

S.C.I. Mê Án Tập

Contents

S.C.I. Mê Án Tập	10
1. Quyển 1 – Vụ Án I – Tiết Tử	11
2. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 1	12
3. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 2	15
4. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 3	16
5. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 4	17
6. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 5	19
7. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 6	20
8. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 7	22
9. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 8	24
10. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 9	26
11. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 10	28
12. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 11	30
13. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 12	34
14. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 13	36
15. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 14	38
16. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 15	41
17. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 16	44
18. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 17	48
19. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 18	53
20. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 19	57
21. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 20	62
22. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 21	66
23. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 22	70
24. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 23	74
25. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 24	79
26. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 25	83
27. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 26	88
28. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 27	92
29. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 28	96
30. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 1	103
31. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 2	108
32. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 3	113
33. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 4	119
34. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 5	124
35. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 6	131
36. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 7	136
37. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 8	142
38. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 9	149
39. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 10	155
40. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 11	163
41. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 12	171

42. Quyển 1 – Vù Án Ii – Chương 13	179
43. Quyển 1 – Vù Án Ii – Chương 14	185
44. Quyển 1 – Vù Án Ii – Chương 15	191
45. Quyển 1 – Vù Án Ii – Chương 16	197
46. Quyển 1 – Vù Án Ii – Chương 17	204
47. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 1	212
48. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 2	217
49. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 3	224
50. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 4	232
51. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 5	237
52. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 6	241
53. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 7	245
54. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 8	249
55. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 9	253
56. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 10	260
57. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 11	268
58. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 12	272
59. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 13	277
60. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 14	281
61. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 15	285
62. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 16	290
63. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 17	294
64. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 18	298
65. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 19	303
66. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 20	306
67. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 21	312
68. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 22	316
69. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 23	319
70. Quyển 1 – Vù Án Iii – Chương 24	328
71. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 1	342
72. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 2	347
73. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 3	351
74. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 4	355
75. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 5	360
76. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 6	364
77. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 7	369
78. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 8	373
79. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 9	378
80. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 10	382
81. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 11	387
82. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 12	391
83. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 13	395
84. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 14	399
85. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 15	403
86. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 16	406
87. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 17	410
88. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 18	414
89. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 19	418
90. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 20	423
91. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 21	427
92. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 22	432
93. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 23	436
94. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 24	441
95. Quyển 1 – Vù Án Iv – Chương 25	453

96. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 26	463
97. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 1	470
98. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 2	474
99. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 3	478
100. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 4	481
101. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 5	485
102. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 6	489
103. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 7	493
104. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 8	497
105. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 9	501
106. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 10	505
107. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 11	509
108. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 12	513
109. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 13	517
110. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 14	522
111. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 15	526
112. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 16	531
113. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 17	535
114. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 18	539
115. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 19	543
116. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 20	547
117. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 21	550
118. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 22	553
119. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 23	556
120. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 24	560
121. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 25	565
122. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 26	569
123. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 27	574
124. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 28	578
125. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 29	583
126. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 30	587
127. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 31	592
128. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 32	597
129. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 1	606
130. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 2	610
131. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 3	616
132. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 4	620
133. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 5	625
134. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 6	631
135. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 7	636
136. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 8	642
137. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 9	648
138. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 10	653
139. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 11	658
140. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 12	662
141. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 13	665
142. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 14	669
143. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 15	673
144. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 16	676
145. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 17	680
146. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 18	684
147. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 19	689
148. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 20	693
149. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 21	699

150.	Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 22	704
151.	Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 23	709
152.	Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 24	714
153.	Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 25	718
154.	Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 26	723
155.	Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 27	726
156.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 1	736
157.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 2	741
158.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 3	745
159.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 4	750
160.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 5	755
161.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 6	759
162.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 7	764
163.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 8	768
164.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 9	773
165.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 10	777
166.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 11	781
167.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 12	785
168.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 13	789
169.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 14	792
170.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 15	796
171.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 16	800
172.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 17	804
173.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 18	808
174.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 19	812
175.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 20	815
176.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 21	819
177.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 22	823
178.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 23	827
179.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 24	832
180.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 25	835
181.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 26	840
182.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 27	844
183.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 28	848
184.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 29	852
185.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 30	857
186.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 31	860
187.	Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 32	864
188.	Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 1	871
189.	Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 2	875
190.	Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 3	879
191.	Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 4	883
192.	Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 5	886
193.	Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 6	890
194.	Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 7	894
195.	Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 8	897
196.	Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 9	901
197.	Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 10	905
198.	Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 11	908
199.	Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 12	912
200.	Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 13	916
201.	Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 14	919
202.	Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 15	923
203.	Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 16	926

204. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 17	929
205. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 18	934
206. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 19	938
207. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 20	941
208. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 21	945
209. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 22	949
210. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 23	953
211. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 24	956
212. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 25	960
213. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 26	964
214. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 27	968
215. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 28	972
216. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 29	976
217. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 30	980
218. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 31	986
219. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 32	992
220. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 33	1005
221. Quyển Ii – Vụ Án 8 – Chương 34	1008
222. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 1	1009
223. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 2	1013
224. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 3	1017
225. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 4	1021
226. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 5	1025
227. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 6	1028
228. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 7	1032
229. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 8	1036
230. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 9	1039
231. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 10	1043
232. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 11	1047
233. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 12	1051
234. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 13	1055
235. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 14	1059
236. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 15	1062
237. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 16	1066
238. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 17	1070
239. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 18	1074
240. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 19	1077
241. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 20	1081
242. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 21	1085
243. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 22	1089
244. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 23	1092
245. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 24	1096
246. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 25	1101
247. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 26	1105
248. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 27	1110
249. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 28	1114
250. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 29	1117
251. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 30	1121
252. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 31	1126
253. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 32	1130
254. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 1	1132
255. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 2	1136
256. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 3	1138
257. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 4	1142

258.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 5	1146
259.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 6	1150
260.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 7	1155
261.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 8	1159
262.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 9	1163
263.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 10	1167
264.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 11	1172
265.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 12	1176
266.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 13	1180
267.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 14	1184
268.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 15	1188
269.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 16	1192
270.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 17	1197
271.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 18	1202
272.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 19	1206
273.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 20	1209
274.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 21	1213
275.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 22	1217
276.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 23	1220
277.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 24	1224
278.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 25	1229
279.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 26	1233
280.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 27	1237
281.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 28	1241
282.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 29	1246
283.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 30	1250
284.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 31	1255
285.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 32	1260
286.	Quyển Iii – Vù Án 10 – Chương 33	1263
287.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 1	1264
288.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 2	1269
289.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 3	1273
290.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 4	1277
291.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 5	1281
292.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 6	1287
293.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 7	1290
294.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 8	1295
295.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 9	1300
296.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 10	1305
297.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 11	1310
298.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 12	1314
299.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 13	1319
300.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 14	1323
301.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 15	1328
302.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 16	1333
303.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 17	1338
304.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 18	1342
305.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 19	1346
306.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 20	1350
307.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 21	1356
308.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 22	1360
309.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 23	1364
310.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 24	1370
311.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 25	1376

312.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 26	1382
313.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 27	1389
314.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 28	1395
315.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 29	1399
316.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 30	1404
317.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 31	1408
318.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 32	1413
319.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 33	1418
320.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 34	1424
321.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 35	1429
322.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 36	1434
323.	Quyển Iii – Vù Án 11 – Chương 37	1439
324.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 1	1445
325.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 2	1450
326.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 3	1454
327.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 4	1457
328.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 5	1461
329.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 6	1465
330.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 7	1468
331.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 8	1472
332.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 9	1477
333.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 10	1481
334.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 11	1486
335.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 12	1490
336.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 13	1494
337.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 14	1498
338.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 15	1502
339.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 16	1506
340.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 17	1511
341.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 18	1516
342.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 19	1521
343.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 20	1526
344.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 21	1530
345.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 22	1534
346.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 23	1538
347.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 24	1544
348.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 25	1549
349.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 26	1553
350.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 27	1558
351.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 28	1563
352.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 29	1568
353.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 30	1573
354.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 31	1578
355.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 32	1583
356.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 33	1588
357.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 34	1594
358.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 35	1598
359.	Quyển Iii – Vù Án 12 – Chương 36	1603
360.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 1	1609
361.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 2	1613
362.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 3	1618
363.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 4	1623
364.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 5	1627
365.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 6	1631

366.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 7	1636
367.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 8	1640
368.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 9	1645
369.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 10	1650
370.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 11	1655
371.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 12	1661
372.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 13	1666
373.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 14	1672
374.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 15	1679
375.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 16	1684
376.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 17	1689
377.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 18	1694
378.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 19	1698
379.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 20	1703
380.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 21	1708
381.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 22	1712
382.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 23	1716
383.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 24	1721
384.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 25	1726
385.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 26	1731
386.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 27	1736
387.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 28	1743
388.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 29	1747
389.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 30	1751
390.	Quyển Iii – Vù Án 13 – Chương 31	1756
391.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 1	1761
392.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 2	1765
393.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 3	1770
394.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 4	1775
395.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 5	1779
396.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 6	1785
397.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 7	1789
398.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 8	1794
399.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 9	1798
400.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 10	1803
401.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 11	1808
402.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 12	1811
403.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 13	1817
404.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 14	1823
405.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 15	1828
406.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 16	1833
407.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 17	1837
408.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 18	1842
409.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 19	1846
410.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 20	1850
411.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 21	1855
412.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 22	1861
413.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 23	1866
414.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 24	1870
415.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 25	1875
416.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 26	1879
417.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 27	1884
418.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 28	1888
419.	Quyển Iv – Vù Án 14 – Chương 29	1893

420.	Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 30	1897
421.	Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 31	1900
422.	Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 32	1904
423.	Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 33	1908
424.	Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 34	1913
425.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 1	1922
426.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 2	1928
427.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 3	1932
428.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 4	1938
429.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 5	1942
430.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 6	1947
431.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 7	1953
432.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 8	1957
433.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 9	1961
434.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 10	1966
435.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 11	1971
436.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 12	1977
437.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 13	1981
438.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 14	1986
439.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 15	1991
440.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 16	1995
441.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 17	1999
442.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 18	2003
443.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 19	2010
444.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 25	2015
445.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 20	2020
446.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 21	2025
447.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 22	2031
448.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 23	2037
449.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 24	2043
450.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 25	2047
451.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 26	2053
452.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 27	2057
453.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 28	2062
454.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 29	2067
455.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 30	2073
456.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 31	2078
457.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 32	2083
458.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 33	2091
459.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 34	2096
460.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 35	2101
461.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 36	2107
462.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 37	2112
463.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 38	2118
464.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 39	2123
465.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 40	2128
466.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 41	2134
467.	Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 42	2140
468.	Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 1	2153
469.	Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 2	2160
470.	Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 3	2165
471.	Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 4	2172
472.	Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 5	2178
473.	Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 6	2185

474. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 7	2191
475. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 8	2196
476. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 9	2201
477. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 10	2206
478. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 11	2213
479. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 12	2218
480. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 13	2223
481. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 14	2230
482. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 15	2235
483. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 16	2242
484. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 17	2249
485. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 18	2255
486. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 19	2261
487. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 20	2267
488. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 21	2274
489. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 22	2279
490. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 23	2285
491. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 24	2291
492. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 1	2294
493. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 2	2298
494. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 3	2305
495. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 4	2311
496. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 5	2316
497. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 6	2322
498. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 7	2327
499. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 8	2333
500. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 9	2339
501. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 10	2343
502. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 11	2348
503. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 12	2353
504. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 13	2357
505. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 14	2364
506. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 15	2370
507. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 16	2374
508. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 17	2381
509. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 18	2387
510. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 19	2392
511. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 20	2402
512. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 21	2410
513. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 22	2415
514. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 23	2420
515. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 24	2425
516. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 25	2429
517. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 26	2433
518. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 27	2442

S.C.I. Mê Án Tập



Giới thiệu

Tác giả: Nhĩ Nhã Thể loại: hiện đại, đam mỹ, trinh thám Edit/Beta: nhiều nguồn. Làm ebook : Thiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/s-c-i-me-an-tap>

1. Quyển 1 – Vụ Án I – Tiết Tử

Vụ án thứ 1: Kẻ giết người theo số

Tiết tử

S.C.I. thành lập

S.C.I. là tên gọi tắt của đội điều tra những vụ án có tình tiết đặc biệt (Special Crime Investigation Team). Do chính Tổng cục trưởng cục Cảnh sát đề nghị thành lập, chuyên điều tra những vụ trọng án đặc biệt, thành viên bao gồm những cá nhân ưu tú nhất của cục.

Bản tuyên bố thành lập đội như sau:

Bất kỳ hành động nào của S.C.I. đều mang tính độc lập. Tất cả hành động sẽ do chính đội trưởng báo cáo trực tiếp lên cục trưởng mà không bị bất kỳ bộ phận khác cản trở. Khi S.C.I. yêu cầu, các bộ phận khác phải lập tức toàn lực phối hợp.

Người ký: Tổng cục trưởng Cảnh sát Bao Chứng

Thời gian ký: ngày 7 tháng 11 năm 2006

Danh sách thành viên của S.C.I.

Đội trưởng (chính): Bạch Ngọc Đường

Ngày sinh: ngày 27 tháng 9 năm 1980

Lý lịch:

- Năm 1998: tốt nghiệp trường quân đội X, ba năm liền quán quân môn Sanda.
- Năm 1999 – 2002: phi công máy bay chiến đấu, đạt quân hàm Thượng úy không quân
- Năm 2002 – 2005: xuất ngũ, gia nhập đội cảnh sát thành phố S cho tới bây giờ, phá vô số án.

Đội trưởng (phó): Triển Chiêu

Ngày sinh: ngày 26 tháng 9 năm 1980

Lý lịch:

- Năm 1998: đạt bằng thạc sĩ môn tâm lý học tội phạm ở trường quân đội X
- Năm 2002: lấy bằng tiến sĩ môn tâm lý học tội phạm
- Năm 2002 – 2004: công tác tại phòng nghiên cứu tâm lý học đặc biệt ở New York

- Năm 2005: về nước, làm cố vấn tâm lý học tội phạm cho chính phủ, kiêm giáo sư môn tâm lý học trường quân đội X

Hiện là cảnh sát của phòng Nghiên cứu tâm lý của cục Cảnh sát thành phố S

Đội viên (công việc bên ngoài):

- Vương Triều: cảnh sát (trước ở dưới quyền Bạch Ngọc Đường)
- Mã Hán: cảnh sát (nguyên là đội viên của Phi Hổ)
- Trương Long: cảnh sát (trước ở dưới quyền Bạch Ngọc Đường)
- Triệu Hổ: cảnh sát (có 5 năm kinh nghiệm nằm vùng)
- Từ Khánh: cảnh sát (nguyên là kỹ sư máy móc của quân đội)

Đội viên (công việc bên trong):

- Công Tôn Sách: pháp y (Tiến sĩ Nhân chủng học)
- Tưởng Bình: chuyên gia vi tính (một trong những hacker giỏi nhất nước)

Khác (không phải nhân viên cảnh sát):

- Lữ Phương: truyền thông liên lạc (phát ngôn viên của cảnh sát)
- Hàn Chương: tình báo viên (liên quan đến bảo mật tin tức)

Ngày 8 tháng 11 năm 2006, 13:00, những nhân viên trên đến lầu 17, phòng làm việc S.C.I. ở cục Cảnh sát thành phố S báo danh.

S.C.I. – đội điều tra những vụ án có tình tiết đặc biệt (Special Crime Investigation Team) chính thức thành lập.

2. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 1

Chương 1: Chuột và mèo không đội trời chung

Một buổi sáng sớm, tòa cao ốc cục cảnh sát thành phố S muốn nổ tung, mọi người tốp năm tốp ba bu lại thành một nhóm rỉ tai thì thầm với nhau.

Vương Triều cùng Trương Long đi vào cục, liền cảm thấy không khí có gì đó khác lạ, tất cả mọi người làm sao vậy?

Hai người mắt thâm như mắt gấu trúc, vì đêm qua vừa mới kết thúc một vụ án lớn nên ngủ không đủ, đi đến cửa thang máy, thấy trên tường dán một tờ giấy trắng. Trương Long vươn tay lên gỡ nó xuống, mắng: “Người nào to gan lớn mật, đến cả cục cảnh sát cũng dám vào dán quảng cáo thế này?”

Vương Triều đứng một bên nhìn sơ qua một lượt, “Không giống quảng cáo... chữ ký của cục trưởng?”

Vào trong thang máy, hai người mới bắt đầu đọc kỹ tờ giấy...

Mười giây đồng hồ sau, trong thang máy truyền đến hai tiếng rống to, làm cho những người chờ bên ngoài thang máy sợ tới mức lùi hết ra sau.

“Đinh...” Một tiếng, cửa thang máy lầu 7 mở ra.

Chỉ thấy Trương Long cùng Vương Triều vọt ra như mấy con sói và hổ đang tăng tốc, thẳng hướng phía phòng làm việc của đội cảnh sát hình sự, miệng còn hô to “không thể tin được!”, làm cho nhân viên cảnh sát bốn phía đều ngóc lên nhìn.

Cửa phòng bị hai người một đạp, mở ra cái ầm, làm cho các cảnh sát bên trong cả kinh, vội lén đến sau bàn tìm lò cốt che chắn.

Nhưng hai người sau khi xông vào, cũng chưa liếc mắt mọi người một cái, chỉ trực chỉ tiến phía văn phòng đội trưởng.

Cửa phòng làm việc chỉ đẩy nhẹ đã mở toang, hai người phanh không kịp, liền song song ngã sấp vào, đập mặt xuống sàn nhà. Chợt cửa sổ lầu dưới có người thò đầu ra hét: “Đội hình sự các người có thể yên tĩnh một ngày không? Cứ như vậy rồi đến lúc có động đất thật, mọi người trong đây còn không biết để mà chạy đó!”

Trương Long cùng Vương Triều lồm cồm đứng dậy, thấy Bạch Ngọc Đường tay cầm cốc cà phê, tựa vào bàn làm việc, mặt đầy tiểu ý nhìn hai người bọn họ.

“Đội trưởng, này có phải là sự thật?!” Trương Long giờ tờ giấy trong tay ra.

“Cậu đoán là thật hay giả?” Bạch Ngọc Đường uống ngụm cà phê, không để ý trả lời.

“Đây... là sự thật?” Vương Triều cẩn thận xác nhận.

Gật gật đầu, tiếp tục uống cà phê.

Sau một lúc trầm mặc, chợt nghe cả văn phòng đội hình sự tiếng khóc rung trời.

“Đội trưởng, anh không thể bỏ lại chúng tôi a.”

“Đội trưởng, anh không thể đi như thế.”

“Vương Triều, Trương Long a, hai người không thể đi được.”

“Các cậu đi bỏ lại anh em làm sao bây giờ a...”

Mọi người ở các phòng khác tò mò thò đầu vào xem.

Đội chống mại dâm: “Đội hình sự làm sao vậy? Bạch đội trưởng bên đó hi sinh vì nhiệm vụ à?”

Đội kinh tế: “Làm gì có, sáng nay tôi vẫn còn thấy người ta vui vẻ mà...”

Đội ma túy: “Thôi đi, Bạch đội trưởng nhà bọn họ, Diêm Vương dám thu sao?”

Tiếp theo, chợt nghe một tiếng gầm giận dữ rung trời: “Tất cả câm miệng lại, lão tử còn chưa có chết!”

Chợt có lên tiếng. Đội chống mại dâm, đội kinh tế cùng đội ma túy liếc mắt nhau, “Xem đi...” Thụt đầu, đóng cửa.

Bạch Ngọc Đường uống xong ngụm cà phê cuối cùng: “Trương Long, Vương Triều, thu thập đồ đạc, buổi chiều cùng tôi lên lầu 17.” Sau đó kéo đến một đội viên đang khóc sụt sùi lại, hung tợn nói: “Tôi đi rồi, phải trông coi đội hình sự cho thật tốt, đừng làm tôi mất mặt!”

“Vâng... ô ô...” Lại tiếp tục khóc.

Một giờ kém mười phút chiều, trong tiếng khóc của các nhân viên đội hình sự cùng tiếng hoan hô của những kẻ ở bộ phận khác cùng lầu 7, Bạch Ngọc Đường mang theo Trương Long cùng Vương Triều bước vào thang máy, nhấn vào nút có số 17.

Cửa thang máy vừa mở ra, đã thấy ngay trước mắt văn phòng mới tinh, trên cánh cửa thủy tinh lớn là chữ S.C.I., thật là giống FBI nha. Mới vừa bước ra khỏi thang máy, thì tiếng một thang máy khác mở cửa vang lên bên cạnh, quay đầu lại, thấy người nọ một tay đứt trong túi quần bộ âu phục, một tay cầm kẹp tài liệu, đáng cực tào nhả bước chân ra.

Trương Long cùng Vương Triều lập tức căng thẳng, thật cẩn thận nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, quả nhiên...

Công Tôn từ xa xa đi tới, đã thấy Triền Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đứng ngay cửa thang máy trừng nhau, âm thầm buồn cười, đầu lại nói “Lại nữa rồi.”, trên cặp kính không gọn lóe lên một tia sáng không giải thích được.

“Tiểu Triền, Tiểu Bạch... Sao còn chưa đi vào a?”

Vương Triều và Trương Long cùng nuốt nước miếng, thầm nghĩ: “Thêm một vị nữa...”

Ba vị trước mắt này đều không phải là phạm nhân, mà danh xưng là tam đại quý tài (thiên tài) của giới cảnh sát, cũng chính là ba bảo bối của cục cảnh sát S.

Trước tiên nói về Bạch Ngọc Đường: người quen đều gọi anh là Bạch Lão Ngũ, không phải vì anh là đứa con thứ năm trong nhà, mà bởi vì anh là đội trưởng đội hình sự thứ năm của Bạch gia. Bạch gia xưa này đều sinh ra những thiên tài nổi tiếng, ông nội, bố, chú bác của Bạch Ngọc Đường đều là những cảnh sát có tiếng, hiện tại đều là các ông lớn trong giới cảnh sát và quân đội. Mà bản thân anh lại tập hợp hết mọi gien tốt của các bậc cha chú, sau khi tốt nghiệp trường quân đội, đầu tiên là tham gia không quân, đạt đến chức thượng úy thì trở về làm cảnh sát. Trong vài năm, phá không biết bao nhiêu vụ án lớn, hơn nữa, lá gan của anh cũng cực lớn, thân thủ vô cùng tốt, tính tình cực bạo, thái độ cực ngạo, bởi vậy cả đội hình sự dưới tay anh dẫn dắt đều sát khí mười phần. Phóng mắt cả cục cảnh sát, không ai dám trêu chọc, những người đi ngang qua đội hình sự, thở cũng không dám thở mạnh lấy một cái. Đây cũng chính là nguyên nhân cả đội khóc thầm khi hay tin Bạch Ngọc Đường chuyển đi, không còn chỗ dựa vững chắc!

Nhắc đến Bạch Ngọc Đường, không thể không nhắc đến Triển Chiêu.

Đây cũng chính là người vừa ra khỏi thang máy. Nguyên nhân ba người này nổi danh, bỏ đi lý do tài năng ở ngoài, còn có một lý do rất quan trọng, chính là tướng mạo của ba người này cực kỳ xuất sắc, làm cho những đồng nghiệp khác hận đến nghiến răng. Nhất là Triển Chiêu, thằng nhỏ này lớn lên, nếu bảo Bạch Ngọc Đường là anh tuấn, thì Triển Chiêu chính là đẹp, khuôn mặt vừa tao nhã lại xinh xắn, kết hợp với dáng người thon gầy, lại mặc thêm âu phục màu chàm vừa vặn với cơ thể, tay cầm theo kẹp tài liệu nữa, vì thế tất cả các sinh vật thuộc phái nữ từ 8 cho tới 80 tuổi đứng ven đường đều nước dãi chảy ròng ròng. Nếu anh nhẹ nhàng hướng người cười một cái thật nồng ấm, thì theo lời Bạch ma ma, tất cả phụ nữ nhìn thấy sẽ đều té xỉu chết ngất. Ngoài ra, Triển Chiêu còn là tiến sĩ tâm lý học tội phạm rất nổi tiếng trên quốc tế, chưa đến ba mươi tuổi đã là tiến sĩ, lại còn là chuyên gia tâm lý học biết sử dụng súng, thế giới này được mấy người như vậy? Đúng thế, Triển Chiêu là loại người đó.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chính là có đối nghịch từ rất lâu rồi, theo lời giảng của Triển ma ma thì hai người từ lúc chui ra khỏi bụng mẹ đã không hợp nhau!

Vì sao lại nhắc đến Bạch mama với Triển mama à? Vì hai nhà Triển Bạch ở đối diện nhau, hai bà mẹ này ngay từ nhỏ đã là chị em tốt của nhau. Sau đó lại cùng sinh hai cục cưng, chỉ là Triển Chiêu ra sớm hơn Bạch Ngọc Đường một giờ, cũng vì một giờ chênh lệch này, hại Bạch Ngọc Đường suốt 8 năm phải gọi tên kia “anh Tiểu Triển”..... Hận!

Hai người gia cảnh trông như thanh mai trúc mã, mà sao lại giống như oan gia thế kia? Cái này phải kể từ hồi nhà trẻ ấy, hai người từ nhỏ đã rất có ý thức cạnh tranh, ăn cơm thì cướp đồ ăn của nhau, đi ngủ thì cướp gối của nhau, sau đó phát triển thành giành thứ hạng nhất trong mọi cuộc thi, đi học thì xem ai nhảy lớp mau hơn, Tiểu Bạch vô địch các môn võ thì Tiểu triển một tay giành toàn bộ học bổng loại ưu, hai người cứ gặm ghè đấu nhau mãi đến lúc kể đi tòng quân, người ra ngoại quốc, nhưng thật là không ngờ đánh một vòng lại đụng nhau ở sở cảnh sát, cái này phải gọi là oan gia không thể không gặp nhau a...

Trong nảo Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu còn lâu mới được tao nhã như mọi người nói, hẳn chính là một con mèo gian trá xảo quyet trăm phần trăm!

Trong nảo Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường còn lâu mới tiêu sái giỏi giang như cái lớp vỏ ngoài kia, hẳn chính là một con chuột làm cho người ta cảm thấy cực ghét!

Công Tôn là một nhân vật truyền kỳ trong giới pháp y, là chuyên gia nhân chủng học nổi tiếng, cũng phá qua vô số vụ án lớn. Khi còn dạy ở trường quân đội X, anh là giáo viên của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, trong mắt hai người Triển Bạch, đây là người có kỹ năng sử dụng dao đứng đầu trong thiên hạ, và cũng là một sát thủ kỳ quặc...

Ba kẻ đẹp trai đến nỗi trong thiên hạ không còn ai đẹp hơn cứ đứng ở trước cửa lớn văn phòng S.C.I. mắt to tròng mắt nhỏ, mãi đến lúc cục trưởng Bao Chứng không nhịn được nữa, gặm lên giận dữ; “Đứng tắt ở ngoài đó làm gì hả? Đi vào họp nhanh!”

3. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 2

Chương 2: Vụ Án

Cuộc họp tiến hành rất thuận lợi, chủ yếu là giới thiệu các thành viên cùng giao việc, phân định chức trách.

Sau đó, Bao Cục trưởng giao cho Bạch Ngọc Đường một đồng tài liệu dày cộm, “Đây là những vụ án lớn chưa được phá trong khoảng thời gian 10 năm, nhân cơ hội này mà đem những tên khốn nạn còn sống tổng hết vào nhà tù đi.” Nói xong liền xoay người rời đi, trước khi bước ra khỏi cửa còn quay lại liếc mắt nhìn thâm sâu Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, nói: “Hai người các cậu... Không được cãi nhau, cố mà hợp tác tốt cho tôi!” Nói xong thì đi khỏi, để lại Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đang đầy mồ hôi lạnh sau cổ.

Bao Chứng đi rồi, không khí nghiêm túc trong văn phòng lập tức nhường chỗ cho sự thoải mái, mọi người đều là người quen đã lâu trong ngành, hiện tại công tác cùng một chỗ, không kềm được chạy ra hàn huyên vài câu.

Bạch Ngọc Đường phát phát tay nói: “Mọi người tự thu xếp đồ đạc của mình một chút đi, nửa giờ sau đến phòng họp!” Nói xong, quảng ánh mắt về phía Triển Chiêu, ý tứ là “Vào văn phòng nói chuyện”, sau đó hai người liền vào văn phòng.

Cấu trúc của S.C.I. không phức tạp, một đại sảnh, hai văn phòng cùng một phòng họp khá hiện đại.

Trong đại sảnh có bàn làm việc rất tiêu chuẩn, mỗi người đều có một cái, bởi vì phần lớn là cảnh sát làm việc bên ngoài nên đồ đạc cũng ít.

Hai văn phòng, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chia nhau mỗi người một cái.

Phòng của Bạch Ngọc Đường so ra có phần đơn giản, theo yêu thích cá nhân mà bố trí rất tao nhã.

Gia sản nhiều nhất chính là Triển Chiêu, do tính chất nghề nghiệp, văn phòng của anh có mấy cái giá sách chồng đầy sách, tư liệu nhét đầy trong các kệ tài liệu đủ màu sắc.

Lư Phương đến chỉ kịp thò mặt ra rồi lại vội vàng đi, Hàn Chương phụ trách tình báo thì chẳng ai gặp được.

Công Tôn thì một mình một phòng pháp y cùng vài thành viên chung sống vui vẻ, phòng ngay sát vách S.C.I., thiết bị trong đây là loại tốt nhất.

Trên thực tế, lầu 17 trước đây vốn là của phòng pháp y, là cấm địa với tất cả mọi người. Triệu Hổ đến nơi này, việc đầu tiên cậu chàng làm chính là thấp hươu cúng Bồ Tát, xua đuổi âm khí, làm Công Tôn nổi tà ý kéo hẳn ra kể chuyện xưa, nào là vì sao lại đem phòng pháp y tổng lên lầu 17, nào là mười chuyện quỷ dị lớn nhất từng xảy ra trong phòng pháp y. Triệu Hổ kinh hoàng bịt lỗ tai thét chói lói “Anh trai tha mạng em!”...

Trong văn phòng đội trưởng, Triển Chiêu tào nhả ngồi gác chéo chân trên ghế trước bàn làm việc, đầu ngẩng nhìn Bạch Ngọc Đường đối diện, mặt giống như cười nhưng không cười.

“Mèo chết, nhìn cái gì!” Kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm tích lũy đang cho anh biết, Triển Chiêu lộ vẻ mặt này là cần phải đặc biệt chú ý.

“Không có a.” Triển Chiêu nhún nhún vai, “Tôi đang nghe chỉ thị của Bạch Đội trưởng mà.”

Bạch Ngọc Đường làm mặt khó chịu, “Cậu đừng có ra vẻ lão luyện, trước mặt đội viên không được làm tôi xấu mặt!”

“Không thành vấn đề! Nhưng mỗi khi cậu ra ngoài mà cần tôi đi theo, những vấn đề nghiệp vụ đều phải nghe tôi đó.” Triển Chiêu đề ra điều kiện.

“Haizz... Đồng ý.” Bạch Ngọc Đường gật đầu thở dài, đem đồng tài liệu đẩy về phía trước mặt Triển Chiêu, “Đây thì của cậu chuyên gia!”

“Dựa vào cái gì hả?” Triển Chiêu nổi giận, cầm một nửa thả lại cho Bạch Ngọc Đường, “Mỗi người một nửa!”

Bạch Ngọc Đường chống chế, tròng: “Cậu biết rõ tôi ghét nhất là xem mấy thứ này mà.”

Triển Chiêu tròng lại: “Đây là trách nhiệm của đội trưởng, cậu lo mà tìm những vụ có độ khó thấp, phá trước một hai vụ đi, bằng không S.C.I mặt mày không sáng nổi đâu, Bạch thần thám!” (thám tử tài hoa)

Bạch Ngọc Đường cả kinh: “Này, cậu có biết thế nào là án chưa được giải quyết không hả, tùy tiện nói phá là phá được sao? Sai rồi nhá...” Bạch Ngọc Đường quét lên quét xuống Triển Chiêu đứng trước mặt, lại cười nói, “Miêu Nhi, cậu quả nhiên là không thích hợp a, ài, tôi hiểu rồi, hóa ra lý do tôi là chính còn cậu là phó lại như vậy, Triển tiến sĩ.”

Triển Chiêu cũng bắt đầu vặc lại, đem nửa đồng tài liệu còn lại thả cái bẹp trước mặt Bạch Ngọc Đường, “Hừ, tiểu nhân đắc chí, tự mình xem hết đi!”

“Cậu... Tốt!” Bạch Ngọc Đường thở phì phì nói: “Bóc đại, trúng ai thì trúng, dù sao cũng là án giết người, đảng nào chẳng phải phá?” Nói xong liền tiện tay rút lấy một xấp trong hai đồng tài liệu ra, “Này thì rút...”

Nói còn chưa xong thì đã bị vài tiếng gõ cửa thanh thúy đập gãy, anh ngẩng đầu.

Chỉ thấy Công Tôn đang tựa vào cửa, tay cầm một tập tư liệu, “Mấy vụ án năm xưa cứ từ từ đi, tôi đang có sẵn một vụ đây.”

Bạch Ngọc Đường khoát tay nói: “Được... Kêu mọi người đến phòng họp bàn việc đi.”

Công Tôn lộ vẻ kinh ngạc: “Cậu không nghe qua trước một chút sao?”

Về mặt Bạch Ngọc Đường đây ý cười: “Không cần không cần, nếu không có giá trị, Công Tôn nhà anh sẽ chịu nói sao?”

Công Tôn thỏa mãn, hướng phòng họp đi, Triển Chiêu phía sau nhỏ giọng lẩm bẩm: “Chỉ biết võ mông ngựa, đồ chuột xảo trá!” Bạch Ngọc Đường vừa đi vừa hắt xì một cái thật to.

4. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 3

Chương 3: Con số thần bí

Trong phòng họp, mọi người đều ngồi vào chỗ của mình, Bạch Ngọc Đường nhường chỗ cho Công Tôn nói vắn tắt qua vụ án.

“Mọi người còn nhớ vụ án bắt giam lái xe taxi liên tiếp cán chết người mấy tháng trước không?” Công Tôn đi thẳng vào vấn đề.

“Anh nói là vụ án năm người chết ba người bị thương à?” Trương Long nhớ lại: “Hung thủ không phải đã bị bắt rồi sao?”

“Là một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi, hình như tâm thần không được bình thường?” Vương Triều bổ sung.

“Đúng vậy.” Công Tôn gật đầu nói: “Án mạng này đã trực tiếp giao cho đội giao thông xử lý, chắc là không tới tay các cậu?”

“Đúng.” Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Làm sao vậy, án này có vấn đề à?”

“Mọi người xem những tấm hình chụp này...” Công Tôn nói xong liền lấy ra một tập hình, trải ra trước mặt mọi người, nói: “Đây là hình chụp thi thể của người bị cán chết năm đó.”

Mọi người trong phòng đều cầm hình lên xem, chỉ thấy toàn bộ hình đều chụp phần đằng sau lỗ tai của người chết, tất cả đều có một con số màu xanh rất nhỏ nhưng thấy rất rõ: 7, 12, 19, 30, 42, mỗi thi thể là một số riêng biệt.

Hàng lông mày của Bạch Ngọc Đường lập tức nhíu lại: “Bị đánh số?”

Công Tôn nói tiếp, còn có sự kỳ lạ hơn. Nói xong liền lấy ra hơn mười tấm hình nữa: “Tôi có người bạn làm người trang điểm ở nhà tang lễ, gần đây anh ta phát hiện ra hiện tượng kỳ quái: có rất nhiều người

chết vì tai nạn giao thông, sau tai đều bị đánh số, số không bị trùng. Anh ấy là người cẩn thận, cảm thấy có sự kỳ quặc nên liền làm bản ghi chép cùng chụp hình lại, mấy ngày trước thì giao cho tôi, lần ghi chép gần đây nhất cách đây ba ngày.”

“Ba ngày trước?” Tất cả mọi người sững sốt.

“Tên lái xe biến thái kia không phải một tháng trước đã bị bắt rồi sao?” Triệu Hổ kinh ngạc.

“Người bị bắt chắc hẳn không phải là hung thủ!” Triển Chiêu trầm ngâm.

“Tôi đồng ý!” Công Tôn gật đầu, “Những người bị hại, đều ra khỏi bệnh viện là được đưa thẳng tới phòng pháp y, có hai người thậm chí còn không vào bệnh viện. Hơn nữa tôi đã kiểm tra qua, mấy con số này cũng na ná như hình xăm, nhưng không phải là mới xăm lên gần đây.”

Bạch Ngọc Đường đem đồng ảnh ra sắp xếp lại, nói: “Nếu những con số này có liên hệ, không tính đến những người chưa được phát hiện, nạn nhân chắc chắn đã lên đến 20 người.”

Công Tôn lại rút ra một tấm hình khác: “Xem người này!”

Mọi người nhìn qua, đó là một trong những người chết bị đánh số được đưa đến nhà tang lễ, con số là 23.

Công Tôn mở cặp tài liệu ra, nói: “Hắn gọi là Trần Tư Lương! Người vừa chết tuần trước, đây là lần thứ hai hắn bị tai nạn giao thông.”

Tưởng Bình nhìn tài liệu, kinh ngạc nói: “Hắn là người bị thương trong vụ án tên lái xe biến thái?”

“Tên lái xe kia không đâm chết hắn. Vậy đây là tai nạn giao thông ngoài ý muốn mà chết? Sao còn bị đánh số nữa...” Mã Hán vuốt tóc, vẻ mặt cũng không thể tin được.

“Thấy thế nào?” Bạch Ngọc Đường trầm mặc một hồi, hỏi Triển Chiêu cũng đồng dạng đang âm trầm bên cạnh.

Ngón tay thon dài của Triển Chiêu nhẹ nhàng gõ gõ đầu gối của mình, đây là động tác hay làm khi anh đang suy nghĩ, “Báo trước giết người, hoặc là ghi chép lại những người bị giết.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, suy nghĩ một hồi, nói: “Công Tôn, kêu Lư Phương đi liên hệ với người nhà của nạn nhân, làm kiểm tra thi thể một lần nữa! Vương Triều, Mã Hán, đi điều tra tại sao người này lại phát sinh tai nạn giao thông ngoài ý muốn, điều trị lần cuối ở bệnh viện nào, bác sĩ là ai, chết như thế nào, càng chi tiết càng tốt! Trương Long, Triệu Hổ, đi sắp xếp lại quan hệ, kẻ thù, nghề nghiệp linh tinh giữa tất cả các nạn nhân, xem có điểm gì giống nhau. Tưởng Bình, tra tất cả các địa điểm phát sinh tai nạn, tình huống liên quan đến cái xe gây án, tôi muốn tường tận tư liệu về từng nạn nhân! Từ Khánh, đi những chỗ xăm hình tìm manh mối về con số này, chút nữa tìm Hàn Chương truyền đạt lại buổi họp hôm nay. Bây giờ tôi đi tìm con người nhiệt tình ở nhà tang lễ, sau đó sẽ đi tâm sự với tên lái xe biến thái kia. Mọi người tự phân công mà làm việc!”

“Rõ!” Nửa phút đồng hồ đã không thấy bóng dáng mọi người đâu, tất cả đều vội vàng, Bạch Ngọc Đường thu xếp lại ảnh chụp, đứng lên...

“Khụ khụ...” Triển Chiêu vẫn ngồi bên cạnh bàn, ho khan hai tiếng, liếc mắt nhìn anh.

...Thu dọn gọn gàng đồng tài liệu xong, Bạch Ngọc Đường cầm lấy áo khoác, hướng Triển Chiêu làm tư thế “mời” rất cung kính, nói: “Chúng ta đi thôi... Chuyên gia!”

Triển Chiêu thỏa mãn đứng lên, đoạt lấy chìa khóa xe trên tay anh, “Tôi lái.” Nói xong liền đi ra ngoài.

“Này!” Bạch Ngọc Đường vừa mặc áo khoác vừa chạy theo ra ngoài, “Mèo! Đừng có đụng vào xe của tôi! Cậu là thằng sát thủ xa lộ!”

5. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 4

Chương 4: Nhà tang lễ

Đỗ trước cửa nhà tang lễ thành phố S là một chiếc xe thể thao màu trắng bạc hiệu Spyker C8. Tuy rằng người đi đường ở khu này không nhiều lắm, nhưng chiếc xe thể thao có chút khủng bố này vẫn làm không ít người ghé mắt vào xem.

Bạch Ngọc Đường người mặc áo khoác màu xám hiệu Armani, mắt đeo kính mát hiệu Gucci bước từ trong xe ra, nếu để người ngoài đoán chắc chắn sẽ đoán đây là ngôi sao hoặc người mẫu... chứ chẳng bao giờ nghĩ đây lại là cảnh sát.

Triển Chiêu bắt đầu đi xuống xe, “Không có ai khiêu nại cậu à?”

“Khiêu nại cái gì?” Bạch Ngọc Đường cởi kính mát ra, đi vào trong.

“Lái ra lái vô cục cảnh sát một cái xe thể thao trị giá bốn mươi ngàn đô-la Mỹ, tôi không tin là sẽ không có người khiêu nại cậu”

“Xe này là anh hai tặng, tiền mua cũng là tiền hợp pháp!” Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Tôi thích xe này! Tốc độ của nó có thể đạt đến vận tốc âm thanh, dùng để bắt cướp là số dzách!”

“A, cảnh sát gì mà dùng một chiếc Spyker C8 bốn mươi ngàn đô-la chỉ để bắt cướp, rõ là kiểu người như cậu trong xã hội không thể xác định được!” (ý bảo rốt cuộc anh Đường là người khủng hay người bình thường, ko ai xác định dc)

“Được rồi Miêu Nhi, cậu từ lúc sinh ra đến giờ, cứ cố gắng chứng minh tôi là người không được bình thường mãi.” Bạch Ngọc Đường quan sát đại sảnh nhà tang lễ, thờ ơ nói, “Đáng tiếc là lý luận tâm lý học vĩ đại của cậu không dùng được trên người tôi!”

“Ờ” Triển Chiêu rút tay vào túi quần, “Cậu không thừa nhận cũng không quan trọng, dù sao thì hai mươi năm của tôi đã đủ để chứng minh thành công cậu bị bệnh hoang tưởng, khó gần gũi (antisocial), nóng tính, thích phô trương, tự kỷ và thêm chứng rối loạn nhân cách lập dị nữa!”

“Nếu tôi đây bị rối loạn nhân cách lập dị...” Bạch Ngọc Đường chìa chìa phòng chứa xác của nhà tang lễ, “Tôi sẽ là kẻ đánh số cho đồng thi thể trong kia, chứ không phải cảnh sát ở ngoài này điều tra nữa.”

“Làm một cảnh sát điều tra, chắc chắn năng lực cũng được coi là đặc biệt rồi.” Một người từ trong phòng chứa xác đi ra, tiếp lời.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thời xoay mặt về phía người vừa cất tiếng nói, đó là một người đàn ông gầy khoảng ba mươi tuổi, ánh sáng lơ mơ của nhà tang lễ hắt lên sắc mặt tái nhợt của ông ta, làm cho khuôn mặt càng thêm tối tăm.

“Tôi là Trần Cảnh, hai người là cảnh sát?” Người nọ chủ động vươn tay ra.

“A... Xin chào.” Bạch Ngọc Đường một tay đưa ra bắt lấy, một tay lấy giấy chứng nhận trong túi ra, “Bạch Ngọc Đường, người này là Triển Chiêu.”

“Công Tôn đã nói cho tôi mục đích của hai người đến đây.” Sau khi bắt tay với Triển Chiêu, Trần Cảnh xoay người đi trước, dẫn cả hai đến phòng chứa xác, “Tôi nghĩ hai người nên xem cái này trước.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, đi theo Trần Cảnh vào phòng chứa xác.

Trong phòng có vài thi thể được phủ vải bố màu trắng, chỉ có một thi thể vải bố được mở ra một góc, hiển nhiên là Trần Cảnh đang trang điểm cho cái xác đó.

“Đây là xác mới đến buổi sáng nay, hai người xem chỗ này.” Nói xong, Trần Cảnh xoay đầu thi thể qua một bên, đằng sau tai có một con số “39” nhìn rất rõ.

“A! Lại nữa!” Bạch Ngọc Đường giương mắt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cúi đầu cẩn thận xem con số, “Không giống như được xăm bằng tay.”

“Ờ?” Bạch Ngọc Đường nghe xong cũng cúi xuống xem, chỉ thấy con số màu xanh tinh tể đến mức bất thường, kiểu font Times New Roman chuẩn.

“Không phải hình xăm?!” Sờ sờ cằm, lại nhìn Triển Chiêu, “Vậy đó là gì?”

“À... Cụ thể thì phải xét nghiệm mới biết được, có cảm giác na ná với bị con dấu đóng vào, không giống hình xăm.” Triển Chiêu vẫn cúi đầu, trông rất chăm chú, “Người đóng những con số này là kẻ... nhiệm chủ nghĩa hoàn mỹ rất nặng.”

“Chủ nghĩa hoàn mỹ?” Bạch Ngọc Đường lại thưởng thức con số kia một lần nữa, “Lỗi tai người thì có cái gì mà mỹ (đẹp) chứ?”

“Là hoàn mỹ!! Không phải mỹ!” Triển Chiêu nhấn mạnh, “Lúc xem hình chụp tôi đã để ý, vị trí những con số cơ hồ đều giống nhau chính xác.” Nói xong, đeo bao tay vào, vạch phía sau lỗ tai của thi thể ra, chỉ cho Bạch Ngọc Đường xem: “Con số ở mặt sau của vành tai, có biết là ý nghĩa gì không?”

“Hắn là tên biến thái?” Bạch Ngọc Đường trả lời không cần nghĩ, chỉ thấy Triển Chiêu liếc anh một cái, bắt đầu dĩa hai tay lên đầu hàng, “Điểm ấy không thể nghi ngờ!!”

“Vị trí này” Triển Chiêu tiếp tục nói, “Là vị trí ‘duy nhất’.”

Bạch Ngọc Đường ngoáy ngoáy lỗ tai, “Nói tiếng Trung Quốc dùm tôi!”

Lại liếc mắt tên họ Bạch một cái, “.....Vị trí của con số, nếu không vạch lỗ tai ra xem, chắc chắn sẽ không thể phát hiện!” Nói xong, tay buông vành tai trở lại trạng thái bình thường, Bạch Ngọc Đường lại chạy tới xem, quả nhiên, con số đã bị tai che khuất hoàn toàn, đứng ở góc nào cũng không thấy được.

“Vì thế? Cái này thì nói lên điều gì? Chuyên gia.” Bạch Ngọc Đường nhìn về phía Triển Chiêu, vẻ mặt vẫn mù tịt.

Triển Chiêu cởi bao tay ra, “Nói lên rằng kẻ đánh số là người có kiến thức y học tương đối chuyên nghiệp, lại nhiệm chủ nghĩa hoàn mỹ rất nặng, hẳn nhất định còn bị rối loạn nhân cách, hoặc hẳn là kẻ rất chú ý đến tiểu tiết, làm việc cực kỳ cẩn trọng, sinh hoạt hàng ngày cũng rất cẩn thận chặt chẽ...”

“Tiếng Trung Quốc!” Bạch Ngọc Đường nhin không được nhảy vào chặn họng.

“Hắn bị biến thái.” Triển Chiêu tổng kết.

.....

6. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 5

Chương 5: Theo dõi

Sau khi đi ra khỏi nhà tang lễ, Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại cho Công Tôn, báo cho anh biết nơi này lại vừa nhận thêm xác chết, sau đó liền cùng Triển Chiêu vào xe.

“Tiếp theo đi đâu?” Triển Chiêu lật tài liệu kẹp giữa những bản ghi chép có liên hệ đến vụ án xe taxi cán chết người.

“Đi nhà giam.” Bạch Ngọc Đường chỉnh góc độ của kính chiếu hậu, “Tìm bác trai thần kinh kia tâm sự.”

“Ngô Hạo, 47 tuổi, hơn hai mươi năm lái taxi, đã kết hôn, có một con gái 19 tuổi đang học đại học...” Triển Chiêu đóng tài liệu lại, “Nhìn thế nào cũng thấy cuộc sống này không phải là của một kẻ tâm thần trả thù xã hội nên có.”

“Nghe nói bác trai kia lúc ở tòa án đã biểu diễn trực tiếp màn nhân cách phân liệt, sau đó bị đưa vào bệnh viện tâm thần.”

“Người bị bệnh điên, nhân cách phân liệt và bệnh tâm thần là ba khái niệm khác nhau hoàn toàn!” Triển Chiêu chỉ vào đồng hồ tốc độ, “Cậu chạy quá tốc độ cho phép!”

“Với tôi mà nói thì không có gì khác nhau, trong mắt cậu thì người bị chia làm n các loại, còn trong mắt tôi thì chỉ có hai loại: người tốt, người xấu.” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa nhìn kính chiếu hậu, “Cậu không thấy cái xe đằng sau này giờ cứ đi theo chúng ta?”

Triển Chiêu vừa định quay đầu đã bị Bạch Ngọc Đường cản, “Đừng quay đầu lại! Nhìn vào đây đi.” Nói xong, xoay kính chiếu hậu một chút.

Qua kính chiếu hậu, Triển Chiêu nhìn thấy một chiếc xe hiệu Honda màu đen đang đi cách bọn họ ba, bốn mét. “Tôi chẳng thấy gì sai cả..... Lại là trực giác của cậu à?”

“Tôi đã được huấn luyện chuyên nghiệp! Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường hất hất mắt về phía dây an toàn của Triển Chiêu.

“Cậu muốn làm à?” Triển Chiêu cảnh giác kéo dây an toàn, liếc mắt nhìn anh.

“Biết tôi với cậu căn bản khác nhau chỗ nào không?” Bạch Ngọc Đường cười xấu xa, kéo kính chiếu hậu về, “Cậu theo phái lý luận, còn tôi theo phái thực tiễn!” Nói xong liền giẫm mạnh chân ga.

Tính năng đặc biệt của Spyker C8 lập tức hiện ra, sau khi thoải mái vượt mặt vài chiếc xe, Bạch Ngọc Đường lại giảm tốc độ xuống như cũ. Không lâu sau, chiếc Honda màu đen lại xuất hiện phía sau bọn họ.

“Ờ ờ...” Bạch Ngọc Đường đắc ý, hất mắt về phía Triển Chiêu.

“Chính xác là rất giống với giác quan thứ sáu của động vật.” Triển Chiêu lại điều chỉnh kính chiếu hậu cho vừa mắt, “Biển số và loại xe đã nhớ kỹ, có muốn cho người điều tra không?”

“Chắc chắn là biển giả.” Bạch Ngọc Đường đeo kính mát vào, “Ngồi cho chắc, Miêu Nhi!”

“Cậu muốn làm à?” Triển Chiêu nắm lấy tay nắm trên trần xe, “Có khi bọn họ thích xe của cậu, muốn chụp một tấm cùng nó.”

“Mấy thứ theo dõi tầm thường đó, tôi không rảnh mà nhìn.”

“Nói như thể có người thường xuyên theo dõi cậu vậy.” Triển Chiêu bĩu môi, lại nắm chặt dây an toàn.

“Dĩ nhiên rồi! Tôi được hâm mộ thế cơ mà!” Bạch Ngọc Đường cường điệu, “Nhưng mà bọn họ đều thiếu kiến thức cơ bản!”

“Nghĩa là sao?”

“Nên biết rằng, cho dù là phóng trên quốc lộ, cũng không ai có thể theo đuôi được phi công lái máy bay chiến đấu!” Nói xong lại một đạp thắng xuống chân ga.

Bạch Ngọc Đường lái xe phóng như điên thẳng đến trước cửa nhà giam, lần này hai người xuống xe, phía sau đã sớm trống không.

“Cảm giác thế nào?” Bạch Ngọc Đường vẫn còn véch mặt lên đắc ý, “Lái xe là phải như vậy.”

Triển Chiêu không cho là đúng: “Tôi đề nghị cậu đi mua thêm mấy phần bảo hiểm nữa đi, hành vi vừa rồi nói rõ cậu vẫn còn đang hưởng thụ cảm giác đứng trên đầu người khác lúc còn làm phi công! Nay cũng đủ chứng minh vị trí của cậu trong xã hội là rất mù mờ!”

“Haizz...” Bạch Ngọc Đường thở dài, vỗ tay cái bốp rồi chữa chữa, dời tầm mắt của Triển Chiêu về phía trước, “Nhìn kia! Miêu Nhi! Nhìn chỗ kia kia!”

Phía trước đứng cổng lớn đồ sộ của nhà giam, Bạch Ngọc Đường nói tiếp: “Người cậu muốn nghiên cứu đang ở trong đó đó! Tới đó mà phát huy ham muốn phân tích đang dâng trào của cậu đi! Đừng có biến tôi thành chuột bạch thí nghiệm của cậu nữa!!”

“Trên thực tế thì cậu chính là chuột bạch rồi!” Triển Chiêu phóng hai bước đuổi theo Bạch Ngọc Đường, cùng anh bước vào nhà giam, “Đây là số mệnh của cậu!”

7. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 6

Chương 6: Nhà giam

Nhà giam vĩnh viễn làm người ta có một cảm giác không tốt lành, dù là tù nhân ở đây đã lâu hay người vô tình đến một chuyến.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ngồi chờ trong phòng gặp đặc biệt, Ngô Hạo được dẫn tới, hần bị bó chặt như một cái bánh chưng.

Thoạt nhìn, Ngô Hạo không giống một tài xế taxi nghèo túng sắp 50 tuổi, lại càng không giống một người bệnh tâm thần. Hắn đeo kính cận, nhìn thoáng qua trông nhả nhặn trầm tính, nếu hắn không phải đang mặc áo đặc chế nhằm giới hạn hành động, người ta có lẽ sẽ nhầm hắn là giáo sư hoặc học giả.

Hắn thông thả đi vào phòng gặp đặc biệt, trước nhìn quanh bốn phía một chút, sau đó liền đi tới cái ghế trước bàn ngồi xuống, rồi ngẩng đầu, đánh giá Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trước mặt.

Ánh mắt của hắn dừng lại trên người Bạch Ngọc Đường, im lặng một lát, rồi mở miệng nói với một tốc độ cực thông thả: “.....Cậu là một cảnh sát tương đối khá.”

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn lại hắn, gật đầu nói: “Ông cũng không phải một tài xế tốt.”

Ngô Hạo cười khê một chút, quay mặt nhìn Triển Chiêu. Ánh mắt của hắn dừng trên người Triển Chiêu thật lâu, cuối cùng gật đầu tán thưởng, nói: “....Có rất nhiều tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ bậc nhất, nhưng cậu là sinh vật hoàn mỹ nhất mà tôi được thấy từ lúc sinh ra đến giờ.”

Trong lúc hắn quan sát mình, Triển Chiêu cũng nhân cơ hội quan sát hắn, nghe thấy lời nói của hắn, nở nụ cười nói một chút: “Cảm ơn lời khen của ông, nếu ông có thể xem tôi là một người bình thường, tôi sẽ vô cùng cảm kích.”

Ngô Hạo vươn người về phía trước, chăm chú nhìn đôi mắt của Triển Chiêu, “Tựa như hai viên ngọc mắt mèo thượng đẳng vậy, một màu hổ phách...”

“Chát!” Bạch Ngọc Đường đứng ở một bên đã ngay lập tức cho hắn một cái tát thật vang, cắt ngang câu nói của Ngô Hạo, “Ngồi trở lại chỗ cũ đi!”

Ngô Hạo đảo mắt nhìn anh, thân thể không động đậy, “Trên người cậu có mùi vị của động vật ăn thịt.”

Bạch Ngọc Đường chỉ vào cái ghế đằng sau Ngô Hạo: “Ông tốt nhất nên trở lại chỗ cũ đi, sau đó ngồi yên không được nhúc nhích! Bằng không tôi sẽ cho ông biết thế nào là động vật ăn thịt đích thực!”

Ngô Hạo khê nhếch miệng cười, ngồi lại như cũ.

Bạch Ngọc Đường đem tài liệu trên bàn mở ra, bày những tấm hình chụp trước mặt Ngô Hạo, “Xem đi.”

Ngô Hạo vẫn duy trì tư thế ngồi thẳng, chỉ có mắt di động, nhìn lướt qua hình chụp, không hiểu vì sao lại cười một chút.

“Ông một chút cũng không giật mình.” Triển Chiêu đột nhiên mở miệng nói.

Ngô Hạo thờ ơ nhướn mày: “Giật mình? Không... Đây chỉ là những hình xăm bình thường.”

“Ai nói cho ông biết đây là hình xăm?” Bạch Ngọc Đường tức cười hỏi, “Tại sao ông không nghĩ đây là dùng phẩm màu để vẽ ra?”

Khuôn mặt tươi cười của Ngô Hạo hơi cứng ngắc, lập tức chuyển mặt khó hiểu hỏi lại: “Có gì khác nhau sao?”

“Đường nhiên là có.” Triển Chiêu lấy đầu ngón tay gõ gõ mặt bàn, nói: “Hình xăm không thể lau, còn phẩm màu có khả năng lau sạch. Những con số này xuất hiện ở vị trí đặc biệt, kiểu dáng cũng giống nhau như đúc, người lần đầu tiên nhìn thấy tuyệt đối trước tiên sẽ không nghĩ đến hình xăm.”

Ngô Hạo trầm mặc một hồi, nhưng vẫn thông thả nói: “Thật xin lỗi. Trong đầu tôi, những hình vẽ màu xanh được vẽ trên người đều là hình xăm...”

“Hình vẽ??” Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chú vào hai mắt Ngô Hạo, “Tại sao ông lại nói đây là hình vẽ mà không phải là con số?”

Ngô Hạo trong mắt lộ ra bối rối nhưng không tránh được ánh mắt của Bạch Ngọc Đường, anh quay đầu lại nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu cũng quay ra nhìn Bạch Ngọc Đường, hai người nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm Ngô Hạo, nói: “Nghe nói ông vì nhân cách phân liệt nên liên tục nhận trị liệu. Qua hai ngày nữa, thẩm phán sẽ hỏi chuyên gia khoa tâm thần,

nếu bọn họ cho rằng thần kinh của ông có vấn đề, ông sẽ không phải ngồi hết nửa đời còn lại trong lao ngục, mà sẽ đến trị liệu ở bệnh viện tâm thần.”

Ngô Hạo hình như không rõ vì sao Bạch Ngọc Đường đột nhiên đổi đề tài, nhất thời có chút phản ứng.

“Ông hình như thật sự sợ ngồi tù?” Triển Chiêu không chờ phản ứng của Ngô Hạo, hỏi tiếp.

“.....A” Ngô Hạo tựa như cảm thấy buồn cười, “Bị tù chung thân, ai mà không sợ?”

“Ông thì không!” Triển Chiêu mỉm cười nói: “Nhưng bắt một người bị rối loạn nhân cách đi ngồi tù, chẳng thà giết hẳn đi còn hơn, phải không?”

Sắc mặt Ngô Hạo nháy mắt trắng bệch.

Triển Chiêu dựa lưng vào ghế, nói: “Ông rất cẩn thận chặt chẽ, quy tắc và trật tự rất quan trọng với ông. Nhưng trong nhà tù thì làm gì có những thứ đó! Nơi đó chỉ có không gian hẹp hòi, không khí dơ bẩn, chỗ nào cũng đầy vi khuẩn, camera giám thị, lại phải cùng sinh hoạt với rất nhiều người...”

Nghe Triển Chiêu nói, Ngô Hạo đột nhiên trở nên căng thẳng, hần run rẩy một chút, không ngừng lắc lắc đầu “Họ không thể... Tôi sẽ không ở cả đời trong tù! Tôi có bệnh! Cần trị liệu.....”

“Ông thật sự bệnh!” Triển Chiêu vẫn tiếp tục không bỏ, “Ông bị rối loạn nhân cách rất nghiêm trọng, bởi vậy dẫn theo chứng sạch sẽ, lo âu, hoảng sợ..... Ông lúc nào cũng luôn nghe thấy tiếng nói chuyện vang lên bên tai, tất cả các góc đều có người giám thị ông, thậm chí có thể nhìn thấy vi khuẩn ở xung quanh ăn mòn sức khỏe của ông...”

“Không phải... không... Tôi không thể ngồi tù... Tôi có bệnh!” Ngô Hạo có chút cuồng lên, thét chói tai, sau đó bắt đầu giãy dụa muốn đứng lên. Bạch Ngọc Đường ngăn hai giám ngục cầm côn điện muốn xông tới, nhắc chân đạp vào cái bàn trước mặt. Bàn va vào ngực Ngô Hạo, làm hắn ngã ngồi trở về ghế, cơn đau nơi ngực làm hắn gục xuống mặt bàn ho khan kịch liệt một trận.

“Nói đi.” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng thốt.

“Khụ khụ...Nói cái gì?” Ngô Hạo cố gắng vùng vẫy lần cuối cùng.

“Ông có biết?” Triển Chiêu đột nhiên nói, “Tôi là một trong những nhà tâm lý học giỏi nhất ở quốc gia này, nếu tôi đưa ra bệnh án, nói ông căn bản không bị gì về thần kinh, ông đoán xem thẩm phán có nghe tôi không?”

Ngô Hạo gần như hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường lại bày hình chụp ra trước mặt hắn: “Ông có hai lựa chọn, hoặc là thành thật khai ra tất cả, hoặc là vào phòng giam mà ngồi cả quãng đời còn lại.....”

Tựa như đã muốn tuyệt vọng, Ngô Hạo thống khổ lắc lắc cái đầu, nói: “Tôi không thể... Không thể phản bội..... Phản bội sẽ bị trừng phạt...”

8. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 7

Chương 7: Tử vì đạo

Thẩm vấn sau đó tiến hành rất thuận lợi, theo lời khai của Ngô Hạo, hắn làm nhiệm vụ vì “Thần” của bọn hắn, những việc hắn làm từ trước đến giờ đều là chỉ thị của “Thần”.

Bạch Ngọc Đường nghe được, mây mù dày đặc chẳng kín não, nhin không được liếc mắt qua Triển Chiêu một cái, “Cậu xác định hẳn ta bình thường?”

Triển Chiêu cau mày, hỏi Ngô Hạo: “Ông vừa nói đến ‘Thần’ của các ông, vậy trừ ông ra còn ai đang làm nhiệm vụ cho ‘Thần’?”

“Còn có... cha cố, thiên sứ... cùng rất nhiều kẻ khác cũng là tín đồ như tôi.” Về mặt Ngô Hạo hiện lên nét mê say.

Bạch Ngọc Đường nhin không được, bật cười: “Ông nói là ông đang làm nhiệm vụ vì Jesus?”

“Không!” Ngô Hạo lắc đầu, “Tôi không tin chúa cứu thế!”

Triển Chiêu suy nghĩ một lát, rồi lại hỏi: “Các ông hình như có chế độ cấp bậc rất nghiêm ngặt, phân công cụ thể như thế nào?”

Ngô Hạo chần chờ một chút: “Thần hạ mệnh lệnh, cha cố quản lý thưởng phạt, thiên sứ phụ trách liên lạc, tín đồ chấp hành mệnh lệnh.”

“Nhiệm vụ bọn họ đưa ông, chính là muốn ông dùng xe đi cán người?” Bạch Ngọc Đường nhin không được, hỏi.

Ngô Hạo gật đầu.

“Tôi cần tên của những thành viên, cả tên của thần nữa.” Bạch Ngọc Đường chỉ vào giấy bút để sẵn, chuẩn bị bản ghi chép.

“Chúng tôi không có tên, chỉ có số.”

“Số?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhau một cái, Bạch Ngọc Đường đứng lên, đi tới phía sau Ngô Hạo, vạch vành tai hắn ra nhìn, sau đó hướng Triển Chiêu lắc đầu — Sau tai Ngô Hạo không có con số nào hết.

“Ông làm cách nào nhận được mệnh lệnh?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Thiên sứ sẽ tìm được tôi, để lại nhiệm vụ cùng những tư liệu liên quan.”

“Những tư liệu đó đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Xem xong đều phải hủy...”

“Với tính cách của ông, chắc đã lưu lại và cất chúng đi nhỉ?” Triển Chiêu quan sát Ngô Hạo đang ngập ngừng.

“A...” Ngô Hạo nản lòng thở dài, “Tôi... cất giấu chúng trên giá sách ở nhà.”

“Vấn đề cuối cùng, số của ông là bao nhiêu?” Triển Chiêu hỏi.

“...114...”

Chấm dứt thẩm vấn, lúc hai người từ nhà giam đi ra thì trời đã tối.

Bạch Ngọc Đường rút điện thoại gọi cho Bao Chứng, nói đại khái một chút vụ án, Bao Chứng lập tức hạ lệnh điều tra, Vương Triều mang người đi điều tra nhà của Ngô Hạo, theo yêu cầu của Bạch Ngọc Đường, tất cả giấy tờ đồ đạc đều mang về S.C.I.

“Miêu Nhi, đi ăn không?” Bạch Ngọc Đường đóng cửa xe hỏi.

“A...” Triển Chiêu có chút không tập trung.

“Này!” Bạch Ngọc Đường quơ tay qua lại trước mặt Triển Chiêu, “Hồn về dê! Đang nghĩ gì vậy?”

Triển Chiêu cau mày, “Hành vi của Ngô Hạo giống như đang dựa vào một thứ tín ngưỡng, án mạng này không đơn giản.”

“Theo ý tôi thì đầu óc hắn cũng không bình thường, cái tổ chức gì đó kia có khi là câu lạc bộ người điên.” Bạch Ngọc Đường khởi động xe, “Cậu muốn ăn gì?”

“A... Tôi muốn ăn cà-ri.” Triển Chiêu nhấn mạnh, “Cậu nấu.”

“... Bệnh bao tử của cậu đã khá hơn rồi à?” Bạch Ngọc Đường nhìn lướt, hơi chùn mà quan sát Triển Chiêu, “Đừng có ăn xong rồi vào bệnh viện nằm! Đồ mèo tham ăn!”

“Vậy thì nui nấu nhục đậu khấu.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, lại nhấn mạnh, “Cậu nấu.”

“Mèo chết... Cậu mua nguyên liệu.” Bạch Ngọc Đường hung tợn vạch lại.

“Không thành vấn đề! Bạch đầu bếp!” Triển Chiêu hài lòng điều chỉnh thế ngồi cho thoải mái, quyết định đánh một giấc ngắn.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều ở ký túc xá, là khu nhà trọ cao cấp dành cho người độc thân mà cục cảnh sát phân cho. Hai người bọn họ có điểm giống nhau: trong công việc đều là thiên tài. Điểm khác nhau: trong cuộc sống riêng, Bạch Ngọc Đường vẫn là thiên tài như cũ, còn Triển Chiêu lại trở thành một người trăm phần trăm vô dụng. Theo lời Bạch Ngọc Đường thì, Triển Chiêu đi bộ sẽ đụng vào tường, lái xe sẽ tông cây, vào bếp nấu ăn sẽ đốt luôn cả nhà... Cho nên vấn đề ăn uống của Triển Chiêu nếu không dựa vào căn tin cùng quán hàng bên ngoài, thì chủ yếu sẽ dựa vào Bạch Ngọc Đường. Ai bảo Bạch Ngọc Đường được di truyền phần gien tốt đẹp của Bạch mama làm gì, để bây giờ một tay khéo léo có thể nấu được đồ ăn như đầu bếp năm sao.

Hai người tới siêu thị ở dưới lầu của ký túc xá, Triển Chiêu hưng trí bừa bừa vào chọn nguyên liệu nấu ăn, di động của Bạch Ngọc Đường đột nhiên vang. Anh trả lời điện thoại, ba mươi giây sau gác máy, đem đóng đồ nấu Triển Chiêu cầm trong tay thả lại tại chỗ, nói: “Nui ngâm nước nóng!”

Sau đó Bạch Ngọc Đường mua bánh mì cùng đồ uống, đem Triển Chiêu về mặt đang khó chịu nhét vào trong xe, phóng như bay trở lại nhà tù.

Ở cửa nhà tù thì gặp Công Tôn đang lấy hộp dụng cụ ra khỏi xe.

Ba người đi vào nhà tù, chỉ thấy phòng bệnh đặc biệt bị niêm phong, Ngô Hạo nằm thẳng đơ trên sàn nhà, hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng đầy máu, đã tắt thở. Nhưng trên mặt lại không có chút gì thống khổ, hai tay nắm lại đặt trước ngực, thoát nhìn giống với một người tử vì đạo điềm tĩnh.

Công Tôn tiến lên kiểm tra miệng vết thương, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ra ngoài hỏi giám ngục tình huống liên quan, sau đó thì nghe thấy Công Tôn trong phòng giam gọi hai người bọn họ.

Chạy ào vào nhìn, thì thấy Công Tôn nâng đầu người chết, lật vành tai trái ra cho hai người xem, một con số “114 màu xanh xuất hiện ở sau tai.

9. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 8

Chương 8: Bác sĩ

Công Tôn tiến hành khám nghiệm tử thi nhanh gọn, rồi ra khỏi nhà giam đi gặp Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chết vì trúng độc.” Công Tôn cời bao tay ra.

“Trúng độc??” Bạch Ngọc Đường nhìn quản giáo đứng bên cạnh, “Hắn lấy thuốc độc từ đâu ra?”

Quản giáo vẻ mặt hoảng hốt: “Không thể nào, hắn lúc ra ngoài vẫn mặc áo bó, cũng không có ai đến gần hắn...”

“Bình tĩnh bình tĩnh...” Triển Chiêu kêu người đến dẫn quản giáo đang bị kích động đi, quay đầu lại liếc Bạch Ngọc Đường “Tiếp tục chứ?”

Bạch Ngọc Đường nhìn bốn phía, nói: “Nơi này là nhà giam đặc biệt, toàn bộ đều rất kín. Nhưng tôi vừa đi nhìn xung quanh một chút, tuy nhà giam này được cách ly nhưng các hành lang lại thông với nhau. Muốn tới chỗ Ngô Hạo nhất định phải qua hai phòng giam đằng trước. Vấn đề là ở chỗ...”

Bạch Ngọc Đường tạm dừng một chút, quay qua Triển Chiêu: “Tù nhân ở chỗ này hình như cũng rất quái, chuyên gia nhà cậu phải ra tay đấy.”

Phòng Ngô Hạo ở là phòng giam thứ ba, tầng này cũng chỉ có một cầu thang dẫn vào, cho nên muốn tới chỗ Ngô Hạo phải đi qua phòng giam số 1 và số 2.

Phạm nhân ở phòng giam số 1 là một trọng phạm cực nguy hiểm tên Lưu Sâm, 39 tuổi, bị tâm thần phân liệt rất nghiêm trọng, bị chứng không kèm chế được và chứng ảo tưởng. Nếu nói ở phòng giam số 1 là một

tên diên vô biên thì phòng giam số 2 nhốt một tên diên văn sinh. Y tên gọi Tần Gia Kỳ, sinh viên trường y mới 19 tuổi, y đi tù vì tấn công bạn cùng phòng đang ngủ say...

Vẫn gặp tại phòng đặc biệt cũ, Bạch Ngọc Đường cầm bản giới thiệu hai phạm nhân trên tay, kinh hoàng muốn cứng lưỡi.

“Ai da... Miêu Nhi, cậu từ trước đến giờ vẫn giao tiếp với loại người như thế này mà vẫn giữ được tỉnh táo, quả là không dễ dàng.”

Triển Chiêu bất mãn: “Đại đa số mọi người thường kỳ thị với bệnh nhân có bệnh về thần kinh, cậu nên biết, một khi bệnh được chữa khỏi, họ có thể trở lại làm một người bình thường khỏe mạnh như người bị cảm mới ốm dậy!”

Đang nói chuyện với nhau thì cửa phòng mở ra, một người đàn ông trung niên cường tráng với cái đầu tròn bước vào, toàn thân đầy dây xích nói lên hắn là kẻ nguy hiểm.

Hắn thông thả kéo đám xích nặng nề đi tới ngồi đối diện với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, nâng cặp mắt có chút vẫn đục nhìn nhìn hai người, “Ha ha” Hắn cười, “Các người so với đám cảnh sát vừa thối vừa bẩn mà tôi từng gặp thì khá hơn đó.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy tên này so với Ngô Hạo có bình thường hơn một tí nên nói chuyện: “Ông là Lưu Sâm?”

Lưu Sâm gật đầu, không đợi Bạch Ngọc Đường đặt câu hỏi liền giành nói trước: “Mấy người muốn hỏi tên mới chết ở phòng giam số 3 phải không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe hắn nói thì đều lộ ra vẻ ngạc nhiên, Lưu Sâm nhìn thấy, ha hả mở miệng cười rồi nói: “Tôi hôm nay trông thấy một bác sĩ đi ngang qua.”

“Bác sĩ?” Tinh thần Bạch Ngọc Đường lập tức bừng tỉnh, “Hình dáng như thế nào? Ông đã bao giờ gặp qua chưa?”

“Chưa bao giờ!” Lưu Sâm lắc đầu, hắn cúi người về phía trước một chút, hơi thần bí đè thấp thanh âm: “Lúc tôi thấy hắn, hắn căn bản không phải bác sĩ, tất cả bác sĩ ở đây tôi đều rành mặt! Tôi đã ở đây tám năm, nhưng bây giờ vẫn phải tiếp tục ở lại, nơi này là địa bàn của tôi.”

“Tại sao ông không nghĩ hắn là người mới tới?” Triển Chiêu đột nhiên đặt câu hỏi.

Lưu Sâm lại cười ha ha, quệt mũi, nói: “Không giống! Mùi vị không giống!”

“Mùi vị?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy hứng thú, lập lại lời hắn.

“Đúng vậy!” Lưu Sâm hài lòng gật đầu: “Mùi vị của mỗi người không giống nhau!” Nói xong, chìa chìa Bạch Ngọc Đường nói, “Cảnh sát.” Rồi chìa qua Triển Chiêu, “Chuyên gia.”

Triển Chiêu gật đầu nói: “Vậy còn tên bác sĩ kia? Hắn mang mùi gì?”

Lưu Sâm ngồi cười xong, chỉ vào chính mình nói: “Giống với mùi của ta — Mùi máu.”

Sau khi Lưu Sâm rời đi, Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm Triển Chiêu hỏi: “Cậu chắc chắn hắn có vấn đề? Tôi cảm thấy hắn so với tôi còn bình thường đó.”

Triển Chiêu im lặng, nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, một lúc lâu sau mới ới ra một câu: “Cậu rất cuộc cũng tự nhận thấy bản thân không bình thường?”

Giận nha!

Ngay lúc hai người sắp bắt đầu một hiệp khẩu chiến mới thì cửa mở, Tần Gia Kỳ ở phòng giam số 2 đến. Y được đãi ngộ khá hơn Lưu Sâm rất nhiều, trên người không có xiềng xích, thậm chí cả áo bó cũng không mặc, chỉ mặc một bộ đồ bệnh nhân màu xanh dương đơn giản.

Y lộ rõ vẻ sợ sệt, cẩn thận đi vào, ngồi xuống, nơm nớp lo sợ ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trước mặt, khi cùng Bạch Ngọc Đường chạm mắt, y hình như hoảng sợ, vội vàng cúi đầu. Một lúc

sau, lại ngẩng lên nhìn Triển Chiêu, lúc này y không còn biểu hiện sợ hãi bị dọa, ngược lại còn ngượng ngùng cười với Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng thân thiện cười với y, điều này làm hắn đang căng thẳng liền thả lỏng một chút.

Bạch Ngọc Đường vừa định đặt câu hỏi thì Triển Chiêu phóng cho anh một ánh mắt. Bạch Ngọc Đường gật đầu, ngậm miệng lại, đứng lên rời khỏi tầm nhìn của Tần Gia Kỳ.

“Tần Gia Kỳ?” Triển Chiêu bắt đầu một mình cùng Tần Gia Kỳ đối thoại.

Bạch Ngọc Đường rời đi hình như làm y thả lỏng người hoàn toàn, y nhẹ nhàng gật đầu, cẩn thận quay đầu liếc một cái về phía Bạch Ngọc Đường đang đứng quay lưng lại nơi cửa, hạ thấp thanh âm nói với Triển Chiêu: “Hắn... có giận không?”

Triển Chiêu cười nói: “Không sao hết, Gia Kỳ, tôi muốn hỏi cậu mấy vấn đề, cậu phải thành thật trả lời, được không?”

“Được” Tần Gia Kỳ nghiêm túc gật đầu.

“Chiều nay, cậu có nhìn thấy người nào đặc biệt đi qua trước cửa phòng cậu không?”

Tần Gia Kỳ gật đầu.

“Là người như thế nào?”

Tần Gia Kỳ đột nhiên căng thẳng, nói: “Quý... Quý Sa Tăng.”

“Quý Sa Tăng?” Bạch Ngọc Đường đang đứng ở cửa, nghe được thì kinh ngạc xoay người lại, Tần Gia Kỳ lập tức co rúm sợ hãi, Triển Chiêu hung hăng trừng Bạch Ngọc Đường một cái, Bạch Ngọc Đường giờ hai tay lên ý báo thật có lỗi, rồi lập tức xoay người đi.

“Gia Kỳ, cậu có thể tả hình dáng của quý Sa Tăng một chút được không?” Triển Chiêu nói chậm chậm.

“Được...” Gia Kỳ gật đầu nói: “Hắn, hắn mặc quần áo trắng, tay... tay còn cầm theo kim tiêm... Đi qua, rất nhanh đã thấy trở lại, hắn... còn ra hiệu cho tôi.”

“Ra hiệu gì?”

Chỉ thấy Tần Gia Kỳ đưa ngón trỏ ẩn trước môi, nhẹ nhàng phát ra âm thanh, “Xuyt...”

Tần Gia Kỳ trước khi ra khỏi cửa, chỉ vào Triển Chiêu nói, “Thiên sứ”, sau đó lại chỉ vào Bạch Ngọc Đường đang đứng ở cửa đối diện, nhỏ giọng nói một câu, “Thầy trừ tà”, rồi mới lút cút đi ra.

Triển Chiêu ngây người một hồi lâu, sau thấy Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, chỉ vào cửa và nói với anh, “Tên này chính xác mới là không bình thường!”

.....

10. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 9

Chương 9: Đánh lên

Mười giờ hai mươi phút tối, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi ra từ cổng lớn nhà giam.

“Hô...” Bạch Ngọc Đường thở phào một cái, “Miêu Nhi này, lời nói hai người kia có thể tin được sao?”

Triển Chiêu nhún vai, “Hai người bọn họ tuy mắc chứng ảo tưởng rất nặng, nhưng cả hai không thông đồng lời khai với nhau, chí ít thì ta vẫn có thể tin phần nội dung bên trong.”

“Vậy hung thủ là một kẻ ăn mặc như bác sĩ?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên khùng lên nói, “Nhà giam kiểu gì vậy, cả camera theo dõi hành lang cũng không có! Nếu không thì chúng ta không phải vật vờ như thế này!”

“Tên hung thủ cũng thật狡 hoạt, nhiều quân giáo như vậy cũng không ai chú ý đến hắn...” Triển Chiêu đưa tay day day giữa hai lông mày, “Chờ xem báo cáo khám nghiệm tử thi của Công Tôn ngày mai rồi hẵng nói tiếp.”

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, dưới bậc thang, một chiếc xe dừng ở vỉa hè đi tới. Mới bước ra đường lớn, Bạch Ngọc Đường bỗng thấy có ánh sáng lóe lên bên người, có gì đó vọt ra từ trong bóng tối...

“Miêu Nhi!” Triển Chiêu đang đứng trân trân nhìn chiếc xe lao tới thì Bạch Ngọc Đường đã nhảy lên, nhào về phía Triển Chiêu, ôm anh lăn ra ngoài, lúc ngẩng đầu lên nhìn thì chiếc xe muốn cán người đã chạy mất dạng. Tuy tốc độ cực nhanh, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn nhận ra đó là chiếc Honda màu đen buổi chiều đã theo dõi họ.

“Miêu Nhi, cậu không sao chứ?” Bạch Ngọc Đường không muốn nghĩ nữa, vội vàng nhìn Triển Chiêu đang ở trong lòng xem có bị thương hay không.

“Tôi không sao.” Triển Chiêu được anh kéo đứng dậy, phát hiện trên tay chỉ bị xây xước một chút da, “Còn cậu?” Anh nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường phúi phúi bụi, buông tay tỏ vẻ mình không bị gì, kéo cánh tay của Triển Chiêu ra nhìn, thấy bàn tay đã tróc mất một miếng da lớn, anh nhúm mày, “Đi bệnh viện trước đi.”

“Không cần đâu, vết thương nhỏ mà...” Triển Chiêu nhăn nhó lắc đầu.

“Không được kì kèo!” Bạch Ngọc Đường kéo anh nước đi.

Đến bệnh viện băng bó đơn giản vài cái, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trở về ký túc xá thì đã gần mười hai giờ.

Triển Chiêu ngồi ở sô pha trong phòng khách.

Im lặng... Im lặng... Cuối cùng cũng không nhận được nữa, “Tại sao cậu lại ở trong phòng tôi?”

Bạch Ngọc Đường vừa gặm táo vừa lật báo ra xem: “Bảo vệ cậu a.”

Gì??

Triển Chiêu đứng lên, giựt lại báo, đoạt lại táo, rồi đem anh chàng tổng ra ngoài: “Ai cần cậu bảo vệ! Cậu quay về nhà của cậu đi, tôi muốn đi ngủ!”

Bạch Ngọc Đường túm lấy sô pha không chịu đi: “Này!! Tôi là muốn tốt cho cậu đấy! Nhỡ có thằng biến thái nào đứng ngay cửa, đồ một sách nhà cậu có khi một tiếng kêu cứu còn chưa kịp hô thì đã ngỏm rồi!! Cậu ngỏm thì còn lo quái gì nữa, chỉ có mẹ tôi với mẹ cậu là đem tôi ra lóc thịt sống thôi!!”

“Cậu!!” Mũi Triển Chiêu phì ra khói, “Làm sao cậu biết là tôi bị ngấm chứ? Cậu bình thường cư xử kiêu ngạo như vậy, ai mà biết có khi đắc tội tên đại ca nào ngoài đường không, giờ bọn họ kéo đến xử cậu?? Cậu đi ra ngoài cho tôi! Đừng có làm tôi liên lụy!!”

Một cổ sống cổ chết kéo, một cũng nhất định không chịu buông tay...

Dùng dằng đến mười hai rưỡi, Triển Chiêu rút cuộc đầu hàng, dù sao thì anh là người thiên về nghiên cứu học vấn, còn Bạch Ngọc Đường đã từng gia nhập quân ngũ, học trò làm sao đấu được với nhà binh... Hiệp thứ nhất, bại!

“Miêu Nhi, cho tôi mượn đồ ngủ, bộ có con mèo máy ấy (Doraemon =))), đừng lấy bộ mèo kitty.”

..... Nhấn nài.....

“Miêu Nhi, bụng đói rồi, có gì ăn ngay được không?”

..... Tiếp tục nài.....

“Tủ lạnh nhà cậu dùng để giấu xác chết à? Làm gì mà trống rỗng vậy?”

..... Bách nhấn nài thành kim..... (na ná có công mài sắt có ngày nên kim)

“Miêu Nhi, có đĩa không? Lấy phim kinh dị ra xem đi...”

..... Không thể nhận được nữa!!...

Triển Chiêu đang ngồi soạn giáo án rồi cuộc cũng bị Bạch Ngọc Đường chọc cho phát cáu, anh liền cầm gối ôm chọi thẳng, “Cậu cút về nhà cho tôi! Khuya khoắt còn xem phim kinh dị, cậu mới là thằng biến thái!!”

Lại nữa tiếng sau, chiến tranh gối ôm cũng kết thúc, Triển Chiêu cầm giận cầm bộ đồ ngủ in mèo máy đi vào phòng tắm. Quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường đang bị vùi dưới đồng gối trên sofa: “Tôi tắm trước! Ai tắm sau thì dọn dẹp nhà tắm!”... Hiệp thứ hai, thắng!

Đến lúc Bạch Ngọc Đường tắm rửa cùng dọn nhà tắm xong, mặc đồ ngủ in hình kitty vào thì đã là hai giờ sáng.

Đèn phòng khách vẫn sáng choang, Triển Chiêu tay cầm tài liệu, nghiêng đầu tựa vào sofa ngủ gật. Bạch Ngọc Đường tay chân nhẹ nhàng đi tới, cẩn thận lấy tài liệu ra khỏi tay anh.

Triển Chiêu vẫn như ngủ say, hô hấp nhẹ nhàng chậm chạp, cả người hiện ra sự an tĩnh dị thường. Bạch Ngọc Đường khẽ thở dài, còn mèo cũng chỉ có lúc này là ngoan ngoãn một chút.

Hai tay nhẹ nhàng nâng vai và đầu gối của anh dậy, cố hết sức bế Triển Chiêu vào phòng ngủ, vừa đi vừa mắng trong lòng: “Mèo chết, nặng như tạ! Trông thì gầy yếu như vậy, đáng chết đáng chết...” Lòng thì rửa nhưng chân vẫn vững vàng bước.

Đặt Triển Chiêu vào giường, tắt đèn, ngủ.

Năm phút sau.

“Ầm” một tiếng, Bạch Ngọc Đường đã oanh liệt bị đá xuống giường.

Phẫn nộ!!

Bạch Ngọc Đường nhảy lên, mở đèn ngủ đầu giường, định cùng con mèo kia đại chiến ba trăm hiệp, ai ngờ...

Chỉ thấy Triển Chiêu ôm lấy gối đầu ngủ say, người này bình thường cực kỳ táo nhả nhưng đến lúc ngủ thì lại cực bất nhả, miệng còn lầm bầm: “Chuột chết... ư... Hiệp thứ ba... Thắng...”

Bạch Ngọc Đường ôm lấy gối mà khóc không ra nước mắt... Thế này, rốt cuộc là vì cái gì a?!

11. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 10

Chương 10: Mạnh mối

Sáng sớm ngày tiếp theo, Triển Chiêu mặt mày tươi roi rói cùng Bạch Ngọc Đường ngáp ngáp dài đi vào cục cảnh sát.

“Đúng rồi, sao tối hôm qua cậu lại ngủ dưới đất thế?” Triển Chiêu khó hiểu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường giận...

Vừa vào cổng chính đã thấy Trương Long, Vương Triều cùng Mã Hán đang khệ nệ ôm một đồng tài liệu lớn.

“Sếp!” Trương Long thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đầu tiên.

“Thế nào?” Hai người đỡ một phần tài liệu trong tay bọn họ, mọi người cùng nhau đi phía thang máy.

“Haizz...” Trương Long lắc đầu, “Một đồng tài liệu, tất cả nạn nhân đều khác nhau, nhìn đi nhìn lại cũng không thấy gì đặc biệt, dù sao thì tài liệu cũng đã mang về, chuẩn bị găm lại trong hai ngày.”

“Vương Triều, trong nhà Ngô Hạo không tìm được giấy tờ gì sao?” Triển Chiêu hỏi.

“A...” Vương Triều cười khổ nói, “Ma xui quỷ khiến, bọn em vừa đến đó thì gặp xe cứu hỏa đang chữa cháy!”

“Cái gì?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thời kinh ngạc, “Nhà của Ngô Hạo bị cháy?”

“Đúng vậy, dập nửa giờ mới hết lửa, bọn em vào nhìn, tất cả giấy đã bị đốt sạch.”

“Cậu nói chỉ có giấy bị đốt?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chuyên gia bên đội phóng hỏa đến xem hiện trường, sau đó nói đây là cố ý phóng hỏa! Hơn nữa mục tiêu chủ yếu là giá sách, ngăn tủ, bàn học, những chỗ hay để giấy.” Vương Triều nhún vai, “Sau đó bọn em sắp xếp tìm kiếm lại một lần nữa, cũng chỉ kiếm được một ít trang giấy cùng một ít... tro giấy...” Nói xong liền đưa cái hộp giấy trong tay cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường xem, “Đây là quà cho Tưởng Bình.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau cười: “Cái này chỉ là trò xếp hình cho Tưởng Bình chơi một chút trong giờ nghỉ trưa thôi.”

Ra thang máy, bước nhanh về hướng văn phòng S.C.I.

“Triệu Hồ đâu rồi?” Bạch Ngọc Đường nhìn văn phòng, không thấy bóng Triệu Hồ đâu, “Tôi bảo cậu ta đi điều tra chiếc Honda màu đen kia thế nào rồi?”

“Đã tra ra rồi, là xe bị mất cắp.” Tưởng Bình đang chui đầu vào máy tính, ngẩng lên nói, “Đồng nghiệp bên đội giao thông vừa gọi điện, cậu ta đang đi lấy báo cáo...”

Cửa văn phòng bị đẩy ra, Công Tôn vẻ mặt âm trầm bước vào.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa thấy sắc mặt Công Tôn, đã biết ngay tối hôm qua anh đã ở lại phòng giải phẫu cả đêm.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường vừa hỏi vừa đưa ly cà phê mình mới lấy chưa kịp uống cho Công Tôn.

“A...” Công Tôn cười lạnh một tiếng, nhận lấy ly cà phê, nói; “Tên này là một tên biến thái trăm phần trăm!” Nói xong, đưa tập báo cáo dày cộm trong tay cho Bạch Ngọc Đường.

“Các anh em! Hợp!” Bạch Ngọc Đường gọi mọi người vào phòng họp.

Công Tôn trước tiên nói rõ nguyên nhân tử vong của Ngô Hạo: “Trong nhà giam hôm qua, kiểm tra sơ bộ thì nguyên nhân là trúng độc, bởi vì tìm hần ngừng đập trong tình huống không bình thường. Nhưng sau đó kiểm tra lại thì trong dạ dày và máu của hần không tìm được chất độc gì hết, mà lại tìm được thứ khác.”

Công Tôn tạm dừng một chút, nói, “Pethidine Hydrochloride.”(*)

.....?..... Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn, nó là cái gì?

“Pethidine Hydrochloride” Triển Chiêu đột nhiên cau mày, nhìn Công Tôn nói, “Nó đối với cơ thể có được động học(*) và tác dụng y như morphine(*), nhưng tác dụng giảm đau và gây tê nhỏ hơn, gần tương đương với 1/10 – 1/8 morphine, đây là một loại dược phẩm gây tê đã bị quản lý nghiêm ngặt.”

Công Tôn gật đầu.

“Thuốc phiện?” Bạch Ngọc Đường nhìn Công Tôn, “Ngô Hạo không có tiền sử hít thuốc phiện, hơn nữa công dụng của Pethidine hydrochloride rất nhỏ, sao lại khiến cho hần chết được?”

Công Tôn tiếp tục gật đầu: “Cho nên tôi mới nói tên này rất biến thái.” Sau đó, anh lấy ra một tấm hình chụp khác đặt trước mặt mọi người, “Đây là miệng vết thương trên ngực trái thi thể, nhìn ngay chỗ trái tim xem.”

Mọi người bước tới nhìn kỹ, chỉ thấy ngay vị trí trái tim bên ngực trái có một chấm đỏ rất nhỏ.

“Đây là cái gì?” Trương Long khó hiểu.

“Một lỗ kim châm.” Công Tôn trả lời.

“Ra là vậy...” Bạch Ngọc Đường quay qua Triển Chiêu, “Miêu Nhi, còn nhớ tên điên số 2 nói gì không? Tên bác sĩ cầm kim tiêm trên tay.”

Triển Chiêu gật đầu, Bạch Ngọc Đường tiếp tục hỏi Công Tôn: “Hung thủ đã cầm kim tiêm trực tiếp vào tim Ngô Hạo, tiêm vào Pethidine Hydrochloride phải không?”

Công Tôn dùng ngón trỏ đẩy gọng kính lên, nói: “Đúng, chỉ cần một ống tiêm, trong vòng năm phút đồng hồ, tim người sẽ suy kiệt mà chết.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau một cái, mặt tràn đầy kinh hãi.

Triển Chiêu cầm lấy hình chụp: “Người này không chừng là bác sĩ thật.”

“Tôi cũng cảm thấy như thế.” Công Tôn tỏ vẻ đồng ý, “Cho dù không phải bác sĩ, nghề nghiệp của hắn cũng cho phép tiếp cận loại thuốc tê bị quản lý nghiêm ngặt này. Hơn nữa, nhìn vị trí cùng cách thức hạ kim tiêm, hắn chắc chắn đã được dạy dỗ bài bản.”

Lúc này, cửa phòng họp bị đẩy ra, Triệu Hồ vội vã chạy vào, “Sếp, báo cáo đã đến đây.”

Nói xong liền đưa một phần báo cáo cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường mở ra xem, thấy đây là một bản khai báo mất xe, anh cúi đầu nhìn một lúc lâu, trong nháy mắt khuôn mặt nghiêm trọng lại.

“Làm sao vậy? Xe này có vấn đề à?” Triển Chiêu thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường không tốt, vội hỏi.

“Xe không có vấn đề.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu nói, “Mà là địa điểm xe bị mất có chút trá.”

...?...

“Có trá? Là ý gì?” Triển Chiêu khó hiểu nhìn về phía anh.

Bạch Ngọc Đường quay lại, chăm chú nhìn Triển Chiêu, dùng ngữ khí nghiêm túc hiếm thấy nói: “Ở cửa phía Bắc đại học C.”

.....!

“Miêu Nhi, tôi nhớ rõ cậu mỗi tuần đều phải đến đại học C dạy đám sinh viên khoa tâm lý một tiết phải không?”

“.....” Triển Chiêu gật đầu, “Đối diện với cổng Bắc tòa nhà khoa tâm lý học...”

Bạch Ngọc Đường đóng báo cáo lại, mặt lộ vẻ lo lắng, “Xe bị mất ở chỗ cậu dạy học, ngày hôm qua lại theo dõi cậu, đến tối lại còn muốn tông cậu.”

Triển Chiêu bắt đầu dĩ cưỡi khó: “Xem ra... Là nhắm vào tôi rồi...”

(*) Được động học: quá trình thuốc hấp thụ vào cơ thể: hấp thụ, phân bố, chuyển hóa, thải trừ

(*) Pethidine Hydrochloride: Thuốc giảm đau trung ương tổng hợp

(*) Morphine: thuốc giảm đau gây nghiện. Morphine là 1 amin thực vật tự nhiên có trong nhựa khô quả cây thuốc phiện nên anh Đường mới nghĩ tới việc Ngô Hạo hít thuốc phiện

12. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 11

Chương 11: Nghi ngờ

Nghe Bạch Ngọc Đường nói xong, tất cả mọi người đều lo lắng.

Triển Chiêu tuy rằng là thành viên S.C.I., nhưng dù sao vẫn coi như nhân viên văn chức, hơn nữa vụ án lần này lại khó giải quyết như vậy, nếu đúng là có tổ chức nào đó theo dõi anh, thế thì thật nguy hiểm. Nhưng mọi người vẫn còn cảm thấy nghi ngờ: S.C.I. vừa mới tiếp nhận vụ án, hiện tại có thể nói là sơ bộ còn chưa điều tra được gì, hung thủ tại sao lại muốn nhắm vào Triển Chiêu?

Thấy tất cả mọi người vẻ mặt đều nghiêm trọng, Triển Chiêu cũng không tránh được mà căng thẳng theo, anh hỏi Công Tôn: “Đúng rồi Công Tôn, anh hình như chưa nói xong?”

“A...” Công Tôn lấy lại tinh thần, liếc qua Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường gật đầu ý bảo anh tiếp tục.

“Lúc tôi kiểm tra con số phía sau tai Ngô Hạo cùng các thi thể khác, rốt cuộc cũng hiểu được trò hay, cho nên mới nói tên kia cơ bản là biến thái của biến thái!”

Mọi người nghe đến đó, sự chú ý lại lập tức tập trung tới Công Tôn.

“Tất cả mọi người đã ăn qua thịt heo?” Công Tôn không đầu không đuôi hỏi một câu, mọi người trở mắt nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có ý gì?”

Công Tôn tiếp tục nói: “Mọi người có chú ý thấy, thịt heo sau khi được kiểm tra thường có đóng một con dấu in nổi màu xanh lên da, rửa thế nào cũng không ra không?”

.....!

Nghe Công Tôn nói, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt ghê tởm.

Triển Chiêu cau mày: “Không lẽ...”

“Đúng vậy!” Công Tôn bắt đắc dĩ nói, “Tôi đã thẩm tra đối chiếu lại, hoàn toàn giống nhau! Đây là dấu chạm nổi đóng trên thịt heo bằng sắc tố ăn được!”

“Tên này chính xác là biến thái, hẳn không lẽ đem người biến thành heo sao?” Vẻ mặt Bạch Ngọc Đường phức tạp.

“Sếp?” Vương Triều đột nhiên đứng lên hét: “Có khi nào hung thủ là tay bán thịt heo không?!”

.....

Trương Long nuốt nước miếng: “Không... không thể như thế được.”

Triển Chiêu lắc đầu nói: “Hắn là không có khả năng! Nhìn hành vi của hung thủ, hẳn chắc chắn là người có chứng rối loạn về sự chính xác, yêu cầu sự hoàn mỹ, tính tình cẩn thận, còn bị chứng sạch sẽ.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu: “Có lý! Cái này cũng coi như là manh mối đi. Trương Long, ngày mai đi điều tra nơi bán con dấu này và sắc tố. Vương Triều, đi điều tra cửa hàng bán thịt heo vào những trại nuôi heo!”

“...A?” Vương Triều vẻ mặt bất mãn, “Sếp chơi không đẹp...”

Bạch Ngọc Đường trừng mắt anh chàng một cái: “Cho nên mới bảo cậu đi! Cậu nếu có thể chứng minh hung thủ làm nghề giết heo, tôi liền mua cho cậu một cái xe!”

“Thật sự? Sếp! Giữ lời đó!” Vương Triều nói xong, phấn chấn chạy đi.

Triển Chiêu vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Chuột bạch? Cậu nói thật à?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Tôi chưa nói là mua ô tô.”

.....

Sau khi buổi họp kết thúc, mọi người lục tục rời đi, Triển Chiêu vừa đứng lên đã bị Bạch Ngọc Đường túm lấy kéo đi, “Đi!”

“Đi đâu?” Khó hiểu nhìn nhìn.

“Đến sẽ biết!”

Hai người vào thang máy, Bạch Ngọc Đường ấn vào nút “-2”.

Triển Chiêu nhíu mày hỏi, “Đi bãi tập bắn làm gì?”

Bạch Ngọc Đường không trả lời, chỉ hỏi: “Cậu có mang theo súng không?”

“...Không...” Triển Chiêu dứt tay vào túi.

Bạch Ngọc Đường trừng mắt, “Trong cục giao súng là để cậu mang theo bên người đó!”

Triển Chiêu thờ ơ nhìn: “Buổi chiều nay tôi còn phải lên trường, chẳng lẽ muốn tôi mang súng vào trường sao?”

“Chính là bởi vì đi đến trường mới phải mang súng theo, tôi đã sớm bảo cậu đừng có đi dạy mấy cái môn đó nữa.”

“Cậu! Dạy học là hứng thú của tôi!”

“Đến dự lớp của cậu toàn một đám nữ sinh viên, mấy cô nàng ấy đi không phải là nghe giảng đâu, mà đi để ngắm cậu đấy!” Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu nhìn anh.

“.....Bạch Ngọc Đường!” Triền Chiêu giận, “Hiện tại bắt đầu một tiếng đồng hồ tôi và cậu không nói chuyện với nhau!” Quay đầu.

.....

Cửa thang máy tầng ngầm hai mở ra, hai người bước ra thang máy, Triền Chiêu vẻ mặt khó chịu bị Bạch Ngọc Đường túm cứng cổ, mạnh mẽ kéo vào bãi tập bắn.

Đứng ở vị trí bắn, đeo tai nghe, cầm lấy súng, Triền Chiêu liền hung tợn phang cả băng đạn vào tấm bia.

Bạch Ngọc Đường đứng phía sau kính hải, chỉ cảm thấy Triền Chiêu đã biến tấm bia thành anh.

Triền Chiêu quả thật có đem bia ngắm biến thành Bạch Ngọc Đường, bởi vì Bạch Ngọc Đường đụng chạm đến nỗi đau của anh.

Triền Chiêu rất thích lên lớp, anh rất thích cùng các sinh viên thảo luận những vấn đề học thuật. Chỉ là, đám sinh viên gần đây không hiểu sao lại biến thành như vậy, đặc biệt là nữ sinh viên, làm cho anh không tự chủ được, nghĩ đến một sinh vật thường hay tru vào những đêm trăng tròn. Mà giận một cái là những nữ sinh viên dạng như vậy xuất hiện càng lúc càng nhiều trong lớp của anh, hơn nữa chúng còn không thuộc khoa tâm lý. Đã thế, lần trước còn có người hỏi anh có bạn trai chưa... Tức chết!

Bạch Ngọc Đường ấn nút, tấm bia tự động chạy đến trước mặt hai người, vừa thấy, liền hít thật sâu một hơi khí lạnh — bắn sáu phát, bia chỉ thủng ba lỗ...

“Ồ con mèo họ Triền!!” Bạch Ngọc Đường hét lớn một tiếng, “Lúc ấy làm thế nào mà cậu qua cửa cuộc thi bắn hả?”

Triền Chiêu xoay người vuốt tóc, nói trong lòng: “Một tiếng đồng hồ không nói chuyện!”

Bạch Ngọc Đường mũi xì ra khói, lại rống tiếp: “Tôi nhớ rõ trước kia có đặc huấn cho cậu! Lúc đó bắn rất chính xác mà!”

“Cho nên mới qua cửa được chứ sao.” Triền Chiêu tiếp tục trả lời trong lòng.

.....

Giận! Bất đắc dĩ đành chìa cánh tay ra trước mặt Triền Chiêu, chỉnh đồng hồ của mình lên một tiếng đồng hồ cho anh thấy: “Nói chuyện!”

Triền Chiêu liếc mắt nhìn anh, rớt cuộc mở miệng: “Sau đó không luyện nữa...”

Bạch Ngọc Đường nghiêng răng nói: “Cậu có biết người cầm súng bắn không chính xác cũng giống như lái xe không cầm tay lái, có thể hại chết người khác không hả?”

Triền Chiêu cũng tự biết mình đuối lý, nhỏ giọng thì thầm “Cho nên mới không mang theo chứ sao...”

“Hự...” Hít thở sâu một lúc, Bạch Ngọc Đường nhấn nút cho tấm bia trở về chỗ cũ, lấy súng trên tay Triền Chiêu để lên bàn, sau đó ngồi xuống, lấy một khẩu súng lục trong bao súng giấu ở chân ra, “Dùng thử cái này đi!”

Triền Chiêu cầm súng, nhìn nhìn, sau đó kinh hoàng nói: “Remington M10?”

Bạch Ngọc Đường hơi bất ngờ: “Kỹ thuật bắn không tốt lắm nhưng đối với các loại súng lại có nghiên cứu qua.”

“Bạch Ngọc Đường, cậu tàng trữ trái phép vũ khí!” Triền Chiêu chỉ vào mũi anh nói.

“Tôi có giấy phép chính phủ được mang súng nhá!” Bạch Ngọc Đường nói rõ, “Tôi là cảnh sát.”

Triển Chiêu giờ súng hỏi: “Cái này trong nước căn bản là không có! Lại là anh hai cho sao?”

Bạch Ngọc Đường giải đầu “Đúng vậy!”

“Anh hai kiếm nhiều tiền như vậy, không lẽ là nhờ vào buôn bán súng ống?” Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi, “Không lẽ anh hai thích phim ảnh, muốn đem cậu biến thành James? State?” (James Bond, còn State là gì thì tớ ko rõ)

Bạch Ngọc Đường giận nha, “Cầm thì cầm đi!”

Triển Chiêu móc anh vài câu, cảm thấy trong lòng sung sướng rất nhiều, ngoan ngoãn nâng súng lên, ngắm...

“Chờ một chút!” Bạch Ngọc Đường hô dừng, đi đến phía sau Triển Chiêu, từ phía sau cầm tay anh giúp ngắm bắn, “Mắt nhìn về phía trước, ngón tay dè và giữ cò súng, mắt cùng hồng tâm đặt trên một đường thẳng...”

Sáu phát bắn lúc sau, toàn bộ đều trúng mục tiêu.

Triển Chiêu hưng phấn quay đầu: “Ta quả nhiên là thiên tài!”

Bạch Ngọc Đường nhận súng từ tay anh, tháo băng đạn chứa đạn tập bắn ra, “Đó là nhờ thầy dạy giỏi!”

Triển Chiêu lại nâng súng tập bắn lên, “Mắt nhìn về phía trước, ngón tay dè và giữ cò súng, mắt cùng hồng tâm đặt trên một đường thẳng...”

Bắn xong, bốn trúng, hai trượt...

“Chuột bạch!” Triển Chiêu cảm giận nói, “Ra là thế! Cậu bắn chính xác như vậy là do cậu có súng tốt!”

“Bắn không trúng với súng thì liên quan gì đến nhau?”

“Đương nhiên là có! Khẩu súng kia nhẹ hơn!”

“Do kiến thức cơ bản của cậu quá kém thì có, lực cánh tay không có! Đã sớm bảo cậu luyện nhiều một chút.”

“Tuyệt đối có liên quan!”

“Không có!”

“Có!”

“Không...!...”

Đang lúc hai người vừa muốn bắt đầu trình diễn màn đấu khẩu quen thuộc mỗi ngày, Bạch Ngọc Đường đột nhiên khựng lại, anh như đang nghĩ tới cái gì đó, miệng lặp đi lặp lại “Có liên quan... không liên quan...”

“Cậu làm sao vậy?” Triển Chiêu quơ tay loạn xạ trước mặt anh, gọi hồn quay về.

“Miêu Nhi, tôi nghĩ đến một chuyện.” Bạch Ngọc Đường buông súng, ngồi lên bàn trước vị trí bắn, “Cậu còn nhớ, chiếc xe bị mất cũng đã nửa tháng trước, S.C.I. thành lập, án mạng nhận cũng chỉ mới vài ngày. Có khi nào chiếc xe muốn tông cậu và án mạng lần này hoàn toàn không quan hệ?”

Triển Chiêu sững sốt, nghĩ rồi nói: “Chính xác... có thể có khả năng này.”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi: “Chiều nay cậu có lớp phải không?”

“Ừ”

“Tôi sẽ đi với cậu.”

“.....?..... Cậu đi đâu?”

Bạch Ngọc Đường đem bao súng chứa khẩu Remington nhét vào tay anh, “Đi đến trường cậu điều tra một chút!”

Remington M10

13. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 12

Chương 12: Khoa tâm lý đại học C

Ăn cơm trưa xong, Bạch Ngọc Đường lái ô tô chở Triển Chiêu đến cổng Bắc đại học C.

Hai người xuống xe, Bạch Ngọc Đường xem xét khu vực xung quanh cổng Bắc.

“Này! Chuột, tôi lên lớp, cậu muốn làm gì thì làm!” Triển Chiêu cầm giáo án, chỉ muốn chực chạy vào trong.

“Đợi đã!” Bạch Ngọc Đường giữ chặt anh, “Tôi đi vào cùng cậu!”

Hoảng!

“Cậu muốn làm gì?”

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười vô tội: “Cậu dạy môn tâm lý học tội phạm phải không? Tôi lại là thần thám, coi như cũng có thể đến giúp giảng bài đi.”

Triển Chiêu liếc mắt nhìn anh: “Cậu nghi ngờ sinh viên của tôi?”

“Ờ ờ...” Bạch Ngọc Đường chỉ cười không nói, một tay quàng qua bả vai Triển Chiêu, cùng anh vào trong trường, “Nói chung thì những nhân vật thoát nhìn càng không giống hung thủ, thì hẳn mới chính là hung thủ thật sự!”

“Lại là trực giác của cậu? Cảnh sát mấy cậu không phải mở miệng là đòi chứng cứ sao? Tôi theo chủ nghĩa khoa học, không như mấy cuốn tiểu thuyết trinh thám đâu!” Nói xong, liền chụp lấy tay Bạch Ngọc Đường, “Bỏ móng ra!”(*)

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nháo với nhau từ nhỏ đã quen, thành ra không cảm thấy gì kỳ lạ, nhưng trong mắt người khác, hai người cù cựa với nhau, Bạch Ngọc Đường cười hì hì, Triển Chiêu thì trừng mắt nhìn...

“Tiến sĩ Triển!”

Phía sau hai người đột nhiên vang lên thanh âm, “Thầy có cần giúp gì không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, một sinh viên nam đeo kính, dáng vẻ nhã nhặn đang ôm sách đứng phía sau họ, vẻ mặt cảnh giác nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường chỉ cười như không có chuyện gì.

Triển Chiêu thấy sinh viên Lí Phi Phàm học khoa tâm lý, vội vàng xua tay giải thích: “Ấy... không phải đâu, đây là bạn của thầy.”

“A...” Lí Phi Phàm gật đầu, nhưng vẫn hoài nghi nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó đi hướng lớp học.

“Sinh viên của cậu?” Bạch Ngọc Đường nhìn Lí Phi Phàm bước nhanh rời đi, hỏi Triển Chiêu.

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Cậu ta tên Lí Phi Phàm, lớp trưởng của lớp tâm lý học, thành tích học tập rất tốt, năm trước lấy được học bổng toàn phần của trường.”

“.....” Bạch Ngọc Đường gật đầu ngờ ngợ.

“Sao? Cậu ta có vấn đề?” Triển Chiêu hỏi.

“Ha ha.” Bạch Ngọc Đường cười cười, nói vào tai Triển Chiêu: “Cậu nhóc đã quan sát chúng ta từ lúc xuống xe, đứng nhìn có khi đến mười phút, chắc chắn đã sớm biết chúng ta đi cùng nhau tới đây nhỉ?”

“.....!.....” Triển Chiêu kinh ngạc nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, “Thật sao?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Trừ cậu nhóc ra thì vẫn còn nhiều người bên ngoài thấy chúng ta.”

“.....?.....”

Trong lúc Triển Chiêu đang tiêu hóa lời nói thì trên đầu truyền đến những tiếng thét chói tai rung trời với đề-xi-ben cực cao, Triển Chiêu hoảng hồn, theo bản năng ngước lên — thấy trước mặt là cảnh toàn bộ sinh

viên nữ trên lầu đang chen chúc trước cửa sổ, vẻ mặt lộ ra hưng phấn, nhìn anh cùng Bạch Ngọc Đường đứng bên dưới.

Người ta nói một phụ nữ bằng hai trăm con vịt, theo tính chất bắc cầu, tòa nhà này ít nhất cũng phải có hơn triệu con vịt, cùng thét rít rít truyền tin cho nhau, làm ọi người dưới sân trường đều chú ý chỗ này...

“Thầy ơi... Bạn trai thầy đẹp trai quá nha...”

Sau khi nghe ra đám nữ sinh khoa tâm lý đang la hét cái gì, Triển Chiêu giận đến mức mặt mũi trắng bệch, mà khốn nạn ở chỗ, Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh còn tháo kính mát ra, ngẩng đầu lên, ban cho đám nữ sinh trên lầu một nụ cười mê người...

“A!!!” Đề-xi-ben của tiếng thét lần này tăng gấp hai.

Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường đang đứng hưởng thụ vào thẳng trong tòa nhà khoa tâm lý.

“Ha ha...” Vào trong nhà, Bạch Ngọc Đường lẩn ra cười, “Miêu Nhi, sinh viên của cậu thật kinh thế hãi tục!”

“Im mồm!” Mặt mày Triển Chiêu đỏ bừng: “Chuột bạch! Cậu cút ra ngoài cho tôi! Cậu muốn tôi sau này làm thế nào mà vào trường hả??”

“Ha ha... Đã bảo mấy cái lớp này cậu đừng dạy nữa.” Nhớ lại lại cảm thấy muốn cười, Bạch Ngọc Đường lại cười đến không thở được, “Đám nữ sinh này so với bệnh nhân của của chúng ta thật dọa người...”

Triển Chiêu không thêm tranh cãi nữa, đang muốn thò tay lôi súng ra thì phía sau vang lên một tiếng quát lớn nghiêm túc và lạnh như băng: “Tiến sĩ Triển!”

Vừa nghe thanh âm hai mày đã bắt giác nhíu lại, Triển Chiêu quay đầu, quả nhiên là có hai người đứng ở phía sau.

“Giáo sư Hứa, tiến sĩ Trương.” Triển Chiêu gượng gạo chào hỏi hai người.

Bạch Ngọc Đường đứng một bên nhìn hai người kia, thấy giáo sư Hứa là một người đàn ông nhỏ, hơn năm mươi tuổi, đầu hói, vẻ mặt chính hiệu người nghiên cứu học vấn. Sau cặp kính cận dày cồ là đôi mắt nhỏ hung dữ nhìn chằm chằm Triển Chiêu, khuôn mặt dài và gầy gầy vẻ không hài lòng.

Người kia trẻ hơn một chút, đây chắc là tiến sĩ Trương, hơn bốn mươi tuổi, mặt búp bê, nhìn cũng rất dễ chịu, thấy Triển Chiêu chào hỏi thì ông ta cũng vội vã cười lại: “Tiến sĩ Triển”, chào xong cũng quay ra gạt đầu với Bạch Ngọc Đường một cái.

“Tiến sĩ Triển chắc sẽ không quên đây là chỗ nào phải không?” Giáo sư Hứa vừa mở miệng đã thấy không tốt.

Triển Chiêu sắc mặt có chút không tự nhiên cười cười, không đáp lời, nhưng Bạch Ngọc Đường thì sắc mặt thay đổi.

Tiến sĩ Trương đứng sau giáo sư Hứa vội lên tiếng: “Tiến sĩ Triển, lớp của cậu hình như sắp bắt đầu rồi đó.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu vừa chuẩn đi vừa bỏ lại một câu “Gặp lại sau”, thế nhưng giáo sư Hứa lại không chịu bỏ qua. Ông ta cố ý nói thêm: “Làm thầy giáo vừa phải có kiến thức, vừa phải có đạo đức, đừng ở trong một nơi thiêng liêng như lớp học mà làm loại sự tình đáng hổ thẹn!”

Triển Chiêu định kéo Bạch Ngọc Đường mặt đang không tốt đi chỗ khác, nghe xong mấy câu của giáo sư Hứa, lập tức đứng lại. Tính tình Triển Chiêu dù thế nào cũng ôn hòa, nhưng nghe đến những lời khinh thường thế này cũng không chịu được.

Vừa định phản bác vài câu, lại nghe Bạch Ngọc Đường bên cạnh hỏi giáo sư Hứa: “Giáo sư, ông nói ‘sự tình đáng hổ thẹn’ cụ thể là sự tình gì ạ?”

Giáo sư Hứa sững sốt.

Bạch Ngọc Đường ngay sau đó lại nói, “Không biết có phải là chỉ cái này không?” Nói rồi ôm lấy Triển Chiêu đang đứng ngốc ở một bên, cúi đầu hôn một cái.

Giữa những tiếng la hét kích động long trời lở đất của các nữ sinh, nụ hôn nồng nhiệt đáp ứng đủ tiêu chuẩn của Bạch Ngọc Đường đã thành công làm giáo sư Hứa bị tăng huyết áp, bệnh tim cũng tái phát theo...

(*) Móng này không phải móng tay đâu, chính xác thì QT dịch là móng động vật

14. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 13

Chương 13: Thảm kịch

Sau khi nụ hôn dài và nóng bỏng kết thúc, Bạch Ngọc Đường thả Triển Chiêu nào đang bị đoán mạch ra. Giáo sư Hứa đứng một bên thì đang bưng ngực, đứng cũng không vững. Tiễn sĩ Trương về mặt lúng túng vội lấy thuốc trong túi giáo sư ra cho ông uống: “Giáo sư, tôi đưa thầy vào phòng y tế nghỉ ngơi chút đi...” Nói rồi gật đầu với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một cái, vội vàng dìu giáo sư Hứa đi.

Bạch Ngọc Đường nhìn hai người chật vật vội vàng rời đi, cơn giận bay mất tích. Chỉ là... phía sau sao lại có sát khí?!

Một cơn kinh phong kéo tới, Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy sau đầu có gió, theo bản năng cúi xuống, ngay lập tức bao nhiêu giáo án cùng sách vở bay sượt qua đầu!

Vừa nói một tiếng nguy hiểm thật, thì trước mặt nguyên một cơn gió to ập đến, bản năng đưa tay lên nắm lấy, sau mới phát hiện ra là nắm tay của Triển Chiêu...

“Miêu... Miêu Nhi?”

Triển Chiêu tức giận đến toàn thân phát run, một tay đã bị Bạch Ngọc Đường giữ chặt, tay kia đang dùng sức lau miệng mình, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bạch – Ngọc – Đường!”

.....!

Nhìn Triển Chiêu đầy sát khí đứng trước mặt, Bạch Ngọc Đường bắt giác nuốt nước miếng: “Bình... Bình tĩnh a... Tôi... Tôi là đang lấy cục làm trọng...”

“Đồ rắm thôi!” (You fart!) Triển Chiêu tức đến nỗi đã quên mất bản thân là thành phần trí thức cao cấp, “Tôi ngày hôm nay phải giết cậu, vì dân trừ hại!!”

.....Giật mình.....

Bạch Ngọc Đường mắt thấy Triển Chiêu giơ chân lên đá, vội vã nhảy né qua một bên: “... Mèo, cậu muốn Bạch gia tuyệt hậu à?”

Đáng tiếc là hiện tại trong não Triển Chiêu chỉ có ba chữ “làm thịt hắn”.

“Còn có anh hai, không sợ tuyệt hậu!” Vừa nói vừa tung một đấm. Mấy chiêu này của Triển Chiêu đều là Bạch Ngọc Đường lúc rảnh rỗi dạy cho, thành ra đánh cũng không làm anh bị thương.

Thấy con chuột bạch trái tránh phải né, đánh thế nào cũng không trúng, Triển Chiêu càng tức, then quá hóa giận, đột nhiên nhớ tới trong túi áo có khẩu Remington sáng sớm nay Bạch Ngọc Đường đưa cho, anh liền thu hồi nắm đấm lại.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu tựa như đã bình tĩnh một chút, liền thở phào nhẹ nhõm, đang định nói mấy câu xin lỗi cùng hòa hoãn một chút, đã thấy Triển Chiêu đột nhiên cười lạnh lùng, tay tìm kiếm gì đó trong túi áo,

Trong túi áo cậu ta có...

Bạch Ngọc Đường cực kỳ hoảng sợ, vội vã tiến lên ôm lấy Triển Chiêu, không cho anh rút súng. Triển Chiêu tay vừa sờ thấy súng đã bị Bạch Ngọc Đường ôm một cái cứng ngắc, thế nào cũng không đẩy ra được. Giận dữ, anh nhắc chân muốn đá vào cẳng tên kia: “Cậu buông tay cho tôi, trong súng có bảy viên và trong túi áo tôi cũng có bảy viên đấy!”

“Cậu mang nhiều đạn như vậy làm gì hả? Muốn đi đánh giặc à?” Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu kéo vào hành lang bên trong, tránh xa đại sảnh tụ tập nhiều người.

“Tất cả đều dùng để bắn cậu đấy! Tôi muốn cho cậu thành cái sàng!” Triển Chiêu không chịu nghe theo, cố giãy ra cho bằng được.

“Làm gì lại đến mức đấy, chẳng phải chỉ là hôn một cái sao... Nếu cậu nghĩ bị thiệt, tôi cho cậu hôn lại một cái a!” Bạch Ngọc Đường lửa cháy lại đổ thêm dầu.

“Ai muốn hôn... Đồ khốn nạn! Cậu làm tôi mất mũi nào bước vào trường nữa hả! Tôi với cậu tuyệt giao!”

“Không phải là tôi đang giúp cậu trút giận sao?!”

“Trút cái đầu nhà cậu! Cậu đang làm cho tôi khổ hơn thì có!”

“Còn có nguyên nhân khác nữa!”

“Nguyên nhân gì?”

“Hiện tại không nói cho cậu được.”

“Tại sao?”

“Nói chung là có nguyên nhân!”

“Nói ngay bây giờ!”

“VẬY ĐƯA SÚNG CHO TÔI ĐÃ!”

“Cậu nói trước cho tôi!”

“Đưa súng trước!”

“Nói!”

“Súng!”

.....

“Không được! Không giết cậu thì hận trong lòng tôi không tiêu được!”

“Kích động vậy không tốt a! Miêu Nhi!”

“Cậu được kích động còn tôi không được kích động chắc?!”

“Coi chừng phạm tội giết người!”

“Tôi giết côn trùng có hại!”

“Thế nào mà từ chuột biến thành côn trùng có hại hả?”

“Cậu không xứng làm động vật có vú!”

.....

Giữa lúc cuộc đấu khẩu không bao giờ kết thúc diễn ra thì ngoài cửa sổ đột nhiên rơi xuống một thứ, tiếng va chạm với nền đất cứng rợn người.

Cả hai người đều ngậy ra, quên mất cuộc cãi vã.

“Tôi không nhìn lầm chứ?” Bạch Ngọc Đường nhìn sang Triển Chiêu.

Triển Chiêu vẻ mặt sững sốt lắc đầu.

Lầu ngoài truyền đến tiếng thét kinh khủng chói tai.

Hai người trong chớp mắt chạy ra ngoài. Tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng bọn họ đã kịp nhìn thấy — thứ rơi xuống chính là một người.

Chạy ra ngoài, chỉ thấy trên bãi đất trống trước tòa nhà là một thi thể nằm úp sấp, cái xác gần như bẹp dí xuống đất, nhưng quần áo và dung mạo lại vẫn nhận rõ được — người chết chính là Lí Phi Phàm vừa chào hỏi hai người ở cửa vào.

Cảm giác thấy một thi thể xa lạ và cảm giác thấy một thi thể là người quen hoàn toàn không giống nhau, Triển Chiêu thấy người chết là sinh viên của mình, nhất thời không thể tiếp nhận sự thật, chỉ há miệng nói không ra lời.

Bạch Ngọc Đường phân phó cho bảo vệ gọi cảnh sát và bảo vệ hiện trường, sau đó ngàng đầu nhìn lên sân thượng tòa nhà khoa tâm lý.

Tòa nhà khoa tâm lý có hơn mười tầng, nhưng với cặp mắt cực tinh tường của một phi công, Bạch Ngọc Đường liếc mắt một cái đã thấy hàng rào phòng hộ trên sân thượng đang lung lẳng bên ngoài.

Anh xoay người chạy vào trong, không chờ thang máy, cứ nhảy hai ba bước các bậc thang chạy thẳng lên lầu, nháy mắt đã chạy lên tầng cao nhất.

Cửa ra sân thượng dĩ nhiên đã bị khóa trái ở bên ngoài, cảnh giác móc súng ra, Bạch Ngọc Đường co chân đá văng cánh cửa sắt, cẩn thận bước ra sân thượng. Cuộc sống nhiều năm trong quân ngũ đã cho anh trực giác cực kỳ nhạy cảm, anh vừa bước ra sân thượng thì trực giác đã cho biết ở đây không có ai, dạo một vòng, quả nhiên...

Thu lại súng anh đi tới chỗ hàng rào bảo vệ bị gãy để kiểm tra.

Vết gãy của hàng rào bảo hộ trơn nhẵn... Chính là do con người tạo ra! Nói cách khác, Lí Phi Phàm chết không phải do tự tử, cũng không phải ngoài ý muốn, mà là bị giết! Cửa hẳn là do chính cậu ta khóa, nhưng cậu ta lúc này sao không đi học, chạy lên sân thượng làm gì?

Mạch suy nghĩ đang rối rắm thì nhìn thấy dưới đất, Triển Chiêu đi tới bên cạnh thi thể, dùng khăn tay lấy ra chiếc điện thoại di động mà người chết vẫn nắm chặt trong tay.

Mặc dù cách nhau khá xa, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn cảm thấy Triển Chiêu đang bất an.

Anh nhanh chóng lấy di động ra gọi cho Công Tôn cùng các anh em khác tới, sau đó chạy xuống dưới lầu.

Triển Chiêu ngồi ở bồn hoa cách thi thể không xa, cúi đầu nhìn chăm chăm chiếc điện thoại di động trong tay.

Bạch Ngọc Đường đi tới cạnh anh, “Cậu không sao chứ?”

Triển Chiêu chìa chiếc điện thoại ra, Bạch Ngọc Đường cúi xuống nhìn, trên màn hình điện thoại hiện ra ba chữ số 1, 3, 5.

Mà hình nền của điện thoại, chính là tấm hình chụp Triển Chiêu. Vừa nhìn đã biết trong ảnh chính là Triển Chiêu đang bước từ trên xe xuống, cười đùa rất vui vẻ.....

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu ôm miệng, trong mắt là âu sầu cùng hỗn loạn.

Dang tay ôm chầm anh, để anh dựa vào người mình, vỗ vỗ bờ vai và nhẹ giọng hỏi.

“Không có chuyện gì, Miêu Nhi! Không có chuyện gì!”

15. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 14

Chương 14: Lý Phi Phàm

Rất nhanh sau đó, một số xe cảnh sát đã đỗ trước tòa nhà khoa tâm lý của đại học C, Công Tôn vội vã ra khỏi xe. Cảnh sát bắt đầu kéo băng vàng phong tỏa khu vực thi thể, bảo vệ trường ra giải tán đám sinh viên đang tụ tập lại xem. Khu vực hiện trường thì làm việc trật tự, nhưng cả trường lại hỗn loạn.

Một học sinh như Lý Phi Phàm, nổi tiếng luôn đứng hạng nhất, thế mà trước mặt bao nhiêu người lại té lầu chết, vì thế mà trách nhiệm đều đổ về phía nhà trường. Hơn nữa theo kết quả khám nghiệm hiện trường, cảnh sát kết luận trường hợp chết này là do mưu sát, toàn bộ trường đều hoang mang lo sợ theo.

Nhà trường lập tức cho toàn trường nghỉ học một ngày, toàn lực phối hợp với cảnh sát điều tra.

Cảnh sát S.C.I. chia thành nhiều tổ đi điều tra, Vương Triều mang theo một số nhân viên kỹ thuật lên tầng thượng tiến hành kiểm mẫu vật; Trương Long cùng Từ Khánh đi hỏi chuyện các bạn học của Lý Phi Phàm; Mã Hán tới ký túc xá của Lý Phi Phàm, Công Tôn cùng Triệu Hồ ở lại hiện trường khám nghiệm tử thi và lấy lời khai những người chứng kiến.

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu vào trong xe thùng chuyên làm việc của S.C.I., hai người mặt đối mặt ngồi xuống.

“Làm sao?” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường vẻ mặt nghiêm túc ngồi đối diện.

“Không khá hơn chút nào à?”

“Không có việc gì đâu.” Triển Chiêu quay mặt đi, thì thầm một câu.

“Vậy Lý Phi Phàm và cậu có quan hệ gì?” Bạch Ngọc Đường mỉm cười hỏi.

“Cậu nói gì?!” Triển Chiêu đứng phắt lên một cái.

“Cậu đừng xù lông lên như thế được không?” Bạch Ngọc Đường vội vã vươn tay ấn Triển Chiêu ngồi lại xuống ghế, “Tôi chỉ hỏi cậu có biết gì nhiều về cậu ta không? Có ấn tượng đặc biệt gì không, với còn cậu ta đã cùng cậu nói chuyện về đề tài gì.”

Triển Chiêu nhú mày lục lại trí nhớ: “Không có gì đặc biệt, tôi chỉ biết cậu ta học rất tốt, mỗi lần tôi có lớp cậu ta đều đến học, bình thường cũng có hỏi một ít vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Đều là liên quan đến mặt học tập, không có gì đặc biệt...”

“Vậy cậu có biết tấm hình này được chụp khi nào không?” Bạch Ngọc Đường cầm điện thoại di động hỏi.

Triển Chiêu buồn rầu lắc đầu, “Một chút ấn tượng cũng không có.”

“Còn mấy chữ số 1, 3, 5 thì sao?”

Triển Chiêu thở dài, “Không biết.”

Bạch Ngọc Đường cũng thở dài, “Miêu Nhi này, cậu xem người chết cầm điện thoại di động nhảy lầu, trong đó còn có hình chụp cậu, trông như tự tử vậy.”

Triển Chiêu vừa nghe đã trợn tròn mắt “Chuột bạch! Giờ không phải là lúc nói đùa.”

“Ha hã...” Bạch Ngọc Đường giơ ngón tay vừa nhún vừa vè trán Triển Chiêu, nói: “Tôi chỉ muốn cậu thả lỏng một chút thôi, không cần phải căng thẳng như vậy đâu.”

Triển Chiêu nghe xong, liếc anh một cái rồi dựa người vào lưng ghế: “Lần này thật sự cả một chút manh mối cũng không có, nhưng mà... Tôi nghĩ, cậu ta muốn nói cho tôi biết gì đó...”

didididi...

Điện thoại của Bạch Ngọc Đường đột nhiên rung lên, bật máy ra là giọng của Mã Hán.

“Sếp, bọn em phát hiện vài thứ ở ký túc xá của Lý Phi Phàm, sếp mau đến mà xem.”

“Phát hiện cái gì?” Bạch Ngọc Đường nghe thấy sự lo lắng trong giọng nói của Mã Hán.

“...Không nói rõ ràng được, sếp tới sẽ biết, đưa cả tiến sĩ Triển tới luôn.”

Cúp điện thoại, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu lập tức phóng qua đây.

Lý Phi Phàm ở trong khu ký túc xá phía Đông dành cho các nghiên cứu sinh của trường. Bởi vì thành tích học tập ưu tú, trường đặc biệt thưởng cho cậu ta một gian phòng tương đối sang trọng để ở. Đó là một tòa nhà tốt mới được xây cách đây không lâu, cơ sở vật chất được sắm đủ, cả thiết bị cũng thuộc loại tốt nhất. Lý Phi Phàm ở lầu ba, phòng thứ nhất ngay sườn Đông, phòng 301.

Đi vào phòng của cậu ta, cảm giác đầu tiên là cực kỳ sạch sẽ. Tuy đã có mấy người cảnh sát ở bên trong thu thập vật chứng, nhưng cửa sổ vẫn sáng sủa, sàn nhà không dính một hạt bụi, giá sách chỉnh tề, sạch sẽ

y hệt như phòng trong khách sạn, làm cho ta cảm thấy đây không phải là phòng của một sinh viên nam còn trẻ ở một mình trong ký túc xá.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đi vào phòng ngủ, thấy Mã Hán đang ngồi bên giường, trên giường bày hơn mười cuốn album ảnh rất dày.

Thấy hai người đến, Mã Hán đứng lên, trên tay còn có một hộp giấy đẹp đẽ.

“Hai người nhìn những cái này trước đã.” Vừa nói anh vừa đưa mấy cuốn album cho Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu.

Hai người ngồi xuống, vừa nhìn đã lập tức há hốc mồm: cả cuốn album chứa đầy hình chụp của Triển Chiêu. Mỗi tấm đều được đánh dấu ngày. Hầu như mỗi ngày đều có, hơn mười cuốn, mấy ngàn tấm hình chụp, thời gian đầu đó cũng khoảng một năm.

Bạch Ngọc Đường lật được vài trang thì đã đem toàn bộ ném đi, mắng một câu: “Mẹ nó, tâm lý biến thái.”

Triển Chiêu cũng hoảng sợ quay lại: “Cậu ta... Cậu ta theo dõi tôi?”

“Theo dõi cậu cũng được một năm đấy!” Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ vỗ vai Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu cũng giỏi thật! Bị người theo dõi cả một năm cũng chưa bao giờ phát hiện sao?”

Triển Chiêu tức giận trừng mắt, Mã Hán đứng một bên cười nói: “Cũng không có gì lạ! Đây là được chụp từ nơi rất xa, người bình thường không thể phát hiện được.”

“Hả? Sao cậu biết?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu hỏi.

Mã Hán giải thích: “Trước đây lúc còn trong đội Phi hổ đã từng được huấn luyện qua. Mọi người xem mấy tấm hình này, cảnh vật rất mờ, đây là bằng chứng cho việc camera đang ở chế độ zoom cực đại sau khi chụp.” Anh lấy một tấm hình ra cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xem, “...Ít nhất... cách xa trên trăm mét, càng kỳ quái chính là tiểu tử này luôn chụp ở góc độ bắn súng.”

“Góc độ bắn súng?”

“Bởi vì khoảng cách rất xa, nếu là người thường sẽ không hiểu cách thay đổi góc độ chụp dù chỉ là một chút, vì thế phần lớn đều không thấy được cái lợi của sự tính toán khi chụp hình! Nhưng với bắn súng mà nói, thông qua việc thay đổi độ lớn của góc chụp, có thể tìm ra điểm bắn tốt nhất” Nói rồi tự chỉ vào trán mình “Ở đây có nghĩa là ngay giữa trung tâm.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn kỹ lại hình chụp, cả hai kinh ngạc phát hiện mỗi tấm đều có ít nhất một điểm bắn.

Bạch Ngọc Đường kinh hãi hỏi Mã Hán: “Tên này đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp?”

“Hắn chụp mấy tấm hình này không phải là để bắn, có lẽ là thói quen đã lâu khó bỏ. Em dám khẳng định tên này không phải hạng nghiệp dư.”

“Tốt lắm!” Bạch Ngọc Đường vỗ vai Mã Hán tán thưởng, “Đây là đầu mối quý giá! Cậu là chuyên gia, nên điều tra mặt này sẽ giao hết cho cậu.”

“Rõ!” Mã Hán có chút ngại ngần ưng thuận trả lời, sau đó đem hộp giấy trên tay mở ra, “Còn cái này nữa!”

Triển Chiêu hai người tiến lên nhìn, phát hiện đây cũng là hình chụp, trong hình cũng có Triển Chiêu, nhưng Triển Chiêu không phải là trung tâm của tấm hình, thay vào đó là một chiếc xe hiệu Honda màu đen.

“Chiếc xe này?” Triển Chiêu nhìn về phía Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Không sai, chính là nó!” Anh đắm chìm nhìn vào đồng hồ một lúc, “Miêu Nhi, học trò của cậu chắc muốn nói cho cậu biết gì đó! Cậu ta muốn nói với cậu rằng cậu đang gặp nguy hiểm.”

.....!

Triển Chiêu cầm lấy đồng hình, tấm nào cũng có dấu bút đỏ khoanh tròn chiếc xe, hiển nhiên là Lý Phi Phàm đang chụp hình theo dõi anh thì phát hiện ra sự tồn tại của chiếc xe.

Bạch Ngọc Đường đem đồng hình bỏ vào trong hộp, nói: “Đem đồng này về cho Tưởng Bình dùng thiết bị phân tích, xem có thể lần ra thêm manh mối không.”

“Khó trách cậu ta cứ căng thẳng nhìn chăm chăm cậu.” Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, “Cậu nhóc sợ cậu gặp nguy hiểm.”

“Cậu có biết vì sao cậu nhóc một mình lên tầng thượng không?” Triển Chiêu đột nhiên quay mặt về phía Bạch Ngọc Đường.

.....

Bạch Ngọc Đường trầm mặc.

Triển Chiêu cười khỏ nói: “Cậu nhóc chết thay cho tôi.”

16. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 15

Chương 15: 1. 3. 5

Sau khi từ ký túc xá của nghiên cứu sinh đi ra, hai người quyết định quay trở lại hiện trường, nên hướng thẳng về tòa nhà khoa tâm lý học.

“Tiểu Triển!”

Nghe phía sau có người gọi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng quay đầu lại nhìn.

Người đi tới mặc áo khoắng dài màu trắng, mang kính mắt, tuổi đầu đó khoảng bốn mươi. Ông chạy gấp mấy bước đuổi theo.

“Bác sĩ Từ?” Triển Chiêu nhận ra bác sĩ Từ Đình của đại học C.

Từ Đình chạy đến gần liền quan sát thật kỹ Bạch Ngọc Đường đang đứng cạnh Triển Chiêu, sau đó cười nói: “Chính là cậu ta à?”

Triển Chiêu xấu hổ cười cười, anh biết bác sĩ Từ là người thích những chuyện đàm tiếu, nhưng hiện tại, anh không có lòng dạ nào mà đi dính chính cả.

Từ Đình cũng phát hiện biểu cảm trên khuôn mặt Triển Chiêu khác thường, tiếp tục cười nói: “Vừa rồi tiến sĩ Trương đỡ giáo sư Hứa vào phòng y tế, ông lão này mà tức lên thế nào cũng bị suyễn, cả người run lấy bầy! Mấy người bác sĩ khác còn tưởng ông không qua nổi chứ.”

“Giáo sư Hứa không có việc gì chứ?” Triển Chiêu vội vã hỏi.

“Không có việc gì! Đã bình phục lại rồi. Ông người đầy mồ hôi, tôi làm ở đây đã hai mươi năm, chưa bao giờ thấy ông lão này giận đến như vậy!”

Nghe thế Bạch Ngọc Đường cười mỉm, nháy nháy mắt hướng Triển Chiêu, ý nói “Lão già kia chưa chết a, xem ra mạng lớn đó!”

Triển Chiêu tức giận trừng mắt lại.

Từ Đình đang còn muốn thao thao bất tuyệt nói chuyện linh tinh, thì hai người kia không kiên nhẫn nữa, nói rằng có chuyện muốn làm, sau đó Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xoay người, vội vã rời đi.

Chớp mắt đã tới bên dưới tòa nhà khoa tâm lý.

Triển Chiêu ngược lên nhìn mái nhà, ánh nắng chói chiếu xuống làm không thể thấy rõ hàng rào bảo vệ.

“Tiểu Bạch, cậu đứng là kinh dị, chói như vậy mà cũng thấy rõ sao?”

Bạch Ngọc Đường đắc ý nói: “Đây đã là gì chứ? Thị lực của bản thiếu gia đây là đứng nhất trong toàn đội phi công hồi ấy, đừng nói một cái hàng rào, đạn bay đến tôi còn có thể nhìn rõ đó!”

Triển Chiêu liếc anh, con chuột bạch đang đắc ý, đuôi vểnh thẳng lên trời.

Mượn ống nhòm của một cảnh sát đứng bên cạnh, Triển Chiêu tỉ mỉ quan sát tầng thượng.

Một lúc sau, buông ống nhòm, Triển Chiêu cau mày: “Không đúng!”

“Sao vậy? Phát hiện gì sao?” Bạch Ngọc Đường cầm lấy ống nhòm, cũng nhìn lên.

“Cậu có phát hiện ra hướng uốn của hàng rào bảo hộ không đúng?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hạ ống nhòm, nhìn Triển Chiêu: “Nghe cậu nói thì hoàn toàn chính xác! Nếu như Lý Phi Phàm vì dựa vào hàng rào bảo hộ bị hư hỏng mà trượt chân ngã xuống, phần rào gãy chắc chắn sẽ hướng ra ngoài, mà coi như trước lúc té xuống Lý Phi Phàm có túm lấy rào, dưới sức kéo như vậy phần rào đấy phải bị bẻ hướng ra ngoài! Mà ở đây...”

“Không sai!” Triển Chiêu tiếp lời, “Hàng rào bảo hộ ở đây gần như gấp xuống phía dưới nhưng hướng ra ngoài thì không!”

“Miêu Nhi, tôi có ý này!” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói.

Triển Chiêu cũng nói: “Sao tự nhiên thông minh thế? Tôi cũng có ý này.”

Hai người hiểu rõ nhau, cười cười rồi lập tức đi vào trong tòa nhà.

Lần này, họ không lên tầng thượng, mà lên tầng bên dưới tầng thượng một tầng, tầng 13 của tòa nhà khoa tâm lý học.

Tòa nhà khoa tâm lý học Đại học C vừa xây xong đã được sử dụng ngay, vì thế tất cả những tầng bên dưới đều được lắp đặt đầy đủ trang thiết bị, nhưng những tầng cao như tầng 12 và 13 vẫn chưa được dùng đến, trên đó chỉ chất đống một ít vật liệu xây dựng linh tinh, ngay cả cửa cũng chưa được lắp.

Hai người đi dọc hành lang, vào từng phòng một xem xét, đến trước cửa phòng thứ năm, thấy ngoài cửa sổ là phần hàng rào bảo hộ gãy đang treo lủng lẳng.

Bạch Ngọc Đường phăm phăm đi vào thì bị Triển Chiêu kéo ngược lại, chỉ chỉ biển số phía trên cửa — 13...5

Bạch Ngọc Đường cả kinh nói: “135?”

Triển Chiêu gật đầu! Xem ra đã không tìm nhầm chỗ!

Hai người cẩn thận đi dọc tường vào trong phòng, bụi trên mặt đất rất dày nhưng cũng rất mát trật tự, tựa như đã bị cố gắng chà xát qua lại, tuy không có vết chân nhưng rõ ràng đã có người tới.

Hai người đi tới trước cửa sổ, thấy đoạn hàng rào cách đó chưa tới một mét, Bạch Ngọc Đường cởi áo khoác đưa cho Triển Chiêu, xoay người hướng ra ngoài đi, Triển Chiêu kéo anh lại nói: “Cậu làm gì vậy? Đây là lầu 13 đó, đừng có giỡn như vậy!”

Bạch Ngọc Đường gãi mũi cười: “Mèo ngốc! Ta đây thế nào lại sợ cao được!”

Triển Chiêu có chút khó xử: “Nếu không thì gọi vài người nữa đến, làm thêm một chút bảo hộ cho an toàn...”

Bạch Ngọc Đường cười cười rồi nói cởi áo cùng cởi nút măng-sét tay áo ra, đưa tay vỗ vỗ bên mặt của Triển Chiêu: “Không cần lo lắng!” Nói xong rồi chạy nhanh ra cửa, hướng lên tầng thượng. Triển Chiêu chỉ kịp hô to “Cẩn thận đó!”, người nọ đã biệt tích, anh chỉ có thể cầm áo khoác đứng chờ lo lắng trước cửa sổ.

Đợi một chốc thì thấy Bạch Ngọc Đường bám vào hàng rào bảo hộ leo xuống, đang ở trước bệ cửa sổ, Triển Chiêu giật mình, đang muốn kéo anh vào thì Bạch Ngọc Đường hô lên: “Miêu Nhi, tránh qua một bên!”

Triển Chiêu vô ý thức tránh qua bên cạnh vài bước, Bạch Ngọc Đường ở trên không đu lấy đà vài cái rồi nhanh nhẹn gọn ghẽ nhảy từ ngoài vào trong, tiếp đất vững vàng, đứng dậy vỗ tay phủ bụi.

Triển Chiêu cau: “Cậu tưởng đùa vậy thì trông giỏi hơn chắc?!” (giỏi = cool)

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Tôi vốn đã rất giỏi rồi mà!” (I’m so cool!)

“Cậu...” Triển Chiêu tức đến mức không nói nên lời, chỉ có thể trừng mắt nhìn, nhưng trong lòng anh luôn biết rõ, “Bạch Ngọc Đường vì sợ chạm vào bệ cửa sổ có thể sẽ làm mất dấu vết trên đó nên mới làm động tác nguy hiểm này. Dù biết rõ hắn ta lúc phá án thì liều mạng như không muốn sống, nhưng tận mắt chứng kiến thể này, đến tim cũng muốn nhảy ra ngoài.”

Bạch Ngọc Đường phủi hết bụi, nói: “Như vậy, cửa ra sân thượng bị khóa trái bên ngoài đã có thể giải thích, chỉ là tôi vẫn còn có chút chưa hiểu.”

Mặc áo khoác vào, vừa bẻ cổ áo vừa nói: “Nếu hung thủ trước tiên đẩy Lý Phi Phàm xuống dưới, sau đó sẽ treo hàng rào bảo vệ xuống lầu này, nhưng thời gian rất ngắn, không thể nào tránh được bị người nhìn thấy.”

Triển Chiêu gật đầu: “Chính xác, chúng ta là người ra khỏi tòa nhà trước tiên, cũng không thấy ai! Hơn nữa mọi người đều nhìn về đây, như thế cũng quá mạo hiểm, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Bạch Ngọc Đường không hiểu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn hàng rào vắt lủng lẳng trước cửa một chút: “Trừ phi Lý Phi Phàm không phải từ trên sân thượng ngã xuống.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, lập tức bỗng nhiên hiểu được, “Đúng vậy! Chúng ta đều bị hàng rào bảo hộ dẫn đi nhầm đường! Cậu ta đúng là ngã xuống từ chỗ này! Hung thủ tối hôm qua đã bẻ sẵn hàng rào bảo hộ nhằm tạo chứng cứ giả rằng Lý Phi Phàm tự tay khóa trái cửa!”

Triển Chiêu gật đầu: “Người thường sẽ không ngẩng đầu nhìn lên trên! Mà có nhìn cũng không thấy rõ!”

Bạch Ngọc Đường nhìn bốn phía xung quanh: “Nói cách khác, đây mới chính là hiện trường quan trọng của vụ án! Nhưng tên hung thủ cũng lớn mật, hắn đẩy Lý Phi Phàm té lầu xong thì đi ra từ chỗ này, khả năng bị phát hiện và hoài nghi rất cao... Hơn nữa, sao lại phải nhọc công làm thế?”

Triển Chiêu trầm tư một hồi, trên mặt có chút khó xử.

“Mèo, nghĩ ra cái gì thế?” Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt này của anh, lập tức biết ngay anh đã phát hiện ra cái gì.

“...Nếu như tâm lý của kẻ phạm tội lo lắng, hắn làm như vậy nhất định có mục đích, chỉ là trái lại, lại giấu đầu hở đuôi!”

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường bắt đầu có hứng thú nhìn Triển Chiêu phân tích một cách chuyên nghiệp.

“Hung thủ nhọc công thế này chính là che giấu hiện trường phạm tội! Mục đích việc giả tạo hiện trường phạm tội, dĩ nhiên là tạo chứng cứ ngoại phạm cho hắn!”

“Đúng!” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Cái gọi là chứng cứ ngoại phạm kia, thực chất chính là xóa đi thời gian phạm tội của hắn ở hiện trường!” Triển Chiêu nói tiếp, “Nếu dựa theo logic của hung thủ, thời gian gây án sẽ được phân đoạn ra, như vậy toàn bộ sự kiện có thể chia làm bốn phần! Là ‘Lý Phi Phàm lên lầu, bị hung thủ giết chết, té lầu bị phát hiện, hung thủ rời đi’”

“Không sai!” Bạch ngọc Đường vuốt cằm, chăm chú lắng nghe.

“Trình tự của hai phần đầu, là lên lầu và bị giết, cái này là không cách nào thay đổi được!” Triển Chiêu tiếp tục nói: “Thế nhưng hai phần sau, té lầu và hung thủ rời đi, có khả năng thay đổi!”

Triển Chiêu nói đến đây, dừng lại một chút, cho Bạch Ngọc Đường thời gian tiêu hóa những lời vừa xong, khả năng hiểu của Bạch ngọc Đường rất cao nên ngay lập tức hiểu rõ ý tứ của Triển Chiêu: “Tôi hiểu rồi, nói cách khác, hung thủ trước rời khỏi hiện trường, còn Lý Phi Phàm sau đó mới rớt xuống, mà giết người cùng té lầu, người thường đều nghĩ cả hai sẽ xảy ra cùng một lúc, nhưng thực tế thì hai việc đó không xảy ra song song với nhau! Tên hung thủ chỉ cần rời khỏi đây trước khi Lý Phi Phàm té lầu, đi đến chỗ khác ọ

người thấy hần, sau đó quay trở lại đẩy Lý Phi Phàm xuống! Như vậy hần sẽ có chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo, và cũng dập luôn sự nghi ngờ!”

Triển Chiêu thỏa mãn gật đầu, Bạch Ngọc Đường quả nhiên thông minh, không chỉ hiểu rõ ý nghĩ của anh, mà còn có thể theo đó suy luận ra thêm.

“Thế nhưng con số 135 này lại là mấu chốt!” Triển Chiêu nói tiếp, “Con số này đã trực tiếp chỉ ra hiện trường gây án, thêm đó cũng phơi bày ý đồ của hung thủ ra ánh sáng! Nói cách khác, con số này chính do Lý Phi Phàm viết!”

Bạch Ngọc Đường trầm ngâm một lát: “Nói cách khác, sau khi hung thủ rời đi, Lý Phi Phàm vẫn chưa chết, thế nhưng cậu ta đã biết mình không sống được, việc duy nhất có thể làm chính là lưu lại những con số này.”

Triển Chiêu nhìn hàng rào bảo hộ bên ngoài cửa sổ, đột nhiên nói: “Lúc cậu nhảy vào, tôi đột nhiên nghĩ đến một việc!”

Bạch Ngọc Đường theo hướng nhìn của Triển Chiêu, quay ra cửa sổ, “Cậu nói... Hàng rào bảo hộ cùng bộ cửa sổ có thể giữ một người?”

Triển Chiêu gạt sự đau lòng qua một bên: “Hay là... Lúc đó Lý Phi Phàm mất đi ý thức trong thời gian ngắn, sau đó bị đặt ở trên kia.”

Bạch Ngọc Đường vỗ vai an ủi Triển Chiêu, thở dài nói: “Chỉ cần cậu ta vừa tỉnh, cử động thân thể một chút nhất định sẽ ngã xuống ngay, mà trong nháy mắt ngã xuống, cậu ta đã để lại manh mối cho chúng ta được sao.”

“Quá tàn nhẫn, cậu nhóc chỉ là một đứa trẻ, ai lại muốn hại nó?”

Thấy vẻ mặt khổ sở của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường kéo anh lại tựa vào vai mình, chậm rãi nói: “Miêu Nhi, một mình thì không đủ sức làm đâu!”

Thân thể Triển Chiêu run lên: “Hai người?”

Bạch Ngọc Đường vỗ nhẹ đầu anh: “Cậu cũng nghĩ tới phải không? Sau khi Lý Phi Phàm lên lầu, trước lúc cậu ta té xuống, cùng lúc đấy có hai người đi ra...”

“Giáo sư Hứa và tiến sĩ Trương...” Triển Chiêu hỗn loạn nói: “Theo giả thuyết thì đúng như vậy... Nhưng...”

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường nâng mặt Triển Chiêu lên, nhìn chăm chú vào mắt anh và nói: “Cậu có nhớ những gì bác sĩ Từ nói lúc này không?”

Triển Chiêu kinh hoàng mở to mắt, bất đắc dĩ nói: “Ông ấy nói, giáo sư Hứa toàn thân đổ mồ hôi...”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Bệnh tim phát tác có khi nào đổ mồ hôi không? Vận động nặng như vậy, với lão già như hần mà nói, quả là hơi quá sức! Vì thế hần mới bị suyễn không dứt và toàn thân run lẩy bẩy như vậy... Mà giả tạo hiện trường, chắc chắn là tiến sĩ Trương. Hai người bọn họ giết Lý Phi Phàm!”

17. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 16

Chương 16: Học thuật

Suy luận của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thế nào cũng chỉ là giả thuyết, muốn chứng minh hai người Hứa, Trương là kẻ giết người, phải cần có chứng cứ vô cùng xác thực.

Hơn nữa, giáo sư Hứa và tiến sĩ Trương đều là người có địa vị trong giới học thuật, sao lại phải phí công đi giết một sinh viên bình thường chứ? Mà tất cả những chuyện đó có quan hệ gì với Triển Chiêu? Đó là điều mà Bạch Ngọc Đường quan tâm nhất.

Hai người quyết định trước cứ án binh bất động, im lặng theo dõi sự việc tiến triển. Bạch Ngọc Đường gọi Trương Long tới, giao cho cậu việc điều tra sâu một chút về lí lịch của giáo sư Hứa và tiến sĩ Trương.

Đội kỹ thuật lắp camera mini trên tầng 13, Từ Khánh ở khu vực gần trường phân công, sắp xếp việc theo dõi. Sau đó tắt cả cảnh sát rút khỏi trường học.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trở lại văn phòng S.C.I. thì trời đã tối.

Tưởng Bình đang bận rộn trước máy tính, cậu scan những mảnh giấy vụn còn sót lại do Vương Triều mang về sau vụ cháy nhà Ngô Hạo, đang phân tích phục hồi hình ảnh.

Công Tôn miệng ngậm bánh mì đi từ phòng khám nghiệm ra, trong tay là báo cáo khám nghiệm tử thi của Lý Phi Phàm.

Anh tìm được trên thi thể của Lý Phi Phàm một vết cháy xém, có hiện tượng da chết, đây là dấu hiệu do bị điện giật.

Điều này đã cho thấy sự khả quan trong việc chứng minh suy luận của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triệu Hổ run như cây sậy hỏi: “Công Tôn, anh lại vừa ăn vừa khám nghiệm tử thi à?”

Công Tôn quay mặt nhìn cậu, cười hắc hắc vài tiếng, tiến đến gần cậu và âm trầm hỏi: “Ăn cái gì?”

Triệu Hổ sợ đến nỗi “Má ơi!” một tiếng rồi co giò bỏ chạy.

Mọi người đều không buồn ngủ nên quyết định ở lại S.C.I. tăng ca.

Triển Chiêu trở lại phòng làm việc, mở máy tính, bắt đầu vùi vào viết cái gì đó. Bạch Ngọc Đường lượn lờ một vòng rồi cũng chui vào phòng Triển Chiêu.

“Cậu không thấy bảng treo ở cửa à?” Triển Chiêu chỉ vào bảng “Xin đừng làm phiền” treo ngoài cửa.

“Có thấy!” Bạch Ngọc Đường đi tới trước Triển Chiêu, ngồi xuống, “Không phải là bảng đề ‘Hoan nghênh đến chơi’ sao?”

Giận! Triển Chiêu không để ý tới anh, tiếp tục viết gì đó.

“Cậu viết cái gì vậy? Tiểu thuyết kinh dị à?” Bạch Ngọc Đường bước qua nhìn.

“Tôi viết tiểu thuyết lúc nào? Đây là luận văn học thuật!” Triển Chiêu nhấn mạnh.

“A...” Bạch Ngọc Đường tiện tay cầm mấy cuốn sách trên bàn Triển Chiêu xem, “Cậu xem mấy cái tựa này... ‘Sự bất thường của bản chất nhân loại’... ‘Lý tính và thú tính’... ‘Phân xác, bầm xác và vứt xác’...”

Bạch Ngọc Đường quăng sách trả lại cho triển Chiêu như quăng con gián, “Mấy cái này không phải tiểu thuyết kinh dị thì là cái gì?”

Triển Chiêu hung tợn trừng mắt một cái: “Cậu đi ra ngoài cho tôi! Cậu đang làm tôi bị phân tâm nghiêm trọng!”

Bạch Ngọc Đường lại chồm qua xem: “Cậu gần đây nghiên cứu gì vậy? Tôi thấy cậu cứ hí hoáy viết cũng vài ngày rồi.”

Triển Chiêu tiếp tục gõ bàn phím, nói nhưng không ngẩng đầu lên: “Về chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, đã được đăng dài kỳ mấy ngày gần đây trên ‘Tạp chí Tâm lý học Quốc tế’, phản hồi tốt nên biên tập viên muốn tôi viết lại thành sách.”

“Rối loạn ám ảnh cưỡng chế?” Bạch Ngọc Đường tay chống cằm: “Cùng bệnh tâm thần có gì khác nhau?”

Triển Chiêu thật muốn tổng nguyên con chuột đang cầm trên tay vào mặt hắn: “Cậu thì chỉ phân biệt được người sống với người chết!”

Bạch Ngọc Đường cười hì hì nhìn vẻ mặt tức giận của Triển Chiêu, sau đó quét mắt từ bàn qua giá sách: “Kia cũng là ‘Tạp chí Tâm lý học Quốc tế’?” Chỉ chia mấy cuốn tạp chí dày cộm trên kệ sách.

“Ừ.” Triển Chiêu liếc qua rồi gật đầu.

Bạch Ngọc Đường đứng lên, lấy một cuốn xuống, giở ra xem, “Rối loạn ám ảnh cưỡng chế và tâm lý ám thị?”

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn anh một cái: “Chính là nó.”

Im lặng đọc một lúc lâu, “Miêu Nhi, cái này viết bằng tiếng Trung à?”

Triển Chiêu nhú mày, tiếp tục viết, không để ý tới anh.

“Mở ra xem thì là chữ trung Quốc, nhưng mấy câu này đọc sao không giống tiếng Trung a?” Bạch Ngọc Đường cầm tạp chí ngồi trở lại trên ghế, “Tâm lý ám thị gây ảnh hưởng rất nhỏ đối với người bình thường, nhưng đối với người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế thì hậu quả rất cực đoan, thêm đó trên thực tế, đa số mọi người trên thế giới, ở sâu trong tiềm thức của họ đều có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng bức...”

Bạch Ngọc Đường đọc xong, hỏi: “Cái này là tiếng người à?”

Triển Chiêu nhăn mũi, nhìn Bạch Ngọc Đường với con mắt đang nhìn tên mù chữ: “Đúng thế! Nhưng từ miệng cậu đọc ra thì đã mất hết ý nghĩa rồi!”

Nhún vai, Bạch Ngọc Đường lại đọc: “Đối với người bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, chỉ cần tìm được ngọn nguồn bệnh, ta có thể đơn giản dùng tâm lý ám thị, thay đổi tiềm thức người bệnh...” Lắc đầu, “Nghĩa là sao?”

“Chữ thế nào thì nghĩa thế ấy!” Triển Chiêu uống một ngụm trà, nhìn ra cửa lớn, “Cậu không còn việc gì làm sao?”

Bạch Ngọc Đường hiện đang rất hứng thú với luận văn này nên anh lại hỏi Triển Chiêu: “Ý cậu là dùng tâm lý ám thị với người bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế, có thể làm cho họ xuất hiện ảo giác?”

“Đúng vậy!” Triển Chiêu gật đầu, “Đối với người có ý chí không kiên cường, ta còn có thể làm tư duy và tín ngưỡng của hắn bị rối loạn, nếu tác động mạnh có khi tất cả nhận thức sẽ sụp đổ!”

“A? Cậu chứng minh một chút đi!” Bạch Ngọc Đường hứng thú chỉ vào mũi mình, “Làm nhận thức của tôi sụp đổ thử xem.”

Triển Chiêu nghech đầu quan sát anh, sau đó lắc đầu: “Cậu không phù hợp điều kiện!”

“Điều kiện gì?” Bạch Ngọc Đường mù mờ hỏi.

Triển Chiêu rút cuộc cũng đem sự tập trung dời khỏi đồng ghi chép trên bàn, nhìn chăm chú vào Bạch Ngọc Đường nói: “Cần người có ý chí tương đối không kiên cường một chút, tư duy cơ sở tương đối lộn xộn một chút, khả năng ngôn ngữ cũng không tốt một chút!”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ: “Nói trắng ra là muốn tìm người nhát gan một chút, hồ đồ một chút cùng ngốc một chút đúng không?”

Triển Chiêu vẻ mặt bất mãn, suy nghĩ một chút rồi bất đắc dĩ gật đầu.

Bạch Ngọc Đường thỏa mãn cười: “Cái này thì dễ!” Lập tức quay đầu ra ngoài cửa, hô to một tiếng, “Triệu Hổ!”

.....

Triển Chiêu nhìn Triệu Hổ từ xa lật đật chạy tới, kinh ngạc hỏi Bạch Ngọc Đường: “Cậu muốn...?”

Bạch Ngọc Đường cười: “không cần cho cậu ta tới mức nhận thức sụp đổ, chỉ cần đến mức rối loạn là được!” Nói rồi đứng lên kéo Triệu Hổ vừa vào cửa, ấn ngồi trước mặt Triển Chiêu.

Cửa đóng, rèm lá lách cũng đóng luôn.

Triệu Hổ khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu rồi lại nhìn Bạch Ngọc Đường, “Sếp? Có chuyện gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường sớm nháy mắt với Triển Chiêu mấy cái, ý tứ rằng: “Tên này phù hợp điều kiện?”

Triển Chiêu bất đắc dĩ thở dài, trong mắt mang thông cảm nhìn Triệu Hổ.

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ mặt Triển Chiêu, khiêu khích: “Làm không được coi như là gạt người.”

Triển Chiêu nhìn khuôn mặt kiêu ngạo, chỉ có thể cắn răng, liếc nhìn Triệu Hổ, nói thầm trong lòng: “Vì khoa học, không thể làm gì khác ngoài hi sinh cậu!” Triệu Hổ đáng thương, cứ thế trở thành vật thí nghiệm.

“Triệu Hổ, cậu thật là Triệu Hổ?” Triển Chiêu đóng bản ghi chép, chăm chú hỏi Triệu Hổ.

“Gi?” Triệu Hổ chớp chớp mắt, “Tiền sĩ Triển, ý của anh là gì?”

Triển Chiêu bày ra vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Cậu thật sự là Triệu Hổ?”

Triệu Hổ không tự chủ, run lên một cái, quay mặt sang hỏi Bạch Ngọc Đường: “Sếp? Đây là sao?”

Bạch Ngọc Đường nhin cười, cũng trưng bộ mặt nghiêm túc ra: “Trả lời câu hỏi!”

Gật đầu hơi sợ, Triệu Hổ dùng thanh âm run run nói: “Đúng... đúng vậy.”

“Có gì chứng minh?” Triển Chiêu sau đó hỏi ngay.

“...??..... Chứng... chứng minh nhân dân có được không?...” Triệu Hổ thò tay vào trong túi áo.

Triển Chiêu nhưng lại vỗ bàn nói: Cậu có cái gì chứng minh được cậu chính là Triệu Hổ của ngày hôm qua?!”

.....

Triệu Hổ dần mặt há miệng: “Ngày... ngày hôm qua và... và ngày hôm nay có... có gì khác nhau?”

Triển Chiêu nói: “Tôi còn nhớ ông nội của cậu đã qua đời, đúng không?”

“.....A đúng.....” Triệu Hổ không theo kịp kiểu suy nghĩ nhảy từ chuyện này qua chuyện khác của Triển Chiêu, chỉ biết gật đầu.

“Cậu chắc chắn mình có một ông nội?” Triển Chiêu hỏi.

.....

Triệu Hổ đã bắt đầu rối loạn: “Cái đó... không phải vừa mới nói sao? Đã... đã qua đời rồi.”

“Ầm!” Triển Chiêu hung tợn vỗ bàn: “Ai có thể chứng minh?!”

Triệu Hổ bị dọa đến giật mình, nói: “Tôi... tôi có thể chứng minh được, còn có ba mẹ tôi...”

Triển Chiêu ngồi trở lại ghế, nhấp một ngụm trà, nói: “Cậu nói là mọi người trong nhà đều có ký ức liên quan đến ông nội phải không?”

“Đúng! Đúng!” Triệu Hổ vội vã gật đầu.

“Nếu như ký ức đấy là giả?”

.....

“Giả?” Trong mắt của Triệu Hổ đã bắt đầu xuất hiện đường xoắn ốc quay mòng mòng như miếng nhang muỗi, cậu ngây ngốc nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu chậm rãi nói: “Cậu ngẫm lại đi! Nếu như nói, ông nội của cậu kỳ thật chưa từng tồn tại, mà cậu và gia đình cậu đều bị in vào não những ký ức về ông nội cậu, vậy cậu có dám chắc ông nội cậu đã từng tồn tại?”

Triệu Hổ mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu tiếp tục nói không ngừng: “Giống như bảo người ngoài hành tinh là có thật, ai có thể chứng minh?”

“.....Tôi... Tôi không biết.....” Triệu Hổ mấp má môi không biết phải làm gì.

“Có khi nào cậu chính là người ngoài hành tinh?” Triển Chiêu nhìn chăm chăm vào mắt Triệu Hổ.

.....

Vẻ mặt Triệu Hổ y như vừa bị AK47 bắn ột băng đạn.

Bạch Ngọc Đường đứng một bên xua tay, ý rằng: “Vây là được rồi, cậu ta đã rất rối loạn!”

Triển Chiêu dùng ánh mắt kiên định cắt ngang cái xua tay của anh, nói thầm: “Này chỉ là chút biểu diễn, ngày hôm nay cho cậu thấy sự lợi hại của thiếu gia đây!”

“Nói không chừng, toàn bộ gia đình cậu đều là người ngoài hành tinh, chỉ là mọi người bị in vào não ký ức của con người, sau đó lầm tưởng rằng mình chính là con người mà thôi!” Triển Chiêu cười đến mức mắt đầy thâm ý: “Có khi, Triệu Hổ ngày hôm qua đã chết, Triệu Hổ ngày hôm nay đang ngồi đây không phải là Triệu Hổ thật, mà chỉ là một kẻ có ký ức của Triệu Hổ được in vào não! Cậu dám nói những chuyện này là không có khả năng?”

Im lặng một lát sau, chợt nghe Triệu Hổ “A———” thảm thiết một tiếng, từ trên ghế nhảy xuống, phóng ra khỏi phòng làm việc, ôm lấy Vương Triều đang đi tới trước mặt, vừa khóc vừa hét: “Tôi là ai?! Tôi là ai?! Tôi không muốn làm người ngoài hành tinh đâu!!”

..... Tất cả mọi người trong phòng làm việc đều hóa đá.....

Bạch Ngọc Đường tựa vào giá sách, cười đến rút ruột.

Triển Chiêu ưu nhã xấp lại đồng giấy, lão hổ không phát uy, người cho ta là mèo bệnh à! Ngồi xuống, mở bản ghi chép, tiếp tục viết.

Bạch Ngọc Đường cười đã rồi đi ra ngoài. Không bao lâu sau, anh cầm một chồng tài liệu chạy đến, thả xuống trước mặt Triển Chiêu.

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn, thấy đều là tài liệu người chết của “vụ án chữ số”

Bạch Ngọc Đường vẽ mặt nghiền ngẫm: “Miêu Nhi, nhìn thử xem những người này có đúng là rất phù hợp với điều kiện của chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế và tâm lý ám thị không?”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, lập tức ngẫm hiểu, nhìn sang Bạch Ngọc Đường: “A— chuột, đúng thế!”

18. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 17

Chương 17: Bản án cũ

Triển Chiêu cầm một phần tư liệu lên xem, càng xem sắc mặt càng nghiêm lại.

“Miêu Nhi, thế nào?” Bạch Ngọc Đường sốt ruột hỏi.

“Lão Thử, cậu làm thế nào mà phát hiện ra?” Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường.

“.....?..... Tôi phát hiện cái gì?”

“Những người này ngoài bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng bức còn bị tâm lý ám thị!” Triển Chiêu cầm xấp giấy đập anh một cái, “Nói mau! Đừng giả ngu!”

“Tôi đâu có giả ngu!” Bạch Ngọc Đường tiện tay lật lại cuốn tạp chí, “Chỉ là cậu tưởng tượng a, vụ án mạng này tự dừng liên quan tới cậu, hơn nữa lại xảy ra ở khoa tâm lý trường C, vì thế tôi mới nghĩ mấy chuyện đó có liên quan đến tâm lý học.”

“Hơn nữa,” Bạch Ngọc Đường bổ sung, “Bên Vương Triều đã nghiền ngẫm tài liệu mấy hôm nay cũng phát hiện những người chết không có quan hệ gì đặc biệt, nhưng họ lại có một điểm chung duy nhất là cuộc sống tương đối không được như ý, sự nghiệp cũng không phải rất thành công, có mấy người còn có tiền sử bệnh tâm thần.”

“A—” Triển Chiêu vuốt cằm, “Hóa ra linh cảm của cậu đều là tôi truyền cho.”

“Tôi vừa nhìn cậu là đã có linh cảm rồi.” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ má Triển Chiêu, “Xem cái mặt đắc ý chưa kìa.”

“Đi!” Triển Chiêu gạt tay Bạch Ngọc Đường ra, đứng lên muốn đi ra ngoài.

“Này! Mèo! Đi đâu thế?” Bạch Ngọc Đường vội vã đuổi theo.

“Cậu có biết ‘Trung tâm nghiên cứu tâm lý tội phạm’ là chỗ được thành lập sớm nhất ở cục cảnh sát chúng ta không?” Triển Chiêu vừa bước nhanh vừa hỏi.

“Ừ... Hình như hai mươi năm trước, cục trưởng Bao đề nghị lập phải không?” Bạch Ngọc Đường chạy vài bước đuổi theo, hai người cùng đi song song, “Cái này quan hệ gì tới án mạng?”

Triển Chiêu ấn nút gọi thang máy: “Có muốn biết vì sao lại lập trung tâm đó không?”

Bạch Ngọc Đường ngoáy ngoáy lỗ tai: “Cậu nói thẳng cho tôi nghe luôn được không?”

“Vì có một vụ án mạng rất nghiêm trọng, dính đến rất nhiều người, vì thế người bình thường không ai biết, tôi lúc ở trung tâm nghiên cứu có nghe đàn anh nhắc qua.” Hai người vào trong thang máy, Triển Chiêu nhấn nút lên tầng 11. “Chi tiết thì không ai rõ ràng lắm, chỉ biết là hung thủ dùng tâm lý ám thị, kiểm soát kẻ giết người, trong năm năm chết hơn trăm người, bên cảnh sát cũng chết mười mấy người.”

Cửa thang máy mở tại tầng 11, vẻ mặt Bạch Ngọc Đường kinh hoàng: “Án mạng lớn như vậy tại sao tôi lại không nghe nói đến?”

Triển Chiêu cười, đi hướng phòng hồ sơ: “Hai mươi năm trước cậu được mấy tuổi? Em bé thì biết đi hỏi chuyện ở chỗ nào?”

Bạch Ngọc Đường trợn hai mắt: “Vậy cậu làm thế nào lại biết?”

Triển Chiêu liếc anh một cái, cười hắc hắc: “Tôi lớn hơn cậu chứ còn làm sao!” Nói xong, “chắc chắc” lắc đầu nhìn Bạch Ngọc Đường mặt đang xanh đen lại, “Ai đó khi còn bé trông rất dễ thương, lúc nào cũng luôn miệng gọi anh trai, nghe thật là mát lòng a, ai ngờ đến lúc lớn lại ngại gọi người ta như vậy!”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, lông mày cũng muốn dựng lên: “Này! Đồ mèo chết, còn dám chế nhạo ông nội đây à. Lúc bé ai dễ thương hơn ai còn không biết à?” Nói xong, làm động tác đang hồi tưởng lại kỷ niệm, “Không biết ai dễ thương đến độ mỗi ngày đều bị mấy bà cô bảo mẫu ở nhà trẻ hôn cho đến nước bọt đầy mặt nhử?”

“A!” Triển Chiêu vội lái sang chuyện khác, “Đến phòng hồ sơ rồi!” Nói xong liền đẩy cửa đi vào.

Bạch Ngọc Đường đi theo phía sau, lăm lăm trong miệng: “Nếu như không có tôi bảo vệ, cậu có thể an toàn mà lớn đến từng này tuổi sao? Vong ân phụ nghĩa!”

Triển Chiêu phía trước thỉnh thoảng hắng sặc cửa lại, may mà Bạch Ngọc Đường tay mắt lanh lẹ, nhanh tay chặn cánh cửa sắp đập vào mặt, vuốt vuốt ngực cho tiêu dư vị của sự giật mình: “Cậu cũng quá đáng nha, đồ kị với sự đẹp trai lúc lớn lên của tôi sao?”

“Xuyt!” Triển Chiêu xoay người ra hiệu cho anh im lặng, sau đó đi đến kệ hồ sơ tìm kiếm.

“Phải tìm bằng cách thủ công à?” Bạch Ngọc Đường thấy một đồng nhân giấy ghi chú thì quát hết cả mắt, “Máy tính không ghi lại sao?”

Triển Chiêu thờ ơ quay lưng về phía anh: “Trước đây tôi có đi tìm, nhưng trong máy tính hoàn toàn không có chút ghi chép về vụ này... A?”

Bạch Ngọc Đường thấy anh quay qua quay lại một hồi rồi đứng cau mày, vội vàng chạy qua hỏi: “Làm sao vậy? Tìm được rồi à?”

Triển Chiêu chỉ vào kệ hồ sơ nói, “Hồ sơ những năm 82 – 87 thiếu rất nhiều!”

“Vì đó là hồ sơ bí mật.” Thanh âm của một người hơi già vang lên.

.....!!.....

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không phải người nhát gan, nhưng đêm hôm khuya khoắt lại đứng trong phòng hồ sơ tranh tối tranh sáng thế này, thân kinh hai người đều căng ra, thanh âm thỉnh thoảng vang lên như vậy làm cho cả hai giật nảy mình.

Ánh đèn pin lia về phía trước, Bạch Ngọc Đường nhận ra kia chính là cụ Tôn – nhân viên trông giữ phòng hồ sơ.

“Cụ Tôn, trẻ thế này sao còn chưa ngủ?” Vội vã đưa tay che mắt mình và mắt Triển Chiêu ở phía sau, “Mở đèn lên đi, còn cầm đèn pin lia lia cái gì? Đây cũng đâu phải là phim kinh dị a.”

Cụ Tôn cười hả hả tắt đèn pin: “Là hai đứa nhóc chúng bây a, nửa đêm còn chạy vào phòng hồ sơ, ta còn tưởng kẻ nào bị mù, tính vào đây chồm chĩa cái gì chứ.”

Triển Chiêu chỉ vào khoảng trống trên kệ hồ sơ: “Cụ Tôn, cụ bảo đây là hồ sơ bí mật?”

Cụ Tôn hướng hai người vẫy tay, ý bảo cả hai đi theo cụ.

Cụ Tôn đi dọc hành lang đến phòng trực ở cuối, bên trong là bếp nhỏ đang nấu nồi mì sùng sục.

“Thơm quá a.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng thốt lên, sau đó lại nhớ ra hai người cả đêm vẫn chưa ăn gì.

Cụ Tôn lấy trong tủ ra hai gói mì nữa, bỏ vào trong nồi: “Ngồi đi.”

Hai người ngồi bẹp xuống ghế ngay lập tức.

“Những hồ sơ bị mất này đều là hồ sơ án mạng, một phần bị niêm phong lại cất vào kho làm hồ sơ mật.” Cụ Tôn lấy ra ba cái bát sạch, sau đó quay đi bằm hành, “Phần còn lại đã bị hủy.”

“Bị hủy?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng hỏi, “Làm sao lại bị hủy?”

Cụ Tôn múc mì ra, thở dài xa xôi: “Bị người hủy.”

“Người nào?” Hai người đỡ lấy bát mì cụ Tôn đưa, thơm quá a!!

“Nói tiếp, nếu người kia không hủy đi phần hồ sơ đó, có khi vĩnh viễn sẽ không bị bắt.” Cụ Tôn cũng ngồi xuống, vừa ăn mì vừa nói.

“Hung thủ chính là người hủy hồ sơ?” Triển Chiêu kinh ngạc hỏi.

Gật đầu: “Không chỉ là hung thủ, mà còn là một cảnh sát.”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường vừa ăn một miếng mì đã sặc một trận, Triển Chiêu đưa khăn giấy qua, “Cụ nói hần là cảnh sát?”

“Hai đứa có nghe qua danh ‘Hắc Bạch song sát’ nổi như cồn ở cục năm đó chưa?”

Bạch Ngọc Đường cười: “Cụ Tôn, cụ nói chính là cục trưởng Bao và ông cụ nhà cháu à?”

Cụ Tôn cũng cười: “Không sai, hiện tại mà nghe thì cảm thấy rất quái dị, nhưng năm đó, thật đúng là kinh phong tám hướng a!”

Hừng hực húp một hơi hết bát mì, Bạch Ngọc Đường lau miệng, hỏi tiếp: “Cụ Tôn, hung thủ cùng hai lão kia có quan hệ gì?”

“Ai...” Cụ Tôn thở dài, “Ngoại trừ một số ít người đã có tuổi, những người trẻ trẻ hiện giờ đều không biết, Hắc Bạch song sát năm đó, thật ra là ba người lận.”

“Ba người?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Không lẽ người thứ ba này chính là hung thủ?”

Cụ Tôn không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm Triển Chiêu một lúc: “Hần và cháu rất giống nhau.”

.....?.....

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc qua nhau, vẻ mặt nghi hoặc.

Cụ Tôn dọn dẹp đồng bát trên bàn: “Phân tâm học... Quả thực là một thiên tài, chỉ là lúc đấy ngành này chưa có tên và hần cũng chỉ là một cảnh sát.”

Bạch Ngọc Đường có chút sốt ruột: “Cụ Tôn, cụ nói nãy giờ, người nọ rốt cuộc là ai?”

“.....Lúc nãy đã nói, đây là hồ sơ bí mật.” Cụ Tôn cười nói, “Ta vẫn phải tuân theo nhiệm vụ bảo mật. Chỉ có thể nói cho hai đứa đến mức này thôi, chi tiết sâu hơn ta thật sự cũng không biết, người hiểu rõ cũng chỉ có ba người.”

“Ba?” Bạch Ngọc Đường nghi hoặc, “Ngoại trừ ba cháu cùng cục trưởng Bao, còn có ai nữa?”

“Bản thân hần.” Cự Tôn đứng lên, lau bàn.

“Hần còn sống?” Triển Chiêu kinh hãi.

Bạch Ngọc Đường cũng một vẻ mặt không tin: “Giết hơn trăm người mà không phán án tử hình sao?”

Cự Tôn lắc đầu: “Hần đã không thể hại người được nữa.” Nói xong thì im lặng không nói thêm gì nữa.

Đêm đó, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu có nói cứng nói mềm gì đi nữa, cự Tôn cũng chỉ im lặng, sau đó đứng lên nấu thêm hai gói mì cho hai người.

Đi ra khỏi phòng trực ban sau khi đã ăn no, Bạch Ngọc Đường cau mày: “Thần thần bí bí, thật khó chịu!”

“Kế tiếp làm gì bây giờ?” Triển Chiêu hỏi, “Trở về hỏi ba cậu?”

Bạch Ngọc Đường trưng bộ mặt “cậu tha cho tôi” ra: “Trời đất! Chuyện đã hơn 20 năm, mở miệng hỏi thế nào!”

“Vậy đi hỏi cục trưởng Bao?”

“Cậu đi đi!”

Triển Chiêu bối rối: “Cậu có thể chứng minh hai vụ án mạng có quan hệ với nhau sao?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Ông ấy chắc chắn sẽ hỏi như vậy.”

“Mẹ cậu có biết không?”

“Ông cụ chắc chắn sẽ không nói,” Bạch Ngọc Đường nhăn mặt: “Hay thử chuốc rượu ông xem... Nhưng đến lúc tỉnh rượu chắc chắn sẽ bị chém.”

Hai người mặt mày ủ ê đi tới cửa S.C.I., Triển Chiêu đột nhiên hỏi: “Tiểu Bạch, anh hai hơn cậu mấy tuổi?”

Bạch Ngọc Đường thốt ra không cần suy nghĩ: “Tám tuổi... A—”

Triển Chiêu thấy anh phản ứng, vội hỏi: “Anh hai cậu lúc đó đã hơn mười tuổi, chắc là có biết qua chứ?”

“Không phải thế Miêu Nhi! Tôi không phải ‘a’ cái kia!” Mắt Bạch Ngọc Đường như đang chịu thống khổ, trông như ngày tận thế sắp tới.

“Vậy cậu ‘a’ cái gì?”

“..... Anh hai hôm nay về nước, tôi nói sẽ đi đón anh ấy.”

“A?!” Triển Chiêu cũng a, “Máy bay của anh hai hạ cánh lúc mấy giờ?”

“12 giờ.” Bạch Ngọc Đường vò đầu.

Triển Chiêu nhìn đồng hồ, vừa đúng 12 giờ: “Nhanh lên! Muộn nửa tiếng chắc không sao đâu nhỉ?”

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt cầu xin: “..... Là 12 giờ trưa cơ.....”

Triển Chiêu đứng ngây người há mồm, sau đó vỗ vỗ vai anh: “Kỷ lục mới a! Xem tính cách của anh hai...”
Dừng lại một chút, thương cảm tổng kết một câu: “Cậu chết chắc rồi!”

Bạch Ngọc Đường đi qua đi lại tại chỗ vài vòng, sau đó kéo Triển Chiêu ra ngoài.

“Cậu làm gì?” Triển Chiêu túm lấy bàn làm việc, nhất định không để Bạch Ngọc Đường tha đi.

“Đi cùng tôi!” Càng cố sức kéo.

“Tôi không muốn! Tại sao lại phải cùng đi?”

“Nói là có chuyện làm bận, cậu làm chứng cho tôi!”

“Không! Tại sao? Tôi sẽ không đi lừa anh!”

“Nói chung là đi theo tôi cậu cũng không mất miếng thịt nào!”

“Tôi không đi!”

.....

Hai người cứ duy trì tư thế một kéo một túm, nhích từng chút từng chút về phía cửa.

Cuối cùng, Triển Chiêu túm chặt khung cửa, “Buông tay! Tôi không đi! Cậu dám xằng bậy ngay tại cục cảnh sát! Tôi sẽ kiện cậu tội bắt cóc!”

Bạch Ngọc Đường giận nha: “Đồ mèo chết! Ông nội ngày thường cung phụng đồ ăn ngon cho người, vậy mà bây giờ thấy chết không cứu! Được!” Nói rồi buông tay.

Triển Chiêu vừa thở phào nhẹ nhõm đã thấy Bạch Ngọc Đường một bước phía trước, nhắc bổng anh lên, chạy về phía thang máy.

“A— Đồ chuột bạch! Đồ chuột chết!.....” Những câu nói kế tiếp đều bị tiếng “Đình” át đi, thang máy đóng cửa.

Công Tôn từ phòng pháp y ra, vừa vặn thấy đủ cả màn diễn.

“Ai...” Bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người vừa định rời đi, thì lại nghe thấy thang máy “Đình” một tiếng.

Quay đầu lại, thấy thang máy bên kia mở cửa, bên trong chậm rãi đi ra một người mặc âu phục, chân đi giày da.

Công Tôn quan sát hẩn từ trên xuống dưới, kết luận người này không phải là cảnh sát, vóc dáng rất cao, quần áo xa xỉ, nét mặt phân minh, cực anh tuấn..... nhìn có chút quen quen...

“Cậu tìm ai?”

Người nọ nghe thanh âm, mắt liếc qua Công Tôn một cái, “Anh là ai?”

Công Tôn thấy người này thái độ ngạo mạn, ngẩng đầu, nở nụ cười với hẩn.

Triệu Hổ ngồi sau cửa kính trong suốt của phòng S.C.I., thấy Công Tôn cười thế này, đột nhiên sau cổ thấy khí lạnh, đẩy đẩy Tường Bình bên cạnh, bảo cậu ngẩng đầu lên nhìn.

Tường Bình ngẩng đầu, thấy một màn quỷ dị ngoài cửa, đầu lưỡi cũng muốn cứng lại, nhỏ giọng nói: “Công Tôn hình như vừa nghiệm hết xác, anh chàng này tự nhiên lại vào chọc hòng, chuẩn bị mà xem Công Tôn đại hỏa... Nhìn thế nào cũng thấy quen quen a?”

Công Tôn vươn tay: “Xin chào, tôi là Công Tôn Sách bên phòng pháp y.”

Người nọ thấy dáng tươi cười của Công Tôn, đầu tiên là sửng sốt, nhưng với lễ tiết được huấn luyện vô cùng tốt, hẩn theo bản năng cũng đưa tay ra bắt, vừa định mở miệng lại thấy trên tay có cảm giác bất thường, ẩm ẩm trơn trơn, cúi đầu nhìn...

Chỉ thấy Công Tôn đang đeo găng tay plastic màu da, bắt tay mình, nhìn kỹ trên tay, thấy có chất dịch hồng hồng trắng trắng, sền sệt lại dính dính.

Đang không biết nó là cái gì thì Công Tôn nhiệt tâm giải thích giùm: “Màu hồng là phần còn lại của gan, màu trắng là não, màu đen là mỡ bị đốt...”

Triệu Hổ ngồi sau cửa xem náo nhiệt đã vội chạy đi tìm chỗ nôn mửa, người nọ thật ra rất lạnh lùng bình tĩnh, ngoại trừ sắc mặt hơi xanh lại, không có phản ứng gì đáng chú ý, nếu nhìn kỹ, sẽ thấy trái táo ở cổ hẩn hơi rung vài cái...

“Xưng hô thế nào?” Công Tôn cười đến chói lóa, trông lòng tự nói người này không phải loại nhân vật nhỏ bé.

Người nọ cắn răng phun ra ba chữ: “Bạch Cẩm Đường.”

“A

” Mọi người hít một cái, chỉ thấy Bạch Cẩm Đường nét mặt đang âm trầm, bỗng đổi thành mặt tươi cười mờ ám, hần mở hai tay ôm chầm lấy Công Tôn đang đứng đờ ra trước mặt: “Ngọc Đường vẫn hay nhắc tới anh.”

“A

” Mọi người lại hít một hơi, trên lưng Công Tôn, thành linh xuất hiện dấu tay vừa hồng hồng lại vừa dính dính...

19. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 18

Chương 18 : Hồn loạn

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường người đẩy gió bụi, mệt mỏi chạy tới sân bay thì đã là 1 giờ sáng. Toàn bộ đại sảnh sân bay vắng vẻ, hai người đi lòng vòng mấy lần vẫn không phát hiện bóng dáng Bạch Cẩm Đường.

“Người đâu?” Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh.

“Có khi nào tự mình về trước không?” Triển Chiêu hỏi.

“Không thể, anh hai từ trước vẫn luôn đợi tôi tới.”

“Vậy cậu trước đây có bao giờ muộn quá 12 tiếng đồng hồ chưa?”

“..... Không có.....” Bạch Ngọc Đường nhúc nhích đầu, “Kỷ lục lần trước là khoảng 8 giờ.”

“Vậy anh ấy đi đâu?” Triển Chiêu nhìn đồng hồ, “Tôi nhớ anh ấy còn một cái nhà ở đây phải không?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Ảnh một năm cũng chỉ về một hai lần, thành ra đều ở ký túc xá của tôi.”

“Có khi nào đi tìm cậu không?”

“Vậy thì càng toi, anh ấy siêu mù đường.”

“Gọi điện thoại cho anh ấy?”

“Anh không mang theo điện thoại di động... Bình thường đều là thủ hạ bên dưới cầm hộ...”

“Thủ hạ? Tôi có bao giờ thấy anh ấy đem theo ai đâu?”

“Anh ấy về nước thì không mang theo thủ hạ.”

Triển Chiêu vô lực: “Vậy phải báo cảnh sát thôi...”

“Hình như... Tôi là cảnh sát...”

.....

Giữa lúc hai người đang đầu óc rối mù thì điện thoại di động của Bạch Ngọc Đường “meo~~” một tiếng — Tin nhắn?

Lấy điện thoại ra, Triển Chiêu cũng chồm qua nhìn, tin nhắn của Vương Triều gửi tới, chỉ viết: “Cháy rồi.....”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu: “Ý gì đây?”

Triển Chiêu không giải thích được, lắc đầu...

Lại “meo~~” thêm một cái.

Tưởng Bình nhắn: “..... Về mau!”

Hai người lại quay qua nhìn nhau..... Linh cảm có chuyện bất an.....

Cục cảnh sát lầu 17, trong phòng pháp y.

Dao giải phẫu sáng loáng hạ xuống, hàn quang thoáng lóe lên, khớp xương, huyết quản, bắp thịt, mỡ bị cắt thành từng khối.

Cầm lấy phần bộ phận cơ thể đang máu thịt lẫn lộn, bỏ vào trong dung dịch trắng như sữa.

Châm đèn cồn, tăng nhiệt độ lò, đổ chất lỏng màu vàng dễ bắt lửa vào trong.

Vớt phần bộ phận dính dính nhớt nhớt lúc nãy ra, bỏ vào trong chất lỏng đang nổi bong bóng, “Xèo” một tiếng, khói bốc lên.

Một lát sau, vớt phần bộ phận cơ thể đã chuyển thành màu vàng ra khỏi lò đang nóng hừng hực, bỏ chất lỏng màu hồng dính dính sền sệt vào, đảo một chút... Sau đó thêm hành băm vào, đổ hết vào trong cốc đo lường.

Công Tôn cầm trên tay một phần bản báo cáo khám nghiệm tử thi, tựa trước bàn giải phẫu, vừa xem báo cáo, vừa dùng nhíp gấp một miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào miệng.

Mọi người đứng ở cửa đều che miệng phóng vào toilet.

Bạch Cẩm Đường vẫn giữ vững bình tĩnh đứng ở ngoài cửa. Công Tôn ngẩng đầu liếc mắt phía anh, cái nhíp gõ gõ vào cốc đo lường: “Có muốn thử một chút không?”

Hít sâu một hơi, Bạch Cẩm Đường xanh mặt, bình tĩnh lạnh lùng nói: “Tôi không ăn đồ ngọt.”

“Tôi có làm đậu hũ rán sốt cay đấy, muốn thử không?”

..... Bình tĩnh lắc đầu.....

“Oe

~” Mọi người mới từ toilet đi ra, vừa vặn nghe được... Đều quay đầu, phóng trở về toilet.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang trên ô tô quay trở lại.

“Meo~~” một tiếng báo tin nhắn mới.

“Mèo, xem đi!” Hai tay Bạch Ngọc Đường đang cầm tay lái, ý bảo Triển Chiêu lấy điện thoại trong túi anh ra.

Lần này là Trương Long nhắn. “> < @@@@==” mau=”” đến=”” cứu=”” mạng=””>

“Meo~~” Còn nữa?

Mã Hán nhắn: “-O-

Mau về cứu mạng!”

Triển Chiêu nhìn tin nhắn, mờ mịt: “Này nghĩa là sao?”

Bạch Ngọc Đường thở dài: “Để tôi tăng tốc!”

Mọi người ngừng nôn mửa ra khỏi toilet, thấy Bạch Cẩm Đường ngậy người ngồi trên đồng hộp quà lớn.

Triệu Hổ sốt sắng chạy lại nói: “Ông anh, vào trong chờ đi, để em giúp anh xách hành lý vào.”

Bạch Cẩm Đường đứng lên, Triệu Hổ với tay định bưng hộp quà lớn nhất.

Một tay, nhắc không lên... Hai tay, cũng nhắc không lên!

“Để tôi cầm cho, cậu bưng cái hộp nhỏ kia đi.” Bạch Cẩm Đường một tay dễ dàng nhắc hộp qua to đùng kia lên.

.....

“Meo

”

Triệu Hổ nhắn tin: “@ @ Tại sao?”

“Cậu đoán xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Triển Chiêu tò mò nhìn đồng tin nhắn trong điện thoại di động.

Bạch Ngọc Đường nhấn ga: “Miêu Nhi nắm chặt!”

.....

Triệu Hổ lòng đang bị đá kích, đành đi bưng một hộp quà nhỏ, đó là một cái hộp hình chữ nhật màu đen, mặt trên có đục vài cái lỗ nhỏ.

Đột nhiên, cái hộp nhảy giật lên.

Triệu Hổ kỳ quái, trong này có cái gì vậy? Cúi đầu nhìn kỹ..... Hình như có một cái chốt, thò tay mở...

“Vụt” một tiếng, một vật thể có lông xù toàn thân từ bên trong chạy vọt ra.

“A

”

Triệu Hổ thét lên một tiếng chói tai, mọi người chỉ thấy một con giống như gấu trúc Mỹ lao ra khỏi hộp.

“Bắt nó mau!” Bạch Cẩm Đường nhanh chân chạy đến.

Chỉ có thể nói Bạch Cẩm Đường không hổ danh là anh trai của Bạch Ngọc Đường, nói đúng hơn là anh rất có uy đại ca, ra lệnh một tiếng, ngoại trừ Công Tôn, tất cả mọi người đều lao về phía con “gấu trúc Mỹ”.

Trong nháy mắt, ở cửa hành lang S.C.I. có một đồng hỗn loạn.

Chính lúc này, “đình” một tiếng, cửa thang máy mở. Bên trong là một người trung niên uy phong lẫm liệt, màu da ngăm đen...

Bao Chứng nhìn khung cảnh ngoài cửa thang máy: Triệu Hổ cùng Trương Long đều bò trên mặt đất, Vương Triều cùng Mã Hán đang đánh trên tường, Tưởng Bình tay cầm chổi lông gà quơ quơ...

Trầm mặc mười giây đồng hồ, Bao Chứng lạnh lùng nhấn nút đóng cửa thang máy.

.....

“Meo

”

Triển Chiêu một tay nắm lấy tay cầm trên trần xe, một tay mở điện thoại, “Cậu đoán xem ai nhắn?”

Trên màn hình hiện rõ, người gửi: Bao Chứng.

Bạch Ngọc Đường chớp mắt: “Vậy thì đừng xem”

Triển Chiêu lườm anh một cái, nhấn nút mở: “__ Lăn về đây cho ta!”

Bạch Ngọc Đường đánh xe vào bãi đỗ, hai người nhanh chóng đóng cửa xe rồi vọt vào trong tòa nhà.

Thang máy mở ở tầng 17, vừa định ra cửa đã thấy một cục lông xù lao tới trước mặt.

Triển Chiêu theo bản năng đỡ lấy, vật nhỏ nhân cơ hội chui vào lòng Triển Chiêu, chọn một góc thoải mái, kêu lên một tiếng “Meo

”

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường: “Vẫn còn tin nhắn à?”

Bạch Ngọc Đường chìa chìa thứ trong lòng anh: “Hình như là nó kêu.”

Triển Chiêu cúi đầu, thấy trong lòng là một con mèo trông cực giống gấu trúc Mỹ — “Mèo Ragdoll?”

“Meo

” Chú mèo có vẻ rất thích triển Chiêu, nên cọ cọ trên cổ anh vô cùng thân thiết, còn quay đầu liếm cằm Triển Chiêu.

“Này!” Bạch Ngọc Đường túm lấy phần sau cổ của con mèo, nhắc bổng nó lên.

“Ngó!” Con mèo vung chân đập lung tung, muốn cào người.

“Sếp! Đừng cho nó chạy!” Triệu Hổ cầm cái hộp chạy đến thang máy.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, thấy văn phòng S.C.I. một đồng hồ ồn, đội viên chật vật ngã trái ngã phải... Rống giận: “Con mèo này là thể nào?”

Xách con mèo vừa đi ra ngoài, chợt nghe bên trong có thanh âm rất hấp dẫn truyền đến: “Con mèo đó gọi là Lỗ Ban, giống Ragdoll của Myanmar, quà cho Tiểu Chiêu.”

Bước chân của Bạch Ngọc Đường lập tức dừng lại.

Nghe giọng nói là biết Bạch Cẩm Đường hiện tại có bao nhiêu tức giận, loại ngữ khí này... Anh ngày hôm nay ngồi suốt 11 tiếng trên máy bay, thêm 12 tiếng chờ ở sân bay, vừa rồi S.C.I. cũng một trận rồi mù..... Nói cách khác, anh trai mình đã tròn 24 tiếng đồng hồ không được nghỉ ngơi, thiếu ngủ sẽ làm cho người ta cực kỳ bạo lực.

“Mèo, bắt này!” Bạch Ngọc Đường cấp tốc lui về phía sau, ném con mèo vào lòng Triển Chiêu, vươn tay đóng cửa thang máy, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: “Mau trốn!”

Nhưng mà, trong tích tắc cửa thang máy sắp khép kín, một đôi tay chặn cái “âm” ở cửa thang máy.

Triển Chiêu ôm chặt con mèo, thối lui đến một góc, Bạch Ngọc Đường liều mạng đóng cửa, nhưng mà...

Đôi tay mạnh mẽ đã kéo cho cửa thang máy tách ra, Bạch Cẩm Đường thò mặt vào, miệng tươi cười một cách âm trầm: “Ngọc Đường... Đã lâu không gặp a.”

“Anh hai... Anh bình tĩnh một chút...” Bạch Ngọc Đường thối lui đến bên cạnh Triển Chiêu, “Miêu Nhi, nói gì đi!”

Triển Chiêu ôm con mèo chạy đến bên kia, chỉ vào Bạch Ngọc Đường và nói với Bạch Cẩm Đường đang lửa giận bừng bừng: “Này không liên quan đến em! Cậu ta ở đây này!”

“Đồ mèo chết... Đồ vong ân phụ nghĩa!” Bạch Ngọc Đường thấy Bạch Cẩm Đường đi vào thang máy, hoảng sợ, cảm giác như cảnh này đã thấy qua ở bộ phim kinh dị nào đó...

“Tiểu Chiêu, chú ra ngoài đi!” Bạch Cẩm Đường đem Bạch Ngọc Đường vây ở một góc thang máy, nhường đường cho Triển Chiêu đi ra.

Triển Chiêu ôm con mèo bỏ chạy ra ngoài, quay đầu lại nói: “Anh hai! Em giúp anh đóng cửa” Nói rồi ấn nút đóng thang máy.

“Miêu Nhi! Đừng! A——” Cửa thang máy đóng, cả cục cảnh sát đều nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Bạch Ngọc Đường.

Nhân viên S.C.I. hóa thành đá đứng tại chỗ, Công Tôn tựa ở cửa phòng pháp y ăn miếng sườn xào cuối cùng.

Triển Chiêu xoa con mèo, chợt nghe tiếng kêu thảm trong thang máy lại tiếp tục, áy náy nho nhỏ nổi lên trong lòng...”Lão Thử, cậu hãy yên giấc ngàn thu.”

Trong văn phòng cục trưởng, Bao Chứng ngồi day trán, bất đắc dĩ lắc đầu, với tay mở ngăn kéo bàn làm việc.

Ngăn kéo trống trơn, trong đó chỉ có một khung ảnh đã cũ.

Bao Chứng châm một điếu thuốc lá, dựng khung hình kia lên.

Khói thuốc lượn lờ trong không khí, bốn người thanh niên trong ảnh chụp đang cười rất tươi...

Gấu trúc Mỹ

Mèo giống Ragdoll

20. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 19

Chương 19: Cường ép

2 giờ 30 phút sáng, trong phòng làm việc của S.C.I. tại lầu 17 của cục Cảnh sát:

Bạch Cẩm Đường mệt nhọc cả một ngày dài, nằm trên sofa trong văn phòng của Bạch Ngọc Đường ngày o o.

Triển Chiêu cũng mệt nhọc cả một ngày dài, ôm con mèo tên Lỗ Ban, nằm trên sofa phòng làm việc của mình, tiến vào mộng đẹp.

Bạch Ngọc Đường cũng mệt nhọc cả một ngày dài, xoa cái cổ thiếu chút nữa bị vặn đứt, nằm trong phòng của nhân viên quét dọn S.C.I., từ từ chìm vào giấc ngủ nửa vời.

Công Tôn đóng chặt cửa phòng pháp y, sau đó không thấy tiếng động gì nữa, mọi người vẫn thắc mắc: nếu Công Tôn tăng ca thì ngủ chỗ nào, nhưng xét thấy trong phòng pháp y chỉ có bàn giải phẫu là đủ ột người nằm... Vì thế, dù tò mò đến mấy, cũng không ai có dũng khí mở cửa phòng pháp y vào xem.

8 giờ 30 phút sáng, trong phòng làm việc của S.C.I. tại lầu 17 của cục Cảnh sát:

Các đội viên đang nằm ngã trái ngã phải bị mùi hương nức mũi đánh thức dậy, vừa mở vừa xoa đôi mắt nhập nhèm vì buồn ngủ, thấy Công Tôn thân thanh khí sáng đứng ở cạnh bàn, trên bàn là cà phê nóng và bánh bao chiên bốc khói nghi ngút..... Trong bụng lập tức truyền đến tiếng chuông báo động! Vì vậy, những vị cảnh sát ngày thường đạo mạo bỗng lập tức hóa thân thành hổ đói, đánh về phía bữa sáng, mọi người miệng ngậm bánh bao, nhai không ngừng, hoàn toàn không ngờ rằng bánh bao Công Tôn cho họ ăn, có thể là thịt người băm nhỏ...

“Anh hai cậu đâu?” Triển Chiêu vừa uống cà phê vừa dứt bánh bao thịt cho Lỗ Ban.

“Ăn cây táo, rào cây sung!” Bạch Ngọc Đường còn đang vì đêm qua Triển Chiêu không thèm đếm xỉa gì đến tình cảnh của mình mà bực bội trong lòng, cảm giận trừng mắt: “Còn đang ngủ!”

“Hà hà...” Triển Chiêu chột dạ cười trừ, tiếp tục dứt bánh bao cho con mèo ăn.

Thấy Triển Chiêu mới sáng đã uống cà phê, Bạch Ngọc Đường nhú mày: “Cậu mới sáng sớm đã uống cà phê? Không sợ đau dạ dày à?”

“Tôi...” Triển Chiêu quay đầu lại, đang há mồm muốn nói gì đó thì Bạch Ngọc Đường đột nhiên dứt một cái bánh bao vào miệng anh.

Nhìn Triển Chiêu mồm đang tắc bánh bao, nhìn sang Lỗ Ban miệng cũng đang tắc bánh bao, Công Tôn chắc lưỡi gật đầu: “Quá giống!”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu một bộ kinh ngạc lại không dám tranh luận lại về vẻ ngoài của mình, trong lòng cảm thấy sướng a, cổ cũng bớt đau một chút... Nhưng mà, anh hai ra tay thật ác quá!

“Ầm” một tiếng, cửa lớn phòng làm việc bị đẩy ra, Lư Phương lao vào: “Có chuyện không hay rồi! Có chuyện không hay rồi!”

Mọi người khó hiểu nhìn anh, Bạch Ngọc Đường thấy Lư Phương từ trước đến nay rất trầm ổn, giờ lại nóng ruột đến mức này: “Xảy ra chuyện gì?”

Lư Phương vừa đưa tài liệu qua, vừa mở TV lên.

Cảnh trong kênh thời sự cực kỳ hỗn loạn, một nữ phóng viên có mặt tại hiện trường đang nói rất nhanh, cái gì đó mà “Bất cóc, nhà trẻ...” Khoan đã!

Lư Phương lấy lại nhịp hô hấp: “Nửa tiếng trước, có một cảnh sát đột nhiên chạy vọt vào nhà trẻ, hấn giết chết bảo vệ, không chế một lớp học có hơn mười đứa bé.”

“Cái gì? Là một cảnh sát?” Triệu Hổ cả kinh, tròng lớn mắt.

“Vương Dũng, 28 tuổi, tốt nghiệp từ trường cảnh sát ra thì làm nhân viên cảnh sát cho đến nay...” Bạch Ngọc Đường lật xem tài liệu, “Chính xác là hần?”

Lư Phương gật đầu: “Không sai, đây là khu vực hần quản lý, sự việc phát sinh liên có liên hệ, theo lời nhân chứng miêu tả, đặc điểm nhận dạng hoàn toàn khớp.”

Triển Chiêu khó hiểu: “Đã thử chuyên viên đàm phán chưa?”

Lư Phương lắc đầu: “Đã thử, không nói chuyện được!”

“Cái gì?” Tất cả mọi người đều cả kinh.

“Vì tên tiểu tử này không bình thường!” Cửa lại bị đẩy ra, Bao Chứng đi vào: “Tiểu Triển, cậu đi!”

“Không bình thường là ý gì?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Sao lại muốn Miêu Nhi đi, chuyên viên đàm phán làm ăn kiểu gì thế?”

Lư Phương lo lắng nói: “Chuyên viên đàm phán đều bị đuổi trở về, Vương Dũng nói hần sẽ chết, thần đang tức giận, hần muốn nói chuyện với thiên sứ.”

“Thần... Thiên sứ...” Mọi người trong S.C.I. đều lộ vẻ hưng phấn trên mặt.

“Thế nào?” Bao Chứng cười hỏi: “Có muốn nhận công việc này không?”

“Muốn!” Triển Chiêu cướp lời Bạch Ngọc Đường, trả lời trước: “Đương nhiên muốn!”

Bao Chứng gật đầu: “Lập tức xuất phát! Lên tình thần hết cho tôi xem! Nếu để một đứa bé nào bị thương thì các cậu đừng quay về đây nữa!”

“Rõ!”

Lư Phương kéo tay Triển Chiêu: “Tiểu Triển, Lư Trân ở bên trong.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh hoảng sợ, Lư Phương lớn tuổi rồi mới có con, vì thế Lư Trân như cục cưng của anh, khó trách trông anh nóng ruột đến như vậy.

“Yên tâm đi!” Triển Chiêu vỗ vai Lư Phương, “Không có việc gì!”

Mọi người nhanh chóng chạy tới hiện trường. Xuống xe, Bạch Ngọc Đường đưa giấy chứng minh ra, mang theo mọi người vượt qua hàng rào bảo hộ.

Những cảnh sát duy trì trật tự ở hiện trường vừa thấy mấy người Bạch Ngọc Đường, tâm liền lập tức bình tĩnh lại, đội trưởng đương nhiệm đội trọng án là Ngải Hổ chạy ra: “Đội trưởng!”

Bạch Ngọc Đường vỗ một trưởng vào sau đầu cậu: “Đội trưởng cái đầu, cậu mới là đội trưởng!”

“Vậy mà vẫn còn tiện tay đánh người ta...” Ngải Hổ lầm bầm.

“Tình huống thế nào?” Đi vào trong xe canh gác, Bạch Ngọc Đường trải bản đồ địa hình hiện trường được nhân viên cảnh sát đưa qua.

“Lớp học nằm trên sườn đông lâu hai, ngoài ra, máy cảm biến nhiệt cho thấy bên trong có mười ba đứa bé, Vương Dũng đứng ở góc khuất tầm súng, cả đội Phi Hổ cũng không ngắm được hần.” Ngải Hổ chỉ vào những điểm khác trên bản đồ, “Nhưng chỗ có thể đặt xạ thủ đều cách hơn 100m, giải quyết vụ này không dễ.”

“Có ai nói chuyện cùng hần chưa?” Triển Chiêu hỏi, “Có ghi âm lại không?”

“Có!” Ngải Hổ mở thiết bị ghi âm, bên trong chợt phát ra giọng nói của Vương Dũng kịch liệt chói tai: “Để thiên sứ đến đây! Thần đã tức giận... Cảnh sát cút hết cho ta! Nếu không ta sẽ giết hết bọn nhóc này! Cảnh sát ở lâu bên kia cũng cút hết!... Để thiên sứ đến đây...” Kèm theo lời nói là tiếng thở dốc hỗn hển.

Triển Chiêu tắt băng ghi âm: “Không bình thường!”

“Chỗ nào?” Bạch Ngọc Đường lấy áo chống đạn ra, rồi giúp Triển Chiêu cởi áo khoác.

“Rõ ràng là tâm trí không khống chế được, nhưng nói chuyện rất minh mẫn!” Triển Chiêu để Bạch Ngọc Đường giúp anh mặc áo chống đạn vào.

“Có ý gì?”

Áo chống đạn đã mặc xong, Triển Chiêu quay lại lấy áo khoác: “Không giả điên thì cũng là có người âm thầm chỉ huy!”

Chính lúc này, một nữ phóng viên đột nhiên tìm thấy chỗ trống, lập tức mang theo cameraman chui qua hàng rào, chạy thẳng tới cạnh hai người Triển Bạch: “Anh là cảnh sát muốn vào đàm phán sao...”

Triệu Hổ ở bên cạnh giơ tay kéo cameraman ra ngoài: “Mẹ nó, phiền phức quá!”

Nữ phóng viên trợn trừng mắt: “Anh làm gì mà thô bạo thế hả? Cảnh sát phải bảo vệ dân chúng chứ, không lẽ lại...”

Nói chưa hết câu thì Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn cô: “Đi ra ngoài!”

Ngải Hổ lập tức cho người đưa những người không phận sự ra ngoài chờ, lúc này, điện thoại liên lạc với Vương Dũng đột nhiên rung chuông, tên tội phạm gọi tới...

“Cho thiên sứ đến đây! Làm cho thiên sứ đến đây! Chỉ một người tới!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sửng sốt, liếc nhìn nhau.

“Người bình tĩnh, ta sẽ tới ngay!” Triển Chiêu giật điện thoại nói.

“Mau!” Vương Dũng rống xong thì cúp máy.

Triển Chiêu cười liếc Ngọc Đường: “Phải cảm tạ bà chị phóng viên kia rồi.”

“Trong phòng học có TV à?” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại hỏi Ngải Hổ.

“Có.”

“Xem ra là có người xem truyền hình trực tiếp chỗ này nên chỉ huy hẩn.” Bạch Ngọc Đường cười nhạt, “Thế thì phải tặng đài truyền hình cỡ thi đua thôi.”

“Sếp, ở đây có thể đặt xạ kích.” Mã Hán đã từng một thời vác súng trường đi tập kích ở đội Phi Hổ, chỉ vào một điểm trên bản đồ.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn: “Một trăm hai mươi mét?”

Mã Hán cười: “Tầm bắn của cây súng này đến một trăm năm mươi mét lận! Chỉ cần dụ hẩn ra góc kia, không trúng mắt phải cũng trúng mắt trái!”

Bạch Ngọc Đường vỗ vai cậu: “Đi thôi!”

Mã Hán lưng đeo súng đi rất cẩn thận, Triệu Hổ đem tất cả nhà báo, xe truyền hình, những người vây lại xem, cản ở ngoài.

Kiểm tra thêm một lần để chắc chắn trang bị của Triển Chiêu không vấn đề gì, Bạch Ngọc Đường kéo anh ra một góc khuất: “Miêu Nhi, cứ theo cách cũ, tôi sẽ từ phía sau lên.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu.

“Cẩn thận một chút!” Bạch Ngọc Đường nâng mặt anh lên, chăm chú dặn dò.

“Ừ.” Triển Chiêu lại gật đầu. Bắt đầu ung dung đi về phía lớp học.

Từ Khánh chờ ở trước cửa tòa nhà để đánh bọc sườn, quả nhiên, chợt nghe Vương Dũng từ bên trong hét to: “Cút hết cho ta! Cảnh sát không được tới gần!”

Bạch Ngọc Đường thừa dịp đoàn người lùi ra, liền lên vào phía sau nhà trê, bay qua tường, rất nhanh đã tới phía sau tòa nhà.

Một đội viên đặc công mới tới không nhận được kinh ngạc: “Má ơi, bức tường đó cao cũng ít nhất 4m, làm thế nào mà nhẹ nhàng vượt qua được vậy?”

Hóa ra mỗi đội viên đội trọng án đều thần kỳ như vậy, Ngải Hổ nói: “Này đã là gì? Bản lĩnh của Bạch đội trưởng nhà tôi, tay không cũng có thể trèo lên tòa nhà mười tầng thì sao?”

“Thảo nào tên hiệu là chuột bạch...” Người mới tới cảm thán, “Ai da...”

Bị đánh!

Triển Chiêu đã vào trong tòa nhà, anh chậm rãi đi lên lầu hai, gõ vài tiếng vào cánh cửa phòng học đang đóng chặt.

“Ai... Ai đó?” Bên trong truyền đến thanh âm của Vương Dũng.

Cửa phòng học được đẩy ra, Triển Chiêu đứng ở cửa: “Có thể vào không?”

Tình huống của viên cảnh sát tên Vương Dũng kia xem ra rất hồng hót, đầu đầy mồ hôi, trên mặt râu ria xồm xoàm. Hắn một tay ôm một đứa bé gái đang hoảng sợ quá độ, một tay cầm súng lục. Hơn mười đứa bé đang ôm đầu ngồi trước hắn, cả bọn sợ hãi, nức nở khóc, chỉ có một đứa bé, sắc mặt tuy có trắng bệch nhưng không khóc, có vẻ rất bình tĩnh, nhìn gương mặt, Triển Chiêu dám khẳng định, đây là con của Lư Phương, Lư Trần.

Vương Dũng thấy Triển Chiêu đứng ngoài cửa, hiển nhiên có chút căng thẳng, thế nhưng khi nhìn rõ ràng gương mặt Triển Chiêu, hắn “ha ha” cười: “Thiên sứ...”

“Có thể vào không?” Triển Chiêu hỏi lại một lần nữa, hai tay giơ lên: “Ta không mang vũ khí.”

“Lại... lại đây.”

Triển Chiêu chậm rãi đi vào phòng học.

“Đóng... đóng cửa!” Vương Dũng tựa hồ rất căng thẳng nên nói lắp.

Triển Chiêu trở tay đóng cửa, “Người muốn nói cái gì với ta?”

“Nói... Nói...” Vương Dũng vô ý thức nhìn xuống dưới, Triển Chiêu nhìn thoáng qua tai hắn, thấy có một tai nghe điện thoại, mỉm cười, quả nhiên có người âm thầm chỉ huy.

“Thần nói muốn tha thứ cho người!” Không đợi Vương Dũng nghe rõ chỉ thị từ tai nghe truyền đến, Triển Chiêu đã giành nói trước.

“Cái... cái gì?” Vương Dũng có chút không tin tưởng, ngẩng đầu nhìn, nhưng lập tức sự chú ý lại bị thanh âm trong tai nghe hấp dẫn.

“Thần đang ra lệnh cho người là giả.”

“A?!” Vương Dũng giật mình, Triển Chiêu thấy có cơ hội, tiếp tục nói: “Người hãy rút ống nghe đi, sẽ có thể nghe thấy được âm thanh thật sự của thần!”

“Thật sao?” Tay Vương Dũng run run đặt tại tai nghe, hình như có chút do dự.

“Người không nghe thấy sao?” Triển Chiêu nhẹ nhàng nghiêng đầu, tựa như đang nghe gì đó, “Nghe đi! Thần đang nói, ta tha thứ cho người.”

“Thật... thật không?” Vương Dũng chần chờ lấy tai nghe ra, cố gắng lắng nghe...

Ánh mắt Triển Chiêu đảo qua bóng trắng nhoáng lên ở trước cửa sổ phía Tây, biết Bạch Ngọc Đường đã tới bên cửa sổ.

“Ta... ta không nghe thấy...” Sự chú ý của Vương Dũng đã hoàn toàn ở trên người Triển Chiêu.

Triển Chiêu mỉm cười: “Người nghe đi...” Vừa nói vừa quay về hướng đông, Vương Dũng cũng nhìn theo Triển Chiêu, dần dần xoay người, chuyển thành tư thế đưa lưng về cửa sổ phía Tây.

“Nghe được không?” Triển Chiêu tiếp tục dẫn dắt.

“Hình như...” Về mặt Vương Dũng hoang mang.

“Người lại muốn làm chuyện xấu nên thanh âm trở nên không rõ.”

“Ta... Ta không có, ta không biết đã phạm cái gì, ta không có làm chuyện xấu.” Vương Dũng biện bạch.

“Vậy sao, cô bé trong lòng người sắp chết rồi đấy.” Triển Chiêu chỉ vào bé gái đang khóc thút thít.

“Cái gì... Sao?” Vương Dũng có chút lúng túng, cúi đầu nhìn cô bé.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường trèo lên bệ cửa sổ, “Phế quản và phổi của trẻ em rất yếu, người ôm cô bé như vậy, mà cô bé lại khóc, nước mắt sẽ làm tắc khí quản, cô bé sẽ không thể hô hấp bình thường.”

“Thật... Thật sự?” Vương Dũng hồ nghi nhìn chằm chằm bé gái trong lòng, thấy mặt cô bé đã đỏ ửng.

“Thật sự! Bạn ấy còn bị bệnh suyễn!” Tiểu Lư Trân ngồi một bên đột nhiên mở miệng.

Triển Chiêu thấy mặt Vương Dũng lộ ra một ít áy náy, trong lòng thầm khen, “Thật là một đứa bé thông minh!”

Tiểu Lư Trân len lén nhìn Triển Chiêu, thấy Triển Chiêu gật đầu với mình, thì lấy can đảm nói với Vương Dũng đang chần chừ: “Chú buông bạn ấy ra, cháu sẽ làm con tin của chú.”

Nói rồi đứng lên bước về phía trước.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đã ở hẳn trên bệ cửa sổ.

Vương Dũng buông bé gái trong tay ra, đang định kéo Lư Trân lại thì Triển Chiêu đột nhiên nói: “Thần nói!”

..... Vương Dũng giật mình sửng sốt, theo bản năng dừng động tác lại, chăm chú lắng nghe. Ngay bên cạnh, Lư Trân nhanh chóng kéo bé gái tránh qua một bên. Bạch Ngọc Đường từ phía sau lao lên người Vương Dũng, dùng chút lực tháo khớp tay, tước súng của hắn, Vương Dũng đau đến mức hét thảm. Đám trẻ con bắt đầu la hét chạy trốn về bên kia, Lư Trân chột hô to: “Đừng sợ! Không có việc gì hết!”

Triển Chiêu nhanh chóng lật túi trước của Vương Dũng, quả nhiên thấy một chiếc điện thoại di động được cắm tai nghe, lấy điện thoại ra, thì thấy một vật màu đen cũng đi ra theo, cái hộp phát ra một tiếng “click”, Triển Chiêu cầm hộp lên, thấy trên mặt là chuỗi số: “10, 9...”

Mặt lập tức trắng bệch.

“Ném!” Bạch Ngọc Đường hô to một tiếng, Triển Chiêu cầm quả bom ném ra ngoài cửa sổ rồi mới thấy: nữ phóng viên hồi nãy mang theo cameraman, không biết từ lúc nào đã bò tới ngoài tường sân sau.

“Shit!” Bạch Ngọc Đường rút súng nã một phát ngay quả bom đang rơi xuống, viên đạn sượt qua góc dưới cái hộp, quả bom đang rơi xuống lại bắn lên trên... Phát súng thứ hai, quả bom tiếp tục bắn lên cao.

Xa xa lóe lên phản quang của ống nhắm lắp trên súng, Bạch Ngọc Đường tiếp tục bắn cho quả bom bay lên cao hơn, Mã Hán ở cách đó hơn 100m lập tức ngấm vào quả bom.

Những nhân viên đài truyền hình bị tiếng súng làm cho kinh sợ, đang chạy trốn thì nghe Bạch Ngọc Đường ở trên lầu hét to: “Tất cả nằm sấp xuống!”

Lập tức, anh và Triển Chiêu cùng nhau kéo màn cửa sổ vừa nặng vừa dày xuống, quay người chạy vội về phía Lư Trân và đám trẻ con ở góc tường.

Một tiếng nổ rung trời...

Quả bom lúc sắp nổ thì bị viên đạn của Mã Hán bắn văng về phía xa, toàn bộ cửa sổ thủy tinh đều bị vỡ vụn, mảnh vỡ văng tứ tung, nhưng may mắn mọi người đều được tấm màn cửa bảo vệ.

Sau khi quả bom nổ, Triệu Hổ chờ ở dưới lầu liền vọt vào, thấy mọi người không có việc gì liền nhanh chóng chạy tới đỡ dành bọn nhỏ.

Bạch Ngọc Đường đi tới bên cửa sổ, thấy mấy người nhân viên truyền hình không muốn sống kia cùng bà chị phóng viên không bị thương, thở phào một cái, quay lại gơ ngón cái lên hướng Mã Hán ở xa xa.

Mã Hán ôm súng ngồi bệt xuống đất, vừa lau mồ hôi vừa nói với Từ Khánh chân tay đã nhão thành cháo ở bên cạnh: “Mẹ nó, thật là kích thích quá đi!”

Tiểu Lư Trân kéo kéo góc áo Bạch Ngọc Đường: “Chú là chú Bạch phải không?”

Bạch Ngọc Đường ôm cậu nhỏ lên, hôn một cái chụt: “Hảo tiểu tử! Rất có tiền đồ a!” Đảo mắt, không thấy Triển Chiêu đâu hết.

Triển Chiêu đẩy đoàn người ra, chạy ra ngoài nhìn xung quanh, anh dám chắc người gọi điện thoại đang ở gần đây.

Xa xa có một bóng người bước nhanh trốn vào hẻm nhỏ làm anh chú ý — chính là hắn!

Nhanh chóng đuổi theo, chạy vào ngõ nhỏ, nhưng không thấy bóng người...

Đang muốn quay đầu lại thì kinh sợ phát hiện phía sau hình như có người, một tay đã khoác lên đầu vai anh...

Xa xa một tiếng hô to: “Miêu Nhi!”

Người đứng sau cố sức đẩy, Triển Chiêu lao đảo, ngã vào bên tường, quay đầu lại thì thấy một người đàn ông mặc áo khoác đen chạy trốn. Người đàn ông lao ra khỏi ngõ nhỏ, vọt vào trong một chiếc ô tô màu đen, nhấn ga chạy mất. Bạch Ngọc Đường chạy tới đầu ngõ, thấy chiếc xe kia chính là chiếc xe bị mất — Chiếc Honda màu đen

Xoay người đi tới cạnh Triển Chiêu, chỉ thấy trên mặt đất một chiếc khăn tay ẩm ướt, Bạch Ngọc Đường đứng thẳng vẫn còn ngửi thấy mùi ệt.

“Chiếc xe kia... A!” Triển Chiêu vừa định nói đã bị Bạch Ngọc Đường thô bạo ấn vào trên tường, đau đến mức làm anh thổ huyết một tiếng.

“Cậu... Làm gì vậy?” Nhìn Bạch Ngọc Đường trước mặt đang giận không kiềm chế được, vẻ mặt đầy sát khí, Triển Chiêu có chút chột dạ hỏi.

“Làm gì à?!” Bạch Ngọc Đường nghiêng rằng: “Cậu nói thử xem?”

Triển Chiêu biết lần này mình đã đi quá đà, nhỏ giọng nói: “Đúng..... Xin lỗi.”

“Đừng hòng tôi bỏ qua cho cậu dễ dàng vậy!” Bạch Ngọc Đường nói xong, tay nâng cằm Triển Chiêu lên, đối với đôi môi đang mấp máy kia... hôn một cách thô bạo.

Chương

21. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 20

Chương 20: Người thứ 3

Xúc cảm vừa nóng vừa mềm mại truyền từ môi tới tứ chi làm người phải giật mình, cả hai đều cùng sửng sốt.....

Triển Chiêu ngạc nhiên mở to mắt.

Bạch Ngọc Đường cũng không phải lần đầu tiên hôn anh, từ nhỏ đến lớn, người nọ tựa như luôn có rất nhiều tiếp xúc thân thể với mình, không phải sờ sờ thì cũng là cọ cọ, sau khi lớn lên, càng thương xuyên hôn nhẹ, ôm một cái. Có lẽ là bởi vì từ lúc nhỏ cho đến lúc lớn đều ở cạnh nhau, vì thế Triển Chiêu thường ghét nhất là cùng người khác tiếp xúc gần gũi, đối với đụng chạm của Bạch Ngọc Đường đã tập thành quen thuộc, chỉ là lần này — không giống những trò đùa giỡn hay trêu cợt trong quá khứ, động tác của Bạch Ngọc Đường có một tia hung hãn, hai tay siết chặt lấy thắt lưng mình, chuyên chế bá đạo kéo Triển Chiêu về phía anh, tựa như sợ mình sẽ chạy trốn, hơi thở nóng bỏng trôi lượn lơ giữa hai người, cứ như đang phải chịu đựng cái gì đấy. Triển Chiêu bối rối, tâm hoảng ý loạn, đáng tiếc phía sau là bức tường, trước mặt người lại ép sát, không có chỗ chạy trốn.

Bạch Ngọc Đường cũng bị động tác của chính mình dọa cho giật nảy.

Vừa rồi trong nháy mắt, ý thức được Triển Chiêu thiếu chút nữa bị người bắt đi, bộ não từ trước đến nay luôn bình tĩnh đột nhiên xuất hiện một khoảng trống. Thấy hân bình yên vô sự, tự nhiên lại có một cơn tức giận nảy lên, thân thể cử động trước cả suy nghĩ — đến lúc tỉnh táo lại thì đã gần gũi giao hòa. Thân thể cứ như không khống chế được, càng ra lệnh cho chính mình dừng lại, thì càng khao khát được nhiều hơn.

Kỳ thật Bạch Ngọc Đường đã sớm phát hiện, chính mình tựa hồ có một loại khát vọng muốn đụng chạm vào Triển Chiêu, tiếp xúc thân thể làm anh an tâm, có lúc anh thậm chí nghĩ bản thân không bình thường, vì loại dục niệm ít người nghĩ đến này, có lẽ đang chậm rãi nảy mầm trong ngực anh. Quan hệ quá thân thiết và quá phận này làm Bạch Ngọc Đường cố gắng lảng tránh phần rung động kia, mỗi lần anh đều thành công quên nó đi, thế nhưng, cảm giác này càng lúc càng rõ ràng, mạnh mẽ! Anh có thể chạm đến sự mềm mại của người nọ, gần gũi hôn môi như nếm món tráng miệng ngọt, hương vị của làn da trắng, chiếc cổ cao, tay chân dài và mảnh khảnh... Tựa như hiện tại, cảm giác trong lòng không thể nào thỏa mãn, chết tiệt, muốn hân!

Có một số việc bắt buộc, dù trước đó đã chuẩn bị sẵn tâm lý tiếp nhận, nhưng thế nào cũng không thể chuẩn bị hoàn hảo.

Xa xa truyền đến tiếng chân mất trật tự, Triển Chiêu đẩy mạnh Bạch Ngọc Đường ra.

Thối lui vài bước, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu tựa trên vách tường, vẻ mặt rối loạn nhìn anh, hai mắt tròn tròn, môi vì vừa hôn mà vẫn còn ươn ướt và bóng, mặt lại đỏ... Thật đáng yêu.

“Sếp!” Triệu Hổ chạy vào ngõ nhỏ, mọi người lúc này hồi phục tinh thần thì phát hiện không thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đâu, bèn cuống quýt tìm kiếm khắp nơi, chạy vào ngõ nhỏ, đã thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang đứng tách ra hai bên, mắt to trừng mắt nhỏ... Chẳng lẽ lại cãi nhau?

Cảm giác không khí giữa hai người có chút quỷ dị, mọi người trong S.C.I. đều không dám tới gần.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nở nụ cười, liếm môi mình một cách bất minh. Triển Chiêu đứng đối diện nhìn động tác của anh, mặt càng lúc càng hồng, xoay người rời đi, đi được hai bước thì dừng lại, nghiêng đầu như đang suy nghĩ gì đó, sau đó mạnh mẽ xoay người lại đi trở về. Bạch Ngọc Đường nhìn hành động của anh thì trong mắt lóe lên một tia hy vọng.

Triển Chiêu đi tới trước mặt anh, đứng thẳng, hít một hơi sâu... Tay mạnh mẽ nắm lại, tổng thẳng một đám vào mũi Bạch Ngọc Đường.

“A... Mèo chết... Đau!” Bạch Ngọc Đường bưng mũi lui về phía sau vài bước, mũi đau quá nha.

Triển Chiêu có lẽ đã bớt giận một chút, hung tợn nói: “Chuột bạch! Cậu còn dám trêu tôi nữa, tôi sẽ làm thịt cậu!” Nói xong cảm giận xoay người đi, vì đi quá nhanh nên tất cả mọi người đều không thấy được chút hoảng loạn và mê muội trong mắt anh.

Bạch Ngọc Đường nhìn bóng lưng vội vàng rời đi, cười khổ lắc đầu — Miêu Nhi, tôi không có trêu cậu, tôi là thích cậu.

Xoa cái mũi hồng hồng, Bạch Ngọc Đường cảm thấy may mắn, con mèo là một con một sách chính cống, nếu không một đám kia, đám mũi mình đã gãy rồi.

“Sếp! Không..... Không có việc gì chứ?” Triệu Hổ lấy gan tiến lên hỏi.

Bạch Ngọc Đường liếc cậu một cái, nhướn một bên mày, cười nhạt: “Không có việc gì? Thế nào mà không có việc gì lại đi hỏi không có việc gì? Cậu để tôi đâm một cái xem thử có việc gì hay không? Có việc à? Tôi thì có thể có việc gì? Nắm tay của con mèo mềm như bánh màn thầu, dù có đánh tôi một cái thì có thể có việc gì? Ai bảo tôi có việc? Cậu hỏi tôi có việc gì không mà tôi thì lại không có việc gì, thế thì làm sao mà tôi trả lời cho cậu biết là tôi có việc gì hay không chứ... Hừ...” Bạch Ngọc Đường hít một hơi thật sâu, quay lưng về phía chúng thủ hạ đang hóa đá, tiêu sái nói — “Thu đội!” Cát bước đi về phía trước.

Triệu Hổ đứng sững sờ, hoàn hồn xong quay qua hỏi các anh em: “Cái đây là không có việc gì à?”

“.....” Mọi người há mồm chậm chạp lắc đầu, mắt xa xăm nhìn bóng lưng Bạch Ngọc Đường cũng ở chỗ xa xa.

Vương Triều cảm thán: “Đội trưởng từ lúc nào cùng tiến sĩ Triển học tâm lý học vậy?”

“.....” Mọi người lại há mồm chậm chạp lắc đầu, mắt tiếp tục xa xăm nhìn hướng bóng lưng đang dần xa mất hút của Bạch Ngọc Đường, tập thể cảm thán, “Thật là thâm sâu khó lường a...”

Bạch Ngọc Đường trở về hiện trường, thấy Triển Chiêu đang ngồi thất thần ở ghế phụ trong chiếc Spyker C8 màu bạc của mình, con mèo ngọc này.

“Tiểu Bạch!”

Quay đầu lại, thấy Lư Phương ôm Tiểu Lư Trân đứng ở phía sau anh.

“Thực sự cảm ơn các cậu!” Lư Phương cảm kích nói.

“Cám ơn cậu nhỏ này mới đúng!” Bạch Ngọc Đường xoa xoa đầu tiểu Lư Trân, “Cậu nhóc sau này lớn lên chắc chắn vượt trội!”

Lư Trân lấy từ trong túi ra hai hộp sữa trẻ em, đưa Bạch Ngọc Đường, “Mời chú, còn cả chú xinh đẹp kia nữa.”

Vừa cười vừa nhận sữa, Bạch Ngọc Đường néo néo hai má Lư Trân, sau đó nói lời tạm biệt rồi xoay người vào xe.

Ngồi lên xe, Bạch Ngọc Đường đưa hộp sữa cho Triển Chiêu còn đang chờ ra.

“Sữa trẻ em?” Triển Chiêu ngạc nhiên nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Tiểu Lư Trân mời.”

“A... Cậu nhóc là một đứa bé rất giỏi!”

“Đúng vậy! Tương lai chắc chắn là một nhân vật giỏi!”

“...”

“Miêu Nhi.”

“Gi?”

Bạch Ngọc Đường khởi động xe: “Từ giờ trở đi, đừng rời xa khỏi người tôi, đến tận lúc bắt được tên biến thái!”

Triển Chiêu uống sữa, cười: “Cái đó à? Không phải chuyện kia sao?”

“Đồ mèo gian!” Bạch Ngọc Đường nhún ga, “Có nghe không, từ giờ trở đi, một bước cũng không cho đi!”

.....

“Ừ.” Tiếp tục uống sữa, uống hết cái súp, “Hộp kia cũng đưa tôi luôn đi!” Với tay qua lấy.

“Này! Mèo, không được lấy! Mỗi người một hộp!”

“Keo kiệt!”

“Mèo tham ăn!”

.....

Trở lại văn phòng S.C.I. thì đã là buổi trưa, Bạch Ngọc Đường vừa vào phòng, đã thấy Bạch Cẩm Đường ngồi ngơ ngác ở sofa, hai mắt nhìn thẳng phía trước, vẻ mặt mơ màng.

Bạch Ngọc Đường cẩn thận đi lùi bằng đường cũ, rời khỏi phòng làm việc, mà Bạch Cẩm Đường lại đứng lên, mặt không chút thay đổi đi ra khỏi phòng.

Triển Chiêu vừa thấy thì cả kinh, vọt vào phòng của mình, quay lại nói ọi người còn đang sững sờ đứng tại chỗ: “Chạy mau! Ngàn vạn lần đừng tới gần!”

Ngày hôm qua đã kiến thức được lực phá hoại của đại ca Bạch gia, mọi người liền chạy trốn ngay tức khắc, Bạch Cẩm Đường mặt vẫn mơ màng, đi thẳng đến cửa chính.

“Sếp? Đây... Đây là tình trạng gì vậy?” Triệu Hổ trốn sau lưng Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng hỏi.

“Bệnh... bệnh mới thức dậy! Đặc biệt vào thời gian thiếu ngủ, ảnh cái gì cũng đều làm được!”

Bạch Cẩm Đường vừa đi tới cửa thì Công Tôn vừa lúc cầm tài liệu đi vào: “Mọi người đã về rồi à? Nhiệm vụ thế nào?”

.....

Không ai trả lời, Công Tôn giương mắt nhìn Bạch Cẩm Đường đang đứng đờ trước mặt mình, có chút khó hiểu: “Cậu làm sao vậy.....”

Nói còn chưa hết câu, đã thấy Bạch Cẩm Đường vươn hai tay, ôm lấy Công Tôn, sau đó rúc đầu vào vai anh cọ loạn một trận, cọ xong thì ngẩng đầu, mạnh mẽ hôn một cái lên má Công Tôn.

Tiếp theo, Bạch Cẩm Đường dụi dụi cặp mắt nhập nhèm vì buồn ngủ, lên tiếng: “Buổi sáng tốt lành.”

Tập thể S.C.I. hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt Công Tôn lúc đầu đã tái, nay càng thêm tái, ném đồng tài liệu xuống đất, thò tay vào túi áo lấy gì đó.

Mã Hán run rẩy hỏi Bạch Ngọc Đường: “Sếp, Công Tôn... Có khi nào... sẽ dùng kỹ năng dùng dao lão luyện ra chém anh hai sếp không?”

Quả nhiên, Công Tôn từ trong túi áo rút ra một con dao giải phẫu màu bạc sáng lờ lờ...

“Tách bọn họ ra!” Bạch Ngọc Đường thấy tình huống nghiêm trọng, ra lệnh một tiếng, mọi người đều nhảy lên, Mã Hán cũng Trương Long giữ chặt Công Tôn, kéo ra bên ngoài.

“Công Tôn, anh bình tĩnh một chút...”

“Ta muốn làm thịt hắn!” Công Tôn giấy dựa, quơ quơ con dao giải phẫu, “Buông ra! Ta muốn lóc thịt hắn! Ba ngàn dao! Một dao cũng không thiếu!”

..... S.C.I..... Tiếp tục rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Triển Chiêu đứng rất xa, xoa xoa “Lỗ Ban” trong lòng, nhỏ giọng nói: “Ngàn vạn lần đừng có chạy qua a! Nguy hiểm lắm!”

Nửa tiếng đồng hồ sau, trong phòng ăn ở lầu hai của cục Cảnh sát.

Bạch Ngọc Đường vuốt vết dao trên cổ áo mình, con dao của Công Tôn bay tới, xẹt qua cổ áo anh, cách động mạch chủ của anh chưa tới 1cm, “Công việc của hai đứa nguy hiểm quá a...” Bạch Cẩm Đường lòng còn sợ hãi, nói.

“Ai bảo anh đi chọc Công Tôn làm gì?” Bạch Ngọc Đường rót trà an ủi.

Bạch Cẩm Đường nhấp một ngụm trà: “Công Tôn kia làm gì mà hung hãn vậy?”

.....

Triển Chiêu nháy mắt với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Anh hai, em có chuyện muốn hỏi anh.”

Bạch Cẩm Đường nhìn anh, rồi nhìn qua Triển Chiêu: “Chuyện gì?”

“Ách... Lão ba nhà mình... có anh em bạn bè nào đặc biệt không?”

“Anh em bạn bè?” Bạch Ngọc Đường bị hỏi, cũng không hiểu gì hết, “Anh dọn ra ngoài cũng đã bao nhiêu năm rồi, làm sao biết được ai với ai?”

“Hai mươi năm trước.” Triển Chiêu bổ sung một câu.

“.....” Bạch Cẩm Đường lộ rõ kinh ngạc, nhìn hai người một chút, “Ừ..... Có.”

“Anh hai?” Thấy sắc mặt Bạch Cẩm Đường khác thường, Bạch Ngọc Đường thấy không thích hợp, “Có vấn đề gì sao?”

Uống thêm một ngụm trà, Bạch Cẩm Đường nhàn nhạt nói: “Cụ thể nhớ không rõ, hai đứa hỏi Bao cục trưởng đi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau, kinh ngạc vì phản ứng của Bạch Cẩm Đường.

“Nhớ không rõ? Anh có biết Hắc Bạch song sát không, ngoại trừ Bao cục trưởng và lão ba mình... còn có ai khác không?” Bạch Ngọc Đường hỏi dồn.

“Haizz...” Bạch Cẩm Đường cười khổ, “Anh chỉ biết có một người họ Triệu, người nọ đã bắn anh một phát súng ở đây.” Chỉ vào chính đầu mình, “Đến lúc anh tỉnh lại, một năm đã trôi qua, sau đó, những chuyện trước 13 tuổi, chỉ còn lưu lại những đoạn ngắn không trọn vẹn.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vô cùng kinh hãi, bọn họ nhớ kỹ, khi còn bé, đúng là không gặp được Bạch Cẩm Đường suốt một năm.

“Anh... anh hai...” Bạch Ngọc Đường có chút không biết làm sao, “Anh... Anh đừng để bụng...”

Bạch Cẩm Đường cười: “Không sao cả, dù gì cũng không nhớ rõ. Được rồi, anh có mang một chai Alsace năm 76 trong túi, hai đứa cầm nó đi hỏi lộ ổng, biết đâu lại nghe được nhiều thứ...”

Ngạc nhiên nhất chính là, lúc Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu áp úng cầm rượu tìm được Bao Chứng, Bao Chứng không đợi cả hai mở miệng đã nói: “Không cần phải nói, tôi biết các cậu muốn hỏi gì, đi theo tôi, đưa cả hai đến gặp một người.”

22. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 21

Chương 21: Triệu Tước

Bao Chứng dừng xe, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ, không thể tin được đây là ở trong thành phố S, mà có cảm giác như đã đi qua nước ngoài.

Ô tô chạy gần ba tiếng đồng hồ mới đưa ba người tới nơi cần tới — thung lũng hoang vu hẻo lánh, một tòa nhà một mảnh thuần trắng. Bốn phía có hàng rào điện cao chót vót, thỉnh thoảng có tuần tra vai vác súng, đạn lên nòng đi qua đi lại, đây chắc chắn không phải là một nơi bình thường. “Thế nào? Có cảm tưởng gì?” Bao Chứng buồn cười, nhìn hai người đứng bên đang sợ ngây người như hai đứa trẻ.

“Cảm giác.....” Bạch Ngọc Đường chớp mắt, “Giống như Guantanamo.....” (nhà tù rất nổi tiếng của Mỹ ở Cuba)

“..... Rốt cuộc đây là chỗ gì?” Triển Chiêu hỏi Bao Chứng.

Bao Chứng châm một điếu thuốc: “Special Pathological Phenomena Research Center — Trung tâm nghiên cứu hiện tượng bệnh lý đặc biệt.”

Bạch Ngọc Đường cười: “Trông thế này, rốt cuộc là viện y học hay viện quân sự? Hay là nhà tù?”

Bao Chứng liếc anh một cái: “Nơi này đang giam giữ một trong những người điên thông minh nhất quốc gia này.”

“Chú muốn đưa bọn cháu đến đây để gặp ai?” Triển Chiêu hỏi.

“Hắn tên là Triệu Tước.” Bao Chứng nhàn nhạt nói, dụi điếu thuốc, “Vào thôi.”

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu: “Cả nơi này mà cậu cũng không biết? Cậu không phải là chuyên gia sao?”

Triển Chiêu lẳng lặng đi thẳng phía trước: “Bọn họ đã từng viết thư qua, mong muốn tôi tham gia.”

“A?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Vậy tại sao cậu không đi?”

Triển Chiêu cười nhạt, “Tâm lý học chính là nghiên cứu con người.”

“Ồ đây giữ không phải là người sao?”

..... Trầm mặc một hồi, Triển Chiêu âm thầm mở miệng: “Là tư liệu tham khảo...”

Bao Chứng quả nhiên vẫn hay đến chỗ này, những nhân viên mặc áo khoác trắng dài làm việc trong trung tâm thường chào hỏi với ông.

Ba người tiếp tục đi, đi qua đại sảnh, qua những hành lang dài như vô tận, những cánh cửa sắt cứ lần lượt mở ra đóng vào, phẳng phất như giam ở bên trong là quái vật chứ không phải con người — tường trắng toát, sàn lát gạch men, ánh sáng lạnh lẽo âm u, không khí tĩnh mịch dọa người.

Cuối cùng, Bao Chứng đứng trước một cánh cửa sắt trông rất nặng, ngón tay đặt vào máy quét vân tay, “click” một tiếng, cửa mở ra.

Đẩy cánh cửa sắt ra, đập vào mắt là một căn phòng có một bên tường là tấm kính trong suốt, sau tấm kính là song sắt màu đen — nhà tù!

Căn phòng sau song sắt bày biện rất đơn giản. Bốn bức tường trắng như tuyết, ánh mặt trời từ song cửa sổ chiếu vào, phản chiếu lên tấm kính, làm toàn bộ căn phòng sáng lên với quang ảnh nhiều màu. Dọc theo tường để một hàng cây xanh, lẫn trong đó vài cây hoa trắng có dạng như phễu, Vân Môn trắng ở Châu Phi.

Ở giữa phòng giam để một cái ghế dựa màu đỏ, trên ghế có một người ngồi ngay ngắn, hấn đưa lưng về phía bức tường kính, chăm chú nhìn cây Vân Môn đặt dưới đất, trên tay cầm giấy bút hí hoáy vẽ. Vài tờ giấy nằm rải rác trên mặt đất, trên đó có hình những cây Vân Môn được vẽ với tốc độ chớp nhoáng... Giống như đúc.

Bóng lưng của người nọ nhỏ và gầy gò thường, thân mặc một bộ quần áo trắng đơn giản, tóc ngắn đen, trên cổ đeo một vòng kim loại, cấu tạo vòng phức tạp làm cho người ta gai mắt...

“Thiết bị hấp thụ âm thanh?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, các phạm nhân thường đeo loại vòng kim loại hấp thụ âm thanh này, cấu tạo phức tạp, một khi đã đeo vào, muốn mở ra phải dùng đến những dụng cụ cắt kim loại để mở. Đeo vòng vào, dù người có kêu to cỡ nào cũng không có bất cứ thanh âm gì phát ra...

“Tại sao hấn phải đeo vòng?” Triển Chiêu có chút tức giận nhìn Bao Chứng. Người trong phòng giam trông yếu ớt, vắng lặng, sống như vậy hai mươi năm sao... Thật tàn nhẫn.

Bao Chứng trầm mặc một hồi, nói: “Hấn chính là dùng thanh âm giết chết những người đó, nếu hấn không thể nói chuyện, căn bản không có gì nguy hiểm.” Nói, rồi mở một cánh cửa kính trên bức tường kính, đưa hai người đi vào phòng quan sát nằm giữa tấm kính và phòng giam.

Tấm kính thủy tinh kia quả nhiên là kính cách âm, tiếng động thành linh phát ra, quấy nhiễu người đang chuyên tâm vẽ tranh. Người nọ quay đầu, nhìn ba người.

Hấn là một người có làn da trắng nõn, ngũ quan nhu hòa, mang vẻ lịch sự tao nhã. Có lẽ quanh năm không tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, làn da hấn trắng bệch, hấn trông có vẻ còn rất trẻ, hoàn toàn không có bộ dáng của một người bốn mươi tuổi.

Ánh mắt quét qua từng người, trên mặt hoàn toàn không có biểu tình, nhìn không ra hấn đang nghĩ gì, đôi mắt tĩnh như mặt nước, không hề gợn sóng.

Thấy Bao Chứng, đảo qua, không có phản ứng.

Sau đó nhìn qua Bạch Ngọc Đường, hấn thoáng nghiêng đầu, như là đang tự hỏi.

Sau cùng nhìn vào Triển Chiêu. Hấn như phát hiện có gì đó mới mẻ thú vị, ánh mắt dán chặt vào Triển Chiêu.

“Triệu Tước, tôi đem bọn nhỏ tới thăm cậu.” Bao Chứng nói, “Con của Duẫn Văn và Khải Thiên.”

Triệu Tước buông giấy bút trên tay, hấn đứng dậy, hướng cửa phòng giam đi tới, mắt vẫn chăm chú nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng chăm chú nhìn lại hấn, cảm giác rất khác thường, anh nghĩ, hành động của Triệu Tước, đặc biệt là vẻ mặt, không giống như bị bệnh, mà là bị điên, hay có thể nói là đã mất đi ý thức bản thân...

Lúc này, Triệu Tước đã chạy tới trước cửa phòng, hần run rẩy vươn tay ra, tựa như muốn sờ mặt Triển Chiêu...

“Chát!”

Trong nháy mắt tay của Triệu Tước chạm vào mặt Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường gạt tay hần ra.

“Cạch” một tiếng, một con dao khéo léo giấu trong cây bút chì rơi trên mặt đất, trên ngón tay của Triệu Tước, xuất hiện một vết máu.

“Ai bảo hần không nguy hiểm?” Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm Triệu Tước, kéo Triển Chiêu ra sau mình.

Nhìn ngón tay dính máu của mình, Triệu Tước ngẩng đầu liếc Bạch Ngọc Đường, tựa như có chút oán trách.

Hần xoay người quay trở lại ngồi trên cái ghế giữa phòng, cẩn thận liếm vết thương của mình.

“Hần vì sao phải nổ súng bắn anh cháu?” Bạch Ngọc Đường hỏi Bao Chứng đứng bên cạnh.

“.....” Bao Chứng trầm mặc, “Giết người diệt khẩu.”

“Có ý gì?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Người đầu tiên phát hiện hung thủ là hần, chính là anh trai cậu!”

.....!.....

“Đáng tiếc...” Bao Chứng bổ sung, “Anh trai cậu sau đó cái gì cũng không nhớ được.”

Triệu Tước cầm lấy giấy bút, bắt đầu phác tranh.

“Đi thôi.” Bao Chứng xoay người, gọi cả hai rời đi.

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Triệu Tước, trong lòng bỗng nổi lên chán ghét, xoay người bước nhanh ra ngoài.

Triển Chiêu đi sau cùng, anh vẫn đang quan sát hành động của Triệu Tước, những bức tranh này, dao giấu trong bút... Giữa lúc anh muốn đi ra thì Triệu Tước quay đầu, cười khê với anh, rồi giơ một ngón tay lên đặt trên môi, làm động tác “Xuyt!”.....

Ba người đi ra phòng quan sát, Triển Chiêu kéo Bao Chứng: “Cháu muốn nhìn báo cáo bệnh lý của Triệu Tước.”

Bao Chứng gật đầu: “Có thể, nhưng hai cậu cũng cần chú tâm vào vụ án, tốt nhất là tránh xa Triệu Tước ra.”

.....

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều trầm mặc, tình huống hiện tại của Triệu Tước, căn bản là không có khả năng đi ra ám thị cho người khác, có lẽ việc đánh số người chết, cùng vụ án giết người theo số này đơn giản chỉ là bắt chước cách gây án?

Thật vất vả mới thấy một ít manh mối lộ ra, thế mà bây giờ lại trở nên rối mù.

.....

Trong phòng nghiên cứu bệnh lý, Triển Chiêu chăm chú nhìn báo cáo bệnh của Triệu Tước.

Bạch Ngọc Đường một bên cúi đầu trầm tư.

Bao Chứng ngoài hành lang hút thuốc, hết điều này đến điều khác.

Hơn nửa ngày, Triển Chiêu đột nhiên nhẹ nhàng “A?” một tiếng.

“Phát hiện gì sao?” Bạch Ngọc Đường lập tức đến bên cạnh.

Triển Chiêu chỉ vào một chuỗi tên cho anh thấy: “Đây là danh sách các chuyên gia năm đó chứng minh Triệu Tước bị chứng rối loạn tâm thần không bị kiểm soát.”

Người đứng đầu danh sách tên “Hứa Ngạn Cần”.

“Hứa Ngạn Cần?” Bạch Ngọc Đường cả kinh, “Chính là giáo sư Hứa kia à?”

Triển Chiêu gật đầu, “Nếu không có những chuyên gia này ra chứng minh, Triệu Tước chắc chắn sẽ bị phán tử hình.”

“Miêu Nhi!” Trong mắt Bạch Ngọc Đường hiện lên một tia hưng phấn, “Có liên quan đến vụ án!”

Triển Chiêu đã quen nhìn nét mặt này của Bạch Ngọc Đường, mỗi lần có manh mối, anh đều như vậy. Quay đầu lại nhìn Bao Chứng ngoài cửa, Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường ra chỗ khác, nhỏ giọng nói: “Triệu Tước kia không có điên! Hắn đang giả vờ!”

“Làm sao cậu biết?” Bạch Ngọc Đường mở to mắt, hạ giọng hỏi.

“Bức tranh này!” Triển Chiêu thấp giọng giải thích, “Hành động của hắn đóng rất chặt, nhưng những bức tranh rớt trên đất được vẽ trong những đoạn thời gian khác nhau, tranh ở dưới cùng được vẽ rất đẹp, tranh ở phía trên chỉ được coi là được, càng lên trên, nét vẽ càng lộn xộn.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Cậu nói là hắn đang âm mưu kế hoạch gì đó, mà gần đây, hắn càng ngày càng nôn nóng?”

“Đúng hơn là càng ngày càng kích động.” Triển Chiêu nói, có hơi chút cúi đầu.

“Làm sao vậy? Miêu Nhi, cậu có ý gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi: “Cậu không muốn Bao cục trưởng biết chuyện này?”

Triển Chiêu do dự: “Tôi nghĩ Triệu Tước khá nguy hiểm, tôi sợ hắn đã có kế hoạch cho tất cả, vạn nhất kéo cả Bao cục trưởng vào...”

Bạch Ngọc Đường vỗ nhẹ vai anh: “Tôi cũng nghĩ vậy, chúng ta tự mình thôi! Bước tiếp theo cậu muốn làm gì?”

Cẩn môi, Triển Chiêu như hạ quyết tâm, nói: “Tôi nghĩ... muốn anh hai cậu gặp Triệu Tước.”

“.....” Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Ý cậu là...”

“Hành động và biểu hiện của hắn còn quá ít, tôi muốn có thêm chi tiết để đoán ý đồ của hắn.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Mà anh hai chính là người tốt nhất có thể làm hắn kích thích.”

Triển Chiêu gật đầu, “Anh hai cậu cũng không phải là chán ghét nhớ lại chuyện cũ... Tôi định thôi miên anh ấy.”

Bạch Ngọc Đường vừa định đồng ý, đột nhiên vỗ đùi cái đét, hét to một tiếng: “Không xong!”

Hai người vốn đang ghé tai thì thầm với nhau, Bạch Ngọc Đường tự nhiên rống lên, Triển Chiêu kinh ngạc hoảng sợ, còn Bao Chứng ngoài cửa cũng giật mình đến xem chút nữa nuốt cả điều thuốc.

“Cậu rống cái gì?!” Bao Chứng hùng hổ xông tới.

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt như đưa đám, hỏi Triển Chiêu: “Miêu Nhi, bây giờ là mấy giờ?”

Triển Chiêu nhìn đồng hồ: “Tám giờ rưỡi.”

Bạch Ngọc Đường đập đầu vào tường: “Chết rồi! Tôi bỏ quên anh hai ở S.C.I. rồi...”

Triển Chiêu cùng Bao Chứng đều im lặng, một lát sau, hai người vỗ vai Bạch Ngọc Đường: “Chuẩn bị ăn đập lần thứ hai đi...”

Cửa văn phòng S.C.I. lầu 17 cục Cảnh sát.

Bạch Cẩm Đường mặt xanh đen ngồi trên hành lí, nhìn đội viên lượn qua lượn lại âm thầm trong bóng tối, hình như là đang tan tầm đi về, chính xác hơn là đang chạy trốn.

“Tiểu tử thôi! Đợi lát nữa ông lột da người ra!” Bạch Cẩm Đường nhìn chằm chằm cánh cửa thang máy khép chặt, niệm như niệm Phật.

Cửa phòng pháp y mở, Công Tôn mặc thường phục đi ra, quay quay chìa khóa xe, đi về phía thang máy, khóe mắt thấy Bạch Cẩm Đường, liềm liếc như liếc một con chuột chết...

“Này!” Bạch Cẩm Đường đột nhiên gọi anh, “Đêm nay cho tôi ngủ ở nhà anh.”

“Gi??” Về mặt Công Tôn đầy khiếp sợ.

Bạch Cẩm Đường tự nhiên chỉ chỉ hành lý của mình: “Không có nhà để về!”

“A, tại sao tôi lại phải cho cậu ở?” Công Tôn buồn cười, khoanh tay đứng trước cửa thang máy nhìn anh.

“Chủ nghĩa nhân đạo!” Bạch Cẩm Đường trả lời như đây là lẽ đương nhiên.

“Cậu có thể ra khách sạn.” Công Tôn ấn nút “xuống” gọi thang máy.

“Không có tiền!” Lời lẽ hùng hồn, xách hành lý đuổi theo.

“Cậu dựa vào cái gì mà cho rằng tôi sẽ cho cậu ở?” Công Tôn tiếp tục chắn cửa thang máy không cho anh tiến.

Bạch Cẩm Đường chỉ miệng mình, rồi chỉ hai má của Công Tôn: “Quan hệ rất sâu sắc!”

Thấy mắt Công Tôn bắt đầu nổi sát khí, Bạch Cẩm Đường lại bổ sung một câu, “Trong hành lý của tôi có một chai Bordeaux đỏ 86.”

.....

Công Tôn cân nhắc một chút, buông tay.

Bạch Cẩm Đường phấn chấn vào thang máy, không chú ý tới tay kia của Công Tôn đang để đâu.

Vuốt con dao mổ sáng loáng, Công Tôn nói thầm trong lòng: “Đến chỗ vắng vẻ — hủy thi diệt tích!”

*Vân Môn trắng : ở Đà Lạt người ta gọi nó là loa kèn/thủy vu (mà nó chẳng thuộc loại hoa kèn cũng chẳng thuộc loại thủy vu). Cây thuộc chi Zantedeschia, các dạng thực vật thuộc chi này đều có độc, có khả năng giết chết gia súc và trẻ em khi ăn phải. Tất cả các bộ phận của cây đều có độc, gây ra kích thích và sưng miệng và họng, nôn mửa và tiêu chảy cấp.

23. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 22

Chương 22: Rình mò

Nhà của Công Tôn nằm trong khu phố cao cấp trung tâm của thành phố S.

Ban đầu, Công Tôn muốn đề nghị cho Bạch Cẩm Đường ở tạm ngoài ga-ra, ai ngờ con chuột bụi kia thành công xâm nhập vào nhà, cố gắng đuổi ra... không có kết quả.

Nhìn Bạch Cẩm Đường ngênh ngang ngồi trên sofa nhà mình, Công Tôn im lặng, bắt đầu tính toán giải quyết hẳn thế nào.

“Có lý không?” Bạch Cẩm Đường lấy trong hành lý ra một chai rượu nho còn nguyên trong hộp bìa cứng — Bordeaux đỏ 86.

Công Tôn xoay người, ngoan ngoãn đi lấy ly.

Chính xác, Bạch Cẩm Đường đã tìm được nhược điểm duy nhất của Công Tôn: rượu ngon!

Quả nhiên, vào trong nhà Công Tôn, đã thấy giá để rượu và quầy rượu rất tinh tế, những chai rượu ngon trở thành đồ trang trí rất đẹp, bày biện trong nhà cũng đơn giản, tựa như chủ nhân của căn nhà này, cao quý mà trang nhã. Bạch Cẩm Đường đứng lên, đi tới trước cửa sổ sát đất, cảnh đêm của thành phố S đều được thu vào trong tầm mắt. Khu này là khu tập trung nhà ở cao tầng, những tòa nhà cao lập lờ ánh đèn quây bốn phía, như bầu trời đêm đầy sao, yên lặng mà bình thản...

Quan sát, Bạch Cẩm Đường đột nhiên nhìn chằm chằm tầng cao nhất của tòa cao ốc trước mặt, mày nhăn lại — cảm giác khác thường.

Đây là một tòa nhà cao tầng có chút cũ theo lối xưa, cửa sổ tầng mười ba của tòa nhà đó làm Bạch Cẩm Đường chú ý. Nơi cửa sổ tối om om đó, có vết lõm đốm màu trắng, tựa như hai con mắt thật lớn, nhìn vào chỗ này một cách không tốt lành gì, đó là... phản quang của ống nhòm có bội số lớn?

Bạch Cẩm Đường sờ sờ cằm, nói thầm: “Không thể nào...”

Xoay người, chỉ thấy Công Tôn đang ngồi trước tủ âm tường ở phía đối diện, so lên so xuống mấy cái ly, tựa như đang cố gắng kiếm cho ra một cái ly thích hợp nhất trong đồng ly thủy tinh đẹp đẽ đấy.

Áo vest ngoài đã cởi, Công Tôn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo mở rộng, tay áo xắn lên đến tận khuỷu tay, vô ý để lộ ra ngoài cổ và cổ tay trắng nõn, xinh đẹp...

Nhận thấy ánh mắt của Bạch Cẩm Đường, Công Tôn khó hiểu quay đầu lại. Chỉ là đơn giản nhìn lướt qua, mắt phượng nhỏ, lông mi dài, khí chất khinh bạc thanh nhã, đường nét hoàn mỹ. Nếu như nói cái đẹp của Triển Chiêu là cái đẹp thấm vào ruột gan, thì của Công Tôn là một loại ý vị sâu xa, Triển Chiêu là thuần khiết, Công Tôn là lạnh băng. Bạch Cẩm Đường đột nhiên nghĩ hai người bọn họ có chút giống nhau, đặc biệt là bộ dạng không biết tự đề phòng thế này, làm người ta phải lo lắng.

“Nhìn cái gì?” Công Tôn nhú mày, hỏi.

Bạch Cẩm Đường suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: “Công Tôn, gần đây nhất có ai quấy rầy anh không?”

“Hả?” Về mặt Công Tôn khó hiểu, “Có ý gì?”

“Ví dụ như có người tặng hoa cho anh, gọi điện thoại, viết thư và vân vân...”

“Choang...”

Bạch Cẩm Đường còn chưa nói xong thì cái ly trên tay Công Tôn đã rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Nhận ra mình phản ứng hơi quá, Công Tôn vội vàng cúi xuống thu nhặt những mảnh thủy tinh nhỏ.

Bạch Cẩm Đường hiểu ra, nhìn quét qua căn phòng, phát hiện dây điện thoại đã sớm bị rút ra, vút trên mặt đất.

Đi lên vài bước, nhặt dây lên gắn lại: “Sao cả dây điện thoại cũng tháo ra thế này...”

“Dừng!” Công Tôn xông lên phía trước, định rút ra, Bạch Cẩm Đường một tay ôm lấy anh, thân mật hỏi han: “Có đúng là có kẻ gọi điện thoại quấy rối anh?”

“Cậu... Cậu làm sao lại biết?” Sắc mặt Công Tôn tái nhợt, kinh hoàng nhìn chằm chằm Bạch Cẩm Đường.

“Nam hay nữ?”

“Không biết...”

“Không biết?”

Công Tôn đẩy Bạch Cẩm Đường ra: “Do... dùng bộ biến âm để đổi giọng nói.”

“Hắn nói gì?”

“...” Công Tôn cắn môi dưới, nói: “Nói..... ‘ngươi là..... của ta’”

“Còn gì nữa?”

“Sau đó... gửi hoa... trắng, hoa bách hợp.”

“Đã bao lâu rồi?”

“Khoảng một năm.”

Bạch Cẩm Đường bất đắc dĩ: “Tại sao anh không nói cho Bạch Ngọc Đường? Bên cạnh anh lúc nào cũng có cảnh sát mà?”

Công Tôn nhú mày: “Trước đây chỉ thỉnh thoảng mới xảy ra, tôi cũng không để ý, chỉ là mấy ngày nay... hắn trở nên rất quá đáng.”

“Đám Ngọc Đường gần đây bận rộn với án mạng, vì vậy anh định đợi thêm một thời gian mới nói, đúng không?” Bạch Cẩm Đường lúi anh tới cửa sổ, “Tôi có thể giúp anh giải quyết hẳn.”

Công Tôn kinh ngạc nhìn anh: “Cậu làm sao lại biết?”

Bạch Cẩm Đường cười: “Tôi trước đây bị thương ở đầu, phải chữa trị trong phòng vô khuẩn một năm trời.”

“Cái gì?” Công Tôn kinh ngạc.

Chỉ vào đầu mình, Bạch Cẩm Đường nói: “Sau khi khỏi hẳn, chỗ này trở nên rất nhạy cảm, đặc biệt đối với những cảm giác ác ý.”

Nói rồi kéo Công Tôn đến trước người, cúi đầu giả bộ như hôn cổ anh, “Tòa nhà trước mặt, ác ý rất đậm đó.”

Công Tôn buồn cười: “Cậu bảo là cậu có siêu năng lực?”

Bạch Cẩm Đường nhún vai: “Chỉ là nhạy cảm hơn thôi, có muốn đặt cược không?”

“Cược gì?”

“Anh phải phối hợp với tôi, tôi sẽ giúp anh bắt tên biến thái kia lại.”

Công Tôn suy nghĩ một chút, gật đầu.

Bạch Cẩm Đường cười tự mãn, kéo Công Tôn, áp chặt vào cửa sổ.

“A!” Công Tôn giật mình khi thấy Bạch Cẩm Đường hôn vào gáy mình, kinh hoảng quay đầu lại: “Cậu... Cậu làm gì vậy...”

Vừa cười vừa tiếp tục, Bạch Cẩm Đường cởi nút áo của Công Tôn ra, bàn tay vói vào dưới áo, cảm nhận làn da mềm nhũn nhụi: “Yên nào! Phải phối hợp chứ.”

“A...” Công Tôn hoảng loạn muốn giãy, nhưng khí lực của Bạch Cẩm Đường kinh người, hơn nữa tay lại đang sờ loạn khắp nơi.

“Cậu..... Buông ra!” Công Tôn tức giận đến mặt mũi trắng bệch, “Không được sờ... A...”

“Để bắt biến thái a!” Bạch Cẩm Đường xoay người Công Tôn lại, xé mở áo sơ mi của anh, rồi bắt đầu hôn ở cổ, xương quai xanh, vai, lại còn vừa cắn vừa hôn, một tay khéo léo ôm chặt thắt lưng Công Tôn, một tay sờ soạng, trượt dài theo tấm lưng xuống dưới, lướt qua mông, chạm vào giữa hai chân Công Tôn, Công Tôn hoảng sợ nhảy dựng lên, “Biến thái! Cậu mới là biến thái! Buông tay! Không được đụng vào tôi..... Buông ra! Hồn dân!”

Nhìn Công Tôn trong lòng vì chấn kinh quá độ mà liều mạng giãy dụa, vừa đá vừa đánh lung tung, Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy đùa giỡn người này vui thật, rất có hứng thú! Hai tay càng lúc càng sờ loạn, nói trong lòng, tôi khổ sở giúp anh bắt sắc lang, ít ra cũng phải trả phí dịch vụ chứ? Hoàn toàn mặc kệ bản thân đã trở thành một con sắc lang chính hiệu.

“Ừ.....” Công Tôn bị lấn qua lấn lại, khổ không nói lên lời, hận đến mức có thể chết ngay tại chỗ, đều do mình dẫn sói vào nhà.

“Xuyt.” Bạch Cẩm Đường dừng động tác, buồn cười nhìn Công Tôn, nói: “Sắp tới rồi, nhịn một chút nữa.”

Công Tôn mồ hôi chảy đầy trán và thái dương, vừa rồi giãy quá mức nên cả người giờ không còn tí lực, đồ quái lực chết tiệt, không còn khả năng phản kháng, chỉ có thể hung tợn trừng mắt cái tên đang ở trước mặt mình chiếm hết tiện nghi, cười nham nhở không biết xấu hổ.

Bộ dạng hung hãn, quần áo mất trật tự, gương mặt vốn lúc đầu tái nhợt lại đang ửng hồng, Bạch Cẩm Đường thật muốn ngửa đầu dưới ánh trăng tru vài tiếng, gọi cảm quá đi! Đại gia hẳn giờ muốn thành động vật a!

Nhưng mà, Bạch Cẩm Đường dù sao cũng không phải sắc lang trăm phần trăm, cũng không phải loại dùng sức với người khác. Vì thế lại nhẹ tay ôm Công Tôn đặt lên sofa, không làm gì hết, chỉ nhìn chăm chú vào Công Tôn: “Đưa tay lên, ôm cổ tôi.”

“Mơ đi!” Công Tôn cố gắng đẩy anh ra.

Bạch Cẩm Đường lắc đầu: “Anh có biết, nếu trước mặt là sắc lang thật, anh càng phản kháng, hấn lại càng hưng phấn không?”

“Biến thái! Cút ngay!” Công Tôn vẫn liều mạng chống lại.

Bạch Cẩm Đường nắm hai tay anh, cúi xuống nói: “Chỉ là giả vờ thôi! Anh không làm tôi sẽ làm dùm đấy!”

.....

Thấy Công Tôn chần chừ, Bạch Cẩm Đường thả mẫn buông tay, cúi đầu, Công Tôn quay mặt đi.

“Sao?” Bạch Cẩm Đường sờ tai Công Tôn, tựa như đang thúc giục.

Công Tôn chậm rãi vươn tay, bắt lấy vai anh, từ từ vòng tay qua cổ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu nhớ đấy...”

“DIDIDIDIDIDIDIDIDIDIDIDI.....” Tiếng điện thoại vang lên một cách gấp gáp, Công Tôn sững sờ.

Bạch Cẩm Đường nhếch mép cười, nói: “Trước tiên đừng để ý đến hấn.” Nói, cúi đầu hôn Công Tôn thật dịu dàng.

“Ừ.....” Công Tôn không ngờ kẻ nào đó nói mà không giữ lời, chỉ có thể dùng tay nắm bùm bụp vào lưng Bạch Cẩm Đường.

Điện thoại vẫn tiếp tục vang lên, Bạch Cẩm Đường hoàn toàn không để ý tới nó, chỉ tiếp tục tự hưởng thụ thù lao rất khó khăn mới kiếm được này.

“Cậu... không... nghe... điện thoại?” Công Tôn thở dốc, một câu hoàn chỉnh cũng không nói được.

Bạch Cẩm Đường lúc này mới với tay nhắc điện thoại, Công Tôn chú ý hành động của anh, căng thẳng trông thấy rõ, Bạch Cẩm Đường ôm anh vào lòng, “Đừng sợ, có tôi đây.”

“Alô—” Bạch Cẩm Đường vừa nghe điện thoại vừa cúi đầu hôn Công Tôn.

“Ha— Ha—” Trong điện thoại truyền đến tiếng thở dốc ồ ồ, Bạch Cẩm Đường cảm giác rất rõ ràng thứ phần nộ đó. Cười khê, lại tiếp tục vừa hôn vừa nói: “Nói đi!”

Người trong điện thoại không phát ra thanh âm nào hết, chỉ có tiếng thở dốc càng ngày càng nặng, tựa như đã sắp phát cuồng.

“Hừ.....” Bạch Cẩm Đường cúi xuống bên tai Công Tôn, “Thật ngọt..... kêu lên đi, tôi muốn nghe.....”

Công Tôn hoảng sợ, đã nghĩ nói “Vô sỉ! Tởm lợm! Hạ lưu...” Nhưng tất cả đều bị Bạch Cẩm Đường chặn trong miệng.

Đột nhiên, điện thoại truyền đến một thứ tiếng cao vút giống như tiếng vật kim loại cào vào nhau, kèm theo là tiếng rống giận điên cuồng: “Người là của ta... là của ta... là của ta...” Tiếng kêu sắc nhọn qua máy biến âm trở nên cực thê lương quỷ dị, trên mặt Bạch Cẩm Đường xuất hiện một tia hung tợn, cười nói: “Ai nói hấn là của người? Hấn là của ta.”

“Câm miệng! Ta muốn giết người! Giết người—” Tiếng kêu ột cảm giác xé rách tâm can người nghe.

“Cúp điện thoại... Cúp... Cúp đi.” Công Tôn thật sự không muốn nghe tiếng gào thét không phải của con người này.

Bạch Cẩm Đường nói vào điện thoại: “Muốn giết ta thì nhanh một chút, không là đêm nay hấn sẽ thuộc về ta.” Nói xong, cúp điện thoại, rút luôn cả dây điện thoại ra, đứng lên, ôm lấy Công Tôn đã kiệt sức, đi hướng phòng ngủ. Lúc đi qua cửa sổ thì nhoẻn miệng cười khiêu khích, rồi kéo rèm cửa lại, ôm Công Tôn đi vào phòng ngủ.

Đặt Công Tôn ở trên giường, đắp chăn dày cho anh, tắt đèn.

Bạch Cẩm Đường ra khỏi phòng ngủ, nhặt áo khoác rớt trên đất của Công Tôn, lục lọi một chút, tìm được điện thoại di động của Công Tôn. Sau đó lấy một cái ly, tiện tay lấy một chai rượu trong tủ, mở, tự rót một ly ỉnh.

Cầm ly rượu đi tới trước sô pha, ngồi xuống, chậm rãi nhấp rượu. Mở di động của Công Tôn ra, bấm bấm lục trong danh bạ, từng tên từng tên hiện ra...

Trong căn phòng u ám tối om, một người gần như điên cuồng quăng ngã tất cả những gì có thể quăng ngã, xé rách tất cả những gì có thể xé rách, hấn cất giọng nói đã gần khàn khàn, đầy quỷ dị, hét lên không ngừng: “Người là của ta... Ta sẽ giết người... Người là của ta... Ta sẽ giết người...”

“U u—” Điện thoại di động trong túi đột nhiên rung lên, tay run rẩy lấy ra, trên điện thoại hiển thị: “Công Tôn...”

Điện thoại rớt mạnh xuống sàn.

Lập tức, tiếp tục rung lên.

Hắn nổi điên ném điện thoại xuống đất, sau đó tiện tay cầm lấy một thứ đồ cứng rắn nào đó bên cạnh, bắt đầu đập một cách không thương tiếc: “Ta muốn giết người! Ta muốn giết người!...”

Tiếng tu tu báo hiệu chờ điện thoại vang lên, sau đó là một hồi tút tút báo hiệu đường dây bận, sau đó lại đổi thành: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Bạch Cẩm Đường cầm điện thoại, nhìn lướt qua tên. Cười lạnh một tiếng, tắt điện thoại, dựa vào sô pha, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch ly rượu.

24. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 23

Chương 23: Tình yêu điên cuồng

Công Tôn mơ màng tỉnh lại, phát hiện ra mình đang nằm trong phòng ngủ, ánh mặt trời chiếu qua tấm rèm cửa mỏng, làm cả phòng sáng lên.

Nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường — chín giờ.

Nhớ lại ngày hôm qua...

Đầu vẫn còn chút mơ hồ loạng choạng, Công Tôn đứng lên, ra ngoài phòng khách nhìn một vòng, Bạch Cẩm Đường đã đi đâu mất.

Trên bàn là chai Bordeaux đỏ 86, phía dưới là một tờ giấy:

“Rượu tặng anh, tôi có việc phải đi trước. Bọn Ngọc Đường sáng sớm nay sẽ tới chỗ anh, nhớ kỹ cả ngày và đêm hôm nay không được rời khỏi người bọn chúng!”

Còn nữa, bảo Ngọc Đường nhìn qua cửa sổ thứ 5 lầu 13 của tòa nhà đối diện.

— Bạch Cẩm Đường”

Công Tôn nhớ lại chuyện đêm qua, cơn giận nhen trong bao tử từ hôm qua tới giờ, nhưng vừa thấy chai Bordeaux đỏ 86... Thôi, bỏ đi.

Đi vào toilet, mở vòi nước, giương mắt nhìn bản thân trong gương, Công Tôn sững sốt.

Làm thế nào mà mình lại mặc áo ngủ?

Rõ ràng là hôm qua lúc đi ngủ đâu có thay đồ a? Dự cảm không tốt!

Công Tôn cởi nút áo ngủ, từ trên cổ theo xuống phía dưới, loang lổ những dấu đỏ đỏ trên làn da trắng như tuyết, hấp dẫn dị thường... Vết đỏ kéo dài xuống bụng. Ngay dưới lưng quần một chút, trên cái bụng bằng phẳng, đột nhiên có mấy chữ viết bằng bút dầu đỏ:

“Bạch Cẩm Đường đã từng đến đây, quyền khai phá khu vực này thuộc về duy nhất Bạch Cẩm Đường, những tên linh tinh khác không được tới gần. PS: đáng người thật tốt!”

“Đồ hỗn đản!” Công Tôn phẫn nộ ném khăn mặt xuống đất, “Vô sỉ! Hạ lưu! Hỗn đản!.....”

Công Tôn vừa chửi vừa dùng khăn lông ướt cọ bụng mình..... Đáng tiếc là, mực bút dầu có rửa thế nào cũng không sạch!

“Kính coong... Kính coong...”

Chuông cửa vang lên, vội vã bỏ khăn xuống và cài lại nút áo, chắc là Bạch Ngọc Đường tới.

Cầm giận ra mở cửa, Công Tôn tính nhất định phải tóm Bạch Cẩm Đường về báo thù rửa hận!

Mở cửa, kinh ngạc.

Đứng ở cửa là một người có vẻ mệt mỏi, tóc mắt trật tự cùng râu lởm chồm làm hắn thoát nhìn có chút nhếch nhác, trên người là một cái áo khoác dài trắng, khuôn mặt phiền muộn, mắt thâm quầng.

“Cậu... sao vậy?” Công Tôn có chút kinh ngạc nhìn người đột nhiên tới nhà.

Người nọ nhìn chằm chằm Công Tôn, cười một chút rồi nói: “Tôi muốn gặp cậu.” Giọng khàn khàn.

Công Tôn ngây ngẩn nhìn người trước mặt, đột nhiên lạnh cả người, tay muốn sập cửa lại nhưng người nọ đã đẩy cửa thật mạnh.

Công Tôn không kịp phản ứng, lão đảo ngã về phía sau. Lúc ngã xuống, cổ tay đột nhiên đau đớn, có lẽ là bị thương lúc chống đỡ cơ thể.

Người nọ từ ngoài cửa đi vào, tay lấy từ trong túi ra một cái khăn màu trắng, đi tới gần Công Tôn đang té trên mặt đất.

“Tại sao?” Công Tôn lui về phía sau, nhưng người kia đã bắt được chân anh.

“Đừng...” Công Tôn giãy dụa muốn đứng lên, nhưng người nọ đột nhiên cười rồi bỏ nhào vào anh, áp cái khăn lên miệng mũi.

“Ừ... Ừ...” Động tác của Công Tôn yếu dần, tay chân trở nên vô lực, ý thức bắt đầu mất, chỉ nhìn thấy khuôn mặt tươi cười u ám của người nọ rồi mọi thứ trở nên tối sầm.

Tại sao? Trần Cảnh...

Trần Cảnh nhẹ nhàng buông tay ra, Công Tôn đã hôn mê bất tỉnh. Vươn bàn tay có chút run rẩy, chạm vào mặt Công Tôn, đột nhiên cười khàn khàn: “Ha... Ha... Tôi đã nói cậu là của tôi... Cậu là của tôi.”

Ôm lấy Công Tôn, xoay người rời đi.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vì chuyện tình của Triệu Tước ngày hôm qua mà lẩn qua lẩn lại đến tận khuya mới ngủ được, mới sáng sớm đã bị tiếng chuông di động đánh thức. Bạch Ngọc Đường cầm lấy điện thoại, màn hình báo người gọi là Công Tôn, nghi hoặc...

“Alô?”

“A? Anh rõ ràng là gọi vào số của Tiểu Chiêu mà, sao lại là Ngọc Đường chú mày tiếp hả? Không lẽ hiện tại Tiểu Chiêu đang ngủ cạnh chú? Chúc mừng chú nhá Ngọc Đường! Cái này gọi là có chí thì nên đấy, quả nhiên là ông trời không phụ người vất vả tâm sức, có công mài sắt có ngày nên kim a!!”

“.....” Bạch Ngọc Đường mất mười giây mới tiêu hóa hết những lời vừa nghe, “Anh hai? Anh sao lại dùng điện thoại của Công Tôn?”

“Anh đang ở nhà của Công Tôn a, ngày hôm qua anh bị thằng em trai vô lương tâm vứt bỏ, không có nhà để về, không còn cách nào đành đi nương nhờ nhà người khác.”

“.....” Bạch Ngọc Đường không nói gì, nhìn đồng hồ trên đầu giường — tám giờ rưỡi.

“Anh mới sáng đánh thức em chắc không phải chỉ để oán giận nhỉ?” Bạch Ngọc Đường vừa ngáp vừa rời giường.

“Chú lập tức đến đón Công Tôn đi.”

“Sao?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Tôi sẽ biết, hẳn có thể gặp chút phiền phức.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường chấn động, “Công Tôn sẽ có phiền phức gì?”

“Ít nói linh tinh, đến đây mau! Anh phải ra ngoài, cứ như vậy đi.”

“Alô? Anh? Alô?”

Bạch Cẩm Đường đã cúp máy.

“Có chuyện gì vậy?”

Tiếng nói chuyện của Bạch Ngọc Đường đã đánh thức Triển Chiêu đang ngủ trên giường.

Bởi vì muốn “bảo vệ” Triển Chiêu, mà bắt đầu từ ngày hôm qua, Bạch Ngọc Đường trực tiếp dọn hộ khẩu vào ổ của con mèo, suốt một đêm dụ dỗ ngon ngọt cùng cố gắng bầu vú, rốt cuộc cũng thực hiện được mơ ước “đồng sàng cộng chẩm” với con mèo... (cùng giường cùng gối)

Triển Chiêu ôm chần, mơ màng trở mình, ồn ào quá nha, “Chuyện gì vậy? Làm gì mà vội thế?” Trong động chần đột nhiên rung động vài cái, cái đầu xù của Lỗ Ban thò ra, nó cọ cọ vào người Triển Chiêu, liếm liếm... Rất hạnh phúc kêu meo meo.

Bạch Ngọc Đường gõ điện thoại di động vào cằm, đột nhiên nói: “Mèo! Rời giường!”

.....

Hai người chạy xe tới thẳng tòa nhà chỗ Công Tôn ở.

“Anh hai không nói là chuyện gì à?” Hai người đi vào thang máy, Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Không, chỉ nói Công Tôn gặp phiền phức với vân vân gì đấy.”

Thang máy dừng ở tầng 11, hai người cùng sửng sốt — Cửa nhà Công Tôn đang rộng mở.

Liếc nhau, bước nhanh đi vào. Trong phòng rất ngăn nắp sạch sẽ, chỉ có chỗ gần cửa là có chút mất trật tự, đặc biệt trên mặt đất có một chiếc khăn màu trắng.....

“Công Tôn?” Bạch Ngọc Đường kiểm tra các phòng, khắp mọi nơi đều không thấy bóng Công Tôn.

“Ngọc Đường, xem này!” Triển Chiêu cầm lấy tờ giấy trên bàn đưa Bạch Ngọc Đường.

Quét qua tờ giấy, Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu vội vã nhìn tòa nhà hướng đối diện, vừa liếc qua đã kêu một tiếng: “Không xong!” Xoay người chạy ra bên ngoài, Triển Chiêu vội vã đuổi theo.

“Cửa sổ thứ 5 tầng 13 là nhà ai?” Bạch Ngọc Đường chạy ào vào tòa nhà, kéo bảo vệ ra hỏi.

“A... Cậu, cậu muốn làm gì?”

Triển Chiêu vội vã móc thẻ chứng minh ra: “Chúng tôi là cảnh sát.”

“Ách... phòng đó trống... không ai ở...” Bảo vệ sợ hãi nói.

“Chìa khóa!” Về mặt Bạch Ngọc Đường gay gắt, bảo vệ vội đi tìm chìa khóa.

Hai người rất nhanh đã lên tầng 13, Bạch Ngọc Đường rút súng, Triển Chiêu cầm chìa vào ổ, xoay nhanh chìa rồi tránh ra, Bạch Ngọc Đường liền một cước đá vỡ cửa.

Bên trong phòng không có ai, nhưng cảnh tượng trong phòng, làm cả hai nghẹn họng đứng trố mắt.

Đây là một căn phòng trống, không có bất kỳ thứ đồ gì, trên cửa sổ phòng có đặt một cái ống nhòm bội số lớn và vài cái máy quay phim, trên mặt đất là một đồng hồ lớn, tất cả đều là đồ vật bị đập vỡ và những

tắm hình. Trên tường dán đầy hình của Công Tôn, lúc đang ngồi sofa xem TV, lúc mới tắm xong đang lau tóc, thất cà-vạt, gọi điện thoại...

Bạch Ngọc Đường đi qua đi lại vài vòng tại chỗ, sốt ruột đến mức phải vò đầu, tại sao mình không tới sớm hơn?!

Triển Chiêu nhanh chóng nhìn lướt qua đồng hình, đột nhiên nói: “Tôi biết là ai rồi...”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Ai?”

“Cái người ở nhà tang lễ!”

Bạch Ngọc Đường nghe xong liền kéo Triển Chiêu ra bên ngoài, vừa chạy vừa gọi điện thoại: “Vương Triều, mang các anh em đến nhà tang lễ, bắt một người tên Trần Cảnh làm trang điểm ở đó, hẩn bắt cóc Công Tôn! Nhanh lên!”

Nhảy lên xe, Bạch Ngọc Đường đặt đèn báo hiệu lên nóc xe, đạp chân ga, chiếc xe phóng như bay tới nhà tang lễ.

“Cậu sao lại biết là Trần Cảnh?” Lái xe đi, Bạch Ngọc Đường rút cuộc mở miệng hỏi Triển Chiêu.

“Nói không chừng, ngay từ đầu, chúng ta đã bị lừa giỡn.”

“..... Có ý gì?” Bạch Ngọc Đường vượt mặt vài chiếc xe, miệng mắng: “Nếu có máy bay thì tốt quá!”

“Những bức hình này, phương pháp chụp, bố cục, đèn chiếu... Cảm giác rất quen thuộc, đã gặp qua ở nơi nào đó!” Triển Chiêu nắm chặt tay nắm cửa xe.

“.....” Bạch Ngọc Đường trầm mặc một chút, “Những bức hình người chết mà Trần Cảnh đưa cho Công Tôn.”

Triển Chiêu gật đầu: “Tất cả những người kia sau khi chết mới bị đóng dấu, ở bệnh viện có thể đóng, ở nhà tang lễ cũng có thể đóng, người có khả năng tiếp cận xác chết thuận lợi nhất...”

“Người trang điểm!” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Chính hẩn đem những vụ án không liên quan đến nhau, gộp lại thành một vụ liên hoàn án.”

“Không sai!” Triển Chiêu nói, “Chính vì vụ án của Ngô Hạo tới vừa lúc, nên chúng ta mới quay qua điều tra thêm vụ này.”

“Ngô Hạo bị hẩn giết.” Bạch Ngọc Đường tăng tốc, “Hình dáng của Trần Cảnh phù hợp với miêu tả của đám tù nhân!”

Triển Chiêu lắc đầu: “Hành vi của hẩn mang tính chất một chiều, nhất định đã bị cái gì kích thích nên hành vi của hẩn mới trở nên mãnh liệt như vậy.”

“Chắc chắn là anh hai làm.”

“Ừ... Hẩn bị chứng sặc sỡ, đã thích cái gì đó thì tuyệt nhiên sẽ không cho người khác đụng vào làm bẩn... Anh hai cậu hôm qua ở một đêm trong nhà Công Tôn, vì thế hẩn sẽ không dễ dàng tha thứ.”

“Công Tôn có thể gặp nguy hiểm không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu trầm mặc một lúc, dựa vào hành vi của hẩn để suy đoán: “Hẩn rất có thể sẽ giết Công Tôn...”

“Cái gì? Hẩn không phải là thích anh ấy sao?”

“Cậu không phát hiện gì trong đồng hình sao? Hẩn là một kẻ có ý muốn độc chiếm hay ý muốn khống chế rất mạnh, không cho phép mình bị phản kháng, mà loại người nào sẽ tuyệt đối nghe lời và không bao giờ phản kháng?”

Bạch Ngọc Đường nghe Triển Chiêu nói xong, tuyệt vọng nói: “..... Người chết.....”

Trong căn phòng âm u, Công Tôn mặc bộ đồ ngủ mỏng manh nằm trên mặt đất lạnh lẽo, không khí lạnh thấu xương làm cho thuốc mê tiêu nhanh hơn.

Công Tôn chậm chậm mở mắt, đập vào mắt là trần nhà đầy vết ố, bên người là một cái đèn nhỏ loại sạc điện, ánh sáng phát ra mờ nhạt ảm đạm.

“Tĩnh?” Thanh âm khàn khàn lại vang lên bên tai.

Công Tôn quay đầu, thấy Trần Cảnh đang ngồi bên người, cúi đầu nhìn chăm chăm vào mắt anh.

Do còn ảnh hưởng thuốc mê, Công Tôn có cảm giác tay chân rất nặng, không cách nào nhúc nhích được.

“Tại sao.....?” Công Tôn tựa như đang tự lẩm bẩm.

“Ha ha...” Trần Cảnh cười như đang tự giễu mình, “Cậu quả nhiên là không biết tại sao, bởi vì cậu chưa bao giờ liếc mắt nhìn tôi...”

Công Tôn trầm mặc một lúc, “Vụ án cũng là do cậu giả tạo sao?”

“Không sai!” Trần Cảnh đưa tay xoa cái cổ trắng nõn của Công Tôn, “Ban đầu, chỉ là muốn cậu chú ý tới tôi, sau đó không ngờ, đám người kia lại thực sự lập hồ sơ điều tra.”

“A..... Hoang đường, vì chuyện này mà cậu đi giết người?”

“Hoang đường? Cậu nghĩ đó là hoang đường?!” Trần Cảnh đột nhiên kích động, “Cậu có biết tôi yêu cậu nhiều đến mức nào không?”

Cầu gắt đứng lên, đi qua đi lại nhanh: “Tôi... Tôi từ lần đầu tiên thấy cậu... tôi.... Vậy mà cậu nói đó là hoang đường?”

Dừng bước, Trần Cảnh có chút nguy hiểm, cúi đầu nhìn Công Tôn: “Là bởi vì thằng đàn ông kia?”

Công Tôn nhú mày: “Cậu cho là toàn bộ thế giới này, ai cũng biến thái như cậu sao?”

“.....” Trần Cảnh nghe Công Tôn nói xong, mắt dần dần cộm lên. Hắn cười ha hả, ngồi xuống bên cạnh, đưa tay xé áo ngủ của Công Tôn.

.....!..... Công Tôn run lên, kinh hoảng nhìn cử động của Trần Cảnh.

“Tôi đã nói rồi, cậu là của tôi, là của tôi...” Nói, bàn tay hướng về lưng quần của Công Tôn, nhẹ nhàng kéo xuống.

“Không... dừng tay...” Công Tôn hoảng loạn muốn giãy dụa, nhưng thuốc mê làm cơ thể nhuyễn ra, hoàn toàn không nghe lời.

“Đừng sợ.... Tôi....” Trần Cảnh đột nhiên sững sốt, bởi vì hắn nhìn thấy hai hàng chữ màu đỏ trên bụng của Công Tôn:

“Bạch Cẩm Đường đã từng đến đây, quyền khai phá khu vực này thuộc về duy nhất Bạch Cẩm Đường, những tên linh tinh khác không được tới gần. PS: đáng người thật tốt!”

Đôi mắt của Trần Cảnh bắt đầu đỏ máu, hô hấp trở nên dồn dập, cơ thể hình như không chịu được loại cuồng nộ này, run rẩy kích động liên tục.

Mà lúc này, phía sau chột truyền đến tiếng cười nhạo nhẹ nhàng, thanh âm lạnh lẽo vang lên: “Người không biết chữ sao? Thế nào lại đi sờ lung tung đồ của người khác?”

Trần Cảnh còn chưa kịp quay đầu, đã cảm thấy một trận đau đớn ở vai, “rắc” một tiếng, xương bả vai đã bị người phía sau bóp nát.

“A——” Tiếng kêu khàn khàn thảm thiết vang lên.

Ném Trần Cảnh ra một góc không xa, rồi quay lại nói với người đang đứng trong bóng tối: “Xử lý hắn cho ta! Lưu lại mạng hắn!”

“Rõ!” Trong bóng tối truyền đến tiếng trả lời giống nhau như đúc của hai người, lạnh buốt đến tận xương, Trần Cảnh bị kéo vào trong góc tối, sau đó, chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết đến mức tê tâm liệt phế.

Bể Công Tôn đang nằm trên mặt đất lạnh lên, cười hỏi: “Tôi giúp anh bắt được sắc lang, anh định cảm ơn tôi thế nào đây?”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu chạy tới, thấy những người khác trong S.C.I. cũng đang lao từ xe cảnh sát ra.

Mọi người xông vào nhà tang lễ, tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy Trần Cảnh và Công Tôn.

Trong lúc ruột nóng như lửa đốt, cánh cửa phòng hỏa táng mở, Bạch Cẩm Đường ôm Công Tôn đi từ trong ra. Đi sau cùng là hai người có tướng mạo và cách ăn mặc giống hệt nhau, kéo theo Trần Cảnh đã gần như sắp chết.

25. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 24

Chương 24: Thẩm vấn

Cánh cửa phòng hỏa táng mở ra, Bạch Cẩm Đường bế Công Tôn đi tới trước mặt mọi người, Công Tôn đang khoác áo vest của anh, tóc bù xù che mất đôi mắt, không nhìn rõ biểu tình.

“Anh ấy không sao chứ?” Triển Chiêu sốt ruột hỏi.

“Không có việc gì, thuốc mê hơi quá lượng thôi.” Bạch Cẩm Đường nói, nhìn Trần Cảnh ở phía sau: “Hắn đó.”

Bạch Ngọc Đường thấy bộ dạng tàn tạ nằm sắp của Trần Cảnh, lập tức trừng mắt: “Hai người dùng luật rừng với hắn à?”

“Cậu không có chứng cứ thì đừng ngậm máu phun người!” Cặp song sinh đồng thanh.

Bạch Ngọc Đường bước lên một bước, sờ nắn người Trần Cảnh, phát hiện các đốt ngón tay đều bị trật, tức giận nói: “Hai người đang ở trong nước mà làm càn vậy sao?”

Cặp song sinh liếc Bạch Ngọc Đường: “Có bằng chứng không? Hắn tự té chứ bộ!” Lại đồng thanh.

“Song sinh đáng chết...” Bạch Ngọc Đường muốn xắn tay áo đánh người.

Triển Chiêu vội vã kéo: “Bỏ đi bỏ đi, đưa Công Tôn đến bệnh viện trước đã.”

“Tiểu Triển nha, lâu rồi không gặp!” Bộ mặt lạnh như băng của cặp song sinh xuất hiện tươi cười. Mỗi người một bên ôm vai Triển Chiêu. “Triệu Lan, Triệu Huệ! Hai người cũng tới sao?”

“Ừ! Lâu rồi không gặp, Tiểu Triển càng ngày càng dễ thương a...”

Bạch Ngọc Đường vươn tay kéo Triển Chiêu về phía sau mình, trừng cặp song sinh: “Hai người biến thái, cách xa cậu ấy một chút! Mau lặn về Italia cho tôi đi!”

Cặp song sinh đắc ý lắc đầu: “Bọn này không về!”

“Gi?!” Không chỉ Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cũng ngạc nhiên.

“A, lần này anh về nước là vì cái này.” Bạch Cẩm Đường đột nhiên xen vào, “Anh muốn đem việc kinh doanh về trong nước.”

.....

Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường qua một bên, nhỏ giọng hỏi: “Buôn bán súng ống đạn dược trong nước là phạm pháp đó! Lẽ nào muốn lập mafia?”

Bạch Ngọc Đường vò đầu: “Cái này...”

“Ngọc Đường...”

Hai người quay đầu lại, giật mình vì Bạch Cẩm Đường không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau.

“Chú nói với Tiểu Chiêu là anh buôn bán súng ống đạn dược à? Còn cái gì mà mafia nữa?”

“Ách... Cái này...” Bạch Ngọc Đường bắt đầu kiểm ngách nhỏ để chạy trốn, cặp song sinh một trái một phải chặn hết những đường có thể chạy.

“Thật uổng cho anh lúc nào cũng thương chú...” Ánh mắt Bạch Cẩm Đường càng lúc càng nguy hiểm, “Hóa ra trong lòng chú, anh đây là một nhân vật phản diện cỡ bự...”

“A!” Triển Chiêu bên cạnh đột nhiên nói: “Công Tôn hình như đang rất khó chịu!”

.....!..... Bạch Cẩm Đường vội cúi xuống nhìn Công Tôn đang ở trong lòng, hình như tác dụng của thuốc mê đã hết, thân thể nhẹ nhàng động vài cái.

“Nhanh đưa anh ấy vào bệnh viện đi, thuốc mê quá liều cũng không phải là không nguy hiểm a!”

Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường xoay người bỏ chạy, “Chúng ta cũng nhanh đi thăm vấn Trần Cảnh đi...”

Sau khi được giải cứu thành công, Bạch Ngọc Đường chạy vào xe, ôm Triển Chiêu: “Miêu Nhi! Cậu thật là vĩ đại a! Đến, hôn một cái!”

“A~~” Triển Chiêu giận dữ, giương móng đẩy ra, “Đồ chuột chết! Lần sau tôi sẽ không cứu cậu nữa!”

Bạch Cẩm Đường nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy trốn thành công, dăm chiêu một chút. Cặp song sinh bên người hỏi: “Đại ca, anh còn muốn ôm bao lâu nữa?”

.....

Trần Cảnh lúc này quả thật là ăn không ít vị đắng, Đinh Triệu Lan và Đinh Triệu Huệ không hổ là lính đánh thuê, cách tháo khớp ngón tay rất đẹp, không làm bị thương quá nặng, chỉ có đau muốn chết thôi.

Đi vào phòng thăm vấn, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy Trần Cảnh ngồi dựa vào ghế, cảm giác như một con rối bị cắt đứt hết dây điều khiển.

“Trần Cảnh.” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống trước mặt hắn, ném đăm tài liệu lên bàn, “Tất cả vụ án đều do ông giả tạo?”

Trần Cảnh vẫn ngồi yên, một chút phản ứng cũng không có.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, anh không biết được tên này giờ đang sống hay đang chết nữa, xoay mặt nhìn Triển Chiêu, ý tứ là: “Đến lượt cậu đó.”

Triển Chiêu gật đầu, nhìn Trần Cảnh một hồi, chậm rãi mở miệng: “Ông dùng thuốc mê với Công Tôn rất nhiều.”

Trần Cảnh tựa hồ hơi run lên.

“Anh ấy có thể sẽ phải nằm viện một thời gian.” Triển Chiêu tiếp tục nói, “Tay trái cũng bị gãy xương.”

Trần Cảnh ngẩng đầu, khàn khàn giọng hỏi một câu: “Cậu ấy... Cậu ấy rất hận tôi phải không?”

Triển Chiêu gật đầu: “Ông còn muốn cùng anh ấy chết cháy trong phòng hỏa táng phải không?”

“Đúng...” Trần Cảnh gật đầu.

“Thế nhưng Công Tôn không biết những điều này.” Triển Chiêu nói: “Anh ấy cũng không biết ông vì anh ấy mà làm rất nhiều việc.”

Trần Cảnh lắc đầu: “Cậu ta cho tới bây giờ đều không quan tâm...”

“Không phải thế!” Thấy trong mắt Trần Cảnh thoáng lên một tia hy vọng, Triển Chiêu nói: “Không phải anh ấy không quan tâm, mà ông không nói cho anh ấy biết.”

“Tôi...” Trần Cảnh chần chờ.

Triển Chiêu nói: “Ông phải biết, ông thích anh ấy không sai, sai chính là ở cách thể hiện. Hãy nói hết sự việc ra cho tôi, tôi sẽ giúp chuyển lời cho Công Tôn.”

Trần Cảnh mở miệng nhìn Triển Chiêu trước mắt: “Nếu tôi khai hết, cậu ấy liệu có tha thứ cho tôi?”

Bạch Ngọc Đường đứng một bên nghe, đột nhiên cảm thấy Trần Cảnh kỳ thật rất đáng thương, “Ông không muốn gặp lại anh ấy?”

“Sao?” Trần Cảnh gạt mình ngẩng đầu: “Tôi còn có thể gặp lại cậu ấy?”

“A.....” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Nói thật thì, nếu anh ấy tha thứ ông, anh ấy sẽ đến gặp ông.”

“Tôi nói, tôi nói...” Trần Cảnh cuống quýt gạt đầu, “Các cậu hỏi tôi cái gì, tôi cũng nói hết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường lấy giấy bút ra ghi lại.

“Ông biết Công Tôn đã bao lâu rồi?”

“Tám... Tám năm rồi.”

“Ông và Công Tôn học cùng lớp?” Triển Chiêu lật lý lịch của Trần Cảnh: “Nhưng ông lại lớn hơn anh ấy hai tuổi?”

“Đúng.....” Trần Cảnh gạt đầu, “Lần đầu tiên thấy cậu ấy, là ở một buổi tiệc trường.”

“Ông thích anh ấy đã lâu rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy.”

“Ông theo dõi anh ấy đã bao lâu?”

“Một... một năm.”

Triển Chiêu gạt đầu: “Tặng hoa và gọi điện thoại cũng là ông?”

“Đúng.”

“Vì sao một năm gần đây mới làm thế?”

“Vì... muốn tự đối diện với tình cảm của mình.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày nhìn Triển Chiêu, “Đối diện với tình cảm của mình.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút: “Đây là quyết định của ông hay là lời khuyên người khác cho?”

“Có, là ý kiến của bác sĩ cho.”

“Bác sĩ?” Bạch Ngọc Đường hào hứng: “Bác sĩ gì?”

Trần Cảnh thở dài: “Trước đây, tôi chỉ dám đứng xa xa nhìn cậu ấy là đã đủ thỏa mãn. Chỉ là dần dần, tôi càng ngày càng nghĩ nhiều đến cậu ấy, loại cảm giác này... Mỗi khi cậu ấy nói chuyện với người khác, cười với người khác... Tôi, tôi đều có một loại kích động muốn giết người, sau nghĩ, nếu cậu ấy chỉ thuộc về một mình tôi thì tốt rồi. Có đôi khi, cả tôi cũng nghĩ bản thân mình không bình thường...”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu ngồi bên cạnh đang chăm chú lắng nghe, cười khổ trong lòng, anh rất hiểu loại tâm tình này của Trần Cảnh.

“Ông nghĩ mình không bình thường nên đi khám bác sĩ?” Triển Chiêu hỏi.

“Đúng. Tôi còn nghĩ nếu cứ như vậy, có khi sẽ làm ra những việc không thể cứu vãn, phải đi tìm bác sĩ tâm lý.” Trần Cảnh nói tiếp: “Bác sĩ đề nghị tôi nên đối diện với tình cảm của mình.”

“Hắn đề nghị ông theo dõi và tặng hoa?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Là bác sĩ tâm lý ở đâu? Tên gì?”

Trần Cảnh lắc đầu, “Bởi vì tôi coi như là nhân viên nhà nước, mà nghề này, các cậu cũng biết là có điều miễn cảm. Hơn nữa, tôi cũng không muốn đem rắc rối cho Công Tôn, vì thế mới đi khám ở phòng khám tư do bạn bè giới thiệu.”

Triển Chiêu gạt đầu: “Nói cách khác, ông đi chính là phòng khám không có giấy phép?”

Trần Cảnh gạt đầu: “Cái này, căn bản cũng không thể gọi là phòng khám, chỉ là một căn phòng nhỏ. Bất quá bác sĩ cũng được, mỗi lần nói chuyện với hắn xong, tôi đều sẽ cảm thấy thoải mái.”

“Tên bác sĩ là gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tôi... Tôi không biết hẩn tên gì, hẩn bảo cứ gọi bác sĩ là tốt rồi, hẩn nói, tôi không cần lo lắng, hẩn là giáo sư tâm lý học rất có tiếng trong nước, bởi vì đang làm việc cho nhà nước, không thể tự mình kinh doanh, vì thế muốn giấu tên.”

“Hẩn người như thế nào?”

“Ừm... Tuổi đã lớn, đeo kính, nhìn rất có học vấn.”

Bạch Ngọc Đường lấy từ đồng tài liệu ra hai bức hình, là hình giáo sư Hứa và tiến sĩ Trương, “Nhìn xem có phải là hai người này không?”

Trần Cảnh dí mắt vào nhìn, chỉ vào hình của giáo sư Hứa: “Chắc là hẩn.”

“Chắc là?”

“Ánh sáng trong phòng rất mờ, tôi không thấy rõ, cảm giác cũng không sai lắm... Nhưng mà, người này thì tôi đã thấy.” Trần Cảnh nói, chỉ vào hình chụp của tiến sĩ Trương.

“Ông gặp ở chỗ nào?” Triển Chiêu có chút giật mình.

“Ngày đó tôi đến khám bệnh thì gặp người này ngoài cửa.”

Bạch Ngọc Đường hỏi: “Ông tại sao lại tạo vụ án kẻ giết người theo số hàng loạt này?”

Trần Cảnh có chút do dự: “Tôi dựa theo đề nghị của bác sĩ, bắt đầu theo dõi Công Tôn, tặng hoa cho cậu ấy. Lúc mới đầu, cảm giác thật tuyệt vời, rất sung sướng, sau đấy dần dần...”

“Ông cảm thấy không đủ?” Bạch Ngọc Đường nói.

“Đúng.” Trần Cảnh gật đầu: “Bác sĩ nói, thật ra tình cảm của tôi không sai, nói không chừng, có cách làm Công Tôn để ý tôi.”

“Cách đó là tạo ra vụ án này?”

“Bởi vì bình thường, Công Tôn đối với ai cũng lạnh lùng nhàn nhạt, chỉ có lúc làm việc thì mới chăm chú nghiêm túc, vì thế, mới nghĩ đến lợi dụng công việc để tiếp cận.” Trần Cảnh tiếp tục nói, “Quả nhiên, lúc Công Tôn nghe thấy vụ án này, liền rất hứng thú, muốn hẹn gặp tôi... Cậu ấy, cậu ấy lần đầu tiên nói với tôi nhiều như vậy.”

“Tại sao giết Ngô Hạo?”

Trần Cảnh có chút hoảng loạn: “Tôi không nghĩ tới, Công Tôn thực sự giao vụ án cho các cậu, mà các cậu cũng ngay lập tức đi điều tra, tôi... tôi sợ sự việc bại lộ... Hơn nữa, chỉ cần giết Ngô Hạo, như vậy, vụ án sẽ trở thành vụ liên hoàn án thật.”

“Dãy số là ai nói cho ông biết?”

“Là... bác sĩ.”

Bạch Ngọc Đường cười buồn: “Ông không cảm thấy kỳ quái sao? Hẩn tại sao lại biết dãy số?”

Trần Cảnh chần chờ một chút, nói: “Hẩn nói, này đều là vật thí nghiệm thất bại.”

.....

“Ông làm sao vào được nhà tù?”

“Bác sĩ đưa tôi đi, hẩn nói hẩn là bác sĩ tâm lý của nhà nước, có thể trực tiếp vào phòng khám bệnh trong nhà tù.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu: “Thảo nào bảo vệ một người cũng không phát hiện.”

Triển Chiêu gật đầu: “Giáo sư Hứa quả thật là thầy giáo dạy môn phân tích tâm lý của nhà nước... hơn nữa địa vị cũng rất cao.”

“Đúng thế.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hai mươi năm trước có thể ngay lập tức chứng minh Triệu Tước không bình thường.”

Triển Chiêu trầm tư: “Cậu nói xem, ông ta có thể hay không đang ở chỗ nào đó làm thí nghiệm?”

“Rất có thể, vừa rồi cũng nhắc tới vật thí nghiệm gì đó.” Bạch Ngọc Đường đứng lên, đưa giấy bút tới trước mặt Trần Cảnh: “Viết địa chỉ phòng khám ra đây.”

Triển Chiêu cũng đứng lên: “Cậu muốn đi bắt ông ta à?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Không được, thiếu chứng cứ, lão già kia vừa thạo nghề, lại làm việc cẩn thận.”

“Đúng vậy!” Triển Chiêu cũng tán thành: “Hắn chỉ cần chứng minh tâm lý Trần Cảnh không bình thường, có thể đem tội danh thổi đi không còn dấu vết.”

Bạch Ngọc Đường cầm lấy địa chỉ, xoay người ra khỏi phòng thẩm vấn.

“Cậu muốn đi đâu?” Triển Chiêu vội vã đuổi theo.

“Ách... Miêu Nhi, tôi đột nhiên có việc cần làm...”

“Cậu muốn một mình đến phòng khám đó điều tra phải không?” Triển Chiêu nhéo anh, “Tôi cũng đi.”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ: “Nguy hiểm lắm, nhờ gặp chuyện không may thì làm sao? Cậu chờ ở đây đi.”

Triển Chiêu lườm anh một cái: “Chúng ta đã thỏa thuận, ra ngoài thì cậu phải dẫn tôi theo!”

“Có nguy hiểm đó!”

“Chính cậu nói là không được rời khỏi người cậu, hiện tại còn phải tôi để đi một mình à.”

“Tôi là muốn tốt cho cậu, cậu thế nào lại không hiểu hả!”

“Tốt!” Triển Chiêu gật đầu, “Tôi đi nói cho Bao cục trưởng!”

“Cậu nói với ông cái gì?” Bạch Ngọc Đường vội vã kéo Triển Chiêu đang muốn chạy.

“Tôi đi nói cho chú ấy biết, cậu một mình hành động!”

“Này, cậu đừng... được được, tôi sợ cậu rồi!”

“Khà khà...” Triển Chiêu cảm thấy hài lòng, theo Bạch Ngọc Đường đang ủ rũ ra khỏi cục cảnh sát.

26. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 25

Chương 25: Âm thị

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy xe tới địa chỉ Trần Cảnh cung cấp, phòng khám của giáo sư Hứa, loang quanh một hồi thì tới khu nghèo nàn gần với phố bar của thành phố S.

Vì xe của Bạch Ngọc Đường khiến người khác vô cùng chú ý, hai người đậu xe ở chỗ xa xa rồi đi bộ vào.

Khu vực này là nơi tập trung của du côn, quán bar, vũ trường, cả những chỗ nhạy cảm, phần lớn người vào đây là thanh niên trẻ ăn mặc quái dị.

Triển Chiêu nhìn quanh quát tìm số nhà, Bạch Ngọc Đường bên người đột nhiên kéo anh vào bên cạnh mình, tay ôm vai anh.

“Gì vậy?” Triển Chiêu nhún nhún vai, liếc Bạch Ngọc Đường.

“Xuyt” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng nói: “Đừng nhìn phía sau, có người đi theo ta.”

.....!..... “Nhanh như vậy đã bị phát hiện sao?” Triển Chiêu kinh ngạc hỏi.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười: “Hình như mọi thứ không phải lúc nào cũng như cậu nghĩ.”

“Là sao?” Triển Chiêu không hiểu.

“Tí nữa sẽ biết.” Bạch Ngọc Đường ôm anh, quẹo vào một ngõ nhỏ không người.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân, rất tán loạn, hình như nhiều hơn một người.

Bạch Ngọc Đường dừng bước, lúc này, phía sau có hai người chạy đến, sau đó thêm hai người nữa, bốn người tỏa ra, vây Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vào giữa.

Triển Chiêu quan sát bốn người, thoát nhìn đều là thanh niên khoảng hai mươi tuổi, ăn mặc rất du côn, xăm hình quái dị, kiểu tóc — Cosplay??

“Hai vị trông như người có tiền a.” Một tên du côn đánh giá Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Cho bọn này mượn ít tiền để đi chơi gái đi.”

Triển Chiêu liếc Ngọc Đường, cố gắng nhin cười, đội trưởng cảnh sát hình sự bị người xin dểu, Bạch Ngọc Đường từ lúc sinh ra tới nay, có khi đây là lần đầu tiên.

“Không có tiền cũng không sao.” Một tên du côn đột nhiên cười hắc hắc, vươn tay, “Theo bọn này đi chơi một tí cũng được...” Tay duỗi về phía má Triển Chiêu.

Một tiếng “rắc” vang thật giòn, mọi người còn chưa kịp phản ứng đã thấy Bạch Ngọc Đường túm tay tên nọ, mà cái tay đó đang rơi vào tình trạng cong oặt một cách dị thường — bị bẻ gãy.

“A—” Tên du côn bị gãy tay kêu thảm, ngồi bệt xuống mặt đất.

Ba tên còn lại cũng luống cuống tay chân.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu: “Lần trước tôi dạy ấy chiêu, giờ còn nhớ không?”

Triển Chiêu nóng lòng gật đầu, thực chiến yeah thực chiến, cơ hội hiếm có nha.

Bạch Ngọc Đường bắt đắ dĩ lắ đầu, quay qua vẩy tay ba tên du côn còn lại.

Ba tên nhìn lẫn nhau vài cái, tên đứng đầu hô to: “Lên...” rồi cùng vọt lên.

Bạch Ngọc Đường tiến một bước, để một tên vượt qua mình rồi quay qua chặn hai tên còn lại.

Tên được né một bên liền lập tức ngấm vào Triển Chiêu.

Triển Chiêu lăm bằ khẩu quyết mà Bạch Ngọc Đường dạy ình: “Nhìn đúng thời cơ, nhanh chóng bước về bên phải, tay phải thuận thế gạt cánh tay đối phương, tay trái nắm lấy vai trái đối phương, đưa chân trái của mình ra phía ngoài chân trái đối phương và đạp, xoay người, tay phải ở phía trước kéo mạnh, đem đối phương quăng thật mạnh về phía trước.”

“Ầm” một tiếng, tên du côn bị ném bay đi và té chổng vó như chó ăn bùn.

Yeah! Triển Chiêu nắm tay lại ăn mừng, quay đầu nhìn Ngọc Đường, thấy anh đã cho hai tên du côn còn lại một trận, đang đứng nhìn mình.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu vẻ mặt “trò này vui nha, muốn đánh thêm một lần nữa quá.”, trông rất đáng yêu, thật muốn kéo lại hung hăng hôn một cái, nhưng mà... thôi, hiện giờ chưa muốn bị ăn đấm.

Kéo một tên du côn dậy: “Còn muốn tiếp tục không?”

“Khụ khụ... Không... Không, không dám nữa.” Tên du côn vừa ho khan vừa cầu xin.

“Nhìn địa chỉ này.” Bạch Ngọc Đường kéo tên du côn đứng dậy, Triển Chiêu cũng theo lại gần, “Có phải gần nơi này?”

Tên du côn nheo mắt lại nhìn địa chỉ, gật đầu nói: “Không... không sai, ngay khu phòng phía trước.”

Bạch Ngọc Đường buông tay, mấy tên nhóc liền chạy trời chết, hai người cũng không muốn đuổi theo, tiếp tục đi về khu phòng ở mà tên du côn chỉ.

Đây là tòa nhà hai tầng, cánh cửa tàn tạ hơi mở ra, hành lang bên trong tối om.

Bạch Ngọc Đường nhìn bên trong, lấy một cái đèn pin cầm tay, quay đầu lại nhìn Triển Chiêu, nhỏ giọng dặn: “Cẩn thận!”

“Ừ!” Triễn Chiêu gật đầu đuổi theo.

Hai người đi vào bên trong hành lang, giống như Trần Cảnh miêu tả, phòng khám ở trên lầu hai.

Cẩn thận từng bước đi lên lầu, không giống như tầng một tối om om, tầng hai có ánh đèn mờ mờ.

Tắt đèn pin, Bạch Ngọc Đường đột nhiên dừng lại, ngăn Triễn Chiêu.

Triễn Chiêu khó hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường rút súng ra, lấy tay chỉ vào mũi mình. Triễn Chiêu hít nhẹ, quả nhiên có cảm giác mùi gì rất nặng — mùi máu tươi.

Cũng rút súng ra, có chút lo lắng nhìn về phía Bạch Ngọc Đường.

Hai người tách ra, một trái một phải tiến về gian phòng kia.

Cửa phòng không đóng, chỉ khép hờ.

Bạch Ngọc Đường nhấc chân, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, ánh đèn trong phòng màu đỏ, tối mờ một cách bất thường. Mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi. Triễn Chiêu nhíu mày, cho dù là ai, chảy nhiều máu như vậy chắc đã không còn khả năng sống.

Hai người một trước một sau tiến vào gian phòng, vừa vào cửa đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ.

Giáo sư Hứa nằm thẳng trên mặt đất, trên cổ có vết cắt đầy máu, mặt đất hầu như ngập máu, theo màu máu cùng độ đông, ít nhất đã chết 24 tiếng đồng hồ.

Dù sao cũng từng là tiền bối lại làm việc cùng nhau, Triễn Chiêu thấy xác của giáo sư Hứa cũng có chút không chịu được, quay mặt không muốn nhìn nữa.

Bạch Ngọc Đường kiểm tra gian phòng một chút, không còn cách nào khác đành lấy điện thoại ra, gọi mọi người trong S.C.I. tới.

Rất nhanh, tòa nhà âm trầm đã bị cảnh sát vây quanh, băng vàng bảo vệ được giăng tách đám người hiếu kỳ vây xem, Triễn Chiêu ngồi chờ trên xe canh gác. Bạch Ngọc Đường đi tới cạnh anh, đưa một cốc cà phê nóng: “Cậu không sao chứ?”

Triễn Chiêu nhận cốc cà phê, hai tay đều cầm, tận hưởng độ ấm, xua đi khí lạnh xung quanh, “Cậu nghĩ sao?”

Bạch Ngọc Đường thở dài, ngồi xuống bên cạnh: “Sự việc hình như trở nên có chút không kiểm soát được.”

“Lúc đầu cho rằng tìm được giáo sư Hứa, vụ án có thể kết thúc, không ngờ ông ta lại bị giết.” Triễn Chiêu nhấp một ngụm cà phê, “Khó uống quá.”

“Tiến sĩ Trương trở thành nghi phạm.” Bạch Ngọc Đường cầm cốc cà phê, “Khó uống sao?” Nhấp một ngụm, cau mày đem cà phê quăng một bên, “Đúng là cà phê, mua để uống nhưng không ngờ còn có tác dụng tốt hơn uống, làm ấm tay cũng rất được.”

Triễn Chiêu cúi đầu cười.

“Cười cái gì? Mèo chết!” Bạch Ngọc Đường gãi đầu.

“Phương pháp an ủi người khác của cậu thật tốn tiền quá.” Triễn Chiêu nhìn lên trời, “Cậu không thích hợp với nói đạo lý.”

“Cậu cũng cười rồi a?” Bạch Ngọc Đường đắc ý cọ cọ vai anh, “Tôi là người văn võ toàn tài mà!”

.....

“Sếp, đã khám nghiệm hiện trường xong.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Có manh mối gì không?”

Vương Triều lắc đầu: “Không phát hiện gì, hung khí cũng không thấy.”

“Trương Long bên kia thế nào?” Triễn Chiêu hỏi.

“Vừa gọi điện hỏi qua. không tìm thấy tiến sĩ Trương, giờ vẫn đang tiếp tục tìm.” Vương triều nói, “Bọn Từ Khánh vẫn đang ở khu gần trường đại học... Thằng cha đó tựa như bốc hơi khỏi quả đất vậy.”

“Tiếp tục tìm đi, xiết chặt một chút.”

“Rõ.”

Đang muốn thu đội trở lại, điện thoại di động của Bạch Ngọc Đường rung lên, cầm lên nhìn, Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên: “Bao cục trưởng gọi?”

Nhấn nút nhận điện thoại: “Alô, cục trưởng?”

.....

Điện thoại chỉ nói vồn vện mười giây, Bạch Ngọc Đường sững sốt, vẻ mặt ngạc nhiên thấy rõ.

“Sao vậy?” Rất ít khi thấy Bạch Ngọc Đường lâm vào trạng thái á khẩu, Triển Chiêu có dự cảm xấu, “Xảy ra chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường buông điện thoại, nhìn Triển Chiêu: “Triệu Tước trốn.”

“.....Cái gì?!.....” Triển Chiêu cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Làm... Làm sao có khả năng?”

“Bao cục trưởng bảo chúng ta đi trước, đi, Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu chạy về phía xe, quay đầu lại nói với Vương Triều: “Mang người theo tôi.”

Đoạn đường vốn mất ba tiếng để đi, bị Bạch Ngọc Đường lướt cho chỉ còn một tiếng. Nhìn anh đang điều bộ biến ô tô thành máy bay thì biết anh đang sốt ruột cỡ nào.

Đến trung tâm nghiên cứu, mọi người đi thẳng vào phòng bệnh của Triệu Tước.

Bao Chứng đứng ở cửa phòng, miệng ngậm điều thuốc, nhìn tàn thuốc có thể đoán ông đã ở đó một lúc rồi.

“Tại sao có thể như vậy?” Nhìn phòng giam rộng tuếch, Bạch Ngọc Đường hỏi Bao Chứng.

“Camera theo dõi có ghi lại.” Mang hai người tới phòng giám sát, Bao Chứng mở máy: hình ảnh rất rõ, mang Triệu tước đi chính là tiến sĩ Trương.

“Trương Bác Nghĩa, bốn mươi hai tuổi, nhà tâm lý học nổi tiếng, là nghiên cứu viên của trung tâm nghiên cứu, hẳn có quyền ra vào phòng bệnh.” Bao Chứng tiếp tục hút thuốc, “Hắn biết rõ tình hình nơi này, lợi dụng thời gian trống khi canh gác thay ca, mang người đi.”

Bao Chứng nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đứng bên cạnh đang nhíu chặt mày, nói: “Hai người cũng không cần áp lực như vậy, đã phát lệnh truy nã bắt người rồi, tôi muốn các cậu tới là để Tiểu Triển xem gian phòng của Triệu Tước.”

“Phòng?” Triển Chiêu khó hiểu.

“A.” Bao Chứng cười khê, “Cậu lần trước không nhìn ra gợi ý của tôi sao?”

“.....” Triển Chiêu xoay mặt tròng Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vội vã xua tay: “Không phải tôi nói.”

Bao Chứng lắc đầu: “Tôi tuy đã lớn tuổi rồi nhưng không mù đâu, hai người các cậu thần thần bí bí, chỉ chăm chăm muốn biết thứ cần biết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, then thùng cúi đầu.

“Thêm nữa, hai người cẩn thận một chút, nhất là Tiểu triển.” Bao Chứng gọi hai người đang muốn đi ra ngoài, “Còn anh trai cậu nữa.”

Bạch Ngọc Đường lập tức căng lên: “Chú nghĩ Triệu tước sẽ làm gì với Miêu Nhi và anh hai tôi sao?”

Bao Chứng gật đầu.

“Anh hai năm đó phát hiện bí mật của hần, tôi còn có thể hiểu, nhưng, Miêu Nhi một chút cũng không dính đến hần.” Bạch Ngọc Đường tựa như muốn nổi giận, “Hần vì sao lại muốn làm hại Miêu Nhi?”

Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường: “Ngọc Đường, cậu đừng kích động như vậy.”

Bạch Ngọc Đường giãy ra, tiếp tục nói: “Năm đó rốt cuộc xảy ra cái quái gì? Tại sao không nói? Có cái gì không thể nói?”

Bao Chứng nhìn Bạch Ngọc Đường nổi giận cùng Triển Chiêu vẻ mặt lo lắng, đằng sau đang kéo anh, ông đột nhiên cười.

Thở ra một hơi thật dài, “Hai mươi năm trước, tôi cũng đã nhìn qua vụ án đấy.”

“.....?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, có chút khó hiểu nhìn Bao Chứng..

Bao Chứng đơn giản kéo ghế ngồi xuống: “Khi đó, tôi cùng Duẫn Văn đều như vậy, rất dễ nóng nảy, Triệu Tước lúc nào cũng kéo cả hai ra, sau đó giúp nghĩ cách giải quyết. Cũng không phải vì sự tình lúc đó có gì bí mật... Mà là bởi vì, thật sự kuông muốn nhắc lại.” Lần thứ hai châm thuốc, “Hai người biết, Triệu Tước vì sao lại giết nhiều người như vậy không?”

Thấy hai người lắc đầu, Bao Chứng cười khổ nói: “Bởi vì, chuyên gia phá án lúc đó đều dựa vào những phương pháp truyền thống, những lý luận phân tích tâm lý Triệu Tước đưa ra thường bị người chỉ trích. Hần nhiều lần đề nghị thành lập bộ phận phân tích tâm lý chuyên môn, tuyển nghiên cứu viên môn tâm lý học tham gia, đáng tiếc, tâm lý học bị coi như cái gì đó bí ẩn.”

“Hần muốn chứng minh tác dụng của tâm lý học nên mới giết nhiều người như vậy?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừ.” Bao Chứng lại hút một hơi thuốc, “Hần dùng tâm lý ám thị đi giết người, sau dùng phân tích tâm lý đi cứu người... Dem những người đã từng cười nhạo hần, giỡn trong lòng bàn tay.”

Bạch Ngọc Đường đã bình tĩnh: “Hần muốn hại Triển Chiêu là vì đồ kị?”

Bao Chứng gật đầu: “Hai cậu cũng biết, hần lúc đeo vòng hấp thụ âm thanh, có biết hần đã nói gì không?” Lại hít một hơi thuốc lá, “Hần nói hần đồ kị, đồ kị tôi, đồ kị Duẫn văn, đồ kị mọi người... Hần nói thiên tài, nhất định phải tìm được sân khấu riêng của mình, nói cách khác, thiên tài so ra sống khổ hơn cả đồ ngu, hần làm tất cả mọi thứ, chỉ vì sáng tạo nên một sân khấu mà thôi.”

Nghe Bao Chứng tự thuật, Triển Chiêu có chút ngây người, “Nếu lúc đó có trung tâm phân tích tâm lý, như vậy ngành đó là...”

Bao Chứng gật đầu: “Hần sẽ giống như cậu.”

..... Sau đó, Bao Chứng lại trầm mặc, tựa như đang chìm trong hồi ức, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thấy trong mắt ông là tiếc nuối và thương cảm. Biểu hiện này, Bạch Ngọc Đường rất quen thuộc, gần hai mươi năm, ông bố của anh cũng sẽ thỉnh thoảng vừa hút thuốc vừa ngồi ngây người... thương cảm và tiếc nuối vô hạn. Khi còn bé, anh vẫn nghĩ ý vị ấy rất đàn ông, nhưng hiện tại nhớ lại, thật đúng là đáng ăn mừng.

“Hút ít thôi.” Bạch Ngọc Đường nói với Bao Chứng: “Không tốt cho cơ thể.” Nói xong, kéo Triển Chiêu rời đi.

Cả hai chạy tới gian phòng của Triệu Tước, Triển Chiêu đi vào xem, bắt đầu tỉ mỉ dò xét căn phòng, anh ngồi trên chiếc ghế đỏ, bắt đầu lật xem từng tờ vẽ phác của Triệu Tước bỏ lại, Bạch Ngọc Đường ngồi bên ngoài, ngây ngẩn nhìn bóng Triển Chiêu ở bên trong, thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi, bầu trời ngoài cửa sổ bắt đầu sáng dần.

Triển Chiêu đứng lên, đi ra khỏi phòng.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường thấy triển Chiêu sắc mặt tái nhợt, tựa như rất không thoải mái, đi lên một bước, thân thể Triển Chiêu lảo đảo, “Miêu Nhi!”

Vội vã đỡ lấy người Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường ôm lấy Triển Chiêu, tay xoa xoa mặt anh: “Khó chịu chỗ nào? Có phải là mệt mỏi không?”

“Không phải...” Triển Chiêu có chút suy yếu, bám lấy Bạch Ngọc Đường, “Đem... đem căn phòng này khóa lại, không được xem những bức tranh đó nữa.”

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Đem những nhân viên trong trung tâm tập trung lại, bọn họ cần tâm lý trị liệu.” Triển Chiêu lấy lại nhịp hô hấp, sắc mặt cũng dần khá lên: “Trong tranh của Triệu Tước có tiềm thức ám thị... Những người quanh năm... nhìn tranh này, rất có khả năng sẽ tự sát, hoặc giết người...”

27. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 26

Chương 26: Mệnh lệnh

Triển Chiêu vừa nói xong thì Bạch Ngọc Đường cảm giác cả sống lưng lạnh buốt: “Miêu Nhi,... cậu nói, những nhân viên trong đây sẽ đi giết người hoặc tự tử? Khi nào? Làm sao...”

“Cậu đừng vội, tôi sẽ giải thích từ từ cho cậu.” Triển Chiêu có chút nôn nóng nói: “Việc cấp bách bây giờ là tập trung tất cả nhân viên ở đây lại, chỗ này tạm thời phong tỏa.”

“Được...” Bạch Ngọc Đường vừa định ra ngoài, đột nhiên nghĩ tới, “Vẫn còn cậu, cậu không sao chứ?”

Triển Chiêu buồn cười: “Tôi có thể có chuyện gì? Chỉ là quá tập trung trong thời gian dài, nên hơi mệt mỏi.”

“Không được! Không thể để cậu một mình ở chỗ này.” Bạch Ngọc Đường nói, hai tay bế bổng Triển Chiêu lên, chạy ra ngoài.

“A!” Triển Chiêu giật mình, tay chân luống cuống, “Chuột Bạch! Cậu làm gì vậy! Bỏ tôi xuống!”

Bạch Ngọc Đường ôm anh chạy ra ngoài, bọn Mã Hán đang ngồi trong đại sảnh, trông thấy thì kinh hoàng, bọn họ mấy ngày nay bị chấn kinh hơi quá mức. Lúc này mới thấy Công Tôn được người bế từ phòng hỏa táng ra, giờ đến lượt Triển Chiêu, liền lập tức chạy lại bu quanh.

Triển Chiêu mặt đỏ tới tận mang tai, thật muốn tìm một cái lỗ mà chui vào. Đáng tiếc là tình huống hiện tại, càng giây phút nào càng kỳ quái, không thể làm gì khác hơn là rúc đầu giống con đà điểu, mặc cho Bạch Ngọc Đường ôm.

Bao Chứng bên này nhìn thấy cũng cả kinh, Bạch Ngọc Đường bế Triển Chiêu chạy qua, báo cho Bao Chứng biết phát hiện của Triển Chiêu.

Tất cả mọi người ở đây đều choáng váng, Bao Chứng vội vã gọi người phụ trách viện nghiên cứu tới, hỏi ông ta cả trung tâm này có bao nhiêu người, những người nào chuyên môn phụ trách và hay tiếp xúc với Triệu Tước, ông liền ngay lập tức bố trí lực lượng canh sát, trấn an toàn bộ những nhân viên có liên quan, cả trung tâm nghiên cứu tạm thời bị phong tỏa lại.

Sau một lúc nhốn nháo, mọi người trong S.C.I. mới có thời gian ngồi thở.

“Miêu Nhi, cậu giải thích cụ thể cho tôi, những ám thị này là thế nào?” Bạch Ngọc Đường thở phào một cái, ngồi vào một phòng họp trong trung tâm nghiên cứu. Bao Chứng cùng Vương Triều, Mã Hán cũng ngồi vào, lẳng lặng chờ Triển Chiêu giải thích.

Triển Chiêu sau khi nghỉ ngơi một lúc thì sắc mặt đã khá lên rất nhiều, anh trầm mặc một lúc, tựa như là đang hệ thống lại từ ngữ: “Ừm...”

Nói đến tội phạm tâm lý ám thị, nổi tiếng nhất chính là sự kiện giẫm đạp lên nhau trong nhạc hội Thiên Niên Kỷ năm 1999 ở bang Ohio, Mỹ.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Tôi có nghe nói qua sự kiện đó, mấy trăm người bị giẫm đến chết.”

“Đúng.” Triển Chiêu nói, “Sự kiện đó, nếu nhìn bên ngoài, sẽ cho rằng những khán giả tham gia nhạc hội do tinh thần quá kích động nên dẫn đến thảm kịch, nhưng sự thật, chính W.Nelson(*) đã hạ tâm lý ám thị với khán giả.”

“Làm thế nào?” Mặt Mã Hán hiện rõ biểu cảm “thật kỳ bí a~”

Triển Chiêu tiếp tục nói: “Trình tự của tâm lý ám thị, có thể dùng một ví dụ đơn giản để giải thích. Chẳng hạn như, muốn dạy một con chó nhỏ ngồi xuống, đầu tiên, sẽ phải nói với nó ‘ngồi xuống’, làm cho nó quen với mệnh lệnh. Sau đó, khi nó ngồi xuống, ta sẽ thưởng cho nó đồ ăn. Làm như vậy nhiều lần, trong tiềm thức của con chó sẽ có ‘mệnh lệnh ngồi xuống — động tác ngồi xuống — đồ ăn’, ba thứ này liên hệ với nhau. Nói cách khác, kỳ thật con chó sẽ không hiểu ‘ngồi xuống’ nghĩa là ý gì, thế nhưng, nếu nó nghe thấy, theo bản năng sẽ ngồi xuống, vì làm vậy sẽ có đồ ăn.”

Tất cả mọi người gật đầu, ra hiệu đã hiểu rõ.

Sau đó, Triển Chiêu lấy giấy, viết lên đó mấy chữ, nói tiếp: “Tâm lý ám thị chia làm bốn giai đoạn, phát mệnh lệnh, hoàn thành mệnh lệnh, khen thưởng, quen với mệnh lệnh.”

Bao Chứng vuốt cằm, “Cụ thể một chút, ca sĩ kia làm thế nào mà ra được ám thị?”

“Đầu tiên, Nelson khi bán vé vào cửa cho khán giả, sẽ in lên đấy hình đôi chân. Nói cách khác, ông ta đang ra ám thị “chân” ọi người. Mà con người khác với loài chó ở chỗ biết suy nghĩ liên tưởng. Con người sẽ từ một hình ảnh mà liên tưởng đến động tác. Nói đến chân, mọi người sẽ nghĩ đến động tác gì?”

Mọi người liếc nhau, cùng trả lời: “Giẫm!”

Triển Chiêu gật đầu: “Đúng thế, nói cách khác, bước thứ nhất đã hoàn thành, mọi người đã nhận được mệnh lệnh, hình ảnh chân và liên tưởng đến động tác giẫm!”

“Sau đó, Nelson bắt đầu buổi biểu diễn. Vì ban nhạc của ông ta là ban nhạc heavy metal rock, nên rất có sức thu hút. Trong suốt buổi diễn, Nelson không ngừng lặp đi lặp lại động tác “giẫm”, sau đó còn nhiều lần khuấy động khán giả làm theo động tác của ông ta, thậm chí ông ta còn đập cả cây guitar bass lên sàn diễn, dùng sức giẫm lên nó. Như vậy, ông ta đã hoàn thành giai đoạn hai, yêu cầu thực hiện mệnh lệnh ‘giẫm!’”

Mọi người nín thở nghe, vẻ mặt kinh hãi.

“Bước thứ ba, chính là khen thưởng. Phần thưởng ở đây, không phải vật chất mà là tinh thần.”

“Tinh thần?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Nếu cậu có người yêu, cậu muốn thấy người đó làm gì với cậu nhất?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“.....” Bạch Ngọc Đường im lặng, mặt có chút nóng nóng, trong lòng thầm hét đồ mèo vô lương tâm, người tôi thích nhất chính là cậu, tôi rất muốn cậu nhào vào lòng ôm tôi... Nhưng những lời này, thật sự là không thể nói ra.

“Ách... Cười với mình.” Vương Triều trả lời.

Triển Chiêu gật đầu: “Không sai, nói chính xác, là muốn người đó chú ý cậu, tỏ vẻ có thiện cảm với cậu, đúng không?”

“Đúng!” Mọi người cùng gật đầu.

“Người đi nhạc hội, đều rất thích nhạc của Nelson, bọn họ bình thường cũng rất thích ông ta, mà Nelson cũng rất biết cách lợi dụng nụ cười của mình làm phần thưởng.” Triển Chiêu nói tiếp.

“Nụ cười?” Mọi người tựa hồ có chút không hiểu.

Triển Chiêu đột nhiên quay qua nở một nụ cười thật ngọt ngào với Mã Hán, Vương Triều cùng mấy người nhân viên cảnh sát.

.....!!.....

Tất cả mọi người cùng hít một hơi khí lạnh, mắt đều nhìn thẳng, nhưng ngực lại đang la ó: “Yêu quá! Yêu quá!... Thật là quá đáng yêu...”

Triển Chiêu lập tức hỏi: “Mọi người nghĩ tôi vừa rồi đang cười với ai?”

Mọi người nhìn qua lại nhau, mặt đỏ không nói được, trong lòng nghĩ, vừa rồi chỉ lo chú ý đến nụ cười đẹp mê người, có chú ý là cười với ai đâu.

Triển Chiêu cũng không cảm thấy kỳ quái, nói tiếp: “Tôi kỳ thật chỉ cười với một khu vực chung, không hướng đến một người cụ thể, thế nhưng, trong mắt người nhìn, sẽ nghĩ tôi chính là đang cười với một mình họ, đúng không?”

Mọi người ngây ngốc gật đầu, kỳ thật, hiện giờ Triển Chiêu có nói cái gì đi nữa, mấy người này cũng sẽ ngoan ngoãn gật đầu, bị mê hoặc cho choáng hết rồi...

Bao Chứng đứng phía sau nhin cười, Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh nghiêng răng, đồ mèo ngốc, thế nào mà một chút ý thức cũng không có, sau đó liếc liếc mấy tên tay chân của mình, nghiêng trong lòng: “Mấy thằng nhóc này, dám nhìn Miêu Nhi say đắm như thế, chờ đến lúc về, ông đây ngược đãi chết hết chúng bây!”

Đáng thương ọi người, hiện vẫn còn đang chìm đắm trong nụ cười ngọt ngào của Triển Chiêu, hoàn toàn không chú ý tới Bạch Ngọc Đường ở một bên đã thẹn quá hóa giận.

Triển Chiêu tiếp tục công việc giải thích của mình: “Sân khấu của Nelson có một màn hình rất lớn, ông ta nhiều lần hướng xuống dưới khán đài cười rất tươi, sau đó giẫm chân gây tiếng động lớn, rồi lại cười với phía dưới, mà những fan của ông ta cũng cố hết sức giẫm theo.”

Bao Chứng châm thuốc: “Nói cách khác, ông ta đang làm cho những người đó quen với mệnh lệnh, thế là ám thị hoàn thành!”

“Đúng!” Triển Chiêu gật đầu, “Sau cùng, chính là ông ta thực thi kế hoạch của mình. Lúc nhạc hội kết thúc, khán giả đang chen chúc nhau, lúc này, đột nhiên tất cả các hướng đều xuất hiện hình vẽ đôi chân được in trên vé vào cửa, mà lúc này âm nhạc lại vang lên. Vì vậy, có một số người, bắt đầu cố sức giẫm đạp lên người khác — và thảm kịch xảy ra.”

Mọi người nghe xong đều thở ra một hơi, trên mặt có nét hoảng sợ, nhưng vẫn cố ngồi vững.

“Này Triệu Tước...” Bạch Ngọc Đường là người đầu tiên phản ứng.

Triển Chiêu cúi đầu, vẽ trên giấy một cái hình vừa giống hổ vừa giống vó côn trùng. Đưa mọi người xem: “Đây là cái gì?”

Mọi người chăm chú nhìn một hồi, sau đó đưa ra những kết quả khác nhau, có người nói giống bọ cánh cứng, gián, riêng Bạch Ngọc Đường kỳ quái, nói đó là một con chuột đang cười trên một con mèo.....

Triển Chiêu lườm anh một cái, nói: “Đây là ‘trắc nghiệm tâm lý Rorschach’ rất nổi tiếng. Nhìn chung, vì góc độ nhìn tranh của mọi người khác nhau, nên dẫn đến cảm nhận những hình dạng cũng khác nhau, thế nhưng, tất cả các hình dạng, đều là do bộ não phán đoán, chứ không phải do tiềm thức nhận ra,”

“Cái gì? Tiềm thức nhận ra...”

Triển Chiêu dùng một cây bút đỏ, vẽ ba vòng trên con bọ cánh cứng, mọi người lại nhìn kỹ, thấy ba chữ cái tiếng Anh: “D-A-D”

“Dad?” Mọi người nghi hoặc: “Ba?”

“Không sai!” Tay cầm bút của Triển Chiêu không ngừng gõ vào bàn, “Lúc mọi người nhìn bức tranh này, tiềm thức đã tiếp nhận thông tin dad, mà cùng lúc đó, lại nghe thấy tiếng gõ bàn không ngừng của tôi. Sau đó, khi tôi giấu bức tranh này đi.” Triển Chiêu xếp bức tranh qua một bên, lại gõ vào mặt bàn, hỏi: “Lúc mọi người nghe thấy tiếng gõ bàn, có phải trong đầu xuất hiện bức tranh hồi nãy?”

Mọi người suy nghĩ một chút, gật đầu.

Triển Chiêu cất cây bút đi: “Nói cách khác, tại thời điểm tôi gõ bàn, trong tiềm thức của mọi người đã xuất hiện khái niệm ‘dad’, chỉ là tôi không đưa ọi người yêu cầu cụ thể phải làm việc gì, vì thế... mọi người chỉ

nhận biết mà không có hành động.” Bao Chứng hút xong thuốc, trầm mặc một hồi, hỏi: “Trong tranh của Triệu Tước có cái gì?”

Triển Chiêu thở dài, lấy tranh ra: “Đây là tranh lấy từ phòng Triệu Tước.” Nói xong dùng bút đỏ khoanh vài vòng, gơ ọi người thấy, vòng bút đỏ chỉ rõ bốn mẫu tự: “K-I-L-L”.

“Kill...” Bạch Ngọc Đường hít một hơi thật sâu: “Trời ạ...”

Triển Chiêu nhíu mày: “Tôi đã kiểm tra qua toàn bộ, tất cả các bức tranh đều có, ít nhất cũng đã mấy năm.”

“Tên này thật sự là người điên!” Mã Hán vẻ mặt không tin được, “Đã thành cái dạng này mà vẫn có thể hại người?!”

“VẬY... Phải tiến hành trị liệu với nghiên cứu viên thế nào đây?” Bao Chứng vỗ nhẹ cái trán.

Triển Chiêu hơi lắc đầu: “Rất phiền phức, mấu chốt ở chỗ ta không biết Triệu Tước dùng mệnh lệnh gì! Hắn yêu cầu hành động giết, nhưng không nói cụ thể là giết người hay tự sát, hơn nữa, Triệu Tước cũng là một thiên tài trên phương diện tâm lý ám thị, thủ đoạn của hắn đương nhiên sẽ không đơn giản như bắt một con chó ngồi xuống.”

“Nói thế là sao?” Bạch Ngọc Đường không giải thích được.

“Thời gian hắn sử dụng ám thị quá dài,” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Vừa đủ, đủ để có thể làm chính mình tự đi tìm phần thưởng.”

“Tự mình tìm phần thưởng?” Tất cả mọi người há miệng.

“Miêu Nhi, treo đúng chỗ quá nha~~” Bạch Ngọc Đường vỗ trán.

Mặt Triển Chiêu có chút oan ức, nhỏ giọng nói trong lòng: “Nó vốn phức tạp từ đầu rồi

”

Bạch Ngọc Đường vội vã đỡ: “Cậu cứ tiếp tục, cứ tiếp tục, là khả năng hiểu của bọn tôi quá kém.” — Đáng yêu quá đi!!

Triển Chiêu tiếp tục nói: “Nói theo cách đơn giản, mỗi người đều có thứ gì đó mình rất muốn, phải không?”

Mọi người gật đầu.

“Một người cả ngày lẫn đêm đều nghĩ tới thứ đó, nghĩ tới thứ mình muốn nhất, vì thế hành động ám thị dần dần thâm nhập vào tư duy, biến thành một loại tồn tại nằm yên trong tiềm thức... Sau đó, để có thể có thứ mình muốn nhất, hắn sẽ dùng đến thủ đoạn này.” Triển Chiêu nói xong, nâng chén trà lên uống một ngụm, nhìn mọi người, trong mắt lóe lóe — đều nghe không hiểu hử?

Mọi người ngoan ngoãn gật đầu.

Bạch Ngọc Đường đứng lên, “Rất rõ ràng, kết lại, nếu thứ được mong muốn nhất xuất hiện, mà lại có mệnh lệnh, người bị hạ ám thị, sẽ sử dụng thủ đoạn giết người để đạt lấy thứ mình muốn.”

“Chính xác!” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường với ánh mắt nhìn cậu học trò giỏi, Bạch Ngọc Đường mắng trong lòng: “Con mèo này, rốt cuộc là giống gì a? Đáng yêu như thế ~~”

Bao Chứng gõ gõ cằm, “Nói cách khác, chúng ta muốn trị liệu ọi người, nhất định phải biết được mệnh lệnh mà Triệu Tước ra cho bọn họ, đúng không?”

“Đúng!”

“Hắn không thể nói chuyện a!” Về mặt Mã Hán phức tạp, “Không thể nói chuyện thì làm sao mà ra mệnh lệnh?”

Triển Chiêu trầm ngâm: “Tôi đã tìm qua tất cả, nhưng không có đầu mối, bất quá...”

“Bất quá cái gì?” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu do dự, tiến lên hỏi.

“Tôi nghĩ...” Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Anh hai cậu có lẽ biết...”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường cả kinh, “Cậu nói là chuyện năm đó...”

Triển Chiêu gật đầu, “Mệnh lệnh, hoặc là... ý đồ... Đầu mối duy nhất hiện tại, có khả năng lưu lại trong trí nhớ của anh hai.”

Thử nghiệm tâm lý Rorschach : là một bài kiểm tra tâm lý ghi lại sự nhận thức của đối tượng với những vết mực và sau đó phân tích những nhận thức này bằng phương pháp tâm lý học, thuật toán logic phức tạp hoặc cả hai. Một số nhà tâm lý học sử dụng bài kiểm tra này để kiểm tra tính cách và sự hoạt động của cảm xúc con người. Bài kiểm tra còn được dùng để phát hiện chứng rối loạn suy nghĩ, đặc biệt trong những trường hợp bệnh nhân lưỡng lự trong việc mô tả quá trình suy nghĩ của họ một cách cởi mở. Tên phương pháp được đặt theo người sáng lập, nhà tâm lý học người Thụy Sĩ Hermann Rorschach.

Đây là ví dụ đầu tiên trong bài test Rorschach. Bài test gồm 10 tấm card với vết mực gần như đối xứng trên nền trắng.

Ở tấm hình này, câu trả lời thường thấy nhất là dơi, bướm và sâu bướm

28. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 27

Chương 27: Bất ngờ

Sau khi mọi người họp xong, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi ra cổng lớn của trung tâm nghiên cứu.

“Miêu Nhi, giờ đi tìm anh hai tôi à?” Bạch Ngọc Đường mở cửa xe.

“Cậu biết anh hai ở chỗ nào sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừ... Cái này,” Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Theo lý thuyết thì không biết, cái này là tôi đoán...”

“Ừ!” Triển Chiêu gật đầu, quay qua nhìn anh, “Tôi cũng đoán thế.”

Cả hai cùng đồng thanh: “Nhà Công Tôn!”

Hai người chạy ô tô tới nơi ở của Công Tôn, dọc đường đi, Bạch Ngọc Đường muốn hỏi gì đó nhưng lại ngập ngừng không nói.

Triển Chiêu cũng mấy lần muốn nói gì đó nhưng lại nhịu mồm, nuốt những lời muốn nói xuống bụng.

Hai người tới khu nhà của Công Tôn, vừa ra khỏi thang máy, đã nghe thấy tiếng ồn lớn, vội vàng chạy ra thang máy, thấy Đinh Triệu Lan và Đinh Triệu Huệ đang ngồi xổm ôm đầu, cửa nhà mở toang hoang, thỉnh thoảng có nổi, bát, muôi, chậu bay ra.

“Hai người làm gì?” Bạch Ngọc Đường che cho Triển Chiêu đứng phía sau, tiến lên hỏi cặp song sinh.

“Bọn này đang canh chừng cho đại ca, a không phải, là canh cửa chứ!”

“.....” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhau, hỏi: “Anh hai ở bên trong phải không?”

Đại Đinh và Tiểu Đinh cười: “Tay của Công Tôn bất tiện, đại ca giúp anh ấy tắm.”

.....!.....

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu há mồm kinh ngạc, liền đứng dậy xông vào nhà, vừa lúc đó, Bạch Cẩm Đường người đầy bong bóng xà phòng chạy trốn ra. Mà sát theo sau, là một vật thể màu đen đen bay tới, Bạch Ngọc Đường vừa lúc đi tới cửa...

“Ầm” một tiếng..... Bạch Ngọc Đường dù sao cũng là Bạch Ngọc Đường, tay mắt lanh lẹ, thấy trước mắt có cơn ác phong bất thiện, vốn định cúi đầu né, nhưng nghĩ đến Triển Chiêu phía sau lưng, lại đưa tay lên cản, vật cứng bay tới bị anh gạt tay hất ra..... Cúi đầu nhìn: một cái chảo.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vô cùng kinh ngạc, ngẩng đầu thì thấy Công Tôn quần áo mất trật tự đứng trong phòng, trên người vẫn còn dính bong bóng xà phòng, thở phì phò, tay trái bó bột, tay phải cầm cái xẻng đào đồ ăn, tay nâng lên, chuẩn bị phi về phía cửa.

“Khoan đã!” Bạch Ngọc Đường vội vã giơ tay ngăn lại: “Đừng đánh người vô tội!”

Công Tôn nhìn rõ đứng ở cửa là Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, liền ném “hung khí” xuống đất, thở phì phò, ra sô pha ngồi.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cẩn thận bước vào phòng, “Không... không có việc gì chứ?”

Công Tôn trợn mắt trừng Bạch Cẩm Đường, hung dữ nói: “Còn dám đến gần tôi thì coi chừng tôi dìm cậu vào formalin!”

Điêu Công Tôn đang bạo phát vào phòng nghỉ ngơi, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường kéo qua Bạch Cẩm Đường, kể lại chuyện ở trung tâm nghiên cứu.

“.....” Bạch Cẩm Đường vẫn trầm mặc, chỉ đến lúc nghe Triệu Tước hạ âm thị với mọi người thì hơi nhú mồm.

“VẬY... hai đứa định thế nào?” Bạch Cẩm Đường nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trước mặt, “Muốn anh phối hợp thế nào?”

“Miêu Nhi muốn thôi miên anh.”

“Thôi miên?” Bạch Cẩm Đường ngạc nhiên, “Để nhớ lại những chuyện đã quên?”

“Vâng.” Triển Chiêu gật đầu, “Anh hai, anh không muốn?”

Bạch Cẩm Đường nhún vai cười: “Anh thật ra thì cũng không có gì, chỉ là, sợ sẽ gặp khó khăn.”

“Khó khăn?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, “Nói vậy là sao?”

Bạch Cẩm Đường chỉ vào đầu mình, nói: “Cái này không phải là nội thương, mà là ngoại thương.”

“Nghĩa là sao?” Bạch Ngọc Đường không hiểu, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu kinh ngạc: “Anh hai, anh quên mất chuyện năm đó là vì bị thương chứ không phải do tư tưởng cản trở?”

Bạch Cẩm Đường gật đầu: “Anh đã đi khám không ít bác sĩ, chỗ bị thương là khu chủ quản ký ức, sau khi bị thương, ngay cả nói chuyện cũng không nhớ, giống như trẻ con vừa mới sinh ra.”

“Miêu Nhi, có được không?” Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhú mồm suy nghĩ một chút: “Kỳ thật, ký ức của con người chia ra ký ức não bộ và ký ức cơ thể... Tôi nghĩ là muốn thử một chút.”

Bạch Cẩm Đường gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Bởi vì cần một căn phòng yên tĩnh, Triển Chiêu mượn tạm thư phòng của Công Tôn, Bạch Cẩm Đường trước khi vào phòng, đột nhiên nói: “Tiểu Chiêu a, chú thôi miên anh vậy, cũng đừng thừa lúc anh không có khả năng tự vệ mà làm chuyện kỳ quái a~~”

Bạch Ngọc Đường tức đến nổi một cước đá anh vào trong phòng.

Triển Chiêu sau đó cũng theo vào phòng, đóng cửa lại.

Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa một hồi mới đi ra ngoài.

Ở cửa, cặp song sinh đang chơi cờ nhảy, tuy kịch liệt nhưng lại không phát ra tiếng động nào, thoạt nhìn có chút buồn cười.

Bạch Ngọc Đường ra cửa, hai người ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Tôi có việc cần ra ngoài.” Bạch Ngọc Đường cúi đầu nói, “Anh hai và Miêu Nhi có chuyện quan trọng cần làm, không được để bị quấy rầy, Công Tôn cũng đang rất mệt mỏi.”

Cặp song sinh cười, vỗ vỗ vào cái vali đen bằng da bên cạnh: “Trừ khi bộ đội thiết giáp đến, còn không thì đừng ai nghĩ đến việc đi vào!”

Cười hiểu rõ, Bạch Ngọc Đường xoay người ra thang máy.

“Tiểu Bạch!” Cặp song sinh phía sau gọi anh.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, Đinh Triệu Huệ ném một vật gì đó cho anh, “Lúc cần thì dùng!”

Bắt lấy vật và nhìn, cười cười bỏ vào túi. Bạch Ngọc Đường vẫy tay với cặp song sinh, đi vào thang máy.

Bạch Ngọc Đường đi tới phòng khám tâm lý nơi giáo sư Hứa bị giết, từ xa xa vẫn còn thấy băng vàng bảo vệ giảng kín.

Đi lên lầu hai, tỉ mỉ quan sát đồ bày biện trong phòng khám. Những đồ đựng gia dụng, một cái cũng không có. Sau khi xem xong, hai hàng lông mày của Bạch Ngọc Đường càng lúc càng nhăn lại, đi ra khỏi căn nhà.

Tới quán bar bên đường, nhìn bốn phía xung quanh, thấy đối diện căn nhà là một tòa nhà, anh đi qua xem.

Đó là một khu phòng ở ba tầng, trên cánh cửa lớn đóng chặt có viết: thời gian làm việc, buổi tối 9:00 đến ngày hôm sau 5:00. Xem hình thức, đây chắc là một quán bar trái phép.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, thấy trên lầu ba có một cửa sổ nhỏ mở, bèn đưa tay gõ cửa lớn.

Mới đầu không có động tĩnh gì, vẫn gõ, chợt bên trong truyền đến âm thanh khó chịu của một người phụ nữ: “Ai vậy? Ban ngày không mở cửa!”

Bạch Ngọc Đường không để ý, tiếp tục gõ.

Một lúc sau, bên trong truyền đến tiếng dép lê lộp xộp cùng tiếng chửi bậy của người phụ nữ: “Ai vậy? Đáng ghét!”

Cửa mở một tiếng “cạch”, một người phụ nữ tuổi còn trẻ, quần áo lôi thôi, tóc mất trật tự xuất hiện ở cửa.

Sau khi ngẩng đầu nhìn rõ Bạch Ngọc Đường, người phụ nữ rõ ràng sửng sốt.

Bạch Ngọc Đường lấy thẻ chứng nhận ra: “Cảnh sát.”

“A?” Người phụ nữ cười: “Cậu là anh cảnh sát tôi thấy bên kia, cấp bậc rất cao!”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười: “Có một số việc cần hỏi cô.”

Người phụ nữ nhún vai: “Đồng nghiệp của cậu đã hỏi rồi còn gì.”

“Tôi cần hỏi những thứ bọn họ chưa hỏi.”

Người phụ nữ mở rộng cửa: “Vào uống cốc nước?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, theo cô đi vào trong.

Triển Chiêu để Bạch Cẩm Đường ngồi trên ghế dựa, thả lỏng hoàn toàn. Tuy rằng sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng Bạch Cẩm Đường vẫn không thể kiểm soát mình, điều này ngoài dự liệu của Triển Chiêu.

Kỳ thật, thôi miên là thí nghiệm tâm lý có độ khó rất cao, điều kiện tiên quyết của thôi miên chính là người bị thôi miên phải có lòng tin tuyệt đối vào người thôi miên. Mà Bạch Cẩm Đường thì tính kiểm soát rất mạnh, ý chí kiên định, chỉ số thông minh cũng rất cao, người như thế rất khó vứt bỏ cảnh giác để hoàn toàn tin tưởng người ngoài.

“Anh hai, anh thả lỏng một tí!”

“A—” Bạch Cẩm Đường gian nan không biết làm sao.

“Chúng ta bắt đầu.” Triển Chiêu hít sâu một hơi, để cảm xúc của hai người có thể dung hòa với nhau: “Anh hai, anh hiện tại đừng nghĩ gì trong đầu hết.”

Bạch Cẩm Đường cố gắng phối hợp.

“Tiếp theo, anh hãy nghe em đếm đến mười. Khi đến số mười, em sẽ bật ngón tay một cái, lúc anh nghe được tiếng bật ngón tay, hãy bắt đầu nhớ lại, không cần nhớ rõ nội dung ký ức, chỉ cần nhớ lại là tốt rồi. Bất cứ hình ảnh nào nhóang lên trong đầu, hãy cố gắng bắt lấy, sau đó, miêu tả lại ký ức, có được không?” Sau khi Bạch Cẩm Đường đồng ý, Triển Chiêu nhìn đồng hồ đeo tay, bắt đầu đếm, “1, 2.....”

Đếm đến mười, Triển Chiêu nhẹ nhàng bật ngón tay một cái.

Dưới hai mí mắt khép chặt của Bạch Cẩm Đường, nhãn cầu chậm rãi chuyển động, Triển Chiêu biết anh đang bắt đầu nhớ lại.

“Có hình ảnh xuất hiện phải không?” Thanh âm chậm chậm hỏi.

“Có...” Bạch Cẩm Đường gật đầu.

“Nhìn thấy gì?”

Thấy... lúc Ngọc Đường còn rất nhỏ, còn có Tiểu Chiêu ở đối diện.”

Triển Chiêu hiểu ngay, đây là ký ức cuối cùng trước khi bị thương, Bạch Ngọc Đường và chính mình lúc còn nhỏ... Có hy vọng!

“Hiện tại, anh có thể cảm giác thấy bản thân không, anh ở bên cạnh Ngọc Đường và Tiểu Chiêu...”

Mi mắt Bạch Cẩm Đường hơi rung động, anh đang cố gắng cảm nhận.

“Có thể...” Bạch Cẩm Đường có chút chần chừ nói.

Triển Chiêu cảm nhận được sự bất an của anh, biết tính kiểm soát của anh rất mạnh, chính nó đang giữ anh ở tình trạng nửa thanh tỉnh. Hiện tại chính là thời khắc mấu chốt.....

“Anh...” Giọng của Triển Chiêu mềm xuống, học cách Bạch Ngọc Đường lúc trước gọi Bạch Cẩm Đường, nhẹ nhàng gọi.

Cơ thể Bạch Cẩm Đường hơi run lên, mi mắt không động nữa, Triển Chiêu nắm lấy cơ hội, vội vã hỏi: “Anh vừa làm gì? Nói gì vậy?”

Nghe tiếng nói, Bạch Cẩm Đường theo bản năng làm một động tác...

Triển Chiêu lẳng lẳng nhìn...

Bạch Cẩm Đường giơ ngón trỏ lên, đặt trước môi, nhẹ nhàng phát ra một tiếng — “Xuyt—”

Bạch Ngọc Đường tạm biệt người phụ nữ tên An ở quán Bar, đi ô tô trở lại khoa tâm lý đại học C. Thông qua các giáo viên ở trường, anh tìm được những sinh viên đã từng học thạc sĩ chỗ giáo sư Hứa.

“A? Anh là anh bạn đẹp trai của tiến sĩ Triển!” Một sinh viên nữ nhận ra Bạch Ngọc Đường, vẻ mặt hưng phấn nói,

Bạch Ngọc Đường cười: “Đúng thế, tôi muốn các em kể một chút về giáo sư Hứa.”

“Giáo sư Hứa?” Mấy người sinh viên nhìn nhau, “Muốn kể gì về ông ta?”

“Kể cái gì cũng được, tính cách, cách đối xử, thói quen sinh hoạt, ông ta bị bệnh tim phải không?”

“Đúng vậy! Rất nặng nữa.” Mấy người sinh viên lú lú rú rú kể.

“Giáo sư Hứa a, tính cách rất cứng nhắc, bình thường cũng không hay nói cười.”

“Đúng vậy đúng vậy! Ông ấy không vừa mắt tiến sĩ Triển!”

“Đâu chỉ mỗi thế, ông ta thấy ai còn trẻ mà đạt được tiến sĩ thì đều nhìn không vừa mắt!”

“Yêu cầu của ông ấy cũng rất nghiêm! Còn bị bệnh sạch sẽ!”

“Đúng vậy! Tôi lần trước quên đóng cái dấu ngoặc kép, ông liền mắng tôi một trận!”

“.....”

Đám sinh viên mỗi người một câu, nói rất nhiều.

Hai hàng lông mày lúc đầu đang nhíu chặt của Bạch Ngọc Đường dần giãn ra, trên mặt xuất hiện nụ cười.

Chạy ra khỏi trường, nhảy vào xe, phóng thật nhanh về phía khu nhà của Công Tôn. Bạch Ngọc Đường hưng phấn tới nỗi muốn búng cả tay lái lên, “Miêu Nhi, chúng ta đều bị giỡn mặt rồi!”

Bạch Cẩm Đường quái lạ nhìn Triển Chiêu đang ngạc nhiên trước mặt mình: “Tiểu Chiêu, chú không sao chứ?”

Triển Chiêu đột nhiên đứng lên, đi qua đi lại: “Tại sao có thể như vậy? Làm thế nào... Bình tĩnh... chắc chắn có liên hệ...”

Bạch Cẩm Đường không dám nói gì hết, chỉ nhìn Triển Chiêu đang đi loạn vài vòng trước mặt.

“Khốn nạn!” Hiếm thấy Triển Chiêu mắng như thế, “Chúng ta đều bị giỡn mặt!”

Xoay người mở cửa chạy ra khỏi phòng, mà ngay lúc này, cửa thang máy mở, Bạch Ngọc Đường cũng vội vã vọt ra.

“Miêu Nhi!”

“Tiểu Bạch!”

Hai người thấy đối phương thì đồng thanh kêu lên.

“Tôi hiểu rồi!”

Cả hai kinh ngạc nhìn nhau một lúc.

“Cậu cũng...?”

Cùng song song gật đầu.

Dididi..... Di động của Triển Chiêu rung lên — là một dãy số không hiện tên người gọi.

Nhấc máy: “Alô... Đúng là tôi... Ông muốn thế nào?... Được!”

Cúp điện thoại, Triển Chiêu quay qua cười với Bạch Ngọc Đường: “Đoán xem là ai gọi?”

Bạch Ngọc Đường gãi cằm: “Trương Bác Nghĩa!”

“Thông minh!” Triển Chiêu xoa xoa đầu Bạch Ngọc Đường, “Hồ ly lộ đuôi rồi!”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, lấy điện thoại di động ra, “Giỡn mặt với chúng ta lâu như vậy, nếu không để cho hấn biết mặt, tôi thật xin lỗi Bạch gia liệt tổ liệt tông!”

Bấm điện thoại: “Alô! Vương Triều! Mang các anh em qua đây! Chuẩn bị thu lưới!”

29. Quyển 1 – Vụ Án I – Chương 28

Chương 28: Âm ảnh (kết thúc vụ án)

Điện thoại quả thật là Trương Bác Nghĩa gọi tới, nội dung đơn giản, chính là muốn Triển Chiêu 9 giờ sáng mai, một mình gặp mặt trên một con thuyền chở hàng đã bị bỏ hoang ở bến tàu thành phố S. Số hiệu thuyền là TX512, Trương Bác Nghĩa muốn Triển Chiêu mang theo hồ sơ mật những vụ án cũ của Triệu Tước, để làm vật trao đổi với Triệu Tước. Hấn cũng cảnh cáo Triển Chiêu, nếu mang theo cảnh sát, hấn sẽ giết Triệu Tước, nếu như vậy, hơn cả trăm nhân viên nghiên cứu ở trung tâm sẽ biến thành ác quỷ giết người.

Chín giờ sáng hôm sau, Triển Chiêu đúng hẹn, một mình xuất hiện ở bến tàu.

Đi dọc theo bến tàu, tại một chỗ cực khuất mới thấy được chiếc thuyền hàng TX512.

Triển Chiêu lên thuyền, đi xuống khoang.

Thuyền hàng bị vớt bỏ đã lâu, ca-bin cũ kỹ trên thuyền rất rộng, chất đầy cỏ khô cùng vải bố bị vớt đi... mùi mốc kết hợp với mùi dầu nhớt của máy móc cũ trên thuyền làm gay mũi dị thường.

Triển Chiêu đi vào trong ca-bin, thấy giữa ca-bin, một người mặc đồ trắng toát đang ngồi, hắn cầm một cây gậy quẹt gò đầy trên mặt đất, trên cổ là vòng hấp âm thanh cầu tạo phức tạp — đúng là Triệu Tước.

Triệu Tước ngẩng đầu thấy Triển Chiêu, hướng anh cười, rồi lại tiếp tục vẽ.

Triển Chiêu đi tới chỗ hắn, Triệu Tước ngồi trên mặt đất, nhấc tay, cầm cây gậy chỉ chỉ về phía sau Triển Chiêu. Triển Chiêu quay đầu lại thật mạnh, nhìn thấy cách ở phía sau ba bốn bước, Trương Bác Nghĩa đang đứng lúng túng, trên tay là một chiếc khăn ẩm.

Tức giận ném khăn xuống đất, Trương Bác Nghĩa trừng mắt hung dữ với Triệu Tước.

Triển Chiêu cau mày nhìn hắn: “Tôi khuyên ông tốt hơn nên ra tự thú.”

“Ít nói linh tinh, ta không thể ngồi tù! Thứ kia có mang tới không?” Trương Bác Nghĩa xòe tay.

Triển Chiêu cởi cái túi da trên tay đưa cho hắn.

Trương Bác Nghĩa nhận túi, cuống cuồng mở ra kiểm tra.

“Ông muốn những tài liệu này để làm gì?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

Trương Bác Nghĩa giật mình, cảnh giác nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đột nhiên nở nụ cười: “Ông có biết, tại sao trong tất cả những người bị quả táo rớt trúng đầu, lại chỉ có một mình Newton phát hiện ra lực hút trái đất?”

Sắc mặt Trương Bác Nghĩa bắt đầu trắng bệch.

Triển Chiêu theo dõi ánh mắt hắn, chậm rãi cử động môi, nói ra hai chữ: “Thiên— phú—!”

Phía sau bỗng nhiên có tiếng động, quay đầu lại, Triệu Tước vừa đắm trên sàn thuyền, vừa lăn ra cười, tuy không thể phát ra âm thanh, thế nhưng nhìn từ vẻ mặt và bờ vai liên tục rung động, ta có thể thấy được hắn đang cao hứng cỡ nào.

Trương Bác Nghĩa trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm Triển Chiêu: “Ngươi muốn nói gì?”

Triển Chiêu chỉ vào Triệu Tước đang cười đến gập cả người lại: “Nói đơn giản, hắn và tôi là thiên tài, ông và giáo sư Hứa là đồ ngốc.”

“Ngươi!” Trương Bác Nghĩa giận đến toàn thân run rẩy.

“Giáo sư Hứa ngu ngốc, vì thứ tôi và Triệu Tước chỉ mất hai ngày để học, ông ta thế nhưng lại mất hai mươi năm nghiên cứu!” Triển Chiêu nói tiếp, “Ông cũng ngu ngốc, vì đã bị hạ ám thị còn không biết.”

Triệu Tước ở phía sau đã bắt đầu cười lăn lộn, Trương Bác Nghĩa xanh mặt: “Ngươi... Ngươi làm thế nào biết ta trúng ám thị?”

Triển Chiêu cười: “Tôi chỉ nhìn qua những bức vẽ, hơn nữa, tôi đoán, ông muốn những tài liệu này để tìm trong đó mấu chốt để giải ám thị, phải không?”

Thấy Trương Bác Nghĩa không nói, Triển Chiêu lại tiếp tục: “Không bằng ông nên hỏi tôi một chút đi.”

“Ngươi biết?! Ngươi làm sao lại biết?”

Triển Chiêu nhún vai: “Vì tôi là thiên tài mà.”

.....Triệu Tước ở phía sau đang quỳ rạp trên mặt đất, không ngừng thở dốc, như thể đã cười đến mức nội thương rồi.

Trương Bác Nghĩa đột nhiên quăng hết đồng tài liệu xuống đất: “Ngươi cho ta là đồ ngu ngốc phải không, nghĩ ta cùng lão già Hứa Ngạn Cần giống hệt nhau, có phải không? Ta nói cho ngươi biết! Ta và hắn không giống nhau!”

Trương Bác Nghĩa đột nhiên kích động, hần lấy trong túi ra một con dao gọt trái cây nhọn hoắt, đi về phía Triển Chiêu: “Ta và hần không giống nhau! Ta...”

“Ông và hần quả thật không giống nhau.” Trương Bác Nghĩa chưa nói xong thì sau lưng có thanh âm vang lên, Bạch Ngọc Đường không biết từ bao giờ đã đứng sau hần.

Trương Bác Nghĩa vừa quay đầu lại đã bị Bạch Ngọc Đường đập một cước bay về phía sau, té vào bên cạnh Triệu Tước.

Triệu Tước nhanh chóng đứng lên, đi cách ra xa vài bước rồi lại tiếp tục ngồi xuống nhìn.

“Ông là người lái chiếc xe Honda màu đen phải không?” Bạch Ngọc Đường cười lạnh đi tới bên Triển Chiêu, nói với Trương Bác Nghĩa đang ho khan, chập vạt cổ đứng lên: “Ông lái xe là chỉ muốn theo dõi Triển Chiêu, còn người muốn cán chết là tôi, phải không?” Trương Bác Nghĩa sững sốt: “Người... làm sao lại biết?”

Bạch Ngọc Đường buồn cười: “Nói ông ngu, quả thật ông cũng không thông minh, ông theo Triển Chiêu lâu như vậy, muốn tông thì cứ tông, việc gì phải đợi tôi đi cùng mới ra tông người?” Nhìn cái khăn tay trên mặt đất: “Ông muốn bắt cậu ấy phải không?”

Triển Chiêu nghe đến đó cũng hơi chấn động.

Bạch Ngọc Đường vươn tay vuốt lại tóc Triển Chiêu, cười nói: “Có muốn biết tại sao tôi phát hiện không?”

Triển Chiêu nhìn anh, Bạch Ngọc Đường cười nhẹ: “Ngày tôi đến trường học gặp ông, ánh mắt chăm chăm ông nhìn tôi... giống như thâm cừu đại hận. Hiểu chưa, là cừu hận!”

Trương Bác Nghĩa đột nhiên cười ha hả: “Không sai... Ta ghét người... Và cả hần!” Nói, chỉ ngón tay vào Triển Chiêu, “Loại người hoàn mỹ không dính chút chàm... giống như... giống như...” Nói đến đây, trong mắt hần đột nhiên thoáng hiện một tia mờ mịt.

Triển Chiêu hơi cau mày, nghĩ thấy có chút kỳ quái.

Bạch Ngọc Đường cắt lời Trương Bác Nghĩa đang có chút điên loạn: “Ông cùng lão họ Hứa kia, đều bị người khác lợi dụng mà thôi.”

Trương Bác Nghĩa nghe đến đó, đột nhiên phẫn hận nhìn Triệu Tước: “Đều tại tên này! Cái gì mà tin vào lý thuyết ám thị, còn có thể tạo nên một vương quốc của riêng mình? Rồi còn nắm được tất cả kiến thức về tâm lý học, có thể hạ ám chỉ lên người bị bệnh tâm thần phân liệt, có thể làm thần... Thần à... Hừ... Quả thật cười chết người!”

Cảm giác khác thường trong ngực Triển Chiêu càng lúc càng mãnh liệt, bình ổn lại hô hấp một chút, nói: “Hai người thật ra cũng không phải bị Triệu Tước lợi dụng.”

“Cái gì?” Trương Bác Nghĩa ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, không tin được.

“Hai người bị hung thủ thật sự của vụ án này đứng trong bóng tối lợi dụng.” Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ lắc đầu, quay qua một căn phòng nhỏ có màn che trên khoang tàu, gọi lớn: “Ra đi, hung thủ!”

Trương Bác Nghĩa đứng ngây ngốc không biết làm sao, hần nhìn tấm màn che màu đen, rồi quay qua nhìn Bạch Ngọc Đường với ánh mắt không hiểu.

Bạch Ngọc Đường ngoáy tai: “Câu vừa rồi, bảo ông ngu, đúng là ông cũng không thông minh, ông làm thế nào biết được tài liệu những vụ án của Triệu Tước được mã hóa?”

.....!.....

Trương Bác Nghĩa rất sững sốt, sự khiếp sợ hiện rõ trong lời nói: “Không... lẽ nào...”

“Ha ha

ha ha!” Từ phía sau tấm màn, truyền đến tiếng cười của một người hơi già nua, một bóng người khom khom đi ra khỏi bóng tối.

Người nọ tay cầm súng, đi tới bên cạnh Triệu Tước, chĩa súng vào thái dương hần, ngẩng đầu nói với Bạch Ngọc Đường: “Thật không hổ là con trai của Bạch Duẫn Văn, tính sắc bén thiên phú... Hừ, còn người.” Tay

chỉ sang Triển Chiêu rồi lại chỉ sang Triệu Tước: “Giống như hồi hần còn trẻ, thông minh đến độ làm người ta chán ghét!”

“Tôn Khánh Học, cụ Tôn...” Bạch Ngọc Đường cười nhìn ông, “Suốt hai mươi năm tính toán cân nhắc kế hoạch, thật sự là âm ảnh rất dữ a!”

Tôn Khánh Học cười ha ha: “Chậm đã chậm đã, ta không nói gì hết, tại sao các người lại biết là ta?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Tôi trước hay cậu trước?”

Triển Chiêu phẩy tay: “Cậu trước.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, quay qua nhìn Tôn Khánh Học: “Ông lộ tẩy từ vụ án Trần Cảnh rồi!”

“A?” Tôn Khánh Học ngẫm lại: “Tại sao?”

Bạch Ngọc Đường nói tiếp: “Kẻ hạ ám thị cho Trần Cảnh hại Công Tôn, cùng kẻ ở phòng khám tâm lý tư kia, căn bản không phải giáo sư Hứa mà là ông. Đương nhiên, giết chết giáo sư Hứa cũng là ông! Ông muốn có người đứng ra chịu tội thay.”

Tôn Khánh Học gật đầu tán thưởng: “Toàn bộ đúng, làm thế nào người phát hiện?”

“Thói quen sinh hoạt!” Bạch Ngọc Đường nói: “Giáo sư Hứa là một người có tiền, bị bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, là người bảo thủ, mà lại còn có bệnh tim nặng.

Ông ta sẽ không thể nào ở một nơi dơ bẩn như thế, nơi mà kỹ nữ và kẻ nghiện đầu đầu cũng thấy. Tôi đã đi quán bar đối diện hỏi qua, nhà của người phụ nữ ở quán bar ấy có một ô cửa sổ đối diện với phòng khám của ông, cô ta miêu tả lại bóng lưng của bác sĩ trong phòng khám rất giống bóng lưng của ông.”

“Bóng lưng?” Tôn Khánh Học kinh ngạc.

“Không sai!” Ông mỗi ngày đều khom người, ăn mặc y như giáo sư Hứa, hơn nữa còn để ánh sáng trong phòng rất mờ, vì thế tất cả mọi người đều nhầm ông là giáo sư Hứa, duy nhất chỉ có người phụ nữ kia, cô ta nhìn bóng lưng của ông rất nhiều năm, nên mới có thể miêu tả chân thật như vậy. Cô ta nói là lưng còng, rộng mà không phải là lưng gầy... Đây là điểm khác biệt lớn nhất của ông và giáo sư Hứa.”

“Tốt... tốt.” Tôn Khánh Học khen ngợi, “Chỉ bằng một điểm mà có thể suy đoán như thế.”

“Đương nhiên không chỉ có điểm này.” Bạch Ngọc Đường nói tiếp, “Sau đó tôi nghĩ đến những người lớn tuổi có liên hệ với vụ án của Triệu Tước, mà người đó có thể tự do tiếp xúc với Triệu Tước hoặc tài liệu vụ án của hần để bắt chước cách phạm tội, vì thế, tôi đã nghĩ tới ông.”

Bạch Ngọc Đường dừng lại một chút: “Ông còn nhớ lần ông mời tôi và Miêu Nhi ăn mì không?”

Tôn Khánh Học kinh ngạc: “Ăn mì?”

Bạch Ngọc Đường nói: “Tôi ngay lúc đó đã nghĩ, một người mà nhu cầu sinh hoạt thường không gây chú ý, tại sao ở nơi làm việc lại có nhiều chén bát như vậy?”

Tôn Khánh Học trừng lớn mắt.

Bạch Ngọc Đường nói tiếp: “May mắn là tôi ở phòng khám, cũng tìm thấy rất nhiều chén bát — tôi đoán, đây có lẽ là thói quen sinh hoạt hoặc muốn giữ lại kỷ ức của nhiều năm.”

.....

“Ha ha

~~” Nghe xong lời kể của Bạch Ngọc Đường, Tôn Khánh Học cười lớn: “Giỏi! Giỏi giỏi... Thật là ghê gớm, chỉ vì mấy cái bát nhỏ...”

Bạch Ngọc Đường lại nói tiếp: “Tất cả những điểm trên, hợp thành cơ sở để nghi ngờ ông, thứ Miêu Nhi biết được, đã thật sự xác định suy đoán là đúng.”

Tôn Khánh Học hứng thú nhìn về phía Triển Chiêu: “A? Người biết được thứ gì?”

Triển Chiêu giơ tay, làm động tác “xuyt” với Tôn Khánh Học.

Tôn Khánh Học hoảng sợ.

Triển Chiêu nói: “Ông mặc dù có tư liệu vụ án của Triệu Tước năm đó, cũng có cả những kiến thức sơ bộ về tâm lý học, nhưng nói gì đi nữa, ông cũng chỉ là một bản sao cầu thả theo người khác mà thôi.”

“Cái gì?”

Triển Chiêu cười: “Sau khi Trần Cảnh giết Ngô Hạo, lại cố tình làm động tác này với Tần Gia Kỳ, mục đích là để sự chú ý của mọi người chuyển qua Triệu Tước. Tôi đã xem qua tài liệu ghi chép về Triệu Tước, hẳn thỉnh thoảng vẫn làm động tác này. Trong mắt người bình thường, đây chỉ là một động tác ra hiệu hoặc một thói quen, nhưng trên thực tế, đây là mệnh lệnh mà Triệu Tước ban ra. Người bị ám thị, chỉ cần thấy động tác này, sẽ hoàn thành mệnh lệnh của hắn, năm đó, Bạch Cẩm Đường có lẽ vì động tác này mà phát hiện ra sự bất thường của Triệu Tước.”

Vẻ tươi cười trên mặt Tôn Khánh Học biến mất, thay vào đó là âm trầm đầy lạnh ý: “Hóa ra là thế a~~ Chính xác, Hứa Ngạn Cần và Trương Bác Nghĩa đều không thể biết những điều này, chỉ có ta có quyền tiếp xúc với tài liệu mật mới biết được.”

“Mà sau này, Trương Bác Nghĩa gọi điện tới, yêu cầu đổi tài liệu mật lấy Triệu Tước, chính là bằng chứng việc ông mới là kẻ đứng sau tất cả!” Triển Chiêu nói.

Bạch Ngọc Đường gật đầu phụ họa: “Có lẽ ngày đó, ông cố ý gọi Trương Bác Nghĩa tới phòng khám, nói cho hắn chuyện về tài liệu mật, và cũng theo đó, Trần Cảnh tình cờ đụng phải hắn, như vậy, hoàn hảo mà đem tội lỗi đổ hết lên đầu Trương Bác Nghĩa và Hứa Ngạn Cần.”

“Ha ha~~ Ha ha ha.....” Tôn Khánh Học cất tiếng cười to, “Thật sự là... suy luận hoàn hảo... Ha ha.....”

Bạch Ngọc Đường nhìn Tôn Khánh Học đang điên cuồng cười: “Ông vì sao lại muốn hại nhiều người như vậy? Công Tôn và ông căn bản là không có ân oán gì hết!”

“Bởi vì ta ghét những kẻ như thế!” Tôn Khánh Học đột nhiên điên cuồng hét lên: “Ta căm ghét các người! Ba người, Bao Chứng, và cả người!” Tay chỉ vào Triển Chiêu: “Đồ thiên tài chết tiệt! Đồ hoàn hảo chết tiệt! Chúng bây giống như thiên thần vậy, tất cả người trong thế giới này đều là phong nền cho các người!”

Tôn Khánh Học mắng chửi liên tục, Triển Chiêu chú ý tới Triệu Tước, hắn đột nhiên nở nụ cười, cảm giác bất thường càng lúc càng mạnh.

“Đặc biệt là người!” Tôn Khánh Học đẩy Triệu Tước, chìa súng vào hắn, “Người... Duẫn Văn và Bao Chứng đều nuông chiều người, đem người làm như thiên thần, ta chỉ là một người trông coi tài liệu, làm thế nào chịu được một đám sao sáng như các người ở cùng một chỗ, công dụng duy nhất của ta là nấu mì cho các người!... Thế nhưng, người có nhớ lúc đó người đã cười nhạo ta thế nào không? Người nói ta hoàn toàn không có tài năng, người nói ta không thể nghiên cứu tâm lý học... Người nói ta cả đời cũng không thể trở thành thiên thần... Chết tiệt, tất cả các người... đồ thiên thần chết tiệt...”

Tôn Khánh Học càng nói càng kích động, Triển Chiêu đột nhiên giật mình, hướng về phía trước hô to: “Không được!”

Nụ cười của Triệu Tước càng tươi hơn.

Trương Bác Nghĩa đột nhiên cầm dao xông thẳng về phía Tôn Khánh Học, hung dữ vung một phát... Máu bắn tung tóe khắp nơi.

Tôn Khánh Học bưng lấy cổ đang không ngừng bắn ra máu, chậm rãi ngã xuống đất, hắn nằm giữa vũng máu, nhìn chằm chằm Triệu Tước ở một bên đang cười đến ngả tới ngả lui, rồi sau đó từ từ dừng hô hấp.

“Buông dao xuống!” Bạch Ngọc Đường hô to một tiếng, thế nhưng Trương Bác Nghĩa đã không chút do dự, cầm dao tự cắt cổ mình.

Nhìn hai cổ thi thể nằm giữa vũng máu, Bạch Ngọc Đường đứng ngốc trệ không kịp phản ứng, Triển Chiêu vô lực cười khổ: “Cây Vân Môn...”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, không hiểu gì hết.

Triển Chiêu hít một hơi thật sâu, nhìn Triệu Tước: “Trong ngôn ngữ các loài hoa, Vân Môn tượng trưng cho thiên liêng, vĩnh hằng... Làm người ta liên tưởng đến đôi cánh thuần trắng...”

Bạch Ngọc Đường kinh hãi: “Mệnh lệnh là ‘thiên thần’?!”

Triển Chiêu gật đầu: “Đúng thế, Trương Bác Nghĩa bình thường cũng hay thấy cây Vân Môn, mà trong cuộc sống của hắn, vì những nghiên cứu của giáo sư Hứa, chắc chắn sẽ hay gặp từ như ‘thiên thần’... Mà người bị ám thị, sẽ không tự ra mệnh lệnh, thậm chí trong tiềm thức còn sợ hãi mệnh lệnh... Vì thế, Trương Bác Nghĩa mới hai lần không dùng từ ‘thiên thần’!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Tước: “Đây là ám thị của hắn? Tất cả đều nằm trong kế hoạch sao?”

Vẻ mặt Triển Chiêu phức tạp, anh chậm rãi nói với Triệu Tước: “Chú cố ý thay đổi nét vẽ trong tranh, làm cho bút pháp càng lúc càng cấp bách, như vậy sẽ làm cho phản ứng của Trương Bác Nghĩa với mệnh lệnh sẽ thêm mạnh mẽ... tâm tình của Tôn Khánh Học cũng càng lúc càng kích động, mệnh lệnh đưa ra cũng sẽ dồn dập hơn... Triệu Tước, chú thật sự là thiên tài, sau cùng, người thắng vẫn là chú...”

Triệu Tước đứng xa xa nghiêng đầu cười, nhìn Triển Chiêu, trong mắt tràn đầy yêu thương, hắn đi tới cạnh Tôn Khánh Học, lục lọi trong túi áo một hồi, đột nhiên lấy ra một cái bật lửa...

.....!.....

Bạch Ngọc Đường chấn động, cảm giác mạnh mẽ một mùi gay mũi truyền từ khoang thuyền ra, nhìn tấm màn che phía sau Triệu Tước, những thùng nhiên liệu chất đống ở đó...

“Miêu Nhi!”

Bạch Ngọc Đường bất chấp tất cả, kéo Triển Chiêu chạy ra khỏi khoang thuyền.

Triệu Tước chậm rãi châm bật lửa, cúi xuống mặt đất— trong nháy mắt, ngọn lửa bùng hực bốc lên.

Triển Chiêu bất giác để Bạch Ngọc Đường kéo mình ra ngoài, mắt nhưng vẫn cố nhìn Triệu Tước, chỉ thấy hắn hơi cười cười, tay giơ lên.

“Xuýt

”

Tiếng nổ vang lên long trời lở đất.

Bạch Ngọc Đường liều lĩnh bảo vệ Triển Chiêu, nhảy ra khỏi thuyền xuống nước, vụ nổ làm dòng nước đánh hai người ra xa.

Thời gian tựa như thật lâu sau, Triển Chiêu cảm giác thân thể ngừng bị đẩy, trong hỗn loạn cái gì cũng không nhớ, chỉ biết rằng mình phải nắm lấy tay người bên cạnh, chết cũng không buông ra.

Bạch Ngọc Đường bám vào một con thuyền cao su nhỏ, cố hết sức kéo Triển Chiêu lên thuyền.

“Khụ...” Vừa lên thuyền, Bạch Ngọc Đường liền ngã quỵ, không nhúc nhích.

“Tiểu Bạch?” Triển Chiêu kinh ngạc phát hiện sự bất thường của Bạch Ngọc Đường, liền đẩy đẩy anh, không có phản ứng...

“Ngọc Đường... Ngọc Đường, cậu đừng làm tôi sợ...” Lại dùng tay đẩy, nhưng một chút phản ứng cũng không có.

Đưa ngón tay đang run rẩy lên, tìm hơi thở..... không có.....

“Không... Không... Ngọc Đường... Dậy đi...” Đầu Triển Chiêu bất giác trống rỗng, kinh hoàng nhìn Bạch Ngọc Đường nằm không nhúc nhích trước mặt, trong chớp mắt, ký ức như nước lũ tràn về, tất cả đều là Bạch Ngọc Đường, lúc còn bé thường tranh đồ chơi với nhau, rồi còn cãi nhau, lúc đi ngủ thì giành đồ ngủ... cùng nhau cười... và cả nụ hôn...

Ngón tay ấm áp chạm vào hai gò má, chỉ thấy trước mắt, cái kẻ đáng lẽ ra đã chết toi giờ lại đang tròn mắt nhìn mình, áy náy nói: “Miêu Nhi, đừng khóc nữa, tôi chỉ đùa cậu thôi...”

“.....” Triển Chiêu ngây ngốc sững sốt một lúc mới phát hiện, mặt mình đã đầy nước mắt, còn Bạch Ngọc Đường thì đang giúp mình lau nước mắt.

“Cậu... Cậu! Đồ hỗn đản! Đồ chuột chết! Cậu...”

Những chữ kể tiếp, Triển Chiêu không nói được, vì Bạch Ngọc Đường đã xoay người áp anh ở dưới thân, hôn một cách mạnh mẽ.

“Miêu Nhi... Cậu không dễ dàng thoát khỏi tôi đâu!” Giúp Triển Chiêu lau khô nước mắt, Bạch Ngọc Đường thâm tình nhìn người đang nằm dưới.

Triển Chiêu nhìn thẳng vào mắt anh, chậm rãi nói: “Ngọc Đường...”

“Hử?”

“Bóp” một đấm.

“A!”

“Cậu là đồ chuột chết!”

“Đồ mèo chết!”

“Cả đời đừng hòng nghĩ đến việc đụng tôi!”

“Cứ đụng!”

“Đã bảo không được đụng!”

“Thế thì càng muốn hôn!”

“Đồ chuột chết! Ừ...”

.....

Nửa giờ sau, Bạch Cẩm Đường cùng mọi người tìm được chiếc thuyền cao su nhỏ, trên đó có hai người toàn thân ướt đẫm, vừa ôm nhau run cầm cập vừa cãi vã ỏm tỏi.

Bạch Ngọc Đường lấy từ trong túi ra chiếc hộp vuông màu đen, ném trả lại cho Đinh Triệu Huệ: “Dùng rất tốt a!”

“Cái gì vậy?” Triển Chiêu hỏi.

“Thiết bị định vị vệ tinh.”

Bạch Cẩm Đường thở dài: “Nếu không có cái này, thật đúng là không tìm được hai đứa.”

Cặp song sinh cười: “Trong bất cứ tình huống nào, đề phòng sẽ tránh được nạn!”

.....

Tiếng còi cảnh sát dần dần đi xa, sự yên lặng lại quay về với bến tàu, trên mặt biển yên ả, có một tấm hình trôi theo gợn nước, trong ảnh là bốn người thanh niên, tất cả đều đang cười rất tươi...

Đêm xuống, trên một con thuyền đánh cá, người đánh cá cầm một tấm chăn đưa ột người trông rất suy yếu: “Anh không sao chứ?”

“Không... sao...” Thanh âm có chút khàn khàn.

“Uống chút nước ấm cho nóng người.”

“Cám... ơn...”

“Được rồi, anh tên gì?”

Ngón tay thon dài đặt trước môi, nhẹ nhàng phát ra một chữ: “Xuyt—”

30. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 1

Vụ án thứ 2 : Trại huấn luyện sát thủ

Chương 1: Dạ Tiệc

Cơn mê ngủ ở trong tôi đứt quãng

Tri giác phục hồi sau tiếng sét vang

Như một người bị thức bằng sức mạnh.

Đảo cặp mắt vừa được nghỉ, nhìn quanh

Tôi đứng thẳng và mắt nhìn chăm chú

Cố hiểu ra nơi đang ở của mình.

Hai chúng tôi đang đứng trên bờ vực

Thung lũng thăm sâu ở dưới bàn chân

Nơi có vô vàn tiếng kêu khủng khiếp.

Vực thăm sâu, vực mờ mịt, đen ngòm

Tôi chăm chú nhìn xuống sâu tận đáy

Nhưng tất cả đều mờ mịt, tối đen.

> – Tầng địa ngục thứ nhất

Đột nhiên bị đánh thức bởi tiếng khóc và tiếng la hét, mở mắt ra, trong bóng tối mù mịt, những thanh âm đáng sợ đã biến mất không chút dấu vết.

Thở phào một cái, rồi giường đứng dậy, từng cơn chóng mặt kéo tới.

Lảo đảo đi tới cửa sổ, hai tay kéo mở tấm rèm nặng nề qua một bên... Ánh mặt trời thật chói mắt.

Mở cửa sổ, một luồng không khí trong sạch và lạnh lẽo tràn vào, xua tan cái ẩm mốc lớn vồn trong phòng.

Xoa thái dương đang ê ẩm, xoay người nhìn vách tường trắng nhạt, những vết máu loang lổ đã khô lại, dưới ánh nắng mặt trời trở nên rực rỡ như hoa... Quả nhiên, cho dù là những thứ khó coi đến mấy, được ánh mặt trời chiếu vào đều có thể trở thành thứ thanh khiết thánh thiện.

Cầm lấy chai rượu mạnh, ngồi trước cửa sổ, ngơ ngẩn nhìn ánh mặt trời, mãi cho đến lúc mặt trời ngã về phía tây, những tia sáng trắng biến thành màu cam, màu cũng từ từ đậm dần...

Quay đầu lại, nhìn những đốm máu trong ánh trời chiều, chúng như lấy lại được sự sinh động như lúc chảy trong lòng ngực... cuộn cuộn lao nhanh về phía trước, trông thật xinh đẹp.

Trời bắt đầu xẩm tối, rượu cũng bắt đầu thấy đầy.

Di

~Màn hình máy tính đột nhiên bật lên, một phong thư bay vào.

Cứng nhắc đứng dậy, đi tới trước máy tính, vươn bàn tay đang run rẩy cầm lấy chuột, click mở.

Chỉ có những chữ ngắn ngủi:

Đã đến giờ rồi, hãy đánh thức ác ma dậy! Từ giờ trở đi, ngươi không còn là người nữa!

Triển Chiêu vội vã chạy từ hội trường thành phố S ra, “Xong rồi, xong rồi! Bị muộn rồi!!”

Anh vừa mới nghe một buổi diễn thuyết rất quan trọng, người diễn thuyết là tiến sĩ Wilson Brown, nhà tâm lý học nổi tiếng thế giới, còn đề tài là “Rối loạn nhân cách con người”.

Tiến sĩ Wilson không hổ là người có uy tín trong lĩnh vực này, toàn bộ buổi diễn thuyết rất tuyệt vời, Triển Chiêu ngồi nghe mê mẩn đến độ quên mất một chuyện quan trọng — đêm nay, anh phải đi dự dạ tiệc chiêu đãi buổi ra mắt của tập đoàn Bạch gia.

Thời gian khai tiệc là 7 giờ tối, hiện tại đã là 6 giờ rưỡi, anh ngay cả đồ cũng chưa thay, “Chết rồi — Bạch gia đại ca chắc chắn muốn óánh người!”

“Tiến sĩ Triển!”

Triển Chiêu trong lòng đang nóng như lửa đốt thì bị người gọi lại, ngẩng đầu, thấy một người đang tươi cười đi tới, đó là một thanh niên mặc bộ vest được ủi phẳng phiu, tướng mạo có chút lạnh bạc, mũi ưng, lông mi dài, cằm nhọn, da rất trắng, lộ ra một vẻ chẳng tử tế gì cho lắm — không biết là ai.

Triển Chiêu có hơi chút ngẩn người, người thanh niên cười: “Thực sự là tiến sĩ Triển – Triển Chiêu? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu!”

Lễ độ vươn tay ra: “Tôi là Bàn Dục.”

“A– Chào cậu.” Triển Chiêu cũng chìa tay ra đáp lại, nghĩ nghĩ, hình như đã nghe qua tên này ở đâu, nhưng mà sao lại không nhận ra... Bỏ đi!

Vốn định mau đi ra chỗ khác, ai ngờ Bàn Dục lại chặn lại, nói: “Tôi lần trước có nghe buổi tọa đàm ‘Nguyên nhân gây ra sự đa nhân cách ở con người’ của anh, rất đặc sắc!”

“Quá khen quá khen...” Triển Chiêu đang cực sốt ruột, “Chết chắc rồi, tự nhiên gặp phải cục ngu bì đường...”

Còn đang muốn bước đi thì Bàn Dục lại nói: “Anh cũng tới nghe diễn thuyết của tiến sĩ Wilson sao?”

Triển Chiêu nghĩ trong lòng: “Nói vớ vẩn, không thì tôi đến đây làm trò gì? Người này đang kiếm có loanh quanh!”

Đang muốn nói với hắn “Tôi đang vội” thì phía sau truyền đến tiếng còi ô tô, quay đầu lại...

Một chiếc xe thể thao màu bạc trông cực khoa trương đang đậu bên lề đường, Bạch Ngọc Đường thò đầu ra hét: “Miêu Nhi!”

“Thật ngại, tôi đang vội, lần sau sẽ nói chuyện tiếp.” Triển Chiêu vội vàng trốn Bàn Dục đang nhẩy mình, chạy vọt ra xe.

“Có biết mấy giờ rồi không? Anh hai đã muốn nổi bão rồi đó!” Bạch Ngọc Đường đợi anh mở cửa xe, ném ột bộ vest màu chàm.

“Tôi quên mất thời gian, cậu thế nào mà giờ cũng tới?” Triển Chiêu đóng cửa xe, cởi áo khoác, mặc bộ vest vào.

“Thấy đồ của cậu còn nằm trong cục, biết ngay là cậu đã quên.” Bạch Ngọc Đường đưa tay kéo lại cổ áo, “Phải biết cách mặc áo chứ.”

Triển Chiêu liếc mắt nhìn anh, một bộ vest thuần trắng, cà-vạt màu bạc, toàn bộ toát lên vẻ công tử nhà giàu xuất sắc, trắng đến độ không còn gì có thể trắng hơn... Con chuột này, tính cách và tướng mạo khác hẳn nhau!

Hai người vội vã chạy tới khách sạn năm sao hàng nhất của thành phố S thì đã gần 7 giờ.

Trước cửa đậu đầy xe hơi xa hoa có rèm che cửa sổ, thảm đỏ trải dài đường vào, hai bên vây đầy nhà báo, khiến cho cả con đường như ngập trong ánh sao.

Hai người xuống xe, chọn một con đường nhỏ tương đối vắng vẻ, ít người để ý mà chui vào.

“Tại sao lại biến thành thế này?” Triển Chiêu nhíu mắt thương thức, “Rốt cuộc công ty của anh hai là gì a?”

“Hình như là kinh doanh khách sạn.” Bạch Ngọc Đường nhúc nhích đầu nhìn xung quanh, “Từ chỗ này vào được không ta?”

“A

~” Cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng kêu cao vút của các cô, các chị.

Bạch Ngọc Đường theo phản xạ, tay sờ vào súng, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên “đại lộ danh vọng”, một người nước ngoài tóc vàng mặc bộ vest màu đen đi qua.

“Ai thế?” Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu bên cạnh.

“Ồm...” Triển Chiêu lắc đầu, có chút lo lắng nhìn đám sinh vật thuộc giống cái đang hét muốn bể cổ.

“Jon King, một ngôi sao Hollywood nổi tiếng.” Phía sau có người đỡ lời, giọng nói giống như đúc mà ăn nhíp cũng không chê vào đâu được.

“Đại Đình, Tiểu Đình?” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, thấy cặp song sinh đứng ở phía sau, vẻ mặt như anh cả nhìn em nhỏ.

“Sớm đoán chắc hai người sẽ tới muộn!” Cặp song sinh nhún nhún vai, “Đi thôi, đại ca kêu bọn này ra đón hai người vào cửa sau!”

.....

Đi theo sau cặp song sinh, “Anh hai mở khách sạn thôi phải không? Làm gì mà mời ngôi sao tới làm gì?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

Đại Đình, Tiểu Đình quay đầu lại, thương hại thở dài: “Ai

Tập đoàn Bạch Thị chủ yếu kinh doanh trong lĩnh vực khách sạn, nhà hàng cùng điện ảnh và truyền hình giải trí, hôm nay lại có lễ ký hợp đồng với công ty điện ảnh truyền hình, Jon King kia chính là diễn viên hợp đồng của Bạch Thị đó.” (tập đoàn Bạch Thị = Tập đoàn thuộc nhà họ Bạch chứ không phải tên là “Bạch Thị”)

“A

” Bạch Ngọc Đường gật đầu, đổi lấy hai cái trợn mắt của cặp song sinh: “Lão đại tốt xấu gì cũng là anh hai cậu, làm sao mà anh hai mình làm gì cũng không biết là thế nào?”

“Hóa ra anh hai không phải là mafia nha?” Triển Chiêu chạy lên nói với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vội vã bịt miệng anh lại: “Đồ mèo chết, muốn giết tôi à?!” Sau đó, lén lút nhìn nhanh bốn phía.

“Diễn viên kia rất nổi tiếng sao?” Triển Chiêu tò mò hỏi cặp song sinh, “Tại sao đến giờ không nghe nói qua anh ta?”

Cặp song sinh nhấn nút thang máy lên tầng cao nhất, liếc mắt nhìn hai người: “Hai cậu bình thường không xem TV hay tạp chí sao?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, ngửa mặt nhìn trời...

Cửa thang máy mở tại tầng đang mở dạ tiệc, trong đại sảnh chật ních những nhân vật nổi tiếng trong trang phục lộng lẫy, tuy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chẳng biết ai, nhưng nhìn là biết đây toàn là người nổi tiếng... Ai cũng sáng chói a...

Bốn người ra khỏi thang máy làm cho không ít người chú ý, bên ngoài Bạch Ngọc Đường tương tự với Bạch Cẩm Đường cũng hai ba phần, thành ra làm nổi lên một trận xì xào nhỏ nhỏ.

Bị nhìn như vậy nên cảm thấy không thoải mái, Bạch Ngọc Đường quay sang hỏi cặp song sinh: “Anh hai đâu, tôi cùng Miêu Nhi qua chào một tiếng rồi về.”

Triển Chiêu biết Bạch Ngọc Đường ghét nhất là loại xã giao với giao tiếp kiểu này, cũng liền gật đầu theo, tối nay anh còn muốn đọc hết cuốn sách, bận rộn quá nha!

“Dám à?!” Bên người vang lên một câu hung dữ, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu theo bản năng rút cổ lại, quay đầu, thấy Bạch Cẩm Đường không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh.

Bạch Cẩm Đường đêm nay mặc một bộ vest màu đen đẹp đẽ. Thật hoàn mỹ nha! Thật quý phái nha! Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng thở dài trong lòng: “Thấy chưa? Đây mới là kim cương thật hiệu “Vương Lão Ngũ” a! Kim cương của kim cương đó!” (Vương = vua, Lão Ngũ = Bạch gia đời thứ 5)

Lúc này bên người “Vương Lão Ngũ” đang kẻ sát một mỹ nhân có thân hình nóng bỏng, tay cầm ly rượu, tò mò nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

“Hai đứa đứng đây cho tới lúc tiệc tàn cho anh!” Bạch Cẩm Đường trừng mắt.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không dám cãi lời, ngoan ngoãn gật đầu.

“Ai là em trai của anh?” Mỹ nhân bên cạnh đột nhiên đặt câu hỏi.

“Cả hai đứa.” Bạch Cẩm Đường tung một câu không mấy hòa nhã, xoay người đi chào hỏi những vị khách khác, mắt thỉnh thoảng mắt tự chủ liếc về một góc của phòng khách.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nháy mắt mấy cái, ý nói: “Anh hai làm sao vậy? Tâm tình không tốt a?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nhìn cặp song sinh bên cạnh chờ câu trả lời.

Đình Triệu Huệ và Đình Triệu Lan hướng qua phía mà Bạch Cẩm Đường vừa nhìn, trề trề môi, ý bảo hai người tự nhìn đi.

Nhìn qua góc đấy, thấy Công Tôn tay cầm ly rượu, ưu nhã ngồi trên sô-pha, đang trò chuyện cùng một cô gái mặc trang phục đoan trang, khuôn mặt lúc nào cũng sầm sầm, giờ đang nở nụ cười dịu dàng.

“Sao Công Tôn cũng tới?” Bạch Ngọc Đường giật mình hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhú mày lắc đầu: “Rõ ràng tôi thấy anh ấy xé nát thiệp mời trong WC nha.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu: “Đúng nha, còn nói cái gì mà có chết cũng không tham dự cái loại tiệc tùng của nhà giàu mới nổi...”

Đại Đình và Tiểu Đình cùng hít một hơi, nhìn Bạch Cẩm Đường phía trước âm thầm quay người lại: “Anh ấy nói vậy thật à?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tự giác ngậm miệng lại.

“Ai da, Miêu Nhi, có muốn uống gì không?”

“Được đấy... Tôi cũng hơi khát rồi.”

..... Hai người cố gắng lái đề tài sang chỗ khác.

Bạch Cẩm Đường đen mặt, xoay người đi chào đoàn người trong đại sảnh.

Đình Triệu Lan nhỏ giọng nói: “Công Tôn bị Bao Cục trưởng bán.”

“Là sao?” Triển Bạch hai người không hiểu.

“Bởi vì lão đại tặng cho Cục cảnh sát của hai người nguyên bộ thiết bị kiểm nghiệm pháp y tốt và tiên tiến nhất, lại còn cả bộ điều hòa nhiệt độ thông minh nữa, điều kiện chính là Bao Cục trưởng phải Công Tôn đem nay đến dự tiệc.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, thầm nghĩ: “Ê tiện nha! Ê tiện nha!”

“Nhưng mà!” Đình Triệu Huệ nói một cách thần bí, “Công Tôn lại trò chuyện với cô gái kia rất ăn ý.”

“Hơn nữa!” Triệu Lan bổ sung, “Hai người họ hình như biết nhau đã lâu, nhưng nhiều năm không gặp mặt.”

Hai người liếc nhau, lắc đầu, kết luận: “Đi trộm gà còn mất nắm gạo.”

.....

“Cô ấy tên Phương Tĩnh.” Vị mỹ nhân bên cạnh đột nhiên chen vào, “Là người quản lý tài sản của tôi, nghe nói cô ấy và vị tiên sinh tên Công Tôn kia là bạn học.”

“A

” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng giương mắt liếc Bạch Cẩm Đường, thấy anh lại tiếp tục nhìn về phía góc nào đó.....

“Đây là lần liếc mắt thứ 23 trong đêm nay rồi đấy.” Vị mỹ nhân cầm ly rượu, xoay người rời đi.

Đại Đình và Tiểu Đình lại bắt đầu: “Cô nàng tên Trần Giai Di, cũng là diễn viên ký hợp đồng, vóc người tốt nhỉ?”

Lúc này, số khách quý đến dạ tiệc cũng đã gần đủ, Triển Chiêu kinh ngạc phát hiện, tiến sĩ Wilson diễn thuyết chiều nay ở hội trường cũng có mặt ở đây. Ông ta đang nói chuyện cùng ngôi sao Jon.

Wilson cũng phát hiện ra Triển Chiêu, lập tức nhiệt tình gật đầu chào anh.

Do tôn trọng bậc trên cùng địa vị trong học thuật, Triển Chiêu cũng chủ động đi lên bắt tay chào hỏi, Bạch Ngọc Đường tuy mờ mịt nhưng vẫn đi theo.

“A! Triển, thật vui được gặp lại cậu!” Wilson mặc dù đã gần sáu mươi tuổi, nhưng vẫn có sự niềm nở và hoạt bát điển hình của người Mỹ, hiển nhiên ông rất thích Triển Chiêu, nên bắt tay thật mạnh, mặt mày cười hớn hở.

Triển Chiêu đang muốn nói thì trên trán của tiến sĩ Wilson, đột nhiên xuất hiện một chấm đỏ...

.....!.....

“Nguy hiểm!” Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh là người đầu tiên phản ứng khi chấm đỏ xuất hiện, anh đẩy mạnh Wilson qua một bên.

Cùng lúc đó, trên vai của người đứng sau Wilson xuất hiện lỗ máu, máu đỏ tuôn ra không ngừng, người nọ thống khổ hét thảm một tiếng rồi bưng vai ngã xuống đất.

“A a

” Đại sảnh tiệc lập tức một trận rối loạn, các vị khách nữ kinh hoàng thét lên, đoàn người xô đẩy nhau chạy trốn.

Bạch Ngọc Đường lại nhìn thấy chấm đỏ ma quái bò lên trán Jon trong chớp mắt, đáng tiếc anh lại đang đứng cách Jon quá xa...

“Nằm sấp xuống!” Triệu Huệ từ bên cạnh lao ra, kéo Jon xuống.

“Bụp” một tiếng, trên thảm xuất hiện một lỗ đen ngòm bốc khói.

“Núp sát vào tường!” Bạch Ngọc Đường hét to, xoay người rút súng.

Bên ngoài sân thượng, trong màn đêm tối đen, xuất hiện một chấm đỏ sắc nét, lập lòe trên đỉnh tòa cao ốc đối diện, nhìn ước chừng, có lẽ khoảng cách hơn 50 mét...

Giơ súng nhắm vào điểm đỏ, sau đó nâng họng súng lên 45 độ.

Súng nổ “đoàng”... tiếng viên đạn xuyên thủng thủy tinh truyền đến, sau mấy giây, một cây súng bắn tia rớt xuống từ nóc tòa cao ốc đối diện, cây súng rớt xuống đất rồi nảy lên, vỡ tan tành.....

Thần Khúc (La divina media) là trường ca của nhà thơ Ý thời Trung cổ Dante Alighieri (1265-1321), là một trong số những nhà thơ kiệt xuất nhất của nước Ý và thế giới. Thần Khúc gồm 100 khổ thơ với 14.226 câu thơ, được chia làm ba phần, mỗi phần bao gồm 33 khổ thơ: Địa ngục (Inferno), Luyện ngục (Purgatorio) và Thiên đường (Paradiso). Tác phẩm được xếp vào hàng những bản trường ca vĩ đại nhất của nền văn học thế giới.

Bài thơ được viết sử dụng ngôi thứ nhất: tôi, kể lại cuộc du hành của Dante qua ba thế giới bên kia, diễn ra tại thời điểm Ba ngày lễ Phục sinh thiêng liêng mùa xuân năm 1300. Nhà thơ La Mã Virgil dẫn ông đi

qua Hỏa Ngục và Luyện Ngục; trong khi nàng Beatrice, người phụ nữ mà Dante coi là lý tưởng, dẫn ông qua Thiên đường. Beatrice là người phụ nữ thành Florence, người mà ông biết đến từ thời thơ ấu, và mang lòng ái mộ.

Thần khúc Dante tay cầm bản Thần khúc, bên cạnh là cổng vào Địa ngục, bảy tầng Núi Luyện Ngục, và thành phố Florence, với thiên cầu Địa Đàng phía trên, trong bức họa của Michelino

Tầng địa ngục thứ nhất

Ở đây có những người chưa được rửa tội và những người vô thần nhưng có đức hạnh, tức những người không phạm tội lỗi gì, nhưng không nhìn nhận Jesus là chúa của mình. Họ tuy không bị dọa dẫm, nhưng cũng không được lên Thiên đường, vì không được gần Chúa trời, không có hy vọng được cứu rỗi.

Bên ngoài tầng địa ngục thứ nhất, tất cả những người có tội phải bị xét xử bởi vua Minos, người phán quyết mỗi linh hồn xuống một tầng địa ngục sâu hơn bằng cách cuộn đuôi của mình bằng số lần tương ứng. Các tầng địa ngục sâu hơn được kết cấu dựa theo ý niệm của Aristote về đức hạnh và sự đồi bại, nên có thể chia ra làm tội không kiềm chế dục vọng, bạo lực và lừa gạt. Tội không kiềm chế dục vọng – yếu đuối trong việc kiểm soát ham muốn và đòi hỏi tự nhiên – là tội nhẹ nhất.

Tranh khắc của Gustave Doré Khổ 5, dòng 4: vua Minos phán xử các linh hồn.

31. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 2

Chương 2: Vụ Án Bản Tỉa

Cây súng vừa rơi xuống đất, Triển Chiêu đã vọt đến ban công, hạ rèm che xuống. Một số vị khách đứng cảm cũng làm theo, tất cả rèm cửa của phòng tiệc đều được hạ xuống, cả phòng tiệc liền trở thành một phòng kín.

Bạch Ngọc Đường xoay người chạy vào thang máy và nói với mấy vị khách đang hoảng sợ: “Gọi cảnh sát! Trước khi cảnh sát tới, đừng ai rời khỏi chỗ này, hiện tại ở trong đây sẽ an toàn hơn!”

Ngay lúc cửa thang máy khép lại, Triển Chiêu cũng chạy vọt vào.

“Miêu Nhi, cậu theo làm gì?” Bạch Ngọc Đường một tay cầm súng, một tay kéo chiếc cà vạt vướng víu khỏi cổ, nhét đại vào túi quần.

“Tôi cũng muốn đi!” Triển Chiêu cũng rút súng ra. Từ lúc Bạch Ngọc Đường cho anh khẩu Remington này, anh vẫn thường mang theo người.

Bạch Ngọc Đường buồn cười, nháy mắt nhìn Triển Chiêu: “Miêu Nhi, thế thì phải cẩn thận nha, đừng bắn trúng tôi cũng đừng bắn trúng mình a!”

Giận!!

“Đồ chuột bạch! Tôi phải cho cậu một phát!” Triển Chiêu bực tức, nâng súng ngắm.

Bạch Ngọc Đường vội vã nắm tay anh, “Ngoan nào, Miêu Nhi. Tôi mà bị thương thì sau này cậu sẽ thế nào đây?”

“Cậu chết đi!” Triển Chiêu nhấc chân muốn đá, Bạch Ngọc Đường lắc mình tránh thoát, lúc này, thang máy “đình” một tiếng mở cửa.

Hai người lập tức rút lại dáng tươi cười, nhanh chóng chạy về phía tòa cao ốc đối diện.

Tất cả mọi người trong phòng tiệc bị sự việc vừa xảy ra dọa cho sợ ngây người.

Người đàn ông vô phúc bị trúng đạn lạc đang đau khổ nằm trên mặt đất, Đinh Triệu Huệ ngồi xuống đỡ ông ta dậy, còn Triệu Lan thì dùng tay ấn vào vết thương đang rỉ máu, người đàn ông đau đến độ hét lớn.

“Chịu khó một chút!” Triệu Huệ an ủi ông ta, xoay qua nhìn Bạch Cẩm Đường mặt mày đang không tốt, đứng một bên.

Bạch Cẩm Đường gật đầu với hân, Triệu Huệ liền lấy di động ra báo cảnh sát.

Đột nhiên, Jon sợ hãi kêu lên: “Tiến sĩ...”

Sự chú ý của mọi người liền lập tức được dời đi, tiến sĩ Wilson đang bưng ngực, sau đó co giật, té trên mặt đất.

“Tiến sĩ... A!” Jon run rẩy ngã ngồi ngay bên cạnh, “Ông ấy... Ông ấy không thở! Không thở.....”

“Bình tĩnh một chút, chỉ là một cơn nhồi máu cơ tim bất ngờ!” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, Công Tôn đi tới bên cạnh tiến sĩ Wilson, “Đỡ ông ấy nằm thẳng lại.”

Có lẽ sự bình tĩnh lạnh lùng của Công Tôn đã làm bớt căng thẳng, một vài vị khách nhanh chóng đỡ ông lão nằm xuống.

Công Tôn cởi áo của Wilson ra, nói với mọi người: “Hai người ở lại đây nâng chân ông ấy lên, những người khác lui ra, ông ta cần không khí thông thoáng.”

Mọi người lập tức nghe theo.

Cúi đầu, đặt tai trên ngực Wilson, Công Tôn chăm chú lắng nghe, sau đó đứng dậy, lần tìm vị trí tim của ông ta. Sau khi tìm được vị trí, bàn tay trái đặt trên ngực ông, tay phải nắm lại, đặt trên tay trái, cố gắng ấn một cách nhịp nhàng.

“Khụ.....” Tiến sĩ Wilson run thật mạnh một chút, sau đó ho khan và thở dồn dập. Công Tôn bắt đầu tìm trong túi áo của tiến sĩ, sau đó nhanh chóng lấy ra một cái chai nhỏ đựng những viên thuốc dạng bao con nhộng. Nhìn nhãn hiệu của chai, Công Tôn lấy một viên, mở lớp vỏ ngoài, cúi đầu nói với Wilson: “Mở miệng ra, nhả lưỡi lên.”

Ý thức của Wilson đã khôi phục được một chút nên mở miệng ra.

Công Tôn giữ lấy hàm ông, cẩn thận đổ thuốc vào dưới lưỡi, sau đó thở phào nói: “Ngậm lại.”

Wilson ngậm thuốc, nằm nhắm mắt,

Công Tôn cởi nút tay áo của ông, tay trái bắt mạch, tay phải giơ đồng hồ lên xem.

Nửa giờ sau, Wilson có chuyển biến tốt đẹp rất rõ ràng. Ông cảm kích nhìn Công Tôn, Công Tôn cũng chỉ lạnh lùng nói với ông: “Nằm yên đừng nhúc nhích.”

Nói rồi đứng lên, đi thẳng qua chỗ khác mà không quay đầu lại.

Mọi người trong đại sảnh đều thở phào nhẹ nhõm, bầu không khí căng thẳng lúc đầu giờ đã vơi đi không ít.

Bạch Cẩm Đường đứng xa xa, hai mắt nhìn chăm chú từng động tác của Công Tôn, một giây cũng không rời.

Công Tôn cảm giác được ánh mắt của anh, cũng hung tợn trừng lại.

Bạch Cẩm Đường đột nhiên mỉm cười uống một ngụm rượu, môi chậm rãi chạm vào miệng của ly thủy tinh trong suốt, chất lỏng màu vàng chảy chậm chậm vào miệng...

Công Tôn mắng to trong lòng: “Đồ lưu manh!”, anh thật sự bái phục Bạch Cẩm Đường, có mỗi một động tác đơn giản như thế mà cũng làm cho thành “hạ lưu” được.

Bạch Cẩm Đường nhìn chằm chằm Công Tôn xoay mặt đi cùng hai lỗ tai hơi hồng hồng, trong bụng mắng to một câu, “Mẹ nó, sao lại gọi cảm thế này!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vọt lên tầng cao nhất, thấy cửa lên sân thượng đang khép hờ, gió đêm thổi qua khe cửa phát ra những tiếng u u.

Hai người một trái một phải tiến đến gần cánh cửa.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Bạch Ngọc Đường xông ra trước, Triển Chiêu theo sát phía sau.

Sân thượng ban đêm lạnh như băng, ngay tại hàng rào bảo hộ đối diện với khách sạn, có một người nằm sấp.

Hai người nhìn nhau, lập tức chạy đến chỗ đó.

Người đó đã chết, máu chảy từ lỗ đen ngòm nơi con mắt trái cùng những mảnh thủy tinh li ti vương vãi trên mặt đất, quả nhiên một phát súng vừa rồi của Bạch Ngọc Đường đã xuyên thẳng qua ống ngắm hồng ngoại.

Cho dù đêm tối om, bốn phía không có ánh sáng, Triển Chiêu vẫn có thể thấy tên “sát thủ” này vẫn còn rất trẻ, nhiều nhất chỉ hai mươi tuổi, thật không tin được.

Lúc này, toàn thân Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy căng thẳng, anh cảnh giác nhìn chằm chằm vào cửa dẫn lên sân thượng.

Triển Chiêu rất quen thuộc với những động tác hay làm theo thói quen của Bạch Ngọc Đường. Mỗi khi anh phát hiện có nguy hiểm, sẽ giống hệt như bây giờ, toàn thân đều căng lên, giống như con báo chờ đúng thời cơ sẽ nhảy xổ ra cắn con mồi.

Triển Chiêu bất giác cũng căng thẳng theo, Bạch Ngọc Đường khoát tay với anh, ý bảo đợi một chút, đừng sốt ruột, rồi kéo anh chạy ra nắp đằng sau một cái ống lòi lên ở một góc sân thượng.

Trong màn đêm, cặp mắt nhìn chăm chú cửa sân thượng của Bạch Ngọc Đường tựa như lóe lên ánh sáng, có cảnh giác, có hưng phấn... Đột nhiên nhớ lại ngày đó trong nhà giam, Tần Gia Kỳ đã gọi Bạch Ngọc Đường là thầy trừ tà.

Chính xác! Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh, sẽ chẳng có gì đáng sợ nữa. Triển Chiêu giờ mới hiểu được tại sao mình lại lớn gan như vậy, bởi vì người kia chưa bao giờ ỉnh nếm thử cái gọi là sợ hãi.

Trong lúc miên man suy nghĩ, có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên nơi cửa, ai lúc này còn lên sân thượng? Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều chăm chú nhìn cánh cửa.

Đi cùng tiếng bước chân, ánh sáng từ đèn pin cũng quét tới, hai người lập tức ngừng thở.

“Ai... Ai ở trên đó?” Giọng nói tựa hồ có chút run rẩy.

Lúc này người nọ đang băng ngang sân thượng.

Một bảo vệ mặc đồng phục màu đen, một tay cầm đèn pin, một tay cầm súng... Cảnh sát?

“Ai... Ai ở đó?” Ánh đèn pin của cậu cảnh sát quét tới thì thể nằm chết bên hàng rào, giọng nói càng run thêm, vừa run lẩy bẩy vừa tiến tới...

“Mẹ ời

” Sau khi thấy khuôn mặt đầy máu của người chết, cậu cảnh sát kinh sợ thét lên, ngã ngồi xuống mặt đất.

Bạch Ngọc Đường thấy liền cau mày, mắng ra tiếng: “Vô dụng.”

“Ai... Ai đó?” Cậu cảnh sát nghe được tiếng động lạ, hoảng sợ giơ súng ngắm thẳng về phía đường ống.

“Đừng nổ súng, chúng tôi là cảnh sát.” Triển Chiêu thấy vẻ mặt bức mình của Bạch Ngọc Đường, liền quay qua hô to với cậu cảnh sát.

“Cảnh... Cảnh sát? Các người... có gì chứng minh?” Cậu cảnh sát vừa run vừa hỏi.

Bạch Ngọc Đường đứng dậy, ngông nghênh đi thẳng về phía cậu.

“Không... không được tới gần, không... không là tôi sẽ nổ súng...” Cậu cảnh sát nhỏ hoảng loạn chĩa súng vào Bạch Ngọc Đường, vừa cảnh cáo vừa lui về phía sau.

Đáng tiếc là Bạch Ngọc Đường không thèm để ý cậu, cứ tiếp tục đi tới.

“Tôi... Tôi sẽ nổ súng đấy...” Cậu cảnh sát nhỏ nắm chặt súng, bóp cò; nhưng có cỗ thế nào cò súng cũng bất động.

“A—” Đau đến mức phải hét lên, súng trong tay đã bị Bạch Ngọc Đường đoạt đi.

Mở khẩu súng lục ra, nhìn băng đạn vẫn còn nguyên sáu viên. Bạch Ngọc Đường lấy thẻ chứng nhận cảnh sát ở túi áo ngoài của cậu nhóc, mở ra xem nhân tiện đối chiếu một chút, ngoại trừ vẻ mặt hơi có chút cường điệu thì mọi thứ khác đều không có vấn đề.

“Bạch Trì?” Mắt phức tạp nhìn tên cậu nhóc, này là con cái nhà ai sinh đây, sao lại có họ này mà đặt??

“Vâng...”

Triển Chiêu chạy tới chỗ hai người, lấy thẻ cảnh sát ra cho cậu nhóc xem: “Cậu đừng sợ, bọn tôi cũng là cảnh sát.”

Bạch Trì ngơ ngác nhìn chăm chú thẻ cảnh sát của Triển Chiêu, kinh ngạc đến há mồm, một câu cũng không nói được.

Bạch Ngọc Đường hỏi cậu: “Cậu tại sao lại lên đây?”

“Ách...” Bạch Trì xấu hổ cúi đầu, “Tôi... Tôi ngày hôm nay là lần đầu tiên đi tuần tra trên phố...”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng gật đầu tỏ ý đã hiểu — quả nhiên.

“Vừa rồi... đi ở bên dưới, nghe được tiếng súng, còn có cả một khẩu súng rơi xuống... Vì thế mới chạy lên xem.” Mặt Bạch Trì có chút hồng hồng, giương mắt nhìn Triển Chiêu: “Trên thẻ cảnh sát của anh... Các anh là S.C.I.?”

Triển Chiêu dịu dàng cười với cậu: “Tôi là Triển Chiêu, cậu ta là Bạch Ngọc Đường.”

Khuôn mặt Bạch Trì lập tức đỏ bừng, há miệng kinh hãi nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường: “Anh... Anh là Bạch... Đội... Đội trưởng?”

Bạch Ngọc Đường buồn cười nhìn cậu nhóc, trả thẻ cảnh sát vào lại trong túi cậu, giơ súng lên hỏi: “Có biết vì sao lúc này cò súng không bóp được không?”

“Ách...” Bạch Trì hoang mang lắc đầu.

Lấy hết đạn ra, Bạch Ngọc Đường đem khẩu súng trống không trả lại cho Bạch Trì, cười lạnh nói: “Lần sau nhớ mở chốt an toàn!”

.....

Bầu không khí trong đại sảnh tiệc ngưng trọng dị thường, Đinh Triệu Huệ và Đinh Triệu Lan đang chiếu cố người bị thương, đội xe cấp cứu tới.

Mọi người nín thở ở trong căn phòng kín mít, mỗi giây trôi qua đều dài dằng dặc không gì sánh được.

Bạch Cẩm Đường đi tới cạnh Công Tôn, đang muốn nói gì đó thì có người tới phá.

“Bạch tổng, ngày hôm nay thật sự là rất xấu.”

Quay đầu lại, thấy một ông già hơn năm mươi trông phúc hậu, mang theo mấy người trẻ tuổi mặc vest đi giày da, đang đứng trước mặt mình.

“Đã làm Bằng tổng bị sợ hãi.” Bạch Cẩm Đường lễ phép tạ lỗi với lão nhân kia, nhưng trong lời nói rõ ràng là không có ý tứ xin lỗi. Người trước mắt chính là Bằng Cát, sự nghiệp của dòng họ chủ yếu là mở câu lạc bộ đêm, ở thành phố S, ông ta là một ông chủ đất rất có tiếng. Bạch Cẩm Đường đã làm điều tra từ lâu, đối với lão này cũng không có cái gì hảo cảm.

“Ha hã, Bạch thị vừa mới khai trương đã bị chuyện xấu thế này, có khi nào đây là điềm báo trước không? Xem ra thành phố S không phải là đất lành cho ông chủ Bạch a.” Bằng Cát có vài phần đắc ý, quay lại nhìn mọi người phía sau nói: “Các vị, tôi xin cáo từ trước, ở đây rất không an toàn.”

Đoàn người thoáng có chút nhấp nhúm, có mấy người cũng muốn rời đi theo.

Bằng Cát thỏa mãn xoay người, vừa định đi thì đột nhiên đứng lại. Ánh mắt lão dừng ở Công Tôn đang bình tĩnh ngồi ở sô pha, lão thân mật hỏi: “Cậu không đi sao? Có muốn đi cùng tôi không?”

Vốn là, Bàng Cát nghĩ Công Tôn vừa bình tĩnh cứu tiến sĩ Wilson, hành động của anh sẽ có ảnh hưởng tới mọi người hơn. Chỉ cần anh đi, rất nhiều người ở đây sẽ đi theo! Hơn nữa, quan hệ giữa Công Tôn và Bạch Ngọc Đường hình như không tốt.

Công Tôn ngẩng đầu khinh thường liếc Bàng Cát, thở dài, thản nhiên nói: “Như vậy sao được.” Vừa nói vừa nhìn lướt qua Trần Giai Di và Phương Tĩnh cũng đang yên ổn ngồi uống rượu bên cạnh, “Những người phụ nữ ở đây đều dũng cảm giữ bình tĩnh, thân là đàn ông, thế nào lại sợ đến mức cấp đuôi chạy trước?”

“Phụt...” Cặp song sinh đang tức đến mức muốn chém người, nhịn không được liền bật cười, những vị khách khác ở đây, đặc biệt là đàn ông, cũng đều ưỡn ngực lên, trở nên bình tĩnh hơn.

Mà lúc này, dưới lầu cũng truyền đến tiếng còi hú của xe cảnh sát.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mang tiểu cảnh sát Bạch Trì ra khỏi tòa cao ốc, vừa lúc gặp Ngải Hổ cùng mọi người trong đội trọng án vội vã chạy tới.

“Đội trưởng!” Ngải Hổ rút cuộc vẫn không sửa được cách xưng hô với Bạch Ngọc Đường, vừa thấy liền chạy ngay đến bên cạnh.

“Trên lầu thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi tình hình buổi tiệc.

“Người bị thương và người có bệnh tim đã lên xe cấp cứu, những vị khách khác sau khi ghi tên đã ra về.” Ngải Hổ nói, “May mắn, không có ai chết.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày gật đầu: “Người chết trên sân thượng ấy.”

“Được rồi, hung khí tìm được không?” Triển Chiêu hỏi.

“Tôi nghĩ là cái này.” Ngải Hổ nghiêm túc lên, một cảnh sát bên cạnh đưa lên khẩu súng bắn tỉa bị rơi vỡ nát.

“Barrett M82A1 Bạch Ngọc Đường cảm thấy đầu hơi đau, đây là súng bắn tỉa được sử dụng rất rộng rãi, nhưng nó cũng không phải là loại dễ mua.

“Vụ án này chắc chuyển qua cho S.C.I. quá.” Ngải Hổ đột nhiên nói.

“Cái gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt.

Ngải Hổ lắc đầu: “Đây là lần bắn ám sát thứ tư trong tháng này rồi.”

.....

Màn đêm im ắng đã tới, bóng đêm len lỏi vào từng góc, sợ hãi không chỗ trốn.

Đứng ở trên đỉnh cái thành phố này, phóng mắt nhìn, cảm giác đô thị rực rỡ ánh sáng giống như một cỗ máy khổng lồ, chuyển động không bao giờ ngừng nghỉ.

Di

Màn hình máy tính lần thứ hai bật lên, một lá thư bay vào.

“Làm cho tội ác phơi bày ngoài đồng hoang, làm cho thứ xấu xí không còn chỗ nào để ẩn trốn, làm cho những tên đạo đức giả bị ổi ném lưới hái của quỷ dữ.”

Tắt màn hình, giang rộng hai tay, tận hưởng sự im lặng, tự mình trở thành một thứ tồn tại đặc biệt, tiếng cười tràn ngập bầu trời đêm.

Gió địa ngục không yên nghỉ bao giờ

Cuốn âm hồn vào cơn điên của nó

Rồi gió xoay vần, hành hạ, đập, va.

Khi những hồn đến lối đi đất lở

Thì bỗng ồn lên những tiếng khóc than

Ồn lên mọi lời thánh thần báng bổ.

> – Tầng địa ngục thứ hai

Tầng địa ngục thứ hai

Những người bị chi phối bởi tham muốn bị trừng phạt ở đây: họ là những kẻ đầu tiên thực sự bị trừng phạt tại Hỏa ngục. Linh hồn của họ bị một trận bão dữ dội cuốn đi cuốn lại, không hy vọng được ngưng nghỉ. Đây là biểu tượng sức mạnh của ham muốn, nó lôi kéo con người một cách không cần thiết, không vì lý do chính đáng nào.

Barrett M82A1

32. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 3

Chương 3: Sinh Viên

Những người dự dạ tiệc sau khi khai tên với cảnh sát liền rời đi. Công Tôn day day chỗ giữa hai lông mày, rời khỏi phòng khách, đi hướng thang máy.

Nhìn thang máy chật ních như hộp cá mòi, Công Tôn cảm thấy dạ dày lộn một cái, lắc đầu, quyết định đi thang bộ xuống dưới.

Đẩy cánh cửa dẫn ra cầu thang bộ, vừa định xuống dưới... Đột nhiên, một cánh tay thò ra tóm lại.

Công Tôn ngay cả thét lên cũng không kịp đã bị kéo vào một ngách vắng không người thấy ở hành lang.

Ngẩng đầu, thấy Bạch Cẩm Đường đang cười cười đứng trước mặt.

“Cậu... Ừ...”

Bạch Cẩm Đường không nói gì, áp Công Tôn trên tường, cúi đầu hôn điên cuồng.

.....

Công Tôn giơ tay đẩy nhưng đẩy không ra, giấy dựa cũng không có kết quả, cuối cùng, chỉ còn cách cắn thật mạnh vào môi Bạch Cẩm Đường.

“Ss...” Bạch Cẩm Đường bị đau giật mình, rớt cuộc ngẩng đầu, rời khỏi miệng Công Tôn. Liếm môi dưới bị cắn đến mức bật máu, cười hì hì, cúi đầu nhìn chăm chú Công Tôn vừa bị mình hôn đến mức thở dốc.

Công Tôn ngẩng đầu trừng anh: “Cậu rốt cuộc muốn gì?”

Bạch Cẩm Đường nhún nhún vai: “Ài, anh vừa giúp tôi một việc lớn, tôi đang suy nghĩ phải cảm ơn anh như thế nào, thôi thì...” Nói đến đây, thân mật thì thâm vào tai Công Tôn: “Tôi lấy thân để báo đáp là tốt nhất.”

Công Tôn ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào mắt Bạch Cẩm Đường một lúc, nhẹ nhàng nói: “Tốt.”

Bạch Cẩm Đường hơi sững sốt, lại cúi xuống muốn hôn, không ngờ đột nhiên có hàn quang lóe lên trước mắt, theo bản năng giơ tay nắm lấy cổ tay Công Tôn đang vung lên... Một con dao mỏng sáng loáng.

“Này này

” Bạch Cẩm Đường một tay giữ chặt tay Công Tôn, một tay cố gắng khống chế không cho Công Tôn giấy dựa, “Anh làm gì mà hờ một tí là rút dao ra vậy?”

“Cậu không phải muốn lấy cơ thể để cảm tạ tôi sao?” Công Tôn tàn nhẫn nói, “Vừa đúng lúc, tôi đã sớm muốn thử giải phẫu cơ thể sống đó!”

“Ha ha

” Bạch Cẩm Đường chỉ cười trừ, “Anh có biết, tôi thích nhất chính là bộ dáng này của anh!” Nói xong lại cúi xuống hôn.

“Ừ... Khốn nạn! Tôi phải làm thịt cậu... Ừ...”

“Tùy anh tùy anh, nếu anh muốn, cả cái mạng này đưa cho anh cũng không thành vấn đề”

“Ai muốn... Tay không được sờ lung tung...”

“Nơi này có phòng riêng cho tổng thống, cứ ở lại đi, đừng về!”

“Cậu... Chết đi... A...”

.....

.....

.....

Ở một góc cầu thang, Đinh Triệu Huệ lấy khăn tay đưa cho Đinh Triệu Lan: “Này! Lau nước dãi đi...”

Đinh Triệu Lan cầm lấy, lau hết nước dãi lại đưa trở lại: “Trả này! Lau máu mũi đi...”

“Nói đi nói lại, lão đại thật đúng là...”

“Lưu manh a

”

“Tôi sẽ đưa anh về.” Ôm lấy Công Tôn bị hôn cho không còn sức chống cự, chỉ có thể im lặng trừng mắt, Bạch Cẩm Đường nhẹ nhàng nói.

“Ai muốn cậu đưa về?!” Công Tôn lấy lại nhịp thở, hung bạo đẩy Bạch Cẩm Đường ra, xoay người muốn chạy.

“Không sao, dù gì cũng tiện đường mà.” Bạch Cẩm Đường kéo Công Tôn đi về hướng ngược lại, “Bên này có thang máy riêng này.”

Mãi đến lúc bị Bạch Cẩm Đường tha xuống dưới lầu, nhét vào ô tô, Công Tôn mới bắt màn hỏi, “Cái gì mà bảo tiện đường?”

Nhìn Bạch Cẩm Đường cắm chìa khóa vào cánh cửa gian phòng ngay kế bên, Công Tôn kinh hãi há mồm.

Vẫn chưa kịp thốt ra lời nào thì cặp song sinh họ Đinh không biết từ đâu chui ra theo, rút chìa khóa cắm vào cánh cửa kế bên của cánh cửa đó.

Tức giận...

“Người... mấy người...”

Bạch Cẩm Đường đẩy Công Tôn đang đứng ngạc nhiên vào trong phòng, đóng cửa lại. Ngẩng đầu, nhìn sang ô cửa sổ lớn đang đóng chặt rèm.

“Trông như mấy ngày nay anh đều ở lại cục cảnh sát phải không?” Kéo Công Tôn đến trước cửa sổ, vươn tay kéo rèm qua một bên, đập vào mắt là cảnh đêm rực rỡ ánh đèn.

Công Tôn đứng ngẩn người nhìn tòa cao ốc cũ kỹ đối diện, lúc trước vẫn còn tối om om, giờ đang được tu bổ lại để trở thành một ngọn đèn lồng lấy.

“Khu vực này rất có tiềm năng khai thác, tôi đã mua trọn, chỗ kia...” Vừa nói vừa chỉ vào ô cửa sổ vốn từng khiến người ta phải sờn gai ốc, “Văn phòng của chủ tịch tập đoàn Bạch thị.”

“.....” Công Tôn có chút không tự nhiên, “Cậu, không cần phải...”

“Chắc chắc chắc...” Bạch Cẩm Đường chìa ngón tay chỉ qua chỉ lại giữa hai chỗ. “Góc nhìn của chỗ đây rất tốt, anh thấy tôi mà tôi cũng thấy được anh. Như vậy mỗi buổi tối, anh đều có thể yên tâm ngủ ngon.”

.....

Công Tôn quay đầu lại nhìn anh, lần đầu tiên có chút tin tưởng, sau đó lại nghe Bạch Cẩm Đường bổ sung: “Được rồi, tôi vừa mở trên tường một lối thông giữa hai phòng.”

Nhìn theo hướng chỉ, Công Tôn phát hiện, trên bức tường vốn ban đầu nhẵn nhụi, bỗng nhiên xuất hiện một cánh cửa lớn, phòng của hai người — thông với nhau.

.....

“Bạch Cẩm Đường! Cậu cút ra ngoài cho tôi! Đồ biến thái!!”

“Anh lần đầu tiên gọi tên tôi à!”

“Cậu..... A! Làm gì vậy? Bỏ tôi xuống!”

“Chúng ta vào phòng bàn bạc cụ thể một chút việc lấy thân báo đáp chứ.....”

“Cút! Cút ra ngoài cho tôi!”

.....

Đêm đấy, Bạch Cẩm Đường nằm trần trọc, lật qua lật lại trên giường. Công Tôn sau khi ném anh ra ngoài thì dùng tử trong nhà bịt cánh cửa kia lại, “Ai

” Lần thở dài thứ 30 trong đêm nay — người này, sao lại khó chiều như vậy?

Sáng sớm hôm sau, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tinh thần sáng láng, vừa bước vào S.C.I. đã bị Bao Chứng quắc vào văn phòng cục trưởng.

“Thấy sao?” Bao Chứng đem một tập tài liệu ném cho hai người.

Mở ra nhìn, quả nhiên là vụ án mạng tối hôm qua, cùng với cả giấy tờ của vụ giết người bằng súng bắn tía từ trước tới giờ.

“Không giống với sát thủ chuyên nghiệp.” Bạch Ngọc Đường lật qua lật lại tập giấy, “Thủ đoạn không quá chuyên nghiệp!”

Bao Chứng gật đầu: “Đấy mới là vấn đề làm chúng ta lo lắng!”

Triển Chiêu nhíu mày nhìn tư liệu: “Sát thủ ngày hôm qua là sinh viên Đại học M? Tề Lỗ, cậu ta vừa tròn hai mươi?”

Bao Chứng tiếp tục gật đầu: “Vụ án này có chút kỳ quái, tiến sĩ Wilson và Jon đều là những nhân vật nước ngoài nổi tiếng, vụ này thu hút sự quan tâm của dư luận rất cao, nội trong nửa tháng, hai cậu phải phá được án cho tôi!”

Bạch Ngọc Đường vò đầu: “Bao Cục trưởng, chú cho thời gian gì mà keo vậy?”

Triển Chiêu ở bên cạnh cũng phụ họa: “Đúng đó.”

Bao Chứng buồn cười nhìn hai người: “Hai đứa nhóc các cậu, đừng có kẻ xướng người họa trước mặt tôi, nửa tháng phá án, trễ một ngày, cọ WC một năm!”

Mọi người trong S.C.I. thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu bất mãn đùng đùng đi ra.

“Mã Hán!”

“Sếp?”

Mã Hán thấy vẻ mặt Bạch Ngọc Đường không tốt, lập tức ngoan ngoãn chạy lại nghe lệnh.

“Dem bốn người trong tổ kỹ thuật đến hiện trường khám xét.”

“Rõ!”

“Vương Triều, Trương Long, đi điều tra lý lịch của những người bị hại, cả ông tiến sĩ gì đó và ngôi sao gì gì kia luôn.”

“Rõ!”

“Từ Khánh, đi điều tra súng từ đâu tới!”

“Rõ!”

“Trong nửa tháng phải phá án cho tôi!”

“Hở??”

Bạch Ngọc Đường nhìn đám cấp dưới của mình, cười ha hả nói: “Trễ một ngày, cọ WC một năm!”

Mọi người vội chạy như chim chóc tản đi...

Triển Chiêu liếc mắt nhìn con chuột đang giận cá chém cấp dưới, lầm bầm: “Hừ, tiểu nhân đắc chí!”

Bạch Ngọc Đường liếc anh: “Mèo chết, lầm bầm gì?”

“Chúng ta làm gì đây?” Triển Chiêu nghiêng đầu hỏi.

“Haizz...” Thở dài, Bạch Ngọc Đường cầm tài liệu trên bàn, “Đi đến đại học M, điều tra người tên Tề Lỗi kia.”

Đại học M là đại học tư hạng ba, cách cư xử và ăn mặc của sinh viên chỗ này hoàn toàn khác với đại học C. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi vào phòng làm việc của trường luật — đúng thế, Tề Lỗi là sinh viên khoa luật.

Cổ Trịnh Nham là một thầy giáo khoảng ba mươi tuổi, ông là chủ nhiệm lớp luật ban 2 khóa 4 của Tề Lỗi.

Ông nhiệt tình tiếp đón Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, theo như lời của ông nói về Tề Lỗi, đó là một sinh viên không thể sống tập thể, trọ trong ký túc xá nửa năm thì ra ngoài thuê phòng ở.

“Tại sao lại ra ngoài? Cậu ta có bất hòa với người trong ký túc xá sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đúng...” Cổ Trịnh Nham do dự một chút, nói: “Tề Lỗi bị bệnh, không thể ở chung với bạn cùng khoa.”

“Bệnh gì?”

“..... Mộng du.....”

“Mộng du?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu kinh ngạc nhìn nhau.

“Có thể nói cụ thể hơn được không?” Triển Chiêu cảm thấy hứng thú liền hỏi.

“Dĩ nhiên rồi.” Thầy giáo Cổ gật đầu, “Tề Lỗi đã từng nhiều lần, nửa đêm vùng dậy tấn công bạn cùng phòng, cậu ta có khi còn phóng hỏa, đánh người... Có một lần nghiêm trọng nhất, thiếu chút nữa thì cậu ta đã chết ngộp trên giường mình.”

“Làm sao mọi người biết cậu ta bị mộng du?” Triển Chiêu cau mày.

Thầy Cổ thở dài: “Tề Lỗi bình thường không thích giao tiếp, nhưng cách cư xử thì ôn hòa, theo lời bạn cùng phòng, cậu ta lúc tấn công người vào buổi tối, dường như biến thành một người khác, hung hãn dị thường... Hơn nữa, sau đó Tề Lỗi hoàn toàn không nhớ được chuyện gì đã xảy ra.”

Triển Chiêu cúi đầu không nói, tựa như lại xuất thần, Bạch Ngọc Đường tiếp tục hỏi thầy Cổ thêm mấy vấn đề, trong khoảng thời gian đó, Triển Chiêu chỉ im lặng, cau mày trầm tư.

Sau khi kết thúc các câu hỏi, Triển Chiêu rốt cuộc nói: “Chỗ ở của cậu ta, thầy có biết không?”

“A, trong sổ địa chỉ liên lạc có ghi lại, để tôi lấy cho hai người.”

Cổ Trịnh Nham lấy giấy bút ra viết, vừa viết vừa nói: “Chi tiết cụ thể, hai người có thể đi hỏi những sinh viên trong ban nhạc, bọn họ chắc là biết rõ nhất.”

“Ban nhạc?”

“Tề Lỗi rất có thiên phú trong khoản âm nhạc, chơi guitar bass rất khá, cậu ta cùng một số sinh viên trường khác lập ban nhạc tên “Điểm sôi”, ở trong trường này, ban nhạc cũng khá nổi tiếng, hình như nghe nói gần đây có hãng thu âm nào đó muốn ký hợp đồng phát hành đĩa nhạc với họ.”

“Chúng tôi có thể tìm thành viên ban nhạc ở đâu?”

“À, ở phòng sinh hoạt chung của trường, lầu ba của tòa nhà màu đỏ kia.”

Cổ Trịnh Nham nhìn đồng hồ: “Chiều nào bọn họ cũng tới luyện tập, hai người vào trong tòa nhà là có thể nghe thấy tiếng nhạc.”

Hai người ra khỏi ký túc xá trường. Triển Chiêu mù đường, lòng vòng ba lần mới mò tới được khu nhà gì đó dành cho sinh hoạt chung.

Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ: “Miêu Nhi, mười hai giờ rồi, giờ đến cũng không tiện, đi ăn gì đã rồi tiếp tục.”

..... Triển Chiêu nghe Bạch Ngọc Đường nhắc mới nhớ, cảm giác bao tử đang kêu ục ục.

“Ăn gì bây giờ?” Vừa rồi lòng vòng ba vòng, Triển Chiêu đã muốn chóng mặt, Bạch Ngọc Đường đành kéo anh đi về hướng cổng trường.

“Đi đâu thế?”

“Lúc mới vào, tôi có thấy bên cạnh trường có một quán ăn rất giống quán Nhật Bản.”

“Quán ăn Nhật Bản?” Triển Chiêu vừa nghe liền háng hái, “SUSHI! SUSHI! Tôi muốn ăn cá cuộn.”

“Được, được, có cá cuộn.”

“Cá sardine cuộn!”

“Ừ ừ, có cá sardine cuộn.”

“Cả cá hồi nữa!”

“Ừ, cá hồi.”

“Cá điêu sống!”

“Sao toàn là cá, cậu là mèo thật à?”

“Wasabi!”

“Không được ăn mù-tạc!”

“Tại sao?”

“Người có dạ dày kém không được ăn!”

“Hứ!”

Hai người đi vào quán ăn Nhật gần trường.

“Được rồi, Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường tìm một bàn tương đối yên tĩnh ngồi xuống, “Vừa rồi trông cậu xuất thần, có phải đã phát hiện ra cái gì?”

Triển Chiêu ngồi xuống ghế đối diện anh, cầm lấy thực đơn gọi món, “Tôi vẫn chưa chắc chắn, chỉ là nghi ngờ.”

“Nghi ngờ cái gì?”

“Ừm...”

“Nói a! Mèo chết, để còn ăn chứ!”

“Tôi nghĩ, tình trạng của Tề Lỗ lúc đó, không giống như mộng du.” Triển Chiêu cầm đũa, chọc chọc món cơm lươn trước mặt.

“Nói thế là sao?”

“Nói thế này, tình trạng mộng du ở người trưởng thành là cực kỳ nhỏ, hơn nữa, phần lớn đều là những hành động không mục đích, hành động biểu hiện ra ngoài chỉ là đi qua đi lại một chút và gì gì đó nữa, trạng thái người lúc đó chỉ là mơ mơ màng màng.” Triển Chiêu trầm tư, tiếc tục chọc chọc món cơm lươn.

“Thầy của cậu ta nói cậu ta lúc đó hung hãn dị thường, sau khi hết hung hãn thì không biết mình đã làm gì.” Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm món cơm lươn đáng thương.

“Đây chính là điểm kỳ lạ nhất.” Triển Chiêu nói, “Mộng du chính là kết quả của hoạt động vỏ não của con người. Hoạt động của não bộ, bao gồm hai quá trình “kích thích” và “kìm hãm”. Thông thường, một người đang ngủ, những tế bào ở lớp vỏ não sẽ ở trong trạng thái bị kìm hãm. Nếu lúc này, có một nhóm hoặc một vài nhóm tế bào não chi phối vận động cơ thể vẫn còn trong trạng thái kích thích, nó sẽ phát sinh ra mộng du. Những hành động làm trong mộng du thường là những hành động bình thường rất quen thuộc, được lặp lại nhiều lần trong những hoàn cảnh quen thuộc của người bị mộng du.....”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường dùng đũa gõ vào cái chén trước mặt Triển Chiêu, “Cậu lại bắt đầu không nói tiếng Trung.”

Triển Chiêu lườm anh một cái, cầm lấy một miếng sushi lớn, “Nói đơn giản, người bị mộng du không có khả năng thay đổi tính tình lớn như thế! Hơn nữa, sau một khoảng thời gian, người đó còn có thể nhớ lại, cảm giác được những cảnh trong mơ, xảy ra rất thật.” Há mồm, cắn.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Cậu nói, hần ta cố ý?”

Triển Chiêu ngậm miếng sushi, lắc đầu: “Ừm... Không giống.”

“Vậy là sao?”

“..... Hiện tại tôi chưa có cách nào chứng minh, cho nên muốn tìm hiểu môi trường sinh hoạt của cậu ta.” Triển Chiêu tiếp tục chiến đấu với đám đồ ăn.

“... Đừng nói hần là người điên a?” Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ thở dài, “Mới đầu năm mà sao lắm người điên thế không biết?”

Triển Chiêu cầm con tôm chiên, chĩa vào anh: “Chuột bạch! Không được nhắc hai chữ ‘người điên’ nữa!”

Ầm—

Triển Chiêu còn chưa nói xong, cách đó không xa có một cái bàn bị lật đổ, ngay sau đó truyền tới tiếng người cãi vã.

“Mày có gan lập lại lần nữa?!”

Hai người quay đầu lại nhìn, thấy ở chỗ gần cửa có hai người đang đứng cãi nhau.

Một người đang túm áo người kia, hung dữ mắng hai câu thì lao vào đám đá.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu kinh hãi phát hiện, hung thần ác sát đánh người chính là một cô gái, còn người bị đánh nhưng không hề trả đòn lại là một người đàn ông.

Cô gái kia mặc một bộ đồ bó màu đen, trang phục có vẻ rất punk, đánh người đàn ông kia một lúc thì dừng, hung hãn nhổ nước miếng rồi xoay người rời đi.

“Ss!...” Người đàn ông bị đánh cho bầm mặt lồm cồm đứng dậy, chửi móc theo, “Không phải chỉ là một ban nhạc cấp trường học sao, làm cái trò gì mà như...”

Ném tiền, xoay người cũng rời đi.

Ăn uống xong xuôi, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường theo địa chỉ mà thầy giáo Cổ đưa cho, tìm đến chỗ ở của Tề Lỗ ngay gần trường.

Đây là một khu phòng cho thuê với giá rẻ trong một chung cư, hai người lên lầu, gõ cửa, không ai trả lời.

“Xem ra cậu ta ở một mình.” Triển Chiêu nhìn quanh bốn phía, “Tìm quản lý hỏi chìa khóa?”

Bạch Ngọc Đường khoát tay: “Tìm quản lý ở chỗ nào? Phiền phức lắm.” Nói xong, giơ chân, một phát đạp vào cửa.

“Bang” một tiếng, cánh cửa bị đá mở toang.

Một mùi lạ xông lên đập vào mũi làm cả hai nhú mày, đang muốn đi vào thì chợt nghe thấy tiếng quát: “Đứng lại, các người là ai?”

Quay đầu, thấy người đang trợn mắt nhìn đứng cách đó không xa, chính là cô gái ăn mặc theo phong cách punk, vừa rồi còn đánh người trong quán ăn.

33. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 4

Chương 4: Ban Nhạc

“Các người là ai?” Cái túi nylon trên tay cô gái punk rớt xuống đất, vài lon bia lăn ra khỏi bao, tiếng kim loại ma sát với mặt đất vang lên.

Cô gái tiến lên vài bước, nhìn chằm chằm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đầy cảnh giác.

Hai người đứng trước cửa đã quan sát cô gái này, tuy trang phục trông rất khác người và trưởng thành, nhưng cô gái vẫn còn trẻ, chắc hẳn là chưa qua hai mươi, thể nhưng sắc mặt trắng bệch, lớp trang điểm rất đậm và son môi màu tím, nếu nhìn lướt sẽ không thấy rõ khuôn mặt cô. Người gây một cách bất thường, bộ đồ bó màu đen làm cơ thể cô như trông nhỏ hơn...

Bạch Ngọc Đường nhú mày, nhìn chằm chằm cô gái một hồi: “Em hút thuốc phiện?”

Không chỉ có cô gái, cả Triển Chiêu cũng kinh ngạc, nhưng mà, Triển Chiêu tin tưởng tuyệt đối tài phán đoán của Bạch Ngọc Đường trong những vấn đề này, nhìn kỹ lại, quả nhiên phát hiện ra cô gái có chút khác thường — trông như có bệnh.

“Anh... Anh đừng có nói bậy!” Cô gái sợ hãi, vươn tay nhặt những lon bia nằm trên mặt đất, chỉ là, cánh tay run rẩy một cách bất thường.

Triển Chiêu nhặt một lon nằm cạnh chân mình lên, đưa cho cô gái.

Cô gái giật lấy, trừng mắt hung dữ nhìn hai người, nhanh chóng đứng lên, xoay người muốn chạy đi.

“Em có quan hệ gì với Tề Lỗi?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

Cô gái sửng sốt, chầm rãi xoay người lại, hỏi: “Hai người biết anh tôi?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, thật không ngờ, cô gái này chính là em của Tề Lỗi.

“Em tên gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Có lẽ do cảm nhận được một loại khí đặc biệt chỉ có ở cảnh sát, cô gái tựa như có chút e ngại Bạch Ngọc Đường, chần chờ một chút mới trả lời, “Tề Nhạc.”

Nhưng ngay lập tức, cô lại hỏi ngược lại: “Mấy người tìm anh tôi có chuyện gì? Anh ấy không có nhà.”

“Cậu ta đi đâu?” Bạch Ngọc Đường thản nhiên hỏi.

“Tôi không biết.” Tề Nhạc cụt hứng, hai vai xù xuống, “Đã mấy ngày rồi tôi chưa gặp anh ấy, luyện tập cùng ban nhạc không thấy tới, cả buổi nói chuyện với công ty tài trợ cũng bỏ lỡ.”

“Em không biết cậu ta đi đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“A...” Tề Nhạc ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Nhìn hai người không giống chủ nợ, tìm anh tôi rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Anh của em biết bắn súng không?” Bạch Ngọc Đường không để ý đến câu hỏi của Tề Nhạc, tiếp tục vấn đề.

“Hử?” Tề Nhạc buồn cười, nhún nhún vai, “Anh nói đùa à? Anh tôi chỉ biết chơi bass thôi, đào đâu ra bắn súng?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng liếc nhau, cả hai có chút chần chờ.

“Đây là anh của em?” Bạch Ngọc Đường lấy một tấm hình đưa cho Tề Nhạc.

Tề Nhạc hồ nghi nhìn thoáng qua, gật đầu, có lẽ cảm giác được gì đó nên run run hỏi: “Hai người là ai?... Anh, anh tôi có chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường lấy thẻ chứng nhận cho cô xem.

“Cảnh sát? Hai người là cảnh sát? Tôi biết rồi, anh tôi lại phát bệnh phải không?” Tề Nhạc sốt ruột, “Đó là anh ấy bị mộng du, không phải cố ý đâu, các anh đừng làm khó anh ấy!”

“..... Có thể vào trong nói chuyện không?” Triển Chiêu thấy Tề Nhạc có chút kích động, liền chỉ vào căn phòng đang mở rộng cửa.

Tề Nhạc ổn định lại nhịp thở, gật đầu, đi vào trong phòng trước.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu theo vào sau.

Đây là một căn phòng nhỏ chưa đầy 40m2, kết cấu đơn giản, gian bếp nhỏ hẹp và toilet, cộng thêm phòng ngủ. Ánh sáng trong phòng rất yếu, Tề Nhạc phải chạy đi kéo rèm và mở cửa sổ, không khí lùa vào, căn phòng rất bừa bãi, chai bia đầy mặt sàn, còn có cả những hộp thức ăn nhanh đã mốc meo...

Tề Nhạc ngại ngùng đi dọn dẹp một chút: “Thật bừa bãi...”

Triển Chiêu nhìn xung quanh phòng, gian bếp, phòng ngủ, WC... Khu vực giữa hai hàng lông mày dần dần nhăn lại: “Em ở chung cùng anh trai?”

“Không.” Tề Nhạc lắc đầu, “Anh hai có bệnh, không thể ở cùng với người khác.”

“Là do mộng du?” Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm những vết nắm đấm màu máu ngổn ngang trên tường, “Cậu ta tự đánh mình?”

“Ờ

” Tề Nhạc ngồi lên giường, lấy một điều thuốc lá đưa lên miệng, tay lần tìm bật lửa, “Anh ấy có đôi khi không chịu đựng được, lúc đó sẽ rất cáu kỉnh, đem bản thân biến thành người không ra người mà ma cũng chẳng ra ma...” Cố gắng bật vài cái, nhưng lửa không lên.

“Anh của em có ở cùng người khác không?” Triển Chiêu lại hỏi.

“Không có!” Tề Nhạc trừng mắt với Triển Chiêu, “Đã nói là anh ấy bị mộng du, không thể ở cùng người khác!” Vung tay ném cái bật lửa sang một bên.

“Các anh nói thẳng đi, anh hai tôi rốt cuộc đã gây ra chuyện gì?”

.....

“Cậu ta là nghi phạm trong một vụ giết người hàng loạt, hơn nữa, cậu ta đã chết.” Bạch Ngọc Đường chậm rãi nói.

Tề Nhạc sửng sốt, ngẩng đầu hoảng hốt nhìn hai người, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều có chút không đành lòng.

Nhanh chóng cúi đầu, Tề Nhạc vút điều thuốc đang ngậm trên miệng xuống, lấy hộp thuốc lá ra, rút một cây mới đưa lên miệng. Sau đó, cô đi tìm chiếc bật lửa vừa bị ném đi, cúi đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, thật cố gắng mới nhặt được chiếc bật lửa lên, thế nhưng sau khi tìm thấy, cô ngồi bệt trên mặt đất, cố gắng lau đi nước mắt, “Tôi đoán thế nào cũng sẽ có ngày như vậy, đều là do bệnh của anh ấy!”

“Có bệnh tại sao không tới bác sĩ khám?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đã đi rồi! Thuốc trị mộng du được bác sĩ kê đơn, anh ấy vẫn uống đều, thế nhưng một chút tác dụng cũng không có!” Tề Nhạc cắn răng cố kìm nước mắt, “Anh ấy càng lúc càng... đáng sợ hơn! Tôi không còn biết được, rốt cuộc anh ấy có phải là một thằng khốn nạn, ban ngày đi giả trang người tốt hay không!”

“Anh của em...” Triển Chiêu ngồi xuống bên cạnh, nhìn Tề Nhạc chăm chú, “Có phải cậu ta từng nói, cảm thấy như trong cơ thể mình có một con người khác?”

Tề Nhạc ngẩng đầu ngạc nhiên: “Làm sao anh biết?”

“Chi tiết cụ thể bệnh trạng của cậu ấy là thế nào?” Triển Chiêu tiếp tục hỏi, “Bác sĩ nào chuẩn đoán cậu ấy bị mộng du?”

“Anh ấy... anh ấy sau khi nằm xuống ngủ, sẽ tỉnh dậy, sau đó giống như một người khác hoàn toàn, căn bản là không giống anh hai... Đến sáng hôm sau, sẽ lại trở về như cũ, anh hai hay nói với tôi, anh ấy cảm giác trong cơ thể có một người nữa.” Tề Nhạc lau hết nước mắt, “Anh hai đã đi khám rất nhiều bác sĩ, ai cũng nói anh ấy bị mộng du.”

“Miêu Nhi, làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường phát hiện sắc mặt Triển Chiêu hình như không tốt lắm, lo lắng hỏi.

“Anh của em đi khám bác sĩ khoa gì?” Triển Chiêu tiếp tục hỏi.

“Lúc đầu, chỉ là đi phòng khám tư... Sau đó tới khám ở bác sĩ tâm thần...” Tề Nhạc khó hiểu, “Có chuyện gì vậy?”

Triển Chiêu thở dài, “Hai người có đi khám bác sĩ tâm lý chưa?”

Tề Nhạc suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Cái đó phải đi khám ở chỗ nào?”

Triển Chiêu đứng lên, trầm mặc một lúc, chăm chú nhìn những vết máu đỏ trên tường, chậm rãi nói: “Anh của em không phải bị bệnh tâm thần, bệnh của cậu ấy thuộc về phương diện tâm lý, nói chính xác... cậu ta bị nhân cách phân liệt.”

“Nhân cách... phân liệt?” Tề Nhạc không hiểu, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, “Cái đấy... có nghĩa là gì?”

“Có nghĩa là, trong cơ thể anh trai em, xác thực có tồn tại một người nữa.” Triển Chiêu nhìn Tề Nhạc, “Người xuất hiện buổi tối, không phải anh trai em mà là người khác, tiềm thức của anh trai em đã tạo ra hắn, thế nhưng hắn lại trở thành một sự tồn tại mà cậu ấy không thể khống chế được nữa.”

“Tôi... Tôi không hiểu.” Tề Nhạc hỗn loạn lắc đầu.

“Anh trai em không phải là người xấu, chỉ là phải chia sẻ cơ thể với một tên khốn nạn thật sự.” Bạch Ngọc Đường tổng kết đơn giản.

.....

“Em không sao chứ?” Triển Chiêu có chút lo lắng hỏi Tề Nhạc đang ngồi ngơ ngác,

Tề Nhạc ngẩng đầu, “Anh hai tôi chết như thế nào?”

..... Triển Chiêu bị hỏi một câu sững sốt, chỉ có thể há miệng, không biết phải nói gì.

“Bị tôi bắn chết.” Bạch Ngọc Đường bình tĩnh trả lời.

Tề Nhạc giật mình nhìn anh.

“A... Anh trai em lúc đó đang dùng súng ngắm...” Triển Chiêu có chút nóng lòng, muốn giải thích.

Thế nhưng Tề Nhạc cắt lời anh: “Lúc đó là buổi tối?”

“Ừ.” Triển Chiêu đành gật đầu.

“Nói thế, người anh bắn chết, chính là thằng khốn nạn trong cơ thể anh hai phải không?” Tề Nhạc hỏi.

Bạch Ngọc Đường im lặng.

“Anh hai đã chết rất lâu rồi.” Tề Nhạc cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra khỏi khu phòng trọ, trở lại xe.

Suốt quãng đường, Bạch Ngọc Đường không nói câu nào, Triển Chiêu đi theo sau anh.

Sau khi lên xe, điều chỉnh lại gương chiếu hậu một chút, Bạch Ngọc Đường khởi động xe, “Tiếp tục đi tòa nhà sinh hoạt chung tìm thành viên ban nhạc thôi.”

Không nghe thấy Triển Chiêu trả lời.

Quay đầu, Triển Chiêu đang lẳng lặng ngồi, chăm chú nhìn anh.

Bạch Ngọc Đường cười khổ: “Làm sao vậy?”

Vẫn im lặng như cũ, trầm mặc một lúc, Triển Chiêu chăm chú hỏi: “Tiểu Bạch, cậu đã giết bao nhiêu người?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, quay đầu đi, nhìn thẳng phía trước, “Tề Lỗ là người thứ 49.”

Triển Chiêu vẫn chăm chú như cũ: “Cậu nhớ tất cả?”

Bạch Ngọc Đường không nói chỉ mờ mịt nhìn phía trước, gật đầu.

“Vậy cậu đã cứu bao nhiêu người?” Triển Chiêu tiếp tục hỏi.

..... Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn Triển Chiêu, ánh mắt gặp nhau, Triển Chiêu vươn tay chỉnh lại tóc cho Bạch Ngọc Đường: “Cậu cũng không nhớ được phải không?”

Bạch Ngọc Đường nắm tay Triển Chiêu, nhẹ nhàng nói: “Miêu Nhi...”

Ánh mắt Triển Chiêu vẫn không dời, chậm rãi nói: “Ngọc Đường, cậu là người lương thiện.”

Buông tay Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cúi đầu lại gần, cười: “Cậu không sợ phần độc ác của tôi?”

Triển Chiêu thần nhiên đối diện anh, “Nếu phải giết người để cứu người, tôi cũng sẽ giết.”

“Miêu Nhi, cậu đang an ủi tôi?” Sự mờ mịt trong mắt Bạch Ngọc Đường biến mất, trở lại thành Bạch Ngọc Đường như trước kia.

Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm, cười với anh.

Nhẹ nhàng lấy tay vuốt cằm Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cúi đầu, hôn một cách ôn nhu...

Lần này, Triển Chiêu không mắng anh, không đánh anh, chỉ ngoan ngoãn ngồi, nhắm mắt lại, mặc cho Bạch Ngọc Đường khéo léo hôn sâu thêm, triền miên vô tận...

Tuy rằng người kia không có cơ thể linh hoạt, tuy rằng mình vẫn luôn bảo hộ người kia, nhưng, Bạch Ngọc Đường biết rõ, con mèo này đang cố gắng sử dụng cách vừa ngốc vừa dịu dàng để bảo vệ mình.

Tất cả mọi người, nói thật thì trong lòng ai cũng có ma quỷ, rồi đến một ngày, nó sẽ lớn lên, lớn đến nỗi ta sẽ không thể chống đỡ được nữa, thế nhưng, quan trọng nhất, là bên cạnh ta vẫn có một thiên sứ nguyện ý cứu vớt ta... Dịu dàng như thế, thử hỏi làm sao ta không yêu thương?

Nụ hôn thật dài kết thúc, Bạch Ngọc Đường tuy vẫn còn muốn tiếp tục, nhưng vẫn buông Triển Chiêu, khó có dịp con mèo ngoan như vậy, lần này không bị đâm đã là kỳ tích, rốt cuộc không thể nóng vội được.

Triển Chiêu quay đầu ra phía cửa sổ, không cần nhìn anh cũng biết, con chuột nào đó chắc chắn đang đắc ý tới mức đuôi vênh lên trời, ai... mặt tự nhiên nóng quá nha.

Bạch Ngọc Đường khởi động xe, nhìn khuôn mặt Triển Chiêu qua gương chiếu hậu, con mèo này, hai tai đã hết lên rồi.

Không gian kín bên trong xe tràn ngập một thứ ám muội, xấu hổ nhàn nhạt. Suốt một đường hai người không nói gì, ngực cũng không yên, đầy sóng gió lớn.

Đi tới cửa tòa nhà ba tầng màu đỏ như chỉ dẫn của thầy giáo Cổ, chợt nghe từ lầu hai truyền tới tiếng nhạc, nghe như có người đang chơi trống và ghi-ta, có chút lạc nhịp, nghe không thấy hay, chỉ cảm thấy âm ỉ.

Hai người lên lầu theo tiếng nhạc, không uống công, đi tới một phòng sinh hoạt ở cuối hành lang trái lầu hai, cửa lớn khép hờ, có tấm biển ghi hai chữ “Điểm sôi”.

Bạch Ngọc Đường đẩy cửa ra, tất cả mọi người bên trong đều cùng ngẩng đầu lên, giật mình nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi vào.

Trong phòng chứa đủ các loại nhạc cụ với đủ kiểu dáng.

Có ba người đang ở trong phòng, một cô gái ngồi trước đàn trống, trang phục không khác gì Tề Nhạc, chỉ là vóc người cao hơn. Hai bên trái phải, một thanh niên người cao gầy, tóc rất dài, cầm đàn ghita. Người còn lại, chính là người đàn ông trung niên vừa bị Tề Nhạc tấn ột trận trong quán ăn Nhật.

“..... Cậu chủ Bạch?”

Không đợi Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu lên tiếng, người đàn ông trung niên đã nói trước, nhiệt tình tiến lên sát Bạch Ngọc Đường chào hỏi.

Bạch Ngọc Đường sững sốt, dù đã từng này tuổi, nhưng đây là lần đầu tiên có người gọi anh là “cậu chủ”.

Triển Chiêu đứng phía sau, mặt cũng đang ngạc nhiên.

“Đã quên không giới thiệu.” Người đàn ông lấy danh thiếp ra, “Tôi là Trương Hoa, nhân viên ở công ty thu âm thuộc Bạch thị. Bữa tiệc tối hôm qua có gặp qua cậu chủ.”

“A.” Bạch Ngọc Đường hiểu ra, hóa ra là nhân viên của anh hai, “Tôi và Bạch thị không liên quan gì, ông không cần gọi tôi là cậu chủ đâu, tôi đến đây để điều tra.”

Bạch Ngọc Đường không nóng không lạnh trả lời.

Nhìn khuôn mặt Trương Hoa hết trắng lại hồng do xấu hổ, Triển Chiêu nhin cười đến quặn cả bụng. Bạch Ngọc Đường thường như vậy, lúc nói chuyện không thích vòng vo, đầu nghĩ gì thì miệng nói thế, thường thường rất đơn giản thẳng thắn, những cũng lắm lúc làm người ta không đỡ được.

Không đợi Trương Hoa trả lời, Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn hai thành viên ban nhạc ở phía sau, hỏi “Hai người ở trong ban nhạc ‘điểm sôi’?”

Hai người liếc nhau, gật đầu.

“Cảnh sát.” Bạch Ngọc Đường xuất thế, “Tôi cần hai em cung cấp thông tin về Tề Lỗi.”

“Tề Lỗi?” Cô gái đang lo lắng bỗng nhảy dựng lên, “Thằng cha đấy chết ở chỗ nào rồi? Mấy ngày liên bất vô âm tín!” Chàng trai cầm đàn ghita hiển nhiên bình tĩnh hơn, anh vỗ vai cô gái đang kích động, xoay qua nói với Bạch Ngọc Đường: “Tôi là Thái Kiệt, chơi ghita, cô ấy là Trần Du, tay trống, Tề Lỗi chơi bass, còn em gái Tề Nhạc của cậu ta hát chính. Tề Lỗi có chuyện gì sao?”

Trương Hoa cũng xen vào: “Đúng vậy, đang chờ ký hợp đồng nhưng ban nhạc lại thiếu mất hai người.”

“Ký hợp đồng?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn Trương Hoa.

“A! Vì ban nhạc có thực lực và hình ảnh tốt nên công ty thu âm muốn ký hợp đồng với bọn họ, phát hành album, thế nhưng, không ngờ hôm nay ký hợp đồng thì người lại không đủ.

“Vừa rồi ông cùng Tề Nhạc có phát sinh ẩu đả ở quán ăn Nhật.” Triển Chiêu hỏi Trương Hoa, “Lý do là gì?”

“A, cái này...” Trương Hoa do dự.

“Hừ, ông ta chắc chắn muốn chỉ một mình Tề Nhạc ký hợp đồng thôi.” Cô gái chơi trống gọi Trần Du nói, “Công ty thu âm nhìn trúng chất giọng rất tốt của Tề Nhạc, làm gì để ý đến mấy nhạc công hạng hai như tụi này.”

“Tiểu Du!” Thái Kiệt ngăn lại, quay đầu hỏi: “Tề Lỗi rốt cuộc có chuyện gì? Cả cảnh sát cũng tới hỏi?”

“Anh hai em đã chết.”

Cửa lần thứ hai được đẩy ra, Tề Nhạc bước vào.

“Cái gì?” Cả ba người không biết tin, tất cả đều kinh hãi.

Tề Nhạc cũng không để ý đến bọn họ, trực tiếp đi thẳng tới trước mặt Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, nói: “Vừa rồi tôi kích động quá, đã quên nói một chuyện rất quan trọng.” Cô lấy một cái laptop ra, “Anh hai gần đây thường nhận được mail, nói đó là mail có thể giải thoát anh ấy.”

“Mail?”

Mã Hán khám nghiệm hiện trường xong, thu hoạch được rất nhiều, hấp tấp chạy trở về S.C.I. chuẩn bị báo cáo với Bạch Ngọc Đường, ra khỏi thang máy, thấy trên hành lang có một cậu cảnh sát mặc tuần phục vẫn còn trẻ, đứng chần chừ ngay cửa S.C.I.

“Cậu tìm ai?” Mã Hán nhìn cậu cảnh sát nhỏ từ đầu đến chân, xác định chưa bao giờ thấy qua.

“Ách... Tôi...” Cậu cảnh sát thấy Mã Hán, có vẻ rất căng thẳng.

“Cậu có chuyện gì?” Thấy cậu ta chân tay luống cuống, Mã Hán lại hỏi thêm một câu.

“Tôi... Tôi muốn tìm...”

“Tìm người à? Tìm ai?”

“Tìm... Bạch... Bạch.”

“Bạch?” Mã Hán nhíu mày, “Cậu tìm đội trưởng của chúng tôi?”

“Không... có, không có việc gì...” Cậu cảnh sát nhỏ xoay người bỏ chạy.

“Này! Này...” Mã Hán bị làm cho ù ù cạc cạc.

“Làm sao vậy?” Phía sau, Công Tôn từ phòng pháp y đi ra, trên tay là tập tài liệu dày cồ.

“A- Vừa rồi có một cậu cảnh sát rất quái lạ.”

Công Tôn nhìn theo hướng Mã Hán chỉ, không còn thấy bóng người, “Được rồi, hôm nay điều tra thế nào?”

“A! Thu hoạch rất khảm a!” Mã Hán liền lập tức lên tinh thần.

“Trùng hợp thế?” Công Tôn cười, “Tôi đây cũng thu hoạch rất khá a.”

34. Quyển 1 – Vụ Án Li – Chương 5

Chương 5: Trại Huấn Luyện

Tề Nhạc mở laptop ra, thế nhưng lại không biết mật mã, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu quyết định đem laptop về cục cho Tưởng Bình xử lý.

Cuộc thẩm vấn với những thành viên còn lại của ban nhạc cũng không thu được gì đặc biệt, bất ngờ ở chỗ, tình cảm của những sinh viên này rất sâu, nỗi đau buồn không giống như giả vờ.

Bạch Ngọc Đường để lại số điện thoại cho Tề Nhạc, để nhờ bọn họ nhớ thêm được gì thì liên hệ, sau đó, cùng Triển Chiêu rời khỏi đại học M, đi ô tô về cục cảnh sát.

“Trạng thái tinh thần của những thành viên ban nhạc trông rất không tốt.” Ngồi trong xe, Triển Chiêu cau mày nói.

“Đều là những kẻ nghiện, tinh thần làm sao mà tốt được chứ!” Bạch Ngọc Đường lái xe.

“Bọn họ mới vừa hai mươi tuổi, lại đều là sinh viên, mà đã nghiện vậy rồi sao?” Triển Chiêu không hiểu.

“A... Không hẳn là heroin hay đá, có lẽ là loại thuốc lắc rẻ tiền, hình phấn hay gì đó, nguồn hàng cũng tương đối rộng.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Lãng phí sinh mệnh.”

“Nói như vậy, có những người thích hoặc rành về cái này, khả năng nghiện thuốc tương đối nhỏ.” Triển Chiêu có chút khó hiểu, “Nếu nói Tề Lỗ hít thuốc phiện là do bệnh trở nặng, vậy những thành viên khác của ban nhạc?”

“Có lẽ do cảm giác trống rỗng...” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Dù sao thì đây cũng là manh mối, tìm được chỗ cung cấp thuốc có lẽ sẽ giúp điều tra vụ án.”

“Có cần đồng sự bên đội ma túy hỗ trợ không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Trước tiên cứ phái người theo dõi đã, cần manh mối xác thực hơn rồi tính tiếp!”

Vừa đi vừa nói chuyện, hai người đã tới cục cảnh sát.

Trong S.C.I., những đội viên được phái đi điều tra đều đã trở về, trong phòng làm việc còn có hai người, cặp song sinh họ Đinh.

Bạch Ngọc Đường đẩy cửa vào, thấy cặp song sinh đang phân phát gì đó, miệng còn nói: “Đây là thẻ VIP vàng thanh toán các chi phí ăn uống của tập đoàn Bạch thị, mọi người đến ăn ở bất cứ nhà hàng nào của Bạch thị trên toàn thế giới sẽ không phải trả tiền.” “Hai người đang làm gì vậy?” Bạch Ngọc Đường gắt.

“Thu mua nhân tâm cho lão đại!” Cặp song sinh cùng trả lời.

“Hai người dám có gan chạy tới cục cảnh sát đút lót, muốn chết à?” Bạch Ngọc Đường trừng mắt, chỉ ra cửa: “Đi ra ngoài!”

“Hừ, cái này là gậy gõ riêng tư, pháp luật làm gì quản mấy cái này!” Cặp song sinh vỗ vai Triệu Hổ đứng ngơ ngác bên cạnh, “Có đúng không, anh bạn?”

“Ách...” Triệu Hổ do dự, trái nhìn, phải nhìn, rốt cuộc không biết làm sao đành ngắc đầu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hung dữ trừng mắt liếc cạu.

“Ách... hình như không phải—” Triệu Hổ nơm nớp lo sợ nói.

“A? Vậy chúng ta không phải là anh em tốt sao?” Cặp song sinh ôm ngực, “Thật đau lòng quá

”

“Ách.... Đúng

” Triệu Hổ vội vàng lắc đầu.

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường càng trừng dữ dội hơn.

“Ách... Không... Ách.... cái kia...” Triệu Hổ nhìn cặp song sinh bên cạnh, lại nhìn Bạch Ngọc Đường ở đối diện, đắn đo một hồi.

“A

” Hét thảm một tiếng, Triệu Hổ xoay người bỏ chạy, trốn sau lưng Vương Triều: “Tại sao? Tại sao? Tại sao lúc nào cũng là tôi?!!”

.....Dốc hết sức lực ra, cuối cùng cũng đuổi được cặp song sinh họ Đinh đi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gọi mọi người vào phòng họp.

“Tướng Bình, đây là laptop của Tề Lỗi, tiếc là khóa mật mã rồi, cậu xem có cách nào mở ra không.”

“Không thành vấn đề!” Tướng Bình nhận laptop, nhanh chóng bật lên, “A, chỉ là mật mã đơn giản của người dùng thôi, dùng safe mode là có thể vào, mười phút nữa là xong!” Vừa nói vừa giải quyết cái máy.

“Những người khác, có thu hoạch được gì không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Em trước.” Mã Hán giơ tay xung phong: “Em mang bốn người trong đội kỹ thuật đến hiện trường, phát hiện một ít vấn đề.” Nói rồi lấy ra một xấp hình chụp, chỉ và nói.

“Dựa theo hiện trường các lần gây án trước, hẳn là cùng một người làm, cũng chính là Tề Lỗi.”

“Nói thế là sao?” Tất cả mọi người nhìn hình chụp.

“Cự ly điểm bắn không khác nhau nhiều lắm, đều là ngoài 50m.” Mã Hán nói, “Đây hiển nhiên là cách làm của người không chuyên nghiệp!”

“Người không chuyên nghiệp?” Mọi người không hiểu.

Mã Hán nói tiếp: “Ngày đó, đội trưởng hạ Tề Lỗi ở khoảng cách hơn 50m, phải không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Tầm sát thương của súng lục thông thường là từ 50-100m, sát thủ chuyên nghiệp sẽ không bao giờ nằm trong tầm bắn. Tầm sát thương của súng bắn tỉa từ 800-1000m, nếu bắn ở cự ly gần, rất có khả năng sẽ gây ra đạn lạc, làm người khác bị thương.”

“Cái đấy thì giải thích cho việc gì?” Triển Chiêu đột nhiên hiểu tại sao mỗi lần anh phân tích tâm lý, Bạch Ngọc Đường lại bảo anh “hãy nói tiếng Trung Quốc”.

“Thế này, một sinh viên, có kiến thức tương đối hoàn chỉnh về bắn tỉa, cho dù là góc độ bắn, hướng gió cùng sự tính toán chính xác, tất cả đều rất chuyên nghiệp, cái đó cho thấy hẳn có rất nhiều cơ hội luyện tập và lý thuyết sách vở. Thế nhưng...” Mã Hán dừng lại một chút, “Hắn không có không gian để tập bắn.”

“A

” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Rõ rồi, cậu nói hẳn ta bình thường hay luyện bắn ở cự ly ngắn!”

Mã Hán gật đầu.

“Luyện tập trong câu lạc bộ bắn súng?” Triển Chiêu hỏi.

“Tôi cũng nghĩ vậy!” Mã Hán nói, “Bia ở các câu lạc bộ bắn súng đều được đặt trong khoảng 50 – 100m. Vì thế, tôi đã đi điều tra các câu lạc bộ bắn súng quanh đấy, và tìm ra, Tề Lỗi là hội viên của câu lạc bộ ‘Quảng Long’.”

“Quảng Long?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Nghe quen quen!”

“Đội trưởng, bấp thịch trên cơ thể anh luyện từ đâu mà ra thế, chưa bao giờ vào câu lạc bộ thể hình sao?” Vương Triều đứng một bên cười nói, “Các câu lạc bộ thể hình và thể dục ở thành phố S, phần lớn đều treo biển ‘Quảng Long’ đó.”

“A

” Bạch Ngọc Đường nghĩ lại, quả thật là có ấn tượng như thế.

“‘Quảng Long’ là tài sản của Bàn thị tập đoàn! Ông chủ chắc hẳn là Bàn Dục.” Vương Triều nói.

“Bàn Dục?” Triển Chiêu sững sốt, tên này có nghe qua ở đâu đó...

“Miêu Nhi, cậu biết sao?” Bạch Ngọc Đường hơi ngạc nhiên, nhìn Triển Chiêu.

“Không biết, tên nghe quen tai thôi.” Triển Chiêu nghiêng đầu suy nghĩ một chút, ngày đó tại cửa hội trường nơi diễn thuyết của tiến sĩ Wilson, có gặp một người, hình như gọi là “Bàn Dục”.

“Có hình không?” Triển Chiêu hỏi.

“Có.” Mã Hán rút tấm hình, đưa cho Triển Chiêu.

Khuôn mặt lạnh bạc, ột cảm giác không tốt rất rõ ràng, “Tôi đã thấy người này!” Triển Chiêu chỉ vào tấm hình nói, “Hắn ta có đến nghe tiến sĩ Wilson diễn thuyết!”

“Là người đứng nói chuyện với cậu ở cửa hôm đó?” Bạch Ngọc Đường tựa như cũng có chút ấn tượng, “Hôm đó hẳn nói gì với cậu?”

Triển Chiêu lắc đầu: “Không có gì đặc biệt, chỉ nói là đã nghe tôi diễn thuyết.”

“Hắn rất thích đi nghe diễn thuyết sao?” Triệu Hổ khó hiểu, “Hắn không phải là thương nhân à? Sao lại muốn đi nghe tọa đàm chuyên môn tâm lý học làm gì?”

“Còn nữa!” Mã Hán nói tiếp, “Trong tư liệu hội viên của câu lạc bộ, tôi còn tìm được người này!” Nói rồi lấy ra một tấm hình: “Còn nhớ rõ cậu ta không?”

Mọi người cúi đầu xem, tất cả đều kinh hãi: “Lý Phi Phàm?”

“Là tên theo dõi Miêu Nhi!” Nét mặt Bạch Ngọc Đường nghiêm trọng: “Vụ này nhiều bí ẩn đây.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Mã Hán, tiếp tục điều tra kỹ câu lạc bộ bắn súng này!”

“Sếp yên tâm đi!” Mã Hán móc ra một cái thẻ, “Thẻ hội viên em cũng làm xong rồi đây.”

Bạch Ngọc Đường cười: “Tiểu tử nhà cậu, cẩn thận một chút!”

“Lý lịch của những người bị hại trước thì sao?” Triển Chiêu hỏi Vương Triều và Trương Long, “Có điểm gì giống nhau không?”

“Ai

” Hai người thở dài nói: “Nếu chăm chăm tìm thì cũng có điểm giống đấy — đều là người tốt.”

“Người tốt?”

Trương Long gật đầu, mở tư liệu của ba người bị hại ra, “Một người là giảng viên đại học; một người là thương nhân, nổi tiếng là nhà hoạt động từ thiện; còn người còn lại là bác sĩ ở bệnh viện thú y.”

“Thêm cả tiến sĩ Wilson, người trong giới tâm lý học, còn Jon King kia, là diễn viên điện ảnh.”

“Một chút quan hệ cũng không có a.” Triệu Hổ nhúc nhích đầu.

“Tiến sĩ và Jon kia hiện đang làm gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tiến sĩ vì bệnh tim đột phát, thời gian này phải nằm viện chữa trị.”

“Jon thì gần đây phải tham gia quay một bộ phim.”

“Phải bảo vệ mạng sống của bọn họ.” Bạch Ngọc Đường ra lệnh.

“Sếp yên tâm đi, bọn Ngải Hổ cũng phải không ít cảnh sát đến bảo vệ rồi, hai bên xem ra cũng phối hợp tốt.” Vương Triều nói, “Bọn em cũng đang định điều tra thêm về bọn họ.”

“Về phần cây súng, Từ Khánh còn đang điều tra, hình như là hàng buôn lậu.” Triệu Hổ bổ sung.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tiếp tục điều tra! Triệu Hổ, cậu đến đại học M, theo dõi thật kỹ những thành viên trong ban nhạc ‘Điểm sôi’, đặc biệt là Tề Nhạc.”

“Rõ!”

“Còn báo cáo khám nghiệm tử thi của tôi nữa.” Công Tôn giờ báo cáo khám nghiệm tử thi của Tề Lỗi lên, “Hắn có chứng tự hoại bản thân rất nghiêm trọng! Hơn nữa còn hút thuốc phiện!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau, quả nhiên...

“Sếp! Mọi người đến xem!” Tưởng Bình đang ở một bên loay hoay với cái laptop đột nhiên hô lên.

Mọi người vội vã chạy qua.

“Có cái thư rất kỳ quái, nhận ngày 27 tháng 11, cũng chính là ngày xảy ra vụ án.” Tưởng Bình click mở một bức thư.

“Đã đến giờ, hãy đánh thức ác ma dậy! Từ giờ trở đi, ngươi không còn là ngươi nữa!”

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

“Còn những bức này nữa!” Tưởng Bình click mở thêm thư, nói, “Tổng cộng có bốn bức chứa nội dung giống vậy, ngoài ra, ngày nhận của ba bức kia cũng chính là ngày xảy ra ba vụ bắn chết người trước.”

“Người gửi là ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Kí tên là... Killer training camp.” Tưởng Bình bôi đen tên người gửi ọi người xem.

“..... Killer training camp.....” Triển Chiêu ngạc nhiên nhìn cái tên, “Trại huấn luyện sát thủ?”

“Sếp, anh xem màn hình laptop của tên này đi.” Tưởng Bình nhấn nút hiện desktop, trên màn hình đen kịt, một con quỷ cầm lưỡi hái...

“Miêu Nhi, cái này có ý gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu trầm mặc một lúc, nói: “Có người điều khiển Tề Lỗ đi giết người, có lẽ, Killer training camp này là một tổ chức sát thủ!”

“Hô

” Bạch Ngọc Đường thở dài, “Chuyện này xem ra phức tạp hơn so với chúng ta dự đoán rất nhiều! Tưởng Bình, điều tra người gửi thư.”

“Rõ! Nhưng chắc chắn sẽ có khó khăn! Cái tên này chắc chắn tám chín phần là đồ giả.”

Triển Chiêu chần chờ một chút, nói: “Chúng ta phải nhanh lên! Nói không chừng, có khi sẽ có thêm người bị giết.”

Nét mặt của mọi người, tất cả đều nghiêm trọng lên.

Triển Chiêu theo Bạch Ngọc Đường vào phòng làm việc, “Ngọc Đường, tôi có chút lo lắng.”

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường nhìn ra sự bất an của Triển Chiêu.

“Theo như lời mô tả của Tề Nhạc, lúc bệnh của Tề Lỗ mới bắt đầu, trông không nghiêm trọng lắm, thế nhưng, vào thời gian gần đây, bệnh bắt đầu chuyển biến xấu rất nhanh.”

“Nếu thế thì sao?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Tôi nghĩ, có lẽ những lời khuyên tâm lý làm cho bệnh tình chuyển biến xấu! Hơn nữa, lại còn là lời khuyên ác ý!” Triển Chiêu nói, “Đây là hành động ảnh hưởng tâm lý có độ khó rất cao, hơn nữa tương đối nguy hiểm!”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc.

“Không biết từ lúc nào, tâm lý học bị sử dụng làm vũ khí hại người.” Triển Chiêu bất đắc dĩ nói, “Có lúc, so với súng, nó còn hiệu quả hơn.”

Bạch Ngọc Đường vỗ vai anh, muốn mở miệng an ủi vài câu...

Dididdiddid

~Điện thoại di động rung lên, Bạch Ngọc Đường lấy ra, vừa nhìn màn hình, mặt lập tức trắng bệch. “Miêu Nhi!” Vung tay ném điện thoại cho Triển Chiêu, “Báo động cấp một!”

Triển Chiêu bắt giắc đón lấy điện thoại, nhìn màn hình — mẹ.

Vội vàng ném trả, “Cậu trả lời đi!”

“Trả lời giùm tôi! Nói tôi không có ở đây!” Ném trở lại.

“Không làm! Tôi không nói dối đâu! Cậu lúc nào cũng vậy!” Quăng.

Tiếng chuông vang dồn dập, còn điện thoại thì được thấy qua thấy lại mấy lần, đến lượt Bạch Ngọc Đường, anh nhấn nút trả lời rồi thấy ngay cho Triển Chiêu.

“Này! Cậu!” Triển Chiêu đang muốn quăng lại, người ở đầu dây bên kia đã nghe được tiếng anh: “Alô? Alô? Tiểu Chiêu phải không?”

Không còn cách nào khác, cảm giận trừng Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu trả lời điện thoại: “Alô, dì ạ.”

“Tiểu Chiêu a, Ngọc Đường có ở cạnh con không?” Giọng nói của Bạch mama đầy ôn nhu từ ái.

“A... Ngọc Đường ạ

” Triển Chiêu ngẩng đầu liếc Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vội vã xua tay.

“A~~ Cậu ấy không có ở đây.”

“Không ở đây à? Vậy nói với con cũng được, hai đứa nhớ đêm nay về nhà đi ăn tối nhá.”

“Ăn tối?” Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường lần thứ hai.

Bạch Ngọc Đường càng ra sức xua tay, ý nói không đi!

“Dì ơi, bọn con đêm nay có chuyện...” Triển Chiêu nói.

“Ừ

” Bạch mama ở đầu dây bên kia trầm mặc một lúc, nói: “Tiểu Chiêu, con nhấn vào nút loa, rồi hướng điện thoại về cái đứa đang dùng tay ra hiệu cho con đi.”

“.....” Bất đắc dĩ, Triển Chiêu đành nhấn nút loa, hướng điện thoại về phía Bạch Ngọc Đường.

Đầu dây bên kia chợt ho khan một tiếng, ngay lập tức, thanh âm dịu dàng ngọt ngào biến mất, thay thế bằng tiếng gầm giận dữ: “Bạch Ngọc Đường! Hai đứa đêm nay về nhà ăn tối ẹ! Nếu không về, mẹ sẽ đem hình mày mặc đồ con gái hai tiếng đồng hồ, in thành poster rồi gửi tới cửa cục cảnh sát đấy!!!”

“Bang~~” Điện thoại cúp.

Hai người bị tiếng gầm làm chấn đến mức ong hết cả lỗ tai, thở dài.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường gầm lớn với đám người đang nhin cười, bu như kiến ở ngay cửa: “Nhìn cái gì?! Ra ngoài tra án cho tôi!”

Che miệng, chim chóc bay tán loạn

~~Đêm đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngoan ngoãn chạy hướng khu nhà nơi họ Bạch ở, không có gì bất ngờ xảy ra, Triển mama đang ở trong bếp giúp Bạch mama làm cơm, trong phòng khách, Bạch Duẫn Văn và Triển Khải Thiên vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, ngồi bên cạnh, còn có một người đang ông trung niên hơi mập.

“Bố, chú.” Hai đứa nhỏ ngoan ngoãn chào người lớn.

Người đàn ông trung niên nhìn hai người, cười: “Đây là Ngọc Đường cùng Tiểu Chiêu à, đều cao lớn đến vậy rồi sao? Tinh anh của giới cảnh sát a! Ha ha ha

” Người đàn ông trung niên rất là sang sảng, làm cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng sửng sốt.

“Gọi chú Ba.” Bạch Duẫn Văn cười nói, “Đây là em họ của bố, Bạch Phong, hai đứa lúc bé có gặp chú ấy rồi.”

“Chú Ba.” Hai người ngoan ngoãn gọi.

“Ngọc Đường, con của chú Ba, cũng là em họ của con, năm nay tốt nghiệp trường cảnh sát, vừa lúc được phân tới cục cảnh sát S, con phải chiếu cố nó đấy!” Bạch Duẫn Văn ra lệnh.

“Bạch trì! Anh họ con tới rồi này, mau ra chào đi.” Bạch Phong hướng phòng bếp, gọi to.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe tên, đều sửng sốt.

Sau đó, từ phòng bếp, một người trẻ tuổi có vẻ căng thẳng theo sau Bạch mama đi lên, bỏ đi đồng phục cảnh sát, thay vào thường phục, có vẻ căng thêm trẻ, nhìn một cách khách quan, có lẽ trông như sinh viên... Chính là cậu cảnh sát nhỏ gặp tối hôm qua trên sân thượng.

Bạch Trì xấu hổ, cười cười với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Bạch... Bạch đội... trưởng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, vừa kinh ngạc vừa buồn cười.

“Ha ha~~” Bạch Duẩn Văn cười to, “Cái gì mà Bạch đội trưởng a? Đây là ở nhà! Gọi anh đi! Cả hai đều là anh của con đó.”

.....

Bạch Trì cúi đầu, mặt đỏ lên, môi khô lại, một lúc lâu sau mới gọi được tiếng “anh”.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nháy mắt, ý tứ rằng: “Hàng hiếm nha, họ Bạch nhà cậu cũng có loại này sao?”

Bạch Ngọc Đường nháy mắt mấy cái, “Cậu nhìn mặt cậu nhóc này xem có giống Bạch gia không, chắc chắn là hàng nhặt về.”

Triển Chiêu trừng mắt, “Chuột bạch! Cậu chẳng nhân từ gì cả!”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Sau này sẽ thấy phiền à xem.”

Bạch Trì nhìn hai ông anh ngồi trước mặt đang dùng mắt để nói chuyện, mặt lại đỏ lên vài phần, “Làm sao bây giờ, ngày hôm qua để bọn họ thấy bộ dạng mất mặt... Chắc chắn bọn họ sẽ khinh thường mình.” Đầu bắt gác lại cúi gằm thêm...

Mưa đá, mưa tuyết và cả mưa đen

Mưa trút xuống từ không trung tối mịt

Trên mặt đất mùi xú uế oi nồng.

Con quái vật Sécbêrô độc ác

Cả ba mõm cùng như chó sủa lên

Hướng về đám người ngập chìm trong nước.

Mắt đỏ ngầu và râu ria bóng đen

Bụng to kình và tay đầy vuốt nhọn

Cào cào, lột da, xé xác âm hồn.

Mưa khiến cho chúng gào lên như chó

Lấy sườn này làm mộc che sườn kia

Và cứ liên tục xoay mình đau khổ.

< thân=’’’’ khúc=’’’’>> – Tầng địa ngục thứ ba

Di

Trên màn hình lại xuất hiện một bức thư

“Có thể giải cứu những cô gái, chỉ có ngươi!”

“Bang” một tiếng, màn hình máy tính bị cái ghế đập vỡ nát. Ôm đầu ngồi vào góc phòng, tiếng hét khàn khàn thê lương vang vọng cả gian phòng.

Tầng địa ngục thứ ba

Chó ngao ba đầu Cerberus canh giữ những kẻ phạm ăn tục uống, buộc họ phải nằm trên một đồng bùn ghê tởm tạo bởi những trận mưa lạnh buốt, tuyết đen bắn thiu và mưa đá. Đây là biểu tượng của những thứ rác rưởi mà những kẻ phạm ăn tục uống tạo ra khi họ còn sống, làm nô lệ cho thức ăn và cái dạ dày của mình.

Cerberus

35. Quyển 1 – Vụ Án Li – Chương 6

Chương 6: Xác Suất

Tài nấu ăn của Bạch mama và Triễn mama tuyệt đối đạt đẳng cấp thế giới! Do thời gian gần đây bận rộn mà phải gặm thức ăn nhanh sống qua ngày, Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu đều ăn đến mức đuôi muốn vênh lên trời, ngon quá đi

~~Bạch Ngọc Đường vừa ăn vừa gấp đồ ăn cho Triễn Chiêu, Triễn Chiêu cũng vừa ăn vừa gấp những món mình không thích quăng qua bát của Bạch Ngọc Đường.

“Không ăn nấm!”

“Đồ mèο kén chọn!”

“Củ cải cũng không ăn!”

“Có vitamin!”

“VẬy cậu ăn đi!”

“Tôi ghét nhất củ cải!”

“Cậu không ăn còn tôi thì không được chắc?”

Hai người cứ như vậy, vừa ăn vừa cãi vã, các vị đại nhân hai nhà Triễn Bạch đã quá quen với cảnh này, nên tự nhiên vừa ăn vừa nói chuyện với nhau.

Bạch Trì ngơ ngác nhìn hai thần tượng của giới cảnh sát tinh anh, ngay cả lúc ăn cũng phải cãi nhau vì đồ ăn, cậu kinh ngạc đến độ cả bát cơm đang ăn dở cũng quên.

Ăn uống xong xuôi, mọi người ngồi nói chuyện phiếm.

Năm phút sau, Bạch Ngọc Đường không ngồi yên được, liền lén vào một phòng trống, lát sau đi ra, trên tay cầm quả bóng rổ; “Mèo! Đi thôi!”

Triễn Chiêu ăn cũng no, cảm thấy muốn trương bụng, bèn hỏi Bạch Trì đang thận trọng ngồi ở sôpha: “Có muốn đi cùng không?”

Bạch Trì thoáng giật mình, nhưng lập tức liền vui mừng, theo Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường đi trước, vừa đi vừa đập bóng. Triễn Chiêu đi sau, vừa đi vừa duỗi lưng. Bạch Trì đi sau cùng, vừa đi vừa dè dặt theo sát.

Đến một sân bóng rổ công cộng nhỏ, buổi tối không có ai nhưng đèn chiếu vẫn còn bật, chiếu sáng toàn bộ khu vực sân.

Bạch Ngọc Đường đi vào khu sân có quây hàng rào, bắt đầu ném banh vào rổ.

Triễn Chiêu đi tới ngồi ở bậc thang khán đài bằng bê tông, nhìn Bạch Ngọc Đường ném bóng vào rổ, tự nhiên nhớ lại khoảng thời gian còn học đại học.

“Anh... không đi ném bóng sao?” Bạch Trì ngồi bên cạnh Triễn Chiêu, nhỏ giọng hỏi.

Triễn Chiêu cười: “Trong vòng nửa tiếng đồng hồ sau khi ăn, vận động mạnh sẽ làm viêm ruột thừa!”

“Còn... Còn Bạch...”

Triễn Chiêu buồn cười liếc Bạch Trì, “Ruột thừa của con chuột kia cắt từ sớm rồi! Do ăn xong toàn chạy đi chơi bóng!”

“A~~” Bạch Trì gật đầu.

“Em hình như rất sợ cậu ấy?” Triễn Chiêu hỏi cậu.

“....” Mặt Bạch Trì đỏ lên, “Anh... anh ấy hôm đó, lấy đạn của em.”

“Hử?” Triển Chiêu không hiểu.

“Cái lần em... quên không mở chốt an toàn.” Bạch Trì có chút do dự, “Anh ấy, có phải nói, em không có tư cách dùng... súng?”

Triển Chiêu mỉm cười nhìn cậu một lúc, nói: “Người nhà em có phải vẫn hay nhắc em có một ông anh họ như vậy?”

“Có.” Bạch Trì gật đầu, “Mọi người, vẫn luôn muốn em... học tập anh ấy.”

“Sau đó, hôm em lần đầu tiên gặp cậu ấy, liền nghĩ em và cậu ấy chênh lệch quá xa?” Triển Chiêu hứng thú nói, “Em nghĩ có thể giống cậu ấy là điều không thể?”

“Vâng!” Bạch Trì nghiêm túc gật đầu, “Em... Em ở trường cảnh sát, cố gắng lắm mới tốt nghiệp được... căn bản là không thể...”

Triển Chiêu khoát tay: “Đừng để ý! Không thể đánh nhau, không thể bắn súng, không có nghĩa là không thể làm cảnh sát!”

“.....” Bạch Trì kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, “Có... cảnh sát như vậy sao?”

Triển Chiêu cười thật tươi, tự chỉ vào mình: “Sao lại không có chứ? Ở đây có một người này!”

“Là... anh?” Bạch Trì há miệng, “Làm sao có thể?”

“Ngoại trừ những đợt sát hạch, anh chưa bao giờ nổ một phát súng.” Triển Chiêu ngẩng đầu, chỉ vào mặt trăng trên trời: “Ngoài ra anh còn bị loạn thị, một mặt trắng mà nhìn ra những bốn mặt trăng đấy!”

“Ha ha...” Bạch Trì rốt cuộc bị chọc cho cười, người cũng thoải mái theo, “Nhưng mà anh rất nổi tiếng, mọi người đều gọi anh là thiên tài.”

“Thật ra, Tiểu Bạch ngày đó lấy đạn của em, cũng không phải nói em không xứng đáng cầm súng.”

“Vậy... thì tại sao?” Hiển nhiên đây là vấn đề quấy nhiễu Bạch Trì bấy lâu.

“Cậu ta cơ bản là một con đơn bào a-míp!” Triển Chiêu nhỏ giọng nói, “Em đừng nghĩ hắn là người phức tạp!”

Xa xa, Bạch Ngọc Đường hắt xì một cái thật lớn.

“A..... A-míp?” Bạch Trì tròn mắt.

“Chính là sinh vật đơn bào cấp thấp! Cậu ta nếu nghĩ em không xứng đáng cầm súng, chắc chắn sẽ nói trực tiếp với em!”

“Tại... tại sao?”

Triển Chiêu mỉm cười nói: “Cậu ta chỉ nghĩ, tình trạng của em lúc đấy, không thích hợp để cầm súng.”

“Ra... ra là như vậy sao?”

“Này

” Bạch Ngọc Đường ở đằng xa đập bóng, “Nghỉ đủ chưa? Hai người cũng ra vận động một chút đi! Mèo thối, cả ngày ăn no không làm gì, coi chừng trương bao tử!!”

Triển Chiêu quăng một cái lườm qua.

“Thế lực anh ấy tốt thật, chớp mắt đã ném được sáu mươi quả, cả thỏ độc cũng không thấy.” Bạch Trì quay mặt qua, “Em chắc thua ngay ở quả thứ mười.”

“Em nói gì?” Triển Chiêu kinh ngạc quay đầu nhìn cậu.

“??” Bạch Trì ngơ ngác.

“Tiểu Bạch!” Triển Chiêu réo Bạch Ngọc Đường, “Lúc bọn tôi nói chuyện, cậu ném được bao nhiêu quả?”

“Hử?” Bạch Ngọc Đường thu bóng, vừa đập bóng vừa đi lại, “Hình như khoảng sáu mươi một quả.”

Triển Chiêu quay sang nhìn Bạch Trì đang căng thẳng, “Em vừa nói chuyện với anh vừa đếm sao?”

“Không... không có, chỉ có, có nhịp ném, tính chung thời gian rồi trừ một chút...” Bạch Trì lấp bắp giải thích.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, cúi đầu tìm một cục đá nhỏ, ngay nền bê tông của bậc thang, hí hoáy vẽ gì đó.

Bạch Ngọc Đường chạy tới phía sau anh: “Cậu làm gì vậy?”

Nhìn những đường cong và được vạch nằm không quy tắc, Triển Chiêu hưng phấn đưa cục đá nhỏ cho Bạch Trì, nói: “Dựa theo quy luật này, hãy vẽ ra năm ký hiệu!”

Bạch Trì ngơ ngác, nhưng cũng nghe lời cúi đầu nhìn bức vẽ, ngay cả một giây đồng hồ ngừng lại để suy nghĩ cũng không dùng, Bạch Trì ngay lập tức vẽ vẽ gì đó ngay dưới bức tranh.

“A

~” Triển Chiêu thở hắt kinh ngạc.

“Mèo, cậu làm trò gì vậy?” Bạch Ngọc Đường tò mò tiến lên, nhìn đám ký hiệu trên mặt đất.

“Bài test chuẩn Edward!” Triển Chiêu kích động nói, “Cậu có biết cậu em họ của cậu có chỉ số IQ hơn 170 không!!”

“170 là sao?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Người bình thường là 80, thông minh là 100, Marie Curie 150, Albert Einstein 160!” Triển Chiêu nói: “Nếu cậu nhóc theo khoa học vật lý, có khi còn tiến xa hơn cả Hawking đó!”

Bạch Ngọc Đường chớp mắt mấy cái, sau đó cười cười vỗ vai Bạch Trì: “Hảo tiểu tử! Rất có tiền đồ, chú em chắc chắn không phải hàng nhặt được!”

Vừa mới nói xong, đã bị Triển Chiêu đá ột đá: “Cậu nói cái gì thế hả?!”

“Đồ mèo chết!” Bạch Ngọc Đường đập bóng ra trung tâm sân, “Nghỉ đủ rồi thì ra đấu đi! Lần này ông đánh ột miếng giáp cũng không còn!”

Triển Chiêu cởi áo khoác ném lên khán đài, gọi Bạch Trì cùng đi thì thấy cậu nhóc đang đứng ngơ ngác tại chỗ, mặt đỏ bừng, “Em... em thật sự làm Bạch gia... mất mặt thật à?”

Triển Chiêu cười: “Làm một người cảnh sát giỏi, không nhất định phải dùng súng!” Nói xong lại chỉ lên đầu, “Em có một thứ vũ khí trời cho rất tốt đó!” Nói xong, liền xắn tay áo sơ mi lên, chạy đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường cướp bóng, “Chuột Bạch! Ngày kiêu ngạo của cậu hết rồi!”

“Mèo! Cậu phạm quy!”

“Ai nói?”

“Cậu ôm bóng chạy, còn không phạm quy à?”

“Này! Cậu đang đá bóng à?”

“Sút!”

“Đồ mèo chết, cậu có biết luật chơi không vậy?”

“Tôi là luật!”

.....

Ba người nháo tới tận chín giờ, thực ra chỉ có hai ông anh Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nháo là chính, còn ông em Bạch Trì chỉ chạy theo nhặt bóng...

Dididdi

Di động của Bạch Ngọc Đường đột nhiên vang lên.

“Alô?” Bạch Ngọc Đường trả lời điện thoại, “Cái gì?!... Bọn tôi sẽ lập tức tới ngay!”

“Có chuyện gì vậy?” Triễn Chiêu thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Bạch Ngọc Đường.

“Tề Nhạc đã xảy ra chuyện!”

“Cái gì?” Triễn Chiêu giật mình kinh ngạc: “Cô bé thế nào?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Đừng nóng vội! May mà hôm nay đã để Triệu Hổ đi theo cô nhóc, cô nhóc đang ở ‘phố Nghê Thường’ mua hĩnh phấn thì bị người dùng dao tấn công, Triệu Hổ cứu cô nhóc nhưng tên đâm người đã bỏ trốn.”

“Bị đâm?” Vẻ mặt Triễn Chiêu ngờ vực.

Bạch Ngọc Đường thu bóng, cầm áo khoác ném cho Triễn Chiêu: “Tề Nhạc bị thương, nhưng lại không chịu đi bệnh viện, Hổ Tử đành đưa cô nhóc về S.C.I. để Công Tôn giúp băng bó một chút.”

“Chúng ta đi mau!” Triễn Chiêu mặc áo khoác rồi theo Bạch Ngọc Đường ra ngoài.

“Này!” Bạch Ngọc Đường ném bóng cho Bạch Trì: “Em về trước đi, bọn anh có việc cần đi!”

“A

” Bạch Trì ôm bóng, chạy nhanh lên vài bước, gom hết dũng cảm, nói: “Em... Em cũng muốn đi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Bạch Trì bị bản thân làm cho hoảng sợ, cậu lần đầu tiên nói lớn tiếng như vậy, đỏ mặt cúi đầu.

Bạch Ngọc Đường sững sốt, quay đầu nhìn Triễn Chiêu, bật ngón cái lên với anh, ý tứ là “Giỏi lắm Miêu Nhi, chỉ nửa tiếng đồng hồ đã chữa được bệnh tự khép kín bản thân!”

Triễn Chiêu cũng giơ hai ngón tay V lên, “Tôi là chuyên gia mà!”

“Đi thôi.” Bạch Ngọc Đường nói với Bạch Trì hai từ đơn giản, sau đó cùng Triễn Chiêu chạy về hướng xe đỗ bên dưới.

Bạch Trì một lúc sau mới phản ứng, hiểu được Bạch Ngọc Đường để cậu đi theo, cũng vội vàng chạy đến xe.

Trong văn phòng S.C.I. ở cục cảnh sát.

Tề Nhạc quán cái chăn Triệu Hổ đưa cho cô, ngồi trên ghế, hơi run rẩy, cánh tay trái bị dao đâm trúng vẫn còn rỉ máu.

Công Tôn cầm hộp cấp cứu đi vào, đưa cho Tề Nhạc một ly trà nóng: “Đừng sợ, tôi giúp em xử lý vết thương một chút.”

Tề Nhạc run bắn người, ngẩng đầu kinh sợ nhìn Công Tôn, lập tức gật đầu.

Công Tôn nhẹ nhàng kiểm tra tay cô, vết dao không nghiêm trọng lắm, nhưng cái chính là cần khâu lại. Lấy ra cồn, miếng vải sạch, Công Tôn bắt đầu giúp Tề Nhạc xử lý vết thương.

Tề Nhạc giống như không cảm giác được cơn đau. Công Tôn nhú mày, cảm giác được tia bất thường.

Triệu Hổ đứng một bên, sắc mặt xấu xí, thấy Công Tôn ngẩng đầu nhìn mình, liền lấy một gói phấn trong túi áo ra cho anh xem.

Công Tôn thở dài, thầm nghĩ, cô bé này bao nhiêu tuổi mà đã hít thuốc phiện? Hơn nữa bộ dạng này của cô bé...

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên thấy Tề Nhạc run rẩy đứng bật dậy, biểu cảm trên mặt méo mó lại.

“Nguy rồi!” Công Tôn kêu lớn, “Cô bé đang lên cơn nghiện!”

“A

~” Tề Nhạc bật dậy, Công Tôn muốn kìm cô lại, nhưng lúc này, sức lực của Tề Nhạc lớn kinh người, cô đẩy Công Tôn ra thật mạnh.

Công Tôn lao đảo té về phía sau, đột nhiên cảm giác một đôi tay quen thuộc từ sau lưng đỡ lấy anh.

“Bạch...” Công Tôn quay đầu lại, Bạch Cẩm Đường không biết từ bao giờ đã đứng phía sau anh.

“Tôi thấy anh khuya thế này còn chưa về nên đến xem.” Bạch Cẩm Đường đỡ Công Tôn dậy, giương mắt, vẻ mặt phức tạp nhìn Tề Nhạc đang bị Triệu Hổ ghim trên ghế, liều mạng vùng vẫy.

Cặp song sinh họ Đinh theo Bạch Cẩm Đường đã vọt lên, một người rút chần, quần Tề Nhạc ấn ngồi trên ghế, người còn lại lấy dây, cột chặt Tề Nhạc cùng chần vào ghế, Triệu Hổ dùng hết sức ghim cái ghế lại.

Tề Nhạc khổ sở giãy dụa, cổ hết sức vùng vẫy, hết khăn cổ, cầu xin mọi người cho cô thuốc...

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu vừa ra thang máy, chợt nghe tiếng kêu thảm thiết.

Nhìn cảnh hỗn loạn trong văn phòng S.C.I., còn Tề Nhạc thì đang ở trong thảm trạng sống không được, chết không xong; Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chỉ biết đứng há hốc, ngực đầy lo sợ.

Bạch Trì đứng ở cửa, kinh hãi nhìn toàn cảnh trước mắt, không dám tiến lên.

Từng phút trôi qua, Tề Nhạc cũng dần an tĩnh lại, toàn bộ cũng cảnh sát cũng im lặng, không ai quen thuộc với tiếng kêu thảm thiết thế này bằng cảnh sát, trừ khi lên cơn nghiện, nếu không thì chẳng ai có thể kêu thảm đến như vậy...

Triệu Hổ kiệt sức ngồi tựa phía sau ghế, thở dốc từng ngụm. Đinh Triệu Huệ nói lỏng dây cột Tề Nhạc, quần lại chần cho cô, rồi bế cô đến một cái ghế dựa rộng rãi để cô ngủ thoải mái hơn.

Mọi người trong S.C.I. trầm mặc một hồi, Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Hổ: “Cụ thể tình hình thế nào?”

Triệu Hổ gãi gãi đầu, nói: “Em buổi chiều vừa tới đại học M, thì thấy cô nhóc ra khỏi trường, đón xe đi phố Nghê Thường. Em cảm thấy kỳ quái, cô nhóc là một sinh viên, sao lại đến một chỗ như Nghê Thường làm gì, nên đi theo sát, sau đó, thấy cô nhóc mua gì đó từ một tên ở đầu đường. Tên này em từng thấy, hẳn giữ độc quyền về hình phần.”

Triệu Hổ thở ra một hơi dài, nói tiếp: “Ngay lúc này, em thấy một tên mặc áo khoác đen, tay giấu sau lưng, cầm một con dao gọt dưa dài. Lúc thấy tên đó nhìn hướng Tề Nhạc, em liền xông lên ngay. Tiếc rằng, tên đó quá cảnh giác, chớp mắt đã bỏ chạy, em cũng không dám để cô nhóc ở lại đấy một mình, không thể làm gì khác ngoài đưa về đây.”

“Tướng mạo và chi tiết khác.”

Triệu Hổ lắc đầu: “Tên này mặc áo khoác đen, lại còn kéo mũ trùm đầu. Em lúc trước có nghe nói ở những khu đèn đỏ như thế này, thường có những tên giấu mặt đi chém gái điếm và gái mua heroin, không ngờ Tề Nhạc lại gặp phải!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Trùng hợp như vậy sao, Tề Nhạc bị nhắm trúng?”

Triển Chiêu cũng lắc đầu: “Rất kỳ quái, chúng ta ngày hôm nay vừa đi tìm Tề Nhạc, buổi tối đã xảy ra chuyện?”

“Không... Không giống như trùng hợp.” Bạch Trì từ lúc nào đã đi vào, nhỏ giọng nói.

“Thế là sao?” Triển Chiêu nhìn cậu.

Bạch Trì nhìn Triển Chiêu, do dự một chút, nhút nhát nói: “Lấy một tháng làm ví dụ, xác suất đi tìm người của các anh ngày hôm nay là 1/30; ở một trường đại học, ít nhất cũng có mười ngàn sinh viên, xác suất các anh tìm được cô ta là 1/10000; xác suất cô ấy ra ngoài đêm nay là 1/30; mà đồng thời lại có trường hợp mua bán thuốc, mười vụ mà nói, chỉ có 1/10; xác suất tên hung thủ ra ngoài gây án ngày hôm nay là 1/30. Nói cách khác, xác suất để hai sự kiện kia trùng hợp là một phần một tỉ, vô cực kéo đến gần không, vì thế, khả năng hai vụ đây không liên quan là không...”

Bạch Trì càng nói, thanh âm càng nhỏ dần, bởi vì cậu phát hiện, tất cả mọi người ở đây đều đang dùng ánh mắt kinh dị nhìn cậu.

“Tên nhóc này là ai?” Bạch Cẩm Đường đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười, nói: “Là anh em nhà mình đấy, con trai của chú Ba Bạch Phong, gọi Bạch Trì.”

“A~~” Bạch Cẩm Đường hứng thú vuốt cằm, nói: “Chú xác định nó không phải hàng nhái chứ?”

.....

Triển Chiêu bắt đầu dĩ liếc hai người, quả không hổ là anh em!

“Triệu Hổ, cậu xuống đội trọng án, tìm tất cả tư liệu liên quan đến những vụ tấn công thể này ra đây, chúng ta xử lý luôn!”

“Rõ!” Triệu Hổ chạy xuống lầu.

“Này! Chú em họ!” Bạch Ngọc Đường gọi Bạch Trì đang khiếp sợ, muốn trốn sau lưng Triển Chiêu, nói, “Em có bao giờ nghĩ chuyển đến S.C.I. không?”

.....?!..... Cái gì... Bạch Trì mở to mai mắt nhìn, không dám tin tưởng.

Bạch Ngọc Đường cân nhắc một chút: “Cứ điều tạm để giải quyết vụ này trước đã! Nếu em thể hiện tốt, sẽ chuyển em về đây luôn! Nhưng mà...” Bạch Ngọc Đường bổ sung, “Sẽ chỉ có thể làm văn chức!”

Đám bị đầy ải ngỡ còn đông hơn

Phía này phía kia tiếng gào rú lớn

Những khối nặng nề dùng ngực xô lẫn.

Họ va đập vào nhau, rồi từ đó

Quay lại phía sau và họ mắng nhau:

“Sao giữ bo bo?”, “Sao xài hoang thế?”

Và cứ thế, họ theo vòng tròn đen

Đi tới điểm phía bên kia đối diện

Miệng gào to cái điệp khúc không ngừng.

> – Tầng địa ngục thứ tư

Châm quả bom xăng trong tay, ném thẳng vào đoàn người đông đúc, nghe tiếng thét chói tai, cười to.

Hươ con dao dài trên tay, nhìn ánh dao chớp động, nhìn ánh máu tóe ra... Miệng lầm bầm: “Có thể giải cứu những cô gái, chỉ có người! Có thể giải cứu những cô gái, chỉ có người!...”

Hết lần này đến lần khác, không thể dừng lại.

Tầng địa ngục thứ tư: Những người ham muốn của cải vật chất bị trừng phạt ở đây, trong số họ là những kẻ tham lam, hoặc những người bủn xỉn, là những người tích trữ của cải, và những người hoang tàn, tiêu phá gia sản. Bị canh giữ bởi thần Plutus, mỗi nhóm người này phải đẩy một khối nặng ngược lại một khối nặng khác của một nhóm khác. Sau khi các khối nặng này đâm sầm vào nhau, thì họ phải làm lại tất cả từ đầu.

Stephen Hawking: Nhà vật lý học lý thuyết người Anh, chuyên nghiên cứu về vũ trụ học và hấp dẫn lượng tử.

36. Quyển 1 – Vụ Án Li – Chương 7

Chương 7: Địa Ngục

Triệu Hổ chạy đi đội trọng án tìm tài liệu, năm phút đồng hồ sau tay không trở về.

“Sếp... sếp...” Triệu Hổ chạy ào lại như bị ma rượt, “Có... chuyện rồi.”

“Có chuyện?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Chuyện gì?”

“Phố Nghê Thường đại loạn!” Triệu Hổ thở hồng hộc, “Hình như dưới lầu đang xuất quân, đều là đội chống bạo động, nói là có tên điên ở Nghê Thường ném bom xăng, quơ dao lung tung chém người, hình như chính là tên đã đâm Tề Nhạc!”

Bạch Ngọc Đường sững sốt vài giây, cầm lấy áo khoác rồi hô: “Đi xem!”

Đi ô tô tới đầu phố Nghê Thường, đã nghe tiếng còi cảnh sát hú liên hồi, đứng đằng xa nhìn, chỉ thấy phía trước ánh lửa ngút tận trời, khói đặc bốc cuộn cuộn.

Điện thoại di động của Bạch Ngọc Đường đột nhiên kêu, trả lời, là Bao Chứng.

“Cậu lập tức đem người tới phố Nghê Thường!” Bao Chứng tung một câu duy nhất.

“Đã tới rồi.” Bạch Ngọc Đường cũng trả lời một câu rồi cúp máy.

Triển Chiêu, Triệu Hổ và Bạch Trì theo Bạch Ngọc Đường cùng chạy vào vòng vây do đội chống bạo động tạo thành, ngẩng đầu, bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

Trên một sân khấu lộ thiên cao chót vót, đứng một người trẻ tuổi toàn thân dính đầy máu, xung quanh hắn nằm đầy những người bị thương.

Tên đó cầm trên tay một cái bật lửa, đứng giữa sân khấu, mắt liếc nhìn đội cảnh sát và mọi người ở bên dưới, dù đứng rất xa, nhưng vẫn có thể ngửi thấy mùi xăng gay mũi từ khu hắn đứng.

Tòa nhà lớn phía sau sân khấu bị nhấn chìm trong biển lửa.

“Bách đội trưởng!” Chỉ huy đội chống bạo động Từ Khải và Ngải Hổ cùng nhau chạy đến.

“Hắn làm thế có mục đích gì?” Bạch Ngọc Đường kinh dị chỉ vào tên trông rất điên cuồng ở trên sân khấu, hỏi Ngải Hổ.

“Quán bar ‘Địa ngục’ đêm nay tổ chức lễ kỷ niệm tròn một năm mở cửa, họ dựng một sân khấu lộ thiên, đang biểu diễn, thì tên kia cầm hai thùng xăng xông lên. Hắn đâm bị thương nhiều nữ diễn viên đang biểu diễn, còn ném bom xăng vào quán bar ‘Địa ngục.’”

“Tất cả những diễn viên đều bị tưới xăng?” Triển Chiêu hỏi.

“Đúng.” Từ Khải nói, “Hắn không nói gì hết, chỉ cầm cái bật lửa đi tới đi lui.”

“Hắn không có yêu cầu gì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không.” Ngải Hổ lắc đầu, “Đến giờ vẫn không nói gì, chỉ nhìn chúng ta.”

“Không có cách nào nổ súng.” Từ Khải nói, “Quá nguy hiểm, cái bật lửa trong tay hắn mà rơi, hơn mười cô gái kia nhất định sẽ chết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe hai người kể xong, giương mắt chăm chú quan sát tình huống trước mắt.

Sân khấu cao khoảng 2m, trên sàn rất lộn xộn, các diễn viên nữ nằm la liệt, bọn họ mặc bộ đồ biểu diễn màu hồng khá hở hang, cả người đều dính máu và xăng ướt, xăng và máu quyện vào nhau, chảy trên sân sân khấu trơn bóng xuống mặt đất. Đèn chiếu nhiều màu vẫn chiếu về sân khấu, giữa ánh sáng đèn, mọi thứ như hư ảo và đậm mỹ không thể tả.

Tên kia đứng giữa sân khấu, mặc một chiếc áo khoác màu đen, mũ trùm đầu được kéo xuống, nhưng khuôn mặt không thấy rõ lắm, vì mặt hắn đầy những vết máu bắn lên, trông như một tờ giấy nhàu nát chẳng chịt những đường quét đỏ và trắng. Người hắn cao, gầy một cách dị thường, hắn như một tên đao phủ ngạo mạn, bước những bước nhỏ thông thả qua lại trên sân khấu, ngực ưỡn, đầu ngẩng cao nhưng mắt cụp xuống. Hắn luôn nhìn cảnh sát bên dưới sân khấu, sự hưng phấn tràn đầy trong mắt, và sau đó lại nhìn những người bị thương nằm trên sân khấu, mặt lộ ra vẻ khinh thường.

Quán bar phía sau hắn đang bị lớp khói dày đặc bao trùm, hai chữ “Địa ngục” cứ lập lờ, làm người ta gai mắt không chịu được.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lặng lẽ đứng tại chỗ nhìn, rất chăm chú, giống như đang suy nghĩ gì đó, ánh lửa cháy phản chiếu trong mắt.

Một lát sau, cả hai người liếc nhau.

“Sếp, chính là hắn!” Triệu Hổ đi đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường, nói, “Chắc chắn không sai!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, quay qua hỏi Triển Chiêu: “Miêu Nhi, có kế hoạch gì không?”

Triển Chiêu lại liếc qua sân khấu: “Cách duy nhất lúc này là làm cho hắn ném cái bật lửa đi!”

“Còn cậu?” Triển Chiêu hỏi lại Bạch Ngọc Đường: “Có cách gì không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn quán bar đang bốc khói cuộn cuộn, nói: “Từ lầu hai nhảy xuống, không chế hắn, nhưng điều kiện trước hết phải là...”

Triển Chiêu gật đầu hiểu rõ: “Hiểu rồi, hắn phải ném bật lửa đi trước đã.”

“Anh muốn lên lầu hai?” Từ Khải cả kinh: “Đừng có làm vậy! Cả tòa nhà đều ngập lửa rồi!”

Bạch Ngọc Đường không trả lời cậu, chỉ nhìn Triển Chiêu: “Miêu Nhi, nắm chắc bao nhiêu phần?”

“Một phần hai.” Triển Chiêu cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo sơmi trắng.

“Khoan đã!” Từ Khải nói: “Chỉ cần làm hắn ném bật lửa đi, đội chống bạo động có thể xông lên sân khấu không chế hắn mà!”

Bạch Ngọc Đường đưa áo khoác cho cậu, cười: “Đúng vậy, nhưng cậu có thể chắc chắn là hắn không mang theo một cái bật lửa thứ hai chứ?”

“Ách.....” Từ Khải không nói gì.

“Hổ Tử, theo tôi.” Bạch Ngọc Đường xoay người, mang Triệu Hổ lao ra khỏi đám đông.

Triển Chiêu nhìn hai người đi xa, nói với Từ Khải: “Giúp tôi chuẩn bị một chút.”

“Rất sẵn sàng!” Trong mắt Từ Khải lóe lên tia hưng phấn âm ỷ. Chàng trai trẻ có dáng thư sinh được xưng tụng là thiên tài của thiên tài trong giới tâm lý học, rốt cuộc sẽ sử dụng phép màu gì để cứu vãn một tình huống gần như đã tuyệt vọng?

Triển Chiêu mỉm cười nói: “Một cái loa cầm tay nhỏ, một cái xe cao hơn sân khấu kia.”

“Chỉ cần những thứ này?” Đội trưởng đội chống bạo động có chút giật mình.

“Còn nữa.” Triển Chiêu nói, “Dù bất cứ chuyện gì phát sinh, tất cả mọi người ở đây phải nghe lời tôi!”

.....

Một lát sau, một chiếc xe cứu hỏa cao gần 3m được lái tới.

Ngải Hổ đưa cho Triển Chiêu một chiếc loa nhỏ, Triển Chiêu đeo trước ngực, lúc này, điện thoại di động vang lên.

Nhận điện thoại, giọng nói của Bạch Ngọc Đường truyền đến: “Miêu Nhi, chuẩn bị cho tốt nhé, năm phút nữa.”

“Ok!” Triển Chiêu cúp máy, trèo lên thang xe cứu hỏa, mở công tắc loa cầm tay.

Đám đông ở đây lập tức đều im lặng.

Tất cả mọi người nhìn chăm chú vào người thanh niên trẻ tuổi đang đứng trên cao, ngay cả trên sân khấu, tên cầm bật lửa cũng ngừng đầu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu thấy tia tức giận trong mắt hắn, khóe miệng hơi nhếch lên, cười nhạt một tiếng, không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn hắn, trong mắt đầy khinh thường và giễu cợt.

Tên kia tựa như bị chọc giận, ngừng đầu nhìn chằm chằm vào Triển Chiêu: “Mày cười cái gì?”

Ở xa xa, đội trưởng đội chống bạo động và Ngải Hổ liếc nhau, lợi hại, chuyên gia đàm phán vừa rồi, mất cả nửa ngày mà tên kia chẳng thêm liếc mắt, chứ đừng nói là làm cho hắn nói chuyện.

Triển Chiêu thông thả nói: “Tôi hình như đã gặp cậu ở chỗ nào đó?”

“Cái gì?” Tên kia sững sốt.

“Đáng tiếc là tôi lại không nhớ được tên cậu.” Triển Chiêu nhún vai như không có gì, nói: “Bởi vì cậu thật sự trông rất tầm thường.”

“Mày nói cái gì?! Mày dám lập lại lần nữa không?!” Vừa nói vừa cầm bật lửa quơ quơ trên đầu một cô gái nằm bên cạnh, cô gái sợ đến mức hét lên.

“Ha hả~~” Triển Chiêu cười lạnh nói: “Tại sao cậu lại muốn hận những cô gái này? Có phải bởi vì các cô ấy gọi cậu nhớ về mẹ mình không?”

“Mày... Mày làm sao biết?” Tên kia giật mình nói, “Mày biết tao?”

Triển Chiêu đứng đưng lắc đầu: “Đây cũng không phải cái gì bí mật, tôi có bạn bè làm lớn ở đại học M, bọn họ nói cậu là trò cười của cả trường.”

“Câm miệng! Câm miệng!” Tên kia tựa như bị kích động, cái bật lửa trên tay hướng về Triển Chiêu.

Triển Chiêu buồn cười, khoát tay với hắn: “Cậu cũng nên cẩn thận một chút, đừng đánh mất vật đang cầm trên tay, nó hiện giờ là thứ rất quan trọng cho sự sống còn của cậu đó.”

“Cái gì...” Tên kia hung hãn sải bước tiến lên, nói: “Ai?! Ai dám khinh thường tao? Tao là độc nhất vô nhị!”

“Vậy sao? Tôi thì không nghĩ như vậy!” Triển Chiêu lắc đầu không tán thành, chỉ vào tay cầm bật lửa của hắn, nói tiếp: “Có phải cậu đang cảm thấy vật trên tay rất nặng, nặng đến mức không cầm được nữa?”

“?.....” Tên kia liếc nhìn cánh tay đang cầm bật lửa của mình, tay có hơi chút run run, “Làm sao...”

Triển Chiêu lạnh lùng nói: “Bởi vì cậu vô dụng!”

“Cái gì?!”

“Chỉ một chút trọng lượng như vậy mà cũng không cầm được!”

“Ai... Ai nói...” Hắn cố sức nâng cánh tay lên, đắc ý nói: “Ai, ai nói tao không cầm được?”

“Tay cậu đang run!” Triển Chiêu cười hiểu rõ: “Có đúng là đang lên cơn nghiện không?”

“Không có!” Tên kia cố hết sức kiềm chế tay mình, hét lên, “Tao, tao không hút thuốc phiện! Tao sẽ không thể nào dính đến cái thứ đó!”

“Có đấy! Mẹ cậu chẳng để lại gì cho cậu ngoài cơn nghiện thuốc cả.” Triển Chiêu thương cảm nói.

“Câm miệng! Không được nói nữa! Không được nói nữa!”

“Cậu có muốn biết, ai là người đã đưa thuốc ẹ cậu không?” Triển Chiêu đột nhiên nghiêm lại, nói: “Là tôi!”

“Cái gì...” Kinh hãi ngẩng đầu.

“Tôi biết thuốc sẽ hủy hoại mẹ cậu, hủy hoại gia đình cậu, hủy hoại cả cậu, vì thế tôi mới cố ý đưa cho bà ta!” Triển Chiêu cười lạnh nói: “Nhưng thật đáng tiếc, cậu không làm gì được tôi, dù chỉ là một chút.”

“Là... Là mày! Là mày! Tao phải giết mày!” Gào thét như một tên tâm thần.

“Cậu căn bản không thể làm tôi bị thương! Một sợi tóc của tôi cậu cũng không đụng vào được! Không tin thì cậu thử xem!” Triển Chiêu cao giọng, “Cơn nghiện của cậu sẽ sớm lên thôi, lúc đó cậu sẽ quỳ trước mặt mọi người mà làm trò hề, cầu xin người ta ỉnh thuốc, cậu một chút sức lực cũng không có, đừng nói tới giết tôi, ngay cả ném một cục đá vào tôi, cậu cũng không thể làm được!”

“Mày nói bậy! Tao phải giết mày! Giết mày!”

“VẬY TỚI ĐÂY! LÀM MỘT THẲNG ĐÀN ÔNG XEM NÀO, VIỆC GÌ PHẢI NHƯ MỘT THẲNG HÈN NÚP BÓNG PHỤ NỮ NHƯ VẬY.” TRIỂN CHIÊU NHANH CHÓNG NÓI TIẾP, “KHÔNG PHẢI TRÊN TAY CẬU CÓ MỘT CỤC ĐÁ SAO? NÉM ĐI! TÔI ĐỨNG ĐÂY CHỨ KHÔNG TRỐN CHỖ NÀO HẾT, BỞI VÌ NGAY TỪ ĐẦU CẬU SẼ KHÔNG THỂ NÉM TRÚNG TÔI! NÉM ĐI NÀO!”

“A

~ Tao phải giết mày! Giết mày

” HẮN KHÔNG KIỂM CHẾ ĐƯỢC CẢM XÚC NỮA, TAY VUNG LÊN, CÁI BẬT LỬA TRÊN TAY BAY THEO HÌNH VÒNG CUNG THẬT DÀI VÀ NHANH, HƯỚNG THẲNG VỀ PHÍA MẶT TRIỂN CHIÊU, TRIỂN CHIÊU HƠI NGHIÊNG ĐẦU, TAY BẮT ĐƯỢC CÁI BẬT LỬA, BỞI VÌ BẬT LỬA CHÁY TRONG MỘT THỜI GIAN DÀI, VỎ BỌC KIM LOẠI BÊN NGOÀI NÓNG RỰC, GẦN NHƯ LÀM TAY ANH BỊ THƯƠNG.

Ở XA XA, NGÃI HỔ ĐỨNG CHỜ, NHÌN THẤY CHIẾC BẬT LỬA BỊ NÉM, KÍCH ĐỘNG ĐẾN MỨC THIẾU CHỨT NỮA HẾT LÊN, THẾ NHƯNG, KHI BỌN HỌ NHÌN LÊN ĐỈNH XE, THẤY BIỂU CẢM TRÊN MẶT TRIỂN CHIÊU, TẤT CẢ ĐỀU IM LẶNG.

TRÊN MẶT TRIỂN CHIÊU, KHÔNG CÓ BẤT KỲ HƯNG PHẤN HAY KÍCH ĐỘNG, CHỈ CÓ CAY ĐẮNG VÀ SỰ THƯƠNG HẠI LỚN.

NGAY TRONG CHỚP MẮT ẤY, “ẦM” MỘT TIẾNG NỔ, CỬA SỔ KÍNH TRÊN LẦU HAI QUÁN BAR VỠ VỤN, TỪ BÊN TRONG BAY RA MỘT CÁI BÓNG TRẮNG, MỘT PHÁT ĐÃ NHẢY XUỐNG NGƯỜI KẺ ĐANG ĐỨNG ĐỜ RA TRÊN SÂN KHẤU.

BẠCH NGỌC ĐƯỜNG LĂN QUA MỘT BÊN VÀ ĐỨNG DẬY, TÊN KIA CŨNG ĐANG LỒM CỒM BÒ LÊN, TAY THỌC VÀO TRONG TÚI...

KHÔNG ĐỢI HẮN RÚT TAY RA KHỎI TÚI, BẠCH NGỌC ĐƯỜNG ĐÃ BAY LÊN, MỘT ĐẠP ĐÁ VĂNG HẮN XUỐNG SÂN KHẤU, SAU ĐÓ ANH CŨNG NHẢY XUỐNG, TAY TÚM CHẶT LẤY ÁO TÊN KIA, XÓC HẮN TỪ TRÊN MẶT ĐẤT DẬY, HUNG TỌN TỔNG HẮN VÀO TƯỜNG, TIẾNG CƠ THỂ ĐẬP VÀO TƯỜNG VANG LÊN, LÀM CẢ ĐỘI CHỐNG BẠO ĐỘNG SỢ HÃI LUI VỀ SAU VÀI BƯỚC.

VỀ MẶT BẠCH NGỌC ĐƯỜNG ĐẦY TỨC GIẬN, HƯNG DỮ ĐỀ TÊN KIA, NGHIÊNG RĂNG MẮNG: “MÀY CÓ BIẾT BÊN TRONG ĐÃ CHẾT BAO NHIÊU NGƯỜI KHÔNG, ĐỒ KHỐN NẠN!”

“NGỌC ĐƯỜNG!” TRIỂN CHIÊU ĐÃ XUỐNG KHỎI NÓC XE CỨU HỎA, ĐỨNG CÁCH ĐÓ HƠN MƯƠI BƯỚC, GỌI NHẹ MỘT TIẾNG.

BẠCH NGỌC ĐƯỜNG ĐANG NỔ GIẬN, TỰA HỒ NHẢY MẮT ĐÃ BÌNH TĨNH LẠI, ANH BUÔNG LỎNG TAY, LUI VỀ PHÍA SAU MỘT BƯỚC, TÊN KIA GIỐNG NHƯ BÙN NHAO, TỪ TỪ TRƯỢT TRÊN TƯỜNG XUỐNG. CÁC THÀNH VIÊN TRONG ĐỘI CHỐNG BẠO ĐỘNG BÌNH TĨNH NHƯ MỚI THOÁT KHỎI CƠN MÊ, TIẾN LÊN BẮT LẤY TÊN HUNG THỦ, ÁP VÀO XE CẢNH SÁT.

SAU KHI BẠCH NGỌC ĐƯỜNG NHẢY TỪ QUÁN BAR RA, TRIỆU HỔ GỌI CÁC NHÂN VIÊN CỨU HỘ TỚI, CẤP CỨU CHO NHỮNG NGƯỜI BỊ THƯƠNG ĐANG HẤP HỐI TRÊN SÂN KHẤU.

BẠCH NGỌC ĐƯỜNG ĐỨNG TẠI CHỖ HÍT MỘT HƠI THẬT SÂU, XOAY NGƯỜI ĐI VỀ HƯỚNG TRIỂN CHIÊU, HAI TAY ĐANG BUÔNG XUỐNG CỦA HAI NGƯỜI TRONG NHẢY MẮT ĐỤNG NHẹ NHAU MỘT CÁI.

LẬP TỨC, TRIỂN CHIÊU CŨNG XOAY NGƯỜI, ĐI THEO BẠCH NGỌC ĐƯỜNG ĐANG CÚI ĐẦU ĐI VỀ PHÍA TRƯỚC.

BẠCH TRÌ ĐỨNG Ở PHÍA XA, NHÌN TẤT CẢ NHỮNG GÌ VỪA XẢY RA, CẬU NGHĨ TOÀN BỘ MÁU TRONG CƠ THỂ ĐANG SÔI TRÀO, TỪNG TẾ BÀO KHẮP TOÀN THÂN ĐỀU ĐANG RUN RẮY KỊCH LIỆT.

MÁU TƯƠI CHẢY ĐẦY MẶT ĐẤT, TÒA NHÀ CHÌM TRONG BIỂN LỬA, ĐÁM ĐÔNG HOẢNG LOẠN, CẢNH TƯỢNG NHƯ MỘT ĐỊA NGỤC THẬT SỰ, THẾ NHƯNG, HAI NGƯỜI ĐÃ HÓA GIẢI NHỮNG NGUY HIỂM TRONG CHỚP MẮT NÀY, LẠI BÌNH TĨNH ĐI PHÍA TRƯỚC, RỜI KHỎI CHỖN ĐỊA NGỤC, GIỮA ÁNH LỬA VÀ BÓNG ĐÊM, CÓ HAI THÂN ẢNH TRẮNG TOÁT...

TRONG ĐẦU BẠCH TRÌ ĐANG VỌNG LẠI LỜI NÓI TRIỂN CHIÊU NÓI VỚI CẬU CÁCH ĐÂY KHÔNG LÂU: “LÀM MỘT NGƯỜI CẢNH SÁT GIỎI, KHÔNG NHẤT ĐỊNH PHẢI CẦM SÚNG! EM CÓ MỘT THỨ VŨ KHÍ TRỜI CHO RẤT TỐT!”...

CÔNG VIỆC ĐẬP TẮT ĐÁM CHÁY DƯỚI SỰ CHỈ HUY CỦA ĐỘI TRƯỞNG ĐỘI CHỐNG BẠO ĐỘNG, ĐƯỢC NHANH CHÓNG TIẾN HÀNH, NGÃI HỔ HIỂU KỶ CHẠY QUA HỎI: “TIẾN SĨ TRIỂN, ANH BIẾT TÊN TỘI PHẠM KIA À?”

TRIỂN CHIÊU LẮC ĐẦU: “KHÔNG BIẾT.”

“VẬY TẠI SAO ANH BIẾT HẮN HỌC Ở ĐẠI HỌC M, CÒN MẸ HẮN CŨNG HÍT THUỐC PHIỆN NỮA?” NGÃI HỔ HIỂU KỶ HỎI.

“ỪM... EM CŨNG MUỐN HỎI.” BẠCH TRÌ CŨNG CHẠY QUA, HAI MẮT MỎ LỚN NHÌN CHĂM CHÚ TRIỂN CHIÊU.

TRIỂN CHIÊU NHÚN VAI NÓI: “THẬT SỰ THÌ HƠN PHÂN NỮA LÀ SUY ĐOÁN.”

Thấy vẻ mặt mọi người đều rất tò mò, Triển Chiêu không thể làm gì khác ngoài giải thích: “Vừa rồi, xác suất của Bạch Trì đã chứng minh tên kia đâm Tề Nhạc là không phải ngẫu nhiên, hắn thoát nhìn vẫn còn rất trẻ, như vậy, cũng rất có thể mới vào học cùng Tề Nhạc. Còn chi tiết mẹ hắn hít thuốc phiện, là suy đoán từ hành vi của hắn mà thôi, bởi vì hắn trước đây phạm tội tấn công gái điếm và gái bán heroin vài lần, lần này lại đâm bị thương những cô gái, vì thế, có thể nhìn ra hắn rất hận phụ nữ. Tên này còn trẻ mà đã hận nhiều phụ nữ như vậy, phân nửa có liên quan đến bà mẹ, nói đơn giản là hắn bị phức cảm Oedipus.”

Ngải Hổ nghe cái hiểu cái không. Tiểu Bạch Trì thì vẻ mặt càng lúc càng sùng bái, Triển Chiêu ngượng ngùng ho một tiếng, kéo Bạch Ngọc Đường lại, nói: “Có cái này rất thú vị!”

Bạch Ngọc Đường nhìn vật Triển Chiêu đưa ình mà không hiểu gì hết, đây là chiếc bật lửa của tên tội phạm, trên lớp vỏ kim loại bọc ngoài, khắc những chữ tiếng Anh: “Killer training camp”

.....

“Là trại huấn luyện sát thủ?” Triệu Hổ cả kinh đến mức suýt nhảy dựng.

Bạch Ngọc Đường cau mày trầm mặc một lúc, nói với Ngải Hổ: “Tất cả tài liệu liên quan đến vụ án đưa hết cho S.C.I. vào ngày mai. Vụ án này sẽ chuyển giao để bọn tôi xử lý.”

“Được.” Ngải Hổ đáp ứng.

“Tất cả mọi người đã mệt mỏi rồi, mai lại phải đến cục sớm!” Bạch Ngọc Đường liếc qua Triển Chiêu, “Phải suy tính lại toàn bộ một lần nữa!”

Triển Chiêu gật đầu, mọi người tản đi.

Đưa Bạch Trì về nhà xong, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mới quay về chỗ của mình.

Từ lúc bắt đầu vụ án trước, Bạch Ngọc Đường vẫn ở chỗ của Triển Chiêu.

Triển Chiêu vì có người làm cơm và dọn dẹp nhà cửa, vì thế mới chưa đuổi anh ra khỏi nhà.

Tắm rửa sạch sẽ mùi xăng và máu tươi dính trên người, Bạch Ngọc Đường lau đầu, nhẹ nhàng khoan khoái bước ra khỏi phòng tắm.

Trên sôpha, Triển Chiêu như thường lệ vừa ôm sách vừa ngủ, Bạch Ngọc Đường vừa bực mình vừa buồn cười, con mèo này, lần nào cũng vậy.

Bước thật nhẹ nhàng tới bên cạnh, dưới ánh đèn dịu nhẹ, người nằm trên sôpha đang ngủ say và yên lành, mồ hôi mở, hàng lông mày thả lỏng, trông rất trẻ con. Cúi sát đầu, cảm giác được sự yên lành trong giấc ngủ của người đó.

Bạch Ngọc Đường cứ lẳng lặng nhìn khuôn mặt ngủ của Triển Chiêu, thời gian trôi thật lâu, nhưng trong nháy mắt tựa như lại bị sự yên lặng này làm cho rung động, Bạch Ngọc Đường đưa tay khẽ vuốt những cọng tóc trước trán Triển Chiêu, chỉ cần người trước mắt này mỗi đêm đều có thể ngủ an lành, bắt anh làm gì anh cũng sẽ làm.

Cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán.

Hàng lông mi dài của Triển Chiêu hơi rung động vài cái.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, nhẹ nhàng nói vào tai anh: “Miêu Nhi, cậu như vậy là tốt rồi, cái gì cũng đừng làm, đừng thay đổi, để tôi làm là được rồi.”

Sau đó, ôm lấy Triển Chiêu mặt đang hồng hồng, đi vào phòng ngủ.

Hai người nằm cùng nhau ban đêm, cho dù không mộng nhưng cũng sẽ không tịnh mịch.

Phức cảm Oedipus/Mặc cảm Oedipus/Oedipus plex: đứa trẻ thể hiện sự quý mến người sinh thành ra mình, thuộc giới tính khác mình nhưng lại đồ kỵ và căm ghét bậc phụ huynh cùng giới tính với mình. Nói đơn giản là con gái yêu cha và ghét mẹ, hoặc con trai yêu mẹ và ghét cha.

Tên của chúng này được đặt theo tên của Oedipus, một trong những người anh hùng nổi tiếng trong thần thoại Hy Lạp. Chàng là người đã giết cha, cưới mẹ mình, chiến thắng con nhân sư độc ác và trở thành vua xứ Thebes (Hy Lạp)

Mặc cảm Oedipus là thuật ngữ dành cho con trai và con gái thì có thuật ngữ Mặc cảm Electra, nó có nguồn gốc từ tên một nữ nhân vật Hy Lạp giết mẹ để trả thù cho cha mình là Agamemnon đã bị mẹ mình ám sát

37. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 8

Chương 8: Giả Bệnh

Ánh mặt trời sáng sớm xuyên qua tấm rèm cửa sổ mỏng, chiếu lên sàn nhà những vệt trắng như sữa.

Tiếng chuông báo thức lạnh lạnh vang lên, đánh thức người đang ngủ say.

Công Tôn mơ màng nhú mày, thò tay muốn quạt rơi cái đồng hồ, nhưng đồng hồ vẫn kêu không ngừng.

Rất nhanh sau đó, ý thức cũng dần mơ hồ lại, ngủ tiếp thêm một lúc.

Tối hôm qua ngủ thật thoải mái, vào tháng 11, khí trời đột nhiên chuyển lạnh, Công Tôn sợ lạnh sẽ thường xuyên bị khí lạnh làm tỉnh dậy. Không biết vì sao, tối qua chăn đặc biệt rất ấm, lại còn mềm nữa chứ ~~ thật thoải mái a.

Công Tôn ôm lấy “cái thứ” vừa mềm vừa ấm cọ cọ, chợt nghe “cái thứ” kia hít một hơi.

Lập tức, trên lưng có một vật thể có độ ẩm cao, chậm rãi di động lên, giống như nhẹ nhàng vuốt ve vậy, ngứa quá nha

Công Tôn khó chịu, giẫy hai cái.

Lại thêm một tiếng hít sâu.

Lỗ tai hơi nóng lên, cảm giác ẩm ướt dần dần truyền từ tai đến gò má, cổ, đi kèm là hơi thở nóng hằm hạp.

“Ừ...” Công Tôn nhẹ nhàng hừ một tiếng, chậm rãi mở mắt, tức thì trên môi nóng lên...

Vốn bị huyết áp thấp, Công Tôn sáng sớm lại thường bị choáng váng đầu, nên một cái hôn mà làm cho trời đất muốn quay cuồng, thật vất vả phản ứng được thì người kia đã vén áo ngủ của anh lên, hai tay vuốt ve dọc theo hai đường eo, đầu vùi ngay cần cổ anh, ra sức vừa hôn vừa liếm

~~“A~~” Đến lúc cặp tay không biết điều mò đến chỗ không nên mò, Công Tôn rốt cuộc bị giật mình tỉnh giấc hoàn toàn!!

Trợn mắt ngẩng đầu, chỉ thấy Bạch Cẩm Đường mặt như con sắc lang, đang ghé vào người anh... Mà, mà quần áo mình lại xộc xệch, hiển nhiên là đang làm bữa sáng cho tên kia

~~Công Tôn thuộc loại sáng sớm thức dậy có thể bùng phát bạo lực, trên mặt bắt đầu xuất hiện tầng tầng sát khí.

“Bạch Cẩm Đường!!” Gầm lên một tiếng, nhấc chân muốn đem tên kia đạp xuống giường, đáng tiếc, người nào đó đã sớm chuẩn bị, ôm lấy bàn chân của Công Tôn đang chuẩn bị đạp vào mặt mình, cúi đầu hôn một cái.

..... Đây một động tác, Công Tôn cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, bắt đầu từ tai xuống đến gan bàn chân nóng bừng lên.....

Thế nhưng, trò đùa của Bạch Cẩm Đường không dừng lại, anh nắm cổ chân Công Tôn trong tay, gác lên vai mình, cúi đầu cọ xuống. Há mồm nhẹ nhàng cắn vào đùi, tuy cách một lớp đồ ngủ, nhưng làn da mềm nhẵn non mịn vẫn cảm nhận được rõ ràng hơi nóng và ẩm ướt của miệng...

“Cậu... Cậu làm gì!!” Công Tôn hoảng sợ cố rút chân về, chỉ là Bạch Cẩm Đường nắm chặt không tha, bắt đầu hôn dần xuống phía dưới.

“Không... Cậu..... A!” Công Tôn vô lực, không thể làm gì khác ngoài đưa tay đẩy đầu của Bạch Cẩm Đường ra.

“Ha hả~~” Bạch Cẩm Đường cười đến tà mị, hơi thở nóng rực cố ý lưu lại nơi mẫn cảm nhất của Công Tôn, “Tối hôm qua anh nói lạnh, ôm chặt tôi không chịu buông. Làm lò sưởi cho anh cả đêm, anh phải mời tôi ăn sáng chứ?” Nói xong lại tiếp tục gặm.

“A!..... Dừng lại

cậu

...”

“Ngoan nào~~”

“A

A~~ Ừ...”

Phòng sát vách kế bên, cặp song sinh mặc bộ đồ ngủ hình ông già Noel đang bận rộn cạnh bức tường.

Đại Đình nhìn chăm chú màn hình máy cảm biến nhiệt đang chiếu hình hai thân ảnh quần quít, tay quẹt nước dãi

~~Tiểu Đình cảm thiết bị nghe trộm dán vào tường, tay quẹt nước mũi

~~“Oa! Lão đại đang hôn chỗ nào vậy?”

“Trời ơi, Công Tôn kêu gọi cảm quá đi~~”

“A! Động tác của Lão đại gan quá nha!!”

“Oa oa~~ Nhịp thở rất có nhịp nhàng gọi cảm nha!!”

“Ái da! Độ nóng của hai người lại lên cao rồi! Nhìn này! Từ màu vàng sang màu đỏ rồi!”

“Lão đại cố lên! Nghe tiếng thở của Công Tôn đã không còn sức nữa rồi~~”

“Đúng thế! Đúng thế! Vợ có trẻ mấy thì bao nhiêu năm sau cũng sẽ biến thành bà già!! Bây giờ cứ dút khoát ăn sạch sẽ đi~~”

“Hay hay! Công Tôn bây giờ thân thể vẫn còn dẻo dai, giọng cũng rất tuyệt vời~~”

“Anh, chảy nhiều máu mũi vậy không lo sao?”

“Sợ cái gì, đến lúc đó em truyền máu cho anh là được!”

“Đúng nha, cả hai ta đều là nhóm máu B!”

“Á! Lão đại dừng lại rồi!”

“Sao lại thế! Đã tiến được một nửa rồi!”

“A! Ngừng thật rồi!”

“Thất bại trong gang tấc!”

.....

Công Tôn sau khi bị Bạch Cẩm Đường ăn tươi được một nửa đã lấy lại sức, phóng thẳng vào phòng tắm, đem cả người từ đầu tới chân tắm thật sạch.

Cổ súc kỳ cọ, cổ súc kỳ cọ, kỳ cọ kỳ cọ kỳ cọ!!

“Đồ sắc lang chết bầm! Đồ lưu manh! Một ngày nào đó ta phải giết ngươi!!.....”

Bạch Cẩm Đường thích ý tựa trên giường của Công Tôn hồi tưởng hương vị của bữa sáng, thật là lưu luyến vô cùng a

~~“Lão đại~~” Cặp song sinh dời cái tủ áo chặn cánh cửa thông hai phòng qua một bên, “Chance a! Sao không một bước tiến lên luôn đi??”

Bạch Cẩm Đường khinh miệt nhìn hai tên thuộc hạ của mình: “Thiếu hiểu biết, nói cho cả hai nghe, đàn ông như Công Tôn giống như cà ri hầm vậy!”

“Cái đây ~~ Thỉnh chỉ giáo!” Cặp song sinh khiêm tốn nghe dạy bảo.

“Hề hề ~~” Bạch Cẩm Đường đắc ý tặc lưỡi, “Phải hầm đi hầm lại thật nhiều lần, thế mới ngấm vị!”

“A~~” Cặp song sinh khâm phục gật đầu, “Lão đại, nồi cà ri đang đứng sau anh kìa.”

.....!..... Bạch Cẩm Đường quay đầu lại thật mạnh, thấy Công Tôn đang vẽ mặt đàng đàng sát khí đứng phía sau, trên tay là một chậu nước.....

“Cái kia, Công Tôn, anh nguội xuống một tí!”

“Nguội?” Công Tôn cười lạnh nói, “Đầu tôi hiện đang rất nguội, giờ cũng muốn giúp cậu nguội một chút.”

Giơ chậu, ào

Cặp song sinh ngoan ngoãn thụt đầu về phía bên kia, lúc kéo cái tủ áo về chỗ cũ thì không quên bật ngón cái lên với Công Tôn, nói: “Làm tốt lắm! ~~ Đại tẩu!!”

“Bang~~” cái chậu nước bay qua đập vào tủ quần áo.

Công Tôn tức đến vẽ mặt đỏ bừng, thở hồng hộc, quay đầu lại, thấy Bạch Cẩm Đường cả người ướt sũng nhưng vẫn cười tươi như hoa, “Lúc anh tức giận là lúc trông anh gọi cảm nhất!!”

“A~~” Công Tôn chạy nhanh vào bếp, cầm một con dao thái thịt đi ra, “Tôi phải làm thịt cậu! Làm thịt cậu!!”

“Ha ha ha ha

”

Sát vách

Đại Đình và Tiểu Đình lại chui vào ổ chăn.

“Cái kia, em nghĩ phải kêu Tiểu Chiêu làm một cái tư vấn tâm lý cho Công Tôn, nếu không ảnh sớm muộn cũng bị lão đại bức điên mất!”

“Anh nghĩ lão đại mới cần tư vấn tâm lý, cứ làm như vậy, sớm muộn sẽ bị Tiểu Bạch bắt!”

“Bắt?? Tội gì?”

“Quấy rối tình dục!”

.....

Tiểu Công Tôn đang nổi bão một trận đùng đùng đi, Bạch Cẩm Đường cảm thấy thỏa mãn, soi gương đeo cravat.

“Lão đại, tất cả đều chuẩn bị tốt.” Cặp song sinh họ Đinh nói.

“Ban quản trị để tôi tiếp là được!” Bạch Cẩm Đường xoay người cầm lấy áo khoác, “Hai cậu đi điều tra việc kia đi.”

Cặp song sinh liếc mắt nhìn nhau, “Lão đại, anh muốn điều tra vụ bắn súng ở dạ tiệc?”

Mặc áo khoác vào, Bạch Cẩm Đường cười: “Có người muốn gỡ đòn ra oai phủ đầu, chúng ta mới đến, không thể làm cho người khác xem thường được.”

“Rõ.” Cặp song sinh gật đầu đồng ý.

“Được rồi!” Trước khi ra khỏi cửa, Bạch Cẩm Đường quay đầu lại, “Hai cậu ở ngoài kiểm về đây mấy người anh em lạnh lợi một chút.”

“.....!.....” Cặp song sinh kinh ngạc, “Lão đại?”

Bạch Cẩm Đường cười: “Không cần lo lắng, chỉ là bảo bọn hắc âm thâm bảo vệ Công Tôn và Tiểu Chiêu thôi.”

“.....Rõ.”

9 giờ, phòng họp S.C.I.

Trên bàn chất đống tư liệu vụ án bắn súng và vụ án chém người ở khu đèn đỏ.

Mỗi thành viên S.C.I. mặt mày đều nghiêm túc.

Bạch Ngọc Đường trước giới thiệu Bạch Trì một chút, sau đó vào vấn đề chính.

“Tên chém người hôm qua tên Dương Phong, 19 tuổi, sinh viên khoa hóa đại học M.” Vương Triều cầm tư liệu nói, “Bố hắc vứt bỏ hắc từ lúc hắc còn rất nhỏ, mà mẹ hắc lại bị nghiện, chết nửa năm trước do hít quá liều, ba tháng trước, hắc bắt đầu đi đến những khu đèn đỏ lân cận, chém bị thương gái điếm và gái bán heroin, cộng thêm cả vụ ngày hôm qua.”

“Tôi đã kiểm tra máy tính của hắc!” Tưởng Bình chà chà hai bàn tay, đem một cái notebook đặt lên bàn, “Hắc cũng nhận được thư, mọi người xem!”

Mọi người nhìn màn hình, thấy một dòng chữ ngắn:

“Có thể giải cứu những cô gái, chỉ có người!”

Tên vẫn ký như cũ: Killer training camp — Trại huấn luyện sát thủ.

“Tính chất của vụ án này cần xác định lại một lần nữa!” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu nói đi.”

Triển Chiêu gật đầu, đem túi đựng vật chứng bên trong có chứa chiếc bật lửa để ra giữa bàn: “Lúc đầu chúng ta cho rằng đây là một vụ giết người hàng loạt đơn giản, nhưng hiện tại xem ra, là một vụ án có tính tổ chức.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Cái Killer training camp — Trại huấn luyện sát thủ này, rất có thể là một tổ chức tội phạm chuyên nghiệp.”

“Em không hiểu.” Triệu Hổ nhúc nhích đầu, “Lý do? Thật sự không nhìn ra động cơ à! Những người bị giết cũng không có quan hệ với nhau, nếu như đây là tổ chức sát thủ chuyên nghiệp, sao lại toàn dùng mấy tên nghiệp dư chứ?”

“Nói đến nạn nhân, tôi mới phát hiện mấy thứ rất thú vị đó nha!” Nói, Tưởng Bình nhanh chóng lấy folder từ laptop của Tề Lỗi và Dương Phong ra.

“Đây là laptop của Tề Lỗi, mọi người xem!” Nói, Tưởng Bình click vào folder, “Bên trong toàn là tư liệu của các nạn nhân, bao gồm cả tiến sĩ Wilson và Jon King.”

“Hự! Chi tiết thế này sao? Ngay cả bao nhiêu tuổi cắt ruột thừa cũng có??” Mã Hán nhìn tư liệu, tiện tay mở một video ra — lập tức xuất hiện một cửa sổ, trong đây là cảnh một người đàn ông đã già và một bé gái đang cuốn lấy nhau...

“Đây là cái gì?” Vương Triều nhìn Tưởng Bình.

“A, lão già này là nạn nhân thứ hai, thương nhân nổi tiếng, nhà từ thiện, còn cô bé kia là người được hắc quyền tặng.” Tưởng Bình mở folder.

“Cầm thú!” Triệu Hổ hung dữ nhổ một cái, “Cái này mà là làm từ thiện à?!”

“Không chỉ có vậy đâu.” Tưởng Bình nói: “Hai người bị giết còn lại cũng là nguy quân tử trăm phần trăm!”

“Vậy còn tiến sĩ Wilson và Jon King?” Triển Chiêu hỏi.

“Đây là cái tôi thấy lạ!” Tưởng Bình nói: “Tôi đã làm phân tích kỹ thuật, chứng cứ phạm tội của ba người chết kia chắc chắn là đồ thật, chỉ có chứng cứ của Jon King và ông tiến sĩ kia là đồ giả.”

“Đồ giả?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

Tướng Bình gật đầu: “Đúng thế, hình chụp đều là dùng máy tính ghép lại, không phải đồ thật.”

“Còn máy của Dương Phong?” Triển Chiêu vội vàng hỏi.

“Cũng có!” Tướng Bình mở một folder ra.

“Chỉ là thông tin về gái điếm và gái bán heroin, không có tư liệu của những nạn nhân kia, với lại có cả lịch trình ngày hôm qua của Tề Nhạc.”

Bạch Ngọc Đường xoay qua nhìn Triển Chiêu: “Miêu Nhi, phân tích chuyên nghiệp.”

Triển Chiêu gật đầu: “Rất rõ ràng, điểm giống nhau giữa Tề Lỗi và Dương Phong là có rối loạn nhân cách, Tề Lỗi bị nhân cách phân liệt, Dương Phong bị ám ảnh... Có người đang lợi dụng tâm lý của họ để đi gây tội ác.”

“Tề Lỗi dùng súng, Dương Phong dùng dao và bom xăng tự chế — đây là những kỹ năng mà bản thân bọn họ biết rõ!” Vương Triều nói.

“Đúng!” Mã Hán gật đầu, “Tề Lỗi học bắn ở câu lạc bộ bắn súng, Dương Phong là sinh viên khoa hóa... Phát huy tối đa tiềm năng của bọn họ.”

“Ừm.....” Từ đầu đến giờ chỉ ngồi một bên nghe, Bạch Trì đưa tay kéo góc áo Triển Chiêu ngồi bên cạnh, từ lúc vào S.C.I., Tiểu Bạch trì tựa như con chó nhỏ cứ đi theo sau chủ nhân là triển Chiêu, nhìn thấy ai cũng sợ hãi.

“Có chuyện gì?” Triển Chiêu quay qua nhìn cậu.

“Em... Em muốn nói~~” Bạch Trì dè dặt lên tiếng.

“A

~~” Tất cả mọi người trong S.C.I. bị chọc cười, Bạch Trì thấy mọi người cười mình, lại càng thêm sợ hãi.

“Em nói đi.” Triển Chiêu bảo, “Anh cũng muốn nghe ý kiến của em.”

“.....” Bạch Trì đỏ mặt cúi đầu: “Cái kia, Tề Lỗi và Dương Phong đều là sinh viên đại học M... Trong cơ sở dữ liệu của trường, chắc có ghi lại thời gian tư liệu của Tề Lỗi và Dương Phong bị lộ ra ngoài... Nếu có thể hack vào cơ sở dữ liệu của trường, xem thời gian, ai đã log vào...”

“Ầm!” Tướng Bình vỗ bàn một cái mạnh.

Bạch Trì sợ đến mức xém cắn vào lưỡi mình, vô thức nắm chặt lấy tay áo Triển Chiêu.

“Hảo tiểu tử! Thế nào mà tôi lại không nghĩ ra??” Tướng Bình đứng lên bay thẳng về phía máy tính của mình, “Trang web của trường này nhỏ, mười phút là hack được!”

.....

Ánh mắt nhìn Bạch Trì của mọi người không còn giống như trước nữa.

Triển Chiêu vỗ vỗ cậu, “Tốt.”

“Thật... thật sự?” Bạch Trì chớp chớp mắt, rụt rè liếc qua Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường cười khen cậu. Lập tức Bạch Trì đỏ mặt cúi đầu, túm chặt lấy góc áo.

Triển Chiêu nhìn dáng vẻ của cậu, lắc đầu, muốn làm con trai Bạch gia thật sự là không dễ a.

“Mã Hán, bên cậu thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Em đi một vòng quanh câu lạc bộ, nghe thử các bài hướng dẫn, rất không đơn giản.” Mã Hán đưa tay xoa xoa cằm.

“Không đơn giản?” Bạch Ngọc Đường hứng thú nhìn cậu.

“Thoạt nhìn thì như vô tình, nhưng những hướng dẫn viên ở đây đều rất tận tâm tiết lộ một ít kiến thức về bắn súng.” Mã Hán nói, “Hơn nữa, sau khi thành hội viên, đi luyện súng sẽ không dùng súng hơi nữa, mà dùng súng thật có lực sát thương rất mạnh.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau, đang muốn mở miệng, chợt nghe Tưởng Bình đang ngồi ở máy tính bên ngoài hét to: “Sếp! Sếp! Có phát hiện!”

Mọi người vội vã xông ra ngoài.

Tưởng Bình chỉ vào màn hình máy, hưng phấn nói: “Em vừa vào mạng lưới ban quản trị thành viên của trường, phát hiện nửa năm trước có một ID nhiều lần vào trang thông tin của hai người này.”

“Có thể tra ra là ai không?” Trong mắt Bạch Ngọc Đường lóe lên tia hưng phấn.

“Em vừa gọi điện cho công ty viễn thông, bọn họ cho em một cái tên.” Nói rồi đưa mảnh giấy có ghi tên tới trước mặt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn tên, cười hỏi Triển Chiêu: “Miêu Nhi, thấy quen không?”

Triển Chiêu nhìn cái tên trên tờ giấy: Cổ Trịnh Nham.

“Chủ nhiệm lớp của Tề Lỗi?” Triển Chiêu kinh ngạc hỏi.

“Ha hả...” Bạch Ngọc Đường cười nhạt, “Tề Lỗi là sinh viên của ông ta, thích thì xem, còn Dương Phong thì như sông không phạm giếng, ông ta muốn xem tư liệu của hắn để làm gì?”

“Sếp! Theo dõi hắn đi!” Triệu Hổ nói.

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Phải theo dõi! Nhưng cậu đã lộ mặt rồi, Vương Triều, Trương Long, hai người đi!”

“Rõ!”

“Vây... Còn em thì sao?” Triệu Hổ cuống lên.

“Cậu à??” Bạch Ngọc Đường ôm đầu cậu, xoay về hướng phòng khách nơi Tề Nhạc đang ngồi, “Cậu toàn bộ 24 tiếng theo dõi thật sát cô nhóc kia cho tôi, có người muốn giết cô nhóc diệt khẩu, chắc chắn cô nhóc biết gì đó!”

Cuộc họp nhanh chóng kết thúc, mọi người vội vàng tản đi, Mã Hán theo Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vào phòng làm việc: “Sếp! Em có cách!”

Bạch Ngọc Đường nhìn cậu, thở dài: “Tiểu tử nhà cậu, muốn đi nằm vùng ở câu lạc bộ bắn súng à?”

“Đúng!” Mã Hán nghiêm túc gật đầu: “Câu lạc bộ kia chắc chắn có vấn đề, em muốn nguy trang thành đối tượng kế tiếp cho bọn họ lợi dụng, chỉ là...”

“Chỉ là cậu muốn giả làm người có chứng rối loạn, tốt nhất là loại vừa nhìn là biết bị nhân cách phân liệt.” Triển Chiêu cười tiếp lời, “Đúng không?”

“Ha hả.” Mã Hán then thùng gãi đầu, “Tiền sĩ Triển, anh thật sự biết thuật đọc suy nghĩ của người khác... Tôi sợ tên lợi dụng người kia cũng là loại chuyên nghiệp, vừa nhìn đã phát hiện ra tôi đang giả bộ.”

“Cậu chắc chắn muốn đi? Khả năng rất nguy hiểm, hơn nữa giả bộ thành loại tâm lý không bình thường rất mệt!” Triển Chiêu nghiêm túc hỏi Mã Hán.

“Tôi muốn đi!” Mã Hán gật đầu quyết tâm.

“Tốt!”

Sau đó, Triển Chiêu ngồi xuống, giảng giải cho Mã Hán nghe nguyên nhân gây ra nhân cách phân liệt, biểu hiện cụ thể, những chi tiết đặc biệt... Đùng nói Mã Hán, cả Bạch Ngọc Đường và Bạch Trì đứng một bên nghe cũng phải kinh hãi khiếp đảm

~~Hai giờ sau, Triển Chiêu thỏa mãn vỗ vai Mã Hán nói. “Cậu xuất sư được rồi!”

Mã Hán vui vẻ nhảy cẫng lên: “Buổi chiều tôi có thể đi ngay!”

“Chờ một chút!” Bạch Ngọc Đường gọi cậu lại, “Thử nghiệm trước cái đã!”

“Thử nghiệm?” Ba người cùng nhìn anh, “Thử thế nào?”

Bạch Ngọc Đường đối Mã Hán chĩa chĩa vào phòng sát với phòng Triển Chiêu, “Như thế này, cậu sẽ một mình vào trong, nếu cậu có thể làm cậu ta tin tưởng mình bị nhân cách phân liệt, tôi sẽ đáp ứng cho cậu đi!”

Mã Hán tràn đầy tự tin đi vào phòng làm việc của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường quay qua bên ngoài gọi to: “Triệu Hổ

”

Triệu Hổ cầm cốc cà phê chạy vào: “Sếp, có chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường thở dài: “Cậu và Mã Hán rất thân phải không?”

Triệu Hổ gật đầu: “Đúng vậy.”

Triển Chiêu cau mày nói: “Mã Hán có chút gì đó bất thường, bọn tôi có hỏi nhưng cậu ta không chịu nói, cậu đi xem thử xem.”

“??” Triệu Hổ sửng sốt, “Anh làm sao vậy? Thất tình à?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lắc đầu: “Cậu nhanh đi xem thử một chút đi, cậu ta đang ở bên cạnh phòng làm việc.”

“Được!” Triệu Hổ lạch bạch đi vào phòng kế.

Vào cửa, thấy Mã Hán đang ngồi trên ghế ngơ ngác, ngẩng đầu nhìn trời, hai mắt dại ra.

“Anh trai, có chuyện gì?” Triệu Hổ đến gần, vừa uống cà phê vừa hỏi.

Mã Hán chậm rãi cúi đầu, nhìn chăm chăm vào mắt Triệu Hổ: “Làm sao bây giờ? Tôi hình như xong đời rồi.”

Triệu Hổ tiếp tục uống cà phê: “Này, thôi đi anh, cũng đâu phải lần đầu thất tình đâu.”

Mã Hán trầm mặc, nhìn chăm chăm vào cậu một hồi, chậm rãi nói: “Trong thân thể tôi, hình như có một cô gái.....”

“Phụt

” Toàn bộ cà phê trong mồm Triệu Hổ đều phun hết lên mặt Mã Hán.

.....

Mười phút sau, Mã Hán nhàn nhã thả bộ ra khỏi văn phòng, đi ngang qua Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng tại cửa, giơ hai ngón V lên rồi xoay người rời đi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Triệu Hổ ngơ ngác ngồi trên sôpha, trông như đã bị đá kích một cú rất lớn.

“Hổ Tử, cậu không sao chứ?” Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng hỏi.

“A~~” Triệu Hổ nhìn Ngọc Đường, sau đó nhìn qua Triển Chiêu: “Tiến sĩ~~ Anh phải khám cho tôi, tôi hình như cũng bị nhân cách phân liệt.....”

. - -

Bạch Ngọc Đường chỉ ra cửa nói: “Vậy Mã Hán vừa rồi...”

“Ừ~” Triệu Hổ gật đầu, cắn môi nói, “Hắn phân rất dữ!”

Triển Chiêu gật đầu: “Vậy còn cậu?”

Triệu Hổ nghếch đầu: “Tôi... Tôi hình như cũng phân.....”

.....

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu thối lui ra bên ngoài, đóng cửa lại dùm Triệu Hổ. Hai người mặt không biểu cảm trở lại phòng của Bạch Ngọc Đường, đóng cửa lại.

Ba giây sau, mọi người chợt nghe một trận cười long trời lở đất phát ra từ phòng Bạch Ngọc Đường, ngay cả Bạch Trì đứng ở cửa cũng ôm bụng cười, cười đến độ không thể đứng dậy được..... Trong tiếng cười, tất cả đều đơn giản và thuần khiết.

38. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 9

Chương 9: Lợi Dụng

Phòng gấp đặc biệt trong nhà tù, Bạch Ngọc Đường đã tới đây không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đến lại cảm thấy rất buồn bực. Nếu như nói chỉ là loại tội phạm thông thường, dù là vào nhà cướp của, hay đốt nhà giết người cướp của, anh đều có thể đối phó được, thế nhưng đối với loại tội phạm “đặc biệt” này, anh thật sự không có nhiều cách đối phó.

Chẳng hạn như Dương Phong đang hiện tại ngồi trước mặt anh, tối hôm qua thấy hắn, hắn là tên tội phạm hung ác ranh nghề, nhưng ngày hôm nay, hắn lại là người bệnh phạm tội.

Dương Phong cứ ngồi như vậy, trên mặt không có biểu cảm gì, mờ nhạt như một người không quan trọng.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu ở bên cạnh, nháy mắt với anh mấy cái, ý rằng, loại này tôi không chơi, cậu vào đi.

Triển Chiêu gật đầu, nhìn Dương Phong: “Cậu còn nhớ tôi không?”

Dương Phong im lặng khoảng mười giây, chậm chạp ngẩng đầu, liếc Triển Chiêu, gật đầu.

“Cậu có đồng ý trả lời mấy câu hỏi của tôi?” Triển Chiêu hỏi.

Dương Phong gật đầu như cũ, bộ dạng như rất phối hợp.

“Như vậy.....” Triển Chiêu lật xem tài liệu trên tay, anh đang nghĩ nên bắt đầu từ đâu, Dương Phong phối hợp như vậy nằm ngoài dự đoán của anh.

“Tôi là người điên.” Không đợi đặt câu hỏi, Dương Phong đã tự nói, “Tất cả mọi người đều nói như vậy.....”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, đóng lại tập tài liệu trên tay.

“Chúng ta nói một chút chuyện của cậu đi.” Triển Chiêu nhẹ giọng nói.

“A~~” Dương Phong cười khở một tiếng, mở miệng, kể lại chuyện cũ của hắn.....

Đây là một bản bi kịch thường thấy trong xã hội, từ nhỏ sinh ra trong một gia đình bất hạnh, người bố gạt bỏ hai mẹ con, vì áp lực chi phí cuộc sống, người mẹ phải đi làm một số việc dè tiện, tranh thủ kiếm chút tiền ít ỏi cho cuộc sống, không lâu sau, người mẹ đã nghiện thuốc phiện.

Cơn nghiện làm cuộc sống của bà càng rơi vào bi kịch, bệnh tật, bần cùng, cấu gât, thành kiến..... Tất cả vận rủi đều nối gót tới nhà, bám vào cả quãng thời gian lớn lên của Dương Phong, vì thế hắn trở nên miễn cảm, tự ti, không tin vào tình yêu.

Bắt đầu từ rất sớm, Dương Phong chỉ biết chính mình không bình thường, hắn hận phụ nữ một cách điên cuồng, đặc biệt là loại mại dâm và nghiện ma túy. Hắn bắt đầu nằm mơ, trong mơ, hắn thỏa thích chém giết đám phụ nữ dơ bẩn đó, làm máu của họ chảy thành sông, thiêu bọn họ thành tro tàn, sau đó thanh tẩy linh hồn sa ngã của bọn họ.

Vì vậy, hắn đã phạm tội lần đầu tiên, lần đó, hắn chỉ chém bị thương một cô gái bán heroin, nhưng lại thu được một sự sảng khoái rất lớn. Sau khi về nhà, hắn không còn mất ngủ như trước, trái lại còn ngủ một giấc thật say, sau đó, hắn bắt đầu nghiện việc chém người ấy, mãi cho đến ngày hôm qua thì bị bắt.

Nghe Dương Phong kể lại hai mươi năm cuộc đời hắn một cách thờ ơ như đang kể chuyện của kẻ khác, thản nhiên đến mức đáng buồn.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nghe xong, cảm thấy áp lực dị thường, nếu như Dương Phong chưa bao giờ phạm tội, hắn tuyệt đối là một người đáng thông cảm, thế nhưng, liên lụy nhiều mạng người như vậy, thủ đoạn lại hung tàn như vậy... Kẻ đáng hận, là hắn, hay là tổ chức đứng đằng sau điều khiển?

“Cái này.” Triển Chiêu đem chiếc bật lửa có chữ Killer training camp ra, để trước mặt Dương Phong, “Cậu có thể giải thích một chút?”

Dương Phong nhìn chằm chằm vào bật lửa, trầm mặc một hồi, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Tôi không biết.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

Dương Phong cười: “Tôi thực sự không biết.”

Triển Chiêu nhìn vào mắt Dương Phong: “Cậu lấy tư liệu về những nạn nhân ở đâu?”

“Có người gửi cho tôi.”

“Ai gửi?”

Dương Phong lắc đầu, kiên định nói: “Các anh không cần hỏi nữa, những thứ tôi muốn nói chỉ có như vậy, những thứ khác tôi không muốn nói.”

“Không muốn nói?” Bạch Ngọc Đường buồn cười nhìn hắn, “Cậu có biết cái trại huấn luyện sát thủ đó đang lợi dụng bệnh của cậu, giúp bọn hắn đi giết người đấy!”

Dương Phong hỏi trả lại: “Anh không giết người sao?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt.

Dương Phong nhìn vào mắt anh: “Người như anh, có thể tự bắt lấy số phận của mình, có thể bảo vệ chính mình và người bên cạnh, anh không hiểu được người như tôi, thứ cặn bã của cuộc sống.”

Bạch Ngọc Đường có chút khiếp sợ nhìn Dương Phong, không biết phải ứng đối như thế nào, cuộc đời của cậu trai này là một bi kịch, nhưng vấn đề ở chỗ, anh không biết phải phản bác như thế nào.

“Vậy hắn có thể hiểu được cậu sao?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi một câu.

“Đương nhiên bọn họ có thể!” Dương Phong cười lạnh nói, “Bọn họ cho tôi sức mạnh, cho tôi an bình! Cho tôi dũng khí để sống, cho tôi cảm thấy mình là một người có giá trị.”

Triển Chiêu lẳng lặng nghe hắn nói xong, hỏi: “Tôi nói là ‘hắn’, tại sao cậu lại gọi ‘bọn họ’?”

“.....”

Dương Phong nháy mắt xuất hiện chấn động và hoảng loạn, lập tức cúi đầu, oán hận nói: “Tôi ghét nhất loại người như anh!” Chỉ vào Bạch Ngọc Đường và nói với Triển Chiêu: “Anh so với hắn càng đáng ghét!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, vừa định đứng lên, Triển Chiêu kéo anh lại, hỏi Dương Phong: “Tại sao ghét tôi? Vì tôi có thể thấy được bộ mặt thật của cậu?”

Dương Phong gật đầu, lại im lặng lần thứ hai.

Trong nháy mắt ấy, Triển Chiêu thấy được cánh cửa bảo vệ nội tâm của Dương Phong đang hé ra, anh thậm chí còn đang tìm cách để nói chuyện tiếp, thế nhưng... không hiểu vì sao, bỗng nhiên cảm thấy thật là mệt. Kỳ thật Dương Phong không biết, người bị nhìn trộm nội tâm và người đi nhìn trộm nội tâm, cả hai đều mệt mỏi như nhau.

Bạch Ngọc Đường đưa tay ấn chuông điện trên bàn, tiếng chuông chói tai làm Triển Chiêu đang trầm tư giật mình dậy.

Hai giám ngục đi vào.

“Dẫn hán xuống đi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hôm nay dừng ở đây.”

Dương Phong nhanh chóng bị giải đi, Triển Chiêu cảm thấy có chút day dứt.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, đưa tay xoa đầu Triển Chiêu: “Không sao đâu Miêu Nhi, chúng ta cứ từ từ, cậu mệt rồi, hôm nay vậy là đủ.”

Sau đó, Bạch Ngọc Đường về mặt thoải mái đứng lên, nói với Triển Chiêu: “Chúng ta về đi, tôi muốn đi bộ.”

“Còn xe của cậu?” Triển Chiêu hỏi.

“Mai trở lại lấy là được.” Bạch Ngọc Đường mặc áo khoác vào, “Có muốn đi không?”

“Có.” Triển Chiêu gật đầu, hai người sóng vai đi ra ngoài.

Triển Chiêu cúi đầu, vừa đi vừa nghĩ, không chú ý tới ánh mắt Bạch Ngọc Đường đang dán chặt vào anh, trong mắt lóe lên tia sáng, tựa như đã hạ quyết tâm cái gì đó.

Kết thúc hội đồng quản trị rườm rà, Bạch Cẩm Đường xoa trán có hơi chút đau, đi ra khỏi tòa cao ốc Bạch Thị.

Ngồi vào xe, cầm tay lái, Bạch Cẩm Đường lo lắng: “Có lẽ cần nghỉ lại cách rút ngắn khoảng cách với Công Tôn, hiện tại anh ấy nghĩ mình như một tên quấy rối biến thái, phải cho Công Tôn thấy những mặt tuyệt vời khác của mình..... Ừ ~”

Vừa nghĩ vừa lái xe, quành qua khúc ngoặt, hai mắt sáng ngời.

Công Tôn đang đứng trên vỉa hè ở dưới nhà, tựa như đang đợi gì đó.

Bạch Cẩm Đường ở xa xa tán thưởng, cảm thấy đây như một kiệt tác nghệ thuật..... Công Tôn hình như mới từ S.C.I. về, không còn mặc áo khoác dài trắng, chỉ tùy ý mặc một chiếc áo len cổ chữ V, quần dài màu đen, ưu nhã đứng ở ven đường, làn da trắng nõn, tay chân thon dài, các khớp xương đẹp đẽ, mái tóc đen... Ngay cả cặp kính không gọng, đều gợi cảm đến mức không thể thốt thành lời

~~Bạch Cẩm Đường vui vẻ lái xe tới, định nói câu: “Mỹ nhân, có muốn đi nhờ xe.....”

Đáng tiếc, đang tưởng bỏ chưa xong thì trước mắt xuất hiện một chiếc xe con màu đen, đỗ ngay trước mặt Công Tôn.

Công Tôn hình như đang chờ chiếc xe này, anh cười nói gì đó với người trong xe, sau đó lên xe.

Mặc dù cách rất xa, Bạch Cẩm Đường vẫn thấy rõ người ngồi trong xe, chính là người đại diện tên Phương Tĩnh đã trò chuyện rất vui vẻ với Công Tôn ở dạ tiệc hôm đó.

Sau khi Công Tôn lên xe, Phương Tĩnh nở má. Bạch Cẩm Đường không suy nghĩ gì, theo bản năng lái xe đi theo.

Xe dừng ở một nhà hàng Pháp cách đó không xa, hai người xuống xe, vừa cười nói đi vào nhà hàng.

Bạch Cẩm Đường dừng xe tại ven đường, mặt không biểu cảm, rút gói thuốc lá ra, đốt một điếu, lẳng lặng ngồi trong xe, nhìn chăm chú vào nhà hàng.

Công Tôn và Phương Tĩnh ngồi đối diện nhau, cười đùa, nói chuyện, gọi đồ ăn, cùng ăn...

Bạch Cẩm Đường chỉ hút thuốc, một chút biểu cảm cũng không có, chỉ có khuôn mặt phản chiếu trên kính chiếu hậu..... lãnh khốc và tàn bạo không thể tả bằng lời.

Công Tôn ngồi ăn trong nhà hàng, hoàn toàn không biết Bạch Cẩm Đường ở ngay bên ngoài. Anh trong lúc làm việc thì nhận được điện thoại của Phương Tĩnh, vì bạn học đã lâu không gặp, lần trước lại ngẫu nhiên thấy nên mới trao đổi số điện thoại, không nghĩ rằng Phương Tĩnh thật sự mời anh đi ăn.

“Trông cậu như đang rất ngạc nhiên.” Phương Tĩnh uống rượu vang, cười nhìn Công Tôn.

Công Tôn thành thật gật đầu.

Phương Tĩnh cười: “Cậu thật sự một chút cũng không thay đổi.”

Công Tôn nhún vai, bản thân mình có thay đổi không thì anh không biết, nhưng cô gái ngồi trước mặt này đã thay đổi hoàn toàn! Ấn tượng của anh về Phương Tĩnh là một cô gái ít nói, hướng nội đến mức cho cảm giác nhút nhát, học hành rất chăm chỉ, ăn mặc lối thời... Thế nhưng hiện tại cô trông rất xinh đẹp, ăn mặc rất mát và có sự nghiệp thành công.

“Từ chuyện kia, vẫn không có cơ hội cảm ơn cậu.” Phương Tĩnh buông ly rượu.

“Ách..... Đã lâu lắm rồi, đừng để trong lòng nữa.” Công Tôn thoải mái cười cười. Hiện tại cô có thể thoải mái nhắc lại chuyện này, nhưng nếu là lúc đó, quả là sấm sét giữa trời cho cô gái trẻ ~ Đúng thế, Phương Tĩnh từng hút ma túy.

Công Tôn vẫn không rõ, một cô gái có nhiều mặt giỏi như vậy, tại sao lại bị nghiện.

Lúc còn đi học, Công Tôn vì muốn cúp tiết thể dục nên thường hay giả bệnh, cầm sách đến phòng y tế hoặc lên sân thượng nghỉ ngơi cả buổi chiều. Vì vậy, trên sân thượng, anh tình cờ gặp Phương Tĩnh đang muốn tự sát.

Sau khi cứu Phương Tĩnh, Công Tôn chú ý đến những lỗ tiêm trên tĩnh mạch tay của cô.

Mà xui xẻo ở chỗ, tiếng động của hai người trên sân thượng đã làm vài giáo viên ở văn phòng trên tầng cao nhất chú ý, dưới tình thế cấp bách, Phương Tĩnh kéo Công Tôn lại, nói với những người giáo viên, bọn họ là người yêu. Công Tôn nhìn ánh mắt khẩn cầu của Phương Tĩnh, không phủ nhận lời của cô.

Song song đấy, chuyện tình thân tượng Công Tôn của toàn trường được đem ra bàn tán, đây được ví như một viên đá nhỏ tạo trăm gợn nước, càng kỳ quái hơn chính là, đối tượng là một cô gái bình thường đến không thể bình thường hơn.

Để giúp Phương Tĩnh, Công Tôn cũng không đi giải thích chuyện này, mỗi ngày anh sẽ ở cùng Phương Tĩnh trong một khoảng thời gian nhất định, tuy chỉ là một mình một cuốn sách hay tự học.

Nửa năm sau, Phương Tĩnh chuyển trường, từ đấy đến nay, cả hai đều không liên lạc với nhau.

“Cậu... thế nào rồi?” Công Tôn ngưng ngưng thưởng thức đồ ăn, tìm đề tài nói chuyện.

Phương Tĩnh nhìn anh, cười nói: “Tôi đã cai rồi.”

“.....!” Về mặt Công Tôn vui mừng như trút được gánh nặng, làm Phương Tĩnh cười khanh khách.

“Cậu có biết tại sao tôi chuyển trường không?”

“..... Để cai nghiện?” Công Tôn hỏi nghiêm túc.

“Ha ha~~” Phương Tĩnh bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Bởi vì tôi không theo nổi ở trường có tiếng là giỏi đó nữa!”

“Sao lại thế?” Công Tôn không hiểu, chẳng lẽ gặp cái gì phiền phức?

Phương Tĩnh vô lực nhìn chăm chú vào Công Tôn: “Cậu thật sự cũng có lúc ngốc quá đi, cậu có biết tôi mỗi ngày nhận được ít nhất mười lá thư đe dọa không? Dọa rằng tôi và cậu không được ở cùng một chỗ nữa!”

Công Tôn tròn tròn mắt nhìn cô.

Phương Tĩnh cười nói: “Không có cách, ai bảo cậu để một con vịt xấu xí què mùa như tôi chiếm làm gì?”

Thấy rõ ý đùa giỡn trong mắt Phương Tĩnh, Công Tôn cũng ngưng ngưng cười.

Cả bữa ăn diễn ra trong không khí vui vẻ, tiếng cười không ngừng.

Khoảng một tiếng sau, bữa ăn kết thúc, trước khi ra khỏi nhà hàng, Phương Tĩnh đột nhiên hỏi: “Vụ án kia thế nào rồi?”

Công Tôn hơi ngạc nhiên một chút, sau mới nhớ lại, Phương Tĩnh hẳn là hỏi vụ bắn người ở bữa tiệc, “Tôi cũng không biết nhiều lắm, tôi không tham dự điều tra.”

“Để tôi đưa cậu về.” Phương Tĩnh nói.

“Không cần, tôi tự về được.” Công Tôn trả lời, không hiểu tại sao, trong lòng có chút bất mãn, cảm giác như... Phương Tĩnh kỳ thật hẹn anh chỉ để hỏi câu kia... Lẽ nào buổi nói chuyện vui vẻ lúc nãy đều là biểu diễn? Phương Tĩnh, rốt cuộc đã thay đổi bao nhiêu?

Nhìn thấy sự thay đổi trên khuôn mặt Công Tôn, Phương Tĩnh cười khổ nói: “Cậu thật sự một chút cũng không thay đổi... Nhưng đây cũng chính là điểm hấp dẫn của cậu.”

Hai người tạm biệt nhau tại cửa, Phương Tĩnh lái xe rời đi, Công Tôn nhàn nhã thông thả đi bộ về.

“Tin tin ~” Vừa đi ra vài bước, phía sau đã vang lên tiếng kèn, nghe có vẻ rất gấp.

Quay đầu lại, thấy một chiếc Mercedes đen quen thuộc, từ từ đi đến cạnh bên người, Bạch Cẩm Đường thò người ra mở cửa: “Lên xe.”

Công Tôn giật mình, không phải hẳn nói ngày hôm nay đi gặp hội đồng quản trị sao? Thế nào lại ở chỗ này?

Hơn nữa Bạch Cẩm Đường bình thường thấy anh, nếu không sà vào, cũng sẽ trêu đùa hai ba câu, ngày hôm nay có chút — nghiêm túc...

Nhưng mà, Công Tôn vốn trời sinh tính lười, đã nằm sẽ không ngồi, đã ngồi sẽ không đứng, đương nhiên sẽ chọn ngồi xe thay vì đi bộ.

Vừa vào xe, đã bị mùi thuốc lá nồng nặc làm ho khan một trận.

“Khụ khụ... Sao lại nồng nặc thuốc lá thế này, tôi chưa bao giờ thấy cậu hút thốc a.” Công Tôn phẩy tay xua mùi thuốc, rồi nhấn nút hạ cửa kính xe xuống, nhưng ần vài lần mà không thấy kính hạ.

“Cửa kính xe bị hư rồi sao?” Công Tôn vừa ần vừa hỏi, không thấy Bạch Cẩm Đường trả lời thì kỳ quái quay lại nhìn anh.

Bạch Cẩm Đường lúc này đang rất chuyên chú lái xe. Tuy mặt không biểu cảm, nhưng Công Tôn vẫn cảm thấy một tia khác thường, Bạch Cẩm Đường của ngày hôm nay, có chút đáng sợ.

“..... Cậu làm sao vậy?” Im lặng một hồi, Công Tôn nhin không được bèn hỏi.

Bạch Cẩm Đường vẫn không trả lời, chỉ phóng xe nhanh hơn, hơn nữa, lại không phải đi hướng về nhà.

“Cậu..... Cậu muốn đi đâu?” Công Tôn có hơi chút bất an, Bạch Cẩm Đường ngày hôm nay rất kỳ lạ.

Không để ý tới Công Tôn, tiếp tục chăm chú lái xe.

“Dừng xe!” Công Tôn có chút nổi giật nói: “Tôi muốn xuống xe!”

Bạch Cẩm Đường vẫn phớt lờ.

Công Tôn đưa tay muốn mở cửa xe, thế nhưng cửa lại khóa.

“Bạch... Bạch Cẩm Đường, cậu muốn làm gì?!” Công Tôn nhìn người bên cạnh mình.

Xe đột ngột dừng lại, Công Tôn bị giật về phía trước, may mà có thắt dây an toàn, nhưng lực quán tính làm đầu anh bị choáng, vai bị dây thít đến mức đau.

“Cậu... Cậu bị gì vậy?!” Công Tôn tức giận cực độ, muốn chửi người, nhưng lại bị vẻ mặt của Bạch Cẩm Đường làm kinh sợ...

Bạch Cẩm Đường trước mắt, hoàn toàn không phải tên cà lơ phất phơ, chết cũng không biết xấu hổ mà anh từng biết, mà là... một kẻ làm người khác phải sợ hãi.

“Công Tôn.” Anh chậm rãi mở miệng, tay bắt lấy cằm Công Tôn, xoay qua đối diện với anh, “Thấy sao? Đây mới thật sự là tôi!”

“Có... Có ý gì?” Công Tôn dựa về phía sau, Bạch Cẩm Đường lại tiến lên: “Tôi sẽ giết chết hết những kẻ muốn xen vào với anh, dù là nam hay nữ.”

“Cậu.....”

“Tôi thích anh.” Bạch Cẩm Đường áp sát, hung dữ nói với Công Tôn đang bị kinh sợ đến mức choáng váng không biết làm gì, “Vì thế tôi muốn anh! Ngay bây giờ!”

Màn đêm buông xuống, trên đường quanh hồ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chậm rãi thả bộ dưới hàng cây ngô đồng treo đầy đèn màu.

Bên trái là hồ nước yên tĩnh, ánh đèn tỏa sáng từ những chiếc thuyền trên hồ .

Bên phải là đường cái với dòng xe nối đuôi nhau, đèn đuôi xe đan xen nhau tạo thành một lưới ánh sáng đẹp mắt.

Triển Chiêu đi phía trước, Bạch Ngọc Đường hơi rút lại phía sau, lẳng lặng theo sát.

Ngạc nhiên với sự yên lặng của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu vừa đi vừa liếc nhìn người bên cạnh, chỉ là, người nọ cứ cúi đầu, hình như đang suy nghĩ gì đó.

“Miêu Nhi.”

Đang bắt mắt thì Bạch ngọc Đường mở miệng gọi.

Triển Chiêu quay người lại, nhìn Bạch Ngọc Đường ở phía sau.

Giữa ánh sáng và bóng tối, người đứng trước mặt, dường như thoát khỏi sự ồn ào xô bồ của quang cảnh xung quanh... Rõ ràng đến mức kì dị.

Bạch Ngọc Đường đi lên, đứng ngay trước mặt Triển Chiêu.

“Miêu Nhi.....” Hít một hơi, nghiêm túc nói, “Chúng ta... thay đổi một chút, có được không?”

Triển Chiêu hơi giật mình, có chút không được tự nhiên: “Thay... thay đổi cái gì?”

“A.....” Bạch Ngọc Đường giả bộ cười bình tĩnh, “Quan hệ..... hiện giờ của chúng ta.....”

Mặt Triển Chiêu hơi ửng đỏ: “Cái gì?”

“Vẫn rất.....” Bạch Ngọc Đường cố gắng trấn tĩnh, “Rất... rất không rõ ràng.”

Triển Chiêu giương mắt nhìn anh, không nói lời nào.

“Cái kia.....” Bạch Ngọc Đường nhúc nhích đầu, “Tôi muốn... xác định rõ một chút.”

“..... Ừ.....” Một lúc lâu sau, Triển Chiêu nhẹ nhàng ừ một tiếng.

“Cậu..... Cậu đồng ý?” Bạch Ngọc Đường có phần vui sướng.

“..... Ừ.....”

Bạch Ngọc Đường buồn cười, nâng cằm Triển Chiêu lên: “Miêu Nhi, ‘ừ’ cái gì a?”

Triển Chiêu ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, im lặng chờ đợi.

“Tôi.....” Bạch Ngọc Đường có phần mất tự nhiên, “Tôi thích cậu.”

.....

Triển Chiêu im lặng một hồi lâu, mãi đến lúc Bạch Ngọc Đường cảm thấy tóc mình muốn bạc thì Triển Chiêu nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ.”

Nhìn phản ứng của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường kinh ngạc: “Ừ??”

“..... Ừ.”

“Ừ?”

“Ừ!”

Nụ cười trên khuôn mặt Bạch Ngọc Đường dần tươi hơn, cả con mắt cũng đầy ý cười. Đưa tay kéo Triển Chiêu đến trước mặt mình, cúi đầu...

“Miêu Nhi.....” Nhẹ nhàng hôn, “Tôi thích cậu.”

Triển Chiêu ngẩng đầu, ngây ngô đáp lại làm Bạch Ngọc Đường vừa giật mình vừa vui sướng, “Tôi muốn cậu..... Ngay bây giờ.....”

Chợt nghe Triển Chiêu nhỏ giọng nói: “Đồ chuột chết, được một tắc lại muốn tiến một thước!!”

Tất cả mọi người trên thế gian, đều cùng hít thở không khí trong lành, đều cùng đắm mình trong ánh mặt trời rực rỡ. Thế nhưng, kết cuộc của mỗi linh hồn lại không giống nhau, có linh hồn tràn ngập tình yêu, có linh hồn chất chứa thù hận. Nếu như trong lòng chứa đựng sự khoan dung, nó sẽ được ở trên những đám mây thuần khiết; nếu như trong lòng chứa đựng sự oán hận, nó sẽ chìm xuống vùng bùn đen kịt.

Trên màn hình máy vi tính, icon một phong thư xuất hiện.

“Tại sao chỉ có người không có được hạnh phúc? Tại sao chỉ có người cô độc?”

Nước mắt, chảy dọc theo khuôn mặt đang mỉm cười, để lại những vệt dài méo mó, trong tay, những viên thuốc màu sắc sắc sỡ...

Chỉ lát sau cuộc tra tấn bắt đầu

Đám âm hồn bắn nhớp trong điên loạn

Tôi thầm tạ ơn Thượng Đế trên cao.

“Thằng Ácgiăngti” – đám đông gào khản giọng

Và cả tên Phirenxe nữa, điên khùng

Cứ việc nhắm vào thân mình mà cắn.

Chúng tôi bỏ mặc hân và lặng im

Ấp vào tai tôi những lời nức nở

Khiến ánh mắt tôi chăm chú ngó nhìn.

> – Tầng địa ngục thứ năm

Tầng địa ngục thứ năm

Trong làn nước lầy lội như đầm lầy của con sông Styx, những linh hồn giận giữ đánh nhau trên mặt nước, những kẻ rầu rĩ và ẻo oải nằm dưới dòng nước. Phlegyas miễn cưỡng đưa Dante và Virgil qua sông trên chiếc thuyền nhẹ của mình. Trên đường, họ gặp Filippo Argenti xán lại bắt chuyện, đây là một người thuộc phe Guelph Black, từ một gia đình có thế lực (Khổ 7 và 8).

Các phần dưới của địa ngục nằm trong các bức tường thành phố của những người chết Dis, bao quanh bởi đầm lầy tạo bởi con sông Styx. Những kẻ bị trừng phạt tại Dis là những kẻ cố tình phạm tội. Tường thành được canh gác bởi những thiên thần sa ngã. Virgil không thể nào thuyết phục họ cho ông và Dante vào thành phố được, các thần nữ Furies và Medusa dọa nạt Dante. Một thiên thần được phái xuống từ Thiên đàng bảo đảm cho họ được vào thành phố.

39. Quyển 1 – Vụ Án Li – Chương 10

Chương 10: Mê Tình

Bóng đêm bao trùm con đường cái hẻm lạnh, chiếc Mercedes màu đen gần như nhập làm một với cảnh vật xung quanh.

Công Tôn sợ hãi nhìn Bạch Cẩm Đường xa lạ trước mặt, vừa định mở miệng nói đã bị Bạch Cẩm Đường hôn một cách tàn bạo lần thứ hai.

Trong không gian chật hẹp, thân thể hai người dường như dính chặt vào nhau. Công Tôn chống lại thể nhưng ngay cả tay cũng không thể đánh được, người đàn ông trước mặt này vượt trên anh nhiều lắm, chỉ cần cảm giác được loại khí này cũng đủ làm cho người ta vô ý thức mà run.

Bạch Cẩm Đường vừa mang theo một phần thô bạo hung ác, vừa mang theo một loại khí rất mê hoặc, hai bờ môi gần với nhau, đầu lưỡi liên tục xâm nhập, liếm và nếm vị của khoang miệng nhạy cảm mềm mại kia, giống như muốn nuốt trọn vậy, Công Tôn cảm thấy hơi thở ở cổ muốn nghẹn lại, đầu óc càng lúc càng mất đi tự chủ, cảm giác được đụng vào càng lúc càng mãnh liệt, còn có một chút nhẹ nhẹ không thể diễn tả, làm anh cảm thấy thoải mái nhưng lại cũng thật nhục nhã.....

Trong khoảnh khắc như không thể thở được nữa, Bạch Cẩm Đường buông nụ hôn. Công Tôn yếu ớt nằm trên ghế đã được ngã ra sau không biết từ bao giờ, thở dốc.

Tiếng xé rách chói tai truyền đến, ý thức của Công Tôn dần trở về, ngay lập tức liền cảm thấy ngực lạnh lạnh, tỉnh táo lại, không ngờ Bạch Cẩm Đường đã xé chiếc áo len của anh.

Cặp mắt đang nhìn chăm chú vào thân thể mình, làm Công Tôn nghĩ chính mình giống như một con mồi, thân thể bất giác run lên, đưa tay ngăn Bạch Cẩm Đường đang cởi dây lưng của mình, hoảng loạn muốn ngồi xuống, rồi lại bị áp đảo một cách tàn nhẫn.

“Dừng lại.....” Công Tôn đánh người đang cúi đầu, vừa liếm vừa hôn lên ngực mình. Lúc người kia rời đi, lưu lại chính là những dấu hôn loang lổ và lửa nóng đến mức như thiêu cháy người... Bạch Cẩm Đường ác ý thăm dò, khi anh nhẹ nhàng cắn vào phần eo của Công Tôn, người nằm dưới giật mình muốn tránh đi, toàn thân căng ra, lưng hơi run rẩy.....

“A.....”

Bạch Cẩm Đường cười với Công Tôn một chút, tay giữ chặt thắt lưng anh, kéo anh lại gần một chút, lập tức, cúi đầu chà nhẹ vào bờ eo mảnh khảnh, sau đó bắt đầu gặm cắn.

“A ~” Công Tôn sợ hãi kêu một tiếng, lập tức cắn chặt môi dưới, không muốn để thanh âm như thế phát ra, đáng tiếc là Bạch Cẩm Đường không buông tha, một tay kéo chiếc quần vướng víu xuống, Công Tôn cảm giác hơi lạnh giữa hai chân, ngay lập tức hiểu rõ ý đồ của Bạch Cẩm Đường, anh sợ đến mức bắt đầu phản kháng kịch liệt.

“Không..... Cậu..... A.....” Công Tôn cảm thấy mỗi cái đụng chạm của Bạch Cẩm Đường đáng sợ dị thường, mỗi một chỗ, đều làm anh phải bật tiếng kêu.

“Cậu..... Tại sao, tại sao..... A.....” Không thể chống cự, chỉ có thể hỏi tại sao, chỉ có thể biết được cơn giận dữ rốt cuộc là tại sao?

“Cô gái lúc này là ai?” Bạch Cẩm Đường vừa hôn vừa hỏi, Công Tôn kinh hãi cảm nhận một vật vừa cứng vừa nóng đang ở trên đùi mình, mai mắt mở lớn, “Tránh ra! Tránh..... A!”

“Nói, cô ta là ai?” Bạch Cẩm Đường kéo cà-vạt của mình, cởi nút quần áo.

Công Tôn nhìn động tác của anh, tức giận không nói nên lời, vận dụng hết sức lực toàn thân đẩy anh ra: “Không liên quan đến việc của cậu!”

Bạch Cẩm Đường nhìn chằm chằm vào mắt Công Tôn, cười: “Anh đang mời tôi sao?”

Công Tôn thấy tia nguy hiểm trong mắt anh, hoảng loạn lắc đầu: “Dừng như vậy.....”

“A.....” Bạch Cẩm Đường cúi đầu cắn vào điểm lồi nhỏ bên ngực trái Công Tôn, Công Tôn hoảng sợ hít vào một hơi, “Dừng lại.....”

“Dừng lại?”

“A~~”

Ngay trong lúc Công Tôn còn đang kêu sợ hãi, Bạch Cẩm Đường đã một tay cởi quần anh ra. Tách hai chân của Công Tôn rồi tự chen bản thân vào giữa, cúi đầu nhìn thật kỹ thân thể trước mắt.

Vì ít vận động nên làn da của Công Tôn trắng nõn không tỳ vết.

“Thật đẹp.” Bạch Cẩm Đường tán thưởng, bắt đầu cúi xuống hưởng dụng phần mềm mại thuần trắng kia, sau đó bắt đầu liếm dọc từ hông xuống phía trong đùi dưới, cảm thụ sự phản kháng yếu ớt, dục vọng càng lúc càng nóng, thật là thỏa mãn đến mức không thể diễn tả bằng lời.

“Không được, cậu... không biết mình... đang làm gì.....” Công Tôn tuyệt vọng nhìn Bạch Cẩm Đường.

“Đương nhiên biết..... Tôi cả đến nằm mơ cũng muốn làm như vậy.”

“A..... Không..... Ừ...”

Bạch Cẩm Đường cười tà mị, vươn đầu lưỡi, đùa với dục vọng của Công Tôn bên dưới lớp vải quần lót, “Anh cũng có cảm giác sao?”

“Câm miệng! Câm miệng!..... A.....”

Bạch Cẩm Đường nhấc thân trên của Công Tôn lên, một tay đỡ lấy đầu, hung hăng giữ hôn, một tay theo khe hở tiến vào trong quần lót, nhẹ nhàng chậm chạp mà vân vê.

“A... Ừ.....” Công Tôn giãy dụa một cách khó khăn, Bạch Cẩm Đường cũng nhanh chóng làm xong việc.

Công Tôn cảm thấy sức lực toàn thân đều rút sạch, tay chân tê dại vô lực, tất cả cảm giác của cơ thể đều đang tập trung về chỗ Bạch Cẩm Đường đang để tay, một chút đau đớn cùng khoái hoạt nói không nên lời, lưng vô ý thức cong lên, ngay cả đầu cũng cảm giác được lửa nóng..... Mơ màng trước mắt có ánh sáng trắng..... “A~~”

Phần eo run rẩy thật mạnh, Bạch Cẩm Đường xấu xa, cố ý buông lỏng tay.

“Ừ.....” Nổi mắt mát mẻ hồ thoảng hiện trong mắt Công Tôn, lúc ý thức được phút thất thố của mình, Công Tôn xấu hổ đến mức muốn tự tử, anh dùng tất cả sức lực còn lại để giãy ra khỏi khống chế của Bạch Cẩm Đường, môi dưới bị cắn đến mức trắng bệch, quật cường và tự tôn làm anh cố sức chịu đựng trong nước mắt, tuyệt đối không thể thua trước người kia, “Cậu..... Buông ra!”

Đáng tiếc, bộ dáng hiện tại, có hung hãn cỡ nào cũng chỉ là tăng thêm chút tình thú mà thôi, Bạch Cẩm Đường cảm thấy thú vị, tiếp tục chà xát.

Công Tôn cảm giác được vật nóng đặt trên người mình càng lúc càng cứng và nóng hơn, mặt lập tức đỏ quạch, “Vô sỉ..... Hồn đản..... A.....”

Công Tôn giờ đã không biết phải làm gì nữa, chỉ còn sức để mắng chửi người.

“Ha ha.....” Bạch Cẩm Đường buồn cười ôm lấy Công Tôn, nhanh chóng lột sạch quần áo anh, cầm lấy cổ chân mảnh khảnh, tách hai chân người nằm dưới ra, tay thả phần eo xuống...

“Dừng lại..... Tôi không muốn..... Không muốn.....” Công Tôn kinh hãi nhìn động tác của Bạch Cẩm Đường, nhưng một chút phản kháng cũng không thể làm.

“Thả lỏng..... Ngoan nào.”

“A..... Cậu..... Cậu làm gì?” Công Tôn cảm giác được bàn tay Bạch Cẩm Đường đưa xuống dưới thân mình, lần mò, tìm kiếm, đột nhiên thâm nhập.....

“Chật quá..... Chưa từng dùng sao?” Bạch Cẩm Đường vừa hôn những giọt mồ hôi trên mũi Công Tôn, vừa dùng ngón giữa từ từ tiến về phía trước, tìm kiếm sự mềm mại và ẩm nóng bên trong.

“Dừng..... Dừng tay.....” Công Tôn lắc đầu giãy dụa thân thể, muốn rời xa cái ngón tay đang thâm nhập kia, thế nhưng anh không biết càng làm vậy ngón tay lại càng đi vào..... Ngón thứ hai cũng chờ cơ hội tiến vào..... Hai ngón tay tại bên trong mở rộng, Công Tôn hầu như có thể cảm giác rõ ràng các đốt ngón tay cùng vân tay của Bạch Cẩm Đường..... Ba ngón.....

“A..... Không..... Dừng lại.....” Công Tôn vô lực nghiêng đầu qua một bên, mồ hôi làm tóc mai dính chặt vào trán, xinh đẹp và mê người đến mức không thể tả.

“Không dừng lại sao?” Bạch Cẩm Đường bắt đầu cử động ngón tay, mở rộng hơn nữa khoảng chật hẹp bên trong, như là đang tìm kiếm cái gì, “Nghe lời anh, tiếp tục nào.”

“Không..... Không phải thế..... A!” Đột nhiên Công Tôn kêu sợ hãi, cả thân thể cũng căng lên, kinh hãi nhìn Bạch Cẩm Đường, Bạch Cẩm Đường vẫn mỉm cười, cúi xuống tai Công Tôn: “Đừng lớn tiếng như vậy nha..... Không chừng sẽ bị người qua đường nghe được.”

.....!..... Công Tôn giật mình nhớ lại, bọn họ đang ở trong xe đậu ven đường, trong nháy mắt phân tâm ấy, Bạch Cẩm Đường một tay ôm lấy eo anh, nhấc lên, những ngón tay trong cơ thể rút ra, đột nhiên một cảm giác trống rỗng kéo đến, nhưng ngay lập tức..... Một vật nóng to hơn ngón tay mạnh mẽ tiến vào, hung hăng đánh vào điểm mà đầu ngón tay vừa tập trung.

“Nha a.....” Công Tôn cảm thấy trước mắt là một mảnh trắng, hai tai ù đi, đầu ngửa ra sau để lộ cổ mảnh khảnh. Vừa bị rút ra không lâu, ngay sau đó lại là khoái cảm cuồng nhiệt cùng đau đớn do xâm nhập, tất cả dường như làm anh thấy ngẹt thở.....

“A.....” Bạch Cẩm Đường không hề cử động, mà vẫn trong cơ thể Công Tôn nhẹ nhàng điều chỉnh lại tư thế, cảm thụ từng tác mèm mại trong cơ thể anh, và cũng cho người bên dưới cảm thụ được sự cứng rắn của mình..... Nhìn người bình thường vẫn lạnh lùng giờ lại đang yếu đuối nằm dưới thân, thừa nhận xâm nhập của mình cùng giữ lấy..... Sự vui sướng của chinh phục, kích thích dục vọng cơ bản nhất trong thân thể anh.

“Công Tôn.....” Khẽ cắn cái cổ mảnh khảnh, cảm nhận mạch máu đang đập liên hồi dưới lớp da mỏng, Bạch Cẩm Đường ghé vào tai anh thì thào: “Thả lỏng, cực cương..... Hãy cảm thụ đi.....”

“Ừ..... A.....” Công Tôn bị đột ngột cắn làm cho toàn bộ sức lực biến mất, chỉ có thể khó khăn lắc đầu, nước mắt không kiềm được nữa.

Bạch Cẩm Đường có phần kinh ngạc nhìn biểu tình yếu đuối của Công Tôn, có chút không đành lòng, nhưng phần dục vọng lại mạnh hơn..... Gọi cảm chết tiệt.....

Chậm rãi cử động nhịp nhàng làm Công Tôn cứng ngắc rung động theo, chân không nhịn được co lại, loại khoái cảm quá mức này làm anh chỉ muốn chết.....

“Không..... Không.....” Ý thức của Công Tôn có lẽ đã không còn tỉnh táo, chỉ còn biết dùng thanh âm yếu ớt cầu xin, động lòng người không tể tả.....

Bạch Cẩm Đường cũng không còn nhịn được nữa, gầm nhẹ một tiếng, bắt đầu cử động nhanh hơn, mỗi một lần lại mạnh bạo đánh vào chỗ mẫn cảm nhất của Công Tôn, mỗi một lần lại làm cho người ở dưới thân rên rỉ. Công Tôn dần dần rơi vào trạng thái mất ý thức, cả người như trôi trên mây, rung động theo từng động tác điên cuồng của Bạch Cẩm Đường. Người nọ mặc sức tiến nhập cơ thể mình, đòi lấy tất cả mọi thứ, còn anh, chỉ có thể rên rỉ, lắc đầu và nuốt vào trong họng tiếng thét của mình..... Mãi cho đến lúc Bạch Cẩm Đường gầm nhẹ, đem tất cả của mình bắn trong cơ thể thì anh hoàn toàn rơi vào trong bóng tối.

.....

Sau khi dọn dẹp qua loa, Bạch Cẩm Đường dùng áo khoác của mình bao lấy Công Tôn đang cuộn người trên ghế, giật mình nhận ra người này thật nhỏ bé, chỉ một chiếc áo đủ để bao lại.....

Khởi động lại xe, đi hướng một ngôi biệt thự ở vùng ngoại thành, ngôi biệt thự ấy anh vừa mua, vốn định nhân sinh nhật Công Tôn thì dẫn đến, không ngờ lại đến sớm hai tháng.....

Anh hiện giờ đang cần một cái giường, không phải để nghỉ ngơi, mà để cảm nhận người bên cạnh thêm một lần nữa..... Ban này, vẫn chưa đủ!

Một nồi cháo tôm, từ từ hâm.

Cá tẩm bột vừa ngọt vừa giòn, ăn với cháo là vừa.

Còn cả nồi cua hấp, hấp cách thủy vừa trắng lại vừa mềm.....

Mùi thơm ngào ngạt từ bếp bay ra, bay phiêu phiêu, bay vào phòng ngủ.

Cái mũi của Triển Chiêu là thứ đầu tiên tỉnh dậy, mơ mơ màng màng ngồi dậy, hít hít ~~ thơm quá a.

Bạch Ngọc Đường đang bận rộn trong bếp, đoán chừng con mèo kia có lẽ đã bị “hun” tỉnh, ngay lập tức chạy ra đẩy cửa phòng ngủ — quả nhiên.

Thấy Triển Chiêu ngồi ôm chân trên giường, bộ dạng ngơ ngác, Bạch Ngọc Đường cười kéo rèm cửa sổ.

Ánh mặt trời có chút chói mắt, Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, thích ứng với ánh sáng, tỉnh táo lại một chút.

Bạch Ngọc Đường đi tới bên giường, ngồi xuống, nghiêng người hôn Triển Chiêu một cái trên miệng: “Miêu Nhi, chào buổi sáng.”

.....//..... Triển Chiêu hình như có chút phản ứng, kinh ngạc mấy giây, sau đó đỏ mặt, một tay đẩy con chuột, một tay kéo áo lau miệng.

“Mèo chết! Không được lau!” Bạch Ngọc Đường nắm cổ tay Triển Chiêu, “Hôn tôi một cái.”

Triển Chiêu cả kinh trợn mắt nhìn.

“Làm sao? Tối qua chúng ta đã nói rồi còn gì!” Bạch Ngọc Đường hùng hồn, “Cậu không chịu nhận à? Bội tình bạc nghĩa!”

Màu đỏ ửng bắt đầu từ mặt Triển Chiêu lan tới tận cổ và hai tai ~~ Chuột chết, không biết xấu hổ! Ai thêm nhà cậu?!

“Đến.” Bạch ngọc Đường tùm tùm cười nghiêng mình qua.

Triển Chiêu liếc anh, đột nhiên chỉ ngón tay ra cửa: “A!!”

Bạch Ngọc Đường theo bản năng quay đầu lại, ở cửa có cái gì đâu, đang bắt măn, tự nhiên cảm thấy trên má nóng nóng, đến lúc phản ứng thì Triển Chiêu đã nhảy xuống giường, chạy như bay vào toilet.

Con chuột bạch ngồi trong phòng ngủ, vui đến nỗi muốn hoa chân múa tay, đuôi chuột vênh thẳng lên trời, lại còn lắc qua lắc lại nữa

~~Triển Chiêu chạy ào vào toilet, vặn nước chuẩn bị rửa mặt đánh răng..... Cơ mà, miệng con chuột bạch thế nào lại có vị chanh nhỉ??

Giương mắt nhìn, thấy bên cạnh cốc đựng bàn chải của mình là cốc đựng bàn chải của Bạch Ngọc Đường..... Kem đánh răng của hắn ~~ là vị chanh?? Quả nhiên!

Triển Chiêu đột nhiên nhận ra mình đang nghĩ lung tung cái gì, trước mắt sao toàn bong bóng hồng hồng, liền vội vàng vốc nước lạnh rửa mặt: “Triển Chiêu!! Mà phải tỉnh lại a!!”

Ngẩng đầu, tay nhưng lại xui rủi thế nào, cầm lấy túyp kem đánh răng kia —— vị chanh à, có muốn thử một chút không.

“Miêu Nhi.”

Tiếng gọi bất thành linh làm giật bắn người, Triển Chiêu quay lại, thấy Bạch Ngọc Đường không biết từ lúc nào đã đứng ngoài cửa, “Ách, tôi muốn hỏi.....”

Triển Chiêu lập tức quăng túyp kem về bồn rửa mặt: “Hỏi cái gì? Chỉ là nhìn một chút mà thôi, đây không cần! Ai thêm dùng kem đánh răng của cậu! Tôi ghét nhất là vị chanh!!”

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, lập tức, môi nở nụ cười狡 hoạt, nói: “Miêu Nhi, tôi muốn hỏi cậu, cậu muốn ăn trứng chiên một mặt hay hai mặt.”

.....//....

Mười giây đồng hồ im lặng, Triển Chiêu gơ tay ném túyp kem về phía Bạch Ngọc Đường mặt đang cười đắc ý! “Đồ chuột chết! Cút ra ngoài đi!”

“Ầm” một tiếng, cửa toilet đóng.

Triển Chiêu ở bên trong, mặt nóng như muốn bốc hơi nước, Bạch Ngọc Đường ở bên ngoài, cầm túyp kem cười đến muốn lách hàm..... Ha ha, vị chanh à

~Bữa sáng hải sản ngon lành đã xua sạch sẽ tâm trạng xấu mới sáng sớm của Triển Chiêu! Mèo mà, chỉ cần có cá ăn, tự nhiên lại vui vẻ.

“Meo~~” Di động của Bạch Ngọc Đường vang lên, cầm xem màn hình.

“Anh hai??” Bạch Ngọc Đường khiếp sợ.

Triển Chiêu kỳ quái liếc anh: “Có cái gì mà hoảng sợ? Không phải chính cậu đưa di động cho anh ấy sao?”

“Ách... Không phải cái đấy.” Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ nói, “Tôi cho rằng anh ấy chỉ biết gọi điện thoại, không ngờ còn có thể gửi tin nhắn.”

“Cậu làm như anh hai bị ngốc không bằng ý??” Triển Chiêu húp cháo.

“Thực ra thì.....” Bạch Ngọc Đường mở tin nhắn, “Anh ấy bị ngu máy móc.”

.....

Nhìn tin nhắn, Bạch Ngọc Đường im lặng.

“Sao vậy?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

“A

” Về mặt Bạch Ngọc Đường phức tạp, “Cái này, có nghĩa gì?” Nói, đưa điện thoại cho Triển Chiêu.

Nhận điện thoại, nhìn tin nhắn của Bạch Cẩm Đường: “G. S. QINGJIASANTIAN!>__, @@@@”

Triển Chiêu cau mày nhìn một lúc, lắc đầu..... không rõ.

Bạch Ngọc Đường nhúc nhích đầu: “G. S. này có nghĩa gì? Tên viết tắt của tổ chức nào??”

Triển Chiêu vuốt cằm, “Ừm ~~ a!”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường xem chừng Triển Chiêu đã biết, vội vã nhìn anh.

“G. S. Ohm, người Đức phát hiện ra định luật Ôm!!” Triển Chiêu gật gù. (Georg Simon Ohm, nhà Vật lý)

“Hử??” Bạch Ngọc Đường về mặt bái phục nhìn anh, “Cậu nghĩ anh hai sẽ biết “định luật Ôm” là cái gì sao?”

“.....” Triển Chiêu ủ rũ, “Không.....”

“Còn QINGJIASANTIAN là cái gì? Một từ đơn nào à?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp.

“Không giống a, chắc chắn đây không phải từ trong tiếng Anh..... Cũng không phải tiếng Pháp..... tiếng Tây Ban Nha cũng không phải.....” Triển Chiêu cố gắng nghĩ nghĩ, Bạch Ngọc Đường yêu thương xoa xoa đầu anh, “Miêu Nhi, đừng nghĩ nữa, anh hai chỉ nói tiếng Trung thôi.”

“Không phải anh ấy luôn ở nước ngoài sao?” Triển Chiêu không hiểu.

“Đúng vậy, anh ấy ở nước ngoài cũng chỉ nói tiếng Trung.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Vậy người khác nghe không hiểu thì làm sao?”

“Anh mặc kệ người ta nghe có hiểu hay không.”

.....

“Cứ hỏi thẳng một chút đi.” Bạch Ngọc Đường nhấn một dấu “?” rồi gửi tin.

Một lúc lâu sau, Bạch Cẩm Đường trả lời.

Nhấn mở tin nhắn, có hình gửi kèm.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu dí mắt vào màn hình điện thoại nhìn thật kỹ, trong hình chụp: Bạch Cẩm Đường giờ điện thoại di động, cười tươi như hoa, chần kéo đến ngực, tóc rối..... A, không phải, mấy cái này không phải điểm quan trọng!! Điểm quan trọng là người nằm trong lòng anh — Công Tôn

vai và tay để ngoài chăn, chi chít những dấu lốm đốm.....

“Khụ khụ.....” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều bị sặc cháo.

Sặc một lúc lâu sau, lý trí mới bay trở về, thấy phía dưới hình chụp còn có hàng chữ: “D. JIAYOU! !”

Đáng tiếc, hiện tại hai người đã không có tâm tư nghiên cứu ý nghĩa của những chữ đó nữa, trên mặt Bạch Ngọc Đường cũng xuất hiện một chút màu đỏ, ôm lấy Triển Chiêu đang vừa nóng vừa đỏ như cái máy hơi nước: “Miêu Nhi, không bằng chúng ta.....”

“A

” Triển Chiêu cầm lấy cái gối phía sau, chọi thẳng, “Câm miệng!”

“Tại sao, chúng ta không thể bại trước bọn họ!!” Bạch Ngọc Đường đuổi theo Triển Chiêu đang chạy trốn.

“Tôi không nghe!!! Không được nói nữa!!!” Triển Chiêu bịt tai chạy ào vào phòng ngủ, đóng chặt cửa lại, sống chết giữ cửa.

“Miêu Nhi, mở cửa nào, chúng ta cùng vào phòng ngủ làm đi.” Bạch Ngọc Đường gõ cửa.

“Câm miệng! Không được nói từ kia nữa!!” Triển Chiêu chặn cửa, hung tợn mắng, “Anh em nhà cậu chẳng phải người tốt!!”

“Chữ nào cơ? Là chữ ‘làm’ sao?” Bạch Ngọc Đường tiếp tục gõ cửa, “Miêu Nhi, chúng ta làm đi!!”

“Cút! Cút ra ngoài!!” Triển Chiêu hét, “Cậu không được tới gần tôi!!!”

“Miêu Nhi..... Tôi sẽ cố gắng, so với anh hai còn hơn.....”

“Câm miệng!..... Không được nói cái đó nữa!!!”

“Miêu Nhi.....”

“Hừ!”

..... Cả một buổi sáng kỳ kèo.....

Tiết tấu hỗn độn, âm thanh ầm ĩ, những người đứng trên sân khấu đang nhảy và hét như người bệnh tâm thần.

Triệu Hổ day day thái dương của mình, đầu đau muốn nứt ra — đây là ban nhạc kiểu gì vậy?

Người đại diện công ty âm nhạc Trương Hoa đứng kế bên cười nói: “Hiện tại những người trẻ trẻ rất thích loại nhạc ầm ĩ này.”

Triệu Hổ im lặng gật đầu, lại tiếp tục chú ý vào Tề Nhạc, nhiệm vụ của cậu là bảo đảm an toàn cho cô gái này.

Không biết tại sao, Tề Nhạc lại quyết định tối buổi thử giọng với công ty âm nhạc. Bởi vì Tề Lỗi vừa mất, ban nhạc “Điểm sôi” lại nổi danh hơn, hơn nữa bên Tề Nhạc lại được công ty trực tiếp mời, nên ở hội trường thử giọng, có rất nhiều người chú ý.

Trần Du nhẹ nhàng vỗ Tề Nhạc, chỉ vào Triệu Hổ đứng cách đó không xa: “Hộ hoa sứ giả à?”

“Hừ.....” Tề Nhạc bực mình quay lại.

“Không sai nha.” Trần Du cười, “Chính là anh cảnh sát lần trước cứu em à?”

Tề Nhạc lườm cô, “Nghĩ cái gì? Đúng thì sao, hai người trước cũng vậy đấy.”

“Đúng a.” Trần Du lập tức hào hứng, “Chị thích anh họ Bạch ấy! Đẹp trai đến độ lòng không yên được!!”

“A ~” Tề Nhạc cười nhạt, “Chị đừng có tưởng nữa, người ta là người đứng đắn đấy.”

“Đứng đắn thì sao.....” Trần Du bĩu môi, nhún vai, “Đội chúng ta nổi tiếng, muốn gì mà chẳng có?!”

“Hô..... Chờ đến lúc đó rồi nói.” Tề Nhạc thở dài, quay qua nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Du, chị có.....”

“.....?” Trần Du nhìn Tề Nhạc, “Em muốn à?”

“Ừ.” Tề Nhạc gật đầu, “Em khó chịu quá, sợ cứ thế này thì không chịu nổi hết thời gian diễn.”

Trần Du kéo cô, nói: “Đi.”

Hai người lấm lét hướng hành lang đi, Triệu Hổ quay đầu thấy, liền đi theo.

“Đi đâu?” Ngăn Tề Nhạc lại.

“Ai cần anh lo?” Tề Nhạc trừng cậu.

Triệu Hổ buồn cười, “Tôi chỉ nói một cô bé ngoan sẽ không chạy lung tung. Có người muốn lấy mạng em, tôi chỉ bảo vệ em mà thôi.”

“Không cần anh lo!!” Tề Nhạc lườm, “Mạng tôi dai lắm, toàn bộ thế giới có chết hết thì tôi vẫn còn sống.”

“Em!”

“Được rồi được rồi!!” Trần Du vội vã khuyên bảo, “Bọn này phải đi WC, thế nào anh đẹp trai, có muốn đi cùng không?!” Nói xong, kéo Tề Nhạc bỏ chạy.

“A ~~” Triệu Hổ tức đến nỗi đỏ khòe đỏ cười, nói thầm trong lòng, “Người ta đương nằm vùng hay cũng là gác ngầm, ta đây ngược lại, phải đi chiếu cố một con bé chẳng biết tốt xấu ~~”

Thở phì phì đi tới chờ ngoài cửa WC. Tức thì tức, nhiệm vụ vẫn phải làm.

Bởi vì hội trường thử giọng có thiết bị cách âm khá tốt, nên âm thanh ầm ĩ đến cỡ nào cũng không truyền ra được, toàn bộ hành lang đều lặng như tờ.

Triệu Hổ mơ hồ nghe được tiếng hai cô gái nói chuyện bên trong..... Nhíu mày.

Tề Nhạc tựa trên bồn rửa mặt, giục Trần Du: “Nhanh lên một chút đi!”

“Đừng vội a.” Trần Du lục túi mình, lấy ra một lọ thuốc nhỏ, đổ một viên thuốc màu sắc rực rỡ ra, “Này.”

“Chỉ một viên? Thêm một viên nữa đi.” Tề Nhạc nhận viên thuốc.

“Em không muốn sống à? Thứ này uống nhiều sẽ chết đấy.” Trần Du cất cái lọ đi.

“Uống ít thì không có tác dụng!!” Tề Nhạc với tay qua giắt lấy lọ thuốc, đổ ra một viên nữa.

Ngay lúc cô đưa thuốc lên miệng thì “ầm” một tiếng, cửa bị đập mở.

Triệu Hổ vẻ mặt tức giận chạy ào lại, tay đoạt lấy thuốc của Tề Nhạc, “Em không phải đã hứa không dính đến thuốc nữa sao?!”

Tề Nhạc cùng Trần Du đều kinh ngạc, nhưng lập tức, hai người liếc nhau, cùng cười phá lên.

Triệu Hổ tự nhiên bị cười, nhìn Trần Du quơ quơ cái lọ: “Anh cho đây là thuốc gây nghiện à? Chỉ là thuốc giảm đau thôi!”

“Thuốc giảm đau?” Triệu Hổ ngơ ngác, “Em uống thuốc giảm đau làm gì?”

Tề Nhạc cười đến hực hơi, vỗ Triệu Hổ nói, “Anh chưa bao giờ có bạn gái à?”

“.....?.....”

Thấy vẻ mặt Triệu Hổ mờ mịt, Tề Nhạc và Trần Du càng cười dữ hơn.

“Anh không biết à?” Trần Du nói, “Con gái mỗi tháng đều bị đau đó nha ~~” Nói xong, bỏ lại Triệu Hổ mặt đỏ tới mang tai, hai người cười lớn ra khỏi WC.

Triệu Hổ thở dài, lại tự mặc niệm cho nỗi bất hạnh của mình, sau đó lấy khăn tay, cẩn thận bọc lại hai viên thuốc màu sắc rực rỡ trên mặt đất, bỏ vào túi, rồi đi.

Ngoài cửa nhà vệ sinh công cộng của khu nhà dành cho nhân viên đại học M.

Vương Triều ném mẩu thuốc đã hút hết xuống mặt đất, nhấc chân đi.

Trương Long nhìn đồng hồ: “Tên Cổ Trịnh Nham này bị bệnh gì vậy? Đi vào hơn mười phút còn không thềm đi ra?”

Vương Triều nhún nhún vai: “Hai ta theo hắn cả một ngày rồi, hắn không đi dạy, chỉ đi dạo, nhìn không ra có gì bất thường.”

“..... Mười lăm phút.” Trương Long nhìn đồng hồ lần thứ hai.

Vương Triều nhíu mày: “Không đúng.”

Hai người liếc nhau, bước nhanh vào nhà vệ sinh công cộng.....

Cổ Trịnh Nham đang dựa vào trước bồn rửa mặt.

“Cổ Trịnh Nham!” Gọi một tiếng, không thấy phản ứng.

Trương Long tiến lên tìm hơi thở của hắn, sau đó ấn vào động mạch cổ..... Quay lại lắc đầu với Vương Triều.

Vương Triều im lặng, cau mày nhìn bên cạnh thi thể Cổ Trịnh Nham, những viên thuốc màu sắc rực rỡ rơi lả tả.

40. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 11

Chương 11: Đứa con của ác quỷ

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi tới văn phòng S.C.I., bên trong rất vắng vẻ, chỉ có Tưởng Bình miệng ngậm bánh bao ngồi sau máy tính, chạy lại chào hai người.

“Mọi người đâu? Ra ngoài hết rồi à?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Tưởng Bình gật đầu: “Từ Khánh bảo đi thay ca cho Triệu Hồ, nghe nói cậu ta bị cô nhóc kia lẩn qua lẩn lại cho sắp chết rồi, Vương Triều và Trương Long đang theo dõi Cổ Trịnh Nham, Công Tôn ngày hôm nay chưa tới.”

“Khụ khụ

” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe được hai chữ Công Tôn, sắc mặt ngưng ngượng ho khan hai tiếng.

“Cậu thức cả đêm à?” Triển Chiêu nhìn vắng thâm quầng quanh mắt Tưởng Bình.

“Ai

” Tưởng Bình bắt đầu đi lắc đầu, “Tôi vốn định tra thông tin của cái trại huấn luyện sát thủ kia, kết quả online ra một đồng cái gì mà hung thủ với chả sát thủ, nhiều đến mức nhìn không nổi, lại còn có hai tên hẹn tôi đi tự tử nữa chứ!”

Lúc này, cửa lớn mở ra, Tiểu Bạch Trì ôm thùng đi vào.

“Chào buổi sáng a.” Triển Chiêu ôn hòa chào cậu.

“Chào buổi sáng..... Em, em tới, đưa báo cáo.” Bạch Trì rụt rè nhìn Bạch Ngọc Đường, “Bạch..... Bạch đội..... trưởng.”

Bạch Ngọc Đường buồn cười, cậu nhóc này, thật sự không giống người Bạch gia, “Thủ tục xong hết rồi chứ?”

“Xong rồi” Bạch Trì gật đầu.

“Bàn này còn trống này.” Tưởng Bình nhiệt tình dọn lại chiếc bàn trống bên cạnh, “Em cùng anh đều là văn chức, hai ta làm hàng xóm đi.”

“Vâng...” Bạch Trì vui vẻ ôm thùng đi qua, Triển Chiêu gần như có thể thấy một cái đuôi mọc đằng sau cậu, lại còn đang vẩy liên hồi.....

Lắc lắc đầu, xua đi hình ảnh không hay ho trong não, Triển Chiêu cười hỏi: “Đem em về đây, sắp bên đây không tức chứ?”

“Không ~” Bạch Trì đỏ mặt cúi đầu, lòng nói, bọn họ thiếu chút nữa là nổ pháo ăn mừng thì có, bởi vì đi trực cùng cậu đồng nghĩa với sinh mạng bị nguy hiểm, vì thế tất cả mọi người đều tránh cậu, lần đi tuần nào cũng chỉ có một mình.....

“Em..... em cần..... cần phải làm gì ạ? Đội... đội trưởng.” Bạch Trì cố lấy dũng khí hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Em trước tiên làm quen một chút đi, sau đó sẽ nhanh có việc thích hợp cho em thôi.”

“Còn nữa.” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vai Bạch Trì, “Em gọi anh là được, anh lớn thế này mà vẫn chưa bao giờ được làm anh trai cả.” Nói xong lườm Triển Chiêu, “Toàn phải gọi người khác là anh.”

“Hắc hắc.” Triển Chiêu cười, nói với Bạch Trì, “Em cứ gọi mọi người ở đây bằng anh là được, đừng lo quá, thoải mái một chút đi.”

“Vâng!” Bạch Trì vô cùng vui vẻ, cổ sức gật đầu.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng nhìn thấy một cái đuôi vẫy lia lịa phía sau Tiểu Bạch Trì, lắc đầu lần thứ hai, ngày hôm nay bị gì vậy? Toàn bị ảo giác

~~“Tiểu Bạch, Tiểu Triển!” Tiếng gõ cửa vang lên, Lư Phương là phát ngôn viên của cảnh sát đi đến, nói: “Có người tìm hai cậu.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn ra phía sau Lư Phương, thấy một người phụ nữ mặc trang phục nhã nhặn, không phải người Châu Á, tóc bạc trắng, năm mươi tuổi, cao nhã đoan trang.

“Có chuyện gì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Người phụ nữ dùng một ánh mắt xem xét nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Đây là tiến sĩ Triển và cảnh sát Bạch sao?”

Hai người gật đầu, cố nhớ một chút, chắc chắn không biết người phụ nữ này.

“Đây là bà Laura, vợ của tiến sĩ Wilson.” Lư Phương giới thiệu mọi người.

Trên mặt Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường xuất hiện một tia kinh ngạc.

“Tiến sĩ nói, ông ấy muốn gặp hai người, có đầu mối liên quan đến vụ án cần cho hai người biết, các cậu đồng ý theo tôi tới bệnh viện chứ?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức đi theo người phụ nữ tới một viện điều dưỡng tư nhân sa hoa của thành phố S.

“Hey! Triển!!” Tiến sĩ Wilson ngồi dựa trên sofa, miệng ngậm tẩu thuốc, thần thái vẫn hồng hào sáng láng như trước.

“A~~ Cảnh sát Bạch, cậu thế mà lại làm ân nhân cứu mạng tôi a.”

Nhìn tiến sĩ Wilson mặt mày hồng hào, béo tốt, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, lòng nói: “Ông già nước ngoài này, bệnh chỗ nào?”

“Tiến sĩ, ông thế nào lại hút thuốc như vậy? Cẩn thận kéo bị cô y tá mắng bây giờ ~” Một người cười nói đi từ ngoài cửa vào.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn, chính là ngôi sao Hollywood đã gặp qua ở buổi tiệc hôm đó, Jon King.

“Ha ha, để ý làm gì, Jon, mau tới đây, đây là ân nhân cứu mạng của chúng ta đấy.” Tiến sĩ Wilson và Jon hẳn đã quen nhau, ông quay sang bắt chuyện với anh.

Jon lịch sự bắt tay cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Xin chào.” Trong lúc bắt tay với Triển Chiêu, Jon nhẹ nhàng xiết bàn tay Triển Chiêu, mỉm cười, Triển Chiêu cảm thấy có tia bất thường, còn Bạch Ngọc Đường bên cạnh thì đã nhăn mày lại. Vội vàng lôi Bạch Ngọc Đường đang vẽ mặt đờ đờ sát khí qua một bên, Triển Chiêu cười hỏi Wilson: “Tiến sĩ, ông nói có manh mối vụ án muốn cho chúng tôi biết?”

Ấn Bạch Ngọc Đường ngồi xuống ghế sofa, Triển Chiêu trừng anh, ý bảo đợi một chút, đừng có nóng nảy, chính sự quan trọng hơn!

Bạch Ngọc Đường trừng liếc ngược trở lại, nếu không có chính sự, không đánh cho hấn rằng cổ rút đầy đất thì thôi!! Cầm tức ngẩng đầu, thấy Jon đang cười một nụ cười bất minh với mình

~~Bùm!

Triển Chiêu nắm chặt lấy tay Bạch Ngọc Đường, đau đến mức làm anh giật mình.

Trùng: Mèo thôi! Làm gì?

Trùng: Không được đánh nhau!

Khinh bỉ: Thằng kia muốn bị đánh!

Miết: Đồ chuột bạo lực!

Trợn mắt: Hấn đùa giỡn cậu!

Trùng: Cậu có chứng cứ gì??

Cầm giận trùng: Hừ!!

Nháy mắt mấy cái: Ngoan nào

~~“Tôi muốn cho hai cậu thấy mấy thứ này.” Hoàn toàn không chú ý đến Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang dùng mắt cãi lộn với nhau, tiến sĩ Wilson lấy ra hai phong bì đặt lên bàn.

“Đây là.....” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tiếp nhận phong bì, mở ra, mỗi phong bì đều có một xấp hình và một cái thẻ.

Trong phong bì thứ nhất là hình của Tề Lỗi, một nửa là hấn sức trẻ phơi phới cầm guitar bass vào ban ngày, một nửa là hấn lãnh khốc cầm súng ngắm vào ban đêm..... Phong bì thứ hai là Dương Phong, một nửa là hấn cầm sách dày dặng vẽ sinh viên vào ban ngày, một nửa là hấn với vẻ mặt khát máu đi chém người vào ban đêm..... Hai cái thẻ đều giống nhau, thẻ màu đen, ngay ở giữa có bốn chữ đỏ như máu — đứa con của quỷ, mặt sau là hình vẽ một con quỷ cầm lưỡi liềm, cùng một dòng chữ tiếng Anh — Killer training camp.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trợn mắt há mồm, cùng nhau hỏi: “Được gửi tới khi nào?”

Wilson cũng thu lại nét tươi cười trên mặt, có chút lo lắng nói: “Ngay sáng sớm ngày hôm nay, xuất hiện tại cửa phòng tôi.”

Phong bì trắng bóc, không thấy tên cũng không thấy địa chỉ.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn Wilson, “Những tấm hình này có ý gì? Tại sao lại gửi cho ông?”

Wilson gật đầu nói: “Cảnh sát Bạch của tôi, cậu không nghiên cứu tâm lý học nên thảo nào không biết, nhưng mà Triển, cậu chắc hẳn đã nhìn rõ?”

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc quay lại nhìn Triển Chiêu, thấy anh đang cau mày, vẻ mặt lo lắng, chậm rãi nói: “Đa nhân cách.”

Wilson cầm lấy túi thuốc, thỏa mãn gật đầu, nói: “Đúng thế.”

Thấy vẻ mặt mờ mịt của Bạch Ngọc Đường, Wilson tiếp tục giải thích, “Công trình nổi tiếng nhất của tôi là ‘Sáng tạo chính bản thân’. Nói theo cách đơn giản, thứ tôi cố gắng hiểu cả cuộc đời để nghiên cứu chính là động cơ của hành vi và tính cách của nhân loại. Đối với nhân cách phân liệt, đã có những tranh luận tồn tại trong giới tâm lý học, chủ yếu chia làm hai phe lớn, một là cộng sinh, một là ký sinh. Cái gọi là cộng sinh, chính là chỉ sự bình đẳng giữa những nhân cách phân liệt, hai hoặc nhiều hơn hai nhân cách phân liệt cùng ở trong một cơ thể. Còn ký sinh, thì lại cho rằng, nhân cách phân liệt chỉ là một phần được tách từ nhân cách chính, sống ký sinh vào nhân cách chính.”

Hút một hơi thuốc, Wilson tiếp tục nói: “Nhưng lý luận học thuật của tôi và hai ý kiến trên lại khác nhau. Tôi cho rằng, nhân cách phân liệt căn bản không tồn tại.”

“Không tồn tại?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, nói bổ sung: “Lý luận của tiến sĩ đã từng khiến giới học thuật tranh luận rất kịch liệt, ông cho rằng nhân cách phân liệt, trên thực tế chỉ là một loại ảo tưởng, là do não người dựa vào những động cơ khác nhau, tạo ra một nhân cách giả.”

“Đúng.” Wilson đứng lên, thông thả bước tới bên cửa sổ, “Tôi kiên quyết phủ nhận lý luận nhân cách phân liệt cùng những lý luận theo nó, nhân cách phân liệt không tồn tại.”

“Vậy những bức thư này?” Bạch Ngọc Đường đăm chiêu nói, “Là để bác bỏ lý luận của ông?”

Wilson gật đầu tán thưởng: “Đúng thế...”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc qua nhau, cùng một cảm giác — kỳ lạ!

“Tôi cũng chẳng còn sống được bao lâu, danh tiếng, tiền tài, tất cả tôi đều đã có, trước đây, tôi rất thích thấy những chuyên gia vì lý luận của tôi mà tranh luận không dứt, thế nhưng hiện tại, cảm thấy tất cả đều là ngu xuẩn..... Nếu như chỉ vì bác bỏ lý luận của tôi mà thương tổn sinh mệnh vô tội, tôi chỉ cảm thấy nghiệp chướng của mình thật nặng nề.” Wilson dừng lại một chút, quay đầu nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Tôi quyết định, giúp các cậu dụ kẻ kia ra.”

“Dụ?” Triển Chiêu không hiểu. Bạch Ngọc Đường cũng có phần nghi hoặc nhìn ông, “Ông định làm thế nào?”

“Tiến sĩ dự định tự tổ chức một buổi tiệc ăn mừng sức khỏe hồi phục.” Jon đứng một bên nói, “Khách mời đều là người trong giới tâm lý học.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sờ.

“Tôi không cho rằng đây là một quyết định sáng suốt!” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Quá phiêu lưu, ông sẽ rất có khả năng bị tấn công lần thứ hai!”

“Tôi đã nói rồi, tôi không quan tâm đến tính mạng của mình.” Wilson cố chấp lắc đầu, “Tôi mời hai người đêm nay đến dự tiệc.” Vừa nói vừa đưa ra hai tấm thiệp mời.

“Dù hai cậu có dự hay không, buổi tiệc vẫn tổ chức đúng giờ.” Wilson nói, “Tôi hy vọng đến lúc đó, hai cậu tìm được kẻ khả nghi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không nói gì, ông già này, căn bản không phải đang hỏi ý kiến, mà là đang ra lệnh..... Già rồi còn liều mạng, thật là bậy quá sức.

Ôm một bụng đầy hoang mang ra khỏi viện điều dưỡng, Bạch Ngọc Đường mở cửa xe, “Tớ nói này Miêu Nhi, đầu mối này thật sự có chút kỳ lạ a.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Nhưng mà một cơ hội như thế. Với cách làm việc kiêu ngạo của tổ chức kia, tiệc lần này chắc chắn sẽ tham dự.”

“Được rồi.” Khởi động ô tô, Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ hỏi Triển Chiêu: “Cậu không phải đã từng nghiên cứu nhân cách phân liệt sao? Cậu theo phe nào?”

“Phe nào cũng không theo.” Triển Chiêu cười, “Có thời gian rảnh để đi nghiên cứu mấy thứ linh tinh này, chẳng thà đi nghiên cứu làm thế nào để trị hết bệnh có tốt hơn không.”

“Ha ha ~” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có lý! Mèo đúng là mèo!”

“Cậu nói không có khớp nhau gì hết!”

“Chỗ nào không khớp?”

“Có lý hay không và có đúng là mèo hay không hoàn toàn không liên quan đến nhau!”

“Tôi đâu có nói cậu có lý vì cậu là mèo đâu!”

“Vậy cậu có ý gì?”

“Ý của tôi là, vì cậu có lý, cho nên cậu là mèo!”

Lúc này, cửa lớn S.C.I. mở ra, Triệu Hổ xoa cái cổ đau nhức đi đến, “Mẹ ơi, con nhỏ kia, tức chết mình mất.”

Mọi người quay lại nhìn cậu.

“Mọi người đang làm gì vậy?” Triệu Hổ giương mắt nhìn mọi người đang tập trung trong phòng họp, lập tức hào hứng chạy tới hỏi, “Có gì tiến triển không?”

Liếc mắt thấy túi thuốc ở trên bàn, “Sao ở đây cũng có mấy viên thuốc này?”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Cậu thấy loại thuốc này rồi?”

Triệu Hổ lấy trong túi bọc khăn tay bao hai viên thuốc ra, “Có ở đây.”

“Cậu lấy từ đâu ra vậy?” Vương Triều kinh ngạc.

Triệu Hổ thấy mọi người trợn mắt nhìn mình, lấm lét liếc Bạch Ngọc Đường, “Sếp, mọi người lại đang giỡn tôi phải không?? Lần này tôi tuyệt đối không bị lừa đâu!!”

Trương Long đánh một cái vào đầu cậu, “Nói nhanh!!”

“Lúc này Tề Nhạc định uống.” Triệu Hổ xoa đầu, “Của cô gái tên Trần Du cho.”

“Tề Nhạc uống thuốc giảm đau để làm gì?” Vương Triều kỳ quái hỏi.

“Tôi hiểu rồi.” Triển Chiêu nói, “Trong thuốc giảm đau có một lượng morphine nhất định, uống nhiều dễ khiến người ta sinh ảo giác.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Tề Nhạc dùng thuốc giảm đau thay thế cho chất gây nghiện?”

“Không hẳn là thay được.” Triển Chiêu lắc đầu, “Nhưng có khả năng làm dịu lại cơn nghiện... vấn đề là, uống nhiều thuốc giảm đau có thể gây tử vong.”

“Ra đây là lý do dùng thuốc giảm đau trẻ em để thay thế, do đó, được lượng ít một chút, có lẽ uống nhiều sẽ không nguy hiểm?” Bạch Ngọc Đường cầm chiếc túi chứa thuốc lên, “Cổ Trịnh Nham do lên cơn nghiện, mới vào nhà vệ sinh uống thuốc giảm đau, mong đỡ được cơn nghiện.”

“Uống nhiều quá mà chết sao?” Tưởng Bình hỏi.

“Chỉ cần đo kiểm tra lượng thuốc trong thi thể, sau đó đo kiểm tra thành phần thuốc là được.” Vương Triều nói, “Vấn đề là...”

Chúng bộ hạ quay đầu, nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu: “Công Tôn đang ở chỗ nào?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sờ, liếc liếc nhau, cùng nói: “Bị bệnh/Không biết.”

Lại liếc liếc nhau, cùng nói: “Không biết/Bị bệnh.”

Trợn mắt

Mọi người không hiểu gì hết.

Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng, nói: “Công Tôn muốn xin nghỉ phép, kiểm pháp y khác đi.”

Mọi người..... lại càng tò mò

Rèm cửa rất dày ngăn ánh mặt trời ở bên ngoài, ánh sáng ngọn đèn màu vàng ở đầu giường, làm người đang cuộn mình trên giường trông gầy yếu một cách dị thường, không biết trong chăn có hơi ấm hay không, chỉ cảm thấy mái tóc rối và làn da tái nhợt trông lạnh lẽo.

Bạch Cẩm Đường chỉnh nhiệt độ máy sưởi lên cao, không biết tại sao anh lại nghĩ Công Tôn sẽ bị lạnh.

Tối hôm qua quả thật có chút quá phận..... Bạch Cẩm Đường chưa bao giờ tự biết thế nào là bản thân tự hối lỗi, giờ lại cảm ly rượu ngồi trên sofa, lòng có chút buồn phiền, tối qua quả thật rất mãn nguyện, thế nhưng, đến lúc anh ấy tỉnh lại..... Anh tỉnh nguyện để Công Tôn chém mình vài dao, chỉ cần không tức giận là được

~~Người nằm trên giường hơi cử động.

Bạch Cẩm Đường lập tức hồi hộp, anh ấy tỉnh.

Công Tôn từ từ mở mắt, dần dần tỉnh lại, nhìn căn phòng tối mờ mờ.

Bạch Cẩm Đường đứng trong góc tối, không bước ra.

Đại khái kinh ngạc ngồi ngốc ra chừng nửa phút, Công Tôn chống tay ngồi dậy, muốn xuống giường.

“.....Ừ.....”

Đáng tiếc, hành động đơn giản này đối với anh, hiện tại lại không thể làm được, toàn bộ phần từ hông xuống, gần như không có cảm giác, toàn thân đều như rã ra..... Nhớ lại tối hôm qua, cụ thể thế nào thì nhớ không rõ, chỉ biết là ngất xỉu trong xe, tỉnh lại thì đã nằm trên giường, sau đó, Bạch Cẩm Đường đối với mình.....

“Anh thế nào?”

Tiếng nói thanh linh phát ra làm Công Tôn giật nảy người, ngẩng đầu, đã thấy Bạch Cẩm Đường đứng trước mặt từ lúc nào.

Bạch Cẩm Đường nhìn anh có chút chột dạ, nói: “Tôi...”

Công Tôn nhìn anh, chậm rãi mở miệng, thanh âm có chút khàn khàn: “Cậu có biết, tôi kỳ thật cũng không ghét cậu.”

Bạch Cẩm Đường hơi chần động, nhìn Công Tôn.

“Khoảng thời gian ở cùng một chỗ với cậu, tôi cảm thấy rất an toàn..... Lúc cậu dọn đến ở kế bên, tôi mỗi đêm đều ngủ rất ngon.”

“Công Tôn...” Bạch Cẩm Đường đưa tay muốn sờ mặt Công Tôn, Công Tôn cúi đầu né tránh, không nhìn anh, tự nói với bản thân: “Hiện tại, tôi rất sợ cậu.”

Bạch Cẩm Đường hoảng hốt, chợt nghe Công Tôn nói tiếp, “Chuyện cậu đã làm với tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ.”

Ngẩng đầu, Công Tôn lạnh lùng nói: “Cậu đã cứu mạng tôi, đêm qua, coi như tôi trả ơn cho cậu, từ giờ trở đi, tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa.”

“Công Tôn.....” Bạch Cẩm Đường muốn đưa tay giữ lấy đôi vai đang run nhẹ của anh, nhưng lại bị cặp mắt lạnh lùng của Công Tôn làm cho kinh sợ.

“Cậu nếu muốn gặp tôi, hãy biến thành cái xác rồi đến gặp.” Công Tôn cố gắng đứng dậy, tìm quần áo và những thứ của mình.

“Anh..... nằm nghỉ thêm một chút đi.....” Bạch Cẩm Đường nhìn động tác khó khăn của Công Tôn, khó có được lúng túng không biết phải làm gì.

Trấn định những cảm xúc ngổn ngang lại, anh đưa tay dìu Công Tôn về giường.

Trở lại giường, Công Tôn nằm thẳng, không động dậy.

Bạch Cẩm Đường đắp chăn cho anh, sau đó đứng dậy, nói: “Anh nằm nghỉ một lát đi, tôi đi ra ngoài!”

Nói rồi xoay người hướng cửa phòng đi, mở cửa, vẫn quay lưng về phía Công Tôn, Bạch Cẩm Đường nhỏ giọng nói: “Tôi không nên ép buộc anh như thế, nhưng tôi không hối hận..... Tôi chỉ biết tôi thích anh, xin lỗi, tôi không biết phải yêu như thế nào.”

Quay đầu lại bị ai nhìn Công Tôn, “Không ai chỉ cho tôi, hoặc có lẽ đã chỉ, nhưng sau đó đã quên.....”

Đóng cửa, tất cả lại rơi vào im lặng.

Công Tôn nằm trên giường, ngây ngốc nhìn trần nhà, Bạch Cẩm Đường, tại sao cậu không thể chờ thêm một lát.....

“Tất cả những nhà tâm lý học đều rất có tiền sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn căn biệt thự tráng lệ trước mặt, hỏi Triển Chiêu bên người.

Triển Chiêu trả lời qua loa: “Chỉ là sở thích cá nhân.”

Hai người phục vụ ra đón tiếp, dẫn vào vườn hoa trong biệt thự.

Wilson nhiệt tình tiếp chuyện với các vị khách, hoàn toàn không thấy gì kỳ lạ.

“Tiến sĩ Triển, lại gặp mặt!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vui mừng nhìn Bàn Dục xuất hiện ở phía sau — đây mới chính là con cá lớn a.

Đi bên cạnh Bàn Dục là Jon, Bạch Ngọc Đường vừa nhìn thấy bộ mặt cười như không cười là đã muốn nhảy vào đánh người.

“Ngọc Đường, tôi muốn uống gì đó.” Triển Chiêu ném cho Bạch Ngọc Đường một cái liếc, ý tứ rằng, cậu kéo Jon ra chỗ khác, tôi sẽ nói chuyện với Bàn Dục một mình.

Khéo ở chỗ, không cần Bạch Ngọc Đường mở miệng, Jon đã nói: “Đồ uống ở bên kia, để tôi đưa cậu đi.”

Im lặng nhún nhún vai, Bạch Ngọc Đường ném cho Triển Chiêu ánh mắt, ý rằng “cẩn thận”, rồi đi theo Jon.

Bàn Dục uống một ngụm champagne trong tay, nhìn một cách ẩn ý theo Jon và Bạch Ngọc Đường đang ra khỏi đám đông, đi vào sâu bên trong vườn hoa, nở nụ cười.

“.....?” Triển Chiêu nhìn hẩn một cách khó hiểu.

“Bạn của anh đi cùng hẩn mà không lo lắng gì sao?” Bàn Dục đột nhiên hỏi một câu.

“..... Có gì quan trọng sao?” Triển Chiêu ngạc nhiên, “Không phải chỉ là đi lấy đồ uống?”

“Ha ha.....” Bàn Dục cười, “Đồ uống hẩn là ở bên kia.” Chỉ tay về hướng ngược lại.

“Vậy tại sao.....” Triển Chiêu không hiểu.

Bàn Dục ghé qua, nhỏ giọng nói: “Theo tôi được biết, bạn của anh đúng gu mà Jon thích.....”

Triển Chiêu ngốc lẳng sững sốt trong chốc lát, sắc mặt lập tức thay đổi, xoay người chạy đuổi theo.

Bàn Dục cười, tiếp tục uống rượu, ánh mắt dừng trên người Wilson đang ở giữa đám đông, cười nhạt.

Theo Jon đi vào sâu trong vườn hoa, bốn phía hẻo lánh không người.

“Ở đây hình như không có đồ uống?” Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh.

Jon từng bước tới gần, đứng đối diện với Bạch Ngọc Đường.

“Cậu ngày đó cứu tôi, tôi vẫn chưa cảm ơn cậu.”

Bạch Ngọc Đường thấy hẩn có chút kỳ lạ, “Cũng không phải là tôi cứu anh.”

“A.....” Jon cười, đưa tay khẽ chạm vào cằm Bạch Ngọc Đường, mặt cúi gằm lại, “Cậu thật đáng yêu”

”

Đợi đến lúc Bạch Ngọc Đường phản ứng, Jon đã cúi gằm, hình như là muốn hôn anh, anh cả kinh đến mức lông muốn dựng đứng, đang muốn nhắc chân đá hẩn, thì bên cạnh đã thấy một người vọt tới, lao vào hung dữ đập Jon bay ra ngoài.

“Ai da

” Jon bị đá té trên mặt đất, rên rỉ xoa xoa hông mình.

Triển Chiêu đứng ở đó, thở hồng hộc, hung tợn trừng hẩn, kéo Bạch Ngọc Đường xoay người đi.

“Cậu làm gì mà không đâm hấn??” Triển Chiêu vừa đi vừa tức giận, quơ quơ nắm tay, “Đâm cho hấn rằng cỏ rứt đầy đất, từ nay về sau khỏi làm người nữa!!”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường ở phía sau kinh ngạc gọi Triển Chiêu, “Cậu ghen à?”

“Cái gì?!” Mặt Triển Chiêu nóng rần, “Cậu không phải là vô địch Sanda à?? Có người ăn đậu phụ mà cũng không biết đường đâm lại.”

Nhìn Triển Chiêu đang chua, Bạch Ngọc Đường cười tươi như hoa: “Nhỡ tôi chưa kịp đâm thì sao? Cậu nhào tới giống như con sói dữ vậy.”

“Hừ!” Triển Chiêu trừng mắt nhìn con chuột đang cười tươi rói.

Hất tay xoay người ra khỏi vườn hoa, miệng mắng: “Đồ chuột chết! Đồ mắt đào hoa, đồ lăng nhăng, đồ trên hoa ghẹo nguyệt!!”

Con chuột đằng sau sừng như trên mây, vẫy đuôi chạy theo.

41. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 12

Chương 12: Vận Mệnh

Hai người ra trở lại vườn hoa, phát hiện Bàn Dục đứng ở đấy đã biến mất từ lúc nào.

Liếc nhau, Triển Chiêu nhún nhún vai, “Bị hấn trốn rồi.”

Bạch Ngọc Đường ngây ngô cười, vẫy ra trong mắt con mèo, ta mới là quan trọng nhất.

Triển Chiêu hướng anh nhìn phần nộ.

Lúc này, tiến sĩ Wilson cầm ly rượu bước vào chính giữa vườn, lớn giọng nói: “Thật vui hôm nay các vị đã tới đây, trải qua việc lần này, tôi đã hiểu rất rõ, trái tim quan trọng cỡ nào đối với bác sĩ tâm lý.”

Lời pha trò làm tất cả mọi người đều cười ồ.

“Mọi người! Chúng ta cùng nâng ly! Vì sức khỏe!” Nói, Wilson nâng ly lên.

Mọi người cũng nâng ly của mình và uống rượu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trong tay không có ly, nên bọn họ cũng chẳng muốn uống..... Bởi vì cả hai thấy chuyện bất thường.

Vợ của tiến sĩ Wilson, bà Laura đang đứng thẳng, bỗng nhiên lão đảo bước nhanh về phía Wilson.

Ánh kim loại chợt lóe.

Bạch Ngọc Đường hét to một tiếng: “Nguy hiểm!”

Laura đã giơ con dao nắm trong tay lên...

Dao nhắm thẳng vào phần bụng Wilson, tiếng hét “nguy hiểm” của Bạch Ngọc Đường làm Wilson quay người lại, vì thế, phần trước bụng bị đâm chứ không phải hông.

Laura rút con dao ra thật mạnh, giơ tay lại muốn tiếp tục đâm.

Lúc này Bạch Ngọc Đường đã phi thân tới ngăn bà ta lại, dè tay bà ra, con dao rớt xuống đất.

Đáng tiếc, lúc này Laura nhã nhặn lịch sự bao nhiêu thì bây giờ bà lại trông giống một người điên bấy nhiêu, giãy dụa, lờn lộn muốn với lấy con dao nằm trên mặt đất.

Bạch Ngọc Đường cố sức ghì bà lại, tự nhiên giật mình, bà cô này sức thật kinh người... Không đúng. Ngẩng đầu gọi những nhân viên bảo vệ đang sẵn sàng đến mức ngây ngốc bên cạnh: “Đứng đấy làm gì? Giúp tôi một tay!”

Các nhân viên bảo vệ bình tĩnh, vội vã chạy qua đê bà Laura đang cố gắng phản kháng.

Triển Chiêu gọi xe cấp cứu đồng thời gọi luôn cả cảnh sát.

Tiến sĩ Wilson bưng bụng ngã vào giữa vũng máu, nhưng ý thức hoàn toàn tỉnh táo, ông nhìn người vợ của mình với ánh mắt không dám tin đây là sự thật, sau đó dùng chút sức còn lại nói với những nhân viên bảo vệ: “Đừng làm bà ấy bị thương.....”

Xe cấp cứu và xe cảnh sát tới, Wilson được đưa vào bệnh viện, Laura bị cảnh sát áp giải đi.

Bạch Ngọc Đường phủi phủi bụi, nhìn Triển Chiêu đang đi tới cạnh mình.

“Miêu Nhi, thấy thế nào?”

Triển Chiêu cau mày: “Rất kỳ quái.....”

“Đúng vậy!” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Giống như bị quỷ nhập vậy, tôi chưa bao giờ thấy bà già nào có sức lực lớn đến như vậy.”

“Bị quỷ nhập?” Triển Chiêu lẩm bẩm liên tục.

“Giống như tự dưng biến thành người khác vậy!” Bạch Ngọc Đường chỉnh lại quần áo của mình, đột nhiên sững sốt, “Biến thành người khác?”

Triển Chiêu gật đầu, sau đó nhìn quét một vòng bốn phía, nói với Bạch Ngọc Đường: “Không thấy Bàn Dục.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, chuyện này cũng quá kỳ quái, lấy điện thoại di động ra, gọi đến S.C.I.

“Alô ~~” Điện thoại được trả lời ngay lập tức, Bạch Ngọc Đường hơi ngạc nhiên một chút, vì người nhận điện thoại là Bạch Trì.

“Bạch Trì, chỉ có mình em ở phòng làm việc à?”

“Vâng... Vâng.” Bạch Trì nhìn xung quanh, Tưởng Bình đang vật ra bàn nhiều một đồng nước dãi, Triệu Hổ do phải chú ý Tề Nhạc cả một ngày, giờ đang nằm ngáy o o trên sofa của phòng làm việc.

“Em lập tức đến bệnh viện ngay.” Bạch Ngọc Đường nói ngắn gọn, “Wilson vừa bị đâm, em đến đó chờ, ông ta có việc gì thì báo cho anh biết liền.”

“Ách.....” Bạch Trì muốn nói thêm gì đó nhưng Bạch Ngọc Đường đã cúp máy.

Nhìn trái nhìn phải, Tưởng Bình cùng Triệu Hổ vẫn tiếp tục ngáy như trước, Bạch Trì có phần nóng ruột gãi gãi đầu, sau đó cầm túi chạy như bay ra ngoài.

Trong phòng, Triệu Hổ ngái ngủ ngồi dậy, nhìn Tưởng Bình vẻ mặt đã sớm tỉnh táo, “Để cậu nhóc kia đi một mình không lo sao?”

Tưởng Bình quệt nước dãi: “Để cậu nhóc tự lập đi.”

Vườn hoa biệt thự đứng đầy cảnh sát, tất cả khách mời đều bị kinh hách, Jon King ngồi trên ghế, nhìn lẳng lẳng về phía trước.

Bạch Ngọc Đường sắc mặt xanh xám đi kiểm tra hiện trường, một cảnh sát đưa cho anh một cái túi xách tay may thủ công rất đẹp, là túi của Laura.

Mở túi xách, sắc mặt Bạch Ngọc Đường càng xám lại, Triển Chiêu vội vã chạy tới, nhìn Bạch Ngọc Đường lấy từ trong túi ra một lọ thuốc nhỏ, bên trong chính là những viên thuốc màu sắc sắc sỡ. Trong túi còn có một cái thẻ, thẻ này giống y hệt như hai chiếc thẻ trong bao thư gửi cho tiến sĩ Wilson: thẻ nhựa màu đen, chữ màu đỏ, và cả con quỷ cầm lưỡi hái.

Hung thủ dám phạm tội ngay trước mắt họ, cả Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều không tìm được cơn giận.

“Đưa cái này đi kiểm tra thành phần,” Đưa lọ thuốc ột cảnh sát.

Didididdidi

~ Điện thoại vang lên.

Bạch Ngọc Đường nhấc máy.

“Alô?..... Anh...”

“Bạch Trì? Tiến sĩ thế nào rồi?” Bạch Ngọc Đường có chút lo lắng.

“Không..... có việc gì.” Bạch Trì nói, “Không thương tổn đến vùng quan trọng.....”

Bạch Ngọc Đường thở phào một cái, Triển Chiêu đang căng thẳng đứng kế bên cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Anh.....” Bạch Trì còn muốn nói tiếp, “Ông tiến sĩ kia, lúc hôn mê, miệng cứ nói..... ‘đứa con của quý.’”

Bạch Ngọc Đường nhú mày: “Đứa con của quý?”

“Vâng...” Bạch Trì gật đầu, “Không nói thêm gì khác.”

“Tốt!” Bạch Ngọc Đường nói, “Anh đã cho cảnh sát qua bảo vệ ông ta, em lúc về nhà cẩn thận một chút.”

“Được ạ.”

Cúp điện thoại, Bạch Trì cười hì hì đi qua đi lại hai vòng tại chỗ, vừa rồi anh ấy nói “Tốt” nha

ông anh siêu nhân của mình vừa mới khen mình đó.

Vui tươi hơn hẳn ra khỏi bệnh viện, suy nghĩ một chút rồi quyết định đi tàu điện ngầm về nhà, lúc này đi taxi mắc quá nha

~~Thở hồng hộc chạy đến trạm tàu điện ngầm, cuối cùng cũng bắt kịp chuyến cuối.

Bạch Trì ngồi xuống ghế thở, mệt quá, nhưng mà cũng vui quá.....

Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời cậu. Dựa lưng vào ghế, nhớ lại những việc tốt ngày hôm nay: sáng nay chuyển tới S.C.I., mọi người ai cũng tốt và giỏi. Buổi chiều được nghe các vị tiền bối phân tích vụ án, chính mình cũng giúp chút ít. Buổi tối một mình hoàn thành nhiệm vụ (tuy rằng không có gì nguy hiểm) nhưng lại được Bạch Ngọc Đường khen. Cuối cùng là bắt kịp chuyến tàu cuối!! Xem ra cuộc đời của Bạch Trì từ nay về sau sẽ thay đổi!

Thở phì phò cả một hồi mới ổn định được nhịp thở, giờ mới phát hiện ra trong toa chỉ có mỗi mình mình... Không phải, bên kia còn có một người.

Người này nằm ở ghế cuối toa.

Người nọ mặc một chiếc áo lông màu trắng, quần cũng màu trắng, tóc đen hơi dài, hấn nằm co mình trên ghế, không nhúc nhích.

Bạch Trì xua đi những câu chuyện ma quái về tàu điện ngầm vừa hiện lên trong đầu

Tỉnh lại! Mình là cảnh sát!!

Lấy hết gan đi qua, thấy người nọ nằm quay mặt vào bên trong, tóc che khuất mặt, không thấy rõ dung mạo.

“Này anh..... anh?” Bạch Trì vỗ nhẹ người hấn..... Không phản ứng.

“Này, anh không sao chứ?” Bạch Trì hít sâu, lại vỗ vỗ, vẫn không có phản ứng??

Có khi nào khuôn mặt này không có mắt mũi miệng không, có khi nào giống như Sadako không? (Sadako là con bé chui từ TV ra trong series phim kinh dị The Rings) Bạch Trì cố lấy dũng khí, đỡ người nọ ngồi dậy.

Mái tóc đen dài hơi xõa qua một bên, lộ ra khuôn mặt, Tiểu Bạch Trì vỗ vỗ ngực, may quá có đủ mắt mũi miệng, cũng không giống Sadako!! Tốt quá

Tập trung nhìn, kinh ngạc đến độ xem chút nữa thì thốt ra: “Đẹp trai quá a

”

Người nọ tuổi cũng không phải quá trẻ, hơi gầy, da rất trắng..... Bảo người nọ không còn trẻ vì hai bên phần từ mũi xuống miệng có nếp nhăn nhàn nhạt, nói thể nào nhỉ, có một chút thăng trầm theo thời gian, còn có một chút gợn cảm, những thứ đó ở trên khuôn mặt này..... Bạch Trì không biết phải tả thể nào, chỉ cảm thấy đẹp.

“Chú không sao chứ?” Lắc lắc đầu, đầu người nọ ngệch sang một bên, không phản ứng.

Đầu Bạch Trì xẹt qua một suy nghĩ đáng sợ, có khi nào người này đã.....

Run rẩy vươn ngón trỏ, thăm dò hơi thở của người nọ, ngay lúc ngón tay đụng đến môi... Người nọ đột nhiên há mồm, cắn lấy ngón tay của Bạch Trì.

“A

~” Bạch Trì sợ đến mức lông tóc toàn thân đều dựng lên, rút lui hai bước, ngã ngồi trên sàn tàu.

Người nọ mở mắt, ngệch đầu nhìn Bạch Trì, sau đó liền ôm bụng ngã vào ghế, cười đến độ hai vai run lên.

Hắn cười mà không phát ra tiếng, nhưng vẫn thấy được hắn đang rất vui vẻ, hình như cười đến độ chảy cả nước mắt, giọt nước trong bám lấy lông mi dài... Bạch Trì ngồi trên mặt đất, chờ ra nhìn.

Người nọ cười đã đời một lúc sau, lại ngồi thẳng dậy nhìn Bạch Trì, nháy mắt mấy cái, vươn lưỡi liếm môi.

Mặt Bạch Trì liền đỏ ửng, cảm giận đứng lên: “Hóa ra..... Hóa ra, chú gạt tôi!!” Xoay người muốn đi, lại bị người nọ kéo.

“Bụng đói quá ~” Người nọ kéo Bạch Trì lại, ôm lấy hông cậu, vùi đầu cọ cọ, giống như đang làm nũng: “Dạ dày đau

”

Bạch Trì đứng ngốc tại chỗ, lỗ tai còn đang vang vọng giọng nói của người kia — thiệt là thanh tao.....

Dở khóc dở cười nhìn cái người rõ ràng là lớn hơn mình vậy mà lại đang làm nũng với mình, trông có vẻ thật sự rất thương cảm. Bạch Trì bất đắc dĩ ngồi xuống cạnh hắn, lấy trong túi ra một cục chocolate, đưa ra, “Ăn... đi.”

Người nọ nhìn cục chocolate một chút, lại nhìn lên Bạch Trì, ngẩng đầu, há mồm: “A~~”

Bạch Trì sững sốt, sau mới hiểu ra là người kia muốn mình đút cho hắn..... Hôm nay việc tốt nên tâm tình cũng tốt, Bạch Trì bóc giấy bao, cẩn thận đưa chocolate tới miệng người nọ.

Ăn xong một cục, người nọ tựa trên vai Bạch Trì cọ cọ: “Còn muốn nữa.”

“Chú..... Chú làm sao biết tôi..... tôi còn kẹo??” Bạch Trì kỳ quái nhìn hắn.

Người nọ không trả lời, chỉ dựa vào gần hơn: “Đây còn muốn nữa ~”

.....

Bạch Trì lấy thêm bốn cục chocolate nữa ra, đút vào miệng người nọ, hắn chép miệng nếm kẹo, sau đẩy mỹ mãn tựa đầu vào vai Bạch Trì nghỉ ngơi.

“Chú, lúc ban nãy..... tại sao muốn dọa tôi?” Bạch Trì có chút tức giận hỏi.

Người nọ không để ý tới cậu, chỉ ghé qua, ngửi ngửi Bạch Trì, nói: “Bệnh viện.”

Cả kinh: “Chú..... Chú làm sao biết tôi vừa đến bệnh viện?”

Véch mặt đắc ý.

Bạch Trì cảm thấy hứng thú với hắn, người này, thoát nhìn như có chút điên điên, nhưng hình như lại không phải điên...

“Tôi là Bạch Trì.” Quyết định cố gắng làm quen với hắn một chút.

Người nọ quay đầu lại nhìn cậu, lại gặp người ngồi cười.

Bạch Trì đỏ mặt, “Là... Bạch Trì! Trì trong trì sính!!”

Người nọ ngừng cười, liếc Bạch Trì, nói: “Cậu nhóc họ Bạch?”

“Ừ!” Bạch Trì gật đầu, “Còn chú?”

Người nọ ghé vào tai cậu nói: “Không nói cho cậu nhỏ biết được.”

.....

Bạch Trì quyết định không cần nói chuyện với người này nữa!

“Cậu nhóc có gì bận tâm à?” Người nọ lại bắt đầu nói, “Cậu nhóc cho ta ăn, ta sẽ giúp cậu giải quyết một vấn đề khó.” Duỗi duỗi một ngón tay, “Không cần khách khí.”

Bạch Trì ngơ ngác nhìn hắn, cảm giác người trước mặt này có chút giống với Triển Chiêu, đều cổ vể nhìn thấu nhân tâm người khác, nhưng khí chất của hai người lại hoàn toàn khác nhau.

“Cái kia..... Đứa con của quý.....” Nói ra cụm từ làm mình phải đau đầu, Bạch Trì không biết tại sao lại nghĩ người trước mặt này sẽ cho cậu câu trả lời, “Chú biết không?”

Người nọ chăm chú nhìn Bạch Trì một hồi, mỉm cười: “Nếu không phải con của thần, thì chỉ có thể là con của quý.” Sau đó ý vị thâm trường, vươn tay chỉ chỉ vào trán Bạch Trì, “Bởi vì bọn họ có thứ mà con người không có.”

Bạch Trì mờ mịt nhìn người trước mặt, tàu điện ngầm từ từ dừng lại, người nọ đứng lên, xoa xoa đầu Bạch Trì, ghé xuống tai cậu nói: “Đừng lo lắng, cậu nhóc còn có thể lựa chọn.” Nói xong, hôn một cái trên tóc cậu, “Lần sau gặp lại.”

Bạch Trì bình tĩnh thì người nọ đã ra khỏi tàu điện.

Vội vã bật dậy chạy theo, nhưng cửa tàu đã đóng. Ghé sát vào cửa, Bạch Trì gọi với theo người nọ: “Chú tên gì

”

Tàu điện bắt đầu tiến về phía trước, Bạch Trì chạy về đuôi tàu, cậu cảm giác được có lẽ mình sắp gặp được câu trả lời, chỉ một chút nữa thôi.

Thân ảnh người nọ dần xa xa, ngay trước lúc biến mất, hắn giơ tay, ngón trỏ đặt trên môi, cười với Bạch Trì.....

Trời hừng sáng, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mới từ biệt thự của Wilson về lại cục cảnh sát.

Bước ra thang máy, thấy Triệu Hổ xông tới trước mặt.

“Cậu làm gì?” Bạch Ngọc Đường nhìn vẻ mặt chấn kinh quá độ của Triệu Hổ.

“A! Sếp, hai người đã về? Em phải đi!” Triệu Hổ trả lời gọn lỏn rồi phóng vào thang máy.

“Cậu đi đâu?”

“Đi coi Tề Nhạc.” Cửa thang máy đóng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau không hiểu gì hết, tiếp tục đi.

Đẩy cửa ra, hai người lập tức hiểu mọi chuyện.

Trong phòng làm việc S.C.I., Bạch Cẩm Đường ngồi với sắc mặt âm trầm.

Không khí nặng nề quá a

Hai người ăn ý ngoan ngoãn đi vào, “Anh hai, sao anh tới đây?”

Bạch Cẩm Đường ngẩng đầu nhìn hai người, xong lại tiếp tục cúi đầu nổi áp suất thấp.

Triển Chiêu nhìn Tướng Bình lẫn mất tích ở đằng xa.

Tướng Bình thấp thỏm chữa chữa phòng pháp y kể bên.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lập tức gạt đầu hiểu rõ, chuẩn bị đi ra.

Lúc này, cửa phòng mở, Công Tôn cầm kẹp tài liệu đi vào.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vừa định chào hỏi, lại sững sốt — Nhìn qua Công Tôn như có chút suy yếu, không phải, nói đúng hơn là rất tệ.

Sắc mặt trắng đến dọa người, yếu ớt, cứ như có thể té ngã bất cứ lúc nào.

“Công Tôn.....” Triển Chiêu thật muốn tiến lên đỡ anh, tại sao có thể như vậy? Đã xảy ra chuyện gì??

Công Tôn không để ý tới hai người bọn họ, đưa tài liệu cho Bạch Ngọc Đường, nói: “Báo cáo khám nghiệm tử thi của Cổ Trịnh Nham, còn có phân tích thành phần thuốc.”

.....!.....

Hai người cả kinh, nhanh như vậy đã có?!

“Cổ Trịnh Nham chết vì trúng độc Xyanua.”

“Xyanua?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Anh nói trong thuốc có chất Xyanua?”

Công Tôn gạt đầu nói: “Những viên thuốc này có thành phần khác nhau, thuốc của Cổ Trịnh Nham có chứa Xyanua cực độc, thuốc của Triệu Hồ đưa, chỉ là hỗn hợp các loại thuốc tê, chính xác có khả năng giảm đau; còn lọ thuốc các cậu đưa tới, có chứa bột king dùng để chế thuốc tạo ảo giác có hiệu lực cao.”

“Tạo ảo giác?” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Là thuốc có thể làm cho người uống bị ảo giác?”

Công Tôn gạt đầu, “Loại rất mạnh.”

“Nói cách khác, Cổ Trịnh Nham là bị giết, còn Laura tấn công tiến sĩ Wilson là do uống phải thuốc ảo giác.” Sắc mặt Triển Chiêu căng thẳng.

“Còn phát hiện gì khác không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn.

“Tạm thời chỉ có nhiều đây.” Nói xong, Công Tôn xoay người muốn trốn, đột nhiên lão đảo, bản năng chống lên cái bàn bên cạnh.

Bạch Cẩm Đường này giờ vẫn chú ý mọi cử động của anh liền đứng bật dậy, muốn đỡ anh, nhưng ngón tay còn chưa chạm vào được Công Tôn thì đã bị gạt ra.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng một bên nhìn hết hành động của hai người, có chút không biết làm sao.

Công Tôn chống tay tựa lên bàn, cố gắng ổn định lại cảm giác chóng mặt, bàn tay của Bạch Cẩm Đường vươn giữa không trung, không dám tới gần rồi lại luyến tiếc rút về.

Triển Chiêu tiến lên đỡ lấy Công Tôn: “Để tôi đỡ anh về phòng nghỉ ngơi một chút đi.” Nói rồi dìu Công Tôn về phòng làm việc của mình, đỡ anh ngồi trên sofa.

Bạch Cẩm Đường ở ngoài cửa, lẳng lặng chăm chú nhìn tất cả, Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi, “Anh, Công Tôn làm sao vậy?”

Thấy Bạch Cẩm Đường im lặng, Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, hít một hơi, nhỏ giọng hỏi: “Anh tối hôm qua, đừng nói là đã ép...”

Bạch Cẩm Đường ngẩng đầu liếc nhìn anh, thở dài nói: “Bây giờ chú đưa anh ấy về nhà đi. Thời gian tới anh sẽ không đến đây nữa, để anh ấy nằm nghỉ ở nhà.” Nói xong bước ra ngoài.

Triển Chiêu từ phòng làm việc đi ra, tới cạnh Bạch Ngọc Đường, “Anh hai đi rồi à?”

Gạt đầu: “Công Tôn thế nào?”

“Anh ấy đang sốt, tôi định đưa anh ấy đi bệnh viện nhưng anh không chịu.”

Bạch Ngọc Đường buồn cười, con mèo này thật ngốc, như vậy làm sao mà vào bệnh viện được, “Xuống phòng y tế lấy thuốc kháng sinh và thuốc hạ sốt lên đây đi.”

“Ừ”, Triển Chiêu gật đầu đi ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường đi lòng vòng tại chỗ, sau đó chậm rãi vào phòng của Triển Chiêu, dựa vào bàn làm việc, nhìn Công Tôn đang nằm ở sofa.

Công Tôn nhắm mắt, Bạch Ngọc Đường biết anh không phải đang ngủ, là đang không muốn đối mặt.

“Ừm...” Gãi đầu, hình như đang sắp xếp lại lời muốn nói, “Cái kia, tôi làm phiền anh một chút được không?”

Công Tôn chậm rãi mở mắt, để Bạch Ngọc Đường thấy bộ dạng lúng túng hiếm có của mình.

Thở dài, Bạch Ngọc Đường nói, “Tôi không có khả năng nói chuyện rõ ràng như con mèo kia, nhưng mà.....” Vừa nói vừa xắn tay áo lên cho Công Tôn nhìn, “Ở đây.”

Công Tôn nhìn cánh tay của Bạch Ngọc Đường, có vài chỗ trên đây màu da nhạt hơn bình thường, nhìn như vết tay cào, anh khó hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Anh hai lúc còn nhỏ đã từng xảy ra chuyện, anh có biết không?”

Công Tôn gật đầu.

Bạch Ngọc Đường vui mừng, Công Tôn hoàn toàn nghe anh nói: “Sau đây, anh ấy mất hai năm để chữa trị, sau khi trở về, cái gì cũng không nhớ, giống như biến thành một người khác vậy.”

“Anh ấy sau khi về, luôn luôn theo tôi và Miêu Nhi, tôi nhớ rõ có một lần, tôi nói với anh ấy, tôi và Miêu Nhi muốn trốn khỏi nhà, anh ấy liền đem hai đứa nhốt vào phòng, anh sợ chúng tôi rời đi thật.”

“Vết thương này, là năm bảy tuổi, tôi cãi nhau cùng anh ấy, nói rằng tôi không cần anh hai, anh ấy liền nắm chặt tay tôi, sống chết không buông..... Sau đó, bố cố hết sức gỡ tay anh ấy khỏi tay tôi, những vết thương này, là vết trầy để lại khi gỡ tay anh ấy ra.”

“Bởi vì ở cùng anh ấy, bọn tôi có khả năng sẽ bị nguy hiểm, nên người nhà quyết định đưa anh ấy ra nước ngoài..... Mãi đến sau này lớn lên mới gặp lại.” Bạch Ngọc Đường tựa hồ có chút áy náy, “Tôi và Miêu Nhi kỳ thật đều rất thích anh ấy, chỉ là khi còn bé, gặp anh ấy lại có chút sợ hãi.”

“Anh ấy không có quan hệ tốt lắm với người trong nhà.” Bạch Ngọc Đường cười nói, “Nghe bảo anh ấy ở ngoài là lão đại với trùm bang phái gì đó, cũng có khi là mafia. Tôi cũng không rõ ràng lắm, nói chung là những công việc không dính đến tình cảm, mà chỉ làm cho người ta sợ là anh ấy có thể làm.”

“Lúc tôi còn đi học, anh ấy có đến thăm bọn tôi. May mắn, Miêu Nhi là người chu đáo, hình như cậu ấy vẫn viết thư cho anh hai, kể những chuyện gần đây của cả hai. Dùng thuật ngữ chuyên nghiệp của cậu ta mà nói thì anh hai bị ‘rối loạn đầu óc.’” Bạch Ngọc Đường cười khổ, “Chỉ cần thích, sẽ dùng cách biểu đạt trực tiếp nhất mà làm, có lẽ do anh ấy đã mất quá nhiều, nên mới sợ mất đi như vậy, càng thích, lại càng sợ... Anh ấy sẽ dùng cách cực đoan để giữ người mình thích ở bên cạnh.”

Xa xa thấy Triển Chiêu cầm thuốc ra khỏi thang máy, Bạch Ngọc Đường đứng lên, ra cửa phòng, quay đầu lại nói với Công Tôn: “Tôi lúc đầu còn tưởng anh hai sẽ không bao giờ thích ai nữa... Công Tôn, anh là người thứ nhất dám phóng dao vào anh ấy, đừng buông tay.”

Triển Chiêu đi vào phòng làm việc, thấy Bạch Ngọc Đường đi tới, tay áo xắn đến khuỷu tay, thấy những vết thương quen thuộc, Triển Chiêu cười hiểu rõ.

Lấy cốc nước ấm, đi vào đưa thuốc cho Công Tôn uống, đắp chăn cho anh ấy, sau đó lại đi ra ngoài, vừa ra hành lang đã bị người tóm.

“Cậu làm gì?” Triển Chiêu trừng Bạch Ngọc Đường đang ôm mình.

Bạch Ngọc Đường chỉ cười, không nói gì hết, cúi đầu hôn, vừa hôn vừa hỏi: “Miêu Nhi, nếu cậu đi, tôi sẽ thế nào đây?”

Triển Chiêu hơi ngạc nhiên, xoa xoa đầu anh: “Đồ chuột ngốc!”

Nằm trên sô pha, Công Tôn vui đầu vào chăn lông, mê man.....

Ngoại ô thành phố S, trong một tòa nhà xưởng bị bỏ hoang, vang lên tiếng kêu cực thảm thiết.

Một người ngã xuống nền xi-măng cứng, liên tục cầu xin tha thứ: “Tôi nói ~ Tôi nói ~”

Hắn là một người vừa tròn hai mươi, đầu nhuộm vàng chóc, những vụ buôn bán súng ống đạn dược ngầm ở thành phố S, phần lớn đều do hắn làm mối. Hắn dốc sức thốt ra một cái tên, nói “Chính hắn! Chính hắn là người mua súng!”

Trong bóng tối, hai thân ảnh giống nhau như đúc đi ra, giọng nói có chút đùa cợt: “Đã bảo người mở miệng nói sớm một chút, thật là, nếu không thì đầu phải ăn khổ nhiều như vậy ~”

Sau đó, cặp song sinh ngẩng đầu, quay qua người đang trốn ở góc nào đó của nhà xưởng, nói: “Nghe được chưa? Cảnh sát!?”

Người nọ giật mình sửng sốt, căng thẳng đến mức lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Cặp song sinh vừa cười vừa đi ra ngoài, miệng còn nói: “Tên này, chắc vẫn còn hữu dụng với mấy người nhỉ?”

Mãi đến lúc thân ảnh hai người biến mất trong bóng đêm, tất cả lại trở về yên ắng, thật lâu sau ~ người nọ xụi lơ ngồi bệt trên mặt đất, toàn thân mồ hôi lạnh,

Cổ sức lấy di động ra, nhấn một dãy số.

“Alô? Từ Khánh à?”

“Ừ, Hàn Chương đây, lần trước cậu bảo tôi đi điều tra nguồn gốc cây súng, đã tra được rồi, người mua súng là — Jon King”

.....

Những hung thần dùng móng sắc cào da

Tay đâm ngực, miệng gào lên âm ỉ

Khắp mặt đất những ngôi mộ thấp cao

Lớn nhỏ, nơi này chỉ toàn thể cả

Và quang cảnh nhuộm một vẻ buồn đau.

Mọi nắm mồ nắp đều mở bật ra

Từ bên trong mộ phát ra tiếng khóc

Chắc của âm hồn đang bị khảo tra.

> – Tầng địa ngục thứ sáu

Những viên thuốc màu sắc sặc sỡ trong tay rơi xuống đất, nhìn chúng lăn tròn như những sinh mệnh, mơ hồ thấy được mạng sống bị ràng buộc bởi số phận, quay cuồng vùng vẫy.

“Tại sao chỉ có người không chiếm được hạnh phúc? Tại sao chỉ có người cô độc?”

Tầng địa ngục thứ sáu

Tầng dành cho những kẻ tham ăn, hay nói chung lại là tầng dành cho những kẻ chỉ biết đến đồ ăn, thức uống và sự thỏa mãn bản thân. Ở đây, những kẻ đó sẽ bị bỏ đói với những cái cây mà quả không bao giờ có thể với tới.

42. Quyển 1 – Vụ Án Li – Chương 13

Chương 13: Đầu Mối

“Miêu Nhi..... Miêu Nhi.....”

Hình như có người đang gọi mình, Triển Chiêu khẽ nhíu mày, xoay người chôn đầu trong chăn, không thèm để ý.

“Miêu Nhi

”

Giọng nói vẫn tiếp tục nhẹ nhàng gọi, “Miêu Nhi, dậy dậy.”

“Ư ~” Triển Chiêu lấy chăn quấn cả người lại, “Đồ chuột chết ~” Mơ màng lầm bầm một câu.

“Nếu không dậy là tôi sẽ hôn cậu đó.”

Sau cổ truyền đến cảm giác nóng ẩm

dần dần di chuyển lên tai..

“A ~” Toàn bộ xúc giác trên người Triển Chiêu bình tĩnh, bưng lấy tai, mặt đỏ quạch bắt người dậy trên sô pha, cảm giận nhìn trừng trừng con chuột trước mặt đang cười tươi roi rói, chỉ thiếu điều muốn nhảy ra đâm hấn.

Bạch Ngọc Đường ghé người hôn một cái trên môi anh: “Buổi sáng tốt lành.”

.....!.....

Triển Chiêu cả kinh, đưa tay đẩy mặt Bạch Ngọc Đường ra, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Đồ chuột khùng, chỗ này là phòng làm việc!!”

Bạch Ngọc Đường cười nhún vai: “Có sao đâu, cửa đóng rồi.”

Triển Chiêu bóp bóp cái cổ đang đau nhức: “Sao tôi lại ở đây?”

“Cậu tối qua ngủ gật, mà Công Tôn ở phòng của cậu rồi, nên tôi đưa cậu qua phòng tôi.”

“Vậy còn cậu? Tôi ngủ sô pha rồi cậu ngủ ở đâu?” Nhận lấy cốc cà phê Bạch Ngọc Đường đưa cho ~ vẫn còn buồn ngủ quá.

“Ngày hôm qua tôi cũng ngủ ở đây, hai người nằm cái sô pha này thật đúng là quá chật.” Bạch Ngọc Đường nói qua loa.

“Phụt

~” Triển Chiêu phun hết cà phê ở trong mồm.

“Đồ mèo chết! Đi giặt thảm cho tôi mau!!!”

“Đồ chuột thối! Chẳng trách cả người tôi đều đau! Chắc chắn tối hôm qua ngủ không tốt!!!”

“Tôi nhường sô pha cho cậu mà còn soi mói với đòi hỏi à??”

“Cậu xuống đất mà nằm đi!”

“Nằm đó sẽ cảm lạnh!”

“Giống như cậu sẽ không bị cảm đâu!”

“Giống gì?”

“Có bao giờ nghe người ta nói vi khuẩn sẽ bị cảm lạnh chưa?”

“Lại xuống một bậc?!”

“Hứ ~ Sáng nay tôi muốn ăn bánh quế! Cậu mua!!”

“Mèo chết! Coi như kiếp trước nợ cậu!”

“Nhớ thêm tương ốt!”

.....

Mười lăm phút sau, Triển Chiêu ngồi trong phòng mình, sung sướng uống sữa bò, nhai bánh quế.

“Công Tôn đâu?” Thấy sô pha trống không, Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“A, anh ấy tối hôm qua uống thuốc xong liền ngủ, sau đó anh hai đến đưa anh ấy đi rồi.”

“Công Tôn chịu đi cùng anh hai à?” Triển Chiêu dè dặt hỏi.

“Anh ấy lúc đó đang thiêm thiếp, chắc cũng không biết gì, nếu không chắc chắn sẽ giãy lên ngay.” Bạch Ngọc Đường vừa uống nốt cốc cà phê dở của Triển Chiêu, vừa trả lời.

“Ừ

” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, kết luận: “Rất tế nhị a ~~~ Rất tế nhị a ~~~”

“Sếp ~~~” Những đội viên khác cũng đều lần lượt tới phòng làm việc.

Từ Khánh chạy vào nói: “Em có tin quan trọng cần báo!”

“Gọi tất cả mọi người đến phòng họp!” Bạch Ngọc Đường nói.

Trong phòng họp.

“Jon King?” Mọi người kinh ngạc nhìn Từ Khánh, “Cậu xác định người mua súng là Jon King?”

“Đúng thế!” Từ Khánh gật đầu, “Tin từ chỗ Hàn Chương tới, chắc chắn sẽ không sai.”

“Nhưng mà... Tề Lỗ cầm súng hấn mua để giết chính hấn?!” Vương Triều rối mù.

“Không, người mà Tề Lỗ thật sự muốn giết chắc chắn là tiến sĩ Wilson.” Triển Chiêu nói, “Hành động giết Jon có khả năng là ngụy trang.”

“Không sai, như vậy không ai đi nghi ngờ hấn.” Bạch Ngọc Đường trầm ngâm.

“Còn nữa, em ngày hôm qua điều tra lý lịch của Jon King.” Từ Khánh nói tiếp, “Hắn trước đây là sinh viên đại học Y Columbia, sau khi tốt nghiệp, đi làm chuyên viên gây mê ở bệnh viện hai năm, sau đó đột nhiên đổi nghề làm diễn viên.”

“Chuyên viên gây mê?” Bạch Ngọc Đường cả kinh, “Cũng có nghĩa hấn rất quen với đặc tính của các loại thuốc tê?”

“Tối hôm qua kiểm tra Laura xong, quả nhiên là lượng thuốc quá mức cho phép nên dẫn đến ảo giác.” Trương Long nhìn bản ghi chép làm tối hôm qua: “Theo lời bà ta, thuốc này có tác dụng trấn tĩnh thần kinh, vẫn thường hay dùng, là Jon King bào chế cho bà ta.”

“Ha! Chúng cứ vô cùng xác thực a!” Triển Chiêu nhìn như có chút hả hê, “Bây giờ đem con sắc lang kia về tâm sự chứ?”

“Sắc lang?” Mọi người trong phòng đều khó hiểu.

“Khụ khụ ~~~” Bạch Ngọc Đường ho khan hai tiếng, “Trương Long Vương Triều, hai người đưa Jon King đến đây, nói là cần hấn phối hợp điều tra.”

“Sếp, sao không xin bắt hấn? Vậy là đủ điều kiện rồi, chúng cứ vô cùng xác thực a.” Vương Triều đề nghị.

“Không, hiện giờ bắt còn hơi sớm.” Triển Chiêu nói, “Hơn nữa hấn tốt xấu gì cũng là người nổi tiếng, như vậy sẽ đưa tới chú ý lớn, bất lợi cho việc điều tra của chúng ta.”

“Không phải ý đó, tôi nghĩ nếu chúng ta bảo hấn phối hợp điều tra, rất có thể hấn sẽ không chịu.” Trương Long có chút mất kiên nhẫn.

“A ~” Triều Chiêu cười liếc Bạch Ngọc Đường, nói: “Không sao cả, hai người cứ bảo Bạch đội trưởng mời hẳn tới, có khi hẳn còn lập tức chạy sát theo ấy chứ.”

Trương Long cùng Vương Triều đi với một bụng đầy câu hỏi, Bạch Ngọc Đường trừng Triều Chiêu, “Miêu Nhi! Mùi dấm chua nồng quá nha ~”

“VẬY Ờ?” Triều Chiêu xoay người đi ra cửa, quay đầu lại nói, “Tôi đi ngủ một chút, để xem sẽ thăm vấn con sắc lang lông vàng kia như thế nào cho hảo!!”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu cười khổ, con mèo này, vẫn còn đang ghi hận.....

“Sếp.....” Từ Khánh đứng một bên đang muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Sao vậy? Có chuyện thì cứ nói.” Bạch Ngọc Đường ngồi lên bàn, nhìn cậu.

“Cái này..... Hai người thủ hạ của anh hai sếp.....”

“Bọn họ làm sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ách..... Hàn Chương nói cho em biết, nguồn gốc gây sủng là do bọn họ tra ra, cách thức có chút..... không quang minh chính đại lắm.”

“A.....” Bạch Ngọc Đường bị sự áp úng của Từ Khánh chọc cười, đưa tay vỗ vỗ vai cậu: “Yên tâm đi, ở đây, bọn họ sẽ không làm chuyện gì khác người đâu.”

Nói xong, đứng dậy ra khỏi phòng họp, trong lòng thầm nói, “Anh hai ơi là anh hai, anh cũng ngàn lần đừng làm chuyện bây bạ a

”

Công Tôn từ trên giường ngồi dậy, đẩy cái chăn nặng trĩu ở trên người ra, hổn hển hít thở, thiếu chút nữa bị chăn đè chết.

Trên người cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, đầu cũng không đau nữa, tuy vẫn còn mệt chút, nhưng không còn khó chịu như ngày hôm qua.

Bước ra khỏi giường, lảo đảo đi vào phòng tắm, mở vòi sen...

Mặc áo ngủ, lau nước dính trên tóc, Công Tôn đi ra phòng khách, bao tử hình như đang rên, bản thân có lẽ vẫn chưa ăn gì hết.

“Có đói bụng không?”

Phía sau thành linh phát ra thanh âm làm Công Tôn hoảng sợ, quay đầu lại, thấy Bạch Cẩm Đường đứng ở chỗ cách xa anh khoảng năm, sáu bước chân, đang chăm chú nhìn anh.

Công Tôn im lặng, quay ra chỗ khác lau đầu.

“Tôi đã nói không đến đây nữa, nhưng lại vẫn lo lắng nên đến xem, anh đã khá hơn chưa?” Bạch Cẩm Đường cũng không để tâm việc Công Tôn đang lơ anh, tiếp tục nói.

Công Tôn vẫn im lặng như trước, chỉ đứng ngăn người ở đó.

“Tôi muốn nói chuyện với anh.” Bạch Cẩm Đường tiếp tục cố gắng.

Công Tôn đi tới cửa, mở cửa ra rồi đứng ngay cạnh.

Khẽ thở dài, Bạch Cẩm Đường bắt đắc dĩ ra cửa, trước lúc ra, khẽ nói với Công Tôn: “Đồ ăn ở trên bàn, ăn cơm xong, nhớ uống thuốc, nghỉ ngơi thật tốt.” Sau đó xoay người đi.

Công Tôn đóng cửa lại, đứng yên một lúc trước cánh cửa đóng, nghe tiếng cửa thang máy mở và đóng, lại mở cửa ra, Bạch Cẩm Đường vẫn đứng đó, hơi có chút lúng túng, “..... Nhớ, nhớ sấy tóc cho khô.”

Công Tôn ngẩng đầu nhìn anh.

Bạch Cẩm Đường có chút kích động, may mà vẫn còn chịu liếc mình một cái.

“Ách... Tôi đi.” Tự tay giúp người kia đóng cửa, Bạch Cẩm Đường mang theo lưu luyến đi vào thang máy.

Công Tôn đứng ngốc một hồi, rồi vào phòng tìm máy sấy, ngồi trên sofa pha sấy tóc. Thấy rèm cửa sổ phòng làm việc của chủ tịch Bạch Thị ở xa xa được cuốn lên.

Do dự một chút, rốt cuộc cũng không kéo rèm cửa sổ phòng khách của mình xuống.

Sấy tóc xong Công Tôn đứng lên, đi tới cạnh bàn, trên bàn có đặt bữa sáng nhẹ kiểu Trung Quốc, trông ngon miệng và vẫn còn nóng.

Ngồi xuống, im lặng ăn xong bữa sáng, ngồi trên sofa xem báo một chút, sau đó đứng lên đi uống thuốc.

Đi vào phòng ngủ, rèm cửa sổ trong đây vẫn đang mở, không để tâm chúng mà trèo lên giường, kéo chăn đắp nằm ngủ.

Bạch Cẩm Đường vẫn đứng ở cửa sổ xa xa nhìn chăm chú, nhìn đến mức ngây ngốc, đến mức đã quên mình đang làm gì, tách cà phê trên tay dần dần nguội lạnh, tâm cũng dần dần mềm xuống, Công Tôn, anh thật sự rất dịu dàng, rất dịu dàng.

Trong phòng thẩm vấn của cục cảnh sát, Jon King ung dung ngồi một mình, không mang theo luật sư.

Mặt đối mặt ngồi xuống.

“Tôi ngày hôm qua cái gì cũng chưa làm.” Jon bày vẻ mặt vô tội, nói: “Sao còn muốn bắt tôi?”

“Chúng tôi chỉ mời anh đến phối hợp điều tra, không lẽ anh nhớ ra mình đã làm chuyện gì đáng để bị bắt?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường thầm vậy cờ trắng trong lòng, nguy, con mèo này vừa vào đã bắn toàn bộ hỏa lực, ông anh người nước ngoài này coi như hôm nay chỉ có thể làm bia hứng đạn.

“Ha ha~~” Jon cười nhìn Triển Chiêu, “Cậu đối với tôi có địch ý? Làm gì có loại ngữ khí yêu cầu phối hợp điều tra như vậy a.”

Triển Chiêu cũng mỉm cười: “Vậy không phối hợp điều tra nữa, tình hình của anh có thể trực tiếp chuyển thành thẩm vấn rồi đây.”

“A?” Jon tựa như hào hứng lên: “Không biết tình hình của tôi là như thế nào a?”

Bạch Ngọc Đường lấy một lọ thuốc từ túi vật chứng ra, nói: “Đây là thuốc anh chế cho bà Laura?”

Jon nhìn thoáng qua, gật đầu: “Đúng thế.”

“Tự chế thuốc tê là phạm pháp.”

“Ở nước tôi thì lại không a.” Bộ dạng Jon trông có vẻ rất tiếc, “Tôi cũng không phải là hiểu rõ chế độ pháp luật ở nước các cậu.....” Sau đó, ý vị thâm trường nháy mắt mấy cái với Bạch Ngọc Đường, “Cậu lúc nào rảnh, dạy cho tôi một chút.”

Bạch Ngọc Đường ngay lập tức cảm giác khí áp toát ra từ Triển Chiêu bên cạnh nặng thêm vài phần, trong lòng thầm cầu nguyện cho Jon: “Thượng đế phù hộ!!”

“Anh đã từng mua một khẩu súng bắn tỉa Barret M82A1?”

“Đã từng mua.” Jon thẳng thắn trả lời.

“Câu trả lời vừa rồi của anh là thú nhận hành vi giữ súng trái phép?” Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn.

Jon nhanh chóng quay sang anh, “A, ở nước tôi thì giữ súng không phải là phạm pháp ~~ hơn nữa khẩu súng ấy cũng đã mất. Cậu vừa rồi, nếu cậu có hứng thú, có thể dạy pháp luật nước cậu cho tôi biết.”

Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn Jon đang cợt nhả trước mặt mình, thật muốn đâm hẩn một cú, Triển Chiêu bên cạnh vỗ vỗ anh, ý bảo — để tôi!!

Lấy hình chụp thi thể Cổ Trịnh Nham cùng lọ thuốc ra đặt trước mặt Jon, Triển Chiêu cười lạnh hỏi: “Không biết bên nước anh, giết người có bị cho là phạm pháp không?”

Jon nhìn hình chụp thi thể, có chút ngu muội.

Triển Chiêu ngay sau đó nói: “Chúng tôi hiện hoàn toàn có đủ chứng cứ khởi tố anh có liên quan đến vụ án giết người, anh có muốn gọi luật sư của mình lại không?”

Sắc mặt Jon trong nháy mắt trở nên xấu xí, Triển Chiêu cũng không nguyên ý cho hắn cơ hội hòa hoãn, tiếp tục ép sát: “Lại nói cho anh một tin tốt. Vụ giết người này là một mắt xích trong vụ án mạng hàng loạt..... Hình như hình phạt cho tội phạm giết người hàng loạt ở nước anh có rất nhiều loại a, anh đoán xem mình sẽ chịu hình phạt gì? Treo cổ? Hay là ghế điện??”

Jon sa sút tinh thần, đưa tay xoa xoa mặt mình, hắn ngồi xụi lơ trên ghế, Bạch Ngọc Đường chớp mắt: “Xem ra anh không có thời gian học luật pháp nước ngoài rồi, tốt nhất là nghiên cứu luật pháp nước mình trước đi, tình cảnh của anh, không tử hình thì phán hơn hai trăm năm.”

“Được được ~” Jon buông tay chịu thua: “Hai người thắng, tôi nói, tôi nói.”

Sau đó Jon mở ví tiền, lấy một tấm hình ra cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu xem.

Hai người ghé vào nhìn, trong ảnh là một người thanh niên còn trẻ đang cười rất tươi.

Triển Chiêu nhìn tấm hình, nháy mắt đã hiểu tại sao Jon lại cảm thấy hứng thú với Bạch Ngọc Đường..... Người thanh niên trong ảnh tuy là người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, thể nhưng, phần trán có vài phần giống Bạch Ngọc Đường.

“Cậu ấy là Angel, tình yêu của đời tôi.” Jon nhìn tấm hình, tựa như đang nhớ lại chuyện cũ, “Cậu ấy lúc hai mươi tuổi thì bị tai nạn xe, đầu bị một loại thương tổn, thường thường thấy một ít ảo giác. Nguyên bản là một người sáng sủa cởi mở, biến thành một người buồn bực sầu não. Tôi dẫn cậu ấy đi tìm bác sĩ tâm lý giỏi nhất nước Mỹ, chính là Wilson. Tôi đã kỳ vọng có thể chữa khỏi cho cậu ấy, thể nhưng không nghĩ tới, không lâu sau khi bắt đầu trị liệu, cậu ấy lại tự sát.” Jon nhìn như có chút kích động, “Chúng tôi yêu nhau như vậy, cậu ta thể nhưng lại tự sát, bỏ tôi lại cô độc một mình, không thể làm việc hay sinh hoạt một cách bình thường nữa, sau đấy tôi bước vào giới nghệ thuật, cuộc sống đầy rẫy sắc và dục làm tôi không còn cô đơn nữa. Hơn nữa làm nghề này có thể cho tôi cơ hội gặp rất nhiều người, tôi điên cuồng đi tìm người giống như cậu ấy, thể nhưng càng tìm, càng phát hiện ra cậu ấy là độc nhất vô nhị..... Mãi cho đến dạ tiệc hôm đó gặp cậu.”

Jon thở dài nói: “Cậu và Angel thật sự rất giống, nhưng cậu kiên cường hơn cậu ta nhiều lắm..... Cậu ta rất yếu đuối.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, “Vì thế anh hận tiến sĩ Wilson?”

“Tôi đương nhiên hận hắn! Hắn chỉ là một tên đạo đức giả mua danh chuộc tiếng, hắn hại chết người tôi yêu nhất! Hai người có biết, tôi sau mới phát hiện ra, thuốc và phương pháp trị liệu hắn áp dụng cho Angel đều là đồ vô dụng, hắn dám đem người tôi yêu nhất đi làm vật thí nghiệm, chỉ để chứng minh cái lý luận chó má sẽ giúp hắn thành danh sau này!”

Bạch Ngọc Đường lấy tấm thẻ nhựa in hình con quỷ ra, hỏi: “Đây là cái gì?”

Jon nhìn tấm thẻ một chút, hít một hơi, mỉm cười nói: “Tôi chỉ muốn nói những điều vừa rồi, cái khác, tôi phải chờ luật sư tới.”

Sau đó, hắn liền một mực giữ im lặng.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ra khỏi phòng thẩm vấn, vẻ mặt khó chịu, tình trạng của Jon cùng Dương Phong không khác nhau lắm, tựa như không kiêng kỵ gì với hành vi phạm tội của mình, nhưng lúc nhắc đến “trại huấn luyện” thì cả hai đều im lặng không nói, cứ như đang che giấu gì đó..... Thật sự làm kẻ khác khó hiểu.

“Đừng nghĩ nữa, nghĩ nhiều đầu sẽ nổ đấy, đi nào Miêu Nhi, ra nhà ăn ăn chút gì đi.” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu đi.

Trong nhà ăn cục cảnh sát, Bạch Ngọc Đường chọn đồ ăn, Triển Chiêu cầm khay đứng cạnh thấy cách đó không xa, Bạch Trì đang cùng một cậu bé chơi oẳn tù tì.

Cậu bé nhìn có chút quen mắt, Bạch Ngọc Đường mua đồ ăn xong, thấy Triển Chiêu đang đứng ngốc nhìn phía trước, anh cũng nhìn theo, “A ~~ Kia không phải cậu nhóc nhà Lư Phương sao?”

“A!” Triển Chiêu giật mình, ra là Tiểu Lư Trân ở vụ án trước a.

Lư Trân hình như đang thua, vẻ mặt một bộ không thể tin được, Bạch Trì thì đang cười khanh khách.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không hẹn mà cùng nghĩ: “Hai đứa này trông như không cách tuổi nhau là mấy.” Liếc nhau, tìm được đồ chơi để tiêu khiển, hai ông anh về mặt xấu xa cầm đồ ăn đi đến chỗ hai cậu em.

“A! Chú Triển! Chú Bạch!” Lư Trân chào hỏi hai người vô cùng thân thiết.

Hai người ngồi xuống chung bàn, Bạch Ngọc Đường hỏi: “Hai đứa đang chơi gì đấy?”

“A!” Lư Trân vẻ mặt đầy sùng bái nói: “Anh ấy giỏi lắm a! Thắng suốt từ đầu đến giờ!”

“Dữ vậy sao?” Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ hỏi.

“Vâng!” Lư Trân gật đầu, “Ban đầu còn thua vài lần, sau đó anh ấy nói sẽ không thua nữa, quả nhiên a!”

Triển Chiêu hiểu rõ hỏi Bạch Trì: “Lại là toán cao cấp của em à?”

Bạch Trì xấu hổ cười cười.

Triển Chiêu ôm Tiểu Lư Trân, ghé vào tai cậu bé nhỏ giọng nói vài câu, Lư Trân tò mò hỏi: “Thật không?”

“Không tin cháu thử xem!” Triển Chiêu cắn một miếng sandwich, cười hì hì nói.

“Được!” Lư Trân xắn tay áo, nói với Bạch Trì: “Chơi tiếp!”

Lần này, Tiểu Lư Trân chăm chú nhìn chăm chăm mắt của Bạch Trì, hơn nữa, mỗi lần chơi đều thắng. Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh nhìn, Tiểu Bạch Trì sau khi thua liên tiếp hai mươi lần, rốt cuộc giờ tay đầu hàng, “Anh chịu thua! Chịu thua”

”

Lư Trân vừa chạy vừa reo hò, Bạch Trì tò mò hỏi Triển Chiêu: “Tại... Tại sao lại như vậy?”

Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh cười: “Đừng bao giờ tìm con mèo này đánh bài hay làm những thứ tương tự! Kết quả nhất định là thua cuộc!”

Triển Chiêu lườm anh một cái, nói với Bạch Trì: “Kỳ thật rất đơn giản, mỗi người đều có một ít thói quen vô thức, anh vừa quan sát một chút, lúc em ra kéo, mắt bắt giắc sẽ nhìn xuống dưới, ra bao, mắt sẽ chớp hạ, còn ra búa, mắt sẽ nhìn sang trái.”

“Ha ha, thật sự trông có vẻ giống a ~~” Bạch Trì ngây ngốc gặm bánh bao.

“Giống? Giống cái gì?” Triển Chiêu buồn cười hỏi.

“Giống một người ngày hôm qua em gặp, có thể nhìn thấu lòng người khác.” Bạch Trì vẻ mặt mê mẩn nói.

“Có thật không?” Bạch Ngọc Đường có chút không tin, “Loại quái vật này không chỉ có một con à?”

Triển Chiêu hung tợn đập anh một đập, Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa sặc sandwich, cố sức nuốt ngược.

“Hứ!” Đưa cốc nước cho anh, Triển Chiêu hỏi tiếp Bạch Trì: “Hắn nhìn thấu cái gì?”

“Cũng không hẳn.” Bạch Trì chớp mắt suy nghĩ một chút, “Nhưng mà hắn ta nói rất thú vị, em nghĩ mãi vẫn không rõ.”

“Hử? Hắn ta nói gì?”

“Hắn nói ‘Nếu không phải con của thần, sẽ chỉ là con của quỷ. Vì họ có thứ mà con người không có được.’”

“Bang...” một tiếng, cái thìa trên tay Triển Chiêu rớt xuống bát canh.

Bạch Ngọc Đường và Bạch Trì bên cạnh không hiểu chuyện gì, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu vẻ mặt e sợ.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ Triển Chiêu.

Triển Chiêu lại đột nhiên lẩm bẩm: “Tôi hiểu được, tôi hiểu được rồi~” Nói liền đứng lên chạy ra ngoài.

“Miêu Nhi?!” Bạch Ngọc Đường ném sandwich liền chạy theo.

Tiểu Bạch Trì ngồi một chỗ không biết phải làm gì, do dự một chút, cầm bánh đuổi theo.

43. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 14

Chương 14: Con Của Thần

Triển Chiêu chạy thẳng về phòng làm việc của mình ở S.C.I., bắt đầu lục tung cả phòng lên.

Bạch Ngọc Đường và Bạch Trì chạy theo, thấy Triển Chiêu bộ dạng nóng như lửa đốt, chỉ đành giương mắt nhìn mà không hiểu gì hết.

“Miêu Nhi, cậu tìm gì vậy?”

“Tiểu Bạch, cậu còn nhớ đồng báo tiếng Anh cũ tôi mua lúc trước không?” Triển Chiêu vừa tìm vừa hỏi.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút: “Cậu tìm cái đồng nặng một cân ấy à?”

“Ừ... Tôi nhớ nó ở đâu đây thôi.” Triển Chiêu càng tìm càng sốt ruột, “Không lẽ bị tôi quăng đi rồi?”

“Không! Trong tủ tài liệu của cậu ngăn áp chót ấy.” Bạch Ngọc Đường nói một cách chắc chắn.

“.....?..... Thật à?” Triển Chiêu có chút nghi hoặc.

“Chắc chắn!” Bạch Ngọc Đường gật đầu, đi qua ngăn lại Triển Chiêu đang chuẩn bị mở tủ, “Để tôi, việc này cực kỳ nguy hiểm.” Nói xong, anh nghiêng người tránh qua một bên, kéo mạnh cửa tủ, chợt — “Ầ” một tiếng, báo chí cũ tuôn ra như “thủy triều” lên.....

“Sao lại thế này?” Triển Chiêu trợn mắt nhìn núi báo sừng sững.

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Lúc đó cậu cố sống cố chết nén nó vào, tôi biết có ngày nó sẽ bung thôi!!”

“Mau giúp tôi tìm!” Triển Chiêu xắn tay áo lên, xông vào núi báo, “Giúp tôi tìm tờ báo có bài ‘The son of the Gods’, hình như trong đồng báo bảy năm trước.”

“The son of the Gods?” Bạch Ngọc Đường không hiểu mô tê gì hết, “Đứa con của các vị thần? Là cái gì? Tiểu thuyết à?”

“Không phải, là bài báo về tâm lý học.” Triển Chiêu nhanh chóng tìm kiếm.

“Bạch Trì! Lại giúp nào!” Bạch Ngọc Đường vừa nhìn những tờ báo toàn chữ là chữ thì choáng đầu hoa mắt, nên gọi Bạch Trì đứng một bên đang gặm bánh.

Buông bánh, Bạch Trì chùi tay vào quần, rồi nhảy vào đồng báo.

Ba người nhanh chóng tìm kiếm, Bạch Ngọc Đường đột nhiên vỗ vỗ Triển Chiêu.

Triển Chiêu vui mừng, vội vàng nhìn anh: “Tìm được rồi?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, lấy tay chìa chìa Bạch Trì, thấy cậu nhóc đang nhìn lướt những tờ báo bằng tốc độ không phải con người.

Triển Chiêu cười, nhỏ giọng nói: “Lấy chỉ số thông minh của cậu nhóc, mỗi phút nhìn được ít nhất cũng cả triệu từ, hơn nữa, cậu tin hay không tin, chỉ cần một cái đảo mắt đã có thể nhớ nằm lòng.”

“Thật hay giả?” Bạch Ngọc Đường trợn mắt, “Cái này không phải so với máy tính còn khủng bố?”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái với anh: “Bạch gia nhà cậu cuối cùng cũng có người có đầu óc.”

“Ừ ~” Bạch Ngọc Đường tán thành gật đầu, sau đó lại phản ứng, “Mèo chết, dám nói tôi tứ chi phát triển à?”

“Tôi chưa nói gì hết nha.”

“Cậu ~~”

“A!!” Đang lúc hai ông anh chuẩn bị đấu võ mồm, Tiểu Bạch trì hét lên, “Em tìm được rồi!!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn cậu nhóc.

Chỉ thấy Bạch Trì đang cố gắng bò ra khỏi đồng báo, tay cầm tờ báo đưa cho Triển Chiêu, hỏi, “Anh, anh xem thử có đúng không?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng hít một hơi, xuất hiện kìa xuất hiện kìa!! Lỗ tai xuất hiện kìa, đuôi cũng bắt đầu vểnh kìa!!

Thật dễ thương quá nha

~~Triển Chiêu cầm tờ báo nhìn, xuất bản năm 76, tại cột thứ ba của mục đặc biệt, có một bài “The son of the Gods”, tuy chỉ bé bằng miếng đậu hũ, thể nhưng Bạch Trì vẫn nhìn ra.

“Chính là cái này.” Triển Chiêu vui mừng nhìn Bạch Trì.

Thấy sự vui vẻ trong mắt Triển Chiêu, Bạch Trì nheo mắt cảm thấy thật mỹ mãn, Triển Chiêu đưa tay sờ đầu cậu, “Gaoan

Thật là giỏi.”

Thấy Bạch Trì được khích lệ, vui đến mức lỗ tai cụp xuống, đuôi vẫy càng lúc càng vui vẻ, Bạch Ngọc Đường vô lực đỡ lấy trán, thẳng nhóc này thật sự là người Bạch gia?? Đột biến gen a!!

Triển Chiêu chăm chú đọc bài báo.

“Miêu Nhi, bài báo đó với vụ án có quan hệ gì?” Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ ghé qua xem, Tiểu Bạch Trì cũng chun vào.

“Đây là bài báo nói về nhân cách phân liệt trong những ngày đầu nghiên cứu, bài này nói rằng, người nhân cách phân liệt sẽ có được khả năng đặc biệt do thần ban tặng, là giống loài giỏi hơn loài người bình thường, vì thế họ có cái tên là con của những vị thần. Tôi lúc đó rất ấn tượng với bài báo này, vì tác giả cổ xúy ‘con của những vị thần’ là bậc cao nhất của loài người và cũng là vũ khí tối thượng nhất.” Triển Chiêu chỉ vào một câu trong bài báo, “Nhìn này, ở đây viết ‘ai có thể khống chế vũ khí tối thượng ấy, người đó sẽ có thể thành vua của thế giới.’”

“Wow ~~” Bạch Ngọc Đường cười, “Cái này cũng ăn khớp với vụ án, không lẽ tác giả là nhà tiên tri??”

“Nhân tiện đây, Miêu Nhi,” Bạch Ngọc Đường tựa hồ nghĩ tới cái gì, “~~ Mấy tờ báo này cậu chỉ xem lướt thôi? Nhưng tất cả đều nhớ kỹ?”

Triển Chiêu và Bạch Trì cùng nhìn anh không hiểu gì hết: “Có chuyện gì sao?”

..... Bạch Ngọc Đường cười gượng, lắc đầu, “Không có

Không có chuyện gì.” Ho khan một tiếng, mặt không biến sắc nói, “Tiếp tục! Tiếp tục vụ án!”

Bạch Trì chỉ vào tên tác giả phía dưới tiêu đề: “Vincent Brown này là ai ta?”

“Vincent Brown?” Triển Chiêu lăm bắm cái tên, “Vincent... Brown..... A!”

“Đây chính là tên khai sinh của tiến sĩ Wilson!” Triển Chiêu kinh sợ nhẹ giọng nói.

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường cũng giật mình không ít, “Miêu nhi, có sai không? Lão già kia không phải nói là nhân cách phân liệt không tồn tại sao? Sao trong bài báo này, trông như ông tuyệt đối ủng hộ nhân cách phân liệt a ~~”

Triển Chiêu nhú chặt hai hàng lông mày, “Tôi cũng không rõ.”

“Có khi nào, ông ta ba mươi năm trước thì tin tưởng, sau lại không tin không?” Bạch Trì hỏi, “Giống như em mười năm trước còn tin vào ông già Nô-en, mười năm sau thì không còn tin nữa.....”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu quay đầu nhìn cậu, cậu ngoan ngoãn im miệng: “Ai, coi như em chưa nói gì.”

Ngồi lên đồng báo, Bạch Ngọc Đường vuốt cằm nói: “Miêu Nhi, tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện.”

“À?” Triển Chiêu nhìn anh một cách đầy hứng thú, “Trùng hợp thế, tôi cũng có một chuyện, cậu nói trước đi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu nói: “Ừ, vụ án bắt đầu với việc tiến sĩ Wilson bị bắn ám sát, lần đó tuy rằng nguy hiểm, nhưng ông ta đúng lúc tránh kịp. Lần này, tại chính bữa tiệc mình chủ trì, bị chính vợ của mình đâm bị thương, khéo ở chỗ lại không chết.”

Triển Chiêu cùng Bạch Trì gật đầu.

“Nhìn lướt qua, ông ta tuyệt đối là người bị hại, nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận, cảm giác rất kỳ quặc.” Bạch Ngọc Đường tổng kết.

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu tán thành, đứng lên, cầm lấy giấy và bút trên bàn.

“Chúng ta liệt kê một chút những nhân vật có liên hệ tới vụ án.” Cầm bút, trên tờ giấy trắng vẽ một vòng, nói: “Đầu tiên, những người bị thao túng trong vụ án, hai người nhìn xem, Tề Lỗi, Dương Phong và Jon.”

“Tề Lỗi và Jon có điểm chung, là súng bắn tỉa.” Triển Chiêu đem vòng tròn có tên hai người giao với nhau, ở giữa phần giao viết một chữ “giết”.

“Mà hai người đây, đều có quan hệ với Bàng Dục!” Bạch Ngọc Đường nói, “Tề Lỗi học bắn súng ở câu lạc bộ của hắn, còn Jon là bạn của hắn.”

“Đúng thế!” Triển Chiêu nói tiếp, “Nói cách khác, hai trường hợp này đều chia thẳng vào Bàng Dục.”

“Tề Lỗi cùng Dương Phong thật ra không có liên hệ gì, thế nhưng bọn họ lại cùng có mối liên hệ với Cổ Trinh Nham!” Tiểu Bạch Trì thông minh đã học được cách ăn khớp với Triển Chiêu, tiếp tục phân tích, “Cổ Trinh Nham cùng Jon trong đó lại có liên hệ, chính là thuốc!!”

“Rất tốt!” Triển Chiêu đưa tay xoa đầu cậu, “Dùng cách loại suy, từng mối quan hệ trong vụ án cũng dần hiện ra, tạo thành tội ác hoàn chỉnh, đến cuối cùng, chắc chắn tạo thành một vòng tròn khép kín! Nói cách khác, với Cổ Trinh Nham và Bàng Dục, chắc chắn tồn tại một thứ hoặc một người có liên hệ với cả hai.”

“Vậy, chúng ta sẽ đi tìm những người vừa có quan hệ với Bàng Dục, vừa có quan hệ với Cổ Trinh Nham! Hoặc là mạng lưới quan hệ.” Triển Chiêu tổng kết, “Hai người đây thân phận cách xa, tính chất công việc cũng rất khác nhau, vì thế người ta tìm hắn là không có nhiều.”

“Đừng quên!” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói, “Người này, rất có khả năng Tề Nhạc đã gặp qua!”

Triển Chiêu và Bạch Trì cùng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường vẽ mặt kỳ quái, “Không việc gì thì sao lại muốn giết Tề Nhạc.”

Triển Chiêu ngẩn ngơ hỏi: “Tiểu Bạch, có ai nói cái này với cậu chưa...” Nói đến đây dừng lại.

“Nói cái gì?” Bạch Ngọc Đường không hiểu gì hết, chẳng lẽ mình vừa làm trò cười cho người ta xem??

Đột nhiên vươn tay vò đầu Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu có lúc ngu như một con vi trùng, lại có lúc so với thiên tài còn muốn thiên tài hơn!!”

Bạch Ngọc Đường vuốt lại cái đầu rối bời, vẽ mặt ủ rũ: “Vi trùng?? Miêu Nhi..... tăng có một bậc ~~”

Bãi tập bắn của câu lạc bộ bắn súng Quảng Long ở thành phố S.

Mã Hán bắn nốt phát súng cuối cùng, bên cạnh truyền đến một tiếng huýt sáo.

Huấn luyện viên tập bắn vỗ tay, nhìn tám bia nói: “Trời ạ, cậu có thể đi tham gia Thế vận hội Olympic đây!! Cậu chắc chắn không phải hàng nghiệp dư!!”

Mã Hán buông súng, lạnh lùng nhìn thoáng qua huấn luyện viên, xoay người bỏ đi.

“Này! Chờ một chút! Cậu có muốn làm huấn luyện viên không?” Gã huấn luyện viên chạy phía sau, theo Mã Hán vào phòng thay đồ.

Nhân lúc Mã Hán thay bộ đồ tập ra, gã lại bắt chuyện với cậu, “Lạnh lùng quá nha, cậu chẳng chịu nói gì cả, nói thật đi, cậu chắc là hạng chuyên nghiệp phải không?”

“Tôi là cảnh sát.” Mã Hán lạnh lùng nói.

“.....” Người kia hiển nhiên sửng sốt, “Cậu..... A! Chắc chắn là lính bắn tỉa!!”

Trực giác mẫn cảm của Mã Hán cảm nhận được gì đó, giống như có người ở chỗ tối theo dõi cậu, có lẽ ở góc nào đó, có lẽ là thông qua camera..... Nhưng mà, dù hắn ta có bao nhiêu năm kinh nghiệm tập kích thực chiến đi nữa, nói đến độ nhạy, toàn bộ cục cảnh sát, trừ Bạch Ngọc Đường ra, không ai có thể bằng cậu.

Thành bại chính là ngay lúc này..... Mã Hán hạ quyết tâm, đã nhiều ngày bắt hiển sơn bắt lộ thủy (không thấy bóng núi, không thấy vết nước = giấu mặt), ngày hôm nay sẽ diễn một trận cho các người nhìn.

Gã huấn luyện vừa định nói gì đó, lại đột nhiên cảm giác bầu không khí bên người không đúng, giương mắt nhìn Mã Hán..... Chỉ một cái liếc mắt, hắn đã sợ đến mức ngồi co quắp dưới đất.

Mã Hán lúc này, mắt tròn to, tựa hồ cả con người như muốn lòi ra, gân xanh trên trán nổi lên, mũi thờ phỉ phò. Không còn chút gì lạnh lùng của ngày thường, mà lúc này, miệng cậu đang lộ ra một nụ cười có chút quỷ dị. Cứ như thế cúi đầu nhìn gã kia, tựa như đã trở thành một người khác.

Mã Hán chậm rãi ngồi xuống, vươn tay nhẹ nhàng bóp lấy cổ của huấn luyện viên, nhìn chăm chú vào mạch máu ở cần cổ, phảng phất như bất thành linh sẽ há cái miệng đầy răng nanh ra, cắn xuống một phát.

“Cậu..... cậu làm gì.....” Thanh âm của gã huấn luyện có chút run rẩy.

Mã Hán tựa hồ như nghe được tiếng hô hấp của kẻ đang rình coi, tiếng thở càng lúc càng kịch liệt — bước kế tiếp chính là rất quan trọng.

Ngón tay quặp lại, khí lực lớn đến kinh người.

Gã huấn luyện liều mạng gỡ tay của Mã Hán ra, thế nhưng cảm giác giống như con kiến đá cây cổ thụ, Mã Hán cười một cách u ám, gần như khát máu.

“Không..... Cứu... Người cứu mạng ~~ Người cứu mạng

” Gã huấn luyện khàn giọng kêu to.

Trong nháy mắt, Mã Hán như bị kim đâm trúng, giật mình bắn ra.

Có phần hoảng hốt buông tay, nhìn gã huấn luyện đang giãy rất vất vả.

Gã huấn luyện bưng cái cổ có vết ngón tay xanh tím, kinh hoảng chạy ra ngoài kêu oai oái.

Mã Hán cứ như vậy ngơ ngác quỳ gối tại chỗ, nhìn chăm chú vào hai tay mình, tay vẫn còn đang hơi run rẩy, cậu thống khổ tự đâm vào đầu mình, gây ra những âm thanh ầm ĩ, sau đó, giống như một kẻ điên, tự đâm vào túm quần áo bằng kim loại ở bên cạnh, mỗi lần đâm, lại phát ra tiếng gầm như một con thú nhỏ, chìm trong thống khổ, tuyệt vọng vô tận.

Cậu thỏa thích biểu diễn từng điểm quan trọng mà Triển Chiêu đã căn dặn, mỗi ánh mắt phải cố gắng biểu diễn thật đúng..... Sau cùng, thay bộ quần áo đã bị dính máu, Mã Hán mới mở mắt nhìn bàn tay mình, run rẩy đứng lên, hồn bay phách lạc mà chạy trốn.....

Mã Hán mới vừa đi không bao lâu, thì có một người thông thả đi vào phòng thay đồ, vừa mới nhìn qua camera quay trộm, cảm thấy tương đối thỏa mãn. Đi tới trước tủ quần áo dính máu, tay sờ vào những vết máu vẫn còn dính..... Đây là một tên xuất sắc — đứa con của quỷ.

Về đến nhà, ngồi vào trước máy vi tính, Mã Hán mới hồi phục tinh thần, uể oải đến mức không thể diễn tả bằng lời.

“Anh hai, anh về rồi?” Em gái đi đến, “.....Anh!! Tay anh sao vậy?” Mã Hán sợ hãi kêu lên, “Mẹ ~~ mẹ.....”

“Suýt ~” Mã Hán vội kéo cô em của mình vào phòng, đóng cửa lại, “Không được để mẹ biết, sẽ bị mắng cho chết đấy!!”

“Tay của anh còn chảy máu!!” Mã Hán thở phì phì, theo ngăn tủ lấy ra hộp thuốc, nhanh chóng giúp Mã Hán xử lý vết thương.

“Ồ trường thế nào?” Thấy vẻ mặt mất hứng của em gái, Mã Hán cười hì hì hỏi, “Cô bác sĩ giỏi tương lai!”

“Mới có năm nhất thôi!! Thám tử!”

Cẩn thận giúp Mã Hán băng bó xong, Mã Hán nói: “Mẹ nấu món canh đậu mà người nào đó thích nhất, nhưng mà người nào đó chắc chắn sẽ không dám đi ra ngoài với bộ dạng này.”

Mã Hán nhìn bàn tay được băng bó đẹp như băng xác ướp, vẻ mặt đau khổ: “Hân Hân, em cũng nói hơi quá a?”

“Để em bưng vào cho anh ~ Nhìn anh như vậy cũng đáng thương quá.” Mã Hán cười ha hả đi ra ngoài, ngay lập tức đã trở lại với một tô canh đậu đầy.

Có món canh đậu khoái khẩu lót dạ, bao nhiêu chuyện không hay trong một ngày của Mã Hán đã bay mất tích. Cậu đột nhiên nghĩ tới Tề Nhạc, tuổi hình như không kém Mã Hán là bao..... Không biết lúc Tề Lỗi chết, tâm tình cô bé như thế nào. Nếu người chết chính là mình, Mã Hán không chừng sẽ suy sụp.....

“A ~” Cúi đầu nhìn bàn tay quấn băng dày cộm, “Trại huấn luyện sát thủ?..... Chết tiệt.....”

Xẹt

Màn hình chợt lóe.....

Mã Hán có phần không tin được nhìn vào màn hình máy, tín hiệu báo có thư tới..... Bàn tay cầm chuột run nhè nhẹ.

Cố gắng click mở thư, đập vào mắt chính là một câu ngắn: “Nghe theo con quỷ trong lòng người, dùng lấy súng của người, quét dọn những phế phẩm không nên tồn tại.”

Kí tên dĩ nhiên là Killer training camp.

Mã Hán sững sốt ba giây đồng hồ, sau đó giật bản mình, “Điện thoại..... điện thoại.....”

Bạch Ngọc Đường ngồi chờ người ở sô pha, tiếng nước ào ào trong phòng tắm truyền đến, nghĩ đến từng giọt nước to nhỏ chảy trên người Triển Chiêu..... Theo làn da trắng nõn từ từ xuống phía dưới.....

Cổ sức lắc đầu, không được nghĩ không được nghĩ..... Máu mũi muốn chảy rồi.

Dididididid

Ý nghĩ bậy bạ bị tiếng chuông điện thoại đột ngột cắt đứt, làm anh giật mình nhảy dựng, lấy di động ra — Mã Hán?!

Bạch Ngọc Đường vùng dậy, vội vã ấn nút trả lời: “Alô, Mã Hán?!”

“Sếp! Tới rồi!!”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường nghĩ thanh âm của Mã Hán có chút run rẩy..... Mà cũng có thể là do phấn chấn.

“Trại... Trại huấn luyện sát thủ gửi thư tới, mau gọi tiến sĩ Triển trả lời thư.....” Mã Hán có chút kích động.

“A..... A, được!” Bạch Ngọc Đường cầm điện thoại vọt vào phòng tắm, một tay kéo bay cửa phòng.

“Miêu Nhi! Miêu, điện thoại! Điện.....”

Chỉ thấy giữa làn hơi nước dày đặc, Triển Chiêu cả người đứng dưới vòi sen, nước chảy dọc theo cơ thể xuống dưới, tóc vén ra sau tai, lộ ra cái trán thanh tú.

Bạch Ngọc Đường trong óc kêu gào, chỉ cảm thấy con mèo con, da thật trắng, thật tinh tế, eo thật thon, chân thật dài, các ngón tay thật xinh đẹp..... Còn cả lông mi dài vẫn còn dính nước, đôi mắt thật to, long lanh..... Mông nhỏ

Trời ơi

Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy mũi ngứa, đầu muốn phát sốt.

Mã Hán ở đầu dây bên kia đợi hoài không thấy hồi âm, đang sốt ruột, bỗng nghe một tiếng thét rung trời: “A a ~~~ Đồ chuột chết! Cút ra ngoài!!”

.....

Hai phút sau,

Triển Chiêu cả người ướt sũng khoác áo choàng tắm, đứng thở phì phì trước máy tính, ấn phím loa trên điện thoại, “Mã Hán, gửi bức thư đó cho tôi.”

“Được.” Mã Hán nhanh chóng gửi bức thư cho Triển Chiêu.

Mở thư, Triển Chiêu nhìn lướt qua, trong lòng khen Mã Hán làm rất tốt, “Cậu hiện tại không cần trả lời thư!”

“Không cần trả lời sao?” Mã Hán hỏi.

Triển Chiêu nhanh chóng gõ bàn phím, gửi lại cho cậu ba lá thư: “Mã Hán, tôi gửi lại cậu ba lá thư, phân biệt bằng số thứ tự, có khả năng đêm nay cậu sẽ không được ngủ.”

“Không sao cả! Tôi phải làm gì đây?”

“Hắn sẽ còn gửi rất nhiều thư cho cậu, đến lần thứ hai, cậu gửi cho hắn lá thư thứ nhất. Chờ hắn gửi cho cậu lá thư năm, thì cậu gửi lại hắn lá thư hai. Sau đó, cậu có thể ngủ, chờ đến năm sáu giờ sáng mai, bắt kể hắn có gửi thư cho cậu hay không, cậu phải gửi lá thư ba cho hắn.”

“Được...” Mã Hán nói chuyện với Triển Chiêu thêm vài câu, Bạch Ngọc Đường đứng ở phía sau, căn bản một câu cũng nghe không vào. Đầu óc anh hiện giờ đang đầy ngọn cảnh tượng mới thấy lúc nãy, lớp áo choàng tắm mỏng mà Triển Chiêu mặc không thể nào ngăn cản được sức tưởng tượng của Bạch Ngọc Đường, hướng chi áo lại không che kín cổ, đôi chân thon dài, bàn chân xinh đẹp. Bởi vì vội vã, ngay cả dép anh cũng không đi vào, chân trắng nõn, móng chân được cắt gọn gàng..... Đáng yêu..... Gọi cảm.....

Tay bắt giắc vươn ra.

Cúp điện thoại, Triển Chiêu có chút hưng phấn, xem ra hành động của Mã Hán đã đạt được hơn phân nửa thành công, ít nhất cũng xác định được câu lạc bộ bắn súng kia và trại huấn luyện có quan hệ trực tiếp với nhau.

Eo có cảm giác bị ôm chặt, phản ứng lại thì Bạch Ngọc Đường đã từ phía sau ôm lấy, bên tai truyền đến hơi thở ấm áp.....

“Đừng nháo, nói một chút vụ án..... A!” Triển Chiêu kinh hô một tiếng ngán ngủ, cắn môi dưới quay đầu trừng Bạch Ngọc Đường, “Cậu..... Ừ ~~~”

Bạch Ngọc Đường một tay vói vào trong áo choàng tắm của Triển Chiêu, nhẹ nhàng vuốt ve điểm lồi xinh đẹp ngay ngực, làm Triển Chiêu một trận run rẩy.....

Cúi đầu hôn đôi môi đang muốn kháng nghị, tay kia, dọc theo eo dần dần trượt vào, tìm lấy khe hở giữa hai vạt áo choàng, mò mẫm đi vào, vỗ về nhẹ nhàng đôi chân trơn thon dài, dần dần tiến về phía trước, hướng vào bên trong

“Ừ.....” Triển Chiêu bị hôn đến mức mê man, cảm giác tay Bạch Ngọc Đường chạm nhẹ vào vùng mẫn cảm.....

“Chờ..... chờ..... Ngọc Đường.....”

Triển Chiêu cố gắng giữ mình tỉnh táo, đưa tay khước từ hành động trên cột không an phận của Bạch Ngọc Đường, người nọ đột nhiên lại cắn tai anh.

“Ừ ~~~” Triển Chiêu tự nhiên cảm thấy rối bời, cảm giác Bạch Ngọc Đường kề sát ở phía sau, hình như có gì đấy đứng dậy, một thứ cực nóng tựa ở bên hông mình, dần dần cứng lại, chậm chạp ma sát.....

“A.....” Triển Chiêu đỏ mặt xoay người, hung dữ đẩy Bạch Ngọc Đường ra, thừa lúc anh lui về phía sau, cúi đầu phóng như bay vào phòng ngủ, đóng cửa phòng lại cái ầm.

Bạch Ngọc Đường nhìn cánh cửa đóng chặt, thở dài một hơi, có chút vô lực ngồi dưới đất, sau đấy giang hai tay hai chân nằm thẳng trên mặt đất.

Toàn thân nóng khùng khiếp, rốt cuộc cũng hiểu được cái gì gọi là dục hỏa đốt người. Có chút mất tinh thần sờ trán, cảm giác trắng mịn vẫn còn ở trên tay..... Miêu Nhi ơi là Miêu Nhi, cậu muốn giết tôi sao..... Cậu muốn tôi phải làm gì mới được đây ~~ Cậu là đồ mèo ngu ngốc.

Đêm xuống,

Trong phòng ngủ, có con mèo nhỏ trườn chần lui trên giường làm đà điểu.

Trong phòng tắm, có con chuột bạch vừa dội nước lạnh vừa học sói tru.....

44. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 15

Chương 15: Đột phá

Mã Hán chăm chú nhìn màn hình máy tính, rất nhanh, bức thư thứ hai được gửi tới, nội dung y hệt như bức đầu.

Nhanh nhanh mở bức thư thứ nhất của Triển Chiêu, thấy chỉ viết vồn vện ba chữ “Người là ai”.

Mặc dù hiểu không rõ lắm, nhưng Mã Hán vẫn làm theo lời dặn, type lại bức thư, nhấn trả lời.

Sau đó, gần một tiếng đồng hồ im lặng, bức thư ba rốt cuộc đến, nội dung vẫn y như cũ.

Khuya gần mười hai giờ, bức thư năm tới. Mã Hán nhanh chóng mở bức thư thứ hai của Triển Chiêu, trong đó viết “Quét dọn phế phẩm không nên tồn tại.” Đây là câu cuối của đối phương. Type lại cả câu, gửi trả lời.

Sau đó, thư lại được gửi đến, Mã Hán cũng không trả lời, mà ngồi trước máy nhìn chăm chăm vào đồng hồ ở góc dưới màn hình.....

Tuy Triển Chiêu đã nói có thể nghỉ ngơi, nhưng Mã Hán vẫn lẳng lặng ngồi, mãi đến lúc bầu trời sáng dần — năm giờ rưỡi.

Mã Hán mở bức thư thứ ba, trong đó viết “Quý đã tỉnh.”

Gửi đi.

Vài phút sau, đối phương hồi âm, file đính kèm có chứa hình ảnh cùng một phần thông tin vắn tắt, đặt tên là “con mèo”.

Mở hình ảnh, đó là hình chụp của một người đàn ông trung niên.

Mã Hán cầm lấy điện thoại.

Một đêm này, không chỉ mỗi Mã Hán không ngủ, cả Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng nằm trên giường, mắt mở to nhìn thẳng đến tận hừng đông

~~Bạch Ngọc Đường tự bồi phục mình một chút, được lắm Bạch Ngọc Đường, mày có thể nhẫn như vậy, dứt khoát đừng xài họ Bạch nữa, xài họ Liễu đi ~~ (ý rằng những người kiên nhẫn, trong sạch thường họ Liễu, Vd: Liễu Hạ Huệ =))

Triển Chiêu cảm thấy mình thật may mắn, thật tốt là sức kiểm chế của con chuột này khá được, nếu tới hôm qua hấn cổ giữ, có khi mình chạy cũng không thoát ~~ Tiểu Bạch, tôi trước kia trách oan cậu rồi, tôi vẫn nghĩ cậu là phường lưu manh, không nghĩ cậu là một quân tử.....

“Miêu Nhi ~~ Bao giờ thì để tôi làm?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi.

“Bộp ~~” Triển Chiêu chọi một cái gối qua, “Không được nói từ đấy nữa!!”

Bạch Ngọc Đường cầm gối hờn dỗi nói, “Có sao đâu? Đẳng nào thì sớm muộn gì cũng làm cả.”

~~ Không thèm để ý

~~Bạch Ngọc Đường bỏ gối ra ngồi xuống, nhìn Triển Chiêu: “Miêu Nhi, cậu rốt cuộc có thật tình không?”

Triển Chiêu cũng ngồi dậy, trềnh giận dữ: “Đồ chuột chết nói cái gì?” Sau đó, nhỏ giọng nói thầm, “Nếu không thật tình, ai sẽ để cậu hôn?!”

Bạch Ngọc Đường muốn cuồng lên lao vào ôm: “Miêu Nhi, cậu có biết lúc tôi nhìn cậu, sẽ có kích động (dục) không? Cậu nhìn tôi mà không có một chút kích động sao?”

Triển Chiêu đỏ mặt trềnh người: “Cậu có cần nói toạc ra vậy không?!”

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm Triển Chiêu hồi lâu, đột nhiên tự cởi nút áo ngủ của mình.

“Cậu làm gì?” Triển Chiêu cả kinh, ôm gối đầu lui về góc giường.

“Có thật là cậu chưa từng nhìn?” Bạch Ngọc Đường hỏi một cách nghiêm túc, “Để tôi cởi hết cho cậu nhìn, cậu xem thử có chút kích động nào không..... A ~~”

Nói còn chưa hết đã bị Triển Chiêu một cước đá xuống giường, “Đồ chuột chết! Đồ cuồng phô trương!” Triển Chiêu cầm gối lên ném, “Đầu của cậu dùng chứa đậu hũ thôi à?? Suốt ngày chỉ nghĩ mấy thứ đó sao ~~”

Bạch Ngọc Đường áo xống cởi toang nằm trên sàn nhà gãi đầu, “Miêu Nhi ~~ Phải chờ tới lúc nào a??”

Triển Chiêu cầm gối ôm chặn ngồi trên giường, nhưng con mắt cứ liếc qua liếc lại..... Con chuột này, cơ bụng cũng tám khối a

~~Dididdidididi

~~ Điện thoại ngay lúc đó vang lên, Bạch Ngọc Đường ngồi dậy, cùng Triển Chiêu nhìn nhau, sau đấy nhanh chóng cầm điện thoại, quả nhiên là Mã Hán.

“Sếp! Có tiến triển, hần vừa mới đưa con mồi cho tôi.” Mã Hán kích động nói.

“Con mồi?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu giật mình.

“Tôi sẽ gửi cho hai người.”

Triển Chiêu nhanh chóng click mở thư, Bạch Ngọc Đường cũng tới gần, mở hình ảnh, hai người đều sững sốt. Người đàn ông trung niên kia... chính là người gặp ở đại học M lần trước, người đại diện cho Tề Nhạc, Trương Hoa.

Hai người nhìn hình của Trương Hoa, cùng nhú mày, thứ nhất là vì một người không liên quan bị thành mục tiêu. Thứ hai, Trương Hoa này là nhân viên của tập đoàn Bạch thị, có quan hệ với Bạch Cẩm Đường.

“Alô, sếp?” Mã Hán không thấy đầu dây bên kia trả lời, bèn giục hỏi, “Tôi có cần trả lời không?”

Triển Chiêu phục hồi tinh thần, nói: “Không cần!”

“Kế tiếp làm gì?”

“Mã Hán, cậu còn nhớ loại trạng thái thứ hai mà tôi giảng cho cậu hôm đó không?” Triển Chiêu hỏi.

“Còn nhớ! Lúc bình thường lúc bất thường, có khuynh hướng tàn bạo độc ác?” Mã Hán nhớ lại.

“Tốt!” Triển Chiêu có phần tán thưởng, Mã Hán không hổ là tay bắn tĩa giỏi, trình độ tâm lý không phải loại bình thường, “Cậu tiếp tục duy trì trạng thái đó đến câu lạc bộ, đối phương có thể sẽ liên lạc với cậu, đến lúc đó, cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến, nhưng cậu chỉ cần nhớ kỹ, giữ vững trạng thái này là được.”

“Hiểu rồi!” Mã Hán cúp điện thoại.

Bạch Ngọc Đường lập tức gọi điện cho Tưởng Bình, ra lệnh cậu tìm kiếm thông tin về Trương Hoa.

“Kế tiếp làm gì bây giờ?” Triển Chiêu hỏi.

“Trương Hoa rất phù hợp với nhân vật trung gian mà chúng ta suy đoán ngày hôm qua.” Bạch Ngọc Đường trầm ngâm, “Hắn biết Tề Nhạc, hiện tại, chỉ cần chứng minh hắn cùng Cổ Trịnh Nham và Bằng Dục có quan hệ là được.”

Triển Chiêu gật đầu, “Tôi muốn đến nhà Cổ Trịnh Nham điều tra một chút.”

Bạch Ngọc Đường cười nói: “Miêu Nhi, hai ta đều nghĩ cùng một thứ.”

Hai người xoay mặt nhìn nhau, cùng sửng sốt, lúc này mới phát hiện ra, bởi vì ban nãy chen nhau nhìn thư, thành ra dựa vào nhau hơi gần nha ~ gần như vai kề vai.

Triển Chiêu nhìn Bạch ngọc Đường, trong mắt có tia áy náy..... “Tôi... vẫn chưa chuẩn bị tốt.....”

Bạch Ngọc Đường im lặng nhìn anh, lắc đầu mỉm cười, “Miêu Nhi, không sao cả, tôi có thể chờ.” Đưa tay nhéo nhéo tai Triển Chiêu, nhìn nó chuyển sang màu hồng, “Cậu không cần ép buộc mình, từ từ là được rồi, tôi sẽ không làm ầu ầu, yên tâm.”

Triển Chiêu nghe được, mũi cay cay, lòng cũng mềm xuống, ghé người qua, hôn một cái nhẹ ngay môi Bạch Ngọc Đường, sau đó đỏ mặt chạy đi rửa mặt đánh răng.

Bạch Ngọc Đường dần dần đi vào bếp, nấu bữa sáng, nhìn khuôn mặt phản chiếu từ gạch sứ bóng loáng như gương, thở dài ~ Bạch Ngọc Đường ơi Bạch Ngọc Đường, đáng đời mày cứ tự tìm khổ, ai kêu mày làm đi làm thánh làm gì!! Vừa chiên trứng vừa lằm bằm, “Từ nay về sau, chỉ có đậu hũ mà không có đồ ăn (mặn)

”

.....

Công Tôn rút hai tay vào túi áo khoác màu trắng, nhàn nhã đi thong thả trên đường buổi sáng sớm. Hai ngày này chỉ có nằm dí ở nhà, ăn ngủ, ngủ ăn, cơn sốt đã sớm hạ, người cũng không lạnh nữa, chỉ là bất đắc dĩ Bạch Ngọc Đường cầu anh ba ngày đừng đi làm .

Không có việc gì làm hơn là ra ngoài dạo phố, may mà hôm nay khí trời tốt, chỉ là

nhìn trước mắt, mới có nửa tiếng đồng hồ đã “tình cờ” gặp Bạch Cẩm Đường những tám lần, Công Tôn hoàn toàn im lặng

Lúc này, Bạch Cẩm Đường da mặt dù đã dày, nhưng vẫn có chút ý xấu hổ, chỉ đơn giản đi theo sau Công Tôn, cùng đi dạo với anh.

Phía sau năm mươi mét, cặp song sinh mặc áo khoác, đeo kính đen bí mật theo sát.

“Tình huống thế nào?” Đại Đình hỏi.

“Sai a! Bầu không khí hoàn toàn sai!” Tiểu Đình lắc đầu.

“Mấy ngày hai chúng ta ra ngoài làm việc, nhất định đã phát sinh chuyện!” Về mặt cặp song sinh hồ nghi.

“Em có thấy mấy nốt hồng hồng ở cổ Công Tôn không?”

“Đương nhiên là thấy, em còn thấy cả thuốc kháng sinh và thuốc hạ sốt ở trên bàn ảnh.”

“Chẳng lẽ

” Hai con hợp lại, trong mắt lóe lục quang.

“Lão đại chắc chắn là dùng sức cưỡng ép!!”

“Đáng ghét a! Ngay lúc chúng ta không có mặt!!”

“Công Tôn không thèm để ý đại ca là vì cái này sao?” Đại Đình gãi cằm.

“Hừ ~” Tiểu Đình bắt mồm, “Đại ca cũng thật là, sao lại trở nên nhu nhược như thế này, một lần không được thì làm hai lần, hai lần không được thì ba lần, XXOO xong lại OXXX sau lại XOXO rồi tiếp OXOX, em không tin là Công Tôn sẽ không..... A!”

Đại Đình gơ tay đánh đầu cậu, “Tiểu tử thôi, học từ chỗ nào ra thế?? Loại chuyện này dĩ nhiên phải cả hai cùng tự nguyện!! Mà cứ suốt ngày hết J lại J, ngược đãi cuồng à??” (JJ trong ngôn ngữ Internet chỉ “côn thật”, thành ra 1 chữ J có thể hiểu là làm chuyện *beep*)

“A! Công Tôn vào trạm tàu điện ngầm rồi! Đại ca cũng theo vào!”

“Này, đại ca đã từng đi tàu điện ngầm chưa?”

“Chưa ~ hình như cả tiền lẻ anh ấy cũng không có.....”

“Công Tôn.....” Bạch Cẩm Đường ở phía sau có chút lo lắng, vé tàu điện ngầm mua thế nào đây? Công Tôn nhà anh đã đi vào rồi.

Công Tôn không để ý tới anh, bước nhanh về phía trước

quả nhiên là chưa bao giờ đi tàu điện ngầm.

Thật sự không còn cách nào khác, Bạch Cẩm Đường gọi phía sau: “Còn không ra?!”

Đại Đình và Tiểu Đình nơm nớp lo sợ tiến lên, cầm tiền lẻ đi mua vé cho đại ca của mình..... Bạch Cẩm Đường lập tức xoay người chạy theo.

Không may đúng lúc đấy là lúc người ta chen nhau đi làm sáng, người chen lấn trong khoang tàu điện chật như hộp cá mòi.

Bất quá, sự không may của Công Tôn lại chính là may mắn của ai đó! Cuối cùng cũng đuổi kịp Công Tôn, Bạch Cẩm Đường cũng chen vào đoàn người lên tàu điện ngầm, anh vui mừng phát hiện ra, tàu điện ngầm chính là phương tiện giúp người ta thân nhau tốt nhất thế giới

Để bảo vệ bào bối của mình không bị chen lấn, Bạch Cẩm Đường kéo Công Tôn đến bên cạnh cửa tàu, vươn hai tay chống cửa, đưa Công Tôn bảo hộ trong ngực mình.

Công Tôn đã tính toán thoát đi mà không được, chỉ đành xoay người quay mặt ra cửa tàu, chỉ là hơi thở ấm áp của người nọ ở bên tai mình, ôm ấp cùng nhiệt độ cơ thể quen thuộc, làm cho bất giác không khỏi nhớ tới buổi tối hãi hùng kia..... Không hiểu sao có chút lạnh, vai không kèm được run rẩy nhẹ

Bạch Cẩm Đường cảm giác được nỗi sợ hãi ẩn ẩn của Công Tôn, hơi thối lui một chút, nhẹ giọng nói: “Công Tôn..... Tôi xin lỗi.”

Công Tôn sững sốt, đây là lần thứ hai Bạch Cẩm Đường xin lỗi anh, cũng là lần đầu tiên nói ba chữ “tôi xin lỗi”.

Cặp song sinh không biết từ chỗ nào lách tới, nhìn thấy đúng thời cơ, liền đẩy Bạch Cẩm Đường một cái.....

Bạch Cẩm Đường cũng phối hợp, té vào trên người Công Tôn.....

“A ~” Công Tôn cả kinh toàn thân cứng lại, hô nhỏ một tiếng, có chút hoảng sợ nhìn Cẩm Đường.

Đưa tay ôm lấy Công Tôn đang run rẩy, Bạch Cẩm Đường ôm chặt anh, ghé vào tai nói, “Đừng sợ, tôi sẽ không làm thế nữa, không bao giờ làm thế nữa, đừng sợ.”

Từ từ, Công Tôn lấy lại bình tĩnh, quay đầu trừng Bạch Cẩm Đường, Bạch Cẩm Đường ngoan ngoãn buông tay, lui về phía sau

Nụ cười trên mặt cũng tươi hơn..... Công Tôn đã trừng mình

Cặp song sinh đứng xa xa cắn khăn tay, lần đầu tiên thấy lão đại nhà mình chuyên hô phong hoàn vũ, ỷ thế hiếp người giờ lại cam chịu như thế, một chữ — sảng!!

Trưa vừa lên, Bạch Cẩm Đường theo Công Tôn đi dạo ở khu phố thương mại của thành phố S.

Công Tôn tựa như không có mục tiêu, cũng không có gì muốn mua, chỉ dạo hết cửa hàng này tới cửa hàng nọ, chỗ này nhìn một tí, chỗ kia xem một chút, hình như tâm tình cũng tốt rồi.

Trong tủ kính của một cửa hàng mỹ nghệ, có bày những con vật nhỏ làm bằng thủy tinh, Bạch Cẩm Đường mới liếc mắt đã bị một con mèo nhỏ và một con chuột nhỏ hấp dẫn, kia không phải Ngọc Đường cùng Tiểu Chiêu sao?

“Công Tôn! Chờ một chút!” Bạch Cẩm Đường gọi một tiếng, chỉ vào tủ kính nói: “Anh xem giống ai?”

Công Tôn đang muốn giữ bộ mặt nghiêm túc, thế nhưng lại bị hai con mèo và chuột nhỏ làm nở nụ cười, một con đang nhe răng, một con đang vênh đuôi ~ quả thật rất giống!!

“Anh chờ một chút, để tôi vào mua.” Bạch Cẩm Đường bước nhanh vào trong cửa hàng, trả tiền mua đồ, lúc đi ra hơi sững sốt.

Thấy Công Tôn đang đứng ở cửa, cùng nói chuyện với một người đàn ông anh chưa bao giờ gặp qua, người đó đột nhiên đưa tay, hình như muốn vỗ vai Công Tôn.....

Lúc Bạch Cẩm Đường tỉnh táo lại, thì người đã vọt tới, túm cổ áo người nọ, ấn vào cột đèn bên đường.

“A

Anh, anh làm gì.....” Người nọ hoảng sợ kêu to.

“Bạch Cẩm Đường!” Công Tôn giật mình, giận dữ quát, “Cậu điên rồi à?”

“Hắn muốn chạm vào anh!” Bạch Cẩm Đường quay đầu đáp một cách hùng hồn.

“Tôi..... tôi chỉ muốn..... hỏi đường!” Người nọ lắp bắp nói.

“.....!.....” Bạch Cẩm Đường sững sốt, có chút do dự.

“Cậu mau buông tay!” Công Tôn tiến lên, giật Bạch Cẩm Đường ra, vội vàng hướng người nọ xin lỗi, người đấy bị dọa cũng không nhẹ, đi vội vã như bỏ chạy.

Bạch Cẩm Đường có phần thất vọng đứng im một chỗ, Công Tôn quay đầu lại nhíu mày nhìn anh, “Cậu lúc bé đã bạo lực vậy sao? Không thể giải quyết nhẹ nhàng hơn à?”

“Tôi.....” Bạch Cẩm Đường nhỏ giọng nói, “Tôi cho rằng, hắn muốn động anh.”

Công Tôn bắt đầu dĩ thử dãi, “Cậu nếu còn muốn gặp tôi, liệu mà bỏ cái bệnh đấy đi!” Nói xong, xoay người bỏ đi.

Bạch Cẩm Đường ngây ngốc đứng tại chỗ, Công Tôn vừa nói cái gì? Anh ấy nói nếu còn muốn gặp anh ấy..... Nếu nói vậy.....

“Chờ một chút!” Nhanh chóng đuổi theo, chạy đến bên cạnh Công Tôn, “Tôi sửa! Tôi sửa! Nhưng nếu có sự tình đặc biệt không thể khống chế, anh cũng không được ngăn cản tôi, được chứ?”

.....

Cặp song sinh ở phía sau, tiếp tục cắn khắn, này đâu phải vị đại ca hoang dã như sói của bọn hắn, này quả thật là một con chó khổng lồ đang vẫy đuôi ~ Công Tôn — bái phục!! Diễn hình gương huấn luyện chồng thời hiện đại a!!

Trở lại tàu điện ngầm, Bạch Cẩm Đường vẫn như cũ cố sức hưởng thụ hết mình cảnh chen lấn xô đẩy, nghiêm túc bảo vệ Công Tôn.

Ghé đến bên tai, Bạch Cẩm Đường dùng thanh âm trầm thấp nói: “Công Tôn, tha thứ cho tôi, có được không..... Tôi sẽ sửa!”

Công Tôn im lặng, đứng yên tại chỗ, để Bạch Cẩm Đường thân cận, không có né tránh.

Phòng 206 của tòa nhà số 10 khu Thái Hồng ở thành phố S, hay chính là nhà của Cố Trịnh Nham, hắn là người độc thân, bên trong cũng chỉ bài trí những đồ dùng gia đình đơn giản cùng một phòng chật ních sách.

Vào phòng sau, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bắt đầu kiểm tra toàn bộ, thứ cần tìm là tranh ảnh cùng ghi chép.

Triển Chiêu nhìn lướt qua các tựa sách trên kệ, Bạch Ngọc Đường mở máy tính.

“Ông thầy này nhìn lướt trông cũng đúng đắn lắm.” Bạch Ngọc Đường vừa kiểm tra tập tin trong máy, vừa nói.

“Đúng vậy, sách cũng rất nhiều, đều là các loại giáo dục tâm lý học, giáo án cũng làm rất tỉ mỉ, hẳn hình như rất quan tâm học sinh.” Triển Chiêu quay qua quay lại tìm, tìm ra một quyển trông có vẻ cũ cũ, lật ra xem, “Là hình tốt nghiệp trung học a.”

Lật từng trang từng trang xem, trong đó có một trang làm Triển Chiêu chú ý, đây là tấm hình trắng đen của một nữ sinh trung học, cô nữ sinh này có chút quen mắt..... giống ai ta?

Cầm lấy tấm hình, Triển Chiêu chăm chú quan sát thật tỉ mỉ.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng lách cách của kim loại, nghe như tiếng xích sắt.....

Bạch Ngọc Đường cả kinh, vọt tới cửa, thế nhưng cửa thế nào cũng không mở ra, bất giác hiểu ngay, chắc chắn là bị người nào cố định ở bên ngoài.

“Ngọc Đường..... có chuyện.....” Triển Chiêu đến gần, lại bị Bạch Ngọc Đường giật trở lại.

Xuyên qua khe cửa, một lượng lớn chất lỏng chảy vào, mùi xăng gay mũi..... Sắc mặt hai người liền trắng bệch, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhận ra, bài trí trong nhà Cổ Trịnh Nham không thích hợp..... tại sao bình gas lại đặt ngay cửa?

“Miêu Nhi, đi!” Vọt tới bên cửa sổ, mới phát hiện ra cửa sổ gắn song sắt bảo vệ, lúc này, lửa từ khe cửa tràn vào.

Bạch Ngọc Đường móc súng ra, chĩa ngay bốn con vít cố định bốn góc song sắt mà nổ súng, nhún người nhảy lên bệ cửa sổ, một cước đá bay song sắt, “Miêu Nhi! Lên đây!”

Bạch Ngọc Đường kéo tay Triển Chiêu, đứng ở bệ cửa sổ.

Lầu hai của những khu nhà kiểu mới này tương đương với lầu ba, bởi vì tầng trệt là gara, vì thế chỗ đứng của hai người cao cũng phải mười mét.

Bạch Ngọc Đường đưa tay vịn lấy song sắt bảo vệ của tầng một, sau đó chìa tay, “Miêu Nhi, đến!”

Triển Chiêu có chút do dự, Bạch Ngọc Đường lấy chân bám lấy song sắt, giang cả hai tay, “Đến nào Miêu Nhi!”

Bước lên, Triển Chiêu cũng nhảy xuống song sắt bảo vệ của tầng một, Bạch Ngọc Đường một tay ôm anh vào lòng, “Nhảy!”

“A?” Triển Chiêu cả kinh.

“Nhảy!”

Còn chưa kịp phản ứng thì Bạch Ngọc Đường đã thả người nhảy xuống, tầng một cách mặt đất cũng khoảng 5-6m, Bạch Ngọc Đường trước khi tiếp đất thì đẩy Triển Chiêu về phía trước, còn mình thì lăn một vòng..... Sau đó bật dậy, nhanh chóng nép vào một góc tường kín.

“Bùm” một tiếng, khói lửa theo cửa sổ phòng 206 nổ tung thoát ra ngoài, còn có cả một lượng lớn giấy cùng sách, những người dân sống gần đây đều bị kinh sợ, chạy ra ngoài xem.

“Có bị thương không?” Chuyện đầu tiên Bạch Ngọc Đường làm chính là kiểm tra Triển Chiêu ở trong lòng, Triển Chiêu lắc đầu, sắc mặt có chút trắng.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên cười lên, “Cậu còn nhớ ngày xưa chúng ta lúc còn bé thường trèo cây không?”

Triển Chiêu trợn mắt.

“Cậu luôn luôn trèo lên rồi lại không dám xuống, toàn là tôi mang cậu xuống không.” Bạch Ngọc Đường tiếp tục nói, “Bây giờ cũng vậy, Miêu Nhi, cậu nói xem, nếu không có tôi cậu phải làm gì đây?”

Triển Chiêu hung tợn lườm con chuột kia một cái, con chuột bạch này, gần đây thường đồ ngọt mình.

Hai người hơi chật vật đi tới cạnh ô tô, cuối cùng cũng bảo vệ được mạng..... Tên phóng hỏa kia là thật lòng muốn hai người chết cháy.

Bạch Ngọc Đường mở cửa xe, “Cái này cũng chứng minh được chúng ta đã đến rất gần đáp án, chỉ tiếc, không tìm được đầu mối hữu dụng trong nhà Cổ Trịnh Nham.”

“Không chắc a.” Triển Chiêu lấy từ trong túi ra tấm ảnh trắng đen đưa Bạch Ngọc Đường xem, “Vừa thấy cái này thì lấy luôn, có thấy quen mắt không?”

Bạch Ngọc Đường cầm tấm hình quan sát một lúc, “Hình như có gặp qua ở đâu rồi?”

Triển Chiêu cười nói: “Lúc đầu tôi cũng nghĩ không ra, tự nhiên trong đầu chợt lóe, sau đó thì nhớ ra, cậu còn nhớ cô gái nói chuyện với Công Tôn ở buổi tiệc của anh hai không?”

“A ~” Bạch Ngọc Đường bừng tỉnh, “Người đại diện của cô gái kia, gọi là gì ta...”

“Gọi Phương Tĩnh!” Triển Chiêu nói, “Giống như Trương Hoa, đều là người đại diện!”

“Nói cách khác?” Bạch Ngọc Đường cười hiểu rõ, “Chỗ này có trò vui!!”

“Đúng thế! Hấp dẫn.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút nói, “Cậu tuyệt đối không nghĩ trong vụ án này, chúng ta là bị dắt mũi từ bấy đến giờ, rất khó chịu phải không?!”

“A ~ Miêu Nhi, cậu lại có quỷ kế gì đấy?”

“Fufufu ~” Triển Chiêu cười một cách giảo hoạt, “Lần này, chúng ta cũng nên đùa giỡn bọn chúng nhỉ, cái trại huấn luyện sát thủ kia!”

45. Quyển 1 – Vụ Án Ii – Chương 16

Chương 16: Kế

“Miêu Nhi, cậu dự định làm thế nào?” Bạch Ngọc Đường khởi động xe, hỏi Triển Chiêu mặt đang đầy gian trá bên cạnh.

“Ừm ~” Triển Chiêu trầm ngâm một chút, đột nhiên hỏi một câu ngoài lề, “Tiểu Bạch, cậu nghĩ những người bị hại này, có điểm gì khác nhau?”

“Cậu đang thay đổi trọng tâm câu chuyện?” Bạch Ngọc Đường cười dí dỏm.

“Nói nghiêm chỉnh nào!” Triển Chiêu trừng anh, “Nói một chút cái nhìn của cậu với những người bị hại, tôi thừa biết cậu đã rõ rồi!”

“Cái gì cũng không thể gạt được con mèo nhà cậu!” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, thu lại vẻ tươi cười, “Kỳ thật, từ lần Dương Phong phóng hỏa náo loạn kia, tôi đã nghĩ có gì đó không thích hợp. Tề Lỗi cùng Dương Phong là bị lợi dụng phạm tội. Mà những người bị hại trước, ví dụ như nhà từ thiện bị bắn chết, hoặc những cô gái bán heroin đầu đường, tất cả đều tựa như tùy tiện lựa chọn. Thế nhưng, đến hai lần gần đây, mục tiêu của bọn chúng trở nên rất rõ ràng, hơn nữa lại có liên quan đến nhau, đây không phải là chọn ngẫu nhiên, mà là cố tình chọn.”

Triển Chiêu hiểu rõ gạt đầu: “Có lý, còn gì nữa?”

“Còn có,” Bạch Ngọc Đường nói tiếp, “Cổ Trịnh Nham, Tề Nhạc, cả Trương Hoa kia... Bọn họ đều trở thành nạn nhân hoặc mục tiêu sắp bị hại, bọn họ không giống với hai loại mục tiêu trên..... Tạm thời chỉ có chừng này.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu bên cạnh đang cúi đầu có chút bí hiểm, cười hỏi: “Thế nào, chuyên gia, không phải cậu đã có cao kiến gì sao? Cậu toàn đi nghiên cứu động cơ của con người, hiện tại có cơ hội đó.”

“Đi!” Triển Chiêu liếc mắt trừng anh, nói: “Phát hiện của tôi cũng na ná như của cậu, chỉ là muốn tổng kết một chút.”

“Rửa tai lắng nghe!” Mắt Bạch Ngọc Đường lóe ra hứng thú.

“Nếu như chúng ta phân loại nạn nhân, có thể chia làm ba loại như sau.”

“Ba loại nào?”

Ngón trỏ tay phải của Triển Chiêu nhẹ nhàng gõ vào cửa kính xe, bắt đầu chậm rãi phân tích.

“Thứ nhất, giống như cậu nói, nhóm nạn nhân đầu tiên của Tề Lỗi và Dương Phong, lựa chọn của bọn chúng là ngẫu nhiên, tựa như là để phù hợp với giá trị chính nghĩa nào đó của Tề Lỗi và Dương Phong. Mà đối với tên hung thủ đứng đằng sau sai khiến, mục đích của chúng, nói là giết người, không bằng nói là chứng minh sự tồn tại của nhân cách phân liệt.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tiếp tục.”

“Thứ nhì, là ba vụ Wilson và Jon bị bắn, Dương Phong gây loạn ở phố Nghê Thường và Laura giết Wilson.” Triển Chiêu nói rõ từng vụ, “Lần bắn tĩa ở bữa tiệc, trực tiếp sử dụng ‘trại huấn luyện sát thủ’ để chui vào phạm vi điều tra của cảnh sát; còn lần nháo của Dương Phong, là đem ‘trại huấn luyện sát thủ’ ra làm xôn xao mọi thứ..... Sau cùng, Wilson nhận được thư và bị đâm, càng đem mũi dùi hướng về phía ‘trại huấn luyện sát thủ.’”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày nghe, tựa như hiểu được điều gì đó, nói: “Đúng vậy, Miêu Nhi, hèn chi cậu nói chúng ta vẫn bị dắt mũi, cho tới bây giờ, không phải là chúng ta muốn đem trọng điểm điều tra đặt ở ‘trại huấn luyện sát thủ’, mà là có người muốn chúng ta làm vậy.”

“Bingo!” Triển Chiêu biểu thị tán thành, lập tức lại có vẻ có chút phiền não, nói: “Chỉ còn loại thứ ba, Cổ Trinh Nham bị giết, cả Tề Nhạc và Trương Hoa bị biến thành mục tiêu, thật sự là làm tôi không hiểu được, thế nào cũng không rõ.”

Trầm mặc một hồi, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói, “Miêu Nhi, chúng ta có thể hay không đang chui vào ngõ cụt?”

“Có ý gì?” Triển Chiêu không hiểu.

“Ừ, nếu bỏ đi phân tích tâm lý các loại, lý do giết người đều đơn giản giống nhau.” Bạch Ngọc Đường tùy tiện liệt kê, “Báo thù, giết vì yêu..... giết người diệt khẩu.....”

Nói đến đây, cả hai người cùng sững sốt — giết người diệt khẩu?!

Triển Chiêu kéo kéo áo Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Bạch!! Cậu là thiên tài!”

Bạch Ngọc Đường cười, ghé mặt qua: “Lại! Hôn một cái.”

“Ừ!” Triển Chiêu đang hưng phấn quá độ, đến lúc hiểu ra thì đã “chụt”, Bạch Ngọc Đường đã hôn một cái trên má.....

.....Im lặng.....

“Ồ chuột chết! Cậu đi chết đi!” Con mèo đỏ mặt bắt đầu đánh.

“Cẩn thận Miêu Nhi! Tôi đang lái xe!!” Con chuột nào đó cười đắc ý như sắp chui vào lọ mỡ.

“Mặc kệ!”

Đường về cục cảnh sát, xe cứ đánh hình chữ “s”

Sau khi về cục, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trước tiên mở cuộc họp, đồng thời dặn dò những bước tiếp theo của kế hoạch.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Bạch Ngọc Đường gọi điện cho cặp song sinh Đinh gia, nói ngắn gọn vài câu, rồi hai người về mặt hứng phần ngồi trong phòng làm việc chờ cá lớn mắc câu.

Khoảng mười hai giờ trưa, di động của Bạch Ngọc Đường nhận được tin nhắn của Mã Hán, trong viết “hai giờ chiều, tầng mười ba tòa nhà Sang Ý”

“Cá mắc câu rồi~” Bạch Ngọc Đường có phần kích động, gửi tin nhắn cho cặp song sinh.

Tòa nhà Sang Ý hiện tại thuộc về công ty truyền hình trực thuộc tập đoàn Bạch thị, buổi chiều nay, có vòng bán kết thử giọng giữa các ban nhạc.

Hai giờ ba mươi phút chiều, cuộc thi bắt đầu.

Đình Triệu Huệ lần đầu tiên xuất hiện ở hội trường cuộc thi, bởi vì là cổ đông quan trọng của Bạch thị, cũng là tâm phúc của Bạch Cẩm Đường, vì thế cậu lập tức khiến cho các nhân viên ở đây rất chú ý.

Đình Triệu Huệ nhàn nhã thả bộ, thấy Tề Nhạc cùng các cô gái còn chưa quen, chạy lên bắt chuyện, hành động này lập tức dẫn tới nhiều lời đoán mò.

Tề Nhạc có chút mất tự nhiên, dù sao cũng coi như là một nửa ông chủ lớn, mà lần gặp mặt nào người ta cũng thấy mình đang lên cơn nghiện, làm trò hề.

Vốn ban đầu, các cô bị hủy tư cách thi đấu bán kết do hút thuốc phiện, nhưng sau đấy chẳng hiểu tại sao lại nhận được thông báo gọi đi thi.

Nhưng Đình Triệu Huệ lại có mục tiêu khác, cậu thả bộ ngang qua người Trương Hoa, bắt chuyện cùng hần. “Vất vả quá.” Đưa một miếng thuốc.

Trương Hoa lập tức kinh ngạc đưa hai tay tiếp nhận, châm lửa... hút.

Hần huyền vài câu linh tinh, Triệu Huệ thỏa mãn vỗ vai hần rồi đi.

Bên kia, Mã Hán cầm một cái vali màu đen đi vào tòa cao ốc đối diện với tòa nhà Sang Ý.

Cái vali này là vừa nhận được, anh phát hiện nó trong tủ đồ của mình ở câu lạc bộ bắn súng, bên trong là một khẩu súng bắt tĩa Barret M82A1.

Mã Hán nhận được khẩu súng, liền trực tiếp đi thẳng tới đây, nửa đường quẹo vào WC, nhấn cho Bạch Ngọc Đường cái tin nhắn.

Vào tòa cao ốc sau, Mã Hán không đi thang máy, mà dùng thang bộ, lên tầng thượng.

Khi đi tới lầu bốn, có một nhân viên vệ sinh thùng rác đứng ở cầu thang, hai người đi lướt qua nhau, nhanh chóng trao đổi vali cầm trên tay,

Mã Hán tiếp tục lên lầu, nhân viên vệ sinh lui vào một căn phòng đóng kín, mở vali ra.....

Hai giờ năm mươi phút chiều.

Mã Hán mở cửa lên tầng thượng, lấy khẩu Barrett M82A1 ra, gắn các bộ phận vào, cài đạn, đặt súng lên hàng rào, bắt đầu nhìn vào ống nhắm để chọn góc bắn.....

Ba giờ chiều.

Cuộc thi theo ban nhạc Điểm sôi bắt đầu sôi động lên, giọng hát tuyệt vời của Tề Nhạc hiện tại rất có sức hấp dẫn, không còn bóng dáng của một cô gái bình thường, mà thay vào là một cô đầy tang thương. Giám khảo cuộc thi thỏa mãn gật đầu, ca sĩ này, tương lai rất sáng lạn.

Trương Hoa thỏa mãn nhìn Tề Nhạc biểu diễn, trong lòng mừng vì nhặt được một viên ngọc quý..... Nhưng mà, đầu sao lại choáng váng thế này?

Xuyên qua ống nhắm, Mã Hán ngắm ngay tim Trương Hoa, im lặng chăm chú nhìn nhất cử nhất động của hần, thấy hần tựa hồ hơi lão đạo.

Lập tức bóp cò.

Bài hát của Tề Nhạc chấm dứt, ngay nháy mắt âm nhạc dừng lại, chợt nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ rất rõ ràng.

Trương Hoa nghĩ ngực mình hình như hơi đau, liền sờ soạng, nhìn xuống, một bàn tay đầy máu..... Trong đầu thoáng chốc hiện lên ý nghĩ..... Người, dĩ nhiên lại giết người diệt khẩu, sau đó, đầu nặng dần, ý thức mơ hồ, chống đỡ không được té trên mặt đất. Mọi người thấy Trương Hoa té trên mặt đất, trước ngực còn

có vết máu, lập tức loạn hết lên, la hét chạy trốn, vừa thấy loạn, Đinh Triệu Huệ lập tức chạy qua kiểm tra Trương Hoa.

“Mau gọi cấp cứu.....” Có mấy người sớm bình tĩnh, đứng bên cạnh gọi.

“Không cần gọi cấp cứu!” Đinh Triệu Huệ sờ động mạch cổ của Trương Hoa, lắc đầu, “Báo thẳng cảnh sát đi.”

Mã Hán thu súng, nhanh chóng tháo các bộ phận, bỏ lại vào vali, cấp tốc xuống lầu, đi qua lầu bốn, lại gặp nhân viên vệ sinh kia, trao đổi vali trên tay...

Một phút sau, Mã Hán cầm vali biến mất trong biển người.

Ba phút sau, cảnh sát tới hiện trường, đưa thi thể Trương Hoa đi.

Hai mươi phút sau, Mã Hán cầm vali trở về câu lạc bộ bắn súng, để vào tủ thay đồ, giữ loại trạng thái hoảng hốt, chạy thẳng về nhà.

Ba mươi phút sau, có người đến trước tủ đồ của Mã Hán, lấy vali ra, mở, thấy khẩu Barret M82A1 bên trong có dấu vết sử dụng qua... Thỏa mãn nở nụ cười.

Những người có mặt trong cuộc thi ngơ ngác theo cảnh sát về cục lấy lời khai. Tề Nhạc một mình được đưa vào văn phòng S.C.I.

Lần thứ hai gặp lại Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, cô cảm thấy lờ mờ, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Không cần lo lắng, chỉ mời em tới phối hợp điều tra một chút.” Nói rồi Triển Chiêu lấy ra tấm hình nữ sinh tìm được ở nhà Cổ Trịnh Nham, cho Tề Nhạc xem: “Em nhớ lại thử, có từng gặp qua người này không?”

Tề Nhạc cầm tấm hình nhìn một chút, trên mặt có phần hồ nghi, chần chừ nói: “Ừm... rất giống, nhưng lại cho cảm giác khác.”

“Em biết người này?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không nhận ra.” Tề Nhạc lắc đầu, “..... Gặp qua một lần. Lần đó ở trên đường, thấy Trương Hoa và cô ta đứng một chỗ... hình như đang cãi nhau, nhưng hiện tại cô ấy ăn mặc mát hơn rất nhiều, tuổi cũng lớn hơn em nữa.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhau, Triển Chiêu lấy một tấm hình khác ra cho Tề Nhạc, đây là tấm hình Phương Tĩnh chụp cho bìa tạp chí: “Có đúng là cô gái này không?”

“Đúng rồi!” Tề Nhạc nói một cách khẳng định.

Triển Chiêu cất hình, “Em cứ cùng những người khác ra khỏi đây, đừng nói cho bất kỳ ai biết em đã lên trên này, được chứ?”

“Được.” Tề Nhạc gật đầu, theo Triệu Hồ đi xuống.

“Vương Triều, Trương Long!” Bạch Ngọc Đường gọi hai người tới, “Hai mươi bốn tiếng ngày hôm nay, hai người theo dõi Phương Tĩnh thật kỹ, xem cô ta làm gì, gặp những ai, đừng để cô ta phát hiện!”

“Rõ!” Hai người nhanh chóng rời đi.

“Tưởng Bình, điều tra tư liệu về Phương Tĩnh, đặc biệt là khoảng thời gian học trung học.”

“Được.”

“Miêu Nhi.” Sắp đặt công việc cho cấp dưới xong, Bạch Ngọc Đường quay qua hỏi Triển Chiêu, “Bước tiếp theo làm gì?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút nói: “Không thể làm gì khác hơn là chờ tin bên Mã Hán, đối phương chắc chắn sẽ nhanh chóng ra thêm lệnh, từ đó sẽ lần ra được ý đồ của hắn.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Từ Khánh chạy vào: “Sếp, Trương Hoa tỉnh.”

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, diễn tiếp chứ?”

Triển Chiêu cười: “Dĩ nhiên rồi.”

Trong phòng bệnh đặc biệt, Trương Hoa người cầm cái ống dẫn kỳ quái, cố định ở trên giường, bên cạnh là các loại máy móc trị liệu, cảm giác như đang tại phòng cách ly bệnh nguy hiểm.

Trương Hoa tỉnh lại, cảm giác ngực có chút đau, đầu óc không thanh tỉnh lắm.

“Ông cảm thấy thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

Trương Hoa cố gắng nhìn rõ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh, “Tôi bị gì vậy”
” cố gắng ngồi dậy.

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng đề hấn lại, nói: “Lấy một cái mạng trở về không dễ dàng gì đâu, hiện tại đừng nhúc nhích!”

“A? Tôi.....” Tựa như có chút mờ mịt.

“Ông bị bắn, đạn cách tim chưa đến 1cm.” Bạch Ngọc Đường nói như thật, “Bác sĩ bảo ông còn phải nằm trên giường ít nhất là ba tháng.”

“Tôi...”

“Ông có biết người nào muốn giết ông không?” Không đợi Trương Hoa hiểu rõ lời nói, Triển Chiêu tiếp tục hỏi, “Tốt nhất ông nên nói, hung thủ nếu biết ông chưa chết, chắc chắn sẽ còn phải người đến giết ông.”

Biểu cảm trên mặt Trương Hoa thay đổi, tựa như hạ quyết tâm làm gì đấy, “Được, cô ngu ngốc muốn giết tôi, cô bắt nhân tôi cũng sẽ bắt nghĩa..... Là Phương Tĩnh! Chính là con khốn Phương Tĩnh kia muốn giết tôi diệt khẩu!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhau, Bạch Ngọc Đường mở bút ghi âm, hỏi: “Tại sao Phương Tĩnh muốn giết anh?”

“Vì..... Vì tôi biết quá khứ của cô ta! Còn nữa, vụ giết người này đều do cô ả làm.” Trương Hoa có phần kích động.

“Nói cụ thể.” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Các người đừng nhìn Phương Tĩnh hiện tại sáng láng vô tội, cái gì mà người đại diện cho ngôi sao, chỉ là những kẻ ít có tiếng, cô ta trước đây là một ***!”

“Anh nói chuyện cẩn thận một chút.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“A, được được.” Trương Hoa vội vã cười bù, nhưng mặt vẫn lộ khinh thường, “Tôi gặp Cổ Trịnh Nham hồi còn trung học, đi quán bar thì bắt đầu biết nhau. Gia cảnh hai bên cũng không tốt gì, nên nghĩ kiếm chút tiền tiêu, sau đấy, bọn tôi đến sông bạc ngâm, bắt đầu chỉ dám chơi nhỏ lẻ, sau đấy càng lúc càng nghiện chơi. Nhưng không may, chơi một thời gian dài không thắng, lần kia bọn tôi thua cháy túi, thiếu nợ chủ sông bạc tiền cọc. Tên đại ca ấy muốn bọn tôi trả tiền, không thì sẽ giết.” Trương Hoa thở dài, “Bọn tôi làm gì có tiền, ừm, tôi biết Cổ Trịnh Nham có bạn gái, trông rất đẹp, nên đề nghị dùng cô ta để trả nợ.”

Triển Chiêu hơi sững sốt: “Là Phương Tĩnh?”

“.....Ừ.” Trương Hoa gật đầu.

“Nói tiếp.” Bạch Ngọc Đường giục.

“Tiểu tử Cổ Trịnh Nham đầu tiên không chịu, sau vì sợ nên đồng ý, sau đó dùng cô ta..... để trả sạch nợ.” Trương Hoa ấp úng nói.

“Phương Tĩnh có đồng ý không?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng hỏi.

“Ách..... Dù sao thì cô ả bình thường cũng là loại tùy tiện, nếu không thì sao lại dễ dàng ăn ở cùng với Cổ Trịnh Nham.....”

“Tôi hỏi anh cô ta có đồng ý hay không?!” Bạch Ngọc Đường cắt lời hẳn.

“..... Bọn tôi..... Bọn tôi cho cô ta uống thuốc, cô ta ngoan ngoãn đi.....” Trương Hoa nói.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Sau đó?!”

“Sau đấy, bọn tôi không ngờ loại thuốc kia, Phương Tĩnh lại nghiện.....”

“Là thuốc gì?”

“Là loại bán đầu đường, thuốc giảm đau có màu sắc rực rỡ..... Nghe nói sẽ không nghiện nên tôi cho cô ả uống thêm..... Sau đó thì cô ta nghiện. Cô ta không tha thứ Cổ Trịnh Nham nên chia tay hẳn.”

“Sau đấy?” Bạch Ngọc Đường nhú, “Anh nói chuyện thẳng vào vấn đề được không?!”

“Được được ~” Trương Hoa vội vã nói tiếp, “Sau đấy Cổ Trịnh Nham cũng trở mặt với tôi, không qua lại nữa, nghe nói sau đó Phương Tĩnh lên đại học. Cổ Trịnh Nham dường như thay đổi hoàn toàn, an phận hơn rất nhiều, hẳn nhờ vào quan hệ mà thành giáo viên trong đại học M..... Còn tôi, cũng làm lung tung này nọ không tốt lắm..... Sau đó, nghe nói Phương Tĩnh học xong, liền xuất ngoại.”

“Vậy anh cùng cô ta sao lần này lại có quan hệ với nhau?”

“Tôi một hôm tình cờ thấy cô ta trên TV, cô ta hình như sống rất khá. Tôi đi tìm Cổ Trịnh Nham, vốn định hỏi thăm có phải hai người bọn họ đang ở cùng nhau không, không ngờ tới, hẳn hôm đó uống say khướt, nói rằng hẳn đem tư liệu của hai học sinh cho Phương Tĩnh, còn nói Phương Tĩnh đang đi trên con đường không thể quay đầu..... Tôi mới biết được, tên đấy vì bồi thường Phương Tĩnh nên vẫn đều làm chó nghe cô ả sai khiến..... Sau đó..... Sau đó.....”

“Sau đó ông lợi dụng chuyện này, đến uy hiếp Phương Tĩnh, kiếm lợi?” Triển Chiêu mở miệng, “Ngoại trừ việc ông bắt cô ta giúp ông tìm việc làm, ông còn muốn cái gì nữa?”

“Tôi..... Tôi không đòi thêm gì khác.....” Trương Hoa nhanh chóng phủ nhận, “Tôi cũng không dám quá đòi hỏi..... Dù sao cô ta cũng có tiền có thế.”

“Có phải ông giết Cổ Trịnh Nham?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không..... Không phải.”

“Thế nhưng trên cái chai lại có dấu vân tay của ông.” Triển Chiêu thấy Trương Hoa chớp mắt, cố tình nói dối.

“Không thể nào, chai thuốc đấy.....” Trương Hoa nói đến đây thì bưng tỉnh, vội vã cầm miệng, nhưng đã muộn rồi.

“Nói tiếp a.” Bạch Ngọc Đường cười nhạt, “Ai nói cho ông đấy là chai thuốc? Sao ông không đoán nó là chai nước ngọt?”

“Tôi.....”

“Tại sao ông giết Cổ Trịnh Nham?” Triển Chiêu hỏi.

“Là..... Là Phương Tĩnh gọi làm, Cổ Trịnh Nham vì muốn bù đắp cho Phương Tĩnh, nên mới uống loại thuốc này, tôi chỉ biết hẳn ta uống là vitamin gì đó..... Sau đấy Phương Tĩnh đưa tôi chai thuốc, bảo tôi thay thuốc cho Cổ Trịnh Nham.....”

Bạch Ngọc Đường tắt bút ghi âm, nhở cái ống trên người Trương Hoa ra, nói với cánh cửa ở đối diện: “Vào đi.”

Sau đó có hai người trông như cảnh sát đi vào, “Bạch đội trưởng, làm tốt lắm a.”

“Giao cho hai người.” Bạch Ngọc Đường vỗ vai họ.

“Mấy người..... Tôi.....” Trương Hoa có chút sững sờ, “Đây là có chuyện gì?”

“Chuyện gì a?” Một cảnh sát kéo hẳn dậy, lúc này Trương Hoa mới chú ý, trước ngực mình chỉ có một dấu hồng hồng mà không phải là lỗ đạn.

“Viên đạn bắn trúng ông chỉ là đạn màu đỏ dùng để bắn tập.” Triển Chiêu nói.

“Tôi..... Các người lừa tôi?” Trương Hoa ngẩng đầu, không tin nhìn Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu.

“Lừa ông?” Bạch Ngọc Đường cười nhạt liên tục, “Vào tù mà ngồi chờ đi, đồ cặn bã.”

Sau đó, Trương Hoa bị dẫn đi.

Đi ra khỏi phòng bệnh đặc biệt, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều cảm thấy tiếc..... Hành vi của Phương Tinh tuy rằng đáng giận, nhưng cũng thật đáng buồn..... Dù sao cô ta là người bị thương tổn sâu nhất.

Trở lại S.C.I., Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường im lặng đi vào phòng làm việc, vụ án đến lúc này chưa có thêm đầu mối gì, tất cả đều chĩa vào Phương Tinh..... Nhưng rốt cuộc, Phương Tinh chính là hung thủ đứng sau tất cả, hay cô ta cũng chỉ là một quân cờ?

Didididdididi

~~Điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang lên — Mã Hán gọi.

“Mã Hán, thế nào rồi?” Bạch ngọc Đường ấn nút trả lời.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, rốt cuộc, Mã Hán mở miệng: “Sếp, hẳn lại gửi thư cho tôi. Là con mồi thứ 2.”

“Lần này là ai?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu có chút lo lắng.

“Là...” Mã Hán nhìn chằm chằm tấm hình quen thuộc trên màn hình máy tính, nói, “Là Công Tôn.....”

.....Cái gì?!.....

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Sáng sớm hôm sau, Công Tôn bị cầm tù ba ngày đã rời khỏi nhà, đi đến cục cảnh sát.

Lúc này, Đinh Triệu Huệ bỏ thêm cái gì đó vào bữa sáng của anh, Công Tôn đi bộ đến đầu đường, tự nhiên thấy đầu óc chóng váng.

Bạch Cẩm Đường cẩn thận lái xe phía sau lo lắng nhìn, sao ngày hôm nay nhìn trông còn yếu hơn ngày hôm qua vậy? Thể chất người này bị gì không a? Tại sao nằm dưỡng ba ngày, giờ lại còn yếu hơn? Không lẽ do kiêng khem gì??

Đang tự nói thầm, Bạch Cẩm Đường bỗng cảm thấy có gì đó không hợp, tiếng đạn xuyên không khí vọt qua.....

Công Tôn hơi nhoáng lên, từ từ ngã xuống đất.

Bạch Cẩm Đường ra khỏi xe, đi tới cạnh người Công Tôn, thấy Công Tôn nằm đấy, trên ngực có vết máu loang lổ.....

Tất cả âm thanh đều biến mất, bốn phía đều như đã chết lặng, Bạch Cẩm Đường đứng ngốc ở một chỗ, cảm thấy..... Thế giới, đang từ từ hóa thành băng ~~.

“Công..... Công Tôn.....” Bạch Cẩm Đường vẻ mặt mờ mịt quỳ bên cạnh Công Tôn, vươn hai tay ôm lấy anh, “Công Tôn.....”

Ở xa xa, Đại Đinh chọc chọc Tiểu Đinh: “Nguy, quên không nói cho đại ca biết.”

“Không cần đâu.” Tiểu Đinh vẻ mặt như không có chuyện gì, “Chỉ cần đại ca sờ mạch, sẽ biết ngay Công Tôn không có việc gì.”

“Em xem anh ấy như là không có việc gì sao?” Đại Đinh kéo Tiểu Đinh, chĩa vào Bạch Cẩm Đường ở xa xa..... Sắc mặt Bạch Cẩm Đường, so với Công Tôn còn giống người chết hơn.

Tiểu Đinh nói, “Đại ca làm sao vậy? Sờ mạch anh ấy đi chứ!! Không thì cũng phải nghe tiếng tim đập, dò hơi thở a!!”

“Lúc này ai mà nghĩ tới?” Đại Đình thở dài, “Có khi nào đại ca tự tử theo Công Tôn không a?”

“Không đến mức đấy đâu?” Tiểu Đình kinh hãi.

“Sao lại không?” Đại Đình khinh thường, “Thế em cho Romeo là chết như thế nào?”

Lúc này, trong đám người có ai đó hô to, “Mau gọi xe cấp cứu.....”

Bạch Cẩm Đường giật mình bừng tỉnh, mơ hồ nhận ra có gì đó không thích hợp, cảm giác lại, thân thể của Công Tôn vẫn còn ấm, mạch vẫn đập, nhìn kỹ..... Chỉ là ngắt đi thôi.....

Xe cấp cứu so với ngày thường tới cực nhanh, Bạch Cẩm Đường im lặng đưa Công Tôn lên xe..... Quả nhiên, ngồi trên xe không phải bác sĩ..... Mà là Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đang đẩy về lúng túng.

Đi thẳng một mạch tới bệnh viện, đưa Công Tôn đặt lên giường bệnh, Bạch Cẩm Đường quay đầu lại, lạnh lùng hỏi hai người, “Chủ ý của ai?”

Sợ hãi

Triển Chiêu liếc Ngọc Đường, ánh mắt ý bảo: “Làm sao bây giờ?”

Bạch Ngọc Đường nhụt chí: “Còn làm sao nữa? Chạy mau!!”

Đáng tiếc, hai người còn không kịp lùi về sau thì Bạch Cẩm Đường đã chặn cửa, “Hai đứa oắt con chúng bây, dám ăn gan hùm, anh ngày hôm nay phải lột da chúng mày!”

“A

~~”

Ngoài phòng, cặp song sinh nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ trong truyền ra, kinh hãi xoay người bỏ chạy.

Trong phòng, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ôm đầu đông lủi tây đào ~~ Đại ca Bạch gia nổi bão rồi

Ngay thời khắc nguy cấp, một tiếng ngâm khê của Công Tôn đã cứu sống hai con mèo và chuột nhỏ đang lủi trong góc chờ chết.

Vẻ ngao độc trên mặt Bạch Cẩm Đường tiêu tan trong nháy mắt, bước nhanh đến đầu giường, thấy Công Tôn đã mở mắt, vẻ mặt mê man nhìn mọi người.

“Làm sao vậy.....” Xốc chăn ngồi dậy, thấy Bạch Cẩm Đường trước mắt đầy vẻ kinh hãi..... Nói đúng hơn là vẻ mừng như điên, khó có thể che giấu.

Nhớ lại chuyện vừa rồi, thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang chui trong góc, Công Tôn tựa như đã hiểu gì đó, vẻ mặt của Bạch Cẩm Đường, làm anh hơi đỏ mặt.....

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu len lén chuồn ra ngoài, nháy mắt khép cửa lại, Bạch Cẩm Đường kéo Công Tôn vào lòng, ôm thật chặt.

Công Tôn chợt nghe Bạch Cẩm Đường thì thào bên tai: “Anh không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, sau này, tôi cái gì cũng sẽ nghe theo anh, chỉ cần anh không có việc gì.....”

46. Quyển 1 – Vụ Án Li – Chương 17

Chương 17: Báo Ứng (Vụ án kết thúc)

Chín giờ tối, bên ngoài khu nhà ở cao cấp của thành phố S.

Trương Long cùng Vương Triều đã núp trong xe một ngày một đêm.

“Cô ta vẫn chưa về nhà, hay là đã đi ngủ rồi?” Nhìn cửa sổ tầng 12 vẫn tối om, Trương Long hỏi Vương Triều.

“Nếu không thì chắc là cửa sổ nhà cô ta là đồ đặc chế quá?” Vương Triều nhún nhún vai.

Lúc này, một chiếc xe màu đen cao cấp đi vào, đỗ lại ngay dưới khu nhà.

“Này này! Xem ai kìa?” Vương Triều lập tức tỉnh táo lại.

“Câu được cá lớn rồi!!” Trương Long nhanh chóng lấy chiếc camera con ra quay phim.

Cửa xe mở, một người thanh niên quần áo đẹp dễ xuống xe, ở cửa bên kia, Phương Tĩnh đi ra, cô cũng mặc một bộ lễ phục đẹp đắt tiền.

“Ai da ~” Trương Long chớp mắt, “Cậu đoán xem bọn họ đi làm gì?”

“Ừm ~ Có lẽ là đi ăn mừng Công Tôn bị giết.” Vương Triều lấy laptop ra.

Hai người nhanh chóng đi vào khu nhà, Trương Long dừng quay phim, đem tất cả chuyển vào máy.

Ở tổng bộ S.C.I., Tưởng Bình nhận được đoạn phim trước tiên.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chạy qua nhìn.

“Miêu Nhi, Phương Tĩnh này cho cảm giác là lạ.” Bạch Ngọc Đường cau mày.

Tưởng Bình cũng đồng ý, “Đúng vậy, nhìn ảnh chụp thì rất mộc mạc, còn lên bìa tạp chí thì lại rất đẹp dễ ~ còn trong đoạn phim này thì như rất cao quý ~”

“Phụ nữ không phải đều như vậy sao?” Từ Khánh hỏi.

Triển Chiêu vẫn im lặng, đem đoạn phim xem đi xem lại mấy lần, sau đó đột nhiên nói: “Trương Hoa nói Phương Tĩnh từng ra nước ngoài, đó là nước nào?”

Tưởng Bình lấy tư liệu của Phương Tĩnh vừa mới tra được ra, nói: “Thủ tục xuất nhập cảnh ghi lại thì sáu năm trước cô ta tới nước Mỹ.”

Triển Chiêu lại hỏi: “Tiến sĩ Wilson trong khoảng thời gian này ở đâu?”

Tưởng Bình tra thêm một chút, “Ha, ở cùng một chỗ.”

“Miêu Nhi, cậu nghĩ bọn họ có liên hệ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu gật đầu nói: “Dựa theo lời của Trương Hoa, Phương Tĩnh đã từng nghiện phải không?”

“Đúng thế.” Tất cả mọi người nhìn Triển Chiêu.

“Theo tôi được biết, tiến sĩ Wilson vẫn theo chủ trương dùng tâm lý học giúp cai nghiện.” Triển Chiêu với tay qua bàn phím, gõ vào địa chỉ của một trang web tâm lý học nước ngoài.

Rất nhanh, site đã hiện ra, bên trong đưa tin việc tiến sĩ Wilson đã vận dụng thành công tâm lý học, giúp đỡ những người bị nghiện dứt bỏ cơn nghiện.

Tưởng Bình lấy lại bàn phím, nhanh chóng gõ gì đó.

“Cậu làm gì vậy?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Tôi tìm một người bạn ở bên Mỹ, có lẽ cậu ta sẽ có cách giúp chúng ta.”

“Bạn của cậu làm gì?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

“A ~ cũng là hacker, chuyên tấn công website của chính phủ, cậu ta có khả năng xâm nhập vào network của các tổ chức chăm sóc sức khỏe tâm thần, giúp tôi tra một chút bí ẩn, hoặc các tư liệu điều trị tư nhân mà không công bố ra ngoài.” Tưởng Bình tiếp tục gõ bàn phím, “Xem này, có hồi âm rồi, hàng tốt.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ghé vào xem màn hình, trên đó là một phần giản lược của sổ đăng ký trị liệu tâm lý, bắt đầu tên Phương Tĩnh nổi lên, mà bác sĩ của cô, chính là tiến sĩ Wilson.

“Bọn họ quả nhiên có quan hệ.” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Phương Tĩnh chỉ là quân cờ của Wilson.”

“Không.....” Triển Chiêu lắc đầu nói, “Cái này không đơn giản như thế.”

“Còn có gì nữa?” Bạch Ngọc Đường không hiểu, hỏi Triển Chiêu.

“Xem ánh mắt Phương Tĩnh nhìn Bàng Dục đi.” Triển Chiêu chỉ vào một chỗ trên đoạn phim đang pause, nói: “Không thể nào nguy trang đôi mắt.”

Tất cả mọi người chăm chú nhìn vào Phương Tĩnh trong đoạn phim, đây hiển nhiên là cặp mắt của kẻ đang yêu, Phương Tĩnh nhìn chăm chú vào Bàng Dục.

Bạch Ngọc Đường tựa hồ có chút rối loạn, “Cái này thì nói rõ điều gì?”

Hai hàng lông mày của Triển Chiêu nhíu chặt, suy nghĩ một chút, “Tưởng Bình, cậu tìm cho tôi tư liệu các cuộc họp nội bộ hàng năm của tổ chức tâm lý học quốc tế, tôi nhớ hình như sắp tới rồi.”

“Được.” Tưởng Bình gõ bàn phím, tin tức hiện lên trên màn hình: “Chính là ba ngày sau.”

“Tìm sang Bàng Dục.” Triển Chiêu chống tay lên bàn, có chút lo lắng.

“A.....” Mọi người giật mình, nhìn kết quả tìm được, “Lần họp thường niên này, Bàng Dục sẽ đọc bài luận được khen thưởng của hắn, ‘Tiến hóa và phát triển của nhân cách’”

“Trời ~” Triển Chiêu thở dài.

“Miêu Nhi, có gì sao?” Về mặt Bạch Ngọc Đường đầy lo sợ, nghi hoặc.

“Một cô gái đáng thương trở thành quân cờ cho hai kẻ tâm lý học điên đấu nhau.” Về mặt Triển Chiêu nghiêm trọng, “Tiểu Bạch, cậu có nhớ Jon King đã nói, người yêu của hắn nhận trị liệu của tiến sĩ Wilson sau thì chết không?”

“Còn nhớ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Nói là tự sát..... Ý cậu là....”

Triển Chiêu gật đầu: “Nếu Phương Tĩnh cũng tự sát thì sao?”

“A

” Bạch Ngọc Đường nói: “Hiểu rồi, giết Cổ Trịnh Nham, Trương Hoa, và cả Công Tôn, không phải vì sợ người khác biết Phương Tĩnh có liên hệ với vụ án, mà là không muốn việc Phương Tĩnh từng bị nghiện lộ ra ngoài, và đã nhận trị liệu của tiến sĩ Wilson... Mặt khác, chỉ cần Phương Tĩnh chết, tất cả hành động của ‘trại huấn luyện sát thủ’ có thể đổ lên người cô ta, bởi vì mọi chứng cứ chúng ta có được đều chỉ về cô ấy.”

“Nói vậy, tiến sĩ Wilson và Bàng Dục không có chút can hệ vào.” Bạch Trì từ đầu chỉ đứng một bên nghe, về mặt đầy tức giận, “Cô ấy bị lợi dụng triệt để thành vật hy sinh.”

“Chúng ta có cách nào ngăn cản không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu

“Tôi phải gặp cô ấy.” Triển Chiêu nói, “Càng sớm càng tốt.”

Bạch Ngọc Đường lấy di động gọi Trương Long.

“Sếp, Bàng Dục vừa rời đi.” Trương Long trả lời điện thoại.

“Nói vậy Phương Tĩnh đang ở nhà một mình?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Làm sao bây giờ?”

“Đừng nóng vội.” Triển Chiêu nói, “Cô ta hiện tại sẽ không làm gì đâu, vì Bàng Dục mới vừa đi, nếu cô ta liên tục tự sát, hắn sẽ không tránh khỏi liên quan.”

“Đi!” Bạch Ngọc Đường cầm áo khoác nói với Triển Chiêu, “Chúng ta đi thay Trương Long và Vương Triều.”

“Em cũng đi.” Bạch Trì lập tức nói.

Ba người nhanh chóng đi ô tô tới khu Phương Tĩnh ở, thay ca với Trương Long và Vương Triều.

“Miêu Nhi, có kế hoạch gì không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn ô cửa sổ tối om nhà Phương Tĩnh, nói: “Tôi hiện tại rất nghi ngờ Wilson sử dụng phương pháp trị liệu phi pháp.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Phương Tĩnh thoát nhìn rất không đúng,” Triển Chiêu giải thích, “Cô ta ột loại cảm giác như đang đứng bên bờ vực, rất không ổn định, rất hay thay đổi.”

Bạch Trì cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau, lắc đầu không hiểu, “Nhìn không thấy.”

Triển Chiêu bắt đắ dĩ nhìn hai anh em: “Hai người còn nhớ luận văn về nhân cách phân liệt của Wilson không?”

“Nhớ kỹ.” Bạch Trì gật đầu.

Bạch Ngọc Đường nhìn hai người, “Còn nhớ rõ chút chút ~”

“Ha

” Triển Chiêu thở dài nói, “Kỳ thật, nghiên cứu hiện giờ của trại huấn luyện sát thủ, hay có lẽ nói luận văn nghiên cứu của Bằng Dục, cảm giác giống như phát hiện của Wilson cách đây mấy chục năm.”

“Sau đó thì sao?” Hai anh em Bạch gia nghiêng đầu.

“Nói cách khác, nghiên cứu hiện tại của Wilson hẳn đã tiến thêm một bước, hẳn rất có thể đã chế tạo được nhân cách phân liệt.” Triển Chiêu đưa tay vuốt cằm, chậm rãi nói, “Tình trạng của Phương Tĩnh, giống như là loại nhân cách thứ hai lúc thức tỉnh, mà nhân cách này không dành cho cô ấy.”

Về mặt Bạch Ngọc Đường như tỉnh ngộ: “A ~ cậu nói là Bằng Dục cùng Wilson không chế được một nhân cách của cô ta? Cái này cũng có thể giải thích suy luận hồi sáng của chúng ta, sự khác biệt giữa các loại nạn nhân! Dương Phong cùng Tề Lỗ chọn nạn nhân là tùy tiện chọn, còn Bằng Dục chọn, là phục vụ ục đích nghiên cứu học thuật. Cuối cùng là loại nạn nhân của Wilson, mục đích là dẫn sự chú ý của chúng ta tới ‘trại huấn luyện sát thủ’.”

“Thông minh!” Triển Chiêu tán thưởng nói, “Tôi nghĩ, trong khoảng thời gian Phương Tĩnh nhận trị liệu, Wilson phát hiện cô ta phù hợp với yêu cầu thí nghiệm nào đó của hắn. Vì vậy mới kích thích nhân cách kia của cô ta, đồng thời hắn vẫn tiếp tục không chế nhân cách còn lại của cô ấy..... Hắn biết được nghiên cứu của Bằng Dục và chuyện ‘trại huấn luyện sát thủ’, nên mới chạy vào lợi dụng. Hai tên này, hình như muốn tranh cao thấp trong phương diện học thuật.....”

Bạch Trì cùng Bạch Ngọc Đường đều im lặng, loại hành vi này quá mức điên cuồng, nhân loại giống như một cái kim tự tháp, quan hệ giữa người với người cũng giống như quan hệ sơ đẳng nhất trong chuỗi thức ăn... Sinh vật đứng ở đỉnh sẽ xem sinh vật ở tầng dưới chót như thực vật, hay là đối tượng để đùa bỡn

thật tàn nhẫn.

Thời gian trôi qua từng giây, trời tảng sáng, Bạch Trì an tĩnh ghé vào ghế sau ngủ, Bạch Ngọc Đường vẫn tỉnh táo như cũ, điểm hiếm thấy chính là Triển Chiêu trước giờ đều ngủ, vậy mà thức trắng đến tận hừng đông..... Bạch Ngọc Đường có thể cảm nhận được một loại thương xót toát ra từ người anh, người này luôn luôn đồng cảm với những kẻ bất hạnh trên thế gian.

Ngoài cửa khu nhà xuất hiện một thân ảnh làm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng thở phào nhẹ nhõm, hai người làm tinh thần tỉnh táo lại, nhìn chăm chú Phương Tĩnh, chỉ thấy cô ta đi vào cửa hàng tiện lợi trong khu phố. Triển Chiêu lập tức xuống xe, quay đầu lại nói với Bạch Ngọc Đường đang muốn đi theo: “Để tôi đi, tôi muốn nói chuyện một mình với cô ta.”

Gật đầu, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu hướng cửa hàng tiện lợi đi.

.....

Mười phút sau, Phương Tĩnh một mình đi ra, trở lại nhà mình.

Bạch Ngọc Đường có phần lo lắng, nhìn chăm chăm vào cửa hàng tiện lợi, một lát sau, Triển Chiêu về mặt mệt mỏi đi ra, trở lại trong xe.

“Cậu thế nào?” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu lại, để anh gối đầu lên vai mình.

“Ừm, Phương Tĩnh chắc là.....”

“Tôi hỏi chính là cậu cơ!” Bạch Ngọc Đường có phần hung ác cắt lời.

Triển Chiêu hơi sững sốt, thoải mái cọ cọ đầu vai Bạch Ngọc Đường, “Tôi không sao, chuẩn bị thật tốt cho cuộc loạn trưa nay, chúng ta còn phải diễn một vở kịch, lần này thật sự sẽ câu được cá lớn.”

“Được rồi, cậu nghỉ ngơi trước một lát đi, kế tiếp để tôi lo cho.” Bạch Ngọc Đường đưa tay vuốt tóc Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười, “Cậu biết tôi đang suy nghĩ gì à?”

“A.” Bạch Ngọc Đường đắc ý, “Cậu nghĩ cái gì, cho tới bây giờ đều không qua được mắt tôi, cậu là chuyên gia nghiên cứu người, còn tôi là chuyên gia nghiên cứu cậu,” Nói xong, cả hai chìm trong một nụ hôn nhẹ nhàng, Tiểu Bạch Trì ngồi ở ghế sau, nhắm chặt mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lông mi run run

Bản tin buổi trưa thành phố S, “Người đại diện nổi tiếng của các ngôi sao điện ảnh Phương Tĩnh được một người bạn phát hiện đã chết tại nhà, theo giám định sơ bộ của cảnh sát là uống thuốc độc tự sát, trong di thư mà cô để lại có nói rõ, cô chính là kẻ đứng sau màn của vụ giết người hàng loạt gần đây, cảnh sát cũng phát hiện một lượng lớn chứng cứ liên quan trong nhà cô.”

Màn hình TV truyền ra cảnh tượng đám người hỗn loạn, uống ly rượu ngon, cười đến thỏa mãn đắc chí, nâng ly lên giữa không trung, tựa như đang mời người nào đó lại cùng uống với mình.

Văn phòng S.C.I., tất cả mọi người bận rộn, Lữ Phương mang theo một người vào, nói: “Tiểu Triển, có người tìm.”

Mọi người ngẩng đầu, người đến chính là Bàn Dục, còn cầm theo cả hành lý.

Bàn Dục mỉm cười chào hỏi Triển Chiêu, “Tiền sĩ Triển, chúng ta lại gặp nhau.”

“Xin chào.” Triển Chiêu lịch sự bắt tay với hắn.

“Tôi chuẩn bị đi tham dự họp thường niên của tổ chức tâm lý học.” Bàn Dục cười, “Anh đã xem qua luận văn của tôi chưa, tôi rất muốn nghe một chút ý kiến của anh.”

Triển Chiêu lắc đầu, “Thật có lỗi, gần đây tương đối bận rộn, tôi vẫn chưa xem được.”

“A, mong là anh có thời gian rảnh thì nhìn qua một chút, tôi rất mong được nghe ý kiến của anh.” Bàn Dục xoay người, “Được rồi! Tại sao anh chưa bao giờ tham dự hội nghị tâm lý học cùng bình chọn giải thưởng? Với trình độ và địa vị của anh, chắc chắn là rất có cơ hội.” Bàn Dục trước khi ra khỏi cửa đã hỏi.

Triển Chiêu nhìn hắn một cái, lắc đầu nói: “Cậu sẽ không hiểu được đâu.”

Bàn Dục có chút tiếc rẻ nhún vai, gật đầu nói tiếng “bye” rồi rời đi.

Tướng Bình hung hăng đập cái ghế bên cạnh, “Mẹ nó, nhẹ tay với hắn quá.”

Hai mắt Triển Chiêu nhìn chăm chú ngoài cửa, chậm rãi nói: “Hắn sẽ bị báo ứng.”

“Miêu Nhi, không phải cậu luôn không tin vào những điều này sao?” Bạch Ngọc Đường mặc áo khoác vào, tò mò hỏi.

Triển Chiêu gật một cái không rõ ràng, hỏi: “Tất cả đều chuẩn bị tốt?”

“Đương nhiên!” Bạch ngọc Đường lắc lắc cái chìa khóa xe trên tay, “Lúc nào đi cũng được.”

“Bạch Trì cũng đi sao?” Triển Chiêu nhìn vẻ mặt nôn nóng của Bạch Trì đứng bên cạnh.

“Ừm... Vâng.” Bạch Trì sợ hãi gật đầu, mặt đỏ hồng

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhau — đứa nhỏ này bị sao vậy??

“Phu nhân đã uống thuốc xong chưa?” Trong căn biệt thự xa hoa, Wilson nhìn ra ngoài cửa sổ, xem Laura đang nằm phơi nắng, hỏi hộ sĩ.

“Đã uống rồi.” Hộ sĩ trả lời xong thì đi ra.

Wilson tự rót một ly vodka ừng, rượu mạnh kích thích thần kinh ông, cảm giác tốt lắm, thâm tình nhìn chăm chú khuôn mặt người vợ của mình ngoài cửa sổ, “Laura, bảo bối của anh, em là đứa con của Thần cuối cùng mà anh có.....”

“Ông chủ.” Cô hầu gõ mở cửa phòng, nói với Wilson: “Có hai vị cảnh sát đến, nói có chuyện quan trọng muốn gặp ông.”

Ngoài cửa phòng, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lịch sự gật đầu với Wilson.

“.....A! Triển, còn có cảnh sát Bạch nữa, hai người sao lại tới?” Wilson chấn động trong nháy mắt, sau đó lập tức khôi phục vẻ nhiệt tình ngày xưa. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau hiểu rõ.

“Tiến sĩ Wilson, bọn tôi đang có trong tay một danh sách.” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa đưa một danh sách cho Wilson, “Tất cả mọi người trong này sau khi nhận trị liệu của ông thì xuất hiện nhân cách phân liệt, sau đó thì tự sát. Chúng tôi có lý do nghi ngờ ông thực hiện trị liệu phi pháp và lợi dụng bệnh nhân phạm tội.”

“Ha ha ~” Wilson bắt đầu dĩ lắc đầu, “Cậu nói gì tôi không hiểu.”

Triển Chiêu mỉm cười: “Tiến sĩ, chúng tôi đã đưa hồ sơ lên cảnh sát quốc tế, được phép bắt ông, cũng đã được phép chuyển giao tư pháp.”

Bạch Ngọc Đường lấy một tờ giấy ra: “Cần xem lệnh bắt không?”

Nụ cười trên mặt Wilson tắt, “Các người không có chứng cứ, dựa vào cái gì bắt tôi?”

Bạch Ngọc Đường cười, “Nếu ông muốn chứng cứ, tôi nghĩ, chứng cứ tốt nhất đang ở đây.” Nói rồi vẫy vẫy tay phía cánh cửa đối diện, Bạch Trì mang theo Phương Tĩnh về mặt tiền tụt đi ra.

Wilson không tin được nhìn Phương Tĩnh, “Cô thế nào... Cô phải là.....”

“Cô ta phải là đã chết đúng không?” Triển Chiêu hỏi.

“Triển! Là cậu phải không? Cậu đã làm gì cô ta? Tại sao có thể như vậy?” Wilson không kiềm chế được hét lên.

“Chỉ là thôi miên mà thôi.” Triển Chiêu nói, “Trong thời gian ngắn, cũng rất nhanh, tiến hành thông qua ngôn ngữ.”

“Cái gì, cậu, cậu có thể làm như vậy..... Làm sao có thể?” Wilson khủng hoảng lắc đầu, “Cậu làm như thế nào?”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đi qua, còng tay Wilson lại, nhưng Wilson hiển nhiên là đang hứng thú với Triển Chiêu, không ngừng hỏi dồn.

Triển Chiêu nghĩ hần rất nực cười, lắc đầu nói: “Trong lòng ông, tâm lý học rốt cuộc là gì? Là y thuật hay ma thuật? Hay chính là phép thuật điều khiển người khác?!”

“Nói cho tôi biết! Tôi phải biết! Nói cho tôi biết! Cậu đã làm như thế nào?!” Wilson giãy dụa nhìn Triển Chiêu.

“Gợi ý là những viên thuốc có màu rực rỡ, mệnh lệnh là ngủ.” Triển Chiêu nói, “Chỉ cần cô ta nhìn thấy những viên thuốc màu rực rỡ sẽ đi vào trạng thái ngủ say, tôi ra lệnh một lần nữa, cô ta mới tỉnh.”

“Ha ha.....” Wilson đột nhiên cười lớn, “Thiên tài! Thiên tài!..... Cậu quả là thiên tài tâm lý học hiếm thấy của thế giới này..... Triển! Triển, cậu mới đúng là con của Thần..... Triển.....”

Bạch Ngọc Đường hung hãn kéo Wilson ra giao cho cảnh sát đứng bên ngoài, “Dẫn hắn đi.”

Wilson bị áp giải ra ngoài, miệng vẫn còn kêu la, một tâm lý học gia nổi tiếng, biết khổng chế nhân cách người khác, hiện giờ, lại tựa như một kẻ điên.

“Anh không sao chứ?” Bạch Trì thân thiết đi tới cạnh Triển Chiêu, “Đừng để ý.”

Triển Chiêu mỉm cười xoa đầu cậu, “Đừng lo.” Ánh mắt anh lại lạc đến Laura ở bên ngoài cửa sổ.

“Sao vậy, Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu chậm rãi quay đầu lại, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Còn nhớ những gì chúng ta đã nói với nhau không, nếu giết một kẻ xấu để cứu nhiều người tốt, tôi đây cũng sẽ giết.....”

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chú Triển Chiêu một lúc lâu, nói: “Miêu Nhi, cứ làm theo ý nguyện của cậu đi.”

Triển Chiêu gật đầu kéo anh đi ra ngoài, rời khỏi phòng, Triển Chiêu quay đầu lại nhìn Laura lần cuối, trong mắt tràn đầy thương xót.

Laura lặng lẽ ngồi đấy, vuốt ve một khẩu súng lục nhỏ trong tay, lẩm bẩm không ngừng: “Ta là con của Thần..... Là đứa con của Thần cuối cùng.....”

Buổi trưa ngày thứ hai, văn phòng S.C.I. cực náo nhiệt.

Mã Hán và Triệu Hổ kết thúc nhiệm vụ trở về, bên cảnh sát quốc tế cũng truyền đến tin tức, Wilson bị khởi tố, vụ án lần này rốt cuộc được phá thành công.

Cặp song sinh Đinh gia mang rượu sâm banh và đồ ăn đến, mọi người bắt đầu ăn mừng.

“Ai ~~” Mã Hán nhấp ngụm sâm banh, thở dài nói: “Đáng tiếc tên tiểu tử Bàng Dục lại thoát.”

“Ai bảo thế ~~” Cửa lớn được đẩy ra, Lư Phương cầm một cái CD đến nói, “Cho mọi người xem cái này.”

Đây là một đoạn video tin tức, ở cuộc họp thường niên hội tâm lý học thế giới, tâm lý học gia trẻ tuổi Bàng Dục đã bị người nổ súng bắn chết. Người nổ súng chính là vợ của chuyên gia tâm lý học nổi tiếng Wilson Brown, bà Laura, sau đây bác sĩ chứng minh, bà Laura bị nhân cách phân liệt nghiêm trọng, bà đã bị chồng mình khống chế. cần nhập viện tiếp nhận trị liệu.

Tập thể S.C.I. trầm mặc, Lư Phương tắt đoạn phim đi, quay đầu lại hỏi: “Có tin là có báo ứng không? Wilson cũng thế, Bàng Dục cũng thế, gặp báo ứng!”

Tất cả mọi người quay lại nhìn Triển Chiêu.

“Gì chứ?” Triển Chiêu nhún vai, vẻ mặt mờ mịt, “Đúng thật là có báo ứng

”

Sau đó, cuộc vui của S.C.I. càng thêm tưng bừng, trên mặt mọi người đều lộ rõ nét vui mừng, Tiểu Bạch Trì ôm ly rượu, mặt đỏ lừ ghé vào ghế sofa cọ cọ, miệng còn lẩm bẩm cái gì mà bỗng ngô, đưa ruột vàng các loại, còn các vị anh giai thì nước dãi chảy ròng ròng, lang tính bộc phát — Thật dễ thương quá a

~~Một đồng người đại loạn trong phòng làm việc, không ai phát hiện đã thiếu vài người.

Trong phòng gấp ở nhà giam, Phương Tĩnh nhìn Công Tôn trước mặt, có chút khổ sở cười cười: “Xin lỗi.....”

Công Tôn lắc đầu, “Bàng Dục đã chết.”

Phương Tĩnh hơi sững sốt, đôi mắt mơ hồ thấy nước, “Thật sự là nhân sinh thất bại, phải không?”

Công Tôn im lặng nhìn, đưa tay lau nước mắt cho cô: “Không phải lỗi của cậu, yêu và được yêu, cả hai đều không sai, cho dù có bị thương tổn, cũng có thể tha thứ, nếu như điểm xuất phát chính là yêu.”

Ra khỏi phòng gấp, Công Tôn thấy Bạch Cẩm Đường đứng bên ngoài với đôi mắt chờ mong.

Bạch Cẩm Đường mở cửa xe cho anh, Công Tôn lắc đầu, “Tôi muốn đi bộ.”

“Thân thể anh.....” Bạch Cẩm Đường vừa định nói đã bị đôi mắt của Công Tôn cắt đứt.

Công Tôn hung hãn trừng anh, cười: “Là ai nói, từ nay về sau tất cả đều nghe tôi?”

“Được ~~ được ~~ đi bộ! Đi bộ!” Bạch Cẩm Đường đi theo sát.

Xa xa cặp song sinh tiếp tục mặc niệm cho lão đại của bọn hắn — bị bắt hàng phục rồi!! Lão đại của bọn hắn đã bị Công Tôn hàng phục triệt để rồi

Trước cửa nhà giam, Jon King chuẩn bị lên xe, hắn sẽ bị áp giải về nước và lãnh án tù ở đấy.

Triển Chiêu đi tới trước xe, đưa cho Jon một phần tài liệu: “Đây là ghi chép trị liệu của bạn anh.”

Jon nhận lấy, mở ra, trên tấm hình là dáng tươi cười sáng lạn, giống y hệt trước đây.

Triển Chiêu nói: “Tôi đã xem qua báo cáo trị liệu của cậu ấy, cậu ấy tự sát vì muốn bảo vệ anh, loại nhân cách khác của cậu ta được mệnh lệnh phải giết anh..... Cậu ấy cũng không phải vì yếu đuối mà tự sát, mà là vì yêu anh.”

Jon chăm chú nhìn tài liệu trên tay, mờ mịt ngồi vào trong xe, nước mắt không ngừng rơi.

Triển Chiêu chậm rãi đi ra khỏi cửa nhà giam, quay đầu lại nhìn kỹ nhà giam khổng lồ, nó trông như địa ngục, từng tầng từng tầng giam giữ vô số ác linh không thể tha thứ. Nhưng cũng như địa ngục trong bản Thần Khúc, ý nghĩa tồn tại của nó, không phải vì trừng phạt ác ma, mà để cho những vong linh bị hại được yên bình, nhưng quan trọng hơn, chính là cứu vớt những linh hồn đang quanh quẩn bên bờ địa ngục.

Cầu thang đi xuống dài, Bạch Ngọc Đường tựa trên chiếc xe thể thao hoa lệ, ngẩng đầu mỉm cười với anh, có một ít người tin rằng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời; lại có một ít người lại tin rằng nhất niệm thành ma, nhất niệm thành Phật. (đại ý là trái với nghĩa “bản tính khó dời”, một câu niệm nhưng ranh giới mong manh, thành ma hay Phật chính là ở tâm), nhưng quan trọng là, ta có thể nhìn thấy rõ bên cạnh ta, ai là người thật sự yêu ta và ai là người đáng giá tình yêu của ta.

Triển Chiêu nhanh chóng xuống cầu thang, đi tới cạnh Bạch Ngọc Đường.

“Muốn đi xem biểu diễn ca nhạc không?” Bạch Ngọc Đường lấy ra hai cái vé.

“Là của Tề Nhạc?” Triển Chiêu vui mừng nhìn tờ vé.

“Mới vừa đưa.” Bạch Ngọc Đường chỉ xa xa, “Ném vé rồi chạy mất, còn nói muốn cai nghiện, muốn cậu trị liệu luôn.”

“Có thật cậu nói giúp các cô ấy không?” Triển Chiêu lên xe, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Để các cô ấy tham gia thi đợt hai.”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Ai biết được?” Khởi động xe, “Ngày đó Bằng Dục hỏi cậu, tại sao chưa bao giờ tham gia hội nghị quốc tế, với các loại giải thưởng bình chọn, cậu nói hắn sẽ vĩnh viễn không hiểu được.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Nói tóm lại, tôi cho rằng bác sĩ tâm lý học xét đến cùng cũng chỉ là bác sĩ, mà trọng chức của bác sĩ là gì?”

“A ~~” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hiểu rồi, người như hắn có cả đời cũng không hiểu được ~~ mèo không hổ là mèo.”

“Lại nữa, cậu lại nói không có logic?”

“Ai nói không logic? Vậy cậu nói xem, mèo không phải là mèo thì là cái gì?”

“Đồ chuột chết!”

“Cậu sao tự nhiên lại đánh người?”

“Bởi vì có con chuột!”

“.....Được!!” Ôm lấy hôn một cái!

“Cậu làm gì?” Lau lau!

“Gì chứ? Tôi chỉ hôn một con mèo thôi!”

“Đánh chết cậu!”

“Mèo! Tôi đang lái xe ~~”

“Kệ cậu!!”

Xe tiếp tục đánh hình chữ S.

Có ai đó đã nói, “Khi mọi chuyện kết thúc, tất cả vẫn còn lâu mới kết thúc.....”

—KẾT ÁN —

47. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 1

Vụ án thứ 3 : Ma pháp hung thủ

Chương 1 : Mô phỏng

5:50 sáng trong khoang hạng nhất, chuyến bay quốc tế từ New York đến thành phố S.

Trải qua gần mười một tiếng đồng hồ trên không, các hành khách trong khoang đều có vẻ tương đối mệt mỏi.

Bạch Ngọc Đường từ trước đến nay luôn hiếu động, không thích yên tĩnh, càng cảm thấy xương cốt giòn tan, quay lại nhìn Triển Chiêu bên cạnh, thấy anh vẫn đang hết sức tập trung viết viết, mà bên kia nữa, Bạch Trì đang tựa người vào ghế ngủ say.

“Miêu Nhi ~” Bạch Ngọc Đường quyết định đi quấy rối Triển Chiêu.

“Hừ

” Triển Chiêu không thèm để ý, tiếp tục viết.

Bọn họ lần này đến New York là để giúp đỡ về vụ án của Wilson, lấy được rất nhiều tư liệu. Triển Chiêu cùng với mấy chuyên gia tâm lý tội phạm ở đó cùng tiến hành trao đổi một số thứ về vụ án, thu được không ít tài liệu quý giá, anh nhất định phải hảo hảo chỉnh sửa lại cái đã.

Thấy con mèo kia phớt lờ mình, Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, đành phải đứng lên vươn vai một cái, đi đi lại lại dạo quanh.

Lúc này, một tiếp viên hàng không hoang mang mở cửa đi tới, cô đến gần Bạch Ngọc Đường, hỏi: “Thưa anh, xin hỏi anh có phải là cảnh sát không?”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường cảm thấy tiếp viên hàng không này tâm tình không ổn, hỏi lại, “Có chuyện gì vậy?”

Triển Chiêu một bên cũng dừng ghi chép, ngẩng lên nhìn hai người.

“Vâng, ở khoang bình thường có ba vị khách, trạng thái rất kỳ lạ.” Tiếp viên nói.

“Kỳ lạ? Kỳ lạ là thế nào?” Triển Chiêu khó hiểu.

Lúc này, Bạch Trì đang ngủ cũng tỉnh, mơ mơ màng màng đứng lên, ngơ ngác nhìn mọi người.

“Tôi thấy bọn họ uống mấy viên thuốc, sau đó thì thấy không được bình thường lắm.” Tiếp viên nói, “Chưa tới một giờ nữa, máy bay sẽ hạ cánh, nhưng mà sắc mặt bọn họ càng lúc càng tệ, anh có thể đến xem một chút được không?”

“Không thành vấn đề.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Chỉ là, sao cô biết tôi là cảnh sát?”

“À, vị khách ngồi trước hai vị nói cho tôi biết.” Nói rồi, tiếp viên đưa tay về phía trước, chỉ một người đàn ông đang dựa lưng vào ghế, vẫy vẫy tay với bọn họ.

... ? ...

Bạch Ngọc Đường xác định mình không biết người này, quay ra nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu lắc đầu với anh, ý cũng không biết người đó.

Người đàn ông kia thoạt nhìn, tuổi tác xấp xỉ bọn họ, mặc một chiếc áo khoác da màu đen thời thượng, dung mạo xuất chúng, mang một cặp kính vàng trên chiếc mũi cao thẳng, tóc cắt ngắn chỉnh tề, mắt so với người châu Á sâu hơn, hẳn là con lai... Tuy rằng không biết, nhưng... Cảm thấy rất quen.

“Không cần phải thấy lạ.” Người nọ dùng ngón giữa đẩy kính, cười đến mức xán lạn, “Tôi biết gì thì nói vậy thôi.”

“Trình! Đừng nháo loạn.” Người đàn ông trung niên bên cạnh xem ra rất ổn trọng đứng lên, kéo anh ta một cái, sau đó xin lỗi Bạch Ngọc Đường: “Ngại quá, tên này tương đối quái đản.”

“Không.” Bạch Ngọc Đường ngắt lời, “Tôi rất muốn biết nguyên nhân.”

“Ha ha.” Người được gọi là Trình kia tiếp tục cười, “Mỗi người đều có vùng trường khí riêng, tôi có thể trông thấy nó, bởi vì tôi có ma lực.”

.....

“À... Có thể đi xem trước được không ạ?” Tiếp viên hàng không xen vào giữa bọn họ, giục Bạch Ngọc Đường.

“Đi thôi.” Bạch Ngọc Đường có chút hoài nghi, nhướn nhướn mày với Triển Chiêu — Cậu có muốn đi không?

Triển Chiêu cũng nhướn nhướn mày lại — Không hứng thú! Cúi đầu, tiếp tục viết.

Bạch Ngọc Đường đi theo tiếp viên hàng không đến khoang bình thường, Bạch Trì tỉnh táo rồi cũng nhanh chóng theo sau, khi đi qua người nọ, người nọ khó hiểu hỏi Bạch Trì: “Cậu cũng là cảnh sát?” Giọng nói đầy vẻ ngạc nhiên.

Kỳ lạ chính là, Bạch Trì luôn ôn hòa ngoan ngoãn chợt xoay lại, trừng mắt với anh ta, có chút hung ác nói: “Tôi không nói chuyện với nhà ảo thuật, nhà ảo thuật đều là kẻ lừa đảo.” Nói xong, bước nhanh theo Bạch Ngọc Đường, rời khỏi khoang hạng nhất.

Người nọ sững sốt hồi lâu, quay lại hỏi Triển Chiêu cũng đang ngạc nhiên, “Cậu ấy sao biết tôi là nhà ảo thuật?”

Triển Chiêu nhin cười, nhún nhún vai, “Có lẽ cậu ấy cũng có thể thấy được trường khí của anh...”

“Phụt ~” Người đàn ông trung niên bên cạnh không nhin được bật cười.

Triển Chiêu cúi đầu xuống, trong lòng đã sáng tỏ... Rốt cục cũng nhớ ra vì sao thấy anh ta quen mắt, anh đã trông thấy tấm áp-phích về anh ta trên đường. Trên tạp chí cũng đã từng thấy. Người này tên là Triệu Trình, được mệnh danh là nhà ảo thuật vĩ đại nhất thời đại này, tất cả mọi người đều gọi anh ta là “Ma pháp sư,” bởi vì các màn trình diễn ảo thuật của anh ta lúc nào cũng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, cảm giác như có ma lực thật, mà bản thân anh ta cũng khá thích gây náo loạn, luôn nói mình có ma pháp. Anh ta mang kính mắt, hơn nữa thoát nhìn thì so với trên áp-phích, khó mà thấy giống, cho nên Triển Chiêu không nhận ra ngay từ đầu. Vả lại, cho dù có giống, phỏng chừng Bạch Ngọc Đường cũng sẽ không chú ý đến mấy người làm nghề giải trí, cũng sẽ không nhận ra anh ta. Triển Chiêu nhớ anh ta, hoàn toàn là do trí nhớ quá mức hơn người thôi.

.

Lúc này, ở khoang bình thường, tiếng ồn ào hỗn loạn truyền ra, hai người đàn ông cầm dao một trước một sau vọt qua bọn họ, mất đồ ngẫu, hô hấp dồn dập, rõ ràng đã uống thứ thuốc ảo giác nào đó, hơn nữa liều lượng không phải nhỏ.

Theo sát bọn họ, Bạch Ngọc Đường cũng đuổi theo.

Anh túm được người ở đằng sau, dùng sức bóp lấy vai hắn, chợt nghe crack một tiếng, người nọ kêu thảm rồi ngã xuống. Người chạy ở phía trước có chút sững sờ, đúng lúc đó Triệu Trình đã đứng bên cạnh hắn, thình lình thực hiện một động tác gần giống với Bạch Ngọc Đường, tháo khớp vai của tên kia, rồi lập tức cười với Bạch Ngọc Đường, “Hiện học hiện mại (*), động tác đúng tiêu chuẩn chứ?”

(*) hiện học hiện mại: thành ngữ tục ngữ Trung Quốc, có nghĩa là học tập và áp dụng ngay lập tức, ngay tại chỗ. (dùng để khen ngợi người nhanh trí). Cũng có nghĩa: vừa mới nghe được kiến thức của người này lập tức lại dùng để dạy dỗ người khác (ở đây là có ý chê bai, chỉ khoe khoang kiến thức mới học được).

Bạch Trì dẫn cái người bị Bạch Ngọc Đường buông thả ở khoang bình thường tới, cơ trưởng sắp xếp ba người vào phòng nghỉ ở khoang hạng nhất.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Triển Chiêu đi đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường, có chút hiếu kỳ.

“Mấy thằng ranh này uống thuốc quá liều, lấy dao uy hiếp một hành khách, muốn phi công lái máy bay đến Afghanistan.” Bạch Ngọc Đường bật cười, để tiếp viên hàng không cho ba người kia nhấp chút trà, hơn nữa vì đau do trật khớp, ba người tựa hồ đã khôi phục lại chút thần trí, vẻ mặt có chút cụt hứng.

Vụ hỗn loạn này khiến mấy vị hành khách bị kinh sợ, một cô nhóc đang oa oa khóc, dỗ thế nào cũng không nín.

Triệu Trinh đi tới, vuốt vuốt tóc bé: “Nào, tiểu mỹ nhân, thích hoa không?”

Cô nhóc ghen ngào ngắt đầu lên nhìn anh ta, trong mắt ánh lên chút khó hiểu.

“Đây là gì nào?” Triệu Trinh nói, đưa tay ra sau tai cô bé, thu về một bông hồng đỏ thắm.

“Huh?” Bé kinh ngạc, bất giác đã ngừng khóc.

“Ừ!” Triệu Trinh ngồi xuống cạnh bé, hỏi, “Cháu thích con vật nào?”

“Cá heo!” Cô nhóc hưng phấn đáp.

“Ha ha.” Triệu Trinh cười rộ lên, “Cá heo lớn quá, nếu xuất hiện thì không ở vừa trong máy bay, cho nên...” Nói rồi, nhẹ vung tay, đưa nắm tay ra trước mặt cô bé, chậm rãi mở ra, “Chúng ta biến nó nhỏ đi nha.”

Chỉ thấy trong tay anh ta là một chú cá heo bằng nhựa dẻo thật tinh xảo.

Cô bé lập tức nín khóc mà mỉm cười, chúng hành khách xung quanh cũng bắt đầu vỗ tay, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng thấy thú vị.

Triệu Trinh tựa hồ rất thích cảm giác thu hút hết thấy sự chú ý, đứng lên gửi lời cảm tạ đến các hành khách xung quanh, nhưng khi anh ta chuyển mắt tới chỗ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, sững sốt...

Bạch Trì phía sau họ vẻ mặt giận dữ nhìn anh, nhỏ giọng: “Lừa đảo!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng khó hiểu mà quay đầu lại nhìn Bạch Trì, Triệu Trinh càng ngạc nhiên hơn, thì thào hỏi người đàn ông trung niên bên cạnh, đó là người quản lý tài chính cho anh – Tần Bất: “Có phải tôi đã từng làm mất lòng cậu ta?”

Tần Bất lắc đầu, “Không có ấn tượng a.”

Bạch Trì thở phì phì mà đi về chỗ ngồi, Triệu Trinh đi tới cạnh cậu, hiếu kỳ hỏi: “Vì sao cậu bảo tôi là lừa đảo?”

Bạch Trì tức giận liếc anh, nói: “Chỉ cần thực hiện động tác nhanh hơn 1/25 giây, còn thích hợp dời đi lực chú ý của mọi người, mắt thường sẽ rất khó tóm được động tác của anh.” Nói xong, không để ý đến vẻ mặt xấu hổ của Triệu Trinh nữa, chuyển đầu, không quên bồi thêm một câu: “Ảo thuật gia đều là đồ lừa đảo.”

“Quý khách xin chú ý, sắp tới sân bay thành phố S, máy bay chuẩn bị hạ cánh, xin quý khách trở về chỗ ngồi...” Thanh âm ngọt ngào của tiếp viên hàng không vang lên, xoa dịu đi bầu không khí ngượng ngùng. Triệu Trinh nhanh chóng trở về chỗ ngồi, cài dây an toàn, nhưng trong đầu đang tích cực nhớ lại, có phải mình trước đây đắc tội người này? Vóc người nho nhỏ, gương mặt búp bê, mắt to... Không thể a! Quả thực là chưa từng gặp... Mãi đến lúc máy bay đã hạ cánh, anh vẫn cố gắng nhớ xem

~~ Không có kết quả!!

Bạch Trì theo Triển Chiêu và Bạch Cẩm Đường lấy hành lý xuống, Triệu Trinh đột ngột hỏi: “Cậu tên gì?”

Lạnh lùng liếc anh một cái, Bạch Trì xách hành lý, nhanh chóng rời đi — Tuyệt đối không thèm đếm xỉa.

“Người này, chắc chắn có thù với mình!” Triệu Trinh lần nữa xác định

.

Xuống máy bay, điện thoại của Bạch Ngọc Đường reo lên, người gọi là Vương Triều.

“Alo! Đội trưởng, mọi người về chưa?” Tiếng động truyền vào điện thoại khá ồn ào, còn lẫn cả tiếng còi hiệu.

“Làm sao vậy?” Có dự cảm không tốt.

“Có chuyện lớn rồi, mọi người tốt nhất nên tới nhà trẻ Tân Tinh.” Vương Triều nói, “Nói qua điện thoại không tiện.”

“Được.” Dập máy, Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nói với Triển Chiêu và Bạch Trì: “Lại có án, trước tiên đến hiện trường đã.”

Lái ô tô, đến nhà trẻ Tân Tinh.

.

Nhà trẻ này, rất quen thuộc với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, chính là nơi không lâu trước đây đã diễn ra một vụ bắt cóc, đó cũng là một vụ nguy hiểm, lần này không biết lại xảy ra chuyện gì.

Nhìn tình cảnh lộn xộn ở ngoài cổng, Bạch Ngọc Đường thở dài: “Cái nhà trẻ này có nên tìm một ông thầy phong thủy không nhỉ?”

Vương Triều đã chạy tới, báo cáo về vụ án: “Sáng nay, khi học sinh tới lớp, đám trẻ phát hiện giáo viên của chúng đã chết trong phòng học.”

Triển Chiêu nhíu mày: “Chết trong phòng học? Đơn thuần là mưu sát thì sao lại giao cho S.C.I?”

Vương Triều cười gượng: “Chuyện này phải nói là tà môn! Tóm lại, vào hiện trường thì sẽ rõ.”

Rất nhanh, mọi người đã có mặt ở phòng học trên tầng hai, đây là một phòng học lớn, cửa không có biển lớp, chỉ có một tấm biển hình mặt trăng, màu sắc rực rỡ. Nhà trẻ được chia làm ba ban, dùng hình sao, trăng, mặt trời để phân biệt.

Đi qua cửa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngậy người, chỉ thấy chiếc bàn đã được dời ra giữa phòng học. Nạn nhân là một cô giáo trẻ, rất đẹp của nhà trẻ. Động mạch cổ của cô bị cắt, lạng lẽ nằm ở giữa phòng học. Kỳ dị nhất chính là, trên mặt đất, dưới thân thể cô, là một đồ án hình tròn quái lạ được vẽ bằng máu, rất giống với ma pháp trận được lưu hành ở châu Âu thời cổ đại... Quang cảnh này, rất quen.

Hít một hơi khí lạnh, Triển Chiêu thì thào: “Vụ Ma pháp sát nhân...”

Vương Triều gật đầu, “Mấy anh em ở tổ trọng án đến xem đều ngỡ ngàng, liền thông báo cho chúng ta trước tiên.”

“Quái lạ!” Về mặt Bạch Ngọc Đường cũng nghiêm trọng.

Với cảnh sát mà nói, vụ Ma pháp sát nhân là một trong mười vụ án huyền bí nhất, hung thủ thần bí kia không có tính lựa chọn mà giết người, đồng thời, mỗi lần phạm án đều lưu lại một ma pháp trận đồ cổ quái dưới chỗ thi thể nạn nhân nằm. Trong một năm hắn đã giết tổng cộng ba mươi người... Chỉ là, hung thủ này mười năm trước đã ngừng gây án, ma pháp hung thủ đó giống như là bốc hơi khỏi thế gian. Không ngờ mười năm sau, lại xảy ra một vụ án y hệt vậy.

Công Tôn đang đi tới, anh đã tiến hành kiểm tra sơ bộ thi thể.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường nhanh chóng tiến lại, hỏi.

“Người chết tên là Trương Chân Chân, hai mươi ba tuổi, nguyên nhân tử vong trước mắt giám định là do đứt động mạch cổ, dẫn tới mất máu quá nhiều, thời gian tử vong khoảng mười đến mười một giờ đêm qua.”

“Vậy còn cái ma pháp trận đó?” Triển Chiêu hỏi có chút vội vã.

“Chỉ là bức đồ án dùng máu người tử vong vẽ nên, dùng các loại dụng cụ như bút lông, chổi vẽ...” Công Tôn nói đến đây, dừng lại một chút, nhìn Bạch Ngọc Đường, nói: “Giống hệt với vụ án mười năm trước.”

Bạch Ngọc Đường phiền não mà xoa xoa mi tâm, “Nói cách khác, không phải có kẻ buồn chán nào đó đã bắt chước tên dần độn ngày xưa để gây án sao?”

Công Tôn nhún vai: “Cái này không thuộc phạm vi của tôi, tôi chỉ phụ trách khám nghiệm tử thi thôi.”

Triển Chiêu đi tới cạnh thi thể, cúi đầu nhìn, đi một vòng quanh thi thể, sau đó, leo lên bàn nhìn từ trên cao xuống...

“Miêu Nhi, làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu đứng trên bàn, lắc đầu nói: “Không phải kẻ đó làm.”

“Hử?” Bạch Ngọc Đường và mọi người liền lại gần, “Là sao?”

“Hồ sơ vụ án kia tôi đã từng nghiên cứu cách đây lâu lắm rồi.” Triển Chiêu được Bạch Ngọc Đường đưa tay dìu, nhảy xuống, nói: “Hung thủ kia mỗi lần giết người xong hình như đều sẽ đứng lên một chỗ cao nhìn đáng về nạn nhân, giống như thưởng thức lại tác phẩm của mình, quá trình đó, khả năng so với giết người sẽ càng hưởng thụ hơn cảm giác phạm tội, cho nên ở hiện trường có người bị giết, đương nhiên sẽ có một vật gì đó đột nhiên cao hơn hẳn, xuất hiện cách phía đầu tử thi bốn năm bước, giống như vậy...” Nói rồi, Triển Chiêu mang một cái ghế, để đối diện phía đầu tử thi bốn năm bước, ghế đặt xuống rồi, để Bạch Ngọc Đường đứng lên, hỏi: “Thấy cái gì không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn xuống qua thi thể, nói: “Cả xác chết và đồ án đều lọt vào tầm mắt.” Nói xong, leo xuống, vẫy vẫy người cảnh sát giám chứng: “Chụp vài góc độ.”

Vương Triều gãi đầu, nói: “Xem ra đúng là bắt chước, nên chuyển về tổ Trọng án thôi.”

Bạch Trì ngồi xổm trên mặt đất, nhìn kỹ đồ án kia, nói: “Hắn còn có thể giết thêm người.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Thấy Vương Triều còn có chút nghi hoặc, Triển Chiêu hỏi anh ta: “Nếu chỉ giết một người, muốn đổ tội lên tên sát thủ của một vụ giết người hàng loạt, cậu có thể chỉ chọn một kẻ đã mười năm không gây án để bắt chước không?”

Tất cả mọi người đều im lặng.

Bạch Ngọc Đường thở dài, nói: “Một tên bắt chước kiểu giết người hàng loạt sao...”

“Còn hơn cả bắt chước, hình như còn có nguyên nhân khác.” Triển Chiêu nói, “Thông thường, kiểu sát nhân giết người hàng loạt bắt chước đều có một ranh giới nhất định và thường là người hay chống đối xã hội, rối loạn nhân cách. Bọn chúng không có những cảm tính cơ bản, ví dụ như cảm thông, luân thường đạo lý, nhưng ở một phương diện tư tưởng nào đó lại rất phát triển. Bọn chúng sùng bái người mà bọn chúng bắt chước theo, quá trình bắt chước trở thành quá trình hưởng thụ khi được là thần tượng, cho nên bọn chúng sẽ không chú trọng chi tiết! Có điều...”

“Có điều bọn bắt chước này rất hấp tấp.” Bạch Ngọc Đường tiếp lời, “Hoàn toàn không có ý hưởng thụ, chỉ đơn thuần là học theo từng bước.”

“Vậy thì nói lên cái gì?” Một cảnh sát của tổ Trọng án không nhịn được hiếu kỳ.

“Nói lên rằng bản thân hung thủ nhất định cũng có liên quan đến ma pháp hung thủ... Chỉ là, hắn không biết hoặc lý giải nổi mối quan hệ đó.” Triển Chiêu nhẹ nhàng xoa cằm mình, “Càng xác định thêm rằng, tôi thấy hắn có thể liên quan đến vụ án sát nhân của ma pháp hung thủ.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một lát, nói với Vương Triều: “Vụ án này để chúng ta tiếp quản, bảo người trong tổ đi thu thập những tư liệu có liên quan đến vụ Ma pháp sát nhân trước kia, điều tra toàn bộ những người bị hại, cũng cho tôi một danh sách bạn bè thân thích của bọn họ.”

“Rõ, đội trưởng!” Vương Triều lập tức nhận lệnh, rời đi.

Bạch Trì rốt cục cũng đứng lên, quay đầu nhìn Triển Chiêu, nói: “Cái ma pháp trận này là ở thời trung cổ, hình như là hình con mắt.”

“Quả thực rất giống một con mắt.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn kĩ lại.

“Con mắt đại diện cho điều gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không biết.” Bạch Trì lắc đầu.

Triển Chiêu cười, xoa đầu Bạch Trì: “Bạch Trì, hay là em đến thư viện thành phố đi, mượn hết mấy cuốn sách về ma pháp về đây!”

“Vâng.” Bạch Trì xoay người, chuẩn bị đi, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó lại quay lại, nhỏ giọng hỏi: “Harry Potter có mượn không?”

..... Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đồng thời chỉ ra cửa: “Đi nhanh đi!”

“Được... Được rồi mà ~” Bạch Trì nhanh chóng chạy biến.

.

Ra khỏi phòng học, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy cách đó không xa, hơn mười đứa trẻ đang tụ tập ở sân thể thao, đứa nào đứa nấy đều có vẻ kinh hồn, chưa bình tĩnh lại được. Nói chuyện với mấy đứa nhỏ này rất khó khăn, phần lớn trẻ khoảng sáu bảy tuổi, vẫn chưa phân biệt được đâu là tưởng tượng, đâu là thực tế. Nhưng, hai người rất mừng rỡ khi thấy một thân ảnh quen thuộc... Tiểu Lư Trân.

Lư Trân đang an ủi một cô bé bạn học khóc rất thảm, ngẩng đầu lên thì nhận thấy hai người đang đi về phía bé. Bạch Ngọc Đường vẫy tay với cậu nhóc, Lư Trân gật đầu, quay lại nói vài câu với cô bé kia. Cô bé gật đầu, Lư Trân kéo cô nhóc đến trước mặt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

“Chú Bạch, chú Triển, bạn í tên là Tôn Thiển, sáng hôm nay, bạn í là người đầu tiên phát hiện ra thi thể.” Lư Trân ngẩng lên nói, “Cháu vừa mới hỏi bạn í, bạn í cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, vừa mở cửa thì trông thấy cô giáo Trương nằm trên mặt đất, toàn thân đầy máu, sau đó quá sợ mà bật khóc. Rồi chúng cháu cũng tới, cháu đi gọi các thầy cô khác, báo với họ tình hình.”

Tiếp theo, Lư Trân kể lại tỉ mỉ từng chút từng chút về tình huống, nhưng không có thu hoạch gì đặc biệt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hỏi xong, quyết định về S.C.I trước.

“Miêu Nhi, tối qua cậu còn chưa ngủ.” Bạch Ngọc Đường vừa lái xe, vừa nói.

“Tôi không sao.” Triển Chiêu dựa vào ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Cậu đi đâu vậy? Về cảnh cục đâu phải đi đường này.”

“Chúng ta về nhà tắm rửa trước, cậu nên ngủ vài giờ đi.” Bạch Ngọc Đường nói, xe đã tới trước ký túc xá của bọn họ.

“Không được, tất cả mọi người đều đang làm... Ngủ...” Triển Chiêu có chút sốt ruột, đang nói thì bị Bạch Ngọc Đường hôn chặn lại.

“Miêu Nhi, cậu chỉ cần duy trì đầu óc tỉnh táo là được, biết chưa?” Bạch Ngọc Đường xoa nhẹ cằm Triển Chiêu.

Đỏ mặt đẩy tên kia ra, Triển Chiêu thở hổn hển trên xe, Bạch Ngọc Đường đã ở đằng sau xe gọi: “Miêu Nhi, giúp tôi xách hành lý a!”

Triển Chiêu vừa đi vừa giận mình, gần đây làm sao vậy? Con chuột kia chỉ tùy tiện nói gì đó, mình liền mặt đỏ tím dập dờn

Tức chết!!

48. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 2

Chương 2 : Trở về

Bạch Trì đi vài vòng quanh thư viện, tìm từng giá từng giá, ôm ra một bàn đầy sách.

“Mượn toàn bộ sao?” Nhân viên quản lý có phần kinh ngạc, “Số sách được mượn là có quy định đấy.”

Bạch Trì lắc đầu, lấy thẻ cảnh sát ra cho người quản lý nhìn, nói: “Không phải mượn, là để cảnh sát dùng! Sẽ trả lại bác.”

Nhân viên quản lý hồ nghi nhìn người trước mặt, thế nào cũng không thể liên quan đến hai chữ “cảnh sát” được, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, nhưng tôi muốn ghi lại một chút, có thể sẽ lâu, chúng tôi ghi vào rồi sau đó sẽ cho người mang đến cảnh cục.”

“Vâng... Được ạ, cảm ơn bác.” Bạch Trì gật đầu, xoay người chuẩn bị đi, lại thấy trước cửa có mấy loạt tài liệu được phân loại... Hiếu kỳ đến gần. Đây là tủ đựng tài liệu kiểu cũ, có đánh dấu theo chữ cái từng ngăn kéo, mở ra, có thể thấy trong từng ngăn kéo là các loại văn bản tài liệu đa dạng, sắp xếp theo tên đầu vào đấy. Bạch Trì đi tới trước một ngăn kéo, đề bên trên là “Báo chí.”

Thư mục của thư viện thành phố sử dụng máy tính để phân loại quản lý, vừa rồi Bạch Trì đã tìm toàn bộ, nhưng số báo chí thì rất nhiều, cho nên hai năm mới sắp xếp một lần, những tờ báo cũ thì để ở đây. Mở ngăn kéo ra, Bạch Trì kinh hỉ phát hiện cũng có rất nhiều số báo ba mươi năm nay, liền nhấc nài mà lật từng tờ từng tờ, cậu muốn xem các bài về vụ án hai mươi năm trước

“Này!” Bên cạnh, thành linh có ai đó vỗ vỗ cậu, Bạch Trì giật mình, quay đầu nhìn, lại nhíu mày.

Người vỗ Bạch Trì không phải ai khác, chính là Triệu Trinh vừa gặp trên máy bay sáng nay.

Quay đầu lại, không để tâm... Tiếp tục tìm.

Triệu Trinh phồng chùng, đời này chưa từng bị ai coi thường như thế, xấu hổ cười cười, bắt đầu tiếp cận: “Cậu tìm cái gì vậy? Vừa mới xuống máy bay đã đến thư viện?”

Bạch Trì ngẩng đầu lườm anh, nói: “Anh... đừng có xen vào!”

“Này!” Triệu Trinh tháo kính, “Tôi có phải đã từng đắc tội cậu không hả? Cậu làm gì mà hận tôi dữ vậy?”

“Lừa đảo!” Bạch Trì tiếp tục nhìn bằng nửa con mắt, rồi cúi xuống tìm, đồng thời nhích sang bên một chút, cách Triệu Trinh một khoảng.

... Triệu Trinh hung dữ trừng Bạch Trì một cái, đột nhiên “A!” một tiếng.

Bạch Trì kinh ngạc ngẩng lên, thấy Triệu Trinh đang chỉ về phía xa, theo bản năng quay ra nhìn — Chẳng thấy gì a

“Bạch ~~ Trì ~~” Triệu Trinh “phụt ~~” bật cười, “Tên rất hay a ~~”

Bạch Trì quay lại, thấy chẳng biết từ bao giờ, Triệu Trinh đã lấy thẻ cảnh sát của cậu...

“Trả... Trả lại cho tôi!” Lập tức với tay qua, Triệu Trinh giơ cao thẻ cảnh sát, né, “S.C.I hử?”

“Trả đây!” Bạch Trì hung dữ đòi lại, nhét vào trong túi áo, xoay người, chợt nghe Triệu Trinh nói: “Ôi cha? Cậu sinh ở thành phố K a? Hồi bé tôi cũng đã từng ở thành phố K.”

Bạch Trì cả kinh, lại quay lại nhìn, thấy chứng minh thư của mình đang ở trong tay Triệu Trinh, hấn đang xem chứng minh thư của mình...

“Anh trả lại cho tôi! Tôi bắt anh đó!” Bạch Trì nổi giận, đoạt lại ví tiền, nắm chặt lấy rồi hung hăng rống lên.

“Ok! Cậu cứ từ từ tìm, tôi đi trước... Đi đây, chốc nữa gặp lại.” Nói xong, Triệu Trinh sáng khoái xoay người rời đi, trên tay, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một chùm chìa khóa nho nhỏ, móc chìa khóa là hình con vịt con — Bạch Trì

~~.

Khoảng năm giờ, Bạch Trì bê một chồng lớn báo cũ về đến cửa nhà trọ của mình, lấy chìa khóa ~~ É? Chìa khóa đâu?

Đặt chồng báo xuống đất, lục hai bên túi rồi, vẫn không thấy... Hôm nay sao lại xui như vậy?!

Ai dè đúng lúc đó, cửa mở ra.

“Cậu đã về rồi hả? Sao muộn thế?” Đứng bên trong cửa, rõ ràng là Triệu Trinh, một tay cầm táo, tay kia cầm một cuốn sổ.

“Anh... Anh...” Bạch Trì cả kinh không nói nên lời, dùng dùng nổi giận vào nhà, “Làm thế nào mà anh vào được nhà tôi?”

Triệu Trinh nhún nhún vai, ném xâu chìa khóa cho cậu, nói: “Chà ~ Tôi vừa mới nhặt được một chùm chìa khóa, nghĩ muốn trả lại cho chủ nhân, không ngờ lại là cậu.”

“Anh... Sao biết tôi ở đây?” Bạch Trì cho chìa khóa vào túi, hung hăng trừng.

“Ha ha ~” Triệu Trinh cười xán lạn, “Chìa khóa nói cho tôi biết, đã bảo tôi có ma lực mà.”

“Lừa đảo! Ra ngoài!” Bạch Trì thở hồng hộc mà chỉ tay về phía cửa.

Triệu Trinh lại ngồi xuống sofa, tiếp tục gặm táo, đọc cuốn sổ trong tay.

“Anh... Anh đang đọc cái gì?” Bạch Trì hoảng sợ, thấy cuốn sổ Triệu Trinh cầm trên tay có chút quen quen.

“À ~ Nhặt kí của cậu ấy mà.” Triệu Trinh vừa giở vừa khen, “Rất là đặc sắc đó.”

“... Nha

~” Bạch Trì lao đến, muốn đoạt lại, “Sao anh dám làm vậy! Sao dám xem trộm nhật ký của người khác!!”

Triệu Trinh vội vàng chạy né, “Tôi muốn xem vì sao cậu ghét tôi thế a.”

“Không có lý do! Trả lại cho tôi!” Bạch Trì đuổi theo.

“Kể mà, cậu lúc nhỏ thật thảm a, thế nào toàn bị người ta ăn hiếp vậy?” Triệu Trinh vừa trốn vừa nói, “Tôi thực chưa thấy ai tự ti như cậu...”

Bạch Trì nghe đến đó, sững sốt một chút, không đuổi theo nữa, đứng đờ ra tại chỗ.

“Này! Làm sao vậy?” Triệu Trinh cầm cuốn nhật ký bước lại vài bước, nhìn Bạch Trì.

Cúi đầu, Bạch Trì coi anh không tồn tại nữa, xoay người ra cửa bê chồng báo vào bàn, ngồi vào, lấy giấy bút ra ghi chép, hết sức chuyên chú mà lật báo, viết viết lách lách.

“Làm sao vậy?” Triệu Trinh đi đến, ngồi xổm bên cạnh cậu, “Tức rồi sao?”

Bạch Trì phớt lờ anh, tiếp tục xem báo.

“Này, trả lại cậu.” Triệu Trinh đặt cuốn nhật ký xuống trước mặt Bạch Trì, thò tay vấy vấy trước mặt Bạch Trì, “Còn tức hả?”

Bạch Trì cầm lấy cuốn nhật ký, thả ở phía sau, không nói, tiếp tục xem báo.

“Cậu, hồi nhỏ là học tại tiểu học I ở thành phố K hả?” Triệu Trinh tiến lại gần hỏi, “Tôi lớn hơn cậu, nhưng... Hình như tôi học cùng cậu ở đó... Nhỏ hơn vài lớp, đúng không?”

Bạch Trì đặt bút xuống, cúi đầu không nói.

Triệu Trinh liền ghé sát lại chút nữa, nói: “Nhưng mà tôi thực không có ấn tượng, đã đắc tội cậu ở đâu a... Nói nghe một chút đi?”

Dididididid

~Điện thoại reo, Bạch Trì vội vàng đứng dậy bắt máy, là Bạch Ngọc Đường, “Alo, anh ~ Vâng, được ạ.”

Gác máy, Triệu Trinh cảm thấy tâm tình Bạch Trì hình như tốt lên, chỉ thấy cậu sắp xếp lại đồng báo, thu thập một chút, như là muốn ra ngoài.

Tâm trạng Bạch Trì tự nhiên biến đổi, bởi vì Bạch Ngọc Đường nói với cậu, hôm nay S.C.I sẽ mở tiệc chúc mừng, hoan nghênh cậu vào tổ, xét thấy biểu hiện của cậu trong vụ án lần trước đã gây được chú ý, cho nên cậu đã qua vòng thử việc, trở thành thành viên chính thức rồi.

Bạch Trì chuẩn bị đầu vào đó, đi tới cửa thì nhìn Triệu Trinh, ánh mắt tỏ ý: “Đi ra ngoài!”

Triệu Trinh bắt đầu đi đứng lên, đi ra cửa, “Cậu đi đâu? Tôi có xe, đưa cậu đi nhé?”

Bạch Trì xòe tay ra, “Đưa ba đồng đây.”

“Hả?” Triệu Trinh ngạc nhiên, “Từ khi nào tôi nợ cậu ba đồng?”

“Tiền táo!” Bạch Trì trừng mắt, “Đắt lắm!”

“Cậu sao nhỏ mọn vậy chứ?” Triệu Trinh nhún mày, “Ăn của cậu có quả táo mà cũng so đo ư?”

“Tôi sao... sao phải mời anh?!” Bạch Trì hùng hồn đáp: “Tôi chỉ mời bạn bè mình thôi!”

“Cậu!” Triệu Trinh tức giận, thở hắt một hơi, “Được! Cậu tính giỏi.” Nói xong, lấy ra một xu mười đồng, đặt vào tay Bạch Trì, “Không cần giả lại!” Xoay người đi.

Đi được vài bước, chợt nghe Bạch Trì gọi giật lại, “Đợi một lát!”

Triệu Trinh mỉm cười quay lại, lòng thầm hoan hỉ, ai có thể chống lại mị lực của ta? Nhưng mắt vẫn còn chưa nhìn rõ vật thể gì đang lao đến, vù vù theo gió...

Vội vàng đưa tay ra, bắt được một, còn lại bị nó táng vào trán, “Boong” một tiếng.

“Nha

” Ôm đầu, nhìn thấy là một quả táo trong tay, trên mặt đất cũng có một quả... Ngẩng đầu.

Bạch Trì hung hăng liếc anh: “Hai bên không ai nợ ai!” Rồi phi một đồng vào giữa trán Triệu Trinh đang chờ đợi... “Nha

”

Ra khỏi khu nhà, lên xe mình, cắn mạnh một miếng táo, Triệu Trinh xoa hai cục u, làu bàu: “Nhóc con chết tiệt! Tức chết ta!”

.

Triển Chiêu nhìn đồng hồ ghê lô (*) trong phòng mà bội phục nhìn Bạch Ngọc Đường, thật muốn viết một dòng — Quán rượu duy nhất S thị có ghê lô cho nhi đồng

chuyên tổ chức sinh nhật cho các bạn nhỏ, trang trí đầy hình Chuột Mickey và Vịt Donal.

(*) ghê lô: ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi

“Đầu cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì a?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Không phải tôi chọn, là đôi song sinh Đinh gia!” Bạch Ngọc Đường vội vàng làm sáng tỏ, “Nhưng mà cũng phải thừa nhận, rất là hợp...”

Bây giờ tối, mọi người đã đến đủ, nhân số nhiều hơn mong đợi, ngoại trừ S.C.I, còn có tổ Trọng án, ban nhạc của Tề Nhạc, còn có đôi song sinh họ Đinh và Bạch Cẩm Đường, ghế ngồi chật ních, một đám thanh niên điên loạn đến nửa đêm.

Công Tôn là người đầu tiên tẩu thoát, hai bên thái dương đau nhức, lỗ tai vang ù ù.

“Mệt a? Tôi đưa anh về trước nhé?” Bạch Cẩm Đường bám theo sát Công Tôn, đưa tay giúp anh xoa hai bên huyệt, ghé vào tai hỏi.

“Ừ...” Công Tôn gật đầu, đầu choáng váng, hình như quá chén rồi.

Hai người đi vào thang máy, Bạch Cẩm Đường khoác áo khoác lên vai Công Tôn, nói: “Tôi đi lấy xe, anh ra cổng chờ tôi.”

Ra khỏi chỗ hơi rượu, gió mát ban đêm khiến Công Tôn thanh tỉnh hơn rất nhiều.

“Có cần giúp không?” Bên cạnh chợt có tiếng nói, Công Tôn hơi kinh ngạc mà quay lại, chỉ thấy một người đàn ông đang đứng cạnh, có phần quan tâm mà hỏi anh. Công Tôn nhìn anh ta, cảm thấy trên người anh ta tựa hồ có mùi giông giống Bạch Cẩm Đường, mùi tinh anh...

Lắc đầu, Công Tôn không thích đôi mắt người này, tuy biểu hiện rất ân cần, thân thiện nhưng không che giấu được tính toán. Trên thực tế, Công Tôn đặc biệt không thích tiếp xúc với thương nhân, Bạch Cẩm Đường có thể coi là trường hợp đặc biệt, hẳn là anh trai Bạch Ngọc Đường, ngoài thân phận riêng, ánh mắt hẳn không có chút giả nhân giả nghĩa nào, đôi khi nhãn thần giống hệt con cún con, nói thẳng, có chút vô tội — Cún con hơi bị lớn.

“Anh xem chừng không thoải mái.” Người nọ hỏi, “Thực sự không sao chứ?”

Công Tôn kinh ngạc tỉnh ngộ, mình đang nghĩ ngợi vẩn vơ rồi lại thấy Bạch Cẩm Đường có chút đáng yêu, mặt hơi nóng lên, nháy mắt đã lạnh lùng đáp lại, “Không cần.”

“Tôi là Thẩm Tiềm.” Người nọ lịch sự đưa tay ra.

Nhưng Công Tôn không đưa tay lại, chỉ chú tâm nhìn về phía trước, “Tôi không có hứng thú.”

“Nhưng tôi thấy rất hứng thú với anh.” Thẩm Tiềm cười.

Lúc này, Bạch Cẩm Đường đã lái xe đến, xa xa trông thấy Công Tôn đứng cùng với một người, khẽ nhíu mày.

Công Tôn cũng đã thấy chiếc xe quen thuộc băng băng tới, không hề để ý đến người bên cạnh, bước nhanh lại, ngồi vào trong xe, Thẩm Tiềm vẫy vẫy tay với anh: “Tạm biệt, Công Tôn...” Nói còn chưa hết lời, Bạch Cẩm Đường đã lái xe đi.

.

“... Đầu, còn đau không?” Hồi lâu sau, Bạch Cẩm Đường mới mở miệng, phá vỡ sự im lặng.

Công Tôn có chút buồn cười nhìn anh, “Tôi nghĩ, cậu sẽ hỏi người vừa rồi là ai.”

Bạch Cẩm Đường trầm mặc một thoáng, nói: “Hắn tên là Thẩm Tiềm, ông chủ của tập đoàn Thẩm thị, là đối thủ cạnh tranh của tôi.”

“À ~” Công Tôn gật đầu, đã hiểu, “Thảo nào.”

“Thảo nào cái gì?” Bạch Cẩm Đường hỏi một cách tùy ý, ánh mắt vẫn chuyên chú.

“Chẳng trách.” Công Tôn cố tình không nói, anh có thể cảm giác được sự bất an của Bạch Cẩm Đường, thấy thú vị. Gần đây, tên bá đạo này so với cún còn nghe lời hơn, lúc nào cũng cẩn thận từng li từng tí, giống như đang cố gắng học cách làm thế nào để sống chung với anh.

“Hắn nói, thấy hứng thú với tôi.” Công Tôn cười, nhìn Bạch Cẩm Đường, “Cậu định làm gì? Tìm người giết hắn hả?”

Bạch Cẩm Đường trong lòng thở dài, “Yêu tinh này...”

Xe tiến vào bãi đỗ của khu nhà Công Tôn, Bạch Cẩm Đường dừng xe, quay đầu nhìn Công Tôn: “Anh vẫn còn giận tôi?”

Công Tôn nhướng mày, lắc đầu.

“Công Tôn.” Bạch Cẩm Đường xoay ngang lại nhìn Công Tôn chăm chú, “Anh cả tháng nay cứ một mực tra tấn tôi.”

“Tôi có sao?” Công Tôn cười thật vô hại.

Bạch Cẩm Đường thở dài, “Xuống xe đi, tôi đưa anh lên.”

“Sao lại bảo là đưa tôi lên?” Công Tôn khó hiểu, “Không phải cậu ở ngay bên sao?”

“...” Bạch Cẩm Đường hơi khó tin, mở to mắt nhìn Công Tôn, “Anh... Anh nói tôi có thể quay lại?”

Công Tôn xuống xe, “Nhà là của cậu, cậu ở hay không thì liên quan gì đến tôi?”

“Ồ! Đêm nay tôi ở đây!” Bạch Cẩm Đường đóng cửa xe, đuổi theo Công Tôn, “Trước tiên anh cho tôi mượn chăn đệm đi, của tôi ở công ty rồi.”

“Tôi không thừa chăn.”

“Vậy tôi ngủ ở chỗ anh nhé?”

“Mơ đẹp nhỉ.”

“Công Tôn...”

“Bỏ tay ra!”

“Được được...”

.

Triển Chiêu cũng được Bạch Ngọc Đường đưa về nhà, tuy rằng phần lớn rượu là do Bạch Ngọc Đường cản, nhưng Triển Chiêu, với tửu lượng cực kém mà vẫn còn ham hố, uống có vài chén đã say đến nỗi ngây ngây ngất ngất, mặt hồng hồng tựa vào sofa mà khò khò ngủ. Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, đành phải đưa anh rút lui.

Thả Triển Chiêu xuống giường, cởi áo khoác của anh ra...

“Ư ~” Triển Chiêu vòng tay ôm lấy thắt lưng Bạch Ngọc Đường, cọ a cọ a, miệng mơ mơ màng màng lẩm bẩm: “Lỗ Ban ~”

.....

Lỗ Ban kia chính là con mèo con Myanmar mà Bạch Cẩm Đường cho hai người. Chỉ là, vì cả hai đều rất bận rộn, mà giống mèo đó lại cực sợ cô đơn. Cho nên, mặc dù Triển Chiêu rất không cam lòng, nhưng buộc phải giao nó cho Triển Bạch hai ma ma nuôi dưỡng.

Bạch Ngọc Đường gỡ đôi tay Triển Chiêu đang ôm mình ra, giúp anh cởi áo, Triển Chiêu trở mình, nắm lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường, cọ cọ tiếp: “Lỗ Ban...”

Kinh ngạc thở dốc, Bạch Ngọc Đường cố gắng rút tay về, cảnh cáo mình phải bình tĩnh, đưa tay giúp người kia cởi cà-vạt, không ngờ Triển Chiêu lại tiếp tục ôm lấy cổ mình, dụi dụi: “Lỗ Ban...”

Ầm

Bạch Ngọc Đường cảm thấy lý trí đang bắt đầu rời xa...

Cúi đầu, hôn lên cánh môi hơi hé mở của Triển Chiêu... Sau nụ hôn dai dẳng, chỉ thấy Triển Chiêu mơ màng lại dụi lại dụi, khẽ gọi: “Ngọc Đường...”

Ầm

Lý trí của Bạch Ngọc Đường đã bay về.

Thở dài, nhìn Triển Chiêu đang không hề phòng bị, nằm trong lòng mình mà cọ xát, Bạch Ngọc Đường cười khổ lắc đầu. Con mèo này tín nhiệm anh, anh tuyệt đối không thể để người ta thất vọng, tuy rất muốn, nhưng bây giờ chưa được, không công bằng với Miêu Nhi.

Hít sâu một hơi, để mình tỉnh táo lại, cởi áo khoác ra, chọn một tư thế thoải mái, ôm lấy Triển Chiêu, đắp chăn... Miêu Nhi, hảo hảo ngủ đi

~Hai giờ sau, Bạch Ngọc Đường mở đèn ngủ, nghiêm túc nghĩ lại — Vừa nãy, giọng điệu Triển Chiêu gọi “Ngọc Đường” hình như giống với lúc đầu gọi “Lỗ Ban”

~Tắt đèn — Tiếp tục ngủ.

.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Ngọc Đường bị tiếng điện thoại dồn dập đánh thức.

“Alo?” Nhìn đồng hồ — Năm giờ?

Triển Chiêu cũng tỉnh, ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường nghe máy mà sắc mặt trở nên thật khó coi, không nói gì dập máy, cau mày.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhìn anh, “Hôm qua, đứa bé ở nhà trẻ kia, đứa nhóc đầu tiên phát hiện ra thi thể ấy, Tôn Thiển... Người nhà cô bé báo rằng, cô bé đã mất tích.”

“Cái gì?” Triển Chiêu cả kinh bật dậy, “Làm sao rồi?”

“Cha cô bé nói hôm qua đến đón trẻ khoảng mười lăm phút, để cô nhóc chờ ở cổng, nhưng đến khi ông đến đón lại không thấy Tôn Thiển, vốn tưởng cô bé sẽ đến nhà bạn bè hoặc nhà bà nội, nhưng tìm một vòng rồi vẫn không thấy.” Bạch Ngọc Đường có chút bất an, “Miêu Nhi, có phải...”

“Tôi muốn đến xem thử hiện trường!” Triển Chiêu nhanh chóng đứng lên, mặc quần áo.

.

Nửa tiếng sau, hai người xuất hiện tại nhà trẻ. Nhà trường đã thông báo nghỉ học, các giáo viên của trường đã bắt đầu tìm kiếm, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tới cổng nhà trẻ, chỉ thấy Tiểu Lư Trân đang đứng đó, cúi đầu, tựa hồ đang nhìn cái gì đó.

“Lư Trân?” Triển Chiêu vỗ vỗ cậu, “Sao cháu lại ở đây?”

Lư Trân quay lại nhìn, sắc mặt hơi trắng, nói: “Hôm qua cháu ở đây nói tạm biệt với Thiển Thiển, cháu về nhà, để bạn í ở lại chờ ba tới đón...”

Bạch Ngọc Đường quan sát cảnh vật xung quanh, trước cổng trường là đường lớn, đối diện là một cửa hàng tiện lợi, anh đi đến cửa hàng tiện lợi, hỏi thăm tình hình.

Lư Trân kéo tay Triển Chiêu: “Cháu muốn... Cùng đi tìm với các chú.”

Triển Chiêu gật đầu, ngồi xổm xuống, hỏi, “Cháu có phải rất thích Thiển Thiển?”

“Vâng.” Lư Trân gật đầu, “Hôm qua cháu đợi cùng bạn í thì tốt rồi, bởi vì bạn í cứ khóc... Cháu thấy hơi phiền...” Thanh âm thấp dần, đầy vẻ tự trách.

Xoa xoa đầu cậu nhóc, Triển Chiêu an ủi: “Không phải lỗi của cháu.”

Bạch Ngọc Đường chạy lại, nói: “Chủ quán đối diện nói ông ta không chú ý.”

Triển Chiêu dừng lại ở chỗ mà Lư Trân đã chỉ, chậm rãi xoay vòng 360 độ, nhìn bốn phía xung quanh, “Nơi này phố xá sầm uất, nếu ép buộc một cô nhóc, không thể không gây chú ý.”

“Là tự cô bé rời đi?” Bạch Ngọc Đường nghi hoặc, “Sẽ đi đâu chứ?”

Tầm nhìn của Triển Chiêu đột nhiên rơi vào một điểm nào đó, hỏi Lư Trân: “Thiển Thiển có phải rất thích cô giáo Trương?”

“Vâng.” Lư Trân gật đầu.

“Nếu muốn đưa tiền chút gì đó cho cô giáo Trương đã mất, sẽ chọn gì?” Triển Chiêu hỏi.

“... Hoa?” Bạch Ngọc Đường không nghĩ ngợi, liền đáp, “Đặt trước cửa phòng học.”

Triển Chiêu lại hỏi: “Cô bé chỉ là một đứa trẻ, trong người sẽ không có tiền để mua hoa... Cô nhóc sẽ làm gì?”

“Đi hái một chút?” Bạch Ngọc Đường bắt đầu tìm kiếm xung quanh, “Ví dụ như ở một luống hoa... Công viên...” Tầm mắt rơi vào luống hoa ven đó không xa, cũng chính là chỗ mà Triển Chiêu đang nhìn chăm chăm, có rất nhiều hoa cúc trắng đang nở trong đó.

Hai người liếc nhau, rất nhanh mà đi về phía luống hoa đó, phía sau luống hoa đúng là có một chỗ quẹo... Có tường vậy, phía sau tường vậy là một tòa nhà đang dỡ bỏ — Công trường.

Có dự cảm không tốt, hai người đi qua tường vây, đi vào công trường bỏ hoang đang bị dỡ bỏ từng phần.

Tiếp tục đi về phía trước, có mấy ống nước xi măng được chồng lên cao, bước lên ống nước, nhìn xuống, cả hai kinh ngạc đến ngây người...

Phía dưới mấy ống nước là một bãi đất trống, một đồ án hình tròn đỏ thắm, ma pháp trận quen thuộc, ở trung tâm, một thi thể bé nhỏ nằm đó, cổ tràn máu. Bạch Ngọc Đường mở điện thoại, gọi người của S.C.I đến, sau đó, anh nhảy xuống, tới gần thi thể. Tiểu Lư Trân theo sau anh, tay siết lại thành nắm, “Hôm qua nếu như cháu đợi cùng bạn ấy...”

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, ôm lấy Lư Trân đang cố gắng kiềm lệ, vỗ về an ủi: “Không phải lỗi của cháu.”

Quay lại nhìn, vẫn thấy Triển Chiêu ngơ ngác đứng trên ống xi măng nhìn chằm chằm xuống dưới, biểu tình trên mặt đúng là kinh hãi...

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường đi tới bên cạnh anh. Từ xa, tiếng còi hiệu truyền đến, hàng loạt cảnh sát chạy lại, tiếp theo là các giáo viên của nhà trường, phụ huynh đang cực kỳ bị thương, giới truyền thông vừa nghe tin...

Triển Chiêu lẳng lặng đứng đó, dường như tất cả đều không quan hệ đến anh, một câu cũng không nói.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường lay nhẹ, “Cậu làm sao vậy?”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn anh, nói: “Hắn đã trở lại!”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Ma pháp hung thủ kia.” Triển Chiêu hít sâu một hơi, “Vụ này và vụ hôm trước không giống nhau, đây là do chính hắn làm... Hắn đã quay lại, giống như bị vụ án hôm qua thức tỉnh.”

“Cậu khẳng định?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Cậu xem, cảm nhận thử đi!”

Bạch Ngọc Đường xoay người lại, nhìn thi thể và ma pháp đồ bên dưới... Quả thật hiện trường ngày hôm qua hoàn toàn không giống thế này, sự hưng phấn đó, hưởng thụ đó, say mê đó... Khiến người ta không rét mà run.

49. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 3

Chương 3 : “Quý”

Ngày 12 tháng 12, 8 giờ 30 phút sáng, cảnh cục, văn phòng S.C.I.

Trong phòng họp, sắc mặt ai nấy đều nghiêm túc, trên bàn là những tấm ảnh chụp hiện trường máu me đầm đìa, thần kinh của mọi người đều bị kích động.

Công Tôn cuối cùng cũng bước vào, cầm trên tay báo cáo khám nghiệm tử thi của Tôn Thiển, vẻ mặt u ám.

“Thế nào?” Chờ anh ngồi xuống rồi, Bạch Ngọc Đường mới có chút vội vàng, hỏi. Hiện tại, mọi người cũng rất quan tâm, Triển Chiêu đã nói, rốt cuộc có phải thực sự rằng — Kẻ phạm án ngày hôm qua và hôm nay, là hai kẻ khác nhau?

Công Tôn day day mi tâm, nói: “Hai người.”

Tuy tất cả mọi người đều tin một trăm phần trăm vào phán đoán của Triển Chiêu, nhưng vẫn có chút hy vọng, kết quả chờ đợi lại không sai lệch như thế, mà kết luận của bên pháp y chính là căn cứ sắt đá rồi.

“Ở thi thể của Trương Chân Chân, vết cắt đi từ trái sang phải, nói cách khác, hung thủ thuận tay phải.” Công Tôn nhẹ khua tay trên không trung, tiếp tục, “Vết cắt của Tôn Thiển đi từ phải sang trái, nói cách khác, hung thủ thuận tay trái, hơn nữa, độ sâu của vết dao cũng không giống nhau.”

“Nói cách khác là lực tay của hai kẻ đó không giống nhau?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không sai!” Công Tôn gật đầu, “Vết cắt ở Trương Chân Chân nông hơn, của Tôn Thiển thì lại rất sâu.”

“Nó nói lên điều gì?” Vương Triều nói, “Thể trạng của hung thủ khác nhau?”

Công Tôn lắc đầu, nói: “Nhân tố ảnh hưởng đến độ nông sâu của vết cắt có rất nhiều, hơn nữa, Tôn Thiển là một đứa trẻ, so với Trương Chân Chân sẽ dễ chế ngự hơn...” Dừng lại một chút, “Nhưng mà, cá nhân tôi thiên về quan điểm của Tiểu Chiêu, kẻ đầu tiên là tay lính mới, còn kẻ thứ hai thì đúng là lão luyện rồi.”

“Vì sao?” Triệu Hổ khó hiểu hỏi, “Nhiều năm như vậy không gây án, đột nhiên lại xuất hiện, giết một đứa trẻ?”

Bạch Ngọc Đường trầm ngâm một lát, nói: “Hiện tại, thông tin trong tay chúng ta còn quá ít, mọi người trước tiên phân công nhau đi thu thập đầu mối. Vương Triều và Trương Long đi đến những khu lân cận trường học nghe ngóng, xem có nhân chứng nào không. Mã Hán, cậu đi điều tra một chút về công trường kia, Triệu Hổ và Từ Khánh đi thăm viếng gia đình người bị hại, điều tra mối quan hệ của bọn họ. Công Tôn anh trước tiên xem lại toàn bộ các báo cáo khám nghiệm tử thi, so sánh thử xem. Miêu Nhi và Bạch Tri chiều nay cũng tìm hiểu về vụ án cũ đi. Tôi đi tìm các cảnh sát phụ trách vụ này trước đây để hỏi tình hình, hôm nay phân công hành động, sáng mai quay lại đây tổng hợp, rõ chưa?”

“Rõ.” Mọi người nhận lệnh, rời đi.

Tưởng Bình miệt mài gõ bàn phím; Công Tôn đi đến phòng tư liệu; Triển Chiêu và Bạch Tri cắm đầu vào trong biển sách báo, bắt đầu xem chúng với tốc độ chóng mặt

~~Bạch Ngọc Đường nhìn trái nhìn phải, thấy người kia không làm sao nữa mới tản bộ xuống lầu.

.

Tầng một của cảnh cục là nơi xử lý những vụ bình thường: tranh chấp dân sự, gây rối nháo loạn, trẻ vị thành niên hút hít, trộm cắp móc túi...

“Chú Văn.” Bạch Ngọc Đường đi vào văn phòng hỗn độn, vỗ vỗ một ông bác đang cúi đầu ghi chép.

“U! Tiểu Bạch a!” Người được gọi là chú Văn vội vàng đứng dậy, “Cháu bận rộn như thế sao lại xuống đây a?”

“Chú đang bận?” Bạch Ngọc Đường cười, hỏi.

“Không bận không bận, cháu tìm thì bận cũng phải rảnh, không phải sao?” Chú Văn vui vẻ tìm một viên cảnh sát đến tiếp tục công việc của ông, kêu Bạch Ngọc Đường vào phòng trong ngồi.

“Làm sao? Có chuyện gì cần ông lão này giúp hả?” Chú Văn vừa pha trà vừa hỏi.

“Chà ~~ Cháu muốn hỏi một chút, về tên sát nhân hàng loạt ma pháp mười năm trước...”

Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, chợt nghe “Xoảng” một tiếng, chén nước trên tay chú Văn rơi xuống đất, nước nóng bắn tung tóe.

“Sao vậy ạ? Chú Văn.” Bạch Ngọc Đường bước về phía trước đỡ ấm nước, dịu ông ngồi xuống, chỉ thấy sắc mặt chú Văn tái nhợt, tay hơi run run.

“A... Chú không sao, thật mất mặt a, tuổi lớn rồi nên thần kinh không chịu nổi kích động.” Chú Văn dần dần bình tĩnh lại, sắc mặt cũng tốt lên rất nhiều, “Chuyện mười năm trước rồi.”

“Chú Văn, chú sao lại phản ứng mạnh vậy?” Bạch Ngọc Đường thử hỏi.

“A...” Chú Văn cười, chỉ chỉ anh, “Cậu và ông bố giống nhau thế, đều là người tinh nhạy!”

Bạch Ngọc Đường ha ha cười, không nói, chờ chú Văn tiếp tục.

“Cảnh sát đó họ Vệ, tên là Vệ Vĩnh... Anh ta điều tra về tên hung thủ giết người hàng loạt này đã nhiều năm, vị hôn thê của anh ta cũng bị gã hung thủ đó giết, sau đó a, anh ta như phát điên, suốt ngày truy tìm, nhưng mà a, hung thủ đó mười năm trước như bốc hơi, bởi hành động của Vệ Vĩnh có phần cực đoan... Cho nên cuối cùng, ly khai cảnh đội.” Chú Văn nói, “Vụ án này duy trì một thời gian tương đối dài, các cảnh

sát khác không phải giữa chừng chuyển đổi thì cũng như chú, không để tâm. Nói chung, từ đầu đến cuối, quyết không bỏ qua chỉ có Vệ Vĩnh.”

“Vậy ông ta bây giờ thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“...” Chú Văn trầm mặc, nói, “Cụ thể thì chú không rõ, chỉ biết anh ta mở một đội trinh thám riêng, vẫn còn đang tìm kiếm.”

“À...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, đang muốn hỏi tiếp thì nghe thấy tiếng hỗn loạn bên ngoài.

Chú Văn đứng lên, đi ra ngoài.

Trong căn phòng to lớn, chỉ thấy vài người cảnh sát đem một kẻ đầu đầy máu vào, tên côn đồ ngồi xuống ghế rồi vẫn liên tục chửi bới. Bên kia, một cô gái trẻ tuổi cũng đang kêu gào âm ỉ, mặc một chiếc quần jeans tùy ý, cô hình như đã say, chửi tên côn đồ kia như tát nước. Bên cạnh, hai nữ sinh trẻ tuổi đang cố gắng kéo cô. Bạch Ngọc Đường biết hai nữ sinh này, là Tề Nhạc và Trần Du.

“Làm cái trò gì đấy?!” Chú Văn hét lớn một tiếng, hai bên lúc này mới im lặng.

“Cái đồ say xỉn này tùy tiện đánh người!” Tay anh chị kia bưng đầu nói, “Tôi đang bình thường đi trên đường, cô ta lao tới, dùng chai rượu đập vào đầu tôi! Tôi muốn kiện cô ta tội đánh người vô cớ!”

“Anh thành thật một chút đi!” Một viên cảnh sát tóm hấn về nói, “Anh nếu không trêu chọc cô ấy thì chẳng ai vô duyên vô cớ lại đánh người a!”

“Anh cảnh sát, anh không thấy cô ta uống say sao...” Tên côn đồ quay lại nháo loạn, chợt trông thấy Bạch Ngọc Đường đang đứng nhìn một bên, vội vàng cầm mồm lại, ho khan một tiếng, quy củ ngồi thẳng.

Tề Nhạc cũng trông thấy Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày với cô, hỏi: “Không phải sửa đổi rồi sao? Thế nào lại tới đây?”

“Không phải!” Tề Nhạc vội vàng cãi, sau đó liền nhỏ giọng: “Ai thêm đến cái chỗ hỗn loạn này vào sáng sớm a. Chị ấy là bạn cùng phòng với tôi, tối hôm qua không về, chúng tôi mới đến quán bar tìm chị ấy.”

Trần Du bên cạnh vội vàng gật đầu: “Đúng vậy! Chúng tôi sợ chị ấy chịu thiệt, mới theo tới đồn.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhìn tên côn đồ kia, “Mày có việc gì?”

“Không... Không có gì...” Tên côn đồ vội vàng cười xòa, “Đều là do em đi đứng không cẩn thận... Ha ha.”

Về mặt Tề Nhạc và Trần Du kinh ngạc, nhưng những cảnh sát khác lại biết rõ, là dân anh chị, ngay cả đại ca cũng không dám đắc tội Bạch Ngọc Đường, chứ đừng nói đến mấy đứa đàn em.

Tay anh chị kia đứng dậy muốn đi, “Không có việc gì nữa rồi, các đại tỷ, hiểu lầm hiểu lầm... Xin phép.”

“Khoan đã.” Bạch Ngọc Đường gọi giật lại, thấy sắc mặt gã xanh lét, cười, “Mày sợ cái gì?” Nói xong, đưa cho gã hai tờ tiền, “Cầm lấy mà trị thương.”

“À ~~ Cảm ơn ạ...” Tên côn đồ cầm tiền rồi chạy biến như bay.

Tề Nhạc xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Tôi sẽ trả lại anh.”

Bạch Ngọc Đường quay lại, thấy chú Văn đã vội vàng rời đi, cảm thấy chú ấy tựa hồ không muốn nói về chuyện năm đó.

Lúc này, cô gái đang được Tề Nhạc và Trần Du dìu kia đột nhiên nhìn Bạch Ngọc Đường chằm chằm, bật cười ha ha, say bí tỉ mà đưa tay chỉ Bạch Ngọc Đường, nói: “Ha ha... Được... Hảo nam nhân...”

“Chị Lý Tự, đừng nháo nữa!” Tề Nhạc sợ Bạch Ngọc Đường không vui, vội vàng kéo chị ta, nhưng Lý Tự lại tránh né, vẫn chỉ Bạch Ngọc Đường nói, “Tai vạ! Vừa nhìn là biết sẽ gây tai vạ... Ha ha... Sát nhân phải đền mạng! Xem đi! Báo ứng đã tới... Đều là do người!”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, Tề Nhạc vội vàng ngăn Lý Tự, quay ra nói với Bạch Ngọc Đường: “Anh đừng để ý, chị ấy uống say...”

Trên thực tế, cái Bạch Ngọc Đường chú ý chính là câu nói kia của Lý Tự, suy nghĩ một lát, nói lại với Tề Nhạc: “Các em đỡ cô ta ra cửa đi, tôi đưa các em về.”

“A? Không cần...” Tề Nhạc còn chưa kịp nói xong, Bạch Ngọc Đường đã rời đi lấy xe rồi.

.

Khoảng mười lăm phút sau, đã tới khu nhà Tề Nhạc thuê. Dọc đường đi, Bạch Ngọc Đường cùng nói chuyện phiếm với hai người, Tề Nhạc tương đối hướng nội, Trần Du lại khá dẻo miệng, Bạch Ngọc Đường đại khái hỏi rõ ràng về cô gái đang say khướt tên Lý Tự kia. Cô ta là một nhà thiết kế sân khấu, thường thường hay say rượu, lúc tỉnh táo thì sống cùng rất tốt, say thì bê bết như thế này, nói cái gì mà đàn ông đều là tai họa, có lẽ trước đây từng bị ruồng bỏ...

Tới nơi, Bạch Ngọc Đường gọi Tề Nhạc đang muốn dìu Lý Tự lên nhà lại, “Điện thoại.”

Tề Nhạc vẫn chưa hiểu, nhưng vẫn lấy điện thoại đặt vào tay Bạch Ngọc Đường.

Nhanh chóng nhập một dãy số vào, Bạch Ngọc Đường trả lại cho Tề Nhạc, “Có việc gì thì tìm tôi.”

Sửng sốt trong chốc lát, Tề Nhạc gật đầu, xoay người, rồi lại quay lại, “Tôi... Tôi đã không còn nghiện nữa.”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười gật đầu, lái xe đi.

Nhìn theo chiếc xe, Trần Du kinh ngạc mà đẩy đẩy Tề Nhạc, “Trời ạ, có phải anh ta có tình ý gì không?”

“...” Tề Nhạc ngạc nhiên liếc bạn mình, “Cậu nghĩ vớ vẩn gì vậy?”

“Không thì tại sao lại đối tốt với cậu như thế?” Trần Du vừa dìu Lý Tự vào trong vừa hỏi.

Trong lòng Tề Nhạc đương nhiên rõ ràng, Bạch Ngọc Đường nhất định vì bản thân đã giết Tề Lỗi, cảm thấy nên chịu trách nhiệm với tình trạng không ai nương tựa hiện nay của cô... Thật là một người tốt.

“Anh ta có người yêu rồi.” Tề Nhạc tất nhiên không thể nói thật với Trần Du, chỉ trả lời lấy lệ.

“Người yêu? Trông thế nào? Tởm mò quá, dạng con gái nào mới vừa ý anh ta nha ~~” Trần Du hứng thú hỏi.

“Cậu ít bà tám đi.” Tề Nhạc lấy chìa khóa mở cửa.

“Nói nghe một chút đi, có xinh không?” Trần Du hiếu kỳ truy xét.

Tề Nhạc giúp Trần Du mang người vào trong, bất đắc dĩ thở dài, đáp: “... Còn hơn cả đẹp...”

Đóng cửa.

Ở một chỗ quẹo ngoài hành lang, nửa người lộ khỏi nơi ẩn núp, đôi mắt ác ý nhìn chằm chằm cánh cửa vừa đóng.

.

Bạch Ngọc Đường lái xe quay về cảnh cục, anh đã gọi một cú điện thoại cho Từ Khánh, để cậu ta điều tra một chút về Vệ Vĩnh, cả Lý Tự nữa.

Kinh nghiệm nhiều năm phá án và trực giác trời sinh, khiến Bạch Ngọc Đường mơ hồ thấy có chút quái dị.

.

Trong văn phòng S.C.I, trên đồng tài liệu hùng vĩ, Triển Chiêu và Bạch Trì ngồi ở đó đọc tư liệu, luôn luôn trao đổi vài ba câu.

Công Tôn cầm mấy cặp tài liệu đi vào phòng làm việc, thấy dáng vẻ của cả hai, lắc đầu thở dài

~~“Tiểu Bạch đâu?” Hỏi Tưởng Bình một bên đang cúi đầu gõ bàn phím.

“Sếp nói xuống tầng dưới, không biết vì sao chưa quay lại.” Tưởng Bình cũng không ngẩng đầu trả lời, sau đó chỉ vào màn hình mà hỏi Công Tôn, “Hình này và hình được vẽ dưới thi thể kia có giống nhau không?”

Công Tôn lại gần, “Giống!” Anh mở tài liệu ra nhìn lại ảnh chụp, “Giống y hệt!” Đây là cái gì?

“Tôi tìm được từ một trang web nước ngoài của những người ham thích vụ thuật.” Tưởng Bình chọn một đoạn bình luận cho Công Tôn đọc, “Đồ án Con mắt trong chú ngữ được gọi là “Atkins”, muốn nói rằng không thể tránh khỏi con mắt tử thần, lúc tất cả đã đi đến hồi kết, là lúc sự nghiêm phạt sẽ được thực thi.”

“Là thứ này dưới thi thể của Tôn Thiên?” Công Tôn đưa tấm ảnh cho Tưởng Bình so sánh.

Đúng lúc đó, Lư Phương gõ cửa bước vào, “Tiểu Bạch...”

Tưởng Bình ngẩng đầu lên đáp: “Sếp mới ra ngoài, sắp về rồi.”

“Ách...” Lư Phương có chút khó xử, chợt nghe một giọng nói nữa phía sau anh, “Không sao, tôi có thể vào trong chờ.”

Công Tôn thấy giọng nói này hơi quen tai, ngẩng lên nhìn, ra là Thẩm Tiềm đang đi tới.

“Chà, Công Tôn, chúng ta lại gặp rồi.” Thẩm Tiềm thuần thục tươi cười bắt chuyện.

Công Tôn có phần nghi hoặc nhìn Lư Phương, Lư Phương nói: “À, Thẩm tiên sinh là người sở hữu công trường nơi phát hiện ra thi thể thứ hai, anh ta tới để phối hợp điều tra với cảnh sát.”

Công Tôn và Tưởng Bình liếc nhau, Tưởng Bình cười, “Đúng là một thị dân nhiệt tình a.”

Thẩm Tiềm mỉm cười, nhún nhún vai, nói với Công Tôn: “Trên thực tế, tôi chỉ muốn nhìn nơi anh đang làm việc thôi.”

Công Tôn quay đầu nói với Tưởng Bình: “Tiểu Bạch tới thì gọi tôi, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cậu ấy.”

“Ok.” Tưởng Bình gật đầu.

Công Tôn cầm tài liệu xoay người rời đi, Thẩm Tiềm vội vàng đuổi theo: “Anh không ngại cho tôi tham quan phòng Pháp y một chút chứ?”

“Có ngại.” Công Tôn quay đầu lại, cười lạnh, “Lúc tôi làm việc, chỉ thích ở một chỗ với người chết khô thôi.”

Nói xong, rời đi.

Thẩm Tiềm có chút xấu hổ mà đứng tại chỗ, Tưởng Bình lập tức cúi đầu nhin cười.

Đúng lúc đó, Bạch Ngọc Đường đẩy cửa bước vào.

“Sếp! Công Tôn bảo có chuyện quan trọng cần nói với anh.” Tưởng Bình vội vàng chuyển lời.

“Gọi anh ấy đi, tôi cũng có phát hiện.” Nói rồi, Bạch Ngọc Đường đi về phía phòng làm việc của Triển Chiêu, thấy Thẩm Tiềm đang đứng sững sờ tại chỗ.

“À, chào anh, tôi là...” Thẩm Tiềm vừa định mở miệng, Tưởng Bình đã nói thay, “Công trường kia là của anh ta.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi Thẩm Tiềm: “Anh có chuyện gì?”

“Tôi đến xem có cần sự phối hợp của tôi không thôi.” Thẩm Tiềm đáp.

Bạch Ngọc Đường nhìn gã, nói, “Tạm thời chưa có, nếu có thì chúng tôi sẽ liên lạc với anh, cảm ơn sự phối hợp của anh.”

Lại đúng lúc đó, Công Tôn nhận được điện thoại của Tưởng Bình, mà Vương Triều cũng Trương Long cũng hấp tấp chạy lại, vừa vào cửa đã hô hoán, “Sếp! Có chuyện!”

“Vào trong hẵng nói.” Sau đó, Bạch Ngọc Đường gật đầu với Thẩm Tiềm, cùng mọi người vào phòng họp bàn.

Thoáng thấy Thẩm Tiềm ngoài cửa có phần ngượng ngùng mà rời đi, Bạch Ngọc Đường hỏi Tưởng Bình, “Có ý gì vậy?”

Tưởng Bình nhún nhún vai, mồm dẩu về phía Công Tôn, nhẹ nhàng đáp: “Túy Ông chỉ ý bắt tại tửu (1).”

(1) Túy Ông chi ý bất tại tửu: ý của Túy Ông không phải ở rượu ~> ý không ở trong lời nói, có dụng ý khác (QT).

Bạch Ngọc Đường gật gù đã hiểu, nhìn đồng tài liệu bày đầy khắp nơi, hỏi Triễn Chiêu, “Miêu Nhi, thế nào rồi?”

Triễn Chiêu và Bạch Trì cùng ngẩng đầu lên, “Vẫn bình thường.”

“Tình hình thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Vương Triều và Trương Long đang hưng phấn.

Hai người liếc nhìn nhau, Vương Triều nói: “Sếp, chúng tôi đã hỏi mấy người gần trường học, không phát hiện ra cái gì, nhưng, bảo vệ của nhà trường nói... Tối qua, trên phòng học, có ma đó!”

“Hà?” Nghe đến đây, tất cả mọi người đều ngừng làm việc, kinh ngạc nhìn hai người.

“Có ma?!” Bạch Trì kêu khê lên, nhích lại gần Triễn Chiêu.

“Đúng vậy!” Trương Long nói, “Bảo vệ của nhà trường vào mười giờ tối đều đi một vòng quanh trường, nói thấy ở phòng học có người chết ma trời xanh biếc, còn có cả thân ảnh của một người phụ nữ tóc dài trước cửa sổ, ông ta sợ quá, bỏ chạy.”

Mọi người vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, Triễn Chiêu thấy buồn cười khi Bạch Trì đang nắm chặt góc áo mình: “Em sợ sao?”

“Vâng!” Bạch Trì nghiêm túc gật đầu khiến mọi người bật cười khê, đỏ mặt nhìn tất cả, “Mọi người... Mọi người không sợ sao?”

Trương Long ngồi xổm xuống, vỗ đầu cậu, “Cậu là cảnh sát a, kiểu gì mà lại tin những thứ này?”

“Vậy, vậy là có chuyện gì xảy ra?” Bạch Trì nhỏ giọng hỏi.

“Cậu có chú ý tới chi tiết lửa xanh bên cửa sổ phòng học?” Công Tôn hỏi Bạch Trì.

“Có ả.” Bạch Trì gật đầu.

“Thế mới nói, có người ở trong đó.” Bạch Ngọc Đường mở miệng, “Một phụ nữ tóc dài... Nếu như bác bảo vệ kia không nhìn lầm.”

“Cô ta chạy tới đó đốt gì đó...” Bạch Trì nhìn Triễn Chiêu.

Triễn Chiêu gật đầu, “Không phải là hung thủ, thì cũng là người chứng kiến sự việc.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, nói: “Mọi người giành thời gian nghỉ ngơi một chút đi, đêm nay chúng ta đến đợi ở công trường kia, xem có thể câu được cá lớn không!”

“Công Tôn, anh có phát hiện gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn.

“Đây là báo cáo khám nghiệm tử thi ngày trước.” Công Tôn lấy ra, nói, “Chỉ có nạn nhân cuối cùng là trẻ em, những nạn nhân khác đều là người trưởng thành.”

Triễn Chiêu cũng cầm đến một tờ báo, “Đúng, tên là Từ Giai Lệ, một cô bé, 13 tuổi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn báo cáo khám nghiệm tử thi và tờ báo, hỏi: “Có vấn đề gì?”

“Những nạn nhân khác đều là do bị một lưỡi dao cắt đứt động mạch cổ, trực tiếp mất mạng, chỉ có cô bé này là có ngoại thương ở ót, do bị đánh.” Công Tôn nói.

Bạch Ngọc Đường cau mày khó hiểu, “Chuyện này... Thì nói lên cái gì?”

“Thủ pháp của hung thủ thay đổi.” Triễn Chiêu nói, “Dựa theo việc phân tích hành vi để giải thích thì là không rõ ràng!”

“Là sao?” Mọi người khó hiểu nhìn Triễn Chiêu.

Triễn Chiêu nói: “Các ma pháp trận đồ này của hung thủ đều có ý nghĩa nhất định, sự tinh tế tỉ mỉ và tương xứng của đồ án cho thấy hẳn là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, hơn nữa, từng nét vẽ ở mỗi đồ án của hắn đều bắt đầu từ vết thương nơi cổ, xoay quanh thân thể tại đồ án, chỉnh sửa sao cho đồ án cân xứng hoàn

chính! Nhưng, nếu một chỗ khác cũng bị chảy máu, sẽ phá hư sự toàn vẹn đó, loại người như hân tuyệt sẽ không dễ dàng để khả năng ấy xảy ra.”

“Vậy thì sao?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Vụ đó không phải do hân làm?”

Triển Chiêu gật đầu, nói: “Đó là một khả năng, còn một khả năng nữa, thời điểm hân gây án thì gặp sự cố.”

“Hay là, vì sự cố đó khiến hân mười năm liền không gây án tiếp?!” Bạch Ngọc Đường tiếp lời.

“Right!” Triển Chiêu gật đầu, tỏ ý tán thành.

“Ok! Mọi người chuẩn bị đi, đêm nay hành động!” Bạch Ngọc Đường nói, quay ra giúp sắp xếp đồng báo.

Bạch Trì đột nhiên hạ quyết tâm, nói với Triển Chiêu: “Đêm nay bắt quỷ, em cũng muốn đi!”

.....

Mọi người bật cười, Triển Chiêu xoa đầu cậu: “Đã bảo không phải quỷ mà!”

.

Tối, ai nấy của S.C.I đều hào hứng bừng bừng đi bắt “quỷ”, trừ Công Tôn. Anh đi xuống tầng, vừa rồi Bạch Cẩm Đường gọi điện báo, muốn đưa anh đi ăn cơm, bảo anh đợi ở cổng cảnh cục.

Mà trước mặt Công Tôn, cũng là một chiếc BMW trắng.

“Không biết, có hân hạnh được mời anh một bữa không?” Thẩm Tiềm một lần nữa xuất hiện, ngồi ở trong xe, mở cửa sổ.

Công Tôn có phần bất đắc dĩ nhìn hân. Lúc này, chiếc BMW màu đen của Bạch Cẩm Đường cũng đã dừng ngay sau BMW của Thẩm Tiềm, mở cửa, Bạch Cẩm Đường xuống xe, đi tới bên Công Tôn: “Chờ lâu chưa?”

“Mới xuống.” Công Tôn mỉm cười.

“Thật khéo, Tổng giám đốc Bạch.” Thẩm Tiềm xuống xe, đến trước mặt Bạch Cẩm Đường. Công Tôn lần thứ hai xác định, hai người này không thể so sánh. Bạch Cẩm Đường tuyệt đối mang lại cảm giác mạnh mẽ hơn Thẩm Tiềm, gã đàn ông này chọc giận Bạch Cẩm Đường chỉ là tự chuốc đau khổ, tuy nhiên, không biết mục đích của gã là gì...

“Đi thôi.” Công Tôn kéo Bạch Cẩm Đường, cùng anh rời đi. Thẩm Tiềm mỉm cười, ngồi vào trong xe, cười u ám, “Hai anh em cùng một dạng, ưu tú đến phát ghét, được cái mắt đều tốt.”

Lái xe rời đi.

.

Sau bữa cơm, về nhà, Công Tôn tắm xong đi ra, thấy Bạch Cẩm Đường vẫn đang ngồi trên sofa nhà anh, còn đang uống rượu của anh nữa chứ.

“Cậu còn chưa mang chăn về hả?” Công Tôn vừa lau tóc vừa hỏi.

“Không thấy chăn đâu.” Bạch Cẩm Đường nói, “Tôi muốn ở đây tá túc.”

Công Tôn ngồi xuống cạnh hân, “Không phải cậu đã đến nỗi chăn cũng không mua nổi?” Nói rồi, nâng chén rượu của Bạch Cẩm Đường lên, uống một ngụm.

Bạch Cẩm Đường nhìn động tác của Công Tôn, thở mạnh một cái, cười khó: “Công Tôn, anh có phải không xem tôi là đàn ông?”

“... ? ...” Công Tôn khó hiểu nhìn hân, “Tôi không thấy cậu giống phụ nữ ở... A ~”

Bạch Cẩm Đường đã ôm Công Tôn lên, khiến anh ngồi xoải ra trên người mình, “Anh mặc cái áo ngủ rộng thế này, lộ cái cổ xinh đẹp đến phát hoảng này trước mặt tôi, còn ngồi xuống cạnh tôi, còn uống rượu trong ly của tôi, anh phải biết là tôi thích anh, đối với bất kỳ gã đàn ông nào thì hành động này là muốn mời mọc.”

“Nhưng mà tôi không muốn.” Công Tôn cười bên tai Bạch Cẩm Đường, “Cậu dám ép tôi?”

Bạch Cẩm Đường hung hăng nói: “Anh đừng có giày vò tôi nữa được không? Cũng không cần phải quá thù hận chứ?”

“Cậu phải học cách nhẫn nại ~” Công Tôn nhỏ giọng bên tai hắn, “Nhẫn nại cũng là một cách biểu lộ tình yêu.”

“Bất hạnh thay ~” Bạch Cẩm Đường đột nhiên nở nụ cười, “Tôi có ý này...” Nói rồi, đưa tay khẽ giữ hông Công Tôn, kéo dịch lại về mình. Bởi vì ngồi trên chân Bạch Cẩm Đường, cho nên Công Tôn cảm thấy mình đang chạm vào một vật thể cứng cứng, hình như ở trong túi quần Bạch Cẩm Đường... Điện thoại di động?

Bạch Cẩm Đường nhếch khóe miệng, một tay giữ lấy thắt lưng Công Tôn, không cho trốn, tay kia nhấc điện thoại bàn...

Công Tôn lơ mơ thấy ý đồ của hắn, vội vàng giãy dụa, muốn đứng lên, nhưng Bạch Cẩm Đường xấu xa nhấn nhẹ một cái vào hông anh... Công Tôn phản ứng lại, thắt lưng mềm oặt, ngã xuống, Bạch Cẩm Đường vội vàng bắt lấy, cười: “Nếu như là anh muốn... Thế thì tôi không cần phải nhẫn nại, đúng không?” Nói rồi, bấm máy.

Di động trong túi lấp tức “buzz” động đây, vị trí này quả là muốn giết người. Công Tôn cả kinh muốn né, nhưng Bạch Cẩm Đường rất đúng lúc giữ lấy hông anh, còn cố tình ấn anh xuống, khiến nơi yếu ớt miễn cưỡng của anh tiếp xúc cách lớp vải mỏng với cái điện thoại đang rung.

“Ư”

” Công Tôn khó nhịn, mềm mại ngã vào vòng tay Bạch Cẩm Đường, muốn thò tay xuống lấy cái di động của Bạch Cẩm Đường ra.

Nắm lấy tay Công Tôn, Bạch Cẩm Đường nhẹ nhàng di chuyển chân mình.

“A...” Công Tôn buột ra tiếng rên rỉ, vùng tay đánh một cái, “Hỗn đản! Cậu đã tính sẵn rồi... A ~”

Bạch Cẩm Đường hôn lấy bàn tay ấy, cảm thấy Công Tôn đã phản ứng dưới sự trêu đùa của điện thoại di động. Bạch Cẩm Đường cười, khẽ liếm vành tai người trong lòng, “Hiện tại, hình như anh rất muốn thế này a...”

“Lưu manh!” Công Tôn lại giơ tay muốn đánh Bạch Cẩm Đường, bị bắt được, xoay người một cái, Bạch Cẩm Đường đã áp Công Tôn xuống sofa, ôn nhu nói: “Công Tôn, chúng ta bắt đầu lại được không? Lại một lần... Tôi sẽ dịu dàng.”

Công Tôn không nói, hung dữ trừng người trước mặt, không cự tuyệt thì chẳng khác nào là khích lệ. Vất tay một cái, Bạch Cẩm Đường quen thuộc mà ôm lấy Công Tôn mềm nhũn, đi vào phòng ngủ.

Khác với cảnh sen đang nở trên kia, người của S.C.I đang mai phục trong gió lạnh khắp quanh công trường.

Đã mười giờ đêm rồi, vẫn chưa có động tĩnh. Mã Hán Trương Lòng và Bạch Trì nhất gan, canh ở chỗ cao nhất của công trường, nhìn xuống; Triệu Hồ và Vương Triều trốn sau công trường.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi trong xe, nhìn chằm chằm phía cổng vào công trường.

“Miêu Nhi, lạnh không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không ~” Triển Chiêu lắc đầu.

“Vài ngày nữa là Giáng sinh.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói, “Có muốn lên núi không?”

“Lên núi?” Triển Chiêu chưa hiểu.

Bạch Ngọc Đường lấy ra một cái chìa khóa, lắc lắc nói, “Triệu Huệ cho tôi, nói rằng anh tôi gần đây xây một cái phòng tắm nước nóng nhỏ ở sườn núi... Cậu có muốn đón Giáng sinh cùng tôi ở đó không?”

Triển Chiêu hơi sững sốt, mặt có chút hồng lên, gật đầu.

Bạch Ngọc Đường có phần khẩn trương, lại xác nhận một lần nữa, “Chuyện đó, cậu thực sự chịu? Chúng ta ở nơi ấy hai ngày đó, qua... qua đêm đó.”

Mặt Triển Chiêu càng hồng, chuyển nghiêng mặt, “Ừ” thêm một tiếng, lại gật đầu.

Bạch Ngọc Đường mừng rỡ mà nhào đến hôn một cái: “Miêu Nhi tốt nhất!”

“~~ Chuột chết!” Triển Chiêu trừng tên kia, mặt càng hồng.

Lúc đó, chợt nghe bộ đàm vang lên, Bạch Ngọc Đường vội vàng tiếp, thấy Mã Hán nói: “Sếp, tới rồi!”

50. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 4

Chương 4 : Huyết thống

Dưới ánh sáng mập mờ nhá nhem trong phòng, Bạch Cẩm Đường cúi xuống nhìn chiếc áo choàng tắm nhẹ mở ra trên giường, những sợi tóc li ti của Công Tôn vẫn còn ẩm, nghiêng người một cái, lưa thưa chạm đến cánh môi. Công Tôn vươn tay, khẽ khàng ngăn đôi môi Bạch Cẩm Đường, tay kia nắm lấy cà-vạt của Bạch Cẩm Đường, chậm rãi nghịch ngợm, nhìn chăm chú Bạch Cẩm Đường, lộ ra nụ cười thích thú tàn bạo.

Thở hắt ra một hơi lạnh, Bạch Cẩm Đường lòng thầm mắng “Yêu tinh”, ngón tay Công Tôn vốn đang ở trên môi anh chậm rãi đi xuống, quyến luyến trái táo Adam nơi cổ hần, vẫn nhẹ nhàng nghịch ngợm tí tẹo, giống như dùng lông vũ cù anh, cơ hồ cái cảm giác không không có có này lại mang đến một kích thích cực đại. Cổ họng Bạch Cẩm Đường rung lên, cúi xuống ngậm lấy cả hai ngón tay thon dài trắng trẻo kia, liếm láp từng đường vân mờ nhạt trên các đốt ngón tay.

Công Tôn rút tay về, mang theo sợi chỉ bạc mong manh, đặt lên môi mình, vươn cái lưỡi hồng nhạt kia ra, khẽ liếm...

Nhìn theo cử động của Công Tôn, cổ họng Bạch Cẩm Đường phát ra một tiếng gừ khê, cúi xuống, như tiếng gầm của thú non ~~ Hô hấp nháy mắt dồn dập, ánh mắt cũng từ từ trở nên nguy hiểm, Công Tôn cảm thấy một vị trí nào đó của người ta ép vào chân trong mình, có phản ứng nhỏ, khê giạt mình, khê ma sát một cái

~~“A

” Bạch Cẩm Đường hít sâu một hơi, kiềm chế cái thứ hấp tấp muốn ngẩng đầu kia, đưa tay kéo hai tay Công Tôn áp lên sát tai, cúi xuống đặt môi cuồng loạn lên thái dương Công Tôn. Hơi thở nóng bỏng phả vào cổ Công Tôn, ngứa ngứa.

Công Tôn cười khê một tiếng, xoay mặt nhìn Bạch Cẩm Đường.

Không thể nhịn nữa, Bạch Cẩm Đường nhắm vào đôi môi Công Tôn, hung hăng đưa môi đến, Công Tôn cố tình quay mặt, né.

“A ~~” Bạch Cẩm Đường bị Công Tôn giầy vò đến nóng đầu, toàn thân bốc hỏa, nhưng vẫn dõc sức nhẫn nại, không dám dùng chút vũ lực nào...

Thỏa mãn gật gù, Công Tôn vòng hai tay qua cổ Bạch Cẩm Đường, chủ động ngẩng đầu, ghé vào tai hần: “Thưởng cho cậu.” Nói rồi, lại chủ động hôn.

Ý thức không còn rõ ràng, đầu óc trống rỗng, Bạch Cẩm Đường chỉ còn cảm giác thấy duy nhất hơi thở Công Tôn, làn môi mềm lạnh lạnh chạm vào, thân thể dưới thân tinh xảo và dẻo dai.

Lúc này, Công Tôn cố gắng nghiêng người, lật mình lên trên Bạch Cẩm Đường, hai người đổi vị trí, Công Tôn cười lên trên, cúi đầu nhìn Bạch Cẩm Đường.

“Tôi muốn ở trên!” Công Tôn lại gần, nói.

Bạch Cẩm Đường có phần si mê mà nhìn người ngồi trên mình, Công Tôn với áo choàng tắm lơ lửng dưới bờ vai, mang theo một tia mỉa ý, liền gật đầu nói, được.

Công Tôn hài lòng mà thò tay cởi cúc áo sơ-mi của Bạch Cẩm Đường. Còn tay của Bạch Cẩm Đường lại xuyên qua vạt áo, vuốt ve bắp đùi trơn mịn của Công Tôn.

“Ừ ~~” Công Tôn không nhịn được, giữ lấy tay Bạch Cẩm Đường, hung hăng trừng anh.

“Ha ha...” Bạch Cẩm Đường cười khê, bàn tay nắm lấy bờ hông Công Tôn, ngón tay linh hoạt tiến vào cái khe ẩn, ngón giữa cách một lớp vải cotton mỏng manh, nhẹ nhàng ấn vào huyết khẩu...

“A!” Công Tôn kêu khê lên sợ hãi, có chút oán trách nhìn Bạch Cẩm Đường, cắn môi dưới, hai tay chống xuống vai anh, cố gắng không để mình nhào xuống ngực người này. Nhưng khi ngón tay Bạch Cẩm Đường chuyển dời, đôi tay Công Tôn hơi run rẩy, cắn răng để vung tay, muốn nện vào ngực Bạch Cẩm Đường, “Không phải... Ừ... Không được ~~ tôi ~~ ở trên... A!” Nắm tay đến ngực hắn liền trở nên mềm nhũn vô lực, vốn khẩu khí hung ác độc địa, ngay cả Công Tôn nghe vậy, cũng thấy giống hệt nũng nịu mời mọc.

Ngón tay Bạch Cẩm Đường đã tìm được khe hở của underwear, chui vào trong, bắt được dục vọng đã ngất đầu của Công Tôn, nhẹ nhàng đùa nghịch, ngón tay thành thạo lúc chặt lúc lỏng, chốc chốc lại nhấn vào nơi mềm mại phía sau, chốc chốc lại cào gãi thứ dễ tổn thương phía trước.

Công Tôn cũng vô pháp gắng gượng nữa, yếu ớt ngã xuống trước ngực Bạch Cẩm Đường.

“Chịu thua rồi sao?” Bạch Cẩm Đường nhếch môi cười tà mị, vươn đầu lưỡi, liếm vành tai Công Tôn, nhâm nhi đến nỗi vành tai mỏng kia phải hồng lên muốn xuất huyết. Công Tôn chỉ có thể thở dốc, thân thể rung động theo sự trêu đùa của ngón tay và đầu lưỡi Bạch Cẩm Đường... Nhưng Bạch Cẩm Đường lại cố tình tăng tốc, luật động càng nặng tay, đồng thời tay kia cũng chậm rãi di chuyển ra hậu huyết phía sau Công Tôn, thỉnh thoảng lại nhấn vào...

“Chịu thua rồi sao?” Hỏi lại một lần nữa, Bạch Cẩm Đường một tay giữ lấy cằm Công Tôn, hôn lên môi anh, tay kia vẫn luật động, cảm thấy Công Tôn hơi run rẩy, càng lúc càng động nhanh hơn...

“Ừ... Không...” Công Tôn khó nhịn, vùi đầu dụi vào bên gáy Bạch Cẩm Đường, run lên vài cái, “Đừng... A...”

“Giờ mà đừng là anh sẽ buồn đó.” Bạch Cẩm Đường thì thầm, đồng thời, ngón tay đầy kỹ xảo kia vẫn nghịch ngợm chỗ da đỉnh mẫn cảm, khê dọc theo nếp uốn...

“A

”

Từ cơn co giật như muốn gãy ra của Công Tôn, trên tay Bạch Cẩm Đường, dịch thể dính nhớp tràn ra... Bất cười, Bạch Cẩm Đường mang thứ chất lỏng bôi trơn này đến huyết khẩu mềm mại kia, tiến nhập, ác ý mà cào mạnh phần da vách nóng mềm mẫn cảm bên trong, cảm thấy hỏa nhiệt nhu động kia utor át, siết chặt lấy tay mình... Đã tới cực hạn rồi.

“Sách...” Thanh âm khàn khàn lẫn cả vẻ vội vàng... Ôm lấy Công Tôn đã không còn sức phản kháng, chỉ có thể mở nửa đôi mắt utor trừng người, đặt xuống giường, nhanh chóng cởi hết trang phục trên mình, Bạch Cẩm Đường lần thứ hai ôm lấy Công Tôn, để hai tay anh choàng qua cổ mình, nâng một cẳng chân thon dài mượt mà vắt qua sườn mình... Đem dục vọng sớm đã căng cứng, chậm rãi tiến vào cơ thể Công Tôn, ôn nhu, rồi dần không thể kiềm chế, hoàn toàn đẩy vào. Tiếng rên rỉ của Công Tôn cơ hồ vỡ vụn, mang theo tiếng thở dốc thút thít. Bạch Cẩm Đường thỏa thuê chiếm giữ thân thể này, khiến anh như người hồn nhiên mộng nhiều (*).

(*) hồn nhiên mộng nhiều: mạn phép đoán bừa là tương tự “hồn bay phách tán” :”>

Vẫn là cảm xúc mãnh liệt giống lần đầu tiên, nhưng cảm giác lại hoàn toàn khác biệt, không có áp bức và lẳng nhục, chỉ có khoái cảm vô tận...

.

Một câu “Tới rồi” của Mã Hán, thành công thu hút sự chú ý của mọi người, cũng làm Bạch Trì phía sau kinh hãi giật mình, vô thức nắm chặt lấy góc áo Mã Hán, lui ra sau anh, lại hiếu kỳ mà thò đầu ra ngoài, nhìn xung quanh, nhỏ giọng hỏi: “Ồ đâu ạ?”

Mã Hán chỉ tay về hướng công trường, Bạch Trì nhìn theo hướng anh chỉ, quả nhiên thấy một thân ảnh lén lút, đang lúng túng đi về phía công trường đang mở, đó là một phụ nữ tóc dài, trên tay cầm một túi nilon màu trắng.

“Sếp, thấy chưa?” Mã Hán qua bộ đàm, hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Thấy rồi.” Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chú vào từng cử động của người phụ nữ đó, nói, “Mọi người trước tiên đừng hành động, xem cuối cùng cô ta muốn làm gì đã.”

“Rõ.” Tất cả mọi người vẫn ẩn mình, chú ý quan sát.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu im lặng xuống xe, chờ người phụ nữ kia bước vào công trường rồi, bọn họ mới bám vào theo.

Người phụ nữ đó băng qua công trường đá gạch vỡ vụn chồng chất, leo qua những ống nước xi măng, tới gần ma pháp trận đồ, nhìn bức huyết họa đã hoàn thành trước mặt, dưới màn đêm càng hiện rõ hình vẽ quỷ dị thể nào, quỳ xuống.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cẩn thận từng li từng tí bò lên ống xi măng, chăm chú nhìn cử động của cô ta.

Thoạt nhìn, đó là một người phụ nữ xấp xỉ ba mươi, không được trẻ trung lắm, có lẽ là bởi cách ăn mặc hết sức giản dị. Cô ta cứ quỳ ở đó, nhìn đồ án trên mặt đất, ngây ngốc một hồi, sau đó lấy từ túi ni lông cầm trên tay ra một vật gì đó.

Chợt nghe thấy tiếng động của việc quẹt diêm, ngọn lửa được nhóm lên... Cô ta đốt một dải giấy dài trên tay, mượn ánh lửa, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng thấy, cái dải giấy đó na ná như bùa chú, có vẽ những họa tiết rất cổ quái.

Thị giác của Bạch Ngọc Đường rất tốt, ngạc nhiên khi thấy trên bùa chú, có viết từ “Ác linh” hay mấy từ tương tự vậy.

Người phụ nữ vẩy dải giấy đang bốc cháy trên tay, khóe miệng run run rẩy rẩy, tụng đi tụng lại: “Oan có đầu nợ có chủ ~ Giai Lệ ~ muốn báo thù hãy tìm chính thủ phạm đi, đừng hại người vô tội nữa...”

... Giai Lệ? ... Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, nạn nhân cuối cùng trong vụ án giết người hàng loạt Ma pháp hung thủ kia tên là Từ Giai Lệ... Chuyện này có liên quan gì?

Người phụ nữ vẫn tiếp tục lầm bầm, “Tôi còn có con nhỏ, nó vô tội, tôi mấy năm qua sống cũng không được tốt...” các loại.

Màn “cúng bái hành lễ” này tiến hành gần hai mươi phút, sau đó, người phụ nữ thu dọn đồ đạc lại, đứng dậy muốn rời đi.

Bạch Ngọc Đường đang định lệnh qua bộ đàm “Bắt người”, chợt nghe Mã Hán khê khê lên, “Sếp, còn người nữa!”

... Cái gì? ... Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cả kinh, quay đầu lại nhìn về sau, chỉ thấy từ xa, một bóng đen đi vào cổng công trường, nhìn vào phía trong, khi trông thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, xoay người bỏ chạy.

Bạch Ngọc Đường thầm mắng “Chết tiệt” một tiếng, lệnh qua bộ đàm: “Hành động!” Rồi nhảy xuống từ ống xi măng, đuổi theo cái bóng người kia.

Triển Chiêu bám sát theo, Vương Triều và Trương Long vọt ra, bắt người phụ nữ đang kinh hãi đó.

Bóng đen chớp động, chạy vào con ngõ nhỏ, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đuổi theo nhưng không bắt kịp...

Bất đắc dĩ quay lại, người phụ nữ đã bị Vương Triều áp giải ra xe.

“Trước tiên thu đội đi.” Bạch Ngọc Đường cau mày nói, mọi người quay về cảnh cục.

.

Văn phòng S.C.I.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu: “Miêu Nhi, người này thẩm vấn thể nào?”

Triển Chiêu trầm tư một lát, “Vừa rồi cậu có nghe thấy cô ta nói gì không?”

“Ý cậu là về Từ Giai Lệ?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “E rằng việc này có liên quan đến vụ án mạng năm đó... Tôi thấy, chúng ta bắt đầu từ đây là hay nhất.”

“Tâm trạng của cô ta thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Vương Triều.

“Có chút lo lắng.” Vương Triều trả lời.

Triển Chiêu trầm ngâm phút chốc, nói: “Cô ta hẳn đã lập gia đình, trong nhà chắc là còn một đứa trẻ.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Không sai, quả là nên thấy vậy.” Bạch Ngọc Đường nói, “Tuổi tác thế này, con chắc còn nhỏ.”

“Thế này đi.” Triển Chiêu nói, “Trước hết chưa hỏi cô ta, để cô ta chờ, chúng ta có quyền tạm giữ cô ta 42 tiếng đồng hồ, phải không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ý cậu là, trước hết để cô ta sốt ruột?”

“Đúng vậy!” Triển Chiêu gật đầu, “Nhưng mà, trước tiên tìm hiểu về thân phận của cô ta đã, xem cô ta và Từ Giai Lệ có quan hệ gì, như vậy, trong khi thẩm vấn chúng ta mới tương đối chủ động!”

Bạch Ngọc Đường để Vương Triều đi xem xét thân phận của người phụ nữ, những người khác, về nhà nghỉ ngơi được rồi.

Mọi người đều tự rời đi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi tới cạnh Tường Bình, nhìn cậu ta sắp xếp tư liệu về ma pháp đồ có liên quan mà hôm nay tìm được.

Triển Chiêu đột nhiên hỏi Bạch Trì vẫn đang gật gù bên cạnh, “Em không về sao?”

Khuôn mặt Bạch Trì hồng lên: “Em... Em không mệt.”

Bạch Ngọc Đường nhìn về phía cậu một lát, cười hỏi: “Em sợ hãi, không dám về một mình sao?”

“Không... Không phải ~” Giọng Bạch Trì càng lúc càng nhỏ.

Triển Chiêu cũng cười: “Thế này đi, bọn anh đưa em về nhé.”

“... Vâng...” Bạch Trì gật đầu, mặt càng hồng thêm.

Tường Bình xoa xoa cái cổ mỗi như: “Sếp, mấy cái hình này khó tìm lắm, tôi tìm cả ngày nay, vẫn chưa tìm đủ.”

“Quả là vậy, những hình vẽ này có chút khác biệt, không rõ có ý gì.” Triển Chiêu gật đầu nói, “Có người nào tương đối nắm rõ những thứ này nhỉ...”

“Người nắm rõ a?” Cửa bị đẩy ra, Bao Chứng đi vào.

“Cục trưởng Bao?” Về mặt Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, “Chú còn chưa về a?”

“Ha ha, chờ các cậu đấy, hẹn một người bạn, muốn các cậu gặp.” Bao Chứng nói.

“Bạn?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu khó hiểu, “Để chúng cháu gặp?”

“Coi như có chút căn nguyên sâu xa, hơn nữa... Vụ án gần đây của các cậu... Cậu ta là người có thể giúp được chút gì đó.”

... ? ...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, trong mắt đầy nghi ngờ.

“Bạch Trì, cậu cũng đi đi.” Bao Chứng đột nhiên nói.

“Cháu?” Bạch Trì khó hiểu, còn có chút hồi hộp, đây là lần đầu tiên Bao Chứng nói chuyện với cậu nha

~“Đi thôi.” Bao Chứng không nói nhiều nữa, dặn dò mọi người rồi cùng rời đi.

Mở cửa xe, bốn người dừng lại trước một khu biệt thự ngoại ô thành phố S, kiến trúc có chút cổ quái.

Bao Chửng nhún chuông.

Một ông lão gầy nhom ra mở cửa, ông ta rất nhiệt tình khi đón Bao Chửng, chờ mọi người bước vào, cười: “Ngài tới trễ.”

“A, chờ mấy đứa nhỏ này, người đâu?” Bao Chửng cười, hỏi.

“Thiếu gia đang ở trong phòng làm việc.” Ông lão kia dẫn mọi người tới tầng hai.

Cánh cửa vẫn khép, ông lão đẩy cửa phòng, Bao Chửng chưa đi vào đã bị cảnh tượng trước mặt dọa đến ngất người: trong căn phòng to lớn, bốn phía đều là gương, trên mặt đất la liệt rương hòm cỡ lớn, vải vóc, xung quanh treo đầy các loại quần áo trên giá kim loại. Kỳ lạ nhất chính là, giữa căn phòng, một con sư tử bạch to lớn nằm đó, nó ngẩng đầu lên nhìn mọi người, cái đầu đóng đũa, đuôi vẩy vẩy ngó nghiêng, đây dứt khoát là một con bạch sư đực còn sống... Nó không bị nhốt trong lồng, mà là nằm dài trên mặt đất.

Phía đầu sư tử, một người đang nằm tựa trên đó, sơ mi trắng rộng thùng thình, quần đen... Anh ta tựa hồ đang ngủ, biếng nhác gối lên cái bụng mềm mại của sư tử.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa thấy người nọ, cơ hồ muốn thốt lên, kinh ngạc nhìn Bao Chửng, người này, tuy còn trẻ, những mà, cảm giác khi thấy cái khí chất này, ngũ quan này... Cực kỳ giống — Triệu Tước!

“Cục trưởng Bao... Cậu ta?”

“A...” Bao Chửng cười với hai người, đáp, “Nó là đứa cháu trai duy nhất của Triệu Tước.”

... ! ...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, thảo nào Bao Chửng bảo cá nhân cùng bọn họ có căn nguyên.

Lúc này, ông lão kia tiến đến, khẽ lay vai người nọ, “Thiếu gia, thiếu gia, Bao cục trưởng tới.”

“Ừ ~” Người nọ khẽ nhún mày, dần dần tỉnh lại, mở mắt, có chút mơ màng nhìn ông lão bên cạnh.

Sau khi anh ta mở mắt, đường nét so với người bình thường sâu hơn, khiến Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cảm thấy quen quen... Nói thật, ngoại trừ cái dáng ngủ, thấy bề ngoài rất giống Triệu Tước, nhưng mặt mũi kỳ thực không giống lắm... Thấy anh ta quen mắt là bởi — Người trước mặt này, chính là Triệu Trinh gặp trên máy bay ngày đó.

Triệu Trinh dành vài giây để tỉnh táo lại, quay đầu, thấy Bao Chửng, lập tức nở nụ cười xán lạn: “Chú Bao.”

Nhẹ nhàng bò dậy khỏi mặt đất, đi tới trước mặt mọi người.

Bao Chửng để bọn họ làm quen, tuy rằng Triệu Trinh rất thân thiện cũng như hiền lành, nhưng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không hiểu tại sao, chung quy vẫn thấy cái bóng dáng Triệu Tước trên người anh ta, có chút ngại ngùng. Đến khi giới thiệu đến Tiểu Bạch Trì, Triệu Trinh cười càng cởi mở. Bạch Trì thật hối hận, tại sao ban nãy lại muốn theo tới.

Đúng lúc đó, con bạch sư kia đột nhiên đứng dậy, lười biếng duỗi thân, đi tới gần mọi người.

Tựa hồ nó có chút hiểu kỳ, ngử ngử Triển Chiêu, lại ngử ngử Bạch Ngọc Đường. Bị một con mãnh thú chuyên ăn thịt lớn dùng thể này ngử, cũng không phải là một cảm giác tốt lành, Triệu Trinh vội vàng nói: “Đừng lo, nó từ bé đã ở với người, sẽ không hại người đâu.”

“Thật sao?” Triển Chiêu tò mò nhìn con vật có cùng họ mèo to lớn kia, thấy chút hứng thú

~~Đến lúc ngử Bạch Trì, tựa hồ thoáng sững sốt, lại ngử ngử, sau đó cái đầu vĩ đại xù lông của nó dụi dụi lên người Bạch Trì.

Bạch Trì nhìn nó chăm chăm một chốc, ngồi xuống, cẩn thận nhìn lại, đột nhiên ôm chăm lấy, hơi kinh hãi mà gọi, “Lisbon?! ~” Mày không phải con mèo sao? Thế nào mà lớn vậy?”

Chú sư tử được gọi là “Lisbon” đó phát ra vài tiếng gầm nhẹ vui sướng, cọ a cọ a vào cổ Bạch Trì.

Mọi người kinh ngạc nhìn một người một sư tử vô cùng thân mật cợt tới cợt lui.

Triệu Trinh càng cả kinh, há to miệng, “Cậu... Sao cậu biết nó tên là Lisbon? Cậu là...”

Bạch Trì ôm sư tử, quay ra, hung dữ ném một cái tròng mắt cho Triệu Trinh, “Lừa đảo!”

... Mỗi một lúc, Triệu Trinh mới mở miệng tiếp, vẻ mặt như bình tĩnh: “Tôi... Tôi nhớ ra cậu là ai rồi...”

51. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 5

Chương 5 : Nguyễn rửa

Một câu “Tôi nhớ ra cậu là ai rồi...” của Triệu Trinh và câu “Lừa đảo!” của Bạch Trì, khiến mọi người ở đây đều ngây ngẩn.

Triển Chiêu hỏi Bạch Trì, “Hai người biết nhau từ trước sao?”

Triệu Trinh cười có chút xấu hổ, Bạch Trì vẫn còn hực hặc cúi đầu không nói, tựa hồ đang tức giận cái gì.

Im lặng một lát, Triệu Trinh đột nhiên mềm giọng hỏi Bạch Trì, “Cậu... Cậu không nói lắp nữa à?”

Nghe vậy, Bạch Trì xoay mặt tròng Triệu Trinh một cái thật dữ dội, trong mắt hình như ươn ướt, xoay người kéo Triển Chiêu, nói: “Em muốn về trước.”

“Đừng, đừng!” Triệu Trinh vội vàng kéo tay cậu, “Ngồi lại một lát đi, đã lâu rồi không gặp...”

Bạch Trì gạt mạnh tay anh ra: “Không được chạm vào tôi!”

“Không chạm không chạm...” Triệu Trinh vội vàng thu tay, cười xòa.

Trong đầu tất cả mọi người ở đâu đều hiện lên một suy nghĩ, chẳng lẽ Triệu Trinh đã làm chuyện gì có lỗi với Bạch Trì? Bằng không tiểu tử kia sao bốc hỏa dữ vậy?

Bạch Ngọc Đường nhượng nhượng mày với Triển Chiêu, ý rằng “Thấy không? Con thỏ nóng lên cũng cắn người ~~”

Triển Chiêu tròng lại, “Cậu xem loạn còn không đủ à?!” — cảnh cáo anh “Không được gây thêm phiền phức!”

Lão quần gia kia thành linh “A!” một tiếng, nhìn Triệu Trinh, lại nhìn Bạch Trì, ha ha cười.

Bao Chứng hỏi: “Thế nào, hai đứa có quan hệ gì sâu xa sao?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức nhìn Bao Chứng đầy sùng bái, lòng thầm nói “Thật không hổ là thủ trưởng a ~~ Hối đúng tiếng lòng của chúng mình, còn nói rất tự nhiên nữa chứ ~~ Bội phục a...”

Quần gia dẫn mọi người tới phòng khách, bưng trà lên, kể lại từng chuyện một, năm đó, cho tí nhạc dạo

~~Nói tổng thể, không giống với những đứa trẻ bình thường, thời thơ ấu không được vui vẻ lắm... Bởi vì khác biệt, cho nên không có bạn bè.

Lấy ví dụ thế này, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vì sao lại thân nhau như vậy, bởi vì từ nhỏ đến lớn, người khác khó mà chơi được với bọn họ.

Bạch Ngọc Đường biết, Triển Chiêu mười tuổi đã thuần thục ba thứ tiếng, có thể đọc những quyển sách rất rất dày. Triển Chiêu biết, Bạch Ngọc Đường mười tuổi, có thể chân trần đạp vỡ mười hai khối gạch, có thể một mình đấu với những chú cảnh sát trình độ tốt hơn mình gấp vài lần ở cục. Nói cách khác, nếu trong một tiếng đồng hồ, bên cạnh Bạch Ngọc Đường không có Triển Chiêu, hoặc bên cạnh Triển Chiêu cũng không có Bạch Ngọc Đường, tuổi thơ của bọn họ sẽ là cô độc, bởi vì bọn họ rất khó tìm được bạn để chơi cùng.

Thế nhưng, trên thế giới này, không phải thiên tài nhí nào cũng may mắn, có một thiên tài khác làm bạn lúc nhỏ. Như Bạch Trì, hoặc như Triệu Trinh.

Mẹ của Triệu Trinh là người Pháp, cho nên cậu sinh ra tại Pháp. Chưa đến mười tuổi, mới cùng cha trở về nước. Khi về nước rồi, Triệu Trinh còn chưa biết nói tiếng Trung, vì vậy... Cậu không có bạn bè. Để con

traí cũng không buồn rầu, cha của Triệu Trinh mới cho cậu một con sư tử trắng nhỏ tên là “Lisbon”, từ đó, Lisbon trở thành người bạn duy nhất của Triệu Trinh.

Tuổi thơ của Bạch Trì lại càng khổ sở hơn, bởi vì thân là Văn Khúc tinh (1), lại sinh ra trong một gia đình thừa hưởng Võ Khúc tinh (2), con thỏ con sinh trưởng trong một đàn sư tử.

(1) – (2): Văn Khúc tinh – ngôi sao chỉ về việc văn học, người có tài văn chương. Tương tự với Võ Khúc tinh – chỉ sao võ và người thiên về võ thuật.

Từ nhỏ đến lớn, Bạch Trì phải sinh hoạt dưới những yêu cầu nghiêm ngặt của các bậc cha chú, sinh hoạt dưới cái bóng của vị anh họ chưa từng gặp mặt. Bạch Trì chạy rất chậm, khả năng giữ thăng bằng cũng kém, lá gan lại nhỏ, thứ lợi hại duy nhất chính là trí nhớ, nhớ rất nhanh... Nhưng mà cuối cùng, cũng không có được những lời tán thưởng của Bạch gia. Vì thế, Tiểu Bạch Trì cô độc trở nên thận trọng với tất cả mọi việc, cậu cũng không có bạn bè.

Việc Tiểu Bạch Trì thích nhất, chính là đến thư viện gặm nhấm những cuốn sách mà phần lớn mọi người không thể ngồi yên để đọc, trốn vào những góc có thể phơi nắng mà không ai phát hiện, thấy chỗ nào có hoa cỏ, liền say sưa mà đọc sách. Cậu có rất nhiều căn cứ bí mật của riêng mình, trong đó nơi thích nhất, chính là cái sân nhỏ phía sau thư viện, ông cụ trông cửa còn rất ôn hòa mời cậu đồ ăn vặt.

Ngày qua ngày như thế, mãi đến một hôm, đột nhiên có một “con mèo” trắng rất dễ thương, từ bờ tường thấp leo vào.

Nó hình như đói bụng, Bạch Trì cho nó ăn đồ ăn của mình — Bánh gạo nếp, thế là sau đó, một người một “mèo” bắt đầu có tình cảm với nhau.

Sau đó, mỗi ngày tan học về, Bạch Trì đều mang chút thức ăn từ nhà đến chỗ đấy, “chú mèo” cũng sẽ xuất hiện rất đúng giờ, mà mục đích của Bạch Trì khi đến thư viện, từ đọc sách biến thành chỉ đơn thuần chơi đùa với “chú mèo”. Mãi đến một ngày, một đứa bé trai rất đẹp tìm tới sân sau, gọi “Lisbon”, đứa bé trai đó chính là Triệu Trinh.

Triệu Trinh từ nhỏ đã đam mê ảo thuật, có thể là được di truyền từ ông ngoại, một ảo thuật gia nổi tiếng. Mà ông ngoại cậu cũng phát hiện cháu trai mình có năng khiếu trời cho, thế nên, chiều nào Triệu Trinh cũng phải luyện tập ảo thuật ba tiếng. Vốn dĩ, Tiểu “Lisbon” do Triệu Trinh phải luyện tập, không thể chơi với nó, nên nó mới chuồn ra ngoài chơi. Dần dần, nó thích ở cùng với Bạch Trì, thời gian về nhà càng lúc càng trễ, mãi đến lúc Triệu Trinh phát hiện nó cứ đúng giờ là mất tích, mới đi tìm.

Thấy Lisbon chơi đùa rất vui vẻ với Bạch Trì, Triệu Trinh có cảm giác như bị phản bội, cậu quyết định, phải giáo huấn “thằng nhóc con” đã cướp đi người bạn tốt của cậu.

Trẻ con chẳng đứa nào giống nhau. Chúng nó cùng lắm đều cao đến cái đầu gối người lớn, cùng lắm đều sợ tối, cùng lắm đều sẽ thích đồ ăn vặt hơn món chính... Thế nhưng, đám trẻ con vẫn có những điểm khác biệt rất lớn. Ví dụ như, Triệu Chiêu từ nhỏ chính là tiểu thiên sứ, sẽ nhặt con thú con bị thương ven đường về nuôi. Mà Bạch Ngọc Đường, lại là tiểu ác ma thả sâu róm vào hộp phấn của giáo viên.

Từ đó suy rộng ra, Bạch Trì, chính là có chút ngây ngốc của tiểu thiên sứ, Triệu Trinh, lại có chút hư hỏng của tiểu ác ma.

Triệu Trinh đi tìm Lisbon, làm bạn với Bạch Trì, cậu kinh ngạc phát hiện, cái đứa nhỏ này hơi ngốc, thế mà biết nói tiếng Pháp. Sau đó, lấy được sự tín nhiệm của Bạch Trì, Triệu Trinh độc ác — lừa thắng bé.

Ngày đó, Bạch Trì giống như mọi ngày đến thư viện tìm “chú mèo” và người bạn mới của mình cùng chơi.

Triệu Trinh đắc ý dào dạt nói với Bạch Trì, cậu có phép thuật.

Bạch Trì không tin, Triệu Trinh liền biểu diễn một trò ảo thuật mới nhất vừa học được, cậu biến một con bò câu thành một con ếch — Trong mấy ngày gặp gỡ, Triệu Trinh biết rõ, Bạch Trì sợ nhất là ếch.

Sau cùng, Triệu Trinh vỗ ba cái lên vai Bạch Trì, nói rằng, vừa rồi mình đã hạ thần chú, chỉ cần Bạch Trì mở miệng nói, sẽ biến thành con ếch.

Bạch Trì sợ hãi, òa khóc bỏ chạy, Triệu Trinh đắc ý ôm Lisbon trở về nhà, chớp mắt, thổi bay chuyện này ra khỏi não.

Một tháng sau đó, mẹ của Bạch Trì xuất hiện trước cửa nhà Triệu Trinh. Bà định tới để hỏi xem tình hình thế nào, vì Tiểu Bạch Trì hôm ấy từ thư viện về nhà, không hề nói chuyện.

Triệu Trinh thế mới biết Bạch Trì thực sự tin vào trò xiếc của mình, khi cậu nói với Bạch Trì rằng, đã giải trừ thần chú rồi, Bạch Trì bắt đầu nói lắp.

Tiểu Bạch Trì mãi vẫn không khỏi lắp bắp, nhưng mà, Lisbon lại trở thành người bạn tốt nhất của cậu, bình thường chuẩn ra sẽ không trở về, dường như Bạch Trì mới chính là chủ nhân thật của nó. Triệu Trinh vì áy náy, cũng không dám làm ra chuyện gì nữa... Chỉ là, tật nói lắp càng khiến tuổi thơ đã chẳng ra sao của Bạch Trì thêm thê lương. Ở trường, chúng bạn nhỏ cười chê cậu; trong nhà, cha mẹ lúc nào cũng dùng ánh mắt thương hại và tiếc nuối nhìn cậu... Cậu trở nên càng nhút gan, không thích nói chuyện.

Một năm sau, Triệu Trinh mang theo Lisbon trở về Pháp... Cậu không nói lời tạm biệt với Bạch Trì. Tuy rằng sau khi Bạch Trì bị cậu lừa, vẫn luôn chẳng thèm để ý đến cậu, nhưng trong lòng Triệu Trinh rất rõ, nếu Lisbon cũng rời đi, Tiểu Bạch Trì sẽ càng trở nên cô đơn, cậu rất sợ thấy Tiểu Bạch Trì khóc, đôi mắt sẽ hồng hồng y như thỏ con.

.

Kỳ thật, Triệu Trinh chưa bao giờ quên chuyện này, chính vì vậy, lớn lên rồi, bất kể là đi nơi đâu, Triệu Trinh cũng lấy thú vui đi dạo đến thư viện... Anh hy vọng còn có thể gặp lại Tiểu Bạch Trì. Chẳng qua, nhóc con trong trí nhớ của anh là một đứa bé nói lắp... Bạch Trì hiện tại không những không nói lắp, còn là một cảnh sát.

Mãi đến khi thấy Bạch Trì ôm Lisbon cọ cọ, Triệu Trinh mới nhận ra dáng hình nhóc con năm đó — Cậu ấy gọi mình là lừa đảo... Thật cũng không sai!

Nghe xong lời tự thuật của quản gia, Bao Chứng thấy đúng là dở khóc dở cười.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái với Bạch Ngọc Đường, ý rằng “Hắn còn hư hơn cả cậu hồi bé!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đúng vậy, thật không thể tha thứ được!”

Sau đó, hai người đồng thời ném một ánh nhìn khinh thường đến Triệu Trinh, lòng thầm nói “Không hổ là cháu trai của Triệu Tước, di truyền a di truyền!”

Sau đó, cả hai lại chợt nhớ lại, Bạch Trì quả thật lúc căng thẳng hoặc sợ hãi, bất giác sẽ nói lắp... Ra nguyên nhân là ở chỗ này.

Thông cảm nhìn Bạch Trì một cái, “Bị hại cả một đời a ~~ Thảm quá đi ~~”

“Khụ khụ ~~” Da mặt Triệu Trinh dù có dày, cũng chịu không nổi, bèn nói lảng chuyện khác, “Chú Bao, chú vừa nói muốn cháu giúp đỡ chuyện gì?”

.....

Lúc này, mọi người mới nhớ đến chuyện chính, Triển Chiêu lấy từ cặp tài liệu ra những tấm ảnh chụp ma pháp trận, đưa cho Triệu Trinh, hỏi: “Những hình vẽ này, có ý nghĩa gì đặc biệt không?”

Triệu Trinh nhận lấy đồng ảnh, cẩn thận nhìn, lần lượt xem từng cái, hàng lông mày cau lại. Xem hết một lượt, Triệu Trinh để cốc trà qua một bên, đem đồng hình chia làm hai loại.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn động tác của anh ta, có chút hiếu kì.

Triệu Trinh sau khi làm xong, dựa vào ghế sofa, hỏi: “Cái hình người màu trắng ở giữa... Là thi thể?”

Những tấm ảnh Triển Chiêu mang đến, đều là ảnh chụp lúc thi thể được đưa đi rồi, chỉ còn lại ma pháp trận, dù sao Triệu Trinh cũng không phải người bên cảnh sát, thấy ảnh chụp thi thể thì không hay lắm. Thấy anh ta hỏi, chỉ gật đầu.

Triệu Trinh cười: “Hình vẽ trong những tấm ảnh này không phải do một người vẽ.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hai xấp ảnh, hỏi: “Cậu chia làm hai chồng thế này, là hai người?”

“Không, việc này tôi chưa dám khẳng định.” Triệu Trinh lắc đầu nói, “Tôi chỉ có thể khẳng định, những hình vẽ này, một là đúng, một là sai.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, lơ mờ kinh hãi.

“Cậu có hiểu ý nghĩa của những hình vẽ này không?” Triển Chiêu hỏi.

“Có.” Triệu Trinh gật đầu, nói: “Nguồn gốc của những hình vẽ này là vật tổ của bộ lạc nguyên thủy. Vốn dĩ không có quy luật gì, về sau khi thuật luyện kim thịnh hành, mọi người phân loại những đồ án này ra, chỉnh sửa lại, dần dần tạo thành những kiểu dáng nhất định.”

“Thuật luyện kim?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Có bí ẩn như thế sao?”

Triệu Trinh cười: “Luyện kim đồ, kết cấu đơn giản hơn, nổi bật nhất là các chòm sao cùng các loại nguyên tố... Những đồ án này, các cậu nhìn xem.” Nói rồi, anh chỉ vào tấm ảnh, “Con mắt, giới tính, rắn... Không phải là một ký hiệu đơn giản trừu tượng nữa, mà là mô phỏng đặc trưng của hiện vật.”

Triển Chiêu gật đầu, “Nói cách khác, là bản mở rộng ư?!”

“Thông minh.” Triệu Trinh cười, “Mọi người nói cậu là thiên tài, quả thực không phải đùa... Đích thực, đây là bản mở rộng của luyện kim đồ.”

“Vậy rốt cuộc là gì chứ?”

“... Nguyên rửa!” Triệu Trinh nói, “Tất cả đều là đại biểu cho lời nguyên rửa rằng trời phạt.”

“Trời phạt?” Về mặt mọi người kinh ngạc.

“Không sai! Trời phạt!” Triệu Trinh lặp lại lần nữa, “Con mắt, đại diện cho con mắt của tử thần, tạo thành từ những lời nguyên rửa của người chết, dành cho kẻ đã phạm phải tội ác. Giới tính, đại diện cho quan hệ nam nữ không trong sạch, được tạo thành bởi những người chết vì bị cưỡng bức, thông thường để nguyên rửa gái điếm hoặc tình nhân. Rắn, đại diện cho sự dối trá, được tạo thành bởi những lời nguyên rửa của người chết, kẻ lừa dối thế nhân...”

“Vừa rồi cậu nói, chỗ này có một bên là vẽ sai... Có ý gì?” Triển Chiêu chưa hiểu.

Triệu Trinh nói, “Thực tế, các cậu nên mang những tấm ảnh có cả thi thể để tôi xem, như thế sẽ chính xác hơn một chút... Bởi vì, những đồ án này có liên quan trực tiếp đến đối tượng bị nguyên rửa.”

“Ý cậu là, loại người như thế nào sẽ có thể phối hợp với từng loại đồ án, tất cả đều có quy định?” Triển Chiêu nói.

“Ha ha ~” Triệu Trinh cười rộ lên, “Nói chuyện với cậu thực bớt lo đi nhiều, kiểu gì cũng thông suốt... Đúng thế. Những đồ án này, vẽ rất chính xác, giống như được một phù thủy chuyên nghiệp vẽ ra, thế nhưng, những tấm cái này...” Anh ta cầm lấy đồng ảnh bên kia, “Rất cầu thả, rõ ràng, người vẽ những đồ án này, căn bản không biết một tí gì về nguyên rửa.”

Bạch Ngọc Đường cầm lấy tấm ảnh, về kinh ngạc càng lúc càng tăng, anh cầm lấy những bức ảnh ở vự Từ Giai Lệ: “Ý cậu, những tấm này cũng với những tấm trước không phải từ một người vẽ?”

Triệu Trinh trầm ngâm một chút, gật đầu: “Có thể nói như vậy.”

Triển Chiêu nhìn đến hai vự án gần đây, cầm lấy những tấm ảnh ở vự của Trương Chân Chân và Tôn Thiến, hỏi: “Vậy những tấm này, có cùng một người không?”

Triệu Trinh cười, lắc đầu, “Tôi chỉ có thể nói, hai đồ án ở đây do kẻ chuyên nghiệp làm, có cùng một người không, tôi không biết... Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn về phía anh.

Triệu Trinh cầm lấy tấm ảnh của Tôn Thiến: “Người vẽ ra đồ án này, là lợi hại nhất, biết vì sao không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau, đã rõ ràng và cùng nói: “Bởi vì người bị hại là một đứa bé, từ trước tới nay chưa từng xuất hiện, nhưng vẫn về được!”

“Good!” Triệu Trinh khen ngợi, “Nói chuyện với người thông minh, thật là dễ dàng!”

52. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 6

Chương 6 : Lầm đường

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Triệu Trinh tỉ mỉ giới thiệu ọi người những đặc điểm cơ bản có liên quan đến đồ án nguyên rửa và nguồn gốc phát triển của nó.

Toàn người trẻ tuổi, lại là nhân tài kiệt xuất ở nhiều phương diện, có lẽ trong máu có nhiều điểm giống nhau, hoặc là có duyên phận nào đó không thể diễn tả rõ ràng. Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Trinh trò chuyện càng lúc càng ăn ý, ngay cả Bao Chứng cũng khó xen được lời nào, mãi cho đến khi hai bên cùng vui vẻ cười đùa... Sự lạ lẫm giữa mọi người mới hoàn toàn biến mất.

Cuối cùng, Triệu Trinh đồng ý, ngày mai sẽ đến S.C.I. giúp đỡ việc điều tra, mọi người mới quyết định rời đi.

Lúc đến thì là bốn người, nhưng lúc đi lại chỉ còn ba — Bởi vì có một sự cố nho nhỏ xảy ra.

Chuẩn bị đi, Lisbon cần chặt lấy góc áo Bạch Trì, không cho cậu đi.

Nếu nói kéo Bạch Trì chỉ là một con mèo, như thế mọi người có thể túm nó ra được.

Nếu nói kéo Bạch Trì chỉ là một con cún, như thế mọi người có xù nó đi.

Thế nhưng ~~ kéo Bạch Trì chính là một con sư tử Châu Phi đã trưởng thành! Cho nên, Bao Chứng, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu quyết định theo lý trí, để Bạch Trì ở lại nhà Triệu Trinh, bảo cậu sáng mai cùng đến cục cảnh sát với Triệu Trinh.

Quản gia tiễn mọi người ra cửa, trong phòng khách chỉ còn lại Triệu Trinh, Bạch Trì và Lisbon

~~Bầu không khí gượng gạo tới cực điểm...

“Ra tên cậu là Bạch Trì a...” Triệu Trinh nói, “Bây giờ mới biết.”

Tiểu Bạch Trì lườm anh một cái, “Đúng vậy, ngày đó anh toàn gọi tôi là ‘này’, không thì cũng là ‘thằng nhóc’.”

“Khụ khụ ~~” Triệu Trinh bắt đầu dĩ ho khan hai tiếng, cười ngượng, lòng thầm nói, nhóc con này sao lại thù dai thế

Bạch Trì thật muốn bỏ về, nhưng mà Lisbon cứ cọ cọ bên cạnh cậu, một dạng rất luyến tiếc. Mà bản thân cậu cũng rất thích Lisbon, muốn ở cùng nó thêm một chút...

Đúng lúc hai người cùng một sư tử mất to trừng mắt nhỏ, quản gia đi vào, nói một câu. “Cậu Bạch, đêm nay cậu ở cùng phòng với thiếu gia nhé.”

“Cái gì?” Hai người đồng thanh, quay lại nhìn quản gia.

“...” Quản gia cười, “Lisbon thường ngủ ở trong phòng thiếu gia... Cho nên...”

Triệu Trinh đột nhiên thấy, đây là một cơ hội tốt để xoa dịu quan hệ giữa mình và Bạch Trì, bước sát lại gần, tay đặt lên vai Bạch Trì, cố gắng tỏ ra thật hòa nhã dễ gần: “Thật vừa khéo, chúng ta đã lâu rồi không gặp, có rất nhiều chuyện để nói...”

Bạch Trì dùng hai ngón tay, kẹp lấy tay áo Triệu Trinh, nhắc bàn tay đang đặt lên vai mình ra, giống như gấp con gián chết, sau đó chán ghét mà phui phui bờ vai...

Nhìn động tác của cậu, sắc mặt Triệu Trinh xanh xám lại, không nói chuyện được rồi... Nhóc con chết tiệt

.

Đêm nay Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thu hoạch được tương đối, cảm thấy khá thỏa mãn, ngồi trên xe của Bao Chứng quay về cảnh cục. Ba người lúc đầu còn hăng hái bưng bưng trò chuyện suốt, dần dần không còn nghe tiếng của Triển Chiêu nữa, Bao Chứng nhìn lại, Bạch Ngọc Đường cười, làm dấu dừng lên tiếng với ông... Nhìn lại, Triển Chiêu đang tựa đầu vào vai anh ngủ.

Bạch Ngọc Đường biết, mấy ngày nay Triển Chiêu mệt gần chết, người này hình như rất dễ tâm tới vụ án, có lẽ do hung thủ đã giết một đứa trẻ vô tội, chính điều đó đã khuấy động Triển Chiêu. Người này và mình khác nhau, nói thật thì Triển Chiêu đơn thuần chỉ là một học giả, không phải cảnh sát... Phải đối mặt với cảnh giết chóc đầm máu như vậy, thực sự là làm khó anh.

Bạch Ngọc Đường gần như bắt giác vươn tay, giúp Triển Chiêu sửa lại tóc một cách đầy cương chiều. Bao Chứng nhìn qua kính chiếu hậu, thấy vẻ yêu thương khó mà che giấu trong mắt Bạch Ngọc Đường, thoáng giật mình... Hai đứa này...

.

Tới cục cảnh sát, Bạch Ngọc Đường muốn ôm Triển Chiêu đến xe mình, trực tiếp về nhà, để người đó an ổn ngủ một giấc, thế mà lúc này, điện thoại lại reo...

Tiếp máy, giọng Vương Triều truyền đến: “Sếp, tình hình người phụ nữ kia không ổn!”

“Không ổn?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Chuyện gì xảy ra?”

“Cô ta gào thét, nói nhất định phải về, bằng không sẽ có người chết.” Vương Triều khẩn trương đáp.

“Người chết?” Bạch Ngọc Đường giật mình.

“Chúng ta đi xem đi.” Triển Chiêu không biết đã tỉnh từ lúc nào, xoa xoa cái cổ có chút mỏi nhừ, nói.

“Chúng tôi qua ngay đây.” Bạch Ngọc Đường cup máy, đưa tay xoa bóp cổ cho Triển Chiêu, “Gần đây cậu thường đau cổ à?”

“Ừ ~~ Có một chút.” Triển Chiêu động động vai, lực tay của Bạch Ngọc Đường rất vừa phải, khiến anh rất dễ chịu.

Sau đó, hai người sóng vai đi vào thang máy.

.

Vừa đến cửa phòng tạm giam, chợt nghe thấy tiếng phụ nữ ồn ào, Vương Triều xoa xoa hai bên thái dương đau nhức đi tới, “Sếp!”

“Đã điều tra tư liệu về cô ta chưa?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đã tra.” Vương Triều đưa ra một văn bản, đáp, “Cô ta tên Khổng Lệ Bình, 31 tuổi, là nhân viên kế toán của một công ty thương mại nước ngoài, hai năm trước, chồng cô ta bị tai nạn giao thông đã qua đời, cô ta một mình nuôi đứa con chưa đến hai tuổi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn tài liệu, “Thảo nào cô ta nói mình sống không được tốt.”

“Cô ta có nói cái gì rằng không quay về sẽ có người chết?” Triển Chiêu hỏi.

“Chà ~~” Vương Triều thở dài, đáp, “Cô ta nói đứa con của cô ta đang ở nhà một mình, nếu sáng mai cô ấy không trở về, nó không khéo sẽ chết đói hoặc chết lạnh vãn vãn gì đấy.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, hỏi Triển Chiêu: “Miêu Nhi, hiện tại nên thẩm tra cô ta không?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút: “Được rồi, cũng chỉ có thể như vậy thôi.”

Vương Triều xoay người đi vào, đưa Khổng Lệ Bình tới phòng thẩm vấn, nói với cô, chỉ cần phối hợp điều tra, có thể mau chóng được về.

Khổng Lệ Bình lập tức im lặng, lặng lẽ ngồi đợi trong phòng thẩm vấn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không vội vàng đi vào, mà đứng trước lớp kính một chiều, quan sát người ở bên trong.

Vẻ ngoài của Khổng Lệ Bình, thoát nhìn trông già hơn so với tuổi 31, dung mạo bình thường, da dẻ không tốt, tóc cô rất dài, có chút rối loạn, không trang điểm. Quần áo rẻ tiền, đơn giản có phần nghèo túng.

Triển Chiêu chăm chú quan sát cử động của cô: ánh mắt dao động, vẻ mặt lo lắng... Tay phải thỉnh thoảng xoay xoay lấy chiếc nhẫn trên ngón áp út...

Hơi nhăn mày.

Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt khác thường của Triển Chiêu, đến gần hỏi: “Miêu Nhi, có gì không bình thường?”

Triển Chiêu trầm ngâm một lát, nói: “Cô ta đang nói dối.”

“Nói dối?” Bạch Ngọc Đường hỏi lại, “Sao lại như thế?”

“Cô ta rất bất an...” Triển Chiêu nhìn chăm chăm vào cử động của Khổng Lệ Bình: “Đôi mắt cô ta không ngừng nhìn xuống bên trái... Như vậy chứng tỏ, cô ta đang tự hỏi tình hình hiện tại, có lẽ cô ta đã tưởng tượng gì đấy. Cô ta rất giả dối nhưng không hề lời thôi... Điều này cho thấy cô ta là người rất có trật tự và có sức kiềm chế, vẻ mặt quá nhiều lo lắng, hiện tại cô ta không nghĩ tới con mình...”

Bạch Ngọc Đường nghe Triển Chiêu nói, cũng chăm chú nhìn Khổng Lệ Bình một hồi, “Miêu Nhi, ý cậu là... Cô ta cố tình để chúng ta bắt?”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, cười: “Có lẽ... Cô ta có gì đó muốn nói cho chúng ta biết, nhưng không dám trực tiếp đi báo.”

“Vậy thì...” Bạch Ngọc Đường xoa xoa tay, “Chúng ta làm gì đây?”

Nhìn nhau — Tương kế tựu kế!!

Đã có chủ định, hai người bước vào phòng thẩm vấn.

Mặt đối mặt ngồi xuống, không đợi Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường mở miệng, Khổng Lệ Bình đã vội vàng nói: “Anh cảnh sát, có thể ngắn gọn không, tôi... Con tôi vẫn ở nhà... Nó còn nhỏ, chỉ có mỗi một mình...”

“Vậy a...” Bạch Ngọc Đường trầm ngâm một lát, “Chúng tôi có thể nhờ một nhân viên an ninh xã hội tới trông con hộ chị.”

“A! Không cần không cần!” Khổng Lệ Bình cả kinh, liên tục xua tay, “Con tôi sẽ rất sợ... Nó tỉnh lại không thấy tôi, sẽ khóc...”

Hai người liếc nhau.

Triển Chiêu nhướng mày — Thế nào?

Bạch Ngọc Đường gật gù hiểu rõ, Khổng Lệ Bình bị dẫn tới cảnh cục ít nhất đã hơn bốn giờ! Một người mẹ dưới tình huống như vậy, lại từ chối để nhân viên an ninh xã hội đi chăm sóc con mình... Lý do chỉ có hai cái, hoặc là cô ta không yêu con mình; hoặc là trong lòng cô ta biết rõ, con của mình rất an toàn.

“Chúng ta bắt đầu đi.” Bạch Ngọc Đường gật đầu nói, “Nói tóm lại, tối qua, người ở trong phòng học của nhà trẻ là chị?”

“Phải...” Khổng Lệ Bình gật đầu, “Là tôi.”

“Chị đến hiện trường vụ án làm gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Tôi... Tôi đốt cho người chết chút tiền...” Khổng Lệ Bình đáp.

“Thứ chị đốt không phải tiền giấy mà là bùa chú.” Triển Chiêu cười, “Giống như đang cúng bái hành lễ... Hay chị nghĩ vụ án này không phải do con người làm?”

Khổng Lệ Bình hơi run lên, có chút căng thẳng nói: “Đúng... Đúng, tôi biết là quỷ...”

“Quỷ của ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Từ Giai Lệ?”

“Anh... Sao các anh biết?” Khổng Lệ Bình kinh hoảng hỏi lại.

Triển Chiêu một tay chống cằm, nghiêm túc hỏi cô: “Từ Giai Lệ rốt cuộc chết như thế nào?”

“Cậu... Cậu ấy bị hại chết...” Khổng Lệ Bình nói.

“Bị ai hại?”

“Tôi... Tôi không biết.”

Bạch Ngọc Đường đưa ra một văn bản, nói: “Khi còn nhỏ, chị và Từ Giai Lệ học cùng khóa tại một trường múa, mà Từ Giai Lệ lại chết tại trong phòng thay đồ của trường... Chị chắc không phải là không biết?”

“...” Khổng Lệ Bình hít sâu một hơi, tựa hồ đã hạ quyết tâm, “Giai Lệ... Không phải do tên sát nhân hàng loạt đó giết.”

“Là ai giết?”

“Tôi không biết... Khi chúng tôi, chúng tôi đi vào, cậu ấy đã chết rồi.” Khổng Lệ Bình khẽ lắc đầu nói, “Chúng tôi chỉ là... Chỉ là giả tạo hiện trường mà thôi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, lấy làm kinh ngạc hỏi Khổng Lệ Bình, “Ma pháp trận đồ đó là do chị vẽ? Các người vì sao phải giúp hung thủ giả tạo hiện trường?”

“Tôi...” Khổng Lệ Bình tựa hồ có chút rối loạn mà vuốt tóc, “Chúng tôi chẳng qua ham vui... Hơn nữa, hơn nữa Giai Lệ bình thường hay coi thường chúng tôi. Chúng tôi muốn giáo huấn cậu ấy một chút...”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, ý rằng, rõ ràng là nói dối chứ còn gì?

Triển Chiêu gật đầu, ra hiệu cho Bạch Ngọc Đường, tương kế tựu kế!

“Cho nên chị nghĩ Từ Giai Lệ quay về báo thù?”

“Vâng...” Khổng Lệ Bình đáp, “Trương Chân Chân... Cậu ấy ngày đó cùng một chỗ với chúng tôi.”

Triển Chiêu đưa ra một tờ giấy cho cô, “Viết hết tên những người cùng chị dựng hiện trường giả vào đây.”

Khổng Lệ Bình hơi run rẩy cầm bút, viết ra một loạt cái tên.

Nhận lại tờ giấy, Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Chị có thể về.”

“... Cái gì?” Khổng Lệ Bình tựa hồ có chút khó tin, nghi hoặc nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Chị có thể về, chẳng lẽ chị còn muốn nói thêm gì sao?” Triển Chiêu hỏi.

“À... Không... Không có gì nữa.” Khổng Lệ Bình vội vàng đứng lên, đi về phía cửa, được vài bước, lại quay lại, có chút do dự nói, “Anh cảnh sát... Chuyện này... Từ Giai Lệ có một em gái, các anh có biết?”

“Em gái?” Bạch Ngọc Đường có chút giật mình.

“Phải... Giai Lệ và cô ấy đều là trẻ mồ côi, sau này được hai gia đình khác nhau nhận nuôi... Nhưng mà tình cảm giữa hai người rất tốt.”

“Em gái cô ấy tên gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm... Đây, tôi cũng không biết, tôi chưa từng gặp, chỉ nghe cậu ấy thường xuyên nhắc tới.” Nói xong, Khổng Lệ Bình lúng túng đi ra khỏi cửa.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Thế nào Miêu Nhi? Cô ta hình như cố tình nói cho chúng ta biết chuyện gì đã xảy ra trong vụ án của Từ Giai Lệ.”

“Còn nữa!” Triển Chiêu cười, “Nhắc chúng ta rằng, Từ Giai Lệ có một em gái.”

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng mở điện thoại, “Vương Triều, đi theo Khổng Lệ Bình!”

“Rõ.” Vương Triều cúp máy, cẩn thận bám đuôi Khổng Lệ Bình.

Cất điện thoại, Bạch Ngọc Đường quay lại, trông thấy sắc mặt Triển Chiêu tái nhợt đi... “Miêu Nhi, cậu làm sao vậy?”

“Ủ? Không... Dạ dày hơi đau.” Triển Chiêu cười cười, “Được rồi, những cái tên Khổng Lệ Bình viết là ai a? Rất có thể sẽ trở thành người bị hại tiếp theo.”

Bạch Ngọc Đường có phần lo lắng nhìn anh, “Cậu thực sự không sao chứ? Đến bệnh viện ngay đi.”

“Cũng không đau lắm ~~ Phiên phúc.” Triển Chiêu đưa tay đoạt lấy tờ giấy Bạch Ngọc Đường đang cầm, lẩm nhẩm: “Ừm ~~ Trương Chân Chân, Thẩm Linh, An Khánh Dao, Lý Tự...”

“Cái gì?!” Bạch Ngọc Đường sửng sốt, lại đoạt lấy tờ giấy trên tay Triển Chiêu, nhìn.

“Sao vậy?” Triển Chiêu hiểu kỳ.

“Lý Tự này...” Bạch Ngọc Đường chỉ vào cái tên trên giấy, “Rất có vấn đề ~~”

53. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 7

Chương 7 : Sương mù dày đặc

Bạch Ngọc Đường khởi động xe, chuẩn bị đưa Triển Chiêu về nhà, bây giờ đã là khoảng ba giờ sáng.

“Hắc hắc ~~” Triển Chiêu đột nhiên bật cười, hình như đang nghĩ đến cái gì đó thú vị, làm Bạch Ngọc Đường bên cạnh cũng cười theo, “Sao vậy, Miêu Nhi? Có gì vui vẻ thế?”

Triển Chiêu xoay mặt nhìn anh: “Tôi nghĩ đến chuyện hồi bé của Bạch Trì và Triệu Trinh.”

“A

” Bạch Ngọc Đường cũng không nhịn được mỉm cười, “Đúng là rất thú vị, không thể ngờ còn có một đoạn nghiệt duyên như thế.”

“Triệu Trinh kia, so với cậu lúc bé còn có phần khủng bố hơn!” Triển Chiêu nhin cười.

“Mèo chết, tôi lúc bé đâu đến nỗi hư đốn thế?!” Bạch Ngọc Đường phản đối.

“Cậu mà không hư đốn? Cậu có còn nhớ.....” Triển Chiêu vừa cười vừa nhớ lại, “Lần kia, cậu đem hai anh em nhà kẻ bên ném vào đồng đất trong bồn hoa, lại còn dội nước lên, nói để bọn họ lớn nhanh một chút.”

“Ha ha

” Bạch Ngọc Đường cũng phá lên cười, “Còn nhớ, còn nhớ, chuyện lúc tám tuổi a..... Hai anh em nhà đó dẫm nhỏ hoa non của cậu, tôi đi dạy dỗ chúng một chút.”

“Còn ông thầy dạy Sử hồi trung học.....” Triển Chiêu nói, “Cậu đem người ta dán dính vào bệ toilet!”

“Phụt ~~” Bạch Ngọc Đường cười nhiều hơn, “Sau đấy người ta phải khiêng cả ổng và cái bồn cầu vào bệnh viện.....”

Triển Chiêu cười đến đau bao tử: “Mông của ông ấy dính vào bệ cầu..... Quần kéo không lên, cứ thế mà bị bưng ra WC, mọi người đều thấy hết.....”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ai bảo ông ta xử oan cậu tội gian lận, bắt cậu đứng phạt..... Dán mông ổng vào bệ cầu là còn nhẹ đấy.”

“Sau đó phòng làm việc của ổng bị quăng bom cay tự chế, có phải là cậu không?” Triển Chiêu hỏi, “Chuyện này hình như đến bây giờ, là bí ẩn không lời giải của trường đấy.”

“Ha ha..... Tôi còn khóa cửa phòng ổng, làm ổng phải treo cửa sổ, bên dưới là cống nước hôi rình.....” Về mặt Bạch Ngọc Đường đắc ý, “Từ sau lần đó, ông ta không dám liếc mắt nhìn cậu nữa, tránh như tránh dịch vậy..... ha ha.....”

“Vậy mà còn nói là không hư hỏng?!” Triển Chiêu trừng anh, “Lúc cậu tốt nghiệp, mấy ông thầy bà cô đều muốn nổ pháo ăn mừng, tất cả đều nói trường học tốt cuộc cũng được thái bình ~”

“Ai bảo bọn họ trêu vào cậu?!” Bạch Ngọc Đường cười, nói, “Cậu là của tôi, trừ tôi ra thì ai cũng không được đụng vào!”

.....
Nói ra miệng mới cảm thấy xấu hổ..... Bạch Ngọc Đường lắc đầu bật cười, “Bây giờ nghĩ lại, thấy hồi đấy mình thật giống cái vớ đập ruồi, ai bu vào cậu là tôi đập cho cật lực!”

Triển Chiêu nhìn nhà mình càng ngày càng gần, đột nhiên xoay người lại nói một cách thật nghiêm túc: “Tiểu Bạch, chúng ta khoan về nhà đã.”

.....?.....

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn anh, “Không về nhà? Trời cũng sắp sáng rồi, cậu không về ngủ một chút?”

“Cậu có nhớ bãi biển mà hồi bé chúng ta thường ra chơi không?” Triển Chiêu hăng hái bừng bừng nói, “Chúng ta đi được không?”

“Bây giờ?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Xa lắm nha!”

“Tôi muốn đi.....” Triển Chiêu nói, “Chúng ta bình thường cũng hay ra đấy đọc sách.”

“Đúng vậy, cậu mà có tâm sự là thường ra bờ đê ngồi, mỗi chỗ đấy là tìm được cậu.” Bạch Ngọc Đường nói, “Cậu thật sự muốn đi?”

“Ừ!” Triển Chiêu gật đầu.

Bạch Ngọc Đường quay đầu xe, hướng bãi biển thành phố S chạy.

Bãi biển ở đây, không phải là loại cát vàng trải dài, mà đầy ghènh đá. Con đê thật lớn hơi nghiêng, đầy những cột xi-măng tròn, tất cả dùng để cố định đê, mà người ta cũng có thể trèo lên. Đứng đây thường thức cảnh biển, nhìn rặng đá ngầm dưới mặt nước, rất có nghệ thuật.

Tấp xe vào bên đường cao tốc, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng nhau đi lên con đê, leo lên cột đá, đi hướng bờ biển.

Nơi biển và trời giao nhau, đã bắt đầu có sắc vàng, gió biển thổi đến mang theo mùi mặn ẩm ướt, hít vào trong phổi, trong nháy mắt cảm thấy thật nhẹ nhàng, khoan khoái trầm tĩnh.....

Bạch Ngọc Đường từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Triển Chiêu, ghé vào tai anh, “Miêu Nhi, cậu có tâm sự?”

“..... Cậu biết à.....” Triển Chiêu hơi nhích ra sau, cảm nhận độ ấm từ ngực Bạch Ngọc Đường.

“Không phải tôi đã nói sao, cậu là chuyên gia nghiên cứu người..... Tôi là chuyên gia nghiên cứu cậu.” Vừa nói vừa hôn lên gáy và tóc của Triển Chiêu, “Miêu Nhi, nói cho tôi biết, cậu hiện đang lo lắng cái gì?”

“Tôi..... Tôi có thể cảm giác được..... Một thứ độc ác.....” Triển Chiêu nhích lại gần Bạch Ngọc Đường, “Vụ án lần này, cùng vụ trước không giống nhau..... Tên hung thủ này..... cho tôi một loại cảm giác rất kỳ quái — Độc ác, tàn nhẫn, bất định.....”

Bạch Ngọc Đường siết chặt vòng tay, đem Triển Chiêu ôm lấy thật chặt, nói: “Là cảm giác từ hiện trường vụ Tôn Thiến, phải không?”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn anh, “Cậu cũng phát hiện sao?”

Lắc đầu, Bạch Ngọc Đường cười xoa xoa cằm anh: “Tôi không có khả năng cảm thụ nhân tâm như cậu..... Nhưng tôi lại cảm nhận được tâm tình của cậu thay đổi..... Miêu Nhi, cậu vui vẻ, thương tâm, sợ hãi..... Tất cả những thứ ấy tôi đều cảm nhận được.”

Triển Chiêu nhẹ nhàng lắc đầu: “Tôi nghĩ..... Còn có thể có người bị giết..... Hoặc còn có thể có một đứa trẻ vô tội khác như Tôn Thiến..... Vậy mà, một điểm đầu mối chúng ta vẫn chưa có.....”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu, hôn lên đôi môi đang khép mở của Triển Chiêu, giúp anh dần dần bình tĩnh lại.

“Miêu Nhi, tôi có thứ này muốn cho cậu... Cậu, không được cười.” Bạch Ngọc Đường buông Triển Chiêu, nhẹ nhàng nói.

“Thứ này?” Triển Chiêu khó hiểu, ngẩng đầu nhìn anh, “Là cái gì?”

Bạch Ngọc Đường lấy từ trong túi áo ra một cái hộp nhưng nhỏ màu trắng, mở ra, bên trong là hai chiếc nhẫn bằng bạc... Kiểu dáng đơn giản mà tao nhã.....

“Cậu?” Triển Chiêu có chút kinh ngạc nhìn anh, lập tức cúi đầu nở nụ cười.

“Không được cười!” Thật hiếm thấy trên mặt Bạch Ngọc Đường có chút nóng nóng, “Tôi cũng biết là hơi ngốc, nhưng mà ngày đó tình cờ thấy, cảm thấy hợp nên mua.....”

Nói rồi lấy một chiếc nhẫn trong hộp ra, đưa Triển Chiêu, “Tôi..... Tôi còn mua cả dây chuyền nữa..... Nếu cậu không muốn đeo trên tay, có thể đeo ở.....”

Nói còn chưa hết thì Triển Chiêu đã vươn tay cầm lấy nhẫn, hỏi: “Hai chiếc đều như nhau sao?”

“Ừ, như nhau.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, đã thấy Triển Chiêu cầm tay anh, đeo nhẫn vào vào ngón giữa tay trái, sau đó lấy chiếc còn lại, đeo vào ngón giữa tay mình.

Bạch Ngọc Đường có chút chấn động nhìn hành động của Triển Chiêu, “Miêu Nhi..... dây chuyền.....”

Triển Chiêu nhận lấy dây chuyền, cầm trong tay, hỏi: “Cậu nghĩ tôi sẽ chú ý đến việc người khác biết chúng ta..... Vì thế không muốn đeo nhẫn ở tay, nhưng vẫn muốn tôi lúc nào cũng mang theo..... cho dù là đeo trên cổ?”

Gật đầu, Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chú Triển Chiêu, chỉ thấy anh cười, xoay người, vung tay ném sợi dây chuyền đi, sợi dây bay theo đường vòng cung, rớt xuống biển.

“Miêu..... Ách.....” Bạch Ngọc Đường nhìn sợi dây bị ném đi xa, đang giật mình thì Triển Chiêu đã đưa tay ôm mặt anh, ghé tới, hôn.....

Nụ hôn nồng nàn kết thúc, Triển Chiêu cười xòa, xoa đầu Bạch Ngọc Đường đang đầy kinh hỉ, nói: “Ngọc Đường, cậu thật đáng yêu.....”

Sửng sốt một hồi lâu, Bạch Ngọc Đường cười vô lực, “Miêu Nhi, cậu đùa giỡn tôi.....”

Đưa tay kéo Triển Chiêu lại, ôm lấy, “Miêu Nhi, chúng ta cứ từ từ đi, giống như những lần trước vậy..... Đầu tiên đi tìm đầu mối, sau đó phân tích từng bậc, kéo bấy dụ con mồi, tội phạm hung ác cỡ nào cũng sẽ bị chúng ta bắt!”

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn anh.

Trong mắt Bạch Ngọc Đường, mơ hồ có tia sáng lóe lên, “Miêu Nhi, chúng ta là trung khu thần kinh của S.C.I.! Cậu hiểu chứ?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Chúng ta không được rồi..... Phải tự tin, bình tĩnh.”

“Đúng.....” Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chú vào mắt Triển Chiêu, “Đặc biệt là cậu, Miêu Nhi, cậu là điểm tựa của mọi người, cũng như vậy, tất cả mọi người là điểm tựa của cậu..... Bất luận cái gì độc ác cũng không thể tới gần cậu..... Đặc biệt còn có cái vĩ đập ruồi là tôi ở đây.”

Triển Chiêu cười, gật đầu.

Bạch Ngọc Đường siết chặt vòng tay, ôm Triển Chiêu chặt hơn, nói: “Cậu nhất định phải tin tưởng chính mình..... Bất cứ thứ gì độc ác, cũng không có khả năng thắng được chính nghĩa của cậu, tôi sẽ ở bên cạnh cậu.”

Triển Chiêu ôm lấy cổ Bạch Ngọc Đường, cảm nhận hơi ấm, sức mạnh, sinh mệnh sục sôi mà người kia tiếp ỉnh..... Nghiêm túc gật đầu, “Ừ!”

Vai tia nắng ló ra khỏi đường chân trời, vầng thái dương từng chút một phủ xuống nhân gian.... Màu xanh của nước biển cùng màu hồng của ánh bình minh, nhuộm đường chân trời đang tăng sáng thành một màu tím huyền ảo..... Rạng đông, ánh sáng như đang hợp tấu, màu sắc pha trộn vào nhau như một bản nhạc, khó có thể phân biệt... Chúng ta chỉ có thể cảm nhận hoặc là bi thương, hoặc là rung động.

Thế nhưng, khi mặt trời mọc lên..... ánh sáng sẽ phân chia rạch ròi ngày và đêm, mỗi thứ trở về nơi của nó..... mãi mãi không thay đổi.

Hai người chỉnh lại tâm tình, về nhà nghỉ ngơi một lúc, sau đó sấm tinh thần thật tốt đi vào S.C.I.

.

Mới vừa vào phòng, đã nghe thấy tiếng ngáy như sấm, Từ Khánh ở một bên chỉ chỉ Vương Triều đang nằm trên sofa.

Xem ra Vương Triều vất vả cả một đêm, không biết tối qua cậu theo dõi Khổng Lệ Bình có thu hoạch được gì không.

Tuy rằng rất không muốn, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng lay tỉnh cậu.

“Ừm!..... A! Sếp!” Nhận ra người trước mặt là Bạch Ngọc Đường. Vương Triều bật dậy: “Tôi có phát hiện! Phát hiện lớn!”

Quay mặt nhìn xung quanh, thấy tất cả mọi người trong S.C.I. đều cười cười nhìn mình, nhức đầu ngờ vực, “Gì chứ?” Hoàn toàn không phát hiện ra đầu mình đang rối như tổ quạ, mép còn đang chảy dãi

“Đi rửa mặt đã, nói xong thì về nhà ngủ một giấc.” Bạch Ngọc Đường ra lệnh thật ngắn gọn.

“A..... Được!” Vương Triều chạy ra ngoài rửa mặt, nửa phút sau đã chạy về, “Sếp, tối qua Khổng Lệ Bình có gặp một người.”

“Là ai?”

“Tôi tối hôm qua đi tới cửa nhà cô ta đã thấy một chiếc xe màu đen chờ dưới lầu, cô ta đi ra, nói thì thầm vài câu với người trong xe, sau đấy từ trong xe ôm một đứa bé ra.”

“Đứa bé?” Triển Chiêu nghi hoặc, “Con của cô ta?”

Vương Triều gật đầu nói, “Tôi xem chắc là không sai.”

“Trong xe có ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tôi nhìn thấy một người đàn ông, nhìn rất quen mắt..... Tôi nghĩ mãi mới nhớ ra, chính là người ngày hôm qua còn đến văn phòng chúng ta!”

.....!.....

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc nhau, tới ngày hôm qua — “Thẩm Tiềm??”

“Đúng!” Vương Triều gật đầu, “Chính là hắn!”

Bạch Ngọc Đường trầm ngâm một lát, “Xem ra, hắn tới S.C.I. ngày hôm qua cũng không phải là hướng về Công Tôn.....”

Triển Chiêu gật đầu: “Công Tôn có khả năng chỉ là ngụy trang, hắn còn mục đích khác.”

“Còn cả Lý Tự kia nữa!” Từ Khánh nói, “Tôi đã điều tra, cô ta khi còn nhỏ chính xác có học tại trường múa.”

“..... Là cùng một người?!” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chắc là đúng.” Từ Khánh đưa các tư liệu kiểm được, ảnh chụp, thật ngạc nhiên là của Lý Tự.

.....

“Được rồi, Bạch Trì đâu?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

“A ~” Tưởng Bình nói, “Sáng sớm nay cậu nhóc và Triệu Trinh cùng tới, Triệu Trinh bảo cậu ta có một buổi diễn..... Lễ khai mạc sông bạc của tập đoàn Thẩm thị.”

“Tôi có lên nói cho Tiểu Bạch Trì chuyện của Thẩm Tiềm tối hôm qua, sau đó bảo cậu nhóc đi theo Triệu Trinh, nói hỏi thăm một chút tình hình.” Vương Triều bổ sung, “Triệu Trinh hình như rất nguyên ý mang theo cậu nhóc, chỉ là sáng nay cậu nhóc mặt lại xụ một đồng.....”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cười khỏ, tình hình Triệu Trinh như vậy, dự đoán được tha thứ cũng không phải dễ.....

“Chỉ có một mình cậu nhóc đi à?” Triển Chiêu hỏi.

“Không, Mã Hán cũng theo.” Từ Khánh nói.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, phân công mọi người hành động xong, cùng Triển Chiêu ra khỏi cục cảnh sát, hai người quyết định đi đến nhà đám Tề Nhạc để tìm Lý Tự.

Xe vừa mới khởi hành không bao lâu thì di động của Bạch Ngọc Đường vang lên, một tin nhắn được gửi tới.

Không thấy tên người gửi.

Mở ra chỉ thấy bốn chữ — “Cứu mạng Tề Nhạc”.

Triển Chiêu nhăn mày, “Ngọc Đường.....”

“Biết rồi!” Bạch Ngọc Đường thắt dây an toàn, đạp mạnh lên chân ga.

Ma pháp hung thủ

54. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 8

Chương 8 : Bắt cóc

Một tin nhắn “Cứu mạng” của Tề Nhạc, quả thực hù rớt nửa cái mạng của cả Bạch Ngọc Đường lẫn Triển Chiêu — Nếu Lý Tự đúng là người biết rõ sự tình, vậy thì cô ta rất có thể sẽ là đối tượng bị giết như Trương Chân Chân... Mà Tề Nhạc vẫn ở cùng nhà với cô ta, khả năng bị liên lụy vô cùng lớn.

Bạch Ngọc Đường một chân đạp ga tới 200, phi như bay tới chỗ Tề Nhạc.

Tới trước cổng nhà trọ, nhanh chóng xuống xe, đi vào tòa nhà, không có gì khác thường. May mà ngày đó mình đưa bọn họ về, hình như còn nghe thấy Trần Du nói, các cô ở trên tầng cao nhất gì đó, vội vàng xông lên cầu thang.

Đây là một tòa nhà trọ kiểu cũ, phòng ở cũng rất cũ, chỉ có năm tầng. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vừa chạy vừa lấy súng.

Đến tầng năm thì chau mày — Mùi máu...

Cửa phòng 503 rộng mở, bên trong truyền ra tiếng rên rỉ cực yếu ớt.

Hai người vọt vào, chỉ thấy Trần Du ngã giữa vũng máu, cô cuộn mình lại, trên bụng là một vết dao đâm, vẫn đang chảy máu.

“Trần Du...” Triển Chiêu hít vào một hơi, lập tức lại gần lật cô gái lên, đưa tay áp vào vết thương để máu không chảy ra nữa.

Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại gọi cho người của S.C.I. và xe cứu thương.

“Nhạc Nhạc...” Trần Du đột nhiên nắm lấy tay Triển Chiêu, dùng thanh âm yếu ớt nói, “Có người, muốn giết... chị Lý... Nhạc Nhạc đưa chị ấy... trốn... Hẩn đuổi theo rồi...”

Triển Chiêu vội vàng ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường!”

Bạch Ngọc Đường xoay người chạy ra khỏi cửa.

“Mau cứu... cứu...” Ý thức của Trần Du tựa hồ đang dần mờ nhạt.

Triển Chiêu thấy sắc mặt cô càng lúc càng trắng bệch, dường như muốn ngủ. “Trần Du, cố lên một chút! Đừng ngủ!”

“Vâng...” Trần Du gật đầu, cố gắng mở to mí mắt càng lúc càng nặng.

Rất nhanh, tiếng bước chân nhón nháo vang lên, Triệu Hổ mang theo nhân viên y tế chạy lại, sau khi đưa Trần Du lên cáng cứu thương liền lao xuống lầu dưới, Vương Triều đi theo đến bệnh viện.

“Vẫn chưa tìm được Tề Nhạc và Lý Tự!” Triển Chiêu nói: “Mọi người chia nhau đi tìm, chú ý những nơi có thể ẩn nấp được, các cô ấy có thể trốn ở đây.”

“Rõ!” Mọi người đều tản đi.

Triển Chiêu đứng trước tòa nhà, nhìn xung quanh, cố gắng bắt chước suy nghĩ của Tề Nhạc lúc đó... Cô nhóc Tề Nhạc này rất thông minh, nếu vậy, hẳn là sẽ chạy đến chỗ nhiều người.

Bên trái là một loạt các quán xá bình dân dọc con đường dành cho người đi bộ, ban ngày không có nhiều người lắm, nhưng vẫn náo nhiệt hơn so với con đường lớn bên cạnh — Triển Chiêu nhanh chóng đi về phía đường đi bộ.

Trần Du nói cô ấy đưa Lý Tự chạy trốn... Như vậy có thể cho rằng Lý Tự đi lại không được thuận lợi — Có hai chỗ quẹo gần đây... Tề Nhạc thuận tay trái, nếu mang theo một người nữa, quẹo phải tương đối tiện hơn — Đi vào con hẻm nhỏ bên phải.

Đó là một con hẻm có phần bẩn thỉu, hai bên chất đầy rác rưởi, hộp các tông phế thải, thùng rác, bao nilông...

Cô gửi tin nhắn mà không dám gọi điện, chứng tỏ đang trốn ở một chỗ nào đó rất dễ phát hiện — Ánh mắt của Triển Chiêu rơi xuống một cái thùng các tông có phủ bao nhựa ở trên, nhìn kỹ lại, hình như nó đang hơi run...

“Tề Nhạc? ... Tề Nhạc, tôi là Triển Chiêu!” Chậm rãi đi về phía bao nhựa đó.

“Tề Nhạc...”

Bao nhựa bị xóc một góc lên, Tề Nhạc nhô đầu ra, nơm nớp lo sợ ngẩng đầu, thấy đúng là Triển Chiêu, khóe miệng run rẩy kêu một tiếng: “Cảnh sát Triển...”

Triển Chiêu giúp cô bé dỡ mấy tấm bao nhựa ra, thấy bên cạnh Tề Nhạc là Lý Tự đang nằm, hình như mới ngất đi thôi, tiến đến sờ mạch đập của cô ta, thở phào.

Đưa tay kéo cô gái ra khỏi đống rác, “Không sao đâu... Đừng sợ...”

“Vâng...” Tề Nhạc gật đầu, vừa định mở miệng, đột nhiên kinh hãi nhìn về phía đầu hẻm, “A!”

Triển Chiêu quay phắt lại, thấy một kẻ lao đến từ đầu hẻm, đeo khăn bịt mặt màu đen, tay cầm con dao dính máu.

Thò tay lấy súng, kẻ kia đã vọt tới cách mười bước chân rồi, Triển Chiêu vô thức che chắn trước Tề Nhạc.

Đúng lúc đó, từ căn nhà thấp bên cạnh, một bóng trắng lao mạnh xuống — Là Bạch Ngọc Đường.

Kẻ kia bị Bạch Ngọc Đường đè ngã xuống đất, con dao trong tay văng dưới đất, chưa kịp đứng lên, Bạch Ngọc Đường đã vươn tay túm lấy áo hắn, ấn mạnh vào tường, “A...”

Va đập mạnh khiến hắn phải hét lên một tiếng, Bạch Ngọc Đường đè hắn lại, túm cổ áo không chế hắn từ đằng sau, lột mặt nạ vải của hắn xuống. Bắt hắn xoay người lại, hỏi Tề Nhạc: “Có phải hắn không?”

“Là hắn!” Tề Nhạc gật đầu, chỉ vào người nọ, “Chính là hắn!”

Bạch Ngọc Đường lấy còng tay, vặn hai tay kẻ kia ra sau lưng, còng lại.

“Sếp!” Phía xa, Triệu Hổ cũng vọt sang.

Bạch Ngọc Đường vút người cho cậu: “Mang về!”

Từ Khánh và Trương Long đi tới, bé Lý Tự đang hôn mê đi về phía xe cảnh sát.

“Tiểu Du thế nào rồi ạ?!” Tề Nhạc sốt ruột kéo Triển Chiêu hỏi.

“Cô ấy bị thương rất nặng, đã tới bệnh viện rồi.” Triển Chiêu đáp.

Tề Nhạc nén nước mắt, cảm phần nhìn kẻ bị Triệu Hổ áp đi, cô đến gần, nhắc chân nhằm vào háng của kẻ kia, hung dữ đá ột đá.

“Nha a

” Kẻ kia đau đớn hét thảm, quy xuống đất, co quắp lại.

Mọi người đều không nhìn được méo miệng... Thằng cha này nửa đời sau không khéo bắt lực cũng nên... Cô nhóc kia độc ác quá.

Tề Nhạc dường như đã trút được một chút giận dữ, quay đầu lại nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Cảm ơn các anh, tôi muốn tới chỗ Tiểu Du.”

Hai người nhìn dáng vẻ của Tề Nhạc, trong lòng không tránh khỏi khó chịu, lần trước, khi Bạch Ngọc Đường đến nói rằng Tề Lỗi đã chết, cô gái này cũng như thế, muốn khóc, nhưng vẫn ra sức chịu đựng.

“Triệu Hổ, cậu đưa Tề Nhạc đi, trông cô ấy, tôi và Miêu Nhi đem tên này về thẩm vấn!” Bạch Ngọc Đường nhận người từ Triệu Hổ.

“Được.” Triệu Hổ gật đầu, đưa Tề Nhạc đến bệnh viện.

Bạch Ngọc Đường đẩy kẻ kia một cái, “Tên gì?” Vừa đi về hướng xe cảnh sát.

“... Vệ Vĩnh...” Kẻ đó thần nhiên dị thường, bình thần đáp.

... ?! ... Cái gì?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn nhau, “Vì sao ông muốn giết Lý Tự?!”

Đôi mắt Vệ Vĩnh vô hồn, nhàn nhạt đáp: “Bởi vì nó đáng chết!”

.....

Khu vui chơi giải trí của tập đoàn Thẩm thị, gọi là Thế Giới Hoan Nhạc, toàn bộ kiến trúc thoát nhìn giống một con tàu chở khách xa hoa, về tính chất kinh doanh, nói cho đẹp thì là khu vui chơi giải trí, có hội trường lớn và nhà hàng khách sạn, nhưng quan trọng nhất, thực tế có một sông bạc bên trong.

Triệu Trinh mang theo Bạch Trì và Mã Hán, cùng lên chiếc “thuyền” kia, quy mô của sông bạc không hề thua kém sông bạc ở Las Vegas... Mã Hán cau mày, lòng thầm kêu gã Thẩm Tiềm này sao không bị Cảnh sát kinh tế chú ý nhỉ, dùng tiền để mua chuộc sao?

Bạch Trì ít khi đến những nơi thế này, có chút căng thẳng, Triệu Trinh ngược lại lại thần nhiên.

“Trì Trì ~~” Chợt nghe hai giọng nói giống nhau đồng thanh truyền đến, đôi song sinh họ Đinh đã xuất hiện ngay bên Bạch Trì, một trái một phải ôm lấy vai cậu.

“A ~~ Đinh đại ca, Đinh nhị ca.” Bạch Trì ngoan ngoãn chào.

“Ngoan

” Đại Đinh Tiểu Đinh ôm lấy cậu dụi dụi, “Em cũng đến đây chơi hả, ở đây trẻ vị thành niên không được vào đâu nha ~~”

“Em... thành niên rồi!” Nói xong, nhìn trái nhìn phải một chút, nói với cặp song sinh, “Các anh đừng có phá nha... Em, có nhiệm vụ.”

“À ~~” Cặp sinh đôi lập tức nghiêm túc lại, “Là con rệp họ Thẩm đó sao?? Hấn phạm pháp?”

“Xuyết ~~” Bạch Trì tròng hai người bọn họ, “Sao các anh lại ở đây... Anh hai đâu?”

“Lão đại vừa nghe tên con rệp thì phát ngán, nhận thiệp mời xong cũng chẳng thèm nhìn, sai bọn này tới đây ~” Đại Đình xắn tay áo chỉ.

“Chính là, còn nữa, lão đại có nhiệm vụ quan trọng hơn!” Tiểu Đình nói xong, có vẻ thần bí, “Phải chăm sóc đại tẩu ~”

“Đại tẩu??” Bạch Trì kinh ngạc, “Anh hai kết hôn rồi sao? Em chưa từng nghe nói a...”

“Hắc hắc ~” Sinh đôi cười đến bí ẩn.

“Chuyện này không nói trước!” Hai người thành công lừa Bạch Trì đến sông bài, “Trì Trì, em muốn chơi không?”

“Em không...” Bạch Trì vừa định từ chối, chợt nghe Triệu Huệ nhỏ giọng thì thầm vào tai mình, “Em muốn điều tra Thẩm Tiềm, tốt nhất gây chú ý với hắn trước đã... Hôm nay hắn khai trương, em thắng hắn đến khuyên gia bại sản, tên bại hoại này, tiền ít đi thì cũng làm ít chuyện ác!”

“Thật sao?” Bạch Trì gật đầu, “Em hiểu rồi ~”

Đi tới trước bàn quay, Bạch Trì bắt đầu khởi động bộ não nhỏ toàn năng của cậu..... Nhanh chóng tính toán.

Triệu Trinh trợn mắt há mồm nhìn Bạch Trì chuẩn xác xoay đĩa trúng bảy lần, một giờ... Trong vòng một giờ đồng hồ, nhóc con kia thắng một trăm vạn

Đương nhiên quan trọng nhất là một vạn tiền cược do sinh đôi họ Đinh cấp, nói cách khác, Bạch Trì đang ăn tiền cho cặp song sinh — Nhưng Triệu Trinh vẫn thấy kinh sợ. Từ bé anh đã cho rằng Bạch Trì là đứa chậm chạp kém thông minh, mãi cho đến lúc này vẫn nghĩ thế. Nhưng mà hiện tại, Triệu Trinh khẳng định... Bộ óc này không phải của người ~ Một vấn đề nữa nảy ra — Cậu nhóc vì sao muốn làm cảnh sát? Nên đi chế tạo bom nguyên tử có vẻ thích hợp hơn đó

~~.

Không quen với kiểu ồn ào như thế, Mã Hán ra khỏi sông bạc, bầu không khí trong lành bên ngoài khiến anh dễ chịu hơn nhiều... Thật không rõ, sao lắm người thà vứt bỏ sự trong lành ngoài này, đi chọn đứng trong cái không gian ô nhiễm om sòm đó nhỉ.

Cái sông bạc cao cấp này toàn người là người, Mã Hán phải đi đến bãi đỗ xe mới kiếm được sự yên tĩnh.

Ngồi trên một bệ cao gần sát bãi đỗ xe, lấy thuốc ra hút.

Bãi đỗ xe ba tầng xây theo dạng xoắn ốc, chỗ này là nơi cao nhất, ngồi ở đây có thể phóng mắt khắp nơi, tầm nhìn khá tốt.

Trần Giai Di xuống xe, giương mắt, thấy trên bậc cao xa xa, Mã Hán đang hút thuốc.

Nhìn dưới góc độ của một phụ nữ, người đàn ông này rất hấp dẫn, Trần Giai Di đơn giản chậm rãi bước đến chỗ anh, vừa đi vừa tỉ mỉ quan sát. Áo da ngắn màu đen, quần jeans tối màu, tóc tai cũng cực ngắn, vóc người hắn thuộc diện tháo vát, không quá cường tráng, người tương đối đậm, nhưng trông cũng khá cao... Lặng lặng ngồi đó, miệng ngậm điếu thuốc.

Trần Giai Di thấy tiếc khi không đem theo máy ảnh, anh chàng trước mắt này có một khí chất rất đặc biệt, nếu đứng giữa đám người, rất khó phát hiện ra anh, nhưng khi anh ta ở một mình, quá dễ để người ta phải nhớ kỹ...

Đánh giá rồi đi tới gần Mã Hán, “Có lửa không?” Lấy một điếu thuốc ra, Trần Giai Di hỏi.

Mã Hán kỳ thực sớm đã phát hiện có người nhìn mình, nhưng anh thực không muốn để ý tới, quay mặt, thấy Trần Giai Di cầm điếu thuốc, Mã Hán thầm giật mình một chút... Người này anh biết. Trước kia đã từng xem qua tài liệu về cô, Phương Tinh là người đại diện của cô gái này, Trần Giai Di là diễn viên hợp đồng của công ty Bạch Cẩm Đường, hiện tại hình như rất nổi tiếng.

Lấy bật lửa đưa cho cô, tiếp tục quay đầu ngắm cảnh.

Trần Giai Di châm thuốc, cười: “Tôi không được tính là cảnh đẹp sao?”

“... ? ...” Mã Hán hơi cau mày, có chút khó hiểu nhìn cô, hoàn toàn không rõ ý cô là gì.

Trần Giai Di rất thỏa mãn với phản ứng của anh, vẻ nhíu mắt rất gợi cảm.

“Tôi là Trần Giai Di.” Tự khai tên, “Còn anh?”

Mã Hán thấy nhức đầu, anh chỉ muốn tìm một nơi yên lặng để nghỉ ngơi chốc lát thôi mà, đợi đến buổi tối tại lễ khai trương còn phải theo dõi thật sát Thẩm Tiềm

~~“Anh bị ngốc à?” Trần Giai Di cười hỏi, “Mỹ nữ chủ động bắt chuyện với anh, anh còn tỏ vẻ lạnh nhạt, không phải quá tàn nhẫn sao?”

Mã Hán nhảy xuống khỏi bệ cao, đưa tay lấy lại cái bật lửa trong tay Trần Giai Di, nhìn xung quanh, hỏi: “Mỹ nữ ở đâu?” Nói xong, cười cười, xoay người đi.

...!...

Trần Giai Di vào nghề lâu như vậy rồi, có lẽ chưa từng bị ai không đếm xỉa đến như thế, còn dám nói cô không phải mỹ nữ?!

“Này! Anh đứng lại!” Đang muốn đuổi theo, chợt nghe thấy tiếng ô tô phanh gấp, lập tức, một giọng nữ thét lên chói tai.

Cả hai cùng xoay đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe tải dừng lại giữa đường, hai gã đàn ông trùm khăn đen kín mít, đang kéo một cô gái la hét vào xe.

“Các người muốn làm gì vậy? Mau thả cô ấy ra!” Một người đàn ông mặc âu phục đi giày da té ngã trên mặt đất, trên mặt có máu, rõ ràng vừa nãy đã trúng vài đấm.

Trần Giai Di còn chưa kịp bật tiếng kêu, Mã Hán đã vọt tới.

Anh cũng không trực tiếp cứu cô gái kia, mà vọt tới trước chiếc xe tải, cho tên tài xế một cùi chỏ, vươn tay rút chìa khóa xe.

Đơn giản vứt chìa khóa xuống dưới sàn, nhìn hai kẻ mang khăn bịt mặt cười: “Các người định đem cô ta đi đâu?”

Biến cố thành linh xảy ra khiến hai kẻ kia có chút ló ngó, đàn độn đứng tại chỗ. Mã Hán hai tay đút túi, hơi hốt nói: “Thả người đi, bảo vệ nhiều nhất là một phút nữa sẽ đến, hiện tại chạy còn kịp.”

Mấy kẻ đó buông cô gái trong tay ra, xoay người bỏ chạy.

Người đàn ông ngồi té trên đất vội vàng tiến lại, nâng cô gái rõ ràng bị hoảng sợ quá độ lên, “Thẩm Linh, em không sao chứ?”

Mã Hán định quay vào thì khựng lại — Thẩm Linh?

Đang chuyên tâm nghĩ về cái tên này, bất ngờ Trần Giai Di lại gần, tay nắm chặt lấy áo Mã Hán, hôn ngay lên má anh một cái: “Trời ạ... Anh ngầu quá đi!”

55. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 9

Chương 9 : Suy đoán

“Anh tên gì? Nói mau!” Trần Giai Di hôn một cái thật đậm lên má Mã Hán, tay túm chặt lấy cổ áo anh không buông, bắt anh phải khai tên mình ra.

Lại nhìn Mã Hán, cả đời này của anh chưa bao giờ lại chật vật như thế, kinh hãi nhìn cô gái vẻ mặt đang đầy hưng phấn ~~ Phụ nữ bây giờ sao lại thành thế này??

“Cái mặt anh vậy là sao?!” Trần Giai Di có phần hưng hân túm chặt cổ áo Mã Hán lắc lắc, “Làm như tôi đang dè anh không bằng ấy?!”

Hai người cứ đứng tại chỗ cù kéo, chợt nghe người đàn ông bị té trên mặt đất hồi nãy hô: “Này!”

Mã Hán và Trần Giai Di quay đầu lại, thấy Thẩm Linh từ trên mặt đất đứng dậy, người khoác chiếc áo vest của người đàn ông, vẻ mặt vẫn còn đầy kinh sợ. Người đàn ông lúc này trông khác hẳn bộ dạng khiếp nhược hồi nãy, mặt đầy tức giận.

“Mày!” Người nọ chỉ Mã Hán, chất vấn, “Vừa nãy tại sao lại thả bọn chúng?!”

Mã Hán hơi ngạc nhiên, cảm thấy có chút nực cười, nhưng mà, anh là một người rất kiệm lời, vì thế càng không cãi nhau với người khác, không quan tâm đến người đàn ông kia nữa, quyết định quay trở vào bên trong, nếu biết trước chắc sẽ không ra đây làm gì.

“Đứng lại!” Thấy Mã Hán im lặng, tên kia rốt cuộc không chịu bỏ qua, đi lên vài bước, “Không lẽ mày cùng một giuộc với đám hồi nãy?”

Mã Hán không nói chuyện, không có nghĩa là anh nhẫn nhịn! Nhân tiện nói, toàn bộ S.C.I., ngoại trừ Triển Chiêu, không có ai là tính tình tốt cả, cơ bản toàn là loại động vật ăn thịt ~ Và đi cùng với câu nói đó, S.C.I. là một đội tập hợp những tinh anh của toàn cục cảnh sát, có nghĩa là trong đội sẽ không có người không biết nghĩ, Mã Hán biết rõ mình còn nhiệm vụ, bây giờ phát sinh tranh cãi với người khác sẽ rất phiền phức, huống chi bên cạnh tên đó còn có Thẩm Linh.

Thế nhưng, Mã Hán có thể nhịn, Trần Giai Di bên cạnh lại không thể, cô cười lạnh nói: “Anh cũng thật giỏi a, lúc nãy thì sợ đến bủn rủn tay chân, bây giờ khinh có việc gì lại đi học chó dữ cắn người?! — Đồ ~ hèn ~”

“Cô nói cái gì?!” Tên kia tiến lên vài bước.

Trần Giai Di chui tọt ra phía sau Mã Hán, thò đầu ra nói tiếp, “Anh xem thử cái mặt anh xem, mặt còn không được bốn lạng thịt, sao? Chân giờ còn mềm không? Chắc hồi nãy bị dọa cho nhũn rồi? Đồ ~ nhát ~ như ~ cây ~”

“Cô ~” Mặt tên kia hết xanh lại hồng.

Trần Giai Di vỗ vỗ vai Mã Hán nói, “Hũ nút! Đừng ngại! Đám hần đi!”

Liếc nhìn Trần Giai Di đang muốn cho thiên hạ đại loạn, Mã Hán đột nhiên thấy cô có chút giống Mã Hân, hình như tuổi cũng hơn kém không nhiều, bắt đầu dĩ lắc đầu, “Đi thôi.”

Trần Giai Di thấy trên mặt Mã Hán hình như có chút cười cười, liền cảm thấy thỏa mãn theo anh trở về.....

“Đứng lại! Khai tên ra! Bọn tao còn phải điều tra!” Tên kia lại xông lên, hùng hổ nói.

Mã Hán dừng bước, mặt không có biểu tình gì, quay lại đi về phía hần ~ Tốc độ không nhanh cũng không chậm, cứ đi bình thường.

Thấy Mã Hán đi tới gần, cũng không có ý dừng lại, tên kia bất giác lùi về phía sau hai bước, nói: “Mày..... Mày muốn làm gì.....”

Mã Hán đứng lại, nhìn hần một lúc, cười nhạt: “Anh nhìn xung quanh xem, có camera không?”

..... Tên kia giật mình sợ hãi.

“A ~” Mã Hán cười cười nhìn Thẩm Linh, “Hần cố ý dẫn cô đến chỗ này để bắt cóc, chắc hẳn hần đã biết chỗ này không có camera, mà bọn cướp kia cũng thiếu muối quá, mới hù một cái đã bỏ chạy ~ Còn có kẻ ngồi trong xe kia, ngất cũng hơi bị lâu đó.....” Nói xong, vỗ vỗ vai tên này, “Không biết ai mới là đang diễn trò.....”

Ba người còn lại đều kinh ngạc, biểu cảm trên mặt tên kia biến hóa cực kỳ đặc sắc, Thẩm Linh ở bên cạnh đột nhiên như tỉnh ngộ, kinh ngạc quay qua nhìn tên kia.

Mã Hán nói xong, xoay người đi thẳng không ngoái nhìn, chợt nghe phía sau vang lên tiếng bạt tai, Thẩm Linh chỉ vào gã đàn ông, chửi ầm lên: “Khổng Thành, anh cố ý lừa tôi? Đi chết đi!”

“Thẩm Linh, Thẩm Linh, em nghe anh giải thích đã.....”

.....

Trần Giai Di thấy thú vị, đuổi theo Mã Hán: “Tôi hiểu rồi, tên đấy cố ý kiếm chuyện với anh vì muốn cùng bị bắt với cô gái kia, nhưng mà kịch còn chưa diễn xong đã bị anh phá..... Anh làm sao phát hiện ra? Thật là hay quá nha!”

Mã Hán đi tới trước cửa sòng bạc, “Cô có thể giả bộ như không biết tôi được không?”

Trần Giai Di ngạc nhiên, lập tức gật đầu: “Được.”

“Cám ơn.” Mã Hán kéo cửa, nhanh chóng đi vào.

Trần Giai Di đứng tại chỗ suy nghĩ một chút..... Mình vẫn chưa hỏi được tên người ta

.

Bên kia, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu về tới văn phòng S.C.I.

“Tướng Bình, cậu tra cho tôi Vệ Vĩnh này có đúng là người cảnh sát tên Vệ Vĩnh năm đó không.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Được.” Tướng Bình nhanh chóng lôi từ trong máy ra hồ sơ nhân sự trước đây.

“Miêu Nhi, nhìn gì đấy?” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu nhìn chằm chằm tập tài liệu, đỡ người cau mày, nên tò mò tiến lên hỏi.

“Những cái tên Khổng Lệ Bình cho chúng ta ngày đó, đây là hồ sơ của các cô ấy..... Có chút kỳ quái.” Triển Chiêu nói.

“Quái chỗ nào?”

“Cậu xem!” Triển Chiêu lật tài liệu ra nói, “Những người này, Khổng Lệ Bình, năm nay 31 tuổi, như vậy mười năm trước là 21 tuổi, Trương Chân Chân, An Khánh Dao và Lý Tự đều 28 tuổi, như vậy mười năm trước là 18 tuổi, Thẩm Linh ít nhất năm nay cũng 27 tuổi, nói cách khác mười năm trước là 17 tuổi, thế nhưng Từ Giai Lệ chết lúc chỉ mới 13 tuổi!”

Bạch Ngọc Đường tỉ mỉ nhìn tài liệu, vẻ mặt cũng nghi hoặc: “Đúng vậy, những người gần hai mươi tuổi, sao lại có quan hệ với một đứa bé chỉ mười ba tuổi? Hơn nữa..... Tuổi cách nhau lớn như vậy, sao lại học múa cùng một chỗ?”

“Đáng tiếc là trường học nơi xảy ra án mạng đã đóng cửa.” Triển Chiêu gấp tài liệu lại, vẻ mặt đầy phiền muộn, “Nếu không là có thể tìm người hỏi một chút rồi.”

“A ~” Tướng Bình bên cạnh đột nhiên cười ra tiếng.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu quay đầu nhìn cậu.

“Cười cái gì?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“A ~ Sếp, anh có biết tại sao Vệ Vĩnh kia năm đó bị khai trừ không?” Tướng Bình nhìn tư liệu.

“Tại sao?” Hai người cùng đi qua.

“Nhìn này!” Tướng Bình mở tư liệu của Vệ Vĩnh, nói: “Cố tình phá hoại hiện trường.”

“Phá hoại hiện trường?” Triển Chiêu nhíu mày, “Chuyện gì đã xảy ra?”

Chỉ thấy trong phần lý do rời khỏi công tác của Vệ Vĩnh viết: “Không tuân thủ quy tắc cơ bản của nhân viên cảnh sát, cố tình phá hoại hiện trường vụ án.”

“Có tra được là vụ án nào không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“..... A, chính là vụ án Từ Giai Lệ, chỗ đấy viết thế!” Tướng Bình click mở thêm, “Hắn sửa lại ma pháp trận đồ đó.”

“Hắn sửa lại thành cái gì?” Triển Chiêu sốt ruột hỏi, “Có hình chụp không?”

“Không có hình, những thứ chúng ta thấy là chứng cứ đã được lựa chọn.” Tướng Bình tiếp tục tìm kiếm thêm, nhưng không có kết quả.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường nhớ lại một chút, nói: “Hôm đấy tôi đi hỏi chú Văn ở lầu dưới, lúc nhắc đến Vệ Vĩnh, mặt ông ấy biến sắc, hình như vẫn còn giấu diếm gì đó. Còn nữa, ngày đó gặp Lý Tự, cô ta say khướt, có nói cái gì mà làm người, giết người phải đền mạng.”

“Giờ đi thăm vấn Vệ Vĩnh, sau sẽ qua Lý Tự.” Triển Chiêu đóng tài liệu lại.

“Tôi cũng nghĩ vậy!” Hai người vừa định đi ra ngoài, điện thoại trên bàn Tưởng Bình reo, nhắc máy nghe, cậu kinh sợ kêu: “Sếp, Khổng Lệ Bình chết rồi!”

“Cái gì?!” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cảm thấy muốn ngất.

“Không phải đã bảo đội hình sự theo dõi chặt cô ta sao? Làm sao lại chết?!” Bạch Ngọc Đường vẽ mặt tức giận.

“Cô ta..... tự sát.” Tưởng Bình đáp.

.....

Mười lăm phút sau, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chạy tới cửa nhà Khổng Lệ Bình, nhìn thấy Ngải Hồ cùng vài thành viên trong đội trọng án đứng lưỡng lự ở ngoài hiện trường, Công Tôn đã lâu không thấy cũng đang khoanh tay đứng ngoài cửa, không đi vào.

“Công Tôn?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu kinh ngạc nhìn anh, “Sao anh tới đây?”

Công Tôn nhăn mặt, cười nhạt, “Thế nào? Bạch đội trưởng cậu khai trừ tôi lúc nào thế?”

“..... Không, không phải anh đang xin nghỉ sao?” Bạch Ngọc Đường nhanh chóng cười bồi, liếc qua Triển Chiêu — Sát khí kinh quá

Đưa tay vuốt tóc, Công Tôn vẽ mặt khó chịu, “Tôi nhận được tin nhắn chỗ này có án mạng, nên chạy tới, người bên phòng giám định cũng không biết tôi xin nghỉ.” Trong lòng đang đem Bạch Cẩm Đường mắng như tát nước cả trăm lần ~ Lại làm cả một đêm ~ Cẩm thú!

“Sao còn không đi vào?” Bạch Ngọc Đường nhìn mọi người.

Công Tôn lắc đầu, “Tất cả mọi người không dám đi vào.” Nói xong nhẹ nhàng đẩy cánh cửa khép hờ ra.

Bạch Ngọc Đường lúc đầu còn tưởng có gì mới, còn bảo không dám đi vào, bộ trong đấy có ma sao? Cảnh sát nhiều như vậy mà.

Đến lúc cửa được đẩy ra, hai người đi vào nhìn..... Sững sờ.

Trong phòng, thi thể Khổng Lệ Bình treo trên chiếc quạt trần, trên cổ có vết dao rất dài, máu chảy đầy đất, nhìn xung quanh, trên trần nhà, tường và sàn..... Đầy trăn trờ ma pháp..... Cảnh tượng kinh dị đến cực điểm.

Bạch Ngọc Đường đã hiểu, mọi người không dám đi vào vì sợ phá hỏng hiện trường.

Công Tôn nói: “Tôi để hai cậu vào trước, hiện trường này, để Tiểu Triển xem trước là tốt nhất.”

Triển Chiêu đứng ở cửa, trầm mặc một hồi lâu, hỏi Công Tôn: “Anh nghĩ cô ta tự sát?”

Công Tôn gật đầu, “Cậu nghĩ sao?”

“Tự sát.” Triển Chiêu trả lời ngắn gọn, “Nhưng, cô ta làm trong lúc vô ý thức.”

Ngải Hồ tiến qua, mặt đỏ lên: “Đội trưởng, người của tôi đã không theo dõi sát, làm việc bất lực, để xảy ra chuyện lớn như vậy.”

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vai cậu, hỏi: “Ai phụ trách theo dõi cô ta?”

“Là bọn tôi.” Hai người thoát nhìn trông như hai cảnh sát giỏi lên tiếng, “Chúng tôi chưa từng rời đi, cứ thế này theo dõi thật sát, cô ta tuyệt đối không ra khỏi cửa, cũng không ai đến nhà cô ta, sau đó không thấy cô ta đi làm, nghĩ có gì đó sai, gõ cửa không ai trả lời, phá cửa vào thì thấy đã như vậy, kỳ quái ~”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi Triển Chiêu: “Miêu Nhi, cậu vừa nói cô ta vô ý thức tự sát?”

Triển Chiêu gật đầu, “Cậu xem căn phòng này có gì không thích hợp?”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một hồi, “Không có vết chân.”

“Đúng!” Triển Chiêu gật đầu nói: “Đồ đạc trong này xem ra rất bừa bãi, nhưng nhìn kỹ cũng rất có quy tắc, tất cả đều sắp theo hình xoắn ốc.”

“Điểm kết thúc là vũng máu dưới chân nạn nhân..... Nếu như có người sắp trận đồ, rồi nguy trang thành thất cổ, không thể nào không để lại dấu chân.” Bạch Ngọc Đường nói tiếp, “Cảnh sát cũng nói không ai đi ra ngoài.”

“Hai cậu xem tay cô ta!” Công Tôn chỉ vào tay Khổng Lệ Bình.

Mọi người ngẩng đầu nhìn kỹ tay và cánh tay của cô ta, đầy những vết thương, đã bị máu nhuộm đỏ — Tự hại?

“Cô ta chắc đã tự cắt tay mình, dùng máu vẽ trận đồ, còn trận đồ trên trần nhà này, hình như đã vẽ lâu rồi, máu đã khô. Cả màu trông cũng khác.” Công Tôn thở dài, “Cái này không phải việc mà người bình thường sẽ làm.”

“Cảm quan thôi miên.” Triển Chiêu đột nhiên nói.

“Cái gì?” Mọi người đều nhìn anh.

Công Tôn hỏi, “Cùng loại với thôi miên gây tê?”

“Đúng thế!” Triển Chiêu gật đầu, “Trong lĩnh vực y học, xác thực có người từng dùng thuật đấy.”

“Thôi miên gây tê?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Có vài người miễn dịch với các loại thuốc gây tê, nói cách khác, phải cần một lượng lớn thuốc gây tê mới có hiệu quả, gây tê cơ bản không có tác dụng. Cũng nên biết, thuốc tê có thể gây hại cho cơ thể, vì thế, đã có một trường hợp chuyên gia thôi miên dùng cảm quan thôi miên với bệnh nhân, để người này tạm thời mất đi cảm giác đau, sau khi hoàn thành giải phẫu, sẽ đánh thức bệnh nhân dậy.” Triển Chiêu kiên trì giải thích.

“.....” Mọi người im lặng nghe xong, Bạch Ngọc Đường hỏi một câu, “Cái đó có phải là khả năng đặc biệt??” Những cảnh sát khác đều gật đầu.

Công Tôn cùng Triển Chiêu hung dữ trừng mọi người, như thể đang nói — Máy người là đồ không kiến thức

~~“Chờ một chút ~~” Bạch Ngọc Đường xua tay, nói: “Ý hai người là Khổng Lệ Bình đầu tiên dùng máu của mình vẽ đầy phòng các trận đồ, sau đó tự treo cổ, mà trước đó không quên tự cửa một dao lên cổ?” Nói xong nhìn Triển Chiêu, “Ai có thể làm ột người tự đối xử bản thân tàn nhẫn như thế?”

Triêu Chiêu quay lại nhìn anh, chậm rãi nói: “Tự ~ cô ~ ta ~”

.....?.....

Đồng nghiệp bên phòng giám định chụp hình xong xuôi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi vào phòng, nhìn bốn phía xung quanh, cảm giác đứng tại giữa phòng càng làm người thêm bị sốc.

Công Tôn gọi người đưa thi thể Khổng Lệ Bình xuống, tiến hành kiểm tra đơn giản, “Người mới vừa chết lúc sáng sớm, không quá ba giờ... Hung khí là một con dao rọc giấy, nằm lẫn trong vũng máu dưới chân nên rất khó thấy.” Công Tôn đứng lên, tóm gọn lại hiện trường: “Trên người cô ta rất nhiều vết thương, cũ có mới có... Chi tiết thể nào thì để tôi đưa về kiểm tra hoàn tất sẽ báo lại.”

“Công Tôn.” Triển Chiêu đột nhiên gọi Công Tôn đang định quay người rời đi, “Lúc anh khám nghiệm tử thi, có thể làm một danh sách chi tiết cho tôi không? Thống kê ra số lượng và thời gian xuất hiện vết thương.”

Công Tôn hơi ngạc nhiên, gật đầu: “Được.”

“Miêu Nhi, cậu lại có chủ ý quỷ quái gì thế?” Bạch Ngọc Đường vươn tay ôm chầm lấy vai Triển Chiêu, “Nói nào!”

Triển Chiêu gạt tay anh ra, “Bỏ móng ra!”

Có phần ngược ngùng rút tay về, thấy chiếc nhẫn trên tay trái Triển Chiêu giống hệt cái của mình, trong lòng Bạch Ngọc Đường cực kỳ thỏa mãn.

“Ách ~” Triển Chiêu cũng chú ý tới chiếc nhẫn, đột nhiên thở nhẹ một cái, Bạch Ngọc Đường cũng sửng sốt, hai người đều đang nghĩ tới một vấn đề rất nghiêm trọng — Đứa con của Khổng Lệ Bình đang ở đâu?

Nhanh chóng tìm khắp các gian phòng — Không có!

“Xuyt!” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói với mọi người, “Đừng lên tiếng!”

Tất cả cảnh sát khác đều im lặng... Hiện trường trở nên yên tĩnh... Loáng thoáng ~ hình như có tiếng gì đó... Nghe như tiếng mèo con kêu.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi theo tiếng kêu... Lên sân thượng.

Nhà của Khổng Lệ Bình là nhà kiểu cũ, có một cái sân thượng rộng ba mét vuông... Trên sân thượng để một cái máy giặt..... Máy giặt được đắp một cái khăn lên chứ không đóng nắp — Thanh âm truyền từ bên trong ra.

Đi lên phía trước, mở khăn che máy giặt, Bạch Ngọc Đường đưa tay vào, bế từ trong ra một đứa bé... trông như khoảng một tuổi.....

Có lẽ đứa bé vừa tỉnh, tò mò giương mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, cánh tay nhỏ bé duỗi ra, hình như có chút khó chịu, hai chân cũng quẫy đạp, nhúu mày.

Bạch Ngọc Đường hai tay ôm đứa bé, không dám cử động, hỏi Triển Chiêu: “Miêu Nhi, làm gì bây giờ?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Tiểu Bạch, cậu bé em bé kiểu gì vậy, nhìn như muốn ném nó ra ngoài ấy!”

“Mèo chết! Cậu đừng có đùa... Nó mềm lắm, có khi nào bị tôi bóp chết không ~” Hai lòng bàn tay Bạch Ngọc Đường bắt đầu đổ mồ hôi, đây là lần đầu tiên trong đời anh bế đứa bé nhỏ như vậy.

“Trông nó hình như đang khó chịu!” Triển Chiêu cũng có chút luống cuống, “Cậu nhẹ tay thôi!”

“Tôi đang nhẹ tay đây!”

“Chuột ngược! Cả em bé cũng không biết bế?”

“Vậy cậu bế đi!”

“Tôi không bế!”

“Thế thì tại sao tôi lại phải bế?!”

“Vì cậu hay làm việc nhà! Với lại cậu cũng là động vật có vú!”

.....

Đang cãi nhau thì đứa bé bỗng bệt mồm, ngửa đầu khóc “oa” một tiếng.

.....!.....

“Nó khóc rồi!” Triển Chiêu phẫn nộ trừng Bạch Ngọc Đường, “Nghĩ cách gì nhanh!”

“Mèo chết!” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn mọi người, “Ở đây có ai là nữ không?”

Ngải Hổ quay qua nhìn đám cảnh sát của mình vài lần, lắc đầu.

Đứa bé bắt đầu khóc dữ dội hơn.

“Tiểu Bạch! Có phải cậu làm đau nó không?” Triển Chiêu lui ra phía sau một bước, chỉ vào đứa bé hỏi.

“Không có mà!” Bạch Ngọc Đường bắt đầu đổ mồ hôi đầy đầu, “Tôi đâu có dùng lực a ~ Ai nghĩ cách gì đi!”

“Đội trưởng! Tôi tìm được một cái nôi!” Ngải Hổ đem từ trong phòng ra một cái nôi xinh xắn.

“Đưa lại mau!” Bạch Ngọc Đường như trút được gánh nặng, vội vã đặt đứa bé vào nôi.

Đứa bé nằm trong nôi, lắc nôi hai cái thì ngừng khóc, bi bô không biết nói cái gì.

Bạch Ngọc Đường lau mồ hôi, thở phào.

Triển Chiêu lần đầu tiên thấy bộ dạng luống cuống tay chân của Bạch Ngọc Đường, nghĩ thấy buồn cười.

“Khổng Lệ Bình sao lại đem con đặt vào máy giặt?” Bạch Ngọc Đường không hiểu, cẩn thận đưa ngón tay đùa đùa đứa bé, đứa bé giơ tay bắt lấy ngón tay anh.

“Có lẽ...” Triển Chiêu nhìn đồ án trong phòng: “Cô ta sợ sẽ làm đứa bé bị thương.”

“Miêu Nhi, cậu vừa bảo Công Tôn làm danh sách số lượng và thời gian xuất hiện vết thương để làm gì?”

“Cậu đếm xem, trên trần nhà có bao nhiêu đồ án?” Triển Chiêu chỉ tay lên trần.

“.....” Bạch Ngọc Đường đếm một chút, “Mười ba cái.”

“Sàn nhà và tường?” Bạch Ngọc Đường lại đếm một chút, kinh ngạc phát hiện, “Cũng là mười ba cái?!”

Triển Chiêu gật đầu, “Cậu còn nhớ, Khổng Lệ Bình đã đốt một ít giấy bùa tại hiện trường của Trương Chân Chân và Tôn Thiển không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cậu nói đây là lễ cúng bái hay gì đó?”

“Thần sắc của Khổng Lệ Bình có chút ngẩn ngơ.” Triển Chiêu nói, “Có thể cô ta bị thôi miên.”

“Thôi miên?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Cậu nghĩ xem.” Triển Chiêu sờ cằm, “Các cô Khổng Lệ Bình chắc chắn che giấu cái gì năm đó, là việc trái với lương tâm..... Chắc là cô ta vẫn không thoát được bóng ma của ma pháp trận đồ đầy ~~ Hơn nữa cuộc sống của cô ta cũng không vừa ý — Một người phụ nữ như thế này, rất có khả năng sẽ đi tìm sự giúp đỡ.....”

“Thầy tướng số!” Bạch Ngọc Đường giật mình phản ứng, lập tức nói thêm, “Cậu nói thầy tướng số là kẻ thôi miên cô ta?”

Triển Chiêu nói, “Thôi miên làm người trở nên vô ý thức, nếu cậu là Khổng Lệ Bình, một ngày nào đó tỉnh lại, phát hiện trần nhà mình đầy những ma pháp trận đồ quen thuộc, cậu sẽ nghĩ gì?”

Bạch Ngọc Đường cười, “Nếu năm đó thật sự làm chuyện trái lương tâm, nhất định sẽ bị hù chết.”

“Sau đó không lâu lại nghe Trương Chân Chân chết.” Triển Chiêu từng bước dẫn dắt.

“Nghĩ kẻ kế tiếp sẽ chính là mình.” Bạch Ngọc Đường tiếp lời, “Sau đó Tôn Thiển chết, cô ta cho rằng sẽ đến lượt đứa con của cô ta, vì thế mới đem đứa bé giấu đi.”

Triển Chiêu kéo tay áo anh: “Tiểu Bạch, cậu thật thông minh!”

Bạch Ngọc Đường cũng kéo tay áo người kia: “Miêu Nhi, lúc cậu khen tôi thông minh, đừng có gọi ‘Tiểu Bạch’ được không?”

“Nhưng mà đây cũng chỉ là phỏng đoán.....” Triển Chiêu nói, “Có chút lớn mật.”

Bạch Ngọc Đường phân phó cho Ngải Hồ đưa người lục soát triệt để nhà của Khổng Lệ Bình, đồng thời đến công ty của cô ta điều tra, đặc biệt hỏi han một chút đồng nghiệp cùng bạn bè, có nghe thấy cô ta nhắc đến thầy tướng số hay những chuyện tương tự không.

“Được rồi.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói, “Dù gì cũng là phỏng đoán, tôi còn có cái này lớn mật hơn.”

Triển Chiêu nhìn anh, cười, “Cậu nghĩ hành vi của Vệ Vĩnh và ‘thầy tướng số’ kia có quan hệ?”

Bạch Ngọc Đường cười, thấy bên cạnh không có ai, ghé vào tai Triển Chiêu nói: “Miêu Nhi, chúng ta thật sự là tâm linh tương thông a ~~ Vậy cậu có biết quà Giáng sinh tôi muốn là gì không, nhớ tặng đấy nhé ~~”

Mặt Triển Chiêu lập tức đỏ bừng, nhắc chân đạp Bạch Ngọc Đường một đạp thật dữ dội, nghiến răng: “Đồ chuột chết!”

“Khụ khụ ~” Bạch Ngọc Đường ho khan mấy tiếng, nói: “Sau khi trở về, chúng ta cũng theo phỏng đoán này mà thẩm vấn Vệ Vĩnh.”

Triển Chiêu đảo mắt, nói: “Tôi nghĩ chúng ta hôm nay trước đừng quay về, đến một chỗ đã.”

Bạch Ngọc Đường lại ghé vào tai anh, “Bây giờ đến lượt tôi đoán, cậu định đến sòng bạc mới khai trương của Thẩm Tiêm? Dù sao hẳn là người cuối cùng gặp Khổng Lệ Bình tối hôm qua!”

“Hừ!” Triển Chiêu chớp mắt, “Giun dũa!”

Bạch Ngọc Đường vừa nghe, cười như có thâm ý, hạ giọng nói, “Ổ trong bụng cậu? Chui vào lúc nào ta?”

“Im đi!” Triển Chiêu đỏ mặt nhắc chân muốn đá, “Đồ chuột chết, ghét muốn chết!”

“Đi thôi!” Bạch Ngọc Đường lấy chìa khóa xe, kéo Triển Chiêu đi thì nghe Ngải Hổ nói, “Sếp! Hai người mang đứa bé này đi luôn a!”

“Gi??” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường há mồm.

Ngải Hổ lật đật đem nôi ra, nhét vào tay Bạch Ngọc Đường, nói: “Giờ phong tỏa hiện trường xong, sẽ không có ai trông nó đâu, hai người mang về đi, dù sao nó cũng được tính là nhân chứng vụ án, theo quy trình thì phải đi theo hai người.”

Bạch Ngọc Đường mặt đầy đau khổ nhận lấy đứa bé, đi cùng Triển Chiêu xuống lầu ra xe.

“Thằng nhóc Ngải Hổ này, có tiền bộ!” Bạch Ngọc Đường bắt lặc, “Còn biết cả quy trình!”

Để nôi ở trên đùi, Triển Chiêu cười ha hả, “Cũng là cậu dạy dỗ ra cả, thủ hạ của Bạch thiếu gia sao lại bằng lòng chịu thiệt?”

“Sao nó không khóc nữa?” Bạch Ngọc Đường khởi động xe, tò mò liếc liếc qua đứa bé.

Triển Chiêu đưa tay nhẹ nhàng chọc chọc bụng đứa bé, làm nó cười khanh khách.

“Chơi thích lắm! Còn mềm nữa!” Triển Chiêu chọc thêm vài cái, sau đó hình như chọc bị đau, đứa bé méo miệng, khóc rống lên.

“Ngọc Đường! Khóc! Khóc làm sao giờ?” Vừa mới giỡn vui vẻ nên Triển Chiêu lập tức luống cuống tay chân.

“Ngọc Đường không khóc!” Bạch Ngọc Đường nhìn có chút hả hê.

“Sao ướt thế này.....” Triển Chiêu sờ phía dưới nôi..... “A! Nước tiểu!” Nói xong, đem nôi nhắc ra.

“Miêu Nhi! Ướt xe rồi!” Bạch Ngọc Đường kinh hãi!

“Tôi bị dính đầy quần, cậu còn rảnh mà đi quan tâm xe à?!” Triển Chiêu mặt đau khổ lầu bầu một mình.

“Ướt quần à? Cởi ra!”

“Được!..... Chết đi!” Đẩy nôi qua bên kia.

“Này ~~ Miêu Nhi! Tôi đang lái xe..... Bỏ ra nào, dính đầy đồ của tôi rồi.....”

“Có nạn cùng chịu!”

.....

Đường quay về S.C.I., xe cứ đánh hình chữ S

56. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 10

Chương 10 : Tạm biệt

Đền báo phòng phẫu thuật của bệnh viện vẫn sáng liên tục, Trần Du được đưa vào trong đó gần ba giờ rồi.

Tề Nhạc ngơ ngác đứng ngoài cửa, khuôn mặt không nhìn ra sắc thái gì, hai mắt chăm chú chăm chăm vào cửa phòng phẫu thuật.

Thế nhưng, nếu nhìn kỹ, có lẽ có thể phát hiện thân thể cô đang hơi run rẩy.

Quần áo trên người cô rõ ràng là do mới trốn ở xó xỉnh nên có chút ẩm ướt. Triệu Hổ đứng phía sau cô, thấy cô không biết run rẩy là vì lạnh hay là vì sợ.

“Tề Nhạc.” Không nén được mới gọi một tiếng.

Tề Nhạc sững sốt một hồi, quay lại nhìn anh, ánh mắt đầy vẻ ngỡ ngàng.

Triệu Hổ cởi áo khoác của mình đưa cho cô, “Thay cái này đi.”

Nhận áo, Tề Nhạc chậm rãi xoay người, đi về phía toilet... Lát sau, đã thay áo khoác đi ra, vẫn ngây người đứng ở chỗ cũ.

Triệu Hổ coi như rất quen thuộc với Tề Nhạc, vụ án lần trước, chính anh phụ trách việc bảo vệ an toàn cho cô, nên có thể cảm nhận được sự bất an của cô lúc này.

Gãi đầu, Triệu Hổ nghĩ, mình có nên an ủi cô ấy một chút không? Nói cái gì mới được đây

“Chuyện này...” Sắp xếp lại ngôn từ một chút, “Em cũng đừng quá lo lắng, Trần Du không sao đâu.”

Tề Nhạc không phản ứng lại.

Triệu Hổ trầm thờ dài, cũng tự trách mình vụng về ~~ Ngay cả nói một câu an ủi người ta cũng không được.

“Nếu Tiểu Du mà chết, tôi thực sự sẽ chẳng còn người thân nào.” Tề Nhạc đột nhiên mở miệng.

Triệu Hổ hơi sững sốt, mồm mở lớn mà không thốt được lời nào.

Tề Nhạc tựa hồ cũng không quá mong chờ anh tiếp tục an ủi mình, tiếp tục tự nhủ: “Tôi và Tiểu Du biết nhau từ nhỏ, cô ấy so với tôi rất thẳng tính, cũng rất hướng ngoại, thoát nhìn thì không chín chắn... Kỳ thực, toàn là cô ấy chăm sóc tôi.”

Triệu Hổ im lặng nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

“Sau khi anh tôi gặp chuyện, cô ấy liền chuyển đến sống cùng tôi... Thực ra nhà cô ấy ở đây, cô ấy sợ tôi một mình sẽ cô đơn thôi... Vừa rồi, nếu cô ấy không giữ gã đàn ông kia để chúng tôi chạy trốn, chắc chắn bọn tôi sẽ chết, tôi thật vô dụng.”

Triệu Hổ chợt mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ vai cô, “Được rồi, cô bé, xóc lại tinh thần đi, thế này với em mà nói thật yếu đuối quá!”

Tề Nhạc có chút tò mò ngẩng đầu nhìn anh.

Triệu Hổ lại gãi gãi đầu, “Em nghĩ mà xem a, lúc đó nếu em không chạy, vậy mọi người chẳng chết chắc rồi sao! Em không chạy một mình, còn mang theo cả Lý Tự bị thương, còn gọi cho đội trưởng chúng tôi ~ Thực tế, là em đã cứu mạng cả ba người, sao lại nói mình vô dụng?”

Tề Nhạc mở to mắt hơi bối rối nhìn Triệu Hổ, “Nhưng tôi thấy mình rất xui xẻo, cả những người ở gần tôi cũng sẽ gặp xui xẻo!”

“Yên tâm đi!” Triệu Hổ tự vỗ ngực mình, hỏi: “Không phải em đã gặp người của S.C.I. rồi sao?”

“Được rồi ~~” Triệu Hổ đột nhiên đổi chủ đề, khiến Tề Nhạc có phần lơ mơ.

“Tôi nói cho em, trong S.C.I. toàn là tinh anh, sếp bọn tôi và tiến sĩ Triển, Công Tôn, chẳng cần nói nữa, như Mã Hán này, tay thiện xạ trâu bò nhất từ đội Phi Hổ; Từ Khánh, kỹ sư chuyên dụng của quân đội; Tưởng Bình, đưa máy tính cho cậu ta là cậu ta có thể đột nhập Lầu Năm Góc; Trương Long, Vương Triều vốn là thám tử ~~ Em trông trông tôi xem, có chút gì như tinh anh không?”

Tề Nhạc rất thành thực lắc đầu, lòng thầm nói, Triệu Hổ này, thoát nhìn như hồ què, nào có nửa phần uy nghiêm của cảnh sát.

Triệu Hổ bị cô chọc cười, toét miệng, “Tôi nói cho em biết, Bạch đội trưởng chọn tôi, là bởi trong năm năm tôi nằm vùng, ngay cả da dẻ trên người cũng chưa từng làm tróc một miếng ~~ Chính là tôi có số đỏ đó!!”

Thấy ánh mắt tựa hồ có phần ước ao của Tề Nhạc, Triệu Hổ càng tự tin nói: “Chuyện khác tôi không dám cam đoan, chứ nói về vận đỏ, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu... Trần Du khẳng định không có việc gì!”

Vừa dứt lời, đèn báo ở phòng phẫu thuật đã tắt, chốc lát sau, bác sĩ trong trang phục phẫu thuật đi ra.

“Bác sĩ... Cô ấy...” Giọng Tề Nhạc run rẩy.

“Ha ~~” Bác sĩ thở phào một cái, “Thực may mắn, vòng vo vài vòng tại Quý Môn quan cuối cùng cũng cứu về được rồi.”

“Vậy... Cô ấy không sao chứ?” Về mừng rỡ hiện lên trong mắt Tề Nhạc.

“Không sao rồi.” Bác sĩ tháo găng tay ra, “Hiện tại vẫn chưa hết thuốc mê, đến tối sẽ tỉnh thôi.”

Nhìn các bác sĩ rời đi, Triệu Hổ đắc ý cười, “Xem xem a?”

Cả kinh, bởi vì Tề Nhạc đã vọt lại, ôm cổ anh, òa lên khóc lớn

~~Khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy tới bệnh viện, vừa lúc chứng kiến cảnh tượng này — Triệu Hổ giống như một khúc gỗ đờ tại chỗ, Tề Nhạc nhào vào lồng ngực anh, kêu khóc một trận thật thoải mái...

Chờ Tề Nhạc bình tâm lại, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mới hỏi toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối.

Theo như Tề Nhạc, mấy ngày gần đây Lý Tự rất không bình thường ~~ Mọi ngày, tuy rằng cô ta thì thoảng uống say sẽ nói linh tinh, nhưng không đến nỗi như vừa qua, mỗi ngày đều uống đến không biết trời trăng. Sáng nay, sau khi Lý Tự nhận một cuộc điện thoại, về mặt liền trở nên hoang mang mà lao ra khỏi nhà. Tề Nhạc và Trần Du thấy cô ta đứng còn không vững, sợ cô sẽ xảy ra chuyện, liền đuổi theo. Đúng lúc đó trông thấy một gã đàn ông mặc đồ đen cầm dao, muốn chém Lý Tự, hai người vội vàng tiến đến giúp. Lý Tự bị đẩy sang một bên, sau khi đụng vào tường thì ngất xỉu, Trần Du giữ được kẻ kia, bảo Tề Nhạc đưa Lý Tự chạy đi. Sau đó, Tề Nhạc mang Lý Tự chạy khỏi đó, ẩn núp, nhắn tin cho Bạch Ngọc Đường.

“Em có biết vì sao hắn muốn giết Lý Tự không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Tề Nhạc lắc đầu, “Chúng tôi biết chị Lý mới một thời gian ngắn, hơn nữa chị ấy rất ít nói đến chuyện trước kia, ngay cả lúc say rượu cũng chỉ hay nói sảng cái gì mà hảo nam nhân a, giết người thì phải đền mạng a các loại.”

“Tề Nhạc, các em có biết chuyện về vụ án ma pháp đồ sát nhân không?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

“A ~~ Chuyện đó tôi biết, ngày đó chúng tôi xem thời sự, nói về một cô giáo bị giết, sau đó còn thêm một đứa trẻ... Đúng rồi!” Tề Nhạc thành linh kêu lên, “Sau khi xem xong cái tin thời sự ngày đó, Lý Tự liền trở nên không bình thường.”

“Không bình thường thế nào?” Triển Chiêu vội hỏi.

“Hôm xem thời sự đó, chúng tôi đang ăn sáng, chị Lý như thể bị kích động, cả kinh đến nỗi rơi cả bát, sau đó vào phòng mình đóng cửa, chúng tôi gọi cửa chị ấy cũng không mở, hình như ở trong gọi điện cho ai đó, la hét lớn tiếng lắm. Cụ thể thế nào thì chúng tôi không chú ý nên không rõ... Sau đó, chị ấy bắt đầu uống rượu linh tinh, trở nên cái dạng như hiện tại.”

Sau khi Tề Nhạc nói xong, liền vội vàng chạy đi xem Trần Du, Bạch Ngọc Đường bảo Triệu Hổ tạm thời chú ý đến Tề Nhạc, sau đó, cùng Triển Chiêu, tới phòng bệnh của Lý Tự.

Bên ngoài phòng bệnh, Vương Triều ôm vai tựa ở cửa, thấy Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, vội vàng đi đến.

“Cô ta thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không việc gì, ban nãy có chút kích động, sau khi nghe Trần Du không sao, tâm tình mới ổn định lại.”

Gật đầu, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đẩy cửa vào phòng bệnh.

Một mình Lý Tự ngồi trên giường, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thoạt nhìn, có chút mơ màng.

“Lý Tự.” Bạch Ngọc Đường gọi một tiếng.

Lý Tự không nói, có vẻ như không nghe thấy.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau.

“Từ Giai Lệ.” Triển Chiêu đột nhiên khẽ gọi.

...!... Lý Tự run mạnh lên, cuống quýt quay lại, “Giai... Giai Lệ tới? Cậu ta đâu?”

Thấy cô ta có phản ứng, Bạch Ngọc Đường thần nhiên nói: “Từ Giai Lệ đã chết, chết thế nào... Chị hẳn phải rõ nhất chứ.”

“Tôi... Tôi không biết.” Lý Tự hoảng loạn lắc đầu, “Không biết.”

“Chị biết Khổng Lệ Bình không?” Triển Chiêu hỏi cô ta. “Cô ta cũng đã chết rồi.”

“Cái gì...” Lý Tự tựa hồ có phần khiếp sợ, “Lệ Bình... Cũng đã chết... Báo ứng... Báo ứng!”

Triển Chiêu nhìn phản ứng của Lý Tự như bị bệnh, khẽ nhíu mày, “Chị, Trương Chân Chân, Khổng Lệ Bình, cả An Khánh Dao và Thẩm Linh... Các người vì sao muốn hại chết Từ Giai Lệ?”

“Không phải... Không phải do bọn tôi hại chết! Chúng tôi chỉ là...”

“Chỉ là giả tạo hiện trường?” Bạch Ngọc Đường cắt ngang lời cô ta, “Vì sao? Các người muốn bao che ai?”

“Chúng tôi... Chúng tôi thấy trò đó rất hay. Giai Lệ bình thường cũng rất kiêu căng...” Lý Tự nói, nói xong ngay cả bản thân cũng thấy lo lắng không yên.

“Đừng giỡn!” Triển Chiêu lắc đầu, “Để tôi đoán nhé... Vì một người đàn ông nào đó chăng?”

“...” Lý Tự hoảng sợ mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu, “Anh... Sao anh biết?”

“Là ai?” Bạch Ngọc Đường truy vấn, “Nói cho chúng tôi biết chân tướng, bằng không chị sẽ hại chết thêm nhiều người nữa, cũng có lỗi với Tề Nhạc và Trần Du, để cứu chị ngay cả tính mạng cũng không màng.”

Khẽ thở dài, ánh mắt Lý Tự bắt đầu dao động, “Hắn, hắn họ Đồng... Gọi là Đồng Minh. Là thầy dạy múa của chúng tôi.”

“Là hắn giết Từ Giai Lệ?”

“... Đúng.”

“Chị chứng kiến sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Không.” Lý Tự lắc đầu, “Thẩm Linh... Thẩm Linh và Chân Chân trông thấy... Ngoài ra, Lệ Bình cũng thấy.”

“Vì sao Đồng Minh muốn giết Từ Giai Lệ, các người vì sao lại muốn giúp hắn lấp liếm?”

“Đồng Minh... Hắn, hắn thích những đứa con gái có độ tuổi nhỏ như vậy...”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nghe xong thấy hơi giật mình.

“Từ Giai Lệ chỉ mới 13 tuổi, không phải tương đối nhỏ sao, hắn luyến đồng?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói, “Ép buộc không được thì giết người?”

“Hắn... Chẳng qua nhờ tay, lúc đó, tôi và Khánh Dao đều rất thích hắn... Đã nghĩ cách, giúp hắn thoát tội.” Lý Tự nhẹ giọng nói, “Sau chuyện đó, tôi rất áy náy, liền ra nước ngoài chờ một thời gian, rồi khi trở về, Đồng Minh đã là bạn trai của Khánh Dao rồi.”

“Cuộc điện thoại chị nhận sáng ngày đó là từ ai?” Triển Chiêu hỏi.

“Là của Lệ Bình, chị ấy nói, có chuyện quan trọng muốn nói với tôi.”

.....

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra khỏi bệnh viện, vừa đúng sáu giờ tối.

“Thế nào, Miêu Nhi, đến sông bạc của tên Thẩm Tiềm kia chứ?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, không nói thêm nữa.

Gọi điện cho Trương Long, bảo anh ta đi điều tra An Khánh Dao và Đồng Minh giờ ra sao, bắt Đồng Minh về cảnh cục. Bạch Ngọc Đường xoay qua nhìn Triển Chiêu, “Làm sao vậy Miêu Nhi, thần bắt thủ xá (1), đang nghĩ gì đấy?”

(1) thần bắt thủ xá: lo lắng, mơ màng.

“Ừm ~~ Những gì Lý Tự nói rất đáng cân nhắc.” Triển Chiêu hình như có suy tư, “Cậu nhớ không, năm đó người tận mắt chứng kiến, chỉ có ba người, Khổng Lệ Bình và Trương Chân Chân đã chết, chỉ còn lại Thẩm Linh, vậy nói cách khác, nếu Thẩm Linh cũng chết thì việc Đồng Minh giết Từ Giai Lệ, sẽ không còn nhân chứng nữa.”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, khởi động xe, “Vụ án thiên ti vạn lữ (2) này, tốt xấu gì cũng đã có chút đầu mối rồi... Khổng Lệ Bình muốn báo cho Lý Tự, chuyện năm đó có thể không hẳn là vậy.”

(2) thiên ti vạn lữ: muôn hình vạn trạng.

“Cậu cho rằng, hung thủ không phải Đồng Minh?” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

“A ~~” Bạch Ngọc Đường cười, “Miêu Nhi, hỏi tôi làm gì? Cậu không phải cũng cho rằng hung thủ là kẻ khác sao!”

“Tôi thấy, năm đó Lý Tự và An Khánh Dao rất có thể bị Thẩm Linh lừa.” Triển Chiêu nói.

“Tôi cũng nghĩ vậy, vốn dĩ, giết người không phải trò đùa, An Khánh Dao và Lý Tự bị tình yêu làm mù mị, che giấu tội ác cho Đồng Minh, điểm đó hợp tình hợp lý, thế nhưng, còn ba người kia thì hoàn toàn chẳng có lý do gì...”

“Mà hết lần này đến lần khác kỳ quái nhất...” Triển Chiêu tiếp lời, “Người chết là Trương Chân Chân và Khổng Lệ Bình, chứ không phải Lý Tự và An Khánh Dao

Lại càng không phải Thẩm Linh.”

“Đi gặp anh em kia đã, sẽ rõ ràng thôi.” Bạch Ngọc Đường nói xong, nhấn ga, tăng tốc.

.

Thẩm Tiềm đứng trước màn hình treo tường ở phòng giám sát, cau mày nhìn cặp song sinh và Bạch Trì bên sông bài trong đó.

“Nó thắng bao nhiêu rồi?” Thẩm Tiềm hỏi thuộc hạ bên cạnh.

“Tổng cộng đã lên đến xấp xỉ ba trăm vạn rồi ạ.” Thuộc hạ trả lời.

“A ~~” Thẩm Tiềm cười nhạt, “Bạch Cẩm Đường người được, ngày đầu tiên ta khai trương, tìm được người đem ta ra làm trò hề cho thiên hạ ~~ Nó chưa qua trò khác sao?”

“Chưa ạ.” Thuộc hạ lắc đầu, “Nó thắng nhờ quay đĩa và 21 (3)...”

(3) 21: Twenty-one hay còn gọi là Blackjack, một trò cờ bạc bắt nguồn từ Pháp, phổ biến trong các casino.

“Hiểu rồi.” Thẩm Tiềm gật đầu, “Anh bạn nhỏ dễ thương thoát nhìn như chưa trưởng thành kia, chính là loại thiên tài số học trong lời đồn, không phải sao.”

“Ông chủ, có phải đi cản nó không?”

“Không cần.” Thẩm Tiềm khoát khoát tay, cười: “Số tiền cỡ con đó, tính toán cái gì, ta ngược lại thấy rất hứng thú với anh bạn nhỏ kia.”

.....

Trong sòng bài, song sinh đếm tiền đến mỗi tay, tâm tình thật là tốt! Không phải vì thắng được tiền, bọn họ vui là bởi — Thắng được tiền của Thẩm Tiềm!! Mọi người nghĩ xem a, gã được gọi là “tĩnh tiền” (4), thoảng cái thắng được nhiều tiền của gã như vậy, gã chẳng đau lòng đến chết sao?? Đã quá a

~(4) “tĩnh tiền”: hình như nghĩa là “tiết kiệm tiền” ~> kẹt xỉ.

Triệu Trinh không vừa mắt đứng bên cạnh, chen vào đám người, kéo Tiểu Bạch Trì ra, “Được rồi, giờ đi khỏi chỗ này thôi.”

Bạch Trì mơ mơ màng màng, cũng không biết mình đã thắng bao nhiêu, cậu cũng không am hiểu lắm về cờ bạc, chỉ là có suy nghĩ thúc đẩy, tính toán để nhớ thêm nhiều quân bài

Sau khi bị Triệu Trinh kéo ra, mới phản ứng lại, thấy người kéo mình là “kẻ thù” lớn nhất, đánh mặt vung tay, hung dữ: “Làm gì?! ... Ai cần anh lo ~”

Triệu Trinh thấy bức à nha: “Tiểu quý! Tôi muốn tốt cho cậu thôi!” Bất giác, ngữ điệu trầm xuống một chút.

Bạch Trì bị nổi giận, trừng mắt nhìn anh, vẻ mặt ảm ức.

Triệu Trinh lập tức mềm nhũn, lòng thầm kêu — Tiểu tổ tông a ~ Hồi bé tôi thế nào mà có mắt như mù, hết lần này đến lần khác đắc tội một người thù dai thế này

Đình lớn Đình bé nhòm sang, thấy vẻ mặt khó coi của Triệu Trinh, một mặt vừa ôm Tiểu Bạch Trì, cười lạnh nhìn Triệu Trinh: “Sao thế, ai dám khi dễ người của Bạch gia vậy? Không muốn sống nữa sao??”

Triệu Trinh không biết cặp song sinh, lòng lại nói ta hồi nhỏ bắt nạt còn ít a?! Thở dài, “Một vừa hai phải thôi, quá gây chú ý rồi đấy.”

Song sinh liếc nhau, Triệu Trinh này một chút cũng không quan tâm tới khí bức của hai người bọn họ ~ Hơn nữa còn nói năng thật khí thế — Cũng là một nhân vật đây. Ngẫm lại hôm nay chơi đùa thật quá độ rồi, nếu như Bạch Trì mà xảy ra chuyện thật, chẳng khác nào đắc tội S.C.I.. Lúc đầu thì có thể không sợ được ~ Tội đa là đánh một trận với Bạch Ngọc Đường ~ Nhưng mà, giờ có thêm “đại tẩu” ~ Kết cục của việc đắc tội S.C.I. rất có thể là sẽ bị Bạch Cẩm Đường ném xuống Thái Bình Dương cho cá mập xơi ~ Quên đi, thu hoạch cũng khá rồi.

“Tiểu Trì Trì ~ Hôm nay đến đây thôi ~” Nói rồi, đẩy Bạch Trì vào lòng Triệu Trinh, khoát khoát tay, “Ngày mai sẽ mua quà cho em nhé

” Xoay người chuẩn đi.

Triệu Trinh theo bản năng ôm lấy Bạch Trì bị ngã vào lòng mình, hơi ngạc nhiên, “Nhóc con này, vóc người nhỏ quá a.”

Bạch Trì như bị nhím ôm, vội vàng đẩy Triệu Trinh ra, quay người đi, hướng về phía — Toilet, phải tẩy rửa cái chỗ bị con quỷ đáng ghét kia chạm vào

~~Rời khỏi hội trường ồn ào, đi qua hành lang, về phía toilet.

Tại chỗ quẹo trái, đột nhiên một người xuất hiện, Bạch Trì không kịp chuẩn bị, đụng một cái nảy lửa.

Xoa cái mũi, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trước mặt cậu... Đúng là Thẩm Tiềm.

“Không sao chứ?” Thẩm Tiềm cười, đưa tay giúp cậu xoa xoa trán, “Là tại tôi đi nhanh quá rồi.”

“Không... Không sao.” Bạch Trì có phần căng thẳng, lòng thầm nói... Rốt cục cũng nói chuyện được với Thẩm Tiềm.

“Cậu thật lợi hại.” Thẩm Tiềm nói, “Có thể được thăng chức thành hội viên VIP.”

“VIP?” Bạch Trì chưa hiểu.

“Ừ ~ Thông thường khách dưới đại sảnh đều là khách hàng bình thường, cao thủ đều ở trong phòng VIP... Có muốn tôi dẫn cậu đi xem không?” Thẩm Tiềm cười, “Vừa đúng lúc tôi muốn tới đó.”

Bạch Trì thoáng do dự, gật đầu, “Được.”

Từ xa Mã Hán trông thấy Bạch Trì hình như muốn đi cùng Thẩm Tiềm, hơi lo lắng, vừa rồi cặp song sinh đùa có phần quá đáng, Bạch Trì tuy chỉ số IQ rất cao, nhưng tính tình lại hồ đồ hiếm thấy ~~ Đừng bị làm sao nha... Đang muốn tiến đến, tay liền bị kéo lại, quay đầu, thấy Triệu Trinh lắc đầu với anh, chỉ chỉ mình, ý là — Để anh ta đi.

Mã Hán gật đầu, Triệu Trinh đuổi nhanh theo.

Trần Giai Di cũng đứng từ xa lẳng lẳng theo dõi Mã Hán

Hiện tại ra nói chuyện thẳng thắn sẽ như công dã tràng ~~ Thế nào mà gần đây đàn ông tốt đều thích nhìn chăm chăm vào đàn ông vậy?? Lão nương không có mị lực sao???

Lại suy nghĩ thêm, không được, người này bản tiểu thư rất vừa ý, có cong ta cũng phải uốn thẳng lại!!!

Mùi Mã Hán ngứa ngứa, hắt hơi một cái, cảm giác khí lạnh sau lưng bốc ra không ngừng

.

Thẩm Tiềm vô cùng thân mật ôm lấy vai Bạch Trì, dẫn cậu đi sâu vào trong hành lang, Bạch Trì có phần thiếu tự nhiên, nhưng không dám tỏ ra, chỉ mơ hồ thấy rằng, Thẩm Tiềm hình như có ý xấu ~~ Đang không biết phải làm gì, chợt nghe có người kêu lên phía sau: “Nhóc! Toilet không ở bên kia.”

Giọng nói đến gần, Triệu Trinh đã chạy tới chỗ hai người, đưa tay kéo Bạch Trì lại, có chút kinh ngạc nhìn Thẩm Tiềm: “Ông chủ Thẩm?! Sao mà khéo thế này?”

“... Đại ảo thuật Triệu gia a ~~” Thẩm Tiềm sau một giây sửng sốt, nhanh chóng phục hồi lại vẻ bình thường, mỉm cười chào hỏi, “Rất mong chờ phần biểu diễn của cậu.”

“Vâng.” Triệu Trinh đưa tay khoác lấy vai Bạch Trì mỉm cười, “Đây là trợ lý biểu diễn lần này của tôi.”

“Chà ~~ Thật không ~~” Thẩm Tiềm cũng cười gật đầu, vừa định nói thêm, lại bị Triệu Trinh ngắt lời, “Chúng tôi còn có chuyện, lát nữa biểu diễn gặp sau.” Nói xong, ôm Bạch Trì quay đi.

Thẩm Tiềm ý vị thâm trường nhìn bóng lưng hai người một lát, cười nhạt, rồi đi.

Triệu Trinh mang Bạch Trì đi ra khỏi hành lang, tới trước cửa toilet, thấy Thẩm Tiềm đã đi rồi, thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn Bạch Trì, “Cậu không sao chứ?”

Bạch Trì đúng là một đứa trẻ có lập trường rõ ràng, yêu ghét cũng rất phân minh, cho nên, cậu thò tay, dùng hai đầu ngón tay kẹp lấy ống tay áo Triệu Trinh, ném như ném một con gián chết, phui phui bụi trên vai, xoay người đẩy cửa toilet, đi vào, miệng lẩm bẩm “Khử trùng!!” Đóng cửa lại.

Triệu Trinh ở ngoài tức giận giậm chân chửi má nó — Thằng nhóc đáng chết! Lòng dạ hẹp hòi!! Một chút cũng không đáng yêu!!!

.

Đi tới trước bồn rửa ở toilet, Bạch Trì mở vòi nước, vốc nước rửa mặt... Thở phào một cái.

Thú thật, vừa nãy may mà có Triệu Trinh, không thì bản thân chẳng biết làm thế nào cho phải. Đang nghĩ ngợi, đột nhiên thấy bên cạnh hình như có người, lại càng hoảng sợ, vội ngẩng mặt lên, chỉ thấy bên trong tấm gương cực lớn, thành hình bên cạnh mình có một người đang đứng...

Đợi đến khi thấy rõ được khuôn mặt người nọ, Bạch Trì sửng sốt... Khuôn mặt hơi tái, tóc đen thật dài, mắt phượng nheo lại, vết nhăn nơi khóe miệng nhăn nhọt...

“Là chú?” Có chút kinh ngạc lẫn mừng rỡ mà xoay sang nhìn người nọ, “Sao chú lại ở đây? Lần trước ít nhiều chú...”

Bạch Trì còn chưa nói xong, người nọ đã nghiêng đầu lộ ra nụ cười hết sức ngây thơ, cúi đầu hôn nhẹ lên trán Bạch Trì.

Đại não nháy mắt chấp mạch, Bạch Trì ngơ ngác ngửa mặt nhìn người nọ.

Ngẩng đầu, liếc liếc môi mình, lại cười một cái nữa, ghé lại gần tai Bạch Trì khẽ nói: “Tài năng không nên để lộ ra nha ~~ Sẽ gặp phiền phức... Người thông minh phải học cách giả ngu.” Nhẹ nhàng vuốt tóc Bạch Trì, ôn nhu tiếp, “Hiểu chưa?”

“Vâng...” Bạch Trì gật đầu.

“Ngoan ~~” Lại cúi xuống, hôn một cái nữa lên má tóc mềm của Bạch Trì, xoay người rời đi.

Bạch Trì ngốc lặng mãi mới phản ứng lại, phát hiện ra người nọ lại không thấy đâu rồi, thầm mắng mình vô dụng, bước nhanh ra ngoài, cửa đập mạnh vào Triệu Trinh đang có ý định đi vào.

“...” Triệu Trinh xoa ngực, “Cậu làm gì vậy? Có quỷ đuổi theo a?!”

Bạch Trì nghe thấy từ “quỷ”, liền nghĩ ngay đến, người kia mỗi lần đều đến vô ảnh, đi vô tung như thế, cảm giác giống hệt quỷ...

“Này!” Triệu Trinh đưa tay hươu hươu trước mặt Bạch Trì, “Cậu không sao chứ? Bị sao vậy? Gặp quỷ thật hả??”

Phục hồi lại tinh thần, nhìn về xa xăm, đầu đó còn lại cái bóng của người nọ ~~ Liếc Triệu Trinh còn như đồ ngốc hươu tay trước mặt mình...

Nghĩ nếu không phải vương Triệu Trinh, có lẽ đã đuổi kịp người kia... Tiểu Bạch Trì trong lòng thầm mắng... Cái đồ sao chổi này!! (sao chổi = tai họa)

Cơn tức bộc phát, căm ghét bốc lên từ bụng ~~ Bạch Trì nhấc chân, một cước đạp xuống mu bàn chân của Triệu Trinh

~~“Oa ~~”

Bạch Trì phủi tay, nhếch mép nhìn Triệu Trinh rống lên đau đớn, tức tối muốn cào tường ~~ Ông nội nó, lão tử đây trêu ai chọc ai chứ?!

.

Xe của Bạch Ngọc Đường dừng lại trước cổng khu vui chơi, Triển Chiêu xuống xe trước, ngẩng đầu quan sát, tầm mắt rời về phía cửa lớn... Sững sốt, lập tức, chạy vọt vào.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường đang cho xe vào chỗ đỗ, bất chợt thấy Triển Chiêu phi như bay, cuống quýt dừng xe lại, cởi dây an toàn.

Triển Chiêu chạy thẳng qua cửa chính, đảo mắt nhìn bốn phía... Vừa rồi anh trông thấy một bóng người... Tuy rằng chỉ là nháy mắt, nhưng anh xác định mình không nhìn lầm... Cảm giác người kia vẫn còn sống quá mãnh liệt, nhất định không sai.

“Tiến sĩ Triển?” Một người tiến lại gần, có phần ngạc nhiên lẫn vui mừng chào anh.

Triển Chiêu quay sang nhìn, thấy đúng là Thẩm Tiềm.

“Chào anh ~~” Không có thời gian quan tâm đến gã, Triển Chiêu đáp lại qua loa, tiếp tục tìm kiếm.

“Làm sao vậy?” Thẩm Tiềm tiến lên vài bước, quan sát Triển Chiêu thật gần, thầm nghĩ, bàn về khoản xinh đẹp, người này là xuất sắc nhất, nhìn gần thế này càng thấy không tỳ vết...

“Sắc mặt cậu không được tốt lắm, có cần giúp đỡ không?” Nói rồi, Thẩm Tiềm vươn tay, muốn chạm nhẹ vào gương mặt Triển Chiêu. Ngón tay còn chưa đụng tới làn da trắng nõn có phần trong suốt kia, đã thấy một bóng trắng thân tốc đến cạnh — Cổ tay chạm rãi nhói lên. Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nghiêm mặt, đập gạt tay gã.

Thẩm Tiềm cau mày, Bạch Ngọc Đường đúng là con nhà nòi, chẳng cần vận tay gã ra sau, cũng không chụp lấy cánh tay gã, chỉ cần đập vào cổ tay... Đau quá! Gã phải nghiêng chặt rằng mới không phát ra tiếng kêu, không biết cổ tay có bị thương không.

Xoay lại nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy vẻ mặt lạnh như băng của anh... Lòng thầm than — Không hổ là anh em, cái gì của mình thì tuyệt đối không để ai chạm vào, thằng em so với thằng anh còn dọa người hơn

~~Nhún nhún vai, Thảm Tiềm lễ độ gật đầu, thức thời trong nháy mắt rời đi.

“Miêu Nhi, cậu sao vậy? Thấy cái gì thế?” Bạch Ngọc Đường có chút lo lắng nhìn Triển Chiêu chăm chăm.

“Ngọc Đường, tôi vừa rồi, trông thấy một người...” Triển Chiêu nắm lấy vạt áo khoác để mở cửa Bạch Ngọc Đường, nói xong vẫn còn hoảng hốt.

Bạch Ngọc Đường tức cười, “Thật không? Lợi hại vậy cơ à? Một người để cho cậu thấy được?!”

“Tôi không đùa với cậu!” Triển Chiêu có chút tức giận.

“Được được, cậu thấy ai?” Bạch Ngọc Đường cười hỏi.

“.....” Triển Chiêu ngẩng lên, nhìn vào mắt anh, chậm rãi nói, “Triệu Tước”

.....

Ngoài đại sảnh, một người chậm chậm bước qua cánh cửa kính, người nọ có chút thâm tình nhìn chăm chú vào hai người trong đại sảnh, giơ tay, khẽ hôn lên hai ngón tay mình, lại đưa tay chỉ vào cánh cửa thủy tinh sáng trong như gương, rồi xoay người rời đi

Giọng nói nhẹ nhàng kỳ ảo: “Tạm biệt, các thiên sứ của ta...”

57. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 11

Chương 11 : Đánh cược

“Cậu nhìn thấy ai?” Bạch Ngọc Đường có phần không tin được, hỏi lại lần nữa.

“Triệu Tước.” Triển Chiêu nghiêm túc lặp lại.

“.....Miêu Nhi.....” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Triệu Tước đã chết.”

“Chúng ta vẫn chưa phát hiện ra thi thể phải không?” Triển Chiêu cãi lại.

“Cậu thật sự thấy?”

“Ừ!”

Bạch Ngọc Đường nhìn một vòng xung quanh, lấy điện thoại di động gọi cho Mã Hán.

“Sếp?” Mã Hán trả lời điện thoại.

“Mã Hán, cậu có đang ở trong sòng bạc không?”

“Có.”

“Câu bây giờ đến phòng giám sát, xem băng ghi hình theo dõi, tìm một người xuất hiện trong vòng một tiếng đồng hồ.”

“Được, tìm ai?” Mã Hán bước nhanh ra ngoài.

“Triệu Tước.”

..... Mã Hán ở đầu dãy bên kia sừng sốt hồi lâu mới đáp lại: “Được.”

Cúp điện thoại, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Có đúng là Triệu Tước hay không, xem băng ghi hình sẽ rõ, nhưng mà bây giờ.....”

“Tôi biết.” Triển Chiêu gật đầu, “Chúng ta cần tập trung đối phó Thảm Tiềm!”

Hai người đi về hướng thang máy, Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi, “Miêu Nhi, Triệu Tước không chết, rốt cuộc cậu thấy vui hay không vui?”

“Sao lại hỏi như vậy?” Triển Chiêu liếc nhìn anh.

“Cậu vừa rồi như rất kinh ngạc, có lẽ là như lo lắng, nhưng hiện tại lại bình tĩnh a..... Mà tựa hồ còn có chút hưng phấn

” Bạch Ngọc Đường tổng kết.

Triển Chiêu buồn cười, “Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?”

“Cậu rất vui khi Triệu Tước không chết.” Bạch Ngọc Đường nhanh chóng kết luận.

Cửa thang máy mở, Triển Chiêu gật đầu, “Chính xác.”

Trợ lý đưa hai người tới phòng VIP ở tầng cao nhất, gặp Thẩm Tiềm đang xoa rượu thuốc lên tay.

“Thân thủ cảnh sát Bạch thật tốt a.” Thẩm Tiềm xoa xoa cổ tay đang bắt đầu sưng lên, nửa đùa nửa thật nói.

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường — Cậu làm gì hấn vậy?

Bạch Ngọc Đường nháy mắt mấy cái — Cũng không có gì, chỉ đánh một cái.

Triển Chiêu trừng người — Cậu làm cảnh sát kiểu gì mà đi đánh người lung tung thế hả?

Bạch Ngọc Đường khinh thường — Thứ tôi đánh cũng chẳng phải người, hấn may là còn chưa chạm vào cậu, không thì tôi phế hấn!

Lườm — Đồ chuột bạo lực!

Lườm lại — Đồ mèo trêu hoa ghẹo nguyệt!!

Giận — Cậu nói ai?!

Giận — Nói cậu!

“Khụ khụ ~~” Thẩm Tiềm ho khan một tiếng, cắt đứt màn “liếc mắt đưa tình” của hai người trước mặt, cười hỏi: “Hai người tìm tôi có việc?”

“Có chút việc công.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“A ~~” Thẩm Tiềm gật đầu, mời hai người ngồi xuống, “Việc công, là liên quan đến vụ giết người ở công trường của tôi?”

“Có hoặc cũng không có.” Bạch Ngọc Đường cười.

Thẩm Tiềm tựa hồ giật mình, gã tùy tay mở một bộ bài trên bàn, lật qua lật lại trong tay, “Nói thế là sao.”

“Anh biết người tên Khổng Lệ Bình?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừm ~~” Thẩm Tiềm suy nghĩ một chút, “Tên nghe quen quen, nhưng mà không có ấn tượng sâu.”

“Chắc hấn anh đã gặp người đó hồi tối hôm qua.” Bạch Ngọc Đường nhìn lá bài được chia đến trước mặt anh, có một chút không hiểu nhìn gã.

“Mỗi ngày tôi đều gặp rất nhiều người, làm sao có thể nhớ hết được.” Thẩm Tiềm chia bài xong, “Làm một ván?”

“Anh đã gặp người đó trong khoảng từ mười một giờ hôm qua đến một giờ sáng hôm nay.” Bạch Ngọc Đường cầm bài trên bàn, chỉnh một chút.

“Tối hôm qua tôi chỉ một mực lo chuyện lễ khai trương hôm nay.” Thẩm Tiềm ném ra một đôi J.

“Chúng tôi có nhân chứng thấy anh và người đó ở cùng một chỗ tối hôm qua.” Bạch Ngọc Đường ném ra một đôi Q.

Một đôi Át, Thẩm Tiềm cười cười: “Này cũng không có gì lạ.”

“Thế là sao?” Bạch Ngọc Đường ý bảo gã ra bài.

“Tôi vừa nói, tôi vì lễ khai trương mà tôi qua gặp rất nhiều người.” Thẩm Tiềm ném ra một bộ 678910 cơ đỏ, “Thấy tôi cùng một cô gái nào đó gặp mặt không phải chuyện lạ.” Nhìn hai quân bài tấy trên tay, lại nhìn những lá bài trên tay Bạch Ngọc Đường, “Xem ra tôi thắng rồi.”

Bạch Ngọc Đường cười cười, “Tôi còn bảy lá, anh làm sao xác định tôi không có quân nào dịch lại bộ cơ của anh?”

“Ha ha.” Thẩm Tiềm cười, “Cảnh sát Bạch hẳn là không chơi bài nhiều.” Nói rồi chỉ vào lá bài trên tay Bạch Ngọc Đường, “Người mới chơi bài, thường hay xếp bài theo loại, bảy lá của cậu, năm lá hơi nghiêng về bên trái, hai lá hơi nghiêng về bên phải, mà trong năm lá bên trái, có hai lá hơi nhô cao. Nói cách khác, trong ba lá này thì có hai lá là một đôi, hai lá kia cũng là một đôi..... Vì thế, cậu không có cơ hội thắng.”

Bạch Ngọc Đường im lặng nghe gã nói, lắc đầu: “Anh luôn nghĩ tất cả mọi thứ đều trong kế hoạch của anh, thế nhưng trên đời này có một số việc luôn nằm ngoài dự kiến.” Nói rồi lấy năm lá bài ra, rõ ràng là một bộ 10JQKA bích đen, “Thật ra, từ lúc bắt đầu nói chuyện đến giờ, tôi cũng chưa nói Khổng Lệ Bình là nữ.”

Mặt Thẩm Tiềm hơi biến sắc, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, “Người bình thường nghe tên đó sẽ nghĩ đến phụ nữ, không phải sao?”

Triển Chiêu bên cạnh gật đầu, “Chính xác, người bình thường nếu nghe tên như thế, thấy quen tai sẽ hỏi tiếp một câu ‘là nam hay nữ’, đúng không?”

“Ha ~” Thẩm Tiềm ném lên bàn hai lá bài còn lại trong tay, giơ tay nói, “Tôi chịu thua, hai vị thật lợi hại..... Tôi thật sự biết Khổng Lệ Bình, cái này không tính là phạm pháp chứ?”

“Thân phận của anh và cô ta cách xa, tại sao lại biết nhau? Bởi vì chuyện của em gái anh mười năm trước?!” Bạch Ngọc Đường nói thẳng.

Thẩm Tiềm có chút không thể chống đỡ được, đốt một điếu thuốc, “Em tôi và việc này không có quan hệ, đừng kéo nó vào.”

“Khổng Lệ Bình đã chết.” Triển Chiêu đột nhiên nói.

“Cái gì?!” Thẩm Tiềm cả kinh.

“Anh biết Lý Tự không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Chần chừ một chút, Thẩm Tiềm gật đầu.

“Cô ta cũng đã bị giết.” Triển Chiêu nói, Bạch Ngọc Đường nhìn anh, im lặng cười.

“Trời..... Tại sao có thể như vậy?!” Thẩm Tiềm hình như có chút hoảng loạn, “Ai giết các cô ấy?!”

“Anh cho rằng kẻ giết các cô gái là cùng một người?” Bạch Ngọc Đường nhìn gã chằm chằm, “Hay nói rằng, anh có đầu mối liên quan đến hung thủ?!”

“Chuyện này không thể một chốc là nói rõ ràng.” Thẩm Tiềm tắt thuốc, tôi sẽ gọi em gái tôi qua, hai cậu hỏi nó sẽ biết rõ ràng hơn.”

“Được.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, đứng lên, “Ý kiến hay! Bọn tôi sẽ đi cùng anh.”

Thẩm Tiềm mỉm cười, “Cảnh sát Bạch sợ tôi và nó thông đồng lời khai?”

“Không.” Triển Chiêu lắc đầu, “Hai người là anh em, muốn thông đồng lời khai chắc sẽ làm từ sớm rồi, đúng không?”

“Đúng.” Bạch Ngọc Đường cười nói tiếp, “Mười năm trước là có thể thông đồng rồi, chờ tới bây giờ làm gì.”

“Ha ha.” Cười gượng hai tiếng, Thẩm Tiềm xoay người đi ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đuổi theo.

Vừa ra cửa, Triển Chiêu liếc mắt Bạch Ngọc Đường, nhẹ giọng nói, “Đi thôi, Tiểu Bạch, ván bài này thắng rất đẹp.”

Bạch Ngọc Đường nháy mắt với anh mấy cái, “Trường chưa bị cậu lừa lần nào sao?! Cái này gọi là ngã một lần biết đau đấy ~~”

Dưới lầu cực cảnh sát, Công Tôn đứng trên lề chờ xe của Bạch Cẩm Đường, gần đây anh rất ít tự lái xe, vì sáng sớm mỗi ngày, Bạch Cẩm Đường đều “mạnh mẽ” yêu cầu đưa anh đi làm, mỗi tối lại tới đón anh ~~ Nói một cách hoa mỹ, là tăng cường giao lưu.

Đang nhìn xung quanh, đột nhiên thấy eo bị siết, còn chưa kịp kêu lên đã bị người ôm vào lòng, đặt một nụ hôn trên mặt.

Loại mùi bá đạo quen thuộc này, không cần nhìn cũng biết là ai, Công Tôn một tay đẩy Bạch Cẩm Đường đang đùa ra, “Cậu ôm đủ chưa?! Chỗ này là cửa cực cảnh sát!”

“Ha ha.” Bạch Cẩm Đường nhếch miệng cười, “Anh đợi mười phút rồi.”

Công Tôn có chút kinh ngạc nhìn anh, lập tức nghiêng rằng, “Cậu! Cậu đã tới sớm mà không chịu ra mặt?!”

Bạch Cẩm Đường ôm vai anh vô cùng thân thiết, “Tôi vẫn đứng từ xa nhìn anh..... Biểu tình trên khuôn mặt anh, hình như hẳn là lo lắng ~~”

“..... Vớ vẩn!” Công Tôn lườm anh, xoay người bỏ đi.

Bạch Cẩm Đường đuổi theo, hỏi: “Vừa rồi không phải anh trách tôi bắt anh chờ, mà là lo lắng tôi gặp chuyện gì, có phải không?” Thấy Công Tôn im lặng, mặt hơi hồng hồng, Bạch Cẩm Đường tâm tình tốt, dùng vai cọ cọ anh, “Xe tôi hỏng rồi, đi tàu điện ngầm về đi.”

Công Tôn nghĩ anh hình như đang có tà ý, nhưng chưa kịp suy nghĩ nhiều thì đã bị kéo đến trạm tàu điện ngầm

~~Quả nhiên về đúng ngay thời gian tan tầm, Công Tôn vừa định nói “Đi xe về đi, trên này đông lắm” thì đã bị Bạch Cẩm Đường lôi đi, theo đoàn người chen chúc lên tàu.

Công Tôn bị kéo đến góc giữa hai toa tàu, Bạch Cẩm Đường hai tay chống vách tạo thành một góc vuông, che người Công Tôn, mỉm cười cúi đầu nhìn anh. Công Tôn bị Bạch Cẩm Đường che kín, ngẩng đầu nhìn Bạch Cẩm Đường đang nhìn chăm chú mình, thần sắc trên mặt hơi tối, Công Tôn sáng suốt quyết định quay lưng về phía người kia, miễn cho con sắc lang đó không biết điều mà hôn mình ngay chỗ đông người, anh cũng không muốn mất mặt trên tàu điện ngầm.

Toa xe hơi lắc lư, làm Bạch Cẩm Đường không thể giữ thăng bằng, tựa vào người Công Tôn.

Thế nhưng trong đầu Công Tôn, tên kia tuyệt đối là đang cố ý, quay đầu lại hung dữ trừng tên kia, vừa định nói thì kinh hoảng phát giác bàn tay Bạch Cẩm Đường với vào trong áo khoác, trượt dọc theo eo, chậm chạp sờ soạng xuống dưới.

“..... Cậu điên à?!” Công Tôn nghiêng rằng, bắt lấy tay người kia.

“Xuyết ~~” Bạch Cẩm Đường nhếch miệng, mỉm cười cúi đầu hôn tóc Công Tôn, “Khẽ thôi ~~ Tôi cũng không muốn người khác thấy bộ dáng khêu gợi của anh.”

“Cậu..... biến thái ~~” Công Tôn đưa tay chống vách tàu, cau mày mắng.

“Ha ha ~~ Nếu anh nói tôi là biến thái.” Bạch Cẩm Đường cúi xuống, ghé vào lỗ tai Công Tôn, “Tôi đây nên làm việc biến thái..... Có phải không?!”

Công Tôn bị anh chọc giận đến muốn giết người, thế nhưng dạo này lại không biết đối phó thế nào với Bạch Cẩm Đường, cứng mềm gì đều không ăn thua, kỹ năng dao giết người sở trường cũng không dám dùng, hẳn sẽ ăn đậu hũ trước rồi mới chạy né dao ~~ Đồ háo sắc này chắc chắn không muốn sống!!

“Ư.....” Theo động tác vừa nhẹ vừa mạnh của Bạch Cẩm Đường vuốt ve cách lớp quần, Công Tôn thật muốn đâm đầu chết, hai tay chống vách, chỉ có thể run rẩy nói, “Dừng tay.”

“Ngoan.....” Bạch Cẩm Đường cọ cọ cầm vào bên cạnh mặt Công Tôn, “Anh không cảm thấy làm ở chỗ đông người sẽ kích thích hơn sao?” Nói rồi chậm chậm kéo khóa quần Công Tôn xuống, luồn tay vào.

“A ~” Công Tôn cả kinh thở nhẹ một tiếng, cắn môi dưới và đưa tay kéo tay Bạch Cẩm Đường ra, “Cậu..... Cậu là đồ điên, a.....”

“Xuyt ~” Bạch Cẩm Đường ôm anh thật chặt, cúi xuống tai anh nói, “Nhỏ giọng a, không người khác sẽ phát hiện.” Nói xong, tay lại tăng thêm chút lực.

“Ách.....” Công Tôn bị tên kia làm cho thống khổ không thể nói, chỉ còn cách tựa đầu lên mu bàn tay đang chống tường, tay kia che miệng mình.

Đến trạm, Công Tôn hoàn toàn vô lực để Bạch Cẩm Đường dìu ra ga, đưa vào chiếc Mercedes-Benz đậu ở bên ngoài.

“Cậu..... Xe của cậu sao lại ở đây?” Công Tôn bắt đầu tỉnh lại, mở to hai mắt nhìn Bạch Cẩm Đường.

“Ừ..... Vì có người sửa dùm.....” Bạch Ngọc Đường cười không biết xấu hổ, nhanh chóng đưa xe vào bãi xe ngầm dưới khu nhà của Công Tôn.

“Bạch Cẩm Đường! Cậu là đồ khốn nạn! Cậu đã sớm tính toán hết rồi!” Công Tôn nhắc tay muốn đánh, nhưng Bạch Cẩm Đường nhanh chóng nắm lấy tay anh, ấn anh dựa vào ghế và hôn một nụ hôn thật mạnh mẽ.

Thấy tên kia bắt đầu phân tâm, Công Tôn đợi đúng cơ hội, nhắc đầu gối đá lên, Bạch Cẩm Đường vội vàng né người, khó khăn lắm mới tránh không bị đánh vào bộ phận quan trọng, nhưng đùi thì trúng một đòn, nghe răng hít hà, “Bảo bối, anh muốn phế tôi đấy à?!”

Công Tôn cởi dây an toàn, cầm chai nước hoa ở trước xe, quay qua xịt lên mặt Bạch Cẩm Đường, “Cậu là đồ bại hoại! Tốt nhất là tỉnh dùm tôi đi!”

Bỏ chai nước hoa ra, Công Tôn mở cửa xe bỏ chạy, lên lầu đóng cửa cái ầm, nhưng mà vẫn chưa hết giận, vừa cởi giày vừa mắng, “Lưu manh, sớm muộn gì cũng phế cậu! Đồ khốn nạn..... A!”

Sợ hãi kêu một tiếng, phía sau có người ấn anh vào cửa, không nói gì chỉ cúi đầu hôn.

“Cậu..... Cậu vào bằng cách nào?!” Công Tôn cố sức đẩy Bạch Cẩm Đường trước mặt ra.

“Cửa thông hai nhà a, đừng quên tôi ở kế bên anh.” Bạch Cẩm Đường đắc ý cười, Công Tôn lại thúc đầu gối lên, Bạch Cẩm Đường lúc này đã sớm chuẩn bị, một tay ôm chầm người kia, “Anh làm gì mà dữ vậy? Muốn tôi trời anh lại sao?”

“A ~ Bỏ tay..... Bỏ tôi xuống.....” Công Tôn vội vã giãy dụa.

Bạch Cẩm Đường ôm anh đi vào trong phòng, một chân đá mở cửa, quăng Công Tôn lên cái giường KING-SIZE được đặt theo yêu cầu, cởi cà-vạt: “Bảo bối, chúng ta làm tiếp chuyện còn dở trên tàu điện ngầm đi.....”

“A

~”

58. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 12

Chương 12 : Thầy tướng số

Mã Hán đi tới phòng quản lý an ninh của sông bạc, sau khi trình thẻ cảnh sát, trực tiếp đuổi nhân viên an ninh đi, một mình nhìn màn hình theo dõi.

Dựa vào những gì Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nói, đại sảnh, trong mười phút qua camera — Triệu Tước.

Cái tên này, đối với người của S.C.I. mà nói, chẳng nghi ngờ gì như một quả bom tấn, thật hy vọng Bạch Ngọc Đường chỉ nói đùa.

Mã Hán cẩn thận tua từng đoạn trong đoạn phim mười phút, sau khi dừng từng hình ảnh để quan sát thật kỹ, một bóng người xuất hiện rõ ràng trước mắt anh... Tóc dài hơn, không còn thiết bị hấp thụ âm thanh ~~ Nhưng mà, đây là Triệu Tước. Hắn ta thậm chí còn cố tình liếc về phía camera quan sát ~~ Khuôn mặt mang theo nụ cười châm biếm, giống như đang cười nhạo ai đó — Hắn không hề sợ bị phát hiện.

Tổ chức tâm lý của Mã Hán không tệ, nhưng vẫn cảm thấy tim đập thình thịch, thế này nghĩa là sao? Sau khi kéo một chiếc ghế tựa ngồi xuống, ổn định lòng mình một chút. Đúng lúc đó, bỗng nhiên có tiếng bước chân rất nhỏ từ ngoài cửa vang lên... Rất nhẹ rất nhẹ, như là rón rén bước đi

~~Nhanh chóng vọt tới cạnh cửa, Mã Hán tập trung nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Rất nhanh, tiếng bước chân ấy đã ở ngay sau cánh cửa rồi, một lát, cửa bị đẩy khê ra...

Mã Hán lui về sau một bước, nắm lấy cánh cửa, dùng sức kéo, đưa tay tóm được kẻ kia, quăng xuống nền nhà, chợt nghe một tiếng thét chói tai — Là một cô gái.

Nhìn kỹ, chỉ thấy ngã ngồi trên đất, là một cô nàng trong trang phục dạ hội lộng lẫy, tóc buông dài tự nhiên, ngồi trên sàn xoa mắt cá chân mình, ngẩng đầu tức giận trừng Mã Hán.

“Sao lại là cô?” Mã Hán nhìn Trần Giai Di trên mặt đất, rất là khó hiểu.

“Sao lại là tôi? Anh biết là tôi mà còn dùng sức như thế hả!” Trần Giai Di vịn vào chiếc ghế bên cạnh đứng lên, gót giày cao gót đã gãy, cô ngồi xuống ghế, xoa bóp cái chân.

“Cô tới đây làm gì?” Mã Hán cau mày hỏi một câu.

“Tôi muốn xem anh đến phòng an ninh làm gì...” Trần Giai Di dè dặt nói, “Anh là gián điệp?”

Mã Hán lắc đầu, đi tới trước máy tính bắt đầu chuyển màn hình, thuận miệng hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Chân hơi đau.” Trần Giai Di nhìn Mã Hán bận bịu, “Anh làm gì thế?”

“Không có gì.” Mã Hán lưu những hình ảnh vào đĩa, chuẩn bị đem về S.C.I.. Sau đó, anh mở một video khác lên, nhanh chóng xem qua, muốn tìm xem có hình ảnh nào nữa có Triệu Tước không.

“Á? Đó không phải là thầy Triệu sao?” Trần Giai Di đột nhiên chỉ vào hình Triệu Tước nói.

“Cái gì?” Mã Hán kinh ngạc quay lại nhìn cô, “Cô biết hắn?”

“Ừ.” Giai Di gật đầu, “Ông ta là thầy tướng số của tôi.”

“Thầy tướng số?!” Mã Hán điều hòa lại tâm tình bản thân một chút, cố gắng trấn tĩnh, “Cô vừa gọi ông ta là thầy Triệu, tên ông ta là gì?”

“Hình như là... Triệu Tước.” Trần Giai Di nghĩ nghĩ, “Bạn bè giới thiệu cho tôi, đoán rất chuẩn nha.”

Mã Hán ngồi xuống một cái ghế khác bên cạnh, lẩm bẩm: “Trời ạ...”

.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi theo Thẩm Tiềm tới một căn phòng, Thẩm Linh đang nói chuyện phiếm với mấy người bạn.

“Linh Linh, hai vị cảnh sát này muốn nói chuyện với em một chút.” Thẩm Tiềm đẩy cửa bước vào.

Thẩm Linh hơi sững sốt, gật đầu, mấy người bạn của cô cũng thức thời mà đứng dậy rời đi. Khổng Thành đứng lên, tới bên cạnh Thẩm Linh, “Ông chủ, có cần tôi ở lại không?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu có chút hiếu kỳ nhìn Khổng Thành.

Thẩm Tiềm giới thiệu: “Cậu ta là luật sư của tôi.” Nói xong, gật đầu với Khổng Thành.

Khổng Thành cười với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu: “Xin hỏi đây là yêu cầu chính thức từ cảnh sát?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, đối phó luật sư a — Chiến thuật C.

Triển Chiêu có phần khó xử nhìn Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Bạch, chúng ta không có giấy phép liên quan.”

“Ừ ~” Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, “Chính xác, nếu như là không chính thức, thì có quyền từ chối trả lời câu hỏi được đưa ra.”

Triển Chiêu gật đầu, “Như vậy đi, cậu trở về xin một tờ lệnh bắt.”

“Lệnh bắt?” Bạch Ngọc Đường nghi hoặc, “Bắt về thẩm tra lại?”

“Ừ ~” Dựa vào chứng cứ liên quan, Thẩm tiểu thư là nghi phạm trong vụ mưu sát mười năm trước, mà ông chủ Thẩm là kẻ khả nghi bao che...” Triển Chiêu nhìn luật sư, “Khổng luật sư thấy, là chúng ta cứ như vậy trò chuyện, hay là nên theo đúng thủ tục của nhà nước?”

Bạch Ngọc Đường gật gù, “Chà chà, hôm nay là ngày sòng bạc khai trương, ông chủ cả đọc diễn văn cũng chưa đọc, hai anh em đã bị mời đến cục cảnh sát, ngày mai cổ phiếu Thẩm thị có thể sẽ rớt rất mạnh.”

Khổng Thành hơi ngại ngần mà cười cười, “Hai vị cảnh sát thế này có tính là đe dọa không?”

Bạch Ngọc Đường cười đến mức vô hại: “Tôi chưa xuất trình thẻ cảnh sát ~ Đây không phải chỉ là một cuộc gặp cá nhân sao? Chỉ là có hỏi có đáp thôi.”

Thẩm Tiềm vỗ vỗ Khổng Thành, “Cậu ra ngoài đi. Chúng tôi sẽ nói chuyện riêng.”

Luật sư bị đuổi đi, mọi người cùng ngồi xuống.

Thẩm Linh vẫn cúi đầu, tựa hồ rất căng thẳng.

“Các cậu muốn hỏi gì thì hỏi đi.” Thẩm Tiềm cười, rút một điếu thuốc ra, vắt chân ngồi trên sofa.

Bạch Ngọc Đường nhìn Thẩm Linh, hỏi: “Thẩm tiểu thư, cô có thể hồi tưởng lại một chút về vụ án Từ Giai Lệ mười năm trước không?”

“...” Thẩm Linh trầm mặc một hồi, “Đã lâu rồi, tôi không nhớ rõ nữa.”

“Chúng tôi đã hỏi qua Khổng Lệ Bình và Lý Tự từ trước, với chuyện ngày đó đã có những thông tin nhất định.” Triển Chiêu nghiêm túc nói, “Tôi không cho rằng cái chuyện ngày đó mà các người trải qua là một chuyện có thể tùy tiện quên được.”

Hít một hơi thật sâu, Thẩm Linh nói: “Giai Lệ là do Đồng Minh giết, tôi đã thấy.”

“Cụ thể là thế nào?” Bạch Ngọc Đường truy vấn.

“Lúc đó, tôi cùng Chân Chân, Lệ Bình tập múa xong, khi đến phòng thay đồ, đúng lúc đụng phải Đồng Minh đang đi ra. Trên người hắn toàn là máu, chân nam đá chân chiêu mà chạy, chúng tôi đi vào, trông thấy Giai Lệ nằm đó.” Thẩm Linh nhấp một ngụm nước, tiếp tục kể, “Lúc đó chúng tôi định đi báo cảnh sát, nhưng Lý Tự và Khánh Dao bước vào, hai người quyết định bao che cho Đồng Minh... Sau đó, chúng tôi giả tạo hiện trường kia.”

“Các người vì sao phải giúp hắn?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chúng tôi do Đồng Minh phụ trách, hắn là huấn luyện viên của chúng tôi, chúng tôi ngay sau đó có một vũ kịch muốn lên diễn, với mỗi người chúng tôi đều là cơ hội.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã hiểu rõ nhìn nhau một cái, quay sang hỏi Thẩm Tiềm: “Tối hôm qua vì sao anh lại giúp Khổng Lệ Bình trông con?”

“Cô ấy nói có chuyện quan trọng muốn làm, bảo tôi giúp chăm đứa nhỏ.” Thẩm Tiềm trả lời rất thẳng thắn.

“Cô ta bảo anh trông trẻ thì anh phải làm sao?” Bạch Ngọc Đường tỏ vẻ nghi ngờ, “Anh không giống kiểu người tốt như vậy.”

Thẩm Tiềm bất đắc dĩ bật cười: “Tôi là ông chủ Thẩm thị, cô ta chỉ là một phụ nữ đã có gia đình, nhưng cô ta có thể nói cho giới truyền thông, rằng em gái tôi từng ngụ ý tạo vụ án cuối cùng trong chuỗi vụ án sát nhân hàng loạt nổi tiếng... Cho nên với yêu cầu tâm thường cô ta đưa ra tôi đành phải theo.”

“Đây là nguyên nhân khiến anh quan tâm tới vụ án này?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không sai.” Thẩm Tiềm gật đầu, “Gần đây kẻ sát nhân hàng loạt kia lại bắt đầu gây án, hơn nữa người bị hại trùng hợp là Trương Chân Chân, tôi phải đề cao cảnh giác.”

Gật đầu, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, ý rằng — Thế nào?

Triển Chiêu cũng nhìn lại anh — Không sai biệt lắm, tôi đa rồi.

Vì vậy, hai người đứng dậy cáo từ.

.

Ra khỏi cửa, đi vào thang máy, Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Cậu thấy sao, mấy câu đấy là thật chứ?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút: “Nửa thật nửa giả.”

Đi xuống tầng, xa xa thấy Mã Hán đang đứng chờ bên xe anh, bên cạnh là một mỹ nữ ~~ Có chút quen quen.

Triển Chiêu vừa thấy Mã Hán đã nghĩ ngay đến chuyện Triệu Tước, bước thẳng đến, tóm lấy Mã Hán hỏi: “Thế nào? Có phải không?”

Mã Hán gật đầu, đưa ra một chiếc CD, “Rõ ràng luôn.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng vẫn mất khả năng nói thành lời trong một lúc — Triệu Tước thực sự không chết.

Tĩnh lại trước tiên, Bạch Ngọc Đường nghi hoặc nhìn Trần Giai Di bên cạnh Mã Hán.

Mã Hán nói: “Còn có điều kỳ quái hơn, cô ấy biết Triệu Tước.”

“Cái gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kinh ngạc.

“Có gì kỳ quái sao? Ông ấy là thầy tướng số của tôi.” Trần Giai Di nói: “Có rất nhiều người đến để chỗ ông ấy xin chỉ dẫn.”

“Thầy tướng số?” Triển Chiêu cả kinh suýt nữa bật kêu thành tiếng, “Là thầy tướng số sao?”

“Đúng vậy.” Trần Giai Di gật đầu: “Cứu chuộc tội ác, chỉ lối nhân sinh.”

“Cô có biết ông ta ở đâu không?” Triển Chiêu hỏi.

“Tôi biết văn phòng của ông ấy, không phải ở đâu...”

“Đưa chúng tôi đến đó!” Bạch Ngọc Đường không nói hai lời, mở cửa xe, để Trần Giai Di vào, mọi người lên xe, dựa theo địa chỉ mà Trần Giai Di nói, hối hả chạy tới.

Xe đi vào trung tâm thành phố S, bởi theo lời Trần Giai Di thì địa điểm là ở trên một đường dành cho người đi bộ, cho nên mọi người lại xuống xe, không lái vào.

Con phố này là ở trung tâm thành phố S, tập trung một số lượng lớn các thương hiệu thời thượng, cửa hàng lớn nhỏ, nhà hàng cao cấp.

Trần Giai Di dẫn đường, bốn người tới trước một cánh cửa cổ của một phòng trưng bày tranh.

Đi vào phòng tranh, có một thanh niên ăn mặc lịch sự, buộc tóc, tác phong mười phần nghệ sĩ ra đón.

“Giai Di?” Thanh niên kia không thông thạo tiếng Trung lắm: “Tôi nhớ hôm nay cô không có hẹn trước.”

Đến gần, mới phát hiện ra không phải người châu Á, có chút giống người Ý.

“Andy, thầy Triệu có ở đây không?” Trần Giai Di hỏi, “Tôi có mấy người bạn muốn gặp ông ấy.”

“Á... Wow!” Andy liếc qua mọi người, vừa định mở mồm, tầm nhìn đã rơi vào khuôn mặt Triển Chiêu, đột nhiên kêu lên, “Anh là người mẫu của bức họa đó sao?!”

“Người mẫu gì?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu hỏi.

“A! Anh cũng thế!” Andy hưng phấn chỉ vào Bạch Ngọc Đường.

Mọi người bị anh ta làm cho không hiểu gì hết.

“Các anh đến xem.” Andy đưa bốn người lên tầng hai, cầu thang gỗ đã cũ phát tiếng kẽo kẹt, trên tầng là một phòng tranh, có rất nhiều bức họa. Chính giữa có hai bức tranh đặc biệt đáng chú ý, vẫn còn đặt ở trên giá vẽ, rõ ràng là chân dung của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, giống như in, cơ hồ cùng người thật không khác gì, thảo nào Andy lại kinh ngạc như thế.

“Andy, có khách ư?” Trên tầng ba một người chậm rãi đi xuống... Áo len trắng, tóc dài màu đen...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngửa mặt nhìn hắn, cảm thấy có vài phần không thực

~~“Triệu Tước!” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, đưa tay lấy ra còng số tám, đi đến.

“Nha ~~” Triệu Tước có phần kinh hoàng né tránh, trốn ra sau lưng Triển Chiêu, dáng vẻ bày ra sợ sệt, hai tay nắm chặt bờ vai Triển Chiêu. Thấy vẻ mặt không tốt của Bạch Ngọc Đường, hắn lại tỏ vẻ nghịch ngợm chớp chớp mắt, cọ cọ trên vai Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói: “Ông là kẻ khả nghi có dính líu đến nhiều vụ mưu sát, tôi muốn dẫn ông về cảnh cục.”

Triệu Tước có chút khờ dại nháy mắt mấy cái, tiến đến bên Triển Chiêu nói: “Nó dữ quá đi.”

Triển Chiêu đã khôi phục lại từ trạng thái kinh ngạc, anh từ từ xoay người, nhìn Triệu Tước, cười: “Chú không sợ chúng tôi phát hiện ra chú, nói cách khác là chú đã chuẩn bị đầy đủ rồi phải không?”

Triệu Tước có phần đắc ý gật đầu, đi tới bên Andy, hỏi: “Andy, cậu làm cho tôi bao lâu rồi?”

“A? ... Ba năm rồi.” Andy có phần mơ hồ.

“Ba năm?” Mã Hán không thể tin được nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, Triệu Tước đào tẩu cùng lắm mới có mấy tháng, thế nào mà thành ba năm?

“Giai Di, tôi tư vấn cho cô bao lâu rồi?” Triệu Tước tiếp tục hỏi.

Trần Giai Di suy nghĩ một chút: “Khoảng một năm.” Nói xong, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ra các anh muốn tôi đưa đến là để bắt ông ta à? Các anh nhất định nhầm người rồi, thầy Triệu là người tốt!”

Triển Chiêu không nói, nhìn chằm chằm vào đôi mắt Triệu Tước: “Thôi miên tạo ký ức?”

Triệu Tước cười đến ngây thơ, gật đầu, lại lắc đầu, đưa hai tay ra cho Triển Chiêu nhìn.

Mọi người kinh ngạc phát hiện lòng bàn tay bằng phẳng của hắn, vân tay chỉ tay, hoàn toàn không có.

“Trò chơi lại bắt đầu, phải không?” Triển Chiêu hỏi Triệu Tước.

Triệu Tước vươn tay, chạm nhẹ vào quai hàm Triển Chiêu, thấy sắc mặt lạnh đi của Bạch Ngọc Đường, lại nhanh chóng thu tay về, cười: “Vì có rất nhiều người cùng chơi, còn có rất nhiều đồ chơi.”

Triển Chiêu lẳng lặng nghe hắn nói, chậm rãi nhìn quanh, không để ý đến Triệu Tước nữa, xoay mặt nhìn Trần Giai Di, nhẹ búng tay một cái bên tai cô.

Trần Giai Di hơi sững sốt, đột nhiên trở nên mơ màng, Triển Chiêu vỗ nhẹ lên vai cô, tiến lại thì thầm với cô chừng ba phút, sau đó, lại vỗ nhẹ vai Trần Giai Di.

Làm xong hết thấy, Triển Chiêu hỏi: “Trần tiểu thư, lần đầu cô đến đây là khi nào?”

“À...” Trần Giai Di xoa nhẹ huyệt thái dương, nhìn xung quanh: “Ừm... Là, ba ngày trước ~~ Tôi có chút nhức đầu...”

Chờ cô nói xong, Triển Chiêu lại đưa tay búng một cái bên tai cô.

Ánh mắt Trần Giai Di phục hồi lại như cũ, có chút khó hiểu nhìn xung quanh, vì sao tất cả lại nhìn cô như thế?

“A ~” Triển Chiêu lắc đầu, “Chú vẽ hai bức tranh này, chỉ là để dùng làm mệnh lệnh, dù hôm nay mới đến đây, chỉ cần gặp chúng tôi, sẽ tự động bước vào trạng thái bị thôi miên, ký ức sẽ rối loạn.”

Triệu Tước cao hứng vừa vỗ tay vừa cười, cuối cùng, dừng cười, rất phiền não nói: “Như vậy, các cậu có thể bắt tôi sao?”

Triển Chiêu lắc đầu: “Không, không thể, chúng tôi không có chứng cứ.”

Bạch Ngọc Đường cắt còng tay đi, kéo Triển Chiêu, “Miêu Nhi, đi thôi.”

Triển Chiêu xoay người xuống lầu, Triệu Tước có chút không muốn tiến đến vài bước, giống như một đứa trẻ đi theo người bạn chơi cùng mình.

Sau đó Bạch Ngọc Đường cũng xoay người, định đi xuống, Triệu Tước đột nhiên nói: “Nhân sinh tựa trò chơi ~ Có phải không?”

Quay đầu lại, Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn Triệu Tước một lúc, gật đầu: “Không sai, nhưng mà trò chơi không phải nhân sinh.”

Triệu Tước hơi khó hiểu nghiêng đầu.

“Người coi trò chơi là nhân sinh, thế nào cũng đưa mình vào trò chơi chơi... Có phải không?!” Nói xong, Bạch Ngọc Đường xoay người, không quay đầu lại nữa rồi đi.

Triệu Tước nhìn theo bọn họ, trở nên im lặng, hần tới trước bức họa, đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt trong tranh... Ánh mắt, nhàn nhạt ưu thương.

59. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 13

Chương 13 : Ảo thuật

Ra khỏi con đường dành cho người đi bộ, Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng dặn dò Mã Hán cho người theo dõi sát phòng tranh, xem có ai ra vào chỗ đấy. Mã Hán nhận lệnh xong thì đưa Trần Giai Di đang ngỡ ngàng trở về sông bạc, sau đó đi bố trí người theo dõi.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu lái xe quay về S.C.I., dọc đường đi cả hai người đều im lặng. Triển Chiêu trầm mặc, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, xe ra khỏi khu thành thị náo nhiệt, Bạch Ngọc Đường đánh xe theo hình chữ U, đi một con đường dẫn lên lưng chừng núi.

“Cậu đi đâu vậy?” Triển Chiêu phát hiện ra đây không phải đường về cục cảnh sát, nên nghi hoặc hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Đi tìm chỗ.” Bạch Ngọc Đường tùy hứng đáp.

“Chỗ gì?” Triển Chiêu càng không hiểu.

“Biệt thự suối nước nóng, Giáng Sinh sắp đến rồi.”

“.....” Triển Chiêu lúc đầu còn không phản ứng nhiều, sau nghe đến chữ “Giáng Sinh”, mặt liền đỏ lên, nghiêng răng nói: “Chuột bạch, bây là lúc nào mà cậu còn tâm tình đùa giỡn?!”

“Ai nói giỡn?” Bạch Ngọc Đường chớp mắt. “Tôi tính từ lâu rồi, đâu phải giờ mới quyết định!”

“Vụ án này không để cậu mơ mộng được đâu!” Triển Chiêu hung bạo trừng người!

“Chúng ta phải cố gắng phá được vụ án trước Giáng Sinh a!” Bạch Ngọc Đường nháy mắt mấy cái, “Để chúng ta còn hưởng ~ hạnh ~ phúc ~”

Triển Chiêu có chút dở khóc dở cười, “Tiểu Bạch, không lẽ cậu có chủ ý gì?!”

Bạch Ngọc Đường dừng xe lại, Triển Chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện đây là khu lưng chừng núi, đằng sau là khu đất rộng cùng căn biệt thự nhỏ, đằng trước là thành phố trong cảnh đêm.

Xuống xe, Bạch Ngọc Đường dựa vào xe, nhìn dòng xe cộ như thoi đưa dưới chân núi, ánh đèn thành phố lấp lóa trong màn đêm, cười nói: “Tôi không có chủ ý gì, nhưng tôi muốn nghe một chút chủ ý của cậu.”

Triển Chiêu đi tới cạnh người anh, cười: “Tôi có chủ ý à?!”

“Miêu Nhi, nghe như cậu đang rất hưng phấn.” Bạch Ngọc Đường quay mặt quan sát Triển Chiêu, “Nói nghe một chút.”

“Cậu nghĩ thử, tại sao lần này Triệu Tước lại xuất hiện trước mặt chúng ta?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Đoán không ra.”

Triển Chiêu suy nghĩ chốc lát, thấp giọng nói: “Mục đích thật sự của ông ta, tôi cũng không thấy rõ lắm, nhưng đối với vụ án lần này..... Tôi thật ra có được một ít gợi ý.”

“Gợi ý gì?”

“Trò chơi và đồ chơi!” Triển Chiêu chậm rãi nói.

“Cậu nói vụ án này là trò chơi của Triệu Tước, người tham dự chính là đồ chơi?!” Bạch Ngọc Đường trầm ngâm một lúc, hỏi.

“Đúng thế

Vụ án phủ đầy bụi từ lâu này, là trò chơi Triệu Tước phát hiện..... Những người làm chứng của quá khứ và hiện tại, chính là đồ chơi, cả người bị hại, người biết rõ sự tình... Và hung thủ.”

“Hung thủ đang bị ông ta khống chế?” Bạch Ngọc Đường hơi có chút giật mình.

“Đúng thế.....” Triển Chiêu gật đầu, “Cái chết của Khổng Lệ Bình, ngoài Triệu Tước, không ai có đủ khả năng làm được.”

“Chính ông ta hại chết Khổng Lệ Bình?”

“Không...” Triển Chiêu lắc đầu, “Nói đúng hơn thì tự Khổng Lệ Bình hại chết mình.”

“Nói thế là sao?”

“Cách cô ta tự đối xử với bản thân, giống như ma pháp hung thủ đối xử với con mồi.” Triển Chiêu liếc Ngọc Đường, “Cậu nghĩ sao?”

“Tại sao ông ta lại hiểu rõ cách thức?” Bạch Ngọc Đường thuận theo suy nghĩ của Triển Chiêu, “Lúc tôi vào hiện trường vụ án cũng thấy rất kỳ lạ, Khổng Lệ Bình chết kiểu này, hoàn toàn là bị ma pháp hung thủ giết, nhưng nói cho cùng thì chính cô ta mới là kẻ tự giết chết mình..... Vậy, cô ta chính là ma pháp hung thủ?!”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng, mà cũng không đúng.”

“Miêu Nhi, cậu nói tiếng Trung đi.” Bạch Ngọc Đường nhún mày.

Triển Chiêu cười, Bạch Ngọc Đường lâu rồi chưa yêu cầu anh nói tiếng Trung, “Nói xác thực thì phải là thế này, lúc cô ta tự giết chính mình, cô ta biến thành ma pháp hung thủ.”

.....!..... Bạch Ngọc Đường có chút á khẩu.

Triển Chiêu nhìn vẻ mặt khiếp sợ của anh, giải thích: “Cậu nghĩ lại xem, lấy ví dụ của Trần Giai Di, Triệu Tước có thể thêm ký ức mới vào làm rối ký ức cũ của cô ấy, như vậy, Khổng Lệ Bình tại sao lại không thể?!”

Trầm mặc hồi lâu, Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tôi hiểu rồi, Triệu Tước thôi miên ám chỉ Khổng Lệ Bình, làm cho cô ta trong một thời gian đặc biệt sẽ nghĩ rằng mình là ma pháp hung thủ, mà thời gian đặc biệt đó, chắc chắn là lúc cô ta ngủ.”

“Ừ!” Triển Chiêu khen ngợi xoa xoa tóc Bạch Ngọc Đường, “Thông minh, vậy cậu còn nghĩ gì nữa?”

“Triệu Tước bị nhốt tại trung tâm nghiên cứu hai mươi năm, ma pháp hung thủ ngừng gây án mười năm trước, nói cách khác, bản thân Triệu Tước không phải là ma pháp hung thủ, làm thế nào ông ta biết ký ức

của ma pháp hung thủ?” Cùng Triển Chiêu liếc nhau, Bạch Ngọc Đường ngầm hiểu, “Trừ khi, ông ta biết ma pháp hung thủ thật sự, đồng thời biết được ký ức của hắn.”

Triển Chiêu thỏa mãn gật đầu, “Căn cứ vào tình hình hiện tại của chúng ta, vụ án này là án lồng trong án, hung thủ ít nhất là hai người, ma pháp hung thủ thật sự và hung thủ giết chết Từ Giai Lệ.”

“Đúng thế!” Bạch Ngọc Đường tán thành, “Ma pháp hung thủ của vụ án năm đó, là một người, còn vụ án Từ Giai Lệ, là một người khác. Người thật sự biết được chân tướng sự việc năm đó, trên thực tế chỉ có Thẩm Linh, Khổng Lệ Bình và Trương Chân Chân. Trương Chân Chân chết, loại đi vụ ma pháp trận kia, vậy mục đích giết, đơn thuần là giết người diệt khẩu!”

“Hiện tại, Khổng Lệ Bình cũng đã chết.” Triển Chiêu nói tiếp: “Nói cách khác, người biết sự việc chỉ còn Thẩm Linh.”

“Nếu Thẩm Linh không xảy ra chuyện gì.....” Bạch Ngọc Đường nói, “Vậy chứng minh, vụ án năm đó, chính cô ta hoặc người thân cận với cô ta làm ra.”

“Cực kỳ đúng, mặt khác, chúng ta vẫn còn hai ngã rẽ!” Triển Chiêu nói, “Một là vụ án Vệ Vĩnh, cái còn lại, là Tôn Thiển.”

“Vệ Vĩnh muốn giết Lý Tự..... Lúc đầu tôi nghĩ rằng có quan hệ với gã tướng số kia, nhưng mà.....” Bạch Ngọc Đường dừng lại một chút, “Chuyện này làm cũng không có mục đích, mà thực hiện cũng không đẹp mắt, không giống phong cách của Triệu Tước.”

“Ha ha..... Đẹp mắt ~” Triển Chiêu cười, “Ai cũng nói ma quỷ không có sự tin cậy, cũng không có nguyên tắc, chỉ có thẩm mỹ ~ Chính xác, chuyện thiếu ‘mỹ cảm’ như thế, tuyệt đối không phải phong cách của Triệu Tước.”

“Vậy là ai?” Bạch Ngọc Đường vẫn khó hiểu.

“Cái này tới bây giờ tôi vẫn chưa suy nghĩ cẩn thận, nhưng mà cũng may Vệ Vĩnh đang nằm trong tay ta, vì thế..... Trở về thẩm vấn chắc sẽ có đột phá..... Điều tôi quan tâm nhất hiện giờ chính là cái chết của Tôn Thiển.” Triển Chiêu nhíu mày, sắc mặt cũng nghiêm trọng lên, “Giống như bắt đầu một loại nghi thức nào đó.”

“Cậu cho rằng Tôn Thiển không liên quan đến mấy cái chết liên tiếp này, ma pháp hung thủ năm đó lại một lần nữa trở về?” Bạch Ngọc Đường nhìn về phía Triển Chiêu, “Cậu nói đây không phải là một phần trong trò chơi của Triệu Tước?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Vừa rồi đã nói, tôi cảm thấy thiếu mỹ cảm... Tư liệu trước đây của Triệu Tước tôi đã xem qua, còn những người chết có liên quan vụ án nói thế nào nhỉ..... Đều bị trừng phạt đúng người đúng tội, tuy cách thức độc ác một chút, nhưng ông ta không giết trẻ con.”

“Ông ta bắn một phát súng vào đầu anh hai, lúc đấy anh hai vẫn còn là một đứa trẻ!” Bạch Ngọc Đường tựa như có chút ý kiến.

Triển Chiêu cười cười, “Năm đó, tại sao ông ta không chạy trốn?”

..... Bạch Ngọc Đường bị câu hỏi làm sững sốt, chính xác, nghe nói năm đó Triệu Tước không chỉ không chạy trốn, còn điện thoại gọi người tới, chính mình chạy đi hủy một phần tài liệu ở phòng hồ sơ, nên mới bị bắt..... “Miêu Nhi, không lẽ chuyện tình năm đó.....”

Triển Chiêu nhún nhún vai: “Cái này tôi cũng chỉ suy đoán, chỉ là nghĩ có chút kỳ lạ, cậu cũng thấy lòng bàn tay Triệu Tước, loại kỹ thuật xóa vân tay này, không phải mới làm gần đây.”

“Hô ~” Bạch Ngọc Đường thở thật dài, “Không biết năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mấy ông lão nhắc đến chuyện năm đó đều cứ thần thần bí bí.”

“Ừ ~” Triển Chiêu lên tiếng, cúi đầu, hình như đang suy nghĩ.

“Miêu Nhi, nghĩ gì thế?” Bạch Ngọc Đường đã quen với vẻ mặt này của Triển Chiêu, lúc anh phát hiện ra cái gì, cụ thể đều như vậy.

“Số người phù hợp điều kiện của ma pháp hung thủ không nhiều lắm.” Triển Chiêu trầm ngâm.

“Chính xác.”

“Hay là chúng ta dùng phương pháp hơi thô đi.”

“.....” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, gật đầu, “Miêu Nhi, ý cậu là liệt kê ra, loại đi những người không thể, cuối cùng sẽ còn lại hung thủ?!”

“Ừ!” Triển Chiêu gật đầu.

“Vậy thì cũng phải có một phạm vi chứ?” Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, “Lấy một cái phạm vi đại khái đi.”

“Theo những việc xảy ra trong mười năm, ví dụ như ra nước ngoài, ốm chết..... Những người chuyên nghiệp có thể tiếp xúc ma pháp đồ..... Tuổi trong khoảng 35 đến 50..... Nam, độc thân.” Triển Chiêu chậm rãi ví dụ, “Quan trọng nhất..... hẳn biết Triệu Tước.”

“Đây chính là một suy đoán rất lớn mật.” Bạch Ngọc Đường cười mở cửa xe, “Nhưng mà nếu là ý kiến của chuyên gia..... Chúng tôi cũng chỉ biết ngoan ngoãn làm theo thôi.”

Hai người lên xe, Bạch Ngọc Đường khởi động xe, đột nhiên nói: “Được rồi, Miêu Nhi, mọi thứ cho Giáng Sinh tôi đã chuẩn bị tốt.”

“Chuẩn bị?” Triển Chiêu hơi sững sốt, “Chuẩn bị cái gì?!”

Bạch Ngọc Đường chỉ một cái hộp đẹp đẽ trong tay: “Cậu xem..... Chuẩn bị đầy đủ!”

Nghi hoặc mở hộp lên, Triển Chiêu vừa nhìn, lập tức ngầy người, mặt bắt đầu nóng rần, đầu như muốn bốc khói.

“Bạch Ngọc Đường! Đồ biến thái!” Triển Chiêu thẹn quá thành giận, với tay lấy cái hộp muốn ném ra ngoài cửa xe.

“A!” Bạch Ngọc Đường nhanh nhẹn bắt trở về, “Miêu Nhi, tôi vất vả lắm mới nhờ được cặp song sinh giúp chuẩn bị đây!” Nói rồi giấu vào phía sau.

Triển Chiêu mặt đỏ như quả táo, nhìn Bạch Ngọc Đường đầy kinh dị, “Cậu..... Cậu nói cho cặp song sinh biết?!”

“Đúng vậy ~~ Anh hai còn bảo khâu chuẩn bị nhất định phải làm tốt, còn dạy tôi một chút kiến thức cơ bản.....”

“A!!” Triển Chiêu đưa tay che miệng anh, “Cậu im miệng! Đem cái kia ném đi!”

“Miêu Nhi, nghe anh hai kể, lần đầu tiên của anh ấy và Công Tôn là ở trong xe.” Bạch Ngọc Đường vừa né vừa nói.

“Im miệng!” Triển Chiêu dùng cả hai tay che, “Hai anh em nhà cậu chẳng ai tốt lành cả! Cậu là cảnh sát, sao trên xe lại có cái thứ này?!”

“Cảnh sát cũng là người, không được sao, ai quy định cảnh sát không được dùng bảo.....”

“A!! Không được nói nữa!”

“Miêu Nhi, sao cậu lại xấu hổ thế? Nói cũng không cho, đến lúc đó thì làm sao?!”

“Rốt cuộc đầu cậu đang nghĩ cái gì? Ném đi!”

“Nhưng mà ~~ Được rồi, Miêu Nhi, tôi mua nhiều lắm ~~ Cậu không phải thích vị chanh sao.....”

“A ~~ Bạch Ngọc Đường! Đồ chuột chết! Tôi phải thay mặt loài người giết cậu!”

“Miêu Nhi, tôi đang lái xe!”

“Mặc kệ!”

“Chỗ này là lưng chừng núi, rút xuống là toi đời!”

“Chết luôn là tốt nhất!”

.....

Trong sòng bạc, màn trình diễn mừng lễ khai mạc bước vào tiết mục cuối — Biểu diễn ảo thuật của Triệu Trinh.

Kịch bản diễn là ở tại bên ngoài bức tường trống của sòng bạc, trước mặt mọi người, anh sẽ làm tấm bảng hiệu cực lớn xuất hiện.

Khán giả lục tục tập trung đến quảng trường được bố trí cẩn thận bên ngoài sòng bạc.

Bạch Trì đứng lẫn trong đám người nhìn xung quanh, cậu biết, Triệu Trinh đang ở trong trực thăng, màn biểu diễn đêm nay anh ta muốn hai chiếc trực thăng hạ tấm màn phủ cực lớn, che sòng bạc lại, sau đó châm lửa đốt tấm màn làm bằng chất liệu đặc biệt này, và trên bức tường của sòng bạc, sẽ xuất hiện tấm bảng hiệu gắn đèn nê-ông cực lớn cao gần mười mét ~~ Khoa trương mà hoa lệ, đây chính là phong cách từ lâu của họ Triệu.

Trong tiếng kinh hô của đám người, Triệu Trinh từ trực thăng nhảy ra, đứng giữa không trung.

Bạch Trì bĩu môi, bên trên nhất định có dây thép treo!!

Sau đó, Triệu Trinh rút một sợi dây trắng dài nhỏ từ trong tay mình ra, cột vào chân hai chiếc trực thăng, tách, sợi dây biến thành một tấm màn thật lớn, phủ xuống xung quanh sòng bài.

Trong tiếng tán thưởng của mọi người, Triệu Trinh chậm rãi hạ xuống mặt đất, không nhìn ra bất cứ dây treo nào trên người.

Thẩm Tiềm rất đặc ý, đi lên đài diễn thuyết, tuyên bố hôm nay là ngày sòng bạc chính thức khai trương.

Theo kết thúc câu nói, Triệu Trinh nhẹ nhàng vung tay giữa không trung, tấm màn che màu trắng đột nhiên bốc cháy, ngọn lửa xanh nhanh chóng đốt lên đỉnh. Trên bức tường trống lúc đầu của sòng bạc, đột nhiên xuất hiện bảng hiệu khổng lồ nhiều màu, cùng lúc đó, pháo mừng cũng vang lên, pháo hoa phóng sáng rực bầu trời đêm.....

Thế nhưng, đoàn người đột nhiên im lặng, tất cả đều mở to mắt, trông như nhìn thấy cảnh tượng gì kinh hãi, lập tức — Những tiếng hét kinh khủng vang lên.

Bạch Trì ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm tấm bảng hiệu đầy màu khổng lồ, ánh đèn đẹp mắt liên tục chớp tắt, chỗ trống ngay trung tâm có một ma pháp trận đồ thật lớn, ngay giữa trận đồ, có một cô gái ở đó, cổ cô ta cắm một con dao, đóng người dính vào bảng.

Thẩm Tiềm chột thét lên thê lương — “Linh Linh.....”

Chươ

60. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 14

Chương 14 : Câu đố

Bạch Ngọc Đường nhận cú điện thoại của Bạch Trì, chỉ thấy giọng nói bên kia lắp ba lắp bắp, cụ thể thế nào nghe không rõ.

“Này

Em nói chậm thôi...” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở mình phải kiên nhẫn a ~~ Nhất định phải kiên nhẫn.

Triển Chiêu ngồi bên cạnh chỉ thấy khóe miệng con chuột bạch này giật giật, đã đến cực hạn rồi

~~Nhưng, về mặt Bạch Ngọc Đường sau khi nghe Bạch Trì nói xong, nháy mắt biến đổi, cúp điện thoại, chỉ nói một câu: “Miêu Nhi, ngồi vững!”

“A? ... A!!” Triển Chiêu còn chưa kịp phản ứng, Bạch Ngọc Đường đã cho xe xoay mạnh một vòng lớn tại chỗ, đạp ga quay xe.

“Chuột bạch kia, cậu cho là mình đang lái máy bay à?!” Triển Chiêu nắm chặt đai an toàn, lòng thầm nhủ lúc rảnh rỗi nhất định phải mua cái xe ỉnh, tuyệt đối không nên ngồi trên xe Bạch Ngọc Đường lái nữa!!

Thế nhưng điều Bạch Ngọc Đường nói kế tiếp khiến anh phải sửng sốt — “Miêu Nhi, Thẩm Linh đã chết!”

.....

Hiện trường sông bạc một phen hỗn loạn, các vị khách kinh hãi, nhao nhao chạy khỏi đó. Bạch Trì sau khi gọi điện thông báo cho Bạch Ngọc Đường, đã muốn ngăn các vị khách rời đi, nhưng mà ~~ Cậu tuy là người nhà họ Bạch, nhưng không có cái khí thế bẩm sinh của Bạch gia như hai ông anh kia, ai cũng làm như không thấy cậu ~~ Đang sốt ruột, chợt nghe có tiếng người hét lên chói tai.

Quay đầu lại, thấy có người đang kinh hãi chỉ lên trên sân khấu, người nọ cậu biết, là người quản lý tài chính cho Triệu Trinh — Tần Bất.

Nhìn theo hướng anh ta chỉ, đã thấy Thẩm Tiềm không biết lấy từ đâu ra một khẩu súng, hai tay cầm súng nhắm vào Triệu Trinh...

Bạch Trì trong đầu còn đang do dự, nhưng thân thể đã hành động trước một bước.

Vừa hô “Dừng... tay”, vừa nhanh chóng chạy lên sân khấu, dang hai tay che trước Triệu Trinh, nói với Thẩm Tiềm đang hoàn toàn mất kiểm soát, “Ông... Ông bình tĩnh một chút!”

“Cút ngay!” Ánh mắt Thẩm Tiềm ngập huyết sắc, sắc mặt đáng sợ dị thường, kéo chốt an toàn súng, “Mày cút ngay! Tao muốn giết hần! Là hần giết Linh Linh!”

“Chưa... Vẫn chưa khẳng định được! Tất cả phải đợi điều tra...” Bạch Trì càng sốt ruột lại càng nói năng không rõ, căng thẳng đến độ đổ mồ hôi.

“Câm miệng!” Thẩm Tiềm siết lấy khẩu súng, có phần tàn bạo nói: “Mày cút ngay! Không thì cả mày tao cũng giết!”

Bạch Trì còn muốn khuyên gã thêm vài câu, nhưng thấy Thẩm Tiềm đã lâm vào trạng thái điên cuồng, hiện nói gì gã cũng không nghe lọt tai.

“Tóm lại... Tôi sẽ không để ông giết anh ta!” Bạch Trì chăm chú nhìn chằm chằm Thẩm Tiềm, cố gắng dang rộng thêm hai tay, chắn cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh đứng đằng sau cậu, nhìn Tiểu Bạch Trì phía trước đang muốn bảo vệ anh, vóc người nhỏ như vậy, rõ ràng là cũng sợ đến phát run, thế mà lại dồn toàn lực muốn cứu anh... Không hiểu sao, lòng có chút xao động

~~.

Khi Bạch Ngọc Đường chạy tới trước sông bạc, chứng kiến cảnh cả đám người chạy náo loạn ra ngoài, đang muốn ngăn cản, chợt nghe cách đó không xa một tiếng súng vang lên

~~Đám người nghe tiếng súng, sợ hãi kêu la ôm đầu ngồi xuống, không ai bỏ chạy nữa.

Bạch Ngọc Đường rút súng ra, đẩy mạnh Triển Chiêu đang muốn bước ra vào lại trong xe, “sập” đóng cửa xe, khóa lại. Sau đó, lao như gió vào đám người đang muốn chạy ra.

“Tiểu Bạch! Bạch Ngọc Đường! ~~” Triển Chiêu ngồi trong xe đập cửa sổ, nhưng mà chìa khóa đã bị cầm đi, xe cũng bị khóa lại ~~ Tuy rằng biết con chuột kia sợ mình trong tình huống náo loạn sẽ bị thương, nhưng mà... Triển Chiêu vẫn hung dữ mắng ~~ “Chuột chết! Tôi không tha cho cậu!”

.

Khi Bạch Ngọc Đường chạy đến trước sân khấu biểu diễn, thấy Triệu Trinh đứng đó, cánh tay trái có một vết xước, tay phải đang ôm lấy Bạch Trì sợ hãi đến ngây người. Đối diện, Thẩm Tiềm té trên mặt đất, bưng bàn tay chảy máu không ngừng, bên cạnh gã có một khẩu súng.

Bạch Ngọc Đường cất súng, đi tới, đoạt khẩu súng bên cạnh Thẩm Tiềm, nhìn kỹ, trên tay Thẩm Tiềm, một con dao nhỏ được găm rất khéo... Là loại dao mà các nhà ảo thuật hay dùng trong tiết mục phi dao, thân dao xuyên thấu qua mu bàn tay, máu chảy không ngừng.

Quay lại nhìn Triệu Trinh.

“Tôi tự vệ.” Triệu Trinh nhún nhún vai, tựa hồ như không có chuyện gì, Bạch Trì trong lòng anh ta rùng mình tỉnh táo lại, gạt tay Triệu Trinh ra, chạy về hướng Bạch Ngọc Đường.

“Chuyện gì xảy ra?” Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt kinh hoàng của Bạch Trì, qua điện thoại cậu chỉ báo Thẩm Linh đã chết, cụ thể thế nào vẫn chưa nói rõ, vì sao Thẩm Tiềm lại muốn giết Triệu Trinh?

“Vừa rồi khi Triệu Trinh biểu diễn ảo thuật, sau đó ở chỗ kia!” Bạch Trì chỉ tay về phía một tấm biển hiệu.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, nháy mắt đã rõ ràng mọi chuyện. Thảo nào Thẩm Tiềm khẳng khái cho rằng Triệu Trinh đã giết Thẩm Linh, cái chỗ như vậy... Ngoại trừ Triệu Trinh không ai có thể leo đến...

“Miêu Nhi, cậu xem...” Bạch Ngọc Đường theo bản năng quay sang muốn hỏi Triển Chiêu một chút về cảm giác của anh ~~ Mới nhớ ra, Triển Chiêu vẫn bị mình nhốt trong xe, đầu đổ mồ hôi ~~ Nguy rồi, con mèo sẽ nổi bão mất.

Bạch Trì cầm chìa khóa đi mở cửa xe cho Triển Chiêu. Triển Chiêu hung hăng lao qua đám đông tìm Bạch Ngọc Đường tính sổ, nhưng sau đó anh bị hiện trường vụ án hung tàn đầy máu me kia làm cả kinh quên hết mọi chuyện ~~ Ngây ra nhìn ma pháp đồ đó, cùng thi thể vẫn treo lơ lửng của Thẩm Linh, nói không nên lời...

Còi cảnh sát hú ồn ào, rất nhanh, người của S.C.I. đã đến hiện trường.

Công Tôn được Bạch Cẩm Đường lái xe đưa tới, anh nhìn thi thể một chút, nói với Bạch Ngọc Đường: “Trước tiên đưa xuống đi.”

“Tôi nghĩ trước hết đi nhìn qua hiện trường đã.” Triển Chiêu đột nhiên mở lời, “Lên trên đi!”

“Trên đó có trực thăng.” Triệu Trinh đột nhiên nói.

Bạch Ngọc Đường lệnh mọi người gọi cho xe cứu hỏa, chuẩn bị thang xếp để lấy thi thể, còn mình mang theo Triển Chiêu lên lầu.

Lên mái nhà, nhìn viên phi công đang đứng ngây người, đưa tay ra hiệu, Bạch Ngọc Đường cầm lấy kính chắn gió, cùng Triển Chiêu ngồi vào trực thăng.

Tuy rằng bây giờ không phải là lúc để nói, nhưng Triển Chiêu biết Bạch Ngọc Đường rất ngứa tay, thấy máy bay là quên hết mọi thứ xung quanh.

Trực thăng bay lên cao, quay đầu trong không trung, ổn định dừng trước thi thể, Bạch Ngọc Đường cẩn thận tính toán cự ly, để Triển Chiêu có thể có tầm nhìn tốt nhất, mà khí lưu từ cánh quạt của trực thăng không ảnh hưởng đến thi thể Thẩm Linh.

Phía dưới Bạch Cẩm Đường nhìn quanh đột nhiên vô đầu, lẩm bẩm: “Giáng sinh năm nay tôi biết tặng Ngọc Đường cái gì rồi!”

Công Tôn bên cạnh quay đầu lại liếc anh: “Cậu không phải muốn tặng trực thăng chứ?!”

“Sách, chúng ta thật có thần giao cách cảm ~~” Bạch Cẩm Đường lại gần muốn hôn một cái, Công Tôn vung con dao mổ màu bạc lên, “Cậu dám làm vậy thì tôi sẽ giải quyết cậu thật đấy! Còn không biết đây là chỗ nào!”

Bạch Cẩm Đường nhướn nhướn mày: “Chính xác, đây không phải nơi thích hợp...” Nói rồi, ngẩng đầu nhìn ma pháp trận đồ trên tấm biển giữa không trung kia ~~ Đột nhiên cảm thấy hơi nhức đầu...

Công Tôn thấy Bạch Cẩm Đường bất chợt không nói nữa, có phần tò mò quay đầu lại, đã thấy sắc mặt anh tái nhợt, tay xoa huyệt thái dương, mày cau chặt lại, hình như rất khó chịu.

“Này!” Công Tôn đẩy anh, “Cậu làm sao vậy?”

“À... Không ~ Có chút nhức đầu.” Bạch Cẩm Đường lắc đầu, nhưng lại cảm thấy càng lúc càng đau, trong đầu như hiện ra những hình ảnh lướt qua rất nhanh, nhưng lại không thể thấy rõ... Là cái gì... Lập tức, hình ảnh bỗng nhiên rõ ràng, là một căn phòng bỏ không... Rất lớn rất lớn... Đường như là kho chứa hàng... Sau đó là một trận hỗn loạn...

“Này!” Công Tôn thấy tình trạng của Bạch Cẩm Đường không bình thường, lại lay lay anh: “Bạch Cẩm Đường, cậu làm sao vậy?”

“A...” Nụ cười có phần suy yếu, Bạch Cẩm Đường cố gắng để mình thấy rõ khuôn mặt Công Tôn, “Anh còn gọi cả họ cả tên như thế ~ Thật là ‘quen’ nha...”

Nếu phải lúc bình thường, Công Tôn khẳng định sẽ trực tiếp táng tên này một đấm, nhưng mà bây giờ, anh không rảnh chấp nhặt, có lẽ là bởi trực giác của thầy thuốc, anh chỉ biết trạng thái của Bạch Cẩm Đường hiện nay vô cùng không ổn.

Bạch Cẩm Đường thấy những hình ảnh lẫn lộn trước mặt nháy mắt đã bị thay thế bởi một màu đỏ của máu, phía trước hình như là một sân khấu bị nhuộm đầy máu, sự vật xung quanh trở nên mờ mịt đến không thực... Đột nhiên, một tiếng súng vang lên, viên đạn xoáy tròn, xuyên qua lớp màn máu đỏ, nhằm thẳng vào anh... “Cẩn thận!!” Là ai đang hô lên... Có người kéo lấy tay anh...

Công Tôn cảm thấy tay tê rần, Bạch Cẩm Đường thành linh nắm chặt tay anh.

... ? ... Giật mình ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy hai mắt Bạch Cẩm Đường nhắm chặt, ngã vào anh.

Công Tôn vội vàng đưa tay đỡ, tiếc là cơ thể Bạch Cẩm Đường phải lớn gấp đôi anh, Công Tôn theo bản năng để người ta ngã lên người mình, không muốn anh ngã xuống mặt đất lạnh lẽo.

“Cẩm Đường ~ Cậu làm sao vậy? Cẩm Đường?!” Công Tôn bắt chấp đau đớn do bị đè, xoay mình đứng thẳng dậy, nhẹ nhàng lay Bạch Cẩm Đường, anh thậm chí hy vọng Bạch Cẩm Đường đang trêu chọc mình thôi, nhưng mà, người nọ dù lay thế nào cũng không tỉnh...

“Anh hai!!” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trở lại hiện trường dưới đất, trông thấy vậy, cuống quýt chạy tới.

“Anh hai!” Bạch Ngọc Đường vội vã kiểm tra tình trạng của Bạch Cẩm Đường, hô hấp, mạch đập tim phổi vẫn bình thường, nhiệt độ cơ thể cũng bình thường...

“Tại sao lại vậy?” Triển Chiêu hỏi Công Tôn bên cạnh, rõ ràng đang rối trí.

Thoảng tự bình ổn lại mình, Công Tôn suy nghĩ một chút: “Cậu ấy vừa mới nhìn tám biển hiệu đó đã nói đau đầu, sau đó ngã xuống.”

Triển Chiêu sau khi nghe xong, đưa tay vạch mí mắt của Bạch Cẩm Đường, nhìn con ngươi của anh.

“Lão đại!” Không biết cặp sinh đôi đã tới từ lúc nào, xuất hiện trước mặt mọi người.

“Nguy rồi, lâu lắm không thấy đột nhiên té xỉu như vậy.” Đinh Triệu Huệ vỗ mặt lo âu nói.

“Anh hai trước kia cũng từng thế?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc hỏi cặp song sinh, “Anh ấy có phải bị bệnh gì không, chưa đi kiểm tra sao?”

“Không phải bệnh.” Đinh Triệu Lan lắc đầu, “Hồi nhỏ cũng thường thế này, lúc đầu đang tốt đẹp không biết nói đến cái gì, hoặc là thấy cái gì, lão đại sẽ đột nhiên té xỉu... Nhưng mà khi trưởng thành rồi thì rất ít như thế.”

“Vậy làm thế nào để anh ấy tỉnh lại?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

“Tự tỉnh, cũng không quá hai tiếng đâu, nếu nhanh, vài phút đã tỉnh rồi.”

Song sinh bắt đầu đưa Bạch Cẩm Đường về xe nghỉ ngơi, thấy Công Tôn vẻ mặt thất thần, lòng thầm tiếc thay cho Bạch Cẩm Đường, nếu lão đại trông thấy bộ dạng lo lắng của Công Tôn thế này, khẳng định vui đến ngất xỉu tiếp

~~“Công Tôn, đừng lo, có lẽ là do di chứng đầu bị thương hồi nhỏ...” Đại Định muốn bảo Công Tôn cứ yên tâm đi khám nghiệm tử thi đi, không cần lo lắng ở đây, Tiểu Định lại huých anh mình một cái, ra hiệu nhìn tay Công Tôn mà xem.

Đại Định cúi đầu nhìn, chỉ thấy Bạch Cẩm Đường đang siết chặt lấy tay Công Tôn...

“Công Tôn, để pháp y Dương kiểm tra thi thể sơ bộ là được rồi, anh đi xem anh hai đi.” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vai Công Tôn.

Nhìn mọi người rời đi, Bạch Ngọc Đường ổn định lại tinh thần, chuyện của anh hai lát nữa sẽ tính, hiện tại quan trọng hơn là...

Quay đầu lại, đã thấy Triển Chiêu cau mày, cúi đầu nghĩ gì đó.

“Miêu Nhi, nghĩ gì vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Tựa hồ quá tập trung suy nghĩ, Triển Chiêu một chút cũng không phản ứng.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường tiến đến sát tai anh kêu một tiếng.

“A?” Triển Chiêu giật mình, mở to hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Cậu đang nghĩ gì hả?” Bạch Ngọc Đường trông bộ dạng người ta thực đáng yêu, như một con mèo bị dọa sợ vậy.

“Ừm... Tôi quay lại ngay.” Triển Chiêu nói xong, chạy tới bên xe, nói gì đó với cặp song sinh. Cặp song sinh nghe xong, về mặt hồ nghi gật đầu, anh mới chạy lại.

“Cậu muốn làm cái gì vậy?” Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu.

“Sẽ nói với cậu sau, hiện tại...” Nói rồi, Triển Chiêu chỉ tay về phía thi thể Thẩm Linh đã được nhân viên cứu hỏa gỡ xuống, “Giải câu đố đã!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Miêu nhi, vừa rồi nhìn rõ chứ?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Rất rõ ràng!”

“Bây giờ, tất cả người trong cuộc đều đã chết, lại còn là một vụ mưu sát rất ít khả năng thực hiện được nữa chứ...” Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Với câu đố này, cảm tưởng gì nhỉ ~~ Chuyên gia?”

Đôi mắt Triển Chiêu mơ hồ lóe lên ~~ Chậm rãi mở miệng: “Đúng vậy, phi thường đặc sắc ~~ Chỉ tiếc... Bách mật nhất sơ, dục cái di chương (*)!”

(*) bách mật nhất sơ: cẩn thận mấy cũng có sai sót; dục cái di chương: giấu đầu hở đuôi (QT).

61. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 15

Chương 15 : Đột biến

Hàng loạt cảnh sát tiếp tục tiến vào hiện trường sông bạc, tình trạng hỗn loạn lúc trước cũng đã trở nên có trật tự.

Công Tôn ngồi trong con xe Mercedes-Benz đen của Bạch Cẩm Đường, cửa sổ xe khép chặt cách biệt hoàn toàn với những tiếng động ồn ào bên ngoài, qua lớp kính, thấy mọi người đang ở ngoài xe im lặng mà bận bịu... Công Tôn đột nhiên cảm thấy cả thế giới này tựa hồ cũng đã an tĩnh trở lại.

Bạch Cẩm Đường vẫn im lặng, nằm trên ghế ngay cạnh anh, sắc mặt ngoại trừ có chút trắng bệch, nhìn không thấy có gì khác thường, giống như đang ngủ mà thôi.

Công Tôn nghiêng mặt, cẩn thận quan sát, anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện một người đàn ông mạnh mẽ như Bạch Cẩm Đường cũng có lúc té xỉu. Hay nói cách khác, người này ở trước mặt người khác, luôn tỏ ra mạnh mẽ, còn phần yếu đuối, không bao giờ muốn người khác biết... Trước lúc té xỉu có một giây thôi, tên này vẫn còn trêu chọc mình... Có phải hẳn là kiểu người, dù một khắc sau là chết, vẫn cứ cười không?

Đưa tay ra, Công Tôn muốn nghịch ngợm một chút mới nhéo nhéo cái mũi của Bạch Cẩm Đường, lại chọc chọc má anh, nhìn cái gã bình thường toàn bắt nạt mình bị ăn hiếp, trong lòng thấy bình ổn lại một chút, cảm giác lo lắng và sợ hãi ban nãy cũng từ từ tan thành mây khói

~~Nghe nói khi người ta rơi vào giấc ngủ, bạn nói gì với người đó, trong đầu anh ta sẽ xuất hiện hình ảnh tương ứng.

Công Tôn lại gần, ghé vào lỗ tai anh thì thầm: “Ăn phải ruồi rồi

”

Lông mày Bạch Cẩm Đường hơi cau lại, cổ họng khẽ rung lên...

~~ Chơi vui thật!

~~“Có chó đuổi cậu.” Công Tôn tiếp tục.

Lông mày càng cau tợn, mi mắt cũng rung rung.

..... Nín cười, Công Tôn lại muốn tiếp tục, đến gần khẽ nói: “Công Tôn bảo, nếu cậu không tỉnh, anh ta sẽ không muốn cậu nữa.”

Bạch Cẩm Đường bất thành linh không có phản ứng ~~ Công Tôn có chút khó hiểu theo dõi anh, chỉ thấy đôi môi khép chặt chậm rãi mở ra, người vẫn hôn mê, đột nhiên nói: “Dù có chết, cũng phải tỉnh lại.”

... ! ...

Thấy nét cười trong đôi mắt mở to của Bạch Cẩm Đường, Công Tôn cả kinh thiếu chút nữa hét lên: “Cậu, cậu tỉnh từ lúc nào?”

“Mới thôi.” Bạch Cẩm Đường mỉm cười, đưa tay ra, nhưng lại phát hiện tay trái mình đang nắm chặt tay Công Tôn.

“Không tách được, làm sao bây giờ?” Giữ chặt lấy tay Công Tôn, Bạch Cẩm Đường hỏi có phần trơ tráo.

“...” Công Tôn không đáp, nhìn ngón tay đã trở nên trắng bệch, khẽ kêu: “Đau ~~”

Bạch Cẩm Đường vội vàng thả tay.

Bầu không khí rất hòa hợp, nhiệt độ xung quanh tựa hồ cũng chậm rãi tăng lên, Bạch Cẩm Đường cảm giác cơ hội này thật hiếm có, quả thực thiên tái nan phùng (1) ~~ Vừa định mở miệng “dễ ngon dễ ngọt” một chút, cửa xe lại bị giật mạnh ra.

(1) thiên tái nan phùng: chỉ dịp may hiếm có. Thông tin tham khảo có thể xem ở đây

Song sinh thò đầu vào: “Lão đại! Anh tỉnh rồi hả?!”

Trùng mắt ~~ Hai tên không có mắt này!! Bạch Cẩm Đường giơ tay muốn đánh văng người.

Song sinh nhìn ra sát khí trên mặt Bạch Cẩm Đường, vội vàng khoát tay: “Đại ca, anh nghe xong đã, đảm bảo sẽ rất cao hứng!”

“Công Tôn vừa rồi rất lo lắng cho anh, phát khóc đấy!” Đại Đinh phóng đại sự thật lên mười lần.

“Tôi không có...” Công Tôn đỏ mặt giải thích, tuy rằng lúc đó anh rất lo lắng, nhưng mà không có khóc nha

~~“Ngay cả công việc anh ấy cũng không quan tâm, chạy tới chăm sóc anh!” Tiểu Đinh càng phóng đại sự thật lên mười lần nữa.

“Các người...” Công Tôn cuống quýt.

“Còn nữa!!” Song sinh cùng phóng đại sự thật lên một trăm lần, “Anh ấy gọi anh là ‘Cẩm ~ Đường ~’, còn bảo chỉ cần anh không việc gì, sẽ để anh làm gì cũng được!!” Nói xong, “sập” một tiếng đóng cửa xe.

“...” Công Tôn tức đến nỗi không phát âm nổi, cái cặp song sinh đáng chết này, nói bừa ~~ Mặc dù một phần là sự thật, nhưng mà nào có khoa trương như thế... Quay lại nhìn Bạch Cẩm Đường, vẻ mặt đang vô cùng kinh ngạc lại thêm hạnh phúc nhìn anh.

“Bọn... Bọn họ nói vậy đó ~ Không phải vậy đâu.” Công Tôn vội vàng giải thích, lại bị Bạch Cẩm Đường kéo lại.

“Gọi một lần nữa.” Ôm Công Tôn vào lòng, Bạch Cẩm Đường khẽ hôn lên tai anh, “Gọi tên tôi.”

..... Công Tôn thoáng do dự, thấy nét hy vọng trong mắt Bạch Cẩm Đường, ghé vào bên tai người ta, khẽ gọi một tiếng.

Đổi lại, là nụ hôn thật dài thật ôn nhu của Bạch Cẩm Đường.

“Tôi... Tôi đi khám nghiệm tử thi ~” Hồn hển giãy nhẹ ra, Công Tôn nhanh chóng đẩy cửa đào tẩu ~ Bạch Cẩm Đường một mình ở lại trong xe, có phần mê đắm dõi theo bóng dáng hốt hoảng của Công Tôn, thế nào cũng không rời tầm mắt được.

.

Công Tôn sau khi ổn định lại tâm tình đi tới trước thi thể Thẩm Linh, mang găng tay, thế chỗ Dương pháp y bị gọi tới hỗ trợ, đích thân bắt đầu kiểm tra thi thể. Vừa nhìn đến vết thương, liền sửng sốt. Công Tôn có phần kinh ngạc quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu phía sau, chỉ thấy hai người nháy mắt mấy cái, dường như đang muốn trưng cầu ý kiến của anh, Công Tôn suy nghĩ, gạt đầu với hai người.

Kết quả kiểm tra quả thật là Thẩm Linh chết do bị siết cổ chứ không phải do dao đâm chết, giữa cần cổ của cô có một sợi dây cước trong suốt, đầu còn lại của sợi dây cố định lên lan can tầng thượng, độ dài được tính toán vô cùng chuẩn xác, vừa đúng trung tâm ma pháp trận đồ. Vương Triều chờ mọi người tới tầng thượng, phát hiện trên mặt đất có một bãi máu lớn ~ Thẩm Linh hẳn là ở đây, bị kẻ giết người đâm xuyên cổ, sau đó dùng dây buộc lên, từ trên cao vút xuống. Con dao đâm xuyên cổ cô và sợi dây dùng để cố định, đều là đạo cụ chuyên dụng trong ảo thuật.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tìm tới bạn bè của Thẩm Linh, hỏi thăm tình huống.

Có người nói Thẩm Linh sau khi nói chuyện với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xong, lại cùng vài người bạn đến một chỗ uống rượu. Thẩm Tiềm đi chuẩn bị việc khai mạc, đã rời đi từ sớm, sau đó mọi người thấy sắp đến giờ, liền lục đục đến quảng trường xem biểu diễn, còn Thẩm Linh lại đột ngột nói còn vài việc, rồi một mình đến con đường riêng.

“Đường riêng?” Triển Chiêu có chút khó hiểu hỏi, “Đường riêng là đường gì?”

“Là đường chỉ có nhân viên thuộc Thẩm thị mới đi lại được.” Một người bạn của Thẩm Linh đáp.

Triển Chiêu một mình gọi một người trong số họ lại, nghe bảo là bạn thân nhất của Thẩm Linh, hỏi cô ta vài câu hỏi.

Quay lại bên cạnh Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cùng anh thì thầm vài câu, hai người liếc nhau rồi cùng xoay người rời đi.

.

Bãi đỗ xe, một kẻ đang hoang mang mở cửa xe, tổng một cái bao lớn vào phía sau chỗ ngồi, đóng cửa lại, thở hắt một hơi dài, quay đầu định rời đi, nhưng kinh ngạc phát hiện phía sau từ lúc nào đã có hai người đứng đó — Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

“Làm sao vậy Khổng luật sư, anh hình như đang vã mồ hôi hột.” Bạch Ngọc Đường cười hỏi.

Đứng cạnh xe, sắc mặt trắng bệch, chính là luật sư cố vấn của Thẩm thị — Khổng Thành.

“À... Hai vị cảnh sát thật trùng hợp a ~ Có chuyện gì vậy?” Tuy đã cố gắng tự trấn an, nhưng khi Khổng Thành mở miệng, vẫn căng thẳng nên ngắc ngứ vài chữ.

“Không phải trùng hợp, chúng tôi là đặc biệt đến tìm anh.” Triển Chiêu cũng cười, “Chiếc xe phía sau hình như không phải của anh, BMWs trắng ~ Nếu tôi không lầm, hẳn là phải của ông chủ Thẩm Tiềm nhỉ.”

“À ~ Đúng, đúng.” Khổng Thành gạt đầu, “Ông chủ vừa mới đưa cho tôi một cái bọc, bảo tôi bỏ vào xe.”

Bạch Ngọc Đường cau mày lắc đầu: “Tôi thấy, bên trong chắc là một bộ quần áo dính máu, dây cườm, còn cả vài con dao, nhỉ?”

“Tôi... Tôi không biết, tôi chưa mở ra xem.” Khổng Thành vội vàng lắc đầu.

“Anh chưa xem, hay là chính anh đã bỏ chúng vào bao.” Bạch Ngọc Đường thở dài, “Anh giết Thẩm Linh rồi, còn muốn đổ oan cho Thẩm Tiềm, thật là nhật phòng dạ phòng gia tặc nan phòng (2) a ~”

(2) nhật phòng dạ phòng gia tặc nan phòng: phòng ngày phòng đêm cướp nhà khó phòng ~> tương đương câu “nuôi ong tay áo”.

“Anh... Các anh nói bây bạ gì đó? Các anh có chứng cứ gì?!” Khổng Thành cao giọng, “Tôi... tôi muốn kiện các anh tội vu khống!”

“Anh đừng vội.” Triển Chiêu tỏ ý hấn ta nên bình tĩnh lại, “Được rồi, giờ là mấy giờ rồi?”

Khổng Thành sững sốt, theo bản năng thò tay vào túi áo âu phục, nhưng lại chợt khựng lại.

“Ai da, sao không lấy đồng hồ của anh ra?” Bạch Ngọc Đường mỉm cười hỏi, “Hay là phải hỏi, nó có cái gì khiến người khác không nên thấy?”

“...” Khổng Thành trầm mặc, hai mắt nhìn chằm chằm vào Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Các người, làm thế nào mà biết...”

“Chúng tôi vẫn luôn thấy thật kỳ quái, thời điểm hiện tại, Thẩm Linh tuy đang bị nguy hiểm rình rập, nhưng, cô ấy vì sao phải tách biệt với mọi người, một mình đến con đường riêng? Mà càng kỳ quái hơn là, hung thủ tại sao lại biết cô phải đi qua đường riêng để bắt ngờ tập kích ở đây?” Bạch Ngọc Đường tựa hồ đang tự hỏi tự đáp, “Câu trả lời chính là, vì cô ấy muốn tránh né một người, chính là anh!”

“Theo lời người bạn thân của Thẩm Linh, anh gần đây bám đuôi cô ấy rất dai.” Triển Chiêu tiếp tục, “Thẩm Linh nói cho bạn mình, anh sáng nay còn tự biên tự diễn một màn bắt cóc, cho nên cô ấy hiện tại cực ghét anh, muốn tránh anh càng xa càng tốt.”

“Ngay vừa rồi, anh nói anh muốn vào toilet, lập tức sẽ trở lại, bảo mọi người chờ anh cùng đến hội trường. Thẩm Linh nghe xong thì một mình tách nhóm, chọn đi qua đường riêng... Nhưng, tất cả đã trong kế hoạch của anh. Theo lời người bạn thân kia, anh vào rất lâu, khoảng hai mươi phút mới ra.” Bạch Ngọc Đường giúp Triển Chiêu nói tiếp, “Anh đợi ở đường riêng để giết cô ấy, rồi dùng thang máy đem người đến tầng thượng, cột vào sợi dây đã chuẩn bị từ sớm, quăng xuống, rồi quay lại, vừa vặn hai mươi phút.”

“Nhân viên công ty nói, anh thay mặt tập đoàn Thẩm thị ký kết hợp đồng giữ bí mật với Triệu Trinh, không để lộ ra chi tiết màn ảo thuật, bởi vậy ngày đó, anh bắt đầu ra lệnh khép kín khu vực tầng thượng để chuẩn bị àn biểu diễn... Chìa khóa đưa cho Thẩm Tiềm giữ... Đương nhiên, với thân phận của Thẩm Tiềm, khẳng định sẽ không quan tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt này! Anh ngay cả chìa khóa xe của anh ta cũng có thể giữ, vậy thì sao chìa khóa tầng thượng, càng khỏi phải kể... Cho nên, không ai phát hiện ra sự chuẩn bị thấu đáo của anh.” Triển Chiêu không nhanh không chậm bóc trần sự việc: “Ma pháp trận đồ, là anh đã vẽ trước khi bằng hiệu được treo lên! Vì vậy điều then chốt của trò quỷ thuật này chính là — Bản thân tấm biển thật vẫn luôn được treo bên ngoài sông bạc, nhưng nó đã được bọc lên một lớp đặc biệt, nhìn lướt qua giống hệt một bức tường... Mà tấm biển này trước khi được giả trang, đã luôn được đặt ở tầng tượng, anh có thể thừa dịp một đêm nguyệt hắc phong cao (3), một mình lên đó, bỏ tấm bọc ra, vẽ ma pháp trận đồ, lại trùm vào ~~ Thần không biết, quỷ chẳng hay.”

(3) nguyệt hắc phong cao: đêm không trăng, gió lớn.

Khổng Thành im lặng nghe xong, cười khan vài tiếng: “Thế này cũng chỉ có thể nói rằng tôi có khả năng gây án thôi, các người sao dám khẳng định là tôi? Thẩm Tiềm và Triệu Trinh cũng có khả năng chứ!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng cười.

Triển Chiêu lắc đầu: “Đáng tiếc một điều, anh đã phạm phải một sai lầm, bách mật nhất sơ!”

“Là sai lầm gì?” Khổng Thành hỏi lại.

“Lần đầu tiên thấy thi thể, chúng tôi đã thấy rất kỳ quái, thói quen của ma pháp hung thủ thật sự, là chỉ dùng con dao cắt cổ nạn nhân để vẽ. Trong nhiều vụ án diễn ra, đều là vậy, chưa từng có biến thể! Thế nhưng, vì sao đến lần này, lại dùng dao đâm xuyên cổ họng nạn nhân? Lại còn là sau khi đã siết cổ nạn nhân nữa chứ?” Triển Chiêu lắc đầu “Quả thật thừa thãi.”

“Đó là bởi...” Lời đã lên đến mép Khổng Thành, lại nuốt trở lại, vẻ mặt đầy ảo não.

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Thật là, cũng không thể trách anh, cũng không còn cách nào khác... Là ngoài ý muốn, đúng không?”

Khổng Thành cúi đầu, đút tay vào túi áo.

Triển Chiêu tiếp tục: “Thẩm Linh chết là do bị siết cổ, vì sao còn phải đâm thêm một dao, nói cách khác, nơi bị đâm đó, là nơi hung thủ muốn phá... Nơi da chỗ đó có vấn đề? Chúng tôi đã nghĩ đến, có phải thứ hung thủ dùng để siết cổ nạn nhân có điểm đặc biệt, mà ở nơi đó để lại dấu hiệu? Vết ngấn hết sức rõ ràng, hay nói cách khác, hung khí chúng tôi muốn tìm, là một sợi dây rất nhỏ, lại có đặc thù của một sợi dây thừng hoặc xích trang sức!!!”

“Chúng tôi đã hỏi bạn bè của anh, anh vẫn luôn mang bên mình một chiếc đồng hồ quả quýt cổ bằng đồng, dây đeo rất dài, trên dải dây còn có một đồng tiền tròn, mặt trên khắc tên anh.” Bạch Ngọc Đường nói, “Đại khái là lúc anh siết cổ Thẩm Linh, để lại dấu tích có thể làm chứng cứ chứng minh đó là anh — Vết hằn tên anh! Cho nên anh muốn phá hủy chứng cứ.”

“Ha ha ~” Khổng Thành cười khàn, lấy từ túi áo ra một chiếc đồng hồ quả quýt, dây đeo thật dài, có một đồng tiền trên dây, “Tôi không ngờ, lúc tôi siết cổ cô ả, đồng tiền này lại ở ngay chính giữa cổ cô ta, tên tôi thì như thế, rõ ràng hằn lên.”

“Nếu cắt đi miếng da hằn hình tròn kia, khẳng định sẽ làm người khác chú ý, cho nên mới chột nghĩ đến, lấy dao đâm xuyên cổ họng, che giấu dấu vết, phải không?” Triển Chiêu chăm chú nhìn Khổng Thành, “Dựa vào cách vẽ ma pháp đồ kia, Trương Chân Chân cũng là anh giết, có phải không? Vì sao anh lại muốn giết các cô ấy?!”

Khổng Thành chằm chằm nhìn chiếc đồng hồ của mình, chậm rãi gật đầu, nghiêng răng giận dữ: “Không sai... Bởi vì bọn nó đáng chết!” Sau đó, im lặng không nói.

Tiếp theo, Khổng Thành bị áp giải lên xe, đưa về cảnh cục.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thoáng thở phào, mọi người sau khi đã hiểu hết toàn bộ quá trình cũng thoát đầu cả kinh, vừa rồi còn đồng lòng bảo đó là kỳ án có thể xem như hoàn mỹ trăm năm khó gặp, chốc lát lại sạch sẽ gọn gàng được phá giải, còn đồng thời phá luôn vụ Trương Chân Chân liên quan... Không khỏi vô cùng khâm phục Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu...

Thế nhưng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại lộ vẻ nghiêm trọng. Thái độ, cách nhìn nhận của Khổng Thành và Vệ Vĩnh, cơ hồ đều giống nhau — “Chúng nó đáng chết...” Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, những ai biết rõ về sự thật, đều đã chết. Khổng Thành đối với toàn bộ vụ án mà nói, có ý nghĩa gì. Chẳng lẽ, bất quá chỉ là một phần nổi của tảng băng chìm mà thôi.

Mọi người có phần mệt mỏi trở về S.C.I., hiện tại có Vệ Vĩnh, Lý Tự, Khổng Thành ba người chờ thẩm vấn, Bạch Ngọc Đường trước hết triệu tập mọi người, nhưng phát hiện Mã Hán không ở đây.

“Mã Hán đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tưởng Bình bên cạnh, “Lẽ nào lại một mình đi theo dõi Triệu Tước, không phải đã bảo là phải người đi rồi sao?”

“À!” Tưởng Bình đưa một đồng ảnh ra, “Tôi còn đang thấy khó hiểu đây, hẳn xem xong đồng ảnh này thì vội vội vàng vàng chạy đi luôn.”

Triển Chiêu nhận các tấm ảnh, mọi người chụm vào xem, tấm ảnh chụp một cô bé đang múa.

“Tìm thấy thứ này ở đâu?” Bạch Ngọc Đường nhìn vài cái, liền vội vàng hỏi Tưởng Bình.

“Ấy... Tôi, tôi liên lạc với người nhà của Từ Giai Lệ... Được chụp... Lúc cô bé biểu diễn khi còn sống.”

“Cậu nói đây là Từ Giai Lệ?!” Triển Chiêu vẻ mặt kinh ngạc.

“Làm sao vậy?” Tưởng Bình khó hiểu nhìn mọi người.

Đúng lúc đó, Lư Phương hoảng hốt chạy vào: “Không ổn rồi, xe cảnh sát chở Khổng Thành bị người đụng phải, cảnh sát bị thương, Khổng Thành chạy, còn cướp mất một khẩu súng!”

.....

62. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 16

Chương 16 : Bước ngoặt

Bạch Ngọc Đường quảng tẩm ảnh, hỏi Tưởng Bình: “Mã Hán đi bao lâu rồi?”

“Khoảng... khoảng mười phút...” Tưởng Bình thấy sắc mặt khó coi của Bạch Ngọc Đường, nhanh chóng trả lời.

“Miêu Nhi, chọn bên nào? Thẩm Tiềm hay Trần Giai Di?” Bạch Ngọc Đường xoay người hỏi Triển Chiêu.

Cúi đầu suy nghĩ vài giây, Triển Chiêu nói: “Trần Giai Di!”

“Tôi cũng nghĩ vậy!” Bạch Ngọc Đường gật đầu, lấy điện thoại ra.

Rất nhanh, điện thoại được tiếp, truyền đến giọng nói của Mã Hán: “Sếp!”

“Cậu biết nhà Trần Giai Di ở đâu không?” Bạch Ngọc Đường hỏi thẳng.

“Biết, đường K chung cư D tầng 13, cô ấy vừa nói cho tôi biết.” Mã Hán ngắn gọn đáp, “Sếp, anh đã xem ảnh chụp chưa?”

“Xem rồi!” Bạch Ngọc Đường vừa nói chuyện điện thoại vừa lao khỏi cảnh cực với Triển Chiêu, nói với Mã Hán, “Khổng Thành giết Trương Chân Chân và Thẩm Linh, rất có thể hắn sẽ đi tìm Trần Giai Di, thẳng nhai đó có súng!”

“Tôi biết rồi.” Mã Hán phanh xe lại, “Sếp, tôi đã đến phía dưới khu nhà Trần Giai Di rồi.”

“Chúng tôi đến ngay đây!”

“Được.” Cúp máy, Mã Hán nhanh chóng xuống xe, một tay lấy súng, chạy vào thang máy. Đến tầng 12 ra khỏi thang máy, cẩn thận bước nhanh lên tầng 13 — Cánh cửa nhà Trần Giai Di khép hờ.

Bước nhẹ chân, nhanh chóng đến sát cửa, nghe ngóng động tĩnh bên trong... Im lặng không một tiếng động — Đẩy cửa, giơ súng đi vào phòng khách, đèn trong phòng khách vẫn sáng, trên mặt đất quần áo vương vãi, là bộ lễ phục dạ hội và đôi giày Trần Giai Di mặc hôm nay... Mã Hán cấp tốc kiểm tra từng căn phòng — Không có bất kỳ ai.

Ly sữa trên bàn vẫn còn đang bốc hơi... Mã Hán đẩy cánh cửa kính lớn, đi ra ban công, nhìn xuống dưới, đợi một lát, không có ai đi ra... Nói cách khác, vẫn có thể đang ở trong tòa nhà này.

Quay vào phòng, Mã Hán muốn đi tìm, chợt nghe tiếng bước chân cực khẽ... Với lại, hình như có hai người.

Giơ súng vọt tới cánh cửa, cửa phòng khép hờ nhẹ bị đẩy ra, Mã Hán chĩa súng, đối phương cũng đồng thời làm vậy, hai bên đối mặt cùng súng sốt.

“Sếp!” Mã Hán kêu lên, cất súng.

Ngoài cửa, không phải ai khác chính là Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

“Người đâu?” Triển Chiêu khản trương hỏi.

“Không ở đây.”

Nhanh chóng xem kỹ lại gian phòng, Triển Chiêu vừa định mở miệng, chợt nghe tiếng thét nữ chói tai truyền tới từ ban công.

Triển Chiêu chỉ tay lên phía trên: “Ồ mái nhà!”

Bạch Ngọc Đường liếc mắt cho Mã Hán, Mã Hán hiểu ý chạy ra ban công, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu xông lên mái.

Trên gác thượng, Trần Giai Di kinh sợ đứng run rẩy trong gió lạnh nhìn gã đàn ông cầm súng trước mặt, cô chỉ mặc phong phanh mỗi chiếc váy ngủ, phía sau là rìa thượng — Đường cùng.

“Khổng Thành!” Bạch Ngọc Đường xông lên đến nơi, nhìn thấy Khổng Thành vọt tới bên Trần Giai Di, một tay khống chế cô, tay còn lại giương súng vào thái dương cô, “Đừng tới đây!”

“Bình tĩnh!” Triển Chiêu nhìn hai người đã đứng đến tận cùng, hơn nữa Khổng Thành tựa hồ có phần không khống chế được, vội vàng ngăn cản: “Đừng lui về sau nữa!”

Dừng chân, trong mắt Khổng Thành đã có tơ máu, vô cùng hung hãn nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Các người cùng vậy! Đừng lại đây!”

“Anh cam lòng thương tổn đến người anh yêu nhất sao?!” Triển Chiêu chỉ vào Trần Giai Di, “Anh đã làm rất nhiều chuyện cho cô ấy.”

“Đúng vậy... Tôi đã làm nhiều chuyện vì cô ấy...” Khổng Thành tự nhủ, xoay mặt nhìn Trần Giai Di, “Nhưng em lại nói không nhận ra anh!”

“Tôi không biết anh a!” Trần Giai Di kinh hãi nhìn Khổng Thành đang bắt lấy mình, “Chúng ta vừa gặp nhau chiều nay, tôi có mắng anh là loại người hèn hạ, nhất gan, nhưng mà anh cũng không cần phải tưởng thật thế a!!”

Mã Hán đứng ở ban công bên dưới, nhào nửa người vọng lên, thấy Trần Giai Di và Khổng Thành đã đứng ở sát vách rồi.

Anh lùi về sau vài bước, chạy lấy đà rồi vọt nhảy sang ban công sát vách, theo quán tính lăn mấy vòng, đứng dậy vững vàng, thò người ra lan can, quan sát tình hình.

“Giai Lệ... Giai Lệ, may mà ban nãy trông thấy em, em cố tình không nhận ra anh phải không?!” Khổng Thành điên điên khùng khùng nói, “Yên tâm, những kẻ hại em, anh đã giết giúp em rồi!!”

“Anh nói bậy bạ gì vậy a?!” Trần Giai Di vừa tức vừa sợ, “Cái gì mà Giai Lệ a?! Tôi là Giai Di, Trần Giai Di! Anh nhận nhầm người rồi!!”

“Từ Giai Lệ!” Triển Chiêu vội vàng hô một tiếng, cũng hung dữ trừng Trần Giai Di một cái, lòng thầm than cái cô này rõ không sợ chết

~~Trần Giai Di nhìn Triển Chiêu, đã hiểu anh muốn mình giả bộ làm Từ Giai Lệ, không thể làm gì khác ngoài cau mày, nhìn Khổng Thành: “Được rồi, được rồi, tôi là Từ Giai Lệ.”

“Giai Lệ, thật là Giai Lệ?” Khổng Thành ha ha cười ngây ngốc, “Em đã lớn như vậy rồi nha, đồng hồ bỏ túi em tặng anh vẫn luôn mang bên người a, em xem.”

Trần Giai Di ngạc nhiên nhìn Khổng Thành sát mình, vẻ mặt vừa rồi còn hung bạo nháy mắt thành hưng phấn cùng hạnh phúc, đột nhiên thấy người đàn ông này có chút đáng thương... “Giai Lệ” đích thực của hắn, thấy hắn thành cái dạng này chắc phải đau lòng lắm.

“Chúng ta đi xuống được không?” Trần Giai Di mềm giọng, “Em có rất nhiều chuyện muốn nói với anh.”

“Được! Được!” Khổng Thành liên tục gật đầu, “Chúng ta đi xuống! Đi xuống thôi... Ở đây lạnh.” Nói rồi đi trước, quay đầu lại một chút, đưa tay muốn kéo Trần Giai Di. Trông thấy hắn đưa tay với mình, Trần Giai Di đột nhiên nghĩ đôi bàn tay đó đã từng giết người... Theo bản năng lùi lại, né tránh...

“Cẩn thận a!” Triển Chiêu hô lên, nhưng đã không kịp.

Bạch Ngọc Đường phi qua, cũng không bắt được chỗ nào trên thân thể Trần Giai Di.

“Giai Lệ!!” Khổng Thành bên cạnh hét lên, với tay, cũng đã muộn.

Trần Giai Di chỉ thấy mọi người cách mình càng lúc càng xa, tiếng gió thổi bên tai rõ rệt, cơ thể cảm nhận được trọng lực, giống như có một bàn tay vô hình, kéo mình xuống, trong đầu... Trống rỗng.

Đúng lúc đó, đột ngột một lực hãm trụy xuống, đi theo là một tiếng “Crack” giòn tan, kèm theo một tiếng “Roạt” vải bị xé rách.

Phút chốc ngậy ngốc, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Mã Hán một tay nắm chặt lan can ban công, nửa người nhòai ra ngoài, tay kia, nắm chặt lấy dây áo ngủ của Trần Giai Di... Y phục mong manh bắt đầu rách tiếp.

“Bắt lấy tôi!” Mã Hán nghiêng rằng, vừa rồi rõ ràng là tiếng bả vai bị sái, hiện tay cả cánh tay đều đau như kim châm muối xát. “Mau!”

“Á!” Trần Giai Di nhanh chóng phản ứng lại, ôm lấy cánh tay Mã Hán, Mã Hán đau đón chau mày, trán đổ mồ hôi: “Nắm chặt!”

“Ừ!” Giai Di ra sức gặt đầu, nắm chặt.

Mã Hán lấy lan can làm tựa dùng lực kéo mạnh, cả người đổ về sau, kéo theo cả Trần Giai Di, ngã vào trong ban công.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu từ phía trên chứng kiến Trần Giai Di bình an vô sự, mới nhớ ra phải hô hấp thế nào, thở phào nhẹ nhõm.

Xoay người thấy Khổng Thành vẫn vẻ mặt ngậy ngốc, Bạch Ngọc Đường tước súng của hắn, đưa cho Triển Chiêu, móc ra còng số tám, còng Khổng Thành lại.

Mã Hán hỗn hển hồi lâu mới ổn định lại, bả vai đã thôi không thấy đau nữa, chỉ run lên, nhìn Trần Giai Di trên người anh, “Không sao chứ?”

Trần Giai Di chậm rãi ngẩng đầu, “Oa” một tiếng bắt đầu khóc ~ Khóc một hồi, kéo vạt áo Mã Hán lau nước mắt ~ Còn xì cả nước mũi.

Sắc mặt vốn tái nhợt vì đau của Mã Hán lập tức thêm vài phần trắng không chút máu.

Ngừng khóc, Trần Giai Di cúi đầu nhìn mình... Vừa nãy áo ngủ bị xé, nội y đã bị trông thấy, ngẩng đầu hung dữ trừng Mã Hán: “Đều bị anh xem hết rồi! Anh phải chịu trách nhiệm.”

Mã Hán chỉ quan tâm cứu người, đâu có chú ý những thứ này, nghe cô nói xong thì sững sốt, liếc từ trên xuống dưới.

“Thế nào?” Trần Giai Di rất đặc ý, “Vóc dáng đẹp chứ?!”

Mã Hán nửa cười nửa không, trầm mặc chốc lát: “... Thường thôi.”

“Anh nói cái gì?” Trần Giai Di tóm lấy áo anh lắc lắc: “Thường thôi chỗ nào? Lão nương được xem là body ma quỷ, chỗ nào cũng chuẩn! Hai ngày trước tôi vừa mới quảng cáo nội y...”

Lắc đầu thở dài, Mã Hán thấy đầu so với vai còn đau hơn — Thầm nhủ, tuyệt đối phải tránh cái cô này càng xa càng tốt!!

.....

Một lần nữa áp Khổng Thành vào xe, đưa về cảnh cục.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lái xe, đưa Mã Hán đến bệnh viện, Trần Giai Di cũng đi cùng.

“Cô và Từ Giai Lệ thực không có quan hệ đấy chứ?” Mã Hán hỏi Trần Giai Di bên cạnh.

“Không có!” Trần Giai Di nói, “Tôi chưa từng nghe tên cô ta! Cái tên kia ban nãy cũng thật là, xông tới nói cái gì mà Giai Lệ Giai Lệ, rất giống tôi sao?”

Mã Hán khó hiểu nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phía trước, Bạch Ngọc Đường nhìn qua kính chiếu hậu hỏi Trần Giai Di, “Cô không có chị em sao?”

“Tôi là con một!” Trần Giai Di cong miệng đáp, “Không tin các người đi hỏi đi.”

“Ngọc Đường, không quan hệ tới cô ấy, cô ấy chỉ giống giống Từ Giai Lệ thôi.” Triển Chiêu đột nhiên nói, “Hơn nữa cô ấy chắc đã hơn 23 tuổi.”

Mã Hán kinh ngạc nhìn Trần Giai Di, “Cô đã hơn 23 tuổi?!”

Trần Giai Di đỏ mặt: “Gì chứ?! Tôi 25 rồi, làm sao? Tôi trông trẻ hơn tuổi! Không được a?!”

Triển Chiêu cười cười, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Quả thật, đàn bà con gái là thế, tuổi tác nhìn không ra.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, lập tức như tỉnh ngộ mở miệng lớn: “Miêu Nhi, lẽ nào...”

“Không sai!” Triển Chiêu nở nụ cười thâm sâu, “Hắn tính toán cái gì, tôi đã rõ ràng rồi.”

.

Sự rối loạn ở sông bạc đã kết thúc, Triệu Trinh đến bệnh viện tiến hành băng bó đơn giản. Bạch Trì chờ bên ngoài phòng bệnh, trong lòng có chút không tự nhiên... Rõ ràng mình mới là cảnh sát, rõ ràng là mình phải bảo vệ cho sự an toàn của người ta, nhưng hết lần này đến lần khác được người ta bảo hộ... Còn là cái người đáng ghét đó chứ!!

Vô cùng phiền muộn mà loay quanh ở cửa, lòng thầm nhủ bác sĩ mà nói người kia không làm sao, cậu sẽ lập tức đi ngay.

Lúc đi hết vòng thứ 132, cửa cuối cùng cũng mở ra, một y tá hung dữ đi ra, trên tay là một cái khay có băng gạc dính máu cùng các bình thuốc.

Bạch Trì từ bé sợ nhất dì y tá thoát nhìn dữ tướng thế này ~~ Nhưng mà vẫn bất chấp hỏi, “Xin hỏi, anh ta thế nào rồi?”

Y tá nhìn Bạch Trì từ trên xuống dưới: “Cậu là ai a? Người nhà bệnh nhân?”

“Không... Không phải.” Bạch Trì lắc đầu.

“Vậy đừng hỏi.” Y tá lườm một cái, lắc lắc cái móng rời đi.

Tiểu Bạch Trì ở sau dữ dần trầm theo, lòng thầm nói: “Không phải người nhà thì không thể hỏi a, bệnh có nặng lắm đâu ~~ Không phải chỉ là trầy da thôi sao ~~ Thật muốn để hắn chết đi, cũng tốt ~~ Vì... Vì dân trừ hại!”

Lại vòng hai vòng trước cửa, quyết định vẫn nên vào hỏi thăm một chút — Hỏi, không có việc gì thì nhanh lên đi ~~ Đây là việc mà một cảnh sát tốt nhất định phải làm!

Nắm chặt tay, đẩy cửa, cúi đầu đi vào trong.

Triệu Trinh đang tựa trên sofa xem báo ăn cam, thấy nhóc con vòng vo N vòng trước cửa cuối cùng cũng đã vào, cười cười đặt báo xuống.

Bạch Trì cúi đầu vọt lại, hít một hơi thật sâu: “Anh không sao chứ? Là do tôi làm việc không tốt, để anh bị thương, tôi sẽ tự kiểm điểm, nhưng mà cũng tại anh không tốt, ai kêu anh kéo tôi sang một bên, tuy rằng là anh cứu tôi, tôi không bị thương, nhưng mà anh bị thương ~~ Thế này cũng không có nghĩa là tôi sẽ tha thứ cho anh, tôi còn rất ghét anh! Đây là hai việc khác nhau!”

Triệu Trinh nhìn Bạch Trì đỏ mặt, nói năng lộn xộn mà không đáp lời, cả đầu cũng không dám gật, nhin không được bật cười.

Bạch Trì nói xong, giọng nói hỏn hển, “Vậy, như vậy, tôi... đi!” Nói xong, xoay người ra phía cửa.

Triệu Trinh vội vàng sải từng bước, ôm lấy cậu, “Chờ một chút ~~”

“Làm... sao?!” Bạch Trì quay lại muốn hất tay, nhưng chú ý tới cánh tay Triệu Trinh đang ôm cậu vẫn còn quần băng, nên không kháng cự, trừng mắt nhìn người ta.

Triệu Trinh khẽ cười, đưa tay nâng cằm Bạch Trì lên, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu: “Cảm ơn em đã muốn cứu anh ~~”

Bạch Trì ngây người, cảm thấy nụ hôn này và giọng điệu đó nhẹ như lông hồng ~~ Rất quen.

Phản ứng dữ dội lại rằng người hôn mình chính là Triệu Trinh, khuôn mặt Tiểu Bạch Trì tức khắc hồng lên như trái táo, trên đầu bắt đầu bốc khói, đẩy mạnh Triệu Trinh ra, đôi mắt hồng hồng, chớp mắt vừa dụi mắt vừa chạy ra ngoài.

“Kẻ đáng ghét này! Sao có thể tùy tiện như vậy?!” Bạch Trì cảm tức lao ra ngoài, nhanh chóng xuyên qua hành lang thật dài của bệnh viện, ra sức mắng chửi người kia ~~ Bại hoại!

Qua hành lang.

Đi vào lối thang bộ.

Đột nhiên! Phía sau bị một kẻ tóm lại.

Cả kinh! Bạch Trì còn chưa kịp thốt lên tiếng, một bàn tay đã nắm lấy cổ cậu, trước mắt hàn quang lóe lên, một con dao thật sắc bén, nhắm vào yết hầu mình, liếm thẳng tới ~~

63. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 17

Chương 17 : Mối thù

Bạch Trì mất thấy ánh sáng lạnh lẽo từ con dao lóe lên nhắm xuống cổ mình, không thể tránh né ~~ Gáy bị tóm chặt khó có thể thoát thân

~~Ngây ngốc mở lớn hai mắt, chợt thấy một cánh tay còn quấn băng gạc xen vào tầm mắt — Máu xuất hiện...

Con dao đâm vào cánh tay đó, chủ nhân cánh tay quay sang dùng cùi chỏ tấn công kẻ đang khống chế Bạch Trì.

Một tiếng kêu rên đau đớn phát ra, Bạch Trì cảm thấy bàn tay giữ gáy mình buông thả, quay đầu lại, chỉ thấy kẻ kia đội một chiếc mũ trùm màu đen... Còn chưa kịp nhìn rõ bộ dạng của gã, đã bị kéo sang một bên.

Bạch Trì nhìn từ cánh tay bị dao đâm máu chảy không ngừng, đến khuôn mặt tức giận của Triệu Trinh.

Kẻ tấn công Bạch Trì lùi lại phía sau hai bước, xoay người chạy xuống dưới lầu.

“A...” Bạch Trì tỉnh ngộ, đang muốn truy đuổi, Triệu Trinh liền tóm tay cậu lại, “Đuổi cái gì?! Em có súng hả?!”

“Ấy...” Bạch Trì lúc này mới nhớ ra, cậu là văn chức, không mang súng

~~“Quên đi, nhặt lại được cái mạng là không sao rồi.” Triệu Trinh buông Bạch Trì ra, đưa tay rút con dao trên cánh tay mình, lại quan sát.

“Anh chảy máu!!” Bạch Trì có phần lúng túng, làm sao bây giờ? Chảy nhiều máu a ~~ Anh ta có thể mất quá nhiều máu mà chết không?!

Bạch Trì nghĩ ngợi lung tung, Triệu Trinh cười, vuốt tóc cậu, “Em không sao chứ?”

Lắc đầu, “A!” Bạch Trì chợt nghĩ ra, “Mau! Mau gọi bác sĩ!” Sau đó, “Bác sĩ bác sĩ” kêu lên chạy ra ngoài.

Rất nhanh, Triệu Trinh được bác sĩ cho hay, vết thương đung vào đầu khớp xương — Phải bó bột!

Khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy tới bệnh viện, ngay tại cửa đã gặp đến độ xoay Bạch Trì vài vòng.

“Xảy ra chuyện gì?” Triển Chiêu thấy Bạch Trì sắc mặt tái nhợt, lo lắng sờ sờ cậu.

Bạch Trì tóm tắt lại sự việc, hai người anh nghe xong đều nhăn mày.

“Em cho người tấn công em là ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không biết ạ.” Bạch Trì lắc đầu, “Hắn mang mũ trùm đầu, nhưng nghe thấy tiếng ư hừ của hắn, nên biết là nam giới.”

“Kỳ quái...” Triển Chiêu lòng vòng vài bước tại chỗ, lẩm bẩm, “Vì sao muốn giết Bạch Trì chứ? Có vấn đề gì với vụ án lần này đâu...”

“Con dao ở đây.” Bạch Trì nói, lấy ra con dao đã được bỏ vào túi, “Hắn có mang găng tay... Nên không có dấu vân tay.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhận cái túi.

“Đúng rồi, các anh đến đây làm gì? Có việc muốn hỏi Triệu Trinh a?” Bạch Trì hơi tò mò hỏi.

“À... Không phải.” Triển Chiêu lắc đầu, “Bọn anh có việc khác.”

“Em tạm thời ở đây cùng Triệu Trinh đi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Cậu ta xem như cũng cứu em một mạng, đừng trẻ con nữa, chăm sóc người ta cho tốt.”

Bạch Trì cúi đầu, nhìn mũi chân mình, bĩu môi, do dự nửa ngày mới đáp, “Vâng ~~”

Sau đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rời đi, chưa được bao lâu, Trương Long hấp tấp chạy tới.

“Tiểu Bạch Trì, nghe nói có người tấn công cậu?”

“Trương đại ca, sao anh lại ở đây?” Bạch Trì hơi giật mình nhìn anh.

“À, đội trưởng bảo anh 24/24 bảo vệ cậu.” Trương Long vỗ vai Bạch Trì, “Yên tâm yên tâm, an toàn của cậu do anh phụ trách!!”

“Không phải chứ, anh vốn ở ngay trong bệnh viện sao, thế nào mà nhanh vậy?” Bạch Trì cảm thấy có phần mơ hồ.

“Đúng rồi.” Trương Long gật đầu, “Anh tới thay ca cho Vương Triều, Lý Tự ở trong bệnh viện này, bọn anh phụ trách việc bảo vệ cô ta. Triệu Hổ cũng ở đây, chỉ có điều hắn ta chăm sóc Tề Nhạc Trần Du, cô nhóc Trần Du đã tỉnh. Cả Mã Hán cũng ở đây, nhưng mà là người bệnh.”

“Anh Mã Hán bị thương?” Bạch Trì lấy làm kinh hãi, “Có nặng không ạ?!”

“Không sao không sao!” Trương Long khoát khoát tay, tiến gần lại, nhỏ giọng: “Mỹ nữ theo hầu, thằng cha này nhiều điểm phúc a!!”

.....

Dưới bệnh viện, trong chiếc Jeep không động đậy chút nào, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang chăm chú nhìn chằm chằm vào cửa chính của bệnh viện.

“Miêu Nhi, cô ta thực sự sẽ hành động?” Bạch Ngọc Đường nắm tay lái, nhướn mi hỏi.

“Sẽ là thế đi ~~” Triển Chiêu có chút dí dỏm nháy mắt, “Đây là bước cuối cùng của cô ta mà, đi xong là over.”

“Ai ~~” Bạch Ngọc Đường nằm bò lên vô lăng, “Nhanh kết thúc đi, ngày kia đã là Christmas Eve rồi ~~”

“Cậu nói lằng nhằng gì đó!” Triển Chiêu trừng mắt, “Chỉ nghĩ đến thế thôi hả!”

“Đúng rồi.” Bạch Ngọc Đường lấy một chiếc CD ra, “Chúng ta hôm nào tranh thủ cùng xem cái này đi.”

“Là cái gì?” Triển Chiêu khó hiểu nhận CD, bên trên chẳng có nhãn gì cả

~~“Đại Tiểu Đình cho tôi mượn, nói là quay từ anh hai và Công Tôn...” Chữ “Tôn” vừa dứt khỏi mồm Bạch Ngọc Đường thì

~~“Crack” một tiếng, đĩa CD đã bị Triển Chiêu giận không thể át nổi bẻ gãy làm hai nửa.

“A ~~” Bạch Ngọc Đường kinh hãi, “Miêu Nhi, đây là tuyệt bản, vừa ra lò, không có âm bản đâu ~~”

Triển Chiêu cầm hai nửa của đĩa CD, chỉ vào mũi Bạch Ngọc Đường, “Chuột Bạch kia, tôi nói cho cậu, không được phép lêu lổng với đôi song sinh kia nữa, cậu thế này là đồng lưu hợp ô (*).!”

(*) đồng lưu hợp ô: thông đồng làm bậy (QT) ==)

Bạch Ngọc Đường thương tiếc nhìn đĩa CD, tay run rẩy, “Không biết dán lại rồi còn dùng được không ~”
“Cậu không nghe thấy tôi nói gì hả!” Triển Chiêu xòe móng tóm lấy áo Bạch Ngọc Đường, “Con chuột điên nhà cậu, không được phép dính vào mấy chuyện...”

Hai người đang nháo loạn đồng thời dừng lại, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào bóng người đang vội vàng ra khỏi cửa chính — Ra rồi! Thấy cô ta leo lên một chiếc taxi, Bạch Ngọc Đường nhanh chóng khởi động xe, đuổi theo.

“Miêu Nhi, đoán cô ta đi đâu?” Bạch Ngọc Đường không nhanh không chậm bám sát chiếc taxi, hỏi Triển Chiêu bên cạnh.

“Tìm kẻ thù cuối cùng ~” Triển Chiêu thở dài, lắc đầu, “Bước cuối cùng của kế hoạch.”

“Đây rốt cuộc là đường dây thứ hai, như thế là, vụ án năm đó xem như kết thúc.” Bạch Ngọc Đường cười cười, “Thế này, là có thể biết rõ toàn bộ chân tướng rồi!”

Taxi dừng lại trước bãi đỗ xe của Thẩm thị, người nọ xuống xe, nhìn xung quanh vài lần, đi vào bãi đỗ xe.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã dừng lại bên đường đối diện, sau khi gọi một cú điện thoại, hai người bám đuôi cô gái, đi vào bãi đỗ xe.

Hiện tại đã là rạng sáng, bãi đỗ xe là một khoảng không vắng vẻ, chỉ có một chiếc BMWs đỗ ở trung tâm, có một người đứng dựa trước cửa xe, đang hút thuốc — Thẩm Tiềm.

Thấy người đến, Thẩm Tiềm cười, nhả khói, ngẩng đầu: “Cô đến rồi a, Lý Tự...”

“Ừm.” Tuy ánh đèn không tỏ lắm, nhưng vẫn có thể nhìn rõ, người đi vào bãi đỗ xe, chính là Lý Tự.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nấp sau bức tường tại một khúc quẹo, từ xa nhìn hai người ở trung tâm bãi đỗ xe, lòng nổi lên một cảm giác mất mát, không phải lý do gì khác, chỉ là thấy nhân tính thật đáng buồn...

Hai kẻ kia lúc này, Thẩm Tiềm, sớm đã không còn điên cuồng cùng cáu tiết nữa, hần một tay được quần bằng gạc dày, trên mặt, sắc thái vẫn còn hồng hào, thấy thế nào cũng không giống một người vừa mất đi em gái yêu quý.

Lý Tự, vẫn bộ đồ jeans giản dị, sắc mặt tuy không tốt, nhưng ánh mắt đã không còn vẻ mù mờ như ở bệnh viện

~~“Giờ chỉ còn mỗi hai chúng ta, người biết rõ sự việc năm ấy.” Thẩm Tiềm cười cười, “Hơn nữa, Khổng Thành cũng đã bị bắt, làm gì còn vấn đề gì, sao cô lại bảo hung thủ còn một người nữa?”

“Không sai...” Lý Tự không thay đổi nét mặt: “Chân Chân và Thẩm Linh đúng là do Khổng Thành giết, nhưng mà, Khánh Dao và Đồng Minh thì không phải.”

“Cái gì?” Thẩm Tiềm cả kinh, “Khánh Dao và Đồng Minh cũng đã chết?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở phía xa, nhìn nhau, lòng thầm nói, “Thảo nào phái người đi rồi cũng không tìm được An Khánh Dao và Đồng Minh, ra là đã chết...”

Lý Tự gật đầu, “Tiếp theo, chính là anh đấy...”

“A?” Thẩm Tiềm cười nhạt, “Vì sao cô dám khẳng định là tôi? Chuyện năm đó cô cũng tham gia mà... Không chừng tiếp theo là cô ấy.”

“Không đâu.” Lý Tự lắc đầu, “Vì Lý Tự đã chết rồi, còn lại bây giờ... Chỉ có mày.”

..... “Cái gì?” Thẩm Tiềm đứng thẳng lên, có phần khó hiểu nhìn Lý Tự, “Cô bị thần kinh à, gì mà bảo Lý Tự đã chết...” Chợt tỉnh ngộ, Thẩm Tiềm kinh hãi nhìn Lý Tự, “Cô... Cô không phải Lý Tự?”

“Ha ha...” Tiếng cười của Lý Tự ngập vẻ trào phúng, “Tao không phải Lý Tự!! Tao là Từ Giai Tinh.”

“Từ... Từ Giai Tinh...” Thẩm Tiềm chết lặng tại chỗ, bất quá có chút phản ứng.

“Từ Giai Lệ, là chị gái tao!!!” Nói rồi, Từ Giai Tinh đưa tay, dùng mu bàn tay xoa xoa khuôn mặt mình, lớp hóa trang được lau đi, khuôn mặt gốc, trẻ hơn rất nhiều...

Bạch Ngọc Đường nháy mắt với Triển Chiêu — Phụ nữ quả là động vật đáng sợ!

“Ha ha...” Thẩm Tiềm nhanh chóng khôi phục lại vẻ lãnh tính, “Cô muốn giết tôi? Đừng có mơ!” Nói rồi, gã móc súng ra, nhắm vào Từ Giai Tinh, “Kẻ phải chết là sẽ là cô!”

“Không sao.” Từ Giai Tinh không chút lo lắng, “Mày chết tao chết, đều không quan trọng, cuối cùng, mày vẫn không trốn thoát đâu.”

“Cô có ý gì?” Thẩm Tiềm hỏi.

“Năm đó, cả đám chúng mày hít thuốc phiện trong phòng thay đồ, bị chị tao bắt gặp, nếu như chị đi báo, chúng mày sẽ đều bị đuổi cổ, cho nên, cả lũ phê thuốc giết chết chị, còn ngụy tạo hiện trường thành ma pháp trấn sát nhân chấn động nhất năm đó... Phải rồi, mày không phải là học sinh, thế nhưng ma túy là do mày cung cấp, tội của mày còn lớn nữa!”

“Sao cô biết?!” Thẩm Tiềm nhíu mày, nhìn chằm chằm Từ Giai Tinh.

Từ Giai Tinh lấy ra một chiếc găng tay, mang vào, chậm rãi nói: “Đồng Minh vẫn luôn áy náy, hàng ngày hẳn đều đến mộ của chị tao, lần nọ thật khéo, tao ở ngay phía sau mộ, hẳn không phát hiện ra tao, còn nói đó chỉ là tai nạn, thay chúng mày sám hối, cầu xin chị tha thứ...”

“Đồ vô dụng!” Thẩm Tiềm căm tức nói.

“Không sai, hẳn là đồ vô dụng!” Từ Giai Tinh gật đầu, “Cho nên phải chết; An Khánh Dao và Lý Tự là đồ dấn dện, nên chết; Khổng Lệ Bình lòng tham không đáy, Trương Chân Chân là con nhát gan, đều phải chết... Mày là đồ cặn bã, cho nên càng phải chết.” Nói rồi, lấy ra một con dao bỏ đưa từ quần jeans của mình.

“Cô, cô đừng có làm vậy, cô cho rằng dao có thể nhanh hơn súng sao?!” Thẩm Tiềm giơ súng, gào lên.

“Nếu mày nổ súng, cảnh sát sẽ tới nha. Hiện tại tao chính là nhân chứng quan trọng, bất cứ khi nào cũng có cảnh sát theo tao...” Lý Tự nhìn lưỡi dao sắc bén, lăm lăm, “Tao đã viết lại toàn bộ sự tình năm đó, để dưới gối trong phòng bệnh, nếu bọn họ phát hiện không thấy tao, nhất định sẽ tìm được thư — Chủ tịch tập đoàn họ Thẩm giết người... Năm đó còn bán bạch phiến, dựa vào bạch phiến để lập nghiệp, để che giấu hành vi phạm tội của mình đã giết một đứa trẻ hơn mười tuổi, vì bản thân, ngay cả em gái chết cũng không màng... Thực đặc sắc a, vạn kiếp bất phục so với cái chết càng thích hợp với mày hơn!”

Lúc này, bên ngoài vang lên còi hiệu của cảnh sát, Thẩm Tiềm sửng sốt, Từ Giai Tinh ha ha cười, “Tới thật mau!”

“Mày điên rồi... Mày là đồ điên!” Thẩm Tiềm nhanh chóng mở cửa xe, vào xe, khởi động xe.

“Không tốt!” Triển Chiêu cuống cuống.

Thấy Thẩm Tiềm đạp ga muốn lao ra khỏi đây, Từ Giai Tinh tiến tới chặn đầu xe, Thẩm Tiềm hô to, “Mau tránh ra cho tao!” Nói rồi, nhắm thẳng Từ Giai Tinh mà vọt tới.

Từ Giai Tinh dang hai tay, trên mặt lộ ra nụ cười hưởng thụ: “Hận thù, sẽ dùng hận thù giải quyết!!”

Triển Chiêu nghe xong câu này có chút sững sờ... Bên tai một tiếng súng vang lên...

Bạch Ngọc Đường bắn một viên đạn, trúng vào bánh trước xe Thẩm Tiềm, xe đang đi với vận tốc cao, mất thăng bằng, bay sang một bên, trong không trung lặn mấy vòng, sau đó rơi xuống đất.

Hàng loạt cảnh sát từ bên ngoài ào vào bãi đỗ xe, Từ Giai Tinh vừa ngửa mặt lên trời cười to, vừa ngoan ngoãn cho tay vào công. Thẩm Tiềm được kéo ra từ trong xe, bị thương rất nghiêm trọng.

Bạch Ngọc Đường chỉ huy mọi người khắc phục hậu quả ở đây, quay đầu lại, chỉ thấy Triển Chiêu ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường đưa tay vỗ nhẹ lên vai anh, “Đừng suy nghĩ nhiều.”

Triển Chiêu ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Bạch Ngọc Đường, “Sao... Cậu nhớ à?”

Không nói gì, Bạch Ngọc Đường gật đầu: “hận thù, sẽ dùng hận thù giải quyết” ... Rất giống với tác phong của kẻ kia... Một câu thôi, có thể khiến người ta thành ma quỷ — Có lẽ đây chính là cái ông ta gọi là trò chơi.”

“Cậu có biết, thời trung cổ, tại Anh có một hoạt động gọi là ‘vây săn người’?” Ánh mắt Triển Chiêu nhìn về phía các cảnh sát đang bận bịu, chậm rãi nói: “Người ta đem nhốt các loại động vật vào lồng: hổ, sói, khỉ, gấu, còn cả tử tù nữa... Để chúng nó giết hại lẫn nhau, xem cuối cùng ai là kẻ sống sót, để sắp xếp đẳng cấp sinh vật — Kết luận, bất kể đối thủ là gì, con người, vĩnh viễn là tối cao... Bởi vì con người tàn nhẫn hơn cả bất kỳ loại động vật nào.”

Bạch Ngọc Đường im lặng nghe Triển Chiêu nói hết, đưa tay kéo anh lại, để anh tựa lên ngực mình, vuốt ve mái tóc anh, nhẹ nói: “Miêu Nhi, đừng cố tỏ ra táo tợn như thế, rất dễ thương tâm... Đừng đa cảm vậy, tôi thích nhìn cậu cười.”

Triển Chiêu không nói, tựa đầu lên bờ vai người nọ, mặc người ta ôn nhu an ủi, dường như giọng nói của người ấy, có thể phá tan mọi hắc ám, mang lại quang minh.

64. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 18

Chương 18 : Giải thoát

“Anh muốn ăn táo.” Triệu Trinh chân vắt chéo, tựa vào sofa trong phòng bệnh đơn xa hoa.

Tiểu Bạch Trì trừng anh một cái, cầm lấy một trái táo đưa anh.

“Gọt vỏ ~~” Triệu Trinh liếc trái táo tròn trịa, cảm thấy nó với Bạch Trì có vài phần giống nhau.

Bạch Trì nhìn trái táo, lại trừng mắt với Triệu Trinh: “Vỏ... Có chất dinh dưỡng.”

Triệu Trinh suy nghĩ một chút, gật đầu: “Vây cắt thành miếng nhỏ đi ~~”

Tiểu Bạch Trì thấy tranh cãi vô ích, cầm con dao, coi trái táo là Triệu Trinh, từng nhát bổ xuống, bổ này ~~ Bổ bổ bổ

~~Triệu Trinh thấy sau lưng mát lạnh: “Này, Trì Trì, anh muốn ăn quả táo, không phải bùn táo”

“Không cho gọi thế!” Bạch Trì để từng miếng táo vào khay, đưa cho anh.

“A ~~” Triệu Trinh cũng không nói tiếp, mà là há miệng, muốn Bạch Trì đút.

Bạch Trì hơi sững sốt ~~ Người này, lần trước hấn thơm trán mình, vuốt tóc mình ~~ Cái vẻ muốn người đút này, rất quen thuộc...

Dùng tăm cầm một miếng táo, thận trọng đặt vào miệng người ta.

Triệu Trinh cảm thấy thật mỹ mãn mà ăn táo.

Bạch Trì bắt đầu quan sát kỹ anh ~~ Thật có chút giống.

“Nữa.” Triệu Trinh lần thứ hai há mồm.

Bạch Trì lại cầm thêm một miếng nữa, đưa tới, bởi vì một mực suy nghĩ bản khoản, tốc độ thu tay về chậm lại một chút. Triệu Trinh cũng không biết là vô tình hay cố ý, ngậm luôn cả ngón tay Bạch Trì vào miệng.

“Nha!” Bạch Trì cảm thấy ngón tay ướt ươn ướt âm ẩm, cả kinh ném tăm nhảy dựng lên.

“Làm sao vậy?” Triệu Trinh giả bộ khó hiểu, “Tiếp a, anh vẫn chưa đủ đâu.”

“Anh ~~” Bạch Trì đỏ mặt, cẩn thận quan sát Triệu Trinh, thấy sắc mặt anh ta không giống thế — Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là trùng hợp? Mình nhảy cảm quá chăng?

Tiểu Bạch Trì hiền lành lại ngây thơ thấy mình quá trốn quá, bản thân phải tự kiểm điểm lại đi, tiếp tục nâng khay bón táo cho Triệu Trinh.

“Em không mệt à?” Triệu Trinh tức cười nhìn Bạch Trì ngồi cách thật xa, với tay bón táo ình, “Ngồi gần lại đây, sợ cái gì, anh cần em chắc?!”

Bạch Trì thấy anh cười cợt đùa giỡn, lập tức ngồi xuống cạnh anh, “Ai sợ?!”

“Giờ thì không ~” Triệu Trinh cười cười, bản thân cũng xích lại một chút, thừa dịp Bạch Trì cúi đầu cầm táo, đặt một nụ hôn lên trán cậu...

.....

Bạch Trì một tay che trán, hung dữ trừng Triệu Trinh: “Anh... có bệnh hả?! Sao lại hôn tôi?!”

“Vì em dễ thương ~” Triệu Trinh với cánh tay không bị thương ra, khẽ vỗ nhẹ vào cằm Bạch Trì.

Bạch Trì một tay chụp tay anh lại: “Thần... Thần kinh! Không được hôn ở đó!”

“À ~” Triệu Trinh gạt đầu, “Vậy hôn ở chỗ khác ~” Nói rồi, cúi đầu hôn lên môi Bạch Trì.

Bạch Trì kinh hãi mở lớn hai mắt, nhìn chằm chằm Triệu Trinh gần trong gang tấc, đôi con ngươi bất giác mà đến gần với nhau.

“Ha ha

” Triệu Trinh thấy Bạch Trì vừa sợ vừa ngây ngốc lại thêm đôi mắt, bật cười lớn.

Lúc này, cửa đúng lúc bị đẩy ra... Người quản lý tài chính TầnBAT của Triệu Trinh xuất hiện ở cửa, xấu hổ tiến cũng không được, lùi cũng không xong, đành cười xòa

~~Sắc mặt Bạch Trì đầu tiên trắng bệch, sau đó nháy mắt biến thành hồng, càng ngày càng hồng lên, cả lỗ tai ~ cổ ~ ngón tay

~~Triệu Trinh cười càng lớn, nhìn dáng vẻ cậu nhóc này, không chừng cả mông cũng hồng

~~Bạch Trì “soạt” đứng lên, chiếc khay trong tay đập vào mặt Triệu Trinh, hỏn hển xoay người nhằm phía cửa, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trương Long ngoài cửa thấy quái lạ, “Tiểu Bạch Trì...! Đi đâu vậy?”

Bất đắc dĩ, Bạch Trì căn bản không nghe thấy, cầm đầu chạy, Trương Long nhanh chóng đuổi theo.

Chạy xuống dưới lầu bệnh viện, chỉ thấy Bạch Trì đứng cạnh thùng rác giẫm đạp lên một bao bì không, miệng mắng chửi: “Gián thối, con gián chết tiệt, giẫm chết người!!!”

Trương Long thấp thỏm đến gần, “Này, cậu không sao chứ?”

Bạch Trì hồng hộc thở hắt mấy hơi, bủi môi, ủy ủy khuất khuất nhìn Trương Long, “Em không muốn đợi ở đây nữa, em muốn về cảnh cục.”

Trương Long sững sốt ba giây, rồi gạt đầu liên tục: “Được ~ Được!

” Vừa quét nước miếng vừa đi lấy xe, lòng thầm thốt lên, “Đáng yêu quá đi đáng yêu quá đi ~”

.

“Cười đủ chưa?” TầnBAT lắc đầu nhìn Triệu Trinh, “Cậu sao cả trẻ con cũng không tha hả?!”

“Anh không thấy đùa cậu ấy rất vui sao?” Triệu Trinh vừa cười vừa gỡ miếng táo trên người ra.

TầnBAT nhìn tay anh một chút, “Tôi đã hỏi qua bác sĩ rồi, chỉ ít phải nghỉ hai tháng.”

Nhún nhún vai, Triệu Trinh một tay nghịch ngợm con dao, không nói.

“Cậu biết đôi tay này trị giá bao nhiêu tiền không?!” Sắc mặt TầnBAT trở nên nghiêm túc, “Bị một súng chưa đủ, còn thêm một dao?!”

Triệu Trinh cầm lấy áo khoác trên sofa, khoác vào, đứng dậy đi ra ngoài.

“Cậu đi đâu vậy?!” Tần Bất có phần cuống cuống.

“Đi shopping.” Triệu Trinh thờ ơ đáp.

“Bác sĩ nói cậu tốt nhất nên nghỉ ngơi! Trinh... Trinh!” Gọi thêm vài tiếng, nhưng Triệu Trinh cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra khỏi phòng bệnh.

.

Trở lại văn phòng S.C.I., Bạch Trì cảm thấy bầu không khí như vậy khiến người ta thực vui vẻ.

Tướng Bình ra hiệu cậu nhỏ giọng, chỉ chỉ văn phòng của Triển Chiêu.

Bạch Trì thò đầu vào nhìn, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đầu dựa vào nhau, ngả trên sofa, ngủ say.

“Mặt cậu sao lại đỏ vậy?!” Tướng Bình thắc mắc hỏi Bạch Trì.

“Không ~~ Không có gì a ~~” Bạch Trì lắc đầu, vừa nhìn hai người trên sofa, đột nhiên lại nghĩ đến lần trước thấy bọn họ hôn môi

Tâm hoảng hoảng a hoảng hoảng.

.....

Sáng hôm sau, mọi người thần thanh khí爽... Chuyện xảy ra hai ngày nay thật nhiều, nhưng mà cùng may có tiến triển lớn, việc tiếp theo phải làm, chính là từng bước một thẩm vấn phạm nhân, làm sáng tỏ vụ án.

Bạch Ngọc Đường vừa định gọi mọi người vào họp, Lư Phương đẩy cửa tiến vào: “Tiểu Bạch, có tin.”

“Tin gì?!” Bạch Ngọc Đường hơi chút mù mờ.

“Cậu lần trước không phải bảo tôi tìm An Khánh Dao và Đồng Minh sao?” Lư Phương nói, “Không tìm được trong nước, tôi tra xét biên bản xuất nhập cảnh của bọn họ, năm năm trước bọn họ đến Mỹ, vẫn chưa từng trở về, chỉ có điều Đồng Minh một tháng trước về nước, tôi vừa mới liên lạc được với anh ta...”

“Anh nói cái gì?” Triển Chiêu ở bên ngắt lời Lư Phương, “Anh bảo An Khánh Dao và Đồng Minh chưa chết?!”

“A?!” Lư Phương cũng sửng sốt, “Chưa a...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, có phần lúng túng, “Vậy Lý Tự đâu?” Triển Chiêu vội vàng hỏi Lư Phương, “Có điều tra được không?! Lý Tự thật sự của năm đó ấy!”

“À... Bây giờ tôi đi thăm dò người này...” Lư Phương lần đầu thấy Triển Chiêu kích động như vậy, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nói chung tới trưa hôm ấy, Lư Phương quay về, “Điều tra được rồi, cô ta đang ở thành phố H.”

“Chị ta ở trong nước?!” Bạch Ngọc Đường giật mình.

“Đúng.” Lư Phương đáp, “Còn nữa, vừa rồi Đồng Minh gọi điện tới, nói rằng mình đồng ý tự thú, đồng thời giải thích tất cả chân tướng năm đó... Nói cách khác, kế tiếp chúng ta có thể bắt An Khánh Dao và Lý Tự.”

“Chờ một chút...” Tướng Bình đột nhiên lên tiếng, “Nói như vậy, Từ Giai Tinh vẫn chưa làm gì a... Vậy vì sao cô ta lại muốn chịu tội?!”

Triển Chiêu đột ngột ngẩng đầu lên, xoay người quay lại phòng làm việc lấy ra tấm ảnh kẹp trong văn kiện trên bàn, bước nhanh ra cửa.

Mọi người bị anh làm cho chẳng hiểu gì, Bạch Ngọc Đường vội vàng đuổi theo, “Miêu Nhi, chuyện gì vậy?!”

“Tôi chỉ suy đoán thôi, đợi Từ Giai Tinh chứng minh đã!” Triển Chiêu bước không ngừng, rất nhanh đã chạy tới trước phòng thẩm vấn, đẩy cửa đi vào.

Từ Giai Tinh đang yên lặng ngồi đó chờ, đối với cô mà nói, việc tiếp theo muốn làm, chính là đợi xét xử và kết thúc đời người... Cô không còn gì tiếc nuối, bởi vì nếu không báo thù, khi còn sống cô sẽ bị thù hận chi phối, nếu báo thù rồi, sẽ chịu trách nhiệm với những gì đã gây ra.

Đột nhiên Triển Chiêu xông vào, khiến cô cảm thấy có chút giật mình.

Triển Chiêu cầm trong tay tấm ảnh, tiến tới đặt xuống bàn, đứng trước Từ Giai Tinh: " 'hận thù, sẽ dùng hận thù giải quyết', có phải là ông ta nói hay không?!"

Từ Giai Tinh cúi đầu nhìn tấm ảnh, gật đầu, "Chỉ là việc tôi báo thù, không quan hệ tới ông ấy, ông ấy chỉ là thầy tướng số của tôi mà thôi."

Bạch Ngọc Đường lúc này đã chạy tới nơi, nghe thấy Từ Giai Tinh nói, cúi đầu, nhìn thấy người trên ảnh quả nhiên là Triệu Tước.

"Cô tìm ông ta xin cổ vấn được bao lâu rồi?" Triển Chiêu hỏi.

"Hơn ba năm, lần đó tôi ở nghỉ địa, sau khi nghe thấy lời sám hối của Đồng Minh, tôi đã rất mâu thuẫn, không biết có nên trả thù hay không. Sau đó, vừa lúc một người bạn và thầy tướng số của cô ấy để ý, như vậy mà biết nhau."

"Cô nói là nghe được lời sám hối của Đồng Minh, là vào lúc nào?" Triển Chiêu truy vấn.

"Ba... Ba năm trước a..." Từ Giai Tinh trả lời.

"Cô giết bọn họ thế nào?" Triển Chiêu thở dài, kéo một chiếc ghế lại ngồi xuống, nhìn Từ Giai Tinh, "Nói chi tiết một chút!"

"Tôi..." Từ Giai Tinh suy nghĩ một chút, trong mắt hiện lên một tia mù mịt, "Tôi..."

"Cô chỉ nhớ rằng chuyện mình giết bọn họ là thật, nhưng không nhớ rõ quá trình phải không?"

Triển Chiêu thu lại tấm hình, "Cô có biết không, Đồng Minh một tháng trước mới về nước, trước đó anh ta vẫn luôn ở nước ngoài, chuyện anh ta đến mộ của chị cô sám hối, đúng lúc cô nghe thấy, chắc là chuyện gần đây nhất."

"Cái... Cái gì... Tôi..." Từ Giai Tinh cau mày, ôm lấy trán mình, "Tôi không nhớ rõ..."

Triển Chiêu tháo đồng hồ đeo tay của mình ra, đặt xuống trước mặt Từ Giai Tinh, "Bây giờ, cô hãy nhìn chăm chăm vào mặt đồng hồ, tưởng tượng thời gian đang đảo ngược, một tiếng trước..."

Từ Giai Tinh nghe theo lời Triển Chiêu nói, cúi đầu nhìn đồng hồ chăm chăm, bắt đầu hồi tưởng.

"Rồi một ngày trước... Một tuần trước... Một tháng..." Chậm rãi dẫn dắt, nhìn thấy Từ Giai Tinh tựa hồ bắt đầu dần hỗn loạn, Triển Chiêu gõ nhẹ một cái lên trán cô...

"A..." Từ Giai Tinh bật ngẩng lên, "Tôi... tôi nhớ ra rồi... Đúng, đúng rồi... Tôi... Một tháng trước tôi mới gặp hắn... Sau đó những gì hắn nói..."

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy sự thay đổi của Từ Giai Tinh, cũng ngồi xuống, "Sau đó, cô cảm thấy tỉnh lại, thấy mình đã ở trong kế hoạch này, đồng thời nhớ rằng mình đã giết Lý Tự, An Khánh Dao và Đồng Minh, còn sẽ giả trang thành Lý Tự để hoàn thành bước tiếp theo của kế hoạch, sau đó thì sao, cô đã làm gì?"

"Sau đó, tôi, tôi lấy thân phận Lý Tự, tìm người ở chung nhà." Từ Giai Tinh hồi tưởng lại, "Liên lạc xong với những kẻ năm đó... Tiếp theo..."

"Tiếp theo, cô đã giới thiệu cho Khổng Lệ Bình thầy tướng số đó đúng không?!" Triển Chiêu nói, thấy Từ Giai Tinh gật đầu, lại nói tiếp:

"Sau đó cô bị tấn công, kế hoạch của cô bị cắt ngang, cô bị theo dõi, nhưng Thẩm Linh lại chết, cuối cùng, chỉ còn lại Thẩm Tiềm. Vì vậy, hôm qua cô phải đi hoàn thành nốt sự báo thù của mình, đúng không?!"

Từ Giai Tinh gật đầu: "Đúng vậy, nhưng mà..."

“Không sai.” Bạch Ngọc Đường cầm chìa khóa mở còng tay cho cô, “Ngoại trừ việc đưa Khổng Lệ Bình đi gặp thầy tướng số kia, cái gì cô cũng chưa làm.”

“Tôi...” Từ Giai Tinh mê muội nói, “Tôi báo thù cho chị mình...”

Triển Chiêu đứng lên, “Trương Chân Chân đã chết, Khổng Lệ Bình cũng chết, Thẩm Linh chết rồi, Thẩm Tiềm bị trọng thương, thân bại danh liệt; Đồng Minh đã nói muốn tự thú, Lý Tự và An Khánh Dao cũng sẽ không tránh khỏi vòng pháp luật, nếu cô gọi đây là báo thù, tôi nghĩ, kết cục cũng đã đủ mãn nguyện lắm rồi.”

Bạch Ngọc Đường cười nhạt: “Đây là món quà mà thầy tướng số của cô tặng cho cô, hai tay cô không hề dính một giọt máu, nhưng báo thù thật hoàn mỹ. Từ hôm nay trở đi, cô hẳn là đã được giải thoát...”

“Tôi... Giải thoát...” Từ Giai Tinh có chút khó tin nhìn hai người trước mắt, “Lưng tôi không còn phải gánh hận thù nữa ư...”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật đầu, “Cô không cần phải đeo trên lưng mối thù này nữa, nhưng lại mang theo thứ khác.”

“Thứ khác?” Từ Giai Tinh chưa hiểu.

“Trần Du và Tề Nhạc vì cứu cô mà thiếu chút nữa mất mạng, hiện tại Trần Du vẫn phải nằm viện.” Bạch Ngọc Đường không thay đổi sắc mặt nói, “Đứa con một tuổi của Khổng Lệ Bình từ nay về sau trở thành cô nhi; còn Khổng Thành, tuy không biết hẳn ta bị kích thích cái gì mà muốn báo thù, nhưng hẳn vì giúp cô hoặc chị cô đã giết hai người, còn nữa... Chớ quên người vô tội nhất Tôn Thiến!”

“Tôi... Tôi phải mang theo cái gì? Áy náy? Sám hối...” Từ Giai Tinh mê muội lại thêm lẫn lộn, “Vì sao lại thế?”

Triển Chiêu lắc đầu: “Tình trạng hiện tại của cô cũng giống những kẻ giết chị gái cô năm đó, cô không phải mang theo áy náy hay sám hối, mà là mối thù của người khác với cô — Đây chính là hàm ý thật sự của cái gọi là ‘hận thù, sẽ dùng hận thù giải quyết.’”

.....

Ra khỏi phòng thẩm vấn, dưới yêu cầu của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường lái xe tới một chỗ — Nghĩa địa của thành phố S.

Trước một bia mộ nhỏ nhỏ, một người đang ngồi dựa vào đó, đang xem một cuốn sách, hẳn khê đọc, giống như đang kể chuyện trước khi đi ngủ. Ngẩng đầu, nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trước mặt.

Triển Chiêu cúi đầu nhìn Triệu Tước ở trước bia mộ, cuốn sách trên tay là [Hoàng tử bé] (*), trên tấm bia đằng sau, là một khuôn mặt non nớt — Tôn Thiến.

(*) Hoàng tử bé: một tiểu thuyết kinh điển của Pháp.

“Cô bé là tính toán sai của chú, đúng không?” Triển Chiêu hỏi.

Triệu Tước có chút tiếc nuối mà vuốt ve tấm ảnh trên bia mộ, “Ai mà chẳng có chút tính toán... Bao giờ mà chẳng có ngoại lệ...” Nói rồi, đứng lên, vỗ vỗ vai Triển Chiêu, “Cho nên mới nói, thiên tài là chơi vui nhất.”

Đặt cuốn sách xuống trước bia mộ, xoay người rời đi, khi đi lướt qua Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, đột nhiên nói: “Mau bắt được ác ma trước ta đi, nếu để ta bắt được trước ~ Không chừng sẽ có chuyện ngoài ý muốn đó...” Nói xong, rời đi.

Triển Chiêu cúi đầu nhặt cuốn [Hoàng tử bé] trên mặt đất lên, bất đắc dĩ cười cười, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Bạch, còn nhớ hồi bé xem kịch bản Hoàng tử bé không?”

Bạch Ngọc Đường cầm lấy cuốn sách, “Nhớ.”

“Vậy cậu còn nhớ không, viên phi công vì sao lại muốn viết truyện?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“... Bởi vì ông ta thấy rất cô đơn, trong thế giới rộng lớn này, ông ta không tìm được một người trò chuyện ăn ý — Mọi người, đều quá thực tế.” Bạch Ngọc Đường trả lời, nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu nhìn ra cái gì à?”

“Tôi nghĩ, chú ấy muốn nói cho chúng ta biết...” Triển Chiêu dừng lại một chút, nhìn theo hướng Triệu Tước rời đi, “Vì sao Tôn Thiên lại bị chọn — Ác ma là điều không thực, cho nên mục tiêu kế tiếp của hắn, chính là trẻ em.”

—

65. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 19

Chương 19 : Khúc dạo đầu

Từ nghĩa địa lái xe trở về cảnh cục, Bạch Ngọc Đường có phần khó hiểu hỏi Triển Chiêu: “Miêu Nhi, cậu thấy chuyện về Triệu Tước thế nào, có muốn nói với cục trưởng Bao không?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút: “Cậu đoán xem, cục trưởng Bao có phải đã biết trước chúng ta?”

“...” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Trong đầu lão gia đó nghĩ cái gì nhỉ? Chẳng hiểu.”

“Ừm ~~” Triển Chiêu tựa đầu vào cửa sổ xe, “Hiện tại cứ tạm mặt kệ đi, chờ vụ án này kết thúc, khi nào rảnh thì đi hỏi chú ấy.”

“Được rồi ~~” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói, “Bằng không cậu đi hỏi ba cậu đi?”

“Ha?!” Triển Chiêu cả kinh, có chút không tự nhiên, “Sao lại muốn hỏi ông ấy a?”

“Lần trước cục trưởng Bao mang chúng ta đi gặp Triệu Tước, nghe giọng điệu của ông ấy, Triệu Tước hẳn là cũng biết ba cậu.” Bạch Ngọc Đường cười, “Hơn nữa ba cậu so với ông già nhà tôi dễ hơn!”

“Dễ hơn chỗ nào?!” Triển Chiêu nhếch mép, “Ông ấy nghiêm nghị như thế, tôi đã lâu rồi không trò chuyện với ông, đột nhiên đi hỏi, quái dị bao nhiêu a?!”

“Ông ấy cùng lắm là không nói lời nào, chung quy không đến mức đánh cậu đi? Ông già nhà tôi thích động thủ bắt động khẩu ~~ Bất quá nói đi cũng phải nói lại...” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Từ nhỏ tôi đã thấy cha cậu hình như đặc biệt nghiêm khắc với cậu ~~”

Triển Chiêu đỡ người, “Giá mà ông ấy chịu đánh tôi thì tốt rồi, từ nhỏ đến lớn đều thờ ơ, ngay cả liếc cũng chẳng thèm một cái.”

“Đừng có ngốc thế, ông ấy chỉ tương đối nghiêm nghị mà thôi.” Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt Triển Chiêu ê ẩm, vội vàng an ủi. Mỗi lần nói đến chuyện về ba anh, anh sẽ trở nên rầu rĩ không vui ~~ Kể ra, Triển Chiêu ngày bé thật đáng yêu vô cùng, người lớn cũng cực kỳ thích anh, duy độc chỉ có cha anh, xem như hoàn toàn không quan tâm đến anh, Bạch Ngọc Đường chung quy còn thấy Triển Chiêu khả năng không phải con đẻ của ba mình, nhưng khi anh lớn lên lại giống cha vô cùng ~~ Không thể không tin được...

“Được rồi, tôi không nghĩ ngợi gì đâu.” Triển Chiêu khoát khoát tay, “Đừng nói nữa, trước tiên nên nghĩ cách phá vụ án này đã đi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tôi vừa mới bảo Trương Long Vương Triều đi thăm vấn Khổng Thành và Vệ Vinh rồi, đại khái sẽ biết kết quả khi quay về thôi... Cái làm tôi chú ý hơn, là vì sao lại muốn tấn công Bạch Trì?!”

“Điều này quả thực cũng lạ!” Triển Chiêu gật đầu, “Bạch Trì căn bản chẳng liên quan gì đến vụ án, hơn nữa xem hành động của kẻ hành hung... Rất giống với ma pháp hung thủ.” Vừa nói, vừa lấy tay ra dấu vào cổ mình, “Cắt ở đây.”

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát, nói, “Công phu của Triệu Trinh không phải tệ.”

“A?” Triển Chiêu chưa hiểu vì sao Bạch Ngọc Đường đột nhiên đổi trọng tâm câu chuyện, nhắc đến Triệu Trinh, “Có ý gì?”

“Lần trước trên máy bay tôi phát hiện.” Bạch Ngọc Đường quay đầu sang nói, “Nhất định là cao thủ.”

“Cậu muốn nói gì?” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi.

“Trên thực tế, ngày đó cậu ta có rất nhiều cách thức có thể không cần chịu bị thương để cứu Bạch Trì, hơn nữa... Còn có thể bắt được kẻ tấn công Bạch Trì.”

“Ý cậu...” Triển Chiêu khẽ nhíu mày, “Triệu Trinh cố ý thả kẻ đó đi?”

Bạch Ngọc Đường cười: “Tôi không dám khẳng định, nhưng mà, nếu cậu ta bị thương, đó là một cái có tốt, không bắt được kẻ kia...”

“Triệu Trinh biết kẻ đó...” Triển Chiêu suy nghĩ chốc lát, “Hơn nữa kẻ ấy còn là một người quan trọng với cậu ta.”

“Chính xác.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đôi tay của cậu ta, rất là đáng giá... Với lại... Tôi cảm thấy Bạch Trì phải chịu tấn công, đại khái cũng là vì Triệu Trinh.”

“Ừm...” Triển Chiêu nở nụ cười bí hiểm, “Tôi lại nghĩ khác, đối với Triệu Trinh, kẻ kia không quan trọng bằng Bạch Trì đâu.”

“Là sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi lại.

“Chắc, cậu nghĩ mà xem, nếu như Bạch Trì bị tấn công là vì Triệu Trinh, thế mà hành động của Triệu Trinh, tựa hồ như đang để lại một kiểu thông điệp...” Triển Chiêu phỏng đoán tâm lý của Triệu Trinh: “Tôi biết rõ anh là ai, tôi có thể không tính toán với anh, anh không được phép tổn thương người này, thương tổn cậu ấy, chẳng khác nào thương tổn tôi.”

“Cách nghĩ này rất thú vị...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ở một góc độ nào đó, quả là rất có lý... Nói cách khác, then chốt chính là ở Bạch Trì?”

“Không sai, nhóc con kia khẳng định cũng không biết mình đang ở dưới tình huống nào.” Triển Chiêu xoa xoa cằm, “Chìa khóa để phá vụ án này... Ở ngay cậu nhóc.”

.

Khi hai người trở lại cảnh cục, chưa đến cửa văn phòng, đã gặp Trương Long và Vương Triều đi từ phòng thẩm vấn ra.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ai...” Vương Triều thở dài, “Hai thằng cha này, cũng không biết có nên bảo bọn họ đáng trách hay là đáng thương a.”

“Nói thế là sao?” Triển Chiêu hỏi.

Bốn người vừa đi vừa nói, Trương Long và Vương Triều tóm tắt qua kết quả thẩm vấn cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Hai người đó đặc biệt hợp tác, gần như hỏi gì trả lời nấy.

Khổng Thành mười ba tuổi năm ấy, nhà bên cạnh có nhận nuôi một cô bé chín tuổi, chính là Từ Giai Lệ... Hai người gặp nhau, thanh mai trúc mã cùng lớn lên, nhưng sau bốn năm, Từ Giai Lệ lại chết một cách mờ ám.

Mười năm sau đó, Khổng Thành vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện này, hẳn ta không ngừng thu thập tư liệu liên quan đến ma pháp trận đồ, hy vọng một ngày có thể báo thù cho Từ Giai Lệ — Cũng có thể là ý trời, Khổng Thành tình cờ trở thành luật sư cho Thẩm thị, lại còn được Thẩm Tiềm trọng dụng. Mãi đến một ngày, Khổng Thành vô tình nghe được Thẩm Tiềm và Thẩm Linh khắc khẩu, mới hoàn toàn hiểu rõ sự thực năm đó.

Bởi vì nhiều năm nghiên cứu ma pháp trận đồ, Khổng Thành chợt nghĩ đến việc tìm cách dùng ma pháp trận đồ báo thù cho Từ Giai Lệ.

Trước tiên hần lấy có “biết rõ chân tướng sự tình năm đó”, lừa Trương Chân Chân ra, giết chết cô ta trong phòng học. Sau đó, lại theo dõi Khổng Lệ Bình, trong lúc theo dõi, đi tới phòng học, lần đầu tiên bị bảo vệ làm phiền, chính là chuyện ma quỷ ngày đó. Lần thứ hai, hần lại theo tới công trường, chính là kẻ mọi người bị mất dấu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe đến đó, liền nở nụ cười: “Hần ta đã gặp Vệ Vĩnh ở đó đúng không?”

“Oa ~” Vương Triều và Trương Long nhìn nhau, “Thần kỳ ~ Sao hai người biết?!”

Bạch Ngọc Đường cười không đáp, “Các cậu tiếp tục đi.”

Vương Triều và Trương Long báo cáo tiếp.

Khổng Thành lúc đó hoảng loạn chạy trốn không biết chọn đường nào, đúng lúc đó, có người kéo hần vào một ngõ hẻm ẩn nấp, rẽ ngang rẽ dọc, cuối cùng cũng cắt được sự truy đuổi.

Người cứu hần ta, chính là Vệ Vĩnh. Vệ Vĩnh trước kia đọc báo, biết vụ án Trương Chân Chân không phải do ma pháp hung thủ thật sự làm ra, nhưng mà, rất nhanh phát hiện hung thủ giết Tôn Thiển là thật — Kẻ đã hủy cả đời gã! Cho nên, một lần nữa gã lấy lại được niềm tin.

Hai người nói ra quá khứ của mình, Vệ Vĩnh cũng rõ Khổng Thành biết hết chuyện tình năm đó thế nào! Năm ấy, cũng vì vụ án cuối cùng, gã mới bị cách chức, ma pháp hung thủ cũng không hiểu tại sao lại mai danh ẩn tích, Vệ Vĩnh dự định tham dự kế hoạch điên cuồng của Khổng Thành — Gã thấy, bọn họ đang từng bước tiếp cận ma pháp hung thủ thật sự, người bị giết, chẳng qua chỉ là mồi nhử... Cho nên, gã mới đi giết Lý Tự.

“Bất quá, tiến sĩ Triển.” Trương Long đột nhiên nói, “Tôi cuối cùng cũng vẫn thấy trạng thái tinh thần của Vệ Vĩnh và Khổng Thành tựa hồ có vấn đề a!”

“Đúng vậy đúng vậy!” Vương Triều cũng gật đầu phụ họa, “Thế nào cũng cảm thấy những người liên quan đến vụ án này, Khổng Thành, Vệ Vĩnh, Lý Tự, cả Thẩm Tiềm nữa... Đều thần thần quỷ quỷ, rất không bình thường.”

“A...” Triển Chiêu cười cười, “Các cậu có biết thứ thuốc gọi là Radix pedis diaboli không?”

“Là cái gì vậy?” Vương Triều và Trương Long nhìn nhau, lắc đầu.

“Rễ chân quỷ (1)...” Bạch Ngọc Đường nói, “Trong Sherlock Holmes.”

(1) “Devil’s foot root”

“Không sai!” Triển Chiêu gật đầu, “Trong tiếng lóng ở các quốc gia cổ đại châu Âu, Radix pedis diaboli mang nghĩa là ‘nguồn gốc ma quỷ’, là một loại độc dược, khi đốt lên sẽ tỏa khí độc, thần kinh của người hít phải thứ khí này — Hít càng nhiều, càng lâu, thì càng nguy hiểm, nhẹ thì điên, nặng thì chết, hơn nữa, tử trạng cực thảm.”

“Tôi nhớ trong câu chuyện [Bàn chân của quỷ] (2) ở tập [Sherlock Holmes - Cung đàn sau cuối] (3), có nhắc đến loại thuốc này.” Bạch Ngọc Đường nhớ lại, “Kẻ giữ thứ thuốc đó giới thiệu thứ thuốc này cho anh trai người yêu, cho nên người anh trai kia liền đi trộm thuốc, rồi hại chết chính em gái mình. Sau đó, người đó vì muốn trả thù cho người yêu, lại dùng thứ thuốc này giết chết thủ phạm.” Tạm dừng một chút, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Nhưng mà tôi không hiểu câu chuyện này thì liên quan gì đến vụ án?!”

(2) Bàn chân của quỷ; Tên tiếng Anh – The adventure of the devil’s foot. (3) Sherlock Holmes – Cung đàn sau cuối: Tên tiếng Anh – His last bow.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút: “Chính xác ra, ma pháp trận đồ, chính là Radix pedis diaboli trong vụ án này, là hung khí, là công cụ, thế nhưng không thể thay đổi được sự thật bản thân nó cũng có độc.”

“Ý cậu là, bức đồ án giống như con dao hai lưỡi, làm người khác bị thương, cũng gây tổn thương đến chính mình?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Cậu có nhớ không, lúc Triệu Trinh giới thiệu cho chúng ta về loại đồ án này, nói tới nguồn gốc của nó là các bộ lạc thời xưa dùng để nguyên rửa?” Triền Chiêu nói, “Ngày đó tôi bảo Công Tôn đếm giúp tôi số lượng vết thương trên người Khổng Lệ Bình, là 13 vết.”

“Số bức họa trong nhà cô ta cũng là 13.” Bạch Ngọc Đường nói, “Những bức đồ đó sẽ khiến người ta trở nên cuồng bạo!”

“Không sai...” Triền Chiêu lắc đầu thở dài, “Văn minh phương tây cổ cũng có cái thần bí và bất khả tư nghị của nó, cấm kỵ... Không đơn giản mà có thể tiếp cận được, có lẽ điều này cũng có thể giải thích mặt khác, vì sao ma pháp hung thủ thật sự lại giết nhiều người vậy, không chừng chính hắn cũng là kẻ chịu lời nguyên rửa... Giống Khổng Thành và Vệ Vĩnh, thâm nhập quá mức lại còn quan tâm tới chú phù đó, rồi bản thân cũng bị hãm lại không thoát ra được...”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu trầm tư: “Cho nên Vệ Vĩnh năm đó mới kích động như vậy đi sửa lại ma pháp trận đồ vẽ sai... Bởi vì ông ta quá cứng nhắc với đồ án đó, có lẽ lúc ấy chính ông ta đã chịu tác hại quá ác liệt rồi, mấy người chú Văn khả năng cũng phát hiện sự khác thường của ông ta, mới khai trừ ông ta khỏi cảnh đội...”

Triền Chiêu vỗ vỗ vai anh: “Khi cậu đi hỏi, chú Văn áp ứng, có lẽ đó là phản ứng đầu tiên của chú ấy, là vụ án mà Vệ Vĩnh gây ra, cũng không chừng...”

Nhún nhún vai, Bạch Ngọc Đường tựa hồ buông được một tảng đá lớn trong lòng, “Thì ra là thế... Chân quỷ a... Cũng xác đáng.”

Trở lại văn phòng S.C.I., Bạch Ngọc Đường thu dọn báo cáo, vụ án lần này đã phá được hơn nửa rồi, kế tiếp là giăng lưới chờ ma pháp hung thủ chân chính kia rơi vào thôi, mà mấu chốt, để xem Triền Chiêu có thể tìm ra đáp án từ Bạch Trì hay không.

.

Tiểu Bạch Trì hiện tại đang làm gì vậy? Cậu đang ở trong văn phòng của Triền Chiêu, chơi đùa với nhóc tí của Khổng Lệ Bình.

Sáng nay, ngay từ lần đầu Tiểu Bạch Trì gặp nhóc tí, mọi người kinh ngạc phát hiện, hai đứa thực quá hợp

Sau khi ôm bé cứng vào văn phòng, mọi người chợt nghe thấy tiếng cười của một lớn một nhỏ truyền ra, ngoài cửa hiếu kỳ, chẳng lẽ Bạch Trì xuất chúng đến nỗi nói chuyện được với trẻ sơ sinh??

Triền Chiêu đi vào văn phòng, đóng cửa lại, cùng Bạch Trì chơi đùa với đứa bé, vừa đùa vừa trò chuyện tùy hứng... Sau đó, mọi người ngoài cửa lại nghe nhóc tí bắt đầu khóc một hồi, lại cười một hồi

~~Nửa tiếng sau, Triền Chiêu nét mặt rạng rỡ đi ra, nhóc tí bên trong khóc lớn không ngừng ~~ Tiểu Bạch Trì ôm bé cứng dõ a dõ, còn gào lên, “Anh, lần sau anh đừng đến gần bé cứng nữa!”

Bạch Ngọc Đường tháo chiếc bông nút tai xuống, hỏi: “Miêu Nhi, cậu đi hỏi hay là đi ngược đãi trẻ con vậy?!”

Triền Chiêu hì hì cười: “Tiểu Bạch, đứa bé mềm mềm nằm sấp nằm sấp, lại không nói chuyện, chơi thích lắm ~~”

“Khụ khụ ~~” Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, “Không nói chuyện em bé nữa, hỏi thế nào? Nhìn cậu đắc ý như thế, có thu hoạch phải không?”

“Lại chẳng ~~” Triền Chiêu hơi hả hê, “Hiện tại khúc dạo đầu đang vang lên ~~ Việc chúng ta phải làm, là để tổ khúc điên cuồng này hạ màn.” Nói xong, vẻ mặt rất khó hiểu nhún nhún mi với Bạch Ngọc Đường, “Chuẩn bị giăng lưới bắt cá lớn đi, Bạch đội trưởng ~~”

66. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 20

Chương 20 : Kết thúc

Bạch Trì chẳng biết tại sao lại bị cặp song sinh gọi xuống dưới lầu, nói là có món quà muốn tặng... Mọi người trong S.C.I. cũng rất hiếu kỳ bèn đi theo xuống. Chỉ thấy trước cửa cảnh cục, một chiếc ô tô nhỏ rất dễ thương — Một chiếc “Bọ rùa” màu vàng, trên cửa xe còn dán mấy cái mặt thỏ lưu manh.

Nhìn chằm chằm chiếc xe hồi lâu, Bạch Trì ngơ ngác hỏi đôi song sinh: “Cái này ~~ Cho em ạ?!”

“Đúng nha ~~” Song sinh gật đầu gật đầu, “Em giúp bọn này kiếm nhiều tiền như thế, món quà đây tặng em ~~”

Tiểu Bạch Trì lộ ra vẻ mặt khốn khổ, muốn cũng không được, không muốn cũng không được. Mấy người của S.C.I. cũng cười đến gập thắt lưng, Bạch Ngọc Đường bội phục nhìn song sinh: “Hai người thật giỏi a ~~ Nó mà lái cái xe này, coi như hình tượng cảnh sát bị phá sập luôn.”

“Em không thích thế

” Bạch Trì nói nhỏ.

Song sinh liếc nhau, hỏi Bạch Trì, “Vậy em thích kiểu xe gì? Bọn này chọn đi chọn lại, thấy cái xe này rất hợp với em

”

Bạch Trì nhăn nhăn mũi, ngẩng đầu nhìn bốn phía, đột nhiên chỉ vào một chiếc Jeep cực lớn màu đen xa xa: “Em thích kiểu xe thế kia ~~ Thật lớn, lái nó rất có khí khái nam tử.”

“Phụt

” Mọi người nghe xong đều nghĩ, mấy chữ “khí khái nam tử”, từ miệng Bạch Trì phát ra, thực rõ vui!

Triển Chiêu đột nhiên vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, ánh mắt ra hiệu nhìn chiếc xe Jeep đó.

Xe đỗ cách mọi người không xa, cửa xe được mở ra, một người nhảy xuống, tay trái còn bó bột — Triệu Trinh.

Bạch Trì đã vô cùng hớn hở chạy lại, đương nhiên không phải về hướng Triệu Trinh, mà là Lisbon phía sau.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhau, đồng thời đi đến chỗ Triệu Trinh.

“Em tìm anh có chuyện gì?” Triệu Trinh hỏi Bạch Trì.

Bạch Trì xoa đầu Lisbon, “Không phải tôi tìm anh... Là bọn họ.” Nói rồi, chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang đi tới.

Triển Chiêu vừa rồi bảo Bạch Trì gửi cho Triệu Trinh một tin nhắn, bảo anh ta đến cảnh cục ngay lập tức ~~ Không ngờ nhanh như vậy đã có mặt.

Triệu Trinh nhìn hai người đứng trước mình, có chút vô lực nhún nhún vai: “Tôi biết các cậu đang nghi ngờ gì... Muốn tôi giúp các cậu, thì cho tôi bằng chứng!”

Bạch Ngọc Đường cười cười: “Nếu không có chứng cứ, cậu sẽ vẫn mê muội như vậy bao che cho hung thủ?!”

Triệu Trinh cười khổ: “Nếu cậu là tôi, cậu sẽ làm thế nào?!”

Bạch Ngọc Đường cười nhạt, “Nếu tôi là cậu, mười năm trước đã nói ra rồi!”

“...” Triệu Trinh thoáng giật mình, lập tức lại trầm mặc.

Triển Chiêu thấy hai người có chút kiếm bạt nỗ trương (1), quay lại nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, ý bảo trước hết đừng nổi giận.

(1) kiếm bạt nỗ trương: giương cung bạt kiếm

Quay mặt đi, Bạch Ngọc Đường kéo Bạch Trì lùi lại vài bước, để Triển Chiêu và Triệu Trinh nói chuyện với nhau.

“Tính Ngọc Đường là vậy.” Triển Chiêu mỉm cười với Triệu Trinh, “Như con dao ấy.”

Triệu Trinh liếc Triễn Chiêu một cái, lắc đầu: “Không sao, so với cậu, miên lý tàng châm (2), càng làm người ta chịu không thấu.”

(2) miên lý tàng châm: trong bông có kim ~ “miệng nam mô, bụng bồ dao găm” nhà mềnh.

Triễn Chiêu không giận, vẫn cười: “Cậu biết tôi có bằng chứng mà ~ Là Bạch Trì!”

Sắc mặt Triệu Trinh thoáng biến đổi: “Chuyện này rất khó có thể coi là bằng chứng, chỉ là dựa vào sự hoài nghi của các cậu!”

“Đúng!” Triễn Chiêu gật đầu, “Cho nên mới cần sự phối hợp của cậu.”

“Tôi từ chối.” Triệu Trinh đang muốn dắt Lisbon về, Triễn Chiêu lại đột ngột nói:

“Cậu có biết ông ta đã mất kiểm soát?”

“... Có ý gì?”

“Cái chết của Tôn Thiến, đã chứng minh cậu đã không thể ràng buộc ông ta nữa.” Đôi mắt Triễn Chiêu nhìn về phía trước, như đang tự nói, “Ông ta sẽ mau chóng giết người tiếp... Chỉ cần cậu rời khỏi tầm nhìn của ông ta một ngày, ông ta sẽ không thể kiên nhẫn nổi... Lập tức sẽ có một Tôn Thiến khác...”

Sắc mặt Triệu Trinh có chút trắng bệch, nhìn Triễn Chiêu hỏi: “Rời khỏi một ngày... Là có ý gì?!”

Triễn Chiêu nhìn Triệu Trinh chằm chằm chốc lát, lạnh lùng hỏi: “Không phải chứ, cậu đã một ngày rồi chưa gặp ông ta...?”

Triệu Trinh hơi chần chừ, cuối cùng vẫn gật đầu.

Sắc mặt Triễn Chiêu lập tức trở nên nghiêm trọng: “Ý tôi là, cậu hoặc giúp chúng tôi bắt ông ta, hoặc chờ thi thể của một đứa trẻ nữa được phát hiện ra.”

Triệu Trinh trầm ngâm hồi lâu, mở cửa xe, lấy ra một đồ vật chỉ dẫn nào đó.

Triễn Chiêu dùng ánh mắt ra hiệu cho Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường mang mọi người của S.C.I. đi bắt đầu.

“Đây là vệ tinh theo dõi?” Cặp sinh đôi họ Đinh vô cùng quen thuộc với các thiết bị điện tử kinh hô.

Triệu Trinh gật đầu, “Tôi mới mua, vì sợ ông ta làm bậy, thừa dịp ông ta không chú ý, cài vào người ông.”

Anh nhấn nút, nhanh chóng mục tiêu được dò tìm, xác định rõ được địa điểm — Nghĩa địa thành phố S.

“Soạt ~” một tiếng, mọi người quay đầu lại, chỉ thấy toàn bộ tài liệu trên tay Lư Phương rơi hết trên mặt đất, anh kinh hoàng mở to hai mắt.

“Làm sau vậy?” Mọi người đều có dự cảm không tốt.

“Lư... Lư Trân...” Giọng nói Lư Phương run rẩy, “Hôm nay Lư Trân cùng vài đứa nhóc hẹn nhau, tới tảo mộ Tôn Thiến...”

“Lập tức đến nghĩa trang!” Bạch Ngọc Đường lệnh một tiếng, liền cùng Triễn Chiêu nhắm về phía xe mình, Lư Phương cũng đuổi sát theo; Triệu Trinh lên xe, cùng Lisbon và Bạch Trì... Mọi người cùng nhau chạy như bay tới nghĩa trang thành phố.

Vừa tới đầu nghĩa trang, đã nghe thấy tiếng trẻ con la hét chói tai... Trên mảnh đất trống dưới chân núi, năm sáu đứa trẻ lưng tựa lưng ngồi tùm vào một chỗ, một bóng người đang khom lưng, bận rộn di chuyển xung quanh bọn nhóc.

Bạch Ngọc Đường tinh mắt, thấy kẻ kia đang dùng một con dao bén cắt cổ tay mình, dùng máu đó, vẽ một bức đồ quanh đám trẻ.

Những đứa trẻ kêu khóc, tay bị trói ra đằng sau, nhưng hình như không đứa nào bị thương.

Một trong số đám trẻ đã thấy mọi người tới, vội vàng lắc đầu với Bạch Ngọc Đường, đưa mắt nhìn về phần eo kẻ kia...

Đứa trẻ dùng ánh mắt ra hiệu chính là Lư Trân, mọi người nhìn theo tầm nhìn của nhóc, thấy trong túi quần kẻ kia, có một khẩu súng.

Bạch Ngọc Đường ra hiệu ọi người tách ra, lúc này, kẻ kia đã phát hiện sự xuất hiện của S.C.I., gã “ha ha” cười vang, rút súng, hướng về phía đám trẻ.

Triển Chiêu tiến lên, nói với gã: “Đừng chống cự nữa — Ngài quản gia.”

Đứng trước mọi người, chính là một ông già gầy gò, chính là lão quản gia của Triệu Trinh.

“Xưng hô thế nào đây?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“... Triệu Mông...” Quản gia trả lời không đổi tông giọng, xoay mặt nhìn Triệu Trinh đang đứng một bên, cười: “Tiểu thiếu gia, tôi nuôi cậu đã hai mươi năm... Cậu thế mà lại bán đứng tôi cho cảnh sát.”

Triệu Trinh chăm chú nhìn quản gia và bọn trẻ đang kinh hoàng bên cạnh, một lúc sau mới mở lời: “Tự thú đi...”

“Ha ha...” Triệu Mông cười không nói thêm, chuyển mắt sang Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Các người gặp may thôi, ta bị phản bội, bằng không các người suốt đời cũng không thể phát hiện ra ta.”

Triển Chiêu cười nhạt: “Đừng đắc ý thế, Triệu Trinh chỉ giúp chúng tôi tìm ra ông thôi... Còn về chuyện ông là hung thủ, chúng tôi đã biết trước rồi.”

“Cái gì?” Về mặt Triệu Mông đầy nghi ngờ, “Làm sao có thể tìm ra?!”

“Thời gian đầu, chúng tôi đã phạm phải một sai lầm lớn khi nhìn những bức họa của ông...” Triển Chiêu chậm rãi nói, “Chúng tôi bị mê hoặc bởi những vụ án đan xen khác, cảm thấy hành vi của hung thủ là một sự tiến hóa, cho nên, vẫn chưa hoài nghi đến ông... Thế nhưng, sau khi phá xong án, chúng tôi mới phát hiện, thực tế, không phải là tiến hóa, mà là thoái hóa.”

“Cái gì?!” Về mặt Triệu Mông biến sắc, “Thoái hóa?!”

“Không sai!” Triển Chiêu cười nhạt, “Sự tiến hóa của sát thủ hàng loạt, ý tứ hàm súc là qua hành động sát nhân của hắn, có tính chọn lọc, có ‘triết lý’ nào đó của bản thân trong đó, sát thủ như vậy, giống như đang ở trạng thái đỉnh cao sinh lý. Còn sự thoái hóa, thể hiện qua việc tùy cơ chọn lựa đối tượng, phạm án cũng càng ngày càng đơn giản, bởi vì năng lực của sát thủ giảm sút — Ông già rồi!”

Thấy một tia tức giận nổi lên trong mắt Triệu Mông, Triển Chiêu lại mỉm cười: “Mười năm, đối với những người dưới năm mươi thật chẳng xá gì, nhưng đối với người đã trên năm mươi, lại là chuyện khác — Mười năm trước, ông hơn năm mươi tuổi, có thể tùy ý lựa chọn đối tượng mình muốn giết, mà mười năm sau, ông gần bảy mươi, ngoại trừ những đứa trẻ, ông chẳng giết được kẻ nào cả. Lại thêm việc ông có đầy đủ điều kiện tiếp xúc và hiểu rõ ma pháp trận đồ...”

“Hơn nữa...” Bạch Ngọc Đường nói, “Theo sự điều tra của chúng tôi, vốn ông vẫn ở trong nước, mười năm trước, bởi vì cha mẹ Triệu Trinh qua đời, ông đột nhiên ra nước ngoài tiếp tục chăm sóc cuộc sống của cậu ta — Loại trừ hết thấy những khả năng không thể, còn lại chính là sự thật hoang đường đó!”

“Tiếp theo, ông lại phạm phải một sai lầm nữa!” Triển Chiêu tiếp tục, “Ông không nên tấn công Bạch Trì!”

... Triệu Mông nhìn chằm chằm hai người: “Nói vậy là sao?!”

Triển Chiêu đáp: “Bởi vì vốn nghi ngờ ông rồi, cho nên, tôi đã nghĩ, vì sao phải giết Bạch Trì? Cậu nhóc hẳn là đã biết chuyện gì! Đến giai đoạn hiện nay, tất cả những ai điều tra về vụ án này, đều rất nhạy cảm với manh mối, nhưng cậu nhóc lại chẳng phát hiện ra điều gì đặc biệt, nói cách khác, hẳn là từ trước! Nhờ sự vô ý của cậu nhóc, đã phát hiện ra manh mối... Mà khi gặp lại ông, ông đã thấy trí nhớ của Bạch Trì rất tốt, cho nên, thấy cậu nhóc là nguy cơ! Vì vậy tôi đã hỏi cậu ấy về một chi tiết vào mười năm trước — Ông đoán tôi đã hỏi gì nào?”

Triệu Mông mỉm cười: “Lúc ta vẽ ma pháp trận đồ, Lisbon ham chơi quá rồi, ngày đó, nó nằm trên bức ma pháp trận đồ ta vừa vẽ xong, hình vẽ chưa khô in lại trên mình nó. Sau đó nó bỏ chạy, ta đuổi theo nó đến thư viện, phát hiện đứa nhóc đó ôm lấy Lisbon chơi đùa, còn có cả thiếu gia ở đó...”

Bạch Trì ngỡ ngàng lắc đầu: “Tôi... Tôi không nhớ chuyện này...”

Triệu Mông sững sốt, thấy nụ cười giảo hoạt lộ ra trên khuôn mặt Triển Chiêu, nghiêng rằng: “Cậu chơi ta... Tiểu quỷ...”

“Vì sao?” Triệu Trinh ngắt lời gã, “Vì sao lại phải giết người?”

Triệu Mông nhìn Triệu Trinh, cười điên cuồng: “Bởi vì... Sau khi Tước thiếu gia rời đi, nhân sinh thật quá nhàm chán...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sốt — Tước thiếu gia...

“Ta vẫn luôn chăm sóc Tước thiếu gia.” Triệu Mông cười, “Ta trông nom cậu ấy lớn lên, cậu ấy là thiên tài... Thế nhưng, thiếu gia lại bị bắt như thế, ta sau đó thật nhàm chán, bắt đầu nghiên cứu những ghi chép mà thiếu gia ghi lại, phát hiện ma pháp trận đồ... Quả thật phi thường thú vị...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, Triệu Mông thế mà lại có quan hệ mật thiết với Triệu Tước, rất có thể Triệu Tước đã biết rõ chân tướng chuyện tình năm đó.

“Tiếp theo ta bắt đầu giết người, giết rất nhiều... rất nhiều... Thế mà nhân sinh vẫn thật buồn tẻ...” Vừa nói, vừa nhìn Triệu Trinh, “Mãi đến khi cậu từ từ lớn lên, cậu càng ngày càng giống Tước thiếu gia... Ta đã tìm được lạc thú trong nhân sinh, cho nên ta dốc hết khả năng bồi dưỡng cậu thành Tước thiếu gia, nhưng mà, cha cậu lại phát hiện ra ý đồ của ta, liền mang cậu rời khỏi ta... Sau đó...” Triệu Mông đột nhiên cười thật âm trầm, “Ông trời có mắt, bọn họ bị tai nạn ô tô... Ta danh chính ngôn thuận dưỡng dục cậu... Mười năm ở nước ngoài, đào tạo cậu so với giết người hứng thú hơn... Nhưng mà...” Gương mặt Triệu Mông lại xuất hiện vẻ ai oán, “Cậu càng lớn, càng không giống Tước thiếu gia, có lẽ phải nói cách khác, có lúc giống, có lúc không... Sau đó, hứng thú giết người, lại chiếm thượng phong! Đặc biệt khi phát hiện có kẻ dùng thủ pháp vụng về bắt chước ta...” Sau đó, là tiếng cười già cỗi của Triệu Mông.

Mọi người vô cùng hoảng sợ nhìn chăm chăm vào ông lão đã gần đất xa trời, dường như cái thể xác khô quắt đó với gã mà nói, chẳng có chút ý nghĩa tồn tại, gã hoàn toàn là một con quỷ...

“Bỏ súng xuống!” Triệu Trinh đột nhiên lên tiếng, anh nhẹ nhàng hát cảm lên, tự tiểu phi tiểu nhìn Triệu Mông...

Triệu Mông cơ hồ nhìn đến ngây người: “... Tước...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thầm lú lười, bộ dạng này của Triệu Trinh, thật sự quá giống Triệu Tước.

“Tôi bảo ông bỏ súng xuống, lại đây!” Triệu Trinh lập lại lần nữa.

Như có ma lực nào đó, Triệu Mông ngoan ngoãn ngồi xổm xuống, muốn đặt khẩu súng trong tay xuống, xem chừng khi súng rơi xuống đất, Bạch Ngọc Đường đã định bụng đi tới cầm tay gã lại, nhưng nháy mắt, xa xa đột nhiên vang lên tiếng cười khê...

Tất cả mọi người đều bị tiếng cười này thu hút, xoay mặt nhìn lại, chỉ thấy trên sườn núi phía xa, có một người đứng đó — Triệu Tước.

Hắn đứng khuất bóng, ánh mắt như không ủng hộ nhìn Triệu Mông, mỉm cười...

“Nha.....” Triệu Mông đột nhiên hét to một tiếng, lại như ma quỷ, một lần nữa giơ súng lên, nhắm vào những đứa trẻ...

Tiếng súng vang vọng bầu trời...

Ngay sau đó, là tiếng thét chói tai của lũ trẻ...

Trên đầu Triệu Mông, thùng một lỗ do viên đạn được bắn ra từ Bạch Ngọc Đường — Máu tươi văng khắp nơi, các cảnh sát liền bước về phía trước giải thoát cho đám trẻ.

Trên sườn núi đối diện, Triệu Tước cũng đã vô tung. Triển Chiêu không nói hai lời chạy đi, Bạch Ngọc Đường vội vàng đuổi theo: “Miêu Nhi, chờ chút...”

.

Dưới sườn núi, Triệu Tước thong dong bước về phía trước, đột nhiên, dừng lại. Hắn có chút kinh hãi nhìn một chiếc xe trước mặt. Cửa xe được mở ra, một người đàn ông trung niên mặc tây trang đi giày da bước xuống... Trẻ hơn so với tuổi, nhưng khuôn mặt thật lạnh đậm, không có bất cứ biểu cảm gì, khuôn mặt khá giống Triển Chiêu, chỉ là lộ vẻ trưởng thành hơn.

Triệu Tước chạy lên vài bước, cách người đó chừng mười bước chân, cười: “Tôi còn tưởng cậu sẽ không đến chứ ~”

Trầm mặc chốc lát, người nọ lạnh lùng hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?!”

“Tôi muốn gặp cậu a ~” Triệu Tước trả lời có phần dí dỏm, “Lâu rồi không gặp, cậu không muốn nói gì với tôi sao?”

“Có...” Nhìn chằm chằm Triệu Tước một lát, giọng điệu vẫn lạnh lùng như vậy, “Tránh xa con tôi ra chút!”

“Ha ha

” Triệu Tước đột nhiên bắt cười lớn, “Cậu khẳng định nó là con cậu sao? Khải Thiên?”

Mở cửa xe, “Dù nó không phải con tôi, tôi vẫn cảnh cáo cậu, tránh xa nó ra!” Nói xong, Triển Khải Thiên quay lại xe, rời đi...

Về mặt Triệu Tước đột nhiên vui sướng như thể trò đùa quái đản đã thành công, quay lại nhìn thoáng bức tường đất phía sau, lại quay đầu, huyết sắc rời đi.

Sau bức tường, Triển Chiêu ngơ ngác đứng đó, ngửa mặt lên hỏi Bạch Ngọc Đường đang lo lắng bên cạnh: “Bọn họ vừa nói gì...?”

Bạch Ngọc Đường cũng rối loạn, thấy nỗi kinh ngạc trong mắt Triển Chiêu, đưa tay kéo anh vào lòng, ôm chặt: “Miêu Nhi, đừng như vậy.”

Triển Chiêu chỉ nắm chặt lấy áo Bạch Ngọc Đường, hỏi: “Bọn họ nói cái gì...?”

.

Ngày Giáng sinh, tuyết rơi ngoài ý muốn, vì S.C.I. lần này phá được vụ đại án kéo dài hai mươi năm qua, Bao Chứng ọi người nghỉ ba ngày

~~Các thành viên đều sôi nổi về nhà, Triệu Hổ vẫn ở bệnh viện cùng Tề Nhạc chăm sóc Trần Du.

Mã Hán nhìn Trần Giai Di đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà mình, cảm thấy đầu đau như búa bổ ~ Em gái Mã Hán thật khéo lại là fan điện ảnh, rất nhanh bán đứng anh trai. Mã phu nhân trông mong hai mươi mấy năm, rốt cục cũng chờ được một ngày Mã Hán “mang” một cô gái về ~ Còn xinh đẹp như vậy ~ Cũng lập tức bán đứng con trai nhà mình ~ Từ đó Trần Giai Di danh chính ngôn thuận mỗi ngày đều qua lại cánh cửa đó.

Công Tôn bị Đại Đình Tiểu Đình “bắt cóc”, mang đến hòn đảo Phục Sinh, vừa mới tỉnh lại, trông thấy khối tượng vĩ đại Bạch Cẩm Đường đang cười dần không biết xấu hổ

~~Lễ Giáng sinh của Tiểu Bạch Trì ngoài việc tạm chăm sóc bé cưng, còn phải trông nom Triệu Trinh, kể vì cứu cậu mà “không thể tự gánh vác cuộc sống”, cộng thêm Lisbon nữa

~~.

Đêm Giáng sinh tuyết rơi trắng xóa, nổi bật dưới đèn màu rực rỡ...

Bạch Ngọc Đường ngồi chờ trên bậc thềm trước cửa biệt thự suối nước nóng

~~Triển Chiêu từ sau ngày được nghỉ, nói muốn yên lặng một chút, rồi biến mất tăm.

Sự thoải mái sau khi phá xong án, niềm vui khi được Bạch Cẩm Đường tặng trực thăng, tất cả đều trở nên nhạt nhẽo

~~Không tìm thấy Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường vẫn cứ như ma xui quỷ khiến đi tới cổng biệt thự sưởi nước nóng, bên ngoài rất lạnh, thế nhưng anh không muốn vào trong... Không biết đã ngồi bao lâu, tầm nhìn rời rạc đột nhiên bị một bóng người xa xa thu hút, có chút khó tin mà đứng lên, tiến lại vài bước...

Ánh đèn đường mờ nhạt làm bóng dáng kia có chút không thực.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu trước mặt, trên người cả hai đều dính không ít tuyết, dáng vẻ thực tức cười...

Triển Chiêu trừng mắt, hết hồn nhìn Bạch Ngọc Đường ngây ngốc, “Nhìn cái gì? Không nhận ra hả?!”

“Cậu... Tôi...” Bạch Ngọc Đường luống cuống hiếm thấy

~~“Lạnh chết mất ~~” Triển Chiêu khẽ nói, “Tôi tới... Không phải là thuê, mà mình cũng chẳng mất tiền...”

“Miêu Nhi ~~” Bạch Ngọc Đường đã không nghe thấy gì nữa, chỉ một tay ôm lấy Triển Chiêu, “Miêu Nhi”

67. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 21

Chương 21 : Đêm giáng sinh (thượng)

Nhiệt độ từ lồng ngực Bạch Ngọc Đường thật ấm áp, dường như có thể xua tan giá lạnh xung quanh, hai người cứ ngây ngây ngốc ngốc đứng dưới đèn đường, cũng không biết đã đứng bao lâu... Mãi đến khi Triển Chiêu cảm thấy toàn thân bớt lạnh, tay chân cũng không còn cứng ngắc nữa, mới hơi động đậy vài cái.

Ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng: “Lạnh muốn chết!”

“A ~~” Bạch Ngọc Đường vỗ đầu, “Phải rồi, sao cứ đứng ngoài này làm gì ~~” Nói xong, kéo Triển Chiêu vào biệt thự, “Miêu Nhi, cùng tắm nước nóng đi ~~”

“Ai muốn tắm với cậu!” Triển Chiêu đỏ mặt, con chuột này.

Vào cửa, không khỏi thán phục — Biệt thự sưởi nước nóng không hổ là nơi nghỉ ngơi sang trọng, thiết kế bên trong rất xa xỉ nhưng không mất vẻ thường thức ~~ Hai người đứng trước cửa, Bạch Ngọc Đường cầm lấy tay Triển Chiêu, có chút khẩn trương.

Triển Chiêu cả thở mạnh cũng không dám, biệt thự này không chỗ nào là không — nhuộm vị phong tình Trong bầu không khí ẩm ướt ấm áp, tựa hồ hơi tràn ngập vẻ ấm muội...

Hai người đều rõ bọn họ tới đây để làm gì, chuyện đó — Phải bắt đầu thế nào?? Xấu hổ quá đi!!

“Cậu không sao chứ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm ~~” Triển Chiêu nắm chặt tay Bạch Ngọc Đường, “Mãi... Cuối cùng cũng đến lúc.”

“Có tôi ở đây...” Bạch Ngọc Đường nghiêm túc, “Không việc gì đâu!”

“Ừ!” Gật.

Bạch Ngọc Đường nhúc nhích đầu, nhìn trần nhà hỏi: “Miêu Nhi, chuyện này ~~ Tiếp theo chúng ta nên làm gì?!”

Triển Chiêu mặt đỏ như cà chua, cũng nhìn đi nơi khác, “Có phải là, nên đi vào trước không ~~”

“A...” Bạch Ngọc Đường chợt tỉnh ngộ, “Đúng vậy”

”

Nắm tay đi vào phòng: Kiến trúc bên trong hiện ra — Chiếc giường xa hoa, cùng một cái “suối phun”, có “thác đổ”, mặt bể đầy cánh hoa — Đường nhiên hơi nước vẫn bốc lên

~~Hai người bốn con mắt, quét khắp bốn phía gian phòng, phát hiện, mặc dù có rất nhiều đồ vật, nhưng đa số đều là đồ trang trí, thứ duy nhất hữu dụng, chính là chiếc giường và bể tắm, nói cách khác, trước tắm đã, rồi lên giường

Hôm nay là ngày Bạch Ngọc Đường trông mong đã lâu, hiện tại cảm thấy thứ mong muốn đã lâu, đột nhiên từ trên trời rơi xuống, thực không thực.

Tâm tình theo hơi nước bốc lên mà hồi phục lại ~~ Bạch Ngọc Đường thoát khỏi trạng thái ngây ngốc như trẻ con, tự giấu lắt đầu, có lẽ quá để ý rồi, quan tâm quá sẽ loạn mất, chỉ cần gặp chuyện dính đến Triển Chiêu, anh giống như không phải là mình, có chút sợ bóng sợ gió

Nhìn Triển Chiêu bên cạnh cũng không mấy tự nhiên, trong lòng Bạch Ngọc Đường hiểu, mình mà không chủ động, khả năng cả hai sẽ cứ đứng như vậy không biết chừng ~~ Bạch Ngọc Đường chờ đã lâu lắm rồi, đợi thêm nữa sẽ bực chết mất thôi

~~Triển Chiêu nghe thấy Bạch Ngọc Đường phía sau như đang bận bịu gì đó, hơi hiếu kỳ nhìn lại, rồi cả kinh, vội vàng quay đi.

Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng cởi quần áo ~~ Rất nhanh, phía sau lại vang lên tiếng nước ~~ Anh đã xuống nước rồi

“Miêu Nhi, cậu không thấy lạnh sao?” Bạch Ngọc Đường ngấm mình xuống nước nóng, cảm thấy nước nóng rất vừa, thoải mái thở hắt ra...

“Hô... Miêu Nhi, thật thoải mái a, xuống đi.”

Triển Chiêu quay đầu lại, thấy Bạch Ngọc Đường đã chìm trong nước, như cười như không nhìn anh — Nghĩ đến chuyện phải cởi quần áo trước mặt người ta, cảm giác thật kỳ quái.

“Cậu ngần ngại ở đó làm gì thế hả?” Bạch Ngọc Đường cười, bơi tới gần chân anh, mặt tựa vào vách bể nhìn Triển Chiêu: “Xuống đi a ~~ Sợ cái gì?”

Triển Chiêu trừng tên kia một cái, anh không phải sợ, có phải chưa từng thấy bao giờ đâu ~~ Cởi thì cởi!!

Nhanh chóng cởi áo khoác, cởi quần ~~ Lúc còn lại áo sơ mi, Bạch Ngọc Đường chú ý tới ngón tay hơi run của Triển Chiêu... Cười lắt đầu.

“Ào” một tiếng, Triển Chiêu còn chưa kịp hét lên, đã bị Bạch Ngọc Đường ôm ở trong nước.

Đứng dưới nước, quần áo trên mình ướt sũng, Triển Chiêu hung dữ trừng Bạch Ngọc Đường: “Đồ chuột điên nhà cậu!”

Đưa tay nâng khuôn mặt Triển Chiêu lên, cúi đầu hôn, Bạch Ngọc Đường cười: “Miêu Nhi, tôi giúp cậu mà... Cậu căng thẳng như muốn ngất ấy.”

Triển Chiêu không thừa hơi tranh cãi, cắn một cái vào môi dưới đang dây dưa của Bạch Ngọc Đường... “Shhh”... Hơi ngửa đầu, nắm lấy cổ Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Miêu, cậu sao cắn tôi?!”

“Cắn chết cậu!” Triển Chiêu hung dữ hiềm thấy, đưa tay cởi nút áo sơ mi, quay lưng lại, không nhìn Bạch Ngọc Đường, nhưng ngón tay cởi nút, vẫn run rẩy kịch liệt.

Người phía sau tới gần, tấm lưng Triển Chiêu cảm nhận thấy cơ ngực người nọ phập phồng ~~ Hơi thở và trái tim, đều dồn dập hơn bình thường.

Hai tay ôm lấy eo Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường tiến đến bên gáy anh, nhẹ nhàng ngấm lấy tai anh...

Triển Chiêu như bị dọa sợ, run lên.

Bạch Ngọc Đường cười, “Miêu Nhi, cậu mềm thế ~~”

... ! ... Muốn nhịn cũng không nhịn được là sao?!

Triển Chiêu nổi giận đùng đùng, thấy mình ở thế bị động, giống như bị con chuột này nắm đuôi

~~Quay phắt lại, đưa tay đẩy Bạch Ngọc Đường lên thành bể, ghé sát lại, hôn đôi môi người ta

~~Bạch Ngọc Đường đầu tiên có chút giật mình ~~ Lập tức sau đó thở dài ~~ Con mèo này, cả hôn cũng không biết, ban này là cần, bây giờ, như con mèo nhỏ liếm liếm người

~~Ôm nhẹ lấy gáy Triển Chiêu, buộc anh phải ngẩng cổ lên, tay kia vòng chặt lấy thắt lưng anh, ép dán vào người mình, Bạch Ngọc Đường cúi đầu, hôn

~~Đầu lưỡi mở hai bờ môi khép chặt kia, tiến nhập vào bên trong mềm mại ướt át, tiên trạch sinh hương (1) ~~ Có phải là cảm giác này không? Bạch Ngọc Đường thông thả mà cẩn thận nếm vị ngọt tinh tế trong khoang miệng Triển Chiêu, trêu đùa mà như là quấy nhiễu chiếc lưỡi lúng túng của người ta ~~ Quần lấy... Đến khi chạm vào nơi mẫn cảm thật sâu nơi khoang miệng, Triển Chiêu không kìm được tiếng thở buồn bực, hơi giẫy dụa, nhưng Bạch Ngọc Đường lại càng hôn sâu, hai tay siết lấy thắt lưng anh, mãi cho đến khi người trong lòng mềm nhũn, vô lực... Thật không muốn mà nói lỏng bỏ môi quần quýt, không khí một lần nữa mới có thể lưu thông, cả hai đều thở hổn hển...

(1) tiên trạch sinh hương: “tiên trạch” là nước miếng ~> nước miếng cũng có mùi vị.

Thiếu chút nữa là bị hôn đến xỉu, Triển Chiêu hổn hển hồi lâu mới khôi phục khả năng suy xét, lại ngẩng đầu, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang cúi mặt nhìn thẳng anh, là ánh mắt anh chưa từng thấy, Bạch Ngọc Đường lúc này, khiến anh không thể tự kiềm chế được thẹn thùng, tim đập dồn.

Phục hồi tinh thần, Triển Chiêu thấy không cam lòng ~~ Túm lấy vai Bạch Ngọc Đường, học theo anh, tiến gần lại hôn, Bạch Ngọc Đường khê than khổ, con mèo này “răng nhọn”, như trút giận ấy, cắn người đau quá.

Ôm lấy người ta xoa dịu, nhẹ nhàng ôm lấy lưng Triển Chiêu, ôn nhu dỗ dành: “Miêu Nhi, đừng vội ~~”

Triển Chiêu càng đỏ mặt hơn, cắn răng. “Ai vội...? ...” Giờ mới phát hiện, sơ mi của mình đang nổi lên phềnh trên mặt nước, chẳng biết từ khi nào Bạch Ngọc Đường đã cởi hết y phục của anh, hiện tại, hai người đúng là trần như nhộng... Trời!

Bạch Ngọc Đường cẩn thận đánh giá thân thể trắng ngần của Triển Chiêu... Xuyên qua làn hơi và ánh sáng nhu hòa trong phòng, chẳng khác đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật hết sức hoàn mỹ — Con mèo này, thực sự xinh đẹp.

Triển Chiêu cảm thấy bộ dạng Bạch Ngọc Đường nhìn mình như nhìn thức ăn, bị người ta nhìn khắp người thực không tự nhiên, nhưng lại nghĩ không thể thua được, cho nên lại trừng mắt, mở to ra nhìn Bạch Ngọc Đường — Giờ mới chú ý, điều đặc biệt ở thân thể người ta: Dưới lớp da mỏng, là những đường nét cơ thể rõ ràng thư giãn, thật mạnh mẽ mà ưu nhã ~~ Làm Triển Chiêu nghĩ tới giống chó Doberman (2) ~~ Không nhận được bật cười.

Tiếng cười nhanh chóng bị cắt đứt bởi bàn tay mò mẫm qua ranh giới thắt lưng của Bạch Ngọc Đường, có chút kinh hãi nhìn Bạch Ngọc Đường, “Làm gì vậy?!”

Bạch Ngọc Đường không đáp, một tay bắt lấy một cánh hông xinh xắn, dịu dàng xoa nắn, ngón tay cố tình vô ý tiếp cận huyệt khẩu bên trong khe hở bí ẩn, nhẹ nhàng chơi đùa với làn da mềm mại.

“A ~~” Triển Chiêu ngạc nhiên kêu lên muốn lùi lại — Muốn và làm, thật là khác nhau, cảm giác rất kỳ quái

~~Bạch Ngọc Đường một tay nâng phần hông của Triển Chiêu lên, một tay lại thật khê lần lên nơi xương sườn mảnh dẻ, khiến người trong ngực run lên một hồi.

Cúi đầu, lưu luyến đặt môi lên nơi hõm giữa xương quai xanh tinh xảo của Triển Chiêu, liếm dọc một đường trước ngực, Triển Chiêu cả kinh đưa tay đẩy đầu anh... Bạch Ngọc Đường hơi buông lỏng, không đợi Triển Chiêu thốt lên, lại mạnh mẽ tiến lên, mút một cái lên đường cổ mảnh dẻ, lên yết hầu tinh xảo của người ta.

“Ừ...” Triển Chiêu tâm hoảng ý loạn, động tác của Bạch Ngọc Đường căn bản không thể dự đoán, tất thấy đều nằm ngoài tưởng tượng của anh, nhưng mà lại đủ kích động, mỗi lần đụng chạm đều khiến trái tim anh đập mau một chút, thật khó thở.

Dụi vào cái hõm giữa cổ và vai Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhìn những dấu hôn đỏ hồng của mình, rơi vô số lên làn da trắng nõn, giống như là ấn ký, ấn ký thuộc về anh, đánh dấu người này thuộc về anh... Nghiện rồi chẳng lại tiếp tục hạ ấn, nhìn thân thể hoàn mỹ kia nơi nào cũng đầy ấn ký của mình, Bạch

Ngọc Đường thỏa mãn thở phào một hơi. Lại nhìn Triển Chiêu ~ Có chút vô lực dựa vào cạnh bể, đôi mắt rõ ràng ngập hơi sương, vẻ mặt hơi ủy khuất, còn cả không cam lòng.

Bạch Ngọc Đường cười bí hiểm, thấy vẻ nghi hoặc và khó hiểu trong mắt Triển Chiêu ~ Cúi đầu bắt lấy cái gờ xinh xắn trước ngực anh, ngậm vào miệng, hai tay ôm lấy chân người ta, nâng anh lên...

“Ừ...” Cả quá trình Triển Chiêu đều lúng ta lúng túng, chỉ biết thụ động mà phản ứng với những động tác của Bạch Ngọc Đường ~ Từ tinh thần đến thể xác, đều dùng để kìm nén những tiếng rên rỉ xấu hổ kia, nuốt hết những tiếng kêu sợ hãi vào họng, đổi thành không thể không chế nổi những tiếng thở thấp và hừ nhẹ

Thế mà với Bạch Ngọc Đường, kiểu chống cự ngây ngô cùng ánh mắt thất thần này, quả thực quá gợi cảm ~ Không thể ngừng lại được, muốn nhìn thêm nhiều biểu tình không đồng nhất của Triển Chiêu, nhìn người ta hoàn toàn bị mình nắm trong tay, bị ảnh hưởng, bị mình nắm giữ...

Đứng dậy đi lên bậc thang, ôm lấy Triển Chiêu, để anh ngồi xuống tắm tắm lông hoa lệ trên thành bể, Bạch Ngọc Đường một tay chống xuống đất, tay kia nhẹ nhàng lướt qua mái tóc ảm của Triển Chiêu, như đang báo trước: “Cậu đã chuẩn bị chưa? Miêu Nhi?”

Triển Chiêu nhìn người đang giam cầm mình, Bạch Ngọc Đường mái tóc dài còn nhỏ giọt, đường nét khuôn mặt phân minh, vốn anh tuấn như ánh mặt trời, hiện tại thoát nhìn, còn thêm cả chút tà mị

~Không biết phải làm sao nhìn người ta, với những chuyện sắp sửa phát sinh, hoàn toàn không có khái niệm...

Nhìn ra vẻ bối rối và bất an của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đưa tay đẩy anh ngã xuống tắm tắm, nghiêng người ở trên anh, nhìn chăm chú vào mắt anh: “Miêu Nhi, cậu thật đáng yêu

”

Đổ bình chẳng khác gì tôm luộc, Triển Chiêu vừa định mở miệng mắng, không ngờ Bạch Ngọc Đường đã cúi xuống, lại một lần nữa thật bá đạo, hôn anh.

Đầu gối Triển Chiêu dính lấy thành bể, cẳng chân vẫn ở trong nước, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng tách hai chân anh ra, bản thân chen vào giữa, vừa hôn, vừa lùi sau, chìm vào nước, môi lưỡi lưu luyến nơi eo bụng Triển Chiêu, khe liếm cái rốn khả ái của anh ~ Làm Triển Chiêu run rẩy mạnh.

Bạch Ngọc Đường một tay vòng ra sau anh, xoa nhẹ phần eo mẫn cảm, tay kia, dịu dàng nghịch ngợm dục vọng của Triển Chiêu.

“A... Cậu làm gì...” Triển Chiêu hốt hoảng muốn xuống nước, nhưng Bạch Ngọc Đường lại ngăn anh, Triển Chiêu không còn sức lực, ngồi không ngồi đứng không đứng được, buộc phải giãy dụa, muốn thoát khỏi đôi tay đang xoa nắn thưởng thức nơi mẫn cảm nhất của anh ~ Ngón tay mảnh dẻ linh hoạt, vờn quanh phần da yếu ớt.

“Đừng, Ngọc Đường... Khó chịu...” Triển Chiêu nằm ngửa, thất lực vừa mới giãy dụa đến vô lực, toàn thân nóng vô cùng, dục vọng dưới bụng cũng đã ngắc đầu, vừa xấu hổ vừa giận dữ, đành phải đối mặt đối người nhắm hai mắt lại.

“Khó chịu?” Bạch Ngọc Đường cười khê, hơi thở phả lên phần da trắng nõn đang hồng lên, mỗi một hơi, đều khiến người dưới thân phải run rẩy... Sao mà đáng yêu đến cực điểm.

“A!” Triển Chiêu đột nhiên hét lên một tiếng, nhìn xuống, dù vẫn có hai chân chống đỡ, nhưng chứng kiến Bạch Ngọc Đường đầu cúi thấp, cảm thấy sự ấm áp ướt át, bao lên dục vọng dần cứng lên của anh ~ Đầu lưỡi ác ý trêu đùa phần đỉnh yếu ớt.

Kích thích tột cùng bất ngờ đến, khiến Triển Chiêu không nhịn được phải nắm chặt tắm tắm dưới thân, không nói nên lời, chỉ có thể vô lực lắc đầu, khe thở gấp.

Hình như thấy kích thích này chưa đủ dữ dội, một tay Bạch Ngọc Đường, nhẹ nhàng du di trên bụng Triển Chiêu, tay kia, ần ần trước huyệt khẩu, khu vực mẫn cảm mềm mại.

Triển Chiêu cắn răng, không inh phát ra tiếng kêu bực bội, cúi đầu, hung dữ trừng cái kẻ đang trêu chọc mình kia, lại thấy đôi mắt Bạch Ngọc Đường dõi theo anh, trong miệng, còn chứa...

Có thể cảm nhận thấy sự ấm áp từ khoang miệng và những vết chai tay thô ráp ~~ Dưới bụng nóng rực, máu toàn thân như đổ hết về gáy, theo động tác từ chậm tới nhanh của tay của miệng Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu thấy trời đất như quay cuồng, bắp thịt toàn thân giống như đang co giật, hai tay nắm chặt tấm thảm, mũi chân căng ra, tất cả đều nói lên Triển Chiêu nhẫn nại tới cực hạn rồi.

Lắc lắc đầu, “Chịu, Ngọc Đường, đừng...”

Bạch Ngọc Đường cười khê, bất ngờ tăng tốc, cổ họng phát ra tiếng gầm nhỏ, chấn động thâm tâm Triển Chiêu, khoái cảm không bị kiểm soát dần dần rõ ràng hơn, thông qua ma sát, cảm giác tê dại đi dọc tứ chi, chạy khắp toàn thân, Triển Chiêu cắn môi dưới, vẫn không thể ngăn nổi tiếng rên rỉ vỡ vụn trào ra, thật muốn hòa vào người kia...

Nhìn phần bụng bằng phẳng đột nhiên hóp vào, không còn kiềm chế mà kịch liệt run rẩy, Bạch Ngọc Đường mỉm cười ra sức mút vào...

“A ~~” Thêm một tiếng kêu khàn, dục vọng trắng đục, phóng thích ~~

68. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 22

Chương 22 : Đêm Giáng sinh (hạ – kết thúc vụ án)

Bạch Ngọc Đường chậm rãi lùi lại, đứng dậy bỏ lên, cúi đầu nhìn Triển Chiêu nằm ngửa, vẻ mặt thất thần.

Khóe miệng người nọ còn lưu lại dịch thể màu trắng rồi nuốt ực một cái, nhìn Triển Chiêu mặt đỏ như máu, câu mắng “Chuột điên ~~” dứt khỏi miệng có phần mềm mại hơn, khiến Bạch Ngọc Đường muốn cúi xuống hôn, vị tanh bên trong, như nhắc nhở bạn này chuyện gì đã xảy ra ~~ Triển Chiêu vô cùng ngưỡng mộ, nhưng không giãi bày đòi thoát thân, Bạch Ngọc Đường lại đứng lên, một tay ôm lấy anh, đi về chiếc giường lớn giữa phòng.

Nước nhỏ từng giọt từ cơ thể cả hai, để lại những vết loang lổ ~~ Sàn nhà trắng ngà càng thêm nhu hòa... Đặt Triển Chiêu lên tấm ga tờ trắng tinh, Bạch Ngọc Đường đưa tay vuốt những sợi tóc lòa xòa trên trán ra sau đầu, cúi xuống nhìn thật kỹ người trên giường.

“... Đừng nhìn...” Triển Chiêu nghiêng mặt sang một bên, vùi vào gối, cái nhìn chăm chăm đầy ham muốn của Bạch Ngọc Đường khiến anh không thể kiềm chế cơn run...

“Tôi muốn nhìn.” Bạch Ngọc Đường nghiêng người áp tới, kéo khuôn mặt Triển Chiêu lại, cúi môi hôn, hai thân thể sát kề, Triển Chiêu tỉnh táo cảm giác được, phần đỉnh cứng nóng của Bạch Ngọc Đường đang ở bên hông mình... Liền đỏ mặt, thò tay, học theo anh, nhẹ nhàng vuốt ve

~~“A ~~” Bạch Ngọc Đường thở dốc kinh ngạc, nắm lấy tay Triển Chiêu kéo lên bên tai, méo miệng cười: “Miêu Nhi, cậu phóng hỏa!”

Triển Chiêu cắn răng chống cự, đỏ mặt nói: “Cậu ra về cái gì? Tôi cũng biết ~~”

Nói rồi, dùng sức đẩy Bạch Ngọc Đường, úp mình lên trên anh, nhìn chằm chằm người trước mặt, tiếp cận cổ người ta “cắn” một cái

~~Bạch Ngọc Đường lắc đầu, con mèo này, không liếm thì cắn ~~ Là mèo thật hả.

Không thèm đếm xỉa đến con mèo nhỏ Triển Chiêu đang nũng nịu lăn qua lăn lại trên vai trên cổ mình, Bạch Ngọc Đường đưa tay tìm kiếm dưới gối — Một chai bôi trơn dịch sữa xuất hiện.

Mở nắp ra, ngón tay nhúng vào, tay kia mò tới cánh mông Triển Chiêu, một ngón tiến vào khe, ấn vào khu vực xung quanh, nơi huyết khẩu khép chặt

~~Triển Chiêu cả kinh hít một hơi muốn thối lui, lại bị đôi môi Bạch Ngọc Đường bắt lại, rút ngón tay nhúng dịch trơn trắng sữa ra, ngón giữa cẩn thận dò xét huyết khẩu

~“Ừ ~” Triền Chiêu kêu lên đau đớn, Bạch Ngọc Đường một tay ôm lấy eo anh, kéo anh dựa vào lòng mình, ngón tay chậm rãi tiến nhập, chậm rãi xoay tròn, mở rộng huyết đạo chật chội.

“Chờ... Chờ đã...” Triền Chiêu muốn ngăn Bạch Ngọc Đường lại.

Bạch Ngọc Đường đưa đầu lưỡi liếm tới lỗ tai xinh đẹp, làm anh phải run rẩy ngọ ngoạy, cười: “Miêu Nhi, tôi đợi hai mươi năm rồi, cậu còn muốn tôi đợi thêm ư?!”

Thoáng sững sốt, Triền Chiêu ngừng giẫy dụa, Bạch Ngọc Đường thấy đã đến thời cơ, cho thêm ngón tay thứ hai vào —

“Nha...” Triền Chiêu vô lực ngã xuống ngực Bạch Ngọc Đường, cảm giác lên hõm vai anh, khó chịu nhắm chặt đôi mắt...

Ngón tay thứ hai của Bạch Ngọc Đường rất không an phận cứ xoay tròn khuếch trương trong nội bích mẫn cảm, đầu ngón tay cào cào nếp uốn ven nội bích, bên trong mẫn cảm không chịu được kiểu trêu ghẹo này, tay Triền Chiêu chống lên, nghiêng rãnh nhưng vẫn có vài tiếng rên rỉ vụn vặt thoát ra, quá chân thực — Sát gần đến mức như thể Bạch Ngọc Đường đang chạm đến nội tạng của anh.

Nhìn phản ứng dữ dội của Triền Chiêu, Bạch Ngọc Đường càng nghĩ càng khiến trái tim đập thêm dồn dập, con mèo này, mới hai ngón tay đã mẫn cảm phản ứng thành vậy, không biết sẽ còn bao nhiêu khả ái nữa

~Vừa khuếch trương, ngón tay vừa dò dẫm bên trong người ta, tựa hồ đang tìm cái gì. Triền Chiêu cảm thấy không được thoải mái, hai tay bám lấy bả vai Bạch Ngọc Đường, ngẩng đầu nhìn người nọ, “Cậu... Làm... Làm gì vậy...”

Cười khê bên tai anh, Bạch Ngọc Đường nói: “Miêu Nhi, nghe anh hai bảo, trong cơ thể có một chỗ, chỉ cần tìm được nó, cậu sẽ kêu rất dễ nghe...”

“Cậu...” Triền Chiêu tức giận dùng tay đánh, “Hai anh em cậu... Sao lại nghiên cứu cái... Nha

”

Nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Triền Chiêu, Bạch Ngọc Đường mừng rỡ phát hiện, ngón tay mò tới một nơi mềm mại, hơi gờ lên, Triền Chiêu yếu ớt ngã trên người anh, lắc đầu, thở dồn dập: “Tay... Bỏ ra... Bỏ ra...”

Bạch Ngọc Đường cười đến tà mị, lại nhắm vào nơi đó nhấn một cái — “A!” Triền Chiêu bịt miệng mình, khó chịu tựa trên vai Bạch Ngọc Đường, “Không... Đừng đụng... vào đó... A ~”

Nhấn liên tiếp, Bạch Ngọc Đường thích thú khi thấy dục vọng vốn đã nằm xuống của Triền Chiêu một lần nữa ngẩng lên... Phần đỉnh, không kìm nén được tràn ra vài giọt chất lỏng ~ Mà Triền Chiêu trong lòng mình toàn thân run rẩy lắc đầu, miệng đã che kín mà vẫn không ngăn được tiếng rên rỉ ngọt ngào. Đôi mắt ướt ướt, cũng không nói nên lời, chỉ rên rỉ, thở dốc, nắm tay nắm như gãi ngứa lên đầu vai Bạch Ngọc Đường, eo không khống chế được mà đong đưa, khó chịu đến nỗi muốn khóc

~Triền Chiêu vốn đã xinh đẹp, dáng vẻ bây giờ phải dùng hoạt sắc sinh hương để miêu tả, Bạch Ngọc Đường chưa từng thấy một Triền Chiêu như vậy, cảm thấy não bộ đã không thể dùng vào việc gì khác ngoài ghi nhớ bộ dạng không khống chế nổi ham muốn của anh... Ngón tay bị bao lấy, chặt và mềm đến tiêu hồn...

Dục niệm nguyên thủy nhất trong thâm tâm Bạch Ngọc Đường hoàn toàn nảy ra, xoay người đặt Triền Chiêu lên giường.

Triền Chiêu bị ngón tay anh dày vò một phen, hỗn hển vùi vào chăn, bắt lực liếc Bạch Ngọc Đường... Trong đầu vô cùng rối loạn ~ Đây mới là Bạch Ngọc Đường chân chính, anh của bình thường, đều ẩn nhẫn khắc chế, ngay cả chạm vào một ngón tay mình cũng không dám, nhưng lúc này, giống như muốn dồn mình vào đường cùng

~“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường rút tay ra, nhẹ nhàng tách hai chân Triền Chiêu, cúi đầu xuống gáy anh: “Tôi không nhịn được, Miêu Nhi...”

Nói rồi, lấy tay nâng eo Triền Chiêu lên, cầm lấy dục vọng sớm đã sưng cứng của mình, đặt vào huyết khẩu đã được khuếch trương, chậm rãi chậm rãi... Ép vào...

“Hư... Ừ...” Triển Chiêu nhắm chặt hai mắt, khó chịu nghiêng đầu sang một bên — Ban này Bạch Ngọc Đường đã mở rộng đủ rồi, có bơi trơn hỗ trợ cũng giúp việc tiến nhập không đau đớn lắm, nhưng mà — Triển Chiêu vẫn thấy khó chịu, cảm thấy, tựa như Bạch Ngọc Đường đang đi vào bên trong thân thể mình. Người nọ rõ ràng là cố ý, cố ý tiến vào thật chậm, vừa ma sát vừa nghiền vừa áp, tựa hồ muốn phần da mẫn cảm nội bích phải nhớ lấy hình dạng dục vọng đó, đến nỗi từng đường nếp nhỏ bé đều phải kết hợp với sự xâm phạm này, xâm phạm vào trong thân thể anh, nơi yếu ớt nhất...

Bạch Ngọc Đường quả thật là cố ý, anh muốn cảm thụ hoàn hảo cảm giác đi vào, có lẽ do đã chờ đợi lâu lắm rồi, cho nên cũng không cần nóng nảy, anh chỉ muốn cảm nhận hết mức từng li từng tí của Triển Chiêu, bắt lấy từng biểu cảm của người ấy, khiến người ấy mất kiểm soát vì anh, chỉ có anh mới được nhìn thấy, một Triển Chiêu như vậy...

Thấy thất lực người dưới thân thêm run rẩy, hai tay nắm chặt ga giường, cực lực nhẫn nại, Bạch Ngọc Đường nắm lấy tay Triển Chiêu, kéo lên bên gáy, khiến Triển Chiêu ngoài anh ra thì chẳng còn chỗ nào mà níu dựa. Tiếp đó, phần hông dùng sức, tiến nhập hoàn toàn ~ Dồn hết về phía trước, hung hăng đến nỗi Triển Chiêu cũng không thể kiềm chế được...

“A ~...” Triển Chiêu cảm thấy tim mình như vọt ra, tiếng kêu sợ hãi đông cứng lại trong họng, nháy mắt ngạt thở, phía trước là một màn trắng, cao trào tới chẳng hề có điểm báo, cẳng chân cũng căng cứng — Co quắp.

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường quệt lấy dịch trắng dính nhớp vãi nơi bụng Triển Chiêu: “Vừa rồi, cậu thấy sao?”

“Ngậm... Mồm... Ừ...” Triển Chiêu lấy tay bưng mặt, mất hết thể diện rồi... Mình đã hoàn toàn bị hấn không chế.

Bạch Ngọc Đường cười khê đê xuống, vì góc độ thay đổi, khiến đỉnh dục vọng chạm vào vùng đất mẫn cảm...

“Đừng... A...” Triển Chiêu tránh né, hai tay lại bấu vào vai Bạch Ngọc Đường, vừa như khước từ, vừa như hòa theo...

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường cúi đầu hôn nhẹ lên cổ Triển Chiêu, hỏi: “Miêu Nhi, tôi có thể động không?!” Triển Chiêu mất ngợp nước, vô lực nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Động được không...” Bạch Ngọc Đường điều chỉnh góc độ một chút, đụng chạm bên trong một lần nữa lại khiến Triển Chiêu run rẩy kịch liệt.

“Miêu Nhi... Cậu có thích ở đây không?” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng đong đưa, xoáy vào nơi mềm mại muốn chết kia, khoe mắt Triển Chiêu đã trần lệ, cổ lắc đầu: “Không, đừng...”

“Tôi động được không?” Bạch Ngọc Đường vừa lùi xuống, vừa mỉm cười nhìn Triển Chiêu.

“Tôi không biết...” Triển Chiêu lắc đầu, “Tôi không biết, cậu đừng... Ừ...”

Có phần không nổi, hôn lấy nước mắt anh, Bạch Ngọc Đường dùng giọng điệu không cho phép người ta kháng cự: “Miêu Nhi, nói cậu yêu tôi, nói rồi, sẽ tha cho cậu...”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường trước mắt, dần lại một câu cũng không nên lời — Chỉ là câu nói “Tôi yêu cậu” mà thôi, người trước mặt đây biết mình khó chịu, cho nên mới ép buộc...

Hai tay ôm lấy cổ người nọ, ghé vào tai anh, dịu dàng từ tốn nói ra ba chữ người đó nằm mơ cũng muốn nghe ~ Nhìn vẻ mặt chán động của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu ôm chặt lấy cổ anh, “Ngọc Đường, tôi... rất khó chịu...”

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường không trêu anh nữa, bản thân cũng đã tới cực hạn rồi, cúi đầu hôn lên đôi môi hồng đến khác thường của Triển Chiêu, chậm rãi rút ra một chút, lập tức, trong tiếng rên rỉ bất lực của Triển Chiêu, nhanh chóng luật động.

Khoái cảm tiêu hồn thực cốt, thỏa mãn vì đã được đền bù như nguyện, tất cả hóa thành động tác dữ dội, hôn môi dịu dàng của Bạch Ngọc Đường... Mãi cho đến khi dục vọng chôn thật sâu trong cơ thể đó, sau tiếng gầm nhẹ, toàn bộ được phóng thích vào nơi sâu nhất...

Ôm lấy người dưới thân ý thức đã mơ hồ, ghé vào tai anh: “Miêu Nhi, mặc kệ có chuyện gì xảy ra... Tôi sẽ bên cậu, mãi mãi...”

.

Sáng hôm sau, Triển Chiêu tỉnh lại sau một đêm không mộng寐, người như rời rạc, chút sức lực cũng không có, thất lực đau vô cùng, nhớ tới từng hành động hôm qua của con chuột kia, tổn hơi thừa lời, chuột điên

~~ Xoay mặt, đã thấy Bạch Ngọc Đường tỉnh rồi, đang ngồi trên giường, cau mày rất phiền não, không biết là suy nghĩ cái gì

~~ Nghe thấy động tĩnh, thấy Triển Chiêu đã tỉnh, Bạch Ngọc Đường lại gần, hôn nhẹ một cái lên mặt anh, cách chắn sờ sờ thất lực anh, cười: “Còn đau không?!”

Triển Chiêu mặt đỏ bừng, trờng ~~ Sau đó, lại ngoài dự đoán hỏi: “Cậu... Vừa rồi đang nghĩ gì vậy?!”

“À ~~” Bạch Ngọc Đường cầm lấy cuốn vở vừa rồi đặt trước mình, nói: “Ba ngày này, tính thể nào cũng không đủ a ~~”

“Không đủ cái gì?!” Triển Chiêu chưa hiểu.

Bạch Ngọc Đường cầm tập vở, nói: “Anh hai nói cho tôi biết, có rất nhiều tư thế có thể thử nghiệm, ở đây là hơn mười kiểu, bắt quá nghĩ chỉ mỗi ba ngày, một ngày ba lần cũng chỉ được có 9 kiểu... Ai...”

Triển Chiêu nhìn cuốn vở ghi chi chít, linh ta linh tinh gì đó, tức giận đến tái mặt, cầm lấy cái gối bên cạnh hung dữ đập xuống đầu Bạch Ngọc Đường, mắng to: “Trong đầu cậu suốt ngày chỉ nghĩ mấy thứ này a?! Hai anh em nhà cậu đều là cầm thú! Bại hoại! Cậu tránh xa tôi ra! Đừng có đến gần tôi nữa!!!”

Bạch Ngọc Đường cười, quăng cuốn vở sang một bên, hôn Triển Chiêu: “Miêu Nhi, không bằng chúng ta ăn sáng xong vận động một chút đi?! Tôi thấy kiểu làm đứng kia rất kích thích đấy...”

“Nha

” Triển Chiêu cầm gối liều mạng đập: “Cậu cút ngay! Không được qua đây! Tay! Cấm sờ!!!”

“Miêu Nhi

”

“Chuột chết!!!”

“Làm đi ~~”

“Không! Nha

Chuột điên! Con chuột thôi

~”

“Miêu Nhi

~”

“Nha

Ư

”

69. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 23

Phiên ngoại

100 câu hỏi Cẩm Sách (thượng)

Quý khách được phỏng vấn: Bạch Cẩm Đường – Công Tôn Sách

Người chủ trì phỏng vấn: Nhĩ Nhã

.

Nhĩ Nhã: Xin hỏi tên của bạn? (run a run... Hai vị đây, phải chú ý a!!)

Đại Bạch (lạnh lùng liếc một cái): Bạch Cầm Đường.

Công Tôn: Hừ.

Nhĩ Nhã (kéo kéo góc áo Công Tôn): Xin hỏi, “hừ” là có ý gì?

Công Tôn (nhìn khinh bỉ): Tôi không “hừ” cô!

Nhĩ Nhã (nơm nớp lo sợ): Vậy... Vậy tên anh...

Công Tôn (tâm không cam tình không chịu): Công Tôn Sách.

.

Nhĩ Nhã: Tuổi? (có phần hiếu kỳ)

Đại Bạch (cười): Tôi lớn hơn Ngọc Đường.

Nhĩ Nhã: — — Vậy mà gọi là trả lời??

Công Tôn: Cũng thế.

Nhĩ Nhã (ngiên đầu): Là bằng tuổi nhau, hay là cũng lớn hơn Tiểu Bạch?

Công Tôn (khinh bỉ): ...

Nhĩ Nhã: T___T Ấp thấp quá đi

.

Nhĩ Nhã: Giới tính?

Đại Bạch: A.

Nhĩ Nhã (run a run): Bỏ... Bỏ qua, bỏ qua!

Công Tôn: Hừ.

.

Nhĩ Nhã: Xin hỏi tính cách bản thân bạn thế nào?

Đại Bạch (không chút nghĩ ngợi): Hoàn mỹ.

Công Tôn: Biến thái!

Nhĩ Nhã: 0-0Ồ mó??

Công Tôn (trùng): Tôi nói hần!

Nhĩ Nhã (vuốt ngược): À ~~ Vậy anh thì sao??

Công Tôn: Bình thường.

.

Nhĩ Nhã: Bạn thấy tính tình đối phương ra sao?

Đại Bạch: Khó tính!

Công Tôn: Biến thái!

Nhĩ Nhã: Công Tôn, sao cứ mắng mãi một câu vậy?

Công Tôn (nghĩ nghĩ): Đại biến thái...

Nhĩ Nhã: Dễ thương quá đi

.

Nhĩ Nhã: Hai người gặp nhau bao giờ? Ở đâu?

Đại Bạch: Một tháng trước, cửa S.C.I.

Công Tôn: Sớm biết thế thì hôm đó không tặng ca!

Đại Bạch (ghé sát lại): Thế mới gọi là duyên số

~~Công Tôn: Cút!

.

Nhĩ Nhã: Ấn tượng đầu tiên với đối phương?

Đại Bạch: Mỹ nhân

~~Công Tôn: Không có!!

Nhĩ Nhã: Không có ấn tượng sao??

Công Tôn: Chỉ là động vật có vú, không hơn.

Nhĩ Nhã: -_-

.

Nhĩ Nhã: Thích điểm nào của đối phương nhất?

Đại Bạch: Nói từ đầu tóc xuống hay từ ngón chân lên??

Công Tôn: ///... (phi dao giải phẫu) Cậu chết đi cho tôi!!

Nhĩ Nhã: (ôm đầu)... Nguy hiểm quá đi a!!

.

Nhĩ Nhã: Ghét điểm nào ở đối phương nhất?

Đại Bạch: Không có! Yêu còn chưa kịp!!

Công Tôn: Toàn bộ!!

Đại Bạch: Công Tôn, hay là yêu sâu đậm quá hóa hận thù a

Công Tôn: ... Cậu là không khí! Căn bản không tồn tại từ trước đến nay! Không tồn tại!!!

.

Nhĩ Nhã: Bạn thấy mình có phù hợp với đối phương không?

Đại Bạch: Quá phù hợp!!

Công Tôn: Tôi thèm!!

.

Nhĩ Nhã: Bạn gọi đối phương thế nào?

Đại Bạch: Công Tôn a ~~ Còn rất nhiều tên muốn gọi thử, ví dụ như...

Công Tôn (ném ghế): Câm miệng! Cậu câm miệng cho tôi!!

Nhĩ Nhã (dè dặt): Công... Công Tôn, câu hỏi...

Công Tôn (trừng hận): Cô sẽ gọi tên không khí ư??

.

Nhĩ Nhã: Mong muốn đối phương xứng hô thể nào?

Đại Bạch: Anh yêu

Công Tôn: Biến thái!!

Đại Bạch (rất thỏa mãn): Ủ ~~ Thế này cũng được!!

Công Tôn:

.

Nhĩ Nhã: Nếu ví với động vật, bạn nghĩ đối phương là?

Đại Bạch: Tiểu hồ ly khả ái.

Công Tôn: Sắc lang!

Đại Bạch (cọ cọ): Công Tôn, sắc lang không phải động vật.

Công Tôn: Cút ngay! Cách xa tôi ba trượng!!

.

Nhĩ Nhã: Nếu muốn tặng quà cho đối phương, bạn sẽ chọn?

Đại Bạch: Việc này ư, nhiều lắm nhiều lắm

~ (chìm vào tưởng tượng vô biên)

Công Tôn: Cậu! Không được tưởng tượng! (nhào lại đánh người)

Đại Bạch đưa tay (bàn tay trắng ngần bị chộp).

“Buông tay!!”

“Không buông!!”

“Cút!”

“Hôn một tí ~~”

“A!!”

“Ha ha ~~”

Nhĩ Nhã (bịt mũi): Hạ màn hạ màn!!

.

Nhĩ Nhã: Muốn được tặng gì?

Đại Bạch: Ha ha

~ (vừa nghĩ đến máu cam đã chảy)

Công Tôn: Muốn hấn biết mất!!

Nhĩ Nhã: Ai.....

.

Nhĩ Nhã: Bất mãn với đối phương điểm nào? Chuyện như thế nào?

Đại Bạch: Ừm, khó khăn nhất là, rất khó tính, nhìn thì được, ăn thì không!!

Nhĩ Nhã: Anh ăn được không ít rồi ~~ Ra về!

Công Tôn: Trên thế giới sao lại có người như hấn chứ?? Sao hấn còn chưa biến mất??

.

Nhĩ Nhã: Thói xấu của bạn là gì?

Đại Bạch: Không có (lưu loát dứt khoát!).

Công Tôn: Không liên quan đến cô!!

Nhĩ Nhã (lau mồ hôi): Xét về bản tính, hai vị tương đối giống nhau nhỉ...

.

Nhĩ Nhã: Tật xấu của đối phương là gì?

Đại Bạch: Quá gợi cảm, bình thường bất giác khiêu khích tôi, nhưng lại không cho tôi ăn!!

Công Tôn: ///..... Cậu chết đi!!

Đại chiến phi dao vòng mới.

.

Nhĩ Nhã: Đối phương làm chuyện gì sẽ khiến bạn không vui?

Đại Bạch: Hồng hạnh xuất tường

~~Công Tôn: Tôi muốn đi!

Nhĩ Nhã: A?! Không được a, phải phỏng vấn xong đã.

Đại Bạch (vẻ rất chính nghĩa): Tôi giúp cô tóm anh ấy!! (phi thân!)

Công Tôn: Nha

Nhĩ Nhã: (T___T phần nộ chí!!) Rõ ràng là muốn ăn sạch

~~.

Nhĩ Nhã: Bạn làm gì sẽ khiến đối phương không vui?

Đại Bạch: Hình như những chuyện tôi làm đều khiến anh ấy không vui (bất đắc dĩ).

Công Tôn: Đây mới là tiếng người!!

Đại Bạch: Công Tôn anh dần lòng!!

Công Tôn: Cút ngay!!

.

Nhĩ Nhã: Quan hệ của hai người đến mức độ nào rồi?

Đại Bạch: (uể oải) Điểm tâm thường xuyên có, bữa chính ăn không được, muốn ăn phải dùng sức

Nhĩ Nhã: (liếc) Cũng biết cơ à

~~Công Tôn: Tôi không có quan hệ với hắn.

.

Nhĩ Nhã: Lần đầu tiên hai người hẹn hò là ở đâu?

Đại Bạch: Chắc là ở nhà anh ấy.

Công Tôn: (kinh ngạc??) Tôi hẹn hò với cậu lúc nào??

Đại Bạch: Vụ Trần Cảnh đó, chúng ta còn

~Công Tôn: (phi ghê) Câm miệng!!

.

Nhĩ Nhã: Bầu không khí giữa hai người lúc đó?

Đại Bạch: Ha ha

Rất được, rất được, hối hận là chưa trân trọng tốt!!

Công Tôn: Câu tiếp!!

Nhĩ Nhã (gan to): Không thể nhảy cóc.

Công Tôn: Hối hận.

Đại Bạch, Nhĩ Nhã — kinh ngạc!!

Đại Bạch (phi thân): Công Tôn, anh cũng hối hận sao? Quả nhiên không phải tự nhiên mà tôi thấy nóng, chúng ta lập tức tìm một nơi tiếp tục

Công Tôn: Cậu cú! Tôi là hối hận vì đã cho cậu vào nhà tôi!!

.

Nhĩ Nhã: Khi đó đã tiến triển đến mức nào?

Đại Bạch: (giơ ngón tay) Một phần ba!!

Nhĩ Nhã: (lau máu mũi) Xin miêu tả cụ thể!!

Đại Bạch: (rơi vào hoài niệm ngọt ngào)

~Công Tôn: Các người chết hết cho tôi!!!!!! (trường quay lần thứ hai rơi vào đao quang kiếm ảnh!)

.

Nhĩ Nhã: Bình thường hay hẹn hò ở đâu?

Đại Bạch: S.C.I.

Công Tôn: Ai hẹn hò ở cảnh cực?!

Đại Bạch: Tửu hương bất phạ hạng tử thâm!! (Word by word: Hương rượu không ngại ngõ nhỏ sâu)

Nhĩ Nhã: ... Phục rồi!!

.

Nhĩ Nhã: Bạn sẽ chuẩn bị gì cho sinh nhật đối phương?

Đại Bạch: A!! Công Tôn, sinh nhật anh là ngày nào? Tôi sẽ đem mình tặng cho anh!!

Công Tôn: Cậu tốt nhất biến đi cho tôi... Bỏ cái tay ra!!

.

Nhĩ Nhã: Bên nào tỏ tình trước vậy?

Đại Bạch: Tôi!!

Công Tôn: Cậu tỏ khi nào? ... (nói hớ, mặt đỏ)

Đại Bạch: (sói cười) Hô hô, té ra anh khó chịu chuyện này?? (xoay cằm)

.

Nhĩ Nhã: Bạn thích đối phương thế nào?

Đại Bạch: Rất thích, vô cùng thích!!

Công Tôn:

Nhĩ Nhã: — — Thế mà cũng chưa nói không thích??? (liếc Đại Bạch): Anh có hy vọng!! Cố lên!

.

Nhĩ Nhã: Thế, bạn có yêu đối phương không?

Đại Bạch: Nói thừa!

Công Tôn: Nói thừa!

Nhĩ Nhã: oo... Là sao?

.

Nhĩ Nhã: Đối phương làm gì sẽ khiến bạn không sao cự tuyệt được?

Đại Bạch: Tôi muốn

~Công Tôn: Im miệng! Im miệng!!! (giơ nắm đấm)

.

Nhĩ Nhã: Nếu nghi ngờ đối phương thay lòng, bạn sẽ làm gì?

Đại Bạch: Giết gian phu/phụ.

Công Tôn: Đốt pháo ăn mừng!!

Nhĩ Nhã: Đừng có hối hận nha!!

Đại Bạch (kéo Công Tôn lại): Đừng lo, tôi sẽ không đâu!!

Công Tôn: /////

.

Nhĩ Nhã: Có thể tha thứ nếu đối phương thay lòng không?

Đại Bạch: Anh ấy không có cơ hội đâu!!

Nhĩ Nhã: Thật đúng vậy nha, đối thủ đều bị anh làm thối cả rồi!!

Công Tôn: Cảm tạ trời đất!!

Đại Bạch: Cứ mạnh miệng!!

.

Nhĩ Nhã: Nếu đối phương đến trễ 1 tiếng đồng hồ, bạn sẽ làm gì?

Đại Bạch: Chờ!

Công Tôn: Ai hẹn hò với không khí bao giờ!!

.

Nhĩ Nhã: Bạn thích bộ phận nào trên cơ thể đối phương?

Đại Bạch:! Câu hỏi này được lắm!! Tôi sẽ trả lời kỹ một chút...

Công Tôn: /////..... (xông lên che miệng, bị tóm và chà đạp một phen)

Khán giả: Tiểu Nhã không được mất thôi!!

.

Nhĩ Nhã: Về khêu gợi của đối phương là?

Đại Bạch: Anh ấy cứ thế là khêu gợi rồi.

Nhĩ Nhã: — — Thiên

~Công Tôn: Chỉ thấy mỗi lưu manh thôi!!!

.

Nhĩ Nhã: Khi hai người gần nhau làm chuyện gì khiến tim đập thành thịch?

Đại Bạch: Bất kỳ khi nào bất kỳ ở đâu... Ví dụ như hiện tại!!

Công Tôn: ////..... Không có!!

Nhĩ Nhã: Vậy sao anh đỏ mặt hả??

.

Nhĩ Nhã: Bạn từng nói dối đối phương chưa? Bạn có giỏi nói dối không?

Đại Bạch: Không thêm!!

Công Tôn: Không cần thiết!!

.

Nhĩ Nhã: Lúc làm gì thì thấy hạnh phúc nhất?

Đại Bạch: đương nhiên là làm chuyện kia.

Nhĩ Nhã: (chăm chú) Chuyện gì??

Công Tôn://////// !!!!! Không được nói! Câm miệng!!!

.

Nhĩ Nhã: Đã từng cãi nhau chưa?

Đại Bạch: Lúc nào cũng ầm ĩ.

Công Tôn: Cậu cũng biết a?!

Đại Bạch: Cái này gọi là thần giao cách cảm!!

Công Tôn: Cút!!

.

Nhĩ Nhã: Cãi nhau về vấn đề gì?

Đại Bạch: Chuyện tình nhân.

Công Tôn: Thâm cừu đại hận.

.

Nhĩ Nhã: Làm thế nào để hòa giải?

Đại Bạch: Hôn là được rồi

Công Tôn: Biến thái! Lưu manh! Đồ con rệp!!!!

Nhĩ Nhã: (vỗ tay) Lần này mắng đến đa dạng!

.

Nhĩ Nhã: Kiếp sau còn muốn làm người yêu không?

Đại Bạch: Muốn!!

Công Tôn: Tôi là pháp y!!

.

Nhĩ Nhã: Lúc nào sẽ khiến bạn thấy như mình được yêu?

Đại Bạch: Lúc anh ấy nói thay cho tôi.

Công Tôn: Tôi nói thay cho cậu lúc nào?!

Đại Bạch: (vô cùng thân mật) Lần đối phó với Bàng Giải kia.

Công Tôn: Không quan hệ đến cậu, đó là bảo vệ chính nghĩa!!

Đại Bạch: Anh thật đáng yêu

~~Công Tôn: Ủm.....

Nhĩ Nhã: Đột nhiên thấy hơi choáng váng.

Khán giả đôi bên: Tiểu Nhã, vững máu kia là từ nàng?? Mau gọi cứu thương!!

.

Nhĩ Nhã: Lúc nào bạn thấy có lẽ anh ấy không thương mình nữa?

Đại Bạch: Nói thế nào nhỉ ~~ Phần lớn thời gian đều thấy thế

Nhĩ Nhã: Đồng chí cần nỗ lực hơn a!!

Công Tôn: Không biết!!

.

Nhĩ Nhã: Bạn bày tỏ tình yêu thế nào?

Đại Bạch: Hành động!! Hành động!! Tiếp tục hành động!!

Công Tôn: Giải phẫu cơ thể sống!!

Nhĩ Nhã, Đại Bạch... Rét.

.

Nhĩ Nhã: Bạn cảm thấy loại hoa nào xứng với đối phương?

Đại Bạch: Hoa bách hợp.

Công Tôn: Cây ăn thịt!!

Nhĩ Nhã: — ^^ ^^— Đó không phải là hoa...

.

Nhĩ Nhã: Hai người có giấu diếm nhau chuyện gì không?

Đại Bạch: Chúng tôi còn chưa đủ — “hiểu rõ”.

Công Tôn: Cậu là đồ lưu manh!

.

Nhĩ Nhã: Tình cảm của bạn là gì?

Đại Bạch: Tình yêu

Công Tôn: Để tôi chết đi.....

.

Nhĩ Nhã: Quan hệ của hai bạn là công khai hay bí mật?

Đại Bạch: Ai dám không thừa nhận??

Công Tôn: Không quan hệ! Không quan hệ! Không có không có!!!!!!

.

Nhĩ Nhã: Bạn thấy tình yêu với đối phương có thể duy trì vĩnh viễn không?

Đại Bạch: đương nhiên!!

Công Tôn: Tôi phải về!

Nhĩ Nhã: Ấy, chuyện đó, còn 50 câu hỏi nữa cơ, phải đợi tình tiết phát triển thêm mới có thể hỏi...

Đại Bạch (đoạt lấy xem): (mắt thành hình trái tim) Công Tôn a!! Chúng ta cầm lấy tham khảo một chút đi...

Công Tôn: ///////////..... Buông tay ra, tôi phải về nhà!! Đừng có kéo tôi!!

Đại Bạch: Công Tôn! Hôn một cái, chúng ta lập tức đi thử một chút!!

Công Tôn: Nha a

~Nguyên do trường quay hỗn loạn một phen, người chủ trì mất máu quá nhiều nên phải vào bệnh viện, chương trình lần này đến đây là kết thúc.

70. Quyển 1 – Vụ Án Iii – Chương 24

Phiên ngoại

100 câu hỏi Cẩm Sách (hạ)

Quý khách được phỏng vấn: Bạch Cẩm Đường – Công Tôn Sách

Người chủ trì phỏng vấn: Nhĩ Nhã

Lời người chủ trì: Là vậy, bởi vì nội dung phỏng vấn dưới đây mang tính kích động cao, cho nên, xin các vị độc giả, bảo đảm thực hiện đúng những điều sau đây:

Xin đảm bảo bạn đã trên 18 tuổi.

Xin đảm bảo không ai bên cạnh bạn.

Xin đảm bảo trong tay bạn có trên 10 cuốn giấy vệ sinh.

Xin đảm bảo bạn không mắc bệnh thiếu máu.

Xin đảm bảo bạn ở rất gần bệnh viện.

Xin đảm bảo bạn sắp tới bạn sẽ không ngồi xe điện ngầm

~~Nhĩ Nhã: Xin hỏi bạn là công hay thụ? (Nàng Nhã hưng phấn a hưng phấn, chỉ chỉ ~~ “Ai ai ai a, đưa cho bịch khăn giấy cái, đúng rồi! Cờ đại nhá! Hôm nay lại phải liều mạng theo chân bọn họ rồi! Ha ha ~)

Đại Bạch: (cười đắc ý) Công.

Công Tôn: ... Không nói.

Nhĩ Nhã: Thế này nhá, trước tiên phải bàn tới luật tiếp phỏng vấn: không được nhảy cóc, không được giả câm giả điếc, không được giả ngây giả dại, không được ho khan, không được

Khán giả: Câm miệng! Nhã Nhã!! Ai muốn nghe nàng nói?! (chờ mong nhìn Công Tôn): Xin hãy trả lời trực tiếp câu hỏi.

Công Tôn: (nghe răng): Hắn đã nói mình là công, các người còn muốn nghe gì?! Hai thằng công thì làm ăn được gì a?!

Khán giả + Nhã Nhã: Oa ~~ Thật ~ Đáng ~ Yêu ~ Nha

~.

Nhĩ Nhã: Vì sao lại quyết định như vậy?

Đại Bạch: (càng thêm đắc ý) Thực lực!

Công Tôn: (sau một lúc nhìn chằm chằm Nhã Nhã) Tôi muốn hỏi cô rằng

Nhĩ Nhã: (đưa tay ôm cổ) Công Tôn, anh làm gì mà cứ nhìn cái cổ người ta thế? Còn nữa, tiếp phông vẫn không được mang theo đồ vật gây nguy hiểm! Thu dao giải phẫu lại!

Công Tôn: Ha ha ~~ Tôi không nhìn cổ cô, tôi nhìn động mạch cổ.

Nhĩ Nhã: ><..... câu=" " tiếp,=" " câu=" " tiếp=" " >

~~Khán giả: Nhã Nhã! Nàng thật vô dụng, chúng ta muốn nghe câu trả lời trực tiếp!!

.

Nhĩ Nhã: Bạn hiện tại có hài lòng với tình trạng này không?

Đại Bạch: Bình thường

~~Nhĩ Nhã: Ồ mớ? Chẳng lẽ, chẳng lẽ là

~~Đại Bạch: (đánh mặt) Anh ấy chưa chủ động.

(dưới khán đài vang lên tiếng rút khăn giấy)

Nhĩ Nhã: (nắm chặt khăn giấy) Xin hãy miêu tả cụ thể một chút cái gọi là thiếu chủ động!

Công Tôn: (nổi giận) Câm miệng! Không được... A... (bị Đại Bạch ôm lên đùi...)

Nhĩ Nhã: Nha a

~ Xin cho ta ba phút đã

Đại Bạch: (không cho Công Tôn giây dựa) Ví dụ như lúc này, anh ấy sẽ không giây dựa nữa. (tay bắt đầu sờ soạng)

Khán giả + Nhã Nhã: Nha a

Trình diễn có đẳng cấp ~~ Mới là mở màn a!! Quá kích thích!!

Nhĩ Nhã: (liều mạng dùng khăn giấy bịt mũi): Đây! Ai ai ai ở cổng a, gọi bệnh viện mang ngay hai tấn máu qua!! Công Tôn, mau trả lời câu hỏi.

Công Tôn: (giấy dựa xuống, bị sầm sỡ vô số): Chết đi cho tôi! Dao đâu a dao đâu

Khán giả + Nhã Nhã: Nha

.

Nhĩ Nhã: Lần đầu H là ở đâu?

Đại Bạch: Bên quốc lộ ~~ Trên xe tôi

~~Công Tôn: Cầm thú

~~Đại Bạch: (đưa tay ôm) Cưng à, tôi biết lần đó mình thiếu ôn nhu, lần sau tôi sẽ ôn nhu gấp 100 lần! Bằng không chúng ta giờ quay vào xe...

Công Tôn: ~~///// >< ~~=" " cút!=" " cút=" " ngay=" " cho=" " >

Đại Bạch: Sách Sách

Moah

~~Khán giả: Nhã Nhã, nàng sao không nói gì?

Nhã Nhã: (quay đầu lại, máu rơi như trút) Ha??

Khán giả: Nha!!! Phi lưu trực hạ tam thiên xích* rồi!! Giờ mới mấy câu a

(*Trích từ bài Vịnh thác Lư Sơn của Lý Bạch)

.

Nhĩ Nhã: Cảm tưởng lúc đó thế nào? (nhét giấy a nhét giấy)

Đại Bạch: ... Rất chặt...

Khán giả + Nhĩ Nhã: Sặc.....

Công Tôn: (bóp cổ Đại Bạch) Bạch Cầm Đường! Tôi muốn giết cậu, giết cậu!! Nha

~~Đại Bạch: (bị bóp cổ vẫn không quên sàm sỡ) Sặc Sặc đừng trêu chọc tôi nha ~~ Tôi sẽ không nhịn được mất

~~Nhĩ Nhã: Công Tôn, anh còn chưa trả lời

~~Khán giả: Hỏi rất hay! Good job!!

Công Tôn: ...

Khán giả + Nhĩ Nhã: Nói đi, nói đi

~~Công Tôn: ... Không có.

Khán giả + Nhĩ Nhã: ...? Sao lại không thấy chút gì?

Đại Bạch: (đắc ý) Tất nhiên thôi, tôi quá lợi hại mà, làm đến nỗi anh ấy chút gì cũng không nghĩ tới nổi.

Khán giả + Nhĩ Nhã: Sặc.....

.

Nhĩ Nhã: Lúc đó đáng vẽ đối phương thế nào?

Đại Bạch: (hồi tưởng) Rất ~ Gọi ~ Cầm ~ !!

Công Tôn: ... Cầm thú.....

Nhĩ Nhã: (lật giấy) Luật 100 câu hỏi điều 962, không được lặp lại đáp án!!

Công Tôn: ... Dã thú.....

Nhĩ Nhã: Một chữ cũng không được.

Công Tôn: ...//... Súc sinh!!

Khán giả + Nhĩ Nhã: ()

→ Đại Bạch, đây là đánh giá rất thấp nha

~~Đại Bạch: (cười) Anh ấy khen tôi sung mãnh đó thôi

~~Khán giả + Nhĩ Nhã: Sặc..... Đúng là lão đại! Tuyệt đối là lão đại cấp tổng công a

.

Nhĩ Nhã: Buổi sáng sau đêm động phòng, câu đầu tiên bạn nói là gì?

Đại Bạch: (nhìn trời) Sáng sớm anh ấy chưa tỉnh.

Khán giả + Nhĩ Nhã: (trùng

~) Điều 943, không được nói lảng!!

Đại Bạch: (đau xót) Không muốn nhớ lại a

~~Khán giả + Nhĩ Nhã: (khinh thường ~~) Anh còn biết a!!

Công Tôn: ... Quên rồi...

Nhĩ Nhã: Cái đó, Công Tôn, điều 867, không được nói “Quên”... Nha ~~ (ai ném gạch ta?!)

Khán giả: Nàng không thấy hả, mau đổi câu hỏi, dám để Công Tôn mỹ nhân thương tâm ~~ pia* chết nàng nha!! (* không hiểu là gì, thôi thì để nguyên)

.
Nhĩ Nhã: Mỗi tuần H mấy lần?

Đại Bạch: (ngồi thẳng) Khụ khụ ~ Một tuần có mấy ngày?

Khán giả + Nhĩ Nhã: Sặc..... Bấy lần ~ Lão đại, muốn làm con tôm khô??

Đại Bạch: Tôi có thể không cần nghỉ ngơi ~ (cười)

Công Tôn: Cậu cút! Một lần cũng không muốn!

Đại Bạch: (ng nghiêm mặt) Cho nên tôi mỗi lần “một lần” cũng không đủ!

Công Tôn: Câm miệng! Tay cầm sờ! Cậu mắc chứng trẻ con hiếu động sao?!

Nhĩ Nhã: Vậy là ~ Rốt cuộc mấy lần?

Khán giả: Bỏ qua chi tiết đi, chúng ta muốn nghe trọng điểm, nhanh tiếp tục a, máu chảy hết mất!!

.
Nhĩ Nhã: Bạn thấy lý tưởng nhất, một tuần mấy lần là tốt nhất?

Đại Bạch: Muốn mấy lần, có mấy lần.

Nhĩ Nhã: Cái này, anh cũng nên tiết chế một chút, Công Tôn mỹ nhân thân thể yếu đuối a

~Đại Bạch: Cho nên tôi đều để anh ấy một ngày làm hai ngày nghỉ a.

Nhĩ Nhã: Vậy là ba ngày một lần?

Đại Bạch: Ủ... Cưng à, sao anh không nói gì thế?

Công Tôn: ... Tôi muốn về.

Đại Bạch: - - Về... Về làm gì? Hôm nay vừa đúng thứ hai... Cưng cứ muốn nghỉ thêm hai ngày nữa...

Công Tôn: Tôi không về nữa! Nhĩ Nhã, hôm nay tôi ở nhà cô!

Nhĩ Nhã: /// - -///Ồ mó??

Đại Bạch: (cười nhạt dặn dò song sinh) Đi xử lý cô nàng cho ta, ta muốn cô nàng không thấy nổi mặt trắng tối nay!

Nhĩ Nhã: Hơ..... Là mặt trời này mai chứ... Thật là, đây không phải trọng điểm... Vợ chồng cãi nhau đừng kéo em vào! Khi nào vợ chồng hai người thân mật hãy gọi để em quan sát!!

Khán giả: (giơ tay) Bọn em cũng muốn đi!

.
Nhĩ Nhã: Vậy thấy H thế nào?

Đại Bạch: Tốt ~ Chỉ là có chút nghiệm.

Khán giả + Nhĩ Nhã: Cầm thú! (xoay mặt nhìn Công Tôn) Chúng em nói giúp anh.

Công Tôn:

.
Nhĩ Nhã: Vị trí miễn cảm nhất của bản thân?

Đại Bạch: Vị trí miễn cảm của đàn ông bình thường thôi nhĩ?!

Khán giả + Nhĩ Nhã: ~*><*~ không=”” xong=”” rồi!”” người=”” lớn=”” quá=”” a!”” tuyệt=”” đối=”” là=”” chuyện=”” người=”” lớn=””>

Công Tôn:

Đại Bạch: Hôn một cái tôi trả lời giúp anh.

Công Tôn: Cậu dám!

Nhã Nhã: Không liên quan! Cậu tiếp, cậu tiếp!!

.

Nhĩ Nhã: Vị trí mẫn cảm nhất của đối phương?

Đại Bạch: Cực cứng nhà tôi tuyệt đối là cực phẩm của cực phẩm ~~ Toàn thân từ trên xuống dưới có 32 điểm mẫn cảm.

Nhã Nhã: (máu mũi tuôn không ngừng a ~~ Mặc kệ đi!) Mạnh liệt yêu cầu miêu tả cụ thể!

Đại Bạch: Khụ khụ

~~Công Tôn: Không được nói, cậu dám... (tay bị chop)

Đại Bạch: Nhã Nhã, thế này đi, chúng ta giao dịch, tôi nói cho cô, cô mỗi tuần sắp xếp cho tôi một đoạn H thế nào?!

Nhã Nhã: (gật đầu như gà mổ thóc) Ok a ok!! Không vấn đề!!

Công Tôn: Không được nói! ... Nha... (bị ôm)

Đại Bạch: Tai, thái dương, cằm, môi, đầu lưỡi, cổ họng, cổ, yết hầu...

Công Tôn: Bạch Cầm Đường, tôi phải giết cậu, giết cậu

~~Khán giả + Nhã Nhã: Tiếp tục a!! Tiếp tục!!

Đại Bạch: Sau cổ, hõm vai, giữa xương quai xanh, giữa ngực...

Công Tôn: (giọng mềm nhũn) Không được nói! Không được... Ừ...

Đại Bạch: (hoàn toàn bị dao động, bắt lại hôn a hôn) Được, không nói! Không nói, anh bảo thế nào là thế ấy!

Khán giả + Nhã Nhã:

~ Đại gia biết làm thế nào để biến sói thành cún?? Không phải biến mà là thuần a!!!

Đại Bạch: Công Tôn, sao anh không trả lời câu hỏi hả!

Công Tôn: ... Không biết...

Khán giả + Nhã Nhã: ° Đại Bạch, bọn này phục anh rồi!

.

Nhĩ Nhã: Nếu dùng một câu để hình dung đối phương khi H?

Đại Bạch: Báu vật gọi cảm

~~Nhã Nhã: Thừa!!

Công Tôn:

Khán giả + Nhã Nhã: Cầm thú, dã thú, súc sinh đã nói rồi nha

~~Công Tôn: ... Động vật động dục...

Khán giả + Nhã Nhã: ... Sắc...

.

Nhĩ Nhã: Nói thật đi, bạn có thích H không?

Đại Bạch: Sao không thích?

Nhã Nhã: Được rồi, bọn này biết rồi, hỏi anh cũng bằng không ~~ Im đi

~~Công Tôn: Không thích.

Đại Bạch: Cái gì?! Công Tôn anh không thích là sao? Tôi làm chưa đủ ở đâu??

Khán giả + Nhã Nhã: ()

→ Anh làm quá đủ í... Cả số lượng lẫn chất lượng

~~Đại Bạch: Nhưng anh cũng có cảm giác a, anh cũng kêu rất được, còn...

Công Tôn: Cậu cảm miệng! Cảm miệng!

Khán giả + Nhã Nhã: Wow

Wow wow

~.

Nhĩ Nhã: Thường H ở đâu?

Đại Bạch: (bị khó dễ) Mới H hai lần mà... Tôi thích ở những chỗ khác nhau...

Công Tôn: Tuyệt đối không có lần tiếp theo.

Đại Bạch: (kinh ngạc) Sao có thể?! Cũng phải ba ngày một lần!!

Công Tôn: Tôi mệt a

Đại Bạch: Được được ~~ Không làm tiếp

~~Khán giả + Nhã Nhã: Anh em nhà anh miệng cộp gan thỏ!! Vợ quản nghiêm!!

.

Nhĩ Nhã: Bạn muốn thử nghiệm ở chỗ nào?

Đại Bạch: Nhiều chỗ!!

Nhã Nhã: Ví dụ? Xin thuyết minh cụ thể!!

Đại Bạch: Tôi thích nhất là trên phương tiện giao thông, ô tô ~ Ca nô ~~ Tàu điện ngầm

~~Nhã Nhã: - -Ồ mó??

Khán giả: Wow!! Wow ~~ Nhã Nhã, bọn ta muốn xem sắc lang ăn Công Tôn trên tàu điện ngầm!!!

Nhã Nhã: Máu mũi ~~ Máu mũi ~~ Đưa túi máu cho ta, không chống cự nổi rồi

~~Công Tôn: ...><... các="” người="” đều="” là="” biến="”>

Khán giả + Nhã Nhã: Đáng yêu quá!! Tàu điện ngầm! Tàu điện ngầm!

~Công Tôn: >

.

Nhĩ Nhã: Trước hay là sau khi H?

Đại Bạch: Trước ~ Trong ~ Sau ~ Đều có.

Khán giả + Nhã Nhã: - - Xin hãy giải thích “trong” là ý gì??

Công Tôn: (tốn hơi thừa lời) Cậu dám giải thích thì đừng mong đến gần tôi!!

Đại Bạch: A!! Cưng ơi, tôi không nói!! Không nói!! Chúng ta trực tiếp làm

~~Khán giả + Nhã Nhã: Nha nha

~~.

Nhĩ Nhã: Khi H hai người có ước hẹn gì không?

Đại Bạch: Chuyện này ~~ Còn vinh hạnh được làm... Chỉ là sau khi làm xong anh ấy sẽ xin tha, sau đó tôi nói gì anh ấy cũng đáp ứng...

Công Tôn: Câm miệng! Không được nói! Không có! Cái gì cũng không có!!

Khán giả + Nhã Nhã: o(v)o Công Tôn mỹ nhân, anh nóng bỏng quá nha ~~ So hot

.

Nhĩ Nhã: Bạn đã từng phát sinh quan hệ tình nhân với người khác chưa?

Đại Bạch: Chưa từng.

Khán giả + Nhã Nhã: (hoài nghi) Thật sao??

Đại Bạch: Yêu cầu của tôi rất cao!!

Khán giả + Nhã Nhã: Thảo nào làm ăn không biết tiết chế như vậy

~~Công Tôn: Chưa từng.

.

Nhĩ Nhã: Với ý kiến “Không chiếm được tâm hồn, ít nhất cũng phải chiếm được *** “, bạn tán thành hay phản đối?

Đại Bạch: Tán thành.

Khán giả + Nhã Nhã: Đáng khinh.

Đại Bạch: Làm a làm a, cảm tình tự nhiên sẽ xuất hiện thôi!!

Công Tôn: Bại hoại!!

.

Nhĩ Nhã: Nếu đối phương bị cơn đồ cường bức, bạn sẽ làm thế nào?

Đại Bạch: (cười khẩy) Tôi đã tìm hai mươi một vệ sĩ âm thầm đi theo anh ấy, đừng nói đến cơn đồ, cả muỗi cũng đừng mong tiếp cận!!

Nhã Nhã: ~~ Quá mạnh mẽ

~~Công Tôn: Cô nghĩ chuyện đó có thể ư?

Nhã Nhã: ... (im...)

.

Nhĩ Nhã: Trước khi H có xấu hổ không? Hay là sau đó?

Đại Bạch: Xấu hổ mà vẫn làm a?

Nhã Nhã: Da mặt anh thì khỏi bản đi, như tường thành

~~Công Tôn: Sẽ

~~Nhã Nhã: Vì sao vậy??

Công Tôn: Có câu hỏi này sao?

Nhã Nhã: Iem thêm vào đó!!

Công Tôn: Tôi chém cô

~~Nhã Nhã: (ôm đầu tròn) Công Tôn, dao nhỏ vậy không chém được, chỉ có thể đâm

~~Đại Bạch: Triệu Huệ, mang cho Công Tôn một khẩu AK47!

Nhã Nhã: (co cẳng) Đừng a!! Hảo hán tha mạng

~~Đại Bạch: (giơ tay chỉ) Một tuần bốn lần!

Nhã Nhã: Được... Được mà...

Đại Bạch: (phất tay) Thu súng!!

.

Nhã Nhã: Nếu một người bạn thân nói với bạn: “Tôi cô đơn quá, cho nên chỉ đêm nay thôi, xin hay...” Xin H, bạn sẽ làm thế nào?

Đại Bạch: ~~ Tôi chỉ có mỗi Công Tôn là bạn thân

~~Nhã Nhã: (cười gian) Nếu Chiêu Chiêu nói thế?

Đại Bạch: (cười nhạt) Ngày mai anh sẽ thay cô chuyển lời này cho Ngọc Đường.

Nhã Nhã: ><... đừng!!=”” em=”” biết=”” sai=”” rồi=””>

Công Tôn: Không có loại bạn này.

Đại Bạch: Là anh thiếu cảnh giác! Đây người như thế!! Nhưng mà không cần lo!! Tôi sẽ giúp anh tiêu diệt sạch sẽ.

Khán giả + Nhã Nhã: Im ~~ Chuyện ấy, cái “tiêu diệt” ấy hoàn toàn mang nghĩa là tiêu diệt a!!

.

Nhã Nhã: Bạn thấy mình có am hiểu H không?

Đại Bạch: Rõ như lòng bàn tay!!

Nhã Nhã: Việc này, cũng nên bớt phóng túng a

Công Tôn: Không am hiểu.

.

Nhã Nhã: Thế còn đối phương?

Đại Bạch: Anh ấy là thụ trời sinh!!

Khán giả + Nhã Nhã: Sắc.....

Công Tôn:

Khán giả + Nhã Nhã: Cầm thú, dã thú, súc sinh, cả động vật động dục đều nói rồi ~~ Còn gì nữa không??

Công Tôn: ... Sắc lang!

Nhã Nhã: Cúi đầu ghi chép — Đó chính là rất am hiểu!

.

Nhã Nhã: Khi H bạn hy vọng nghe gì từ đối phương?

Đại Bạch: Làm đến sáng ngày thứ hai đi!!

Nhã Nhã: ()

→ Ms người ta không nói anh cũng làm đến như vậy thôi.

Đại Bạch: (khinh bỉ) Cô xem thường tôi?? Ý tôi đến sáng ngày thứ hai.

Nhã Nhã: - - Bộ anh không sợ tỉnh tấn nhân vong a??!!

Công Tôn: ... Tôi chỉ cầu mau hôn mê bất tỉnh đi!

Khán giả + Nhĩ Nhã: (cầm tức nhìn Bạch Cầm Đường): Cầm thú! Dã thú! Súc sinh! Động vật động dục!
+ Sắc lang!!

.

Nhĩ Nhã: Bạn thích thấy biểu hiện gì của đối phương khi H?

Đại Bạch: Vừa rất sáng khoái mà cũng vừa rất xấu hổ, phải nén nhịn, khi thực sự không nhịn được nữa phải bật kêu...

Công Tôn: Cậu có cần miêu tả kỹ thế không?!

Khán giả + Nhĩ Nhã: (trầm miệng một lời): Nhất định cần ~ (lau mũi)

Công Tôn: ... >

.

Nhĩ Nhã: Bạn có nghĩ đến chuyện H cùng với người khác ngoài người yêu?

Đại Bạch: Không có.

Công Tôn: ... Không có.

Khán giả + Nhĩ Nhã: Công Tôn vừa nói gì?

Đại Bạch: (phi thân) Trời ơi ~ Sách Sách, anh cuối cùng cũng thừa nhận là người yêu của tôi ~ Tôi thật cao hứng ~ Chúng ta cùng làm chuyện mà người yêu nên làm đi ~ (thò tay giở trò).

Công Tôn: (chộp) Cậu là con khỉ sao?! Ngoài cái chuyện đó thì không nghĩ ra chuyện khác hả?!

Đại Bạch: (ngây thơ) Cái chuyện đó? Là chuyện gì? Tôi muốn nói là chúng ta có thể cùng đi dạo phố xem phim rồi vui vẻ dùng cơm. (cười xấu xa) Chắc tưởng là chuyện gì??

Công Tôn: ... /////... Đi chết đi!!

.

Nhĩ Nhã: Bạn có hứng thú với SM không?

Đại Bạch: Không!!

Nhĩ Nhã: - - Thật ư? Mệnh lại nghĩ là bạn có??

Đại Bạch: (xoay cằm) Tôi chưa từng, bất quá nếu Sách Sách thích

Công Tôn: Giải phẫu có tính không??

Nhĩ Nhã: - -

~~ Chuyện này, chợt thấy chủ đề đã lạc ~~ An toàn là trên hết, an toàn là trên hết

~~.

Nhĩ Nhã: Nếu đối phương bỗng nhiên không muốn thân thể bạn nữa, bạn sẽ làm gì?

Đại Bạch: Cho tới bây giờ anh ấy vẫn chưa muốn tôi.

Công Tôn: Đốt pháo ăn mừng.

Đại Bạch: (bập vào ôm) Anh chỉ có mạnh miệng thôi, thân thể anh đã quen được tôi chiếm giữ rồi

~~Khán giả + Nhĩ Nhã: Nha nha nha nha

Không xong rồi!!

Công Tôn: (một chưởng đẩy ra) Cậu cho cậu đang đóng AV* a?? Buồn nôn chết mất!! (*adult video)

Nhĩ Nhã: (cười) E hèm, GV* mới phải ~ (*gay video)

.
Nhĩ Nhã: Bạn thấy cường ép thế nào?

Đại Bạch: ... Im...

Công Tôn: ... Không thể tha thứ.

Đại Bạch: _ _ _|||||||
~~~~~

Nhã Nhã: (vỗ vai Đại Bạch) Đồng chí còn phải cố gắng a!!

Đại Bạch: (túm áo người đề cập) Còn không phải là lỗi của cô?! Cô sao không thể để lần đầu của chúng tôi ẩm áp ngọt ngào, anh tình tôi nguyện hả????

Nhã Nhã: Nha

~~.

Nhĩ Nhã: Chuyện khổ sở nhất trong lúc H?

Đại Bạch: H là rất khoái nhạc, sao lại khổ sở!?

Công Tôn: ... Luôn luôn khổ sở

~~Nhã Nhã: ( )

→ Đại Bạch!! Anh không dịu dàng được một tí sao??

Đại Bạch: Cưng, anh không hài lòng thoải mái ư? Nhưng mà anh kêu rất sướng khoái mà

~Công Tôn: (nhào lại chụp mồm) Câm miệng! Câm miệng! Cậu nói chuyện không cần não sao?? ... Nha...  
(Bị sàm sỡ ôm)

Đại Bạch: Cô xem, kêu thế này không phải là rất sướng khoái sao??

Khán giả + Nhã Nhã: Sặc..... Cường đạo a!!!

.

Nhĩ Nhã: Cho đến bây giờ, lúc H, lần nào khiến bạn thấy hưng phấn nhất, lo âu nhất?

Đại Bạch: Mới H có hai lần, mỗi lần đều rất hưng phấn, không có lo âu!

Công Tôn: Chưa từng hưng phấn, chỉ có lo âu

Khán giả + Nhã Nhã:

(trầm mặc chốc lát)

(châu đầu thì thầm) Đây là sự bù trừ trong truyền thuyết ~~ Đáng ghét, hỗ trợ hoàn hảo

~~Công Tôn: NÀY!

.

Nhĩ Nhã: Bên thụ đã từng chủ động quyến rũ chưa?

Đại Bạch: Anh ấy vẫn luôn quyến rũ tôi

Công Tôn: Tôi có đâu?!

Đại Bạch: Xem! Lại nữa rồi!!

Công Tôn: ><>

~Nhã Nhã: Ai ~~ Công Tôn mỹ nhân, anh thuận theo Đại Bạch đi, đây là số mệnh rồi a

~ nhá nhá.

.

Nhĩ Nhã: Khi đó phản ứng bên công thể nào?

Đại Bạch: Phản ứng của tôi luôn rất ổn định.

Nhã Nhã: Sặc... Bảo vệ! Anh có chắc ở đây không ai dưới 18 chứ?? Đuổi hết đi đây! Dạy hư trẻ con thôi!!

Khán giả: (pia) Tiếp tục! Mau!!!

Công Tôn: Như lang như hổ

~~Khán giả + Nhã Nhã: Công Tôn, kiến thức về động vật của anh rất phong phú nha

~~.

Nhĩ Nhã: Công đã từng có hành vi cưỡng ép chưa?

Đại Bạch: .....

Nhã Nhã: ( ) Sao không nói gì hở??

Công Tôn: Có!

Đại Bạch: Chuyện đó ~~ Cũng không đáng tính

Khán giả + Nhã Nhã: (lau mũi) Để tiện cho việc nhận định, các anh hay làm lại lần nữa chuyện đã làm ban đêm đi ~~ (YY ~~ vài đứa té xỉu)

Nhã Nhã: Này ai ai ai ơi! Đem mấy đứa thiếu máu này đến bệnh viện đi!!!

.

Nhĩ Nhã: Khi đó bên thụ phản ứng thế nào?

Đại Bạch: ... Anh ấy có phản kháng

Còn khóc

Khán giả + Nhã Nhã: (phần nộ chỉ) Vậy mà anh còn tiếp tục??

Đại Bạch: Các cô muốn anh dừng??

Nhã Nhã: ~~ Khụ khụ

Đến lượt Công Tôn trả lời.

Công Tôn: ... Không nhớ

~~Đại Bạch: - - Cưng, đó là lần đầu của chúng ta a!! Anh sao có thể quên chứ ~~ Tôi biết rồi, là tôi chưa cố gắng ~~ Tôi sẽ.....

Công Tôn: (đánh!!) Cậu dần à, đầu cậu rớt cuộc chỉ dùng đến thế a

~ (lại bị tóm, đầu phụ tiếp tục)

.

Nhĩ Nhã: Với bạn, “đối tượng H” lý tưởng phải thế nào?

Đại Bạch: Cục cưng bảo bối Công Tôn mỹ nhân nhà tôi.

Nhã Nhã: Sặc.....

Công Tôn: .....

Nhã Nhã: Công Tôn, điều 454

Công Tôn: Không nghĩ tới!

Nhã Nhã: (lăn lộn) Công Tôn không hợp tác phỏng vấn ~~ Phải viết cảnh tàu điện ngầm

Công Tôn: ..... (vừa muốn mở miệng, bị Đại Bạch bịt)

Đại Bạch: Câu hỏi này anh ấy cự tuyệt trả lời, vậy đi viết cảnh điện ngầm đi!!

Khán giả: Wow wow

Wow wow wow wow

~.

Nhĩ Nhã: Hiện tại đối phương có là lý tưởng của bạn không?

Đại Bạch: Siêu cấp vừa ý

~Công Tôn: Chưa so sánh qua, không biết.

Đại Bạch: (ánh mắt nguy hiểm) Anh muốn tìm ai so sánh??

Công Tôn: (lườm) Cậu dám hé răng xem?!

Đại Bạch: (ngỡ ngàng) Không dám ~~ Không dám

~~Khán giả + Nhã Nhã: Nha!!! Xuất hiện nữa!! Nữ vương xuất hiện rồi!!!

.

Nhĩ Nhã: Lúc H có từng sử dụng dụng cụ?

Đại Bạch: Điện thoại di động có tính không?

Nhã Nhã: Sắc.....

Đại Bạch: Tôi còn dùng cà vạt trói tay anh ấy.

Khán giả + Nhã Nhã: - - Ồ mớ lúc nào??

Công Tôn: Câu hỏi tiếp!!!!

Nhĩ Nhã: “Lần đầu” của bạn là vào năm bao nhiêu tuổi?

Đại Bạch: ..... Lần đó là lần đầu tiên.

Nhã Nhã: (hoài nghi) Thật sao??

Đại Bạch: Tin hay không tùy cô.

Khán giả + Nhã Nhã: (trầm mặc) ~~ (chỉ) Quỷ mới tin anh!!!

Công Tôn: ... Là lần đó.

Khán giả + Nhã Nhã: (cắn khắn) Đáng thương quá ~~ Lần đầu đã bị cưỡng

.

Nhĩ Nhã: Khi đó có phải là người yêu hiện tại?

Đại Bạch: Đúng vậy.

Công Tôn: ... Đúng.

Khán giả + Nhã Nhã: - - Anh í thừa nhận rồi!! Anh í đã thừa nhận!!! Đại Bạch, anh cuối cùng cũng thoát khổ

~~Đại Bạch: (phi thân) Cưng!! Bảo bối!! (nói năng lộn xộn, ôm lấy cọ a cọ)

.

Nhĩ Nhã: Bạn thích được hôn ở đâu nhất?

Đại Bạch: Nếu anh ấy đồng ý hôn tôi, ở đâu cũng ok.

Công Tôn: ..... Không phải những chỗ kỳ quái là được rồi.

Nhã Nhã: Kỳ quái là chỉ ở đâu?

Đại Bạch: (thò tay sờ) Hình như ở đây?

Khán giả + Nhã Nhã: Phụt..... (Xin nói rõ, tiếng “phụt” này không phải là nước miếng, mà là máu mũi!!)

Công Tôn: (liều chết giãy dụa) Cậu dám đụng vào tôi, tôi sẽ làm thịt cậu!!

.

Nhĩ Nhã: Bạn thích hôn đối phương vào đâu?

Đại Bạch: ... Toàn thân... Đặc biệt là những chỗ kỳ quái.

Nhã Nhã: Vì sao?

Đại Bạch: Vì phản ứng của anh ấy sẽ rất dữ dội, rất đáng yêu!!

Khán giả + Nhã Nhã: Tiếp tục phụt.....

Công Tôn: ... Tôi chưa từng hôn cậu ta.

Nhã Nhã: ... Đại Bạch, anh thật đáng thương...

Đại Bạch: Xem đi xem đi ~~ Cho nên phải có cảnh tàu điện ngầm.....

Nhã Nhã: Được, sẽ đảm bảo cho anh

~~Công Tôn: (phi dao) Giết cô trước, tuyệt hậu!!

Nhã Nhã: Nha

~.

Nhĩ Nhã: Khi H, chuyện lấy lòng đối phương nhất là?

Đại Bạch: Lấy lòng? Là chỉ việc làm anh ấy cười sao? Sao mà khả thi được? Tôi toàn làm anh ấy vừa khóc vừa xin tha thôi

~~Khán giả + Nhã Nhã: Rào... (Tiếng động thay đổi? Máu đổ thành sông thôi

)

Công Tôn: ... Không... Không nên phản kháng, thì sáng suốt hơn

Khán giả + Nhã Nhã: Đại Bạch!! Anh rõ ràng có khuynh hướng SM!!

.

Nhĩ Nhã: Khi H anh nghĩ đến cái gì?

Đại Bạch: Làm làm nữa làm mãi!!

Nhã Nhã: Anh tiết chế một chút được không? Chết sớm đó!!

Công Tôn: Mau mau kết thúc

~~Đại Bạch: (kéo Nhã Nhã) Anh ấy khi nào mới thôi khó chịu?? Lúc nào cô mới để anh tình tôi nguyện?!?!?!)

Nhã Nhã: Nha

Em biết rồi, lần tới em sẽ sắp xếp cho anh í uống thuốc kích thích

Khán giả: Phụt

~~ Nha nha nha nha nha nha

.

Nhĩ Nhã: Mỗi đêm H mấy lần?

Đại Bạch: Cả đêm.

Công Tôn: Cả đêm.

Khán giả + Nhĩ Nhã: Thật mãnh liệt a!! Quá mãnh liệt ~~ Đại Bạch\* anh thật may mắn a

Không biết Tiểu Bạch có kịch liệt thế không ~~ (\* @.@ thấy để là Công Tôn, nhưng bạn Lu nghĩ phải là Đại Bạch chứ, tự tiện đổi lại XP)

Đại Bạch: Trường Giang sóng sau xô sóng trước!!

Khán giả + Nhĩ Nhã: Sắc... Đêm Noel a đêm Noel

~~.

Nhĩ Nhã: Lúc H, y phục là bạn tự cởi hay để đối phương cởi?

Đại Bạch: Tôi cởi tất.

Công Tôn: Cậu gọi đó là cởi sao?

Khán giả + Nhĩ Nhã: Cầm thú a

~ Ai da

~~.

Nhĩ Nhã: Với bạn H là?

Đại Bạch: Sự kết hợp giữa linh hồn và thể xác.

Khán giả + Nhĩ Nhã: Sắc..... (lần này là sắc nước bọt!!)

Công Tôn: Một cách thể hiện cậu ấy yêu tôi

Khán giả + Nhĩ Nhã: Xúc động a

~ Đại Bạch, anh phải làm Công Tôn hạnh phúc nhá

.

Nhĩ Nhã: Cuối cùng, xin hai vị hãy nói một câu với người mình yêu. (Lôi khăn tay ra ~~ Cuối cùng cũng kết thúc, thành công bảo vệ cái mạng nhỏ ~~)

Đại Bạch: ... Công Tôn, chúng ta ngồi tàu điện ngầm về đi!

Khán giả + Nhĩ Nhã: Sắc.....

Công Tôn: Bạch Cẩm Đường! Cậu chết đi cho tôi! Tôi muốn về một mình, cậu đừng có theo tôi ~~ Nha ~~ Ừ ~~ (Bị ôm

)

Khán giả: Nha nha

~ Đại Bạch tay anh sờ đâu vậy

Nhĩ Nhã: Camera!! Đặc tả đặc tả

Phụt

Khán giả: Nha!! Máu của Nhĩ Nhã lấp camera rồi!! (chọc chọc) Nha!! Nàng í hình như chết rồi

Đạo diễn (từ đâu chạy ra vậy??): (lỗ mũi có khăn giấy) Mặc kệ nàng ta!! Mau lau sạch camera đi!! Đoạt lại!! Cái này vẫn bán được tiền!!

Khán giả: Ta muốn! Ta cũng muốn!!! Chúng ta muốn mua!!! (đồng loạt, dẫm đạp lên Nhĩ Nhã đang bẹp dưới đất!!)

Trường quay hỗn loạn một mảng.

Từ nay về sau, trên tàu điện ngầm xuất hiện một “điệu cười” ~ Vừa vào đến tàu là cười không ngừng  
~Người chủ trì vẫn như cũ vào bệnh viện  
~S.C.I. giữa hỗn loạn  
—KẾT ÁN—

## 71. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 1

Vụ án thứ 4 : Hung thủ phi nhân loại

Chương 1 : Rương thi

(\*) rương thi: rương – trong “rương hòm”, thi – xác chết.

Sau Giáng sinh và vài đợt tuyết rơi, trời quang mây tạnh, thời tiết có chút ấm lên. Trên đường, người đi lại đều mặc những bộ trang phục rét rất dày, như thể khinh thường thời trang mùa xuân.

Sau hai ngày cuối tuần, khí trời trong khác thường.

Trước bậc thềm ở bảo tàng thành phố S, một người đứng đó: áo len cao cổ màu đỏ, quần jeans đen ~ Vóc người mảnh dẻ, làn da trắng nõn càng làm tương mạo người thanh niên thêm thanh tú gấp bội, khiến người ta phải đặc biệt chú ý đến anh

~ Chỉ là, cả nam lẫn nữ khi đi qua anh, ánh mắt ngoại trừ kinh diễm, còn mang theo chút tiếc nuối — Bởi vì trên ngón giữa tay trái, đã mang một chiếc nhẫn bạc ~ Mà lúc này, trên tay anh là hai vé vào tham quan viện bảo tàng, đôi mắt nhìn về phía xa — Tựa hồ đang chờ đợi ai đó.

Người đi đường đều hiếu kỳ, ai lại làm một người thế này phải lo lắng?

Nhưng mà, nếu bạn đến gần một chút, sẽ nghe thấy cái người vô cùng xinh đẹp kia đang hung hăng nghiêng rằng nghiêng lợi, lẩm ba lẩm bầm: “Chuột thối, muộn 2 phút 37 giây ~ 38 giây ~ Chuột chết!! 40 giây!”

Khi anh đếm tới giây thứ 45, mới thấy xa xa một chiếc thể thao Spyker C8 ngân bạc sang trọng, chạy như bay tới. Sau tiếng phanh chói tai, ô tô quẹo nhanh vào bãi, khói vẽ thành một đường cong

~ Cửa xe bật mở, người ngồi ở vị trí lái, một mạch cởi dây an toàn chạy ra khỏi xe đóng cửa, sau đó phi như bay về phía bậc tam cấp viện bảo tàng.

Áo da ngắn màu trắng, quần jeans trắng, sợi tóc lòa xòa theo động tác của anh mà phát phơ, đường nét khuôn mặt sáng rõ ~ Thật tuần lãng rục rở. Chỉ là, anh vừa chạy, miệng liên tục lẩm bầm “Chết chắc ~ Con mèo này hôm nay không muộn ~”

Với tốc độ chạy nước rút một trăm mét tới được bậc thềm, khom lưng chống gối thở dốc, “Miêu ~ Miêu Nhi...”

Không sai, hai người này chính là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Lại nói, sau khi vụ án Ma pháp hung thủ chấm dứt, Triển Chiêu thường đặc biệt chú ý tới những lời nguyện rửa của các nền văn hóa huyền bí. Hôm kia, Tiểu Bạch Trì cho anh hai vé vào cửa, nói là chủ nhật này viện bảo tàng có một triển lãm bộ sưu tập cá nhân, về văn hóa cổ của thổ dân, trong đó có một nhiếp ảnh gia tham gia triển lãm, là bạn của Triệu Trinh, cho nên Triệu Trinh có rất nhiều vé.

Vì thế, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hẹn nhau, sáng hôm nay, khi anh hết tiết dạy, mười rưỡi đúng sẽ gặp nhau ở cổng vào viện bảo tàng.

“Ba phút!” Triển Chiêu kháng nghị ~ Bạch Ngọc Đường cuống quýt xin lỗi: “Trước khi đi bị cục trưởng Bao chặn lại ~ Xin lỗi... Miêu Nhi ~”

Thực tế, ba phút muộn là thời gian trễ hẹn lâu nhất của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. Lần muộn trước là 2 phút 17 giây — Bởi vì đa số, đều là Bạch Ngọc Đường đợi Triển Chiêu, nếu quá một giờ còn chưa thấy

người, anh sẽ trực tiếp lái xe tới đón, cho nên mới nói, trích lời của cặp song sinh — Mèo là không thể sủng được, làm hư nó nó sẽ trèo lên đầu cậu diều võ giương oai!!

Từ sau Giáng sinh, mức độ Bạch Ngọc Đường sủng con mèo này rõ ràng nâng lên một đẳng cấp mới ~ Vì thế, người nào đó vốn đã được chiều đến hư, nay càng hoành hành không cố kỵ.

Hai người theo dòng người đi vào viện bảo tàng.

“Miêu Nhi, cái này thì có gì đẹp?” Bạch Ngọc Đường xem nội dung quảng cáo trên vé, “Bộ lạc châu Phi nguyên thủy... Thổ dân Đông Nam Á...”

“Vé này rất khó kiếm.” Triển Chiêu nhìn anh với vẻ coi thường, “Toàn là vật quý của người ta đấy.”

“Có người vớt tiền rước cái đồng rách nát này về nhà ư?” Bạch Ngọc Đường đưa vé cho nhân viên soát vé. Vì giọng nói có phần lớn nên khiến những người xung quanh phải ghé mắt một cái ~ Triển Chiêu thò tay nhéo anh.

Đúng lúc đó, chợt nghe thấy ở cửa kiểm vé bên cạnh một giọng nói: “Ngày nào anh cũng nhìn người chết rồi, chưa xem đủ à?”

Giọng quen quen — Hai người xoay mặt sang, thấy ở cửa vào là Bạch Cẩm Đường và Công Tôn. Đường nhiên người vừa phát ngôn là Bạch Cẩm Đường, cũng khiến mọi người xung quanh khinh bỉ.

“Anh hai? Công Tôn?” Bạch Ngọc Đường chào hai người, hơi ngạc nhiên: “Hai người cũng tới à?”

Bạch Cẩm Đường nhún vai, quay sang lải nhải tiếp với Công Tôn.

Công Tôn trừng cả hai anh em, chỉ vào một cái rương quái gở được in trên vé: “Rương thi biết không? Đây là nghi thức mai táng thần bí nhất trong lịch sử nhân loại!”

Triển Chiêu gật đầu, rất hứng thú: “Đúng vậy, em cũng nghe nói, đây là tập tục mai táng của người ‘Tusti’ – thổ dân Đông Nam Á, bọn họ cho người chết vào một cái rương lớn chưa tới nửa người.”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, “Còn bôi lên một thứ thuốc đặc thù lên thi thể, chờ sau một năm sau khi chôn, sẽ đào lên, thi thể sẽ thành hình vuông, hơn nữa còn cứng khác thường, các quý tộc ‘Tusti’ đều dùng loại rương thi này làm đồ dùng trong nhà.”

Bạch Ngọc Đường và Bạch Cẩm Đường theo sau, nghe hai người đằng trước đều là những nhân vật nhả nhận, thân mật cùng thảo luận về mấy cái xác chết làm đồ dùng trong nhà

Bất đắc dĩ lắc đầu.

Đi vào sảnh chính, quả nhiên thấy trong tủ kính trưng bày giữa trung tâm, một cái “thi thể” hình vuông, các khớp xương của thi thể đều sai vị trí, tứ chi và thậm chí cả đầu cũng méo mó vô cùng, nét mặt vô cùng đau đớn.

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm nó một lúc, đột nhiên hỏi Công Tôn: “Trước khi bị bỏ hòm là còn sống hay đã chết?”

“Là còn sống.” Câu trả lời vang lên từ sau anh.

Mọi người quay lại, thấy một người đàn ông tóc vàng mắt xanh đứng sau bọn họ, nghe anh ta nói tiếng Trung lưu loát thế, thật khó tưởng được đó là một người ngoại quốc.

Đột nhiên, anh ta tiến lại vài bước, đứng trước Triển Chiêu, quan sát thật kỹ: “Anh có thể cho tôi chụp một tấm không? Đôi mắt anh quả là một tác phẩm nghệ thuật.”

Bạch Cẩm Đường chợt nghe tiếng răng rắc từ các đốt xương tay của Bạch Ngọc Đường, đang muốn chọc ghẹo vài câu, chẳng ngờ cái tên nước ngoài kia lại đến gần Công Tôn: “Quả xứng là Đông phương mỹ nhân

Anh có thể tháo kính xuống cho tôi nhìn một cái khô...”

Còn chưa nói hết, đã bị Bạch Cẩm Đường tóm gáy ném ra.

Xoa cổ định đứng lên kháng nghị, chợt thấy có người ngăn lại: “Morris ~ Bọn họ là mấy người bạn tôi đã nói với cậu.”

Chính là Triệu Trinh.

“Bạch Trì đâu?” Triển Chiêu sớm nhìn phía sau Triệu Trinh, mấy ngày nay tay Triệu Trinh bị thương chưa khỏi hẳn, nên Bạch Trì vẫn bị yêu cầu ở lại nhà anh để “chăm sóc”

~ “Nhóc ấy nói sợ, không dám tới.” Triệu Trinh tiếc nuối đáp.

“À ~ Là bạn của Trinh ~” Cơn giận trên mặt Morris dịu đi, đổi thành khuôn mặt tươi cười, “Hoan nghênh hoan nghênh.” Sau đó, lại tiến lại gần mọi người: “Cái này chỉ là đồ dỏm thôi ~ Cái thật ở trong, hôm nay sẽ có hội đấu giá, sẽ bị bán.”

Bạch Cẩm Đường nhũu mày: “Ai thêm thứ này chứ?” Nói xong, xoay mặt sang nhìn Công Tôn, chỉ thấy mắt anh lấp lánh lấp lánh, hình như đang nói: “Tôi rất muốn a ~”

Lập tức quay đầu, hỏi Morris: “Bao nhiêu?”

Morris có phần sững sốt: “Ồ... Hình như khoảng ba triệu...”

“Nhận chi phiếu hay tiền mặt?” Bạch Cẩm Đường lại hỏi, sau đó, gọi điện cho song sinh đem tiền đến mua xác chết

~ “Khụ khụ ~” Bạch Ngọc Đường phía sau chút nữa sắc nước bọt.

Công Tôn kéo kéo Bạch Cẩm Đường hỏi: “Cậu mua nó làm gì?”

Bạch Cẩm Đường đáp lại có phần yêu chiều: “Cho anh trang trí phòng pháp y ~”

Triển Chiêu làm một dấu “ye!” với Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng: “Có thể đem dọa Triệu Hổ!”

...

Mọi người đi theo Morris, vào phòng trưng bày đặc biệt trong viện bảo tàng.

Đứng trước cửa là hai bảo vệ.

Morris cười với bọn họ: “Ông chủ Carlos đâu? Có người mua đây.”

Một bảo vệ đáp: “Ngài Carlos vẫn chưa tới, xin đến phòng chờ, các khách hàng khác cũng đợi ở đó.”

Mọi người đang muốn qua phòng chờ, chợt nghe người bảo vệ kia kêu lên: “Đội trưởng ~”

Dừng chân, mọi người nhìn anh ta, anh ta liền tháo kính râm, nhìn Bạch Ngọc Đường: “Đội trưởng, là em, Khúc Ngạn Minh.”

“A ~” Bạch Ngọc Đường như chợt nhớ ra, tiến lại, vỗ vỗ vai người nọ, “Tiểu tử cậu a.”

Triển Chiêu tò mò: “Biết à?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường giới thiệu: “Khúc Ngạn Minh, hồi tôi tham gia quân ngũ, ở trong trung đội phi hành của tôi.”

Khúc Ngạn Minh tựa hồ rất vui vẻ, nói với đồng nghiệp vài câu, liền quay bảo mọi người: “Tôi đưa mọi người đi.” Nói rồi, dẫn đường đến phòng nghỉ.

“Đội trưởng, mọi người muốn mua rương thi a?” Khúc Ngạn Minh có phần hiếu kỳ.

“Ừ ~” Bạch Ngọc Đường gật đầu, từ xa đã thấy bên trong không ít người chờ, bèn hỏi, “Có nhiều người muốn mua lắm sao?”

“À...” Khúc Ngạn Minh cười cười, lắc đầu, “Bọn họ được mời tới để giám định thôi.” Nói rồi, giới thiệu qua ọi người, “Tiểu thư đang đứng ở cửa gọi điện thoại là Lữ Yên, cô ấy là thư ký của ngài Carlos, vì vẫn chưa tìm được người, cho nên mới gọi điện lâu như vậy.” Vừa ra hiệu bảo mọi người vào trong phòng nghỉ, có bốn người ngồi trong đó.



“Người đàn ông trung niên kia tên là Tanaka.” Khúc Ngạn Minh giới thiệu, “Ông ta là nhà nhiếp ảnh.”

“Ông ấy là người đồng hành với tôi.” Morris đột nhiên xen vào, “Mới đây chúng tôi vừa đi chụp một tập ảnh cho tạp chí địa lý có liên quan đến rương thi, cho nên mới được mời.”

“Quý bà kia.” Khúc Ngạn Minh tiếp tục giới thiệu, “Ngồi trên sofa đó, bà ta là họa sĩ nổi tiếng, Mặc Ninh, hai cô gái bên cạnh là học trò của bà.”

“Tôi đã từng xem tranh của bà ta.” Công Tôn đột nhiên nói, “Chính là bức ‘Nỗi phần nộ bùng cháy’ ~”

Vừa đi vừa nói chuyện, mọi người đã tới cửa phòng nghỉ, sau khi giới thiệu cho Lữ Yên, Khúc Ngạn Minh liền rời đi.

“A... Thực xin lỗi, ông chủ Carlos không biết vì sao vẫn chưa tiếp máy.” Lữ Yên có phần áy náy, dẫn mọi người vào phòng ngồi.

“Tôi đã đợi một tiếng rồi.” Tanaka nhìn mọi người một chút, có chút bất mãn.

Lữ Yên xin lỗi không ngớt, lại lấy điện thoại ra gọi thêm vài cuộc, nhưng vẫn không có ai tiếp.

“Bằng không, để chúng tôi xem rương thi trước đi?” Morris đề nghị.

“Tôi đồng ý đấy.” Mặc Ninh gật đầu, cất giọng nói già cỗi: “Vừa xem vừa chờ, sẽ không nhàm chán thế này.”

“Dạ... Vậy được rồi.” Lữ Yên gật đầu, dẫn mọi người đến phòng trưng bày đặc biệt.

Vừa đi, vừa không ngừng gọi điện.

“Xuýt ~” Bạch Ngọc Đường đột nhiên ra hiệu mọi người dừng lên tiếng

~ Anh bước nhanh tới cửa phòng trưng bày, trước cái nhìn chăm chăm sững sờ của người bảo vệ kia và Khúc Ngạn Minh, áp tai lên cửa, nói với cô thư ký: “Gọi lại một lần nữa xem.”

Lữ Yên gật đầu, bấm số

Bạch Ngọc Đường nghe ngóng chốc lát, quay đầu nói với mọi người: “Bên trong có chuông điện thoại.”

Khúc Ngạn Minh và người bảo vệ kia đều cả kinh, bọn họ vẫn đứng suốt ở đây, cũng chẳng nghe thấy tiếng chuông điện thoại nào, nói: “Ngài Carlos sáng nay sau khi đưa kết sắt vào rồi rời đi luôn, chúng tôi vẫn đứng ở đây, không ai đi vào cả!”

“Có thể quên điện thoại bên trong chẳng?” Triển Chiêu nói.

“Vào xem đã.” Lữ Yên cuống quýt lấy chìa khóa mở cửa.

Mọi người đi vào, bên trong không có ai.

Gian phòng không có cửa sổ, toàn bộ đều khép kín, trên bàn chỉ có một kết sắt lớn bằng nửa người... Mọi người tìm một vòng, cũng không tìm thấy cái điện thoại di động nào.

Ngoại trừ Triển Chiêu vẫn chờ đợi, những người khác đều nghi ngờ nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Cô thử gọi một lần nữa đi.” Bạch Ngọc Đường nói với Lữ Yên.

Lữ Yên bấm gọi, chốc lát sau, mọi người đều lảng máng nghe thấy tiếng chuông...

Tiếng động bức bối, như bị cái gì đó vừa dày vừa nặng ngăn cách, nhỏ vô cùng, thảo nào ở cửa mọi người không nghe thấy.

Nhưng hiện tại chẳng ai có tâm tư truy xét những chuyện này, bởi vì — Tiếng điện thoại vang, là từ trong kết sắt trên bàn.

Bạch Cẩm Đường cười cười: “Các người khẳng định không cho điện thoại di động vào cái rương thi này chứ?”

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cũng không biết phải nói gì.

Công Tôn liếc Bạch Ngọc Đường một cái, đi tới cạnh kết sắt, đưa tay gõ gõ, áp tai nghe xong, hỏi Lữ Yên: “Có thể mở ra không?”

Lữ Yên gật đầu, lấy chìa khóa ra.

Bạch Ngọc Đường nhận chìa khóa, theo mật mã mà Lữ Yên nói, mở khóa kết sắt... Chợt nghe cách một tiếng, mọi người theo bản năng đều tiến lại nhìn, chăm chú vào cái kết.

Chậm rãi, Bạch Ngọc Đường mở rộng cửa kết ra, nháy mắt đã ngửi thấy mùi máu tanh xộc vào mũi. Từ cánh cửa mở, một lượng máu lớn bên trong tràn ra, bên trong bất ngờ là một thi thể vận vẹo — Là một thi thể còn tươi, một người hiện đại. Từ khuôn mặt vị bóp méo, vẫn có thể nhận ra, người chết là một người đàn ông da trắng bốn mươi tuổi.

“NHA!!! NGÀI CARLOS!!!!” Lữ Yên hét lên, mấy cô gái học trò cũng hét lên.

Triển Chiêu chỉ chỉ miệng thi thể: “Bên trong hình như có gì.”

Công Tôn cầm lấy găng tay cao su chuyên dùng để giám định do viện bảo tàng cung cấp, đeo vào. Đưa tay tách miệng người chết ra, tay kia luồn vào, nắm lấy thứ gì đó trong miệng người chết, kéo ra.

Nhìn động tác của anh, Morris bắt đầu nôn khan.

Công Tôn dùng chút sức, từ trong miệng thi thể, lấy ra một cái điện thoại di động nhỏ dầm máu, màn hình hiển thị một loạt cuộc gọi nhỡ.

Công Tôn quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, ý bảo làm gì bây giờ.

Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại gọi cảnh sát.

Triệu Trinh đột nhiên khen ngợi: “Cái này ~~ Dùng cách gì mà nhét được một người hoàn chỉnh vào kết sắt kín mít nhỉ, còn không thấy một giọt máu chảy ra... Nếu người mà còn sống, trò ảo thuật này sẽ rất tuyệt đấy

”

.....

“Chưa phải vấn đề.” Bạch Cẩm Đường vẫn trầm mặc này giờ đột nhiên hỏi, “Cái rương thi thực sự, ở đâu ta?”

.....

Cúp máy xong, Bạch Ngọc Đường nói với mọi người: “Mọi người ra ngoài trước đi, đây là hiện trường vụ án...”

Còn chưa nói hết, chợt nghe một điệu cười âm trầm khàn khàn, giống như cú già kêu, thật kinh sợ.

Nhìn lại, không biết từ lúc nào ở cửa, một bà lão khô đét đứng đó. Trên đầu bà ta là một cái khăn lớn màu đen, mặc áo choàng đen, vô cùng cổ quái.

Triển Chiêu đột nhiên nói với Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Bạch, hình như tôi từng thấy bà ta ở đâu ~~”

“Akasha.” Triệu Trinh nhỏ giọng, “Cậu chắc là đã thấy bà ta trên chương trình Thần quái ở TV. Có khả năng tiên đoán bói toán.”

“Bói toán?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng nhìn Triệu Trinh.

Nháy mắt mấy cái, Triệu Trinh cười: “Cơ bản thì là đồng nghiệp của ảo thuật gia chúng tôi.” Dừng lại một chút, tổng kết, “Đều là lừa đảo.”

Tiếng cười khiến người ta khó chịu vang lên một lúc lâu, rồi Akasha dùng giọng nói khàn khàn, chậm rãi: “Đây là... Lời nguyên của rương thi... Có thể làm ra chuyện này — Tuyệt đối không phải là người!”

## 72. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 2

Chương 2 : Lời nguyện

Bề ngoài đáng sợ cùng ngữ điệu thê lương, Akasha khiến cả mấy cô gái đứng đó phải hét lên kinh hãi.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Ai không phận sự thì ra ngoài cho.” Nói xong, quay sang giao nhiệm vụ cho Khúc Ngạn Minh và người bảo vệ kia: “Hai người trước tiên phong tỏa hiện trường đi.”

Hai người rất phối hợp giải tán những người không phận sự ra khỏi căn phòng. Bà thầy bói Akasha kia vừa đi vừa nghiêng răng thét: “Các người không tin lời nguyện, không tin ác quỷ... Sẽ bị ác quỷ trừng phạt

“

Lắc đầu, Bạch Ngọc Đường quay lại, đã thấy Công Tôn cùng Triển Chiêu vây quanh kết sắt, cẩn thận xem xét thi thể không chỗ nào không lộ ra vết quỷ dị kia.

Công Tôn cau mày, nhìn hồi lâu, nói với Bạch Ngọc Đường: “Phải lấy được thi thể ra mới xác định được nguyên nhân tử vong.”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một hồi, hỏi: “Ông ta bị cắt ra rồi bỏ vào à?”

Công Tôn lắc đầu: “Không phải... là bị gấp vào.”

“Gấp? ...” Bạch Ngọc Đường gượng cười, “Gấp người?”

“Còn phải nói sao?” Công Tôn mỉm cười, “Quả thật không giống chuyện con người có thể làm được.” Nói xong, ra khỏi phòng đi rửa tay.

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ Triển Chiêu còn đang chờ người nhìn chăm chăm vào rương thi, hỏi: “Miêu Nhi, nhìn ra cái gì à? Sao chăm chú vậy?!”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói: “Tiểu Bạch, cậu đã từng thấy những chiếc ô tô được thu về, rồi dùng máy thủy lực ép chưa?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Thấy rồi ~ Bốn phía bốn khối thép bản, bên trên một khối nữa, có khả năng ép người thành hình vuông, vấn đề là, vì sao lại phải làm thế?”

“Có hai khả năng ~” Triển Chiêu khoanh tay nói, “Khả năng đơn giản là, hung thủ muốn mọi người đem tập trung chú ý vào lời nguyện rương thi ~”

“Thứ hai?” Bạch Ngọc Đường truy vấn, “Không phải đơn thuần chỉ là thế chứ?”

“Ừ ~ Phải phân tích theo hành vi của hắn.” Triển Chiêu nói, “Tên hung thủ này tâm tư rất mực kín đáo, tự tin thậm chí ngạo mạn.”

“Ừ ~” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Xem hắn dựng lên một hiện trường gây án là tử sắt đóng kín thế này, phải thêm một câu nữa là hắn đang rất nhàm chán ~”

Triển Chiêu chậm rãi đi quanh một vòng, theo từng cạnh đánh giá kết sắt: “Sau khi hoàn thành, hắn là hắn cũng đi một vòng như vậy ~ Thường thức kiệt tác của mình... Đem đi động nhét vào miệng nạn nhân, chính là minh chứng tốt nhất. Hắn cười nhạo nạn nhân, cười nhạo mọi người, giống như đang nói...”

“Hắn chính là thần...” Bạch Ngọc Đường đón một câu, “Không phải người... Đúng không?!”

Triển Chiêu bắt đắc dĩ, gật gật đầu.

Bạch Ngọc Đường đã hiểu, tổng kết: “Tốt ~ Lại đi bắt biến thái lấy mạng người làm trò chơi ~”

Đúng lúc đó, có hai giọng nói vang lên từ cửa: “A nha ~ Kinh khủng quá ~ Lão đại muốn mang tiền tới để mua thứ này sao??”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu quay đầu lại, thấy song sinh tay cầm một vali, xuất hiện ở cửa.

“Liên quan gì đến hai người!” Bạch Ngọc Đường nhìn cái vali mà lải nhải, “Nhân viên thu ngân trong kia... Hàng thì không có đâu!”

“Thế... Lão đại đâu rồi?” Tiểu Đình nhìn bốn phía.

Những người khác cũng nhìn xung quanh... Bạch Cẩm Đường mới vừa rồi còn đứng ở cửa mà —— Lại biến đi đâu rồi?

.

Trong toilet, Công Tôn mở vòi nước, rửa tay... Có lẽ là thói quen nhiều năm làm pháp y, Công Tôn trước tiên vẫn mang găng rửa tay, găng tay được rửa sạch rồi, mới cởi găng tay ra, rửa tay mình.

Cúi nhìn bồn nước, trong đầu toàn là cổ thi thể cổ quái kia, chợt thấy lưng nóng nóng... Vừa ngẩng đầu, đã thấy Bạch Cẩm Đường đứng phía sau từ bao giờ.

Có chút nghi hoặc liếc người trong gương, “Sao cậu lại vào đây?” Công Tôn vừa rửa tay, vừa hỏi.

Bạch Cẩm Đường không đáp, mỉm cười ghé xuống tai Công Tôn nói: “Vừa rồi lúc anh khám nghiệm tử thi, cái dáng điệu thật gợi cảm.” Vừa nói, vừa ôm lấy vòng eo mềm mại của Công Tôn, cách lớp áo len màu đen, vuốt ve

~~ “Cậu...” Công Tôn quay đầu lại hung hăng trừng, “Nơi công cộng... đừng...”

Bạch Cẩm Đường tựa hồ chính là chờ cơ hội này, cúi đầu, có chút dữ dội cướp lấy đôi môi của Công Tôn mà hôn ngẫu nghiêng. Nụ hôn dài vừa dứt, một tay đỡ lấy eo, một tay nâng cằm Công Tôn, khiến anh phải đối diện với mình, có chút băn khoăn nói: “Làm sao bây giờ...”

Công Tôn bị anh làm khó hiểu, thở gấp hỏi lại: “Cái gì làm sao bây giờ?”

Bạch Cẩm Đường khẽ liếm vành tai Công Tôn, đầu lưỡi tiến vào hằn trong tai, làm cho Công Tôn chấn động run rẩy, muốn né ra... Nhưng hai tay bên hông kẹp chặt, không cho anh lối thoát.

“Làm sao bây giờ?” Bạch Cẩm Đường nhẹ giọng thì thào, “Giờ anh cười với cả Ngọc Đường... Tôi cũng ghen...”

Công Tôn sửng sốt, kinh ngạc cảm thấy tay Bạch Cẩm Đường đã chui xuống dưới vạt áo mình, vuốt ve làm da bên hông anh

“Cậu nói bậy bạ gì thế?” Công Tôn hai tay đeo bao còn ở trong nước, không có cách nào ngăn cản Bạch Cẩm Đường, chỉ có thể cắn răng làm dữ, “Mau buông tay!”

Bạch Cẩm Đường ngoan ngoãn lấy tay ra, dích thân đến bên vòi nước, giúp Công Tôn cởi bao tay, rồi mười ngón đan vào nhau, hướng về dòng nước chảy mát lịm.

“Thật muốn khóa anh lại.” Bạch Cẩm Đường ôm lấy Công Tôn, tựa cằm lên bờ vai gầy, “Trừ tôi ra, ai cũng không được nhìn!”

Công Tôn vô lực, nghiêng mặt nhìn Bạch Cẩm Đường đang cọ loạn ở cổ mình, húng một tay toàn nước lạnh, vẩy thẳng vào mặt Bạch Cẩm Đường ~~ Bạch Cẩm Đường cả kinh, thối lui, nhưng vạt áo trước vẫn ướt một mảnh. Công Tôn cười, xoay người bỏ chạy, không ngờ Bạch Cẩm Đường xông tới chặn ngang lối thoát mà kéo giật lại.

“A ~~” Công Tôn chỉ kịp kinh hô một tiếng, đã bị Bạch Cẩm Đường ôm về, đặt lên bệ rửa mặt, hung hăng hôn

.

Khi hai người ra khỏi toilet thì các thành viên của S.C.I. đã đến.

Thu thập chứng cứ hiện trường xong, Công Tôn muốn mọi người đem kết kia khóa lại, mang về phòng pháp y ở S.C.I. ~~ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn vẻ mặt vội vàng của anh, chỉ biết anh rất muốn lấy thi thể từ trong kết ra.

Chính lúc này, chợt nghe tiếng khắc khẩu từ ngoài cửa truyền vào, Lữ Yên, thư ký của Carlos tóm chặt lấy Khúc Ngạn Minh và người bảo vệ kia, luôn miệng muốn bọn họ phải chịu trách nhiệm.

“Là các người, trừ các người ra không ai có thể ra tay!” Lữ Yên kích động dị thường, nói với cảnh sát: “Cảnh sát! Bắt lấy bọn họ, nhất định là bọn họ là hung thủ, không thể là ai khác!!”

“Nhưng...” Triển Chiêu đột nhiên hỏi: “Chìa khóa là... do cô giữ, phải không?”

“Tôi...” Lữ Yên hơi sững sốt, buông Khúc Ngạn Minh và người bảo vệ kia ra, có chút thất hồn lạc phách lắm bầm, “Không phải là lời nguyên đầu... Đây chẳng qua là truyền thuyết... Không phải là thật...”

“Truyền thuyết gì?” Triển Chiêu cảm thấy cô ta hành động có chút kỳ quái, liền đưa một mình cô vào phòng nghỉ nói chuyện riêng.

Bạch Ngọc Đường cùng các cảnh sát khác tiến hành thẩm tra mọi người, sau khi lập biên bản, chỉ giữ lại Khúc Ngạn Minh và nhân viên bảo vệ tên Phùng Kiệt kia.

Có chút áy náy với vai Khúc Ngạn Minh, “Hai người vẫn cần phải theo tôi về sở lấy lời khai và miêu tả lại chi tiết một chút.”

Nói xong, bảo Vương Triều cùng Trương Long đưa hai người về cảnh cục trước.

Khúc Ngạn Minh trước khi đi, lại quay đầu lại nhìn thoáng qua phòng nghỉ, ánh mắt có chút phức tạp.

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hơi khó hiểu.

“À...” Khúc Ngạn Minh ngẫm nghĩ, “Đội trưởng, sáng nay, em nghe ngài Carlos và thư ký Lữ lúc vào phòng rương thi...” Nói xong, chỉ vào cửa phòng trưng bày đặc biệt, “Bọn họ ở trong đó cãi nhau kịch liệt lắm.”

“Đúng!” Phùng Kiệt nói, “Tôi cũng nghe thấy.”

“Bọn họ cãi nhau về cái gì?!” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Bởi vì cửa đóng, nghe không rõ ràng lắm, nhưng bọn họ có nhắc đến hai chữ ‘lời nguyên’.” Khúc Ngạn Minh đáp.

“Đúng vậy a!” Phùng Kiệt bổ sung, “Bởi vì giọng Lữ Yên rất thê, cho nên hai chữ này rõ ràng nhất.”

Đúng lúc đó, Triển Chiêu cùng Lữ Yên đã ra khỏi phòng, Vương Triều Trương Long cùng họ trở về cục cảnh sát.

“Miêu Nhi, thế nào?” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu cau mày, cảm giác tình hình không được như ý.

Triển Chiêu thở dài, nói: “Vừa đi vừa nói chuyện.” Nói rồi, kéo Bạch Ngọc Đường ra ngoài.

“Đi đâu?” Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu. Anh còn muốn xem hệ thống camera của bảo tàng.

“Nhà Carlos!” Triển Chiêu nói.

Giao cho Mã Hán cùng Triệu Hổ quản lý chuyện camera, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi tới biệt thự của Carlos.

“Vừa rồi, Lữ Yên có kể một chuyện xưa rất thú vị.” Triển Chiêu dùng ngón trỏ nhẹ nhàng gõ cằm, “Có liên quan đến lời nguyên rương thi.”

“Nói nghe xem nào.” Bạch Ngọc Đường hứng thú hỏi.

“Khối rương thi này có lai lịch thực đặc biệt.” Triển Chiêu nói, “Đây là khối rương thi cuối cùng của bộ tộc Tutsi.”

“Khối cuối cùng?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Sau này không làm nữa?”

Triển Chiêu lắc đầu: “Tộc Tutsi bị diệt sạch, tuyệt chủng rồi!”

Bạch Ngọc Đường hơi có kinh ngạc, “Bị? Ý cậu là... không phải tự nhiên diệt chủng sao?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Người Tutsi ngụ ở một hòn đảo nhỏ thuộc Đông Nam Á. Đại khái hơn một trăm năm trước, một thương thuyền Hà Lan thả neo trên đảo kia. Người Tutsi cứu bọn họ, nhiệt tình khoản đãi... Nhưng sau khi thủy thủ đoàn kia được cứu, sợ hãi thuật tạo rương thi tinh xảo của tộc Tutsi nên đã tàn

sát tộc Tutsi, muốn cướp đoạt những ruộng thi quý báu kia... Tộc trưởng duy nhất còn sót lại của tộc Tutsi liền đốt hết những ruộng thi còn lại...”

“Như vậy... ruộng thi lần này triển lãm thì sao?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“... Là của tộc trưởng kia...” Triển Chiêu nói.

“.....” Bạch Ngọc Đường hơi kinh ngạc, “Ý cậu là...”

Triển Chiêu gật đầu: “Mấy người Hà Lan kia thẹn quá hóa giận... Bọn họ muốn tập chế ruộng thi nên đã giết hại tộc trưởng kia rồi chế thành ruộng thi.”

Nghe xong, Bạch Ngọc Đường nhú mày: “Khó trách thi thể kia có vẻ mặt thống khổ và oán hận đến thế.”

“Tộc trưởng đó trước khi chết đã dùng lời nguyện được lưu truyền bao thế hệ của tộc Tutsi... Nguyên rửa đám người Hà Lan đó và cả con cháu họ.” Triển Chiêu nói, “Theo Lữ Yên, Carlos lấy cái ruộng thi này từ một ông già người Hà Lan.”

“Ông già kia chính là con cháu của một trong số những người Hà Lan vụ đó?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Sau thì sao? Lời nguyện ứng nghiệm?”

“Nghe nói... Tất cả đều chết oan chết uổng.” Triển Chiêu nói, “Carlos gần đây cũng phải chịu tang người vợ yêu suốt 20 năm của mình... Con cũng mắc bệnh quái gở, trở nên điên điên khùng khùng, cho nên ông ta bắt đầu tin tưởng lời nguyện kia, nghĩ cách bán tống tháo.”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát: “Lữ Yên cãi nhau với Carlos, phỏng chừng cũng là sợ bán vật này sẽ mang lại điềm xấu cho người khác.”

“Ai ~~” Triển Chiêu nhìn anh, “Anh hai chưa mua, coi như không tồi.”

“Cậu tin sao?” Bạch Ngọc Đường cười, “Miêu Nhi, cậu trước kia đâu có tin mấy thứ ma quỷ này.”

Triển Chiêu gật đầu, “Tôi không tin. Hết thấy ác ma đều là từ lòng người mà ra.” Liếc Bạch Ngọc Đường một cái, chậm rãi tiếp: “Cho nên, bị người có tâm ma nhìn chăm chăm, và bị ác ma nhìn chăm chăm cũng chẳng khác gì nhau.”

“Ừ ~~ Không sai.” Bạch Ngọc Đường dừng xe lại, phía trước chính là biệt thự của Carlos, đưa tay nâng cằm Triển Chiêu, “Cậu quan tâm đến anh hai và Công Tôn là tốt... Nhưng...” Vừa nói, liền hôn ngay lên hai má Triển Chiêu, “Đừng quá ~~ Tôi sẽ ghen đấy.” Nói xong, bất chấp ánh mắt kinh dị với khuôn mặt đỏ bừng của Triển Chiêu, áp vào hôn...

Triển Chiêu dùng hết sức lực đẩy đầu Bạch Ngọc Đường ra, hung tợn mắng: “Chuột điên! Không ngó xem đang ở đâu sao?! Ban ngày ban mặt...”

“NHA A

” Khoảnh khắc liếc mắt đưa tình của hai người bị một tiếng hét kinh hoàng chói tai từ trong nhà vang ra phá vỡ.

“... Vừa rồi...”

“... Đúng vậy!”

“Cậu cũng nghe...”

“... Đúng vậy!”

“... Bên trong...”

“... Đúng vậy!”

Hai người nhanh chóng xuống xe, vọt tới trước cửa biệt thự, đập thành thịch vào cửa sắt cao ngất, không ai ra mở.

“NHA A

~” Thêm một tiếng nữa, so với vừa rồi càng thảm thiết hơn.

Bạch Ngọc Đường lui ra phía sau hai bước, chạy lấy đà rồi tung người lên, rất nhanh đập vào vách tường và cửa sắt ~ Ba bước liền đến bờ tường, thả người nhảy xuống, quay ra mở cửa, cùng Triển Chiêu chạy vào bên trong.

Đi qua hoa viên, là tòa biệt thự trắng theo phong cách trung cổ, tiếng thét chói tai không ngừng từ trong vang ra.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu bắt chắp, trực tiếp tiến vào...

Chỉ thấy một phụ nữ trung niên quỳ rạp người xuống sàn, hét lên không ngừng.

Trước mặt bà là vài khúc tứ chi động vật máu me đầm đìa — Tựa như của một chú cún trắng, lông tơ trắng bệch nhuộm máu tươi, thoạt nhìn vạn phần đáng sợ.

“Ha ha ha ha.....” Một tràng cười khê phát ra từ bên trên.

Hai người ngẩng đầu lên, thấy một thiếu niên đang ngồi trên lan can lầu hai. Cậu ta thoạt nhìn chưa quá mười ba mười bốn tuổi, tóc quăn ngắn tũn màu nâu, nước da tái nhợt, áo sơ mi trắng và quần dài đen...

Cậu ngồi trên lan can sắt màu đen, nhàn nhã đung đưa chân, coi như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Thiếu niên tay trái cầm một con dao nhỏ nhuốm máu, trên mặt, trên vạt áo trước, dính không ít máu. Tay phải cầm đầu con chó nhỏ máu tong tỏng rơi, nhìn Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ha hả cười, tựa hồ như đang hát một bài hát nào đó ~ Thanh âm ngắt quãng, quái dị không nói thành lời.

Triển Chiêu theo dõi cậu trong chốc lát, chậm rãi nói: “OCD (1)...”

(1) OCD: (Obsessive

## 73. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 3

Chương 3 : Khiêu khích

Thiếu niên ngồi trên lan can nghiêng đầu suy tư, hơi tò mò nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phía dưới.

Triển Chiêu gật nhẹ đầu, Bạch Ngọc Đường xoay người đi về phía cầu thang.

Ánh mắt thiếu niên dõi theo chuyển động của anh, lúc này, Triển Chiêu đột nhiên ho khan một tiếng.

... ?... Thiếu niên quay đầu lại, chăm chú nhìn Triển Chiêu.

Thấy Triển Chiêu vươn một tay về phía cậu, xòe năm ngón tay ra.

Thiếu niên chưa hiểu, Triển Chiêu lại duỗi tay kia, cũng xòe năm ngón ra.

Tựa hồ bị động tác của Triển Chiêu thu hút, thiếu niên nhìn anh nghi ngờ.

Lúc này, Triển Chiêu đột nhiên thu ngón tay lại, nắm thành nắm.

Thiếu niên nhìn chăm chăm vào động tác của anh, có phần sửng sốt, sau đó nhú mào, tựa hồ bất mãn.

Triển Chiêu chậm rãi thu hai tay về, giơ lên trước mặt, lại ngẩng đầu, nhướn nhẹ mi với thiếu niên, trước hết lời kéo ánh mắt của cậu vào tay mình, sau đó nhìn vào tay thiếu niên... Theo động tác của anh, thiếu niên chăm chăm cúi đầu nhìn chăm chăm vào ngón tay mình.

Thấy mình đang cầm một con dao và cái đầu chó, năm ngón nắm chặt.

Hơi hoang mang lại ngẩng lên... Đã thấy Triển Chiêu đối diện cậu cười, sau đó từ từ mở tay ra...

Thiếu niên chăm chú dõi theo động tác của Triển Chiêu, như ma quỷ mà bất chú, từ từ mở tay ra...

Thứ trên tay cậu được buông thả ~ Rơi xuống... “keng” một tiếng, con dao rơi xuống sàn đá cẩm thạch...

Thiếu niên bị tiếng động làm giật mình, bật ngẩng lên nhìn Triễn Chiêu, trong nháy mắt... Triễn Chiêu vung tay, hướng về phía thiếu niên, làm một động tác như ném vật gì đó, miệng hô một tiếng: “Đón lấy!”

Mắt của thiếu niên nâng lên theo cánh tay vung của Triễn Chiêu, vẫn cứ ngẩng lên vậy, muốn xem cái “vật” anh ném là gì.

Bởi vì cậu đang ngồi trên một lan can sắt rất mảnh, bật ngửa đầu lên... Thân thể liền mất thăng bằng, ngã ngược về phía sau — Bạch Ngọc Đường đã thừa dịp cậu không chú ý, dễ dàng tiếp được cậu, ngay sau đó ôm lấy, đem cậu xuống.

“Nha a

” Thiếu niên bị ôm xuống khỏi lan can, đột nhiên bắt đầu thét lên, lại không ngừng dậm đá giầy dựa, giống như thú non bị kinh sợ

~~ Bạch Ngọc Đường hai tay ôm lấy cậu, không dám dùng sức, sợ làm đứa trẻ bị thương, nên đành mặc kệ cậu dậm đá ~~ Quay mặt xuống lâu hỏi Triễn Chiêu: “Miêu Nhi, nó làm sao vậy?!”

“Tiểu Bạch, kiên trì một chút!” Triễn Chiêu từ dưới đáp vọng lên, sau đó hỏi bà người làm đang ngồi xổm ở đất: “Làm thế nào để cậu bé an tĩnh lại?”

“A...” Người làm có phần lúng túng, lắp bắp mãi mới nói nổi: “Ôm... Ôm cậu ấy, vỗ lưng... là được...”

Bạch Ngọc Đường ở trên lầu đã nghe thấy, chưa kịp phản ứng, đứa trẻ trong tay đột nhiên không giẫy nữa, có lẽ là mệt...

Nhẹ nhàng đặt nó xuống sàn...

Thiếu niên thình lình xoay người nhào vào ngực Bạch Ngọc Đường, dụi dụi đầu

~~ Nhẹ vỗ vai cậu, dịu dàng vuốt ve... Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Triễn Chiêu đang đi lên: “Miêu Nhi...”

Triễn Chiêu cau mày lắc đầu: “Bệnh của cậu bé rất nặng...”

Không bao lâu, thiếu niên an tĩnh lại, ngơ ngác ngồi trước bàn ăn, ăn điểm tâm do bà người làm mang lên.

Triễn Chiêu hỏi: “Cậu bé tên gì?”

Bà người làm tên Anna, không lưu loát đáp lại bằng tiếng Trung: “Tên... Jemily.”

Triễn Chiêu lại quay đầu sang nhìn thiếu niên, phát hiện cậu chẳng chút phản ứng với cái tên mình ~~ Thở phào — Tình hình tốt hơn so với tưởng tượng.

Theo như lời Anna, vợ của Carlos nửa năm trước qua đời. Sau đó, vào một ngày, Jemily đột nhiên trở nên không bình thường... Đôi lúc cậu sẽ dùng dao giết chết thú non, rồi cắt chúng thành khúc... Chắc là cũng âm ỉ như ban nãy... Sau khi khôi phục, vẫn cứ ngơ ngác vậy.

Về cái chết của Carlos, Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường không nói gì thêm, bởi vì rất nhanh, Lư Phương sẽ sắp xếp người phụ trách tới, cho hay biết về vụ án, đồng thời sẽ liên lạc với những người thân khác của Carlos ở nước ngoài.

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng lên lầu, vào phòng làm việc của Carlos, tìm đầu mối.

Tìm kiếm trong phòng làm việc một hồi, Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Miêu Nhi, cảm thấy thiếu gì đó nhỉ?!”

“Ừ...” Triễn Chiêu gật đầu, “Ảnh ~~”

“Không sai.” Bạch Ngọc Đường nhìn bức tranh sơn dầu lộ vẻ hào hoa phú quý trên tường, đồ thủ công mỹ nghệ tinh xảo trên bàn, trong tủ ly, “Nếu ông ta thực sự yêu vợ mình, vợ mới qua đời có nửa năm... trong phòng không lẽ không có nổi một tấm ảnh chụp...”

Triễn Chiêu đột nhiên ra khỏi phòng làm việc, đi vào phòng Jemily, xem một lượt: “Cậu bé không được chữa trị, cũng không uống thuốc.”



Hai người rời khỏi phòng Jemily, quay lại căn phòng làm việc.

“Tôi thấy...” Bạch Ngọc Đường xoa xoa cằm, “Carlos hình như không yêu con mình...”

“Ừ... Căn phòng đó thật không giống phòng cho trẻ em — Cả một món đồ chơi, poster cũng không có...” Nói đến đây, Triển Chiêu đột nhiên sững lại.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười lại gần: “Miêu Nhi, sao vậy? Nghĩ đến chuyện gì?”

“... Không...” Về mặt Triển Chiêu hơi hồng lên, “Không có gì.”

“A...” Bạch Ngọc Đường vỗ nhẹ trán, “Nhớ lại... Tôi thấy phòng cậu hồi bé có rất nhiều đồ chơi, poster, còn cả một con lật đật cực lớn nữa nha ~~ Đều là ba cậu mua cho nhớ ~~”

Triển Chiêu liếc anh, nhỏ giọng: “..... Ông ấy đều vứt đấy rồi đi luôn...”

Bạch Ngọc Đường cười phá lên: “Chẳng lẽ cậu còn muốn một người đàn ông trưởng thành nói ‘Cực cưng, papa mua đồ chơi cho con’ ~~, huống chi ông già nhà cậu lại lạnh lùng như thế...”

Triển Chiêu không đáp, nhìn con chuột bạch hả hê bên cạnh, nhấc chân đạp... Đạp xong, bỏ lại Bạch Ngọc Đường đau đến nhe răng, xoay người đi tới chiếc bàn làm việc trong phòng.

Bạch Ngọc Đường đứng phía sau Triển Chiêu, nhìn bờ vai vì mấy ngày nay vất vả dần dần thả lỏng, cả người dường như cũng nhẹ nhõm hơn, nụ cười nhàn nhạt đã xuất hiện

Thở phào.

Nỗi phiền muộn trong lòng vì Bạch Ngọc Đường nhắc à đi rất nhiều, Triển Chiêu cảm thấy một thứ tình cảm ấm áp chậm rãi trôi chảy — Có lẽ, vẫn còn rất nhiều chuyện mà anh không biết ~ Anh phải tin tưởng, đừng hoài nghi hay không tín nhiệm ~~ Bịt chặt hai mắt vào.

Tâm tình người ngoại, hai người nghiêm túc lật giở tài liệu trên bàn, rất nhanh, một loạt ảnh chụp thu hút sự chú ý của cả hai

~~ “Miêu Nhi, đây là gì?” Bạch Ngọc Đường cầm một tấm ảnh lên, chỉ thấy hình ảnh rất mờ, giống như là chụp nhanh ~~ Tất cả các hình ảnh khác đều mờ, chỉ có đôi mắt là rõ nét dị thường ~~ Hơn nữa ánh mắt, là một loại cảm xúc kinh hoàng, khiến người ta thấy không rét mà run

~~ Có hơn mười tấm ảnh, đủ các kiểu mắt ~~ Về kinh hoàng lại như nhau.

Dưới tấm ảnh, là một cuốn tạp chí nhiếp ảnh còn mới.

Triển Chiêu cầm lên, nhanh chóng tìm được một bài, đưa cho Bạch Ngọc Đường xem: “Tiểu Bạch, cậu xem ở đây này! Những tấm ảnh này đều là của nhiếp ảnh gia Tanaka.”

“Tanaka?” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Chính là người ở trong phòng nghĩ sáng nay?”

Triển Chiêu gật đầu: “Ông ta hình như rất nổi tiếng.”

Vứt tấm ảnh xuống, Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Ông ta thích chụp kiểu kinh dị này ư ~~ Thật không biết người mẫu nhìn thấy cái gì mà lộ ra ánh mắt như vậy...”

“Chúng ta mang những thứ này về đi.” Triển Chiêu gom ảnh và cả tạp chí lại bỏ vào cặp tài liệu, thu hoạch được. Hai người tìm lại lần nữa, không phát hiện thêm đầu mối gì đặc biệt, mới rời đi.

.

Một mạch chạy về S.C.I., hai người vội vàng muốn biết kết quả khám nghiệm tử thi, đi vào văn phòng — Sao không có ai thế này?

Đúng lúc đó, chợt nghe từ phòng pháp y sát vách, một tiếng kính hô vang ra.

Hai người nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu, cái đám nhãi ranh này

~~ Nhanh chóng đến phòng pháp y, chỉ thấy toàn bộ thành viên S.C.I. bất kể nội bộ ngoại bộ, đều tụ tập trước bàn giải phẫu.

Ngay cả Bạch Trì cũng ở đó, chẳng qua sắc mặt trắng bệch, tay còn siết chặt lấy góc áo mình.

“Đang làm gì vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Sếp ~~” Mọi người quay lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Công Tôn chép chép miệng trước bàn giải phẫu.

Hai người lúc này mới chú ý tới, Công Tôn đã lấy thi thể ra, càng kỳ quái chính là, thi thể vẫn duy trì trạng thái hình vuông, hơn nữa... Thấy thế nào cũng không tự nhiên...

“Tại sao lại vậy?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đồng thanh hỏi.

Công Tôn thở dài: “Chỉ có cái đầu là của Carlos

”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhau, đến gần bàn giải phẫu.

Công Tôn đưa tay dùng chút lực, lấy cái đầu ở thi thể, ghép với phần da ở vai, chỉ thấy một cái xác chết méo mó hình vuông, chỗ cái đầu bị lõm một hốc lớn, Vả lại — Tuy rất giống, nhưng mà, thi thể cũng là giả!

“Vừa rồi bị màu da, máu đổ ra quần áo lừa

” Về mặt Công Tôn thất vọng.

Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào thi thể chốc lát: “Nói cách khác... Đây căn bản không phải là lời nguyên gì...”

“Dùng thủ thuật che mắt người... Còn tạo ra một câu chuyện về lời nguyên hử?” Bạch Ngọc Đường cúi đầu trầm tư, “Vì sao...”

Đang nói, “rầm” một tiếng, cửa bị mở mạnh ra, Lư Phương mặt mày xanh xám đi vào, nghiêm túc nói: “Có mấy thứ các cậu nên xem qua!”

Mọi người sững sốt, bước nhanh theo Lư Phương ra ngoài.

Vào văn phòng, Lư Phương mở TV lên, đang chiếu một chương trình rất đặc biệt.

“Đây là chương trình truyền hình trực tiếp.” Lư Phương nói, “Địa điểm là ngay viện bảo tàng.”

Một nữ MC đang thuyết minh rất hưng phấn về vụ án mới xảy ra sáng nay... Trong phòng trưng bày đặc biệt kia có camera, toàn bộ quá trình đều được thu lại hết, từ lúc Carlos mang kết sắt vào, đến khi mọi người bước vào, lúc cái kết được mở ra... Càng khéo hơn chính là khuôn mặt Carlos cũng rõ sờ sờ...

Nữ MC nói về nền văn minh Tusti cổ... Lời nguyên! Cuối cùng còn nói đã mời một vị khách quý tới ~~ Ngay lập tức — Akasha xuất hiện trên màn hình, quát gở gào lên: “Lời nguyên... Là nguyên rửa...”

Tắt TV đi, Lư Phương cau mày: “Xem hết chưa?!”

“Vì sao băng hình lại lọt ra ngoài?” Mã Hán và Triệu Hổ vừa thấy đoạn băng đó đã khó hiểu rồi.

Triệu Hổ lấy CD ra: “Lúc tôi lấy nó, rõ ràng đã bảo nhân viên quản lý không được để lộ...”

“Còn một video nữa!” Lư Phương thở dài, lấy một chiếc CD nữa đặt vào đầu DVD... Là video tin tức.

Một người đàn ông khoảng hơn ba mươi đang được phỏng vấn.

“Tên hắn là Thương Lạc!” Lư Phương nói, “Là người chịu trách nhiệm vận chuyển lần này, cũng là ông chủ của ‘công ty bảo tồn Liệp Ưng’, công ty phụ trách an ninh cho triển lãm luôn.”

“Thương Lạc?!” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Lý lịch tên này rất không sạch.”

“Đúng vậy!” Lư Phương gật đầu, “Tổ ma túy và tổ kinh tế đều liệt hắn vào đầu danh sách nhứt nhứt!”

Thương Lạc nhìn vào ống kính, tỏ vẻ thông dong, hần chỉ vào cái rương thi giả giữa sảnh: “Mọi người không cần phải lo ~~ Thực tế, đây mới là rương thi thật!”

“Cái gì?!” Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngậy người.

Trong màn hình, Thương Lạc cười rất đắc ý: “Thật ra, sáng nay cái kết mà ngài Carlos mang vào phòng trưng bày đặc biệt là kết rỗng... Bởi vì gần đây trong nhà ngài Carlos xảy ra rất nhiều chuyện không may, ông ấy nghi ngờ là do lời nguyên quỷ phá ~~ Cho nên sắp xếp thế này — Không ngờ kết cục cuối cùng lại như vậy.”

“Thế thì cái rương thi thật này phải xử lý ra sao?” Nữ MC lập tức hỏi, “Nghe nói anh đã hạ thấp giá bán... Anh không sợ lời nguyên sao?!”

“Ha ha ~~” Thương Lạc cười đến ưu nhã, hướng về phía ống kính nói: “Tôi tin vào nền văn minh cổ xưa, lại càng tin vào khoa học hiện đại... Theo tôi được biết, vụ án này đã giao cho S.C.I. xử lý. Ngay cả đại án Ma pháp hung thủ cũng phá dễ dàng... Tôi tin, bộ phận cảnh sát tinh anh nhất định sẽ nhanh chóng cho chúng ta một câu trả lời thuyết phục, khiến những người thu thập, bảo tồn cũng như nghiên cứu như chúng tôi an tâm — Hung thủ, đảng nào cũng không phải là người.”

Nói xong, Thương Lạc cười, quay đi. Nữ MC còn đang hưng phấn tiếp tục thuyết minh tình hình hiện trường, bởi vì vụ án sáng nay, người tham quan ở viện bảo tàng thay đổi như chớp mắt ~~ Càng thêm nhiều người muốn ra giá mua rương thi, thêm cả vài vật phẩm liên quan đến tộc Tusti nữa.

Bấm điều khiển, Lư Phương hít sâu một hơi: “Điện thoại ở cảnh cực như bùng nổ...”

Triệu Hổ nhắc chân đá bay cái ghế bên cạnh: “Mẹ ơi, thằng này rõ ràng xúc xĩa!”

“Hổ Tử ~~” Mã Hán kéo Triệu Hổ đang muốn lên cơn, “Bình tĩnh đi.”

Thực tế, không chỉ Triệu Hổ, những người khác cũng tức giận không kém.

“Tôi có thể kéo dài thời gian.” Lư Phương nói, “Nhưng, giới truyền thông lần này rất để ý... Lần này áp lực của các cậu là rất lớn a...” Đang nói, điện thoại của anh chợt vang lên, tiếp máy, sắc mặt thay đổi, vội vàng lại mở TV.

Trên màn hình, vẫn là viện bảo tàng, hiện trường đã vô cùng hỗn loạn, camera rung lên, đám người la hét chạy ra ngoài.

Qua hành lang, tới phòng nghỉ.

Trên sofa phòng nghỉ, một người hai mắt tròng lớn — Là nhiếp ảnh gia Tanaka.

Morris đang hét to “BÁO CẢNH SÁT, GỌI CỨU THƯƠNG”

~~ Akasha không biết ở chỗ nào, trong camera không thấy bà ta, nhưng vẫn nghe thấy giọng bà gào lên “LÀ LỜI NGUYÊN A ~~ NGUYÊN RỬA ~~”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào màn hình TV, nói không nên lời, không phải vì cái gì khác, mà chính là ánh mắt của Tanaka ~~ So với những tấm hình tìm thấy ở nhà Carlos, những tấm hình chính ông ta chụp, giống y xì đúc — Ánh mắt, của sự kinh hoàng dị thường.

## 74. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 4

Chương 4 : Tusti

Rất nhanh trấn tĩnh lại, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhanh chóng cùng các thành viên S.C.I. chạy tới bảo tàng.

Trước tiên, cần phải xua đi đám truyền thông lũ lượt kéo tới, cảnh sát kéo dài phân cách cảnh tuyến, phong tỏa hiện trường.

Các thành viên S.C.I. cấp tốc đi vào phòng nghỉ.

Thấy hiện trường, cảm giác đáng sợ ban đầu khi thấy thi thể có giảm đi một chút. Có lẽ là bị ảnh hưởng bởi các hình ảnh đã thấy trên màn hình, nên liên tưởng ngay đến ánh mắt trong các tấm ảnh kia, Triển Chiêu

cảm thấy có chút may mắn. Nếu không phải đã xem được đoạn tin đó, mà trực tiếp nhìn thi thể trước, nói không chừng còn không nghĩ tới những bức ảnh ấy.

Công Tôn đeo bao tay, tiến lại khám nghiệm tử thi, vừa quan sát thi thể, vừa nói: “Nam, khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, không có dấu hiệu trúng độc...” Lật xem đồng tử, “Là đột tử!”

“Bị bệnh ư?!” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Thoạt nhìn...” Triển Chiêu chần chờ một chút, “Như là bị hù chết.”

Công Tôn gật đầu, “Đúng... Chính xác là giống như bị hù chết.”

Bạch Ngọc Đường quay người hỏi Morris đang đứng bên cạnh: “Anh vẫn luôn ở bên ông ta?!”

Morris lắc đầu: “Ông ấy vừa nói cảm thấy không được thoải mái, tôi đi rót cho ông ấy chén nước... quay lại đã ra thể này rồi.”

“Ông ta có bệnh tật gì không?” Triển Chiêu hỏi, “Ví dụ như, bệnh tim, cao huyết áp gì đó?”

“... Tôi đã hợp tác với ông ấy nhiều năm, theo tôi được biết thì không.” Morris lắc đầu.

“Còn một vấn đề nữa.” Triển Chiêu nói, “Ông Tanaka có một xấp ảnh chụp ánh mắt... Anh có biết không?”

“A...” Morris gật đầu: “Tôi biết, là bộ ảnh tên ‘Sợ Hãi.’ Đó là tác phẩm tiêu biểu của Tanaka.”

“Các người làm thế nào mà người mẫu lại có được biểu cảm này?!” Bạch Ngọc Đường hỏi dồn.

“Ừm...” Morris ngập ngừng, do dự một lát, “Cái này, là bí mật...”

Triển Chiêu cười cười: “Anh không thấy rằng, ánh mắt của ông Tanaka rất giống trong bộ ảnh sao?”

Morris sững sốt, thở dài, “Đúng là rất giống...”

“Vậy anh có thể nói rồi chứ?” Bạch Ngọc Đường thúc giục.

“Những người đó cũng không phải là người mẫu.” Morris nhẹ giọng nói: “Tanaka thuê người, trước tiên quay phim những người đó bị dọa đến chết khiếp, sau đó sẽ chụp lại.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau, đều không nói gì nữa.

Đúng lúc đó, ngoài cửa xảy ra một trận hỗn loạn, một người không thèm đếm xỉa tới sự ngăn cản của cảnh sát, xông vào.

Mọi người nhìn lại, nhận ra, chính là Thương Lạc vừa xuất hiện trên bản tin TV.

Nhân viên cảnh sát cố ngăn cản không được, khó xử liếc Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường gật đầu với cậu, cảnh sát đó rời đi.

Thương Lạc hai tay nhét túi quần, thong dong quét mắt nhìn bốn phía, lúc nhìn đến người Triển Chiêu có hơi sững sờ, lập tức tươi cười lễ độ, đưa mắt qua Bạch Ngọc Đường, nói: “Vị này nhất định là Bạch đội trưởng ~~ Ngưỡng mộ đã lâu, tôi là Thương Lạc.”

Bạch Ngọc Đường cũng cười lại, bắt tay lại với hắn: “Tôi biết, vừa rồi có nhìn thấy trong bản tin trên TV.”

“Vậy sao...” Thương Lạc gật gật đầu, “Tôi muốn nhờ các vị giúp gấp một chuyện.”

“Giúp?” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại liếc mắt trao đổi với Triển Chiêu, “Giúp chuyện gì?”

“Khi câu đố về rương thi và lời nguyện còn chưa sáng tỏ, tôi sẽ để rương thi thật lại viện bảo tàng.” Thương Lạc chỉ chỉ phòng triển lãm phía sau, “Hy vọng cảnh sát sẽ phân công người bảo vệ.”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, gật đầu: “Nơi này là hiện trường vụ án, chúng tôi đương nhiên sẽ phân người bảo vệ.”

“Còn nữa, hy vọng Bạch đội trưởng có thể mau chóng phá án ~~ Rất nhiều người đang chờ đợi đáp án đó.” Nói xong, lại cười, xoay người rời đi.

“Hắn tới làm gì?” Triển Chiêu đến bên Bạch Ngọc Đường, “Chẳng hiểu ra sao.”

Bạch Ngọc Đường cau mày suy nghĩ hồi lâu: “Miêu Nhi, trước kia chúng ta phá án có đắc tội với hắc lãn nào không?”

Triển Chiêu nhún nhún vai: “Không có...”

.

Thu thập chứng cứ xong, trời cũng chạng vạng tối, Bạch Ngọc Đường đưa Triển Chiêu về nhà rồi một mình lái xe đến một nơi.

Dừng trước một câu lạc bộ đêm, Bạch Ngọc Đường xuống xe, quẹo vào ngõ, vào lối cửa sau câu lạc bộ.

Tên côn đồ canh cửa đang hút thuốc nhìn thấy anh, sững sốt, lập tức mở cửa.

Phía sau cửa là một cầu thang dài, ngọn đèn tối mờ, bậc thang hướng thẳng xuống tầng ngầm.

Bạch Ngọc Đường bước vào, dọc theo bậc thang đi xuống, đi đến chân cầu thang, là một cánh cửa khác.

Nhẹ nhàng đưa tay gõ hai cái, trên cánh cửa xuất hiện một song cửa sổ, một cặp mắt người hiện ra.

Nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, người nọ đóng cửa sổ lại, một lát sau, két một tiếng, cửa mở ra.

Nội thất bày biện giống như một văn phòng buôn bán bình thường, Bạch Ngọc Đường sững sốt, trên mặt nháy mắt lộ ra biểu tình chán ghét: “Thẩm mỹ của anh ngày càng kém.”

Người đàn ông ngồi trước bàn làm việc, rút một điếu thuốc ra, ngẩng đầu, trợn mắt khinh bỉ nhìn Bạch Ngọc Đường: “Đây mới là thẩm mỹ!”

Đó là một người đàn ông gần 30 tuổi, bộ dạng thực bình thường, ăn mặc cũng như những người đi làm khác, nhưng dưới mắt, có một vết sẹo nhạt gần như cắt ngang khuôn mặt.

“Thế nào? Có đại sự gì mà khiến Bạch đội trưởng phải đích thân đến cái miếu nhỏ này của tôi?” Người nọ dụi điếu thuốc, tùy ý hỏi.

“Tôi muốn điều tra một chút về tên Thương Lạc này.” Bạch Ngọc Đường đi thẳng vào vấn đề.

“Cái này... Có chút khó khăn a ~~” Khó xử nheo mi lại.

“Hắc lãn là dân giang hồ.” Bạch Ngọc Đường kéo một cái ghế ngồi xuống, “Đạo giang hồ, hỏi Trí Hóa anh là không sai đi đâu được.”

“Ai ~~” Thở dài, Trí Hóa gật gật đầu, “Sao, người này gây sự với cậu? Hay là gây sự với con mèo bảo bối nhà cậu?!”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, chỉ thấy Trí Hóa đang nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn mình đeo trên tay trái.

“Tôi cũng không biết hắc lãn muốn làm gì nên mới đến hỏi anh.” Nhẹ nhàng xoay xoay chiếc nhẫn, “Anh có biết lai lịch của hắc lãn không?”

Trí Hóa có phần thần bí: “Tôi chỉ có thể nói... Lần này dễ là phiền toái lớn.”

“Là ý gì?” Bạch Ngọc Đường chưa hiểu.

“Vấn đề không phải là ở cậu.” Trí Hóa ho khan một tiếng: “Thương Lạc vốn ở Italia, lập nghiệp dựa vào bạch phiến với súng ống đạn dược... Sau đó vì tranh giành địa vị, đắc tội trùm mafia, bị đuổi đi.”

“Sau đó về nước lập một công ty bảo hành?” Thấy Trí Hóa gật đầu, Bạch Ngọc Đường lại hỏi, “Thế thì liên quan gì đến tôi?”

“Không phải với cậu.” Trí Hóa lắc đầu, “Chỉ tiết tôi không rõ, hỏi ông anh cậu ấy... Tôi chỉ biết, Thương Lạc bị thanh trừ, có quan hệ rất thiết yếu với anh cậu.”

“Anh tôi?!” Bạch Ngọc Đường mặt càng nhẵn tợn, một lát sau, hỏi, “Anh tôi... làm cái trò gì lúc ở Italia?!”

“Ha ha a

~~ Trí Hóa cười phá lên, “Cái này tôi chịu, các cậu là anh em mà, tự đi mà hỏi hần đi... Nhưng tên Thương Lạc này dã tâm rất lớn. Gần đây tình hình giang hồ rục rịch nổi sóng, phỏng chừng cũng là hần làm mưa làm gió

Ai, tôi cũng chuẩn bị đi ra ngoài tránh bão đây.”

Bạch Ngọc Đường đứng lên, nói “Cám ơn” rồi chuẩn bị rời đi. Trước lúc ra khỏi cửa, chợt nghe Trí Hóa bổ sung một câu: “Cẩn thận ~~”

Rời khỏi câu lạc bộ đêm, ngồi trên xe, trời đã tối rồi. Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ tới Triển Chiêu ở nhà hần là còn chưa ăn ~~ Vội vội vàng vàng mua một chiếc pizza rồi phóng ngay về.

.

Mở cửa đi vào, đột nhiên ngửi thấy thứ mùi khét kỳ quái, giống như cái gì cháy.

“Miêu Nhi... Miêu...” Cả kinh thiếu chút nữa bay cả linh hồn, theo mùi khét lao vào phòng bếp, Bạch Ngọc Đường ngây người.

Chỉ thấy Triển Chiêu thân đeo tạp dề, một tay cầm xẻng chiên, một tay cầm lọ xì dầu, chuyên chú nhìn chăm chăm cái xoong đang lách cách rung nhẹ trên bếp gas, miệng lầm bầm, không biết đang nói gì.

Thấy người không sao cả, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng thở phào, đi vào phòng bếp, chợt nghe Triển Chiêu đứng nhìn vào xoong, nói với phần trứng gà trong đó: “Nhanh lên a ~~ Come on!”

Nhìn cười, Bạch Ngọc Đường tiến lên, vừa định mở miệng nói, đã thấy cái xoong nổ lách tách vì mỡ cháy già

~~ Triển Chiêu nhìn xoong, tựa hồ là cảm thấy đã đến lúc, đổ xì dầu vào...

“Khoan đã!” Bạch Ngọc Đường vừa thốt lên, xì dầu được đổ vào xoong rồi —— “Xèo” một tiếng, một làn khói đen vàng bốc lên

~~ Triển Chiêu với ngay bát cơm bên cạnh đổ vào, cầm lấy xẻng chiên đảo không ngừng

~~ “Trời ạ... Miêu Nhi ~~” Bạch Ngọc Đường nhanh chóng mở máy hút mùi, tắt bếp, đẩy mở cửa sổ ra.

Triển Chiêu khó hiểu nhìn anh: “Gì chứ?!”

“Tôi hỏi mới đúng chứ?!” Bạch Ngọc Đường đoạt lấy xẻng chiên từ tay anh, “Cậu làm cái quái gì thế, làm thí nghiệm hóa học a ~~ “

Triển Chiêu có phần đắc ý: “Nấu cơm!”

Quay đầu lại nhìn “vật thể” màu đen vàng quện không thể xác định nổi kia, Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Cậu vốn định làm cái gì?!”

“Vốn muốn làm trứng cuộn cơm... Sau lại quyết định làm cơm chiên trứng.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, chỉ vào đồng trong xoong lại hỏi: “Kia là cái gì?!”

“... Cơm... cơm chiên trứng.” Triển Chiêu đáp, hơi lo lắng.

Nhìn lại nhà bếp hỗn loạn, đồ ăn đen xì, rồi tới Triển Chiêu vẫn sinh, sạch sẽ trước mặt, Bạch Ngọc Đường có chút mệt mỏi, xoa xoa đầu chân mày: “Tôi bảo, Miêu Nhi, cậu làm được cơm... Rất có khí khái đàn ông ~~ “

Triển Chiêu trừng tên kia: “Chỉ có cơm?”

“Điều bộ lúc cậu nấu cơm cũng thật hào hùng nha.” Bạch Ngọc Đường nói xong dựa vào bồn nước cạnh đó, cười ha ha, không khí tăm tối vừa rồi không đuổi mà tan biến.

Triển Chiêu đi đến bên cạnh, vuốt vuốt tóc anh: “Vậy tâm tình cậu tốt lên chưa?!”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, lập tức đưa tay nâng cằm Triển Chiêu lên, cúi đầu hôn xuống khóe môi anh: “Miêu Nhi, cám ơn ~~ “

Ra khỏi bếp, hai người vừa ăn pizza vừa trò chuyện. Bạch Ngọc Đường nói lại với Triển Chiêu những chuyện mình hỏi Trí Hóa.

“Ừm ~~” Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Tiểu Bạch, cậu có thấy lần này Thương Lạc không chỉ đơn giản muốn gây rối không?”

“Vụ đầu tiên...” Bạch Ngọc Đường mân mê li cà phê trên bàn, “Phụ trách bảo vệ là người công ty Thương Lạc, mà Carlos chết rồi, Thương Lạc trước tiên mua lại rương thi này...”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu lấy một cây chiếc đũa cắm một miếng pizza nhỏ: “Thương Lạc đích xác thu được rất nhiều lợi... Nhưng mà, nếu bảo hấn giết người, lại lập lời nguyên gí đó, chỉ vì chút lợi ích kinh tế kia ~~ Nói chung cũng cảm thấy lạ.”

“Vụ này thật sự kỳ quái.” Bạch Ngọc Đường đưa Triển Chiêu một ly sữa nóng, “Miêu Nhi, cơm nước xong, chúng ta quay lại cảnh cục. Kết quả khám nghiệm tử thi của Công Tôn chắc là có rồi.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, cầm ly sữa —— Uống

~~ .

Bảy giờ tối, hai người tới S.C.I., Công Tôn đã cầm báo cáo khám nghiệm tử thi chờ trong văn phòng. Lúc này, anh đang đứng bên Tường Bình, nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường đến gần, “Có phát hiện gì?”

“Sếp.” Tường Bình ngẩng đầu nhìn hai người, “Mọi người xem, trên mạng giờ đều đưa tin về văn hóa tộc Tutsi và tục đóng rương thi. Còn có người lập cái gì mà Tutsi giáo... Cung phụng rương thi lên như thần vậy.”

Triển Chiêu đột nhiên hỏi: “Những người nghiên cứu về văn hóa Tusti... Có khoảng bao nhiêu người?”

“Ừm ~~” Tường Bình mở vài trang web, nói, “Ghi chép liên quan tới tộc Tutsi không nhiều lắm ~~ Nhưng trên mạng có hai người rất nổi tiếng.”

“Hai người nào?”

“Một người là họa sĩ Mặc Ninh, người còn lại là bà bói Akasha.” Tường Bình tìm tư liệu của hai người, “Tác phẩm nổi tiếng của Mặc Ninh là ‘Nỗi phẫn nộ bùng cháy’, bức tranh miêu tả hỏa hình của nền văn minh Tutsi cổ —— Treo tội nhân lên, rồi thiêu chết.”

Mọi người nhìn bức tranh kia, trong tranh là một người bị treo lên bằng một sợi dây thừng, đang vặn vẹo giãy dụa, phía dưới là ngọn lửa màu lam. Kỳ quái nhất chính là, chính người bị thiêu kia đang túm lấy đầu kia của sợi dây... Bộ đáng quỷ dị đến cực điểm.”

“Hắn vì sao lại tự tay cầm sợi dây?” Bạch Ngọc Đường thấy khó hiểu.

“Đó là bởi vì theo tập tục Tutsi, bị hỏa thiêu đến chết là hình phạt nặng nhất, linh hồn vĩnh viễn chịu thống khổ bởi lửa đốt, cho nên hấn thà tự thắt cổ trước...” Triển Chiêu giải thích, liền thấy ánh mắt mọi người tò mò đổ dồn vào mình.

“Miêu Nhi, sao cậu biết?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“...” Triển Chiêu mở to hai mắt nhìn mọi người: “Sao lại nhìn tôi như vậy? Tôi dù gì cũng là một học giả ~~ Biết nhiều một chút không được sao?”

“Khụ khụ ~~” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, hỏi Tường Bình, “Còn người kia?”

“Chúng ta đang xem đây.” Công Tôn đột nhiên nói, “Video phát sóng trực tiếp của Akasha.”

“Trực tiếp cái gì?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu tò mò lại gần.

“Bà ta nói nói bà ta biết thủ phạm là ai... Là thần Tutsi nói cho.” Tường Bình nhún vai, mở video phát sóng trực tiếp của Akasha, “Đi đi lại lại nửa ngày, xe truyền hình trực tiếp kia đã tìm ra một địa điểm theo hướng dẫn của bà ta.”

“Đi tìm cái gì?” Triễn Chiêu nhìn hình ảnh trực tiếp của hiện trường, là một tòa biệt thự nhỏ.

“Akasha nói, thủ phạm phải chịu sự trừng phạt của thần Tutsi... Bà ta biết thủ phạm kẻ tiếp...” Công Tôn còn chưa dứt lời đã dừng lại ~~ Chỉ thấy biệt thự trên màn hình lửa bốc phừng phừng, khói đen bốc lên cuộn cuộn.

“A!” Quay phim đột nhiên kêu lên, “Trong phòng như có cái gì!” Nói xong, ống kính zoom vào.

Trong cửa sổ lầu hai, lửa cháy hừng hực, cửa sổ mở ra, ngọn lửa màu lam phóng vút lên.

Trong ngọn lửa, một người treo trên xà nhà, dây thừng vắt qua xà nhà, đầu kia dây thừng bị chính nạn nhân túm chặt trong tay, mà đó, chính là họa sĩ Mặc Ninh...

Những người đang chứng kiến cảnh này há to miệng, nói không ra lời.

Sau một lát, mặt đối mặt, trăm miệng một lời —— “Tà

”

## 75. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 5

Chương 5 : Đồ Đằng (1)

(1) Đồ Đằng: con vật hoặc đồ vật được các bộ lạc nguyên thủy coi là biểu tượng.

Mọi người đứng trước máy tính, nhìn video phát sóng trực tiếp, cảm thấy giống đang nhìn như một hình ảnh nào đó về tai nạn, tất cả đều cả kinh không nói nên lời.

“Tướng Bình!” Triễn Chiêu là người đầu tiên tỉnh táo lại, “Mau tra xem có những người nào liên quan đến văn minh Tusti, nhất là liên quan đến tử vong ấy.”

Nghe Triễn Chiêu nói, những người khác cũng đang từ ngây ngốc mà bình tĩnh lại, Lư Phương khẩn trương gọi xe cứu thương, Bạch Ngọc Đường bảo Công Tôn đi cùng Mã Hán và Triệu Hồ đến hiện trường trước.

Tướng Bình nhanh chóng lướt vài trang web, vừa làm vừa hỏi Triễn Chiêu: “Tiền sĩ a, có đầu mối gợi ý nào liên quan không, như thế này tìm một chút.”

Triễn Chiêu nghĩ nghĩ một chút, nói: “Tìm Đồ Đằng, bán đấu giá, sáng tác, tử vong... Những cái này đều liên quan đến tộc Tusti.”

“A!” Tướng Bình mau chóng tìm được kết quả: “Có có!” Cậu mở hai trang web, nói: “Ở đây có hai cái.”

Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu lại gần nhìn: một trang đưa tin Đồ Đằng của tộc Tusti cổ —— “Ứng Vương” được bán đấu giá, nghe đầu Đồ Đằng Ứng Vương này ở tộc Tusti là biểu tượng cho thần cảm phần, ý nghĩa —— Tử vong; trang kia đăng một mẫu tin nhỏ về cái chết kỳ lạ trong nhà riêng một tiểu thuyết gia.

“Tiểu thuyết gia chết ở nhà riêng?” Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu nhìn nhau, “Cảnh cục có biên bản không?!”

“Có, nguyên nhân chết là tự sát.” Tướng Bình tìm trong mang nội bộ cục cảnh sát: “Thời gian là... nửa tháng trước.”

“Chết ở thành phố S?” Triễn Chiêu hỏi.

“Ở đây có đưa tin.” Tướng Bình nhanh chóng in bài báo ra, Bạch Ngọc Đường cầm lấy đọc: “Tiêu Lục... Tác gia tự do, từng viết hàng loạt tiểu thuyết tường thuật liên quan đến sự kiện tàn sát người Tusti —— [Tội diệt tuyệt]. Vì quan điểm lập dị, nên khiến cả văn giới chấn động. Văn phong miêu tả tỉ mỉ cuộc đời một thiếu nữ Tusti nghèo khổ, thiếu nữ ấy trầm mình xuống sông Thánh, cuối cùng mới được giải thoát... Sau khi tiểu thuyết xuất bản được một năm, Tiêu Lục bị phát hiện chết trong bồn tắm, bên cạnh là tác phẩm [Tội diệt tuyệt] của mình... Các lý giải về cái chết của cô cũng không giống nhau. Cảnh sát đã điều tra mọi cách và kiểm nghiệm tử thi cẩn thận, nhưng không hề phát hiện bất luận dấu hiệu bị sát hại nào, cuối cùng kết luận tự sát. Nhưng theo những người bạn thân tiết lộ, nạn nhân khi còn sống từng nhiều lần nhắc tới khả năng mình sẽ chết vì lời nguyền rửa thần bí của tộc Tusti.”



Đọc hết bài báo, Triển Chiêu cau mày, “Nói vậy... Rất có thể Tiêu Lục mới là người đầu tiên bị hại?!”

“Ý cậu là... Cô ta không tự sát?” Bạch Ngọc Đường hỏi lại.

Lúc này, điện thoại di động reo, Bạch Ngọc Đường tiếp máy, “Mã Hán, các cậu đến hiện trường chưa?”

“Rồi sếp ạ, hỏa hoạn, mà người thì chết rồi.” Mã Hán báo cáo, “Sếp, chúng tôi xem hiện trường, thấy có chút bất thường!”

“Bất thường chỗ nào?” Bạch Ngọc Đường mở loa ngoài, để tất cả cùng nghe Mã Hán nói.

“Hiện trường không có ghế hay thang gì!” Mã Hán tiếp tục, “Xà nhà cách mặt đất ít nhất bốn mét, vị trí dây treo người chết cách mặt đất ít nhất hai mét.”

“Cái gì?” Đầu kia điện thoại mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

“Vậy cô ta leo lên thế nào?” Bạch Trì tò mò hỏi.

“Giống như tự kéo mình lên.” Mã Hán vừa nói, vừa gọi một tiếng, “CÔNG TÔN? THẾ NÀO?”

Có lẽ Công Tôn đã leo lên thang quan sát thì thế nên mới có thể nói lại tình hình cụ thể, chợt nghe giọng anh đáp vọng, “... Tự sát.”

“Sếp, sao các anh không đến hiện trường xem?” Tưởng Bình hỏi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

“Không ~ Không kịp ~” Hai người cùng lắc đầu.

Triển Chiêu nói: “Hung thủ vẫn đang nắm thóp chúng ta!”

“Không sai!” Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Hắn ẩn trong bóng tối nhìn chăm chăm, bọn tôi mà tới hiện trường, hắn sẽ chuẩn bị vụ án tiếp theo!”

“Cho nên chúng tôi phải đi trước hắn một bước, tiếp cận đối tượng bị hại tiếp theo.” Triển Chiêu nói, “Nếu Tiêu Lục đã chết, vậy thì... Người còn lại chính là...”

“Người có Đồ Đằng Ứng Vương.” Mọi người đồng thanh.

“Tưởng Bình, điều tra tư liệu về cuộc đấu giá kia đi.”

Nhanh chóng tìm được trang web bán đấu giá, Tưởng Bình vừa thấy đã vui vẻ, “Sếp, người quen a!”

“Người quen nào?!” Bạch Ngọc Đường chưa hiểu.

“Người bán là Thương Lạc!”

“Cái gì?!” Về mặt mọi người chán ghét, “Lại là hắn?!”

“Người mua đâu? Là ai?” Triển Chiêu vội vàng hỏi.

“Ày...” Tưởng Bình méo miệng, “Thông tin về người mua được bảo mật.”

Bạch Ngọc Đường trừng cậu, “Cậu giả bộ dân lành cái gì, hack đi!”

Tưởng Bình hề hề cười: “Hai ngày trước Cục trưởng Bao vừa cảnh báo em, nếu tiếp tục hack website nhà người ta vô phép, sẽ bắt em đi cọ WC!”

“Cậu không hack ngay, bây giờ tôi cho cậu cọ WC luôn!” Bạch Ngọc Đường nhướn mi, “Sợ cái gì? Xảy ra chuyện có Miêu Nhi lo!”

“Ừ... CÁI GÌ?” Triển Chiêu giờ mới phản ứng, Tưởng Bình đã thao tác rồi. Vì thế, những người khác trông Tưởng Bình nhoay nhoáy hack trang web của người ta, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bên cạnh bắt đầu nhéo nhau.

Mười lăm phút sau, song phương kết thúc chiến tranh, quay lại trước máy tính.

“Tra được rồi.” Tưởng Bình lấy tư liệu, “Người trả giá cao nhất — Phó Nghĩa Sơn.”

“Hình như đã nghe ở đâu.” Bạch Ngọc Đường cầm áo khoác, “Mặc kệ đi, Miêu Nhi, chúng ta đi gặp hần trước.”

“Bạch Trì!” Triển Chiêu đột nhiên gọi, “Em thử đi tìm hiểu một chút về các tài liệu có liên quan đến văn hóa Tusti đi!”

“Vương Triều, Trương Long, hai người đi ghi chép lại toàn bộ những gì về Tiêu Lục, còn nữa, đi thăm hỏi những người bạn của cô ta một chút.” Bạch Ngọc Đường nói, lại quay sang dặn Từ Khánh, “Từ Khánh, cậu và Hàn Chương liên lạc, theo dõi sát mấy bang phái, xem gần đây khả năng xảy ra chuyện gì.”

Lời vừa dứt, những người khác đều sửng sốt, nhưng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã lao ra ngoài không ngoảnh lại.

Lư Phương đã gọi điện từ trước, liên lạc với chính Phó Nghĩa Sơn, nhận được lời hồi đáp rất hợp tác. Bởi vậy, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa lái xe tới cửa biệt thự Phó Nghĩa Sơn, đã thấy trợ lý Khưu Vũ chờ nghênh đón.

Trong phòng sưu tầm, hai người gặp gỡ Phó Nghĩa Sơn, một người đàn ông bảy mươi tuổi, đầu bạc trắng nhưng vẫn rất hồng hào quắc thước.

Sau khi thăm hỏi khách khí, ba người ngồi xuống, đi thẳng vào chủ đề.

Không đợi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mở lời, Phó Nghĩa Sơn đã nói: “Gần đây chuyện về lời nguyện Tusti thật náo nhiệt, điểm này, tôi cũng có nghe qua. Cho dù các cậu không tới gặp tôi, tôi cũng sẽ tới tìm các cậu.”

“Ừm...” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, sau đó trầm mặc, đợi ông ta nói xong.

“Trước tiên, muốn báo cho hai vị một tin xấu, pho tượng Đồ Đằng Ung Vương kia đã bị trộm rồi.”

“...!” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cả kinh.

“Đây là ảnh chụp Đồ Đằng, tôi còn giữ lại.” Nói rồi, Phó Nghĩa Sơn đưa ra một tập ảnh.

Trong các bức ảnh là một tượng gỗ điêu khắc đồ sộ, Đồ Đằng mình người đầu chim ưng đứng sừng sững trên đất, có loại người nào cao thế chứ? Cái làm người ta chú ý nhất chính là, hai tay Đồ Đằng nâng lên trước ngực, giương mở rất lớn về phía trước, bộ dạng rất giống vuốt ưng, đáng vẽ kia, giống như đang vỗ con mồi.

“Bị mất khi nào vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Là cả biệt thự bị trộm, hay chỉ bị trộm mỗi thứ này?!”

“Ha ha...” Phó Nghĩa Sơn bật cười, “Bách đội trưởng thực nhạy bén... Không sai, chuyện xảy ra vào một tháng trước. Chỉ Đồ Đằng đó bị trộm, những thứ khác không bị làm sao... Đều ở trong phòng này.”

Phó Nghĩa Sơn nói rồi, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn quanh phòng sưu tầm.

Mất điện tử, máy báo động chống trộm, còn có một lực lượng nhân viên bảo an khi vào cửa vừa được chứng kiến... Bạch Ngọc Đường cười, “Hệ thống an ninh ở đây hoàn hảo như vậy, cả ruồi cũng khó bay đi, huống chi là một đồ vật bất mất như thế.”

“Ha ha...” Phó Nghĩa Sơn gật đầu, “Chính xác a...”

Triển Chiêu thấy ông ta có vẻ khó xử, liền hỏi: “Vì sao ngài không báo cảnh sát? Có phải có chuyện gì vượt mức bình thường xảy ra không?”

“...? ...” Phó Nghĩa Sơn vô cùng ngạc nhiên nhìn chằm chằm Triển Chiêu, sau một lát thì gật đầu, hít sâu một hơi: “Thật ra, tôi nói bị trộm... Nhưng mà... Thực tế, Đồ Đằng kia... Là tự đi.”

“Tự đi?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu có phần khó hiểu về lời giải thích của ông, mở to mắt hỏi lại.

“Ai...” Phó Nghĩa Sơn lắc lắc đầu, trên mặt tựa hồ còn kích động, “Tôi cũng không thể nói rõ được, các cậu theo tôi xem đi sẽ biết.”

Dứt lời, hai người theo chân Phó Nghĩa Sơn ra khỏi phòng sưu tầm, đi tới một căn phòng khóa kín cửa.

Khưu Vũ lấy chìa khóa mở cửa, bên trong là phòng quản chế có chút bụi bặm.

“Đây là phòng an ninh, từ sau chuyện đó, người phụ trách bảo vệ bị hù dọa chạy mất, hiện tại không có ai dùng mấy thứ máy móc này.” Phó Nghĩa Sơn nói, gật đầu với Khưu Vũ. Khưu Vũ mở máy ra, bên trong là một chiếc CD, nói: “Đây là đĩa thu lại đêm đó...Chuyên gia tự xem đi.”

Hình ảnh về phòng sưu tầm nơi mọi người vừa đứng đó, ánh sáng tương đối mờ... Nhưng liếc mắt một cái vẫn nhận ra Đồ Đằng quý giá kia. Nó được đặt ở giữa phòng, rất dễ thấy. Bởi vì trần nhà là chỗ lắp đặt camera, cho nên mọi người có thể bao quát được hết Đồ Đằng... Cảm giác... Nói thế nào nhỉ...

Triển Chiêu quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu với anh, ánh mắt hai người giao nhau, cùng thống nhất — Đồ Đằng này khiến người ta thấy... âm trầm... tà ác không nên lời!

“Chú ý!” Khưu Vũ đột nhiên nhắc nhở.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu quay lại phía màn hình, thấy trong phòng không có ai, Đồ Đằng kia đột nhiên hơi chuyển động.

... !...

Sau đó, nó cứ vậy di chuyển chậm rãi về phía trước. Tiếp nữa, chuyện càng quỷ dị hơn xảy ra — Đồ Đằng kia, giống như có sinh mệnh, với một tiết tấu từ tốn, “bộp... bộp...” nhảy về phía trước, giống như robot, từng chút từng chút nhảy khỏi cửa, tất cả ngừng thở, cứng ngắc người lại, tiết tấu nhịp nhảy, cảm giác, giống như... Xác ướp...

Lúc này, bảo vệ phụ trách giám sát điều khiển có lẽ là nhìn ra vấn đề, anh ta zoom vào, hình ảnh được phóng đại, từ từ, cả Đồ Đằng như... tượng bán thân... Cuối cùng là đặc tả cả khuôn mặt...

Khi vừa được zoom cận cảnh, Đồ Đằng kia bất chợt quay mạnh đầu, khối tay Ưng quay đúng 180 độ, một đôi mắt trống hoác nhìn chằm chằm vào ống kính! Lập tức, màn hình nhiễu trắng... Tất cả mọi người không kìm được, nuốt ngược một hơi lạnh.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cơ hồ tưởng tượng ra, đêm hôm không người, một mình nhân viên an ninh kia chứng kiến hình ảnh này, sẽ bị dọa thành cái dạng gì...

Khưu Vũ vươn bàn tay run run tắt màn hình, cười khổ nói: “Vô luận xem bao nhiêu lần cũng đều khiến người ta không rét mà run!”

“Sau đó không còn gì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không...” Khưu Vũ lắc đầu, “Bảo vệ quá sợ hãi, anh ta nói sợ Đồ Đằng kia sẽ từ màn hình lao ra, liền tắt đi!”

“Trong tình huống như vậy cũng khó trách!” Phó Nghĩa Sơn nói, “Có người bảo anh ta bây giờ phải điều trị tâm lý, đồng thời không dám đến gần TV hay màn hình, không dám ở một mình trong phòng kín.”

Triển Chiêu cau mày xem hết, quay đầu hỏi Phó Nghĩa Sơn: “Chính vì thế này, ngài mới không báo cảnh sát?”

“Ai...” Phó Nghĩa Sơn lắc đầu, “Không chỉ vậy a... Vật này là vật không may! Cho nên, tôi nghĩ mất thì cũng mất rồi.”

“Sao lại là một vật không may?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tôi sống một mình.” Phó Nghĩa Sơn nói, “Bạn đời già đã qua đời nhiều năm, con gái cũng ở ngoài... Cuộc sống vốn rất yên lành, thế nhưng...” Ngồi xuống băng ghế, tiếp tục, “Từ lúc mua Đồ Đằng kia, mãi chẳng an ổn.”

“Nói thế là sao?!” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thắc mắc.

“Thời gian đầu, buổi tối lúc nào cũng nghe tiếng ‘bộp... bộp’...” Phó Nghĩa Sơn vẽ mặt khổ sở, “Hồi đó còn không biết là cái gì, sau này, phát hiện cái thứ Đồ Đằng kia tự di chuyển vị trí — Trước chỉ tiến phía trước,

sau càng lúc càng đi xa! Đầu tiên quái lạ xuất hiện trong hành lang, rồi tới phòng khách, lạ lùng nhất chính là...” Nói rồi, vỗ vỗ ngực mình, “Tôi vừa tỉnh giấc, nó đã đứng ngay bên giường, lúc đó thiếu chút nữa dọa bay cái mạng già... Chính bởi vì lần đó, tôi mới trang bị thiết bị, không ngờ dùng được vài ngày, lại thiếu chút nữa dọa chết một người bảo vệ!”

“Ngài mua Đồ Đằng kia từ bao giờ?” Triển Chiêu hỏi, “Trong thời gian đó, có ai liên lạc với ngài, muốn mua nó không?”

“Hai tháng trước.” Ông lão suy nghĩ một chút, “Còn... Thực có một người muốn mua thứ này, nhưng lúc đó, chưa phát hiện cái Đồ Đằng này có gì dị dạng... Tôi cũng tìm hiểu mấy chuyện liên quan đến tộc Tusti, biết là có khả năng kỳ hóa khả cư (2), nhưng cũng không muốn bán.”

(2) kỳ hóa khả cư: đầu cơ kiếm lợi (QT).

“Thế thì, sau khi chuyện quái lạ diễn ra, người đó có tới nữa không?!” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đã tới!” Ông lão gật đầu.

“Vậy vì sao ông không bán lại cho hắn?” Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ.

“Cậu thanh niên này ~~ Cậu coi ông già tôi là loại người gì vậy?” Phó Nghĩ Sơn lắc đầu, “Năm xưa Từ Thứ khiến Lưu Bị phải bán lô mã, nói rằng ngựa này đã thương chủ, Lưu Bị sống chết không bán, nói nếu biết nó đã thương chủ, sao bán đi hại người khác được?! Tôi biết rõ thứ này tà tính, làm sao dám bán lại cho người khác? Việc thẹn với lòng thế này tôi không làm...”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng mỉm cười, lòng thầm nói, không nên xem thường ông lão thao thao bất tuyệt kia, làm người thật không tệ.

“Người đó tên là gì ạ?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừm... Hắn tự xưng họ La.” Khưu Vũ nói, “Thông tin khác không nói, chỉ nhấn mạnh, hắn muốn mua, bao nhiêu cũng được.”

“Như vậy đi...” Bạch Ngọc Đường nói với Khưu Vũ, “Anh có thể đến cảnh cục, hợp tác một chút không?”

“Không thành vấn đề!” Khưu Vũ đáp, “Trí nhớ tôi rất tốt!”

Đúng lúc đó, điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang chuông, mở máy, là Tưởng Bình gọi.

“Sếp, bà Akasha kia lại bắt đầu tiên đoán đó... Lần này bà ta nói lời nguyên sẽ rơi xuống một nơi, chính là chỗ các anh, biệt thự của Phó Nghĩ Sơn!!”

.....

## 76. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 6

Chương 6 : Ứng Vương

Bạch Ngọc Đường nói với Triển Chiêu những gì Tưởng Bình báo lại.

Triển Chiêu vội vàng hỏi Phó Nghĩ Sơn: “Ngài Phó, ngài có biết cụ thể Đồ Đằng Ứng Vương này liên quan gì đến cái chết không?”

“A...” Phó Nghĩ Sơn trầm tư, nói: “Tôi đại khái cũng đọc qua vài tư liệu về bối cảnh. Đồ Đằng Ứng Vương ở tộc Tusti ngang với Tử Thần...”

“Thời gian cấp bách...” Bạch Ngọc Đường chen ngang tràng thao thao bất tuyệt của Phó Nghĩ Sơn, “Ông có biết kẻ bị Tử Thần, cũng chính là Ứng Vương, trừng phạt sẽ có kết cục thế nào không?!”

“A... chém đầu...” Phó Nghĩ Sơn trả lời ngắn gọn.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc nhìn nhau.

“Miêu Nhi, cùng lắm thì mười phút nữa xe truyền hình sẽ đến nơi.” Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ, “Chúng ta chỉ có mười phút thôi.”

“Ngày thường vào giờ này ngài đang làm gì?” Triển Chiêu hỏi Phó Nghĩa Sơn.

“A... Tôi...” Phó Nghĩa Sơn cũng khần trương theo, “Tôi thường ở thư phòng đọc sách.”

“Thư phòng ở đâu nhỉ?” Hai người đồng thanh hỏi.

“Tôi dẫn hai cậu đi...” Nói xong, Phó Nghĩa Sơn rảo bước đưa hai người lên thư phòng trên lầu hai. Tới trước cửa, tay đang định mở... Bạch Ngọc Đường bỗng giữ tay ông lại, “Từ từ.”

Nói rồi, Bạch Ngọc Đường kéo Phó Nghĩa Sơn về phía sau, xoay nắm cửa, nhẹ nhàng đẩy vào, tiếng cửa mở “két”.

Trong phòng không một bóng người, Bạch Ngọc Đường vào trước, Triển Chiêu theo sau.

Vào phòng rồi, hai người ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía. Thư phòng bày biện rất đơn giản: đồ đạc bằng gỗ lim, một bàn làm việc lớn, trên giá để đầy sách, bình hoa cổ ~ Triển Chiêu đột nhiên vỗ nhẹ vào vai Bạch Ngọc Đường, tay chỉ lên trần nhà. Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, đã thấy... nhú mào.

Trên trần trống không lại có vài tia lóe ẩn lóe hiện —— Quan sát kỹ, mới nhìn ra là những sợi cước đan xen.

Hai người đưa mắt theo đường dây cước giăng, suy nghĩ nhanh chóng, một lát sau, ngầm hiểu mà liếc mắt trao đổi, ánh mắt cuối cùng đều dừng lại ở điện thoại trên bàn làm việc.

Triển Chiêu lại quan sát kỹ thư phòng một lượt, rồi chiếc bình hoa cổ cao hơn nửa mét ra sau bàn làm việc, để lên chiếc ghế sau bàn.

Bạch Ngọc Đường nói với trợ lý Khuê Vũ đứng sau Phó Nghĩa Sơn: “Tìm một sợi dây thừng khoảng năm mét, một quả dưa hấu hoặc dưa vàng... Nhanh!”

“Được...” Khuê Vũ chạy ra ngoài, chốc lát sau đã quay lại, cầm trên tay một quả dưa hấu và một cuộn dây thừng.

Triển Chiêu đón lấy quả dưa, đặt trên miệng bình hoa. Sau đó, không nhắc ống nghe, đem một đầu dây thừng cẩn thận buộc vào thân ống, đầu kia kéo ra cửa thả trên mặt đất.

Lúc này, Phó Nghĩa Sơn và Khuê Vũ mới để ý, ống nghe đang chặn một sợi dây cước trong suốt. Sợi dây cực nhỏ, ở mặt đất, dọc theo góc tường, ra ngoài cửa sổ... Nếu không nhìn kỹ, không thể phát hiện nổi!

Chuẩn bị xong, mọi người lùi ra ngoài cửa.

“Hương phòng sát vách có giống phòng bên này không?” Triển Chiêu hỏi Phó Nghĩa Sơn.

“Có.” Phó Nghĩa Sơn gật đầu.

Bạch Ngọc Đường xuống lầu, Triển Chiêu lại vào gian phòng bên cạnh, dẫn theo Phó Nghĩa Sơn và Khuê Vũ, nép sau cửa sổ.

Nhìn qua cửa sổ, đã thấy xe đài truyền hình đi tới. Điện thoại Triển Chiêu vang lên, bắt máy: “Tiểu Bạch, chuẩn bị ổn chưa?”

“Được rồi!” Dưới lầu, Bạch Ngọc Đường núp sau cửa, chuyên chú quan sát qua ô kính mấy người đang quanh quẩn: bảo vệ, giúp việc, làm vườn...

Rất nhanh, xe đài truyền hình đến trước cổng lớn, nhân viên dỡ thiết bị quay chụp xuống. Mấy người bảo vệ tiến lại ngăn cản, nữ MC dường như đang có tranh chấp với bảo vệ. Đúng lúc này, trong đám đông, một bảo vệ thấp lùn, da ngăm đen lấy điện thoại ra, ấn vài phím —— Cùng lúc đó, thư phòng ngay sát truyền ra tiếng chuông điện thoại dồn dập.

Triển Chiêu bước nhanh tới cửa thư phòng, túm lấy dây thừng trên mặt đất —— Ống nghe trên bàn bị giật “CẠCH” xuống đất. Đoạn dây cước bị ống nghe chèn trong nháy mắt bay ra ngoài

Chợt nghe ngoài cửa sổ vang một tiếng “xoảng” khê.

Sau tiếng vang này, đám dây cước giăng khắp trần nhà căng ra ~~ Cái gì đó lóe lên, chạy xẹt một đường ngang —— Ba người đứng ngoài cửa cũng có cảm giác gió rít qua tai, “xoẹt” một tiếng... Trên quả dưa hấu được đặt ở bình hoa, một vết rạn xuất hiện, nháy mắt quả dưa bị bổ làm đôi, nửa phía trên rơi xuống đất... Dập nát.

Lại là vài tiếng vang “viu viu”, dây cước vừa cắt quả dưa ban nãy, bay ra ngoài theo hướng cửa sổ, rất nhanh không thấy tung tích.

Lúc này, dưới lầu truyền lên loáng thoáng tiếng rối loạn.

Triển Chiêu cầm di động, điện thoại của anh và của Bạch Ngọc Đường vẫn đang ở chế độ gọi, “Tiểu Bạch! Tốt rồi!”

Bạch Ngọc Đường cầm di động, hai mắt chăm chú nhìn về phía tay bảo vệ lùn tịt đang chạy vội đi, cười: “Miêu Nhi, bên này cũng tốt.” Nói xong, gấp điện thoại lại, bước nhanh ra ngoài.

Triển Chiêu cũng nhanh chóng chạy sang gian phòng bên cạnh, nhìn qua cửa sổ xuống dưới, chỉ thấy tay bảo vệ kia đi đến bồn hoa, cúi xuống nhặt mấy thứ trên mặt đất, vừa định đứng lên, Bạch Ngọc Đường đã ở sau lưng, vỗ vai hắn: “Nhặt cái gì thế?!”

Tay bảo vệ cả kinh, phỏng chừng là liệu được đại sự không ổn, hắn định dùng vài chiêu quyền cước, đâm một cú! Đáng tiếc, nhầm người rồi ~~ Bạch Ngọc Đường hơi nghiêng đầu tránh nắm đấm của hắn, tay trái bắt lấy cổ tay, dùng sức ~~ “Rắc” một tiếng, âm thanh trật khớp tay.

“Dừng...” Không đợi tiếng kêu thảm thiết của tên kia bật ra, Bạch Ngọc Đường đã hướng một đấm tới sườn dưới của hắn.

“A...” Tay bảo vệ sau khi kêu thảm một tiếng, bị Bạch Ngọc Đường thuận thế kéo mạnh, ném xa ra khỏi bồn hoa, nằm ngã trên đất rên hừ hừ, cuộn mình, không động đậy.

Thấy Bạch Ngọc Đường cúi xuống, tay bảo vệ khấn trương muốn giãy dụa đứng lên. Bạch Ngọc Đường cười vỗ vỗ vai hắn: “Nằm đi người anh em ~~ Ông vừa xong ít nhất hai cái xương sườn!” Nói rồi, thò tay vào túi áo hắn, lôi ra một cuộn dây cước ~~ Một đầu còn được buộc khéo léo thêm một mũi tên sắt. Ngẩng đầu lần nữa, chỉ thấy dưới một chỗ khuất nơi cửa sổ có một cái cung. Trên cung có buộc một đoạn dây cước, vẫn buông lơ lửng ở đó, được dải thường xuân trên tường che giấu, xa như vậy căn bản không phát hiện ra. Kéo đoạn cước một cái, chiếc cung liền rơi xuống.

Có thể suy ra, nếu hôm nay mình và Triển Chiêu không tới, như vậy vừa rồi trong kia, bị dây cước cắt đôi không phải là quả dưa hấu, mà là đầu của Phó Nghĩa Sơn! Tay bảo vệ này sẽ thừa lúc hỗn loạn đi thu lại đoạn dây cước và cung tên. Vụ án này cũng sẽ hoàn hảo là một vụ chết người vì lời nguyền!

Lúc này, Triển Chiêu cũng chạy xuống dưới, nhìn tay bảo vệ đang nằm trên đất, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Thế nào?”

Bạch Ngọc Đường cầm cung và mũi tên đưa cho anh: “Toàn bộ ở đây hết!”

“Quả nhiên!” Triển Chiêu nhận đồ, “Lúc này có thể chứng minh, căn bản là không có nguyên rủa gì cả!”

Gật gật đầu, Bạch Ngọc Đường trầm giọng: “Thực rõ ràng, hung thủ là người!” Nói xong, hỏi tay bảo vệ kia, “Này! Vì sao phải giết ông Phó?”

“Giết... Giết người?!” Chàng bảo vệ thiếu chút nữa cả kinh bật dậy, động vào xương sườn đang nứt, đau đến nhe răng, “Tôi... Tôi không biết giết người gì cả... Tôi chỉ nổi lòng tham tiền thôi...”

“Tham tiền?” Triển Chiêu nghi nghi một chút, hỏi, “Là có người cho anh tiền, bảo anh làm vậy?”

“Đúng... đúng.” Bảo vệ gật đầu liên tiếp, “Mấy hôm trước tôi bài bạc bị thua, nợ đến sát đít. Hôm đó, tự nhiên có điện thoại gọi vào máy tôi, nói, chỉ cần tôi làm theo ý hắn, vào hôm nay lúc này, gọi một cú điện, giúp hắn thu dọn mấy thứ đồ rơi xuống, sẽ đưa tôi một khoản tiền lớn... Hắn để tiền đặt cọc vào hòm thư của tôi từ trước, còn uy hiếp tôi rằng, nếu tôi không giúp hắn, hắn sẽ tố giác chuyện tôi nợ nần cho công ty.

Đến lúc đó, ngay cả bát cơm tôi cũng không giữ nổi, cho nên mới... Tôi, tôi thật sự không biết hẳn muốn giết người a...”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng hiểu người này chẳng qua là bị lợi dụng. Hung thủ của toàn bộ vụ án đa mưu túc trí, tuyệt đối sẽ không tự mạo hiểm như thế.

Rất nhanh, cảnh sát phái người tới, áp giải người bảo vệ kia. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu từ biệt Phó Nghĩa Sơn, lái ô tô rời đi. Bọn họ không về S.C.I., mà tới thẳng phòng làm việc đang phát sóng trực tiếp của Akasha.

Sự kiện lần này, Akasha tuyệt đối là người rõ ràng nhất. Nói cách khác, vì sao mỗi một vụ án đều thấy mặt bà ta?! Mấu chốt là thời điểm bà tiên đoán, khớp đến mức không chệch vào đâu được với giai đoạn sát nhân bày bố chuẩn bị.

Triển Chiêu gọi điện cho Tưởng Bình, hỏi cậu hiện tại người không chết thì chương trình trực tiếp của Akasha thế nào?

Tưởng Bình trả lời: “Giờ video bị dừng, vẫn chưa chiếu tiếp, hình ảnh dừng tại vẻ mặt kinh hoàng của Akasha.” Nói xong, gửi cho Triển Chiêu một bức hình. Trên màn hình máy tính, trong video, vẻ mặt kinh ngạc hết mức của Akasha nhìn thẳng về phía trước.

“Không xong rồi!” Triển Chiêu cả kinh kêu lên, “Bà ấy có thể gặp nguy hiểm!!”

Bạch Ngọc Đường lên ga, “Miêu Nhi, ý cậu là bà ta có khả năng bị giết người diệt khẩu?”

Triển Chiêu nhíu mày, “Hung thủ lần đầu giết Tiêu Lục rất tệ, thậm chí phải che đậy thành vụ án tự sát; lần thứ hai giết Carlos, chắc chắn để gây chú ý; lần thứ ba giết Tanaka, trước ống kính; tiếp tục giết Mạc Ninh, bắt đầu báo trước... Hẳn đang nâng cấp từng bước một... Càng ngày càng tự tin!”

“Akasha vẫn luôn là người tuyên truyền về lời nguyền. Nếu giữ bà ta lại thì hung thủ tuyệt đối có lợi. Nhưng mấu chốt là chúng ta ngăn trở Phó Nghĩa Sơn bị sát hại, nói cách khác, mọi người đều đã đoán được Akasha là người biết rõ nhất về chuyện mưu sát.” Bạch Ngọc Đường đặt đèn hiệu cảnh sát lên nóc xe, “Nói vậy, hung thủ muốn giết Akasha là quyết định mới, tạm thời... Chúng ta nói không chừng có thể chạm mặt hắn!”

.....

Ở cổng S.C.I., Bạch Trì bước ra từ chiếc bộ rùa màu vàng đáng yêu, nhắc từ ghế phụ lái cả đồng tài liệu, sách báo cũ.

Người quản lý thư viện đã biết cậu là cảnh sát chuyên đi tìm tài liệu.

Bê đồng tài liệu kia, Bạch Trì không thấy rõ đường, lảo đảo muốn tiến về trước, đột nhiên bên cạnh có hai người đụng mạnh vào cậu.

“Soạt” một cái, sách báo rơi cả, Bạch Trì cũng sông xoài ra đất.

Vì trước đó một lúc có tuyết rơi, nên mặt đất nhiều chỗ bị ướt. Bạch Trì đứng lên, không thềm chấp xem là ai đụng cậu, nhanh chóng nhặt lại giấy tờ rơi vãi.

Ngay lúc cậu thu một tờ báo cũ, một cái chân bắt ngờ giẫm lên tờ báo.

Bạch Trì ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn, thấy hai người đứng trước mặt đang cười nhạo, cúi đầu nhìn cậu. Sau khi thấy rõ mặt hai người kia, Bạch Trì chau mày.

Tay cậu nắm chặt tờ báo đang bị giẫm, nói với người kia: “Anh... đang giẫm lên tài liệu... của tôi.”

“Ai nha...” Người nọ khoa trương kêu một tiếng, nhắc chân lên, nói với Bạch Trì, “Xin lỗi xin lỗi... Anh không thấy ~”

Nhặt toàn bộ tài liệu lên, đặt lên ô tô, Bạch Trì lấy khăn tay nhẹ nhàng lau đi vết bùn trên trang báo.

Hai người kia không những không đi, ngược lại tiến đến bên Bạch Trì, hỏi: “Cảnh sát Bạch a, anh còn tưởng rằng cậu chuyển qua S.C.I., phải đi phá những cái án cỡ đại chứ, thì ra là làm tay lợm báo thái cho người ta ~”

Bạch Trì không đếm xỉa tới họ, nhanh tay chỉnh lại chông tài liệu ngay ngắn, chuẩn bị rời đi, nhưng hai người kia lại cản đường cậu.

“Chớ đi a, nói bọn anh nghe nào, S.C.I. thế nào? Đây là chỗ bọn này nghĩ cũng không dám nghĩ tới a.”

Bạch Trì nhìn hai người trước mắt, họ từng cùng đội tuần tra với cậu, làm cảnh sát tuần tra đã nhiều năm, một người tên là Ngô Khải, một người tên Từ Á Đông, trước kia thường xuyên giễu cợt cậu.

Thấy Bạch Trì không để ý tới mình, Từ Á Đông nói: “Ai ~ Người ta bây giờ là tinh anh, có ở S.C.I. cò WC, cũng to hơn sếp lớn bên tuần tra nhiều!”

“Đúng vậy!” Ngô Khải gật đầu, “Tớ cũng muốn đi, đáng tiếc a, tớ không mang họ Bạch, không ai đỡ đầu...”

Bạch Trì nghe đến đó, nhìn thẳng hai người: “Các anh... đừng nói hươu nói vượn!”

Hai người thấy Bạch Trì bộ dạng tỏ non trước kia giờ thái độ lại, có chút giật mình, nhưng lập tức lại càng thêm khinh thường: “Xem thần khí này, ai da, ai chả biết Bạch Ngọc Đường nổi danh bao che khuyết điểm ~ Ngay cả hạng như cậu mà cũng lọt được vào đội ngũ tinh anh, xem ra S.C.I. cũng chẳng có gì hay ho! ...”

Đặt tài liệu lên trước ô tô, Bạch Trì cảm tức: “Các người nói tôi thì không sao, nhưng không được đụng đến Bạch đội trưởng và S.C.I.!”

Từ Á Đông và Ngô Khải vẫn tưởng Bạch Trì sẽ giống trước đây, vô luận ai khi dễ, cậu cũng không dám phản kháng. Nhưng họ không biết, Bạch Trì dưới sự “trị liệu” với “dạy dỗ” của Triển Chiêu, giờ vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa bản thân cậu rất tôn kính Bạch Ngọc Đường, dám đứng trước mặt cậu hạ nhục thần tượng cậu á

Thỏ cũng cắn người!!

Thấy dùng lời không làm gì được cậu nữa, Từ Á Đông vươn tay đẩy Bạch Trì một phát: “Vài ngày không gặp, ra vẻ hả... Mà nghĩ mà đúng là anh tài á?!”

Họ ở đó gây gổ, không để ý đến một chiếc Jeep rất lớn màu đen, đã dừng lại cách bọn họ không xa, cửa xe mở ra...

“Thế nào? Không phải rất có tiền đồ sao?” Ngô Khải nhìn Bạch Trì bị đẩy, “Sao không đánh lại a?!”

Bạch Trì đứng thẳng, nhìn hai người: “Hai người có phải là cảnh sát không? Cảnh sát mà ngang ngược thế à?!”

“.....” Hai người liếc nhau, không đáp lại được, còn cảm thấy sượng mặt, cao giọng với Bạch Trì, “Mày còn muốn giáo huấn chúng tao a? Mày làm cảnh sát được mấy ngày?!”

Bạch Trì mặt không đổi sắc: “Làm cảnh sát bao lâu không liên quan, quan trọng là, đừng có làm mất mặt cảnh sát!”

“Mày...” Hai người không còn lời nào để nói, đang muốn động thủ, lại thấy hình như sau lưng có tiếng thở của động vật, như chó... Quay đầu lại...

Là một con sư tử bạch Châu Phi to tướng, đang đứng ngay sau lưng...

Lisbon thấy hai tên đó quay đầu lại, đột nhiên thông họng, mở cái miệng to như bồn máu, rống một tiếng

~ “Má ơi ~” Từ Á Đông và Ngô Khải sợ tới mức đặt mông phịch xuống đất, liên tục lui về sau.

Lisbon lại hùng hổ tiến về phía hai người.

Từ Á Đông tựa hồ là tỉnh ngộ, vội vàng run rẩy vươn tay mò súng... Nhắm vào Lisbon.

“Đừng a!!” Bạch Trì vội kêu một tiếng, nhưng Từ Á Đông đã bóp cò.

Kỳ quái chính là, “cách cách” vài tiếng, không phản ứng chút nào... Ngô Khải cũng rút súng của mình... Cũng thế, hai khẩu súng ~ Không viên đạn.

“Ngại quá...” Triệu Trinh không biết đã tựa vào xe Bạch Trì từ khi nào, đưa tay, nhẹ nhàng xò ra khoe đồng đạn, “Đây là súng vật của tôi... Bình thường thực ôn hòa, nóng nảy lên mới muốn cắn người!”



Bạch Trì liền đỏ mặt. Lời này của Triệu Trinh không biết là nói Lisbon hay là nói cậu.

Thấy xung quanh không ít người tò mò nhìn chằm chằm, có lẽ là bị tiếng gầm của sư tử làm kinh ngạc, “Lisbon, về xe đi!” – Bạch Trì vỗ vỗ Lisbon đang ngoan ngoãn ngồi bên cạnh cậu. Lisbon lập tức liền quay về trong chiếc Jeep đen to lớn của Triệu Trinh.

Từ Á Đông và Ngô Khải sợ tới mức thất hồn lạc phách, mắt nhìn Bạch Trì mà như thấy quái vật, quay đầu bỏ chạy.

Triệu Trinh cười ném chỗ đạn trong tay xuống đất ~~ Tay đặt lên vai Tiểu Bạch Trì.

Bạch Trì mặt đỏ hồng, “Ai cần anh giúp, tôi tự giải quyết được... Tôi cũng đâu vô dụng như thế...”

“Ừ ~~” Triệu Trinh gật đầu, lại gần hôn lên tóc cậu, “Em vừa rồi đẹp đến ngây người...”

Trên đầu Bạch Trì, hơi nước bốc cao, hung hăng đập Triệu Trinh một phát, mặt đỏ tai hồng ôm tài liệu đào tẩu

~~ Triệu Trinh ở phía sau cười ha ha, đang muốn đuổi theo, lại bị người kéo lại. Quay đầu nhìn, là Morris vẻ mặt như đưa đám: “Trinh, cậu và cậu bé kia có quan hệ gì? Cậu bảo đưa tôi đến S.C.I, chỉ là để gặp cậu ta? Tôi thật đau lòng a!” Vừa nói, vừa giả bộ đưa tay gạt nước mắt.

“Thần kinh ~~” Triệu Trinh lắc đầu, đóng cửa con Jeep, gọi Morris đằng sau, “Nhanh lên!”

“Ừ!” Morris cười gật đầu, nhưng Triệu Trinh vừa quay lưng về phía anh ta, khuôn mặt tươi cười kia phút chốc lạnh như băng. Morris quay đầu lại, lạnh lùng nhìn thoáng qua chiếc xe bộ rùa vàng nhỏ bé đáng yêu của Bạch Trì, trong mắt, ngập ý khinh thường ~

## 77. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 7

Chương 7 : Ngoài ý muốn

Nơi làm việc của Akasha nằm ở khu chợ buôn của trung tâm thành phố S. Vì bà ta thường xuyên có những phát ngôn khác thường, lại tự làm một chương trình trực tuyến trên Internet, cho nên khá nổi tiếng, muốn tìm cũng không khó.

Tới chợ buôn, đứng trước một tòa nhà hai tầng đúng chất là nơi ở của một bà đồng, Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường xuống xe.

Hai người mở cửa bước vào, chợt nghe tiếng chuông gió “ding ding đang đang” kêu.

Đây là một căn phòng được trang trí rất đẹp, trên tường có nhiều gương, chung quanh sắp đặt hỗn độn những tấm bình phong cao... Trần nhà treo chùm đèn mờ, ánh sáng xanh vàng đan xen, toàn bộ gian phòng trở nên mơ hồ, bầu không khí cũng thực quỷ dị.

Hai người vào nhà, cũng không thấy ai ra chào đón. Đáng lý, khi nghe thấy tiếng chuông gió, hẳn phải có người mới đứng... Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, dự cảm chuyện chẳng lành.

Bạch Ngọc Đường đặt tay lên khẩu súng bên hông, Triễn Chiêu lấy súng, hai người một trước một sau, qua từng tấm bình phong, đi về phía cầu thang lên tầng hai.

Vừa đi hết cầu thang, chợt nghe trên lầu “RẦM” một tiếng, giống như ghé đổ.

Liếc nhau, hai người bước nhanh.

Cửa phòng mở rộng, tình cảnh bên trong cực quái dị — Một cô gái khoảng đôi mươi, tay nắm chặt sợi dây thừng, siết lấy cổ Akasha. Akasha một tay không ngừng cào lên cổ mình, một tay vung vẩy trên không, mắt bắt đầu trợn lên, miệng mở lớn, đầu lưỡi thè ra, khàn giọng “Ha ha ha” cười.

Bạch Ngọc Đường lao tới tóm lấy tay cô gái, dùng ba phần lực, cô ta buông tay, Triễn Chiêu lập tức túm lấy sợi dây, kéo Akasha sang một bên... Akasha ho khan mạnh hai tiếng, từng hơi từng hơi hỗn hển, nguy hiểm quá, may vẫn giữ được cái mạng này.

Còn cô gái kia đột nhiên hét lên một tiếng, điên cuồng giật tay khỏi Bạch Ngọc Đường, vớ lấy sợi dây trên mặt đất đánh tới, ánh mắt hung hãn chĩa về Akasha. Bạch Ngọc Đường thầm giật mình, cô nàng này điên rồi sao, thế nào mà khỏe vậy?!

Bị bẻ quặt hai tay ra sau, ấn mạnh xuống sàn, cô nàng vẫn đang không ngừng giãy dụa. Bạch Ngọc Đường lớn giọng: “Miêu Nhi, người này không bình thường!”

“Đánh ngất cô ta!” Triển Chiêu nói. “Cô ta như là...” Còn chưa nói hết, đột nhiên một bóng người vụt qua. Kẻ đó ẩn mình, giơ súng lên, nhắm vào Akasha, bóp cò.

Triển Chiêu giống như phản xạ có điều kiện đẩy Akasha ra... Nháy mắt súng nổ...

“MIÊU NHI!” Bạch Ngọc Đường chỉ kịp hô to một tiếng, đã thấy thân thể Triển Chiêu nghiêng ngã ngã xuống.

Một tay vẫn đè cô gái xuống đất, Bạch Ngọc Đường rút súng nhằm ngay về phía cửa... Viên đạn bắn ra xuyên cửa trúng bả vai kẻ ẩn nấp. Tên đó đau đớn kêu lên, xoay người bỏ chạy.

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường đánh mạnh vào gáy cô gái đang giãy dụa khiến cô ta lập tức bất tỉnh.

Bất chấp tất cả, Bạch Ngọc Đường lao đến kiểm tra thương thế của Triển Chiêu, Triển Chiêu đã ngồi dậy, bưng lấy cánh tay, “Tôi không sao, chỉ trầy da...” Lại nhìn về mặt phức tạp của Bạch Ngọc Đường, có chút nôn nóng thúc giục: “Mau đuổi theo a! Tiểu Bạch!”

Thấy Triển Chiêu đã không việc gì, Bạch Ngọc Đường mới cảm thấy hồn phách đang trở về, lại thấy máu chảy qua kẽ tay Triển Chiêu... Chân mày Bạch Ngọc Đường lập tức nhíu chặt, vẻ mặt cũng trở nên hung dữ.

Nhắc một chiếc ghế phá nát cửa sổ, vừa thò người ra ngoài nhìn đã thấy một kẻ lao ra khỏi cửa, tay phải cầm súng, bưng lấy vết thương trên vai trái, hoảng hoảng hốt hốt chạy ra ngoài. Bạch Ngọc Đường một tay chống lên cửa sổ, phi thân nhảy ra, đáp xuống nóc một chiếc xe vận tải đổ bên dưới, lấy đó làm điểm tựa nhảy tiếp xuống đất, vọt nhanh theo kẻ kia. Tên này quay lại giương súng, nhưng kinh ngạc khi chẳng thấy ai phía sau, đang rối loạn, đột nhiên cổ áo bị túm lại, hần theo bản năng ngã ngồi sụp về phía sau, lập tức vai phải thấy nhức buốt, kêu lên một tiếng, súng “CẠCH” rơi xuống.

Bạch Ngọc Đường tháo khớp vai hắn, một tay quăng mạnh hắn lên tường, nhặt khẩu súng dưới đất, nhìn lại kẻ đang dựa tường bệt xuống kia. Bạch Ngọc Đường kinh ngạc... “Sao lại là cậu?!”

Người ngồi trên mặt đất ôm vai hỏn hển thở không phải ai khác, chính là lính cũ của Bạch Ngọc Đường — Khúc Ngạn Minh.

Bạch Ngọc Đường nghiêng rằng, một tay túm áo nhắc Khúc Ngạn Minh lên, “Tiểu tử cậu điên ư?! Chạy đi giết người?!”

Sắc mặt Khúc Ngạn Minh xanh xám, ngậm chặt miệng, không đáp.

Không nhiều lời nữa, Bạch Ngọc Đường còng tay hắn lại, kéo lên lầu, vừa đi vừa lấy điện thoại ra gọi về S.C.I..

.

Khúc Ngạn Minh bị ném lên sàn nhà, Triển Chiêu lúc này cũng đứng đó, thấy người trên mặt đất: “Là... cậu?!”

Bạch Ngọc Đường lấy một chiếc ghế cho Triển Chiêu ngồi, cúi đầu kiểm tra vết thương của anh... May mà không bị thương nặng, chỉ bị trầy chút da. Nhìn trên cánh tay trắng như tuyết, vết máu thật chướng mắt, sắc mặt Bạch Ngọc Đường xấu đi vài phần.

“Vì sao cậu muốn giết bà ta?” Triển Chiêu ngược lại không để ý đến vết thương của mình, không tin nổi hỏi Khúc Ngạn Minh.

Khúc Ngạn Minh vẫn im lặng như trước.

Nhìn sang Akasha, bà lão vừa rồi bị dọa đến choáng váng, bây giờ tựa như đã tỉnh táo lại, khàn giọng hô: “Lời nguyện a... Là nguyện rửa...”

Tâm trạng Bạch Ngọc Đường vốn đã vô cùng tồi tệ rồi, nhấc chân đá bay cái bàn, lạnh giọng với Akasha: “Câm miệng!”

Ngay cả Triển Chiêu cũng bị kinh ngạc bởi cơn giận của Bạch Ngọc Đường, hơi khó hiểu mở to mắt nhìn anh, Bạch Ngọc Đường cúi đầu, đi tới bên cửa sổ, cau mày nhìn ra ngoài.

Akasha cũng thức thờ, im lặng ngồi bên, không dám nói nửa lời.

Không lâu sau, cảnh sát và cứu thương cùng tới, giao người cho Vương Triều cùng Trương Long xong, Bạch Ngọc Đường không nói hai lời lôi Triển Chiêu tới bệnh viện.

.....

Tuy chỉ là trầy da, nhưng dù sao cũng là bị súng bắn, muốn gì thì gì cũng phải khâu hai mũi. Triển Chiêu vô cùng sợ đau cau mày nghiêng răng nhẩn nại, để một cô nhóc tay nghề không tệ khâu ỳnh, kỹ thuật cực tốt, lại nhanh chóng, gần như không đau chút nào đến khi kết thúc.

Trong lúc băng bó, cô nhóc quay đầu liếc ra ngoài cửa, xem cái vẻ mặt lạnh như băng của Bạch Ngọc Đường, cười hỏi Triển Chiêu: “Đội trưởng kia a, anh trai em còn bảo đối xử với mọi người tốt lắm í, sao lại đáng sợ thế chứ ~”

Triển Chiêu sững sốt, nhìn cái thẻ công tác trước ngực cô bác sĩ trẻ: “Thực tập... Mã Hân...” Cái tên này như thấy ở đâu rồi.

Nhìn kỹ cô thực tập sinh xinh xắn tươi cười này... Cặp lông mày này có chút quen quen...

“À ~” Triển Chiêu nhớ ra rồi, “Em là em gái Mã Hân!”

“Hi hi...” Mã Hân vừa cười vừa cắt đoạn vải thừa, sau đó dán hai miếng băng dán, “Nhớ đừng để vết thương dính nước, chủ nhật tuần sau đến cắt chỉ ~” Tiến sĩ Triển ~” Nói xong, nói to về phía cửa, “Được rồi.”

Bạch Ngọc Đường đi đến, cầm lấy áo khoác của Triển Chiêu, kéo anh chuẩn bị rời đi, Triển Chiêu lại giật nhẹ lại: “Tiểu Bạch, nhìn quen không?” Chỉ chỉ Mã Hân: “Mã Hân, em gái Mã Hân.”

Hơi ngạc nhiên, Bạch Ngọc Đường nhìn Mã Hân một cái, lịch sự gật đầu, vẫn không nói gì.

Mã Hân thu dọn đồ đạc, lắc lắc đầu nói: “... Ai, anh mình nói không sai...”

Triển Chiêu không hiểu hỏi cô: “Anh em nói cái gì?”

Bưng khay kim loại lên, Mã Hân vừa ra ngoài vừa nói: “Anh em bảo a

Đội trưởng Bạch ngày thường thì ôn hòa, nhưng mà muốn anh ấy phát hỏa cũng rất dễ thôi ~” Nói rồi, đưa mắt nhìn Triển Chiêu, “Ai thử đụng vào tiến sĩ Triển xem ~ Tay chưa chạm vào, ngón đã đứt rồi...” Sau đó, hi hi cười đi ra.

Trong phòng, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường xấu hổ đứng tại chỗ.

Lúc lâu sau, Bạch Ngọc Đường mãi không nói giờ đột ngột mở mồm, “Tiểu tử thôi, cuối tuần này cho cậu ta tăng ca!”

Triển Chiêu vươn cánh tay không bị thương ra, vuốt vuốt mái tóc Bạch Ngọc Đường, kéo con chuột bạch ủ rũ nào đó, “Đi thôi ~” Đội trưởng Bạch.”

.

Hai người trước tiên về nhà đã, Triển Chiêu muốn thay quần áo. Sau khi cố gắng mặc được sơ mi vào, tay phải không giơ lên được, bối rối đứng trước tủ quần áo nhìn Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Bạch, giúp tôi cài khuy... Cả cả vạt ~”

Bạch Ngọc Đường ngồi trên sofa, không động đậy, vẫy Triển Chiêu: “Qua đây.”

Triển Chiêu đi tới, đứng trước Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường không đứng lên, mà đưa tay vỗ vỗ lên chân mình, nhếch miệng cười với Triển Chiêu.

Triển Chiêu có chút xấu hổ với động tác của tên kia, con chuột này... Đang do dự, Bạch Ngọc Đường đã vươn tay kéo lấy góc áo sơ mi của anh, kéo anh lại gần, ôm lấy eo Triển Chiêu, để anh ngồi lên hai chân mình.

Hai đầu gối Triển Chiêu vùi trong sofa mềm mại, ngồi tách chân trên đùi Bạch Ngọc Đường, có chút không tự nhiên mà cúi đầu, đỏ mặt để người ta cài nút áo cho.

Bạch Ngọc Đường đưa tay, từ dưới lên trên, từng nút một được cài... Động tác từ tốn, Triển Chiêu nhìn những ngón tay linh hoạt kia di chuyển, rốt cuộc cũng cảm thấy có gì mờ ám, khuôn mặt bắt giắc đỏ lên...

Cài xong chiếc khuy cuối cùng, Bạch Ngọc Đường không tiếp tục thắt cà vạt cho Triển Chiêu, hai tay ôm lấy eo anh, để anh tựa vào ngực mình, vuốt ve tấm lưng người ta, chậm rãi hôn lấy đường cổ áo.

Triển Chiêu không ngộ ngoạ, mặc cho Bạch Ngọc Đường càng lúc càng siết chặt lấy mình.

“Miêu Nhi... Cậu làm tôi sợ muốn chết...” Trầm mặc một lúc, Bạch Ngọc Đường mới thở dài, “Tóc bạc thêm rồi đây này.”

Triển Chiêu cười, vươn tay xoa xoa đầu anh: “Làm gì có... Đen hết mà!”

Bắt lấy cằm Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường có chút trách cứ: “Lần sau, đừng làm ẩu... Tôi không giống cậu, không có chín cái mạng cho cậu dọa!” Nói xong, ghé lại, hôn lên khóe miệng đang cong lên của Triển Chiêu

Môi răng dần dần giao hòa, hai người chậm rãi hôn... Bạch Ngọc Đường tựa lưng vào sofa, ngẩng đầu lên, hai tay nâng thắt lưng người bên trên, hôn thật dịu dàng. Tay trái Triển Chiêu bám lấy vai Bạch Ngọc Đường, cúi đầu... cắn người.

Nụ hôn dài kết thúc, Bạch Ngọc Đường cười khổ: “Miêu Nhi, sao cậu cứ cắn tôi vậy? Kỹ thuật kém quá đấy!”

Thấy Triển Chiêu đỏ mặt trừng mắt, vội vàng bồi thêm: “Để tôi dạy cậu...” Nói rồi, dùng ngón tay, nhẹ nhàng tách môi dưới Triển Chiêu, “Mở miệng ra...”

Triển Chiêu do dự một chút, từ từ mở miệng, cảm thấy ngón tay nhẹ nhàng dò tiến vào miệng mình, ngậm miệng cắn.

“Không phải cắn...” Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, ôn nhu nói: “Nhả ra nào...”

Theo lời anh, Triển Chiêu nghe theo.

“Đầu lưỡi...” Bạch Ngọc Đường hôn lên má Triển Chiêu, “Đầu lưỡi liếm nhẹ.”

Nhắm mắt lại, Triển Chiêu vươn lưỡi, dè chừng liếm liếm ngón tay Bạch Ngọc Đường... Cảm giác ướt át nơi đầu ngón tay, truyền thẳng đến đáy lòng... Nhu thuận, ấm áp không nói nên lời.

Bạch Ngọc Đường chậm rãi rút tay về, với ra sau đầu Triển Chiêu, luồn vào mái tóc ngắn của anh, ngửa khuôn mặt anh lên, lại một lần nữa hôn... Lúc này, Triển Chiêu không cắn người nữa, ngoan ngoãn đáp trả...

Hai người cứ như vậy dán vào nhau. Hôn một cái, ôm một cái, thắt cà vạt ~~ Hôn một cái, ôm một cái, mặc áo khoác...

.

Một giờ sau, cuối cùng cũng xong việc thay quần áo, Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu bộ dạng như máy hơi nước ra cửa, xuống dưới lầu, đã thấy một chiếc ô tô đen đậu phía trước, cửa xe mở ra, một người xuất hiện...

Hai người đều sửng sốt.

Triển Chiêu nhìn người đó đang lại gần, có phần khẩn trương khẽ gọi: “Cha...”

Triển Khải Thiên nhìn Triển Chiêu một chút, lại quay sang nhìn Bạch Ngọc Đường, có chút không rõ hai người khẩn trương cái gì, đưa một bình giữ nhiệt cho Triển Chiêu: “Mẹ con bảo cha mang tới.”

“À vâng...” Triển Chiêu đưa tay nhận.

Thấy Triển Chiêu đưa tay phải ra rồi lại rút về, đổi tay trái, Triển Khải Thiên hơi cau mày: “Tay làm sao vậy?”

“Ừm... Bị thương nhẹ ạ...” Triển Chiêu cầm bình giữ nhiệt, đáp.

Gật đầu, không nói gì nữa, Triển Khải Thiên xoay người mở cửa xe, đột nhiên lại nghe Bạch Ngọc Đường nói: “Bác trai a, sao không để người giúp việc đưa tới, tự mình đi...”

Triển Khải Thiên tựa hồ vì câu hỏi mà dừng động tác, Triển Chiêu cũng ngây người.

“... Tiện đường đi làm...” Trầm mặc một lúc, trả lời.

“Tiện đường ư?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc, nhìn trời, “Tòa án cách chỗ này khá xa...”

Hơi bực bội trừng Bạch Ngọc Đường một cái, Triển Khải Thiên vào xe, nhanh chóng rời đi.

Bạch Ngọc Đường cười duyên đến trước mặt Triển Chiêu: “Miêu Nhi, canh gì a? Bình có nắp mà vẫn ngửi được mùi này.”

Triển Chiêu lườm anh, “Không có phần của cậu!” Nói rồi, xoay người bỏ đi, nhưng miệng không kiềm được nhếch lên.

Bạch Ngọc Đường phía sau cũng cười sung sướng, đang định đi theo, điện thoại di động lại vang lên.

Triển Chiêu tới bên cạnh xe, thấy Bạch Ngọc Đường tiếp điện thoại xong, kích động chạy tới: “Miêu Nhi, Tưởng Bình nói, Morris muốn cung cấp thông tin quan trọng!”

## 78. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 8

Chương 8 : Không rõ kẻ tình nghi

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trở lại S.C.I., vừa ra khỏi thang máy, đã thấy cửa phòng pháp y bị kéo mạnh đánh “rầm” một tiếng, Triệu Hổ lao ra, úp mặt bên tường nôn khan. Theo sau anh, Mã Hán cũng bước ra, tuy không trật vật như Triệu Hổ, nhưng sắc mặt cũng tái nhợt, nhanh chóng châm thuốc, rít một hơi dài.

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn hai người.

“Công... Công Tôn... Lột da... Còn dùng cưa... Ờ...” Triệu Hổ nói chưa xong đã xoay người lao vào WC, Mã Hán nhú nhú mày, rồi cũng vọt đi.

Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu nhìn nhau, đi tới phòng pháp y của Công Tôn, dè dặt đẩy cửa, thò đầu vào nhìn thoáng qua, thu đầu về, đóng cửa lại, xoay người, quay về phòng làm việc... May thật, ban này chưa uống canh.

.

Đi vào văn phòng S.C.I., thấy Bạch Trì đang ở phòng làm việc của Triển Chiêu bận bịu. Các loại giấy tờ phủ kín trên mặt đất, cậu nhanh chóng xem lướt qua. Triệu Trinh ngồi trên sofa, mỉm cười nhìn Bạch Trì.

Morris nói có thông tin quan trọng muốn cung cấp, đang ngồi trên một cái ghế trong phòng nghỉ, đôi mắt có phần dại ra khi nhìn về hướng văn phòng Triển Chiêu, không biết đang nghĩ cái gì.

“Sếp!” Tưởng Bình ngẩng đầu nhìn hai người, nhanh chóng bắt chuyện.

Morris đang ngồi cũng lập tức đứng lên, đi tới phía hai người: “Tôi có chuyện quan trọng muốn cung cấp cho cảnh sát.”

“Chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tôi biết hung thủ là ai!” Morris ngắn gọn đáp.

Lời vừa thốt ra, toàn bộ người trong văn phòng, cả Bạch Trì cùng Triệu Trinh trong phòng làm việc của Triển Chiêu cũng kinh ngạc nhìn chằm chằm Morris.

“... Vào phòng tôi nói.” Bạch Ngọc Đường trao đổi ánh mắt với Triển Chiêu, dẫn Morris vào văn phòng riêng.

Ba người ngồi xuống sofa, Triển Chiêu mở lời trước: “Anh biết hung thủ, là hung thủ giết ai?”

“...” Thoáng trầm mặc, Morris nói: “Mọi người.”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười: “Ý anh là kẻ giết mọi người, là cùng một người?”

“Không sai!”

“Là ai?” Triển Chiêu hứng thú khẽ gõ cằm.

“Tôi không biết.” Morris đáp.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, cười: “Đây tuy không phải là thẩm vấn, nhưng cũng là câu hỏi chính thức từ phía cảnh sát, ngài Morris đùa bỡn vậy có phải quá tự đắc?”

“Ấy... Không phải.” Morris vội vàng xua tay, “Tôi không có ý đùa bỡn các anh, tôi muốn nói, tôi biết có một người như vậy, nhưng cụ thể tên tuổi thì tôi không biết.”

“Vậy thì, anh hãy kể lại những gì anh biết đi.” Triển Chiêu nói.

“Trước tiên, tôi muốn mọi người nghe đoạn ghi âm này.” Morris lấy từ trong túi ra một cuộn băng, “Đây là lời nhắn ghi âm từ máy điện thoại trong phòng làm việc của Tanaka.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, “Chúng tôi đã cho người kiểm tra qua phòng làm việc của Tanaka, không hề thấy cuộn băng này a.”

“Ha ha...” Morris lắc đầu cười, “Các anh đến cái phòng làm việc đó, chỉ là một cái mảnh của Tanaka thôi, dùng để lừa người, phòng làm việc thực của ông ta không ở đó! Chỉ tôi mới biết.”

Triển Chiêu nhận lấy cuộn băng, cho vào điện thoại bên cạnh, hỏi: “Lúc đầu, vì sao anh không nói cho cảnh sát biết phòng làm việc thật của ông ta ở đâu?”

“À...” Morris có chút khó xử lắc đầu, “Là vì danh tiếng của Tanaka, cách làm việc của ông ta có chút cực đoan, cũng nhiều tính xấu, nếu công khai ra, khẳng định sẽ làm mất hết danh tiếng của ông ta... Nhưng mà...” Nói tới đây, Morris ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một cái, “Sau khi tôi nghe cuộn băng này, cảm thấy có phần kỳ quặc, cho nên tôi mới nhờ Trình đưa tôi đến đây.”

Triển Chiêu nhấn nút chạy tin nhắn ở điện thoại, đầu tiên là đoạn ghi âm của Tanaka: “Tôi hiện không có nhà, xin để lại lời nhắn sau tiếng pip, tôi sẽ nhanh chóng hồi đáp.” Ngay sau đó, là một tiếng “pip”, tiếp theo, sự im lặng kéo dài cỡ ba bốn giây — Tuy là im lặng, nhưng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vẫn nghe thấy tiếng hít thở nhỏ nhỏ, tựa hồ có người ở đầu dây bên kia, đang cố gắng giữ im lặng... Càng quái lạ chính là dù chỉ có tiếng thở, người nghe lại thấy sờ sợ.

Sau khi tiếng thở lặng đi, là một giọng nói đã qua xử lý bằng thiết bị điện tử: “Các người đã đi quá xa rồi, đã xâm phạm đến thần Tusti... Các người sẽ bị trời phạt...” Dứt lời, là tiếng lạch cạch, giống như có người tiếp máy, sau đó, là giọng nói kinh hoàng của Tanaka: “Buông tha cho tôi... Tôi không cố ý, tha cho tôi...” Nhưng tất cả còn lại chỉ là tiếng “tút tut” dài.

Cả đoạn băng ghi âm chỉ có mỗi đoạn đối thoại này. Triển Chiêu tắt điện thoại, lấy cuộn băng ra, cho vào túi vật chứng.

Bạch Ngọc Đường trầm tư chốc lát, hỏi Morris: “Anh cho rằng người gọi cuộc điện thoại này là người giết Tanaka, và cả những người khác?”

“Không sai!” Morris gật đầu.

“Lý do gì mà anh nghi ngờ như vậy?” Triển Chiêu nhìn anh ta, “Không đơn giản là bởi cuộn băng này chứ?”

Lại trầm mặc một lúc, Morris thở dài, nói: “Thực ra, xác thực có một người... Tanaka gọi kẻ đó là Tusti.”

“Tusti?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, “Đó là người thế nào? Anh đã từng gặp chưa?”

Lắc đầu, Morris nói: “Tôi chỉ hay nghe Tanaka nhắc tới thôi.”

Tựa hồ đang bắt đầu hồi tưởng, Morris kể: “Tôi và Tanaka gặp nhau lần đầu trong một buổi chụp hình tự do, sở trường của tôi là về chụp phong cảnh, còn Tanaka rất giỏi chụp người... Hai chúng tôi sở thích gần giống nhau, kỹ thuật lại bù được cho nhau, cho nên dự định hợp tác chụp một bộ ảnh. Trong quá trình hợp tác, tôi phát hiện Tanaka có một bí mật... Ông ta rất giỏi chụp biểu cảm kinh sợ của người mẫu... Kỳ thật kỹ xảo chụp chỉ là thứ yếu, quan trọng là làm sao để người mẫu lộ vẻ kinh sợ khác thường.

Ban đầu, ông ta thử nghiệm rất nhiều phương pháp, như tôi đã nói với các anh, thế nhưng không hiệu quả lắm, mãi đến khi ông ta gặp một người...”

Morris dừng lại, uống một ngụm nước, không gian thoáng im lặng, mới tiếp tục: “Người nọ được gọi là Tusti, hẳn vẫn hay nói chuyện qua điện thoại với Tanaka, chỉ cần Tanaka chọn được người mẫu, cung cấp cả thông tin liên quan đến người mẫu, hẳn sẽ nguyên rửa người mẫu... Có thể làm bọn họ bị ảo giác, lộ vẻ kinh sợ vạn phần — Chính nhờ phương thức này, tác phẩm của Tanaka mới sinh động như thế!”

“Dùng lời nguyền để khiến người ta lộ vẻ kinh sợ?” Bạch Ngọc Đường nhíu nhíu mày, “Nghe có phần hoang đường a.”

“Đích thật là rất kỳ quái!” Morris thoáng xúc động, “Ban đầu tôi cũng không tin, thế nhưng, sau này ông ta cho tôi tự thể nghiệm một thời gian!”

“Tự thể nghiệm?” Triển Chiêu rất hứng thú, hỏi: “Anh cảm thấy sợ hãi?!”

Morris đáp: “Quả thực khiến da đầu tê dại, nhưng tột cùng là sợ cái gì, sau này tôi nghĩ mãi cũng không ra... Nhưng mà, cảm giác sợ hãi thì vẫn còn, không thể quên được!”

“Tusti chính là người gọi điện thoại?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Anh có thể khẳng định?”

Morris gật đầu, lập tức, có chút chán nản vỗ lên đầu mình, nói: “Xét cho cùng... Thật ra là tôi hại chết Tanaka.”

“... Cái gì?!” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu kinh ngạc nhìn Morris, “Ý anh là sao?!”

“Đều tại tôi thấy văn minh Tusti này thần bí... Mới bảo Tanaka đi chụp về Tusti...” Morris thở dài, “Nếu ông ta không tự tiện chụp những tấm ảnh kiêu kỳ đó... Cũng sẽ không bị trời phạt!!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lẳng lặng nghe Morris nói hết, liếc mắt trao đổi với nhau, đứng dậy, đưa Morris ra ngoài.

Trước khi ra khỏi cửa, Morris còn dặn đi dặn lại: “Cảnh sát, các anh nhất định phải tin lời nguyền tồn tại thật a... Tusti kia khẳng định chính là hung thủ!”

“Chúng tôi sẽ điều tra!” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cảm ơn thông tin anh đã cung cấp... Còn nữa, tôi muốn cho người đến văn phòng riêng của Tanaka kiểm tra một chút, anh có thể nói cho chúng tôi địa chỉ không?!”

“Có thể có thể!” Morris vội vàng gật đầu, “Bây giờ tôi đưa bọn họ đi cũng được!”

Bạch Ngọc Đường bảo Mã Hán và Triệu Hổ đi theo Morris, sau đó, cùng Triển Chiêu quay về văn phòng.

.

Mã Hán và Triệu Hổ đi lấy xe trước, Morris đứng ở hành lang trước cửa văn phòng, thấy Triệu Trinh và Bạch Trì, hai người đang giảng co:

Triệu Trinh kéo Bạch Trì: “Lúc anh về có mua sườn heo, em tới ăn đi.”

Bạch Trì trừng: “Anh mua sườn heo thì ích gì, không phải muốn tôi nấu sao, tôi không tới!”

“Sao không tới?!” Triệu Trinh cười, “Trước kia không phải rất tốt ư!”

“Trước kia là vì tay anh bị thương!” Bạch Trì tiếp tục trừng, “Tôi là bất đắc dĩ! Tôi còn chưa làm hòa với anh!!”

“Trinh...” Morris mở miệng, xen ngang vào, anh ta liếc Bạch Trì, lập tức lại nhìn Triệu Trinh: “Đi.”

“Cậu về trước đi.” Triệu Trinh khoát khoát tay với anh ta, “Tôi đợi cậu ấy tan tầm rồi cùng về.”

“Ai cần anh chờ?!” Bạch Trì rút tay áo về, “Tôi phải về nhà, không đi cùng anh!”

Triệu Trinh cười: “Vây cũng được, anh về nhà với em, Lisbon cũng đi!”

“Vây tôi đi trước...” Lại xen ngang một lần nữa, Morris tiến lại vài bước, kéo Triệu Trinh qua, hôn lên mặt anh một cái: “Quay về sẽ tìm cậu.” Nói xong, xoay người rời đi.

Triệu Trinh tựa hồ cũng không để ý, tiếp tục quán lấy Bạch Trì, “Anh muốn ăn canh bí nấu sườn heo.”

Bạch Trì nhìn theo bóng lưng đã đi xa của Morris, trong bụng đột nhiên thấy kỳ lạ... Tên đó vừa rồi nhìn Triệu Trinh chằm chằm, còn ánh mắt nhìn mình... Lại quay lại nhìn Triệu Trinh, khuôn mặt Bạch Trì thoáng hồng lên: “Anh... anh ta vừa rồi, sao lại hôn anh?”

Triệu Trinh sững sốt, rồi lập tức cười rộ lên: “Em ghen a?”

Bạch Trì trừng mắt: “Nói... nói linh tinh!”

Triệu Trinh nhún nhún vai: “Người Pháp đều chào nhau thế.”

Bạch Trì chu chu miệng: “Anh ta là người Pháp, không phải anh...”

“Anh lớn lên ở Pháp.” Triệu Trinh buồn cười xoa xoa tóc Bạch Trì, “Cũng biết Morris ở Pháp.”

“Chung quy tôi thấy...” Bạch Trì suy nghĩ một chút, “Anh ta hơi kỳ lạ...”

Triệu Trinh nhìn cậu thật lâu, đột nhiên ôm chặt lấy: “Bé cưng, em đáng yêu quá!”

“Nha

” Bạch Trì kêu thảm thiết, đỏ mặt đẩy Triệu Trinh, “Anh... Anh còn dám làm vậy, tôi... sẽ đánh anh!”

Triệu Trinh ôm cậu không buông: “Anh bị kẻ nguy hiểm theo dõi, em sao có thể mặc kệ anh như thế... Em là cảnh sát... Thế này nhé, từ giờ trở đi, em bảo vệ anh 24/24 đi...”

Bạch Trì ra sức giãy dụa, ba chân bốn cẳng bỏ chạy, chạy vào văn phòng Triển Chiêu đóng cửa lại, vùi mình vào đồng sách báo. Triệu Trinh đứng ở hành lang một hồi, nụ cười thu về, lộ vẻ cau mày trầm tư, bước về cửa sổ cuối hành lang, nhìn xuống dưới.

Dưới lầu, Morris đi ra khỏi cảnh cục, tựa hồ đang đợi xe của Mã Hán và Triệu Hổ, anh ta đứng cạnh xe của Bạch Trì, cúi đầu nhìn chằm chằm con bộ rùa màu vàng.

Bởi vì khoảng cách khá xa, không thể thấy rõ biểu tình trên mặt Morris, thế nhưng...

Lùi lại vào trong hành lang, đầu chân mày cau chặt, Triệu Trinh bước nhanh vào toilet, vốc nước, rửa mặt...

.

Trong văn phòng của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu chơi với khối rubik trên bàn.

“Thế nào Miêu Nhi, chúng ta coi như có một kẻ tình nghi!” Bạch Ngọc Đường cười, “Ý kiến của chuyên gia cậu thế nào? Morris đó nói thật chứ, hay chỉ là vớ vẩn?”

Triển Chiêu trầm mặc chốc lát, cười nhạt: “So với vớ vẩn còn be bét hơn...” Đặt khối rubik xuống, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Hắn làm thừa rồi!”

Lúc này, bên ngoài, Trương Long và Vương Triều đã trở về.

Bạch Ngọc Đường mở cửa phòng, đi ra: “Thế nào?”

Hai người ừ ừ đi vào, Trương Long lắc đầu: “Cô ta tên là Chu Lộ, bắt ngờ đến tìm bà bói Akasha... Sau khi tỉnh lại trong bệnh viện thì không còn nhớ gì!” Hỗn hển tiếp tục, “Mụ Akasha kia càng thêm tà môn, thiếu chút nữa xong cái mạng, còn ở đó hô hào cái gì mà nguyên với chả rửa... Thật bó tay.”

“Vây còn Khúc Ngạn Minh?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Vương Triều nhún nhún vai: “Tiểu tử kia chẳng nói gì.”



“Không nói gì sao?” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Kể ra, tiểu tử đó cũng mình đồng da sắt đấy.” Vương Triều tiếp tục, “Lấy viên đạn từ vai ra... Cả hừ cũng không hừ một tiếng.”

“Mang người về chưa?” Bạch Ngọc Đường hỏi, thấy Vương Triều gật đầu, nói với Triển Chiêu: “Đi Miêu Nhi, chúng ta đi thăm vấn...”

“Tôi thấy không nhất thiết nữa đâu...”

Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, cánh cửa S.C.I. bị đẩy ra, hai người bước vào.

Đi trước, là Thương Lạc, theo sau hắn là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, tay cầm cặp tài liệu. Mọi người ở S.C.I. vừa nhìn thấy đã chau mày — Người theo sau Thương Lạc, cảnh sát thường cũng biết: Đó là Hồ Liệt, một luật sư lớn, tỷ suất thắng kiện rất cao, hơn nữa còn khét tiếng vô lương, để thắng cuộc thì không từ thủ đoạn, là luật sư tay sai của rất nhiều kẻ quyền quý.

Hồ Liệt và Bạch Ngọc Đường coi như chỗ quen biết cũ, gã nhanh chóng bước lên trước, mỉm cười: “Tôi là luật sư của anh Khúc Ngạn Minh, tôi tới đề nghị nộp tiền bảo lãnh anh ấy.”

Bạch Ngọc Đường cũng mỉm cười: “Anh ta mang súng giết người, tang chứng bị bắt ngay tại chỗ, còn là kẻ tình nghi mưu sát của nhiều vụ án, cho nên phải bắt giữ.”

“Có phải anh ta làm hay không còn chưa biết.” Hồ Liệt hơi đắc ý nói: “Hành vi của anh ta có thể không do đại não khống chế, hơn nữa các anh cũng chưa có căn cứ xác thực chứng minh anh ta có liên quan đến mấy vụ án đó... Cảnh sát các anh không phải đang nhúc nhích đầu vì sát nhân nguyên rửa sao?”

“A...” Triển Chiêu không nén được nụ cười: “Anh cho rằng anh ta có nhân cách phân liệt thì thuyết phục hơn là do lời nguyền? Anh muốn chứng minh anh ta không bình thường, nhờ chuyên gia chứng minh. Cơ mà tôi thấy anh ta rất tỉnh táo.”

“À ~” Hồ Liệt gật đầu với Triển Chiêu: “Tiến sĩ Triển nói quả không sai, hình như lời nguyền đích thực phản khoa học quá. Nhưng mà, cảnh sát các anh còn chưa chứng minh được tất cả có phải là do lời nguyền hay không... Nếu tất cả còn là nghi vấn, tôi yêu cầu đương sự của tôi được mang đi kiểm tra tình trạng tinh thần. Các anh muốn giam anh ta, nhất định phải đưa ra cho tôi chứng nhận động cơ phạm tội và căn cứ chính xác rằng đương sự của tôi có liên quan tới vụ án, nếu không tôi xin nộp tiền bảo lãnh.”

Mọi người trong S.C.I. nghe xong, mặt mũi đều trầm xuống. Không chờ ai mở miệng thêm, từ ngoài cửa đã nghe thấy có người chậm rãi nói: “Anh muốn chứng cứ ư, tôi có thể cho anh.” Đẩy cửa vào, chính là Công Tôn vẫn đang mặc áo blouse trắng.

Mọi người đều dồn mắt về phía Công Tôn, anh cầm một tập báo cáo khám nghiệm tử thi dày, đi tới, đưa báo cáo cho Bạch Ngọc Đường: “Kết quả khám nghiệm tử thi của cả Carlos, Tanaka và Mặc Ninh đều ở đây, đều là bị hại chết, không có nguyên rửa gì cả, Khúc Ngạn Minh hoàn toàn có thể bị tình nghi là hung thủ mưu sát những người này, chúng tôi hoàn toàn có quyền tiến hành điều tra anh ta.”

Triển Chiêu nhìn Hồ Liệt, hỏi: “Luật sư Hồ, báo cáo khám nghiệm tử thi của pháp y, đã đủ tính khoa học chưa?!”

Hồ Liệt quay đầu liếc Thương Lạc. Thương Lạc không có biểu cảm gì, quay sang hỏi Công Tôn: “Có thể tử mĩ nói lại, giải thích cho tôi một chút không?!”

Công Tôn lạnh lùng liếc hắn, ngoài cười mà trong không cười, đáp: “Tôi không có nghĩa vụ phải nói lại hay giải thích với anh, chờ tuyên bố từ cảnh sát đi.” Nói xong, xoay người ra ngoài, tới cửa rồi, còn ngoảnh lại bổ sung một câu, “Đúng rồi, nếu anh muốn giấu cái rương thi đó, có thể yên tâm đặt nó trong nhà, bởi vì căn bản chẳng có nguyên rửa nguyên riết gì ở đây... Còn nếu không muốn giữ, nhớ bán lại cho tôi, tôi rất hứng thú với nó.” Nói xong, đóng cửa bỏ đi.

Bạch Ngọc Đường gấp báo cáo khám nghiệm tử thi lại, cười cười với Thương Lạc và Hồ Liệt: “Hai vị... Cửa ở đây, không tiền...”

## 79. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 9

Chương 9 : Đột biến

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tới phòng thẩm vấn. Sau lớp kính đơn trong phòng, Khúc Ngạn Minh ngồi đó, mặt lạnh tanh. Hai người không vội đi vào, đứng ngoài quan sát hắn một lúc.

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở miệng, “Tinh thần nó thế nào?”

Triển Chiêu cẩn thận quan sát, đáp: “Cậu ta không có vấn đề gì.”

“Ý cậu là nó giờ rất tỉnh?” Bạch Ngọc Đường xác nhận lại.

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Rất tỉnh táo!”

“Tôi muốn nói chuyện một mình với nó.” Bạch Ngọc Đường hơi áy náy bảo Triển Chiêu.

Triển Chiêu mỉm cười, vỗ vỗ vai anh: “Tôi cũng hiểu quyết định khá sáng suốt này.” Nói xong, liền ra khỏi phòng thẩm vấn.

Mở cửa đi vào, Bạch Ngọc Đường ngồi xuống đối diện Khúc Ngạn Minh, không nói gì, chỉ nhìn hắn.

Một lúc lâu sau, lông mi Khúc Ngạn Minh có chút rung rung.

Bạch Ngọc Đường khẽ thở dài: “Cậu không muốn nói gì ư?”

Khúc Ngạn Minh trầm mặc chốc lát rồi dè dặt hỏi: “Anh ấy... Thế nào?”

“Cậu hỏi ai?” Bạch Ngọc Đường đã biết nhưng vẫn hỏi ngược lại.

“...” Khúc Ngạn Minh càng cúi đầu thấp, “Xin lỗi... Em không ngờ sẽ bắn trúng anh ấy.”

“Tại thời điểm nổ súng, cậu có do dự.” Bạch Ngọc Đường thản nhiên nói, “Không thì Miêu Nhi sẽ bị thương rất nặng.”

“... Cho nên anh mới không đánh chết em...” Bờ vai vẫn luôn căng cứng của Khúc Ngạn Minh hơi buông lỏng, “Anh ấy không bị thương nặng a... Thế là tốt rồi.”

“Nói thật cho tôi, rốt cục là vì sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn Khúc Ngạn Minh chằm chằm.

“...” Sau đó là một quãng thời gian im lặng đáng kể, cuối cùng, Khúc Ngạn Minh cười khổ lắc đầu, “Đội trưởng... Em không thể nói.”

“Vì sao?” Bạch Ngọc Đường nhú mày.

“Em không thể hại người...” Khúc Ngạn Minh vẫn liên tục lắc đầu, “Anh đừng hỏi.”

“Hại người?!” Bạch Ngọc Đường càng nghe càng thấy kỳ, “Cậu nói ra thì sẽ làm hại ai?!”

..... Khúc Ngạn Minh ngẩng đầu, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Anh...”

“A...” Bạch Ngọc Đường phì cười, “Ý cậu là nếu cậu nói ra sự thực thì tôi sẽ bị hại?”

Khúc Ngạn Minh nghiêm túc gật đầu.

“Không sao.” Bạch Ngọc Đường gõ nhẹ lên bàn vài cái, “Tôi không quan tâm, cậu cứ nói đi!”

“Em không nói giỡn!” Khúc Ngạn Minh đột nhiên kích động, “Em không muốn hại anh! Chuyện này không phải chuyện con người có thể giải quyết!”

“... Cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhìn Khúc Ngạn Minh một lúc, “Cậu nói con người không làm gì được? Hung thủ chẳng lẽ không phải là người?!”

“Đúng...” Khúc Ngạn Minh gật đầu.

“Đừng có bảo nguyên rửa gì với tôi!” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói.

... Khúc Ngạn Minh lại một lần nữa cúi đầu, giống như đã hạ quyết tâm: “Anh có thể bắt giam em, tra tấn em, thậm chí bắn chết em... Dù chết em cũng không nói đâu!”

Thấy vẻ mặt quyết tâm của Khúc Ngạn Minh, Bạch Ngọc Đường không nói gì, chỉ dựa trên ghế, chuyện này cũng không tránh khỏi chút bất thường.

Một mình Triển Chiêu đi về S.C.I., thấy Bạch Trì đang xoa cổ bước ra khỏi văn phòng của anh.

“Có phát hiện gì không?” Triển Chiêu lại gần.

“Không có ạ... Nhiều tài liệu lắm.” Bạch Trì vừa đáp, vừa e dè nhìn vào vết thương trên cánh tay phải Triển Chiêu.

“Mọi người bảo anh bị thương.” Có chút thương xót, “Có đau không ạ?”

Triển Chiêu xoa xoa đầu cậu, “Trầy da thôi mà.”

Lúc này, chợt nghe bụng Bạch Trì “rột” một tiếng.

Hai người sững sốt, khuôn mặt Bạch Trì lập tức đỏ lên, hồng rỏ, mới nãy mãi tìm tài liệu, quên không đi ăn.

Triển Chiêu kéo cậu tới canteen.

Lúc này không phải giờ cơm, thế nhưng trong canteen vẫn có rất nhiều người. Canteen cảnh cực nhất định phải cung cấp đủ thức ăn 24/24, bởi vì cảnh sát là một trong những nghề không tuân theo quy luật ăn uống trên thế giới này.

Hai người vừa tới quầy gọi món, chợt nghe phía sau một trận hỗn loạn. Hiếu kỳ quay đầu lại, thấy một cảnh sát trung niên đang giáo huấn hai cảnh sát cấp dưới: “Hôm nay là ngày đầu tiên hai cậu làm cảnh sát a?! Súng bị mất, chuẩn bị khai trừ đi!”

Bạch Trì vừa nhìn thấy đã chau mày, người đang giáo huấn kia là thủ trưởng của cậu tại đội Tuần canh, đội trưởng La Bằng. Mà người bị giáo huấn, chính là Ngô Khải và Từ Á Đông lúc nãy gây sự với cậu.

“Súng mất...” Bạch Trì vẫn chau mày, lòng thầm nhủ, không phải là Triệu Trinh chứ?! Hắn ta đùa cũng quá đáng thật.

“Bạch Trì?” Triển Chiêu thấy vẻ mặt khác thường của Bạch Trì, hỏi, “Em làm sao vậy?”

“Anh... Anh có thấy Triệu Trinh không?”

Triển Chiêu ngạc nhiên, lắc đầu, “Không thấy, vừa rồi không phải ở cùng với em sao?”

Giờ đây, giọng giáo huấn của La Bằng càng lúc càng lớn, lời ra khỏi miệng cũng càng lúc càng khó nghe.

Triển Chiêu thấy Bạch Trì tựa hồ có phần lo lắng, nghĩ ngợi, đưa tay kéo cậu qua, nhỏ giọng: “Em cho rằng Triệu Trinh cầm súng của bọn họ? Vì sao?”

Bạch Trì hơi bối rối, “Anh ta là thế đó, chẳng biết chừng mực lại hay đùa giỡn... Sao...” Còn chưa nói hết, đã thấy trước cửa canteen, Triệu Trinh hai tay đút túi, thông dong đi đến, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu và Bạch Trì, cười hì hì chào. “Tôi cũng đói a... Đồ ăn ở cảnh cực của mọi người có vẻ không tệ...”

Thấy Triển Chiêu và Bạch Trì đều nhìn mình chằm chằm, Triệu Trinh bị hai người nhìn phát sợ, hỏi: “Hai người làm gì vậy?”

Nhanh chóng, anh phát hiện ra một góc hỗn loạn ở canteen, sau khi nghe hiểu, cười nhìn Bạch Trì, “Gì chứ? Em cho là anh làm?”

Bạch Trì nhỏ giọng nói: “Anh đừng có nghịch ngợm nữa, chuyện này không đùa được đâu!”

Triệu Trinh bật cười, “Anh không cầm, anh cầm thứ đó làm gì?”

“A! Chính là hần!” Ba người đang nói chuyện, chợt nghe giọng Ngô Khải từ xa vang lên. Sau đó, hần và Từ Á Đông đồng thời vọt lại.

“Trả súng đây!” Ngô Khải quát Triệu Trinh.

Triệu Trinh liếc hần một cái, cười nhạt: “Cậu thấy tôi cầm súng cậu lúc nào?!”

“Trừ mày ra thì còn ai?!” Từ Á Đông có phần kích động, “Đây là cảnh cục, người bình thường ai dám vào đây trộm súng?! Mày vừa rồi thần không biết quỷ không hay lên trộm đạn của bọn tao.”

Triệu Trinh nhủ mày, định nổi giận, Bạch Trì vội ngăn lại, nói với Từ Á Đông cùng Ngô Khải, “Không phải anh ấy cầm, các anh hiểu lầm rồi.”

Ngô Khải bất chấp, vươn tay tóm lấy cổ áo Triệu Trinh, Từ Á Đông cũng lôi còng số tám ra, “Mày phạm tội lớn, chúng ta vào phòng thẩm vấn từ từ nói chuyện.”

Triệu Trinh nghiêng người né Ngô Khải, nhắc chân tặng hần một cú lên gối.

Từ Á Đông nóng nảy, “Mày còn dám đánh cảnh sát?!”

“Trường hợp này hình như là tự vệ!”

Triệu Trinh vung tay dành cho Từ Á Đông một quyền vào sườn, khiến hần ôm bụng té xuống đất.

Bạch Trì nhủ mày, lại thấy Triển Chiêu lấy một ly trà sữa từ quầy, uống.

“Anh...” Bạch Trì vội vàng kéo anh, “Chuyện này, anh không đi khuyên sao?”

Triển Chiêu nhún nhún vai, “Anh đánh không lại cậu ta, cả cảnh cục này ngoài Tiểu Bạch chắc không ai đánh được Triệu Trinh.”

“Không phải...” Bạch Trì gấp gáp, “Chuyện này có phải là chuyện lớn không? Anh ấy đang đánh cảnh sát trong cảnh cục!”

Uống thêm một ngụm, lắc đầu, Triển Chiêu không thấy quan trọng, nói, “Cậu ta nói không sai, đích xác là tự vệ đúng đắn.”

Thấy Bạch Trì vẫn luống cuống, Triển Chiêu lại tới trước quầy lấy thêm một ly trà sữa đưa cậu, “Này, đứng nguyên đó đi.”

.....

“DỪNG TAY LẠI HẾT CHO TÔI!” La Bằng bước tới gần ngăn cản, trừng mắt liếc hai bộ hạ đang chật vật đứng trên mặt đất, “Còn chưa ngại mất mặt a?!”

Nói xong, ông ngẩng đầu nhìn mọi người, cuối cùng tầm mắt rơi về phía Triển Chiêu, chỉ Triệu Trinh: “Tiến sĩ Triển, cậu ta là người của S.C.I.?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Không phải, S.C.I. không có người này.” Sau đó tiếp tục, “Được rồi đội trưởng La, anh vừa nói súng bị mất, là mất trong cảnh cục?”

La Bằng gật đầu, nói với hai tên thủ hạ: “Đều là phế vật, trước tạm thời đình chỉ công tác, quay về ngâm nghĩ lại cho tôi, rốt cuộc là quãng súng ở đâu?!”

Ngô Khai và Từ Á Đông trừng Triệu Trinh, xoay người tức tối rời đi.

La Bằng cũng cười với Triển Chiêu, rồi rời đi.

“Súng mất trong cảnh cục... Không biết là để đâu?” Triển Chiêu vừa uống trà sữa vừa trở về, miệng lẩm bẩm.

Vừa về đến nơi đã thấy Bạch Ngọc Đường đi ra khỏi phòng thẩm vấn, vẻ mặt nghiêm trọng khó coi.

Nhìn sắc mặt là biết, Triển Chiêu khẳng định cuộc thẩm vấn không thuận lợi rồi, “Tiểu Bạch, thế nào?”

“Haiz...” Bạch Ngọc Đường đưa tay cầm lấy chiếc ly trong tay Triển Chiêu, uống một ngụm, “Không biết thế nào!”

Bạch Trì bên cạnh, mặt hồng lên nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu uống cùng một ly trà sữa... Thế này có tính là hôn gián tiếp không??

Bạch Ngọc Đường vừa định kể lại tình huống với Triển Chiêu, ánh mắt lại hướng về phía xa, sững sờ.

Triển Chiêu và Bạch Trì cũng nhìn theo ánh mắt anh. Đầu hành lang, Lữ Phương đưa theo hai người tới, một người là luật sư Hồ Liệt đã đi nay quay lại, người kia là một ông lão tóc bạc trắng, đeo kính mắt.

“Ông ta là chuyên gia tâm thần.” Triển Chiêu nhẹ nhàng nói với Bạch Ngọc Đường, “Đại khái Hồ Liệt muốn chứng minh Khúc Ngạn Minh không bình thường.”

“A...” Bạch Ngọc Đường cười khan hai tiếng, “Không cần chứng minh, tôi cũng thấy nó không bình thường!”

Quả nhiên, Lữ Phương tới trước mặt cả ba, sau lời giới thiệu ngắn gọn, nói với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu: “Luật sư Hồ có chứng nhận y khoa chuyên nghiệp, nói tình trạng tinh thần của Khúc Ngạn Minh không tốt, lời của cậu ta không đáng tin.”

“Chúng tôi sẽ xin tòa án trị liệu thích đáng cho Khúc Ngạn Minh, nhưng mà trong lúc này...” Hồ Liệt tạm dừng một chút, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Các anh không thể tái thẩm vấn anh ta.”

Đuổi vị luật sư cũng chuyện gia tâm thần đi rồi, Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu: “Miêu Nhi, thấy thế nào?”

Triển Chiêu mỉm cười: “Tôi thấy... Bọn họ hình như rất sợ Khúc Ngạn Minh sẽ nói ra chuyện gì.”

“Chưa đánh đã khai!” Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

Lúc này, chợt nghe “ĐOÀNG ĐOÀNG ĐOÀNG”, mấy tiếng súng vang lên.

Ngờ ngàng... Tiếng súng?!

Cùng thời điểm, người của các văn phòng khác trong cảnh cục cũng nhao nhao thò đầu ra nhìn xung quanh, sao lại có tiếng súng?

Lập tức, chợt nghe tiếng thét chói tai từ dưới lầu truyền lên.

Sau đó, tiếng súng lại liên tiếp vang lên.

“Miêu Nhi, mấy tiếng?” Bạch Ngọc Đường lồi súng chạy về phía hành lang, Triển Chiêu và Bạch Trì theo kịp, “12 tiếng!”

Xuống dưới lầu, đập vào mắt là hai cảnh sát mặc đồng phục đang cầm súng lục của mình. Trên mặt đất, vài cảnh sát đang bị thương nằm đó.

Triển Chiêu và Bạch Trì cả kinh, hai kẻ cầm súng kia, chính là Ngô Khải và Từ Á Đông ban nãy nói mất súng... Dưới chân bọn họ, một cái xác bị bắn nổ đầu — Nhìn y phục, chính là đội trưởng La Bằng.

Hai kẻ kia ngẩng đầu nhìn thấy đám người Bạch Ngọc Đường, nhanh chóng giương súng, còn chưa kịp ngắm, đã nghe hai tiếng nổ vang lên từ xa, phần vai của cả hai đều trúng đạn, súng lục rơi xuống, ngã nhào.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ngẩng đầu lên, đứng sau hai kẻ đó không xa, đang cầm súng, sắc mặt xanh xám lại — Bao Chứng.

Vài cảnh sát xuất hiện, chế ngự hai kẻ kia... Đôi mắt hai kẻ đó đầy tơ máu, khóe miệng toàn nước dãi, đáng vẻ đáng sợ dị thường.

La Bằng cùng các cảnh sát thành viên bỏ mạng tại chỗ, hai người bị thương...

Bao Chứng mặt lạnh tanh nhìn nhân viên y tế bận rộn, một lúc lâu sau, nói với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu: “Hai cậu, đi theo ta!”

.

Trước một biệt thự vùng ngoại ô, một chiếc Jeep của cảnh sát đứng đó.

Morris nhảy xuống xe, nói với Mã Hán và Triệu Hổ: “Là ở đây.”

Hai người đi theo Morris vào biệt thự.

“Tầng một là nơi cất giữ tư liệu...” Morris giới thiệu đơn giản, đi thẳng lên lầu, “Phòng làm việc ở tầng hai...”

Triệu Hổ theo Morris lên lầu, chợt thấy Mã Hán đang đứng dưới nhìn chăm chăm vào một góc gian phòng, đồng thời đưa tay lên hông tìm súng...

Nhanh chóng cũng rút súng ra, Triệu Hổ làm ám hiệu im lặng với Morris, bước chậm xuống lầu, nhìn theo hướng nhìn của Mã Hán.

Chỉ thấy trong góc gian phòng bày một loạt đồ đạc, sofa, ghế tựa, còn vài tấm ván gỗ...

Mã Hán nhìn hồi lâu, rồi bước nhanh lại, “Rầm” một tiếng đẩy ván gỗ xuống, Triệu Hổ xuống tới nơi nhìn thấy, hai người đồng thời hít một hơi lạnh.

Sững sốt hồi lâu, chợt nghe Triệu Hổ nói: “Mau... Mau gọi sếp!!”

## 80. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 10

Chương 10 : Giả thần giả quỷ

Hai người vừa nghe Bao Chứng hùng hổ một câu “Theo tôi vào đây” liền cảm thấy khí lạnh bốc lên sau gáy.

Triển Chiêu ra hiệu với Bạch Ngọc Đường — Làm sao bây giờ? Sếp lớn nổi trận lôi đình rồi.

Bạch Ngọc Đường nhướn mi, nhăn mặt — Cả đám người điên đều đến cảnh cục, có thể không tức giận sao, trước cứ làm thùng trút giận cho sếp đã.

Đi vào phòng làm việc, Bao Chứng ném âu phục lên sofa, châm điếu thuốc, bắt đầu trừng người.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu mắt nhìn mũi, mũi ngó tim, thành thành thật thật đứng yên.

“Chuyện này không quan hệ gì đến vụ án các cậu đang điều tra chứ?!” Bao Chứng phả ra một làn khói.

“À ừm... Có vẻ thế...” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

“Kiểu... Rất giống...” Triển Chiêu nói tiếp, “Còn cần điều tra...”

Bao Chứng dụi điếu thuốc dở xuống gạt tàn, tựa như muốn nghiền chết con vật nào vậy.

Nhìn động tác của ông, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nuốt nước bọt — Bão sắp nổi rồi

Bao Chứng hít sâu một hơi, vừa định mở miệng, điện thoại của Bạch Ngọc Đường đột nhiên reo lên, người gọi là Mã Hán...

Triển Chiêu vội nói: “Tiểu Bạch! Nhất định là bọn Mã Hán có phát hiện lớn!!”

“Đúng vậy!” Bạch Ngọc Đường như trút được gánh nặng, mở cửa, nói với Bao Chứng, “Cục trưởng, chúng cháu đi trước, công sự quan trọng hơn!”

Nói xong, hai người chạy biến ra ngoài. Bao Chứng thấy hai đứa chớp mắt đã chạy mất dạng, tức đến mức không thể tưởng nổi, hét lớn: “Phá án trong một tuần cho tôi! Bằng không tất cả đi cộ WC!!!”

.

“Hò...” Hai người chạy ra cửa, Bạch Ngọc Đường vừa nhận điện thoại vừa nói, “May mà chuồn nhanh... Mã Hán, làm sao vậy?”

“Sếp! Sếp mau dẫn người đến đây, bọn em phát hiện...”

Còn chưa dứt lời, chợt nghe đầu dây bên kia truyền đến một tiếng thét chói tai...

Sau đó là một loạt tiếng “rẹt rẹt” ồn ào, giống như tiếng nhiễu sóng, cũng không còn nghe thấy giọng của Mã Hán nữa.

“A lô?! Mã Hán! A lô!!” Bạch Ngọc Đường gọi vài câu, điện thoại truyền đến tiếng máy bận.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu đứng bên cạnh, cũng nghe thấy tiếng thét chói tai qua di động, tuy rằng đã bị biến âm, nhưng vẫn nghe ra là của Morris.

“Chắc chắn có chuyện rồi!” Bạch Ngọc Đường bấm số gọi, “Tưởng Bình, dò qua vệ tinh xem Mã Hán giờ ở đâu.”

Tưởng Bình nhanh chóng tìm ra, xác định được vị trí rồi báo lại cho Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đã lên xe.

“Gọi những người khác tập trung ở đó đi! Bọn Mã Hán có thể xảy ra chuyện rồi!” Bạch Ngọc Đường cúp máy, đạp chân ga, còn Triển Chiêu khẩn trương nói cho Tưởng Bình địa điểm tập kết.

Không chỉ Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu, mà Mã Hán và Triệu Hổ cũng bị tiếng thét chói tai của Morris làm giật mình.

Hoàn hồn lại, điện thoại không gọi được nữa, Mã Hán tắt máy. Bạch Ngọc Đường nhất định sẽ tới, vấn đề là...

Anh quay đầu liếc nhìn Morris, “Anh làm sao vậy?”

Morris chỉ vào vật thể trên mặt đất, nói, “Làm tôi sợ muốn chết, cái này... Tại sao lại ở đây...”

Triệu Hổ nhú mày, trao đổi ánh mắt với Mã Hán — Có vẻ không bình thường!

Mã Hán không nói, ý bảo Triệu Hổ xem cái vẻ mặt khủng hoảng của Morris bên cạnh — Tên này có vấn đề.

Trên mặt đất là cái gì, lại có thể dọa Morris đến thế... Thực tế không chỉ Morris, Triệu Hổ và Mã Hán cũng lấy làm kinh hãi...

Đằng sau một đồng hồ đặc, chỗ bị tấm ván gỗ che khuất, là ba chiếc rương thi đặt song song.

Hình dạng vuông vức, tứ chi cùng các khớp xương vụn vụn, biểu cảm dữ tợn, càng khoa trương hơn, mấy cổ thi này dễ nhận thấy là mới làm ra chưa lâu, bên ngoài thi thể như được bôi một thứ thuốc phát quang gì đó, giống đánh véc-ni... Rất sáng, rất bóng, hơn nữa, không thối rửa.

Triệu Hổ đưa tay vuốt cổ, “Mẹ ơi, buồn nôn quá!”

Hai người muốn nói là dùng rương thi mà làm đồ dùng gia đình với vật trang trí thì thật...

Chính lúc này, đột nhiên “phụt” một tiếng, toàn bộ bóng đèn vụt tắt.

Sắc trời bên ngoài đã tối, tuy rằng chưa phải là tối hẳn, nhưng căn phòng này chỉ có cửa chính chứ không có cửa sổ, toàn bộ ánh sáng đều đến từ ánh đèn. Chốc lát, căn phòng tối sầm xuống.

“A ~” Morris ôm chầm lấy Triệu Hổ, chỉ ra hướng cửa.

Triệu Hổ và Mã Hán nhìn theo hướng anh ta chỉ, đều kinh ngạc, hai mắt mở lớn. Trước cửa, một bóng người bất ngờ đứng đó... Không phải, chính xác thì cũng không phải người.

Nhìn kỹ, là một pho tượng hình người — Ứng Vương!

Triệu Hổ và Mã Hán đều là kiểu người thân kinh bách chiến (\*), cũng không phải đồ nhất gan, nhưng đột nhiên thấy pho tượng Ứng Vương kia sừng sững xuất hiện trước cửa, đồng loạt cảm thấy lạnh toát sống lưng.

(\*) thân kinh bách chiến: trải qua bao chuyện, chiến đấu qua bao trận, kinh nghiệm bản thân không ít.

Súng vừa mới thu về lại được rút ra, Mã Hán quát một tiếng: “AI?!”

Hai người thăm dò đi về phía cửa, lúc này, chợt nghe “RẦM” một tiếng — Cửa sập mạnh vào.

Trong phòng, nháy mắt một mảnh đen ngòm, Morris kêu gào sợ hãi, Triệu Hổ nhú mày quát anh ta: “CẤM MIỆNG!”

Morris ngậm mồm, trong phòng lại đột nhiên vang lên một tràng cười, tiếng cười chua chất khàn khàn trống rỗng, vang vọng trong bóng tối, khiến người ta sởn gai ốc.

Tiếng cười lắng dần, một giọng nói vang lên: “Trùng phạt... tất cả đều phải chết...”

“NHA A

” Morris lại kêu ầm lên. Trên vách tường xuất hiện một bóng quỷ màu trắng dữ tợn, giống hệt khuôn mặt Ung Vương, há to miệng nói, “Các người đều phải chết...”

...

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu xuống xe, chạy đến trước cánh cửa đóng kín của biệt thự, đang bực bội, lại nghe thấy hai tiếng súng nổ từ bên trong...

Hai người cả kinh, vội vàng rút súng ra, phá cửa...

Trong phòng, đang đứng cầm súng chính là Mã Hán và Triệu Hổ, còn Morris ngồi ngây ngốc trên đất.

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu tiến vào.

“Có người giả thần giả quỷ!” Mã Hán nói xong, ấn công tắc cạnh cửa bật đèn, nháy mắt phòng sáng lên.

Triệu Hổ chỉ tay lên trần nhà.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ngẩng đầu, thấy hai góc trần treo hai thứ. Một cái hình như là loa, cái kia hoặc là máy chiếu, hoặc là ống kính phát hình.

Hai vật này đều bị bắn nổ, bị Mã Hán và Triệu Hổ mỗi người một phát, bắn trúng.

Triển Chiêu quay đầu nhìn một vòng xung quanh, bốn phía đều bằng phẳng... Không có chỗ nào để nấp.

Bạch Ngọc Đường chỉ tay lên lầu... Mã Hán và Triệu Hổ gật đầu — Máy chiếu và loa phải có người mở... Nói cách khác, kẻ kia còn ở trong nhà.

Lúc này, trên lầu có động tĩnh, Bạch Ngọc Đường và Triệu Hổ lập tức chạy lên. Mã Hán đang định đuổi theo thì bị Triển Chiêu giữ lại, “Bên ngoài!”

Mã Hán hiểu ý, Triển Chiêu e kẻ đó nhảy từ cửa sổ ra chạy trốn, muốn anh ra ngoài coi chừng.

Hai người chạy ra, chính diện biệt thự không có cửa sổ, liếc nhau một cái rồi chuyển hướng ra đằng sau.

Phía sau là một vườn hoa đơn giản, trung tâm có một bể bơi.

Hai người vừa chạy tới, cửa sổ lầu hai mở ra, một người phi thân nhảy xuống, tiếp đất không ổn lắm, ngã về phía trước... Nghe tiếng hự của kẻ đó, Triển Chiêu và Mã Hán đã xác định, là nữ...

“Bắt lấy hắn!” Bạch Ngọc Đường trên lầu hô to một tiếng, Mã Hán cùng Triển Chiêu mới hồi phục tinh thần.

Đang muốn tiến lên, kẻ đó đột nhiên đứng dậy móc súng, nhắm ngay Triển Chiêu...

Ngay khi súng nổ, Mã Hán một tay đẩy Triển Chiêu, Triệu Hổ trên lầu bỏ nhào xuống dưới, bắt người, tước vũ khí...

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường kinh hãi, Triển Chiêu được Mã Hán đẩy, không bị thương, nhưng lại ngã ngay vào bể bơi.

Mã Hán vừa định xuống cứu, chợt nghe “ùm” một tiếng, Bạch Ngọc Đường nhảy thẳng từ lầu hai xuống nước.

Triển Chiêu mới vừa trôi lên mặt nước, đã bị Bạch Ngọc Đường ôm cổ.

“Sao cậu cũng xuống đây...” Triển Chiêu đưa tay vuốt nước trên mắt.

Bạch Ngọc Đường ôm lấy anh, kéo ra khỏi mặt nước, bế lên.

“Làm gì...” Triển Chiêu có chút ngượng ngùng, trên bờ Mã Hán và Triệu Hổ đang đứng xem.



Bạch Ngọc Đường một tay nâng Triển Chiêu, một tay lên bờ, bám vào cánh tay đang chìa ra của Mã Hán, cảm thấy Triển Chiêu đang giãy dụa, quát nhẹ: “Đừng nhúc nhích, tay cậu không được để dính nước!”

Nghe xong, Triển Chiêu cũng sửng sốt... Chính mình cũng quên trên tay có vết thương, người kia sao lại nhớ kỹ thế.

Ngoan ngoãn để Bạch Ngọc Đường đưa lên bờ, Triệu Hổ đã còng tay kẻ tình nghi. Quả thật là một phụ nữ, hơn nữa Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng biết mặt, chính là thư ký của Carlos —— Lữ Yên.

Rất nhanh, những người khác của S.C.I. cũng chạy tới. Công Tôn vừa nhìn thấy ba cổ rương thi, liền há hốc mồm: “Không phải kỹ thuật chế tác rương thi đã thất truyền rồi sao?”

Mọi người đem rương thi và pho tượng Ứng Vương đột ngột xuất hiện kia về cảnh cục, còn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ướt sũng thì về nhà —— Tắm rửa thay quần áo.

.

Trong phòng tắm, Bạch Ngọc Đường bật nắp quạt sưởi lớn nhất, kéo Triển Chiêu cũng đang ướt sũng lại gần, cẩn thận giúp anh cởi áo khoác và cà vạt.

Triển Chiêu còn đang suy nghĩ vụ án: “Tiểu Bạch, vừa rồi Lữ Yên mai phục định giết Morris nhỉ.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Có lẽ vậy, nếu bọn Mã Hán không đi theo, Morris dù không bị giết chết, cũng sẽ bị hù chết.”

“Trường hợp của cô ta và Khúc Ngạn Minh không khác nhau lắm.” Triển Chiêu nói, “Chuẩn bị chu đáo chặt chẽ, còn biết chạy trốn.”

“Ừ...” Bạch Ngọc Đường cởi bỏ cà vạt của Triển Chiêu, lại đến khuy áo sơ mi, “Bị bắt rồi cũng không nói gì.”

“Sao cô ta lại giả thần giả quỷ chứ?” Triển Chiêu thắc mắc, “Phạm nhân hiện giờ chia làm hai loại, một là thần trí thanh tỉnh giống Khúc Ngạn Minh và Lữ Yên, một loại là điên điên khùng khùng giống Chu Lộ... Còn cả hai cảnh sát kia, hình như cũng có liên quan đến vụ này.”

“Nhưng không biết La Bằng thì dính líu gì đến vụ án.” Bạch Ngọc Đường cởi xong áo sơ mi cho Triển Chiêu, thật cẩn thận xem xét miệng vết thương được băng gạc cuốn chặt, may mắn, không ướt.

“Cậu đã phái người đi điều tra La Bằng chưa?” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường cầm một lớp gạc mới cuốn lấy tay mình.

“Tôi đã bảo Bạch Trì cùng đi với Vương Triều Trương Long rồi. La Bằng là thủ trưởng cũ của nó, nó đi sẽ giúp ích nhiều.” Bạch Ngọc Đường vừa lòng nhìn cánh tay được quấn kín của Triển Chiêu, gật gật đầu, bắt đầu cởi áo mình.

“Cậu... Làm gì ~~” Triển Chiêu mặt đỏ hồng nhìn động tác của Bạch Ngọc Đường.

“Tắm a...” Bạch Ngọc Đường đáp rất đúng lý hợp tình, “Nếu không tắm sẽ bị cảm.”

Triển Chiêu cầm lấy chiếc khăn tắm ngay cạnh, cuốn lên mình, “Cậu tắm trước đi. Cậu tắm xong thì tôi vào.”

“Không được!” Bạch Ngọc Đường lột cái khăn tắm của anh, ném ra ngoài, “Tôi giúp cậu tắm, cậu đang bắt tiện.”

“Tôi tiện... Làm gì!” Triển Chiêu kinh hãi khi Bạch Ngọc Đường đang giúp anh cởi quần, “Ai cần cậu giúp...”

Bạch Ngọc Đường cười thâm thúy, “Miêu Nhi, cậu đang nghĩ gì a? Tôi đã bảo làm gì đâu, chỉ giúp cậu tắm thôi... Chúng ta tiếp tục nói về vụ án nào.”

Triển Chiêu mặt càng hồng, con chuột này, bộ dạng chuyên nghiệp, cảm thấy hình như mình hiểu lầm thật.

“... Vụ này, có lẽ tôi thấy chút manh mối rồi.” Triển Chiêu tận lực chú tâm vào chuyện khác.

“Thế hả?” Bạch Ngọc Đường cởi hết đồ của mình và Triển Chiêu, cầm lấy lọ dầu gội, đổ ra tay, miệng hỏi, “Dầu mới gì?”

“Ừm...” Triển Chiêu muốn tập trung vào vụ án, nhưng gương mặt Bạch Ngọc Đường ở gần quá, đôi tay người nọ còn đang xoa lên tóc anh, bọt trắng nổi lên theo động tác đó, trượt xuống đầu vai... Ám muội.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên cười: “Miêu Nhi, hôm nay chúng ta thay quần áo lần hai rồi.”

“Ừ...” Triển Chiêu gật đầu, chợt Bạch Ngọc Đường ghé sát lại tai anh, “Nhắm mắt vào, tôi xả nước nóng đây.”

Nhắm mắt, Bạch Ngọc Đường vắn van nước nóng. Dòng nước ấm ào ào chảy xuống, nháy mắt trong phòng tắm nghi ngút hơi nước.

Cảm nhận được tay Bạch Ngọc Đường đang chậm rãi trượt dọc từ gáy xuống eo, ấm và ướt từ cổ truyền lại cảm giác, Triển Chiêu mở mắt. Bạch Ngọc Đường đang hôn cần cổ anh, hai tay đang lưu luyến nơi hông và cánh mông.

“Cậu... Đây là tắm rửa bình thường hả?” Triển Chiêu lui về sau một chút, tựa vào tường... Bạch Ngọc Đường từng bước tới gần, bắt lấy bờ môi Triển Chiêu, hôn...

“Miêu Nhi...” Ngậm lấy môi dưới Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cười, “Hôm nay giúp cậu mặc quần áo, lại giúp cậu cởi quần áo... Có phải ám chỉ gì đó hay không...”

“Ám chỉ cái gì... A...” Triển Chiêu giãy dụa, xoay người muốn chạy, lại bị Bạch Ngọc Đường ôm chặn về, ấn lên tường. Triển Chiêu cảm thấy lưng đang dán lên ngực người nọ... Nóng quá.

“Hôm nay cậu làm tôi phát sợ hai lần...” Bạch Ngọc Đường nói xong, hai tay vòng qua eo Triển Chiêu, lướt qua phần lôm dưới háng, nhẹ nhàng bắt lấy...

“A!” Triển Chiêu giật mình, “Cậu sờ chỗ nào hả... Chuột chết...”

Bạch Ngọc Đường một tay lấy chút sữa tắm, từ từ vuốt ve chơi đùa, làm Triển Chiêu sợ hãi thở dốc liên tục, “Mau dừng tay... Chuột chết!”

Triển Chiêu ngoài miệng thì mắng người, nhưng thân thể đã bị Bạch Ngọc Đường khơi mào hứng thú, hai chân dường như hơi nhũn ra.

Cảm giác người trong lòng có biến đổi, Bạch Ngọc Đường cười khế, tay động nhanh hơn, còn cúi đầu nhắm nhấp dãi tai Triển Chiêu, đầu lưỡi tiến vào lỗ tai anh...

“A...” Triển Chiêu một tay chống tường, khe thở gấp, cắn môi dưới nén tiếng rên rỉ mị người...

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường nâng Triển Chiêu đang dần mềm nhũn lên, một tay tiếp tục trêu đùa dục vọng đứng run rẩy của anh, một tay lại dính sữa tắm, tách cặp đùi kia ra, nhẹ nhàng ấn vào... Ngón giữa chậm rãi thâm nhập...

“A...” Triển Chiêu khó nhịn ngửa đầu lên, hai mắt nhắm chặt, nghiến răng: “Đồ chuột chết... Cậu nói chỉ có tắm mà... A!”

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường dán sát lấy lưng Triển Chiêu, hôn đường cổ dài trắng nõn, thêm một ngón nữa thăm dò, “Miêu Nhi, còn nhớ quyển sổ anh hai đưa không, trang 18...”

“A...” Triển Chiêu có che miệng cũng không bịt được tiếng kêu sợ hãi tràn khoe môi, ngón tay của Bạch Ngọc Đường đã ấn vào điểm chết người trong cơ thể anh, “Cậu... Biến thái!”

Bạch Ngọc Đường cười, rút tay ra, nhìn dịch thể trắng đục trên tay, nhẹ nhàng nâng một chân Triển Chiêu lên.

Cảm thấy ngón tay rút ra, thay vào nơi huyết khẩu là thứ cứng nóng như lửa... Triển Chiêu quay đầu muốn trừng người, lại bị Bạch Ngọc Đường hôn, “Miêu Nhi, trang 18... Đứng làm ấy...”

“Biến ~ thái... A! Dừng...” Triển Chiêu toàn thân vô lực, rõ ràng cảm giác được Bạch Ngọc Đường đang tiến vào, trong người nóng như hỏa thiêu, đầu vầng mắt hoa...

“Miêu Nhi... cũng khá dẻo dai a... Tư thế này rất khó...” Bạch Ngọc Đường còn cố tình ghé vào tai anh nói những lời nguy hiểm, “Miêu Nhi, bên trong rất nóng... cũng rất chặt.”

“Câm miệng... Câm miệng, cậu... Biến thái...” Triển Chiêu muốn chết quách đi. Bạch Ngọc Đường cứ tùy ý luật động tìm kiếm trong cơ thể anh, hung hăng khi dễ anh, ngoài miệng còn nói ra những lời khiến anh mặt đỏ tim đập dồn...

“Ngọc Đường... Chậm... A...” Triển Chiêu cảm thấy thân thể dần dần không thuộc về mình nữa, không thể suy nghĩ gì nữa, chỉ còn lại những âu yếm và kích thích mà Bạch Ngọc Đường dành cho anh, là rõ ràng nhất.

Hai người quần lấy nhau ôm hôn, phòng tắm tràn ngập hương vị ngọt ngào cùng tiếng rên rỉ thở dốc mị người...

Triển Chiêu run rẩy thở hắt theo những cú tập kích của Bạch Ngọc Đường, đến khi người phía sau ôm sát lấy anh, đem dục vọng nóng rực, tiến thật sâu vào cơ thể anh...

Xoay Triển Chiêu úp sấp đổ ửng mềm nhũn lại, Bạch Ngọc Đường hôn anh, phun ra một câu khiến Triển Chiêu muốn nổi điên...

“Miêu Nhi, lại giống như chưa tắm rồi, chúng ta lại lần nữa...”

.....

## 81. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 11

Chương 11 : Nhiều hung thủ

Lấy khăn tắm phủ lên Triển Chiêu đang mềm nhũn, Bạch Ngọc Đường ôm anh ra khỏi phòng tắm, đặt lên chiếc giường êm ái. Con mèo này còn tiếp tục lý sự.

“Miêu Nhi, khát không?” Bạch Ngọc Đường cầm lấy một ly nước, hỏi Triển Chiêu đang vùi vào chăn.

Tắm rửa xong đương nhiên khát, lại còn cộng thêm vừa trải qua một màn vận động kịch liệt tiêu hao hết năng lượng như thế, Triển Chiêu bây giờ phải nói là vô cùng khát, liền gật đầu, mở to mắt nhìn chăm chăm vào cái ly trong tay Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười cười, uống một ngụm, cúi đầu xuống...

Sau đó, nước được truyền từ miệng Bạch Ngọc Đường sang miệng Triển Chiêu. Nước ngấm được một nửa, bốc hơi một nửa. Con mèo non nớt nào đó da mỏng, tiếp tục làm mấy hơi nước.

Vốn định để Triển Chiêu ngủ sớm một chút, nhưng khi Bạch Ngọc Đường quay mặt sang nhìn người trong chăn, thấy đôi mắt đang chớp chớp, hình như không hề buồn ngủ, tức cười hỏi, “Thế nào Miêu Nhi, còn tỉnh thần?”

Triển Chiêu cảnh giác trừng tên kia: “Tôi đang suy nghĩ vụ án!”

“Đúng rồi, lúc nãy cậu nói có manh mối.” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa bò lên giường, nâng Triển Chiêu dậy, cầm khăn bông giúp anh lau tóc, “Nói nghe xem nào.”

“Ừm...” Triển Chiêu suy nghĩ rồi nói, “Chúng ta bắt đầu phân tích từ vụ đầu tiên, án mạng của Carlos... Thoạt tiên còn thấy rất khả nghi, nhưng mà, giờ cả Khúc Ngạn Minh và Lữ Yên cũng liên quan...”

“Đúng.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Nếu hai người bọn họ hợp tác, muốn giết Carlos đồng thời còn nguy tạo chuyện căn phòng bí mật, dễ như trở bàn tay.”

“Tiếp theo là Tanaka, Mặc Ninh, trước đó là cái chết của tác giả Tiêu Lục, còn Akasha bị mưu giết không thành, Phó Nghĩa Sơn, cả La Bằng... Bọn họ có điểm gì giống nhau nhỉ?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Giống nhau...” Động tác lau tóc của Bạch Ngọc Đường chậm dần, “Đều có liên quan đến văn minh Tusti... Mà không, La Bằng có liên quan hay không còn chưa biết...” Lắc đầu, “Miêu Nhi, tôi thực sự không thấy manh mối, hơn nữa, còn một người hôm nay thiếu chút mất mạng, Morris.”

“Morris là mẩu chột vắn đề!” Triển Chiêu quay đầu lại nói, còn chưa quay lại hẳn, đã ôm thất lưng gục. Bạch Ngọc Đường cười, đỡ lấy, ghé vào tai anh thì thào, “Làm sao thế? Thất lưng đau a?”

Triển Chiêu hung dữ trừng tên kia, nói tiếp: “Những người này có một điểm chung, nhưng Morris lại không có.”

“Nói vậy là sao?” Bạch Ngọc Đường trở lại nghiêm túc.

“Khi Carlos chết, Lữ Yên, Khúc Ngạn Minh ở đó; khi Tanaka chết, Morris ở đó; khi Mặc Ninh chết, hai học trò của bà ta ở đó; khi Tiêu Lục chết, tuy tình hình cụ thể không rõ, nhưng báo chí có nhắc tới một người bạn của cô ta; khi Akasha bị giết, có một khách hàng quen Chu Lộ; bên cạnh Phó Nghĩa Sơn có bảo vệ... còn thêm một thư ký thân cận; La Bằng, bị hai cấp dưới lâu năm bắn chết...” Triển Chiêu nói xong, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cậu đã thấy điểm chung chưa?”

Bạch Ngọc Đường mở to mắt, gạt chiếc khăn bông sang một bên, “Đúng vậy Miêu Nhi!”, có chút kích động đưa hai tay lên vỗ đầu, “Bên cạnh những người bị hại đều có những người cực kỳ thân cận, Carlos, Tanaka, Mặc Ninh, cả Phó Nghĩa Sơn. Âm mưu giết người đều rất tinh vi, thế nhưng nếu thủ đoạn của Khúc Ngạn Minh và Lữ Yên là giống nhau, do người sắp đặt, rất dễ dàng thực hiện. Kẻ giết Akasha và La Bằng lại không phải sắp xếp trước, mà là phát diên...” Nói đến đây, nhìn Triển Chiêu, “Nếu như, bọn họ thực sự diên ~”

“Thông minh!” Triển Chiêu khen ngợi, gật đầu, “Nếu Chu Lộ và hai cảnh sát kia giống như tình trạng của Khúc Ngạn Minh và Lữ Yên, căn bản không diên... Vậy thì, vụ án đơn giản rồi!”

“Sau đó tôi còn phát hiện một quy luật rất thú vị!” Triển Chiêu nói, “Có nhớ giai đoạn đầu vụ án đặc biệt tên diên giết người không?”

“Akasha...” Bạch Ngọc Đường vỡ ra, “Tôi hiểu rồi, Akasha là một biến số, bởi vì chúng ta ngăn cản Phó Nghĩa Sơn bị giết, hung thủ không còn cách nào khác, tạm thời quyết định giết Akasha. Bị chúng ta bắt được... Liên giả bộ bị diên!”

“Vụ La Bằng sau đó cậu nghĩ thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Giống kiểu đi mua vé bổ sung!” Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Nói như vậy, vụ Akasha thì có thể tin, chuyện Chu Lộ giả diên là không còn gì đáng nghi nữa.”

“Vụ của Morris sau đó...”

“Cũng là vé bổ sung!” Triển Chiêu còn chưa nói hết, Bạch Ngọc Đường đã tiếp lời, “Hành vi của Khúc Ngạn Minh như thế thì cũng có thể tin... Mà rốt cuộc, vật hy sinh, thực tế chỉ có Khúc Ngạn Minh và Lữ Yên.”

“Chỉ cần hai người đó không mở miệng, lại có chứng nhận tinh thần bọn họ có vấn đề, như thế những kẻ khác sẽ an toàn!” Triển Chiêu đưa tay xoa cằm, “Lần này, rất có thể có nhiều hung thủ — Là toàn bộ những người có liên quan! Chúng ta vẫn cứ nghĩ hung thủ chỉ là một hai người, quả thực tất cả các vụ án đều liên quan đến nhau, nhưng thủ đoạn lại khác biệt hoàn toàn.”

“Tính phạm tội quần thể lớn như vậy, hy sinh có Khúc Ngạn Minh và Lữ Yên để bảo vệ một bí mật nào đó lớn hơn nữa...” Về mặt Bạch Ngọc Đường dần dần trở nên nghiêm trọng, “Miêu Nhi, cậu cũng thấy những rương thi trong phòng làm việc của Tanaka... e là có liên quan!”

“Sáng mai chúng ta đi thăm vấn hai cảnh sát kia, tìm đường đột phá từ bọn họ!” Triển Chiêu nói, “Hai người đó, nhất định là giả bộ diên!”

“Vì sao lại khẳng định vậy?” Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu, “Miêu Nhi, bộ dạng bọn họ thực sự rất giống không kiểm soát được bản thân.”

“Bọn họ thực sự không kiểm soát được bản thân!” Triển Chiêu gật đầu, “Thế nhưng, thực sự người không kiểm soát được mình, sẽ không lý trí đến nỗi cầm được súng lục, lên đạn ngay được ỉnh...”

“A ~” Bạch Ngọc Đường bình tĩnh, “Đúng vậy, nếu như diên rồi, chỉ ít phải cầm súng một lúc mới bóp cò...”

“Còn nữa...” Triển Chiêu cười cười, “Có nhớ lúc cục trưởng nổ hai phát súng không?”

Bạch Ngọc Đường nhớ lại một chút, lắc đầu cười, “Đúng là cáo già... Ông í bắn chính xác vào vị trí khớp vai, không phải vị trí khớp xương tay... Nếu thực sự điên, bị thương chỗ đó khẳng định sẽ không ngoan ngoãn ném súng xuống đất!”

“Ừ ~” Triển Chiêu gật đầu, “Bọn họ nắm thời cơ rất khéo, lúc đó nếu không ném súng xuống, tuyệt đối sẽ bị bắn chết!”

“Phù

” Bạch Ngọc Đường thở phào nhẹ nhõm, “Thảo nào sếp già muốn chúng ta phá án trong một tuần, ra là đã biết có đột phá... Miêu Nhi...” Nói tới đây, Bạch Ngọc Đường dừng lại, cúi đầu hôn nhẹ lên trán Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu thực thông minh... Hình như mỗi lần đi tới đường cùng, cậu cuối cùng vẫn đưa chúng ta thoát ra!”

Triển Chiêu nghiêng đầu, cọ hai cái lên vai Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, vụ án này, e là phải nhờ một người giúp đỡ.”

“...” Bạch Ngọc Đường trầm mặc chốc lát, đã hiểu: “Triệu Trinh... Phải không?”

Triển Chiêu nhắm mắt lại, thoải mái trở mình, chui vào chăn, khẽ nói: “Tiểu Bạch, cậu mới lợi hại... Văn võ song toàn...”

Thấy một giây trước Triển Chiêu vẫn còn tràn đầy sức lực nói về vụ án, thế mà một giây sau đã ngủ... Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu, đắp lại chăn cho người ta, vừa định tắt đèn, lại nghe Triển Chiêu đột nhiên mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa mơ, thốt lên, “Tức chết đi được! Vừa văn vừa võ, lại còn ở trên nữa... Chuột chết!!”

.....

Trong văn phòng S.C.I., Mã Hán đang trực bưng cà phê vào phòng làm việc của Triển Chiêu, xem những tài liệu liên quan đến văn minh Tusti mà Bạch Trì tìm được. Cửa đột nhiên mở ra, ngẩng đầu lên, thấy Triệu Hổ ôm gối đứng đó.

“Anh Tiểu... Tiểu Mã...”

“Phụt... Khụ khụ...” Bị Triệu Hổ gọi vậy, Mã Hán phải phun cà phê ra.

“Không phải cậu bảo đang mệt sao?” Mã Hán vẻ mặt chán nản nhìn cậu chàng, “Mau đi ngủ đi ~ Đại ca.”

“Tôi muốn ngủ ở đây...” Triệu Hổ ôm gối từ từ đi đến trước sofa, “Cậu cứ làm việc cậu, không cần quan tâm đến tôi.”

“Hổ Tử?” Mã Hán nhú mày nhìn anh, “Cậu bị ốm hả?”

“Không a?” Triệu Hổ lắc đầu, “Tôi còn chưa bị cảm cúm bao giờ.”

“Vậy nửa đêm nửa hôm cậu chạy tới đây muốn tôi nôn mửa?!” Mã Hán lé mắt, “Sofa phòng nghỉ không phải thoải mái hơn sao? Còn có giường nữa, cậu không ngủ ở đó, đến đây bon chen trên cái sofa tí tẹo này làm gì?”

Triệu Hổ ngồi xuống, vẻ mặt chán nản nói: “Phòng đó... Không phải để người ở!”

“...” Mã Hán lúc này mới nhớ ra, cười, “Tôi hiểu rồi... Cậu không muốn ở cùng một chỗ với pho tượng Ung Vương kia chứ gì?!”

“Còn nữa...” Sắc mặt Triệu Hổ trắng bệch, “Sát vách là phòng pháp y a!!”

“Công Tôn không phải ở đó sao?” Mã Hán nhin cười, “Có anh ấy thì cậu sợ cái gì? Trong cảnh cục, ai trù tà giỏi hơn Công Tôn?? Quỷ kiến sầu a!!”

“Cái tôi sợ chính là anh ta á!” Triệu Hổ run rẩy, “Tôi sợ anh ấy nghiên cứu rương thi quá say mê... Nửa đêm đem tôi ra làm thí nghiệm, cũng biến tôi thành rương thi!!”

Lắc đầu, Mã Hán không thèm để ý Triệu Hổ nữa, tiếp tục đọc sách, lại chợt nghe Triệu Hổ nói, “Này... Có phải tôi hoa mắt?”

“Cái gì?” Mã Hán nghe giọng Triệu Hổ có vẻ hơi run, khó hiểu nhìn anh.

Run rẩy giơ tay chỉ, Triệu Hổ chỉ ra cửa hỏi, “Cái... Cái Ứng Vương kia vốn đứng từ đây sẽ không thấy... Sao giờ lại thấy được?”

Mã Hán nghe vậy liền ngừng đầu nhìn về phòng nghỉ, chỉ thấy pho tượng Ứng Vương vốn dĩ đứng trong góc... Không biết từ bao giờ đã đi tới cửa...

“...” Mã Hán ra hiệu với Triệu Hổ, ý bảo hãy tiếp tục nói chuyện, Triệu Hổ ngầm hiểu, hai người tiếp tục tán gẫu, nhưng ánh mắt đều nhìn về phía pho tượng kia.

Một lát sau, chuyện lạ xảy ra — Pho tượng đó, đang chậm rãi di chuyển về hướng cửa ra vào... Không, phải nói là... đang nhảy...

Mã Hán và Triệu Hổ đồng thời hít một hơi lạnh, cũng đồng thời đưa tay áp lấy súng bên hông, Triệu Hổ nhỏ giọng hỏi, “Người anh em... Đó là cái quái gì a? Vì sao lại di chuyển được?”

Mã Hán cân nhắc một lúc, đáp, “Chỉ có thể giải thích... là còn sống!”

“Gi??” Triệu Hổ cảm thấy hơi choáng váng, “Mịa cậu! Giờ còn thời giờ để dọa tôi?”

Mã Hán trừng Triệu Hổ, “Ý tôi là, thứ này vốn không sống, nhưng bên trong thì có thể có người sống!”

“Bên trong?” Triệu Hổ sững sờ, nhìn lại hình dạng pho tượng, hình người, hơi lớn... Nếu rỗng, một người nhét rất vừa...

Hai người móc súng ra, định lao tới, chính lúc đó, cửa phòng S.C.I. lại được mở ra. Đi vào, chính là Bạch Trì, Trương Long và Vương Triều trở về từ chuyến lục soát nhà La Bằng.

Bạch Trì đi trước, đẩy mạnh cửa ra, đúng lúc trông thấy pho tượng kia nhảy từ phòng nghỉ về phía cửa...

.....

Bạch Trì và pho tượng nhìn nhau ba giây.

“NHA A A A A A A A A A A

~”

Hét thắm một hơi, quả thật đó là tiếng thét chói tai nhất năm nay của Bạch Trì.

Trương Long Vương Triều ở ngoài văn phòng, Triệu Hổ Mã Hán trong văn phòng đều bị tiếng thét này làm giật bắn mình; Công Tôn một cước đá văng cửa phòng pháp y vọt ra; nhân viên trực ban từ trên xuống dưới của cảnh cục, buổi chiều vừa chịu kinh hãi một trận, hỗn phách cũng bay ra ngoài.

“Rú cái gì?!” Công Tôn một cước nữa đá văng cửa phòng S.C.I., chỉ thấy mọi người trong phòng đang đứng đối diện với pho tượng quỷ dị kia.

Sững sốt hồi lâu, Mã Hán bất chợt chỉ pho tượng nói, “Ban nãy... Hình như nó cũng hét...”

Công Tôn quát pho tượng: “Ra đây!”

Không nhúc nhích.

Mọi người im lặng, chợt nghe từ trong pho tượng truyền đến thanh âm “ô ô”, giống như tiếng động vật, lại như tiếng người khóc...

Sắc mặt Bạch Trì trắng đi vài phần.

Công Tôn nhìn chằm chằm pho tượng một hồi, đột nhiên đi về phía trước, sau một lúc lẩn mò chỗ hai mắt pho tượng, ấn xuống, chợt nghe “rắc” một tiếng, giữa pho tượng xuất hiện một vết nứt.

Mã Hán và Trương Long mỗi người một bên, giật ra theo khe hở dọc pho tượng, lại nghe “rầm” một tiếng... Pho tượng giống vỏ nghêu tách ra — Bên trong có một người đang đứng, hai tay hẩn bị trói, mồm bị dán băng dính, trông quen quen...

Công Tôn liếc mắt một cái đã nhận ra, đây chính là người cùng trông coi ruộng thi với Khúc Ngạn Minh, người bảo vệ còn lại — Phùng Kiệt.

## 82. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 12

Chương 12 : Hạ màn

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu từ sáng sớm đã nhận được điện thoại, chạy tới S.C.I.. Phùng Kiệt quần một tấm chăn, tựa ở sofa uống trà nóng. Mã Hán về mặt khổ sở ngồi trên sofa phòng nghỉ, Bạch Trì và Triệu Hổ mỗi người một bên, đều bọc chăn, siết chặt lấy góc áo anh...

Công Tôn ngáp một cái, từ phòng pháp y đi ra, nói qua với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu về chuyện đã xảy ra tối qua. Vương Triều và Trương Long thay phiên nhau nghỉ ngơi xong đã tối, Bạch Trì vì quá sợ hãi không dám về, qua đêm ở đây.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều tỉnh táo lại.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có chút mắc cười khi nhìn vẻ mặt xanh xao của Phùng Kiệt.

“Nói vậy...” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ hán, “Ở trong bao lâu rồi?”

Về mặt Phùng Kiệt buồn bực, “Tôi... Hôm kia đến phiên trực đêm, trưa qua mới về tới cửa nhà, vừa móc cái chìa khóa ra đã bị người ta đánh mê.” Thở dài một cái rồi tiếp tục, “Khi tôi tỉnh lại, thì thấy mình đang đứng trong một cái ruộng, tay bị trói ra sau, miệng bị dán băng dính.”

Lúc này, Mã Hán lôi pho đồ đăng Ứng Vương từ phòng nghỉ ra, để Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn một cái, “Sếp, các anh xem, bên trong đúng là trống không, thiết kế rất khéo, cái bệ này rất linh hoạt.” Nói rồi, ép phần bệ xuống, “Có thể di động, cho nên người bên trong mới có thể nhảy đi, nhưng không hề có các khớp ở mặt ngoài, khả năng chịu lực rất tuyệt, nên người bên trong mới không ngã.”

Triển Chiêu cúi đầu quan sát một chút, thấy phần đầu pho tượng có hai cái lỗ rất nhỏ, hỏi Phùng Kiệt, “Qua hai cái lỗ này có nhìn ra ngoài được không?”

“Không nhìn rõ lắm, nhưng miễn cưỡng thì được.” Phùng Kiệt tiếp, “Sau khi tôi tỉnh lại thì thấy mình đang ở trong một cái kho rất lớn, bị một đồng đồ đạc che khuất.”

Triệu Hổ gật đầu với Bạch Ngọc Đường, “Bị che bởi các đồ gia dụng, cho nên hôm đó chúng tôi không phát hiện ra anh ta.”

“Tôi thấy đèn sáng, biết có người tới nên nhảy ra... Nhưng về sau đèn lại tắt... Sau đó... Sau đó tôi chỉ thấy quỷ...”

Mã Hán và Triệu Hổ đều hiểu, đại khái cái mà Phùng Kiệt thấy chính là quỷ ảnh do Lữ Yên dùng máy chiếu chiếu lên tường, vốn để hù dọa họ, không ngờ cũng dọa cả Phùng Kiệt.

“Sau đó thì sao?” Bạch Ngọc Đường nhin cười hỏi hán, “Khiến cậu sợ tới độ không dám phát ra tiếng, bị dọa đến hôn mê?”

Mặt Phùng Kiệt chuyển đỏ chuyển trắng, cuối cùng thì ỉu xiu gật đầu, “Vâng... Sau đó khi tôi tỉnh lại, thì thấy mình đang ở trong một căn phòng.” Nói rồi, dùng cằm hất về phía phòng nghỉ, “Tôi thấy có mặt người, muốn nhảy ra cầu cứu, chuyện tiếp theo thì mọi người biết rồi.”

Mọi người nghe xong đều muốn cười, Phùng Kiệt này thảm thật.

Công Tôn nói với Bạch Ngọc Đường, “Hôm qua phát hiện tại phòng làm việc của Tanaka có mấy thùng xăng, nói chung là muốn sau khi giết Morris thì sẽ thiêu hủy tất cả...” Chỉ Phùng Kiệt, “Tên này khẳng định cũng không thoát!”

“Cái gì?!” Phùng Kiệt bật dậy, “Tôi biết rồi, chúng nó muốn giết người diệt khẩu!!”

“Giết người diệt khẩu?” Bạch Ngọc Đường nhìn hán, “Cậu biết điều gì hả? Ai muốn giết cậu diệt khẩu?”

Phùng Kiệt lại ngồi xuống, cúi đầu không nói gì.

“Khúc Ngạn Minh và Lữ Yên đều đã bị bắt rồi.” Triển Chiêu nhắc nhở hần, “Ngày đó cậu và Khúc Ngạn Minh cùng phụ trách công tác bảo an... Rốt cuộc là cậu biết cái gì? Chẳng lẽ cậu cũng tham gia?!”

“Không phải! Chúng tôi chẳng làm gì cả!!” Phùng Kiệt thở dài ngồi đó, “Tôi biết Ngạn Minh bị nắm thóp, thực tế... Mấy ngày nay tôi vẫn rất lo lắng, vì tôi sợ chúng sẽ giết người diệt khẩu.”

Tất cả mọi người đều im lặng, chờ hần nói kĩ hơn.

Phùng Kiệt rút một điều thuốc ra, “Kỳ thực vụ án Carlos kia, không phải do Ngạn Minh làm, Lữ Yên cũng vô tội, bọn họ đều bị ép buộc... Tất cả đều là kẻ kia giả trò.”

“Kẻ nào?” Triển Chiêu hỏi.

“...” Trầm mặc một lát, Phùng Kiệt chậm rãi phun ra hai chữ, “Thương Lạc.”

“... ! ...” Tất cả mọi người đều kinh hãi, tuy đã sớm đoán chuyện tình thế nào cũng liên quan đến Thương Lạc, nhưng không ngờ hần đúng là hung phạm.

“Ý cậu... Thương Lạc là kẻ giết Carlos?” Bạch Ngọc Đường xác nhận lại lần nữa.

Phùng Kiệt lắc đầu, “Đằng sau còn có một người giúp hần... Chính xác mà nói, có phải người hay không, tôi cũng không rõ.”

“Có ý gì?” Triển Chiêu liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi Phùng Kiệt, “Cái gì mà có phải người hay không, cậu không rõ?”

“Người kia, chúng tôi chỉ nghe thấy giọng hần, chưa từng gặp mặt... Hần chính là Tusti!” Phùng Kiệt kể về giọng nói đó thì thanh âm đột nhiên hơi run, không biết là kích động hay sợ hãi, “Hần có một năng lực kỳ lạ, bị hần nhìn chằm chằm vào người... Sẽ chết!”

Bạch Ngọc Đường nhướng nhướng mi với Triển Chiêu — Nghe không? Nói chẳng khác Morris.

Triển Chiêu gật đầu — Trước giúp hần bình tâm, tôi có biện pháp.

“Chắc... Phùng Kiệt.” Bạch Ngọc Đường đứng lên, “Cậu phải nhận bảo vệ thôi!”

“Bảo vệ?” Phùng Kiệt chưa hiểu.

“Nếu cậu đã biết rõ về Thương Lạc, mà hần lại muốn giết người diệt khẩu chứng tỏ tình cảnh hiện tại của cậu khá nguy hiểm, chúng tôi nhất định sẽ bảo vệ cậu.” Nói rồi, không đợi Phùng Kiệt mở mồm, liếc Mã Hán, “Mã Hán, cậu tìm người đặc trách bảo vệ cậu ta.”

Mã Hán ngẫm hiểu, đưa Phùng Kiệt đến phòng chuyên bảo vệ nhân chứng trong cảnh cục, tìm hai cảnh sát có năng lực gác cửa. Trước khi đi, anh nhắc Phùng Kiệt phải cố gắng đừng ra ngoài, mà dù có ra cũng không cần lo lắng, vì sẽ có cảnh sát bảo vệ an toàn cho hần 24/24.

Trong văn phòng S.C.I.

“Miêu Nhi, cậu định thế nào?”

“Tôi muốn từng người bọn chúng phải sa lưới!” Triển Chiêu nháy mắt với Bạch Ngọc Đường, “Chúng ta tương kế tựu kế thôi!”

.

Hai người định tới bệnh viện. Sáng nay Bạch Ngọc Đường hay tin Từ Á Đông và Ngô Khải hôm qua đã được lấy đạn và chuyển về bệnh viện rồi, kiểm tra não bộ cẩn thận một lần, đây cũng là kế hoạch của Triển Chiêu.

Vừa sắp ra khỏi cửa, Triển Chiêu chợt chú ý tới Bạch Trì đang buồn bã ngồi trên sofa.

“Bạch Trì?” Đi qua gọi cậu một tiếng, “Em sao vậy?”

“... Không ạ...” Bạch Trì mãi một lúc mới đáp.



“A! Phải rồi!” Bạch Ngọc Đường lấy một tờ giấy từ túi áo ra đưa cậu, “Hai hôm nay bận quá, chút nữa thì quên, cái này cho em.”

Bạch Trì ngờ vực đưa tay ra nhận, sững sờ nhìn mười giây, nhảy dựng lên, “Lệnh mang... mang súng...” Bên trên còn có chữ ký của cục trưởng Bao Chứng... Hai chữ rất to — Phê chuẩn.

“Em... Đây...” Bạch Trì có chút khó nói.

Triển Chiêu cười: “Xét thấy biểu hiện xuất sắc của em trong hai vụ án trước, lại có tố chất tâm lý tương đối ổn định, cho nên cục trưởng Bao đã phê chuẩn cho em mang súng, em có thể đi lấy súng của mình rồi.”

“Thật tốt quá ~” Về mặt Bạch Trì hưng phấn, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Vây... Em cũng có thể ra ngoài trong giờ làm việc sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đương nhiên có thể.”

Bạch Trì vui vẻ xoay vòng tại chỗ, “Cám ơn các anh, là các anh giúp em phải không?”

Triển Chiêu cười, lắc đầu, “Lần này em phải cảm ơn một người, nhưng mà không phải bọn anh.”

Bạch Trì khó hiểu nhìn hai người chằm chằm, “Không phải các anh?”

“Cục trưởng Bao hỏi mỗi một thành viên S.C.I., tất cả đều nhất trí về biểu hiện của em, đồng thời còn thấy em có thể mang súng.” Bạch Ngọc Đường nói đến đây rồi dừng một chút, “Nhưng mà, người nói chuyện này với cục trưởng Bao lại là Triệu Trinh.”

“Triệu...” Bạch Trì càng nghi ngờ.

“Triệu Trinh gửi một lời nhắn cảm ơn tới S.C.I., cảm ơn em lần trước đã cứu mạng cậu ta tại lễ khai trương sòng bạc của Thẩm Tiềm, còn nói nếu lúc đó em có súng, chắc chắn sẽ kiểm soát cục diện tốt hơn, cho nên đề nghị cục xét duyệt lần nữa biểu hiện của em, nếu đạt tiêu chuẩn, nên cho phép em mang súng.”

Thấy vẻ mặt kinh ngạc xen lẫn vui mừng của Bạch Trì, Triển Chiêu vỗ nhẹ lên vai cậu, “Tình huống hôm qua, là người bình thường hẳn phải sợ hãi. Quay về tắm rửa, ngủ một giấc cho đã đi, điều dưỡng tinh thần xong hẵng trở lại.” Nói rồi, cùng Bạch Ngọc Đường rời đi.

.

Sau khi hai người đến bệnh viện liền tới trước cửa phòng điều trị đặc biệt. Trước cửa có hai cảnh sát đứng gác, bên trong đã kiểm tra rồi, Từ Á Đông và Ngô Khải gần như đều rơi vào tình trạng kiệt sức.

Bác sĩ phụ trách đã tới, đưa Triển Chiêu xem một loạt các kết quả kiểm tra.

“Đều bình thường!” Triển Chiêu xem hết các báo cáo sau đó hỏi bác sĩ.

“Trừ phi máy móc hỏng, bằng không bọn họ tuyệt đối bình thường.” Nói rồi, bác sĩ rời đi.

“Miêu Nhi, đặt bẫy nhĩ? Đặt thế nào đây?” Bạch Ngọc Đường hăng hái.

“Chúng ta không ra mặt.” Triển Chiêu mỉm cười, “Có diễn viên hỗ trợ.”

“Diễn viên?” Bạch Ngọc Đường tò mò. Đúng lúc đó, từ cuối hành lang, một nữ bác sĩ mặc blouse trắng đi tới, hai tay đút túi, lắc lư lại gần hai người. Bạch Ngọc Đường nhận ra, là em gái Mã Hán, Mã Hân.

“Anh em bảo các anh có chuyện muốn nhờ em giúp, nói đi.” Mã Hân thoải mái nói.

Triển Chiêu cười cười, “Bọn anh muốn nhờ em diễn kịch, đương nhiên bọn anh đã được viện trưởng cho phép... Em có đồng ý giúp không?”

“Không thành vấn đề.” Mã Hân nhún vai, “Muốn em làm gì?”

Triển Chiêu bảo Mã Hân ngồi xuống, đại thể nói với cả cô và Bạch Ngọc Đường kế hoạch của mình. Mã Hân nghe xong thì cười ha ha, nói “Thú vị”.

“Vây là em đồng ý giúp?” Bạch Ngọc Đường hỏi cô.

“Vâng ~ Có thể. Nhưng mà có qua có lại, các anh cũng phải giúp em một chuyện!” Mã Hân có chút tình nghịch nháy mắt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau: “Nói đi ~”

“Các anh có biết chị Giai Di đang theo đuổi anh trai em chứ?” Mã Hân bắt đầu nói, “Anh em hết thuốc chữa rồi, cho nên phải giúp thôi.”

Nghe Mã Hân nói xong, hai người đều không nhịn được cười, “Được, em nói xem, giúp thế nào?”

Mã Hân nhỏ giọng nói kế hoạch với hai người. Bạch Ngọc Đường một giây cũng không do dự, gật đầu đồng ý.

Hết giờ làm việc, vừa về đến nhà, Mã Hân đã... hắt hơi một cái rõ to.

.

Trong bệnh viện, Mã Hân bưng một khay kim loại, đi sau hai cảnh sát, vào phòng bệnh đặc biệt.

Một cảnh sát đưa Từ Á Đông rời đi, tới lánh ở một phòng khác. Trong phòng chỉ còn lại Ngô Khải, Mã Hân và nhân viên cảnh sát còn lại.

Ngô Khải bị còng trên ghế, vẻ mặt mơ màng nhìn người cảnh sát và Mã Hân, hỏi: “Rốt cục là chuyện gì đã xảy ra? Vì sao tôi không nhớ gì hết.”

Người cảnh sát vẫn như tượng điêu khắc, vẫn đứng nguyên, Mã Hân một mình bận bịu, đại khái sau khoảng nửa giờ, cô bưng khay cùng với người cảnh sát ra ngoài, phớt lờ tiếng kêu của Ngô Khải, đóng cửa, khóa vào.

Sau đó hai người tới phòng bệnh của Từ Á Đông, đang sốt ruột chờ đợi.

Mã Hân đi vào, tiến hành hàng loạt kiểm tra với Từ Á Đông, sau đó cùng người cảnh sát ra ngoài, trong chớp mắt cửa đóng lại, người cảnh sát hỏi Mã Hân, “Bác sĩ, đầu óc nó có vấn đề thật?”

Mã Hân đáp, “Ừ... Anh nói đúng đấy, anh ta...” Nói tới đây, cửa đã bị đóng lại, sau đó không nghe thấy tiếng động nào nữa.

Lại nửa giờ nữa, Mã Hân và người cảnh sát kia lại quay lại phòng của Ngô Khải, đem vở kịch diễn ở phòng Từ Á Đông diễn lại.

Xong xuôi, Mã Hân hỏi Triển Chiêu: “Thế nào?!”

Triển Chiêu gật đầu, “Diễn tốt lắm! Hôm nay tới đây thôi, ngày mai chúng ta tiếp tục!”

Mã Hân vui vẻ rời đi, Bạch Ngọc Đường cầm điện thoại đi tới, “Miêu Nhi, tôi vừa gọi điện cho Triệu Trinh, cậu ấy đồng ý giúp rồi. Đúng lúc tối nay Morris muốn tới chỗ cậu ta, chúng ta tối nay có thể hành động.”

“Được!” Triển Chiêu vỗ vai anh, nói, “Chúng ta đi ăn trước đi, ăn no, tối nay chuẩn bị giăng lưới!”

.

Chạng vạng, hai người tới nhà Triệu Trinh, nói kế hoạch tối nay với anh, cũng muốn hỏi anh vài chuyện về Morris. Sau đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trốn trong tủ lớn tại phòng làm việc của Triệu Trinh, từ từ chờ Morris sa lưới.

.

Bạch Trì tắm rửa xong, sau khi ăn no ngủ kỹ, muốn tới cảnh cục lấy súng.

Sờ sờ khẩu súng trong túi, trong lòng mỹ mãn. Khi đi ngang qua siêu thị, cậu đi vào, do dự mấy lần, không biết có nên mua bí đao với hai cân sườn tươi không...

Cơ bản là muốn cảm ơn ~ Bạch Trì mang theo bí đao và sườn heo, đi về phía nhà Triệu Trinh.

Hung thủ phi nhân loại

## 83. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 13

13 – Kế dụ

Trong phòng làm việc của Triệu Trinh, có một tủ quần áo dùng để cất trang phục biểu diễn. Đồ trong tủ được Triệu Trinh bỏ ra, cho vào rương. Đứng trước tủ quần áo đang mở rộng là hai người — Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường nhìn cái tủ còn thấp hơn mình vài cm, hỏi Triệu Trinh, “Trốn được vào đây hả?!”

Triệu Trinh nhìn xung quanh, chỉ vào cái rương lớn đựng đồ ảo thuật, “Không thì trốn trong kia? Nó cũng lớn!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại nhìn, phát hiện đây chính là cái rương thường xuyên xuất hiện ở các tiết mục ảo thuật, người ở trong, sau đó đao kiếm đâm xuyên qua

Hai người nhìn cái rương, lại liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lắc đầu: “Thôi đi, trốn trong tủ quần áo hơn...”

“Sao tối nay Morris lại đột nhiên muốn tới?” Triển Chiêu khó hiểu hỏi Triệu Trinh.

“Nói là có người muốn hại chết hần, một mình thì hần sợ.” Triệu Trinh vừa đáp, vừa chỉ Lisbon, “Ở đây có Lisbon, người hay quỷ cũng không dám đến ~~”

“Nếu thế...” Bạch Ngọc Đường chợt hỏi, “Giả sử có người muốn hại cậu, còn là người cậu quen... Lisbon có tấn công hần không?”

Triệu Trinh suy nghĩ một chút, gật đầu, “Sẽ.”

“Vậy cậu có thể để Lisbon ra chỗ khác không?” Triển Chiêu đưa tay sờ sờ cái bờm xù của Lisbon ~~ Lisbon đã rất quen với Triển Chiêu rồi, hơn nữa còn coi Triển Chiêu cũng thuộc họ mèo ~~ Cho nên một người một sư thấy nhau thì thân thân thiết thiết, giống như hận sao gặp nhau quá muộn màng.

“Các cậu sẽ không để tôi gặp nguy hiểm chứ?” Triệu Trinh nửa đùa nửa thật nói.

“Tôi muốn cậu chọc giận hần.” Triển Chiêu cười cười, “Cậu chắc biết cách.”

“Chọc giận?” Triệu Trinh nghi hoặc, “Ý cậu là để hần phát điên?”

“Để hần mất kiểm chế.” Triển Chiêu nói, “Để hần lộ bản tính.”

Triệu Trinh trầm mặc một lát, thở dài, “Tôi sẽ cố

”

Đúng lúc đó, chuông cửa vang lên, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhanh chóng trốn vào tủ. Bạch Ngọc Đường luống cuống, còn đụng đầu vào nóc, đau đến nhe răng.

Triển Chiêu thò tay dẹp người kia, bản thân cũng nép vào, cửa đóng lại.

Bạch Ngọc Đường không đứng thẳng được, buộc phải khom người, cầm gác lên vai Triển Chiêu, hai tay không có chỗ thả xuống, suy nghĩ một tí, cuối cùng vòng qua hông Triển Chiêu.

Triển Chiêu quay đầu trừng mắt liếc anh, đưa tay kéo kéo tay áo anh xuống, nhưng Bạch Ngọc Đường nhất định không buông.

“Làm trò gì?! Chuột chết!” Triển Chiêu nhỏ giọng đe dọa.

“Thế này mới thoải mái ~~” Bạch Ngọc Đường lại ôm sát một chút, “Nói chuyện cũng tiện.” Tiếp đó, thổi khẽ vào tai Triển Chiêu. Thỏa mãn nhìn thấy tai người nọ vì hơi thở của mình mà đỏ lên, tiếp đó má cũng đỏ, chậm rãi lan đỏ cả cổ.

Triển Chiêu tức giận, muốn quay đầu tranh cãi với còn chuột vô lại kia một phen, lại nghe bên ngoài có tiếng trò chuyện cùng tiếng bước chân. Hai người vội vàng nín thở, nhòm ra ngoài.

Triệu Trinh đang cầm chai rượu mà Morris mang đến.

“Trinh, may mà cậu đồng ý, tối qua tôi không ngủ được.” Morris cầu nhàu, một tay khoác lên vai Triệu Trinh, nhìn như tùy ý, nhưng ánh mắt lại cứ chăm chăm vào gương mặt nhìn nghiêng của Triệu Trinh.

Trong tủ, qua khe hở, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tóm gọn ánh mắt này của Morris, ngạc nhiên liếc nhau.

Bạch Ngọc Đường nghe Morris lải nhải, nói vào tai Triển Chiêu: “Trước kia không chú ý nhé, không ngờ Morris có loại tâm ý này với Triệu Trinh.”

Triển Chiêu ở đằng trước, quay đầu lại nói chuyện có chút bất tiện, Bạch Ngọc Đường lại còn ghé vào tai anh, hơi thở phả vào dải tai cùng vùng cổ cực mẫn cảm, càng khiến anh như bị hỏa thiêu.

Thấy gương mặt Triển Chiêu nóng hồng như ráng chiều, Bạch Ngọc Đường hôn lên mặt anh một cái.

Triển Chiêu kinh hãi, nhưng bây giờ không thể phát ra tiếng được, không thể để Morris phát hiện, sự việc sẽ hỏng mất! Chỉ có thể chịu đựng, quay lại hung hăng trừng tên kia, ánh mắt cảnh cáo — Cậu đừng làm bậy nữa a!!

Bạch Ngọc Đường cười cười, không đùa anh nữa, hai người chuyên tâm theo dõi qua khe hở, chờ đợi câu chuyện tiếp tục.

Morris cứ lải nhải suốt, còn Triệu Trinh lại chẳng chút phản ứng, tựa hồ hơi không thoải mái, nhưng vẫn rất khéo léo tránh cái khoác tay của Morris, tựa hồ duy trì một khoảng cách với hắn.

Morris ngoài mặt dù giả vờ không chú ý, nhưng ánh mắt rõ ràng có một tia nghi ngờ.

“Tôi nghĩ ở đâu?” Morris hỏi.

“Tùy cậu, phòng nào cũng được.” Triệu Trinh mở báo ra, ngồi xuống sofa, dựa lên Lisbon đang mơ màng ngủ, đọc báo.

Trong tủ quần áo, Bạch Ngọc Đường vỗ nhẹ Triển Chiêu, ánh mắt ra hiệu anh nhìn Triệu Trinh, ý là — Cậu ta lãnh đạm thế được không??

Triển Chiêu cười với anh, giơ ngón cái lên, ý rằng — Triệu Trinh dùng chiêu này là thông minh!

“Hôm nay cậu lạnh lùng thế ~” Morris đi tới, ngồi xuống cạnh Triệu Trinh, “Xảy ra chuyện gì?”

“A?” Triệu Trinh có phần bực mình, nhìn hắn, “Nói linh tinh.”

“Tôi mang theo rượu ngon tới, muốn uống một ly không?” Morris cầm lấy chai rượu mình mang đến, cười hề hề, “Porto Pháp cậu thích nhất nhé.”

Triệu Trinh thấy rượu, tựa hồ có chút thích thú, sau đó đột nhiên nhìn chăm chăm chai rượu, ngây ra; trên gương mặt, ý cười nhàn nhạt xuất hiện.

“Có phải nhớ lại chuyện hồi chúng ta học ở Pháp?” Morris cũng vui vẻ ra mặt.

“Hả?” Triệu Trinh bị câu hỏi làm sững sờ, lập tức lắc đầu, cười, “Tôi đang nhớ lần trước Bạch Trì uống rượu, nhóc đó uống say thú vị vô cùng!”

Bạch Ngọc Đường nhe răng nhìn Triển Chiêu, ý nói — Thấy không? Tên này không hổ cháu trai Triệu Tước, gian xảo chưa!!!

Triển Chiêu cũng gật đầu — Cũng may nhân cách không tệ lắm, nếu không chắc chắn khó quản.

Trên sofa, sắc mặt Morris bắt đầu tái đi, lạnh lùng nói: “Bạch Trì? Chính là thằng nhóc cảnh sát quèn hại cậu bị thương?!”

“Sao lại bảo nhóc ấy hại tôi bị thương, nhóc cứu mạng tôi.” Triệu Trinh thản nhiên nói, hình như hơi bực.

“Cậu còn nói nó cứu cậu?” Morris cười, sau đó, đổi chủ đề, “Trinh, cuối tuần tôi về Pháp, khi nào thì cậu về?”

Trong tủ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cả kinh — Morris muốn chạy!

Triệu Trinh nhìn hần, có chút kỳ quái, “Ai bảo tôi muốn về? Tôi không quay lại đâu.”

“Cậu điên hả?!” Morris đã có chút không vui, nhìn Triệu Trinh, “Sự nghiệp của cậu phần lớn đều ở nước ngoài. Ở đây mấy người biết cậu? Ở Pháp cậu là ảo thuật gia đẳng cấp quốc tế!!”

“Không sao ~~” Triệu Trinh nhún nhún vai, “Dù sao tôi làm ảo thuật cũng chỉ là chơi thôi, nhưng giờ tôi tìm được một đồ chơi mới rồi.”

Trong tủ, Bạch Ngọc Đường bấu môi với Triển Chiêu — Cậu xem hần, không làm ảo thuật cũng có thể diễn trò a ~ Cực kỳ có tiền đồ!

Triển Chiêu nghi hoặc — Triệu Trinh nổi tiếng vậy sao?

Bạch Ngọc Đường nhướn mi, đưa tay lên bên tai Triển Chiêu, nhoáng một cái, trong tay một đồng xu xuất hiện.

Triển Chiêu trợn mắt — Cậu học ảo thuật khi nào a?!

Tay khẽ lật ngửa một cái, đồng tiền nháy mắt lại biến mất, Bạch Ngọc Đường có phần đắc ý nháy mắt với Triển Chiêu — Thiếu gia đây là thiên tài!

“Cậu định vứt bỏ? Chỉ vì thăng cảnh sát bình thường đến tầm thường đó?” Morris càng lúc càng kích động, túm lấy cổ áo Triệu Trinh, “Cậu ngấm lại đi!!”

“Gru... gru...” Morris còn chưa nói hết, Lisbon bên cạnh Triệu Trinh đã tỉnh từ lúc nào, nó ngẩng đầu, nhìn cái tay của Morris đang túm áo Triệu Trinh, neho mắt, găm giữ tựa hồ cảnh cáo.

Morris cũng chợt tỉnh ngộ, thấy ánh mắt kinh ngạc của Triệu Trinh nhìn hần, xấu hổ cười cười, vội vàng thu tay về.

Triển Chiêu nhìn chằm chằm Lisbon, xoay mặt chớp chớp nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn ánh mắt ấy, dịch ra — Cực oai a! Muốn nuôi một con quá đi ~~ Tiểu Bạch, chúng ta cũng tìm một con nhé, bình thường dùng như chó nghiệp vụ, để ở S.C.I. thì cực hoành tráng nhỉ?!

Nhìn cười, Bạch Ngọc Đường gật gật với Triển Chiêu — Ngày mai tôi đưa Lỗ Ban về, chúng ta bắt mạng ép nó ăn, để nó to như Lisbon!!

“Hình như tôi kích động quá rồi.” Morris ngồi lại, nhưng Lisbon vẫn cứ theo dõi hần, không có ý lơ là.

Triển Chiêu nhíu mày — Phải để Lisbon đi, nếu không Morris sẽ duy trì cảnh giác.

“Uống chút rượu đi.” Morris đứng lên, lấy dụng cụ mở rượu ra, làm như tùy ý nói, “Gần đây Lisbon càng ngày càng dữ, tôi sợ tối nay nó xem tôi làm thức ăn khuya mất.”

Triệu Trinh gật đầu, “Bạch Trì làm nó kén ăn rồi, giờ chỉ nghe mỗi lời nhóc ấy.” Nói xong, Triệu Trinh đẩy đẩy cái đầu Lisbon, dùng ánh mắt ra hiệu cho nó, Lisbon vui vẻ chạy đi.

Trong tủ, Triển Chiêu huých nhẹ Bạch Ngọc Đường — Ôi cha

~~Sau đó, hai người càng chú ý tới nhất cử nhất động của Morris, ban nãy hần có ý muốn Lisbon rời đi, nói cách khác... Hần muốn hành động.

“Dem hai cái ly ra đây!” Morris nói.

Triệu Trinh buông báo xuống, uể oải đứng dậy, đi vào bếp lấy ly.

Bạch Ngọc Đường cau mày, bảo Triển Chiêu nhìn Morris, thấy hần lấy từ túi áo ra một viên con nhộng, tách viên nhộng ra, đổ phần bột thuốc vào chai rượu.

Lúc này, Triệu Trinh cầm ly đi vào. Morris nhận một ly, đưa Triệu Trinh một ly, lại rót ỉnh một ly.

Triệu Trinh không biết có phát hiện ra điều bất thường không, nhận ly liền đưa lên miệng uống, cầm ly đi về sofa, rượu trong ly với một nửa.

Morris đi tới bên cửa, nhẹ nhàng khép vào, “cạch” một tiếng khóa lại.

Triển Chiêu mở to mắt nhìn Bạch Ngọc Đường — Tiểu Bạch, vừa rồi Triệu Trinh có uống rượu không?

Bạch Ngọc Đường cũng đang hơi lo lắng, liền thấy Triệu Trinh hình như nóng lên, cởi cúc cổ áo, lặng lẽ nháy mắt về phía chiếc tủ.

Hai người trong tủ thờ phào nhẹ nhõm, xem ra Triệu Trinh đã chuẩn bị rồi. Lại nhìn cậu chàng áo mở rộng, nghiêng người tựa trên sofa, như thế

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thấy thế nào cũng không nuốt nổi, cả một dạng Triệu Tước thanh niên!!

Morris chậm rãi đi tới, cúi đầu nhìn Triệu Trinh trên sofa, thấp giọng, “Trinh, cậu làm sao vậy?”

Triệu Trinh lắc đầu, “Có lẽ uống nhanh quá...” Nói rồi, đưa tay với điện thoại bên sofa, bấm máy.

“Cậu gọi ai?” Morris cầm lấy điện thoại, “Tôi bấm số giúp cho.”

“Gọi Bạch Trì đến...” Triệu Trinh nói.

“Gọi nó làm gì?” Giọng Morris dần chuyển lạnh.

“Tôi còn chưa ăn cơm.” Triệu Trinh cười, “Bảo nhóc ấy qua nấu canh sườn bí đao cho tôi ăn...”

Morris từ từ nghiêng người ghé sát, nhìn chằm chằm vào mắt Triệu Trinh: “Cậu thích nó thế sao?”

“Hả?” Triệu Trinh cười, “Ừ, nhóc ấy thật đáng yêu...”

“Còn tôi?”

“Cậu?” Ý thức Triệu Trinh như càng lúc càng mơ hồ, lưỡng lự nhìn Morris, “Cậu là ai...”

Ánh mắt Morris tức thời lạnh đậm, sự tức giận rõ rệt hơn, “Cậu... Cả cậu cũng không chú ý tới tôi sao... Trinh?”

Trong tủ quần áo, Triển Chiêu nhếch miệng cười, nhìn Bạch Ngọc Đường — Không sai!

Bạch Ngọc Đường vẫn thấy khó hiểu — Ý cậu là cái câu “Cả cậu cũng không chú ý tới tôi”? Chứng minh cái gì?

Lúc này, Triệu Trinh hình như muốn đứng lên, cố gắng mấy lần không được, “Tôi hơi choáng... Cậu...” Chợt chằm chằm nhìn Morris, “Cậu cho tôi uống gì?”

“Cậu có biết tôi là ai không?” Morris có phần phát điên hồi, “Tên gì? Tôi là ai?”

Triệu Trinh không để ý tới hắn, đưa tay lấy điện thoại, “Gọi nhóc tới nấu vài thứ ăn...”

“Cậu lúc nào cũng coi tôi là không khí phải không?!” Morris đột ngột nổi giận, đứng phắt lên, đoạt lấy ống nghe trong tay Triệu Trinh ném đi, phần máy bị kéo theo... Rầm một tiếng.

Morris lao tới đè Triệu Trinh xuống, “Nói đi! Cậu xem tôi là ai?! Tôi theo đuổi cậu mười năm, nghĩ đủ cách làm cậu vui vẻ, cậu có từng liếc mắt tới, còn để mắt tới kẻ khác tôi không thêm nói, vì sao cứ hết lần này tới lần khác lại là thằng nhãi tầm thường đó? Cậu nói a! Vì sao?!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, khẽ hỏi, “Triệu Trinh có gặp nguy hiểm không?”

Triển Chiêu cũng nhíu mày, hơi do dự — Vẫn chưa tới độ, nếu kích động nữa thì...

Đúng lúc đó, “đoàng” một tiếng — Súng nổ.

Cửa trúng đạn, bị người đá văng, vọt vào — Bạch Trì. Một tay cậu là súng, tay kia là bí đao và xương sườn, mặt đỏ lựng đứng trước cửa. Thấy Morris đang đè lên Triệu Trinh trên sofa, khuôn mặt Bạch Trì nháy mắt chuyển trắng bệch, hét lên với Morris, “ANH MUỐN LÀM GÌ?!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trong tủ há miệng sững sờ.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu — Miêu Nhi, cái này cũng là kế hoạch của cậu?!

Triển Chiêu lắc đầu lia lịa — Không phải a ~~ Tôi đâu phải thần.

Nhưng rất nhanh, hai người lại liếc nhau, lộ ra nụ cười giảo hoạt — Thế này xem ra lại được nha!!

Hai nắm đấm đụng nhẹ vào nhau — Ý trời a!!!

## 84. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 14

Chương 14 : Động cơ

Lúc đầu Bạch Trì định làm món canh bí nấu sườn yêu thích cho Triệu Trinh, tuy ngoài miệng khẳng định chết cũng không phun ra câu “cảm ơn”, nhưng mà, cũng phải bày tỏ chút thành ý. Bình thường mình dữ với hần như vậy, hần vẫn cứ nghĩ ỉn...

Vội vàng đi tới trước cửa nhà Triệu Trinh, móc chìa khóa ra... Từ lúc quản gia của Triệu Trinh chết, Bạch Trì phát hiện Triệu Trinh kỳ thực là một kẻ vô cùng vô năng trong việc tự lo liệu ỉn. Cộng thêm thời gian trước tay anh bị thương, sinh hoạt đều là do Bạch Trì chăm sóc, cho nên cứ thế giao chìa khóa cho Bạch Trì. Bạch Trì vì vậy mà có thói quen mở cửa là vào... Kể ra, Bạch Trì mấy lần phát hiện Triệu Trinh quên việc khóa cửa, may mà có Lisbon, trộm có vào cũng sợ đến tè ra quần.

Sau khi mở cửa, thấy Lisbon đang ở phòng khách, Bạch Trì thấy kỳ quái. Nó và Triệu Trinh không phải lúc nào cũng bên nhau sao?

Đi tới trước cửa phòng làm việc, đẩy nhẹ cửa, cửa lại khóa... Càng kỳ quái! Triệu Trinh là người cửa chính còn quên khóa, sao có thể khóa cửa phòng làm việc?! Đang định gõ cửa, lại nghe thấy thanh âm đối thoại từ trong truyền ra.

Bạch Trì loáng thoáng nghe Triệu Trinh nói: “Gọi Bạch Trì tới nấu canh sườn bí đao...”, mặt liền chuyển đỏ, lòng thầm nói sao hần biết mình định tới nấu canh... Lại nghĩ nghĩ, là Triệu Trinh đang nói chuyện với người khác?

Sau đó, là giọng Morris: “Bạch Trì? Cậu thích nó thế sao?”

Câu trả lời của Triệu Trinh lại còn: “Ừ, nhóc ấy rất đáng yêu

” Mặt Bạch Trì bắt đầu bốc hơi ~~~ Triệu Trinh chết tiệt, ăn nói bậy bạ!! Nhưng mà, cậu cũng nghe ra giọng này là của Morris, nhớ lại cảm giác kỳ lạ với Morris trước đây, Bạch Trì cảnh giác, cậu không gõ cửa nữa mà ghé lên cửa nghe... Giọng Triệu Trinh có chút kỳ quái...

Sau đó, là “rầm” một tiếng cùng với giọng nói điên cuồng của Morris, Bạch Trì sốt ruột, có phải Triệu Trinh gặp nguy hiểm? Đẩy đẩy vài cái, cửa không mở, Bạch Trì không dám gõ, sợ bên trong phát sinh chuyện ngoài ý muốn, liền móc súng, phá cửa xông vào.

Vừa vào thì choáng váng, Morris đang đè lên Triệu Trinh trên sofa, bộ dạng kia

~~ “ANH MUỐN LÀM GÌ?!” Giận dữ gầm lên, lần này có lo lắng nhưng không hề nói lắp.

Với sự xuất hiện của Bạch Trì, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trong tủ đã kinh ngạc, Morris cùng Triệu Trinh trên sofa còn kinh ngạc hơn.

Triệu Trinh đã nhần nhện đến cực hạn, định đứng dậy tấn cho Morris một trận, nhưng mà... Giờ anh đổi ý rồi, vẫn một dạng cả người vô lực ý thức mơ hồ.

Bạch Trì nhìn thấy bộ dạng Triệu Trinh như thế thì minh bạch, hung dữ trừng Morris, “Anh cho anh ta uống gì?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trong tủ lại ngây người — Đây là Bạch Trì sao? Thỏ con phát uy rồi!!

Morris thấy Bạch Trì, vốn đã không thể kiềm chế được mình lại càng điên tiết, hần nhìn chăm chăm Bạch Trì một chốc, sau đó cúi đầu hỏi Triệu Trinh, “Tôi thực không nhìn ra nó có chỗ nào tốt đẹp, nếu cậu thích hai thằng anh nó, tôi còn có thể hiểu được, còn nó...” Vừa nói, vừa vuốt lại tóc cho Triệu Trinh, “Nó không xứng với cậu.”

Bạch Ngọc Đường trong tủ siết chặt eo Triển Chiêu, Triển Chiêu cả kinh thiếu chút bật lên tiếng.

Ngoảnh đầu trừng Bạch Ngọc Đường — Cậu làm trò gì hả?!

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường lộ vẻ nguy hiểm — Morris thế nào lại rất có cảm tình với cậu.

Triển Chiêu tức không thềm tranh cãi — Hắn nói hai thằng anh, hai người!! Người ta cũng có cảm giác với cậu, không phải sao?!

Bạch Ngọc Đường ôm sát lấy anh — Dám chú ý tới cậu... Sau này không được cười với ai khác! — Cúi đầu gặm cổ người ta.

Triển Chiêu không dám thốt lên, bị Bạch Ngọc Đường quấy rối, hai chân nhũn ra, vừa tức vừa vội

~~ Bạch Trì nghe Morris nói xong, cũng không có phản ứng gì đặc biệt, “Anh nói cái gì? Mau buông anh ta ra... Tôi thấy anh ta rất khó chịu, rốt cuộc là anh cho anh ta uống gì? Có làm cơ thể anh ta bị thương không?!”

Morris có phần sững sốt, sau đó tức giận rống lên: “Sao tao có thể cho cậu ấy uống bị thương gì gì được? Tao yêu cậu ấy hơn mày gấp bội lần!”

... Bạch Trì ngậy người mười giây, vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Chuyện này, anh đừng hiểu lầm, tôi không thích anh ta.”

.....

Trong tủ, Bạch Ngọc Đường chôn mặt vào vai Triển Chiêu cười... Nhóc này không hổ là do con mèo đào tạo, tức chết người còn không đền mạng!

Triển Chiêu cũng lắc đầu... Không hổ là người nhà họ Bạch, tức chết người còn không đền mạng!

“Ha ha...” Morris trào phúng, “Trình... Nó nói nó không thích cậu...”

“Ừ... Nhưng mà tôi cũng không ghét như trước đây.” Bạch Trì cường điệu nhấn mạnh, “Bảng yêu thích của tôi... Thích nhất là các anh cũng mọi người S.C.I.... Rồi gia đình với Đại Đình Tiểu Đình... Rồi Lisbon... Rồi...”

Sau đó, Bạch Trì liệt kê ra bà thím bán rau ngoài chợ không ngại lỗ tặng cậu thêm ba đồng hành khi cậu mua bí đao, còn kể đến ông cụ ở phòng bảo vệ dưới lầu nhà mình mỗi ngày đều lấy báo cho cậu

~ Mấy chú cảnh khuyển của cảnh cục, thêm cả mèo Lỗ Ban béo múp mới gặp một lần ở nhà Bạch Ngọc Đường... Cuối cùng không nghĩ thêm ra ai nữa — Mới đến Triệu Trình...

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trong tủ không trụ nổi, nhịn cười đến đau cả ruột ~~ Khó chịu lắm a!!

Triệu Trình sắc mặt đã xấu giờ càng xấu thêm, lòng thầm nhủ — Ranh con cậu, tôi còn thua cả con mèo mới gặp một lần ư?! Xem tôi sau này chinh cậu thế nào! Tức chết!!

“Vì sao?” Morris chột lăm lăm, hắn không hiểu nhìn Bạch Trì, lại cúi xuống nhìn Triệu Trình, “Vì sao có người nỗ lực cả đời cũng không chiếm được, mà lại có người chẳng tốn chút tâm tư đã nắm được trong tay?”

Triển Chiêu trong tủ quay đầu liếc Bạch Ngọc Đường — Mấu chốt là đây a!!

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai — Morris này rõ biến thái, cơ mà liên quan gì tới vụ án?

Triển Chiêu ra hiệu tiếp tục theo dõi.

Morris khê túm lấy cổ áo Triệu Trình: “Cậu không nhìn thấy tôi nỗ lực sao? Từ bé tôi đã thích chụp ảnh, cậu biết... Tôi chưa từng chụp người, là bởi tôi chỉ muốn chụp cậu... Đi châu Phi, chụp động vật, phong cảnh, mấy lần suýt bỏ mạng... Thế nhưng sao? Tôi chỉ có thể làm trợ thủ cho Tanaka. Lão dựa vào cái gì? Chỉ dùng mảnh khõe bịp người, dùng toàn bộ tinh thần và thể lực để tuyên truyền, cả chức năng của máy ảnh cũng không nắm vững ~~ Kể như thế, vì sao tôi lại phải làm trợ thủ? Dựa vào cái gì?!”

Triệu Trình đã biết mục đích vì sao Triển Chiêu muốn mình chọc tức Morris, là muốn tìm động cơ... “Cho nên cậu giết ông ta?”

... Morris thoáng cười: “Cậu không có chứng cứ... Trình... Dương địa hoàng đâu đâu chả có!”



Trong tủ, mắt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lóe lên — Lộ chân tướng rồi!!

Trong báo cáo khám nghiệm tử thi của Công Tôn viết rõ: Tanaka chết vì hấp thụ quá nhiều lượng “dương địa hoàng”, khiến nhồi máu cơ tim, trúng độc mãn tính. Cây dương địa hoàng là một loại dược vật phổ biến, y học chuyên dùng để chữa bệnh tim. Mà nơi trồng dương địa hoàng thì đâu đâu cũng có, ngay cả trong bồn hoa. Người không bị bệnh tim nếu dùng cây dương địa hoàng một thời gian dài, sẽ trúng độc mà chết, tử trạng giống như đột quỵ vì bệnh tim bộc phát. Vì vậy, dùng độc dược này yêu cầu phải dùng lâu dài, cho nên kẻ hạ độc chắc chắn là kẻ luôn bên cạnh người chết. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hoài nghi Morris, lần này đã có cả nhân chứng vật chứng!

Bạch Ngọc Đường nhướn nhướn mi với Triển Chiêu — Dược a! Miêu Nhi, bắt được một tên!!

Triển Chiêu có phần thần bí, cười cười với anh — Cậu có muốn thu hoạch nữa không?

Bạch Ngọc Đường thoáng nghi hoặc, suy nghĩ một chút, chợt hiểu ra — Tập đoàn phạm tội, hung thủ đều là trợ lý — Động cơ gây án như nhau!! Như vậy, giả thiết ngày đó của anh và Triển Chiêu đã được chứng thực. Hưng phấn vô cùng, Bạch Ngọc Đường hôn thêm mấy cái lên cổ với vai Triển Chiêu — Miêu Nhi, cậu đúng là thiên tài!!!

Triển Chiêu cảm thấy đầu gối mềm oặt, Bạch Ngọc Đường biết rõ anh sợ nhất người ta động vào cổ mình, còn chọn cái chỗ mẫn cảm nhất ấy mà hôn — Đồ chuột chết kia!!!

Bạch Trì bị lời Morris dọa tới kinh người, “Anh... Là anh giết Tanaka?!”

Morris cười nhạt, “Mày biết cũng chẳng tác dụng.” Cúi đầu tiếp tục nói với Triệu Trinh, “Cậu đợi tôi một lát, tôi giải quyết nó xong, sẽ mang cậu về Pháp.” Sau đó, hắn lôi một khẩu súng từ túi áo ra.

Triển Chiêu kinh hãi, ra hiệu cho Bạch Ngọc Đường — Không tốt rồi, ra thôi, Bạch Trì gặp nguy hiểm thì sao?!

Bạch Ngọc Đường lấy súng nắm chặt, nhưng vẫn khoát tay với Triển Chiêu — Nó muốn làm cảnh sát, một ngày nào đó sẽ phải tự đối mặt với tình huống này.

Nhưng mà... Triển Chiêu còn chút phân vân, lại thấy Triệu Trinh nháy mắt mấy cái với hai người, mới thoáng thả lỏng.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đồng thời thở dài... Trong tay Triệu Trinh là một đồng đạn — Còn trong tay Morris, chỉ là một khẩu súng rỗng.

Làm mặt hề với Triển Chiêu một cái, Bạch Ngọc Đường nhét súng lại — Cậu đoán xem, Bạch Trì có bắn trúng chúng ta không? ... Sau đó liếc khẩu súng bên hông Triển Chiêu — Miêu Nhi, nếu là cậu, nhất định ngoài mục tiêu Morris sẽ bắn trúng tất cả!!

Triển Chiêu tức đến độ mặt mũi trắng bệch, Bạch Ngọc Đường vẫn cứ nhắc đi nhắc lại nỗi khổ của anh, sầu cũ hận mới cả thấy, Triển Chiêu giơ hai ngón tay, hung hăng kẹp lấy da mu bàn tay Bạch Ngọc Đường, nhéo

Bạch Ngọc Đường đau nhe răng, không cam lòng, cúi đầu ngậm lấy dải tai Triển Chiêu. Tay Triển Chiêu cũng vẫn ở trên bàn tay Bạch Ngọc Đường, nhéo mạnh

Nghiến, nhéo chết cậu, chuột chết!!

Morris đi về phía Bạch Trì, giật chột an toàn, cười nhạt: “Cái bộ dạng cầm súng của mày rõ tệ hại!”

Bạch Trì cũng không vì lời hắn mà di chuyển, “Anh trốn không thoát đâu, mau buông súng, theo tôi về cảnh cục!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nhìn nhau — Không tệ a!!

Ngón tay Morris đặt lên cò, Bạch Trì cũng chăm chú dõi theo hắn, hai người đứng đối diện, ai cũng không di chuyển, đúng lúc đó, ngoài cửa một tiếng gâm vang lên, Morris có chút sững sờ... Ánh mắt Bạch Ngọc Đường lóe lên, khẽ nói — Bây giờ!

Cùng một lúc, cò súng trong tay Bạch Trì được giật. Sau tiếng súng, đạn vọt ra, chuẩn xác trúng vào đầu vai Morris. Morris buông tay, súng rơi xuống đất, hắn cũng hét thối, bưng lấy vai quý xuống.

Bạch Trì vội vàng tiến lại hai bước, định đá văng súng đi, đã thấy Morris đứng dậy. Bạch Trì cả kinh, lại lùi lại hai bước, giờ súng muốn bắn thêm phát nữa, chợt một bóng trắng vọt lên bên cạnh...

Theo tiếng gầm vang dội, Lisbon chẳng biết từ bao giờ đã vọt vào, gầm gào lao đến, đánh gục Morris, chân trước đè lên vai Morris, hàm mở lớn.

“ĐỪNG CẢN HẢN, LISBON!” Bạch Trì hét to một tiếng.

Mọi người lúc này mới nhớ, Lisbon là sư tử châu Phi trưởng thành, đừng nói tới người, trâu cũng cắn chết được!! May mà nó rất nghe lời, chỉ đúng chuẩn mực rống vào mặt Morris, phả hơi lên mặt hắn, răng nanh sin sít, miệng màu máu tươi...

Morris hai mắt trợn lên, bị dọa đến ngất xỉu.

Tất cả mọi chuyện đều phát sinh quá nhanh, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trong tử mãi một lúc mới lấy lại thần trí, Triển Chiêu túm mạnh lấy tay áo Bạch Ngọc Đường, lắc lắc — Quá đáng yêu a!! Tôi cũng muốn!! Nuôi một con đi!!!

Bạch Ngọc Đường cũng hơi động tâm — Rất oai phong a ~ Đây mới là thú cưng của người đàn ông chân chính ~ Trở về phải thương lượng với cục trưởng Bao!!

Thấy Lisbon đã khống chế được Morris, Bạch Trì mới thở phào, thu súng, nhanh chóng vọt tới bên Triệu Trinh, hỏi: “Anh không sao chứ?”

Trong tử Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang muốn ra, lại thấy Triệu Trinh khoát khoát tay với bọn họ...

Hai người liếc nhau — Cậu ta muốn làm gì??

Chỉ thấy Triệu Trinh một dạng vô lực vươn tay về phía Bạch Trì, “Bạch Trì... Lại đây...”

“Anh làm sao vậy?” Bạch Trì có phần luống cuống tới gần, tình hình của Triệu Trinh xem ra không được tốt, “Tôi gọi cho xe cứu thương, anh chờ chút...” Nói chưa xong, đã bị Triệu Trinh túm áo kéo xuống, mắt đỏ mắt, mặt cách mặt cũng rất gần, Triệu Trinh thấp giọng: “Anh hơi khó chịu.”

“Khó... khó chịu?” Bạch Trì tay chân luống cuống, Morris cho Triệu Trinh uống... không phải là ~ thuốc kích thích chứ ~ Bị chính mình dọa sợ, Bạch Trì mặt đỏ bừng, “Anh... Anh có khát nước không... Ừm...”

Còn chưa nói hết, đã bị Triệu Trinh kéo mạnh về phía trước, khi Bạch Trì có phản ứng lại, môi hai người đã dán vào nhau, Triệu Trinh ôm cậu, chuyên chú hôn.

Gương mặt Bạch Trì càng thêm nóng, đầu choáng choáng văng vẳng, nhưng mà thấy Triệu Trinh cũng thật khó chịu, không động đây, mặc anh hôn.

Triển Chiêu trong tử mặt đỏ bừng — Thế này là thế nào...

Bạch Ngọc Đường hì hì cười, ôm lấy anh — Miêu Nhi, chúng ta cũng học tập đi! Sau đó, mặc kệ sự giãy dụa của Triển Chiêu, ôm lấy anh hung hăng hôn...

Triển Chiêu không thể nào chịu nổi, giẫm mạnh lên chân tên kia, Bạch Ngọc Đường tránh, đầu đụng vào nóc tử... “Cộp” một tiếng.

.

Bạch Trì dù để Triệu Trinh hôn, nhưng càng hôn càng thấy không bình thường ~ Động tác của Triệu Trinh, lực hai tay ~ Không giống người vô lực a, ngược lại tay đè gáy cậu, ôm eo cậu, rất có lực nha...

Đúng lúc đó, trong tử vang tiếng “cộp” một cái ~ Bạch Trì giật bắn mình ra, dùng mu bàn tay chùi miệng, nhìn Triệu Trinh, lại nhìn về tử quần áo...

“Ai... Ai đó?!”

... Mãi một lúc sau, cửa tử từ từ mở ra, là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vẽ mặt xấu hổ đứng trong đó, cười đến khó coi với Bạch Trì

Bạch Trì nhìn hai người trong tử, lại nhìn Triệu Trinh trên sofa...

Nhìn Triệu Trinh, lại nhìn cái tử...

“NHA A

”

Nếu nói lần trước đụng phải Ứng Vương, tiếng hét sợ hãi của Bạch Trì là một, thì lần này phải là hai

Cầm bí đao, xường sườn ném mạnh về phía Triệu Trinh. Lấy quả bí đập một cái ~ “Bại hoại! Các người đều là đồ tồi, tôi ghét anh, ghét anh nhất!!!”

Máng xong, quả bí cũng bị đập nát, Bạch Trì mắt ướt ướt, xoay người lao ra khỏi cửa.

Triển Chiêu vội vàng đuổi theo.

Bạch Ngọc Đường chui ra khỏi tử, nhìn Triệu Trinh vẻ mặt ủ rũ, trên người toàn bí đao với sườn heo... Vỗ vỗ vai anh — Cậu vất vả rồi ~

## 85. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 15

Chương 15 : Cơ hội

“Bạch Trì... Khoan đã.” Triển Chiêu đuổi theo Bạch Trì, kéo cậu lại, “Khoan đã.”

Mặt Bạch Trì nóng rần, cảm thấy vừa tức lại vừa bẽ mặt, muốn tránh né Triển Chiêu tiếp tục chạy, chợt nghe tiếng thở mạnh của Triển Chiêu phía sau.

Bạch Trì bỗng nhớ ra tay Triển Chiêu còn bị thương, vội vàng dừng lại, nhìn cánh tay anh, “Đau... Có đau không?”

Khẽ thở dài, Triển Chiêu đưa tay xoa xoa đầu cậu: “Đừng chạy nữa, là bọn anh không tốt, em đừng giận.”

Bạch Trì cúi đầu không nói, chấp tay phía sau, mũi chân nghiền nghiền một hòn đá nhỏ

~ Triển Chiêu kéo cậu ngồi xuống một bồn hoa, nói: “Bọn anh không cố ý trêu em, thực sự chỉ là trùng hợp.”

Bạch Trì cũng không ngốc, biết hai người Triển Chiêu không thể biết được mình giờ ấy sẽ tới nấu canh cho Triệu Trinh, là chính cậu đụng vào nòng súng, tự trách mình xui xẻo thôi. Tự nhiên chạy tới nấu canh cho tên kia để bẽ mặt thế này...

Thấy Bạch Trì buồn bã, Triển Chiêu cười, nói thêm: “Triệu Trinh nhất định không có ý xấu...”

Gương mặt Bạch Trì lại càng đỏ, trong lòng khó chịu, thầm nói, hẳn không có ý xấu thì là có ý gì, bại hoại, chỉ biết trêu chọc mình...

Triển Chiêu nhìn vẻ mặt cậu, biết cậu và Triệu Trinh vẫn còn khúc mắc. Nhưng mà, quả là đúng thật, nhóc này rất ngờ nghệch, xem ra chỉ có thể từ từ. Mặt khác, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rốt cuộc vẫn thiên vị Bạch Trì. Triệu Trinh thần thần bí bí, lại có quan hệ không bình thường với Triệu Tước, cẩn thận với cậu ta thì hơn...

“Vừa nãy em biểu hiện tốt lắm.” Triển Chiêu nhìn Bạch Trì, “Tiểu Bạch lúc trong tử cứ khen em suốt.”

“Thật... Thật sao?” Tiểu Bạch Trì dè dặt hỏi, ánh mắt lấp lánh lấp lánh.

“Tự em thấy sao?” Triển Chiêu hỏi lại.

Bạch Trì cúi đầu suy nghĩ một chút, cũng mỉm cười rộ lên: “Lần đầu tiên em có cảm giác này...”

“Cảm giác gì?”

“Chính là... cảm giác không sợ cầm súng.” Bạch Trì nhìn xuống chân mình, “Trước kia, em còn sợ không bắn trúng, không dám bóp cò, người ta càng nói em càng sợ...”

“Trước đây có rất nhiều người nói em không giỏi, thậm chí còn đuổi theo em mà nói, đúng không?”

“Vâng...” Bạch Trì gật đầu, “Bọn họ đều nói em làm cảnh sát cho coi thể thôi, nói em làm nhà họ Bạch mất mặt, em làm gì cũng là sai, vô luận có cố gắng thế nào.”

“Biết vì sao bọn họ nói em như thế không?” Triển Chiêu cười, hỏi cậu.

Bạch Trì ngẩng đầu, lắc lắc, nhìn Triển Chiêu, chờ đợi đáp án.

Triển Chiêu vươn tay vỗ vai Bạch Trì, “Vì thứ em có, bọn họ có nỗ lực thế nào cũng không có được!”

“Giống Morris...” Thấy Bạch Trì vẫn mơ hồ, Triển Chiêu chậm rãi nói, “Morris chỉ nhìn bản thân nỗ lực bao nhiêu năm, muốn làm một trợ lý đáng bỏ đi, không thấy rằng thực tế, mình đã là một nhiếp ảnh gia thành công; hắn chỉ nhìn thấy Triệu Trinh không quan tâm tới hắn, nhưng lại không biết mình có thể dựa vào Triệu Trinh thật gần... Còn em ấy, tất cả mọi người không ủng hộ em, em cũng chẳng ủng hộ chính mình, nhưng lại đủ dũng cảm một mình bước vào chỗ tối; em ngoài miệng nói không thích Triệu Trinh, nhưng vẫn là người đầu tiên lo lắng thuốc ảnh hưởng tới thân thể cậu ta...”

“Nhưng... Không phải vốn là thế sao...” Bạch Trì được Triển Chiêu khen, có chút mất tự nhiên.

“Đáng quý nhất chính là dù người khác thấy khó tin, ta vẫn tin tưởng mà làm.” Triển Chiêu nhìn ánh đèn, nói, “Nỗi khổ của thiên tài, chính là không có suy nghĩ của người bình thường, còn nỗi thương tâm của người bình thường, là giống em bây giờ, có cái đầu của thiên tài, có cái tâm của người bình thường, nhưng không biết đầu với đầu...”

“Ý anh là, em đúng?” Bạch Trì nghiêm túc hỏi Triển Chiêu, “Chỉ cần em vẫn là em, thì dù người khác nói em không giỏi, em cũng có thể tự tin đối mặt?!”

Triển Chiêu gật đầu, “Còn những người cứ luôn theo em, nói em không giỏi ấy, người đâm chọc như bọn họ, chỉ là mấy kẻ mắc bệnh tâm lý thôi.”

Bạch Trì nghi hoặc: “Mắc bệnh tâm lý?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Bọn họ thấy em nỗ lực vươn tới mục tiêu, tìm cách dùng ngôn từ đả kích em, làm em gặp khó khăn, muốn làm em rối rắm, giảm tính tích cực trong em... Bởi vì khi làm vậy, có thể đồng thời khiến những cái bọn họ không làm được, thông qua đó kích động em, khiến em nảy sinh tâm lý khổ sở mất cân bằng. Kỳ thực, với loại người có hành vi như thế, cứ cười đi qua thôi, đây cũng là một sự khích lệ trá hình. Hơn nữa, em để ý mà xem, càng là người như vậy, sẽ càng quan tâm tới nhất cử nhất động của em, thậm chí giờ giờ phút phút đi theo em, gây phiền toái, rõ ràng là làm em không vui, nhưng cũng giờ giờ phút phút chăm chú dõi theo em. Chỉ là, em phải nhớ kỹ, lúc phát hiện ra kẻ bắt mắt cứ bám theo mình, em đang đi trên con đường của chính em, cứ sải bước mà đi, kẻ đó tạo ra những chướng ngại nho nhỏ, cản bản không thể ảnh hưởng tới em! Em có thể làm những việc kẻ đó không thể làm, em có được lời khen cũng như sự trợ giúp, kẻ đó cũng vĩnh viễn không thể có! Cho nên... Hiểu ý anh không?”

... Trầm mặc một chốc, Bạch Trì gật đầu, “Em hiểu, em sẽ cố gắng, tự tin đi con đường của mình, vì em và vì cả những người yêu quý em, chỉ cần em còn những động lực lớn lao và niềm vui này, bất luận trở ngại gì, cũng không quan trọng! Bọn họ nếu còn nói em không giỏi, cũng không ngăn cản nổi em trở thành một cảnh sát thật tốt!”

Triển Chiêu vừa lòng, gật đầu, “Đúng vậy!”

.

Đến khi Bạch Ngọc Đường áp giải Morris ra khỏi nhà Triệu Trinh, thấy hai người ngồi bên bồn hoa trò chuyện... Bạch Trì đã hoàn toàn bị Triển Chiêu thu phục rồi.

Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy cái đuôi đằng sau Bạch Trì vẫy vẫy, hai tai cụp xuống, mắt long lanh long lanh, lông mao toàn thân đều được vuốt ve, ngoan ngoãn dụi dụi vào người Triển Chiêu.

Lần thứ N thăm than con mèo kia gian xảo gian xảo, Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vai Bạch Trì: “Biểu hiện tốt lắm, xem ra đưa súng cho em là chính xác, có lẽ Triệu Trinh rất hiểu em.”

Bạch Trì có chút sửng sốt, nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Chuyện này, anh, các anh về trước đi, em... vào xem Triệu Trinh.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, áp Morris ra xe, rời đi.

Bạch Trì đứng ở cửa một lát, không ngờ lại quay lại, vào phòng.

Triệu Trinh đang dọn dẹp bí với xương sườn trên đất, Lisbon nằm úp bên cạnh, không biết có phải bị ảo giác không, Bạch Trì thấy ánh mắt Lisbon nhìn Triệu Trinh như thông cảm.

Cúi đầu im lặng đi tới, giúp thu dọn, thấy Triệu Trinh tay chân vụng về, Bạch Trì vào phòng tắm lấy khăn bông đưa anh: “Vào tắm đi!”

Triệu Trinh ngây ngây ngốc ngốc cầm khăn đi vào buồng tắm. Lúc tắm xong, bị mùi hương từ bếp hấp dẫn.

Đi vào bếp, thấy Bạch Trì đeo tạp dề đứng nấu canh, hương vị này — Canh bí đao nấu xương sườn.

“Nhóc ơi...” Triệu Trinh chỉ chỉ cái nồi, “Không phải em nhặt lại nấu lên chứ ~~”

Bạch Trì trừng: “Tôi vừa mua mới! Tính cả rồi, tổng cộng hai quả bí, bốn cân sườn!”

Triệu Trinh nén cười, “Anh không trả tiền đâu ~~”

Bạch Trì cúi đầu tiếp tục nấu, “Quên đi, tôi mời anh.”

“Thật hả?” Triệu Trinh cười, đi tới gần Bạch Trì...

~ Nấu canh

~ ~ Múc canh

~ ~ Ăn canh

~ Bầu không khí hòa hợp.

.

Khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đem Morris về cảnh cục, nhận được một thông tin rất thú vị — Trong thời gian kia, không biết vì sao, Lữ Yên, Khúc Ngạn Minh, cả Ngô Khải và Từ Á Đông đang nằm trong phòng bệnh đặc biệt đều chủ động muốn khai báo, bọn họ là do Thương Lạc uy hiếp và sai khiến, mà kẻ không chế hành động của bọn họ, chính là Tusti.

Thời điểm họ quyết định nói thật không khác nhau là mấy, cách nhìn nhận vấn đề gần như một, nói là Tusti kia có khả năng không chế hành vi của con người và có khả năng suy xét như thần.

“Miêu Nhi, cậu thấy sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn mọi người đang ghi chép, hỏi Triển Chiêu, “Nhiều người cùng khai báo, lại còn nói giống nhau.”

“Ừm ~~” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Chuyện này đúng là kỳ quái, chẳng lẽ đã biết Morris bị bắt?!”

“Tutsi kia rốt cuộc là gì?” Công Tôn thắc mắc, “Ngoại trừ nghe mỗi giọng nói, chưa từng thấy mặt.”

Bạch Ngọc Đường hỏi Tưởng Bình, bọn Vương Triều còn thức không?

Tưởng Bình gật đầu. Dựa vào sự sắp xếp của Bạch Ngọc Đường, Vương Triều và Trương Long tới theo dõi nhà Phó Nghĩa Sơn, Mã Hán và Triệu Hổ tới theo dõi nhà hai trợ lý của Mặc Ninh.

Còn Thương Lạc, vì bối cảnh tương đối phức tạp, không thể rút dây động rừng, trước tiên phải xác định hành động cụ thể, chỉ phái Hàn Chương và Từ Khánh âm thầm quan sát.

Đúng lúc này, Bao Chứng đẩy cửa đi vào.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, đồng thanh: “Còn chưa tới chủ nhật mà...”

Bao Chứng nghiêm mặt trừng hai người, nói với Triển Chiêu: “Tiểu Triển, cậu đoạt giải rồi.”

“Dạ??” Triển Chiêu chưa hiểu, nhìn Bạch Ngọc Đường lại nhìn Công Tôn, thấy hai người cũng một bộ khó hiểu.

Bao Chứng đưa một phong thư ra: “Đây là thư mời của Hiệp hội Tâm lý phạm tội Quốc tế gửi tới sáng nay, lần trước không phải cậu viết một bài về thôi miên ám thị với sách học thuật về người có nhân cách phân liệt sao?”

“A! Là từ hồi vụ sát nhân liên hoàn đánh số.” Bạch Ngọc Đường đã nghĩ ra, hỏi Bao Chứng: “Đoạt giải ạ?”

“Ừ.” Bao Chứng gật đầu, “Ngày mai Hiệp hội Tâm lý học Quốc tế sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ tại khách sạn để chúc mừng, mời cậu tham dự, đây là thư mời.”

Triển Chiêu cau mày: “Tôi chưa từng đi nhận mấy cái khen thưởng này, cũng không thích tham gia hoạt động...”

Bạch Ngọc Đường cũng nói: “Cục trưởng Bao, hiện tại là lúc nào chứ... Đang vội...”

Bao Chứng cười, nhìn cả hai: “Hai người tỉnh ngộ dùm a... Các cậu tưởng tôi tìm các cậu đi chơi hả? Nhìn danh sách khách mời đi!”

Hai người nhận danh sách, xem một lượt.

“... Thương Lạc?!” Cùng giật mình.

“Sao hẳn lại được mời?!” Công Tôn thắc mắc, “Chẳng liên quan gì tới tâm lý học cả!”

Bao Chứng gật đầu: “Không sai, hẳn không phải là người trong ngành, nhưng mà... Là giải thưởng ~~ Hẳn là tài trợ!”

Mọi người nghe xong, nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường cười nhạt: “Không ngờ a, Thương Lạc này cao thượng vậy, giúp nghiên cứu học thuật, còn ra sức phản đối phạm tội!”

Công Tôn nhận danh sách, nhìn qua: “Cũng phải, công ty Thương Lạc bề ngoài chính là dịch vụ bảo an, cũng liên quan đến công việc đảm bảo an toàn...”

“Cục trưởng Bao, ý cục trưởng để chúng cháu nhân cơ hội này thăm dò Thương Lạc?!” Triển Chiêu nói, “Đây thật là một cơ hội tốt.”

“Đúng phần nửa.” Bao Chứng cười cười với Triển Chiêu, “Tôi muốn nhân cơ hội thăm dò Thương Lạc, nhưng hơn cả, không phải các cậu, mà là cậu!”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhảy dựng lên, “Để Miêu Nhi đi một mình?!”

Bao Chứng gật đầu, Bạch Ngọc Đường vừa định hỏi tỉ mỉ lại, đã thấy Công Tôn đưa danh sách khách mời ỳnh: “Tiểu Bạch, cậu có giận cũng vô ích, danh sách này chỉ có tên Tiểu Triển, không có tên cậu.”

“Dù là một mình tham dự, khả năng gặp nguy hiểm nhất định rất cao, tuy nhiên cơ hội hiếm có, hơn nữa còn là trường hợp công khai, rất nhiều người.” Bao Chứng nhìn Triển Chiêu, “Cậu quyết định đi, có chắc chắn mạo hiểm không. Hãy nhớ rằng, nếu Tiểu Bạch ở bên cậu, đối phương có thể sẽ đề cao cảnh giác.”

Triển Chiêu nhận lấy thư mời, cười rất thông dong: “Đi! Đương nhiên là phải đi!”

Bạch Ngọc Đường nhìn anh hồi lâu, cuối cùng thở dài, nói: “Được rồi, có điều, tôi muốn theo dõi toàn bộ quá trình, hơn nữa cậu phải mặc áo chống đạn, đeo máy nghe lén.”

Triển Chiêu vừa định ý kiến, đã thấy ba người trừng mình, đồng thanh: “Miễn phản đối! Cứ thế đi!”

Nhướn nhướn mi, Triển Chiêu chỉ có thể “hừ” một tiếng, ngoan ngoãn tuân lệnh ~~

## 86. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 16

Chương 16 : Phòng thủ nghiêm ngặt

“Đây là cái gì?” Triển Chiêu nhìn cái kẹp cà vạt quái dị Bạch Ngọc Đường kẹp ỳnh.

“Kẹp cà vạt a.” Bạch Ngọc Đường nhướn nhướn mi, giúp Triển Chiêu chỉnh trang lại, “Miêu Nhi, sao cậu gầy thế? Mặc áo chống đạn rồi mà còn mỏng thế hả?!”

“Ừm ~~ Hôm qua có cân, sụt mất ba kí.” Triển Chiêu oán niệm nhìn cái kẹp chằm chằm, “Kẹp khó coi quá a!!!”

“Cái này đẹp nhất rồi đây, bên trong có camera mini và máy nghe trộm!” Bạch Ngọc Đường cho cà vạt vào trong áo khoác Triển Chiêu, “Gần đây có phải mệt mỏi quá không?”

“Đâu có a ~” Triển Chiêu lắc đầu, “Cũng chẳng phải lần đầu phá án...”

“Dạo này không phải cậu lao động chân tay nhiều hơn sao?” Bạch Ngọc Đường cười, vỗ vỗ phía sau eo Triển Chiêu...

“Chuột chết!!” Triển Chiêu giơ chân, hung hăng dẫm xuống, “Chủ yếu là thức ăn không ngon! Tôi tôi muốn ăn sườn xào chua ngọt!”

Bạch Ngọc Đường đeo đồng hồ cho Triển Chiêu: “Trong này có thiết bị định vị, nhấn vào cái nút bên cạnh là có thể phát báo động, tôi ở đây nhận được, xảy ra chuyện sẽ xử lý!”

“Ừ... Sườn xào chua ngọt đấy...” Triển Chiêu nhìn vào gương, không còn vấn đề gì.

“Về nhà sẽ làm cho cậu.” Bạch Ngọc Đường nhét một khẩu Reminton mini vào trong ống quần Triển Chiêu. “Thương Lạc dám làm gì cậu thì tặng hân một phát!”

“Cảnh sát mà nói thế hả?!” Triển Chiêu trừng anh, sau đó tiếp: “Tôi sẽ nhấn đồng hồ gọi cậu, cậu tới đánh hân gãy răng!”

“Đi! Thế này tạm đủ rồi!” Bạch Ngọc Đường xoay Triển Chiêu hai vòng, kiểm tra không còn gì sơ sót, cuối cùng nói: “Miêu Nhi! Cẩn thận một chút!”

“Yên tâm!” Triển Chiêu cười tự tin.

“Anh!” Bạch Trì thò đầu vào, tay ôm một đồng hồ, đều là thiết bị theo dõi, “Chuẩn bị xong rồi ạ.” Nói rồi, thấy hai tay Bạch Ngọc Đường đang vòng qua eo Triển Chiêu, đỏ mặt rút đầu về, “Em... Em chờ trong xe...” Sau đó vội vàng đào tẩu.

Trong phòng thay đồ, hai người nhìn nhau, không hiểu Bạch Trì đỏ mặt cái gì a

~ .

Sau khi Bao Chứng đốc thúc ngắn gọn vài câu, nói “Coi chừng mọi việc” rồi đưa hai người ra cửa.

Hành động lần này rất chặt chẽ, Triển Chiêu một mình tới hội trường, xe của Bạch Ngọc Đường và Bạch Trì đi theo rất sát, Mã Hán Triệu Hổ nối đuôi nhận mệnh lệnh từ xa. Để không bị hoài nghi, Triển Chiêu không ngồi cùng Bạch Ngọc Đường.

Xe tới cổng khách sạn Quốc Tế rất thuận lợi.

Triển Chiêu xuống xe, một cô lễ tân dẫn đường, cùng đi vào thang máy.

Bạch Trì mở máy tính, kết nối với camera và máy nghe trộm trên kẹp cà vạt của Triển Chiêu, tất cả tín hiệu đều tốt, mở miệng khen: “Anh Tưởng Bình giỏi quá, thứ gì cũng cải tạo được, còn không nhiều nữa chứ.”

Bạch Ngọc Đường đeo tai nghe, nghe thấy giọng Triển Chiêu lịch sự hỏi cô lễ tân: “Có phải tới đại sảnh tầng 13?”

“A, vâng.” Hôm nay cô lễ tân toàn đón những ông lão cùng mấy người trung niên, vất vả mãi mới đợi được một Triển Chiêu tuổi trẻ anh tuấn thế này, sớm bị hấp hồn rồi. Người ta còn cười hì hì hỏi chuyện mình, cô nàng tức khắc nhiệt tình giải đáp.

Thang máy rất nhanh dừng lại ở tầng 13, Triển Chiêu lịch sự cảm ơn cô lễ tân, ra khỏi thang máy.

Bạch Ngọc Đường đã thấy cô lễ tân kia ngây ngây ngất ngất, nghe giọng cũng thấy run, mới nghiêng rằng — Đồ mèo treu hoa ghẹo nguyệt!

Bạch Trì bên cạnh nghe rõ Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm cái gì, mặt lại lập tức đỏ ửng.

Bạch Ngọc Đường không chú ý, chỉ chuyên tâm nhìn chăm chăm màn hình, xem hành động tiếp theo của Triển Chiêu.

Đó là một bữa tiệc nhỏ, đại sảnh có khoảng sáu bảy mươi người. Sau khi Triển Chiêu đi vào, việc đầu tiên là lượn xung quanh một vòng, để bọn Bạch Ngọc Đường cũng có thể tương đối nắm được toàn cảnh hội trường bữa tiệc, số lượng người ước tính cũng như góc độ của cửa sổ.

Triển Chiêu vừa tới, thu hút không ít sự chú ý, kể ra, trong giới tâm lý học, nhất là tâm lý học tội phạm, Triển Chiêu xem như khá nổi tiếng, chỉ không hay tham gia các hoạt động của Hiệp hội Tâm lý, nên đa phần mọi người đều đã ngưỡng mộ từ lâu mà chưa từng gặp. Chỉ nghe đồn người này có vẻ ngoài rất xuất chúng, tuổi cũng rất trẻ, tao nhã, là kỳ tài tâm lý học hiếm thấy. Hôm nay xuất hiện ở đây, quả nhiên không sai...

“A! Tiến sĩ Triển!” Hội trưởng Hiệp hội Tâm lý vội vàng ra đón, ông nhiệt tình bắt tay Triển Chiêu: “Hoan nghênh hoan nghênh a, đêm nay cậu có thể tới, tôi thực sự rất cao hứng.” Nói rồi, quay đầu giới thiệu với mọi người, “Các vị, vị này chính là nhân vật chính đêm nay, tiến sĩ Triển, Triển Chiêu!”

Đối mặt với những ánh mắt soi mói cùng những lời khen ngợi, Triển Chiêu trái lại rất thông dong, nói cách khác, căn bản không để tâm. Anh cũng lịch thiệp vừa cười vừa đáp lễ với đám người, còn nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng Thương Lạc... Kết quả, vẫn chưa thấy gì

Triển Chiêu hơi bực bội, chẳng lẽ không tới? Vậy thì đúng là tính sai.

Bạch Ngọc Đường và Bạch Trì cũng sốt ruột khi nhìn qua màn hình. Triển Chiêu đang nhanh chóng đối phó với những vị khách và người của nhà xuất bản, không thể phân thân ra mà tìm Thương Lạc được.

“Anh, anh bảo có phải Thương Lạc không biết hôm nay anh ấy muốn đi, nên mới không tới không?” Bạch Trì hỏi.

“...” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Không phải... Hắn không giống kiểu người rụt cổ thế. Hắn đã dám công khai thách thức cảnh sát, theo lý mà nói, cơ hội nghìn năm có một như vậy, hắn phải lộ diện mới phải a!”

Lúc này, Triển Chiêu rời khỏi đám người ồn ào, lấy một ly champagne, đi về phía ban công, còn trên khán đài, hội trưởng Hiệp hội Tâm lý đang đọc diễn văn. Bởi vì đây là bữa tiệc có tính chất là nghi lễ trao giải, cho nên bầu không khí rất thoải mái. Triển Chiêu tới vị trí trước cửa ban công. Nơi này có góc quan sát lớn, có thể nhìn bao quát toàn bộ gian phòng, Bạch Ngọc Đường và Bạch Trì có thể nhìn rõ từng vị khách... Nhưng mà, vẫn chưa thấy bóng dáng Thương Lạc, có chút thất vọng.

Triển Chiêu hơi cụt hứng, xoay người định đi, lại bị người đi tới đụng phải, champagne đổ cả lên áo...

“A! Xin lỗi... Là tôi không chú ý... Xin lỗi xin lỗi!”

Triển Chiêu bị đụng vậy thì giật mình, bởi vì champagne đổ thẳng vào kẹp cà vạt, không biết máy móc bên trong có bị hỏng không. Nhưng nghe thấy giọng nói người đụng vào mình thì sửng sốt, Triển Chiêu nhanh chóng đứng thẳng lên. Bạch Ngọc Đường và Bạch Trì trước màn hình cũng trông thấy, đứng ngay bên Triển Chiêu — Là Thương Lạc.

“Ai nha, là tiến sĩ Triển a, thật khéo quá!” Thương Lạc vừa nói, vừa lấy khăn tay từ túi áo ra, đưa Triển Chiêu lau rượu rớt trên cà vạt.

Triển Chiêu vừa đáp “không sao”, vừa khéo léo nhận lấy khăn tay của Thương Lạc, lau áo cùng cà vạt của mình, thầm nhủ đồ Tướng Bình làm, tính năng nhất định không vấn đề...

“Chiếc kẹp cà vạt khá đặc biệt a.” Thương Lạc chợt mở miệng.

Triển Chiêu cười: “Đúng vậy... Là người ta tặng.”

“Người trong lòng a?” Thương Lạc cười, hỏi: “Nhìn anh cười vậy, là tri kỷ?”

“Đúng thế ~~” Triển Chiêu thoải mái gật đầu, “Vợ ngoan, chỉ là không có mắt thẩm mỹ ~~”

Bạch Ngọc Đường chợt nghe thấy tiếng cười truyền đến từ bộ đàm của Mã Hán và Triệu Hổ, tức không nói nên lời, thầm nhủ, con mèo đáng chết, giờ còn không quên mở mồm trêu chọc mình ~~ Tức chết!

Còn Bạch Trì mặt lúc đầu đỏ ửng, giờ lại càng đỏ thêm, cúi đầu chuyên chú nhìn màn hình, tim đập nhanh...

Bạch Ngọc Đường bên cạnh liền chú ý tới sự mất tự nhiên của cậu, hỏi: “Bạch Trì, em nóng hử? Đầu đầy mồ hôi!”



“A?” Bạch Trì sững sốt, vội vàng cúi đầu nhìn màn hình, “Vâng... Hôm nay rất lạnh a... Không phải, ý em là hôm nay không nóng... Là bình thường...”

Sau cùng, Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ Bạch Trì ăn nói lộn xộn, cắn môi dưới, trơ mắt ếch, “Không sao, anh hỏi bừa thôi, không cần đáp nghiêm túc thế...”

Một lúc lâu sau, Bạch Trì mới “Vâng ~~” một tiếng.

Phía Mã Hán và Triệu Hồ lại cười thêm trận nữa ~~ Bạch Ngọc Đường đang bực!

“Ngại quá...” Thương Lạc nhìn vệt rượu trên cà vạt của Triển Chiêu, bối rối nói: “Tôi với anh vào toilet giặt một chút...”

Triển Chiêu gật đầu, “Được.”

Sau đó, hai người ra khỏi đại sảnh, hướng về phía toilet.

Bạch Ngọc Đường nhăn mày, Bạch Trì cũng căng thẳng, “Đây, hình như Thương Lạc cố ý đụng anh ấy... Tiếp theo sẽ không sao chứ?”

“Yên tâm...” Bạch Ngọc Đường ngoài miệng thì nói thế, “Mèo này thành tinh rồi, không sao đâu.” Nhưng hai đầu chân mày lại nhăn tít lại...

Thương Lạc dẫn Triển Chiêu ra khỏi đại sảnh, đi về phía toilet, tựa hồ như tùy ý tán gẫu, chuyển đề tài câu chuyện: “À mà, vụ án thế nào rồi?”

Triển Chiêu cũng đáp lại rất tùy ý: “Vụ án rương thi?”

“Đúng vậy, để ở trong nhà, chung quy cũng hơi lạnh...” Thương Lạc ha ha cười vài tiếng, “Thật muốn biết sự thật nhanh một chút.”

“Chúng tôi sẽ tận lực phá án.” Triển Chiêu cười đáp lại, thấy Thương Lạc tiến lên một bước, giúp mình mở cửa toilet, lịch sự gật đầu, đi vào.

Tới trước bồn rửa, Triển Chiêu vừa nhúng ướt chiếc khăn, vừa hỏi Thương Lạc: “Anh Thương sao lại thích sưu tập rương thi như vậy?”

“À... Cũng không phải là thích sưu tập gì.” Thương Lạc bắt đầu dĩ nhún nhún vai, “Bình thường tôi có buôn bán chút đồ cổ, thấy cái gì có giá trị thì thu mua cất giữ, rương thi được giá lắm, nên tôi mới mua.”

“Vậy à...” Triển Chiêu cúi đầu, cầm cà vạt lên, dùng khăn ướt lau vết rượu trên đó... Góc độ của camera biến đổi. Trên màn hình, Bạch Ngọc Đường thấy được khuôn mặt của Triển Chiêu và Thương Lạc. Triển Chiêu đang chăm chú cúi đầu lau cà vạt, Thương Lạc lại nhìn Triển Chiêu chằm chằm, góc độ này, không cần nghĩ cũng biết là đang nhìn vùng cổ...

Bạch Trì cảm giác trên đầu Bạch Ngọc Đường, mây đen ù ù kéo tới, áp thấp

“Tiến sĩ Triển bình thường có sở thích sưu tập không?” Thương Lạc hỏi.

“Có a...” Triển Chiêu nói, “Tôi thích sưu tập mấy thứ về văn minh thổ dân, nhất là liên quan tới những nền văn hóa huyền bí.”

“Trong nhà tôi có vài món đồ, không chừng rất hợp với sở thích của anh.” Thương Lạc đưa tay cầm lấy chiếc khăn của Triển Chiêu, nhúng ướt xong, lại bước lại, đến gần Triển Chiêu, giúp anh lau cà vạt trong tay, “Có muốn tới xem không?”

“Sau khi bữa tiệc kết thúc?” Trong mắt Triển Chiêu xuất hiện một tia hứng thú, “Đều là đồ sưu tầm?”

“Vâng... Không gạt anh, là xác chết, phần lớn là các thi thể được mai táng một cách đặc biệt theo từng địa phương, có vài cái là của bộ lạc Tusti.”

“Tôi thích!” Triển Chiêu tỏ ra thật cao hứng, “Vậy thì qua phân trao thưởng... Được không, có phiền không?”

“Không sao... Tôi ở một mình mà.” Thương Lạc nhét chiếc cà vạt đã được lau gần sạch vào Áo phục của Triển Chiêu, giúp anh chỉnh sửa lại y phục, hỏi, “Sợ anh cơ, muện thế này, cái người trong lòng kia có mất hứng không?!”

Triển Chiêu mỉm cười, “Không sao... Người ấy bận rồi.”

“Bận?” Thương Lạc vớt chiếc khăn ướt vào sọt rác, “Tối thế này rồi còn bận?”

“Vâng...” Triển Chiêu mở nước rửa tay, cười, “Bận làm sườn xào chua ngọt!”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy tiếng “ực” từ cổ họng Bạch Trì, bộ dạng đau khổ vì nhịn cười.

Qua bộ đàm, Mã Hán và Triệu Hổ chợt nói: “Sếp, chúng em muốn ăn cơm rang ~”

Bạch Ngọc Đường khẽ cắn môi, cười nhạt: “Được, hai cậu ai là sườn sườn?!”

..... Không lên tiếng

~ Triển Chiêu và Thương Lạc ra khỏi toilet, sau khi tới đại sảnh, nghi lễ trao giải đơn giản được tiến hành xong. Triển Chiêu thoải mái làm một bài phát biểu ngắn gọn, thành công dùng phong thái êm dịu mê hoặc khách khứa nơi này đến ngây ngây ngất ngất, rồi cùng Thương Lạc ra khỏi hội trường, đi vào thang máy.

“Xe của tôi ở dưới hầm.”

Thương Lạc bấm nút -1, định nói tiếp, đã thấy Triển Chiêu đưa tay bấm vào nút 1, nói: “Tôi đợi anh ở ngoài... Muốn hóng chút gió, bên trong thực hơi bí... Được không, có tiện chăng?”

“Không thành vấn đề...” Thương Lạc gật đầu: “Tôi ở không xa, ngay Lâm Giang...”

Bạch Ngọc Đường ở ngoài tòa nhà, ha ha cười, “Mèo chết, gian đủ a ~” Nói xong, cầm bộ đàm: “Xương sườn xương sườn, mèo đã xuất động, mèo đã xuất động, không muốn bị nấu chín thì theo dõi chặt cho tôi.”

..... Một lúc lâu sau, Mã Hán và Triệu Hổ cùng đáp — “Xương sườn rõ

”

## 87. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 17

Chương 17 : Yêu ma quỷ quái

Rất nhanh, xe của Thương Lạc đi từ tầng hầm lên, Triển Chiêu lên xe, cùng đi về khu biệt thự Lâm Giang. Bởi vì trên người Triển Chiêu có vệ tinh định vị, nên mọi người Bạch Ngọc Đường theo sau cũng không quá sát.

Ngồi trong xe, Thương Lạc vừa lái vừa hỏi Triển Chiêu: “Tiền sĩ Triển, muốn nhờ anh dạy bảo vài vấn đề chuyên môn.”

Triển Chiêu đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nghe Thương Lạc nói xong, có chút hứng thú quay đầu lại: “Về tâm lý học?”

“Phải.” Thương Lạc cười, gật đầu, “Tôi đã muốn tìm một chuyên gia để hỏi từ lâu.”

“Anh hỏi đi.” Triển Chiêu vắt chân, im lặng chờ Thương Lạc đặt câu hỏi.

“... Tiền sĩ Triển có tin có ma?” Thương Lạc hạ giọng.

“Ma?” Triển Chiêu thoáng sửng sốt, hỏi lại: “Ý anh là ma thật á, hay là ý gì khác?”

“Cái thứ tồn tại nơi hậu thế, sống hay không sống thì khoa học vẫn chưa thể giải thích được...” Thương Lạc lại nghĩ một chút, tiếp, “Giống yêu ma quỷ quái.”

Triển Chiêu mỉm cười, thản nhiên đáp: “Tin.”

Nghe cuộc đối thoại này, Bạch Ngọc Đường vừa lái xe vừa bĩu môi: “Con mèo này... Nói bậy.”

Đứa ngồi bên cạnh kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi lại: “Anh... Chẳng lẽ anh không tin?”

Bạch Ngọc Đường trừng cậu: “Cảnh sát mà tin cái thứ này thì sao phá an?!”

Bạch Trì lẩm bẩm: “Không tin không có nghĩa là không có.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, thâm nhủ, nhóc con này học được cách tranh luận rồi ~ “Đừng nói là chưa gặp, dù có gặp rồi, chỉ cần không tin, nó sẽ không tồn tại!!”

Bạch Trì tiếp tục lí nhí: “Thảo nào bị gọi là quỷ kiến sầu...”

“Nói gì vậy?” Bạch Ngọc Đường liếc cậu.

“... Không có...”

.

“Anh tin?” Thương Lạc nghe được câu trả lời của Triển Chiêu cũng lấy làm kinh ngạc, “Tôi còn tưởng các nhà tâm lý học sẽ không tin vào những chuyện vô căn cứ.”

Triển Chiêu cười: “Nhà tâm lý học vì sao không thể tin chuyện này? Được rồi, anh Thương vì sao lại hỏi vậy?”

“À... Tôi muốn hỏi, nhìn thấy không phải là người, có thể nghe được những tiếng động không nên nghe thấy... Là một loại năng lực, hay là một loại ảo giác?!” Biểu tình trên mặt Thương Lạc tựa hồ có chút buồn khổ, “Vấn đề này làm tôi nhức đầu đã lâu.”

“Phải xem cụ thể thế nào đã.” Triển Chiêu nói, “Chẳng lẽ anh Thương có thể nhìn thấy những thứ tương tự vậy?”

... Thương Lạc chần chờ một chút, rồi gật đầu: “Quả thật... là chuyện xảy ra sau khi đem rương thi về, cũng mới gần đây thôi.”

Đang nói chuyện, xe đã đi vào khu biệt thự Lâm Giang, Thương Lạc dừng lại trước một biệt thự nhỏ, nói: “Tới rồi.”

Qua cửa sổ xe, Triển Chiêu quan sát tòa biệt thự sau cánh cổng sắt, thâm giật mình... Khu biệt thự này có thiết kế và phong cách không khác những khu biệt thự khác, nhưng không biết vì sao, lại cảm thấy có chút quỷ khí dày đặc...

Thương Lạc dừng xe, xuống xe cùng với Triển Chiêu, mở cổng vào sân, đi vào biệt thự.

Sau khi hai người đã qua cửa, xe của Bạch Ngọc Đường mới dừng lại sau một bồn hoa cách đó không xa.

Bạch Trì ló đầu nhìn biệt thự một cái, “nha” lên.

“Sao vậy?” Bạch Ngọc Đường tưởng cậu phát hiện ra cái gì, vội hỏi.

“Nhà này dọa người quá.” Bạch Trì chỉ vào biệt thự của Thương Lạc: “Nhìn mà rét run.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trái nhìn phải cũng chả thấy dọa người chỗ nào, khó hiểu hỏi Bạch Trì: “Dọa người chỗ nào?”

“Không nói được...” Bạch Trì lấy áo khoác vắt trên ghế, mặc vào, “Nhìn một cái là da đầu tê dại, toàn thân rét run.”

“Sếp... Chúng em cũng thế...” Triệu Hổ qua bộ đàm run giọng, “Thoạt nhìn là thấy ma quái như thế.”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lúc, “Mấy người các cậu ngày mai tới khoa mắt khám hết cho tôi!”

...

Lúc này, chợt nghe thấy giọng Triển Chiêu từ máy nghe trộm truyền tới: “Nhà này, cảm thấy có chút đặc biệt a...”

Thương Lạc lấy chìa khóa mở cửa, “Anh cũng nhận ra sao?”

Triển Chiêu bật cười: “Nhà này âm u, quái dị thế này, không nhìn ra thì đúng là phải tới khoa mắt khám...”

“Khụ khụ...” Mã Hán ho khan một tiếng qua bộ đàm.

Triệu Hồ nhỏ giọng hỏi: “Em gái cậu có quen bác sĩ nào khoa mắt không? Giới thiệu cho sắp cái.”

Bạch Trì nhin cười, Bạch Ngọc Đường nghiêng răng tức giận — Con mèo kia ~~ Cậu đợi đấy!!

“Phía sau tòa nhà này... Mấy năm rồi không có ánh sáng, cho nên mới u ám thế.” Thương Lạc giải thích, “Là tôi cố tình tìm thầy phong thủy chọn nhà.”

“Phong thủy?” Triển Chiêu thắc mắc, “Vì sao lại chọn căn nhà u ám vậy?”

“Có liên quan đến bộ sưu tập của tôi.” Thương Lạc đưa tay bật đèn, có ánh sáng rồi, bầu không khí quỷ dị cũng tán đi một chút, “Không thể để ánh sáng mặt trời chiếu vào thi thể, nếu không buổi tối sẽ không biết phát sinh chuyện gì.”

Triển Chiêu đi theo Thương Lạc vào phòng khách, “Bình thường một mình anh ở đây? Lá gan anh Thương cũng không nhỏ a.”

Thương Lạc thở dài, “Không còn cách nào... Chúng sẽ cháy khô mất.”

Bạch Trì trong xe càng nghe càng lạnh, nghĩ tới chuyện ngồi trong ngôi nhà toàn xác chết còn quỷ khí bức người, bất giác nổi gai ốc... Ở trong một căn nhà như thế, Thương Lạc này cũng đủ quái thai.

Bạch Ngọc Đường bên cạnh còn như cười như không, “Thằng nhãi này nói nhăng nói cuội gì hả? Xác chết là xác chết, ban ngày phơi dưới ánh sáng mặt trời thì buổi tối vùng dậy, rú lên như điên ư? Xi

”

Bạch Trì vừa nghe thấy vùng dậy còn rú lên như điên thì run rẩy, khẽ hỏi: “Sẽ vùng dậy thật sao?!”

Bạch Ngọc Đường liếc cậu: “Đó là mê tín!”

“Nhưng mà các cụ nói là có thật.” Bạch Trì nơm nớp lo sợ, “Có người còn bảo trên chiến trường, ngày nào cũng có người đột tử, trở thành thân ma bỏ nhào vào người ta...”

Bạch Ngọc Đường bực mình: “Đó là chưa chết hẳn, trong nhà Thương Lạc là xác ướp đã thối nát lại hóa thạch rồi, còn làm được gì? Nếu thật có chuyện xác chết sống dậy, Công Tôn đã sớm đứt rồi!”

Bạch Trì cúi đầu nhỏ giọng, “Em... Cũng là lo ột mình anh ấy trong kia...”

“Con mèo đó á?!” Bạch Ngọc Đường bĩu môi, “Dù thực có chuyện như thế, phản ứng đầu tiên của cậu ta là bắt một đứa về nuôi, tiện thể đem ra chơi với Công Tôn...”

Bạch Trì nuốt nước bọt... Thật đáng sợ a

.

“Uống chút gì không?” Thương Lạc mở tủ rượu, quay đầu lại nhìn Triển Chiêu.

“Tùy anh.”

Triển Chiêu thường thức bức điêu khắc gỗ cổ quái, nhận ly rượu từ Thương Lạc.

“Đây cũng là đồ từ tộc Tusti...” Triển Chiêu chỉ chỉ bức điêu khắc gỗ.

“Tinh mắt...” Thương Lạc khen ngợi gật đầu, “Đây là pho điêu khắc nhỏ, tượng trưng cho trẻ em, rất đáng yêu nhỉ.”

Triển Chiêu gật đầu: “~~ Ta nên đi xem bộ sưu tập đi.”

“Được.” Thương Lạc đặt ly rượu xuống, đưa Triển Chiêu lên tầng hai, vừa đi vừa nói: “Bộ sưu tập ở tầng hai hết... Đúng rồi, nếu có tiếng động gì đặc biệt, anh không cần sợ đâu.”

“Tiếng động đặc biệt?” Triển Chiêu không hiểu, “Tiếng động đặc biệt là tiếng động gì?”

Thương Lạc lắc đầu: “Mấy tối hôm nay hay nghe thấy tiếng bước chân tản bộ...”

“Phụt...” Ngụm cà phê vừa nuốt của Triệu Hồ bị phụt ra ngoài.

Bạch Trì cả kinh, mở to hai mắt: “Tần... Tần bộ.....”

“A...” Bạch Ngọc Đường cười khẩy, “Thằng nhãi này rốt cuộc muốn làm gì? Giả thần giả quỷ.”

Triển Chiêu nhìn Thương Lạc đẩy cánh cửa phòng sưu tập, bật đèn... Đập vào mắt là một loạt tủ kính, mà trong các tủ kính đó lại bày hàng loạt những quan tài thủy tinh...

Trong tủ, trong quan tài, đủ loại xác ướp khác nhau.

Còn chính giữa phòng, có một cột trụ pha lê, trong đó chính là rương thi.

Triển Chiêu thầm nhủ, hôm nay nếu đưa Công Tôn tới đây, anh ấy thấy những thứ này nhất định sẽ vô cùng phấn khích.

Thương Lạc giới thiệu ngắn gọn cho Triển Chiêu, nói ra từng thời điểm của từng cái xác, xuất phát từ nền văn minh nào văn minh.

“Đây là thi thể của một thiếu niên, cũng là người Tusti.” Thương Lạc chỉ vào cái xác nhỏ bên trong một chiếc quan tài.

Triển Chiêu nhìn thi thể được bảo tồn rất cẩn thận, hỏi: “Lúc mai táng ở Tusti, không phải đều làm dưới hình thức rương thi sao?”

Thương Lạc lắc đầu: “Không phải, chỉ có những người đặc biệt mới thế... Ngoài ra, phụ nữ và trẻ em đều mai táng theo cách thông thường... Chỉ là kỹ thuật chế tạo xác ướp khá thần bí, bảo tồn rất được, không thối không rửa.”

“...” Triển Chiêu nhìn bên cạnh cỗ thi thể thiếu niên kia có một quan tài, nhưng khi mở ra, bên trong trống không, đang muốn hỏi Thương Lạc là chuyện gì xảy ra ~ Quay đầu lại, thấy Thương Lạc mở to mắt, kinh hoàng nhìn vào quan tài rỗng...

“Ừm... Anh Thương...” Triển Chiêu vỗ nhẹ hấn, “Làm sao vậy?”

Thương Lạc há mồm, sau đó lại ngậm mồm, tiếp nữa lại không dám tin đưa tay sờ sờ... “Đâu... Nó... nó đâu rồi...”

Triển Chiêu thấy hấn lấp bắp nhìn quan tài, liền hỏi: “Ý anh là, vốn trong quan tài có một thi thể nữa?!”

Thương Lạc gật đầu: “Có... Là thi thể của một người đàn bà Tusti... Với cái thi thể trẻ con này... Là hai mẹ con...”

Triển Chiêu chú ý tới nắp quan tài mở rộng, hỏi: “Cỗ thi thể đó vẫn ở đây suốt?”

Thương Lạc gật đầu: “Lúc tôi đi, còn kiểm tra một lần, vẫn như nguyên mà...”

Triển Chiêu quan sát bốn phía một chút: “Không phải là trộm chứ...”

“Không thể, hệ thống an ninh rất nghiêm ngặt, không có khả năng... Hơn nữa...” Nói đến đây, Thương Lạc dừng lại, tựa hồ có chút khó nói.

“Hơn nữa gì?” Triển Chiêu truy vấn.

“Hơn nữa, mấy tối nay tôi đích xác có nghe thấy tiếng mở quan tài và tiếng bước chân...” Thương Lạc khẽ nói, “Còn... Còn cả tiếng phụ nữ khóc... Tôi...”

Còn chưa nói hết, chợt nghe ngoài hành lang, đột ngột truyền tới tiếng động... nghẹn ngào nức nở... của phụ nữ.

Tuy tiếng khóc không lớn, nhưng qua máy nghe lén của Bạch Ngọc Đường lại cực rõ ràng.

Bạch Trì cả kinh, hít sâu một hơi.

Bạch Ngọc Đường cau mày, anh và Triển Chiêu đã dự liệu trước tình huống này có khả năng phát sinh, thế nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện khó tưởng như thế.

Mã Hán ở đầu dây bên kia hỏi qua bộ đàm: “Sếp, nếu không thì vào xem thế nào, tiến sĩ Triển sẽ không sao chứ?!”

Bạch Ngọc Đường cũng có chút do dự, lúc này, chợt nghe Triển Chiêu nói với Thương Lạc: “Đừng vội... Chúng ta đi xem.”

Thương Lạc gật đầu, cùng ra ngoài hành lang với Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường trong xe khẽ thở phào, ý của Triển Chiêu là bảo bọn họ đừng manh động trước... Cầm lấy bộ đàm, nói với Mã Hán và Triệu Hổ: “Hai người tới chờ trước cổng đi, đợi tín hiệu của tôi, đừng hành động vội.”

“Rõ.” Mã Hán và Triệu Hổ mang tai nghe, lấy súng ra kiểm tra lại, chuẩn bị hành động.

Triệu Hổ túm túm ống tay áo Mã Hán: “Anh... anh Tiểu Mã... Chốc nữa bắt ma, đạn dùng được sao?”

Mã Hán lườm Triệu Hổ: “Lát nữa nhớ kỹ, ma có áp sát cũng đừng quay đầu lại, không thì dương khí sẽ bị hút đấy ~”

“Nha ~” Triệu Hổ ôm lấy cổ Mã Hán: “Em làm cảnh sát là để bắt trộm, bắt biến thái, không ngờ còn có ngày phải đi bắt ma, anh Tiểu Mã, anh phải che chở em a...”

Mã Hán mở cửa xe, một cước đạp Triệu Hổ ra: “Đi nhanh lên! Còn lắm lời...”

Hai người xuống xe, nhanh chóng đi về phía tường bao của biệt thự.

“Một mình anh ấy bên trong... Sẽ không có việc gì a...” Bạch Trì lo lắng nói.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Động dao động súng con mèo đó không rành, nhưng mà động não thì Thương Lạc còn kém xa Miêu Nhi... Miêu Nhi nếu đã bảo chúng ta đừng vào, nhất định là có cách của mình...”

Lúc này, Mã Hán và Triệu Hổ đã tới sân trước cửa vào biệt thự, mai phục.

Bạch Ngọc Đường tựa vào ghế, chăm chú nhìn biệt thự âm u quỷ khí kia — Miêu Nhi, xem cậu thế nào.

Triển Chiêu và Thương Lạc hướng về phía cửa phòng sưu tập, chợt nghe tiếng khóc ở hành lang dần dần biến mất... Sau đó, truyền đến tiếng động “rắc rắc”, như tiếng các khớp xương bị lệch, tiếp đó, tiếng bước chân vang trên hành lang.

Thương Lạc kéo Triển Chiêu: “Tôi đi trước... Anh nhớ, nếu có nguy hiểm thì chạy đi, không cần để ý tới tôi...”

Triển Chiêu gật đầu, nói với hắn: “Yên tâm... Tôi hiểu.”

Bạch Ngọc Đường sau khi nghe câu nói đó, lộ ra nụ cười — “Tặc miêu...”

## 88. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 18

Chương 18 : Kế sách bắt quỷ

Triển Chiêu và Thương Lạc cùng đi tới cửa, bỗng dừng lại; bởi vì tiếng khóc, tiếng bước chân cùng tiếng các khớp xương ngoài cửa... Tất cả đều biến mất trong nháy mắt.

Hai người nhìn nhau, vẻ mặt đều nghi hoặc.

Thương Lạc một mình xông ra ngoài, ngẩng đầu nhìn thì sửng sốt.

Triển Chiêu phía sau hắn, đi tới cũng ngây dại — Trên hành lang, thỉnh thoảng một cái xác khô đứng đó, đôi mắt tối mịt nhìn chăm chăm hai người, làn da khô quắt co lại, có màu đỏ tím... Nó xiêu vẹo tựa trên tay vịn, không nhúc nhích.

Trong xe, Bạch Trì nhìn rõ qua màn hình, một cái xác ướp đàn bà, sợ đến hệt hơi, hai tay nắm chặt quần áo, “Xác... Xác ướp thật!”

Bạch Ngọc Đường không nói gì mà chỉ quan sát, sờ sờ cằm: “Vừa nãy lúc Miêu Nhi lên lầu, cũng không phát hiện có trò vui a... Sao lại đột ngột xuất hiện nhỉ.”

Lúc này, chợt nghe giọng nói dè dặt của Thương Lạc: “Tuy bình thường hay nghe thấy tiếng động, nhưng đi tới giống vậy, thật là lần đầu tiên.”

Triển Chiêu định bước lại kiểm tra, bị Thương Lạc ngăn lại: “Chờ chút, có thể có nguy hiểm.” Nói rồi, tiến về phía trước, “Tốt hơn để tôi đi...”

Gật đầu, Triển Chiêu rất phối hợp lùi lại vài bước, để Thương Lạc xử lý.

Đi về phía tây khô, Thương Lạc thử đẩy nó một cái. Cái xác mất thăng bằng, dựa theo tay vịn đổ xuống đất, căn bản không có dấu hiệu động đậy, vẫn là một cái xác chết.

“Phù ~” Thương Lạc thở một hơi, vội vàng quay lại phòng sưu tầm lấy hai đôi găng tay, đưa cho Triển Chiêu một đôi, “Tiến sĩ Triển, giúp tôi mang vào.”

Triển Chiêu vui vẻ đeo găng, cùng Thương Lạc đem xác ướp về phòng sưu tầm, bỏ vào quan tài.

“Thế này chắc là không sao rồi...” Đóng nắp quan tài, Thương Lạc tháo găng, có phần áy náy nói với Triển Chiêu: “Thật là... Sao lại phát sinh cái chuyện này.”

Triển Chiêu cũng có phần tán đồng, gật gù: “Chuyện này thực khó tưởng, thế nào lại nhằm đúng lúc tôi tới đây chứ, xem ra bát tự (\*) của tôi với xác ướp không hợp rồi.”

(\*) bát tự: tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người mê tin cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”. (QT)

“Ha ha...” Thương Lạc cười gượng hai tiếng, sờ sờ mũi, nói: “Có lẽ đã lâu rồi không có ai vào đây, đột nhiên có nhân khí thì thi thể vọt ra...”

Nghe Thương Lạc nói thế, Bạch Trì đột nhiên nói với Bạch Ngọc Đường: “Anh, không phải xác chết thì không thể tới gần mèo đen sao... Nếu không âm khí của thi thể sẽ bay ra, khiến xác chết vùng dậy.”

“Câu này chính là trọng điểm.” Bạch Ngọc Đường nghiêm túc gật đầu đồng ý, “Thương Lạc nhất định không biết tối nay hắn đã mời tới một con mèo tinh, còn là một con mèo đen từ đầu đến chân, một cọng tạp màu cũng không có.”

Nghe Bạch Ngọc Đường nói nghiêm túc như thế, Bạch Trì bất giác lại run lên.

“Hủy lệnh!” Bạch Ngọc Đường cầm bộ đàm nói với Mã Hán và Triệu Hổ, “Hai người quay lại tiếp tục theo dõi, đừng rút dây động rừng.”

“Rõ.” Triệu Hổ thu súng, vừa định trở về, đã bị Mã Hán chặn lại, kéo sang một bên.

“Sếp, tình huống phát sinh!” Mã Hán kéo Triệu Hổ nép vào, báo cáo với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nghe giọng nói trầm xuống đầy nghiêm túc của Mã Hán, biết là có phát hiện bất thường, lấy ống nhòm hồng ngoại ra, “Tình huống gì?”

Mã Hán vừa ra hiệu Triệu Hổ nhìn về phía tường bao, vừa trả lời Bạch Ngọc Đường: “Trên tường có người.”

Bạch Ngọc Đường cầm ống nhòm nhìn, trên tường bao quả thật có một người ngồi đó, hắn mặc quần áo màu đen, cho nên trong đêm tối rất khó nhận biết, cũng chỉ có nhân tài Mã Hán, đã từng làm tay súng bắn tỉa, dị thường nhạy bén với sự thay đổi xung quanh, mới phát hiện ra.

Kẻ đó ngồi trên bờ tường nhìn bốn phía, không dừng lại lâu, nhảy xuống, vào trong.

“Sếp, làm gì bây giờ?” Triệu Hổ hỏi, “Không phải là kẻ trộm chứ...”

“Hai người các cậu trước đừng nhúc nhích, tôi sẽ qua.” Nói rồi, hạ bộ đàm xuống, mang tai nghe lên, Bạch Ngọc Đường nói với Bạch Trì: “Một mình em ở đây, nhớ kịp thời báo cáo tình huống Miêu Nhi cho anh.”

“Vâng! Rõ.” Bạch Trì gật đầu, nắm chặt bộ đàm trong tay, nhìn thẳng màn hình.

Bạch Ngọc Đường mở cửa xe, cúi người, bước nhanh tới chỗ bọn Mã Hán.

“Hồ Tử, cậu theo tôi vào trong.” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ Triệu Hổ, lại xoay mặt nói với Mã Hán: “Cậu thủ ở đây, nếu hắn chạy ra, bắt hắn!”

“Rõ.” Mã Hán gật đầu, tiếp tục ẩn náu.

Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Hổ, hai người nhanh chóng vọt đến bờ tường.

Lui lại vài bước lấy đà, Bạch Ngọc Đường không tiếng động nhảy lên tường, bám ở đầu tường, thò đầu quan sát bên trong sân.

Chỉ thấy bóng đen đi ngang qua sân, ngồi xổm ở một góc biệt thự, cảnh giác quay đầu lại.

Bạch Ngọc Đường vội vàng thụt đầu xuống, một tay bám lấy tường, thân thể lơ lửng trong không trung.

Một lát sau, anh lại thò đầu lên nhìn, thấy bóng đen đã di chuyển tới một chỗ sát cửa sổ, kẻ đó móc ra miếng kim loại trông như dụng cụ bẻ khóa, chuẩn bị một hồi, thoáng “cạch” một tiếng.

Bạch Ngọc Đường lại nhanh chóng thụt đầu xuống.

Cùng lúc đó, kẻ kia cuối cùng cũng lui lại, nhìn bốn phía. Sau đó, hắn nhanh chóng mở cửa sổ đi vào, tay nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại.

Bạch Ngọc Đường lắng lắng nghe động tĩnh, Triệu Hổ dưới tường và Mã Hán cách đó không xa đều im lặng nín thở... Lúc này, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng vẩy tay với Triệu Hổ, sau đó nhảy một cái, phi vào trong.

Triệu Hổ cũng chạy lấy đà vài bước, bám lên tường, vô thanh vô tức nhảy vào trong sân.

Sân vắng vẻ, hai người vừa đáp xuống, cũng không vội vàng hành động. Trước hết trốn sau một bụi cây, cẩn thận quan sát tình hình.

Bạch Ngọc Đường ra hiệu với Triệu Hổ, ý rằng — Anh đi theo lối kẻ kia vào, còn Triệu Hổ sẽ vào từ bên kia, qua tai nghe, ra chỉ thị hành động.

Triệu Hổ hiểu ý, gật đầu rồi ra hiệu Bạch Ngọc Đường cẩn thận, hai người đi hai hướng khác nhau, đồng thời chạy ra khỏi bụi cây, chia nhau mỗi bên một sườn biệt thự.

Bạch Ngọc Đường chạy tới cửa sổ nhìn, quả nhiên cửa sổ chưa đóng lại hẳn, xem ra tên kia định bụng sẽ trở ra theo lối này. Trước cánh cửa, anh chú ý tới vài dấu vết trên khóa cửa, hẳn là do mới mở... Trong lòng liền có cân nhắc. Vốn dĩ, anh còn nghi ngờ là kẻ trộm không có mắt, chọn thật đúng thời điểm tới đây gây án... Hiện tại, không phải trộm, là trộm thì sẽ không vụng về thế này.

Đúng lúc đó, chợt nghe giọng Bạch Trì khe khẽ truyền tới qua tai nghe: “Bọn họ bây giờ đang ở phòng sưu tầm.”

Bạch Ngọc Đường thầm khen Bạch Trì thông minh, cậu nói cho anh biết hướng đi của Triển Chiêu và Thương Lạc, tiện cho anh tránh hành động của hai người, hơn nữa còn nắm bắt đúng thời cơ... Nhóc con này, nói không chừng, trời sinh làm cảnh sát quản lý a!

Không vội mở cửa vào trong, Bạch Ngọc Đường cách lớp kính, nghe ngóng bên trong. Tiếng bật chốt cửa rất nhỏ vang lên, tức khắc đẩy cửa, lách mình vào.

Sau khi ở trong nhà, nhanh chóng chạy tới nơi cửa phòng hé mở, xem xét tình hình, đồng thời quan sát xung quanh — Hiện tại anh đang ở một căn phòng nhỏ như phòng nghỉ, trong phòng không bật đèn, nhưng đứng ngoài cửa lại thấy le lói ánh sáng... Xem ra bên ngoài có nguồn sáng!

Bạch Ngọc Đường tĩnh tâm phân tích

~~ Thương Lạc và Triển Chiêu sau khi vào biệt thự, tổng cộng bật ba công tắc đèn. Bạch Ngọc Đường nhớ lại cảnh tượng qua camera kẹp cả vạt của Triển Chiêu...



Lần thứ nhất Thương Lạc bật đèn là ở phòng khách... Ánh sáng trắng rất sáng, không giống như thế này.

Lần thứ hai là bật đèn hành lang, ánh đèn màu vàng... Ánh sáng xuyên qua khe cửa lờ mờ... Có lẽ là đèn pin.

Lần thứ ba bật đèn là ở phòng sưu tầm tầng hai trên lầu, không cần cần nhắc tới.

Ánh sáng lọt phòng khá yếu... Có lẽ cách nguồn sáng hơi xa hoặc bị đồ vật che khuất. Căn cứ vào kết cấu trong phòng mà phán đoán, Bạch Ngọc Đường khẳng định sau cánh cửa chính là cầu thang và hành lang.

Như vậy, kẻ đi vào đã có một chỗ trốn lý tưởng... Chính là góc khuất giữa hành lang và cầu thang.

Suy nghĩ xong, Bạch Ngọc Đường muốn quan sát tình hình bên ngoài. Anh không chọn khe cửa khép hờ, đây là góc chết, từ chỗ này muốn nhìn cầu thang và hành lang phải mở rộng cửa, mà như vậy sẽ dễ dàng bị kẻ ẩn nấp kia và Thương Lạc phát hiện.

Anh chọn bên kia, nơi tiếp nối giữa cửa và tường — Khe hở vô cùng hẹp chỗ đó... Qua khe hở, Bạch Ngọc Đường quả thật trông thấy một kẻ đang đứng nép vào góc khuất giữa hành lang và cầu thang.

Kẻ đó núp sau sau một bình hoa trang trí lớn. Bạch Ngọc Đường nhíu mày, bởi vì anh chú ý tới trong tay kẻ kia, một con dao sáng loáng.

Càng làm anh kinh ngạc chính là, kẻ cầm con dao ẩn trốn đó... Mặt đeo mặt nạ — Ứng Vương?!

Bạch Ngọc Đường thầm giật mình, mặt nạ Ứng Vương rất giống đồ thật, với ánh sáng thế này, nhất định cho rằng kẻ đứng đó, chính là pho tượng Ứng Vương.

Bạch Ngọc Đường chợt nghĩ tới đoạn băng ghi hình ở phòng quản chế tại nhà Phó Nghĩa Sơn... Nhất là cảnh cuối cùng...

Trong đầu chợt bật ra một cái tên — Chẳng lẽ là hắn?!

Chọn lúc này tới hành hung... Mục đích hắn không phải Triển Chiêu, là tới giết Thương Lạc. Như vậy nếu hắn thấy Triển Chiêu và Thương Lạc ở cùng một chỗ, khẳng định sẽ cả kinh.

Lúc này, giọng Bạch Trì lại khê truyền tới: “Bọn họ muốn rời khỏi phòng sưu tầm.”

Bạch Ngọc Đường cũng nghe thấy tiếng trò chuyện từ lầu hai, kẻ trong góc kia rõ ràng khê động... Tựa hồ hơi hoảng hốt, hẳn chắc không nghĩ còn một người khác ở đây.

Bây giờ không thể để hai người xuống được! — Đó là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Bạch Ngọc Đường. Nếu hai người mà xuống, chưa kể phá hư kế hoạch hành động lần này, Triển Chiêu sẽ bị liên lụy.

Chỉ cần hai người bọn họ không xuống dưới, kẻ kia rất có thể sẽ bỏ qua kế hoạch, theo đường cũ chuẩn ra, vừa vặn bắt được hắn!

Thế nhưng, làm sao để báo cho con mèo kia.

Nhanh trí, Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại ra, bấm bấm, vội vàng gửi cho Triển Chiêu một tin nhắn.

Triển Chiêu đã cùng Thương Lạc đi tới đầu cầu thang, vừa định bước xuống thì điện thoại rung lên.

Lấy ra xem, là tin nhắn của Bạch Ngọc Đường, chỉ có 2 chữ số — 96.

Mất một giây để phản ứng lại, Triển Chiêu đột ngột “a” một tiếng, xoay người chạy lại.

“Sao vậy?” Thương Lạc khó hiểu nhìn Triển Chiêu, sau khi đọc tin nhắn thì vội vàng trở lại phòng sưu tầm, hoài nghi theo sau.

Kẻ đang trốn cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng Bạch Ngọc Đường nhìn ra, hắn vẫn còn chút do dự... Hành động của Triển Chiêu và tin nhắn phỏng chừng làm hắn và Thương Lạc hoài nghi...

Đang lo lắng, lại nghe thấy giọng Triển Chiêu: “Dám trù tôi khi về sẽ gặp quý?! Tôi phải chụp cái xác ướp về, hù chết hắn!!”

“Tặc miêu a ~” Bạch Ngọc Đường thầm khen. “Lanh thành tính rồi.”

Từ trên lầu truyền xuống, tiếng cười như trút được gánh nặng của Thương Lạc, kẻ áo đen kia rõ ràng cũng nhẹ nhõm. Bạch Ngọc Đường thấy hắn xoay người, nhanh chóng lui ra ngoài, khép cửa sổ lại, núp vào một góc tường, qua tai nghe khẽ lệnh: “Về đường cũ!”

Dứt lời, bên trong truyền tới tiếng động khẽ.

Cửa sổ được mở, kẻ đó sau khi đi ra, phi như bay về phía bức tường bao, leo lên bờ tường, nhảy xuống — Sau đó, ngoài bờ tường truyền tới một tiếng kêu đau đớn.

Bạch Ngọc Đường biết Mã Hán đã xử lý xong, cũng nhanh chóng leo tường ra. Mã Hán đã áp kẻ khả nghi lên tường, còng tay hắn. Lúc này, Triệu Hổ cũng trở ra.

Ba người không lên tiếng, nhanh chóng áp giải người về chiếc xe đậu bên bồn hoa.

Đưa tay lột mặt nạ kẻ kia, Bạch Ngọc Đường mỉm cười: “Đã đoán là anh mà! Thư ký Khưu, Khưu Vũ!” (— có nhớ hắn không? Chính là thư ký của Phó Nghĩa Sơn...)

“Ngoan ngoan đi!” Triệu Hổ mở cửa xe, nhét Khưu Vũ về mặt buồn bực vào trong, Mã Hán cũng lên xe, tiếp tục theo dõi.

Bạch Ngọc Đường chậm rãi vào xe, ngồi xuống cạnh Bạch Trì, điện thoại khẽ rung lên.

Là Triển Chiêu gửi tin nhắn, mở ra xem, Bạch Ngọc Đường rất vui vẻ, đưa tay đóng cửa sổ xe trước, sau đó vỗ vỗ Bạch Trì bên cạnh: “Cho em xem này, vui cực.”

Bạch Trì hiếu kỳ, mở to mắt lại gần. Trên màn hình là một tấm hình, Triển Chiêu cười đắc ý, bên cạnh anh, là một hốc mắt đen thui đang trừng người... Thấy khô.

Bạch Trì sững sờ hồi lâu, sau đó “NHA

” thảm một tiếng.

Tai tí nữa thì điếc, Bạch Ngọc Đường vẫn vui vẻ — May mà đóng cửa sổ xe rồi.

.

Sau khi Bạch Trì khôi phục sự bình yên, đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường: “Anh? 96 là ý gì? Em thấy qua màn hình.”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười: “Ngược đầu với 9 là gì?”

“À ~” Bạch Trì đã hiểu, “Ngược đầu với 9 là 6, ý là — Quay về chỗ cũ.”

## 89. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 19

Chương 19 : Âm mưu động trời

9 giờ 12 phút tối, trụ sở cục cảnh sát, phòng Pháp y sát vách S.C.I..

Một mình Công Tôn đứng giải phẫu, anh đang giải phẫu mấy cỗ rương thi lấy được từ góc phòng làm việc của Tanaka.

Giờ anh đang cẩn thận bóc tầng chất cứng dùng để cố định bề ngoài xác chết.

Vừa bóc, Công Tôn vừa phân tích thành phần lớp bọc ngoài này — Chất rắn, lại rất mỏng, trong suốt như thủy tinh, sáng và bóng... Rốt cục là cái gì nhỉ?

Lúc này, có tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Công Tôn cúi đầu lên tiếng.

Người vào là Tưởng Bình, cậu nhìn thi thể trong tay Công Tôn, nuốt nước bọt:

“Công Tôn, tôi tan ca đây, anh không về à?”

Công Tôn lắc đầu: “Ừm... Tôi làm xong cái này đã.”

“Ừm...” Tưởng Bình xoay người muốn chạy, lại quay đầu lại, “Bọn Vương Triều cũng đi, các sếp đại khái nửa đêm mới về, anh một mình ở đây không sao chứ?”

Công Tôn nghe vậy thì bật cười, hỏi Tưởng Bình: “Có thể có chuyện gì hả?!”

“Chắc...” Tưởng Bình lại liếc cái xác.

Công Tôn lắc đầu, khoát khoát tay với cậu, “Nó không sống lại đâu, đi nhanh đi.”

Tưởng Bình hơi hơi ngượng ngùng, nói bye bye xong thì đi ra, tới cửa thang máy, nghĩ một chút, cuối cùng quay lại văn phòng gọi một cú điện thoại, nói ngắn gọn mấy câu, dập máy xuống, lúc này mới rời đi.

Công Tôn tiếp tục giải phẫu rương thi, càng làm càng thấy kỳ quái. Anh cau mày, cởi găng tay, lấy tài liệu giải phẫu rương thi Tusti, so số liệu một chút, thoáng chốc kinh ngạc phải mở to hai mắt, ý thức được mình đã phát hiện ra cái gì, không khỏi ớn lạnh cả người.

Đúng lúc đó, Công Tôn đột nhiên cảm thấy có người phía sau, đang muốn quay lại, đã bị ôm lấy eo.

“A ~” Quỷ kiến sầu cũng có lúc bị hù, Công Tôn bây giờ còn đang chìm đắm trong phát hiện vừa rồi, đột nhiên bị người ôm lấy, kinh hoảng la một tiếng.

Chợt nghe bên tai tiếng cười khê quen thuộc, sau đó vành tai và cổ truyền tới cảm giác ướt át ấm nóng.

Thở phào nhẹ nhõm, Công Tôn quay đầu lại trừng tên kia: “Cậu đã từng nghe người bị người hù chết — Ừ ~”

Vừa quay đầu đã bị tên đó bắt lấy, cảm bị nâng lên, môi dán môi, ôn nhu và quân phiệt, một nụ hôn bị đoạt lấy.

Phải mãi một lúc lâu sau, Công Tôn mới chậm chậm được buông ra, thở dốc.

Như cười như không, hỏi: “Anh mà cũng có lúc sợ a, thực đáng yêu. ”

Liếc mắt nhìn kẻ đột ngột xuất hiện là Bạch Cẩm Đường, Công Tôn tránh né cánh tay anh, hỏi lại: “Sao cậu lại tới đây?”

“Tưởng Bình gọi điện cho tôi.” Bạch Cẩm Đường nhẹ nhàng đáp.

“Cậu ta gọi cho cậu làm gì?!” Công Tôn khó hiểu.

“Tôi nhờ cậu ta, chỉ cần lúc văn phòng có mỗi mình anh thì gọi cho tôi.” Bạch Cẩm Đường nhướn nhướn mi, “Tôi tới giúp anh...”

“Tôi đang làm việc!” Công Tôn chặn bàn tay đang dính lấy mình của Bạch Cẩm Đường, “Về chuyện!!”

Bạch Cẩm Đường đột nhiên kéo Công Tôn vào lòng, một tay đóng cửa lại, một tay ra hiệu dừng lên tiếng với anh.

Công Tôn có chút không hiểu, nhưng vẫn nhìn ra vẻ nghiêm túc trên mặt Bạch Cẩm Đường... Chuyện gì vậy??

“A...” Bạch Cẩm Đường đột nhiên cười khê, “Xem ra, giờ thực sự phải cảm ơn Tưởng Bình rồi.”

Lúc này, Công Tôn cũng nghe thấy động tĩnh rất khê bên ngoài, hình như có kẻ đang rón rén tới gần, nhưng không chỉ một người... Có chút căng thẳng kéo kéo tay áo Bạch Cẩm Đường.

Thấy hành động bản năng của Công Tôn, khóe miệng Bạch Cẩm Đường chịu không đựng mà nhếch lên, cúi đầu nói: “Thế này là được rồi.”

Công Tôn không rõ ý Bạch Cẩm Đường là gì, mở to mắt nhìn anh.

Bạch Cẩm Đường lại cúi đầu xuống, hôn một cái, cười: “Sau này sợ gì, hoặc không vui, đều tựa trong lòng tôi thế này nhé.”

Mặt Công Tôn lập tức chuyển hồng, đang muốn buông tay, Bạch Cẩm Đường lại ôm chặt lấy eo anh, hỏi: “Có sủng không?”

Đuổi hơi chậm theo lối suy nghĩ của Bạch Cẩm Đường, Công Tôn lắc đầu. Bạch Cẩm Đường cau mày, “Ngọc Đường sao không cho anh súng?!”

“Tôi là văn chức!” Công Tôn nghiêng răng tròng người, “Tôi mà có súng thì sẽ bắn cậu đầu tiên!!”

Bạch Cẩm Đường thò tay cầm lấy một con dao giải phẫu nhỏ bé xinh xắn, cười: “Anh làm sao mà nở lòng?!”

Nếu không phải nghe thấy tiếng động ngoài cửa càng lúc càng tới gần, Công Tôn thật muốn lấy dao đâm cho tên vô lại vô tâm vô phế đang cười toe toét này một phát

~~Bạch Cẩm Đường bảo Công Tôn trốn vào góc phòng, mình thì cầm dao, đi về phía cửa, Công Tôn đột nhiên nhẹ giọng: “Cẩn thận chút...”

Sửng sốt, Bạch Cẩm Đường sau khi phục hồi tinh thần, cười có phần tiếc nuối, “Mấy tên kia đích thực không có mắt, chọn chẳng đúng thời điểm... Không phải chứ, làm ở phòng giải phẫu nhất định rất kích thích...”

Công Tôn điên tiết, lòng thầm nói, có chết cũng quên đi! Lúc này còn nghĩ viễn nghĩ vòng!

Bạch Cẩm Đường cởi cúc áo khoác, tay phải cầm dao, phong thái thông dong đi tới cửa, nghiêng người...

Công Tôn nhìn Bạch Cẩm Đường, kinh ngạc phát hiện động tác dùng dao của tên đó sao thuần thực như thế, khoe miệng còn mang theo ý cười, ánh mắt... Nên hình dung thế nào đây ~~ Hưng phấn hay phải nói chính xác hơn — Lãnh khốc khát máu...

Cảnh cửa thoáng chuyển động, Bạch Cẩm Đường chậm rãi giơ tay phải lên, năm ngón linh hoạt xoay dao một vòng. Cùng lúc đó, cửa chậm rãi bị đẩy ra, một kẻ cầm súng, thò nửa người vào dò xét. Bạch Cẩm Đường nhắc chân, đập mạnh cánh cửa sắt phòng giải phẫu, kẻ đó kêu lên đau đớn, bị cửa kẹp.

Công Tôn chau mày, kiến thức chuyên môn nói cho anh, kẻ kia đã gãy ít nhất ba cái xương sườn...

Bạch Cẩm Đường nhếch mép, giơ tay hạ dao giải phẫu, tặng hấn một nhát chém dưới xương quai xanh...

“Ồ...” Kẻ đó trợn mắt, đau đớn vô cùng khiến hấn muốn la lên cũng không phát nổi ra tiếng.

Bạch Cẩm Đường đưa tay đoạt súng của hấn, nói với Công Tôn: “Đừng ra vội.” Sau đó, một cước đạp hấn ra ngoài, trở tay đóng cửa phòng phập y...

Công Tôn chợt nghe tiếng súng vang lên liên tiếp từ ngoài cửa... Tiếng súng làm người ta phải kinh sợ, nhưng trong lòng anh lại thấy bình tĩnh vô cùng ~~ Rất kỳ diệu, không chút lo lắng rằng Bạch Cẩm Đường sẽ bị thương. Ngược lại, bản thân phát hiện, động tác hung ác quyết liệt gần như tàn nhẫn của Bạch Cẩm Đường thật hấp dẫn... Cứ như là bản năng, đi tới cảnh cửa, kéo cửa ra — Muốn nhìn!

Mở cửa, chỉ thấy trên đất có mấy người nằm la liệt, vết thương đều ở dưới xương quai xanh, vị trí lệch tim — Ý thức thanh tỉnh, đau đớn, nhưng mất hết năng lực phản kháng.

Bạch Cẩm Đường lúc này chạy tới cửa ban công S.C.I., còn một kẻ căng thẳng cầm súng, lui về phía cửa thang máy, hấn nhìn vào ánh mắt Bạch Cẩm Đường, giống như đang nhìn một con quỷ.

Đúng lúc đó, thang máy đột nhiên “đình” một tiếng, cửa từ từ mở ra.

Công Tôn cả kinh, lúc này ai về vậy?!

Tay súng kia phản ứng cũng không chậm, hấn nhanh chóng chìa súng, nhằm ngay vào cánh cửa thang máy mở ra, nhưng sau khi nhìn rõ bên trong, sợ đến tái mặt.

Tiếng dã thú gầm lên, từ trong thang máy, một bóng trắng to lớn vọt mạnh ra, một phen nhào vào tay súng, đối mặt với hấn mà rít gào một tiếng...

Kẻ đó vẫn trợn mắt, duy trì biểu cảm sợ hãi, mất ý thức, súng trong tay buông rơi.

Bạch Cẩm Đường giương mắt nhìn con sư tử trắng hung dữ đột nhiên lao tới kia, nhướn nhướn mày, huyết sáo một cái.

Lao ra từ thang máy chính là Lisbon, nó chú ý tới bên cạnh có người, chuyển đầu nhìn Bạch Cẩm Đường.

Bạch Cẩm Đường mỉm cười, giơ súng lên nhằm vào nó...

Lisbon cảnh giác nhìn Bạch Cẩm Đường, hơi lùi lại phía sau vài bước, tựa hồ có chút do dự.

Chợt nghe có tiếng cười từ thang máy: “Lisbon, thấy quý phải không, bị dọa sợ rồi hả?!”

Công Tôn vội vàng chạy ra, kéo Bạch Cẩm Đường, nói: “Đừng bắn nó, người nhà mình.”

Lisbon bình thường hay được Triệu Trinh dẫn tới S.C.I., đã quen hết mọi người, nhưng chưa từng gặp Bạch Cẩm Đường. Thấy Công Tôn và anh có vẻ thân thiết, bỏ qua cảnh giác, ngoan ngoãn ngồi sang một bên liếm lông.

Trong thang máy, Triệu Trinh xoa hai tay vào nhau, đi ra: “Đây là sao?” Vừa nói, vừa quan sát Bạch Cẩm Đường.

“Sao cậu lại tới đây?” Công Tôn tò mò hỏi Triệu Trinh.

“Tôi muốn tới đón Tiểu Bạch Trì tan ca.” Triệu Trinh nhún nhún vai, “Sau đó từ trong thang máy đã nghe thấy tiếng súng.”

Lúc này, lại có tiếng bước chân tán loạn từ thang máy vang ra, cửa mở một cái, Bao Chứng sắc mặt tối sầm đi tới, nhìn mọi người liếc nhau, lại nhìn đám người trên mặt đất — Lần thứ hai trong cảnh cục xảy ra vụ bắn súng

~~.

Đang theo dõi trong ô tô, điện thoại Bạch Ngọc Đường chợt vang lên, tiếp máy, sừng sốt mãi không nên lời...

Bạch Trì thấy Bạch Ngọc Đường cau mày cup máy, khẽ gõ gõ cằm, tựa hồ có chút dở khóc dở cười.

“Chuyện gì xảy ra ạ?”

Bạch Ngọc Đường không đáp, nhanh chóng gọi cho Triển Chiêu.

...

Triển Chiêu tiếp máy xong, đứng dậy khỏi sofa, nói với Thương Lạc: “Cảnh cục có chuyện, tôi phải về, hôm nay thực cảm ơn anh.”

Thương Lạc cũng vội vã đứng lên, “Việc gấp? Chuyện gì xảy ra ở cảnh cục vậy?”

Triển Chiêu cười nhạt, nói với Thương Lạc: “Anh Thương tốt nhất nên bố trí thêm nhiều nhân viên bảo vệ đi.”

“Hử... Tôi không hiểu lắm.” Thương Lạc vẻ mặt khó hiểu.

“Gần đây có rất nhiều người muốn rương thi, còn tới cảnh cục để trộm.” Triển Chiêu mỉm cười, “May mà toàn bộ đều bị bắt sống.”

Trong khi nói, Triển Chiêu quan sát vẻ mặt Thương Lạc.

Về mặt Thương Lạc cứng đờ lại, nhưng nhanh chóng, hắn đã trở lại bình thường, đưa tay dẫn Triển Chiêu ra ngoài.

Từ chối đề nghị đưa mình đến cảnh cục, Triển Chiêu tạm biệt Thương Lạc, một mình ra khỏi khu biệt thự.

Xe của Bạch Ngọc Đường đã đợi ở cổng tiểu khu, Bạch Trì đã chuyển sang xe của Mã Hán, về cảnh cục trước.

Triển Chiêu ngồi xuống ghế phó lái, Bạch Ngọc Đường vẫn tắt kể lại vụ bắt Khư Vũ.

“Những tên tới cảnh cục, có lẽ liên quan đến Thương Lạc.” Triển Chiêu tháo các máy móc trên cà vạt.

“Đúng rồi.” Bạch Ngọc Đường có phần ngờ vực, hỏi Triển Chiêu, “Vừa rồi tôi chỉ bảo cậu là có người mang súng xông vào S.C.I., sao cậu biết là tới trộm rương thi?”

Triển Chiêu mỉm cười: “Hôm nay thực sự kiểm lời, không những bắt được Khư Vũ, tôi còn phát hiện ra một bí mật lớn.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mi: “Cậu là đồ tặc miêu, lại phát hiện ra gì hả?!”

Triển Chiêu thò tay vào túi áo, lấy ra một khối màu đỏ tím, dùng giấy ăn bọc lại, “Trở về phải đưa cái này cho Công Tôn, nhất định sẽ cho chúng ta đáp án.”

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm khối vật chất kia hồi lâu, cuối cùng, dè dặt hỏi: “Thứ này sao thấy quen mắt nhỉ?”

“Là từ cái xác ướp kia a.” Triển Chiêu nói như không hề gì, “Một tí da...”

“Đồ mèo điên!” Bạch Ngọc Đường vẽ mặt kinh tởm gào lên: “Cậu về khử trùng toàn thân cho tôi, cái thứ này mà cũng cho vào túi áo, cái áo này vứt! Không, đốt!”

Triển Chiêu liếc anh một cái, hi hi cười, đột nhiên thò tay nắm lấy một bên tay áo khoác trắng...

“Mèo chết, đồ độc ác!” Bạch Ngọc Đường kinh hãi nhìn tay áo mình.

“Hừ, có phúc cùng hưởng!” Triển Chiêu chà chà vài cái lên tay áo tên kia, muốn in một cái móng đen lên đó.

“Mèo bẩn!”

“Chuột khiết phích!”

.....

Trở lại S.C.I., Bạch Ngọc Đường vừa vào cửa đã thấy Bao Chứng trưng ra cái mặt đen xì...

“Hai cậu tốt nhất cho tôi vài tin tốt...” Bao Chứng ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn chằm chằm hai người, “Bằng không tôi cho cả đám đi cọ WC ~”

Bạch Ngọc Đường bất giác run một cái, vội vàng liếc Triển Chiêu — “Miêu Nhi, nhìn cậu đấy.”

Triển Chiêu mỉm cười, “Cục trưởng Bao, giờ chúng cháu không chỉ phá được án nhỏ, chú chuẩn bị lời khen đi ~”

Tất cả mọi người có mặt đều sững sốt, mở to mắt nhìn Triển Chiêu.

Đem phần da được gói trong tờ giấy ăn cho Công Tôn, Triển Chiêu nói: “Đây là lấy từ xác ướp được cất trong nhà Thương Lạc.”

Công Tôn nhận lấy thứ đó, nhìn, vội vàng lôi hai bản báo cáo ra, “Giống với phát hiện của tôi! Lần này thực kinh thế hãi tục.”

“Hai người nói bí hiểm gì thế?!” Bao Chứng nhú mày nhìn cả hai.

Công Tôn mở báo cáo, nói: “Rương thi mấy trăm năm trước, xác ướp hơn một nghìn năm, thành phần và kỹ thuật chống phân hủy biểu bì, với những rương thi mới tìm được ở nhà Tanaka giống y hệt nhau, đều được làm bằng kỹ thuật hiện đại.”

Mọi người nghe xong đều ngơ ngác nhìn nhau.

“Ý là, mấy thứ này đều được người hiện đại làm?” Bạch Trì kinh ngạc nói, “Tusti kia...”

Triển Chiêu cười nhạt: “Thần thoại Tusti, khởi nguồn văn minh Tusti, sách, hội họa, Đồ Đẳng của Tusti... Tất cả mọi thứ, đều là một trò bịp bợm...”

Bạch Ngọc Đường không thể tin nổi, lắc đầu: “Tác gia nổi tiếng thế giới, nhiếp ảnh gia, họa sĩ, người sưu tập đồ cổ... cùng nhau sáng tạo ra văn minh Tusti, mà khiến một mảnh gỗ vụn cùng xác chết thành những đồ cổ vô giá?”

“Nhưng chỉ cần người sáng tạo chết... Như vậy, văn minh giả tạo sẽ trở thành văn minh thật.” Triển Chiêu tổng kết, “Dùng kỹ thuật nghiên cứu chế tạo, có thể không ngừng sản xuất ra văn vật của thời kì văn minh Tusti — Âm mưu động trời nhất trong lịch sử, có thể mang tới tài phú vô tận!”

## 90. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 20

Chương 20 : Dây nổi dây chìm

Công Tôn cầm miếng da Triễn Chiêu đưa, đi giám định thành phần, thử dùng kỹ thuật phân tích nhóm nhỏ, tìm phương thức chế tác.

Những người khác thuộc S.C.I. chia nhau giải mấy tên dám xông vào cục cảnh sát đến phòng thẩm vấn.

Triễn Chiêu cau mày ngồi trên sofa, suy nghĩ một lát rồi nói với Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Bạch, chúng ta phải tìm Lư Phương, tôi muốn anh ấy giúp làm gấp vài chuyện, còn nữa, cậu tốt nhất nên liên lạc với...”

“Liên lạc với Hàn Chương đúng không?” Bạch Ngọc Đường không đợi Triễn Chiêu nói xong, liền cười tiếp lời.

“Thông minh.” Triễn Chiêu vỗ vai anh.

Không lâu sau, Lư Phương nhanh chân tới.

Triễn Chiêu bảo anh liên lạc với giới truyền thông tạp chí lớn, xem ngày mai có phải Thương Lạc hẹn phỏng vấn hay thu hình với chủ đề về bộ sưu tập đồ cổ từ nền văn minh Tusti của hắc không.

Lư Phương có chút khó hiểu, nhưng vẫn lần lượt gọi điện cho tòa soạn và các đài truyền hình, nhận được câu trả lời – Thật sự là có.

“Tiểu Triễn, sao cậu biết?” Lư Phương ngạc nhiên hỏi, “Đúng là hôm qua Thương Lạc có liên lạc với mấy tòa soạn và đài truyền hình, muốn làm một chương trình chuyên về vật phẩm từ nền văn minh Tusti, quảng cáo cho bộ sưu tập của hắc, nhưng hắc lại vừa gọi điện hủy bỏ.”

Triễn Chiêu gật đầu: “Như vậy không sai.”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường cũng chạy lại, “Vừa rồi Hàn Chương báo cáo, gần đây có một cuộc giao dịch ngầm khá lớn, người bán chính là Thương Lạc, đồ bán là xác ướp, hẹn nửa tháng nữa bán, không biết vì sao lại đột nhiên đổi thời gian thành ngày mai, chưa biết địa điểm.”

“Thương Lạc xem ra đang luống cuống!” Triễn Chiêu cười lạnh, “Hắc vốn muốn tương kế tựu kế, không tính tới chuyện trộm gà không thành, tiền mất tật mang.”

“Tiểu Triễn, nói rõ đi.” Bao Chứng, suốt từ nãy tới giờ chẳng nói câu nào, không nhịn được nữa ngắt lời anh.

“Kỳ thật, lần này Thương Lạc đã sớm nghi ngờ cháu sẽ nhân cơ hội thử hắc, cho nên hắc muốn lợi dụng thời cơ dụ nhóm Ngọc Đường đến, sau đó phái người ẩn vào S.C.I. trộm rương thi, nhưng lại không tính tới chuyện anh hai tới đúng lúc, kết quả là bị bắt sống.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đặc biệt, trước khi đi Miêu Nhi đã nói riêng với Thương Lạc, chúng ta có bắt sống được vài tên du côn, hắc luống cuống ngay, biết rõ sự tình giấu diếm không được bao lâu nữa, nên chuẩn bị tẩu tán hết hàng trong tay, lên kế hoạch chạy trốn.”

“Vậy còn giới truyền thông?” Lư Phương xen vào, “Tôi không rõ cái này có quan hệ gì!”

“Mọi người không để ý lần này hành động quá thuận lợi sao?” Triễn Chiêu hỏi lại, “Xét tình thế của Thương Lạc, hắc chắc hẳn là rất không muốn cảnh sát đến nhà hắc, nhưng lại chủ động mời tôi. Có thể thấy tôi đến có lợi cho hắc.”

“Em hiểu rồi!” Tiểu Bạch Trì đang đứng một bên chăm chú nghe đột nhiên nói, “Thương Lạc cố tình giả thần giả quỷ, là để tăng sự thần bí của văn minh Tusti. Hắc hẹn giới truyền thông đến thực hiện phóng sự, vừa vắn có thể dùng chuyện này làm chứng cứ, đến lúc đó diễn một màn xiếc, nói rằng: tiến sĩ Triễn của S.C.I. cũng tận mắt chứng kiến. Không nghi ngờ gì, đó sẽ là chuyện rất có giá, càng đáng tin.”

“Đúng là rất hợp với tính háo thắng của Thương Lạc.” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Sắp đặt bày kế, ngay từ đầu mượn tay cảnh sát, dựa hơi danh tiếng. Nếu hôm nay anh hai không tới, hắc nhất định được việc, lúc đó thì quả đúng một mũi tên trúng hai con chim.”

“Người tính không bằng trời tính.” Triển Chiêu nhướn mi, “Người có trăm mưu ngàn kế, cũng không bằng ý trời a.”

Đang nói, Triệu Hổ đột nhiên chạy xông xộc vào, rống to: “Sếp, nguy rồi, mấy tên lâu la kia sắp bị anh trai sếp đánh chết. Em với Mã Hán không giữ nổi anh ấy.”

Bạch Ngọc Đường cả kinh: “Sao lại phát đại hỏa như vậy?”

“Mấy thằng nhãi không có mắt, nói Thương Lạc sai bọn nó không những trộm rương thi, còn muốn tiện tay bắt luôn Công Tôn về.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, hiểu rồi — Thảo nào

~~ Bạch Ngọc Đường ngoắc Triệu Trinh đang co chân trên sofa hóng trò vui, “Đi... Minh tôi không đủ sức.”

Triệu Trinh vui vẻ đứng dậy theo Bạch Ngọc Đường đi “can ngăn.”

.....

Đến khi Triển Chiêu dẫn được Công Tôn đến cửa phòng thẩm vấn, đã thấy Bạch Ngọc Đường và Triệu Trinh mỗi người một bên, túm lấy cánh tay Bạch Cẩm Đường kéo ra.

Triển Chiêu tiến lên hai bước, ngó vào trong thăm dò, nhíu mày — Mấy tên du côn bị đánh đến mặt mũi bầm dập, mà Bạch Cẩm Đường bị kéo ra rồi vẫn chưa nguôi giận, vẫn muốn giãy ra ~~ Triệu Trinh dùng hết sức ghì anh xuống, kêu ca với Bạch Ngọc Đường bên cạnh: “Trời ạ, sức anh ta còn khỏe hơn cả Lisbon.”

Công Tôn bước tới vài bước, đạp một cước vào cẳng chân Bạch Cẩm Đường, “Cậu lên cơn động kinh hả?!”

Quay lại thấy Công Tôn, sắc mặt Bạch Cẩm Đường mới thoáng dịu xuống. Mã Hán vội vàng đóng cửa phòng thẩm vấn.

Bạch Ngọc Đường và Triệu Trinh cũng thở phào nhẹ nhõm, buông tay.

Chỉnh trang lại, Bạch Cẩm Đường lại quay người muốn đi, Công Tôn nghiêng người cản đường, “Đi đâu?”

“...” Bạch Cẩm Đường nhướn mi, “Tôi đi xử Thương Lạc...”

“Xử cái đầu cậu!” Công Tôn trừng mắt, đưa tay túm lấy cà vạt của Bạch Cẩm Đường, kéo người vào phòng pháp y.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng thở ra, hỏi Triệu Hổ, “Sao anh hai lại ở phòng thẩm vấn?”

Triệu Hổ ngại ngùng: “Vốn tưởng để anh ấy ở đây thì mấy tên đó sợ, nhất định hỏi gì khai nấy. Không ngờ quả hỏi gì khai nấy thật, nhưng mới nói được một câu đã bị đánh đến hết đường khai ạ.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Còn hai tên bên Vương Triều thẩm vấn thì sao?”

“Hỏi mãi cũng không được gì.” Mã Hán có chút ủ rũ, “Đều là mấy tên quá lấu cá, nên em mới nãy ra chủ ý này. Sếp, em sai rồi, sếp phạt em đi, không liên quan gì đến Hổ Tử.”

“Quên đi...” Bạch Ngọc Đường khoát khoát tay, “Dẫn chúng nó đi trị thương cái đã...”

“Từ từ ~~” Triển Chiêu đột nhiên cắt lời, “Đừng lãng phí a.”

Mọi người khó hiểu nhìn anh, “Lãng phí cái gì?”

Triển Chiêu nhìn chăm chăm vào hai cái mặt du côn sưng to hơn đầu heo kia, lại gần nói vài câu với Mã Hán và Triệu Hổ.

Hai người nín cười gật gật đầu.

.

Trong phòng thẩm vấn khác, Vương Triều và Trương Long lại đang nhúc nhích đầu. Hai tên bị thương trước mặt đều là tay cáo già, hỏi mãi cũng không được gì, đúng là lợn chết không sợ nước sôi.



Đúng lúc đó, cửa đột nhiên mở ra. Mã Hán và Triệu Hổ kéo hai tên đã bất động tiến vào, nhìn nhìn hai đứa kia, lại hỏi Vương Triều cùng Trương Long, “Hai cậu vẫn chưa xong? Để đó cho chúng tôi, đưa hai tên này đến bệnh viện đi.”

Vương Triều và Trương Long há hốc mồm kinh ngạc, nhưng hãi hùng nhất lại là hai tên du côn kia. Chứng kiến tình trạng “thảm thương” của đồng bọn, trong lòng tự nhủ: Ai da, khó trách có người nói S.C.I. không dễ chọc, thật sự là đánh đến gần chết a

~~ Sau đó, cả hai tên, chẳng cần hỏi nữa, ngoan ngoãn khai sạch.

Triển Chiêu cũng đi vào hỏi bọn chúng mấy vấn đề, hỏi xong đi ra ~~ Thấy Bao Chứng đứng ở đầu hành lang, gay gắt giáo huấn Bạch Ngọc Đường. Mã Hán và Triệu Hổ đứng đó chỉ biết lo lắng.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu khó hiểu hỏi hai người.

“Sếp chịu tội thay cho bọn em, nói là sếp bảo em tìm Bạch Cẩm Đường vào thẩm vấn. Bạch Cẩm Đường bị kích động mới không khống chế được ~~” Triệu Hổ hỏi Triển Chiêu, “Làm sao bây giờ a?”

Triển Chiêu quay lại, Bạch Ngọc Đường đứng quay lưng về phía anh, bắt tay vòng sau lưng ngoắc ngoắc — Giang hồ cứu cấp a

~~ Bất đắc dĩ lắc đầu, Triển Chiêu thì thầm vài câu với Triệu Hổ và Mã Hán. Hai người gật đầu lên chuồn.

Bao Chứng giáo huấn đang hăng, không ngờ mọi người trong S.C.I. nháy mắt đã tụ tập trước mặt ông, cùng nhao nhao, “Là chủ ý của em ~~”

Bao Chứng mặt tái đi, nhìn cả đám xung quanh, rống: “Làm gì vậy? Tạo phản a?”

Lại trừng mắt liếc Bạch Ngọc Đường: “Cậu bảo vệ anh cậu, cấp dưới cậu bảo vệ cậu? Các cậu là cảnh sát, hiểu luật còn phạm luật a?”

Tất cả mọi người im lặng.

Lúc này, Triệu Trinh nhân việc rồi hơi đột nhiên xen mồm vào: “Kể ra, đêm nay không có chuyện gì hết, may mắn có Bạch Cẩm Đường ~~”

Bao Chứng sững sốt.

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn trời tự nói: “Đúng vậy, khó trách mọi người đều bảo cảnh sát qua cầu rút ván ~~”

Bao Chứng nói lý không lại, cuối cùng thở dài, hung hăng trừng Bạch Ngọc Đường: “Còn ba ngày là hết tuần thôi đấy, các cậu phá được án coi như xong. Còn không thì...”

“Cọ WC tập thể ~~” Mọi người cùng đồng thanh, “Chúng em hiểu rồi a.”

Bao Chứng há mồm hồi lâu mới khép lại, lắc đầu, quay người, dờ khóc dờ cười bước đi

~~ Mọi người thở phào nhẹ nhõm, Bạch Ngọc Đường chỉ tay về phòng họp, nói: “Đi thu thập tài liệu liên quan, chờ có báo cáo pháp y của Công Tôn rồi họp ngay, trong ba ngày phải phá án!”

Thấy mọi người hân hoan vội vàng tản đi, Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường: “Thật khó tưởng tượng nổi, Bạch đội trưởng cũng có ngày vì tình riêng mà phạm pháp a.”

Bạch Ngọc Đường nhếch mép cười, lại gần nói: “Chuyện lần này có thể tha a ~~ Nếu người bọn chúng muốn bắt là cậu, tôi sẽ trực tiếp đánh chúng nó đến nổi má nó cũng nhận không ra!”

Triển Chiêu với tay túm lấy áo khoác tên kia, “Hai anh em nhà cậu đều là tình thánh, được rồi ~~ Đi thôi, họp!”

Bạch Ngọc Đường bị túm đi, cười ha ha.

.

Nửa giờ sau, Công Tôn hoàn thành báo cáo pháp y, tất cả mọi người tập họp đến phòng họp.

“Thế nào?” Triển Chiêu hơi vội vàng hỏi Công Tôn: “Thành phần lớp ngoài của xác ướp và rương thi?”

Công Tôn gật đầu: “Giống y hệt nhau.”

Trên mặt mọi người đều có nét hưng phấn.

“Còn có một điểm giống nữa, cho các cậu xem.” Công Tôn lấy một tấm ảnh để ra trước mặt mọi người, “Đây là khuôn mặt của rương thi sau khi phục hồi... Nhìn xem có quen không?”

Triển Chiêu chăm chú quan sát một lúc, thấy có liên quan tới đồng ảnh sợ hãi do Tanaka chụp, lần trước tìm được tại nhà Carlos.

Mọi người đều kinh ngạc — Tuy rằng đều đang nhắm mắt, nhưng gương mặt đúng là cực giống!

Bạch Ngọc Đường cau mày nói: “Mấy cỗ thi thể mới này đều là người mẫu của Tanaka sao?”

Công Tôn gật đầu: “Xét nghiệm tử thi đều thấy có thành phần của dương địa hoàng.”

“Xem ra Tanaka không đơn giản hù dọa họ như vậy.” Triệu Hổ cười lạnh nhìn tấm ảnh, “Trước tiên cho bọn họ ăn dương địa hoàng, rồi hù dọa, thúc đẩy cho bệnh tim bọn họ phát tác, cứ thế bị dọa sợ đến chết, sau đó lại chụp lại khoảnh khắc bọn họ sợ hãi khủng hoảng trước khi chết.”

Mã Hán cũng lắc đầu: “Còn nói là nhà nhiếp ảnh thiên tài. Căn bản là biến thái.”

“Đại khái quá trình là như thế.” Công Tôn gật đầu đồng ý.

“A?” Bạch Trì đột nhiên lên tiếng, chỉ vào ảnh, hỏi Công Tôn, “Vì sao sắc mặt thi thể lại thay đổi?”

Triển Chiêu cũng nói: “Đúng vậy, sắc mặt mấy cỗ rương thi như vàng và đen hơn so với lúc mới đưa về.”

Công Tôn gật đầu: “Đó là bởi vì lớp cứng bên ngoài thi thể có thủy ngân, từ từ oxy hoá, làm thi thể biến đen, mấy tháng sau bay hơi hết, màu sắc sẽ như rương thi với xác ướp, còn có thể sập hóa, thật giả khó phân biệt.”

“Mấy cỗ thi thể này hẳn là hàng thanh lý.” Bạch Ngọc Đường nói, “Bởi vì đã không ít người xem qua ảnh chụp của Tanaka, khó tránh khỏi sự phát hiện của chúng ta.”

Mọi người gật đầu — Chắc hẳn là định thiêu hủy đi ở phòng làm việc của Tanaka.

“Có thể điều tra được chỗ sản xuất hay chứa hàng không?” Triển Chiêu hỏi Công Tôn, “Dù sao để vận chuyển rương thi cũng rất phiền toái, Thương Lạc khả năng giấu chúng ở đâu đó trước khi tiến hành giao dịch.”

Công Tôn cười cười, đáp: “Số cũng may, tôi tìm được một ít phần hoa hồ điệp (hoa păng-xê) .”

“Hoa hồ điệp là hoa cảnh chỗ nào chả có...” Trương Long nhú mày, “Đầy cả đường mà ~~”

“Nhưng quanh bãi xe phế liệu thì không nhiều...” Triển Chiêu nói.

“Thông minh!” Công Tôn cười, “Những rương thi này đều phải dùng lực cơ giới để gấp, có thể ép thi thể thành khuôn vuông vắn, chỉ có thể là dùng máy ép xe phế liệu cỡ đại.”

“Tôi vừa tra bản đồ quy hoạch thành phố.” Tương Bình, vừa vội vàng từ nhà tới, lấy ra một bản đồ, trên đó đã đánh dấu tròn vài địa điểm, “Thành phố S tổng cộng có 4 địa điểm thu lấy ô tô phế thải, đều ở vùng ngoại thành, trong đó có trạm thu lấy K gần đường cao tốc, nửa năm trước có xây một bồn hoa lớn, chính là trồng hoa hồ điệp.”

“Chính là chỗ đó.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi: “Chủ bãi là ai?”

Tương Bình cười: “Sếp hỏi đúng mấu chốt nhé — Là Carlos.”

Tất cả mọi người sững sờ.

“Thì ra là thế...” Triển Chiêu bật cười, “Xem ra Carlos ngoài phụ trách chuyện cất chứa và quảng cáo ra ngoài, còn phụ trách xử lý thi thể... Nói như vậy, hẳn cũng chết theo chính cách hắn hại người.”

“Bằng chứng buộc tội bọn Thương Lạc cấu kết làm giả rương thi, vì tiền mà mưu sát cùng lừa đảo là vô cùng xác thực.” Vương Triều có chút khó hiểu nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Nhưng gây ra nhiều án mạng như vậy... Còn cả truyền thuyết Tutsi kia... Tôi không hiểu, nghĩ thế nào cũng không hiểu.”

Những người khác cũng gật đầu.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, có phải cậu đã biết rõ rồi không?”

Triển Chiêu mỉm cười, gật đầu, “Bọn Thương Lạc phạm những tội ác này, không nhiều, cũng không ít ~ Bọn chúng là dây nỏ.”

“Dây nỏ?” Tất cả mọi người cùng suy nghĩ về hai từ này.

“Ý cậu là, còn có dây chìm?” Công Tôn xoa cằm, “Thủ phạm giết người là một người khác, không phải bọn Thương Lạc ra tay thanh trừng?!”

Triển Chiêu gật đầu, “Trước tiên bóc dây nỏ ra, phần dây chìm bên trong sẽ nằm trong tay chúng ta ~” Nói xong, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, “Đừng quên, chúng ta còn có một thuộc cấp ở đó.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đặt tài liệu xuống, nói với mọi người: “Liên lạc nhờ các bộ phận khác phối hợp, đêm nay đến nhà máy kia mai phục. Toàn bộ S.C.I. ra quân. Chúng ta trước tiên lôi dây nỏ Thương Lạc này ra, một lưới tóm sạch!!”

## 91. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 21

Chương 21 : Một mẻ hốt gọn

Ba giờ sáng, bãi ô tô phế thải K, vùng ngoại ô thành phố S, một chiếc container cực lớn từ từ đi vào.

Xe không mở đèn, trong màn đêm, giống như một quái vật khổng lồ đang di chuyển.

Đợi từ 11 giờ đêm trong xưởng xe phế thải này, mọi người S.C.I. tức khắc tỉnh ngủ — Tới rồi!

Như thường lệ, Mã Hán theo dõi từ vị trí cao nhất, qua bộ đàm báo cáo cho Bạch Ngọc Đường, “Sếp, còn một đoàn xe phía sau.”

Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, cả Tưởng Bình cùng theo dõi từ trong một chiếc xe đậu ở nơi sâu nhất tại nhà máy. Qua từng camera, nhìn bao quát hiện trường.

“Bao nhiêu chiếc?” Bạch Ngọc Đường thấp giọng hỏi.

“Sáu chiếc.” Mã Hán đáp, “Đều là xe con, có lẽ là kẻ mua.”

Quả nhiên, sau khi chiếc xe tải dừng lại trước nhà máy, không bao lâu, sáu chiếc xe ô tô đen có rèm che tạo thành một đoàn xe nhỏ tiến vào.

Lúc này, người lái xe tải đi ra, hất bước tới thùng xe, ầm một tiếng, kéo cửa thùng xe, đi vào trong thùng hàng, lấy một chiếc đèn pin. Tia sáng từ xe truyền ra, chiếu vào chiếc xe con dẫn đầu.

Theo ánh đèn, mọi người đã thấy rõ người nọ, chính là luật sư Hồ Liệt.

Bạch Ngọc Đường thoáng giật mình nhìn Triển Chiêu, “Sao lại là hắn? Thương Lạc không tới?”

Triển Chiêu cũng cau mày trầm tư, cầm bộ đàm hỏi Mã Hán, “Có thấy rõ trong xe không? Bên trong có người không?”

Mã Hán nhìn qua ống nhòm chốc lát, đáp, “Trong buồng lái không còn ai, trong thùng xe thì không thấy rõ.”

Lúc này, từ các chiếc ô tô có rèm che, người bắt đầu đi ra, trong đó có một người mà Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều biết — Phó Nghĩa Sơn. Những người khác đều là người nước ngoài, trong đó có một người xách theo vali nhỏ, như là một thư ký.

“A...” Bạch Ngọc Đường cười, “Ông già này xem ra là kẻ môi giới rồi, mười phần ngục quân tử.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, “Bọn họ không phải giao dịch bằng tiền mặt chứ?”

“Xem ra Thương Lạc rất có thể không tới.” Tưởng Bình nói: “Ở đường dây giao dịch trực tiếp, nếu chuyển tiền qua tài khoản ra nước ngoài, Thương Lạc sẽ không lộ mặt, còn an toàn hơn giao dịch bằng tiền mặt.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cầm bộ đàm lệnh cho các bộ phận mai phục bốn phía chú ý, chờ mệnh lệnh của anh mới được hành động.

Nhìn Hồ Liệt sau khi bật đèn, nhảy xuống xe, đi tới bắt tay với mấy người kia.

Tưởng Bình qua máy nghe lén đã sắp xếp, thu lại đoạn hội thoại giữa bọn chúng.

Chợt nghe Hồ Liệt nói: “Trong xe có tổng cộng 34 rương thi, mỗi một cỗ đều có giá bán trên thị trường là năm triệu, hơn nữa dựa theo sự tuyên truyền rộng rãi về nền văn minh huyền bí Tusti, nhất định còn tăng giá liên tục.”

“Năm triệu một cái?” Bạch Ngọc Đường lại giật mình, “Lần trước không phải ba triệu sao? Tăng giá hả?”

Triển Chiêu bật cười: “Trong khoảng thời gian này tăng là phải, tuyên truyền rầm rộ như thế, quả thực so với xác ướp Pharaoh Ai Cập còn thần bí hơn, lời nguyên sát nhân a.”

“Một cỗ năm triệu, 34 cỗ là một trăm bảy mươi triệu.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Đám người này, nghĩ tới là muốn điên rồi!”

Song phương giao dịch cũng không nói nhiều, chủ nhà Phó Nghĩa Sơn là người tiến cử, lão nhiệt tình thấp giọng thì thầm cũng người nước ngoài, vì chức năng thu của máy nghe lén có hạn, nghe không rõ. Đối phương cũng phải vài người lên xe, kiểm tra tình trạng rương thi.

Triển Chiêu nhìn chăm chăm vào màn hình một hồi, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Bạch, người nước ngoài kia có phải thấy quen quen.”

Tưởng Bình phóng to hình ảnh, đặc tả khuôn mặt đó, định vị các đường nét đặc thù rồi quét một lượt... Kết quả sau khi tìm tòi hiện ra, khiến Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kinh ngạc.

Người nước ngoài đó không phải ai khác, chính là ông trùm ma túy Colombia nổi tiếng — Trùm số số 2 của “Cảnh Kỹ hội”, Taber Terrence.

Tưởng Bình mở to mắt, “Sếp, cá lớn a! Đây phải là cá voi a.”

“Nghe bảo Thương Lạc lập nghiệp bằng bạch phiến, hèn chi...” Triển Chiêu do dự một hồi, nói, “Không phải Taber này và thủ lĩnh mafia Leonard của Ý là kẻ thù không đội trời chung ư... Thương Lạc bị đuổi khỏi Ý có thể liên quan đến hắn không nhỉ.”

“A...” Bạch Ngọc Đường cười nhạt, “Thằng nhãi này quả có dã tâm không nhỏ. Nhưng có điều, Taber đi tay không? Quá mạo hiểm đi...”

Lúc này, mấy kẻ đó kiểm tra rương thi trong thùng xe xong, đi ra, đến bên Taber nói vài câu, Taber gật đầu, ra hiệu cho thuộc hạ lấy sổ ra ghi chép.

Tưởng Bình chụp lại qua ống kính, quay sang màn hình máy tính lấy ảnh, lưu lại làm chứng cứ.

Bạch Ngọc Đường cầm bộ đàm.

Trên máy tính hiện lên con số giao dịch là hai mươi triệu (1). Taber đưa ra con số này, xác nhận xong, màn hình hiển thị chuyển khoản thành công.

“Bật đèn!”

Bốn phía nhà máy xe phé thải đột nhiên sáng bừng, đèn từ bốn phía được mở lên, ánh sáng mạnh mẽ chiếu vào giữa nhà máy, người trong sân nhao nhao cả lên vì ánh sáng quá mạnh, phải đưa tay che, nhưng không hề hỗn loạn. Thủ hạ của Taber nhanh chóng đứng ra phía trước bảo vệ hắn.

Triển Chiêu khẽ nhúu mày, sao lại thấy không được tự nhiên lắm.

Bạch Ngọc Đường cầm bộ đàm vừa định hạ lệnh, nhưng thấy Taber và hai thủ hạ nhảy vào thùng xe, Hồ Liệt đã quay về buồng lái — Không bình thường a.

Triển Chiêu chột hô to: “Đừng ra!”

Mọi người S.C.I. mai phục xung quanh đang định hành động, nghe thấy giọng Triển Chiêu đều sửng sốt, Bạch Ngọc Đường cũng lập tức hạ lệnh: “Đừng xuất hiện, tắt đèn trên lầu.”

Cùng lúc đó, nóc bốn chiếc xe con mở ra, người xuất hiện, trên vai mỗi kẻ đó đều là bộ phóng rocket. Đèn từ bốn phía trong nháy mắt tắt ngúm.

Bạch Ngọc Đường nghiêng rằng, “Không hổ tay buôn ma túy đẳng cấp quốc tế, cả rocket cũng dám đem ra.”

Hồ Liệt khởi động xe tải, mấy chiếc xe con cùng lùi sang hai bên, chuẩn bị mau chóng chạy ra đường cao tốc, để xe tải qua trước.

“Sếp, có hành động nữa không?” Mã Hán trên tầng thượng dùng súng nhắm vào Hồ Liệt ngồi trước bánh lái.

“Đừng nóng vội, chờ lệnh của tôi hẵng khai súng!” Bạch Ngọc Đường ngăn Mã Hán, nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, hỏa lực của chúng ta không đủ.”

Triển Chiêu gật đầu, “Không thể đấu bằng hỏa lực... Không có lợi.” Nói rồi, bảo Tưởng Bình kết nối microphone với loa lắp đặt trên nóc nhà máy.

“Có thể đóng cổng vào nhà máy không?” Triển Chiêu hỏi.

“Được! Tôi sợ có biến cố nên đã kết nối với hệ thống an ninh của nhà máy rồi.” Nói xong, Tưởng Bình nhấn nút, cánh cổng to lớn của nhà máy... chậm chậm khép lại.

Cổng “ầm” một tiếng đóng chặt. Lại quan sát lại biểu tình của những kẻ cầm vũ trang kia, tựa hồ có chút bất ngờ.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Bạch, có muốn liều không?”

Bạch Ngọc Đường đưa micro cho Triển Chiêu, nói: “Đương nhiên!”

Nhận micro, Triển Chiêu dùng tiếng Tây Ban Nha chào hỏi Taber, tự giới thiệu là phiên dịch của cảnh sát.

Ngôn ngữ chính thức của Colombia là tiếng Tây Ban Nha. Sau khi Triển Chiêu nói xong, lại quan sát biểu cảm của địch qua màn hình, rõ ràng là bối rối — Có hy vọng!

Taber ở trong thùng xe nghe lời chào hỏi ân cần, có phần sửng sốt, khó hiểu nhìn Phó Nghĩ Sơn bên cạnh.

Phó Nghĩ Sơn cũng lấy làm kinh ngạc, lòng thầm thắc mắc, cảnh đội đoán trước được? Đi đột kích còn mang theo phiên dịch?

Triển Chiêu hơi ngừng lại một chút rồi mới tiếp lời: “Có phải ngài thấy rất lạ, ngài Thương Lạc rõ ràng nói rằng sẽ tự mình tới giao dịch, nhưng bản thân hẳn lại không tới?”

Taber chau mày, đảo con ngươi suy nghĩ, hỏi Phó Nghĩ Sơn, “Sao hẳn biết? Tại sao cảnh sát lại mang theo phiên dịch? Bọn chúng biết ta sẽ tới?”

Phó Nghĩ Sơn cuống quýt lắc đầu, lão cũng khó có thể tin nổi, thế nào cũng không nghĩ ra có con quái vật thông thạo bảy thứ tiếng kia.

Triển Chiêu tiếp tục: “Có phải hẳn nói cho ngài đây là bộ sưu tập rương thi hẳn tìm mọi cách mới có được, để tặng cảm giác thần bí cho văn minh Tusti, hẳn còn sắp xếp rất khéo léo, trong thời gian ngắn ngủi đã làm tăng giá trị của rương thi một cách chóng mặt?”

Taber mở to mắt, lại nghe Triển Chiêu nói tiếp, “Thế nhưng ngài có biết, hai mươi triệu dollars (2) ngài bỏ ra, chỉ mua về một đồng xác chết thối nát giả tạo, không đáng một đồng?”

(1) và (2): Chuyển khoản là 20 triệu USD, tương ứng với 170 triệu CNY (1USD= 8.5CNY, theo tỉ giá lúc đó, giờ có 6.459 thôi =)). Khi Hồ Liệt và tiểu Bạch nói là dùng đơn vị Nhân dân tệ (CNY), còn khi chuyển khoản là dùng USD.

Taber nghe đến đó, quay sang khoát tay với hai hàng xe, đám ô tô lập tức dừng lại, mắt thấy Hồ Liệt như muốn lao ra ngoài, tay nắm chặt bánh lái, căng thẳng đến đổ mồ hôi.

Lúc này, một thuộc hạ của Taber cầm tới một chiếc loa, quát lên trời: “Có ý gì?”

Triển Chiêu mỉm cười, nói: “Ngài hãy đập vỡ một cổ rương thì xem xem, đừng nhìn lớp sáp hóa học bên ngoài, nội tạng bên trong có lẽ vẫn còn tươi sống.”

Taber gạt đầu với thủ hạ, thủ hạ đưa một khối xác ra, lấy dao đâm mạnh qua lớp cứng bên ngoài rương thi, lại rút ra, có máu...

Kiểm tra vài khối nữa, cũng thế... Taber một tay tóm lấy Phó Nghĩa Sơn bên cạnh, “Các người đùa với ta?!”

Triển Chiêu mỉm cười, nói tiếp: “Ngài Taber đã từng nghe qua thuyết thí tốt toàn hậu chưa?”

Taber cầm lấy loa trong tay thủ hạ, lạnh lùng nói: “Ý người là, Thương Lạc bại trận, dùng ta để đổi phó các người, bản thân nhân cơ hội bỏ trốn?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, lòng thầm nói, không hổ là cá voi, nhanh trí đấy.

“Thương Lạc không chạy nổi, bởi vì chúng tôi đã sớm nhận được báo cáo. Về kế hoạch của hân, dự định của ngài, chúng tôi đã rõ như lòng bàn tay.” Giọng nói Triển Chiêu mang theo một chút đắc ý, “Cho nên, chúng tôi đã sắp xếp lực lượng tiêu diệt phần tử khủng bố quốc tế đến đợi Taber ngài.”

Taber nghiêng răng, hít một hơi rồi buông Phó Nghĩa Sơn ra, cả giận nói: “Người dọa ta?”

Triển Chiêu mỉm cười: “Tôi không dọa ngài, tôi chỉ muốn làm một giao dịch với ngài.”

“Giao dịch gì?”

“Taber ngài cũng không buôn bán ma túy trong biên giới quốc gia chúng tôi, hơn nữa lần này coi như là người bị hại gián tiếp... Nhưng mà, nếu ngài sử dụng vũ lực chống đối, lại là một chuyện khác.”

Taber hơi chần chừ, thủ hạ cũng nhao nhao nhìn hân, như đang hỏi, có đáng vì thằng nhãi Thương Lạc kia mà bán mạng không?

Triển Chiêu cảm thấy Taber đã hơi dao động, liền tiếp: “Đơn giản mà nói, ngài không phản kháng, cũng chỉ là người không được hoan nghênh, chúng tôi sẽ trục xuất ngài về Colombia. Thế nhưng nếu ngài dùng vũ lực chống đối, chính là phạm tội, chẳng khác nào xâm phạm tới pháp luật đất nước chúng tôi... Ngồi tù ở Colombia, ít nhất không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng ngồi tù ở đây, theo tôi được biết, có rất nhiều kẻ muốn cái mạng của Taber ngài.”

“A...” Taber cười khan một tiếng, “Cậu khá rõ về tôi a.” Trầm tư suy nghĩ một lát, gạt đầu với thủ hạ.

Chúng thủ hạ đều nhao nhao xuống xe, buông vũ khí, giơ hai tay lên — Đầu hàng.

“Chúng tôi đáp ứng điều kiện của cậu.” Taber cũng xuống khỏi thùng xe.

Đúng lúc này, Hồ Liệt đập mạnh chân ga, quay đầu xe định lái về phía cổng, Bạch Ngọc Đường hạ lệnh cho Mã Hán, người đã nhắm mục tiêu từ rất lâu: “Bắn.”

Mã Hán chờ đợi đã một khoảng thời gian dài, lên tiếng đáp lại rồi mở chốt... Lực của súng trường bắn tia SVD, viên đạn xuyên qua cửa sổ bên của xe, xuyên qua đầu Hồ Liệt — Mất mạng tại chỗ.

Bạch Ngọc Đường lệnh cho đội đặc công áp giải từng người của Taber. Mọi người của S.C.I. đi ra, không tốn nhiều sức công hết cả đám lại.

Đến lúc Trương Long mở cánh cửa một chiếc xe con, nuốt nước miếng, trong xe có rocket, lựu đạn, AK47, đạn cay...

Các chàng cảnh sát cũng há to miệng, lòng thầm than ai da, vừa rồi mà đánh nhau, chúng mình bên này súng lục cả lượt ~ Trâu bò mấy cũng độ không lại AK với súng trường đột kích...

Bạch Trì lần đầu tham gia nhiệm vụ liền đụng đúng một pha kinh tâm động phách như vậy, mặt hưng phấn mà đỏ bừng.

Sau khi dọn dẹp xong xuôi hiện trường, Vương Triều giơ tay về phía ống kính, ra hiệu “Clear”.

Chúng cảnh sát đều có phần khó tin, một viên đạn cũng chẳng cần bắn, cứ thế bắt được Taber.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng thở phào nhẹ nhõm, đập nhẹ tay với nhau mới phát hiện tay đối phương toàn là mồ hôi.

Tướng Bình tháo tai nghe xuống, thở dài một hơi: “Trời ơi, tay không bắt giặc a ~ Taber kia như một con tàu chiến to lớn chưa từng lật ở Thái Bình Dương, hôm nay lại bị lật ở bãi xe phé thải này.” Nhưng lập tức lại có phần tiếc nuối, “Chỉ ước để thằng nhãi Thương Lạc chạy thoát.”

“A...” Bạch Ngọc Đường bật cười, “Tôi không nghĩ vậy a.”

Triển Chiêu hơi ngạc nhiên, “Tiểu Bạch, cậu cũng biết...”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, mở cửa xe, nói: “Đi xem thì biết.”

Taber ngồi ở trong xe, nhìn các nhân viên cảnh sát bận rộn, có phần không hiểu nổi.

Lúc này, cổng lớn nhà máy từ từ mở ra, Taber vừa nhìn ra ngoài, phi cơ, đại pháo, lực lượng chống khủng bố đâu?

“Các người rốt cuộc có bao nhiêu người?” Taber cau mày, dùng tiếng Anh hỏi người cảnh sát phụ trách trông coi.

Chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Thường phục và thêm cả đặc công, cả thảy ba mươi người.”

“Cái gì?” Taber ngẩng đầu lên, có hai người đang bước về phía hắn.

Đi trước là một thân thuần trắng, khoác áo da ngắn, vóc dáng ngời sáng nhìn hấn, Taber có thể kết luận, đó tuyệt đối là cao thủ, vấn đề chính lại là nhìn có chút quen mắt.

Đi phía sau, là người vừa dùng tiếng Tây Ban Nha nói chuyện với hắn, mặc một bộ Tây trang màu chàm, nhả nhả thanh tú ~ Taber có phần ngại ngại, chăm chú nhìn người đó thật lâu, hỏi: “Cậu là phiên dịch viên?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Tôi là nhà tâm lý học của cảnh sát.”

... Taber như hiểu rõ mọi chuyện, chậm rãi gật đầu, “Ra là thế... Xem chừng vừa rồi là chiến tranh tâm lý? Cậu thực rất giỏi hoạt.”

“Bình bất yểm trá (3).” Bạch Ngọc Đường hơi hột đáp lại hắn.

(3) bình bất yểm trá: chiến tranh không ngại việc lừa dối (QT). Câu này ở trong Du Long Tuỳ Nguyệt hệ liệt (Du Long Tuỳ Nguyệt ~ Quý hành thiên hạ~ Ngốc ngốc tiểu thần bộ~) của Nhĩ Nhã, cũng là câu cửa miệng của Bạch Bạch =)) (Med)

“Cậu...” Taber nhìn Bạch Ngọc Đường chăm chăm, hỏi, “Có phải cậu họ Bạch?”

Bạch Ngọc Đường hơi bất ngờ, lập tức lại cười, gật đầu, “Không sai.”

“Chà ~ Thảo nào...” Taber tựa hồ có chút kinh ngạc và vui mừng, nói: “Cậu so với anh cậu trông thuận mắt hơn, nhưng mà vẫn cái cảm giác đáng ghét ấy.”

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, không để ý tới Taber, xoay người đi về phía thùng xe tải.

“Nếu vừa rồi cậu nói dối...” Taber thoáng trầm ngâm: “Nói cách khác, các cậu chưa bắt được Thương Lạc.”

Triển Chiêu mỉm cười, “Cũng chưa chắc.”

“Hử?” Taber ngơ vực nhìn theo ánh mắt của Triển Chiêu về phía xe tải. Bạch Ngọc Đường một mình nhảy lên xe, động tác gọn gàng đẹp mắt, khiến Taber phải buột miệng một câu, “Đích xác là báo, quả nhiên ta ghét nhất người họ Bạch.”

Bạch Ngọc Đường đứng trên xe, đưa mắt quét một vòng, sau đó mỉm cười, lạnh lùng nói: “Ra đi, Thương Lạc.”

## 92. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 22

Chương 22 : Đường lang bỏ thiên

“Ra đi, Thương Lạc!”

Bạch Ngọc Đường vừa cất lời, tất cả mọi người đều im bật, ngưng thần tĩnh khí nhìn chăm chăm vào trong thùng xe. Bên trong hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có rượu thi chất thành chồng, hình hài vụn vụn, diện mục dữ tợn, tỏa ra mùi u ám. Chờ giây lát sau, từ thi thể trong cùng, có tiếng “rắc rắc” truyền ra, tấm ván gỗ gãy vụn... Ngay sau đó, trên sàn xe, một khối hộp gỗ vuông đổ sầm xuống, mở bung.

Lúc này, mọi người mới để ý, thùng xe này được nguy trang kín đáo, sàn xe có hai tầng. Tấm ván gỗ vừa bật mở, đầu tiên một cánh tay vươn ra, sau đó, một người chậm rãi leo lên. Mọi người tập trung nhìn vào — Đúng là Thương Lạc.

“Ha!” Ngoài xe, Taber phá lên cười, “Thực không ngờ, thì ra tên này muốn lợi dụng chúng ta để đào tẩu.”

Triển Chiêu gật đầu, “Trước đó đem tiền chuyển vào tài khoản nước ngoài, các ngài nhận hàng hóa rồi thì không thể đòi tiền lại, đương nhiên là trực tiếp theo thuyền buôn lậu rồi bến về Colombia. Đến lúc đó, hãn cãng có nhiều cơ hội đào tẩu hơn.”

Taber suy nghĩ một chút, hỏi: “Nhưng tôi chỉ hiểu kỳ, làm sao các cậu biết được?”

Triển Chiêu mỉm cười, không nói, ngừng đầu tiếp tục quan sát tình hình trong thùng xe.

Thương Lạc lúc này mặt mũi râu ria lởm chởm, thoát nhìn rất là nghèo túng, ngày trước có nghĩ cũng không ra cái cảnh tượng này. Nhìn Bạch Ngọc Đường trước mắt, Thương Lạc gật đầu, “Anh giỏi, làm sao anh biết tôi ở trong này?”

“Sự tình bại lộ, anh nhất định sẽ đào tẩu trong thời gian ngắn nhất.” Bạch Ngọc Đường từ tốn trả lời, “Vì sao lại phải bán rượu thi vôi và như vậy, cũng không phải đơn thuần là vì tiền, quan trọng hơn là chạy trốn... Chạy trốn thế nào là nhanh nhất, an toàn nhất? Đương nhiên là ở cùng một chỗ với đồng hàng rồi.”

Thương Lạc “ha ha” cười hai tiếng quái dị, “Người nhà họ Bạch chúng mày từ bé đã là khắc tinh của tao. Hai anh em dồn tao vào đường cùng. Họ Thương tao có thù oán với chúng mày à?!”

“Nói hươu nói vượn gì thế?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Bất anh là vì anh phạm pháp, tôi đâu có quản anh họ gì?”

“A...” Taber đột nhiên nở nụ cười, “Thật biết điều.”

Triển Chiêu giật mình: “Ngài nghe hiểu tiếng Trung?!”

Taber lắc đầu: “Vài chữ thôi, chỉ tiếng Trung của người họ Bạch mới nghe hiểu.”

“Có ý gì?” Triển Chiêu lạnh lùng nhìn hãn.

“Những chỗ tôi nghe không hiểu đều là những câu lắm nhảm.” Taber nhàn nhạt nói, “Tiếng Trung của anh em họ không phải nhảm.”

Triển Chiêu nhíu mày, quay đầu lại tiếp tục quan sát đồng thùng hàng, nhưng trong lòng lại mơ hồ thấy không được tự nhiên — Tên Taber này, dường như có gì đó sâu xa với Bạch Cẩm Đường, thậm chí là cực kỳ sâu xa, sâu đến độ hãn cảm thấy hứng thú với tất cả những gì có liên quan đến họ Bạch.

“Tao thật là oan mà.” Thương Lạc cười đến có chút lộ vẻ sầu thảm, “Là có kẻ muốn bức tử tao. Tao không giết đám người kia.”



Bạch Ngọc Đường lạnh lùng cười: “Anh không giết những người kia, thế còn những người này?” Nói rồi, anh chỉ xuống mấy cỗ rương thi dưới đất, “Những người này thì tính thế nào?”

“Những người này đều là bị Tanaka hù chết!” Thương Lạc có chút kích động, “Tao chỉ lợi dụng đám rác này! Từ đầu đến cuối tao không giết lấy một đứa! Những cái xác này giữ lại chỉ có hại tử thối rửa, nhưng tao sẽ giúp chúng truyền kỳ vĩnh viễn, lưu danh thiên cổ.”

“Những lời này chờ đứng trước toà nói đi!” Bạch Ngọc Đường lạnh giọng cắt lời hắn.

Trương Long và Vương Triều định lên xe cùng người, lại thấy Thương Lạc vụt rút súng chĩa vào mọi người: “Không được lại đây!” Ngoài xe, cảnh sát cũng đồng loạt rút súng nhắm vào Thương Lạc. Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Anh chỉ có một khẩu súng, nếu không đầu hàng cũng sẽ bị bắn thành cái sàng. Thương Lạc, không có lợi đâu!”

Thương Lạc cười, dò xét nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ha ha, chúng mày không tin Tutsi thật sự tồn tại phải không? Tusti là có thực.”

Dưới xe, Triển Chiêu nghe đến đó hơi sững sờ, đi đến trước vài bước hỏi, “Anh đã từng gặp Tutsi?”

“Tùng! Thật sự tồn tại, có thể biết trước sinh tử, thao túng ý chí con người!” Thương Lạc như phát điên, vừa thở vừa nói, “Các người không tin Tutsi sẽ bị trời phạt a ~”

Bạch Ngọc Đường thấy bộ dáng Thương Lạc có chút cổ quái, sắc mặt hắn không bình thường, ửng hồng, kích động dị thường, hô hấp cũng rất bất ổn...

Triển Chiêu cũng theo dõi hắn chốc lát, đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu: “Đúng vậy, thời gian không nhiều lắm.”

Thương Lạc cùng mọi người đều sững sờ, duy chỉ có Bạch Ngọc Đường tiến lên vài bước, nhắc chân đá bay khẩu súng trong bàn tay còn đang run rẩy của Thương Lạc, túm lấy hắn, bắt chéo hai tay hắn sau lưng. Không để ý tới Thương Lạc liều mạng phản kháng, Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, làm sao bây giờ?”

Lúc này mọi người mới định thần lại, thì ra vừa rồi Triển Chiêu không nói với Thương Lạc, mà là nói với Bạch Ngọc Đường, ý là — Cậu đoán đúng, tình trạng Thương Lạc quả không bình thường, hơn nữa thời gian còn lại không nhiều, hành động nhanh!

Chỉ một câu, không chỉ trả lời được nghi hoặc của Bạch Ngọc Đường mà còn khiến Thương Lạc thêm mê muội — Mọi người không khỏi nổi da gà. Ở cùng một người có thể đọc được tâm ý người khác đúng là cực kỳ đáng sợ.

Triển Chiêu bảo Triệu Hồ gọi xe cứu thương. Thương Lạc bị Bạch Ngọc Đường khống chế, càng lúc càng kích động, tiếng thở cũng lớn hơn, mọi người ở đây đều nhìn ra sự không bình thường của hắn.

Chính lúc này, Taber luôn trầm mặc lên tiếng nhắc nhở Triển Chiêu: “Tốt hơn nên hạ nhiệt độ cho hắn... “

Triển Chiêu giật mình tỉnh ngộ, vừa rồi quá bối rối, nhất thời không nhớ ra. Tình trạng của Thương Lạc lúc này giống như trúng độc dương địa hoàng. Loại độc này có thể làm tăng tốc vòng tuần hoàn máu, khiến cho người bình thường phát bệnh tim mà chết. Hạ nhiệt độ có thể có tác dụng nhất thời, không chừng còn cầm cự được đến lúc xe cứu thương tới. Nhanh chóng mở một chiếc xe cảnh sát, chỉnh điều hòa trong xe xuống mức lạnh nhất, ngoắc tay bảo Bạch Ngọc đưa Thương Lạc vào.

Tình hình của Thương Lạc rất tệ, mặt đỏ tựa như muốn sung huyết, nhịp thở cực gấp.

Mọi người dìu hắn xuống thùng xe, vừa đặt chân xuống đất, Thương Lạc ngẩng đầu, đột nhiên sững sờ. Hình như hắn nhìn thấy cái gì đó, đôi mắt tròn tròn lên, đầy vẻ kinh sợ.

Chính lúc này, chợt nghe bộ đàm truyền đến tiếng của Mã Hán. Anh chưa nhận được lệnh rút của Bạch Ngọc Đường nên vẫn ở vị trí theo dõi trên cao, chợt hô to: “Ổ cửa! Cổng lớn!”

Có nhiều cảnh sát mở bộ đàm, có thể nghe rõ được thanh âm của Mã Hán — Cổng?

Cùng quay ra hướng cổng chính, chỉ thấy ở cổng có một kẻ mặc áo chùng xám, kiểu dáng như của nhân viên thần chức (1), đáng sợ nhất là khuôn mặt hắc, ... Không phải là người, mà là — Ưng Vương.

(1) nhân viên thần chức: người phụ trách công việc tôn giáo trong Thiên Chúa giáo (QT).

“Bắt lấy hắc!” Bạch Ngọc Đường hô to một tiếng. Vài cảnh sát đứng hàng trước nghe lệnh, cùng chạy về hướng kẻ đó.

Thật kỳ lạ là kẻ đó có chút lúng túng, mới lùi về sau vài bước đã bị bắt lại, mặt nạ bị giật xuống tức thì...

“Đây không phải là ông Trương bảo vệ nhà máy sao?” Trương Bình kêu lên.

Ông Trương cũng lấy làm lạ, “Các cậu, các cậu sao lại bắt tôi?”

Mà lúc này, chợt nghe Thương Lạc, đã được lôi ra khỏi thùng xe, phát ra mấy tiếng “ặc ặc ~”, sau đó... Thở dốc kịch liệt, hai mắt trợn lớn, trên mặt xuất hiện biểu tình mọi người đều quen thuộc, sợ hãi cực độ. Không còn hơi thở.

“Thương Lạc? Thương Lạc!” Bạch Ngọc Đường lay hắc vài cái. Hoàn toàn không có phản ứng, đã đi đời nhà ma.

Triển Chiêu đột nhiên giật mình, chạy về phía xe. Bạch Ngọc Đường vọt lên với anh. Trước xe đã nghe thấy một trận rối loạn bên trong. Mở cửa, Phó Nghĩa Sơn cũng lộ ra vẻ mặt kinh hãi, ngồi cứng ngắc trong xe.

Bạch Ngọc Đường lấy tay dò động mạch cổ của ông ta, sau đó lắc đầu với Triển Chiêu. Triển Chiêu thở dài.

Triệu Hổ túm chặt lão Trương bảo vệ, “Ông chú, chú có bệnh à? Nửa đêm còn giả thần giả quỷ.”

“Làm gì thế? Không phải các cậu bảo tôi làm vậy sao?” Lão Trương oan khuất nói, “Có mà cảnh sát các cậu dọa đánh một lão già khom như tôi ấy.”

“Buông ông ta ra đã.” Triển Chiêu đi tới, hỏi ông lão, “Vừa rồi chú bảo là chúng cháu bảo chú làm vậy?”

Ông già xoa xoa bả vai đau, nói: “Mười hai giờ tôi tan tầm, gặp một anh. Anh chàng hỏi là cửa ở đây đóng thế nào.” Lão đưa ngón tay chỉ Trương Bình.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại trừng cậu.

Trương Bình giật mình kinh ngạc, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, liên tục khoát tay: “Em nói em là công nhân kỹ thuật mới tới, đâu có bảo là cảnh sát a!”

Ông lão trợn mày, “Không phải cậu ta nói, là một cảnh sát khác, mặc cảnh phục màu đen... Ách...” Lão già vừa nói vừa đưa mắt tìm kiếm khắp nơi, nhìn một vòng rồi có chút nghi hoặc, “Không thấy a... Kỳ quái!”

Mọi người vừa nghe đã hiểu, nhất định là giả mạo. Cảnh phục màu đen thì ai cũng biết, nhìn qua cũng rõ là cảnh sát, nhưng đó là đồng phục. Lần này hành động đều là cảnh sát chìm và đặc công.

“Cảnh sát kia nói gì với chú?” Triển Chiêu tiếp tục hỏi.

“Cậu ta đưa cho tôi quần áo với cái mặt nạ này, bảo tôi đứng ở cửa ra vào, chờ các cậu đưa một người từ trong thùng xe ra thì nghĩ cách để người đó trông thấy tôi. Cậu ta bảo đây là thành phần khủng bố mà cảnh sát muốn thường dân chúng tôi phối hợp diệt trừ.” Ông lão vỗ ngực, “Cái gì lão có thể không giàu, nhưng giàu tính giác ngộ nhé!”

Triệu Hổ hỏi: “Ông có nhớ mặt người đó không? Theo chúng tôi về ghép ảnh nhận dạng.”

“Không nhớ, đang đêm, nó lại đội mũ cảnh sát, ai mà thấy được?!” Ông lão còn trừng Triệu Hổ, “Ghép ảnh? Tôi ngần này tuổi rồi, mắt tèm nhem, không chơi được mấy trò chơi trẻ con của các cậu.”

Nhiều cảnh sát ở đây cũng bị ông ta làm cho hơi bực mình. Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, ý hỏi “làm sao bây giờ?”

Triển Chiêu nhún vai, trên mặt không có biểu tình ảo não đặc biệt nào, kéo Bạch Ngọc Đường lại gần thì thầm vài câu. Bạch Ngọc Đường gật đầu, rồi bảo mọi người hôm nay dừng ở đây, thu quân.

Chúng cảnh sát thở dài một hơi, tối nay có nhiều biến đổi bất ngờ, nhưng cuối cùng vẫn có chút thu hoạch. Chỉ tiếc Thương Lạc đã chết.

Taber này giờ vẫn đứng một bên say sưa quan sát, hỏi Triển Chiêu: “Thương Lạc lợi dụng tôi với chiêu thức tốt toàn hậu, các cậu lại dùng binh bất yểm trá với tôi. Thế lần này là dùng chiêu gì?”

Triển Chiêu mỉm cười, nói: “Chiêu này gọi đường lang bỏ thiên.”

“Đường lang bỏ thiên, hoàng tước tại hậu (2).” Thấy vẻ mặt khó hiểu của Taber, Triển Chiêu vừa cười, vừa thấp giọng nói, “Chỉ là, cuối cùng ai trúng chiêu, chưa chắc.”

(2) đường lang bỏ thiên, hoàng tước tại hậu: bộ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng đằng sau ~> nghĩa là chỉ thấy cái lợi trước mắt mà không biết đằng sau có nguy hiểm.

“Tôi rất có hứng thú xem các cậu biểu diễn.” Taber cười ha ha dùng tiếng Anh nói. Nháy mắt sau cửa xe đã đóng, lại nghe hần đột nhiên nói với Bạch Ngọc Đường bằng thứ tiếng không phải tiếng Anh, cũng không phải tiếng Tây Ban Nha vừa rồi nói với Triển Chiêu.

Chờ xe đi rồi, Bạch Ngọc Đường không hiểu gì, hỏi Triển Chiêu, “Con cá voi kia mới vừa nói gì?”

Triển Chiêu tựa hồ là có chút băn khoăn, “Hắn muốn xem chúng ta diễn hết trò...”

“Không phải câu tiếng Anh kia.” Bạch Ngọc Đường khởi động xe, “Sau câu đó cơ, hần lẩm bầm cái gì?”

“À... Cũng không có gì... Đại khái là sau này còn gặp lại...” Triển Chiêu qua loa đáp, giục Bạch Ngọc Đường lái xe.

Bạch Ngọc Đường cũng không hỏi lại, chỉ là trong lòng hiểu rõ, con mèo này cái gì cũng làm, nhưng sẽ không nói dối trước mặt mình. Nhiều năm như vậy, làm sao có thể giấu được anh? Lần này nhìn Triển Chiêu lo lắng như vậy, nhất định là có chuyện.

Triển Chiêu mặt hơi đỏ lên, Bạch Ngọc Đường bên cạnh lái xe không nói một lời, không phải tức giận chứ?

Trước đèn đỏ, xe dừng lại, Triển Chiêu trong lòng bất an, rốt cục kéo áo Bạch Ngọc Đường, nói: “Tiểu Bạch, tôi...”

Bạch Ngọc Đường thân nâng cằm anh, hôn nhẹ một cái, thấp giọng nói, “Không sao, cá voi nói gì tôi chả thèm để ý. Tôi chỉ để ý con mèo nói gì thôi.” Nói xong, đèn tín hiệu cũng chuyển màu, Bạch Ngọc Đường tiếp tục lái xe, nhưng Triển Chiêu ngồi cạnh bốc hơi nước

~~ Thật sự là không muốn nói lại cái câu vừa rồi. Taber nói bằng tiếng Ý, ý là: “Giúp tôi ân cần thăm hỏi anh hai cậu, con báo con bé nhỏ đáng yêu.” Xuất phát từ trực giác nào đó, Triển Chiêu ngửi được mùi nguy hiểm. Theo bản năng, anh muốn bảo vệ Bạch Ngọc Đường cách xa khỏi chuyện này. Nói gì thì nói, con chuột đó cũng chỉ thuộc về mình anh cơ mà ~ Báo cái gì mà báo ~ Cá voi chết tiệt!

.

Xe trở lại cục cảnh sát, trời sắp sáng nhanh thôi. Bao Chửng có chút không dám tin, người đang được giữ trong phòng thẩm vấn kia là ai. Còn tịch thu được rất nhiều súng ống đạn dược nữa chứ... Một mẻ hốt gọn mà bên mình không mống nào bị thương. Sếp già cả kinh không thốt ra lời, thở hắt.

“Vụ này đánh quả quá đẹp!” Lữ Phương liên tục chúc mừng, cũng hưng phấn khó tin.

Nhưng người của S.C.I. lại ỉu xiu.

“Làm sao thế?” Công Tôn đem thức ăn khuya đến ọi người, “Xụ mặt cả đám thế kia?”

“Đáng tiếc a, thất bại trong gang tấc.” Triệu Hổ còn đang điên vì chuyện lão bảo vệ.

“Ai nói thất bại trong gang tấc?!” Triển Chiêu hỏi lại, “Phải nói, hết thấy đều trong dự liệu.”

Mọi người đều kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Triển Chiêu, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, vẻ mặt tràn đầy chờ đợi.

“Cứ ngủ một giấc lại sức đi đã.” Bạch Ngọc Đường dặn dò, “Chờ đến tối còn có một màn kịch hay ho phải diễn.”

Nhìn hai sếp vẻ mặt thần bí, tinh thần sa sút của chúng tổ viên bị quét sạch, cơn buồn ngủ cũng nổi lên. Nguyên một đám ngáp mắt ngày liền, nhao nhao đi tìm chỗ ngủ.

Triển Chiêu viết một tờ giấy đưa cho Lư Phương, để anh dính lên bảng tin cảnh sát sau khi trời sáng. Lư Phương cầm lấy tờ giấy xem xét, cười khở hỏi Triển Chiêu: “Tiểu Triển, các cậu lại vừa chém ra a?”

Bạch Ngọc Đường cười: “Đêm nay có kết quả rồi, phải không Miêu Nhi?”

“Đúng vậy!” Triển Chiêu gật đầu, “Để xem đến tội cùng ai là bộ ngựa, ai là chim sẻ!”

### 93. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 23

Chương 23 : Hoàng tước tại hậu (kết thúc vụ án)

Nghỉ ngơi hồi phục một phen, mọi người lại quay lại văn phòng S.C.I., cảm thụ cái gọi là thay đổi trong chớp mắt. Hôm qua, vụ án vẫn còn là khó bề phân biệt, qua 24 giờ, lại phát hiện ngày phá án ngay gần trước mắt.

Mọi người vừa đặt mông xuống phòng họp, Lư Phương đã mang tin tức tới: “Tiểu Triển, cậu đoán đúng.”

“Tiến triển thế nào rồi?” Triển Chiêu hỏi.

“Y như cậu nói, Lữ Yên, Khúc Ngạn Minh, Chu Lộ, Khưu Vũ, đều đề cập đến chuyện thừa kiện, nói rằng bọn họ bị Thương Lạc giết dây và mê hoặc, còn mấy người kia tuy tham dự vào vụ án, nhưng cũng chưa đạt được ước nguyện, bởi vậy ngoại trừ Khúc Ngạn Minh làm Tiểu Triển bị thương, đều đã được nộp bảo lãnh rồi.”

Triển Chiêu gật đầu: “Hai người trong bệnh viện đâu?”

“Hai kẻ đó chưa biết Thương Lạc đã chết, mấy ngày nay đều dựa vào ý tưởng của cậu, một mực tiến hành trị liệu kín.” Lư Phương tiếp tục, “Còn nữa, Akasha chưa biết chuyện văn minh Tusti là giả bị phát hiện, nhưng cũng dính líu tới lừa đảo, đã bị khởi tố.”

“Cũng có thể bỏ giám sát Phùng Kiệt rồi.” Bạch Ngọc Đường bổ sung, “Nếu chân tướng đã rõ, không có lý do phải tiến hành bảo vệ nữa.”

Triệu Hổ chưa hiểu, nhìn Triển Chiêu lại nhìn Bạch Ngọc Đường, “Sếp, thả hết, vậy đầu gút là ở đâu a?”

“Đừng nóng vội, đến tối là có kết quả thôi.” Triển Chiêu mỉm cười.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường bố trí riêng, mọi người đều nhận lệnh của mình, rời đi.

.

21:30, bệnh viện thành phố S.

Một bóng đen, lén vào phòng bệnh đặc biệt sau bệnh viện.

Trong phòng trực ban của phòng bệnh đặc biệt, Mã Hân đặt báo xuống, đứng lên, cô xuống lầu, đi vào một căn phòng, đóng cửa lại.

“Như vậy được chưa?” Mã Hân hỏi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang ngồi trong phòng.

“Được rồi.” Triển Chiêu nhìn chằm chằm màn hình, đáp. Căn phòng này đã được sửa thành một căn phòng quản chế, Trưởng Bình đã lắp camera ở phòng trực ban.

“Đã chuẩn bị thuốc chưa?” Bạch Ngọc Đường hỏi Mã Hân.

“Rồi ạ.” Mã Hân chỉ vào màn hình, thuốc ở trong khay kim loại trên bàn phòng trực ban: “Em làm theo các anh bảo, mỗi ngày giờ này đều tới phòng trực ban ngồi nửa giờ, nửa giờ sau mới quay lại, mượn thuốc đến phòng bệnh của hai người đó, giả bộ cho họ uống thuốc.”

Triển Chiêu gật đầu, “Thế là đủ rồi.”

Bạch Trì ở bên nghe thế không hiểu: “Anh, vì sao phải làm vậy?”

Triển Chiêu gõ nhẹ vào cằm, hỏi ngược lại cậu: “Sau khi Thương Lạc chết, những kẻ khác đều có thể thoát tội, duy chỉ có hai người này. Muốn bọn họ thoát tội là không có khả năng. Dù có chứng minh thần kinh họ không bình thường, nhưng cũng đã giết vài cảnh sát, nếu em là bọn họ, em lại có đồng bọn bên ngoài, em sẽ làm gì?”

Bạch Trì hơi sững sốt: “... Sẽ khai ra đồng bọn, lấy đó giảm án ỉnh.”

Triển Chiêu gật đầu: “Cho nên, đám đồng bọn kia khẳng định sẽ nghĩ biện pháp xử lý bọn họ.”

“Xử lý?” Bạch Trì suy nghĩ một chút: “À, em hiểu rồi, hai phạm nhân kia đều bị cảnh sát chuyên biệt theo dõi, muốn giết bọn họ không dễ, cho nên hung thủ nhất định sẽ đến quan sát. Vì thế chúng ta cố tình để hấn phát hiện Mã Hân có thói quen này, mỗi ngày ở thời điểm này rời đi, sau khi quay lại thì đưa thuốc cho phạm nhân.”

“Đúng, bởi vậy lúc này động tay động chân với thuốc là tốt nhất.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ màn hình: “Tối rồi.”

Mọi người tùm lại, trên màn hình rõ ràng một kẻ đang vào phòng trực ban, hấn rất nhanh đổi các viên thuốc, sau đó vội vàng rời đi.

“Sao lại là hấn?” Bạch Trì kinh ngạc.

“A...” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, nhìn đồng hồ, nói với Mã Hân: “Đi được rồi đấy.”

Mã Hân nhanh chóng ra cửa, về phòng trực ban, làm một việc như thường ngày, huyết một bài ca dao, bưng khay kim loại đi đưa thuốc.

Kẻ núp tại cầu thang, khước miệng nhếch lên, xoay người ly khai.

“Mục tiêu đã xuất hiện rồi.” Bạch Ngọc Đường cầm bộ đàm nói với mọi người đang canh trước cổng bệnh viện, “Từ giờ trở đi, mọi người thay phiên theo dõi hấn, tìm cho ra sào huyệt của hấn.”

.

Mã Hân sau khi bưng thuốc vào phòng tù phạm, bên trong không phải là phạm nhân mà là cảnh sát bộ phận giám chứng, bọn họ nhận lấy thuốc, lấy chứng cứ xong thì chạy về S.C.I.. Sau một lát, nhận được điện thoại của Công Tôn, thành phần của thuốc bao gồm methylmercury (1). Methylmercury có thể ảnh hưởng tới tế bào não của người, phá hủy nghiêm trọng hệ thần kinh con người, có thể dẫn tới tâm tình thất thường, thậm chí điên loạn đến chết.

(1) methylmercury: tiếng Việt gọi là mêtyl thủy ngân, một hợp chất được sinh ra khi thủy ngân ở trong môi trường nước có nhiệt độ cao.

Nghe Công Tôn nói xong, Triển Chiêu tắt loa ngoài của điện thoại, ngẩng đầu nhìn về mặt khiếp sợ của Từ Á Đông, nói: “Thế nào? Cậu còn muốn nói gì không?”

Từ Á Đông vừa nãy đã nhìn thấy quá trình bỏ độc tại phòng trực ban qua camera, lại nghe Công Tôn trả lời qua điện thoại như vậy, hấn thở dài, nói: “Tôi khai...”

Triển Chiêu ra khỏi phòng, một cảnh sát áp giải Từ Á Đông rời đi. Cũng đồng thời, Bạch Ngọc Đường từ một phòng khác đi ra. Hai người trao đổi thông tin, phát hiện Ngô Khải cũng khai y hệt thế — Hai người đó không nói dối.

Bạch Ngọc Đường xoa xoa mi tâm: “Tuy sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng chính tai nghe thấy, vẫn thấy có chút khó tin.”

“Vẫn là câu nói kia, sau khi đã loại trừ tất cả những trường hợp không thể nào xảy ra được, giả thiết còn lại cuối cùng, dù chưa chắc chắn, thiếu cơ sở đến đâu cũng là sự thật.” Triển Chiêu đút tay vào túi, “Của người cậu yêu nhất, Sherlock Holmes nói đó.”

Bạch Ngọc Đường vẽ mặt không đồng ý: “Miêu Nhi, cậu nhớ lắm rồi, người tôi yêu nhất đâu phải Sherlock Holmes.”

Triển Chiêu sững sốt, “Không phải từ bé cậu thích nhất Sherlock Holmes sao? Thay người lúc nào vậy?”

“Miêu Nhi, trí nhớ cậu kém thật.” Bạch Ngọc Đường tiến đến bên tai anh: “Người tôi thích nhất là cậu a.”

... Triển Chiêu xấu hổ, không biết phải nói gì, trừng anh: “Đi thôi, nên thu lưới rồi.”

Bạch Ngọc Đường sánh vai, hai người vừa định ra khỏi cửa đã bị Mã Hân chạy vội theo kéo lại: “Các anh đừng quên chuyện đã đồng ý với em nha.”

“Yên tâm!” Bạch Ngọc Đường nói: “Một tuần được chưa, ngày mai vụ án kết thúc, việc đầu tiên anh làm là tặng Mã Hân cho em.”

“Thanks thanks ~~” Mã Hân mỹ mãn bắn tia lia rồi chạy luôn.

Hai người sau khi ra khỏi cửa, nhận được điện thoại từ Triệu Hổ, nói bọn họ đã tập trung được mục tiêu, Bạch Ngọc Đường hỏi rõ địa chỉ, lái xe cùng Triển Chiêu đi — Thu mẻ lưới cuối cùng.

Trong một tầng lầu, khu nhà trọ nhỏ nào đó ở thành phố S, phòng 212, có mấy người đang chúc tụng, chén rượu cùng nhau, tặng nhau những lời ân cần hỏi thăm, như đang ăn mừng việc gì đó.

Đúng lúc đó, có tiếng gõ cửa vang lên, một trong số họ đi tới mở cửa, nhìn người phía trước, sửng sốt.

“Làm sao vậy các vị?” Bạch Ngọc Đường dẫn đầu, hỏi mọi người trong phòng: “Có chuyện gì vậy, sao lại vui vẻ thế a?”

Phía sau Bạch Ngọc Đường là Triển Chiêu và chúng đội viên S.C.I..

Trên bàn là chai champagne đã mở cùng thức ăn, mặt đất thì bừa bộn, trên tường dán đủ những áp-phích cùng tranh tuyên truyền về văn minh Tusti, giống hệt như một loại chủng tộc giáo tập hội.

Trong phòng có tất cả sáu người: Phùng Kiệt, Lữ Yên, Khưu Vũ, Chu Lộ và hai học trò của Mặc Ninh.

Sáu người thấy lực lượng cảnh sát xông vào, trên mặt thoáng biến sắc, nhưng sau đó lại bình tĩnh lại. Lữ Yên nói: “Cảnh sát các anh tới có chuyện gì, không phải mở tiệc cũng là có tội chứ?”

Triển Chiêu lắc đầu: “Mở tiệc không có tội, nhưng điều kỳ lạ là các vị lại biết nhau a.”

“Thời gian chúng tôi làm việc thì biết nhau, có gì không thể?” Khưu Vũ nói.

“Các người không phải đang chúc mừng những người biết chuyện đã chết chứ?” Bạch Ngọc Đường mỉm cười: “Đừng vội cao hứng sớm, cho các người gặp hai người.” Nói rồi, đưa tay ra cửa, hai cảnh sát áp Từ Á Đông và Ngô Khải vào.

Đám người trông rõ là ai đều sửng sốt, lập tức sắc mặt trắng bệch.

“Chúng ta cùng nói ra sự thật đi.” Triển Chiêu mỉm cười, “Đầu tiên, giết Carlos, là Phùng Kiệt.”

“Anh nói bậy!” Phùng Kiệt kích động, Triệu Hổ đứng bên tròng hắt: “Rõng cái gì?”

“Khu vực Từ Á Đông và Ngô Khải phụ trách tuần tra, chính là ngay khu lân cận nhà máy xe phế thải.” Bạch Ngọc Đường tiếp lời Triển Chiêu, “Hắn là đúng lúc giết người thì bị bọn họ bắt gặp, nhân cơ hội đó tổng tiền cậu... Chúng tôi đã điều tra, trong tài khoản của hai người bọn họ có một số tiền đáng kể, đều được chuyển khoản từ tài khoản của cậu. Mà càng thú vị, sau này hai người bọn họ biểu thị thủ trưởng La Bằng bị chính họ bắn chết một khoản tiền, xem ra là bị cấp trên phát hiện... Sau đó cũng bị tổng tiền.”

“Nếu chỉ giết mỗi La Bằng, khả năng sẽ bị người ta nghi ngờ.” Triển Chiêu nói, “Cho nên liền giả bộ điên, hơn nữa cậu có lẽ cũng đáp ứng, cuối cùng sẽ giúp bọn họ thoát... Thực tế, ngay từ đầu các người đã muốn diệt trừ hai người họ.”

Thấy Phùng Kiệt cúi đầu, Bạch Ngọc Đường lạnh lùng: “Chúng tôi điều tra Thương Lạc, cậu ở trong công ty của Thương Lạc căn bản không đơn giản là một nhân viên bảo vệ nho nhỏ. Trái lại, Thương Lạc đặc biệt tín nhiệm cậu. Sau khi hắn chết, công ty tạm thời không bàn, nhưng mỗi lần ăn bất chính của Thương Lạc, đều do cậu tiếp quản.”

“Về phần những người khác...” Triển Chiêu quét một lượt: “Lữ Yên, cô không chỉ là thư ký của Carlos, hay là nhân tình của ông ta, còn là người giúp ông ta quản lý một lượng tài sản lớn ở nước ngoài. Ông ta vừa chết, tất cả khối tài sản đó đều thuộc về cô. Cô hợp mưu với Phùng Kiệt giết ông ta, cũng tạo ra căn phòng bí mật cất rương thi... Ở chính vụ án này, làm cho Thương Lạc muốn lợi dụng tính thần bí của văn minh Tusti, khiến hắn cấp tốc giả tạo rương thi tăng giá... Chuyện này, có lẽ cũng là Phùng Kiệt cậu nhắc nhở hắn nhỉ.”

“Tình huống của anh cũng không khác biệt lắm.” Bạch Ngọc Đường chỉ Khưu Vũ: “Vốn muốn giết chết Phó Nghĩa Sơn, ngầm chiếm lấy tài sản của ông ta, nhưng mà, bị chúng tôi làm xáo trộn kế hoạch nên không thành công. Sau này anh tiếp tục đi ám sát Thương Lạc, bởi vì các người thực sự tham lam, còn muốn tiếp quản cả mối làm ăn kinh doanh rương thi từ bọn Thương Lạc.”

“Hai học trò của Mặc Ninh... Các cô luôn bị Mặc Ninh kiểm soát, giúp bà ta vẽ tranh, nhưng lại không được đề tên trên tác phẩm. Còn Chu Lộ... Thoạt nhìn thì tưởng người không liên quan, kỳ thật, cô là một nhà văn tự do... Tác gia Tiêu Lục trước khi chết vẫn luôn sử dụng văn chương của cô, cô sáng tác ra tiểu thuyết, lại bị cô ta cầm đi đăng tải, đơn giản là cô ta nổi tiếng hơn cô.” Nói xong, Triển Chiêu lắc đầu, “Các người đều có những người chủ lòng tham không đáy, thủ đoạn độc ác. Nhưng bọn họ cũng không ngờ, kẻ một tay bọn họ đào tạo, có lẽ là vẫn luôn chèn ép, còn tham lam hơn, thủ đoạn hơn. Bọn họ tạo ra một vở kịch, tạo nên nền văn minh Tusti, các người cũng làm một vở kịch, sáng tạo ra một Tusti khổng chế bọn họ.”

“Morris vừa khéo cũng có cùng lý do muốn giết Tanaka, các người sợ hắn sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch, cho nên nghĩ muốn giết hắn, tiện thể tiêu hủy phòng làm việc của Tanaka.” Bạch Ngọc Đường nhìn đám người, “Kỳ thực, các người mới chính là Tusti, một chiếc áo chùng, một cái mặt nạ, còn cả mấy biến đổi giọng nói, các người thay phiên đóng giả Tusti, lừa bịp bọn Thương Lạc, khiến bọn họ nảy sinh kế hoạch dùng văn minh Tusti kiếm tiền. Đợi đến lúc bọn họ thành công, các người lại giết bọn họ, cướp đoạt thành quả, làm một thước sào cừu chiêm (2), tọa hưởng kỳ thành (3)... Thật thông minh!”

(2) thước sào cừu chiêm: tu hú sẵn tổ; chim cừu chiêm tổ chim khách; chiếm nhà đất của người khác (ví với việc chiếm địa vị, nhà cửa, ruộng đất của người khác) (QT).

(3) tọa hưởng kỳ thành: ngồi mát ăn bát vàng; ngồi không hưởng lộc; há miệng chờ sung; ngồi không ăn sẵn (QT).

“Chỉ tiếc, người tính không bằng trời tính.” Triển Chiêu mỉm cười, “Tự nhiên lại xuất hiện hai cảnh sát nhỏ cùng Morris, làm xáo trộn kế hoạch của các người.”

Đám người cúi đầu không nói, đã không còn gì để nói, mộng đẹp đã tan, cũng chỉ có thể đợi đến lúc vào tù.

Bạch Ngọc Đường lệnh một tiếng “Đưa về.” Chúng cảnh sát liền còng tay sáu kẻ đó lại, áp giải về cảnh cục.

Carlos, Mặc Ninh và Tiêu Lục, ba vụ mưu sát cùng được phá, chân tướng của vụ án này hoàn toàn phơi bày.

Tất cả mọi người cùng thở phào, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu sau khi ra khỏi cửa, gọi mọi người của S.C.I. lại, nói: “Mọi người trở về giải quyết nốt công tác, Mã Hán, cậu ở lại, những người khác thu đội!”

“Sếp, có chuyện gì?” Mã Hán khó hiểu.

“Ừm ~~” Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đưa vé máy bay cho Mã Hán: “Đây là vé máy bay chuyến 8 giờ tối đến đảo W. Sau khi cậu lên máy bay, bảo vệ nhân vật quan trọng ngồi bên cạnh cậu, hành trình của cô ấy đại khái khoảng một tuần, cậu phải bảo vệ cô ấy suốt chuyến đi, một tắc cũng không được rời.”

Mã Hán nhận vé, có phần mơ hồ: “Đại nhân vật nào vậy?”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường họ khan, nghiêm túc nói với Mã Hán: “Cậu nhớ kỹ đây, hành trình lần này đi cùng cô ấy cho tốt. Trong thời gian này, không được trở về sớm, nếu để tôi biết cậu giữa đường bỏ đi hoặc không tận trách, tôi sẽ đá cậu ra khỏi đội!”

Mã Hán nuốt nước bọt, gật đầu: “Em hiểu rồi ~~”

“Được, về nhà thu dọn đồ đạc đi.” Sau đó, Bạch Ngọc Đường khoát tay.

Đợi đến lúc mọi người rút lui hết, còn mỗi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, ý cười trên mặt cũng dần dần thu vào, Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn Triển Chiêu: “Miêu Nhi, tiếp đó, muốn đi đâu không?”

Triển Chiêu gật đầu: “Có một việc, tôi muốn đi chứng thực chút.”

Sau đó, Bạch Ngọc Đường lái xe, đưa Triển Chiêu tới nhà giam của thành phố S, hai người lại một lần nữa tới phòng giam đặc biệt.

Quản giáo đưa Khúc Ngạn Minh ra, khá hơn bộ mặt sa sút tinh thần mà khép chặt miệng hồi trước. Hiện tại, cậu ta thoát nhìn bình tĩnh khác thường. Nhìn thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, Khúc Ngạn Minh khẽ cười, không nói gì, chờ hai người mở miệng trước.

“Cậu đã sớm biết sự thực trong vụ án này, nhưng không nói, cậu chạy đi giết Akasha, cố tình không thành công, chỉ vì muốn quấy rối vụ án, cho chúng tôi mất mặt, nhìn đám người đó tiếp tục.” Triển Chiêu hỏi, “Vì sao?!”

Khúc Ngạn Minh hơi nhướn mi, nhẹ nhàng nói: “Mỗi người đều phải đối mặt với số phận mình, cùng tất cả những gì cuộc đời đưa lại.”

Triển Chiêu nhìn cậu ta một chốc: “Là triết lý cuộc đời của cậu, lời răn dạy, hay là cái gì?”

“Là quy luật...” Khúc Ngạn Minh hơi mỉm cười, lấy ngón trỏ đưa lên môi mình, thấp giọng, “Người, chung quy vẫn phải tuân theo quy luật.”

.....

“Miêu Nhi, chờ chút!” Ở cửa nhà giam, Bạch Ngọc Đường đuổi theo Triển Chiêu, “Còn chưa xác định chuyện này liên quan đến Triệu Tước.”

“Chuyện đó và ông ta không quan hệ!” Triển Chiêu tự khống chế tâm tình bản thân, “Nhưng Khúc Ngạn Minh là tín đồ của Triệu Tước! Cậu ta đang dùng những lý luận của ông ta để tạo ra càng nhiều người điên càng tốt!”

“Tôi đưa cậu đi, cậu đừng đánh bậy đánh bạ.” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu vào xe, khởi động xe, tới phòng trưng bày tranh của Triệu Tước ở khu phố trung tâm. Triển Chiêu bình tĩnh bước xuống, Bạch Ngọc Đường mỉm cười, hỏi: “Miêu Nhi, cậu tức giận vì lý luận của Triệu Tước hại người, hay là tức ông ta lần nữa khiêu khích cậu?”

Triển Chiêu không đáp, mặt thoáng hồng lên, Bạch Ngọc Đường cười: “Đây rốt cuộc có phải thiên tài đang phân cao thấp không ~”

Hai người tới phòng trưng bày tranh, đi vào thì sững sốt, bài trí trong phòng trưng bày đã thay đổi, nhưng người trông nom phòng trưng bày vẫn là thanh niên Italia tên Andy kia.

“Triệu Tước đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi anh ta.

“Triệu Tước là ai?” Andy không hiểu.

Hai người nhìn nhau, dự cảm không tốt.

Bạch Ngọc Đường đi lên lầu hai của phòng trưng bày, quả nhiên, trên lầu đã thu dọn sạch sẽ, phẳng phất giống như Triệu Tước chưa từng tồn tại.

Triển Chiêu đứng một mình giữa phòng trưng bày, nhìn những bức tranh trên tường, Andy đột nhiên lại gần Triển Chiêu. Triển Chiêu chú ý tới ánh mắt của anh ta, hỏi: “Cậu có gì muốn nói với tôi sao?”

Andy hơi hoang mang: “Trước đây tôi chưa từng gặp anh, nhưng mà khi thấy anh lại đột nhiên rất muốn nói một câu, rất muốn nói...”

Triển Chiêu gật đầu: “Cậu nói đi.”



Biểu tình của Andy chợt trở nên kỳ quái, anh ta khẽ mỉm cười, nói với Triển Chiêu: “Cậu có biết không, một ngày khi thứ quý báu nhất bị cướp đi, người sẽ càng lợi hại, cũng điên rồ hơn...” Nói xong, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường trên lầu.

“... A?” Andy nói xong, xoa đầu, tò mò hỏi Triển Chiêu: “Tôi vừa nói gì à?”

Triển Chiêu vỗ nhẹ vào vai Andy, thấp giọng nói gì đó, ánh mắt Andy dần dần mơ màng, Triển Chiêu nhìn vào mắt anh ta, lạnh lùng nói: “Cậu nói lại với ông ta, có gan đụng vào thứ quý báu nhất của tôi, nên biết hậu quả. Tôi và người đó bản chất như nhau, cậu ta có thể sống đến giờ, chứng minh rằng cậu ta cũng có thứ quý giá nhất.”

Nói xong, đi lên lầu kéo Bạch Ngọc Đường xuống, bước nhanh ra khỏi phòng trưng bày.

Đứng ở khu phố náo nhiệt lúc nửa đêm, phóng mắt nhìn lại, biển người bắt đầu dập dềnh, chỉ thấy gần con phố buôn bán Nghê Hồng, tòa cao ốc xa xa, ánh sáng màu đỏ bị mái nhà cản trở, làm nổi bật bầu trời đầy sao, lộ vẻ không cam lòng... Triển Chiêu vô thức nắm chặt lấy tay Bạch Ngọc Đường, cảm thụ hơi ấm từ bàn tay ấy... Người nọ tựa hồ cũng cảm thấy nổi bất an trong anh, dùng tay xoa nhẹ lưng anh, như đang an ủi ~ Cuối cùng, bình an lại một lần nữa quay lại trong lòng, Triển Chiêu hít sâu một hơi, quay đầu lại, thấy Bạch Ngọc Đường đang cười nhìn anh, ghé lại gần nói: “Miêu Nhi, kết thúc rồi, về nhà thôi. Ngày mai bắt đầu một ngày mới.”

.....

Trưa ngày hôm sau, xe áp tải Taber mất tích một cách lạ lùng, không biết Taber đi đâu.

S.C.I., mê án vẫn tiếp tục...

HOÀN VỤ ÁN THỨ TƯ

## 94. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 24

Phiên ngoại 1

100 câu hỏi Thư Miêu (thượng)

Nhĩ Nhã: Xin hỏi tên của bạn? (hưng phấn a hưng phấn, người thật đẹp hơn trong ảnh nha )

Tiểu Bạch: (liếc mắt) Miêu Nhi, cậu xem trước xem MC có phải có vấn đề rồi không?!

Triển Chiêu: (quan sát

) Cô ta bây giờ đang ở trạng thái sát vách ~ Chúng ta cố gắng làm cô ta phân liệt luôn đi

~ Tiểu Bạch: Được!

Hai tay nắm lại.

Nhĩ Nhã đáng thương: Đổi người được không

Cả hai: Không đổi!!

Nhĩ Nhã: - - Hai người xấu tính a ~ Tên?

Tiểu Bạch: Nói nhảm vừa thôi!

Nhĩ Nhã: Được... được ~ (Dè dặt nhìn Triển Chiêu, anh?)

Triển Chiêu: (vỗ vỗ vai MC) Triển Chiêu.

Nhĩ Nhã: (kinh) Khẳng định anh không thôi miên hay ám thị người ta chứ

Triển Chiêu: (cười) Không

Nhĩ Nhã: T\_\_\_\_T Làm sao giờ? Như thế này đến lúc hết sẽ thực sự phân liệt mất

~~ Tiểu Bạch: Cô xong chưa hả?? Câu tiếp!!

.

Nhĩ Nhã: Tuổi?

Tiểu Bạch: .....

Triển Chiêu: (giành đáp) Tôi lớn hơn cậu ta một ngày!

Nhĩ Nhã: - - Chuyện đó ~~ Cụ thể? Là bao nhiêu?

Triển Chiêu: (cười) Lớn hơn cậu ta một ngày!

Nhĩ Nhã: (dè dặt liếc Tiểu Bạch) Còn anh??

Tiểu Bạch: ..... Cậu ta lớn hơn tôi một ngày.

Nhĩ Nhã: ..... (chỉ) Thế sao không bảo anh nhỏ hơn anh í một ngày

Tiểu Bạch: (đá) AI CẦN CÔ LO

~~ Nhã Nhã: NHA

~ (vang vọng, trở thành chấm trắng)

.

Nhĩ Nhã: Giới tính? (ráng sức bò lại)

Tiểu Bạch: Cô nhìn không ra hả?

Nhĩ Nhã: (chăm chú) ~~ Ra tám múi ~~ Thực muốn xem rõ hơn... (lau lau mũi)

Khán giả: Nhã Nhã, giờ mới câu hỏi thứ ba a ~~ Bây giờ đã bắt đầu mất máu, đến cuối cùng thì làm sao??

Nhĩ Nhã: (giãy dụa) Đừng kéo ta ~~ Ta muốn xem cơ bụng của Tiểu Bạch

~~ Triển Chiêu: ..... (mỉm cười nhìn Khán giả) Thả cô ta đi.

Khán giả: (ngây ngốc tập thể, buông tay...)

Nhã Nhã phi đến.

Chiêu Chiêu nâng cước đá

Nhã Nhã: NHA

~ (vang vọng, trở thành chấm trắng)

.

Nhĩ Nhã: Xin hỏi tính cách của bạn thế nào?

Tiểu Bạch: Hoàn hảo hoàn mỹ

~~ Nhĩ Nhã: ... Rét... Hai anh em một dạng!!

Triển Chiêu: Tốt.

Nhĩ Nhã: ..... Gần mực thì đen a

.

Nhĩ Nhã: Bạn thấy tính cách đối phương thế nào?

Tiểu Bạch: Hoàn hảo hoàn mỹ

~~ Triển Chiêu: Vô cùng tốt.

Nhã Nhã: ... Trời ạ ~~ Trời ạ ~~ Lương tình tương duyệt nữa sao??

Tiểu Bạch: Chỉ có điều tôi tốt hơn một chút.

Triển Chiêu: Tôi mới tốt hơn

~~ Tiểu Bạch: Tôi hơn.

Triển Chiêu: Tôi hơn.

Nhĩ Nhã: Khụ khụ ~~ Nơi công cộng, xin chú ý liếc mắt đưa tình

.

Nhĩ Nhã: Hai người gặp nhau bao giờ? Ở đâu?

Tiểu Bạch: Từ lúc sinh ra, trong bệnh viện.

Triển Chiêu: Trong bệnh viện, sau khi sinh ra một ngày.

Nhã Nhã: Chuyện kia, rõ ràng, ai cũng biết anh lớn hơn anh í một ngày, không cần phải nhấn mạnh nhiều lần thế đâu!!

.

Nhĩ Nhã: Ấn tượng đầu tiên về đối phương?

Tiểu Bạch: Quên rồi.

Triển Chiêu: Sao mà nhớ được?!

Nhĩ Nhã: ..... Ai lại viết ra thế có bao giờ?! .....

.

Nhĩ Nhã: Thích điểm nào nhất ở đối phương?

Tiểu Bạch: Toàn bộ

Triển Chiêu: ..... Khụ khụ.....

Nhĩ Nhã + Tiểu Bạch: (dừng thẳng lỗ tai) Ồ mó??

Triển Chiêu: Tôi nói rồi mà, các người không nghe thấy thôi!! /////

.

Nhĩ Nhã: Ghét điểm nào nhất ở đối phương?

Tiểu Bạch: Không có

~ Triển Chiêu: ..... Khụ khụ.....

Nhĩ Nhã + Tiểu Bạch: Lại nữa!!

Triển Chiêu: (đỏ mặt) Tại các người không tốt.

.

Nhĩ Nhã: Bạn thấy đối phương với mình có hợp không?

Tiểu Bạch: Hợp lắm.

Nhĩ Nhã + Tiểu Bạch: (giành trước) Không được “khụ khụ” nữa.

Triển Chiêu: ..... Hoàn hảo.....

.

Nhĩ Nhã: Bạn gọi đối phương thế nào?

Tiểu Bạch: Nhiều lắm, thường thì gọi là Miêu Nhi, hoặc liên quan đến mèo.

Triển Chiêu: Tiểu Bạch, Ngọc Đường, hoặc liên quan đến chuột.

Nhĩ Nhã: (gật đầu) Câu trả lời rất thông minh

.

Nhĩ Nhã: Muốn đổi phương gọi mình là gì?

Tiểu Bạch: Tình yêu ơi

~~ Triển Chiêu: Câm miệng ~~ Không cho nói!!

Nhĩ Nhã: (kéo kéo áo Miêu Miêu) Còn anh??

Triển Chiêu: (đỏ mặt) ..... Khụ khụ.

Nhĩ Nhã: (lăn lộn) Cho iem nghe cho iem nghe

~ Tiểu Bạch: (ôm lấy con Mèo) Không sao, ở chỗ không ai thì chỉ gọi cho tôi nghe thôi ~~ chụt

~~ Khán giả: Nhã Nhã nàng chảy máu mũi nữa kìa!!

.

Nhĩ Nhã: Nếu ví đổi phương với động vật, bạn thấy đổi phương là con gì?

Tiểu Bạch: Mèo.

Triển Chiêu: Chuột.

Nhĩ Nhã: Điểm ấy hình như từ trước tới nay chưa từng thay đổi

~~ .

Nhĩ Nhã: Nếu muốn tặng một món quà cho đổi phương, bạn sẽ chọn tặng gì?

Tiểu Bạch: Bản thân.

Triển Chiêu: Nguyên bộ dụng cụ làm bếp.

Nhĩ Nhã + Tiểu Bạch: (khinh bỉ) Là tự tặng mình ấy

Đồ mèo tham

~~ .

Nhĩ Nhã: Bản thân muốn được tặng gì?

Tiểu Bạch: Cậu ta.

Triển Chiêu: ..... Cậu ta... để tôi lái xe.

Nhĩ Nhã + Tiểu Bạch: Ồ mó??

Tiểu Bạch: Miêu Nhi, độ hấp dẫn của tôi không bằng một cái xe??

Triển Chiêu: ..... Cho đến giờ cậu vẫn chưa cho tôi lái xe.

Tiểu Bạch: (tháo cúc áo) Tôi biết rồi, cậu chắc chắn chưa nhìn rõ tôi, tôi cho cậu xem

Khán giả + Nhã Nhã: Wow wow

Wow wow

~~ Triển Chiêu: (phi lại kéo màn xuống) Không được coi!! Cậu bị cuồng khóa thân a!! Không được cho các cô ấy nhìn!!

Khán giả + Nhã Nhã: Gì

??

Tiểu Bạch: Miêu Nhi, cậu quả nhiên không cam lòng để tám múi cho người khác thấy (phi lại)

Triển Chiêu: Nha

~~ Khán giả + Nhã Nhã: Tiểu Bạch làm tốt lắm! Khăn giấy! Mau đưa khăn giấy đây!!!

.

Nhĩ Nhã: Từng bắt măn với đối phương chưa? Thường là về chuyện gì?

Tiểu Bạch: Cơ bản thì không có, nếu có thì là chuyện không để tôi làm.

Triển Chiêu: ... ><... không=" " được=" " nói=" " cái=" " từ=" " >

Tiểu Bạch: Cậu xấu hổ cái gì?? Sớm muộn cũng phải làm!!

Triển Chiêu: ... >< ...=" " không=" " được=" " >

.

Nhĩ Nhã: Bạn có tật xấu gì?

Tiểu Bạch: Không có!

Triển Chiêu: Chưa tìm ra!!

Nhĩ Nhã: ..... Ai..... Chẳng lẽ là phu thê (à không, phu phu) trong truyền thuyết tương trợ nhau??

.

Nhĩ Nhã: Tật xấu của đối phương?

Tiểu Bạch: Hay xấu hổ!!

Triển Chiêu: Trêu hoa ghẹo nguyệt!!

Tiểu Bạch: (kinh ngạc) Tôi nào có??

Triển Chiêu: Trêu hoa ghẹo nguyệt!!

Tiểu Bạch: Không có!!

Triển Chiêu: Cậu có!

Tiểu Bạch: Không có!

Khán giả: (gạt lệ cho nhau) ~~ Tình cảm của họ thật tốt!!

Nhã Nhã: Chú ý bầu không khí trường quay!!! Cho đậu hũ nhưng không cho liếc mắt đưa tình!!

Khán giả: pia

~ .

Nhĩ Nhã: Đối phương làm gì sẽ khiến bạn không hài lòng?

Tiểu Bạch: Không cho tôi làm!!

Triển Chiêu: Cậu nhất định phải nói cái chữ kia thì cả đời cũng đừng hòng!!

Tiểu Bạch: -O- Không nói thì được sao??

Triển Chiêu: (đỏ mặt) Bỏ đi!!

Tiểu Bạch: (cọ a cọ) Bao giờ a??

Nhã Nhã: (ngồi thẳng) Bỗng dưng muốn biết!!

Khán giả: Nhã Nhã, máu mũi!!

.  
Nhĩ Nhã: Bạn làm chuyện gì sẽ khiến đối phương không hài lòng?

Tiểu Bạch: Nhất định muốn chuyện kia

~~ Triển Chiêu: Không cho hẳn chuyện kia

~~ Khán giả + Nhĩ Nhã: Đến tột cùng là chuyện gì??

Tiểu Bạch: (túm áo mũ Nhĩ Nhã, hoảng a hoảng) Còn không phải tại cô!! Mau để chúng tôi H!!!!

Triển Chiêu: Không được nói chữ kia!!

.  
Nhĩ Nhã: Quan hệ của các bạn đến mức độ nào rồi?

Tiểu Bạch: Thiếu một bước nữa thì qua cửa!!

Triển Chiêu: Không tồi

~ (đỏ mặt)

Nhã Nhã: (lau nước miếng) KA~WA~IIIII

~ .

Nhĩ Nhã: Lần đầu hai người hẹn hò ở đâu?

Tiểu Bạch: Bệnh viện, vừa sinh ra.

Triển Chiêu: Sau khi sinh ra một ngày, bệnh viện.

Nhã Nhã: ..... Đây là nhược điểm của thanh mai trúc mã!!

.  
Nhĩ Nhã: Khi đó bầu không khí ra sao?

Tiểu Bạch: Không biết.

Triển Chiêu: Không nhớ.

Nhã Nhã: .....

.  
Nhĩ Nhã: Khi đó đã tiến triển đến mức nào rồi?

Tiểu Bạch: ..... Đến mức nào á?? Đồng sàng cộng chăn!!

Khán giả + Nhĩ Nhã:Ồ mó??

Triển Chiêu: (nện Tiểu Bạch) Cậu đừng có nói chuyện sâu xa thế được không?! Là đang cùng nằm trên giường trẻ con!!

Khán giả + Nhĩ Nhã: ..... (im)..... Làm gì trên giường??

Triển Chiêu: (bực) Ngủ!!

Khán giả + Nhĩ Nhã: ... Đang YY

~ Triển Chiêu: >< ...=" " hết=" " nói=" ">

.  
Nhĩ Nhã: Bình thường hay hẹn nhau ở đâu?

Tiểu Bạch: S.C.I., ở nhà.

Triển Chiêu: Hình như lúc nào cũng ở cùng nhau.

Khán giả + Nhã Nhã: ..... Tình cảm thật tốt!!

.

Nhĩ Nhã: Bạn sẽ chuẩn bị thế nào cho sinh nhật đối phương?

Tiểu Bạch: Năm nào chuẩn bị cũng giống nhau.

Triển Chiêu: Ừ, đều đợi qua mười hai giờ cùng nhau.

Khán giả + Nhã Nhã: ..... Rót lệ... Quá hạnh phúc a

Cảm động lòng người a

~~ Tiểu Bạch: Miêu Nhi, năm nay chúng ta làm khác một chút nhé?

Triển Chiêu: (ngơ ngác) Khác gì?

Tiểu Bạch: Chúng ta làm một chuyện thú vị. (chú ý thanh điệu cùng ngữ âm)

Triển Chiêu: (ngơ ngác) Được.....

Khán giả + Nhã Nhã: ..... Miêu Miêu mắc lừa rồi!!!

Chờ mong -ing.

.

Nhĩ Nhã: Ai là người tỏ tình?

Tiểu Bạch: ..... Tôi.....

Triển Chiêu: ..... Cậu ta.....

Khán giả + Nhã Nhã: ..... HC quá đáng yêu a

~ (HC là chi?)

.

Nhĩ Nhã: Bạn thích đối phương đến mức độ nào?

Tiểu Bạch: Cậu ấy so với tính mạng còn quan trọng hơn!

Khán giả + Nhã Nhã: Vỗ tay!! Tiểu Bạch nói quá chuẩn!!

Triển Chiêu: ... Rất thích...

Khán giả + Nhã Nhã: Trời ạ ~~ Chúc mừng Tiểu Bạch ~~ Đường tình của anh bằng phẳng hơn ông anh ~~  
Anh trai anh mới gọi là gai bụi phủ kín

.

Nhĩ Nhã: Vậy thì, bạn có yêu đối phương không?

Tiểu Bạch: Yêu.

Triển Chiêu: ... Yêu.

Khán giả + Nhã Nhã: Tung bông tung bông

~ .

Nhĩ Nhã: Đối phương sẽ nói gì khiến bạn thấy không thể cự tuyệt?

Tiểu Bạch: Cậu ta nói gì tôi cũng không thể cự tuyệt.

Triển Chiêu: ... Tôi cũng vậy...

Khán giả + Nhã Nhã: O\_O

~ Tiểu Bạch: Vậy sao cậu cứ không cho tôi chuyện kia??

Triển Chiêu: Chuyện kia không tính!!

Tiểu Bạch: ><>

.

Nhĩ Nhã: Nếu bạn nghi ngờ đối phương đổi lòng, bạn sẽ làm gì?

Tiểu Bạch: Không có cả năng!!

Triển Chiêu: Không có khả năng.

Khán giả + Nhã Nhã:

Gật lẹ

Bầu không khí a, chú ý bầu không khí!!

.

Nhĩ Nhã: Có thể tha thứ nếu đối phương thay lòng không?

Tiểu Bạch: Đã bảo không có khả năng rồi mà! Ai dám hỏi nữa tôi đập.

Nhã Nhã: Nha

~ Triển Chiêu: (tiến lại vỗ vỗ Nhã Nhã) Ai bảo cô nói bậy nói bạ.

Khán giả: Nhã Nhã, cẩn thận bị thôi miên đấy!!

Nhã Nhã: Nha

~ .

Nhĩ Nhã: Nếu đối phương trẻ hơn một tiếng, bạn sẽ làm gì?

Tiểu Bạch: Tìm.

Triển Chiêu: ... Thường là cậu ấy chờ tôi.

Tiểu Bạch: (xoà đầu) Không sao!!

Khán giả + Nhã Nhã: Tiểu Bạch, mèo là không thể sủng a!! Phải dạy dỗ

~~ .

Nhĩ Nhã: Bạn thích nhất bộ phận nào trên cơ thể đối phương?

Tiểu Bạch: Ừm, mặt thì ưa nhìn, vóc dáng cũng đẹp!! Tôi thích tất!!

Khán giả + Nhã Nhã: (cầm khăn giấy) Vóc dáng đẹp chỗ nào, xin miêu tả cụ thể một chút!!

Tiểu Bạch: Được, eo rất nhỏ nhá, chân cũng rất dài, còn cả tiểu PP

~ Triển Chiêu: ...><... không=" " được=" ">

Nhã Nhã: (bịt máu mũi) Thế còn anh? Thấy Tiểu Bạch đẹp ở đâu??

Triển Chiêu... >< (nhỏ=" " giọng)=" " ...=" " cơ=" ">

Tiểu Bạch + Nhã Nhã: Wow wow

Wow wow

Tiểu Bạch: Miêu Nhi thích a, tôi cho cậu xem liền!!!

Khán giả + Nhã Nhã: Nha a



~ Camera!!!

Triển Chiêu: ...><... không="” được="”>

Tiểu Bạch: Chỗ khác cũng nhìn cũng đẹp, về nhà cho cậu nhìn!!

Triển Chiêu: .....

Nhã Nhã: (kinh ngạc) Không cự tuyệt!! Anh ấy không cự tuyệt a!!!

.

Nhĩ Nhã: Về mặt khêu gợi của đối phương?

Tiểu Bạch: Rất... Rất nhiều...

Triển Chiêu: ... Ủ...

Khán giả + Nhã Nhã: ..... Lại bắt đầu giả bộ đà điểu đấy!!

.

Nhĩ Nhã: Lúc nào khi hai bạn gần nhau thì thấy tim đập nhanh?

Tiểu Bạch: Rất... Rất nhiều...

Triển Chiêu: ... Ủ...

Khán giả + Nhã Nhã: Mạnh mẽ yêu cầu trả lời thẳng câu hỏi.

Triển Chiêu: (đáng thương nhìn Tiểu Bạch) Ngọc Đường, bọn họ ép tôi nói ~~ Tôi không muốn nói

~~ Tiểu Bạch: (trùng mắt) Cái gì? Cậu không muốn nói ai dám bức cậu?? Kể nào, đứng lên cho ta!! Thiếu gia ta giết!!

Khán giả: (chỉ Nhã Nhã) Là nàng ta!!

Nhã Nhã: Nha

~ Mèo đen nha!! Là mèo đen!! Một bụng lừa đảo!!!

.

Nhĩ Nhã: Bạn từng nói dối đối phương chưa? Nói dối chuyện gì?

Tiểu Bạch: Tôi không thích gạt người.

Triển Chiêu: Tôi không gạt người.

Khán giả + Nhã Nhã: (vặn vẹo) Trẻ ngoan

.

Nhĩ Nhã: Lúc làm chuyện gì thấy thật hạnh phúc?

Tiểu Bạch: Ở cùng với cậu ấy là rất hạnh phúc rồi.

Triển Chiêu: Ủ... Ở bên nhau.

Khán giả + Nhã Nhã: (đang HC) Không xong rồi! Không xong rồi! Chỉ thấy con thuyền tình yêu trước mắt!!

.

Nhĩ Nhã: Từng cãi nhau chưa?

Tiểu Bạch: Ngày nào cũng âm ỉ.

Triển Chiêu: Bất kỳ lúc nào!

Tiểu Bạch: Ngày nào với bất kỳ lúc nào có khác nhau sao??

Triển Chiêu: Cậu ngày nào cũng béo phì và bất kỳ lúc nào cũng béo phì có khác nhau không??

Tiểu Bạch: Vì sao lại đưa ví dụ béo phì??

Triển Chiêu: Như thế tương đối khác sâu!!

Tiểu Bạch: Béo phì khác sâu chỗ nào??

Khán giả + Nhĩ Nhĩ: Xem xem

Lại nữa rồi!!

.

Nhĩ Nhĩ: Loại cái nhau gì?

Tiểu Bạch: Lý trí!!

Triển Chiêu: Phần nhiều là tò mò!!

Khán giả + Nhĩ Nhĩ: Ấu trĩ vô bổ

.

Nhĩ Nhĩ: Sau đó làm hòa thế nào?

Tiểu Bạch: Ầm ỉ lên a, rồi xong.

Triển Chiêu: ..... Đúng vậy.

Khán giả + Nhĩ Nhĩ: Đó căn bản không phải cãi nhau!! Là ve vãn!!

.

Nhĩ Nhĩ: Kiếp sau còn muốn làm tình nhân không?

Tiểu Bạch: Cả kiếp sau nữa nữa được không, một nghìn năm.

Triển Chiêu: Chuột mê tín!!

Tiểu Bạch: Tôi từng năm mơ!!

Triển Chiêu: Mơ thấy gì??

Tiểu Bạch: Thấy chúng ta... (ghé vào tai thì thầm thì thầm thì thầm  
~~)

Triển Chiêu: (đỏ mặt)... Thật, thật sao??

.

Nhĩ Nhĩ: Lúc nào thấy bản thân được yêu?

Tiểu Bạch: Lúc nào chả thấy.

Triển Chiêu: Luôn luôn...

Khán giả + Nhĩ Nhĩ: Vậy cho chúng em xem H!! HHHHHHHHHHHH!!!

.

Nhĩ Nhĩ: Lúc nào bạn thấy người ta không thương mình nữa?

Tiểu Bạch: Không có.

Triển Chiêu: Không.

Nhĩ Nhĩ: Sao cứ nhất định phải nói ít hơn chuột bạch một chữ vậy?? Chẳng lẽ đây là F xướng F tùy trong truyền thuyết??

Khán giả: Ném gạch chết nàng!!!

.

Nhĩ Nhã: Bạn bày tỏ tình yêu bằng cách nào?

Tiểu Bạch: Toàn tâm toàn í.

Triển Chiêu: Ừ.

Khán giả: (nổi giận chỉ Nhã Nhã) Nàng cho anh í cái tính cách gì a???

Nhã Nhã: T\_\_T Vì cái gì lại vậy chứ

~~ .

Nhĩ Nhã: Bạn thấy hoa gì xứng với đối phương?

Tiểu Bạch: Mèo.

Triển Chiêu: Chuột.

Nhã Nhã: Hoa! Là hoa nha!!

Tiểu Bạch: Mèo.

Triển Chiêu: Chuột.

Nhã Nhã: Ta phát rồ mất!!

Khán giả: Đừng để ý tiểu tiết!! Mấu chốt là JQ!!

.

Nhĩ Nhã: Hai bạn từng giấu diếm nhau chuyện gì chưa?

Tiểu Bạch: Chưa hề!

Triển Chiêu: Chưa hề!

Nhã Nhã: Các anh xác định?? ... Vậy Tiểu Bạch, là ai mỗi lần đều thừa dịp người ta ngủ thì hun trộm??

Triển Chiêu: (kinh ngạc) Cậu có sao??

Tiểu Bạch: Chuyện đó

Triển Chiêu: (nổi giận) Chuột bạch! Đêm nay cậu ngủ dưới sàn!!

Nhã Nhã: Tiểu Bạch, Miêu Miêu ăn vụng mì ăn liền sau lưng anh, còn ăn cay nữa chứ!

Tiểu Bạch: Cái gì?!?! Không phải đã nói cậu không được ăn mì ăn liền sao?? Không muốn dạ dày nữa hả??

Triển Chiêu: ~~ Thì ăn chút chút

~~ Tiểu Bạch: Đêm nay không cho cậu ăn xương sườn!! Ăn chay cho tôi!!

Triển Chiêu: Hư!!

Tiểu Bạch: Giận hả??

Triển Chiêu: Hư!! Tôi muốn ăn xương sườn!!!

Tiểu Bạch: ~~ Kho tàu hay chua ngọt??

Triển Chiêu: Chua ngọt.

Tiểu Bạch: Haiz ~~ Sau này không được ăn mì ăn liền!

Triển Chiêu: Ừ.

Khán giả: Không xong rồi!! Chiều hư chiều hư rồi!!! Con mèo này tuyệt đối là bị sủng quá!!!

Nhã Nhã: Sườn xào chua ngọt để Công Tôn làm đi

..... Pia chết

~~ .

Nhĩ Nhã: Tình cảm giữa hai bạn là tình cảm gì?

Tiểu Bạch: Cuồng mêo.

Triển Chiêu:

Chưa có

Khán giả: Lại xấu hổ rồi

.

Nhĩ Nhã: Quan hệ của hai bạn là công khai hay bí mật?

Tiểu Bạch: Công khai nhĩ??

Triển Chiêu: Hình như ai cũng quen rồi.

Nhã Nhã: (rú rú)

Biết là công ai không??

Khán giả: ..... Xã hội phát triển, con người tiến bộ!!

Nhã Nhã: Này!!

.

Nhĩ Nhã: Bạn thấy có thể yêu đối phương đến vĩnh viễn không?

Tiểu Bạch: đương nhiên!!

Triển Chiêu: Sẽ

~~ .

Nhã Nhã: Rồi, 50 câu trước đã, đằng sau phải đợi tình tiết phát triển

Khán giả: Nhã Nhã, có cảnh giới hạn nào đâu, sao máu mũi nàng chưa ngừng??

Nhã Nhã: Chuyện này..... Chợt không biết, trong óc vẫn còn hình ảnh hạn chế của Miêu Miêu Thử Thử.....

Khán giả: - - Chẳng lẽ ~ Chẳng lẽ là ~ Thôi miên??

Nhã Nhã: Bỗng... Bỗng thấy đầu hơi choáng

~~ Khán giả: (hỗn loạn) Mau gọi cấp cứu a!! Nhã Nhã!! Nàng phải nhớ kỹ những hình ảnh kia a!! Phải viết ra!!

Triển Chiêu: (cười, một tiếng búng tay vang lên) — Nhã Nhã ngừng đổ máu mũi

Nhã Nhã: Vì... Vì sao??

Triển Chiêu: Hừ, cho cô nhìn lên!! Không chỉ nhìn không thôi đấy!!

Khán giả + Nhã Nhã: ..... (trầm mặc)..... Xuất hiện rồi!! Mèo đen a!! Mèo đen oán niệm trong truyền thuyết a!

!!

Vì do mèo yêu tác quái, trường quay phỏng vấn tạm dừng ở đây.

Ps: Người chủ trì lần thứ hai vì mất máu quá nhiều phải đưa vào bệnh viện

Ps nữa: Hôm sau toàn bộ khán giả đều bị đau mắt hột.....

Ps nữa nữa: Sau khi Tiểu Bạch về nhà thì nhất định không mặc áo.....

Ps nữa nữa nữa: Sau một thời gian rất dài Nhã Nhã lâm vào tình trạng phân liệt

Hỗn loạn vẫn đang tiếp diễn

Thượng hoàn!

## 95. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 25

Phiên ngoại 2

100 câu hỏi Thử Miêu (hạ)

“Khụ ~ E hèm khụ khụ ~” Nhã Nhã liên tục ho ba tiếng, hỏi xuống khán đài: “Chuẩn bị đủ túi máu chưa?!”  
(Nhao nhao.....) Cả khán đài hô như dờn núi lấp biển, “Đã chuẩn bị tốt rồi”

“Khăn giấy”

Dưới đài loạt xoạt tiếng rút khăn giấy.

“Xe cứu thương...”

Từ dưới khán đài, ném lên vô kể trứng gà: “Nàng nghiện hỏi a!! Mau bắt đầu đi!!!!”

Nhã Nhã đứng dậy, đi tới trước sofa, kiểm tra lại một chút, tay trái cầm túi máu... Tay phải cầm khăn giấy (hộp bự): “A ha ha ha ha a

Ánh sáng ánh sáng!!”

Đạo diễn và nhân viên sản xuất dưới khán đài (mọc ra từ đâu vậy?) mũi bít khăn giấy, cầm loa hô với Nhã Nhã: “Bắt đầu!”

“A ha ha a ~” Nhã Nhã híp mắt nhìn chăm chăm vào hai người, “Hai vị, đã lâu không gặp.”

Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn, “Cô xuất viện rồi à?”

“Thì thì...” Nhã Nhã nắm tay lại, “Tự đứng khỏi thôi!!”

Miêu Miêu nhìn từ trên xuống dưới, nhỏ giọng nói: “Tiểu Bạch, sẽ để cô em này phân liệt lần nữa!”

.....

Nhã Nhã (âm hiểm): Nói nghe Miêu Miêu a, năm mươi câu tiếp theo, không làm anh thành mèo hồng, không phải Nhĩ Nhã!!

Miêu Miêu (hơi căng thẳng): Sau khi xuất viện cô có vẻ khác nhỉ?!

“Moa ha ha ha ha ~”

Nhã Nhã (đắc ý): Em đây tiến hóa rồi ~ Nhịn đã nhiều ngày, đã đến lúc báo lại mối thù xưa... Khi dễ anh đến không phát khóc nổi thì thôi!!! (pia)

Tiểu Bạch (song phi): Đây là lời thoại của ta!!

Nhã Nhã (hưng phấn hưng phấn): Được rồi, không nói nhảm nữa, bắt đầu thôi!!!

.

Nhã Nhã: Xin hỏi bạn là công hay là thụ?

Tiểu Bạch: (sảng khoái) Công.

Chiêu Chiêu: .....

Nhã Nhã: Thế này, em đây không cần phải nhắc lại luật nữa nhá, nếu Miêu Miêu im lặng hoặc trả lời một cách tiêu cực, em sẽ ọi người xem H ngay tại trường quay!!!

Khán giả: (nắm tay hò hét) Phải H phải H phải H phải H phải H phải H!!!

Nhã Nhã: (nhìn Miêu Miêu) Trả lời thẳng vào câu hỏi!!

Chiêu Chiêu: ... Tôi ở trên cậu ta.

Nhã Nhã: Hở?!

Tiểu Bạch: (cười) Tôi ở trong cậu ta.

Khán giả: Nha a

~~ Chiêu Chiêu: (quăng gối đập ~~) Chuột chết! Đánh chết cậu! Đánh chết cậu!

.

Nhã Nhã: Vì sao lại quyết định như thế?

Tiểu Bạch: Khụ khụ ~~ Thế lực tôi tốt hơn.

Chiêu Chiêu: ...

Nhã Nhã: Miêu Miêu, vì sao mỗi lần phải trả lời đều tê liệt như thế

~~ Chiêu Chiêu: Thế lực hần tương đối tốt.

Nhã Nhã + Khán giả: .....

.

Nhã Nhã: Bạn có hài lòng với tình trạng bây giờ không?

Tiểu Bạch: Hài lòng.

Chiêu Chiêu: Không hài lòng.

Tiểu Bạch + Nhã Nhã + Khán giả: 0-0 (kinh ngạc)

~~ Nhã Nhã: Miêu Miêu muốn phản công??

Tiểu Bạch (giành đáp): Tôi biết rồi, Miêu Miêu chê tôi làm chưa đủ...

Chiêu Chiêu: (quăng gối đập ~~) Chuột chết! Đánh chết cậu! Đánh chết cậu!

.

Nhã Nhã: Lần đầu H ở đâu?

Tiểu Bạch: Biệt thự suối nước nóng.

Chiêu Chiêu: Biệt thự suối nước nóng.

.

Nhã Nhã: Lúc đó có cảm nghĩ gì?

Tiểu Bạch: Rốt cục

~ Cũng được đền bù như nguyện!!!

Chiêu Chiêu: Rốt cục

~ Chạy trời không khỏi nắng!!!

Nhã Nhã + Khán giả: ..... Miêu Miêu đáng yêu quá!!!

.  
Nhã Nhã: Lúc đó đáng vẽ đối phương thế nào?

Tiểu Bạch: Đáng yêu không tả nổi

~~ Chiêu Chiêu: Đáng ghét không tả nổi

~~ Nhã Nhã + Khán giả: ..... >< hựn,="” xúng="” đôi="” ghê="”>

~~ .

Nhã Nhã: Sáng hôm sau, câu đầu tiên nói gì?

Tiểu Bạch: Có đau không?!

Nhã Nhã + Khán giả: Phụt

~~ Tiểu Bạch, ôn nhu quá đi!!!

Chiêu Chiêu:... Chuột điên

~~ Nhã Nhã + Khán giả: ~~ Cho nên người ta mới hỏi anh là có đau không í!!

Chiêu Chiêu: ..... ><>

.

Nhã Nhã: Mỗi tuần H mấy lần?

Tiểu Bạch: Xem tình hình!

Chiêu Chiêu: ... Xem tình hình...

Nhã Nhã: Thế nếu em sắp đặt cho hai người một chút ~~ Hai người thấy bao nhiêu là tốt?

Tiểu Bạch + Khán giả: 7 lần 7 lần 7 lần 7 lần 7 lần 7 lần 7 lần 7 lần.

Chiêu Chiêu: ..... ><>

.

Nhã Nhã: Bạn thấy lý tưởng nên mỗi tuần mấy lần?

Tiểu Bạch: 7 lần!!

Nhã Nhã: ( )

→ Còn phải đi bắt trộm mà, thu liễm lại chút đi!!

Chiêu Chiêu: Một lần cũng không muốn

Nhã Nhã + Khán giả: ( )

→ ... Súc Miêu Miêu anh thì đến mấy lần!!

Chiêu Chiêu: ..... ><>

.

Nhã Nhã: Vậy H thế nào?

Tiểu Bạch: Bên tình bên nguyện.

Chiêu Chiêu: Nào có?!

Nhã Nhã + Khán giả: ( )

→ ... Miêu Miêu, anh cứ làm nũng!!

.

Nhã Nhã: Nơi mẫn cảm nhất của mình?

Tiểu Bạch: Sau lưng

~~ Nhã Nhã + Khán giả: (máu mũi) ~~ Tiểu Bạch thực thăng thần!! Đáng khen!! (Xoay mặt nhìn Miêu Miêu) Anh cũng phải thăng thần!!

Chiêu Chiêu: Sau lưng

~~ Nhã Nhã + Khán giả: ( )

→ ... Không thăng thần!!! Quên đi, câu tiếp cũng thế!!

.

Nhã Nhã: Vị trí mẫn cảm nhất của đối phương?

Tiểu Bạch: Cô hỏi bên ngoài hay bên trong...

Chiêu Chiêu: X

Nha!!! (quăng gối đập ~~) Chuột chết! Câm miệng! Đánh chết cậu!

Nhã Nhã + Khán giả: ( )

→ Miêu Miêu, đừng nói lảng!

Chiêu Chiêu: X..... Sau lưng.....

Nhã Nhã + Khán giả: .....

.

Nhã Nhã: Nếu dùng một câu để tả đối phương khi H?

Tiểu Bạch: Một câu chưa đủ!!!

Nhã Nhã: Nói ngắn gọn thôi!

Tiểu Bạch: Mềm!!

Nhã Nhã + Khán giả: ..... Phụt.....

Nhã Nhã: Miêu Miêu??

Khán giả: .....

.

Nhã Nhã: Nói thật đi, bạn có thích H không?

Tiểu Bạch: Thích.

Chiêu Chiêu: ... Không thích...

Nhã Nhã + Khán giả: ( )

→ ... Miêu Miêu, khẩu thị tâm phi!!

Chiêu Chiêu: ..... ><>

.

Nhã Nhã: Thường H ở đâu?

Tiểu Bạch: Trên giường.

Chiêu Chiêu: Trên giường.

.



Nhã Nhã: Bạn muốn thử nghiệm ở nơi nào?

Tiểu Bạch: Trên xe.

Chiêu Chiêu: ... Cậu dám?!

Tiểu Bạch: .....

Nhã Nhã: ..... Chuyện này, Tiểu Bạch, anh em nhà anh đều lái xe mà nhĩ!!!

.

Nhã Nhã: Tắm trước hay sau khi H?

Tiểu Bạch: (cười) Vừa tắm vừa làm...

Chiêu Chiêu (đỏ mặt, nhỏ giọng): Chuột chết!!

Nhã Nhã + Khán giả: Nha

Miêu Miêu đáng yêu quá!!!

.

Nhã Nhã: Khi H hai bạn có giao hẹn gì không?

Tiểu Bạch: Thêm một lần!!

Chiêu Chiêu: (quăng gối đập ~~)

Nhã Nhã: ..... Hai người này

.

Nhã Nhã: Bạn từng phát sinh quan hệ với người không phải người yêu chưa?

Tiểu Bạch: Không có.

Chiêu Chiêu: Không có.

.

Nhã Nhã: Với ý nghĩ “Nếu không chiếm được trái tim, chí ít cũng phải đoạt được thể xác”, bạn đồng ý hay không đồng ý?

Tiểu Bạch: Đó là cưỡng bức?! Kẻ nào không muốn sống?! Bắt!!

Chiêu Chiêu: Bắt lại! Âm thị hấn!! Phân liệt hấn!!!

Nhã Nhã + Khán giả: ..... Chuyện này, anh nên bảo Đại Bạch.....

Tiểu Bạch: (nhướn mi) Nếu Công Tôn chịu báo, tôi sẽ bắt luôn!!

Nhã Nhã + Khán giả: ... —— Không hổ là cảnh sát!

Chiêu Chiêu: (bổ sung) Tôi cũng không ngại phân!!

Nhã Nhã + Khán giả: ..... Hựm, dễ thương quá đi!!

Chiêu Chiêu: ..... ><>

.

Nhã Nhã: Nếu đối phương bị côn đồ cường X, bạn sẽ làm gì?

Tiểu Bạch: Tôi sẽ không để loại chuyện này phát sinh!

Nhã Nhã: (dè dặt) Nếu ~~ Nếu như

~~ Tiểu Bạch: (trầm mặt, sát khí) Nếu như cũng không được!!

Nhã Nhã: (lau mồ hôi) Được rồi ~~ Còn Miêu Miêu?

Chiêu Chiêu: ... Bỏ.

Khán giả: Sặc.....

Nhã Nhã: ... Gì?

Chiêu Chiêu: Bỏ Tiểu Bạch

~~ Nhã Nhã (hỏi nhỏ): Miêu Miêu, áo lót của anh loại gì?

Khán giả: Cũng câu hỏi đó! Tiểu Bạch, chúng em muốn biết của anh!!

Tiểu Bạch: Chuột ăn mèo vô địch!! (\*)

Khán giả: Phụt..... Miêu Miêu?

Chiêu Chiêu: ... Hiệp sĩ mèo đen (\*)...

Nhã Nhã + Khán giả: Phụt.....

(\*) Chỗ này là đi dò google, tìm ra giải thích của bạn Rei Hanazawa bên nhà Tương Tư Cốc

.

Nhã Nhã: Bạn xấu hổ trước hay sau khi H?

Tiểu Bạch: Không có.

Nhã Nhã: Quả nhiên.

Chiêu Chiêu: Có cả.

Nhã Nhã: Nên chỉ có thể làm thụ.

Chiêu Chiêu: (quăng gối ~~)

Nhã Nhã: (quăng trứng, hồn vắng mặt)

.

Nhã Nhã: Nếu có một người bạn nói với bạn rằng “Tôi cô đơn quá, thế nên đêm nay thôi, xin hãy...” muốn H, bạn sẽ làm gì?

Tiểu Bạch: Bắt lại, tớ tội quấy rối tình dục.

Nhã Nhã: (cười gượng) Đừng tưởng thật thế chứ

~~ Tiểu Bạch: (cười nhạt) Không tưởng thật không phải cảnh sát!!

Nhã Nhã: Miêu Miêu?

Chiêu Chiêu: MẠCH Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch: (xoà đầu) Ngoan ~~ Lão tử phé hấn!!

Nhã Nhã + Khán giả: .....

.

Nhã Nhã: Bạn thấy mình có am hiểu H không?

Tiểu Bạch: đương nhiên.

Chiêu Chiêu: ... Ủ.

Nhã Nhã: Gì? Miêu Miêu cũng am hiểu??

Chiêu Chiêu: ... Ủ.

Tiểu Bạch: (kéo lại hôn) Miêu Nhi đáng yêu quá!!

Nhã Nhã + Khán giả: ..... Máu mũi...

.

Nhã Nhã: Thế còn đối phương?

Tiểu Bạch: Am hiểu.

Nhã Nhã + Khán giả: — — ... Thật sao?!

Tiểu Bạch: Phối hợp với tôi rất tốt.

Chiêu Chiêu: ... Ủ.

Nhã Nhã: Miêu Miêu, mặt anh hồng quá nha

~~ Chiêu Chiêu: ... ><>

.

Nhã Nhã: Lúc H muốn đối phương nói gì?

Tiểu Bạch: Thêm lần nữa!

Chiêu Chiêu: (quăng gối đập ~~) Cậu nằm mơ đi! Nằm mơ đi!

Nhã Nhã + Khán giả: .....

.

Nhã Nhã: Bạn thích khi H đối phương có biểu cảm gì?

Tiểu Bạch: ... Khóc...

Nhã Nhã + Khán giả: — —

~ (phấn nộ chỉ) Là S!!!

Chiêu Chiêu: ... Không nhìn thấy...

Nhã Nhã + Khán giả: ..... (phấn nộ chỉ Tiểu Bạch) Cầm thú!!!

.

Nhã Nhã: Bạn thấy ngoài người yêu ra, H với người khác được không?

Tiểu Bạch: Không thể!

Chiêu Chiêu: Không thể!

Nhã Nhã + Khán giả: (cắn khăn giấy) Tình cảm thật đẹp a ~~ Chúc các anh hạnh phúc!!

.

Nhã Nhã: Bạn có hứng thú với SM không?

Tiểu Bạch: (nhúu mày) Tôi phát hiện cô luôn khiêu khích với pháp luật!!

Nhã Nhã: T\_\_\_\_T

Chiêu Chiêu: ... Bỏ qua...

Nhã Nhã + Khán giả.....

.

Nhã Nhã: Nếu đối phương bỗng nhiên không muốn thân thể bạn nữa, bạn sẽ làm gì?

Tiểu Bạch: Không có đâu!

Nhã Nhã: (nhìn Miêu Miêu) Có phải lại muốn bỏ qua??

Chiêu Chiêu: .....

.

Nhã Nhã: Bạn thấy cường bức thế nào?

Tiểu Bạch: .....

Nhã Nhã: Tôi tự pia, còng tay tôi lại đi

Chiêu Chiêu: Đáng đời

~~ Khán giả: ..... Quá đáng yêu a!!!! Nha a

.

Nhã Nhã: Trong lúc H, chuyện khổ sở nhất là gì?

Tiểu Bạch: Không dám làm thả phanh, sợ cậu ấy bị thương.

Chiêu Chiêu: ... Cậu còn bảo là không thả phanh...

Nhã Nhã + Khán giả: Chiêu Chiêu, miêu tả cụ thể chút coi, em phân định cho.

Chiêu Chiêu: ..... ><>

.

Nhã Nhã: Cho đến lần H mới nhất, điều bạn thấy hưng phấn nhất, lo lắng nhất là gì?

Tiểu Bạch: Lần nào cũng hưng phấn, không có lo lắng.

Nhã Nhã: (lật trang)... Nói giống hệt người trước!!!

Khán giả: (nhìn Miêu Miêu) Lần này bỏ qua hay không bỏ qua?

Chiêu Chiêu: ..... ><>

.

Nhã Nhã: Bên thụ từng chủ động quyến rũ chưa?

Tiểu Bạch: Chủ động hôn tôi có tính không??

Chiêu Chiêu: Không tính!!

Nhã Nhã + Khán giả: .....

.

Nhã Nhã: Lúc đó bên công phản ứng thế nào?

Tiểu Bạch: Phản ứng nên có của bên công!!

Nhã Nhã + Khán giả: Oh

~ (vỗ tay)

Chiêu Chiêu: ..... Đã bảo chưa từng mà.....

Nhã Nhã: Miêu Miêu, xu thế bây giờ là dụ thụ đó biết không a

.

Nhã Nhã: Công đã từng có hành vi cưỡng ép chưa?

Tiểu Bạch: Ai là người ra cái câu hỏi này?! Tôi muốn mang về S.C.I.!!!

Chiêu Chiêu: (gật đầu) Nhất định bỏ qua!!

Nhã Nhã + Khán giả: .....

.

Nhã Nhã: Lúc đó bên thụ phản ứng thế nào?

Tiểu Bạch: (cười lạnh, lấy còng tay ra) Lại đây! Đưa tay đây!!

Nhã Nhã: Em xin... Câu tiếp.....

Chiêu Chiêu: .....

.

Nhã Nhã: Với bạn mà nói, “đối tượng H” lý tưởng là?

Tiểu Bạch: Miêu Nhi.

Chiêu Chiêu: Tiểu Bạch.

Nhã Nhã + Khán giả: ... Quá hợp a ~~ Thật tốt a  
(cắn khăn giấy)

.

Nhã Nhã: Đối phương hiện tại có hợp với mẫu người lý tưởng của bạn không?

Tiểu Bạch: Hợp.

Chiêu Chiêu: Hợp.

.

Nhã Nhã: Lúc H đã từng dùng dụng cụ?

Tiểu Bạch: ... Dụng cụ gì? Bao...

Chiêu Chiêu: Nha!!!!!!! (lao tới bịt miệng) Không được nói!!!

Nhã Nhã: Tiểu Bạch, cái đó không tính, em muốn giới thiệu cho anh vài thứ, có thể làm Miêu Miêu càng đáng yêu hơn

~~ Tiểu Bạch: ... Tôi tôi có thời gian!

Chiêu Chiêu: ..... ><... câu=””>

.

Nhã Nhã: “Lần đầu tiên” của bạn là vào năm bao nhiêu tuổi?

Tiểu Bạch: Năm nay!

Chiêu Chiêu: Năm nay!

Nhã Nhã + Khán giả: ... Viên mãn rồi

.

Nhã Nhã: Đối tượng khi đó có phải là người yêu hiện tại không?

Tiểu Bạch: Phải.

Chiêu Chiêu: Phải.

.

Nhã Nhã: Bạn thích được hôn vào đâu nhất?

Tiểu Bạch: Nếu Miêu Nhi hôn tôi, chỗ nào cũng thích.

Chiêu Chiêu: ..... Ủm, không phải chỗ kỳ quái là tốt rồi...

Nhã Nhã: (quẹt máu mũi) Vậy, chỗ kỳ quái là...

Chiêu Chiêu: ...><... câu=" ">

.

Nhã Nhã: Bạn thích hôn đối phương vào đâu nhất?

Tiểu Bạch: Nếu là hôn Miêu Nhi, chỗ nào cũng thích!

Chiêu Chiêu: ... Vai... Chỗ xương quai xanh...

Nhã Nhã + Khán giả: ..... Máu mũi.....

Tiểu Bạch: Nói nghe chứ, hiện tại cậu ấy vừa học được cách hôn đấy, trước toàn cắn...

Chiêu Chiêu: (quăng gối đập ~~) Chuột chết! Câm miệng!

.

Nhã Nhã: Khi H, chuyện có thể lấy lòng đối phương nhất là?

Tiểu Bạch: Dịu dàng hôn cậu ấy.

Nhã Nhã + Khán giả: ... Máu mũi.....

Chiêu Chiêu: ... Nói ba chữ kia...

Nhã Nhã + Khán giả: Ba chữ gì??

Chiêu Chiêu: ... (ghé vào tai Tiểu Bạch, thì thầm thì thầm)...

Tiểu Bạch: ... (hai mắt tỏa sáng, ôm) Miêu Nhi, tôi cũng yêu cậu!!

Chiêu Chiêu: (quăng gối đập ~~) Chuột chết! Không được nói ra!!!

Nhã Nhã + Khán giả: Ai

Thật tốt a ~~ Thèm chết đi được

Tung bông

.

Nhã Nhã: Khi H thì nghĩ đến cái gì?

Tiểu Bạch: Cậu ấy!!

Chiêu Chiêu: ... Ủ...

Nhã Nhã: Miêu Miêu, lại xấu hổ nữa thì cả đời đừng mong phản công!!!

Chiêu Chiêu: ...><>

.

Nhã Nhã: Một đêm H mấy lần?

Tiểu Bạch: Tối đa 2 lần, hơn cậu ấy sẽ mệt, tôi không nỡ.

Chiêu Chiêu: ..... Ủ (hạnh phúc).

Nhã Nhã + Khán giả: ..... Đáng ghét a!!! Con chuột kia lại vớ bở kia!!!!

.

Nhã Nhã: Lúc H, quần áo là tự bạn cởi hay là đối phương cởi giúp?

Tiểu Bạch: Là tôi tất!

Chiêu Chiêu: Cậu í...

Nhã Nhã: Ai

~ .

Nhã Nhã: Với bạn, H là?

Tiểu Bạch: Tình cảm đến từ sâu thẳm, tự nhiên xảy ra, một biểu hiện khác của tình yêu.

Nhã Nhã + Khán giả: ... Nói hay a ~ Còn Miêu Miêu ~?

Chiêu Chiêu: Ừm ~ Lại bỏ qua

~ Nhã Nhã + Khán giả: .....

.

Nhã Nhã: Cuối cùng, xin hãy nói với người yêu một câu.

Tiểu Bạch: Miêu Nhi, tôi yêu cậu, tôi sẽ luôn ở bên cậu.

Nhã Nhã + Khán giả: (nhìn Miêu Miêu) Lần này không được bỏ qua!!!

Chiêu Chiêu (đỏ mặt, ghé vào tai Tiểu Bạch, thì thầm thì thầm ~): ...

Tiểu Bạch: (Nụ cười trên mặt nha ~ So với ánh dương còn rực rỡ hơn  
) ...

Nhã Nhã + Khán giả: ... (lăn lộn, giãy dụa)..... Đừng mà đừng mà ~ Em cũng muốn nghe!!!

.

Nhã Nhã: Sau khi 50 câu hỏi của Miêu Miêu và Tiểu Bạch kết thúc, vì đôi bên lưỡng tình tương duyệt đạt cảnh giới cao, nên trường quay được kiểm soát rất tốt!!

Nói tóm lại, ấm áp và hạnh phúc so với tình cảm mãnh liệt càng khiến người ta vui vẻ

~ Đây đây, thêm một chương H trong nhà tắm làm lễ vật tân niên ọi người nhé.

(Toàn thể S.C.I. cúi đầu trước mọi người, nói: Tân niên vui vẻ!!)

Năm 09, mọi người phải tiếp tục ủng hộ S.C.I. nhé!!

Tiểu Bạch: Câu cuối cùng... Gô hết đám này về S.C.I. lập biên bản, toàn là phần tử nguy hiểm. (chỉ Nhã Nhã) Cô về cảnh cục với bọn này, chúng ta vừa tâm sự vừa đề cập đến mấy vấn đề “cường ép”.

Nhã Nhã: — — .....

Miêu Miêu: (nhỏ giọng nói với Tiểu Bạch) Làm tốt lắm! Bắt về từ từ chơi!!

Cảnh sát bắt đầu gom người, trường quay tiếp tục hỗn loạn.

Người chủ trì sau khi ra khỏi cảnh cục một hồi gian phải nhận điều trị tâm lý..... Trông thấy mèo đen là bỏ chạy

Cúi đầu, xong rồi!!

Chuồn thôi

## 96. Quyển 1 – Vụ Án Iv – Chương 26

Phiên ngoại

Tân niên 09 – Tiểu Miêu Tiểu Thử

Tác giả: Phiên ngoại khi hai bạn còn nhỏ ~ Chúc mọi người năm mới vui vẻ \*^\_ ^\*.

Khi đọc xin hãy tưởng tượng Miêu Miêu và Tiểu Bạch bánh bao như Q bản ~ (Q bản tham khảo)

---

Năm mới vừa rồi, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu phải lao động chân tay kịch liệt... Đừng hiểu lầm, hai người — phải dọn nhà!!

Vì đã ở với nhau, cho nên ký túc xá cảnh sát có vẻ hơi nhỏ, vì vậy hai người hùn tiền mua một căn hộ ba phòng ngủ một phòng khách.

Địa điểm cách khu nhà của Công Tôn không xa, lái xe tới cảnh cục cũng chỉ mất mười phút, bất luận là đi chơi hay đi làm đều rất tiện.

Nhưng vấn đề là ngày dọn nhà...

Triển Chiêu nhìn đồng thù trong phòng cùng một đám người trong phòng, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Thế này là thế nào, vì sao mọi người S.C.I. lại ở đây? Cả Lisbon nữa?!”

Bạch Ngọc Đường ngán ngẩm xoa huyết thái dương: “Tôi chỉ bảo cặp song sinh tìm vài người tới giúp chuyển nhà... Ai biết ~”

“Nhiều người làm nhanh ~” Song sinh cảm chổi lông gà khoát khoát mọi người, “Mọi người, phân công hành động

”

..... Mười phút sau.....

“A! Lisbon mày cần gì đấy?!”

“Sofa đó hình ngựa vằn, có phải nó cho rằng đó là ngựa vằn thật không?”

“Công Tôn, anh đừng tự tiện xếp bộ dao như xếp dụng cụ phẫu thuật được không?”

“Có gì không tốt?”

“Ai nuốt nổi cơm chứ?”

“Công Tôn, cương lại đây, chỗ đó bụi.”

“Anh hai, sao anh có thể quăng giấy vào máy giặt hả?”

“Đúng là không có khả năng làm việc nhà!”

“Song sinh chết tiệt, không được lục tủ quần áo nhà người khác!”

“Oa, áo ngủ tơ tằm ~ Còn là Hello Kitty nữa nha!”

“Không được tùy tiện nhìn áo ngủ của người khác!”

“Bạch Trì, đừng dán hình Doraemon lên tường nữa, không phải phòng trẻ con!”

“Không được sao? Rất đáng yêu mà ~”

Cuối cùng, thật sự không thể nhịn nổi nữa, Triển Chiêu hét lên: “Các người! Đều qua thư phòng xếp sách cho tôi!!!”

Một đồng người bị đuổi vào thư phòng.

Chỉ thấy trước mặt là vài thùng sách, Mã Hán và Triệu Hổ đang đứng lật một quyển album trước giá sách.

“Haiz ~ Chả thú vị!” Đại Đinh Tiểu Đinh bĩu môi.

Triệu Hổ cười khổ: “Đừng đùa nữa, cứ thế đến mai cũng không xong đâu.”

“Ô?” Mã Hán lấy ra từ thùng một cuốn album cũ, một tấm ảnh rơi ra.

Nhặt ảnh lên, mọi người đều tò mò chụm đầu vào...



Trong tấm ảnh là hai cục cưng đang ngồi trên giường, tròn vo, trắng nõn nà.

Một bé mặc váy cô dâu trắng, bé kia mặc Âu phục màu lam, hai cục cưng đầu tựa đầu — Thơm nhau.

Mọi người kinh ngạc há hốc mồm.

Mắt Bạch Trì thoáng hồng lên: “Oa ~ Dễ thương quá.”

Triệu Trinh nhướn mày: “Tuy khá lớn rồi, nhưng mặt mũi vẫn có thể nhìn ra... Bé mặc đồ cô dâu...”

Mọi người S.C.I. đồng loạt gật đầu: “Là sếp!”

Công Tôn đẩy kính: “Chụp lại đi!”

Người xúc động nhất chính là Bạch Cẩm Đường, anh đoạt lấy tấm ảnh: “Vì sao lại chả ấn tượng gì hết nhỉ? Vì sao chuyện quan trọng thế này lại quên mất?!”

Song sinh vuốt cằm nhìn nhau.

Đại Đình: “Không ngờ... Chiêu Chiêu lại là bé mặc đồ chú rể.”

Tiểu Đình: “Quả nhiên, không thể nhìn tướng mạo mà phán đoán con người a!!”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường bê một cái thùng qua, hơi tò mò thò đầu vào hỏi: “Sao im lặng vậy... A ~”

Kinh hãi kêu lên, chạy vọt vào, đưa tay muốn đoạt lấy tấm ảnh Bạch Cẩm Đường đang cầm.

Bạch Cẩm Đường vội rút tay lại, giấu tấm ảnh ra sau lưng.

Bạch Ngọc Đường ôm lấy anh: “Trả cho em!!”

Công Tôn nhanh chóng nhận lấy tấm ảnh, “Không trả!”

...

“Ngọc Đường? Cậu làm gì vậy?” Ngoài cửa phòng nghe tiếng động, Triển Chiêu cũng đi vào, “Sao lại ầm ĩ... Nha a ~”

Triển Chiêu chỉ vào tấm ảnh trên tay Công Tôn: “Vì sao lại ở đây?!”

Bạch Ngọc Đường bị Bạch Cẩm Đường giữ, không cho thoát thân, đành phải hô to lên với Triển Chiêu: “Miêu Nhi, mau cướp lại ~”

Triển Chiêu ném đồ trong tay đi đoạt ảnh. Công Tôn lùi lại phía sau, không cẩn thận đụng vào một chồng sách...

“Rầm” một tiếng, sách đổ, trên chồng sách, một hộp giấy cũng đổ xuống theo, bên trong một loạt ảnh bay lả tả xuống đất...

Mọi người cúi đầu nhìn, đồng thời hét lên kinh ngạc

Toàn là ảnh chụp hai cục cưng — Tròn vo, mũm mĩm

Mặc quần áo đáng yêu nè, cùng khò khò ngủ, đánh nhau, nô đùa, ăn gì đó, ôm nhau thơm nhau...

Mắt mọi người lác hết ——— Thực sự, quá chi là dễ thương a

~ Xấu hổ giận dữ đan xen, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cuối cùng bạo phát, đuổi sạch cả đám ra khỏi nhà.

Hai người trở lại thư phòng hỗn độn, ngồi bệt xuống đất, mệt đến độ thở hồng hộc.

Đưa tay nhặt một tấm ảnh thơm nhau kia, đằng sau viết mấy chữ: “Tháng 9 năm 1984, các cục cưng tròn 4 tuổi”..... Hai người nhìn nhau, không nhịn được nở nụ cười.

Năm 1983.

Cục cưng hiếu động Bạch gia kéo cục cưng ngoan ngoãn Triển gia, hùng hổ đi vào nhà trẻ thành phố S.

Ngày đầu tiên đi học, hai bé trở thành tiêu điểm của toàn bộ nhà trẻ.

Các thầy cô đều nhao nhao bàn luận, lớp mẫu giáo bé có hai tiểu thiên sứ xinh đẹp ~ Một hoạt bát, một nhu thuận.

Các bạn nhỏ khác của lớp mẫu giáo cũng trộm nhìn hai bé cưng cùng ngồi một chỗ, lúc nào cũng nắm tay nhau.

Cục cưng Triển gia da trắng lấm, có phần trong suốt, cảm giác nộn nộn nước.

Cô giáo Tào của vườn trẻ càng nhìn càng thích, đưa tay nhéo nhéo nhẹ má bé.

“Chát ~” Tiểu Bạch Ngọc Đường bên cạnh hất bàn tay đang vuốt ve kia của cô giáo, hung dữ nói: “Không được chạm, Miêu Miêu là của con.”

Cục cưng Triển gia chớp chớp đôi mắt to, có chút nhút nhát nép vào bên tiểu Bạch Ngọc Đường, cọ cọ: “Tiểu Bạch ~ Quái a di ~”

“A, không phải a, bạn nhỏ Triển Chiêu, phải gọi là cô giáo Tào.” Cô giáo trẻ liên tục xua tay, lòng thầm nói, hay là làm tiểu bảo bảo phần điều ngọc trác này sợ rồi.

Tiểu Triển Chiêu ngoan ngoãn mở to mắt nhìn, ngửa mặt, dịu dàng nhu thuận gọi: “Cô giáo Tào ~” Còn khuyến mại một nụ cười thật ngọt ngào.

“Nha

” Cô giáo trẻ trong lòng hét lên, đáng yêu quá a ~ Cục cưng xinh đẹp này tỏa ra ánh sáng màu hồng mà, trên lưng còn thêm một đôi cánh thiên sứ trắng thuần nho nhỏ.

Quay sang, tiểu bảo bảo bên cạnh tiểu thiên sứ không biết vì sao, đang hung dữ trừng mắt với cô.

“Bạn nhỏ Bạch Ngọc Đường?” Cô giáo lại gần, lòng thầm nói đây cũng là búp bê khả ái nha, “Có chuyện gì sao?”

“...” Nhìn chằm chằm cô giáo trong chốc lát, Tiểu Bạch Ngọc Đường trở vào mặt cô giáo, “Tóc quăn, mụn nhọt, răng vàng ~ Trang điểm đậm, bà quái dị!!”

Hít ngược vài hơi lạnh, cô giáo Tào hóa đá tại trận.

Tiểu Bạch Ngọc Đường còn muốn nói thêm, tiểu Triển Chiêu bên cạnh vội vàng đưa tay bịt miệng bé: “Không được nói như vậy!”

Tâm hồn thương tổn của cô giáo Tào như được an ủi... Quả là tiểu thiên sứ a.

“Sao không được nói?” Tiểu Bạch Ngọc Đường kéo tay tiểu Triển Chiêu: “Em nói thật!”

Tiểu Triển Chiêu nghiêm túc đáp lại: “Vì là nói thật, cho nên không được nói!”

..... Cô giáo Tào đáng thương, hóa thạch trong gió.

Giờ ăn trưa, tiểu Triển Chiêu đem hết ớt xanh, nắm hương, cà rốt ném sáng đĩa của tiểu Bạch Ngọc Đường bên cạnh. Tiểu Bạch Ngọc Đường cũng đem hết ớt xanh, nắm hương, cà rốt trong đĩa của mình ném sang đĩa của tiểu Triển Chiêu ~ Xúc hai thìa cơm, ném “rau”, lại hai thìa cơm

Động tác vô cùng tuần hoàn.

Bà Hứa phụ trách chăm sóc bữa ăn cho các cục cưng nhìn không vừa mắt, đi tới nói: “Không được kén ăn nha.”

Tiểu Triển Chiêu cong miệng, đáng thương cầm cái thìa chọc chọc vào ớt xanh trong bát: “Ớt không ngon ~”

“Nha

~” Bà Hứa đã làm bà ngoại rồi, trong lòng thét lên, “Quá đáng yêu a ~ Tiểu thiên sứ.”

“Cơm là ai nấu?” Tiểu Bạch Ngọc Đường bên cạnh hỏi.

“A, là bà nha.” Bà Hứa cười ha ha đáp, “Có ngon không? Mỗi một suất đều phối hợp đủ dinh dưỡng nha, bà đã nấu cơm hai mươi năm nay cho nhà trẻ rồi đó.”

“Ngu ngốc ~” Tiểu Bạch Ngọc Đường dùng đầu ngón tay gạt hàm, nói: “Ớt xanh phải ngâm đường, nắm hương thái cũng xấu, cà rốt luộc nát rồi ~ Khó ăn a là khó ăn ~”

Bà Hứa há hốc mồm, ngây ngốc tại chỗ.

Tiểu Bạch Ngọc Đường còn muốn nói tiếp, tiểu Chiêu Chiêu lại che miệng bé lại: “Không được nói thế!”

Bà Hứa cảm động, mắt muốn rơi lệ, cục cưng này thực khả ái a ~ Hảo tri kỷ.

“Vì sao không được nói?!” Tiểu Bạch Ngọc Đường cong miệng, “Cơm này rõ khó ăn!”

Tiểu Triển Chiêu nghiêm túc đáp: “Bà đã nấu cơm hai mươi năm còn khó ăn, bà không có thiên phú.”

“Cho nên phải nói. Để bà học làm cơm cho tốt!” Tiểu Bạch Ngọc Đường nói thật hùng hồn.

“Không kịp rồi, bà đã rất già rồi ~” Tiểu Triển Chiêu càng hùng hồn hơn.

..... Bà Hứa đáng thương, hóa thạch trong gió.

Lúc ngủ trưa.

Tiểu Bạch Ngọc Đường và tiểu Triển Chiêu ngủ cùng giường ~ Tiểu Bạch Ngọc Đường cướp gối của tiểu Triển Chiêu, tiểu Triển Chiêu cướp chăn của tiểu Bạch Ngọc Đường, sau đó nhéo nhau. Tiểu Bạch Ngọc Đường để lại một dấu răng lên cánh tay trắng nõn mẫm mĩm của tiểu Triển Chiêu. Tiểu Triển Chiêu để lại một dấu cào lên cẳng chân trắng nõn mẫm mĩm của tiểu Bạch Ngọc Đường.

Cô giáo Chu phụ trách chăm sóc giấc ngủ cho các cục cưng thấy hai bên oánh nhau khó phân thắng bại, mà tiểu Triển Chiêu rõ ràng đang chiếm thế thượng phong, trên người cục cưng Bạch gia toàn là vết cào

~ “Không được đánh nhau!” Cô giáo Chu tiến lại giật Triển Chiêu ra... Có lẽ dùng lực không tốt, siết làm đau bé.

Chỉ thấy tiểu Triển Chiêu quay đầu khiếp sợ nhìn cô giáo Chu, cô giáo thấy ánh mắt của bé thì lập tức nảy sinh cảm giác tội lỗi — Có phải làm đau bé không??

Không ngờ, tiểu Bạch Ngọc Đường bên cạnh chụp lấy bàn tay cô giáo Chu đang đặt trên vai Triển Chiêu, cô giáo cả kinh ~ Bé con có lực tay thật lớn a!!

Sau đó, tiểu Triển Chiêu đột nhiên ôm chặt lấy ngực tiểu Bạch Ngọc Đường, ô ô khóc ~ Cô giáo lập tức luống cuống, càng mặc cảm tội lỗi ~ Minh mạnh tay thế a?!

“Người xấu!” Tiểu Bạch Ngọc Đường một tay ôm lấy tiểu Triển Chiêu đang hu hu khóc, một tay chỉ vào cô giáo Chu, “Cô ngược đãi trẻ em, báo cảnh sát bắt cô!”

Cô giáo Chu vừa nghe, thiếu chút đổ sập ~ Bé cưng mới ba tuổi, ý thức pháp luật quá mạnh mẽ đi.

Tiểu Bạch Ngọc Đường không thêm để ý tới cô, nhẹ nhàng vỗ lưng tiểu Triển Chiêu: “Miêu Miêu đừng khóc, em giúp anh chinh cô ta!!”

Không lâu sau, tiểu Triển Chiêu khóc mệt thì gối lên bụng tiểu Bạch Ngọc Đường ngủ.

Cô giáo Chu đỡ khóc đỡ cười, vừa nãy hai cục cưng không phải đánh lộn, mà là đang chơi với nhau a

~ Thế nhưng, điều làm cô giáo Chu không ngờ, cuộc đời dạy học giống địa ngục của mình, chính thức bắt đầu.

Từ đó về sau, tiểu Triển Chiêu trông thấy cô thì một bộ sợ hãi, các bạn nhỏ khác thấy vậy, cũng nghị luận sau lưng: “Cô giáo Chu ác đến dọa người, cả Triển Triển ngoan như thế, cũng bị mắng ~” Thế là trên lưng cô giáo Chu có cái danh nhà giáo xấu xa.

Khi lên lớp, cô giáo Chu muốn dạy các bạn nhỏ vẽ tranh, thò tay vào hộp lấy bút sáp, lại thấy cái gì mềm mềm, còn động động? Đưa lên nhìn, là một con sâu xanh nhưng nhúc...

“NHA

~” Cô giáo Chu kêu thảm một tiếng, ném hộp sáp màu, chạy vội đi rửa tay.

Cũng từ đó, trong hộp cơm của cô giáo Chu đều vô duyên vô cớ có một con giun, trong chén trà cũng có một con ruồi, trong hộp khăn giấy cũng là bọ cánh cứng, thậm chí trong hộp kính cũng có một con bọ hung thực lớn

Cô giáo Chu trông gà hóa cuốc, ngày ngày tinh thần hoảng hốt, cảm giác vòng sáng trên đầu hai cục cứng vô cùng khả ái đã biến thành hai cái sừng nhỏ, đôi cánh sau lưng cũng biến thành cái đuôi đen.

Cuộc sống của Tiểu Triển và Tiểu Bạch ở nhà trẻ chỉ có một năm ngắn ngủi, bởi vì hai bé đều thông minh vô cùng, cho nên được học tiểu học sớm.

Ngày hai bé rời nhà trẻ, các thầy cô đều lệ nóng doanh tròng, nghìn vạn lần đừng hiểu lầm, không phải là không muốn, mà là vui mừng. Hai tiểu ma đầu cuối cùng cũng đi a!! Đồng thời cũng vì các thầy cô trường tiểu học phải dạy hai nhóc mà rất lệ thông cảm ~ Tiểu ma quỷ tới a.

Năm 1984.

Cục cứng Bạch gia đã luyện nhu đạo kéo cục cứng Triển gia đã bắt đầu đọc nguyên quyền sách, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang tiến vào trường tiểu học thành phố S.

Một tháng sau, làm toàn bộ thầy cô trong trường đều khiếp sợ, bắt đầu cuộc sống học sinh tiểu học oai phong một cõi.

Tháng 9, chào đón sinh nhật bốn tuổi của hai cục cứng, ma ma hai nhà quyết định tổ chức một party nho nhỏ

~~ Khi chụp hình kỷ niệm, ma ma hai nhà đột nhiên nảy ý tưởng, muốn trang điểm cho hai cục cứng thành chú rể với cô dâu.

Bởi vì Tiểu Bạch nhỏ hơn “anh Tiểu Triển” một giờ, cho nên bị bắt mặc áo cô dâu.

“Không, con không muốn mặc áo cô dâu, Miêu Miêu mặc!” Tiểu Bạch Ngọc Đường vừa chạy vừa kháng nghị, kiên quyết không mặc đồ nữ.

“Nói mấy lần rồi, phải gọi là anh Tiểu Triển!” Ma ma Bạch gia đuổi theo nhóc con chạy nhanh hơn thỏ kia.

Mặc đồ chú rể cho tiểu Triển Chiêu thực dễ, thoáng cái đã xong. Nhưng mà mặc đồ cô dâu cho con chuột nhe răng tiểu Bạch Ngọc Đường, đã khó càng thêm khó.

Hai ma ma thở hồng hộc nửa ngày cũng không bắt được, cuối cùng Bạch ma ma hét lớn: “Cấm Đường! Bắt nó ẹ!”

Bạch Cẩm Đường đang đeo cà vạt cho Chiêu Chiêu, đi tới, hai ba bước tóm được tiểu Bạch Ngọc Đường còn muốn chạy, giao nhóc cho hai ma ma, sau đó

~ Tiểu Bạch Ngọc Đường bị ép buộc mặc đồ cô dâu.

Thả tiểu Bạch Ngọc Đường còn đang mất hứng xuống giường với tiểu Triển Chiêu ngơ ngác, không rõ tình huống.

Bạch Cẩm Đường cầm máy ảnh đứng trước, mệ mớ bảo hai đứa sát gần một tí, cười đi

~~ Hai ma ma chơi xấu, từ sau đẩy lưng hai bé

Hai cục cứng không hề phòng bị mặt đối mặt dán vào nhau, mắt nhìn mắt, môi chạm môi — Chụt

~~ Ngay lúc đó, Bạch Cẩm Đường cũng bấm nút chụp.

Trong ký ức của Tiểu Triển và Tiểu Bạch, anh hai Cẩm Đường tay cầm máy ảnh, cười ngất khi nhìn hai bé trai trong hình.

Ba ngày sau, Bạch Cẩm Đường mất tích, một năm sau trở về, chính là một người khác.

.....

Tiểu Triển và Tiểu Bạch làm học sinh tiểu học cũng chỉ có bốn năm ngắn ngủi, hai bé vẫn luôn là truyền kỳ trong trường tiểu học S. Bạch Ngọc Đường vẫn giữ toàn bộ kỷ lục của các hoạt động thể thao cấp trường và cấp thành phố, Triển Chiêu nhận hết tất cả các huy chương khen thưởng các môn từ văn sử tới toán học.

Khi hai đứa tốt nghiệp, như được hai hàng người vui vẻ đưa tiễn ~~ Các thầy cô vô cùng vui sướng tiễn hai tiểu ma quỷ hai phong cách khác nhau rời đi, tiếp tục gây họa cho các thầy cô trung học cơ sở và trung học phổ thông...

Cùng ngày, tiểu Bạch Ngọc Đường 8 tuổi chính thức tuyên bố, nó sẽ không bao giờ gọi Miêu Miêu là anh Tiểu Triển nữa.

Năm 1989.

Tiểu Bạch Ngọc Đường nhu đạo tam đẳng kéo tiểu Triển Chiêu nói bốn thứ tiếng, hùng hùng hổ hổ tiến vào trường trung học cơ sở thành phố S.

Hai năm sau, bị các thầy cô tiễn như tiễn Phật lên trung học phổ thông.

Năm 1992.

Hai thằng nhóc vào trung học phổ thông thành phố S, lúc này, cái tên của họ đã nổi tiếng khắp giới giáo dục thành phố S, các thầy cô ở trường trung học đã bày sẵn trận địa đón chờ.

Hai năm sau, hai người liên thủ càn quét hết tất cả các giải thưởng và kỷ lục, kiêu ngạo vào đại học.

Năm 1998.

Hai người tốt nghiệp đại học.

Bạch Ngọc Đường lưng đeo ba lô lên máy bay, quay đầu lại gào lên với Triển Chiêu: “Triển Tiểu Miêu, anh vào quân ngũ đây, em chờ anh về nhé!”

Triển Chiêu đứng trên cầu thang nổi giận gào lại: “Chuột chết, không nói lý được, ai muốn chờ cậu!”

Năm 2002

Thanh niên Bạch Ngọc Đường trưởng thành đẹp trai, lưng đeo ba lô nhảy xuống máy bay, lại được báo cho biết Triển Chiêu đã đi du học rồi.

Lửa giận ngút trời gọi điện thoại: “Triển Tiểu Miêu, sao cậu có thể đi mà không nói một tiếng như thế?!”

Triển Chiêu đắc ý: “Lúc cậu tòng quân cũng không nói với tôi, một đều!”

Năm 2005.

Bạch Ngọc Đường gào lên với Triển Chiêu đang kéo một va li toàn sách: “Miêu, sao gây thế này? Không có tiền ăn cơm a?!”

Triển Chiêu ném cái va li xuống, kéo áo Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Bạch ~~ Tôi muốn ăn sườn xào chua ngọt!”

.....

Cuối thu năm 2006.

S.C.I. được thành lập.

Hai người bận rộn cả ngày cũng thu dọn xong. Sau khi tắm rửa, Triển Chiêu nằm thẳng trên giường không động đậy — Một quá a.

Bạch Ngọc Đường cầm một khung ảnh dễ thương đi vào, đặt lên tủ đầu giường.

Triển Chiêu nhìn ảnh chụp trong khung, cười: “Để đó làm chi, mắt mặt chết.”

Bạch Ngọc Đường đi tới giường, ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt tóc Triển Chiêu: “Cũng không sai a ~ Hai mươi năm trước cậu đã là của tôi rồi.”

“Hình như cậu mới là người mặc áo cô dâu!” Triển Chiêu chống tay trên giường, ngồi dậy.

“Không sao ~” Bạch Ngọc Đường lại gần, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi Triển Chiêu, “Dù thế nào thì cậu cũng vĩnh viễn là của tôi ~”

Trong khung ảnh xinh đẹp nơi đầu giường, hai cục cưng mũm mĩm trắng nộn, mắt nhìn mắt hôn môi.

Hai người sau một ngày mệt mỏi, tựa đầu vào nhau khò khò ngủ. Ngoài cửa sổ, ánh đèn đêm thành phố S thực rực rỡ.

“Miêu Nhi, năm mới vui vẻ...”

“Ừ ~ Năm mới vui vẻ, lão tử.”

—KẾT ÁN—

## 97. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 1

Vụ án thứ 5 : Bóng ma ám ảnh

Chương 1 : Kẻ Trùng Phạt Trong Đêm

Con chó nhỏ nằm chết trong ngõ hẹp

Anh trai cầm tay em nhỏ đi qua.

Nhìn con chó bị chặt thành từng mảnh

Cậu em trai nức nở vì chó con.

Anh trai hỏi sơn tước bay ngang

“Mi có thấy kẻ giết con chó nhỏ?”

Sơn tước vụt qua, hét rằng: “Ta không biết”

Anh trai bèn hỏi chuột trong kho

“Kẻ giết nó, mi có biết là ai?”

Chuột kho kêu lên, ý nói: “Ta không biết”

Anh trai gặp đi qua một con kiến

“Kẻ giết chó, mi có biết là ai?”

Kiến đáp lại: “Mi phải hỏi ánh trăng”

Anh trai ngẩng đầu nhìn trăng sáng

“Mi có biết?” Gật đầu “Ta có thấy

Kẻ giết nó – em trai nhỏ của mi”

Anh trai cúi đầu nhìn em trai nhỏ

Đứng bên xác chó, bờ vai run run

Không phải khóc, mà là cười nói

Ngẩng đầu nhìn anh trai nó:

...

“Là con chó nhỏ tự giết mình thôi”

Tháng ba, tiết xuân dần hiện rõ, mọi người trong SCI phá xong đại án, đang chờ đón ba ngày nghỉ ngơi hiếm có.

“Miêu Nhi? Cậu làm gì thế?” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu trải ra một đồng văn kiện thư từ tài liệu trong phòng ngủ, khó hiểu hỏi.

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn anh, “Tìm tư liệu.”

“Tìm tư liệu gì?” Bạch Ngọc Đường đẩy đồng sách vở ra mà tiến lại, “Cậu lại muốn viết sách à?”

“Ừ ~” Triển Chiêu lẩn lẩn, cuối cùng tìm được một tập giấy, đưa ra: “Tiểu Bạch, đây là vụ án cuối cùng cậu nhận trước khi rời khỏi đội Hình sự à?”

Bạch Ngọc Đường nhận lấy rồi nhìn qua, “Đúng vậy, vụ án lúc đầu do tôi phụ trách, sau rồi vì tôi chuyển qua SCI nên vụ này giao lại cho Ngải Hổ.” Vừa nói, vừa lật tư liệu xem... “Án chưa phá?” Bạch Ngọc Đường giật mình, “Vụ này đã nửa năm rồi còn chưa phá?!”

Triển Chiêu gật gật đầu: “Tên hung thủ kia được giới truyền thông gọi là ‘Kẻ Trừng Phạt Trong Đêm’.”

“Cái gì mà ‘kẻ trừng phạt’...” Bạch Ngọc Đường khó chịu nhướn mày, “Mấy tên côn đồ bị giết toàn là trộm vặt, không thì cũng là ấu dả gì gì đó, không đáng tội chết.”

“Vụ án này thật kỳ lạ.” Triển Chiêu nói, “Không hề có động cơ, người bị hại cũng không có điểm nào giống nhau, cuối cùng ‘Kẻ Trừng Phạt Trong Đêm’ này còn vô duyên vô cớ mà biến mất.”

Bạch Ngọc Đường ngồi sát bên Triển Chiêu, nhéo mũi anh, “Cái con mèo này, khó được dịp nghỉ ngơi, đừng nói đến hung thủ với xác chết nữa có được không?”

Triển Chiêu vuốt ve tay anh, “Đúng rồi, vừa rồi cậu làm cái gì mà bận bịu ngoài kia thế?”

“Tôi giặt sạch quần áo cho cậu!” Bạch Ngọc Đường cười ha hả, “Chăm chỉ không?”

“Cái gì?” Triển Chiêu lao tới giặt mạnh cửa tử quần áo, phát hiện cái tử trống trơn, quay ra ban công, một đồng quần áo chỉnh tề phơi thành hàng, “Con chuột bạch kia, tại sao lại đem giặt sạch hết đồ của tôi thế hả?!”

“Lần trước cậu còn dám để mẩu da xác chết vào túi áo!” Bạch Ngọc Đường lý lẽ hùng hồn, “Ai biết cậu còn cho cái khỉ gì vào nữa? Hôm nay trời cũng nắng đẹp, giặt sạch hết cho đấy.”

“Con chuột chết! Cậu mắc bệnh sạch sẽ trầm trọng rồi!” Triển Chiêu phẫn nộ, “Tối nay tôi phải làm sao? Chúng ta còn phải đi xem Tề Nhạc biểu diễn cơ mà!”

.....

Tối đến, cổng sân vận động thành phố S, Bạch Ngọc Đường một bộ trắng từ đầu đến chân cùng với Triển Chiêu, cũng một bộ trắng từ chân lên đầu, cùng nhau xuống xe.

Nhìn đến đám đông fan ca nhạc bu kín trước mắt, Bạch Ngọc Đường kinh ngạc há hốc mồm, “Sao lắm người thế này? Con nhóc đó nổi tiếng thế ư?”

Triển Chiêu liếc mắt nhìn anh: “Đây chính show diễn tại sân vận động sức chứa vạn người. Hiện giờ nhóm nhạc của Tề Nhạc rất được giới trẻ hâm mộ.” Vừa nói vừa nắm chặt lấy cổ áo trắng đang mặc trên người, tức điên lên được! Quần áo Bạch Ngọc Đường mặc từ hồi đi học mà giờ anh vẫn mặc vừa —— Tức chết đi mà!

“Con nhóc Tề Nhạc không phải có tình yêu tình đương gì đó với Hồ Tử sao?” Bạch Ngọc Đường vừa nói dứt miệng đã bị Triển Chiêu bịt chặn miệng, “Ở đây chỗ nào cũng có phóng viên, bị nghe thấy là xong đó.” Nói xong, kéo Bạch Ngọc Đường đi vào.

“Miêu Nhi, cậu càng ngày càng bạo lực...” Bạch Ngọc Đường bị kéo tay lôi đi, cảm thấy bộ dạng Triển Chiêu đàng đàng sát khí nhảy vào đám người thật sự là rất đáng yêu. Cũng lúc này, một người cúi đầu, rào chân đi ngược hướng bọn họ. Những người khác đều đi vào trong, chỉ có hắn là đi ra ngoài, có vẻ hơi lạc lõng.

Hắn cúi đầu, không phát hiện ra Bạch Ngọc Đường, tốc độ đi cũng đặc biệt nhanh, đột nhiên nhận ra trước mặt có người thì đã thấy bóng trắng lọt tràn tầm mắt.

Người nọ vừa ngẩng đầu, đối mặt với Bạch Ngọc Đường.

“Cẩn thận!” Triển Chiêu quay đầu lại nhìn thấy, túm lấy Bạch Ngọc Đường.

Linh hoạt lách mình tránh đi, nhưng bả vai vẫn bị đụng một chút, Bạch Ngọc Đường thấy người nọ mặt mày râu ria, tuổi hình như không nhỏ, vội cười, nói “Sorry~~”, rồi quay thân theo dòng người vào sân vận động.

Người nọ dừng bước, ngoái đầu lại nhìn chằm chằm bóng trắng đang rời xa, tựa như bị đóng đinh tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Lúc sau, ai đi qua cũng cảm thấy hắn là kẻ điên —— Bởi vì hắn luôn miệng khê lặp đi lặp lại: “Bạch... đẹp, Bạch quả nhiên luôn đẹp hơn Hắc...”

Buổi diễn kéo dài đến hơn bốn giờ đồng hồ. Lúc ra ngoài, Bạch Ngọc Đường choáng váng ù tai, xem ra còn mệt hơn cả đi bắt trộm, thế nhưng Triển Chiêu đi bên cạnh lại rất hưng phấn.

Theo lời giảng của song sinh họ Đinh, về ngoài con người rất chi lừa tình nhau: Nói thí dụ như Bạch Ngọc Đường, lần đầu mới gặp có thể thấy anh là công tử hào hoa, nhưng thật ra từ nhỏ đã chịu gia giáo cực nghiêm. Uống rượu, nhuộm tóc, tán gái, ăn mặc hở hang,... Đừng nói là làm, ngay cả nghĩ còn không dám nghĩ, thêm bệnh sạch sẽ hơi bị thái quá. Nếu nói Bạch Ngọc Đường vì ngoại hình phong lưu hơn người mà chịu vô số thiệt thòi, thì Triển Chiêu lại vì ngoại hình thuần lương trăm phần trăm làm người khác chịu vô số thiệt thòi.

Ngồi vào trong xe, Bạch Ngọc Đường xoa xoa thái dương, “Ồn ào kinh ~~ “

“Tiểu Bạch, kia có phải là người vừa rồi đụng cậu không?” Triển Chiêu đột đưa tay chỉ theo hướng vừa nói.

“A?” Bạch Ngọc Đường nhìn theo hướng chỉ của Triển Chiêu, quả nhiên, thấy người lúc trước đụng vào anh vẫn đứng nguyên vị trí đó, nhưng vì lúc ra khỏi sân vận động, bọn họ lại đi cửa khác nên không phát hiện.

“Không phải anh ta đứng nguyên từ đó tới bây giờ chứ?” Bạch Ngọc Đường mở cửa xe, lại bị Triển Chiêu giữ chặt, “Cậu muốn làm gì?”

“Tôi đi xem.” Bạch Ngọc Đường thấy tên kia vẫn đứng đó không nhúc nhích như trước, có chút nghi hoặc.

“Tôi cũng đi, người nọ xem ra rất không bình thường!” Triển Chiêu hơi lo lắng, cũng muốn xuống xe.

Chính lúc này, chỉ thấy một đám thiếu niên ào ra từ sân vận động, tay cầm đuốc lửa, tay cầm đèn huỳnh quang cỡ lớn, vừa hát vừa nhảy. Đám người lao ra khuất cả dáng người kia. Khi họ đi qua rồi, nhìn lại...

Người kia, đã mất dạng.

Bạch Ngọc Đường khó tin dụi mắt, quay đầu lại nhìn Triển Chiêu, thấy anh cũng có vẻ giật mình. Hai người đến vị trí kia, nhìn xung quanh, không phát hiện người nọ... Cứ như đã bốc hơi mất dạng.

“Quý quá!” Trở lại trong xe, Bạch Ngọc Đường thắt dây an toàn, “Miêu Nhi, vừa rồi cậu có nhìn rõ tên đó không?”

Triển Chiêu nhún vai, “Không, chỉ thấy dáng người thôi. Mà chẳng phải cậu đã đối mặt với hắn sao? Không nhớ rõ mặt à?”

“... Là nam, nhưng mặt đầy râu... Tôi còn tưởng là một lão già...” Bạch Ngọc Đường khởi động xe, “Nhưng vừa rồi nhìn dáng đứng đó, không giống lão già.”

“Nói không chừng người giống người, nhìn lầm thôi...” Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, “Hay là một fan cuồng nhiệt, không có tiền mua vé, vào không được chỉ đành đứng ngoài nghe đến hết.”

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy buồn cười, không nghĩ nhiều nữa. Xe chạy được nửa đường, ngang qua khu phía Đông, thấy ven đường đỗ không ít xe cảnh sát, một đám người dựa vào tường ôm đầu, trên mặt đất đều là dao chặt dưa với cả đồng hung khí khác.



Tạt xe qua, Bạch Ngọc Đường hạ cửa xe hỏi một nhân viên cảnh sát, “Xảy ra chuyện gì?”

Nhân viên cảnh sát trẻ kể lại đầu đuôi cho Bạch Ngọc Đường xong, khẩn trương đến mức lắp bắp: “Ừm... Bạch đội trưởng... chuyện này, lũ đầu gấu khu Đông với khu Tây quyết đấu sống còn với nhau.”

Bạch Ngọc Đường khẽ chau mày, “Khu Đông – Tây không phải rất yên bình hay sao? Thế nào lại đánh nhau?”

Viên cảnh sát cúi đầu nhỏ giọng, đáp: “Mấy hôm trước, lão đại khu Tây là Hắc Ngư đã chết, người của khu Tây nói là khu Đông làm, muốn báo thù. Hôm qua Nhị đương gia khu Đông là lão Hồng cũng lẩn ra chết, cái chết của hai người có điểm tương tự, cho nên người khu Đông nói là khu Tây làm, hôm nay liền tụ tập chém giết lẫn nhau.”

Bạch Ngọc Đường gật gù, “Hắc Ngư và lão Hồng đều chết? Chết như thế nào?”

“Nghe nói đều chết ở nhà.” Viên cảnh sát thủ thế cầm súng, “Đều là đầu nát bươm, súng lục còn bị đóng lại trên tường, xem ra là thanh toán xã hội đen.”

“Súng bị đóng lại trên tường?” Triển Chiêu thắc mắc, “Dùng đinh đóng í hả?”

“Cụ thể tôi không rõ lắm.” Viên cảnh sát trẻ gãi gãi đầu, “Tôi cũng chỉ nghe người ta đồn thôi.”

Đang nói, chợt nghe một cảnh sát hét lên: “ĐỨNG LẠI!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn theo hướng tiếng hét, một tên bộ dạng dơ dáy, đại khái là thừa dịp cảnh sát không chú ý chuồn mất. Hắn quẹo vào một ngõ nhỏ, mất dạng.

Bạch Ngọc Đường cảm ơn viên cảnh sát trẻ, lái ô tô rời đi.

“Súng đóng trên tường?” Triển Chiêu khó hiểu, “Thế này nghĩa là sao?”

Bạch Ngọc Đường cũng cau mày nhún vai, “Hai người kia chết cũng kỳ quái... Trong nhà Hắc Ngư và lão Hồng ít nhất cũng phải mấy chục tay anh chị canh gác, làm sao bị thanh trừng mà không bị ai phát hiện, nghe giống sát thủ chuyên nghiệp lắm.”

“A!” Triển Chiêu chỉ chỉ ngoài cửa sổ xe, nói: “Tên côn đồ vừa rồi đào tẩu kìa.”

Bạch Ngọc Đường giảm ga, xoay sang nhìn lại, ở đầu ngõ bên kia đường, một thanh niên tóc vàng đứng đó, hết nhìn đông lại nhìn tây, miệng ngậm thuốc.

“A...” Bạch Ngọc Đường đánh tay lái, quẹo xe đi.

“Cậu không bắt nó à?” Triển Chiêu cười, hỏi.

“Thằng bé này mới mười mấy tuổi, chưa lặn lội đường đời nhiều, tính tình cũng không quá xấu, kiếm tiền cho em gái ăn học.” Bạch Ngọc Đường thở dài, “Bất đắc dĩ thôi, ba mẹ chết sớm, nó lại không nỡ gả em gái cho người ta.”

“Cậu biết nó à?” Triển Chiêu có chút ngạc nhiên.

“Trước kia có gặp trong một vụ đặc biệt.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng bâng quơ đáp, “Tôi thấy tay cảnh sát vừa rồi là cố ý thả nó, cả đội tuần tra này cũng không làm khó nó...”

Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, phía sau liền truyền tới một âm thanh vang vọng, như là lốp nổ, hoặc là nổ pháo trúc, nhưng bản năng nghề nghiệp của cả hai đều nói cho họ biết —— Là tiếng súng!

“Từ phía sau.” Triển Chiêu xuống xe, chỉ về hướng phố vừa rồi nơi con ngõ nhỏ.

Sau đó, nghe được tiếng thét chói tai.

Hai người nhanh như chớp vọt qua chỗ rẽ, người đi bộ đang tụ tập hai bên đường, từ xa tò mò nhìn vào ngõ. Súng sẵn trên tay, trong lòng hai người lập tức nảy lên dự cảm không hay.

Đi về phía đường cái, Bạch Ngọc Đường lại gần, chỉ thấy thằng bé vừa rồi nằm trên đất, thẳng tắp, mắt trợn tròn, hình như đã tắt thở, máu từ cái lỗ trên trán vẫn tràn ra ngoài.

“Súng nổ từ đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi một người qua đường đứng gần nhất.

“Là... Trong hẻm...” Người này cũng sợ ngáy người, nơm nớp chỉ vào trong ngõ. Bạch Ngọc Đường không nói hai lời, liền chạy theo hướng chỉ.

Triển Chiêu gọi điện thoại báo cho cảnh cục, rồi cúi người kiểm tra thi thể ngay lập tức... Để ý, chàng trai thực sự rất trẻ, cùng lắm chỉ mười sáu mười bảy. Túi áo căng phồng, Triển Chiêu mở miệng túi ra, nhấc cái bao ni lông, bên trong là một chiếc khăn lụa rất xinh xắn, vẫn còn mới... Chắc là mua tặng em gái...

Khẽ thở dài, Triển Chiêu đứng lên, cảm thấy thực khó chịu. Lúc này, Bạch Ngọc Đường chạy ra khỏi con ngõ.

“Thế nào?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không phát hiện ai.” Cúi đầu nhìn thi thể cứng ngắc, cũng thở dài không nói gì.

Rất nhanh, xe cảnh sát đến, hai người báo lại sự tình cho cảnh sát xong cũng đi ngay.

Lên xe, Triển Chiêu đột nhiên nói: “Tiểu Bạch... Rất giống.”

“Giống?” Bạch Ngọc Đường lúc đầu chưa kịp phản ứng, nhưng sau đó lập tức cả kinh, “Ý cậu là Kẻ Trùng Phạt Trong Đêm kia á?”

Triển Chiêu gật gật đầu: “Thời điểm là đêm khuya, một phát súng nát đầu, không có lý do gì, đều giết côn đồ, xuất quỷ nhập thần...”

“Ngày mai đến cảnh cục xem tư liệu điều tra. Tôi thực sự muốn tiếp nhận lại vụ này.” Bạch Ngọc Đường khởi động xe, “Đủ cấp bậc rồi.”

Bánh xe chậm rãi lăn xa, hiện trường bị vây ruy băng vàng. Bốn phía từ trên lầu, rất nhiều hộ gia đình mở cửa sổ nhô đầu ra xem. Có một cửa sổ cũng mở toang, nhưng lại không có ánh đèn. Một kẻ đứng trước cửa sổ, miệng thở dốc từng hồi, vừa thở vừa cười, cứ như đang rất hưng phấn, “Nhìn đi... Bạch nhìn rõ chứ? Bạch thực ra luôn đẹp hơn Hắc... Nhìn xem.”

## 98. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 2

Chương 2 : Hung án quái dị

Sáng sớm hôm sau, kết thúc ba ngày nghỉ phép của SCI, mọi người trở lại cảnh cục. Vừa vào văn phòng đã thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi ở phòng họp, trên bàn đầy tài liệu.

Công Tôn hai tay đút túi, lắc lư đi vào, tiện tay cầm một tập tài liệu lên nhìn, “Án súng?” Chưa hiểu, lại lấy một tập khác, “Những vụ án này có liên quan đến nhau sao?”

Triển Chiêu nhún vai, “Cũng không hẳn, có súng, có cả dao... Nhưng nạn nhân đều là côn đồ, thời gian vào nửa đêm.”

“Vậy nói chính xác là chọn người bị hại trong một nhóm người riêng biệt...” Công Tôn lắc đầu, “Kiểu án này hẳn rất phức tạp, khó đoán mục tiêu, cũng rất khó xác định vị trí đây.”

“Vậy trước kia cái Kẻ Trùng Phạt Trong Đêm...” Triển Chiêu xoay sang hỏi Bạch Ngọc Đường, “Vì sao lại xác định là vụ án sát nhân liên hoàn?”

“Có quy luật nhất định.” Bạch Ngọc Đường lật một tập tài liệu cũ, “Cách một ngày, cùng ở quảng trường, cùng khoảng thời gian... Muốn bảo không liên quan cũng không được.”

“Đáng tiếc thời gian đó kéo dài không được lâu lắm.” Triển Chiêu nói, “Những vụ án hiện tại, thời điểm bắt đầu, địa điểm cũng ngẫu nhiên... Có thể hung thủ đã đổi cách gây án, hoặc có thể những vụ án này không liên quan đến nhau.” Hơi thất vọng thả tài liệu xuống bàn, “Thế này căn bản vẫn chưa thể định án được, cũng chưa có cách điều tra.”

“Công Tôn.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, “Vì sao cứ mỗi lần đi đi lại lại trong cảnh cục là anh lại mặc áo blouse trắng vậy?”

Triển Chiêu nghe xong cũng ngẩng đầu lên hỏi: “Đúng, vấn đề này tôi cũng thắc mắc từ lâu rồi.”

Công Tôn đẩy gọng kính nhìn hai người, cười thực quỷ dị, thấp giọng đáp: “Lúc giải phẫu, chẳng phải vẫn hay mặc sao.” Vừa nói, vừa lấy từ túi áo ra một con dao mổ sáng loáng, “Bình thường cũng mặc, giúp tôi cảm nhận được bầu không khí.” Nói xong, hì hì xoay người đi.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường trầm mặc chốc lát, quay sang nhìn Triển Chiêu, “Dùng tiếng Trung giải thích cho tôi cái anh ta vừa nói ‘bầu không khí’ là cái quái gì?”

Triển Chiêu bắt đắc dĩ nhún vai, trong óc tựa hồ có lóe lên gì đó, nhưng cụ thể thì không nắm bắt được, đang hoang mang thì cửa văn phòng lại bị đẩy ra, Bao Chứng đi đến, trên tay là mấy tập tài liệu.

Hai người lén nhìn nhau — Xem ra có chuyện rồi.

Bao Chứng đi vào phòng họp, nhìn lướt tài liệu trên bàn, nhăn mặt nói: “Có án.” Đưa tập tài liệu cho Bạch Ngọc Đường.

Lúc này, các thành viên khác của SCI cũng đi đến.

“Hắc Ngư, lão Hồng, Trịnh Bồi...” Bạch Ngọc Đường đọc qua, “Lão đại khu tây, lão nhị khu đông, lão đại khu nam... Đều bị giết!”

Tất cả mọi người dở khóc dở cười, “Thực không biết hung thủ đang phạm tội, hay là định trừ hại vì dân?”

“Tử trạng giống nhau.” Triển Chiêu cầm ảnh, nói, “Nhìn xem, súng ở trên tường... Nhưng mà không phải đóng đinh lên như cậu cảnh sát hôm qua kể.”

“Hung thủ lần này đã giết ba lão đại hắc bang một cách xuất quỷ nhập thần.” Về mặt Bao Chứng nghiêm lại, “Các phe phái gần đây cũng không ổn định, không phải tranh đoạt quyền lực thì cũng là đấu đá lẫn nhau.”

“Chỉ có điều hắc bang mà cũng đến báo án, mỗi chuyện này thôi đã đủ kỳ lạ rồi.” Mã Hán cười cười, “Không phải họ nên giải quyết riêng sao.”

“Chắc là sợ.” Triển Chiêu thấp giọng, “Ai cũng sợ trở thành người bị hại tiếp theo. Hơn nữa, nếu không bắt được hung thủ, dù có cướp được vị trí lão đại cũng ngồi không yên.”

Lúc này, Lư Phương hấp tấp chạy vào: “Lại thêm một người chết.”

“Cái gì?” Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn anh.

“Lão đại khu bắc Ngô Cường vừa chết. Vừa nhận được báo án.” Lư Phương nói.

Bạch Ngọc Đường gấp tài liệu vào, “Hiện trường chưa bị phá hỏng chứ?”

“Có lẽ chưa.”

“Đi, chúng ta đi xem.” Bạch Ngọc Đường ra lệnh xuất phát.

Triển Chiêu vừa cầm tài liệu vừa theo mọi người ra ngoài, đi cạnh Bạch Ngọc Đường hỏi: “Ba khu đều giết lão đại, chỉ có khu đông là lão nhị... Vì sao?”

“Lão đại khu Đông Trần Tiệp là phụ nữ.” Bạch Ngọc Đường đóng cửa xe.

“Nói cách khác, hung thủ không giết phụ nữ.” Triển Chiêu gật đầu, “Còn quân tử đấy.”

Chỉnh lại kính chiếu hậu, Bạch Ngọc Đường đột nhiên “a” một tiếng, xoay ra sau nhìn.

“Sao vậy?” Đỡ tài liệu xuống, Triển Chiêu cũng ngoảnh lại theo hướng nhìn của anh, “Thấy gì hả?”

“Một người...” Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, “Chỉ thoáng qua thôi.” Nói rồi, anh mở cửa xuống xe.

Triển Chiêu có phần hiếu kỳ, cũng xuống xe. Hai người đi sâu vào bãi đỗ xe. Tới trước một cây trụ vuông ở cuối bãi, Bạch Ngọc Đường đưa tay ngăn Triển Chiêu lại, anh nhanh chóng di chuyển tới trước cột trụ vuông. Sau cây cột không có người, chỉ có một tấm ảnh rơi trên đất.

Khom lưng nhặt tấm ảnh lên, hai người sửng sốt — Tấm ảnh chụp khu phố lúc tối muộn, trên đường có hai người đứng đó, đều mặc đồ trắng, chính là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi xem ca nhạc hôm qua, còn địa điểm là đầu ngõ nơi thằng nhóc côn đồ tới qua bị giết.

“Tiểu Bạch?” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cậu vừa mới thấy ai?”

Bạch Ngọc Đường có phần rối loạn, “Chỉ thoáng qua mà thôi... Miêu Nhi, có nhớ cái kẻ lập dị chúng ta đụng ở ngoài sân vận động tối qua không?”

“Là hán?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Tôi chưa khẳng định, nhưng nhìn hình dáng với cách ăn mặc thì hơi giống...” Bạch Ngọc Đường nhìn chung quanh. Bãi đỗ xe khép kín, không có chỗ nào ẩn náu được, “Miêu Nhi, vừa rồi hán mới vọt vào nắp sau cột trụ vuông này... Nhưng giờ không thấy đâu nữa.”

Triển Chiêu cũng nhìn quanh, “Không thấy ư? Mấu chốt là đây, bãi đỗ xe của cảnh cục, cổng nào cũng có bảo vệ và giám sát, hán vào bằng cách nào?”

Không giải thích được, lắc đầu, Bạch Ngọc Đường lại nhìn tấm ảnh, “Là một trò đùa dai hay có ẩn ý gì khác?”

“Tiểu Bạch, mặt sau có chữ!” Triển Chiêu đưa tay lấy lại tấm ảnh... Mặt sau là mấy chữ viết bằng mực đỏ — Kẻ Trừng Phạt Trong Đêm.

Hai người há hốc mồm, không thốt nên lời.

“Sếp!” Mọi người ở xa đã lên xe hết rồi, Triệu Hổ thò đầu gọi hai người, “Sao vậy?”

Hai người nhìn nhau. Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu: “Cậu thấy sao?”

Triển Chiêu mỉm cười: “Có lẽ ai đó đùa chúng ta, không cần để ý đâu, đi điều tra án mạng trước đã.”

Gật đầu, Bạch Ngọc Đường cất tấm ảnh vào túi áo, cùng Triển Chiêu đi về xe, tới nơi có án mạng.

Chờ đến khi xe đã đi xa, từ trần bãi đỗ xe, nơi có những đường ống kim loại đan xen, một cái đầu thò ra, đôi mắt mở to, nhìn về phía cổng ra vào của bãi đỗ.

.....

Xe cảnh sát chạy vào khu Bắc, dừng lại trước một tòa biệt thự, một người đàn bà mặc đồ đen, khí chất cao quý đi ra, phía sau không ít người theo gót.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu xuống xe, người đàn bà đó đi về phía họ, gật đầu xem như chào hỏi với hai người, mở lời trước: “Tôi là Tần Manh, nạn nhân Ngô Cường là chồng tôi.”

“Trước tiên, xin đưa chúng tôi vào hiện trường đã.” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, tỏ ý Tần Manh hãy đi trước dẫn đường. Mọi người cùng lên lầu.

Ngô Cường chết trong phòng sách ở lầu hai biệt thự nhà mình, kiểu chết giống như các nạn nhân khác, người ngồi trên ghế, đầu trúng đạn, trên bức tường phía sau có một khẩu súng lục.

Công Tôn đi tới kiểm tra sơ bộ xác chết của Ngô Cường, “Thời gian tử vong có lẽ là từ tối qua cho tới rạng sáng nay, đầu trúng đạn, bắn ở cự ly rất gần, vùng da quanh đó có vết bỏng... Hẳn là đèn đầu nổ súng.”

Bạch Ngọc Đường đi tới bên cạnh, nhìn khẩu súng lục được dính trên tường, cố định bằng keo dính trong suốt, nòng súng chúc xuống dưới, tạo thành góc khoảng 60 độ so với mặt đất.

Triển Chiêu đứng sát mép bàn trước mặt tử thi. Một lúc lâu sau, anh quay lại hỏi Tần Manh: “Chiếc đèn bàn này... so với phong cách nội thất xung quanh có vẻ không hợp.”

Tần Manh nhìn Triển Chiêu đang chỉ chiếc đèn bàn, gật đầu: “Đó không phải của nhà tôi.”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại: “Ý cô là, ở đây vốn không có đèn bàn?”

Tần Manh khẳng định: “Đúng! Chồng tôi bình thường rất chú trọng đến hình thức. Cái đèn nhựa này, có chết anh ấy cũng không dùng.”

Triển Chiêu nhìn chằm chằm chiếc đèn một chốc, lại lấy ra những tấm ảnh chụp hiện trường ở các vụ án mạng kia để so sánh.

Bạch Trì hiểu kỳ lạ gần, “Mấy vụ án trước hình như cũng có đèn bàn.”

“Không sai!” Triển Chiêu gật đầu, đưa ảnh cho Bạch Trì xem, “Kiểu dáng tuy không giống nhau, nhưng đều là từ cửa hàng tạp hoá... Là hung thủ để lại.”

“Hửm? Kỳ lạ!” Công Tôn đang chuyên tâm kiểm tra thi thể, đột nhiên cau mày.

“Sao vậy?” Triển Chiêu lại gần hỏi Công Tôn.

“Cậu xem!” Công Tôn chỉ xuống tay người chết, “Tay anh ta rất kỳ cục... Ngón trỏ co thành hình lưỡi câu, bốn ngón còn lại thì khom vào, trông như đang cầm... như là...”

“Cầm súng.” Bạch Ngọc Đường tiếp lời Công Tôn.

Mọi người trầm mặc, một lúc lâu sau, Công Tôn lại nói: “Ngón tay người chết cứng ngắc, không thể mở ra được. Nếu là sau khi chết mới có hình dạng này, sau đó sẽ quay lại trạng thái ban đầu một cách dễ dàng. Cho nên có thể kết luận đây là hiện trạng trước khi tử vong.”

“Ý là Ngô Cường tự bắn mình?” Tần Manh lắc đầu, “Không thể tự sát được! Anh ấy sợ chết nhất, sao có thể tự sát được chứ?!”

“Tự cầm súng không nhất định là tự sát.” Triển Chiêu nhìn quanh gian phòng, chỉ vào tấm rèm cửa sổ bên tường, “Lúc mọi người đi vào, rèm mở hay đóng?”

Tần Manh đáp: “Mở.”

“Rèm cửa này sao dày vậy?” Bạch Ngọc Đường đi tới bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

“Bình thường anh ấy đều gọi thuộc hạ tới đây bàn chuyện, cho nên yêu cầu rèm cửa phải dày.” Tần Manh cười gượng, “Ngô Cường gan nhỏ, thiết kế của căn phòng rất coi trọng an ninh, tránh có người hạ độc thủ. Tôi không thấy ai có khả năng ẩn vào đây mà thần không biết quỷ không hay.”

“Mọi người ra ngoài trước được không?” Triển Chiêu đột nhiên nói.

Chưa ai hiểu ý định của Triển Chiêu nhưng Bạch Ngọc Đường chỉ gật đầu với mọi người, cũng đang định ra ngoài lại chợt nghe Triển Chiêu nói: “Tiểu Bạch, kéo rèm vào!”

Bạch Ngọc Đường hơi sùng sốt, những vẫn quay lại kéo rèm. Sau đó, tất cả lui đến cửa, lại nghe Triển Chiêu nói: “Tắt hết đèn đi!” Mã Hán và Triệu Hổ tắt công tắc phòng sách ở hành lang, bốn phía lập tức tối sầm. Trong phòng cũng đen như mực.

Triển Chiêu đưa tay, cắm đèn vào ổ điện bên bàn, sau đó, bật đèn...

Tia sáng vàng tỏa ra, mọi người đều không kiềm được tiếng kêu kinh ngạc, chỉ thấy ánh sáng từ đèn bàn chiếu lên bức tường đối diện, tạo thành một ống kính màu vàng. Mà quỷ dị hơn, chính là thi thể của Ngô Cường, dưới góc chiếu và màn sáng đó, tạo thành một cái bóng trên tường, bàn tay khom thành tư thế cầm súng, khít lấy khẩu súng trên tường... Ngón tay vừa vịn đặt trên cò súng.

Trầm mặc một lát, Tần Manh đột nhiên phá lên cười: “Hoang đường! Cái bóng của chồng tôi đã giết chính gã sao?!”

.....

Bạch Cẩm Đường đang ngồi trong văn phòng đọc báo cáo kinh doanh, thì “RẦM” một tiếng, cặp song sinh lao vào.

Xoa xoa thái dương, Bạch Cẩm Đường bắt đầu đi lên tiếng, “Hai người các cậu, sau này trước khi vào phải gõ cửa nghe chưa?”

Về mặt song sinh không còn nét bồn chồn, mà nghiêm túc hiếm thấy: “Đại ca, tối rồi.”

“Cái gì tối?” Bạch Cẩm Đường nghe xong rất ngạc nhiên.

“Hôm nay nhận được tin.” Tiểu Đình có phần vội vã, “Eugene tối qua nhập cảnh rồi.”

Bạch Cẩm Đường hơi bất ngờ, để tài liệu xuống, “Eugene tối đây làm gì?”

“Đại ca, có muốn...”

“Khoan.” Bạch Cẩm Đường xua tay, mỉm cười, “Chưa chắc đã liên quan đến chúng ta, chưa cần để ý đến hần!”

## 99. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 3

### Chương 3 : Xuất quỷ nhập thần

Trong tích tắc cái bóng xuất hiện trên tường, tất cả mọi người đều không tìm được cảm giác lạnh sống lưng. Cảnh tượng này quả thật vô cùng quái dị. Cái bóng tuy mờ mờ ảo ảo không rõ đường nét trên khuôn mặt, cũng không nhìn ra biểu cảm, nhưng chính vì thế lại càng khiến người ta cảm thấy rờn rợn, không chỗ nào không lộ ác ý. Quái vật dọa người nhất không phải loại mang diện mục dữ tợn, mà là con quái vật không mặt. Nó làm bạn không biết nó đang suy nghĩ cái gì, tất cả chỉ dựa vào sự tưởng tượng của bạn, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi.

Ở đây, ngoại trừ những cảnh sát, trên đường người người chạy trốn đến hỗn loạn. Sự sợ hãi với bọn họ vốn chỉ là một khái niệm suông. Nhưng hiện tại, trong cơn tăm tối âm trầm kia, sự sợ hãi đã lâu lắm rồi, nay dâng lên trong lòng một cách thực chân thật.

Trong lúc đội giám định chứng cứ của cảnh sát đang chụp ảnh lại, Bạch Ngọc Đường nhìn lướt qua cái bóng, đưa tay giạt kéo rèm lại... Cái bóng nháy mắt bị ánh sáng bao phủ. Nhưng trong mắt mọi người, lại xuất hiện thêm một cảnh tượng kỳ dị. Cái bóng kia không giống như bị ánh sáng che khuất, ngược lại giống như tự nó ẩn mình vào ánh sáng, không thấy tung tích.

Một lúc lâu sau, tất cả mọi người mới lấy lại tinh thần, Triển Chiêu xoay người hỏi Tần Manh: “Cái bóng này có ý nghĩa đặc biệt nào không?”

Tần Manh lắc đầu: “Không có, tôi chưa từng thấy.” Nói rồi quay đầu hỏi thủ hạ, thủ hạ cũng nhao nhao lắc đầu, đều đáp như vậy.

Triển Chiêu gật đầu, quay sang nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường đang nhìn chăm chăm vào khẩu súng trên tường, “Đây là súng giả!”

“Không sai.” Triển Chiêu lật tài liệu, nói: “Súng trong những vụ mưu sát kia cũng toàn là giả.”

Bạch Ngọc Đường đi sát lại nhìn, vẫy vẫy một thành viên của đội giám định chứng cứ, “Ở đây, hình như có dấu vân tay!”

.....

Tiếp đó, mọi người phân công tiến hành khảo sát hiện trường, đồng thời đặt câu hỏi cho Tần Manh và mấy người thuộc hạ, cũng không phát hiện thêm dấu mới gì.

Bắt đầu đi, Bạch Ngọc Đường đành phải mang người cáo từ rời đi trước. Sau khi ra khỏi cổng, sắp đặt các tổ hành động, tổ đi điều tra các vụ án liên quan, xem xem các nạn nhân có kẻ thù chung nào không, mọi người giải tán, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mới lên xe.

“Làm gì giờ?” Triển Chiêu thò tay lấy tấm ảnh ở trong túi áo của Bạch Ngọc Đường: “Nên đi điều tra sát thủ cái bóng hay là đi điều tra Kẻ Trùng Phạt Trong Đêm?” Hỏi xong, không nhận được câu đáp trả, chỉ

thấy Bạch Ngọc Đường qua cửa sổ xe, đang chăm chú quan sát tòa biệt thự của Ngô Cường đến gần người. Triển Chiêu chợt muốn đùa, lại gần, ghé vào tai Bạch Ngọc Đường, thổi mạnh một cái.

Giật mình, Bạch Ngọc Đường quay phắt lại, xoa xoa tai, cười: “Miêu Nhi, cậu chòng ghẹo tôi nơi công cộng làm chi?”

Lườm tên kia một cái, Triển Chiêu cùng nhìn qua cửa sổ xe theo hướng Bạch Ngọc Đường vừa nhìn, tò mò hỏi: “Cậu nhìn gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường chỉ lầu hai, nói: “Cánh cửa sổ trên bức tường kia chính là cửa phòng sách lúc này... Cách mặt đất ít nhất mười mét, bốn phía không có bất kỳ cái gì có thể bám vịn, xem ra là cố ý thiết kế để tránh có kẻ leo lên...”

“Ừ ~” Triển Chiêu gật đầu, lập tức lại hỏi: “Có vấn đề gì?”

“Bảo vệ bên ngoài vậy như lưới sắt, muốn vào phòng mà không bị phát hiện chỉ có thể leo lên từ đó.” Bạch Ngọc Đường tựa hồ có chút bế tắc, “Tôi vừa mới kiểm tra, không có dấu vết sử dụng bất kỳ dụng cụ hỗ trợ nào.”

“Ý cậu là hung thủ dùng tay không leo lên?” Triển Chiêu kinh ngạc mở lớn hai mắt.

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Đây không phải trèo tường, lấy đà đu lên một cú nhảy qua là được. Chuyện này đòi hỏi phải có thời gian dừng lại nhất định trên bề mặt tường, người bình thường rất khó làm được.”

“Chúng ta qua hiện trường nơi mấy nạn nhân bị hại khác đi.” Triển Chiêu thất an toàn, nói: “Chỉ ít cũng chứng minh được hung thủ có thể là một thiên tài dị bẩm, cũng là manh mối a.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu tán thành, khởi động xe, hỏi Triển Chiêu: “Miêu Nhi, Kẻ Trùng Phạt Trong Đêm kia, cậu có ý kiến gì không?”

Triển Chiêu cầm tấm ảnh nhìn hồi lâu, lắc đầu: “Không manh mối... Vì sao lại đưa chúng ta tấm ảnh này, lại còn chính là người tối qua đụng vào cậu...”

Hai người vừa bàn về vụ án, xe vừa bon bon tới một ngã tư nào đó ở khu phố trung tâm, gặp đèn đỏ thì giảm tốc dừng lại. Đúng lúc đó, một chiếc xe cũng dừng bên cạnh. Chiếc xe đó hình như đi với tốc độ cực nhanh, đến vạch ngăn cách thì phanh gấp, khiến mấy người qua đường phát sợ. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xoay mặt sang nhìn chiếc xe, giật mình — Chiếc xe dừng bên cạnh bọn họ cũng là một chiếc Spyker C8, chỉ là của Bạch Ngọc Đường màu bạc, còn chiếc xe kia màu đen.

Spyker C8 sản xuất với số lượng có hạn, Bạch Cẩm Đường đặc biệt đặt từ Ý cho Bạch Ngọc Đường, trong thành phố S tuyệt đối là duy nhất. Thế nhưng bên cạnh hai người lại xuất hiện thêm một chiếc, cả hai đều lấy làm kinh ngạc. Mui chiếc xe kia mở ra, người trong xe tựa hồ cũng thấy hứng thú với chiếc xe cùng kiểu dáng bên cạnh, nghiêng đầu đánh giá một cách thích thú.

Người lái xe là một người ngoại quốc, một mái tóc đỏ dài rục rỡ, kính râm, sơ mi mở bung cổ, có vẻ phóng túng. Hắn ta ung dung ngắm Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trong xe. Rất nhanh, đèn xanh sáng lên, người nọ nhướn mi cười cười với Bạch Ngọc Đường, chỉ phía trước. Bạch Ngọc Đường biết hắn ta muốn dừng xe, chỉ tiếc hiện tại đang ở giữa phố, mà bản thân cũng không rảnh để tâm, mặc kệ hắn, tiếp tục nhấn ga, không nhanh không chậm đi trước.

Tên kia vẫn chưa từ bỏ ý định, lái xe đuổi theo, thò tay gõ gõ cửa sổ xe của Bạch Ngọc Đường, miệng lầm bầm gì đó không biết.

Triển Chiêu ghé vào tai Bạch Ngọc Đường: “Hắn nói tiếng Ý, nói là ‘Anh đẹp trai, đừng phớt lờ người ta.’” Nói xong, cũng quay ra ngoài cửa sổ xe nói hai câu tiếng Ý.

Chỉ thấy tên kia gật đầu, rất mỹ mãn đi trước.

“Miêu Nhi, cậu nói gì với hắn đó?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

Triển Chiêu ‘meo meo’ cười: “Tôi bảo ở đây nhiều người, không ra. Bảo hắn đứng chờ ở chỗ quẹo thứ hai phía trước.”

“Chỗ queo thứ hai phía trước...” Bạch Ngọc Đường cười khỏ, “Miêu Nhi, cậu lại trêu cợt người ta rồi, chỗ đó không cho phép dừng xe, ngày nào chả có cảnh sát giao thông ở đây.”

Quả nhiên, khi xe của hai người lướt qua, anh chàng ngoại quốc đã đứng bên chiếc xe của mình, ủ rũ trả lời câu hỏi của cảnh sát giao thông.

Thấy xe Bạch Ngọc Đường đi qua, rõ ràng phát hiện nhưng hấn ngẩng đầu còn chưa kịp mở miệng, hai người trong xe đã cùng vẫy tay với hấn, ý rằng — Bye bye ~ Rời dút áo ra đi.

“À phải!” Triển Chiêu chợt nghĩ tới chuyện gì, túm lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, tới ngân hàng phía trước thì dừng lại!”

“Đến ngân hàng làm gì?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Tháng này bạn quá, quên mất chưa chuyển tiền cho cô nhi viện.” Triển Chiêu nói, “Dừng ở trước kia! Chỗ đó có ngân hàng.”

“Cô nhi viện?” Bạch Ngọc Đường lại càng không hiểu, “Chuyển cho cô nhi viện làm gì?”

“Sách xuất bản lần trước không phải bán rất chạy sao.” Triển Chiêu hì hì nói, “Tôi không phải đã hỏi cậu nên dùng tiền làm gì đấy thôi, cậu bảo mạo hiểm đầu tư không bằng quyền cho cô nhi viện.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt một lúc: “Sau đó cậu đi quyền thật?”

“Ừ ~” Triển Chiêu gật đầu, “Cũng không tính là quyền góp, chỉ là giúp đỡ một chút, cũng chẳng thể chu toàn được.”

“Miêu Nhi, cậu thực tốt bụng...” Bạch Ngọc Đường xoa xoa đầu Triển Chiêu, “Nếu tất cả những kẻ có tiền đều như cậu thì hòa bình thế giới không còn là mộng tưởng nữa rồi.”

“Đúng đấy.” Triển Chiêu gật gật, đáp lại thực hùng hồn.

Xe Jinbei

Xe dừng lại trước cổng ngân hàng, hai người bước xuống. Bạch Ngọc Đường để ý, có một chiếc xe Jinbei trắng đang đỗ cách đó không xa. Trên xe, một người đàn ông đang ngậm điều thuốc, liên tục cũng nhìn về phía ngân hàng. Trong lòng Bạch Ngọc Đường thoáng dao động, không thay đổi nét mặt, đi vào theo Triển Chiêu.

Người trong ngân hàng không nhiều lắm, có một bảo vệ cầm dùi cui đi tới đi lui, Triển Chiêu xếp hàng chờ, còn Bạch Ngọc Đường đánh giá tình hình xung quanh, ánh mắt dừng lại ở chiếc Jimbei ngoài cổng, chỉ thấy ở ghế sau có vài kẻ đang đội mũ trùm đen lên đầu.

Khẽ thở dài, Bạch Ngọc Đường lờ thể cảnh sát bước nhanh tới quầy, ột nhân viên bên trong nhìn, nói: “Ấn nút báo động báo cháy!”

Đúng lúc đó, chợt nghe ngoài cổng “ẦM” một tiếng, ba kẻ mang mũ trùm đen, trong tay cầm súng vọt vào, mà nhân viên cũng vừa mới kích hoạt hệ thống báo động cho cảnh sát và đội phòng cháy chữa cháy...

Trong nháy mắt, còi hiệu báo cháy vang lớn, ba kẻ xông vào hoảng sợ, không chuẩn bị trước tình huống này.

Móc súng ra, Bạch Ngọc Đường trong chớp mắt đã nổ súng về phía hai kẻ đang chờ người.

Bả vai trúng đạn, cả hai té ngã, súng rơi xuống đất.

“Cảnh sát đây, bỏ súng xuống!” Bạch Ngọc Đường chỉ vào tên cuối cùng.

Kẻ đó tay cầm súng, đang do dự, cửa đằng sau lại chợt mở ra, một người đi vào.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cả kinh, mà cái tên cướp kia cũng phản ứng rất nhanh, xoay người muốn tóm lấy người bước vào làm con tin, không ngờ vừa quay ra, đập vào mắt là một chiếc sơ mi hoa lá cằn, tóc dài buông thả đến ngực đỏ rực. Người đó dùng thứ tiếng Trung lơ lớ nói: “Dáng cầm súng xấu quá.” Nói rồi, đánh vào cổ tay cầm súng của tên cướp, tiện thể bẻ một phát

~Tên cướp kêu lên thảm thiết, súng rơi xuống, ôm lấy tay, ngã đến không dậy nổi.



Người vừa bước vào đó, chính là tên nước ngoài vừa bị Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trêu. Hắn vỗ tay vài cái, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường trước mặt, khen: “Đáng cảm sủng của cậu đẹp lắm!”

Lúc này, còi hiệu cảnh sát cũng vang lớn, cảnh sát nhận được báo động, từ bốn phương tám hướng chạy tới, kẻ ngồi trong chiếc Jimbei kia thấy tình huống không ổn, xuống xe lao vào con ngõ ven đường.

Bạch Ngọc Đường chau mày, đuổi theo.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu cũng muốn lao ra cùng, nhưng vừa tới cửa, đã bị anh giai nước ngoài mặc sơ mi hoa lá cản ngăn cản: “Đợi đợi đợi đợi!”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường đã đuổi theo người vào con ngõ, có phần sốt ruột, trừng tên ngoại quốc bên cạnh: “Làm gì?”

“Cậu ta tên Ngọc Đường, còn cậu? Cậu vừa rồi cố tình trêu tôi!” Tiếng Trung không còn quá nặng, rất đúng tiêu chuẩn.

Triển Chiêu ngẩng đầu liếc hắn, cười lạnh: “Tôi tên gì, anh còn không biết?”

Người nọ thoáng sửng sốt, lại nghe Triển Chiêu nói tiếp: “Rõ ràng biết tiếng Trung còn cố tình nói tiếng Ý, anh chắc chắn tôi có thể nghe hiểu? Không biết chỗ quẹo đó không thể đỗ xe, nhưng kẻ ngu cũng không ngốc đến độ thấy cảnh sát giao thông ở đó mà vẫn dừng lại; nghe thấy còi hiệu báo cháy, còn dám chạy vào ngân hàng; đối mặt với họng súng còn nói giỡn được, động tác tháo khớp tay cũng là động tác chuyên môn của bộ đội đặc chủng... Tôi cũng mặc kệ anh là ai, từ Ý chạy đến đây làm gì, nhưng gần đây chúng tôi đã quá bận rồi, anh nhớ đừng có phạm pháp là được!” Nói xong, mặc kệ người nọ, lao ra khỏi ngân hàng, vội vàng đuổi theo Bạch Ngọc Đường.

Nhìn theo Triển Chiêu đang chạy dần xa, anh nước ngoài thở dài một hơi, lúc này, di động cũng vang chuông.

“Ừ, Eugene đây, sáng nay vừa đến.” Vừa nghe điện vừa trở lại xe, cười: “Gặp rồi, dễ thương thì dễ thương, mà cũng lợi hại quá... Tôi không dám trêu.”

.

Triển Chiêu theo sâu vào ngõ, chợt nghe “ĐOÀNG” một tiếng ở cuối ngõ, giật mình toát mồ hôi lạnh.

“Ngọc Đường!” Có phần hoảng loạn chạy về nơi súng nổ, ngay chỗ ngoặt, thấy Bạch Ngọc Đường đứng đó, trên mặt đất có một người, chính là tên cướp ban nãy.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường ngoảnh lại nhìn Triển Chiêu, sắc mặt thoáng tái xám.

“Làm sao vậy...” Triển Chiêu chạy lại gần, chỉ thấy trên đầu tên cướp đang nằm kia, có một lỗ máu, đã chết.

“Đây là...” Triển Chiêu nhìn cảnh tượng có phần quen mắt trước mặt, không thốt nên lời.

“Tôi chỉ chậm một bước! Hắn vừa rẽ ngoặt thì tôi nghe thấy tiếng súng, đến khi tôi đuổi kịp, vừa lúc thì thể của hắn ngã xuống.” Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn các bức tường bốn phía kín bưng, “Dù hắn có phi thân, tôi cũng nhìn thấy được, nhưng đây đến cái bóng cũng không thấy!”

Triển Chiêu sửng sốt, hỏi lại Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Bạch, cậu vừa nói... Cái bóng?”

Hai người không hẹn mà cùng nghĩ tới bức tường cao ngoài thư phòng nhà Ngô Cường — Cái bóng?!

Xe Jimbei

## 100. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 4

Chương 4 : Thế giới bên kia

Không mấy khi Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường nghiêm túc như vậy. Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn những bức tường cao xung quanh, một lát sau lắc đầu, lạnh giọng nói: “Không thể đi từ trên!”

“Trên không thể thì...” Triển Chiêu nhìn xuống đất, cả hai đồng thanh — “Dưới!”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu kiểm tra mặt đất. Kiểu đá lát đường ở khu vực này thực hiếm thấy. Từng khối xi măng vuông, không ít khe lõ. Vừa nhìn vừa dò giẫm, chẳng bao lâu, Bạch Ngọc Đường dừng lại trước một phiến đá vuông, ngồi xổm xuống, vươn tay dò giữa khe phân cách với mảng lát bên cạnh.

Triển Chiêu cũng đi tới, “Thế nào?” Ngồi xổm xuống, hỏi.

“Có gió.” Bạch Ngọc Đường vừa đáp vừa luồn ngón tay xuống lỗ hở giữa cái khe, ngón trở móc vào, nhấc mạnh. Phiến xi măng bị nhấc hẳn lên. Hai người cùng nhìn chăm chăm vào, chỉ thấy bên dưới là một thông đạo tối om. Có rất nhiều đường ống đan xen, thông đạo sâu khoảng hai mét — Là đường ngầm kiểu cũ của thành phố S.

“Xem ra lần trước hẳn cũng chạy như vậy.” Triển Chiêu nhìn đường ngầm, nói.

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Tôi xuống xem, cậu...”

Triển Chiêu không đợi Bạch Ngọc Đường nói xong đã tròng mắt: “Tôi cũng muốn xuống!”

Không có thời gian tranh luận, Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhảy xuống trước rồi đưa tay tiếp lấy Triển Chiêu.

Hai người vừa vào địa đạo đã phát hiện một ngã rẽ bị chặn, liền đi về ngã rẽ kia. Vừa đi được vài bước, bốn phía rơi vào bóng tối, Bạch Ngọc Đường mở di động ra soi. Hai người nương theo ánh sáng yếu ớt bước về phía trước.

Địa đạo yên tĩnh dị thường, có thể nghe được cả tiếng hít thở nhẹ nhàng của cả hai. Cũng bởi kết cấu kín mít thế này, tiếng vang cũng rất rõ. Đám chuột xám vì bị ánh sáng quấy nhiễu mà trốn chạy tán loạn. Mùi hôi thối và mùi ẩm mốc hòa vào nhau, Triển Chiêu chỉ thấy Bạch Ngọc Đường cau mày, biết anh ưa sạch sẽ, ở phải tình cảnh này nhất định là như bị hành hạ.

Hai người đi được khoảng năm phút thì thấy phía trước sáng hơn, một không gian khá lớn rộng mở, hai nhánh rẽ xuất hiện trước hai người.

Bạch Ngọc Đường xoay sang nhìn Triển Chiêu: “Miêu Nhi, bên nào?”

Qua ánh đèn yếu ớt, Triển Chiêu quan sát hai con đường một chút, đột ngột “A” khẽ.

“Sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Bên này bình thường hay có người qua lại, hơn nữa nhân số không ít nha!” Triển Chiêu nghi hoặc nhìn giao lộ đó, chỉ chỉ mặt đất: “Xem xem, dấu chân không ít.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đi vào trong, đại khái khoảng mười phút, đột nhiên thấy trước mắt có ánh sáng — Nhanh như vậy đã đến lối ra rồi!?

Hai người nhìn nhau, bước nhanh hơn về phía ánh sáng. Chỉ chốc lát, cảnh tượng càng lúc càng tỏ rõ hơn.

Tới nơi còn phát hiện có thêm một chỗ quẹo, đang định rẽ theo thì có một thứ hấp dẫn sự chú ý của cả hai. Vài tấm bạt cùng mấy bộ quần áo cũ rải dưới đất, bên trên bày rất nhiều món đồ chơi, đa phần là búp bê cùng robot nhựa đã cũ...

Bạch Ngọc Đường cúi xuống nhìn những món đồ chơi đó.

“Tiểu Bạch, mấy thứ này sản xuất lâu lắm rồi!” Triển Chiêu chỉ vào một con mèo bông màu trắng ó bần: “Cậu nhớ không, ngày xưa chúng mình cũng có.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lôi giấy ăn từ túi áo ra, cầm một khẩu súng cũ lên: “Miêu Nhi, cái này giống không?”

“Giống!” Triển Chiêu gật đầu, “Rất giống mấy khẩu súng đồ chơi ở các hiện trường vụ án!”

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe thấy tiếng bước chân và cười đùa nhốn nháo ngoài chỗ quẹo. Chuyển hướng nhìn, nhiều cái bóng nho nhỏ bắt đầu xuất hiện — Là một đám trẻ nhem nhuốc. Đám con nít vốn dĩ đang trò chuyện huyên náo chạy nhao nhao, chợt trông thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, tất cả cùng đứng lại, có chút sợ sệt, còn hiếu kỳ đánh giá hai người.

Triển Chiêu tiến về phía đám trẻ. Bọn nhóc thấy anh lại gần, đồng loạt xoay người bỏ chạy. Triển Chiêu vội dừng lại, gọi: “Chờ đã...”

Chỉ tiếc là không đứa nào nghe anh, vẫn tiếp tục chạy. Bất ngờ, Bạch Ngọc Đường lạnh giọng: “Đứng lại!”

Có hai đứa đang chạy, theo bản năng dừng bước, hơi khiếp sợ quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

“Không phải sợ, có chuyện muốn hỏi mấy đứa.” Vừa nói vừa lại gần, thấy hai đứa nhóc còn rất sợ sệt, Bạch Ngọc Đường móc hai tờ mười đồng ra. Hai đứa trẻ sáng mắt, đưa tay muốn cầm, Bạch Ngọc Đường lại khê giơ lên, đủ cao để cả hai không với tới. Anh nói: “Ngoan ngoan trả lời câu hỏi của chú đã.”

“Vâng!” Hai đứa nhóc ra sức gật đầu, đầy vẻ phối hợp.

“Đây là chỗ mấy đứa hay chơi?” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ đồng đồ chơi trong góc, “Đồng chơi kia từ đâu ra?”

“Là ở bãi rác!” Một đứa đáp.

“Bãi rác nào?”

“Ở xa lắm ạ, chỗ giao lộ.” Đứa kia chỉ xa xa.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có từng gặp ai mặc đồ đen, để râu không?”

“Để râu?” Hai đứa nhìn nhau, hưng phấn gật đầu: “Có gặp ạ, là một quái nhân!”

“Quái thế nào?” Triển Chiêu cũng lại gần hỏi.

“Người lớn như vậy còn muốn chơi với bọn cháu!” Một đứa hỏi đứa kia, “Nhỉ? Còn bảo chúng mình gọi ông ta là anh. Nhìn cái bộ râu như vậy, phải gọi là ông nội mới phải!”

“Các cháu có biết tìm người đó ở đâu không?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp.

Hai đứa trẻ gãi đầu, nghĩ nghĩ một chút: “Không biết ạ, thường thường ông ta chơi với bọn cháu xong thì đi...”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lại hỏi: “Có muốn nhiều tiền hơn không?”

“Muốn!” Bọn trẻ đồng thanh gật đầu.

“Miêu Nhi, có bút không?” Bạch Ngọc Đường quay đầu hỏi Triển Chiêu. Triển Chiêu gật đầu, lấy bút từ túi áo ra đưa.

Cho hai đứa trẻ tiền, Bạch Ngọc Đường viết số điện thoại của mình lên tay một đứa, “Nếu lần sau gặp người kia thì thừa lúc hắn không chú ý gọi cho chú, chú cho hai đứa tiền gấp đôi.”

“Được ạ!” Hai đứa nhóc nhận tiền, vô cùng hớn hở chạy đi.

Bạch Ngọc Đường trả bút cho Triển Chiêu.

“Sao cậu biết tôi có bút?” Triển Chiêu nhận lại bút, hỏi.

“Một sách như cậu thế nào chả mang.” Bạch Ngọc Đường cười, đáp.

Triển Chiêu trừng tên kia, “Sao vừa rồi cậu dữ dằn như vậy mà bọn trẻ không chạy, tôi lịch sự nói với chúng, chúng lại bỏ chạy?” Triển Chiêu có phần buồn bực, “Điều này không phù hợp với tâm lý học!”

“À ~” Bạch Ngọc Đường bị người ta chọc cười, dùng giấy ăn cẩn thận bọc khẩu súng, đút vào túi áo, “Những đứa trẻ này đại khái trưởng thành mà chưa từng được đồ ngon đồ ngọt, toàn bị người ta quát tháo, cho nên cậu dữ với chúng, cơ bản chúng sẽ không phản kháng.”

“Phản kháng có phải sẽ chịu đòn?” Triển Chiêu theo Bạch Ngọc Đường đi ra, phát hiện bốn phía đều là những căn nhà lụp xụp cùng rác rưởi chồng chất.

Bạch Ngọc Đường không đáp, chỉ gật đầu, nhìn xung quanh như đang tìm hướng đi.

Hai người đi dọc theo con hẻm, chỉ thấy người dần dần nhiều lên, những căn nhà cũng không còn lụp xụp nữa. Dọc đường không ít thanh niên nhuộm tóc, ăn mặc quái dị, đi thành đám, không hút thuốc thì ve vãn tán tỉnh. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi qua, tất cả đều hiếu kỳ đánh giá hai người, hiển nhiên là biết họ không thuộc về nơi đây.

Dần dần, Triển Chiêu cảm thấy có vài thanh niên đang bám đuôi hai người, kéo tay áo Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Mặc kệ chúng, cứ thế sẽ thu hút thêm nhiều đứa.”

Mà thực, hai người đi thêm được một đoạn, phía sau đã năm sáu kẻ theo, còn càng lúc càng gần.

“Nha ~” Triển Chiêu đột nhiên giật mình, vừa rồi có ai vỗ hông anh

~~Quay ra, chỉ thấy vài tên hã hê cười với Triển Chiêu, một kẻ trong đó vọt lên trước, đang định mở mồm nhả vài câu, bóng trắng trước mặt chợt lóe lên... Chẳng biết lúc nào Bạch Ngọc Đường đã đi tới, nắm cổ áo tên đó quăng vào tường. Một tay kéo tay phải hắn, không chế trên tường, ấn mạnh; tay kia nhặt một vỏ chai dưới đất, đập bẻ xuống tay hắn.

Chẳng những Triển Chiêu, những kẻ khác đều sợ đến ngây người, đồng loạt lùi về sau.

“Xoảng xoảng” tiếng chai vỡ. Tên bị giữ nhăm chặt hai mắt sợ hãi, nhưng không cảm thấy tay đau, mở mắt ra, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang cười nhặt nhìn hắn. Còn chai rượu vừa rồi cách ngón tay hắn chưa tới một cm, bị đập vỡ.

“A ~” Tên đó sợ hãi, cồng dít lên chạy, đám người đi cùng cũng nhao nhao tránh đường.

Bạch Ngọc Đường ném nửa chai rượu trong tay xuống, xoay sang kéo Triển Chiêu ra ngoài. Một chốc thôi hai người đã ra khỏi con hẻm, thấy đường cái, phía trước không xa là ngân hàng ban này, xe của Bạch Ngọc Đường vẫn đậu ở đó.

“Vừa rồi là gì?” Triển Chiêu không hiểu, cảm thấy mình như bước ra từ một thế giới khác. Bạch Ngọc Đường thì ứng đối tự nhiên, anh lại có phần lúng túng, tự ái bị tổn thương rồi.

Bạch Ngọc Đường cười phá lên, nhéo cái mũi Triển Chiêu: “Con mèo nhà lao vào ổ chuột hoang, bị giẫm phải đuôi. Tôi đây anh hùng cứu mỹ nhân thôi ấy mà.” Nói xong, ăn đập.

Vừa chịu đòn, Bạch Ngọc Đường vừa lúi diện thoại ra gọi Tưởng Bình, muốn cậu ta tìm bản quy hoạch dưới lòng đất của thành phố S, phải điều tra tình hình khu vực này một phen.

Gác máy, chế ngự con mèo nào đó đang xù lông, nhét vào ô tô, quay về cảnh cục.

.

Eugene lái xe tới trước một biệt thự ngoại ô thành phố S. Xuống xe, một người giúp việc đi tới nói với hắn: “Triệu tiên sinh đang vẽ tranh trong nhà kính.”

“Vẽ tranh?” Eugene nhún vai, “Đầu năm nay hắc đạo loạn như thế mà còn có hứng vẽ tranh? Người đại ca giới thiệu ình là ai ta?” Vừa độc thoại, vừa đi theo con đường đá vào sâu trong sân. Cỏ non xanh mướt bao quanh một căn nhà kính.

Cửa nhà kính cũng không đóng, Eugene thoải mái đi thẳng vào, ngược mắt — Trong khoảnh khắc, sững sốt.

Ánh nắng khúc xạ lên nóc nhà kính, một hiện trạng kỳ lạ hiện ra. Ánh sáng tràn ngập, khiến tất cả những đóa bách hợp bên trong khoác thêm một lớp mặt ong nhàn nhạt.

Giữa không gian, người đó mặc bộ đồ đen tuyền, đang vẽ tranh. Eugene có thể thấy được gương mặt nghiêng của người đó, không nhịn được phải oa một tiếng, mỹ nhân! Nếu lão đại không nói cho hắn biết phải nghe lệnh người này, khẳng định hắn sẽ cho rằng lão đại tìm tình nhân ình — Tuy là nam, lại không còn trẻ, nhưng mà cái vết hằn nói khoe miệng kia thực con mẹ nó gợi cảm!

Với tiếng oa của Eugene, người nọ cũng không để tâm, vẫn chuyên tâm vẽ bức tranh của mình. Eugene giờ mới nhìn rõ người ta đang vẽ cái gì, sau đó càng thêm khiếp sợ. Người nọ đang tô từng mảng sơn dầu, trên

mặt đất bày vài bức sơn dầu khác, tất cả đều vẽ một người, chính là Triển Chiêu hấn vừa gặp. Vô luận là tướng mạo hay thần sắc, quả thực cực kỳ giống, giống như đúc!

Lặng lặng nhìn phải đến năm phút, dưới bầu không khí thế này, Eugene cuối cùng cũng không nhịn được, mở miệng: “Anh cố tình để tôi gặp cậu ta trước phải không, để chứng tỏ với tôi anh vẽ rất giống?”

Người nọ vẫn tiếp tục không quan tâm, chuyên tâm vẽ, dường như người sống bên cạnh so với một sợi tóc trong bức tranh cũng không bằng. Eugene sầm nộ a. Kể ra, hấn ghét nhất là bị coi khinh, càng ghét hơn là bị mỹ nhân coi khinh.

Đợi một hồi, không nhận được câu trả lời, Eugene dứt khoát ngồi xuống cái ghế bên cạnh, “Lão đại bảo tôi phải nghe lời anh, anh chính là Triệu Tước phải không?”

Rốt cục cũng tô xong nét chấm cuối cùng, thỏa mãn nhìn lại một lần, đặt bút xuống, quay sang liếc một cái quan sát Eugene, lộ ra nụ cười nhạt.

Eugen mở trừng hai mắt nhìn nụ cười đó, mãi một lúc mới nuốt nước bọt, lòng thầm hỏi, ai da, người này có quan hệ gì với đại ca?

Trước mặt Eugene chính là Triệu Tước, ông chậm rãi đứng lên, thấp giọng: “Cậu thực sự là người thích hợp.”

“Đại ca nói anh có thể giúp anh ấy thu phục toàn bộ địa bàn ở đây, chúng tôi sao dám mạo phạm?” Eugene đứng lên, đi tới cạnh Triệu Tước — Oa! Cổ đẹp quá đi! Cái vết hồng nhạt trên đó là gì thế?

“Phải hạ thủ với tên này trước sao?” Eugene chỉ Triển Chiêu trên bức sơn dầu. Đột nhiên Triệu Tước quay lại nhìn hấn, mặt lạnh tanh.

“... Làm, làm sao?” Eugene thầm nhủ, anh quan tâm tới tên này như vậy, không phải muốn đối phó hấn hả?

Triệu Tước nhìn chằm chằm vào mắt Eugene một hồi, chậm rãi mở miệng: “Nhớ kỹ khuôn mặt này, tránh xa nó một chút! Đừng để tôi làm cậu biến mất hoàn toàn trên thế gian.” Nói rồi, một nụ cười tỏa nắng xuất hiện, xoay sang chỗ khác.

Mãi một lúc Eugene mới khôi phục tinh thần, nuốt nước bọt hít sâu một hơi, cảm giác lúc này là gì? Âm thanh như đi thẳng vào não hấn... Nếu vừa rồi người kia nói “Tự sát đi”, không chừng mình thực sự sẽ đi chết... Trầm mặc hồi lâu, hấn ngồi xuống ôm đầu vò tóc, lẩm bẩm: “Đáng ghét, đúng là quái vật, thật đáng sợ nha ~~”

## 101. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 5

Chương 5 : Xuất hồ ý liệu (\*)

(\*) xuất hồ ý liệu: thành ngữ TQ, có nghĩa là “một cách bất ngờ”.

Khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay lại SCI, tất cả những ai ra ngoài điều tra đều đã trở lại.

“Sao lại nhanh như vậy?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn đám tổ viên đang ủ ê.

Mã Hán nhún vai: “Ngoại trừ Trần Tiếp của khu đông tương đối hợp tác, mấy khu khác đều đang bận tranh đoạt vị trí đương gia, không một ai chịu phối hợp điều tra. Chạy xuôi chạy ngược cả ngày mà chưa tra được gì sếp ạ.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhận bản quy hoạch dưới lòng đất Tướng Bình đưa, trải ra bàn họp, quan sát.

“Khu vực dưới lòng đất xem ra rất phức tạp.” Triển Chiêu cũng lại gần xem.

“Nơi mấy lão đại kia bị hại, xung quanh đều có đường ngầm.” Bạch Ngọc Đường nhìn một lúc lâu, sau đó dùng bút đỏ đánh dấu những nơi có án.

“Tiểu Bạch, cậu thấy hai vụ có liên quan?” Triển Chiêu hỏi, “Có thể trùng hợp chăng?”

Lúc này, Công Tôn đi vào: “Tôi đã kiểm tra dấu vân tay kia, không có ghi chép. Về những khẩu súng, đều là súng đồ chơi, hình như đã mua lâu rồi.”

Bạch Ngọc Đường lấy khẩu súng được bọc giấy ăn đưa cho Công Tôn: “Anh xem khẩu này đi.”

Công Tôn bỏ lớp giấy ra, ngạc nhiên nói: “Rất giống.”

“Từ cùng một nơi?” Triển Chiêu hỏi.

Công Tôn cúi đầu nhìn chăm chăm khẩu súng một lát, gật đầu: “Hẳn là vậy, cùng một nơi.”

“Thật chứ? Sao anh biết?” Bạch Ngọc Đường nghe vậy, tinh thần tỉnh táo lên hẳn.

“Tôi tìm được chút véc-ni trên khẩu súng kia... Cái này cũng có.” Công Tôn ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cậu lấy cái này ở đâu vậy?”

“Nghe nói là một người nhặt được từ bãi rác.” Bạch Ngọc Đường tìm khu vực mình và Triển Chiêu vừa đi qua trên bản đồ, quả thật phát hiện có một bãi rác.

“Tôi xem lại kỹ hơn đã.” Công Tôn cầm khẩu súng mang đi.

Bạch Ngọc Đường lệnh Trương Long và Vương Triều tới bãi rác kia điều tra nghe ngóng, hỏi thăm những người chung quanh một chút xem có biết một người đàn ông để râu nào không.

“Để râu?” Triệu Hổ vẫn chưa hiểu, “Đội trưởng, anh có manh mối?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, sau đó bắt đầu kể lại chuyện đêm đó xem Tề Nhạc biểu diễn, về Kẻ Trùng Phạt Trong Đêm cùng chuyện mới xảy ra, còn đưa tấm ảnh ọi người xem.

Tất cả đều há hốc mồm. Lát sau, Mã Hán hỏi: “Nếu nói như vậy, tối hôm ấy kẻ đó đi xem Tề Nhạc biểu diễn?”

“Chắc không đâu...” Triển Chiêu lắc đầu, “Khi chúng tôi đi vào sân vận động, hẳn lại đi ra, cho nên hẳn phải ở đây trước lúc biểu diễn.”

“Nhân viên?” Mọi người đồng thời cùng nghĩ tới.

Sau đó, Mã Hán và Triệu Hổ đi dò hỏi bên làm công tác chuẩn buổi bị biểu diễn và người phụ trách sân vận động, xem có ai biết một người như miêu tả không. Chờ đến khi mọi người đi hết rồi, Bạch Ngọc Đường quay lại thấy Triển Chiêu đang nhìn bức ảnh đến ngây người.

“Sao vậy Miêu Nhi?”

“Ừm...” Triển Chiêu khẽ cau mày, lấy giấy bút trên bàn bắt chước chữ viết mặt sau tấm ảnh. Loay hoay một lúc, anh ngẩng lên nói: “Tiểu Bạch, chữ này là chữ trẻ con.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên nghi hoặc, “Cậu khẳng định?”

Triển Chiêu gật đầu: “Tay người viết rất nhỏ, cánh tay cũng rất ngắn. Viết nhỏ thế này hẳn phải là một đứa trẻ. Hơn nữa nét bút quả là rất non.”

Đúng lúc này, cửa văn phòng bị đẩy ra, hai người bước vào, đi trước là Bao Chứng, sau ông là tổ trưởng tổ xã hội đen — Lam Thành Lâm.

Triển Chiêu nháy mắt với Bạch Ngọc Đường — Xem ra vụ này phải chuyển giao rồi.

Bạch Ngọc Đường nhăn mặt nhíu mày, không ý kiến.

Bao Chứng đi tới trước hai người, nói: “Mấy vụ về lão đại hắc bang bị giết, các cậu không cần điều tra nữa, chuyển giao cho tổ xã hội đen đi.”

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Tính chất vụ án là sát nhân liên hoàn, không phải hắc bang đầu đá sống còn.”

Lam Thành Lâm mỉm cười: “Bách đội trưởng, không phải có ý như vậy, nhưng căn cứ theo thông tin bên chúng tôi, những vụ án này không đơn giản là thế... Đương nhiên, chi tiết chứng cứ tôi phải giữ bí mật, tôi tới đây để lấy tài liệu thôi, xin các cậu nhanh chóng chuyển giao.”

Lam Thành Lâm chưa tới ba mươi, đứng đầu tổ xã hội đen nhiều năm, cũng được xem như một cảnh sát trẻ tiếng tăm lẫy lừng, vô cùng kiêu ngạo. Bạch Ngọc Đường trẻ tuổi hơn Lam Thành Lâm, nhưng lời lẽ và năng lực đều hơn anh ta, vì vậy anh ta không phục lắm, nói chuyện cũng không giữ khách khí.

Bạch Ngọc Đường không tranh cãi thêm, nhìn Bao Chứng một cái, thấy ông nhẹ nhàng gật đầu mới gọi Tưởng Bình đem tài liệu tới, chuyển giao cho Lam Thành Lâm.

Sau khi cầm được tài liệu, Lam Thành Lâm cáo từ rồi đi.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn Bao Chứng, nhướn mi... biểu thị kháng nghị.

“Hai đứa tròng ta cũng vô dụng!” Bao Chứng lắc đầu thở dài: “Lần trước Taber chạy được, nhưng theo nguồn tin đáng tin cậy, hắn cũng chưa xuất cảnh. Mặt khác, nghe đầu Leonard cũng phải người qua, nơi nơi đều nhân cơ hội lớn, một lần nữa phân chia phạm vi thế lực...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, không nói lời nào.

“Cầm!” Bao Chứng đưa một chi phiếu cho Bạch Ngọc Đường.

“Oa!” Bạch Ngọc Đường sửng sốt, nhìn một chuỗi số không đằng sau, “Cục trưởng Bao? Đây là cái gì? Tiền trợ cấp a?”

“Linh tinh, ai bảo đưa cho cậu!” Bao Chứng tròng mắt với Bạch Ngọc Đường, quay sang nhìn Triển Chiêu: “Chuyện cô nhi viện, Lư Phương đã giúp cậu quỵên tặng. Số tiền này cậu cầm lấy đi đưa cho họ đi, bây giờ đi luôn, đừng quan tâm tới vụ án nữa.”

Bao Chứng nói xong xoay người, còn không quên ngoảnh đầu lại cảnh cáo: “Lần này tổ xã hội đen với cảnh sát quốc tế liên hợp điều tra, các cậu nghìn vạn lần đừng gây thêm phiền toái cho tôi, nhất là cậu!” Vừa nói vừa hung tợn lườm Bạch Ngọc Đường, “Quản người của cậu cho tốt vào!”

Thấy Bao Chứng đã đi rồi, Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn Triển Chiêu, cả hai đều có phần chán nản.

“Chuyện này... Cũng không điều tra nữa sao?” Bạch Trì vẫn đứng nhìn bản đồ, buột hỏi một câu.

“Tra!” Triển Chiêu cười, “Vì sao không tra?!”

“Nhưng mà vừa rồi cục trưởng nói...” Bạch Trì phản ứng hơi chậm.

“Sếp già chỉ bảo không được điều tra vụ xã hội đen.” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ đầu Bạch Trì, “Chúng ta hoàn toàn không điều tra à, chúng ta điều tra vụ Kẻ Trùng Phạt Trong Đêm.” Nói rồi đưa chi phiếu cho Triển Chiêu, cầm chìa khóa xe trên bàn, “Đi Miêu Nhi, tới cô nhi viện đưa tiền trước... Tiện thể dạo loanh quanh xem có đầu mối gì không.”

Triển Chiêu hiểu ý, cầm theo tấm ảnh nhét vào túi, ra khỏi cửa thì quay đầu lại nói với Bạch Trì: “Bạch Trì, ghi tạc những sơ đồ phân bố này vào đầu! Nói không chừng sau này sẽ dùng.”

Nhìn theo bóng lưng hai người rời đi, Tưởng Bình há mồm nhìn Bạch Trì: “Phải nhớ hết? Nhiều thế này sao nhớ được?”

“Thế ạ?” Bạch Trì dần mặt hỏi lại: “Nhưng em nhớ rồi.”

.....

Trên đường lái xe tới cô nhi viện, Triển Chiêu đột nhiên hỏi: “Tiểu Bạch, cậu đoán xem liệu chúng ta có biết cái Kẻ Trùng Phạt Trong Đêm kia không?”

“Sao lại hỏi vậy?” Bạch Ngọc Đường nhìn vào gương chiếu hậu, hỏi một cách tùy ý.

“Trùng hợp có chút khả nghi thôi.” Triển Chiêu khẽ gõ cằm: “Chúng quy vẫn thấy có liên hệ gì đó bên trong, còn cả tấm ảnh này...”

Đang nói dở, Triển Chiêu chợt ngừng lại. Vì anh phát hiện Bạch Ngọc Đường cứ một mực nhìn gương chiếu hậu, “Tiểu Bạch, sao thế?”

“Xe đằng sau đi theo chúng ta.” Nói rồi, Bạch Ngọc Đường thay đổi một chút góc độ của gương để Triển Chiêu nhìn, “Có hai cái, luân phiên bám theo, mảnh khoe có phần giống của cảnh sát.”

“Cậu lại muốn lái phi cơ hả?” Triển Chiêu vội vàng nắm chặt đai an toàn.

“A...” Bạch Ngọc Đường bật cười, “Lần này không bay, để bọn họ tới gần, tôi muốn xem là ai.”

.

Xe không nhanh không chậm chạy tới cổng cô nhi viện. Hai người xuống xe, đi vào.

Một lát sau, có một chiếc xe dừng cạnh xe của Bạch Ngọc Đường, cũng hai người xuống xe.

“Thấy sao, Spyker C8, giá thị trường là 400,000 USD, số lượng có hạn toàn thế giới, cảnh sát gì mà lại mua được thế?!” Một người liếc chiếc xe, bữu môi nói với người còn lại.

“A... Nghe đâu anh ta còn có trực thăng, không biết thật hay giả.”

“Thật đấy, nhưng mà là trực thăng dân dụng không phải trực thăng chiến đấu.” Đằng sau hai người, đột nhiên vang lên một giọng nói.

Giật mình, cả hai quay phắt lại, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đứng sau mình, mà cả Triển Chiêu cũng xuất hiện ở cổng cô nhi viện.

“Hai vị có chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường nhìn hai người đang xấu hổ trước mặt.

“Không có gì... Chỉ là thấy xe đẹp nên mới nhìn một cái.” Một người vội nói: “Xin lỗi xin lỗi.” Nói xong muốn kéo người bên cạnh rời đi.

Bạch Ngọc Đường nghiêng người bước lên một bước chặn đường, nói với Triển Chiêu: “Miêu Nhi, cậu thấy sao?”

Tiếng “Click click” truyền đến, hai người ngoảnh lại thấy Triển Chiêu đang cầm di động chụp lại cả hai.

“Trước chụp tấm ảnh lưu niệm cái.” Triển Chiêu mỉm cười, “Cảnh sát quốc tế chắc là lần đầu tới thành phố S, có cần chúng tôi dẫn đường đi dạo cho biết không?”

Hai người nghe Triển Chiêu nói xong, sắc mặt thật khó coi, câm nín.

“Mà cảnh sát quốc tế cũng quan tâm nhiều chuyện nhỉ.” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng cười, “Hay phải nói, tôi là nghi phạm của các anh?”

“Tôi muốn biết người bố trí hành động của các anh là ai.” Triển Chiêu tiếp lời Bạch Ngọc Đường, “Nói cách khác, tôi muốn gặp đội trưởng của các anh!”

Hai người kia liếc nhau, bất đắc dĩ ra hiệu với một chiếc xe đang đỗ cách đó không xa.

Một chiếc xe đen có rèm che chậm rãi chạy lại. Cửa xe vừa mở, một người đàn ông trung niên có vóc người tương đối cường tráng bước xuống. Ông ta gật đầu với hai cảnh sát kia, hai cảnh sát nhanh chóng rời đi, để lại ông ta cùng Bạch Ngọc Đường Triển Chiêu mặt đối mặt.

Đôi bên cùng quan sát nhau, người nọ cười, mở lời: “Hạnh ngộ, tôi là cảnh sát quốc tế chịu trách nhiệm chung hành động hợp tác lần này, Âu Dương Xuân.” Nói rồi lấy thẻ cảnh sát ra.

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua chiếc thẻ, thân nhiên nói: “Các anh hợp tác với tổ xã hội đen, thế nào lại rảnh rỗi theo dõi chúng tôi?”

“Xin đừng hiểu lầm... Bởi vì vụ án lần này cậu là người có liên quan, cho nên chúng tôi phải có trách nhiệm bảo vệ sự an toàn cho các cậu.” Âu Dương Xuân mỉm cười giải thích.

Bạch Ngọc Đường nhướn mi nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu bật cười: “Anh có thể nói rõ hơn không? Ai muốn hại bọn tôi?”

Âu Dương Xuân gật đầu, nhìn Bạch Ngọc Đường: “Theo tôi được biết... Anh trai cậu, Bạch Cẩm Đường, có liên quan rất nhiều tới vụ án này, có thể sẽ ảnh hưởng tới nhiều người. Cho nên chúng tôi muốn phái lực lượng cảnh sát tới bảo vệ anh ta cũng như những người thân của anh ta.”



“Là thế nào?!” Bạch Ngọc Đường cũng là cảnh sát, hiểu ý định của Âu Dương Xuân, cái gọi là bảo vệ kỳ thực chính là giám thị.

Thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường không tốt, Âu Dương Xuân nở nụ cười, lòng thầm nhủ, không hổ anh em, tính tình thực giống nhau. “Chi tiết có liên quan đến cơ mật, tạm thời không thể tiết lộ...”

Còn chưa dứt lời, điện thoại của Bạch Ngọc Đường đột nhiên vang lên, lấy ra nhìn thì là của Bạch Cẩm Đường.

Có phần khó hiểu tiếp máy, nghe tiếng cười khẽ của Bạch Cẩm Đường: “Ngọc Đường, có phải có người làm phiền chú?”

Bạch Ngọc Đường liếc Âu Dương Xuân, đáp: “Có.”

“A...” Bạch Cẩm Đường mỉm cười, cúi đầu hỏi hai cảnh sát đang bị song sinh đoạt khí giới bên xe, “Các người là người của Âu Dương Xuân?”

Hai cảnh sát không đáp, gật đầu.

“Ngọc Đường, bảo Âu Dương Xuân nghe máy.”

Bạch Ngọc Đường đưa điện thoại qua, Âu Dương Xuân tiếp lấy.

Trong điện thoại thoáng trầm mặc chốc lát rồi giọng nói của Bạch Cẩm Đường vang lên: “Tôi không liên quan đến chuyện này, anh muốn giúp đỡ cũng được, thế nhưng, nhớ đừng quấy rầy người nhà của tôi.”

... Âu Dương Xuân nghe xong, cũng trầm mặc chốc lát, đáp: “Tôi hiểu rồi.” Gác máy, trả lại cho Bạch Ngọc Đường: “Chúng tôi không có ý mang phiền phức đến cho cậu, xem ra là hiểu lầm rồi.” Nói xong, định bụng dẫn người rời đi.

“Sao anh lại tỏ phào nhẹ nhõm?” Triển Chiêu đột ngột hỏi.

Âu Dương Xuân đông cứng, quay lại cười: “Không phải đối địch với các cậu, đương nhiên tôi rất vui.” Nói xong, lên xe, dứt khoát rời đi.

“Đi thôi.” Triển Chiêu vỗ vỗ gương mặt nghiêm túc của Bạch Ngọc Đường, “Xem ra anh hai thực sự không liên quan đến việc này, nên yên tâm mới phải.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cùng Triển Chiêu vào cô nhi viện, đem tiền đưa cho viện trưởng. Viện trưởng rất nhiệt tình muốn dẫn hai người tham quan một chút. Bạch Ngọc Đường hào hứng bồng bồng theo sát viện trưởng đi ra, Triển Chiêu theo sau hai người. Lúc này, điện thoại rung lên một cái, có tin nhắn.

Triển Chiêu lấy ra xem, số lạ, mở tin nhắn, chỉ có vài chữ: “Có chuyện quan trọng cần bàn, tối nay sáu giờ tại quán cà phê đối diện nhà cậu, tới một mình.” Anh không hiểu, lại nhấn phím xuống, muốn xem có ký tên hay không... Quả nhiên, trên màn hình, một cái tên đập vào mắt, Triển Chiêu kinh ngạc không nói nên lời, người kí tên chính là — Triệu Tước.

## 102. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 6

### Chương 6 : Trợ giúp

Có viện trưởng dẫn đường, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ra khỏi văn phòng để thăm quan cô nhi viện. Bởi vì cô nhi viện đang trùng tu dở dang nên nơi này có chút hỗn loạn. Về cơ bản, những dãy nhà cũ đã mang diện mạo mới, nhìn vào không khỏi phần chấn.

Viện trưởng niềm nở nói với hai người về dãy nhà mới thế nào, bọn trẻ có thể nô đùa ở đâu ra sao... Bạch Ngọc Đường vừa nghe vừa quay đầu nhìn phía sau; Triển Chiêu mới nhận được một tin nhắn, con mèo vẫn chưa nói gì, hình như có tâm sự.

Rất nhanh, ba người đã đi tới sân sau của một dãy nhà. Ở đây, có một nhóm trẻ đang ngồi chơi đùa, đọc sách, vẽ tranh một cách hào hứng với nhau. Một vài tình nguyện viên đang chăm sóc đám trẻ. Những đứa

trẻ ở đây đều được mặc đồng phục, sạch sẽ và gọn gàng, dù sao cũng là một cô nhi viện lớn trong thành phố, đương nhiên có điểm nổi trội.

Thấy viện trưởng cùng người lạ tới, các bé đều có chút e dè. Sau khi được viện trưởng giới thiệu hai chú là cảnh sát, bọn trẻ đồng loạt giương đôi mắt tò mò quan sát hai người. Chợt có một bé gái hỏi Bạch Ngọc Đường: “Chú là cảnh sát sao? Chú có thể mang con chó hung dữ kia đi không?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, xoay sang nhìn viện trưởng: “Con chó nào?”

Viện trưởng có phần dở khóc dở cười, trả lời: “Sân bên nhà dân có nuôi một con chó, tuy còn nhỏ nhưng rất dữ. Thỉnh thoảng lũ trẻ nô đùa chạy lại gần sân nhà người ta thì bị nó rượt đuổi.”

“Ồ ~” Bạch Ngọc Đường gật đầu cười, ngẩng lên, quả nhiên thấy cách đó không xa, qua hàng rào sắt, có một con chó nhỏ lông trắng, với cơ thể như thế thì chắc chắn dễ dàng chui qua khoảng trống giữa hàng rào. Nó đang gác đầu lên đó ngủ.

“Sao không xích nó lại?” Triển Chiêu hỏi, “Nhỡ bọn trẻ bị cắn thì sao?”

“Nói cũng vô ích.” Viện trưởng khoát khoát tay: “Tôi đã bảo với đội thi công lần này xây hẳn tường gạch, như vậy thì con chó đó không thể chạy sang được nữa.”

Đang lúc nói chuyện, bỗng có một dáng người nho nhỏ xuất hiện trên chiếc sân bên kia hàng rào.

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn, giật mình, một thằng bé đen như than đang nhìn những đứa trẻ trong sân.

“Thằng bé kia là ai?” Triển Chiêu cũng nhìn thấy nó, xoay sang hỏi viện trưởng.

“Tôi cũng không biết. Đứa nhỏ này thường hay ở đó, cùng chơi đến giờ ăn tối mới đi, cũng chưa bao giờ nói chuyện với tôi, nhưng chơi cùng bọn trẻ rất ngoan, mọi người đều gọi thằng bé là Cá Chạch.”

“Cá Chạch?” Bạch Ngọc Đường cười cười, “Hình tượng thật!”

Cá Chạch nhìn đi nhìn lại xung quanh rồi vẫy tay với một cô bé tết tóc ngồi quay người hướng ra hàng rào, sau đó từ sau lưng đưa ra một con búp bê mới tinh. Cô bé vô cũng thích thú, lập tức chạy tới, lúc đến gần hàng rào thì có chút dè dặt, sợ đánh thức con chó nhỏ.

Cá Chạch đưa búp bê qua, cô bé hì hì đón lấy. Hai đứa nhóc đang định trò chuyện, chợt một tràng sủa dữ dội vang lên.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đang chào tạm biệt, nghe tiếng chó sủa thì vội quay đầu lại. Con chó nhỏ kia chẳng biết đã tỉnh từ khi nào, rất dữ tợn nhào vào hai đứa nhỏ đứng cách nó không xa mà phi tới.

Cá Chạch hình như không hề sợ nó, đá nó một cái. Con chó bị đá văng, ăng ẳng kêu. Nhưng rất nhanh chóng nó lại bò dậy, còn tỏ vẻ vẻ hung tợn hơn.

Cô bé đứng sau hàng rào có chút hoảng hốt, ôm búp bê lui về phía sau. Con chó nhỏ cảm thấy cô bé trông như sợ mình, liền lao về phía hàng rào, nhào vào cô bé mà chồm tới.

Những đứa trẻ trong viện cùng hét toáng lên, Bạch Ngọc Đường vội vàng chạy lại, định bụng ngăn con chó với cô nhóc. Nhưng mà anh không lường được trước tình cảnh trước mắt.

Cá Chạch vươn một tay qua hàng rào, tóm lấy cổ con chó nhỏ, kéo lại, không chút đếm xỉa đến tiếng kêu thảm thiết của nó, tay kia nắm lấy hai cẳng chân sau của con chó, giằng mạnh một cái, xé đôi con vật nhỏ làm hai...

Trong sân, tất cả mọi người đều ngây dại. Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đứng lặng tại chỗ, nhìn đứa trẻ kia vung tay vứt xác con chó nhỏ dầm dìa máu tươi trên nền đất, vạt áo trước của thằng nhóc cũng bê bết máu.

“A A A

”

Những đứa trẻ trong viện kinh hãi la lên, cô bé đứng gần hàng rào lúc nãy cũng hoảng sợ, quay đầu chạy ra sau lưng Bạch Ngọc Đường, oa oa khóc.

Cá Chạch lạnh lùng liếc Bạch Ngọc Đường một cái rồi xoay người rảo bước rời đi.

“Khoan đã!” Bạch Ngọc Đường kéo cô bé con lại chỗ Triển Chiêu, bản thân nhanh chóng phi qua hàng rào đuổi theo Cá Chạch. Nhưng mà — Đã không thấy bóng dáng cậu nhóc đâu!

Anh đuổi thêm một đoạn nữa thì thấy trước mắt là một con hẻm nhỏ với nhiều ngã rẽ, thật sự không thể đoán được thằng bé đã chạy theo đường nào, đành phải quay trở lại.

Tình nguyện viên cùng viện trưởng vội vàng đỡ dành những đứa trẻ còn đang sợ hãi. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng mang theo vài phần nghi ngờ mà tạm biệt họ, rời đi.

...

Ra khỏi cô nhi viện, lên xe, hai người cúi đầu không nói. Khởi động xe, Bạch Ngọc Đường cảm thấy không khí có chút nặng nề, nhìn Triển Chiêu cười cười: “Sao vậy Miêu Nhi, bị dọa hả?”

Triển Chiêu ngẩng đầu lên lườm một cái: “Còn lâu...”

“Thế thì sao vậy?” Bạch Ngọc Đường lái xe trở về cảnh cục, thuận miệng hỏi, “Ban này sao kỳ cục thế?”

Triển Chiêu có chút do dự, vẫn cái thói từ xa lắc xa lơ, anh không bao giờ đối được Bạch Ngọc Đường, miệng còn chưa mở, mặt đã đỏ ửng lên: “Tôi, tôi muốn về trước.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, thấy sắc mặt Triển Chiêu không tốt, nhăn mặt cau mày hỏi: “Cậu khó chịu à?”

“Đưa tôi về nhà...” Triển Chiêu thấp giọng nói, “... rồi về cảnh cục làm việc của mình đi.”

Bạch Ngọc Đường im lặng, một tay nắm vô lăng, một tay vươn sang Triển Chiêu, sờ sờ trán anh.

Triển Chiêu sững sốt, đẩy bàn tay của Bạch Ngọc Đường ra, trừng mắt, chỉ thấy tên kia cười: “Không bệnh là tốt rồi.” Nói xong, quay đầu xe, lái về nhà.

...

Sau khi đưa Triển Chiêu về, Bạch Ngọc Đường lái xe rời đi, không hỏi thêm bất kì câu nào.

Chờ Bạch Ngọc Đường đi hẳn rồi, Triển Chiêu ngồi trong nhà cũng không thấy tự nhiên. Sáu giờ kém, càng lúc anh càng thấy tâm tình bất định, không phải đang suy nghĩ về chuyện Triệu Tước, mà là về Bạch Ngọc Đường.

Cuối cùng, Triển Chiêu thực sự là rất bức bối, dứt khoát rút di động ra bấm gọi Bạch Ngọc Đường, nhưng lạ là người không bắt máy. Không nghe sao? Gọi lại mấy lần vẫn vậy... Không bình thường.

Triển Chiêu hoảng lên, đập má, chạy đến cửa ra vào kéo mạnh cánh cửa, giật mình đến nỗi tí thì kêu ra tiếng... Bạch Ngọc Đường, đáng nhẽ phải ở cảnh cục, hiện đang khoanh tay dựa lưng vào bức tường đối diện, mỉm cười nhìn Triển Chiêu.

“Cậu...!” Triển Chiêu mãi mới bình tĩnh lại, hung dữ trừng Bạch Ngọc Đường, định bụng sập cửa. Đáng tiếc Bạch Ngọc Đường đã bước đến, vung tay chặn cửa, lách một cái lọt vào, thuận tiện đóng cửa lại.

“Sao vậy?” Kéo Triển Chiêu ôm vào lòng, “Không phải có chuyện muốn nói với tôi à?”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một lúc mới lấy điện thoại ra đưa cho người ta đọc tin nhắn lúc đó.

Bạch Ngọc Đường đọc xong, trả điện thoại cho Triển Chiêu. Anh cúi xuống hôn lên trán con mèo nhà mình một cái, nói: “Phải cẩn thận nhé, tôi ở ngay gần, có chuyện thì gọi tôi ngay.”

Triển Chiêu gật gật, vẻ ủ ê đã biến mất. Trong nháy mắt, trái tim quay lại những nhịp đập bình yên.

Sau đó, hai người cùng dùng bữa tối, xong xuôi cũng đã hơn sáu giờ. Triển Chiêu thẳng tiến đến quán cà phê đối diện khu chung cư.

Bước vào quán, chỗ ngồi trong cùng, Triệu Tước ở đó, khoác một chiếc áo lông màu đen, thấy Triển Chiêu vào thì nghiêng đầu cười cười, vẫy vẫy lại chỉ chỉ chiếc ghế đối diện.

Triển Chiêu thông dong đi tới, thoải mái ngồi xuống.

Triệu Tước chưa mở miệng, vẫn cứ nghiêng đầu tinh tế đánh giá Triển Chiêu. Đồng thời, Triển Chiêu cũng tỉ mỉ quan sát Triệu Tước.

Lâu rồi không gặp, Triệu Tước hình như còn trẻ ra vài tuổi. Vết hằn nhàn nhạt nơi khóe miệng khiến người ta thoát nhìn tưởng ông ta mới có ba mươi... Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy người này tựa hồ giống cả mình lẫn cha mình, thời gian không thể để lại dấu tích trên cơ thể. Tóc ông ta dài hơn so với lần gặp trước, buộc túm phía sau, buông dài ngang vai.

Sau một hồi im lặng đánh giá lẫn nhau, Triển Chiêu chủ động mở lời trước: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Triệu Tước bưng tách cà phê nhấp một ngụm rồi ngoắc người phục vụ, hỏi Triển Chiêu: “Uống cà phê không? Tôi mời.”

Triển Chiêu lắc đầu, nói với người phục vụ: “Cho tôi một ly nước.”

Nhìn người phục vụ bưng nước đến, Triệu Tước ử rử nhìn Triển Chiêu, nhỏ giọng: “Cà phê ở đây ngon mà.”

Triển Chiêu nhìn người đối diện một lát, nói: “Dạ dày tôi không tốt, không uống được cà phê.”

Triệu Tước ngược mắt cười cười: “Thì ra là vậy, cậu giống hệt Khải Thiên mà, bệnh dạ dày nhất định là có di truyền.”

Triển Chiêu nghe thấy Triệu Tước nhắc tới cha mình, lại nhớ tới lúc trước bọn họ nói chuyện có nhắc tới bản thân, khẽ cau mày, hỏi: “Rốt cục là có chuyện gì?”

Triệu Tước không trả lời, chỉ giận dỗi nói: “Đã bảo là cậu phải tới một mình mà.”

Triển Chiêu cười, “Thì tôi tới đây một mình đây.”

“Ừ ư ~~” Triệu Tước duỗi một ngón tay, nói: “Tôi cảm giác được con hổ con họ Bạch ở gần đây nha.”

Trầm mặc một chút, Triển Chiêu gật đầu: “Chuyện gì tôi cũng nói cho Ngọc Đường.”

“Hai ~~” Triệu Tước cúi đầu nhấp thêm một ngụm cà phê, buồn bã nói: “Thằng bé ấy đối xử với cậu tốt thật.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Triển Chiêu nhìn Triệu Tước, “Chú không định tìm tôi để nói chuyện phiếm chứ?”

“Còn lưu tin nhắn vừa rồi tôi gửi cậu không?” Triệu Tước khuấy nhẹ tách cà phê, “Cần giúp đỡ thì cứ tìm tôi.”

Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào mắt Triệu Tước một lúc: “Chú thấy sắp tới tôi có chuyện cần chú giúp?”

Triệu Tước mỉm cười, gật đầu: “Ít nhất lần này, chắc chắn cậu cần tới sự giúp đỡ từ tôi!”

“Có ý gì?” Triển Chiêu cau mày nghĩ nghĩ: “Tôi hiểu rồi... Chú có liên quan đến vụ án này, bắt được tội phạm thì mới có lợi với chú, nhưng mà chú lại không thể bắt được hần ngay lập tức, phải không?”

Trong chốc lát, Triệu Tước ngây người, nhào ra bàn, im lặng nở nụ cười, giống như nghe được chuyện gì thú vị lắm. Sau một lúc, Triệu Tước ngừng cười, ngồi thẳng dậy nhìn Triển Chiêu nói: “Cậu và Khải Thiên chỉ có vẻ bề ngoài giống nhau thôi, còn lại thì khác biệt hoàn toàn.”

Triển Chiêu nghe vậy cũng không giận, ghé lại gần thấp giọng hỏi: “Vậy chú thấy tôi giống tính ai? Chú à?”

Triệu Tước mở to hai mắt, nhìn khuôn mặt sát gần của Triển Chiêu, khẽ hỏi lại: “Chả nhẽ không?”

Ngồi lại như cũ, Triển Chiêu lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Còn gì muốn nói nữa không? Không thì tạm biệt.”

“Khoan, ngồi một lát nữa đi.” Triệu Tước vươn tay muốn giữ Triển Chiêu lại, nhưng chỉ nắm được không khí. Triển Chiêu đã rút tay về, đứng lên chuẩn bị rời đi.

“Nếu như tôi nói...” Triệu Tước thấy Triển Chiêu sắp đi, có chút gấp gáp, đột nhiên mở miệng, “... Ngày ấy, tôi không hại người?”

Triển Chiêu dừng bước, quay đầu nhìn Triệu Tước chốc lát, cúi đầu cười: “Chú đừng dùng chiêu này dụ dỗ tôi. Tôi tin, chú không hại người. Bởi vì với chú, những kẻ đó vốn chẳng được coi là người, nhỉ?!” Nói xong, đặt tiền lại, xoay người rời đi.

Triệu Tước ngẩng ngốc nhìn theo bóng lưng Triển Chiêu, á khẩu một lúc mới ôm bụng cười không ra tiếng, vừa cười vừa lẩm bẩm: “Xấu tính như vậy còn bảo không giống mình... Nhóc con hư đồn.”

## 103. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 7

Chương 7 : Vương quốc bóng đêm

Bạch Ngọc Đường ngồi chờ trong xe, thấy Triển Chiêu vênh mặt ra khỏi quán cà phê, lao vào xe, sập cửa, bộ dạng y hết một con mèo thành công cào người, đắc thắng trở về.

“Thế nào Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường bật cười, “Bình thường toàn bắt nạt người khác, hôm nay gặp đối thủ hửm?”

Triển Chiêu trừng con chuột kia, “Tôi bắt nạt ai, có mà cái người trong kia í!”

“Thu hoạch được gì rồi?” Bạch Ngọc Đường khởi động xe, lái về hướng cảnh cục.

“Lưu được số điện thoại, có chuyện cần giúp thì cứ tìm ông ta, thế có tính là thu hoạch không?” Triển Chiêu chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên “A!” một tiếng.

“Sao thế?” Bạch Ngọc Đường quay sang hỏi anh.

“Ừm...” Triển Chiêu nhìn khắp chung quanh, “Vừa rồi hình như tôi thấy...”

“Thấy gì?” Bạch Ngọc Đường dừng xe lại.

“Là Cá Chạch buổi trưa ấy.” Triển Chiêu chưa chắc chắn lắm, “Trời tối quá, nó cũng đen xì, tôi chỉ thấy cái dáng thôi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn theo hướng Triển Chiêu chỉ, bên đó là một dãy phố buôn bán, trong đó có một tòa nhà có kiến trúc khá bắt mắt, bên trên trưng biển neon — Vương Quốc Bóng Đêm, hình như là một quán bar.

Đúng lúc đó, một cảnh sát giao thông đi tới gõ vào kính cửa sổ xe Bạch Ngọc Đường, “Chỗ này không cho phép đỗ xe!”

Bạch Ngọc Đường xuất thẻ cảnh sát cho anh ta nhìn, nói là đang thi hành nhiệm vụ, sẽ đi ngay lập tức.

Cảnh sát giao thông gật đầu, vừa định rời đi thì bị Bạch Ngọc Đường gọi lại.

“Kia là chỗ thế nào?” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ Vương Quốc Bóng Đêm, hỏi.

“À...” Anh cảnh sát đáp, “Vương Quốc Bóng Đêm là một câu lạc bộ.”

“Kiểu câu lạc bộ gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừm... Tôi cũng chỉ nghe nói thôi.” Anh cảnh sát ghé lại gần: “Bề ngoài thì đó là một quán bar, nhưng thật ra là một câu lạc bộ cá cược đấu vật.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, gật đầu. Sau khi người cảnh sát giao thông rời đi, cả hai tiếp tục lái về cảnh cục.

“Có lẽ tôi nhìn nhầm rồi.” Triển Chiêu xoa xoa ấn đường, “Cái chỗ như thế không phải là chỗ cho trẻ con đi vào.”

“Ừ...” Bạch Ngọc Đường gật đầu không nói gì thêm, tập trung lái xe, nhưng lại thoáng thấy ngờ vực.

...

Lúc cả hai trở về văn phòng, tất cả mọi người đang ngồi quanh một bàn làm việc.

“Làm trò gì vậy?” Bạch Ngọc Đường đi vào.

“Sếp, bọn em đang đổ Bạch Trì.” Triệu Hổ hớn hở đáp, “Cậu ta mà nhớ hết bản đồ toàn thành phố S thì còn hữu dụng hơn cả GPS (1).”

(\*) GPS:Global Positioning System – Thiết bị định vị toàn cầu.

Bạch Ngọc Đường cười, nhưng Triển Chiêu bên cạnh lại sững sờ, nghiêng đầu suy nghĩ.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường quay lại nhìn anh, “Sao vậy?”

“Khu vực Vương Quốc Bóng Đêm... Xem ra cũng có hệ thống đường ngầm kiểu cũ dưới lòng đất.” Triển Chiêu nói.

“Vương Quốc Bóng Đêm?” Mã Hán đột nhiên chau mày, nói, “Tôi có nghe thủ hạ của Ngô Cường nhắc tới cái tên này, người đó nói trước khi Ngô Cường chết đã từng đến Bóng Đêm... Bóng Đêm này và Vương Quốc Bóng Đêm liệu có phải là một không?”

“Ở đây cũng có!” Vương Triều tìm kiếm trong túi vật chứng, rút ra một chiếc túi đưa cho Bạch Ngọc Đường, “Sếp, anh xem, cái này lấy được từ ví của Hắc Ngư.”

Bạch Ngọc Đường cầm nhìn, đó là một hộp diêm, vỏ màu đen, chữ màu đỏ — Vương Quốc Bóng Đêm.

“Sếp, khu vực đó thuộc phạm vi của Trần Tiệp.” Tưởng Bình tra cứu tài liệu, “Câu lạc bộ ấy chắc tám chín phần là của cô ta.”

Mắt mọi người đều sáng ngời lên — Tìm được điểm chung rồi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lại hỏi: “Chứng cứ chuyển giao hết cho tổ xã hội đen rồi mà, sao lại còn ở đây?”

Tưởng Bình cười khan hai tiếng, đáp: “Lúc này em đi đưa, người của Lam đội trưởng nói cách bọn họ phá án khác với chúng ta. Người ta là chuyên gia, mấy cái thứ lặt vặt này thì xin chúng ta rảnh rỗi, bỏ tí tâm trí, thu thập thêm chút nữa hẵng mang sang.”

Triệu Hổ vừa nghe xong lập tức bùng nổ: “Cái gì?!! Trước kia tôi đã từng làm việc với tên họ Lam kia, cái thằng cảnh sát nhỏ mọn, điều tra còn sĩ diện, ông đây năm lần bảy lượt suýt teo trong tay nó, còn lăm lăm điều.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Mặc kệ hán, chúng ta điều tra là chuyện của chúng ta, nhưng mà các cậu cũng nên nhớ, khi phá án phải cố gắng hết sức, đừng gây xung đột.”

Dặn dò cả đội xong, Bạch Ngọc Đường đưa mắt ra hiệu với Triển Chiêu, “Đi, Miêu Nhi, chúng ta dạo qua cái câu lạc bộ đó xem sao.”

Thấy hai người rời đi rồi, Trương Long mới vỗ vai Triệu Hổ: “Đừng tức nữa, cậu không biết đó thôi, Lam Thành Lâm có thù riêng với sếp nhà mình.”

“Thù riêng gì?” Tất cả đều tùm đầu lại.

“Trước khi SCI được thành lập, hoành tráng nhất có phải đội trưởng đội Hình sự không?” Trương Long nói, “Vốn vị trí đó sẽ được thuộc về Lam Thành Lâm, nhưng mà cục trưởng Bao lại giao cho sếp nhà mình. Lúc đó sếp mới xuất ngũ, cho nên Lam Thành Lâm không phục, cố chấp nói rằng đó là nhờ mối quan hệ của cha sếp với cục trưởng Bao. Nhưng mà sau khi sếp công tác được nửa năm, cả cảnh cục đều phục, còn cứu cả tổ xã hội đen một lần.”

“Chuyện ấy thì tôi từng nghe rồi.” Mã Hán cũng hào hứng nói, “Lúc tôi còn ở đội Phi Hổ, nghe nói tổ trưởng tổ xã hội đen phán đoán sai tình huống, nhất quyết cho rằng trong một ga-ra ở ngoại ô có bang phái giao dịch, rồi đội trưởng nhà mình chạy như bay tới khăng khăng ngăn người, thiếu chút nữa thì đánh lộn với Lam Thành Lâm. Tiếp đó thì cái ga-ra kia nổ.”

“Chính thế!” Vương Triều gật đầu, “Cứu hơn hai chục mạng tổ xã hội đen đấy!”

“Thế tại sao Lam Thành Lâm không bị phạt?” Tưởng Bình không hiểu, “Gây sai lầm lớn thế kia mà?”

“Ha ha.” Trương Long cười, “Nếu mà bị phạt thì tất cả tổ viên của cái tổ đó phải bị phạt tất. Đội trưởng cứu bọn họ xong thì lái xe đi luôn, cũng không nói với ai, người biết chuyện cũng chỉ biết thế, không nhắc lại.”

“... Tôi hiểu rồi, nói cách khác là từ đó thằng nhãi họ Lam không trị được thuộc hạ, cho nên ghi hận chứ gì.” Triệu Hồ bĩu môi, quay mặt đi thì thấy Bạch Trì đang ngáy ngẩn. Anh bèn vỗ cậu một cái, “Sao thể tiểu quỷ, nghe sự tích huy hoàng về thần tượng đến ngu rồi hả?”

Bạch Trì ngơ nghe, không đầu không đuôi hỏi: “Vì sao anh Triển Chiêu lại biết Vương Quốc Bóng Đêm có tầng hầm ngầm? Anh í mới nhìn thoáng bản đồ thôi mà.”

Mọi người sau khi hiểu được Bạch Trì đang nói về cái gì, không nhịn được bật cười. Mã Hán vỗ vỗ vai cậu: “Chú em còn non lắm... Phải tiếp tục cố gắng.”

Vương Triều kéo ghế lại ngồi, vỗ Bạch Trì: “Lại đây, anh kể cho cậu chiến tích huy hoàng của tiền sĩ Triển.”

.....

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lái xe tới “Vương Quốc Bóng Đêm”.

Đẩy cửa ra, bên trong cũng không đến nỗi ngọt ngào như tưởng tượng, một quán bar rất bình thường, bày trí khá tao nhã.

Hai người họ đi vào, không ngồi xuống cũng không gọi rượu. Họ đứng ở trung tâm quan sát xung quanh. Về ngoài của cả hai đều hơn người, cho nên rất gây chú ý.

Lúc này, một người bồi bàn đi tới: “Xin hỏi hai anh cần gì?”

Bạch Ngọc Đường nhìn bồi bàn một cái, quay sang hỏi Triển Chiêu: “Thằng cha Hồng già bị mù rồi, thế nào mà bảo ở đây có trò vui, đâu ra?”

Triển Chiêu nhún nhún vai, lắc đầu.

“Hai anh là anh Hồng giới thiệu ạ?” Bồi bàn vội vàng cười nói: “Không phải lâu một, lâu dưới cơ.” Nói rồi, dẫn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu xuống dưới lầu.

Được một tấm bình phong che kín, đó là cầu thang bí mật. Đi xuống theo bồi bàn, tiếng nhạc thật đỉnh tai nhức óc.

Từ cầu thang đã thấy sàn nhảy cách đó không xa, trai gái có cả, nhìn một cái là biết phần nửa chơi thuốc, tất cả đều điên điên khùng khùng. Bạch Ngọc Đường cau mày, còn Triển Chiêu lần đầu đến một nơi thế này, gương mặt bừng lên hứng phấn, lòng thầm reo — Wow ~ Là trai nhảy nha, mặc ít quá đi ~ U là hai dây nha

~Bạch Ngọc Đường quay đầu trừng anh — Không được nhìn!

Triển Chiêu lườm — Không nhìn thì không nhìn.

Bồi bàn đứng dưới chân cầu thang: “Là ở đây.” Nói rồi, chỉ sàn nhảy.

“A...” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Cậu nghĩ tôi là con nít?”

“Dạ?” Về mặt bồi bàn như không hiểu, đang định tán thêm vài câu thì một cơn gió lướt qua mặt. Đến khi ngộ ra, đã thấy nắm đấm của Bạch Ngọc Đường cách chóp mũi mình có nửa cm.

Nuốt nước bọt, bồi bàn cười cười: “Ra là người trong nghề... Có mắt như mù rồi, phải xuống thêm một tầng nữa.” Nói xong, vội vã đưa hai người xuống tiếp.

Xuống đến nơi, bước vào một hành lang dài, hai người ngửi thấy mùi máu nhàn nhạt, mùi này rất đặc biệt, dường như có thể khơi dậy ham muốn bạo lực nguyên sơ nhất của con người. Triển Chiêu nhíu mày, thò tay vào túi lấy một viên kẹo cao su đưa cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bất ngờ, nhưng vẫn nhanh chóng nhận lấy, bóc ra cho vào miệng. Sau khi vị bạc hà từ đầu lưỡi xộc lên não, Bạch Ngọc Đường mới nhận ra sự khác biệt. Cái mùi ban nãy thực nguy hiểm, có thể

khiến người ta chỉ muốn dùng nắm đấm nói chuyện, có ý nghĩ muốn phá hoại mọi thứ. Được hương bạc hà xông xông, kiểu ý nghĩ đang phát nhiệt như thế cũng dần dần biến mất.

Triển Chiêu cũng nhét một viên vào miệng, gật đầu với Bạch Ngọc Đường — Cái mùi này có vấn đề!

Bồi bàn dẫn hai người tới trước một cánh cửa sắt, gõ nhẹ ba tiếng lớn, hai tiếng bé lên cửa, lập tức “két” một tiếng, cửa được mở ra. Bồi bàn đưa tay làm động tác mời hai người vào rồi xoay người rời đi.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đi qua cổng, thấy cảnh tượng trước mắt, cả hai đều sửng sốt.

Đây là một không gian rất lớn rất rộng, chia thành nhiều khu. Có khu vực có võ đài, trên võ đài đang đấu quyền anh. Chỗ khác có lồng sắt, bên trong là hai người cao to, tay không đánh nhau, có lẽ đang đấu vật. Ở một khu vực nữa, hai bên không có dụng cụ bảo vệ, ai nấy đều xây xước, nhưng họ chẳng những không biết mệt mà còn càng điên cuồng; hơn nữa, người vây xung quanh theo dõi cũng kích động một cách không bình thường.

Triển Chiêu ghé gần lại tai Bạch Ngọc Đường: “Do mùi kia tạo ảo giác hưng phấn, có thể khiến người ta trở nên nóng nảy bạo lực.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhìn quanh. Phía trước có một tầng lửng, được sắp các trận đánh. Hai bên còn có bảng điểm — Xem ra mang hình thức cá cược. Nói trắng là giống những trận đấu mãnh thú thời La Mã cổ, chỉ khác ở đây là đấu người.

“Tiểu Bạch!” Triển Chiêu đột nhiên chỉ tay, một đứa bé nam bưng khay trà đi qua, tuy quần áo đã được thay thành bộ bồi bàn, nhưng liếc một cái vẫn nhận ra đó là Cá Chạch.

Đúng lúc đó, Cá Chạch cũng đã thấy hai người. Phản ứng đầu tiên là sửng sốt, ngay lập tức xoay người bỏ chạy.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhau, định đuổi theo, nhưng phía trước có rất nhiều người, hơn nữa cả đám đều đang trong tình trạng rất kích động. Một kẻ vừa xoay ra thì đụng phải Bạch Ngọc Đường. Gã thực cao to, giờ tay tóm lấy vai anh, còn chưa mở mồm mồm mĩa được câu nào đã bị Bạch Ngọc Đường bắt cổ tay quăng ngã. Gã to con bay lên không, rất mất hình tượng, té dúi dụi.

Triển Chiêu chép chép miệng, phản ứng của Bạch Ngọc Đường hoàn toàn là do bản năng! Triển Chiêu đã sớm phát hiện, có lẽ là do luyện võ, tính cảnh giác của Bạch Ngọc Đường cực kỳ cao. Ngồi thôi cũng phải chọn một tư thế có thể tấn công hay phòng thủ bất kỳ lúc nào. Giờ đang là thời điểm dây thần kinh căng nhất, chụm vai con chuột đó là nhất định là thích ăn đập. Triển Chiêu kết luận — Đây còn là phản xạ có điều kiện nhờ tính cuồng sạch sẽ, đã nói từ trước là tên này bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế mà.

Gã to con chặt vật mãi mới đứng dậy được, nhổ một bãi nước bọt, nhìn Bạch Ngọc Đường từ trên xuống dưới một lượt, sau đó ngoắc ngoắc tay, bộ dạng như muốn so chiêu.

Những kẻ khác cũng phát giác có sự bất thường ở đây, tò mò xúm lại. Lúc này, Cá Chạch đã chạy mất bóng, Bạch Ngọc Đường nhìn những gã to con, vẻ mặt đầy khiêu khích trước mặt, trong đầu lóe lên một ý tưởng.

Anh cởi áo khoác, xoay người đưa cho Triển Chiêu. Triển Chiêu lập tức hiểu ý, Bạch Ngọc Đường muốn dụ kẻ quản lý xuất hiện, trực tiếp hỏi về Cá Chạch. Triển Chiêu cầm áo của Bạch Ngọc Đường, tay nắm lại: “Tiểu Bạch cố lên!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, từ nhỏ đến giờ, mỗi lần anh đánh lộn Triển Chiêu đều cầm đồ cho anh. Mà thú vị hơn cả là Triển Chiêu chưa từng khuyên ngăn, ngược lại còn đứng bên cổ vũ “Tiểu Bạch cố lên” với vẻ mặt rất phấn khích.

Vóc dáng Bạch Ngọc Đường cân xứng, nhìn vẻ ngoài thì thấy hơi gầy. Nhưng chỉ có Triển Chiêu là biết, lột sạch ra thì đầy cơ bắp, dẻo dai y roi da!

Đối thủ của Bạch Ngọc Đường đứng dậy, gã phải to gấp hai lần anh, khoa trương bóp bóp tay, bóp bóp cổ để các khớp xương kêu răng rắc.

Triển Chiêu vừa nhìn đã biết kẻ này không chuyên, tất cả các khớp của Tiểu Bạch chả cần bóp, vẩy thôi đã kêu rền rền.



Bạch Ngọc Đường không thực hiện động tác khởi động, chỉ hơi giật cổ, kéo theo là cả người phát ra tiếng động rất khẽ, động tác thực đẹp. Chính lúc này, từ trên lầu, ai đó đột nhiên huýt sáo. Mọi người ngẩng đầu nhìn, đó là một người ngoại quốc tóc dài, mặc sơ mi hoa hòe hoa sói, thông dong ngồi trên ghế hứng thú quan sát. Cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều ngẩn người — Là Eugene, sao hắn lại ở đây?

Eugene huýt sáo xong, nói với mấy người đang đứng gần võ đài quyền anh: “Lấy gắng đến đây, loại 16 ounce (\*).”

Có tiếng cười vang lên, vài kẻ thích hóng hớt cầm bao tay đến đưa cho gã to con. Gã vừa định nhận, lại nghe Eugene bật cười ha ha: “Không phải cho anh ta, là đưa cho cậu ấy.” Nói rồi, chỉ Bạch Ngọc Đường, nhìn gã to con kia: “Tay không, tôi sợ cậu ấy đánh chết anh!”

\* Lời tác giả: Găng đấu quyền anh hẳn mọi người đã biết, còn ounce (oz) là trọng lượng của găng, nói cách khác là độ dày. Trong thi đấu quyền anh chuyên nghiệp có các loại 8oz, 12oz và 16oz. Độ dày càng lớn thì khi trúng đòn càng đỡ đau.

Eugene để Tiểu Bạch mang găng tay ý là sợ gã to con kia trúng một phát thì chết luôn mất.

---

(\*) ounce: Ký hiệu là oz (1oz = 28.35g). Trong truyện, 16oz là cỡ găng tay đấu quyền anh phù hợp với người có số cân nặng từ 120lbs – 150lbs (1lbs = 0.45kg).

## 104. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 8

Chương 8 : Đen và trắng

Eugene vừa buông lời xong, rất nhiều người đều tỏ vẻ không tin, gã to con kia lại còn bĩu môi vênh mặt coi khinh, liếc Bạch Ngọc Đường từ trên xuống dưới.

Vóc người Bạch Ngọc Đường quả thật rất đẹp, thể nhưng vì lúc nào anh cũng thích mặc đồ trắng, cho nên thoát nhìn quá sạch, mặt mũi còn sáng sủa, càng làm cho người ta có cảm giác chỉ là một cậu ấm nhà giàu. Ở đây đều là những tay đấm cao to vạm vỡ, dù lác đác có vài người nhỏ con nhưng trông cũng cường tráng vững vàng, cho nên ngay từ đầu không ai để Bạch Ngọc Đường vào mắt, lại còn thấy anh trông đẹp trai như vậy, đánh hông cái mặt thì tiếc lắm.

Gã to con vẫn bị câu nói của Eugene chọc tức, vốn là một kẻ lỗ mãng, lại còn hít phải cái mùi hương kỳ quái kia, gã càng hung hãn. Gã nắm tay lại, vung lên, nhắm về Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu đứng ở đằng sau, thấy Bạch Ngọc Đường nhúc nhích. Bạch Ngọc Đường đợi nắm đấm của gã to con tới sát mũi mình mới nhẹ nhàng nghiêng đầu... Những ai nhìn thấy cái nghiêng đầu của anh đều hít ngược một hơi lạnh, tất cả đều chợt nhận ra, đây là một người chuyên nghiệp...

Quyền anh chú trọng kỹ thuật tung ra thu về thành thạo, đã tung nắm đấm là phải thu ngay trở lại. Gã to con chỉ là tay ngang, ý mạnh, một đấm này là dùng hết sức, không thấy trúng thì vội vàng muốn rút về, nhưng cơ thể nặng nề, không phải nói về là về được, thoáng chốc đã bổ nhào ra phía trước. Bạch Ngọc Đường nghiêng người để gã lao nửa thân trên vào mình, không chờ gã lấy lại thăng bằng đã đột ngột nhếch vai, vung tay trái, tấn công vào khu vực trên dạ dày, một cú chí mạng.

Cú đấm này gần như không một tiếng động, nhưng ai cũng thấy rõ gã to con phụt một cái, miệng há hốc, dịch dạ dày chảy dài, cứng đờ tại chỗ.

Bạch Ngọc Đường nhắm vào vị trí bên, gã to con vừa mới đứng thẳng giờ ngã xuống, thân thể co giật nhẹ, bò cũng không nổi.

Triển Chiêu cúi đầu nhìn, lòng thầm chúc mừng — May mắn nha, Tiểu Bạch dùng tay trái, chứ nếu tay phải không khéo tàn phế rồi.

Đám người im lặng phải vài giây, chợt nghe thêm một tiếng huýt sáo nữa từ Eugene, lúc này mới bắt đầu nhao nhao bàn luận, nhưng tiếng thán phục vang lên.

“Này!” Đứng trên đài quyền anh cách đó không xa, một kẻ đầu trọc lên tiếng, ném cho Bạch Ngọc Đường một đôi gang tay, sau đó bước qua dây đài, đi tới đối diện anh. Gã nắm hai nắm tay vào nhau vài cái, hất hất cầm với Bạch Ngọc Đường, ý là, tới gã!

Bạch Ngọc Đường nhận gang, nhìn đầu trọc, chợt nghe có người lên tiếng: “Hắn đánh boxing giỏi nhất ở đây, công tử bột mày cần thận a.”

Triển Chiêu ở sau nghe thế thì nhướn nhướn mi, lòng nói có giỏi nữa cũng không bằng Tiểu Bạch nhá. Anh lại gần đeo gang cho Bạch Ngọc Đường, khề cổ vũ: “Tiểu Bạch cố lên!”

Bạch Ngọc Đường cứng họng nhìn Triển Chiêu, lắc đầu thảm nhủ, con mèo còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn, quay lại, gật đầu với gã đầu trọc.

Đầu trọc lùi lại vài bước, nhắm đúng thời cơ, ra vài cú nắm thẳng. Tốc độ ra đòn của gã rất nhanh, thân hình cũng không cồng kềnh như gã to con ban nãy. Một nắm tung thẳng nhằm vào mặt Bạch Ngọc Đường. Lần này Bạch Ngọc Đường không nghiêng đầu mà nghiêng hẳn người, bước chân di chuyển. Đầu trọc nhìn cách Bạch Ngọc Đường di chuyển xung quanh mình, đôi chân linh hoạt trước mắt, tư thế này, chẳng đúng là dân chuyên nghiệp? Đang bực bội, chợt nghe Bạch Ngọc Đường khề cười: “Này, chú ý.”

Giật mình, gã ngẩng phắt lên, một cơn gió mạnh lao thẳng vào mặt gã. Nắm nắm của Bạch Ngọc Đường đã tới ngay trước mặt, đầu trọc kinh hãi giật lùi, giờ gã mới phát hiện nắm nắm ấy dừng đúng trước mũi, không phải là một đòn thực. Lại một tiếng cười khề với gã, “Đã bảo cẩn thận mà.”

Đầu trọc thấy có chút mất mặt. Dù sao thì ở đây, nói về quyền anh, gã cũng là lợi hại nhất. Gã nổi giận, vung tay một lần nữa, nhằm vào cằm Bạch Ngọc Đường. Nắm nắm của gã nhanh đấy, nhưng Bạch Ngọc Đường tránh còn nhanh hơn! Anh lặn sang bên, tiến lên một bước, tay trái tung đòn ảo thu hút ánh mắt của đầu trọc, khoảnh khắc thu tay trái về cũng là lúc tay phải giáng một cú nắm thẳng vào giữa mũi đầu trọc...

Triển Chiêu làm dấu chữ thập trong lòng, thảm nhủ — Chúa ban phúc, may mà đeo gang, không biết nào có bị chấn động không.

Đầu trọc loạng choạng vài ba bước, có lẽ bị đánh đến choáng váng, mềm oặt ngã xuống đất.

Triển Chiêu lén giúp đếm số: “One ~ Two ~ Three... Ten ~~ Win!”

Tất cả những kẻ có mặt đều ngơ ngác nhìn nhau, không thể tin nổi Bạch Ngọc Đường thắng quá dễ dàng, đó là tay quyền anh giỏi nhất ở đây.

Niềm hứng khởi trên mặt Eugene tăng vọt, nói với một kẻ tập tán thủ bên cạnh: “Sở trường của cậu ta chắc chưa phải quyền anh đâu.”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu liếc Eugene, mỉm cười, “Anh muốn xuống thử không?”

Eugene nhướn mày một cái, quay đầu sang nói mấy câu với ai đó, sau đó nhún nhún vai, có phần tiếc nuối: “Tôi muốn lắm ấy, nhưng mà ông chủ không cho, đành chịu thôi.”

“Tao đánh đôi chiêu với mày.” Một tên nước ngoài mặc quần đùi da đen bắt đầu lại gần. Triển Chiêu nhìn thân trên bôi dầu ánh lên sắc đồng của gã, nổi bật cơ bắp vô cùng, lòng thảm nhủ —Hôm nào phải bôi cho Tiểu Bạch xem sao, xem có hơn đẹp tên kia không.

Bạch Ngọc Đường nhìn kẻ có bộ dạng một tay tán thủ, anh đi về phía Triển Chiêu. Triển Chiêu cời gang ra giúp anh, nhỏ giọng nói: “Đánh thêm một trận nữa thôi, vừa này tên quản lý vào rồi.”

Khề gật, Bạch Ngọc Đường cời gang ra, làm vài động tác khởi động, nhìn tay tán thủ nước ngoài.

Triển Chiêu thảm nghĩ — Nước ngoài ơi là nước ngoài, muốn tìm xui đến thế sao, đòi đánh với Tiểu Bạch cái gì không đòi lại đòi đánh tán thủ. Tên này là quán quân á!

Gã nước ngoài gật đầu một cái với Bạch Ngọc Đường xong, lập tức không khách sáo vung chân đá tới, Bạch Ngọc Đường đưa tay chặn, sau đó dùng khuỷu tay tấn công vào ống quyển của gã. Gã nước ngoài đau đến chau mày, không ngờ Bạch Ngọc Đường sẽ dùng chiêu này, không biết là bị đánh trúng vào đâu mà đau đến rết cả người.

Chỉ có Triển Chiêu mới hiểu vì sao Bạch Ngọc Đường lại là cao thủ môn võ này. Đó là bởi Bạch Ngọc Đường đủ khốc liệt, còn chưa kể là chuyên gia điểm huyết đạo. Thông thường, muốn xung đột mà không bị mất máu quá nhiều, hoặc làm đối phương tiêu hao thể lực và mất khả năng chống cự, người bình thường cũng làm được huống chi là người đã từng qua huấn luyện. Bạch Ngọc Đường tập tán thủ ngoài vì thích ra, phần nhiều lý do là để không chế phạm nhân, cho nên yêu cầu phải khốc liệt, chuẩn xác, mau chóng. Vì thế, anh còn đặc biệt nghiên cứu huyết vị, biết đánh vào đâu sẽ khiến người ta đau đến mất khả năng phản ứng, dùng tốc độ nhanh chóng nhất để đánh gục đối thủ.

Vừa rồi Bạch Ngọc Đường dùng khủy tay đánh trúng mặt trong ống quyển gã ngoại quốc. Chỗ đó đừng nói là một chiêu tàn bạo, chỉ cần dùng sức một chút cũng đã rất đau rồi. Gã nước ngoài đau đến nhe răng, ngậy người nhìn Bạch Ngọc Đường nhấc chân tung một cú đá nghiêng giống trong Teawondo vào giữa đầu gối. Lực dùng không nhiều, nhưng cũng đủ khiến gã phải bay ra ngoài vòng đấu, rơi thẳng vào khán giả, xô ngã một đám.

Triển Chiêu thương cảm nhìn gã, lại thầm nói — Thấy chưa, tất cả cao thủ trong cảnh cục một mình đấu với Bạch Ngọc Đường, qua ba chiêu nhất định nằm sấp.

Lúc này, tiếng giầy cao gót vang trên cầu thang sắt, một người phụ nữ vừa vỗ tay vừa đi xuống, cười: “Lợi hại, quả nhiên danh bất hư truyền, thật hân hạnh làm sao, xin mời lên lầu ngồi nghỉ.”

Người phụ nữ đi xuống mặc một chiếc váy ngắn màu đen, vóc người không tệ, tuổi ngoài ba mươi, nhan sắc không quá xinh đẹp, nhưng có phần lạnh lùng cá tính.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thoáng giật mình, người phụ nữ này không phải ai khác, chính là lão đại khu đông, Trần Tiệp.

Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn Triển Chiêu một cái, sau đó theo Trần Tiệp lên lầu hai.

“Hai ~~” Thấy hai người đã theo Trần Tiệp khuất bóng, Eugene thở hắt, ngồi lại vào ghế, ngoảnh sang bên: “May mà vừa rồi không xuống, không thì mất mặt to. Mà sao anh biết tôi không đánh lại cậu ta?”

Người ngồi bên cạnh chẳng thèm quan tâm tới hấn, một tay nắm chặt như phát ngốc, mãi mới lẩm bẩm đáp lời: “Bởi vì cậu ta họ Bạch.”

“Họ Bạch thì sao?” Eugene đầy hứng thú, hì hì hỏi, “Anh từng biết người họ Bạch khác ư?”

Người nọ mỉm cười, nếp nhăn nhàn nhật nơi khóe môi lại hằn sâu thêm một chút, xoay sang nhìn chăm chăm vào mắt Eugene, chậm rãi nói: “Hắc bạch tương khắc, là đen thì đừng đụng vào trắng, nếu không sẽ chết rất thảm.”

“Có ý gì?” Eugene ưỡn ngực nghiêm mặt cười cười, rồi lại ghé lại gần, ngửi hương bách hợp mơ hồ tỏa ra từ người nọ.

“Đen trắng đều là trời sinh, không thay đổi được.” Ý cười lại càng bùng lên trên khuôn mặt, nhưng ánh mắt vẫn thật băng giá, “Nơi có trắng, không được có đen; nơi có đen, không được có trắng — Ai ai cũng hướng về trắng, ruồng bỏ đen, thế giới này, cứ là bất công như thế!”

...

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đi theo Trần Tiệp vào văn phòng ở lầu hai. Khách sáo mới hai người ngồi xuống, cô ta rút một điếu thuốc: “Nếu tôi không nhận nhầm, hẳn đây là đội trưởng Bạch và tiến sĩ Triển...”

Hai người nhìn nhau rồi Triển Chiêu gật đầu với Trần Tiệp, “Vào thẳng vấn đề nhé, chúng tôi muốn xem băng thu hình camera quan sát.”

Trần Tiệp trong một thoáng ngây người, sau đó mỉm cười: “Tiến sĩ Triển đúng là hỏa nhãn kim tinh (\*) phải không, sao biết ở đây có quần chế, tôi toàn cài camera ống kính lỗ kim bên trong các vách tường thôi.”

(\*) hỏa nhãn kim tinh: không biết có ai còn nhớ không, nhưng đây là một trong các phép thần thông của Tôn Ngộ Không Phép nhìn thấu yêu tinh dưới bất kỳ lớp giả trang nào

Bạch Ngọc Đường cười: “Đã là nơi đánh bạc thì phải có camera rồi.”

“Ai...” Trần Tiệp phả một làn khói, khe thở dài, “Hai vị đã đích thân tới thể này, tôi cũng chẳng thể không nể mặt.” Nói rồi, gạt đầu với một đàn em bên cạnh.

Tên đàn em cầm một chiếc điều khiển đi tới bên tường, kéo tấm rèm khá nặng lên. Sau tấm rèm không phải là cửa sổ mà là một màn hình rất lớn, được ghép bởi nhiều màn hình nhỏ, quay lại từng góc xó của câu lạc bộ Vương Quốc Bóng Đêm.

“Tua bằng lại đi.” Trần Tiệp vừa ra lệnh cho đàn em, vừa xoay sang hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tôi nghe nói vụ này đã được chuyển giao cho Lam Thành Lâm, sao đội trưởng Bạch vẫn có hứng thú?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Chúng tôi không làm vụ đó nữa.”

“À ~” Trần Tiệp gạt đầu, cũng không hỏi nhiều.

Hình ảnh trên màn hình tự động tua lại, Bạch Ngọc Đường chỉ vào Cá Chạch xuất hiện giữa màn hình: “Đứa trẻ này có lai lịch thể nào?”

“Hả?” Trần Tiệp lắc đầu, ý tứ không rõ lắm, nhìn thuộc hạ, “Đi gọi Duy Dững tới đây.”

Tên thuộc hạ rời đi. Không lâu sau, một người đàn ông trung niên mặc -lê đi đến, “Cô chủ, cô tìm tôi?”

Trần Tiệp gạt đầu, giới thiệu cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Đây là Duy Dững, địa bàn này cơ bản do anh ta quản lý, các anh cứ hỏi anh ta.”

Duy Dững vội vàng gạt đầu, tỏ vẻ rất niềm nở: “Đúng vậy đúng vậy, hai vị có chuyện gì muốn hỏi sao?”

“Đứa trẻ kia là ai?” Bạch Ngọc Đường chỉ vào Cá Chạch, hỏi lại lần nữa.

“À, nó là bồi bàn bưng bê ở đây.” Duy Dững cười đáp, “Tên nó là Lạc Dương, hay được gọi là Dương Dương, con trai một người anh em của chúng tôi. Vì cha nó đã chết, mẹ nó cũng chạy, cho nên không ai nuôi. Mấy anh em bọn tôi thay nhau nuôi nấng nó, bình thường cho nó đi bưng bê.”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu: “Tôi muốn nói chuyện với nó.”

“Được thôi, nó ở bên ngoài.” Duy Dững nói, “Trong con ngõ sau câu lạc bộ có một căn nhà, là nhà nó, tôi đưa các anh đi.”

“Chờ một chút.” Triển Chiêu đột nhiên gọi giật Duy Dững đang muốn ra ngoài lại, chỉ vào màn hình hỏi, “Tiểu Bạch, người này nhìn quen mắt không?”

Bạch Ngọc Đường đến gần, sững sốt. Triển Chiêu chỉ vào hình ảnh một đám người đang đánh bạc trong màn hình, những người đó ai cũng kích động hưng phấn, chỉ có một kẻ ẩn ở phía sau, vẻ mặt lại khác biệt hoàn toàn, không chút hăng hái. Hắn có vẻ lãnh đạm, hơn nữa... Hắn mặc một bộ đồ đen, khuôn mặt đầy râu — Chính là kẻ Bạch Ngọc Đường đụng phải ngoài sân vận động ngày đó.

.....

Công Tôn về đến nhà, đèn phòng khách thì tắt, cửa phòng làm việc khép hờ, ánh đèn mờ từ trong phòng hắt ra. Công Tôn bật đèn phòng khách, cởi áo khoác. Bình thường Bạch Cẩm Đường nếu nghe thấy tiếng động anh về sẽ đi ra nhìn một cái, hôm nay làm sao vậy?

Vừa nãy có người bạn tặng ột chai vang đỏ hảo hạng, Công Tôn cầm rượu, lấy hai cái ly từ tủ ly ra, đi vào phòng làm việc.

Đẩy cửa, vừa ngẩng đầu lên...

“XOẢNG XOẢNG”

Cả ly cả rượu đều rơi xuống đất — Bạch Cẩm Đường ngửa mặt tựa trên ghế, ánh đèn bàn hắt lên, trên bức tường đằng sau, một cái bóng.

Nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ, Bạch Cẩm Đường vốn đang định đùa dai vội vàng mở mắt, chỉ thấy Công Tôn tựa ở cửa với đôi con ngươi mở to, lập tức nhận ra... Minh đùa quá trớn rồi.

## 105. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 9

Chương 9 : Phòng bắt thắng phòng (\*)

(\*) phòng bắt thắng phòng: thành ngữ Trung Quốc, ý chỉ sự mất cảnh giác, không lường trước được.

“Sách?” Bạch Cẩm Đường kinh ngạc phát hiện sự khác thường của Công Tôn, đứng dậy khỏi ghế, bước nhanh lại gần anh, “Làm sao vậy?”

Công Tôn mở to hai mắt, nhìn Bạch Cẩm Đường vọt tới chỗ mình.

“Tôi chỉ giả vờ trêu em thôi... Em, sao lại bị dọa đến thế chứ?” Kéo Công Tôn vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng anh, “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Mãi một lúc sau, Công Tôn chớp mắt vài cái, như đã tỉnh lại, có phần hoang mang nhìn Bạch Cẩm Đường, “Anh... Anh không biết? Phải rồi, chắc anh không biết đâu.”

“Biết gì?” Bạch Cẩm Đường khẽ chau mày, muốn kéo Công Tôn ra phòng khách ngồi, nhưng Công Tôn lại đột nhiên nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào chiếc ghế giữa phòng, lại đưa mắt đến bức tường cách nó không xa, vẻ mặt nghi hoặc.

“Không thể...” Công Tôn lắc đầu, lẩm bẩm, “Không thể nào...”

“Cái gì không thể?” Bạch Cẩm Đường khẽ lay Công Tôn, “Có phải em thấy khó chịu ở đâu không?”

Công Tôn thu mắt về, đẩy Bạch Cẩm Đường về phía chiếc ghế, ra lệnh: “Ngồi xuống.”

Bạch Cẩm Đường chẳng hiểu mô tê ngồi lại, nhìn Công Tôn.

“Bộ dạng ban này!”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, dựa lưng lên ghế, bắt chước lại dáng ngồi khi trước, lập tức trên tường xuất hiện chiếc bóng.

Công Tôn lấy một chiếc bút trên bàn, ở vị trí bàn tay trên tường vẽ mấy đường. Sau đó lại nói với Bạch Cẩm Đường, “Anh giữ nguyên cái dáng này, thả lỏng chân đi.”

Bạch Cẩm Đường thực sự không hiểu Công Tôn muốn làm gì, nhưng vẫn nghe theo. Anh nhẹ nhàng thả lỏng đôi chân... Theo trọng lực của anh, chiếc ghế xoay nhẹ, tuy không rõ ràng lắm nhưng vẫn có thể thấy được góc độ đã thay đổi. Công Tôn nhìn chiếc bóng biến đổi góc độ, thở phào một cái, “Ra là thế.”

Bạch Cẩm Đường giơ tay xoa xoa thái dương, đứng dậy bật đèn, xung quanh chớp mắt sáng sủa lên. Anh đi tới bên Công Tôn, “Rốt cục là chuyện gì vậy?”

Công Tôn bấm bút vào, đáp: “Trong vụ án mới đây các nạn nhân đều nằm trên ghế như thế, đằng sau là một chiếc bóng, trong tay cái bóng lại là một khẩu súng, súng dính trên tường... Tôi ngu thật, ai cũng nghĩ là hiện trường được bố trí vào lúc đêm hôm khuya khoắt, nhưng thực ra thì không phải.”

“Vì sao?” Bạch Cẩm Đường nhướn nhướn mi.

“Chắc, người bình thường đều nghĩ người chết nặng hơn người sống đúng không?”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Kỳ thực trọng lượng không hề giảm, chỉ là mất khả năng tự nâng đỡ, cho nên thấy nặng hơn thôi.”

“Không sai!” Công Tôn gật đầu, “Người ngồi trên ghế xoay, đặc biệt là người lớn, nhân tố để giữ ghế ở trạng thái cân bằng chính là lực chống của hai chân. Một người đã chết đương nhiên mất đi khả năng này, hơn nữa thi thể người đó sẽ cứng lại, nói chung sẽ có rất nhiều những biến đổi nho nhỏ, mà chỉ có chiếc ghế xoay là có thể thay đổi góc hướng dễ nhất, một chút tác động đã thay đổi. Cho nên...”

“Cho nên tình hình là đợi thi thể đã cứng ngắc rồi mới sắp xếp hiện trường.” Bạch Cẩm Đường thần nhiên tiếp lời.

“Đúng!” Công Tôn gật đầu, “Hung thủ có thể vẫn luôn đợi đến khi chúng tôi tới hiện trường, chính là thế, như vậy mới có thể tính toán góc độ một cách chuẩn xác!”

“Tôi không quan tâm đến án iếp gì cả.” Bạch Cẩm Đường nhìn vẻ mặt mừng rỡ của Công Tôn, mở miệng, “Ban này sao em lại căng thẳng đến vậy?”

Công Tôn sững sờ, có chút xấu hổ nhìn quanh quất, liếc thấy chai rượu vỡ tan trên đất, tiếc rẻ, “Nha ~~ Vỡ hết rồi...” Nói rồi, muốn chạy lại thu dọn.

“Sợ tôi chết sao?” Bạch Cẩm Đường một tay kéo Công Tôn lại, “Nếu tôi chết em sẽ lộ ra vẻ mặt ban này?”

Công Tôn chau mày, đá một cái vào chân Bạch Cẩm Đường, “Anh mấy tuổi rồi còn nghịch dại như vậy.”

“Tôi chỉ giả vờ ngủ mà...” Bạch Cẩm Đường cúi đầu hôn lên thái dương Công Tôn, “Là do em quá lo cho tôi... Sợ đến suýt ngất đi.”

“Anh đắc ý vừa thôi!” Công Tôn muốn giãy ra, bất giác khuôn mặt đỏ bừng, “Ai gặp phải chuyện này chẳng sợ!”

“Không phải em là pháp y sao?” Bạch Cẩm Đường không chịu bỏ qua, “Pháp y còn sợ người chết?!”

“Không phải... A!” Công Tôn bị Bạch Cẩm Đường bế lên, hai chân lơ lửng mà bay vào phòng ngủ, “Anh làm gì?! Ngày mai tôi phải đi làm!”

“Tôi chỉ ôm em vào đây thôi.” Bạch Cẩm Đường nhẹ nhàng thả Công Tôn lên giường, “Liên quan gì đến chuyện ngày mai em đi làm?”

“...” Mấp máy á khẩu, Công Tôn trừng mắt, “Anh đắc chí lắm hả?”

“A...” Bạch Cẩm Đường cười cười, nghiêng người áp lên Công Tôn, “Đương nhiên, em có biết tôi vui thế nào không, vừa rồi giống như em đã thổ lộ em yêu tôi.”

“Anh gặp ảo giác rồi, để Tiểu Triển khám cho đi, mắc chứng vọng tưởng.” Công Tôn đẩy Bạch Cẩm Đường, “Đứng dậy, nặng muốn chết!”

“Đừng sợ.” Bạch Cẩm Đường cúi đầu hôn Công Tôn, “Tôi sẽ không chết, tuyệt đối không bao giờ cho em lộ ra vẻ mặt như vậy nữa.”

Công Tôn không đáp, để Bạch Cẩm Đường hôn mình.

“Em không phản kháng sao? Tôi muốn làm gì thì làm nha.” Bạch Cẩm Đường cưỡi cà vạt.

“Đừng có quá đáng!” Công Tôn đưa tay bóp cổ cái tên này, “Giờ tôi có giết anh cũng là phòng vệ chính đáng.”

“Em nỡ để tôi chết á?” Bạch Cẩm Đường tự thân vận động, bắt đầu cởi sơ mi của Công Tôn, “Ngoan, mai anh xin nghỉ giùm cưng...”

.....

Bạch Ngọc Đường nhìn người đàn ông râu ria trên màn hình mà Triển Chiêu chỉ, liếc một cái đã nhận ra đó là người họ cần tìm, “Vừa rồi hấn ở đó?”

Triển Chiêu tua đến thời điểm hiện tại, nhìn kỹ lại lần nữa, người đó đã biến mất.

“Anh ta làm sao?” Duy Dững lại gần hỏi.

“Anh ta là ai?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đồng thanh.

“Ừm... Một vị khách kỳ lạ.” Duy Dững đáp, “Hàng ngày anh ta hay đến, nhưng mà chưa từng tham gia, chỉ đứng xem thôi.”

“Không phải ai các anh cũng cho vào đây chứ?” Bạch Ngọc Đường nói, “Không phải dân giang hồ hay do khách quen giới thiệu?”

Duy Dững nhìn Trần Tiếp, như đang hỏi ý kiến.

“Cảnh sát hỏi thì anh cứ trả lời thẳng thắn, không phải giấu diếm.” Trần Tiếp rút thêm một điều thuốc, phả một vòng khói.

“Ừm, nơi này của chúng tôi có ba cách để vào. Một là dân giang hồ, nhưng cũng có người được khách quen giới thiệu; hai là khách quen, khách quen sẽ có thể hội viên; cuối cùng là khách mới do khách quen đưa đến.”

“Thế còn người kia? Anh ta không phải dân giang hồ, cũng không phải hội viên, là do khách quen đưa tới?” Triển Chiêu hỏi.

“Chúng tôi gọi anh ta là Râu Quai Nón.” Duy Dững thở dài đáp, “Anh ta là bạn của Lạc Văn.”

“Lạc Văn? Có quan hệ với thằng bé Lạc Dương ban nãy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Cậu ta là cha của Lạc Dương, người anh em đã chết của chúng tôi.” Duy Dững gật đầu, “Một người tốt.”

“Anh ta chết thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Bang phái tranh đấu.” Trần Tiệp nhàn nhạt đáp, “Bị đao lạc chém chết.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, không nói thêm.

“Đứa trẻ này là một đứa trẻ khá.” Trần Tiệp nói tiếp, “Sau này lớn lên sẽ có tiền đồ.”

“Ý cô là tiếp tục đánh nhau vì bang phái?” Bạch Ngọc Đường cười lạnh đáp lại.

“A...” Trần Tiệp mỉm cười, “Tôi thích đàn ông như anh.” Dụi điều thuốc, “Chính Dương Dương lựa chọn đến đây giúp đỡ... Còn nữa, ban ngày nó đọc sách, chỉ cần nó muốn, chúng tôi sẽ cho nó học đến đại học!”

Thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thoáng kinh ngạc, Duy Dững cười: “Thật vậy, các anh em mỗi lần gặp đều bị nó hỏi ‘bài tập này làm thế nào’. Bảo nó khá là bởi nó quyết tới đây làm việc. Thằng bé nói tiền của mọi người là dùng tính mạng để đổi, không thể lấy không được.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Vậy Râu Quai Nón đã từng tiếp xúc với thằng bé chưa?”

Duy Dững lắc đầu: “Tôi chưa thấy, anh ta và Lạc Văn cũng không phải quá thân.”

“Thôi không còn gì phải hỏi thêm rồi, đưa tôi đi gặp Lạc Dương đi.” Bạch Ngọc Đường nói, bước theo Duy Dững.

Tới cửa, Triển Chiêu đột nhiên ngoảnh lại, nhìn Trần Tiệp: “Thông thường, ảnh hưởng của các loại thuốc gây ảo giác đối với người lớn chỉ là tạm thời, nhưng đối với trẻ con lại có thể để lại những tổn hại vĩnh viễn.”

Trần Tiệp sững sờ, nhìn lại Triển Chiêu, chỉ thấy anh mỉm cười, “Sự tàn nhẫn và trưởng thành sớm với một nhân vật hắc đạo là chuyện đáng mừng, nhưng với một đứa trẻ bình thường, đó lại là một căn bệnh tâm lý, phát triển đến giai đoạn trưởng thành sẽ chuyển sang hội chứng bạo lực hoặc nghiêm trọng hơn là khuynh hướng bạo lực cực đoan!” Nói rồi, bước ra khỏi cửa.

Một lúc lâu sau, Trần Tiệp quay đầu nhìn thuốc hạ, nói: “Sau này đừng cho Dương Dương vào nữa! Ngày mai dẫn nó đi khám bác sĩ tâm lý.”

“Vâng.”

.....

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu theo Duy Dững đi từ cửa sau tầng lầu, lên khỏi tầng hầm, đi vào một con ngõ ở sau câu lạc bộ Bóng Đêm.

Trong con ngõ không có đèn, không gian có phần u ám, những vũng nước ở mặt đất phản chiếu ánh trăng treo trên đầu, bốn phía im ắng khác thường.

Duy Dững đi tới trước một căn nhà nhỏ, nhẹ nhàng gõ cửa, “Dương Dương, Dương Dương ngủ chưa?”

Im lặng một chốc, bên trong vang lên tiếng bước chân, cánh cửa “kéo kẹt” mở ra, đứng bên trong chính là Cá Chạch.

Nó thấy Duy Dững thì toét miệng cười, đảo mắt thấy Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu phía sau, nụ cười lập tức tắt ngúm. Nó bày ra bộ dạng cảnh giác.

“Dương Dương, hai chú này muốn hỏi con mấy câu, con ngoan ngoãn trả lời nha?” Giọng điệu của Duy Dũng thật hòa ái, hoàn toàn không giống một kẻ cầm trịch hắc đạo. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy thế, có chút buồn cười.

“...” Mất vài giây, Dương Dương gật đầu, để mọi người vào nhà.

Vừa vào phòng, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã cảm nhận được môi trường mà đứa trẻ này sống, không phải là một môi trường không ai yêu thương. Ngược lại, trong phòng có rất nhiều đồ chơi, còn có sách vở, cách bày trí cũng rất ấm áp, đồ ăn không thiếu, dường như là tự Cá Chạch làm.

“Ừm... Mọi người trò chuyện, tôi ra ngoài hút thuốc.” Duy Dũng rút thuốc ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Lạc Dương đi tới giường ngồi xuống, nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, ánh mắt có phần đề phòng, có lẽ phải nói là chán ghét.

“Cháu là Lạc Dương?” Bạch Ngọc Đường tìm một cái ghế, ngồi xuống.

Lạc Dương không đáp, mãi một lúc mới mở miệng: “Các người là cảnh sát.” Giọng điệu không phải đang hỏi, mà là thản nhiên trần thuật.

Triển Chiêu nhìn quanh căn phòng, đi tới trước giá sách, rút ra một cuốn, lật lật.

“Đừng đụng vào đồ của tôi!” Lạc Dương có phần hung hãn kêu lên.

“Cháu không thích cảnh sát?” Triển Chiêu mở lời nhẹ nhàng.

Lạc Dương không đáp.

“Chỉ có cha cháu thích thôi, đúng không?” Triển Chiêu lật sách, phớt lờ ánh mắt kinh ngạc của Lạc Dương, nói tiếp, “Cha cháu một lòng muốn cháu tránh xa giới xã hội đen, có một cuộc sống trong sạch. Bởi vì cháu ở lâu với người xã hội đen, cho nên tiềm thức có phần thiên lệch về cảnh sát, vì thế cha cháu muốn nói với cháu, kỳ thực các người mới sai, chính nghĩa của các người không tồn tại, chính nghĩa của thế giới này là do cảnh sát nắm giữ. Sau đó, cha cháu bỏ mạng giữa cuộc chiến bang phái, cháu đi báo cảnh sát, lại bị cảnh sát cười nhạo, bọn họ còn nói, cha cháu là có chết cũng đáng đời thôi... Ai bảo anh ta là xã hội đen, thế giới của xã hội đen cảnh sát không quản... Sau đó, cháu thấy cái đám cảnh sát mà cha mình tín nhiệm đã lừa hai cha con, cho nên, cháu hận cảnh sát, phải không?”

Lạc Dương ngơ ngác mở to mắt nhìn Triển Chiêu, “Sao chú biết? Chú là ai?”

Triển Chiêu mỉm cười, chỉ vào cuốn Tội phạm và tâm lý học, cười, “Tác giả cuốn sách này.”

Lạc Dương há hốc miệng, không dám tin, nhìn Triển Chiêu rồi lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu đi tới, ngồi xuống bên cạnh nhóc: “Cháu hận cảnh sát và tất cả những thứ liên quan đến cảnh sát, nhưng mà lại không vứt cuốn sách này đi, biết hành động này nói lên điều gì không?”

“Nói lên điều gì?” Lạc Dương hoang mang hỏi lại.

“Là cháu đã đến tuổi biết đúng biết sai.” Triển Chiêu đặt cuốn sách xuống, nói: “Biết cái gì là đúng, cái gì là sai, nhưng mà vì quá thương tâm, cho nên không muốn đối mặt.”

Lạc Dương im lặng một lúc rất lâu, cúi đầu, thấp giọng: “Các chú muốn biết cái gì, hỏi đi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu với Triển Chiêu, nháy mắt một cái — Miêu Nhi, tôi phục cậu rồi!

Triển Chiêu trừng mắt — Mau hỏi đi.

Bạch Ngọc Đường nhìn Lạc Dương một chút, mở miệng: “Râu Quai Nón! Bọn chú muốn biết những chuyện liên quan đến hắn ta.”

Vừa dứt lời, bên ngoài chợt vang lên một tiếng “ĐOÀNG”, súng nổ. Ba người giật mình, Bạch Ngọc Đường bật dậy, móc súng ra, giơ tay chắn trước Triển Chiêu và Lạc Dương. Triển Chiêu ôm lấy Lạc Dương hoảng sợ, lui vào góc nhà. Bạch Ngọc Đường vọt đến cánh cửa, giật mạnh ra. Trước cửa, thi thể Duy Dũng nằm đó... Đầu trúng đạn.



## 106. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 10

Chương 10 : Phát hiện đáng kinh ngạc

Nhìn thi thể Duy Dũng trên đất, cả ba đều ngây ngẩn. Bạch Ngọc Đường cất súng, lách người ra sau cửa. Cánh cửa lúc này hé hé, một bóng người xuất hiện bên ngoài. Còn chưa thấy rõ cái gì, Bạch Ngọc Đường đã lao vọt ra.

“Ôi ~” Người ở ngoài hoảng sợ, nhưng rõ ràng thân thủ của hắn không tệ, nhanh chóng nghiêng sang trái, giơ tay chặn đòn tấn công của Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường xoay người tung một cú đá. Kể từ lúc lui lại một bước, nhưng hạ bước hơi chậm, háng trúng đòn, đau đến nỗi hốn hển hít hơi. Hắn cất chất giọng âm dương lẫn lộn: “Cậu đẹp giai ơi, cậu muốn phết tôi hả?”

Giọng nói quen quen, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu sửng sốt, trước mặt chính là Eugene, đang kêu khóc khom lưng xoa chỗ cần xoa.

“Sao anh lại ở đây?” Bạch Ngọc Đường thu thế, có phần đề phòng nhìn hắn.

“Tôi đi hít thở không khí!” Eugene nhún vai, “Không khí bên trong không tốt, ngồi lâu dễ nổi nóng.”

Bạch Ngọc Đường lại nhìn khắp chung quanh. Con ngõ yên tĩnh một cách kỳ lạ, căn bản không thể có ai khác... Quay đầu nhìn Eugene, “Vừa rồi anh mới nghe tiếng súng?”

“Ở đầu cầu thang thì nghe thấy.” Eugene cười cười, “Cho nên mới ra xem trò vui.”

“Vậy có nhìn thấy ai nổ súng không?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Anh nói thẳng đi được không?”

“Hi hi.” Eugene cợt nhả lại gần, thì thầm: “Như thế mới nói chuyện lâu được với cậu.”

Bạch Ngọc Đường mắt lạnh nhìn hắn, Eugene vội vàng lùi vài bước, trốn sau bức tường, “Đáng ghét, người đầu mà hung dữ~”

Mặc kệ trò đùa của Eugene, Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn vào phòng, Triển Chiêu với bộ mặt khó hiểu, chú cá chạch Lạc Dương hai mắt mở to. Cậu nhóc ngậy người nhìn thi thể Duy Dũng trên mặt đất.

Lúc này, ngoài phòng truyền tới tiếng bước chân ồn ào. Triển Chiêu gật đầu với Bạch Ngọc Đường, để lại danh thiếp bản thân vào cuốn Tội phạm và tâm lý học, xoay người đặt lại cuốn sách lên giá. Anh cúi đầu ghé vào tai Lạc Dương, nhẹ nhàng nói: “Chú thấy cái chết của cha cháu rất lạ, của chú Duy Dũng cũng vậy... Nếu cháu tin chú, hãy tìm chú.”

Dứt lời, tiếng kêu gào bên ngoài cũng vang lên. Trần Tiệp cùng đàn em đã chạy tới nơi.

Đám người vừa nhìn thấy thi thể Duy Dũng cũng ngây ra như phỗng, sau đó đồng loạt móc súng chìa vào Bạch Ngọc Đường với Eugene.

Trần Tiệp trừng mắt với đám thuộc hạ, “Làm cái trò gì đây? Thu hết lại cho tôi.”

Đám đàn em từ già tới trẻ đều ngoan ngoãn cất súng, nhưng ánh mắt vẫn chăm chăm chìa về Bạch Ngọc Đường và Eugene, những đôi mắt đầy tơ máu, thể hiện rõ sự căm phẫn vì cái chết của Duy Dũng.

“Đây là hiểu lầm!” Eugene vội vàng khoát tay, trốn sau lưng Bạch Ngọc Đường, “Tôi chỉ ra ngoài hít thở, tôi cũng chả có súng.”

Trần Tiệp hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng Bạch, chuyện gì đã xảy ra?”

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn chăm chăm vào đám người, lát sau đáp: “Không bằng các người hỏi nó, tương đối đáng tin.” Nói rồi, quay đầu lại nhìn Lạc Dương trong phòng.

“Dương Dương, con nói đi, anh Dũng chết thế nào?!” Một kẻ thuộc hạ tương đối nóng nảy, nhao nhao nhảy vọt vào phòng.

Mãi một lúc rất lâu, Lạc Dương mới thấp giọng trả lời: “Không phải bị bọn họ bắn chết, không biết là ai.”

Đám người nghe được câu trả lời của Lạc Dương thì nhìn nhau, cuối cùng cũng bỏ đi sự cảnh giác.

“Gọi các anh em lục soát cả con ngõ này cho tôi!” Trần Tiệp hạ lệnh, sau đó nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Dương Dương bị dọa sợ rồi, giờ không thể trả lời câu hỏi của các anh. Còn nữa, chuyện này tôi sẽ điều tra rõ, hai vị xin hãy quay về đi.”

Bạch Ngọc Đường không đáp, quay đầu lần nữa nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, nói với Trần Tiệp: “Quấy rầy rồi, chúng tôi sẽ trở lại sau.” Rồi anh vỗ nhẹ lên vai Lạc Dương, xoay người bước về phía cửa.

Hai người vừa ra ngoài, Trần Tiệp vội giúp Lạc Dương đóng cửa, chợt nghe Bạch Ngọc Đường thản nhiên buông một câu: “Cô Trần cũng thánh thật đấy, bên trong ồn ào như vậy mà vẫn có thể nghe ra ở đây có tiếng súng.”

Trần Tiệp sững sờ, ngẩng đầu lên, gặp đúng ánh nhìn chăm chăm của Triển Chiêu. Trong nháy mắt, không kịp che giấu biểu cảm, Triển Chiêu đã bắt được một tia hoảng loạn và xấu hổ ánh lên rõ ràng trong mắt Trần Tiệp.

Mỉm cười thỏa mãn, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cáo từ.

...

Đợi hai người đi rồi, Trần Tiệp mới thở dài một hơi, đóng cửa lại, đi vào phòng, phát hiện Lạc Dương vẫn ngây ngốc đứng đó. Lại thở dài, Trần Tiệp đến gần, ôm nhẹ lấy nó, “Dương Dương, con nhớ nhé, trắng đen không thể song song tồn tại, đừng dấn vào đen, mà cũng đừng tin vào trắng!”

Lạc Dương im lặng, lát sau gật đầu, ngược mặt lên nhìn Trần Tiệp: “Vâng, con hiểu rồi. Con cũng chưa nói gì với hai người cảnh sát kia, con ghét nhất cảnh sát.”

Gật đầu, Trần Tiệp kéo Lạc Dương tới giường, cho nó lên giường đắp chăn, rồi mới rời đi.

Thật lâu sau đó, mãi cho đến khi những bước chân cùng vài ba câu tán dóc biến mất, Lạc Dương mới nhẹ nhàng bò xuống giường, bước nhanh tới bên giá sách. Nó lấy cuốn sách đó, chui lại vào chăn, rút danh thiếp của Triển Chiêu ra, nắm chặt trong tay.

...

Rời khỏi Vương Quốc Bóng Đêm, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lên xe. Bạch Ngọc Đường thất đại an toàn, ngồi đó thở hắt một cái, biểu cảm nghiêm túc hiếm thấy.

“Sao vậy Tiểu Bạch?” Triển Chiêu chớp mắt nhìn sang bên, “Vừa nãy bị Eugene trêu, giờ vẫn còn dỗi hả?”

Bạch Ngọc Đường sững sờ, có phần vô lực nhìn Triển Chiêu: “Miêu Nhi, cậu sẽ không vì vậy mà ăn dấm chứ?”

“Ban nãy không có cơ hội, lần sau tôi sẽ không tha cho hắn!” Về mặt Triển Chiêu hiện lên ý đồ quyết không bỏ qua.

“A... Tôi đang nghĩ đến Trần Tiệp và Lạc Dương.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Hắn là Lạc Dương biết gì đó.”

Triển Chiêu gật: “Trần Tiệp rõ ràng không muốn để chúng ta hỏi nó... Còn cái chết của Duy Dũng cũng quá là vừa hay, chỉ là, phương pháp hình như khá...”

“Không phải, cảm giác không giống.” Bạch Ngọc Đường chưa đợi Triển Chiêu nói xong đã lắc đầu liên tục, “Không có cảm giác quỷ dị kia.”

“Cảm giác quỷ dị cái gì?” Triển Chiêu cười, “Ý cậu là cảm giác quỷ dị của Kẻ Trùng Phạt Trong Đêm?”

“Ở hiện trường của mấy vụ án trước, tôi vẫn có cảm giác ấy.” Bạch Ngọc Đường thoáng bối rối, “Lần này không có, hơn nữa, dù đầu Duy Dũng trúng đạn, nhưng hung thủ đã nổ súng từ bên phía bên con ngõ...”

“Trong con ngõ đó không có bất kỳ một chỗ ẩn nấp nào, nếu hung thủ đi tới từ bên ngõ, Duy Dũng nhất định có thể phát hiện, nhưng mà không có bất kỳ một âm thanh nào phát ra.” Triển Chiêu tiếp lời, “Điều này chứng tỏ Duy Dũng biết kẻ đó.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lại hỏi: “Miêu Nhi, Lạc Dương ở đó...”

“Yên tâm, cậu nhóc rất thông minh, nó sẽ nghĩ cách tới tìm chúng ta.” Triển Chiêu nói, “Vừa nãy dưới tình huống vậy, nếu cứ khăng khăng hỏi, không khéo hỏi còn không ra lại mang nguy hiểm cho Lạc Dương.”

“Ít nhất thì cũng có người thù giết Duy Dững chứ không giết Lạc Dương... Điểm này cũng đáng cân nhắc.” Bạch Ngọc Đường khởi động xe, “Miêu Nhi, làm gì tiếp giờ?”

“Đi tìm tư liệu về Lạc Văn.” Triển Chiêu xoa cằm, “Chuyện hôm nay chứng tỏ cái chết của Lạc Văn không chỉ đơn giản là bang phái tranh đấu.”

.....

Quay lại cảnh cục, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tìm Tưởng Bình để tra thông tin về Lạc Văn. Dĩ nhiên kết quả là — Tài liệu bị mã hóa.

“Ha...” Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, “Thông tin về một tay lắt nhắt trong giới xã hội đen mà cũng bị mã hóa?!”

“Đây là hồ sơ ở tổ xã hội đen.” Tưởng Bình gõ bàn phím, nhún vai bất lực với Bạch Ngọc Đường, “Tài liệu bị mã hóa ở nội bộ cảnh cục, tôi cũng không thể hack được.”

Bạch Ngọc Đường cau mày. Triển Chiêu đứng bên chột kéo lấy anh, ghé vào nói: “Có trực thăng đại bác là quên khoai sắn súng trường rồi hả?”

“A!” Bạch Ngọc Đường hai mắt sáng ngời, “Đến phòng hồ sơ tìm, khả năng là thấy.” Nghĩ nghĩ, lại lắc đầu, “Các loại hồ sơ bị mã hóa trong phòng, muốn vào đọc phải đưa ra tờ đơn có chữ ký của cục trưởng Bao, lúc đem hồ sơ ra lại còn phải có xác nhận của tổ xã hội đen nữa a!”

Triển Chiêu nhướn mày, “Không phải chỉ là chữ ký của cục trưởng Bao thôi sao?”

“Miêu Nhi... Cậu định giả mạo chữ ký?” Bạch Ngọc Đường nhìn con mèo.

“Cậu không thấy lạ hả?” Triển Chiêu túm lấy góc áo Bạch Ngọc Đường, “Vụ án này rất kỳ cục.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, gật đầu, để Tưởng Bình in ra một tờ đơn có chữ ký cho phép tra cứu tài liệu mật của cục trưởng Bao. Triển Chiêu thuận tay múa bút, trong chốc lát, xoạt xoạt vài cái nữa, một tờ đơn có chữ ký giống y xì đúc xuất hiện.

Bạch Ngọc Đường nheo mắt: “Miêu Nhi, nếu cục trưởng biết thì hai ta cọ toilet đủ nửa năm a.”

Triển Chiêu trừng con chuột, “Tôi chịu trách nhiệm ký tên, cậu chịu trách nhiệm trộm tờ đơn về, đến lúc đó thì chết cũng không đối chứng nổi!” Nói rồi, túm Bạch Ngọc Đường lôi ra ngoài.

...

Hai người dừng trước phòng hồ sơ, giờ đã là rạng sáng, Bạch Ngọc Đường đi sau giả vờ gọi điện.

Chàng cảnh sát trực ban lơ mơ buồn ngủ đứng lên, “Đội trưởng Bạch, SCI các anh cũng bận bịu ghê a, thể này rồi vẫn còn việc hả?!”

Triển Chiêu qua loa đưa tờ giấy cho anh ta, nhỏ giọng: “Chúng tôi đang hành động bí mật, anh đừng nói với ai là đã gặp chúng tôi nhé.”

“Rõ rồi! Rõ rồi!” Cảnh sát trực ban gật đầu liên tục, nhận tờ đơn đưa vào máy phân biệt chữ ký, chiếc máy cho kết quả đúng là chữ ký của Bao Chửng.

Cho tờ giấy vào ngăn kéo, cảnh sát trực ban cầm chìa khóa đi mở cửa. Vì trong phòng không có sóng nên Bạch Ngọc Đường giả bộ cầm điện thoại đứng đằng sau, miệng nói: “Miêu Nhi, cậu vào trước đi, tôi vào ngay đây.”

Đội cảnh sát trực ban xoay người lại, Bạch Ngọc Đường vội vàng mở ngăn kéo, rút tờ giấy ra, đóng ngăn kéo lại.

Trong nháy mắt hoàn thành nhiệm vụ thu hồi chứng cứ phạm tội, Bạch Ngọc Đường bước lại cạnh Triển Chiêu như không có chuyện gì xảy ra, cất điện thoại, hai người cùng đi vào phòng hồ sơ.

“Sao?” Vào phòng rồi, Triển Chiêu hỏi nhỏ.

Bạch Ngọc Đường rút tờ giấy từ trong túi phất vài cái. Hai người nhe răng nhìn nhau, bắt đầu tìm kiếm bản ghi chép.

Vụ án về Lạc Văn phát sinh chưa lâu, cho nên họ rất nhanh đã tìm ra tài liệu.

Nhìn lướt qua đã đủ gây người.

“Lạc Văn là cảnh sát nằm vùng?!” Bạch Ngọc Đường mở to mắt nhìn Triển Chiêu, “Nằm vùng năm năm!”

Triển Chiêu cũng không thể tin được: “Nằm vùng lâu thế rồi, vụ án của anh ta rốt cục là gì chứ?!”

Lật trước lật sau vài lần, hai người cũng không tìm ra vụ án đó là vụ án gì, càng thêm khó hiểu.

“Tiểu Bạch, nhìn người viết hồ sơ này!” Triển Chiêu chỉ vào phần chữ ký: “Niêm phong và mã hóa hồ sơ chính là Lam Thành Lâm!”

“Hơn nữa trong hồ sơ cũng không nói đến đứa con trai của Lạc Văn!” Bạch Ngọc Đường nhíu mày. “Cùng lắm Lạc Dương mới sáu bảy tuổi, nói cách khác, nó được sinh ra trong thời gian Lạc Văn nằm vùng. Có ai lại vừa nằm vùng vừa mang con theo không?”

Triển Chiêu nhìn tấm ảnh Lạc Văn một lúc thật lâu, lắc đầu: “Cậu có thấy hai cha con cũng không giống nhau...”

Mất nhìn mất, chẳng lẽ — Lạc Dương không phải là con trai của Lạc Văn?

Triển Chiêu có chút rối loạn, “Nhưng mà tại sao...”

Còn chưa nói xong, chợt nghe thấy một tiếng két, cửa phòng ngoài được mở. Hai người lại nhìn nhau — Sao giờ này còn có người tới đây?

Bạch Ngọc Đường thu tài liệu lại cho vào bộ hồ sơ, kéo Triển Chiêu trốn sau một giá sách khác.

Giọng người cảnh sát trực ban vang lên: “Phải ký đã rồi mới được lấy hồ sơ đi.”

“Biết rồi, không phải đã xác nhận cho cậu rồi sao?!” Một giọng nói khác không chút khách sáo đáp lại, rồi có người đi vào phòng hồ sơ mất.

Nghe tiếng bước chân, chắc là hai người. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sợ bị lộ, cho nên không thò đầu ra thăm dò. Bạch Ngọc Đường vươn tay tách một tập văn kiện ra, từ khe hở nhìn thấy đúng là có hai cảnh sát mặc thường phục. Anh biết họ, đều là người của tổ xã hội đen.

Một trong hai người nói: “Đội trưởng làm sao í nhỉ? Nửa đêm nửa hôm còn bắt bọn mình tới lấy tài liệu!”

Người kia ngáp một cái: “Ai mà biết chứ, cầm nhanh đi, lạnh quá.”

Hai người tìm một hồi, rút ra một tập hồ sơ, sau đó lẳng lặng mang theo nó rời đi.

Đội họ đã đi xa rồi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mới quay lại cái giá ban nãy, tìm lại. Quả nhiên không tìm thấy tập tài liệu về Lạc Văn nữa.

“Khéo thật, chúng ta vừa đi tìm Lạc Dương, Lam Thành Lâm đã phái người tới mang tài liệu về Lạc Văn đi.” Triển Chiêu nhướn nhướn mi với Bạch Ngọc Đường: “Xem ra là có kẻ cung cấp thông tin cho hần.”

“Nói cách khác, Lam Thành Lâm không muốn chúng ta biết chuyện Lạc Văn đã từng nằm vùng.” Bạch Ngọc Đường gõ gõ cằm, vò đầu một cái, có phần lo lắng hỏi: “Miêu Nhi, liệu Lạc Dương có gặp nguy hiểm không?”

Triển Chiêu mỉm cười: “Cậu nói xem... Vì sao Eugene lại ở đó?”

Phản ứng đầu tiên của Bạch Ngọc Đường là sửng sốt, sau đó bật cười, lắc đầu: “Miêu Nhi, cậu thật là...”

## 107. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 11

Chương 11 : Phó thác của Lạc Văn

Sau khi ra khỏi phòng hồ sơ, Bạch Ngọc Đường đi tìm Từ Khánh, nhờ anh ta liên lạc với Hàn Chương, điều tra rõ nội tình về Lạc Văn.

Đồng hồ cũng đã điểm đúng hai giờ sáng. Vì hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, lại lắm nghi vấn trong đầu nên cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều không cảm thấy buồn ngủ.

“Miêu Nhi, muốn đi ăn khuya không?” Bạch Ngọc Đường cầm áo khoác, “Tôi đói quá.”

“A, đi chứ! Tôi cũng đói.” Triển Chiêu đặt tài liệu xuống, đi theo Bạch Ngọc Đường ra khỏi văn phòng.

.

Xuống lầu, hai người không đi xe mà đi bộ.

“Tiểu Bạch, cậu muốn tới đâu?” Thấy Bạch Ngọc Đường chỉ đi qua mấy hàng quán mà không có ý định vào đâu, Triển Chiêu khó hiểu hỏi.

“Miêu Nhi, chúng ta tới chợ đêm ăn nhé?”

“À há ~~ Cậu muốn đi thăm dò về những tay côn đồ kia hả?” Triển Chiêu bước lên hai bước, giơ tay giữ vai Bạch Ngọc Đường lại, “Muốn nghe gì nào?”

Bạch Ngọc Đường nhìn móng vuốt đang đặt trên vai mình của Triển Chiêu, “Lạc Văn lẫn lộn một khu nhiều năm như vậy, không thể không có vài người bạn, đúng không?”

“Đúng, hơn nữa gần đây nhiều đại ca chết như thế, nhất định người ta bàn tán không ít.” Triển Chiêu gật đầu. Phía trước không xa là chợ đêm náo nhiệt, định tiến về phía đó lại bị Bạch Ngọc Đường nhéo một cái, “Khoan, cậu cứ thế mà vào là không được đâu.”

Triển Chiêu không hiểu, “Sao lại không được?”

“A...” Bạch Ngọc Đường cười, tháo cà vạt của Triển Chiêu ra, nhét vào túi; cởi khuy cổ sơ mi Triển Chiêu ra; khuy tay áo cũng cởi; cuối cùng vò rối mái tóc của anh một chút. “Được rồi.”

Triển Chiêu nhìn lại bản thân, ngẩng đầu hì hì nhìn chăm chăm vào đầu tóc Bạch Ngọc Đường.

“Cậu muốn làm gì?” Bạch Ngọc Đường bị nhìn đến tê cả da đầu, hai tay rút túi áo, “Tôi không thành vấn đề đâu.”

“Tóc ~~” Triển Chiêu vươn móng vuốt chạm vào tóc Bạch Ngọc Đường, “Còn chưa đủ rối!”

Bạch Ngọc Đường vội vàng lách mình, xoay người bỏ chạy. Hai người cứ một chạy một đuổi như thế, vào chợ đêm.

.

Ở chợ đêm mà nói, thời điểm hai ba giờ sáng chính là thời điểm buôn bán xôm tụ nhất. Người dạo chợ phải nói đông như kiến, phần lớn là các cặp tình nhân sống gần đây, học sinh chuẩn khỏi trường học, nam có nữ có. Thanh niên dồi dào tinh lực, với bọn họ, thời gian quý báu mà dùng để ngủ thì thực hơi đáng tiếc.

Sau khi vào chợ, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mới phát hiện, muốn tìm đầu mối về Lạc Văn ở đây, khả năng thực quá nhỏ. Trước mắt toàn người là người, biết chạy đi đâu để tìm?!

Dạo hơn nửa giờ, Bạch Ngọc Đường ngoài hai cái túi đại bị toàn đồ ăn mà Triển Chiêu mua, một chút thu hoạch cũng không có, dạ dày cũng chưa được lấp đầy. Muốn một tên bị bệnh sạch sẽ như anh vừa đi vừa ăn, thà ai đó cầm súng bắn thẳng vào anh đi.

Triển Chiêu bên cạnh lại vừa đi vừa chiến đấu với hộp bạch tuộc nướng, ăn ngon lành, không quên nhắc nhở Bạch Ngọc Đường, qua thôi miên có thể chữa được chứng cố chấp và thói ưa sạch sẽ.

Lại đi thêm vài bước, Bạch Ngọc Đường đột ngột dừng lại, nhìn một gian hàng nhỏ bên đường. Triển Chiêu cũng nhìn theo tầm nhìn của anh, lập tức đã hiểu Bạch Ngọc Đường đang nhìn gì. Đó là một tiệm bán thú bông. Tiệm bày bán đủ loại thú bông, trong đó có một con gấu kiểu dáng rất đặc biệt, ban nãy họ đã thấy trong nhà Lạc Dương.

Bạch Ngọc Đường có phần do dự.

“Đầu mối.” Triển Chiêu nhắc chân muốn vào tiệm, lại bị Bạch Ngọc Đường cản lại, “Miêu Nhi, có thể là ai khác mua cho nó chẳng?”

Triển Chiêu mỉm cười: “Con gấu đó xem ra cũng không quá đắt, mấy món đồ chơi đẹp dễ khác đều bị cậu bé để dưới đất, chỉ có con gấu là được đặt trên giường. Trẻ con đứa nào cũng vậy, để món đồ chơi chúng xem là quan trọng nhất trên giường ôm ngủ, chắc chắn là được người mình yêu quý nhất tặng cho.”

.

Vào tiệm rồi, một cô gái trẻ chạy ra, nhìn một lượt từ trên xuống dưới Bạch Ngọc Đường lẫn Triển Chiêu, hỏi: “Các anh muốn mua gì?”

Triển Chiêu không đáp, chỉ đi thẳng tới chỗ con gấu bông, lấy nó xuống: “Con này giống với con gấu cũ của Dương Dương này, cuối cùng cũng thấy rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn cô nàng kia, nói: “Bao nhiêu vậy? Bọc lại hộ tôi, tôi muốn tặng ột đứa nhóc.”

“Được.” Cô gái cầm con gấu, kéo chồng giấy bọc lại, hỏi: “Bọc giấy này được chứ? Nhóc mấy tuổi rồi?”

“Bảy tám tuổi, là một cậu nhóc.” Triển Chiêu nhìn giấy bọc, đó là giấy bóng cứng, bên trên in hình hoạt hình sắc sảo, cạnh đó cũng có không ít những kiểu mẫu ngộ nghĩnh khác. Anh thoáng ngập ngừng, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hồi trước bọc hình gì ấy nhỉ?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không nhớ lắm.”

“Trước kia đã từng mua rồi hả?” Cô nàng kia thăm dò hỏi.

“Trước từng mua cùng bạn... Giờ đã không còn.” Triển Chiêu đáp có phần mất mát, “Con gấu này mua cho con anh ấy, con gấu cũ bị đánh mất.”

“Ừm...” Cô gái trẻ suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng liệu hỏi, “Các anh đang nói tới Dương Dương, có phải là Lạc Dương không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, vẻ mặt đều rất kinh ngạc, “Cô biết Dương Dương?”

Cô nàng thấy hai người đều có vẻ tử tế, mỉm cười, gật đầu.

“Nếu vậy, con gấu đầu tiên cũng mua từ tiệm cô à?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Vâng... Anh Văn mua cho con trai.” Cô gái gật đầu, thoáng phân vân rồi rút ra một tờ giấy bọc in hình chú vịt vàng, nói: “Là bọc này.”

“Cô biết Lạc Văn?” Triển Chiêu hỏi, đang định nói tiếp thì chợt nghe cô gái mở miệng:

“Hai anh là cảnh sát phải không?”

Cả hai nhất thời sững sờ, chưa biết nên phản ứng thế nào.

Cô gái lại cười: “Anh Văn dạy em cách nhận biết cảnh sát.” Nói rồi, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Anh ấy nói, ai nói chuyện với em mà cứ liên tục quan sát vẻ mặt của em, hoặc là muốn bắt em, hoặc là cảnh sát.”

“Khụ khụ ~” Bạch Ngọc Đường ho khan, nén cười nhìn ra bên ngoài. Khuôn mặt Triển Chiêu lại đỏ bừng lên, một nhà tâm lý học đại tài như anh mà lại bị một cô nhóc mười bảy mười tám nhìn thấu — Quá mất mặt.

Thấy hai người đều có phần ngại ngùng, cô gái đã bọc xong chú gấu, đưa cho Triển Chiêu, nói: “Em là Tiểu Hi, rất thân với anh Văn, các anh đang điều tra anh ấy?”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một chút, “... Anh ấy đã chết.” Anh nói với Tiểu Hi, “Chúng tôi tới điều tra kẻ nào giết anh ấy.”

Tiểu Hi sững sờ, gật đầu, “Các anh hỏi đi, chỉ cần có thể báo thù cho anh ấy, em mà biết gì thì sẽ nói hết với các anh.”

“Em với Lạc Văn là bạn?” Triền Chiêu hỏi.

“Vâng.” Tiểu Hi gật đầu, “Anh Văn rất yêu con trai, lúc nào cũng tới mua mấy món đồ chơi. Anh ấy rất khác những người ở đây.”

“Khác thế nào?” Triền Chiêu tò mò.

“Kiểu liếc mắt một cái đã thấy khác rồi.” Tiểu Hi cười cười, “Cũng như các anh... Vừa nhìn đã biết không giống đám người ở đây.”

“Em có biết mẹ của Lạc Dương là ai không?” Bạch Ngọc Đường hỏi cô.

“Dương Dương không phải con đẻ của anh Văn.” Tiểu Hi nháy mắt, nói, “Là anh Văn nhặt được, sau đó nuôi nấng.”

Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau — Quả nhiên.

“Có bao nhiêu người biết về cái chết của Lạc Văn?”

Tiểu Hi cắn môi dưới, phân vân chốc lát rồi đáp: “Cụ thể thì em không biết, nhưng mà trước khi anh Văn qua đời có tới đây tìm em. Anh ấy đưa cho em vật này, nói là nếu gặp cảnh sát đáng tin cậy thì đưa nó ra. Nhưng mà, phải đáp ứng được một điều kiện.”

Triền Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường giật mình, hôm nay đi ăn khuya đúng là gặp lời rồi, vội vàng hỏi lại: “Điều kiện gì?”

Tiểu Hi cười: “Nhận nuôi Dương Dương, nuôi dưỡng nó thật tốt.”

Lời nói vừa thoát ra, Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại sững sờ, lại nhìn nhau, có chút khó xử.

“Anh Văn khi đưa vật đó cho em có nói...” Tiểu Hi không đợi cả hai mở miệng đã tiếp, “Có thể anh ấy sẽ không sống lâu, điều không yên lòng nhất chính là Dương Dương, vật anh ấy đưa chứa một bí mật lớn, có thể bảo toàn tính mạng cho nó.”

“Tôi đáp ứng.” Triền Chiêu lên tiếng trước.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường kéo tay áo anh, “Chuyện này không đùa được.”

“Liên quan gì?” Triền Chiêu hỏi lại, “Dù sao thì chúng ta cũng có nhà, có tiền, nuôi một đứa bé cũng chẳng tốn sức mấy, nó lớn dùng như thế rồi cũng không cần bú sữa mẹ.”

Bạch Ngọc Đường kéo hẳn Triền Chiêu sang một bên, “Đó là một đứa trẻ, không phải là con chó con mèo, phải chịu trách nhiệm...” Nói đến đây, đột nhiên dừng lại, nhìn Triền Chiêu chằm chằm, hỏi, “Cậu vừa nói cái gì?”

Triền Chiêu chớp mắt mấy cái: “Nó lớn dùng như thế, thì không cần bú sữa mẹ.”

“Không phải...” Bạch Ngọc Đường khoát tay, “Câu trước.”

“Nuôi một đứa trẻ cũng chẳng tốn sức mấy.” Triền Chiêu nhỏ giọng nói, gương mặt bắt gặp chuyển hồng.

Khuôn miệng Bạch Ngọc Đường cứ nhếch lên: “Câu trước nữa?”

... bĩu môi trờ mắt, nhưng Triền Chiêu vẫn lầu bàu lấp lẹ, “Chúng ta có nhà, cũng có tiền.”

“Chúng ta?” Bạch Ngọc Đường cũng lặp lại.

“Ừ ~” Triền Chiêu gật đầu, “Chúng ta.” Sau đó còn nói thêm, “Lạc Dương là một đứa trẻ thông minh, hơn nữa còn bị bệnh tâm lý cần trị liệu. Lúc chúng ta bận thì có thể đưa nó đến chỗ cha mẹ... Họ vốn thích trẻ con...”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu ngắt lời anh, cười: “Được, chúng ta nuôi nó!” Quay đầu lại, Bạch Ngọc Đường đưa tay lấy chứng minh thư đưa cho Tiểu Hi, “Chúng tôi đồng ý nhận nuôi thằng bé, nuôi nấng nó nên người.”

Tiểu Hi nhận chứng minh thư nhìn qua, trả lại cho Bạch Ngọc Đường rồi đi đóng cửa tiệm. Cô xoay người đưa hai người vào trong.

Sau bức tường là một căn phòng nhỏ, nhìn một cái đã biết đây là phòng ngủ của Tiểu Hi. Bên trong bày biện cũng rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường, một dàn máy tính và vài chiếc tủ.

Tiểu Hi lấy một chiếc hộp từ tủ quần áo ra, nói: “Đây là vật anh Văn đưa cho em, bên trong còn có giấy tờ nhận nuôi Lạc Dương, anh ấy đã chuẩn bị hết rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhận lấy chiếc hộp, mở nó ra. Trong hộp và một tập tài liệu đã được gấp gọn, còn có thêm một USB.

“Em đã từng xem qua chưa?” Bạch Ngọc Đường cầm USB lên hỏi.

Tiểu Hi lắc đầu, “Em không dám, nhưng mà giờ rất muốn xem.”

“Vì sao giờ lại muốn?” Triển Chiêu thấy khó hiểu, anh phát hiện chiều hướng biến đổi tâm lý của cô nữ sinh này không đơn giản chút nào.

“Trước thì em không dám, vì em sợ biết kẻ nào hại anh Văn rồi nhưng không thể giúp anh ấy báo thù.” Nói rồi, nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Bây giờ biết có người sẽ trả thù được cho anh ấy, cho nên muốn biết rốt cục kẻ hại anh ấy là ai.”

Nghe Tiểu Hi nói xong, hai người nhìn nhau cười, cô nhóc này thực không đơn giản. Mở máy tính của Tiểu Hi lên, Bạch Ngọc Đường cắm USB, bên trong là một video.

Mở video — Màn hình xuất hiện khung cảnh tầm tối, dường như đang ở trong một con hẻm u ám.

Video không có âm thanh, chỉ một lát sau, một người xuất hiện, tuổi còn rất trẻ, ăn mặc màu mè, như một kẻ lưu manh.

Chỉ thấy hắn lảo đảo đi tới giữa màn hình, đột nhiên dừng lại, tựa hồ nhìn thấy cái gì đó. Rồi hắn mở miệng, không biết là nói gì. Hắn đang nói thì chợt lộ ra vẻ kinh hoàng, hắn gào lên rồi lùi từng bước, rồi chần động... Trên trán là một lỗ đạn, ngửa cổ ngã xuống.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt, cách thức giết người này — Kẻ Trừng Phạt Trong Đêm!

Sau đó, camera phóng to vào một kẻ khác, tay hắn cầm súng, đi tới cạnh xác gã côn đồ, cúi đầu nhìn.

Mắt tròn tròn, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường biết kẻ này!

Hắn ta đá mấy cái vào xác tên côn đồ, sau đó ngẩng mặt lên ha ha cười, tuy không nghe thấy tiếng động, nhưng nhìn nét mặt vạn vạn biến dạng vẫn biết hắn cười thối khoái tới mức nào.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn kẻ ở giữa màn hình mà sống lưng lạnh run. Nếu không phải vẽ ngoài cũng như vóc người giống hệt nhau, bọn họ xem chút nữa thì không nhận ra hắn ta. Nhưng khuôn mặt này hai người tuyệt đối không nhận nhầm — Lam Thành Lâm!

...

Ra khỏi cửa, ôm con gấu Tiểu Hi đưa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi tới cảnh cục. Bạch Ngọc Đường gọi điện cho Bao Chứng, mời ông mau chóng tới cảnh cục, chuyện khẩn cấp.

Quay về cảnh cục, hai người không vào SCI mà xông thẳng tới văn phòng của Bao Chứng.

Bao Chứng mới từ ký túc xá tới, thấy hai người ôm gấu bông, còn xách theo đồ ăn về, dở khóc dở cười: “Hẹn hò à?”

Hai chàng lúc đầu ngơ ngác nhìn nhau, nhưng rồi mặt đỏ bừng cả lên.

Bao Chứng đóng cửa văn phòng, “Chuyện gì mà gấp vậy, xin nghỉ cưới hả?”



“Phụt...” Bạch Ngọc Đường đang khát, vừa nhấp được ngụm nước, nghe vậy thì sặc, phun hết ra, hỏn hển ho.

Bao Chửng nhìn cả hai đã nhanh chóng hóa thành tôm luộc, cơn giận bị quấy rầy mộng đẹp mới loáng thoáng vơi đi, hỏi: “Làm sao? Nói đi!”

Bạch Ngọc Đường đưa USB cho ông.

Bao Chửng cầm lấy nó, có phần hoài nghi mở máy tính, cắm USB vào, mở video, xem... Mi nhẩn lại, thở dài.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn vẻ mặt không chút ngạc nhiên của Bao Chửng sau khi xem xong, chẳng lẽ ông đã sớm biết?

Trầm mặc một hồi, Bao Chửng xoa xoa ấn đường, “Tôi chỉ nghĩ hắn có liên quan đến vụ án lần này... Không ngờ còn ẩn một tầng khác bên trong.”

Hai người sững sốt, Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Cục trưởng Bao? Chú không đồng ý cho chúng cháu tham gia, không phải là đã hợp tác với cảnh sát quốc tế điều tra Lam Thành Lâm chứ?”

Bao Chửng gật đầu, mỉm cười, đưa tay “suyt” với bọn họ ~~

## 108. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 12

Chương 12 : Tàn nhẫn

Sáng hôm sau, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu dựa trên sofa, bị Công Tôn lay tỉnh. Cả hai đều chẳng mở được mắt, vẻ mặt mơ màng.

Công Tôn nhìn họ, dở khóc dở cười: “Tôi qua hai đứa làm gì hả? Hốc mắt đen xì rồi kìa.”

“Ai... Anh đừng nói nữa.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, xoay xoay chiếc cổ đau nhức, quay sang nhìn Triển Chiêu. Triển Chiêu vẫn cứ ngồi ngây ra đó, hiển nhiên là còn trong mơ.

Bạch Ngọc Đường lập tức tỉnh táo, đưa tay nhéo nhẹ cái mũi Triển Chiêu. Triển Chiêu vẫn ngơ ngác không phản ứng. Công Tôn nổi hứng, cũng đưa tay chọc chọc vào má Triển Chiêu. Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, vẫn cứ là mơ màng.

“Hay nhỉ, không làm mèo nữa, đi làm gấu mèo sao?” Công Tôn khó hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Sao cậu ta lại như thế?”

“Chưa tỉnh ấy mà.” Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng đáp.

Trạng thái khi thức dậy phân ra làm rất nhiều kiểu, có kiểu cúi kính thì ắt có kiểu dụ ngoạn. Nếu nói Công Tôn là kiểu gắt gỏng điển hình, thì Triển Chiêu là đại diện cho kiểu tâm trạng ngoạn ngoạn. Chỉ cần anh không ngủ đủ, bị ép dậy, một khoảng thời gian tiếp đó sẽ trở nên cực ngốc, mặc kệ người ta bắt nạt thế nào, anh vẫn cứ mơ mơ màng màng không có chút năng lực phản kháng. Mỗi sáng, Bạch Ngọc Đường thường dậy rất sớm là vì thế. Nhưng mà khoảng thời gian này chỉ duy trì có chốc lát. Nếu Triển Chiêu đã hoàn toàn thức giấc, vẫn còn trên anh thì tốt nhất nên chuẩn bị trước chuyện bị cào đi.

Chỉ có điều, hôm nay Bạch Ngọc Đường cũng không tỉnh táo, cho nên đã mãi xoa xoa nhéo nhéo, quên mất thời điểm. Đôi mắt Triển Chiêu dần dần sáng lên, phát hiện Bạch Ngọc Đường đang nhéo má mình, chậm rãi quay sang.

“Miêu Nhi, tỉnh rồi hả?” Bạch Ngọc Đường cười, Triển Chiêu cũng cười lại, không báo trước mà “phập” một cái, cạp vuốt con chuột.

“A ~~ Shh...” Bạch Ngọc Đường vội rút tay về, vừa xoa vừa gào, “Miêu Nhi, cậu bị đại hả? Đau chết thôi.”

Công Tôn phát hiện tình hình không ổn, chớp mắt bỏ chạy mất bóng. Triển Chiêu lắc lắc mái đầu, ngáp một cái, rồi xoay sang trừng Bạch Ngọc Đường vẫn đang xoa tay, “Đáng kiếp con chuột chết nhà cậu, ai bảo đánh lén tôi.” Lắm bầm xong thì đứng lên, chuẩn vào toilet đánh răng rửa mặt.

Bạch Ngọc Đường bó tay rồi, chỉ còn nước đuổi theo thôi.

.....

Bạch Trì xuống xe, kích động ôm theo một đồng quà sáng đi vào cảnh cực. Bởi vì ở SCI, gần như ngày nào cũng có người chịu trách nhiệm trực, buổi sáng đi làm dù có mưa dầm thì vẫn luôn có người chén sạch, cho nên Bạch Trì đã tập thành thói quen mua nhiều phần ăn sáng. Người của SCI mà không ăn thì chia cho các đồng nghiệp ở bộ phận khác cũng được. Từ lúc Bạch Trì gia nhập, SCI với các bộ phận khác thân lên không ít. Trước kia, các bộ phận khác với SCI đều đi theo tiêu chí kính nhi viễn chi (1), cũng là bởi trong SCI toàn là những chiến sĩ tinh anh, hơi thấy khoảng cách. Mà mặt khác, từ đội trưởng tới đội viên đều thuộc kiểu người ít nói, cả đám đều trưng ra vẻ khốc liệt, nói thần bí thì vô cùng thần bí, mà bảo lợi hại thì quả thực là lợi hại, chứ không ăn nhập lắm với chữ “hòa đồng”.

(1) kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không gần gũi.

Nhưng Tiểu Bạch Trì thì khác. Bình thường cậu hay chạy đi chạy lại giữa nhiều bộ phận để tìm tài liệu, có khi thì thoảng còn giúp đồng nghiệp mua này mua nọ, đưa đồ ăn, không chút cẩu kính cũng như chậm trễ. Dần dần, người của bộ phận khác nhìn thấy người của SCI đều lại gần hỏi han tán dóc vài câu, cứ đôi ba bận như thế, cuối cùng cũng không thấy quá khó ở, dù sao cũng là đồng nghiệp tuổi tác tương đương. Vì thế, Bao Chứng đã đặc biệt biểu dương Bạch Trì, nói cậu là một kỳ tích trăm năm mới có của Bạch gia, khẳng định là tổ tông Bạch gia hiển linh, phần mộ tổ tiên bốc khói xanh rồi (2).

(2) phần mộ tổ tiên bốc khói xanh: Ý chỉ sự may mắn xuất hiện.

Chạy đến cửa cảnh cực, Bạch Trì gặp một đứa nhỏ đang đứng trước cánh cổng to lớn. Nó đang ngược lên nhìn tòa nhà cao cao, lại cúi xuống nhìn cái danh thiếp trên tay, khuôn mặt đầy vẻ do dự.

“Cậu bạn nhỏ, em tìm ai a?” Bạch Trì cầm quà sáng tiến lại hai bước. Có lẽ thoát nhìn đã biết cậu không có chút đe dọa nào, em nhỏ cũng không còn thái độ đề phòng nữa, chỉ gật đầu, đưa cho Bạch Trì tấm danh thiếp.

Bạch Trì cúi đầu, thấy là danh thiếp của Triển Chiêu, lại nhìn lại đứa bé một chút, chỉ là một đứa bé trai sáu bảy tuổi, hơi gầy nhưng có vẻ khỏe mạnh, nước da màu đồng hiệu động. Nhìn kỹ các nét mặt của nó, đứa trẻ trông cũng dễ nhìn lắm, không phải khả ái, nhưng so với những đứa trẻ đồng trang lứa thì thực đẹp, chỉ là cái vẻ mặt thành thực này không nên xuất hiện trên một đứa trẻ như nó.

“Em tìm tiến sĩ Triển? Anh với anh ấy cùng một văn phòng, anh đưa em đi nhé?” Bạch Trì cố gắng tỏ vẻ hòa nhã dễ gần nhất có thể, còn đưa lồng màn thầu ra cho thằng nhóc, “Ăn sáng nhé?”

Đứa trẻ trước mặt Bạch Trì chính là Lạc Dương, nó chạy tới tìm Triển Chiêu. Lạc Dương nhìn “anh trai” vóc người nhỏ bé, khuôn mặt búp bê mắt to này, buột miệng hỏi: “Anh... cũng là cảnh sát?”

“Đúng vậy.” Bạch Trì vui sướng gật đầu.

“Ừm...” Lạc Dương nhìn đồ ăn sáng, nói: “Em ăn sáng rồi... Anh, thành niên chưa?”

“...” Bạch Trì cảm giác như bị hắt một chậu nước đá vào mặt, trong nháy mắt trái tim đóng băng.

Nhìn vẻ mặt đã bị đả kích nghiêm trọng của anh trai trước mặt, Lạc Dương đã ý thức được hình như mình nhớ nhầm rồi, vội vàng vỗ vỗ Bạch Trì, nói: “Anh... Thoạt nhìn cũng không nhỏ như vậy.”

“Thật sao?” Bạch Trì ngừng vẽ vòng tròn, ngửa mặt lên nhìn Lạc Dương.

Lạc Dương lại đưa tay xoa xoa đầu Bạch Trì, nhìn đôi mắt long lanh của cậu, chiếc đuôi đằng sau vẫy vẫy, lòng thâm nhủ, thật là, cảnh sát kiểu gì cũng có ta.

“Đúng rồi, em tìm tiến sĩ Triển mà, đi, đi theo anh.” Bạch Trì đang định kéo tay Lạc Dương, nhưng Lạc Dương lại đột nhiên khựng lại, hai mắt nhìn thẳng về phía trước như trông thấy cái gì đó, rồi thì xoay người bỏ chạy.

“A...” Bạch Trì chạy theo vài bước, “Em ơi? Đây...” Nhưng Lạc Dương đã chạy mất bóng.

“Kỳ lạ.” Bạch Trì xoa đầu khó hiểu, xoay chân muốn về, bỗng bị ai đó lao ra ngoài đụng phải.

“A!” Bạch Trì lão đảo, những gì trên tay đều rơi hết xuống đất. Xoa xoa cái vai, Bạch Trì khom lưng nhặt đồ, trong lòng buồn bực, mới sáng sớm mà làm sao vậy? Lại nghĩ nghĩ, có lẽ cậu đã từng gặp cái người đựng mình ban nãy, tổ phó tổ xã hội đen thì phải, tên gì ấy nhỉ... Hình như họ Du?

.

Ôm quà sáng đi ra thang máy, cậu gặp ngay Triển Chiêu đang đi từ trong ra.

“Anh...” Bạch Trì vừa mới gọi được một tiếng, Triển Chiêu đã vọt một bước xò ra trước mặt cậu.

“Trì Trì, anh muốn ăn màn thầu!”

“Có, còn cả sữa đậu nành.” Bạch Trì vừa đưa quà sáng cho Triển Chiêu, vừa nói, “Anh ơi, ban nãy ở dưới lầu có một em nhỏ muốn tìm anh.”

“Thế à? Có phải thằng bé đen thui không? Nó đâu rồi?” Triển Chiêu không ăn sáng nữa, vội vàng hỏi Bạch Trì.

“Em bảo muốn đưa em ấy lên đây thì tự nhiên em ấy chạy... Anh? Anh định đi đâu a?” Bạch Trì còn chưa nói xong, Triển Chiêu đã nhét quà sáng lại vào tay cậu, xông ra ngoài.

“Chuyện gì vậy?” Tưởng Bình đi ra lấy đồ ăn sáng, thấy Triển Chiêu phi như bay đi, khó hiểu: “Tiền sĩ Triển tập thể dục buổi sáng hả?”

“Cho anh này!” Bạch Trì trút hết quà sáng vào tay Tưởng Bình, xoay người đuổi theo Triển Chiêu.

“Ai ~” Tưởng Bình nhìn quà sáng trong tay, “Mình ăn không hết nhiều như vậy á!”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường cũng từ toilet đi ra, “Sao vậy?”

“Không biết, tiền sĩ Triển chạy, sau đó Tiểu Bạch Trì cũng chạy...” Nói chưa dứt, Tưởng Bình lại thấy Bạch Ngọc Đường vọt về phía cầu thang bộ. Trầm ngâm một lúc, cầm một chiếc màn thầu lên cắn một miếng, “Giờ thì sắp cũng chạy.” Quay về văn phòng.

.

Triển Chiêu lao ra cảnh cục, nhìn bốn phía một chút, nhanh chóng suy nghĩ tính toán, anh chạy về phía con ngõ nhỏ đối diện.

Bạch Trì đuổi tới dưới lầu, mắt thấy Triển Chiêu chạy qua đường, lao vào ngõ, cũng vội vàng đuổi theo.

Triển Chiêu đi vào con ngõ, vừa nghe ngóng vừa tiến về phía trước, nơi chỗ quẹo có một mảnh giấy quần quẹo thu hút sự chú ý của anh. Triển Chiêu lại gần nhặt nó lên, là danh thiếp của anh.

Đúng lúc đó, cách đó không xa, một giọng nam truyền tới, như đang mắng chửi ai. Triển Chiêu vội vàng đi về phía giọng nói. Mới đôi ba bước, anh đã trông thấy một gã đàn ông đang dí một đứa trẻ xuống mặt đất, đứa trẻ bị đè chính là Lạc Dương, trên tay và khoe miệng nó toàn là máu, trên cánh tay gã đàn ông kia cũng máu me be bét, chắc là bị cắn. Lạc Dương đúng là một đứa trẻ vô cùng hung hãn, muốn không chế nó không dễ dàng chút nào, gã kia rõ ràng gặp khó khăn. Nhưng mà Triển Chiêu trông thấy gã đó đã bị chọc giận, một tay giữ Lạc Dương, tay còn lại rút một con dao ra, giơ lên muốn đâm...

Rút súng thì không kịp, Triển Chiêu hô to: “Làm cái gì đấy?!”

Gã đàn ông rõ ràng giật mình, động tác khựng lại. Triển Chiêu nắm lấy thời cơ, xông lên đẩy gã. Gã bị ngã bật ra, Triển Chiêu mới nhìn rõ kẻ bị mình đẩy chính là cảnh sát tổ xã hội đen, tổ phó Du Khánh Diên.

Du Khánh Diên trông thấy Triển Chiêu, vốn sững sốt, xong ngay lập tức đã rút súng ra.

Một cách vô thức, Triển Chiêu chắn trước Lạc Dương, mắt thấy Du Khánh Diên vừa mới chìa súng lên thì bị một người xô mạnh từ phía bên. Súng trên tay gã rơi xuống đất — Là Bạch Trì!

Bạch Trì đẩy Du Khánh Diên cũng tự lăn sang một bên. Du Khánh Diên trở mình định đứng dậy, Triển Chiêu chợt thấy Lạc Dương phía sau xông mạnh lên, trên tay nó là nửa viên gạch, hung dữ đập vào mặt Du Khánh Diên.

“A!” Du Khánh Diên kêu thảm, máu chảy đầm nửa gương mặt. Lập tức, Lạc Dương lại đập một cú vào đầu gối gã. Du Khánh Diên kêu lên đau đớn, quỵ xuống đất, Lạc Dương nhặt viên gạch, tiếp tục đập vào đầu gã, cho đến khi thân thể mét tám của gã dần ông ngã xuống đất. Sau đó, Lạc Dương sai bước tới, bóp chặt lấy cổ Du Khánh Diên.

“Ặc... ặc...” Du Khánh Diên bị thương, vô lực phản kháng. Hơn nữa, gã cũng không thể ngờ một đứa con nít lại tàn bạo và có sức lực như thế này. Lạc Dương siết chặt lấy cổ Du Khánh Diên, con mắt mở lớn, trong đôi con ngươi chỉ có vẻ mặt của gã, bất kể gã có giãy dụa ra sao, thằng bé cũng không buông tay. Du Khánh Diên đã bắt đầu mất trợn trắng.

Triển Chiêu và Bạch Trì đứng bên, nhìn đến ngây người, một đứa trẻ mới từng này tuổi có năng lực như vậy thực vượt quá sức tưởng tượng của họ. Thằng bé y như một con mãnh thú non. Triển Chiêu dám khẳng định, Bạch Ngọc Đường thời niên thiếu, dù lúc tức giận nhất cũng chưa từng hung ác tàn nhẫn như vậy.

Hai người trong lúc đó như quên phải phản ứng ra sao, cho đến khi nghe thấy một giọng nói thản nhiên vang lên: “Thảo nào Trần Tiếp đánh giá thằng nhóc này là một đứa ngon, ra tay thật tàn nhẫn.”

Triển Chiêu sực tỉnh, xoay mặt sang, Bạch Ngọc Đường đã đứng đó từ lúc nào, đang quan sát.

“Cậu còn nhìn à!” Triển Chiêu trừng anh, lại nhìn hai thân thể trên đất, phải tách họ ra, nếu không Du Khánh Diên toi mất.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, lại gần phía trước, một tay tóm lấy áo Lạc Dương, xách nó lên. Ánh mắt Lạc Dương không tốt lành gì, quay lại hung hãn nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường trừng nó một cái, chẳng hiểu vì sao, Lạc Dương dần dần bình tĩnh lại.

Được Bạch Ngọc Đường thả xuống đất, Lạc Dương nhìn sắc mặt sắp chết của kẻ đang giãy dụa bên chân. Du Khánh Diên thở dốc, đầu đầy máu. Thằng bé cúi đầu, vai sụp xuống, dường như có chút tiu nghỉu, cũng có chút hối hận.

Triển Chiêu hiểu, khuynh hướng bạo lực của Lạc Dương đang ở mức nhẹ, nhưng mà anh càng chắc chắn, đó là do di truyền, xuất phát từ trong gen, không phải do cuộc sống sau này mới thế. Nếu quả thật là do bị tổn thương tâm lý, hành động sẽ không lạnh lùng lại nhanh chóng rõ ràng như vậy. Hiện tại, biểu hiện sa sút tinh thần của nó nhất định có liên quan đến những quy phạm và nguyên tắc đạo đức mà Lạc Văn dạy dỗ, điều này cho tới nay đã khống chế bản năng của thằng bé một cách thực hiệu quả. Nhưng mà, nếu có một ngày tính mạng bị đe dọa, thứ tiềm năng đó sẽ bạo phát... Nguy hiểm như một cỗ máy giết người.

Bạch Ngọc Đường nhìn Lạc Dương đang ủ ê trước mặt, ngồi xổm xuống, vỗ đầu nó, nói: “Làm không tệ, cháu không chỉ cứu mình mà còn cứu hai anh cảnh sát vô dụng chỉ dùng được cái đầu kia.”

Triển Chiêu và Bạch Trì nheo mắt, liếc nhìn nhau, thầm muốn ngồi vào trong xó vế vòng vòng — Tự tôn bị tổn thương nghiêm trọng.

Lạc Dương có phần do dự ngẩng lên nhìn Bạch Ngọc Đường, ánh mắt nghi hoặc.

“Muốn tay không giết một kẻ lớn hơn cháu nhiều lần là chuyện không đơn giản, không tàn nhẫn là không làm được.” Bạch Ngọc Đường nhìn viên gạch trên đất, tiếp: “Lần sau lúc cầm gạch tấn công, nhớ phải đánh vào phần trán, như thế đã đủ để hấn không thể phản kháng rồi. Đánh vào gáy và thái dương thì sẽ dễ dàng gây chết người, còn đánh vào mặt thì vừa không phải giết kẻ đó, vừa khiến hấn đau sống không bằng chết!”

Lạc Dương nghĩ nghĩ một chút, gật đầu.

Triển Chiêu thực muốn cầm viên gạch kia đập Bạch Ngọc Đường. Con chuột đó dạy trẻ con cái gì vậy?! Bạch Trì bên cạnh lại còn xoa cằm suy tư: “Thì ra là thế.”

“Còn nữa!” Bạch Ngọc Đường chỉ vào Lạc Dương, “Muốn khống chế ai đó, không nhất định phải giết hấn. Khóa hòng hấn cũng không phải là phương pháp có hiệu quả. Cháu có thể đâm vào mặt hấn, tháo khớp hấn, chưa hết giận còn có thể đâm liên hoàn vào bụng hấn, nhưng không được giết chết hấn!” Nói tới đây, anh dừng lại một chút, nhìn chằm chằm vào mắt Lạc Dương, gần từng chữ: “Nhớ kỹ, cầm phần không sai, phát tiết cơn giận cũng không sai, sai chính là cháu không thể khống chế được chính mình! Cháu khống chế cầm phần, cháu thắng; cầm phần khống chế cháu, cháu thua!” Nói rồi nhủ mày, “Hiểu chưa?”

Lạc Dương mở to mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, ngay sau đó gật mạnh: “Vâng!”

+++

## 109. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 13

Chương 13 :Số hiệu bí ẩn

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu dắt theo Tiểu Lạc Dương, áp giải Du Khánh Diên đầu đầy máu trở về cảnh cục, trong chốc lát đã gây nên náo loạn không nhỏ. Lam Thành Lâm nghe được chuyện, sắc mặt tối sầm, nhìn Du Khánh Diên thăm hại khó tả một chút rồi xoay sang hỏi Bạch Ngọc Đường: “Đội trưởng Bạch ra tay cũng thật tàn nhẫn.”

Bạch Ngọc Đường cười, nhướn mi, “Đừng hiểu lầm, không phải do tôi.”

Về mặt Lam Thành Lâm nghi ngờ, lại liếc qua Triển Chiêu và Bạch Trì, rồi tầm nhìn rơi xuống Lạc Dương bên cạnh Triển Chiêu, rõ ràng sưng sốt.

Lạc Dương ngẩng lên nhìn chăm chăm vào Lam Thành Lâm, ánh mắt không chút tốt đẹp, giống như có thù. Triển Chiêu vỗ nhẹ vào vai nó.

“Tổ trưởng, thằng oắt kia điên rồi.” Hai tay Du Khánh Diên bị còng, không thể ngo ngoe, đưa ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía Lam Thành Lâm. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không nói gì, bởi vì bọn họ đã thấy cách đó không xa, Bao Chứng đang cùng Âu Dương Xuân bước nhanh tới.

Bao Chứng nhìn hai bên, lạnh giọng hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

Lam Thành Lâm định mở miệng, bị Bao Chứng trừng một cái, lời muốn nói lại nuốt về. Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, không trả lời.

“Cậu nói đi.” Bao Chứng hỏi Du Khánh Diên đầu đầy máu.

“Tôi thấy đứa trẻ này có phần kỳ lạ, muốn lại gần hỏi nó, không ngờ nó bị điên, nhặt gạch đánh người.” Du Khánh Diên nói, “Sau đó người của đội trưởng Bạch tới, cho rằng tôi muốn làm hại đứa trẻ mới bắt tôi.”

Bao Chứng cau mày, xoay sang hỏi Triển Chiêu: “Có chuyện như vậy sao?”

Triển Chiêu lắc đầu, vỗ vỗ Lạc Dương: “Cháu nói đi, là chuyện gì xảy ra?”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Lạc Dương.

Lạc Dương ngẩng đầu nhìn Bao Chứng. Gương mặt lạnh lùng ban đầu của cậu nhóc giờ chợt lộ ra vẻ sợ hãi, e dè trốn sau lưng Triển Chiêu, kéo lấy góc áo anh, chỉ vào Du Khánh Diên: “Chú ta muốn giết cháu, vì cháu thấy chú ta đến hộp đêm tìm các cô.”

Ở đây không ít cảnh sát tụ tập, nghe Lạc Dương nói xong lập tức liền thì thầm to nhỏ, cảnh sát tổ xã hội đen lại đi tìm gái?

“Mày nói bậy!” Du Khánh Diên tức giận, mặt cũng tái đi, “Tao đi lúc nào?!”

Lạc Dương lại càng tỏ ra sợ hãi, trốn sau lưng Triển Chiêu nói: “Ba mẹ cháu chết sớm, cháu ở hộp đêm làm bồi bàn... Thấy chú ấy vào trong phòng với các cô, đi ra còn trả tiền.”

Xung quanh im phắc. Du Khánh Diên cứng họng, gào lên với Lạc Dương: “Mày đừng có ngậm máu phun người.”

“Anh gào cái gì?” Bạch Ngọc Đường trừng gã, “Dọa trẻ con hả?”

Lạc Dương dè dặt ngược nhìn Bao Chứng, hỏi: “Sau này chú ta còn tới giết cháu không? Cháu sợ! Ban nãy chú ta còn cầm súng chĩa vào cháu, còn nổ súng nữa.”

“Mày nói bậy gì hả?” Du Khánh Diên nổi giận, “Tao còn chưa nổ súng...”

Triển Chiêu không đợi gã nói xong, “Tức là anh thực sự đã rút súng?”

Trong chốc lát, Du Khánh Diên ấp úng, muốn nói thêm thì mọi người đã hiểu ra, càng không thềm quan tâm tới gã.

“Như vậy là muốn giết người diệt khẩu, còn định giết cả cảnh sát đồng nghiệp, có lẽ là không còn gì để nói nữa rồi.” Triển Chiêu nhìn Lam Thành Lâm phía sau Du Khánh Diên, “Hay ý anh là anh bị đưa trẻ này nắm thóp?”

“Tôi...” Du Khánh Diên bất lực, quay sang nhìn Lam Thành Lâm, chỉ thấy sắc mặt Lam Thành Lâm trắng đi một chút.

“Chắc là hiểu lầm thôi.” Âu Dương Xuân ở bên, cười cười, “Không khéo anh Du chỉ đứng lúc ngang qua.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, lại nhìn Bao Chứng, thấy ông tựa hồ có phần khó xử.

“Anh muốn bỏ qua cho bọn họ vì hai kẻ đó nằm dưới cuộc điều tra các anh tiếp nhận, nhưng thực ra từ sớm, các anh đã biết rõ sự thật chúng là tội phạm, chẳng qua là muốn biết rõ ngọn nguồn đã, phải không?” Bạch Ngọc Đường nhìn Âu Dương Xuân.

Âu Dương Xuân hai mắt mở lớn nhìn Bạch Ngọc Đường, đồng thời Lam Thành Lâm và Du Khánh Diên cũng vô cùng kinh hãi.

Bao Chứng thở dài, ông biết Bạch Ngọc Đường sẽ không bỏ qua. Vốn dĩ, Bạch Ngọc Đường có thể mắt nhắm mắt mở, nhưng giờ đã chọc ngay vào mắt anh rồi. Tính tình Bạch Ngọc Đường như vậy, nhất định phải dụ đến mắt không còn hạt bụi nào nữa mới thôi, y hệt ông già nhà nó. Bao Chứng chịu rồi, quay sang nói với Lam Thành Lâm: “Hai người tạm thời đình chỉ công tác, vụ án chuyển giao cho SCI phụ trách.”

Lam Thành Lâm còn chưa kịp mở mồm, Bạch Ngọc Đường đã nói với Bao Chứng: “Lam Thành Lâm và Du Khánh Diên bị nghi ngờ có âm mưu giết người, chứng cứ vô cùng xác thực, thêm nữa họ còn có thể liên quan tới vụ án xã hội đen giết người hàng loạt và mưu sát cảnh sát nằm vùng Lạc Văn để thủ tiêu bằng chứng, tình huống nghiêm trọng, xin được bắt giữ.”

Bao Chứng gật đầu. Có cảnh sát bước lên cùng Lam Thành Lâm lại rồi cùng áp đi với Du Khánh Diên.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu xoay người muốn đi, chợt nghe Âu Dương Xuân lạnh lùng nói với Bao Chứng: “Tôi thấy mình không thể nào hợp tác nổi với những cảnh sát không biết lấy đại cục làm trọng thế này.”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại: “Tôi cũng biết mình sẽ không thể nào hợp tác nổi với những cảnh sát cứ đòi lấy đại cục làm trọng như vậy.”

Nhìn hai người giương cung rút kiếm, Triển Chiêu mỉm cười, kéo Lạc Dương vẫn còn sững sờ lên phía trước, nói với Âu Dương Xuân: “Đây là con trai Lạc Văn, phiền anh nhìn vào mắt cậu nhóc mà nói cho nó biết cái gì gọi là chính nghĩa của cảnh sát, phá án quan trọng hơn hay mạng người quan trọng hơn?”

Âu Dương Xuân ngơ ngàng, có phần ghen lời.

Mãi một lúc rất lâu Lạc Dương mới có phản ứng, ngoảnh lại hỏi Triển Chiêu: “Ba cháu là cảnh sát?”

Triển Chiêu gật đầu, xoa đầu cậu bé: “Yên tâm, ba cháu dù nằm vùng vẫn mạo hiểm nuôi nấng cháu, không phải là một cảnh sát lấy đại cục làm trọng, cũng không phải loại cảnh sát nhìn kẻ khác phạm pháp cũng vì phá án mà lấy đại cục làm trọng.” Nói rồi, kéo Lạc Dương đi.

Bạch Ngọc Đường cười với Âu Dương Xuân: “Anh biết SCI ở lâu mấy rồi chứ? Muốn lên lúc nào cũng được... Mà này, đợi lát nữa tổ chức một tọa đàm trong toàn bộ cảnh cục đi, ọi người cùng học tập tí chút cái gọi là lấy đại cục làm trọng của cảnh sát quốc tế các anh.” Xong, vỗ Bạch Trì đang cau có bên cạnh, đi lên lầu.

Vào thang máy, Bạch Trì vẫn còn bất mãn, cầu nhàu, “Thế mà được à, cảnh sát tổ xã hội đen lại đi họp đêm tìm gái...”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đỡ khóc đỡ cười, nhóc con này ngốc quá.

Triển Chiêu xoa đầu Lạc Dương: “Nói dối là sai đấy nhé.”

Gương mặt Lạc Dương thoáng hồng lên, gật đầu, “Cháu biết rồi.”

.

Dưới lầu, đám người tụ tập tán đi.

Bao Chứng nhìn vẻ mặt gương gạo của Âu Dương Xuân, nói: “Kế hoạch cũng chưa bị vỡ, hai bên nên bắt đầu lại đi.”

Âu Dương Xuân gật đầu, bắt đắc dĩ: “Tôi ngại nhất là tiếp xúc với người họ Bạch.”

Bao Chứng cười, vỗ vai Âu Dương Xuân, nửa thật nửa đùa nói: “Anh tiếp xúc với người họ Triệu một thời gian nữa sẽ thấy người họ Bạch còn tốt chán.” Rồi xoa tay rời đi.

...

Trở lại SCI, Triệu Chiêu và Bạch Ngọc Đường dắt Lạc Dương vào văn phòng. Triệu Hồ tựa cửa ngóng chờ — Đây chính là cậu bé bảy tuổi thần kỳ, tay không khiến tổ phó tổ xã hội đen sợ chết khiếp? Bị Bạch Ngọc Đường rống một tiếng đuổi ra.

Cả SCI xâu vào Bạch Trì, bắt cậu kể xem là có chuyện gì.

.

Đóng cả cửa ban công lại, Triệu Chiêu bảo Lạc Dương ngồi xuống, đưa cho cậu bé một chén trà nóng.

“Các chú vừa bảo ba cháu là cảnh sát?” Lạc Dương ngẩng lên hỏi.

“Phải.” Triệu Chiêu gật đầu. Lúc này, Tưởng Bình đi thu tài liệu từ tổ xã hội đen về, đưa cho Triệu Chiêu một tập.

Triệu Chiêu đưa tập tài liệu đó cho Lạc Dương: “Đây là tài liệu về cha cháu, anh ấy là một cảnh sát nằm vùng.”

Lạc Dương mới bảy tuổi, xem không hiểu gì, lại ngẩng lên nói: “Cháu chưa biết đọc, danh thiếp của chú cũng là bác tài xé đọc cho cháu.”

Triệu Chiêu cười, nhận lại tài liệu: “Chú đọc cho cháu.” Nói rồi, ngồi xuống cạnh Lạc Dương, cầm lấy những tờ giấy viết về Lạc Dương, đọc một lượt cho cậu nhỏ.

Lạc Dương im lặng lắng nghe, sau cùng gật đầu, “Cháu hiểu rồi.”

“Cháu biết thực ra Lạc Văn không phải cha đẻ của cháu?” Bạch Ngọc Đường hỏi thẳng.

Lạc Dương gật đầu: “Vâng, nhưng mà cháu vẫn muốn trả thù cho ba.”

“Vậy thì cháu phải giúp các chú.” Triệu Chiêu nói, “Các chú cần cháu giúp thì mới đưa được vụ án ra ánh sáng.”

Lạc Dương gật đầu: “Cháu hiểu, nên cháu mới tới đây.”

“Chú sẽ hỏi tiếp những câu hỏi ngày đó chưa hỏi xong.” Bạch Ngọc Đường kéo một chiếc ghế lại, ngồi xuống trước mặt Lạc Dương, “Râu Quai Nón, ba cháu có một người bạn là Râu Quai Nón, cháu có ấn tượng gì với người ấy không?”

Lạc Dương gật đầu: “Cháu biết chú ấy.”

“Anh ta tên là gì? Làm nghề gì? Cháu có biết anh ta ở đâu không?” Triệu Chiêu hỏi.

“Cháu gọi chú ấy là chú Râu Quai Nón, còn lại thì không rõ. Nhưng mà bình thường chú ấy hay chơi với cháu nên cháu biết nhà chú ấy ở đâu.” Lạc Dương ngoan ngoãn đáp.

“Cháu có thể đưa bọn chú tới đó không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Các chú muốn bắt chú ấy?” Lạc Dương có phần căng thẳng.

“Vì sao cháu lại hỏi vậy?” Triển Chiêu nhìn Lạc Dương, “Cháu cảm thấy anh ta đã làm chuyện xấu nên các chú phải bắt anh ta?”

Lạc Dương nhìn Triển Chiêu, nhỏ giọng đáp: “Chú ấy có tí kỳ quái.”

“Kỳ quái thế nào?” Bạch Ngọc Đường truy vấn.

Lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên. Lập tức, cửa được mở ra, Âu Dương Xuân với vẻ mặt xấu hổ đi vào, nói: “Người của chúng tôi tới rồi, muốn tham gia điều tra. Tôi cũng muốn nghe.”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, gật đầu, tiếp tục quay lại nhìn Lạc Dương, chờ câu trả lời của cậu nhóc.

Lạc Dương nhìn Âu Dương Xuân một cái rồi quay sang nhìn Triển Chiêu: “Ông này ở đây cũng nói được ư?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy nét mặt ủ ê của Âu Dương Xuân, không nhịn được cười.

Âu Dương Xuân thở dài, kéo ghế ngồi xuống, nói với Lạc Dương: “Cháu nói đi, bác không phải người xấu.”

Lạc Dương nhìn chằm chằm vào mắt Âu Dương Xuân một lúc rồi mới gật đầu, trả lời câu hỏi của Bạch Ngọc Đường: “Chú ấy với chú có điểm giống nhau.”

Ba người lớn sững sốt, không ngờ Lạc Dương lại đáp vậy. Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn Lạc Dương: “Có điểm giống cậu ta là ý gì? Trông giống nhau hay giống cái khác?”

Lạc Dương lắc đầu: “Trông không giống nhau, nhưng mà cảm giác thì rất giống.”

“Cảm giác cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Cháu lấy ví dụ xem nào.”

Lạc Dương nghiêng đầu nghĩ nghĩ, chỉ Triển Chiêu, “Ví dụ như chú này, nếu chú í mà dữ với cháu cháu cũng không sợ. Nhưng mà...” Lạc Dương chỉ Bạch Ngọc Đường, “Chú và chú Râu Quai Nón, chỉ trừng cháu có một cái cháu đã thấy sợ rồi.”

Bạch Ngọc Đường chớp mắt, trầm mặc một lát liền quay sang nhìn Triển Chiêu: “Miêu Nhi, phiên dịch hộ tôi phát.”

Âu Dương Xuân ngồi bên cũng gật đầu: “Tôi cũng chưa hiểu.”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, nói: “Mọi người đã từng nghe tới thuyết tính động vật chưa?”

“Tính động vật?” Hai lớn một nhỏ đồng thời lắc đầu, nhìn Triển Chiêu chăm chú.

“Thế giới động vật đại khái có thể chia làm hai loài là thiên địch và đồng loại.” Triển Chiêu kiên nhẫn giảng giải cho cả ba, “Kỳ thật con người cũng có nhiều bản năng được duy trì từ thời nguyên thủy, chẳng hạn nuôi dạy con cái, kiếm ăn vân vân... Đó là tính động vật.”

Ba cái đầu cùng gật.

Triển Chiêu tiếp tục giải thích: “Nói như vậy, động vật ăn cỏ sợ động vật ăn thịt cũng tương tự vậy, do đó mới hình thành quan hệ thiên địch. Động vật mà thấy thiên địch thì phản ứng đầu tiên là gì?”

“Chạy!” Lạc Dương tranh đáp trước. Âu Dương Xuân và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cũng gật đầu.

“Phải! Chính là chạy. Việc chạy này là bản năng, cũng không hẳn là sợ mà chạy. Ví dụ, nếu chuột mà thấy mèo thì sẽ bỏ chạy theo bản năng. Chỉ có đến lúc bị chộp mới cảm thấy sợ hãi.” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Đúng chưa?”

Âu Dương Xuân và Lạc Dương đều gật đầu, tỏ ý tán thành, nhưng Bạch Ngọc Đường lại lắc đầu, “Chuột đâu có sợ mèo, còn ăn được mèo mà.”

Triển Chiêu trừng tên kia. Bạch Ngọc Đường nhấc tay, ra hiệu — Cậu tiếp tục đi.

“Nhưng mà, với đồng loại, động vật sẽ không có loại bản năng này. Lại ví dụ, chó con mà gặp chó to thì sẽ khác.”



Ba người tiếp tục gật đầu.

“Bình thường lúc chó con nghịch ngợm, chó to sẽ không làm hại chó con, nhưng sẽ dữ dần với nó. Lúc này, chó con đại khái thường xoay mình lộ bụng, như thế để biểu thị rằng mình sẽ nghe lời.”

“Đúng là vậy.” Lạc Dương gật đầu, “Cháu đã từng thấy.”

Bạch Ngọc Đường và Âu Dương Xuân lại nhìn nhau, từ chối cho ý kiến.

“Lúc đó, chó con cũng sợ hãi. Trước tiên nó ý thức được sự sợ hãi, sau đó phản ứng như thế nhưng không muốn chạy trốn... Bởi vì dọa nó sợ chính là đồng loại của nó, có năng lực cao hơn nó, còn tuyệt đối sẽ không làm hại nó. Như vậy có thể nói nó cảm giác thấy uy.”

Triển Chiêu nói xong, nhìn ba người: “Hiểu chưa?”

Ba đôi mắt nhìn nhau, cuối cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Theo phiên dịch ra tiếng Trung của cậu thì là: tôi và Râu Quai Nón như chó to, Lạc Dương như chó con... Lam Thành Lâm và Du Khánh Diên như mèo, Lạc Dương lại như chuột nhắt.”

Sắc mặt Triển Chiêu biến đổi vài bận, cuối cùng vẫn gật: “Có thể nói như vậy.”

Âu Dương Xuân nhìn Bạch Ngọc Đường, vài phần kính phục nói: “Năng lực lý giải và biểu đạt thực đáng kinh ngạc.”

Bạch Ngọc Đường cười: “Anh cứ khách khí, là quen rồi thôi.”

Triển Chiêu đỡ trán.

“Ừm... Còn nữa.” Lạc Dương mở miệng, “Bình thường chú Râu Quai Nón thường hay lảm nhảm một dãy số.”

“Số?” Ba người lớn lập tức quay lại chú ý vào Lạc Dương, “Số gì?”

“3-17-12.” Lạc Dương hơi ngập ngừng, cố gắng bắt chước lại giọng điệu khi Râu Quai Nón nhắc tới những con số này.

“3-17-12.” Ba người lớn đều đọc đi đọc lại mấy lần, ít nhiều thấy bẽ tắc.

“Là gì thế? Mã số, mật mã, mật hiệu?” Âu Dương Xuân nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, hai người họ cũng trưng ra bộ mặt chưa lý giải nổi.

“Tìm được người rồi sẽ rõ thôi.” Bạch Ngọc Đường cầm áo khoác, nói với Lạc Dương, “Đưa bọn chú tới tìm hân!”

“Chú ấy không phải người xấu.” Lạc Dương có phần bất an nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đột nhiên hỏi: “Cháu đã từng nghe nói tới Kẻ Trùng Phạt Trong Đêm chưa?”

“A?” Lạc Dương ngơ ngác, rõ ràng là chưa bao giờ nghe thấy.

“Đi thôi.” Triển Chiêu kéo cậu nhóc.

Lạc Dương không vui, nói: “Cháu không thể đưa các chú tới đó, cháu với chú ấy là bạn bè.”

“Bạn bè?” Bạch Ngọc Đường cười, “Vậy nếu Lạc Văn bảo cháu đi, cháu có đi không?”

Lạc Dương gật đầu, “Đương nhiên có, đó là ba cháu.”

Bạch Ngọc Đường rút giấy nhận con nuôi đã ký tên đưa cho Lạc Dương: “Xem đi! Giấy nhận nuôi, sau này chú và con mèo này chính là cha con, các ba quan trọng hơn hay Râu Quai Nón quan trọng hơn?”

Lạc Dương mở to hai mắt, nhìn Triển Chiêu. Triển Chiêu gật đầu: “Cả hai cùng nhận nuôi, đây là nguyện vọng của Lạc Văn, con có đồng ý không?”

Lạc Dương cúi đầu, vậy mà lại đỏ mặt, cuối cùng gật đầu, nắm lấy tay Triển Chiêu: “Con đưa các chú đi, nhưng mà các chú đừng tổn thương chú ấy!”

## 110. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 14

Chương 14 : Cuối đường ngầm

Lạc Dương đưa mọi người tới một nơi ngoài dự tính — Một lối vào đường ngầm bỏ hoang của thành phố S.

Đường ngầm này có lẽ được xây dựng từ nhiều năm trước, khuất ngay sau một nhà máy tư nhân ở ngoại ô thành phố. Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm cái lối vào hun hút tối om, hỏi Lạc Dương: “Râu Quai Nón kia ở trong cái hang này?”

Lạc Dương gật đầu rồi lại lắc đầu: “Đây chỉ là cửa vào thôi, chú ấy ở trong ả.”

“Sống trong đường ngầm?” Âu Dương Xuân thấy hơi khó hiểu, xoa xoa cằm. Nói thật là giờ Âu Dương Xuân vẫn chưa rõ nhóm Triển Chiêu định điều tra cái gì, nhưng tựa hồ có liên quan đến vụ án nên cũng không hỏi nhiều, kiên nhẫn quan sát đã.

Lạc Dương dẹp mấy hộp giấy phế thải tấp nham sang một bên, phía sau lộ ra một cái tủ. Bên trong có một cái trần nhìn như trần đèn dầu cổ, còn có cả một hộp diêm. Thuần thực đốt đèn, Lạc Dương ngẩng đầu nói với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu: “Chúng ta đi thôi.” Xong, nó cầm đèn dẫn đầu, bước vào con đường ngầm.

Giống như một hang động của người nguyên thủy, đường ngầm bị quên lãng này không phải là một ngôi nhà bình thường có thể để lại trong tâm trí ta những cảm giác ám áp. Trái lại, nó chỉ làm ta thấy bầu không khí thật thần bí đáng sợ.

Ba người đi dọc theo con đường đầy bụi đất, chậm rãi theo Dương Dương vào trong. Triển Chiêu kinh ngạc phát hiện Lạc Dương không hề sợ hãi. Có mấy đứa trẻ là không sợ tối chứ. Con người sợ bóng tối, sợ hang động, e sợ những thứ mình không biết rõ. Sự sợ hãi dè chừng theo bản năng của loài người phần lớn cũng liên quan tới bóng tối. Đi trong một hầm ngầm sâu hun hút, người ta luôn hướng tới phương xa, nơi cuối đường hầm đang chờ đợi, nơi những nguy hiểm dường như chưa từng tồn tại. (\*)

Đã nhiều năm không tu sửa, bên trong có nhiều chỗ bị mạch nước ngầm thấm vào, từng giọt từng giọt rơi xuống, tạo ra những tiếng vọng rõ mồn một. Thêm tiếng bước chân, hòa vào thành âm thanh kì lạ, phẳng phất như có cái gì bám sát theo sau.

Bạch Ngọc Đường thoáng hiếu kỳ, nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu: “Đường ngầm này và đường ngầm lần trước có thông nhau không?”

Triển Chiêu gật đầu: “Thông. Công trình địa đạo này có kết cấu lưới, địa thế rất phức tạp.”

Lạc Dương đi phía trước lên tiếng: “Mọi người phải đi theo sát nha, ở đây nhiều lối rẽ lắm, nếu bị lạc thì không xong đâu.”

Triển Chiêu cười, hỏi Lạc Dương, “Có phải phía trước có một ngã ba, lối bên trái và lối ở giữa đều đã bị chặn, chỉ còn lối bên phải là đi được?”

Dương Dương kinh ngạc mở to hai mắt, “Sao chú biết, chú từng tới đây rồi à?”

Triển Chiêu cười cười không đáp, lại hỏi Lạc Dương, “Dương Dương, trước kia con hay tới đây một mình?”

“Vâng.” Lạc Dương gật đầu, “Chú Râu Quai Nón và ba Văn từng dẫn con tới vài lần, sau đó thì đa số con một mình tới đây.”

“Lạc Văn đã từng tới đây?” Bạch Ngọc Đường xen vào.

“Vâng.” Lạc Dương gật đầu. Nhanh chóng đi thêm một đoạn nữa, quả nhiên đã tới ngã ba mà Triển Chiêu vừa nói, mọi người quẹo phải. Lối rẽ này hẹp hơn, mọi người phải xếp hàng một mà đi. Triển Chiêu lại hỏi Lạc Dương: “Dương Dương, con đi vào nơi tối như vậy mà không sợ ư?”

Lạc Dương có phần khó hiểu, ngoảnh lại nhìn Triển Chiêu: “Sợ gì ạ? Ở đây chẳng có ai, cùng lắm cũng chỉ có vài ba con chuột nhắt.”

Âu Dương Xuân đi sau cùng lấy làm kinh ngạc: “Vào cái chỗ này, người trưởng thành gan lắm cũng phải lo lắng cân nhắc, cậu nhóc gan dạ gồm.”

Bạch Ngọc Đường chú ý tới sự nhần mày của Triển Chiêu, ghé lại gần anh hỏi nhỏ: “Miêu Nhi, có vấn đề gì sao?”

Triển Chiêu khẽ lắc đầu, nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, ra hiệu — Lát nữa sẽ nói.

Bốn người đi về phía trước thêm một đoạn, lại nghe Dương Dương thông báo: “Sắp tới rồi.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi: “Phía đầu hẳn là có một chiếc giếng khoan lớn, thông thẳng lên mặt đất, cho nên không gian mới rộng vậy. Nhưng mà miệng giếng đã bị bịt đúng không?”

Lạc Dương nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu: “Sao cái gì chú cũng biết vậy?”

Triển Chiêu xoa đầu cậu nhóc, cười: “Chú Râu Quai Nón thường có nhà giờ này không con?”

Lạc Dương lắc đầu: “Giờ này thì không ạ.” Chẳng mấy chốc, trước mặt mọi người đã xuất hiện một cánh cửa sắt rỉ loang lổ, tay nắm cửa cong hình vòng khuyên. Lạc Dương bước lên hai bước, cầm lấy nắm sắt, dùng sức kéo mạnh. Theo động tác của cậu bé, tay nắm từ từ chuyển động, sau đó “xịch” một tiếng, cánh cửa lớn nặng trĩu kia mở ra.

Gian phòng tối om, Lạc Dương cầm theo đèn dầu đi vào, nhảy phóc lên một cái, kéo một sợi dây nối từ trần nhà. Chốc lát, căn phòng sáng ánh đèn.

“Sao lại có điện nhỉ?” Âu Dương Xuân ngạc nhiên.

“Không những có điện mà còn bắt được sóng...” Bạch Ngọc Đường chỉ chiếc TV trên bàn trong góc.

Mọi người nhìn quanh, trong không gian khoảng mười mét vuông khép kín, ấn tượng đầu tiên là khá ngăn nắp sạch sẽ. Bạch Ngọc Đường nhướn mi: “Tên này đã từng là lính?”

Triển Chiêu cũng phát hiện, căn phòng được bài trí gọn gàng ngay ngắn, giống kiểu người đã từng trải qua huấn luyện quân sự, chợt nghĩ tới một chuyện: “Tiểu Bạch, dây số 3-17-12 kia, có thể liên quan đến quân doanh không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm vào chiếc giường được kê sát tường, chốc lát sau lắc đầu: “Chắc chắn hẳn đã từng trải qua khóa huấn luyện quân sự, nhưng chưa chắc đã làm lính.”

“Vậy là sao?” Âu Dương Xuân hỏi.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một lát, có phần khó xử đáp: “Không nói rõ được, chung quy là thấy thiếu thiếu gì đó.”

“Có phải là những thứ liên quan đến quân đội không?” Triển Chiêu nhìn bốn bức tường trống không và nội thất giản đơn.

“À! Phải!” Bạch Ngọc Đường nghĩ ra rồi, “Thường thì bộ đội xuất ngũ hay giữ lại vài kỷ vật, ví dụ quân phục, huân chương, cốc chén vân vân.”

“Có thể đã vứt đi chẳng.” Âu Dương Xuân đưa ra ý kiến.

“Không đâu.” Triển Chiêu lắc đầu, đưa tay chạm khẽ vào các bức tường, thông thả đi vòng quanh: “Người bình thường muốn giữ lại một thói quen sinh hoạt nào đó, chỉ có hai khả năng: thứ nhất là vô cùng yêu thích, hai là thích ứng hoàn toàn với nó rồi. Ví dụ như Tiểu Bạch, đã từng tham gia không quân, thời gian tham gia quân ngũ rất thích cái cảm giác đó nên khi cậu ấy xuất ngũ vẫn giữ lại nếp sinh hoạt, hơn nữa tất cả quân trang cùng những thứ có liên quan đến đơn vị đều được đặt ở nơi dễ thấy, bởi đó là vinh quang của Tiểu Bạch. Ngược lại... Nếu đó là một người lính đào ngũ, hoặc là cuộc sống trong quân ngũ không phải là niềm vui của anh ta, trăm phương ngàn kế rồi anh ta sẽ xóa sạch những vết tích về cuộc sống quân nhân... Giữ lại thói quen, chỉ có thể là cách sống ấy đã biến thành bản năng.”

Âu Dương Xuân nghe Triển Chiêu giải thích xong, vẫn còn chút khó hiểu, hỏi lại: “Ý cậu... tên này là một kẻ đào ngũ?”

“Nhìn cách hành xử của anh ta thì có thể thấy được cách sống như một quân nhân đã ngấm vào tận xương tủy. Tạo ảnh hưởng sâu sắc như vậy chỉ có thể là đã được huấn luyện từ nhỏ. Đến thời đại này rồi mà bộ đội chính quy nơi nào vẫn nhận trẻ em...? Nếu là quân nhân trưởng thành, nếp sống thay đổi tới mức này, không thể không giữ vài kỷ vật.”

“Rất nhiều lão binh, trải qua nhiều cuộc chiến khốc liệt, tới quân trang và vũ khí cũng trở thành một phần cuộc sống.” Bạch Ngọc Đường tán thành với quan điểm của Triển Chiêu, nhấn mạnh: “Cuộc sống của người này so với khóa huấn luyện quân sự còn tàn khốc hơn!”

“Như vậy thì rốt cuộc là sao?” Là cảnh sát quốc tế, Âu Dương Xuân chợt nhớ tới những phương thức huấn luyện khủng khiếp của không ít tổ chức khủng bố, nhưng ý nghĩ vừa lóe lên đã thấy không thể có khả năng.

Triển Chiêu lắc đầu, cười cười: “Tôi chỉ có thể nói, anh ta phải sống dưới môi trường quân sự trong một thời gian dài, cho nên không thể thay đổi cách sống, dù đã chán ngấy nhưng không cách nào thoát được khỏi nó.” Nói xong, Triển Chiêu chậm rãi đi vài vòng, lần theo các bức tường của căn phòng. Cuối cùng, như đã cảm nhận thấy gì đó, anh gõ nhẹ hai tiếng lên tường, thanh âm “cộp cộp” vang lên.

Đôi mắt Bạch Ngọc Đường lóe sáng: “Rõng sao?”

Triển Chiêu gật đầu, lùi lại một bước. Bạch Ngọc Đường lại gần, gõ thêm vài cái lên bức tường, lấy một chiếc chìa khóa cho vào khe hở bấy nhẹ, “cạch” một tiếng, khối gạch vuông bị cạy mở, sau nó là một cái hốc.

Bạch Ngọc Đường thò tay vào lấy ra một chiếc hộp, to cỡ một chiếc hộp giấy.

Âu Dương Xuân và Triển Chiêu tùm lại nhìn, ngay cả Tiểu Lạc Dương cũng tò mò, thò đầu vào.

Bạch Ngọc Đường mở nắp hộp, tất cả mọi người đều sửng sốt. Trong hộp là một cái đầu lâu khô trắng.

Ở đây có ba cảnh sát, họ liếc mắt một cái đã nhận ra nó không phải đồ mô phỏng mà là chiếc đầu lâu thật sự. Triển Chiêu theo bản năng cúi đầu nhìn Lạc Dương. Cậu nhóc vẫn cứ kiễng chân dài cổ ngóng vào, trong đôi mắt ngoài sự kinh ngạc và hiếu kỳ thì hoàn toàn không chút sợ hãi. Nghĩ tới đây, Triển Chiêu đột nhiên vỗ mạnh “bốp” một cái vào vai Lạc Dương. Chỉ có Âu Dương Xuân và Bạch Ngọc Đường giật phắt cả mình, còn Lạc Dương mở to đôi mắt nhìn Triển Chiêu, như đang hỏi: “Chú gọi con?”

Bạch Ngọc Đường đã nhìn ra sự kỳ lạ, lại nghĩ tới sự việc ở cô nhi viện ngày trước, con chó nhỏ hung dữ kia dù có sủa với Lạc Dương, Lạc Dương tựa hồ cả lông mày cũng không cau một cái.

Âu Dương Xuân hít một hơi, lầu bầu: “Trẻ con bây giờ gan thế sao?”

Triển Chiêu do dự chốc lát, rồi nhéo Lạc Dương một cái vào tay, hỏi: “Dương Dương, đau không con?”

Lạc Dương chớp mắt, lắc đầu: “Không đau.”

“Miêu Nhi, làm gì vậy?” Bạch Ngọc Đường không hiểu hành động của Triển Chiêu, đang định hỏi tiếp thì Triển Chiêu cũng nhéo một cái y chang vào tay anh.

“Shh...” Bạch Ngọc Đường đầu đến nhe răng, há mồm muốn kiến nghị thì nghe Triển Chiêu khề nói: “Tôi cũng dùng lực như thế.”

Bạch Ngọc Đường và Âu Dương Xuân chấn động, thế này là sao, đứa trẻ này không biết sợ, cũng không biết đau!

Triển Chiêu ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào Lạc Dương: “Dương Dương, có phải con có khí lực rất lớn?”

Bạch Ngọc Đường cũng nhớ lại cảnh tượng Lạc Dương tay không xé đôi một con chó, còn đánh trọng thương Du Khánh Diên. Vả lại, một đứa trẻ bảy tuổi không thể kéo cánh cửa sắt kia dễ dàng như vậy.

Triển Chiêu đứng lên, xoay sang nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi: “Cậu có nhớ tới ai không?”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, mãi một lúc sau mới đáp: “Anh hai...”

“Sức của anh hai cũng khỏe hơn người bình thường.” Triển Chiêu gật đầu, “Hơn nữa dây thần kinh đau đớn cũng không nhạy, chưa từng có cảm giác sợ hãi.”

Âu Dương Xuân đứng đó nghe, chớp chớp hỏi Bạch Ngọc Đường: “Chả lẽ là con rơi của anh cậu? Là cháu trai cậu hả? Hai cậu nhận nuôi thế này là hơi bị phức tạp nha.”

...

Triển Chiêu vô lực liếc nhìn Âu Dương Xuân, lòng thầm nhủ, cái bác Âu Dương Xuân này hóm hỉnh thật đấy. Ai ngờ Bạch Ngọc Đường lại còn kiên quyết khoát tay: “Không thể, họ Bạch không đen thế này! Có nhận họ cũng phải nhận họ Bao!” Dứt lời, bị Triển Chiêu cầu thêm phát nữa.

“Nhưng mà cậu có nhớ không, trước kia anh hai không như vậy, là khi đi chữa bệnh về mới thế.” Triển Chiêu xoa cằm, “Vội lại... Tình trạng của anh ấy không nghiêm trọng bằng Dương Dương.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, trong não rối tinh, cảm giác buồn bực lấp đầy lồng ngực. Lắc lắc đầu, anh cúi xuống nhìn cái đầu lâu rồi giơ lên cho Triển Chiêu, hỏi: “Là nam giới hả?”

Triển Chiêu nhận lấy nhìn thoáng: “Đàn ông.”

“Trong hộp hình như còn nữa.” Âu Dương Xuân chỉ chiếc phong bì dưới đáy hộp.

Bạch Ngọc Đường lấy phong bì ra, cảm thấy khá dày, mở ra dốc ngược, một đồng ảnh.

Những tấm ảnh này chụp từ lâu lắm rồi, là ảnh đen trắng, chụp một cậu bé khoảng mười tuổi, như là đi dã ngoại cắm trại, vì bối cảnh là rừng cây. Đứa trẻ này có chút kỳ lạ, không hề vui tươi như những đứa trẻ được đi ra ngoài cắm trại bình thường. Đó là một gương mặt không có biểu cảm.

“Hình như lớn dần này!” Triển Chiêu đưa tay rút một tấm khác, nói: “Những tấm này khoảng năm sáu tuổi, những tấm này bảy tám, còn những tấm này thì khoảng mười tuổi.”

Âu Dương Xuân cũng cầm lấy một tấm ảnh, nhìn một lúc liền mở miệng, “Vẻ mặt đáng sợ thật...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng tán thành, vẻ mặt này phải hình dung ra sao nhỉ? Hoàn toàn không sức sống, vẻ mặt không cảm giác, nó tê dại, thậm chí còn hơn cả người chết.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ngẩng phắt lên nhìn nhau — Vẻ mặt này quen lắm, giống hệt Bạch Cẩm Đường sau khi trở về từ phòng cách ly, đặc biệt là khoảng thời gian đầu.

Đúng lúc đó, đột nhiên có tiếng cửa sắt “kéo kết” vang lên, như là có ai đụng vào nó.

Tất cả đều giật mình. Trong nháy mắt, Bạch Ngọc Đường lập tức xông ra, miệng hô lên: “ĐỨNG LẠI!”

Triển Chiêu cũng cuống quýt, vừa gọi vừa đuổi theo: “Tiểu Bạch, đừng chạy loạn, lạc đấy!” Nhưng Bạch Ngọc Đường đã lặn vào bóng tối, đuổi theo bóng đen hốt hoảng. Mắt thấy bọn họ càng chạy càng xa, cái khó ló cái khôn, Triển Chiêu gọi lớn: “3-17-12!”

Vừa dứt lời, bóng đen kia liền khựng lại. Bạch Ngọc Đường bắt lấy cơ hội nhào tới, một tay đè hấn, tay kia rút công ra. Kẻ bị bắt sau khi nghe thấy dây số thì như bị điểm huyết, không chút phản ứng, ngay cả Bạch Ngọc Đường đang công hấn lại cũng thấy khó hiểu.

“Chú Râu Quai Nón!” Lạc Dương muốn xông lên, lại bị Âu Dương Xuân ôm lấy, “Đừng bắt chú ấy...” Lạc Dương kháng nghị với Triển Chiêu.

Triển Chiêu xoa đầu nó, thấp giọng: “Dương Dương yên tâm, không ai tổn thương anh ta đâu, chỉ muốn hỏi vài câu thôi.”

Lạc Dương nhìn vào mắt Triển Chiêu, cuối cùng cũng an tĩnh lại.

Bạch Ngọc Đường kéo người kia dậy, dẫn hấn về phòng. Dưới ánh sáng, mọi người đã thấy rõ khuôn mặt của Râu Quai Nón.

Triển Chiêu có phần giật mình, khuôn mặt dưới lớp râu ria rậm rạp còn rất trẻ, đôi mắt loáng thoáng tuyệt vọng, đang định mở miệng thì chợt nghe Bạch Ngọc Đường nghi hoặc “a” một tiếng, sau đó cau mày: “Miêu Nhi, hấn không phải là người đụng vào tôi đêm đó!”

+++

(\*)Note from Med:

Đoạn này diễn giải ra thế này, con người sợ bóng tối và những thứ có liên quan, vì theo bản năng, họ sợ những thứ mình không biết rõ, sợ những nguy hiểm rình rập trong đó. Những sự sợ hãi bản năng của con người đa phần đều có liên quan tới bóng tối, vì nó là sự ám chỉ cho những gì chúng ta không biết, và có thể mang nguy hiểm rình rập. Ví dụ như, những gì u ám – liên quan tới bóng tối, sự giật mình – không biết ai/cái gì đang đến, sự trùng hợp/nghe thần nghi quỷ – không biết lý do tại sao, sợ các hiện tượng thiên nhiên đặc biệt/bệnh tật (dịch hạch hay các dịch bệnh bất thường, nạn châu chấu...) – không hiểu bản chất,... Vì vậy, khi đi trong những đường hầm tối và sâu, để có động lực đi tiếp, người ta chỉ có thể nghĩ tới nơi cuối đường hầm = có ánh sáng = có thể biết/hiểu/nhận thức = có thể phát hiện nguy hiểm. Và khi đi đến nơi cuối đường hầm một cách an toàn, ta luôn có cảm giác dường như những nguy hiểm rình rập này giờ không hề tồn tại.

Về bóng tối là biểu tượng ám chỉ cho những gì chúng ta không biết, có thể so sánh với vụ 1, khi Triệu Tước dùng hình ảnh để ám chỉ, truyền mệnh lệnh. Ở đây có thể hiểu, trong bản năng, tiềm thức của con người, cứ nhìn thấy bóng tối là sẽ tự động liên tưởng tới những gì mình không biết (thể mới có cụm “những điều bí ẩn còn nằm trong bóng tối” ấy), và tiếp tục liên tưởng tới “nguy hiểm rình rập”. Tương tự, “ánh sáng” = “nhìn rõ” = “có thể nhận thức/biết/hiểu” = “có thể phát hiện nguy hiểm” = “an toàn/an tâm”. Ok?

## 111. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 15

Chương 15 : Tội ác và trừng phạt

Bầu không khí trong phòng thẩm vấn có phần kỳ cục, trên bàn là một hộp giấy, sát bên chiếc đầu lâu trắng hếu, thêm những tấm ảnh đen trắng đã cũ. Khuôn mặt của Râu Quai Nón vô cảm, đôi mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm những vật bày ra trước mắt.

Sau màn kính, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Âu Dương Xuân vẫn lặng lẽ quan sát.

Bạch Ngọc Đường cau mày, nhìn Râu Quai Nón ở sau màn kính, lắc đầu: “Đêm đó chắc chắn không phải hắn...”

“Nhưng gã râu quai nón qua camera của câu lạc bộ Bóng Đêm thì chắc chắn là hắn...” Triển Chiêu không hiểu, “Chẳng lẽ Duy Dũng nhận nhầm?”

Bạch Ngọc Đường xoay người hỏi Lạc Dương đang ngồi chờ: “Chỉ có một Râu Quai Nón thôi chứ? Còn ai nữa không?”

Lạc Dương không hiểu câu hỏi, “Đó là chú Râu Quai Nón, ai nữa là ai nữa ạ?”

“Cái đêm các chú tới câu lạc bộ Bóng Đêm, chú này có ở nhà không?” Triển Chiêu hỏi.

“Sao chú Râu Quai Nón lại tới cái chỗ ấy được?” Lạc Dương bật cười, nghiêng đầu: “Chú í ghét nhất chỗ đông đúc, hơn nữa rất ghét người ta đánh lộn, chú í nhất lắm.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau. Xem ra có ẩn tình... Câu lạc bộ Bóng Đêm và Trần Tiệp, hẳn là không thoát khỏi liên can.

“Tôi hỏi câu này được không? Vì sao các cậu truy tìm người này?” Âu Dương Xuân hơi bất đắc dĩ, hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Tôi thấy chúng ta nên trao đổi chút thông tin với nhau mới có thể hợp tác tốt được.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, gật đầu công nhận Âu Dương Xuân có lý. Ba người họp lại trao đổi tình tiết vụ án.

“Các anh thả đám Lam Thành Lâm là để câu con cá nào?” Bạch Ngọc Đường đặt câu hỏi trước.

“Kẻ mà các cậu bắt được nhưng lại dễ chạy thoát — Trùm sò số hai của ‘Cảnh Kỹ hội’, Taber Terrence.” Âu Dương Xuân cười.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thoáng giật mình, đợi Âu Dương Xuân trình bày rõ ràng hơn.

“Theo như thông tin chúng tôi nắm được, mấy năm nay vây cánh của Taber dần dần lớn mạnh. Lão đại Cảnh Kỳ, Sao Patos không quản được hắn, hai kẻ đó bằng mặt không bằng lòng, chuyện đường ai nấy đi chỉ là sớm hay muộn.” Âu Dương Xuân giảng giải, “Taber muốn tách ra, nhất định phải có người, có tiền, có địa bàn. Người thì hắn đã sớm thu thập; tiền vẫn kiếm, nhưng thế nào cũng xoay được thôi; phiền toái nhất là chuyện địa bàn.”

“Địa bàn châu Mỹ thuộc về Sao Patos, châu Âu là Leonard. Taber muốn địa bàn, chỉ có thể là ở đây.” Triển Chiêu gật đầu, “Mua rương thì lần đó là cách kiếm tiền nhanh nhất.”

“Có thể nhập cảnh suôn sẻ như vậy, bị cảnh sát tóm lại nhanh chóng trốn thoát...” Bạch Ngọc Đường nhìn Âu Dương Xuân, cười: “Cho nên các anh khẳng định, nội bộ cảnh sát có tay trong.”

Âu Dương Xuân gật đầu: “Qua nhiều lần điều tra, chúng tôi phát hiện Lam Thành Lâm, Du Khánh Diên có cầu kết với Taber. Hơn nữa, gần đây có nhiều lão đại địa phương bị giết — Cho nên chúng tôi suy đoán, chuyện này có liên quan đến Taber.”

“Các anh muốn hợp tác với tổ xã hội đen là để tìm hiểu chuyện này?” Triển Chiêu gật gù, định nói tiếp, nhưng từ khóe mắt đã thấy Lạc Dương dè dặt rót nước, lẳng lặng chuồn vào phòng thẩm vấn.

Bạch Ngọc Đường muốn ngăn nó, Triển Chiêu lại nhẹ nhàng khoát tay, tới trước màn kính, nhìn tình hình bên trong.

Lạc Dương cầm ly nước chạy tới cạnh Râu Quai Nón, khẽ hỏi: “Chú đang giận à?”

Đôi mắt dờ dẩn của Râu Quai Nón dần dần có thần thái, xoay sang nhìn Lạc Dương, lắc đầu.

Triển Chiêu nheo mi, có phần giật mình: “Anh ta rất thương Lạc Dương.”

Bạch Ngọc Đường và Âu Dương Xuân cũng nhìn ra, không nói gì, tiếp tục quan sát.

Tiểu Lạc Dương thấy Râu Quai Nón lắc đầu, thở phào một cái, đưa ly nước lại: “Chú uống nước không?”

Râu Quai Nón gật đầu, Lạc Dương nghiêng ly, chậm rãi bón nước, rất nhanh, cái ly đã cạn.

“Chú uống nữa không?” Lạc Dương hỏi.

Râu Quai Nón lắc đầu, vô thức nhìn về phía màn kính.

Lạc Dương cười hì hì: “Đừng lo, họ không phải người xấu.”

Râu Quai Nón nghe vậy thì gật đầu.

Lạc Dương nhìn đầu lâu trên bàn, hỏi: “Chú đã từng làm chuyện xấu?”

Râu Quai Nón rõ ràng sững sốt, sau đó im lặng, tiếp tục gật đầu.

Tiểu Lạc Dương có phần khổ sở, há miệng muốn hỏi lại, nhưng cánh cửa đã mở ra. Triển Chiêu đi vào gọi nó: “Dương Dương, chỗ này không được vào nữa.”

Lạc Dương nhìn Triển Chiêu, lại quay lại nhìn Râu Quai Nón, đành phải ra ngoài. Triển Chiêu dẫn nó về chỗ Bạch Ngọc Đường rồi nhìn ra cửa, ra hiệu mang Lạc Dương tới chỗ mà thằng bé không thể nghe được câu chuyện.

Bạch Ngọc Đường hiểu ý, đưa Lạc Dương ra khỏi khu vực phòng thẩm vấn, bảo Bạch Trì dẫn cậu nhóc đi ăn, bản thân lại vội vàng quay về.

Triển Chiêu một mình bước vào, Bạch Ngọc Đường định theo, lại thấy Triển Chiêu khoát tay về phía màn kính, đành phải đứng lại.

Âu Dương Xuân tò mò: “Hai người có thần giao cách cảm hả?”

Bạch Ngọc Đường cười không đáp, chăm chú quan sát qua tấm kính.

Triển Chiêu vào phòng, ngồi đối diện Râu Quai Nón, thấp giọng: “Cậu bé là con trai anh?”

Về mặt hồ hững của Râu Quai Nón chợt biến đổi, anh ta ngẩng phắt lên, sau vài giây ngây người thì liên tục lắc đầu.

Triển Chiêu mỉm cười: “Đừng lo, Dương Dương ra ngoài rồi, không nghe được đâu.”

Râu Quai Nón nghe Triển Chiêu nói vậy mới dừng lắc đầu, nhưng lập tức phát hiện khóe miệng Triển Chiêu nhếch lên. Biết mình đã bị nhìn thấu, anh ta sa sầm cúi đầu.

“Tôi và Ngọc Đường, cảnh sát vừa này bắt anh ấy, dự định nhận nuôi Dương Dương.” Triển Chiêu nhìn chăm chú về mặt của Râu Quai Nón.

Râu Quai Nón ngẩng lên, khuôn mặt ngạc nhiên vui mừng, sau đó nặng nề gật đầu. Triển Chiêu nhìn hành động đó, đột nhiên thấy buồn cho anh ta, thấp giọng: “Dương Dương là một đứa trẻ ngoan, anh không muốn nuôi nấng cậu bé sao? Nó hình như cũng rất thích anh.”

Râu Quai Nón lại cúi xuống, một lúc lâu sau, im lặng lắc đầu. Anh ta mở miệng, chất giọng kỳ cục như đã qua mấy biến đổi thanh âm: “Thằng bé không thể theo tôi được.”

Bạch Ngọc Đường và Âu Dương Xuân đều chau mày. Giọng nói của anh ta đi qua thiết bị biến âm nên họ không nghe ra âm sắc.

Thấy vẻ gật mình trên khuôn mặt Triển Chiêu, Râu Quai Nón dùng bên tay không bị còng kéo bộ râu dài của mình đến lộ cổ. Triển Chiêu thấy trên yết hầu anh ta có một vết sẹo ngắn, nơi thanh quản. Thiết bị gây nhiễu thanh âm gắn trực tiếp vào cổ họng!

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, hỏi Âu Dương Xuân: “Trò này là của tổ chức nào?”

Âu Dương Xuân lắc đầu: “Chưa từng thấy.”

Triển Chiêu chỉ đầu lâu trên bàn, hỏi: “Hắn là ai?”

Râu Quai Nón lắc đầu, không đáp.

Triển Chiêu lại đẩy những tấm ảnh tới trước mặt anh ta: “Đây là gì?”

Râu Quai Nón vẫn lắc đầu, một lúc sau mới lên tiếng: “Đừng hỏi nữa.”

Sau đó, bất kể Triển Chiêu hỏi gì, anh ta cũng không đáp. Triển Chiêu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi. Nhưng vừa ra tới cửa, lại quay lại hỏi: “Đúng rồi, anh có biết còn một Râu Quai Nón nữa không?”

Râu Quai Nón sững sốt, mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu, hỏi: “Hắn ở đâu?”

Triển Chiêu nhìn ra vẻ căng thẳng trong mắt anh ta, mỉm cười hỏi tiếp: “Anh có biết Kẻ Trùng Phạt Trong Đêm không?”

Ánh mắt của Râu Quai Nón chốc lát trở nên nguy hiểm, nhìn Triển Chiêu chăm chăm. Bạch Ngọc Đường bên ngoài khẽ kêu một tiếng “Không ổn”, mở bật cửa vọt vào. Lúc đó, Râu Quai Nón cũng ra đòn về phía Triển Chiêu.

Chuyện phát sinh quá nhanh. Một tay của Râu Quai Nón bị còng vào ghế. Chiếc ghế này có đinh ốc cố định xuống đất, người bình thường căn bản không thể làm nó nhúc nhích. Nhưng anh ta lại có thể.

Bạch Ngọc Đường chạy vọt vào phòng thẩm vấn, Râu Quai Nón đã nhào tới Triển Chiêu, giơ chiếc ghế ngăn Bạch Ngọc Đường, lạnh lùng nói: “Đừng tới đây, tôi sẽ không làm hại anh ta...”

Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt đứng ngoài, mắt nhìn Triển Chiêu, xem phản ứng của anh.

Về mặt Triển Chiêu vẫn ung dung, dường như đã ngờ tới sẽ có chuyện như vậy. Anh nhẹ nhàng ra hiệu ngăn cản về phía màn kính. Âu Dương Xuân đã lôi súng nhắm bắn, do dự một chút nhưng vẫn cất súng đi.

“Thả tôi ra.” Râu Quai Nón ngắn gọn nói với Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu xoay mặt nhìn Râu Quai Nón, hỏi: “Anh muốn tìm hắn? Hắn là kẻ thù của anh?”

Râu Quai Nón vô lực nhìn Triển Chiêu, trầm giọng: “Tôi có việc chưa làm xong! Làm xong rồi, các anh muốn thế nào cũng được.”



Triển Chiêu nhướn mi: “Không bằng hợp tác với chúng tôi đi?”

Râu Quai Nón sững sốt, không kịp phản ứng.

Triển Chiêu rút ra một tấm ảnh từ túi áo, đưa cho anh ta xem: “Nhìn đi, có chữ ở sau.”

Râu Quai Nón cầm lấy tấm ảnh, chính là tấm ảnh chụp Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mà họ nhặt được tại bãi đỗ xe, tấm ảnh kí tên “Kẻ Trùng Phạt Trong Đêm.” Râu Quai Nón tựa hồ đã do dự, lại nghe Triển Chiêu nói tiếp: “Anh không muốn bắt hắn? Để hắn sống thêm một ngày, lại thêm một ngày nguy hiểm.”

Bạch Ngọc Đường đóng cửa, ngẩng đầu cười với Râu Quai Nón: “Anh không thoát dễ như vậy đâu.”

Râu Quai Nón cuối cùng thở dài, buông cái ghế trong tay ra, có chút suy sụp ngồi bệt xuống, cười khổ: “Hợp tác thế nào?”

Triển Chiêu đi tới bên bàn, cầm lấy tấm ảnh chụp những đứa trẻ: “Những đứa trẻ này là ai?”

Râu Quai Nón nhìn bức ảnh thật lâu rồi mới nhàn nhạt đáp: “Ngoài tôi và hắn, những người khác đã chết.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, cười: “Không phải hai, là ba người mới đúng, chẳng phải còn Dương Dương nữa sao?”

Râu Quai Nón ngẩng lên, nhìn Bạch Ngọc Đường, gương mặt thoáng ý cười: “Nó sẽ không như vậy, để các anh bảo vệ nó, tôi có chết cũng an tâm.”

Bạch Ngọc Đường kéo thêm một chiếc ghế, ngồi xuống: “Kể chuyện của anh xem nào.”

Râu Quai Nón lắc đầu: “Tôi không...”

“Nói nhảm vừa thôi!” Bạch Ngọc Đường trừng mắt, “Từ nhỏ con cái phải được cha dạy dỗ. Tốt nhất là anh kể cho tử tế, sau này tôi còn có thể trả lời Dương Dương vì sao anh không muốn nó!”

Râu Quai Nón sững sốt, có phần bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu, ý tứ dường như là —Sao phong cách của hai người lại khác nhau vậy?

Triển Chiêu cũng dở khóc dở cười. Bạch Ngọc Đường vốn thẳng thắn như thế. Anh sẽ không bao giờ quan tâm tới đạo lý trường ác dưỡng thiện hay phá án phá iếc, anh chỉ quan tâm tới quyền được biết vì sao cha để lại không muốn mình của Dương Dương.

Âu Dương Xuân ngoài màn kính cũng kéo ghế ngồi xuống, lẳng lặng chờ Râu Quai Nón kể về quá khứ của mình. Ông rất tò mò về con người kia, rốt cục đã sống bao nhiêu năm không thấy ánh mặt trời, đến cả con đẻ cũng không dám nhận.

Râu Quai Nón trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng chán nản gật đầu: “Tôi nói.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau — Cuối cùng cũng bắt được rồi!

“Các anh muốn tôi bắt đầu từ đâu?” Râu Quai Nón hỏi.

“Anh tên gì, đến từ đâu?” Triển Chiêu lần đầu tiên cảm thấy lúc thẩm vấn phạm nhân lại như đi thám hiểm thế này.

Râu Quai Nón kéo tay áo lên, lộ ra một hình xăm. Trên cánh tay trái đó là một dãy số — 3-17-12.

“Những con số này là gì?” Triển Chiêu không hiểu, anh và Bạch Ngọc Đường không khỏi ngạc nhiên: trên người Râu Quai Nón có rất nhiều sẹo.

“Tên.” Râu Quai Nón ngắn gọn đáp, “Ngoài ra không biết gì hơn.”

Triển Chiêu bật dậy, tìm trong đồng ảnh kia. Quả nhiên, tìm thấy tấm ảnh về một đứa trẻ sáu bảy tuổi, trên cánh tay trái có một dãy số: 3-17-12.

“Đây...” Triển Chiêu kinh ngạc mở to hai mắt, nhỏ vậy đã bị xăm số.

Râu Quai Nón nhận tấm ảnh, lẳng lặng nhìn nó đến xuất thần, mãi một lúc mới chậm rãi hỏi: “Giống Dương Dương không?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng gật đầu, quả là rất giống, cho nên Triển Chiêu mới tìm được ngay tấm ảnh này.

“Những con số đó có ý nghĩa gì?” Triển Chiêu gọi lại Râu Quai Nón đang chìm trong hồi ức, tiếp tục đặt câu hỏi.

Râu Quai Nón khẽ gật: “Đột thứ ba, 12 trên 17.”

Nghe anh ta nói xong, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

“Các anh đã từng nghe tới độ nhạy của dây thần kinh?” Râu Quai Nón đột nhiên hỏi.

Triển Chiêu gật đầu, “Tất cả mọi hành động và cảm giác của con người đều qua các dây thần kinh truyền về đại não, đại não cũng ra chỉ thị rồi truyền qua dây thần kinh cho cơ thể hành động. Độ nhạy của dây thần kinh càng thấp, thông tin đại não nhận về càng ít.”

Bạch Ngọc Đường cũng xoa cằm nói: “Tôi nhớ, từng có người nói việc giảm độ nhạy của dây thần kinh sẽ tăng khả năng chiến đấu của binh lính. Nhưng việc này không hợp luân thường đạo lý, người đưa ra chủ ý này về sau biến mất.”

Râu Quai Nón nhìn Bạch Ngọc Đường, cười nhạt: “Đúng, kẻ đó đã chết rồi... Chết ngổm rồi, chết đến độ không thể hại người được nữa.” Nói xong, chậm rãi quay đầu, hướng tầm nhìn xuống cái sọ người trắng hếu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, cùng hít một hơi lạnh — Đồng thanh hỏi: “Không phải... đây là ông ta...?”

Râu Quai Nón cười nhạt thêm một tiếng, “Tên lão là Edgar Allan Poe...”

Sau đó, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trong phòng thẩm vấn cùng Âu Dương Xuân sau lớp kính, nghe Râu Quai Nón với chất giọng bi thương kể về một người.

Câu chuyện vô cùng ác nghiệt.

.....

Trong khu chợ nhỏ dưới cảnh cực, Bạch Trì mua một ống kẹo, cẩn thận bóc ra, đưa cho Lạc Dương. Sau đó, cậu tự mua một ống rồi kéo tay Lạc Dương, tới bồn hoa gần cổng cực cảnh sát, hai người ngồi đó từ từ nhấm nháp.

Lạc Dương ăn kẹo, có phần bất an. Bạch Trì vỗ nhẹ vào vai nó, hỏi: “Sao vậy? Không thích à?”

Lắc đầu, Lạc Dương ngẩng lên nhìn Bạch Trì, khó hiểu hỏi: “Anh Bạch Trì, anh làm cảnh sát làm gì?”

Bạch Trì sững sốt, nghiêng đầu suy nghĩ một lát: “Ừm... Con trai nhà bọn anh đa phần đều làm cảnh sát, nên lúc đầu, anh chỉ thấy mình nhất định cũng phải làm. Sau chuyển tới SCI, được các anh chỉ cho nhiều điều, anh mới muốn làm cảnh sát từ tận đáy lòng.”

Lạc Dương chỗ hiểu chỗ không gật đầu: “Ban đầu, anh không muốn làm phải không?”

Bạch Trì rất thành thực gật đầu: “Đúng vậy.”

“Vì sao lại làm chuyện mình không muốn chứ?” Lạc Dương chống cằm, rồi lại ngây ngô tự hỏi, “Vì sao, chú Râu Quai Nón nói mình đã làm chuyện xấu, em vẫn cảm thấy chú ấy là người tốt?”

Bạch Trì vươn tay, xoa xoa đầu Lạc Dương, nói: “Người đã làm chuyện xấu cũng có quyền sửa chữa lỗi lầm.”

Lạc Dương ngẩng lên, nghiêm túc hỏi Bạch Trì: “Vậy... Sau khi sửa rồi, có còn là người tốt không?”

Bạch Trì bắt cười, lấy khăn tay lau vết kem dính trên miệng Lạc Dương: “Có vài chuyện sai trái, dùng cả đời cũng không vãn hồi được, cho nên, sự trừng phạt sẽ đi theo suốt đời.”

“Vậy nếu người đó đã sửa được rồi, cũng đã bị trừng phạt rồi...” Lạc Dương cãi lại, “... Cũng không thể tha thứ, không thể yêu thích người đó nữa sao?”

Bạch Trì suy nghĩ một chút: “Người khác có tha thứ hay không cũng không quan trọng, quan trọng là chính mình có tha thứ cho bản thân không, còn thích hay không...” Nói đến đây, tay vuốt ve mái tóc Lạc Dương,

“Thích hay không thích ai là chuyện của em mà. Người kia có được tha thứ hay không thì liên qua gì?” Vừa nói, dốc hết kẹo trong ống, nhét vào miệng Lạc Dương ngây ngốc, “Chocolate này, rất ngọt nha.”

## 112. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 16

Chương 16 : Câu chuyện tàn khốc

Râu Quai Nón đã quên hết thời thơ ấu ngắn ngủi, ký ức của anh ta chỉ bắt đầu từ năm sáu tuổi. Trí nhớ bắt đầu từ một căn phòng kín tối đen như mực, thoang thoảng một thứ vị ngòn ngọt mà sau này anh mới biết, đó là mùi của máu.

Người đầu tiên anh gặp là một người ngoại quốc tóc vàng, ông ta dẫn anh ra khỏi căn phòng tối đen kia, tới một nơi có rất nhiều người mặc đồ trắng, ai cũng bận bịu, hí hoáy với một đồng dây điện, ống dẫn, và được phẩm văn văn. Mỗi sáng thức dậy anh đều bị tiêm thuốc, trên đầu và trên thân thể còn bị gắn điện cực. Anh chỉ ngơ ngẩn ngồi đó, ai cũng bận rộn, không ai nói chuyện với anh, nhưng anh không có cảm giác gì, một chút cũng không.

Cứ thế, cho tới một thời gian sau, người ngoại quốc tóc vàng đưa anh tới một nơi khác. Một căn phòng tối đen như trước, nhưng trong đó đã có khoảng mười đứa trẻ. Và, lão nói với anh, từ nay về sau, tên mày là 3-17-12.

Râu Quai Nón ngẩng lên, nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đối diện, đột nhiên mỉm cười.

Hai người không hiểu nụ cười đó, nhưng lại nghe anh nói tiếp: “Tôi đã từng kể chuyện này với Lạc Văn, lúc đó về mặt anh ấy cũng thế này... Các người đều là những người biết buồn cho kẻ khác.”

Ngoài màn kính, Âu Dương Xuân khẽ thở dài. Đúng lúc đó, cửa mở ra, Công Tôn, Mã Hán và Triệu Hổ đi vào.

Tất cả mọi người đều hiếu kỳ về Râu Quai Nón. Âu Dương Xuân khẽ gật đầu, mọi người đi tới trước màn kính, yên lặng nghe Râu Quai Nón kể tiếp.

“Mãi một thời gian sau, tôi mới biết, trước đó chúng đã dùng thuốc và các tác động vật lý để xóa ký ức của tôi, khiến thần kinh của tôi trở nên trì trệ.” Râu Quai Nón nói, “Vài đứa trẻ trong quá trình có phản ứng bài xích mà chết. Nhóm đầu tiên bởi không hợp thuốc, chết hết. Nhóm thứ hai, nghe nói là vì không chọn lựa, không có khả năng thiên phú nên không vào được hết. Nhóm thứ ba thì gồm hai thành phần, một loại là của nhóm trước sót lại, và loại kia là như tôi, mới.”

Triển Chiêu nghe cách nói này mà thấy chối tai, cứ giống như những con người này không phải là người, họ chỉ là những món đồ, “Thuốc cùng kích thích tinh thần không thể xóa sạch ký ức, có lẽ chỉ là loại bỏ những cảm giác nhất định.”

“Không sai.” Râu Quai Nón gật đầu, “Cho nên mới cần nhóm thứ ba, mười năm trưởng thành thích ứng.”

“Trưởng thành thích ứng?” Bạch Ngọc Đường gật gù, “Có vẻ giống huấn luyện binh sĩ?”

“Về tính chất thì như nhau.” Râu Quai Nón lạnh nhạt, “Chủ yếu là ở bốn điểm, một cảm giác đau, hai khí lực, ba sự sợ hãi, bốn kỹ năng.”

“Anh bị thương là vì trải qua huấn luyện về cảm giác đau?” Triển Chiêu hỏi.

Râu Quai Nón không đáp, chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Anh nói tiếp: “Khả năng chịu đau của mỗi người sẽ dần dần được nâng cao. Lúc anh thích nghi được với cảm giác đau đớn rồi, sẽ không sợ đau nữa.”

“Có phải anh đã từng tự làm mình bị thương?”

Râu Quai Nón sững sốt, sau đó gật đầu. Đôi lúc, bản thân anh quả thực sẽ lấy dao, cắt mình một cách vô thức.

“Thực ra, thí nghiệm kiểu này là sai. Cảm giác đau không hề biến mất, chỉ gây nghiện mà thôi.” Triển Chiêu cau mày, “Người ta sẽ không ngừng tìm kiếm cảm giác đau đớn, giống như xăm mình vậy, đã xăm lần đầu

ắt muốn lần hai, bởi vì cơ thể đã có thể chịu đựng được kiểu đau đớn vậy, nên càng muốn kiếm tìm một cảm giác kích thích hơn.”

Râu Quai nón lẳng lẳng lẳng nghe Triển Chiêu, một lúc sau mới nói: “Edgar Allan Poe hận nhất những người như cậu.”

Triển Chiêu có phần khó hiểu.

“Cái mà cậu bẩm sinh đã có, kẻ khác lại phải tốn đến mấy năm, thậm chí là bỏ ra hơn chục năm mới học được.” Râu Quai Nón lắc đầu, “Edgar Allan Poe thực ra không phải là một thiên tài, ngay cả là một nhà khoa học lão cũng không có khả năng, cho nên thí nghiệm của lão lúc nào cũng cần rất nhiều vật hy sinh.”

“Thế còn về khí lực?” Bạch Ngọc Đường nhìn Râu Quai Nón, “Năm nay anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“Anh hỏi 3-17-12?” Râu Quai Nón suy nghĩ một chút, “Tôi làm 3-17-12 đến giờ đã 22 năm.”

Mọi người đều giật mình. Gương mặt của Râu Quai Nón không giống một người 28 tuổi, ít nhất cũng phải 40... Nếu không gặp mặt mà chỉ nhìn qua vóc dáng đều thấy giống một ông già.

Bên ngoài tấm kính, Công Tôn lạnh lùng nói: “Chất kích thích ép cơ... Hay thường được gọi là kích tố.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Tiêm thuốc tăng lực thì cơ thể sẽ gặp tác dụng phụ rất mạnh, khiến cơ thể lão hóa nhanh hơn.”

Râu Quai Nón gật đầu, tiếp tục: “Còn về cảm giác sợ hãi, tôi cũng không biết vì sao... Nói chung là không thấy sợ.” Nói rồi, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu: “Cậu có biết vì sao Dương Dương lại được di truyền từ tôi mấy thứ như không biết sợ, không biết đau và khí lực lớn không?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút: “Kỳ thực, cái gọi là thí nghiệm của Edgar Allan Poe căn bản không khoa học. Khả năng thích ứng của con người là vô hạn. Điều thành công nhất trong thí nghiệm của ông ta chính là việc ông ta chọn trẻ em làm đại diện — Bản thân mỗi đứa trẻ đều mang tiềm năng rất lớn.”

Râu Quai Nón không hiểu, “Là sao?”

“Giống như anh nói, nhóm trẻ đầu tiên, tất cả đều chết vì không hợp thuốc, nhưng nhóm các anh lại không. Điều này chứng tỏ bộ máy cơ thể của các anh tốt và có tố chất hơn.” Thấy Râu Quai Nón gật đầu, Triển Chiêu nói tiếp, “Khí lực cũng vậy, hẳn là các anh đã trải qua huấn luyện sinh tồn với cường độ lớn, thuốc ép cơ chỉ hỗ trợ, không phải tạo ra, điều tiên quyết phải là chính các anh. Cuối cùng là sự gan dạ, ai cũng biết, gan dạ là trời sinh, hơn nữa khi lớn lên còn trải qua huấn luyện, sẽ càng gan.”

“Nói cách khác... Những gì mà chúng tôi vốn có, Edgar Allan Poe chỉ làm chúng mạnh thêm thôi sao?” Râu Quai Nón bật cười, “Tại sao lại thấy hành động của hắn thực là thừa thãi nhỉ?”

Triển Chiêu đứng dậy, lạnh lùng nói: “Đúng là hắn chỉ ăn may.” Nói rồi, chỉ Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu hỏi Râu Quai Nón, “Anh cảm thấy cậu ấy thế nào?”

Râu Quai Nón chưa hiểu, hỏi lại: “Về mặt nào?”

Triển Chiêu cười: “Gan dạ, khí lực, độ sát thương, những khả năng mà anh biết ấy.”

Râu Quai Nón gật đầu, “Tôi hiểu rồi, những thứ thuốc và thí nghiệm kia kỳ thực chỉ là vô ích, mấu chốt là khả năng thiên phú của chúng tôi và thời gian huấn luyện lâu dài, thảo nào...”

“Thảo nào cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Edgar Allan Poe chết thế nào, còn nữa, những đứa trẻ khác vì sao lại chết?”

“Khoảng sáu năm trước...” Râu Quai Nón chậm rãi kể, “Thí nghiệm của Edgar Allan Poe gặp trở ngại.”

“Trở ngại?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, “Thí nghiệm của ông ta không phải tự phát? Có người tài trợ?”

Râu Quai Nón gật đầu, “Từ những kỹ năng chúng dạy chúng tôi, có lẽ là vậy.”

“Kỹ năng gì?”

“Giết người.” Râu Quai Nón lại nghĩ thêm một lúc, “Trong ấn tượng, hình như đã từng có người tới xem chúng tôi. Lúc kẻ đó đi rồi, Edgar Allan Poe bắt đầu điên cuồng đập phá phòng thí nghiệm. Nhân viên thí nghiệm cũng bỏ chạy, cuối cùng, lão ta muốn chúng tôi tự giết lẫn nhau.”

“Các người phản kháng chứ?” Bạch Ngọc Đường nhướn mi, “Hay là làm theo?”

Râu Quai Nón thở dài, “Chúng tôi thương lượng với nhau cùng chạy trốn. Tôi đi giết Edgar Allan Poe, nhưng mà... Lúc tôi mang theo cái đầu của lão trở lại, những người khác đã chết hết.”

“Bị gã Râu Quai Nón kia giết?” Triển Chiêu hỏi, “Hắn là ai vậy?”

“2-12-11.” Râu Quai Nón đáp, “Thực ra, từ sớm tôi đã cảm thấy hắn không bình thường.”

Triển Chiêu cúi đầu, chậm chậm đi đi lại lại, nói: “Có phải anh thấy, thí nghiệm của Edgar Allan Poe đã thành công trên hắn?”

Râu Quai Nón nghiêm túc gật đầu, “Hắn là kẻ duy nhất còn lại từ nhóm hai, những người khác đều đã chết trong đợt huấn luyện cuối cùng, chỉ còn mỗi hắn... Hắn không cảm thấy đau, năng lực cũng xuất chúng, nhưng...”

“Nhưng, theo anh thì hắn là kẻ điên, tất cả đều chuẩn, ngoại trừ sự ‘phục tùng’ phải không?” Triển Chiêu không đợi Râu Quai Nón nói xong đã tiếp lời.

Râu Quai Nón không còn kinh ngạc với năng lực dự đoán của Triển Chiêu nữa, chỉ ngừng đầu chờ anh giải thích.

Triển Chiêu khẽ gật, “Cảm giác của anh không sai, hắn thực sự phát điên rồi.” Anh chỉ nói có vậy rồi ngồi xuống ghế, im lặng suy nghĩ.

“Anh cứ truy lùng hắn đến giờ?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Dương Dương năm nay bảy tuổi, anh nói là trốn đi vào sáu năm trước, vậy...”

“Dương Dương được sinh ra ở đó, Edgar Allan Poe ép tôi tạo ra nó.” Râu Quai Nón nói, “Trước khi lên một tuổi, Dương Dương do một tay Edgar Allan Poe nuôi dưỡng... Cũng có thể là vì thế nên năng lực của nó mới đáng kinh ngạc như vậy. Đôi khi cả tôi cũng phải giết mình.”

“Anh ôm nó rời đi, sau đó thì gặp Lạc Văn?” Bạch Ngọc Đường có đôi chỗ chưa hiểu, “Trong thời gian ấy đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại để Lạc Văn nuôi Dương Dương? Vì sao Lạc Văn lại chết?”

Râu Quai Nón thở dài, đáp: “Tôi không tìm hiểu kỹ, nhưng tôi biết Lạc Văn là cảnh sát và đang điều tra một trọng án, ngoài ra anh ấy cũng giúp tôi tìm 2-12-11.”

Bạch Ngọc Đường xoay sang nhìn Triển Chiêu chốc lát, không biết Triển Chiêu đang nghĩ gì.

“Các anh muốn tôi hợp tác thế nào?” Râu Quai Nón cũng nhìn Triển Chiêu, rồi lại nhìn Bạch Ngọc Đường, “Chỉ có tôi mới bắt được hắn.”

“E là không đơn giản vậy.” Bạch Ngọc Đường đứng lên thu dọn đồ đạc trên bàn, “Chúng tôi vẫn muốn chính lý thêm những chứng cứ trong tay. Trong thời gian này, tôi đề nghị anh hãy thực hiện một ca tiểu phẫu.”

Râu Quai Nón sững sốt, có phần do dự sờ sờ cổ mình.

Cuộc thẩm vấn với Râu Quai Nón tạm dừng ở đây. Về quá khứ của anh ta, nếu vụ án không đòi hỏi, thực sự không ai muốn tìm hiểu. Một câu chuyện quá tàn khốc, có lẽ phải nói cuộc đời người này thực quá ác nghiệt. Mới sáu tuổi đã phải bắt đầu số phận từ một căn phòng tối đen như mực. Bi kịch.

...

Công Tôn tan ca sớm, hơi mất hứng rời khỏi văn phòng. Anh đi xuống dưới lầu, đã thấy một chiếc xe quen thuộc đỗ đó.

Bạch Cẩm Đường chờ lâu rồi, đặt tài liệu trong tay xuống, ngừng đầu nhìn Công Tôn im lặng ngồi vào ghế phó lái.

“Sao vậy? Sắc mặt sao khó coi vậy?”

Công Tôn quay sang nhìn chăm chăm Bạch Cẩm Đường, khiến Bạch Cẩm Đường không nhận được phải kéo Công Tôn lên đùi hôn một cái, “Sao? Hôm nay nhiệt tình vậy? Nhớ tôi à?”

Công Tôn đưa tay chạm vào cằm Bạch Cẩm Đường, rồi chọt hực hực: “Anh không được động đây.”

Bạch Cẩm Đường không hiểu, nhưng vẫn gật đầu, sau đó ngồi im.

Công Tôn ngồi trên đùi anh, ngón tay chạm rãi lần xuống yết hầu, như đang tìm gì đó.

Bạch Cẩm Đường chỉ cảm giác những ngón tay ấy đang muốn đoạt mạng mình, định nhúc nhích thì bị Công Tôn trừng, lại đành im.

Không bao lâu, Công Tôn đã tìm thấy một phần da hơi khác biệt trên yết hầu Bạch Cẩm Đường... Tuy không còn rõ ràng nữa, nhưng vẫn có thể nhận ra đó là một vết trắng... của sẹo phẫu thuật.

Hít ngược một hơi lạnh, Công Tôn ngẩng đầu, mấp máy nhìn Bạch Cẩm Đường, đôi mắt phủ một tầng sương nhạt.

“Em làm sao vậy?” Bạch Cẩm Đường mù tịt, nâng cằm Công Tôn lên, “Xảy ra chuyện gì?”

Cuối cùng, Công Tôn chỉ lắc đầu, vỗ nhẹ khuôn mặt anh, “May mà không sao.” Đang nói chuyện, đột nhiên cảm giác có gì không bình thường, ngạc nhiên trừng Bạch Cẩm Đường, “Anh là khi a, thế này cũng phản ứng?”

Bạch Cẩm Đường bật cười, vòng tay siết nhẹ lấy eo Công Tôn, không cho người ta chuẩn, “Em ngồi trên người tôi, lại còn sờ tôi, sao tôi không phản ứng được chứ?” Nói rồi, đóng cửa sổ xe, để Công Tôn tựa trên ghế, không gian ý loạn tình mê. Hôm nay Công Tôn thật dịu ngoan.

...

Triển Chiêu ra khỏi phòng thẩm vấn, Bạch Ngọc Đường thấy anh vẫn chưa nói câu nào, không kìm được giờ tay chọc chọc má anh. Triển Chiêu quá chuyên chú, vẫn chưa trở lại bình thường, chẳng những không lườm Bạch Ngọc Đường mà còn ngây ngô nhìn. Con mèo nào đó bị nâng cằm hôn một cái.

Giật mình, thiếu chút không thốt nên lời, Triển Chiêu nhìn chung quanh: “Chuột điên, đây là cảnh cục!”

“Vừa rồi cậu không để ý tôi!” Bạch Ngọc Đường đáng thương nói, “Nghĩ gì vậy? Chuyên tâm quá đấy.”

“Cậu không cảm thấy tình trạng của Dương Dương rất giống anh hai sao?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, gật đầu, “Nói thật thì tình trạng của cả hai không giống Râu Quai Nón.”

“Còn nữa.” Triển Chiêu xoa cằm, “Lần trước Triệu Tước có cho tôi số điện thoại, nói là vụ án này nhất định phải nhờ chú ta.”

“Cậu thấy hai chuyện này liên quan...” Bạch Ngọc Đường cười, “Nhưng lại sợ trùng kè Triệu Tước phải không?”

Triển Chiêu bắt đắc dĩ gật đầu. Lúc này, cả hai thấy Bạch Trì ra khỏi thang máy cùng Dương Dương.

Dương Dương ngược lên nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, định gọi nhưng lại không biết phải gọi thế nào, có phần xấu hổ. Triển Chiêu nhìn thấy vẻ mặt đó, đi tới, “Dương Dương, đói không?”

Lạc Dương ngơ ngác gật đầu.

“Đi ăn thôi.” Triển Chiêu dặt tay cậu bé, “Muốn ăn gì? Có muốn thưởng thức tay củnghề Tiểu Bạch không?”

Lạc Dương ngạc nhiên nhìn Bạch Ngọc Đường, hình như không tin anh có thể nấu ăn. Nó suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Chú Râu Quai Nón đi cùng được không ạ?”

Bạch Ngọc Đường khá thích Lạc Dương. Tâm địa đứa trẻ này quả thực rất ngay thẳng. Xoa đầu cậu nhóc, anh hỏi, “Con không thấy giọng của chú Râu Quai Nón có vấn đề sao?”

“A! Có!” Lạc Dương gật đầu, “Có phải chú ấy bị bệnh không ạ?”

“Ừ, cho nên giờ chú ấy phải đi chữa bệnh, không thể đi ăn với chúng ta.” Triển Chiêu cũng vuốt tóc cậu nhỏ.  
“Chữa được sao? Thật tốt quá!” Lạc Dương hân hoan kéo lấy Bạch Trì: “Đi, anh Bạch Trì, chúng ta cùng đi ăn.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Lạc Dương kéo Bạch Trì chạy trước, vỗ vai Triển Chiêu: “Được lắm Miêu Nhi, trẻ con cũng lừa.”

Triển Chiêu nghiêm túc nhìn Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Bạch, vì sức khỏe của Dương Dương, sau này cậu phải năng xuống bếp, tranh thủ nấu cơm nhá!” Nói rồi, vô cùng phấn khởi bước đi, được vài bước lại quay lại, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cậu có thấy, chúng ta đồng ý nuôi nấng cậu bé, có giống như cướp con của người khác không?”

Bạch Ngọc Đường cười, “Bây giờ nói chuyện này còn sớm... Đến lúc đó, để tự Dương Dương chọn. Thành nhỏ còn có quyền chọn lựa, nó may mắn hơn ba mình, không phải sao?”

### 113. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 17

Chương 17 : Kể diên

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đưa Lạc Dương đi ăn tối, Lạc Dương lại kéo thêm Bạch Trì, đến một nhà hàng gần cảnh cục. Vừa vào cửa đã thấy Công Tôn với Bạch Cẩm Đường ngồi bên cửa sổ.

Công Tôn vẫy tay, bốn người liền qua đó, ghé bàn lại cùng ăn uống.

Dương Dương ngồi cạnh Triển Chiêu, ngẩng đầu thì thấy Bạch Cẩm Đường đối diện đang nhìn mình. Dương Dương độ mắt với anh một chốc thì quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy hai người họ có nét giống nhau.

Bạch Ngọc Đường đang gọi món, cũng không chú ý, chỉ có Bạch Cẩm Đường hỏi Triển Chiêu: “Là nhóc con này hả?”

Triển Chiêu xoa đầu Dương Dương: “Vâng, tên nó là Lạc Dương.”

“Ừm ~” Bạch Cẩm Đường gật đầu, thấy Lạc Dương cứ nhìn anh rồi lại nhìn Bạch Ngọc Đường, ánh mắt nghi hoặc. Bạch Cẩm Đường cười hỏi: “Sao? Giống nhau không?”

Lạc Dương thành thật gật đầu.

“Ta là anh nó.” Nói rồi, Bạch Cẩm Đường lại chỉ Bạch Trì, “Cũng là anh tên này, nhưng nó là em họ.”

Lạc Dương há hốc nhìn Bạch Trì, ánh mắt dôi vào cậu như nhìn một kỳ tích, Bạch Trì buồn bực lắm.

Triển Chiêu thấy Bạch Trì cứ thì thoảng lại ngó điện thoại mới hỏi: “Sao? Hẹn Triệu Trinh?”

Bạch Trì gật đầu: “Anh ấy nói muốn đi ăn, em bảo anh ấy qua đây.” Vừa dứt lời thì đã thấy Triệu Trinh xuất hiện, thông dong đi vào. Bạch Ngọc Đường vừa gọi món xong, nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu cũng nhìn anh, hai người đều thấy bóng dáng Triệu Tước từ Triệu Trinh.

Triệu Trinh sau khi chào hỏi mọi người, ngồi xuống cạnh Bạch Trì, bắt đầu giương mắt đánh giá Lạc Dương.

Dương Dương nhìn trái nhìn phải, phát hiện ai cũng nhìn mình, có chút xấu hổ.

Đột nhiên Triệu Trinh mở miệng với Bạch Ngọc Đường: “Lúc tôi vào có thấy một chiếc xe ở cửa, tên cầm lái có vẻ khá hứng thú với mọi người đấy.”

Ai cũng sững sốt. Bạch Ngọc Đường cười: “Trông hần thế nào?”

Triệu Trinh nghĩ một chút, “Ngoại quốc, tóc dài, quần áo lờ lợt, trông cũng phong cách.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lại nhìn nhau, nghe mô tả như thế là đã biết ai rồi, Eugene.

Bạch Cẩm Đường lúi độn thoại ra, ngắn gọn nói với song sinh hai câu, rồi bảo mọi người không cần để ý, cứ tiếp tục ăn cơm.

Triển Chiêu có chút ngạc nhiên: “Anh hai, anh biết Eugene?”

Bạch Cẩm Đường sững sốt, quay nhìn Bạch Ngọc Đường: “Hắn đã chạm trán với mấy đứa?”

“Vâng.” Bạch Ngọc Đường cười, “Hai lần ‘tình cờ’ gặp. Anh cũng biết hắn à?”

Bị Bạch Cẩm Đường trừng: “Giả vờ vừa thôi, muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau thêm một cái, rồi đồng thời xoay sang nhìn Bạch Cẩm Đường: “Hắn là ai?”

Nhẹ nhàng đặt chén rượu xuống, Bạch Cẩm Đường chậm rãi đáp: “Eugene là thuộc hạ của Leonard, một trùm mafia.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không hỏi nữa, đã sớm đoán Eugene không đơn giản, nhưng thân phận của hắn vẫn ngoài dự đoán của họ. Chỉ Triệu Trinh kinh ngạc lắm bầm: “Giờ mafia cũng chuộng thể loại thời trang như thế?”

...

Trong chiếc xe đỗ ngoài nhà hàng, đúng là Eugene. Giờ hắn đang tựa trên vô lăng mà than thở, tưởng càng ngày càng nhàn, vậy mà giờ, cả hai tư tiếng phải trông một đứa nhóc con. May mà giờ thằng bé kia ở cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, vừa trông trẻ vừa được ngắm mỹ nam, so với thời kỳ nhìn một đám lưu manh hỗn tạp thì tốt hơn nhiều.

Nhưng hắn vẫn tò mò, Triệu Tước thần bí kia tại sao lại coi trọng một đứa trẻ không chút liên quan như vậy? Còn muốn hắn bỏ cả ngày để đảm bảo an toàn cho nó, đừng đùa vậy chứ.

Đang buồn bực, chợt nghe ai đó gõ “cộc cộc” vào cửa sổ xe, xoay mặt sang, Eugene lập tức nhướng cao chân mày — Là người quen nha.

Hạ cửa kính, Eugene cười cười nhìn hai người ngoài xe: “Hi, hai nhóc song sinh.”

Đinh Triệu Lan và Đinh Triệu Huệ đứng đó nhìn hắn, đôi mắt tính toán chớp động.

Tiểu Đinh xoa cằm, nói: “Sao mày lại chạy đến đây? Không ở nổi Ý nữa hả?”

Đại Đinh vỗ vai Tiểu Đinh: “Xem đi, đây là nhân vật phản diện, mafia nhà ai lại mang cả súp lơ lên đầu thế chứ.”

“Ừ ha.” Tiểu Đinh tiếp lời chọc ngoáy Eugene, “Hay là đầu gián nhỉ.”

Eugene bất đắc dĩ, nhún vai: “Tôi không định làm phiền Bạch, các cậu không cần đề phòng tôi.”

Đại Đinh “chặc chặc” hai tiếng, nói lỏng cà vạt: “Giờ là boss muốn làm phiền mày.”

Tiểu Đinh gật đầu, “Mày gây ảnh hưởng tới bữa ăn nhà người ta, boss nói nếu không rời đi sẽ ném mày xuống Thái Bình Dương bón cá.”

Eugene thở dài, khoát tay: “Ok, tôi đi, vậy phiền các cậu nhắc Bạch cẩn thận.” Nói xong, khởi động xe rời khỏi nhà hàng.

Đại Đinh nhìn Tiểu Đinh: “Trong có ba Bạch, nhắc ai ta?”

.....

Ăn xong, mọi người tản đi, ai về nhà nấy. Lạc Dương muốn quay lại chỗ Trần Tiệp nhưng Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không đồng ý. Đám người Trần Tiệp có liên quan tới vụ án hay không vẫn chưa thể kết luận, để Lạc Dương về đó rất nguy hiểm. Hai người quyết định đưa Lạc Dương về nhà mình.

Trên xe, đột nhiên Lạc Dương hỏi: “Con đi học được không? Hôm nay con trốn học đó.”

Triển Chiêu cười: “Giờ đến trường rất nguy hiểm, mấy hôm nay con cứ theo các chú, chờ phá án xong, ổn định rồi thì con lại đi học.”

“Vâng...” Lạc Dương gật đầu, nằm sấp trên ghế sau, phải nhìn Bạch Ngọc Đường trái nhìn Triển Chiêu, buột miệng hỏi: “Hai người ở chung sao? Là anh em à?”



“Khụ...” Triển Chiêu có phần xấu hổ, cảnh cáo liếc Bạch Ngọc Đường — Cậu dám nói bậy xem!

Bạch Ngọc Đường gật đầu — Tôi hiểu rồi. Lập tức qua kính chiếu hậu nói với Lạc Dương: “Không phải anh em, là tình nhân.”

Mặt Triển Chiêu trắng bệch ra, trùng Bạch Ngọc Đường — Dương Dương là trẻ con!

Bạch Ngọc Đường nhướn mi — Trẻ con cũng là giống đực, nếu nó theo đuổi cậu thì sao? Trước phải chặt đứt tạp niệm trong đầu nó!

Lạc Dương lại không hề ngạc nhiên, cười cười: “Con cũng nghĩ thế.”

Triển Chiêu mở to mắt quay lại nhìn nó. Lạc Dương nghiêng đầu: “Dì Trần có nói, đàn ông tốt đều thích đàn ông.”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường nén cười, còn Triển Chiêu thăm mắng Trần Tiệp — Dạy trẻ con linh tinh gì vậy, về sau nhất định phải nhổ cái quan niệm sai lầm này khỏi đầu Dương Dương.

“Dương Dương, mọi người chỗ Trần Tiệp đối xử với con tốt không?” Bạch Ngọc Đường hỏi một cách tùy ý. Triển Chiêu quan sát biểu tình của Lạc Dương qua kính chiếu hậu.

“Ừm...” Dương Dương thoáng do dự, gật đầu, “Tốt ạ.”

“Chú Râu Quai Nón thì sao?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Tốt ạ ~” Dương Dương đáp không suy nghĩ, gương mặt còn bừng lên vui thích.

Nhìn phản ứng của Dương Dương, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau, tựa hồ có ẩn ý ở đây.

“Chúng ta thì sao? Con có thích các chú không?” Triển Chiêu quay đầu lại hỏi.

Dương Dương vô cùng thoải mái gật đầu: “Thích ạ.”

“Trần Tiệp thì sao?”

Lạc Dương trầm mặc một chút, nghĩ nghĩ rồi mới đáp: “Con thích chú Duy Dững hơn, nhưng những người đối xử tốt với Dương Dương đều chết sớm.”

“Trần Tiệp và Duy Dững thì có gì khác nhau?” Triển Chiêu đã nhìn ra vấn đề. Với những đứa bé trai trạc tuổi, đặc biệt lại không có mẹ như Lạc Dương, hẳn phải thân thiết với phụ nữ tầm tuổi Trần Tiệp. Hơn nữa, qua trò chuyện, có thể thấy cô ta đối xử với Lạc Dương không tệ. Nhưng vì sao Lạc Dương lại đề phòng cô ta?

“Cảm thấy không giống.” Lạc Dương nghiêng đầu suy nghĩ, “Ba Văn có dạy con, nhìn cách người ta có tốt thật với con hay không, lúc quan tâm tới con thì trong mắt có con hay không. Nếu có người nói chuyện với con mà ánh mắt lại như đang nghĩ đến chuyện khác nghĩa là có dụng tâm, phải đề phòng. Con thấy dì Trần cũng na ná vậy.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phải ngạc nhiên. Lạc Văn đã từng dạy cô bé chủ quán cách nhận biết cảnh sát, còn dạy cả Tiểu Lạc Dương cách nhận biết người tốt người xấu — Điều này chứng tỏ Lạc Văn không phải là một nhân vật đơn giản. Nhưng một người thông minh đến thế, tại sao lại chết một cách không rõ ràng như vậy?

.....

Trong một quán bar của thành phố S, Eugene đang nâng rượu, tán dóc với cô nàng nóng bỏng nào đó. Chợt có kẻ tới gần, vỗ vai hắn.

Eugene nhìn người ngồi xuống, cười thực tươi.

“Qua mà không báo một tiếng sao?” Kẻ mới tới gọi rượu, “Biết thì tôi đã sớm cho người tiếp đón anh.”

“A...” Eugene cạn chén, “Báo thế nào với ông chủ như anh? Anh cũng chỉ tạt ngang như tôi thôi chứ? Lão nhị Taber?”

Kẻ đối diện với Eugene chính là Taber. Gã nhấp một ngụm, nghe Eugene châm chọc cũng không giận, tán dục đôi ba câu: “Không ngờ, Leonard cũng hứng thú với địa bàn này?”

Eugene chớp mắt: “Địa bàn nào? Còn nữa, tôi tới đây chơi thôi, lão đại nhà tôi thì có quan hệ gì?”

“Anh cứ chăm chăm nhìn đồ của tôi như vậy, tôi rất khó xử.” Taber gõ nhẹ lên chén rượu.

Eugene bật cười, ánh mắt có phần tối đi, nhìn Taber từ trên xuống dưới: “Ai chăm chăm nhìn đồ của anh? Tôi không có hứng với đàn ông.” Nói rồi, cầm ly, ôm mỹ nhân rời đi.

Taber cất tiếng cười, uống cạn chén rượu trong tay. Một tên thuộc hạ xuất hiện bên cạnh: “Đại ca, có muốn xử thằng nhãi đó không?”

“A.” Taber thấy hơi nực cười, nhìn hắn, “Giết hắn? Trình chúng mày?”

Thuộc hạ nhìn nhau, như có thêm can đảm: “Có thể sai kẻ điên kia...”

Taber cảnh cáo lườm hắn, tên thuộc hạ lập tức nuốt ngược lưỡi. Chuyển tay chiếc ly, nhìn những viên đá lấp lánh dưới ngọn đèn, Taber lạnh lùng: “Eugene không dễ chọc. Người của Leonard tránh được cứ tránh... Phải rồi, thằng điên kia đâu?”

“À...” Thuộc hạ lại nhìn nhau, “Nó bảo đi gặp anh nó.”

“Thần kinh!” Taber thả cái ly lên bàn, “Chúng mày giám sát nó chặt vào, đừng để nó phọt ra. Hai đứa cảnh sát kia không dễ đối phó đâu, cả Âu Dương cũng tới rồi. Chúng ta nhất định phải mau chóng làm xong việc, sớm thoát thân.”

“Rõ.” Đám thuộc hạ gật đầu.

Taber nói xong, xoay người muốn đi. Nhưng trong nháy mắt gã thấy một người trong góc đang nhìn mình. Người đó mặc một bộ đồ trắng, tóc dài, ánh mắt không rời khỏi gã. Taber thấy người đó cùng điệu cười nhếch mép trào phúng ấy cực quen. Giật mình. Ngoảnh đi ngoảnh lại, lại không thấy bóng dáng người đó nữa.

Taber bước nhanh về phía góc phòng. Trong quán có rất nhiều người, ánh sáng cũng không tỏ. Đến khi Taber tới nơi thì người đã nơi nao. Gã nhú mày. Không phải nhìn lầm chứ, chẳng lẽ gã uống nhiều quá, bị ảo giác rồi? Phục hồi tinh thần, sống lưng nổi lên một cơn lạnh.

Vì sao? Người đó... Vì sao còn sống? Hai mươi năm trước hắn đã chết rồi... Mà ban nãy nhìn vậy, người đó vẫn thế, không phải là quá kỳ lạ ư?

.....

Dừng xe trong bãi, Bạch Ngọc Đường cởi đai an toàn. Triển Chiêu quay đầu bảo Dương Dương: “Tới nơi rồi.”

Dương Dương có chút hiếu kỳ nhìn bãi đỗ xe, định xuống lại chợt nghe Bạch Ngọc Đường nói: “Đừng nhúc nhích.”

Triển Chiêu và Lạc Dương ngạc nhiên. Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn gương chiếu hậu, hai người nhìn theo. Cách mười mét, một người bất ngờ xuất hiện sau xe bọn họ. Hắn mặc một bộ đồ đen, tóc tai rối bù, râu ria xồm xoàm, chính là kẻ đã đụng vào Bạch Ngọc Đường ngoài sân vận động ngày ấy. Hắn ngơ ngác đứng đó, chăm chăm nhìn vào nhóm Bạch Ngọc Đường trong xe, gương mặt còn mang ý cười.

“Dương Dương, lại đây.” Bạch Ngọc Đường ngả ghế ra sau, để Lạc Dương leo lên qua chỗ hở, lại kéo ghế lên. Anh nói với Lạc Dương và Triển Chiêu, “Ồ ghế trước, đừng nhúc nhích.” Nói rồi, mở cửa xuống xe.

Triển Chiêu có phần lo lắng, “Tiểu Bạch, cẩn thận nhé.”

“Yên tâm.” Bạch Ngọc Đường móc súng, chậm rãi bước về phía kẻ kia.

Ngoại hình của hắn và Râu Quai Nón không khác nhau mấy, chỉ có nụ cười trên gương mặt là khiến người ta khó chịu.

Hắn thấy Bạch Ngọc Đường ra khỏi xe, tầm nhìn chuyển sang anh, đi thẳng tới trước Bạch Ngọc Đường, đôi mắt mở thật to, miệng lẩm bẩm: “Trắng... trắng, đẹp quá... trắng...”

Bạch Ngọc Đường thoáng nheo mắt, cách hắn khoảng năm bước, mở miệng: “2-12-11?”

Kẻ kia nghe Bạch Ngọc Đường hỏi vậy, không phản ứng mạnh như Râu Quai Nón. Hình như những con số đó không có chút ý nghĩa với hắn. Hắn cứ tiếp tục lẩm nhẩm “trắng thì, đen thì...”

“Anh tìm ai?” Bạch Ngọc Đường thấy hắn cứ dôi mắt về phía chiếc xe, liền hỏi.

“Tìm... anh... tìm anh trai...” Kẻ đó vừa đáp, vừa chỉ về phía chiếc xe.

Bạch Ngọc Đường không rõ, tưởng hắn chỉ Triển Chiêu. Nhưng từ góc độ của Triển Chiêu, anh có thể khẳng định hắn không chỉ mình...

Mà là chỉ Lạc Dương.

## 114. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 18

Chương 18 : Anh em

Bạch Ngọc Đường đối mặt với gã râu quai nón quái gở ngoài xe, còn Triển Chiêu trong xe đang suy nghĩ về hai tiếng “anh trai” đầy khó hiểu của hắn. Ánh mắt kẻ đó hướng về Dương Dương, nhưng luận về tuổi tác, sao hắn có thể là em trai Dương Dương được?

Triển Chiêu nhìn hắn, một gương mặt thật ngây ngô, cảm giác không đúng tuổi lắm — Người này có vấn đề về trí óc? Không phải... Là có vấn đề về tâm thần.

Bạch Ngọc Đường bước thêm một bước, hỏi hắn: “Ai là anh trai anh?”

Lúc này, Triển Chiêu lùi sang, tạo khoảng cách rõ ràng với Lạc Dương, gã râu quai nón chỉ vào cậu bé. Lần này, ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng thấy rõ.

“Anh tên gì?” Triển Chiêu mở cửa xe, đi ra, nhìn hắn.

Hắn nghiêng đầu, thấy Triển Chiêu mặc một chiếc áo len đỏ, liền nhú mày: “Sao không mặc áo trắng, cậu mặc áo trắng đẹp lắm, rất đẹp.”

Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu — Thành này bị bệnh hả?

Triển Chiêu lắc đầu, nhìn hắn: “Anh tìm anh trai làm gì?”

Hắn nghiêng đầu: “Anh... anh ơi, dạo này em làm nhiều chuyện vui cho anh lắm!”

“Là chuyện gì?”

Gã râu quai nón làm như không nghe thấy, hắn tiếp tục nói với Lạc Dương, “Anh ơi... Sao anh không nhìn em?”

Bạch Ngọc Đường đưa mắt ra hiệu cho Triển Chiêu. Triển Chiêu do dự một chút, chui lại vào xe, thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lạc Dương: “Dương Dương... Con...”

“Con từng thấy chú ta!” Lạc Dương chợt nói.

Triển Chiêu sửng sốt, “Nhưng con bảo chưa từng thấy một Râu Quai Nón nào khác.”

“Tối nào chú ta cũng đứng ở đầu hẻm nhìn con, không thì cũng ngay sát cửa, không lại gần thêm.” Lạc Dương có chút hỗn loạn, “Con vẫn tưởng là chú Râu Quai Nón, nhưng mà... cảm giác không giống thế.”

Triển Chiêu gật đầu, nói với Lạc Dương: “Con hỏi chú ta vài câu hộ chú được không?”

Lạc Dương ngoan ngoãn gật đầu. Triển Chiêu ấn nút mở mui xe — Phần mui đặc biệt của Skyper C8 chậm chậm mở ra, Dương Dương nhô đầu lên, nhìn gã râu quai nón kia.

Hắn đang bị chiếc xe thu hút, hiếu kỳ nhìn nó chầm chầm, bước vài bước về phía trước.

Triển Chiêu phát hiện khả năng tập trung của hắn không tốt. Người này có lúc có vấn đề về tâm thần, có lúc lại gặp vấn đề về trí óc... Hoặc là cùng lúc cả hai.

“Hỏi chú ta tên gì, tìm con có chuyện gì.” Triển Chiêu khẽ nói với Lạc Dương.

“Vâng...” Lạc Dương gật đầu, quay đầu nhìn gã râu quai nón, “Em trai?”

“Anh... anh ơi, anh không giận em nữa ư?” Hắn bưng lên vẻ mừng rỡ, tiến thêm một bước, “Em không dám nhẹ dạ với những người đó nữa đâu, sau này em cũng sẽ không chọc giận anh nữa!”

Nghe vậy, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường như lạc vào sương mù, rốt cục hắn đang nói gì?

“Em à... Em đã đổi tên rồi hả?” Lạc Dương dùng một phương pháp thăm dò khiến cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường phải giật mình, “Chẳng phải em nói em không thích cái tên cũ sao?”

“Không... không có đâu.” Hắn có phần khó hiểu, “Kiệt Kiệt không đổi tên, vẫn gọi là Kiệt Kiệt.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, Lạc Dương thật cao tay, vô cùng thông minh.

Lạc Dương xoay sang một chút nhìn Triển Chiêu, như đang hỏi, hỏi vậy được không?

Triển Chiêu tỏ ý khen ngợi, gật đầu với cậu nhóc, ra hiệu bảo nhóc tiếp tục.

“Sao em lại tìm anh?” Lạc Dương nói, “Không phải em đang bận sao, bận làm cái chuyện khiến anh vui ấy.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mi với Triển Chiêu, mấp máy môi — Thằng bé có tiền đề.

Triển Chiêu thì không biết nên vui hay nên buồn. Lạc Dương quá người lớn, tâm lý vượt xa so với những đứa trẻ bảy tuổi khác. Đây không phải là hiện tượng bình thường. Chuyện gì đã thúc đẩy sự hoàn thiện về trí não của cậu nhóc? Điều này không liên quan tới chỉ số IQ, mà là về mức độ trưởng thành.

“Đúng đúng!” Kiệt Kiệt gật đầu lia lịa, “Em đang làm một chuyện rất quan trọng, chờ em làm xong sẽ cứu anh.”

Dương Dương lơ mơ, nhìn Triển Chiêu, như muốn hỏi, nên làm gì?

Triển Chiêu mỉm cười, thấp giọng: “Dò hỏi lai lịch, chuyện cần làm và những kẻ bên cạnh chú ta.”

Lạc Dương gật đầu, nói với Kiệt Kiệt: “Em... đừng để bị kẻ xấu lừa nha.”

“Hi hi... Không đâu.” Kiệt Kiệt lắc đầu, hoan hỉ cười, “Bọn chúng mới là kẻ bị lừa... Bọn chúng không lừa được em đâu.”

“Em phải cẩn thận a, tên kia... Anh nghe nói hắn cực xấu xa!” Lạc Dương nói một cách mập mờ. Triển Chiêu vui mừng phát hiện, Lạc Dương thực nhạy bén, hơn nữa còn đang vận dụng chính những điều anh viết trong sách.

“Anh bảo Taber sao?” Kiệt Kiệt lắc đầu, “Em biết hắn là kẻ xấu... Hi hi, bọn chúng tưởng là có thể gạt em, nhưng mà mùi của chúng cũng thế.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nghe thấy cái tên “Taber”, giật mình — Hắn có liên quan tới Taber!

Lạc Dương nói, “Vậy em kể đi, hắn muốn em làm gì? Để anh xem có phải hắn lừa em không.”

“Không nói được không nói được!” Kiệt Kiệt vội vàng xua tay, chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường, “Hắn là cảnh sát a! Không thể nói được... Hi hi.”

Bạch Ngọc Đường chẳng biết nên khóc hay cười, nhìn Triển Chiêu — Thằng dở này thông minh hay ngu ngốc vậy?

Triển Chiêu cũng có phần bất đắc dĩ, Kiệt Kiệt bị bệnh không nhẹ, rối loạn tâm thần nghiêm trọng. Hoặc nói cách khác, bản năng sinh tồn và quan niệm thiện ác thị phi của hắn vẫn tồn tại, chỉ có điều một phần ký ức nào đó bị hỗn loạn. Đó hẳn là phần trí nhớ về Lạc Dương, hay chính xác hơn, là phần trí nhớ về “anh trai” hắn.

Lạc Dương nghĩ nghĩ: “Phải rồi Kiệt Kiệt, hôm bữa anh có thấy một người rất giống em.”

Kiệt Kiệt sững sốt, sau đó trở nên sợ sệt, nhìn chung quanh: “Hắn ở đâu? Ở đâu?”

“Sao em lại sợ vậy?” Lạc Dương không hiểu, “Kẻ đó làm gì em hả?”

“Không phải... Hắn muốn giết... Không phải!” Kiệt Kiệt lắc đầu nguây nguây, “Hắn là đen, rất đen, rất đáng sợ...” Vừa nói, vừa chậm rãi thụt lùi, lẩm bẩm, “Em phải đi... phải đi đây.” Sau đó xoay người.

Bạch Ngọc Đường lại để hắn chạy ư? Anh gương súng, quát: “ĐỨNG LẠI.”

Kiệt Kiệt quay đầu, nhìn súng trong tay Bạch Ngọc Đường, mãi một lúc mới mở miệng: “Đó... Đó là cái anh trai đánh kẻ xấu... Kiệt Kiệt không phải kẻ xấu... Không phải.”

Bạch Ngọc Đường cau mày, lạnh giọng hỏi, “Anh trai anh thường đánh kẻ xấu vào đâu?”

Kiệt Kiệt nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường một chốc, rồi chậm rãi chỉ vào trán mình.

Bạch Ngọc Đường rút còng tay ra, lại gần Kiệt Kiệt, “Đưa tay đây!”

Kiệt Kiệt lắc đầu, “Đừng...”

“Ta ghét nhất loại người giả ngây giả dại như mi.” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Giả bộ vừa thôi, nếu khờ thật thì sao còn giấu súng trong ống quần?”

Kiệt Kiệt ngây ngốc nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ống quần... ống quần...” Nói rồi, cúi xuống, rút từ ống quần lên một khẩu súng ổ quay 0,38 kiểu cổ.

Hắn giơ súng lên, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Nói cái này á?”

Bạch Ngọc Đường phát hiện kia là một khẩu súng giả, nhưng mà... Anh nhanh chóng nhìn ra điểm bất thường, cả Triển Chiêu cũng ngây người. Trên tay Kiệt Kiệt chính là kiểu súng đồ chơi cũ kỹ — Cực giống với loại được sát thủ cái bóng găm trên tường!

Nhìn nụ cười thần bí trên gương mặt Kiệt Kiệt, Bạch Ngọc Đường thu súng lại, tiến lên một bước: “Theo tôi về cảnh cục!”

Kiệt Kiệt lắc đầu: “Ừ ư! Kiệt Kiệt không phải người xấu!” Nói rồi xoay lưng bỏ chạy.

Bạch Ngọc Đường vươn tay chụp được cánh tay hắn. Không ngờ lại có một chuyện xảy ra. Kiệt Kiệt xoắn mạnh tay một cái, Bạch Ngọc Đường bỗng cảm giác không phải mình đang bắt một cánh tay mà là một con rắn mềm nhũn, lạnh buốt mà dẻo dai dị thường — Không có xương ư?!

Anh ngây người. Lợi dụng khoảnh khắc đó, Kiệt Kiệt lao về phía trước, tốc độ nhanh đến kinh ngạc. Bạch Ngọc Đường lại lòi súng ra, nổ súng về phía hắn.

Tiếng súng vang lớn và làn khói mỏng bốc lên từ mặt đất khiến Kiệt Kiệt giật mình, ôm tai: “Đáng ghét!”

Bạch Ngọc Đường nhắm vào hắn, “Tôi không giống với anh nữa, ngoan ngoãn quay lại đây, nếu không phát đạn tiếp theo sẽ bắn vào chân anh đấy.”

Kiệt Kiệt nghĩ nghĩ, rồi làm mặt quỷ với Bạch Ngọc Đường: “Ừ đấy!” Sau đó tiếp tục bỏ chạy.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, kẻ này không phải quái vừa, anh đoán không nổi tiếp theo hắn muốn làm gì. Kiệt Kiệt chưa làm ra chuyện nguy hiểm, tuy hắn là kẻ bị tình nghi, nhưng anh cũng không thể cho hắn bị thương thật. Bạch Ngọc Đường điều chỉnh góc độ một chút, nhắm vào chân hắn, nổ súng. Viên đạn sượt qua đùi Kiệt Kiệt, tức khắc gây trầy da, vết thương mau chóng xuất huyết. Nhưng kỳ quái, Kiệt Kiệt không chút phát hiện, vẫn cứ bỏ chạy như thường — Hắn không thấy đau.

Bạch Ngọc Đường chợt nhớ ra, vấn đề cảm giác đau — Kẻ này không có cảm giác đau!

Nhưng cứ vậy mà để hắn thoát thì không phải là Bạch Ngọc Đường. Một lần nữa nhắm bắn, trước khi Kiệt Kiệt lao ra khỏi cổng bãi đỗ xe, Bạch Ngọc Đường chuẩn xác nổ một phát đạn vào cẳng chân hắn. Kiệt Kiệt “Ai u” một tiếng, “Bịch” ngã xuống.

Bạch Ngọc Đường đuổi theo, nhưng Kiệt Kiệt vẫn cứ đứng lên, hướng về phía cổng. Triển Chiêu nhìn từ xa, kinh ngạc phát hiện, cảm giác đau của Kiệt Kiệt không hề tê liệt, mà là hoàn toàn biến mất.

Đúng lúc đó, ngoài cổng có tiếng “Két” phanh xe. Một chiếc ô tô màu đen dừng lại trước cổng, Kiệt Kiệt nhanh chóng nhảy vào xe. Xe quay một vòng, nghênh ngang rời đi.

Bạch Ngọc Đường đuổi tới tận cổng, chỉ thấy đó là một chiếc xe không biển. Anh buồn bực thu súng, biết vậy lúc đầu bắn luôn vào chân hắn cho rồi...

Bạch Ngọc Đường quay về, Triển Chiêu và Lạc Dương đã xuống xe.

“Cậu không sao chứ?” Triển Chiêu lại gần kiểm tra Bạch Ngọc Đường. Anh rất sợ chiếc xe ban nãy sẽ dừng lại, một kẻ nào đó cầm súng xuất hiện, bắn cho Bạch Ngọc Đường một phát.

“Không sao... Đáng tiếc để hắn thoát rồi.” Bạch Ngọc Đường không cam lòng, “Vất vả mãi mới có đầu mối.”

“Đừng nóng vội!” Triển Chiêu mỉm cười, “Chúng ta đã biết không ít.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu phát hiện ra gì rồi hả?”

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, “Cậu đã làm hắn bị thương, sắp tới hắn cũng sẽ chẳng thể làm chuyện xấu. Hôm nay muộn rồi, để mai tính tiếp đi.” Nói xong, một tay kéo Bạch Ngọc Đường, tay kia dắt Dương Dương, đi về phía thang máy.

...

Mở cửa, chào mừng Dương Dương đến với ngôi nhà của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Lần đầu gặp Bạch Ngọc Đường, Dương Dương đã nghĩ, nơi anh ở hẳn cũng phải rất sang trọng, có bàn kim loại, tường bằng kính vân vân. Còn với Triển Chiêu, Dương Dương thấy nhà của anh nhất định sẽ rất ấm áp và tao nhã, có đèn chùm, sofa trắng đại loại vậy. Nhưng mà khi biết hai người ở chung, Dương Dương bắt đầu thấy loạn, không biết ngôi nhà của họ sẽ thế nào.

Vừa vào trong, Dương Dương choáng.

Giữa phòng khách là một chiếc sofa ngựa vằn, dưới sàn trải thảm chíp bông, trên bàn có một chậu xương rồng xù xì, còn tường thì dán đầy hình Doraemon — Căn phòng khách đáng yêu!

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lạc Dương, Bạch Ngọc Đường có chút vô lực thuyết minh, “Phòng khách do Bạch Trì bố trí, sofa là Triệu Trinh tặng.”

Lạc Dương gật đầu, chẳng trách.

Triển Chiêu vào phòng ngủ của khách lấy dép trong nhà cho Dương Dương. Dương Dương hiếu kỳ theo vào, lập tức ngây người.

Tường phòng trắng toát, nổi bật cái giường màu đen, trần treo một cái đèn hình giọt nước chưa từng thấy, còn cả cái tủ không giống tủ kia nữa chút. Há hốc mồm, phong cách khác biệt hoàn toàn với phòng khách a.

Triển Chiêu xoa đầu cậu nhóc, “Là anh hai bày biện.”

Thay dép, Lạc Dương chạy ra bếp tham quan... Quả nhiên lại thêm một lần sững sờ.

Ấn tượng đầu tiên về căn bếp chính là — bệnh viện. Lạnh quá lạnh quá... Tuy rất sạch sẽ, nhưng ngoài inox thì toàn là... inox.

Không đợi Bạch Ngọc Đường mở miệng, Lạc Dương đã hỏi trước: “Là chú pháp y kia?”

Bạch Ngọc Đường cười khổ, gật đầu.

Tham quan thêm phòng tắm, Lạc Dương kinh ngạc nhìn nội thất bên trong — Bồn tắm cực lớn, đầy đủ trang thiết bị, hơn nữa phong cách cũng không có gì quái dị.

Triển Chiêu cười: “Là Tiểu Bạch sắp xếp.” Rồi ghé xuống thì thầm, “Tên đó bị bệnh sạch sẽ.”

Lạc Dương gật đầu, được Triển Chiêu dắt vào phòng sách. Phong cách căn phòng không khác văn phòng của Triển Chiêu là mấy, chỉ có điều số lượng sách thêm đồ sộ thôi. Lạc Dương hứng thú, đứng trước giá sách ngắm nghía mãi.

Triển Chiêu hơi tò mò, hỏi: “Dương Dương, ba con đọc sách của chú cho con nghe sao?”

Lạc Dương gật đầu: “Vâng, ba bảo chú là thiên tài.”

Triển Chiêu thầm giật mình. Sách của anh tuy không phải quá khó hiểu nhưng cũng không giống tiểu thuyết giải trí. Một đứa trẻ bảy tuổi như Lạc Dương đã có thể vận dụng... Phải nói là rất tài.

“Còn phòng nữa, là phòng ngủ phải không ạ?” Lạc Dương đầy hiếu kỳ.

Triển Chiêu thoáng xấu hổ, gật đầu.

“Con muốn xem!” Lạc Dương chạy đi, Triển Chiêu đỡ trán... Thật mất thể diện, phòng ngủ là do song sinh trang hoàng.

Cửa phòng ngủ được mở ra, Lạc Dương há to miệng, kinh ngạc không nói nên lời. Gian phòng được bài trí thật tráng lệ, mà thu hút ánh nhìn nhất chính là bức ảnh hai đứa trẻ đang thơm nhau được phóng to ở đầu giường. Chiếc giường đặt giữa phòng, to một cách khủng bố, loại có màn đỉnh. Dương Dương chưa từng thấy loại giường này bao giờ, lại gần một chút, thò tay ra sờ — Mềm quá nha!

“Đây là cái gì?” Dương Dương cầm lên một cái hộp xinh xắn bên gối, hỏi Triển Chiêu.

“NHA!” Triển Chiêu đỏ bừng, giật lấy chiếc hộp, dúi vào ngăn kéo như dúi gián vào thùng rác, lòng thầm nhủ, “Chuột chết, cái thứ này cũng để linh tinh!”

Lạc Dương chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu: “Đó là gì ạ?”

Triển Chiêu thở phào, may mà Lạc Văn không dạy thằng bé cái này.

Tối đến, Triển Chiêu tiếp tục cầm bút, ngồi trong phòng khách ký bản cho cuốn sách của mình. Lạc Dương bám lấy Bạch Ngọc Đường, nhờ anh dạy vài chiêu phòng thân.

Triển Chiêu nhìn một lớn một nhỏ nô đùa chẳng biết mệt, không biết vì sao tâm tình lại khoan khoái, ý văn tuôn như suối!

## 115. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 19

Chương 19 : Đồng dao

Mãi đến khuya, Lạc Dương mới chìm vào giấc ngủ. Bạch Ngọc Đường ôm cậu nhóc vào phòng ngủ của khách, đắp chăn tắt đèn xong xuôi mới cẩn thận ra ngoài khép cửa.

Sau khi tắm gội, anh trở lại phòng ngủ của mình, Triển Chiêu đang ngồi trên giường, đờ đẫn nhìn một cái hộp trước mặt. Bạch Ngọc Đường nhìn được cái hộp, thiếu chút sắc nước bọt. Đó là cái hộp mà Đại Đình Tiểu Đình hôm bữa đưa anh, cái gì mà “hộp tình thú”.

“Miêu Nhi... Sao chủ động thế này?” Bạch Ngọc Đường vừa lau tóc vừa đi tới giường.

Triển Chiêu ngẩng lên, thấy Bạch Ngọc Đường thân trên không mặc áo, thân dưới quây mỗi cái khăn bông... “Chuột chết, mặc vậy hả?!”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn bản thân, tủi hờn: “Tôi vừa mới tắm xong, cậu muốn tôi mặc cái gì chứ?”

“Giờ Dương Dương ở đây, cậu kín đáo tí đi.” Triển Chiêu nói, chỉ chỉ cái hộp trên giường, “Thứ này giấu ở đâu được?”

Bạch Ngọc Đường cười: “Giấu làm gì?”

“Bị thấy thì hỏng!” Triển Chiêu nói nhỏ, xoay mặt một cái, liếc thấy thân trên của Bạch Ngọc Đường, vóc người con chuột đẹp thật, hình tam giác ngược, chân dài eo thon, còn có cơ bụng nữa kìa, đáng ghét!

“Vứt đi thì phí lắm.” Bạch Ngọc Đường lại gần, hôn một cái vào tai Triển Chiêu, “Không bằng chúng ta dùng hết đi...”

Triển Chiêu lườm tên kia, nghĩ nghĩ một chút, sau đó cười thật tươi: “Dùng hết? Cậu có thể?”

Bạch Ngọc Đường ngớ ngàng, thấy ánh mắt gian tà mang theo ý cười đó rơi vào mình, còn cổ áo ngủ rộng mở, ẩn hiện xương quai xanh mê hồn...

“Miêu Nhi, cậu đừng hối hận a.” Vừa nói, vừa tiếp cận tới cần cổ Triển Chiêu.

“Hối hận cái gì?” Triển Chiêu hì hì cười, vênh cằm lên, áp vào má Bạch Ngọc Đường mà cọ cọ.

Bạch Ngọc Đường thở hắt một hơi, tóm lấy tay Triển Chiêu áp xuống, đang định ăn no, chợt nghe hai tiếng gõ cửa vang lên. Ngay sau đó, cửa được mở ra, Dương Dương thò đầu vào.

“RẦM” một tiếng.

Nhìn lại trên giường, chỉ có mỗi mình Triển Chiêu nở nụ cười ôn hòa, vừa chỉnh trang vừa chững chạc đang hoảng hốt, “Dương Dương, sao vậy? Không ngủ được à?”

Dương Dương nhìn quanh quất vài lần, không thấy Bạch Ngọc Đường ở trong phòng, có chút khó hiểu, “Con chỉ muốn xem các chú có nhà hay không thôi.”

Triển Chiêu sững sốt, nhớ lại ban nãy Dương Dương đang ngủ thì được ôm vào phòng, khả năng tỉnh lại thấy không ai bên cạnh nên mới đi tìm.

“Ừm... Con ngủ tiếp đây, chú ngủ ngon.” Nói rồi, đóng cửa.

Triển Chiêu thở phào, quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường ở dưới giường. Vừa rồi hoảng quá, anh đá một cái, làm rơi Bạch Ngọc Đường rồi.

Bạch Ngọc Đường đang nằm trên thảm, trên người là mấy thứ “tình thú” trong hộp ban nãy, la liệt toàn thân. Con chuột nào đó nhìn trần nhà, vẻ mặt u sầu.

“Tiểu Bạch.” Triển Chiêu đuổi chân, chọc chọc vào bụng Bạch Ngọc Đường, “Tắt đèn!” Thu chân, đắp chăn ngủ.

Bạch Ngọc Đường tiếc hận đứng dậy, đi tắt đèn. Xung quanh tối om. Lát sau, chợt nghe...

“Ai nha, chuột chết, làm trò gì hả?!”

“Cậu dám đá tôi xuống giường, xem tôi trị cậu thế nào.”

“Không được sờ chỗ đó!”

“Cứ sờ!”

“Nha...”

“Suyt... Cẩn thận bị nghe giờ.”

“Ừm... Ừ ư ~ A...”

“Miêu Nhi...”

.....

Sáng hôm sau, Triển Chiêu uể oải thức giấc, toàn thân đau nhức, “Chuột chết, chuột điên!”

Ra khỏi phòng, thấy Bạch Ngọc Đường đang ngồi vắt chân bên bàn uống cà phê đọc báo. Trên bàn đã bày sẵn bữa sáng, mà trong bếp vẫn có tiếng động lạch cạch cạch vang lên.

“Dậy rồi à? Sao không ngủ thêm?” Bạch Ngọc Đường hơi nheo mắt, hôm qua điên đảo hơi muộn, sáng nay có lòng để mèo con ngủ thêm một chút, thế nào lại dậy sớm vậy?

Triển Chiêu đang định mở miệng đáp thì thấy Tiểu Lạc Dương mặc tạp dề Bạch Ngọc Đường hay mặc, cầm cái mâm đi ra. Ngẩng đầu thấy Triển Chiêu, lại vui vẻ quay vào lấy thêm bữa sáng.

“Lạc Dương làm đấy.” Bạch Ngọc Đường gấp báo, chớp chớp nhìn Triển Chiêu, “Thằng bé còn giỏi hơn cả cậu. Thế này cũng tốt, về sau thêm một người nữa cho cậu ăn!”



Triển Chiêu thở phì phì, xoay người vào toilet đánh răng rửa mặt. Chưa được bao lâu, mồm ngậm bàn chải chạy lại, “Tiểu Bạch, có phải hôm nay Râu Quai Nón đi giải phẫu không?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Chúng ta tới thẳng bệnh viện. Sáng nay Công Tôn đã đi trước rồi, nói là muốn xem cái máy biến âm kia được cài vào thanh quản thế nào.”

“Kiệt Kiệt hôm qua lại nói chuyện bình thường!” Triển Chiêu rửa mặt xong, quay ra bàn, cầm cốc sữa Dương Dương pha, uống một ngụm, cắn thêm một miếng sandwich — Ngon quá! Xoa đầu Dương Dương khen ngợi.

“Nói cách khác là hắn đã tìm được chỗ giải phẫu rồi.” Bạch Ngọc Đường đặt tờ báo xuống, “Mặc kệ là đến bệnh viện hay phòng khám tư nào, tóm lại là đã tìm được một đầu mối đáng giá.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, nói với Bạch Ngọc Đường, “Còn chuyện hắn nói muốn tìm anh trai ấy... Tôi muốn hỏi Râu Quai Nón một chút.”

“Ăn xong rồi đi!” Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ, “Hơn mười giờ chắc là xong thôi!”

Ba người gật đầu, tiếp tục ăn sáng. Đột nhiên, Dương Dương hỏi: “Tối qua có phải có động đất không ạ? Con thấy giường rung rung.”

“Phụt...” Bạch Ngọc Đường phun một ngụm cà phê.

“Khụ khụ...” Triển Chiêu sắc sữa.

.....

Bạch Trì lái chiếc bọ rùa tới bệnh viện, dừng xe ở bãi đậu xe dưới lầu, tay cầm tài liệu mà Công Tôn gọi điện nhờ mang tới, vội vàng muốn chạy lên tòa cao ốc bệnh viện. Nhưng cậu lại bị thu hút bởi một chiếc xe đen có rèm che, chiếc xe trông quen quen.

Giương mắt nhìn, quả nhiên thấy một người đứng đó, tựa ở xe hút thuốc — là Bạch Cẩm Đường.

Bạch Cẩm Đường tựa hồ đang ngây người, điều thuốc cứ kẹp giữa hai ngón tay.

Từ góc độ này, nửa gương mặt của Bạch Cẩm Đường bị khuất, Bạch Trì nhìn đường mũi cao thẳng in bóng dưới ánh mắt trời của người anh cả, gương mặt nghiêng thật hoàn mỹ. Bạch Cẩm Đường và Bạch Ngọc Đường khá giống nhau, nhưng lại mang đến cảm giác khác biệt hoàn toàn. Nếu nói thẳng ra, Bạch Ngọc Đường là khô ngô thì Bạch Cẩm Đường là anh tuấn, cảm giác... là một người đàn ông trải đời.

Bạch Trì vẫn đang bình phẩm, chợt thấy Bạch Cẩm Đường quay sang nhìn cậu, anh có vẻ... buồn cười, khóe miệng nhếch lên.

Bạch Trì lập tức đỏ bừng mặt, bị phát hiện. Cậu ngáy ra đẩy nhìn lên một lúc lâu rồi.

Cuối cùng vẫn lại gần, lồng ngực Bạch Trì cứ đập bình bịch. Cậu đã quen với Bạch Ngọc Đường, mà hồi trước cũng không căng thẳng đến thế. Cậu mới gặp Bạch Cẩm Đường được mấy lần, hơn nữa người nhà họ Bạch như cũng tránh nhắc tới anh, nên cậu cũng có chút sợ hãi.

Tới trước mặt Bạch Cẩm Đường, Bạch Trì nhìn anh một chút rồi mới nhỏ giọng gọi: “Anh hai.”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, không nói gì, hút thuốc, vồ vồ vào lưng Bạch Trì, như muốn cậu hãy ngẩng cao đầu ưỡn ngực lên.

Bạch Trì vươn người, dè dặt hỏi: “Anh chờ anh Công Tôn ạ?”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, miệng vẫn ngậm điều thuốc: “ Bao lâu nữa thì giải phẫu xong?”

“Nhanh thôi ạ!” Bạch Trì đáp, “Đến mười giờ, hiện tại đã chín giờ kém rồi.” Đang nói chuyện, Bạch Trì chú ý tới vẻ mặt của Bạch Cẩm Đường, thấy anh nhú mày, hình như có gì đó không hài lòng.

Bạch Trì bấm sinh mạch cảm ở phương diện này, tưởng Bạch Cẩm Đường không vui với cậu, vội vàng nói thêm: “À ừm, em đi trước vậy...” Nói rồi, xoay người định rời đi, không ngờ lại bị Bạch Cẩm Đường tóm cổ áo lại. Không đợi cậu kêu một tiếng, anh đã kéo cậu ngồi xuống, trốn ra sau xe.

Bạch Trì không hiểu, vừa mới có phản ứng lại thì chợt nghe “bụp” một tiếng. Sau đó, bức tường đối diện xuất hiện một lỗ đen bốc khói... Ban này, nếu Bạch Cẩm Đường không kéo Bạch Trì xuống, cậu chắc chắn đã bị bắn trúng.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Thoáng chốc, Bạch Trì thấy Bạch Cẩm Đường cau mày, vừa lắng nghe động tĩnh vừa đưa tay ra, miệng chỉ nói đúng một từ: “Súng!”

Tuy nội quy cảnh sát đã quy định, súng không thể tùy tiện để bất kỳ ai sử dụng, nhưng Bạch Trì vẫn không chút do dự đưa cho Bạch Cẩm Đường. Bởi vì cậu hiểu, đưa súng cho anh còn hữu dụng hơn là mình cứ giữ khư khư.

Bạch Cẩm Đường nhận súng, giật chốt, lắng nghe động tĩnh từ đối phương. Bạch Trì thoáng giật mình, động tác vừa rồi của Bạch Cẩm Đường cho thấy, anh đã quá quen với súng ống. Anh không phải cảnh sát, sao lại dùng súng thành thạo vậy?

Đang suy nghĩ, chợt một tiếng ca nhẹ nhàng vang lên.

Thoạt đầu Bạch Trì còn tưởng mình nghe lầm, có tiếng ngâm nga thế nào được chứ. Nhưng nghe kỹ lại, không nhầm đâu, quả thật có người đang hát, hơn nữa... hình như đang hát bằng ngoại ngữ, cũng không phải tiếng Anh.

Vô thức xoay sang nhìn Bạch Cẩm Đường, Bạch Trì muốn xem anh định xử trí thế nào. Nhưng cậu sững sốt. Bạch Cẩm Đường tay cầm súng, mắt cứ mở thao lao, sắc mặt tái nhợt, cả cơ thể như ngừng hô hấp.

Bạch Trì vỗ nhẹ anh một cái, Bạch Cẩm Đường mới phục hồi tinh thần, sau đó cau chặt đôi mày, vẻ mặt nghiêm trọng. Anh lấy điện thoại ra bấm bấm vài cái, thấy có kết nối rồi đưa nó cho Bạch Trì, ra hiệu cậu đừng lên tiếng.

Bạch Trì cầm điện thoại, số máy hiển thị trên màn hình là số của Bạch Ngọc Đường.

...

Tiếng rung “rì rì” vang lên, Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu, “Miêu Nhi, xem là ai.”

Triển Chiêu theo thói quen thò tay vào túi áo Bạch Ngọc Đường, lấy điện thoại ra, mở máy nhìn, là Bạch Cẩm Đường.

“Anh hai.” Bấm nút nghe, “Alo? Anh hai?”

Một lúc lâu, đầu dây bên kia không có tiếng đáp nhưng lại loáng thoáng có thanh âm truyền ra, giống như ai đang ngâm nga hát.

Trong xe, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, cả Tiểu Lạc Dương ở ghế sau nữa, đều sững sốt.

“Tiếng gì thế?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

Triển Chiêu cau mày, “Là một bài đồng dao Ý.”

“Con nghe cái này ở đâu rồi ấy.” Lạc Dương đột nhiên nói.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, đang thấy khó hiểu, đột nhiên trong điện thoại có những tiếng “bùm bụp” súng nổ.

Sau đó là một chuỗi tiếng động vội vàng.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu vừa kêu lên một tiếng, Bạch Ngọc Đường đã nói, “Nắm chặt!”

...

Bạch Trì cầm điện thoại, cảm thấy tiếng ca ngâm nga kia đang đến gần. Lúc này, Bạch Cẩm Đường tóm lấy cậu, vọt tới đuôi xe. Vừa di chuyển, một viên đạn đã rơi trúng xuống nơi họ vừa nấp ban này. Trong nháy mắt, Bạch Trì trông thấy bộ dạng kẻ nổ súng — Là Râu Quai Nón? Không phải, giống đấy, nhưng hình như có khác biệt!

Bạch Cẩm Đường không nổ súng, kéo Bạch Trì trốn sau cột đá ở bãi đỗ xe, sau đó thấp giọng hỏi: “Ai?”

Bạch Trì lắc đầu: “Không biết.”

“Chú không biết?” Bạch Cẩm Đường càng nghi hoặc.

Đúng lúc đó, tiếng phanh xe vang lên. Đó là chiếc xe thể thao màu bạc của Bạch Ngọc Đường, đang vọt vào bãi đỗ.

## 116. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 20

Chương 20 : Từ phương xa

Xe của Bạch Ngọc Đường lao xuống bãi đỗ, sau tiếng “két” phanh, tạo thành một đường cong trên mặt đất thì chuẩn xác dừng lại trước cột trụ. Cửa xe mở ra, Bạch Ngọc Đường xuất hiện, giơ súng nhắm vào kẻ đang ngâm nga kia, “Bỏ súng xuống!”

Giữa bãi đỗ xe, người đang hát bên cạnh xe của Bạch Cẩm Đường, chính là Kiệt Kiệt, gã râu quai nón tới qua đi tìm Lạc Dương.

Triển Chiêu và Lạc Dương ngồi trong xe. Bạch Ngọc Đường dừng xe rất khéo, cửa sổ xe được chắn bởi cột trụ nhưng người trong xe vẫn có thể quan sát những gì diễn ra ngoài ô kính. Triển Chiêu ôm Lạc Dương vào lòng, hai người nhìn rõ tình hình.

“Là chú hôm qua.” Dương Dương ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, “Không phải hôm qua chú ta đã bị chú Bạch bắn chảy máu sao? Thế nào lại khỏi nhanh vậy?”

Triển Chiêu lắc đầu, vẻ mặt cũng đầy nghi hoặc, mà Bạch Ngọc Đường nhìn thấy Kiệt Kiệt cũng lộ ra ngờ vực.

“Bỏ súng xuống!” Bạch Ngọc Đường cau mày, quát thêm một lần nữa. Nghe giọng anh, Triển Chiêu có thể cảm thấy phần nào cơn bức tức của Bạch Ngọc Đường... Bất kể lần này Kiệt Kiệt muốn giết ai, là Bạch Cẩm Đường hay Bạch Trì, đều là anh em của Bạch Ngọc Đường. Bình thường Bạch Ngọc Đường vốn có tính bao che bệnh vực người thân, đồng nghiệp ở SCI đã vậy chứ đừng nói đến anh em ruột thịt. Giờ chỉ cần Kiệt Kiệt có chút phản ứng, rất có thể Bạch Ngọc Đường sẽ lập tức bắn gục hắn.

“Dương Dương, con bảo đã từng nghe cái chú kia hát bài hát này?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi Lạc Dương.

“Vâng.” Lạc Dương gật đầu, “Con có nghe vài lần.”

“Chú ta có kể chuyện gì liên quan tới bài đồng dao đó không?” Triển Chiêu hỏi.

Lạc Dương nghĩ nghĩ rồi đáp: “Chú ta có kể hồi nhỏ đã từng nghe, ấn tượng rất sâu sắc.”

“Con có thể hát lại không?” Triển Chiêu hỏi Lạc Dương.

Dương Dương cười khỏ, lắc đầu, “Không ạ, i i a a thôi, con đâu biết hát.”

Triển Chiêu lại nhìn thể giằng co ngoài xe, nói với Lạc Dương, “Nhớ giai điệu là được rồi. Con ngân vài tiếng nhé, chú muốn xem phản ứng của hắn.”

Lạc Dương nghiêng đầu nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu, “Vâng!”

Triển Chiêu bấm nút mở cửa sổ xe, ra hiệu cho Lạc Dương bắt đầu.

Trong bãi đỗ xe yên tĩnh, vãn vơ một làn khói mỏng từ điều thuốc đã dụi của Bạch Cẩm Đường. Ba phía đều ở thế căng thẳng. Đúng lúc đó, một giọng ca non nớt vang lên từ trong chiếc xe của Bạch Ngọc Đường. Tiếng ca nhẹ nhàng chậm rãi, chính là khúc đoạn Kiệt Kiệt vừa mới ngâm nga.

Kiệt Kiệt giật nảy mình, mắt mở to nhìn về phía xe, lập tức hòa giọng theo, vừa hát vừa buông súng, từ từ đi về phía chiếc ô tô, cũng chính là về phía Bạch Ngọc Đường, miệng lầm bầm: “Anh ơi... anh ơi.”

Cả cơ thể của hắn đều thả lỏng, súng trên tay rơi “cách” xuống đất. Nụ cười xuất hiện trên gương mặt Kiệt Kiệt, trông thật ngây thơ.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc vì hành động của hắn. Đang không biết phải phản ứng thế nào thì bên ngoài, thêm một chiếc xe lái tới. Đó là chiếc Bentley màu đen, chậm chậm chạy tới rồi dừng lại giữa bãi đỗ xe, chặn đường của Kiệt Kiệt.

Bạch Ngọc Đường chau mày. Triển Chiêu cũng đã đóng cửa sổ xe, ấn Dương Dương vào trong, dặn cậu nhóc trốn kỹ vào. Anh ra khỏi xe, đến cạnh Bạch Ngọc Đường.

Chiếc Bentley mở ra, hai người xuất hiện.

Người đứng trước là một người đàn ông khoảng hơn ba mươi, thân hình cao lớn, một thân Tây trang đen được may thủ công; chất vải, phụ kiện đều rất sang trọng; mái tóc đen được chải chỉnh chu. Hắn đeo kính râm, trán và mũi cao ngất, nước da tái nhợt, nhìn đã biết không phải người châu Á.

Người theo sau hắn, từ ghế phó lái bước xuống, trông lắt phà lắt phất, sơ mi hoa, tóc để dài — Eugene.

Triển Chiêu thấy ở ghế sau còn một người nữa, nhưng vì cửa kính đen, không rõ là ai.

Kẻ áo đen nhìn quanh một lượt, ánh mắt chậm rãi đảo qua từng người, khi tới Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, hắn mỉm cười, lưu loát hỏi bằng tiếng Anh: “Lần trước Taber thua trong tay các cậu?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, Triển Chiêu chớp mắt — Tiểu Bạch, quen mắt không?

Khẽ gật đầu, Bạch Ngọc Đường nhướn mi — Không phải chứ... Hôm nay ngày mấy?

Hai người đang “trao đổi”, chợt nghe kẻ đó bật cười, tháo kính râm xuống, quay đầu nói với Bạch Cẩm Đường sắc mặt không tốt đứng đó không xa: “Bạch, cậu và em trai thật giống nhau.”

Bạch Cẩm Đường tựa hồ không quan tâm tới vẻ hí hửng của hắn, lạnh mặt nhìn một lúc mới mở miệng phun ra vài âm tiết: “Leonard.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại nhìn nhau — Quả nhiên.

Nhân vật có khí thế kinh người đang đứng trước mặt họ đây, chính là trùm sỏ mafia ác danh lan xa lan rộng — Leonard.

Điều khiến cả Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cảm thấy cảm khái chính là ngài trùm của gia tộc Leonard trẻ đến ngỡ ngàng.

“Cậu tới đây làm gì?” Bạch Cẩm Đường trả súng lại cho Bạch Trì phía sau đang nhô đầu nhìn ngó.

Thấy Bạch Cẩm Đường vô tình một cách cố ý che chở cho Bạch Trì, Leonard cười, con ngươi xanh xám chăm chăm dõi vào cậu, “Nghe nói cậu có một tình nhân, là bé đáng yêu sau lưng đó hả? Không giống cậu à, tôi nhớ cậu thích vẻ đẹp lạnh lùng cơ mà.”

Bạch Cẩm Đường phớt lờ, quay đầu lại nhìn Bạch Trì, thấy cậu vẫn ôm khư khư tập tài liệu liền hỏi: “Thứ này Công Tôn cần?”

Bạch Trì sững sốt, sau đó giật mình “A” một tiếng, nhìn mọi người: “Em phải đi đưa tài liệu!” Nói rồi, ba chân bốn cẳng chạy lên tòa cao ốc, chết chắc rồi, Công Tôn nổi bão cho coi!

“Xem ra không phải...” Leonard cho kính vào túi áo, quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, tinh tế quan sát họ, tầm mắt chiếu vào Triển Chiêu, mày thoáng nhướng lên, “Tôi đã từng đọc sách của cậu.”

Triển Chiêu gật đầu, “Hy vọng nó không giúp gì cho anh.”

“Ha ha...” Leonard bật cười, “Thật thú vị.” Sau đó phát hiện Bạch Ngọc Đường đang hồ nghi nhìn mình, “Có vấn đề gì sao? Đội trưởng Bạch?”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc chốc lát, rồi đột nhiên hỏi: “Anh dùng visa du lịch nhập cảnh? Là công ty du lịch nào? Tôi cho người niêm phong nó!”

Leonard không ngờ Bạch Ngọc Đường sẽ thốt ra những lời này, nhất thời dở mếu dở máo. Eugene phía sau đã ôm bụng cười rũ rượi, vừa đập nóc xe vừa nói: “Cậu chàng hài hước lắm!”

Bạch Cẩm Đường rút thuốc ra, thản nhiên: “Cậu muốn gì?”

Leonard lại quay sang nhìn Bạch Cẩm Đường, mỉm cười, thấp giọng hỏi: “Tôi muốn gì có ích lợi chi? Cậu đâu chịu.” Ngữ điệu mập mờ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe vậy lại nhìn nhau.

“Nói nhảm vừa thôi.” Bạch Cẩm Đường cau mày, “Không có việc gì thì biến đi, đây không phải là chỗ các người nên tới.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lại càng tò mò, cách nói chuyện giữa Bạch Cẩm Đường và ngài trùm mafia đây cho thấy giao tình giữa hai bên chẳng hề nông nhai.

Leonard cũng không giận, khoát khoát tay: “Tôi không tới tìm cậu với người nhà để làm phiền, tôi chỉ muốn đưa một đứa trẻ đi lạc về thôi.” Nói rồi, đưa mắt ra hiệu cho Eugene.

Eugene vỗ tay một cái với Kiệt Kiệt.

Kiệt Kiệt sững sốt, liền cất bước tới chỗ Eugene và Leonard.

Bạch Ngọc Đường chau mày, “Anh muốn đưa hắn đi?”

Leonard rất hứng thú nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, hỏi một đằng đáp một nẻo: “Các cậu thật đẹp đôi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Cảm ơn.”

Leonard quan sát Bạch Ngọc Đường thật kỹ, chớp lát sau có phần bất đắc dĩ, nói với Bạch Cẩm Đường đang hút thuốc một bên: “Người họ Bạch có phải đều thế này?”

Bạch Cẩm Đường không đáp, nhìn Kiệt Kiệt đang đi tới gần xe của Leonard: “Hắn không thể đi.”

“Cậu đã nói sau này không quan tâm tới chuyện của tôi nữa.” Leonard nhếch miệng cười, “Chẳng lẽ cậu đang nói giúp em trai mình?”

“A...” Bạch Cẩm Đường cười lạnh, “Hắn muốn giết tôi. Chung quy thì tôi cũng có chút quyền lợi chứ.”

Leonard lắc đầu, “Nó không có ý giết cậu, tha lỗi cho nó đi.”

Triển Chiêu nghe cậu trả lời của Leonard, con người khê chuyển động, trong đầu lóe lên một ý nghĩ, lên tiếng: “Hắn tới bệnh viện là có ý đồ khác, nhưng thấy anh hai lại đột nhiên muốn giết anh ấy... Vì sao? Anh hai có khí chất gì giống với người hắn muốn giết ư?”

Leonard nhìn Triển Chiêu một cách khen ngợi, cười: “Lời truyền tụng thật không sai, rất thông minh... Vậy cậu đoán xem, Bạch có khí chất gì lại khiến đứa trẻ này muốn giết cậu ấy?”

“Anh gọi anh ta là đứa trẻ? Tuổi tác của Kiệt Kiệt hình như không giống vẻ bề ngoài.” Triển Chiêu không đi theo dòng suy nghĩ của Leonard, anh tiếp tục như tự trò chuyện, “Nói cách khác, anh biết trí lực của Kiệt Kiệt chưa hoàn toàn trưởng thành, mới dừng lại ở độ tuổi của trẻ em. Xem ra, anh đã có lý giải với chuyện năm đó, mà cũng có liên quan tới không ít người biết chuyện năm ấy. Anh không chọn Râu Quai Nón đang nằm viện kia, khẳng khái chọn Kiệt Kiệt, chứng tỏ Kiệt Kiệt có cái gì đó mà các người muốn — Có thể các người còn muốn tiếp tục thí nghiệm, hoặc đổi mới nghiên cứu.”

Leonard huýt một hơi thật dài, quay lại nói với người trong xe: “Anh nói không sai, cậu ta thật giống anh!”

Triển Chiêu kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào người ngồi trong xe, dần dần có một dự cảm, chớp mắt đầu óc rối như tơ vò, nhưng chớp lát lại trống rỗng.

Bạch Ngọc Đường chú ý tới hơi thở có phần bất ổn của Triển Chiêu, quay sang nhìn anh. Quả nhiên, Triển Chiêu đang nhũ mày trầm tư. Bạch Ngọc Đường lập tức vươn tay vòng qua lưng Triển Chiêu, nhẹ nhàng siết lấy cánh tay người này.

Cảm giác sự được sự xoa dịu đến từ Bạch Ngọc Đường, cái chớp mắt tiếp theo khiến dòng suy nghĩ của Triển Chiêu dần trở nên trấn tĩnh.

Leonard chú ý tới sự trao đổi im lặng đó, nở một nụ cười nhạt, “Thật đáng thèm... Nhưng mà quá đẹp quá tốt, thường hay bị người ta ganh ghét.”

Bạch Ngọc Đường cũng không quan tâm tới ngữ điệu kỳ quái của Leonard, anh chỉ nhìn chăm chăm vào Kiệt Kiệt: “Các người có thể đi, hẩn ở lại!”

Eugene cười, nói với Leonard: “Đại ca, đừng hy vọng vào tôi, tôi đánh không lại cậu ta!”

Cái liếc của Leonard dành cho Eugene thoáng tỏ ý tiếc nuối, rên rởn không thành thét, ra hiệu hẩn mở cửa xe.

Eugene lập tức mở cửa xe sau, người ngồi trong vẫy vẫy tay với Kiệt Kiệt, Kiệt Kiệt như đứa trẻ nghe thấy mẹ gọi, ngoan ngoãn muốn vào xe.

Triển Chiêu động não một cái, quay đầu mấp máy với Tiểu Lạc Dương trong xe mình.

Lạc Dương vẫn luôn chú ý tới những biến chuyển ngoài xe, thấy Triển Chiêu nói, khẩu hình như —Hát tiếp.

Lạc Dương lập tức hạ cửa sổ xe, nhẹ nhàng i a giai điệu đồng dao.

Vốn đã định vào xe của Leonard, Kiệt Kiệt giật mình một cái, xoay người đi về hướng chiếc xe của phía Triển Chiêu.

Leonard trầm mặt, liếc Eugene.

Eugene định đuổi theo, nhưng không biết từ lúc nào Bạch Cẩm Đường đã vọt đứng trước mặt hẩn. Hẩn kinh ngạc lùi lại trốn sau Leonard, nhô đầu ra: “Đáng ghét, người ta không muốn đắc tội họ Bạch!”

Leonard nhìn trời, thở dài với Bạch Cẩm Đường: “Cậu đừng chống đối tôi nữa được không?”

Bạch Cẩm Đường không đáp, cảnh cáo nhìn hẩn: “Đây không phải là nơi mà cậu nên tới!”

Nụ cười của Leonard dần biến mất. Hẩn đưa tay phủi chút tàn thuốc dính vào cổ áo Bạch Cẩm Đường, thấp giọng: “Bạch, cậu phải biết rằng... Tôi muốn giúp cậu.”

Sự tức giận nổi lên trong mắt Bạch Cẩm Đường, anh lạnh lùng: “Là cậu có dã tâm, đừng lấy tôi để nguy trang! Tôi không muốn biết gì cả!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng nghe như lọt vào sương mù, không rõ đến tột cùng hai người là có quan hệ gì. Kiệt Kiệt cũng đã chạy tới, muốn chạy về phía Tiểu Lạc Dương thì bị Bạch Cẩm Đường bắt lại.

Kiệt Kiệt giãy dụa một lúc mà cũng không thoát nổi.

Lúc này, từ xe của Leonard, có tiếng ho khan nhẹ nhàng truyền ra.

Quay đầu lại nhìn, Leonard không hiểu, nhưng nhanh chóng khôi phục lại dáng điệu thông dong, vỗ vai Bạch Cẩm Đường: “Tốt xấu thì cậu cũng là người của gia tộc Leonard, đừng coi tôi là người ngoài.” Nói rồi, nhìn về mặt kính ngực của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, khoát tay: “Hôm nay chúng tôi tới không đúng lúc, thôi đành, hẹn gặp lại... Các em trai.” Sau đó xoay người, trở về xe mình, ngênh ngang rời đi.

Bạch Cẩm Đường kéo Kiệt Kiệt vẫn giãy dụa không ngừng tới trước mặt Bạch Ngọc Đường, “Còn đâu?”

Bạch Ngọc Đường không động đậy, đôi mắt chỉ chăm chăm vào Bạch Cẩm Đường, mãi mới mở miệng: “Vừa rồi hẩn nói gì? Tại sao lại nói anh cũng là người của gia tộc Leonard?”

## 117. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 21

### Chương 21 : Chuyện cũ

Vì mất trí nhớ, ký ức tuổi thơ của Bạch Cẩm Đường rất ngắn ngủi và đơn thuần, chỉ nhớ một ít người. Nếu nói tới trẻ em thì cũng chỉ có Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Ngày anh được đưa ra khỏi phòng vô trùng, lần đầu tiên thấy Bạch Ngọc Đường đã có ấn tượng thực sâu sắc. Đứa trẻ ấy chỉ cao tới thắt lưng anh, đáng yêu vô cùng, còn rất thân thiết gọi anh là anh hai, anh cũng rất thích nó. Sau đó phát hiện Triển Chiêu hàng xóm ngày nào cũng sang, hai đứa nhỏ đi đâu cũng có đôi có cặp, đồng thanh gọi anh một tiếng “anh hai”, khiến Bạch Cẩm Đường càng thích thú. Khi anh rời nhà,

hồi ức về hai đứa em luôn là hai đứa nhóc tròn vo, chẳng ngờ mấy năm sau trở về, em trai đã trưởng thành rất nhiều.

Mối quan hệ giữa Bạch Cẩm Đường và người trong họ không được tốt. Nói như Bao Chửng, người nhà họ Bạch là hổ, Bạch Cẩm Đường là sói, có mùi khác biệt, khiến trưởng bối Bạch gia phải e dè. Chỉ mình Bạch Ngọc Đường không như vậy. Bạch Ngọc Đường vẫn rất ngoan ngoãn gọi anh là anh hai, nói gì nghe nấy, thì thoảng còn xun xoe làm nũng, cho nên Bạch Cẩm Đường cưng em trai mình lắm.

Bạch Ngọc Đường học cấp hai, Bạch Cẩm Đường về thăm em, phát hiện Bạch Ngọc Đường thích tập võ, liền mời cho cậu mấy tay cao thủ tới dạy, dặn cậu tập tành thành thạo bao giờ cũng tốt, chẳng những có thể tự vệ mà còn có thể bảo vệ được người mình thích. Nửa năm sau, Bạch Ngọc Đường đã đánh ngã tất cả giáo viên, ngày kết thúc còn nói: “Anh hai, anh trả bao nhiêu mới mời được đây? Người này có đánh được đâu, lấy lại tiền được không?”

Bạch Ngọc Đường học cấp ba lại đam mê bắn súng, Bạch Cẩm Đường quay về một chuyến, giới thiệu cho Bạch Ngọc Đường một bãi súng cực tốt, đưa cho cậu em mấy khẩu: “Đừng để ai biết, luyện nhuần nhuyễn luôn đi, sau này em cũng thích làm cảnh sát mà.” Bạch Ngọc Đường dùng được súng một cách thành thục, lại trả súng, nói rằng: “Anh hai, em phải ở ký túc rồi, để lại nhà không an toàn, các cụ mà biết thì bão nổi cái chắc.”

Bạch Ngọc Đường lên đại học, Bạch Cẩm Đường lại về, mua cho Bạch Ngọc Đường một chiếc xe, để cậu chàng lúc nào rảnh mà không muốn ở trong trường thì đưa Triển Chiêu đi loanh quanh thăm thú. Bạch Ngọc Đường dùng ba năm, phá hỏng cái xe, còn nói: “Anh hai, thứ này chậm chết đi được, em thích lái phi cơ ấy.” Thế là đi làm phi công.

Bạch Ngọc Đường trở về từ quân ngũ, quả nhiên không phản đối chuyện làm cảnh sát theo truyền thống nhà họ Bạch. Bạch Cẩm Đường mãi vẫn không thể hiểu, em trai anh cái gì cũng giỏi, dù là văn hay võ, nói gì làm gì đều tựa nhân trung long phượng (\*), sao cứ phải làm cảnh sát? Vừa nguy hiểm lại vừa phiền phức, anh cũng không tin em trai mình thích trừ gian diệt bạo gì gì đó. Anh chỉ mong người em trai duy nhất sống thật vui vẻ hạnh phúc. Nhưng Bạch Ngọc Đường lại cứ thản nhiên, nói một câu: “Làm gì chả được ạ.” Đã vậy rồi thì anh cũng chỉ biết mua cho em trai một chiếc xe thể thao, phóng như bay, một chiếc xe thực sự có thể giúp Bạch Ngọc Đường đi lại, nhìn em trai bị kìm nén trong xe cảnh sát anh không nuốt trôi. Rồi sau Bạch Cẩm Đường mới phát hiện, Bạch Ngọc Đường không phải vì người nhà mà chấp nhận dầy ải bản thân, cái chính là bởi — Triển Chiêu.

(\*) nhân trung long phượng: chỉ người anh hùng, tài giỏi xuất chúng.

Ngay từ nhỏ, Bạch Cẩm Đường đã biết, Bạch Ngọc Đường không đơn giản. Chỗ không đơn giản nhất chính là trong suốt quá trình trưởng thành của mình, Bạch Ngọc Đường sẽ không để ai biết bản thân đang nghĩ gì, nhưng tất nhiên, ngoại trừ Triển Chiêu.

Bạch Cẩm Đường ngẩng đầu nhìn người đang đứng đối diện, người em trai đã cao ngang anh, đang nặng nề hỏi anh: “Bảo anh cũng là người của gia tộc Leonard là sao?”

Bạch Cẩm Đường bật cười. Con người không ai có thể che giấu tất cả bản tính của mình, Bạch Ngọc Đường cũng vậy thôi. Người nhà họ Bạch đều là hổ, nhưng đến thế hệ này, hai anh em họ đều là sói!

“Trước cứ còng hắn vào đã, giữ tên này thật chặt!” Bạch Cẩm Đường nhìn Kiệt Kiệt vẫn đang giãy dụa trong tay mình.

Bạch Ngọc Đường đứng im không nhúc nhích. Triển Chiêu đứng cạnh liền tóm lấy tay anh: “Cậu vội cái gì?”

Xoay sang nhìn Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường thoáng bình tĩnh trở lại, nhưng cả người vẫn toát ra khí tức khiến người ta phải căng thẳng. Anh lấy còng tay bên hông, còng Kiệt Kiệt vào rồi gọi Mã Hán và Triệu Hổ tới đưa người đi.

Bạch Cẩm Đường nhìn Bạch Ngọc Đường trong chớp mắt đã tỉnh táo hơn, cũng không nói gì, lấy thêm điều thuốc, ánh mắt tỏ ra hồ hững nhìn sang Triển Chiêu. Không ngoài dự liệu, Triển Chiêu đang quan sát Bạch Cẩm Đường, dường như đang thăm dò đáy lòng anh.

Với Triển Chiêu, ngay từ lần đầu gặp gỡ, Bạch Cẩm Đường đã cảm thấy quý mến một cách đặc biệt, ngoài gương mặt khả ái, tính nết nhu thuận, quan trọng hơn cả là Triển Chiêu một lòng một dạ hướng về Bạch Ngọc Đường, so với những vị cha chú Bạch gia còn nuôi chiều Tiểu Bạch của anh hơn nhiều. Triển Chiêu cũng chính là vị thuốc an thần duy trì một Bạch Ngọc Đường thông dong bình tĩnh tự tin.

Bạch Cẩm Đường đã từng thắc mắc, với trí tuệ cùng học thức của Triển Chiêu, chàng trai ấy hoàn toàn có thể trở thành một vĩ nhân, vì sao lại muốn hoài phí năng lực tại một cục cảnh sát nhỏ nhỏ? Triển Chiêu hoàn toàn có thể tìm một sân khấu lớn gấp bội cho bản thân. Khi Bạch Cẩm Đường hỏi, Triển Chiêu trả lời còn hóm hỉnh hơn cả Bạch Ngọc Đường — Người giỏi nhất không nhất định phải có một sân khấu riêng, đó là người đi tới đâu thì nơi ấy chính là sân khấu. Lần đầu tiên, Bạch Cẩm Đường phải dành vài phần kính trọng cho cậu thư sinh dịu ngoan này. Cậu ấy và Bạch Ngọc Đường giống hệt nhau ở một điểm, đó là đều chọn lựa mở rộng nhân tâm, như vậy thế giới sẽ bé nhỏ đi. Ở đâu cũng thế, có thể sinh sống và phát huy năng lực, điều quan trọng là bọn họ tràn trề tin tưởng cũng như tự tin, lạc quan và nhìn thấy nhau, vậy thôi đã thỏa mãn rồi, so ra trong mắt nhiều người thì thực sự là quá tuyệt vời.

Đội Vương Triều Mã Hán lái xe bọc thép tới đưa Kiệt Kiệt đi, ba người mới đưa mắt nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường có chút căng thẳng, cứ nhìn chằm chằm vào Bạch Cẩm Đường, dường như đang sợ anh trai sẽ nói ra điều gì khó nghe. Bạch Cẩm Đường ngược lại, vô cùng cao hứng, bởi anh nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Bạch Ngọc Đường, chứ không phải là sự hoài nghi hay khó chịu. Em trai hay nói giỡn với Triển Chiêu, rằng anh là mafia, nhưng lại chưa từng nghi ngờ mình thực sự nhúng tay vào tội ác.

“Muốn hỏi gì?” Bạch Cẩm Đường dúi điều thuốc, quyết định tiếp tục trêu Bạch Ngọc Đường, “Không cần vào phòng thẩm vấn chứ? Hỏi thế này là anh đây có quyền không trả lời.”

Quả nhiên, nét mặt Bạch Ngọc Đường càng lo lắng, còn chưa mở miệng đã nghe Triển Chiêu nói: “Anh hai sao khách sáo thế, không phải Tiểu Bạch có ý vậy đâu! Nếu anh không nói, cậu ta cũng hết cách ấy, phải không?”

Bạch Cẩm Đường lắc đầu. Nếu nói Bạch Ngọc Đường là thanh đao cứng, thì Triển Chiêu lại là một lưỡi đao mềm mỏng. Dù có múa lưỡi thế nào, công lý trong Triển Chiêu so với Bạch Ngọc Đường vẫn kém nhiều lắm. Triển Chiêu có lý luận và cách suy nghĩ riêng, cũng có cái công lý riêng, nói công việc của Triển Chiêu là biểu dương chính nghĩa, thà đổi thành nhìn thấu nhân tâm, mà giới hạn lớn nhất là bảo vệ Bạch Ngọc Đường mà thôi. Sắc mặt Triển Chiêu xấu đi không phải bởi vì Bạch Cẩm Đường có thể là kẻ xấu, mà chính là sợ anh có thể sẽ lừa Bạch Ngọc Đường.

“Mấy đứa không phải nghĩ phức tạp vậy.” Bạch Cẩm Đường lại rút thêm điều thuốc, lập tức bị Bạch Ngọc Đường giật lấy.

Nhún vai, Bạch Cẩm Đường xoa xoa ấn đường, từ tốn mở miệng: “Cũng chẳng biết là dưới cái tình huống gì mà anh bước vào gia tộc Leonard.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giật mình liếc nhau, rồi nhìn Bạch Cẩm Đường, chờ anh tiếp tục.

“Chuyện này bắt đầu từ lúc anh vừa tới Ý.” Bạch Cẩm Đường tựa vào xe, “Hồi đó... đại khái khoảng mười tám mười chín, ngày đó anh đi làm công về, đến đầu phố thì thấy có đánh nhau, cả đám người vây đánh một người... Chính là Leonard mấy đứa vừa gặp.”

“Sau đó anh đi giúp?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Cẩm Đường nhún mi: “Lúc đó Leonard còn rất trẻ, trông nhả nhặn thư sinh, mà từ xa tóc như màu đen, giống người Trung Quốc, anh thấy nhiều đánh ít, xen vào giúp.”

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường — Giống nhau chưa, cậu mà thấy đánh nhau thì nhất định cũng hòa vào bên ít.

Bạch Ngọc Đường thở dài, lại hỏi Bạch Cẩm Đường: “Vậy, sau đó thì sao?”

“Lúc đó anh không nghĩ nhiều, còn tưởng Leonard là một học sinh, trò chuyện thấy cũng hợp ý, kết giao bạn bè thôi.” Bạch Cẩm Đường theo thói quen, cầm cái bật lửa ngắm nghía, chiếc bật lửa này anh được một công ty con tặng, anh rất thích nó. Sau một hồi trầm mặc, Bạch Cẩm Đường tiếp tục: “Rồi anh với hắn,



cùng song sinh tụ tập lại, bắt đầu buôn bán. Dù Leonard đã ở cùng hội nhưng bọn anh vẫn không biết thân phận của hắn.”

“Việc làm ăn ngày càng phát đạt, đột nhiên Leonard nói cha hắn muốn gặp anh.” Bạch Cẩm Đường vừa nói vừa lắc đầu, “Lúc gặp ở quán cà phê, anh tưởng cha hắn chỉ là một văn chức bình thường hay đại loại vậy... Ông ta nói gia tộc ông ta dòng dõi từ xưa, muốn nhận anh làm anh em ruột thịt với Leonard, còn bảo sẽ cho anh mang họ nước ngoài là Leonard.”

“Anh đồng ý?” Bạch Ngọc Đường mở to mắt.

“Không.” Bạch Cẩm Đường lắc đầu, “Anh từ chối khéo. Thoạt đầu thì không phải nghĩ, chỉ coi như nhà người ta có ý tốt, nhưng sau đó, sự việc trở nên kỳ quặc.”

“Kỳ quặc?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đồng thanh.

“Công ty của anh không hiểu vì sao bị ngăn cản, làm ăn tắc trở. Rồi anh phát hiện có kẻ cố ý phá rối, mà phiền toái hơn, song sinh cũng bị cuốn vào. Các anh em khác cũng bị liên lụy.” Bạch Cẩm Đường thần nhiên kể, “Leonard lại tới tìm anh, lúc đó anh mới ý thức được chuyện không đơn giản, nhưng đã hết cách, muốn bảo vệ được các anh em, chỉ còn cách bước vào gia tộc hắn.”

Nói tới đây, Bạch Cẩm Đường ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Cả hai tất nhiên đã hiểu rõ, mãi một lúc Bạch Ngọc Đường mới hỏi tiếp: “Như vậy là hết?”

Bạch Cẩm Đường gật: “Hết rồi.”

“Vậy, vậy sự nghiệp ở Ý của anh, còn chuyện anh với gia tộc Leonard...” Bạch Ngọc Đường tựa hồ còn chút nghi hoặc.

Bạch Cẩm Đường cười khổ: “Anh làm ăn chính đáng, đơn giản là làm viện dưỡng lão cho gia tộc Leonard.”

“Có ý gì?” Lại đồng thanh.

“Hắc đạo hỗn độn, ở đến ngán rồi, mà cái nghề này không giống các nghề khác, không có phúc lợi cũng không có lương hưu, mệt mỏi cũng không thể dừng lại, chỉ biết ngồi chờ chết... Cho nên người làm việc cho anh, trước đây toàn là tay anh chị.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nheo mắt, anh hai còn thuê mấy người này, thực là... Thảo nào cảnh sát quốc tế như Âu Dương Xuân thích “chăm sóc” anh như vậy, làm phúc cho cả thế giới mà.

“Mấy đứa biết đấy, rần rứt rần rứt thì vẫn cứ là rần.” Bạch Cẩm Đường bất đắc dĩ nói, “Từng dính vào hắc đạo, khó tránh nhiệm chút hơi, cho nên quả thật anh cũng mượn lực gia tộc Leonard để quản lý.”

“Vừa rồi hắn nói... Anh muốn biết gì?” Bạch Ngọc Đường nhiều nghi vấn, hỏi.

“Leonard và anh làm anh em cũng mười năm rồi. Trước kia anh hay đột nhiên ngắt xiu.” Bạch Cẩm Đường nói, “Anh có kể đại khái chuyện quá khứ cho bọn họ, hắn thấy thú vị, cuối cùng tuyên bố muốn tìm ra chân tướng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã vỡ lẽ, thảo nào Bạch Cẩm Đường nói Leonard lấy anh làm cớ. Rõ ràng, gia tộc Leonard vô cùng hứng thú với chuyện Bạch Cẩm Đường trở nên “ưu tú” thế này.

## 118. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 22

Chương 22 : Tự thị nhi phi (\*)

(\*) tự thị nhi phi: thành ngữ Trung Quốc, nghĩa là nhìn bề ngoài thì tưởng đúng/chính xác/thật nhưng thực ra không phải.

“Đại khái mọi việc là như thế.” Bạch Cẩm Đường nhìn Bạch Ngọc Đường, rồi nhìn Triển Chiêu, “Còn muốn hỏi gì nữa không?”

Hai người liếc nhau, không đáp. Không phải là không muốn hỏi, chỉ là họ thấy, hỏi chuyện quá khứ giống như xát muối lên vết thương cũ của Bạch Cẩm Đường.

Triển Chiêu vốn muốn tìm biện pháp khôi phục trí nhớ cho Bạch Cẩm Đường. nhưng sau khi nghe chính Bạch Cẩm Đường kể những chuyện mình trải qua, Triển Chiêu lại nghĩ, đối với anh, không nhớ lại chuyện xưa xem chừng tốt hơn nhiều.

Ngay chính giây phút ngượng ngập đó, Công Tôn bước ra từ lối thoát hiểm, trên tay cầm một gói đồ.

“Đứng hết đó làm gì vậy?” Công Tôn đến gần, cảm thấy không khí có vẻ bất thường, nhìn ba người.

“Khụ.” Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng, ngẩng đầu hỏi Công Tôn: “Trên đó thế nào rồi?”

“OK.” Công Tôn quơ quơ cái gói trong tay, “Thứ này không phải hàng sản xuất trong nước, trước hết cứ mang về tìm chút manh mối đã, trên lầu cũng không còn vấn đề gì đâu.”

Triển Chiêu mở cửa xe, gọi Dương Dương tới bên cạnh, đưa mắt ra hiệu cho Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường gật gù, quay lại trộm ngó Bạch Cẩm Đường một cái.

Bạch Cẩm Đường bắt gặp ánh mắt em trai có vẻ hối lỗi, giống như ngày nhỏ mỗi khi làm chuyện gì không ngoan. Anh đỡ khóc đỡ cười nhướn mày, “Còn đứng đó làm gì? Đi đi.”

Ngượng ngập gãi đầu, Bạch Ngọc Đường lúng túng bỏ chạy vào thang máy cùng Triển Chiêu.

Chờ ba đứa nhỏ đi rồi, Công Tôn thấy Bạch Cẩm Đường đã ngồi trong xe, liền lên theo.

“Làm sao thế? Sao lại trợn cái mặt mốc như vậy?” Ngồi vào ghế phó lái, anh nhéo nhéo nhẹ dái tai Bạch Cẩm Đường, “Chả mấy khi thấy anh lộ cái vẻ mặt ấy với hai tên tiểu quỷ kia nha.”

Bạch Cẩm Đường không trả lời, quay đầu nhìn Công Tôn chăm chú, rồi đột ngột vươn người, hôn lên môi anh.

Công Tôn sững sốt mất một lúc, sau đó vung tay dấm thẳng một cú... như gãi ngứa vào ngực Bạch Cẩm Đường.

“A...” Bạch Cẩm Đường xoa ngực, khẽ cười: “Có đói không? Đi ăn tối.”

“Tôi phải về cảnh cục!” Công Tôn lờm một cái.

Bạch Cẩm Đường cũng không tỏ ra phật ý, vẫn cười cười thản nhiên, buông một câu “Tôi chờ em.” Rồi nổ máy.

Công Tôn cúi đầu nhìn gói đồ trên tay, yên lặng một lát mới mở miệng: “Tôi đem cái này về cục rồi đi ăn.”

Bạch Cẩm Đường đưa tay sờ lên tóc Công Tôn, “Được...”

...

Ấn nút đóng cửa thang máy rồi, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mới thở dài một hơi, liếc nhau, cả hai đều có chút ngượng ngập ngừng khổ sở.

Lạc Dương ngẩng đầu nhìn hết Triển Chiêu lại tới Bạch Ngọc Đường, tò mò hỏi: “Hai chú làm sao vậy? Làm sai chuyện gì ạ?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cứng người, hai khuôn mặt ửng hồng, trừng mắt nhìn Dương Dương, đồng thanh: “Ai nói thế?” Nói xong, lại xấu hổ đưa mắt liếc nhau lẫn nữa.

Lạc Dương gật gù, vẻ mặt “Hiểu mà”, không hỏi thêm. Cửa thang máy vừa mở, cậu bé đã chạy đi tìm chú Râu Quai Nón của mình. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại thở thật dài, ủ rũ bước theo.

Trong phòng bệnh, Râu Quai Nón nằm trên giường, trên cổ có băng chặt một lớp gạc trắng, Bạch Trì đang bón nước cho anh ta.

Lạc Dương hoan hỉ chạy vào, tiếp lấy cái chén và thìa nước trên tay Bạch Trì, lại bên giường đút nước cho Râu Quai Nón.

“Bác sỹ nói phải uống nhiều nước một chút.” Bạch Trì đến bên cạnh Triển Chiêu, ngó ra ngoài cửa, “Anh hai đâu rồi ạ?”

Sắc mặt của hai ông anh lại có chút khó coi, trả lời qua loa: “Đi về cùng Công Tôn rồi.”

“Anh ta có thể nói chuyện được chưa?” Triển Chiêu nhanh chóng chuyển chủ đề, mắt nhìn Râu Quai Nón mà hỏi Bạch Trì.

“Có thể rồi ạ. Vết mổ khả năng khoảng một tuần là lành hoàn toàn, lúc này nói chuyện sẽ đau một chút.”

Nhìn Râu Quai Nón nhận từng thìa nước Dương Dương đưa tới, đôi mắt ngập tràn hạnh phúc, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không muốn phá ngang giây phút này, liền lấy ghế, ngồi một bên, chờ anh ta uống nước xong.

Chén nước rất nhanh đã hết, Râu Quai Nón quay sang nhìn hai người, hé miệng hỏi khẽ, “Xảy ra chuyện gì?”

Không còn mấy biến thanh, lần đầu tiên trong đời, Râu Quai Nón nghe được tiếng nói của mình.

“Sao anh biết có chuyện?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

“... Cảm giác.” Râu Quai Nón chỉ buông hai chữ ngắn gọn.

Triển Chiêu thoáng nhú mày, Bạch Cẩm Đường dường như cũng có thứ trực giác mẫn tuệ này, chẳng lẽ cũng là ngẫu nhiên?

“Đã bắt được tên Râu Quai Nón kia.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên cất tiếng, “Có điều không biết có phải 2-12-11 mà anh nói không.”

Râu Quai Nón định bật dậy, Dương Dương ngồi bên liền đổi vẻ mặt có chút hung hãn, trừng anh ta một cái, “Chú là người bệnh, nằm xuống!”

Râu Quai Nón hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nằm lại, đầy đáng thương nhìn Lạc Dương, như là đang nói — Sao con hung dữ vậy?

Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu và Bạch Trì đứng bên kia giường, nhìn thấy cảnh tượng này vừa buồn cười, lại vừa cảm thấy chua xót.

“Tôi muốn gặp hắn.” Râu Quai Nón nói với Bạch Ngọc Đường.

“Anh có nhớ một bài đồng dao tiếng Ý nào không?” Triển Chiêu hỏi lại anh ta.

“Đồng dao...” Râu Quai Nón nghĩ ngợi, nghi hoặc, “Đồng dao nào cơ?”

Triển Chiêu đưa mắt nhìn Lạc Dương, cậu bé hiểu ý liền ngân nga một đoạn cho Râu Quai Nón, còn nói thêm: “Ngày trước chú cũng từng hát mà, chú không nhớ sao?”

Sắc mặt Râu Quai Nón trong nháy mắt trở nên trắng bệnh, anh ta há miệng thở dốc, quay sang hỏi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Các cậu... Các cậu nghe được cái này từ đâu?”

“Tên Râu Quai Nón kia cứ luôn miệng hát bài này!” Bạch Ngọc Đường trả lời, “Tối qua hắn đến tìm chúng tôi, còn gọi Lạc Dương là anh tra...”

“Không thể thế được!” Bạch Ngọc Đường chưa nói hết câu, Râu Quai Nón đã bật dậy, vẻ mặt kích động đầy sợ hãi, “Không có khả năng! Hắn ta đã chết rồi!”

“Anh nói gì vậy?” Triển Chiêu thắc mắc, nhưng Râu Quai Nón đã trở nên kích động quá mức.

Bạch Ngọc Đường vội vàng dùng sức đè anh ta xuống, “Anh bình tĩnh lại đã, ai chết?”

“Hắn ta còn nói gì không? Còn nói gì nữa?” Râu Quai Nón nắm chặt cổ tay Bạch Ngọc Đường, vội vã hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, khí lực của người này thật quá lớn, “Hắn ta nói mình tên Kiệt Kiệt.”

Anh vừa dứt lời, Râu Quai Nón liền trở nên suy sụp, ngồi trên giường, lắc đầu quầy quậy: “Sao có thể thế được...”

“Anh đang nói cái gì vậy? Cái gì không thể?” Triền Chiêu kéo Lạc Dương đang sợ tới ngay người về phía mình, để Râu Quai Nón nhìn mặt cậu bé. Quả nhiên anh ta dần dần bình tĩnh lại, thở dài, chậm rãi mở miệng: “Tôi không thể nói rõ, các cậu mang tôi đi gặp hấn, gặp mặt là hiểu ngay.”

Bất đắc dĩ, Bạch Ngọc Đường quay đầu liếc nhìn Triền Chiêu, thấy anh gật đầu, liền cùng mọi người ra khỏi phòng bệnh.

Tới bãi đỗ xe, Triền Chiêu đột nhiên vỗ nhẹ lên đầu Lạc Dương, nói với cậu: “Dương Dương, con qua xe anh Bạch Trì được không?”

Lạc Dương hiểu Triền Chiêu muốn nói chuyện riêng với Râu Quai Nón, gật đầu, ngoan ngoãn chạy tới xe Bạch Trì.

Hai chiếc xe nối đuôi nhau, chạy từ từ. Triền Chiêu ngồi ghế phó lái, quay lại nhìn Râu Quai Nón, “Sau khi mọi chuyện kết thúc, anh có muốn đưa Dương Dương về nuôi dưỡng không?”

Râu Quai Nón sững sốt, ánh mắt hiện lên tia do dự, nhưng rồi vẫn lắc đầu, bình thản nói, “Không thể.”

“Mọi chuyện trong quá khứ rồi cũng sẽ được giải quyết, đến khi đó anh cùng sống với Dương Dương, không phải tốt sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Với năng lực của anh, nuôi một đứa trẻ hấn không thành vấn đề, ám ảnh quá khứ có thể để Miêu Nhi trị liệu cho anh. Thằng bé yêu quý anh như vậy, anh định bỏ mặc nó à?”

Râu Quai Nón lộ vẻ khổ sở, nhưng vẫn cắn răng lắc đầu, “Không được... Tôi đã từng giết người!”

Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau, “Nếu là tên Edgar Allan Poe kia thì đó hoàn toàn là hấn gieo gió gặt bão thôi, anh không cần áy náy.”

Râu Quai Nón trầm mặc một hồi mới lặng lẽ mở miệng: “Tôi còn giết nhiều người vô tội nữa. Món nợ ấy, cũng có ngày tôi phải trả lại đầy đủ.” Nói rồi anh ta ngậm miệng, không nói gì thêm nữa.

...

Hai chiếc xe nhanh chóng tiến đến cục cảnh sát, mấy người vừa vào tới văn phòng, đã thấy Mã Hán vội vàng chạy tới: “Sếp, có chuyện rồi!”

“Chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường rót cho Mã Hán một chén nước, để anh thông họng trước, “Có mang được người về đây không?”

“Đưa về rồi, đang ở phòng thẩm vấn.” Mã Hán nhận lấy chén nước, không kịp uống, lại vội vàng nói tiếp, “Lại có thêm người chết, vẫn là cái bóng sát thủ!”

“Hả?” Mọi người há hốc miệng kinh hoàng.

“Ai chết?” Triền Chiêu hỏi, “Là Trần Tiệp?”

Mã Hán kinh ngạc, mắt chữ O nhìn Triền Chiêu, “Tiền sỹ Triền, sao anh biết?”

Triền Chiêu không đáp, nhanh chóng suy tính trong đầu.

“Âu Dương Xuân đã định mang người của anh ta tới đó rồi!” Mã Hán thông báo, “Sếp, giờ chúng ta làm gì?”

“Cậu gọi Công Tôn đi khám nghiệm tử thi, rồi cùng anh ấy với Bạch Trì tới đó trước, chúng tôi sẽ theo ngay!” Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, Mã Hán đã chạy biến.

Triền Chiêu chợt cảm thấy có ai túm lấy áo mình, cúi đầu xuống, nhìn thấy gương mặt căng thẳng của Lạc Dương, “Dì Trần đã chết ạ?”

## 119. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 23

Chương 23 : Dàn sáng tỏ

Bạch Ngọc Đường và Triền Chiêu ngồi trên sofa tiệm cắt tóc đọc tạp chí, họ đã đợi khoảng một tiếng. Ông chủ tiệm này là bạn của họ, cho nên nói chuyện cũng tương đối thuận lợi.

“Được rồi!” Tay kéo đưa Râu Quai Nón được đổi mới hoàn toàn đến trước mặt Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu. Hai người ngẩng lên nhìn, đều sững sờ.

Chòm râu xôm xoàm biến mất, trước mặt bọn họ là một gương mặt sạch sẽ tươi tắn, tuy thoát nhìn vẫn thấy không được trẻ trung lắm, nhưng đường nét khuôn mặt quả thật rất chuẩn, chẳng những không xấu, lại còn tăng thêm vài phần tuấn lãng của người đàn ông trưởng thành...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật gù, gương mặt này giống Lạc Dương một cách rõ rệt, không nhận cha con cũng khó ấy.

“Tốt lắm!” Bạch Ngọc Đường gật đầu, mở miệng ra rồi lại thấy không biết phải gọi anh ta thế nào. Bạch Ngọc Đường cười: “Lấy một cái tên đi, cứ gọi anh là Râu Quai Nón suốt cũng thấy ngượng mồm.”

Râu Quai Nón sững sờ, tựa hồ bối rối, xấu hổ nói: “Tôi... không đọc sách mấy, tên... Các cậu lấy giùm đi.”

Triển Chiêu xoa cằm, nghĩ một hồi, “Gọi là Lạc Thiên đi, tên của Dương Dương là Lạc Dương, anh là Lạc Thiên, nghe rất thuận.”

Râu Quai Nón lẩm nhẩm cân nhắc mấy lần, rồi gật đầu: “Được.”

Xong xuôi, ba người lên xe, chạy tới biệt thự của Trần Tiệp. Dọc đường, Triển Chiêu hỏi Lạc Thiên rất nhiều vấn đề, toàn là những câu hỏi không đầu không đuôi. Bạch Ngọc Đường tuy không hiểu ý định của Triển Chiêu, nhưng con mèo đã hỏi vậy thì ắt có nguyên nhân, nhờ có manh mối.

Lúc cách biệt thự của Trần Tiệp không còn bao xa, Lạc Thiên đột nhiên mở miệng với Bạch Ngọc Đường: “Có người theo chúng ta.”

Bạch Ngọc Đường thoáng giật mình, bình tĩnh nói: “Vừa ra khỏi cảnh cực đã theo rồi, không cần quan tâm đâu.”

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, thoáng nhìn hai chiếc xe luân phiên nhau bám theo, hỏi Lạc Thiên: “Anh phát hiện ra từ lúc nào?”

“Vừa nãy.” Lạc Thiên đáp.

“Thế nào mà cảm thấy vậy?” Triển Chiêu tiếp tục hỏi.

“Ừm...” Lạc Thiên nghĩ nghĩ, “Kiểu như tim thấy loạn nhịp, cảm giác có nguy hiểm, lần nào cũng chuẩn xác như thế.”

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng: “Tiểu Bạch, bọn họ khả năng mạnh động.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, qua gương chiếu hậu nhìn lại, hất cằm, “Đi rồi.”

Triển Chiêu và Lạc Thiên theo tầm nhìn của Bạch Ngọc Đường, quả nhiên thấy hai chiếc xe vốn theo sát bọn họ, không biết vì sao đã giảm tốc, rồi nhanh chóng không thấy bóng dáng.

“Cái quỷ gì thế?” Bạch Ngọc Đường nhún mày.

Lạc Thiên lại đột nhiên căng thẳng hỏi: “Liệu Dương Dương ở cảnh cực có gặp chuyện gì không?”

“Không phải lo.” Triển Chiêu nói, “Tôi đã bảo Tưởng Bình đưa Dương Dương tới chỗ cục trưởng Bao rồi.”

“Yên tâm.” Bạch Ngọc Đường cũng cười, “Ồ với cục trưởng Bao còn an toàn hơn là theo chúng ta.” Nói xong thì xe cũng đã chạy đến hiện trường.

Ba người xuống xe, qua ranh tuyến giới hạn hiện trường và bước vào trong.

“Sếp!” Mã Hán và Bạch Trì đang cùng Âu Dương Xuân nghiên cứu tình tiết, thấy mọi người Bạch Ngọc Đường tới thì vội gọi.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Cùng một kẻ.” Công Tôn mở miệng, “Tôi đã tiến hành thi kiểm sơ bộ rồi, chỉ mới có thể khẳng định với các cậu, hung thủ là cái bóng sát thủ ở các vụ án trước thôi.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau — Nói cách khác, hung thủ cũng không phải Kiệt Kiệt... Nhưng sự việc đều xoay quanh Lạc Thiên, lấy Lạc Dương làm trung tâm. Rốt cuộc là có quan hệ gì, toàn bộ đã dần sáng tỏ, thiên ti vạn lũ vướng mắc cùng một chỗ, chỉ cần bắt được đầu mối chính, mọi phiền phức ắt theo lập tức trở nên dễ dàng. Nhưng, đầu mối chính rốt cuộc ở đâu?

“Tôi muốn nhìn hiện trường đã.” Triển Chiêu nói.

“Thì chờ các cậu xem xong mới đưa xác về đây.” Công Tôn dẫn Triển Chiêu lên lầu, còn Bạch Ngọc Đường thì chưa vội, anh gọi mấy tên thuộc hạ của Trần Tiệp lại, hỏi tỉ mỉ từng người tình huống tối qua, đồng thời kiểm tra kỹ lưỡng địa hình toàn bộ biệt thự.

Đến khi Bạch Ngọc Đường làm xong, Triển Chiêu đi xuống, vẻ mặt nghi hoặc.

“Sao thế, Miêu Nhi?”

“Thủ đoạn hay cách thức đều giống các vụ trước, chỉ có một cái bất đồng. Trong phòng sách của Trần Tiệp, dấu vết lục lọi rất rõ ràng.”

“Ý cậu là sau khi giết người, hung thủ còn tìm kiếm gì đó?”

Triển Chiêu gật đầu, “Những thứ như sách vở giấy tờ đều bị lật hết.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ một chút, hỏi, “Miêu Nhi, sao cậu đoán được người chết là Trần Tiệp?”

“Tiểu Bạch, cậu có thấy vụ án này rất phức tạp không?” Triển Chiêu không đáp mà lại hỏi ngược.

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Chưa thể nói là phức tạp, chỉ không biết hung thủ ra tay từ đâu thôi.”

“Là thế nào?”

“Kỳ thực có hai vụ án, một là Kẻ Trừng Phạt Trong Đêm, hai là hung thủ cái bóng, nhưng chúng có liên quan đến nhau.” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa bước lại gần bồn hoa và ngồi xuống.

“Cái chết của Trần Tiệp là ngoài kế hoạch.” Triển Chiêu cũng ngồi xuống, cạnh Bạch Ngọc Đường.

“Mà tên hung thủ cái bóng kia, trong lần phạm án này đã thay đổi thói quen.” Bạch Ngọc Đường nói, “Vốn dĩ không giết phụ nữ, lần này lại giết; vốn dĩ giết nhanh diệt gọn rồi đi, lần này lại lục lọi khắp nơi.”

“Thời điểm Trần Tiệp chết cũng rất thú vị.” Triển Chiêu tiếp lời, “Vừa lúc bắt được Kiệt Kiệt.”

Bạch Ngọc Đường sững ra, gật đầu, “Chúng ta tới câu lạc bộ của Trần Tiệp để gặp Kiệt Kiệt, sau khi Kiệt Kiệt bị bắt thì Trần Tiệp lại chết... Ngày đó Duy Dũng cũng vô duyên vô cớ mà chết.”

“Có nhớ Duy Dũng từng nói cho chúng ta chuyện Kiệt Kiệt, thực ra là Lạc Thiên, là bạn của Lạc Văn không?” Triển Chiêu nói, “Hắn cố ý nhận nhầm, rồi hắn chết. Mà nếu không phải chúng ta tìm tới Dương Dương, biết chuyện Lạc Thiên, chúng ta cũng sẽ không biết kỳ thực Lạc Thiên và Kiệt Kiệt là hai người khác nhau.”

“Trần Tiệp có nhiệm vụ che giấu sự tồn tại của Kiệt Kiệt... Dùng anh bạn Râu Quai Nón của Lạc Văn để ngụy trang.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Vì sao cô ta lại muốn giấu một công cụ sát nhân nguy hiểm vậy nhỉ?”

“Ba lý do.” Triển Chiêu gật đầu, “Hoặc thay kẻ khác trông nom, hoặc để bản thân dùng, hoặc, trong lúc trông thay kẻ khác tranh thủ dùng.”

“Ra thế

” Bạch Ngọc Đường hiểu, “Cho nên bị giết người diệt khẩu. Trần Tiệp chỉ là một mắt xích, còn có kẻ chống lưng. Giết cô ta, lấy đồ, cũng chính là cắt đứt mối quan hệ phía sau.”

Hai người đang phân tích thì thấy Bạch Trì hấp tấp chạy tới, “Anh, có phát hiện!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đứng lên theo Bạch Trì vào thư phòng của Trần Tiệp.

.

Bạch Trì tới trước chiếc bàn, trên bàn có một chậu cá nhỏ nhỏ, bên trong là một con cá vàng đuôi tím dài, đáy chậu được phủ kín bởi sỏi màu, còn có vài sợi thủy thảo.

Triển Chiêu nhìn chằm chằm chậu cá một hồi, đột nhiên “A” lên, “Trì Trì, em đúng là thiên tài!”

“Bên trong có gì hả?!” Bạch Ngọc Đường cũng nhìn vào đám sỏi sắc sỡ đáy chậu cá, giữa chúng có một “viên” màu đen. Cái thứ này nằm giữa đám sỏi màu sắc, lướt qua sẽ không phát hiện.

Triển Chiêu lấy một cái nhíp dài từ ống bút bên cạnh, nhanh chóng gấp cái đen đen từ chậu cá ra. Mọi người bây giờ mới nhìn rõ, đó không phải là một viên sỏi, mà là một viên con nhộng to bằng viên đạn.

Gấp viên con nhộng để lên bàn, Triển Chiêu nhẹ nhàng vặn khê, hai nửa viên nhộng tách ra, phần rỗng bên trong có một chiếc USB to cỡ một cái móng tay.

Gương mặt mọi người đều bừng lên vẻ mừng rỡ. Triển Chiêu chạy xuống lầu mang laptop của mình lên, khởi động, cắm USB vào.

Trong USB có một video và vài văn bản, Triển Chiêu mở video trước.

Hình ảnh quen quen, là một cái hẻm tối.

“Giống video của Lạc Văn!” Bạch Ngọc Đường nói.

Quả nhiên, hình ảnh tên côn đồ bị đánh gục và tiếng cười của Lam Thành Lâm xuất hiện, mọi người có chút thất vọng, vốn tưởng có phát hiện gì mới, hóa ra lại là cái có rồi.

Đang ủ rũ, chợt nghe Triển Chiêu nói: “Còn nữa!”

Video của Lạc Văn chỉ ngừng lại ở đoạn cười của Lam Thành Lâm, nhưng video này vẫn tiếp tục chạy. Lam Thành Lâm cười phá xong, đột nhiên quay đầu, nhìn vào bên kia con hẻm. Không bao lâu, một kẻ khác xuất hiện từ đó. Hắn bước vào màn hình, cúi đầu nhìn thi thể trên đất.

Đó là một nam thanh niên mặc Âu phục đen, vì hắn cứ cúi đầu nên không thấy rõ được mặt hắn, nhưng nhìn vóc người và mái tóc nâu loăn xoăn thì có thể đoán được hắn là người ngoại quốc.

“Là hắn.” Lạc Thiên đứng từ xa quan sát, thành linh mở miệng.

“Ai?” Bạch Ngọc Đường quay lại hỏi.

Lạc Thiên nhìn mọi người một lượt, thấp giọng đáp, “2-12-11.”

“Trông hắn cũng không quá tệ nhỉ.” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Không râu ria xồm xoàm, ăn mặc cũng tử tế.”

“Hình như tôi từng gặp hắn rồi.” Triển Chiêu đột nhiên nói.

“Ừm.” Bạch Trì gật đầu, “Hình như em cũng có chút ấn tượng.”

Cả đám người ngừng thở nhìn hai người vừa phát ngôn, đầu óc gì mà như máy photo vậy, nhìn qua cũng nhớ. Nhưng mà, bọn họ cùng thấy một kẻ dưới tình huống nào, hơn nữa, ấn tượng cũng không phải quá sâu sắc...

“Nghĩ ra rồi!” Triển Chiêu nói, “Cái hồi bắt Taber ở bãi xe phế thải, hắn là một thuộc hạ của Taber.”

“Phải!” Bạch Trì cũng vỗ đầu, “Chính là hắn!”

“Chuyện này có thể lắm!” Âu Dương Xuân nói, “Lam Thành Lâm là gián điệp của Taber, tên kia là thuộc hạ của Taber, đôi bên có qua lại.”

Bạch Ngọc Đường dừng video, đưa laptop tới trước đàn em của Trần Tiệp, hỏi bọn họ đã từng thấy người này chưa.

Đám đàn em nhìn xong, đều nói đã từng gặp. Đây là kẻ hay đến đấu võ trong Vương Quốc Bóng Đêm, rất có bản lĩnh, cũng đủ tàn bạo, rất nhiều lão đại muốn hắn.

Triển Chiêu nghe xong thì rõ ràng, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, mấy lão đại đã chết kia đều có một điểm giống nhau, chính là tới xem đánh nhau trong Vương Quốc Bóng Đêm... Mục đích xem các cuộc chiến là gì?”

“Tìm một tên lợi hại.” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Một kẻ sẽ là chốt bảo vệ cuối cùng cho sự an toàn của bản thân. Một tên vệ sĩ được giấu giếm, ai cũng không biết sự tồn tại của hắn, chỉ nghe lệnh bản thân! Vốn tưởng hắn sẽ bảo vệ mình, không ngờ đó mới là tên muốn đoạt mạng mình!”

Lập tức, Bạch Ngọc Đường gọi điện đến những nơi có người bị hại, câu trả lời đều là — Mấy lão đại trước khi bị giết, có một thời gian vô cùng bất an, không tin ai cả, nhưng trước khi chết vài ngày thì lại bình thường trở lại.

“Tìm được vệ sĩ đáng tin rồi đây!” Triển Chiêu nói, “Sát thủ không thể đi từ bên ngoài vào, nhưng nếu như vốn đã ở bên trong?”

“Khả năng là hắn mới tới.” Bạch Ngọc Đường vẫn có chút không rõ, “Cứ coi như hoạt động nội bộ đi, thế nào lại không bị ai phát hiện, lại còn không để ai nghi ngờ?”

“Có thể làm được!” Lạc Thiên ở sau lên tiếng, “Nếu hắn là 2-12-11, hoàn toàn có thể.”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, thấy Lạc Thiên ngửa mặt quan sát kết cấu căn phòng. Anh tìm một cái ghế đứng lên, gõ nhẹ vào trần nhà.

Trong phòng có điều hòa, vì thế có một lớp trần nữa, đặt đường ống thông khí thông các phòng.

“Đường ống nhỏ như vậy thôi sao?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Người trưởng thành sao đi được?”

Lạc Thiên nhìn cái hốc, rồi gật đầu, “Nếu hắn làm được... thì tôi cũng làm được.”

Tất cả mọi người kinh hãi. Bạch Ngọc Đường ra hiệu Lạc Thiên làm thử. Lạc Thiên giật vai vài cái, dễ dàng làm các khớp xương lệch vị trí, cơ thể như một con rắn, chui vào.

Bạch Ngọc Đường bỗng nhớ tới đêm đó anh bắt Kiệt Kiệt, tay hắn cũng mềm dẻo dị thường như không xương.

Những ai trong phòng chỉ nhìn động tác ấy cũng thấy đau, người nào không biết đau mới có thể làm được điều này.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau. Thảo nào Kiệt Kiệt ngày đó biến mất nhanh vậy, ra là có thể đi bằng đường cống, thậm chí là cả... ống thông hơi trong các hộ gia đình.

## 120. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 24

Chương 24 : Bẫy rập

Ra khỏi nhà của Trần Tiệp, Triển Chiêu ngồi vào ghế phó lái, bắt đầu trầm tư, dường như có tâm sự.

“Miêu Nhi, làm sao vậy? Lại có mưu ma chước quỷ gì à?” Bạch Ngọc Đường khởi động xe, “Lần này coi như thu hoạch không nhỏ, vui vẻ lên tí đi.”

Triển Chiêu nhìn anh, rồi lại quay đi, nhỏ giọng, “Tiểu Bạch, thực ra nếu hỏi Kiệt Kiệt, có thể biết 2-12-11 đang ở đâu.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có điều thẩm vấn hắn ta cũng khó, điên điên khùng khùng như vậy, không biết là thật hay vờ.”

“Có một phương pháp khiến hắn chỉ có thể nói thật.” Triển Chiêu lại liếc Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường im lặng chốc lát rồi thở dài: “Miêu Nhi, cậu muốn thôi miên hắn?”

Triển Chiêu gật gù, nói thêm: “Rất đơn giản mà, làm luôn bây giờ đi.”

“Không được.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Khi thẩm vấn không thể dùng biện pháp thôi miên, không thể lấy làm bằng chứng. Hơn nữa nếu để người khác biết, cậu sẽ gặp phiền phức.”



“Chỉ hỏi hán 2-12-11 ở đâu thôi.” Triển Chiêu lẩm bẩm, “Cậu không nói thì ai biết được.”

Bạch Ngọc Đường vẫn do dự.

“Chỉ mười phút thôi!” Triển Chiêu cam đoan với Bạch Ngọc Đường. “Mười phút là có thể biết 2-12-11 ở đâu! Người này nguy hiểm như vậy, để hán tự do bên ngoài thêm một ngày là thêm nguy hại.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, miễn cưỡng nhìn anh: “Chỉ được mười phút thôi đấy!”

“Được!” Triển Chiêu tràn đầy tự tin gật đầu, “Cứ giao hết cho tôi!”

.

Về tới cục cảnh sát, Bạch Ngọc Đường dẫn Kiệt Kiệt tới phòng thẩm vấn, cố định thật chắc chắn. Triển Chiêu yêu cầu, khi thôi miên không được để ai thấy, Bạch Ngọc Đường đành phải chờ ngoài cửa.

Mười phút đồng hồ với Bạch Ngọc Đường chưa bao giờ dài tới thế. Anh vô cùng chú ý tới thiết bị cố định và thiết bị báo động đặt trên cổ Kiệt Kiệt, chỉ cần thiết bị cố định động dấy một chút, chuông báo động sẽ vang lên, chưa đến ba giây đồng hồ, anh sẽ xông vào ngay.

Đang trong lúc chờ đợi nôn nóng, Bạch Ngọc Đường lại thấy Vương Triều xanh mặt vọt vào, “Sếp, xảy ra chuyện!”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy mí mắt giật giật, dạo này sao lại lắm chuyện xảy ra như vậy?

“Có chuyện gì?”

“Lam Thanh Lâm chạy thoát!”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhú chặt mày, bày ra vẻ mặt “không thể tin được”.

“Mẹ nó!” Triệu Hổ đứng một bên tức tới nổ đom đóm mắt, đập bay cái ghế bên cạnh, “Taber bị bắt cũng chạy thoát, giờ Lam Thanh Lâm cũng chạy, mấy người canh giữ bọn họ đều ngồi không à?!”

Mã Hán cũng có chút nản lòng, “Thật không rõ chúng ta liều mạng đi bắt người để làm gì!”

“Kêu than cái chi?” Tiếng Bao Chứng từ xa truyền đến, ông tới trước mặt mọi người, khuôn mặt vốn đã đen giờ lại càng thêm đen, “Toàn bộ tổ giám ngục đều hy sinh vì nhiệm vụ, còn chưa đủ liều mạng hay sao?!”

Tất cả yên lặng, thở dài.

“Triển Chiêu đâu?” Bao Chứng nhìn mọi người, ánh mắt chĩa về Bạch Ngọc Đường, “Các cậu tụ tập cả đám ngoài phòng thẩm vấn làm gì?”

Bạch Ngọc Đường không biết phải đáp sao, tính kiểm cái cớ đánh lạc hướng Bao Chứng, lại thấy ông chau mày, “Nó đang thẩm vấn phạm nhân?”

“À...” Bạch Ngọc Đường ngập ngừng không đáp.

“Cậu mới là cảnh sát, Triển Chiêu là nhà tâm lý học, chỉ có vai trò cố vấn, sao có thể một mình thẩm vấn phạm nhân...” Nói tới đây, Bao Chứng khựng lại, nheo mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Nó đang thôi miên?”

“Không phải.” Bạch Ngọc Đường lập tức phủ nhận.

“... Được!” Bao Chứng cũng không nói nhiều, đưa tay định mở cửa bước vào, nhưng tay chưa kịp chạm tới nắm đấm, cửa đã bật mở. Triển Chiêu kích động lao ra, thiếu chút nữa đâm sầm vào Bao Chứng.

“A... Cục trưởng Bao.” Triển Chiêu mặt không đổi sắc, cười hì hì chào hỏi.

“Cậu lại thôi miên phạm nhân?” Bao Chứng hỏi thẳng.

“Không phải ạ.” Triển Chiêu đáp không cần nghĩ.

Bao Chứng nổi cơn tam bành, “Vậy một mình cậu trong đó làm gì?!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trầm miệng một lời, “Tâm sự.”

Các tổ viên của SCI đứng phía bên kia không nhìn được mà phì cười.

Bao Chứng hít sâu một hơi, gật đầu, “Tốt thôi, tâm sự được những gì rồi?”

“Có phát hiện quan trọng!” Triển Chiêu trả lời Bao Chứng, mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Theo phạm nhân khai báo, 2-12-11 trốn ở khu biệt thự phía nam thành phố, Taber cũng trốn ở đó.”

“Cục trưởng.” Bạch Ngọc Đường quay mặt nhìn Bao Chứng, “Tôi cần sự hỗ trợ của đội đột kích.”

Bao Chứng không truy cứu tiếp, gật đầu, “Được, tôi đi ký công văn phê chuẩn, mười phút sau xuất phát, có điều phải cẩn thận, mang theo máy cảm ứng nhiệt lượng và cảnh khuyến, đừng để trúng kế!”

“Rõ!” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn Bao Chứng rời đi, không quên vẫy vẫy tay, “Cục trưởng đi thông thả.”

Bao Chứng lắc đầu đầy vẻ tức giận, nhưng vừa quay lưng khỏi tầm mắt đám trẻ, cũng không nhìn được mà lộ nét cười.

.

Mọi người bắt đầu chuẩn bị, lần này có thể dự đoán, hỏa lực đối phương sẽ rất mạnh, tất cả đều mặc áo chống đạn, trang bị từ đầu tới chân.

Triển Chiêu cũng định lấy một tấm áo chống đạn, nhưng bị Bạch Ngọc Đường túm lại, kéo tới một bên, “Cậu không được đi!”

“Vì sao?” Triển Chiêu trừng mắt, “Cậu đã nói đi đâu cũng cho tôi theo mà!”

Bạch Ngọc Đường thoáng khó xử, nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu, “Lần này khác trước, là đột kích, cậu không được huấn luyện chuyên nghiệp, đi như vậy rất nguy hiểm!”

Triển Chiêu cắn cắn môi, vẻ mặt đầy mất hứng: “Tôi có thể tự lo ỉnh!”

Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi, “Miêu Nhi, là tôi sẽ phân tâm!”

“Cái...” Triển Chiêu ngạc nhiên.

“Chỉ cần nghĩ tới cậu có thể gặp nguy hiểm, tôi đã không thể nào tập trung rồi.” Bạch Ngọc Đường từ tốn giải thích, “Nếu tôi không tập trung, có thể sẽ hại chết các anh em khác, nhưng nếu cậu xảy ra chuyện gì, tôi làm sao có thể sống tiếp đây?”

Triển Chiêu im lặng cúi đầu, con chuột chết này, giảng đạo lý mà như van cầu, học cái trò này từ khi nào không biết.

“Ngoan, cậu ở đây, an toàn chờ tôi về!” Bạch Ngọc Đường đưa tay nâng cằm Triển Chiêu, “Về nhà tôi nấu cơm cho cậu, được không?”

“Sếp, nhanh lên!” Mã Hán phía xa nhô đầu ra, hô to, “Đã chuẩn bị đầy đủ rồi!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ý bảo bọn Mã Hán lên xe chờ anh một lát.

“Cậu cũng phải cẩn thận đấy.” Triển Chiêu nhỏ giọng dặn dò, “Taber là kẻ già đời, nhớ đừng đột ngột xông vào, có thể là bẫy.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu rồi hôn lên trán Triển Chiêu một cái. Sau đó anh xoay người chạy nhanh xuống lầu, cùng toàn đội họp bàn chốc lát. Xong xuôi, lên xe hướng thẳng tới mục tiêu.

.....

Văn phòng trống rỗng, chỉ còn lại Tưởng Bình cùng Triển Chiêu.

Nhìn Triển Chiêu vẻ mặt lo lắng, ôm gối ngồi trên ghế sofa, Tưởng Bình rời bàn phím, đi tới hỏi thăm, “Tôi xuống cantine lấy chút đồ uống, tiền sỹ Triển có muốn uống gì không?”

Triển Chiêu lắc đầu.

Tưởng Bình đành gật gật rời đi.

Văn phòng rộng lớn như vậy, chỉ còn lại một mình Triễn Chiêu đang nhàm chán vô cùng, tay xoay xoay chiếc nhẫn đeo ngón giữa. Triễn Chiêu khe khẽ thở dài, cứ năm phút lại nhìn đồng hồ, năng lực tính toán siêu phàm vô thức tính tốc độ xe chạy. Từng đó thời gian, giờ có lẽ đã chạy tới nơi nào, cách mục tiêu rất xa, nghĩ tới đó, nỗi lo lắng đè nặng trong lòng.

Bao Chứng đi ngang qua cửa, nhìn thấy vẻ mặt thất hồn lạc phách của Triễn Chiêu, chỉ biết lắc đầu. Về mặt này có lẽ ông đã từng thấy không ít lần.

Trở về văn phòng, ông lại thấy Lạc Dương đang ngả người trên ghế sofa, tay nắm chặt một chiếc điện thoại di động, kiểu dáng vô cùng đáng yêu.

“Điện thoại đẹp nhỉ.” Bao Chứng đi tới, ngồi xuống cạnh cậu bé.

“Chú Duy tặng cháu cái này nhân ngày sinh nhật.” Lạc Dương cười, phảng phất nỗi chua xót, “Thật đáng tiếc, chú ấy tốt như vậy, cuối cùng vẫn phải chết.”

Bao Chứng không nói nên lời, nhìn thứ biểu cảm bi thương không nên xuất hiện trên mặt đứa trẻ này, ông đưa tay xoa đầu nó, lại hỏi: “Cháu thích chú Triễn với chú Bạch không?”

“Có ạ!” Nét mặt Lạc Dương ngay lập tức trở nên tươi rói, hăng hái gật đầu, rồi lại nói với vẻ ngượng ngùng, “Ở cạnh chú Triễn, có cảm giác vô cùng ấm áp, giống như cả ngày có bực tức cũng sẽ vui trở lại; còn ở cạnh chú Bạch lại cảm thấy thật an toàn, giống như trên đời không có gì là đáng sợ cả, nên Dương Dương thích cả hai chú ạ.”

“Chú Triễn của cháu đang ở trong văn phòng đó.” Bao Chứng cũng nhận thấy vẻ vui sướng của Dương Dương, “Sang chơi với chú ấy đi.”

“Vâng.” Dương Dương đứng dậy, lễ phép, “Tạm biệt bác Bao.” rồi bỏ chạy.

Bao Chứng sững sốt một lát, tay sờ sờ cằm, lẩm bẩm, “Bác? Già tới vậy rồi sao?”

Lạc Dương chạy tới cửa SCI, vừa định đi vào, bỗng di động trong túi đồ chuông. Lạc Dương sững sốt, chỉ có các chú trước kia chăm sóc cậu bé mới biết số này... Thoáng do dự, Lạc Dương lùi về phía sau, không vào văn phòng mà chạy về góc cầu thang, mở điện thoại — Màn hình hiển thị một chữ “Đông”. Lạc Dương biết, đó là chú Đông, trước kia chăm sóc mình vô cùng tốt, liền nhận điện thoại.

“Dương Dương?” Đầu bên kia là giọng một người đàn ông trung niên ôn hòa, chỉ là trong giọng nói dường như hơi chút run rẩy.

“Chú Đông.” Lạc Dương trả lời, “Dạo này chú khỏe không ạ?”

“...” Phía bên kia đầu dây im lặng thoáng chốc, tựa hồ người phía bên kia đang nghẹt mũi, “Các chú đang ở nghĩa trang công cộng, hôm nay là tang lễ của anh Dũng.”

Lạc Dương thật lâu sau mới nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng, đôi mắt cũng đỏ lên.

“Anh Dũng khi còn sống thương cháu như vậy, coi cháu như con ruột, cháu tới nhìn mặt anh ấy lần cuối đi.” Nói xong cũng đã nghẹn ngào.

Lạc Dương nghe vậy, yên lặng hồi lâu rồi hít sâu một hơi, gật đầu, “Vâng, cháu sẽ đến.” Rồi cậu bé tắt máy, xoay người khẽ khàng xuống cầu thang.

Lạc Dương biết, lên ra khỏi cục cảnh sát như vậy, Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu chắc chắn sẽ nổi giận. Nhưng dù sao Duy Dũng cũng đã đối xử rất tốt với nó, nếu đến cả lễ tang của chú ấy cũng không đến dự thì nó thật không có lương tâm. Lạc Văn ngày trước đã từng nói với Lạc Dương, làm người cái gì cũng có thể không có, nhưng không thể không có lương tâm.

Lạc Dương đang mải suy nghĩ, không để ý tới một chiếc Jinbei lặng lẽ dừng lại phía sau mình. Nó còn chưa kịp phản ứng, cửa xe đã bật mở, một vật gì đó thò ra đâm vào gáy. Lạc Dương lập tức cảm thấy toàn thân tê dại, mắt tối sầm, mất tri giác...

Đã mười lăm phút, Triển Chiêu nhìn đồng hồ, nhóm Bạch Ngọc Đường chắc đã tới nơi. Ngay lúc này, di động đổ chuông, cầm lên nhìn, có tin nhắn từ di động của Lạc Dương.

Triển Chiêu mở tin nhắn, chỉ thấy hai dòng bính âm (pinyin – chữ phiên âm của Trung Quốc). Dương không biết nhiều chữ Hán, nên mỗi lần nhắn tin đều chỉ dùng bính âm. Triển Chiêu cố gắng đọc, tin nhắn viết — Con tới nghĩa trang công cộng, hôm nay là tang lễ của chú Duyệt.

Triển Chiêu giật mình bật dậy, phản ứng đầu tiên là lao xuống lầu, nhìn trái nhìn phải tìm bóng dáng Lạc Dương. Triển Chiêu vội vàng gọi cho Bạch Ngọc Đường, nhưng không có tín hiệu kết nối. Anh chợt nhớ ra, Bạch Ngọc Đường đi đột kích, chắc chắn sẽ tắt máy.

Một chiếc taxi chậm rãi lái tới trước mặt, Triển Chiêu mở cửa xe ngồi vào, nghĩ sao cũng thấy sự việc thật kỳ lạ. Anh nói với tài xế, “Đến nghĩa trang công cộng”, rồi lấy điện thoại định gọi cho Bao Chứng, báo ông hủy bỏ lần hành động này. Nhưng Bao Chứng còn chưa kịp nhắc máy, Triển Chiêu đã nghe tay lái xe cười lạnh một tiếng.

Triển Chiêu cảm thấy tiếng cười này thật quen thuộc, ngẩng đầu lên. Gã tài xế quay đầu lại, cười với anh — là Lam Thanh Lâm!

Anh chỉ còn thấy Lam Thanh Lâm một tay tự che miệng mũi, tay kia giờ một ống xì hơi, ấn xuống...

Mùi thuốc mê nồng đậm, nháy mắt đã khiến Triển Chiêu mất đi năng lực phản kháng. Trước khi anh mất ý thức hoàn toàn, suy nghĩ duy nhất chính là — Lần này có thể Bạch Ngọc Đường mắc bẫy, thật may đã mang máy cảm ứng nhiệt lượng và cảnh khuyếch theo...

Nhìn Triển Chiêu mềm nhũn ngã xuống băng ghế sau, Lam Thanh Lâm khởi động xe, vô cùng thỏa mãn lái đi. Bây giờ hẳn rất đặc ý, nghĩ rằng thần không biết quỷ không hay. Chỉ không ngờ vô xảo bắt thành thư (\*)...

(\*) vô xảo bắt thành thư: Ý so sánh, chuyện vừa khéo. Câu này bắt nguồn từ một sự tương truyền, lúc Thi Nại Am viết [Truyện Thủy Hử], đang không biết phải viết đoạn Võ Tòng đánh hổ thế nào thì tình cờ thấy anh hàng xóm say rượu đánh nhau với con chó. Nhờ quan sát toàn bộ quá trình ông mới có thể viết được mẩu chuyện Võ Tòng đánh hổ một cách chi tiết. Sau rồi khi trò chuyện, ông đã nói: “Thực là vô xảo bắt thành thư!” (theo baidu).

.

Sáng nay, Triệu Trinh mới trở về từ chuyến lưu diễn nước ngoài, mang theo quà tặng Bạch Trì, lại muốn nhanh chóng nhìn thấy cậu nhóc, mới lái xe tới cục cảnh sát, đưa cả Lisbon theo.

Triệu Trinh vừa tới cửa, chưa kịp dừng xe đã thấy Triển Chiêu vội vàng vọt ra, tay gọi điện thoại tay vẫy taxi.

Triệu Trinh không thấy Bạch Ngọc Đường đi cùng thì thấy hơi lạ, định qua hỏi, lại thấy chiếc taxi đứng trong góc kia lái tới trước mặt Triển Chiêu.

Nói tới bày trò mách lới, Triệu Trinh cũng đạt đẳng cấp thế giới, vừa nhìn đã thấy chiếc xe kia rõ ràng chỉ chờ Triển Chiêu đi ra. Làm gì có taxi nào lại đợi đón khách ở cửa cục cảnh sát?

Triệu Trinh bám theo chiếc taxi kia, gọi điện thoại cho Bạch Ngọc Đường, rồi Bạch Trì, nhưng cả hai đều không nhận điện.

Anh nghĩ một lúc, sau đó bấm số gọi Bao Chứng.

...

Đội đột kích của Bạch Ngọc Đường, mất hai mươi phút, đã tới bên ngoài căn biệt thự phía nam kia. Mọi người xuống xe chuẩn bị hành động. Ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại trên xe quan sát vang lên. Bạch Ngọc Đường chau mày, đây là số điện thoại chỉ huy hành động, chỉ có Bao Chứng mới biết, bây giờ ông gọi tới, chứng tỏ có biến.

Ấn nút nhận điện thoại, ngay lập tức nghe thấy Bao Chứng hạ một câu: “Hủy bỏ hành động!”

Bạch Ngọc Đường sững sốt: “Hủy bỏ?”

Mọi người đều tụ tập lại gần anh, không biết Bao Chứng đầu bên kia nói gì, chỉ thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường bỗng trắng bệch, không đợi mọi người kịp hiểu, anh ném điện thoại, chạy như bay tới xe của mình, khởi động xe, đạp chân ga tới mức tối đa, vọt lao đi.

Tất cả mọi người nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có Mã Hán còn đủ bình tĩnh, cầm điện thoại, “Cục trưởng Bao? Chuyện gì phát sinh v...”

Mười giây sau, tất cả mọi người xông lên xe, quay đầu, phóng như bay đuổi theo Bạch Ngọc Đường, nhưng đi một đoạn mới nhớ ra, sao bắt kịp được bóng dáng Bạch Ngọc Đường nữa.

## 121. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 25

Chương 25 : Lửa

Lạc Dương bị tiếng nước đánh thức. Nó mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên đất, trần nhà hình nón có màu xanh đậm, rất cao, như một nhà kho kiểu cũ.

Cổ hơi đau, cảm giác này đã lâu không thấy, có điều không được thật lắm, nếu là người bình thường lẽ ra phải rất rất đau, với nó thì hơi hơi.

Lạc Dương muốn ngồi dậy, nhưng phát hiện hai tay bị trói, dùng sức tách ra cũng không được, dây buộc rất chắc.

Dương Dương xoay nghiêng, muốn chống người dậy, và nó sững sốt khi thấy người đang nằm cạnh.

“Chú Triển?” Lạc Dương lê lại, Triển Chiêu nhắm nghiền mắt.

Nó gọi hồi lâu mà Triển Chiêu vẫn không tỉnh, trong lòng thoáng sợ hãi, bèn tới gần hơn nữa nghe ngóng. Nhịp đập trái tim và hô hấp của anh đã rất yếu.

“Ha...” Một tiếng cười bật lên từ phía sau.

Lạc Dương quay ngoắt lại, một kẻ đứng đó không xa, trên tay hắn là một chiếc thùng sắt rỗng. Lạc Dương biết, đó là thùng xăng. Đồng thời, nó ngửi được mùi xăng bốc lên bốn phía, nháy mắt cũng phát hiện nơi này giống như một phân xưởng làm sơn vôi, xung quanh còn có rất nhiều hộp giấy...

Kẻ vừa xuất hiện kia ném chiếc thùng sắt sang một bên, hắn chính là Lam Thành Lâm.

“Mi, mi làm gì chủ Triển rồi?” Lạc Dương cảm tức nhìn Lam Thành Lâm, cố gắng chuyển động hai tay, muốn thoát khỏi sợi dây thừng.

“A...” Lam Thành Lâm vừa cười vừa lắc đầu, “Nhãi con, mày đã từng nghe tới kiềm hổ phách (\*) chưa?”

(\*) kiềm hổ phách: chúng ta gọi theo tên tiếng Anh, chính là chất *suxamethonium*, là thuốc gây tê gây mê phải sử dụng theo chỉ định của bác sĩ.

Lạc Dương không biết.

“Kiềm hổ phách là một loại thuốc kịch độc được sử dụng giới hạn, nếu dùng ít thì là liều thuốc giãn cơ, còn nhiều... chính là độc dược.” Nụ cười trên môi Lam Thành Lâm càng lúc càng rộng.

“Mi...” Lạc Dương sợ hãi, ngoảnh lại dùng đầu cọ cọ Triển Chiêu, anh vẫn bất tỉnh.

“Tao xịt cho nó một tí thôi.” Lam Thành Lâm móc bật lửa, nét mặt tươi như hoa, “Mày biết không, đời này tao hận nhất hai kẻ!”

Lạc Dương dán chặt mắt vào cái bật lửa trên tay hắn, lòng thầm hoảng hốt, nếu hắn châm lửa...

“Một là Lạc Văn, hai là Bạch Ngọc Đường!” Lam Thành Lâm nghiêng rằng, “Lạc Văn chết rồi, nhưng nó chết vẫn muốn hại tao!” Lam Thành Lâm kích động thở hổn hển, “Còn Bạch Ngọc Đường... Nếu không có nó, tao cũng sẽ không thê thảm đến chết tiệt thế này!”

“Tách” một tiếng, hộp quẹt mở ra, Lam Thành Lâm cười, “Mà không lâu nữa đâu... Triển Chiêu dùng thuốc giãn cơ, chút nữa hít đầy khói, chắc chắn chết, khỏi cần nghi ngờ!”

Lạc Dương tái mặt, lại nghe Lam Thành Lâm tiếp tục, “Vốn dĩ, bọn họ bảo tao bắt chúng mày đến, nhưng mà, tao đổi ý rồi. Vừa mới nghĩ tới chuyện Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu chết trước mặt, tao sung sướng không nên lời!”

Nói rồi, Lam Thành Lâm lùi về phía sau, lùi đến cánh cửa cuốn sau lưng. Trong chớp mắt, chiếc bật lửa được hất khỏi tay hắn, ngọn lửa ngùn ngụt bốc lên, chạy theo đường xăng rải, lửa nhanh chóng bao vây Triển Chiêu và Lạc Dương. Lam Thành Lâm phá lên cười, kéo cửa cuốn xuống.

.....

Triệu Trinh sợ bị phát hiện, không dám bám sát, từ xa trông thấy chiếc xe đỏ tiến vào khu vực một nhà máy lớn. Anh đỗ xe bên ngoài, điện thoại vẫn luôn để mở, duy trì liên lạc với Bạch Ngọc Đường để xác định vị trí.

Mở cửa xe, Triệu Trinh cho Lisbon xuống. Lisbon vừa xuống một cái, Triệu Trinh quay đầu lại, giật mình há hốc mồm, xe của Bạch Ngọc Đường cũng đã “bay” đến nơi rồi.

“Người đâu?” Bạch Ngọc Đường lao ra khỏi xe, Triệu Trinh bị sắc mặt của anh dọa sợ, chỉ chỉ vào trong, “Đi vào đó. Nơi này lớn lắm, chỉ có Lisbon mới tìm nổi.” Triệu Trinh nói rồi xoa đầu Lisbon. Không đợi Triệu Trinh ra lệnh, Lisbon đã chạy vào nhà máy, Bạch Ngọc Đường theo sát.

Triệu Trinh muốn đuổi theo, nhưng từ xa lại thấy khá nhiều xe cảnh sát đang lái về phía này.

“Anh tôi đâu?” Bạch Trì lao xuống xe, giọng nói run run, vành mắt đỏ ửng.

Triệu Trinh không biết phải đáp thế nào, chỉ giơ tay chỉ vào trong, ra hiệu mọi người đi vào.

.

Bạch Ngọc Đường theo Lisbon đi khắp khu nhà máy, nhưng bốn phía hẳn lại không ít vết bánh xe, cho nên Lisbon cũng có phần mất phương hướng, lòng vòng tại chỗ, rống lên cuống quýt.

Trái lại, Bạch Ngọc Đường bình tĩnh hơn. Anh xoa bờm Lisbon, thấp giọng: “Xuôi nào, giờ chỉ có thể dựa vào may thôi, cẩn thận cảm giác chút xem!”

Lisbon ngừng rên, từ từ bình tĩnh lại, quay ngoắt một cái, nhìn chăm chăm về phương xa.

Bạch Ngọc Đường nhìn theo, cách đó khá gần, một nơi bốc khói dày đặc.

Không kịp suy nghĩ, Bạch Ngọc Đường phi như bay về hướng đó.

Lửa mỗi lúc một to, chưa tới bao lâu, Bạch Trì ở xa hơn cũng thấy rõ. Mọi người vọt tới khu nhà ấy, đã thấy Bạch Ngọc Đường cầm một thanh thép chữ L đập cửa sổ. Anh vọt vào đám cháy, Lisbon lao theo.

“Anh!” Bạch Trì nhìn tòa nhà bị ngọn lửa hừng hực bao vây. Đội viên SCI cũng muốn chạy vào, lập tức bị người đội đặc công ngăn cản, “Giờ lao vào chỉ thêm vướng víu...”

Nói chưa hết câu, chiếc cửa sổ mà Bạch Ngọc Đường vừa vọt vào đã bị lửa che kín.

Triệu Trinh lấy điện thoại gọi cứu thương và cứu hỏa, những người khác đều chăm chăm nhìn tòa nhà đang cháy.

Từng giây, từng giây trôi qua, người đợi bên ngoài chỉ thấy lửa đang thiêu đốt tâm can bọn họ, ai cũng quên phải hít thở.

Chính lúc này, “RẦM”, một chiếc ghế phi từ trong ra làm cửa sổ bên kia vỡ nát, Lisbon nhảy ra, Tiểu Lạc Dương nằm úp trên lưng nó, đuôi Lisbon cũng bắt lửa. Tim mọi người như trôi lên hòng, ngay sau đó, Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu hôn mê bất tỉnh nhảy ra khỏi song cửa.

Đội viên SCI kinh ngạc hít ngược một hơi, cả cánh tay Bạch Ngọc Đường là lửa.

Mã Hán vội vàng cởi áo dập lửa cho Bạch Ngọc Đường, bỗng phát hiện ra sự bất thường của anh. Bạch Ngọc Đường không nhìn ai cả, giống như phát điên mà ấn ngực và hô hấp nhân tạo cho Triển Chiêu. Giờ thì tất cả mọi người mới nhận ra Triển Chiêu đã không còn hít thở.

“Kiềm hồ phách!” Thần trí Lạc Dương dần tỉnh táo hô to, “Lam Thành Lâm bắt chú Triển hít kiềm hồ phách.”

Ai nấy tiếp tục hít khí lạnh vào người. Thật độc ác làm sao.

Bạch Ngọc Đường không biết đã phát điên hay là quá bình tĩnh, không phản ứng gì hết, chỉ không ngừng ấn ngực và hô hấp nhân tạo, miệng lặp đi lặp lại hai tiếng “Miêu Nhi.”

Không khí phảng phất mùi khét, cánh tay Bạch Ngọc Đường đã bỏng một mảng da lớn. Nhưng thời gian cứ dần trôi mà Triển Chiêu vẫn không thở, hy vọng dần dần mong manh. Lòng ai cũng lạnh ngắt, Bạch Trì đã ngồi bệt xuống muốn òa khóc.

Tiếng xe cấp cứu xa xa vang lên.

... Triển Chiêu đột nhiên ho nhẹ một tiếng.

Tất cả mọi người ở đây, có lẽ cả đời cũng chưa từng cảm thấy một tiếng ho khan nào tuyệt vời như thế.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường vỗ nhẹ lên má Triển Chiêu. Triển Chiêu vẫn chưa tỉnh, nhưng ho thêm hai tiếng khe khẽ nữa, có hơi thở...

Lúc này Bạch Ngọc Đường mới có thể rơi lệ. Anh ngã ngồi trên đất nhưng gương mặt đã tìm được nụ cười tưởng mất.

Nhân viên cứu hộ lập tức đưa Triển Chiêu, Lạc Dương và Bạch Ngọc Đường lên xe cứu thương, Bạch Trì cũng theo xe cứu thương đến bệnh viện. Xe cứu hỏa đã chạy tới, đội Phòng cháy chữa cháy bắt đầu dập lửa. Cả SCI vốn thả hết tim về hướng bệnh viện, nhao nhao lên xe, rời đi.

Đoàn xe cứu thương đi rồi, Triệu Trinh vẫn đứng đó. Anh vẫn còn bàng hoàng, hình ảnh Bạch Ngọc Đường liên tục ấn ngực Triển Chiêu cứ choán hết tâm trí. Lúc này, Lisbon đột nhiên gằm khế, nhìn chằm chằm phía sau nhà máy.

Triệu Trinh nghĩ nghĩ, hai tay đút túi, cùng Lisbon vọt ra sau nhà máy.

Có một kẻ quần áo ướt tả, đang lén lút nhìn quanh quất đám cháy.

Ra hiệu dừng lên tiếng với Lisbon, Lisbon ngoan ngoãn nghe lời, Triệu Trinh mặt không đổi sắc quan sát hắn.

Tên đó nhìn tình thế hiện trường, nét mặt dường như có phần bất an.

Triệu Trinh lại suy nghĩ một chút, vọt ra sau lưng hắn, thành linh gọi: “Lam Thành Lâm!”

Tên đó giật nảy cả người, quay đầu, nỗi sợ trong mắt hắn tố cáo cho Triệu Trinh biết, hắn chính là Lam Thành Lâm.

“Mày là ai?” Lam Thành Lâm đề phòng nhìn Triệu Trinh, “Cảnh sát?”

Triệu Trinh nhún vai lắc đầu. Giờ Lisbon cũng xuất hiện, ngồi xuống cạnh Triệu Trinh. Lam Thành Lâm nhìn con sư tử trắng châu Phi to lớn, mặt biến sắc.

“Mày muốn gì?” Lam Thành Lâm móc súng bên hông, còn chưa kịp nhắm đã thấy Triệu Trinh vung tay, phi đao quệt một đường sắc bén vào mu bàn tay hắn.

“A...” Lam Thành Lâm kêu ré lên đau đớn, khẩu súng rơi xuống. Hắn bắt lấy vết thương trên tay, dựa vào tường, “Mày muốn đem tao về cảnh cục?”

Triệu Trinh lắc đầu.

“Mày... Mày là người của hắn?” Lam Thành Lâm càng thêm sợ hãi khủng hoảng.

Triệu Trinh cảm thấy rất thú vị, lại lắc đầu.

“Mày, mày rốt cục là ai?” Lam Thành Lâm nhìn Triệu Trinh chăm chăm.

“Tôi vốn không thích lo chuyện bao đồng.” Triệu Trinh xoa cằm như đang độc thoại, “Chỉ là, từ bé tới lớn tôi chưa từng thấy một người đàn ông thương tâm đến vậy. Giả sử, nếu Triển Chiêu chết thật... Không biết Bạch Ngọc Đường sẽ thế nào.”

Nói tới đây, Triệu Trinh dừng lại, nhìn thẳng vào mắt Lam Thành Lâm: “Mới rồi, gương mặt anh toát lên một thứ biểu cảm rất hả hê.”

Lam Thành Lâm câm nín, hần nghĩ, người trước mặt hần hình như là người bình thường, nhưng mà cũng không hoàn toàn giống người bình thường.

“Biểu cảm hả hê của anh khiến tôi rất không thoải mái.” Triệu Trinh mỉm cười, lấy điện thoại ra, “Cho nên, tôi cũng muốn hả hê xem sao.”

“Mày... mày muốn làm gì?” Lam Thành Lâm cảm thấy không ổn.

“Tôi muốn anh lãnh chút giáo huấn, thế thì tôi mới dễ chịu.” Triệu Trinh cầm điện thoại, gõ nhẹ lên cằm, “Nhưng mà anh trông cũng biết nhiều chuyện phết, phải lấy chút thông tin từ anh để SCI phá án đã.”

Lam Thành Lâm mở to mắt nhìn Triệu Trinh, không rõ anh muốn làm thế nào.

“Cho nên... Tôi nghĩ, có một người chắc sẽ rất hứng thú với anh.” Nói rồi, bấm máy.

Bên kia nghe điện, Triệu Trinh cười: “Xin chào, cho tôi gặp Bạch Cẩm Đường.”

...

Lam Thành Lâm muốn trốn, nhưng Lisbon cứ ngồi vậy nhìn hần, chỉ cần hần động khê là nhận đủ tiếng sư tử rống kinh người.

Mười phút sau, một chiếc xe màu đen có rèm che dừng lại sau lưng Triệu Trinh, cửa xe mở ra, một đôi song sinh bước xuống.

“Đại ca tới bệnh viện rồi, cậu không nói anh ấy cũng không biết, chắc là Ngọc Đường không cho người quấy rầy đại ca.” Đinh Triệu Lan đi tới, gật đầu với Triệu Trinh, “Đại ca nhờ tôi chuyển lời, cảm ơn cậu đã cứu hai đứa em của đại ca, sau này nếu cậu có chuyện cần sự giúp đỡ của chúng tôi thì cứ nói.”

Triệu Trinh gật đầu, cười có thâm ý, “Vây cũng không tệ.”

Đinh Triệu Huệ không trầm tính được như Triệu Lan, vừa đến đã nhìn chòng chọc Lam Thành Lâm dưới đất. Anh đi đến, việc đầu tiên là là đeo cho Lam Thành Lâm một vật như rọ mõm, khiến hần không thể khép miệng nổi.

Vỗ nhẹ lên mặt hần, Triệu Huệ ha ha cười, “Thế này là mày có muốn cũng không thể rồi...” Vừa nói vừa ghé sát lại, lạnh lùng, “Không có nó thì mày cần lưỡi, tự giải thoát mất... Yên tâm, tao nhất định sẽ chiêu đãi mày chu đáo.”

Kéo Lam Thành Lâm đang lắc đầu nguầy nguậy, Đinh Triệu Lan cũng nói xong lời cảm ơn với Triệu Trinh, song sinh xoay người lên xe, nghênh ngang rời đi.

Triệu Trinh tháo cúc cổ sơ mi, cúi đầu nhìn Lisbon, cười: “Thực thoải mái, nhỉ?”

.....

Ở bệnh viện, mùi thuốc sát trùng không bao giờ khiến người ta vui vẻ nổi. Tại phòng bệnh cá nhân, Bạch Ngọc Đường tay quần băng gạc thật dày, ngồi bên giường nhìn Triển Chiêu đang nằm với mặt nạ thở oxy.

Lúc bác sĩ ra khỏi phòng cấp cứu, khẳng định Triển Chiêu không sao nữa, dưỡng bệnh hai ngày là có thể xuất viện; đến lúc ấy Bạch Ngọc Đường mới cảm thấy sự sống quay lại. Sau đó, Bạch Ngọc Đường xử lý vết bỏng rất như kim châm muối xát bên tay trái. Anh giờ tay lên nhìn, bản thân cũng phải phì cười, vết bỏng lớn thật.

Đưa tay nắm lấy bàn tay để ngoài chăn của Triển Chiêu, cảm giác được sự ấm áp; từ đáy lòng, Bạch Ngọc Đường thấy thỏa mãn. Bác sĩ giục anh uống thuốc giảm đau mấy lần nhưng anh không muốn. Uống thứ



thuốc ấy rồi sẽ cảm thấy mù mịt, anh muốn mình phải tỉnh táo để chờ Triển Chiêu tỉnh lại. Mặc kệ cơn đau bỏng rát trên tay.

Cứ vậy, anh yên lặng ngắm nhìn gương mặt Triển Chiêu.

Thấm thoát, bầu trời tối đen lại dần dần sáng, đôi mi dài của người ấy cuối cùng cũng bắt đầu rung động. Đôi mắt kia chậm rãi mở ra, có phần mơ màng nhìn anh.

Bạch Ngọc Đường không quá kích động, chỉ thấy dáng vẻ này giống như mỗi sáng tỉnh mơ Triển Chiêu thức dậy. Bạch Ngọc Đường vuốt nhẹ lên má Triển Chiêu, mỉm cười: “Miêu Nhi, tỉnh rồi à?”

Triển Chiêu mở mắt, miệng mấp máy nhưng thấy trên mặt là mặt nạ thở oxy, lộ vẻ bất đắc dĩ.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng kéo chiếc mặt nạ đó ra, lại gần, “Cậu muốn nói gì?”

“Dương Dương...”

“Thằng bé không sao.” Bạch Ngọc Đường cười, chỉ về chiếc sofa xa xa, Lạc Dương đang ngủ trên đó, “Tôi qua chờ cậu suốt đêm, mãi nó mới ngủ.”

Yên tâm gạt đầu, Triển Chiêu thì thào nói tiếp, “Tôi suy nghĩ kỹ rồi, toàn bộ vụ án, từ đầu tới cuối...”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu, hôn lên trán anh, “Tôi chưa rõ, cậu nói cho tôi nhé.”

Triển Chiêu cười, “Được... Nhưng mà cậu nấu cơm cho tôi trước đã, tôi đói rồi.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gạt mấy sợi tóc lòa xòa cho Triển Chiêu, “Cậu muốn ăn gì, tôi đều làm cho cậu.”

+++

\* Một vài thông tin thêm về kiểm hồ phách – suxamethonium:

Đây là một loại thuốc có khởi đầu tác dụng nhanh và thời gian sử dụng ngắn. Chỉ với 10 – 30 mg, ở người khỏe mạnh, tác dụng giãn cơ trong vòng 0,5 – 1 phút, kéo dài 2 – 3 phút và mất đi sau 10 phút. Chủ yếu các bác sĩ dùng nó để gây giãn cơ trong các thủ thuật ngắn. Dùng lâu hoặc dùng đi dùng lại có thể dẫn đến suy hô hấp kéo dài hoặc ngừng thở. Để sử dụng suxamethonium, đòi hỏi bác sĩ phải có kinh nghiệm trong xử trí hô hấp nhân tạo và có sẵn đầy đủ phương tiện hồi sức ngừng thở.

Các tác dụng phụ:

- Dùng suxamethonium quá liều làm mất hoạt tính của một loại enzym thần kinh khiến người dùng ngừng thở.
- Nhịp tim chậm đi, kèm hạ đường huyết và rối loạn nhịp tim, có thể bị ngừng tim thời gian ngắn, đặc biệt khi dùng thuốc nhắc lại và với trẻ em.
- Nhịp tim tăng nhanh, tăng huyết áp.

Suxamethonium được xếp trong bảng thuốc độc.

## 122. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 26

Chương 26 : Ôn nhu

Triển Chiêu mơ mơ màng màng ngủ lại, trong chốc lát lại bị tiếng ồn ào bên cạnh đánh thức, vừa mở mắt ra đã thấy trong phòng bệnh toàn là bóng người.

“Miêu Nhi, tỉnh rồi à? Mau dậy ăn cháo!” Bạch Ngọc Đường đứng bên giường húp cháo, thấy Triển Chiêu tỉnh, liền mau chóng mở cặp lồng múc cho anh một bát. Cái mùi tinh nhậy của Triển Chiêu nhanh chóng nhận ra đây là món cháo hải sản khoái khẩu, bụng ngay lập tức kêu lên.

Triển Chiêu chống tay ngồi dậy, phát hiện ngoài việc cả người vô lực thì cũng không chỗ nào không thoải mái. Có người tiến đến chèn một chiếc gối ra sau lưng anh. Triển Chiêu nhìn sang liền thấy vẻ mặt thân thiết của Dương Dương.

Anh vừa đưa tay xoa đầu Dương Dương, đã bị hai người khác lao đến ôm cổ, “Bảo bối, dọa mẹ sợ chết!”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh ăn cháo, nghe câu này suýt nữa sặc cả ngụm ra ngoài, đưa tay kéo áo một bà mẹ đang đánh trên cổ Triển Chiêu, “Mẹ ơi, nhầm con rồi.”

Bạch gia mẫu thân đẩy Bạch Ngọc Đường sang một bên cho đỡ vướng, tiếp tục cùng Triển gia mẫu thân ôm Triển Chiêu cọt cọt lui.

Triển Chiêu ngược mắt lên, thấy ông bố nhà mình đứng cách đó không xa, Bao Chứng, còn có Bạch Cẩm Đường, lại nhìn anh bị hai bà mẹ ôm ấp, mặt bị hôn toàn nước miếng. Triển Chiêu thật muốn chui vào trong chăn mà trốn.

“Nhẹ tay chút, Miêu Nhi bị siết chết bây giờ.” Bạch Ngọc Đường đưa bát cháo lên miệng, vẻ mặt dần đổi. Sáng sớm đã bị các cụ trong nhà lôi ra mắng, nói anh không bảo vệ Triển Chiêu cho tốt. Đã thế vừa mới ủy khuất nói chính anh cũng bị thương, còn bị châm chích: sẹo là huân chương của đàn ông, mày da dày thịt béo, bị thương tí tẹo thì có làm sao.

Tức chết!

Bạch Cẩm Đường liếc sang Bạch Ngọc Đường, đột nhiên buông một câu cho cả nhà cùng nghe: “Ngọc Đường, nghe nói lúc đó chú khóc?”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường ho sặc sụa, ngẩng lên lại thấy Triển Chiêu kinh ngạc nhìn mình. Bốn mắt giao nhau, Triển Chiêu sững sốt.

“A... Tôi đi rửa bát!” Bạch Ngọc Đường cầm bát đĩa bỏ chạy nhanh như chớp, nhưng Triển Chiêu vẫn kịp nhìn ra khuôn mặt đỏ bừng hiem thấy của anh, ngay cả tai cũng hồng hồng.

Bạch Ngọc Đường chạy bán sống bán chết ra khỏi phòng bệnh, lòng thắm nhủ, lần này bị con mèo kia nắm thóp, về sau chắc chắn sẽ bị bắt nạt, anh hai hại chết người rồi.

Nghĩ tới đây, anh lắc đầu bước tiếp, lại thấy Dương Dương không biết từ khi nào đã rời khỏi phòng bệnh của Triển Chiêu, một mình ngồi ở góc hành lang bệnh viện, đầu cúi gằm, trông có vẻ mất tinh thần. Bạch Ngọc Đường biết, từ lúc Dương Dương cùng Triển Chiêu được cứu về đây, cậu bé vẫn luôn áy náy tự trách. Anh định lại gần an ủi vài câu, lại thấy Lạc Thiên từ phía bên kia đi tới, ngồi xuống cạnh cậu bé.

Bạch Ngọc Đường hơi khó xử, hai cha con họ ít có cơ hội đoàn tụ, mình không nên phá hỏng không khí. Có điều bây giờ cũng chẳng còn mặt mũi trở về phòng bệnh, đành phải cầm bát đĩa đứng chôn chân tại chỗ. Tiếng Lạc Thiên truyền tới chỗ anh lại rõ mồn một.

“Sao uể oải như vậy?” Lạc Thiên ngồi xuống bên cạnh Dương Dương, đưa tay xoa đầu cậu nhóc, “Chú Triển đã không sao rồi, phải vui lên mới đúng chứ?”

Lạc Dương ngẩng đầu nhìn Lạc Thiên, nhẹ nhàng cọt cọt anh, thở dài, “Chú Triển suýt nữa đã chết, chú Bạch cũng bị thương... Đều là do con không nghe lời, hai chú ấy đã dặn con không nên đi lung tung.”

Lạc Thiên cười cười, “Con sợ hai chú không thích con nữa?”

Lạc Dương ngược mắt nhìn Lạc Thiên, thành thật gật đầu.

“Các chú ấy sẽ không thế đâu.” Lạc Thiên bế Dương Dương lên đùi, mỉm cười: “Nếu con là chú Triển Chiêu, chú Triển Chiêu là Dương Dương, con có trách chú ấy không?”

Lạc Dương mở to mắt suy nghĩ, rồi lắc đầu, “Không ạ.”

“Vậy Dương Dương có thấy chú Triển Chiêu và chú Bạch Ngọc Đường tốt bụng hơn cả con không?” Lạc Thiên tiếp tục hỏi.

“Có ạ.” Lạc Dương gật đầu.

“Hai chú ấy còn tốt hơn cả con,” Lạc Thiên nhẹ nhàng xoa má Lạc Dương, “Con còn không trách các chú, đương nhiên các chú ấy cũng không trách con. Con cần phải đặt mình vào địa vị của người khác mà suy xét.”

Lạc Dương đã hiểu ra, gật đầu toét miệng như vừa trút được gánh nặng. Sau đó, hai người thân thiết nói cười, vui vẻ vô cùng.

Bạch Ngọc Đường đứng ở trong góc, gương mặt cũng bừng lên ý cười, vẫn quyết định không nên đi tới quấy rầy hai cha con họ trò chuyện, đành bất chấp xấu hổ mà quay về phòng bệnh của Triển Chiêu.

.

Triệu Trinh thức dậy, mở cửa ra ngoài lấy thư báo, lại thấy Bạch Trì đang ngồi trên bồn hoa trước cửa nhà.

“Trì Trì? Sao em không vào?” Triệu Trinh bước xuống bậc tam cấp, ngồi bên cạnh cậu, đưa tay xoa đầu Bạch Trì, lại cảm thấy tóc cậu lạnh lạnh, liền nhíu mày, “Em đợi ở đây bao lâu rồi? Không mang chìa khóa à? Sao không gõ cửa?”

Bạch Trì vẫn không đáp, mất một lúc lâu mới ngẩng đầu nhìn Triệu Trinh, thanh âm nghèn nghẹn, “Lần này, cảm ơn anh.”

Triệu Trinh sững sốt, chăm chăm nhìn Bạch Trì, rồi cười khỏ, đưa tay nhéo nhéo má cậu, “Sao vậy? Em không ở viện cùng hai anh trai, chạy tới chỗ anh nói mấy việc nhỏ nhặt này làm gì?”

Bạch Trì cúi đầu, hai tay chống cằm, thần thờ, “Hôm qua tôi quá lo lắng, chẳng giúp được gì, chỉ biết khóc thôi.”

“A...” Triệu Trinh bị cậu chọc cười, hỏi lại, “Vậy em muốn giúp cái gì mới được? Lao vào đám cháy cứu người hả?”

Bạch Trì cắn môi, “Tôi cũng biết tôi vô dụng.”

Triệu Trinh thở dài, nâng cằm Bạch Trì, để cậu nhìn thẳng vào mình rồi mới nhẹ nhàng hỏi, “Em có biết vì sao hôm qua anh tới cảnh cục không?”

Bạch Trì lắc đầu, ngơ ngác, “Không phải anh đang lưu diễn ở nước ngoài sao?”

“Anh vừa về hôm qua.” Triệu Trinh lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, “Anh mua cho em mấy món quà, nên mới qua cảnh cục tìm em.”

“Ừ...” Bạch Trì gật đầu, nghe Triệu Trinh tiếp tục.

“Nếu hôm qua anh không tới tìm em thì mọi chuyện đã không may mắn như vậy.” Triệu Trinh nói, “Hay thế này, em dùng cái đầu máy tính siêu việt của em mà tính thử đi, nếu không có em, xác suất cứu được Triển Chiêu là cao hay thấp?”

Bạch Trì ngẩn ra nhìn Triệu Trinh, không biết phải phản ứng thế nào cho phải.

“Hai anh trai em đều là người hiểu chuyện.” Triệu Trinh mỉm cười, vươn người đặt lên trán Bạch Trì một cái hôn nhẹ, “Bọn họ ngoài việc cảm tạ anh tới đúng lúc, chắc chắn còn thấy may mắn hơn cả vì có đứa em trai là em.”

Bạch Trì hoàn toàn ngây người, gương mặt cũng chậm chậm đỏ lên, mãi đến lúc phản ứng lại cái hôn vừa rồi thì mặt đã đỏ lại càng thêm đỏ.

Triệu Trinh không nhịn được phá lên cười, sau đó bày ra một bộ mặt lưu manh mà hỏi: “Thế, em nói là tới đây để cảm ơn anh, vậy mà quà cảm ơn cũng không có lấy một món sao?”

“Anh... Anh muốn quà cảm ơn như thế nào?” Bạch Trì thậm chí còn rất nghiêm túc, “Anh muốn cái gì, tôi đều mua cho anh, lần này thật sự là công anh rất lớn!” Nói xong, Bạch Trì lại thêm một câu, “Tốt nhất là thứ tôi có thể mua được ấy, tôi không có nhiều tiền.”

Triệu Trinh nhướn mày, ghé sát vào cậu, hỏi, “Anh muốn cái gì em cũng cho?”

“Ừm!” Bạch Trì gật đầu.

“Vậy thì...” Triệu Trinh càng tiến sát, thì thầm, “Em tới đây ở cùng anh được không?”

Bạch Trì chớp mắt, “Ồ cùng anh? Anh muốn tôi làm quản gia cho anh á? Nhưng tôi không nhiều thời gian rảnh.”

“Không cần, em không cần phải làm gì cả.” Triệu Trinh cười thật dịu dàng, “Em chỉ cần ở lại đây, để mỗi ngày anh đều nhìn thấy em, lúc em tan sở anh có thể đi đón em, khi đi làm có thể đưa em đi... Như vậy là được rồi.”

“Chỉ vậy thôi?” Bạch Trì thắc mắc.

“Chỉ cần như vậy thôi!” Triệu Trinh gật đầu.

... Bạch Trì nghĩ ngợi một chút, gật đầu, “Được.”

“Đợi anh lát!” Triệu Trinh xoay người phóng vào nhà, không tới một phút đã lao ra, tay cầm chìa khóa xe.

“Anh làm gì vậy?” Bạch Trì chưa kịp hiểu tình hình đã bị Triệu Trinh lôi lên xe.

“Chuyển nhà!” Triệu Trinh khởi động xe, tuyên bố, “Ngay lập tức!”

“Ngay bây giờ á? Sao lại vội vậy?”

“Không vội sao được?” Triệu Trinh cười, “Em mà hối hận là anh thiệt. Đúng rồi, đem nguyên cả phòng vắc sang đây đi!” Nói xong, đạp mạnh chân ga, hướng thẳng tới nhà trọ của Bạch Trì.

.

Bao Chứng cùng người nhà của Triển Chiêu ở lại tới chiều, giờ đều đã rời đi, chỉ còn lại Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu. Hai người một mình trong phòng, không khí vô cùng ngưng đọng, nhìn thế nào cũng không được tự nhiên.

Ăn cháo xong, Bạch Ngọc Đường giúp Triển Chiêu lau miệng, rồi cầm cặp lồng đi rửa. Triển Chiêu khẽ cười, vừa rồi nghe Bạch Cẩm Đường nói Bạch Ngọc Đường đã khóc, quả là kỳ quan ngàn năm có một. Nghĩ một lúc, anh vẫn không tưởng tượng ra Bạch Ngọc Đường khóc sẽ trông thế nào. Triển Chiêu tà ác hồi hận, tại sao lúc ấy mình lại không tỉnh lại mà nhìn chứ.

Bạch Ngọc Đường vừa đi ra, lại có người gõ cửa rồi tiến vào phòng.

Triển Chiêu ngẩng đầu lên, là Mã Hân.

“Anh thấy sao rồi?” Mã Hân đi tới xem xét bản ghi chép tình hình của Triển Chiêu, “Thật may, lượng kiềm hồ phách không nhiều lắm, chỉ hai ba ngày nữa là anh hồi phục thôi.”

Triển Chiêu cười, lại thấy Mã Hân tựa hồ có điều muốn nói, bèn hỏi, “Làm sao vậy? Em có chuyện gì à?”

Mã Hân ngó ra cửa phòng, rồi tiến tới gần anh, hạ giọng: “Anh giúp em một chút được không?”

“Có việc gì thế?” Triển Chiêu nổi tính tò mò.

“Là về đội trưởng Bạch.” Mã Hân vô cùng khó xử, “Anh ấy không chịu uống thuốc giảm đau!”

Triển Chiêu sững sốt, nhưng rồi nhanh chóng hiểu được vấn đề. Bạch Ngọc Đường có khả năng tự chủ rất mạnh, lại ưa sạch sẽ quá đáng, tất cả đều là biểu hiện dạng nhẹ của chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, cũng là bệnh nghề nghiệp do trải qua nhiều năm áp lực công tác tạo thành. Đối với Bạch Ngọc Đường, không có gì có thể làm anh khó chịu hơn việc không thể kiểm soát bản thân, vậy nên anh mới không chịu uống thuốc giảm đau. Thuốc giảm đau cho thương bồng đều khá mạnh, dùng thuốc có thể làm cho người ta không tỉnh táo.

“Tối hôm qua anh ấy không ngủ!” Mã Hân nói tiếp, “Anh ấy không uống thuốc giảm đau, tuy không ảnh hưởng tới vết thương, nhưng đau đớn sẽ làm anh ấy ngủ không yên, thiếu ngủ sẽ ảnh hưởng tới quá trình hồi phục vết thương và sức khỏe người bệnh!”

“Anh hiểu rồi!” Triển Chiêu gật đầu, “Em muốn anh giúp thế nào?”

“Anh lừa anh ấy uống thuốc đi!” Mã Hân mở túi, lấy ra một gói giấy, đưa cho Triển Chiêu, “Bên trong có bốn viên, chia thành hai ngày uống là được!”

“Cứ để đó cho anh!” Triển Chiêu cầm lấy thuốc, Mã Hân liền chạy biến đi.

Triển Chiêu ngồi trên giường, mắt chăm chăm nhìn hai viên thuốc giảm đau mà ngẩn người. Làm thế nào để Bạch Ngọc Đường ngoan ngoãn uống thuốc bây giờ? Nghĩ một hồi, tầm mắt rơi xuống chùm nho trên mặt tủ giường, mắt chớp chớp, đã có kế rồi!

Bạch Ngọc Đường bê cặp lồng rửa sạch sẽ trở về, chỉ thấy Triển Chiêu đang ngồi trên giường bóc nho. Anh để cặp lồng xuống một bên, đang nghĩ phải mở đầu câu chuyện thế nào thì thấy Triển Chiêu vẫy tay với mình: “Lại đây!”

Anh đi tới bên giường, ngồi xuống, “Miêu Nhi, đang ăn nho à?” Bạch Ngọc Đường vụng về tìm chủ đề nói chuyện.

Triển Chiêu không trả lời, nhét vào miệng Bạch Ngọc Đường một quả nho đã bóc sạch vỏ.

Bạch Ngọc Đường sững sốt, còn chưa kịp nhận ra nho chua hay ngọt, đã thấy Triển Chiêu vươn tới, bờ môi phủ lên môi anh.

Bạch Ngọc Đường mở to mắt, có chút ngây ngốc trong lòng, sao hôm nay con mèo bạo dạn vậy? Đang nghĩ ngợi, đầu lưỡi của Triển Chiêu tiến vào trong khoang miệng, Bạch Ngọc Đường giật mình, cả quả nho trôi tuột xuống cuống họng.

Bạch Ngọc Đường bị nghẹn, vẻ mặt hồ nghi nhìn Triển Chiêu đang cười giảo hoạt trước mặt. Con mèo gian xảo còn vươn đầu lưỡi hồng nhạt liếm liếm môi.

Nếu Triển Chiêu đã chủ động như vậy, Bạch Ngọc Đường anh đương nhiên không có lý do gì phải khách khí, nhào tới đè người trên giường xuống, hôn cuồng nhiệt.

Bị hôn tới đầu óc choáng váng, Triển Chiêu thềm thở dài, vì sức khỏe của Tiểu Bạch, thôi quên đi, chịu thiệt một tí vậy.

.

Sắc trời từ từ tối đen, từ cửa sổ của phòng bệnh đã có thể nhìn thấy cảnh đêm xa xa của thành phố S.

Dương Dương cùng Lạc Thiên ở phòng cách vách cũng đang ngủ, ngoài cửa có cảnh sát chuyên môn đứng gác; Mã Hân ở lại gác đêm cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Đèn trong phòng đã bị Bạch Ngọc Đường tắt hết, anh cùng Triển Chiêu ngồi ngoài ban công, tận hưởng làn gió mát lạnh ban đêm, thưởng thức cảnh đêm bên ngoài.

“Tay cậu còn đau không?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Hửm?” Bạch Ngọc Đường bắt đầu lơ mơ, Triển Chiêu nhìn đồng hồ, thuốc giảm đau hẳn là đã bắt đầu có tác dụng. Hơn nữa Bạch Ngọc Đường hôm qua lo lắng quá độ, lại thêm một đêm không ngủ, giờ chắc hẳn đã hoàn toàn bị thuốc giảm đau đánh gục.

“Tiểu Bạch?” Triển Chiêu chọc chọc vào má Bạch Ngọc Đường.

“Miêu Nhi ~” Bạch Ngọc Đường thì thầm, nghiêng người ôm lấy eo Triển Chiêu, dụi dụi vào lòng người ta.

Triển Chiêu không nhịn được cười, thật hiếm khi thấy Bạch Ngọc Đường đáng yêu tới vậy. Anh dịu dàng vuốt mái tóc của Bạch Ngọc Đường, khe khẽ hỏi: “Tiểu Bạch, tay cậu còn đau không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không đau, tự nhiên không thấy đau nữa.”

“Cậu cảm thấy thế nào rồi?” Triển Chiêu thấy hai mắt anh đã díp lại, liền dựa vào cửa thủy tinh phía sau, lựa góc độ sao cho Bạch Ngọc Đường trong lòng có thể nằm thêm thoải mái.

“Cảm thấy... thật tốt...” Bạch Ngọc Đường nheo miệng cười, lại kêu, “Miêu Nhi ~”

Triển Chiêu suy tính một chút, lấy di động từ trong túi ra, ấn nút ghi âm, nhẹ nhàng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, cậu đã khóc thật à?”

Bạch Ngọc Đường lúc này không chút phòng bị, nghe được câu hỏi của Triển Chiêu, chỉ vòng tay ôm chặt thắt lưng anh, “Ừ...”

“Tại sao cậu lại khóc?” Triển Chiêu tiếp tục “tra hỏi”.

“..... Tôi sợ.....” Bạch Ngọc Đường thả từng chữ dứt quãng, “Chưa bao giờ... sợ như vậy...”

“Cậu sợ cái gì?” Triển Chiêu để điện thoại lên đùi, đưa tay ôm lấy đầu Bạch Ngọc Đường, nhẹ nhàng vuốt ve vành tai anh.

“Sợ cậu không.....” Bạch Ngọc Đường mơ mơ màng màng lẩm bẩm, “Thật may là cậu không sao.”

“Vậy... Về sau tôi muốn làm gì, cậu cũng cho tôi làm nấy chứ?” Triển Chiêu cúi xuống bên tai anh, “Đi làm nhiệm vụ nguy hiểm tới đâu cũng mang tôi theo, tôi muốn ăn gì thì làm cho tôi ăn chứ?”

“Ừm!” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tôi đã hối hận muốn chết rồi, sau này bất kể có chuyện gì tôi đều đưa cậu theo, cậu muốn ăn gì tôi đều làm cho cậu, cậu muốn ánh sao, tôi sẽ không đưa cậu ánh trăng...”

Triển Chiêu bị chọc tới bật cười, lại nói tiếp, “Tôi muốn ăn đồ cay!”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, ậm ừ mấy tiếng rồi đột nhiên nói, “Cậu không được ăn cay!” Nói xong liền điều chỉnh tư thế, cọ cọ Triển Chiêu một chút, ngủ say.

“Đồ chuột chết!” Triển Chiêu ngừng ghi âm, ấn nút “phát”, những lời Bạch Ngọc Đường nói mê vừa nãy được thu vào không thiếu một chữ.

Triển Chiêu vô cùng thỏa mãn tắt điện thoại, cúi đầu nhìn khuôn mặt yên bình khi ngủ của Bạch Ngọc Đường —

Cái lúc đó, Triển Chiêu chỉ biết mình mệt chết đi được, thân thể nặng nề, cảm giác như đang chìm dần xuống đáy biển sâu, chỉ mấy tiếng “Miêu Nhi” không ngừng vang lên bên tai mới có thể làm anh cố gắng vươn lên... Đời này, người anh không thể buông tay được, chỉ có mình cậu ấy.

## 123. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 27

Chương 27 : Diệt chuột

Triển Chiêu ở lại bệnh viện đến ngày thứ ba. Sáng sớm, Tưởng Bình hấp tấp chạy tới bệnh viện.

“Thế nào rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tiến sĩ Triển bảo tôi tìm kiếm mấy thứ, tôi mang tới đây!” Tưởng Bình đáp, sau đó lấy laptop từ ba lô ra, vừa khởi động máy vừa nói, “Danh sách toàn bộ nhân viên hậu cần của cảnh cục.”

“Anh muốn danh sách nhân viên hậu cần làm gì ạ?” Bạch Trì không hiểu. Dương Dương cũng hiếu kỳ, nhón chân nhòm vào màn hình.

Triển Chiêu vẫy Lạc Thiên đang ngồi trên sofa, “Lạc đại ca, anh đến xem xem.”

Lạc Thiên chưa rõ Triển Chiêu muốn mình nhìn gì, nhưng vẫn lại gần.

Tưởng Bình mở bảng biểu thông tin các nhân viên hậu cần.

Triển Chiêu click vào mục hình ảnh, dò xuống, khi một người nào đó xuất hiện, chợt nghe tiếng hít mạnh của Lạc Thiên.

“Sao vậy?” Bạch Ngọc Đường lại gần nhìn, ảnh một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi ở trên màn hình, hơi quen mắt.

“2-12-11.” Mãi một lúc lâu Lạc Thiên mới khẽ khàng thốt ra, “Thế mà hần... hần ở cảnh cục.”

“Anh bảo người này là 2-12-11?” Bạch Trì giật mình, nhìn gần hơn, chợt phát hiện so với người xuất hiện trong video Trần Tiệp lưu lại thì không giống lắm, nhưng quả thật là một người.

“Miêu Nhi... Sao cậu biết hần là nhân viên hậu cần của cục cảnh sát?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu click vào thông tin trên tấm ảnh, cột tên ghi “Đỗ Xá”, cột chức vị ghi là: “Vệ sinh: nội bộ cao ốc, thời gian công tác: sáu năm.”

“Không thể!” Bạch Ngọc Đường nhủ mày, “Tôi chẳng chút ấn tượng với ông ta, sao ông ta có thể làm việc trong cảnh cục những sáu năm chứ?”

“Bởi vì mỗi lần hắn xuất hiện đều mang một dáng dấp khác nhau.” Triển Chiêu mỉm cười, “Hơn nữa cậu đừng quên, một số nơi, nếu hắn muốn, không cần thiết phải đi qua những con đường bình thường...”

Tất cả mọi người đều cảm thấy sống lưng lạnh toát, không ai bảo ai cùng nghĩ tới Quỷ bạc đầu trong tiểu thuyết của Edogawa Rampo, con quỷ báo thù suốt ngày trốn trên lầu theo dõi hành động của kẻ thù.

“Ý cậu là... hắn vẫn luôn bên cạnh chúng ta?” Bạch Ngọc Đường im lặng hồi tưởng: Quả thật, từ lúc bắt đầu vụ án đến chiều hướng tiến triển của vụ án, và cả việc Triển Chiêu bị bắt, đều được sắp đặt chu đáo, tựa hồ luôn có kẻ theo dõi tất cả.

“Tiểu Bạch, cậu tìm người của bộ phận hậu cần dò la chút xem, người tên ‘Đỗ Xá’ này đã thôi việc chưa?” Triển Chiêu nhắc Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gọi tới cảnh cục, để Mã Hán đến chỗ bộ phận hậu cần điều tra, còn dặn anh linh động tìm cách hỏi thêm những mối quan hệ xung quanh Đỗ Xá.

“Đỗ Xá... Đỗ Xá...” Lạc Thiên lặp đi lặp lại cái tên này, cuối cùng nhàn nhạt kết luận, “Độc xà...”

“Miêu Nhi, rốt cục chuyện gì đã xảy ra?” Bạch Ngọc Đường kéo một cái ghế lại gần giường, ngồi xuống hỏi.

“Tôi nghĩ rất nhiều rồi, vụ án lần này, nếu không phải Lam Thành Lâm vì thù hận cá nhân, tôi với Dương Dương có lẽ đã bị bắt làm con tin.” Triển Chiêu chậm rãi giải thích, “Tôi cảm thấy chúng ta đã sớm rơi vào bẫy của chúng, nhưng nếu thực sự đó là cạm bẫy thì ngay từ lúc thôi miên Kiệt Kiệt, chúng ta đã bị tính kế.”

Mọi người gật đầu lia lịa, kỳ thực ngay từ đầu đã nghĩ tới chuyện này. Có phải gặp vấn đề từ lúc thôi miên không, nếu không thì sao lại mắc bẫy.

“Một người nằm trong trạng thái thôi miên sâu không thể nói dối người thôi miên.” Triển Chiêu khẳng định, “Kiệt Kiệt là một người có thần trí không khỏe mạnh, bản thân không thể đưa ra phán đoán chủ quan. Muốn bảo một người như vậy gạt người là điều vô cùng khó. Bởi vì anh ta không có khả năng logic, không thể đối đáp được với những tình huống phát sinh. Khí lực của anh ta mạnh, nhưng trí lực thì không.”

“Nói cách khác, thôi miên đã thành công, tin tức từ miệng Kiệt Kiệt là thật.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Chúng ta và cục trưởng Bao lại quyết định thực hiện phi vụ này trong thời gian rất ngắn, chừng mười phút, ngoài những người biết rõ như chúng ta, những kẻ khác muốn biết nội dung, chỉ có một cách...”

“Nghe lén!” Tất cả đồng thanh, lúc bọn họ ra quyết định, chắc chắn kẻ kia đã ở trong đường ống điều hòa trung tâm, ngay gần đó hoặc ngay trên đầu bọn họ... sử dụng cái loại súc cốt công sơn gai ốc ấy...

“Thêm việc Lam Thành Lâm được cứu nữa!” Triển Chiêu tiếp tục, “Trước đó Lam Thành Lâm bị nhốt trong trại giam của cảnh cục, không được trợ giúp từ bên ngoài thì chuyện giết chết quản ngục rồi trốn thoát là điều không tưởng.”

“Nếu Đỗ Xá đột nhập vào và hợp lực với hắn...” Bạch Trì nói, “Đúng, chỉ có thể là nguyên nhân này!”

“Tôi thấy, chủ ý ngày đó của hắn, khả năng không phải nghe lén kế hoạch của chúng ta mà là đi cứu người.” Triển Chiêu xoa cằm, “Nghe được kế hoạch hành động của chúng ta chỉ là tình cờ.”

“Ý cậu là... Hắn muốn cứu Kiệt Kiệt?” Bạch Ngọc Đường nói, “Chuyện này rất có khả năng, nhưng hắn lại không ngờ cậu thôi miên Kiệt Kiệt, tra ra manh mối. Ngay cả hang ổ của Taber chúng ta cũng tìm ra được, cho nên hắn tạm bỏ qua Kiệt Kiệt, thông báo cho bè đảng Taber trước. Mặt khác, hắn phát hiện cậu không đi cùng bọn này, cho nên mới lập một cái bẫy như vậy, định bụng nhân cơ hội bắt cậu và Dương Dương.”

“Lam Thành Lâm hận chúng ta, tính tình lại kiêu căng, khó không chế. Nếu muốn cứu người bất cóc, hắn không phải là người thích hợp!” Triển Chiêu nói, “Buộc phải tìm hắn, chứng tỏ kế hoạch lần này rất vội, đành phải tìm kẻ gần nhất.”

“Lam Thành Lâm mới trốn từ cảnh cục ra, tất cả mọi người sẽ cho rằng hắn sẽ trốn rất xa, vậy nên hắn mới cố tình ở ngay gần như vậy.” Bạch Ngọc Đường chau mày, “Tên Đỗ Xá này mưu mô kín đáo, lại thêm năng lực đặc biệt, quả là khó đối phó!”

“Kỳ thực điều tôi lo nhất lại không phải chuyện này...” Triển Chiêu chần chừ, mọi người nhìn vào anh. Lúc này, máy tính Tưởng Bình phát ra tiếng động rìng rìng.

“Là Mã Hán gọi video đến.” Tưởng Bình mở cửa sổ, “Chắc là có tin tức.”

“Sếp!” Trên màn hình là Mã Hán và Công Tôn đang cầm tài liệu đứng cạnh.

“Sao rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Em vừa tìm hiểu một lượt, tên Đỗ Xá kia xác thực đã bỏ việc được hai ngày rồi.” Mã Hán nói, “Em có hỏi quản lý của bộ phận hậu cần, họ nói tên Đỗ Xá đó hay được gọi là Đỗ lão thực, ngày thường rất an phận, thậm chí còn hơi khờ khạo, cho nên mọi người hay đổi ca với lão.”

“Hắn đổi ca với ai?” Triển Chiêu hỏi.

“Không ít.” Mã Hán giơ ra một tờ giấy, “Nhưng tôi thấy có đổi với nhân viên ở bãi đỗ xe.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau — Chẳng lẽ kẻ chụp tấm ảnh bọn họ cũng là hắn?

“Hắn có con phải không, hơn nữa lại không phải chỉ một đứa?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

Mã Hán thoáng giật mình, gật đầu đáp: “Nghe kể thì Đỗ Xá là một kẻ rất hiền lành, thường xuyên mang mấy đứa trẻ đi làm, được hỏi thì trả lời là thân thích trong nhà.”

“Quả nhiên...” Triển Chiêu thở dài, tựa ra sau.

“Miêu Nhi, sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hơi lo lắng.

Triển Chiêu chau mày, “Tấm ảnh kia cậu có mang theo không?”

Bạch Ngọc Đường lấy bức hình ra, đưa cho Triển Chiêu.

“Lần trước tôi từng nói, nét chữ sau tấm ảnh là của trẻ con...” Triển Chiêu thấp giọng.

“Trẻ con?” Ai nấy đều có dự cảm không lành.

“Các cậu nghĩ xem, nếu thực sự 2-12-11 chỉ có một, hay nói cách khác, loại người có năng lực hơn bình thường trên thế giới chỉ còn lại Lạc Thiên và Đỗ Xá... Vậy Kiệt Kiệt là từ đâu?”

“Tạo ra sau...” Về mặt Bạch Ngọc Đường đành lại, “Thí nghiệm vẫn tiếp tục?”

Triển Chiêu gật đầu, tất cả trầm mặc.

“E hèm...” Từ trong màn hình, Công Tôn hắng giọng một cái, thu hút lại sự chú ý của mọi người.

“Tôi cho Kiệt Kiệt khám sức khỏe một lượt.” Công Tôn mở tập tài liệu trên tay, “Cơ thể hắn đang suy yếu với tốc độ rất nhanh.”

“Suy yếu?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, khó hiểu.

“Chức năng nội tạng của hắn rất hỗn loạn, xương cốt gần giống người trên 70 tuổi...” Công Tôn ngẩng đầu, “Lần trước tôi cũng làm kiểm tra tương tự với Lạc Thiên, thể trạng cậu ta cũng không đến nỗi như vậy, ít nhất tuổi tác cũng tương xứng.”

“Vì sao lại vậy?” Mọi người nhìn nhau.

“Vì cấp tốc... Chắc vậy!” Công Tôn đóng tài liệu vào, “Người bình thường cần mấy năm để giảm 20 cân, nhưng nếu ép giảm 20 cân trong thời gian vài ngày thì lại cực kỳ nguy hại tới sức khỏe. Thêm nữa, bất luận làm gì ngược với chức năng kết cấu sinh lý con người, đều là tự mình hại mình.”

“Cho nên thí nghiệm mới chuyển từ người lớn sang trẻ em...” Sắc mặt Bạch Trì trắng bệch, “Thế nhưng, nếu chuyện này liên quan tới Taber...”



“Ừ!” Công Tôn gật đầu, “Tôi cảm giác kẻ có hứng thú với đối tượng thí nghiệm trẻ em là một tên điên cuồng thiên về phương pháp thực nghiệm, từ đó phát triển kỹ thuật, chuẩn bị cho kết quả lâu dài. Nhưng với một kẻ như Taber, thành quả trước mắt mới là chuyện chính! Nếu có cách nào đó khiến một người trưởng thành vừa trung thành lại vừa có năng lực chiến đấu, chỉ thế thôi, hẳn đã thực sự có thể làm loạn rồi.”

“Nhưng rõ ràng, về mặt sinh lý, Kiệt Kiệt là một thành công, còn tâm lý thì không!” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói, “Cho nên bọn họ muốn bắt cóc Miêu Nhi!”

“Ngày đó, Leonard cũng muốn Kiệt Kiệt...” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Còn nhớ người ngồi trong xe hân không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, thật ra cả anh và Triển Chiêu đều có một cảm giác mãnh liệt, người ngồi trong xe chính là Triệu Tước...

“Công Tôn.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên quay nhìn màn hình, “Anh còn nhớ tập tài liệu về mấy tên côn đồ mà hôm trước tôi vừa thu thập không?”

Công Tôn gật đầu.

“Anh xem lại hộ tôi chút, xem... những kẻ bị bắn chết có đặc điểm gì không giống nhau không.”

“Không giống nhau?” Công Tôn suy nghĩ một chút đã nắm được ý tưởng, “A ~~ Tôi hiểu rồi, cậu nghi ngờ cái tên Kẻ Trừng Phạt Trong Đêm kia thực ra là nhiều người phải không? Tuy đều bắn vào đầu, nhưng khả năng mỗi kẻ có một cách thức riêng?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Phải! Cự ly, thủ pháp, thói quen của từng trường hợp, nhất định phải chú ý!”

“Chuyện này tôi giúp được!” Mã Hán nói, “Nhưng phạm vi tương đối rộng đấy!”

“Vậy thì mau lên thôi!” Công Tôn tới gần màn hình, dặn dò Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Hai đứa đang bị thương, cứ nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì giao cho bọn này.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu gật đầu, Công Tôn tắt máy.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường lập tức gọi điện cho Bao Chứng, khái quát tình tiết cho ông, đồng thời báo cáo chuyện bộ phận hậu cần có gián điệp.

Bao Chứng nhận cuộc gọi xong, lập tức hạ lệnh điều tra bộ phận hậu cần, rà soát toàn bộ đường ống thông gió và tiến hành niêm phong cửa ra vào, kiểm tra tất cả các camera quản chế, phát lệnh truy nã toàn quốc Đổ Xá.

Thấy Bạch Ngọc Đường gác máy rồi, Triển Chiêu ngẩng lên nhìn anh, “Tiểu Bạch, có phải cậu thấy, Kẻ Trừng Phạt Trong Đêm kia chỉ là nụy trang?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tôi cảm thấy, khả năng những tên côn đồ bị giết đều là ‘con mồi’ của những tên sát nhân thí nghiệm!”

“Dùng người để làm thí nghiệm, bồi dưỡng từ nhỏ?” Lạc Thiên bất chợt mở miệng, lắc đầu, “Quả là phong cách thực nghiệm đó.”

“Miêu Nhi, cậu quyết định rồi phải không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu không đáp, chỉ nhẹ gật đầu và lấy điện thoại ra, tìm một dãy số.

Nhanh chóng gửi xong một tin nhắn, Triển Chiêu đóng điện thoại lại, thấp giọng, “Quả thật tôi không còn cách nào khác.”

“Hả?” Tất cả mọi người đều thắc mắc.

Triển Chiêu cười cười, “Chỉ là cần người hỗ trợ thôi.”

Im lặng một lúc, Bạch Ngọc Đường mới hỏi, “Triệu Tước?”

Triển Chiêu vẫn không trả lời, hỏi ngược lại: “Có biết cách diệt chuột nào là hiệu quả nhất không?”

“Diệt chuột?” Bạch Trì chưa đuổi kịp dòng suy nghĩ của Triển Chiêu.

“Trước tiên phải bắt được con chuột có lực sát thương cao nhất, sau đó bịt kín hậu môn của nó, rồi cho nó ăn bột mạng, đến lúc nó sống không nổi chết không xong thì thả nó về ổ... Nó sẽ mang những con chuột khác ra cắn chết cùng!” Từ cửa truyền đến một tiếng cười khàn khe khẽ.

Mọi người cùng đưa mắt về phía cửa, một người đứng đó, tóc dài buộc sau gáy, đang mỉm cười nhìn Triển Chiêu, tay vẩy vẩy chiếc di động như đang chào hỏi —— Triệu Tước.

“Là chú?” Bạch Trì kinh ngạc, vui mừng reo lên.

“Em biết ông ta?” Cả Bạch Ngọc Đường lẫn Triển Chiêu đều giật mình nhìn Bạch Trì.

“Em...” Bạch Trì còn chưa kịp đáp, Triệu Tước đã lại gần, vươn tay xoa đầu cậu, rồi đặt lên trán cậu một nụ hôn. Ông ta chớp mắt nhìn Triển Chiêu, “Đối phó với chuột, đương nhiên phải cần một con chuột.”

Ai nấy đều không đáp mà mang biểu cảm kỳ quái nhìn về ngoài cửa. Triệu Tước quay đầu, không biết từ lúc nào Triệu Trinh đã đứng đó, đang nhú mày nhìn ông, ánh mắt lạnh lẽo đến dọa người.

Bạch Ngọc Đường cảm nhận được sự kỳ dị của không khí trong phòng, liếc Triển Chiêu —— Tình huống quái quỷ gì đây?

Triển Chiêu nhướn mày —— Không biết, nhưng có vẻ phức tạp đấy.

Triệu Tước thu tay về, cười với Triệu Trinh, “Cháu đã lớn thế này rồi à...”

Triệu Trinh im lặng, chớp mắt sau đã rời đi.

“A, này!” Bạch Trì cảm thấy lạ lùng, nhìn Triệu Tước lại nhìn hai người Triển Chiêu, cuối cùng thì đuổi theo Triệu Trinh.

Thấy nhোảng cái Bạch Trì đã biến mất, Triệu Tước nhún nhún vai, nháy mắt với Triển Chiêu, “Xem ra đùa quá trớn rồi.”

“Chú ít nói nhảm đi, mau bắt đầu thôi!” Triển Chiêu nói, vén chăn xuống giường, cầm quần áo vào toilet thay đồng phục bệnh nhân ra.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường nhú mày.

“Tiểu Bạch, chúng ta cần quay về cảnh cục, chuyện này không nên chậm trễ!”

Triệu Tước cùng đi xuống lầu với mọi người, nhìn Triển Chiêu rồi lại nhìn phần băng gạc trên tay Bạch Ngọc Đường, sắc mặt trở nên khó coi. Ông xoa xoa cằm, tựa hồ đã có chủ ý. Dương Dương bên cạnh vẫn luôn hiếu kỳ nhìn Triệu Tước, trong lòng thầm nghĩ, không biết chú này bao nhiêu tuổi rồi mà xinh đẹp thế nhỉ, đang nhìn thì thấy Triệu Tước cúi đầu, cười cười với mình.

Không hiểu vì sao, Dương Dương cảm thấy nụ cười đó có phần đáng sợ, cậu nhóc bất giác nhích lại gần Lạc Thiên.

Lạc Thiên bế Dương Dương lên, lạnh lùng liếc Triệu Tước.

Triệu Tước thở dài, vô cùng bất mãn, chạy tới ôm lấy vai Bạch Ngọc Đường nũng nịu, “Thế nào mà bọn họ ghét tôi chứ?”

Bạch Ngọc Đường chụp lấy bàn tay Triệu Tước ở trên vai mình, băng giá đáp: “Tôi cũng rất ghét ông.”

Triệu Tước làm như giận dữ: “Tôi không thêm, cả nhà họ Bạch đều ghét tôi, tôi cũng ghét họ Bạch!” Nói rồi, “Hứ” một tiếng, chuyển hướng tới một chiếc xe đỗ gần đó, khoát khoát tay với Triển Chiêu, “Tôi tới cảnh cục chờ trước.”

+++

## 124. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 28

Chương 28 : Dẫn xà xuất động

..

“Chờ một chút... Này!” Bạch Trì vội vàng đuổi theo Triệu Trinh, nhanh chân chạy vượt lên, nắm lấy cánh tay người trước mặt.

Triệu Trinh dừng bước, đứng tại chỗ không nói một lời.

“Sao anh lại giận?” Bạch Trì ngẩng đầu hỏi.

Triệu Trinh nhìn cậu, không đáp mà hỏi lại: “Em biết ông ấy từ bao giờ?”

“Ai cơ?” Bạch Trì gãi đầu.

“Triệu Tước.”

“Người vừa nãy là Triệu Tước?!” Bạch Trì giật mình, quai hàm rớt xuống.

“Em không biết ông ấy là ai sao?” Triệu Trinh giật mình nhìn cậu.

“Tôi mới gặp chú ấy có hai lần.” Bạch Trì phân trần, “Tôi luôn cảm thấy chú ấy rất thần bí, còn cảm giác rất giống anh Chiêu.”

Triệu Trinh nghe được câu đó, tựa hồ có chút ngạc nhiên.

“Nếu đó là Triệu Tước, vậy không phải là chú anh sao?” Bạch Trì gãi cằm, nhìn Triệu Trinh, “Mà ngẫm lại mới thấy, hai người trông cũng rất giống nhau, sao từ trước tới giờ tôi không nhận ra nhỉ...”

“Vậy tức là trước giờ em không hề thấy anh giống ông ấy?” Triệu Trinh mở to mắt nhìn Bạch Trì, “Em tha thứ cho anh, đối xử tốt với anh không phải vì ông ấy sao?”

“Hả?” Bạch Trì ngây ra, “Anh đang nói gì thế? Tôi đâu có quen thân với chú ấy bằng anh?”

Giờ đến lượt Triệu Trinh choáng váng, mãi một lúc lâu anh mới lắc đầu, khẽ cười tự giễu, tay day day trán.

Bạch Trì thấy phản ứng kỳ lạ của anh, nghĩ một hồi mới dám rụt rè hỏi, “Anh... không phải vì chuyện này mà giận chứ?”

Triệu Trinh thở dài, ngồi xuống một bồn hoa bên ngoài bệnh viện, “Anh luôn nghĩ rằng, nếu anh là em, mà trước đây kẻ nào hại anh thành ra như vậy, chắc chắn cả đời này anh sẽ không bao giờ tha thứ cho tên đó.”

Bạch Trì đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh, mắt chớp chớp, chờ nghe anh nói tiếp.

“Thế nhưng em lại tha thứ cho anh rất nhanh, anh vẫn cho rằng, liệu có phải có nguyên nhân gì khác không?” Triệu Trinh cười bất đắc dĩ, “Vừa rồi trông thấy Triệu Tước thân thiết với em, anh đã nghĩ... À, ra là thế.”

Bạch Trì nghe Triệu Trinh nói, cũng hiểu ra vấn đề, ngượng ngùng lẩm bẩm, “Tôi đâu có nhỏ mọn vậy chứ.”

Triệu Trinh nhích lại gần Bạch Trì, thấp giọng, “Sau này đừng để người khác gần em như thế nữa nhé.”

“Người khác là ai?” Mặt Bạch Trì hồng hồng.

“Đương nhiên là tất cả mọi người, trừ anh.” Triệu Trinh vênh mặt, tỏ vẻ nghiêm túc, rồi cười hì hì.

Bạch Trì không trả lời, cậu nhìn anh, nghĩ ngợi mông lung. Triệu Trinh vươn người sang, định nói tiếp thì bị tiếng di động của cậu cắt ngang — tiếng chuông là nhạc phim hoạt hình Doraemon.

“Alô? Anh ạ?” Bạch Trì đứng lên, nhận cuộc gọi, “Vâng, được ạ, để em đi mua, xong sẽ về đây ngay.”

Bạch Trì tắt máy, quay đầu nói với Triệu Trinh, “Các anh về cục rồi, bảo là có nhiệm vụ, tôi qua đó đây. Nếu tới giờ cơm mà vẫn chưa thấy tôi về, anh lấy đồ ăn nhanh trong tủ lạnh cho vào lò vi sóng hâm nóng nhé.” Xong, vẫy tay bỏ chạy.

Triệu Trinh thở dài, đốt một điếu thuốc, chán quá...

Ngay lúc này, chuông điện thoại của anh cũng vang lên, Triệu Trinh vội vàng tiếp, hơi thất vọng, ra là một người bạn cũ.

“Này, nhà ảo thuật đại tài, người pha chế của bar tôi bị ốm, cậu đến đỡ tôi một tí đi, chỉ đêm nay thôi.”

“Hả?” Triệu Trinh trợn mắt, “Cậu tưởng tôi là người vạn năng, cái gì cũng làm được chắc?”

“Please~ Đêm nay có mấy ông lớn tới, không có người pha rượu thì mất mặt lắm!” Đầu dây bên kia tiếp tục cầu xin.

“Cậu đi mời người khác không được à?”

“Nhưng họ không ngẫu như cậu!” Đầu dây bên kia chốt hạ, “Nhớ tới nha! Please!” Nói xong, ngắt máy.

Triệu Trinh cáu kỉnh, tắt điện thoại, nhét vào túi áo, chán nản đứng dậy — Ông đây về nhà ngủ! Vừa đi miệng vừa lầu bầu, “Thích ai không thích, lại nhìn trúng thẳng nhóc đến cái rắm cũng không hiểu! Chờ ngày nhóc hiểu ra, chẳng lẽ phải đợi tới sông cạn đá mòn á?!”

...

Cảnh cục.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đứng trước cửa văn phòng của Bao Chứng, chứng kiến một màn cực kỳ quỷ dị — Mặt Bao Chứng vốn đã đen thui, bây giờ lại đặt tới một sắc đen trước nay chưa từng thấy.

Một người ngồi vắt chân trên ghế, ngay trước bàn làm việc của ông, nhàn nhã uống cà phê, là Triệu Tước. Càng thú vị hơn, Triệu Tước uống cà phê mà cái miệng cũng không nhàn rỗi, “Này Tiểu Hắc, tôi nói với cậu nha, ăn đu đủ thực sự có tác dụng làm trắng da đấy! Lần trước tôi nghe nói có người lấy tinh tinh đen làm thí nghiệm đã thành công, biến thành tinh tinh trắng! Nhìn cậu như vậy, chỉ cần ăn khoảng hai ba tháng, đảm bảo có thể quay về màu sắc của nhân loại! Cậu ngàn vạn lần không được nản lòng, cùng lắm thì biến thành màu xám, so với cái màu xì dầu bây giờ cũng là rất tốt rồi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhin cười, gõ cửa đi vào.

Bao Chứng nhìn thấy hai người liền bực mình, giận cá chém thớt, trừng mắt với Triển Chiêu, “Cậu định làm trò gì?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau một cái, đáp, “Bước tiếp theo của kế hoạch cần ông ấy hỗ trợ ạ.”

“Hắn ta không phải nhân viên cảnh sát, không thể hỗ trợ!” Bao Chứng lạnh lùng phản bác.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chưa kịp đáp, lại nghe Triệu Tước thông thả nói, “Hai đứa không phải sợ tên này, ngày xưa hắn kém xa các cậu, vừa chậm chạp lại ngốc nghếch.”

“Khụ khụ...” Lúc này thì cà phê sắp đưa lên miệng Bao Chứng cũng sặc.

“Hồi đó tên này cực dốt tiếng Anh.” Triệu Tước nhẹ nhàng vạch trần những chuyện đáng xấu hổ thời còn trai trẻ của Bao Chứng, “Một lần, cậu ta đuổi cả ngày mới bắt được một tên trộm người nước ngoài, liền vênh mặt quát người ta, ‘Diu răn à! Răn à! Ma dờ sờ! Dờ tai gờ i nốt ăng gờ ri, diu lúc mi iu cát à? Ghíp diu xăm te ri bờ tu xi xi!’”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cố gắng nghiêm mặt, nhưng khóe miệng không kìm được run run, quay mặt nhìn Bao Chứng, thấy mặt ông đã biến thành màu gan lợn.

Triệu Tước còn cười hì hì bên cạnh, “Hóa ra màu đỏ pha với màu đen biến thành màu tím, tôi còn tưởng thành màu rắm nắng cơ.”

Bao Chứng nhướn mắt nhìn Triệu Tước, cười lạnh: “Muốn tôi gọi người đó không?”

Sắc mặt Triệu Tước đột nhiên biến đổi, nhỏ giọng “Keo kiệt!” một câu, xong thì không lên tiếng nữa.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hiểu kỳ, “người đó” mà Bao Chứng nhắc tới là ai lại có thể làm Triệu Tước kiêng dè như vậy.

“Các cậu muốn tên này hỗ trợ thế nào?” Bao Chứng trầm giọng hỏi.

“Bọn cháu định thôi miên ám chỉ Kiệt Kiệt, dùng hắn dẫn dụ đám Đỗ Xá và Taber.”

“Không được phép thôi miên!” Bao Chứng kiên quyết phản đối.

Triệu Tước nhún vai, bĩu môi, “Xì.... Đồ phong kiến!”

“Lần thôi miên này rất khó, một mình cháu không được, phải cùng làm với chú ta.” Triển Chiêu nói với Bao Chứng, “Sự việc lần này rất nghiêm trọng, khả năng có trẻ em vô tội bị sử dụng làm thí nghiệm, chúng ta phải án sát sớm ngày nào, có thể cứu sống người bị nạn sớm ngày đó.”

Bao Chứng trầm ngâm trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cậu là đội trưởng, cậu thấy sao?”

Bạch Ngọc Đường không suy tính nhiều, gật đầu, “Cháu tin tưởng sự phán đoán của Miêu Nhi.”

“Thôi miên là vi phạm nguyên tắc đạo đức, cũng như phạm luật của ngành cảnh sát!” Bao Chứng vẫn do dự.

“Tôi cũng hiểu việc này lợi hại ra sao.” Âu Dương Xuân từ ngoài cửa tiến vào, tay cầm tài liệu, “Cục trưởng Bao, vụ án lần này liên lụy rất rộng, hơn nữa theo tin tức mới nhất chúng tôi nhận được, sắp tới Taber rất có thể sẽ hành động, cho nên phải tìm được hướng đi nhanh hơn.”

Bao Chứng nhìn đám người trước mặt, có chút vô lực, lúc ánh mắt di chuyển tới khuôn mặt Triệu Tước, lại thấy cái bản mặt kia đang đắc ý nháy mắt với mình.

“Hò....” Bao Chứng thở dài, gật đầu, “Có điều, tôi phải gọi một người nữa tới!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, hỏi lại, “Ai ạ?”

“Người đã dặn: chỉ cần cậu và Triệu Tước tiếp xúc gần, nhất định phải có mặt người đó!!” Bao Chứng cầm điện thoại, liếc Triển Chiêu.

“Ai cơ ạ?” Triển Chiêu càng mơ hồ.

“Ba cậu chứ ai!” Bao Chứng bực mình, xua tay với mọi người, “Đi ra ngoài chuẩn bị đi.”

Bạch Ngọc Đường lồi Triển Chiêu vẫn đang nghi hoặc ra, Triệu Tước vẫn chống tay lên bàn Bao Chứng lải nhải, “Bảo Khái Thiên thuận đường thì mang dưa hấu tới đây! Bây giờ dưa hấu đang ngọt, à đúng rồi, hỏi xem có tiện thì mang cho cậu mấy quả đu đủ...”

Ra khỏi văn phòng của Bao Chứng, trong lòng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đầy những hoài nghi cùng thắc mắc.

“Mấy lão gia đang làm trò quỷ gì vậy?” Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu.

“Bọn họ cùng lớn lên với nhau, chắc chắn có nhiều chuyện sâu xa.” Triển Chiêu nói, “Có điều cục trưởng Bao thiết diện vô tư, nếu thực sự Triệu Tước tội ác tày trời như họ nói, liệu chú ấy có thể bình thản giao tiếp như vậy không?”

Bạch Ngọc Đường cũng lắc đầu. Lúc này, Bạch Trì vội vàng từ bệnh viện chạy về, đã tới nơi.

“Trì Trì, mang mấy thứ đó tới chưa? Triển Chiêu hỏi.

“Dạ rồi!” Bạch Trì đưa một cái túi cho Triển Chiêu, “Em chỉ mua được từng này thôi.”

Bạch Ngọc Đường mở cái túi ra, nhìn thoáng thấy toàn là súng lục đồ chơi, kiểu dáng gì cũng có.

“Miêu Nhi, mua nhiều súng đồ chơi vậy làm gì?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc.

“Tí nữa cậu sẽ biết!” Triển Chiêu cười thần bí.

Đúng lúc đó, Triệu Tước hai tay dứt túi, thông dong bước ra khỏi văn phòng, vừa đi vừa nhìn bốn phía, nói nhỏ, “Mấy chục năm không tới đây, tòa nhà này bây giờ trông cũng thêm khí phái.” Ông đi tới bên cạnh ba người, nhìn thấy Triển Chiêu cầm trong tay một túi súng lục, hiểu rõ cười cười, “Thì ra là thế, ý tưởng không tồi, có điều đúng là độ khó rất cao.”

“Sếp, chuẩn bị xong hết rồi!” Mã Hán từ trong phòng thẩm vấn đi tới, “Kiệt Kiệt đã bị cố định, thăng nhóc này khí lực rất lớn, nếu không có Lạc Thiên hỗ trợ, chắc chắn không thể dễ dàng chế phục.”

“Bật một chút nhạc nhẹ cho nó, để thần kinh nó được thả lỏng, tốt nhất là tiếng Ý.” Triệu Tước cười, nói với Mã Hán.

Mã Hán liếc Triệu Tước một cái, quay đầu dùng ánh mắt hỏi ý Triển Chiêu.

“Cứ làm thế đi.” Triển Chiêu gật đầu, Mã Hán mới xoay đi.

Triệu Tước hơi dăm chiêu, xoa cằm, rồi lại nhích tới gần Bạch Ngọc Đường, “Tôi đói.”

Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu một cái, Triển Chiêu mở cánh cửa ngoài phòng thẩm vấn, gật đầu với anh — Tôi cũng muốn nói chuyện riêng với ông ấy.

“Bạch Trì.” Bạch Ngọc Đường vỗ vai Bạch Trì, “Đi xuống cantine mua một chút đồ ăn.” Nói xong, anh bước tới cửa phòng thẩm vấn, ngồi xuống ghế, nhíu mày với Triển Chiêu — Hai người tán gẫu chuyện hai người, tôi chờ ở cửa được rồi, tôi cũng không yên tâm để cậu ở lâu một mình với ông ta.

Triển Chiêu hơi bất đắc dĩ, cùng Triệu Tước đi vào phòng, cánh cửa sắt vừa khép lại, Bạch Trì lại tiến tới hỏi Bạch Ngọc Đường, “Anh, anh muốn ăn gì?”

Bạch Ngọc Đường nhíu chặt mày, “Sandwich, thêm mười ba thìa mù tạt!”

“Anh đang giảm béo ạ?” Bạch Trì chớp chớp mắt.

Bạch Ngọc Đường lườm cậu, Bạch Trì vội vã bỏ chạy.

.

Sau tấm kính cách ly trong phòng thẩm vấn, Triển Chiêu cùng Triệu Tước đứng song song, nhìn Kiệt Kiệt đã ngồi vào chỗ.

Âm nhạc đã phát ra, Triệu Tước gật đầu, “Chọn bài này không tệ, cấp dưới của cậu khá thông minh đó.”

Triển Chiêu vẫn không dời ánh mắt khỏi Kiệt Kiệt, chỉ thản nhiên đáp, “Cậu ấy không phải cấp dưới, mà là đồng nghiệp của tôi.”

“A...” Triệu Tước cười, không nói gì thêm.

“Lần này chú thôi miên, tôi phụ trợ.” Triển Chiêu đột nhiên mở miệng.

“Tôi làm?” Triệu Tước cười, “Cậu không sợ tôi giở trò sao?”

“Tôi còn có vài chuyện chưa hiểu.” Triển Chiêu thấp giọng, “Cũng không biết chú lợi hại ra sao, cho nên tôi muốn xem thực lực của chú. Còn nữa, lần này chú chịu hỗ trợ, chắc chắn có mục đích. Nếu thực sự chỉ là giúp Leonard tranh đoạt địa bàn, thì không phải vấn đề gì nghiêm trọng lắm.”

Triệu Tước nhìn chằm chằm Triển Chiêu rồi hỏi, “Nếu tôi ở phe Taber thì sao?”

Triển Chiêu khẽ nhíu mày, lắc đầu, “Tôi không tin chú sẽ giúp Taber, hẳn ta không có mấy giá trị. Mặt khác, hành động lần này hơi mạo hiểm, bởi vì đây là đường tắt, bao giờ đi đường tắt cũng phải trả giá. Nhưng tóm lại, ở tình huống hiện tại, cứu người và ngăn chặn tình thế phát triển quan trọng hơn, tôi và Tiểu Bạch đã suy tính tới điểm này mới quyết định tìm chú yêu cầu hỗ trợ.”

Triệu Tước trầm mặc một lúc, cuối cùng thì thăm với chính mình, “Có lẽ, nếu là các cậu, thật sự có thể tìm thấy hạnh phúc.”

Triển Chiêu không hiểu ý Triệu Tước, xoay sang nhìn, đầy thắc mắc.

“Xét tới hiện tại, đúng là tôi chỉ đơn thuần giúp Leonard thôi.” Triệu Tước mỉm cười, “Bởi vì cậu ta có ân lớn với tôi.”

Triển Chiêu suy nghĩ một lát mới hỏi, “Chú có quan hệ gì với ba tôi?”

Triệu Tước ngạc nhiên, rồi lại khẽ hì hì, che miệng cười, “Không nói cho cậu!”

.

Bạch Trì cầm bánh sandwich cho Bạch Ngọc Đường, đi vào thang máy, bỗng nhìn thấy một người.

“Chú... chú Triển.” Bạch Trì nơm nớp lo lắng chào hỏi.

Bình thường, Bạch Trì sợ nhất kiểu trưởng bối anh tài lạnh lùng thế này, đứng trong cùng một buồng thang máy, cậu cảm thấy mình bị hơi lạnh băng giá của người này nuốt sống. Nhưng Bạch Trì vẫn không nhin được, dè dặt liếc mắt sang ông, đánh giá một chút, lòng thầm nghĩ, khó trách Triển Chiêu đẹp như vậy, ba anh quả thật là mỹ nam tử chuẩn mực... Chỉ là có chút đáng sợ, hơn nữa lại trông thật trẻ nha. Bạch Trì ngẩn người ngắm bàn tay Triển Khải Thiên, tay thật trắng, da cũng rất đẹp, chỗ nào giống người năm mươi tuổi?

“Chưa ra sao?” Triển Khải Thiên đưa tay chặn cửa thang máy, buồn cười nhìn Tiểu Bạch Trì đứng ngẩn bên trong.

“A!” Bạch Trì ngẩng đầu, phát hiện thang máy đã tới nơi từ lúc nào, mặt đỏ bừng, vội vàng lao ra.

Triển Khải Thiên dở khóc dở cười, thằng bé này giống người nhà họ Bạch ở đâu chứ!

Bước khỏi thang máy, Triển Khải Thiên dừng lại, hít sâu một hơi, rồi lấy hết bình tĩnh bước lên phía trước.

Trong phòng thẩm vấn, Bạch Trì đưa sandwich đã làm theo yêu cầu của Bạch Ngọc Đường cho Triệu Tước. Triệu Tước mỹ mãn nhận lấy, vừa mới cắn một miếng, cánh cửa liền mở ra, Triển Khải Thiên đi vào.

Bốn mắt nhìn nhau, đôi bên tựa hồ có chút xấu hổ. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đứng sát gần liếc nhau, rồi đưa mắt quan sát phản ứng của hai người. Đột nhiên, Triệu Tước ném sandwich, che miệng lao vào lòng Triển Khải Thiên, sục sục, “Cay quá đi~ Khải Thiên, cay muốn chết.....”

”

Triển Khải Thiên cứng người đứng tại chỗ, sắc mặt xanh mét.

Bạch Ngọc Đường nhứ mày với Triển Chiêu — Nhìn đi, rõ ràng là quan hệ không tầm thường nha!

Triển Chiêu cau — Đồ chuột chết, cậu ngại chưa đủ loạn sao!

## 125. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 29

Chương 29 : Thôi miên

Bầu không khí trong phòng thẩm vấn lúng túng vô cùng, Triệu Tước đột nhiên tựa vào lòng Triển Khải Thiên, miệng mấp máy, nét mặt vui cười, không biết là nũng nịu thật hay chỉ cố tình làm trò.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn biểu cảm của Triển Khải Thiên, hai người chẳng những không thấy bất thường, ngược lại còn có phần hả hê, nhất là Triển Chiêu. Anh chàng thấy ông bố luôn lạnh lùng từ xương tủy cốt nhà mình chợt mang bộ mặt không biết làm thế nào, tự nhiên thấy thực quá đã.

Triệu Tước cọ cọ hai cái rồi ngẩng lên nhìn gương mặt gần trong gang tấc của Triển Khải Thiên, mỉm cười, vừa giơ tay chọc chọc vào má Triển Khải Thiên vừa thấp giọng nói, “Cậu ấy, một chút cũng chẳng thay đổi, nhất là cái mặt này.”

Triển Khải Thiên hơi cau mày, lùi một bước.

Đồng thời, Triệu Tước cũng đứng thẳng lên, cười cười mà lùi một bước. Ông xoay sang nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn chiếc sandwich dưới đất: “Cách túi đựng đã ngửi thấy mùi mù tạt rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày nhìn Triển Chiêu — Vậy mà ông ta còn ăn? Thừa cơ sàm sỡ ông cụ nhà cậu!

Triển Chiêu bất lực, lườm Bạch Ngọc Đường một cái rồi dè dặt lại gần Triển Khải Thiên, ngoan ngoãn chào: “Ba.”

Triển Khải Thiên gật đầu.

Triệu Tước lại cười lạnh, xoay người nhìn về Kiệt Kiệt, người đang ngồi trong căn phòng sau tấm thủy tinh.

Triển Khải Thiên vẫy tay với Triển Chiêu, ý bảo anh cùng ra ngoài, ông muốn nói chuyện riêng.

Triển Chiêu nghe lời theo cha, trước khi đi còn ngoái lại liếc Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường làm mặt quỷ với mình —— Bảo trọng nha ~ Miêu Nhi.

Hai cha con họ ra ngoài rồi, cửa đóng lại, Triệu Tước rón rén lại gần cửa nghe lén.

Bạch Ngọc Đường sững sờ, định mở mồm thì thấy Triệu Tước làm động tác “Suyt”, chỉ chỉ cánh cửa, dùng khẩu hình nói: “Nghe thấy này!” Còn vầy vầy Bạch Ngọc Đường.

Thoảng do dự, nhưng cuối cùng Bạch Ngọc Đường vẫn lại gần mà áp tai vào cửa như Triệu Tước.

Bạch Trì xấu hổ đứng đó nhìn, bó tay toàn tập.

Ở ngoài cửa, Triển Chiêu không đợi Triển Khải Thiên mở miệng đã hỏi: “Ba... Ba biết Triệu Tước ả? Quan hệ giữa các ba và ông ta là thế nào?”

Triển Khải Thiên nghe vậy, nhẹ nhàng gật đầu rồi thản nhiên đáp: “Cũng gần giống như con với Ngọc Đường trước đây.”

Triển Chiêu thoảng đỏ mặt, phản ứng trước hai chữ “trước đây” được nhấn giọng của Triển Khải Thiên có hơi quá.

Mà không chỉ Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường ở sau cánh cửa cũng đỏ mặt, lòng thầm nói, không phải chứ, chú Triển biết rồi thì chẳng phải mấy cụ nhà mình cũng biết sao?! Vốn dĩ, Bạch Ngọc Đường sợ nhất là mấy trưởng bối ở nhà biết rõ mối quan hệ này. Dưới con mắt của anh, với cái tính nóng như lửa của cha anh, nếu biết, không chừng còn lao thẳng đến đây, dí súng vào đầu anh mà bóp cò, sao lại không có phản ứng gì thế này?

Đang ngây ra đây, đột nhiên Bạch Ngọc Đường cảm thấy có hơi thở áp sát, bản năng ngửa ra sau, tránh thoát tình huống mặt áp mặt với Triệu Tước.

Môi Triệu Tước xém chút là chạm má Bạch Ngọc Đường. Sắc mặt Bạch Ngọc Đường thay đổi, cảnh cáo lườm Triệu Tước. Triệu Tước bĩu môi, lẩm bẩm —— “Keo kiệt.”

Không thèm cãi nhau với Triệu Tước, Bạch Ngọc Đường tiếp tục hóng cuộc trò chuyện của Triển Khải Thiên và Triển Chiêu, nhưng bổ sung thêm việc để mắt tới Triệu Tước bên cạnh.

“Vậy... Ông ta, năm đó đã phạm tội gì mà bị tù hai mươi năm ả?” Triển Chiêu nói ra nỗi hoang mang trong lòng.

Triển Khải Thiên không đáp ngay, nhìn Triển Chiêu một hồi, đưa tay vuốt lại tóc giúp anh rồi nhẹ nhàng hỏi lại: “Con thấy thế nào?”

“Thế nào là thế nào ả?” Triển Chiêu lại hỏi, “Con không biết.”

Triển Khải Thiên cười, lắc đầu, “Con thấy tên đó là người tốt hay người xấu?”

Triển Chiêu không đáp.

“Đừng tra chuyện hai mươi năm trước nữa.” Triển Khải Thiên đột nhiên mở miệng.

Triển Chiêu sững sốt, nhìn cha mình.

“Có những chuyện qua rồi thì cho qua đi.” Triển Khải Thiên thấp giọng, “Đừng cố đào bới nữa.”

Triển Chiêu có phần không phục, lại thấy Triển Khải Thiên nheo mắt, thở dài nói: “Nếu con cứ khăng khăng, ba sẽ cấm con với Bạch Ngọc Đường qua lại đấy.”

Triển Chiêu giật mình, Bạch Ngọc Đường sau cánh cửa cũng cau chặt mày, ngược mắt lên thì thấy Triệu Tước đang nở nụ cười khinh thường.

“Ba đã nói rồi, con cứ cân nhắc đi, mà cũng đừng dính dáng gì với Triệu Tước nữa.” Triển Khải Thiên gõ hai cái vào cánh cửa đối diện, “Cậu cũng nhớ đấy, còn tra chuyện trước đây thì hai đứa đừng mong ở một chỗ với nhau.”

Triển Chiêu xấu hổ. Bạch Ngọc Đường gãi đầu, lòng thầm nhủ, không hổ là cha con mèo, tinh hơn nhiều.



Triển Khải Thiên quay lại nhìn Triển Chiêu, gật đầu một cái, “Cẩn thận nghe chưa.” Sau đó rời đi.

Triển Chiêu thở dài, mở cửa, Bạch Ngọc Đường đang khoanh tay đứng đó, hai người nhìn nhau, đều hơi cụt hứng và có chút rối loạn. Nhưng kiểu người như họ, càng không cho biết thì càng muốn biết. Mức độ tò mò của hai người về Triệu Tước bây giờ còn vượt xa hơn so với hồi trước.

Lúc này Triệu Tước cũng đã nghe hết, ông khoanh tay đứng một bên, miệng lẩm bẩm mắng mủ: “Đồ đầu gỗ chết tiệt, tảng băng trôi ngu độn!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, mấy vị người lớn này tốt cùng là đang giữ bí mật gì vậy, thật làm con cháu sốt ruột.

“Bắt đầu thôi.” Triển Chiêu chợt thở dài, nhìn Triệu Tước: “Vừa rồi hai ba con tôi nói gì chú nghe hết rồi?”

Triệu Tước nhìn Triển Chiêu, nhếch miệng: “Cậu định bỏ cuộc?”

Triển Chiêu cũng cười: “Chưa nói bỏ hay không, giờ chúng ta có chuyện quan trọng hơn cần làm.”

Triệu Tước nhún vai: “Kỳ thực Khải Thiên lo hão mà thôi, một số chuyện tôi vẫn có chừng mực.”

Bạch Ngọc Đường đặt tay lên vai Triển Chiêu, “Lo chuyện trước mắt đã, chuyện khác bàn sau.”

Triển Chiêu gật đầu, nhìn Triệu Tước, “Bắt đầu được chưa?”

Triệu Tước gật đầu, “Bất kỳ lúc nào.”

“Ra trận nào.” Triển Chiêu cười, vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, “Các cậu cũng không thể ở đây.”

Bạch Trì nhìn nhìn một chút, Triệu Tước hì hì cười lại gần, “Ở đây là dễ bị thôi miên lây nha.”

“Thôi miên?” Bạch Trì ngửa lên nhìn Triệu Tước.

“Bị thôi miên rồi nhóc sẽ không khống chế được bản thân đâu.” Triệu Tước mỉm cười, “Có khả năng sẽ nói luyên thuyên, lao ra đường cởi quần áo, bày tỏ tình cảm với người mình thích...”

Bạch Trì càng nghe càng hãi, nhìn Bạch Ngọc Đường lại nhìn Triển Chiêu, thấy cả hai anh gật đầu với mình, sợ đến mặt mũi trắng bệch rồi xoay người bỏ chạy.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, trao đổi ánh mắt với Triển Chiêu, dặn Triển Chiêu “Cẩn thận”, sau đó rời đi.

Cửa đóng lại. Nháy mắt, phòng thẩm vấn trở nên im lặng, chỉ còn lại Triển Chiêu và Triệu Tước.

Hai người trao đổi vài câu rồi tiến vào căn phòng sau màn kính.

.

Từng giây từng giây trôi qua, Bạch Ngọc Đường và Bạch Trì chờ bên ngoài, các đội viên khác của SCI chốc lát lại qua đây xem sao. Một giờ sau, hai giờ sau, ba giờ sau...

Bạch Ngọc Đường bắt đầu đứng ngồi không yên. Đã nhiều giờ sau, nhưng anh vẫn không dám đi vào. Không thể gây nhiễu trong lúc thôi miên, dù chỉ là một tiếng động nhỏ cũng có thể biến toàn bộ công sức của Triển Chiêu và Triệu Tước thành công cốc. Bạch Ngọc Đường có lo lắng mấy vẫn phải cố gắng nhẫn nại, chờ ngoài cửa.

Cuối cùng, màn đêm dần dần buông xuống, cửa phòng thẩm vấn đã mở ra.

Triển Chiêu xuất hiện.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường tiến lại một bước, Bạch Trì vội vàng đưa Triển Chiêu ly nước, trên tay cậu vẫn còn ly nữa, định đưa cho Triệu Tước, nhưng vẫn chưa thấy Triệu Tước đi ra.

“Triệu Tước đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu nhận ly nước, thấp giọng đáp: “Đề chú ấy nghỉ ngơi chốc lát đi.” Nói rồi, nhìn Bạch Trì mà chỉ chỉ vào trong.

Bạch Trì cầm ly nước đi vào, thấy Triệu Tước đang gục trên sofa ngoài phòng kính, không biết thiếp đi rồi hay chỉ là đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bạch Trì cẩn thận đi tới, khẽ khàng hỏi, “Chú có khát không?”

Triệu Tước nằm đó, chậm rãi mở mắt, cười cười với Bạch Trì, giọng khàn khàn: “Nhóc bón đi.”

Bạch Trì bưng nước tới, bón cho Triệu Tước uống.

Bạch Trì là một người biết chăm sóc người khác, cũng rất ân cần, dù chỉ là bón một ly nước cũng cẩn thận, khiến Triệu Tước uống nước cũng thấy thoải mái.

“Thôi miên sẽ mệt như thế sao? Sau này chú làm ít thôi nhé.” Bạch Trì nhỏ giọng khuyên, “Chú gầy thế này, bình thường có ăn uống đầy đủ không vậy?”

Triệu Tước nhìn Bạch Trì, gương mặt mang ý cười, hỏi: “Còn nhóc? Có biết nấu cơm không?”

“Biết ạ.” Bạch Trì gật đầu, “Đúng rồi, cháu sẽ làm mấy món ăn thường ngày, khi nào rảnh chú qua thăm Triệu Trinh nha, hai người không phải chú cháu sao? Cháu nấu cơm cho cả nhà ăn.”

“A...” Triệu Tước vẫn cười, lại hỏi: “Nhóc ở cùng Trinh à?”

“Vâng.” Bạch Trì gật đầu, đưa khăn giấy cho Triệu Tước lau miệng, “Anh ấy thuê cháu chăm sóc. Triệu Trinh ngốc lắm, chả biết làm gì, lúc nào cũng bày bừa lung tung.”

Triệu Tước lắc đầu, “Khờ, nó biết hết đấy, nhưng ở trước mặt nhóc thì cái gì cũng chả biết.”

Bạch Trì chớp chớp mắt, dường như chưa hiểu.

“Chăm sóc Trinh thật tốt nhé.” Triệu Tước xoay mình ngồi lại, đưa tay vuốt tóc Bạch Trì, “Tôi chỉ có mình nó là người thân.”

Bạch Trì ngoan ngoãn gật đầu.

“Nó là một người hiếm thấy.” Triệu Tước vỗ vai Bạch Trì, “Phải biết quý trọng nhé.”

Đột nhiên Bạch Trì cảm thấy như ai đó nói trong đầu mình: “Phải biết quý trọng...”

Triệu Tước thỏa mãn đứng lên, lại vỗ nhẹ lên vai Bạch Trì, rồi hôn lên trán cậu, “Tôi phải đi rồi, có lẽ sẽ một thời gian dài không gặp, các cậu nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Bạch Trì gật đầu, nhìn Triệu Tước rời đi, không hiểu sao lại có chút nuối tiếc.

...

Chầm chậm từng bước ra khỏi cảnh cực, trời đã tối đen, Triệu Tước rút điện thoại ra, cân nhắc xem nên tự gọi taxi hay bảo Eugene tới đón.

Lúc này, một chiếc ô tô dừng lại cạnh Triệu Tước, một người bước xuống xe.

Triệu Tước ngẩng lên thấy người nọ, xoay người định chạy thì tay đã bị tóm được. Người nọ nửa kéo nửa ôm Triệu Tước, nhét vào xe.

“Làm cái trò gì thế?!” Triệu Tước đẩy cánh cửa xe, nhưng nó đã bị khóa. Ông bực mình, tức giận trừng người lái xe.

Người nọ cũng chẳng nói gì, khởi động xe, lái đi.

Triệu Tước lấy di động bấm số, điện thoại bị đoạt.

“Đưa đây!” Triệu Tước giơ tay đòi.

Người nọ phớt lờ.

Triệu Tước bắt chợt giằng tay người nọ khỏi vô-lăng, người nọ giật mình, tay lái lạc, xe xoay mạnh một cách thật nguy hiểm. Chiếc xe dừng lại trên con đường khá vắng, người nọ nắm lấy tay Triệu Tước, “Em làm loạn đủ chưa?!”

Triệu Tước không đếm xỉa, lườm người nọ, “Tôi không tìm anh, là anh tới tìm tôi!”

“Tại sao em lại ở chỗ Leonard?” Người nọ rút một điều thuốc ra, hỏi.

“Liên quan cái rắm đến anh.” Triệu Tước ra sức đẩy cửa xe, “Mở cửa ra, tôi không muốn ngạt khói thuốc ở đây!”

“Em còn chưa chịu từ bỏ?” Người nọ dụi thuốc, nhìn Triệu Tước chăm chăm, “Mất nhiều thế rồi, còn chưa đủ ư?”

“Không đủ!” Ánh mắt Triệu Tước đầy băng giá, tay kéo mạnh cà vạt người nọ, cất giọng lạnh lùng, “Anh nhìn tôi đi? Tôi vẫn giống bộ dạng trước đây chứ? Thời gian với tôi chẳng ý nghĩa gì hết!”

Người nọ không đáp, chỉ thở dài.

Triệu Tước cười nhạt, “Tôi sẽ không từ bỏ đâu!” Nói rồi, nhìn thẳng vào mặt người nọ, “Mở cửa xe!”

“Mơ tưởng!” Người nọ với tay ra sau lấy một sợi dây, vài ba cái đã trói Triệu Tước lại.

“Khốn nạn!” Triệu Tước phản kháng, giơ chân muốn đạp người nọ.

“A...” Người nọ cười, tránh được, sau đó kéo nhẹ cổ áo Triệu Tước xuống, cúi đầu gặm nhấm xương quai xanh của Triệu Tước, “Tuổi trẻ thật tuyệt vời, đúng không? Mãi mãi không già, mãi mãi đẹp như vậy.”

“Thần kinh.” Triệu Tước khinh bỉ, “Anh muốn làm gì?!”

“Anh thần kinh.” Người nọ cười, vỗ vai Triệu Tước, “Để em không gây rắc rối nữa, anh quyết định sẽ tiếp tục nhốt em lại! Và là nhốt ngay bên người.” Nói rồi, lại xe đi tiếp.

...

Triển Chiêu xoa ấn đường, ngồi ở phòng nghỉ, tựa hồ đang có vấn đề nghĩ chưa ra.

“Miêu Nhi, sao thế?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Hình như Triệu Tước biết vài chi tiết về thí nghiệm của những người râu quai nón kia.” Triển Chiêu xoa cằm, “Theo lý mà nói thì người ngoài phải không biết mới đúng chứ.”

“Quả thực là cổ quái.” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống cạnh Triển Chiêu, “Ngày ấy Lạc Thiên gặp Triệu Tước cũng không phản ứng gì đặc biệt...”

“Ừm...” Triển Chiêu nhú mày.

“Sếp!” Mã Hán mở cửa vào, “Đã chuẩn bị xong rồi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, dặn dò: “Đêm nay hành động khăng định nguy hiểm, các cậu cũng cẩn thận chút! Diễn trò thì phải diễn cho đẹp, cũng phải chú ý an toàn nữa.”

“Sếp yên tâm!” Mã Hán xoay người ra khỏi phòng.

“Đi, Miêu Nhi, chúng ta đi bắt rắn. Chấm dứt vụ này cái đã, chuyện khác tính sau!” Bạch Ngọc Đường đứng lên, kéo Triển Chiêu đi.

## 126. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 30

Chương 30 : Mưu kế

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cẩn thận bố trí phương án hành động cho nhiệm vụ lần này.

“Tiểu Bạch, có thấy Lạc Thiên ở đâu không?” Triển Chiêu vừa định ra khỏi cửa, đột nhiên quay lại hỏi Bạch Ngọc Đường.

“... Lạc Thiên?” Bạch Ngọc Đường nhìn quanh, vừa rồi còn thấy ở trong phòng nghỉ mà.

“Bác Bao gọi đi rồi ạ.” Tiểu Lạc Dương ngồi trên ghế sofa, hai tay nâng cằm, cười hì hì.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau một cái, đồng thanh hỏi: “Cười thần bí như vậy... là có liên quan tới con hả?”

Lạc Dương lại he he cười, mắt chớp chớp, “Hôm qua con đi xin bác Bao, hỏi bác ấy có thể tha thứ cho chú Râu Quai Nón không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Con xin cục trưởng Bao tha thứ cho anh ấy? Con nói thế nào với bác?”

Lạc Dương nghiêng đầu: “Vâng ạ. Không phải bác Bao quyền cao hơn các chú sao? Bác ấy đồng ý tha thứ cho chú Râu Quai Nón là chuyện rất tốt mà. Con nói với bác, chú Râu Quai Nón ngày trước từng làm nhiều chuyện xấu, nhưng chú ấy vốn là người tốt, đã chịu nhiều đau khổ rồi, bác có thể tha thứ chú ấy để chú ấy có một cuộc sống mới tốt hơn không?”

Triển Chiêu giật mình, hỏi Lạc Dương, “Thế cục trưởng Bao phản ứng thế nào? Bác ấy trả lời ra sao?”

“Bác Bao nói, không thành vấn đề.” Lạc Dương cười đáp lại.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ngẩn cả người, chiêu này của Lạc Dương thật lợi hại, xuống tay từ chỗ Bao Chứng chắc chắn có tác dụng.

Có điều nói đi phải nói lại, Lạc Thiên đúng là đã từng giết người, nhưng việc giết Edgar Allan Poe chắc chắn tính vào tình huống tự vệ, không phải chịu trách nhiệm. Mà những chuyện Lạc Thiên đã làm trong đợt huấn luyện tàn khốc năm đó, cũng không thể trách anh, dù sao anh ấy mới là người bị hại. Vả lại, hơn hai mươi năm sống mà không được nhìn thấy ánh mặt trời đã đủ dẫn vật Lạc Thiên rồi. Nếu thật sự ông trời có mắt, xin hãy để con người đáng thương ấy nửa đời sau được hạnh phúc.

“Chuẩn bị xong hết rồi đấy.” Trong lúc hai người còn đang xuất thần cảm khái, Công Tôn đi tới, “Chuyên gia đã cài thiết bị theo dõi vào trong cơ thể Kiệt Kiệt, chắc sẽ không dễ bị phát hiện.”

“Vậy thì hành động thôi.” Bạch Ngọc Đường cầm lấy áo khoác, cùng Triển Chiêu bước ra ngoài, còn chưa vào tới thang máy đã thấy người đuổi theo.

“Tôi cũng đi.” Hai người quay đầu lại, là Lạc Thiên.

Bạch Ngọc Đường không có ý kiến gì, chặn cửa thang máy cho anh đi vào.

Khuôn mặt Lạc Thiên bừng nét cười. Vào tới thang máy rồi, ngay khi cửa vừa đóng lại, đột nhiên anh nói: “Tôi... cuối cùng quyết định... sau này sẽ sống với Dương Dương.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc nhau, cười cười gật đầu.

.

Xuống tới bãi đỗ xe, Vương Triều đã sẵn sàng chờ ở đó; Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Tưởng Bình cùng Bạch Trì lên xe quan sát của chỉ huy.

Mã Hán và Triệu Hổ áp giải Kiệt Kiệt ra khỏi cảnh ngục. Hắn lên xe trong bộ dạng bị bọc kín bởi quần áo trọng phạm. Chuyến đi này lấy danh nghĩa mang Kiệt Kiệt đến trung tâm nghiên cứu sức khỏe tâm thần để kiểm tra toàn diện.

Sau khi xe áp giải chậm rãi lăn bánh, Tưởng Bình bắt đầu tra vị trí bằng hệ thống định vị trên xe.

Xe ra khỏi cảnh ngục không bao lâu, Mã Hán và Triệu Hổ đã phát hiện một chiếc xe con màu đen bám sát theo.

“Sếp... Đã tới, có điều xe rất nhỏ.” Triệu Hổ nhắc bộ đàm báo cáo.

“Bọn họ sẽ không tự động thủ.” Triển Chiêu nói, “Bọn họ chỉ phụ trách việc đánh tín hiệu cho Kiệt Kiệt thôi, các cậu phải cẩn thận.”

Bạch Ngọc Đường lệnh cho xe của Vương Triều đang chờ sẵn có thể xuất phát, tới gần mai phục.

Xe áp giải vẫn tiếp tục đi về phía trước, chiếc xe màu đen phía sau đột nhiên tăng tốc, đi song song với xe áp giải. Rồi cửa kính chiếc xe đó hạ xuống một chút, trong xe truyền ra một tiếng còi kỳ lạ, tiếng dài tiếng ngắn xen kẽ một cách quy luật. Dứt tiếng, chiếc xe nhanh chóng rời đi.

Mã Hán cùng Triệu Hổ nhìn nhau khó hiểu, nhưng ngay lập tức, thùng xe áp giải sau lưng phát ra một tiếng “OÀNH”, như ai đó đâm mạnh vào thùng xe.

Mã Hán quay lại nhìn, thấy Kiệt Kiệt đang giãy giụa cuồng loạn trong đám xích thép, sống chết đâm vào thành thùng xe.

Triệu Hổ nhanh chóng phanh lại, chiếc xe xoay vòng, rồi dừng lại ven đường. Hai người rút súng, lao xuống xe. Tức khắc, cánh cửa thùng xe áp giải cũng “RẦM” một tiếng bị đập tung, Kiệt Kiệt nhảy vọt tới như mãnh thú phát điên, giật lấy khẩu súng của Triệu Hổ còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần, hướng đầu anh nổ súng.

“Triệu Hổ!” Mã Hán kêu lên, bắn một phát vào bả vai Kiệt Kiệt, nhưng tựa hồ hắn chẳng có cảm giác. Ngược lại, Kiệt Kiệt nâng tay bóp cò, bắn ngay giữa trán Mã Hán.

Mã Hán không kêu được tiếng nào, ngã xuống.

Kiệt Kiệt đưa mắt nhìn hai thi thể nằm trên mặt đất. Ngay lúc đó, phía xa lại vừa vãn phát ra tiếng còi vừa rồi. Kiệt Kiệt ném súng, tiến về hướng chiếc xe con màu đen đang chờ.

Cửa xe mở ra, Kiệt Kiệt chui vào, cửa đóng sập. Xe đi mất.

.

Người đang nằm “chết” trên mặt đất – Triệu Hổ, đột nhiên mở to mắt: “Tiểu Mã ca, vừa rồi tư thế ngã của anh rất không tự nhiên.”

Mã Hán vẫn nằm im lìm, cuối cùng cũng mở mắt, “Cậu đã chết rồi, người chết không thể nói chuyện.”

“Chúng ta còn phải nằm tới bao giờ chứ?” Triệu Hổ phiền muộn.

“Sếp đã nói, phải diễn cho đẹp, cậu nhịn tí đi.” Mã Hán bắt đắc dĩ trấn an. Rất nhanh xe cứu thương xuất hiện, các bác sỹ cáng hai người vào xe rồi rời đi ngay, chỉ còn xe cảnh sát tới sau bảo vệ hiện trường.

Bác sỹ trên xe cứu thương đương nhiên là Công Tôn, anh đang giúp Mã Hán và Triệu Hổ tháo túi đựng máu trên đầu xuống, lại nghe Mã Hán đột nhiên hỏi, “Công Tôn, túi máu này anh lấy từ đâu?”

Công Tôn tà tà cười, “Là tôi đặc biệt chuẩn bị đó.”

Hai người kia ngay lập tức xanh mặt.

...

“Sếp, đối tượng đi tới vùng ngoại thành phía bắc.” Tưởng Bình chăm chú quan sát chấm nhỏ di động trên màn hình, là từ tín hiệu thiết bị theo dõi gắn trên người Kiệt Kiệt.

“Phía Bắc...” Triền Chiêu mỉm cười, “Quả nhiên...”

“Phía bắc là địa bàn của Ngô Cường.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Không phải hắn đã chết và được báo án cho cảnh sát sao?”

“Nếu muốn tiến hành loại thực nghiệm tầm cỡ như thế này, cần có một không gian nhất định.” Triền Chiêu nói, “Taber là cá lớn, chắc chắn có nhiều thủ hạ ở đây, nếu không thì không thể hành động hoành tráng như vậy. Lúc đầu chúng ta vẫn nghĩ là Trần Tiệp, có điều Trần Tiệp khả năng cũng chỉ là một bên tham gia thôi.”

“Nhưng... Ngô Cường đã chết.” Bạch Trì nói lên nghi vấn.

“Các cậu còn nhớ vợ của Ngô Cường không?” Triền Chiêu đột nhiên hỏi.

“À...” Bạch Ngọc Đường nghĩ một lát rồi gật đầu, “Cậu muốn nói... người phụ nữ tên Tần Manh phải không?”

“Người đầu tiên báo án chính là cô ta, nếu ngẫm kỹ sẽ thấy, một tay xã hội đen chết, vợ hắn lại nghĩ tới việc báo cảnh sát, không phải quá kỳ quái ư.” Triển Chiêu từ tốn phân tích.

“Đúng vậy, hơn nữa không biết cậu có để ý không...” Bạch Ngọc Đường hồi tưởng, “Thủ hạ của Ngô Cường đặc biệt tôn kính Tần Manh, bình thường đám tay chân vẫn phục tùng một đại tẩu như thế sao?”

“Nghe nói Tần Manh góp một nửa thế lực cho Ngô Cường.” Tưởng Bình thêm vào.

“Nếu là người bên mình xuống tay... tất cả mọi việc đã được giải thích.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ ra, “Miêu Nhi, trong số mấy vụ án, chúng ta thật sự tới quan sát... hình như chỉ có hiện trường cái chết của Ngô Cường và Trần Tiệp thôi thì phải?”

“Đúng thế.” Triển Chiêu cười, “Công Tôn cũng đã nói rồi, muốn giả sát thủ cái bóng giết người như vậy, cần có một khoảng thời gian khá lâu chờ ở hiện trường vụ án.”

“Mấy án mạng trước, chúng ta chỉ có ảnh chụp thi thể những tên đại ca bị giết.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hơn nữa những lần đi thăm dò án sau, những người khác không phối hợp điều tra, Lam Thành Lâm lại gây khó dễ... Chúng ta không quan sát được hiện trường, không thể chứng minh thủ pháp giết người của các trường hợp là giống nhau. Lại thêm năng lực của bọn Đỗ Xá, dễ dàng chui qua đường ống để ám sát người ta, giả thành cái bóng giết người cũng không có gì khó.”

“Nói cách khác, giết mấy lão đại kia là để tranh giành địa bàn, phân chia lại thế lực. Giết Ngô Cường là để giả một vụ án sát nhân liên hoàn của sát thủ cái bóng. Còn giết Trần Tiệp, là diệt khẩu.” Triển Chiêu xoa xoa cằm, chậm rãi nói, “Xấu chuỗi lại một lượt, quá trình thực ra vô cùng đơn giản, động cơ gây án cũng rất rõ ràng.

Thứ nhất, cuộc thực nghiệm năm đó chỉ còn hai người trốn thoát, Đỗ Xá vẫn không từ bỏ dã tâm, tiếp tục thí nghiệm, Lạc Thiên thì chỉ có một mục đích duy nhất là bắt giữ Đỗ Xá.

Thứ hai, Đỗ Xá và Taber vì một nguyên nhân nào đó mà liên kết với nhau, cùng hợp tác, hình thành quan hệ làm thuê và chống lưng, chuẩn bị khai sinh phạm vi thế lực mới. Taber có thể khống chế Trần Tiệp và Tần Manh, ở cục cảnh sát lại có tay trong là Lam Thành Lâm. Thời cơ chín muồi, hắn bắt đầu hành động, tiêu diệt vật cản, lại lợi dụng Đỗ Xá huấn luyện cho hắn một kẻ có khả năng sát nhân đặc thù như vậy.

Thứ ba, Lạc Thiên và Lạc Văn lại trùng hợp mà gặp gỡ. Lạc Văn là cảnh sát nằm vùng, nhất định đã tra ra không ít tư liệu, hai người trao đổi thông tin với nhau, đã phát hiện ra nhiều điều không nên biết, nên Lạc Văn bị giết để diệt khẩu. Cùng với đó, sự tồn tại của Lạc Thiên dần trở thành một sự uy hiếp với Taber. Hơn nữa năng lực của Lạc Thiên khiến bản thân anh ấy trở thành người có khả năng lớn nhất là sát thủ cái bóng, vì vậy bọn chúng lập mưu để giả họa cho anh.

Thứ tư, thực nghiệm còn chưa hoàn toàn thành công, Đỗ Xá cần vật thí nghiệm thành công là Lạc Dương, cũng cần một người có năng lực thôi miên cao, nên định xuống tay với tôi và Dương Dương.

Thứ năm, Tần Manh có lẽ đã sớm muốn xử Ngô Cường, bởi vậy ngay khi giết hắn ta, làm giả hiện trường thành vụ án sát thủ cái bóng, cùng với những vụ án trước, báo cảnh sát để đưa chúng ta tới, tạo thành vụ án giết người liên hoàn, rồi lại nhanh chóng dàn xếp Lam Thành Lâm tiếp nhận xử lý vụ án này.

Cuối cùng, hết thấy đều là kế hoạch bọn chúng đã thiết kế hoàn chỉnh từ trước.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, gật gù, “Nếu không phải chúng ta tình cờ gặp Kiệt Kiệt, chắc chắn sẽ nghĩ Lạc Thiên chính là sát thủ cái bóng.”

“Đúng vậy!” Bạch Trì cũng tham gia, “Nếu lúc ấy Lam Thành Lâm không bị Dương Dương phát hiện, hắn đã có thể đổ toàn bộ tội lỗi lên người Lạc Thiên.”

“Đến lúc đó, Lạc Thiên thành người chịu tội thay, Taber có thể thành công tiếp nhận địa bàn ở đây, Đỗ Xá cũng có thể tiếp tục thí nghiệm.” Triển Chiêu cười, “Giết Trần Tiệp là thí tốt giữ chủ, chuyện của Kiệt Kiệt đã bại lộ, chúng ta sẽ nhanh chóng tra ra Đỗ Xá, vậy nên bọn chúng giết Trần Tiệp, lấy đi toàn bộ tư liệu, hủy mọi manh mối có liên hệ với Trần Tiệp.”

“Lần này Đỗ Xá lại cứu Kiệt Kiệt...” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Chúng định chạy.”

“Taber có Đỗ Xá hỗ trợ, Đỗ Xá có thể giả danh Kẻ Trùng Phạt Trong Đêm để huấn luyện đội ngũ, tuy không thể coi là thực sự thành công, nhưng tính uy hiếp cũng đáng kể. Cho dù bọn chúng thay đổi đại bản doanh, nhưng có thể trở lại bất kỳ lúc nào.” Triển Chiêu trầm ngâm, “Lần này... có lẽ là cơ hội cuối cùng của chúng ta, nếu không thể một lưới bắt hết, bọn chúng thoát được sẽ tiếp tục hại người.”

“Sếp!” Tưởng Bình đột nhiên gọi, “Chúng vào một tòa biệt thự!”

“Đó là chỗ nào?” Bạch Ngọc Đường cau mày.

“Là một biệt thự riêng.” Tưởng Bình trả lời, nhanh nhẹn tìm tư liệu về căn biệt thự, “Mười năm trước đã bán... Chủ sở hữu... Tần Manh.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt một cái — Quả nhiên.

Lúc này, bộ đàm truyền tới giọng nói của Vương Triều: “Sếp, bọn em tới rồi, không dám lại gần. Lạc Thiên vừa cầm camera ra ngoài, anh ta nói phải lên vào.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chau mày, Lạc Thiên làm như vậy vô cùng nguy hiểm, nhưng bọn họ không biết trong tòa biệt thự này có cái gì, nếu Lạc Thiên có thể vào trước, quay lại một số hình ảnh, quả thật có lợi cho hành động kế tiếp.

“Anh, toàn bộ bên dưới khu biệt thự này đều là hầm ngầm.” Bạch Trì nói với Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, lúc này, xe của bọn họ cũng đã tới phụ cận khu biệt thự.

Xe dừng lại, phía sau còn có một đội đặc công mà Bạch Ngọc Đường xin Bao Chứng điều đi hỗ trợ, thêm cả Âu Dương Xuân vừa nghe tin đã vội đuổi theo.

“Bạch Trì, em dẫn đội đặc công đi vào, mỗi nhánh đường hầm phải có người mai phục thật tốt, không được bỏ qua chỗ nào!” Bạch Ngọc Đường ra lệnh.

“Rõ!” Bạch Trì dẫn theo đội đặc công rời đi.

Âu Dương Xuân cũng vào xe chỉ huy, toàn bộ lực lượng cảnh sát quốc tế cùng hội họp với đội ngũ SCI, chuẩn bị phương án cùng nhau hành động.

Ngay lúc đó, máy tính của Tưởng Bình lại có tín hiệu thông báo thông tin về, là hình ảnh từ Lạc Thiên.

Lúc đầu, ống kính lắc lư vài cái, sau đó mới ổn định. Góc quay từ trên cao hướng xuống một căn phòng, có rất nhiều người ngồi xung quanh một chiếc bàn dài, giống như đang họp.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn ra là ai, cảm thấy vô cùng hài lòng. Quanh chiếc bàn không thiếu kẻ nào: Đỗ Xá, Taber, Tần Manh, vài tay nòng cốt cùng vài tên bảo tiêu không rõ tên, còn có Kiệt Kiệt. Đám người dường như đang tra hỏi Kiệt Kiệt.

Sau đó, trên màn hình xuất hiện bàn tay của Lạc Thiên, anh ra hiệu “hai”, rồi “một”.

“Bọn chúng ở trong biệt thự, lầu hai, phòng thứ nhất! Hành động!” Bạch Ngọc Đường cầm bộ đàm chỉ huy toàn lực lượng.

Triển Chiêu đang quan sát khẩu hình của đám người trong camera, anh muốn xem thử chúng nói gì. Đột nhiên thấy Đỗ Xá như ngậy ra một lúc, ánh mắt hơi hướng lên trên.

“Hắn ta phát hiện Lạc Thiên!” Triển Chiêu ngay lập tức trở nên căng thẳng.

“Không liên lạc được với anh ấy!” Tưởng Bình cũng sốt ruột, “Không biết anh ấy có phát hiện ra không nữa.”

Bạch Ngọc Đường rút súng, “Tôi cũng sẽ vào đó.”

“Tiểu Bạch, cậu vẫn đang bị thương...” Triển Chiêu có chút lo lắng, “Tôi đi nữa!”

Lúc này, trong màn hình, Đỗ Xá đứng bật dậy, dứt khoát rút khẩu súng bên hông bắn một phát đạn.

Đồng thời, hình ảnh lắc lư dữ dội, sau đó, tín hiệu gián đoạn.

Vương Triều đã dẫn người tới các cửa biệt thự, đột nhiên nghe thấy tiếng súng vang lên liên tiếp từ trong truyền ra.

“Hành động!” Bạch Ngọc Đường phát lệnh.

Theo lệnh anh, tất cả mọi cánh cửa cùng cửa sổ biệt thự đều bị phá mở, toàn đội cảnh sát vọt vào trong.

Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu và Âu Dương Xuân xuống xe, chỉ để Tưởng Bình lưu lại trên xe chỉ huy, ba người chạy thật nhanh về hướng biệt thự.

Ngay lập tức, còi cảnh sát từ bốn phía vang lên, đằng xa vài chiếc xe mở ra, là Triệu Hổ và Mã Hán mang bộ đội tới hỗ trợ. Một chiếc xe dừng bên cạnh xe chỉ huy, xuống xe là Bao Chứng và Công Tôn, còn có Dương Dương nhất định muốn đi theo.

“Người đâu?!” Bao Chứng cau chặt mày.

“Đều... đều đã đi vào ạ.” Tưởng Bình trả lời.

Người bên trong biệt thự không chút chuẩn bị nào để đối mặt với cuộc tập kích này, cũng không có cơ hội phản kháng, ngay lập tức bị chế phục.

Bên trong đường hầm, tiếng bước chân hỗn độn, một nhóm lớn trẻ em đều chạy trốn, đội viên đặc công đã sớm mai phục ở đó động thủ bắt người. Có điều, những đứa trẻ này hung hãn dị thường, phải mấy đội viên ưu tú mới có thể kiểm soát được một đứa.

Sau khi bắt giữ toàn bộ thành công, Bạch Trì thành thực tập hợp các đội viên đặc công đang phân tán khắp nơi, rồi dẫn tất cả lên mặt đất.

Vừa nhìn thấy toàn bộ đám trẻ bị bắt lại, ai nấy đều cảm thấy xót xa. Trong đám trẻ, thiếu niên cũng có, trẻ con cũng có, tổng cộng mười mấy người, tình trạng quá tệ, hung bạo hoang dã vô cùng.

Bao Chứng nhíu mày, thở dài hạ lệnh: “Đưa tất cả trở về, tìm chuyên gia tâm lý tới khám cho họ.”

Rất nhanh chóng, toàn bộ khu biệt thự đã bị cảnh sát khống chế, người cần bắt cũng đã bắt được, chỉ có Taber, Kiệt Kiệt và Đỗ Xá chạy thoát. Ngoài ra, trong ống thông gió Lạc Thiên trốn khi nãy cũng chỉ phát hiện vết máu, không thấy người.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Âu Dương Xuân đuổi theo, không thấy bóng dáng.

Mã Hán, Triệu Hổ, và toàn bộ đội viên SCI khác đã đuổi tới phía sau biệt thự, nơi có một nhà xưởng tư nhân đã bỏ hoang.

Bao Chứng lệnh tất cả cảnh sát khác áp giải tội phạm về cảnh cục, bản thân ông dẫn theo Công Tôn, Dương Dương và một đội đặc công, theo đội SCI tới nhà xưởng.

## 127. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 31

Chương 31 : Tạm nghỉ (kết thúc vụ án)

Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu và Âu Dương Xuân đều thấy Taber và Kiệt Kiệt leo tường ra khỏi biệt thự, nhưng lại không thấy bóng dáng Lạc Thiên và Đỗ Xá đâu. Ba người đành đuổi theo Taber.

Taber và Kiệt Kiệt tìm bừa một đường thoát thân, lao vào nhà xưởng bỏ hoang kia. Taber nói với Kiệt Kiệt: “Ngăn chúng!”

Thần trí của Kiệt Kiệt có lẽ vẫn không tỉnh táo, vai lại mang thương tích, ngây ngốc nghe theo lệnh của Taber. Hắn dừng lại và chờ nhóm Bạch Ngọc Đường.

Nháy mắt, Taber đã vọt vào khu đựng thùng hàng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đuổi tới trước mặt Kiệt Kiệt, Âu Dương Xuân giương súng định bắn thì Triển Chiêu khoát tay, vẫy vẫy Kiệt Kiệt.

Kiệt Kiệt nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, đột nhiên mỉm cười, ngoan ngoãn chạy tới, nghe lời đứng tại chỗ.



Âu Dương Xuân nhìn Triển Chiêu một cách khó hiểu.

Triển Chiêu còn chưa kịp giải thích thì đã nghe thấy tiếng súng vang lên từ xa.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lập tức chạy về phía đó.

Âu Dương Xuân lúng túng, vội lùi còng tay còng Kiệt Kiệt vào, định đuổi theo thì lại nghe tiếng còi hiệu vang lên phía sau, xe của đội Bao Chưng từ xa chạy lại.

Âu Dương Xuân do dự một chút nhưng cuối cùng quyết định sẽ áp Kiệt Kiệt quay về, sau đó bật đèn pin chìa lên không, chỉ hướng cho đội Bao Chưng.

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy theo hướng tiếng súng, đến nơi thì thấy trong phân xưởng rộng lớn kia đèn đóm sáng trưng.

Hai người nhìn nhau, lao vào.

Tại nhà xưởng, thùng các-tông chất chồng lên nhau rất cao, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi vào thì lại nghe tiếng thùng giấy đổ “RẦM” truyền lại.

Bạch Ngọc Đường chau mày, “Bên trên.”

Triển Chiêu thoáng căng thẳng nhìn Bạch Ngọc Đường thu súng treo lên, trên cánh tay người ta vẫn còn quần đầy băng gạc. Anh đang định mở miệng nhắc nhở cẩn thận thì đã thấy có người lúi tới gần Bạch Ngọc Đường.

Đồng thùng các-tông này phải cao tới mười mét, kẻ kia nhảy xuống, tiếp đất rất mạnh, còn gây tiếng động mà theo Triển Chiêu nghe được là từ xương cốt va chạm, nhất định bị thương.

Kẻ nhảy xuống chính là Đỗ Xá, hắn không hề dừng lại, ngẩng đầu thấy Triển Chiêu đứng cánh đó không xa liền phóng về phía anh.

“Miêu Nhi, nổ súng!” Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, Triển Chiêu đã bắn một phát súng vào Đỗ Xá...

Triển Chiêu chưa từng giết người, cho nên tay súng không vững lắm, chỉ trúng vào vai Đỗ Xá.

Đỗ Xá trúng đạn, hơi khựng lại, rồi lại tiếp tục lao tới trước.

Trong nháy mắt hắn dừng lại, Bạch Ngọc Đường đã nhảy từ trên đồng thùng giấy xuống.

Đẩy ngã Đỗ Xá, không đợi hắn đứng hẳn lên, Bạch Ngọc Đường mau mắn bật dậy, không chân trụ, nghiêng người đá văng Đỗ Xá lên không.

Dù Đỗ Xá có không thấy đau thì cũng không chịu nổi cú đá này của Bạch Ngọc Đường, quỳ trên đất phun máu, liếc Bạch Ngọc Đường một cái rồi quay người chạy.

Chưa chạy được xa, một cái bóng đã đổ lên người hắn —— Lạc Thiên.

Vai Lạc Thiên đầm máu đỏ, khiến Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vô cùng lo lắng. Lạc Thiên vung tay một cái, quăng Đỗ Xá đi mấy mét. Đỗ Xá văng vào cột sắt của nhà xưởng, tiếng “rắc rắc” vang lên.

Triển Chiêu cau mày, xương khuỷu tay của Đỗ Xá lòi ra, thật kinh khủng.

Lạc Thiên như thể mất kiểm chế, còn muốn lại gần, nhưng Bạch Ngọc Đường đã bắn một phát chỉ thiên, lạnh lùng nói: “Đứng im đi!”

Bấy giờ Lạc Thiên mới dừng lại, không nhúc nhích, khuỷu xuống. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mới nhìn rõ hơn, trên cơ thể Lạc Thiên có mấy lỗ đạn, máu chảy rất rất nhiều.

“Lạc Thiên, anh không sao chứ?” Triển Chiêu cuống cuống, máu chảy nhiều thế này, khô hết cả vào anh ta cũng không biết đau.

“Ha ha...” Đột nhiên Đỗ Xá phá lên cười, cất giọng khàn khàn, “Không dễ chết thế đâu... Người giống bọn tao, có nổ banh xác, nát tươm thành vụn cũng chưa chết nữa là... Đúng không mày?” Nói rồi, liếc Lạc Thiên.

“Không được động đây!” Bạch Ngọc Đường giương súng về Đỗ Xá, “Mi chạy không thoát đâu.”

“Khà khà...” Đỗ Xá lại cười, vươn tay ra sau lưng móc tới một quả lựu đạn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau.

“Ngon thì bắn đi.” Đỗ Xá hề hề cười, “Chúng mày muốn con quái vật này chôn cùng tao chứ?”

Bạch Ngọc Đường không đáp. Lúc này, ngoài nhà xưởng vang lên tiếng bước chân, người của SCI tới rồi.

“Đừng vào!” Triển Chiêu quay đầu hô lên.

Mọi người cũng đã thấy rõ tình hình, tất cả dừng bước.

“Bỏ cuộc đi.” Triển Chiêu lạnh lùng nói với Đỗ Xá, “Lựu đạn trong tay ông rơi không nhanh bằng đạn bắn đâu.”

“Chúng mày dám đánh cuộc sao?” Đỗ Xá cười lạnh, “Tao cũng là quái vật, dù chúng mày có bắn xuyên đầu tao, tao vẫn di chuyển được, chỉ có nổ tung...” Nói rồi, hắn chỉ về phía Lạc Thiên, “Nó phải chết cùng tao!”

Triển Chiêu biết Đỗ Xá nói không sai, song phương giằng co, mãi vẫn chưa tìm được đối sách.

Tầm nhìn quét nhanh một vòng, Triển Chiêu đột nhiên lóe lên ý tưởng, cũng cười lạnh với Đỗ Xá: “Khu vực thí nghiệm của ông chẳng có nhân viên nào, bỏ đi thế thì phải làm sao?” Vừa nói, vừa thừa dịp Đỗ Xá không chú ý, đưa tay ra sau lưng ra hiệu về phía mọi người.

Công Tôn trông thấy động tác của Triển Chiêu, không đợi ai phản ứng đã mang theo Dương Dương rời đi.

“Khà khà...” Đỗ Xá cười, “Tao có chết hay không cũng phải kéo nó theo.” Nhìn Lạc Thiên, “Chúng ta thế nào cũng phải cùng nhau, cùng sống, cùng chết...” Ngón tay mò tới chốt lựu đạn, chỉ cần khẽ động vào sẽ tạo nên một cú nổ.

Lạc Thiên giương mắt nhìn hắn, khinh thường lắc đầu, “Ai cùng sống cùng chết với mi... Ta là thành công, còn mi chỉ là thứ thất bại, ta có con trai ngoan, còn mi có gì? Kể diên kia sao?!”

“Câm miệng! Câm miệng!” Đỗ Xá kích động bật dậy, “Tao phải cùng chết với mày, cùng chết...” Nói rồi giật chốt, lao tới Lạc Thiên.

Bạch Ngọc Đường bắn một phát vào ngực hắn, máu phụt ra từ miệng Đỗ Xá, cả cơ thể chịu lực mà ngã ra sau.

“ĐI!” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu chạy ra ngoài, “RẦM” một tiếng, chông thùng các-tông sau Lạc Thiên đổ sập, đồng thời vùi lấp cả Lạc Thiên. Lựu đạn trong tay Đỗ Xá nổ...

Tiếng nổ rung trời, Bạch Ngọc Đường phủ lấy Triển Chiêu, mọi người ngoài cửa cũng nằm sấp hết xuống.

Tiếng nổ mạnh kết thúc, Bạch Ngọc Đường ngẩng lên nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu cũng nhìn anh, hai người không ai bị thương, cùng bật lên vọt trở lại.

Thùng giấy cháy khét, lửa lan rộng.

Bạch Ngọc Đường mau chóng lật những mảnh các-tông lên, gọi lớn “Lạc Thiên!”

Triển Chiêu lại ngẩng đầu nhìn lên chông thùng giấy chưa đổ, gọi: “Dương Dương?”

Không bao lâu, phía trên nóc chông thùng giấy, Lạc Dương nhô đầu ra, nhìn Triển Chiêu, “Chú Triển... Chú Râu Quai Nón đâu?”

Ban này Triển Chiêu dùng tay ra hiệu, chỉ về ống xả trên đó, chỉ có Lạc Dương mới có thể đi vào. Công Tôn hiểu ý, mang theo Lạc Dương ra ngoài, bảo Dương Dương qua ống xả đi vào, xô đổ chông thùng các-tông, nhưng cậu bé cũng nhất định phải nấp thật kín sau chông thùng giấy đó.

Kiểm tra hết, thấy Lạc Dương không sao, Triển Chiêu mới thở phào nhẹ nhõm. Hai người quay lại, đội viên SCI tiến vào giúp Bạch Ngọc Đường lật các mảng các-tông ra. Công Tôn ở ngoài gọi xe cứu thương.

“Lạc Thiên!” Cuối cùng Bạch Ngọc Đường cũng tìm thấy Lạc Thiên, đưa tay dò hơi thở, “Còn sống!”

Câu nói của Bạch Ngọc Đường khiến ai nấy đều nhẹ nhõm hẳn. Bác sĩ tiến vào, vội vội vàng vàng cáng Lạc Thiên đi, Công Tôn lên xe cứu thương, quay đầu lại vẫy vẫy Lạc Dương.

Lạc Dương ngoảnh nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu xoa đầu bé, khẽ nói: “Đi đi, đó là ba con.”

Lạc Dương sững sốt, mắt mở to nghĩ nghĩ, cuối cùng lên xe cứu thương.

Xe cứu thương lăn bánh, Bạch Ngọc Đường chợt nhớ ra, ra lệnh: “Khoan rút, tản ra tìm đi, vẫn chưa bắt được Taber đâu!”

.....

Taber chạy trốn chết, lão đảo chạy về phía sau nhà xưởng. May mắn gã có phòng ngừa, chuẩn bị ở đây một chiếc xe để chạy trốn.

Chạy đến xe mình, gã phát hiện không ai đuổi theo. Thở phào nhẹ nhõm, Taber lấy chìa khóa xe... Hả, đâu rồi!

Taber kinh hãi đến đổ mồ hôi lạnh, lục tìm từ trên xuống dưới cũng không thấy, đang sốt ruột, chợt nghe tiếng cười bật khế sau lưng.

Xoay phắt lại, Taber thấy một người, gã mở to mắt, biết ngày chết đã đến rồi.

“Tìm cái này sao?” Người nọ lấy từ túi áo ra một chiếc chìa khóa.

Taber lùi một bước, nuốt nước bọt, “Cớ gì phải đuổi tận giết tuyệt thế này?”

Người nọ mỉm cười, bước lại, đưa chìa khóa cho gã, “Trả ày, đưa tay ra mà nhận đi.”

Taber lấy bầy vượn tay muốn lấy, đã thấy nhoáng một cái, tốc độ của người nọ cực nhanh, lại vọt ra sau lưng gã. Tay người nọ vung lên, chìa khóa quẹt qua cổ Taber, máu xuất hiện... Cắt... Máu bắn tung tóe...

Taber nằm phịch trên đồng bùn. Người nọ cười nhạt, ném chìa khóa lên người gã rồi xoay người rời đi.

Người nọ đi tới cạnh một chiếc ô tô có rèm che đang đậu bên quốc lộ. Cửa xe mở ra, người nọ cười, “Đừng nóng, hai tiểu bảo bối của em không sao.”

“Hừ.” Người trong xe quay đi, mái tóc dài che khuất vết hồng nhạt ám muội trên cằm cổ.

“Chúng ta đi thôi.” Xe khởi động, phả ra một làn khói mờ, “Em đợi nhiều năm thế rồi còn ngại đợi nữa ư? Thời cơ chưa đến, nhẫn nại chút...” Nói rồi, xe lăn bánh.

.

Khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tìm tìm thấy Taber, hắn đã chỉ còn là một thi thể bị chìa khóa cắt ngang cổ.

“Tiểu Bạch, cậu làm được thế không?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống kiểm tra, cười khỏ, “Làm gì? Lấy chìa khóa làm dao?”

“Xem ra vẫn chưa kết thúc.” Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường dậy.

“Nhưng chỉ ít hôm nay cũng đã kết thúc!” Bạch Ngọc Đường cười, hay tay đặt lên vai Triển Chiêu, ôm anh, “Miêu Nhi, tưởng được làm cha, cuối cùng thành cha hụt nhỉ?!”

Triển Chiêu cũng cười, “Dù sao thì cũng là tôi làm cha, cậu làm mẹ!”

“Sao tôi phải làm mẹ?” Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt, “Thế nào cũng thấy tôi là cha!”

“Mẹ mới nấu cơm giặt đồ!” Triển Chiêu hùng hồn.

Bạch Ngọc Đường cười đen tối, sáp lại gần: “Không tính toán với cậu, trên giường ra sao là thật nhất!”  
“Chuột chết!” Triển Chiêu lại một lần nữa giữa nơi công cộng, động thủ với con chuột nào đó.

.

Bận bịu tới tận nửa đêm, Bạch Ngọc Đường bảo mọi người nghỉ ngơi một tối, ngày mai sẽ kết thúc vụ án. Mọi người nhao nhao ra về.

Bạch Trì bước qua cửa, Lisbon đang chờ, còn Triệu Trinh thì không thấy. Trên bàn có một tờ giấy, viết là anh ta tới quán bar của bạn giúp đỡ.

Bạch Trì biết quán bar đó, là một người bạn của Triệu Trinh mở, nhưng mà cậu nhớ rõ cái bar đó rất bậy bạ... Suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn cầm chìa khóa, ra khỏi nhà.

.

Trong bar, tiếng người huyền ảo. Trước kia ở Pháp, Triệu Trinh thường xuyên đi bar, cho nên quen biết vài người mở quán. Bởi vì yêu cầu biểu diễn, Triệu Trinh từng học pha chế rượu, ảo thuật với rượu, uống được hay không là thứ nhì, mấu chốt là tư thế đẹp mắt, động tác điêu luyện. Vốn dĩ Triệu Trinh đã đẹp trai, chẳng mấy chốc thành tiêu điểm của quán.

Lúc Bạch Trì bước vào, chứng kiến một màn thế này — Một đồng người, trai có gái có, đều nhìn Triệu Trinh sau quầy bar chằm chằm, nhìn đến độ mắt phát sáng.

Cơn tức không biết từ đâu bốc lên, Bạch Trì đi vào, đứng trước mặt Triệu Trinh.

Triệu Trinh quay đầu sang thấy Bạch Trì đột nhiên xuất hiện, giật cả mình, lập tức cười cười: “Trì Trì, sao em lại tới đây? Ăn phá rồi?”

Vì ngại gặp phiền phức nên suốt quá trình pha chế rượu, vẻ mặt Triệu Trinh đều rất lạnh lùng, cho nên nhiều người có ý cũng không dám tới gần. Bây giờ anh cười thế này, Bạch Trì nghe thấy sau lưng từng tiếng hít vào, vẻ mặt cậu tối thêm vài phần.

“Sao vậy? Sao sắc mặt khó coi vậy?” Triệu Trinh vươn tay xoa lên má Bạch Trì, “Vụ án không thuận lợi à?”

Bạch Trì tóm lấy tay anh, hét to: “Theo tôi về!”

Triệu Trinh sững sốt, mọi người xung quanh cũng im bật.

Bạch Trì chẳng để ý phản ứng của mọi người xung quanh, vẫn tiếp tục rống, “Sau này anh cấm có được tới đây! Tối nữa thì tôi dọn ra ngoài ở! Không nấu cơm cho anh nữa!”

“A

” Đẳng sau lại có tiếng thở, nhưng mà ban này là tiếng hít vào đầy kinh ngạc, còn giờ là tiếng thở ra tiếc hận.

Bạch Trì cảm thấy có những ánh mắt kỳ quái nhìn mình, còn cười trộm nữa, lúc này mới phát hiện những lời cậu nói thực hàm ý.

“Á... Không phải...” Bạch Trì đỏ mặt, miệng mấp máy không biết phải giải thích thế nào.

“Ai nha...” Ông chủ, cũng chính là bạn của Triệu Trinh che miệng đi tới, đẩy Triệu Trinh một cái, “Nguy nguy, cục cưng ghen rồi, còn không mau về đi, cẩn thận không thì mất cơm nha...” Nói rồi còn mờ ám liếm môi.

Bạch Trì ngượng đến tận cổ, xoay người bỏ chạy.

Triệu Trinh đuổi theo... Mặt đầy ý cười.

.....

Vụ án kết thúc, thêm một đại án được phá.

Hiếm có một ngày nghỉ, hôm nay, cả SCI đều nằm trong văn phòng phơi nắng. Triển Chiêu đang đánh máy biên bản vụ án thì Bao Chứng gõ cửa đi vào.

Mọi người giương mắt nhìn Bao Chứng, Bạch Ngọc Đường hỏi: “Cục trưởng Bao, lại có đại án ạ?”

Bao Chứng lườm anh, lắc đầu: “Câu đúng là trời sinh số ựa nặng, mới được mấy ngày ả, cậu tưởng nhiều đại án thế hả?”

Bạch Ngọc Đường nhướn nhướn mi, tiếp tục ngáp, nhìn Bao Chứng như đang nói —— Thế thì chú tới làm gì?

Bao Chứng cười, thông báo với mọi người: “Tôi giới thiệu cho các cậu đồng nghiệp mới.”

Bạch Ngọc Đường chau mày, lại hỏi: “Cục trưởng Bao, điều động người nào sao cháu không biết?”

Triển Chiêu cũng gật đầu, “Chúng cháu có quyền biết và có quyền quyết định!”

Bao Chứng trừng cả hai, chậm rãi mở miệng: “Các cậu chắc chắn sẽ hài lòng, dù sao thì cũng biết nhau rồi.” Sau đó, ông quay ra vẫy vẫy tay.

Mọi người hiếu kỳ nhìn về phía cửa. Một người đi vào, ăn vận chỉnh tề, khoác chiếc áo bò, bộ dạng thoát nhìn không quá già dặn, khoảng hơn ba mươi, chỉ là trên đầu còn quần băng trắng.

“Lạc Thiên?” Bạch Ngọc Đường đứng dậy, những người khác cũng đưa mắt nhìn nhau.

“Lạc Thiên rất hợp làm cảnh sát.” Bao Chứng cười, “Coi như tôi tìm hộ các cậu một người giúp sức, Bạch Trì khi ra ngoài còn chưa có người cộng tác, để Lạc Thiên đi cùng đi.”

“Thật ả?” Bạch Trì vui mừng nhảy lên.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc nhau, đều thấy vui mừng.

Lúc này, lại thêm một bóng dáng chui vào. Là Lạc Dương, cậu bé đứng trước Lạc Thiên, hai tay chống nạnh, lớn tiếng: “Sau này xin hãy chiếu cố! Các chú không được ăn hiếp ba con nha!”

.....

## 128. Quyển 1 – Vụ Án V – Chương 32

Phiên ngoại

Valentine – Một ngày của Lỗ Ban

—

Ngày 14 tháng 2.

Sáng sớm, Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào lịch, bắt đầu chờ người. Hôm nay là lễ Tình nhân, đồng thời là một ngày nghỉ! Quay đầu, nhìn Triển Chiêu còn đang ôm chăn khò khò ngủ trên giường... Vai với chân là lộ hết ra ngoài ~ Con mèo này!

“Miêu Nhi ~” Bạch Ngọc Đường ghé vào tai Triển Chiêu, thấp giọng gọi: “Miêu Nhi

”

“Ừ ~” Triển Chiêu mơ màng nghe có người gọi mình, lủi vào chăn, mệt chết thôi, người ta muốn ngủ!

“Hôm nay là ngày nghỉ ~” Hôn một cái vào tai Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường luồn tay vào chăn, “Hôm nay còn là Valentine ả.”

“Ừ ~” Triển Chiêu chui đầu vào chăn, không thèm quan tâm, ngày nghỉ hiếm có, muốn ngủ trọn một ngày cơ!

“Chúng ta đi hẹn hò đi?” Bàn tay Bạch Ngọc Đường luồn xuống áo ngủ Triển Chiêu, vuốt ve vòng eo trần, “Cậu muốn đi đâu?”

“Ư ~” Triển Chiêu cục cựa, lấy chân cuốn mình lại, tự khuyên nhủ bản thân, nhẫn nại a, nếu để ý tới hần thì không được ngủ nữa đâu!

“Chúng ta đi công viên được không? Lâu lắm rồi không đi.” Bạch Ngọc Đường tiếp tục, tiến vào trong chăn, hôn hôn cần cổ Triển Chiêu.

... “Tôi muốn ngủ!” Không nhin nổi nữa, Triển Chiêu lấy chân trùm kín cả mình.

“Miêu Nhi ~” Bạch Ngọc Đường ôm cả Triển Chiêu lẫn chăn, “Chúng ta đi công viên chơi, vừa tản bộ ăn uống, rồi đi xem phim nữa được không?”

Triển Chiêu oán hận thò đầu ra — Anh đã hoàn toàn bị đánh thức rồi.

“Chuột chết, cậu trả một ngày làm biếng cho tôi!” Càng nghĩ càng không cam tâm, Triển Chiêu đưa tay véo Bạch Ngọc Đường đang nằm trên mình. Thế là con mèo tàn bạo nào đó lăn lộn trên giường với con chuột thừa cơ ăn đậu hủ nào đó, nhéo à nhéo.

Đang hứng trí bồng bồng, chợt nghe tiếng chuông cửa

~~“Mới sáng sớm... Ai đấy?” Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn đồng hồ — 8 giờ!

Tâm không cam tình không nguyện xuống giường, đi ra mở cửa. Cửa mở ra — Không ai.

Chẳng lẽ có người trêu? Nhìn một vòng xung quanh, phát hiện trên đất có một cái hộp, trên hộp có một phong thư.

“Ai thế?” Triển Chiêu cũng xuống giường, lại gần hỏi.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, cầm lá thư mở ra, trên thư viết thế này:

Ngọc Đường, Chiêu Chiêu,

Bọn mẹ phải đi thăm họ hàng, ba ngày nữa mới về. Trong thời gian này các con chăm sóc bảo bối trong hộp cho tốt nha

~~Kí tên — Mama x2.

.....

Không nói gì nhìn bức thư, Bạch Ngọc Đường lại cúi đầu nhìn cái hộp, mắt nháy liên tục.

“Bảo bối cái gì?” Triển Chiêu ngồi xổm xuống, mở nắp hộp ra, chợt nghe bên trong truyền đến tiếng “Meo meo ~”

“Lỗ Ban?!” Triển Chiêu bế Lỗ Ban đang nằm úp trong hộp lên — Nặng ghê ta!

“Mày là mèo hay là heo vậy?!” Bạch Ngọc Đường kinh hãi nhìn con mèo đã phát phì ra rất nhiều, thò tay bóp bóp cái bụng nó.

“Méo méo ~” Lỗ Ban vung móng...

“Shh...” Bạch Ngọc Đường ngấm một vệt hồng tinh tể trên mu bàn tay, mắt lại nháy lại nháy.

“Con mèo chết tiệt, ông làm thịt mày chưng thành canh!” Vừa nói vừa xách gáy Lỗ Ban lên.

Lỗ Ban meo meo meo kêu, liều mạng ôm lấy cánh tay Triển Chiêu, quay đầu trừng mắt nhe răng với Bạch Ngọc Đường.

“Cậu đừng bắt nạt nó, cậu dám nấu nó thành canh xem, không sợ mẹ cậu nấu cậu thành canh à?!” Triển Chiêu vội vàng bảo vệ Lỗ Ban, ôm nó vào lòng lùi hai bước. Bạch Ngọc Đường chỉ thấy Lỗ Ban trong lòng Triển Chiêu nháy mắt muốn khiêu khích mình — Khẩn trương vỗ đầu, xong, sáng sớm đã thấy ảo giác

~~“Miêu Nhi, vậy còn Valentine?” Nhìn Triển Chiêu ôm Lỗ Ban tới sofa, này vuốt này ve, Bạch Ngọc Đường lại gần, “Đi công viên, đi dạo phố xem phim!”

“Vậy Lỗ Ban làm sao?” Triển Chiêu có chút khó xử nhìn con mèo trong lòng, “Không ai chăm sóc nó a? Thức ăn ờ có trong hộp không?”

“Có...” Bạch Ngọc Đường mang cái hộp vào, nghĩ nghĩ một chút, đột nhiên nhanh trí, cầm bút viết vài chữ lên bức thư, đoạt lấy con mèo tổng lại vào hộp.

“Miêu Nhi, cậu rửa mặt mặc quần áo, chờ tôi quay lại rồi chúng ta ra ngoài!” Nói xong, bê cái hộp ra khỏi cửa.

Triển Chiêu chẳng hiểu gì cả, lắc đầu đi đánh răng rửa mặt.

...

Tiếng chuông dồn dập đánh thức Bạch Cẩm Đường, ngồi dậy, ra khỏi phòng ngủ, trông thấy Công Tôn đang vội vàng chui qua cái “hốc” giữa hai nhà.

Bạch Cẩm Đường có chút giật mình, Công Tôn rất ít khi chủ động chui qua cái hốc đó sang nhà anh.

“Tôi nghĩ cậu vẫn chưa tỉnh...” Công Tôn nói xong muốn quay về, bị Bạch Cẩm Đường ôm lại, “Vội cái gì, ăn sáng đã nhé?” Vừa nói vừa hôn lên cổ Công Tôn một cái.

“Cậu còn chưa ra mở cửa?!” Công Tôn trừng mắt.

“Mới sáng sớm, ai đấy?” Bạch Cẩm Đường vừa oán giận vừa lại gần cánh cửa, mở ra — Phát hiện một cái hộp ~ Không ai!

Cầm lá thư trên hộp, mở ra, chỉ thấy phần chữ phía trên bị gạch hoa gạch lá, phía dưới viết:

Anh hai,

Em với Miêu Nhi muốn đi hẹn hò, thứ phiền phức trong hộp phiền anh trông nom ba ngày.

Kí tên — Em trai x2.

Sắc mặt Bạch Cẩm Đường xanh lại, mở cái hộp ra, bên trong là một con mèo nằm úp sấp.

“Đây không phải là Lỗ Ban sao?” Công Tôn đưa tay bế nó lên, “Sao nặng vậy? Hàm lượng mỡ rất cao!”

Bạch Cẩm Đường lấy điện thoại ra, gọi cho Bạch Ngọc Đường — Tắt máy. Lại gọi tới số Triển Chiêu, tút mười tiếng không ai tiếp. Sắc mặt đen đi vài phần.

...

Triển Chiêu vừa gặm bánh bao Bạch Ngọc Đường mua về, vừa hỏi: “Tiểu Bạch, thấy di động của tôi đâu không?”

“Không.” Bạch Ngọc Đường vừa thay quần áo vừa giục, “Tìm di động cái gì, mau mặc áo rồi ra ngoài mau!” Đóng cửa tủ quần áo lại, lòng thầm nhủ, di động của cậu bị tôi chôn dưới ba tầng chăn ga, tìm được mới lạ!

Hai người ra khỏi cửa, trời thật trong ~ Bạch Ngọc Đường lòng dạ thư thái — Mà mí mắt vẫn nháy?! Tại cũng thấy nóng, ai đang chửi ta?!

...

Công Tôn cắt cho Lỗ Ban một miếng bánh kem, vuốt ve nó: “Hôm nay tao nghỉ, mày ở với tao nha, tắm xong tao mang mày ra ngoài tản bộ!” Nói rồi, chui qua cái hốc về nhà mình.

Bạch Cẩm Đường phiền muộn nhìn con mèo đối diện đang liếm sữa, bất đắc dĩ ngồi xuống. Phát hiện cuốn lịch trên bàn — Valentine! Càng thêm phiền muộn.

Suy nghĩ một chút, chui sang phòng Công Tôn, nghe thấy tiếng nước “rào rào” từ phòng tắm, Bạch Cẩm Đường nhướn mi, tưởng tượng bọt nước bắn lên người Công Tôn, đáng vẻ ướt sũng của người ta, thế nào lại thấy đói chứ

~~“Mieo mieo...” Đang nghĩ ngợi, bên chân có tiếng mèo kêu, cúi đầu nhìn, Lỗ Ban không biết từ lúc nào đã chạy tới bên, cọ cọ vào chân anh. Bạch Cẩm Đường chỉ thấy cạnh Lỗ Ban là cái gì đó màu trắng — Cái gì vậy? Nhặt lên xem, là sơ mi của Công Tôn, nó từ đâu rơi vậy?

Vừa định thả lại chiếc áo xuống, Bạch Cẩm Đường chợt khựng lại, khóe miệng nhếch thành nụ cười, đưa tay nhắc Lỗ Ban lên, “Chủ ý của mày được đấy...”

...

Tiếng “KING KOONG KING KOONG” của chuông cửa đánh thức song sinh mơ ngủ...

“Anh ra mở cửa đi.” Tiểu Đình chồm chắn qua đầu, “Ồn muốn chết.”

“Em đi đi.” Đại Đình vùi đầu xuống gối, “Anh muốn ngủ.”

Chuông cửa vẫn tiếp tục vang lên, mãi đến tiếng thứ hai mươi tư, hai Đình mới thực không chịu nổi nữa.

Đại Đình ném gối, “Mẹ ơi, tên trướng thối nào, xem tao có làm thịt nó không!”

Đùng đùng nổi giận đi ra mở cửa — Không ai, trên mặt đất có một cái hộp.

“Cái gì thế?” Tiểu Đình mở thư ra, bên trên hai hàng chữ gạch xóa, dòng thứ ba viết:

Ta phải ăn cà ri, thứ trong hộp chăm sóc ba ngày, dám trả về ta ném hai đứa xuống Thái Bình Dương!

Kí tên — Lão đại x2.

Tiểu Đình đọc hồi lâu, hỏi Đại Đình: “Anh, sao lại có hai lão đại?”

Đại Đình trợn mắt: “Cà ri! Đại tẩu cũng là lão đại!”

Mở hộp ra... “Meo meo

”

Song sinh nổi hắc tuyến, Tiểu Đình nhéo Đại Đình: “Em muốn ra ngoài chơi, không muốn làm bảo mẫu chăm sóc mèo!”

Đại Đình đen mặt: “Vậy trả về??”

“Em không biết bơi.” Tiểu Đình đau khổ, “Em cũng không muốn làm thức ăn cho cá.”

..... Trầm mặc một lúc rất lâu, Đại Đình nhìn Tiểu Đình: “Lão đại chỉ nói không được trả về, chứ đem cho người khác thì không sao phải không?”

Tiểu Đình gật đầu: “Em cũng nghĩ vậy!”

Hai người nhìn nhau cười gian tà, mặc quần áo ra khỏi nhà.

...

Công Tôn tắm xong với tay ra ngoài phòng tắm lấy áo... Sờ sờ sờ...

Thò đầu ra nhìn, áo vừa treo ở đây mà... Cúi đầu, áo không biết lúc nào đã rơi xuống đất, còn ướt nước nữa.

Công Tôn bần thần nhìn quần áo trên đất, làm sao đây, thế nào cũng không thể khóa thân mà ra được... Chớp mắt, trông thấy trên tường ngoài phòng tắm có một chiếc áo choàng màu trắng.

Không nhớ là vắt ở đó lúc nào, nhưng mà trước mắt hữu ích.

Lấy áo mặc vào, Công Tôn nghĩ phải mau mau vào phòng tìm quần áo để mặc, vừa ra khỏi phòng tắm, liền bị ôm chặt từ sau.

“A...” Cả kinh kêu lên, quay đầu lại, kinh hoàng nhìn Bạch Cẩm Đường.

“Cậu...” Trong nháy mắt Công Tôn đã hiểu, “Là cậu ném quần áo của tôi xuống đất, cậu... Ừ ~”

Chưa nói xong, Bạch Cẩm Đường đã ôm lấy anh hôn, tay còn luồn xuống vạt áo đi vào, vuốt ve tìm kiếm phần da non nớt bên trong, “Đã sớm muốn nhìn anh mặc thế này... Thật gợi cảm.”

“Biến thái, đừng sờ loạn... A!” Công Tôn bị ấn lên tường, không giãy ra được, Bạch Cẩm Đường nhẹ nhàng ngậm cắn gáy anh, thấp giọng: “Cục cưng, tôi rất đói.”



“Cậu đói thì đi ăn cơm, nha ~ Tay... bỏ ra.” Công Tôn bị chặn không nhúc nhích được, sau eo bị Bạch Cẩm Đường nhẹ nhàng vuốt ve, mà ngón tay tên đó không biết từ lúc nào đã chui vào trong...

“Cậu!” Công Tôn nổi giận, “Ban ngày phát tình cái gì?!”

Bạch Cẩm Đường cười, lại gần hôn lên quai hàm anh, “Hôm nay là Valentine, đương nhiên phải động dục một ngày!”

“Nha.....” Công Tôn sợ hãi, vậy mà Bạch Cẩm Đường đã đưa bôi trơn lạnh lạnh vào rồi, thứ này cũng chuẩn bị, ra là sớm có âm mưu, thật muốn chửi ầm lên. Đáng tiếc, giờ ngoài há miệng phát ra tiếng kêu mị người, nhưng lời khác nói không ra lời.

“Đừng... Vào... vào trong phòng...” Công Tôn đập tường, nhỏ giọng.

“Trước ở phòng tắm, sau phòng khách, rồi phòng sách, cuối cùng là phòng ngủ... Được không?” Bạch Cẩm Đường vừa nói vừa dùng thêm sức, khiến Công Tôn phải cắn răng lắc đầu, mắt nhắm nghiền.

“Ngoan...” Bạch Cẩm Đường hì hì ôm chặt Công Tôn đã mất hết hơi vào lòng, “Hôm nay cực kỳ mệt mỏi, mai anh xin nghỉ dùm...” Nói rồi, bắt đầu hưởng thụ bữa tiệc tình nhân của mình.

...

Tiểu Bạch Trì ăn sáng xong thì quét nhà, phân vân hôm nay ngày nghỉ thì nên đến thư viện hay về nhà.

Đúng lúc đó, di động đổ chuông — Màn hình hiển thị ‘Triệu Trinh’.

“Alo?” Bạch Trì nghe máy, Triệu Trinh ở đầu dây bên kia gào to: “Trì Trì, mau tới cứu mạng!”

“Hả?” Bạch Trì lấy làm kinh hãi, “Anh làm sao? Triệu Trinh? Alo?” Đầu dây bên kia đã hóa thành tiếng tút tút đều đều. Chuyện gì xảy ra vậy? Bạch Trì tắt máy, lại nghe chuông cửa vang lên — Chẳng lẽ là trò đùa của Triệu Trinh?

Đi ra mở cửa, trên đất có một cái hộp, còn có một phong thư.

Cầm thư lên, bên trên ba dòng bị gạch xóa, dòng thứ tư viết: “Giúp chăm sóc ba ngày.”

Kí tên — Đinh x2.

Hoài nghi mở hộp... “Oa!” Con mèo mập ú bên trong dọa Bạch Trì hoảng sợ. Nhìn kỹ lại, “Mày không phải là Lỗ Ban ở nhà anh họ sao? Thế nào mà béo vậy?”

Lỗ Ban úp mặt vào hộp oán niệm nhìn chủ nhân thứ tư trong buổi sáng, không muốn ra dáng nữa, kêu cũng lười.

“Ừm...” Bạch Trì bế nó lên, vuốt vuốt cái bụng của nó, hỏi: “Ăn sáng chưa?”

Lỗ Ban “miêu miêu”, quay đầu nhìn gói thức ăn còn chưa được bóc — Ông chết đói rồi đấy!

Bạch Trì mặc quần áo xong thì ra cửa, đem cả Lỗ Ban lẫn thức ăn mèo đến xe, ở ghế trước lót một cái đệm, lấy một cái đĩa đồ thức ăn ra cho Lỗ Ban, sau đó đóng cửa xe, lái đi “cứu” Triệu Trinh. Lỗ Ban nằm trên đệm ăn, lòng thầm nhủ: cuối cùng cũng gặp được người tốt, thức ăn mới ngon phết.

...

Trong công viên, trở lại từ tàu siêu tốc trên không, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu vẽ mặt hưng phấn đi tới gần xe đẩy giải khát, “Miêu Nhi, bạc hà hay chuối?”

“Chocolate.”

Triển Chiêu nhận ly kem từ Bạch Ngọc Đường, giơ tay chỉ về vòng quay cao ngất xa xa hỏi: “Tiểu Bạch, kia là đu quay mới phải không? Trước kia không thấy.”

“Chắc là vậy...” Bạch Ngọc Đường cười thầm, con mèo bình thường thích ăn kem bạc hà với kem chuối — Hôm nay lại muốn ăn chocolate.

Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường đi về phía trước, “Đi! Chúng ta lên ngồi.”

...

Bạch Trì xuống xe, ôm Lỗ Ban đi vào biệt thự của Triệu Trinh, liếc mắt một cái, phát hiện không có cháy, nhà cũng không có dấu hiệu đột nhập... Thở phào nhẹ nhõm.

Đẩy cửa ra... Quả nhiên lại không khóa.

“Triệu Trinh?” Bạch Trì vừa vào vừa gọi, “Lisbon?”

Gọi thêm vài tiếng, chợt nghe tiếng “fu fu fu fu” hỗn hển thở dốc cùng tiếng bước chân vội vàng, là Lisbon chạy tới.

“Nha Lisbon! Sao mày lại thế này?” Bạch Trì nhìn Lisbon ướt sũng vọt tới, trông không khác chuột lột, cả kinh kêu.

“Trì Trì ~” Triệu Trinh lao tới ôm lấy Bạch Trì, “Em cứu anh với!”

Bạch Trì thấy tóc tai quần áo của Triệu Trinh đều ướt đẫm, “Cả hai làm cái gì vậy? Thủy chiến à?”

Triệu Trinh lắc đầu, chỉ chỉ toilet: “Anh muốn tắm cho Lisbon, nhưng van nước không đóng được.”

.....

Bạch Trì lao vào phòng tắm, mệnh mông là nước. Bồn tắm siêu lớn chuyên dùng để tắm cho Lisbon tràn nước, y hệt một cái bể bơi, mà nước vẫn tiếp tục ào ào chảy xuống...

“Nước này là nước nóng à?!” Bạch Trì cởi giày lội vào đóng van, vặn vài cái phát hiện van rất lỏng... “Anh mang cờ lê ra đây cho tôi.” Bạch Trì nói với Triệu Trinh ở cửa.

“Cờ lê là cái gì?” Triệu Trinh ôm Lỗ Ban Bạch Trì ném cho, hỏi.

... Không còn gì để nói với đại thiếu gia chả có khả năng tự sinh hoạt, Bạch Trì lại ra lệnh: “Đi tìm hộp dụng cụ tới đây.”

“À.” Triệu Trinh buông Lỗ Ban xuống, chạy đi tìm hộp dụng cụ.

Lisbon vừa rồi cũng thấy rất hứng thú với Lỗ Ban, cúi đầu ngửi ngửi. Lỗ Ban ngẩng đầu nhìn thứ to lớn vật vờ trước mặt, không phản ứng.

Bạch Trì ha ha cười: “Lisbon, đây là Lỗ Ban. Lỗ Ban, anh bạn khổng lồ này là Lisbon.”

Một mèo một sư tử mắt đối mắt, Lỗ Ban nhìn chăm chú Lisbon rồi “meo meo” một tiếng — Cậu nên giảm cân đi.

Lisbon há miệng, nhìn đông mờ trước mặt, miễn bình luận.

Mèo là một loài động vật rất mâu thuẫn. Chúng ưa sạch sẽ nhưng lại ghét nước. Lỗ Ban phát hiện xung quanh khắp nơi đều là nước, lại còn có xu hướng tiếp tục tràn lan, bắt đầu tìm kiếm chỗ khô để trốn. Đưa mắt nhìn thấy bàn rửa mặt, mèo dù sao cũng vẫn là mèo, béo đến mấy cũng uyển chuyển nhảy lên trần nhà được... Một cái bàn rửa mặt thì xá chi?

Lỗ Ban chọn góc độ một chút, nhún một cái, nhảy lên thành công — Mà suy cho cùng béo vẫn cứ là béo, chiếm một diện tích khá khá trên bàn rửa mặt, hầy cục xà bông bên cạnh xuống, “tôm” rơi vào nước.

“Cái nào là cờ lê?” Triệu Trinh mang hộp dụng cụ quay lại, mở hộp ra.

“Là cái kia!” Bạch Trì chỉ một cái cờ lê trong đó, nói: “Cái kia! Cầm qua đây!”

“Ừm.” Triệu Trinh lội xuống nước, đi về phía Bạch Trì. Cách Bạch Trì không xa, giẫm phải thứ gì đó — Chính là cục xà bông vừa rơi vào nước.

“A ~” Triệu Trinh trượt chân, ngã ngửa ra đất.

Bạch Trì nén cười đi qua kéo anh dậy.

“Cái gì đây?” Triệu Trinh khó hiểu, vất vả bỏ lên. Bạch Trì kéo anh lui lại sau một bước, vừa định mở miệng, cảm thấy mình cũng giẫm phải một thứ — “Nha ~”

Thấy Bạch Trì ngã mặt ngã, Triệu Trinh vội vàng kéo cậu. Nhưng cái cục xà bông ác độc kia sau khi bị giẫm lên hai lần, lưu lại trên mặt đất chút ấn ký trơn trượt — Triệu Trinh lại trượt chân tiếp, cùng Bạch Trì ngã lao về phía trước.

“TUM” một tiếng rất to, Lisbon và Lỗ Ban cùng nhắm tịt mắt, khi mở ra, chỉ thấy Bạch Trì cùng Triệu Trinh đồng loạt ngã vào “hồ bơi nhỏ” — Ướt sũng

~~“Khụ khụ ~~” Sắc mặt ngưng, Triệu Trinh vội vàng vớt Bạch Trì lên, ấn vào cạnh bồn muốn hôn.

“Anh anh anh ~~ Anh làm gì?!” Bạch Trì chặn khuôn mặt đang tới gần của Triệu Trinh.

“Hô hấp nhân tạo.” Triệu Trinh đáp rất nghiêm túc.

Bạch Trì cảm lạnh trong chốc lát, sau đó ấn đầu Triệu Trinh xuống nước: “Hô cái đầu anh! Sao mỗi lần gặp anh đều xui xẻo thế này! Anh là sao chổi! Đại sao chổi!!!”

.....

Bận bịu hồi lâu, cuối cùng cũng vãn lại được cái van. Triệu Trinh đã làm khô bản thân, ngồi trên sofa uống hồng trà, Bạch Trì pha hồng trà ngon lắm.

Lúc này, cửa mở, Bạch Trì dùng khăn tắm lau tóc đi ra, Triệu Trinh giương mắt và — ngây người.

Bạch Trì mặc sơ mi với quần của Triệu Trinh. Áo rộng đổ vai, tay áo dài che hết cả móng tay. Ống quần cũng phải xắn lên, lộ ra hai cổ chân nhỏ nhắn trắng trắng, chân trần... Bàn chân nõn nà, ngón chân tròn tròn...

Triệu Trinh vội vàng lấy hồng trà che mũi, lòng thầm thốt lên, nhóc con —Đáng yêu quá!

Bạch Trì không biết tâm tư Triệu Trinh, chỉ thấy thiếu thiếu gì đó mà chưa nghĩ ra là thiếu cái gì.

Đi tới cạnh Triệu Trinh, ngồi xuống hỏi: “Anh có nghĩ tới chuyện tìm quản gia không? Cứ thế này mãi cũng không hay.”

Triệu Trinh trầm mặc một hồi rồi đáp, “Em tới ở cùng không phải tốt hơn sao?”

“Tôi là cảnh sát, bận bịu như vậy sao chăm sóc được anh.” Bạch Trì lau tóc, “Anh đi thuê một người đi.”

Triệu Trinh ngẩng đầu, đột nhiên nói: “Hình như hồng trà hỏng rồi.”

“Thế á?” Bạch Trì lấy làm lạ, cầm tách trà của Triệu Trinh lên ngửi, “Không thể nào, hồng trà cao cấp sao lại hỏng được?!”

“Không tin em ném thử đi.” Triệu Trinh ghé sát vào nói.

Bạch Trì cầm tách định uống, bị Triệu Trinh đoạt lấy, “Không phải ở đây...” Nói rồi, nhẹ nhàng nâng cầm cậu lên đặt một nụ hôn.

Bạch Trì mở tròn hai mắt, trong nụ hôn có vị hồng trà, càng thêm khẳng định —hồng trà không hỏng.

Nụ hôn dài kết thúc, Triệu Trinh buông Bạch Trì ra, chờ em nhỏ phát hỏa đánh người, nhưng mà Bạch Trì lại đột nhiên kêu to: “Nha!”

“.....” Triệu Trinh không hiểu nhìn Bạch Trì, vẻ mặt cậu hoảng hốt nói to: “Không thấy Lỗ Ban đâu!”

Hai người đứng dậy tìm một vòng — Thực sự không thấy đâu!

...

Cuối cùng, Bạch Ngọc Đường cũng hiểu vì sao mí mắt cứ nháy mãi như vậy — Cái đu quay khổng lồ này đi đi, loang quanh mãi, phá hủy hoàn toàn ngày hôm nay thì chớ, còn giam anh với Triển Chiêu trên không, cách mặt đến mấy trăm mét.

Cả một buổi chiều trôi qua, ban đầu hai người còn hứng trí nhìn toàn cảnh thành phố S, nhưng dần dần trời cứ tối sầm xuống.

Bạch Ngọc Đường sầu não, kế hoạch của anh a, đi dạo xem phim ăn tối và nén rồi tiện thể ăn luôn con mèo a!!

Đảo mắt nhìn Triển Chiêu, chờ đợi mà người ta trò chuyện, đã dựa vào vai anh chớp mắt rồi... Mái tóc mềm mại, cằm cổ trắng nõn, lông mi dài, tất cả đập hết vào tầm mắt Bạch Ngọc Đường... Bất giác vươn tay ra...

Đầu tiên chỉ là vuốt ve vòng eo, Triển Chiêu không phản ứng, ngược lại còn cọ cọ trong lòng Bạch Ngọc Đường, chọn một tư thế thoải mái hơn tiếp tục ngủ.

Bạch Ngọc Đường nhếch mép cười... Trên này cao phải mấy trăm mét, không gian này cũng chỉ có anh cùng Miêu Nhi, đây có phải là cơ hội trời ban không? Nghĩ tới đây, vạt áo khoác Triển Chiêu ra, tay đi vào trong, chậm rãi tìm kiếm, rất nhanh đã bắt được cái gờ nhỏ trước ngực, nhéo nhẹ vài cái.

“Ư ~” Triển Chiêu nhăn mặt, lại cọ cọ trong lòng Bạch Ngọc Đường, vẫn chưa tỉnh.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, cúi đầu hôn lên cổ với tai Triển Chiêu, tay chậm rãi đi xuống, cẩn thận kéo mở quần jeans của Triển Chiêu, lò dò chui vào trong.

“Ư

” Triển Chiêu hơi khó chịu, mắt tiếp rung rung, như muốn thức giấc. Tốc độ xoa nắn trên đùi của Bạch Ngọc Đường tăng lên, hơn nữa phát hiện, người trong lòng đã có phản ứng...

“Ư, cậu đang làm gì đấy?” Triển Chiêu mở mắt, Bạch Ngọc Đường cúi đầu hôn anh, dồn lực ở tay, tốc độ nhanh hơn...

“A!” Triển Chiêu hoàn toàn tỉnh táo, kinh ngạc, “Chỗ này là ở ngoài, cậu điên rồi, a ~ Mau buông ra.”

Bạch Ngọc Đường ngậm lấy vành tai mềm mại của Triển Chiêu, cười: “Miêu Nhi, giờ mà dừng, cậu sẽ rất khó chịu đấy...”

“Không có... A!” Tay chân Triển Chiêu như nhũn cả ra, cảm thấy tay kia của Bạch Ngọc Đường đang từ sau tiến đến, ngón tay nhấn nhẹ nơi lồi vào, còn liên tục gãi gãi, đằng trước vẫn không ngừng hoạt động, ấn vào dải đất mềm cảm mềm mại nhất. Trong nháy mắt, Triển Chiêu cảm thấy da đầu tê dại, tứ chi vô lực.

“Ngọc Đường, cậu... đừng nghịch nữa.” Triển Chiêu giơ tay muốn phản kháng. Bạch Ngọc Đường cho tay vào túi lấy ra một cái chai nhỏ.

“Cậu?!” Triển Chiêu mở to hai mắt trừng Bạch Ngọc Đường, “Ra đường mà cũng mang cái đồ này?”

Bạch Ngọc Đường cười, đổ một ít ra tay, cho vào cơ thể Triển Chiêu. Hơi lạnh khiến Triển Chiêu giật mình cắn răng thở dốc. Bàn tay Bạch Ngọc Đường cũng thức thời tăng tốc.

Sau khi mất chút thời gian khuếch trương, Bạch Ngọc Đường ôm lấy Triển Chiêu, để anh đối mặt với mình ngồi xuống...

“Cậu... Cậu đừng tưởng ở đây... A!” Triển Chiêu còn chưa nói xong, Bạch Ngọc Đường đã cười cợt rồi kéo eo anh ấn xuống...

“Miêu Nhi... Thế này rất kích thích.” Bạch Ngọc Đường cảm giác mình đang được bao lại rất ấm rất ấm rất mềm, thỏa mãn thở hắt, “Chúng ta đang ở giữa bầu trời thành phố.”

“Chuột điên... Biến thái... A, đừng động!” Đây là lần đầu tiên Triển Chiêu bị tiến nhập trong tư thế ngồi thế này, trọng lượng cơ thể khiến Bạch Ngọc Đường chưa bao giờ vào sâu như vậy, lại còn là ở nơi công cộng giữa bàn dân thiên hạ... Con chuột kia chắc chắn điên rồi.

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu, ngẩng lên hôn anh. Đúng lúc đó, “két” một tiếng, vòng quanh chậm rãi chuyển động...

“A!” Khuôn mặt Triển Chiêu đỏ bừng lên, “Mau dừng... Làm ơn đi... A!”

Bạch Ngọc Đường cười: “Giờ mà dừng không phải cậu giết tôi sao? Chúng ta tranh thủ trước khi xuống làm xong là ổn thôi!” Nói rồi, tận dụng thời gian, bắt đầu ăn con mèo.

Tới lúc thùng cáp chạm đất, Triển Chiêu là được Bạch Ngọc Đường ôm ra. Thấy ánh mắt nghi hoặc của nhân viên phục vụ, Bạch Ngọc Đường nói: “Cậu ấy ở trên đó quá lo lắng, ngất xỉu rồi. Các anh làm ăn kiểu gì vậy!”

Nhân viên vội vàng cúi đầu xin lỗi, Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu mặt đỏ bừng, phấn khởi về nhà — Tiếp tục!

...

Tối đêm, Bạch Trì cùng Triệu Trinh về mặt thất vọng trở về, Bạch Trì đã bật khóc. Lỗ Ban biến mất, phải ăn nói thế nào với hai anh đây, bản thân thực rõ vô dụng. Triệu Trinh nhìn mà thương: “Đừng nóng vội, sẽ tìm thấy thôi.”

“Anh nói xem... Có phải bị Lisbon ăn rồi không?” Bạch Trì ngẩng đầu, dè dặt hỏi.

“Không đâu...” Triệu Trinh gãi đầu, “Lisbon không ăn đồ sống...”

Hai người có lẽ vẫn bất an đi vào phòng làm việc, chỉ thấy Lisbon đã ở trên sofa, thấy hai người trở về thì ngẩng đầu lên nhìn.

“A?” Bạch Trì chợt phát hiện trước ngực Lisbon có một nhúm lông màu nâu không giống với màu lông của nó... Tiến lại vài bước, gạt chân nó ra nhìn, chỉ thấy Lỗ Ban đang nằm trong lòng Lisbon, ngủ say.

Hai người thở phào nhẹ nhõm, Bạch Trì tựa vào bụng Lisbon, sợ đến nửa cái mạng cũng không còn. Triệu Trinh xoa xoa tóc Bạch Trì, cười khê, “Hôm nay muộn rồi, ở lại đi đừng về.”

Bạch Trì vươn tay vuốt vuốt cái tai Lỗ Ban, đáp nhẹ: “Ừm ~”

...

Bạch Cẩm Đường ôm lấy Công Tôn bị “mệt” cả ngày về giường, xoay người lấy một thứ từ túi áo vest, thì thầm: “Cái này, tôi mang đã lâu rồi...” Vừa nói vừa mở chiếc hộp nhỏ, lấy ra một chiếc nhẫn được thiết kế rất tinh xảo, đeo vào cho Công Tôn, “Đừng từ chối đấy...” Nói xong, đứng dậy muốn chuồn, nhưng góc áo lại bị Công Tôn túm lại.

Có phần khó hiểu nhìn Công Tôn, lại thấy Công Tôn luồn tay xuống gối, cũng lấy ra một cái hộp nhỏ ném cho Bạch Cẩm Đường.

Tiếp được, mở ra — Bên trong là một chiếc nhẫn vàng, kiểu dáng rất cũ, như là của vài thập niên trước... Bạch Cẩm Đường hơi giật mình nhìn Công Tôn, chợt nghe anh bức bối nói từ trong chăn: “Đồ gia truyền, cho vợ.”

Chiếc nhẫn rất nhỏ, Bạch Cẩm Đường lấy ra, mang vào ngón út mới vừa. Ngồi trở lại giường, Bạch Cẩm Đường cách tấm chăn hỏi Công Tôn: “Tôi có thể dọn qua không, lấp cái hốc kia đi nhé...”

Mãi một lúc rất lâu sau mới nghe Công Tôn ừ ừ đáp: “Ừ ~”

...

Ở trên giường, Bạch Ngọc Đường đẩy đẩy Triển Chiêu đang bọc kín lấy mình, không để ý đến người: “Miêu Nhi, còn giận a?”

Triển Chiêu phớt lờ, lòng thầm nói, con chuột càng ngày càng quá phận, nhất định phải để hấn nhớ đời.

Sau một lát, chợt nghe Bạch Ngọc Đường quay sang nói: “Miêu Nhi, ngày mai muốn ăn gì?”

Triển Chiêu có phần chần chừ, ăn đồ ăn nhanh suốt hai tuần nay rồi, rất muốn ăn các món Bạch Ngọc Đường nấu

~“Sườn kho tiêu đen, bao tử chua ngọt, gạch cua đậu phụ, thêm cả canh cá hồi được không?” Bạch Ngọc Đường gác cằm lên vai Triển Chiêu, búng búng vào cằm, hỏi.

Mãi một lúc lâu sau, Triển Chiêu xuôi khí “ừ” một tiếng... Mỹ thực quan trọng hơn, dạy dỗ để sau cũng được.

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường cười híp cả mắt, cúi đầu hôn lên tóc Triển Chiêu, “Valentine vui vẻ.”

..... Lại trầm mặc một lúc nữa, Triển Chiêu mới “ừ” thêm tiếng nữa, qua lớp chăn hôn đôi một câu: “Valentine vui vẻ.”

—KẾT ÁN —

## 129. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 1

Quyển 2

Vụ án thứ 6 : Hung thủ vô tội

Chương 1: I LOVE YOU

+++++

Tháng bảy nóng bức rốt cục đã tới, con số ba mươi trên thanh nhiệt kể đủ làm người ta phát hoảng. Dù văn phòng SCI có mở điều hòa, Triệu Hổ và Trương Long vẫn thấy nóng, tay không ngừng quạt phành phạch.

Có lẽ đám tội phạm cũng thấy thời tiết quá nóng nên ngừng làm loạn, thế nên dàn nhân vật tinh anh của SCI mới rảnh đến mức người bắt đầu mọc ra vài cây nấm.

Triển Chiêu hẳn là người bận rộn nhất. Quyển sách trước của anh bán rất chạy, hiện giờ anh đã là tác giả best-seller. Mỗi ngày, điện thoại thúc giục đều đổ tới không ngớt, nhóm biên tập thậm chí còn thiếu điều đến tận cục cảnh sát cướp bản thảo. Bản thảo lần này dài vô cùng, Triển Chiêu mấy ngày nay không dám ra khỏi cửa, sợ bị đám biên tập lao tới đòi ‘nợ’.

Bạch Ngọc Đường thì ở lì trong phòng nghỉ tập thể hình. Anh hai nhà họ Bạch đã trang bị đầy đủ thiết bị thể hình trong phòng nghỉ của SCI, con chuột bạch không có việc gì làm, đành phải vận động thể lực để tiêu hao tinh lực dư thừa. Kinh nghiệm cho anh biết, không thể đi chọc con mèo nào đó trong lúc nó đang chạy bản thảo tới sứt đầu mẻ trán. Một khi bị chọc tới xù lông, con mèo ấy chắc chắn sẽ đi cào người, sau đó lại lấy vẻ đáng thương mà hờn dỗi, “Tại cậu chọc tôi, làm tôi không viết xong kíp!” Vậy mới nói, mèo là loài động vật vô cùng giáo hoạt.

Bạch Trì gần đây đã trở thành fan cuồng của Triển Chiêu, trên tay lúc nào cũng ôm quyển sách đọc tới đọc lui, so với đám biên tập viên còn chăm thú bản thảo hơn.

Di động của Mã Hán và Triệu Hổ tắt 24/24, nếu không, nếu bị hai nàng minh tinh sư tử Hà Đông tìm được, lúc đó thì đừng mong nhắc đến hai chữ an bình.

Công Tôn nhàn rồi, nhàn cư vi bất thiện, nhàn tới mức ngồi ngay trong phòng pháp y xem phim kinh dị... Phòng pháp y từ trước tới nay vốn đã là cấm địa, nay lại truyền ra tiếng quỷ khóc sói tru, đệm thêm mấy tiếng cười âm lãnh truyền ra, đừng nói không ai dám tới thăm dò, ngay cả một con ruồi cũng chẳng dám bay qua cửa phòng pháp y.

Vết thương của Lạc Thiên đã khỏi hẳn, hiện giờ anh sống cùng Dương Dương trong ký túc xá của cảnh sát. Chỉ có điều ông bố này bị con trai quản vô cùng chặt chẽ. Lạc Dương ôm toàn bộ việc nhà, anh có muốn làm cũng sẽ bị con trai quở trách. Dưới sự đào tạo của cu cậu, Lạc Thiên bây giờ đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống hiện đại, trông lại trẻ trung ra. Gần đây, Lạc Dương đi đâu cũng ngó nghiêng đánh giá, cậu nhóc muốn tuyển một người mẹ kế ỉnh, tiếc là chưa tìm được ứng cử viên nào sáng giá.

“Hô...” Bạch Ngọc Đường thở ra một tiếng, thả dụng cụ luyện tập xuống sàn.

Trương Long tiến vào nhìn nhìn, lắc đầu, “Sếp, anh muốn luyện thành Rambo sao? Chắc chắc, nhìn cái đáng người này...”

Bạch Ngọc Đường liếc đám người đứng ngoài xúm xít vây quanh ngó nghiêng mình, cau mày, “Các cậu cũng đi luyện tập hết cho tôi, không có vụ án thì có thể ngày ngày ăn no nằm dài cho béo quay ra hủ!” Vừa mới dứt lời, liền có một tia lạnh thấu xương bắn tới, con chuột theo bản năng giật mình một cái, đưa mắt nhìn

lại, lập tức nhận được ánh mắt sắc như dao của Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường nhanh chóng ngậm miệng, con mèo này sao lại nổi bão rồi? Chắc chưa viết xong, tốt nhất là không nên chọc vào.

Cầm khăn mặt đi vào phòng tắm, Bạch Ngọc Đường chợt nghe thấy điện thoại “meo~” một cái, báo có tin nhắn. Anh mở ra xem, thấy tin nhắn của Lạc Dương: “Chú tới chỗ nào không có người, gọi lại cho con đi.”

Bạch Ngọc Đường chớp chớp cặp mắt chuột, quay mặt nhìn Lạc Thiên đang chăm chú xem sách giáo khoa của Lạc Dương, trong lòng thầm nhủ — Hay là thằng bé đang gặp rắc rối?

.....

Đi vào toilet, Bạch Ngọc Đường vừa mở vòi nước vừa bấm gọi cho Lạc Dương, “Alo, có chuyện gì vậy?”

“Chú Bạch ~” Lạc Dương gọi một tiếng ngọt ngào, ngọt tới mức Bạch Ngọc Đường cảm thấy rằng sắp rụng, người nổi da gà. Tay lau mồ hôi, anh cười cười, “Sao vậy, con lại gặp rắc rối hả?”

“Ba con có ở cạnh chú không?” Lạc Dương cẩn thận hỏi.

“Không, chú đang trong toilet, làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường dùng một tay cầm khăn rửa mặt.

“Chú đến trường con được không ạ?” Lạc Dương hỏi, “Đừng để ba con biết.”

“Có chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường tắt vòi nước, “Sao lại phải tới trường?”

“Con... Cô giáo bảo con mời cha mẹ tới... Chú giả làm ba con một lúc thôi.” Lạc Dương ngập ngừng trả lời.

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Con lại gây chuyện gì rồi, nghiêm trọng tới mức phải gọi phụ huynh sao?”

“... Đánh nhau.” Lạc Dương thú nhận, “Chú tới đi... Đừng để ba con biết, ba sẽ giận mất.”

“Được rồi, con chờ một lát nhé.” Bạch Ngọc Đường tắt điện thoại, nhét vào túi rồi ra khỏi cửa, bất ngờ đụng phải Triển Chiêu cũng đang bước tới, “Miêu Nhi, cậu viết xong rồi sao?!”

Triển Chiêu chậm rãi quay đầu lại, chậm rãi chớp chớp mắt, chậm rãi nhả ra mấy chữ, “Tôi muốn gác bút!”

Bạch Ngọc Đường nhin cười, lờ Triển Chiêu, “Đi thôi, ra ngoài đi dạo một chút, ở mãi trong phòng thì chán phát bệnh mất!” Vừa nói vừa kéo Triển Chiêu mặt mày phờ phạc đi.

.

Xe từ từ tới trường của Lạc Dương, trường tiểu học thứ tư của thành phố S. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vừa xuống xe đã thấy Dương Dương ngồi ở cửa phòng bảo vệ, cậu bé nhìn thấy hai người, vẫy vẫy tay.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu từ xa đã thấy trên mặt Lạc Dương có vài vết thương, giật mình nhìn nhau rồi vội vàng chạy tới.

“Dương Dương, con có sao không?” Triển Chiêu trước giờ luôn thương yêu Lạc Dương, vừa thấy trên mặt cậu nhóc có vết thương liền nổi cáu, “Ai bắt nạt con?!”

Lạc Dương trề môi, không đáp.

Bạch Ngọc Đường biết rõ, với thân thủ của Lạc Dương... mấy học sinh tiểu học sao có thể đánh cậu nhóc bị thương, liền hỏi, “Con đánh nhau với ai? Học sinh lớp trên sao?”

Lạc Dương ngược mắt nhìn Triển Chiêu, rồi lại nhìn Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng nói, “Học sinh trung học.”

“ Bao nhiêu người?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“... Một băng.” Lạc Dương thoáng ngập ngừng rồi mới thành thật trả lời.

“Con đánh nhau với cả một nhóm người?!” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Con không đánh lại, nếu không sẽ làm họ bị thương!” Lạc Dương không phục, “Ba từng bảo, thể chất của con không giống các bạn khác, không thể tùy tiện đánh nhau với người ta.”

“Vậy tại sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Là bọn họ tự dưng đi bắt nạt con?”

Lạc Dương lắc đầu, nắm lấy tay Triển Chiêu, “Cô giáo đang chờ trong văn phòng, nói muốn gặp ba con.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, cùng Lạc Dương vào trong trường, đến văn phòng giáo viên ở tầng ba.

“Cô Triệu.” Giáo viên chủ nhiệm của Lạc Dương là một cô giáo trẻ mới tốt nghiệp đại học, đang ngồi phê bài tập, thấy Lạc Dương chạy vào liền dừng bút.

“Ba con tới rồi.”

Cô giáo Triệu vừa ngẩng đầu, mắt thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu phía sau Lạc Dương, miệng há to, ngây cả người.

Bạch Ngọc Đường mặc áo phông trắng, quần bò trắng, đẹp trai chói lóa; Triển Chiêu lại mang áo sơ mi trắng, quần Âu, nhã nhặn tuấn tú, làm cô giáo trẻ lập tức đỏ bừng mặt, lắp bắp hỏi: “Hai anh... ai là ba của Dương Dương?”

Bạch Ngọc Đường tới trước mặt cô giáo, lấy ghế ngồi xuống, “Là tôi.”

“A...” Mặt cô giáo càng lúc càng hồng. Về anh tuấn của Bạch Ngọc Đường làm người ta không thể né tránh, cô giáo trẻ cũng chẳng dám nhìn thẳng vào mắt anh, bối rối lật qua lật lại quyển sách bài tập trên bàn.

“Cô giáo tìm tôi có việc gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“À... A, đúng rồi.” Giờ cô giáo mới phục hồi tinh thần, “Là về chuyện Dương Dương bị thương.” Vừa nói vừa ngẩng đầu, lại gặp Triển Chiêu bên cạnh đang mở một đôi mắt to dị thường nhìn cô chăm chăm, cô giáo tội nghiệp choáng váng — Trên đời lại có đàn ông đẹp như vậy sao?

“Là như thế này...” Cô giáo trẻ điều chỉnh hô hấp, nói lại, “Về chuyện Dương Dương bị thương lần này, tôi nghĩ cần giải thích với phụ huynh một chút, đó là em ấy bảo vệ bạn nên mới bị như vậy.”

“Ra thế...” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều thở phào nhẹ nhõm.

Triển Chiêu xoa đầu Dương Dương, “Vậy là ra tay làm việc nghĩa ư?”

Cô giáo gật đầu, lại tiếp, “Có điều, cũng khó trách mấy học sinh lớp trên kia, mọi chuyện cũng có nguyên nhân sâu xa. Nhưng vì Lạc Dương bị thương, nên tôi thay mặt nhà trường giải thích rõ ràng với phụ huynh của em một chút, mong cha mẹ em không truy cứu.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, hỏi, “Vậy đầu đuôi sự việc là sao?”

“Ừm... Có một học sinh mới chuyển tới lớp của Dương Dương, tên là Phương Hành.” Cô giáo Triệu cân nhắc lời nói, “Hoàn cảnh của em ấy hơi đặc biệt một chút.”

“Đặc biệt như thế nào?” Triển Chiêu thắc mắc.

“Ba của cậu bé... tên là Phương Ác, không biết hai anh đã nghe qua chưa...” Cô Triệu hỏi.

“Là trọng phạm Phương Ác?” Bạch Ngọc Đường vừa nghe tên liền sững sốt, “Kẻ mổ bụng thời hiện đại?!”

Cô Triệu gật đầu, “Nghe Dương Dương nói anh là cảnh sát, tôi nghĩ các anh chắc chắn sẽ biết.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lại liếc mắt nhìn nhau, thực sự cái tên Phương Ác này đối với cảnh sát bọn họ vô cùng quen thuộc.

Phương Ác, nam, 36 tuổi, dân tộc Hán, nguyên là diễn viên tạp kỹ biểu diễn kỹ năng sử dụng búa của công ty giải trí Thiên Vũ ở thành phố S. Cách đây ba năm, thành phố K kế bên thành phố S liên tiếp xảy ra những vụ giết người dã man, sát thủ bắt chước thủ pháp của Jack the Ripper (\*), phần lớn đều diễn ra vào lúc đêm khuya, nhưng đối tượng bị hại thì không phân biệt nam nữ, được chọn ngẫu nhiên. Nạn nhân đều bị rìu chém chết, sau đó thì bị mổ phá bụng... Vậy nên mọi người đều gọi hắn là “kẻ mổ bụng thời hiện đại”. Mùa hè năm ngoái, cảnh sát điều tra được Phương Ác là kẻ tình nghi lớn nhất, cuối cùng họ tìm thấy trong hòm đạo cụ của hắn cây rìu hung khí, vì vậy tên trọng phạm giết hơn hai mươi mạng người này đã sa lưới. Chỉ có điều vụ án của Phương Ác vẫn đang trong quá trình thẩm tra xử lý, bởi vì tuy cảnh sát đã tìm được hung khí, nhưng không có căn cứ chính xác chứng minh Phương Ác là hung thủ, vậy nên tới giờ Phương Ác vẫn bị nhốt trong ngục giam giành cho tội phạm nguy hiểm.



“Trường trung học đối diện có một học sinh tên Thẩm Hạo, mẹ cậu ta bị Phương Ác giết chết.” Cô giáo Triệu kể, “Vậy nên cậu ta lôi kéo băng nhóm học sinh đi tìm Phương Hành, lấy đá ném cậu bé... Dương Dương đi qua nhìn thấy, muốn cứu bạn, sau đó mới bị đám học sinh kia đánh.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều hiểu, Dương Dương cũng đã từng vì có cha bị cho là người xấu nên luôn bị người khác hiểu lầm, vậy nên vô cùng miễn cảm với chuyện này. Quả thật không thể trách cậu bé.

“Phương Hành không phải người xấu!” Dương Dương vô cùng tức giận, “Ba cậu ấy xấu thì liên quan gì tới cậu ấy chứ? Hơn nữa cậu ấy cũng đã chuyển trường rất nhiều lần, lần nào cũng bị người ta bắt nạt, nói ba cậu ta là kẻ cuồng sát!”

Triển Chiêu xoa đầu trấn an nó: “Con làm thế là rất đúng.” Rồi quay mặt đề nghị với cô giáo, “Nhà trường có lẽ nên bảo vệ cậu bé kia, dù sao thì trẻ em vô tội.”

Cô Triệu gật đầu đồng tình, “Chúng tôi cũng họp bàn, theo tình hình hiện tại, Phương Hành không nên tới trường, chúng tôi đã cho cậu bé nghỉ học một thời gian.”

Hiểu tương đối rõ sự tình rồi, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng Dương Dương tạm biệt cô giáo, rời khỏi trường. Đi tới cổng trường, Bạch Ngọc Đường đưa tay vỗ vỗ đầu Dương Dương, “Đi thôi nhóc, chuyện này đâu phải là gặp rắc rối gì, rõ ràng là chuyện tốt mà.”

Lạc Dương vừa đi vừa xoa đầu, bỗng đứng khựng lại. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn theo ánh mắt nó, chỉ thấy ở phía xa có một cậu học sinh mặc áo phong xanh, thân hình nho nhỏ gầy teo.

“Đó là Phương Hành à?” Triển Chiêu hỏi Lạc Dương. Cậu nhóc gật đầu.

Phương Hành cũng không lại gần bọn họ, chỉ đứng từ xa nhìn Lạc Dương chằm chằm, rồi xoay người bỏ chạy.

“Cậu ta rất kỳ quái.” Lạc Dương xoa cằm nói.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau cười, trong lòng thầm nhủ, thật giống Lạc Dương ngày xưa.

“Quên đi, đừng nghĩ nhiều nữa, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Triển Chiêu đưa Lạc Dương lên xe, “Con muốn ăn gì? Đi ăn uống gì lành lạnh không?”

Bạch Ngọc Đường cũng lên xe, nhìn kính chiếu hậu, nhú mày.

“Có chuyện gì thế?” Triển Chiêu tò mò nhìn anh.

Bạch Ngọc Đường chỉ kính chiếu hậu, ý bảo Triển Chiêu cũng nhìn xem. Chỉ thấy trong kính phản chiếu lại, từ nơi Phương Hành vừa chạy đi, một chiếc Bentley tiến ra... Dáng xe cổ xưa, phong cách tôn quý, vô cùng quen thuộc.

Triển Chiêu cũng nhú mày — Có lẽ là trùng hợp thôi.

.

Ba người mang một túi lớn kem hộp về SCI, mọi người chia nhau ăn. Lạc Thiên nhìn thấy Lạc Dương bị thương thì sợ ngây người, sau khi nghe Triển Chiêu giải thích tất cả mọi chuyện mới yên lòng, giờ đang xốt ruột thoa rượu thuốc cho cậu bé. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phối hợp ăn ý, trong lúc kể chuyện lược đi đoạn Bạch Ngọc Đường giả mạo Lạc Thiên tới trường gặp cô giáo... Có lẽ Lạc Thiên là ông bố hiếm hoi nhất trên đời, được con trai mình sủng lên trời.

Lót bụng mấy ly kem ngon lành mát rượi, cái nóng mùa hè cũng tiêu bớt đi nhiều. Nhưng trong lúc mọi người còn đang thả dãi khoan khoái, Lư Phương đã gõ cửa tiến vào, thông báo: “Tiểu Bạch, có vụ án, cục trưởng Bao bảo các cậu đi xem.”

“Như thế nào?” Bạch Ngọc Đường đứng lên, mọi người đã lâu không phá án, không biết nên cảm thấy may mắn hay đáng buồn. Nói thật, bọn họ thà nhàn rồi còn hơn.

“Thành phố S, đường 19, ngõ 6, tiểu khu Tây Thúc Hoa Viên.” Lư Phương nhìn địa chỉ ghi trong bản ghi chép trên văn kiện, chậm rãi nói, “Phân thầy.”

“Khụ khụ...” Triệu Hổ nghẹn nửa viên kem trong họng, lạnh tới mức ho khan.

“Phân thân?!” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Một nhà ba người, hiện trường vẫn nguyên vẹn, Công Tôn đã tới đó rồi.” Lư Phương đưa cả xấp văn kiện trên tay cho Bạch Ngọc Đường, “Cậu dẫn người đi xem đi, nghe nói Công Tôn nhìn hiện trường xong đã nói một câu.”

“Câu gì?!” Mọi người chuẩn bị đi, lại dừng lại hỏi.

Lư Phương cầm một ly kem trên bàn, ăn một miếng, thông thả nói, “Vô cùng biến thái!”

...

Trước một căn hộ ở khu tập thể Tây Thức Hoa Viên của thành phố S, không ít người tụ tập bên ngoài vòng bảo vệ của cảnh sát. Bởi vì bên cạnh khu Tây Thức Hoa Viên là một trường nữ sinh cao đẳng, giờ đang là giờ nghỉ trưa, rất nhiều nữ sinh tò mò đứng ngoài khu vực chằng dây nhìn ngó.

Xe cảnh sát dừng lại bên đường, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, cùng với toàn thể SCI xuống xe, nâng sợi dây đi vào tiểu khu, chợt nghe các nữ sinh bên ngoài gào thét chói tai: “Nha... Mấy anh cảnh sát kia đẹp trai quá!”

Tiếng thét cao vút của các cô nhanh chóng bị chặn lại ngoài cửa. Hiện trường hung án ở phòng 12 tầng 17 của khu nhà, mọi người vừa ra khỏi thang máy, một mùi vị tanh tưởi nồng nặc xộc đến, làm tất cả đau đầu chóng mặt.

“Người chết bao nhiêu ngày vậy, sao lại thối tới mức đó?!” Triệu Hổ là người đầu tiên ra khỏi thang máy, cau mày nói, nhìn thấy Công Tôn một tay cầm hòm dụng cụ pháp y, đứng một bên hút thuốc, có mấy viên cảnh sát trẻ đứng ở xa xa nôn thốc nôn tháo.

“Không phải anh không hút thuốc lá sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn Công Tôn.

Nhả ra một vòng khói, Công Tôn đẩy kính mắt, lãnh đạm nói, “Đừng nôn.”

Triển Chiêu giật mình hỏi lại: “Nghiêm trọng như vậy sao?”

Công Tôn đưa tay nhẹ nhàng đẩy cánh cửa khép hờ, quay đầu hỏi lại Triển Chiêu, “Cậu tới phân tích một chút, tên hung thủ kia có bệnh tâm lý gì mà đem thi thể biến thành như thế này?”

Mọi người quay mặt nhìn lại, chỉ thấy phía sau cánh cửa vừa mở ra, trên mảng máu khô đóng cứng trên sàn nhà, những mảnh tay chân, thân thể bị cắt nát của ba cỗ thi thể được sắp xếp thành hình, nhìn qua có thể nhận ra là mấy chữ cái tiếng Anh — ‘I LOVE YOU’!

Nhìn chằm chằm hình ảnh quỷ dị trước mặt, sững sốt ngây ra một lúc thật lâu, Triển Chiêu cuối cùng cũng không nhịn được mắng một câu: “Biến thái!”

(\*)Jack the Ripper: Một số báo chí đặt tên cho kẻ này là ‘Jack đồ tể’. Đây là một kẻ sát nhân liên hoàn tại Anh vào những năm cuối thế kỷ 19. Nạn nhân của hắn đều là phụ nữ. Kẻ sát nhân này vẫn chưa được xác nhận là ai.

+++++

## 130. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 2

### Chương 2 : Tai họa tiềm ẩn

Trên đời này có rất nhiều thứ một khi đã bị thay đổi trật tự có thể khiến cho người ta cảm thấy vô cùng kinh sợ, đặc biệt là các bộ phận cơ thể người. Thi thể trước mắt họ chính là một dạng méo mó đến cực điểm. Những khối thân thể bị cắt rời xếp lại thành chữ cái trông quỷ dị không nói nên lời. Mọi người ai có thuốc lá đều phải lập tức lấy ra hút một điếu để trấn áp từng trận quặn lên trong dạ dày. Công Tôn cười cười, “Không cần phải nói, cái quy tắc sắp xếp này so với phân thân bất quy tắc thì càng ghê tởm hơn, nhất là với thi thể.”

“Người chết trong khoảng bao lâu rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn.

“Ba ngày.” Công Tôn dụi tắt đầu thuốc vào hộp thuốc, mang bao tay vào, “Bọn tôi chưa dám đi vào, thiết nghĩ nên để các cậu xem qua trước.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ngồi xổm xuống, tỉ mỉ quan sát miệng vết cắt, hỏi Công Tôn, “Vết cắt này chẳng phải là quá ngọt sao?”

“Đúng vậy.” Công Tôn gật đầu, “Là sản phẩm của một kẻ có kiến thức chuyên môn về y học và thuần thực về giải phẫu học.”

Trong khi sự chú ý của mọi người đều dồn vào các thi thể, Triển Chiêu lại cẩn thận cất bước, tránh những vết máu, đi vào phòng khách.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy anh chậm rãi tiến vào giữa phòng, nhìn chằm chằm vào bộ xếp hình còn đang dang dở trên bàn trà.

Đây là bộ xếp hình Doraemon, rất dễ thương, nhưng chỉ mới xếp được một nửa, khúc giữa vẫn còn trống không.

“Có lẽ là đứa bé vẫn đang xếp...” Lạc Thiên cúi đầu nhìn, nói xong lại cảm thấy xót thương.

Triển Chiêu vòng qua bàn trà, đứng trước ghế sofa, cúi đầu cẩn thận quan sát bộ xếp hình.

Tất cả mọi người đều bị hành động kỳ lạ của Triển Chiêu thu hút. Bạch Ngọc Đường và Công Tôn nhìn nhau một cái, đứng lên, đi tới bên cạnh Triển Chiêu, cúi đầu nhìn bộ xếp hình.

Triển Chiêu đột nhiên ngẩng lên nhìn khắp bốn phía chung quanh, tựa như đang tìm kiếm điều gì, trong mắt thoáng ánh lên sự lo lắng.

“Miêu Nhi, cậu tìm gì vậy?” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ Triển Chiêu, thấp giọng hỏi.

“Vẫn còn một...” Triển Chiêu khẽ nói rồi tách ra khỏi nhóm người, đi tới đi lui vài vòng trong phòng, cuối cùng tầm mắt rơi về phía trên chiếc tủ giày nằm ở cửa đối diện phòng khách.

Anh bước nhanh tới, ngồi xổm xuống bên cạnh chiếc tủ, có chút căng thẳng mà quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường dẫn mọi người đi tới, thấy Triển Chiêu khẽ kéo cửa tủ giày. Cánh cửa từ từ mở ra, ai nấy lập tức hít vào một hơi khí lạnh. Bên trong, một bé gái khoảng bốn năm tuổi cuộn mình trong đó, đôi mắt mở thật to, trừng trừng nhìn vào mọi người, lồng ngực khẽ phập phồng cho thấy — cô bé vẫn còn sống.

“Gọi xe cứu thương!” Bạch Ngọc Đường hô lên. Bạch Trì vội vàng gọi xe cứu thương tới.

Triển Chiêu đưa tay đến, quơ quơ trước mắt cô bé, thế nhưng đôi mắt ấy không chớp lấy một cái.

Công Tôn lại gần nhìn em, thấp giọng nói, “Đồng tử có vấn đề, đứa bé này đã bị kinh hãi cực độ.”

Bạch Ngọc Đường bế em ra mà em vẫn không có chút phản ứng nào. Hơn nữa, cô bé đã ở bên trong những ba ngày, cơ thể hẳn phải suy nhược lắm rồi.

Rất nhanh sau đó, các bác sỹ đến nơi và mang cô bé lên xe cứu thương. Bạch Trì cùng Lạc Thiên đi theo, những người khác thì ở lại tiếp tục xem xét hiện trường.

Mọi người phân công nhau làm việc, chỉ có Triển Chiêu ngồi trên sofa, cúi đầu, xuất thần nhìn bộ xếp hình trên bàn.

“Miêu Nhi, cho dù bộ xếp hình này có họ hàng nhà mèo của cậu thì cũng đâu cần ngắm nghía dữ vậy.” Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh thì nhin không được mà trêu một câu.

“Dẹp cậu đi!” Triển Chiêu xua tay, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cậu biết bộ xếp hình này được ráp lại như thế nào không?”

Bạch Ngọc Đường sờ cằm, lắc đầu.

Triển Chiêu đưa tay chỉ vào phía bên trái mình, “Bên này chính là chỗ mà cậu bé đã chết ngồi.” Sau đó chỉ sang bên phải, “Cô bé kia thì ngồi ở đây. Ở giữa có một người giúp các em tập hợp những mảnh ghép cùng loại với nhau...” Nói xong, anh chỉ chiếc điều khiển từ xa nằm lơ lửng trên ghế, “Người bố ngồi trên ghế sofa chuyển kênh TV... Người mẹ thì ở trong bếp.”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu một lúc lâu, “Ý cậu là... Vị trí hiện tại của cậu chính là nơi hung thủ đã ngồi?”

Triển Chiêu nhướn mi, gật đầu.

“Vậy chẳng phải đáng lẽ hẳn nên biết trong phòng vẫn còn một cô bé sao?” Bạch Ngọc Đường giật mình, “Thế vì cớ gì lại để cô bé sống?”

“Ừm...” Triển Chiêu chỉ những thi thể ở cửa mà nói, “Một chân của người cha và hai cánh tay của cậu bé hợp thành ‘I’, hai chân và đầu của người mẹ và cùng với đầu và thân mình của cậu bé hợp thành ‘YOU’, những phần còn lại của ba người thì được xếp thành ‘LOVE’, không thừa một khối, không thiếu một khối.”

“Không lẽ cậu cảm thấy tên hung thủ kia vì tiết kiệm nguyên liệu nên mới tha mạng cho cô bé đó sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chính xác thì... Nếu đưa cậu một đồng thi thể thế này, hỏi cậu ráp lại thành I LOVE YOU thì cậu cần bao nhiêu thời gian?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Đừng hỏi tôi cái vấn đề biến thái như vậy.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Hiện trường được xử lý rất gọn ghẽ.” Triển Chiêu nói, “Hành động của hung thủ rõ ràng cho thấy hẳn đã có mưu tính từ trước, chắc chắn đã lên kế hoạch tỉ mỉ rồi mới ra tay. Nói cách khác, hẳn cơ bản nghĩ rằng chỉ có ba người.”

“Bảo vệ của nơi này lúc đi báo án cũng nói là một nhà ba người, chứ không phải là một nhà bốn người.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tức là, cô bé kia không phải người trong nhà này, mà là đột nhiên đến chơi.”

“Hung thủ vì sợ cô bé làm rối hiện trường cho nên mới nhốt em vào tủ.” Triển Chiêu suy nghĩ một thoáng, “Đồng tử giãn ra... đã bị thôi miên.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Thôi miên một đứa bé?”

“Gã hung thủ này thật không đơn giản.” Triển Chiêu bước tới cửa, nhìn chằm chằm vào đồng thi thể trên mặt đất, hỏi, “Cậu đoán hẳn LOVE ai?”

“Miễn không phải tôi là được.” Bạch Ngọc Đường tỉnh rụi nhún vai, rời khỏi tòa nhà để hít thở chút không khí.

Không lâu sau đó, công tác chụp ảnh thu chứng cứ đã hoàn tất, Công Tôn gọi xe đến mang thi thể và bản thân về, những người khác cũng bắt đầu thu đội, thế nhưng Bạch Ngọc Đường thì chẳng thấy tăm hơi đâu.

Triển Chiêu bảo mọi người cứ về trước, anh ở lại dạo quanh hai vòng rồi đi ra phía sau tiểu khu. Đi chưa được mấy bước thì quả nhiên đã thấy Bạch Ngọc Đường đang ngồi ngoài hàng rào của sân bóng rổ, bắt chuyện với mấy người có vẻ như là học sinh trung học. Triển Chiêu tiến tới, vỗ vỗ anh, “Về thôi.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, tạm biệt mấy học sinh kia rồi xoay người lướt qua rào chắn, cùng Triển Chiêu quay về.

“Cậu thấy thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Cho tới bây giờ cũng chưa từng phát sinh án mạng nào tương tự, tôi nghĩ khả năng lớn đây là một vụ báo thù.” Triển Chiêu vừa đi vừa nhìn toàn cảnh tiểu khu, “Chỗ này không tệ chút nào.”

“Đúng vậy, xung quanh đều là trường học, lượng người qua lại khá nhiều.” Bạch Ngọc Đường thở dài, “Không dễ điều tra đâu.”

Hai người lên xe, Bạch Ngọc Đường khởi động máy, hỏi Triển Chiêu này giờ vẫn im lặng bên cạnh, “Sao vậy Miêu Nhi? Cậu cứ kỳ lạ sao ấy.”

Triển Chiêu nhìn dọc theo cảnh vật bên đường, đột nhiên mở miệng, “Tiểu Bạch, cậu có cảm giác là hung thủ này không phải phạm án lần đầu không?”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, cũng im lặng một lúc mới đáp, “Khi bước vào hiện trường vụ án, tôi đã cảm thấy kẻ này tuyệt đối không phải lần đầu giết người.”

“Cậu cũng cảm thấy vậy à?” Triển Chiêu lại rầu rĩ, “Vậy những người mà hắn giết trước đó đâu? Tác phong phạm tội đặc biệt như vậy, nếu điều tra thì hẳn phải ra.”

“Tên này thật là biến thái!” Bạch Ngọc Đường vừa lái xe vừa nói, “Phạm án một cách huênh hoang như thế chính là để thu hút sự chú ý của cảnh sát, nửa muốn thách thức nửa muốn trốn, rõ ràng là tay giết người lão luyện vậy mà lại để nhân chứng còn sống; một tên hung thủ mâu thuẫn như vậy thật đúng là mới gặp lần đầu.”

“Bình tĩnh chút đi, đội trưởng Bạch...” Triển Chiêu bật cười, vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Án mạng lần này kỳ như thế, cục trưởng Bao nhất định sẽ phán một câu ‘Cho tụi bay nửa tháng phá án, phá không xong thì đi cọ toilet!’”

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường tối sầm, thấy con mèo bên cạnh cười trên nỗi đau khổ của người khác, suy nghĩ một chút cũng nhăn nhó cười, hỏi, “Miêu Nhi, cậu viết xong chưa?”

... Một câu nói mà vạn tiễn xuyên tâm, chọc con mèo nhục quá hóa hận! Giơ móng vuốt lên, liều mạng với con chuột.

Đang nháo thì Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ đến một chuyện, lại hỏi, “Đúng rồi, vụ án của Phương Ác là do chú An thụ lý à?”

Triển Chiêu bị hỏi thì ngớ người, “Tự dưng sao lại hỏi tới Phương Ác?”

“Sáng nay tôi nghe cục trưởng Bao bảo, Phương Ác sẽ bị tuyên án trong hai ngày tới.” Bạch Ngọc Đường kể băng quơ, “Hình như chú An định xử xong vụ Phương Ác thì sẽ về hưu.”

“Chú An với ba cậu cùng tuổi đúng không?” Triển Chiêu hỏi, “Đến bây giờ mới về hưu thật là không dễ dàng.”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường xoay tay lái, khi xe từ từ tới gần cục cảnh sát, hai người đều kinh ngạc bởi cảnh tượng phía trước.

“Có gì mà tụ tập đông người vậy?” Triển Chiêu chỉ vào mấy chiếc xe truyền thông và đám người ở trước tòa nhà trụ sở cảnh sát, “Làm cái gì vậy?!”

Bạch Ngọc Đường dừng xe, bước ra thì chợt nghe thấy rất nhiều người đang kêu la, “Phương Ác vô tội, thả Phương Ác ra... Cảnh sát rõ ràng đang tìm người chịu tội thay...”

“Oa...” Triển Chiêu xuống xe, “Lần đầu tiên nhìn thấy biểu tình cỡ này a.”

“Bọn họ nên tới tòa án mới đúng, tự dưng tới kêu gào trước cục cảnh sát làm gì?” Bạch Ngọc Đường cau mày, cùng Triển Chiêu đi vào cảnh cục bằng cửa hông. Mới vừa vào đến cửa thì họ liền đụng phải một nữ sinh trẻ tuổi đang vọt lên, miệng kêu lớn, “Tiến sỹ Triển? Anh có phải là tiến sỹ Triển không?”

Triển Chiêu kinh ngạc, gật đầu.

“Cái này!” Nữ sinh dúm một cuốn tập dày cộp vào tay Triển Chiêu, nói, “Tôi là nghiên cứu sinh khoa tâm lý học thuộc đại học T, tôi biết anh là người có thẩm quyền trong phương diện này; xin anh hãy xem qua tài liệu điều tra của tôi! Phương Ác là người bị oan!”

“Hả?” Triển Chiêu khó hiểu nhìn nữ sinh kia. Lúc này, có mấy bảo vệ lao đến, mời nữ sinh kia đi ra ngoài và nói với Triển Chiêu, “Xin lỗi tiến sỹ Triển, bọn họ náo loạn ở cửa cả nửa ngày rồi, có một người nhân lúc chúng tôi không để ý đã lén vào.”

“Làm gì vậy? Tôi có quyền ngôn luận.” Nữ sinh kia hung dữ lên tiếng.

Các bảo vệ cũng khó xử, “Cô à, nơi này là cục cảnh sát, không phận sự miễn vào, các cô các cậu muốn náo loạn thì đi kiếm chỗ khác đi, biết không?”

“Chờ một chút.” Triển Chiêu ngăn bảo vệ lại, hỏi nữ sinh kia, “Những người ngoài cửa cũng là cùng nhóm với cô?”

“Đúng vậy!” Nữ sinh đó gật đầu, trợn mắt lườm nhân viên bảo vệ một cái rồi nói với Triển Chiêu, “Chúng tôi là bạn cùng trường, đều theo thầy Lục Lương của khoa nghiên cứu tâm lý học. Trước đây không lâu, Phương Ác đã nhờ người đưa một phong thư dài cho thầy Lục Lương, nói rằng anh ta bị oan uổng, cho nên thầy ấy liền mang nó ra làm đề tài nghiên cứu cho chúng tôi. Chúng tôi đã thực hiện rất nhiều điều tra và phân tích chuyên môn. Chi tiết và chứng cứ đều ở bên trong cuốn tập này, tất cả đều chứng minh Phương Ác vô tội! Nhưng bởi vì chúng tôi là đơn vị tâm lý không chính thức cho nên chứng cứ không được công nhận. Hơn nữa, vị cảnh sát họ An chịu trách nhiệm điều tra vụ án này hoàn toàn bỏ ngoài tai ý kiến của chúng tôi!”

“Tiến sỹ Triển, có thể để tôi đưa cô ta ra ngoài được không?” Bảo vệ khó xử nhìn Triển Chiêu, “Nếu để cho bọn họ xông loạn vào cục cảnh sát thì lát nữa tôi sẽ khó bề mà trình báo với cấp trên.”

“Thật xin lỗi.” Triển Chiêu gật đầu với bảo vệ. Bảo vệ lập tức mời cô nữ sinh kia đi ra ngoài.

“Tiến sỹ Triển, chúng tôi chẳng qua là cảm thấy không thể vì phá án mà để người vô tội bị oan uổng. Xin anh hãy xem qua những tư liệu kia...” Cô ta gọi với lại lần cuối rồi mới miễn cưỡng rời đi.

Triển Chiêu nhìn xấp tài liệu trong tay, quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường một chút. Sau đó cả hai cùng ngoảnh lại thì thấy ở cửa thang máy xuất hiện một người lớn tuổi đang nhìn bọn họ.

“Chú An.” Bạch Ngọc Đường chào ông.

An Hữu Đạo là một cảnh sát lâu năm trong nghề, đã hơn năm mươi tuổi. Sắc mặt của ông tỏ vẻ không vui, chậm rãi đi tới, “Thế nào? Đội trưởng Bạch muốn tiếp nhận vụ án này?”

Bạch Ngọc Đường bắn cho Triển Chiêu một ánh mắt, tựa như muốn nói, “Làm sao bây giờ? Ông chú tức giận rồi.”

Triển Chiêu để ý, ánh mắt An Hữu Đạo thỉnh thoảng lại liếc đến xấp tài liệu trong tay mình. Tâm anh khẽ động, ném lại cho Bạch Ngọc Đường một ánh mắt. Bạch Ngọc Đường liền đột nhiên hô một tiếng, “A, Miêu Nhi, biên tập viên của cậu kia!”

“Á?!” Triển Chiêu hoảng hốt, nói với Bạch Ngọc Đường, “Cậu ở lại chặn đường đi, tôi chuẩn trước đây!” Rồi nói với chú An, “Tạm biệt, chú An.” Sau đó biến vào trong thang máy với tốc độ nhanh như chớp.

An Hữu Đạo cau mày, định đuổi theo thì lại nghe Bạch Ngọc Đường mở miệng, “Chắc... Sinh viên thời nay đúng là thùng rỗng kêu to, không biết trời cao đất dày.”

“Hai tên nhóc các cậu.” An Hữu Đạo thở dài lắc đầu, “Đừng quên tôi là người đã trông các cậu lớn lên, bản tính các cậu một khi tò mò thì phải tra đến cùng, tôi còn không biết sao?” Nói xong, xoay người, thở phì phì mà bỏ đi.

Bạch Ngọc Đường ngượng ngùng gỡ đầu rồi trở về phòng làm việc.

Quá trình kiểm tra thi thể của Công Tôn vẫn chưa kết thúc. Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại đến bệnh viện, Bạch Trì bảo tình huống của cô bé kia đã ổn định, nhưng mà phải hứng chịu kích thích quá lớn nên bây giờ ý thức rối loạn, không nói được câu nào, cần phải ở lại bệnh viện để theo dõi thêm.

Cúp điện thoại, Bạch Ngọc Đường bắt đầu hỏi kết quả điều tra của mọi người.

“Cô bé đó tên là Triệu Tĩnh, 4 tuổi, là cháu gái của người chết. Người chết là Triệu Võ Hoa, 36 tuổi, kế toán viên cao cấp; vợ là Ngô Mẫn, giáo sư đại học; con là Triệu Đồng, 6 tuổi, mới vừa lên lớp một.” Vương Triều nhớ tới số tài liệu thân phận nạn nhân mới vừa tra được.

“Kế toán viên cao cấp...” Mã Hán xoa cằm, “Sếp, nghề này có thể biết rất nhiều chuyện dẫn đến giết người diệt khẩu. Vả lại xem ra gia đình anh ta rất có tiền, nói không chừng hấp dẫn hung thủ giết người cướp của.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cậu với Triệu Hồ đi thăm dò những người có quan hệ làm ăn với nạn nhân. Vương Triều và Trương Long đi thăm dò cuộc sống của bọn họ, xem có sự kiện đặc biệt gì hay gì không.

Tương Bình, cậu hãy tập hợp lại các dữ liệu của những vụ án phân tâm tương tự trong nửa năm qua để bọn tôi kiểm chứng một chút.”

“Rõ!” Mọi người chia nhau đi làm việc. Bạch Ngọc Đường cầm lấy áo khoác, đang định rủ Triển Chiêu cùng đến bệnh viện thăm Triệu Tĩnh thì lại thấy anh đang nghiêm túc lật xem cuốn tập tài liệu kia.

“Miêu Nhi, xem thật à?” Bạch Ngọc Đường bước đến, “Tài liệu này bài bản chứ?”

“Ừm...” Triển Chiêu khẽ lắc đầu, “Chỉ là một vài chi tiết phân tích hành vi để làm bằng chứng... Có thể sử dụng để giải thích bổ sung nhưng không thể làm chứng cứ mấu chốt, bởi vì xác suất và ví dụ tâm lý học đều không thể lấy ra làm chuẩn.”

“Nữ sinh vừa rồi đã nhắc tới Lục Lương, có phải là thằng cha Lục Lương chạy khắp nơi luôn mồm ra rả, ‘Tâm lý quyết định hành vi’ không?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi.

“Đúng ông ta đó.” Triển Chiêu gật đầu, “Nhưng mà ông ta giảng đại thôi, chỉ toàn nói tới bề nổi của tâm lý học, đem ra lừa phỉnh người dân thường không có kiến thức tâm lý học còn được, nào là phương pháp cạnh tranh trong kinh doanh hay gì gì đó; cơ mà đụng đến vấn đề điều tra thì một điểm cũng chẳng dùng được.”

“Vụ án của Phương Ác gây nên cơn sốt dư luận, một phần nguyên nhân cũng là ông ta hả?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Hình như lúc nào cũng nghe thấy tên ông ta và Phương Ác xuất hiện cùng nhau trên tin tức.”

Triển Chiêu gật đầu, đặt tay lên tập tài liệu, “Bọn họ đang chuẩn bị cho Phương Ác kiểm tra bằng máy phát hiện nói dối.”

“Máy phát hiện nói dối?” Bạch Ngọc Đường giật mình, “Cái đó mà cũng được phê chuẩn sao?”

Triển Chiêu gật đầu, “Tóm lại bây giờ, điều quan trọng nhất là có hung khí nhưng không có chứng cứ, một khi Phương Ác thông qua được kiểm tra của máy phát hiện nói dối thì sẽ rất khó bắt giam hắn lại.”

“Cậu muốn can thiệp việc này à?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nghĩ đi nghĩ lại thì tôi vẫn thấy biện pháp đó chẳng thực tế chút nào.”

Triển Chiêu gật đầu, “Cổ vấn tâm lý của chính phủ nước ta không nhiều mấy, giới lắm cũng chỉ vài người, chỉ cần có một người chịu hỗ trợ thì có thể có phê chuẩn cho Phương Ác kiểm tra bằng máy phát hiện nói dối.”

“Trước hết cứ lo thân chúng ta trước đã.” Bạch Ngọc Đường lấy tài liệu trên tay Triển Chiêu, xoay mặt lại, “Cái này cứ để đấy từ từ xem sao.”

Triển Chiêu gật đầu, cất tài liệu rồi cùng Bạch Ngọc Đường đến bệnh viện.

.

Họ tại bệnh viện đến nửa đêm, cô bé kia vẫn trong trạng thái mê man. Cuối cùng, Lạc Thiên và một cảnh sát khác ở lại trực; những ai đã kết thúc công việc thì trở về cục.

Bạch Trì, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi tới một tiệm cơm nhỏ ở cửa bệnh viện, bụng cả ba đều biểu tình dữ dội, thế là phải ghé vào trong, mỗi người gọi một bát mì, vừa ăn vừa bàn chuyện vụ án. Đúng lúc này, ti vi trong quán phát sóng một tin khiến họ phải chú ý, tin mới về việc tòa án đã phê chuẩn cho Phương Ác tiến hành kiểm tra bằng máy phát hiện nói dối; lý do chính là ngay những nhà tâm lý học của chính phủ cũng nhất trí cho rằng, phán đoán từ góc độ phân tích hành vi của Phương Ác, hắn không phải là hung thủ thật sự. Sau đó, MC chương trình cùng với vị khách mời đặc biệt bàn về tác động của tâm lý học đối với hiệu quả phá án, còn dùng sách của Triển Chiêu để minh họa, nói là tâm lý học thật vô cùng kỳ diệu.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu, đẩy đẩy Triển Chiêu, “Miêu Nhi, nếu không ăn thì mì sẽ nở đó.” Lại thấy Triển Chiêu nhăn tít hai hàng chân mày lại, nhìn chằm chằm vào màn hình ti vi đến ngẩn người.

“Anh, sao thế ạ?” Bạch Trì vỗ vỗ Triển Chiêu, “Anh mệt sao?”

Triển Chiêu quay đầu lại, đột nhiên nói, “Dường như... Có gì đó không ổn.”

“Ở đâu?” Bạch Trì cùng Bạch Ngọc Đường đồng thanh hỏi.

“Vẫn chưa nghĩ ra.” Triển Chiêu bưng bát mì lên.

Đến tận đêm, tâm sự của Triển Chiêu vẫn rất nặng nề. Anh cảm thấy sẽ có chuyện không lành xảy ra.

## 131. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 3

Chương 3 : Ảnh hưởng ngầm

Cơm nước xong, Bạch Trì gói lại hai phần ăn lớn, mang về cho Triệu Trinh và Lisbon. Bạch Ngọc Đường bảo ăn no, muốn cùng Triển Chiêu đi bộ về cho tiêu thực. Bạch Trì cũng không đợi hai anh, lái xe đi trước.

Ra khỏi quán cơm, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sóng vai, tản bộ về nhà. Thời tiết vẫn rất oi bức, nhưng xa xăm lại nghe tiếng sấm vang, dường như sắp mưa.

Đang đi thì điện thoại của Triển Chiêu vang lên, anh lấy ra xem thì nhúu mày.

“Lại là biên tập viên hả?” Bạch Ngọc Đường cười.

Triển Chiêu thở dài, bắt máy, “Alo...”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy đầu dây bên kia là một giọng nữ, đang dùng tốc độ cực nhanh để nói chuyện, lòng thầm hiểu, đó là biên tập viên tên Tiền Minh Nguyệt của Triển Chiêu, một người rất có khả năng, cũng rất nóng vội, Triển Chiêu vừa thấy cô là đau hết cả đầu.

Cô gái bên kia đầu dây nói một thôi một hồi mà Triển Chiêu vẫn chưa mở miệng, chỉ lẳng lặng nghe. Cuối cùng, đợi cô nói xong, Triển Chiêu mới trả lời: “Tôi không đi đâu. Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không tham gia bất kỳ hoạt động thương mại nào.” Sau đó anh ngắt máy.

Bạch Ngọc Đường thấy sắc mặt Triển Chiêu không tốt lắm thì bật cười: “Sao? Cô ta còn chưa từ bỏ mục đích nâng cậu thành tác giả siêu sao à?”

Triển Chiêu không trả lời, trầm mặc một lúc mới nói: “Tiểu Bạch, tôi không muốn viết sách nữa.”

Bạch Ngọc Đường thoáng giật mình, lại cười: “Không phải cậu thích viết sách ư, vì sao lại bỏ?”

Triển Chiêu thở dài: “Sách tôi viết là sách học thuật, thế nhưng lại bị coi là tiểu thuyết. Nếu như không có hiểu biết về tâm lý học, đọc giả cứ mang những lý giải nông cạn của mình mà dùng bậy thì rất nguy hiểm!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Dù cậu quyết định thế nào thì tôi cũng ủng hộ cậu.”

Triển Chiêu chán nản, “Cậu chẳng có chính kiến gì cả, nói huê vốn như cậu cũng bằng không.”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, “Tôi chỉ muốn cậu vui thôi, quan tâm quái gì mấy quyển sách kia chứ.”

Triển Chiêu không nói, nhưng nỗi niềm tích tụ trong lòng lại tiêu tan đi phân nửa.

Trong không khí oi bức, một làn gió mát lướt qua. Phía chân trời xa xa bỗng lóe lên một tia sáng, tiếng sấm vang rền, gió bắt đầu chuyển mạnh.

“Mưa rồi!” Bạch Ngọc Đường kéo tay Triển Chiêu, chạy về phía trước.

Chạy chưa được vài bước, những hạt mưa lớn bắt đầu rơi xuống. Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu vào lòng, giơ tay che mưa cho anh. Hai người ôm sát nhau chạy thêm vài bước nữa, tới trú trước cổng một tòa cao ốc.

Ngay sau đó, mưa xối xả, không khí xung quanh nháy mắt trở nên mát rượi.

“Tốt rồi.” Bạch Ngọc Đường đưa tay lau mấy giọt nước còn đọng lại trên mặt Triển Chiêu, “Thế này thì lúc về mát lắm đây.”

Triển Chiêu chạy vài bước, gió mát lướt qua, cảm thấy cũng tốt hơn nhiều, đang định mở miệng trò chuyện, chợt thấy Bạch Ngọc Đường tự nhiên chau mày.

“Sao thế? Tiểu Bạch?” Triển Chiêu khó hiểu.



Bạch Ngọc Đường lắc đầu, đáp: “Không có gì.”

Triển Chiêu thấy kỳ lạ. Chính lúc đó, có thêm một người vội vàng chạy tới, ào vào trong mái hiên, giũ nước trên người. Anh ta vừa cười vừa nói với hai người: “Ây da, mưa to quá.”

Triển Chiêu gật đầu với anh ta, Bạch Ngọc Đường không đáp, kéo Triển Chiêu sang bên kia, hai tay đút túi đợi mưa tạnh.

Mưa mùa hè tuy ngắn, nhưng dù sao cũng là tích tụ một ngày một đêm, ông trời tựa hồ muốn phát tiết một phen thống khoái, hồi lâu vẫn chưa thấy ngừng.

Bạch Ngọc Đường không nói câu nào, đứng che phần lớn thân thể Triển Chiêu. Anh cứ đứng mãi như vậy, Triển Chiêu nghĩ lấy làm lạ, hình như tâm tình Bạch Ngọc Đường đột nhiên thay đổi.

Mà cái người bên kia tựa hồ lại bối rối, miệng cứ lẩm bẩm, “Sao chưa tạnh chứ?”, vừa nói vừa chạy vòng qua hai người, tới gần Triển Chiêu. Chợt nghe Bạch Ngọc Đường lạnh lùng lên tiếng: “Anh chụp còn chưa đủ ư?”

Tên kia sững sốt, Triển Chiêu cũng chưa hiểu.

Người nọ ngơ ngác nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn mình, hơi mất tự nhiên cười cười, “Anh nói với tôi à? Ha ha... Chúng ta từng gặp nhau rồi? Ngày trước biết tôi hả?”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, đột nhiên động thủ, vịn cánh tay người nọ ra sau lưng, tháo chiếc đồng hồ đeo tay của hắn đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhận lấy, vừa nhìn đã thấy trên đồng hồ có gắn một ống kính mini (\*).

(\*) Ở đây là loại ống kính Pinhole, bọn mình dịch thoát nghĩa một chút cho dễ hiểu.

“Ồi... ối... Nhẹ chút, gãy tay mất!” Người nọ kêu oai oái, Bạch Ngọc Đường cũng phớt lờ, anh kéo khóa chiếc balo của hắn, nói với Triển Chiêu: “Miêu Nhi, lấy camera của hắn ra!”

Triển Chiêu thò tay vào balo, lôi ra một chiếc máy ảnh kỹ thuật số. Anh mở nó lên, bên trong là vô số ảnh chụp, xa có gần có, toàn là hình của anh, từ lúc rời khỏi nhà hàng đến lúc trú mưa.

“Anh là ai?” Triển Chiêu không hiểu nổi, hỏi hắn, “Chụp hình tôi làm gì?”

Người nọ bị Bạch Ngọc Đường bẻ quặt tay ra sau, đau đến nhe răng, lắp bắp đáp: “Tôi... tôi là gay, thấy anh trông đẹp... mới không kìm lòng được mà) chụp vài tấm... Ái...”

Nói chưa dứt lời lại bị Bạch Ngọc Đường vịn cổ tay thêm cái nữa, đau đến độ khóc cha gọi mẹ, kêu gào: “Cảnh... Cảnh sát đánh người...”

Bạch Ngọc Đường cười nhạt, “Lần đầu gặp mặt đã biết tôi là cảnh sát?” Vừa nói vừa móc còng tay ra, “Tốt nhất anh nên thành thật khai báo, nếu không thì đừng hòng tôi thả anh.”

“Ai ai... Rồi rồi, tôi khai... Là một người phụ nữ bảo tôi chụp hình anh ta.” Người nọ đau đến độ tay tê rần, “Tôi chẳng biết chuyện gì hết á.”

“Người nào?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Tôi không biết mà.” Người nọ lắc đầu lia lịa, “Sáng nay cô ta đến văn phòng của tôi, đưa tôi tiền, bảo tôi chụp ảnh anh ta... Nếu các anh còn chưa tin thì trong túi tôi có card visit.”

Bạch Ngọc Đường thò tay vào túi áo của hắn, lấy ra một tấm danh thiếp, bên trên đề dòng chữ “Văn phòng trinh thám Thiên Tường”, còn người này tên Trương Thiên Tường.

“Vậy người phụ nữ kia trông thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Gầy gầy cao cao, vóc dáng cũng không tệ, cắt tóc tém, mang kính mắt không viền, trông rất mốt.” Trương Thiên Tường vội vàng khai hết.

Bạch Ngọc Đường đánh mặt, Triển Chiêu cũng lập tức hiểu ra, người mà Trương Thiên Tường miêu tả chính là biên tập viên của anh — Tiền Minh Nguyệt.

Mưa không biết đã ngừng từ lúc nào, Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt, túm lấy Trương Thiên Tường: “Đi theo tôi!” Rồi kéo cái tên đang kêu la thảm thiết này ra ngoài.

“Tiểu Bạch!” Triển Chiêu vội vàng đuổi theo, nhưng Bạch Ngọc Đường không hề có ý định dừng lại, chỉ nói với Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu cũng lại đây!” Vừa nói vừa vẫy một chiếc taxi, tổng Trương Thiên Tường vào, Bạch Ngọc Đường bảo với tài xế, “Nhà xuất bản Nam Nhai!”

Tài xế nhanh chóng khởi động xe.

Tới cổng nhà xuất bản, ba người xuống xe, Bạch Ngọc Đường đẩy Trương Thiên Tường một cái, đi vào tòa cao ốc để lên nhà xuất bản. Bảo vệ muốn ngăn lại, Bạch Ngọc Đường giơ thẻ cảnh sát ra cho bảo vệ nhìn, đồng thời hỏi, “Tiền Minh Nguyệt có ở đây không?”

“A... Ồ, ở văn phòng lầu ba.” Bảo vệ mau mắn gật đầu, Bạch Ngọc Đường lại đẩy Trương Thiên Tường vào thang máy, tới văn phòng lầu ba thì mở cửa ném hán vào trong.

Trong văn phòng, Tiền Minh Nguyệt đang họp với vài biên tập viên khác, thấy cửa bị đẩy mạnh ra, một người bị ném vào, lập tức kinh ngạc giật mình, nhìn rõ người bị ném là Trương Thiên Tường, phía sau là Bạch Ngọc Đường sắc mặt nghiêm nghị, gương mặt Tiền Minh Nguyệt trắng bệch ra.

May mà vẫn thấy sau Bạch Ngọc Đường là Triển Chiêu, Tiền Minh Nguyệt mới thảm thở phào, khẩn trương đứng dậy, “Tiểu Triển à... Thế nào mà đội trưởng Bạch cũng tới... Thật hiếm thấy.”

Bạch Ngọc Đường phớt lờ cô ta, hỏi Trương Thiên Tường, “Có phải là người này không?”

“... Phải.” Trương Thiên Tường sớm đã bị Bạch Ngọc Đường dọa sợ, cùng lắm thì chịu “ác” tiếng, đùa chút, đây là trung đoàn trưởng của SCI nha, ngay cả dân anh chị xã hội đen cũng phải nhường ba phần, huống gì một thám tử nhỏ bé hán đây?! Mặt khác, thoát thân quan trọng hơn, dù sao thì hán cũng chỉ vì tiền mà phục vụ, đại khái là không liên quan đi.

Nghe thấy lời xác nhận của Trương Thiên Tường, Bạch Ngọc Đường quăng chiếc máy ảnh với camera mini tới trước mặt Tiền Minh Nguyệt, lạnh lùng mở miệng: “Cô giải thích đi.”

Tiền Minh Nguyệt hơn ba mươi tuổi, cũng không phải là một người nhát gan. Nhưng khí thế của Bạch Ngọc Đường bức người thế này, mà cô ta cũng đuối lý trước, mặt chuyển đỏ lại chuyển trắng, không biết làm gì hơn đành cầu cứu Triển Chiêu, “Tiểu Triển... Sao đội trưởng Bạch lại nổi giận dữ đội thế này?”

Triển Chiêu kỳ thực cũng rất không vui, anh biết vì sao Tiền Minh Nguyệt muốn tìm người theo dõi mình. Trước đó cô ta đã đề cập nhiều lần với anh, nói định đăng một tấm ảnh của anh lên trang bìa, bảo là như vậy có thể xúc tiến việc tiêu thụ sách, nhưng anh kiên quyết từ chối, thế nên mới tìm người chụp ảnh anh.

Bạch Ngọc Đường và Tiền Minh Nguyệt thời gian qua luôn duy trì khoảng cách, đa số bạn bè của Triển Chiêu thì Bạch Ngọc Đường đều biết, nhưng phần lớn là không quen, gặp nhau đặc biệt khách sáo, chỉ có điều... Bạch Ngọc Đường có một mấu chốt, điểm mấu chốt đó chính là Triển Chiêu! Một khi động đến nó mà làm anh trở mặt, anh lập tức quay lưng, tuyệt đối không để cho ai thể diện!

“Haiz...” Tiền Minh Nguyệt bất đắc dĩ thở dài, “Tiểu Triển, xin lỗi nha, bọn chị bị áp lực tiêu thụ, cho nên mới ra hạ sách ấy.”

Dù sao cũng là biên tập viên cộng tác nhiều năm, Triển Chiêu cũng mềm lòng, kéo Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Bạch, bỏ qua đi.”

Bạch Ngọc Đường rút tất cả thẻ nhớ của máy ảnh và camera, liếc Tiền Minh Nguyệt một cái: “Đừng mong có lần thứ hai!”

“Được, tôi biết rồi.” Tiền Minh Nguyệt bây giờ mới hít thở bình thường, rồi rút xin lỗi Triển Chiêu. Triển Chiêu chỉ cười cười, rồi đi với Bạch Ngọc Đường.

Ra khỏi nhà xuất bản, sắc mặt Bạch Ngọc Đường vẫn còn chưa khá lên. Triển Chiêu tiến lại hai bước, nhéo má anh, “Uy phong chưa kìa, đội trưởng Bạch ~”

Bạch Ngọc Đường thả lỏng hơn, có phần mệt mỏi nhìn Triển Chiêu, “Cái con mèo này, quá tốt bụng đấy!”

“Thôi mà, người ta cũng có chỗ khó khăn.” Triền Chiêu khoát tay.

“Thế nào? Đi chưa?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Bắt xe về?”

“Đi bộ đi.” Triền Chiêu cười, “Hóng mát.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, kéo Triền Chiêu đi về, tâm tình cả hai cũng dần sáng sủa lên, dọc đường cười nói nói, còn cùng ăn một hộp kem.

Khi Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường rời đi rồi, Tiền Minh Nguyệt cũng đuổi Trương Thiên Tường đi, có phần cụt hứng ngồi phịch xuống ghế xoay trong văn phòng, thở dài một hơi, may mà Bạch Ngọc Đường hôm nay không so đo với cô, Triền Chiêu đúng là dễ thuyết phục.

Cô đang muốn thu dọn về nhà, chợt di động rung lên, một tin nhắn gửi đến, nhìn tên người gửi, bàn tay Tiền Minh Nguyệt run rẩy, thấp thỏm mở nội dung. Tiền Minh Nguyệt lập tức quăng điện thoại lên bàn, khốn khổ vò đầu, lẩm bẩm: “Buông tha tôi đi... Buông tha tôi đi...”

Trong bệnh viện, sau 7 giờ liền trở nên yên tĩnh, phòng bệnh của Triệu Tĩnh là căn phòng điều trị đặc biệt, trong phòng chia làm hai gian, một gian là giường bệnh của Triệu Tĩnh, gian còn lại là phòng của cảnh sát. Lạc Thiên đang ngồi trên sofa đọc sách, cậu cảnh sát trực cùng anh thì đang đọc báo.

Lúc này, ba tiếng “cộc cộc cộc” vang lên từ cánh cửa, sau đó cửa được chậm rãi đẩy ra, một cái đầu nhỏ thò vào dò xét.

“Dương Dương?” Lạc Thiên vội bỏ sách xuống, “Sao con lại tới đây?”

Lạc Dương hi hi cười đi vào, tay giơ một chiếc túi bóng, tay cầm chiếc ô còn đọng nước trên tán.

“Mưa to thế còn chạy đến đây.” Lạc Thiên cau mày, cầm lấy một chiếc khăn, lau tóc cho Dương Dương.

“Ba ăn chưa?” Lạc Dương lấy chiếc cặp lồng ra khỏi túi bóng.

Thực ra Lạc Thiên đã ăn rồi, nhưng vừa thấy chiếc cặp lồng lại cười, “Chưa, ba đang đói đây.”

“Sao lại chưa ăn cơm chứ?!” Lạc Dương trừng cậu cảnh sát trực bên kia, “Các chú trực ban thì không được ăn tối sao?!”

Cậu cảnh sát nhìn bộ dạng Lạc Dương, thiếu chút phì cười, thấy Lạc Thiên nhăn mặt với mình liền vội vàng nói: “Có chứ, nhưng mà ba cháu bảo không hợp khẩu vị, cho nên chưa ăn.”

“Cháu nấu ăn ngon mà!” Lạc Dương mở chiếc cặp lồng quý báu ra, mùi hương thơm phức lan tỏa đến nức mũi.

Lạc Thiên nhìn cặp lồng, cười: “Con học được từ đâu đấy?”

“Hôm bữa con tới nhà chú Bạch, học cùng bác gái.” Lạc Dương lấy đũa đưa cho Lạc Thiên.

Lạc Thiên thấy đôi mắt chớp chớp của Lạc Dương, sống chết cũng phải tọng một miếng.

“Ba... Bạn ấy là người ba với các chú phải bảo vệ à?” Lạc Dương tựa lên gối Lạc Thiên, ngó vào gian phòng trải thảm, nhìn cô bé đang ngồi đó trong phòng.

“Đúng vậy.” Lạc Thiên quay đầu, gật gật.

“Bạn ấy bị sao đấy à?” Lạc Dương hiếu kỳ.

“Cũng không biết nữa, cô bé vừa tỉnh lại đã ngồi vậy trên sàn.” Cậu cảnh sát xen vào, “Không nói không rằng, ôm lên giường rồi lại nhảy xuống.”

“Thế à?” Lạc Dương tò mò, đưa cho Lạc Thiên một cốc nước, “Ba, con vào chơi với bạn í một tí nhé.”

Lạc Thiên nhận cốc nước, “Đừng kích động bạn đấy.”

“Con biết rồi!” Lạc Dương qua gian phòng bên cạnh.

Cậu cảnh sát ao ước nhìn thức ăn trong cặp lồng trên tay Lạc Thiên, hạ giọng: “Tháng trước vợ em cũng sinh cho em một thằng cu... Sau này nó mà ngoan được phần nửa Dương Dương, em sẽ thấp hươg tạ ơn các cụ ngay.”

Lạc Thiên cười, quay đầu lại thấy Dương Dương ngồi xuống đối diện Triệu Tĩnh, cậu bé vươn tay ra, “Chào cậu, tớ là Lạc Dương.”

Triệu Tĩnh vốn chẳng chút phản ứng, giờ lại bắt lấy tay Lạc Dương.

Lạc Thiên và cậu cảnh sát nhìn nhau một cái, rồi chăm chú quan sát.

“Cậu tên là gì thế?” Lạc Dương hỏi.

Cô bé không đáp, vẫn cúi đầu.

Lạc Dương nghiêng đầu, nhìn trái nhìn phải, bởi đây là phòng bệnh cho trẻ em nên bốn phía đều có đồ chơi, “Phòng này đẹp thật nha!” Lạc Dương vươn tay kéo lại một chiếc hộp xếp gỗ, “Chúng mình cùng dựng nhà nhé?”

Triệu Tĩnh vẫn không nói, Lạc Dương mở hộp gỗ ra, lấy từng mẫu gỗ chồng lên nhau. Đột nhiên Triệu Tĩnh giờ tay hất đổ những gì Lạc Dương vừa xếp.

... Lạc Dương khó hiểu nhìn cô bé, hỏi: “Cậu làm gì thế?”

Triệu Tĩnh chậm rãi cầm lấy mấy khối gỗ, bày từng mẫu một, từng khối từng khối... Xong xuôi liền đứng dậy, bò lên giường, đắp chăn, ngủ thiếp đi.

Lạc Thiên đặt chiếc cặp lồng xuống rồi đi sang gian phòng bên. Dương Dương đang ngơ ngác ngồi trên thảm, nhìn chằm chằm xuống dưới. Các mẫu gỗ được xếp lại thành một câu tiếng Anh — I LOVE YOU.

Lạc Thiên và cậu cảnh sát trực không thốt nên lời.

Bất thành linh, Lạc Dương đỏ mặt tím tím ống quần Lạc Thiên, nhỏ giọng hỏi: “Ba à, có phải bạn í muốn tỏ tình với con không ạ?”

... Lạc Thiên đỏ khốc đỏ cười.

## 132. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 4

Chương 4 : Thiên ti vạn lữ

Bạch Trì đội mưa về nhà, mở cửa ra, thấy trong phòng khách, Triệu Trinh cùng Lisbon ngồi gục trên sofa, đối sắp chết.

“Trì Trì

” Triệu Trinh nhắc thấy Bạch Trì, liền nhào tới ôm cậu, “Anh đói quá đi.”

Lisbon ngửi thấy mùi thức ăn, chạy tới cọ cọ dưới chân Bạch Trì như mèo.

Bạch Trì thở dài, đặt phần ăn của Lisbon xuống trước. Thấy Lisbon hoan hỉ vục đầu ăn, cậu liền thở dài cái nữa, vuốt ve bờm nó: “Lần sau đói quá thì mày nhai luôn Triệu Trinh nha...”

“Em nhần tâm thật đấy.” Triệu Trinh vớ đôi dưa, và lấy và để cơm rang với sủi cảo chiên trong cặp lồng, ảm đạm nói, “Trì Trì, lâu lắm rồi anh không được ăn một bữa tử tế, em đừng có cầm đồ ăn sẵn về cho anh nữa, anh muốn cơm em nấu.”

“Không được.” Bạch Trì rót chén nước, ngồi xuống, “Gần đây có vụ án lớn.”

“Lại án mạng?” Triệu Trinh dứt miếng sủi cảo vào mồm nhai nhai, “Thành phố này sao nhiều biến thái thế, lần này là vụ gì nữa đây?”

“Ừm... Vụ này vừa nghiêm trọng vừa biến thái.” Bạch Trì nằm dài trên bàn nhìn Triệu Trinh ăn, thầm nói anh ta đúng là công tử nhà giàu, ngay cả đang nhai nhồm nhoàm cũng toát lên vẻ ưu nhã, rồi lại nghĩ ngợi một chút, hỏi, “Gần đây anh không biểu diễn sao?”

“Có chứ...” Triệu Trinh gấp một miếng sủi cỏ chiên nhét vào miệng Bạch Trì, “Hai ngày nữa có buổi diễn.”

“Phải ra nước ngoài à?” Bạch Trì hỏi.

“Không cần, ngay trong thành phố thôi, trung tâm giải trí Thiên Vũ tổ chức tuần lễ ảo thuật, anh phải biểu diễn màn cuối, còn phải làm giám khảo nhận xét các màn ảo thuật tranh tài khác nữa.”

“Trung tâm giải trí Thiên Vũ...” Bạch Trì xoa cằm, “Bình thường mấy khi anh tham gia kiểu sự kiện này, sao lần này lại nhận?”

“Ừ thì...” Triệu Trinh đẩy một miếng thức ăn, gạt đầu, “Anh là siêu sao quốc tế, cát-sê cực cao, nên ít chỗ trả được.”

“Thiên Vũ trả cao lắm sao?” Bạch Trì hỏi.

“Ừ.” Triệu Trinh gạt đầu, “Đánh vào kinh tế, để kiếm miếng ăn, anh cũng không thể làm gì khác ngoài bán thân.”

“Khụ khụ...” Bạch Trì sắc nước, trộn mắt lườm Triệu Trinh, “Nói linh tinh.”

“Không linh tinh đâu.” Triệu Trinh cười ha ha, “Chủ tịch tập đoàn Thiên Vũ là phụ nữ, nhìn thấy anh đã rót nước miếng.”

“Thật... thật á?” Bạch Trì hơi hoảng hốt, “Vây mà anh vẫn đi?!”

Triệu Trinh thấy vẻ mặt cảnh giác của Bạch Trì thì không nhịn được cười, cố ý nói, “Không sai, là một phụ nữ rất đẹp, rất sexy, đáng chuẩn, lại còn giàu có nữa.”

Bạch Trì trầm tư một lúc rồi giành lấy hộp cơm ăn dở của Triệu Trinh, “Không cho ăn nữa!” Nói xong, đổ hết cơm rang cho Lisbon, xoay người đi tắm.

Triệu Trinh ngậm đũa, nhìn Lisbon hưởng sái, thở dài thật dài... Hức, nhóc con chết tiệt, người không cho ‘ăn’ đã đành, giờ tới cơm cũng không nốt, siêu sao quốc tế dòng máu lai như anh đây không có người thứ hai đâu

~~Bạch Trì tắm rửa xong, lau đầu đi ra, thấy Triệu Trinh nằm ra bàn đọc tạp chí, sắc mặt hơi tái; mà Lisbon bên cạnh thì được ăn no, đang liếm chân rửa mặt... Bạch Trì mềm lòng, chợt phát hiện ra Triệu Trinh gần đây gầy đi nhiều.

Cậu nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn vào bếp nấu cho anh bát mì, đập thêm quả trứng gà với rau dưa và thịt chân giò hun khói. Bạch Trì bưng món ăn tỏa hương ngào ngạt đặt xuống trước mặt Triệu Trinh.

Triệu Trinh lập tức mừng ra mặt, không nói nhiều vục mặt vào ăn.

“Sao dạo này anh gầy đi nhiều thế?” Bạch Trì ngồi xuống sofa vuốt ve Lisbon, hỏi Triệu Trinh.

“Ừ, giảm cân.” Triệu Trinh vừa ăn vừa mở mồm.

“Anh vốn gầy thì chớ, còn giảm cân cái gì?” Bạch Trì không hiểu.

“Màn ảo thuật mới ấy mà.” Triệu Trinh đáp, lại bổ sung, “Phải tập lặn.”

“Lặn?” Bạch Trì khê vén ống tay áo Triệu Trinh lên, nhìn chăm chăm chốc lát, “Anh thật sự gầy quá, trò gì mà phải gầy như vậy?”

“À...” Triệu Trinh cười, thần thần bí bí trả lời, “Toàn thể giới chỉ mình anh làm được nhá.”

Bạch Trì tò mò: “Là trò gì?”

Triệu Trinh nửa đùa nửa thật nói, “Bí mật, anh không cho ai biết đâu... Trừ khi là người yêu anh mới chia sẻ, em có muốn làm người yêu anh không?”

“Xí...” Bạch Trì thu dọn bát đĩa, lằm bằm, “Không nói thì thôi, ra về.” Cậu mang bát đĩa vào bếp rửa, mặc Triệu Trinh ngơ ngẩn ngồi trong phòng khách. Một lúc lâu sau anh mới thở dài, hạ giọng bất đắc dĩ mắng yêu: “Nhóc ngốc”.

Triệu Trinh rời khỏi bàn, hầy hầy Lisbon mập ù, “Sao càng lúc mày càng mập vậy?! Chả giống sư tử gì cả, ăn xong còn rửa mặt, lẽ ra phải đổi tên thành Garfield (\*)!”

Một người một sư tử đùa chơi trong phòng khách, không để ý trong bếp, ai đó đang rửa bát mà mặt đã đỏ ngang cà chua chín.

Mới rạng sáng hôm sau, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã tới văn phòng SCI, Lạc Thiên ngồi trên sofa, Dương Dương ở bên đọc sách tiếng Anh.

“Sao anh lại tới đây?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Không phải sáng nay anh được nghỉ sao?”

“Ừ.” Lạc Thiên lấy ra một chiếc thẻ SD từ túi áo trước, đưa cho Bạch Ngọc Đường, “Tôi đi ngay đây, có điều cái này là ảnh chụp tối hôm qua, tôi thấy cần đưa mọi người nhìn qua.”

Triển Chiêu nhận lấy, chuyển cho Tưởng Bình đưa ảnh ra màn hình, chính là bức ảnh Triệu Tĩnh dùng xếp hình gỗ ghép thành chữ I LOVE YOU, sau đó lên giường ngủ.

“Rồi sao?” Triển Chiêu hỏi Lạc Thiên, “Cô bé còn làm gì khác không?”

Lạc Thiên lắc đầu, “Không có, cô bé ngủ bình thường.”

“Kỳ quái nhỉ.” Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn Triển Chiêu, “Sao cô bé lại hành động vậy?”

Triển Chiêu cau mày, lâu sau mới lên tiếng: “Tôi không dám khẳng định...”

“Có lẽ nào... Những thi thể kia...?” Bạch Ngọc Đường chần chừ.

“Cậu nghi ngờ thi thể là do cô bé sắp xếp?” Triển Chiêu hỏi, “Chuyện này...”

Triển Chiêu đang phân vân, định đứng dậy, chợt nghe có tiếng nói từ phía cửa, “Thế thì thật đáng sợ.”

Mọi người quay ra, thấy Công Tôn cầm một tập hồ sơ đứng đó, sắc mặt tái tái, mọi người hiểu – nhất định là anh vừa thức trắng một đêm để khám nghiệm tử thi.

“Sao rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn, “Khám nghiệm tử thi có kết quả rồi à?”

“Ừ...” Công Tôn đi tới, “Chịu được thì tôi nói.”

“Được.” Mọi người nhìn nhau, chờ Công Tôn.

“Trước tiên, các cậu xem hình đi.” Công Tôn mở tập hồ sơ ra.

Đó là các tấm ảnh chụp chi tiết từng bộ phận thi thể. Có tụ máu.

“Tụ máu?” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Bị hành hung trước khi chết sao?”

“Không giống...” Triển Chiêu mở to mắt, “Là dấu tay, hơn nữa...” Nói tới đây, ngẩng đầu nhìn Công Tôn, chỉ thấy Công Tôn gật đầu.

Triển Chiêu hít sâu một hơi, nhìn Lạc Thiên, rồi lại liếc Dương Dương đang tò mò dựng lỗ tai lên nghe người lớn trao đổi.

Lạc Thiên bế Lạc Dương, nói với cậu nhóc, “Đi, ba đưa con đi học.”

“Còn sớm mà ba.” Lạc Dương nhìn đồng hồ đeo tay, ôm Lạc Thiên than, “Con muốn nghe nữa.”

“Ngoan, ba đưa con đi.” Lạc Thiên đưa Lạc Dương ra ngoài, thuận tay đóng cửa.

“Rốt cục là chuyện gì đã xảy ra?” Tưởng Bình chưa hiểu, ngóng cổ nhìn Triển Chiêu cùng Công Tôn.

“Những dấu tay này...” Công Tôn vừa nói, vừa dùng tay trái kéo cánh tay Tưởng Bình, tay phải giả dao, chém xuống vai cậu chàng, “Được tạo ra như vậy đây.”

“Là vết tích khi nạn nhân bị tóm lấy để xẻ ra?” Bạch Ngọc Đường kinh hoàng.

“Theo tôi biết thì... Người chết đâu có tụ máu?” Sắc mặt Tưởng Bình trắng bệch, nơm nớp lo sợ hỏi.

“Thế mới nói...” Công Tôn gật đầu, “Bị xẻ ra từ lúc còn sống!”

Mọi người trầm mặc một hồi, rồi Tưởng Bình đứng dậy, “Xin lỗi tôi không chịu nổi...” Cậu che miệng chạy.

Bạch Ngọc Đường cau mày: “Nhưng ở hiện trường không có dấu vết kháng cự... Hơn nữa nếu có xô xát, sao không ai nghe thấy tiếng kêu?”

“Vả lại...” Công Tôn thấy Triển Chiêu như định hỏi tiếp, liền giành đáp trước, “Trên người họ không có phản ứng với thuốc.”

“... Người sống, không kháng cự, để bị chém?” Triển Chiêu lẩm bẩm.

“Ha...” Đặt hồ sơ vào tay Bạch Ngọc Đường, Công Tôn nói: “Bắt được hung thủ, nhất định phải để tôi xem mặt!” Sau đó anh xoay người rời đi.

Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu nhìn nhau, không còn lời nào.

Triển Chiêu ngồi xuống bên bàn, cúi đầu im lặng, Bạch Ngọc Đường cẩn thận xem xét hồ sơ: “Miêu Nhi, có dấu mối gì không?”

Triển Chiêu lắc đầu, thấy Tưởng Bình trở lại, hỏi: “Tưởng Bình, có vụ án nào tương tự không?”

“Không có.” Tưởng Bình lắc đầu, click mở các tệp tư liệu, “Gần nửa năm qua chỉ có vài án phân thây, cũng đã tóm được hung thủ rồi.”

Triển Chiêu xoa cằm, “Thế thì...”

Đúng lúc này, có tiếng đẩy cửa, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, thấy Lư Phương mang theo một người đi vào.

“Tiểu Triển, có người tìm cậu.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, rồi nhìn người đàn ông phía sau Lư Phương. Anh ta thoát nhìn chưa tới 30, tóc tai gọn gàng, đeo kính không gọng, tướng mạo bình thường, vóc dáng không cao không thấp. Tóm lại, nếu anh ta hòa trong đám đông thì chẳng làm ai phải chú ý.

“Vị này...?” Bạch Ngọc Đường hỏi Lư Phương.

“Vị này là Phác Thiếu Hằng.” Lư Phương giới thiệu, “Luật sư của Phương Ác.”

Cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều giật mình. Phác Thiếu Hằng đi tới, bắt tay Triển Chiêu: “Tiến sĩ Triển, ngưỡng mộ đã lâu.”

“Anh tìm tôi có việc?” Triển Chiêu hỏi.

“Vâng.” Phác Thiếu Hằng gật đầu, “Xin đi thẳng vào vấn đề luôn, vụ án của Phương Ác ba ngày sau sẽ xét xử, trong lúc này, chúng tôi đang xin cho Phương Ác tiến hành kiểm tra phát hiện nói dối, tuy nhiên phải để một chuyên gia có tiếng xác minh. Nghĩ đi nghĩ lại, chúng tôi thấy anh là người phù hợp nhất.”

Triển Chiêu hơi sững sờ: “Phát hiện nói dối mang tính ngẫu nhiên, không thể dùng làm chứng cứ được.”

Phác Thiếu Hằng gật đầu, “Tôi biết, nhưng lần này phát hiện nói dối sẽ có ảnh hưởng lớn tới kết quả cuối cùng.”

“Tôi cũng không thể phân giải cho Phương Ác.” Triển Chiêu nói, “Hơn nữa, phá án phải dựa vào chứng cứ, không phải suy đoán tâm lý học.”

Phác Thiếu Hằng suy nghĩ một chút: “Chúng tôi hiểu, nhưng lần này là xử oan người vô tội... Tiến sĩ Triển, anh hãy thử khám cho Phương Ác đi. Tôi tin, chỉ cần anh nói chuyện với anh ta sẽ thấy anh ta căn bản không điên cuồng như vậy.”

“Bây giờ chúng tôi có khá nhiều chuyện trọng yếu cần làm.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên xen vào, “Chúng tôi phải sắp xếp thời gian, anh định đưa Miêu Nhi đi ngay bây giờ ư?”

“À...” Phác Thiếu Hằng cười xấu hổ, gật đầu, “Đúng thật, là do tôi quá sốt ruột, dẫu sao vẫn xin tiến sĩ Triển suy nghĩ một chút, đây không chỉ là cứu một người vô tội, mà còn liên quan tới hung thủ thật sự vẫn đang ung dung ngoài vòng pháp luật.”

Triển Chiêu gật đầu, Phác Thiếu Hằng để lại danh thiếp, xoay người rời đi cùng Lư Phương.

Thấy hai người đi hẳn rồi, Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu vào phòng, đóng cửa lại: “Miêu Nhi, cậu làm sao vậy?”

“Không có gì...” Triển Chiêu lắc đầu.

“Tôi thấy cậu có vẻ không thích mấy chuyện này.” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống cạnh Triển Chiêu, “Mà tôi cũng thấy, cậu có vẻ rất kỳ vụ án của Phương Ác!”

Triển Chiêu thở dài, dựa vào sofa, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cậu có thấy không, hướng phát triển của vụ Phương Ác này hình như không được chính xác.”

Bạch Ngọc Đường hứng thú: “Cậu nói xem.”

“Cậu với tôi làm việc chung lâu như vậy, kiến thức chuyên môn của tôi chẳng qua là dùng giúp cậu tìm chứng cứ.” Triển Chiêu ôm đầu gối, nghiêng túc mở miệng, “Nhưng chưa bao giờ dùng tâm lý học làm tiêu chuẩn phán đoán một người có tội hay không.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đúng vậy.”

“Nhưng vụ án Phương Ác này, một khi đã mở ra tiền lệ, sau này khả năng phát triển theo chiều hướng không tốt. Chỉ cần nhà tâm lý học hoài nghi ai liên đới đi phát hiện nói dối.” Triển Chiêu than thở. “Đến lúc đó, chẳng còn là chứng cứ định tội, mà là suy đoán định tội, công minh ở đâu?”

Bạch Ngọc Đường nghe xong cũng trầm mặc, một lúc lâu mới đáp: “Cậu nói có lý.”

“Bất kể Phương Ác có phải hung thủ hay không, việc của chúng ta là phải điều tra rõ ràng, tìm được chứng cứ, chứ không phải phán đoán hán tốt hay xấu, sau đó làm phát hiện nói dối.” Triển Chiêu nói tiếp, “Vậy thì nguy mất.”

Bạch Ngọc Đường đứng dậy, đi qua đi lại vài bước, nói: “Miêu Nhi, chi bằng gặp Phương Ác xem sao.”

Triển Chiêu ngẩng đầu, “Ý cậu là, tìm dấu vết từ hán?”

Bạch Ngọc Đường gật gật, “Tôi đang nghĩ, có rất nhiều vụ giết người hàng loạt, vụ án không có chứng cứ cũng không phải không có, nhưng vụ Phương Ác diễn biến kỳ quái... Không biết có kẻ nào đứng sau gây ảnh hưởng tới chiều hướng phát triển vụ án không?”

Triển Chiêu cũng gật đầu, “Tôi cũng nghĩ vậy! Chỉ là mình còn đang vướng vụ án kia...”

“Dù sao bây giờ cũng chưa có thêm đầu mối.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ngồi im chờ đợi cũng vô ích, chi bằng xem xét thể nào, xong chúng ta nghĩ phương pháp. Bất kể ra sao, trên phương diện tội phạm tâm lý học hay hình sự học, quyền của cậu cũng không vừa, trước khi thẩm tra nhất định sẽ có người tới hỏi ý kiến cậu. Chỉ cần cậu không đồng ý phát hiện nói dối, rồi trình bày quan điểm... Họ cũng không còn cách nào khác, đúng không?!”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý, gật đầu, “Được! Giờ chúng ta đi!”

Bạch Ngọc Đường với chìa khóa xe, “Đi thôi!”

.

Công Tôn đầu óc lâng lâng rời cảnh cực, xuống dưới lầu thì cảm thấy dạ dày có chút khó chịu. Tối hôm qua anh để bụng đói quá, xong cũng chẳng ăn gì, sáng nay gặp vấn đề rồi. Nghĩ lại thấy buồn cười, bình thường nếu anh thức đêm làm việc, Bạch Cẩm Đường nhất định sẽ tới đưa đồ ăn khuya, nhưng hai ngày qua tên kia đã ra nước ngoài, không biết lúc nào về...

Công Tôn đang nghĩ ngợi, chợt nghe chuông điện thoại vang lên. Anh lấy ra nhìn, quả nhiên là Bạch Cẩm Đường.



“Alo?” Công Tôn bắt máy.

“...” Đầu kia im lặng một hồi, xong hỏi: “Em mệt sao? Tối qua thức trắng?”

Công Tôn im lặng gật đầu, “Ừ.”

Bạch Cẩm Đường cau mày, “Sao Ngọc Đường lại để em thức suốt đêm?!”

“Liên quan gì tới cậu ấy?” Công Tôn cười, “Hai đứa nó cũng thức đêm liên tục, tôi bận có một tối, lúc khác thì quá rảnh rồi ấy.”

“Ăn sáng chưa?” Bạch Cẩm Đường lại hỏi.

“Giờ đi đây.” Công Tôn nghe vừa điện thoại, vừa đi về hướng quán cà phê đối diện cảnh cực.

“Uống một ly sữa tươi nóng, sau đó ăn chút gì dễ tiêu lót dạ.” Bạch Cẩm Đường dịu giọng nói, “Không được uống cà phê, ăn xong rồi về ngủ đi.”

“Biết mà.” Công Tôn đẩy cửa quán bước vào, “Bao giờ anh về?”

“... Nhớ tôi à?” Bạch Cẩm Đường cười.

“...” Công Tôn im lặng ngồi vào bàn, gọi phục vụ, “Một cốc sữa tươi nóng, một bánh phô mai.”

“Nhanh thôi.” Bạch Cẩm Đường cười, “Em phải tự chăm sóc đấy.”

“Ừm.” Công Tôn cúp điện thoại, sữa cũng đã được mang ra, vừa định uống, lại thấy trước mặt có bóng người, ai đó ngồi xuống đối diện anh.

Công Tôn ngược mặt lên. Trước mặt anh là một phụ nữ chừng 30 tuổi, ăn mặc sành điệu gợi cảm, rất đẹp và cũng rất khí chất. Cô ta mặc toàn đồ hiệu, trang sức đầy tay, nét mặt có phần ngạo mạn.

Công Tôn cố nhớ xem, không biết mình có quen ai trông như thế không. Anh liếc thấy quán còn nhiều chỗ trống, không hiểu vì sao cô ta lại phải tới ngồi đối diện mình.

Người phụ nữ gỡ kính mát, đánh giá Công Tôn từ trên xuống dưới, lạnh lùng hỏi, “Anh là Công Tôn Sách?”

Dạ dày Công Tôn đau quặn lên, anh uống một ngụm sữa tươi, khẽ gật đầu, nhìn cô ta, “Cô là...?”

Cô gái xua tay đuổi phục vụ bàn, nhìn Công Tôn chằm chằm một lúc lâu rồi nói: “Tôi là người phụ nữ quan trọng nhất của Cẩm Đường.”

“Khụ khụ...” Công Tôn sắc sữa tươi, ho một hồi dài. Anh ngẩng đầu xem xét khuôn mặt đối diện, mãi mới bật ra câu: “Bác gái bao nhiêu tuổi rồi ạ? Trông bác thật trẻ trung ạ.”

Gương mặt người phụ nữ lập tức tái xanh.

(\*) Garfield

### 133. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 5

Chương 5 : Phỉ báng

Nghe Công Tôn nói xong, sắc mặt cô gái thoáng nhăn nhúm, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Cô ta cười: “Nghe nói, anh chẳng qua chỉ là một tay pháp y quèn.”

Công Tôn đảo mắt, tiếp tục uống sữa... Dạ dày đau quá.

“Tôi kinh doanh làm ăn nên biết Cẩm Đường, thấy bảo anh ấy có nhân tình là nam, cho nên mới đi xem thử để mở rộng tầm mắt.” Cô ta tiếp lời, “Anh quả là tầm thường ngoài sức tưởng tượng của tôi.”

Công Tôn thường ngày tính tình bình thản lãnh đạm, chỉ có lúc đói hoặc lúc mệt mới tỏ ra khó chịu, nhưng một khi dạ dày đã lên cơn đau thì tâm trạng anh sẽ trở nên cực xấu. Công Tôn thầm nghĩ, Cẩm Đường đào đâu ra cô nàng này, không dùng chạy tới đây gây chuyện, làm như vợ cả tới đánh ghen với vợ lẽ, truyền ra ngoài không khéo người ta lại tưởng anh tranh giành Cẩm Đường với cô ta. Tâm trạng Công Tôn hiện

giờ không tốt, nên lời nói có phần ác độc, bản tính bộc lộ; nhìn lên nhìn xuống người phụ nữ kia một hồi, anh bất đắc dĩ hỏi: “Vị đây là Bạch phu nhân?”

Cô gái đắc ý, “Trong tương lai gần.”

Công Tôn gật đầu: “Hóa ra là mẹ kế của Cẩm Đường... Mà không đúng, tôi nhớ bác trai là người rất đứng đắn à, hơn nữa cô cũng chẳng xinh đẹp đoan trang được nửa phần bác gái.”

Cô nàng kia mặt biến sắc thấy rõ, vẫy tay gọi phục vụ, “Cho cốc nước!”

Không lâu sau, có người bưng một cốc nước đến. Cô ta cầm lấy cốc, hất thẳng vào mặt Công Tôn. Nhưng Công Tôn không tránh, bởi vì ai đó đã nhanh tay dùng khay bưng chắn trước mặt anh, chặn lại luồng nước bị tạt đến.

Người phụ nữ vì hất nước quá mạnh, mà khay lại đặt rất gần, nên lãnh trọn gần như toàn bộ nước bắn ngược. Cô ta nhăn nhó nhìn bản thân ướt sũng, hung hăng ngắc đầu xem tên phục vụ nào nhiều chuyện, dám chõ mũi vào, lại phát hiện người vừa rồi mang nước ình chẳng phải phục vụ bàn.

Trước mắt cô ta là một người đàn ông trẻ tuổi mặc vest đi giày da, khuôn mặt bình thường không có gì nổi bật, đang chăm chăm nhìn lại cô, hần cười cười.

“Anh là ai?” Cô gái thấy quen quen, lạnh giọng hỏi.

“Luật sư.” Người đàn ông đáp, “Đang ngăn cô phạm tội.”

Cô ta bĩu môi, cười lạnh gật đầu, đứng dậy quay sang Công Tôn: “Sẽ còn gặp lại.” Nói xong, xoay người rời đi.

Công Tôn nhìn cô ta tức giận ngúng nguẩy bỏ đi một cách khó hiểu, anh lại cầm cốc sữa tiếp tục uống.

“Anh không sao chứ?” Người đàn ông kia ngồi xuống đối diện Công Tôn: “Tôi là Phác Thiếu Hằng... Tôi ngồi bàn kế bên, tình cờ nghe được hai người nói chuyện, nên mới xen vào.”

Công Tôn ngẩng lên nhìn hắn, không nói không rằng, như đang suy nghĩ việc gì.

“Đã nghe danh anh từ lâu.” Phác Thiếu Hằng tiếp tục, “Nghe nói anh là bác sĩ pháp y giỏi nhất trong nước.”

Công Tôn nhìn chăm chăm anh ta một lúc lâu, rồi anh quay sang khoát tay với phục vụ bàn, thanh toán.

Phác Thiếu Hằng có chút khó xử, đang suy nghĩ nên mở lời thế nào, thì chợt nghe Công Tôn hỏi: “Anh tìm tôi có việc gì?”

“À...” Phác Thiếu Hằng đỏ mặt, “Không có gì... chẳng qua là tình cờ thôi.”

Công Tôn gật đầu: “Ừ ha, tình cờ theo từ cảnh cục tới đây?”

“Tôi...” Phác Thiếu Hằng lại càng đỏ mặt. Đúng lúc đó, có người tới bên cạnh Công Tôn, toàn thân Âu phục đen, cao to cường tráng, tướng mạo hung dữ. Người đó đứng bên Công Tôn, cúi đầu hạ giọng, “Có cần chúng tôi xử lý không?”

Công Tôn lắc đầu, “Không cần đâu, cảm ơn.”

Người áo đen cung kính lui về, đứng cách đó không xa... Phác Thiếu Hằng nhìn ra xung quanh, phát hiện trong quán còn hai người như vậy, ngoài quán cũng thêm hai người nữa, tất cả cùng ẩn nấp nhưng tầm mắt đều chia về Công Tôn và mình, trông như chỉ cần Phác Thiếu Hằng lộn xộn một chút, lập tức sẽ bị giải quyết gọn. Bất giác nuốt khan, Phác Thiếu Hằng cười gượng hai tiếng: “Tôi... có việc muốn nhờ anh giúp.”

Công Tôn nhướn mày, chờ anh ta tiếp tục.

“Đây là... ảnh chụp thi thể trong vụ án của Phương Ác.” Phác Thiếu Hằng lấy ra mấy tập hồ sơ từ trong túi, đặt trước mặt Công Tôn, “Tôi hy vọng anh có thể giúp tôi xem qua một chút.”

Công Tôn không nhận, nhàn nhạt đáp trả, “Tôi không mở phòng khám tư, muốn tôi xem phải có công văn chính phủ.”

“Tôi thấy có điểm mờ ám trong những vụ án của Phương Ác.” Phác Thiếu Hằng kiên trì, “Chẳng qua là xin anh, nếu anh rảnh thì để mắt tới, có lẽ sẽ có phát hiện. Tôi chỉ muốn cố gắng vì Phương Ác; một khi anh ta đã bị định tội, chắc chắn là tử hình!” Nói xong, không đợi Công Tôn từ chối, đã đứng lên, cúi chào Công Tôn và quay người rời đi nhanh chóng.

Công Tôn thở dài, lắc đầu, rõ là... ăn cũng không được yên. Công Tôn nâng cốc lên tiếp tục uống, tiện tay mở tập văn kiện ra xem. Hình ảnh mổ bụng đâm máu khiến dạ dày anh càng thêm khó chịu, nhưng dần dần chúng thu hút ánh mắt anh. Đặt cốc xuống, Công Tôn chăm chú xem xét. Cuối cùng anh cầm lấy tập hồ sơ đứng dậy, nhanh chân bước trở về cảnh cục.

Mấy người vệ sĩ nhìn nhau, vội vàng đuổi theo. Một người chịu trách nhiệm liên lạc nhanh chóng bấm gửi một tin nhắn.

.

Mấy hôm nay Bạch Cẩm Đường bận đến tối tăm mặt mũi, muốn nhanh nhanh giải quyết hết công việc còn về. Đại Đình Tiểu Đình cũng bị anh hành hạ dã man, bị sai bảo thiếu nước chết đi sống lại, khổ sở một mối kêu gào. Đang lúc nước sôi lửa bỏng, Tiểu Đình đột nhiên nhận được tin nhắn, là từ vệ sĩ chịu trách nhiệm bảo vệ Công Tôn.

Tiểu Đình xem qua, tin viết: “Có người phụ nữ tới gây hấn, tự xưng là Bạch phu nhân, hắt nước vào Công Tôn, bị một người đàn ông xen vào cứu nguy. Công Tôn vốn định về nhà ngủ, nói chuyện cùng hấn xong, tức giận trở về cảnh cục.”

“Phụt...” Tiểu Đình phun luôn ngụm nước trong miệng, chuyển điện thoại cho Đại Đình. Thêm ngụm nước nữa phọt ra.

Đang đọc giấy tờ, Bạch Cẩm Đường hoài nghi ngẩng đầu nhìn hai người, chỉ thấy song sinh đồng loạt hướng ánh mắt về anh, nửa thông cảm nửa hả hê khi có người khốn đốn...

Ấy, mắt phải nháy nháy!

.

Bạch Ngọc Đường lái xe, chở Triển Chiêu tới trại giam, yêu cầu gặp Phương Ác.

Quản ngục dẫn hai người vào phòng thẩm vấn, Phương Ác đã được đưa tới.

Ngoài dự đoán của hai người, thoát nhìn, Phương Ác cũng không quá sa sút hay ra vẻ vô tội, tâm tình của hấn cực kỳ ổn định, im lặng ngồi trong phòng thẩm vấn. Mặc dù mang còng tay và mặc đồ trọng phạm, nhưng xem ra hấn khá yên tĩnh và nhã nhặn.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ở trong phòng quan sát nhìn hấn một lát. Bạch Ngọc Đường cười: “Miêu Nhi, hấn có phong cách của một tên cuồng sát biến thái đấy!”

Triển Chiêu bất đắc dĩ liếc qua anh: “Quả thật có chút khác người.”

Hai người quan sát thêm chốc lát, rồi mở cửa đi vào phòng thẩm vấn.

Phương Ác ngồi đó, ngẩng đầu thấy Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường đi vào, trong mắt ánh lên nét tò mò, chăm chú nhìn hai người ngồi xuống trước mình. Hấn tỏ vẻ băn khoăn, như đang suy đoán thân phận của hai người họ.

Bạch Ngọc Đường giật mình, biểu cảm của Phương Ác phản ánh rõ rệt tâm tư tình cảm của hấn. Nếu chỉ phán đoán qua bề ngoài, hấn quả thật là một người đơn giản.

Triển Chiêu nhìn cử động của Phương Ác, khẽ cau mày hỏi: “Anh là Phương Ác?”

Phương Ác gật đầu, vẫn chưa nói lời nào.

“Luật sư của anh đề nghị chúng tôi tới gặp anh.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Anh có muốn nói gì với chúng tôi không?”

Phương Ác chớp mắt mấy cái, chậm rãi mở miệng: “Tôi đã bảo rất nhiều lần rồi, tôi không giết người.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu thoảng liếc nhau, “Chiếc rìu anh thường dùng khi biểu diễn chính là hung khí.”

Phương Ác gật đầu: “Tôi bị người ta vu oan.”

Triển Chiêu đột nhiên vẫy người cảnh ngục đối diện, cảnh ngục đi vào, Triển Chiêu bảo anh ta, “Tháo còng tay trái của phạm nhân ra.”

Bạch Ngọc Đường và người cảnh ngục hơi ngạc nhiên, Phương Ác nở một nụ cười.

Thấy người cảnh ngục chần chừ, Bạch Ngọc Đường bèn gật đầu với anh ta: “Tháo còng đi.”

Cảnh ngục đi tới, tháo chiếc còng còng Phương Ác vào băng ghế ra.

Triển Chiêu gõ nhẹ tay lên bàn, ý bảo Phương Ác đặt tay trái lên đó.

Phương Ác làm theo, Triển Chiêu đưa tay bắt mạch của Phương Ác, hỏi: “Anh có giết người không?”

Phương Ác nhẹ nhàng lắc đầu, tỉnh táo đáp, “Không.”

Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào Phương Ác trong chốc lát, lại hỏi: “Anh có giết người không?”

Phương Ác trầm mặc một hồi, đột nhiên cười, ánh mắt lạnh đậm bỗng xuất hiện tia giảo hoạt, thấp giọng thì thầm: “Là tôi giết.”

Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn hắn, “Anh điên à?”

Phương Ác cười ha ha, nháy mắt với Triển Chiêu rồi rút tay về.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy sắc mặt Triển Chiêu có phần trắng bệch, anh cứ nhìn chằm chằm vào Phương Ác.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Gã này sao vậy?”

Triển Chiêu im lặng, mãi mới mở miệng: “Mạch của hắn hoàn toàn không biến chuyển.”

... Bạch Ngọc Đường lặng người mất một lúc, nhìn Phương Ác, “Không biến chuyển?”

“Ha ha ha...” Phương Ác cười phá lên: “Nếu tiến hành kiểm tra phát hiện nói dối, tôi nhất định sẽ không chịu án tử hình đâu.”

“Anh đừng mơ tưởng!” Triển Chiêu lạnh giọng, “Ở trong tù cả đời đi.” Sau đó, anh đang định kéo Bạch Ngọc Đường đi, lại nghe Phương Ác đột nhiên lên tiếng:

“Các cậu hắn phải hy vọng tôi sống mới đúng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hồ nghi quay đầu lại, thấy Phương Ác mỉm cười, đưa tay vào miệng liếm, rồi chậm rãi viết lên bàn vài chữ — I LOVE YOU.

Cả hai lập tức ngây người. Bạch Ngọc Đường chau mày, tiến lên vài bước túm lấy Phương Ác, “Sao anh biết việc này?!”

Phương Ác lại cười: “Nếu các cậu muốn biết chân tướng sự việc thì đưa tôi đi kiểm tra phát hiện nói dối đi.”

“Đừng nghe hắn!” Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường, “Trong ngục cũng có TV, có thể theo dõi mà!” Anh lôi Bạch Ngọc Đường đi, lại nghe Phương Ác phía sau nhàn nhạt nói vọng ra, “Họ bị chém khi còn sống, đúng không?”

Hai người khựng lại, việc này này đâu được phát trên TV... Sao hắn biết được?

“Cậu nên cân nhắc kỹ.” Phương Ác thấp giọng, “Nếu không... bị kịch chưa dừng lại ở đây đâu.” Nói xong liền im lặng.

.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngẩng ngẩn ra khỏi trại giam, hai người đều thấy mờ mịt. Một lúc lâu sau, Bạch Ngọc Đường mới hỏi: “Miêu Nhi... Rốt cục Phương Ác có phải hung thủ không?”

Triển Chiêu lắc đầu: “Tôi không biết, chỉ biết là nếu không muốn hắn chết thì chỉ còn cách để hắn kiểm tra phát hiện nói dối, nhưng nếu để hắn kiểm tra thì trùng kè hắn rồi.”

“Đúng là ngồi trên lưng cọp rồi.” Bạch Ngọc Đường cũng lắc đầu, “Không thể tránh bị dắt mũi à?”

Triển Chiêu giương mắt nhìn anh: “Thế làm sao bây giờ?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Có thể xin hoãn thẩm tra, chỉ cần chúng ta phát hiện ra điểm khả nghi là được!”

“Điểm khả nghi?” Triển Chiêu cũng nghĩ nghĩ, kéo Bạch Ngọc Đường nói: “Đi! Chúng ta về cảnh cục!”

Hai người phóng như bay về cảnh cục, xông vào văn phòng SCI, bảo Trưởng Bình thu thập tất cả các hồ sơ về vụ án Phương Ác. Đúng lúc đó, Công Tôn bước tới: “Quay lại rồi hả? Tôi đang tìm hai cậu đây.”

“Không phải anh về nhà rồi sao?” Bạch Ngọc Đường giật mình.

“Đây là ảnh chụp thi thể vụ án Phương Ác.” Công Tôn đưa Bạch Ngọc Đường, “Nhìn thử ảnh chụp chi tiết xem.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhận lấy mấy tấm ảnh, chỉ thấy trên thi thể cũng có dấu vân tay, tương tự vụ án phân thân vừa rồi.

“Bọn họ cũng bị...” Cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều không thể tin nổi, Công Tôn lại chỉ vào tấm hình, “Các cậu nhìn đây này! Nhìn về mặt họ xem!”

Hai người nhìn kỹ, thấy gương mặt nạn nhân tỏ rõ vẻ thống khổ hoảng hốt, mà hai mắt thậm chí còn tròng tròng nhìn xuống bụng.

“Bị mổ bụng sống?!” Triển Chiêu kinh hãi.

“Chẳng lẽ cùng một hung thủ?!” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Nhưng sao thủ pháp ra tay lại thay đổi?”

“Bắt đầu có điểm giống nhau!” Triển Chiêu quay sang Bạch Ngọc Đường, “Chúng ta đi tìm cục trưởng Bao, tiếp nhận án này, hoãn thẩm tra Phương Ác!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cả hai vội vàng cầm ảnh đi tìm Bao Chứng.

Bao Chứng thấy bọn họ đằng đằng sát khí xông tới, khó hiểu hỏi: “Sao thế?”

Bạch Ngọc Đường đem ảnh chụp thi thể vụ án Phương Ác và vụ án phân thân đặt xuống trước mặt Bao Chứng: “Cục trưởng, có điểm tương tự! Chúng tôi muốn tiếp nhận án này, có thể xin hoãn thẩm tra Phương Ác không?”

Bao Chứng nhìn hình một lúc lâu, rồi lắc đầu: “Chưa đủ chứng cứ!”

“Cục trưởng!” Triển Chiêu gấp gáp, “Phương Ác thậm chí còn biết chi tiết vụ giết người phân thân. Hơn nữa, tôi phát hiện hắn có năng lực khống chế tinh thần rất mạnh, nếu như cho kiểm tra nói dối, nhất định sẽ thoát tội!”

Bao Chứng trầm mặc một hồi: “Quá muộn rồi”

“Là sao ạ?” Triển Chiêu khó hiểu.

“Bởi vì luật sư của Phương Ác đã tìm chuyên gia hàng đầu xin kiểm tra phát hiện nói dối... Đám chuyên gia kia, đứng đầu là Lục Lương, đã trình bày khá thuyết phục, nên Viện Kiểm Sát vừa mới phê chuẩn cho kiểm tra nói dối rồi.”

“Nhưng một khi kiểm tra thành công, Phương Ác rất có thể được phán vô tội!” Triển Chiêu nói, “Tà khí nơi Phương Ác rất mạnh, không thể loại trừ khả năng hắn là hung thủ, không thể thả đi được!”

Bao Chứng chần chừ, “Nhưng công văn cũng đã phê chuẩn rồi, tôi cũng hết cách. Mấu chốt chính là chúng ta cũng không có đủ chứng cứ chứng minh Phương Ác là hung thủ... Nếu các cậu thực sự nghi ngờ hắn, ngay

khi hắn thẩm tra xong và có phán quyết, tìm được căn cứ chính xác mang tới, đến lúc đó, các cậu giam giữ thế nào cũng được.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, bất đắc dĩ rời khỏi văn phòng của Bao Chứng.

Hai người trở lại SCI, bắt gặp Lư Phương đứng chờ bên trong. Anh nhắc thấy Triển Chiêu, liền gọi: “Tiểu Triển, vừa rồi Lục Lương cùng mấy nhà tâm lý học gọi điện tới, mời cậu tham gia kiểm tra nói dối.”

Triển Chiêu cau mày, lạnh lùng đáp: “Tôi không đi!”

“...” Lư Phương trầm mặc một hồi, “Tiểu Triển, chi bằng cậu tới xem chút xem?”

“Nếu như có người gọi tới thì anh cứ nói, tôi chủ trương không đồng ý kiểm tra!” Triển Chiêu thấp giọng, “Phá án quan trọng là chứng cứ, không phải là lý thuyết học thuật!”

“Ai da...” Lư Phương bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường gật đầu, Lư Phương vỗ vai Triển Chiêu, “VẬY TÔI ĐI XỬ LÝ ĐÂY.” Nói xong, anh xoay người rời đi.

Tối chiều, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đem tất cả các hồ sơ vụ án năm đó ra rà soát lại. Bạch Ngọc Đường phát hiện tâm trạng Triển Chiêu không tốt, có chút lo lắng. Liếc thấy trời cũng bắt đầu tối, nhưng Triển Chiêu hoàn toàn không có ý định đi ăn.

Trong văn phòng SCI, mọi người đều đang sôi nổi chuẩn bị ra về. Lạc Dương tan học ghé qua, cảm thấy không khí khác thường, nhỏ giọng hỏi Lạc Thiên, “Chú Triển sao vậy ba?”

Lạc Thiên nhỏ giọng trả lời, “Đừng quấy chú Triển nhé, các chú ấy đang bận tra án.”

“Bận rộn thế nào cũng không thể bỏ cơm được nha!” Lạc Dương chạy tới kéo tay Triển Chiêu, “Chú Triển, ta đi ăn thôi!”

Triển Chiêu xoa đầu Lạc Dương: “Dương Dương, đừng quấy, chú đang bận...”

“Bận cũng phải ăn!” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu, “Trẻ con còn biết điều đó, sao cậu lại không biết?”

Triển Chiêu lặng im, Bạch Trì cũng đã bước tới cười, “Đúng đấy ạ, phải thư giãn đầu óc chút chứ. Đi anh, chúng ta đi ăn cơm.”

Cuối cùng, Triển Chiêu bị một đám người kéo xuống quán cơm ngay dưới cục cảnh sát.

Mọi người bước vào quán, Lạc Dương đã nhanh miệng gọi vài món ngon lành, cậu nhóc còn cố gắng chọc cười Triển Chiêu. Một lúc sau, ai cũng bị Lạc Dương chọc cho cười vang. Triển Chiêu cũng yên tâm ăn cơm.

Đúng lúc đó, tiếng TV đang chiếu chương trình đặc biệt trong quán chợt lọt vào tai mọi người, chính là truyền hình trực tiếp cuộc tranh luận về sự kiện tiến hành phát hiện nói dối cho Phương Ác.

MC đang phỏng vấn khách mời, người vẫn chủ trương cho Phương Ác kiểm tra nói dối, giáo sư tâm lý học Lục Lương.

Lục Lương là một học giả hơn 40 tuổi, thoát nhìn rất văn sinh, trán có hơi hói.

“Miêu Nhi, nhà tâm lý học nào cũng mang hình tượng này sao?” Bạch Ngọc Đường nhin cười.

Còn Triển Chiêu thì bật cười, không để tâm mà tiếp tục ăn. Chợt MC hỏi Lục Lương: “Giáo sư Lục, nghe nói trước khi tiến hành ông đã mời nhà tâm lý học tội phạm nổi tiếng Triển Chiêu tới tham gia?”

“À... Tiến sĩ Triển hôm nay đã từ chối lời mời của chúng tôi.” Lục Lương khẽ mỉm cười, “Phát ngôn viên của cảnh sát đã nói, không ủng hộ việc phát hiện nói dối lần này.”

“Tại sao vậy?” MC khó hiểu, “Tiến sĩ Triển không phải luôn cố gắng khuyến khích vận dụng tâm lý học vào phương diện hình sự sao?”

“Ai... Nói và làm là hai việc khác nhau.” Lục Lương cười lạnh, “Triển Chiêu dù gì cũng là người bên phía cảnh sát, tâm lý học của cậu ta dùng để hỗ trợ cảnh sát là chủ yếu, không phải đứng về phía dân chúng. Cậu ấy đường đường là học giả của chính phủ, địa vị cao ngất, chúng tôi làm những chuyện này, chẳng qua là mấy chiêu trò bình dân, sao có thể với cao được.”

“Vậy vì sao lần này giáo sư Lục lại nhất quyết muốn cho Phương Ác kiểm tra phát hiện nói dối?” MC tiếp tục hỏi.

“Tôi không ham danh lợi quyền uy, chẳng qua là vụ án Phương Ác có nhiều điểm cần làm sáng tỏ. Chúng tôi thực sự nghi ngờ năng lực phá án của cảnh sát... Hơn nữa, quan trọng nhất là, nếu như giết Phương Ác thì hung thủ thật sự có thể ung dung ngoài vòng pháp luật!”

...

Xuyên suốt cuộc luận đàm, Lục Lương càng không ngừng ám chỉ ông ta rất bất mãn với việc Triển Chiêu không ủng hộ phát hiện nói dối. Giọng điệu không ngừng châm chọc Triển Chiêu, cho rằng anh không xứng đáng làm gương mặt quyền uy cho giới tâm lý học, bởi anh chẳng qua chỉ là phát ngôn viên của chính phủ, là tay sai của cảnh sát.

Cả mấy con người quây quần quanh bàn ăn, trừ Triển Chiêu, sắc mặt ai nấy đều tái mét.

Lúc này lại nghe thấy bên bàn bên cạnh có hai người trẻ tuổi vừa ăn vừa chuyện trò to tiếng.

“Triển Chiêu? Có phải tác giả cuốn [Tâm lý học tội phạm]? Thành viên tổ SCI?”

“Đúng đó!”

“Tôi vẫn thường hâm mộ anh ta, hóa ra cũng chỉ là người như vậy thôi à?”

“Chắc... còn thể nào nữa, nếu không phải xun xoe bợ đỡ cấp trên, thì làm sao mà mới hơn hai mươi đã là một học giả quyền uy?!”

Nói còn chưa dứt lời, Dương Dương đã quắc mắt đứng lên, bước sang lật nhào bàn cơm của hai người kia.

Tất cả mọi người sửng sốt, đơ người mất vài giây.

“Ồi?! Dương Dương!” Lạc Thiên nhanh chạy tới ngăn cản Dương Dương lúc này đang nổi giận.

Hai người khách bị giật mình bởi đứa trẻ hung hãn, khó hiểu nhìn cậu nhóc.

“Thật xin lỗi.” Lạc Thiên bế Lạc Dương về bàn, “Dương Dương, sao con lại làm vậy?”

“Bọn họ nói nói tầm bậy tầm bạ!” Lạc Dương chỉ về phía hai người nọ, hét lên: “Tôi nói cho các người biết, chính tôi là người được chú Triển cứu sống, các người chưa từng gặp chú ấy, không có tư cách nói xằng nói bậy về chú ấy!”

Hai người trẻ tuổi nhìn nhau, thoáng thấy mấy người lớn quanh Lạc Dương đều mang theo sùng... Là cảnh sát! Họ vội vội vàng vàng trả tiền cơm rồi rời đi.

Lạc Thiên đưa tay vỗ lưng Lạc Dương, “Được rồi, đừng bức tức nữa, mọi người bị con dọa chạy hết kìa.”

Lạc Dương quay ra kéo tay Triển Chiêu: “Chú Triển, chú đừng giận, Dương Dương biết chú tốt nhất!”

Mấy người khác không nhịn được cười, Triển Chiêu có chút xấu hổ, đưa tay xoa đầu Dương Dương, “Ngoan, nhưng lần sau cũng không được làm loạn như vậy! Tốt hơn hết là dùng lý lẽ giải thích, đừng sử dụng bạo lực.” Nói xong, bưng bát lên tiếp tục ăn.

Mọi người ngạc nhiên phát hiện tuy Triển Chiêu bị phỉ báng như thế nhưng không hề tỏ ra chút khó chịu nào.

Sau khi ăn xong, tất cả trở lại cảnh cực, Bạch Ngọc Đường ngờ vực nhìn chằm chằm Triển Chiêu, “Miêu Nhi, vẻ mặt cậu rất giảo hoạt... Nghĩ ra phương kế gì à?”

Triển Chiêu cười một tiếng: “Tôi có đầu mối rồi, nhờ Lục Lương cả đấy. Ông ta làm tôi nhớ ra mấy chuyện.”

## 134. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 6

Chương 6 : Huyền Tượng

Cơm nước xong xuôi, mọi người trở về cục cảnh sát. Lạc Thiên bế Lạc Dương đi phía trước cùng Bạch Trì; Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sóng vai dạo bước đằng sau.

“Miêu Nhi, cậu phát hiện chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

“Ừm...” Triển Chiêu nghĩ nghĩ rồi hỏi Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Bạch, cậu thấy cho Phương Ác kiểm tra phát hiện nói dối mới tốt, hay không cho hắn kiểm tra mới tốt?”

“Không phải lúc trước cậu đã nói rồi sao, không thể để hắn làm kiểm tra phát hiện nói dối, nhưng cũng không thể không cho hắn làm.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Đúng là tiến thoái lưỡng nan.”

Triển Chiêu gật đầu, cười: “Thế này, ví dụ như Phương Ác qua được kiểm tra phát hiện nói dối, kết quả được phán vô tội và được trả tự do. Nếu lúc này mà tiếp tục xảy ra án mổ bụng... thì sẽ ra sao?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, rồi khẽ gật đầu: “Tôi hiểu rồi, đến lúc đó, Lục Lương sẽ trở thành mục tiêu công kích của dư luận. Những lý luận của ông ta sẽ bị chế nhạo!”

“Vậy... Lại ví dụ, nếu Phương Ác không qua được bài kiểm tra, kết quả bị xử có tội... Rồi sau đó lại xảy ra án mổ bụng.” Triển Chiêu tiếp tục hỏi, “Kết quả sẽ thế nào?”

Bạch Ngọc Đường một lần nữa gật đầu: “Đến lúc đó, cảnh sát chính là mục tiêu công kích của dư luận. Chúng ta vất vả bao lâu, kết quả là bắt nhầm người!”

“Cuối cùng...” Triển Chiêu cười, “Nếu chúng ta thả Phương Ác trước, vụ án mổ bụng lại tiếp tục, chúng ta bắt hắn lại lần nữa, án mổ bụng vẫn không ngừng lại... Kết quả ra sao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu cười, “Quần chúng nhất định sẽ thấy cảnh sát và các nhà tâm lý học đều ngu xuẩn.”

Triển Chiêu tổng kết, “Vô luận làm gì, tất cả đều làm quần chúng nghi ngờ khả năng của ngành tâm lý học tội phạm trong quá trình điều tra.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Miêu Nhi, vậy cho nên gần đây mới không có vụ mổ bụng nào á?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Phương Ác chỉ là một mắt xích, mặc kệ hắn bị bỏ tù hay được phóng thích, dù có bị xử bắn... Chỉ cần án mổ bụng tiếp tục phát sinh, mục đích cuối cùng của hung thủ đều thành công.”

“Ông Lục Lương kia... chỉ là kẻ bị giật dây.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Đúng là đã bị bán mà còn thay người ta đếm tiền.”

“Tôi nghĩ, chúng ta cần phải thăm dò các mối quan hệ của Lục Lương một chút, những ai hay qua lại với ông ta.” Triển Chiêu nói, “Còn nữa... Trên đời này, chẳng có chuyện gì xảy ra mà không có lý do, đặc biệt là những sự việc cực đoan.”

“Ý cậu là mục đích hành động của thủ phạm rất rõ ràng, hắn hận giới tâm lý học tội phạm?” Bạch Ngọc Đường tiếp, “Hắn chế giễu cảnh sát, căm ghét các nhà tâm lý học, tối thiểu hắn cũng là người am hiểu y khoa và giải phẫu học...”

“Còn nhiều thứ nữa.” Triển Chiêu đột nhiên nghiêm túc, “Tiểu Bạch, thực ra gần đây tôi mới nghiên cứu vài thứ.”

“Nghiên cứu cái gì?” Bạch Ngọc Đường tò mò, “Thảo nào đợt trước không có vụ án nào mà cậu lại cứ đầu tắt mặt tối như thế...”

“Tôi đang nghiên cứu về việc nhân hóa một khái niệm trừu tượng.” Triển Chiêu đáp.

Bạch Ngọc Đường mở giọng điệu kính trọng: “Xin ngài hãy giảng giải những lý luận này bằng tiếng người, kẻ hèn tài sơ học thiển, chỉ hiểu những gì thuộc về nhân loại thôi.”

“Biến!” Triển Chiêu trừng Bạch Ngọc Đường, nghĩ thêm một chút thì lên tiếng: “Ví dụ, một tên hung thủ giết một người hoặc làm hại một người... Muốn vậy hắn phải có động cơ gây án, địa điểm gây án, phương thức gây án, nhân chứng, vân vân... Tương tự, người bị hại cũng phải có những quan hệ xã hội có liên quan, lý do bị hại gì đó.”



“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có lý.”

“Phần lớn những sát thủ liên hoàn chúng ta đã tiếp xúc đều là trọng phạm cực kỳ nguy hiểm. Những kẻ tội ác tày trời đó không phải chỉ căm ghét, oán hận một hai người.” Triển Chiêu vừa đi vừa nói, “Bọn họ hận một nhóm người có đặc điểm giống nhau, hay chính xác hơn là một loại hành vi... Mở rộng ra vụ án của chúng ta, gọi là kẻ sát nhân cũng được, hại người cũng được, bởi vì hắn chỉ căm ghét một kiểu người nào đó...”

“Hiểu rồi!” Bạch Ngọc Đường cười, “Ý cậu là, chúng ta phải coi một đặc điểm hoặc hành vi đó như con người mà suy đoán? Ví dụ như vụ án lần này, nếu coi ‘tâm lý học tội phạm’ là người bị hại, chúng ta có thể tra ra người đó có những mối quan hệ xã hội nào, hay qua lại những nơi nào, có thể làm mất lòng ai...Miêu Nhi! Đi nào!”

Triển Chiêu mỉm cười, “Đôi khi những chi tiết quá rời rạc khiến chúng rối loạn, nhưng nếu ghép những điểm rời rạc đó lại thành một thể thống nhất thì sẽ dễ tra ra một manh mối một cách hữu ích hơn!”

“Trước kia chúng ta chỉ biết tìm quy luật dựa trên những người bị hại, từ đó dựng lại hình ảnh hung thủ.” Bạch Ngọc Đường thông suốt, “Phương pháp của cậu lại là trừu tượng hóa người bị hại, trực tiếp định ra một phạm vi giới hạn những đặc điểm mà hung thủ có thể có! Phương pháp này thật quá tuyệt vời với những vụ án không có đầu mối!”

Triển Chiêu thỏa mãn vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Không hổ là đội trưởng Bạch, năng lực lý giải và phân tích thật đáng kinh ngạc!”

“Chúng ta trở về, liệt kê hết những kẻ có khả năng nằm trong phạm vi xác định. Những người như thế sẽ không nhiều lắm, chúng ta có thể theo dõi!” Bạch Ngọc Đường hưng phấn kéo Triển Chiêu, “Đi! Miêu Nhi, có lỗi ra rồi!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vội vàng trở về cảnh cục, tối đó, toàn thể đội viên SCI tăng ca, ai cũng đọc tài liệu. Triển Chiêu đưa ra các điều kiện để chọn lựa như sau:

1. Trực tiếp hoặc gián tiếp tiếp xúc với Lục Lương, hết sức tán thành lý luận của ông ta, phát ngôn mang tính khiêu khích.
2. Có những nghiên cứu nhất định về tâm lý học, đã từng công bố trên báo chí hay xuất bản sách, giai đoạn đầu thì ủng hộ, sau lại phản đối.
3. Tham gia nhiều diễn đàn tâm lý học, thời gian đầu hoạt động thường xuyên, nhưng sau đó thì ít khi xuất hiện.
4. Có cơ hội tiếp xúc với xác chết.
5. Có kiến thức nhất định về y học hoặc giải phẫu học.
6. Thanh niên có sức vóc, trầm mặc kiệm lời.
7. Sự nghiệp không thành công, điều kiện kinh tế bình thường, nghề nghiệp mang tính tự do.

Với những điều kiện trên, thỏa mãn từ năm điều kiện trở lên là được. Qua một đêm khảo sát, mọi người tìm được 3 nghi phạm.

Người thứ nhất là một học trò của Lục Lương, Vương Lạc; sau khi tốt nghiệp, anh ta được giữ lại trường, từ đó tới nay làm trợ giảng cho Lục Lương, từng học y. Người thứ hai là một thành viên thường hay xuất hiện trên diễn đàn cá nhân của Lục Lương, La Hâm Dao; cô ta là một bác sĩ thực tập, là một người ham thích tâm lý học, nhưng ngôn từ rất kích động. Cuối cùng là một người tên Trâu Long, ngày thường rất hay trò chuyện cùng Lục Lương, luôn cùng đi uống đôi ba chén với ông ta.

“Ba người này đều phù hợp điều kiện.” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường phái sáu người Mã Hán, Vương Triều, Trương Long, Từ Khánh, Triệu Hồ, Lạc Thiên, luân phiên nhau 24/24, ba ngày đổi chỗ một lần, theo dõi nhất cử nhất động của ba người kia. Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu và Bạch Trì sẽ tiếp tục ở cục cảnh sát tìm tư liệu.

Hai ngày theo dõi, kết luận không ngờ lại là — Cả ba người đều cho cảm giác không quá bình thường.

Ngày thứ ba, cuộc tiến hành phát hiện nói dối của Phương Ác được phát sóng trực tiếp trên truyền hình.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngồi trước TV theo dõi quá trình phát hiện nói dối của Phương Ác. Cuối cùng, Phương Ác thuận lợi thông qua kiểm tra.

“Thằng cha này thật là...” Bạch Ngọc Đường thả điều khiển xuống, lắc đầu, “Không đơn giản chút nào!”

Triển Chiêu im lặng không mở miệng, mãi mới nói: “Phương Ác là một cao thủ, thân phận của hắn nhất định không bình thường!”

“Miêu Nhi, tiếp theo chính là một vở trọng đầu hí (2), buổi chiều sẽ có thành quả!” Bạch Ngọc Đường sắp xếp một lực lượng cảnh sát lớn, chuẩn bị xong xuôi.

(2) trọng đầu hí: nôm na như một vở opera với nhiều diễn xuất và lời ca hơn, khác với kinh kịch nhé. Thuật ngữ chuyên môn của nó là hí khúc hành thoại.

Buổi chiều cùng ngày, kết quả xét xử Phương Ác diễn ra — Chứng cứ chưa đủ, được phán vô tội, trả lại tự do!

Kết quả xét xử Phương Ác như một viên đá ném vào trong nước làm cuộn lên ngàn tầng sóng. Tin tức truyền thông thi nhau nghị luận sôi nổi, còn văn phòng SCI lại trống không. Mọi đội viên đều ra ngoài làm việc, tâm thế sẵn sàng đón địch.

Tối hôm đó, ba nghi phạm đồng thời ra khỏi cửa, sau khi hẹn gặp mặt thì nửa đêm tới cùng một chỗ — Nhà của Lục Lương.

Lúc Bạch Ngọc Đường vọt vào nhà Lục Lương, Lục Lương đã nằm sõng soài trên đất, còn trong tay La Hâm Dao chính là một con dao giải phẫu, đang cắm vào bụng ông ta — Tang chứng vật chứng đều bị tóm!

Điều kỳ quái chính là hai mắt Lục Lương lộ rõ thống khổ nhưng không hề phát ra tiếng kêu, ông ta vẫn có thể giả dục.

Công Tôn trông thấy bên cạnh đặt một bình thủy tinh, bên trong vẫn còn nửa bình sữa, anh chợt hiểu ra mà mỉm cười, “Thì ra là thế!”

“Công Tôn, là thế nào?” Cả Bạch Ngọc Đường lẫn Triển Chiêu đều chưa hiểu.

Công Tôn lắc đầu, “Đã từng nghe chuyện bỏng lò vi sóng chưa?”

Ai nấy đưa mắt nhìn nhau, gật đầu, chuyện bỏng lò vi sóng rất bình thường. Nguyên lý hâm nóng của lò vi sóng chính là gia tăng sự dao động của các phân tử mà sản nhiệt; cho nên khi dùng lò vi sóng đun nước, nước thường nóng trước mà vật chứa lại chưa nóng. Đó là lý do mà nhiều phụ huynh đun sữa cho con bằng lò vi sóng, tay sờ thấy ấm, lập tức bón cho trẻ, khiến con em mình bị bỏng nghiêm trọng.

Cổ họng con người rất yếu, nhiệt độ xấp xỉ 50 độ đã đủ gây bỏng, đặc biệt nếu bị ép uống, vị trí nuốt đồng thời chính là vị trí dây thanh quản, quá nóng sẽ phá hủy khả năng phát ra tiếng. Nói chung là vì bị ép uống sữa nóng nên Lục Lương vừa đau vừa khó chịu, nhưng dây thanh đã bị phỏng nên không thể thốt nên lời, chỉ có thể mở to mắt chờ chết.

Bạch Ngọc Đường gọi xe cứu thương, Lục Lương được đưa đến bệnh viện. Trước khi đi, ông ta nắm chặt bàn tay Triển Chiêu, nước mắt giàn giụa. Triển Chiêu lắc đầu, người đàn ông này có lẽ sẽ bị ám ảnh cả đời mất.

Bắt giữ ba tên hung thủ lại, nhân chứng vật chứng đầy đủ, án mổ bụng được phá. Triển Chiêu lưu ý thêm với Lư Phương, khi công bố thì nói hết ý đồ của hung thủ ra, và Lục Lương đã cố ý hợp tác với cảnh sát, giả vờ dùng sự kiện phát hiện nói dối của Phương Ác để dụ hung thủ thật sự; nội bộ giới tâm lý học rất đoàn kết.

Ngay lập tức, sự phê bình của dư luận với giới tâm lý học tội phạm biến mất, đồng thời, Lục Lương, người đang bị mất khả năng nói tạm thời do bỏng dây thanh quản, được tôn thành anh hùng. Ông ta trở nên khép kín khác thường, không tiếp nhận phỏng vấn cũng không đồng ý gặp ai.

Một tuần sau, Triển Chiêu nhận được một phong thư, là Lục Lương ký tên, bên trên ghi bốn chữ — Nhân giả vô địch.

Triển Chiêu nhận thư, tâm tình vẫn chưa thả lỏng được... Án mổ bụng tuy đã được phá, nhưng vụ án phân thân vẫn chưa có manh mối. Mặt khác, Công Tôn lại ọi người một cái tin khiến không ai có thể phấn chấn nổi: Anh đã kiểm tra thật kỹ cổ họng thì thể vụ án phân thân — Không có dấu hiệu bị phỏng.

Điều làm mọi người đau đầu thêm chính là kẻ duy nhất biết rõ sự tình — Phương Ác, đã mất tích!

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ, “Xem ra vụ phân thân và vụ mổ bụng chỉ là trùng hợp, không liên quan đến nhau.”

Mấy ngày nay Triển Chiêu cứ đọc mãi mấy tư liệu liên quan tới vụ án mổ bụng. Anh phát hiện ba tên hung thủ kia hoạt động chung trên một diễn đàn, đó là một diễn đàn rất nhỏ, hơn nữa không thể lục soát được gì trong máy tính của họ. Tìm được trang web này là bởi máy tính cả ba đều lưu trang web lại favorites. Mà cả ba hầu như ngày nào cũng vào diễn đàn này — diễn đàn Huyền Tượng.

Đó là một diễn đàn tâm lý học vô cùng cực đoan, đa phần các đề tài bàn luận đều có liên quan đến tâm lý học biến thái (3), admin có nickname là Huyền Dạ Giáo Chủ. Qua những lời bàn luận của họ, Triển Chiêu cảm thấy những gì admin nói đều mang tính chất xúi giục. Hơn nữa, trí thức chuyên môn của người này rất vững, lý giải về tâm lý học cũng rất sâu. Người này dùng lời lẽ rất khéo léo, xúi giục thành viên trong diễn đàn phạm tội. Trong các bài viết của họ, còn có rất nhiều hình ảnh miêu tả cảnh phạm tội máu me, không biết là thật hay giả.

(3) tức là khai thác những góc biến thái của tâm lý học, kiểu thôi miên cho người ta lột đồ chạy ra đường ấy =))

Nhưng khi chờ Tưởng Bình kiểm tra trang web, lại phát hiện host của diễn đàn đặt tại nước ngoài, không thể một sớm một chiều truy tìm dấu vết. Hơn nữa, cái diễn đàn này sau khi ba tên hung thủ kia sa lưới đã ngừng update.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường xem hết những bài post trong diễn đàn, bĩu môi, “Sao trên đời lắm đứa biến thái vậy, trái đất này nguy hiểm quá!”

Triển Chiêu bắt đầu dĩ: “Giống như những lý luận khoa học thuần túy tương tự có liên quan tới nhân loại thôi, đều nguy hiểm cả. Giống như tâm lý học, tôn giáo học chỉ cần lệch quỹ đạo khách quan là thành cực đoan, có thể trở thành công cụ xúi giục, sai khiến và kiểm soát con người. Vì vậy trên thế giới này, chẳng có ai là không có nhược điểm, không có những trắc trở tâm lý. Có nhược điểm thì nhất định sẽ bị lợi dụng.”

“Chung quy em vẫn thấy... Vụ án này chưa kết thúc.” Bạch Trì đột nhiên lên tiếng, “Không biết mục đích cuối cùng của hung thủ là gì.”

Lúc này, cửa văn phòng bị đẩy ra, Bao Chứng và Lư Phương đi vào.

“Cục trưởng Bao?” Bạch Ngọc Đường ngẩng lên, “Có chuyện gì thế ạ?”

Bao Chứng lắc đầu: “SCI đã thành lập được một năm, phá được nhiều vụ án lớn. Lần này thêm vụ mổ bụng được phá nữa, để khen thưởng những đóng góp trị an của cục cảnh sát chúng ta cho thành phố S, đêm nay, một thương nhân nổi tiếng trong thành phố mở một bữa tiệc long trọng, muốn cảm ơn chúng ta.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhau, đang định mở miệng bảo không đi thì bị Bao Chứng lườm một cái, “Toàn người có địa vị tham gia, ai cũng phải đi!”

Hai người chán nản.

“Bây giờ tối nay, tầng cao nhất khách sạn Quốc Tế!” Bao Chứng nhìn một vòng, “Toàn thể SCI đóng bộ tử tế, ai dám không đi tôi đá ra khỏi đội!” Nói rồi, ông xoay người rời đi.

Lư Phương cười cười với mọi người, nhỏ giọng, “Tôi biết tôi mà nói thì đảm bảo vô dụng, quả nhiên cục trưởng Bao vẫn áp đảo hơn!” Sau đó, anh cũng ha ha cười mà rời đi.

Văn phòng SCI tĩnh lặng, chốc lát sau, tập thể quay lại nhìn Bạch Ngọc Đường, trăm miệng một lời hỏi: “Sếp, đóng bộ tử tế là làm sao?”

Bạch Ngọc Đường gãi đầu, “Đại khái đi ăn cưới mặc thế nào thì mặc thế chứ sao?”

Mọi người trăm mặt. Nhìn đồng hồ thấy sắp tới giờ, Bạch Ngọc Đường phát tay, “Về nhà thay đồ đi!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng tâm không cam tình không nguyện quay về nhà thay quần áo.

“Tiểu Bạch, khách sạn Quốc Tế có phải của anh hai không?” Triển Chiêu hỏi.

“Phải... Chính là cái hội trường diễn ra vụ bắn súng Tề Lỗi ấy.” Bạch Ngọc Đường nghĩ lại vẫn rùng mình, “Tối nay mà xảy ra sự cố gì, sau này chắc anh hai khỏi cần mở hội trường cho thuê đâu, sửa luôn thành nhà tang lễ đi.”

“Đừng nói nữa... Phải rồi, không phải anh hai đang đi công tác ư?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Tôi biết đâu được, hỏi Công Tôn xem... ây da...”

“Cậu sao thế?” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường chợt kêu lên bèn lại gần.

“Miêu Nhi, mí mắt nháy!” Bạch Ngọc Đường cũng ghé lại, “Đến đây, thơm một cái!”

Bị đập!

+++

Chú thích:

(1) Đầu đuôi cuộc nói chuyện là như thế này:

1. Triển Chiêu đang nghiên cứu một phương pháp điều tra mới cho những vụ án giết người hàng loạt không có đầu mối.

2. Cơ sở của nghiên cứu là: “Muốn xác định một kẻ giết người, cần dựa trên những đặc điểm về động cơ gây án, cách thức gây án... Tương tự, một người bị hại cũng có những đặc điểm về quan hệ xã hội, những yếu tố có thể tạo thành nguyên nhân bị hại.

3. Kẻ giết người hàng loạt không cầm hận cụ thể một người nào, mà là một dạng người. Ví dụ như: nạn nhân ‘phụ nữ’, ‘những người có tóc vàng’, ... Nói cách khác, về bản chất, hắn không cầm hận con người, mà là những ‘thứ’, những đặc điểm hắn lấy làm tiêu chí lựa chọn nạn nhân, là “giới tính nữ”, “mái tóc vàng”...

4. Phương pháp Triển Chiêu đưa ra là: Coi những ‘thứ’ đó như một con người X duy nhất. Sau đó dựa trên đặc điểm của X, tìm những thói quen đặc trưng, quan hệ xã hội mà X có thể có. Từ đó điều tra vụ án giết người hàng loạt như một vụ án giết người bình thường, nạn nhân là một người X. Dùng cách này sẽ loại bỏ được những chi tiết không cần thiết, tránh gây hỗn loạn khi điều tra.

5. Cách làm truyền thống khi điều tra một vụ án giết người hàng loạt là tìm đủ các manh mối từ các nạn nhân, rồi tìm quy luật, từ đó tìm ra hung thủ.à quá nhiều thông tin, gây hỗn loạn.

## 135. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 7

Chương 7 : Bữa tiệc

Gần bảy rưỡi tối, một loạt ô tô đậu trước cửa khách sạn Quốc Tế thành phố S. Nhưng không giống những bữa tiệc tùng linh đình hay họp mặt nghệ sỹ mọi khi, xe đậu trước cửa hôm nay đa phần là xe cảnh sát, người từ trên xe xuống cũng không phải ngôi sao kéo theo phái đoàn rầm rộ gì cả, ngược lại còn có chút giản dị. Đường nhiên, thỉnh thoảng cũng lẫn vào vài nhân vật đình đám, hôm nay xem chừng họ cũng không phô trương như mọi ngày.

Trước cửa lớn không có phóng viên, không có thẩm đồ, chỉ có mấy cậu nhân viên bãi đậu xe là bận rộn không ngừng, chạy đi chạy lại.

Xe của Bao Chứng dừng ngay dưới chân tòa nhà. Ông bước xuống nhìn quanh, không thấy chiếc xe thể thao bắt mắt của Bạch Ngọc Đường, lòng mày liền giật giật vài cái; lại nhìn đồng hồ, đã bảy giờ hai mươi chín phút. Bao Chứng nghiêng rằng: “Thằng nhóc chết tiệt này!”

“Cục trưởng Bao, đến rồi.” Lư Phương chỉ phía sau lưng ông.

Bao Chứng quay đầu lại, xa xa là bốn chiếc ô tô, dẫn đầu là con Spyker C8 của Bạch Ngọc Đường. Ông nhú mày, “Nó tới dự tiệc mà làm như đang thi hành nhiệm vụ vậy.”

Lư Phương phì cười.

Lúc này, rất nhiều khách khứa lục tục kéo đến, trong đó không ít người bị hấp dẫn bởi chiếc xe chói lóa của Bạch Ngọc Đường. Họ tưởng có ngôi sao nào tới, nên đều đứng lại ngắm xem.

Cửa xe mở ra, người trên xe bước xuống.....

“Oa~~”

Bao Chứng nghe rõ mồn một tiếng đám người hít một hơi thật dài.

Lư Phương che miệng cười, nói khê với Bao Chứng, “Cục trưởng Bao, chú không biết đó chứ, mỗi lần SCI ra quân làm nhiệm vụ đều có một đám nữ sinh vây xem.”

Bao Chứng cảm thấy mí mắt giật giật không ngừng.

Các thành viên SCI quả nhiên vô cùng thu hút, vài vị khách xôn xao bàn tán, luôn miệng hỏi “Ai thế? Ai thế?”. Đến khi biết được đó là SCI nức tiếng gần xa, tất cả đều chấn động, lòng đầy ngưỡng mộ, quả nhiên “tài sắc vẹn toàn”.

Mà giữa một đàn “sắc” này, đương nhiên hấp dẫn ánh mắt mọi người nhất chính là hai vị vừa bước xuống từ chiếc xe dẫn đầu kia, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu...

Bạch Ngọc Đường vạn năm không đổi tính, khoác trên mình bộ vest trắng tinh. Đó là bộ đồ Bạch mama đặc biệt chuẩn bị cho anh, chuyên dùng để đi dự tiệc. Bạch Ngọc Đường bị bệnh ưa sạch sẽ vô cùng nặng, nên bộ đồ nào cũng thuần một màu trắng, cả tủ đồ chỉ có hai bộ vest, bộ màu trắng này để đi dự tiệc vui, còn một bộ màu đen để mặc khi dự tang lễ. Thường ngày Bạch Ngọc Đường thích mặc không áo len trắng thì cũng áo jacket trắng, cả áo gió cũng màu trắng nốt. Dù anh đã cố gắng khiêm tốn, nhưng màu trắng lại tấn công quá trực tiếp vào thị giác của người ta. Đó là chưa kể tới, màu sắc chỉ là lý do phụ, cái chính vẫn là gương mặt đẹp trai và dáng người quá chuẩn kia thu hút bao ánh nhìn công chúng. Một người đàn ông có sức hấp dẫn mà phái nữ không thể chống lại, lại mặc một thân đồ trắng, đương nhiên không thoát khỏi vận mệnh làm “Hoàng tử bạch mã”! Triển Chiêu lườm nguýt cái gã đang tỏa sáng chói lọi, phát điện xẹt xẹt y như Pikachu bên cạnh mình, anh nhỏ giọng mắng một câu, “Đồ chuột chết.”

Kỳ thực Triển Chiêu mắng Bạch Ngọc Đường mà không nghĩ tới mình, ở đây một nửa số ánh mắt đều hướng về phía anh. Bộ vest màu chàm này là trang phục anh thường mặc nhất, và cũng là “đạo cụ” của anh... Học giả bình thường đều thích mặc vest, có điều Triển Chiêu mặc còn vì một mục đích “kín đáo tế nhị” khác — Khi mặc vest, nhìn anh sẽ “cường tráng” hơn một chút... Nếu anh mà mặc áo len hoặc cởi áo vest, chỉ mặc áo sơmi, trông sẽ chẳng khác nào một sinh viên xinh đẹp, thanh tao mà nhả nhặn. Quan trọng nhất vẫn là gương mặt người gặp người chết mê, rất dễ bắt người ta phải vây quanh mình, xôn xao bàn tán.

So với bề ngoài chói lọi của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu nhu hòa hơn. Nói một cách đơn giản, vẻ đẹp của Bạch Ngọc Đường khả năng làm người ta cảm thấy bị uy hiếp, chị em thì thích, nhưng cánh mày râu bình thường đứng cạnh anh sẽ cảm thấy không thoải mái; chẳng bù với Triển Chiêu, người người nhà nhà đều yêu mến, già trẻ gái trai đều bị chinh phục.

Bước xuống từ chiếc xe thứ hai là Công Tôn, Bạch Trì và Tưởng Bình.

Tưởng Bình muôn đời “ở ẩn” trong nhà, nên hầu như không có chút cảm giác tồn tại nào, nếu không chú ý sẽ không thể nhận thấy. Mà đằng sau cậu, một Công Tôn khí chất lạnh lùng điểm lệ tỏa ra từ xương cốt,

đi cùng với một Bạch Trì đáng yêu từ đầu tới chân, thực sự làm người ta có cảm giác đối lập vô cùng mãnh liệt.

Nói theo cách của cặp sinh đôi họ Đinh, Công Tôn là người có thể mê chết đàn ông, hận chết phụ nữ. Người anh luôn tỏa ra sức hấp dẫn với đàn ông như một loại thuốc độc không thể cưỡng lại, nên lúc nào quanh người cũng bị ‘ruồi bọ’ đuổi bám, khiến Bạch Cẩm Đường ngày nào cũng như đang đối đầu với đại địch, thuê một đồng vệ sỹ theo canh không sót một li.

Đối lập với anh, Bạch Trì lại thuộc phong cách “cháu yêu của ông bà”. Có điều, đêm nay cậu lại khoác bộ vest lên người, cảm giác không tự nhiên chút nào, giống như một đứa nhóc đang gồng mình học đòi làm người lớn, thành ra trông cậu chẳng những không trưởng thành hơn tí nào, chỉ đáng yêu hơn bội phần.

Phía sau bọn họ là xe của Mã Hán, Triệu Hổ và Lạc Thiên. Sở dĩ nói SCI là cảnh sát ngôi sao của thành phố S là vì ngoài các vị đứng đầu có tư sắc hơn người, mấy tổ viên còn lại cũng vô cùng bắt mắt.

Mã Hán là dạng lãnh khốc, có lẽ vì trước kia anh là tay súng bắn tỉa, cũng là loại hình được phái nữ hâm mộ.

Triệu Hổ thuộc dạng tỏa sáng ầm ập như ánh mặt trời, cảm giác vô cùng thân thiện, trông dễ bị bắt nạt, lúc nào cũng tươi cười rạng rỡ.

Lạc Thiên là ‘kiểu dáng mới’ của SCI, vẻ trải đời khác biệt của anh càng có sức hấp dẫn. Việc đánh mất một phần ký ức, lại thêm sự tồn tại của Dương Dương cùng lòng biết ơn với SCI, đã tạo nên tính cách cực kỳ ôn hòa của anh. Chính sự ôn hòa ẩn chứa xúc cảm tang thương theo thời gian này cuốn hút đã người ta. Chỉ có điều, Lạc Thiên hiện giờ cứ không ngừng tỏ vẻ bất an. Anh lo Dương Dương buổi tối ở nhà một mình nên mới giao bảo bối cho Bạch Trì đưa về làm bạn với Lisbon, giờ lại lo không biết thằng bé có ngoan ngoãn làm bài không, bữa tối ăn cái gì, trước khi đi ngủ có ăn đồ ngọt không, ăn xong có đánh răng không,...

Chiếc xe sau cùng, Trương Long, Vương Triều và Từ Khánh bước xuống.

Trương Long nếu đứng giữa phần đông cảnh sát thì không có vẻ gì là cảnh sát cả. Bình thường anh lúc nào cũng tỏ ra cà lơ phất phơ, nhưng lại vô cùng thông minh nhanh trí.

Vương Triều có diện mạo bình thường như bao người khác, là dạng người đứng lẫn trong đám đông thì không ai chú ý tới, nhưng cũng không khó coi chút nào.

Từ Khánh vóc dáng khá lớn, lực lưỡng rắn chắc, dáng vẻ lôi thôi lếch thếch, nhìn rất cuồng dã.

Tóm lại, một đám người này vừa đứng ra ngoài đã phát sáng rực rỡ tới mức người ta phải che mắt mà nhìn, tựa như đang treo biển ‘Cứ tùy ý lựa chọn một người, thế nào cũng có người phù hợp thẩm mỹ của bạn!’

“Cậu chủ Bạch.” Nhân viên bãi đậu xe đều nhận ra Bạch Ngọc Đường, nhanh chóng chạy tới chào hỏi, dẫn tất cả mọi người lên lầu bằng thang máy chuyên dụng.

Sự đãi ngộ đặc biệt này càng làm cho người ta phải thì thầm to nhỏ về thân thế bọn họ.

Bao Chứng lắc đầu, có điều nghĩ tới hình tượng cảnh sát vừa già vừa tầm thường trong lòng người dân, vẫn cảm thấy quyết định mang mấy ‘thằng nhóc chết tiệt’ này đến là đúng, làm thay đổi bộ mặt của cục cảnh sát nha!

Thang máy đặc biệt vô cùng rộng rãi, mọi người tán thưởng, không hổ là khách sạn sáu sao! Thang máy đưa mọi người thẳng tới tầng cao nhất. Cánh cửa mở ra, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liền thấy gian đại sảnh quen thuộc hiện ra trước mắt, chỉ có cách bài trí là thay đổi. Nghe nói sau sự kiện lần đó, toàn bộ cửa kính trong khách sạn đều được đổi thành kính chống đạn.

Triển Chiêu nghiêng người thì thầm với Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Bạch, cậu đoán tổng tài sản của anh hai là bao nhiêu?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ một hồi, thì thầm đáp lại: “Ai mà biết, cái này phải hỏi Công Tôn, không chừng anh hai đã mang toàn bộ tiền tài nộp cho người ta rồi.”

Không ngoài dự đoán, Công Tôn nghe được lời này liền ném cho hai người một ánh mắt khinh thường, hai cậu em vội vàng mím môi nhịn cười.

Trong đại sảnh, phần đông khách khứa đã tụm thành từng nhóm, tốp năm tốp ba nói nói cười cười. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đưa mắt nhìn quanh, không thấy Bạch Cẩm Đường, lòng thầm hỏi — Anh hai đi công tác chưa về?

Mấy người vừa vào tới sảnh, chợt nghe một tiếng gọi: “Hồ Tử!”

Triệu Hồ vội rút cổ, run rẩy quay đầu lại, quả nhiên Tề Nhạc đang lao tới hướng này. Cậu theo bản năng định bỏ chạy, lại bị Mã Hán đứng bên túm lại, chạy không nổi. Cậu chàng bị Tề Nhạc tóm gọn.

“Sao anh không nghe điện thoại?” Tề Nhạc hung dữ hỏi.

Triệu Hồ cười gượng, vò đầu: “Thì... mấy hôm rồi anh bận.”

Tề Nhạc hôm nay vận bộ váy đen trẻ trung, nhìn rất hoạt bát. Cô trừng mắt liếc Triệu Hồ một cái, rồi quay sang tươi cười chào hỏi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều cảm thấy mừng cho cô gái. Có thể nói duyên phận của bọn họ với Tề Nhạc bắt đầu chính từ đại sảnh này, nghĩ tới đây, trước mặt tựa hồ lại tái hiện hình ảnh nửa năm trước: một cô nữ sinh đậm phần son, nồng khói thuốc, tiêu tụy gầy gò, chịu sự giày vò của thuốc phiện. Nhưng nay, cô gái trước mặt đã thành giọng ca chính của ban nhạc rock nổi danh, sở hữu một lượng fan rất lớn; cô gái ấy cũng đã từ bỏ thuốc phiện, gương mặt vóc dáng đều tỏa sáng rực rỡ, tràn đầy sức sống tuổi thanh xuân. Càng đáng ngạc nhiên hơn, Tề Nhạc không hề che giấu quá khứ của mình, thừa nhận mình đã từng hút thuốc phiện, nay đã cai nghiện thành công. Cô và ban nhạc ngoài làm nghệ thuật thì dành rất nhiều thời gian tham gia các hoạt động từ thiện, tuyên truyền phòng chống ma túy, kêu gọi cổ vũ thanh thiếu niên lầm đường lạc lối làm lại cuộc đời. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường luôn nghĩ, cô gái nhỏ này không hề đơn giản. Còn có một chuyện buồn cười hơn nữa, Tề Nhạc thường xuyên nhắc với công chúng cô có một người bạn trai làm cảnh sát, đã từng cứu sống cô, rằng đời này sẽ chỉ cưới anh ta làm chồng. Triệu Hồ lúc đầu hoàn toàn coi Tề Nhạc như em gái, nhưng lại bị cô gái nhỏ truy đuổi chặn đường, giày vò dẫn vật một phen, cuối cùng cũng đã bị lừa dối.

Tề Nhạc kéo Triệu Hồ đi tới một bên gặp gỡ hội Trần Du, mấy người trẻ tuổi nói chuyện vô cùng vui vẻ.

Những tổ viên khác của SCI cũng tản ra, Từ Khánh và Tưởng Bình đi tới bên cửa sổ nói chuyện với mấy người bạn cũ, Lạc Thiên tranh thủ chạy ra hành lang gọi điện cho Dương Dương.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, mỗi người cầm một ly champagne bồi bàn đưa đến, chợt nghe Mã Hán bên cạnh thì thầm: “Sếp, xem ai kia.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trông theo ánh nhìn của Mã Hán, vô cùng sửng sốt. Cách đó không xa, trong đám đông, một người phụ nữ trang điểm kỹ lưỡng trau chuốt, tuy ăn mặc tinh tế, nhưng vẫn có thể nhận ra tuổi tác không trẻ. Lễ phục dạ hội đẹp đẽ quý giá, trang sức quý báu lấp lánh trên người, tướng mạo cũng có thể nói là đoan trang. Có điều, người thu hút ánh mắt của Bạch Ngọc Đường bọn họ không phải là người phụ nữ, mà là người đàn ông khoác tay bà ta, vận một bộ Âu phục trắng — Phương Ác!

Bạch Ngọc Đường nhú mày. Trước đó không lâu còn có tin Phương Ác đột nhiên mất tích, bao nhiêu người được phái ra lần theo tung tích của hắn đều không tìm được dấu vết, mọi người còn đang ca thán không có manh mối, chẳng ngờ hắn lại xuất hiện ở nơi này.

“Ra là anh thích phụ nữ lớn tuổi sao?” Phía sau bọn họ chợt cất lên một giọng nữ trong trẻo, Mã Hán liền cảm thấy da đầu tê rần.

“Có gì đẹp đâu?” Từ phía sau, một cô gái kiều diễm, mặc váy dạ hội màu tím tiến lên, đưa tay ôm lấy cánh tay Mã Hán, “Em không đẹp bằng bà ta sao?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thức thời bưng ly rượu chuẩn êm.

Mã Hán có chút bất đắc dĩ nhìn Trần Giai Di tươi rói bám bên người, “Sao em lại tới đây?”

“He he ~” Trần Giai Di bật cười, “Tại em biết anh cũng tới mà. Anh đang nhìn ai thế? Người kia là người các anh tình nghi hả?”

Mã Hán hơi nhú mày, hỏi Trần Giai Di, “Em biết người đó?”

Trần Giai Di nhìn nhìn, nói, “Đó là người tổ chức bữa tiệc hôm nay, chủ tịch tập đoàn Thiên Vũ, Ngôn Lệ.”

“Còn người đàn ông đi bên cạnh bà ta thì sao?” Mã Hán hỏi.

“Em không biết.” Trần Giai Di lắc đầu, nghĩ một hồi lại nói tiếp, “Có điều nghe nói hôm nay Ngôn Lệ sẽ đính hôn với người bạn trai vừa được minh oan của bà ta.”

“Cái gì?” Mã Hán giật mình.

“Sao anh phải căng thẳng thế chứ?” Trần Giai Di trừng mắt, “Ngôn Lệ đủ tuổi làm mẹ anh đó, con gái bà ta cũng mười tám tuổi rồi!”

Mã Hán thở dài, “Anh không...”

“Đi, không cho anh nhìn nữa!” Trần Giai Di kéo tay Mã Hán, lôi đi.

Hai người nói gì, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng cách đó không xa đều nghe không sót một chữ, khó hiểu nhìn nhau, bạn trai vừa được minh oan... không phải Phương Ấc thì là ai? Tại sao tối nay lại thành lễ đính hôn của Phương Ấc và Ngôn Lệ?

“Thảo nào có nhiều người muốn cứu Phương Ấc tới vậy.” Công Tôn một bên thông thả đi tới, “Với khả năng của Ngôn Lệ, đương nhiên có thể tìm nhiều chuyên gia hỗ trợ, càng có thể phát động giới truyền thông.”

“Triệu Trinh cũng đến kìa.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên cầm ly lên, chỉ tay về phía thang máy

Bạch Trì vừa liếc mắt nhìn lại, đã thấy Triệu Trinh nhàn nhã, thong dong bước ra khỏi buồng thang máy. Anh bước vào đại sảnh, đưa mắt chung quanh, dường như đang tìm ai đó.

“Mới có mấy ngày không gặp...” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng nhú mày, hỏi Bạch Trì, “Triệu Trinh hình như gầy đi rất nhiều. Trì Trì, em ngược đãi cậu ta hả?”

Bạch Trì trợn mắt, “Không có chuyện đó, ngày nào em cũng bồi bổ thịt cá cho anh ấy. Chỉ có điều, gần đây anh ấy đang chuẩn bị cho tiết mục mới nên mới vậy.”

“Đúng rồi.” Triển Chiêu đột nhiên nói, “Hôm trước tôi có xem trên mạng cảnh quay Triệu Trinh luyện tập biểu diễn ảo thuật... Có màn cậu ta tự mình nhảy vào máy xay thịt, trông rất biến thái!”

“Còn có màn bước đi trên cửa sổ thủy tinh từ tòa nhà ba mươi sáu tầng lầu xuống nữa.” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Cậu ta làm thế nào vậy?”

Bạch Trì lắc đầu, hơi bối rối, “Em cũng không biết, tới bây giờ em vẫn không dám xem màn nào anh ấy biểu diễn cả.”

Mọi người đang trò chuyện, Triệu Trinh đã nhìn thấy bọn họ, nhưng anh không tiến tới đây ngay lập tức, mà trước tiên nhìn chằm chằm vào Bạch Trì đang vận bộ vest, ánh mắt sáng sủa trong chốc lát, rồi lập tức cào tường mà cười.

Mặt Bạch Trì đỏ ửng, cậu cũng biết bộ dạng mình mặc vest trông rất kỳ cục, nhưng Triệu Trinh không cần phải cười đến mức này chứ?!

Cười thỏa thuê một hồi, Triệu Trinh tay vất sau đầu, thả từng bước tiến về phía bọn họ. Dù sao anh cũng là đại minh tinh, không ít người nhận ra anh, đi tới đâu là hàng loạt ánh mắt ‘nóng bỏng’ bám theo tới đó.

Triệu Trinh ung dung lướt qua đám người, gật đầu chào Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Công Tôn, rồi quay sang ôm lấy vai Bạch Trì, cười cười, “Trì Trì, bây giờ cửa hàng thời trang trẻ em còn bán cả vest sao?”

Mặt Bạch Trì lập tức tối sầm, ba ông anh bên kia không nhin nổi, quay mặt đi cười khùng khục.

Bạch Trì cắn răng trừng mắt với Triệu Trinh, hung tợn hỏi, “Sao anh lại tới đây?!”

Triệu Trinh chỉ Ngôn Lệ cách đó không xa, “Không phải anh đã nói với em rồi ư, lần này anh biểu diễn một màn nho nhỏ cho bà ấy.”

“Bà ấy... ra là đã lớn tuổi như vậy rồi.” Bạch Trì vô thức thở phào nhẹ nhõm, rồi quay đầu lại trợn mắt lườm Triệu Trinh, “Vậy mà anh còn nói bà ấy nhìn chằm chằm anh rồi chảy nước miếng?!”



Triệu Trinh nghe được lời này, đầu tiên sửng sốt, sau lại bật cười, “Em vẫn để bụng chuyện ấy sao?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau. Từ lúc này bọn họ đã có một cảm giác rất mãnh liệt, Triệu Trinh càng gần càng giống Triệu Tước, nhất là lúc cười.

“Tay anh làm sao vậy?” Bạch Trì đột nhiên nhìn chằm chằm cổ tay Triệu Trinh. Triệu Trinh nâng tay lên, tới Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng phải chau mày, đây rõ ràng là dấu dây thừng trói.

“Khi này luyện tập bị thương thôi.” Triệu Trinh thản nhiên trả lời, kéo Bạch Trì, “Lấy cái gì đó ăn đi, anh đói quá.”

“Muộn thế này mà anh vẫn chưa ăn cơm?” Bạch Trì giận dữ lôi Triệu Trinh vào một góc, đi lấy đồ ăn.

Rất nhanh, người của SCI tán đi hết, chỉ còn Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu và Công Tôn, ba người tỏa sáng rực rỡ đứng một chỗ nói chuyện phiếm, chủ đề nói chuyện dĩ nhiên là Phương Ác.

Một lát sau, người trong đại sảnh càng lúc càng đông, trong đó có rất nhiều vị là tai to mặt lớn trong giới kinh doanh. Bao Chứng không hổ là cục trưởng, nhiều khách quý tới bắt tay chào hỏi ông. Bạch Ngọc Đường cười với Triển Chiêu: “Miêu Nhi, cậu có thấy hôm nay giống lễ cưới của cục trưởng Bao không?”

Triển Chiêu nhin cười, liếc Bạch Ngọc Đường một cái: “Cậu còn dám nói, cẩn thận chú ấy nghe được, ngày mai cho cậu đi quét toilet...” Nói chưa dứt lời, anh há miệng sửng sốt, Bạch Ngọc Đường bên cạnh cũng kinh ngạc không kém — Thang máy mở ra, hai người đàn ông tiến vào... Bạch Duẫn Văn và Triển Khải Thiên.

Cặp đôi chuột mèo ngay lập tức lùi lại, Bạch Ngọc Đường hoảng hốt: “Tại sao hai ông cụ cũng tới?”

“Sao tôi biết được, ba tôi có mấy khi tham gia mấy thứ tiệc tùng này đâu.” Triển Chiêu lại càng kinh hoàng hơn. Hai đứa đang thì thảo nhảm nháy, chợt nghe Công Tôn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, mới nhận ra một luồng khí lạnh lan tới sau lưng. Quay đầu lại, quả nhiên hai ông bố đã đứng đằng sau.

“Con chào ba, cháu chào chú.” Hai bạn nhỏ ngay lập tức ngoan ngoãn chào.

“Ừm.” Hai vị trưởng bối gật đầu, lập tức tình huống trở thành bốn người mở to mắt trừng nhau. Được một lát, hai ông bố xoay người đi chào hỏi nói chuyện với những người khác.

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu lui về một góc, hai người càng nghĩ càng không hiểu, sao hai cụ lại tới đây?

Công Tôn lắc đầu, hỏi: “Hai đứa đã bao lâu không về nhà rồi?”

Triển Chiêu chớp chớp mắt: “Cái đó... chắc ba bốn tháng gì đó. Tiểu Bạch, cậu thì sao?”

Bạch Ngọc Đường mặt như đĩa muối: “Chắc cùng tầm đấy.” Hai người lập tức hiểu ra vấn đề, ông bố hai nhà đang mượn cơ hội đến gặp hai thằng con bất hiếu mấy tháng không vác mặt về nhà đây mà.

Công Tôn nhin không được bật cười. Hai đứa nhỏ này quả nhiên sống trong hạnh phúc gia đình chuẩn mực, từ nhỏ không thiếu chút quan tâm yêu chiều nào, thế nên dù có trưởng thành tự lập thế nào trong sự nghiệp, trước mặt người nhà lại lập tức trở thành đứa trẻ. Thật là một cuộc sống làm người ta phải hâm mộ.

“Trùng hợp vậy sao?” Phía sau, một giọng nữ vang lên. Công Tôn quay đầu lại, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng hiểu kỳ nhòm qua, trước mặt ba người là một cô nàng ăn mặc thật khiêu gợi.

Lập tức, Công Tôn cảm thấy hai bên thái dương đau buốt, trước mặt anh chẳng phải ai khác, chính là bà thím hai hôm trước tới quán cà phê trước cửa cục cảnh sát gây chuyện với anh – ‘người phụ nữ quan trọng nhất của Cẩm Đường’.

“Nghe nói hôm nay toàn mời những tinh anh trong giới cảnh sát.” Người phụ nữ nhếch miệng cười với Công Tôn, “Hình như anh không phải cảnh sát đúng không?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, hơi giật mình.

Bạch Ngọc Đường liếc liếc — Ai đây?

Triển Chiêu hơi nhíu mày — Chưa gặp bao giờ.

Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn lên — Hình như có địch ý với Công Tôn đấy.

Triển Chiêu đưa mắt nhìn xuống — Hay là bạn gái cũ?

Bạch Ngọc Đường mở to mắt — Không phải chứ? Kiểu này anh hai không nổi bão mới là lạ.

Triển Chiêu nheo mắt — Thật may hôm nay anh ấy không đến.

“Có cần tôi cho người đưa anh về không?” Người phụ nữ hơi đắc ý, “Dù sao tôi cũng coi như một nửa chủ nhân chỗ này.”

Công Tôn bắt đầu thở dài, quyết định chẳng việc gì phải đụng độ với cô ta. Anh uống một ngụm rượu, hơi bấu môi, hướng về phía Bạch Duẫn Văn phía xa, cười cười, “Bác Bạch ở phía bên kia ạ.”

Người phụ nữ ngay lập tức lạnh mặt.

Bạch Ngọc Đường thắc mắc — Miêu Nhi, ‘bác Bạch’ không phải là nói ông cụ nhà tôi sao? Ba tôi có quen cô này hả?

Triển Chiêu cũng nghi hoặc — Hay đó là bạn của ba cậu? Nhưng bạn ba cậu sao lại có thành kiến với Công Tôn?

Cô ả nhìn chòng chọc vào Công Tôn một lát rồi với một ly champagne trên khay của một người phục vụ, cười lạnh, để xem hôm nay ai đỡ giúp mi! Nghĩ rồi, cô ta liền nâng tay, hất thẳng ly rượu vào mặt Công Tôn.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu kinh hoàng. Đột nhiên có bóng người lóe lên bên cạnh họ, nhoáng cái đã thấy ai đó đứng chắn trước mặt Công Tôn. Công Tôn ngẩng đầu, bóng lưng quen thuộc... Người phụ nữ kia choáng váng, ngay lập tức rút tay lại, “Cấm Đường...”

Bạch Cẩm Đường lạnh băng đứng trước Công Tôn. Anh cúi đầu liếc dòng rượu chảy xuống trước ngực áo, đưa tay nhẹ nhàng phui phui, lại ném một ánh nhìn tới người đàn bà trước mắt. Khuôn mặt lạnh đậm thoáng hiện lên vẻ phiến chán.

Sắc mặt người phụ nữ nhanh chóng tái nhợt, vành mắt đỏ ửng.

= = Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đứng phía sau há to miệng, liếc nhau, thấy trong mắt đối phương cũng tràn đầy hưng phấn y như mình — Oa! Thật phấn khích! Thật hấp dẫn~!

## 136. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 8

### Chương 8 : CATCH ME

Sự xuất hiện của Bạch Cẩm Đường khiến người đàn bà mới vừa rồi còn hùng hùng hổ hổ, trong nháy mắt lập tức mất hết vẻ kiêu căng; khuôn mặt ngang ngược hung dữ, trong nháy mắt liền trở nên uất ức nhu nhược, ngay cả hai tiếng “Cấm Đường” cũng nhào nhệt yếu ớt. Công Tôn nghe mà nổi hết da gà da vịt. Anh ngoảnh lại thì thấy vẻ mặt vô cùng háo hức của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu. Công Tôn lắc đầu, nâng ly lên uống một hớp rượu, sau đó quay người lại để tiếp tục xem cuộc vui.

Bạch Cẩm Đường cau mày, nhìn chằm chằm vào người đàn bà kia.

“Em xin lỗi, Cẩm Đường.” Cô ta vội vàng đưa tay muốn giúp anh lau rượu trước ngực.

Bạch Cẩm Đường bình thản lùi lại một bước, xoay sang cặp song sinh bên cạnh, phán một câu khiến tất cả mọi người ngã ngửa, “Cô ta là ai? Nhìn quen quen.”

Mọi người vốn tưởng có thể thấy một cảnh phim lâm li bi đát với chuyện tình tay ba nam nữ nhà giàu đầy hấp dẫn ... Nản cả lượt. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, một bạn bấu môi, một bạn dẩu mỏ — Ghét, nhặt phèo!

Cơ mà kẻ có sắc mặt khó coi nhất không ai khác chính là cô nàng hiện giờ đang ngậy đại chết đứng tại chỗ, tay vẫn dừng lại giữa không trung, thu về không được, tiến tới cũng không xong.

Đang lâm vào tình thế hết sức xấu hổ thì chợt nghe có tiếng cười vang lên từ sau lưng: ” Ngài Bạch thiệt là người hay quên nha.”

Mọi người quay đầu lại, thấy hai người chậm rãi đi tới: một ông già hơi mập, ăn mặc phô trương; đi bên cạnh là một thanh niên trên dưới ba mươi tuổi.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu vừa nhìn thấy ông già kia đều đồng loạt sửng sốt —— Không phải là Bàn Cát sao? Nhưng điều kỳ quái chính là, lần cuối cùng giáp mặt với Bàn Cát cùng lắm chỉ mới nửa năm về trước; làm sao mà trong thời gian ngắn ngủi như vậy, ông ta đã già đi như thế? Cả mái đầu bạc trắng, gương mặt đầy nếp nhăn, chẳng giống như người sáu mươi tuổi chút nào. Nhìn vào, ai cũng tưởng ông ta tám mươi là ít.

Bạch Cẩm Đường quay đầu lại, thấy Bàn Cát, cũng có phần khó hiểu. Đại Đình vội tiến đến gần, ghé vào tai anh, “Đại ca, trí nhớ của anh cũng kém ghê. Cô ta là con gái của Bàn Cát, Bàn Hiểu Cẩm. Hai người trước kia đã từng gặp nhau.”

Bạch Cẩm Đường chớp mắt mấy cái, vẻ mặt ngờ ngợ nhìn Đại Đình: “Thật sao?”

Mọi người bên cạnh đã nản nay còn nản hơn. Quả nhiên là Bàn Hiểu Cẩm kia bị bệnh tưởng hơi nặng, tự mình đa tình.

Bạch Ngọc Đường khẽ tóm lấy Tiểu Đình bên cạnh, hỏi: “Vậy sao cô ta lại nói mình là một nửa chủ nhân ở đây?”

Tiểu Đình bĩu môi, “Tòa khách sạn quốc tế này là do đại ca thu mua lại từ lão Bàn già kia; cổ phần Bạch thị không chế 51%, Bàn gia có 20%, Ngôn Lệ 25%.”

“A ~” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— Quả nhiên là tự mình đa tình!

Thực ra thì tới giờ, Bạch Cẩm Đường vẫn chẳng nhớ ra được cô ta là ai, chẳng qua anh để bụng trong lòng vì hành động tạt nước vừa rồi của Bàn Hiểu Cẩm với Công Tôn. Bạch Cẩm Đường cau mày, quay đầu lại nhìn Bàn Hiểu Cẩm vẫn mang bộ mặt vô cùng lo sợ, lạnh giọng hỏi, “Vừa rồi cô mới làm gì vậy?”

“Em...” Bàn Hiểu Cẩm định biện hộ vài câu, nhưng Bạch Cẩm Đường đâu thèm để ý, quay sang nhìn song sinh, ra lệnh, “Đuổi cô ta ra ngoài!”

Những người khác đều giật nảy người. Bàn Cát đứng phía sau họ, vẻ mặt thoát đở thoát trắng.

“Ông chủ Bạch khẩu khí lớn nhỉ?” Người thanh niên đứng phía sau Bàn Cát đi tới trước Bạch Cẩm Đường, “Buổi tiệc hôm nay là do bà chủ Ngôn tổ chức, nếu đuổi người cũng phải là do bà Ngôn đuổi mới phải.”

“E hèm...” Hần vừa dứt lời, đã nghe một tiếng hắng giọng khê vang lên bên cạnh. Ngôn Lệ đã phát hiện có chuyện ồn ào ở đây, bèn đi tới, Phương Ác theo sát bà ta.

Tầm mắt của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lập tức đổ về Phương Ác, hai người lẳng lặng chờ xem mọi chuyện sẽ phát triển ra sao.

“Vậy thì thật xin lỗi, mời tiểu thư rời đi cho.” Ngôn Lệ mỉm cười.

Bàn Cát cau mày, mặt lạnh nhìn Ngôn Lệ, “Bà Ngôn... Như vậy không khỏi có phần thất lễ.”

Ngôn Lệ vẫn cười, “Mặc dù tôi là người mời khách, nhưng Bạch thị mới là chủ nhân của nơi này. Hơn nữa, tôi cảm thấy quý cô đây cư xử cũng có phần không thỏa đáng... Cho nên, hoặc là mời tiểu thư rời đi trước, còn không thì ông Bàn cũng rời đi với cô ấy thôi.”

Sắc mặt người thanh niên đứng sau Bàn Cát vô cùng khó coi, hần cười lạnh, “Bà Ngôn, làm thế chẳng hợp tình hợp lý chút nào.”

Bạch Cẩm Đường từ nãy tới giờ đã chán ngấy cái tiết mục này rồi, ôm lấy vai của Công Tôn, cầm lấy ly rượu trong tay của anh, uống một hớp rồi kéo anh sang một bên, “Một chết đi được.”

Công Tôn giương mắt, thấy Bạch Cẩm Đường quả là có phần rất mệt mỏi, liền hỏi: “Anh mới vừa xuống máy bay à?”

“Ừ.” Bạch Cẩm Đường ngẩng mặt uống cạn ly champagne, gọi bồi bàn đưa thêm một ly nữa, sau đó ghé sát vào tai Công Tôn nói, “Nhớ em sắp chết đây.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đồng loạt run lên, liếc mắt nhìn nhau — Anh hai thật giỏi a, trước mắt bàn dân thiên hạ mà tán tỉnh trắng trợn dễ sợ!

“Chị tôi là chính bà Ngôn đây mời tới, hiện tại lại muốn đuổi chị ấy đi.” Người thanh niên phía sau Bàn Cát cười lạnh, “Như vậy không hay lắm đâu.”

Ngôn Lệ cười khổ lắc đầu, hạ giọng nói với Bàn Cát, “Ông Bàn, rượu mời thì hãy uống đi, ông không nhìn thấy con gái mình đã đắc tội với ai sao? Chỉ mời cô ấy ra ngoài đã là nể mặt ông lắm rồi. Nói đi cũng phải nói lại, cũng may là vừa nãy cô ta không tạt trúng, nếu không, tôi e tối nay ông phải đi nhặt xác con mình đấy.”

Sắc mặt Bàn Cát thay đổi mấy bận, bắt đắc dĩ liếc Bàn Hiểu Cẩm, gật đầu với cô ta. Vành mắt Bàn Hiểu Cẩm đỏ lên, hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Cẩm Đường và Công Tôn một cái rồi xoay người bùm mặt chạy.

“Ba, để con đi xem chị hai.” Người thanh niên đứng sau Bàn Cát trả ly champagne cho bồi bàn, đuổi theo Bàn Hiểu Cẩm.

“Vào toilet một chút.” Phương Ác cười cười với mọi người, cúi đầu, hôn lên má Ngôn Lệ một cái, “Anh sẽ quay lại ngay.” Sau đó rời đi.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc nhau một cái – Hết tuồng rồi.

Ngôn Lệ tươi cười với khách khứa. Những vị khách ở đây cũng đều là người hiểu chuyện, cũng cười đáp, xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Này!” Bạch Ngọc Đường vỗ vai Tiểu Đình, hỏi, “Họ Bàn làm sao mà sợ anh hai dữ vậy?”

Tiểu Đình liếc Bạch Ngọc Đường, “Cậu cũng thật là, đại ca làm vậy đều là vì các cậu đó.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay sang liếc nhau, rồi lại khó hiểu nhìn Tiểu Đình, “Nói vậy là sao?”

“Hai cậu quên vụ Bàn Dục rồi à?” Tiểu Đình hạ giọng, “Bàn Dục là quý tử mà Bàn Cát cưng chiều nhất. Anh hai sợ lão ôm hận trả thù các cậu, cho nên làm ăn suốt một năm này đều nhằm vào Bàn Cát mà triệt hạ. Bây giờ 80% tài sản của Bàn thị đều đã bị đại ca thu mua. Nhìn bề ngoài thế thôi chứ thật ra Bàn Thị bây giờ chỉ còn là một cái vỏ rỗng, có muốn giãy giụa thì cũng chẳng được bao lâu nữa đâu.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe mà giật mình, không ngờ Bạch Cẩm Đường lại vì họ mà làm đến vậy. Nhìn sang phía bên kia, lại thấy Bạch Cẩm Đường đang cùng Công Tôn trò chuyện hết sức mặn nồng. Chẳng biết là Công Tôn nói gì mà Bạch Cẩm Đường cười híp cả mắt.

Triển Chiêu đột nhiên vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, hơi bĩu môi với anh. Bạch Ngọc Đường đưa mắt theo ra hiệu của Triển Chiêu. Cách đó không xa, Bạch Duẫn Văn đang nhướng mày nhìn Bạch Cẩm Đường.

“Ông cụ mắt hững rồi.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lại trao đổi một ánh mắt, sau đó đi về phía trước hai bước, làm bộ lơ đãng chắn tầm mắt Bạch Duẫn Văn.

“Thằng nhóc chết tiệt!” Bạch Duẫn Văn lầm bầm mắng một câu. Triển Khải Thiên bên cạnh vỗ vai ông, “Quên đi, vui vẻ cả làng không được hay sao? Tội nó hạnh phúc là được rồi. Tôi phải đi đây, cậu có đi không?”

“Đi.” Bạch Duẫn Văn gật đầu ra ngoài, bỏ lại một câu, “Càng trông càng ngứa mắt!”

Triển Khải Thiên lắc đầu cười rồi cùng ông rời đi.

Thấy hai vị trưởng bối đã đi mất, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhau cười một tiếng. Hai người đảo mắt một vòng, quyết định tìm xem có náo nhiệt ở đâu để mà coi nữa không.

Cách đó không xa, Bạch Trì và Triệu Trinh đang đứng ở bên cạnh bàn. Triệu Trinh cầm đĩa, ăn gì đó; Bạch Trì ngẩng mặt nhìn anh; hai người tán gẫu. Lúc này, có ba thanh niên mặc Âu phục đen, đột nhiên tiến đến vây lấy hai người họ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, quyết định thẳng tiến về phía đó, cũng thấy cặp song sinh gần đấy di chuyển cùng hướng. Tư tưởng lớn gặp nhau —— Sắp có náo nhiệt để xem.

Bạch Trì lấy thêm một chút thức ăn cho Triệu Trinh. Triệu Trinh ngoài miệng tuy nói dối, nhưng chỉ ăn vài miếng rồi bưng đĩa nói chuyện huyền thuyên với Bạch Trì. Bạch Trì cũng cảm thấy tâm tình Triệu Trinh hôm nay dường như không tốt, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?

Đang muốn tìm cơ hội để hỏi anh rốt cuộc có chuyện gì thì lại nghe có tiếng người vang lên bên cạnh, “Đây không phải là anh Triệu sao?!”

Bạch Trì xoay mặt lại thì thấy có ba người đi tới, đều là người ngoại quốc. Người dẫn đầu tầm ba mươi tuổi, có một mái tóc màu vàng, mặt hơi râu ria. Về ngoài trông cũng tạm được, mà chẳng biết có phải do góc nhìn hay không, Bạch Trì cảm thấy mũi anh ta méo mó kỳ dị. Đó là người vừa lên tiếng. Người thứ hai thoát nhìn như người châu Á, vóc dáng lại có vẻ lai giữa Á và Âu, vẻ mặt hơi lạnh lùng, trông quái quái. Người thứ ba thì là một thiếu niên khoảng mười mấy tuổi, tóc vàng cắt ngắn, da trắng như tuyết không tỳ vết, mắt to màu xanh, mũi nhỏ hơi vểnh, vóc người cũng không cao, lướt qua còn tưởng cậu là búp bê tóc vàng. Bạch Trì không khỏi giật mình, là con trai hay con gái vậy? Nhưng khi cậu ta mở miệng, Bạch Trì đã biết, giọng trầm, rõ ràng là con trai. Nhưng mà cậu ta không thản nhiên như hai người bên cạnh, rất hưng phấn, oang oang nói với Triệu Trinh, “A, anh là Triệu Trinh thật sao?! Nhìn anh đẹp hơn nhiều so với trong TV nha! Tôi tên là Matthew, tôi là thần tượng của anh... A, không phải, anh là thần tượng của tôi!”

Tựa hồ, Triệu Trinh có biết người tóc vàng đầu tiên với cái mũi kỳ dị, nhưng không nhận ra hai người còn lại. Anh lãnh đạm, khẽ gật đầu với người nọ, coi như chào hỏi.

Bạch Trì tò mò nhìn mấy người bọn họ, hỏi Triệu Trinh, “Bạn của anh à?”

Người tóc vàng với cái mũi kì dị gật đầu với Bạch Trì, “Xin chào, tôi là Stewart, đây là Rick.” Nói xong, đưa tay ra, giống như là muốn bắt tay Bạch Trì.

Bạch Trì đương nhiên lễ phép đưa tay ra bắt, nhưng hần đột nhiên siết chặt tay cậu, cảm giác có gì đó rất kỳ quái —— Tay của đối phương lạnh quá. Tay của người sống sao có thể lạnh như vậy được? Nhưng ngay sau đó đã nghe thấy người nọ thét thảm lên một tiếng “Ồ!” Anh ta lui ra sau mấy bước, thống khổ ôm cánh tay ngòai xồm xuống.

Bạch Trì sửng sốt, cảm giác lạnh như băng vẫn còn trên tay, nhưng đối phương đã lùi ra xa rồi mà. Cậu nhìn xuống, giật mình kêu lên: “A!” Cậu đang nắm một bàn tay đứt rời!

“Ha ha ha...” Stewart đang đau đớn quằn quại, đột nhiên cười ha ha đứng dậy. Hai người bên cạnh hần cũng phá lên, thẳng nhóc Matthew giống búp bê kia cười đến mức dậm chân bình bịch, chỉ vào Bạch Trì mà nói, “Sao anh ngu vậy? Mới thế đã bị hù sồn ra quần! Đúng là đàn độn.”

Bạch Trì nhìn lại, bàn tay của Stewart rõ ràng khi nãy nằm bên trong tay áo hần. Cậu cúi đầu nhìn kỹ thì nhận ra bàn tay mình đang nắm là tay giả...

Bạch Trì muốn ném bàn tay giả kia xuống, lại phát hiện ra bàn tay đó đã dính chặt trên tay mình, vứt không xong, cậu hơi hoảng lên. Đột nhiên, Bạch Trì nghe thấy Triệu Trinh thấp giọng, “Đừng cử động.” Bạch Trì lập tức ngưng phui, có chút đáng thương nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh đưa tay gạt nhẹ một cái, bàn tay giả dính chặt lấy Bạch Trì lập tức rớt xuống. Bạch Trì tò mò nhìn tay của mình, hoàn toàn không có dấu vết keo dán.

“Làm sao lại như vậy?” Bạch Trì ngẩng mặt hỏi Triệu Trinh.

Triệu Trinh khẽ nhú mi, đáp, “Tên kia cũng là ảo thuật gia.”

“Chúng tôi tới tham gia cuộc tranh tài ảo thuật lần này.” Matthew cười ha ha, nói với Bạch Trì, “Bọn này thấy cậu thân thiết đi cùng anh Triệu, còn tưởng rằng cũng là một cao thủ, ai dè lại là một tên ngốc ngoại đạo.”

“Này...” Nãy giờ chứng kiến toàn bộ, song sinh bất bình tiến lên, ôm lấy Bạch Trì, nói với ba người, “Bất kể phải hay không phải người trong nghề, gặp chuyện như thế, bị dọa cũng là đương nhiên. Sao có thể khinh người vậy?!”

Stewart cười khẩy, “Là nó nhát gan thôi.”

Bạch Trì thấy song sinh có vẻ tức giận thay mình, sợ chuyện bé xé ra to. Dù sao nơi này cũng là chỗ kinh doanh của anh hai, người tổ chức bữa tiệc lại là người hợp tác với Triệu Trinh, gây chuyện phiền phức thì chẳng có gì tốt. Cậu vội vàng giảng hòa, cười với song sinh, “Không sao, là em nhát thật mà, cũng rất thú vị.”

“A...” Matthew cười cười, liếc Trì Trì, “Đúng là nhát cáy, chẳng có cá tính gì cả.”

Bạch Trì bối rối. Song sinh nheo mắt, lòng thầm nói —— Ăn gan hùm mật báo rồi, dám khi dễ em út Bạch gia?

“Bắt tay nào.” Triệu Trinh đứng bên cạnh này giờ không nói gì, đột nhiên đưa tay ra, chìa về phía Matthew. Matthew theo bản năng đưa tay bắt lại, nhưng chợt cảm thấy trên tay trơn mềm, hơn nữa dường như có gì đó đang bò lên cánh tay mình? Cúi đầu vừa nhìn...

“Á!” Matthew hét toáng lên. Bàn tay mới giây trước giây sau vừa mới bắt lấy tay mình đột nhiên biến thành một con trăn dài khoảng một mét... Hơn nữa còn là một con trăn có sọc còn sống. Con trăn kia vô cùng linh hoạt, vòng quanh cánh tay Matthew, nhoáng cái đã bò lên và quấn một vòng quanh cổ của nó. Con trăn ngẩng cái đầu hình tam giác, há miệng thè lưỡi về phía Matthew.

Matthew hãi hùng tới mức hết dám nhúc nhích; đột nhiên lại nghe ai đó vỗ tay. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tán thưởng: “Thật là lợi hại!”

Matthew vốn đã trắng, giờ càng thêm trắng, gương mặt hết như một tờ giấy, hai mắt kinh hãi nhìn con rắn lừ lừ trước mắt, đến cử động một ngón tay cũng không dám.

Stewart và Rick bên cạnh cũng đứng hình không biết làm sao. Cuối cùng, Stewart bắt đầu mở lời với Triệu Trinh, “Anh Triệu, chỉ là đùa một chút thôi mà, đừng làm thật như vậy. Dù sao nó cũng là trẻ con, không hiểu chuyện.”

Triệu Trinh nhìn chằm chằm Matthew rồi liếc một cái. Matthew xem như nhanh trí, vội vàng nói với Bạch Trì, “Thật xin lỗi...”

Bạch Trì bây giờ càng thêm bối rối, Triệu Trinh vừa làm gì vậy? Chẳng lẽ anh giấu một con mãng xà trên người? Nhưng anh chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi, làm gì có chỗ nào mà giấu rắn chứ?

Sau khi Matthew xin lỗi xong, Triệu Trinh lười biếng búng tay. “Tách” một tiếng, con mãng xà quấn quanh trên cổ Matthew đột nhiên lóe sáng, trong nháy mắt bùng cháy rồi biến mất.

Tất cả đều ngây người, Matthew mắt tròn to, không dám tin, nếu không phải xung quanh vẫn còn vương mùi cháy khét nhàn nhạt, nó chắc chắn sẽ cho là Triệu Trinh mới vừa thôi miên mình, khiến nó bị ảo giác.

Triệu Trinh buông chiếc đĩa trên tay xuống, kéo Bạch Trì sang một bên, nói độc một chữ, “Mệt.”

Bạch Trì vẫn còn ngẩn người, ngơ ngác nhìn bốn phía, thấy chỗ phía sau góc tường gần cửa sổ có hai chiếc sofa, bèn kéo Triệu Trinh rời khỏi đám người.

Vừa dựa vào ghế, Triệu Trinh liền thiếp đi rất nhanh. Bạch Trì cởi áo khoác, cẩn thận đắp lên người anh. Triệu Trinh ngủ rất say, thế này càng làm cậu lo hơn, thế là Bạch Trì quyết định ngồi bên cạnh trông chừng.

“Triệu Trinh... có vẻ bị sao đó.” Triển Chiêu khề cau mày, liếc Ngọc Đường, “Tôi cảm thấy cậu ấy sắp một chết rồi.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn ba người kia. Matthew sau khi bị dọa mất mật, mặt đã chuyển sang màu rắng chiều, hạ giọng hỏi hai người bên cạnh, “Vừa rồi rốt cuộc là làm như thế nào vậy?”

Stewart và Rick liếc nhau một cái, tiu nghỉu lắc đầu với hắn, an ủi, “Rồi cậu sẽ quen thôi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang lo lắng cho tình trạng của Triệu Trinh, chợt nghe từ sau lưng vang lên một giọng nói hưng phấn, “Anh.... Anh có phải tiền sỹ Triển không?”

Triển Chiêu quay đầu lại, một cô bé tầm mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt hết như búp bê, mái tóc đen nhánh, mặc váy liền màu trắng, hai tay ôm một cuốn sách, chính là cuốn sách mới xuất bản của Triển Chiêu, vẽ mặt tràn đầy vẻ hưng phấn.

“Anh có phải là tiến sỹ Triển không ạ?” Cô bé thấy Triển Chiêu không trả lời, liền lại lặp lại câu hỏi.

“À, vâng...” Triển Chiêu ngần ngại gật đầu.

“Làm ơn cho em xin chữ ký.” Cô bé càng thêm hưng phấn, “Em là độc giả trung thành của anh đấy!” Có lẽ là do quá kích động, cô nói khá to, khiến rất nhiều người chú ý.

“Ừm...” Triển Chiêu có chút ngượng ngùng. Đúng lúc này, một người từ xa vội bước tới, nghiêm khắc nói, “Giai Giai, sao lại vô lễ như vậy?!”

Người đó đến cạnh Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, là Ngôn Lệ. Bà đưa tay xoa đầu cô bé Giai Giai đáng yêu, đầy áy náy quay sang Triển Chiêu, “Tiến sỹ Triển, thật xấu hổ, con bé này luôn hâm mộ sách của cậu.”

Triển Chiêu mỉm cười, nhận lấy sách và bút từ Giai Giai, kí cho cô bé một cái. Giai Giai mãn nhãn, vô cùng phấn khởi.

“Chữ ký của anh đẹp ghê!” Giai Giai ôm sách xem, vẻ mặt thích thú không muốn buông. Đúng lúc ấy, đèn phụt tắt, một ánh đèn chiếu đến, vừa vặn soi sáng bộ dạng hạnh phúc của Ngôn Lệ và khuôn mặt cười mỉm của Phương Ác. Bồi bàn đẩy một chiếc bánh dính hôn rất lớn từ ngoài cửa vào.

“A, bắt đầu rồi!” Giai Giai ôm cuốn sách, tạm biệt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rồi vội vàng chạy tới bên Ngôn Lệ.

“Kính thưa các vị quan khách!” MC tao nhã đi đến cạnh Ngôn Lệ cùng Phương Ác, “Bữa tiệc đêm nay của chúng ta là để tôn vinh giới cảnh sát tinh anh tài nghệ của thành phố S! Cơ mà trước khi tiệc rượu này bắt đầu, chúng ta hãy cùng chúc phúc cho đôi tân uyên ương...” Nói rồi, đưa tay giới thiệu Ngôn Lệ cùng Phương Ác, “Chúng ta hãy cùng chúc mừng lễ đính hôn của cô Ngôn Lệ cùng ngài Phương Ác.”

Khách khứa lập tức vỗ tay rào rào. Âm nhạc du dương từ bốn phía cũng bắt đầu nổi lên. Phương Ác và Ngôn Lệ đón lấy dao cắt bánh từ tay Giai Giai, tiến đến chỗ chiếc bánh dính hôn xa hoa.

Bạch Ngọc Đường một mặt vỗ tay, một mặt thì thầm với Triển Chiêu, “Miêu Nhi, Phương Ác nhỏ hơn Ngôn Lệ mười mấy tuổi vậy mà?”

Triển Chiêu gật đầu, đáp, “Thì vậy chứ sao, chung quy tôi thấy hẳn chẳng có vẻ vui mừng như Ngôn Lệ.”

“Tên này...” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Không chừng quan hệ cũng chỉ như người qua đường, nhưng chắc hẳn không phải loại hội hợp thông thường.”

Triển Chiêu cười, “Ít ra bây giờ hẳn cũng chịu lộ mặt rồi, càng tiện cho chúng ta theo dõi.”

Hai người đang bàn luận, đột nhiên có một tiếng thét thất thanh vang lên. Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ngẩng đầu, thấy tất cả mọi người kinh hoàng nhìn trân trân về phía trước. Họ cũng quay đầu nhìn lại, thấy tay cầm dao cắt bánh của Phương Ác và Ngôn Lệ khựng lại giữa không trung. Dao cắt vào chính giữa chiếc bánh cao gần bằng một người rất ngọt, vấn đề ở chỗ.... từ vị trí cắt xuống, một dòng chất lỏng màu đỏ tươi từ từ chảy ra....

Bạch Ngọc Đường cau mày, quay sang bên cạnh hô lên, “Bật đèn!”

Bồi bàn vội vã bật đèn lên, căn phòng trở nên sáng trưng. Lúc tất cả rõ ràng thì càng thêm kinh hãi, ai nấy đều hét âm lên. Từ vết cắt trên bánh, chất lỏng màu đỏ xối xả tuôn ra, nhuộm đỏ cả nửa chiếc bánh.

Bao Chứng đứng gần nhất cũng nhú mày. Ông tiến tới hai bước, lấy con dao từ trong tay hai người, gây đám bánh ra.....

“BỘP!” Từ vết cắt, một bàn tay đầm đìa máu rơi xuống.

“Á Á Á Á Á Á Á Á...” Hội trường tức khắc trở nên tán loạn.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, chạy ngay đến. Bao Chứng lại tiếp tục gạt đám bánh ngọt ra, một tấm lưng lộ ra, là phụ nữ. Váy liền hở lưng thật quen mắt, trên tấm lưng trắng là dòng chữ được khắc rõ ràng bằng dao – CATCH ME.

Bạch Ngọc Đường chạy tới, giúp Bao Chứng gột hết chiếc bánh, một mớ tóc dài buông lơi... Mái tóc uốn xoắn cùng bộ lễ phục dạ hội khiến mọi người nổi lên một dự cảm không lành. Quả nhiên, sau khi chiếc bánh hoàn toàn bị gột xuống, trước mắt họ là khuôn mặt của một người phụ nữ, mắt mở trừng trừng. Khách khứa đã loạn càng loạn hơn.

Một tiếng hét vô cùng thảm thiết bất chợt vang lên, “HIẾU CẦM!”

=====

## 137. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 9

Chương 9 : Tiểu xảo

Người hét lên là Bàn Cát, mà cái đầu người đầm đìa máu kia không phải ai khác, chính là cô gái vừa bị đuổi ra ngoài — Bàn Hiếu Cầm.

“NHA!!” Cả đám người ngây ngẩn, bây giờ mới có phản ứng, một tiếng thét sợ hãi phát ra, ai nấy đồng loạt muốn rời khỏi hiện trường quỷ dị đáng sợ này. Bất chợt, Bao Chứng lớn giọng: “KHÔNG AI ĐƯỢC RỜI KHỎI ĐÂY!”

“Phong tỏa tòa nhà!” Bạch Ngọc Đường tức khắc ra lệnh cho người của SCI, “Đưa các vị khách tập trung vào một phòng, lục soát khắp tòa nhà, tìm kiếm mọi kẻ khả nghi, đến phòng an ninh kiểm tra bằng giám sát!”

Sau mệnh lệnh, cảnh viên SCI ào ào lao ra khỏi đại sảnh, nhanh chóng rời đi. Các cảnh sát khác có mặt ở đây cũng phối hợp đưa khách khứa tập trung ở một căn phòng chờ.

Triển Chiêu tiến lại gần thi thể nằm trong chiếc bánh gato, quan sát từ trên xuống dưới, dòng chữ tiếng Anh chảy máu be bét nơi lưng cô gái thật chướng mắt.

Bàn Cát đã hôn mê bất tỉnh, được con trai Bàn Khánh chăm sóc cùng nhân viên y tế.

Bạch Cẩm Đường nhíu mày nhìn cái xác trong bánh gato, song sinh ở phía sau nhỏ giọng: “Đại ca, mai có cần đi mời một thầy phong thủy về xem không?”

Bạch Cẩm Đường trợn mắt lườm họ. Công Tôn bên cạnh cởi áo khoác, vội vàng lại gần, xắn tay áo muốn kiểm tra qua thi thể. Chợt ai đó hét lên: “Mày cút ngay!”

Bàn Khánh gào lên, lao tới chắn trước xác chết, vô cùng kích động rống với Công Tôn, “Đừng có giả nhân giả nghĩa, chị tao là do mày hại chết!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nhưng niệm tình hân vừa mới phải chịu một cơn kích động lớn nên không thêm so đo, anh nhẹ giọng khuyên giải: “Anh Bàn, xin đừng gây trở ngại cho cuộc điều tra, phải mau chóng khám nghiệm tử thi thì chúng tôi mới nhanh phá án được.”

“Các người cũng cút hết cho tôi!” Gã con trai của Bàn Cát không ngừng khua tay kêu gào, “Đều tại các người, các người hại chết chị tôi... Là các người!” Nói còn chưa dứt hơi, động tác quá mạnh, hất tay một cái đã làm đổ “RẦM” chiếc bánh gato phía sau. Mọi thứ bung bét.

Bạch Ngọc Đường biến sắc, rất hối hận bởi ban nãy đã không gọi ai kéo tên diên này đi. Kể họ Bàn quả nhiên đều là phường giá áo túi cơm, chỉ toàn làm hỏng việc! Anh xoay sang nói với một cảnh sát: “Kéo hẳn ra ngoài, tố cáo hẳn tội rắp tâm phá hoại hiện trường và cản trở điều tra!”

Người cảnh sát vội vàng kéo Bàn Khánh vẫn còn kêu la ầm ĩ rời đi. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái rồi quay đầu nhìn Công Tôn; Công Tôn đã đánh mặt!



“Nguy rồi.” Triển Chiêu vừa bắt đắc dĩ vừa ảo não, “Còn chưa kịp để nhân viên giám định chụp ảnh lại, hiện trường quan trọng nhất đã bị phá hủy!”

“Thằng nhãi kia...” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, nhìn Công Tôn lần nữa, “Cũng không thể trùng hợp thế được!”

Công Tôn đi tới đồng bánh ngọt và những khối thi thể, anh ngồi xuống kiểm tra tỉ mỉ rồi thở dài lắc đầu, “Không biết làm thế nào mà đưa được thi thể vào trong chiếc bánh.”

“Miêu Nhi... Bàng Hiểu Cầm rồi đi bao lâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Trừ trước trừ sau, chưa đến nửa giờ.” Triển Chiêu nhú mày, “Trong nửa tiếng thì sao có thể giết một người, phân thây, khắc chữ, nhét vào bánh gato chứ?”

Công Tôn im lặng hồi lâu, lắc đầu: “Không thể!”

Ngôn Lệ vì kinh hoàng, vẫn đứng gần đó này giờ, nay đã tỉnh táo hơn. Sắc mặt bà ta trắng bệch, nắm chặt bàn tay Phương Ác, hoảng hốt thốt lên: “Trời ơi, nếu em không đuổi cô ấy ra ngoài thì cô ấy đã không chết!”

Phương Ác im lặng, vuốt tóc Ngôn Lệ như an ủi: “Không phải tại em. Nhưng chết thế này thực là quý dị, giống như làm ảo thuật vậy.”

Tất cả những ai có mặt đều sững sốt, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lại nhìn nhau, trong mắt tràn đầy nghi hoặc. Bạch Ngọc Đường quay sang Phương Ác cùng Ngôn Lệ: “Những ai không phải nhân viên cảnh sát, cảm phiền ra ngoài trước; chúng tôi phải bảo vệ hiện trường, khi nào cần sẽ tìm mọi người để yêu cầu phối hợp.”

Ngôn Lệ và Phương Ác gật đầu, cùng xoay đi, định kéo theo Giai Giai đang rất phấn kích nhưng Giai Giai giãy ra, “Con không sao, con muốn ở đây xem phá án! Thật đặc sắc, lần đầu tiên con được biết đến hiện trường gây án thực sự, thật khoái làm sao!”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, đột nhiên thấy vô cùng phản cảm với cô bé thoát nhìn như thiên sứ kia, không biết nên nói cô hồn nhiên hay là lãnh cảm.

Bạch Cẩm Đường trừng mắt với cặp song sinh mặt dày mày dạn không muốn đi. Song sinh tâm không cam tình không nguyện cất bước. Bạch Cẩm Đường lại gần Công Tôn, thấp giọng: “Tôi ở tầng 27, em xong việc thì qua đó đi.”

Công Tôn dở khóc dở cười, nhìn Bạch Cẩm Đường, “Tôi phải về khám nghiệm tử thi.”

Bạch Cẩm Đường hôn lên tóc Công Tôn, lại thì thầm: “Cũng được, tôi ngủ một giấc dưỡng thần trước vậy.” Nói rồi nhắm mắt với anh, “Nhớ em muốn chết.” Sau đó cũng khoan thai rời đi.

Công Tôn ngẩng đầu, thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang vênh tai nghe lỏm, chỉ có thể lắc đầu, “Trên thi thể còn nhiều kem với bánh, phải xử lý sạch sẽ mới tiến hành khám nghiệm tử thi được!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, định mở miệng lại thấy Triển Chiêu bên cạnh đột nhiên quay đầu ra sau. Bạch Ngọc Đường cũng quay đầu theo, Triệu Trinh vốn đang ngủ trên sofa không biết tỉnh từ bao giờ. Anh tựa vào sofa, hình như đang suy nghĩ gì đó mà ngây người, nhìn về hiện trường.

Bạch Trì ngay lúc có mệnh lệnh đã cùng Lạc Thiên chạy tới phòng quản chế xem băng ghi hình, để lại mình Triệu Trinh. Triệu Trinh thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang nhìn mình, thức thời đứng lên, chuẩn bị ra ngoài, lại nghe Triển Chiêu nói, “Triệu Trinh... Bọn tôi cần cậu cố vấn.”

Triệu Trinh bắt đắc dĩ cười cười, tay dứt túi ở lại. Đã quen biết được một thời gian, hơn nữa Triệu Trinh từng cứu mạng Triển Chiêu và Lạc Dương, thêm mối quan hệ càng ngày càng thân của anh với Bạch Trì, sự cảnh giác của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu với Triệu Trinh đã dần dần biến mất. Ba người bọn họ thì thoảng còn hay tán gẫu. Nói đến đây, Triệu Trinh ngoại trừ tính cách có phần quái đản, thật sự là một người hiếm có, ở chung rất thoải mái.

Triệu Trinh đi về phía Triển Chiêu, “Cố vấn cái gì?”

“Màn này có liên quan đến ảo thuật không?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có giống thủ pháp nào không?”

“Bánh ngọt kẹp thịt?” Triệu Trinh nhún vai, “Chắc chẳng ai chế ra cái màn thiếu thắm mỹ vậy đâu.”

Cả Bạch Ngọc Đường lẫn Triển Chiêu đều thấy nản lòng. Đúng lúc đó, Công Tôn đang kiểm tra thi thể chợt “A” lên.

“Sao vậy?” Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống, “Có phát hiện gì?”

“Trước ngực nạn nhân có hàng loạt vết hoen tử thi.” Công Tôn nhíu mày, “Đã chết ít nhất hơn hai giờ.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đưa mắt nhìn nhau. Hơn hai giờ? Nghĩa là Bàng Hiếu Cầm đã chết trước cả khi bữa tiệc bắt đầu? Vậy người vừa mới gây sự với Công Tôn và bị đuổi ra ngoài là ai? Tất cả mọi người đều bị ảo giác ư?

“Thi thể nhất định được đặt nằm sấp.” Công Tôn giải thích, “Các cậu nhìn dòng chữ này nữa.” Vừa nói vừa chỉ vào phần chữ máu khắc trên lưng nạn nhân, “Vết máu đã hoàn toàn đông cứng, nếu mới chết được nửa giờ, máu phải chảy không ngừng mới phải!”

“Thật quỷ quái.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

“Tiểu Bạch, nhìn này!” Triển Chiêu chỉ vào chỗ nối giữa đầu và vai cổ nạn nhân, hỏi, “Có thấy màu da không giống nhau không?”

Công Tôn cũng gật đầu, “Phải, vết tiếp nối cũng không giống nhau!”

“Tức là, phần đầu và phần thân thể không phải của một người?” Bạch Ngọc Đường giật mình.

“Nói cách khác, thi thể ở đây đã sớm được đặt vào trong bánh gato, chỉ có phần đầu là được bỏ vào sau.” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, xoay sang Triệu Trinh, “Làm thế nào đưa đầu vào được?”

Triệu Trinh lắc đầu, “Cuối cùng thì tôi cũng hiểu vì sao mình lại buồn ngủ như thế.”

Ba người còn lại đều bị câu nói không đầu không đuôi của Triệu Trinh làm sững sốt. Sau chốc lát, Triển Chiêu lập tức phản ứng lại, “Có người đánh thuốc mê cậu, như thế thì thời gian hất ra tay sẽ không ai chứng kiến, mà trừ cậu ra, tất cả mọi người sẽ không thể thấy được tiểu xảo của hắn!”

Triệu Trinh gật đầu, “Cậu phản ứng nhanh đấy... Ban nãy tôi không uống rượu, chỉ ăn chút bánh Gaufre (1) Bạch Trì đưa, mới cắn được nửa miếng đã thấy mùi vị quái lạ, không ăn tiếp nữa... Sau đó đột nhiên thấy rất buồn ngủ. Các cậu thử tra xét thành phần của mấy cái bánh Gaufre đó xem.”

“Bánh Gaufre ...” Bạch Ngọc Đường gật đầu với tổ viên tổ giám định, “Đưa chỗ bánh Gaufre về kiểm nghiệm!”

“Rõ.” Cảnh sát tổ giám định nhanh chóng lại gần, tìm một vòng bàn ăn, quay lại báo cáo, “Đội trưởng Bạch, không có bánh Gaufre.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhau một cái, đồng loạt quay sang Triệu Trinh.

Triệu Trinh ngáp, “Hỏi Trì Trì xem lấy ở đâu, hoặc ai đưa cho em ấy.”

Bạch Ngọc Đường gọi điện gọi Bạch Trì. Triển Chiêu tiếp tục hỏi Triệu Trinh một cách hiếu kỳ, “Có thể có mẹo gì chăng?”

“Cậu đã từng nghe tới chuyện dịch chuyển đồ vật từ xa (2) chưa?” Triệu Trinh uể oải hỏi Triển Chiêu.

“Rồi.” Triển Chiêu gật đầu, “Cả siêu năng lực (3) nữa.”

Triệu Trinh gật đầu, giơ tay trái lên trước mặt Triển Chiêu, mở tay ra, bên trong có một đồng xu. Anh vừa nói vừa mở tay phải của mình cho Triển Chiêu nhìn, “Tay phải không có gì, tay trái có đồng xu! Thấy rõ không?”

“Có!” Triển Chiêu gật đầu.

“Giờ tôi sẽ chuyển đồng xu từ tay trái sang tay phải.” Nói rồi mở tay trái ra, đồng tiền đã biến mất. Tay phải mở ra, đồng xu xuất hiện.

Triển Chiêu xoa xoa cằm, Bạch Ngọc Đường và Công Tôn đứng bên cũng có chút suy nghĩ.

“Thực ra ảo thuật đều lừa người ta thôi, mấu chốt chính là lợi dụng được thói quen bản năng của con người để tạo hiệu ứng giả.” Triệu Trinh thản nhiên nói, “Đặc điểm của thủ thuật dịch chuyển đồ vật từ xa chính là: Di dời thị giác (4)!”

“Di dời thị giác?” Mọi người chăm chú lắng nghe.

“Mắt của người thường khi phải nhìn cùng lúc vào các diễn biến, sự tập trung chỉ dồn vào một, chỉ có một thứ là tiêu điểm chú ý, những thứ khác sẽ bị lơ là hơn...”

“Ý cậu, hung thủ lợi dụng tiêu điểm chú ý của mọi người, hoàn thành bước giấu thi thể?” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Làm thế nào?”

“Đáng tiếc là tôi cũng hoàn toàn không phát hiện ra.” Triệu Trinh nhún vai, “Nếu có băng ghi hình thì tốt rồi.”

Đúng lúc đó, Bạch Trì vội vàng chạy tới, “Anh, anh tìm em à? Mà phải rồi, ban nãy em với anh Lạc Thiên muốn xem băng ghi hình trong đại sảnh nhưng... không có máy nào thu lại!”

“Không thu?” Triển Chiêu giật mình, “Sao có thể như thế?” Vừa nói vừa ngẩng lên nhìn các camera trên bốn vách tường, “Rõ ràng...”

“Không biết bị kẻ nào động tay vào, tất cả các video theo dõi đều là một màu đen, không thu được gì hết.” Bạch Trì cũng lo lắng, “Anh Tưởng Bình đang phân tích kỹ thuật, bảo chắc nữa sẽ tìm ra nguyên nhân.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi: “Vừa rồi em lấy cho Triệu Trinh một miếng bánh Gaufre?”

“Vâng.” Bạch Trì gật đầu.

“Ai đưa cho em?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp, “Trên bàn tiệc không có.”

Bạch Trì sững sốt, “Là của bồi bàn mà, em sợ lấy từ trên bàn thì không sạch bằng nên vừa thấy bồi bàn bưng lên hai miếng bánh Gaufre thì cầm luôn cho Triệu Trinh... Sao ạ?”

“Trì Trì, anh bị đánh thuốc mê.” Triệu Trinh tựa đầu lên vai Bạch Trì, cọ cọ, “Mệt.”

“Cái gì?” Bạch Trì kinh hãi, “Đánh thuốc mê? Là thuốc nào? Có nặng không? Chả trách anh ăn bánh xong cứ lơ đã lơ dờ!”

“Vậy để tôi thử miêu tả một chút cho cậu nhé.” Triển Chiêu tả lại tỉ mỉ một lần cho Triệu Trinh. Triệu Trinh nghe xong liền cười, lắc đầu, “Thứ ảo thuật hạng ba.”

“Là sao?” Tất cả đều thấy hứng thú.

“Ừm... Như các cậu nói, đầu của thi thể bị đặt ở tầng cuối cùng, mà các cậu nhìn thấy đầu người mới phán đoán thân phận nạn nhân đúng không?” Triệu Trinh hỏi.

“Phải!” Mọi người gật đầu.

“Từ lúc chiếc bánh được đẩy vào đại sảnh đến khi phát hiện ra thi thể, toàn bộ quá trình, có ai để ý tầng cuối cùng của chiếc bánh không?” Triệu Trinh hỏi.

“Ừm...” Ai nấy đều chần chừ, Bạch Trì gãi đầu, nhớ lại, “Bởi vì có đèn rọi theo nên em thấy rõ nhất là hai đứa nhỏ mặc đồ cô dâu chú rể trên đỉnh bánh, sau đó cắt bánh thì thấy máu đổ ra, cuối cùng nghe tiếng hô mở đèn của anh ba...”

“Mấu chốt là chỗ này!” Triệu Trinh đột nhiên ngắt lời Bạch Trì, “Trong toàn bộ quá trình, có quá nhiều thứ có thể di dời tâm mắt mọi người! Cho nên trước đó, sẽ chẳng ai chú ý tới chiếc bánh có điểm gì bất thường, mà điều quan trọng, chính là trước khi câu ‘Bật đèn’ của đội trưởng Bạch được thốt ra!”

“Bật đèn thì sao?” Bạch Trì chưa hiểu, nhưng Triển Chiêu tựa hồ đã vỡ lẽ. Anh đi tới trước đồng bánh gato, nhặt lên chiếc khay bánh hình tròn đã bị đập nát, xoay đi xoay lại mấy lần, kinh ngạc: “Tầng cuối cùng có thể xoay được?!”

“Xem ra, nhân tố quyết định chính là ở tầng xoay này!” Bạch Ngọc Đường cũng đã sáng tỏ.

Triệu Trinh lắc đầu, cười gượng, “Nếu ai cũng nghĩ ra như các cậu thì các nhà ảo thuật chẳng có chỗ kiếm cơm.”

“Là sao?” Bạch Trì sốt ruột, kéo kéo tay áo Triệu Trinh, “Anh nói rõ chút đi, tôi đốt lắm!”

Triệu Trinh yêu chiều xoa đầu cậu, cười, “Không phải em đốt, chỉ là em quá đơn thuần thôi. Nguyên lý kỳ thực rất đơn giản!” Triệu Trinh kiên nhẫn giải thích cho Bạch Trì, “Chiếc bánh gato này có mấy tầng?”

“Năm tầng.”

“Tầng đầu tiên có gì?”

“Hai đứa nhỏ mặc lễ phục.”

“Dễ thương không?”

“Dễ thương.”

“Còn tầng thứ hai?”

Bạch Trì nghĩ nghĩ một chút, “Chắc là hoa văn trang trí...”

“Tầng thứ ba?” Triệu Trinh hỏi tiếp.

“Là... hoa văn...” Bạch Trì ấp úng.

“Tầng thứ tư?”

= =... Bạch Trì ngã lòng — Hoàn toàn không chú ý.

“Tầng thứ năm?” Triệu Trinh hỏi nốt.

“Sao tôi thấy được?! Đèn có rọi tới đâu!” Bạch Trì cãi.

“Kỳ thực đây là một tiểu xảo rất đơn giản!” Triệu Trinh nói, “Bốn tầng trên của chiếc bánh liền nhau, thi thể đã được nhét vào đó. Tầng cuối cùng thì tách ra, hơn nữa, nửa sau còn hoán đổi được... Vô cùng hoàn mỹ cho việc gây án!”

“Nửa sau?!” Bạch Trì ngộ ra, “A, tôi hiểu rồi. Trong vòng nửa tiếng, giết người, phân thân, cho vào bánh e không dễ dàng. Nhưng trong khoảng thời gian này, nhét một cái đầu thì dễ hơn!”

“Không sai!” Triệu Trinh khen ngợi, gật gật, “Chỉ cần mở bên nửa độc lập kia ra, bỏ phần bánh, cẩn thận nhét chiếc đầu vào... Nửa tiếng là đủ!”

“Thế nhưng, vì sao lại muốn đánh mê cậu?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Chẳng lẽ, thủ phạm hoán đổi đầu người ngay tại hiện trường? Vận dụng thủ thuật di dời thị giác kia, thừa dịp đám người nghe thấy tiếng tôi, tất cả sự chú ý trong nháy mắt đều dồn đến đèn đóm, kẻ nào đó đã nấp sau chiếc bánh lớn kia, rồi cho đầu người vào, để mặt cô ta hướng về phía trước rồi xoay đĩa quay, như vậy đầu của thi thể sẽ nằm trong bánh ngọt, hơn nữa còn là hướng về phía mọi người!”

Triệu Trinh ha ha cười, “Thông minh thông minh, tôi cũng nghĩ vậy!”

“Còn một điểm nữa cũng rất khả nghi!” Triển Chiêu nheo mắt, “Nếu tầng bánh cuối cùng bị động tay động chân, chỉ cần lại gần nhất định sẽ nhìn ra. Cách duy nhất để không ai biết chỉ có — Phá hủy chiếc bánh!”

(1) Bánh Gaufre – “tùng bính”

(2) cách không thủ vật – telekinesis – Việc dùng siêu năng di chuyển các vật ở ngoài xa, siêu năng, ngoại lực (tác động từ xa, lực tác động từ bên ngoài đến).

(3) đặc dị công năng – khả năng đặc biệt – hay dùng để chỉ những khả năng kỳ lạ của con người trong các mục Chuyện lạ ấy ) Kiểu như nhìn xuyên tường hay có thể hút kim loại chẳng hạn.

(4) dời thị giác – tạm gọi là line-of-sight distraction: một trong những nguyên tắc chính của nhiều màn ảo thuật. Ví dụ đơn giản nhất của phương pháp này là mấy màn chạy trốn kinh điển trong mấy phim hài – kẻ

thù đứng trước mặt bạn, bạn giơ tay chỉ lên trời “A máy bay!”, kẻ đó sẽ nhìn theo tay bạn chỉ, và bạn “biến mất một cách thần kỳ” – chạy đi lúc kẻ đó mất tập trung =))

## 138. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 10

Chương 10 : Mục đích

“Đưa Bằng Khánh về cục!” Bạch Ngọc Đường lệnh cho cậu cảnh sát bên cạnh, “Tạm giam hắn 48 tiếng, tội danh gây cản trở công vụ, không được để hắn chạy thoát!”

“Rõ!” Người cảnh sát nhanh chóng rời đi, Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, “Có hai thi thể, tức là có hai người bị hại trong vụ này!”

“Đúng thế, vậy nên việc tiếp theo cần điều tra là thân phận của cổ thi thể kia, và phần còn lại của Bằng Hiếu Cẩm ở chỗ nào.” Triển Chiêu lắc đầu, “Không có ai tự dưng đi giết người cả, rút cuộc mục đích của kẻ sát nhân là gì?”

Triệu Trinh vẫn còn mơ mơ màng màng, ôm Bạch Trì gà gât. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nói không còn việc gì cần anh cố vấn nữa, bảo Bạch Trì đưa anh sang một bên nghỉ ngơi.

“Người mang bánh ngọt tới là ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi một nhân viên cảnh sát bên cạnh, “Gọi người đó tới.”

“Vâng.” Người cảnh sát chạy đi; một phút sau quay về, “Đội trưởng Bạch, chúng tôi đã tìm được anh ta, có điều trông anh ta rất kỳ lạ.”

“Kỳ lạ?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhau một cái, hỏi lại, “Sao mà kỳ lạ?”

“Thợ cả nói với chúng tôi, người ông ấy giao cho việc đưa bánh tên là Trần Lập; chúng tôi đã tìm được anh ta. Những người khác cũng nói chính anh ta là người đưa bánh. Thế nhưng anh Trần Lập đó lại bảo mình không hề đưa bánh ngọt!”

“Vụ này mới nha!” Bạch Ngọc Đường bật cười, hỏi cậu cảnh sát, “Có đưa anh ta tới đây không?”

“Có ạ!” Cậu cảnh sát gọi Trần Lập đứng chờ ngoài cửa tiến vào.

Trí nhớ của Triển Chiêu vô cùng tốt, chỉ cần gặp qua một người là sẽ không quên mặt. Anh liếc mắt một cái đã nhận ra, người này chính là người giao bánh gato khi nãy.

“Anh tên là Trần Lập phải không?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Vừa rồi là anh mang bánh gato tới đây?”

Trần Lập chớp chớp mắt, ngơ ngác gãi đầu, “Bánh gato gì cơ?”

Bạch Ngọc Đường cười, “Vừa rồi có rất nhiều người đã thấy anh, anh có nói dối cũng không ăn thua đâu!”

Trần Lập càng bối rối, lắc đầu hỏi: “Bánh nào? Tôi còn chưa thấy cái bánh gato nó như thế nào cả!”

Triển Chiêu đưa tay ngăn Bạch Ngọc Đường đã bắt đầu tỏ ra bực mình. Anh tiến đến gần, nhìn vào hai mắt Trần Lập, quay đầu nói với Bạch Ngọc Đường, “Tình trạng của anh ta không bình thường!”

“Ý cậu là sao?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc.

Triển Chiêu gọi cậu cảnh sát khi nãy tới, dặn dò vài câu, cậu ta liền gật đầu rời đi. Triển Chiêu quay đầu lại, tiếp tục hỏi Trần Lập, “Khoảng nửa giờ trước, anh đang làm gì?”

Trần Lập nghĩ ngợi một hồi, “Tôi đi giao cơm.”

“Anh giao những thứ gì?” Triển Chiêu hỏi, “Đưa đi đâu?”

“Đưa tới tầng trên cùng.” Trần Lập trả lời, “Một phần bò bít-tết và một chai rượu vang đỏ.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Tầng trên cùng chỉ có một hội trường này thôi.”

“Ai nhận hàng?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Tôi không biết. Tôi đặt thức ăn ở đó rồi đi luôn, không có ai ra nhận.” Trần Lập trả lời, “Chắc người ta đang tắm.”

Lúc này, người cảnh sát kia đã trở lại, cầm trên tay một cái bánh gato, hỏi Triển Chiêu: “Tiến sỹ Triển, cái này được không?”

Triển Chiêu nhìn qua, gật đầu: “Được!” Nói xong liền đỡ lấy chiếc bánh, đưa tới trước mặt Trần Lập, hỏi “Đây là cái gì?”

Trần Lập nhìn thoáng qua liền trả lời, “Bò bít-tết và rượu vang đỏ.”

Bạch Ngọc Đường và mọi người xung quanh đều há hốc mồm.

“Phòng này là phòng nào?” Triển Chiêu hỏi Trần Lập.

Trần Lập nhìn xung quanh, “Là hội trường.”

Triển Chiêu hướng về phía người nhân viên đứng ở cửa, hô một tiếng, “Tắt đèn!”

Toàn bộ hệ thống ánh sáng tắt ngấm, bốn phía trong nháy mắt tối sầm, chỉ còn ánh đèn ban công mờ mờ manh hắt qua cửa sổ.

“Đây là nơi nào?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

Trần Lập nhăn mặt nhíu mày, “Đây là hội trường, anh hỏi thế là sao?”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, rồi cho người đi phát lại bản nhạc khi nãy trong bữa tiệc.

Âm nhạc vừa vang lên, Trần Lập đột nhiên ngây người.

Triển Chiêu vừa thấy liền hiểu ngay vấn đề, nhẹ nhàng hỏi, “Chỗ này là chỗ nào?”

Yên lặng một lúc thật lâu, Trần Lập mới ngập ngừng trả lời, “Là... phòng khách sạn.”

“Phòng khách sạn của ai?”

“Là... Là phòng vừa nãy tôi đưa thức ăn tới...” Trần Lập tựa hồ đã bắt đầu hỗn loạn, Triển Chiêu liền lệnh tắt nhạc bật đèn. Bốn phía vừa sáng lên, Trần Lập liền hít một hơi, “Sao lại... Sao lại trở lại đây rồi...?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày nhìn Trần Lập, hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, hắn ta làm cái trò gì vậy?”

Triển Chiêu nhẹ nhàng lắc đầu, “Không phải, anh ta bị thôi miên.”

Bạch Ngọc Đường cau mày, những cảnh sát xung quanh cũng cảm thấy thật thần bí.

“Có thể thôi miên một người đến tình trạng này... cũng không đơn giản đâu.” Triển Chiêu ra lệnh đưa Trần Lập tới phòng cách ly, bởi vì không biết anh ta bị hạ chỉ gì, cứ cho đi như vậy sẽ rất nguy hiểm.

“Miêu Nhi, chắc không nhiều người có thể thôi miên ở trình độ này, phải không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Có lẽ là không nhiều lắm.” Triển Chiêu gật đầu, “Nhưng cũng có thể là một người không chuyên, tự học mà thành.”

“Như vậy là sao?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Dùng bò bít-tết và rượu vang đỏ thay thế cho bánh gato, dùng phòng khách sạn thay cho hội trường... Sự khác biệt giữa các sự vật này không lớn lắm.” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Có thể là trùng hợp, nhưng cũng có thể là năng lực của kẻ đó còn chưa đủ.”

“Miêu Nhi... tự dừng tôi nghĩ tới một chuyện.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói.

“Cái gì?”

“Cậu đoán câu ‘Catch me’ kia là hung thủ nói với ai?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy vấn đề này vô cùng hứng thú, hỏi.

Triển Chiêu sững sốt, lắc đầu.

“Trong cả hội trường này, có thể nhận ra loại ảo thuật như thế này, chỉ có mình Triệu Trinh. Có điều hung thủ lại đánh thuốc mê Triệu Trinh... nói cách khác, mục đích của hắn không phải cậu ta... Như vậy, trong cả hội trường này, còn ai có thể nhận biết người bị thôi miên?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp.

Triển Chiêu nhìn anh một lát rồi chỉ chính mình, “Cậu nói tôi à?”

“Còn cái I LOVE YOU lần trước nữa.” Bạch Ngọc Đường bổ sung.

“Còn không xác định có phải là một người làm hay không mà?” Triển Chiêu nhú mày.

“Tôi cảm thấy là một người.” Bạch Ngọc Đường cau mày, chọc chọc vào ngực Triển Chiêu, “Chẳng lẽ cậu nghĩ không phải?”

Triển Chiêu không nói gì.

“Có chỗ rất kỳ quái!” Trong lúc hai người đang nhìn nhau, Công Tôn đột nhiên mở miệng, “Chủ nhân thi thể này rất trẻ tuổi.”

“Trẻ tuổi?” Bạch Ngọc Đường tiến về phía anh, “Khoảng bao nhiêu tuổi?”

“Nhiều nhất hai mươi tuổi.” Công Tôn nhìn nhìn thi thể một lúc nữa, “Có lẽ còn trẻ hơn.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trao đổi một cái liếc mắt, cùng lắc đầu.

Sau khi công tác thu thập chứng cứ tiến hành xong xuôi, mọi tang chứng ở hiện trường đã thu thập đầy đủ, Công Tôn liền cùng các cảnh sát khác đưa thi thể trở về, kiểm nghiệm thêm một bước nữa.

“Sếp.” Trương Long trở lại, báo cáo: “Đã lấy lời khai của toàn bộ nhân viên rồi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có phát hiện người nào khả nghi không?”

Trương Long lắc đầu, “Không phát hiện ra người nào khả nghi, nhưng lại phát hiện một số chuyện không bình thường.”

“Chuyện gì?” Cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy hứng thú, hỏi lại.

“Vừa rồi có người từ xưởng bánh tới giao bánh gato.” Trương Long trả lời.

“Cái gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại trao đổi một ánh nhìn, chỉ thấy Trương Long hướng cánh cửa đối diện vẫy tay, một nhân viên xưởng bánh chạy vào, tay cầm tờ khai khi này.

“Sao bây giờ các anh mới mang bánh tới?” Bạch Ngọc Đường nhìn cái bánh, hỏi anh ta.

“Đơn đặt hàng vốn là bảy giờ đưa tới, có điều có một người gọi điện, xưng là nhân viên quản lý khách sạn, nói mang chậm hơn một tiếng!” Người giao hàng trả lời.

“Bánh gato anh đưa tới giờ đang ở đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ở bên ngoài.” Người giao hàng đáp xong, đi ra ngoài cửa đẩy cái bánh cưới vào.

Mọi người vừa thấy, đã thấy quả nhiên cái bánh này và cái bánh chứa thi thể khi nãy giống nhau như đúc. Bạch Ngọc Đường đưa mắt ra hiệu cho Triển Chiêu, cầm một đĩa đựng mấy miếng bánh ngọt khi nãy rơi xuống đất, hỏi người giao hàng, “Hai cái này có giống nhau không?”

Anh nhân viên xưởng bánh nhìn phần bánh vỡ nát, đưa ngón tay quét một chút kem tươi ném thử, chẹp miệng mấy tiếng, lắc đầu, “Không giống, thứ này chất lượng quá kém, xưởng bánh của bọn tôi làm ngon hơn nhiều!”

“Ra vậy...” Bạch Ngọc Đường gật gật đầu. Mấy người bên cạnh lại hồi tưởng tới cái bánh kia từng phủ lên thi thể, mà anh nhân viên xưởng bánh còn thử một miếng, sau này anh ta mà nghĩ lại chắc sẽ khốn khổ lắm đây.

“Kiểu dáng này chỉ có ở cửa hàng các anh hay là nơi khác cũng có?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp.

“À...” Anh nhân viên nghĩ ngợi, “Dáng bánh này khá khó làm, lại còn là kiểu bánh cưới kinh điển; hẳn là chỉ có người làm bánh cao cấp mới có thể làm được. Hơn nữa... muốn làm một cái bánh như thế này, phải đặt trước ít nhất một tháng!”

Bạch Ngọc Đường gật gù đầu, cho anh ta trở về, quay sang nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, muốn cắt bánh cưới không?”

Triển Chiêu cau mày, “Cậu còn đùa nữa!”

“Nhìn thử xem, không chừng nửa thi thể kia lại ở trong này thì sao.” Bạch Ngọc Đường cười, một tay đã cầm con dao cắt bánh.

“Một cái bánh đẹp như vậy...” Triển Chiêu đưa tay ngăn lại, “Phá thì tiếc lắm!”

Bạch Ngọc Đường muốn cắt bánh, Triển Chiêu lại không cho; hai người cùng cầm con dao, ai cũng không chịu nhượng bộ. Nhưng đừng nói một, chứ đến hai Triển Chiêu cũng không thể độ sức với một Bạch Ngọc Đường, chỉ một lúc sau, con dao đã cắt xuống chiếc bánh gato.

Đột nhiên, một tràng “tách tách” phát lên, ánh đèn gì đó chột lóe.

Hai người quay đầu lại, song sinh tay cầm máy ảnh, cười hì hì, “Ha ha! Bách niên giai lão nha!”

Hai bạn trẻ đều sững sốt đến ngây người, nhưng ngay lập tức có phản ứng: cả hai đều mặc lễ phục, còn cùng nhau cầm dao cắt bánh gato đính hôn....

“Chúng tôi đem đi in ảnh!” Đại Đình xoay người bỏ chạy.

“Không được chạy!!!” Triển Chiêu toan đuổi theo, Bạch Ngọc Đường liền giữ ngay lại, lại còn hướng về phía cửa hét to: “Nhớ in nhiều nhiều tấm vào! Tôi cũng muốn có!”

“Chuột Bạch!!!” Triển Chiêu phát cáu, “Cậu...” Hai người còn đang náo loạn, lại nghe ngoài cửa có tiếng ho khan. Cả hai cùng quay đầu lại, ở cửa là là người phụ trách vụ án Phương Ác lần trước — An Hữu Đạo, chú An.

“Chú An, có chuyện gì vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“À... chú nghe nói, thi thể và phần đầu... không phải của một người, đúng không?” Chú An thấp giọng hỏi.

“Vâng.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, trao đổi với Triển Chiêu một cái liếc mắt, tám phần là do cậu cảnh sát trẻ khi này nói ra.

“Vậy... cỗ thi thể kia, các cậu có biết là của ai không?” An Hữu Đạo hỏi.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đột nhiên phát hiện tình trạng của chú An không hề bình thường. Trông ông già đi rất nhiều, hốc mắt trũng sâu, quầng mắt thâm đen, đôi môi khô khốc.

“Chú An, chú có manh mối gì sao?” Triển Chiêu hỏi.

An Hữu Đạo lắc đầu, trầm mặc chốc lát, lại nói, “Các cậu... có thể cho chú xem thi thể đó không?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Thi thể đã được đem về cục cảnh sát để kiểm nghiệm rồi.”

“À... vậy sao...” Chú An gật gù đầu, ngăn người đi ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều thấy kỳ quặc, cùng chạy tới gọi lại, “Chú An, chú đợi đã!”

“Có chuyện gì vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“...” An Hữu Đạo thở dài, lắc đầu.

“Chú không nói sao bọn cháu giúp được?” Triển Chiêu nghĩ một hồi, rồi lại nhẹ giọng hỏi, “Hay là... chú nhận ra cỗ thi thể ấy?”

“Chú... chú không chắc...” Chú An đột nhiên trở nên kích động, đôi mắt đỏ bừng.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều chấn động — Không thể nào, sao lại có phản ứng này...



“Rốt cuộc sao lại thế này?” Bạch Ngọc Đường bê một chiếc ghế dựa tới, đỡ ông ngồi xuống, “Chú nói một chút xem sao.”

Chú An hít sâu một hơi, khó nhọc nói, “Đêm qua... Con gái chú sau khi tan học không về nhà.”

Triển Chiêu nghe xong liền chau mày, “Con gái chú bao nhiêu tuổi?”

“Nó... mười chín, vừa mới học đại học năm nhất, cuối tuần nào nó cũng về nhà... Đáng lẽ ra tối qua nó phải về tới nơi rồi, cuối cùng cả nhà đợi tới nửa đêm vẫn không thấy nó về, gọi tới ký túc xá của nó... bạn cùng phòng của nó lại nói buổi chiều nó đã đóng gói đồ, bảo đi về nhà rồi!”

“Chú An... Chú nghi là...?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, lại vội nói tiếp, “Nói không chừng mấy cô sinh viên rủ nhau ra ngoài chơi, hoặc là tới nhà bạn gì đó, chú đã hỏi rõ chưa?”

“Không có...” Chú An lắc đầu, “Con gái chú rất ngoan, không bao giờ đi đâu mà không báo trước... Hơn nữa... hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Ngày xưa con gái chú chơi pháo bông, chạy chậm, bị bỏng một vết nhỏ trên lưng...” An Hữu Đạo nói xong, nước mắt đã chực chảy ra, “Trên lưng thi thể vừa rồi...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều kinh ngạc, miệng an ủi chú An, nói có thể có người giống người thôi, nhưng trong lòng đều hiểu được — làm gì có chuyện trùng hợp tới vậy.

Bảo mấy người cảnh sát đưa chú An về chỗ Công Tôn nhận dạng thi thể xong, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, không biết phải nói gì. Chú An một lòng chuyên tâm công tác, cả đời cảnh sát chỉ có một đứa con gái rượu... Ông trời có lẽ sẽ không tàn nhẫn như vậy chứ.

Đang mặt cau mày nhíu, lại thấy Lạc Thiên vội vàng chạy vào, nhỏ giọng nói, “Đội trưởng, có chuyện!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau một cái, theo Lạc Thiên ra ngoài. Ba người đi xuyên qua một hành lang dài gấp khúc, tới sân thượng của tầng cao nhất, chỉ thấy mọi người đều đang tập trung ở đó.

“Tất cả ở đây làm gì?!” Bạch Ngọc Đường nheo mắt, lại nghe từ phía xa vọng lại một thanh âm già nua đang gào thét: “Chúng mày hại chết con gái tao, lại còn bắt con trai tao. Chúng mày là một lũ quan thương cầu kết với nhau, hại cả nhà tao. Hôm nay tao không sống nổi, nhưng sẽ chết đi, thành ma cũng không buông tha chúng mày!”

Vừa nghe giọng nói này, mặt mày ai nấy đều cau vào. Ngoài lan can của sân thượng, một lão già tóc trắng xóa đang bám vịn — Bàn Cát.

“Không phải có người đưa ông ta đến bệnh viện rồi sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Không... Vừa mới tỉnh, nghe tin con trai bị bắt, liền phát điên làm loạn một trận, rồi vùng chạy tới đây.” Lạc Thiên nhỏ giọng nói, “Lão ta vừa khóc vừa kêu la, nói muốn nhảy lầu, còn nói muốn anh Bạch và Ngôn Lệ chôn cùng hắn.”

“Anh tôi đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đại ca đi một cả ngày đường, giờ còn đang nghỉ ngơi.” Cặp song sinh thân nhiên đáp, “Lão của này cũng chẳng phải người tốt, muốn chết thì cứ chết đi, coi như vì dân trừ hại.”

Bạch Ngọc Đường trừng mắt liếc cả hai, “Đã chết quá nhiều người rồi, giờ lại chết thêm người nữa; tòa nhà này của anh hai đổi tên thành Nhà Ma được rồi đó.” Nói xong, cởi áo vest, vẫy tay với Lạc Thiên, hai người đi vòng qua đám người, cúi thật thấp, chậm chậm bò dọc lan can, tới phía sau lưng Bàn Cát.

Triển Chiêu vì sợ kích thích lão Bàn, cũng không dám tới gần, chỉ biết lo lắng nhìn theo Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên.

“Gọi Bạch Cẩm Đường ra đây! Gọi Ngôn Lệ ra đây, tao kéo bọn nó cùng chết!” Bàn Cát càng lúc càng điên lên, rống thật to. Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên đã tới rất gần ông ta, chỉ cần duỗi tay là có thể bắt lấy... Đột nhiên, một trận gió mạnh thổi qua.

Lão Bàng cũng đã rất suy yếu, giờ lại cộng thêm đau thương mất đi con gái, trận gió này làm lão chưa kịp phản ứng, chỉ biết kêu thảm một tiếng rồi rớt xuống dưới.

“Nguy hiểm!” Bạch Ngọc Đường lao thân túm lấy áo Bàng Cát, nhưng lúc này nửa người trên của anh đã vươn ra ngoài, thân thể lão Bàng lại to nặng, theo đà lao thẳng xuống. Bạch Ngọc Đường bị lão ta lôi theo, ngã ra ngoài!

“Đội trưởng!” Lạc Thiên vội vàng vươn tay ra...

Tất cả mọi người kinh hãi mở to hai mắt. Chỉ thấy Lạc Thiên bám trên lan can, đôi tay vươn xuống phía dưới, mắt cũng nhìn chăm chăm xuống dưới kia... Giờ phút này, không ai biết anh có bắt được Bạch Ngọc Đường, hay đã tuột tay...

Triển Chiêu đứng ngoài đám người, bên tai vang lên tiếng ong ong đau nhức, trong đầu trống rỗng, một cơn rét lạnh chạy dọc từ đầu xuống chân... Tiểu Bạch.

Giây phút này, tất cả mọi người dường như đều ngừng hít thở, chợt nghe Lạc Thiên nghiêng răng rít một câu, “Giữ chặt!”

Giờ thì mọi người mới tỉnh táo lại. Triển Chiêu là người đầu tiên chạy tới, nhìn ra bên ngoài. Giữa không trung, Bạch Ngọc Đường một tay nắm lấy tay Lạc Thiên, mà tay kia, túm lấy Bàng Cát.

Bàng Cát thân hình to mọng, nặng vô cùng. Lần này thật may Lạc Thiên có sức lực kinh người, bằng không Bạch Ngọc Đường và Bàng Cát chắc chắn sẽ rơi từ tầng hai mươi này xuống đất.

Mọi người đều chen chúc tiến đến, giúp Lạc Thiên kéo Bạch Ngọc Đường lên. Bạch Ngọc Đường vừa lên được trên lan can, liền vung tay quăng Bàng Cát xuống mặt sân. Lão ta đã sợ tới ngất đi từ lúc nào.

“Hộc... Lão già này, nặng muốn chết!” Bạch Ngọc Đường thở một hơi, lắc lắc tay, nhìn Lạc Thiên, “Anh giỏi thật, từng đó...” Nói còn chưa dứt lời, liền bị ai đó choàng tay ôm cổ.

Bạch Ngọc Đường thoáng kinh ngạc, rồi lại mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ lưng người trong lòng như an ủi, khẽ nói, “Miêu Nhi, tôi không sao, không chết được đâu. Có ngã xuống cũng không vấn đề gì, tôi sẽ bay lên, thành Phi Thiên Tiểu Bạch Thử!”

“Cậu còn đùa nữa!” Triển Chiêu chôn mặt vào bả vai Bạch Ngọc Đường không chịu ngẩng lên. Bạch Ngọc Đường ôm lấy anh một chốc, rồi thì thầm vào tai anh, “Miêu Nhi, tôi biết phần thi thể còn lại ở đâu rồi!”

## 139. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 11

### Chương 11 : Body

Bạch Ngọc Đường nói khiến Triển Chiêu sững sốt, ngẩng mặt nhìn anh. Không ngoài dự liệu, Bạch Ngọc Đường thấy đôi mắt đỏ hoe của Triển Chiêu... Ngực không khỏi đau nhói, nhưng vẫn xen lẫn chút ngọt ngào trong đó. Thành thật mà nói, lúc này phát hiện Triển Chiêu bị dọa thành như vậy, Bạch Ngọc Đường thực sự rất vui, có thể mới biết Miêu Nhi xem trọng mình thế nào; thế nhưng hiện tại, anh lại cảm thấy hối hận không thốt nên lời.

“Cậu nói... Cậu biết phần còn lại của thi thể được giấu ở đâu rồi?” Triển Chiêu hỏi lại, “Làm sao cậu biết? Cái gì làm cậu nhận ra?”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, đáp: “Miêu Nhi, vừa rồi tôi bị treo lơ lửng ở ngoài, một tay bắt lấy Lạc Thiên, một tay phải giữ Bàng Cát, cảm giác giống như bị phân làm hai vậy!”

Triển Chiêu nghe xong, ánh mắt chợt lóe lên, dường như nghĩ tới điều gì, nhưng vẫn chưa xác định được, giật mình nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vẫn mỉm cười, “Lúc này khi tôi nhận ra điểm ấy, cũng cảm thấy giống như bóng đèn bật sáng. Sau đó, khi ngẩng đầu lên... Tôi đã thấy chỗ kia!” Vừa nói, Bạch Ngọc Đường vừa đi đến phía sau Triển Chiêu, nhẹ nhàng nâng cằm anh, quay sang một hướng, “Cậu xem, đó là gì?”

Đối diện với khách sạn Quốc Tế là một tòa khách sạn sáu sao tương tự — Khách sạn Thế Kỷ. Khi vừa được khởi công, hai tòa khách sạn này vốn được dự kiến sẽ nối với nhau bằng một đường đi bộ trên không (\*), cho nên hai tòa khách sạn này cơ bản có cùng phong cách kiến trúc, hình dáng bù trừ cho nhau, giống như hai nửa đồng dạng. Nhưng sau đó, vì nhiều nguyên nhân kỹ thuật nên đường đi bộ trên không ấy không được xây nữa.

“... Một nửa – một nửa?” Triển Chiêu bấy giờ mới hoàn toàn thông suốt. Hai người trao đổi một ánh mắt rồi đồng thanh — “Rượu vang đỏ và bò bít-tết!”

Nói xong, họ không để ý tới các nhân viên SCI vẫn đang mờ mịt chưa hiểu gì mà cùng chạy xuống lầu. Lạc Thiên và Mã Hán nhìn nhau, chỉ biết vội vàng đuổi theo.

Chạy ra khỏi khách sạn Quốc Tế, hai người băng thẳng qua quốc lộ, chạy đến tòa khách sạn Thế Kỷ ở đối diện.

Lạc Thiên vừa chạy vừa hỏi Mã Hán, “Đội trưởng Bạch và tiến sỹ Triển bị sao vậy?”

Mã Hán cười cười với anh, “Nhất định là đã phát hiện ra một đầu mối khó lường nào đó rồi!”

Sau khi vào trong khách sạn, hai người chạy thẳng đến quầy tiếp tân. Viên quản lý tiếp tân vừa nhìn là đã nhận ra Bạch Ngọc Đường, cười ha hả chào, “Cậu chủ Bạch, cơn gió nào đưa ngài đến đây vậy?”

Triển Chiêu giật mình, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Anh của cậu cũng mua khách sạn này rồi hả?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Sao tôi biết được?”

Viên quản lý nở một nụ cười hết mức chuyên nghiệp, “Thế tôi có thể giúp gì cho hai vị?”

“Giúp tôi tra xem, sau bốn giờ chiều nay, có phòng nào gọi phục vụ món rượu vang đỏ và bò bít-tết không?” Bạch Ngọc Đường nói, “Chúng tôi đang điều tra!”

“À... Vâng!” Viên quản lý vội mở máy tính tìm kiếm rồi trả lời, “Tổng cộng có sáu phòng gọi phục vụ với rượu vang đỏ và bò bít-tết.”

“Giúp tôi gọi điện cho từng phòng để kiểm tra xem!” Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nói, “Tìm phòng nào không bắt máy ấy!”

“Ừm...” Viên quản lý có chút khó xử, “Bây giờ cũng đã khá muộn rồi... Làm vậy nhờ đâu lại làm phiền các vị khách ấy nghỉ ngơi...”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái. Bác quản lý này thật có đạo đức nghề nghiệp; lúc về phải kêu anh hai tăng lương cho ông ấy mới được. Triển Chiêu cười, “Bác có thể tìm một cơ gì đó mà. Phối hợp với cảnh sát phá án, bắt được người xấu thì đối với khách sạn của mình cũng đâu phải không có lợi, đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Viên quản lý vội lấy sổ điện thoại của các phòng mà bấm gọi từng số một.

Triển Chiêu nhìn tay nhấn từng dãy số điện thoại. Ba cuộc gọi đầu đều có người bắt. Viên quản lý bảo rằng họ có phục vụ nước trái cây trước khi ngủ, hỏi các vị khách có muốn hay không. Khi ông nhấn dãy số điện thoại thứ tư — 215425, Triển Chiêu đột nhiên chau mày, dường như là đang suy nghĩ gì đó.

Điện thoại vang lên gần mười hồi chuông mà vẫn không có ai bắt máy. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại nhìn nhau một cái, hỏi quản lý, “Vị khách đặt phòng này tên gọi là gì?”

Viên quản lý tra một chút, trả lời, “À, là An Linh Lệ.”

“Họ An?” Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Có chứng minh nhân dân không? Bao nhiêu tuổi?”

Viên quản lý lại tra tư liệu, nhìn một chốc rồi nói: “19 tuổi, lấy phòng vào bốn giờ chiều nay, phòng số 1407.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Vậy hãy tìm người giúp chúng tôi mở cửa.”

“Tôi đi được rồi!” Viên quản lý lấy thẻ phòng, đưa Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vào thang máy. Không lâu sau đó, mọi người đã đến tầng 14, phòng số 07.

Gõ cửa, vẫn như cũ, không ai đáp trả. Viên quản lý thấy Bạch Ngọc Đường gật đầu với mình, liền lấy thẻ của phòng đút vào khe... Cửa được mở ra.

Trong phòng xộc lên một mùi nước hoa cực nồng trộn lẫn một ít vị ngọt khiến cho người ta có cảm giác rất không thoải mái.

Sau đó, viên quản lý lấy thẻ cắm vào chốt mở điện, căn phòng lập tức sáng lên.

“Á...!!!” Người quản lý kinh hãi kêu một tiếng, bởi vì căn phòng vốn tối đen như mực, không một bóng người đột nhiên xuất hiện một cô gái ngồi chình ình ngay cạnh bàn. Cô lẳng lặng ngồi đó, đôi mắt mở thật to, nhìn chằm chằm vào mọi người ở cửa.

“Làm tôi sợ muốn chết... Tiểu thư, sao cô lại... NHA A A A...!!!” Viên quản lý vừa nói vừa nhìn kỹ lại; và đến khi thấy rõ rồi, ông điếng hết cả người. Đối với một người bình thường mà nói, bị kinh sợ như thế mà vẫn tỉnh táo, không ngất đi, chỉ thét lên như vậy thì cũng đã rất không dễ dàng rồi.

Các nhân viên SCI cũng đồng loạt hít một hơi lạnh. Ngồi trên ghế là một cô gái khá trẻ tuổi, gương mặt trắng nhợt không còn chút sinh khí, đôi mắt trợn trừng, vô hồn nhìn chằm chằm ra cửa. Cô mặc một bộ lễ phục đẹp đẽ quý phái, hai tay đặt trên mặt bàn, không hề nhúc nhích.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ở cổ của cô ấy có một đường máu đỏ tươi, vết nổi cũng không chỉnh tề; hơn nữa, có thể thấy rất rõ khuôn mặt not nốt này của cô gái hoàn toàn không phù hợp với một vóc người trưởng thành như vậy. Mặt khác, bộ váy lộng lẫy kia cùng làn da trắng bóc bệ bết máu, trên mặt đất cũng là một vũng máu rất lớn. Đầu của cô ấy đã được đặt lên một thi thể không đầu, mà bộ lễ phục ấy lại giống hệt như bộ váy mà Băng Hiểu Cầm đã mặc lúc trước.

Bạch Ngọc Đường nhìn một lúc lâu rồi quay đầu lại nói khẽ với Mã Hán, “Gọi Công Tôn tới... Trong các cậu, ai đã gặp con gái của chú An?”

Mãi mới thấy Triệu Hổ chậm rãi giơ tay lên, giọng nói có phần nghẹn lại, “Em... Em đã gặp.”

“Có phải người này không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Trầm mặc một hồi, Triệu Hổ gật đầu, vành mắt đỏ lên, “Sếp à, ông trời thật không có mắt!”

Tất cả mọi người đều buồn bã.

“Có một tờ giấy.” Triển Chiêu từng bước đến gần, cẩn thận rút tờ giấy được chặn dưới cánh tay thi thể trên bàn. Anh đưa lên xem rồi chậm rãi đọc, “Xin tặng An Hữu Đạo chút lễ mọn, đa tạ hấn đã chiếu cố suốt thời gian này.” Góc dưới tờ giấy còn vẽ một mặt cười lè lưỡi... khiến cho người nhìn có cảm giác quỷ dị không nói nên lời. Triển Chiêu lần đầu tiên cảm thấy vẻ mặt đáng yêu như thế cũng có thể đáng sợ đến vậy.

Không bao lâu sau, Công Tôn mang theo nhân viên giám định nhanh chóng chạy tới. Chú An cũng đi theo, vừa nhìn thấy xác của con gái thì bất tỉnh.

Triển Chiêu nắm chặt tờ giấy kia, không muốn đưa cho ông. Thật ra cô bé An Linh Lệ vô tội bị rơi vào kết cục như vậy hoàn toàn là bởi kẻ xấu muốn trả thù người cha làm cảnh sát của cô... Nếu để cho ông ấy biết vì mình mà con gái đã chết oan, không chừng ông không sống nổi nữa.

Tất cả mọi người ở đây đều tương đối ăn ý, không một ai nhắc tới lời nhảm đó.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không đành lòng nhìn bộ dạng đau thương của chú An, cùng nhau rời khỏi phòng, gọi nhân viên phụ trách đến, yêu cầu xem băng ghi hình theo dõi của khách sạn.

Lần này băng ghi hình không bị phá hoại, Triển Chiêu và mọi người xem được đầy đủ.

Hơn bốn giờ chiều, An Linh Lệ kéo một chiếc vali vào, dùng thẻ phòng để mở cửa. Nửa giờ sau, một người vận đồ đen toàn thân đột nhiên xuất hiện dưới ống kính, đem so tỷ lệ tầm vóc của hấn với cánh cửa thì người này cao khoảng 1m75.

Chiều cao như thế này là phiên toái nhất. Hung thủ phục trang ình rất kín kẽ, vậy nên rất khó phán đoán đây là một người đàn ông hơi thấp hay là một phụ nữ hơi cao.

Người này đi tới trước cửa phòng An Linh Lệ, nhìn tới nhìn lui một chút. Khoảnh khắc mà hắn quay mặt lại, mọi người nhìn thấy gương mặt hắn... Hắn mang một chiếc mặt nạ Doraemon. Bộ mặt cười của Mon trông vô cùng đáng yêu, chỉ có vị trí con ngươi là để lộ hai con mắt láo liên. Không thể không nhớ lại bộ xếp hình Doraemon ở vụ án phân thân kia, một lần nữa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên cảm thấy chú mèo máy vốn dĩ đáng yêu vô cùng cũng có một bộ mặt đáng sợ như vậy.

Người nọ rút tay vào túi, móc ra một tấm thẻ kỳ quái... Là thẻ giả. Khi tấm thẻ được rút vào khe hở, cửa phòng mở ra, người áo đen đi vào, đóng cửa lại... Tất cả trở lại tĩnh lặng như cũ.

Khoảng năm giờ, cửa mở ra, người áo đen cầm lấy một cái túi cùng màu thật to đặt trước cửa.

Chỉ một chốc sau, có một người phục vụ đi tới, cầm lấy cái túi kia rồi xoay người rời đi. Camera vẫn tiếp tục quay hình đến khi người phục vụ kia biến mất khỏi cánh cửa.

Sau đó, mọi thứ lại tĩnh lặng như trước. Cho đến bảy giờ hơn, Bàn Hiểu Cầm mặc một thân lễ phục chạy tới trước cửa. Mọi người đều tập trung hẳn lên; chỉ thấy cửa được nhanh chóng mở ra, không biết người bên trong nói gì mà khiến Bàn Hiểu Cầm nhanh chóng nín khóc. Cô ta mỉm cười, bước vào phòng một cách hết sức vui vẻ.

Khoảng nửa tiếng trôi qua, cánh cửa căn phòng lại được mở ra, người nọ vẫn vận một thân đồ đen như cũ, trên mặt vẫn mang mặt nạ Doraemon, nhưng, tay hắn kéo theo một chiếc bánh kem đính hôn cực lớn.

Triển Chiêu không khỏi cảm thấy buồn nôn, lắc đầu nói với Bạch Ngọc Đường, “Xem ra hung thủ là người quen của Bàn Hiểu Cầm.”

“Khó trách.” Bạch Ngọc Đường cười, “Cô Bàn Hiểu Cầm này vốn đã hung hãn lắm rồi, không ngờ bạn bè của cô ta còn kinh khủng hơn thế.”

“Bây giờ, ngoại trừ việc điều tra thân phận của người áo đen thì còn phải tìm hiểu tại sao An Linh Lệ lại đột nhiên đến chỗ như thế này, và cả quan hệ giữa người nọ và Bàn Hiểu Cầm là gì nữa.”

“Mau gọi người phục vụ kia tới.” Bạch Ngọc Đường ra lệnh. Không bao lâu sau, một người phục vụ nơm nớp lo sợ đi tới, hồi hộp ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Có... Có việc gì... NHA ~” Vừa xoay mặt một cái, nhìn thấy thi thể của Bàn Hiểu Cầm, người phục vụ bị dọa đến mức hét lên một tiếng.

Triển Chiêu hỏi hắn, “Chiều nay cậu được phân công đi thu rác?”

“Vâng.” Người phục vụ gật đầu, “Là một vị khách gọi điện thoại tới, bảo tôi đến thu rác.”

“Vị khách đó là nam hay nữ?” Triển Chiêu hỏi.

“Tôi không chắc.” Người phục vụ lắc đầu, “Trong điện thoại nghe không rõ.”

“Khi cậu vứt rác, không cảm thấy nó nặng sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nhắc nổi bằng một tay chứ?”

“Hoàn toàn không nặng chút nào!” Phục vụ sinh giải thích, “Người đó nói ở trong toàn là giấy vụn...”

Bạch Ngọc Đường cau mày, càng cảm thấy khó hiểu hơn, chợt nghe Triển Chiêu nói, “Khi nói điện thoại, hung thủ đã thôi miên cậu ta.”

“Không cần nhìn vào mắt đối phương cũng có thể thôi miên sao?” Bạch Ngọc Đường giật mình.

“Người này... tương đối không đơn giản.” Triển Chiêu lầm bầm.

Cho người phục vụ đi, Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi: “À, Miêu Nhi, khi cậu nhìn thấy số điện thoại mà viên quản lý kia gọi, có phải từ lúc ấy đã cảm thấy có gì bất thường rồi đúng không?”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, thở dài, “Thật đúng là cái gì cũng không thể gạt được con chuột nhà cậu.”

“Số điện thoại có vấn đề gì vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Số điện thoại là 215425.” Triển Chiêu giương mắt liếc Bạch Ngọc Đường, “2, 15, 4, 25, vị trí những con số này đại diện cho các ký tự nào trong bảng chữ cái tiếng Anh?”

“2, 15, 4, 25...” Bạch Ngọc Đường vuốt cằm nhẩm tính, “B, o, d, y... body? ! Thi thể...”

(\*) Đường đi bộ trên không – skyway

## 140. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 12

Chương 12 : Gây hấn

“Có một điểm rất kỳ quái.” Vội vàng khám nghiệm tử thi, Công Tôn cau mày.

“Kỳ quái ở đâu?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường khó hiểu lại gần.

“Các cậu nhìn chỗ này xem.” Nói rồi, Công Tôn chỉ vào phéc-mơ-tuya sau lễ phục của Bàn Hiểu Cẩm.

“Cái gì vậy?” Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào dây khóa kéo, trên dải băng màu đen tinh xảo có một vết màu phấn hồng, còn lấp lánh.

“Là sơn móng tay.” Công Tôn giơ bàn tay thi thể lên cho Bạch Ngọc Đường nhìn, lớp sơn trên móng của Bàn Hiểu Cẩm và trên phéc-mơ-tuya giống nhau. Hơn nữa... ngón giữa tay phải, rõ ràng bị mất một mảng sơn, chắc chắn là do cọ sát với dây kéo sau lưng.

“Nói lên điều gì?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhìn nhau.

Công Tôn bắt đầu dĩ lắc đầu, gọi một nữ đồng nghiệp trong ban giám định pháp chứng lại, “Cô xem xem, có thấy chỗ nào kỳ lạ không?”

“Kỳ lạ chứ!” Nữ đồng nghiệp xoa cằm, gật gù: “Sơn móng tay loại này lâu khô lắm, phải mất ít nhất mười lăm phút... Tình hình là Bàn Hiểu Cẩm không đợi móng tay khô đã mặc lễ phục rồi.”

Đám đàn ông nơi hiện trường đồng loạt gật đầu, khiêm tốn học hỏi — Phân tích rất có lý.

“Nhưng mà... Bộ lễ phục của cô ta trông đã thấy quý, người bình thường sẽ mặc quần áo trước rồi mới sơn móng tay.” Nữ nhân viên giám chứng nghiêm túc nói, “Các anh nghĩ xem, nếu lúc mặc quần áo mà sơn móng tay còn chưa khô, chẳng những làm xước lớp sơn mà còn làm bẩn quần áo, chẳng có lợi gì cả.”

“Tất nhiên, lúc phụ nữ chỉnh trang, nếu không phải là mặc đồ xong mới sơn móng tay thì chính là chờ móng tay khô mới mặc quần áo.”

“Nói cách khác, Bàn Hiểu Cẩm vốn định chờ móng tay khô mới mặc đồ, nhưng sau đó có chuyện xảy ra nên cô ta vội vàng mặc lễ phục.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Quả thật là kỳ lạ, người như Bàn Hiểu Cẩm, khi tham dự một buổi tiệc long trọng, sao có thể cho phép móng tay của mình bị hỏng một móng?”

“Còn một điều nữa cũng hết sức kỳ lạ.” Triển Chiêu nhìn xung quanh, “Hiện trường hoàn toàn không có dấu vết giấy dũa hay phấn kháng nào...” Nói đến đây, Triển Chiêu đột nhiên nhíu mày, hình như nghĩ tới cái gì.

“Sao thế Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường nhận ra sự bất thường của Triển Chiêu, “Phát hiện ra gì à?”

“Tôi muốn nhìn lại băng ghi hình quản chế!” Triển Chiêu nói xong liền chạy về phòng an ninh, lấy băng ghi hình ra, xem đi xem lại hình ảnh hung thủ cầm thẻ vào phòng.

“Nhìn chỗ này!” Triển Chiêu chỉ tay vào chỗ cánh cửa trên màn hình, “Nhìn đi!”

Bạch Ngọc Đường ghé lại gần, nhìn chăm chăm vào chỗ cánh cửa, đột nhiên hít một hơi, “Trước khi hấn đụng tay vào cánh cửa, cửa đã mở ra rồi!”

“Còn nữa, cậu xem!” Triển Chiêu chỉ tay vào gương mặt của kẻ áo đen, “Tuy bị mặt nạ che hết, nhưng vẫn có thể thấy hấn khẽ gật đầu.”

“An Linh Lệ biết hấn sẽ đến!” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Nhìn cả hành động lúc sau của Bàn Hiểu Cẩm... hấn cũng biết hung thủ, hơn nữa quan hệ cũng không phải qua loa!”

“Trời ạ, rốt cục là quan hệ gì á?!” Triệu Hổ vò đầu, “Quá phức tạp!”

“Phải.” Vương Triều gật đầu, “Giết người phóng hỏa gì thì cũng phải có lý do chứ, biến người ta thành cái dạng này, nếu nói khó nghe thì không vì hận thấu xương cũng phải là thù giết cha... Có điều bây giờ cái gì cũng có, chỉ có động cơ là không thấy!”

“Đúng.” Mã Hán nhìn Bạch Ngọc Đường, “Sếp, anh có thấy... vụ án này và vụ án phân thân hình như có liên quan... Mà vụ phân thân lại can hệ tới vụ mỗ bụng... Các vụ án lại quan hệ với Phương Ác. Rồi tình rồi mù, không biết là có liên quan hay không liên quan nữa. Thêm nữa, đầu của An Linh Lệ, thân thể của Bằng Hiểu Cẩm, thời gian đôi bên cách nhau khá xa, khiến mọi người đều bị rối loạn.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu dở khóc dở cười, Triệu Hổ cầm ly nước đem tới, “Tiểu Mã ca, uống miếng nước cái... Anh nói nhanh quá, em hôn mê mất.”

Cười đi cười lại, nhưng tất cả đều thấy lời Mã Hán là trọng điểm. Mấy vụ án đó, nhìn tưởng không liên quan đến nhau, kỳ thực lại có một mối liên hệ – một mối liên hệ mơ hồ nhưng dường như vẫn tồn tại, khiến người ta không thể nhìn rõ, vô cùng kỳ quái.

Phong tỏa hiện trường và thu thập chứng cứ xong, người của SCI uể oải rời đi.

“Báo cáo khám nghiệm tử thi ít nhất sáng mai mới có.” Bạch Ngọc Đường nói với mọi người, “Từ ngày mai có lẽ sẽ phải chiến đấu liên tục, tối nay mọi người về nghỉ ngơi, điều dưỡng tinh thần nhé!”

“Rõ!” Cả SCI tản đi.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi ra xe; đang muốn mở cửa vào, Triển Chiêu đột nhiên “A” một tiếng.

“Sao thế?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

“Tiểu Bạch, cái gì đây?” Cửa sổ bên ghế phó lái có gài một mảnh giấy, Triển Chiêu vươn tay lấy, “Kẹp trên cửa sổ.”

Bạch Ngọc Đường vòng sang, tới cạnh Triển Chiêu, trên tờ giấy có mấy chữ màu đỏ: “Thay trời hành đạo.”

“Thứ quái quỷ gì vậy?!” Bạch Ngọc Đường nhận mảnh giấy, xem trước xem sau, ngoài bốn chữ màu đỏ đó thì chẳng còn gì.

Kêu nhân viên trông xe lại, Bạch Ngọc Đường hỏi: “Có thấy ai lại gần chiếc xe này không?”

“A...” Cậu nhân viên cười, “Cậu chủ Bạch, xe của cậu số lượng hạn chế cả thế giới, rất nhiều người đi ngang qua để mắt đến, còn chụp ảnh lại nữa.”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Bãi đỗ xe chắc phải có camera chứ?” Vừa nói vừa nhìn xung quanh, quả nhiên bốn góc có camera, “Đưa chúng tôi tới phòng an ninh!” Nói rồi, Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu bắt đầu gấp đến phòng an ninh.

Lấy đoạn băng ghi hình ở bãi đỗ xe xong, Bạch Ngọc Đường lái xe đưa Triển Chiêu về nhà.

Loài mèo là vậy, lúc nó không muốn ngủ thì bạn cũng đừng mong mình được ngủ. Nó sẽ ở bên gối bạn, lấy móng gãi gãi vào gan bàn tay bạn, meo meo kêu cho đến khi bạn dậy mà chơi với nó. Nhưng, nếu lúc nó muốn ngủ, vô luận bạn có lại gần túm đuôi hay vuốt ve gì nó cũng sẽ cuộn tròn lại, thế nào cũng chẳng phản ứng, cứ mơ màng thế mà thiếp đi.

Giờ đã khuya, mấy ngày nay, Triển Chiêu mệt phờ người, cho nên anh đã lâm vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, đầu tựa vào vai Bạch Ngọc Đường, hai tay nắm lấy đai an toàn, miệng khẽ nhếch, khò khò ngủ say. Bạch Ngọc Đường thấy mà phát lo, chưa nói tới việc tư thế không hợp lý, ngồi thế này người nào đó rất có thể...

Vất vả mãi mới tới nhà; trước tiên Bạch Ngọc Đường quyết định phải ôm Triển Chiêu vào đã. Đi từ bãi đỗ xe ra, anh cẩn thận bế ai kia. Triển Chiêu mơ mơ màng màng mở mắt, rồi lại nhắm lại, miễn cưỡng trở mình một cái rồi vòng tay ôm lấy cổ Bạch Ngọc Đường, hừ hừ hai tiếng, tiếp tục ngủ.

“Haiz...” Bạch Ngọc Đường nhìn trời, “Con mèo này... Xem mình là giường rồi.”

Đi tới cửa, đang nghĩ làm sao để lấy chìa khóa, chợt Bạch Ngọc Đường trông thấy trước cửa đặt một bó hoa.

“Hoa?” Bạch Ngọc Đường neho mắt, nhìn chằm chằm bó hồng, không hiểu vì sao thấy thật gai mắt... Màu sắc của những bông hoa có chút u ám, làm người nhìn khó chịu.

“Miêu Nhi.” Bất đắc dĩ, Bạch Ngọc Đường đành phải đánh thức Triển Chiêu, để anh xem xem, “Miêu Nhi.”  
“Ừm?” Triển Chiêu ngái ngủ, vẻ mặt không thoải mái khi bị đánh thức, giương mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.  
“Kia kia~” Bạch Ngọc Đường đưa mắt, ra hiệu Triển Chiêu nhìn xuống đất.

Triển Chiêu nhìn theo, trông thấy một bó hồng dưới đất, tỉnh táo lại phân nửa.

“Sao hoa lại có màu này?” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng thả Triển Chiêu xuống, nhỏ giọng hỏi.

“Quả là kỳ quái!” Triển Chiêu lấy di động ra, chụp lại bó hoa, sau đó nhìn Bạch Ngọc Đường.

Gật đầu, Bạch Ngọc Đường đá nhẹ bó hoa, hoa lăn đi một chút, lưu lại trên mặt đất một vũng chất lỏng màu đỏ... Máu.

“Cái gì đây?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, ngồi xổm xuống quan sát, giữa bó hoa có một phong bì nhỏ. Phong bì màu trắng, vết máu loang lổ, trông vô cùng chướng mắt.

Triển Chiêu lấy giấy ăn lót tay, rút phong bì ra khỏi bó hoa.

Miệng phong bì cũng không dán kín, bên trong có gì đó. Triển Chiêu lấy thứ bên trong ra, là một trang sách, trên đó có một đoạn được đánh dấu bằng bút nhớ vàng — Tâm lý học là một bộ môn khoa học chỉ dùng để trị bệnh cứu người, không phải là một trò ảo thuật để gây ra tội ác...

“Sách của tôi?” Triển Chiêu nhớ rõ đây là phần lời tựa trong cuốn sách thứ hai của mình.

“Có gì nữa thì phải?” Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm vào trong phong bì.

Triển Chiêu phát hiện bên trong còn một chiếc bao nylon nhỏ, giống như bao đựng khi sưu tầm tem, bên trong là một cánh hoa đỏ tươi, nhìn không ra là loại hoa gì, chỉ biết đỏ tươi dị thường.

“Làm sao bây giờ Tiểu Bạch?” Triển Chiêu hỏi.

“Mặc kệ nó.” Bạch Ngọc Đường nhún vai, chỉ chỉ di động, “Dù sao cũng đã chụp lại rồi. Cái thứ mắc ói này chờ sáng mai mấy cô vệ sinh dọn sạch đi thôi.” Nói rồi, anh lấy chìa khóa mở cửa, kéo Triển Chiêu vào, đóng cửa.

.

Tắm rửa xong, nằm trên giường, hai người mặt đối mặt, mắt nhìn mắt.

“Chưa ngủ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Ngủ không được.” Triển Chiêu phiền muộn đáp, “Bị bó hoa kia làm tỉnh.”

“Có tỉnh thần?” Bạch Ngọc Đường vừa nghe cũng thấy tỉnh táo, “Vậy chúng ta thực hiện vài hoạt động nghỉ ngơi đi... Hự ~” Lời còn chưa dứt đã bị Triển Chiêu lấy gối đập vào mặt.

Bất cái gối lại, Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu vẫn còn đắm chiêu, anh bèn thu lại tâm tình đùa cợt, nghiêm túc nói: “Tôi bảo rồi mà... Là nhắm vào cậu đấy.”

“Ừ...” Triển Chiêu không muốn thừa nhận cũng không được, nằm ngửa lên nhìn trần nhà, “Tôi cũng chẳng đắc tội ai, kẻ nào chĩa mũi vào tôi chứ, lại còn giết nhiều người vậy... Để làm gì a?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, vươn tay nhéo mũi Triển Chiêu, “Cái con mèo này, cậu gặp chuyện người thì tỉnh táo vô cùng, sao gặp vấn đề của bản thân lại mơ hồ như thế... Không phải cậu là nhà tâm lý học No.1 sao?!”

“Ai bảo?” Triển Chiêu trừng mắt, “Vấn vô đệ nhất vô vô đệ nhị... Cậu bảo tôi No.1, không khéo ngày mai tôi bị đồng nghiệp đâm chết trong nước bọt.”

“Nghiên cứu tâm lý, thành quả người ta phấn đấu năm mươi năm bằng cậu cố gắng mấy năm; thân là một nhà tâm lý học, viết sách chuyên môn mà cũng leo lên đứng đầu bảng xếp hạng tiểu thuyết; nhà cổ vấn tâm lý học SCI làm gì ở đâu cũng thuận lợi, tức trí đa mưu... Đã tức trí đa mưu thì chớ, còn là một nhà tâm lý có ngoại hình đẹp hơn so với bất kỳ a... Hự ~” Cái gối thứ hai đập vào mặt.



“Cậu nói hươu nói vượn nữa xem.” Triển Chiêu đoạt lấy một cái gối từ Bạch Ngọc Đường, nhét lại xuống dưới đầu, “Vụ án này liên lụy không hẹp, mà ngoài chĩa mũi về phía chúng ta, cậu không có cảm giác nó còn chĩa mũi về Công Tôn và anh hai, rồi Triệu Trinh nữa...”

“Cậu lo... Hẳn không gây phiền phức được cho chúng ta thì sẽ tìm tới người thân và bạn bè chúng ta?” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Miêu Nhi, nói vậy thì cậu và hung thủ nhất định có liên quan, nhớ lại xem, có thấy ai khả nghi không?”

“... Nói đến khả nghi...” Đột nhiên Triển Chiêu vỗ ra, “Tôi nghĩ tới một chuyện.”

+++

## 141. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 13

Chương 13 : Nội quỷ.

“Cậu đang nghĩ tới cái gì vậy?” Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi.

“Ừm...” Triển Chiêu xoa cằm, trèo xuống giường, chạy tới phòng chứa đồ, đem ra ba cái hộp.

“Đây là cái gì?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc, nhìn ba cái hộp trông như hộp giấy đặt trên bàn. Triển Chiêu mở hộp ra, bên trong chứa đầy thư tín.

“Đều là thư của độc giả gửi tới, biên tập tập hợp lại rồi chuyển cho tôi.” Triển Chiêu lúng búng trong miệng, mắt liếc liếc Bạch Ngọc Đường.

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường tay chìa ba cái hộp giấy, “Sao tôi lại không biết gì về mấy cái này?”

“Cậu ghen ghê gớm như vậy...” Triển Chiêu lại nhỏ giọng thì thào, “Không bị cậu lén đốt hết mới lạ!”

“Hừ...” Bạch Ngọc Đường cau mày, trong lòng thầm nói, chờ cậu đọc xong tôi đem ra đốt tất!

Triển Chiêu đưa từng phong thư lên soi trước ánh đèn, dường như đang muốn nhìn xem trong phong thư có gì.

“Cậu muốn tìm gì?” Bạch Ngọc Đường lại hỏi.

“Tôi nhớ có mấy phong thư, bên trong đều kẹp mấy hình bông hoa gì đó.”

“Hoa?” Bạch Ngọc Đường cũng cầm một phong thư lên soi trên đèn, “Miêu Nhi, cậu chưa mở phong bì mấy bức thư đó à?”

“Ừ... Mỗi một phong thư đều chỉ soi lên đèn thôi, rất thú vị.” Triển Chiêu thành thật thú nhận, “A! Tìm được rồi!” Vừa nói vừa rút ra ba phong thư màu hồng nhạt giống hệt nhau, đưa cho Bạch Ngọc Đường xem, “Là mấy phong thư này này.”

“Lá thư đầu tiên cũng được gửi từ nửa năm trước rồi.” Bạch Ngọc Đường cau mày, nhìn phong bì không có tên người gửi hay người nhận, chỉ có một cái tên — ‘Học Sinh’.

“Chà... Ai lại lấy cái tên thế này.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, mở phong bì, quả nhiên có vài cánh hoa nhỏ rơi ra từ bên trong, chỉ có điều sắc hoa không phải đỏ tươi như lúc này, mà đã hơi ngả sang đen, thẫm như màu son. Bạch Ngọc Đường làm cảnh sát đã lâu năm, dĩ nhiên vô cùng quen thuộc với màu sắc này... đây là màu máu khô.

Triển Chiêu nhanh chóng rút lá thư bên trong ra, chăm chú đọc.

“Thư viết gì?” Bạch Ngọc Đường tò mò vươn người tới, cùng đọc với Triển Chiêu.

Lá thư này vô cùng dài, phải tới vài trang, nét chữ nắn nót, bên trong còn có bảng số liệu và tranh vẽ minh họa, thoạt nhìn thật giống bài tập của một học sinh, thực không hổ người viết lấy tên “Học Sinh”. Tốc độ đọc của Bạch Ngọc Đường không thể sánh với Triển Chiêu, Triển Chiêu xem một trang anh cũng chỉ đọc được vài chữ. Vậy nên cuối cùng, anh quyết định từ bỏ, chờ Triển Chiêu đọc xong tóm tắt lại là được. Nghĩ vậy, Bạch Ngọc Đường liền cúi xuống chuyên tâm xem xét mấy cánh hoa kia.

“Hà...” Triển Chiêu nhanh chóng xem xong cả ba lá thư, buông thư xuống bàn, thở dài.

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn anh, “Trong thư nói gì?”

“Mấy lá thư này không khác nào đang mô tả quá trình diễn biến tâm lý của một con người.” Triển Chiêu giờ bức thư thứ nhất lên, có bốn trang giấy, nói: “Khi viết lá thư này, người đó là một học sinh có lòng hiếu kỳ và sự nhiệt tình, muốn tìm hiểu tâm lý học, nhưng lại nghiên cứu sai phương hướng.”

Lại cầm bức thư thứ hai, có hai trang, anh nói tiếp: “Bức thư này, người đó đã lạc lối quá xa trên con đường sai lầm ấy, hơn nữa còn bắt đầu phá vỡ cả nhân sinh quan của chính mình.”

“Bức thư cuối cùng...” Triển Chiêu cầm lấy lá thư chỉ nhỏ bằng miếng đậu phụ khô, “Hắn ta đã trở thành biến thái.”

Bạch Ngọc Đường nhận lấy ba bức thư, nhìn một hồi, quay lại hỏi Triển Chiêu, “Cậu nói cụ thể xem?”

“Bức thư thứ nhất.” Triển Chiêu chỉ vào phong thư, “Người này thiếu điều phân tích nguyên cả quyển sách của tôi, hơn nữa còn tỏ ý nghi ngờ một số quan điểm trong sách, ý tứ đại khái là hắn ta cảm thấy hứng thú với những vấn đề tôi cố ý tránh đề cập trong sách.”

“Những vấn đề cậu cố ý tránh đề cập tới?” Bạch Ngọc Đường tới đây cũng tỏ ra hứng thú, “Cậu viết sách cố ý tránh nói chuyện gì?”

“Thì ví dụ như một vài chi tiết trong tâm lý tội phạm, phương pháp thôi miên, làm thế nào để hạ ám chỉ,... Đều là những vấn đề chuyên môn, không thể tự học mà thành.” Triển Chiêu đáp, “Tôi chỉ sợ viết ra rồi có người lấy dùng bậy bạ, hại người hại mình.”

“Ừm.” Bạch Ngọc Đường cũng đăm chiêu gật đầu, “Nhưng xem ra tên này, phạm là những vấn đề không phổ thông, càng tỏ ra hứng thú.”

“Đấy chỉ là chuyện phụ... Cậu xem chỗ này này.” Triển Chiêu chỉ tay vào dòng thư cuối cùng, “Nhìn hắn viết mà xem, ‘Tôi biết ngài có thể đọc được lá thư này, cũng có thể không đọc được, nhưng tôi vẫn muốn nói, I LOVE YOU!’ ”

Bạch Ngọc Đường bĩu môi, “Chỉ đọc xong một quyển sách mà có thể ‘love’ luôn được sao?”

“Còn lá thư thứ hai...” Triển Chiêu chỉ vào bức thư tiếp theo, “Trong lá thư này, hắn nói rất nhiều về thành quả nghiên cứu tâm lý học của chính hắn, tất cả đều nói về vấn đề thao tác kỹ thuật ứng dụng trong thực tế. Cậu nhìn câu cuối của hắn xem!”

Bạch Ngọc Đường ngó sang, lập tức thấy câu cuối cùng hắn viết chính là: “Ngài nói xem, nếu tôi dùng thành quả nghiên cứu của chính mình để phạm tội... Can you catch me?”

“Catch...” Bạch Ngọc Đường há hốc mồm, đưa tay lật phong thư thứ ba, “Cái này không phải sẽ có ‘body’ chứ?”

Trong lá thư thứ ba, chỉ viết một câu duy nhất, “Xem ra tất cả lý luận đều chỉ là nói suông... Muốn làm nghiên cứu, nhất định phải thí nghiệm! Vậy cho phép tôi đi chế tạo một khối body nhé.”

Đọc tới đây, cả hai người đều choáng váng.

Bạch Ngọc Đường sững sốt thật lâu, mãi mới phục hồi được tinh thần, “Miêu Nhi, tên nhóc này thật sự định đi làm thí nghiệm sao?”

Triển Chiêu cau mày, đi tới sofa. Anh ngồi xuống lắc đầu: “Hắn ta không chỉ muốn tự mình làm thí nghiệm, còn muốn tôi cùng làm với hắn.”

“Rốt cục là vì cái gì?” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống bên cạnh anh, “Có điều coi như có manh mối, mai giao cho bên giám định để họ tìm xuất xứ mấy phong thư này, rồi chúng ta điều tra tiếp.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Người này có lẽ là người bên cạnh chúng ta thôi.” Triển Chiêu nhỏ giọng nói, “Hoặc là có nguồn tin xác thực, nếu không làm sao có thể biết rõ ràng hành tung của chúng ta, thậm chí mấy thứ này cũng có thể đưa tới tận cửa nhà?”

“Thực sự là rất khả nghi.” Bạch Ngọc Đường cầm lấy mấy phong thư, cho vào túi nilon đựng vật chứng, “Sáng mai về cảnh cục xem xét tiếp, đêm nay cậu cũng mệt rồi!” Nói xong liền kéo Triển Chiêu về phòng, nằm lên giường.

Hai người nằm đó, ngược mắt ngắm người nhìn trần nhà, mãi tới nửa tiếng sau mới chịu thôi suy nghĩ miên man, cùng nhau say ngủ.

.

Sáng hôm sau, hai người tinh thần sáng láng bước ra cửa, quả nhiên thấy bó hoa đẫm máu kia vẫn ở trên thềm, chỉ là toàn bộ máu đã khô lại. Dùng túi đựng vật chứng bọc lại, hai người thông thả dạo bộ tới cục cảnh sát.

Những thành viên còn lại của SCI cũng đã tới cảnh cục, không ngoài dự đoán, Bao Chứng tỏ ra cực kỳ coi trọng vụ án này. Sau khi họp bàn với tất cả mọi người, ông chỉ lưu lại một câu, “Trong vòng nửa tháng, phá được án thì có thưởng, phá không được thì đi cọ WC!” Rồi bước đi.

Chờ Bao Chứng khuất bóng, một đám đứng đằng sau mắt to trừng mắt nhỏ, Triệu Hổ chọc chọc Mã Hán, “Anh nói xem, sao lần nào cục trưởng Bao cũng lấy việc cọ WC đem dọa sếp chúng ta vậy?”

Mã Hán không trả lời, trừng mắt liếc cậu ta một cái.

“Công Tôn đã có kết quả khám nghiệm tử thi chưa?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chắc nhanh thôi.” Lạc Thiên đáp, “Công Tôn đã ngồi trong phòng pháp y cả một đêm...” Vừa dứt lời, cánh cửa “RẦM” một tiếng bị đẩy ra, Công Tôn hùng hổ xông tới, sắc mặt tái nhợt, mắt thâm quầng đầy tơ máu, vẻ mặt đờ đờ sất khí.

Ai nấy đều ngoan ngoãn không lên tiếng, chờ Công Tôn báo cáo kết quả nghiệm thi.

“RẦM” một tiếng nữa, tập tài liệu bị ném lên mặt bàn, Công Tôn thở phì phì chửi mắng, “Con mẹ nó, chúng ta bị chơi đùa!”

Những người còn lại hai mắt nhìn nhau, ngơ ngác mờ mịt. Bạch Ngọc Đường hỏi, “Bị chơi cái gì?”

“Trong hai cỗ thi thể này đều còn một lượng thành phần dược phẩm, là loại thuốc mê hay dùng trong các vụ cưỡng gian!” Công Tôn căm giận ngồi xuống ghế, “Không cùng cấp bậc phạm tội với cái vụ I LOVE YOU kia!”

“Hả?” Triển Chiêu chau mày, “Có thuốc mê sao?”

“Còn nữa!” Công Tôn đưa ra ảnh chụp thi thể vụ án I LOVE YOU lần trước, “Các cậu nhìn đi, mấy dấu tay này, lúc đầu chúng ta vẫn tưởng là bị tụt máu đúng không?”

“Đúng thế.” Mọi người gật đầu.

“Không phải tạo ra lúc hung thủ túm lấy để cắt thi thể đâu.” Công Tôn nói xong, túm lấy cánh tay Triệu Hổ làm ví dụ, “Nếu tôi cắt một nhát ở đây!” Nói xong, chỉ vị trí động mạch, “Muốn lấy máu, phải niết mạnh chỗ này!”

“Còn có chân... rồi cổ... Tất cả các vết bầm này đều do hung thủ muốn siết lấy máu tạo thành! Đầu tiên siết chảy hết máu, sau đó mới phân thân!”

“Máu...” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu trao đổi một cái liếc mắt, lập tức nhớ tới bó hoa đẫm máu tối hôm qua.

“Mấy hôm tôi cứ nghĩ đi nghĩ lại, máu trong thi thể rõ ràng đều chảy đi gần hết, nhưng lượng máu trên mặt đất lại không đủ của ba người... Hóa ra đều đã bị lấy đi rồi!” Công Tôn lại chỉ vào ảnh chụp thi thể Bằng Hiểu Cầm và An Linh Lệ, nói tiếp, “Phương pháp xử lý hai cỗ thi thể này không tinh tế bằng vụ án thứ nhất! Nhiều khả năng không phải của cùng một người làm!”

“Thật quái dị!” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, hai người lấy bó hoa cùng mấy phong thư hôm qua ra, đưa tới trước mắt mọi người.

“Cái gì đây?” Công Tôn cầm lấy bó hoa đen thẫm kia nhìn nhìn một hồi, rồi gọi một cậu nhân viên tổ giám định đem đi kiểm tra, so sánh với mẫu máu của mấy cô thi thể trước, xem có thể điều tra ra xuất xứ hay không.

“Dựa trên những gì mấy lá thư này viết... Hung thủ đáng ra phải là một người chứ.” Bạch Trì nghi hoặc, “Tại sao lại xuất hiện tình trạng này?”

“Không thể nào.” Triển Chiêu lắc đầu, “Kẻ này si mê thuật thôi miên, hạ ám chỉ... Sao có thể sử dụng thủ đoạn không chuyên nghiệp như đánh thuốc mê thể được?”

Mọi người còn đang bàn bạc, bỗng thấy Lư Phương sắc mặt tối sầm bước tới, “Xảy ra chuyện rồi!”

“Đạo này sao có nhiều chuyện xảy ra liên tiếp vậy chứ?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Xem TV đi!” Lư Phương bật TV, mọi người cùng theo dõi mục tin tức đưa tin.

“Theo một nguồn tin đáng tin cậy, gần đây liên tiếp xảy ra một loạt vụ án nghiêm trọng, có hành vi phạm tội với mục đích khiêu chiến giới cảnh sát. Hung thủ để lại lời nhắn tại hiện trường “I LOVE YOU” “catch me” và “body”. Thân phận người bị hại không có điểm tương đồng, có vẻ như được chọn lựa ngẫu nhiên... Đáng chú ý nhất chính là thủ phạm đã từng gửi thư cảnh cáo cho tiến sỹ Triển của SCI; hẳn muốn dùng người làm thí nghiệm, có điều cũng không làm cảnh sát tăng cường cảnh giác... Lần này hung thủ đã tỏ ý đối đầu với giới cảnh sát, bằng việc hại chết con gái một sĩ quan cảnh sát tại vị...”

Bạch Ngọc Đường vừa xem vừa tỏ ra hoang mang, quay đầu lại hỏi Lư Phương, “Sao bọn họ nắm được nhiều chi tiết như vậy?”

Lư Phương thở dài, “Sáng sớm hôm nay, các tòa soạn báo và đài truyền hình đều nhận được hình ảnh tư liệu; thêm nữa, các trang web lớn cũng đồng loạt truyền tin... Rõ ràng là có người cố ý tung tin!”

“Kẻ nào lại chơi trò vô vị như thế chứ?” Triệu Hổ trừng mắt.

Triển Chiêu nhìn cậu ta, thản nhiên đáp, “Hung thủ!”

Vừa dứt lời, chuông điện thoại văn phòng SCI vang lên. Tưởng Bình nhận điện thoại, vừa nghe liền ngây ngẩn cả người, vội vàng ấn nút chờ máy, sau đó nhẹ nhàng tới bên máy tính, truy tìm nơi gọi tới.

Mọi người thấy hành động của cậu ta, đều tập trung tinh thần nghe ngóng. Chỉ một lát sau, đầu kia điện thoại truyền đến một thanh âm đã được xử lý qua máy biến âm, giọng nói cộc nhủ, “Xin chào, tiến sỹ Triển và các vị SCI.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, hỏi: “Là ai vậy?”

“Hung thủ.” Người nọ nhẹ nhàng cười, “Án phân thân, án chặt đầu, và cả vụ di hoa tiếp mộc (\*) lần này, đều là tôi làm.”

(\*) di hoa tiếp mộc: đánh tráo, đổi trắng thay đen — không chắc hẳn nói về cái gì: tráo đổi đầu Bằng Hiểu Cẩm và An Linh Linh, hay vụ trên báo đài truyền hình từ đầu tới giờ, lật lọng cái gì cũng đổ cho cảnh sát =.=||

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, cười lạnh: “Án phân thân đã phá rồi.”

“Ha ha...” Người nọ bật cười hai tiếng, không đáp lại mà ngay lập tức đổi đề tài, “Tiến sỹ Triển, chúng ta chơi một trò chơi đi.”

“Trò chơi gì?” Triển Chiêu lạnh giọng hỏi.

“Đầu tiên, ngài nên biết, tôi làm tất cả những chuyện này, chỉ vì một mục đích.” Người nọ nói, tựa hồ rất hưng phấn.

“Mục đích nào?” Triển Chiêu hỏi.

“I LOVE YOU!” Đầu bên kia chậm rãi trả lời.

Triển Chiêu cười lạnh, “Tôi không thấy điều đó.”

“Ha ha, sau này ngài sẽ nhìn ra thôi.” Cái giọng kia lại tiếp tục, “Để tôi giải thích quy tắc trò chơi nhé.”

“Nói.”

“Rất đơn giản! Trong thời gian ngắn nhất, ngài phải catch me, nếu không các ngài sẽ tìm được càng lúc càng nhiều body!”

Lời dứt, bên kia đập máy, truyền đến những hồi “tít” đều đều.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu hỏi Tưởng Bình, “Tra được không?”

Tưởng Bình tay run rẩy, lắp bắp, “Tra... Tra ra rồi...”

“Người ở đâu?” Bạch Ngọc Đường nhận ra cậu ta có vẻ khác thường.

“Ồ... Ở ngay trong tòa nhà này!”

## 142. Quyển Ii – Vụ Án 6 – Chương 14

Chương 14 : Mưu toan.

“Tín hiệu điện thoại được phát ra từ bên trong cục cảnh sát.” Một câu nói của Tưởng Bình có tác dụng hết như ném mỗi lửa vào chảo dầu đang sôi —— Cháy bùng! Mọi người trong SCI đều đồng loạt đứng lên, đưa mắt nhìn nhau, không nói nên lời.

“Là... Người nội bộ sao?” Bạch Trì lên tiếng, khiến tất cả đang chấn động liên bùng tĩnh. Bạch Ngọc Đường lập tức phân nhiệm vụ, “Tưởng Bình, kiểm tra toàn bộ hệ thống camera theo dõi của cục, đặc biệt là những nơi ít người lai vãng, hung thủ khó có khả năng sử dụng máy biến giọng ở nơi đông người!”

“Rõ!” Tưởng Bình nhanh chóng chạy đến phòng quản chế, kiểm tra băng ghi hình.

“Những người khác hãy tản ra, hai người một tổ, tìm cho tôi tất cả những kẻ đáng khả nghi!” Bạch Ngọc Đường ra lệnh.

Những người còn lại nhanh chóng thực thi. Triển Chiêu đột nhiên gọi với lại, “Lạc Thiên, anh và Bạch Trì ở lại đi! Trông chừng SCI!”

Tất cả mọi người đều giật mình quay lại nhìn Triển Chiêu.

“Miêu Nhi, cậu sợ ‘điều hổ ly sơn’?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tôi không dám chắc...” Triển Chiêu lắc đầu, “Nhưng cảm thấy bất an.” Nói xong, đưa tay bật ghi âm của cuộc gọi vừa rồi lên, muốn nghe lại cuộc đối thoại. Mọi người ra khỏi văn phòng, phân tán tra xét khắp cục cảnh sát.

Triển Chiêu mở đoạn ghi âm lên nghe, khê nhú mày. Ngay lúc ấy, một người bỗng từ cửa tiến vào, nói: “Đội trưởng Bạch, có vật chứng cho tổ SCI đây!”

“Vật chứng?” Bạch Ngọc Đường chưa hiểu, “Vật chứng gì?”

“Không rõ ạ.” Viên cảnh sát trẻ kia đáp, “Vừa rồi, người bên tổ giám định bảo tôi mang tới.” Vừa nói, vừa đưa thứ ấy cho anh.

Bạch Ngọc Đường nhận lấy, đảo mắt nhìn quanh; trên bàn chất đầy tư liệu nên đành để tạm chiếc hộp lên ghế, mở nắp ra..... Phát hiện ra bên trong là mấy kíp thuốc nổ được buộc lại với nhau, bên trên là một chiếc đồng hồ điện tử hiện thời gian – 00:06, 00:05.....

“Nguy hiểm!” Lạc Thiên nhắc chân đạp mạnh chiếc ghế xoay. Nếu phải người bình thường đạp thì ghế xoay giỏi lắm chỉ quay vài vòng rồi trượt xa một đoạn, nhưng cái mà Lạc Thiên có chính là thần lực. Một cước này của anh đá cho cái ghế bay ra xa, lao thẳng về phía cửa sổ văn phòng SCI. Chiếc ghế va mạnh vào lớp kính, đập vỡ cửa sổ thủy tinh, rơi thẳng xuống dưới; còn hộp bom thì theo quán tính bay vút ra xa giữa không trung, đúng lúc đó nổ “OÀNH”, long trời lở đất.

Một luồng sóng nhiệt ập vào, khiến lớp cửa kính bên ngoài tan nát, mảnh vỡ bắn tứ tung. Bạch Ngọc Đường một tay bảo vệ Triển Chiêu, một tay túm lấy Công Tôn còn đang ngẩn người bên cạnh, kéo cả hai sụp xuống, nấp đằng sau cái bàn. Lạc Thiên cũng lấy người che chở cho Bạch Trì. Tường Bình đã chui xuống gầm bàn từ lâu. Trong nháy mắt, tiếng chuông báo động vang lên khắp cục cảnh sát để mọi người sơ tán, còi xe dưới lầu réo ầm ỉ như điên, ở hành lang đầy những tiếng chân hỗn loạn. Chỉ một lát sau, Bao Chứng đã vội vã lao vào, mặt trắng chưa từng thấy, rống to: “Chuyện gì xảy ra vậy?” Ông đảo mắt nhìn quanh, kinh hãi: “Những người khác đâu?”

Vừa dứt lời, đằng sau xuất hiện tiếng bước chân rầm rập; là nhóm người SCI vừa tản ra để điều tra kẻ tình nghi đang cấp tốc chạy loạn trở về, vừa vào tới cửa đã hô hào: “Sếp, mọi người đều không sao chứ?!”

Bạch Ngọc Đường nhìn qua một lượt, ngoại trừ Lạc Thiên bị xây xát ở tay do mảnh kính vỡ, những người khác đều bình an vô sự.

Bao Chứng đếm nhân số, không thiếu móng nào, mà ai nấy đều hăng hái mạnh khỏe. Ông thở phào nhẹ nhõm, hai chân nhũn ra như bún, vội vàng tìm cái ghế ngồi phịch xuống, thở hổn hển.

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu và Công Tôn đứng dậy. Bạch Trì và Lạc Thiên cũng đứng lên. Bạch Ngọc Đường vỗ vai Lạc Thiên, “Người anh em, anh cứu tôi hai lần rồi đó, đúng là phúc tướng (\*)!”

Hành động vừa rồi của Lạc Thiên hoàn toàn xuất phát từ bản năng, bây giờ nhớ lại cũng không khỏi có chút rùng mình; Bạch Ngọc Đường còn bảo cái gì mà ơn cứu mạng chứ. Lạc Thiên bật cười, “Trước kia nếu không phải mọi người tốt bụng giúp đỡ thì làm sao có tôi ngày hôm nay. Đây là ở hiền gặp lành thôi.”

Mọi người cũng phá ra cười, sợ bóng sợ gió một hồi xong thì bắt đầu cảm khái – Quá may mắn, mạng mình cũng quá lớn đi!

“Tường Bình, cậu dính luôn xuống đất rồi à?” Triệu Hổ khó hiểu nhìn Tường Bình.

“Phí... phí lời!” Tường Bình mắt tròn trừng, “Tôi... tôi đứng dậy nổi sao?!”

Mọi người nhìn lại, thấy hai chân Tường Bình run lập cập thì buồn cười.

“Lạc... Lạc Thiên!” Tường Bình đưa hai tay nắm thật chặt tay Lạc Thiên, “Người anh em tốt, cảm ơn cú đá thần kỳ của anh. Em xin đại diện ột nhà già trẻ lớn bé của em đội ơn anh suốt đời.” Nói xong lại đưa tay túm Triển Chiêu: “Tiền sỹ... Amen, nam mô a di đà Phật, anh còn linh hơn cái thứ giác quan thứ sáu cái thổ tả gì đó nữa... Em cũng xin đại diện cho vợ đại con thơ nhà em đội ơn suốt đời!” Tiếp đó lại kéo Bạch Ngọc Đường, “Còn nữa, đội... Đội trưởng, anh tự nhiên lại có dự cảm trước mà đặt gói thuốc nổ ở cái ghế xoay bảo bối thần kỳ kia, quả đúng là bản năng động vật huyền diệu!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, Tường Bình bị dọa đến nói năng lung tung, bèn đưa tay nắm lấy cổ áo cậu ta nhắc lên, “Ngồi xuống nghỉ một lát đi.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Bao Chứng này giờ chưa lên tiếng đột nhiên cau mày giận dữ hỏi, “Tại sao có thể có người đem kíp nổ lớn thế qua tầng tầng lớp lớp bảo vệ vào đây hả?!”

Tất cả mọi người liếc Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, ý như hỏi – Chuyện quỷ dị phát sinh trong nội bộ, có nên kể cho cục trưởng Bao hay không?

Đúng lúc ấy, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên. Mọi người trong SCI theo bản năng liền đánh mặt lại. Bao Chứng cảm thấy kỳ quái, liếc Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu bước tới, mở chế độ loa ngoài, “Alo?”

Đầu bên kia im lặng một hồi, có tiếng người thở ra, sau đó, lại là cái tiếng léo nhéo khó nghe kia: “Các ngài quả nhiên không mệnh hệ gì.”

Triển Chiêu nhú mày, “Bom là anh gửi tới?”

“No, no, no!” Người nọ cười, “Các ngài phải cảm ơn tôi mới đúng chứ? Bằng không, trong văn phòng có nhiều người như vậy.... Hề hề.” Nói rồi, cúp máy.

Mọi người trầm mặc, sắc mặt Bao Chứng tái nhợt, lại hỏi, “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Bạch Ngọc Đường thuật lại toàn bộ sự tình cho Bao Chứng, bao gồm cả bó hoa anh trông thấy hôm qua, những lá thư gửi Triển Chiêu, và cú điện thoại được ghi âm vừa rồi.

Bao Chứng im lặng hồi lâu, quay lại nhìn nhân viên cảnh sát mặt tái nhợt, đứng chờ ngoài cửa, “Vật chứng này ai đưa cho cậu?”

“A....” Cảnh viên kia mãi một lúc mới hoàn hồn, lắp bắp đáp, “Là một... người bên tổ giám định... Một cô gái trẻ.”

“Cô gái trẻ?!” Những người khác giật mình.

Công Tôn nhú mày, nhắc điện thoại gọi tổ trưởng tổ giám định, “Alo, tổ trưởng Trần, gọi tất cả thành viên tổ giám định lên SCI, ngay lập tức.”

Chỉ một lát sau, tổ trưởng Trần chẳng rõ đầu cua tai nheo thế nào dắt theo một đội giám định ‘áo blouse trắng’ chạy tới, “Đội trưởng Bạch, hoa các anh vừa đem qua còn chưa giám định xong.” Chưa dứt lời đã bị đồng bữa bọn trước mắt dọa cho ngầy người, nhân viên tổ giám định nhìn nhau – Bắn súng kiểu gì mà muốn banh cục cảnh sát thế này? Không đúng a, đây hơn mười tầng lầu nha.

Bạch Ngọc Đường không đáp, hỏi: “Tất cả mọi người đều đủ mặt cả chứ?”

“A, vâng!” Tổ trưởng Trần thấy Bạch Ngọc Đường sắc mặt không tốt, lại còn có cả Bao Chứng, nhận thấy tình hình có vẻ rất nghiêm trọng, liền nghiêm túc trả lời, “Tổ giám định của tôi tổng cộng có 23 người.”

Bao Chứng nhìn viên cảnh sát kia, hỏi: “Cậu nhìn xem, là ai?”

Nhân viên cảnh sát cẩn thận nhìn kỹ đám người; một lúc lâu sau, lắc đầu, “Không có...”

Mọi người nhú mày, tổ trưởng Trần nghe chẳng hiểu ra sao, lấy làm lạ, “Chuyện gì thế?”

Bao Chứng hỏi tiếp: “Vừa rồi anh có nhờ ai đưa vật chứng cho bên SCI không?”

Tổ trưởng Trần lắc đầu: “Không có.”

Công Tôn cũng nói, “Hắn là không có, đại đa số vật chứng bên tổ giám định đều phải thông qua tôi trước, rồi tôi mới mang đến SCI.”

Tổ trưởng Trần càng khó hiểu hơn. Sau khi Bao Chứng thuật lại tình hình, tổ trưởng Trần lập tức phát hỏa: “Cái gì?! Tên khốn nào lại dám hãm hại tổ giám định của tôi?”

Bạch Ngọc Đường khẽ thở dài; vấn đề này hoàn toàn không chút đầu mối, quay lại định hỏi xem Triển Chiêu có ý kiến gì không thì thấy hai mắt Triển Chiêu chăm chú nhìn chăm chăm về phía trước... Bạch Ngọc Đường phóng theo tầm mắt anh, trông thấy Triển Chiêu đang nhìn chăm chăm vào một người trong tổ giám định, là chàng trai trẻ đứng ở cuối hàng.

Chàng trai kia trông khoảng đôi mươi, dáng người trung bình, tóc húi cua, không hiểu vì sao cứ luôn cúi đầu, hai tay vò vò ve áo, bộ dạng có vẻ nhấp nhúm không yên.

Bạch Ngọc Đường nhìn một lúc, quay lại nhìn Triển Chiêu, bốn mắt gặp nhau.

Bạch Ngọc Đường nhướng mày – Miêu nhi, làm sao thế? Nhóc con kia có vấn đề?

Triển Chiêu nheo mắt – Cậu không thấy cậu ta phản ứng khác với mọi người à?

Bạch Ngọc Đường vẽ mặt hứng thú – Sao sao?

Triển Chiêu đưa mắt chỉ mấy người khác – Nhìn những người khác xem, phản ứng của bọn họ là tức giận và bất mãn, còn có vẻ oan uổng, nhưng nhìn cậu ta đi! Rõ ràng là nhấp nhúm và sợ hãi mà!

Bạch Ngọc Đường sáng tỏ – Đúng vậy.

Bao Chứng nhìn nhân viên cảnh sát lúc này, nói với Triệu Hổ, “Đưa cậu ta đi thẩm vấn!”

Triệu Hổ gật đầu, dẫn người đi.

“Về vấn đề của tổ giám định.” Bao Chứng quay sang nói với tổ trưởng Trần, “Cứ về làm tiếp phận sự của mình. Đừng tiết lộ với bất cứ ai chuyện này, để sau tôi sẽ điều tra rõ ràng!”

“Rõ.” Tổ trưởng Trần gật đầu, dẫn các tổ viên rời đi.

Bạch Ngọc Đường nháy mắt một cái với Trương Long và Vương Triều ở cửa đối diện; hai người lập tức hiểu ý, bước tới.

Trương Long hỏi: “Sếp, có phải muốn bọn em theo dõi cậu tóc húi cua bên tổ giám định không?”

“Giỏi!” Bạch Ngọc Đường nhướn mi, “Cũng thông minh ra phết!”

“Vừa nãy thấy anh với tiến sĩ Triển nhăm cậu ta mãi mà.” Trương Long cười cười, cùng Vương Triều bước ra khỏi văn phòng.

Đến khi bọn họ đi rồi, Bao Chứng quay lại nhìn mọi người: “Mấy đứa các cậu cẩn thận cho tôi một chút, về cái chuyện quỷ dị trong nội bộ, đừng để lộ ra ngoài, tôi sẽ sắp xếp người điều tra!”

“... Tự bọn cháu cũng có thể điều tra được mà?” Triển Chiêu hỏi.

Bao Chứng bắt đầu dỗi, lắc lắc đầu: “Được rồi, được rồi, cứ cẩn thận một chút cho tôi là được!” Nói xong, hùng hổ bỏ đi, rời khỏi SCI. Trở lại phòng làm việc của mình, Bao Chứng nhắc điện thoại.

“Alo? Khải Thiên, tôi đây, hai thằng nhóc bị theo dõi... Ừ, được, tôi biết rồi.”

.

Trong văn phòng SCI, mảnh thủy tinh vương vãi khắp trên mặt đất, giấy tờ rơi rớt lung tung; Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Phải tìm ai đến quét dọn thôi.”

Công Tôn ngồi xuống ghế dựa: “Nếu hung thủ ở trong cục cảnh sát, mà nơi này thì người ra kẻ vào tấp nập, tìm chỗ vắng vẻ lại không có camera theo dõi... Nơi như thế thật sự là không có nhiều lắm đâu!”

“Có một chỗ.” Triển Chiêu đột nhiên nói: “Khi nãy qua điện thoại... Tôi có nghe tiếng gió thổi.”

“Gió?” Mọi người tròn mắt, đồng thanh nói – “Sân thượng!”

Tất cả nhanh chóng chạy lên sân thượng, theo lệnh của Bạch Ngọc Đường mà tản ra lục soát khắp nơi, chợt nghe Bạch Trì la lên một tiếng: “Nha!”

Mọi người lập tức chạy tới, thấy Bạch Trì đang đứng ở mặt sau sân thượng. Ở đằng sau có một khoảng sân được chắn gió; trên mặt đất, trước mắt cậu, một thi thể nằm chình ình. Nạn nhân bị một dao cắt ngang yết hầu nên tử vong, nhưng kỳ lạ hơn cả là áo ngoài của anh ta đã bị lấy mất.

“Anh ta là cảnh sát!” Công Tôn ngồi xổm xuống kiểm tra tình trạng nạn nhân, “Là cảnh sát tuần tra, dấu hằn trên trán là do đội mũ cảnh sát thường xuyên mới có... Và cả loại đồng hồ chuyên dụng được cấp phát nữa.”

Mọi người trầm mặc.

.

Trương Long cùng Vương Triều chia làm hai đường, lặng lẽ theo dõi anh chàng húi cua tổ giám định. Cậu ta không cùng mọi người trở về tổ ngay mà bảo muốn đi vệ sinh, sau đó lại một mình lên vào phòng thay đồ.

“Alo!” Cậu ta nhìn quanh kiểm tra xem có người không, sau đó liền vội vàng nhắc điện thoại, “Sao em có thể làm như vậy chứ?!”

Đầu bên kia không biết đáp lại gì mà cậu chàng đã bắt đầu bị kích động, “Em tiếp cận anh chỉ vì muốn anh dẫn vào, rồi tống bom SCI sao?!... Alo? Alo!”

Đối phương hiển nhiên đã dập máy, cậu chàng húi cua ngu ngơ ngồi phịch xuống ghế, đầu óc đang rối tung thì đột nhiên có người vỗ vào vai một cái.

“A!” Cậu ta giật mình kêu lên, quay lại, trông thấy Trương Long, sắc mặt lập tức trắng bệch.



“À...” Vương Triều cười lạnh, “Chú em, theo bọn tôi trở về tâm sự chút nha!” Nói rồi, dắt người đi.

.

=====

(\*) phúc tướng – chỉ những viên tướng may mắn, trận nào ra quân cũng thắng lợi, chỉ người may mắn, làm việc gì cũng như ý nguyện, chữ “tướng” này hay bị nhầm “tướng” với “tướng mạo”, không phải “có tướng có phúc” đâu.

## 143. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 15

Chương 15 : Bạn gái

Trương Long và Vương Triều đưa cậu chàng ‘blouse trắng’ của tổ giám định về SCI. Hai người báo cáo sơ với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ngoắc ngón tay về phía phòng thẩm vấn, ra hiệu dẫn người vào trước. Sau đó, anh yêu cầu Bạch Trì và Lạc Thiên đi thẩm dò thân phận người cảnh sát bị giết kia. Những người khác giúp Trương Bình kiểm tra toàn bộ tư liệu giám thị. Công Tôn về nhà ngủ bù. Xong xuôi, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu tới phòng thẩm vấn.

“Tên gì?” Bạch Ngọc Đường thấy cậu chàng của tổ giám định đang ngồi đó run như cây sậy, anh nháy mắt với Triển Chiêu — Miêu Nhi, non quá!

Triển Chiêu gật đầu — Cậu dọa nữa đi, không khéo chưa tới hai câu đã phun ra hết.

Bạch Ngọc Đường hiểu ý, ngồi xuống ghế băng đối diện cậu ta, vẻ mặt lạnh lùng.

“Trương Nham Khải.” Đối phương thành thật đáp.

“Trương Nham Khải?” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Làm ở tổ giám định bao lâu rồi?”

“Tôi... tôi mới thực tập.” Trương Nham Khải nhỏ giọng trả lời, giọng nói cũng run, “Đội... đội trưởng Bạch, tôi không liên quan gì hết, tôi không cố tình.”

Bạch Ngọc Đường cười nhạt, “Không cố tình? Tổng bom cho SCI, thêm một cảnh sát chết trên sân thượng nữa... Đó là không cố tình?”

“Không... Tôi không biết sẽ như thế...” Trương Nham Khải vội vàng biện hộ, sắc mặt đỏ bừng.

“Đừng kích động.” Triển Chiêu nói, “Kích động chẳng để làm gì, kể lại tiến trình đi. Ai đưa cho cậu trái bom đó?”

“Tôi... tôi không biết người đưa bom có phải cô ấy không.” Trương Nham Khải thoáng bình ổn lại tâm tình, thấp giọng khai, “Nhưng... tôi cho cô ấy mượn áo blouse của tôi để cô ấy giả làm người của tổ giám định, vào cục cảnh sát.”

“Cô ấy là ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Bạn gái của tôi.” Trương Nham Khải đáp, “Tôi biết cô ấy từ hội những người thích đọc sách của tiến sĩ Triển... Qua lại đã nửa năm rồi.”

“Hội thích đọc sách?” Triển Chiêu khó hiểu, “Của tôi?”

“Vâng.” Trương Nham Khải hơi ngượng ngùng, “Chắc anh không biết, người thích đọc sách của anh nhiều lắm... Trong cảnh cục này phải phân nửa đám trẻ chúng tôi lấy anh với đội trưởng Bạch làm thần tượng... Chúng tôi mua sách của anh, trên một diễn đàn online, thành lập hội những người thích đọc sách của anh, sau đó thi thoảng lại tổ chức họp mặt offline, cũng gặp gỡ được khá nhiều người thú vị.”

Triển Chiêu gật đầu, “Bạn gái cậu tên gì?”

“Cô ấy tên là An Linh Lệ.” Trương Nham Khải đáp.

“Cái gì?!” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, lại mở to mắt hỏi lại, “An Linh Lệ?”

“Vâng.” Trương Nham Khái gật đầu, “Cha cô ấy làm cảnh sát, ở cảnh cục này cũng phải lên lão làng rồi... Nhưng mà Linh Lệ nói với tôi, cha cô ấy rất phản đối chuyện con gái qua lại với cảnh sát, cho nên bảo tôi không được để lộ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau thêm lần nữa, lập tức hiểu ra, cậu chàng này chắc chắn bị lừa rồi.

Bạch Ngọc Đường đứng dậy ra ngoài, không bao lâu quay lại, cầm theo một tấm ảnh của An Linh Lệ: “Là người này ư?”

Trương Nham Khái ghé lại gần nhìn một hồi, nhíu nhíu mày, lắc đầu, “Không phải.”

Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào cử động của Trương Nham Khái, thắc mắc hỏi, “Cậu có vẻ chần chừ, người bình thường không phải chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra bạn gái của mình hay sao?”

Trương Nham Khái ngẩng lên đáp: “Không phải... Linh Lệ rất ăn diện; bình thường chụp ảnh cô ấy toàn trang điểm... Người này không trang điểm, tôi muốn nhìn kỹ xem có phải là Linh Lệ tẩy trang rồi hay không... Dù sao thì con gái trước và sau khi trang điểm hay giống hai người khác nhau lắm.”

“Cậu khẳng định đây không phải bạn gái mình?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Vâng!” Trương Nham Khái gật đầu, “Không phải.”

“Cô ta không nói lý do muốn vào cảnh cục ư?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp.

“... Ừm, cũng là tại tôi thích thể hiện.” Trương Nham Khái bắt đầu nói, “Thành viên trong hội chúng tôi chưa ai từng gặp tiến sĩ Triển, mà bình thường tiến sĩ cũng không lộ mặt, cho nên mọi người rất hiếu kỳ về ngoại hình của anh. Từ sớm tôi đã biết mình có khả năng sẽ thực tập tại cục cảnh sát, tất nhiên sẽ có khả năng trông thấy tiến sĩ Triển, cho nên tôi mới đáp ứng chuyện chụp ảnh anh rồi tải lên ọi người xem.”

“Sau đó thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cậu chụp?”

Trương Nham Khái cười khổ lắc đầu, “Nói thật là chúng tôi ai cũng tưởng một người có trình độ học thuật như thế hẳn phải là một ông lão, không thì cũng phải tầm tuổi trung niên. Chẳng phải người ta hay nói ngoại hình và học vấn tỉ lệ nghịch sao? Nhưng mà... Lần đầu tiên trông thấy tiến sĩ Triển, tôi gần như choáng váng...” Trương Nham Khái nói đến đây có chút đỏ mặt, “Tôi nhìn anh đến ngây cả người, quên bồng chuyện chụp ảnh. Sau muốn chụp thì lại chẳng còn mấy cơ hội. Lúc có thì anh thường ở cạnh đội trưởng Bạch... Tôi cứ e sợ nên mãi vẫn chưa thành công.”

Triển Chiêu đưa mắt liếc Bạch Ngọc Đường bên cạnh, sắc mặt ai đó không dễ coi chút nào — Đồ mèo đáng chết, xem trình độ trên hoa ghẹo nguyệt của cậu đến mức nào đây?!

Triển Chiêu bắt mắt — Liên quan gì tới tôi? Con chuột Bạch nhà cậu ghen ghét cái gì!

Bạch Ngọc Đường càng nghĩ càng giận, một chân dậm mạnh lên băng ghế, quay phắt sang trừng mắt — Triển Chiêu cũng quay sang trừng lại. Động tác trợn trừng của cả hai không dọa lẫn nhau mà hù dọa chính cái vị đang ngồi đối diện -Trương Nham Khái bị thấm vấn. Cậu chàng nơm nớp lo sợ lên tiếng, “Nhị vị cảnh sát, tôi không cố ý thật mà, bởi vì lúc đi làm về, khoe khoang với bọn họ nên mới làm Linh Lệ muốn tới cảnh cục nhìn tiến sĩ Triển... Các anh biết đấy, người ngoài không được phép vào cảnh cục, cho nên tôi mới cho cô ấy mượn áo blouse trắng, cho cô ấy nhìn thấy rồi mau mau rời đi... đừng gây chuyện. Không ngờ... Vì sao lại thành vậy chứ?”

“Vì sao?” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Tôi cũng muốn biết. Cậu có số điện thoại của cô ta không?”

“Có!” Trương Nham Khái gật đầu, “Tôi có số điện thoại của cô ấy, còn có cả địa chỉ chỗ cô ấy thuê ở.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lại hỏi thêm vài câu, phát hiện không có gì tiến triển thêm, liền bảo người đưa Trương Nham Khái đi, mô tả để vẽ lại “An Linh Lệ”.

Hai người ra khỏi phòng thẩm vấn, cau mày mà quay về SCI. Văn phòng im ắng, những người khác đều tụ tập trước máy vi tính nhìn Tường Bình thu thập các video tư liệu, tuy không lâu nhưng cảnh cực rất lớn, muốn tìm một người bị tình nghi thật không dễ dàng.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi vào, bước tới cạnh Tường Bình.

“Tường Bình, tìm hộ cái hội những người thích đọc sách của con mèo trên diễn đàn cái.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Vâng...” Tường Bình tìm một lúc, há hốc mồm, “Oa... Tiên sĩ Triển... Nhiều tin tức liên quan đến anh ghê!”

“Thật hả?” Triển Chiêu giật mình lại gần.

“Toàn từ cái hội thích sách yêu sách này này, người thích đọc sách của anh không ít a!” Tường Bình nhanh chóng xem lướt qua trang web.

“Ày...” Vốn đang vui vẻ nói cười, Tường Bình đột nhiên ngây người.

“Sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Phát hiện ra gì à?”

“Tên này...” Tường Bình nhìn nickname rất hay xuất hiện, “Thay Trời Hành Đạo.”

“Thay Trời Hành Đạo?!” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời chấn động. Lúc kết thúc bữa tiệc hôm trước, một mảnh giấy kẹp trên cửa sổ xe bọn họ cũng ghi dòng chữ này.

“Các anh có nhớ không, cái đợt điều tra vụ án mổ bụng, chúng ta cũng tìm thấy diễn đàn của Lục Lương ấy?” Tường Bình vừa hỏi vừa mở diễn đàn của Lục Lương ra, “Xem đi! Thay Trời Hành Đạo cũng hay đăng bài ở đây, hơn nữa còn nằm trong số ít những người chế nhạo Lục Lương, rất hay bị vây công.”

“Có thể tìm ra địa chỉ IP của tên này không?” Bạch Ngọc Đường lên tiếng, “Tên này không phải hung thủ thì chí ít cũng là kẻ biết rõ sự tình, nghĩ biện pháp lôi hắn ra đi!”

“Được, em tận lực!” Tường Bình bắt đầu bận rộn.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đứng dậy, chợt nghe có tiếng trẻ con non nớt vọng tới từ cửa: “Ba ơi... Con vừa xem thời sự... Mọi người không sao chứ?!” Theo sau thanh âm trong veo đó, Dương Dương lưng đeo cặp phi như bay vào, đầu tóc mượt mồ hôi.

“Dương Dương...” Triệu Hổ ngồi gần cửa nhất, thấy Dương Dương vào thì bế thốc cậu nhóc lên, hung hăng hôn một cái, “Trị bệnh cho chú đi, hôm nay thật đáng kinh sợ!”

Mã Hán đáp cậu ta một cái, “Nói linh tinh gì thế?!” Rồi anh cũng vươn tay xoa đầu Dương Dương, “Yên tâm đi, tất cả mọi người đều không sao, may mà có ba con!”

“Thật không ạ?” Dương Dương thở phào, xoay sang thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng đó. Nội người xung quanh có vẻ đang bận bịu, cả SCI thật hỗn loạn, cậu bé hỏi: “Các chú đang bận ạ? Đã ăn cơm chưa? Con đi mua cho các chú nha?”

Bầu không khí căng thẳng trong SCI nháy mắt dịu xuống từ lúc Dương Dương xuất hiện. Kỳ thật Triệu Hổ nói không sai, Dương Dương chính là linh vật của SCI, vừa nhìn thấy gương mặt tươi tắn, nghe được tiếng cười của cậu nhóc là có thể quên hết sự phức tạp của vụ án, sự tàn ác của tội phạm... Đúng là một liều thuốc trị bệnh thần kỳ!

Triển Chiêu đến gần, tiện thể nhéo nhẹ hai má Dương Dương. Hình như cậu nhóc không vui lắm. Anh hỏi, “Sao thế? Bị ai bắt nạt à?”

“Không ạ...” Lạc Dương lắc đầu, ngồi xuống sofa, nhỏ giọng kể, “Phương Hành chuyển trường rồi.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu sững sờ.

“Ba cậu ấy được chứng minh là vô tội.” Lạc Dương nói, “Con còn tưởng cậu ấy sẽ quay lại trường học, thế mà từ ngày cậu ấy nghỉ tới giờ là nghỉ luôn. Hôm nay cô giáo nói với con, ba cậu ấy đã làm thủ tục chuyển trường, chuyển đi rồi.”

“Chuyển đi đâu?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

“Đi nước ngoài.” Dương Dương mát mát đáp, “Lại còn rất xa chứ, tới Ý lận... Có lẽ sau này sẽ chẳng gặp nhau nữa.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại sững sốt, nghĩ tới chiếc xe Bentley màu đen cộng thêm nước Ý, chỗ huyết thái dương nhưc buốt, đúng là không thể lường trước được...

“Còn nữa, bệnh của Tĩnh Tĩnh vẫn chẳng khá lên.” Lạc Dương ngồi xếp bằng, tựa lên sofa, tay siết siết ve áo, “Bạn ấy ngày nào cũng như ngày nào, thấy cái gì cũng xếp thành I LOVE YOU.”

“Con vẫn hay vào thăm Triệu Tĩnh sao?” Triển Chiêu hiếu kỳ, “Cô bé có nói gì với con không?”

“Có ạ.” Lạc Dương gật đầu, vô cùng đặc ý chia sẻ, “Con với bạn ấy đã là bạn tốt, bạn ấy chẳng kể với người lớn cái gì, chỉ kể với con thôi.”

“Cô bé kể gì với con?” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống cạnh Lạc Dương, “Có kể chuyện cha mẹ mình không?”

“Có ạ.” Lạc Dương lại gật đầu, sắc mặt thêm u ám, “Ba mẹ Tĩnh Tĩnh nói phải xa nhà, gửi bạn í ở nhà chú, nhưng mà, sau khi ba mẹ rời đi, ngoài để lại một tờ giấy cho bạn í thì không trở lại nữa.”

“Đúng vậy!” Trương Long xen miệng vào, “Bọn em điều tra đã lâu, mãi vẫn chưa tìm thấy cha mẹ cô bé.”

“Ba mẹ Tĩnh Tĩnh để lại tờ giấy thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Chỉ có mỗi một câu I LOVE YOU a!” Dương Dương đáp, “Không thì Tĩnh Tĩnh cũng chẳng thích xếp I LOVE YOU nhiều như vậy.”

“Cái gì?!” Tất cả mọi người đều ngừng công việc trên tay, gương mặt khiếp sợ nhìn Lạc Dương.

“Làm... làm sao ạ?” Lạc Dương thấy kỳ cục, nhìn mọi người, “Có gì bất thường ạ?”

“Dương Dương!” Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống trước Lạc Dương, “Kể lại hết những gì Triệu Tĩnh nói với con, từ đầu chí cuối đều kể hết các chú. Còn nữa, con giúp chú hỏi Triệu Tĩnh về ba mẹ cô bé.”

“... Dạ.” Dương Dương nghi hoặc gật đầu. Đúng lúc này...

“Đội trưởng! Anh!” Lạc Thiên và Bạch Trì vừa đi điều tra về người cảnh sát bị giết trở về, tựa hồ phát hiện ra một chuyện rất quan trọng.

“Sao thế?” Bạch Ngọc Đường thấy bộ dạng này của cả hai, biết ngay đã có chuyện xảy ra.

“Chuyện lạ!” Lạc Thiên bế Lạc Dương đang bổ nhào tới ôm chân mình lên, anh nói với Bạch Ngọc Đường, “Cậu cảnh sát kia tên là Vương Lập Dũng, mới làm cảnh sát không lâu.”

“Ừm.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cậu ta có vấn đề gì?”

“Cậu ta không có vấn đề gì.” Bạch Trì tiếp lời, “Nhưng mà em nghe bạn bè của cậu ta kể... Gần đây cậu ta vừa có bạn gái.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vừa nghe tới hai chữ “bạn gái” thì sững sốt.

“Không phải...” Bạch Ngọc Đường cười cười, “Bạn gái cậu ta tên An Linh Lệ chứ?”

Lúc này đến phiên Bạch Trì và Lạc Thiên trợn tròn mắt, hai người giật mình đồng thanh: “Sao anh/cậu biết?”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu thở dài, liếc mắt nhìn nhau, nói không nên lời.

## 144. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 16

Chương 16 : Tập kích

“Tại sao lại cứ phải giả mạo An Linh Lệ?” Ngón tay Triển Chiêu nhẹ gõ lên cằm, “Tên sát thủ này rốt cuộc là có quan hệ gì với An Linh Lệ? Hay là có quan hệ mật thiết?”

“Hơn nữa, nếu mục đích của cô ta chỉ là lợi dụng bạn trai để lên vào cục cảnh sát... Giả làm An Linh Lệ chẳng phải chỉ tổ tăng thêm nguy cơ bại lộ?” Khuôn mặt Bạch Ngọc Đường ánh lên một tia hứng thú, “Nếu bất cẩn mà nói hớ, không phải là tự chuốc họa vào thân à?”

“Nhân viên cảnh sát kia...” Triển Chiêu hỏi, “Có khi nào cũng thuộc hội những người yêu sách của tôi không?”

“Cái này vẫn chưa rõ ạ.” Bạch Trì đáp, “Nhưng bọn em nghe nói anh ta là người rất tốt, thường xuyên đến viện dưỡng lão thăm nom người già neo đơn.”

“Ồ ~” Triển Chiêu gật gù.

“Làm sao thế, Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Cậu có vẻ khá có hứng thú với cậu cảnh sát bé kia.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Giết người ắt phải có nguyên do. Nếu An Linh Lệ giả sợ thân phận bị lộ thì không lý nào lại giết cậu cảnh sát kia mà tha cho Trương Nham Khải, đúng chưa? Vậy mới nói, giết cậu ta hẳn là vì nguyên do khác... Hơn nữa, cũng không chắc chắn có phải là cô ta giết hay không. Đồng phục cảnh sát bị lấy mất... Vóc dáng con gái khá nhỏ... Mặc một bộ đồng phục cảnh sát không vừa ở đây đúng là quá thừa thãi!”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường quay sang Lạc Thiên và Bạch Trì, “Hai người điều tra phía cha mẹ Triệu Tĩnh đi, với lại hỏi Dương Dương những chi tiết liên quan nữa.”

“Rõ.” Lạc Thiên bế Lạc Dương, rời đi cùng Bạch Trì. Bạch Ngọc Đường lại gọi Mã Hán và Triệu Hổ, “Hai người đi thăm dò cho tôi, tất cả nạn nhân từ đầu đến giờ... có quan hệ đặc thù nào không?”

Mã Hán cùng Triệu Hổ kinh ngạc, liếc nhau rồi hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cái đó... Quan hệ đặc thù?”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường khẽ ho một tiếng, “Nạn nhân và Phương Ác ít nhiều có chút quan hệ, mà Phương Ác cùng Ngôn Lệ lại có quan hệ...”

Nói tới đây, Bạch Ngọc Đường ngừng lại một chút, nhìn nhìn hai người.

Cả hai nghiêng đầu, khó hiểu, “Rồi sao?”

“Mà Trần Giai Di với Tề Nhạc cũng ít nhiều nắm được chuyện Ngôn Lệ và Phương Ác...” Triển Chiêu cười, thay Bạch Ngọc Đường nói nốt, “Cho nên đội trưởng Bạch muốn hai người về dò hỏi “nội tình” chứ sao.”

Mã Hán cùng Triệu Hổ bày ra cái vẻ “Không phải chứ?!” nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt ngó trời, né tránh ánh mắt của hai bạn nhỏ kia, tiếp tục phân công những người khác, “Còn lại cứ tiếp tục kiểm tra bằng ghi hình. Chỉ cần hung thủ bước chân vào cảnh cục, dù có là một con muỗi cũng không thể thoát khỏi tầm ngắm của camera!” Nói xong, kéo Triển Chiêu, “Đi thôi, Miêu Nhi. Chúng ta ra ngoài điều tra thêm về An Linh Lệ và cậu cảnh sát kia.”

.

Công Tôn hết việc, rời khỏi SCI, suy nghĩ đắn đo một chút rồi quyết định đón taxi đi tới khách sạn Quốc Tế.

Lên thang tới tầng cao nhất, Công Tôn lấy chiếc thẻ khóa ra, mở cửa căn phòng mà Bạch Cẩm Đường thường ở.

Công Tôn vào trong tìm tới tìm lui, phát hiện không có ai... Chẳng lẽ Bạch Cẩm Đường về nhà rồi?

Công Tôn nhăn mặt nhăn mũi, “Hừ” một tiếng rồi xoay người rời khỏi phòng, đi tới chỗ thang máy, quyết định về nhà ngủ quách cho rồi.

Chỉ một chốc sau, cửa thang máy từ từ mở ra, Công Tôn ngẩng đầu, đập vào mắt là một cái mặt nạ Doraemon.

Anh sửng sốt...

Trong thang máy có một người tầm vóc không cao, mặc một bộ đồ màu đen, hắn đeo mặt nạ Doraemon. Thông qua hai lỗ nơi con người, Công Tôn thấy một ánh mắt băng giá đang nhìn mình; nhưng trong phút chốc, nó liền thay đổi, Công Tôn cảm thấy ánh mắt ấy... cười.

Tay người nọ chậm rãi đưa ra phía sau, rút một con dao bén ngọt loang loáng. Sổng lưng Công Tôn lạnh toát. Hắn vừa rút dao ra, ngay lập tức đâm bổ về phía anh. Mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng không hề hoảng loạn, Công Tôn theo bản năng né sang bên cạnh ánh lóe, tránh được lưỡi dao. Nhưng không đợi anh kịp phục hồi tinh thần, hắn ta tiếp tục vung dao đâm tới. Cái khó ló cái khôn, Công Tôn chớp lấy cái thùng rác bên cạnh để đỡ. Con dao cắm phập vào thùng rác, động tác hơi chậm lại, Công Tôn liền nhân cơ hội đập vào đầu gối hắn. Anh vùng lên định chạy, nhưng kẻ đó nhanh mắt lẹ tay, kịp thời chớp lấy cánh tay anh, dùng hết sức lực ném anh...

“Ừ...” Công Tôn cảm thấy sức lực của hắn vô cùng lớn, cả người anh suýt bị ném bay ra ngoài, thân thể va sầm vào cửa thang máy.

Cú va chạm mãnh liệt khiến đầu óc Công Tôn choáng váng quay cuồng. Tên kia tiếp tục giơ dao lao tới...

Chợt cánh cửa thang máy sau lưng từ từ mở ra... Kẻ nọ đã vọt tới trước mặt Công Tôn, con dao vừa vung lên chưa kịp đâm xuống, thì từ trong thang máy, một cánh tay vươn ra, siết chặt tay hắn, sau đó túm lấy cổ áo hắn, nâng cả thân người hắn lên rồi trở tay ném thật mạnh...

Một tiếng “RẦM!” truyền đến.

Hắn ta gào thảm, nặng nề té xuống, lăn vài vòng trên mặt đất. Công Tôn ngã vào trong thang máy... Ngẩng mặt lên thì thấy Bạch Cẩm Đường sắc mặt tái mét đứng bên trong, đang cúi đầu nhìn mình. Hai ánh mắt giao nhau, Công Tôn trông theo Bạch Cẩm Đường; sắc mặt anh trở nên lạnh băng, đang ngẩng đầu bước nhanh ra ngoài.

Kẻ mang mặt nạ vừa mới lồm cồm đứng lên, Bạch Cẩm Đường đã đi tới, đưa tay bóp cổ hắn, động mạnh cả thân người hắn vào tường, giật phăng chiếc mặt nạ đi, thoáng sững sờ.

Công Tôn lúc này cũng đứng dậy, nhìn thấy bên dưới mặt nạ là một bộ mặt già nua —— Bàn Cát.

“Muốn chết?” Sắc mặt của Bạch Cẩm Đường cực kỳ khó coi, ánh mắt chỉ còn sự lạnh lẽo. Thấy tình hình có vẻ không ổn, Công Tôn vội tiến lên kéo tay Bạch Cẩm Đường, “Đừng, giao cho cảnh sát là được rồi.”

“Như thế thì quá dễ dàng cho lão ta.” Bạch Cẩm Đường cau mày.

Công Tôn xoa xoa cái đầu vẫn còn choáng váng, “Dường như ông ta không bình thường; một người già làm sao có thể có sức lực lớn như vậy, hôm trước nhìn ông ta cả đứng cũng không vững.”

Tay Bạch Cẩm Đường thoáng khựng lại, nhưng vẫn siết cổ Bàn Cát không tha, khuôn mặt lão ta cũng dần biến thành màu tím rím.

Công Tôn vội điện thoại ra, “Anh buông hắn xuống trước đi, tôi sẽ gọi người.” Nói xong, bấm điện thoại gọi về SCI. Bạch Cẩm Đường nâng Bàn Cát lên rồi ném mạnh xuống đất. Lão ta hai mắt đỏ ngầu, khóe miệng đã chảy máu, nhưng vẫn gượng đứng dậy. Hơn nữa bây giờ mới thấy, lão đứng lên cũng không phải là muốn chạy trốn, mà còn muốn tiếp tục tấn công Công Tôn.

“Con mẹ nó.” Bạch Cẩm Đường nhắc chân đá Bàn Cát ngã lăn xuống đất, “Lão điên này bị gì thế?”

“Có lẽ là bị cái gì đó kích thích...” Công Tôn cúi đầu nhìn tình trạng của Bàn Cát, “Đồng tử giãn ra, không phải điên thì cũng là bị bệnh.”

“Có gì khác nhau?” Bạch Cẩm Đường cau mày.

Công Tôn lắc đầu. Chắc là do đêm qua anh thức trắng một đêm để khám nghiệm tử thi, vừa rồi lại bị chấn động mạnh cho nên chỉ khe lắc đầu đã cảm thấy váng vất, trước mắt đột nhiên tối sầm... Công Tôn ngã xuống. Trước lúc ngất đi anh còn loáng thoáng nghe thấy từ chỗ cầu thang vang lên tiếng bước chân, “Đại ca!”

Những vệ sĩ chịu trách nhiệm an toàn cho Công Tôn cũng chạy lên, “Chúng tôi thấy anh ấy bám lên tầng cao nhất... Cho nên không dám đi cùng...”

Bạch Cẩm Đường lạnh lùng chỉ một ngón tay vào Bàn Cát, “Theo dõi hắn, chờ cảnh sát tới.” Anh ôm lấy Công Tôn, bế vào trong phòng rồi rống lên, “Còn đứng vững đó làm gì? Mau gọi bác sỹ!”

“Dạ!” Đám thủ hạ toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Hai người dè Bàn Cát, hai người khác chạy xuống lầu tìm bác sỹ.

Chốc lát sau, bác sỹ cùng cặp sinh đôi đã chạy tới. Bên SCI, bởi vì Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã ra ngoài, cho nên Trương Long cùng Vương Triều tới bắt người.

“Không có việc gì, chỉ là bị thiếu máu, lại thêm làm việc quá độ...” Bác sỹ buông ống nghe xuống, “Nghỉ ngơi một chút là ổn rồi.”

Bạch Cẩm Đường gật đầu.

Sau khi vị bác sỹ rời đi, sinh đôi nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, quay sang Trương Long và Vương Triều đang vừa lôi Bàn Cát dậy vừa nhìn vào trong. Sinh đôi khoát khoát tay, “Ngần vịn lần dừng vào, sẽ bị làm thịt đó.”

“Công Tôn không sao chứ?” Trương Long hỏi, “Có cần báo cho đội trưởng không?”

“Báo cho cậu ấy biết đã không sao nữa.” Đại Đình nói, “Cứ giao cho đại ca sẽ tốt hơn, không lại mất công Tiểu Bạch và Tiểu Chiêu lo lắng.”

“Được.” Vương Triều nhanh nhay gật đầu.

Trương Long túm lấy Bàn Cát, gật đầu với sinh đôi, “Vậy chúng tôi đi trước, có việc gì thì cứ gọi.” Sau đó, hai người áp giải Bàn Cát vẫn điên điên khùng khùng rời đi.

Sinh đôi liếc mắt nhìn nhau, nhún vai, lại nhìn nhìn mấy người bên cạnh đang cúi đầu ỉu xiu, dờ dẫm, sắc mặt tái nhợt... Là các vệ sĩ phụ trách an toàn của Công Tôn.

“Đừng lo quá.” Tiểu Đình trêu chọc họ, “Nào, cười cái coi!”

Vệ sĩ đặc biệt chịu trách nhiệm an toàn cho Công Tôn là một người Ý, tên là Kevin, đã theo Bạch Cẩm Đường nhiều năm, bây giờ trên mặt một tia huyết sắc cũng không còn, “Tất cả là tại tôi, tôi thấy Công Tôn tới tìm đại ca nên mới ở dưới lầu chờ trong xe... Tôi...”

“Bình tĩnh, bình tĩnh.” Đại Đình cười cười, “Không có chuyện gì là ổn rồi.” Đại Đình ngoài miệng mặc dù nói vậy, trong lòng thật ra cũng đang rất bồn chồn; lâu lắm rồi không thấy Bạch Cẩm Đường có biểu hiện kinh khủng đến mức này... Vô ngữ —— Ghét, thật là đáng sợ a

~~.

Trên đường tới viện dưỡng lão.

Triển Chiêu cúp máy, thở dài, liếc Bạch Ngọc Đường.

“Công Tôn không sao chứ?” Bạch Ngọc Đường vừa lái xe vừa hỏi, “Lão già Bàn Cát kia đúng là điên rồi, nếu như lão mà xuống tay được thì không phải chính tôi hại chết Công Tôn ư?!”

Triển Chiêu vỗ vỗ vai anh, “Yên tâm đi, Trương Long đã nói rồi mà, Công Tôn không sao, anh hai xuất hiện kịp thời... Cơ mà tôi vẫn băn khoăn vì sao Bàn Cát lại muốn giết Công Tôn.”

“Cũng dễ hiểu thôi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Con gái của Bàn Cát sợ dĩ bị đuổi ra để rồi sau đó bị hại, nói như thế nào cũng là có dính dáng đến Công Tôn... Con trai thì lại bị bắt, lão ta chắc vì thế nên mới phát điên.”

“Ừm... Kỳ thực người Bàn Cát hận nhất hẳn phải là anh hai.” Triển Chiêu vuốt cằm, “Muốn động vào anh hai lại không dễ, vậy nên chỉ có thể hạ thủ với Công Tôn. Nhưng, vì sao lại trùng hợp như vậy, xuất hiện ở khách sạn đúng vào lúc đó?”

“Đúng là có điểm kỳ lạ.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Chờ Công Tôn tỉnh, chúng ta đến khách sạn một chuyến đi.”

“Ừ.” Triển Chiêu cười khỏ, “Chắc giờ anh hai làm không khí xuống áp thấp tới mức một con muỗi cũng không dám bay vào phòng.” Vừa nói vừa lắc đầu, “Thực sự nguy hiểm quá, quả là rất trùng hợp...”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu, “Trông cái mặt đầy thâm ý của cậu kìa... Nghĩ ra gì rồi?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Có những lúc, càng che giấu lại càng lộ rõ, càng trùng hợp lại càng không phải trùng hợp.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mi, cũng cười, “Có vẻ đây không phải trùng hợp rồi.” Nói xong chỉ chỉ lên đỉnh núi, “Chỗ đó chính là ‘Lão Nhân Chi Gia’.”

“Xe không đi vào được sao?” Triển Chiêu nhìn ra cửa sổ xe, “Xa quá a~”

“Đây là viện dưỡng lão.” Bạch Ngọc Đường dừng xe lại ven đường, mở cửa bước xuống, “Các cụ đi lại bất tiện, nếu như họ tản bộ mà mình chạy xe thì nguy hiểm lắm.” Nói xong, lúi Triển Chiêu về mặt không muốn đi xe “căng hải” ra, “Đi thôi, con mèo cậu đã cả ngày ăn không ngồi rồi, coi chừng bụng bia á.”

Triển Chiêu về mặt bất mãn, “Không đời nào!”

“Nhưng mà nói đến cũng kỳ.” Bạch Ngọc Đường vừa đi vừa tán dóc với Triển Chiêu, “Con mèo nhà cậu chỉ biết ăn, không vận động mà cũng không béo ra... Cậu là mèo thật à?”

Triển Chiêu phản đối, “Con chuột này, không biết gì hết trơn, lao động trí óc có thể tiêu hao ¼ tổng năng lượng, hơn nữa tôi vốn có sự trao đổi chất nhanh, đồ ăn của người Trung Quốc lại lấy chất đường làm chính, sinh hoạt cảnh sát còn không có quy luật, tóm lại là không có khả năng béo lên.”

Bạch Ngọc Đường nghe mà chóng mặt, lấy tay véo cánh tay Triển Chiêu, “Đúng vậy, thịt quả là chẳng bao nhiêu, nhưng mỡ không là mỡ, mềm ơ là mềm...”

Triển Chiêu thúi anh một cái, “Đồ chuột chết!” Thế nhưng nắm tay vừa đụng phải cánh tay Bạch Ngọc Đường liền phải hối hận; thịt con chuột cứng quá. Vì vậy, mèo ta không cam lòng mà nhéo mấy cái. Hai người vừa đi vừa nháo, khi đến giữa sườn núi, chợt nghe xa xa vang lên “ĐOÀNG!” một tiếng.

Bạch Ngọc Đường nghe tiếng đạn bắn, thân thể theo bản năng phản ứng, “Miêu Nhi!” Một tay kéo Triển Chiêu, lao vào bụi cỏ bên đường.

Tay rút súng ra, Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Tiếng súng vang rất xa, vị trí là ở chân núi!” Nói dứt lời mà không thấy Triển Chiêu đáp, chỉ cảm thấy người ta siết chặt tay mình; Bạch Ngọc Đường cả kinh, vội xoay lại thì thấy sắc mặt Triển Chiêu tái nhợt, trán đầm mồ hôi, “Miêu Nhi!”

Cổ họng Bạch Ngọc Đường nghẹn lại, vội kéo Triển Chiêu qua để kiểm tra thương thế, “Cậu làm sao vậy?”

Triển Chiêu nhẹ nhàng ngã vào lòng anh, thấp giọng đáp, “Chân đau quá...”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu, trên chân Triển Chiêu xuất hiện một lỗ, máu chảy ra ồ ạt... Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm sắc máu trên chân Triển Chiêu, về mặt thay đổi trong nháy mắt.

## 145. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 17

### Chương 17 : Tình thú

Vừa nhìn thấy máu trên đùi Triển Chiêu, vành mắt Bạch Ngọc Đường cũng đỏ lên, “Miêu Nhi!”

“Không sao...” Triển Chiêu thấp giọng, “Đạn ở đây...” Vừa nói vừa chỉ chỉ một đầu đạn nhỏ bên cạnh, “Đạn bắn xuyên qua, không phạm khớp xương.”

Mắt Bạch Ngọc Đường càng đỏ. Anh xé tay áo, băng cầm máu cho Triển Chiêu, cố định vết thương, “Miêu Nhi, chịu đựng chút nhé!” Nói rồi, lấy điện thoại gọi về SCI, “Tướng Bình, Miêu Nhi trúng đạn, gọi cứu thương đến đây, ở viện dưỡng lão!” Cúp máy, Bạch Ngọc Đường chợt thấy một chiếc ô tô trắng đậu ven đường đột nhiên nổ máy, tông đổ mọi chướng ngại trên đường mà lao đi.

Nhanh chóng lướt nhìn địa hình, Bạch Ngọc Đường ôm lấy Triển Chiêu, đặt anh xuống cạnh vách đá góc khuất, bản thân chắn trước anh.



Cửa sổ của chiếc xe hạ xuống, một nòng súng xuất hiện... Bạch Ngọc Đường liếc mắt đã biết là một khẩu bắn tỉa, viên đạn bắn trúng Triển Chiêu ban nãy cũng là kiểu này...

Nhiều mày, Bạch Ngọc Đường đánh mắt, nâng súng bắn... Viên đạn phi thẳng qua nửa khung cửa sổ để mở, bắn trúng gã trong xe. Bạch Ngọc Đường lao ra giữa đường, nã ba phát súng, cả ba đều trúng lớp bánh trái. Tiếng lốp xe nổ tanh bành. Tiếng kim loại ma sát với mặt đường. Cả xe mất trọng tâm, tưởng chừng đâm thẳng vào Bạch Ngọc Đường. Nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn đứng im, không hề di chuyển... Chiếc xe trượt một đoạn, lệch hẳn về một bên, vọt qua anh; ngay khi đâm vào vách núi thì “ẦM” một tiếng, kính chắn gió vỡ.

Lạnh lùng nhìn chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại, Bạch Ngọc Đường đến gần, đưa tay muốn mở cửa xe, nhưng va chạm mạnh đã khiến cửa xe bị kẹt. Anh lấy báng súng đập vỡ cửa sổ, thò tay vào, túm lấy kẻ cầm lái đang trọng thương. Gương mặt hắn làm anh sững sờ, “Là mày?!”

Sự ngạc nhiên nhanh chóng biến mất, anh ẩn hẳn lại, nhìn thấy tên ngồi phía sau đã bị mình bắn hạ. Lúc này, dưới chân núi có loáng thoáng tiếng còi hiệu của cảnh sát và cứu thương.

Bạch Ngọc Đường thu súng, lạnh lùng nói: “Quá chậm.”

Anh quay lại góc khuất bên núi, Triển Chiêu đang tựa ở đó, sắc mặt tái nhợt.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường đến gần, cúi xuống hôn một cái lên khóe môi anh, “Tôi công cậu.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, nhìn thấy chiếc xe màu trắng gần như đã nát bươm, hỏi, “Là ai?”

Bạch Ngọc Đường khom người xuống để Triển Chiêu bám vào lưng mình rồi đứng lên, bước nhanh xuống núi.

“Tiểu Bạch...” Triển Chiêu tựa cằm vào vai Bạch Ngọc Đường, “Người trong xe là ai?”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc chốc lát, đáp: “Thằng con của Bàn Cát... Hai ngày trước nó vừa được nộp tiền bảo lãnh để ra ngoài. Quên tên rồi.”

Triển Chiêu cọ cọ vào vai Bạch Ngọc Đường, cười: “Sao lại bốc hỏa lớn thế này?”

“Chi sau bị thương mà còn nói nhiều thế.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Từ trước tới nay cậu chưa từng trúng đạn bao giờ... Mẹ nó.”

“Văng tục?” Triển Chiêu ngạc nhiên, “Đội trưởng Bạch, chủ nghĩa sạch sẽ của cậu đâu rồi?”

“Tốt nhất là đừng có để lại sẹo, bằng không gặp họ Bàn ở đâu là tôi tấn cho như tử!” Bạch Ngọc Đường vẫn cầm giận.

“Cậu cũng có sẹo...” Triển Chiêu nhẹ nhàng chạm vào mảng bỏng lớn trên cánh tay Bạch Ngọc Đường, “Mỗi người một cái, huề...”

Bạch Ngọc Đường không đáp, nháy mắt đã xuống tới chân núi. Xe cứu thương cũng dừng lại, chột nghe Triển Chiêu lên tiếng, “Hình như có người không cho chúng ta đến viện dưỡng lão.”

“Ý cậu là sao?” Bạch Ngọc Đường đặt Triển Chiêu vào xe cứu thương.

“Dọc đường xảy ra một vụ bắn súng, phong tỏa đường lên viện dưỡng lão.” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, ngắn gọn nói, “Tôi xử lý qua vết thương ở đây xong thì cậu công tôi lên núi, chúng ta tới viện dưỡng lão trước!”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, không mở miệng thêm, lẳng lặng chờ ở bên, để bác sĩ kiểm tra thương thế của Triển Chiêu.

Các y sĩ nhanh chóng băng bó cho Triển Chiêu. Máu đã ngừng nhưng vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra lần nữa.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói với bác sĩ, “Trong chiếc xe màu trắng trên núi còn hai tên, một đã chết, một sắp chết.”

Các bác sĩ nhìn nhau, vội vàng xuống xe, gấp gấp lên núi.

Bạch Ngọc Đường dẫn những cảnh sát có mặt phong tỏa hiện trường, không được để kẻ nào chạy thoát. Sau đó, anh bảo Lạc Thiên và Bạch Trì điều tra những cụ già có liên quan đến viên cảnh sát đã chết kia.

Mọi người tản đi. Triển Chiêu vẫy tay với Bạch Ngọc Đường, “Chúng ta cũng đi chứ nhỉ?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, mỉm cười với Triển Chiêu: “Ý cậu là chúng ta tới viện dưỡng lão điều tra trước, sau mới đến bệnh viện, phải không?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu.

Bạch Ngọc Đường ghé lại sát gần, tay bắt lấy cằm Triển Chiêu, âm u nói: “Miêu Nhi, có phải ngày thường tôi quá chiều cậu hay không?”

Triển Chiêu ngẩn ra, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào, chợt nghe Bạch Ngọc Đường chậm chậm nói tiếp, “Cậu không nhìn ra bây giờ tôi đang tức giận thế nào sao?”

Triển Chiêu có chút căng thẳng, đã lâu lắm rồi con chuột không nổi điên thế này... Anh nhỏ giọng, “Thì... khả năng có đầu mối.”

Bạch Ngọc Đường lùi lại, nhắc chân đạp mạnh một cái vào bên khoang lái, anh rống lên: “Còn chưa khởi động?!”

Tài xế giật mình, nơm nớp mở miệng: “Cửa... Đóng cửa đã ạ.”

Bạch Ngọc Đường sập cửa đánh “RẦM”. Anh ngồi xuống cạnh Triển Chiêu, nhìn chiếc giường, tròng Triển Chiêu — Nằm xuống!

Triển Chiêu dẫu dẫu — Hung dữ cái gì chứ?!

Bạch Ngọc Đường nhướn mi — Cậu có nằm không?

Triển Chiêu không tự nhiên, nhìn về một bên — Không nằm!

“Nha...” Triển Chiêu kinh ngạc, bị Bạch Ngọc Đường ấn ngã ngửa.

“Cậu... làm gì?” Triển Chiêu bối rối khi Bạch Ngọc Đường áp lên anh.

“Làm gì?” Bạch Ngọc Đường cười, “Phạt cậu!” Nói rồi, anh bắt lấy đôi môi Triển Chiêu, ác liệt mà hôn.

“Cứu... Cứu...” Triển Chiêu vừa thở vừa kêu.

“Cứu?” Bạch Ngọc Đường kết thúc nụ hôn dài, đưa tay véo véo hai má Triển Chiêu, “Gọi ai cứu? Ai cũng không cứu được cậu.”

“Cứu cái đầu cậu á!” Triển Chiêu thẳng tay tung quyền, “Tôi nói là xe cứu thương, cậu còn dám làm vậy!”

“Cậu đánh thật à?” Bạch Ngọc Đường xoa mũi, ngồi dậy.

“Ai bảo cậu nói vậy.” Triển Chiêu bật lên, “A...” Một phen kích động làm Triển Chiêu quên bém vết thương trên đùi, anh đau đến lạnh cả người.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường cả kinh, luống cuống, “Đau không?”

“Lời thừa!”

“Ráng chịu đựng, sắp tới bệnh viện rồi!”

“Hứ!”

...

Tại bệnh viện, sau khi tiến hành kiểm tra toàn diện, bác sĩ cho biết — Phát súng không làm khớp xương bị thương, cũng không gây vỡ tĩnh mạch, chỉ cần cố định chân, chờ liền thịt là ổn, cũng không đáng lo lắng. Trong khoảng thời gian này, Triển Chiêu nên hạn chế hoạt động, chú tâm tĩnh dưỡng, thực hiện thêm vật lý trị liệu nữa là tốt rồi.

“Tĩnh dưỡng ở đây tức là chỉ ăn mà không vận động?” Bạch Ngọc Đường hỏi bác sĩ.

“À ừ... Phải.” Bác sĩ gật đầu.

“Miêu Nhi, thì ra đời cậu ngày nào cũng tỉnh dưỡng a!” Bạch Ngọc Đường cười phá lên.

Triển Chiêu cầm khay y tế ném Bạch Ngọc Đường.

...

Công Tôn mơ màng mở mắt, đầu hơi văng, đã phục hồi sức lực ít nhiều. Đôi mắt chậm rãi mở hẳn, trời đã tối, anh đang nằm trên một chiếc giường lớn, chính xác thì đang gối lên một cánh tay quen thuộc.

“Tỉnh?” Bên tai vang lên giọng nói người ấy.

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, lại lắc đầu, cảm thấy tỉnh táo hơn, mở miệng tiếp, “Khát.”

Bạch Cẩm Đường đứng dậy xuống giường, hỏi: “Nước hay rượu?”

“Rượu.” Công Tôn không nghĩ ngợi mà đáp.

Bạch Cẩm Đường đi tới tủ rượu, rót một ly, quay lại bên giường, đưa cho anh, cười: “Muốn tôi dùng miệng mớm không?”

Công Tôn trợn mắt lườm, đưa tay nhận chiếc ly, ngửa cổ uống một ngụm. Chất cồn khiến anh có tinh thần hơn. Công Tôn xoay sang nhìn Bạch Cẩm Đường, “Bàng Cát sao rồi?”

“Không chết.” Bạch Cẩm Đường đáp.

“Vì sao ông ta lại...” Công Tôn không hiểu.

“Ai biết, giao cho cảnh sát rồi.” Bạch Cẩm Đường hơi hợt nói, “À phải, Tiểu Chiêu bị thương.”

“Cái gì?” Công Tôn kinh hoảng, “Bị làm sao? Có nghiêm trọng không?”

Bạch Cẩm Đường khẽ nhướn mi, “Muốn biết?”

“Nói nhảm!” Công Tôn nổi cáu, “Mau nói đi!”

Lấy lại ly rượu từ tay Công Tôn, Bạch Cẩm Đường uống nốt, để chiếc ly xuống. Anh trở tay một cái, đặt Công Tôn dưới thân, “Em không phản kháng... thì tôi nói.”

“Anh...” Công Tôn vừa tức vừa lo lắng, đẩy đẩy Bạch Cẩm Đường, với tay lấy di động, “Hỏi anh không bằng tự hỏi.”

Bạch Cẩm Đường cười khê, chui vào trong chăn, mở cúc áo ngủ của Công Tôn.

“Đừng nghịch!” Công Tôn đẩy anh ra, tìm số của Bạch Ngọc Đường, nhấn nút gọi.

Lúc này Bạch Cẩm Đường đã cởi hết cúc áo ngủ của Công Tôn, đặt môi xuống bờ ngực người ta.

.

Chuông điện thoại vang lên, Bạch Ngọc Đường tiếp máy, “Alo?”

“A!” Đầu dây bên kia lại vang lên một tiếng thở nhẹ ám muội của Công Tôn.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy khó hiểu, giơ điện thoại nhìn tên... Đúng là Công Tôn mà?

“Ai đấy?” Triển Chiêu bên cạnh đang gặm xương sườn bồ câu, ngẩng đầu hỏi.

“Hình như là Công Tôn.” Bạch Ngọc Đường chưa dám khẳng định, hỏi bên kia đầu dây, “Công Tôn?”

“Ừ...” Công Tôn không mở miệng đáp nổi, Bạch Cẩm Đường đang hôn anh. Bàn tay kia luồn vào quần ngủ của Công Tôn, đụng chạm không trong sáng chút nào khiến anh phải rên lên.

... Bạch Ngọc Đường nhìn điện thoại, vẻ mặt mù tịt, thanh âm đậm tình sắc phát ra từ loa điện thoại.

“Ai vậy?” Triển Chiêu vẫn gặm xương sườn, tò mò.

“Cậu tự nghe xem.” Bạch Ngọc Đường áp điện thoại vào tai Triển Chiêu.

Triển Chiêu vừa mới nghe...

“Nha... Bỏ ra... Ừ...” Là tiếng kêu vô lực của Công Tôn. Động tác của Bạch Cẩm Đường quá nhanh, khiến anh hoàn toàn đã chìm vào “tình” cảnh mất rồi.

“Khụ khụ...” Thiếu chút thì Triển Chiêu nghẹn miếng sườn, mở to mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Là ai gọi? Sao lại hạ lưu thế này?”

Công Tôn ở đầu dây bên kia không nói nên lời. Nhưng anh nghe rõ tiếng trò chuyện, xem ra Triển Chiêu có sức sống lắm, tự nhiên thấy yên lòng. Chỉ là Bạch Cẩm Đường càng lúc càng suồng sã, giày vò anh, tên hỗn đản này!

Bất đắc dĩ, Công Tôn muốn đập máy, Bạch Cẩm Đường ngược lại không cho, đè tay Công Tôn lại, điện thoại rơi sang một bên.

“Nha... Anh... A!” Công Tôn cáu. Bạch Cẩm Đường quá hiểu thân thể anh, chỉ hai ba cái đã khiến anh thổ hổn hển, khó có thể nói chuyện bình thường.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa gặm xương sườn vừa nghe điện thoại. Tiếng động từ đầu dây bên kia càng lúc càng kịch liệt.

“Dừng... tay... Điện thoại!” Công Tôn cuống cuống, nếu Bạch Cẩm Đường mà làm xong thì anh còn mặt mũi nào nữa?!

“Dừng lo.” Hình như Bạch Cẩm Đường đọc thấu suy nghĩ của Công Tôn. Anh hôn lên tai người ta một cái, khẽ cười, “Không lên tiếng là được.”

Đầu dây bên này, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu được nghe tường thuật trực tiếp, mặt đỏ tới tận mang tai. Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu đang gặm xương sườn, nghiêm túc đặt vấn đề: “Miêu Nhi... Chúng ta cũng làm đi!” Dứt lời, vồ sang.

“Chuột chết, cậu làm gì?!”

“Làm ấy, lâu lắm rồi không làm!”

“Dừng! Tôi bị thương!”

“Không chạm vào thì không sao!”

“Phải tỉnh dương! ~”

“Không thể không vật lý trị liệu!”

“Nha... Dừng đụng vào...”

“Cứ đụng!”

...

+++

## 146. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 18

Chương 18 : Nhắc nhở

Bạch Trì và Lạc Thiên nhận lệnh đi điều tra viện dưỡng lão. Hai người hỏi thăm các tình nguyện viên hay giúp đỡ viện, có phải có một người cảnh sát tên là Vương Lập Dũng hay tới đây không.

Các tình nguyện viên đều gật đầu, nói ngày thường cậu ta hay tới chăm sóc một cụ ông tên là Trâu Mạc.

“Trâu Mạc?” Bạch Trì lên tiếng, “Chúng tôi muốn gặp cụ ấy thăm hỏi vài chuyện, anh có thể dẫn đường không?”

Vài tình nguyện viên mỉm cười, “Hỏi ông ấy thà hỏi chúng tôi này.”

“Nói vậy là sao?” Lạc Thiên thắc mắc.

“Ông lão đó vừa điếc vừa câm, lại còn tàn phế.” Một tình nguyện viên đáp, “Các anh hỏi cái gì ông ấy cũng không đáp đâu.”

“Hả?” Bạch Trì hoảng hốt, “Sao lại...”

“Haiz... Báo ứng thôi.” Một tình nguyện viên bất đắc dĩ kể, “Khi còn trẻ làm nhiều chuyện xấu, về già sẽ gặp báo ứng, dù bản thân không bị báo ứng thì cũng ‘đời cha ăn mặn, đời con khát nước’ thôi.”

“Năm xưa ông ta làm chuyện gì xấu vậy?” Lạc Thiên hỏi.

“Giết người chứ sao.” Một tình nguyện viên tranh nhau nói, “Nghe bảo ngày trước ông ta là kẻ sát nhân không chuyện ác nào không làm, hại chết nhiều người lắm, sau bị phán chung thân, lúc bị bại liệt thì được cho ra tù tới đây chờ chết; ngoại trừ cậu cảnh sát kia và bạn gái cậu ta thì chẳng ai thèm để mắt đến ông ấy.”

“Cả bạn gái?” Bạch Trì giật mình, “Bạn gái cậu ta trông thế nào, các anh còn nhớ không?”

Mấy tình nguyện viên đưa mắt nhìn nhau, đều gật đầu. “Nhớ chứ, trang điểm dày cộm, nhưng đẹp lắm.”

Bạch Trì lập tức bố trí người đưa các tình nguyện viên về cảnh cục để phác họa hình ảnh cô gái, còn cậu và Lạc Thiên sẽ đi gặp ông cụ Trâu Mạc.

Trâu Mạc là một ông lão rất rất già, răng đã rụng hết, liệt từ cổ trở xuống, nằm trên giường mà mắt cứ trợn trừng nhìn lên, đôi mắt trống rỗng.

Bạch Trì hỏi các bác sỹ, xác thực ông ta không còn năng lực hợp tác với cảnh sát. Hai người đành bất đắc dĩ rời khỏi phòng bệnh.

Ra tới bên ngoài, Bạch Trì mới chú ý tới vẻ mặt phiền muộn của Lạc Thiên, dường như tâm tình anh không được tốt. Cậu nghĩ là anh lo lắng cho Triển Chiêu, bèn lên tiếng: “Anh yên tâm đi, anh Chiêu không sao đâu, chẳng phải chúng ta đã hỏi thăm rồi sao?”

“À... Anh biết.” Lạc Thiên cười khan hai tiếng, đáp khẽ.

“Vậy... Chuyện gì làm anh phiền muộn thế?” Bạch Trì ngẩng lên nhìn gương mặt nghiêng của Lạc Thiên.

“Kết cục... của ông lão ban nãy... Đúng là ác giả ác báo, nhưng mà, không biết báo ứng có thực sự đổ xuống con cháu đời sau không.” Lạc Thiên buồn bã.

Nghe tới đó, Bạch Trì đã hiểu, hóa ra Lạc Thiên đang lo sợ vì ngày trước anh từng giết người, Tiểu Dương Dương sau này có thể gặp phải báo ứng. Cậu lắc đầu, Đại Đình Tiểu Đình nói không sai, Lạc Thiên đúng là người cha tuyệt vời hiếm thấy, trăm năm có một.

Bạch Trì vỗ vai Lạc Thiên, cười: “Vậy anh nói xem, cứu một mạng người có thể tạo phúc cho hậu thế không?”

Lạc Thiên hơi nhú mồm sững sốt, mù mờ gật đầu: “Chắc là có...”

“Anh xem, chỉ mấy ngày vừa qua thôi anh cứu được bao nhiêu người rồi?” Bạch Trì hỏi, “Người bình thường chẳng làm được như anh đâu! Anh còn lo cái gì? Anh xem, Tiểu Dương Dương càng ngày càng sáng sủa đấy thôi!”

Lạc Thiên nghe vậy, thở phào gật đầu, “Cậu nói phải...”

“Không bằng chúng ta cứ dạo quanh viện dưỡng lão đi.” Bạch Trì đề nghị, “Khéo lại tìm được đầu mối.”

“Ừ.” Lạc Thiên gật đầu. Hai người chia nhau hành động, một người đi phía đông, một người đi phía tây, bắt đầu đi xem xét quanh viện dưỡng lão.

Dọc đường, Bạch Trì gặp thêm vài tình nguyện viên. Cậu lại hỏi họ về Trâu Mạc và Vương Lập Dũng cùng bạn gái cậu ta. Câu trả lời không khác nhau là mấy, không thu thập thêm được gì, Bạch Trì có phần mất hứng, muốn quay về; thế nhưng vừa đi qua một chỗ ngoặt, đột nhiên cậu bị ai đó kéo tuột vào lùm cây.

“Nha...” Bạch Trì kinh hoàng, xoay mặt sang thì thấy bóng dáng một người đã lâu không gặp. Người nọ đang bịt miệng cậu, thấp giọng nói: “Đừng lên tiếng!”

“Triệu... Triệu...” Bạch Trì kinh ngạc há hốc mồm, nhìn người trước mắt... Tóc dài hơn, buông xõa trước ngực, sắc mặt tái nhợt, rất gầy, trẻ trung đến độ không nhìn ra tuổi thật — Triệu Tước.

Bạch Trì dần dần bình tĩnh lại, chú ý tới cách ăn mặc hơi bị quái dị của ông. Triệu Tước chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng cùng chiếc quần ngủ đồng màu, xem ra là quần áo ở nhà, chân ông vẫn còn xỏ đôi dép lê trong nhà, trên cổ tay lủng lẳng một chiếc vòng tinh xảo bằng bạch kim, mà nó còn được xâu thêm một đoạn dây trang sức thật dài, hình như bị đứt.

“Chú...” Bạch Trì giật mình nhìn kỹ chiếc vòng trên cổ tay Triệu Tước... Hay phải gọi chính xác hơn là chiếc còng tay.

Triệu Tước thấy Bạch Trì cuối cùng cũng bình tĩnh lại liền thả tay xuống, nhào tới ôm lấy Bạch Trì mà cọ cọ, giọng nói đầy ủy khuất: “Trì Trì, tôi đói quá, có gì ăn không?”

“Ăn...” Bạch Trì vẫn còn chần động trước sự xuất hiện bất thành hình của Triệu Tước, cậu ngơ ngác lục ba lô, tìm được một bao bánh gấu, đưa cho Triệu Tước.

Triệu Tước cầm lấy, cố bóc ra, ngồi tựa bên tường mà nhìn Bạch Trì, “Không mở được.”

Bạch Trì nhận lại, xé mở bao bì rồi đưa cho Triệu Tước. Cậu ngồi xồm xuống bên ông, hỏi: “Sao chú lại thành ra thế này?”

“Tôi trốn đi đấy!” Triệu Tước vừa ăn vừa ầm ục kể, “Chờ ở đây suốt cả ngày, sao mấy đứa chậm chạp thế?! Thêm ngày nữa chắc tôi chết đói luôn rồi! Mà tôi tưởng là con mèo nhỏ kia sẽ qua đây chứ, sao lại là nhóc?”

“Thì vốn là vậy.” Bạch Trì lấy chai Coca đã uống được nửa ra, mở nắp, đưa cho Triệu Tước, “Chú khát không?”

Triệu Tước nhận chai nước, uống hai ngụm, “‘Vốn’ là sao? Con mèo đâu? Lâu rồi ta chưa gặp nó, cả tiểu lão hồ nhà họ Bạch nữa.”

“Anh ấy bị thương.” Bạch Trì chống tay dưới cằm, ủ ê kể, “Lúc dưới chân núi bị bắn.”

... Triệu Tước sững sờ, chai Coca vẫn cầm trên tay, nhìn Bạch Trì mãi mới hỏi, “Anh nào của nhóc? Bị thương ở đâu?”

“Anh Triển...” Chữ “Triển” mới thoát ra khỏi miệng Bạch Trì, Triệu Tước đập ngay chai Coca xuống đất, hung dữ nói: “Tôi biết ngay mà, không thể tin được người họ Bạch!”

“Ừm... Bị thương không nặng, kẻ tập kích đã bị bắt rồi.” Bạch Trì vội vàng giải thích, trong lòng thâm than — Tôi cũng họ Bạch mà.

Triệu Tước vẫn tức giận, tiếp tục nhai bánh gấu, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

“Chú... Vì sao lại phải chạy trốn?” Bạch Trì nhỏ giọng hỏi Triệu Tước, “Còn nữa, vì sao lại đợi bọn cháu ở đây?”

“Tôi không thể đi tìm các cậu, chỉ có thể đợi ở đây.” Triệu Tước bĩu môi, “Bị bắt về là khỏi chạy.”

“Ai... Ai bắt chú vậy?” Bạch Trì chợt chú ý tới bên dưới lớp cổ áo mở rộng của Triệu Tước, lấp ló trên làn da trắng nõn là vài vết màu hồng nhạt, đó hẳn là... Nghĩ nghĩ một chút, gương mặt cậu chuyển đỏ.

Triệu Tước thấy sự biến hóa trên gương mặt Bạch Trì, đột nhiên mỉm cười, “Chà... Trưởng thành rồi, thằng bé này.”

“Chú đừng có nói bậy.” Bạch Trì cúi, “Chú còn chưa trả lời câu hỏi của cháu!”

“A...” Triệu Tước trả gói bánh gấu lại cho Bạch Trì, “Tôi có lời này muốn nhờ cậu chuyển dùm.”

“Chuyển lời?” Bạch Trì lại hỏi.

“Nói với Triệu Trinh giúp tôi, khi làm ảo thuật nhớ chú ý an toàn.” Triệu Tước nói xong liền đứng lên, “Tôi phải đi đây.”

“Chú... nói vậy là sao?” Bạch Trì hoảng hốt.

“Là vậy.” Triệu Tước gật đầu, lúc đang phải tay định rời đi thì bị Bạch Trì chặn lại:

“Khoan, vì sao lại muốn nói vậy? Có phải Triệu Trinh gặp nguy hiểm?”

Triệu Tước hơi ngạc nhiên nhìn Bạch Trì, bất đắc dĩ lắc đầu: “Lo lắng tới mức này, xem ra nhóc rất quan tâm tới nó.” Nói xong, cúi xuống đặt lên trán Bạch Trì một nụ hôn, “Cảm ơn.” Rồi xoay người dời bước.

“Khoan...” Bạch Trì chạy theo một đoạn, hỏi: “Cháu có thể kể với các anh là đã gặp chú không?”

Bước chân của Triệu Tước thoáng chậm lại, ông ngoảnh đầu, gật gật với Bạch Trì rồi lại xoay người khuất bóng sau một tòa nhà. Bạch Trì lại đuổi theo nhưng đã không bắt kịp ông nữa.

Càng nghĩ càng không hiểu, Bạch Trì xoa đầu, định cất gói bánh lại vào ba lô thì... A? Khóa mở? Ban nay rõ ràng cậu kéo khóa vào rồi mà?

Bạch Trì banh ba lô ra nhìn... Ví tiền vốn được đặt trong ngăn nhỏ giờ ở bên ngoài ngăn to. Tiểu Trì Trì có dự cảm không lành, lôi ví ra lộn ngược... Tiền đâu rồi? Trong ví trống hoác. Bạch Trì tức xì khói, “Về nhà bắt Triệu Trinh bồi thường! Tổng cộng là bảy trăm năm mươi ba tệ!”

Cậu lôi điện thoại ra gọi cho Triển Chiêu, kể lại chuyện mình gặp Triệu Tước và lời nhắn của ông, có bao nhiêu đều khai sạch.

Mà Triển Chiêu ở đầu dây bên kia thì ngây ngẩn cả người.

“Miêu Nhi... Sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Triệu Tước bảo có người muốn hại Triệu Trinh.”

Triển Chiêu khê lắc đầu, “Không chỉ có vậy... Nếu chỉ nhắc nhở Triệu Trinh, vậy nói thẳng với Triệu Trinh là được, vì sao phải đợi chúng ta ở viện dưỡng lão?”

“Ông ta muốn nói gì cho chúng ta sao?” Bạch Ngọc Đường lại hỏi.

Triển Chiêu xoa cằm, thấp giọng: “Ông ấy muốn nhắc nhở chúng ta... nên bắt đầu điều tra từ Ngôn Lệ.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Là sao?”

“Lời nhắn của ông ta là, ‘Bảo Triệu Trinh khi làm ảo thuật nhớ chú ý an toàn.’” Triển Chiêu chậm rãi nói, “Là ‘làm ảo thuật chú ý an toàn’ chứ không phải đơn giản ‘chú ý an toàn.’”

“Gần đây các màn ảo thuật của Triệu Trinh đều liên quan đến Ngôn Lệ. Nói đi cũng phải nói lại... Vô duyên vô cớ Ngôn Lệ lại tổ chức thi thố ảo thuật...” Bạch Ngọc Đường cũng xoa cằm, “Đúng là đáng ngờ.”

“Cho tới giờ, tất cả mọi chuyện đều vẫn mơ hồ, chỉ có vài người là sự kiện nào cũng có liên quan.” Triển Chiêu chợt hỏi Bạch Ngọc Đường, “Bản phác họa ‘cô bạn gái’ kia đã có chưa?”

“Có rồi đây ạ.” Tưởng Bình đáp, cậu xuất hiện đúng lúc với ba bản phác họa trên tay, “Đây là của Trương Nham Khải, đây là của viên cảnh sát đưa bọc bom tới, còn đây là của các tình nguyện viên làm trong viện dưỡng lão.” Tưởng Bình lấy các tấm vẽ vừa được in ra cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Hai người nhìn chăm chú một lúc lâu, sau đó cùng cười.

“Nếu không phải Triệu Tước nhắc nhở, thật sự nhìn không ra!” Bạch Ngọc Đường cười nhạt.

“Giống ai sao?” Tưởng Bình tò mò ngó sang, “Ba cái hình này cũng đâu phải một người.”

“Ba bức hình này quả thật không phải một người.” Bạch Ngọc Đường vẫn cười, “Chỉ có điều lấy các vị trí trên khuôn mặt ba tấm hình này ghép lại, có thể thành một người.”

“Cái gì?” Tưởng Bình hoảng hốt, những người khác cũng dán mắt lại nhìn.

Triển Chiêu lấy kéo, bắt đầu cắt ghép ba bức tranh. Lấy đôi mắt ở bức thứ nhất, mũi ở bức thứ hai và miệng của bức thứ ba... Xong xuôi, anh hỏi: “Nhìn quen chưa?”

Mọi người vừa liếc mắt một cái... Đôi mắt to, gương mặt như thiên thần... Là con gái của Ngôn Lệ, Ngôn Giai Giai.

“Vì sao?” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Kỳ thực, rất khó để ghép được một gương mặt phụ nữ qua các tấm hình, bởi nếu mỗi lần trang điểm lại khác nhau thì căn bản không thể nhận ra... Nhưng mà, con nhóc này...”

“Cô ta có mục đích khi vẫn giữ nguyên một vài vị trí!” Triển Chiêu thân nhiên nói, “Điều này để đảm bảo chúng ta có thể nhận ra cô ta là ai, nhưng không đủ chứng cứ chứng minh là cô ta.”

“Con nhóc này...” Tưởng Bình giật mình, lắc đầu, “Tôi không tài nào nghĩ ra cô ta có động cơ gì...”

Đang nói chuyện, đột nhiên Lư Phương đưa mấy nhân viên vệ sinh vào, “Tiểu Bạch, các cậu ra ngoài chút đi, tôi cho người dọn dẹp lại, tài liệu quan trọng sắp xếp cẩn thận đi nhé.”

“Vâng.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, các đội viên SCI cũng cất gọn những gì trọng yếu vào trong tủ, sau đó ra ngoài để nhân viên vệ sinh quét dọn những mảnh thủy tinh vỡ, lắp lại cửa kính khác rồi mới có thể tiếp tục làm việc.

Các nhân viên vệ sinh đi vào, Bạch Ngọc Đường đang định đi tới bế Triển Chiêu ra ngoài, chợt Triển Chiêu lắc đầu, nói với tất cả, “Muốn biết lý do không?”

Mọi người đều hơi ngẩn ra nhìn Triển Chiêu, không biết anh đang nói tới chuyện gì.

“Lý do ở đây!” Nói rồi, Triển Chiêu bất chợt vươn tay chặn một nhân viên vệ sinh đang đi về phía bàn làm việc của anh, đồng thời lôi tay cô ta... Một khối vuông bằng nhựa đen rơi xuống đất. Bạch Ngọc Đường nhặt nó lên, là một chiếc máy nghe trộm.

“Là cô?” Kẻ bị Triển Chiêu tóm cổ tay không hề phản kháng. Cô ta tháo mũ bao tóc và khẩu trang xuống... Tiếng cười “Ha ha ha” phá lên, thanh âm trong trẻo lạ thường, mà cũng trẻ con đến kỳ quái.

Cô gái nhỏ nhắn đang hóa trang thành nhân viên vệ sinh kia chính là Ngôn Giai Giai. Về mặt cô ta rất hưng phấn, nhìn Triển Chiêu: “Trời ạ, sao anh lại phát hiện được? Quả nhiên anh là giỏi nhất! Làm cảnh sát tiếc quá!”

“Kẻ tổng bom là cô?” Bạch Ngọc Đường nhú mày hỏi.

Ngôn Giai Giai nheo nheo mắt, ngơ ngác hỏi lại, “Cái gì ạ? Bom gì cơ? Em chẳng biết gì hết cả. Em nghe nói SCI bị nổ, lo lắng cho tiến sĩ Triển nên mới giả trang thành nhân viên vệ sinh vào thăm mà! Tuy là em hơi nghịch ngợm, nhưng không phạm pháp nha! Em có đưa tiền cho chị vệ sinh để chị ấy đổi ca với em!”

“Vậy ư?” Bạch Ngọc Đường giơ chiếc máy nghe trộm lên, “Cái này thì giải thích sao?”

“À... Ban nãy em tìm thấy dưới cái bàn kia á, không phải em mang vào!” Ngôn Giai Giai cười, “Đó là thứ gì vậy? Từ trước tới nay em chưa từng thấy.”

Tất cả mọi người trong SCI đều nổi da gà vì nụ cười thơ ngây tới khờ khạo trước mặt. Tưởng Bình mở miệng, “Tôi đưa mấy người Trương Nham Khảm đến nhận mặt xem...”

“Vô dụng.” Đột nhiên Triển Chiêu lên tiếng, “Bọn họ không nhận ra đâu.” Nói rồi, anh nhìn Ngôn Giai Giai, “Cô đã hạ ám thị bọn họ, đúng không?”

“Hi hi.” Ngôn Giai Giai tinh nghịch nháy mắt, cười không đáp, ánh mắt vẫn mê mẩn chăm chăm nhìn Triển Chiêu, “Càng nhìn gần càng thấy anh đẹp! Thật là đẹp...”

Triển Chiêu không tỏ vẻ gì, chỉ lạnh nhạt hỏi: “Cô học được từ đâu? Không thể từ những cuốn sách của tôi.”

“Dù thế nào thì em cũng biết.” Ngôn Giai Giai thần bí nói, “Anh giỏi nhất!”

Bạch Ngọc Đường nhìn cảnh sát bên cạnh, “Đưa cô ta đi, báo cho cha mẹ cô ta.”

Trước khi bị đưa ra ngoài, Ngôn Giai Giai còn ngoái lại nhìn Triển Chiêu, “Anh thôi miên em đi, không chừng lại hỏi được vài chuyện đấy!”

Triển Chiêu vẫn phớt lờ cô, nhìn cô bị dẫn đi.



“Con mẹ nó!” Tưởng Bình khó chịu, “Bị một con ranh xoay vòng vòng.”

Bạch Ngọc Đường vỗ vai cậu, “Phải cảm tạ cô ta mới đúng.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, “Nhờ phúc của cô ta, chúng ta có đầu mối rồi.”

## 147. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 19

Chương 19 : Bí mật

“Ừ... Tôi biết rồi.” Triển Khải Thiên một tay cầm vô lăng, một tay ôm điện thoại, “Những chỗ có thể đều đã tìm cả rồi, không có manh mối gì... Có cần nói cho tụi Chiêu với Ngọc Đường không?”

Xe chậm rãi đi vào bãi đỗ. Tháo dây an toàn ra, Triển Khải Thiên nghe người ở đầu bên kia nói mấy câu, ông khe khẽ thở dài, “Tôi sợ bọn nhỏ không rõ nội tình, nhờ đâu gặp nguy hiểm.”

“Được rồi... Tôi biết rồi.” Đóng cửa xe, Triển Khải Thiên cúp điện thoại, đưa tay day day trán rồi đi về phía thang máy.

Triển Khải Thiên nhấn nút tầng 11, đưa tay cởi cúc áo sơ mi, nới lỏng cà vạt, trong đầu hiện giờ đều là nội dung của cuộc trò chuyện vừa rồi, không khỏi cảm thấy phiền não.

Cửa thang máy từ từ mở ra, ông mới vừa bước được vài bước đã bị một cánh tay kéo mạnh sang bên, lôi vào trong hành lang cầu thang bộ.

Dưới ánh đèn mờ, Triển Khải Thiên trợn to hai mắt nhìn người vừa kéo mình.

Người nọ cũng nhìn ông một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi buông tay, lùi về phía sau một bước: “Đã lâu không gặp.”

Triển Khải Thiên không nói gì, xoay người muốn bỏ đi thì bị người nọ ngăn cản, “Chờ một chút... Tước có đến tìm cậu không?”

Triển Khải Thiên dừng bước, cau mày xoay mặt nhìn người nọ một cái, cười lạnh, “Tước là ai? Chưa từng nghe tên.”

Người nọ tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Khải Thiên, lúc này để Tước chạy lung tung rất nguy hiểm.”

Triển Khải Thiên đưa tay chỉnh lại quần áo, nhỏ giọng, “Nhân lúc Duẩn Văn còn chưa quay lại, đi nhanh đi.” Nói xong, đẩy tay người nọ ra rồi bỏ đi.

Người nọ ngậy người mất một lúc, cuối cùng lên tiếng: “Nếu có gặp, bảo Tước đừng chạy lung tung nữa.” Sau đó, xoay người cất bước.

Triển Khải Thiên đi tới cửa nhà mình, thấy người nọ đã xuống lầu mới thở phào nhẹ nhõm, nhàn nhạt mở miệng, “Ra đi, Triệu Tước.”

Chỉ vài giây sau, từ hành lang bên kia, Triệu Tước nhô đầu ra, cười hì hì, “Tôi biết cậu sẽ không nói mà.”

Mở cửa phòng, Triển Khải Thiên đi vào, Triệu Tước bước nhanh theo, đóng cửa lại, ngắm nghía bốn phía, hỏi, “Đổi dép nha?”

Ném cho người này một cái nhìn bất lực, Triển Khải Thiên đi vào phòng khách, ngồi xuống sofa, hỏi, “Vì sao lại chạy trốn?”

“Tôi có chút chuyện quan trọng phải làm.” Triệu Tước cười híp mắt, đi đến gần, ngồi vào bên cạnh ông, “Phu nhân không có nhà sao?”

“Đi rồi.” Triển Khải Thiên trả lời, “Cậu tới làm gì?”

“Chứa chấp tôi hai ngày đi.” Triệu Tước nói, “Hai ngày nữa tôi sẽ đi.”

“Ha...” Triển Khải Thiên cười lạnh, “Cậu có rất nhiều chỗ để trốn mà.”

“Chỗ khác hẳn đều tìm được.” Triệu Tước bày ra vẻ mặt giả hoạt, “Chỉ có chỗ cậu là hẳn biết cũng không dám tới đòi người!”

“Chuyện của cậu, tôi không muốn can thiệp.” Triển Khải Thiên đứng lên, “Cậu đi đi.”

Triệu Tước ngồi trên sofa, chậm rãi nói, “Con mèo nhỏ trúng đạn rồi... Cậu đã biết chưa?”

Triển Khải Thiên sững sốt, quay đầu lại nhìn Triệu Tước.

Khẽ mỉm cười, Triệu Tước thấp giọng nói tiếp, “Hai ngày trước còn có người tổng bom SCI... Nếu không giao thứ đó ra, người chết sẽ càng ngày càng nhiều.”

Triển Khải Thiên trầm mặc một hồi, cầm lấy chìa khóa, xoay người bước ra, trước khi đóng cửa biến mất đầy lạnh lùng còn buông một câu, “Ồ xong hai ngày thì biến đi!”

Không còn ai nữa, Triệu Tước dạo vài vòng quanh nhà, rón rén mở một cánh cửa phòng. Gian phòng bố trí thật ầm ập sạch sẽ, nhìn giống như của học sinh trung học vậy. Trên tường toàn là giá sách, bày rất nhiều sách; trên giường và sàn nhà đặt mấy món đồ chơi; góc tường có một con lật đật cực to; bàn học thì bài trí các món văn phòng phẩm rất chỉnh tề, bên trên còn có một cặp mắt kính... Một tấm ảnh gia đình, Triển Chiêu ở trong hình chỉ khoảng năm sáu tuổi, hình hài bé nhỏ được ôm trong lòng cha mẹ; người cha anh tuấn, người mẹ xinh đẹp, cả nhà đều cười vô cùng hạnh phúc. Bên cạnh là một tấm hình nữa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chụp chung hồi trung học, bên kiều ngạo, bên nhu hòa, trên mặt cũng có nụ cười hạnh phúc.

Triệu Tước nhìn chằm chằm hai tấm hình một lúc lâu, sau đó đi tới bên giường, bò lên, nằm xuống. Lúc này, một con mèo béo đột nhiên nhảy lên giường, tới bên cạnh Triệu Tước cọ cọ, liếm liếm lên tay ông rồi dựa người nằm xuống, bắt đầu liếm lông.

Triệu Tước cười, sờ sờ cái tai mèo, tự nhủ: “Ồ hiền gặp lành, ở ác gặp ác, có đúng không? Đây chính là chân lý...”

Phòng làm việc của SCI chẳng mấy chốc được thu dọn xong, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng mọi người trở lại trong phòng, tiếp tục xử lý công việc.

“Con bé kia thế nào rồi anh?” Bạch Ngọc Đường hỏi Lư Phương vừa chạy đến.

“Nó còn vị thành niên, hơn nữa chứng cứ chưa đầy đủ, chỉ có thể thả người.” Lư Phương đáp, suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm, “Kỳ quái ở chỗ, người đến báo lãnh là luật sư chứ không phải bà Ngôn Lệ, mẹ con bé.”

Triển Chiêu gật đầu. Lúc này, Mã Hán cùng Triệu Hổ trở lại, hùng hục xông vào cửa. Triển Chiêu cảm thấy buồn cười, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Phải rồi.” Bạch Ngọc Đường cũng hỏi, “Không phải là đi thẩm vấn hai cha con họ Bàng sao? Có thu hoạch gì không?”

“Giả bộ mất trí nhớ.” Triệu Hổ cười lạnh, “Nhưng mà lần này đừng nói mất trí nhớ, có giả chết cũng vô dụng, nhân chứng vật chứng rành rành, để xem chúng chạy tội thế nào?!”

“Bọn họ giả bộ mất trí nhớ ra sao?” Triển Chiêu tò mò.

“Tôi có đem băng ghi hình lại đây.” Mã Hán đưa băng cho Tưởng Bình, “Lão Bàng làm bộ điên khùng loạn trí, giống như chạm dây thần kinh. Còn thằng con lão bị thương rất nặng, giả bộ mất trí nhớ, hẳn nói rằng không có ấn tượng gì cả.”

Tưởng Bình bật hai đoạn băng ghi hình thẩm vấn cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xem. Hai người im lặng xem xong, Bạch Ngọc Đường cau mày, nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, Bàng Cát điên điên khùng khùng thế này có phải giả vờ hay không?”

“Ừm...” Triển Chiêu gãi gãi đầu, tự nhủ, “Chẳng biết là học được từ đâu?”

“Hử?” Những người khác đều tò mò nhìn Triển Chiêu.

“Vả lại... Vì sao phải giết Vương Lập Dũng?” Triễn Chiêu sờ sờ cảm, ngẩng mặt lên nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, chúng ta đi một chuyến đến viện dưỡng lão đi!”

Bạch Ngọc Đường giật mình, “Đến viện dưỡng lão?”

“Ừ.” Triễn Chiêu gật đầu, “Tôi muốn gặp ông lão Trâu Mặc ác giả ác báo kia. Lạc Thiên, anh theo bọn tôi được chứ?” Triễn Chiêu nói với Lạc Thiên, “Nhân tiện đón Dương Dương lúc về luôn.”

“Được...” Lạc Thiên vẫn chưa rõ lắm, nhưng vẫn gật đầu.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triễn Chiêu, “Cậu muốn đến viện dưỡng lão xong rồi qua thăm Triệu Tĩnh.”

“Ừ.” Triễn Chiêu gật đầu, đưa tay cho Bạch Ngọc Đường, “Đỡ tôi.”

Mọi người câm nín, Bạch Ngọc Đường ngoan ngoãn đỡ Triễn Chiêu, ghé vào tai anh, thấp giọng: “Tuân chỉ... Triễn Phật gia!”

Triễn Chiêu đỏ mặt.

“VẬY còn em thì sao?” Bạch Trì có chút gấp gáp, cậu luôn luôn hợp tác hành động với Lạc Thiên, sao lần này lại mang theo Lạc Thiên mà không mang theo cậu.

“Nhiệm vụ của em là trông chừng Triệu Trinh 24/7.” Bạch Ngọc Đường cười.

“Em... làm sao có thể vì tư quên công chứ.” Bạch Trì do dự.

“Từ lúc về đến giờ, trông em như ngồi trên lò lửa ấy.” Triễn Chiêu khẽ mỉm cười, “Hơn nữa, đây cũng không phải là chuyện tư. Theo anh đoán, lần này sẽ có đầu mối gì đó rất trọng yếu ở Triệu Trinh.”

“Đầu mối?” Bạch Trì giật mình nhìn Triễn Chiêu.

“Nói chính xác thì đại khái là động cơ.” Triễn Chiêu vẫn cười, “Giám sát cậu ấy cho kỹ nhé!”

Nói xong, bị Bạch Ngọc Đường công đi, Lạc Thiên vội vàng đuổi theo.

Mấy người họ đi tới viện dưỡng lão.

Từ ngày bị thương, Triễn Chiêu đã bắt đầu cuộc sống mới trên lưng Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường cảm thấy do mình không bảo vệ chu toàn nên mới để con mèo này bị thương, vậy nên ngàn theo trăm thuận, chỉ đông đi đông, chỉ tây đi tây, nuông chiều tới mức thả phanh cho con mèo tác oai tác quái, thiếu điều leo lên đầu làm tổ. Nhưng có ai ngờ, sau khi đến viện dưỡng lão, Lạc Thiên “chu đáo” của chúng ta đã chạy về phía nhóm tình nguyện viên và mượn một chiếc xe lăn tới. Bạch Ngọc Đường đem bạn Triễn Chiêu đang ra sức giãy giụa thả vào xe lăn, đẩy vào trong, những ai nhìn thấy đều lộ vẻ thương tiếc —— Một chàng trai xinh đẹp như vậy, trẻ trung như vậy, sao đã phải ngồi xe lăn hả trời?

Nhìn vẻ mặt đứng hình của Triễn Chiêu, Bạch Ngọc Đường cảm thấy thật quá đã!

“Ông ta không thể nào phối hợp với các cậu được đâu!” Bác sỹ viện dưỡng lão thấy cảnh sát hôm nay lại tới nên hơi bực mình, ông đưa ra tờ giấy chứng nhận cho Bạch Ngọc Đường, “Ông ta ngay cả nói năng còn không thể, căn bản là không còn ý thức gì nữa!”

Bạch Ngọc Đường không để ý tới vị bác sỹ, đẩy Triễn Chiêu vào phòng. Triễn Chiêu nhìn chăm chăm Trâu Mặc trong chốc lát rồi quay đầu nói với Lạc Thiên, “Anh hãy đưa mọi người chung quanh rời đi, trong vòng mười mét không được để ai vào! Giúp bọn tôi trông chừng nhé.”

“Được.” Lạc Thiên lập tức đưa vị bác sỹ đẩy về kháng nghị kia đi, sau đó tìm vài cảnh sát viên đến giúp mình cách ly phòng bệnh, không để cho bất kỳ ai tới gần.

Ai nấy đều đã rời khỏi hết, Bạch Ngọc Đường tới bên khung cửa sổ, dựa vào nó, lẳng lặng chờ đợi Triễn Chiêu. Mặc dù ông lão trước mắt thoát nhìn hoàn toàn không còn chút ý thức, nhưng anh tin vào phán đoán của Triễn Chiêu.

Triễn Chiêu ngồi trên xe lăn, hai tay đan chéo phía trước, khuỷu tay tựa lên hai bên thành xe, dường như đang đánh giá ông lão Trâu Mặc trên giường bệnh.

Sự im lặng cứ như vậy kéo dài khoảng mười phút, Triển Chiêu đột nhiên chậm rãi lên tiếng: “Cậu cảnh sát kia... Người duy nhất và cũng là người cuối cùng trên thế giới này quan tâm đến ông vô điều kiện... Đã chết.”

Trong nháy mắt, tiếng nói của Triển Chiêu vang lên, Bạch Ngọc Đường tỉnh táo nhận ra đôi mắt vô thần của ông lão đột nhiên trầm xuống... Mặc dù chỉ là một tích tắc, nhưng vẫn không thoát được ánh mắt của anh — Ai nói ông lão này không có ý thức, ông ta rất tỉnh táo!

Sau đó, ông lão trở lại như cũ. Chợt nghe Triển Chiêu nhàn nhạt cười, “Đừng giả bộ nữa... Chúng tôi đã nhìn thấy rồi.”

Nét mặt Trâu Mạc hoàn toàn không có biến chuyển.

Bạch Ngọc Đường ngồi lên khung cửa sổ, lạnh lùng nói, “Xung quanh không còn ai cả.”

“Ông giả dạng như vậy, đơn giản là không muốn bị người khác phát hiện... Tôi đã đuổi mọi người đi hết rồi.” Triển Chiêu khẽ mỉm cười, “Mặt khác, cậu cảnh sát kia đã chết, ông hẳn cũng hiểu việc này có ý nghĩa gì.”

Lại qua một lúc lâu, một tiếng thở dài nhẹ vang lên; sau đó, giọng nói già nua chậm rãi phát ra, “Nghĩa là tôi có giả bộ cũng không được nữa, đường sống duy nhất chính là hợp tác cùng các cậu, chấp nhận sự bảo vệ.”

Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ đeo tay, lắc đầu nhìn Triển Chiêu — Ông già này lừa những bác sỹ chuyên nghiệp kia suốt mười mấy năm, vậy mà con mèo chỉ tốn có hai mươi phút để làm ông ta thức tỉnh mở miệng... Cũng chính bởi điểm này mà con mèo mới khiến cho người bình thường mèn mọ, dân đồng đạo ghen ghét, vậy mà cậu ta hết lần này tới lần khác vẫn chẳng hề tự giác, bảo làm sao mà không lo lắng cho được?!

“Ông đã đưa cậu ta cái gì?” Triển Chiêu tiếp tục mở miệng, hỏi một câu khiến Bạch Ngọc Đường lấy làm khó hiểu, còn ông lão kia thì bật cười ha ha.

Cười một lúc lâu, ông ta lắc đầu, “Tôi vẫn cho là cõi đời này chỉ có một Triệu Tước, không ngờ rằng lại có thêm một người thứ hai... Ha ha, thế giới này thật là kỳ diệu.”

Triển Chiêu lạnh mặt: “Tôi và ông ta không giống nhau.”

Trâu Mạc gật đầu: “Quả vậy... À, cậu ấy tên là gì?”

“Ông nói cậu cảnh sát kia?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Ông ta gật đầu, “Tôi chỉ biết tất cả mọi người gọi cậu ấy là Tiểu Vương.”

“Tên là Vương Lập Dũng.” Bạch Ngọc Đường trả lời, nói xong, đưa tay lên cổ xoẹt một đường, “Bị cắt yết hầu, chết trên tầng thượng cục cảnh sát.”

“...” Mãi ông lão mới “À...” Một tiếng.

“Ông đã đưa cậu ta cái gì?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Tôi không đưa nó cho cậu ấy, là chính cậu ấy tìm được.” Trâu Mạc chậm rãi đáp, “Trước kia, tôi đã kể với không ít người, tôi từng yêu một người con gái. Cô ấy đã chết, mai táng ở nghĩa trang công cộng, họ Chu, tên không nhớ nữa. Tâm nguyện duy nhất của tôi là có thể đến mộ phần cô ấy tảo mộ, chụp vài tấm hình.”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “‘Trước kia’ là khoảng mười mấy năm trước sao?”

“Ừ.” Ông ta gật đầu, “Chỉ có mấy ông bạn già trong ngục giam mới biết... Cậu ấy có lẽ là cố ý dò hỏi.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, gật đầu, “Vậy cậu cảnh sát kia thay ông đi viếng mộ?”

“Ha ha...” Trâu Mạc cười, “Tôi mua một phần mộ rỗng, căn bản không có người đi tể bái, chứ đừng nhắc tới việc đốt vàng mã.”

“Sau đó? Ông giấu đồ ở nơi mà cậu ta khi đi viếng mộ mới thấy?” Triển Chiêu chuyển hướng suy nghĩ, hỏi: “Trong cây nên có một phiến đá, bình thường khó có thể tìm ra, chỉ đến khi sập nền chầy xuống mới có thể lộ ra... Hơn nữa người họ Chu nhiều như vậy, cậu ta phải đi hết một vòng nghĩa địa mới có thể có tìm được ngôi mộ đó. Nói cách khác, nếu không có thành ý thì không ai có thể tìm ra nó.”

“Thông minh, quá thông minh...” Ông lão liên tục tán thưởng.

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Cậu ta thật sự dọn dẹp phần mộ của bà Chu kia?”

“Tâm địa cậu ấy rất tốt.” Trâu Mạc lại cười, “Lúc trước, cuối tuần nào cậu ấy cũng đi, còn chụp một đồng hình về cho tôi xem.”

“Đáng tiếc không có tấm nào đúng.” Triển Chiêu nói, “Nhưng mà cuối tuần này, sau khi cậu ấy đi lại không mang hình tới cho ông, có phải không?”

Ông ta mỉm cười, “Cậu tên gì? Triệu Tước là gì của cậu?”

Triển Chiêu không đáp, vẫn hỏi, “Đó là vật gì?”

“Cậu thông minh như vậy, hẳn đã sớm đoán được, cần gì hỏi nữa?” Ông ta chậm rãi nói, “Giúp tôi thấp cho Tiểu Vương một nén hương, sau khi bắt được hung thủ hại chết cậu ấy, nhớ cho tôi biết một tiếng.”

Triển Chiêu nhìn ông ta một lát, quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường, ý bảo —Được rồi.

Bạch Ngọc Đường đi tới, mở miệng với Trâu Mạc, “Tôi sẽ tìm người bảo vệ ông.” Nói xong, anh liền đẩy Triển Chiêu ra ngoài.

Khi đến trước cửa, ông lão đột nhiên lên tiếng, “Chàng trai, có muốn biết cậu và Triệu Tước có quan hệ gì không? Nếu muốn thì cứ hỏi, có thể là tôi biết...”

Triển Chiêu sững sốt; Bạch Ngọc Đường dừng bước, cau mày nhìn ông ta. Cuối cùng, Triển Chiêu cũng không quay đầu lại.

“Ha ha...” Trâu Mạc bật cười, “Cậu sợ sao? Sợ biết được chân tướng... Thế mới nói, người thông minh mãi mãi phiền não hơn người ngu ngốc.”

Bạch Ngọc Đường không ngần ngại nữa, đẩy Triển Chiêu ra, trở tay đóng sập cửa.

Đi tới trước Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đưa lưng về phía anh, khom người xuống, quay đầu lại nhìn, thấp giọng, “Lên đi.”

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, nhỏ giọng, “Không phải có xe lăn rồi sao?”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Tôi muốn công cậu.”

Triển Chiêu cúi đầu, khoe miệng khe nhướn lên, sau đó ngẩng mặt, nỗi sầu muộn trong mắt đã không thấy đâu nữa. Anh đưa tay quàng qua bả vai Bạch Ngọc Đường, chồm lên lưng con chuột. Bạch Ngọc Đường đứng dậy, Triển Chiêu tỳ cằm lên vai người ta.

Bạch Ngọc Đường trêu chọc, “Con mèo này, cầm nhon dã man, đâm vào vai đau chết được!”

Triển Chiêu cố ý đâm liên tiếp vào mặt, vào cổ Bạch Ngọc Đường, khiến Bạch Ngọc Đường phải thu đầu rút cổ như rùa.

Cảnh mà Lạc Thiên nhìn thấy chính là Bạch Ngọc Đường công Triển Chiêu, hai người cười đùa từ từ tít đầu kia hành lang dài ngoằng, trong bụng khó hiểu... Thầm vẫn ra được cái gì mà vui vẻ vậy nhỉ?

Sau khi sắp xếp người bảo vệ Trâu Mạc, ba người lên xe, chạy đi đón Lạc Dương. Trên đường, Bạch Ngọc Đường hỏi: “Miêu Nhi, rốt cuộc thì đó là thứ gì? Tôi vẫn không rõ.”

Lạc Thiên cũng tò mò nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu khe khẽ mỉm cười, chậm rãi nói: “Là hung khí.”

“Hung khí?!” Bạch Ngọc Đường cùng Lạc Thiên càng thêm mờ mịt.

## 148. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 20

### Chương 20 : Hung khí

Triển Chiêu không màng đến vết thương, đưa tay siết lấy cánh tay Dương Dương: “Ai dạy con?”

“Làm sao con biết thôi miên?!”

“Hung khí?” Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên nghe thấy kết luận của Triển Chiêu vẫn không tài nào hiểu được.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Hung khí gì?”

Triển Chiêu nhẹ nhàng giơ chân bị thương gác lên chân còn lại, khẽ gõ ngón tay: “Vụ án mạng này, tôi vẫn còn nghi ngờ một việc.”

“Việc gì?”

“Còn nhớ mấy lần tôi bảo không muốn viết sách nữa không?” Triển Chiêu hỏi.

“Nhớ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Lần Tiền Minh Nguyệt tìm người chụp ảnh cậu, sau lại đến lượt đài truyền hình dùng bảy sách của cậu... Dĩ nhiên, có nhiều khi là do lười viết nữa.”

“Đẹp...” Triển Chiêu trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó nghiêm túc nói, “Sở dĩ tôi không muốn viết là bởi có người dùng chữ nghĩa trong sách của tôi làm xằng làm bậy!”

“Ừ, rồi sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Hai người có đọc sách của tôi không?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên.

“Có.” Cả hai cùng gật đầu.

Triển Chiêu lại hỏi Lạc Thiên: “Anh đọc xong có cảm giác gì?”

Lạc Thiên không hiểu vì sao đột nhiên Triển Chiêu chuyển đề tài; anh suy nghĩ một chút rồi trả lời, “Ừm, nói thật là tôi cũng không hiểu quá sâu, chỉ có thể nắm ý tứ và tình tiết, cảm giác không khác tiểu thuyết suy luận lắm, lối hành văn rất hay.”

Triển Chiêu nghe xong gật đầu, “Vậy sau khi xem xong, anh có cảm thấy tâm lý học thật thần kỳ không?”

Lạc Thiên gật đầu: “Có, áp dụng vào phương diện phá án quả thực rất tuyệt vời.”

“Thế... Sau khi xem xong, có nghĩ tới việc vận dụng những phương pháp tâm lý học trong đó để phạm pháp không?” Triển Chiêu hỏi.

“Hả?” Lạc Thiên cúi xuống hồi lâu rồi lắc đầu, “Nếu suy nghĩ kỹ một chút thì thật ra bên trong không hề có phương pháp tâm lý học đặc biệt nào... Hơn nữa, sách chủ yếu nêu lên quá trình phá án, hầu như không nhắc đến quá trình gây án...”

“Đây chính là trọng điểm.” Triển Chiêu cắt ngang lời Lạc Thiên, cười lạnh, “Cho dù là người trong nghề hay ngoài nghề cũng không thể học được bất kỳ kỹ năng gì từ sách của tôi, càng không thể đọc xong sách thì muốn đi gây án!”

“Ý cậu là... Mặc dù tên biến thái kia nói mê sách của cậu, nhưng thực ra cũng không thể học được gì từ chúng.” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Việc này có lý, nhưng nó nói lên điều gì? Bọn họ học được từ nơi khác là nơi nào? Trường học hay là sách báo?”

“Cậu có đọc sách của tôi chứ?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Có.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Học được cái gì không?” Triển Chiêu cười hỏi.

“Có thể học được cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi ngược lại, “Mở sách ra xem thì nhận ra là chữ Trung, ghép thành câu rồi thì... A, tôi hiểu rồi!”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường đã tìm ra vấn đề, mỉm cười. Lạc Thiên ở sau cảm thấy sốt ruột, hỏi: “Hiểu chuyện gì? Tôi chẳng rõ đầu đuôi ra sao cả.”

Bạch Ngọc Đường mở miệng, “Nói trắng ra là tâm lý học không phải thứ có thể tự học tùy tiện mà được; người ngoài ngành ngay cả đọc giáo trình cũng sẽ không hiểu. Nhưng tính tới bây giờ, tất cả những kẻ biến thái đều biết rõ, cậu là người giỏi nhất trong ngành tâm lý học, từ đó cho thấy họ là dân trong nghề!”

“Không sai.” Triển Chiêu gật đầu, “Bọn họ là dân trong nghề, không chỉ hiểu rõ cách dùng tâm lý học để giết người, mà còn rất hứng thú với việc dùng tâm lý học hại người!”

“Miêu Nhi, hung khí mà cậu nói chẳng lẽ lại là...” Bạch Ngọc Đường giật mình.

“Đúng vậy.” Triển Chiêu nghiêm túc hẳn lên, “Chúng ta có lý do để hoài nghi, trên thế giới này có tồn tại một thứ có thể dạy người ta dùng tâm lý học giết người, hơn nữa còn có thể kích thích họ dùng tâm lý học giết người.”

Lúc này, chiếc xe dừng lại trước cổng trường của Dương Dương; còn mười phút nữa mới tan học, ba người ở trong xe vừa trò chuyện vừa chờ đợi.

Bạch Ngọc Đường cởi dây an toàn ra, ngẩng đầu suy nghĩ một chút: “Miêu Nhi, tôi chợt nghĩ đến vài chuyện.”

“Chuyện gì?” Triển Chiêu cười nhìn anh.

“Cậu còn nhớ những hung thủ của vụ án giết người theo số không? Giáo sư Hứa, Trương Bác Nghĩa, cả cụ Tôn nữa, bọn họ đều nắm giữ những kỹ năng tâm lý học nhất định, mà hết thảy đều là vì những tài liệu nghiên cứu năm đó Triệu Tước không thiêu hủy được. Bản thân Triệu Tước cũng bởi thiêu hủy những tài liệu nghiên cứu ấy mà bị người khác phát hiện... Có phải có mối liên hệ nào đó không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu hài lòng gật đầu, “Tiểu Bạch, từ một suy ra ba, thật thông minh nha.”

Lạc Thiên mặc dù không hiểu lắm về cái người Triệu Tước mà Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhắc đến, nhưng hiểu được cuộc đối thoại của họ. Anh nhướn mày: “Tiền sỹ Triển... Tôi cũng biết chút chuyện, không rõ... có quan hệ gì với việc các cậu nói không.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng quay phắt lại nhìn anh: “Chuyện gì? Anh nói thử xem.”

“Dương Dương là do Edgar Allan Poe ép buộc tôi... ừm, tạo ra. Hẳn phải làm như vậy cũng bởi vì xem được mấy tờ tài liệu.” Lạc Thiên kể.

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu kinh ngạc trợn mắt nhìn Lạc Thiên, “Là tài liệu gì?”

Lạc Thiên lắc đầu, “Cụ thể thì tôi cũng không biết... Nhưng tôi biết Edgar Allan Poe sau khi xem xong thì tựa như phát điên, còn luôn miệng nói ‘thì ra là như vậy’...”

Triển Chiêu quay đầu lại, bỗng trở nên vô cùng căng thẳng. Bạch Ngọc Đường bắt lấy bàn tay anh, thấy nó lạnh như băng, lập tức lo lắng hỏi: “Miêu Nhi, chuyện gì vậy? Cậu không thoải mái ở đâu?”

Triển Chiêu lắc đầu, nhưng vẫn tỏ vẻ hoảng hốt: “Nếu quả thật là như vậy... Chuyện đó có thể dính líu rất lớn...”

Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên nhìn nhau một cái, vẫn không hiểu Triển Chiêu rốt cuộc nghĩ tới điều gì, nhưng thấy biểu tình trên mặt anh thật sự là nghiêm trọng.

Đang lúc này, cửa sổ xe đột nhiên vang lên mấy tiếng gõ “cốc cốc”, mọi người xoay mặt lại thì thấy Dương Dương đeo cặp sách, đứng ở ngoài xe cười. Nụ cười rạng rỡ của Dương Dương khiến cho không khí quỷ dị, nghiêm trọng trong xe nháy mắt biến mất.

Lạc Thiên vội mở cửa, đưa tay kéo Dương Dương vào, giúp cậu bé cầm cặp sách.

“Mọi người tới đón con sao?” Dương Dương cười hì hì hỏi, “Hôm nay ba với các chú không bận ả?”

Bạch Ngọc Đường cũng cười, thắt dây an toàn, khởi động xe rồi hỏi: “Dương Dương, con có đói bụng không?”

“Không ạ.” Lạc Dương lôi từ cặp sách ra một chiếc hộp đựng thức ăn, “Hôm nay có người tặng bánh ga-tô cho con.”

“Ai vậy?” Lạc Thiên lộ vẻ căng thẳng, nhìn nhìn chiếc hộp.

Lạc Dương cười, “Mấy bạn gái cùng lớp ạ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau — Tiểu quỷ này đào hoa gồm nha.

Lạc Dương dứt một miếng bánh ga-tô vào miệng Lạc Thiên, “Ba, ba ăn thử đi, ngon lắm!”

Lạc Thiên vừa nhai vừa gật đầu. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lại nhìn nhau lần nữa, hai người chợt nhận ra hồi trước mình bắt hiểu cỡ nào...

“Dương Dương, vậy lát nữa hãy ăn cơm có được không?” Triển Chiêu dựa vào lưng ghế, chọc chọc Dương Dương, “Bây giờ thì con theo bọn chú đi làm một chuyện trước.”

Dương Dương đảo mắt một cái, “Được ạ, mọi người muốn con đến chỗ Tĩnh Tĩnh đúng không?”

Triển Chiêu giật mình: “Làm sao con biết?”

Dương Dương chớp chớp mắt, “Bây giờ là giờ làm việc của ba và các chú, tới tìm con đương nhiên là có công sự chứ sao. Mà con ngoài chuyện của Tĩnh Tĩnh thì đâu có giúp được việc gì?” Lạc Dương đưa tay lấy khăn lau miệng cho Lạc Thiên rồi dựa người về ghế trước, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Chú Bạch, chú có biết người nào lợi hại dạy Karate không ạ?”

Bạch Ngọc Đường hơi bất ngờ, hỏi Lạc Dương: “Con hỏi để làm chi?”

“Con muốn học Karate.” Lạc Dương giương giương đắc ý nói, “Chờ con luyện đến hai mươi tuổi là có thể lợi hại như chú rồi!” Nói xong bắt chước bộ dạng người lớn, vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường.

Mọi người nhin không được đều bật cười. Triển Chiêu sau khi cười xong thì chợt tựa lưng vào ghế, ngồi xuất thần, dường như là đang nhớ ra việc gì đó.

“Miêu Nhi, nghĩ gì thế?” Bạch Ngọc Đường phát hiện Triển Chiêu đang ngẩn người, liền hỏi anh.

“Ừm... Không có.” Triển Chiêu lắc đầu, nhưng vẫn lộ ra tâm sự nặng nề.

Bạch Ngọc Đường cũng không hỏi nhiều hơn nữa, tiếp tục lái xe chạy tới bệnh viện.

Tình huống của Triệu Tĩnh không được bình thường cho lắm, bác sĩ chịu trách nhiệm dẫn dò người bên Bạch Ngọc Đường không nên kích động cô bé. Tình trạng hiện tại của Triệu Tĩnh không khác mấy với những cô bé bình thường, chẳng qua là tính cách hướng nội, không thích nói chuyện, nhưng một khi bị kích thích sẽ trở nên rất kỳ quái.

“Kỳ quái như thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi bác sỹ, “Biểu hiện cụ thể là gì?”

“Cô bé sẽ lấy tất cả mọi thứ có thể sắp hình để xếp thành I LOVE YOU.” Bác sỹ nhìn Triển Chiêu, “Cảm giác giống như chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế mức độ nặng.”

Triển Chiêu gật đầu, suy nghĩ một lúc rồi hỏi bác sỹ, “Trong thời gian Triệu Tĩnh nằm viện có từng khóc không ạ?”

Bác sỹ lắc đầu: “Không hề, cô bé rất ngoan.”

“Như vậy cô bé có từng cười không?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

Bác sỹ cười khở lắc đầu, “Cũng không, cô bé này cũng thật quái lạ.”

Bạch Ngọc Đường cười: “Đúng là ngoan ngoãn đến quái lạ, nhỉ?”

Lạc Dương đột nhiên nói, “Vớ lại, Tĩnh Tĩnh dường như tới bây giờ vẫn chưa hề nói nhớ mẹ... Giống như không có tình cảm vậy.”

“Không có tình cảm...” Triển Chiêu sờ sờ cằm, Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn bác sỹ.



Bác sỹ nhún vai, “Cái này thuộc về phạm vi tâm lý, tôi chỉ phụ trách mặt sinh lý thôi.” Nói xong, cười cười xoay người đi.

“Miêu Nhi, ông bác sỹ này cũng hài hước ghê.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, thấp giọng nói: “Đừng có giỡn mặt với ông ấy, vị bác sỹ đó là Nghê Tường, chuyên gia nhi khoa đứng đầu nước ta đó.”

“Hả...” Bạch Ngọc Đường nhìn vị bác sỹ kia rẽ sang một góc, biến mất ở cuối hành lang, “Nhìn cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi thôi mà... Còn trẻ vậy mà đã quyền uy ghê. Miêu Nhi, xem ra quái vật giống như cậu không chỉ có một.”

Nghe vậy, Triển Chiêu lặng thinh, một lúc lâu mới chậm rãi lên tiếng: “Quái vật...”

Bạch Ngọc Đường nghe giọng nói khác thường của anh, liền đưa mắt nhìn, hỏi: “Sao vậy, Miêu Nhi?”

“Không có.” Triển Chiêu lắc đầu, quay sang Dương Dương, “Dương Dương, bọn chú ở bên ngoài nghe, con một mình vào gặp Triệu Tĩnh nhé.”

“Dạ.” Dương Dương gật đầu, hỏi Triển Chiêu, “Vậy con phải nói gì với bạn ấy?”

“Hỏi chuyện của ba mẹ bạn ấy.” Triển Chiêu nói.

“Lần trước con hỏi rồi.” Lạc Dương trả lời, “Bạn ấy chẳng biết ba mẹ mình làm nghề gì, thậm chí cả tên đầy đủ của họ cũng không rõ nốt.”

Triển Chiêu gật đầu: “Vậy con hãy hỏi bạn ấy, ba mẹ bạn ấy có bạn bè nào thân thiết không... Bình thường có thích làm gì không, có bệnh gì không, có sử dụng thuốc thang,... những chuyện vụn vặt thôi.”

“Vụn vặt?” Lạc Dương suy nghĩ một chút, gật đầu lại: “À... Con hiểu rồi, lần trước những chuyện con hỏi có nội dung quá cụ thể, phải tìm kiếm chính xác trong bộ nhớ, cho nên số lượng kết quả tìm được rất nhỏ; nhưng nếu hỏi những vấn đề không rõ ràng thì xem như một dạng tìm kiếm cao hơn, như thế phạm vi sẽ được mở rộng ra, có đúng không ạ?”

Triển Chiêu gật đầu lia lịa, ôm Dương Dương cắn một miếng, “Sao con lại thông minh quá vậy?”

Lạc Thiên thì dở khóc dở cười: “Dạo này Dương Dương cũng rất ham học máy tính.”

Lạc Dương tiến vào, ngồi xuống nói chuyện phiếm với Triệu Tĩnh. Triệu Tĩnh đương nhiên đã rất quen thuộc với Dương Dương, hai đứa bé nhanh chóng huyền thuyên với nhau.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở bên ngoài lắng lắng nghe. Lạc Dương đúng thật là một đứa bé rất thông minh, hỏi được rất nhiều vấn đề vô cùng khéo léo, nhưng mặc dù những câu hỏi cậu bé đặt ra rất tốt, đáp án mà Triệu Tĩnh đưa ra lại không mang lại đầu mối nào cả.

Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng mất kiên nhẫn, hỏi Triển Chiêu: “Miêu Nhi... Tại sao có thể có đứa con chẳng biết tí gì về cha mẹ mình như vậy? Lẽ nào bình thường nó không hề tiếp xúc với họ?!”

Triển Chiêu im lặng một hồi, đột nhiên hỏi Lạc Thiên, “Trước kia anh đã nói, lúc Dương Dương mới ra đời là do Edgar Allan Poe nuôi... đúng không?”

“Đúng vậy.” Lạc Thiên gật đầu.

“Có phải là nuôi ở phòng vô khuẩn, cách ly với thế giới bên ngoài không?” Triển Chiêu lại hỏi.

“Ừ.” Lạc Thiên gật đầu, nói tiếp: “Nhưng không thể nói là cách ly hay gì cả, dù sao thì trẻ con mới ra đời cũng đã biết gì đâu, vốn là trống rỗng mà.”

Triển Chiêu vô cùng sững sốt, lẩm bẩm: “Cách ly... Trống rỗng...” Nói xong, ngẩng mặt lên nhìn Bạch Ngọc Đường.

Sắc mặt của Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt tái đi, ôm lấy Triển Chiêu đi qua một bên: “Miêu Nhi... Anh hai cũng bị cách ly ở phòng vô khuẩn, ngày ngày suốt một năm... Mặc dù lúc đó anh ấy đã trưởng thành, nhưng mất sạch trí nhớ... Như thế không phải là trống rỗng sao?”

Im lặng một lúc lâu, Triển Chiêu đột nhiên nghiêm túc hỏi Bạch Ngọc Đường: “Tiểu Bạch, cậu có bao giờ cảm giác thấy chúng ta có gì đặc biệt ưu tú chưa?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, dở khóc dở cười: “Cậu nói cái gì vậy?”

Triển Chiêu vẫn nghiêm túc nhìn anh. “Cậu dám nói là không phải sao? Chỉ số thông minh của tôi là gần 200, năng lực vận động của cậu rõ ràng không hề giống với người bình thường; hơn nữa, mặc dù cậu chưa từng làm trắc nghiệm, nhưng chỉ số thông minh của cậu đảm bảo cao hơn người thường rất nhiều!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, không nói nên lời.

Hai người đang nhìn nhau thì nghe thấy Lạc Thiên ở phía xa nhẹ nhàng vỗ tay ra hiệu, thấy hai người quay đầu qua, liền vẫy vẫy tay, ý như nói —— Có manh mối.

Bạch Ngọc Đường lại ôm lấy Triển Chiêu, bế đi tới.

Đặt Triển Chiêu xuống một cái ghế ở cửa, Bạch Ngọc Đường hỏi Lạc Thiên, “Vừa nãy có chuyện gì?”

“Dương Dương mới vừa rồi hỏi Triệu Tĩnh, có hay nằm mơ không, Triệu Tĩnh đáp có, còn nói là lúc nằm mơ thường xuyên nhìn thấy một người.” Lạc Thiên trả lời, “Nhưng mà cô bé không nhớ tên người đó.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, xoay mặt quan sát tình huống trong phòng. Lạc Dương đang nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Triệu Tĩnh, tựa như là đang trấn an cô bé, thấp giọng nói, “Cậu nhắm mắt lại đi!”

Triệu Tĩnh gật đầu, nhắm mắt lại.

“Từ từ thôi, đừng nghĩ gì hết... Bây giờ đã là 12 giờ đêm... Cậu rất mệt, rất mệt...” Lạc Dương chậm rãi nhả từng chữ, nói với Triệu Tĩnh, “Sau đó, cũng như mọi ngày, cậu chìm vào mộng đẹp, người kia... lại xuất hiện... Là ở một mình... Hay là đang ở cùng với ba mẹ cậu?”

Triệu Tĩnh nhắm mắt lại, chậm rãi trả lời: “Cùng với ba mẹ.”

Dương Dương hỏi tiếp: “Ba mẹ cậu đang nói chuyện với người đó, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Họ gọi người kia là gì?” Dương Dương vừa hỏi vừa đưa tay nhẹ vỗ về cô bé.

“Gọi là... Lục... Lục Lương...” Triệu Tĩnh lí nhí trả lời.

“Lục Lương?” Bạch Ngọc Đường giật mình, xoay mặt định hỏi Triển Chiêu thì lại thấy sắc mặt Triển Chiêu tái nhợt.

“Miêu...” Bạch Ngọc Đường còn chưa nói dứt lời thì đã thấy Triển Chiêu đứng vụt lên, đẩy cửa lao vào, nhưng anh quá gấp gáp mà quên mất chân mình đang bị thương, đau đớn nghiêng người ngã xuống. Bạch Ngọc Đường vội vã đỡ lấy anh: “Miêu Nhi, cậu làm gì vậy?”

Hành động của Triển Chiêu không chỉ dọa Bạch Ngọc Đường mà còn làm kinh động hai đứa trẻ bên trong. Lạc Dương trong chốc lát đã chạy tới, hỏi Triển Chiêu: “Chú Triển, chú sao vậy?”

Triển Chiêu không màng đến vết thương, đưa tay siết lấy cánh tay Dương Dương: “Ai dạy con?”

... Lạc Dương luống cuống cả chân tay, Triển Chiêu luôn luôn ôn hòa vậy mà bây giờ lại muốn làm đau mình, đột nhiên dữ lên như vậy, khiến cậu bé cảm giác bản thân đã làm sai chuyện gì, nhưng lại không rõ mình sai ở đâu. Dương Dương ngẩng mặt nhìn Lạc Thiên đang ngơ ngác đứng bên cạnh, trông cậu nhóc như là muốn khóc.

Bạch Ngọc Đường sốt ruột, “Miêu Nhi, cậu làm sao vậy? Đừng dọa con trẻ.”

Nhưng Triển Chiêu không có vẻ gì là nghe thấy lời anh, nắm tay Dương Dương không buông, nhìn vào mắt bé mà nghiêm nghị hỏi: “Làm sao con biết thôi miên?!”

...

## 149. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 21

Chương 21 : Ma lực.

Triển Chiêu không chỉ làm Lạc Dương sửng sốt; cả Lạc Thiên và Bạch Ngọc Đường cũng phải há hốc miệng.

Lạc Thiên kinh ngạc nhìn Lạc Dương, “Dương Dương... con...”

Lạc Dương ngơ ngác nhìn ba người lớn đang tròn mắt nhìn mình, “Gì cơ ạ?”

“Con học cách hỏi chuyện như vậy từ đâu?” Triển Chiêu gặng hỏi, “Ai dạy con?”

Dương Dương lắc đầu, “Có ai dạy con đâu ạ, là con tự học...”

“Con học theo ai?” Triển Chiêu hỏi.

Lạc Dương do dự một chút, vươn tay rồi rút rè chỉ Triển Chiêu, “Con học... học theo chú Triển mà.”

Lạc Dương vừa nói xong, ba người lớn đứng sững sờ tại chỗ.

“Chú?” Triển Chiêu cũng không phản ứng kịp, vội vã hỏi lại cậu bé, “Ý con là học theo sách của chú?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, ngồi thụp xuống xoa đầu Dương Dương, “Dương Dương, có phải con thường xuyên nghe con mèo này hỏi chuyện, nên tự động bắt chước không?”

Lạc Dương gật gật, “Vâng... Con thấy dù tất cả mọi người trong SCI đều rất giỏi, nhưng chú Triển vẫn siêu nhất!” Lạc Dương dứt lời, liền trốn sau lưng Lạc Thiên, thì thầm, “Ba cũng bảo chú Triển nói chuyện giống như có ma lực, muốn con học chú.”

Triển Chiêu hoàn toàn choáng váng, còn Bạch Ngọc Đường thì ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh, phá lên cười. Lạc Thiên cũng không nhịn được, bật cười mấy tiếng, hỏi Lạc Dương: “Vậy vừa rồi thì sao? Tại sao con lại hỏi những câu như vậy?”

Lạc Dương gật đầu, nhỏ giọng đáp, “Khi chú Triển nói chuyện với người khác, bao giờ cũng nhìn thẳng vào mắt người ta, làm cho người ta cảm giác chú rất tập trung theo dõi câu chuyện. Sau đó, chú ấy sẽ dùng những câu dẫn dắt để người ta tự hỏi... dùng rất nhiều câu như thế, không phải bắt người ta phải hỏi tương, mà là làm cho người ta trở lại hoàn cảnh lúc đó, làm người ta tự động nhớ lại. Còn nữa, khi chú Triển hỏi chuyện, đôi lúc sẽ vỗ nhẹ người bị hỏi, làm người đó có cảm giác thân thiết... Nên con...”

Bạch Ngọc Đường ngồi trên sofa đã cười no nê, quay sang Triển Chiêu vẫn còn ngẩn ngơ trước mặt Dương Dương, cười cười, “Miêu Nhi... Hồ rồi kìa...”

Triển Chiêu nháy mắt đỏ bừng mặt, hơi áy náy nhìn Lạc Dương. Mà cậu nhóc lại trốn sau lưng Lạc Thiên, le lưỡi với Triển Chiêu, “Dữ quá đi.”

“Dương Dương, không được hỗn.” Lạc Thiên liếc Lạc Dương, cậu nhỏ trề môi đáp lại.

Bạch Ngọc Đường bước tới, bế bổng con mèo đang ngượng chín mặt kia, nói với Lạc Thiên, “Anh trông hai đứa nhỏ một chút, bọn tôi đi một lát quay lại ngay.” Nói rồi bế Triển Chiêu, lúc này đã xấu hổ tới mức muốn chôn mặt vào áo, đi ra khỏi phòng bệnh, tới một góc cầu thang bệnh viện.

Bước tới góc trống yên lặng, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng đặt Triển Chiêu lên một bậc thang, rồi ngồi xổm xuống trước mặt anh, nhìn thẳng vào mắt người đối diện, tay niết cằm người ta, “Sao vậy, Miêu Nhi? Giải thật đấy, tới nhóc Dương Dương cũng là fan của cậu, đúng là ‘già không bỏ, nhỏ không tha’ nha!”

“Đẹp cậu đi!” Triển Chiêu trừng mắt, liếc anh một cái, rồi lại cúi đầu yên lặng.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng nâng cằm Triển Chiêu lên, ngân nga, “Còn nữa, khi này cậu nói cái gì nhỉ? Gì mà ghen của hai chúng ta đặc biệt ưu tú?”

Triển Chiêu gật gật đầu.

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Cậu chạy còn chậm hơn rùa, ưu tú cái móc xì.”

Triển Chiêu giận, dùng chân không bị thương đạp Bạch Ngọc Đường một cái. Bạch Ngọc Đường tránh được, ngồi xuống bên anh, nhẹ nhàng hỏi, “Sao nào, tiến sỹ Triển, dạo này đang lo nghĩ gì à?”

“Cậu mới lo nghĩ ấy.” Triển Chiêu đổi, lại liếc Bạch Ngọc Đường một cái nữa.

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường sờ cằm, “Chính cậu cũng biết, cho dù gien của cậu có ưu tú tới đâu, nếu ngày trước không bỏ ra bao nhiêu nỗ lực, chắc chắn sẽ không đạt được những thành tựu hôm nay.”

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Hơn nữa...” Bạch Ngọc Đường lại nói tiếp, “Trên đời này, người có gien tốt cũng chẳng ít... Đâu có nghĩa là họ sẽ thành công?”

Triển Chiêu gật gù.

“Cậu đang sợ hãi.” Bạch Ngọc Đường cười, nhẹ giọng, “Cậu sợ mình có quan hệ với Triệu Tước... Từ lần đầu tiên gặp Triệu Tước, cậu luôn tỏ ra vô cùng nhạy cảm với chuyện liên quan tới ông ta.”

Triển Chiêu nghĩ một hồi, lại gật đầu, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cái này nói lên điều gì?”

“Có nghĩa là... Ông ta và cậu rất giống nhau, đều là người rất có sức ảnh hưởng tới người khác.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Cậu cảm thấy... người như chúng tôi không có vấn đề?”

Bạch Ngọc Đường sờ cằm, “Có vấn đề thì sao? Trên thế giới này, ai mà chẳng có vấn đề?”

Triển Chiêu nghe xong, đăm chiêu một hồi; chỉ một lát sau, vẻ lo lắng trên gương mặt dần dần biến mất, anh nhỏ giọng lẩm bẩm, “Đồ chuột chết, coi như cậu giỏi.”

“Chẳng phải tôi đã nói rồi sao.” Bạch Ngọc Đường đắc ý, “Cậu là chuyên gia nghiên cứu người, tôi là chuyên gia nghiên cứu cậu.”

Triển Chiêu lườm anh, đột nhiên “A” lên, “Tôi chợt nghĩ ra một chuyện!”

“Chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Là về chuyện của Lục Lương với cha mẹ Triệu Tĩnh?”

“Không phải.” Triển Chiêu khoát tay, “Vừa rồi Dương Dương nói, nó chỉ nhìn cách tôi làm, sau đó học cách đặt câu hỏi giống tôi, nhưng lại trông rất giống thôi miên, phải không?”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đã bảo cậu có sức ảnh hưởng rất lớn.... A ~ Miêu Nhi, tôi hiểu ý cậu rồi.” Bạch Ngọc Đường gật gật, “Ý cậu là, Dương Dương chỉ ở cùng cậu một khoảng thời gian ngắn như thế mà cũng có thể bắt chước theo như thế này, như vậy những người bên cạnh Triệu Tước năm đó, thế nào cũng có một người bắt chước ông ta như vậy.”

Triển Chiêu gật đầu, “Không khéo, người ta bị hấp dẫn tới mức bắt chước, thay vì nói là si mê phá án hay tâm lý học, thà rằng nói họ si mê Triệu Tước.”

“Cho nên, trong vụ án này, chúng ta chỉ cần tìm người có quan hệ với Triệu Tước khi đó là xong... Từ từ, Triệu Tước còn truyền lời tới chúng ta phải đề phòng Ngôn Lệ... Có nghĩa là trong những người có quan hệ với Ngôn Lệ, trước hết phải tìm những người có liên hệ với Triệu Tước, đúng không?”

Triển Chiêu lắc đầu cười, quay sang, nhẹ nhàng chạm lên hai má Bạch Ngọc Đường, khẽ thăm thì, “Tiểu Bạch, cậu biết không, nếu nói về gien... Tôi, anh hai, Bạch Trì, bọn tôi đều chỉ ưu tú về một phương diện... Chỉ mình cậu, mình cậu là hoàn mỹ nhất.”

Bạch Ngọc Đường nắm lấy bàn tay Triển Chiêu, vươn người hôn lên môi anh, “Có ưu tú tới đâu, chẳng phải đều bị cậu nắm giữ toàn bộ rồi sao?”

.

Thời điểm hai người quay trở lại phòng bệnh, thấy Lạc Dương và Triệu Tĩnh đang chơi đùa, Lạc Thiên ngồi trên sofa đọc tạp chí.

“Lạc Thiên, anh đưa Dương Dương về nhà trước đi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Tôi và Miêu Nhi sẽ đi gặp Lục Lương.”

“Được.” Lạc Thiên nghĩ một lúc, lại nói, “Tôi đưa Dương Dương về nhà trước, sau đó sẽ chờ hai cậu dưới lầu văn phòng của Lục Lương.” Nói xong, ánh mắt anh lướt qua cái chân bị thương của Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường biết Lạc Thiên lo lắng anh một mình mang theo Triển Chiêu bị thương, không tiện hành động, liền gật đầu đồng ý. Bốn người chia tay tại bệnh viện. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lái xe tới văn phòng của Lục Lương.

Xe dừng lại trước chân tòa nhà văn phòng của Lục Lương.

“Hô...” Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt thoáng nhìn tòa nhà, “Cơ sở nghiên cứu này cũng hoành tráng ra phết đấy.”

Triển Chiêu cười: “Lục Lương cũng coi như nhà tâm lý học nổi tiếng trong nước, hơn nữa ông ta còn mở phòng khám tư nhân, đương nhiên thu nhập không ít, vả lại còn nhiều học trò như vậy cơ mà.”

“Lên trên xem thử đi.” Bạch Ngọc Đường lấy một chiếc xe lăn từ trong cốp xe, đặt xuống bên cạnh Triển Chiêu.

“Cái này... là xe lăn của viện dưỡng lão?” Triển Chiêu giật mình, “Cậu lấy từ bao giờ vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Chờ bao giờ chân cậu khỏi, tôi bảo người đem trả về.”

Triển Chiêu nhăn mũi, “Chuột siêu trộm!”

.

Hai người bước vào phòng khám của Lục Lương. Ngay lập tức, có người chạy vội ra đón, niềm nở cười hỏi, “Hai anh có hẹn trước không?”

Bạch Ngọc Đường xuất trình thẻ công tác, “Chúng tôi tìm bác sĩ Lục Lương có việc.”

“Vâng...” Cô gái vội vã gật đầu, dùng điện thoại nội mạng gọi cho Lục Lương. Chỉ một lát sau, Lục Lương đích thân xuống lầu đón, vừa nhìn thấy Triển Chiêu ngồi trên xe lăn liền kinh ngạc thốt lên, “Tiến sỹ Triển, sao lại thành thể này?”

“À...” Bạch Ngọc Đường không đợi Triển Chiêu trả lời, “Đi đứng không cẩn thận, trật chân thôi.”

“Sao lại bất cẩn vậy?” Lục Lương vừa nói, vừa dẫn hai người tới văn phòng mình, vô cùng nhiệt tình rót trà mời hoa quả, “Lại nói, tôi còn chưa có cơ hội cảm tạ ơn cứu mạng của hai vị đâu.”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Chuyện này đừng bàn tới nữa. Đúng rồi, bác sĩ Lục, có một số chuyện chúng tôi muốn hỏi ông.”

“Ra thế.” Lục Lương ngồi xuống, gật đầu, “Chắc là về vụ án mổ bụng phải không?”

“Không phải.” Triển Chiêu lắc đầu, “Ông có biết vợ chồng Triệu Khi không?”

Lục Lương sững sốt, “Triệu Khi?” Ông ta gật đầu, “Tôi biết, họ là bệnh nhân của tôi, có điều đã lâu không thấy tới, họ xảy ra chuyện gì sao?”

“Bọn họ là bệnh nhân của ông?” Bạch Ngọc Đường không đáp mà hỏi lại, “Cả hai đều bị bệnh? Là bệnh gì?”

“À...” Lục Lương đứng lên, tới giá sách lục tìm một hồi, lấy ra một tập tài liệu đưa cho Triển Chiêu, “Bọn họ bị một bệnh rất hiếm gặp, có điều không nghiêm trọng lắm.”

“Chứng loạn nhớ?” Triển Chiêu nhìn hồ sơ bệnh án của hai người một lát, giật mình ngược mắt nhìn Lục Lương, “Bệnh này đúng là rất hiếm gặp.”

“Phải.” Lục Lương cũng gật đầu, “Vậy nên tôi mới định lấy họ làm đề tài nghiên cứu cho học sinh, để tìm ra cách trị liệu hiệu quả nhất, có điều thật đáng tiếc... đột nhiên không thấy tăm hơi bọn họ đâu.”

“... Là loại bệnh gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm, nói thế nào nhỉ...” Lục Lương nghĩ ngợi một hồi, đáp, “Biểu hiện bệnh như thế này... Ví dụ như một đôi vợ chồng, vào sáng sớm, người chồng kể với người vợ, sáng nay anh ta đến siêu thị, gặp một chuyện vô cùng thú vị. Vào cuối ngày, anh hỏi người vợ, cô ấy sẽ kể cho anh, sáng hôm đó cô ấy đi siêu thị, sau đó gặp chuyện thú vị mà người chồng đã nói kia.”

“Kỳ quái như vậy sao?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Nói vậy tức là, người bệnh sẽ bị lẫn lộn giữa trí nhớ của người khác và của mình?”

Lục Lương sững sờ nhìn anh, rồi lập tức bật cười, “Đội trưởng Bạch có năng lực diễn đạt thật siêu đẳng. Tôi nói một đoạn dài, anh chỉ cần nói có một câu, hơn nữa còn lý giải chính xác hơn cả tôi.”

Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu, “Ông quá lời rồi, chỉ là thói quen thôi, mấy việc này tôi cũng thường xuyên được rèn luyện...”

Triển Chiêu ném anh một cái nhìn khinh thường.

“Cả hai vợ chồng đều mắc bệnh này sao?” Triển Chiêu hỏi Lục Lương.

“Đúng vậy.” Lục Lương gật đầu, “Đây mới là chỗ kỳ quái.”

“Thứ cho tôi nói thẳng.” Triển Chiêu mở miệng, “Bệnh về trí nhớ, đa phần là do tổn thương não bộ gây ra, cũng có thể không phải là vấn đề về tâm lý.”

Lục Lương cười cười gật đầu, “Tôi cũng từng nghi ngờ điểm ấy, nhưng hai người họ đã từng được kiểm tra toàn diện não bộ, không có chỗ nào bất thường.”

“Vậy sao...” Triển Chiêu rơi vào suy nghĩ, chợt nghe Lục Lương cất tiếng:

“Mặt khác, tôi cảm thấy việc hai vợ chồng cùng bị một bệnh, chứng tỏ đó không phải do di truyền, mà là do một lý do nào khác. Quan hệ vợ chồng giữa hai người này tương đối thân mật, cho nên cũng có thể nguyên nhân gây bệnh là một chuyện gì đó họ cùng trải qua trong cuộc sống. Cũng vì vậy, tôi đã từng sống với gia đình họ một thời gian để tìm hiểu, nhưng vẫn không có kết quả.”

“Vậy à.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lại trao đổi một cái liếc mắt – hóa ra đây là lý do tại sao Triệu Tĩnh lại có ấn tượng mạnh với Lục Lương như vậy.

“Đúng rồi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ông đã từng sống cùng bọn họ, vậy hẳn phải biết con gái Triệu Tĩnh của bọn họ, phải không?”

“À, là Tĩnh Tĩnh sao? Đương nhiên tôi biết, hai vợ chồng rất thương yêu đứa con này mà.” Lục Lương trả lời.

“Ông có cảm thấy cô bé có điều gì không bình thường không?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừm...” Lục Lương chần chờ một lát, “Đứa bé này cũng có vấn đề trên phương diện ấy.”

“Ý ông là cô bé cũng có hiện tượng rối loạn trí nhớ?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc.

“Lúc đầu biểu hiện cũng không rõ ràng lắm.” Lục Lương đáp “Có điều, cô bé mắc bệnh mất nhớ hay quên rất nặng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau — Thảo nào hỏi cái gì cũng không biết, hóa ra là đã quên sạch.

Triển Chiêu còn muốn hỏi thêm, đột nhiên có tiếng gõ cửa, cô gái tiếp tân khi nãy đẩy cửa bước vào, hỏi Lục Lương, “Bác sỹ, cảnh sát An đã đưa phụ nhân tới, có cần bảo họ chờ một lát không?”

Lục Lương nhìn đồng hồ, “A... đã muộn thế này rồi sao? Tôi quên không báo bọn họ lùi cuộc hẹn rồi...”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lại liếc nhau một cái, lại hỏi, “Cảnh sát An?”

Lục Lương gật đầu, thở dài, “Ai... Cuộc đời vị cảnh sát kia quả thật là bi kịch mà.”

“Để họ chờ một lát.” Lục Lương bảo cô tiếp tân, “Nói với họ tôi có cuộc hẹn quan trọng...”

“Không cần.” Triển Chiêu đột nhiên ngắt lời, “Chúng tôi cũng không vội, cứ để cảnh sát An vào đây đi.” Nói xong xoay sang Lục Lương, “Tại sao ông ấy lại tới đây, còn mang cả vợ theo nữa?”

Lục Lương lắc đầu, “Cứ để bọn họ vào, các anh sẽ biết ngay thôi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngơ ngợ nhìn ra cửa, chợt nghe từ hành lang truyền tới một tiếng phụ nữ kêu khóc vô cùng thê lương, âm thanh nghẹn ngào già nua, “Con ơi... Con của mẹ à...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liền cảm giác ngực mình như thắt lại, chỉ một lát sau, hai người thấy chú An đỡ một người phụ nữ già yếu run rẩy đi vào.

Ánh mắt bọn họ giao nhau, chú An có vẻ vô cùng kinh sợ khi nhìn thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Hai cậu...”

“Ấy...” Bạch Ngọc Đường đứng dậy, “Bọn cháu tới hỏi vài chuyện liên quan tới vụ án... Chú An, chú...” Nói xong, nhìn nhìn người đàn bà tóc trắng xóa bên cạnh ông.

“À...” Chú An cười khỏ một tiếng, “Là vợ tôi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều mở to mắt — Chú An đúng là không còn trẻ, nhưng người phụ nữ này, nhìn qua trông như mẹ ông ấy vậy.

“Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.” Chú An lắc đầu, “Cũng chẳng còn cách nào khác... Bà ấy chịu không nổi kích thích, trong một đêm tóc bạc trắng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ngượng ngùng không biết phải phản ứng ra sao, vợ chú An từ khi vào cửa tới giờ vẫn cứ khóc, vừa khóc vừa gọi con, vô cùng thê thảm.

“Bà nhà quá đau lòng, tinh thần suy sụp.” Lục Lương nói, “Tôi cũng chỉ biết cố hết sức làm bà ấy bình tĩnh lại thôi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, tình huống như thế này, hai người cũng không ngốc mà ở lại tại đó, lập tức tạm biệt rời đi. Như chạy trốn ra khỏi phòng khám, hai người đã thấy Lạc Thiên đợi trước xe dưới lầu.

Nhìn thấy hai người đi ra, Lạc Thiên vội vàng thông báo, “Đội trưởng, vừa rồi cảnh sát An đưa một bà lão lên đó...”

“Chúng tôi biết.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, đỡ Triển Chiêu lên xe, rồi cũng ngồi vào ghế đeo dây an toàn, thở dài thườn thượt.

Một lúc sau, chẳng nghe thấy động tĩnh gì từ phía Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn anh. Cứ nghĩ Triển Chiêu sẽ mang về mặt thương cảm, nhưng Bạch Ngọc Đường lại thấy — Triển Chiêu nhú chặt lông mày, tựa như có điều gì đó nghĩ không ra.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cậu sao vậy?”

Triển Chiêu do dự một chút, liếc nhìn anh, “Không biết có phải do tôi nghĩ nhiều không...”

“Chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc.

“Ừm... Tôi cứ thấy...” Triển Chiêu quay đầu nhìn phòng khám của Lục Lương, “Vợ của chú An... không phải mới bị như thế này.”

“Ý cậu là...” Bạch Ngọc Đường nhớ lại, gật đầu, “Cũng đúng, nhìn như thế, nói bà ấy phát điên mười mấy năm rồi tôi cũng tin”

Hai người còn đang nghĩ ngợi, chợt nghe chuông điện thoại của Bạch Ngọc Đường reo lên.

Vừa nhìn thấy màn hình báo Tường Bình gọi tới, Bạch Ngọc Đường liền bật loa ngoài, tiếng Tường Bình từ đầu dây bên kia truyền đến: “Sếp, bọn em đã xem tất cả số video rồi, cả ở bữa tiệc, lúc anh ở bãi đỗ xe, cả lúc ở cục cảnh sát nữa.”

“Có phát hiện gì không?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng hỏi.

“Hai anh mau về đi, có phát hiện rất thú vị...”

## 150. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 22

Chương 22 : Kể tình nghi

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên trở lại SCI, thấy Triệu Trinh và Lisbon đang chễm chệ trên sofa. Triệu Trinh bưng một đĩa dưa Hami, vừa ăn vừa ngáp.

“Sao cậu lại tới đây?” Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên.

Triệu Trinh chỉ chỉ Bạch Trì đang bận rộn cách đó không xa, “Trì Trì bảo từ giờ trở đi, 24/7 phải theo dõi tôi. Nhưng mà tôi thấy em ấy suốt ngày nghĩ tới vụ án ở SCI, cho nên lúc không tập luyện thì qua đây.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhau một cái — Tên này sẵn sóc người ta gồm.

“Sếp!” Tưởng Bình ở bàn đối diện, không biết từ lúc nào đã bật màn hình rồi, gọi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Xem này.”

Bạch Ngọc Đường bế Triển Chiêu đã quen được ôm lên, đi tới sau Tưởng Bình. Bạch Trì tinh ý, kéo băng ghế lại gần để Triển Chiêu ngồi xuống.

“Có chuyện gì đáng chú ý sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Đây là video ở khách sạn, bãi đỗ xe ngày hôm đó, có cả video của ở cục cảnh sát nữa.” Tưởng Bình vừa nói vừa chỉ vào ba cửa sổ video trên màn hình. Hình ảnh đều chiếu một người đang cúi đầu, khéo léo tránh ống kính camera. Kể kia trong bữa tiệc, tay cầm ly rượu, mặc một bộ Âu phục màu đen; tại ga-ra, hẩn ngồi một mình trong xe, vị trí đỗ rất khéo, biển số xe khuất camera, hẩn mặc áo sơ mi trắng, vóc dáng rất gầy, nhưng có thể nhận ra giới tính nam; ở cục cảnh sát thì chỉ còn bóng lưng, hơn nữa còn mặc đồng phục cảnh sát. Tưởng Bình đặc biệt ghi lại số hiệu của hẩn. Đồng phục này mang số hiệu của Vương Lập Dũng đã mất.

“Ba người này...” Triển Chiêu đột nhiên chau mày.

“Làm sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Tưởng Bình cười, “Lúc đầu bọn em cũng không chú ý, may mà có trí nhớ siêu phàm của Bạch Trì, chớp mắt nhìn ra vấn đề. Tiến sĩ Triển hẩn cũng phát hiện ra phải không?”

Triển Chiêu gật đầu, “Ba kẻ này tuy ăn mặc không giống nhau, nhưng thực chất là cùng một người.”

“Cùng một người?” Bạch Ngọc Đường ghé sát vào màn hình, nhìn chằm chằm: “Dựa vào đâu mà nhận định vậy?”

Tưởng Bình đáp, “Đầu tiên chúng em cũng thấy không phải.” Nói đoạn, cậu ta mở ba bản vẽ 3D ra, “Song, sau khi so sánh những đặc điểm nhận dạng riêng biệt thì lại là cùng một người. Hơn nữa, hành động cũng rất giống nhau.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Như vậy thì đồng phục cảnh sát hẩn mặc trên người chính là của cậu cảnh sát kia, hay nói cách khác, đó chính là kẻ giết chết Vương Lập Dũng trên sân thượng, kẻ tống bom cũng rất có thể là hẩn... Nhưng cũng có thể là Ngôn Giai Giai.”

“Chỉ có điều khả năng là hẩn nhiều hơn.” Triển Chiêu hỏi Tưởng Bình, “Còn gì nữa không?”

Tưởng Bình mỉm cười, “Mấy cái này vẫn chưa phải trọng điểm, trọng điểm ở đây!” Nói rồi, cậu ta mở video thu lại cảnh bên ngoài căn phòng An Linh Lệ bị giết, cậu chỉ vào gã mang mặt nạ mèo máy: “Đội trưởng, anh nhìn đi!” Tưởng Bình di chuột vào hình gã, tiến hành so sánh nhận dạng với hình ảnh của ba người trước.

“Cùng một người?!” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu giật mình.

“Hẩn là hung thủ giết An Linh Lệ và Bằng Hiểu Cầm... Lại còn luôn xuất hiện tại nhiều nơi.” Triển Chiêu tựa lưng vào ghế, “Cho tới bây giờ thì hẩn là kẻ tình nghi lớn nhất!”

“Kẻ gài tờ giấy ‘Thay trời hành đạo’ vào xe tôi cũng là hẩn?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tưởng Bình.



Tướng Bình mỉm cười: “Nói tới lại thấy càng quái gở!” Sau đó, cậu mở một video nữa, “Các anh xem xem!”

Mọi người lại chăm chăm vào video, trên màn hình bây giờ là chiếc xe thể thao của Bạch Ngọc Đường. Một người xuất hiện, gài một tờ giấy vào cửa sổ xe rồi rời đi.

Nhưng nhìn thấy người này, tất cả đều choáng váng — Đó chính là kẻ mặc áo trùm đầu màu đen, mang mặt nạ mèo máy.

“Là hắn?” Bạch Ngọc Đường chau mày, lắc đầu, “Cũng không phải...”

Tướng Bình mở bản vẽ ra, “Không phải, hình thể của tên này nhỏ hơn, thêm nữa so với nam giới, vóc người của tên kia đã khá nhỏ, tên này trong còn nhỏ hơn... Em nghĩ, đây hẳn là con gái.”

Triển Chiêu gật đầu, “Chính xác... Là nữ...”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy Triển Chiêu có điểm bế tắc, bèn lên tiếng: “Miêu Nhi, nhìn ra gì à?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Ừm... Một chút, nhưng vẫn chưa biết nói thế nào.”

“Đội trưởng, còn nữa...”

Tướng Bình vừa lên tiếng, Bạch Ngọc Đường đã ngạc nhiên, “Còn nữa?” Nói rồi vỗ vai Tướng Bình, “Nhóc con, cậu được đấy, chỉ mỗi một đoạn video cũng có thể nhìn ra nhiều thứ như vậy!”

“Cũng chỉ có vài đoạn, với lại cả đám bọn em cùng xem mà.” Tướng Bình nói, lại mở thêm vài đoạn video lên, “Video bữa tiệc ngày ấy và đoạn video An Linh Lệ bị giết... bị động tay động chân!”

“Thời điểm sai lệch?” Triển Chiêu hỏi, “Bị thiếu sao?”

“Phải ạ.” Tướng Bình gật đầu, “Đoạn video ở bữa tiệc thì bị che đen, còn của An Linh Lệ bị giết thì... thiếu! Thiếu ít nhất là nửa tiếng.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường giật mình, “Nửa giờ, đủ để giết người!”

“Có thể động vào các đoạn băng ghi hình thì chỉ có người của khách sạn thôi.” Triển Chiêu lẩm bẩm.

“Miêu Nhi, khách sạn đó là của anh hai mà.” Bạch Ngọc Đường nghĩ một hồi, lại sửa lại, “Không phải, con gái lão Bằng chẳng lẽ nói cô ta cũng là nửa chủ nhân sao, cả nhà họ Bằng cũng có cổ phần.”

“Anh hai vừa mới mua khách sạn đó.” Triển Chiêu nói, “Cho nên nhân viên vẫn là của Bằng Cát... Ngôn Lệ cũng có cổ phần.”

“Lão Bằng có biến thái tới đâu, chắc cũng không đến nỗi tự hại chính con gái mình chứ?” Bạch Ngọc Đường lại nghĩ, “Tức là, người có thể giở trò chính là Ngôn Lệ?”

“Đúng rồi.” Triển Chiêu đột nhiên lên tiếng, “Tướng Bình, có thể so sánh vóc dáng của Ngôn Lệ, Phương Ác hay cả những người khác nữa với tên tình nghi không?”

Tướng Bình mỉm cười, “Tiến sĩ, còn phải để anh bảo sao, đã làm rồi... Không giống nhau đâu, tôi còn so cả người nhà họ Bằng rồi.”

Triển Chiêu nhú mày, hỏi, “VẬY... Đã so cái tên gài tờ ‘thay trời hành đạo’ với Ngôn Giai Giai chưa?”

Tướng Bình cùng mọi người đều sững sờ trong chốc lát, xong rồi tức khắc mở video có quay được hình ảnh Ngôn Giai Giai ra. Một lúc sau... “Tiến sĩ, khác nhau.”

“Anh.” Bạch Trì lên tiếng, “Anh nghi ngờ kẻ giở trò chính là Ngôn Lệ?”

Triển Chiêu không đáp, chỉ gật khế.

Bạch Ngọc Đường tựa hồ nhớ ra điều gì, lập tức nói với Tướng Bình: “Cậu lập tức điều tra về thân thế Ngôn Lệ cho tôi... Lập nghiệp thế nào, gia cảnh ra sao... Còn nữa, bà ta lấy Phương Ác là tái giá phải không? Chồng trước đâu?”

“À... Em tra đây.” Tướng Bình sục sạo các tư liệu về Ngôn Lệ, “Nhưng mà người đàn bà này rất thần bí, trước giờ chưa từng nghe bà ta nhắc đến chồng trước.”

Lúc này, Triệu Trinh đột nhiên cất lời: “Chồng bà ta đã chết từ mười năm trước rồi.”

Tất cả mọi người quay đầu lại, “Sao cậu/anh biết?”

Triệu Trinh xiên một miếng dưa đưa lên miệng, gật đầu, “Bà ta chỉ một khoản lớn như thế mời tôi diễn, đương nhiên tôi phải điều tra bà ta một chút, xem có mục đích gì khác không chứ?”

“Vậy cậu tìm hiểu được những gì rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Mười năm trước, chồng bà ta đã chết, hình như còn là chết oan.” Triệu Trinh kể, “Chỉ có điều chẳng liên quan gì đến tôi, ngày đó tôi còn ở nước ngoài. Vả lại, cũng chẳng có chuyện gì khác có liên hệ với tôi cả.”

“Nhưng rất kỳ quái mà.” Bạch Trì đột nhiên xen vào, “Chỉ là một lễ khánh thành, việc gì phải trả nhiều như thế để mời anh?”

Triệu Trinh nhún vai, “Chắc là fans, muốn gặp anh, lại có tiền... Chuyện này cũng rất bình thường.”

“Rất bình thường ư?” Bạch Trì có chút căng thẳng nhìn Triệu Trinh, “Anh biết bà ta có ý đồ với mình mà cũng đồng ý?”

Triệu Trinh buồn cười, liếc Bạch Trì. Những người khác thì không nhịn được cười, mùi ghen tuông từ người Bạch Trì rõ quá, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu còn liếc nhau — Có triển vọng đấy.

“Phải rồi.” Triển Chiêu hỏi Triệu Hổ, “Hổ Tử, hình như cậu quen biết con gái chú An nhỉ?”

Triệu Hổ chớp mắt mấy cái, “Cũng không tính là quen biết ạ, chỉ là trước kia em thấy cô bé đó tới đưa cơm cho chú An, một cô bé rất dịu dàng ngoan ngoãn, cho nên mới nhớ.”

“Vậy cậu có biết nhiều về chú An không?” Triển Chiêu lại hỏi.

Triệu Hổ lắc đầu, “Không ạ.”

“Tiến sĩ, anh nghi chú An có vấn đề?” Mã Hán tò mò.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đáp thay, “Chúng tôi đang muốn tìm vài thông tin về vợ chú An.”

“Việc này dễ.” Triệu Hổ kéo Mã Hán, “Đi, hai ta xuống dưới lầu tìm đồng nghiệp của chú ấy hỏi.” Nói rồi định chuẩn đi luôn.

“Khoan!” Bạch Ngọc Đường gọi giật cả hai, “Đừng chạy vội, chuyện bảo các cậu điều tra thế nào?”

Mã Hán và Triệu Hổ đều tỏ vẻ hơi thiếu tự nhiên, Triệu Hổ bắt đầu nói, “Toàn là mấy chuyện tào lao về Ngôn Lệ và Phương Ác thôi.”

“Kể nghe xem.” Bạch Ngọc Đường cũng ngồi xuống băng ghế, “Chuyện tào lao cùng phải nghe.”

“Ừm... Nghe nói Ngôn Lệ và Phương Ác vừa gặp đã yêu.” Triệu Hổ bắt đầu.

“Địa vị của cả hai khác biệt rất lớn, cũng không có sự kiện gì mấy mà chạm mặt.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Làm thế nào tiến triển đến thế này?”

“Có người bảo là bởi Phương Ác đã cứu mạng Ngôn Lệ.” Mã Hán đáp, “Nghe nói, có một lần, tài xế của Ngôn Lệ thông đồng với kẻ khác muốn bắt cóc bà ta, may sao Phương Ác nghe thấy cuộc trò chuyện của tay tài xế đó, cảm thấy bất thường liền theo dõi. Sau đó vừa hay cứu được Ngôn Lệ, Phương Ác còn bị thương trong vụ đó.”

“À...” Triệu Trinh tựa vào Lisbon, lông cậu chàng này thật mềm. Anh cười nhạt, “Kịch hay thế? So với ba cái phim giờ vàng còn rẻ tiền hơn.”

Bạch Ngọc Đường cũng lên tiếng, “Quả thật trông như đã sắp đặt trước.”

“Sau thì Phương Ác kiên luôn tài xế cho Ngôn Lệ.” Mã Hán tiếp tục, “Nghe bảo hai người trò chuyện rất hợp, mối quan hệ dần tốt lên.”

Triệu Hổ lại nói, “Nhạc Nhạc kể, vì vụ án của Phương Ác, Ngôn Lệ đã từng tới nhờ vả cô ấy.”

“Bà ta nhờ vả Tề Nhạc làm gì?” Mọi người ngạc nhiên.

“Chẳng phải Nhạc Nhạc hay kể chuyện có bạn trai làm cảnh sát sao? Chuyện cô ấy với SCI ngày trước cũng truyền đi khắp nơi, tất cả mọi người đều nghĩ cô ấy ‘có quen biết’ với chúng ta... Mà trên thực tế thì cũng quen thật, cho nên bà ta mới đi cầu xin Nhạc Nhạc tìm tiến sĩ Triển đến giúp Phương Ác.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mi, “VẬY Miêu Nhi không đồng ý để Phương Ác làm phát hiện nói dối, bà ta hẳn là phải hận Miêu Nhi lắm?”

Mọi người không đáp. Đúng lúc này, điện thoại trên bàn Tưởng Bình vang lên. Tưởng Bình nhấc máy, sau đó xoay sang nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Đội trưởng, lão Bàng nào loạn bệnh viện, nói lão bị thôi miên, lão không biết mình đã làm ra chuyện gì. Luật sư của lão bảo bệnh lão quá nặng, muốn ra nước ngoài điều trị, đang xin phép tòa án.”

“Muốn chạy?” Bạch Ngọc Đường cười nhạt, “Lão tưởng đang đóng phim chắc, nói thôi miên là thôi miên được sao?”

“Tiểu Bạch, chúng ta đi xem!” Triển Chiêu đưa tay muốn Bạch Ngọc Đường đỡ, còn không quên quay lại nói với Mã Hán và Triệu Hổ, “Hai người xuống lầu hỏi về tình hình chú An đi...”

Anh còn chưa dứt lời, đã thấy sắc mặt tất cả mọi người kỳ quái, nhìn chằm chằm về phía cửa như thấy điều gì kinh khủng lắm.

Triển Chiêu nghi hoặc nhìn theo, gương mặt lập tức trắng bệch — Triển Khải Thiên đang đứng trước cửa SCI, chằm chằm nhìn anh.

Im lặng kéo dài phải nửa phút, Lạc Thiên mới vội vã mở rộng cửa mời Triển Khải Thiên vào, những người khác đều việc ai nấy làm, có thể chạy được thì đều cố chạy cho xa.

Triển Khải Thiên chậm rãi bước tới, việc đầu tiên là liếc nhìn về phía Triệu Trinh đang tựa vào Lisbon ăn dưa. Ông mở miệng: “Chuyện lần trước, còn chưa chính thức cảm ơn cậu.”

“Không sao không sao.” Triệu Trinh mặt dày, nhưng vẫn bị khí phách của Triển Khải Thiên làm thiếu tự nhiên. Anh đứng lên, vẫy tay với Bạch Trì, “Trì Trì, anh phải luyện tập rồi.”

Bạch Trì buông tài liệu trên tay xuống, sau khi tạm biệt Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu thì theo Triệu Trinh và Lisbon đi.

Trong văn phòng, nhanh chóng chỉ còn lại Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Triển Khải Thiên.

“Ba/Chú...” Cả hai ăn ý mà đồng thanh chào, còn âm thầm trao đổi một ánh mắt — Chết rồi, thế nào lại tới chứ?

Triển Khải Thiên nhìn cả hai một lát, không nói gì, lại nhìn chằm chằm vào cái chân bị thương của Triển Chiêu. Ông hỏi: “Bị thương sao không ở bệnh viện?”

“Dạ... Cũng không phải thương nặng ạ.” Triển Chiêu nhỏ giọng đáp.

“Chẳng phải cậu bản lĩnh vô địch ư?” Triển Khải Thiên đột nhiên liếc tới Bạch Ngọc Đường, “Thế nào mà cậu thì nguyên vẹn còn tôi lại hỏng một chân?”

Bạch Ngọc Đường ê mặt đỏ bừng, không thốt nên lời, chỉ có thể ngoan ngoãn lắng nghe giáo huấn.

“Ba...” Triển Chiêu gọi khẽ, “Sao lại vô lý thế...”

Triển Khải Thiên nhướn mi, “Cãi cái gì!”

Triển Chiêu dẩu dẩu miệng, nhìn Bạch Ngọc Đường một cái — Là ai tuồn tin chứ?

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu — May mà là ba cậu, cùng lắm chỉ bị mắng. Chứ ông già nhà tôi mà biết, lập tức động thủ bắt động khẩu.

Triển Chiêu cau mày — Tôi mà biết ai nói thì tôi không tha cho kẻ đó!

Xa xa tại nhà của Triển Khải Thiên, Triệu Tước đang ngủ bỗng hắt hơi một cái.

Triển Khải Thiên có phần vô lực nhìn hai đứa con đầu mày cuối mắt, lắc đầu hỏi, “Còn định ở đây đến lúc nào?”

Bạch Ngọc Đường tưởng hai cha con muốn tâm sự riêng, vội vàng gạt đầu, “Phải phải, cháu ra ngoài, hai cha con cứ nói chuyện ạ.”

“Đứng yên đấy.” Triển Khải Thiên ngăn anh, “Cậu thấy tôi còn để con mình tiếp tục làm việc?”

Bạch Ngọc Đường giật mình, Triển Chiêu cũng kinh ngạc.

“Trước khi lành lặn lại thì về nhà lớn cho tôi!” Triển Khải Thiên lạnh lùng hạ lệnh.

Triển Chiêu vừa nghe, đau khổ vô cùng — Biệt thự ở ngoại thành, chỗ đó non xanh nước biếc, chim hót hoa thơm... Chỉ có điều đằng trước không thôn làng, đằng sau không quán xá, vụ án phải làm sao giờ?

Triển Chiêu vội vã nháy mắt ra hiệu với Bạch Ngọc Đường — Tiểu Bạch, cứu mạng!

Bạch Ngọc Đường vừa định mở miệng, chỉ thấy Triển Khải Thiên lạnh lùng lườm một cái, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Không về nhà lớn, vậy cho nó về nhà bố mẹ dưỡng thương thì được phải không (\*)?” Nói xong, không quên bổ sung thêm một câu, “Nhà cậu ở đối diện đấy!”

(\*) ý bác là, nếu ko muốn về “nhà lớn” – ờ, kiểu biệt thự nghỉ ngơi ở ngoại thành, thì chắc là bạn Bạch định cho em Miêu về nhà ba mẹ dưỡng thương chứ nhẽ~? Mà về nhà ba mẹ là đối diện với nhà Bạch papa mama, kiểu gì bác già cũng biết, bạn Bạch như đờn =))

Bạch Ngọc Đường lập tức câm miệng, bất đắc dĩ làm mặt quỷ với Triển Chiêu — Miêu Nhi, không giúp được cậu rồi.

Triển Chiêu trừng mắt — Đồ vô tình bạc nghĩa!

Không đợi cả hai liếc mắt đưa tình xong, Triển Khải Thiên đã đến gần, bế Triển Chiêu lên, xoay người ra ngoài.

Triển Chiêu còn nhớ ngày bé đọc sách rồi ngủ thiếp đi, Triển Khải Thiên vẫn luôn bế anh lên giường. Nhưng giờ trưởng thành rồi, bị papa bế thế này thấy hơi mất mặt. Triển Chiêu ngẩng lên, đáng thương nhìn Bạch Ngọc Đường — Tiểu Bạch, cứu tôi!

Bạch Ngọc Đường rút khăn giấy, cầm bút viết gì đó, hoàn toàn phớt lờ Triển Chiêu.

Triển Chiêu bực bội, thoáng giây dựa, lại nghe Triển Khải Thiên thì thầm, “Đừng nhúc nhích nữa, ba có lời muốn nói.”

Triển Chiêu sững sốt, ngoan ngoãn bất động, bị Triển Khải Thiên ôm đi. Ngay lúc ra khỏi văn phòng, anh thấy trên tay Bạch Ngọc Đường là tờ khăn giấy có viết chữ, “Ông ấy có lẽ muốn nói gì với cậu!”

Triển Chiêu nhăn nhăn mũi — Chuột chết.

---

\* Chú thích thêm:

Đặc điểm nhận dạng: Phần này tìm ra được không nhiều thông tin lắm, bao giờ tổng hợp được đầy đủ sẽ làm riêng một bài kiến thức.

Bản gốc là “tuyển thủ cục bộ đặc trưng”, Med search thì chỉ tìm ra máy tự động nhận dạng ký tự Trung Quốc trên biển số xe qua hình ảnh (auto-recognition), từ đó nhận dạng chữ và lưu lại dưới dạng văn bản chữ (doc, txt); hoặc thông tin về máy ảnh nhận dạng nụ cười, vv. Máy ghi nhận đối tượng bằng dáng và tỷ lệ hình ảnh, không phụ thuộc nhiều vào góc hay khoảng cách quay/chụp, so sánh hình ảnh với những mẫu có sẵn và xác định đối tượng. Ví dụ, máy ghi được một đường cong về bên trái, thêm một đường thẳng kẻ bên phải dài gấp đôi và hướng lên trên, đó có thể là chữ b, q, p, do hình ảnh có thể bị xoay hoặc lật ngược.

Tuy nhiên do cùng một nguyên lý hoạt động, ta cũng có thể tạm hiểu như thế này: bạn nào hay xem phim hình cảnh phá án sẽ biết, có một phần mềm chuyên dụng, tách các đặc điểm nhận dạng trên mặt và cơ thể con người, sau đó so sánh với một đối tượng nào đó. Có những phần của cơ thể hoặc mặt bị che khuất bởi

quần áo, đồng thời quần áo, phụ kiện và trang điểm, biểu cảm có thể làm người ta cảm giác đó là hình ảnh của hai người, nhưng khi phân tách từng chi tiết bộ phận ra, so sánh về cấu tạo và tổng hợp lại, đó có thể là một người. Ví dụ như cùng một dáng/kích cỡ mắt, miệng, vv. Thường thì trùng hợp nhiều chi tiết là có thể xác định hai hình ảnh là của một người hay không.

## 151. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 23

Chương 23 : Ganh đua và tôn sùng

“Sao mà gầy như thế?” Triễn Khải Thiên nhét Triễn Chiêu vào trong xe rồi ngồi vào ghế lái, cài dây an toàn, “Hằng ngày ăn cái gì?”

Triễn Chiêu cũng cài dây an toàn, miệng lí nhí: “Cơm hộp.”

Triễn Khải Thiên hơi cau mày, phát động xe, chạy về vùng ngoại ô.

“Ba...” Triễn Chiêu thấy Triễn Khải Thiên chỉ chăm chăm lái xe mà không nói năng gì, đành hỏi, “Ba muốn nói với con chuyện gì ạ? Sao lại úp úp mở mở như vậy?”

Triễn Khải Thiên im lặng một lúc rồi nói: “Cho con xem vài thứ.”

“Thứ gì ạ?” Triễn Chiêu cười hỏi, mắt ngắm vào gương mặt nhìn nghiêng của ông, âm thầm tán tụng——  
Quá đẹp trai

~ Triễn Khải Thiên thấy Triễn Chiêu cười hì hì, cơn giận trong lòng cũng tan đi phần nào, “Để về tới nhà rồi hằng từ từ xem.”

“Vâng...” Triễn Chiêu gật đầu, thỉnh thoảng lại lăm lét liếc Triễn Khải Thiên một cái, thấy sắc mặt ông không còn sầm sì như ban nãy nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

Xe chạy thẳng ra vùng ngoại ô, theo luồng không khí ngoài trời càng lúc càng trong lành, không khí nặng nề trong xe cũng đã dần dần tan biến. Triễn Khải Thiên chỉ chỉ ghế sau với Triễn Chiêu, hỏi, “Ăn không?”

Triễn Chiêu quay đầu lại, thấy trên ghế sau có một cái hộp, Triễn Chiêu hí hóp mắt lại... Bạch tuộc viên nướng!

Anh đưa tay với lấy, mở hộp bắt đầu ăn, vừa nhai vừa nhủ thầm trong bụng, “He he, ông bố nhà mình vẫn là nhất!”

Vậy cho nên, Triễn papa thành công dùng một hộp bạch tuộc nướng để thuần phục con mèo nhỏ nhà mình. Hai cha con cười cười nói nói chạy xe đến ngoại ô.

Xe dừng lại, Triễn Khải Thiên bế Triễn Chiêu lên phòng ngủ tầng hai, đặt anh xuống giường rồi cầm một tập văn kiện đưa cho anh: “Đây này.”

Triễn Chiêu đưa tay nhận lấy, mở ra nhìn... Anh sửng sốt, ngẩng mặt nhìn trân trân nhìn Triễn Khải Thiên, “Đây... Giám định ADN...”

Triễn Khải Thiên gật đầu, “Ba là ba ruột của con, yên tâm rồi chứ?”

Mặt Triễn Chiêu hơi đỏ lên, lí nhí: “Làm sao ba biết?”

“Con tới nhà cũng không muốn về, mỗi lần gặp ba mà như gặp ma.” Triễn Khải Thiên kéo cái ghế ngồi xuống, “Sao ba không nhận ra cho được?”

Triễn Chiêu cầm tập văn kiện, cảm giác như tảng đá lớn trong lòng được nhấc xuống: “Vậy tại sao hôm đó Triệu Tước nói...”

” Cậu ta nói con cũng tin?” Triễn Khải Thiên thoáng vẻ bất đắc dĩ, “Cậu ta trêu chọc con đó.”

Triễn Chiêu vẫn chưa rõ lắm: ” Nhưng mà... Ba rõ ràng cũng nói...”

Trên mặt Triễn Khải Thiên xuất hiện chút xấu hổ: “... Ba cũng trêu con đó...”

= = ... Triễn Chiêu cảm nín, nếu đây là nói thật thì Triễn Khải Thiên đúng là ông ba nhật nhất thế giới, nhưng nếu là nói dối thì ông ấy nhất định là ông bố nói dối tệ nhất thế giới!

“Còn có một thứ muốn cho con xem.” Triễn Khải Thiên nói rồi lấy một túi nhựa đựng tài liệu từ trong ngăn kéo bàn học ra, đưa cho Triễn Chiêu, “Đây là phần tài liệu của Triệu Tước còn sót lại năm đó.”

Triễn Chiêu giật mình nhận lấy, mở ra chăm chú đọc.

Triễn Khải Thiên yên lặng trở xuống dưới lầu, lấy thức ăn mới mua ra từ trong cốp xe, quay vào bếp, lui cui nấu nướng, làm một bàn ê hề thức ăn, vô cùng thịnh soạn, đều là những món mà Triễn Chiêu thích.

Lục đục một hồi, trời cũng đã tối, Triễn Khải Thiên lên lầu đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Triễn Chiêu lẳng lặng ngồi trên giường ngẩn ngơ, tay vẫn cầm xấp tài liệu kia.

“Ăn cơm.” Triễn Khải Thiên đưa tay bế Triễn Chiêu lên; Triễn Chiêu ngẩng mặt hỏi ông, “Vì nguyên nhân này nên đã giam chú ấy suốt hai mươi năm qua sao?”

Triễn Khải Thiên lắc đầu, đưa tay xoa xoa đầu Triễn Chiêu, “Chuyện năm đó không phải chỉ đôi câu mà có thể nói rõ ràng được, ba để con xem cái là muốn con biết, có một số việc là cấm kỵ, không nên đụng tới!”

Triễn Chiêu bỏ tài liệu lại vào túi, hỏi: “Toàn bộ tài liệu nghiên cứu của Triệu Tước đều ở đây trong này sao ạ?”

Triễn Khải Thiên lắc đầu, “Đây là phần duy nhất còn được bảo lưu, những thứ khác đều đã bị cậu ta đốt.”

“Vậy tức là...” Triễn Chiêu nhìn Triễn Khải Thiên, “Những thứ tài liệu khác thì không phải là của Triệu Tước?!”

Triễn Khải Thiên bắt đắc dĩ gật đầu, ghé sát vào Triễn Chiêu mà nói: “Thằng bé này, trên đời này, người có thể đọc hiểu tài liệu nghiên cứu của Triệu Tước... chỉ có con. Cậu ta xem con là tri âm, cho nên mới suốt ngày bám lấy con, muốn chơi đùa với con.”

Triễn Chiêu cúi đầu nhìn tài liệu, lẩm bẩm: “Thì ra là như vậy... Thứ mà ai đọc cũng không hiểu thì không cần giấu đi, nếu đem giấu đi thì nghĩa là ai đọc cũng có thể hiểu.”

Sau đó, Triễn Khải Thiên cất tài liệu lại vào trong ngăn kéo, bế Triễn Chiêu xuống lầu ăn cơm. Triễn Chiêu sung sướng ăn một cỗ thịnh soạn, tâm trạng chưa bao giờ dễ chịu như thế.

Buổi tối, Triễn Chiêu phải khốn khổ ngồi tiếp chuyện với Triễn Khải Thiên ở dưới lầu mãi tới chín giờ, rốt cục cũng được tha trở về phòng, vội vã gọi điện thoại cho Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, vụ án sao rồi?”

Bạch Ngọc Đường bắt lặc, “Miêu Nhi, một ngày không gặp rồi mà mới mở miệng đã hỏi vụ án, còn tôi thì sao?”

Triễn Chiêu nhỏ giọng: “Nói mau đi!”

“Tra được một vài việc rất thú vị.” Bạch Ngọc Đường nói, “Chồng cũ của Ngôn Lệ mười năm trước đã chết. Ông ta có quen biết với Trâu Mạc!”

“Trâu Mạc?” Triễn Chiêu giật mình, “Ông ta sao lại có quan hệ với Trâu Mạc?”

“Khi Trâu Mạc còn đi học, ông ta đã thực tập ở phòng nghiên cứu của Triệu Tước. Chồng cũ của Ngôn Lệ tên là Tăng Khải, là bạn cùng phòng của Trâu Mạc.” Bạch Ngọc Đường trả lời, “Nói đi cũng phải nói lại, cái chết của chồng bà ấy vô cùng kỳ quái.”

“Chết như thế nào?” Triễn Chiêu hỏi.

“Tự sát.” Bạch Ngọc Đường nói, “Mà lại là lúc sự nghiệp mới khởi sắc, gia đình rất hạnh phúc, vô duyên vô cớ tự sát!”

“Tự sát kiểu nào?” Triễn Chiêu tò mò.

“Nhảy xuống biển.”

Triển Chiêu khẽ cau mày, nghĩ một chốc rồi nói: “Nếu có mang laptop theo thì tốt rồi, giờ muốn tra tư liệu cũng không được.”

“Tôi mang đến cho cậu rồi nè.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói.

“... Hả?” Đang lúc Triển Chiêu còn ù ù cạc cạc thì cửa sổ vang lên tiếng gõ.

Triển Chiêu xoay mặt lại, thấy Bạch Ngọc Đường một tay vịn bệ cửa sổ, một tay vừa ôm laptop vừa cầm điện thoại, đang ở ngoài cửa sổ cười tí tởn.

Triển Chiêu vội vã nhảy lò cò ra mở cửa sổ: “Sao cậu lại tới đây?”

Bạch Ngọc Đường lách vào, đặt laptop lên bàn, kéo tay Triển Chiêu: “Miêu Nhi, chúng ta bỏ trốn thôi!”

Triển Chiêu dở khóc dở cười mà nhìn anh, “Cậu lại mơ tưởng bấy bọ rồi.”

Bạch Ngọc Đường cầm lấy laptop, đỡ Triển Chiêu đến bên giường ngồi xuống, “Ba cậu đâu?”

“Ở dưới lầu xem ti vi.” Triển Chiêu nhỏ giọng trả lời, vừa nói vừa nhận lấy laptop, mở ra.

“Tôi biết ngay là cậu cần máy mà.” Bạch Ngọc Đường cười nói, “Có phải chợt nhớ tới chuyện gì không?”

Triển Chiêu mỉm cười nhìn anh, “Xem cách cậu chuẩn bị sẵn sàng thế này, hẳn là cũng đã nghĩ đến nó rồi?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Để xem điều cậu nghĩ có phải là điều tôi nghĩ hay không.”

Triển Chiêu bật laptop lên, liên lạc với Tưởng Bình, bảo cậu gửi mấy tấm hình của những nghi phạm tới cho anh.

Tưởng Bình làm theo, Triển Chiêu nhận hết, phóng to tấm hình kẻ gài tờ giấy “Thay trời hành đạo” vào xe Bạch Ngọc Đường, “Nhìn thấy quen không?”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Miêu Nhi, đúng là tâm ý tương thông! Điều mà tôi nghĩ chính là cái này!”

Triển Chiêu nhướn mi, “Làm sao cậu nghĩ ra?”

Bạch Ngọc Đường cởi giày, ngồi xếp bằng trên giường Triển Chiêu, “Lúc trước không phải nói đến chú An và cả chuyện của vợ chú ấy sao? Bọn Mã Hán đã đi nghe ngóng, mọi người trong cục cảnh sát không ai biết rõ về chuyện nhà của chú An, nói rằng chú ấy chưa bao giờ nhắc tới, hơn nữa lúc nào cũng công tác ngày đêm, không mấy khi về nhà. Nhưng mà hai tên nhóc ấy cũng rất thông minh, tìm tới khu phố cũ chú An sống, lảng giềng đều nói... cả nhà chú An lúc chuyển tới thì An Linh Lệ mới chín tuổi, cho tới bây giờ cũng không có ai ra vào, nhưng mà... nghe nói thì thoảng vang lên tiếng khóc, hình như là một bà lão gào khóc ‘Con ơi’ gì đó.”

Triển Chiêu cả kinh, “Thật sự đã điên khoảng mười năm rồi sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói: “Sau đó, tôi đã nghĩ, chuyện này có thể có quan hệ với Lục Lương, nghĩ tới Lục Lương thì lập tức nhớ tới kẻ ấy!”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, “Giỏi đấy, Tiểu Bạch, cậu thật lợi hại!”

Bạch Ngọc Đường đưa tay bóp mũi Triển Chiêu, “Được rồi Miêu Nhi, không phải cậu cũng nghĩ ra được sao, làm sao mà nghĩ ra thế?”

Triển Chiêu nói: “May mà ba cho tôi xem vài thứ!” Nói xong, chỉ chỉ ngăn kéo bàn. Bạch Ngọc Đường đi tới, lấy túi tài liệu kia ra đọc một hồi lâu, “Miêu nhi, nó viết cái gì vậy?”

Triển Chiêu bật cười, “Là tài liệu nghiên cứu năm đó của Triệu Tước.”

“Ồ...” Bạch Ngọc Đường vẽ mặt khâm phục vô cùng, “Thì ra năm đó Triệu Tước thích nghiên cứu mật mã...”

Triển Chiêu trừng mắt lườm anh một cái. Bạch Ngọc Đường bỏ tài liệu lại vào ngăn kéo, lúi lên giường, Triển Chiêu nói tiếp, “Tôi có thể khẳng định, năm đó Trâu Mạc đã chép lại vài thứ.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đúng vậy, chính là phần tư liệu mà Vương Lập Dũng kia đã tìm được.”

“Nhưng mà việc Vương Lập Dũng tìm được tài liệu là chuyện mới diễn ra thôi, còn vụ án này đã xảy ra từ trước!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi: “Nói như vậy nghĩa là có hai phần tài liệu?”

“Thông minh!” Triển Chiêu gật đầu, “Cậu còn nhớ không? Khi chúng ta điều tra vụ án mổ bụng đã tìm được một trang web tên là ‘Huyền Tượng’. Những người muốn giết Lục Lương đều là thành viên trang web này, mà cái gã Huyền Dạ Giáo Chủ đã dùng một loại phương pháp kỳ dị để dụ dỗ những người đó phạm tội!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ý cậu nói cái gã Huyền Dạ Giáo Chủ đó có phần tài liệu thứ nhất?”

“Good!” Triển Chiêu vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường, ra chiều tán thưởng, “Cậu nghĩ xem, Trâu Mạc và Tăng Khải có qua lại với nhau, rất có khả năng Tăng Khải đã có được một phần tài liệu nghiên cứu! Sau đó, trên trang web Huyền Tượng, dưới sự sai khiến của Huyền Dạ Giáo Chủ, một loạt án giết người liên tiếp xảy ra, tiếp theo, giả họa cho Phương Ấc... Cuối cùng, muốn hại chết Lục Lương!”

“Có những điều kiện để làm được hết những này... Ngôn Lệ?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, sau đó lại lắc đầu, “Ngôn Giai Giai!”

Triển Chiêu cười nói, “Thật ra thì Ngôn Giai Giai và Ngôn Lệ đều đáng nghi như nhau, nhưng mà... Chỉ mới dùng một phần tài liệu mà đã có thể dễ dàng hại chết nhiều người như vậy, hiển nhiên là sẽ muốn phần tài liệu thứ hai!”

“À...” Bạch Ngọc Đường vỡ lẽ, “Cho nên Ngôn Giai Giai mới đi kết thân với những cậu bạn trai kia để tìm cách trộm phần tài liệu thứ hai!”

“Nhưng Miêu nhi này.” Bạch Ngọc Đường dường như vẫn còn chút khuất mắt, “Kẻ bỏ tờ giấy ‘thay trời hành đạo’ đâu phải là Ngôn Giai Giai.”

Triển Chiêu cười, “Cậu có còn nhớ bên diễn đàn của Lục Lương thường xuất hiện cái nick Thay Trời Hành Đạo không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Ba mẹ của Triệu Tĩnh thường xuyên có tiếp xúc với Lục Lương... Hết thầy đều có liên quan đến Lục Lương, cho nên tôi cũng nghi tới người kia!” Triển Chiêu vừa nói vừa mở tệp ảnh, “Mặc dù mang mặt nạ, nhưng trông rất giống với người lần trước đến cục cảnh sát để đưa tài liệu nghiên cứu kia cho chúng ta, cô học sinh của Lục Lương!”

Bạch Ngọc Đường cười: “Tôi cũng nhớ tới cô ta! Mà cũng rất đúng dịp, may mà khi đó cô ta chạy vào trong cục cảnh sát, nhờ thế chúng ta mới lấy được hình dáng của cô ta từ băng ghi hình, vừa so sánh... Chính là cùng một người!”

“Thật sao?” Triển Chiêu tỏ vẻ hưng phấn.

“Tôi đã để Tưởng Bình điều tra một chút. Cô ta tên là Dương Thần, là học trò cưng của Lục Lương.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hơn nữa, có rất nhiều bệnh nhân của Lục Lương được đưa cho cô ta khám!”

“Vậy thì không sai vào đâu được.” Triển Chiêu gật đầu, “Nhưng mà... Vẫn còn thiếu một mắt xích... Nếu có thể nắm giữ thêm một chút chứng cứ thì tốt rồi.”

“Cậu nói nắm giữ thêm một mắt xích là có ý gì?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Tôi đã có thể xâu chuỗi toàn bộ vụ án lại, chẳng qua là... còn thiếu một người!” Triển Chiêu nói xong, chỉ chỉ nhân vật đáng nghi bắt mình xuyên suốt vụ án kia, “Hắn ta rất cuộc là ai, dường như luôn có mặt, nhưng lại có vẻ chưa từng xuất đầu lộ diện cho tới giờ phút này!”

“Miêu nhi... Lần trước Tưởng Bình tra được, Thay Trời Hành Đạo kia... hình như cũng là người trong hội mê sách của cậu đúng không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Ý cậu là sao?”



“Ừm... Nếu như suy đoán của chúng ta là chính xác, vậy Huyền Dạ Giáo Chủ là Ngôn Giai Giai, Thay Trời Hành Đạo là Dương Thần, hai cô gái đều là người mê sách của cậu... Tôi mặc dù không hiểu rõ tâm lý học, nhưng mà phong cách ngôn luận của hai cô gái đó tựa hồ có chút khác nhau!”

Triển Chiêu gật đầu: “Huyền Dạ Giáo Chủ vô cùng cực đoan, trong lý luận của cô ta, tâm lý học là vạn năng, lại còn phân con người thành nhiều đẳng cấp khác nhau, cấp cao thì sống cấp thấp thì chết... Cảm giác có chút khuynh hướng chủ nghĩa Phát xít.”

“Vậy còn Thay Trời Hành Đạo thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Thay Trời Hành Đạo thì theo chủ nghĩa hoàn mỹ.” Triển Chiêu nói, “Cô ta cho là phân tích tâm lý trong tâm lý học tội phạm được vận dụng quá ít, mà mọi người cũng không xem trọng tâm lý học xứng với tầm của nó!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cậu còn nhớ mục đích cuối cùng của án phân thân và án tách rời không?”

Triển Chiêu cau mày, “Án phân thân —— Tâm lý học vạn năng! Phương Ác án yêu cầu phát hiện nói dối —— Tâm lý học tham dự vào điều tra và kết án! Án tách rời —— Tâm lý học phải được mở rộng thêm nữa! Bây giờ hứng thú của xã hội đối với tâm lý tội phạm quả thực là xưa nay chưa từng có!”

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường đột nhiên khẽ nói, “Mục đích vụ án này rất hỗn loạn, nhưng có một đầu mối là chắc chắn... Hội mê sách của cậu chia làm hai phái cạnh tranh... Hơn nữa, đều tôn sùng cậu cả!”

“Cạnh tranh... tôn sùng...” Triển Chiêu lẩm bẩm, lắc đầu, “Sao lại có thể phát triển thành như vậy?”

Bạch Ngọc Đường mang giày vào, “Miêu Nhi, tôi còn phải đi thăm vấn Bằng Cát, cậu mau ngủ sớm đi.”

Nói xong, anh đứng dậy định rời đi.

“Không được đi!” Triển Chiêu đưa tay níu lấy người ai đó, “Tôi cũng muốn đi!”

Bạch Ngọc Đường cười, “Cậu muốn tôi dẫn cậu bỏ trốn thật sao?”

Triển Chiêu gấp gáp, “Tôi có chuyện rất quan trọng muốn hỏi cha con Bằng Cát. Còn nữa, tôi muốn tra rõ ngọn nguồn chuyện của chú An... Tôi có một phỏng đoán, muốn chứng thực một chút!”

“Phỏng đoán gì?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

“Cậu dẫn tôi đi với!” Triển Chiêu nài nỉ.

Bạch Ngọc Đường trợn to hai mắt, “Bị ba cậu phát hiện là tôi đi đời nhà ma luôn á!”

“Chẳng quản nhiều thế được đâu!” Triển Chiêu thu dọn đồ đạc đứng lên.

“Cậu muốn tôi công cậu leo tường đi ra ngoài?” Bạch Ngọc Đường sắc mặt đau khổ, “Miêu Nhi, cậu đánh giá tôi cao quá rồi đó!”

Đang nói thì đã nghe tiếng bước chân vang lên ở cầu thang.

“Ba tôi tới!” Triển Chiêu cả kinh.

Bạch Ngọc Đường gấp gáp định nhảy khỏi cửa sổ, “Tôi trốn cái đã!”

Triển Chiêu níu áo, “Không cho đi!”

“Mèo chết! Cậu hãm hại tôi!”

“Chuột chết! Không có nghĩa khí!”

Đúng lúc đó, Triển Khải Thiên đã đến ngoài cửa phòng, nhẹ nhàng gõ cửa, “Chiêu, con đang nói chuyện với ai đó?”

“Dạ?” Triển Chiêu đưa tay chỉ về phía tủ quần áo, Bạch Ngọc Đường vội vã chui tọt vào.

Triển Khải Thiên mở cửa bước vô, nhìn một chút rồi hỏi Triển Chiêu: “Mới nói chuyện với ai?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Không có ạ.”

Triển Khải Thiên im lặng một hồi lại hỏi: “Mấy tính ở đâu ra?”

“Ách...” Triển Chiêu lí nhí đáp, “Tìm được dưới gối ạ.”

Bạch Ngọc Đường trong tú quần áo nhịn không được cười, bụng bảo dạ, con mèo này đúng là hoàn toàn không biết nói dối!

Triển Khải Thiên khe khẽ thở dài: “Ba đi ngủ đây, con cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi...” Nói xong, đóng cửa đi ra ngoài, sau đó dường như nghĩ tới điều gì, đẩy cửa ra, nói: “Bảo Ngọc Đường, nếu chưa ăn cơm thì ăn rồi hãy đi, trên bàn còn nhiều đồ ăn lắm... Vả lại, mèo đã què mất một giò thì đừng bỏ qua cửa sổ, đi cầu thang được rồi, ba đi ngủ đây.” Nói xong, đóng cửa.

Triển Chiêu mặt đỏ như cà chua, xoay mặt nhìn cánh cửa tú từ từ mở ra, Bạch Ngọc Đường đứng trong tú treo quần áo nghĩ ngợi gì đó, một lúc lâu mới hỏi: “Miêu Nhi, còn lại món gì?”

C

## 152. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 24

Chương 24 : Dẫn xà xuất động

Buổi tối, trên con đường quê nhỏ nhỏ, từng cơn gió mát lướt qua, đồng ruộng hai bên đường tỏa hương cỏ xanh và hương hoa dại, tiếng côn trùng rả rích, bầu trời lấp lánh ánh sao.

“Miêu Nhi... Ba cậu nấu cơm khéo thật, chẳng trách nuôi được cậu thế này.” Bạch Ngọc Đường công Triển Chiêu, vừa đi vừa khen.

“Chuyện.” Triển Chiêu tựa trên lưng Bạch Ngọc Đường, cầm gác lên vai anh, một tay ôm cổ con chuột, một tay cầm tăm xỉa răng cho cậu chàng, “Xa thế, cậu đậu xe ở đâu vậy?”

“Dưới chân núi.” Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ, “Gần quá tôi sợ ba cậu phát hiện.”

“Xa cũng bị phát hiện.” Triển Chiêu cầm tăm đâm đâm, “Thà đậu gần còn hơn.”

“Là tôi công cậu nha, tôi còn chưa than mệt đấy.”

“Xì, lẽ mề.”

“Ái, đâm vào lợi rồi!”

“Cho chết!”

“Mèo chết!”

“Phóng đi nào!”

...

Cả hai cãi nhau ầm ĩ, vất vả mãi mới tới xe, Bạch Ngọc Đường khởi động xe, “Miêu Nhi, đi đâu trước? Thăm tra cha con nhà cua (\*) kia à?”

(\*) con cua là “bàng giải”. Bạch Ngọc Đường muốn chỉ cha con nhà họ Bàng.

“Ừm...” Triển Chiêu xoa cằm, “Giờ này muộn rồi, chỉ có thể hỏi cha con nhà đó thôi, sáng mai tính sau.”

“Rồi đưa cậu quay lại?” Bạch Ngọc Đường hỏi, họ sẽ đi thẳng đến sáng.

“Ai bảo quay lại?!” Triển Chiêu lườm Bạch Ngọc Đường, “Tôi muốn về nhà.”

Bạch Ngọc Đường nghe được câu này hơn hở hẩn, khởi động xe, chạy tới bệnh viện.

Bàng Khánh và Bàng Cát đều bị thương rất nặng, nằm trong phòng bệnh được bảo vệ, Triển Chiêu không khỏi than thở... Anh em nhà họ Bạch ra tay đều thật tàn nhẫn.

Cảnh sát phụ trách canh giữ mở rộng cửa để Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi vào. Triển Chiêu không chịu để Bạch Ngọc Đường công nữa, chỉ cho đỡ.

Trong phòng bệnh, Bàng Cát vẫn còn đeo mặt nạ thở ô-xy, Bàng Khánh ngơ ngác tựa giường, giường mắt nhìn hai người tiến lại, hần không mở miệng.

Triển Chiêu nhìn một lúc, hỏi Bàng Khánh, “Vết thương sao rồi?”

Bàng Khánh cười nhạt: “Mèo khóc chuột vừa thôi.”

Bạch Ngọc Đường phản đối, “Đúng là đồ thiếu hiểu biết, chuyện mèo khóc thương chuột là hoàn toàn có thật!”

Triển Chiêu hung dữ lườm anh một cái — Cậu còn tâm tư đùa bỡn?!

Bạch Ngọc Đường nhướn mày — Tôi nói thực!

Triển Chiêu lại lườm thêm cái nữa, cảnh cáo anh đừng có nói linh tinh, sau đó quay sang Bàng Khánh: “Muốn báo thù, tôi hiểu, chỉ có điều nên tự động não, đừng để bị giật dây.”

“Cái gì?” Bàng Khánh ngẩng lên, trong mắt chứa đầy hoài nghi.

“Tôi có ý gì cậu hẳn đã hiểu.” Triển Chiêu mỉm cười, “Không phải cậu biết Bàng Hiểu Cầm chết thế nào sao?”

Bàng Khánh nhần mày, tựa hồ nghĩ tới cái gì, sắc mặt chuyển biến.

Triển Chiêu thỏa mãn gật đầu với Bạch Ngọc Đường: “Chúng ta về thôi.”

Bạch Ngọc Đường giật mình, nhìn Triển Chiêu chằm chằm, nhướn mi như hỏi — Xong rồi?

Triển Chiêu mỉm cười — Xong rồi!

Bạch Ngọc Đường nhú mày — Trọng điểm ở đâu?

Triển Chiêu vẫn cười thần bí — Không nói cho cậu biết!

Bất đắc dĩ, Bạch Ngọc Đường dìu Triển Chiêu ra khỏi phòng bệnh. Trở lại xe, Bạch Ngọc Đường hỏi: “Miêu Nhi, trong đầu cậu nghĩ gì thế?”

Triển Chiêu bí ẩn đáp: “Tiểu Bạch, cậu có máy nghe trộm không?”

“Hả?” Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, cười: “Miêu Nhi, cậu muốn làm trò gì?”

“Cậu tìm một cái đi!” Triển Chiêu nói, “Tôi cần.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, gọi điện cho Tưởng Bình, quả nhiên chỗ cậu ta có. Hai người trở lại cục cảnh sát, ở dưới lầu lấy máy nghe trộm xong, Bạch Ngọc Đường lại hỏi Triển Chiêu, “Dùng ở đâu?”

Triển Chiêu cười: “Ban biên tập Nam Nhai!”

“Là chỗ biên tập sách của cậu á?” Bạch Ngọc Đường càng thêm ngạc nhiên, “Miêu Nhi, có liên quan gì đến biên tập viên của cậu à?”

“Tiền Minh Nguyệt có điểm kỳ quái.” Triển Chiêu nói, “Cậu không nhận ra sao, cô ta quá nóng lòng để tôi nổi tiếng. Nếu chỉ là vì lượng tiêu thụ, sách của tôi cũng bán khá chạy. Thêm nữa, cứ giữ cảm giác huyền bí cũng tốt, nhất thiết phải công khai rõ ràng sao?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Ừ... Nhưng mà cô ta có quan hệ trực tiếp với vụ án này... A!” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Có người giật dây cô ta!”

Triển Chiêu nhướn mi, “Cô ta là một người có năng lực, không giống mẫu người dễ bị thao túng, cho nên, tôi tin là có người uy hiếp cô ta!”

“Vậy thì một khi cô ta hoàn thành mục đích sẽ báo cho kẻ đó.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Được đấy Miêu Nhi, thảo nào muốn tìm máy nghe trộm.”

“Tôi còn bảo Tưởng Bình giám sát điện thoại của Tiền Minh Nguyệt cơ.” Triển Chiêu cười, “Chỉ cần cô ta ở đó, nhất định lần này chúng ta có thu hoạch!”

Bạch Ngọc Đường vừa khởi động xe vừa hỏi, “Vậy cậu muốn làm gì để cô ta mắc câu? Không phải thực sự tổ chức ký tên lên sách chứ?”

“Không đâu.” Triển Chiêu cười đến giảo hoạt, “Đã có sẵn vốn rồi mà. Cái hội thích sách của tôi ấy, tôi muốn gặp họ!”

“Chà...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đồ mèο gian xảo!”

Tới dưới lầu nhà xuất bản Nam Nhai, Triển Chiêu thò đầu ra nhìn, bên trên vẫn sáng đèn.

“Gần đây Tiền Minh Nguyệt thích tặng ca nhĩ?” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu cởi dây an toàn, “Nghe nói nhà xuất bản của cô ta là nhà xuất bản hàng đầu, muốn thăng tiến thì phải bỏ nhiều công sức thôi.”

Hai người lên lầu, cửa phòng biên tập khép hờ, qua khe cửa, họ thấy Tiền Minh Nguyệt đang vùi đầu đọc bản thảo, nhưng không biết vì sao, trông cô thật mệt mỏi.

Triển Chiêu gõ nhẹ vào cửa rồi đi vào.

Mặc dù đã có tiếng gõ cửa trước nhưng vẫn khiến Tiền Minh Nguyệt giật mình, đến khi cô ta nhìn rõ Triển Chiêu mới nở nụ cười, nhưng rồi lại thấy Bạch Ngọc Đường, sắc mặt lập tức trắng bệch, chắc vẫn còn nhớ chuyện lần trước Bạch Ngọc Đường tới tìm. Nhìn biểu tình biến đổi trong chớp mắt của cô ta, Bạch Ngọc Đường bật cười.

“Tiểu Triển.” Tiền Minh Nguyệt vội vàng đứng lên, lại thấy Triển Chiêu được Bạch Ngọc Đường đỡ, hơi hoảng hốt, “Ấy, chân sao thế?”

“Không sao.” Triển Chiêu mỉm cười, “Bị thương nhẹ thôi.”

“Sao cậu lại bắt cấn vậy?” Tiền Minh Nguyệt nhanh chóng kéo ghế lại cho Triển Chiêu ngồi, “Không phải cậu là văn chức ư? Làm văn chức cũng nguy hiểm thế à?”

Triển Chiêu ngồi xuống, Tiền Minh Nguyệt lại vội vàng mời Bạch Ngọc Đường ngồi rồi đi pha trà.

“Phải rồi, muộn thế này còn tới tìm chị... Có chuyện gì à?” Tiền Minh Nguyệt dè dặt hỏi, lại liếc sang Bạch Ngọc Đường một cái.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trao đổi ánh mắt — Tựa hồ Tiền Minh Nguyệt rất ngại Bạch Ngọc Đường. Hơn nữa, dường như không phải vì chuyện ngày trước.

“À, chúng tôi tiện đường qua đây, thấy văn phòng còn sáng đèn nên mới qua hỏi thăm chị một chuyện.” Triển Chiêu bày ra nụ cười dễ chịu hết cỡ, Tiền Minh Nguyệt cũng dần dần thả lỏng.

“Ừ, chuyện gì?”

“Tôi muốn mở một cuộc họp mặt độc giả.” Triển Chiêu mở lời.

“XOẢNG” một tiếng, chiếc cốc trong tay Tiền Minh Nguyệt rơi xuống đất, tay cô còn bị bỏng nước sôi. Tiền Minh Nguyệt giật mình đứng dậy.

“Họp... họp mặt?” Tiền Minh Nguyệt vừa mừng vừa sợ, “Thật sao?”

“Đúng.” Triển Chiêu gật đầu, “Có vấn đề gì à?”

“A, không phải, là chị thấy trước giờ cậu đâu muốn, hôm nay lại đột nhiên...” Rõ ràng Tiền Minh Nguyệt hoài nghi.

“Đương nhiên không mang tính chất lợi nhuận.” Triển Chiêu nói, “Chỉ là gần đây tôi cũng không có việc gì làm, nhàn nhả lắm. Tôi muốn gặp mặt các độc giả... Thành viên thì chị chọn đi, ít thôi, khoảng hơn mười người là được rồi. Chỉ có điều không được báo với bên truyền thông!”

“Được... Được, được!” Tiền Minh Nguyệt hấp tấp gật đầu, gương mặt bừng lên vẻ vui mừng. Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều thấy rõ.

“Chúng tôi không quấy rầy cô nữa.” Bạch Ngọc Đường đỡ Triển Chiêu dậy, giúp Tiền Minh Nguyệt kê lại ghế rồi nói: “Tạm biệt.”

“Ấy, uống chén nước đã.” Tiền Minh Nguyệt ngoài miệng giữ người nhưng đã đặt chén xuống, ra tiễn khách. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều thăm hiểu, thực ra Tiền Minh Nguyệt rất sốt ruột.

Không dừng lại, hai người rời đi.

Tiến họ ra đầu cầu thang, đột nhiên Tiền Minh Nguyệt gọi giật: “Tiểu Triển.”

Triển Chiêu quay đầu lại, nhìn lên Tiền Minh Nguyệt.

“Ừm...” Tiền Minh Nguyệt mỉm cười, thấp giọng, “Cẩn thận nhé.”

Triển Chiêu gật đầu, được Bạch Ngọc Đường đỡ xuống lầu.

Xuống tới nơi, lên xe, xe chạy tới chỗ ngoặt, Triển Chiêu tinh mắt thấy Tiền Minh Nguyệt đứng trước cửa sổ nhìn hai người rời đi.

Tới một góc khuất, xe dừng lại, Bạch Ngọc Đường lấy bộ đàm, vắn loa, chờ tín hiệu từ thiết bị nghe trộm.

.

Tiền Minh Nguyệt trở lại phòng sau khi nhìn hai người rời đi, cô thở mạnh, đi vài vòng trong phòng, miệng lẩm nhẩm: “Thật tốt quá, ông trời phù hộ, ông trời phù hộ...”

Cô lôi điện thoại ra, bắt đầu bấm số.

Tướng Bình đã thủ sẵn ở văn phòng SCI, vừa nhìn thấy điện thoại có phản ứng, vội vàng lần theo dấu vết.

“Alo... Là tôi.” Máy nghe trộm thu tiếng trò chuyện qua điện thoại của Tiền Minh Nguyệt, “Cậu... cậu ta nói sẽ mở cuộc gặp gỡ độc giả.”

“Phải... Thật mà, tôi không nói dối đâu!”

“Hả? Thông báo truyền thông?” Tiền Minh Nguyệt tựa hồ khó xử, “Cậu ấy không đồng ý...”

“Được được, đừng vội, tôi làm là được chứ gì... Nhưng mà, xong rồi phải đưa thứ đó cho tôi.”

“Được... Được!” Dứt lời, cô cúp máy.

Sau đó, Tiền Minh Nguyệt im lặng chốc lát rồi thấp giọng: “Tiểu Triển, cậu đừng trách tôi, với cậu chỉ là hơi tí nặng, dù sao cũng chẳng hại gì; nhưng với tôi là chuyện lớn, liên quan đến tính mạng bản thân và gia đình đó!”

Xong, cô ta lại lấy điện thoại ra gọi cho đài truyền hình và mấy tạp chí lớn.

.

Bạch Ngọc Đường đặt bộ đàm xuống, nhìn Triển Chiêu: “Quả nhiên cô ta có vấn đề.”

Triển Chiêu gật đầu, vẫn còn đang hồi tưởng lại ban nãy Tiền Minh Nguyệt bảo anh “Cẩn thận.” Dù sao đi nữa thì lời này vẫn là thật lòng. Tiền Minh Nguyệt dính dáng đến chuyện này kỳ thật là bị bắt buộc, không thể trách cô ta.

Bạch Ngọc Đường vừa nhìn nét mặt của Triển Chiêu đã biết anh mềm lòng, đưa tay bắt lấy cằm người ta, “Cậu không cần phải thông cảm cho cô ta, Tiền Minh Nguyệt này sợ tôi như thế, e là làm chuyện phạm pháp ấy chứ.”

Triển Chiêu có phần mệt mỏi nhìn anh, “Phải, cậu lợi hại lắm, cảnh sát trưởng Mèo Đen!”

“Cảnh sát trưởng Mèo Đen là cậu.” Bạch Ngọc Đường cười, ghé lại định hôn một cái thì điện thoại vang lên. Là Tướng Bình, anh vội vàng nghe.

“Tướng Bình, thế nào rồi?” Bạch Ngọc Đường vừa nhấc máy đã hỏi.

“Dò ra rồi ạ.” Tưởng Bình đáp, “Là một dãy số di động, số điện thoại này được đăng ký bằng chứng minh thư, là của An Linh Lệ.”

“Cái gì?” Cả Bạch Ngọc Đường lẫn Triển Chiêu đều ngạc nhiên.

Tưởng Bình lại nói, “Đội trưởng, anh đừng để em nửa đêm nửa hôm dính tới chuyện này được không. Ban nãy em tra được là An Linh Lệ, lông tóc lông tơ dựng hết cả lên. Nếu không phải có Mã Hán với Triệu Hồ bên phòng nghỉ trực ban thì chắc em bị dọa chạy té khói rồi.”

“Coi như cậu có tiến bộ.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, đưa máy cho Triển Chiêu, “Miêu Nhi, còn gì dặn dò không?”

Triển Chiêu qua điện thoại nói với Tưởng Bình, “Tưởng Bình, có tra được nơi điện thoại của An Linh Lệ được bắt máy không?”

Tưởng Bình trả lời, “Được ạ, quanh đường vành đai T.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau — Quả nhiên.

“Còn nữa.” Bạch Ngọc Đường nói, “Mấy cuộc gọi sau khi gọi An Linh Lệ có tra được địa điểm không?”

“Được ạ.” Tưởng Bình lại đáp, “Đều là đến đài truyền hình và tòa soạn báo.”

“Bảo Lư Phương lấy danh nghĩa cảnh sát thông báo lần lượt.” Triển Chiêu lên tiếng, “Báo rằng cuộc họp mặt độc giả của Triển Chiêu đã bị hủy, không cần đưa tin. Đề nghị bọn họ hợp tác, không nhắc lại chuyện này nữa!”

“Rõ.” Tưởng Bình cúp máy, dựa theo căn dặn của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mà làm.

“Miêu Nhi, bây giờ thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu ngáp, “Còn làm gì? Về nhà ngủ bù, đợi sang ngày thì đi tra nội tình nhà chú An!”

“Nội tình?” Bạch Ngọc Đường nghi hoặc, “Miêu Nhi, chuyện chú An che giấu hết mức có thể là vợ của chú ấy bị điên, còn gì nữa hả? Cậu nóng lòng đi thăm dò nội tình nhà chú ấy làm gì?”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, đáp: “Nếu tôi đoán không sai... Chú An đang giấu một bí mật lớn!”

## 153. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 25

### Chương 25 : Bí mật

Năm giờ sáng, Bạch Ngọc Đường bị đánh thức. Đúng vậy, bạn Tiểu Bạch bị một tràng âm thanh soàn soạt cùng tiếng xoay người kéo kệt làm tỉnh cả ngủ.

Mơ mơ màng màng mở mắt, Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Triển Chiêu tay chân không ngừng ngo nguậy bên cạnh, “Miêu Nhi, cậu đang làm gì vậy?”

Triển Chiêu lúc này nằm xiên lệch, tư thế rất kỳ quái. Hai mắt nhắm chặt – cái này thì Bạch Ngọc Đường cũng không ngạc nhiên, có nằm mơ anh cũng chẳng tưởng tượng ra cảnh Triển Chiêu tự thức dậy vào sáng sớm được. Chỉ có điều, trước mắt anh bây giờ là một Triển Chiêu dụi dụi đầu vào gối đầu mềm mại, người hết lật bên này lại xoay bên kia, tay trong vô thức cọ cọ xuống dưới chân mình.

Bạch Ngọc Đường càng nhìn càng thấy thú vị, ngắm người ta đến tỉnh cả ngủ, thậm chí còn xoay hẵn người sang quan sát con mèo hoạt động.

Triển Chiêu hoàn toàn không có ý thức, vẫn không ngừng cựa quậy cựa quậy.

Hay là con mèo này đang mơ gì đó? Bạch Ngọc Đường tự hỏi, bèn đẩy đẩy Triển Chiêu, “Miêu Nhi, sao vậy?”

Triển Chiêu lại xoay người, miệng nói mớ, “Ngứa...”

“Ngứa?” Bạch Ngọc Đường giật mình, ôm lấy Triển Chiêu kiểm tra từ trên xuống dưới, “Ngứa làm sao? Bị muỗi cắn hay sao?”

Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường ôm lấy một lúc vẫn không chịu nằm ngoan, Bạch Ngọc Đường cẩn thận quan sát anh một hồi mới nhận ra – Triển Chiêu muốn với tay xuống gãi chân. Vậy tức là bị ngứa dưới chân sao? Quan sát người ta một lúc nữa, Bạch Ngọc Đường mới hiểu, hóa ra miệng vết thương dưới bàn chân Triển Chiêu đã bắt đầu liền miệng kết vảy, nên con mèo này mới kêu ngứa. Bất đắc dĩ lắc đầu, Bạch Ngọc Đường rời giường, tới tủ lạnh lấy ra một túi chườm đá, nhẹ nhàng chườm lên vùng xung quanh miệng vết thương của Triển Chiêu, cẩn thận từng li từng tí.

Quả nhiên, Triển Chiêu lập tức ngoan ngoãn nằm yên trở lại. Bạch Ngọc Đường nằm xuống, đặt túi nước đá vào cổ trên mặt tủ đầu giường, rồi vươn tay ôm lấy Triển Chiêu, không cho anh tiếp tục động vào chân. Cứ như thế, Triển Chiêu cứ động dậy một chút, Bạch Ngọc Đường lại chườm nước đá cho anh một hồi, cho tới khi Triển Chiêu tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ.

“Tỉnh rồi sao?” Bạch Ngọc Đường chọc chọc má Triển Chiêu, “Sáng nay muốn ăn gì?”

Triển Chiêu ngẩng mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, sau một hồi mới tỉnh táo hoàn toàn, liền mở to mắt, giật bắn mình, “Mau lên! Mấy giờ rồi!?”

“Oa... Miêu Nhi, bình thường cậu tỉnh dậy mà tích cực như vậy có phải đỡ cho tôi không?” Bạch Ngọc Đường chặt vật tránh mới không bị đụng vào Triển Chiêu

“Đi thôi! Chúng ta đi về quê chú An.” Triển Chiêu nhanh chóng phóng ra khỏi giường, sửa soạn mặc quần áo.

“Giờ mới bảy giờ thôi mà.” Bạch Ngọc Đường thắc mắc, “Sáng sớm đi hỏi han được cái gì?”

“Quê chú An ở nông thôn cơ.” Triển Chiêu vừa mặc quần áo vừa nói, “Mình phải đến tận đó.”

“Bố mẹ chú An hình như đã qua đời lâu rồi mà?” Bạch Ngọc Đường lại hỏi.

“Không phải tìm bố mẹ chú An.” Triển Chiêu cười, “Chúng ta đi gặp bố mẹ vợ chú ấy.”

.

Một giờ sau, Bạch Ngọc Đường lái xe, đưa Triển Chiêu về quê chú An. Đó là một huyện nhỏ ở ngoại ô thành phố S.

“Vợ chú An họ Thường, tên Thường Hiểu Nghiên, mẹ bà ấy đã mất, giờ chỉ còn một cha già ở quê, tại phía nam huyện này.” Bạch Ngọc Đường đọc tư liệu điều tra Tướng Bình cung cấp, bổ sung cho Triển Chiêu, “Ông cụ năm nay cũng đã 77 tuổi, Miêu Nhi, chúng ta cũng không nên kích động cụ, có khi cụ còn chưa biết chuyện An Linh Lệ đã chết đâu.”

“Tôi biết mà.” Triển Chiêu gạt đầu, “Tôi chỉ muốn hỏi ông ấy chuyện khác thôi.”

.

Phòng pháp y cục cảnh sát.

Công Tôn đang xem lại toàn bộ tài liệu các vụ án phân thân cùng án mổ bụng trước đây, bỗng nghe có người gõ cửa; Triệu Hổ và Mã Hán nhanh chóng bước vào.

Hai người vừa định mở miệng, lại nhìn thấy một thứ chất lỏng sền sệt màu trắng trong cái chén đặt trên đĩa trước mặt Công Tôn... Hai người run run hỏi anh, “Công Tôn, đó...”

“Cái gì?” Công Tôn cầm lấy cái chén, dùng thìa múc một muỗng đầy bỏ vào miệng, nhai nhai nhai, rồi nuốt gọn.

Hai người liền có cảm giác dạ dày mình nhộn nhạo, nhìn chằm chằm cái chén của Công Tôn, “Cái đó... là cái gì?”

Công Tôn lạnh lùng liếc bọn họ, “Nào.”

“Nào...” Hai người căng thẳng nuốt nước miếng, “... của ai thế...”

Công Tôn đỏ khốc đỏ cười nhìn hai người, “Đậu phụ thôi.”

“Trời ạ...” Hai người nản chí thở dài một hơi.

“Hai người thậm thà thậm thụt đến đây làm gì?” Công Tôn đẩy kính mắt, hỏi cả hai.

“À... Vừa nãy bọn em lướt qua phòng thay đồ của chú An một lát, tìm được một cái mũ của chú ấy bỏ quên.” Triệu Hổ nói rồi, đưa ra từ sau lưng một cái mũ, loại của người già hay mang khi đi ngủ, “Chắc là chú ấy để cái này khi ở lại trực đêm.”

“Đem cái này tới đây làm gì?” Công Tôn vẫn không hiểu.

Mã Hán đưa bàn tay giấu sau lưng ra, giơ tới trước mặt Công Tôn, trong lòng bàn tay anh chỉ có một sợi tóc, “Bọn em tìm được một ít tóc của chú ấy trong mũ... Mà chúng ta vẫn giữ thi thể của An Linh Lệ phải không?”

Công Tôn hơi nhú mày, “Hai cậu muốn tôi đối chiếu ADN của An Hữu Câu và An Linh Lệ?”

Triệu Hổ và Mã Hán gật đầu.

“Tại sao?” Công Tôn vẫn không hiểu ý hai người, “Hai cậu hoài nghi hai người bọn họ không phải cha con ruột?”

“Tiến sỹ Triển có vẻ đặc biệt chú ý tới chú An.” Triệu Hổ nhỏ giọng nói, “Có điều làm như thế này thực ra không đúng quy định cho lắm...”

Công Tôn lạnh lùng nhìn hai người, cầm lấy sợi tóc, đẩy kính mắt, “Quy định? Quy định nào? Ở trong phòng pháp y này, tôi chính là quy định!” Nói xong, quay người lập tức tiến hành đối chiếu ADN.

Hai người còn lại vừa định bước ra khỏi phòng, Mã Hán đột nhiên đứng khựng lại, chỉ tay vào chiếc tủ kính mới mua, “Hổ Tử, nhìn này!”

Triệu Hổ tiến sát về phía cái tủ mới nhận thấy rõ, chiếc tủ kính này được thiết kế vô cùng tinh xảo, bên trong xếp vài tập tài liệu vô cùng ngăn nắp, xen kẽ một vài “tác phẩm nghệ thuật” — một cái gạt tàn hình quả tim; một chiếc bật lửa hình động mạch chủ, bên trên cắm một ngón tay; một chậu hoa hình xương sọ, hai sợi dây cuốn thủy trúc “mọc” ra từ hai hốc mắt tối om; một khay hoa quả đáng xương chậu, phía trên bày bốn quả cam, mỗi quả đều được vẽ bằng bút dạ đen hình đầu lâu với đủ loại biểu cảm; còn có một hàng dài hình nhân cổ sắp xếp theo các hình thái kỳ dị, đằng sau tủ còn dán cả những tấm bùa chú lớn.

Mã Hán và Triệu Hổ không hẹn mà cùng xóa bỏ toàn bộ trí nhớ của bản thân, lột sạch cảnh tượng vừa nhìn thấy trong đầu, xoay người ra khỏi phòng... Trong lòng không khỏi thán thưởng, gu thẩm mỹ của Công Tôn không phải là thứ người thường có thể lý giải được.

.

Vết thương của Triển Chiêu hồi phục rất nhanh, giờ anh đã có thể tự mình đi bộ trên đất bằng, dù sao cũng chỉ bị thương phần mềm, miệng vết thương cũng đã khép lại, chỉ có lúc bước đi hơi dùng sức sẽ thoáng đau một chút.

Hai người đi dọc theo con đường nhỏ một lúc lâu mới tìm được nhà của cụ Thường... Đó là một khu nhà tập thể ba tầng cũ kỹ, ông cụ sống ở phòng 101.

Hành lang tối tăm chất đầy đồ đạc cũ, có một cái xe đạp lâu năm nằm im một góc. Triển Chiêu thoáng thấy trong đồng hồ tạp phế kia, có lẫn một quả bóng đá cũ nát, hơi nhú mày.

Hai người bấm chuông cửa, mãi lâu sau mới có một giọng nói già nua đáp lại, “Ai thế?”

Trên đường tới đây, hai người đã mua một chút hoa quả ven đường. Bạch Ngọc Đường hướng tới cánh cửa gọi to, “Cụ ơi, chú An bảo chúng cháu qua, biểu cụ một ít hoa quả.”

Từ trong cánh cửa truyền ra tiếng mở khóa lạch cạch, ngay sau đó, cánh cửa mở ra, một ông cụ tóc bạc trắng nhô đầu ra nhìn, hỏi: “Các cậu tìm ai?”

Bạch Ngọc Đường lặp lại lần nữa, “Chú An bảo bọn cháu tới thăm cụ ạ.”



“À...” Ông cụ bình thản gật đầu, nhường đường cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi vào nhà, đóng cửa, “Là bạn của Hữu Câu hả?”

“Vâng ạ.” Bạch Ngọc Đường để hoa quả lên bàn, “Dạo này chú ấy bận quá, bọn cháu đi ngang qua tiện đường vào thăm cụ.”

Ông cụ lại gật đầu, động tác tuy chậm chạp, nhưng không hề lẩm cẩm chút nào. Thấy vậy, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, quay sang bên cạnh, chỉ thấy Triển Chiêu đang nhìn chăm chăm vào khung ảnh treo trên tường, vẻ mặt nghi ngại.

Bạch Ngọc Đường tiến tới gần bức ảnh. Đó là một tấm ảnh đen trắng từ lâu lắm, chụp một ông cụ ôm một đứa bé gái, cô bé ôm một quả bóng đá, khuôn mặt đầy mồ hôi, nhưng nụ cười vô cùng hạnh phúc... Đứa bé gái ấy, có nét phảng phất giống An Linh Lệ.

Triển Chiêu lại nhìn những tấm ảnh chụp kẹp dưới mặt bàn thủy tinh, nét mặt càng lúc càng trở nên nghi hoặc.

“Miêu Nhi, sao thế?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu vừa định nói, cụ Thường đã bưng hai ly nước đi ra. Hai người chỉ kịp trao đổi một ánh mắt, rồi nhanh chân tiếp lấy cái ly.

“Nơi này đã lâu không có người ngoài tới.” Ông cụ ngồi xuống, đánh giá Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường từ đầu tới chân, “Hữu Câu có bạn trẻ tuổi thật đấy. Hai cậu không nói, tôi còn nghĩ là bạn của Linh Linh.”

Triển Chiêu nghe ông cụ nói xong, liền cười xòa, “Cụ ơi, bọn cháu cũng biết Linh Linh, chúng cháu còn hay đá bóng với nhau kia.”

“Thật không?” Ông cụ cười ha hả, “Vậy hai cậu đến chậm chân rồi, hôm qua con bé vẫn còn ở đây đấy.”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường sắc nguyên một ngụm trà nóng, ho sù sụ, vừa lau miệng vừa ngó Triển Chiêu — Sao lại quái như thế?

Triển Chiêu lại hoàn toàn không để ý, mà vẫn tiếp tục nói chuyện với ông cụ, “Linh Linh vẫn thường xuyên kể về cụ với chúng cháu, nói Linh Linh đá bóng giỏi thế toàn là học từ cụ mà ra đấy ạ.”

“Ha ha...” Ông cụ phá lên cười, “Linh Linh từ nhỏ đã thích chơi bóng, nó còn nói, nếu mà ngày xưa nó tham gia đội tuyển quốc gia thì giờ đội nước ta đã vào chung kết thế giới.”

Triển Chiêu mỉm cười, liếc nhìn Bạch Ngọc Đường đầy ý nhị. Bạch Ngọc Đường nghe hai người bọn họ nói chuyện, bỗng nhiên cảm thấy có một điều gì đó thật khác thường.

.

Bạch Trì mấy ngày này vẫn đi theo Triệu Trinh, chiêm ngưỡng đủ những thứ nhìn thấy mà rợn người, bởi vì đây là lần đầu tiên cậu được tận mắt thấy cái gọi là “Quá trình tập luyện ảo thuật”. Bạch Trì vẫn chẳng hiểu trò ảo thuật lợi hại nhất mà Triệu Trinh nói là cái gì, bởi vì toàn bộ quá trình luyện tập của anh, đa số là lặn xuống nước, nếu không cũng là tập thoát thân.

Bạch Trì tận mắt nhìn Triệu Trinh tự trói mình như cái bánh chưng, nhốt vào trong rương lớn, nhưng chỉ trong một phút có thể tự thoát ra ngoài. Thế nhưng khi lại gần cậu mới thấy, khắp người Triệu Trinh rải đầy những vết thương lớn nhỏ. Có đôi lúc, Bạch Trì thật sự nghĩ không ra, đành hỏi Triệu Trinh, “Nhà anh giàu như vậy, anh cũng giỏi như thế, sao lại cứ phải đi biểu diễn ảo thuật... Mà kể cả biểu diễn ảo thuật đi nữa, cứ diễn mấy trò biến tiền xu hay tờ báo không phải là được rồi sao, sao phải thử những thứ nguy hiểm như vậy...”

Triệu Trinh cười cười, nhéo cằm Bạch Trì, “Trì Trì, em có muốn đi Sahara không?”

Bạch Trì chán nản nhìn trời, “Anh nói gì thế? Lại đánh trống lảng rồi!”

Triệu Trinh vẫn nghiêm túc hỏi lại, “Anh hỏi thật đấy, em có muốn đi không?”

“Đến đó làm gì, cái nơi khỉ ho cò gáy, chim không thềm đi vệ sinh ấy!” Bạch Trì cau mày.

Triệu Trinh cười không nói, tiếp tục vào phòng luyện tập. Ngay lúc đó, có ba người tiến vào.

Bạch Trì quay đầu lại nhìn, nhận ra ba nhà ảo thuật gia trong bữa tiệc lần trước. Người đại diện của Triệu Trinh nhanh chóng chạy ra, nói với họ, “Các vị, chúng tôi không cho phép người ngoài vào khi tập luyện!”

“Có ảnh hưởng gì đâu?” Ngoài cửa lại tiến vào một bóng người, Ngôn Giai Giai.

Bạch Trì có ấn tượng cực kỳ không tốt với Ngôn Giai Giai, hơn nữa cô ta trước mắt vẫn là đối tượng hiềm nghi lớn nhất của cảnh sát; cậu lập tức cảm thấy lo lắng, một bên quan sát bọn họ, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại câu nói của Triệu Tước, “Nói với Triệu Trinh giúp tôi, khi làm ảo thuật nhớ chú ý an toàn.”

“Rất xin lỗi, cô Ngôn.” Trợ lý của Triệu Trinh cùng người đại diện, lại thêm cả phụ tá của anh cũng tiến ra cản lại, “Nơi này không được phép thăm quan.”

Ngôn Giai Giai có vẻ mất kiên nhẫn, “Làm gì mà nhỏ mọn vậy, biểu diễn ảo thuật không phải để cho người ta xem sao?”

“Nhưng...” Vị trợ lý khó xử, nhưng từ trong bể nước cách đó không xa, Triệu Trinh nổi lên, tháo kính lặn, lắc lắc đầu cho nước rơi khỏi tóc, thản nhiên nói với người đại diện, “Không sao đâu, cứ cho họ xem.”

Ngôn Giai Giai liếc mắt nhìn anh một lát, mỉm cười, “Ảo thuật gia Triệu, xin hãy tiếp tục.”

Bạch Trì nhìn thấy tia hứng thú ánh lên trong mắt Ngôn Giai Giai, ngay lập tức cảnh giác, tiến tới gần bể nước tìm chỗ ngồi, để có thể tự mình quan sát Triệu Trinh trong toàn bộ quá trình tập luyện.

Triệu Trinh lúc này vẫn chưa lặn hoàn toàn xuống nước, từ dưới bể nhìn lên, anh thấy khuôn mặt lo lắng không thôi của Bạch Trì, liền mỉm cười... Mặt nước bị những bọt bong bóng nho nhỏ phá vỡ, nứt ra thành một hình cánh hoa, chậm chậm xòe nở...

.

Triển Chiêu vẫn ngồi nói chuyện với cụ Thường, hết việc nhà việc cửa, lại tới những chuyện vụn vặt, không đầu không đuôi. Bạch Ngọc Đường ngồi nghe càng lúc càng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không biết điều đó chính xác là gì, chỉ cảm giác tựa như có một ý nghĩ muốn thoát ra mà không nổi.

Cuối cùng, Triển Chiêu đứng dậy cáo từ.

Lôi Bạch Ngọc Đường mặt cau mày có ra khỏi cửa, Triển Chiêu đột ngột quay lại, hỏi ông cụ, “Cụ ơi, Linh Linh có người yêu đấy, cụ biết không?”

“Thật sao?” Ông cụ giật mình, vội vàng giữ chặt Triển Chiêu, không cho anh đi, “Cô bé đó ra sao? Xinh xắn không? Ngoan ngoãn không? Đứa nhóc này, sao lại không đưa về gặp tôi chứ?!”

“Lần sau Linh Linh về nhà, cụ cứ tự hỏi đi vậy.” Triển Chiêu tạm biệt cụ Thường, giúp cụ đóng cửa, quay lại, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường há miệng đứng sững tại chỗ.

“Sao thế?” Triển Chiêu cười hỏi anh.

“Miêu Nhi... Cậu vừa nói “người yêu” mà...” Bạch Ngọc Đường cân nhắc một hồi mới nói được thành lời, “Ông cụ hỏi đó là một... “cô gái” như thế nào phải không? Ông cụ nói An Linh Lệ là đồng tính nữ, hay là...”

Triển Chiêu lắc đầu, vừa đi vừa nói, “Ông cụ vẫn chỉ gọi An Linh Lệ là Linh Linh, chứ không phải là Lệ Lệ hay Linh Lệ.”

Bạch Ngọc Đường nhăn mày sâu hoắm, “Có thể ông cụ nói là Lâm Lâm chẳng hạn...”

Triển Chiêu gật đầu, “Vợ chú An khóc gọi con cũng chỉ gọi là “con ơi”, chứ cũng không có “con gái ơi”.

“Vậy con của An Hữu Cầu có thể là con trai?” Bạch Ngọc Đường kinh hãi, “Vậy...”

Triển Chiêu cười lạnh, “Kể tình nghi vô danh kia, xem ra đã tìm ra rồi!”

=====

\*note: Trong bản gốc, khi nói tới Linh Linh trong các đoạn thoại, Nhĩ Nhã dùng chữ chỉ “cô ấy”. Đến cuối Triển Chiêu nói lại dùng chữ chỉ “anh ấy”. Nhưng trên thực tế, “cô ấy” và “anh ấy” trong tiếng Trung là

từ đồng âm, nên trong khi nói chuyện, cả ông cụ và Triển Chiêu không hề đề cập “Linh Linh” là nam hay nữ.

Đoạn cuối, điều Triển Chiêu nói về vợ An Hữu Câu khóc con, thực ra bà khóc gọi – “Hài tử”, vừa có nghĩa là “con”, vừa có nghĩa là “con trai”. Con gái gọi là – “Nữ nhi”. Vậy nên trên thực tế, khi bà gọi “hài tử”, không ai rõ là bà có con trai hay con gái. Nhưng dịch để làm rõ mẹo chơi chữ này không thoát ý khi vào tiếng Việt, nên nhóm biên tập thay đổi một chút cho phù hợp.

## 154. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 26

Chương 26 : Hung thủ vô tội

“Con chú An là con trai?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật đầu, “Cậu nghe ông cụ nói rồi đấy.”

“Ừm...” Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, khoát tay với Triển Chiêu, ngồi xuống một phiến đá bên đường, “Miêu Nhi, cậu để tôi tiêu hóa tí đã.”

“Ăn gì đâu mà đòi tiêu hóa?” Triển Chiêu chọc một câu thật lạnh, quả nhiên lạnh đến nỗi Bạch Ngọc Đường phải rùng mình.

“Như thế kia là có ý gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Chú An sinh ra hai đứa con? Một nam một nữ? Mà cũng không phải, ban nãy ông cụ chẳng đề cập tới.”

Triển Chiêu túm lấy Bạch Ngọc Đường, “Đi thôi, về cục, tôi muốn chuẩn bị cho buổi họp mặt độc giả kia, còn muốn tìm thêm tư liệu.”

Bạch Ngọc Đường đứng dậy, thấy hai bên đường cây cải dầu đã nở hoa vàng tươi, bèn nói, “Miêu Nhi, lâu rồi chúng mình không du xuân.”

“Ngoan nào, vụ này xong rồi tôi đưa cậu đi phơ nắng.” Triển Chiêu túm ống tay Bạch Ngọc Đường lôi đi.

“Miêu Nhi, đừng đi nhanh quá, chân mới khỏi đấy!”

“Vậy công tôi nha.”

“Được, mà công công hay ôm ôm?”

“Công công.”

Bạch Ngọc Đường vòng lên trước Triển Chiêu, khom lưng...

Thế là, giữa cánh đồng cải dầu, Bạch Ngọc Đường công Triển Chiêu tiến về phía trước, Triển Chiêu dùng áo khoác che nắng, một tay cầm khăn lau mồ hôi cho Bạch Ngọc Đường.

Thật vất vả mới về được cục cảnh sát, còn chưa tới lúc ăn trưa, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vào văn phòng, Bạch Trì đang ở bên bàn bận bịu gì đó, Triệu Trinh thì tựa trên sofa ngủ say.

Bên cạnh, Lạc Dương ngồi ghế đầu, trước mặt là một cái ghế lớn hơn, đang làm bài tập hè. Gần đây Dương Dương được nghỉ hè, cả ngày ở SCI, bình thường không làm bài tập hè thì chạy tới bãi bắn tập súng, không thì xem ai đang rảnh nhờ dạy mấy chiêu, không nữa thì nhờ Triển Chiêu giới thiệu vài đầu sách, không hơn nữa thì chạy đi nhìn Công Tôn giải phẫu, đợi mọi người phát hiện lao vào cứu thì thấy Dương Dương đang rất thân mật với Công Tôn, còn hỏi Công Tôn rất nhiều câu hỏi, khiến cả Công Tôn cũng không khỏi tán thưởng — Thằng bé này, tương lai còn tiến xa!

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn lại những người khác, đều ủ rũ gục đầu trên bàn, trông chờ nhìn Bạch Trì bận rộn.

“Trì Trì, em đang làm gì đấy?” Triển Chiêu thấy Bạch Trì nhún máy trộn, đang chế biến thứ gì đó giống ca cao.

“Trì Trì làm cà phê đá.” Triệu Trinh trở mình mở mắt, “Ban nãy ở chỗ tôi luyện tập làm thử, mấy trợ thủ của tôi thử xong đều nghiện luôn.”

“Cà phê đá...” Triển Chiêu tiếp cận, thấy Bạch Trì đang cho cà phê, sữa tươi và đá vào ly, đánh đều lên.

Bạch Ngọc Đường lại gần, “Cho thêm một thìa sữa đặc sẽ ngon nữa.”

“Thật à?” Bạch Trì chớp chớp mắt, Vương Triều chạy vội xuống canteen tìm sữa đặc.

“Này.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Trinh trên sofa, “Cậu không sao chứ?”

“Hử?” Triệu Trinh nhướn mi, “Sao là sao?”

Triển Chiêu cũng thấy không bình thường, “Triệu Trinh, sắc mặt cậu xanh xao quá, lại còn gầy đến bất thường nữa.”

Triệu Trinh lại trở mình, ôm gối ôm, “Ngày mai biểu diễn xong tôi sẽ không phải chịu tội kiểu này nữa.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu xoay sang liếc Bạch Trì một cái, chỉ thấy Bạch Trì bất an lắc đầu. Trong lòng mọi người thầm đổ mồ hôi thay Triệu Trinh, buổi biểu diễn ngày mai, rốt cục là trò ảo thuật gì?

Sữa nhanh chóng được mang tới, Bạch Trì cho sữa vào từng cốc, sau đó cắm ống hút, đưa ọi người. Ly của Dương Dương chỉ toàn sữa, không có cà phê, Bạch Trì còn cố ý cho thêm hai thìa sữa đặc, làm nhóc con càng thêm vui sướng. Một ngụm mát lạnh trôi xuống dạ dày... Mọi người thở dài khoan khoái... Dễ chịu vô cùng!

Lúc này, Công Tôn cầm tài liệu bước vào, vừa thấy có cà phê đá, lập tức nhào tới, lấy được một ly lớn thì nói với Bạch Trì, “Bổ thêm dưa hấu rồi đánh lên, lại thêm hạnh đào nữa, vừa ngon lại vừa dinh dưỡng, màu sắc cũng được lắm, hồng hồng kiểu bạch cầu, lại thêm chút mù tạc...”

Cả phòng tưởng tượng ra hình ảnh cùng mùi vị... Tập thể — Ợe

~~“À phải rồi, kết quả DNA sợi tóc mà hai người tìm được với An Linh Lệ đây, Hai người đó không có quan hệ gì!” Công Tôn giao tài liệu cho Triệu Hổ và Mã Hán.

“Quả nhiên là vậy sao.” Triển Chiêu cầm tài liệu, lướt qua, lại đưa tay vỗ vai Triệu Hổ cùng Mã Hán, “Thông minh đấy nha!”

Triệu Hổ và Mã Hán bất chợt cùng nhớ tới lời Bạch Ngọc Đường, “Mèo á, chỉ cần có đồ ăn ngon là cười suốt cả ngày!”

Triển Chiêu cầm ly cà phê đá chạy tới phòng tư liệu, Bạch Ngọc Đường đuổi theo, những người khác bắt đầu nghị luận về chuyện chú An, Triệu Trinh thấy mọi người bắt đầu làm việc thì đứng dậy định đi.

“Đêm nay anh còn muốn tập luyện?” Bạch Trì hơi lo lắng.

“Đêm nay không tập nữa, nghỉ ngơi cho khỏe thôi, mai còn chiến đấu.” Triệu Trinh xoa đầu Bạch Trì, “Mỗi lần anh có show lớn, trước một ngày đều tìm chỗ một mình tĩnh tâm, hôm nay em không phải theo anh đâu.”

“Nhưng mà...” Bạch Trì vẫn không yên tâm.

“Cho tới giờ chưa ai theo anh vào lúc này á.” Triệu Trinh hì hì cười, “Chỉ có người yêu mới được phép ở cùng thôi, muốn làm người yêu anh không?”

Bạch Trì nhìn Triệu Trinh, “VẬY... Anh cẩn thận nhé.”

Triệu Trinh gật đầu, trong mắt thoáng mất mát, xoay người cất bước, Bạch Trì lại kéo anh lại, đeo vào cổ anh một vật gì đó.

“Gì vậy?” Triệu Trinh nhìn Bạch Trì kiễng chân đeo lên cổ mình một chuỗi vòng cổ màu bạc mặt thánh giá.

“Di vật của bà ngoại tôi.” Bạch Trì nhỏ giọng, “Có thể phù hộ bình an, rất linh!”

Triệu Trinh nhướn mi, “Quý vậy, tặng anh có được không?”

“Ai bảo tặng?!” Bạch Trì trừng, “Cho mượn thôi, sau khi biểu diễn xong anh phải trả lại cho tôi! Đích thân trả!”

Triệu Trinh mỉm cười, cất chiếc vòng vào trong cổ áo, đến gần trước Bạch Trì, “Tiểu Trì Trì, em cho anh một nụ hôn may mắn được không?”

Bạch Trì đỏ mặt, “Cái gì chứ?”

Triệu Trinh đáp bừa, “Hôn anh một cái, xem như là ban phúc bình yên cho anh.”

Bạch Trì nghĩ nghĩ, nhìn trái nhìn phải không ai, nhào lên một cái, “chụt” ~~ rồi bỏ lại một câu, “Anh cần thận đấy, mai tôi qua xem!” Nói xong cậu chạy biến.

Triệu Trinh vuốt nhẹ bên má được Bạch Trì thơm, cười bất lực, lắc đầu, xoay người rời đi.

Dương Dương bưng cốc sữa, chống tay vào bệ cửa sổ, cũng lắc đầu, nói với Lạc Thiên đang chăm chú đọc tài liệu, “Ba ơi, chú Triệu Trinh đáng thương quá.”

“Hả?” Lạc Thiên không hiểu, ngẩng đầu nhìn Lạc Dương, “Con bảo sao?”

Lạc Dương bắt đầu dĩ, nhìn Lạc Thiên chăm chăm, bất chợt thốt lên, “Ba à, tìm mẹ kế cho con đi, phải là phụ nữ nha!”

“Khụ khụ...” Không chỉ Lạc Thiên, tất cả mọi người đều bị sặc.

...

Trong phòng tư liệu, Triển Chiêu lật tung một hồi, Bạch Ngọc Đường tò mò đến bên, “Miêu Nhi, tìm gì?”

Triển Chiêu được hỏi một đằng đáp một nẻo: “Tiểu Bạch, còn nhớ lâu lâu trước kia có một vụ án quấy rối tình dục không?”

“Miêu Nhi, bây giờ nhiều kẻ háo sắc lắm, vụ nào chứ? Lâu lâu trước kia ư?” Bạch Ngọc Đường nhướn mắt, lại gần chỗ tư liệu.

“Chính là cái vụ đã bắt được rất lâu trước kia, kẻ sát nhân kỳ thực là một người đàn bà, bà ta làm giả hiện trường thành vụ cưỡng bức để không bị tình nghi ấy.” Triển Chiêu hỏi, “Lúc bắt được, bà ta nói bên trong mình là một người đàn ông, vụ đó vì vấn đề giới tính mà trở nên âm ỉ ấy.”

“À...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Vụ án đó lâu lắm rồi, phải sáu bảy năm trước, luận văn đầu tiên của cậu chẳng phải viết về vụ án này sao, còn là một luận văn ưu tú, được tạp chí cho đăng...”

“Đúng.” Triển Chiêu gật đầu, “Cậu còn nhớ rõ đấy.”

Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn Triển Chiêu một hồi rồi nhíu mày, “Miêu Nhi, cậu đừng nói với tôi chuyện này có liên quan gì đến luận văn của cậu nhé!”

Triển Chiêu nhỏ giọng đáp một câu, “Tôi... nhớ lại một chuyện.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, ngồi xuống cạnh Triển Chiêu, “Cậu nói tôi nghe xem nào, chuyện gì tôi chẳng tháo gỡ cùng cậu được.”

“Cậu nghe tôi nói hết đã.” Triển Chiêu vỗ về Bạch Ngọc Đường, bắt đầu mở miệng, “Ngày xưa, trước khi tôi ra nước ngoài, chẳng phải cho đăng một loạt luận văn sao?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Bài báo ấy, tôi còn nhớ rõ, chủ yếu nghiên cứu về vấn đề rối loạn giới tính, ở đời, có người là đàn ông, nhưng cảm thấy ông trời đang đùa bỡn với họ, vốn dĩ anh ta phải là phụ nữ mới phải. Đương nhiên, cũng có những người phụ nữ nghĩ rằng mình nên là đàn ông.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường tiếp tục gật đầu.

“Thì, quan điểm của tôi là, kỳ thật những người đó không có vấn đề gì, hoàn toàn chỉ là ngoài ý muốn, không việc gì phải trốn tránh.” Triển Chiêu nói, “Thời đại này đã rất cởi mở, hoàn toàn có thể là chính

minh, không cần quan tâm tới cái nhìn của người khác, dù là vẫn còn những trở ngại, nhưng chắc chắn về sau, theo sự phát triển của khoa học, nhất định sẽ nhận được sự tôn trọng và tán thành của nhiều người.”

“A...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Quả là điển hình cho phong cách Miêu Nhi, làm người ta thấy tràn đầy hy vọng, xã hội loài người tươi sáng hơn.”

“Xì.” Triển Chiêu trừng anh, “Bây giờ tôi nhớ lại, năm ấy từng có một cô bé chờ tôi trước cổng trường!”

“Cái gì?!” Bạch Ngọc Đường dựng thẳng lông mày, “Sao cậu không nói cho tôi biết?”

“Cậu tưởng ai, là một cô bé mới có 13, 14 tuổi thôi.” Triển Chiêu lườm Bạch Ngọc Đường, “Cô bé cầm cuốn tạp chí có đăng bài viết của tôi.”

“Nhỏ vậy đã đọc kiểu tin tức ấy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Lúc đó tôi cũng giật mình, cô bé kia chỉ hỏi tôi một câu.” Triển Chiêu thoáng ngừng lại rồi mới tiếp, “Cô bé hỏi ‘Có phải người như vậy thật sự vô tội, cũng có thể sống bình thường, còn được mọi người chấp nhận?’”

Bạch Ngọc Đường thoáng nhíu mày, trầm mặc chốc lát, lại hỏi, “Sau đó thì sao? Cậu đáp thế nào?”

“Tôi đáp — Phải.” Triển Chiêu trả lời.

“Thế thôi?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Cô bé còn nhỏ, khả năng lý giải vấn đề và trí nhớ cũng có hạn thôi. Hơn nữa cô bé tới tìm tôi, chẳng phải chỉ vì muốn nghe một chữ “Phải” đó sao?”

“A...” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, dựa vào giá tư liệu, “Miêu Nhi, bây giờ cậu nhớ lại, cảm thấy cô bé đó thực ra là một cậu bé?”

Triển Chiêu hơi sững sốt, cười, “Tiểu Bạch, cậu thật thông minh! Cậu đoán xem tôi nghĩ đến cái gì?”

Bạch Ngọc Đường đáp, “Sáng nay lúc cậu ở chỗ ông cụ kia, nhìn thấy những tấm ảnh cũ chụp một cô bé... Không phải, thực ra là một bé trai ăn mặc như một bé gái.”

Triển Chiêu gật đầu liên tục, “Chính thế! Nếu đúng như tôi nghĩ, toàn bộ vụ án này đã hoàn tất rồi!”

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường có chút nghiêm trọng, “Miêu Nhi, như vậy thì kẻ tình nghi vô danh xuất hiện trong cả vụ án này, một người đàn ông xuất quỷ nhập thần, chính là đứa con trai thực sự của chú An. Đồng thời, kẻ mang mặt nạ giết Bằng Hiểu Cẩm và An Linh Lệ tại khách sạn, gửi thư cho cậu, kể cả gọi điện tới văn phòng nhắc nhở chúng ta, đều là hắn? Hắn là hung thủ? Hoặc là một trong các hung thủ?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Tiểu Bạch, cậu nói đúng phân nửa.”

“Là sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

“Đích thật hung thủ là hắn... Nhưng, hắn là một hung thủ vô tội!” Triển Chiêu thần bí nháy mắt với Bạch Ngọc Đường. Anh túm lấy Bạch Ngọc Đường, đứng dậy, “Đi, chúng ta đi tìm chứng cứ, tiện thể bắt đám yêu tinh hại người lại!”

Bạch Ngọc Đường bị kéo ra ngoài, miệng vẫn lẩm bẩm, “Hung thủ vô tội... vô tội...”

Tới trước bãi đỗ xe, Bạch Ngọc Đường mở cửa xe, đột nhiên “A” lên.

Triển Chiêu cười nhìn anh, “Sao? Nghĩ ra rồi?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hung thủ vô tội, uầy... Miêu Nhi, cậu linh thật đấy!”

## 155. Quyển II – Vụ Án 6 – Chương 27

### Chương 27 : Kết Án

3 giờ chiều, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhận được tin báo từ Bao Chứng, chú An vì bị tổn thương tinh thần quá nặng nên đã được phê chuẩn cho về hưu sớm; để tuyên dương những thành tích cùng sự cống hiến của ông đối với việc duy trì trật tự trị an thành phố S, sở cảnh sát quyết định sẽ trao tặng ông huy

chương danh dự vào tháng sau, cùng với đó là một khoản tiền thưởng kék sù và chế độ đãi ngộ phúc lợi vô cùng hậu hĩnh.

5 giờ chiều, toàn bộ các thành viên của SCI kéo nhau đến nhà hàng mà Bạch Cẩm Đường mới mở trong thành phố để ăn lẩu. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau bố trí kế hoạch ẻ lưới ngày mai.

10 giờ tối, mọi người giải tán, ai đi việc nấy.

.

Ngày tiếp theo.

8 giờ sáng, buổi họp mặt độc giả của Triển Chiêu ở nhà xuất bản Nam Nhai bắt đầu, tổng cộng có mười hai người tham gia, đều là những thanh niên ra dáng học sinh – sinh viên, trong đó có cả Dương Mai và Ngôn Giai Giai.

Nhưng đợi mãi đến 8 giờ 30 mà vẫn chưa thấy Triển Chiêu đến, gọi điện thoại cũng không liên lạc được, Tiền Minh Nguyệt lộ vẻ sốt ruột, cứ nhìn mãi ra cửa. Mà không chỉ có Triển Chiêu biệt tăm biệt tích, ngay cả cánh truyền thông báo chí cô ta gọi cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Sắc mặt của Dương Mai và Ngôn Giai Giai lúc này đã mất hẳn sự kiên nhẫn.

9 giờ sáng, đám người ngồi chờ bắt đầu xì xầm oán thán.

Ngôn Giai Giai lạnh lùng nhìn Tiền Minh Nguyệt, “Cô giỡn mặt với tôi?”

Dương Mai cười lạnh, “Hay người bày trò chính là cô?”

“Cô nói cái gì?” Ngôn Giai Giai nhìn Dương Mai; Dương Mai quay đi chỗ khác, không lên tiếng.

“Có thể cậu ấy kẹt việc gì nên đến trễ chẳng?” Tiền Minh Nguyệt vội lên tiếng hòa giải, “Cậu ấy dù sao cũng là cảnh sát, công việc rất bề bộn mà.”

Đang nói thì một tiếng gõ cửa chợt vang lên; sau đó, cửa bị đẩy ra, Triển Chiêu xuất hiện, mỉm cười, “Thành thật xin lỗi, tôi tới trễ.”

... Hơn hai mươi người ở đây đồng loạt sững sờ trong giây lát, sau đó lập tức xôn xao cả lên, không dám tin rằng mình đã gặp được Triển Chiêu bằng xương bằng thịt.

“Tiến sỹ Triển.” Ngôn Giai Giai phấn khởi đứng lên, Triển Chiêu gật đầu với cô, nụ cười trên mặt cô lập tức lại tươi lên gấp bội, còn Dương Mai ở bên thì thoáng vẻ ghen tỵ.

“Tiểu Triển...” Tiền Minh Nguyệt xem chừng thở phào nhẹ nhõm, “Còn tưởng rằng em không tới nữa cơ.”

Triển Chiêu thoáng vẻ áy náy, “Tôi xin lỗi, bởi vì phải đợi vài người nữa nên mới đến muộn một chút.” Nói xong liền đưa tay về phía cửa, ba người xuất hiện, là Lục Lương và một đôi nam nữ. Đôi nam nữ thoạt nhìn hơn ba mươi tuổi, trông như vợ chồng.

Ba người vừa bước đến, sắc mặt Dương Mai lập tức tái hẳn đi.

Lục Lương nhìn Dương Mai, sắc mặt xấu vô cùng, “Dương Mai... em làm tôi quá thất vọng.”

” Thế nào mà...” Dương Mai nghệt mặt, khó hiểu nhìn đôi nam nữ kia.

“Cô vẫn còn nhớ bọn họ chứ?” Triển Chiêu hỏi Dương Mai, “Bọn họ là cha mẹ của Triệu Tĩnh, là những người đã bị cô xem là vật thí nghiệm. Thế nào? Không ngờ là họ còn sống?”

Dương Mai hoàn toàn choáng váng, lại nghe Triển Chiêu không nhanh không chậm nói, “Bọn tôi đã kiểm tra toàn bộ hồ sơ cũng không thể phát hiện được hành tung của cha mẹ Triệu Tĩnh. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác; có phương pháp gì để làm cho người ta chết mất xác đây?” Dứt lời, anh đưa tay vỗ vai Triệu Khi – cha của Triệu Tĩnh, ” Chuyện tiếp theo thế nào hãy để anh ấy kể tiếp.”

Triệu Khi gật đầu, mở miệng: “Trước đây, vợ chồng chúng tôi có đến khám ở chỗ giáo sư Lục, được chẩn đoán là bị loạn nhớ. Chúng tôi thật sự rất sợ nên đã chấp nhận tham gia trị liệu, mà chịu trách nhiệm chữa trị cho chúng tôi chính là cô Dương Mai... Cô ta cho chúng tôi uống thuốc, thực hiện các biện pháp trị liệu.

Giáo sư Lục cũng thường đến xem tình hình của chúng tôi, nhưng mà... Bệnh của chúng tôi không những không thuyên giảm, ngược lại càng lúc càng trầm trọng hơn.”

Lục Lương lắc đầu, “Điều tại tôi quá mức tín nhiệm Dương Mai, cô ta theo tôi học nhiều năm như vậy, thật sự rất có khả năng, không ngờ...” Ông ngẩng lên nhìn Triển Chiêu, “Sau khi cậu gọi cho tôi vào hôm qua, tôi đã lên vào văn phòng của Dương Mai và... phát hiện ra cô ta đang cất giấu một vài tài liệu. Từ đó mới biết được, những loại thuốc mà cô ta cho vợ chồng Triệu Khi dùng căn bản trái ngược hoàn toàn với phương hướng trị liệu, thậm chí còn nghiên cứu những thứ tà môn dị đoan, để cho bệnh tình của vợ chồng họ chuyển biến thành vô phương khống chế, hơn nữa còn bị trầm cảm nghiêm trọng.”

“Sau đó, chúng tôi sợ rằng trong vô thức mình sẽ tổn thương Tĩnh Tĩnh, vậy nên đã đưa con bé tới nhà anh trai của tôi, nhờ gia đình họ thay chúng tôi chăm sóc nó, mà bệnh tình của chúng tôi cũng chỉ có mỗi bọn họ biết.” Triệu Khi nói tiếp, “Lúc ấy, chúng tôi cảm giác như mình đã hết thuốc chữa, hoàn toàn không còn chút hi vọng nào cả. Rồi Dương Mai tìm tới chúng tôi, cho chúng tôi hai vé đi du thuyền.”

Triển Chiêu bổ sung, “Mà chiếc du thuyền này thuộc đường tàu du lịch tư nhân mới mở, thủy tuyến từ thành phố S đến thành phố K.”

“Sau đó rồi sao?” Dương Mai nhìn vợ chồng Triệu Khi, “Tại sao các người lại không nhảy xuống? Lẽ ra nhất định phải nhảy chứ!”

Triển Chiêu mỉm cười, “Cô ra ám thị với bọn họ, muốn họ phải nhảy xuống có phải không? Nhưng cô đã quên mất một chuyện, đây gọi là người tính không bằng trời tính.”

“Anh có ý gì?” Dương Mai vẫn chưa hiểu.

“Bọn họ đã nhảy, nhưng rồi được cứu.” Triển Chiêu mỉm cười.

“Cái gì?” Dương Mai trợn trừng hai mắt, không dám tin.

Triển Chiêu lắc đầu nhìn cô, “Hiểu biết của cô về việc ra ám hiệu vẫn rất nông cạn. Ví như muốn giết dây ột người tự sát, nhảy sông nhảy biển là dạng tự vẫn có tỷ lệ thành công thấp nhất. Một người muốn tự tìm cái chết, cho dù là chọn phương pháp nào cũng rất khổ sở, bản năng muốn sống của mỗi người sẽ buộc người đó tự cứu mình!”

Triệu Khi gật đầu, “Sau khi chúng tôi nhảy xuống, đầu óc bỗng nhiên trống rỗng, nhưng mà trong khoảng khắc sắp bị chết đuối, tôi đã nghĩ, tại sao mình phải chết? Rồi thì chẳng nghĩ ra được gì cả, tôi bắt đầu kêu cứu, kết quả được thuyền cứu hộ vớt lên bờ.”

“Đúng thật là lên bờ, có điều đó là bờ của thành phố K.” Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ, “Loạn nhớ cộng thêm chúng trầm cảm, trạng thái đương nhiên không thể bình thường, giấy tờ tùy thân cũng không mang, vậy nên họ bị đưa vào bệnh viện tâm thần của thành phố K để được điều trị tạm thời. Sau đó, cục cảnh sát thành phố K phát hiện chúng tôi phát lệnh tìm người mất tích thì mới liên lạc với chúng tôi. Mãi đến hôm qua chúng tôi mới biết tin, hôm nay cho người đi đón họ, may mắn ở chỗ, nhờ có một loạt biện pháp trị liệu của bệnh viện tâm thần và ngưng dùng thuốc, trí nhớ của họ đã khôi phục phần nào.”

Ngôn Giai Giai cười cười, “Màu mè thế, thôi được rồi, cứ tóm hung thủ đi!” Nói xong quay sang Triển Chiêu, “Bọn em không có dính dáng gì với việc này, vậy xin phép đi trước...”

“Gượng đã.” Triển Chiêu mỉm cười, “Ai nói là không có dính dáng?”

Vừa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đã dẫn một đứa bé đến, chính là Triệu Tĩnh.

“Tĩnh Tĩnh!” Hai vợ chồng Triệu Khi lao tới ôm chầm lấy cô con gái đã lâu không gặp. Triệu Tĩnh cũng nhận ra ba mẹ, nhưng nụ cười vừa chớm nở thì khi xoay sang nhìn những người trong hội trường, em đã kinh hoàng đến mức thét lên chói lói, chôn hẳn mặt vào lòng mẹ.

“Sao thế con?” Triệu Khi không hiểu gì cả, “Tĩnh Tĩnh?”

Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống, đưa tay vỗ về Triệu Tĩnh, “Tĩnh Tĩnh, đừng sợ, nói cho các chú biết, hung thủ giết chết cả nhà của bác con ngày hôm ấy có ở đây không?”



Triệu Tĩnh quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, rồi lại nhìn sang ba mẹ. Triệu Khi vội vã hỏi, “Tĩnh Tĩnh? Con mau nói ọi người biết, ai đã hại chết cả nhà bác?”

Triệu Tĩnh xoay mặt lại, nhìn chằm chằm vào Dương Mai cùng những người đứng ở phía sau cô: “Bọn họ!”

Bạch Ngọc Đường nói với nhóm cảnh sát, “Bắt hết bọn chúng!”

Các cảnh sát xông vào bắt người. Đám thanh niên kia không ngừng giãy giụa chống cự, “Các người đừng nói bừa, bọn tôi không có! Chỉ dựa vào một con oắt, lại còn bị bệnh thần kinh...”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh nhìn chúng, “Cô bé hoàn toàn bình thường, bọn mày mới là thần kinh!”

“Lúc trước chúng tôi điều tra gặp phải không ít trở ngại cũng là do cái khu vực bên cạnh trường học đó, vì người ra vào nhiều vô kể, nhất là những tay chơi bóng rổ.” Triển Chiêu thấy khuôn mặt của mấy người bọn chúng đều cứng đờ, liền nói tiếp, “Bởi trong tiểu khu ấy có sân bóng rổ, học sinh trong trường thường xuyên vào chơi bóng, còn có khá nhiều học sinh nội trú nữa. Cũng vì vậy mà các bảo vệ đối với những học sinh ôm bóng ra ra vào vào chẳng mấy chú ý.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tôi đã hỏi những học sinh chơi bóng khác, bọn họ nói đã nhìn thấy có mấy người chơi bóng rổ đi vào bên trong tòa nhà.”

“Camera không quay được các người là bởi các người không đi thang máy mà leo thang bộ.” Triển Chiêu cười cười, “Nhưng mà phải biết rằng đây là lầu thứ 17, bình thường hầu như chẳng ai dùng thang bộ cả!”

“Lớp bụi dày còn lưu lại dấu giày của bọn mày đấy.” Bạch Ngọc Đường nói nhẹ hẫng, “Còn có cả mồ hôi... Chúng cơ vô cùng xác thực, còn chống chế?!”

Cả đám cúi đầu, nói không ra lời.

“Gia đình bác của Triệu Tĩnh là những người duy nhất biết đến cái trò thí nghiệm của cô nên cô đã giết người diệt khẩu.” Triển Chiêu lắc đầu nhìn Dương Mai.

“Tĩnh Tĩnh.” Triệu Khi hỏi, “Bọn chúng hại chết bác trai bác gái của con, vì sao con lại không nói?”

Triệu Tĩnh thoáng vẻ oan ức nhìn Triệu Khi, nước mắt rơi lã chã.

“Đừng trách cô bé.” Triển Chiêu thấp giọng nói, “Cô bé bị bệnh mất nhớ, lại còn bị Dương Mai dọa dẫm.”

Vợ chồng Triệu Khi vẫn chưa hiểu, Triển Chiêu nói tiếp, “Trước lúc hai người ra đi, đã để lại một lời nhắn cho Triệu Tĩnh là I LOVE YOU, đấy chỉ là muốn cô bé biết được tình yêu của hai người. Nhưng Dương Mai cùng đồng bọn đã cố ý đem các cỗ thi thể xếp thành I LOVE YOU, rồi nói đó chính là lời dặn của hai người, nếu cô bé dám hé miệng thì vĩnh viễn không được gặp lại ba mẹ hoặc tương tự như thế. Tĩnh Tĩnh chỉ là một đứa trẻ, lại bị chứng rối loạn trí nhớ, đương nhiên là cái gì cũng không dám nói, nhưng ba từ I LOVE YOU ấy... có vẻ đã trở thành bóng ma ám ảnh không nguôi trong lòng cô bé.”

Vợ chồng Triệu Khi kinh ngạc nhìn Triệu Tĩnh, thấy cô bé gật đầu, hai vợ chồng lòng đau như cắt. Những cảnh sát chung quanh cũng vô cùng phần nộ, đám thanh niên này ý vào chút học thức và năng lực mà làm xằng làm bậy.

Bọn Dương Mai bị áp giải ra sau, Ngôn Giai Giai đứng tại chỗ vỗ tay, “Oa... Thật lợi hại quá, con nhỏ Dương Mai kia thật là không có nhân tính.”

“Cô đừng đắc ý vội.” Triển Chiêu lạnh lẽo nhìn cô, “Huyền Dạ Giáo Chủ.”

Ngôn Giai Giai hơi đổi sắc mặt, cười, “Gì cơ?”

“Mặc dù server của các cô nằm ở ngoại quốc, nhưng chúng tôi đã nhờ chuyên gia tìm được rồi, kết quả cho thấy người đăng ký trang web chính là cô!” Bạch Ngọc Đường ra lệnh cho cấp dưới, “Dẫn đi luôn!”

Ngôn Giai Giai cãi lại, “Các người dựa vào cái gì mà bắt tôi? Tôi vẫn còn chưa thành niên, mà đăng ký mỗi một cái trang web thì đã làm sao chứ?”

Bạch Ngọc Đường chỉ ném một câu, “Chúng cứ phạm tội xác thực, cô hãy biết điều một chút!” Nói xong, nhìn mấy kẻ phía sau, “Dẫn hết bọn chúng đi!”

Một loạt xe cảnh sát dừng bên ngoài nhà xuất bản, các cảnh sát áp giải tất cả mười hai người lên xe.

Nhóm người đã đi hết, Triển Chiêu đưa cho gia đình Triệu Khi một tờ danh thiếp, “Người này là chuyên gia nổi tiếng thế giới về phương diện chữa trị chứng rối loạn trí nhớ. Tôi đã gọi điện cho ông ấy, cũng đã làm hết các thủ tục cho gia đình anh. Bệnh tình của cả ba hiện giờ cũng không đến nỗi nghiêm trọng lắm, nhưng mà Tình Tình có thể phải cần điều trị tâm lý, anh chị hãy mang cô bé đi đi.”

Vợ chồng Triệu Khi cảm kích nhận lấy tấm danh thiếp rồi đưa Triệu Tình rời khỏi đó.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xoay người định dời bước thì chợt nghe thấy giọng nói run rẩy của Tiền Minh Nguyệt vang lên, “Tiểu Triển...”

Triển Chiêu quay đầu lại, sắc mặt Tiền Minh Nguyệt tái nhợt. Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu trao đổi một ánh mắt, Bạch Ngọc Đường xoay người ra ngoài trước.

“Chị...” Tiền Minh Nguyệt mở miệng ngắc ngứ, hồi lâu cũng chưa nói nên lời.

Triển Chiêu nhìn cô một lát, “Bọn tôi đã điều tra, mẹ của chị đang bị bệnh nặng, muốn chữa trị phải tốn rất nhiều tiền... Với khả năng kinh tế của chị thì không tài nào kham nổi.”

Tiền Minh Nguyệt cười khổ gật đầu, “Chị đã biến thủ tiền của nhà xuất bản và một vài khoản khác. Ngôn Giai Giai nói, chỉ cần chị chịu giúp cô ta, cô ta sẽ cho chị mượn tiền để bù vào, còn không thì sẽ báo cảnh sát... Chị không thể mất đi nhà xuất bản này được, nếu không kiếm đủ tiền bù vào, nhà xuất bản sẽ phải đóng cửa.”

Triển Chiêu nghe cô nói xong, gật đầu, “Tôi hiểu.”

“Cậu... không bắt chị sao?” Tiền Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn ra ngoài cửa, “Cảnh sát đi mất rồi... Làm sao bắt chị được? Thôi thì để tôi bắt ở trong tâm là được rồi.”

Tiền Minh Nguyệt dở khóc dở cười, chợt nghe Triển Chiêu nói, “Tôi mới viết xong sách, hai ngày nữa là có thể xuất bản rồi, tiền nhuận bút chị cứ lấy để đắp vào phần bị thiếu kia.” Dứt lời, anh xoay bước.

“... Như vậy sao được?” Tiền Minh Nguyệt kinh hãi. Doanh thu của lần xuất bản này tuyệt đối sẽ rất lớn. Cô vội vàng đuổi theo, chợt bắt gặp Bạch Ngọc Đường vốn tưởng đã đi đang đứng ở cửa.

Anh nói, “Tình huống lần này là đặc biệt, sẽ không có lần sau nữa đâu đấy!”

...

1 giờ chiều, công ty giải trí Thiên Vũ bắt đầu tiến hành ngày diễn cuối cùng của tuần lễ ảo thuật, Ngôn Lệ bước ra cất băng.

Nghi thức cất băng kết thúc, Ngôn Lệ tuyên bố rằng tiết mục ảo thuật cuối cùng sẽ do nhà ảo thuật lừng danh thế giới Triệu Trinh biểu diễn, một lần nữa thách thức với khả năng cực hạn của con người.

Vào lúc 1 giờ 30 phút, buổi diễn cuối cùng của tuần lễ ảo thuật chính thức bắt đầu. Nửa tiếng đầu tiên chính là một loạt các tiết mục biểu diễn ảo thuật tranh tài.

Ngôn Lệ vừa xuống tới đã bị Vương Triều và Trương Long chặn lại. Sau đó, Ngôn Lệ bị dẫn tới khách sạn xảy ra án mạng của Bàng Hiểu Cẩm và An Linh Lệ.

Trên hội trường tầng cao nhất của khách sạn, toàn bộ các nhân viên của SCI hiện diện đầy đủ cùng với Ngôn Giai Giai, Ngôn Lệ, Bàng Cát, Bàng Khánh, và cả An Hữu Đạo. Bọn họ nhìn nhau một thoáng, không ai nói nên lời.

Bạch Ngọc Đường quét mắt một vòng, “Sau đây sẽ là sơ lược quá trình mà các người đã giết chết An Linh Lệ cùng với Bàng Hiểu Cẩm.”

Triển Chiêu bắt đầu tường thuật: “Đầu tiên, An Linh Lệ đến khách sạn này bởi chú An yêu cầu, trang phục cũng là do ông chuẩn bị. Một cô gái ở độ tuổi như vậy, lại là con nhà gia giáo có phẩm hạnh tốt, bảo được cô bé đến khách sạn mà ăn vận lễ phục xa xỉ như vậy chỉ có thể là — cha mẹ!” Triển Chiêu nói.

Chú An vừa định phản biện thì Bạch Ngọc Đường đã lạnh lùng nhìn ông một cái, “Đừng vội, rồi sẽ đến lượt ông nói, nhưng trong quá trình giải thích, tạm thời đừng làm gián đoạn!”

“Băng ghi hình trong máy đã bị cắt xén khoảng nửa giờ, bỏ đi ba đoạn. Đoạn thứ nhất, chính là đoạn ông An Hữu Đạo tiến vào trong phòng và chờ.” Triển Chiêu không hề dừng lại, tiếp tục giải thích, “Lúc An Linh Lệ vào trong, ông đã chờ sẵn ở đấy. Sau đó, ông bảo cô ấy thay quần áo rồi mới ra tay giết người.”

An Hữu Đạo sắc mặt xanh mét, không lên tiếng.

“Nhưng mà quần áo thì ông còn có thể khống chế chứ còn những thứ khác thì ông chẳng tài nào khống chế được.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ví dụ như... Màu sơn móng tay.”

“Bởi ông đã thấy màu sơn trên móng tay của con gái mình nên bèn gọi báo cho Bàng Hiểu Cầm đổi nước sơn. Chính vì vậy mà Bàng Hiểu Cầm mới vội vã sơn móng tay, bất cẩn làm trầy khi kéo khóa, để dính lại vệt sơn chưa khô đó.” Triển Chiêu tiếp lời, “Ông cho An Linh Lệ uống thuốc, rồi giết cô ấy. Ngôn Giai Giai giả dạng thành bộ dáng hung thủ mà các người dựng nên, mang mặt nạ mèo máy bước vào vào phòng, tiếp theo hai người cùng nhau phân thân thi thể đó. Sau rồi, ông để lại tờ giấy ‘xin tặng An Hữu Đạo chút lễ mọn’ trước khi rời đi, chính là để bản thân được thoát tội. Dĩ nhiên, đoạn này bị cắt, đấy là đoạn thứ hai.” Triển Chiêu nói, “Tiếp theo, Ngôn Giai Giai gọi điện cho người phục vụ đi lên, thôi miên anh ta, để anh ta xách cái túi có vẻ là rác, nhưng thực ra là thi thể của An Linh Lệ ra khỏi tòa nhà. Ngôn Lệ phái người tới lấy xác, nhét vào bên trong chiếc bánh ga-tô đã được chuẩn bị sẵn. Trong mấy giờ trước khi bữa tiệc diễn ra, Ngôn Giai Giai ở trong phòng một mình thu dọn hiện trường, chờ nạn nhân thứ hai chạy đến.”

“Bữa tiệc bắt đầu, Bàng Hiểu Cầm chẳng hề biết gì đã gây sự với Bạch Cẩm Đường và Ngôn Lệ, sau đó chạy tới căn phòng đó, có lẽ đây cũng là chuyện mà cha của cô ta đã dặn cô ta từ trước, mà lúc này, người trong phòng chính là Ngôn Giai Giai.”

“Ngôn Giai Giai làm theo tương tự, cho Bàng Hiểu Cầm uống thuốc mê, rồi giết cô ta; sau đó nhanh chóng mang đầu của Bàng Hiểu Cầm rời đi, thôi miên người đưa bánh ga-tô, và tìm người trình diễn một màn thay đổi đầu người.” Triển Chiêu nói xong, chỉ vào Ngôn Lệ, “Ngôn Lệ chịu trách nhiệm phần này, bà đã hạ được với Triệu Trinh. Bà biết rằng Triệu Trinh trong quá trình tập luyện sẽ ăn kiêng, vậy nên chỉ cần lựa lúc thích hợp, mang đồ ăn đến đưa cho Bạch Trì thì cậu ấy nhất định sẽ mang cho Triệu Trinh ăn. Người được phân công thay đổi đầu người hẳn là một ảo thuật gia, có khả năng nhất chính là một trong ba người đã gây hấn với Triệu Trinh.”

“Mà việc cắt xén và bôi đen băng ghi hình của hai khách sạn, xét khách quan thì chỉ có chủ tịch Bạch Cẩm Đường là có thể làm được, nhưng mà trùng hợp ở chỗ, anh Bạch Cẩm Đường trong khoảng thời gian này ở nước ngoài, những người nắm quyền còn lại của khách sạn chỉ còn bà và Bàng Cát thôi. Vậy nên, chính các người đã giở trò.” Bạch Ngọc Đường không nhanh không chậm lên tiếng, “Và cuối cùng, Dương Mai lại giả trang làm hung thủ kia, mang mặt nạ và gài tờ giấy ‘thay trời hành đạo’ vào xe chúng tôi. Tất cả những cuộn băng ghi hình đó đều xuất hiện một hung thủ đeo mặt nạ... Một hung thủ mà chúng tôi vĩnh viễn không thể tìm ra được, bởi vì hẳn là do các người thay phiên nhau dựng lên.”

“Tôi đã trình bày xong suy luận của mình, các người còn gì muốn nói không?” Triển Chiêu hỏi.

“Ha ha...” Ngôn Lệ cười lắc đầu, “Rất đặc sắc, chẳng qua ‘nói có sách, mách có chứng’, tất cả những gì cậu nói chẳng qua chỉ là suy đoán suông mà thôi!”

Triển Chiêu chậm rãi lên tiếng, “Bà Ngôn, bà đã sai người cắt nối, biên tập lại hình ảnh, nhưng cắt xong xem chừng cũng không có thời gian xem lại.”

Ngôn Lệ sững sốt.

“Vậy không biết bà Ngôn có phát hiện ra... một vài đoạn đã bị dư ra không?” Triển Chiêu vừa dứt lời, Tưởng Bình đã mở laptop, trên màn hình hiện lên một đoạn phim... Là người mang mặt nạ mèo máy... bước ra từ trong phòng vào lúc sau cùng.

Mấy người bọn họ sắc mặt tái đi trong chớp mắt, không hện mà cùng hít một hơi lạnh.

“Hung thủ này... Chú An hẳn là biết?” Triển Chiêu hỏi.

Chú An trợn to hai mắt, khiếp sợ nhìn hình ảnh kia, miệng há hốc, nói không nên lời.

“Giết người nên có lý do.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở miệng, “An Linh Lệ là con gái nuôi của ông, luôn ngoan ngoãn, hiếu thảo với ông, rốt cuộc là vì cái gì mà ông phải giết cô ấy một cách tàn nhẫn đến vậy?”

Chú An không đáp, thân thể khẽ run rẩy.

“Là bởi vì cậu ta sao?” Triển Chiêu đưa tay, nhẹ nhàng chỉ vào người mang mặt nạ kia, “Các người hẳn đã chuẩn bị một cảnh để hung thủ đi ra, có như vậy thì chúng tôi mới không nghi ngờ việc băng ghi hình bị cắt xén... Nhưng nếu như thời gian bị ngắn đi thì thể nào chúng tôi cũng phát hiện được băng ghi hình có vấn đề. Vì vậy, các người đã khéo léo lựa chọn những lúc thích hợp để xuất hiện ở trước mặt chúng tôi... Như vậy thì có thể giảm bớt sự tình nghi của mình. Nhưng nếu thế... thì cái người bước ra từ trong phòng này là ai?”

“Chúng tôi đã đặt nên giả thiết.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hắn đã đi ra nghĩa là hắn có đi vào, mà hắn lại không bị camera thu hình, tức là hắn đã vào phòng ngay đoạn bị các người cắt mất. Đoạn bị cắt thứ nhất, trong phòng có An Hữu Đạo và An Linh Lệ, không lý nào hắn lại không bị phát hiện. Đoạn bị cắt thứ hai, có Ngôn Giai Giai, vậy thì hắn nhân lúc Ngôn Giai Giai rời đi đã nhanh chóng lén vào, sau đó lại cấp tốc đi ra.”

“Thời gian không vượt quá năm phút đồng hồ.” Triển Chiêu cười hỏi, “Các người đoán cậu ta đi vào để làm gì?”

Ngôn Lệ bắt đầu sốt ruột, Triển Chiêu chỉ vào hai đoạn băng ghi hình khác ọi người nhìn, “Xem này, một người ở bữa tiệc, một người ở bãi đỗ xe, đều là người tình nghi bí ẩn kia... Có thấy trên người cậu ta thiếu mất thứ gì không? Là Âu phục!”

“Hắn có thể vứt bộ Âu phục đó đi đâu?” Bạch Ngọc Đường đưa tay, tiếp lấy một bộ Âu phục từ một viên cảnh sát, “Chúng tôi đã tìm được một bộ Âu phục vô chủ tại phòng thay quần áo của nhân viên, bên trong bộ Âu phục đó có một cái thẻ nhớ và một cái máy quay phim mini.”

Tưởng Bình nhận lấy thẻ nhớ, cắm vào máy, bên trong có một file video và mấy file audio. Đoạn video thu lại toàn cảnh chú An giết chết An Linh Lệ, Ngôn Giai Giai và ông ta cùng nhau phân thân cũng như toàn bộ quá trình Ngôn Giai Giai giết Bàng Hiểu Cẩm. Những đoạn audio là ghi âm từ điện thoại của sáu người, bởi vì mỗi đoạn nói chuyện đều có giọng của An Hữu Đạo nên có thể xác định máy ghi âm đã được gắn ở trong điện thoại di động của An Hữu Đạo.

Nhìn thấy tất cả các bằng chứng này, tất cả đám người tê liệt khụy xuống đất... Chết thật rồi, đây đúng là tang chứng vật chứng đầy đủ.

“Tại sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi Bàng Cát, “Bàng Hiểu Cẩm là đứa con máu mủ ruột thịt của ông, vì sao lại giết chết cô ta?”

“Máu mủ ruột thịt?” Bàng Cát cười lạnh, “Nó đáng chết, đã biết rõ anh trai Bàng Dục của nó là do người họ Bạch và họ Triển hại chết, toàn bộ tài sản của Bàng thị cũng bị chính Bạch Cẩm Đường đoạt sạch, thế mà còn sống chết dày mặt bám dính lấy hắn, một mực đòi gả cho hắn?! Chó má!! Tao thật sự hối hận đã sinh ra nó, cũng là ông trời không có mắt, tao và Khánh Nhi đã không thành công, nếu không thì Triển Chiêu và Công Tôn Sách đều phải chết, tao muốn người họ Bạch phải ném mùi vĩnh viễn mất đi người mình yêu nhất... Ông trời không có mắt!”

Bạch Ngọc Đường cau mày, lệnh cho cấp dưới, “Dẫn đi!”

“An Hữu Đạo.” Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn chú An, “Nghe nói vợ của ông phải vào bệnh viện tâm thần.”

An Hữu Đạo chán nản ngồi nghịch xuống ghế, chậm rãi đáp, “Đúng vậy, ông trời không có mắt... An Hữu Đạo ta cả đời trừ bạo an dân, không hề làm chuyện gì để bản thân hổ thẹn, khó khăn lắm mới có được mụn con lúc tuổi già, không ngờ rằng nó lại là một kẻ biến thái!”

Triển Chiêu khẽ cau mày, trao đổi ánh mắt với Bạch Ngọc Đường — Quả nhiên.

An Hữu Đạo nhìn Bạch Ngọc Đường, “Con tôi tên là An Lâm. Tôi đã trông cậu và Triển Chiêu lớn lên... Hai cậu đều rất có tiền đồ, Tiểu Triển là văn, còn cậu là võ, chuyện tốt nào cũng bị hai nhà các cậu chiếm

hết. Lúc con tôi mới ra đời, tôi đã nghĩ là, tôi cũng nhất định phải bồi dưỡng nó trở thành một người có tiền đồ, văn võ song toàn, cha của nó đã không bằng người khác, nhưng nó sẽ không thua kém thiên hạ... Ai ngờ, thằng nhỏ này chẳng những không ra gì mà lại còn thích giả gái! Từ khi còn nhỏ đã bức mẹ nó phát điên, cả ngày khùng khùng dở dở, tôi có khổ mà chẳng thể nói, càng không thể cho người khác biết con của tôi là một kẻ biến thái, chỉ có thể chịu đựng. Ngày nào tôi cũng làm công tác tư tưởng với Lâm Lâm, thế rồi dần dần nó cũng bắt đầu nghe. Ngay vào lúc này, nó lại đọc được cái loạt luận văn gì đó, chính là do Tiểu Triển cậu viết hồi ấy, sau đó chạy đi chẳng biết đã hỏi cậu những thứ gì, khi trở về thì lại nói với tôi, nó muốn làm chính nó, sau này chỉ làm con gái... Tôi thực sự suýt lên máu não, cũng chỉ còn biết coi như nó không tồn tại, rồi nhận nuôi Linh Lệ, nói cho người khác biết, tôi chỉ có một đứa con gái."

"Ông hao tổn bao công sức như vậy là vì muốn bảo thù tôi sao?" Triển Chiêu hỏi An Hữu Đạo.

"Không sai!" An Hữu Đạo cảm hận nhìn Triển Chiêu, "Tao hận! Mày có biết suốt mười mấy năm qua tao đã phải sống một cuộc đời như thế nào không? Tao chính là muốn tâm lý học, con mẹ nó, phải biến mất khỏi thế giới này!"

"Ông đã phát hiện ra những bức thư mà An Lâm viết cho tôi nên đã nghĩ ra cái kế hoạch này?" Triển Chiêu hỏi.

"Không sai." An Hữu Đạo cười, "Không sai, tao muốn cho người người đều cảm thấy chính do mày tuyên truyền ba cái thứ tâm lý học mới sinh ra những kẻ cuồng sát như vậy... Và bởi vì mày xem nhẹ những việc này nên mới phải có nhiều người vô tội bị giết oan; còn tao là người bị hại, tao sẽ có được huy chương danh dự, mày sẽ phải thân bại danh liệt! Tao muốn mày thân bại danh liệt... Ông trời không có mắt, con của tao lại đi quay phim cha nó để làm bằng chứng..."

Bạch Ngọc Đường bắt đầu nhìn An Hữu Đạo dường như đã phát rồ, lệnh cho cảnh sát dẫn ông ta đi.

"Các người không thể bắt tôi!" Ngôn Giai Giai giành nói, "Tôi vẫn chưa thành niên, tất cả là do bọn họ bắt buộc tôi làm!"

"Hừ..." Triển Chiêu cười lắc đầu, "Ngôn Giai Giai, chúng tôi đã gọi cho sở cảnh sát thành phố K để kiểm chứng, những vụ án mổ bụng năm đó, nếu như tôi đoán không sai, chính là cô đã dẫn theo những giáo đồ của mình đi làm thí nghiệm, sau đó giả họa cho Phương Ác. Bởi vì cô đã nhìn thấy bản ghi chép của ba mình, sau đó vất óc tính kế để tìm tới Trâu Mặc, lừa gạt lòng tin của Vương Lập Dũng, trộm được phần tài liệu kia, rồi đến cục cảnh sát tổng bom, giết chết Vương Lập Dũng. Nếu không phải là An Lâm đã gọi điện thoại nhắc nhở chúng tôi, nói không chừng SCI đã bị nổ banh... Cô chơi vui quá mức rồi đấy!"

Ngôn Giai Giai nhìn Triển Chiêu, "Người ta... đều là vì anh! Người ta muốn anh có thể trở thành thần!" Vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào mắt Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười lạnh, "Đẹp cái trò vớ vẩn đó của cô đi, khả năng thôi miên cỡ đó lừa gạt người ngoài còn tạm được, đừng mong dùng được với tôi!"

Bạch Ngọc Đường lại lệnh cho cấp dưới, "Dẫn cô ta đi!"

"Mẹ... Mẹ! Cứu con!" Ngôn Giai Giai lúc bị dẫn đi vẫn không ngừng kêu gào, bộ dáng đó cũng không biết là cô ta sợ thật hay là giả bộ.

"Ngôn Lệ." Bạch Ngọc Đường nhìn Ngôn Lệ, "Vậy còn bà thì vì sao?"

Ngôn Lệ lắc đầu, cười, "Tôi không hận các cậu, ngay cả bây giờ cũng không hận các cậu. Chồng của tôi chết, con gái thì biến thành như vậy... Người tôi hận chỉ có một... Triệu Tước!"

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sắc mặt hơi đổi. Ngôn Lệ nhìn đồng hồ đeo tay, mỉm cười, "Màn ảo thuật của Triệu Trinh bắt đầu lúc hai giờ, bây giờ đã là 2 giờ 15 rồi..."

Triển Chiêu giật mình, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hỏi, "Ngày hôm đó thứ mà bà chuốc vào bánh Gaufre cho Triệu Trinh ăn rốt cuộc là cái gì?"

"Ha ha..." Ngôn Lệ cười, "Là thuốc làm tổn thương chức năng của phổi... Đến giờ thì chắc chắn là hắn đã tích được một lượng không nhỏ rồi... Ha ha ha."

Bạch Ngọc Đường lập tức móc điện thoại ra, “Bạch Trì, màn biểu diễn của Triệu Trinh đã bắt đầu chưa?”

Bạch Trì lúc này đang ở phía sau sân khấu lo lắng chờ, màn ảo thuật lần này của Triệu Trinh quả nhiên là thuật đào thoát, chỉ là nó khác hẳn với những màn ảo thuật trước đây. Triệu Trinh tự công tay, trói lại, nhốt vào trong một quan tài, khóa quan tài vào rồi thả nó xuống một bể nước sâu mười mét. Toàn bộ quá trình đều diễn ra sau lớp kính bể mà không hề che lại. Mục tiêu của màn ảo thuật chính là dưới toàn bộ những con mắt dõi theo ấy, ảo thuật gia thần không biết quỷ không hay mà xuất hiện lại trên bờ.

“Bắt đầu rồi ạ.” Bạch Trì vừa trả lời thì đã nghe đầu điện thoại bên kia Bạch Ngọc Đường la lên, “Đừng cho cậu ấy xuống nước! Mau ngăn cản lại!”

Bạch Trì sửng sốt, vừa lúc này đã nghe thấy một tiếng “TÙM!”, quan tài chứa Triệu Trinh đã bị ném vào trong nước, chậm rãi chìm xuống.

“KHÔNG ĐƯỢC!” Bạch Trì kinh hãi muốn lao ra ngoài sân khấu thì bị người quản lý của Triệu Trinh chặn lại, “Cậu muốn làm gì?”

“Mau buông tay!” Bạch Trì lộ ra vẻ hung hãn chưa từng thấy, “Mau dừng lại, kéo anh ấy lên!”

“Cậu điên rồi à?” Người quản lý cùng phụ tá giữ chặt lấy Bạch Trì, “Hiện đang là phát sóng trực tiếp trên toàn cầu đó, cậu muốn phá vỡ sự nghiệp của Trinh sao?!”

“Không được!” Bạch Trì giãy giụa điên cuồng, “Các người tránh ra, anh ấy đang gặp nguy hiểm!”

...

Bạch Ngọc Đường ở điện thoại đầu bên kia nghe thấy rõ ràng, đưa tay kéo Triển Chiêu, “Miêu Nhi, đi!”

Họ còn chưa kịp rời đi thì đã nghe Ngôn Lệ nói, “Với chức năng của phổ hiện giờ, Triệu Trinh chắc chắn không trụ được ở đáy nước tới hai phút... Thêm nữa...” Nói xong, Ngôn Lệ lấy từ trong túi trước ra một chiếc đồng hồ, cười lạnh, “Tôi đã đổi một món đạo cụ ảo thuật của nó, không biết ảo thuật gia thiên tài có thể thoát ra từ một cái đồng hồ thật không nhỉ?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều sửng sốt, không thể nào...

Thời gian từng giây trôi qua, Bạch Trì bị một đám người ngăn cản, bất kể là vùng vẫy thế nào cũng không thể đi lên. Lúc này, một nhân viên trợ lý chợt nói, “Đã hai phút rồi... Tại sao vẫn chưa lên?”

Bạch Trì nhân khi ấy đẩy mạnh người quản lý ra, lao người lên sân khấu. Lúc bấy giờ, những khán giả cũng đồng loạt xông vào đứng lên.

Bạch Trì lên sân khấu rồi cũng không biết nên làm gì bây giờ, nhìn quan tài đang ở đáy nước, suy nghĩ hay là nhảy xuống đi. Cậu vừa chuẩn bị nhảy xuống thì chợt cảm thấy trên vai bị vỗ nhẹ một cái, cùng lúc đó, dưới khán đài chợt truyền đến tiếng vỗ tay vang trời cùng với những tiếng xuyết xoa trầm trồ khen ngợi.

Bạch Trì quay đầu lại thì thấy Triệu Trinh sắc mặt tái nhợt đứng ở phía sau, khắp người ướt sũng nước. Anh nở nụ cười hướng về phía khán đài vỗ tay, tiếng vỗ tay càng vang dội hơn nữa.

Lúc này Bạch Trì mới phát hiện mình giống hệt như đồ gỗ, đứng phồng ra trên sân khấu. Sau đó, màn sân khấu chậm rãi rơi xuống.

Trên tay Triệu Trinh vẫn đang cầm một chiếc đồng hồ đã được mở ra, thanh thép tự gỉ trước ngực cũng bị cong đi một ít.

Triệu Trinh nhìn thép tự gỉ, cười nhẹ, “May mà có nó...”

“Anh dọa chết người.” Bạch Trì trừng Triệu Trinh một cái, đột nhiên lại thấy Triệu Trinh vươn tay, ôm lấy bả vai cậu, thấp giọng nói, “Trì Trì, đưa anh đến bệnh viện, nhưng giữ bí mật thôi...”

Bạch Trì ngây người, Triệu Trinh vừa dứt lời, máu đột nhiên từ khóe miệng trào ra... Đôi mắt từ từ nhắm nghiền lại, anh ngã xuống trên người cậu.

...

Lúc đưa Triệu Trinh vào bệnh viện, ở trong phòng cấp cứu chính là vị bác sỹ quen của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. Vừa nhìn thấy bộ dạng của Triệu Trinh, chỉ bỏ lại bốn chữ rồi đẩy người vào phòng giải phẫu — Tính mạng nguy cấp!

Theo sau là bác sỹ khoa phổi, bác sỹ khoa ngoại não... Một đồng bác sỹ tất bật chạy ra chạy vào, mang băng gạc đầy máu đẩy ra, rồi lại đem một bao huyết tương đưa vào... Các y tá bận rộn túi bụi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa không biết làm sao. Bạch Trì ngồi trên băng ghế, nước mắt như mưa.

Sau mười ba tiếng cấp cứu, đèn phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt, bác sỹ đi ra.

“Thế nào rồi ạ?” Ba người cùng nhau xông lên trước.

Bác sỹ gật đầu, tán thán, “Đã qua cơn nguy kịch.”

Mọi người đồng loạt thở phào một cái.

“Chúng tôi đã đưa bệnh nhân vào phòng điều trị.” Bác sỹ nói, “Nhưng cậu ta bị tổn thương phổi rất nghiêm trọng, phải tĩnh dưỡng trong thời gian dài; còn nữa, não bộ nhất thời bị thiếu dưỡng khí cho nên không biết đến khi nào mới có thể tỉnh lại.” Bác sỹ nói rõ bệnh trạng xong thì rời đi.

Bạch Trì xoay mặt nhìn Ngọc Đường và Triển Chiêu. Triển Chiêu đưa tay vỗ vỗ cậu, Bạch Trì nhào vào người anh mà khóc nức nở.

.

Ba ngày sau.

Tình huống của Triệu Trinh đã ổn định, có điều vẫn chưa tỉnh lại.

Bạch Ngọc Đường cho Bạch Trì nghỉ dài hạn, để cậu chăm sóc cho Triệu Trinh. Mấy ngày qua, Bạch Trì luôn luôn túc trực bên cạnh, chăm sóc cho Triệu Trinh suốt 24 giờ, nơi này sờ sờ, nơi kia lau lau, nhưng người đó vẫn một mực không tỉnh lại.

Xế chiều, Bạch Trì theo thường lệ lau người cho Triệu Trinh. Anh chàng này vốn là một cậu ấm, vô cùng thích sạch sẽ, cho nên hàng ngày Bạch Trì đều lau người cho anh, cẩn thận tránh đi vết sẹo giải phẫu trước ngực. Bạch Trì thừa dịp thay thuốc nhìn qua, là một vết sẹo rất dài.

“Sao anh vẫn chưa tỉnh?” Bạch Trì cầm lấy chiếc khăn sạch sẽ lau lau, miệng lẩm bẩm, “Anh biết không, Lisbon không chịu ăn cơm nữa... Cũng gầy đi nhiều, khó lắm mới nuôi mập được nó vậy mà... Ngày nào nó cũng ở nhà gặm, hàng xóm cũng mừng vốn đó!”

Bạch Trì vừa lau vừa cởi quần áo trên người Triệu Trinh, “Anh tỉnh lại nhanh một chút đi... Nếu không thì, anh mau tỉnh lại đi, rồi em sẽ nấu canh sườn cho anh... Ừm, hình như thế thì không có thành ý cho lắm, vậy anh muốn cái gì?”

“Có phải cái gì cũng được hay không?”

“Đúng vậy.” Bạch Trì tiếp tục lau lau.

“Vậy chúng ta yêu nhau đi.”

“Ừ... A?!” Bạch Trì kinh hãi, chỉ thấy Triệu Trinh chẳng biết lúc nào đã mở mắt, cười tủm tỉm nhìn mình, mặc dù thoạt trông vẫn rất suy yếu, nhưng thần trí anh lại rất tỉnh táo, không quên bổ sung, “Nói lời phải giữ lấy lời! Từ bây giờ chúng ta bắt đầu yêu nhau!”

“Sao lại như vậy!?” Bạch Trì mặt đỏ ửng.

“Em đã lau mình cho anh, thấy anh sạch sành sanh rồi.” Triệu Trinh liếc mắt nhìn Bạch Trì một cái, “Không muốn chịu trách nhiệm hử?”

Bạch Trì hơi phụng phịu, “Cái đó... thôi được.”

Ngoài cửa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau thăm dò.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu — Có muốn đi vào hay không?

Triển Chiêu lắc đầu —— Không nên đâu... Người ta đang yêu nhau mà!

Bạch Ngọc Đường gật đầu —— Phải phải! Quấy rầy lúc người ta yêu nhau sẽ bị ngựa đá ấy!

.

Một tuần sau, vụ án khép lại, tất cả đều bị đưa ra trước vành móng ngựa và nhận hình phạt đích đáng.

Cuối tuần, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu mang một túi đào tới thăm cụ Thường, hàn huyên một hồi đã ăn hết nửa ký. Sau đó hai người chào cụ rồi ra về.

Vừa đi ngang qua cánh đồng, Triển Chiêu đột nhiên đứng lại. Bên bờ cánh đồng có một cô gái trạc hai mươi tuổi, dáng người mảnh khảnh, cao cao, mặc một chiếc áo đầm liền thân màu trắng vô cùng thuần khiết, đầu đội một chiếc nón rộng vành, đang ngồi xem sách.

Triển Chiêu bước đến bên người cô, thấy trong tay cô cầm chính là cuốn sách mình vừa phát hành, liền đứng ở phía sau cô.

Cô gái kia ngẩng đầu lên nhìn, hỏi, “Có thể ký tên cho tôi không?”

Triển Chiêu gật đầu, cầm lấy quyển sách trên tay cô, đặt bút xuống, soạt soạt vài chữ rồi trả lại cho cô.

Bạch Ngọc Đường chờ ở phía trước, thấy Triển Chiêu vội vã chạy tới, “Có chuyện gì mà vui vậy, Miêu Nhi?”

Triển Chiêu đưa tay vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch! Về nhà nấu canh xương hầm đi!”

Bạch Ngọc Đường không nói gì.

Thấy hai người đi xa, cô gái kia mở quyển sách trong tay ra, chỉ thấy phía trên đề —— Hung thủ vô tội, nhân sinh vô tội.

Cô khép lại sách, đứng lên, phui phui váy, mỉm cười rời đi.

.

Triển Khải Thiên về đến nhà, Lỗ Ban kêu meo meo chạy tới cọt cọt, trên bàn có một tờ giấy, chỉ viết hai chữ, “Đi đây.”

Thoáng vẻ bất đắc dĩ, Triển Khải Thiên lấy một hộp cơm dư cho Lỗ Ban, “Cho mày ăn đó!”

...

Ánh mặt trời chiếu rọi khắp hoa viên trong biệt thự, Phương Ác cầm một tập tài liệu dày cộm đưa tới, “Đều ở trong này.”

Ai đó tiếp lấy tài liệu, mỉm cười, “Cậu làm tốt lắm.”

— KẾT ÁN —

## 156. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 1

Vụ án thứ 7 : Hung Thủ VS Hung Thủ

Chương 1 : Chiếc túi màu đen

Tầng ba, câu lạc bộ Phi Long, thành phố S.

Bạch Ngọc Đường xuống khỏi máy tập, lấy khăn lau mồ hôi trên trán, lơ đãng vô số ánh mắt đáng ngờ mà đi vào trong phòng tắm.

Cởi chiếc áo thể thao trắng ra, Bạch Ngọc Đường vắt khăn mặt bước vào một buồng tắm hoa sen, kéo màn rồi mở vòi. Nước ào ào xối xuống. Tiếng nước xen lẫn một vài thanh âm kỳ lạ khác, lại thêm tiếng gió lạnh lướt qua gian ngoài, chứng tỏ có ai đó đang thật thục vén mở rèm buồng tắm.

Khóe môi Bạch Ngọc Đường khẽ nhếch. Anh giả vờ không biết, tiếp tục tắm rửa dưới vòi sen.



Lúc này, một bàn tay từ từ chạm vào lưng Bạch Ngọc Đường. Anh quay đầu lại. Một gã đàn ông đang đứng sau anh, cầm súng và nở nụ cười.

Vóc dáng của hắn không thấp, cũng một chiếc khăn vắt trên vai, hắn nở nụ cười bí ẩn, hạ giọng thật thấp: “Đừng nhúc nhích, chàng đẹp trai.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đóng vò nước, hỏi: “Mày muốn gì?”

Gã đàn ông huýt sáo, “Không tệ nhỉ... Cũng là người bình tĩnh nhất, mà cũng là người đẹp trai nhất ở đây đấy.”

Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ rồi mở miệng, “Mày không phải... chính là thằng biến thái chuyên cưỡng bức và giết người trong các câu lạc bộ thể hình lớn chứ?”

“Hê hê...” Gã đàn ông cười đắc ý, “Đoán đúng đấy, nhưng mà anh đã chơi nhiều thằng lắm rồi, đẹp trai như cưng mới là lần đầu. Nếu cưng ngoan ngoãn phối hợp, anh sẽ không giết. Thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ ngợi một hồi, rồi ngao ngán lắc đầu.

“Không sợ chết sao?” Kẻ biến thái nhướn một bên lông mày, “Khuyên cưng rượu mời nên uống, chó thích rượu phạt.”

Bạch Ngọc Đường nhìn khẩu súng trên tay hắn, cười nhạt, “Dọa ai đấy?”

“A... Không tin à?” Hắn ha ha cười, “Bé đầu tiên bị anh chọc ba nhát; đứa thứ hai vì dễ coi nên anh ười dao; đám còn lại...”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Những chi tiết này quả thật người ngoài không ai biết.”

“Vậy tức là cưng tin.” Tên biến thái tiến lại gần thêm một bước, “Ng ngoan nghe lời đi.” Dứt lời, hắn vươn tay muốn cởi chiếc khăn quấn quanh hông Bạch Ngọc Đường xuống. Nhưng tay còn chưa chạm tới nơi đã bị Bạch Ngọc Đường tóm lại. Cổ tay bị bẻ ngoặt...

“Á Á...!!!” Hắn đau đớn hét lên, tay cầm súng cũng tê rần, đến lúc phản ứng lại được thì súng đã nằm trong tay Bạch Ngọc Đường. Chỉ với một đá của Bạch Ngọc Đường, hắn bay ra khỏi buồng tắm.

Cùng lúc đó, cảnh sát ập vào. Triển Chiêu hùng hổ đi trước, bồi thêm cho con sắc lang một đạp, “Đồ biến thái chết tiệt!”

Chúng cảnh viên vội vàng chế ngự gã đàn ông, còng hắn lại, “Ông bị tình nghi có liên quan đến những vụ giết người hàng loạt, mau theo chúng tôi về đồn!” Phạm nhân nhanh chóng bị áp giải.

Tổ trưởng tổ mại dâm tiếp nhận khẩu súng từ tay Bạch Ngọc Đường, “Cảm ơn đội trưởng Bạch, tổ viên chúng tôi đã giăng lưới cả tuần nay mà vẫn không bắt được, anh chỉ ra tay một cái là xong. Đẹp trai có khác.”

“Đừng khách sáo.” Bạch Ngọc Đường cũng cười, nhưng lại liếc qua gương mặt đen xì của Triển Chiêu.

Tổ mại dâm rời đi rồi, trong phòng tắm chỉ còn lại Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đối mặt.

Triển Chiêu cau mày, “Sao không tìm cái khăn nào to hơn tí nữa, để thiên hạ thấy hết!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, “Tôi đâu phải phụ nữ, cần khăn to làm gì? Chẳng nhẽ cả ngực cũng phải che?”

“Sao không phải che?!” Triển Chiêu hùng hồn vặn lại, “Tổ mại dâm bắt biến thái, cậu góp vui làm gì?!”

“Miêu Nhi... Đâu phải tôi tự đề nghị, là cục trưởng Bao bán tôi mà.” Bạch Ngọc Đường có phần vô lực, chạm vào vành tai Triển Chiêu, “Nhưng mà thấy cậu ghen thì tôi rất vui.”

Triển Chiêu nhấc chân muốn đạp ai đó, bị Bạch Ngọc Đường néo một cái, “Miêu Nhi, cùng tắm nha.”

“Đi mà tắm một mình!” Triển Chiêu giẫy khỏi tay Bạch Ngọc Đường, lườm anh rồi thở hắt hắt phi ra ngoài.

Triển Chiêu vừa khuất bóng, Bạch Ngọc Đường bèn quay sang buồng tắm sát vách, “Ra đi.”

Chỉ chốc lát, một người vắt khăn tắm bước khỏi buồng tắm bên cạnh buồng của Bạch Ngọc Đường. Đó là một người đàn ông tầm ba mươi, mặt bên trái có vết sẹo nhạt, vóc dáng cường tráng, tóc đen xoăn xoăn, thoạt trông giống Hoa kiều.

Anh ta nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ban nãy tôi không tiện.”

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn anh ta, không đáp, kéo rèm vào tắm.

Người đàn ông lấy quần áo từ tủ đồ ra thay, rồi lôi theo một chiếc túi du lịch. Xong xuôi, anh ta liếc về buồng tắm của Bạch Ngọc Đường một cái, rồi vắt chiếc túi qua vai, rời đi.

Ra khỏi phòng tắm, anh ta ta xuống lầu, thấy Triển Chiêu đang ngồi trên sofa ở đại sảnh câu lạc bộ thể hình đọc tạp chí. Mái tóc của anh mới được cắt ngắn, làn da trắng nõn, đường nét thanh tú, mặc áo phông trắng cùng quần jean xanh. Chiếc áo có vẻ lớn hơn khổ người, có lẽ không phải của anh...

Triển Chiêu có cảm giác ai đó đang nhìn mình, bèn ngẩng lên. Một người đeo túi du lịch lướt qua tầm mắt anh. Chiếc túi màu đen căng phồng, thêu họa tiết ba chú gà hoạt hình đang tập thể dục. Triển Chiêu cảm thấy chiếc túi thật đáng yêu, có ý định ngắm nghía một chút, nhưng chưa được bao nhiêu thì người nọ đã rất nhanh rời khỏi câu lạc bộ, leo lên một taxi.

“Miêu Nhi.” Triển Chiêu đang ngẩn người, nghe tiếng gọi liền quay đầu lại. Bạch Ngọc Đường đứng ngay sau anh, cũng quần jean xanh áo phông trắng... Trông kiểu gì cũng ra một đôi.

“Nhìn gì thế?” Bạch Ngọc Đường nương theo tầm mắt Triển Chiêu.

“Vừa mới thấy một cái túi ngộ lắm.” Triển Chiêu đứng dậy, “Đi đâu nữa đây?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Đi ăn trước đi...” Nói còn chưa dứt thì điện thoại đã reo. Móc nó ra, Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm, “Cầu trời đừng là ngài Đen.”

Nhưng vừa nhìn màn hình, Bạch Ngọc Đường đã phải cười khỏ với Triển Chiêu, “Xem ra bữa trưa này phải bỏ rồi.”

Triển Chiêu chun mũi.

“Alo? Cục trưởng Bao.” Bạch Ngọc Đường tiếp máy, nghe một hồi liền đáp, “Biết rồi ạ.” Dập máy.

“Thế nào?” Triển Chiêu thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường không tốt, lại hỏi, “Có vụ án lớn nữa ư?”

Bạch Ngọc Đường trầm ngâm, kéo Triển Chiêu ra xe, “Tôi cảm thấy sếp già bị lẩn rồi, nên gọi bên khảo cổ chứ gọi tôi làm gì?”

“Hả?” Triển Chiêu không hiểu.

Lái xe qua tiệm bánh ngọt, Bạch Ngọc Đường xuống xe mua cho Triển Chiêu một chiếc bánh kem thật lớn, trước tiên phải vuốt ve con mèo nào đó rồi hẵng nói tiếp.

“Ra ngoại thành?” Triển Chiêu nhét một miếng bánh vào miệng, rồi lại nhét một miếng vào miệng Bạch Ngọc Đường, cậu một miếng tôi một miếng... Thấy Bạch Ngọc Đường càng lái càng xa, anh mới thấy kỳ.

“Vùng ngoại ô có một khu mộ cổ, cậu có biết không?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Trư đầu\* Thời Chiến quốc gì gì ấy.”

“Khụ khụ...” Chút nữa thì Triển Chiêu sặc phun cả bánh, “Trư cái đầu cậu ấy, chư hầu\*.”

\* Ở đây Nhã chơi chữ. Nguyên bản là “trư du – zhūyóu nghĩa là mỡ lợn, còn từ “chư hầu” đọc là zhūhóu. Bọn mình biến tấu một chút để thuần Việt hơn.

“Đại loại thế.” Bạch Ngọc Đường cười, “Cục trưởng Bao bảo chúng ta đi xem.”

“Đến khu mộ cổ làm gì?” Triển Chiêu thắc mắc, “Bắt trộm mộ à? Hay là xác chết chư hầu sống dậy?”

“Ai biết.” Bạch Ngọc Đường dừng xe trước hàng rào phân cách màu vàng của đội khảo cổ, ngạc nhiên vì hai bên có không ít xe cảnh sát, xe của SCI cũng ở ngoài này.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu xuống xe. Xa xa, các cảnh sát đang quây lại quanh mộ huyết, không biết đang quan sát gì.

Hai người nhìn nhau, cùng vượt qua dải phân cách, đi về phía đám người.

Đang đi thì thấy Triệu Hổ đứng ở ngoài vòng, vẫy tay với cả hai.

“Đội trưởng, nghe nói anh hy sinh nhan sắc, đừng cảm bất biến thái.” Triệu Hổ chẳng kiêng dè gì mà oang oang.

Bạch Ngọc Đường nhìn trời không đáp. Triển Chiêu lườm Triệu Hổ, “Hổ Tử, sao cậu lại mang trẻ con tới hiện trường thế này, bé bị dọa thì sao?”

“Dạ?” Triệu Hổ chớp mắt, “Trẻ con nào ạ?”

Triển Chiêu chỉ vị trí cạnh cậu chàng, “Nó là ai thế? Đang túm góc áo cậu kia, nhóc con ba hay bốn tuổi rồi?”

“A...” Triệu Hổ hít một hơi khí lạnh, xoay sang bên cạnh, đâu có ai?

“Á...” Triển Chiêu giật mình, “Giờ mới nhìn kỹ, sao nó lại mặc đồ cổ trang!”

“A?” Triệu Hổ kinh hãi, “Cái gì?”

“Tôi biết rồi!” Triển Chiêu ra vẻ đã hiểu, “Nơi này là mộ cổ, nặng âm khí, cậu bị cái gì không sạch sẽ dính vào rồi!”

“A?” Triệu Hổ càng kinh hãi, nhảy dựng lên, “Phải làm sao bây giờ ạ?!”

“Có cách!” Triển Chiêu đáp, “Vừa đi vừa niệm A Di Đà Phật một trăm lần xem!”

“Vâng, được ạ.” Lập tức, Triệu Hổ cất bước, vừa đi vừa niệm A Di Đà Phật.

Bạch Ngọc Đường bắt đầu đi liếc Triển Chiêu — Con mèo hư hỏng, bắt nạt người hiền.

Triển Chiêu xoay mặt đi — Hừ!

“Tình hình thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Mã Hán đang đứng gần huyết mộ.

Mã Hán bĩu môi về phía lỗ huyết.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi về phía đó. Đó là một lỗ huyết hình vuông, Công Tôn đang ngồi xổm phía dưới, trên một tảng sỏi đá, trước mặt anh là một đồng xương trắng, thấp thoáng thấy rõ xương sọ, rõ ràng những khúc xương này là của con người.

“Đội trưởng.” Lạc Thiên dẫn theo một ông lão tóc trắng xóa, mang một cặp kính cận rất dày, nước da ngăm đen, “Đây là tiền sĩ của đội khảo cổ, Văn Mặc Nghiêu.”

“Ông Văn.” Triển Chiêu vội vàng chào hỏi, ông lão kia cũng cười với anh, “Tiểu Triển à, nhiều năm không gặp.”

“Hai người biết nhau?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, giới thiệu với Bạch Ngọc Đường, “Ông Văn là chuyên gia nghiên cứu các khu mộ thời Chiến Quốc, nhà khảo cổ học nổi tiếng thế giới.” Xong, anh quay sang giới thiệu với ông Văn, “Còn đây là Bạch Ngọc Đường, đội trưởng SCI ạ.”

“Chà, ngưỡng mộ đã lâu.” Văn Mặc Nghiêu vội đưa tay bắt lấy tay Bạch Ngọc Đường.

Lúc hai bàn tay chạm vào nhau, Bạch Ngọc Đường cảm thấy bàn tay ông Văn này vừa cứng cáp lại vừa có lực, cúi xuống nhìn thì thấy dày một lớp chai, bàn tay còn đầy thương tích, là một bàn tay thuộc về những người chuyên tác nghiệp điền dã.

“Cái này mới phát hiện ra lúc sáng.” Văn Mặc Nghiêu giải thích cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Tôi cảm thấy cần phải liên hệ với cảnh sát, cho nên mới gọi điện cho cậu Bao, để cậu ta sắp xếp pháp y tới xem.”

“Mới có Công Tôn qua đây.” Lạc Thiên nói, “Anh ấy quan sát một lúc rồi gọi điện về, sau đó cục trưởng Bao phái chúng tôi tới.”

“Trong khu mộ phát hiện hài cốt, vì sao phải báo cảnh sát ạ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Văn Mặc Nghiêu, “Những phần xương này có vấn đề ư?”

“Ban đầu chúng tôi phát hiện huyết mộ này thì đoán có người chôn bừa.” Văn Mặc Nghiêu nói, “Nhưng điều này không phù hợp với phong tục mai táng bấy giờ. Hơn nữa, những ngôi mộ chử hầu ở đây đều là mộ của các phi tử, không cần tế người sống. Lại thêm phần hài cốt hoàn toàn bị vỡ, càng bất thường, cho nên chúng tôi nảy sinh nghi ngờ.”

“Quả là khó hiểu.” Triển Chiêu nhìn một mẫu xương được mang từ huyết lên, “Có vẻ cũng không giống xương người lắm.”

“Phải.” Văn Mặc Nghiêu gật đầu, “Chúng tôi phát hiện những mẫu xương tương tự như xương chó hay xương trâu. Điều này càng thêm kỳ lạ, mãi đến hôm nay mới phát hiện ra vật này...” Nói đoạn, Vương Triều đưa một chiếc túi tới cho Bạch Ngọc Đường nhìn.

Đây là một chiếc túi màu đen, mặt túi thêu hoa văn hoạt hình bằng sợi tổng hợp, hình ba con gà con đang đuổi cánh, tựa như tập thể dục.

Triển Chiêu nhìn chiếc túi đến xuất thần, “Đây...”

“Đống xương được tìm thấy trong chiếc túi đó.” Văn Mặc Nghiêu lên tiếng, “Mấy nghìn năm trước hẳn không thể xuất hiện thứ đồ này chứ.”

Bạch Ngọc Đường nhũn mày, nhận lấy chiếc túi, “Ý ông là những mẫu xương được bỏ vào túi và mang đến đây?”

“Có lẽ vậy.” Văn Mặc Nghiêu gật đầu, “Chúng tôi đã phân tích sơ qua tổng thể những mẫu xương, đích xác là chúng được bỏ vào túi và vừa được chôn.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cảm ơn Văn Mặc Nghiêu, sau đó nhìn sang Triển Chiêu đang thất thần nhìn chiếc túi này giờ, “Miêu Nhi, sao thế?”

“Ừm... Nhớ tới một chuyện.” Triển Chiêu đáp, lại hỏi vài nhân viên có giấy bút không.

Bạch Ngọc Đường không để ý nhiều, nhảy xuống huyết, lại gần Công Tôn, “Thế nào?”

Công Tôn đang cầm xương sọ nghiên cứu, “Rất thú vị, có hai cái là sọ người, còn có của chó, mèo, thỏ... Những chiếc xương đều bị đập nát, phải mang về ghép lại mới xác định được rốt cuộc có bao nhiêu người.”

“Vậy hai cái sọ người kia thì có gì đặc biệt sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Có.” Công Tôn cầm hai cái sọ giơ lên trước mặt Bạch Ngọc Đường, “Có vết tích bị đánh mà móp vào, vết thương trí mạng. Mặt khác, trên xương còn có vài vết cắt kỳ quái.”

“Là sao?”

“Xương quá sạch.” Công Tôn nói, “Nhưng không phải do yếu tố tự nhiên, vì thời gian chết chưa lâu lắm... Cụ thể ra sao cần về cục phân tích kỹ hơn.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhảy lên, thấy Triển Chiêu tay cầm giấy, tay gọi điện thoại.

“Phải, là một chiếc taxi.” Triển Chiêu trò chuyện qua điện thoại, “Màu cam, trưa nay, ở câu lạc bộ thể hình Phi Long đón một người. Cao khoảng mét tám, lưng đeo một túi du lịch lớn, tìm người lái xe, tra xem khách hàng đó đi đâu. Phải, biển số ban nãy tôi nói ấy.” Triển Chiêu cúp máy, Bạch Ngọc Đường cầm lấy tờ giấy trên tay anh. Tờ giấy viết một dãy số biển xe.

“Miêu Nhi, chuyện gì thế?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

“Ừm... Ban nãy ở cổng câu lạc bộ tôi thấy một người đàn ông, lưng đeo một cái túi lớn, tôi thấy nó dễ thương mới nhìn chăm chăm, rất giống chiếc túi kia, mà cũng căng phồng như thế.”

“Trùng hợp vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Biển số xe đây?”

“Tôi tiện thể nhớ luôn.” Triển Chiêu trả lời như không có gì đáng kể.

Bạch Ngọc Đường nửa cười nửa mỉa. Rất nhanh sau đó, Tưởng Bình gọi lại, báo đã tìm thấy người lái xe taxi. Anh ta có ấn tượng bởi khách hàng bảo đưa tới một công trình kiến trúc bỏ hoang.

“Công trường bỏ hoang?” Triển Chiêu nhíu mày, “Địa chỉ là gì?” Anh nhanh chóng ghi lại rồi cúp máy, cùng Bạch Ngọc Đường lên xe. Hai người vừa định rời đi thì thấy Triệu Hổ kéo Bạch Trì lại hỏi, “Trì Trì, xem hộ anh, có đứa trẻ nào kéo áo anh không?”

“Hả?” Bạch Trì mở to mắt nhìn hồi lâu... “Không có ạ...”

“Phù...” Triệu Hổ vuốt ngực, “Niệm A Di Đà Phật quả nhiên có tác dụng. Mà nhá, anh bảo nhá, ở đây âm khí nặng cực!”

Bạch Trì nghiêm túc hẳn lại, hoảng hốt thốt lên, “Thật à?”

...

Bạch Ngọc Đường bắt lực nhìn nụ cười “quỷ kế thành công” của con mèo bên cạnh, khởi động xe.

## 157. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 2

### Chương 2 : Phần tử khủng bố

Xe của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa tới cổng công trường, người lái xe taxi đã chờ ở đó, anh ta chỉ cho họ hướng vị khách ấy rời đi khi này. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhận ra đó là hướng vào trong công trường.

“Ngày trước, vì một tòa nhà bị sụp nên công trường này bị niêm phong, đã lâu không có ai sử dụng.” Tài xế kể, “Bởi vậy tôi mới thấy lạ. Vả lại, trông anh ta cũng không giống người Trung tôi mới để ý.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, mời người lái xe tới cục cảnh sát miêu tả lại chân dung. Viên tài xế cũng rất nhiệt tình, tự lái xe tới cục.

“Miêu Nhi, cẩn thận một chút.” Bạch Ngọc Đường tiến lại vài bước; trên mặt đất, gạch vụn lớn nhỏ chất hàng đồng, “Cậu bảo cái tên cậu thấy trông thế nào?”

“Ừm, vóc dáng cao lớn vạm vỡ.” Triển Chiêu hồi tưởng, “Nhưng tôi không nhìn rõ mặt mũi.”

“Ha ha...” Bạch Ngọc Đường cười, “Đang mãi nhìn cái túi đúng không?”

Triển Chiêu hí hóp mắt, “Tiểu Bạch, cậu hỏi làm gì? Hay là cậu cũng gặp rồi?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Khi ông lái taxi nói tên kia không giống người Trung Quốc, tôi chợt nhớ tới một người mình đụng mặt trong buồng tắm cầu lạc bộ.”

“Trong phòng tắm? Là tên biến thái hả?”

“Không phải.” Bạch Ngọc Đường đáp, “Trong phòng tắm, lúc đó ở buồng tắm sát vách còn một người nữa.”

“Thật sao?” Triển Chiêu giật mình, “Hay là không biết có chuyện gì xảy ra?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ một lát rồi trả lời, “Hình như lúc tôi vào, anh ta đã tắm gần xong, nhưng sau thấy có chuyện nên núp tạm ở đó không ra.”

“Anh ta không ra giúp cậu diệt biến thái, cứu mỹ nhân sao?” Triển Chiêu cười.

“Không...” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Cái tôi để ý là cách anh ta ẩn nấp vô cùng chuyên nghiệp... Như thể đã qua đào tạo quân đội vậy.”

“Thế à?” Triển Chiêu hơi ngạc nhiên, “Vậy anh ta có tập thể hình trong phòng tập không?”

Bạch Ngọc Đường lại lắc đầu, “Tôi tập nửa tiếng trong phòng, có ai tôi đều quan sát cả, không có người này.”

“Vậy tức là anh ta vào đó chỉ để tắm thôi?” Triển Chiêu cười, “Ngày nóng thế này, bảo vào tắm một cái nghe cũng có lý.”

“Mà phòng tắm của câu lạc bộ cũng rất thú vị. Tủ thay đồ vô cùng lớn, phòng tập thường thì tủ bé thôi.”

“À...” Triển Chiêu gật đầu, “Tức là anh ta chỉ muốn tìm chỗ cất vừa chiếc túi, hoặc ai đó giấu nó và hẹn anh ta đến lấy?”

Hai người vừa nói chuyện vừa bước tiếp, chợt thấy cách đó không xa, có một cái hồ to hoác.

Triển Chiêu thoáng bất ngờ, “Sao tự dưng lại đào một cái hồ to tướng ở đây thế này?”

“Mục đích đào hồ hẳn là để chôn mìn nổ định hướng, phá hủy tòa nhà cũ, xây lại tòa nhà mới.” Bạch Ngọc Đường ra hiệu Triển Chiêu đứng trên, còn bản thân thì nhảy xuống hồ. Anh ngồi xổm xuống, lấy tay gạt đi một lớp bùn đất, lớp cát vàng tươi xấp bực ra, lộ một vài cái xương trắng hếu...

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại tìm Triển Chiêu, hoảng hốt... Triển Chiêu vốn đứng bên miệng hồ, giờ đã biến mất!

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường kêu lên, nhảy hai bước lên tới nơi, “Miêu...” Đang lo lắng, chợt thấy Triển Chiêu ngồi xổm cách đó không xa. Triển Chiêu nghe tiếng gọi liền quay lại nhìn Bạch Ngọc Đường, trên tay cầm một chiếc túi đen to, “Tiểu Bạch, cậu xem này!”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, rồi thình lình lao qua, ôm lấy Triển Chiêu bay sang bên cạnh. Cùng lúc đó, “PỐC PỐC” – hai tiếng súng bất ngờ vang lên. Giờ, trên mặt đất nơi anh vừa đứng cùng nơi còn Triển Chiêu ngồi xổm sâu hoắm hai lỗ đạn.

Tại hiện trường không có nơi nào để che chắn. Bạch Ngọc Đường cũng nhìn ra đạn bắn từ hai phía, không nghĩ nhiều nữa, anh kéo Triển Chiêu xuống hồ rồi bắn một phát súng về phía nóc nhà bỏ hoang. Sau đó chỉ có thể thấy một tia sáng lóe lên từ phía mái nhà.

“Tiểu Bạch?” Triển Chiêu nhặt một cái đầu lâu trên mặt đất, úp lên trên chiếc túi đen khi nãy.

Bạch Ngọc Đường nháy mắt, tỏ ý đã hiểu, giờ súng chuẩn bị.

Triển Chiêu từ từ giơ chiếc túi với chiếc đầu lâu úp lên một chút. Vừa mới hé khỏi miệng hồ lại thêm một tiếng “PỐC”, trên túi xuất hiện một lỗ đạn. Lập tức, Bạch Ngọc Đường đứng bật dậy, nổ súng. Động tác liền mạch lưu loát, không quá hai giây, nhằm chuẩn lúc đối phương vừa chấm dứt loạt bắn đầu tiên, chuẩn bị quan sát phản ứng để nhắm và nã đạn lần hai. Tiếng súng tắt dần. Một bóng người bỏ đi khỏi phế tích đối diện.

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu lên miệng hồ.

“Chúng cố ý bày chúng ta ư?” Triển Chiêu hỏi.

“Đây chỉ là màn chào hỏi thôi.” Sắc mặt Bạch Ngọc Đường tối lại, “Nếu hẳn đào hồ này nông hơn mười phân thì chúng ta chết chắc.” Dứt lời, anh nâng súng bắn một phát về phía tòa nhà bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường thu súng, kéo Triển Chiêu về xe, gọi điện lệnh cho người của SCI đến đào tiếp cái hồ kia.

Nơi nóc tòa nhà đối diện, một người đàn ông đứng đó nhìn theo chiếc xe rời đi của Bạch Ngọc Đường, chiếc kính viễn vọng trên tay đã bị bắn nát. Hắn khe khẽ thở dài, nhìn chiếc kính viễn vọng đã hỏng và viên đạn kẹt bên trong, cười cười lẩm bẩm, “Đây gọi là đáp lễ sao? Bạch Ngọc Đường... quả nhiên danh bất hư truyền.”

Ném kính viễn vọng, hắn xoay bước, vừa lúc điện thoại reo. “Ừ, tôi đây... Nơi này không thích hợp, đổi chỗ đi.”

Người bên kia đầu dây nói gì đó, chọc hắn cười phá lên, “Không được đâu, canh sát ở đây quá lợi hại, chúng ta không thể đối đầu trực tiếp được.”

Người của SCI mang xương trong hồ về cục. Tới lúc toàn bộ hài cốt cùng hai cỗ thi thể trên tầng thượng được di chuyển xong xuôi tới tầng cao nhất của cục cảnh sát thì trời cũng đã sẩm tối.

“Sếp.” Mã Hán kích động chạy tới, “Biết hai tên bị anh hạ là ai không?”

“Ai?” Bạch Ngọc Đường tò mò, “Là kẻ nào có tiếng à?”

“Là sát thủ cấp cao của TVA đấy.” Mã Hán cười, “Cá lớn nhá, vậy mà hai phát hai tên, sếp siêu thật!”

“TVA?” Bạch Trì tò mò nghe ngóng, “Là tổ chức sát thủ nổi tiếng à?”

“Số lượng sát thủ chuyên nghiệp có trong danh sách bị truy nã của tổ chức đó phải lên tới hàng chục.” Triển Chiêu cảm tập tư liệu đọc qua, “Hai tên này đều đã hơn bốn mươi rồi.”

“Là tốt thì thôi.” Bạch Ngọc Đường băng quơ thả một câu, “Đại khái là đến thử nước.”

“Thử nước?” Lạc Thiên không hiểu ý.

“Thử nước là tiếng lóng của các tổ chức sát thủ.” Triển Chiêu giải thích, “Bình thường những tổ chức như vậy nếu có kế hoạch gì lớn sẽ thử nghiệm thực lực của cảnh sát địa phương. Nếu ‘nước sâu’ thì đổi địa điểm, ‘nước cạn’ thì sẽ thuận buồm xuôi gió.”

“Tìm thẳng tới SCI thử nước à...” Tưởng Bình lắc đầu, “Xem ra TVA chuẩn bị có vụ lớn rồi.”

“Có điều sếp cho chúng một đòn phủ đầu thế này, chắc chúng không dám manh động ở đây nữa đâu nhỉ?” Triệu Hổ lên tiếng.

Mọi người đang bàn luận thì có tiếng người gõ cửa vang lên, là Lư Phương. “Tiểu Bạch, có người tìm cậu.”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, theo sau Lư Phương là một người nước ngoài cao lớn, tóc vàng, mũi ắt sâu, mặc quân trang.

“Hi... Bạch.” Người kia thấy Bạch Ngọc Đường lập tức vồn vã chào hỏi.

“Ben?” Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên đứng dậy, “Sao anh lại tới đây?”

Ben tiến đến ôm choàng lấy Bạch Ngọc Đường, “Cũng phải hai năm rồi chúng ta không gặp nhau đấy nhỉ?”

Bạch Ngọc Đường vừa chào hỏi Ben, vừa nhìn Lư Phương, ý hỏi, “Anh ta tới đây làm gì?”

“Sĩ quan Benjamin là chỉ huy cao cấp của lực lượng chống khủng bố Hoa Kỳ.” Lư Phương mở miệng, “Anh ấy tới đây theo chương trình trao đổi kỹ thuật, có nghĩa bây giờ anh ấy là khách của cục cảnh sát chúng ta, sẽ ở lại đây một thời gian.”

Mọi người nhìn nhau, lực lượng chống khủng bố tới đây làm gì?

“Cấp trên bảo tôi tới để trao đổi gì gì đó.” Ben cười ha hả nói với Bạch Ngọc Đường, “Tôi nhân cơ hội tới gặp cậu luôn.”

Triển Chiêu đứng sau vuốt cằm, quan sát người tên Benjamin chốc lát. Nơi này nhiều người như vậy, Benjamin dường như chẳng để ai vào mắt, chỉ chú tâm vào Bạch Ngọc Đường. Thêm nữa, anh ta đến cũng chẳng buồn tự giới thiệu, giống như đang tỏ ý mình rất quen thân với Bạch Ngọc Đường, cũng thể hiện bản tính vô cùng ngạo mạn. Nhìn từ hành vi đã có thể rút ra kết luận, người này chính là một tên nước ngoài khôn kiêu căng ngạo mạn có cảm tình với con chuột bạch kia!

Bạch Ngọc Đường hơi xấu hổ, chột vật mãi mới rút được bàn tay đang bắt bị Benjamin giữ chặt về, “Anh không trao đổi gì mới đội chống khủng bố sao? Lên SCI làm gì?”

“Quốc gia này rất an toàn, không có khủng bố uy hiếp tập kích, nên tôi đi loanh quanh một chút.” Tiếng Trung của Ben tốt đến đáng ngạc nhiên, “Hơn nữa cũng đã lâu không được gặp cậu, vậy nên tôi đặc biệt tới thăm cậu mà.”

“Các cậu cứ nói chuyện đi.” Lư Phương cười cười, nhướn mi với Triển Chiêu rồi lẩn mất.

Triển Chiêu cười thầm trong bụng, ngay cả Lư Phương cũng nhìn ra tên kia có ý tứ với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, giới thiệu với Triển Chiêu, “Hồi xưa có một vụ án tôi phá ở nước ngoài, từng hợp tác với Ben.”

“Đúng thế.” Ben gật đầu, lướt mắt qua nhìn cả đội một lượt, “Đây đều là cấp dưới của cậu hả?”

“Họ đều là đồng sự.” Bạch Ngọc Đường thần nhiên trả lời, “Anh cứ ngồi chơi, chúng tôi còn nhiệm vụ.”

“Ok, cậu bận thì cứ làm đi.” Ben cười cười, ngồi xuống ghế sofa một bên, đánh giá chung quanh.

Bạch Ngọc Đường đưa mắt ra hiệu cho Triển Chiêu, ý bảo anh cùng vào văn phòng với mình.

Triển Chiêu vào văn phòng rồi, Bạch Ngọc Đường liền đóng chặt cửa, hắng giọng, “E hèm... Miêu Nhi, cậu đừng hiểu lầm.”

Triển Chiêu cười hì hì nhìn qua cửa chớp, Ben đang ngồi ở ngoài sofa, “Lợi hại thật đấy, theo đuổi từ Mỹ sang tận đây, lực hấp dẫn của đội trưởng Bạch quả nhiên không gì ngăn cản được.”

“Đừng nói linh tinh.” Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, gọi điện cho Lư Phương, “Này, Lư Phương, anh cứ ném người ở đây rồi chạy thế à?”

Lư Phương cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Tiểu Bạch, cậu nhịn chút đi. Người này cũng ghê gớm lắm, chẳng dễ ai vào mắt, thế mà vừa nhắc tới tên cậu anh ta liền khen không dứt miệng. Cục trưởng Bao mới bảo ném tên này cho cậu. Tên đó xong việc sẽ về thôi.”

Bạch Ngọc Đường dập máy, vẻ mặt hối lỗi nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, đành chịu một tuần được không?”

Triển Chiêu thần nhiên nhướn mày, “Dù sao anh ta cũng chẳng đến làm phiền tôi mà.”

Ngay lúc đó, Trương Long vội vã chạy về, trên tay cầm một bản phác họa chân dung, “Sếp, bản phác họa tên khả nghi mà viên tài xế kia mô tả xong rồi này.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi ra. Bạch Ngọc Đường vừa nhìn bản vẽ đã nhíu mày, “Chính hắn.”

“Là người cậu gặp trong phòng tắm à?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đúng vậy.”

Lúc này, Ben cũng đi tới ngó nghiêng, vừa nhìn thấy đã cau chặt mày, hạ giọng, “Bạch... các cậu đang điều tra người này?”

Bạch Ngọc Đường quay lại nhìn anh ta, “Ừ, anh biết tên đó?”

Ben gật đầu, nói, “Là nhân vật cơ mật.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, “Phần tử khủng bố?”

“Phải.” Ben gật gù, nhìn những người khác hỏi, “Các cậu có thể giữ bí mật không? Tôi có thể tiết lộ thân phận của hắn.”

Mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường, anh gật đầu, “Anh cứ nói, mọi người ở đây đều rất chuyên nghiệp.”

“Được, tôi tin tưởng cậu.” Ben đóng cửa văn phòng SCI, “Kẻ này là Karula, nhân vật đứng đầu TVA.”

“Cái gì?” Tất cả mọi người giật nảy mình. Nhân vật số một của TVA chính là phần tử khủng bố nổi tiếng thế giới, dưới tay hắn có gần trăm sát thủ chuyên nghiệp, chuyên phát động các hoạt động khủng bố ở khắp nơi.

“Hắn tới thành phố S làm gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Ben nghĩ ngợi một chút, rồi đáp, “Ý đồ của hắn khi tới đây tôi có biết một ít... Có điều chỉ có thể nói ithub cậu.” Dứt lời, anh ta đưa mắt qua mọi người xung quanh.

Triển Chiêu nhíu mày. Bạch Ngọc Đường nhìn Ben, “Vậy thì anh không cần đề cập nữa đâu.”

“Ấy... Cậu đừng giận.” Ben bồn chồn, “Không phải tôi không tin các cậu, chỉ là việc này rất cơ mật.”



Bạch Ngọc Đường gật đầu, quay người chuẩn bị đi làm việc khác, Ben vội đuổi tới, “Thôi được, để tôi nói, hẳn đến để đấu.”

“Đấu?” Tất cả ngẩn người.

“Thực ra từ sau vụ Taber, rất nhiều thế lực đã muốn thiết lập trật tự mới, nhờ thế gần đây TVA mới phát triển mạnh mẽ, vì nhiều tổ chức tranh giành địa bàn nên cần rất nhiều sát thủ.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Sau đó thì sao?”

“Lợi nhuận lớn như vậy, ai mà chẳng mơ tưởng chứ.” Ben tiếp tục, “Gần đây có một tổ chức sát thủ mới thành lập, tên gọi ZJ, vô cùng bí ẩn. Hành động rất hiệu quả, năng lực so với TVA chỉ hơn chứ không kém, đoạt đi rất nhiều con hàng của TVA, vì vậy...”

“Cho nên họ muốn tìm chỗ nào sạch sẽ mà tỷ thí?” Triển Chiêu hỏi, “Sau đó dùng thắng thua phân quyền lợi?”

Ben gật đầu, lần đầu tiên kể từ khi bước chân vào đây nhìn thẳng vào Triển Chiêu, “Cậu chính là Triển Chiêu?”

Triển Chiêu gật đầu, anh nhìn thấy một tia kháng cự trong ánh mắt Ben. Từ lúc tới đây, người này không hề nhìn thẳng vào mắt anh. Chứng tỏ thực ra anh ta đánh giá anh rất cao, cao tới mức không muốn đối mặt.

Ben khe khẽ thở dài, “Nghe danh đã lâu.”

Triển Chiêu mỉm cười, cũng không trả lời, mà xòe tay với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, đưa tôi bản phác họa xem nào.”

Bạch Ngọc Đường chuyển bản phác họa cho Triển Chiêu, hai bàn tay giao nhau, đôi nhẫn bạch kim đối khớp, lóe lên một tia sáng chói mắt.

## 158. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 3

Chương 3 : Ý loạn

Công Tôn cầm lấy bản báo cáo khám nghiệm tử thi, bước vào phòng làm việc của SCI, chợt cảm thấy bầu không khí có chút quái lạ. Tất cả mọi người đều cúi gằm mặt, ai làm việc nấy, dường như không được tự nhiên, chẳng giống chút nào với kiểu nói chuyện cười đùa mọi khi. Công Tôn tiến vào, hỏi Triệu Hổ gần cửa, “Chuyện gì đây?”

Triệu Hổ bĩu môi về phía Benjamin, anh ta ngồi cách đó không xa, lật lật mấy trang tạp chí.

Công Tôn nhìn anh ta một cái, Benjamin cũng ngẩng đầu... Nhìn nhau. Từ xưa đến nay, Công Tôn rất ghét quân phục của người nước ngoài, lập tức dời tầm mắt, không nhìn nữa.

“Kết quả kiểm nghiệm mô xương cốt ấy sao rồi?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu từ trong phòng đi ra.

“Ừm.” Công Tôn gật đầu, “Rất kỳ quái.”

“Kỳ quái chỗ nào?” Mọi người nhìn anh.

“Trên bề mặt xương có dấu vết gặm cắn...” Công Tôn nói còn chưa dứt lời đã thấy mọi người hít một hơi khí lạnh.

Công Tôn khoát khoát tay, “Đừng suy tưởng, không phải bị người cắn đâu.”

“Phù...” Mọi người thở phào một hơi, “Thế bị cái gì cắn?”

“... Thuộc chi Chó, có lẽ là chó sói.” Công Tôn nhún vai, “Trường hợp thường gặp đối với những xác chết bị phơi thầy nơi hoang dã.”

“Vậy còn vết thương chí mạng trên đầu thì sao?” Triển Chiêu hỏi.

Công Tôn gật đầu, “Đây chính là điểm thú vị mà tôi đã bảo với các cậu.” Vừa nói vừa ngoắc tay với mọi người, ý bảo đi theo anh.

Tất cả di chuyển sang phòng pháp y, Benjamin cũng tò mò theo sau, thấy trên bàn giải phẫu đang bày những bộ hài cốt đã được sắp xếp chỉnh tề, hai bộ là của người, còn lại là động vật.

“Nhìn hai cái đầu lâu này.” Công Tôn cầm lấy một khúc xương nhọn đầu, “Hai vết thương đều bị gây ra bởi khúc xương này.”

Bạch Ngọc Đường tiếp lấy khúc xương nhọn quan sát, “Có người lấy nó đâm vào đầu người chết?”

Công Tôn gật đầu, “Đây là một phần xương đùi của con người, nhưng mà...” Công Tôn chỉ vào hai bộ xương hoàn chỉnh trên bàn, “Không phải là của hai nạn nhân kia.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, Triển Chiêu hỏi Công Tôn, “Họ đã chết bao lâu rồi?”

“Khoảng một năm.” Công Tôn đáp, “Một nam, một nữ, còn khá trẻ, độ chừng 25-30 tuổi, đều là người Châu Á.”

“Vậy còn mấy bộ xương động vật này ạ?” Triệu Hổ hỏi.

“Cũng vậy.” Công Tôn dứt lời, chỉ sang mấy cái đầu lâu động vật, “Các cậu nhìn xem, vết thương trên đầu đều giống nhau.”

Tất cả mọi người im lặng. Dường như Triển Chiêu rất có hứng thú với khúc xương đùi nhọn đầu, cứ nhìn nó mãi.

“Đây là nghi thức trừng phạt của TVA.” Đột nhiên, Benjamin lên tiếng.

Tất cả quay đầu lại nhìn, chờ anh ta tiếp tục nói.

“Biểu tượng của TVA là sói hoang.” Ben giới thiệu sơ ọi người, “Nghe nói Karula mang trong người dòng máu người Anh-điêng (\*người da đỏ Bắc Mỹ\*), cho nên đặc biệt sùng bái loài chó rừng. Vì vậy hắn nuôi rất nhiều sói, để nếu có kẻ phản bội hoặc nếu Karula bắt được kẻ tội đồ, họ sẽ bị quăng cho đám sói làm mồi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhìn những cái sọ. Triển Chiêu đặt lại khúc xương lên bàn giải phẫu, “Dùng đùi bằng xương để đâm vào đầu người chính là tập tục mà người Anh-điêng tể thần sói, bởi vì chó rừng rất thích hút dịch não tủy, nhưng mà muốn cắn đầu lâu vỡ cũng rất phiền toái, cho nên người Anh-điêng mới giúp thần sói bổ vỡ xương sọ.”

“Ồ...” Mọi người gật gù, “Thì ra là vậy.”

Benjamin cười hơi gượng gạo, gật đầu với Triển Chiêu, “Kiến thức rất phong phú.”

Công Tôn nghe thấy thì kinh ngạc, liếc sang Lạc Thiên ở bên cạnh — Ô hay, nghĩ thấy mùi ghen nhỉ?

Lạc Thiên có chút bất đắc dĩ, cười cười, đưa mắt qua Bạch Ngọc Đường.

Công Tôn nhướn mi nhìn Triển Chiêu — Tình địch?

Triển Chiêu khó chịu, liếc Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường than thở, oan quá đi.

“Tóm lại... Vụ án này đã được phá rồi.” Bạch Trì đột nhiên lên tiếng, “Hai sát thủ của tổ chức ‘thử nước’, Karula sai chó sói để trừng phạt?”

Mọi người nhìn nhau, đúng là như thế.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhìn Triển Chiêu bên cạnh, vẫn còn điểm nào đó chưa thông.

Ai nấy trở lại phòng làm việc, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu bị Bao Chứng gọi tới.

“Vụ án sao rồi?” Bao Chứng hỏi.

Bạch Ngọc Đường trình bày một lượt tất cả kết quả điều tra, Bao Chứng nhíu mày, “Hiện tại đừng vội tra xét chuyện của Karula, có lẽ hắn cũng sẽ không động thủ ở đây.”

“Cục trưởng Bao, làm sao chú biết?” Bạch Ngọc Đường tò mò, “Có nội tình ạ?”

“Nội cái gì mà tình?” Bao Chứng trừng mắt, “Nếu muốn điều tra vụ án này thì phải để tôi liên lạc với cảnh sát hình sự quốc tế đã. Trước mắt các cậu cứ điều tra những vụ khác đi.”

“Gần đây cũng đâu có vụ nào khác đâu.” Triển Chiêu lẩm bẩm.

“Không có án mạng không tốt sao?” Bao Chứng cười, “Nhân lúc không có án mạng thì tranh thủ nghỉ ngơi đi.” Dứt lời đuổi hai bạn nhỏ ra ngoài.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ra khỏi văn phòng cục trưởng, trở về phòng họp SCI. Bạch Ngọc Đường hỏi, “Miêu Nhi, cậu có ý kiến gì với vụ án kia sao?”

Triển Chiêu thoáng cau mày, “... Nếu chỉ muốn ‘thử nước’, sao Karula lại đích thân đến, còn mang đến nhiều xương cốt như vậy, chẳng phải thừa thãi lắm sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Vừa rồi Công Tôn còn nói, hai người làm vật tế kia đều là người Châu Á.”

Triển Chiêu sờ cằm, “Ừ... Đúng là khả nghi.” Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía cửa SCI. Bất chợt, một cái bóng nhỏ lao ra, ôm chầm lấy Triển Chiêu, tay vòng lấy thắt lưng anh mà gọi: “Chú Triển!”

Cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều kinh ngạc, Tiểu Lạc Dương?

“Dương Dương, con về rồi à?” Triển Chiêu xoa đầu Lạc Dương, “Trại hè vui không? Phơi nắng tới độ đen thui luôn rồi.”

“Vui ạ!” Có lẽ vì từ nhỏ sống trong giới xã hội đen nên Lạc Dương không có dịp tham gia những hoạt động tập thể, lần đầu tiên tham gia trại huấn luyện hè do trường học tổ chức, cậu nhóc vô cùng hào hứng, thậm chí còn làm quen được với rất nhiều bạn bè đồng trang lứa.

Bạch Ngọc Đường kéo Lạc Dương qua phía mình, “Nhóc con chết tiệt, thấy Miêu Nhi là nhảy cẫng lên, không thèm nhận chú mày hả!?”

Lạc Dương vội cười toe toét chạy qua, “Hi hi, chú Bạch.”

“Con có mua quà ọi người đây.” Lạc Dương lấy từ trong túi ra một mớ móc đeo điện thoại, toàn bộ đều làm từ gốm sứ. Dương Dương lục lục lợi lợi, lấy ra hai cái đưa cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cầm lấy ngắm nghía, thấy của mình là một con chuột con màu trắng, trên bụng có một chữ “Đường”, còn của Triển Chiêu là một con mèo con, trên bụng có một chữ “Chiêu”.

“Các chú ai cũng có phần!” Lạc Dương vui vẻ, tíu tít phân phát cho từng người. Bạch Trì nhận được một con thỏ con cộng với một con rồng con, phía trên có một chữ “Trinh”. Dương Dương đưa cho Bạch Trì, “Tặng cho chú Trinh, lần trước chú ấy dạy em một trò ảo thuật, em biểu diễn cho các bạn xem, ngẫu quá trời luôn.” Nói xong lại lấy ra một con sư tử con màu trắng, “Cái này là cho Lisbon.”

Công Tôn cũng tiến đến, “Có phần của chú không?”

“Có chứ ạ.” Dương Dương gật đầu, lấy ra một cặp đưa cho Công Tôn, một con cáo con phía trên có một chữ “Sách”, còn chiếc kia là một con cún phía trên có một chữ “Cầm”.

“Phụt...” Bạch Ngọc Đường phì cười, hỏi Lạc Dương, “Con cún này là tặng cho anh hai chú hả?”

“Dạ.” Lạc Dương gật đầu, rồi lại lấy ra hai con gấu mèo con giống nhau như đúc, “Đây là tặng cho hai chú Đại Đình Tiểu Đình!”

Lạc Dương tuân tự phân phát quà, quả là ai cũng có phần, Triệu Hồ được tặng một con cọp con, Mã Hán được tặng một con ngựa con... Đều là những con vật nhỏ rất đáng yêu, cuối cùng còn dư lại một con gấu con màu đen thui.

“Cái này...” Mọi người nhin cười, “... là cho cục trưởng Bao sao?”

Lạc Dương lại gật đầu, “Có dễ thương không ạ?”

Bao Chứng ở trong phòng làm việc, hắt hơi một cái thật to.

Mặc dù đây chỉ là những món đồ rẻ tiền, nhưng hoàn toàn có thể thấy được dụng tâm của cậu bé, tưởng tượng đến hình ảnh Dương Dương ngồi xổm bên sập quà lưu niệm vỉa hè để lựa những chiếc móc đeo điện thoại sao cho phù hợp với từng người trong SCI — Đúng là thuốc trị liệu!

Đang náo nhiệt thì điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang lên, vừa bắt máy tới nhìn, là Bạch Cẩm Đường gọi đến.

“A lô, anh hai?” Bạch Ngọc Đường vừa nghe vừa liếc Công Tôn, giống như đang hỏi — Tại sao lại tìm tôi mà không tìm anh?

Công Tôn ném một cái nhìn khinh khỉnh rồi tiếp tục ngắm nghía con cún kia.

“A.” Bạch Ngọc Đường nghe mấy câu rồi hỏi Bạch Trì, “Trì Trì, thương tích của Triệu Trinh đã hồi phục lại chưa?”

Bạch Trì gật đầu, “Gần hồi phục hoàn toàn rồi ạ, bác sỹ bảo uống thêm ít thuốc, cách nửa tháng thì tái khám một lần, trên cơ bản là đã khỏi hẳn.”

“À...” Bạch Ngọc Đường trả lời Bạch Cẩm Đường, “Hồi phục rồi ạ.”

“Vâng... Được ạ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi mọi người, “Tối nay mọi người đều rảnh đúng không?”

Tất cả đều gật đầu, hỏi thừa, đại ca Bạch gia đã có việc muốn tìm thì đương nhiên là phải rảnh rồi.

Bạch Ngọc Đường nói với Bạch Trì, “Em gọi Triệu Trinh đi cùng luôn đi.”

“Có chuyện gì vậy?” Triển Chiêu tò mò.

“Anh hai nói mới mở một nhà hàng, mời được một đầu bếp rất danh tiếng, gần đây lại bắt được một mớ cá Bahaba hảo hạng, mà lâu rồi mọi người không tụ tập cùng nhau, cho nên bảo chúng ta cùng đi.”

“Cá Bahaba\*?” Triển Chiêu vừa nghe là mắt sáng rực lên.

Tương Bình cũng góp lời, “Loại cá này là thứ quý hiếm có thể gặp không thể cầu nha.”

(\*Bahaba taipingensis là một loài cá thuộc họ Sciaenidae. Nó được tìm thấy ở Trung Quốc, Hong Kong, and Macau. Các môi trường sống tự nhiên của chúng là biển mở, vùng biển nông, lòng biển nước bán thủy triều, bờ đá, và cửa sông. Nó đang bị đe dọa do đánh bắt quá mức lớn và đã được liệt kê như là có nguy cơ tuyệt chủng và tuyệt chủng về thương mại. Việc đánh bắt cá được tăng cường do giá trị to lớn của bong bóng loài cá này. Trong một số thị trường, đặc biệt là thị trường Trung Quốc, bong bóng còn đắt hơn vàng cùng trọng lượng.

Một con cá Bahaba có thể có giá trị lên đến 473,000 USD/ một con =\_\_\_\_=\*)

“Vậy là mọi người đều đi?” Bạch Ngọc Đường hỏi thì hỏi vậy thôi, chứ khẩu khí đã chắc như đinh đóng cột.

Ai nấy gật đầu lia lịa, mắt đều chuyển thành hình con cá.

Bạch Ngọc Đường trả lời điện thoại, “Vâng anh hai, mọi người đều đi.” Vừa nói vừa đếm số, đang đếm thì chợt nhìn thấy Benjamin đang ngồi cách đó không xa, hơi khựng lại... Bạch Ngọc Đường có chút khó xử, nên tính cả anh ta hay không đây?

Triển Chiêu đứng bên cạnh giúp Bạch Ngọc Đường hỏi, “Ben, anh có đi hay không?”

Ben khẽ mỉm cười: “Là dịp gì vậy?”

Triển Chiêu đáp, “Anh hai của Ngọc Đường mời cơm.”

Benjamin còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe Công Tôn tiếp lời: “Đúng vậy, người nhà với nhau đi ăn cơm thôi.”

Mọi người le lưỡi, Công Tôn thật không khách khí chút nào, rõ ràng là thiên vị cho người nhà, toàn tâm bao che cho Triển Chiêu.

Ben xem chừng cũng biết điều, gật đầu: “Người nhà các cậu liên hoan với nhau, tôi đi cũng không tiện. Bạch, vậy cậu tiện thể đưa tôi về khách sạn nhé?”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu, rồi nói với Bạch Cẩm Đường qua điện thoại, “Anh, bọn em tổng cộng mười hai người.”

Đầu dây bên kia, Bạch Cẩm Đường nói, “Được, bên anh có anh và cặp sinh đôi, tổng cộng mười lăm người, vừa đủ một bàn. À mà, bảo Triệu Trinh mang Lisbon theo, đãi nó một bữa thịt bò hảo hạng luôn.”

“Được ạ.” Bạch Ngọc Đường cười rồi cúp điện thoại, tinh thần toàn đội SCI vô cùng phấn chấn, lát nữa tan sở là có dịp ăn uống no say rồi.

Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ đeo tay, thấy không còn sớm nữa, liền nói với Ben, “Vậy chúng tôi đưa anh về khách sạn trước.”

Ben gật đầu, đứng dậy. Bạch Ngọc Đường quay sang Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu với Ben xuống dưới lầu chờ trước, tôi đi lấy xe.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu.

“Ồ...” Benjamin cười, “Bạch, không cần làm phiền tiến sỹ Triển, mình cậu đưa tôi về được rồi.”

Bạch Ngọc Đường đã rời khỏi phòng làm việc, không rõ có nghe được câu nói đó của Benjamin hay không.

Triển Chiêu đút hai tay vào túi, tiến về phía thang máy, “Chúng tôi còn vài việc cần làm nữa mà.”

Benjamin gật đầu, bắt đầu đi theo Triển Chiêu vào thang máy.

“Em đi với ạ.” Bạch Trì cũng theo, “Anh, cho em quá giang đến chỗ Triệu Trinh với, em phải tới đó kêu ảnh, gần đây Trinh không được dùng điện thoại di động.”

“Điện thoại di động cũng không được dùng?” Triển Chiêu giật mình.

“Dạ.” Bạch Trì gật đầu, “Máy kiểm tra phổi của Trinh sẽ bị sóng di động làm ảnh hưởng tới kết quả đo.”

Triển Chiêu gật đầu.

Thang máy đi xuống, Benjamin đột nhiên mỉm cười: “Kiểu ở chung của các cậu rất thú vị.”

Triển Chiêu nhìn anh ta, “Thú vị như thế nào?”

Benjamin suy nghĩ một chút rồi đáp, “Ừm, giống như khi nãy anh pháp y kia nói, các cậu giống như người một nhà.”

Bạch Trì cười ngây ngô, “Đúng vậy, chúng tôi chính là người một nhà mà, đội trưởng Bạch và tiến sỹ Triển là ba mẹ nha.”

Benjamin nhìn chòng chọc vào nụ cười ngô nghê của Bạch Trì, sắc mặt khẽ biến đổi.

Triển Chiêu dở khóc dở cười, Benjamin chắc chắn là đang suy nghĩ quá nhiều. Không phải Bạch Trì giả bộ ngây ngô, mà là thật sự đơn thuần, chẳng qua... Càng đơn thuần thì càng làm người ta tổn thương hơn.

Ba người xuống dưới lầu, vừa lúc Bạch Ngọc Đường lái xe từ bãi đậu xe tới, đón hai người lên xe. Bạch Trì ngoan ngoãn lễ phép, mở cửa sau xe ra rồi lịch sự mời Benjamin vào, còn bổ sung, “Ben, anh vào trước đi.”

Triển Chiêu cũng có chút khó xử, đôi khi Tiểu Bạch Trì thật là đáng yêu không nói nên lời.

Xe khởi động, chạy về hướng khách sạn Benjamin đang ở. Dọc đường, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng nhau thảo luận về đề tài cá Bahaba, nói được hai câu thì lại câu véo nhau; Bạch Trì cũng tựa tới lưng ghế của cả hai, trò chuyện với nhau rất thân thiết, thì thoảng cậu cũng quay sang tán gẫu với Benjamin mấy câu.

Rất nhanh sau đó, xe đã chạy tới cửa khách sạn.

Benjamin xuống xe, ba người trong xe chào tạm biệt anh ta. Benjamin như sức nhớ, “Đúng rồi Bạch, cho tôi số di động của cậu đi.”

Bạch Ngọc Đường đọc số của mình. Benjamin lấy điện thoại bấm lại rồi gọi sang, máy của Bạch Ngọc Đường lập tức vang lên. Ben nói, “Đây là số của tôi.”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu, cũng lấy điện thoại ra để thêm vào danh bạ. Benjamin tinh ý thấy, trên chiếc điện thoại màu trắng có gắn một móc đeo, chính là chiếc móc Lạc Dương vừa tặng, nhưng nó không phải là con chuột, mà là con mèo con tròn vo, trên bụng có một chữ “Chiêu”. Con mèo con trông vốn dĩ rất đáng yêu, giờ bỗng nhiên lại gây cảm giác gãi ngứa không nói nên lời.

Bạch Ngọc Đường đóng điện thoại di động lại, chào một tiếng rồi lái xe rời đi.

Ben đứng lặng dưới lầu. Trong một thoáng khi này, anh ta đã thấy hình nền của chiếc di động màu trắng ... là ảnh chụp chung giữa Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Mất mát xoay người, chậm rãi đi vào khách sạn, Ben buồn bã mở cửa phòng nghỉ, chợt nghe bên trong thỉnh thoảng có tiếng nói vang lên, “Thế nào, đi gặp người tình trong mộng của cậu sao?”

Ben ngẩng đầu, ai đó đang ngồi trên salon xem tivi.

“Ông...” Ben kinh ngạc há hốc miệng, sau đó vội vàng đóng cửa lại, trợn mắt nhìn người nọ, “Ông điên à, lỡ để có kẻ biết tôi và ông quen nhau thì hai ta đều xong!”

Người đàn ông thần nhiên cười, “Tôi đã nhìn thấy người tình trong mộng của cậu tại phòng tắm, thật là ... Nhưng hình như cậu ta đã có người yêu.”

Ben đổ rượu vào ly, cạn sạch một hơi, “Tôi biết từ mấy năm trước rồi.”

“Nhưng... cậu cũng đừng để ý loạn tình mê mà phá hư chuyện tốt của chúng ta.”

Ben thở dài, “Tôi biết.”

## 159. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 4

### Chương 4 : Tự tập

Nhà hàng mới khai trương của Bạch Cẩm Đường mang tên Bách Tiên Cư, chuyên tổ chức những bữa tiệc lấy các món cá làm chủ đạo. Việc kinh doanh vô cùng phát đạt, bình thường phải đặt trước một tháng mới có chỗ, nhưng Bạch Cẩm Đường dù sao cũng là ông chủ, vậy nên một bàn thật lớn cũng có thể được chuẩn bị sẵn sàng ngay tức khắc.

Sau khi tan tầm, toàn bộ thành viên SCI nhanh chóng có mặt ở Bách Tiên Cư. Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cùng Bạch Trì đi đón Triệu Trinh vẫn chưa đến. Đại Đình Tiểu Đình tiếp cả đoàn ở cửa; vừa gặp nhau, Tiểu Đình đã ôm chầm lấy Dương Dương, cắn yêu một cái, ôm thằng bé chạy đi xem cá. Lồng hải sản ở Bách Tiên Cư rất rộng, nuôi dưỡng rất nhiều tôm, cá hiếm thấy và đa dạng. Tiểu Đình bế Dương Dương đi hết đầu này đến đầu kia, Dương Dương vui sướng cười mãi không dứt.

Mọi người bắt đầu ngồi vào bàn, Công Tôn liếc qua một lượt, không thấy Bạch Cẩm Đường liền hỏi Đại Đình, “Đầu rồi?”

Đại Đình chỉ về phòng nghỉ không xa, “Anh ấy đang gọi điện.”

Công Tôn gạt đầu, đi về phía phòng nghỉ.

Cánh cửa phòng khép hờ, Công Tôn đẩy nhẹ ra, bên trong không có ai.

Đi WC sao? Công Tôn bước hẳn vào trong, vừa qua cửa bất chợt bị hai cánh tay vươn ra ôm ngang eo.

“A...” Công Tôn giật mình kêu lên, Bạch Cẩm Đường trốn sau cửa tập kích anh.

“Anh bao nhiêu tuổi rồi?” Công Tôn bị dọa, bực bội giãy giụa, nhưng một lần nữa lại bị Bạch Cẩm Đường ấn lên tường mà hôn.

Bạch Cẩm Đường lần tay vào áo Công Tôn, đến bên hông thì mò thấy cái gì đó tròn tròn cứng cứng trong túi quần anh. Bạch Cẩm Đường cười, cắn nhẹ vào vành tai Công Tôn, “Vật gì đây?”

Công Tôn chụp tay ai đó lại, lấy hai chiếc móc chìa khóa trong túi ra, đưa chiếc móc con cún cho Bạch Cẩm Đường, “Quả Dương Dương cho, thằng bé bảo trông giống anh.”

Không ngoài dự liệu của Công Tôn, khoe môi Bạch Cẩm Đường giật giật.

“Dương Dương có lòng, anh phải đeo vào đấy.” Công Tôn vội bổ sung.

“Không... cần chứ?” Ai đó đau khổ.

Công Tôn lấy chiếc móc con cáo nhỏ ra, “Cái này của tôi.”

Bạch Cẩm Đường nhìn chằm chằm chú cáo con, cười, “Tôi thích của em hơn.” Dứt lời liền nắm lấy tay Công Tôn, đổi xong móc chìa khóa thì tiện thể tiếp tục ôm hôn người ta.

Khoảnh khắc thân mật đã đủ, hai người ra khỏi phòng nghỉ, dọc hành lang gặp Tiểu Đình cùng Dương Dương. Dương Dương trông thấy Bạch Cẩm Đường vẫn hơi căng thẳng, có lẽ tại phong thái đại ca trên người Bạch Cẩm Đường quá mãnh liệt. Cậu nhỏ ngoan ngoãn, “Con chào chú Bạch ạ.”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, xoa đầu Dương Dương, “Ngoan lắm.”

Tiểu Đình rùng mình, thầm nghĩ... Tâm trạng đại ca siêu tốt.

Mọi người ngồi vào bàn phải được một lát Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, Bạch Trì cùng Triệu Trinh và Lisbon mới tới nơi. Hiện tại là giờ ăn tối, lầu một của nhà hàng cũng đã đầy bàn. Một đàn trai đẹp cực kỳ bắt mắt, Lisbon theo sau oai phong lẫm lẫm – tuy có hơi uể oải, nhưng vẫn khiến cả thiên hạ phải liếc mắt tới. Nói một cách dễ hiểu hơn: rất gây chú ý.

Đã nghe đồn từ trước, vị khách diện bộ đồ trắng chính là em trai của Bạch Cẩm Đường, bởi bàn vội vàng dẫn họ tới chỗ ngồi.

Vào bàn tiệc, người đầu tiên được hỏi thăm chính là Triệu Trinh. Trông anh đã khỏe hẳn rồi, tươi tỉnh vui vẻ nói cười như xưa, ai nấy đều yên tâm. Dương Dương lâu rồi không gặp Lisbon, liền lao tới ôm nó cọ tới cọ lui, còn đeo lên cổ Lisbon chiếc móc hình sư tử con. Lisbon được ôm, y như mèo mà rên ư ử.

Cả bàn ăn ai cũng là người quen, đặt mông xuống liền bắt đầu trò chuyện, bởi bàn nhanh chóng bùng thức ăn lên. Lần nay Bạch Cẩm Đường đã mời được một vị đầu bếp cực kỳ nổi tiếng về các món cá, tuy còn trẻ nhưng đã được mệnh danh “Ngư thần”. Một con cá Bahaba dài hơn một mét bị cắt khúc, số thịt cá ấy được chế biến thành nhiều món chủ đạo, thêm các món phụ, bàn tiệc thực sự thật tuyệt vời. Tất đều trầm trồ khen ngợi, đặc biệt là Triển Chiêu – mỹ mãn thiếu điều vừa ăn vừa kêu “meo meo”.

Bữa ăn kéo dài đến tầm hơn mười giờ, mọi người mới thỏa mãn giải tán. Bởi vì có uống rượu nên chẳng ai cầm lái được, Bạch Cẩm Đường phải gọi phục vụ lái xe về, nhiều người chọn đi bộ cho tiêu thực.

Dương Dương tựa trên vai Lạc Thiên say ngủ, Lạc Thiên gọi taxi về trước, Mã Hán và Triệu Hổ đi cùng anh.

Bạch Trì cùng Triệu Trinh đưa Lisbon loạng choạng bước đi, Triệu Trinh nhìn Lisbon được thỏa mãn no nê, liền cười: “Đại ca Bạch gia tốt bụng quá.”

“Ừ.” Bạch Trì gật đầu, “Anh có sao không? Có mệt không? Hay gọi xe nhé?”

Triệu Trinh cười: “Tài xế nào chịu chở Lisbon?” Vừa nói vừa cầm lấy tay Bạch Trì.

Trời đã tối muộn, nhưng trên phố vẫn có người qua lại, vốn dĩ mang một con sư tử đi dạo đã đủ làm người ta để mắt tới, lại còn là hai thằng con trai nắm tay đi nghênh ngang...

Bạch Trì bắt gặp ánh mắt khác thường của người đi đường, muốn rút tay lại, nhưng bàn tay đã bị Triệu Trinh nắm thật chặt. Thấy Bạch Trì ra sức rút tay về, Triệu Trinh bèn nói: “Dắt tay mà cũng không cho nữa sao?”

“Nhiều người...” Bạch Trì lí nhí.

“Nhiều người thì sao?” Triệu Trinh trợn mắt, “Chúng ta yêu nhau đâu phạm pháp.”

Gương mặt Bạch Trì thoáng hồng lên, “Nhưng... Cũng đâu cần để cả thế giới biết?”

“Anh muốn để cả thế giới biết.” Triệu Trinh nhướn mi. Thấy sắc mặt anh có vẻ cũng hồng lên, Bạch Trì thầm nhủ... Có phải say rồi không?

Đang nghĩ, đột nhiên Triệu Trinh kéo cậu lại vào lòng, cả người Bạch Trì cứng đờ, không dám phản ứng. Triệu Trinh cúi đầu, nhẹ nhàng nâng cằm cậu và đặt nụ hôn.

Cuối con đường, có hai người bối rối đứng dưới ánh đèn... Triệu Trinh nương theo thứ cảm giác ngà ngà ấy hôn Bạch Trì. Tiểu Bạch Trì đương nhiên biết thừa Triệu Trinh đầu say. Cậu quan tâm tới sức khỏe của anh mà, cho nên chỉ cho anh uống có mấy chén... Cảm nhận được sự kiên nhẫn của anh, và cả sự thăm dò, Bạch Trì không nỡ đẩy Triệu Trinh. Cậu tự an ủi, Triệu Trinh đang bị thương, nghe theo anh ấy một chút mà bờ môi hé mở... Nhận được sự cổ vũ, ai đó liền ôm siết lấy Bạch Trì, nụ hôn càng thêm sâu lắng...

Tĩnh tĩnh mê mê, Bạch Trì chỉ có thể phó mặc theo Triệu Trinh, ôm lấy cổ anh và hôn... Mê đắm cạn không khí.

Lisbon ngồi bên cạnh, hai cậu chủ vẫn mãi hôn nhau, nó đành nằm xuống nghỉ ngơi chốc lát. Thịt bò... ngon quá.

Tiểu Đình uống say, kéo Đại Đình lại muốn ôm một cái. Đại Đình bắt đắc dĩ, kéo em trai say khướt lên lưng đi về. Đại ca của họ thật thiếu nghĩa khí, đánh lể với Công Tôn. Dù sao cũng tiện đường, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đang chậm rãi dạo bước, Đại Đình công Tiểu Đình đang chửi mình theo sau.

~Đã lâu lắm rồi Bạch Cẩm Đường không tản bộ. Áo vest vắt lên tay, nút cổ sơ mi để mở, anh dắt tay Công Tôn. Hè phố đông người, bên kia thành phố, ánh đèn khu thương mại vẫn thật rực rỡ.

Đột nhiên Công Tôn hỏi, “Làm ăn tốt chứ?”

Bạch Cẩm Đường hơi ngạc nhiên, cười hỏi lại, “Em chưa từng quan tâm tới chuyện tôi đang làm.”

Công Tôn nhún mày, “Tiện thì hỏi thôi.”

“Rất suôn sẻ.” Bạch Cẩm Đường kéo tay Công Tôn lên, hôn lên mu bàn tay ấy.

Một lọn tóc xõa xuống trước trán Bạch Cẩm Đường, làm cho Công Tôn cảm thấy như vậy trông cũng không tệ chút nào, bình thường Bạch Cẩm Đường mang vẻ nghiêm nghị hơn nhiều. Nghĩ vậy, đột nhiên anh giờ tay lên, vò đầu Bạch Cẩm Đường.

Bạch Cẩm Đường thoáng vô lực nhìn Công Tôn. Đêm nay, anh ấy giống như một đứa trẻ... Lúc thì làm yêu tinh máu lạnh, đôi lúc khác lại đặc biệt nhiệt huyết, tóm lại là khiến người ta khó có thể nắm bắt.

“Gần đây rất nhiều tạp chí đăng bài về câu chuyện lập nghiệp của anh.” Công Tôn cười, nhìn Bạch Cẩm Đường, “Rất nhiều chuyện đặc sắc.”

“Thế ư?” Bạch Cẩm Đường tò mò, “Như thế nào?”

“Viết là gia cảnh của anh không đơn giản, sinh ra trong giới xã hội đen, dựa vào việc buôn vũ khí làm giàu...” Công Tôn đếm ngón tay, “Nói chung là đủ kiểu tin đồn.”

Bạch Cẩm Đường cười, lắc đầu, “Vớ vẩn.”

“Vậy năm đó anh lập nghiệp thế nào?” Công Tôn hiếu kỳ.

Bạch Cẩm Đường niết nhẹ lấy cằm Công Tôn, “Em hứng thú với quá khứ của tôi?”

Công Tôn lại chớp chớp hàng mi, “Không nói thì thôi.”

“Dựa vào sạp buôn.” Bạch Cẩm Đường không nhanh không chậm trả lời.

“Hả?” Công Tôn chưa hiểu.

“Ngày ấy tôi bán khoai tây chiên ngoài sân vận động San Siro ở Milan lập nghiệp.” Bạch Cẩm Đường nửa đùa nửa thật kể, “Song sinh ngày đó theo tôi lăn lộn, chiếc xe chở được mua bởi tiền công của cả ba kiếm được.”

Công Tôn dở cười dở mếu, “Chẳng hoành tráng gì nhỉ?”

“Lúc đó chỉ là kiếm sống qua ngày mà thôi.” Bạch Cẩm Đường không lấy làm quan trọng, nhún vai, “Tôi không muốn dùng tiền ông già cho.”



“Thật á?”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Lừa em làm gì. À mà tuần tới em rảnh không?”

“Ừm...” Công Tôn nghĩ nghĩ, lại hỏi, “Đi xa hay đi gần?”

Bạch Cẩm Đường đáp, “Xa, tốt nhất nên nghỉ một tuần.”

“Lâu vậy? Gần đây mới có vụ án, khả năng tôi không đi được đâu.”

“Vậy đợi đến lúc vụ án kết thúc đi.” Bạch Cẩm Đường nói, “Đến lúc đó tôi sẽ gọi điện xin cục trưởng Bao cho em nghỉ hẳn một tuần.”

“Đi đâu?”

“Chúng ta tới Đan Mạch.”

Công Tôn chưa hiểu, “Đến Đan Mạch làm gì?”

Bạch Cẩm Đường xoay hẳn sang nhìn Công Tôn, “Trong túi áo em có gì đó.”

Công Tôn thò tay vào túi, lấy ra một chiếc nhẫn, mặt kim cương có độ lớn hơi bất thường nhưng vẫn không làm mất thẩm mỹ. Công Tôn ngẩng lên nhìn Bạch Cẩm Đường, “Chiêu này xưa rồi...”

Bạch Cẩm Đường cười, “Thì tôi cũng còn trẻ nữa đâu.” Chạm rãi đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của Công Tôn, “Nếu đã không còn trẻ... Chúng ta kết hôn đi.”

Công Tôn sững sờ.

Bạch Cẩm Đường hôn nhẹ lên má anh, “Anh đã tra cứu rồi, thủ tục của Đan Mạch là đơn giản nhất, mà quyền lợi của cặp vợ chồng đồng giới và khác giới là như nhau, đều là sự lựa chọn tốt nhất.”

Thấy Công Tôn hé miệng định nói gì, Bạch Cẩm Đường lắc đầu, nâng cằm anh, “Nếu em cự tuyệt, anh sẽ gọi song sinh bắt cóc em đem đi.” Dứt lời liền bá đạo hôn anh.

Công Tôn trầm thổ dài, “Tôi việc gì phải cự tuyệt?”

~Dọc đường, Tiểu Đình say bết nhe, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rất thông cảm nhìn Đại Đình khệ nệ công cậu em trên lưng.

Lúc đầu, Bạch Ngọc Đường còn thấy bực mình, hai anh em kia, dám phá hoại thể giới dành cho hai người của tôi và Miêu Nhi à! Nhưng bây giờ anh lại cảm thấy có chuyện gì đó không ổn. Tiểu Đình lè nhe kêu ca, “Xi, cái đồ xấu xa, khốn nạn, không thèm!” Vừa nói vừa dấm Đại Đình, tay đánh chân đá...

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau, nhạy bén nắm bắt — Thị phi thị phi!

Đại Đình bị đánh bị mắng nhưng không hề phản kháng, còn: “Đúng đúng, anh khốn nạn, em nói rất đúng...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại liếc nhau — Đại Đình đã làm chuyện gì có lỗi với Tiểu Đình?

“Anh... có mắt như mù, đi tán tỉnh con hồ ly ấy.” Tiểu Đình oán niệm, “Thấy sắc quên em trai, đồ vô nhân tính!”

Đại Đình bắt đắc dĩ, “Anh đâu có đâu, đã bảo em hiểu lầm mà.” Trong chớp mắt xoay sang đã thấy lỗ tai của cả bạn mèo lẫn bạn chuột đều dựng ngược lên, Đại Đình không còn lời nào để nói, “Mấy cậu đừng có nghe nó đặt điều, tôi đây chẳng làm gì hết.”

Bạch Ngọc Đường buột miệng hỏi, “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Đối tác của bạn làm ăn trước muốn giới thiệu em gái cho tôi.” Đại Đình khổ sở kể, “Bởi vì không thể đắc tội lão khách hàng đó nên tôi đành phải tùy cơ ứng biến, thế là thằng nhãi này trở mặt.”

Triển Chiêu nhú mày, nhìn Bạch Ngọc Đường — Tiểu Đình ‘iu’ Đại Đình?

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường giật lên — Tôi nghĩ hai anh em nhà này ‘iu’ nhau.

Triển Chiêu hoài nghi — Thế, quan hệ của họ rốt cuộc là gì?

Bạch Ngọc Đường nhún vai — Còn gì được nữa? ‘Tu’ nhau quá cắn nhau đau.

~Vất vả một hồi mới đuổi được cặp song sinh về nhà, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng mệt lả.

“Mệt quá, sớm biết thế này thì ngồi xe về.” Triển Chiêu đấm đấm chân.

“Đau chân à?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Vết thương lần trước hình như bình thường đâu đâu?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Thỉnh thoảng thôi.”

“Anh hai bảo có quen một bác sĩ Đông y. Lần sau đi khám nhé. Bị súng bắn, vết thương tưởng nhỏ mà không nhỏ đâu.”

Hai người đi vào tòa nhà, chờ thang máy mở cửa, Bạch Ngọc Đường lại gần hôn Triển Chiêu một cái, “Miêu Nhi, tối nay làm nha!”

Triển Chiêu uể oải nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tôi buồn ngủ.”

“Không sao.” Bạch Ngọc Đường cười, “Cậu ngủ cứ ngủ, tôi làm cứ làm, cậu sẽ có cảm giác.”

“Chuột chết!” Con chuột ăn đánh.

Cửa thang máy mở ra, Bạch Ngọc Đường đã muốn kéo Triển Chiêu đi vào, vừa đi về nhà vừa hôn nhau... Nhưng mới ôm được con mèo vào thang máy thì điện thoại lại vang lên.

Hai người trao đổi ánh mắt. Làm cảnh sát, sợ nhất là điện thoại gọi đêm, bởi nếu không phải chuyện lớn thì chẳng ai có ý định làm phiền.

“Là cục trưởng Bao.” Bạch Ngọc Đường lôi di động ra, lại nhíu mày.

“Giờ này còn gọi?” Triển Chiêu nhìn đồng hồ đeo tay, “Không phải xảy ra đại sự chứ?”

Bạch Ngọc Đường tiếp máy, “Cục trưởng Bao... Được ạ.”

“Thế nào?”

“Cục trưởng Bao bảo chúng ta tới bệnh viện.” Bạch Ngọc Đường dập máy, lại kéo Triển Chiêu ra khỏi tòa nhà, bất đắc dĩ than thở, “‘Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim’... Cậu nói xem, cú điện thoại này của cục trưởng cướp của chúng ta bao nhiêu vàng rồi?” Vẫy tay gọi taxi.

“Còn đùa được... Đến bệnh viện làm gì?” Triển Chiêu bị nhét vào taxi, vẫn chưa hiểu.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc, “Chú ấy không nói.”

“Tức là... Chuyện này không thể nói qua điện thoại?” Triển Chiêu cũng bắt đầu lo lắng.

Xe chạy như bay tới bệnh viện, vừa bước qua cổng, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau — Rất nhiều cảnh sát ở đây.

“Đội trưởng.” Mãi mới thấy Ngải Hổ chạy tới.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đồng thanh.

“Bọn em cũng mới nhận được điện báo, vừa có một cuộc đấu súng xảy ra tại khách sạn mà đoàn đại biểu bộ đội cảnh sát hình sự quốc tế ở.” Ngải Hổ vừa dẫn cả hai đến phòng giải phẫu vừa nói, “Sự việc lần này rất nghiêm trọng.”

“Đấu súng với phe nào?” Hai chân mày của Bạch Ngọc Đường nhíu chặt, “Họ không phải chính là... đội chống khủng bố sao?”

Ngải Hổ gật đầu, “Tổng cộng có bảy người, năm người chết, một người trọng thương, một người bị thương nhẹ.”

“Ben đâu? Thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Người bị thương nhẹ chính là anh ta.” Ngải Hổ đáp, “Cục trưởng Bao vẫn ở bên trong, mặt đen hơn đáy nồi rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại nhìn nhau, thầm nhủ — Không đen được sao? Đây là vấn đề tầm cỡ quốc tế!

## 160. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 5

Chương 5 : Nghi ngờ

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chạy vào phòng cấp cứu, bắt gặp năm cỗ thi thể đang đắp vải trắng nằm đó. Ben ngồi trên giường, tay băng bó, Mã Hân chính là người giúp anh ta xử lý vết thương. Bao Chứng đứng bên cạnh, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Cục trưởng Bao.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lại gần Bao Chứng, “Sao lại có thể như vậy ạ?”

“Thủ phạm là bọn ZJ.” Ben đột nhiên mở miệng, vành mắt đỏ hoe, trông như vừa mới khóc. Cũng khó trách, người hy sinh đều là những đồng đội lâu năm, ai mà không thương tâm cho được?

“Anh không sao chứ?” Triển Chiêu cảm thấy tình trạng của Ben không ổn.

Ben ngẩng đầu liếc qua Triển Chiêu, lạnh lùng trả lời, “Muốn gì cứ nói.”

Triển Chiêu sững sốt, không khỏi cảm thấy khó xử. Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, nhưng nghĩ Ben đang trong cơn kích động lớn nên cũng không so đo, bèn nhìn sang Triển Chiêu — Miêu Nhi, bỏ đi, anh ta đang ở trạng thái kích động.

Triển Chiêu giương mắt tỉnh queo — Tôi đâu có dễ giận như vậy.

“Thủ phạm là tổ chức ZJ?” Bạch Ngọc Đường nhìn sang Bao Chứng.

Bao Chứng lại nhìn Ben, “Cậu hãy kể rõ hơn xem.”

Ben bước qua chỗ các cỗ thi thể, lật tấm vải phủ màu trắng lên, chỉ vào vết súng trên ngực trái của người chết, “Đều là một phát đoạt mạng.” Sau đó chỉ vào cỗ người chết, “Chiêu thức mà bộ đội hải quân ưa dùng nhất, bẻ gãy xương cổ... Ngực trúng đạn là đã cầm chắc cái chết, nhưng chúng vẫn tung thêm một đòn trí mạng để không bỏ sót sơ hở nào.” Đoạn lại chỉ vào cỗ người chết, ở đó có một vết ngắn, nhìn tựa như hai chữ cái ZJ.

“Làm thế nào để đánh dấu được thế này?” Triển Chiêu thắc mắc.

“Người của ZJ đều đeo cùng một loại đồng hồ hoặc vòng tay chạm nổi hoa văn ZJ, đeo ở mặt trong cổ tay, vậy nên khi siết cổ ai đó, mặt chạm đồng thời sẽ ép vào phần da cổ của nạn nhân, bởi thế sẽ lưu lại một dấu hiệu của ZJ, từ đó chúng ta mới dùng hai chữ ‘ZJ’ để gọi tổ chức sát thủ này.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, ra là vậy.

“Chúng có bao nhiêu thành viên?” Bạch Ngọc Đường có điểm khó hiểu, “Tại sao giết các anh?”

Ben thở dài lắc đầu, “Bí mật quân sự, tôi không thể nói.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn Bao Chứng, Bao Chứng gật đầu với hai người, “Đây không phải chuyện đùa, nhưng việc lại phát sinh ở ngay trong cảnh nội, đương nhiên chúng ta phải chịu trách nhiệm phá án và bắt giam hung thủ. Tuy nhiên, vì những nạn nhân đều là thành viên của tổ chức cảnh sát quốc tế, nên phía bên kia sẽ cử người tới đây điều tra cùng chúng ta.”

“Cử ai ạ?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau.

“Lần trước các cậu đã hợp tác với anh ta – Âu Dương Xuân.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cảm thấy vậy cũng tương đối ổn, Âu Dương Xuân rất có khả năng, và nhất là không có thái độ kiêu ngạo tự đắc của cảnh sát quốc tế.

“Cục trưởng Bao.” Bạch Ngọc Đường liếc sang Bao Chứng, “Vậy tức là chừng nào Âu Dương Xuân và đồng nghiệp chưa đến thì chúng ta còn chưa thể bắt đầu điều tra?”

Bao Chứng gật đầu, “Tôi đã cho phong tỏa hiện trường, sáng mai Âu Dương Xuân sẽ đến, các cậu cùng xem xét là tốt nhất, lần điều tra này phải phối hợp với nhau cho ổn thỏa.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, rồi lại kỳ quái nhìn Bao Chứng, giống như đang hỏi — Vay giờ này chú kêu bọn cháu tới làm gì?

Sắc mặt Bao Chứng hơi thay đổi, thoáng vẻ khó xử, “Tối nay, chúng ta phải bảo đảm an toàn cho Benjamin... Tôi đã sắp xếp cảnh sát bảo vệ cậu ta... Nhưng cậu ta lại khẳng khái muốn cậu bảo vệ.” Ông đưa mắt về phía Bạch Ngọc Đường.

“Cháu?” Bạch Ngọc Đường nhăn mặt, quay sang Ben.

“Tôi không tin những người khác.” Ben nói với Bạch Ngọc Đường, “Ở đây tôi chỉ tin tưởng cậu... Trừ cậu ra, tôi không thể đảm bảo được năng lực của những người khác như thế nào.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu. Bao Chứng cho là anh đã đáp ứng, vừa định mở miệng lại nghe Bạch Ngọc Đường lên tiếng, “Vấn đề này thật ra rất dễ giải quyết... Anh tin tưởng tôi, vậy để tôi giúp anh sắp xếp cảnh sát bảo vệ; anh không thể bảo đảm năng lực của những người khác, vậy để tôi lựa chọn cho anh những người có năng lực xuất chúng; anh cảm thấy nhân số không đủ, chúng tôi có thể giúp anh chuẩn bị một đội ngũ bảo vệ... Dù thế nào cũng mạnh hơn một mình tôi, huống chi tôi còn phải phá án.”

Đừng nói đến Benjamin, Bao Chứng và Triển Chiêu nghe thế đều không khỏi cảm nín. Trong tình huống thế này, người bình thường từ chối được sao? Cách nói của Bạch Ngọc Đường thực thẳng thừng, cực tổn thương, dứt khoát, chẳng chừa một tia hi vọng cho đối phương.

Ben cười bất lực, “Cậu chẳng thay đổi gì. Được rồi, cậu cứ quyết định, tôi nghe theo cậu.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Bao Chứng, “Nếu đã không thành vấn đề, vậy cháu đi sắp xếp người.”

Bao Chứng gật đầu, Bạch Ngọc Đường bèn ra ngoài làm việc. Triển Chiêu cũng gật đầu với Bao Chứng, cùng ra ngoài với anh. Thấy Bạch Ngọc Đường bận rộn, Triển Chiêu vào trong phòng nghỉ của nhân viên, bắt gặp Mã Hán đang đọc sách. Anh gõ cửa, “Hán Hán?”

Mã Hán ngẩng lên, mỉm cười với Triển Chiêu, “Tiến sỹ Triển, anh rảnh rồi tới mức phải đến gặp em ạ, hay là có gì muốn hỏi đây?”

Triển Chiêu bật cười bước vào, “... Em nói xem, Mã Hán nghiêm nghị, chừng chặc như vậy, làm thế nào mà lại có một cô em gái tinh quái, quỷ quyệt như thế này chứ?”

Mã Hán khẽ nhướn mi, “Điều đó là tất nhiên, nếu cả hai thật thà như nhau thì chẳng phải sẽ bị người ta ức hiếp sao?”

Triển Chiêu đến bên cạnh cô, cúi đầu nhìn, “Em đọc sách gì vậy?”

“Pháp y học.” Mã Hán giơ bìa sách cho Triển Chiêu xem.

“Em muốn học pháp y?” Triển Chiêu giật mình.

“Không phải muốn, mà là đã học.” Mã Hán thoáng vẻ đắc ý, “Cuối tuần này sẽ có kết quả kỳ thi, nói không chừng là chúng ta có thể làm đồng nghiệp đó ạ.”

“Hả?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Đồng nghiệp?”

Mã Hán gật đầu, “Cục cảnh sát của các anh muốn tuyển một thực sĩ ngành pháp y, kỳ khảo hạch rất nghiêm ngặt, không chỉ đề thi viết mà cả phần thực hành cũng rất gắt gao, nghe nói người ra đề chính là đại pháp y Công Tôn Sách tiếng tăm lừng lẫy của SCI... Thấy ấy nhiều năm nay đều là người ra đề, năm nay em đã qua được phần thi viết, chỉ còn chờ kết quả phần thi thực hành giải phẫu thôi.”

Triển Chiêu đột nhiên nhớ tới hai ngày gần đây, Công Tôn hờ hờ kể với anh, mấy hôm trước tìm được một đê tử, là một thiên tài đích thực, chuẩn bị đưa tới làm trợ thủ... Chẳng lẽ chính là Mã Hán?

“Sao không thấy anh trai em nhắc tới nhỉ?” Triển Chiêu thắc mắc.

Mã Hân nháy mắt với Triển Chiêu, “Em muốn chuẩn bị cho anh em một bất ngờ mà. Phải nói phần thi thực hành giải phẫu khó thật. Đề của thầy Công Tôn quá dã man, không chỉ kiểm tra kiến thức về y học mà còn cả dược vật học, rất nhiều rất nhiều lĩnh vực, từ những vấn đề thường thức đến mấy chuyện ly kỳ cổ quái, ngoài ra còn khảo nghiệm cả trí tưởng tượng... Em chỉ làm hết sức, không biết kết quả thế nào.”

“Nếu đã là pháp y tương lai thì để anh khảo thi em trước đi.” Triển Chiêu cười hỏi Mã Hân, “Vừa rồi chính em kiểm tra vết thương cho Ben đúng không?”

“Vâng.” Mã Hân gật đầu.

“Em hãy miêu tả sơ bộ trình trạng vết thương của anh ta cho anh nghe.” Triển Chiêu tìm một băng ghế ngồi xuống.

Mã Hân đặt quyển sách trong tay xuống, đi đóng cửa lại, thấp giọng đáp, “Vây trước tiên cho em hỏi một chút, làm thế nào mà anh ta bị thương ạ? Nghe nói là lúc bắn nhau, bị đạn lạc gây nên thương tích?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Em quan sát tình trạng vết thương của anh ta thì thấy thế nào?”

“Vết thương của anh ta nằm ở mặt trong cánh tay, hơn nữa là ngay cạnh sườn.” Mã Hân nói, “Rất khó xác định anh ta có nói thật hay không.”

“Tại sao?” Triển Chiêu khiêm tốn thụ giáo.

“Ừm, giống như bình thường lúc bắn nhau, bắn năng con người là tìm một lỗ cốt để ẩn nấp, che chắn. Nếu dùng súng tay phải thì sẽ tìm một lỗ cốt bên trái, nếu dùng súng tay trái thì sẽ tìm một lỗ cốt ở bên phải.”

“Đúng vậy.”

“Sau khi tìm được lỗ cốt thì sẽ đưa lưng về phía lỗ cốt rồi nổ súng. Như thế, nếu bị đạn bắn thì đa số trường hợp là thương tổn đến mặt ngoài của cánh tay. Nếu như phương vị chẳng may sai lệch, phải đối mặt chính diện với lỗ cốt thì xác suất phần thân bị trúng đạn là lớn hơn rất nhiều so với mặt trong của cánh tay... Nhưng mà kiểu xác suất này chỉ có thể dùng để cảnh sát tham khảo khi phá án, không thể làm bằng chứng tuyệt đối.”

Triển Chiêu nhẹ nhàng gật đầu, đột nhiên hỏi, “Nhưng mà nếu như là tự mình bắn mình thì nhất định mặt trong cánh tay sẽ bị thương đúng không?”

Mã Hân sửng sốt, sau đó mỉm cười, “Đây không phải là phạm vi trách nhiệm của em.” Dứt lời cô cầm lấy cuốn sách của mình, quơ quơ, “Lời răn pháp y của thầy Công Tôn: Pháp y, có thể suy luận, nhưng không thể giả dụ.”

Triển Chiêu nói chuyện với Mã Hân một hồi, sau đó dứt tay vào túi quần bước ra, vừa lúc bắt gặp đèn phòng giải phẫu bên cạnh phụt tắt, hai bác sỹ tiến ra, Triển Chiêu vội lại hỏi, “Anh ta thế nào ạ?”

Bác sỹ khe khẽ thở dài, lắc đầu. Cùng lúc, Bao Chứng và Ben cũng đi ra từ phòng cấp cứu. Triển Chiêu nhìn hai người, đột nhiên hỏi bác sỹ, “Trước khi chết anh ta có nói gì không ạ?”

Ben cùng Bao Chứng cũng nhìn chằm chằm bác sỹ kia, ông lắc đầu, “Không, cậu ta mê man suốt quá trình cấp cứu, không hề tỉnh tại. Chúng tôi đã dốc hết sức.” Nói xong rời đi.

Ben đưa mắt nhìn bác sỹ rời đi, quay đầu trở lại, thấy Triển Chiêu đang theo dõi tầm nhìn của bản thân một cách thâm ý, ánh mắt có lẽ cho biết: sự sáng tỏ.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường từ bên ngoài đi vào, gọi Triển Chiêu.

Triển Chiêu tới gần anh, Bạch Ngọc Đường nói với Bao Chứng và Ben, “Nhiệm vụ bảo vệ đã giao cho Ngải Hổ, tất cả những chuyện còn lại đều đã sắp xếp xong xuôi. Sáng mai, tôi sẽ cho hợp SCI, chờ đoàn cảnh sát của Âu Dương Xuân tới, sau đó sẽ đến thẳng hiện trường khách sạn điều tra. Toàn bộ thi thể hiện giờ đang chờ về phòng pháp y để bảo tồn, chờ người bên cảnh sát quốc tế đến, tôi đã gọi Công Tôn khám nghiệm tử thi.”

Bao Chứng gật đầu, năng lực làm việc của Bạch Ngọc Đường chưa bao giờ cần hoài nghi, xếp đặt có thể nói là không một sơ hở.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Triển Chiêu gật đầu với Bao Chứng rồi lại nhìn Ben mà cười.

Ben cũng nhìn Triển Chiêu đầy phức tạp. Nụ cười đó, có một chút thấu hiểu, một chút giả hoạt, một chút nhạo báng... Nhưng có một chút thật rõ ràng, Triển Chiêu cười lên trông vô cùng đẹp mắt, đẹp đến chói mắt...

~Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ra khỏi bệnh viện, chợt nhớ ra xe của cả SCI đã được Bạch Cẩm Đường cho người lái về bãi đỗ xe cục cảnh sát khi tối. Anh đành quay sang mượn xe của viên cảnh sát cạnh cửa, bảo rằng sau khi trở về cục sẽ trả lại. Mấy cảnh sát cấp bậc còn thấp được đội trưởng SCI mượn xe, ai mà chẳng lấy làm vinh hạnh lớn, đương nhiên lập tức dâng chìa khóa.

Cùng Triển Chiêu bước lên xe, Bạch Ngọc Đường khởi động máy rồi hỏi, “Miêu Nhi, cười hiếm thế, phát hiện cái gì rồi?”

Triển Chiêu nhướn mi, “Ừm, chỉ là suy đoán thôi, không tính.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cậu nghi ngờ Ben à?”

Triển Chiêu hơi giật mình, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cậu cũng nghi ngờ anh ta?”

“Trong bảy người, sáu người chết, một người chỉ bị thương nhẹ, đương nhiên là khả nghi rồi.” Bạch Ngọc Đường vừa lái xe vừa nói, “May mà lần này người đến hỗ trợ là Âu Dương, không thì đúng là phiền phức.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, lại nghe Bạch Ngọc Đường đột nhiên lên tiếng, “Đúng rồi, Miêu Nhi, kể cậu nghe một chuyện.”

“Chuyện gì?” Triển Chiêu ghé sát lại, “Có chi muốn khai báo hử?”

“À...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tôi khai, người tôi thích nhất là cậu.”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu sững sốt trước câu nói của Bạch Ngọc Đường, nghiêng mặt nhìn anh, “Sao... sao lại đột nhiên nói vậy?”

“Đừng nói là hai chúng ta lưỡng tình tương duyệt, cho dù cả đời cậu có không thích tôi đi nữa... thì tôi vẫn thích cậu nhất. Không ai có thể chia cách chúng ta, bất luận kẻ đó yêu tôi hay yêu cậu, và bất kể hẳn là ai đi nữa.” Bạch Ngọc Đường đáp thật dịu dàng.

Triển Chiêu cúi đầu, im lặng một hồi, đột nhiên hôn chụt một cái lên má của Bạch Ngọc Đường, sau đó... kẻ tai anh thì thầm “Ngoan, đây là phần thưởng của cậu.”

Tai Bạch Ngọc Đường nóng lên, nhìn thấy Triển Chiêu ở bên cạnh cười ngoác miệng tận mang tai, nhún ga, “Miêu Nhi, lát về làm đi.”

“Đồ chuột chết, lái chậm lại!”

“Một phút xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, Miêu Nhi, lãng phí thì thiệt đáng hổ thẹn!”

“Cậu nói bậy bạ gì đó?”

“Về nhà làm!”

“Không được nói từ đó!”

~Bạch Cẩm Đường châm một điếu thuốc, cúi đầu nhìn người đang tựa vào ngực mình. Công Tôn đã ngủ say vì mệt mỏi, trên bờ vai điểm một vài dấu vết mập mờ mà mình vừa lưu lại. Có lẽ do tối nay Công Tôn uống chút rượu, hoặc vì nguyên nhân gì đó mà bỗng nhiên đặc biệt nhiệt tình. Vốn dĩ thấy ai đó ngày mai vẫn phải đi làm nên định một lần rồi tha, chẳng qua yêu tinh này quá đổi mê hoặc lòng người... Vậy là không nhịn được mà thả phanh, mãi đến khi ai đó xin tha thì mới miễn cưỡng để người ta ngủ. Dẫu sao thì ăn bao nhiêu lần, kết quả vẫn là không no...

Bạch Cẩm Đường định hút hết điếu thuốc này sẽ ngủ, bất chợt điện thoại di động nằm trong bộ Âu phục cạnh giường rung lên.

Bạch Cẩm Đường khê cau mày, lúc này thì ai gọi tới chứ? Anh cầm lấy điện thoại, buông điếu thuốc xuống, “Alo?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó một tràng cười truyền đến, “Thanh âm thật gợi cảm, vừa mới làm tình sao?”

Bạch Cẩm Đường chau mày, cúp máy.

Điện thoại lại vang lên, anh cau mày nhấc máy, ngay cả “Alo” cũng lười nói, chờ đầu dây bên kia lên tiếng.

“Bây giờ ai đang nằm trong lòng cậu? Hay là cậu đang nằm trong lòng ai?” Giọng điệu vẫn tiếp tục bồn chột, không hề sợ chết.

Bạch Cẩm Đường dập tắt thuốc, nhả khói mà không đáp.

“Được rồi, không giỡn nữa.” Đầu dây bên kia thu lại tiếng cười chột, “Tôi đang ở thành phố S.”

Bạch Cẩm Đường cau mày, “Vậy thì sao? Muốn tôi mời cơm?”

“Ha ha ha... Cẩm Đường, cậu thật là hài hước. Gần đây tôi gặp phải chút phiền toái, đại khái là có dính dáng đến hai đứa em trai quý hóa của cậu.” Người nọ tỉnh queo nói.

Ánh mắt Bạch Cẩm Đường trở nên sắc lạnh, còn chưa lên tiếng thì đã nghe đầu dây bên kia tiếp tục, “Đừng giận, tôi vẫn chưa nói xong. Chẳng qua là có tiếp xúc thôi, tôi sẽ không chọc vào hai cậu ấy.”

Bạch Cẩm Đường mở miệng nữa. Công Tôn đang nằm trong lòng anh đột nhiên khẽ rên một tiếng, rúc vào trong chăn. Bạch Cẩm Đường kéo chăn lên, đắp kín người Công Tôn.

“Ô là la? Đánh thức cục cưng của cậu rồi sao?” Đầu dây bên kia bật cười, “Đúng rồi, bộ dạng ẽm dài ngắn ra sao? Khi nào rảnh cho tôi gặp mặt đi.”

Bạch Cẩm Đường lấy điện thoại từ bên tai đặt sát vào khoe miệng, hạ giọng cực thấp nhưng cực âm hiểm, “Cậu mà dám tới gần người này trong vòng 100 mét, tôi sẽ cắt cái XX của cậu, nhét vào trong cái OO của cậu, sau đó ném xuống Thái Bình Dương cho cá ăn.” Dứt lời cúp máy, ném điện thoại di động qua một bên, xoay người ôm Công Tôn nằm xuống rồi đắp chăn ngủ.

~Sáng sớm hôm sau, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đến cục cảnh sát. Sáng nay, người của SCI sáng nay vẫn còn chìm đắm trong dư âm bữa tiệc hôm qua, chợt thấy Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu tiến vào với vẻ mặt nghiêm nghị.

“Đội trưởng?” Mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Câu vừa dứt miệng thì lại thấy Công Tôn một cước đá văng cửa phòng làm việc, hùng hổ xông tới hỏi, “CMN, sáu cỗ thi thể trong phòng pháp y là ở đâu ra? Ông đây ghét nhất lông vàng, nhất là lông vàng toàn thân!”

## 161. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 6

Chương 6 : Đàm phán

Bạch Ngọc Đường tập hợp tất cả mọi người vào văn phòng, trình báo lại vụ việc bắn nhau, gây ra cái chết của sáu cảnh sát quốc tế, khiến cả văn phòng phải lặng đi.

“Có chỗ bất hợp lý.” Sau khi nghe xong, Mã Hán lên tiếng trước, “Chưa bao giờ có chuyện tổ chức sát thủ trắng trợn đối đầu với cảnh sát quốc tế như vậy. Vả lại không có lý do gì đặc biệt... Còn lưu dấu vết rõ ràng như thế, chúng muốn đâm đầu vào chỗ chết ư?”

“Phải.” Bạch Trì gật đầu, “Em đồng ý.”

“Xem ra, để bảo vệ danh dự cho cảnh sát quốc tế, chắc chắn họ phải diệt ZJ rồi.” Công Tôn vắt chân, thờ ơ nói, “Như vậy TVA sẽ lũng đoạn thị trường.”

Tất cả mọi người đều cảm thấy cụm từ “lũng đoạn thị trường” gắn với sát thủ chuyên nghiệp thì hơi nực cười, nhưng quả thật là như vậy.

“Đội trưởng...” Triệu Hổ đột nhiên hỏi, “Có khả năng ZJ bị vu oan không?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, gật đầu.

“Karula thành linh xuất hiện...” Lạc Thiên nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cũng đáng nghi ngờ.”

Bạch Ngọc Đường gật gù, trao đổi ánh mắt với Triển Chiêu, “Cứ chờ đoàn người Âu Dương tới rồi sẽ bàn kỹ hơn.”

Bất chợt Lư Phương đi vào văn phòng, “Tiểu Bạch, bên sân bay gọi điện sang, bên họ sương mù dày đặc, chuyến bay của đoàn Âu Dương Xuân bị hoãn lại. Nhanh nhất cũng phải trưa mai họ mới tới nơi.”

Bạch Ngọc Đường chau mày, “Cái gì?”

“Tức là ngày mai chúng ta mới có thể tới hiện trường?” Triển Chiêu hỏi.

“Trời nóng thế này, xác chết dễ phân huỷ lắm.” Công Tôn chán ngán, “Lông vàng thì càng dễ thối hơn.”

Mọi người đều bắt đầu dĩ nhiên anh, Công Tôn thật sự rất ghét người tóc vàng.

“Đừng lo.” Lư Phương mỉm cười, “Âu Dương đã gửi văn bản từ bên kia, tuyên bố tin tưởng năng lực của SCI, để chúng ta điều tra trước.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau — Anh chàng Âu Dương này kể cũng biết điều phết.

“Thế thì...” Bạch Ngọc Đường đứng dậy, “Toàn bộ thành viên đến hiện trường, Công Tôn khám nghiệm tử thi.”

Anh vừa dứt lời, các đội viên lập tức phân công nhau hành động.

~Khoảng mười giờ sáng, toàn bộ SCI lái xe tới khách sạn xảy ra vụ bắn nhau tới qua. Sự việc đã trở nên âm ỉ, rất nhiều ký giả cùng xe săn tin chờ ở hiện trường, cảnh sát giăng đầy băng vàng bảo vệ hiện trường.

Thấy SCI xuất hiện, các phóng viên liền vây lấy họ. Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu, thu hút mọi sự chú ý của truyền thông, cấp tốc nhảy qua dải băng vàng tiến vào.

Những đội viên khác đều vào từ bên hông hiện trường, mấy lời phóng viên trao đổi với nhau lọt vào tai: “Là SCI ‘văn võ song toàn tài mạo vút trời’ ấy hả? Còn đẹp trai hơn cả tưởng tượng!”

Đội viên SCI nhìn nhau... Văn võ song toàn tài mạo vút trời? Không tệ nha.

~Khách sạn mà Ben ở thuộc đẳng cấp quốc tế, các tầng lầu không cao.

Tầng sáu là nơi phát sinh vụ bắn nhau. Lúc sự việc xảy ra, vì một lý do nào đó mà Ben ở trên tầng bảy cho đến khi trận bắn kết thúc. Nhờ thế anh ta mới tránh được một kiếp, chỉ bị thương nhẹ.

“Ừm...” Triển Chiêu đứng ở đầu cầu thang nhìn lỗ đạn trên mặt đất.

“Sao thế Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Có phần kỳ lạ.” Triển Chiêu ngồi xuống xem thật kỹ lỗ đạn, “Rất thật.”

“Hả?” Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Cái gì thật?”

“Rất giống một vụ đầu súng.” Triển Chiêu phì cười, “Nếu thật sự là song phương đối đầu... Những cảnh sát này không hề tệ, tại sao lại bị giết sạch?”

Bạch Ngọc Đường đồng tình, “Sáu cảnh sát quốc tế bị bắn chết nhưng không một tay sát thủ nào bỏ mạng. Tức là các cảnh sát bị tập kích bất ngờ, trở tay không kịp, mà vì một lý do gì đó họ không có cơ hội đánh trả. Nhưng nếu không có cơ hội, tại sao hiện trường lại giống một vụ đầu súng bình thường?”

“Cho nên mới nói, có mưu mẹo.” Triển Chiêu nheo mắt.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường bỗng nửa đùa nửa thật mở miệng, “Này tôi bảo, sao mỗi lần nhắc tới mẹo mèo là cậu hưng phấn vậy? Họ hàng với nhau thật?”

Triển Chiêu híp mắt, nhìn ngó xung quanh, không ai chú ý, liền cong móng “xoẹt” con chuột một nhát.

“Đội trưởng.” Triệu Hổ gọi, “Có camera.”



Bạch Ngọc Đường ngoắc Triển Chiêu, “Đi xem đi.” Hai người một trước một sau vội vàng cất bước. Đột nhiên, một thứ gì đó phản quang đập vào mắt Triển Chiêu. Anh xuống cầu thang, chỉ thấy trên mặt đất có một mảnh thủy tinh...

Khi này có vật này ở đây sao? Triển Chiêu khó hiểu, nhưng bất ngờ một cánh tay từ bên cạnh vươn ra, bắt lấy anh.

~Băng ghi hình từ camera được lấy ra. Bạch Ngọc Đường bước vào căn phòng đầu hành lang, nơi Tưởng Bình đang phân tích video trên laptop.

“Thủ pháp rất chuyên nghiệp.” Lạc Thiên lẩm bẩm, “Rất giống của sát thủ chuyên nghiệp.”

“Miêu Nhi, xem này...” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại... Chẳng thấy Triển Chiêu sau lưng.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường vội vàng lao ra hành lang... Có vài cảnh sát qua lại, nhưng không thấy Triển Chiêu.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường vừa đi vừa tìm, tới tận cuối hành lang, bên dưới là những bậc thềm đen kịt... Lòng thất lại.

“Có ai thấy Triển Chiêu không?” Bạch Ngọc Đường túm lấy một cảnh sát gần đó.

Người cảnh sát hoảng hốt, lắc đầu, “Không ạ...”

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường lao xuống lầu, lôi điện thoại ra gọi. Điện thoại của Triển Chiêu vẫn liên lạc được nhưng không ai bắt máy.

Bạch Ngọc Đường lại gọi cho Tưởng Bình, “Lần theo tín hiệu định vị trên điện thoại của Miêu Nhi!”

Tưởng Bình sửng sốt, nhưng ngay lập tức bắt đầu tìm kiếm, “Đội trưởng... tiến sĩ Triển hình như đang di chuyển, rất nhanh, có lẽ là ở trong xe.”

“Hướng nào?”

“Hướng nam.”

Bạch Ngọc Đường chạy vội tới bãi đỗ xe, hỏi ông lão trông xe, “Ban này có xe nào ra ngoài không ạ?”

Ông lão bị giật mình, vội gạt đầu, “Có, một chiếc màu đen...”

“Biển số xe?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp.

“Không... không thấy rõ...” Ông lão ngắc ngứ đáp.

“Là loại xe gì?” Bạch Ngọc Đường lại hỏi.

“À ừm... Loại rất đắt tiền, đầu hình vuông, hãng Bin... Bentley gì đó...” Ông lão chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đã vội vàng ra bãi xe, nhảy lên xe mình. Anh nhấn ga phóng về phía nam, vừa lái vừa bấm điện thoại vào xe, “Tưởng Bình, vị trí chiếc xe kia!”

Tưởng Bình nhanh chóng báo cáo địa điểm.

“Gọi người tìm một chiếc xe Bentley màu đen giúp tôi!” Bạch Ngọc Đường nói, “Miêu Nhi bị bắt cóc rồi!”

“Xe Bentley màu đen?” Bạch Trì cùng Lạc Thiên nhìn nhau, sắc mặt những người khác cũng nhợt đi hẳn...

~Triển Chiêu nhìn người đã lâu không gặp bên cạnh – Eugene. Anh tạm thời không biết nên nói gì.

“Con mèo nhỏ, lâu rồi không gặp.” Eugene vẫn một bộ cợt nhả như trước.

“Anh có chuyện gì?” Triển Chiêu lạnh lùng hỏi.

“Thế nào mà lãnh đạm thế.” Eugene hì hì cười, “Tôi nhớ cậu lắm í.”

Triển Chiêu lại im lặng, xoay mặt nhìn cửa sổ.

“Mà kể ra...” Eugene dí sát mặt Triển Chiêu, nhìn chằm chằm, “Da cậu đẹp thật.” Muốn đưa tay sờ một cái.

Tay còn chưa tới nơi đã bị ánh mắt nụ cười lạnh lùng của Triển Chiêu đông cứng, “Anh cứ thử chạm vào đi, tin là tay bị chặt không.”

Eugene vội vàng rút tay về, cười hề hề, “Tin, tin, đừng giận mà.”

Triển Chiêu lại mặc kệ hắn. Eugene ngượng ngùng lên tiếng, “Đại ca của tôi muốn tìm cậu tâm sự, nhưng mà ngại cậu cảnh sát kia.”

Triển Chiêu không đáp, ban nãy di động có rung, anh không tiếp máy. Đảm bảo Bạch Ngọc Đường đã phát hiện ra anh mất tích, chiếc xe Bentley màu đen nổi bật cộng với hệ thống định vị từ Bạch Cẩm Đường, Bạch Ngọc Đường nhất định có thể tìm được anh.

Chiếc xe chạy thêm một lúc nữa thì dừng lại trước một nhà máy. Eugene xuống xe, chạy vòng sang mở cửa cho Triển Chiêu: “Xin mời, con mèo nhỏ.”

Triển Chiêu xuống xe, xe dừng trong khuôn viên nhà máy, bốn phía có không ít người, đều mặc đồ đen, bộ dạng giống mấy tay anh chị.

Eugene mời Triển Chiêu vào nhà máy. Hắn đẩy cổng, bên trong là một khoảng không lớn. Chính giữa đặt một chiếc sofa và một bàn trà, trà đang được pha.

Đang ngồi vắt chân trên sofa là thủ lĩnh mafia quen thuộc, Leonard.

Eugene đứng tại chỗ, cách chiếc sofa ít nhất hai mươi mét, làm động tác mời với Triển Chiêu, ý bảo anh hãy qua đó một mình.

Triển Chiêu vừa lại gần chiếc ghế, Leonard vốn đang cúi đầu suy tư chợt ngẩng lên, quan sát Triển Chiêu từ đầu xuống chân một lúc mới cười, “Mời ngồi.”

Triển Chiêu ngồi xuống.

Leonard rót một tách trà cho Triển Chiêu, thấp giọng, “Đây chính là tiến sĩ Triển, Triển Chiêu?”

Triển Chiêu nhìn đồng hồ đeo tay, “Có chuyện gì thì mau nói đi, thời gian của anh chẳng còn nhiều đâu.”

“Ha ha...” Leonard cười khê, “Tôi biết, cho nên mới bố trí hai mươi tay chân ngoài kia, ít nhất cũng cho chúng ta khoảng nửa giờ.”

Triển Chiêu không nhiều lời, hỏi thẳng, “Anh muốn gì?”

“Uống trà.” Leonard đẩy tách trà về phía Triển Chiêu, “Đây là loại trà quý nhất của đất nước các cậu, trà Phổ Nhĩ.”

Triển Chiêu lắc đầu, “Tôi bị đau dạ dày, không uống được trà.”

Leonard chớp mắt, “Đừng giận, tôi bắt đặc dĩ mới phải dùng hạ sách này để mời cậu.”

Nói tới đây, tiếng phanh rít vang lên ngoài cổng.

“Nhanh thế?” Leonard hoảng hốt nhìn đồng hồ đeo tay.

“Chuyện gì thì anh mau nói đi.” Triển Chiêu lên tiếng, “Còn không quá mười phút đâu.”

“Mười phút giải quyết hết hai mươi cao thủ, có phóng đại quá không?” Leonard cười cười, “Cậu tin cậu ta như vậy cũng phải, tình nhân mà.”

Triển Chiêu liếc Leonard, “Ai bảo hai mươi? Là hai mươi một.”

Leonard sững sờ.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn Eugene, “Anh ta không ra, còn tối đa năm phút.”

Leonard thoáng chần chừ nhưng cuối cùng vẫn gật đầu với Eugene.

Eugene không cam lòng ra ngoài, miệng lầm bầm, “Phải tính vào bảo hiểm tai nạn lao động, cấp tiền thuốc men về già đấy!”

Cổng được mở ra rồi lại đóng vào, lập tức, từng tiếng “bịch” “bịch” vang lên...

“Sao không thấy có tiếng súng?” Leonard lấy làm lạ.

“Anh vẫn muốn lãng phí thời gian?” Triễn Chiêu bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Được rồi, tôi nói. Thật ra cũng chỉ mấy câu mà thôi.”

Triễn Chiêu gật đầu, đợi Leonard tiếp tục.

“Thứ nhất...” Leonard đan tay tạo thành chữ thập đặt dưới cằm, “ZJ là ngựa của tôi.”

Triễn Chiêu nhìn Leonard, không lên tiếng.

“Thứ hai, tôi không giết đám cảnh sát quốc tế kia.”

Triễn Chiêu không hề có vẻ giật mình.

“Thứ ba...” Leonard nghĩ nghĩ, ghé sát vào tai Triễn Chiêu thì thầm, “Karula...”

Lời Leonard khiến hàng lông mày của Triễn Chiêu thoáng nhăn lại.

Leonard nói xong, lại tựa lại sofa, “Điều tôi muốn ‘tâm sự’ chỉ vậy thôi.”

Triễn Chiêu gật đầu, ngẩng đầu, “Tôi cũng có chuyện muốn hỏi anh.”

“Câu hỏi đi.” Leonard cười, “Tôi vẫn độc thân.”

Triễn Chiêu lạnh lùng nhìn hắn, “Thế à, còn tôi thì không.”

“Ha ha...” Leonard gật đầu, “Câu dễ thương đấy, muốn hỏi gì?”

Triễn Chiêu ngáp ngừng rồi mới mở miệng, “Triệu Tước có ở chỗ anh không?”

Leonard hơi bất ngờ. Hắn mỉm cười và đặt ngón trở lên môi, “Suyt.”

Triễn Chiêu gật đầu, lại gần hắn, “Phải rồi, còn việc này muốn nói với anh nữa.”

“Chuyện gì?” Leonard cũng lại gần cậu, vẻ mặt rất tò mò.

“Chính là...” Triễn Chiêu nghiêm túc, “Động tác của anh... Quá xấu.”

Leonard sững sờ, cùng lúc đó một tiếng nổ “ẦM” vang dội, cánh cổng bị phá, Eugene bay dưới đất, ôm sườn nhe răng, “Shh... Sao chẳng niệm tình cũ chứ?”

Nhìn lại, Bạch Ngọc Đường đứng đó, sau lưng một đám người mặc đồ đen ngã lăn quay, bò không nổi.

Leonard lắc đầu vỗ tay, nhìn đồng hồ, “Chưa tới mười phút, thật lợi hại.”

Bạch Ngọc Đường đi đến.

Eugene tránh sang một bên. Leonard chán ngán nhìn thuộc hạ thân tín, “Cậu vô dụng thật, tôi trả tiền cho cậu làm gì hả?”

Eugene không phục, trừng Leonard, “Có bản lĩnh thì anh thử đi.”

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường khó coi chưa từng thấy, tới cạnh Leonard, vung tay chĩa súng vào đầu hắn.

“Tiểu Bạch.” Triễn Chiêu đứng lên, bị Bạch Ngọc Đường kéo lại.

Leonard mỉm cười, nhìn vào nòng súng tối đen, “Hành động này không đẹp lắm đâu... Trên đời, không ai có thể chĩa súng vào tôi.”

Leonard vừa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đã nã một phát đạn về phía đỉnh chông hàng sau lưng hắn.

“A...” Tiếng rên đau đớn vang lên, một cây súng bắn tĩa rơi xuống, nát bét.

Sắc mặt Leonard trắng bệch, đưa mắt sang Triễn Chiêu, “Tiền sĩ Triễn, lên tiếng hộ tôi đi, tuy biện pháp bên tôi không phải, nhưng ít nhất cũng không có ý đồ xấu? Đâu đến mức phải vậy.”

Triển Chiêu nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Bạch Ngọc Đường, hơn nữa cũng không thể làm thật với Leonard, bèn kéo tay anh, “Đi thôi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm vào Leonard, cuối cùng thu súng, kéo Triển Chiêu ra ngoài.

Vừa bước chân khỏi cổng, Bạch Ngọc Đường để Triển Chiêu lên xe trước, bản thân vòng sang bên lái, đang mở cửa xe thì đột ngột gương súng, nã đạn về phía thùng xăng chiếc Bentley màu đen...

“OÀNH” – chiếc Bentley mười lăm triệu bốc cháy trong nháy mắt.

Xung quanh, thủ hạ của Leonard đều choáng váng. Bạch Ngọc Đường thu súng, lên xe và khởi động, đưa Triển Chiêu đi khỏi.

Trong nhà máy, Leonard vượt cào nhìn chiếc xe yêu bị lửa ôm ấp bên ngoài, xoay sang hỏi Eugene, “Cậu bảo xem, nếu tôi đòi Cẩm Đường bồi thường, cậu ta có chịu chi không?”

Eugene xoa xoa vết thương, “Đã bảo đừng có chơi mấy trò này rồi, nói chuyện viết thư gọi điện là đủ lắm rồi còn dùng chiêu nguy hiểm vậy... Tôi mặc kệ đấy... Muốn thế nào thì anh cũng phải trả tiền thuốc men cho tôi... Đau quá.”

Leonard nhìn chằm chằm vào ngọn lửa bên ngoài hồi lâu, chậm rãi mở miệng, “Hình như tôi đã hiểu vì sao cậu ấy lại yêu mến hai đứa em trai đến vậy.”

## 162. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 7

### Chương 7 : Yêu

Bạch Ngọc Đường lái xe về phía khách sạn, dọc đường không hề nói chuyện. Triển Chiêu hiểu, Bạch Ngọc Đường đang rất bức bối bởi đã lỡ là, để anh bị bắt đi. Đây là việc mà Bạch Ngọc Đường không thể chấp nhận được. Nói cách khác, bây giờ anh đang điên tiết với chính bản thân mình.

Nhân lúc dừng đèn đỏ, Triển Chiêu xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy anh vẫn còn sầm sì, bèn lại gần, “Cảnh sát Bạch?”

Bạch Ngọc Đường thoáng một cái đổi mặt với Triển Chiêu, đưa tay chạm vào vành tai anh, “Có bị thương không?”

“Cậu mới lạc mất tôi có hai mươi phút.” Triển Chiêu vòng tay ôm cổ Bạch Ngọc Đường, “Đừng nghiêm khắc với mình như thế.”

Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu, Triển Chiêu hôn nhẹ lên môi anh, “Cậu biểu hiện được lắm.”

Nụ cười dần xuất hiện trên gương mặt Bạch Ngọc Đường, “Miêu Nhi... Có đáng thưởng không?”

“Vừa mới thưởng rồi còn gì.” Triển Chiêu nhướn mày, “Cậu còn muốn gì nữa?”

“Tôi muốn gì cậu cũng cho?” Bạch Ngọc Đường cười, hỏi.

“Để xem thế nào hẵng.” Triển Chiêu nhìn cửa sổ.

Đèn xanh, Bạch Ngọc Đường lái xe đi tiếp. Chợt điện thoại vang lên, anh tiếp máy, “Alo, ừ, yên tâm, không sao rồi.”

Triển Chiêu ghé tai lại, là giọng Bạch Trì, cậu nhóc xem chừng rất lo cho anh.

“Được.” Bạch Ngọc Đường nghe Bạch Trì nói xong thì cúp máy, quay sang Triển Chiêu, “Đã lấy đủ chứng cứ rồi, giờ mọi người đã về cục. Đoàn người Âu Dương Xuân sẽ đến lúc bốn giờ chiều.” Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ đeo tay, “Hiện tại là mười một rưỡi.”

“Về ăn cơm đi. Dù sao cũng còn năm tiếng nữa, đủ làm bốn món mặn một món canh nhỉ?” Triển Chiêu thèm thườn nói.

“Muốn ăn gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm... Thời tiết như thế này phải ăn cua, à, cả thịt bò nữa... Ừm, tôi còn muốn ăn cái món cơm rang trứng dứa lần trước cậu làm.” Nhắc tới đồ ăn, tinh thần Triễn Chiêu phấn chấn hẳn.

Bạch Ngọc Đường nhất nhất ghi nhớ, “Không thành vấn đề...”

Hai người cùng qua siêu thị mua thức ăn rồi mới trở về.

Đến cổng khu ký túc xá, qua khoeo mắt Triễn Chiêu trông thấy một người. Anh hơi giật mình, quay sang nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, dường như Bạch Ngọc Đường không để tâm, vẫn tập trung lái xe. Triễn Chiêu mỉm cười, đã có chủ ý.

Xe đỗ gọn vào bãi, Bạch Ngọc Đường tắt máy định xuống xe thì bị Triễn Chiêu ngăn lại.

“Sao thế?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn Triễn Chiêu, “Không đói à?”

“Cắm cậu nhúc nhích.” Triễn Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường lại. Bạch Ngọc Đường ngoan ngoãn ngồi im, đầy thắc mắc hỏi, “Miêu Nhi, cậu muốn làm gì?”

Triễn Chiêu tháo đai an toàn, trở mình ngồi lên người Bạch Ngọc Đường.

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường giật mình, “Thế nào mà nhiệt tình vậy?” Định động tay thì bị Triễn Chiêu trừng: “Ai cho phép nhúc nhích?”

“Được được, ngồi im đây.” Bạch Ngọc Đường rụt tay lại, nhìn Triễn Chiêu đang ngồi trên lòng mình.

Triễn Chiêu lần mò chiếc nút điều khiển ghế ngồi, để nó ngả xuống một chút. Rồi anh vươn tay nâng cằm Bạch Ngọc Đường lên, nhẹ nhàng vuốt ngược tóc người ta.

Hai người nhìn nhau. Triễn Chiêu lại gần, hôn cánh môi dưới của Bạch Ngọc Đường. Từ lúc học cách hôn với con chuột của mình, lâu rồi anh chưa cần người, chỉ là lần này không biết cố ý hay vô tình mà Triễn Chiêu lại cần Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khẽ suýt xoa, rằng con mèo nhọn góm. Nhưng những cái cắn nhẹ nhàng cùng với làn môi mềm mát lạnh... So với việc môi lưỡi gặp nhau càng khiến anh mê muội hơn.

Triễn Chiêu hiếm khi chủ động, sao Bạch Ngọc Đường có thể bỏ lỡ cơ hội. Anh luồn tay vào tóc Triễn Chiêu, áp lấy gáy Triễn Chiêu, đưa đầu lưỡi vào sâu hơn. Triễn Chiêu lại bắt lấy hai cổ tay Bạch Ngọc Đường mà ấn lên mặt ghế.

Bạch Ngọc Đường bị choáng váng với biểu hiện này. Chỉ thấy Triễn Chiêu nhoẻn cười tà mị, thì thào, “Đã bảo không cho động đây mà.” Dứt lời lại cúi xuống, tiếp tục hôn.

Hai đôi môi chạm nhau, môi răng quăn quýt, Triễn Chiêu liếc mắt, ‘kẻ đó’ vẫn đứng ở cổng bãi đỗ xe. Anh mỉm cười, kéo dài nụ hôn.

Bạch Ngọc Đường cảm nhận được cái nhếch môi của Triễn Chiêu, dường như nó mang theo chút tàn ác, anh mới thấy kỳ lạ. Qua kính chiếu hậu, Bạch Ngọc Đường thấy một bóng người... Là Ben, ha, hiểu rồi.

Nụ hôn dài chấm dứt, Triễn Chiêu ngẩng đầu lên, liếm môi.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường cười, “Cậu hư quá.”

Triễn Chiêu nhú mày, nâng cằm Bạch Ngọc Đường lên, “Ai bảo hần ta muốn tán cậu? Cậu là của tôi, đừng hòng cướp được.” Dứt lời, anh vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Về thôi, nấu cơm!”

Triễn Chiêu định xoay người xuống xe thì bị Bạch Ngọc Đường ôm eo ngồi lại. Một tay giữ Triễn Chiêu, anh kéo hết cửa kính xe lên, ngả chiếc ghế ngồi ra sau. Không gian trong xe rộng rãi hơn, cả hai đã chuyển thành tư thế nằm.

Triễn Chiêu có phần luống cuống, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cậu... làm trò gì thế?”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường luồn tay vào trong chiếc áo phông của Triễn Chiêu, chạm rãi lần mò tới khóa thắt lưng... và cổ chột.

“Cậu...” Triễn Chiêu giữ lấy tay Bạch Ngọc Đường, “Về nhà hăng làm.”

Bạch Ngọc Đường xoay người, lật Triển Chiêu sang ghế phụ bên cạnh, “Miêu Nhi, chấp nhận đi, là cậu phóng hỏa trước.”

“Không được, nhờ bị ai thấy thì sao.” Triển Chiêu hốt hoảng, nhưng bàn tay Bạch Ngọc Đường đã lần tiếp xuống dưới chiếc áo.

“Ừm...” Không thể nói thêm, bởi Bạch Ngọc Đường đang chặn miệng anh, cuốn lấy lưỡi anh, còn lấy tay kéo khóa chiếc quần jean xuống nữa.

Hệ quả là con chuột bị cắn một cái.

“Shh...” Ánh mắt Bạch Ngọc Đường tối đi, “Miêu Nhi, hôm nay cậu nhiệt tình quá đấy.”

“Ai nhiệt tình với cậu, chuột điên, bị nhìn thấy thì sao!” Triển Chiêu lo lắng, “Cậu không thể đợi đến lúc về nhà à, con chuột động dục kia!”

Bạch Ngọc Đường cởi áo, mỉm cười, “Mèo ngoan, tôi động dục thể này cũng là tại cậu thôi.”

“Ừm...” Con “mèo ngoan” bị chặn miệng tiếp, rồi... “A, cậu sờ chỗ nào đấy?” Vừa kêu vừa bắt lấy tay Bạch Ngọc Đường.

“Suyt...” Bạch Ngọc Đường vẫn dán môi lên miệng Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu không ngại gọi người tới xem?”

Triển Chiêu vừa sợ vừa tức, Bạch Ngọc Đường đã cởi quần của anh xuống rồi, còn nói, “May là mùa hè, nhỉ?”

Phiền muộn vô cùng, nhưng giờ Triển Chiêu chỉ còn lại mỗi chiếc quần lót.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường hì hì cười, vuốt ve cạp chân dài của Triển Chiêu, “Sao cậu trắng thế?”

“Ai trắng... A!” Triển Chiêu kêu lên, bởi vùng nhạy cảm sau lớp quần lót đã có phản ứng.

“Miêu Nhi càng ngày càng háo sắc, mới hôn vài cái đã xúc động.” Bạch Ngọc Đường chống một tay lên tựa ghế, tay kia bắt đầu chăm sóc địa bàn mẫn cảm cách lớp vải mỏng của Triển Chiêu.

“Ừ...” Không nhịn nữa, Triển Chiêu giơ chân muốn đá Bạch Ngọc Đường lại bị con chuột bắt được; giơ tay định đánh thì bị nắm lấy.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở miệng, “Cái quần lót trắng này hình như của tôi.”

Triển Chiêu sững sốt, thâm nghĩ, thảo nào thấy hơi rộng... Vừa nghĩ đến đây anh lại bực mình, con chuột to hơn mình?

“Miêu Nhi, suy tư gì đấy?” Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười nhìn vẻ mặt rất không cam lòng của Triển Chiêu, bèn hôn anh một cái, “Con mèo hư, ngày nào cũng mặc quần lót của tôi sao?”

“Mặc nhầm!” Triển Chiêu cúi, “Lấy trong máy sấy ra ai thèm chú ý!”

Bạch Ngọc Đường cười, “Ừ, cậu chả phân loại bao giờ, đều nhét hết vào ngăn kéo.”

Triển Chiêu bĩu môi, Bạch Ngọc Đường nhanh tay nhanh mắt, tuột luôn chiếc quần lót vô ích kia xuống.

Rất khó chịu khi thấy Bạch Ngọc Đường vẫn còn quần áo đầy đủ, còn mình thì đã bị lột sạch, Triển Chiêu ầm ức nhào lên, “Cậu cũng cởi ra!” Nói rồi đẩy Bạch Ngọc Đường sang cạnh, đưa tay kéo quần anh xuống.

Bạch Ngọc Đường xoay người một cái, lại áp lên Triển Chiêu.

“Gi?” Triển Chiêu bất mãn.

“Miêu Nhi, cậu cứ chống mộng ra ngoài như thế, ai đi qua thấy hết thì phải làm sao?” Bạch Ngọc Đường rất hùng hồn phát biểu.

Gương mặt Triển Chiêu đỏ bừng lên, muốn đập tên kia, “Chống cái mộng cậu...” Cổ chân một lần nữa bị tóm.

“Miêu Nhi ngoan... Làm xong tôi về nấu cơm cho cậu.” Bạch Ngọc Đường đặt môi xuống phần đùi trong mềm mại của Triển Chiêu.

Gác chân lên vai Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu hỏi, “Tiểu Bạch, đang định dùng đồ ăn dụ dỗ tôi X hả?”

Triển Chiêu đang mỉm cười, nụ cười quyến rũ xinh đẹp. Bạch Ngọc Đường cảm thấy máu trong người dồn lên, bèn cúi đầu ngậm lấy ham muốn đã hơi ngắc đầu của Triển Chiêu.

“A...” Triển Chiêu giật bắn người, không dám động đậy. Một chân anh gác lên vai Bạch Ngọc Đường, chân kia thì bị đặt dưới thân người ta, chỗ mẫn cảm nhất cũng bị bao lấy bởi khoang miệng nóng ướt. Thế giới bên ngoài chỉ cách một lớp kính mỏng, cảm giác kích thích cùng không gian kích động khiến Triển Chiêu nhạy cảm hơn bao giờ hết. Bạch Ngọc Đường tạm ngừng, anh mới dám thở nhẹ.

“Ừ... Tiểu Bạch... chậm...” Luồn tay vào tóc Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cúi nhìn. Bạch Ngọc Đường vốn chỉ có ba phần tà khí, lúc này mi thanh mắt ngọc lại lộ thêm vài phần ác liệt. Miệng ngậm lấy dục vọng của anh, nhẹ nhàng nhả nuốt, càng khiến mình trở nên kích động. Triển Chiêu vội vàng xoay đầu đi, không muốn nhìn nữa. Nhưng... “Ừ...” Ngón tay Bạch Ngọc Đường lách tới phía sau, tham dò tiến vào khe hở giữa móng anh, tìm kiếm cửa động mẫn cảm kia. Ngón tay lượn vòng dụ dăng, ấn...

“A...” Triển Chiêu cảm giác ngón tay Bạch Ngọc Đường chậm rãi đi vào, tốc độ nuốt nhả phía trước cũng tăng lên, đầu lưỡi đánh vòng quanh phần đỉnh yếu ớt mẫn cảm nhất.

“Ừm...” Thêm một ngón tay nữa, đầu óc Triển Chiêu bắt đầu choáng váng, thứ dưới bụng nóng ran, trong nháy mắt sắp lên đến đỉnh thì Bạch Ngọc Đường lại nhả ra.

“Ừ...” Chưa đạt được cao trào, Triển Chiêu khó chịu rên rỉ, Bạch Ngọc Đường vội vàng hôn anh, thì thầm an ủi, “Miêu Nhi đừng vội, tôi muốn cùng cậu.”

Bất mãn liếc Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu như đang thúc giục anh. Bạch Ngọc Đường hôn lên tai Triển Chiêu, “Ngay bây giờ đây, đừng vội.”

Triển Chiêu đỏ mặt, cảm nhận được Bạch Ngọc Đường đang ôm chân mình vào ngực, đem dục vọng vốn thẳng đứng từ lâu mở rộng cửa động, chậm rãi đi vào...

“A...” Triển Chiêu khẽ rên lên. Ngày thường cả hai đều bận bịu, Bạch Ngọc Đường cũng khá kiềm chế, bởi vậy sự tiếp xúc vẫn mang chút gì đó như hồi hộp... Xúc cảm lại càng thêm chân thực.

Lúc Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng đi hết con đường, thứ cứng rắn đó đụng đến điểm mềm yếu mẫn cảm không kém bên trong...

“A.” Triển Chiêu ngửa lên, chiếc cổ mảnh mai được Bạch Ngọc Đường nhắm nháp... Có lẽ vì đang ở ngoài, bản tính thích mạo hiểm của Bạch Ngọc Đường bị kích thích, động tác càng lúc càng cuồng dã, giày vò Triển Chiêu đến độ chỉ có thể thở hồng hộc, không dám cho tiếng rên rỉ thoát ra vì sợ bị nghe được.

Hôm nay Bạch Ngọc Đường như vô cùng hưng phấn, tiết tấu không đều đặn, lúc thì nhẹ lúc thì nặng. Con mèo nào đó bị bắt nạt, ầm ức cắn người. Đến lúc ấy Triển Chiêu mới bị ôm chặt, hai cơ thể run rẩy, đồng thời phun trào; mà trên vai Bạch Ngọc Đường cũng đầy dấu răng của Triển Chiêu...

Thở dốc một hồi, Bạch Ngọc Đường rút khăn tay lau qua cho Triển Chiêu rồi mau chóng mặc quần áo cho cả hai. Lấy thức ăn trong hộp xe ra, Bạch Ngọc Đường một tay xách đồ một tay ôm lấy con mèo mềm nhũn, đóng cửa xe lên nhà.

Về đến cổng, Triển Chiêu mò một hồi trong túi quần Bạch Ngọc Đường, “Chìa khóa đâu?”

Bạch Ngọc Đường ngẩng ngẩng, đáp, “Chả trách thấy chật... Mặc lộn quần rồi.”

Triển Chiêu phiền muộn mò túi quần mình, quả nhiên có một chùm chìa khóa. Anh vừa mở cửa vừa than thở trong đầu... Hừ, lẽ nào quần của mình cũng nhỏ hơn?!

Đặt Triển Chiêu vào sofa trước, Bạch Ngọc Đường đi xả bồn tắm xong mới mang con mèo nào đi ngâm nước nóng, rửa ráy sạch sẽ từ trong ra ngoài rồi lấy chiếc khăn bông lớn vớt con mèo phần hồng ửng ướt ra, lại lau khô rồi bế về phòng ngủ, nhét vào chăn, mở điều hòa để người ta ngủ.

Sau đó anh vào phòng bếp, rửa rau làm cơm, vừa làm vừa xem thời sự...

Lăn lộn trong chăn tằm hai tiếng rưỡi, con mèo nào đó bị hương thơm thức ăn đánh thức, quần chăn lét ra ngoài phòng khách, ngồi trên sofa một cách ngạo mạn, cầm điều khiển đổi kênh.

Chỉ chốc lát, Bạch Ngọc Đường đã bùng thức ăn ngào ngạt xuất hiện, ôm con mèo của mình, vừa bón người vừa bón mình... Ăn xong thì điện thoại cũng reo.

Lư Phương gọi tới, báo phái đoàn Âu Dương Xuân đã tới nơi.

Bạch Ngọc Đường lại thay đồ cho Triển Chiêu, đương nhiên, vẫn cho anh mặc “lộn” quần lót của mình... Dắt mèo xuống lầu, lái xe tới SCI.

Xe của Bạch Ngọc Đường tới nơi cũng là lúc xe của Âu Dương Xuân đến cục cảnh sát. Lúc họ tới văn phòng của SCI, ngoài ý muốn thấy Ben chờ ở đó.

“Tôi muốn tham gia điều tra.” Ben nói với Âu Dương Xuân, không phải với Bạch Ngọc Đường.

Âu Dương Xuân nhìn Bạch Ngọc Đường, bèn đáp, “Tôi chưa thể quyết định được, phải bàn bạc đã.”

Ben gật đầu, vào ngồi ở phòng chờ.

Triển Chiêu điềm nhiên tới cạnh Lạc Thiên, thấp giọng, “Lạc Thiên, từ giờ anh phụ trách theo dõi Ben.”

Lạc Thiên gật đầu, “Được.”

## 163. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 8

Chương 8 : Tập kích

Nhờ lần hợp tác trước đây, mối quan hệ giữa Âu Dương Xuân và SCI vô cùng tốt đẹp. Khi nhìn thấy Lạc Thiên, Âu Dương Xuân gần như không dám tin vào mắt mình. Chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi mà Lạc Thiên đã hoàn toàn thay da đổi thịt, không chỉ trẻ trung hơn rất nhiều mà còn làm tới cảnh sát.

Mọi người đang trò chuyện, Lạc Dương đột nhiên chui ra từ phòng làm việc của Triển Chiêu, “A, chú cảnh sát xấu xa.”

Âu Dương Xuân dở cười dở mếu. Lạc Thiên vội vàng kéo Dương Dương qua, bắt cậu nhóc phải thưa “chú Âu Dương” đằng hoàng.

Sau khi hàn huyên đôi câu, họ bắt đầu đi vào chủ đề chính. Âu Dương Xuân, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vào trong văn phòng, đóng cửa lại.

“Về vấn đề của Ben, có một vài chuyện tôi muốn rõ ràng trước.” Âu Dương Xuân lên tiếng.

“Ừm.” Triển Chiêu nhay bén nhìn ra điểm khác thường, không rời mắt khỏi Âu Dương Xuân, “Ý của anh là Ben có vấn đề?”

Âu Dương Xuân thở dài, mỉm cười nhìn Triển Chiêu, “Tiền sỹ Triển quả là càng ngày càng nhạy bén đó.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau rồi ngồi xuống ghế, “Anh nói tình huống xem.”

Âu Dương Xuân thoáng đưa mắt ra ngoài, “Hiện tại có một vấn đề rất khó giải quyết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe vậy khẽ nhướn mi — Ai chẳng biết khó giải quyết, chứ dễ ăn thì tìm bọn tôi làm chi.

“Bây nạn nhân đều có chung một đặc điểm.” Âu Dương Xuân nói, “Bọn họ là những người duy nhất trên thế giới này được tận mắt nhìn thấy Karula bằng xương bằng thịt.”

“Cái gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại nhìn nhau, việc này phức tạp đây.

“Tổ chức TVA của Karula vốn là đối tượng hàng đầu mà cảnh sát quốc tế muốn diệt trừ. Nhưng kẻ này hành tung thần bí, chẳng mấy ai thấy được mặt hắn.”



“Chỉ có bảy người nhóm Ben mới được gặp Karula, vì vậy mới để họ mượn có trao đổi đến đây ngăn hẳn?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chính xác thì chẳng qua là tới để xác nhận.” Âu Dương Xuân gật đầu, “Bởi vì chúng tôi nhận được tình báo rằng Karula đã xuất hiện ở đây.”

“Vậy còn ZJ?” Triển Chiêu hỏi.

“Vấn đề ở chỗ này.” Âu Dương Xuân lộ vẻ bất đắc dĩ, “Theo tư liệu mà chúng tôi có, ZJ là một đoàn thể rất bí hiểm, nhưng ban đầu chúng cũng không nhận các vụ ám sát, chẳng qua chỉ nhận các vụ ăn trộm hoặc đánh cắp thông tin... Vậy nên, tình hình bây giờ có chút hỗn loạn.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhún mày. Triển Chiêu bật cười một tiếng, “Như thế cũng tốt, loạn càng thêm loạn, mặt cửa mướp đáng đời bên một phường.”

Âu Dương Xuân ở nước ngoài đã lâu, thừa nhận vốn quốc ngữ của mình có hạn, khiêm tốn liếc sang Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường giải thích, “Ý của con mèo là ZJ và TVA, rốt cuộc là ai hãm hại ai... rất khó xác định.”

Âu Dương Xuân gật đầu, “Đúng, quả là như vậy.”

“Hừm... Vậy có nên để Ben tham gia điều tra phá án không?” Âu Dương Xuân hỏi, “Hay là trước hết cứ giam lỏng anh ta lại?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu gật đầu, “Cứ để anh ta tham gia.”

“Như vậy... ổn chứ?” Âu Dương Xuân khẽ cau mày, “Khả năng đến năm mươi phần trăm anh ta có vấn đề.”

Triển Chiêu cười, “Tôi nghĩ là bảy mươi cơ.”

“Thế mà vẫn để anh ta tham gia?” Âu Dương Xuân càng lấy làm khó hiểu.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Vừa rồi chính anh cũng đã nói, Ben là người duy nhất có thể nhận diện Karula... Dĩ nhiên phải giữ tên đó bên cạnh rồi.”

Triển Chiêu cầm lấy bản phác hoạ chân dung trên bàn, nói, “Nếu như Ben nói dối... Người này có thể không phải là Karula.”

...

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Âu Dương Xuân nghiên cứu vụ án trong phòng làm việc, những người khác chờ bên ngoài. Bạch Trì ngồi trên ghế xoay, chốc chốc lại thò tay xuống gãi chân.

“Trì Trì làm sao thế?” Dương Dương tiến lại gần. Trải qua một khoảng thời gian ở chung, Dương Dương thấy tuổi tâm lý của Bạch Trì thật ra so với bản thân mình cũng chỉ ngang hàng, liền không gọi cậu là ‘anh Bạch Trì’ nữa, bắt chước người lớn gọi cậu là Trì Trì luôn.

“Ừm, bị ong mật chích.” Bạch Trì bất đắc dĩ trả lời.

“Ong mật?” Dương Dương nghe vậy cảm thấy rất thú vị, “Ở đây làm sao mà có ong mật được?”

“Đúng vậy.” Mã Hán và Triệu Hổ cũng cảm thấy kỳ quái. Triệu Hổ lấy tay vén ống quần Bạch Trì lên một chút, “Oa... Sưng to dữ vậy sao?”

Mặt Bạch Trì xịu xuống như đưa đám, “Dạ, vừa ngứa vừa đau.”

“Làm sao mà thành như vậy?” Tưởng Bình hiếu kỳ.

“Màn ảo thuật tiếp theo của Triệu Trinh hình như có sử dụng ong mật. Giờ anh ấy nuôi rất nhiều ong mật trong sân.” Bạch Trì nhăn nhó, “Mấy con ong mật này được nuôi trong nhà, cũng không có độc, chỉ là bị chích thì sẽ đau nhức trong một hai ngày, sau đó sẽ khỏi.”

“Oa... Triệu Trinh vẫn còn biểu diễn ảo thuật hả?” Trương Long tỏ vẻ khâm phục, “Vậy thì cậu ta bị chích tới cỡ nào ta?”

Bạch Trì bĩu môi, “Ong mật không chích anh ấy, cũng không chích Lisbon, chỉ chích mình em thôi.”

Tất cả mọi người sững sốt, Tưởng Bình đột nhiên thốt lên, “Ồ? Vậy thì là loại ong thú cưng rồi?”

Bạch Trì càng thêm bức bối, “Thú cưng cái gì chứ? Ở đâu ra người nuôi ong mật làm thú cưng ạ?!”

Tất cả mọi người phì cười, Lạc Dương lấy tay vỗ vỗ Bạch Trì, “Trì Trì bị ong mật bắt nạt rồi.”

Lần này thì mọi người cùng cười phá lên, ngay cả nhóm cảnh sát quốc tế theo Âu Dương Xuân đến cũng bật cười. Cửa phòng làm việc bật mở, nhóm người Triển Chiêu bước ra.

“Chuyện gì mà cười dữ vậy?” Triển Chiêu cười cười đi tới, thấy vết sưng trên đùi Bạch Trì, không khỏi ngạc nhiên, “Trời nóng như vậy mà vẫn có muỗi sao?”

“DIDIDIDI” Điện thoại bàn Tưởng Bình vang lên, Tưởng Bình đưa tay bắt máy, “Alo, SCI nghe...” Im lặng một lúc lâu, Tưởng Bình nhìn Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng, hắc nói hắc là người của ZJ.”

Ai nấy nghe vậy đều ngẩn người, Tưởng Bình bật loa ngoài.

Bạch Ngọc Đường trao đổi một cái nhìn với Triển Chiêu, hỏi, “Anh nói anh là người của ZJ?”

Âm thanh từ đầu kia điện thoại nghe như thể đối tượng đang ở bên ngoài, loáng thoáng tiếng xe chạy ầm ầm, nhưng cũng không rõ ràng lắm.

Tưởng Bình đã bắt đầu truy tìm địa điểm.

“Đúng.” Đối phương dùng tiếng Anh trả lời, là giọng nói của một người đàn ông.

“Anh tìm chúng tôi có chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Yêu cầu chúng mày hãy thả thủ lĩnh của bọn tao ra.” Đối phương trả lời.

“Thủ lĩnh các người là ai?” Bạch Ngọc Đường lại hỏi.

“Triệu Tước.” Lần này đối phương lại dùng tiếng Trung.

Ai nấy đều chấn động. Triển Chiêu nhíu mày, lên tiếng, “Triệu Tước là thủ lĩnh của các anh?”

“Lập tức thả Triệu Tước ra... Oái...” Đối phương đang nói chợt ngừng lại một chút, đoạn lại tiếp tục, “Nếu không bọn tao sẽ đặt bom ở đường tàu điện ngầm thành phố S.”

“Triệu Tước đã không còn trong tay chúng tôi nữa.” Triển Chiêu đáp.

“Tao lặp lại lần nữa, trong vòng 24 giờ phải thả Triệu Tước, nếu không bọn mày sẽ hối hận.” Dứt lời liền cúp máy.

“Tra được không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tưởng Bình.

“Tra được mã số ạ.” Tưởng Bình nói, “Là một bộ điện thoại công cộng, phải sàng lọc một chút mới có thể xác định vị trí.”

Cả nhóm người nhìn nhau, không biết nên nói gì. Âu Dương Xuân cau mày, “Đại danh của Triệu Tước quả như sấm bên tai...”

Bạch Ngọc Đường quay sang, “Anh cũng từng nghe danh?”

Âu Dương Xuân gật đầu, “Triệu Tước là nhân vật đặc thù mà cảnh sát quốc tế cần để mắt đến. Nhưng sau khi ông ta trốn khỏi Trung tâm Nghiên cứu Bệnh lý đặc biệt thì được ghi trong hồ sơ là đã tử vong.”

Bạch Ngọc Đường xoay sang thấy Triển Chiêu đang ngây người nhìn chằm chằm vào vết sưng trên chân Bạch Trì.

“Miêu Nhi, làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu nghiêng đầu, “Hồi nãy mọi người có nghe thấy cái tên kia kêu lên một tiếng... Sau đó còn loáng thoáng một thứ tạp âm ơ ơ?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, liền bấm nút nghe lại... Mọi người nghe xong cũng đều phát hiện thanh âm kỳ quái đó.

Triển Chiêu nhìn vết sưng trên chân Bạch Trì, lẩm bẩm, “Là tôi đã nghi chẳng? Bọn chúng muốn tìm Triệu Tước...”

“Bọn chúng có thể đi tìm Triệu Trinh!” Bạch Trì đứng bật dậy, “VẬY...”

“Đội trưởng, tra được rồi, địa điểm tại khu biệt thự đường Hoa Viên.” Tưởng Bình thốt lên, “Ồ một bộ điện thoại công cộng.”

Bạch Trì kinh hãi, “Ngay gần nhà Triệu Trinh... Âm thanh vừa rồi chính là ong mật?”

“Trì Trì, nhanh gọi điện thoại cho Triệu Trinh.” Triển Chiêu giục.

“Anh ấy chưa thể dùng điện thoại di động, còn dây điện thoại bàn đã bị Lisbon cắn đứt, vẫn chưa sửa lại...” Bạch Trì hoảng hốt.

“Đi.” Bạch Ngọc Đường cầm lấy áo khoác, “Chúng ta đến xem.”

Mọi người rời khỏi cảnh cục, chạy như bay đến biệt thự của Triệu Trinh. Bạch Trì lo lắng đến mặt mũi trắng bệch, Triển Chiêu bèn trấn an cậu, “Em đừng lo quá, Triệu Trinh không phải là người bình thường, huống hồ còn có Lisbon bên cạnh.”

Bạch Trì gật đầu, run rẩy đáp, “Thế nhưng... Những tên đó là phần tử khủng bố...”

Bạch Ngọc Đường nhứ mày không lên tiếng, tăng tốc xe.

~Triệu Trinh sau một đợt tĩnh dưỡng, thân thể đã hồi phục lại rất tốt, chỉ là Bạch Trì vẫn cấm anh ra ngoài, cấm uống rượu, cấm gọi điện thoại... Chỉ có thể cùng Lisbon ở yên trên sofa xem TV.

Anh chuyển từ kênh này sang kênh khác, chợt thấy trong TV đang đưa danh sách cảnh sát quốc tế bị giết chết trên bản tin. Triệu Trinh xoa đầu Lisbon, “Haizz, thế giới này thật là nguy hiểm quá.”

Nói xong thì thấy Lisbon đang lười biếng nằm dài đột nhiên dựng hết lông bờm, gừ một tiếng, nheo mắt nhìn về hướng cửa.

Triệu Trinh quay đầu lại, là cửa phòng khách...

Buông Lisbon ra, anh ra hiệu “Suyt” rồi kín đáo tiến đến cửa sổ.

Nhẹ nhàng vén rèm cửa sổ lên, Triệu Trinh liếc mắt ra... Có mấy kẻ mặc đồ đen, trên người trang bị vũ trang hạng nặng, đang vác súng đứng ngoài.

Anh nhướn mi, bĩu môi với Lisbon, bay qua sofa, kéo nó chạy lên lầu hai.

Khi lên đến lầu hai, Triệu Trinh vào phòng làm việc, nhổ sáu chiếc phi đao cắm trên đĩa ném treo ở tường, nắm chúng thật chắc, sau đó dẫn Lisbon ra sau tấm bình phong.

Triệu Trinh đạp lên ghế, lấy đà nhún người nhảy lên, kích hoạt công tắc trên trần nhà, lập tức một cầu thang bí mật từ từ hạ xuống. Triệu Trinh đẩy Lisbon về phía cầu thang.

Lisbon dường như không cam lòng, cúi đầu gầm gừ cầu nhàu. Triệu Trinh cười với nó, “Ngoan, mấy người xấu này có súng đấy. Như thế này đi, tao sẽ mở cửa sau để đó, mày trở ra ngõ ấy, được không?”

Lisbon nghe vậy mới ngoan ngoãn leo lên cầu thang. Xong xuôi đầu đó, Triệu Trinh thu cầu thang, thấy trần nhà khép lại, anh đẩy ghế sang một bên.

Phòng làm việc của Triệu Trinh rất lớn, bên trong chứa chất đầy đạo cụ biểu diễn ảo thuật, trong phòng lại lắp đặt không ít cửa vách bí mật. Triệu Trinh trốn vào phía sau một bức tường. Bởi vì bốn vách tường đều là gương, bởi vậy sau khi người khác tiến vào sẽ rất khó phát hiện đây là tường hay là khe tường. Trên thực tế, đằng sau những vách gương này đều là những khoảng trống thông thấu với nhau.

Triệu Trinh núp bên trong, nín thở tập trung lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Những tiếng bước chân bắt đầu vang lên trên hành lang. Các giác quan siêu phàm của ảo thuật gia mách bảo cho anh: có tất cả sáu người.

Chợt tiếng bước chân của những vị khách không mời phân tán ra, hai kẻ đi về phía phòng ngủ, hai kẻ tới phòng làm việc, hai kẻ còn lại thì xuống lầu, lục tìm trong sân.

Triệu Trinh mỉm cười, nhìn mấy chiếc phi đao trong tay, liếm môi, có trò vui rồi đây.

Cánh cửa phòng làm việc chậm rãi bị đẩy ra, hai tên mặc đồ đen, trang bị vũ trang hạng nặng tiến vào. Vừa bước qua cửa phòng làm việc, chúng đã bị bốn phía tường gương dọa cho giật nảy. Thấy rõ bóng mình trên tường, chúng mới bắt đầu tìm kiếm, lục lọi các ngăn tủ. Thế rồi, một bóng người quét ngang... Bỗng dừng lại thấy có một tấm gương hơi khang khác... Mỗi mặt gương lẽ ra phải xuất hiện hai bóng người mới phải, nhưng trên bức gương đó lại chỉ có một... Không! Một bức gương khác lại phản chiếu những ba thân người?

Hai gã cảm giác quái dị, vừa quay đầu lại thì thấy một mặt gương đã mở sẵn, Triệu Trinh đứng ở nơi đó, cười cười với chúng, “Chậm quá.” Dứt lời, anh vung tay, hai tia sáng lạnh lẽo chớp lóe.

Chưa kịp phản ứng thì trên chỗ lõm xương quai xanh bên phải của hai gã đều bị một phi đao sắc nhọn găm vào.

“A...!!!!” Cả hai rú lên một tiếng đau đớn, chưa kịp la hét câu thì đã thấy Triệu Trinh trong nháy mắt vọt ra, tổng ối gã một đấm cực mạnh vào bụng...

“HỰ!” Lại kêu thêm một tiếng đau đớn, chúng ngã sấp xuống, mắt trắng dã.

Triệu Trinh lấy sợi dây thừng, trói tay chân từng gã ra phía sau lưng, thắt tút chi lại với nhau, biến chúng thành bộ dạng như người luyện yoga, không tài nào nhúc nhích được.

Triệu Trinh lột mặt nạ bảo hộ của một trong hai gã nhìn thoáng qua... Là người ngoại quốc.

Rời khỏi phòng làm việc, Triệu Trinh vọt đến cửa phòng ngủ, nghe được hai gã bên trong có vẻ như đã kiểm tra xong, chuẩn bị đi ra. Triệu Trinh giẫm lên lan can lấy đà, phóng lên cánh cửa, đứng ở mặt trên khung cửa.

Thấy cánh cửa vốn khép hờ bị mở ra, hai kẻ mặc đồ đen cùng cất bước. Triệu Trinh từ trên cửa nhảy xuống, một cước đạp thẳng lên đầu một gã, sau đó thuận đà quét chân, đá cho gã còn lại bay từ lầu hai xuống lầu một. Triệu Trinh ‘tiện thể’ dí nát vai gã đang nằm vật đó, rồi đấm thẳng vào huyệt thái dương gã một quyền. Không kịp la một tiếng, gã ta bất tỉnh nhân sự. Còn vị đồng nghiệp vừa té lầu kia vừa định đứng lên thì thấy Triệu Trinh nhảy thẳng từ lầu hai xuống, một cước giẫm gãy người...

“Ừm...” Triệu Trinh nghe được tiếng xương sườn dưới chân vỡ vụn, lắc đầu...Chắc đau lắm nhỉ?

Lúc này, ngoài cổng, tiếng còi hú xe cảnh sát vang lên. Triệu Trinh cười, “Tới nhanh thật.” Anh tiến về phía cửa, bấm một cái nút màu đỏ.

Sau đó, anh mở cửa đi ra ngoài.

“Trinh!” Bạch Trì gọi lớn, vội vã lao đến, trông Triệu Trinh vẫn bình an vô sự mới thở phào nhẹ nhõm. Triệu Trinh xoa đầu cậu, dịu dàng trấn an.

“Không sao chứ?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lại gần.

Triệu Trinh nhún vai, “Hai tên trong phòng làm việc, một tên ngoài hành lang, một tên ở phòng khách... Còn hai tên nữa thì...” Anh còn chưa dứt lời, từ sân sau, một tiếng la thảm thiết truyền tới.

Hai kẻ mặc đồ đen bổ nhào ra, khắp người bị vây quanh bởi một bầy ong mật.

Triệu Trinh lấy một quả cầu gì đó, ném ra xa. Bầy ong mật không thèm để ý đến hai tên đồ đen nữa, đồng loạt bay về phía trái cầu.

Hai kẻ tình nghi thật vất vả mới phục hồi tinh thần lại, thấy trước mắt là nhóm Bạch Ngọc Đường, lập tức xoay người định bỏ chạy.

Mã Hán cầm súng nhắm ngay hai gã, “Đứng lại!”

Tất nhiên chúng sẽ chẳng nghe lời đe dọa này, chỉ nhằm tới chỗ quẹo trước mắt. Nhưng một tiếng gầm vang lên, một... Một con sư tử khổng lồ màu trắng không biết từ đâu xuất hiện.

“A A A!!!” Cả hai gào lên, định rút súng ra bắn thì Bạch Ngọc Đường đã vọt tới sau lưng, tay đè lại đầu chúng, hướng vào giữa đầu mà bóp xuống.

Đối tượng lập tức té xỉu xuống đất. Lisbon tiến lên, cọ cọ vào chân Bạch Ngọc Đường, vẫy vẫy đuôi, sau đó chạy về phía Tiểu Bạch Trì và Triển Chiêu.

Thành viên SCI tiến vào bên trong bắt người. Sáu phần tử khủng bố đều được bắt sống. Tinh thần mọi người rất phấn chấn.

Triển Chiêu đứng nhìn Lisbon, có vẻ suy nghĩ mông lung. Bạch Ngọc Đường đi về phía anh, “Miêu Nhi, làm sao vậy? Lại muốn chuyện gì đây?”

Triển Chiêu nhìn Lisbon rồi lại nhìn Bạch Ngọc Đường, “Nếu như Lisbon là sư tử cái thì tốt rồi... Sinh một bé sư tử cho chúng ta nuôi ở SCI, đảm bảo cực oách!”

## 164. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 9

Chương 9 : Lợi dụng

“Sao lại có vụ này?” Triệu Trinh nhìn đám phần tử khủng bố bị SCI bắt giải, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tôi không nhớ là mình đắc tội mấy tên này.”

“Người đắc tội không phải cậu.” Bạch Ngọc Đường nhún vai, liếc sang Triển Chiêu đang tích cực giao lưu tình cảm với Lisbon mà bất lực, “Miêu Nhi, chẳng phải cậu có chuyện muốn bàn với Triệu Trinh sao?”

“À phải.” Triển Chiêu bước tới, nói với Triệu Trinh, “Giúp tôi một chuyện được không?”

Triệu Trinh chớp chớp mắt, “Tôi cũng thử đem Lisbon đi ‘tán gái’ rồi, chỉ có điều nhân viên sở thú từ chối đưa sư tử con cho tôi nuôi. Mà cũng không thể đưa cu cậu tới châu Phi tìm vợ được, sư tử cái chỗ ấy đều sống theo bầy, sư tử trắng tự nhiên lại còn vô cùng hiếm nữa.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hơi hơi xấu hổ, Triển Chiêu khoát tay, “Ý tôi không phải chuyện sư tử.” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng khó nén sự thất vọng.

Triệu Trinh cười, “Tôi giúp gì được cậu nào?”

“Về cục với chúng tôi, lên xe rồi hẵng bàn nhé?” Triển Chiêu đáp.

Triệu Trinh gật đầu. Lúc về cục cảnh sát, Triệu Trinh lái chiếc Jeep của mình, Lisbon ngồi đằng sau, nghe Triển Chiêu ngồi cạnh trình bày tỉ mỉ việc cần anh giúp đỡ. Triệu Trinh vui vẻ nhận lời.

Ở cục cảnh sát, Ben vẫn đang ngồi trong phòng chờ. Đám phần tử khủng bố bị áp giải tới, cảnh sát đã dỡ hết vũ khí trên người chúng rồi dẫn vào trong văn phòng. Bạch Ngọc Đường gọi Ben lại nhận mặt. Ben nhìn lướt qua rồi gật đầu, “Chính là đám người mang vũ khí tập kích chúng tôi.”

Triển Chiêu cẩn thận quan sát quần áo phục trang của đám phần tử khủng bố, bỗng một chiếc đồng hồ thu hút sự chú ý của anh... Đó là loại đồng hồ bỏ túi, có một họa tiết nổi bằng sắt trên mặt đồng hồ, như một con dấu khắc hai chữ ZJ ngược, rất nổi bật, chắc chắn để khi gây án có thể lưu lại dấu ấn ZJ.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, bảo Ben quay lại phòng chờ.

Ben ra khỏi văn phòng, thấy Triệu Trinh đi vào. Trong chớp mắt cánh cửa sắp khép lại, chợt nghe Triển Chiêu hỏi Triệu Trinh: “Hai ngày trước Triệu Tước tới gặp cậu thật?”

“Ừ.” Triệu Trinh đáp, “Chú tôi báo giờ đang ở chỗ Leonard.”

Cánh cửa đóng chặt, Ben vẽ mặt đăm chiêu rồi đi.

Triệu Trinh quay lại nhìn anh ta, hỏi Triển Chiêu: “Được chưa?”

Triển Chiêu thỏa mãn, “Ngon lành.”

Ben quay lại phòng chờ, ngồi xuống sofa. Lisbon nằm úp sấp trên ghế trước mặt anh ta. Tuy là một chú sư tử trưởng thành to lớn, oai vệ, nhưng cậu chàng khá ngoan ngoãn, đang nằm liêm lông.

Lạc Dương tựa trên người Lisbon đọc sách, thỉnh thoảng lại cọ cọ vài ba cái, “Trưa nay Lisbon muốn ăn gì?” Dương Dương vừa đọc sách tiếng Anh vừa hỏi, “Muốn ăn thịt bò nướng không? Tớ đi mua cho cậu, cậu có ăn cay không?”

Lisbon gừ gừ đáp lại, tựa hồ như đang tán dóc với Dương Dương.

Ben nhìn cảnh này thấy rất thú vị, bèn hỏi Dương Dương, “Con sư tử này tên Lisbon ư?”

“Vâng.” Dương Dương gật đầu.

“Trông nó hiền nhỉ.” Ben lại gần, “Chú có thể sờ thử nó không?”

“Được ạ.” Dương Dương gật đầu, “Lisbon thông minh lắm.”

Ben cười, vươn tay ra, muốn chạm vào Lisbon. Thế nhưng đột nhiên, Lisbon ngẩng lên, gầm gừ nhìn Ben, dường như đang bực mình, bộ dạng trông rất đáng sợ.

“Lisbon, sao lại thiếu lễ phép thế hả?” Triệu Trinh đi vào phòng chờ, ngồi xuống cạnh Lisbon, vuốt ve cậu chàng. Lisbon lập tức ngoan ngoãn cọ đầu vào tay Triệu Trinh.

Ben gượng cười, “Chắc nó không thích cái mùi trên người tôi.” Dứt lời, anh ta đứng lên ra khỏi phòng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường từ phòng làm việc thấy Ben rời đi.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Giao chuyện này cho Leonard thì chẳng phải sẽ đánh nhau tới trời long đất lở sao?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Gây ông đập lưng ông thôi. Đám người kia giả trang thành ZJ, có khác nào đẩy tội cho Leonard. Lúc này Triệu Tước ở chỗ Leonard thì cũng là tự mình đánh mình.”

“Nhưng chúng sẽ không bỏ qua đơn giản vậy chứ?”

“Ừ.” Triển Chiêu khẽ nhủ mảy, “Chắc là không đơn giản đâu, chắc sẽ còn giở vài chiêu trò nữa kia... Chỉ có điều vẫn chưa rõ ý đồ bọn chúng là gì.”

Sau đó, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường và Âu Dương Xuân đi thẩm vấn đám phần tử khủng bố kia. Chúng đều là lính đánh thuê được huấn luyện bài bản, những kẻ như vậy ngay cả hình thức tra tấn dã man nhất cũng không hề sợ hãi, hướng chỉ chỉ là thẩm vấn bình thường.

Qua dấu vân tay của những tên này, Tưởng Bình tiến hành điều tra sâu, phát hiện đây đều là những tên tội phạm có tên trong danh sách truy nã mức độ cao nhất của cảnh sát quốc tế.

Thẩm vấn kết thúc thì cũng là lúc Công Tôn cầm trong tay kết quả khám nghiệm tử thi xuất hiện.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không có gì đặc biệt.” Công Tôn đưa báo cáo cho Bạch Ngọc Đường, “Có vẻ là không có manh mối nào khác.”

Ba ngày tiếp theo, mọi chuyện đều bình thường, vụ án tưởng chừng lâm vào cục diện bế tắc.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường nhàm chán chơi ném phi tiêu trong phòng làm việc, hỏi Triển Chiêu, “Lũ người kia tại sao lại phải lần đi?”

Triển Chiêu đang đánh máy lại bản thảo cho cuốn sách mới, “Chúng sẽ không giả mạo ZJ để gây hiểm khích giữa cảnh sát quốc tế và Leonard nữa đâu, càng không có lý do gì để lấy danh nghĩa ZJ đòi chúng ta giao Triệu Tước nữa... Đương nhiên là rơi vào thế bí rồi.”

“Vậy còn vụ án bảy cảnh sát quốc tế?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Kẻ đứng giật dây là ai?”

“Mục đích của hắn rất rõ ràng.” Triển Chiêu đáp, “Hắn muốn đồng thời, một mặt qua vụ cảnh sát quốc tế bị giết chết mà khơi mào hận thù giữa cảnh sát quốc tế và Leonard; mặt khác, muốn biết Triệu Tước ở đâu.”

Chỉ tiếc hai ý đồ này khéo sao xung khắc, giờ đâm lao phải theo lao, một khi hành động, nếu sơ suất thì sẽ tự vạch mặt mình.”

“Đây là nguyên nhân Leonard tìm cậu?” Bạch Ngọc Đường lại hỏi.

“Nguyên nhân á, chỉ là một trong số ấy thôi.” Triển Chiêu cười, “Còn một chiêu nữa thì sau này hần mới dùng đến.”

Hai người đang trò chuyện, Âu Dương Xuân đột nhiên bước vào, “Tiểu Bạch, Tiểu Triển, chúng tôi phải về đây.”

“Về?” Cả Bạch Ngọc Đường lẫn Triển Chiêu đều đứng dậy, “Vụ án đã đâu vào đâu đâu?”

Âu Dương Xuân lắc đầu, “Nói ra thì dài lắm, cấp trên vừa gọi, báo TVA nội chiến, hiện tại rất rối ren, thêm rất nhiều cảnh sát quốc tế bị giết chết. Rất có thể mục đích của chúng là dùng thành phố S để đánh lạc hướng chúng tôi, cách xa châu Âu cho chúng tiện bề nhiễu loạn.”

“Ừm...” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau, đã hiểu, “Thì ra là vậy, bất kể ai thắng ai thua, tranh chấp nội bộ sẽ làm giảm sức mạnh của TVA, như thế ZJ sẽ giành lợi thế, cho nên phải tạo ra một ZJ giả để ngăn ZJ thật...”

“Kẻ gây nội chiến với Karula là ai?” Triển Chiêu hiếu kỳ, “Đầu óc rất linh hoạt đấy, hy sinh ít, lợi thu nhiều.”

Âu Dương Xuân cau mày gật đầu, “Lai lịch của hần chưa rõ... Thông tin chi tiết thì tôi phải về mới biết được. Lần này cảm ơn các cậu. Phải giữ liên lạc nhé, không chừng thời gian tới tôi còn phải mời các cậu sang giúp.”

“Không vấn đề.” Bạch Ngọc Đường bắt tay Âu Dương Xuân, tiễn ông ta ra ngoài.

“À phải, tôi cũng sẽ dẫn Ben về.” Âu Dương Xuân lên tiếng, “Cảnh sát quốc tế quyết định tiến hành điều tra hần.”

“Tốt.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Chỉ có điều hôm nay tên này không tới cục cảnh sát, có lẽ vẫn ở khách sạn.”

Ba người vừa ra khỏi phòng làm việc thì Ngải Hổ lao vào văn phòng SCI.

Triệu Hổ vốn rất thân với Ngải Hổ, thấy tên bạn cứng đầu đang cầm cổ vọt lại thì chào, “Hổ Tử, lâu rồi không gặp!”

Ngải Hổ đầu mướt mồ hôi, không đáp lại Triệu Hổ, chạy thẳng tới trước mặt Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng, Benjamin trốn rồi.”

“Cái gì?” Tất cả mọi người sững sốt.

“Chẳng phải các cậu cất cử một tiểu đội bảo vệ anh ta ư?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Thế nào mà để hần chạy được?”

“Đừng nói nữa.” Ngải Hổ nghiêng rằng, “Rất nhiều anh em hy sinh, như thế bị cả một đội quân tới cướp người. Sáng nay em tới hiện trường cũng thấy choáng váng.”

“Bị cướp?” Bạch Ngọc Đường sững sốt, đột nhiên nghe thấy Triển Chiêu hoảng hốt thốt lên, “Chết rồi, Lạc Thiên đâu?”

“Ừ nhỉ, anh ấy chịu trách nhiệm theo dõi Ben 24/24 mà.” Mã Hán lên tiếng. Cậu vừa dứt lời, bên ngoài đã thấy có những tiếng nhao nhao. Triển Chiêu ra ngoài, Lạc Thiên bước tới, máu chảy đầy vai.

“Ba ơi...” Đôi mắt Dương Dương đỏ lên, lại gần anh.

Lạc Thiên ngăn nhóc lại, “Ba không sao.”

“Gọi xe cứu thương.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lại gần, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Là kẻ kia.” Lạc Thiên lấy trong túi ra một chiếc DV\*, “Tôi có quay phim lại đây, nhưng mà hấn lợi hại quá, phát hiện ra tôi. Đến lúc tôi đuổi theo được thì chúng đã chạy xa mất rồi, xe không biển số.”

\*DV: băng từ trên máy quay chuyên dụng của Sony. Nhà ai có máy quay Sony là biết đó.

Nghe thấy hỗn loạn, Công Tôn cũng ra khỏi phòng pháp ý, vừa thấy bộ dạng của Lạc Thiên thì nổi cáu, “Làm cái trò gì thế? Đóng ‘Cảnh sát đâm máu’ hả? Vào ngay bệnh viện cho tôi!”

Mã Hán vội vàng cùng Dương Dương đưa Lạc Thiên tới bệnh viện, Bạch Trì là đồng đội cùng tổ với Lạc Thiên nên cũng theo.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mở cuộn băng Lạc Thiên đưa, nhìn video quay được...

Từ những hình ảnh trong cuộn băng, họ có thể nhìn ra Lạc Thiên khi ấy đang ở trong ống thông hơi theo dõi Benjamin. Hấn đang nói chuyện điện thoại, đi đi lại lại trong phòng rất sốt ruột, rồi lại gọi một cuộc khác.

Hấn có nói, “Các người làm cái trò gì thế? Mau tới đón tôi đi! Cảnh sát quốc tế đã chiếu tướng tôi rồi.”

Một đoạn video khác, có thêm một kẻ bước vào phòng. Vừa nhìn thấy hấn thì Bạch Ngọc Đường nheo mắt lại, đó chính là kẻ anh gặp trong phòng tắm cầu lạc bộ ngày trước.

“Đó là Karula?” Trương Long hỏi.

“Chưa thể khẳng định.” Triển Chiêu đáp, “Đó là Karula từ miệng Ben.”

“Mới đến ư, đối phó thế nào rồi?” – Trong video, Ben nói.

Tên kia gật đầu, “Ổn rồi, chúng ta không cần ở lại thành phố S nữa.”

“Được... Đi thôi!” Ben gật đầu, định ra khỏi cửa thì tên đồng bọn mỉm cười, nói với hấn, “Mày vô dụng thật... Có kẻ bám đuôi nãy giờ mà không có cảm giác sao?” Dứt lời, hấn chìa súng về phía màn hình...

Hình ảnh rung lắc, có lẽ đó là lúc Lạc Thiên trúng đạn.

“Thời điểm quay chắc là chỉ cách đây có một lúc thôi.” Bạch Ngọc Đường biết tính Lạc Thiên, chắc chắn việc đầu tiên anh làm là ôm thương tích về thẳng cục cảnh sát báo cáo.

“Tưởng Bình.” Triển Chiêu gọi, “Tra xem có ghi chép xuất cảnh của Ben không. Tìm thêm xem có chiếc máy bay tư nhân nào cất cánh không nhé.”

“Được ạ.” Tưởng Bình nhanh chóng liên lạc với sân bay, kết quả kiểm tra: “Có ghi chép về Ben, hấn không đi máy bay hãng cụ thể nào mà theo một chiếc phi cơ riêng.”

“Bay đến đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Tưởng Bình lắc đầu, “Không kết nối được ạ.”

“Chắc chúng quay về châu Âu rồi.” Âu Dương Xuân lắc đầu, “Có thể sao cho tôi một bản DV này không, đây là một tư liệu quan trọng.”

Tưởng Bình sao chép một bản DV rồi đưa cho Âu Dương Xuân rồi quay lại màn hình. Trước khi Âu Dương Xuân rời đi, Bạch Ngọc Đường có nói với ông ta: “Xem ra chúng tôi bị lợi dụng từ đầu chí cuối... Nếu có thể thì chúng tôi sẽ xin sang châu Âu trợ giúp các anh phá án.”

Âu Dương Xuân cười, “Quả thật là một chuyến đi khiến người ta bực mình, tôi cũng mong các cậu có thể sang giúp. Nếu có tiến triển, tôi sẽ thông báo cho các cậu trước tiên.”

Âu Dương Xuân vừa khuất bóng, toàn thể SCI cùng vào viện thăm Lạc Thiên. Triển Chiêu cảm thấy áy náy, bởi chính anh là người phái Lạc Thiên đi theo dõi Ben, khiến Lạc Thiên bị thương.

“Đừng ngốc thế Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường vươn tay ra sau gáy Triển Chiêu vuốt ve, “May mà cậu nhảy béc, không thì chúng ta cũng không biết được sẽ xảy ra chuyện gì.”

Mọi người vừa tới cổng bệnh viện đã thấy Lạc Thiên một tay bế Dương Dương đi ra. Mã Hán và Bạch Trì chạy theo, “Khoan, anh phải nằm viện!”



Lạc Thiên hơi khó xử, “Đạn lấy ra rồi, tôi cũng không đau, ở lại bệnh viện làm gì?”

Bạch Ngọc Đường đỡ người, đúng là Lạc Thiên không cảm thấy đau nhưng...

“Đứng lại cho tôi!” Mọi người còn chưa biết khuyên thế nào thì giật mình bởi một giọng nữ truyền ra từ bệnh viện.

Tất cả theo bản năng dừng bước, vọng vào. Mã Hán vẻ mặt cau kỉnh đứng đó.

“Hân Hân, sao em lại ở đây?” Mã Hán quay đầu lại, giật mình nhìn em gái đã đuối kịp từ lúc nào.

Sau Mã Hán là một bác sĩ nam đang hớn hển thở, cầm báo cáo mà chỉ Lạc Thiên, “Anh kia... Không xuất viện được, phải nằm một tuần theo dõi!”

“Đúng đấy!” Bạch Ngọc Đường lên tiếng, “Không đau nhưng không có nghĩa là không cần nằm viện.”

Lạc Thiên thấy hơi khó chịu, tựa hồ không muốn nằm viện chút nào. Triển Chiêu mỉm cười, hỏi anh: “Anh bị ám ảnh với bệnh viện và những người mặc blouse trắng, cho nên không muốn nhập viện phải không?”

Lạc Thiên do dự chốc lát, gật đầu, “Tôi... thà ở nhà.”

Mọi người đã hiểu. Nhưng Mã Hán lại đi tới, giằng lấy Dương Dương trong lòng Lạc Thiên, “Dương Dương, ba em không chịu nằm viện.”

“Vâng, thật không nghe lời.” Dương Dương gật đầu, trừng Lạc Thiên một cái, “Phải nằm viện!”

“Bằng không thì thế này đi!” Mã Hán cười hì hì, “Nếu ba em nằm viện thì Dương Dương ở đây chăm sóc ba, còn không ấy, Dương Dương đừng quan tâm cái người này một tuần liền, sang nhà chị ở nha?”

Tiểu Dương Dương gật đầu, “Được ạ...”

Tất cả im lặng, Mã Hán đã bắn trúng tử huyệt của Lạc Thiên rồi.

Không còn cách nào khác, Lạc Thiên bị kéo vào phòng bệnh, ngoan ngoãn ở lại bệnh viện.

“Em là Mã Hán?” Công Tôn nhìn Mã Hán, “Bản báo cáo kết quả giải phẫu của em tôi đã xem, thông qua. Sau chủ nhật tuần này em có thể tới phòng pháp y làm việc, thử việc một tháng. Nếu qua thì chính thức nhận chức.”

“A...” Mã Hán đứng nhìn, hít một hơi khí lạnh.

Triệu Hổ lệ nóng trăn mi, tóm lấy Bạch Ngọc Đường “Đội trưởng, tốt quá rồi... SCI cuối cùng cũng có một sinh vật giống cái...”

Bên cạnh Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu đột nhiên xoa cằm hỏi, “Tiểu Bạch, cậu nghĩ coi, liệu có nhà nào nuôi sư tử cái mà không tìm được sư tử đực không? Hay chúng ta đăng thông báo online thử đi?”

Mọi người câm lặng... Tiến sĩ Triển, anh vẫn chưa buông tha cái ý định đó sao?

## 165. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 10

Chương 10 : Thăm quan trường Cảnh sát

Vài ngày sau, cả đội SCI lại rơi vào tình trạng vô công rồi nghề. Bao Chứng, mỗi lần đi ngang qua thấy SCI nhàn rồi tới mức sắp mọc mốc, lại vừa lòng gật đầu – đây chính là minh chứng rõ ràng nhất cho thấy trật tự trị an tại thành phố S đang ngày một cải thiện.

Công Tôn trái lại không hề nhàn rồi, cả ngày bận rộn tới lui, chẳng biết là đang nghiên cứu thứ gì. Mã Hán có tay nghề, lại thông minh, đặc biệt nhất chính là lớn gan, có thể ngồi trong phòng pháp y làm dưa hấu sửa đá. Công Tôn được ăn, mặt mày càng hơn hớn; thành ra phòng pháp y vốn đã không phải nơi người thường nên thăm thú, nay lại càng quý dị. Triệu Hổ trông vậy chỉ chực chòng ghẹo Mã Hán, “Thảo nào anh gặp chuyện gì cũng bình thản, hóa ra ở nhà đã chịu đủ thứ độc hại rồi.”

Mã Hán nghe vậy vừa bực vừa buồn cười.

Lạc Thiên chỉ chịu nằm viện ba ngày. Năng lực hồi phục gấp mấy lần người bình thường của anh kích thích hứng khởi nghiên cứu khoa học của một đám y bác sỹ, Lạc Thiên chịu không nổi bèn ôm Dương Dương bỏ trốn về SCI.

Triển Chiêu và Tưởng Bình ngày ngày kiểm tra mail, nhưng ngoại trừ thư từ ủng hộ và hỏi han cho thỏa trí tò mò thì chẳng có nhà nào nuôi sư tử cả, chỉ có người muốn đến ‘gặp gỡ’ Lisbon. Bạch Ngọc Đường cũng rơi vào tình trạng dở khóc dở cười: Triển Chiêu hai ngày nay ngủ mơ cũng ôm anh gọi “sư tử cưng”.

Lại vài ngày nữa trôi qua, rồi vẫn hoàn rồi, một đám người SCI lại bắt đầu lục những vụ án cũ ra nghiên cứu. Có điều, cùng với lực lượng dự bị của Ngải Hổ đang không ngừng lớn mạnh, năng lực phá án của tổng thể lực lượng cảnh sát hình sự thành phố S đã được nâng cao rất nhiều. Các vụ án cũ gần như không còn, vài vụ còn sót lại cũng bị các tổ khác đứng thẩm quyền giạt mất. Bạch Ngọc Đường buồn rồi nha... Chẳng lẽ giấc mơ hòa bình thế giới đã thành hiện thực?

Một ngày thứ sáu, cả đội chăm chỉ đi làm, dù cho tình trạng nhàn hạ vẫn tiếp diễn. Bạch Ngọc Đường nhàm chán ngã người sofa nghịch phi tiêu, bỗng thấy Lư Phương phấn khích xộc vào, “Tiểu Bạch, Tiểu Triển, có bận gì không?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng xoay mặt nhìn anh, “Bận mà còn ngồi đây chơi phi tiêu sao anh...”

“SCI mấy cậu gần đây có vẻ rồi việc phải không?” Lư Phương hỏi một câu đánh trúng lòng tự trọng vốn đã bị tổn thương nặng nề của mọi người, làm tắt cả mặt mày đen kịt.

“Vậy thì vừa đúng lúc, có hoạt động đấy, tham gia không?” Lư Phương cười hì hì hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhìn anh, “Hoạt động gì mới được? Nếu là cắt băng tọa đàm phát biểu thông cáo gì đó thì miễn.”

“Hê hê,” Lư Phương khoát tay cười cười, “Hai năm trước trường Cảnh sát khởi động một kế hoạch đào tạo ưu tú, chọn lựa một số sinh viên năm hai là nhân tài trên mọi phương diện, đưa vào chương trình huấn luyện đặc biệt, coi như làm nguồn nhân lực sau này cho SCI.”

“Vậy à?” Bạch Ngọc Đường ngẩn ngơ gật đầu. Anh và Triển Chiêu vốn không phải sinh viên trường Cảnh sát, nên cũng không hiểu gì về chế độ giáo dục trong trường.

“Nhóm sinh viên đó chẳng phải bây giờ đã là năm thứ tư rồi sao?” Lư Phương cười, “Còn một năm nữa thôi, nên trường muốn đánh giá tổ chất những học sinh này một lần nữa, nhưng lại không có chuyên gia...”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhau, “Anh muốn bọn này đi đánh giá?”

“Chỉ cần cố vấn một chút cho trường, cung cấp một vài ý kiến cụ thể là được. Mà nếu có phải lên lớp, Tiểu Triển cũng đã từng đi dạy mà, giảng bài một lát chắc cũng không thành vấn đề chứ hả?”

Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ, rồi quay sang nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, đi không?”

Triển Chiêu ngồi lệt thốt trong sofa, tay cầm đồ uống lạnh, ôm notebook gõ gõ, ngó ra bên ngoài nhìn trời nắng chang chang, lạnh lùng phán, “Không đi, nắng!”

Bạch Ngọc Đường liếc Lư Phương, nhún nhún vai, chợt nghe Lư Phương bổ sung, “Nghe nói ở gần trường cảnh sát có một đoàn xiếc thú mới đến, mỗi đêm đều biểu diễn, màn chính là huấn luyện thú... Có sư...”

Lư Phương còn chưa nói hết câu, Triển Chiêu đã lao đi gọi điện thoại cho Triệu Trinh, “Triệu Trinh, tối nay mang Lisbon tới cổng trường Cảnh sát đi cưng!” Cúp điện thoại, anh nói luôn với Lư Phương, “Hỗ trợ giáo dục lực lượng tương lai là trách nhiệm của chúng ta, phải không? Đi, nhất định sẽ đi!”

Bạch Ngọc Đường hoàn toàn câm nín.

Vì thế, toàn thể SCI xuất quân, đến trường Cảnh sát.

Đoàn xe đi trên đường, Triển Chiêu không ngừng ngó nghiêng nhìn quanh, “Đoàn xiếc thú ở chỗ nào?”

Công Tôn ngồi ghế sau đọc tài liệu, nói vọng lên, “Dưa xanh hái không ngọt. Nhờ Lisbon không ưng người ta, hoặc người ta cũng không ưng Lisbon thì sao?”

“Không có chuyện đó đâu...” Triển Chiêu lẩm bẩm, “Lisbon ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái như vậy...”

Công Tôn nghe vậy cũng dở khóc dở cười. Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi anh, “Công Tôn, hai ngày nay anh ở trong phòng pháp y nghiên cứu cái gì thế?”

“Tôi xem lại đám xương cốt lần trước.” Công Tôn vươn người lên ghế trước, hào hứng thuyết minh, “Căn cứ vào dấu răng còn lại trên xương, có thể kết luận vật cắn không phải giống sói nhỏ như sói đồng cỏ Bắc Mỹ, cũng không phải sói rừng khu vực đồng cỏ của thổ dân Anh-diêng, mà là sói lớn thảo nguyên, giống như sói tuyết Himalaya, hoặc sói thảo nguyên Mông Cổ. Thời nay sói lớn như thế này không còn nhiều, chỉ còn khu vực trong thảo nguyên Mông Cổ và rừng rậm phía đông bắc là còn phân bố tập trung một chút.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, rồi Bạch Ngọc Đường nhướn mắt nhìn Công Tôn qua gương chiếu hậu, “Cái này nói lên điều gì? Những thi thể này bị cắn ở Châu Á?”

“Ừm...” Triển Chiêu xoa cằm, “Nếu là nghi thức của người Anh-diêng, bọn họ hẳn sẽ không nhảm cả thần vật mà mình sùng kính đâu nhỉ? Sói rừng và sói thảo nguyên khác nhau về bản chất mà?”

Bạch Ngọc Đường không hiểu, cười cười: “Không phải đều là miệng đầy răng, có bốn chân thôi sao, khác gì nhau đâu.”

Công Tôn và Triển Chiêu cùng bĩu môi, chỉ thẳng mặt Bạch Ngọc Đường, “Cậu với ông anh nhà cậu cũng khác gì nhau đâu!”

Bạch Ngọc Đường bị mắng, cứng họng không cãi nổi một câu.

Chỉ một lát sau, xe đã dừng trước cổng trường cảnh sát. Cả đám xuống xe, Triển Chiêu lại nhìn quanh quất, “Không thấy đoàn xiếc thú đâu cả, Lư Phương đùa tôi sao?”

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ anh, “Đừng sốt ruột, người ta buổi tối mới diễn, làm gì có đoàn xiếc nào sáng sớm ngày ra đã khua chiêng gõ trống bên ngoài? Cứ ngoan ngoãn chờ tới tối đi.” Dứt lời, túm con mèo đang thất vọng vào trong trường.

Phía sau, Bạch Trì thì thầm với Công Tôn: “Lisbon là sư tử đực, nhà người ta mới là sư tử cái, cho dù có ấy ấy, thì muốn chờ sinh sư tử con cũng phải mất nửa năm. Lúc ấy đoàn xiếc thú đi rồi còn đâu, sao xin được?”

Công Tôn phì cười, “Đoàn xiếc kia hôm qua đã lưu diễn nơi khác rồi, nếu không sao bọn anh dám nói cho nó biết.”

Bạch Trì chớp chớp mắt, “Vì sao ạ?”

Công Tôn bày vẽ thần bí, cười cười, “Một núi không thể chứa hai hổ, một con mèo sao có thể nuôi hai con mãnh thú trắng đây?”

Bạch Trì kính phục nhìn anh, “Công Tôn, anh chữ nghĩa đầy mình... Ai da!” Công Tôn gõ đầu cậu một cái – Thăng bé này lại học thói xấu từ đâu, ngày xưa đùa vui lắm mà.

Cả đoàn vừa bước vào trường, hiệu trưởng đã dẫn một đám người tới đón. Vừa nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đi phía trước, ông liền chìa tay bắt, “Đội trưởng Bạch phải không? Kính đã lâu, kính đã lâu rồi.”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Ngài khách khí quá.”

“Bên ngoài nắng nóng, mời vào trong ngồi.” Hiệu trưởng dẫn theo mấy giáo viên, hồ hởi bao quanh đội viên SCI, nghênh đón vào văn phòng.

Pha trà, rót nước, bày kẹo đầy đủ rồi, một cô giáo còn bóc giúp Bạch Trì một quả quýt, đặt trước mặt cậu. Lư Phương liền mồm nói “Khách khí khách khí”. Mọi người bàn tán một hồi, Bạch Ngọc Đường giới thiệu cho hiệu trưởng toàn bộ đội viên SCI.

“A... Ra vị đây là tiến sỹ Triển... Ai da, nghe danh đã lâu, tôi là độc giả trung thành của tiến sỹ.” Ông hiệu trưởng phấn khích khua tay múa chân, “Trường chúng tôi vẫn chưa tìm ra giáo viên giỏi dạy môn Phân tích Hành vi và môn Tâm lý Tội phạm, Tiến sỹ Triển có thể làm hiệu trưởng danh dự của chúng tôi được không?”

Triển Chiêu thắc mắc, “Làm hiệu trưởng danh dự thì phải giảng bài sao?”

“Không cần, không cần.” Hiệu trưởng khoát tay, vẻ mặt tha thiết nhìn anh.

Triển Chiêu nghiêng đầu hỏi lại ông ta: “Không cần dạy học thì cần tôi làm gì?”

“Ồ...” Hiệu trưởng há hốc miệng, rồi cười ha hả, “Tiến sỹ Triển thật biết nói đùa... Đi thôi, tôi đưa các vị đi thăm thú một chút.”

Triển Chiêu ngơ ngác. Hiệu trưởng đi rồi, Lư Phương mới đi tới nói thầm vào tai anh, “Người ta chỉ cần cái danh của cậu để tuyển sinh cho dễ thôi.”

Triển Chiêu chau mày, liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy Bạch Ngọc Đường cũng lắc đầu. Ấn tượng đầu với vị hiệu trưởng này lập tức xấu đi.

SCI theo hiệu trưởng đi thăm thú từng khu trong trường, “Đây là sân vận động.” Hiệu trưởng giới thiệu phần cơ sở vật chất, “Đây là khu tập bắn, đây là thư viện, nơi đó là canteen...”

Người của SCI, bắt kẻ trộm – rành rẽ, tóm biến thái – tỏ tường, có điều nghe tới giáo dục thì thành một lũ mít đặc, chỉ biết ngoan ngoãn đi theo hiệu trưởng ngó từng gian phòng.

“Hiếm có dịp như thế này, chúng tôi đã dán thông báo từ mấy hôm trước, nói chiều nay các thành viên SCI sẽ tới đây. Các vị đều là thần tượng của sinh viên trong trường, nên giờ trong hội trường đã chật ních rồi. Một lát nữa, hy vọng các vị có thể trả lời vài câu hỏi, sinh viên có rất nhiều điều muốn hỏi các vị đấy.”

Lư Phương gật đầu, cười với ông ta, “Chỉ cần là chuyện có liên quan tới nghiệp vụ là được, còn những vấn đề cá nhân riêng tư thì không thể.”

“Vây tốt quá.” Hiệu trưởng vội vã gật đầu.

Phía sau, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trao đổi một ánh mắt – Cái anh Lư Phương này, đối đáp quá trôi chảy.

Cả đội vừa bước vào hội trường, tất cả mọi người đều ồ lên, xôn xao. Một đám rướn hết thân lên để nhìn, vài người xem chừng đã chuẩn bị trước, còn mang cả ống nhòm tới, vừa ngắm vừa tán thưởng, “Oa, toàn là trai đẹp.”

Hiệu trưởng giới thiệu ngắn gọn cho các sinh viên, rồi cho phép tự do hỏi đáp, nhưng cũng nói thêm, chỉ có thể hỏi vấn đề nghiệp vụ, không thể hỏi việc tư.

Hội trường này trông chẳng khác nào một giảng đường, các băng ghế kín chật người, trên bục giảng bày vài chiếc sofa. Cả đội ngồi xuống, bỗng có cảm giác chẳng giống đi thăm trường học hay đại loại vậy, mà lại nửa giống đi học, nửa giống đi tới các buổi tọa đàm...

Lư Phương ngồi một bên, chọn người đặt câu hỏi.

Một nam sinh đứng lên, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Đội trưởng Bạch, nghe nói anh tốt nghiệp trường Sỹ quan, lại là phi công, tại sao lại muốn làm cảnh sát?”

Bạch Ngọc Đường trả lời, “Không tìm thấy việc khác.”

Mọi người ồ lên cười. Lư Phương lại chọn một nữ sinh. Cô liền hỏi Triển Chiêu, “Tiến sỹ Triển, anh biết thôi miên không?”

Triển Chiêu nhìn Lư Phương — Đây là việc tư nha. Lư Phương nháy mắt với anh, cậu cứ nói bừa đi.

Triển Chiêu bắt đắc dĩ gật đầu.

“Anh đang thành công trong sự nghiệp như vậy, cho tới giờ có điều gì anh rất muốn đạt được mà vẫn không có được không?” Nữ sinh kia hỏi tiếp.

Triển Chiêu vừa định nói chữ “sư...” ra tới miệng, Bạch Ngọc Đường bên cạnh đã hắng giọng một tiếng. Triển Chiêu nuốt lại nỗi niềm, tròng Lư Phương — Đây là việc tư nha!

Lư Phương nhìn hiệu trưởng. Ông ta ngay lập tức hiểu ý, liền nói với đám sinh viên, “Các em nên tránh hỏi việc tư.”

Có một nam sinh trông có vẻ thư sinh nhã nhặn đứng lên, hỏi Bạch Trì, “Đồng chí Bạch Trì, năm nay anh bao nhiêu tuổi?”

Bạch Trì vốn ngại nơi này có đông người, lại nghĩ tới ngày xưa mình cũng học ở đây, thành tích không phải là tốt, nghe vậy liền lo lắng trả lời, “Ừm, hai mươi tư.”

“Tôi đã xem qua hồ sơ của anh ở phòng tư liệu, khi ở trong trường Cảnh sát, thành tích của anh không cao, điểm thể dục cũng không tốt, vì sao anh có thể vừa gia nhập lực lượng cảnh sát đã có thể vào đội tinh anh SCI? Có phải vì anh là em họ của đội trưởng Bạch?”

Bạch Trì chớp mắt, không biết phải trả lời sao cho phải. Mọi người SCI vô cùng phản cảm với đề tài này, thậm chí cả giáo viên cũng thấy ngại ngùng. Trong nháy mắt bỗng nhiên tình huống trở nên vô cùng khó xử. Đột nhiên, Triển Chiêu lên tiếng: “Trì Trì, đứng đây, quay mặt vào bảng.”

Bạch Trì ngơ ngác không hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng lên xoay người.

Bạch Ngọc Đường hỏi: “Gần cửa sau, dãy thứ ba từ dưới lên, vị trí thứ mười, người ngồi đó trông như thế nào?”

Bạch Trì nghĩ ngợi, đáp: “Ừm, một nữ sinh, tóc dài, nhuộm nâu, mặt trái xoan, đeo kính gọng trắng, dáng người hơi gầy, nửa người trên mặc áo phông trắng, có hình Doraemon.”

Mọi người quay lại nhìn cô nữ sinh đó, ai nấy đều hít một hơi lạnh. Triển Chiêu cười cười hỏi cậu sinh viên kia: “Hay cậu thử chọn một người xem?”

Nam sinh kia mặt trắng bệch, nhìn thoáng qua một bên, “Từ cửa trước, dãy thứ chín, người thứ ba đeo kính như thế nào?”

Bạch Trì thoáng nhớ lại, đáp luôn: “Người đó không đeo kính, là nam sinh tóc húi cua, mặc áo may ô trắng, trên cổ có một nốt ruồi.”

“A...” Mọi người lại há hốc miệng. Lặng đi một hồi, tiếng vỗ tay rào rào nổi lên. Triển Chiêu kéo Bạch Trì, bảo cậu có thể ngồi xuống. Bạch Trì mặt đỏ ửng nghe theo.

## 166. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 11

### Chương 11 : Gieo gió gặt bão

Các câu hỏi càng lúc càng kỳ quái, điều đám sinh viên nơi này quan tâm chỉ là mấy chuyện như chiếc xe thể thao của Bạch Ngọc Đường có phải dùng tiền lương để mua không; sách của Triển Chiêu bán được bao nhiêu tiền; trong lúc giải phẫu, Công Tôn có gặp trường hợp nào xác chết vùng dậy không; với tư cách là tay súng bắn tỉa, Mã Hán đã từng bắn chết bao nhiêu người; vân vân...

Cuối cùng, tất cả mọi người đều đảo mắt nhìn hiệu trưởng. Buổi tọa đàm kết thúc, Triển Chiêu nói với ông ta: “Tổ chức sinh viên của nhà trường có vấn đề!”

Sau đó, SCI được đưa đi đánh giá tiêu chuẩn đề tốt nghiệp như đã đề cập. Hiệu trưởng đưa mọi người tới thao trường, thuyết minh rằng một lớp có tổng cộng mười lăm sinh viên, nội dung tốt nghiệp thì có ba nội dung, do vậy năm em làm thành một tổ, rút thăm nhiệm vụ. Công việc của SCI chính là kiểm nghiệm tỉ lệ thành công của ba nhiệm vụ cho sinh viên.

Bạch Ngọc Đường đọc ba nhiệm vụ. Nhiệm vụ thứ nhất là giải cứu con tin, mô phỏng cảnh cướp ngân hàng. Nhiệm vụ thứ hai là tại hiện trường hỏa hoạn, phải truy tìm đầu mối và bắt kẻ phóng hỏa ngay tại chỗ. Cuối cùng là nhiệm vụ tìm manh mối, mô phỏng theo vụ án băm thây.

Bạch Ngọc Đường đưa nhiệm vụ lại cho hiệu trưởng, “Cướp ngân hàng có thể đóng giả được, hỏa hoạn cũng có thể dàn dựng được, nhưng vụ băm thây thì chuẩn bị kiểu gì?”

“À... Chúng tôi cũng có khoa Pháp y, có nhận hiến xác... Thế nên...” Hiệu trưởng hê hê cười, trả lời.

SCI nghe mà buồn nôn. Như vậy mà cũng nghĩ ra? Liên tưởng tới cảnh những vị nhà giáo vì chuẩn bị cho nhiệm vụ này mà tụ tập tại phòng pháp y phân cắt xác chết, ai nấy đều thấy dễ khóc dễ cười.

“Vậy cấu trúc bài thi ra sao?” Triển Chiêu hỏi, “Năm người một nhóm là tự chọn hay dựa theo sở trường cá nhân mà sắp xếp?”

“À vâng, trước hết để các em tự hợp nhóm, sau đó rút thăm nhiệm vụ.” Hiệu trưởng đáp.

Triển Chiêu rất muốn đi kiện ông ta, đây đâu phải trò chơi trên truyền hình. Nhưng nghĩ kỹ lại, thôi quên đi, dù sao hiệu trưởng cũng đứng từ bình diện giáo dục.

Sinh viên tập trung ở thao trường, chia nhóm và bắt thăm.

“Sao lại không đủ mười lăm người?” Công Tôn đếm chừng mười người, “Thiếu khoảng ba bốn bạn.”

“Ồ...” Bạch Trì thán phục, “Thi tốt nghiệp cũng dám trễ ư, giỏi thật đấy.”

“Sao lại thế?” Hiệu trưởng nhú mày, hỏi vài sinh viên, “Các bạn đâu?”

Sinh viên có mặt đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu.

“Các anh các chị không phải cùng lớp hả? Bạn mình đi đâu cũng không biết?” Giáo viên chủ nhiệm đứng cạnh hiệu trưởng nghiêm khắc hỏi.

Một sinh viên khê đáp, “Từ đầu, nhóm ba bạn Mạnh Khuông Nguyệt không đi với chúng em. Còn lớp trưởng cũng không rõ chạy đi đâu, bạn ấy vốn rất thích sách của tiến sĩ Triển, hai hôm trước nghe tin mời được đội SCI tới đây, bạn ấy còn vui sướng lắm, thế mà buổi tọa đàm này lại không có mặt.”

Hiệu trưởng cau chặt mày, “Gọi điện đi, ười phút, nếu mấy cô cậu đó không tới thì khỏi tốt nghiệp!”

“Chúng em chỉ có số của lớp trưởng, không có của nhóm Tiểu Mạnh ạ.” Các sinh viên lại nhìn nhau.

SCI quan sát tình hình trước mắt, Triển Chiêu thì thầm với Bạch Ngọc Đường, “Nghe đồn sinh viên dạo này sống lạnh nhạt với nhau lắm, ra là thật.”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Chẳng biết sẽ thế nào nữa đây. Hay là chúng ta hẹn hiệu trưởng hôm khác qua kiểm nghiệm đi, đến lúc đó thì xù.”

Lúc này, mấy giảng viên đi mang đạo cụ cho nhiệm vụ quay lại hiện trường sắp đặt. Vài sinh viên rút điện thoại ra gọi cho lớp trưởng. Đoạn, có tiếng chuông di động vang lên.

Sinh viên đang gọi điện thoại chờ rất lâu, tiếng chuông di động cũng vang lên rất lâu, hiệu trưởng còn phải lên tiếng, “Điện thoại của ai đấy?”

Các giảng viên đều lắc đầu, không phải của họ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau... Âm thanh sao bí bách vậy?

“Thầy ơi, lớp trưởng không tiếp máy.” Một sinh viên ủ rũ báo cáo.

“Gọi lại đi!”

Sinh viên lại bấm số lần nữa... Trùng hợp, tiếng chuông điện thoại kỳ quái cũng vang lên.

Tất cả mọi người ngây ra, sinh viên đưa mắt trao đổi, có những vẻ mặt kinh hoàng mà cũng có những vẻ mặt hưng phấn.

“Có người tàng hình ở đây?” Một bạn sinh viên trí tưởng tượng phong phú lên tiếng, làm những bạn khác cũng thấy ngờ vực một cách vô căn cứ.

SCI câm nín, Công Tôn nhìn đám sinh viên bằng nửa con mắt, “Không chừng là Harry Potter cũng nên.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trao đổi ánh mắt, lòng cảm thấy quái lạ. Lạc Thiên đứng gần với nhóm sinh viên nhất, anh lại gần cậu trai đang cầm di động gọi điện, tắt nó đi... Tiếng chuông điện thoại biến mất... Bấm số, tiếng chuông lại vang lên.

Tình hình bắt đầu hỗn loạn, chúng sinh viên xôn xao. Ánh nhìn của thành viên SCI lại hướng về một giảng viên. Đó là một giảng viên tầm ba mươi tuổi, mang kính mắt, cầm một chiếc túi ni-lông màu đen rất lớn. Sắc mặt anh ta tái nhợt, miệng há hốc, kinh hoàng nhìn chiếc túi trong tay mình.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu lại gần anh ta, Lạc Thiên một lần nữa bấm số gọi... Quả nhiên, tiếng chuông phát ra từ chiếc túi.

“Trong này là gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi vị giảng viên; sắc mặt anh ta giờ trắng bệch, môi răng run rẩy.

“Là... thi thể phân, phân thây... mượn, mượn từ phòng pháp y...” Giảng viên lắp bắp đáp.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại nhìn nhau. Triệu Hổ tiếp nhận chiếc túi, mở ra nhìn vào, nhú mày rồi quay đầu nhìn Công Tôn.

Công Tôn ra hiệu bỏ chiếc túi xuống đất. Anh rút một đôi găng tay từ túi áo mình, chuẩn bị kiểm tra chiếc túi đen.

Khóe miệng của Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu thoáng giật giật... Chẳng nhẽ đi đâu Công Tôn cũng mang găng tay chuyên môn theo, bệnh nghề nghiệp thật?

Công Tôn xắn tay áo, đưa tay vào chiếc túi đen lục lọi một hồi, sau đó rút ra một chiếc di động.

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, Công Tôn nhìn vào màn hình điện thoại, những cuộc gọi nhỡ của Vương Bằng. Anh xoay sang nhìn bạn sinh viên gọi điện, “Cậu tên Vương Bằng?”

“A... Vâng.” Cậu ta bị dọa tới choáng váng.

“Á...” Vài sinh viên kêu lên, chỉ vào chiếc túi đựng thi thể, “Đó... không phải là lớp trưởng chứ?”

Một câu này như bom dội vào giữa đám sinh viên, họ lại nhao nhao. Hiệu trưởng buộc phải lớn giọng thị uy, “Các anh các chị nói năng bậy bạ gì đấy? Chỉ có chiếc điện thoại thôi, còn cái xác này rõ ràng mượn từ phòng pháp y!”

Công Tôn bỏ chiếc điện thoại ra ngoài rồi hỏi hiệu trưởng, “Thi thể mà các ông mượn là ai? Tuổi tác, gây hay béo, giới tính.”

“À... Chúng tôi mượn từ một nhóm thi thể chết bệnh của các cụ già, không có giá trị cao trong nghiên cứu giải phẫu học; cho nên chúng tôi mượn một cỗ thi thể đó về đây làm nhiệm vụ.”

“Người già?” Công Tôn bật cười, “Còn bệnh chết ư... Đây là xác của một nam thanh niên.”

“A...” Tất cả mọi người hít ngược một hơi khí lạnh, giảng viên cầm chiếc túi đen lúc này lặn ra bất tỉnh tại chỗ.

“Anh chắc chắn?” Bạch Ngọc Đường lại gần, ngồi xổm xuống quan sát.

Công Tôn nhướn nhướn mi, “Nếu là thi thể hiến, bình thường họ đều đã chết được một thời gian, nhất định sẽ được xử lý chống phân hủy. Còn thi thể này mới chết ít nhất một ngày nên vẫn còn rất tươi.”

“Không... không thể nào!” Hiệu trưởng kích động, “Sao lại thể được, tận mắt tôi chứng kiến các giảng viên phân thây, biến thành người khác là thể nào...”

Công Tôn nhìn vẻ mặt kích động của hiệu trưởng, “Thủ pháp phân tách rất chuyên nghiệp, người thực hiện hẳn có nghiên cứu về giải phẫu học.”

Bạch Ngọc Đường thờ dài nhìn Triển Chiêu — Thấy chưa, cứ nói là nhân tới phát điên, giờ thì có chuyện chẳng liên quan tới mình rơi xuống đầu rồi nhỉ?

Triển Chiêu lắc đầu — Việc này hơi kỳ lạ, tôi cảm thấy có kẻ cố ý đem cái xác này tới cho chúng ta.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày — Không sớm không muộn, cứ nhất định phải là hôm nay.

“Ừm...” Công Tôn đột nhiên lên tiếng, “Chiếc túi này không đủ chứa một thi thể, thi thể của một nam thanh niên phải cần khoảng sáu chiếc túi đen như thế này... Những chiếc khác đâu?”

“À... Chúng tôi chia ra, còn bốn chiếc nữa.” Một giảng viên đáp.

“Gom lại đây.” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa quay sang hiệu trưởng, “Buổi thi hôm nay hủy bỏ, phong tỏa hiện trường, giải tán những người không liên quan. Các ông và các sinh viên này tới phía sau hội trường đi, chúng tôi thăm dò hiện trường xong sẽ tới nói chuyện với các vị.”

“Ồ...” Hiệu trưởng còn muốn nói thêm nhưng Bạch Ngọc Đường đã mở điện thoại gọi các đội cảnh sát khác tới.

Lát sau, tiếng còi hiệu cảnh sát vang lên, các cảnh sát giăng hàng rào màu vàng. Ngoài thao trường, sinh viên tò mò quan sát vây đầy xung quanh.

“Đây.” Các giảng viên xách bốn chiếc túi đựng thi thể trở lại, Công Tôn mở ra nhìn, “Thi thể trong những chiếc túi này lại ăn khớp với tình trạng thi thể được hiến mà các anh chị đề cập tới... Xem ra chỉ có một chiếc túi là bị hoán đổi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn xác chết trong mấy chiếc túi, gọi các đội viên SCI, “Lạc Thiên và Bạch Trì đi hỏi các giảng viên và sinh viên sau hội trường; Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ đi tìm những nhóm sinh viên mất tích, đồng thời bảo Trưởng Bình điều tra thân thể của sinh viên bị hại.”

Tất cả mọi người phân tán hành động, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhờ một giảng viên dẫn đường, hai người tới ký túc xá nơi nam sinh viên bị hại ở.

“Cậu ấy tên Lý Phi.” Giảng viên dẫn đường nói, “Là lớp trưởng lớp Cảnh sát tinh anh, văn võ song toàn, rất ưu tú... Ôi, thật đáng tiếc.”

“Vẫn chưa thể xác định Lý Phi là người bị hại.” Bạch Ngọc Đường mở miệng, “Hiện tại chỉ có thể khẳng định người bị hại là một nam thanh niên, kết quả chính xác phải đợi pháp y khám nghiệm tử thi chi tiết.”

Giảng viên dẫn đường lại thở dài, vừa đi vừa không ngừng thổn thức vì cái chết của Lý Phi.

“Đúng rồi, ban nãy chúng tôi còn thấy nhắc tới nhóm sinh viên Mạnh Khuông Nguyệt, bọn họ thì sao?” Triển Chiêu hỏi, “Không ai trong lớp có số điện thoại của họ ư?”

“À... Ba sinh viên đó là Mạnh Khuông Nguyệt, Tiền Khải Minh và Tiền Khải Lăng. Tiền Khải Minh và Tiền Khải Lăng là anh em sinh đôi, chơi rất thân với Mạnh Khuông Nguyệt. Chúng chỉ chơi với nhau, hầu như không chơi với những bạn khác.”

“Ra thế.” Triển Chiêu gật đầu, “À phải, vậy còn các phần thi thể được phân tách, các phần còn lại ấy được để ở đâu?”

“Đem qua chúng tôi mới phân thân.” Giảng viên đáp, “Đều được để trong tủ đông phòng pháp y... Sang nay lấy ra rã đông, buổi chiều mang tới làm nhiệm vụ.”

“Ai có thể tiếp cận những phần thi thể này?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Kỳ thật, phòng pháp y là địa phận chẳng ai chủ động bước vào, vậy nên không cần thiết phải bố trí bảo vệ, túi đựng thi thể cứ để trên bàn thôi...”

“Ở đây có camera quan sát không?”

“Đây là trường học... Đặt camera làm gì chứ.” Vị giảng viên bất đắc dĩ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, vụ án này thật đáng ngạc nhiên, rốt cuộc chỉ trùng hợp hay hung thủ định đặc biệt dâng lễ cho họ?

“Tới nơi rồi!” Giảng viên đưa hai người tới trước khu ký túc xá cũ kỹ, “Lý Phi ở lầu ba.”

“Bạn cùng phòng của cậu ta là ai?” Triển Chiêu hỏi.

“Chính là cậu Vương Bằng ban nãy.” Giảng viên trả lời, mở cổng ký túc xá, “Còn một sinh viên nữa ở cùng. Trường chúng tôi rất chú trọng điều kiện ăn ở tại ký túc xá, đặc biệt là khối sinh viên tinh anh này, rất quan tâm tới các em, nên ba người ở một phòng.”

“Vậy phòng của nhóm Mạnh Khuông Nguyệt đâu?” Triển Chiêu hỏi, “Lát nữa xin hãy đưa chúng tôi tới phòng đó nhé?”



“Các em ấy không ở đây.” Giảng viên lắc đầu, “Các em đó thuê nhà trọ bên ngoài.”

“Như vậy chẳng phải trái quy định\* sao?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc.

\* Ở TQ, một khi đã vào đại học, các bạn sinh viên bắt buộc phải ở trong ký túc xá của nhà trường.

“Đương nhiên là vậy.” Giảng viên lại lắc đầu, “Nhưng ba em ấy vẫn đóng phí ăn ở, nhà trường cũng phân phòng cho các em, nhưng các em không ở... Chúng tôi cũng hết cách.”

“Vậy thầy có biết các sinh viên đó ở đâu không?” Triển Chiêu hỏi.

Giảng viên áy náy lắc đầu, “Tôi không biết, chúng nó chẳng kể với giảng viên những chuyện như thế đâu. Các anh nên hỏi sinh viên, biết đâu có đưa biết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, cùng giảng viên lên phòng Lý Phi.

Cửa vừa mở ra, ba người sững sốt. Trong phòng, có một người ngồi trên ghế quay lưng với họ.

“Ai...” Giảng viên giật nảy mình, còn chưa hỏi xong đã bị Bạch Ngọc Đường ngăn lại. Anh chỉ xuống chân ghế nơi người đó ngồi.

Giảng viên nhìn theo, thiếu chút tắt thở. Trên mặt đất là một bãi máu lớn.

Triển Chiêu cau mày, đi vòng tới trước chiếc ghế. Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu mở to đôi mắt... Xem ra, chính diện có điều gì thật kinh khủng.

Lại gần, Bạch Ngọc Đường đến bên Triển Chiêu... Một nam sinh viên chừng hai mươi, tóc húi cua, mặc sơ mi trắng và quần jean ngay ngắn. Nhưng, chiếc áo sơ mi dính đầy máu, đồng tử phóng đại, chứng tỏ đã chết. Điều kỳ dị nhất chính là — Thi thể không có tay trái, chân phải cũng biến mất, mà tay phải của cậu đang đặt trên bàn, cầm một con dao sắc nhọn. Trên dao có máu. Trước mặt cậu là một chiếc túi ni-lông màu đen, bên trong là những khối thịt...

Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi. Kinh dị hơn, người chết nở nụ cười quái đản, chỉ có điều đáng cười cứng ngắc. Có lẽ sau khi cậu chết, hung thủ cố tình nhếch cao khóe miệng cậu... Bởi vậy, thoát trông càng rợn tóc gáy.

“Đây là ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi vị giảng viên đang nơm nớp lại gần. Vị giảng viên xem chừng cũng không phải người nhất gan, nhưng tận mắt thấy vẫn dại cả người ngồi bệt xuống đất.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau, đều rõ giảng viên kinh sợ, bộ dạng của thi thể như tự cắt thịt mình bỏ vào túi.

Bạch Ngọc Đường quan sát một lúc, bỗng thản nhiên phát ngôn, “Thanh lý môn hộ.”

“Hả?” Triển Chiêu không hiểu, nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Trên giang hồ, kỳ nhất là chuyện phản bội hay bán đứng nhau.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng, “Đây là hình phạt, trước tôi đã từng thấy. Giới xã hội đen chuyên gọi cách xử lý kẻ phản bội này là ‘gieo gió gặt bão.’”

## 167. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 12

### Chương 12 : Học sinh

“Gieo gió gặt bão?” Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường, “Cậu chắc chứ?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Trước kia khi phá án đã từng thấy.” Nói xong, anh bấm điện thoại, “Này, Hồ Tử, cậu tới ký túc xá của Lý Phi đi, có mấy thứ cần cậu xem qua. À, gọi cả Công Tôn đến cùng luôn.”

Dập máy, Bạch Ngọc Đường quay lại nhìn Triển Chiêu, “Muốn biết có phải hay không, cứ để Hồ Tử xác nhận là chắc chắn nhất.”

Triển Chiêu gật đầu, bước vòng qua thi thể, quan sát đồ đạc trong phòng. Nhìn một hồi, anh phát hiện ra căn phòng này hơi quá sạch sẽ gọn gàng so với các phòng ký túc xá nam thông thường. Đưa tay sờ trên mặt

trên thành giường, không dính chút bụi. Triển Chiêu quay lại ra hiệu cho Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường liền nói với vị giáo viên đang lo sợ nhìn người kia, “Ký túc xá nam sinh của trường các vị cũng thật là sạch sẽ.”

Ông thầy lắc đầu thở dài, “Chỉ có phòng này thôi.”

“Thế ư?” Triển Chiêu nhìn ông ta, “Vậy là sao?”

“Lý Phi mắc bệnh sạch sẽ có tiếng.” Thầy giáo lại lắc đầu, “Bệnh cậu ta cũng phải nghiêm trọng lắm, lúc rảnh rỗi thì đi quét tước phòng ngủ, lấy giấy ăn lau sàn nhà, anh nói xem phòng có thể không sạch sẽ được sao?”

“Như thế mà hai người bạn cùng phòng không ý kiến gì sao?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc.

“À, một em thì từ trước tới giờ không ở đây. Nhà em ấy ở ngay đây nên về toàn về nhà ngủ, chỉ để một ít đồ trong phòng. Vương Bằng cũng không hay ở đây, vì ký túc xá đối diện có giường trống, nên em ấy hay qua đó ngủ.”

“Nói cách khác, Lý Phi chỉ ở một mình, phải không?” Triển Chiêu hỏi lại.

Thầy giáo khoát tay, lắc đầu, “Tôi biết hai vị nghĩ gì, nhưng không phải đâu. Lý Phi quan hệ với mọi người rất tốt đẹp. Mọi người không muốn ở cùng em ấy, chủ yếu là ngại cậu ta quét dọn nhiều, phiền toái.”

“Sếp.” Mọi người đang nói chuyện, đã thấy Triệu Hổ tiến vào, Công Tôn phía sau anh.

“Cậu nhìn đi.” Bạch Ngọc Đường hất đầu về phía thi thể của Lý Phi.

Triệu Hổ vừa thấy đã chau mày, ngồi xổm xuống nhìn chân Lý Phi, thấy phần đùi người chết bị trói chặt trên ghế. Triệu Hổ đứng lên, nói với Bạch Ngọc Đường, “Sếp, là thanh lý môn hộ.”

“Có nhìn ra được bang hội nào làm không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triệu Hổ ngẫm nghĩ một hồi rồi nói, “Sếp... Đây đúng là phương pháp các băng đảng sử dụng để thanh lý môn hộ, có điều có một vài chỗ không ổn.”

“Hả?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, “Chỗ nào không ổn?”

“Ừm, cái gọi là ‘Thanh lý môn hộ’, thực ra là tìm được kẻ phản bội, sau đó dựa trên thân phận hấn trong bang phái và số anh em bị hấn hại chết mà trừng phạt.” Triệu Hổ nói nhỏ, “Kẻ phản bội thường bị trói trên ghế, chân tay buộc chặt, sau đó dùng dao lóc thịt, hại chết một người anh em thì bị xẻo một đao. Thường đều bắt đầu cắt từ cánh tay trái.”

“Nhưng tay trái của cậu này đâu có bị trói?” Triển Chiêu nhìn cổ tay người chết, không hề có dấu dây trói.

“Người này bị lóc thịt sau khi đã chết.” Công Tôn ngồi xổm xuống, xem xét cẳng chân người chết, “Ngoài vết cắt thịt thì không có vết thương nào khác. Làm gì có người sống nào bị lăng trì thế này mà không phản kháng? Hơn nữa dựa vào lượng máu chảy ra cũng có thể xác định, chắc chắn là bị cắt sau khi đã chết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, gật đầu, “Cái túi kia ít ra cũng phải có trăm mảnh thịt bị cắt nát... Cậu ta chỉ là một sinh viên nho nhỏ, chắc là chẳng đến mức hại chết hàng trăm thành viên băng đảng xã hội đen đâu nhỉ? Nếu có chuyện lớn như vậy, chẳng phải giới cảnh sát đã được một phen oanh động rồi sao?”

“Hơn nữa,” Triệu Hổ bổ sung, “Thành phố S bây giờ cũng chẳng còn dân xã hội đen ‘nguyên chất’ nữa.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cái này tôi đồng ý, hầu hết bọn họ đều hoàn lương rồi. Bây giờ khủng hoảng kinh tế, làm xã hội đen cũng không dễ, nhiều người đã đổi nghề.”

Triệu Hổ nín cười, nói tiếp, “Phương thức ra tay này đa phần là của bang phái lớn làm.”

“Mà nếu thật như cậu nói, thì cách bố trí hiện trường này có vẻ không chuyên nghiệp cho lắm.” Triển Chiêu nói, “Giống như loại bắt chước cách gây án vậy.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có điều cũng không nhiều kẻ biết cách gây án này. Hơn nữa lại dùng chính xác ‘gieo gió gặt bão’, có vẻ là muốn truyền thông điệp gì đó. Thêm nữa, đây lại không phải thủ pháp chính quy... vậy thì có thể là một kẻ bất chước muốn để lại thông điệp cho kẻ khác.”

“Bệnh ưa sạch sẽ của cậu này đúng là vô cùng nghiêm trọng.” Triển Chiêu chỉ sách vở trên bàn học, “Toàn bộ đều bọc màu trắng tinh, dựa theo thứ tự cao thấp dày mỏng mà xếp.”

“Ưa sạch sẽ tới mức ám ảnh cường chế rồi.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, trong lòng thầm nhủ, còn hơn cả mình ấy chứ.

Triển Chiêu dường như nghe được suy nghĩ ấy của Bạch Ngọc Đường liền thò sang, cười hì hì, “Tiểu Bạch này, cậu nếu cứ để vậy có ngày bệnh nặng như cậu trai này luôn đấy. Thế nào, có muốn tôi điều trị cho cậu không?”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, nhân lúc xung quanh không ai để ý, liền tiến tới bên tai Triển Chiêu thì thầm, “Cứ quyết vậy đi, đêm nay chúng ta ra ngoài tìm thử một vũng bùn ‘lăn lộn’ tí xem sao.”

Triển Chiêu trừng mắt nhìn anh, Bạch Ngọc Đường bật cười, “Phải hy sinh một chút nhan sắc chứ, phải không Miêu Nhi?”

...

“Người này chết vào rạng sáng nay.” Công Tôn kiểm tra qua một lượt, tạm thời kết luận, “Nhìn theo miệng vết dao chém, có thể thấy không phải chỉ một người ra tay.”

“Thật sao?” Triển Chiêu tiến lại nhìn.

“Tôi đã kiểm tra đồng thịt vụn khi nãy. Có những phần do người thuận tay trái, có phần do người thuận tay phải làm.”

“Mạnh Khuông Nguyệt thuận tay trái.” Ông thầy đột nhiên nói, “Hai cậu sinh đôi thuận tay phải.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau một cái đầy ý nhị, đều hiểu ý trong lời ông thầy.

“Nghe có vẻ như ông nghi ngờ ba học sinh kia.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Tại sao lại thế?”

Ông thầy hết nhìn Bạch Ngọc Đường lại nhìn Triển Chiêu, nói “Ba học sinh kia không hòa đồng, hơn nữa hành vi thái độ kỳ quái, Lý Phi lại là lớp trưởng, thường xuyên thuyết phục họ hòa giải với lớp.”

“Vậy là bọn họ thấy cậu ta phiền phức?” Triển Chiêu lắc đầu, “Mấy chuyện này cũng chỉ là học sinh xích mích thôi, sao dẫn tới thủ đoạn ngoan độc như vậy được.”

“Đây dù sao cũng là vụ án giết người.” Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Tôi khuyên ngài, biết gì thì nên nói hết.”

Ông thầy giáo mặt mũi trắng bệch, nghĩ ngợi lung lăm rồi mới bất đắc dĩ gật đầu, “Đúng là có một chuyện, nhưng hiệu trưởng không cho tôi nói.”

“Vậy sao?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Ông tốt nhất nên nói đi. Nói ở đây tốt hơn khai ở cục cảnh sát, phải không?”

Ông thầy tội nghiệp thở dài, “Chúng tôi đã tìm hiểu được từ lâu, ba học sinh kia có qua lại với xã hội đen, buôn ma túy này nọ... Tóm lại là đầu trâu mặt ngựa hỗn tạp lắm, nhưng trường cũng chẳng quản nổi ba người đó.”

“Tại sao lại không khai trừ họ?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Đây là trường Cảnh sát cơ mà? Học sinh trong này bồi dưỡng ra đều là cảnh sát tương lai, nếu có gì không ‘sạch sẽ’ chẳng phải sau này sẽ là sâu mọt trong lực lượng cảnh sát sao?”

“Ai... Cái đó, thực ra trường cũng rất khó xử.” Thầy giáo giải thích, “Gia đình Mạnh Khuông Nguyệt rất có thế lực, nên...”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhau, không còn gì để nói. Chẳng mấy chốc, nhân viên giám định tại hiện trường đã hoàn thành công đoạn thu thập chứng cứ. Lạc Thiên đánh điện về thông báo, không tìm

thấy ba học sinh kia, gọi điện về nhà thì người nhà đều nói họ đã lâu không về nhà. Số điện thoại di động người nhà cung cấp cũng không liên lạc được. Các học sinh khác khi được hỏi cũng không đánh giá cao thái độ của ba học sinh này. Vương Bằng còn nói thêm, lần cuối nhìn thấy ba người này là khi họ và Lý Phi phát sinh mâu thuẫn tại cổng trường.

“Mâu thuẫn gì?” Triển Chiêu điều người đưa Vương Bằng tới, trực tiếp hỏi cậu ta.

“Tôi không nghe rõ, bọn họ giống như tranh cãi một hồi rồi đánh nhau tới nơi. Hội Mạnh Khuông Nguyệt thì có ba người, Lý Phi lại chỉ có một, nếu đánh nhau không phải là bất lợi sao? Thế nên tôi mới tới can ngăn.” Vương Bằng tựa cửa phòng ký túc xá, cổ ngóng cổ nhìn vào trong, nhưng cửa đã khép chặt. Bạch Ngọc Đường thấy cậu ta tò mò, liền bật cười, “Cậu tốt nhất không nên nhìn, không sau này sẽ bị ám ảnh đấy.”

“Mạnh Khuông Nguyệt khi bỏ đi đã hăm dọa Lý Phi, nói cậu ta chờ đó, nhất định sẽ làm cậu ta phải mất mặt.” Vương Bằng mặt mày ủ rũ. “Lúc nói câu đó trông cậu ta thật hung hãn.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trao đổi một ánh mắt, rồi hỏi Vương Bằng, “Cậu có biết địa chỉ ở ngoài mà hội Mạnh Khuông Nguyệt thuê trọ không?”

Vương Bằng do dự một chút mới dám nói, “Tôi chỉ biết họ ở trong khu nhà phía sau trường, rất gần đây thôi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lấy ảnh chụp của ba học sinh này, rồi cùng Bạch Trì và Lạc Thiên rời khỏi trường Cảnh sát, đi tới khu nhà Hạnh Phúc phía sau trường.

“Cái trường Cảnh sát này cũng thật kỳ cục.” Triển Chiêu lắc đầu, “Dạy ra học sinh như vậy, sau này ai dám dùng?”

Bạch Ngọc Đường cười, “Miêu Nhi, Trì Trì cũng là học sinh ở đây đó.”

Bạch Trì mặt đỏ bừng bừng, gật gật đầu thì thầm, “Chỗ này trước giờ vẫn như vậy đấy ạ.”

“Đúng rồi Trì Trì,” Triển Chiêu chợt nhớ ra điều kỳ quái anh vẫn thắc mắc này giờ, “Đây là trường cũ của em, sao anh thấy em chẳng có vẻ gì là lưu luyến thế?”

Bạch Trì lắc đầu, “Toàn là kỷ niệm không tốt đẹp, tốt nhất là không nên nhớ lại. Hơn nữa học sinh ở đây phần lớn ra trường đều làm nhân viên công chức văn phòng, không thì cũng là đội tuần tra, còn không cũng là bảo an thôi.”

“Vậy thì cậu là xuất sắc nhất rồi.” Lạc Thiên tò mò, “Ông hiệu trưởng kia có vẻ thích làm thân với những người có địa vị, sao lại không chủ động tạo mối quan hệ tốt với cậu?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng gật đầu thắc mắc.

“À...” Bạch Trì bối rối gãi gãi đầu, “Không nói dối các anh, các thầy ở đây tới giờ vẫn không biết quan hệ của em với nhà họ Bạch mình đâu. Ba không cho em nói, sợ em được đối xử ưu tiên. Vả lại, ngày xưa hiệu trưởng cũng mắng em nhiều lắm, chứ không hiền lành như bên ngoài vậy đâu.”

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc, bốn người đã tới cửa khu nhà Hạnh Phúc. Hỏi bảo vệ và người phụ trách khu nhà, được biết ba người Mạnh Khuông Nguyệt sống tại phòng 408, số nhà 29. Bạch Ngọc Đường nhanh chóng tới trước cửa phòng 408, bấm chuông.

Chuông kêu vài hồi vẫn không có người mở cửa, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhíu mày, nhẹ giọng, “Bên trong có gì đó!”

Lạc Thiên cũng gật đầu, áp vào cửa nghe ngóng, đôi mày chau lại, “Nghe như tiếng động vật kêu.”

“Trong nhà nuôi chó?” Triển Chiêu đoán.

Bạch Ngọc Đường đưa mắt ra hiệu cho Lạc Thiên; hai người lùi về sau, sẵn sàng phá cửa. Bạch Trì cảm thấy hơi lo lắng, “Như thế này là đột nhập vào nhà dân trái phép đó, có ổn không?”

Triển Chiêu xoa đầu cậu, nháy mắt, “Nếu có người hỏi thì nói ta nghe thấy có tiếng kêu cứu bên trong, nghĩ là ba học sinh này gặp nguy hiểm tính mạng nên mới xông vào.”

Bạch Trì bắt đặc dĩ lắc đầu. Thời buổi này làm cảnh sát mà thành thật quá cũng không nổi.

Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên lui lại hai bước, đồng thời tung chân, “ẦM” một tiếng, cánh cửa bị đá văng. Một bóng đen phía trong bỗng vọt ra, lao thẳng vào hai người. Bạch Ngọc Đường nhanh tay nhanh mắt, vươn tay về phía đuôi thứ đó, tay còn lại vung lên.

“BANG!” Bóng đen bị hất bay đi thật xa, đập thẳng vào tường, rơi xuống lăn trên mặt đất. Miệng gầm gào nho nhỏ, mắt căng thẳng nhìn mấy người.

“Chó?” Bạch Trì nhìn chằm chằm ‘con chó lớn’ lưng vồng, nanh dài kia, “Đây là giống gì?”

Triển Chiêu nhăn mặt, “Sao mõm lại dài thế này?”

“Nhìn đuôi nó mà xem.” Bạch Ngọc Đường chìa chìa cái đuôi to xù của con ‘chó’, “Đây là một con sói.”

## 168. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 13

Chương 13 : Người điên, Cô gái, Sói

“Sói?” Triển Chiêu khẽ cau mày, “Trong khu dân cư sao lại có sói được?”

Con sói kia vừa mới bị Bạch Ngọc Đường đánh văng vào tường, xem ra vẫn còn rất đau, nấp ở góc tường nhe nanh về phía anh.

Bạch Ngọc Đường nhìn nó một lúc, quay ra sau, “Gọi đội cảnh khuyển đem một cái lồng sắt tới đây, nhớ bảo họ cử một chuyên gia bắt sói đến.”

“Cứ chờ chuyên gia bắt sói đến đã rồi hẵng vào.” Bạch Ngọc Đường đóng cửa lại.

“Ai?” Lạc Thiên đột nhiên hô một tiếng, nhìn ra hành lang, bắt gặp một bóng người vụt bỏ chạy.

Bạch Ngọc Đường cùng Lạc Thiên lập tức đuổi theo, Bạch Trì và Triển Chiêu vội vàng tiếp bước.

“A!” Bên trong hành lang vang lên tiếng con gái hét thất thanh. Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên liền lao đến. Một nữ sinh bị một gã áo đen to cao bắt giữ. Gã đàn ông kia ôm chặt cổ cô, ép cô giật lùi đến góc tường. Gã gào lên, “Đừng... Đừng tới đây! Đừng tới đây!”

Bạch Ngọc Đường hơi cau mày, đưa mắt liếc sang Triển Chiêu, tựa như hỏi — Miêu Nhi, tên này có vấn đề không?

Triển Chiêu tiến lên một bước, đánh giá gã ta. Bạch Ngọc Đường hoàn toàn có lý do để nghi ngờ; bởi vì quần áo mà gã ta mặc vô cùng tả tơi, nhưng bộ đồ ấy vốn là Âu phục, còn có cả cà vạt. Trang phục như thế hẳn là một văn chức; chỉ là bộ dạng hiện tại giống như là đã lang thang bên ngoài cả tháng rồi. Tóc gã thật bẩn thỉu, tóc tai bóng nhẫy dính bết, trên mặt có rất nhiều vết xây xước, vừa đen vừa nhem nhuốc. Gã trợn trừng đôi mắt... vẻ điên điên khùng khùng.

“Không bình thường.” Triển Chiêu kết luận ngắn gọn.

“Có thể thuyết phục được không?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

“Để tôi thử.” Triển Chiêu liếc qua cô bé đang hoảng sợ kia. Cô mặc một bộ đồng phục, có lẽ là một học sinh trung học; bây giờ lại đang nghỉ hè, chắc mới tan học về từ lớp học thêm...

Triển Chiêu bước thêm một bước gần về phía trước, một lần nữa quan sát thật kỹ gã đàn ông điên khùng, nhận thấy tuy gã giữ chặt nữ sinh kia nhưng thỉnh thoảng vẫn nhìn cô một cái, tựa như sợ cô bị thương. Mặc dù không rõ tướng mạo của gã thế nào, nhưng ước chừng gã cũng độ bốn mươi, ngón áp út tay trái có đeo nhẫn.

“Em gái anh năm nay cũng mười tuổi rồi nhỉ?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

“Em... em gái?” Gã đàn ông kia thoáng ngáy ra, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu chớp mắt, “Đúng rồi, em gái anh tên gì?” Vừa nói vừa ra hiệu vào ngón áp út tay trái gã.

Gã cúi đầu, liếc nhìn ngón áp út, gật đầu, “Ủm, Tiểu... Tiểu Đình.” Rồi lại mờ mịt lắc đầu hỏi, “Làm sao cậu biết? Cậu đã thấy Tiểu Đình? Em ấy ở đâu? Tôi tìm mãi mà không thấy em tôi... Tôi không tìm thấy nhà.”

Triển Chiêu nghiêng đầu, tỏ vẻ khó hiểu, “Anh hồ đồ rồi à? Không phải nhà của anh ở ngay kia sao?” Dứt lời, chỉ tay ra phía sau, “Vừa nãy tôi còn nhìn thấy Tiểu Đình nữa mà.”

“A... Ở đâu?” Gã ta hưng phấn kêu lên, “Anh về rồi đây, bà xã, anh về rồi đây...” Vừa nói vừa đẩy ra cô nữ sinh ra, lao về hướng Triển Chiêu chỉ, vừa lướt qua anh đã bị Lạc Thiên tóm lại, đẩy vào tường.

Nữ sinh bị dọa bật khóc, Bạch Trì đi tới an ủi, “Em có biết người đàn ông này không?” Cậu đưa tay về phía gã đàn ông điên khùng kia.

“Các người buông tôi ra! Tôi không đi với các người!” Gã đàn ông gào to, “Các người không có quyền làm như vậy, tôi phải về nhà! Về nhà!”

Nữ sinh lắc đầu, “Chưa gặp bao giờ... Em, em muốn về nhà.”

Bạch Trì gật đầu, cô bé đang định xoay người đi thì đột nhiên bị Triển Chiêu gọi giật lại, “Gượng đã!”

Cô quay đầu lại nhìn anh.

Triển Chiêu vòng tay ra sau lưng, kéo nhẹ Bạch Ngọc Đường một cái.

“Em ở đâu?” Triển Chiêu hỏi nữ sinh.

Cô bé chần chừ một chút, hỏi ngược, “Các anh là ai?”

“Bọn anh là cảnh sát.” Bạch Trì đứng cạnh cô trả lời.

“Em ở tiểu khu đối diện.” Nữ sinh dường như thiếu tín nhiệm, đưa đôi mắt đáng thương nhìn Triển Chiêu, “Em muốn về nhà, nếu về trễ sẽ bị mẹ mắng.”

Triển Chiêu mỉm cười, thấp giọng hỏi, “Tiểu khu đối diện... Là tòa nhà số mấy?”

Nữ sinh sững sốt, căng thẳng đáp, “Mẹ em dặn, không được tùy tiện nói cho người khác biết địa chỉ nhà.”

Triển Chiêu gật đầu, lại mỉm cười, “Vậy em vừa mới đi học thêm về sao?”

“Vâng, đúng thế.” Cô trả lời.

“Vậy sao em không về nhà ngay mà tới nơi này làm gì?” Sắc mặt Triển Chiêu đột nhiên lạnh đi.

“...” Nữ sinh kinh ngạc, sắc mặt đột nhiên biến đổi, “Em... Em đến tìm bạn em.”

Triển Chiêu nheo mắt, “Đừng giả bộ nữa, gương mặt và vóc người của cô trông quả đúng như tuổi mười sáu, nhưng ánh mắt kia thì đã ba mươi rồi!”

Anh vừa dứt lời, “nữ sinh” cau chặt chân mày, bất thành linh rút dao từ sau lưng đâm về phía Bạch Trì bên cạnh. Cùng lúc đó, Triển Chiêu nghiêng hẳn sang một bên, một vật được phi ra từ Bạch Ngọc Đường, trúng ngay vào mũi của cô ta... Là chiếc điện thoại di động.

“Ừ...” Đau nhất là bị đập trúng mũi, cô nữ sinh dõm bịt lấy vết thương cúi đầu, máu mũi chảy xuống.

“Không được cử động.” Bạch Trì rút súng, chĩa về phía cô, “Cô là ai?”

Bạch Ngọc Đường đi tới nhặt di động lên, lời cô gái đứng dậy, nhìn kỹ thì thấy ấy quả thật là một người phụ nữ trang điểm dày phấn với vóc người nhỏ nhắn. Đúng như lời Triển Chiêu, ánh mắt cô ta... Hẳn đã ba mươi tuổi rồi.

Tay vừa bị bắt lấy, cô ta đã quay phắt lại, thừa dịp Bạch Ngọc Đường chưa chuẩn bị mà tung chân đá. Bạch Ngọc Đường đưa tay đỡ, cô ta muốn chạy nhưng bị anh kéo giật trở lại. Nhắc chân ngăn lại cú đá kia của cô ta, Bạch Ngọc Đường cau mày, ép cô ta sát vào tường, “Tốt nhất cô đừng động dậy, tôi không đánh phụ nữ.”

Cô ta giãy giụa hồi lâu mà không thể thoát ra, biết gặp phải cao thủ, đành thở hổn hển, không kháng cự nữa.

“Thân thủ của người phụ nữ này không tệ, không phải bình thường.” Lạc Thiên mang gã điên kia tới trước Bạch Ngọc Đường, “Trên tay hắn có dấu bị trói.”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Bạch Trì khó hiểu nhìn hai quái nhân bị dè trên mặt đất, một người diện quần áo tả tơi, một người đàn bà giả mạo nữ sinh trung học với võ nghệ siêu phàm, còn cả một con sói được nuôi trong nhà.

Triển Chiêu ngồi xổm xuống, nhìn người đàn ông điên, đồng thời cũng quan sát người phụ nữ. Suy nghĩ một hồi, anh hỏi cô ta, “Cô muốn bắt hắn nên mới tới đây, mang theo dao là định đem anh ta đến chỗ kín đáo rồi giải quyết?”

Bản thân cũng không mong đợi sẽ có câu trả lời, Triển Chiêu chỉ cần bắt được sự thay đổi trong đôi mắt cô ta là biết mình nói đúng hay không.

“Xem ra tôi đã đoán đúng.” Triển Chiêu gật đầu, đưa tay nhẹ nhàng vạch mí mắt của người đàn ông phát điên, “Anh ta phải chịu khổ trong một thời gian dài, xem ra có một số dây thần kinh đã bị tổn thương, nhưng cũng không hẳn đã điên hoàn toàn. Các người nhốt anh ta, trên mặt anh ta lại có vết trầy xước, quần áo rách rưới đến mức này chắc chắn không phải tự nhiên mà thành... Nói cách khác, các người không chỉ nhốt một mình anh ta.” Triển Chiêu nhìn đôi mắt hơi nhướn lên của người phụ nữ, tiếp tục suy đoán, “Họ bị giam trong một nơi tối tăm ngột ngạt, dơ bẩn ẩm ướt, mỗi ngày đều là một ngày tuyệt vọng. Các người tiêm thuốc vào anh ta, lẽ ra phải có hiệu quả ở mức độ nào đó; thế nhưng có thể, người này tương đối đặc biệt, thuốc chỉ có tác dụng với anh ta trong thời gian có hạn. Anh ta thừa dịp các người không phòng bị mà trốn thoát, các người liền lập tức truy đuổi... Để bảo vệ bí mật việc bắt giữ anh ta, các người nhất định phải giải quyết người này, bởi vì anh ta đã thấy rất nhiều chuyện rồi.”

Hơi thở của người phụ nữ bắt đầu dồn dập. Triển Chiêu biết, cô ta căng thẳng.

“Công phu của cô không tệ, muốn bắt được một người suy yếu như anh ta thì rất dễ dàng, nhưng tại sao lại đến nơi này mới động thủ? Lý do chỉ có một, đoạn đường này không có bất kỳ chỗ nào kín đáo để có thể hạ thủ, mà trong tòa nhà này lại có một nơi như thế.”

Cô ta hít vào một hơi, sắc mặt trắng bệch.

“Vừa rồi khi cô nói tiểu khu đối diện, trong nháy mắt đã lộ vẻ chán chừ... Vậy nên tôi đoán, nơi đó không phải là ở tiểu khu đối diện, mà là tiểu khu phía sau.” Triển Chiêu đứng lên, nhìn người đàn ông, “Tình trạng của anh ta không thể nào liên tục chạy quá một trăm mét, anh ta leo nhiều thang lầu như vậy... Tôi nghĩ, phía sau tòa nhà này có một kho hàng... có tầng ngầm, hoặc có tường bao chung quanh... Như vậy, cho dù ai đó ở trong kêu gào cũng sẽ không bị phát hiện.”

Bạch Ngọc Đường bấm số di động cho Tưởng Bình, bảo cậu tra phía nam tòa nhà họ đang đứng, trong vòng một trăm mét phụ cận có những kho hàng nào phù hợp với điều kiện; đồng thời cũng bảo cậu báo cho Ngải Hổ, phái một lượng cảnh sát đến đây.

Không bao lâu sau, Tưởng Bình truyền tin tức đến, “Chỉ có ba nơi phù hợp với điều kiện ạ.”

Bạch Ngọc Đường đưa điện thoại cho Triển Chiêu, Triển Chiêu nói với Tưởng Bình, “Để đội Ngải Hổ chia ra ba đường, đi vào lục soát khoảng mười phút. Phải chuẩn bị sẵn vũ khí, có khả năng sẽ gặp kháng cự... Đúng rồi, mang cả cảnh khuyển theo nữa.”

Anh lại liếc về phía người phụ nữ kia; sắc mặt cô ta tái nhợt, sợ hãi nhìn Triển Chiêu, một lúc lâu mới buột miệng, “Cậu không phải con người.”

Triển Chiêu thờ ơ, quay đầu lại xem người đàn ông đang giãy giụa trên tường đôi về nhà, lạnh lùng ném trả một câu, “Các người mới không phải con người.”

Chẳng mấy chốc, đội cảnh khuyển đã cho người mang lồng sắt tới. Hai huấn khuyển viên mặc đồ phòng hộ đi vào trong phòng, bắt con sói vào lồng sắt, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng Bạch, lồng sắt để đâu đây ạ?”

Bạch Ngọc Đường trông con sói một cái, hỏi các đội viên cảnh khuyển, “Đây là sói sao?”

“Vâng.” Huấn khuyển viên gật đầu, “Sói thuần chủng, không phải là chó săn.”

“Anh có biết nó thuộc giống gì không?” Triển Chiêu hỏi, “Tôi thấy ngạc nhiên là sao nó nhỏ vậy?”

“Có lẽ chỉ là sói con thôi.” Huấn khuyển viên cười, “Chưa tới bốn tháng. Nó thuộc giống sói tuyết Siberia, không biết là lấy ở đâu ra nữa.”

“Sói tuyết...” Triển Chiêu khẽ cau mày, “Tại sao không phải là lông trắng?”

“Ha ha... Tiến sỹ Triển, sói trắng là một giống cực hiếm thấy. Hơn nữa hầu như sói trắng đều là con đầu đàn, vô cùng khôn khéo, khả năng bắt được không nhiều.”

“Cứ để ở văn phòng SCI đi, phiền anh chuẩn bị thêm chút thức ăn cho nó.” Bạch Ngọc Đường mở miệng, “Gầy nhom như vậy, khéo nó chết đói.”

“Vâng!” Đội huấn khuyển mang chiếc lồng trở về cục cảnh sát. Những đội viên SCI còn lại cũng chạy đến, Trương Long cùng Vương Triều đem hai người đang nằm trên đất áp tải về cục. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi vào căn nhà nuôi sói khi này xem xét.

“Ôi... Cái mùi đúng là!” Triệu Hổ nhăn mặt nhăn mũi, “Xem ra chỉ là ổ cho sói thôi, hôi thối này thì ai mà ở được.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu. Lúc này, tiếng chuông di động trong túi anh vang lên, “Alo? Ngải Hổ à, thế nào?”

Đầu dây bên kia, Ngải Hổ thở hổn hển, “Đội trưởng, bọn em cứu được ba người bị nhốt trong kho dưới mặt đất, nhưng mà những tên nhốt người không có ở đây, xem ra đã chạy cả rồi.”

“Dem những người đó tới bệnh viện đi, trông chừng cẩn thận, sắp tới chúng ta còn phải thẩm vấn.”

“Rõ.” Ngải Hổ bổ sung một câu, “Đội trưởng, chỗ này... Con mẹ nó, thật kỳ dị. Các anh tới nhìn xem sao, em sẽ phái người bảo vệ hiện trường.”

“Được, chúng tôi tới ngay.” Bạch Ngọc Đường cúp máy, nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, mọi người được cứu ra rồi, hoàn toàn khớp với phán đoán của cậu.”

Triển Chiêu gật đầu, “Tại sao người điên kia cứ hết lần này tới lần khác cứ đi vào tòa nhà này? Cậu nghĩ là trùng hợp, hay có lý do nào khác?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, mỉm cười, ghé sát bên tai Triển Chiêu trả lời, “Lúc người phụ nữ kia đá tôi, tôi nhìn thấy trên đùi cô ta có một hình xăm đầu sói, có tính là lý do không?”

Triển Chiêu lườm Bạch Ngọc Đường, “Đồ háo sắc!” Lại nghe Bạch Ngọc Đường nói tiếp, “Miêu nhi, hình con chuột trên quần lót của cậu màu gì? Phải là màu trắng đấy nhé!”

Triển Chiêu câm nín...

## 169. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 14

### Chương 14 : Bắt sói

Dạo một vòng quanh căn phòng trọ có sói, Triển Chiêu dừng lại trước một vách tường. Cả phòng trống không, chỉ có một bức tranh trừu tượng treo trên tường. Bức tranh này nhìn cũng không ra vẽ cái gì, chỉ là một đám đường cong vặn vẹo xoắn vào nhau.

“Miêu Nhi, bức họa này có vấn đề gì sao?” Bạch Ngọc Đường mò lại xem xét.

“Ừm.” Triển Chiêu ngập ngừng lắc đầu, “Cũng không rõ lắm, cứ cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.”

“Mang bức tranh này về.” Triển Chiêu nói với đồng sự khoa giám định, “Cả những giấy tờ tìm được nữa.”



Người của khoa giám định cẩn thận thu thập chứng cứ hiện trường, trong lúc đó Bạch Ngọc Đường đưa Triển Chiêu ra khỏi tòa nhà, đến khu nhà xưởng, nơi Lạc Thiên cùng đội Ngải Hổ cứu người.

Vừa tới nhà xưởng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã thấy Ngải Hổ dẫn thật nhiều người bao kín khu vực, còn chằng vòng dây vàng xung quanh, thu hút sự chú ý của không ít người dân.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn Ngải Hổ mang vẽ mặt tranh công, vẫy đuôi phóng tới. Anh nói: “Thằng nhóc cậu cũng khoa trương quá đấy, người khác nhìn vào có khi còn tưởng là khu vực sinh hóa độc hại.”

“Đội trưởng, anh đừng tưởng, bên trong đúng là đáng sợ, không tin các anh vào mà xem!” Dứt lời, Ngải Hổ liền vào trong dẫn ra mấy người.

“Cứu được tất cả ba người?” Triển Chiêu hỏi.

“Vâng.” Ngải Hổ gật đầu, “Xem chừng đều thảm hại cả, mà quan trọng nhất là chẳng người nào còn tỉnh táo.”

“Không tỉnh táo?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, “Không tỉnh táo như thế nào? Hôn mê?”

“Không phải,” Ngải Hổ lắc đầu, “Là cứ ngầy ra đó, không có phản ứng gì với xung quanh.”

“Hả?” Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, “Cậu chắc là không có phản ứng, không phải họ bị điểm huyết chứ?”

“Điểm huyết?” Ngải Hổ và Bạch Tri đồng thanh thốt lên, “Có điểm huyết thật sao?”

Tất cả câm nín.

.

Mọi người nhanh chóng đi vào khu nhà xưởng kia. Đó là một xưởng dệt may kiểu cũ, bao nhiêu máy dệt hàng hàng xếp ngay ngắn phía trong. Đẩy cánh cửa xếp bằng thép cũ sang một bên, mở ra một không gian tối đen, kho hàng bị niêm phong chặt từng đóng chỉ và dầu máy; phía cuối có một cầu thang dẫn xuống tầng ngầm; ở dưới tối đen như mực, sâu không thấy đáy.

Ngải Hổ cầm đèn pin quân dụng đi xuống. Triển Chiêu quay lại nói với Lạc Thiên và Bạch Tri, “Hai người tới các phân xưởng khác thăm dò, xem có chỗ khả nghi nào khác không.”

Hai người tuân lệnh, quay đi.

“Miêu Nhi, sợ Lạc Thiên nhớ tới thời gian đen tối phải sống dưới tầng ngầm sao?” Bạch Ngọc Đường lại gần thì thầm bên tai Triển Chiêu, “Thật là dị dạng.”

Triển Chiêu nhìn anh cười cười, thừa lúc không ai chú ý, trong bóng tối tặng Bạch Ngọc Đường một cái đập.

Cầu thang có bảy mươi bảy bậc, xoáy tròn xuống phía dưới. Càng xuống sâu, một mùi thối rửa hôi mốc càng xộc lên nồng nặc, khiến ai nấy không khỏi nhú mày.

Cuối cùng chân mọi người cũng chạm mặt đất. Đó là một mặt sàn xi măng lạnh như băng, mép tường chạy một ống nước thông thẳng tới vòi. Mặt sàn vô cùng ẩm ướt lạnh lẽo, chứng tỏ có nước liên tục chảy qua... Mọi người quan sát bốn phía, thấy trên bốn bức tường tối đen, có ai đó dùng sơn trắng vẽ lên những đường cong không có quy luật... Triển Chiêu nhìn những nét vẽ đó không rời mắt.

“Miêu Nhi, cái này trông giống bức tranh trừu tượng khi nãy, cũng là những nét cong được sắp xếp.” Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm bức tường, “Có hàm nghĩa cụ thể gì không?”

Triển Chiêu sờ cằm, hỏi Ngải Hổ, “Khi các cậu xông vào, là trực tiếp vào nơi giam giữ ba người ở đây, không tới chỗ khác đúng không?”

“Không hề.” Ngải Hổ lắc đầu, “Cửa ở trên kia mở, nên bọn em nghĩ kẻ trông coi ở đây đã đào tẩu rồi.”

Triển Chiêu đột nhiên nở nụ cười, kéo Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, đi, chúng ta đi bắt sói.”

“Hả?” Bạch Ngọc Đường ngơ ngác bị Triển Chiêu kéo lên xe, mọi người cũng tò mò bám theo; bắt sói gì cơ? Không phải là đã bắt được sói rồi sao? Nhưng cuối cùng tất cả đều ngoan ngoãn theo Triển Chiêu.

Xe dừng lại trước cổng bệnh viện. Cả đội sóng vai đi vào.

“Tiến sỹ Triển, đội trưởng Bạch.” Người phụ trách chăm sóc các nạn nhân chính là bác sỹ ngoại khoa não nổi tiếng – Chu Liệt.

“Thế nào rồi?” Triển Chiêu hỏi.

Chu Liệt lắc đầu, “Nhìn chung, tình trạng của họ không ổn chút nào. Tôi mới chỉ bảo hộ sỹ cho họ tắm rửa và thay quần áo sạch... Trong toàn bộ thời gian đó, bọn họ hoàn toàn không có phản ứng.”

“Thật sao?” Triển Chiêu đẩy cửa phòng bệnh, chờ Bạch Ngọc Đường cùng nhau đi vào.

Trong phòng, quả thật có ba người đờ đẫn ngồi trên giường, hai mắt trống rỗng nhìn về phía trước, giống như đã mất hồn vía cả rồi.

Triển Chiêu đi tới trước mặt từng người, chậm chậm tiến gần, quan sát chừng ba mươi giây, cuối cùng anh dừng lại trước người ngồi trong cùng đang tựa vào cửa sổ, nhìn thật lâu.

Người đó khoảng ba mươi tuổi, cằm lún phún râu, trông không giống người Trung Quốc, nhưng vẫn là người Châu Á.

Mọi người xung quanh đang tò mò nhìn theo hành động của Triển Chiêu, chợt nghe anh lên tiếng, “Vừa rồi ai giúp anh ta tắm rửa? Trên người anh ta có hình xăm đầu sói nào không?” Vừa dứt lời, người trên giường vốn đang ngồi yên không động tĩnh, chợt giật mình nhảy dựng lên, lao thẳng về phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu bỗng thấy có người túm lấy tay mình, kéo thật mạnh – Bạch Ngọc Đường giật anh lại về sau, tung một cú đá chuẩn xác vào sườn kẻ tấn công.

“Gào...” Người kia gầm lên một tiếng như tiếng sói gầm, ngã bịch xuống đất. Nhưng hấn vừa chạm đất, hai người còn lại trên giường cũng đột nhiên lao về phía Triển Chiêu. Tay họ gập cong như vuốt thú, tròng mắt há miệng. Tư thế này đầu chỗ nào giống người đánh người, mà rõ là thú hoang tấn công người.

Triệu Hổ đang định rút súng, lại bị Bạch Ngọc Đường ngăn lại. Anh nhanh nhẹn lách vào giữa hai “con thú hoang”, hai tay ôm trọn vai của cả hai. Không đợi chúng quay đầu lại, anh đập vào khoeo chân chúng, làm cả hai quỵ khuỵu xuống mặt đất. Bạch Ngọc Đường liền túm lấy cánh tay hai người đó, giật mạnh về giữa. Đầu hai tên động vào nhau “cốp” một tiếng, chúng ôm mặt ngã xuống đất bất tỉnh.

“Trói chặt họ lại.” Bạch Ngọc Đường ra lệnh.

Một nhóm cảnh sát tiến tới, vắt chéo tay hai “con thú” ra sau lưng, trói chặt từ khuỷu tay trở đi.

“Phải kiểm tra kỹ cho hai người này, có thể họ đã bị ép dùng thuốc liều cao.” Triển Chiêu dặn, “Về kẻ này,” Vừa nói, anh vừa chỉ tên bị Bạch Ngọc Đường đá gãy ít nhất hai khúc xương sườn đang nằm lẩn dưới đất, “Chờ cố định xương xong thì bắt về, hấn chính là người phụ trách trông coi người bị bắt giữ.”

Tất cả mọi người nhìn nhau trân trối, không nói nên lời. Có thể bắt hung thủ dễ dàng vậy sao?

“Đây là phương thức chiến đấu đối kháng của riêng đội trưởng à?” Lạc Thiên hỏi Triệu Hổ bên cạnh, “Động tác thật nhanh.”

“Đúng vậy, cho tới bây giờ chưa có kẻ nào không bị hạ sau ba chiêu của anh ấy hết. Cái này gọi là nhanh, mạnh, chuẩn.” Ngải Hổ đắc ý khoe khoang, “Tôi đã từng chống đỡ được tới chiêu thứ ba nha!”

“Được rồi, là cậu lợi hại.” Triệu Hổ xua xua Ngải Hổ, đuổi cậu ta mang kẻ phạm tội về SCI.

“Miêu Nhi, giờ thì lại thêm chuyện gì đây?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Tự nhiên mọc ra cả người sói nữa là sao?”

“Thì đúng là người sói mà.” Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Về tôi làm thí nghiệm cho cậu xem.”

~Trở lại SCI, âm thanh đầu tiên họ nghe được là tiếng rống của Công Tôn truyền ra từ phòng pháp y, “Sói từ chỗ nào tới? Lần trước là sáu con lông vàng, lần này lại thêm một con sói pha tạp, các người cho phòng pháp y của tôi là cái gì? Vườn bách thú sao?!”

“Sao Công Tôn lại lên cơn dữ như vậy?” Bạch Ngọc Đường hoảng hồn, “Nhưng mà cái bên huấn luyện cảnh khuyến cũng thật là, sao lại cho sói vào phòng pháp y không biết.”

Triển Chiêu hì hì cười trộm, thì thầm, “Tôi chắc tới tám phần là người ta thấy con sói kia lại nhớ tới anh hai, nên mới tức tới độ gào thét vậy đó.”

Hai người rúc rích cười thầm.

Vào tới văn phòng, việc đầu tiên Triển Chiêu làm là bảo Tưởng Bình chụp lại ảnh của bức tranh, sau đó in lên giấy A4, tiếp theo dùng kéo cắt bỏ những phần trắng trên hình đi. Tất cả mọi người nín thở nhìn theo từng động tác của Triển Chiêu; mà lúc này, Mã Hán và Triệu Hổ cũng từ phòng vệ sinh bước vào, mặt mày tái mét.

“Hai anh sao thế?” Bạch Trì thấy sắc mặt hai người khác thường, nhỏ giọng hỏi, “Không phải lại thấy cái gì không nên thấy trong phòng pháp y chứ?”

Mã Hán xanh mặt quay đi nhìn Triển Chiêu cắt giấy, chỉ có Triệu Hổ thì thầm với Bạch Trì, “Trong phòng pháp y á, Hân Hân dùng kim chỉ khâu mấy khối thi thể đông lạnh lại, bảo là để cho người ta chết toàn thân, thuận tiện ôn tập lại giải phẫu cơ thể người.”

Mọi người chưa kịp hít một hơi, lại nghe Triệu Hổ nói tiếp: “Còn có ghê hơn nữa nhá, Công Tôn đang dùng phần xương đông lạnh còn lại của món sườn xào chua ngọt anh ấy làm đút cho con sói trong lồng ăn...”

Cả hội tưởng tượng cái hình ảnh kinh khủng kia: trong phòng pháp y, Mã Hân tằm tằm cười dùng kim chỉ khâu thịt người chết, Công Tôn ngồi xồm trước lồng sắt, bón một miếng thịt (lợn) chết cho sói ăn, tất cả không hện mà nổi da gà...

Triển Chiêu tỉ mỉ gia công một hồi, cuối cùng cũng cắt bỏ toàn bộ những phần trắng trên trang giấy A4, rồi xếp từng đường cong theo một trình tự nhất định... Trên bàn xuất hiện một hình vẽ.

Mọi người tiến lại nhìn, liền nhận ra từ những đường cong ấy xếp thành một hình đầu sói. Tất cả bối rối nhìn nhau.

“Miêu Nhi... đây là gì?” Bạch Ngọc Đường chợt nhớ ra hình vẽ này rất giống hình xăm trên đùi của người phụ nữ kia, là một con sói trắng lớn, cái đầu toát ra một ánh tà ác khó tả.

“Hình ảnh này cùng những người đột nhiên xuất hiện, thêm cả án phân thân trong trường Cảnh sát nữa, phải chăng có quan hệ với nhau?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười cười, ngồi tựa vào bàn, giải thích cho cả đội, “Mọi người còn nhớ chuyện ‘đứa bé sói’ oanh động một thời không?”

“Có à!” Bạch Trì nói, “Là hai chị em, vừa sinh ra đã bị sói cắp đi mất, sói nuôi hai chị em ấy như con. Sau này hai đứa trẻ đã lớn được người cứu, nhưng họ đã nhiễm tập quán của sói, chỉ thích sống như sói thôi.”

Triển Chiêu gật đầu, “Cùng với ‘đứa trẻ sói’, còn có nhiều trường hợp như ‘đứa trẻ báo’ hay ‘đứa bé khỉ’ vân vân... đều là bởi con người có khả năng bắt chước trời sinh, có thể bắt chước mọi thứ xung quanh mình. Hơn nữa, người sống có hành động, biểu cảm, đều là sự phát tiết của cảm xúc. Khi cười là vui vẻ, khi khóc là bi thương... Đương nhiên, loại phát tiết cảm xúc chúng ta cần chú ý nhất chính là loại dễ gây hung án nhất – sự phát tiết của phần nộ.”

Mọi người gật đầu hiểu ý, tuy vẫn có điểm rối loạn, nhưng ý chính thì có thể hiểu.

“Một người vào thời điểm quá phần nộ nôn nóng, có thể từ bình thường trở nên cuồng bạo. Người phần nộ cực độ có thể dễ dàng mất kiểm chế, dễ bị ảnh hưởng,” Triển Chiêu giải thích, “Lấy ví dụ thế này, một người đang trong tình trạng cảm phần tới mức muốn giết người, nếu anh ta nghĩ tới người thân, bạn bè, anh ta sẽ có thể kiềm chế phần nào. Nhưng nếu chẳng có gì kiềm chế, anh ta sẽ trực tiếp giải quyết đối tượng gây ra sự phần nộ ấy. Cho nên, làm ột người ức chế cảm xúc một hai ngày thì còn ổn, còn nếu cứ ngày này qua ngày khác không nhìn thấy một tia hy vọng, trong tiềm thức tự nhiên họ sẽ dùng phương pháp trực tiếp nhất, thật với cảm xúc nhất, mà cũng táo bạo nhất nhằm tự giải cứu bản thân.” Triển Chiêu chỉ bức họa đầu sói kia, “Đây là ám hiệu bằng hình ảnh kích thích sự thay đổi của con người... Là phương pháp ‘thả sói dùng sói, thả chó dùng chó’... Thả kẻ sát nhân cuồng, sẽ tạo ra kẻ sát nhân cuồng thứ hai, mãi mãi không dừng lại!”

## 170. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 15

Chương 15 : Hợp tác

Triển Chiêu nói xong, mắt lấp lánh nhìn mọi người với vẻ mặt “Mọi người hiểu không? Thấy đúng không? Thú vị đúng không?” đầy hưng phấn, chờ phản ứng đồng tình của người ta, nhưng mà...

Chỉ thấy tất cả mọi người trợn tròn mắt chăm chăm nhìn lại anh. Hai bên nhìn nhau phải tới nửa phút, rồi ánh mắt của mọi người chuyển hướng về phía Bạch Ngọc Đường, mặt ai cũng viết mấy chữ “Xin anh giảng giải.”

“Khụ...” Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng, cầm một dải giấy trên mặt bàn giờ trước mặt cả đội, hỏi, “Đây là cái gì?”

“Tờ giấy.” Tất cả đồng thanh.

Bạch Ngọc Đường lại nhặt thêm một dải nữa, chập vào nhau thành hình chữ thập, “Còn bây giờ?”

“Số mười\*.” Triệu Hổ ngơ ngác trả lời.

[\*Ở đây là hình “ ”, số mười của Trung Quốc, không phải X là số mười La Mã.]

“Thập tự giá?” Tưởng Bình nghiêng đầu, “Quý hút máu?”

“Bác sỹ.” Bạch Trì nói, “Bệnh viện.”

“Miếng gỗ xếp hình.” Lạc Thiên trả lời.

Bạch Ngọc Đường hỏi hết một vòng, lại thay đổi góc độ hình chữ thập kia một chút, trở thành hình chữ X, “Vậy còn cái này?”

“Chữ X.” Triệu Hổ tiếp tục ngây ngốc đáp lời.

“X Men.” Tưởng Bình gãi đầu, “Wolverine?”

“Dấu nhân.” Bạch Trì nói, “Trong môn Số học.”

“Dấu gạch bỏ.” Lạc Thiên ngẫm nghĩ, “Tiêu diệt.”

Bạch Ngọc Đường nhìn một lượt những người trong phòng, tách hai dải giấy ra, đặt trên hình đầu sói rồi hỏi, “Trong đầu mọi người có còn nghĩ tới chữ thập và chữ X vừa rồi không?”

Tất cả gật đầu, “Có.”

Bạch Ngọc Đường gật gù, chỉ vào hình đầu sói, hỏi, “Nhìn hình này, mọi người nghĩ tới cái gì?”

Triệu Hổ đáp, “Sói.”

Tưởng Bình nói, “Cái chết.”

Đáp án của Bạch Trì, “Sợ hãi.”

Còn Lạc Thiên, “Trừng phạt.”

“Ừm, các cậu có hình thái tư duy rất thú vị.” Triển Chiêu ngồi bên vuốt cằm, “Triệu Hổ là hình đường thẳng, Tưởng Bình là đường chéo hướng xuống, Trì Trì là đường chéo hướng lên, Lạc Thiên là đường cong.”

Ánh mắt cả hội ngay lập tức biến thành hình xoắn ốc, vội vàng liếc Bạch Ngọc Đường cầu cứu. Bạch Ngọc Đường chỉ Triệu Hổ, “Ngốc.” Chỉ Tưởng Bình, “Hư hỏng.” Chỉ Bạch Trì, “Đáng yêu.” Lại chỉ Lạc Thiên, “Kỳ quái.”

“Ồ...” Mã Hán nãy giờ không tham gia, chỉ đứng ngoài hóng hớt vỗ tay, “Thật là sâu sắc!”

Triển Chiêu bĩu môi đứng một bên, ném Bạch Ngọc Đường một cái nguyệt dài.

Bạch Ngọc Đường lại xáo trộn tất cả những dải giấy cong xếp hình đầu sói thành một đồng giấy hỗn độn, rồi hỏi, “Nhìn thế này các cậu có còn nhớ tới hình đầu sói khi nãy không?”

Tất cả mọi người sững sốt — Trước mặt họ rõ ràng là một đồng giấy lộn xộn, nhưng đường nào là cái tai, đường nào là cái mũi sói... Những nét giấy cong không ngừng gợi lên trong ký ức mỗi người một dáng hình đầu sói.

“A!” Bạch Trì kinh hãi thốt lên, “Em hiểu rồi, những đường cong lộn xộn cũng có thể làm hình ảnh đầu sói hiện lên trong óc... Trước đó họ nhất định đã được cho xem hình đầu sói, sau đó mỗi ngày bị nhốt trong không gian khép kín, phải nhìn những nét cong màu trắng kia, nên càng mường tượng rõ ràng hình ảnh đầu sói. Cách làm này so với việc cho xem hình ảnh thật hay tiếp xúc với sói thật còn có tác dụng hơn nhiều!”

“Chính xác!” Triển Chiêu gật đầu liên tục, “Đây là cách ám thị gián tiếp, giống như nói xấu sau lưng thay vì chửi thẳng vào mặt người ta vậy!”

Anh vừa dứt lời, liền thấy tất cả mọi người cảm phần nhìn mình, “Anh nói vậy ngay từ đầu có phải là dễ hiểu hơn không?!”

“Thì ra là thế, đây chính là chỗ thâm ảo của ám thị.” Tất cả gật gù bàn tán. Bạch Ngọc Đường xếp gọn mấy dải giấy, lại thấy Triển Chiêu đứng bên bàn, ngón tay chọc chọc bức tranh vẽ vòng tròn.

“Miêu Nhi, làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường nhìn anh, chỉ thấy Triển Chiêu bày ra vẻ mặt không cam lòng, nhân lúc mọi người không chú ý liền giơ chân đạp Bạch Ngọc Đường một cái thật đau.

“Ai da...” Cái đuôi chuột này giờ vểnh lên vì đắc ý bị đạp trúng rồi!

Tất cả mọi người xung quanh đều mang vẻ mặt giác ngộ chân lý, chỉ có Triệu Hổ vuốt cằm hỏi Mã Hán bên cạnh, “Tiểu Mã ca, chửi người ta ngay trước mặt với nói xấu sau lưng không phải đều là nói xấu người ta sao? Có gì khác nhau?”

Mã Hán lắc đầu, vỗ vai Triệu Hổ, “Quên đi Hổ Tử ạ, đừng nghĩ ngợi nhiều, tư duy của cậu là đường thẳng, những vấn đề như thế này không thích hợp với cậu đâu.”

...

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, Lư Phương đột nhiên đi tới, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, “Nguy rồi.”

“Có chuyện gì vậy?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhau một cái. Sắc mặt Lư Phương không tốt, nhất định là có chuyện lớn rồi.

“Đây là băng tư liệu mà Cảnh sát quốc tế mới gửi tới cho chúng ta sáng nay.” Lư Phương nói, “Nghe nói TVA đã chia rẽ, một bộ phận thành lập tổ chức mới gọi là WOLF.”

“WOLF?” Triển Chiêu nhú mày, “Sói sao?”

“Tổ chức này ngay từ nhiệm vụ đầu tiên đã làm chấn kinh cả Châu Âu rồi.” Lư Phương vừa nói vừa cắm một chiếc USB vào máy tính của Tưởng Bình.

Tưởng Bình phát hình ảnh lên máy chiếu, để mọi người cùng nhìn qua màn hình lớn.

Chất lượng hình ảnh vô cùng rõ nét, góc quay cũng rất chuẩn, giống như cố ý quay phim lại. Trên màn hình là ba người mặc đồ đen cầm đao, họ lao vào một bang hội, chém giết toàn bộ người có mặt tại đó bằng những nhát chém hung hãn. Động tác cực nhanh, thủ đoạn tàn nhẫn, không khỏi làm người ta liên tưởng đến hình ảnh dã thú săn mồi. Mà kinh khủng nhất chính là sau khi toàn bộ người trong băng đảng kia đã bị tiêu diệt sạch, ba kẻ mặc áo đen ngẩng đầu, hướng tới bầu trời tru lên từng hồi, tiếng tru không khác gì tiếng sói.

“Con mẹ nó cái này là trình diễn X Men hả?” Tưởng Bình nhăn mặt, “So với Wolverine còn lợi hại hơn nữa!”

Mặt những người khác cũng đã trắng bệch. Chỉ cần nghĩ tới những vụ án mới phát sinh ngay trong thành phố cũng đủ làm ai nấy đều lạnh cả người.

Cuối cùng, giữa màn hình xuất hiện một hình đầu sói... Giống hệt hình xăm trên người cặp nam nữ vừa bị bắt, cũng không khác hình đầu sói xếp từ những dải giấy khi này chút nào.

Mọi người nhìn nhau... Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu xoay người bước tới phòng thẩm vấn. Vào tới nơi, Bạch Ngọc Đường hỏi người phụ nữ, “Rút cuộc ‘WOLF’ là cái gì?”

Người phụ nữ cười cười, ngược mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Thực ra sói mới là sinh vật vĩ đại nhất trong giới động vật.”

Triển Chiêu chau mày, “Tôi thấy chó so với bọn nó còn vĩ đại hơn.”

“Ha ha...” Cô ta phá lên cười, “Sói đứng đầu chuỗi thức ăn! Sói không có thiên địch, không biết sợ hãi! WOLF sớm muộn gì cũng sẽ chiếm lĩnh tinh cầu này!”

Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu một cái, rồi lại hỏi cô ta, “Thủ lĩnh của WOLF là ai?”

Người đàn bà nhếch miệng đầy quỷ dị, “Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là ‘Wolf’ rồi!” Dứt lời, cô ta chợt rống lên một tiếng, lao người định phi thẳng tới chỗ họ. Bạch Ngọc Đường giật Triển Chiêu lại, người đàn bà kia bị cố định trên ghế thép, không thể động đậy được, nhưng vẫn liều mạng vươn tới phía trước, vùng vẫy điên cuồng. Còng tay va chạm với ghế thép, không ngừng ma sát, tạo nên những tiếng vang rợn người.

Thế rồi, cô ta ngẩng đầu tru lên từng tiếng, làm sao còn giống con người? Nhìn thế nào cũng không khác một con sói.

“Thật biến thái.” Bạch Ngọc Đường lôi Triển Chiêu ra khỏi phòng, nhìn nhìn anh, “Miêu Nhi, không bị dọa sợ chứ?”

Triển Chiêu ném cho tên kia một cái liếc trắng mắt, “Cậu cho tôi là trẻ con hả, chừng này có gì mà sợ?”

“Cậu không phải mèo sao?” Bạch Ngọc Đường nửa đùa nửa thật trêu chọc, “Động vật họ mèo không phải sợ các loại chó sói ư?”

“Còn có tâm tư nói đùa nữa à?” Triển Chiêu trừng mắt, “Kẻ mang tên ‘Wolf’ kia, xem ra chính là người lợi dụng chúng ta ngăn chặn ZJ, đánh lạc hướng cảnh sát quốc tế, cũng là kẻ muốn quyết đấu với Karula ở TVA... Hắn không hề đơn giản chút nào.”

“Cậu nói rõ ra xem?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Bình thường trong quá trình ám thị một người, đều cần chính người ám thị dẫn dắt từng bước. Vậy nhưng hắn ta có thể lý thuyết hóa quá trình này, hình thành một phương pháp cố định từ hình thức tới cách thực hiện... Từ đó có thể thấy hắn đã tiến hành không ít thực nghiệm rồi.”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát, rồi mở miệng hỏi, “Miêu Nhi, vì sao chúng lại muốn dùng những người dân bình thường để tiến hành những thực nghiệm khoa trương như vậy chứ?”

Triển Chiêu lắc đầu, hít một hơi, “Cậu đã nghe bà sói khi nãy nói gì rồi đó – ‘WOLF’ sẽ chiếm lĩnh cả tinh cầu.”

“Ra thế...” Bạch Ngọc Đường khinh thường bĩu môi, “Hắn thật sự coi những người bình thường đều là đồ ngu sao? Cứ thế mà để ột lũ súc sinh chiếm lĩnh hành tinh?”

“Có điều việc làm ăn của TVA và ZJ bị cướp thì lại là có thực đấy.” Triển Chiêu cười cười.

“À...” Bạch Ngọc Đường cũng bật cười, “Leonard lo cái này chứ gì? Thế nên lần trước mới tìm cậu phải không?”

“Tiểu Bạch, cậu biết điểm khác biệt lớn nhất giữa sói và sư tử không?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Nếu ột con sư tử đầu với một con sói, sư tử chắc chắn mạnh hơn sói rất nhiều; nhưng nếu hai đàn đấu nhau, lực sát thương của bảy sư tử không thể so sánh với một đàn sói được.”

“Chính xác.” Triển Chiêu gật đầu, “Một bảy sư tử đặt nặng việc khống chế quyền lực, cả một đàn sư tử trưởng thành chỉ có một sư tử đực mà thôi... Vậy nên quy mô một đàn lớn tới mức nào cũng không thể vượt quá hai mươi, ba mươi con. Nhưng sói coi trọng thượng tầng kiến trúc của hệ thống khống chế quyền lực hơn nhiều, hơn nữa còn có sự dân chủ nhất định, bởi vậy một đàn sói có thể đạt tới quy mô hàng ngàn,

thậm chí hàng vạn cá thể sói. Vài thập niên trở về trước, nếu gặp một đàn sói trong khu vực Tây Tạng – Mông Cổ, quân đội trang bị súng hạng nặng đi nữa cũng chẳng làm gì được chúng.”

“Ừm.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có điều giờ ở đó sói cũng bị tiêu diệt gần hết rồi.”

“Năm đó chiến dịch diệt sói ban đầu là tách bầy sói ra, giải quyết từng phần ngay tại chỗ, dùng cả bom cháy, súng tự động, tới lựu đạn cũng mang ra.” Triển Chiêu nói, “Giờ những đàn sói có quy mô lớn như vậy gần như tuyệt chủng cả.”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên lên tiếng, “Cậu lại nghĩ tới cái gì rồi?”

Triển Chiêu xoa cằm, “Wolf hiện tại là một con sói đầu đàn, có điều vẫn là một cá thể sói đơn độc mà thôi, đàn sói của hắn chưa đủ lớn mạnh.”

Bạch Ngọc Đường cũng hiểu ý, “Ra vậy, có nghĩa là việc hắn đang làm là tập hợp một đàn sói lớn mạnh?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Một khi lý thuyết người ám thị đặt ra trở thành hình thức truyền giáo, giống như loại thánh kinh bị bóp méo tới mức lệch lạc của những phần tử khủng bố... Khi ấy không cần người đó đi tận nơi truyền giáo, những giáo điều đó sẽ tự truyền đi, giáo hội sẽ phát triển ngày một lớn mạnh. Tới lúc đó giống như đã gieo hạt xong xuôi, chỉ cần đi thu hoạch vậy.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày thật sâu, “Đúng vậy. Trước mắt có thể WOLF chỉ là tổ chức hành động trong khu vực Châu Âu, nhưng với hình thức tăng trưởng theo cấp số nhân của hắn, chẳng mấy chốc sẽ lan rộng ra toàn thế giới.”

Triển Chiêu ngẫm nghĩ, nói, “Tôi nghĩ...”

“Phải gọi cho Âu Dương!” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu đi, “Trước tiên chúng ta phải báo cho cục trưởng Bao!”

Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường lôi xềnh xệch, ầm ức, “Vì sao tôi nói gì cậu cũng hiểu, thậm chí chưa nói ra câu cậu đã hiểu, thế mà người khác nghe mãi cũng chẳng thông?”

“Không phải là tôi hiểu, họ không hiểu.” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại sửa lời Triển Chiêu, “Phải nói là ngoài tôi ra, toàn bộ thế giới chẳng ai hiểu cả.”

Triển Chiêu vô cùng không phục, đập Bạch Ngọc Đường một cái, “Nói linh tinh, học sinh của tôi đều hiểu cả!”

“Đám học sinh của cậu toàn đến để ngắm cái mặt đẹp dễ của cậu. Cậu nói cái gì, có ai dám phản bác không?” Bạch Ngọc Đường lôi Triển Chiêu lại sát người, đề phòng lại bị người ta đánh lén, “Hơn nữa, cậu toàn lấy những lý thuyết hồ đên vũ trụ, thuyết lượng tử đem ra làm ví dụ cho người ta, càng giải thích càng khó hiểu. Trừ Hawking hay Darwin, người bình thường có mấy người có thể nghe hiểu được?”

“Vậy tại sao cậu có thể hiểu?” Triển Chiêu ai oán hỏi.

“Đó là đương nhiên.” Bạch Ngọc Đường quay sang, thì thầm bên tai Triển Chiêu, “Tôi đã đi vào cậu, dĩ nhiên là biết bên trong cậu cấu tạo như thế nào rồi.”

“Á!” Triển Chiêu mặt đỏ bừng, giơ chân đập Bạch Ngọc Đường, “Hạ lưu! Cậu học mấy thứ này từ ai hả! Đồ chuột chết, không biết học điều tốt gì hết!”

Hai người cãi nhau ầm ĩ tới tận văn phòng Bao Chứng, vào tới nơi cũng vừa lúc Bao Chứng buông điện thoại. Thấy hai người, ông gật đầu: “Tôi cũng đã nắm được tình hình rồi.”

“Cục trưởng, chúng ta tham gia chứ?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, rồi hỏi Bao Chứng, “Tình huống lần này vô cùng nghiêm trọng, nếu không hành động ngay, hậu quả sẽ rất khó lường.”

“Vừa rồi Âu Dương gọi sang, muốn mời các cậu qua hỗ trợ điều tra.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nghe vậy đều rất hài lòng, “Âu Dương coi như cũng là người giữ lời.”

“Còn nữa.” Bao Chứng đưa cho Triển Chiêu một hộp đồ, “Vừa rồi có chuyển phát nhanh quốc tế gửi tới chỗ tôi, nói có thứ này giao cho cậu.”

Triển Chiêu nhận lấy, nhìn một hồi, đôi mày tự dưng cau lại, hỏi Bao Chứng, “Là ai gửi tới vậy ạ?”

Bao Chứng nhướn mi, “Cậu nói xem?”

“Triệu Tước?!” Triển Chiêu trợn mắt, “Ngoài ông ta ra còn có ai có thể dùng cách này nữa chứ.”

“Hình như cậu ta cũng đã gửi một phần tới cảnh sát quốc tế.” Bao Chứng nhỏ giọng, “Lần hành động này quy mô không nhỏ, cảnh sát quốc tế phải mời những nhà tâm lý học giỏi nhất thế giới tới trợ giúp.”

“Họ mời những ai?” Triển Chiêu hỏi.

Bao Chứng trầm mặc chốc lát, “Có cậu... và Triệu Tước. Họ muốn hai người hợp tác, cùng chế tạo ra một loại “thuốc đặc hiệu” có thể kháng lại WOLF.”

Triển Chiêu nhìn qua phần tư liệu một lát, rồi ngẩng đầu lên, “Cũng không thể phủ nhận, ông ta đúng là một thiên tài.”

“Cậu đồng ý hợp tác cùng Triệu Tước?” Bao Chứng ngạc nhiên hỏi lại.

“Đương nhiên.” Triển Chiêu đóng tập tài liệu, “Đây là giải quyết việc công!” Nói xong, kéo Bạch Ngọc Đường đi thẳng, “Đi thôi, Tiểu Bạch, dọn hành lý chuẩn bị xuất phát nào!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, vừa ra tới cửa văn phòng, đã nghe thấy tiếng rống hung hãn của Bao Chứng truyền ra, “Làm việc hết sức cho tôi! Lần này là hợp tác quốc tế, các cậu dám làm xấu mặt cục cảnh sát thành phố S, tôi cho các cậu đi cọ WC hết cả lũ!!!!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau cười.

Quay về văn phòng SCI, Bạch Ngọc Đường phát lệnh, “Tất cả đi chuẩn bị hành lý, sáng mai lên máy bay, tới Châu Âu!”

Chú thích:

\*Khống chế quyền lực: Trong bản Quick Trans là “khống chế quyền lợi”, nhưng mà mụ Nhã gõ sai đấy .=|| tại “lực” và “lợi” đều phát âm là ‘lì’, Nhã gõ theo phiên âm, nên là... =))))))

\*“Thượng tầng kiến trúc”: Kiến trúc thượng tầng hay Thượng tầng kiến trúc là một khái niệm trong chủ nghĩa duy vật lịch sử của Marx và Engels đưa ra dùng để mô tả toàn bộ hệ thống kết cấu các hình thái ý thức xã hội cùng với các thiết chế chính trị – xã hội tương ứng, được hình thành trên một cơ sở hạ tầng nhất định. Theo đó, kiến trúc thượng tầng là toàn bộ những quan điểm chính trị, pháp quyền, triết học, đạo đức, tôn giáo, nghệ thuật, v.v. cùng với những thiết chế xã hội tương ứng như nhà nước, đảng phái, giáo hội, các đoàn thể xã hội, ...

Tóm lại, ý Triển Chiêu muốn nói, Sư tử coi trọng việc nắm giữ quyền lực trong tay mình – nhất là sư tử đực, nên chỉ có thể chấp nhận “nước chỉ có một vua”, một sư tử đực duy nhất trong bầy. Còn Sói, tuy rằng cũng coi trọng việc nắm giữ quyền lực, nhưng coi trọng việc duy trì một hệ thống “chính quyền” trong bầy hơn – chúng chấp nhận có những con đầu đàn – Alpha – đứng đầu, sau đó dần dần quyền lực giảm tới cuối như một quân đội, một nhà nước thực thụ. Chính điều đó đã tạo nên sức mạnh của đàn sói.

\*Những chữ “giáo hội”, “thánh kinh” không viết hoa, là để tránh nhầm lẫn với Giáo hội và Thánh Kinh của đạo Thiên Chúa.

## 171. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 16

Chương 16 : Đến Châu Âu

Ngày 20 tháng 8, tám giờ sáng, toàn đội SCI tập hợp trước cục cảnh sát, ngồi xe bus tập thể của cục tới sân bay thành phố S. Ai nấy cầm vé máy bay sáng nay Lư Phương đưa trong tay, là vé hạng nhất đẳng hoàng. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn vé máy bay mà le lưỡi, hỏi Lư Phương, “Những mười khoang hạng nhất cơ à, cục trưởng Bao gần đây sao hào phóng dữ vậy?”



Lư Phương nháy mắt với hai người thần thần bí bí nói, “Chuyện này liên quan đến thể diện của cục cảnh sát thành phố S cơ mà.” Dứt lời, cười ha hả rồi đi mất.

Mọi người chạy tới phi trường, thuận lợi vượt qua kiểm tra hải quan, đi đến phòng chờ. Xác nhận lại số hiệu chuyến bay, tất cả thấy thắc mắc, bình thường những người đi khoang hạng nhất đều lên máy bay sau cùng, nói cách khác, lẽ ra phải có rất nhiều người xếp hàng trước mới đúng, thế nhưng tại sao lại không có ai? Chuyến bay lần này là đến Paris – Pháp, lẽ nào lại vắng như vậy? Gần đây không phải du lịch ra nước ngoài rất thịnh hành sao? Hơn nữa lại đang nghỉ hè, làm sao mà vắng tanh thế này? Triệu Hồ sờ sờ cằm, nói cứ như thật, “Xem ra khủng hoảng kinh tế thật sự trầm trọng à.”

Mọi người dở khóc dở cười. Lúc này, một nhân viên xuất hiện, mời tất cả lên máy bay.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, họ đã từng ngồi máy bay không ít lần, đâu phải chưa từng ra nước ngoài công tác, tại sao lần này lại được đãi ngộ tốt như vậy?

Mọi người vào phi cơ, tới nơi thì liền tròn mắt, đây rõ ràng không phải là Airbus cũng không phải là Boeing gì cả. Bên trong buồng máy, đập vào mắt họ là một cái phòng khách được trang trí rất xa hoa, xung quanh đầy đủ ghế sa lon, bàn trà, TV... Đây căn bản là một chiếc máy bay hạng thương gia của tư nhân mà.

Trên máy bay đã có mấy người ngồi sẵn.

“Ba!” Dương Dương xông tới ôm chầm lấy Lạc Thiên. Trước khi đi, Lạc Thiên đã đưa Lạc Dương gửi ở nhà Triệu Trinh. Dĩ nhiên, như thế thì Lạc Dương mới có thể thuận tiện giúp Bạch Trì trông giữ Triệu Trinh và Lisbon.

Cách đó không xa, trên sofa đối diện với TV, Triệu Trinh đang vắt chéo chân, thong thả uống cà phê, Lisbon nằm cạnh chân anh.

Cặp sinh đôi đang đánh cờ ở hai miếng đệm sa lon cạnh chỗ Triệu Trinh ngồi. Và ở trong cùng, không ai khác ngoài Bạch Cẩm Đường đang tỉnh bơ đọc báo.

“Sao các người lại ở đây?” Bạch Ngọc Đường nhìn mấy người trước mắt, sửng sốt, suy nghĩ một chút, lại hỏi Bạch Cẩm Đường, “Những người khác đâu?”

Bạch Cẩm Đường nhướn mi, “Những người khác nào?”

“Hành khách.” Bạch Ngọc Đường tròn tròn mắt nhìn anh.

Bạch Cẩm Đường thần nhiên nhún vai, “Máy bay này là của anh, hành khách ở đâu ra?”

“A...” Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Anh hai mua chiếc Lineage 1000 này hồi nào vậy? Xem ra dư tiền quá đốt chơi rồi.”

Bạch Ngọc Đường cũng có chút bất đắc dĩ, không biết là cục trưởng Bao và anh hai thông đồng với nhau thế, hay là Bạch Cẩm Đường tự chủ trương, đang phân vân thì đã nghe Bạch Cẩm Đường nói, “Yên tâm đi, anh đã bàn bạc với cục trưởng Bao rồi.”

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, không hện mà cùng tự tìm chỗ ngồi xuống. Chiếc máy bay này so với dạng máy bay thông thường thoải mái hơn rất nhiều, thế này thì đừng nói là ngồi ở đây mười mấy tiếng, dù là ở lý cả ngày cũng không thành vấn đề.

“Ngọc Đường.” Bạch Cẩm Đường đột nhiên đề từ báo xuống, “Trong khoang điều khiển ngồi được đấy, nếu như ngứa tay thì cứ đi thương lượng với cơ trưởng một chút đi.”

Bạch Ngọc Đường nghe mà mặt mày hớn hở, quay sang nhìn Triển Chiêu một cái. Triển Chiêu bất đắc dĩ nhún vai, Bạch Ngọc Đường liền ném hành lý qua một bên rồi chạy tới buồng cơ trưởng.

Triển Chiêu mới vừa ngồi xuống, Lisbon liền chạy sang cọt cọt, nằm xuống bên chân Triển Chiêu, lấy cái đầu xù lông dụi dụi vào đầu gối anh. Triển Chiêu ngồi xồm xuống, ôm lấy nó nựng nựng. Lizbon thấy vậy liền nằm ưỡn ra, chống bốn chân lên trời để Triển Chiêu xoa bụng.

Bạch Trì ngồi xuống cạnh Triệu Trinh, “Sao anh lại đến đây?”

Triệu Trinh cười cười, “Anh rành Châu Âu lắm, đi theo làm hướng dẫn viên du lịch ọi người cũng được mà.”

Bạch Cẩm Đường nhìn Công Tôn đang ngồi xuống bên mình, theo thói quen liền đưa tay ôm qua, găm một miếng. Tập thể SCI đều quay mặt đi, giả bộ không thấy, chỉ có Dương Dương là vẫn mở to hai mắt tròn xoe tò mò Công Tôn nóng nảy, hung hăng đập Bạch Cẩm Đường một cước.

Bạch Cẩm Đường cũng không hề giận, chỉ ghé sát lại cười, “Trên này có phòng ngủ, nếu như muốn làm trên máy bay thì cứ nói với anh.”

Công Tôn thật hận mình tại sao lại không đem dao phẫu thuật theo.

Đại Đinh Tiểu Đinh nhìn tới nhìn lui, tính toán xem trong cuộc hành trình dài này thì nên đi quây ai mới vui đây?

Rất nhanh sau đó, máy bay cất cánh, tất cả mọi người cũng bắt đầu bàn bạc cụ thể công việc trong chuyến đi châu Âu lần này. Bạch Cẩm Đường và Triệu Trinh đã sớm trở thành nhân viên ngoài biên chế của SCI, vì vậy cũng không cần gặt họ ra khỏi vụ án. Đợi đến khi mấy người Bạch Cẩm Đường xem xong video, cặp song sinh tròn mắt nói, “Oa... Cái màn này ở đâu ra vậy? Quá dữ dội, chẳng trách mấy ngày nay Leonard bị phình não, thì ra là có chuyện như vậy ta.”

Triển Chiêu đột nhiên hỏi song sinh: “Đúng rồi, mấy người đã gặp Karula chưa?”

Song sinh chớp mắt mấy cái, đưa mắt nhìn Bạch Cẩm Đường.

Bạch Cẩm Đường gật đầu với họ, song sinh nói, “Gặp thì có gặp, nhưng không tính là quen.”

Triển Chiêu nhìn Tưởng Bình, Tưởng Bình lập tức lấy tấm ảnh hôm trước ra cho song sinh nhìn, “Có phải là hần không?”

Song sinh xem lướt qua, lập tức bĩu môi lắc đầu, “Tên nào đây, Karula đẹp trai hơn nhiều.”

“Quả nhiên Ben bịa chuyện sao?!” Triệu Hổ mắng, “Tên kia lại dám lừa chúng ta chạy vòng quanh.”

“Ben?” Bạch Cẩm Đường khẽ cau mày, “Ben nào?”

“Benjamin” Triển Chiêu đáp, “Là cảnh sát quốc tế, anh hai biết hần?”

Tiểu Đinh cười lạnh một tiếng, “Cái tên nói kẻ này là Karula nhất định là có vấn đề.”

“Là sao?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

“Cái tên nhóc tên Ben kia thực ra đang trong tình trạng rất đáng xấu hổ.” Tiểu Đinh nói, “Kẻ như Karula, cảnh sát quốc tế có truy nã rầm rộ tới đâu cũng chỉ làm bề ngoài vậy thôi, dù sao người ta cũng có thân phận quá lớn, có muốn động vào cũng chẳng dễ dàng gì.. Chịu trách nhiệm chống khủng bố thì thà bắt Bin Laden, ai mà rảnh rỗi can thiệp vào cái loại tổ chức còn không thèm xưng là Mafia ấy chứ.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, gật đầu, vậy là tổ chức TVA giống như một công cụ để duy trì thế cân bằng trong giới mafia, chúng sẽ không làm hại dân chúng vô tội hay nhiều loạn trị an xã hội, đối với thế giới ngoài ánh sáng, bọn chúng căn bản là không tồn tại.

“Nhưng cái tên Ben kia...” Đại Đinh lắc đầu, “Không biết tại sao, sau khi được điều đi chịu trách nhiệm chống khủng bố châu Âu thì cứ chăm chăm nhắm vào Karula.”

Mọi người nhìn nhau, không khỏi giật mình.

“Tính tình của Karula,” Tiểu Đinh chắc chắn hai tiếng, “Cũng không phải là hiền lành gì cho cam, nói cách khác, nếu nói tính tình đại ca kiên nhẫn được mười phần thì tên Karula kia có năm phần thôi!”

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, nói vậy là tính tình của hần so với Bạch Cẩm Đường kinh khủng gấp đôi, trăm miệng một lời, “Thật là đáng sợ.”

Bạch Cẩm Đường bất đắc dĩ ngẩng đầu tròn mắt lườm song sinh một cái, rồi lại cúi đầu tiếp tục đọc báo.

“Có mấy lần hành động không liên quan, người của Karula và bên đội chống khủng bố có xung đột.” Tiểu Đinh nói tiếp, “Mấy người Ben mang theo chết không ít, có điều cũng nhờ thế mà Ben gây được sự chú ý

nhất định. Chỉ là sau này Karula lại có thỏa thuận điều kiện qua lại với cấp cao của lực lượng chống khủng bố, nên được chiếu cố đặc biệt.”

“À...” Triển Chiêu gật đầu, “Thế thì đúng là ở vị trí của Ben rất khó xử.”

“Đúng vậy.” Tiểu Đinh gật đầu, “Ben bây giờ mặc dù treo cái hư danh nhưng giờ cảnh sát chống khủng bố chẳng muốn đụng tới hắn, người thường thì không xem hắn ra gì, hơn nữa cũng chẳng có gì đảm bảo tính mạng của hắn, nói cách khác, chính là ai cũng không muốn dính dáng đến hắn.”

Đang nói chuyện thì Bạch Ngọc Đường trở lại.

“Đã nghiên nha?” Triển Chiêu cười hì hì hỏi anh.

Bạch Ngọc Đường mặt tươi rói.

“Lần này các cậu cần phải hợp tác cùng cảnh sát quốc tế?” Bạch Cẩm Đường hỏi.

“Vâng, cảnh sát quốc tế hẳn sẽ thúc đẩy chúng ta hợp tác với cảnh sát châu Âu.” Bạch Ngọc Đường nói, “Dù sao cảnh sát quốc tế chỉ phụ trách liên lạc hay phát lệnh truy nã, nhưng nếu Âu Dương chịu trách nhiệm thì chắc sẽ an bài tốt cho chúng ta, đầu tiên tới Pháp trước rồi tính sau.”

“Đến nơi thì đừng ở khách sạn, như vậy rất không an toàn, đến chỗ anh ở đi.” Bạch Cẩm Đường đề nghị.

Tất cả nghiêm mặt gật đầu, bụng nhủ, có một ông anh nhiều tiền thật sướng. Mọi người trải qua chặng bay một cách hết sức hưởng thụ. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu phân công sơ nhiệm vụ ọi người, sau đó chỉnh sửa mở tài liệu mang theo. Triển Chiêu ngồi đọc phần văn kiện Triệu Tước gửi qua bưu điện ỉnh.

Mất khoảng mười một tiếng bay, rốt cuộc cũng đến được Paris. Sau khi hạ cánh, Bạch Cẩm Đường dẫn cả đoàn về chỗ của mình ở Paris để nghỉ ngơi chút đỉnh. Ở đây giờ giấc chênh lệch, lúc mọi người đi ô tô đến nơi thì đã là sáng sớm hôm sau.

Vào bên trong tòa biệt thự của Bạch Cẩm Đường, tất cả đều chắc lưỡi hít hà, tâm nói, buôn nhà đất thật là tốt, khắp thế giới nơi nơi đều có nhà, đi tới đâu ở tới đó.

Ăn xong bữa trưa, Âu Dương Xuân lái xe con tới đón người. Thủ tục để vào trong tổng cục cảnh sát quốc tế khá rườm rà cho nên lần này chỉ có Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và người chịu trách nhiệm tài liệu là Tưởng Bình phải đi. Những người khác tạm thời rảnh rỗi. Bạch Cẩm Đường kéo Công Tôn đi thưởng lãm thế giới lãng mạn của hai người tại Pháp. Triệu Trinh bởi vì lớn lên ở Pháp nên cũng có nhà riêng và rất nhiều bạn bè, liền đưa Tiểu Bạch Trì cùng Lizbon về nhà.

Lạc Thiên dẫn Dương Dương đi Disneyland chơi. Đám còn lại thì mất to nhìn mất nhỏ, lẻo đẻo theo cặp sinh đôi du lịch thưởng thức cảnh đẹp phong tình của Pháp.

Tạm thời không nhắc đến những người đi chơi nhàn nhã, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi tới tổng cục cảnh sát quốc tế, theo Âu Dương Xuân tiến vào tòa nhà màu xám bạc, tất cả đều là khóa điện tử khiến cho người ta thấy hơi ngột ngạt.

Ba người đi thăm dò tài liệu và làm thủ tục, lấy vài phần văn kiện cùng một phần tài liệu rời rời đi với Âu Dương.

“Vậy thôi sao?” Bạch Ngọc Đường tò mò nhìn Âu Dương Xuân.

“Trong tòa nhà này có thể làm gì chứ.” Âu Dương xuân cười, “Ở đây chỉ có nhân viên văn chức, thứ chúng ta cần chỉ là một tờ giấy cho phép của họ.” Nói xong, quơ quơ phần tài liệu trong tay, “Như vậy chúng ta có thể tự do triển khai điều tra, mà các cảnh sát nơi khác cũng phải phối hợp với chúng ta trong công tác phá án và bắt giam.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, theo Âu Dương Xuân đi về phía trước, lại thấy Triển Chiêu đột nhiên dừng bước.

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường dò theo đường nhìn của Triển Chiêu, thấy ở hoa viên xanh xanh ở phía sau, một người đang ngồi trên băng ghế dài, toàn thân trắng thuần, áo sơmi và quần jean đều là màu trắng, trong tay cầm một quyển sách, nhưng ánh mắt lại nhìn vào bọn họ... Đưa tay nhẹ nhàng vẫy chào họ.

“Ô?” Âu Dương Xuân tựa hồ có chút bất ngờ, “Không phải nói chờ ở Ý sao, thế nào lại đến đây?”

Thấy mấy người Triển Chiêu dừng bước, người nọ đứng lên, không nhanh không chậm tiến về phía họ, động tác ưu nhã như đang tản bộ. Tóc vẫn rất dài, cột nhẹ phía sau, vẫn là dáng người dong dong, tuấn mỹ như trước, chỉ khác là không nhìn thấy vẻ trêu chọc thường lệ, thay vào đó là một nụ cười tính toán —— Lâu ngày không gặp, Triệu Tước.

## 172. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 17

### Chương 17 : Ngôi mộ Sói

Triệu Tước luôn làm người ta có cảm giác vô cùng kỳ quái, theo lý mà nói, ông ta là một sự tồn tại của tội ác cực độ, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy ông ta, ai cũng cảm thấy người này cực kỳ trong sạch, tâm hồn đơn giản tốt đẹp.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không biết phải đối mặt với Triệu Tước ra sao, dù sao thì từ khi người này xuất hiện, ít nhiều gì cũng có ảnh hưởng tới đường đời của bọn họ. Nhìn thấy ông ta cười hì hì bước tới như lúc này, thật sự làm người ta khó giữ được bình tĩnh. Bạch Ngọc Đường quay nhìn Triển Chiêu, quả nhiên thấy anh đã lộ ra cái vẻ mặt đầy chất “mèo” – cảnh giác, đề phòng, nhưng trên tất cả là sự tò mò, muốn tìm hiểu khám phá. Cái này thì con mèo có muốn chối cũng chẳng ai tin, rõ ràng là cậu ta thực sự thấy hứng thú với Triệu Tước mà.

Triệu Tước tiến tới trước mặt hai người, nhìn Triển Chiêu một hồi lại quay sang nhìn Bạch Ngọc Đường, rồi đưa tay bắt tay Âu Dương Xuân.

Âu Dương Xuân rất lễ phép bắt tay lại, “Xin chào, không phải chúng ta đã hẹn sẽ gặp nhau tại Ý sao?”

Triệu Tước khẽ cười với Âu Dương Xuân, “Tôi nhớ bọn họ quá thôi.”

Âu Dương Xuân thoáng sửng sốt, quay đầu nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, mắt đầy ý hỏi — Nghe nói quan hệ của mấy người không tốt lắm mà?

Triển Chiêu cau mày, nhếch môi, “Đó là còn phải xem theo phương diện nào.”

Bạch Ngọc Đường và Âu Dương Xuân liếc nhau — Có mùi thuốc súng.

Triệu Tước lại mỉm cười, tiến lại thêm chút nữa, len vào giữa Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, nhẹ nhàng vòng tay khoác cánh tay Bạch Ngọc Đường, vô cùng thân mật hời hợt, “Đã đói bụng chưa? Tôi biết một nhà hàng Pháp rất ngon đấy.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Tước đang nín lấy cánh tay mình, trong lòng không khỏi kinh ngạc – người này sao lại trẻ như vậy? Thật sự là người đã hơn bốn mươi tuổi sao? Hơn nữa anh không thể không thừa nhận, Triệu Tước trông thật sự rất đẹp, tuy rằng không phải cùng dạng xinh đẹp như con mèo kia...

Đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên anh bị Triển Chiêu túm lấy tay lôi sang một bên; con mèo tròng mắt liếc cảnh cáo một cái, sau đó hung hăng trừng Triệu Tước. Triệu Tước bị chọc tới bật cười, vỗ vỗ Âu Dương Xuân, “Đi, tôi mời các cậu một bữa.”

“Ấy, sao tôi có thể không biết xấu hổ như vậy được.” Âu Dương Xuân còn đang định nói khách khí vài câu, đã bị Triệu Tước lôi đi. Triệu Tước chạy còn không quên nháy mắt khiêu khích Triển Chiêu vài cái, miệng cười tủm tỉm.

Bạch Ngọc Đường lại nhìn Triển Chiêu, thấy con mèo kia cả bộ lông đã xù thẳng đứng lên rồi, đành bắt đầu dỗ dành vỗ nhẹ gáy người ta, nhỏ giọng thì thầm, “Chính là vì cậu vừa bị chọc chút đã xù lông như vậy, nên ông ta mới trêu chọc không biết mệt đó.”

Triển Chiêu mắt híp, nhăn mặt nhăn mũi, cảnh cáo Bạch Ngọc Đường, “Cậu tránh xa ông ta ra một chút, cẩn thận ông ta ám thị, thôi miên cậu chết luôn!”

Bạch Ngọc Đường vòng tay khoác vai Triển Chiêu, cười cười, “Yên tâm, có cậu ở đây cơ mà... Ủ, nói đi cũng phải nói lại, cậu khai ra mau, có phải bình thường cậu vẫn thường xuyên thôi miên tôi, hoặc là ám thị tôi, nên cả ngày đầu óc tôi chỉ toàn là cậu không?”

Triển Chiêu lúc này trên mặt mới lộ ra nét cười. Con chuột bạch này, lời tâm tình mà nói tự nhiên đến vậy... Tâm tình ngay lập tức sáng sủa trở lại.

Triệu Tước đi phía trước quay đầu lại, liếc mắt nhìn hai người, bất đắc dĩ bước chậm lại một chút, đưa quyển sách này giờ ông vẫn đọc cho Triển Chiêu.

“Cái gì đây?” Triển Chiêu nhận cuốn sách tới xem, đó là một cuốn tiểu thuyết tiếng Nhật, mang tên “Ngôi mộ Sói”.

“Tại sao lại là sách tiếng Nhật?” Triển Chiêu nhìn một hồi vẫn không hiểu, ngẩng đầu hỏi Triệu Tước, “Tôi nhớ bản gốc là tiếng Anh mà.”

Triệu Tước mỉm cười, liếc Triển Chiêu, “Đổi một ngôn ngữ khác để đọc cũng có cái hay riêng.”

Triển Chiêu nhú nhú mi, nhìn Triệu Tước.

“Đổi một ngôn ngữ cũng là thay góc nhìn của một người khác về câu chuyện.” Triệu Tước mỉm cười, “Nhờ thế cùng một lúc cậu có thể thấy được tư tưởng của hai người.”

Triển Chiêu vẫn cau mày, từ chối cho ý kiến về những lời này.

“Là sách gì thế?” Bạch Ngọc Đường hào hứng hỏi Triển Chiêu.

“Là một cuốn tiểu thuyết về chiến tranh thế giới thứ hai.” Triển Chiêu bình thản giảng giải. “Kể về một đội quân nhỏ trong khu tự trị Mông Cổ, tự gọi là Sói. Họ tấn công chống phá một trại tập trung của Đức Quốc xã cũng mang danh Sói.”

“Vậy cuối cùng là con sói nào thắng?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu thản nhiên cười, “Thắng thua có gì đáng nói đâu, là đội quân Mông Cổ thắng. Có điều thiệt hại lớn nhất của chiến tranh nằm ở quá trình; sở dĩ gọi là Ngôi mộ Sói, là bởi vì khi sói đi săn đều cắn cổ họng con mồi, lưu lại vết thương vĩnh viễn không khép, bị nó cắn tức là vĩnh viễn xuống mộ rồi.”

Bạch Ngọc Đường cầm lấy cuốn sách, huyết sáo, “Nghe có vẻ hay, là ai viết thế?”

“Đây là bản người đời sau đã chỉnh sửa rồi.” Triển Chiêu trả lời, “Giờ đã không còn có thể tìm ra tên tác giả nguyên tác nữa, nghe nói là bút ký về chiến tranh... Đây là chuyện có thật được cải biên.”

Triệu Tước cũng cười cười, nói với sang, “Tiểu thuyết này rất ít người biết tới, loại như thế này cậu cũng đọc sao?”

Triển Chiêu gật đầu, “Tôi thích xem tiểu thuyết của các tác giả vô danh.”

“Vì sao?” Triệu Tước có chút ngạc nhiên.

“Điều đó cho thấy tác giả cuốn sách này không viết vì chính mình.” Triển Chiêu xoa đầu, “Giống như anh hùng vô danh vậy, làm người ta rung động hơn những anh hùng nổi tiếng.”

Triệu Tước gật đầu, lại hỏi, “Vậy cuốn sách kia, đoạn nào cậu có ấn tượng sâu sắc nhất?”

Triển Chiêu nhẹ nhàng cười, “Là đoạn quyết đấu của đội trưởng đội Sói với quân công của Sói Quốc xã.”

Triệu Tước hài lòng gật đầu, “Ừ, giống tôi.”

Nói xong, hai người tách lẻ ra nói chuyện, thành ra đi hết một đoạn đường, đội hình bốn người đã có sự thay đổi: Triển Chiêu và Triệu Tước đi phía trước, cậu một câu tôi một câu tán gẫu mấy lời kỳ quái, Âu Dương Xuân đi phía sau, Bạch Ngọc Đường bên cạnh lật lật mấy trang sách, có vẻ như muốn tìm đoạn quyết đấu của hai con Sói kia.

Âu Dương Xuân nghe Triệu Tước và Triển Chiêu nói chuyện, không chen được vào một chữ, mà nghe cũng không hiểu, liền hỏi Bạch Ngọc Đường bên cạnh, “Bọn họ đang nói gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường luôn tay lật trang sách, lơ đãng trả lời, “Là mấy thứ tốt nhất không nên biết làm gì, toàn là những chi tiết người bình thường không thể lý giải được đâu.”

“Chi tiết?” Âu Dương Xuân ngơ ngác vò đầu, rồi lại liếc Bạch Ngọc Đường, “Cậu biết tiếng Nhật sao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không biết tí gì.”

“Vậy mà cậu còn đọc?” Âu Dương Xuân càng lúc càng mờ mịt.

“Thì có chữ Hán nữa mà.” Bạch Ngọc Đường chớp mắt. “Đọc rồi đoán đại khái chắc cũng không sai lắm đâu, dù sao cũng biết qua tình tiết rồi.”

= .... Âu Dương Xuân sáng suốt ngậm miệng, chạy nhanh tới trước mở cửa xe ọi người.

.

Sau khi thưởng thức mỹ vị Pháp của nhà hàng Triệu Tước giới thiệu, bốn người lái xe về biệt thự của Bạch Cẩm Đường, cũng vừa lúc trời sắp tối.

Xe vừa vào sân, chợt nghe trên không trung vang lên từng đợt tiếng gió và tiếng cánh quạt. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu xuống xe ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một chiếc trực thăng từ từ hạ xuống sân bay giữa sân. Tiểu Lạc Dương hớn hỏ chạy tới, ôm cổ Triển Chiêu kêu to, “Chú Triển!”

Triển Chiêu ôm lấy cậu bé, thấy vẻ mặt nó vô cùng hưng phấn, liền hỏi, “Disneyland chơi có vui không?”

“Vui lắm ạ!” Lạc Dương vắn vô cùng hứng khởi, “Trực thăng rất ngẫu nữa!”

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua chiếc trực thăng đen tuyền phía đằng kia, cùng kiểu dáng với chiếc màu trắng thuần Bạch Cẩm Đường tặng mình ngày trước, xem ra anh hai mua không chỉ một cái.

Lạc Dương chào hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, rồi tới Âu Dương Xuân, cuối cùng tò mò ngó Triệu Tước.

Triệu Tước tiến tới, chọc chọc má Lạc Dương, bật cười, “Chào con.”

Lạc Dương ôm cổ Triển Chiêu, khe khẽ thì thầm bên tai anh, “Chú này trông thật giống chú Triệu, có phải là anh chú ấy không?”

Triệu Tước nghe vậy dĩ nhiên là rất sung sướng, không ngờ Triển Chiêu còn nghiêm túc nói với Lạc Dương, “Dương Dương, ông ấy là chú của Triệu Trinh, bằng tuổi bác Bao đấy, con phải gọi là bác Triệu!”

“A?” Lạc Dương giật mình nhìn chằm chằm Triệu Tước, đột nhiên vô cùng lo lắng hỏi Triển Chiêu, “Vay bác Bao sao lại trông già như vậy, có chuyện gì xảy ra ạ?”

Triệu Tước che miệng cười, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng dở khóc dở cười. Lúc này, Lạc Thiên cũng đã xuống khỏi trực thăng, thấy nhóm Triển Chiêu đã về liền tiến lại, trên tay vẫn còn cầm con chuột Mickey vừa mua cho Dương Dương, nhưng vừa cách mọi người vài bước chân liền khựng lại.

“Ba ới?” Lạc Dương vẫy vẫy Lạc Thiên, nhưng anh không động đậy. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay lại nhìn anh, chỉ thấy anh ngơ ngác nhìn Triệu Tước, ánh mắt đầy khiếp sợ, còn có chút bối rối.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau đầy nghi hoặc. Bọn họ quen Lạc Thiên đã lâu, cho dù là trong hoàn cảnh đáng sợ thế nào, Lạc Thiên cũng không bao giờ lộ ra biểu cảm kích động, một phần cũng vì anh đã trải qua một quá trình cải tạo đặc biệt về phương diện này.

Triển Chiêu nhìn theo ánh mắt của Lạc Thiên về phía Triệu Tước, thấy ông ta cũng nghiêng đầu xoa cằm, có vẻ như cũng thấy Lạc Thiên khá quen mắt. Nhìn một hồi, đột nhiên ông cau mày, “A... ra là cậu sao.”

Lạc Dương nhìn chằm chằm Lạc Thiên, đột nhiên quay nhìn Triệu Tước, “Ông là người xấu sao? Không được nhìn chằm chằm ba tôi như vậy!”

Triệu Tước giật mình nhìn Lạc Dương, hai người nhìn qua nhìn lại trong chốc lát, rồi đột nhiên Triệu Tước đẩy ủy khuất trốn sau lưng Bạch Ngọc Đường, “Đáng ghét, trẻ con thật hung dữ, bắt nạt người lớn!”

Lạc Dương cũng ngẩn người, ngơ ngác nhìn Triệu Tước, sao lại có người lớn nào nhát gan như vậy? Cậu bé ngơ ngác nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu liền thả nó xuống đất. Lạc Dương chạy tới bên người Lạc Thiên, anh bế con lên, cảnh giác nhìn Triệu Tước, vẻ mặt đề phòng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nhận ra tình hình khá nghiêm trọng, Bạch Ngọc Đường vừa muốn hỏi, liền bị Triển Chiêu khoát tay chặn lại. Ngay lúc đó, Tiểu Đình Đại Đình vừa mới trở về, còn có Triệu Hổ và Mã Hán đi dạo phố về đang chờ ở cửa, ai nấy đều rất vui vẻ hào hứng, nhưng vừa vào sân đã thấy cảnh tượng kỳ dị như thế này. Người nào vừa nhìn thấy Triệu Tước cũng đều ngây ngẩn cả người, liếc nhau một cái, rồi không ai bảo ai liền nâng cao cảnh giác. Tuy rằng họ cũng biết lần này phải hợp tác với Triệu Tước, nhưng ông ta đột nhiên xuất hiện cũng đủ kích thích bản năng của cảnh sát.

Triệu Tước nhìn mọi người xung quanh chăm chăm theo dõi ông, lắc đầu mỉm cười, “Thật là nhiều thú dữ.”

Triển Chiêu nói với Mã Hán, “Đưa Dương Dương vào nhà, những người khác quay về biệt thự đi, nghỉ ngơi sớm một chút. Mai phải bay tới Ý rồi, gọi điện cho nhóm Bạch Trì, bảo họ đêm nay trở về đây, hoặc trước tám giờ sáng mai phải có mặt!”

Nơi này không thiếu người, nhưng Triển Chiêu chỉ chọn nói với Mã Hán, vì Mã Hán chắc chắn sẽ không cãi lại một lời, hơn nữa Triệu Hổ hay cãi lại nhất lại nghe lời Mã Hán. Tuy rằng trong lòng vẫn thắc mắc, nhưng Mã Hán vẫn ngầm hiểu ý, kéo Triệu Hổ về mặt khó chịu đi theo, rồi tới bên Lạc Thiên, bế Dương Dương đi vào nhà. Những người khác cũng theo đi vào, đôi song sinh vốn muốn hóng chuyện vui, bị Bạch Ngọc Đường liếc mắt một cái cũng ngoan ngoãn lui mất. Âu Dương Xuân là kẻ thức thời, hơn nữa cũng không muốn quản chuyện riêng của người ta, liền đi theo những người kia vào nhà.

Chờ tất cả mọi người đi rồi, trong sân chỉ còn Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, Lạc Thiên và Triệu Tước.

“Có chuyện gì vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi Lạc Thiên.

Lạc Thiên nhìn Triệu Tước, nói, “Tôi ở trên đảo đã gặp ông ta.”

Triển Chiêu sững sốt, giật mình hỏi lại, “Ông ta chính là thiên tài làm cho Allan Poe nổi điên? Cũng là người làm cho ông ta có ý tưởng tạo ra Dương Dương?”

Lạc Thiên gật đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Triệu Tước.

Triệu Tước ôm gáy, bình thản cười cười, “Tên Allan Poe đó là kẻ ngu ngốc... Cậu và Dương Dương hẳn là chuyện tốt duy nhất mà hắn làm được, phải không?”

“Sự xuất hiện của ông làm mọi vật thí nghiệm khác đều phải chết!” Lạc Thiên đột nhiên cau chặt mày, trên mặt đầy cơn tức giận, làm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cảm thấy lo lắng, đã lâu rồi không thấy Lạc Thiên tức giận như vậy.

Thế nhưng Triệu Tước lại là kẻ kỳ quái, người ta chán ghét cái gì, ông ta càng không để ý thứ đó. Thấy Lạc Thiên giận, ông ta cũng không sợ chết cười cười, nói một câu đầy thâm ý, “Chính cậu cũng nói đó, bọn họ đều là vật thí nghiệm cả.”

“Ông...” Lạc Thiên cắn răng, lời này của Triệu Tước tuy làm người ta tổn thương, nhưng đều là sự thật... Là vật thí nghiệm mà, có nghĩa là người ta muốn loại bỏ lúc nào cũng được.

Bốn người đang trong thế giằng co, đột nhiên từ đó không xa truyền tới một tiếng nhả hơi trầm trầm.

Mọi người sững sốt ngẩn đầu, chỉ thấy Bạch Cẩm Đường tựa vào ban công lầu hai, trên miệng một điếu thuốc lá, nhả ra một ngụm khói, trầm giọng, “Đứng ở cửa làm gì?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đi tới kéo Lạc Thiên vào trong. Bạch Cẩm Đường liếc nhìn Triệu Tước một cái, bóp tắt điếu thuốc, thả vào gạt tàn bên cạnh rồi quay người trở về phòng.

Triển Chiêu đột nhiên nghe thấy Triệu Tước bên người khẽ cười một tiếng, anh quay lại nhìn, chỉ thấy Triệu Tước ngẩn đầu, nhìn chăm chăm bóng dáng Bạch Cẩm Đường biến mất nơi cửa phòng, nhẹ nhàng buông một tiếng, “Đã lớn vậy rồi sao...”

## 173. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 18

### Chương 18 : Giao đầu trực tiếp

Trong phòng khách của căn biệt thự, các thành viên SCI ngồi rải rác trên ghế sofa, ai nấy đều có chút cảnh giác nhìn Triệu Tước. Triệu Tước nhìn xung quanh đánh giá một chút, rồi tao nhã ngồi xuống một chiếc ghế thép nghệ thuật; một người phục vụ bưng trà tới, Triệu Tước nâng tách hồng trà nhấp một ngụm, nở một nụ cười hài lòng.

Lúc này, Công Tôn từ tầng hai đi xuống, Triệu Tước ngẩng đầu nhìn anh một lát, mỉm cười. Công Tôn cũng nhìn ông, rồi lại ngó cả đội SCI, không khỏi cảm thấy bất lực, không khí sao mà gượng gạo quá.

“Mọi người đã ăn gì chưa?” Công Tôn đi tới, ôm lấy Lạc Dương trên sofa vào lòng, “Đương Dương, con đã đói chưa?”

“Dạ.” Dương Dương gật đầu. Hôm nay chơi nghịch cả ngày, nhưng giờ mới nhớ tới cái bụng đói, là vì cậu bé nhận ra Lạc Thiên cứ luôn để mắt tới Triệu Tước, nên đột nhiên cảm thấy đề phòng.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, nhấm nháy — Cái anh này là được con trai nuôi rồi, chắc chắn.

Triển Chiêu mỉm cười — Hâm mộ người ta hả? Hay cũng tìm người sinh một đứa?

Bạch Ngọc Đường bĩu môi — Thường thôi. Không phải cậu sinh thì tôi chả cần.

“Anh hai đâu rồi ạ?” Triển Chiêu đỏ bừng cả mặt, chuyển tầm mắt nhìn sang Công Tôn.

“Vẫn trong phòng làm việc, nói là phải giải quyết một số chuyện.” Công Tôn dắt Dương Dương tới phòng bếp làm đồ ăn, những người khác trong đội cũng đã đói lả, cặp song sinh vội chạy đi thu xếp bữa tối. Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, Âu Dương Xuân và Triệu Tước vừa nãy đã ăn cơm, nên giờ ngồi lại trên ghế sofa uống trà.

Chỉ một lúc sau, không khí trở nên náo nhiệt hơn hẳn. Cả SCI vừa ăn uống vừa nói chuyện, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngồi trên sofa vừa xem xét tư liệu, vừa thảo luận tình tiết vụ án.

Triệu Tước nhìn quanh, đột nhiên hỏi Âu Dương Xuân, “Nhà vệ sinh ở đâu?”

Âu Dương Xuân cũng là lần đầu tiên tới đây, mù mờ nhìn Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu chỉ tay về phía phòng khách đối diện hành lang. “Đi qua hành lang rồi rẽ trái, nhà vệ sinh nằm cạnh cầu thang lên lầu hai.”

Triệu Tước đứng lên, bước tới hướng hành lang.

Ra khỏi nhà vệ sinh, Triệu Tước không quay về phòng khách, mà theo cầu thang bên cạnh lên lầu.

Tầng hai không bật đèn. Bên cạnh cầu thang tối đen là lớp tường thủy tinh. Tòa nhà tọa lạc ở lưng đồi, nhờ thế từ đây có thể ngắm cảnh đêm thành phố, ánh đèn lấp lánh lung linh, vô cùng xinh đẹp.

“Cảnh đêm ở đây thật đẹp, nhỉ?” Triệu Tước hỏi người không biết từ lúc nào đã tới sau lưng ông, Triển Chiêu.

Triển Chiêu thấy Triệu Tước mãi vẫn chưa quay lại liền đi tìm, không ngờ lại bắt gặp ông đứng bên vách tường kính ngắm quang cảnh Paris buổi tối.

“Đúng vậy, rất đẹp.” Triển Chiêu hai tay đỡ gáy, đi tới bên Triệu Tước.

“Có điều, khi cảnh đẹp của một thành phố chỉ còn khi đêm xuống, chứng tỏ thành phố đó đã không còn thuộc về phần đông dân cư nữa rồi.” Triệu Tước nhìn Triển Chiêu, “Có đúng không?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Chú sao vậy? Muốn chuyển sang nghiệp văn chương à?”

“Ha...” Triệu Tước nở nụ cười, nháy mắt với Triển Chiêu, “Cậu nói xem, xe gì chạy trên đường núi buổi tối mà không bật đèn pha?”

Triển Chiêu sững người, “Là xe sợ bị phát hiện.” Dứt lời, xoay người chạy xuống lầu.



Triệu Tước khẽ nhếch môi, quay đầu nhìn con đường lưng chừng đồi cách đó không xa, bốn chiếc Jeep quân dụng không một tiếng động tiếp cận biệt thự.

“Tiểu Bạch, có người lên đây!” Triển Chiêu chạy xuống phòng khách thông báo cho Bạch Ngọc Đường; cùng lúc đó, thiết bị báo động vang lên từng hồi “didi...”. Đại Đỉnh Tiểu Đỉnh bật màn hình quan sát bên tường, nhìn theo bốn chiếc Jeep quân dụng vượt qua cửa giám sát, hướng tới biệt thự trên đỉnh đồi.

“Ở đây chỉ có biệt thự này thôi phải không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ.” Cặp song sinh nhú mày, nói với nhóm phục vụ bằng tiếng Pháp, “Tất cả trú ẩn trong tầng ngầm, không gọi không ai được đi lên.

Toàn bộ người phục vụ trong biệt thự đều đi ẩn núp.

“Là xe của lính đánh thuê.” Âu Dương Xuân thấp giọng, “Chúng ta không mang theo súng ngang cơ, sẽ có chút phiền phức đây.”

“Cần súng ư?” Tiểu Đỉnh quay đầu lại, cười với Âu Dương Xuân, “Anh muốn bao nhiêu? Loại gì?”

Âu Dương Xuân sững sốt. Cặp sinh đôi vẫy tay với cả hội, mọi người theo họ tới một bức tường ngăn cuối hành lang, thấy hai người kéo một tấm cửa ngầm. “RẦM” một tiếng, cánh cửa mở ra, phía bên trong đủ loại vũ khí.

Âu Dương Xuân há hốc miệng nhìn cả tủ vũ khí kia, cặp sinh đôi cầm lấy súng vừa tay, vẻ mặt hưng phấn nhìn tất cả.

Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ, đành phải chỉ đạo người của SCI, “Ai quen dùng cái nào thì chọn cái ấy, ưu tiên sử dụng vũ khí lạnh, làm chết người ở đây rất phiền toái. Tưởng Bình đưa Công Tôn, Miêu Nhi và Dương Dương, mang theo notebook lên phòng làm việc của anh hai trên lầu theo dõi tình hình. Mọi người đều phải đeo thiết bị liên lạc, Lạc Thiên và anh hai chịu trách nhiệm thủ vệ phòng đó. Những người khác theo tôi phân tán. Mã Hán lên mái nhà, giải quyết mọi đối tượng có thể ở tầm bắn xa.”

Các thành viên SCI đã quen với những mệnh lệnh chớp nhoáng của Bạch Ngọc Đường, tất cả mọi người đều răm rắp chấp hành trong tức khắc, cầm vũ khí rồi tản ra, mỗi người đều có vị trí và nhiệm vụ riêng.

Mã Hán một mình lên mái nhà, Đại Đỉnh Tiểu Đỉnh ra ngoài giữ cổng lớn, sẵn sàng “đóng cửa đánh chó”. Tưởng Bình cầm máy tính, cùng Công Tôn và Lạc Thiên đang bế Dương Dương lên phòng Bạch Cẩm Đường. Triển Chiêu tóm tay Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, cậu phải cẩn thận đấy!”

“Yên tâm.” Bạch Ngọc Đường giắt súng sau lưng, cầm trên tay dao găm đặc chủng của quân đội, gật đầu với Triển Chiêu, “Tôi ở ngay cạnh cầu thang.”

Triệu Hổ, Trương Long và Vương Triều mỗi người một phía thủ trong phòng khách, Âu Dương Xuân và Bạch Ngọc Đường cùng nhau núp cạnh cầu thang.

Trong phòng Bạch Cẩm Đường cũng có một màn hình giám sát, nhờ thế anh cũng đã phát hiện ra có người tới từ lâu. Thấy nhóm người Triển Chiêu vào phòng, anh liếc mắt nhìn Dương Dương, vui vẻ hỏi, “Có sợ không?”

Lạc Dương đứng bên cạnh theo dõi màn hình, nhìn những kẻ mặc áo đen bịt mặt, vũ trang đầy đủ xuống xe, sẵn sàng bọc đánh biệt thự. Nghe thấy Bạch Cẩm Đường hỏi, cậu bé ngẩng mặt nhìn anh đầy khó hiểu, như muốn hỏi, “Có gì phải sợ ạ?”

Bạch Cẩm Đường mỉm cười, xoa đầu cậu nhóc, “Can đảm hơn cả Ngọc Đường ngày bé.”

Triển Chiêu mỉm cười, Bạch Cẩm Đường khen Dương Dương câu này là trúng rồi, thần tượng của nhóc kia chính là Bạch Ngọc Đường mà. Quả nhiên mặt Lạc Dương ngay lập tức đỏ bừng, vô cùng tự hào.

“Những kẻ này có điểm kỳ quái.” Công Tôn theo dõi màn hình, nhú mày, “Tác phong của bọn chúng rất giống bộ đội đặc công, nhưng trang phục là hàng tự chế, như là phần tử khủng bố vậy.”

“A!” Tưởng Bình đột nhiên kêu lên một tiếng.

“Có chuyện gì vậy?” Triển Chiêu bước tới.

“Anh nhìn xem!” Tưởng Bình chỉ tay vào màn hình. Từ chiếc xe cuối cùng bước ra ba người mặc áo đen, trên đầu trùm khăn.

“Là ba người sói trong video theo dõi lần trước!” Lạc Thiên chau mày.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu cầm bộ đàm nói với Bạch Ngọc Đường, “Ba người sói kia cũng tới đây, nhất định phải cẩn thận.”

Tất cả mọi người đều tiếp nhận được tin tức, Bạch Ngọc Đường cau mày, nói với cả đội, “Nghe rõ chưa, người sói cũng tới, nhớ là phải bắt sống đấy, cục trưởng Bao sẽ có phần thưởng.”

“Ha...” Bộ đàm truyền đến tiếng mọi người phì cười.

Triển Chiêu lắc đầu cười, đặt bộ đàm xuống.

“Đôi cứu viện phải mười phút nữa mới tới.” Âu Dương Xuân cúp điện thoại, nói với Bạch Ngọc Đường, “Chúng ta cầm cự mười phút là được.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đôi mày chau lại. Giờ WOLF lại muốn chủ động sao, họ vừa mới đến đã thấy quà mừng đưa tới thế này.

Tất cả đèn đều tắt, mọi người nín thở chờ đợi. Chỉ trong chốc lát, nhóm người thứ nhất chạy vào biệt thự. Bọn chúng bọc đánh cả bốn mặt, còn có vài người đứng bên ngoài biệt thự, tay cầm máy cảm biến nhiệt, thế nhưng dụng cụ vừa mới giờ lên hướng về phía biệt thự, đã nghe “póc” một tiếng, thân máy xuất hiện một lỗ đạn, rồi chập điện hỏng hão.

Kể cầm máy cảm biến nhiệt trông có vẻ giống chỉ huy, mặt mày sưng sốt, vừa ngẩng đầu, lại nghe “póc” một tiếng nữa. Giữa đỉnh đầu một lỗ đạn máu, thân thể rơi xuống cùng máy cảm biến, cùng nhau đi đời.

Triệu Hổ dùng kính viễn vọng nhìn qua cửa sổ kính, chắc lưỡi hai tiếng, “Tiểu Mã ca ra chiêu hiểm quá, một phát đã tiễn một em rồi.”

“Kỹ thuật không tồi.” Bạch Cẩm Đường theo dõi qua màn hình, không khỏi tán thưởng.

“Cái này gọi là ‘giết gà dọa khỉ’.” Tưởng Bình nói, “Là phát súng cảnh cáo của tay súng bắn tỉa, nếu vào thì phải chết.”

Những kẻ đột nhập thoáng hỗn loạn. Một thành viên nhóm đột nhập đầu tiên của WOLF đứng tại góc chết tìm ra vị trí của tay súng bắn tỉa, vừa định giơ súng bắn lên mái nhà, đột nhiên thấy pháo bông nổ sáng rực, một loạt đạn súng trường bắn phá xuyên qua màn khói, Tiểu Đình đứng trong sân hô to, “Ông nội tặng chúng mày nguyên một băng đạn đó!” Đồng thời, từ sân sau cũng vang lên từng đợt tiếng súng, Đại Đình cũng xử lý xong một loạt. Hai người vừa bắn vừa lui vào trong nhà, chỉ trong một chốc, toàn bộ đội đột nhập tiên phong đã bị xử lý. Bạch Ngọc Đường từ tầng hai nhìn xuống nhíu mày, “Hai tên chết tiệt này.”

Âu Dương Xuân cũng cười khổ, “Muốn không chết người cũng khó.”

Những kẻ đột nhập phải chịu một trận nhục nhã, nhưng dù sao cũng đưa được thành công ba tên người sói cùng ba sát thủ vũ trang hạng nặng vào trong nhà.

“Sếp, ba tên kia vào được rồi. Một tên lên lầu chỗ anh, một tên vào từ phía sau lầu hai, một một tên đến phòng khách.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói với nhóm Triệu Hổ, “Các cậu xử lý ba sát thủ kia, người sói để bọn tôi làm.”

Bạch Cẩm Đường cũng đứng lên, cởi áo vest, nói với Triển Chiêu, “Anh ra cửa.”

Triển Chiêu gật đầu, nhưng rồi lập tức nhảy dựng, nhìn trái nhìn phải, hỏi, “Mọi người có ai thấy Triệu Tước ở đâu không?”

Mọi người cũng sưng sốt, đúng rồi, ai cũng quên mất ông ta.

“Khi này ông ấy ở nhà vệ sinh cạnh cầu thang, bên cạnh tường thủy tinh!” Triển Chiêu chợt nhớ ra, “Không phải là vẫn ở đó đấy chứ?”

Tướng Bình mở màn hình camera khu vực đó, chỉ thấy bên vách tường thủy tinh phía sau cầu thang, Triệu Tước tao nhã đứng nơi đó, hai tay chống mặt, ngắm nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

“Ông ta làm cái trò gì vậy?” Tướng Bình sốt ruột, “Còn một tên người sói hướng tới phòng khách sẽ qua chỗ ông ta đó!”

“Để tôi đi!” Lạc Thiên giắt súng vào túi sau, xoay người vừa định ra cửa, chợt nghe từ ngoài cửa truyền vào tiếng tru thê lương. Âm thanh kia làm cho tất cả mọi người lạnh gáy, nghe như tiếng hú của loài sói vậy.

Công Tôn và Triển Chiêu đều lo lắng, mở cửa đi ra, lại thấy Bạch Cẩm Đường đứng tựa cửa hút thuốc, trên mặt đất nằm dài một tên người sói mặc đồ đen. Mọi người bật đèn lên nhìn, ai nấy đều kinh ngạc nhảy dựng — phía dưới cổ hắn ta cắm một con dao, mồm há hốc, bọt máu sùi quanh mép, không phát ra nổi một tiếng kêu. Vừa nãy có lẽ hắn cũng đã vùng vẫy một hồi, bởi một cánh tay của hắn bị găm trên mặt đất, một con dao nhỏ cắm rất sâu xuống sàn, ghim chặt cả người hắn xuống mặt sàn.

Tất cả mọi người đều bất đắc dĩ liếc Bạch Cẩm Đường... Thật là bạo lực!

“A!” Triển Chiêu kéo tay Lạc Thiên, “Triệu Tước!” Vừa nói xong, hai người chạy vội tới phía sau cầu thang, biến mất.

Công Tôn cũng muốn đi theo, lại bị Bạch Cẩm Đường giơ tay cản lại, “Đi vào phòng.”

Công Tôn trừng mắt liếc anh một cái, nhưng vẫn ngoan ngoãn quay về phòng. Bạch Cẩm Đường ngậm điếu thuốc lá, đứng ở cửa chờ.

.

Đầu bên kia, Âu Dương Xuân trợn mắt há mồm nhìn Bạch Ngọc Đường một cước đá tên người sói bay xuống lầu. Tên kia lại tru lên một tiếng phi lên, bộ dáng điên loạn; Bạch Ngọc Đường tháo toàn bộ khớp vai và khớp đầu gối của hắn, nhưng hắn vẫn không ngừng phản kháng. Bạch Ngọc Đường nhíu mày, túm lấy hắn ném thẳng vào tường, một tay giữ hắn trên tường, tay kia rút dao, một nhát xuyên thấu cánh tay, ghim hắn lên tường. Tên người sói tru lên quơ cánh tay còn lại, Bạch Ngọc Đường lại thêm một dao nữa... Cuối cùng, tên người sói điên cuồng bị đóng chặt trên tường; Bạch Ngọc Đường thấy hắn còn nhe răng tru lên mấy tiếng, liền nâng tay cắt một dao dưới cổ hắn. Người sói ho khan, rồi cuối cùng cũng im hẳn.

“Tiểu Bạch...” Bộ đàm chợt truyền đến tiếng Triển Chiêu, “Nhanh tới phòng vệ sinh cạnh cầu thang đi, ở đó còn có một tên, Triệu Tước đang ở đó.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường và Âu Dương Xuân sửng sốt, xoay người chạy xuống phòng vệ sinh dưới lầu.

Lúc này trong đại sảnh, cặp sinh đôi cùng nhóm Triệu Hồ đã chế phục hoàn toàn nhóm sát thủ, mà dưới chân núi cũng vọng lên tiếng còi hú của xe cảnh sát. Mấy sát thủ gần cửa tựa hồ muốn lái xe bỏ trốn, nhưng khởi động xe mới phát hiện, lốp xe một bên đều đã nổ, chẳng mấy chốc bị xe cảnh sát vây quanh. Mã Hán trên sân thượng tháo ống ngắm, cười lạnh, “Lũ giặc Tây chết tiệt, xem các người còn chạy đường nào?”

Triển Chiêu từ đầu kia của tầng hai chạy về phía tường kính, thấy Triệu Tước vẫn đứng đó nhìn xe cảnh sát dưới lầu gào thét. Thấy ông còn sống, Triển Chiêu nhẹ nhàng thở phào, nhưng lại lập tức căng thẳng, bởi nương theo ánh đèn từ bên ngoài, hắn vào một bóng người sói mặc đồ đen ngay phía sau Triệu Tước, tay hắn lăm lăm con dao.

“Triệu Tước!” Triển Chiêu hô to. Lạc Thiên xông lên một bước, rút súng định bắn, Bạch Ngọc Đường dưới lầu cũng vội vã phi lên, nhưng ngay lúc ấy, Triệu Tước đột nhiên chậm rãi quay đầu lại.

Ánh đèn từ xe cảnh sát phía ngoài kia xuyên qua bức tường kính, ánh đỏ lẫn ánh xanh chiếu sáng một bên gương mặt Triệu Tước. Triển Chiêu nhìn rất rõ, Triệu Tước đang cười với anh, trong nụ cười ẩn một tia khiêu khích.

Triển Chiêu đột ngột hướng Bạch Ngọc Đường giơ tay, ngăn anh lại.

Bạch Ngọc Đường sửng sốt dừng bước chân, Lạc Thiên cũng bị Triển Chiêu giữ chặt, đồng thời, họ nghe người sói kia ngừng mặt tru dài một tiếng, sau đó nâng tay, con dao trong tay hắn tự xẹt qua một đường tàn nhẫn ngay yết hầu, trong nháy mắt, máu bắn tung tóe khắp nơi...

Triệu Tước vẫn đứng nơi đó, bộ quần áo trắng thuần màu tuyết loang lổ những mảng máu sẫm đỏ, quỷ dị vô cùng.

Tất cả mọi người tại đó đều ngây ngẩn. Triển Chiêu đứng cách Triệu Tước không xa, nhìn thi thể người sói trên mặt đất, giật mình chết lặng.

Triệu Tước từng bước tiến lại gần Triển Chiêu, rút bàn tay vẫn dút túi quần, chậm chậm đưa lên muốn chạm vào mặt anh, giọng nói đầy trù ẻo, “Cậu cũng có tài năng thiên phú, cậu cũng có thể làm được.”

Đầu ngón tay ông vừa chạm vào má Triển Chiêu, chợt bị một bàn tay vươn tới đập xuống.

Triệu Tước cúi đầu nhìn bàn tay mình bị đánh đỏ hồng một vết, xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường từ khi nào đã tiến lại chắn trước người Triển Chiêu, dường như hơi bất mãn.

Bạch Ngọc Đường cau mày, liếc nhìn bàn tay Triệu Tước vẫn còn dính một vết máu, nhàn nhạt nói, “Tay ông quá bẩn, cậu ấy đang sạch sẽ, ông đừng chạm vào cậu ấy thì tốt hơn.” Nói xong, kéo Triển Chiêu đi xuống cầu thang.

Triển Chiêu đi theo Bạch Ngọc Đường xuống lầu, quay đầu lại nhìn Triệu Tước. Hai người nhìn nhau chăm chú thật lâu, Triển Chiêu quay đi, cùng Bạch Ngọc Đường rời đi những bậc cầu thang tối đen, tiến vào căn phòng khách ngồi ngồi rực sáng.

\*Jeep quân dụng

\*Vũ khí lạnh: Những vũ khí thông thường không có thuốc nổ, tức là ngoài các loại súng đạn bom mìn thì còn lại đều là vũ khí lạnh.

\*Dao găm của bộ đội đặc chủng: (không chắc nó gọi là dao găm hay là cái gì luôn ==)

Nhiều khả năng là “Tán đao” của lực lượng không quân Trung Quốc, tức cái này.

## 174. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 19

Chương 19 : Dã tâm

Những gì xảy ra sau đó đều vô cùng hỗn loạn, cảnh sát tiến vào áp giải phạm nhân. Cũng may Âu Dương Xuân có quen biết với cảnh sát địa phương, nhờ thế hai bên trao đổi tình hình cũng thuận tiện. Người của SCI phối hợp điều tra với cảnh sát, Bạch Ngọc Đường đề nghị Âu Dương Xuân giữ lại hai tên người sói, để tiện cho việc điều tra sau này.

Thấy mọi người ai nấy đều bận rộn, Triển Chiêu khi này bị Bạch Ngọc Đường kéo xuống tầng đứng lên khỏi sofa, xoay người đi lên lầu. Trên lầu hai cũng có cảnh sát thu thập chứng cứ, anh đi ra ban công, thấy trên mảnh sân không mái che, Triệu Tước lẳng lặng ngồi đó.

Triển Chiêu đi qua, ngồi xuống trước mặt ông. Triệu Tước ngược mắt nhìn Triển Chiêu, mắt hững quay mặt qua nơi khác.

“Làm sao thế?” Triển Chiêu thắc mắc.

Triệu Tước tựa hồ vẫn để bụng, ầm ừ nói, “Không để ý tới cậu nữa, đỡ bị người ta ghét bỏ.”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, “Chú giận Tiểu Bạch sao?”

Triệu Tước bĩu bĩu môi, bất mãn quay đầu nhìn chỗ khác.

“Này.” Triển Chiêu vẫy tay với Triệu Tước, “Hỏi chú cái này nhé.”

Triệu Tước quay lại, nhìn Triển Chiêu, chớp chớp.

“Tôi với Tiểu Bạch, chú thích ai hơn?” Triển Chiêu hỏi một câu chẳng ai ngờ tới.

Triệu Tước nghe vậy liền phục hồi tâm tình, ngẩng mặt nhìn Triển Chiêu, yên lặng trong chốc lát rồi mỉm cười, “Cậu muốn tôi nói thật hay nói dối?”

Triển Chiêu thản nhiên lắc đầu, “Nói dối để làm gì, chú nói dối có được câu nào tốt?”

“Ha...” Triệu Tước cười cười, “Cả hai người các cậu tôi đều thích cả, có điều hai cậu chẳng ai thích tôi.” Dứt lời, chỉ chỉ Triển Chiêu, “Cậu không thích tôi, tiểu lão hồ càng ghét tôi.”

“Tiểu Bạch chỉ không thích chú tùy tiện giết người mà thôi.” Triển Chiêu nhẹ nhàng, “Có điều vừa rồi cậu ấy cũng hơi nặng lời.”

Triệu Tước có vẻ nguôi giận, bình thản đáp, “Cậu ta sợ cậu biến thành người như tôi chứ sao, hừ.”

“Lạc Thiên kể khi anh ấy đã gặp chú ở phòng thí nghiệm của Allan Poe... Nhưng tôi nhớ đây cũng không phải lần đầu hai người gặp nhau, vụ án lần trước cũng đã chạm mặt một lần, sao lần ấy anh ấy không nhớ ra?” Triển Chiêu hỏi.

(\*Xem lại vụ 5 để biết thêm chi tiết\*)

“Vì trí nhớ cậu ta không tốt?” Triệu Tước nhún vai, “Sao tôi biết được?”

“Tôi thấy chưa chắc đã là vậy đâu.” Triển Chiêu cười nhẹ, vươn người qua nhìn vào đôi mắt Triệu Tước, rồi đứng lên đi tới bên rào chắn ban công, bình thản, “Người bình thường có thể nhờ vào việc luyện tập ánh mắt của mình mà khai phá tiềm năng trí tuệ, tự rèn luyện đại não, khai thác toàn bộ năng lực tư duy của não bộ. Đây cũng chính là hình thức sơ khai nhất của đồng thuật.”

Triệu Tước mỉm cười, nhìn Triển Chiêu, “Vậy sao?”

“Thôi miên, xem quẻ... tất cả những thứ này đều nằm trong phạm vi của đồng thuật, có điều thứ lợi hại nhất, đã thất truyền hàng trăm năm nay, chính là Minh Chiếu thuật trong truyền thuyết.”

“Phụ phụ, miu cưng, lại xem nhiều phim hoạt hình quá rồi.” Triệu Tước bật cười, trêu ghẹo Triển Chiêu.

“Minh chiếu thuật có nguồn gốc.” Triển Chiêu vẫn thản nhiên, “Có người là bẩm sinh, nhưng cũng có người là luyện tập khai mở bộ não mới có được. Khả năng này cũng có ở cú mèo, cá heo... Những loài động vật này đều dùng toàn bộ bộ não, chỉ tiếc tư duy của động vật hữu hạn. Thế nhưng nếu con người có thể sử dụng được đồng thời cả hai bán cầu não...”

“Tôi đã bảo rồi, cậu cũng làm được.” Triệu Tước ha ha cười, “Nói Allan Poe là kẻ ngu cũng bởi năm đó hắn rơi vào ngõ cụt một cách ngu ngốc.”

Triển Chiêu gật đầu, “Ông ta khai phá một năng lực mà cả nhân loại đã phát triển, mà cũng chẳng phải khai phá, chỉ là tăng cường mà thôi.”

“Não bộ của con người có những tiềm năng vô tận, khó có thể khai phá hết.” Triệu Tước cười, “Từ thời cổ đại đã có người biết tới năng lực này. Nhưng mấy nghìn năm qua, chỉ có hình thức sinh hoạt cũng như tập quán sinh hoạt cộng đồng, khiến mức độ phát triển của não bộ chẳng đáng là bao; thỉnh thoảng có trường hợp đặc biệt, trong quá trình phát triển thì diễn ra chút nhầm lẫn, trở nên ‘thông minh’ hơn người thường. Là một thiên tài, cậu hẳn có chú ý tới, chút ‘thông minh’ ấy có giá trị gấp mấy lần sự nỗ lực của một người thường.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, đáp lại: “Theo ghi chép, con người ba ngày không ngủ sẽ gây ảnh hưởng tới thân thể, nội tạng phát sinh bệnh lý, thần kinh suy nhược... Theo một cuốn tiểu thuyết bút ký về những trại tập trung của Phát xít Đức, năm ấy quân Phát xít có một hình phạt, đó là cấm ngủ.”

Triệu Tước thoáng phần mừng rỡ nhìn Triển Chiêu, tán thưởng, “Quả nhiên cậu có nghiên cứu qua phương diện này.”

“Hình phạt đó đã tạo nên nhiều kết quả đáng kinh ngạc.” Triển Chiêu nói, “Những tù nhân bị hành hạ vì sự sống đều luyện cách ngủ khi mắt còn mở, vài người không chịu đựng được mà chết, còn số chịu được thì đã luyện nên một khả năng kỳ diệu.”

Triệu Tước gật đầu, “Đôi mắt thực ra không phải là con đường duy nhất giúp não bộ trao đổi thông tin từ bên ngoài. Phạm vi năng lực của thị giác kỳ thực rất rộng, nhưng vì con người phụ thuộc quá nhiều vào đôi mắt để tiếp nhận thông tin, nên năng lực cảm nhận suy giảm. Mở mắt khi ngủ trong một thời gian dài, chẳng những mở rộng phạm vi thị giác, lại còn giúp đại não tiếp nhận thông tin qua một kênh nữa.”

Triển Chiêu gật đầu, “Có một số tù binh đã luyện được một loại năng lực khó tin, đó là khi người đó ngủ mở mắt, cảm giác sẽ mạnh hơn bình thường nhiều lần. Bất kể thời điểm nào có kẻ tới gần với ý đồ uy hiếp bọn họ, họ đều có thể phản ứng lại ngay lập tức, nhanh chóng giết chết đối thủ, hơn nữa còn là trong vô thức.”

Triệu Tước thỏa mãn gật đầu, “Chính xác.”

“Chú nói Allan Poe ngu ngốc là vì lão ta chẳng hề khai thác tốt công dụng của bộ não con người, lại còn khiến người ta ráng sức phải quên đi năng lực này với mục đích huấn luyện cơ thể cùng tứ chi con người có khả năng như máy móc... Quả thật buồn cười vô cùng.”

Triệu Tước thở dài, “Đúng là, chỉ cần gợi ý một chút, cậu sẽ phát hiện ra tất cả.”

Triển Chiêu tiếp tục, “Thành công của Dương Dương ở chỗ ngay khi sinh ra đã được đặt trong không gian khép kín, khiến đôi con người của nó không thể ý lại bất kỳ cái gì, còn không biết đến sự đau đớn, không bị ảnh hưởng của tâm lý... Lớn lên trong môi trường không có người xung quanh, cho nên khi nó vừa sinh ra, không những có đủ năng lực mà Lạc Thiên phải tập luyện vài chục năm mới có, thậm chí xuất sắc hơn, mà còn có bản năng mà bọn họ thiếu hụt. Chính điều này đã kích động Allan Poe, khiến hắn nhận ra bản thân quả thật ngu xuẩn đến cùng cực.”

“Ha ha ha...” Triệu Tước cười phá lên, vừa cười vừa lắc đầu, “Tôi hiểu ra điều này muộn hơn cậu.”

Triển Chiêu nhường nhường mày, “Chú khỏi cần coi nhẹ bản thân, hồi chú nghiên cứu vấn đề này, Internet chưa phát triển, không có nhiều tin tức hay tài liệu... Là chú vô sự tự thông, tôi chỉ đang đứng trên vai người khổng lồ mà thôi.”

“Cho nên cậu mới có thể tiến xa hơn.” Triệu Tước nhìn Triển Chiêu một cách chăm chú, “Xa hơn và xa hơn, vượt qua mọi ranh giới của con người.”

“Tôi không thấy hứng thú với cái kỹ thuật giết người bằng mắt đó.” Triển Chiêu nhún vai, “Tôi chỉ hứng thú với vụ án thôi... Không phải là trí nhớ của Lạc Thiên không tốt, mà là chú khiến anh ấy nhớ lại, không phải để gợi ý cho tôi thì còn để làm gì?”

Triệu Tước chậm rãi tới gần hàng rào chắn, nhìn ánh đèn lấp lóe từ xe cảnh sát, đượm buồn cất tiếng, “Thật ra đôi mắt con người là thứ không đáng tin tưởng nhất, tất cả mọi người đều bị hình thức bên ngoài mê hoặc... Đầu sói thì là người sói, đầu hổ thì là người hổ, nhưng điều này chẳng phải trọng điểm.”

Triển Chiêu cũng nhẹ nhàng gật đầu, “Trọng điểm là những người này đều có năng lực đặc biệt.”

“Điểm then chốt của WOLF là khả năng nâng cao năng lực của con người lên một đẳng cấp mới trong một thời gian ngắn.” Triệu Tước hạ giọng, “Chỉ là người chúng khai phá đều là người bình thường... Nếu đó là tiểu lão hổ nhà cậu xem, ngẫm đi?”

Triển Chiêu bắt giác hít ngược một hơi lạnh, cảm thấy hơi kinh sợ.

“Nhưng đây cũng không phải điều đáng lo ngại nhất.” Triệu Tước bình thản nói, “Nếu ánh mắt của Medusa có thể khiến người ta hóa đá, ánh mắt của nữ hoàng Ai Cập xinh đẹp lại biết mê hoặc lòng người, hay ánh mắt của vị Pharaoh có khả năng khống chế ý thức kẻ khác... Nhưng nếu có người có thể dùng ánh mắt để thay đổi người ta, như ánh mắt của WOLF có thể biến người ta thành người sói, thế thì thực nguy hiểm.”

Triển Chiêu sửng sốt, nhìn Triệu Tước, “Chúng ta đều cho rằng WOLF đang thay đổi người khác; nhưng thực tế, hắn đang lợi dụng người khác để thay đổi chính hắn ư?”

“Kẻ đó, có dã tâm khổng lồ đấy.” Dứt lời, Triệu Tước nghiêng mặt, đưa mắt về phía cửa, “Nếu cậu không rời đi thì tiểu lão hổ lại tới cần người đó.”

Triển Chiêu quay lại, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đã dựa lên vách tường ở sân thượng, nhìn hai người chăm chăm.

Triển Chiêu lại nhìn Triệu Tước, “Chú đi ngủ sớm, sáng mai chúng ta phải tới Ý.” Sau đó, anh đi về phía cửa.

...

“Sao lại phụng phịu vậy?” Triển Chiêu đã trở lại phòng, đưa tay捏 má Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cầm lấy tay Triển Chiêu, kéo anh lại hỏi: “Không cần mở miệng cũng có thể thôi miên người khác?”

Triển Chiêu nhướn nhướn mi: “Trên lý thuyết thôi, cũng đâu ai quy định phải dùng lời nói mới thôi miên được... Hơn nữa, trên đời này có rất nhiều hành động có thể thôi miên, ví dụ như ra ám thị chẳng hạn.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tôi hiểu rồi, thảo nào tôi cứ thấy cậu là muốn làm, ra là cậu hạ ám thị với tôi.”

Triển Chiêu nhắc chân đạp, “Cậu nói bậy nói bạ! Có mà cậu háo sắc ấy!”

“Không phải à?” Bạch Ngọc Đường dè Triển Chiêu lại hôn.

“Tiểu Bạch!” Triển Chiêu cảm thấy Bạch Ngọc Đường có phần kỳ quái, lại đưa tay ngăn anh lại, quan sát vẻ mặt anh mà nheo mắt, “Cậu ghen hả?”

Bạch Ngọc Đường thành công đặt Triển Chiêu xuống giường, hôn mạnh một cái, “Vừa nãy tôi đợi ở cửa mãi, cậu chẳng hề phát hiện ra tôi, dồn tất cả sự chú ý cho Triệu Tước rồi.”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, “Cậu một thân võ nghệ cao cường, lại cố tình không phát ra tiếng động, sao tôi phát hiện được.”

Bạch Ngọc Đường vẫn bực dọc, chặn lời Triển Chiêu, “Miêu Nhi, tôi sợ cậu bị ông ta bắt cóc.”

Triển Chiêu cười, lại捏 má Bạch Ngọc Đường, “Cậu sợ tôi ở cùng chú ấy thì sẽ tiếp nhận cái năng lực đó đúng không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đó không phải là năng lực mà người bình thường nên có. Người như vậy đi tới đâu là tai vạ chỗ ấy, sao có thể tìm được hạnh phúc? Tôi chỉ muốn cậu luôn luôn vui vẻ.”

Triển Chiêu nhẹ nhàng lắc đầu, bàn tay du di lên những nét anh tuấn góc cạnh trên gương mặt Bạch Ngọc Đường, thấp giọng thủ thỉ: “Nếu có một ngày không còn cậu, chỉ còn lại mình tôi, e là tôi sẽ đi cùng một con đường với Triệu Tước.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một hồi... “Vì sao?”

Triển Chiêu khẽ cười, “Vì không có cậu, thời gian hay cuộc sống đối với tôi chẳng còn ý nghĩa.” Dứt lời, anh kéo lấy áo Bạch Ngọc Đường, đặt tới một nụ hôn.

\* Đồng thuật: “đồng” trong đồng tử, tức con ngươi. Thuật là kỹ thuật. Đồng thuật là những kỹ thuật siêu năng lực bằng ánh mắt con người, thường do biến dị, đa phần trong truyền thuyết, nhưng cũng không ít phần là thật, chỉ là khoa học chưa giải thích được. Gần gũi nhất mà mình biết là các doujutsu trong truyện tranh Naruto, tức Sharingan, Byakugan và Rinnegan đó ( \_ ” \_\_\_\_ )||

\* Minh chiếu thuật: một trong những chủng loại của đồng thuật (Đọc tốc độ cao, thôi miên, xem quẻ...). Đây là kỹ thuật liên quan tới giấc ngủ, qua nghiên cứu về cú mèo.

## 175. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 20

### Chương 20 : Bắt hổ

Hậu quả của một câu thú nhận của Triển Chiêu là bị Bạch Ngọc Đường ôm ấp gặm nhấm cả đêm, chỉ có điều ngày mai có nhiệm vụ nên Bạch Ngọc Đường phải nhả nhện, cọ xát con mèo cả đêm để hạ hỏa, miệng thì thầm, “Miêu Nhi... Cậu muốn giết tôi phải không? Giờ tạm thời cho nợ, phá án xong chúng ta thanh toán nốt.”

Triển Chiêu dở mếu dở cười.

Hôm sau, Bạch Trì cùng Triệu Trinh trở về, vừa vào sân đã thấy một trận hỗn loạn liên trợn mắt há miệng.

“Tiểu Trì Trì.” Song sinh lại gần Bạch Trì, bắt đầu chém gió, “Tối qua kinh thiên động địa lắm á!”

“Thực sao?” Bạch Trì ủ rũ cúi đầu, trong lòng buồn bã, hôm qua cậu không được tham gia vào hành động lớn như vậy, mà dù cậu có ở đây thì e cũng chẳng giúp gì được.

Triệu Trinh đưa Lisbon xuống xe, vừa định vào nhà thì thấy Triệu Tước hai tay đan sau gáy từ bên trong đi ra. Tuy đã có chuẩn bị trước, nhưng anh vẫn không khỏi sững sốt khi phải đối mặt với Triệu Tước. Bạch Trì ở bên cũng trông thấy ông.

Triệu Tước nheo mắt nhìn Triệu Trinh một chút, đoạn xoay sang Bạch Trì, đưa tay xoa đầu cậu, “Lâu rồi không gặp.”

“Vâng.” Bạch Trì gật đầu, đánh mắt về phía Triệu Trinh một cái, lại cười toe với Triệu Tước, sau đó cậu vào nhà trước.

Triệu Tước nhìn theo bóng lưng Bạch Trì, rồi quay lại đối diện với Triệu Trinh, “Cậu nhóc thật đáng yêu.”

Triệu Trinh khẽ gật. Lisbon thông thả đi tới trước Triệu Tước ngửi ngửi, tựa hồ nó biết người này.

“A...” Triệu Tước xoa đầu nó, Lisbon cũng cọ đầu vào tay ông, rồi quay bước vào nhà tìm Bạch Trì và Triển Chiêu.

Triệu Trinh đứng cùng Triệu Tước chốc lát, đang định bước vào nhà thì bị Triệu Tước kéo nhẹ lại... Triệu Trinh thoáng kinh ngạc, hình như Triệu Tước thả gì đó vào tay anh.

Triệu Trinh nhìn thứ đó, ánh mắt khó hiểu nhìn ông.

“Sẽ có lúc dùng tới.” Triệu Tước cười cười, không nói thêm nữa mà bước về phía vườn hoa.

Triệu Trinh cất đồ vào túi áo, cau mày nghĩ nghĩ ngẫm, rồi bước vào bên trong.

Mọi người đang bận bịu thu dọn hành lý, máy bay riêng của Bạch Cẩm Đường đã đậu ở sân bay nhỏ cách đó không xa. Tất cả lên máy bay tới Rome, cùng cảnh sát địa phương hợp tác hành động phá án. Mặt khác, hai người sói bị bắt tối qua đã bị khóa lại bằng xích sắt, đưa lên máy bay để đi thẩm tra.

SCI vốn nổi danh nhờ Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, lần này quân viện trợ còn chưa tới đã thành công bắt được hai người sói, phá tan đợt tập kích của WOLF, gây chấn động cho giới cảnh sát địa phương.

Lúc cả đoàn xuống phi cơ, cảnh sát trưởng chịu trách nhiệm phá án lần này – Mason cùng hai trợ lý là Elena và Kraft ra đón.

Số lượng người hôm nay nhiều hơn lần trước, việc bố trí có phần khó khăn, cho nên Bạch Cẩm Đường lại đưa cả đoàn về biệt thự ở Rome cư ngụ, lấy đó làm tổng bộ cho đợt hành động phá án sắp tới. Mason biết Bạch Cẩm Đường và Leonard có quan hệ, hơn nữa thế lực của anh tại Ý cũng không phải người thường có thể đụng tới; đối phó với WOLF thì ở lại khu biệt thự của Bạch Cẩm Đường còn an toàn hơn ở cục cảnh sát. Chính vì vậy, mọi người chia ra: Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cùng Âu Dương Xuân theo Mason đi chào hỏi các bộ ngành cấp cao; Bạch Trì, Lạc Thiên, Mã Hán và Triệu Hổ theo Elena tới cục cảnh sát để lấy toàn bộ tài liệu về; cặp song sinh cùng Vương Triều, Trương Long áp giải hai người sói tới biệt thự; Bạch Cẩm Đường, Công Tôn, Triệu Trinh, Triệu Tước, Tưởng Bình và Kraft về biệt thự chuẩn bị trước.

Bạch Ngọc Đường trao đổi vài vấn đề cơ bản với cục cảnh sát quốc tế. Dù sao thì có cảnh sát quốc tế xúc tiến hợp tác, WOLF đắc tội với cả hai phe cảnh sát và xã hội đen, bởi vậy mà thủ tục điều tra về tổ chức này rất thuận lợi, cũng thu được một đồng tài liệu.

“Đêm qua WOLF lại hành động.” Mason lái xe đưa Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cùng Âu Dương Xuân rời khỏi cục cảnh sát, “Chúng ta cũng tiện đường, qua xem sông bạc nhỏ bị tập kích đã nhé.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, đều cảm thấy có phần kỳ lạ. Tối qua WOLF phát động tấn công du kích bọn họ, thế nào lại còn tổ chức một cuộc tấn công khác?

Rất nhanh, xe dừng lại trước cổng một nhà nghỉ. Đó là một nhà nghỉ cao bốn tầng, khá tráng lệ, chỉ có điều tầng trên cùng đã cháy đen. Đi vào trong, Mason xuất trình thẻ cảnh sát với nhân viên phục vụ, còn chưa kịp mở lời thì đã nghe thấy phía sau có tiếng cười, “Bất ngờ nhỉ, thiếu chút thì tôi nhảy dựng lên đấy.”



Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều thấy thanh âm này quen tai, quay đầu lại nhìn, tới khi nhận ra ai thì cả hai đều cảm thấy muốn nhìn trời bó tay. Kẻ đó không ai khác, chính là Eugene.

Eugene xoa cằm nhìn hai người, lại đưa mắt sang Mason cùng Âu Dương Xuân, gật đầu, “Tôi đã bảo là cảnh sát SCI đẹp trai nhất thế giới mà.”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, đến lượt Âu Dương Xuân và Mason nhìn nhau. Âu Dương Xuân đã hơn ba mươi, thẳng đuột vuông vức; Mason cũng hơn ba mươi rồi, cong queo xiên vẹo... Hai người lại nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, họ mới hơn hai mươi, xét về mặt anh tuấn ấy hử... Muốn mặt có mặt, muốn dáng có dáng. Mà bây giờ mới chú ý, những vị khách và cả các nhân viên phục vụ đã sớm bị hút hồn bởi hai thanh niên ấy. Người Ý bẩm sinh mang tế bào nghệ thuật, hai cá thể này làm bản năng thưởng thức kiệt tác nghệ thuật của người ta không khỏi trỗi dậy.

Âu Dương Xuân và Mason bất đắc dĩ tăng hắng, cũng thấy chút tự ái nha.

“Sao anh lại ở đây?” Bạch Ngọc Đường hỏi Eugene.

Eugene nhìn Bạch Ngọc Đường, nháy mắt mấy cái, lại gần Triển Chiêu, “Tôi không biết tên này, lần trước hắn ta làm gãy của tôi một cái xương sườn.”

Mason hít ngược một hơi khí lạnh, mắt mở lớn nhìn Bạch Ngọc Đường, thầm nhủ, trần đời có người bẻ gãy được xương sườn của Eugene? Kỳ lạ hơn nữa, người làm gãy một chiếc xương sườn của Eugene vẫn còn sống, cũng không thấy Leonard hạ lệnh truy sát.

“Nhà nghỉ này là của Leonard?” Triển Chiêu hỏi.

Eugene lắc đầu, “Không phải, nhưng sông bạc thì là của lão đại... Còn nhà nghỉ là của tôi.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đồng thời nhướn nhướn mi, như đang hỏi, “Bộ hai người ly thân hử?”

Eugene tủm tỉm, “Đây là tiền riêng của tôi.”

“Xem hiện trường thôi chứ?” Mason hỏi Eugene.

“Được.” Eugene dẫn đường, “Đây là sông bạc thứ ba bị phá sập, thêm năm anh em nữa bị giết...” Anh ta liếc sang Mason, “Hy vọng các ngài nhanh tay phá án, đại ca của tôi nhịn hết nổi rồi, đến khi anh ấy thực sự ra tay, không chừng lại xảy ra sự vụ gì.”

Mason thở dài, gật đầu, “Tôi hiểu.”

Ra khỏi thang máy, đoàn người đi về phía sông bạc, bốn bức tường đã cháy đen không nhìn ra hình dạng gì, nhưng ngờ ngợ vẫn có thể thấy được tình hình tối qua. Triển Chiêu chậm rãi bước vào, quan sát xung quanh.

“Hôm qua anh vắng mặt?” Bạch Ngọc Đường hỏi Eugene, “Một hai tên người sói loại này thì sao làm khó được anh?”

Eugene nhún vai, “Chẳng phải tôi đây đang dưỡng thương sao? Với lại, cả châu Âu này ai dám động vào tài sản riêng của sếp sông chứ... Không muốn sống? Thế nên mới chỉ có bấy nhiêu bảo vệ, thời gian chúng nó có mặt cũng trễ... Khi ấy cũng khoảng chừng ba bốn giờ sáng rồi, bọn nó cũng tàn đi gần hết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại nhìn nhau, Triển Chiêu khẽ nhú mày, “Có chỗ không ổn.”

“Chỗ nào?” Eugene nghiêng đầu ngơ ngác, rồi lại gần Triển Chiêu, “À phải, Triệu Tước đâu? Không phải đi với các cậu ư?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhìn Eugene, “Hiện ông ấy đang ở biệt thự của anh trai tôi, anh muốn gặp ông ấy không?”

Eugene trợn mắt, “Tôi không thèm tới nhà họ Bạch.” Dứt lời, nói lảng sang chuyện khác, lại hỏi Triển Chiêu, “Không ổn chỗ nào?”

“Lần đầu tiên WOLF phóng hỏa.” Triển Chiêu thần nhiên, “Có chắc bọn chúng là người gây hỏa hoạn không?”

“Đúng.” Mason gật đầu, “Trước tiên tưới xăng, sau đó thả mồi lửa.”

“Khách khứa đều tử vong hết?” Bạch Ngọc Đường hỏi Eugene.

“Đều chết hết.” Eugene gật đầu, “Chúng tôi có camera. Chúng lao vào đây, gặp người nào chém người ấy nhưng lại phóng hỏa khắp nơi. Nếu lúc trước coi WOLF là sát thủ thì bây giờ nghĩ bọn chúng là cướp còn hợp lý hơn.”

Triển Chiêu trầm mặc chốc lát, “Cho tôi xem băng ghi hình.”

“Bên này.” Eugene đưa đoàn người tới phòng giám sát, gọi thuộc hạ đưa băng ghi hình cho phía Triển Chiêu xem.

Mọi người xem được một lúc lâu thì chợt nghe Bạch Ngọc Đường lên tiếng, “Không phải WOLF, là kẻ khác giả mạo.”

“Cái gì?” Mason giật mình nhìn cả hai.

Triển Chiêu cũng gật đầu, “Đúng là không phải.”

“Hả? Vậy là sao?” Eugene hứng thú hỏi Triển Chiêu.

“Cảm giác mà WOLF theo đuổi là một loại cảm giác gây khủng bố... Thi thể la liệt mặt đất, máu me be bét, lộ rõ sức phá hoại cũng như lực sát thương của chúng.” Triển Chiêu mở miệng, “Đôi với những con sói, vết máu là cái gì đó rất đẹp. Một mồi hỏa phóng ra, sắc đỏ tươi đẹp đó sẽ chẳng còn tồn tại nữa, tất cả đều cháy đen... Không hợp với thẩm mỹ quan của chúng.”

... Eugene chớp mắt mấy cái, rồi xoay sang nhìn Bạch Ngọc Đường; Âu Dương Xuân và Mason nhìn nhau, rồi cũng đưa mắt về phía Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường có phần bất đắc dĩ mà diễn giải lại: “Thủ pháp không giống nhau. Của WOLF chuyên nghiệp hơn, bản lĩnh cũng khá hơn, kẻ ra tay cũng biến thái hơn.”

“Mặt khác...” Triển Chiêu nhìn Eugene, “WOLF chỉ làm việc khi được thuê, chỉ biết giết chết đối thủ, sẽ không giết người không liên quan... Giết khách hàng rồi thì sau này ai tới làm ăn chứ, đúng không?”

Eugene gật đầu, “Ừm, có lý. Quả thật là không giống với hai lần trước.”

“Là ai giả mạo WOLF gây ra chuyện này?” Mason nghĩ ngợi, “Là ai làm chứ?”

“Mang về thôi, phân tích đã mới biết được.” Bạch Ngọc Đường để nhân viên kỹ thuật lấy băng ghi hình lại, cùng Triển Chiêu dạo một vòng ở hiện trường, sau đó quyết định về nhà.

“Bảo Leonard bình tĩnh.” Trước khi ra khỏi cửa, Triển Chiêu có nói với Eugene như vậy, “Bây giờ chưa phải lúc.”

Eugene gật đầu, cười cười, “Tôi hiểu.”

Bốn người rời khỏi nhà nghỉ của Eugene.

Mason và Âu Dương Xuân còn phải tới địa bàn của cảnh sát quốc tế hoàn thành nốt thủ tục, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quay về biệt thự của Bạch Cẩm Đường.

~Hai người tới một quảng trường của Rome, Bạch Ngọc Đường mua một tấm bản đồ thì dừng lại tra tìm. Triển Chiêu đợi một bên, sau năm phút, Bạch Ngọc Đường chỉ vào một điểm, “Gọi xe đến chỗ này.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, hai người đi thêm một đoạn rồi bắt taxi.

Xe lái về hướng biệt thự của Bạch Cẩm Đường, tài xế rất nhiệt tình, hỏi hai người có phải người Trung Quốc không. Bạch Ngọc Đường gật đầu, người lái xe cười ha ha nói đủ thứ chuyện, nào là người Trung Quốc thật đẹp, nào là muốn làm quen. Triển Chiêu nhìn phong cảnh ngoài khung cửa, còn Bạch Ngọc Đường lại luôn chú ý tới những cột mốc ven đường.

Xe chạy theo hình vòng cung chừng ba trăm mét rồi đi thẳng là tới biệt thự của Bạch Cẩm Đường. Bạch Ngọc Đường nói với tài xế, “Bác tài, dừng ở đây đi.”

Người lái xe đạp lên chân phanh, hơi ngạc nhiên nhìn Bạch Ngọc Đường, “Còn một đoạn nữa mà.” Tài xế dùng tiếng Anh nói với anh, “Ở đây không gọi được xe nữa đâu.”

“Vâng, tôi biết.” Bạch Ngọc Đường gạt đầu, rút súng từ trong áo ra.

“Ồi... Lạy Chúa tôi!” Người lái xe hoảng hốt kêu lên.

“Đừng sợ.” Bạch Ngọc Đường khoát tay với anh ta, lấy tiền trả: “Anh cứ đi thẳng về phía trước, tới trước một biệt thự thì dừng lại.”

Dứt lời, anh giật chột súng, đưa cho Triển Chiêu, “Miêu Nhi, nếu trên đường tới biệt thự có tên tiểu tốt nào xò ra thì cậu bắn hần nhè.”

“Ngọc Đường?” Triển Chiêu hoang mang nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường rút khẩu Five-seveN\* mà hôm qua Bạch Cẩm Đường tiện tay đưa cho, giật chột, mỉm cười với Triển Chiêu, “Cây súng này nổi tiếng trong lịch sử là mạnh nhất, bắn liên hai mươi phát, không giật, tầm bắn ba trăm mét, tôi muốn thử đã lâu rồi.”

Tài xế vừa làm dấu thập tự, vừa gọi Đức mẹ Maria.

Bây giờ, Triển Chiêu mới nghe thấy tiếng động cơ xa xa truyền tới. Bạch Ngọc Đường xuống xe, bảo tài xế, “Chạy đi!”

Người lái xe thoáng do dự, Bạch Ngọc Đường bắn một phát chỉ thiên, anh ta bị dọa sợ, vội vàng nhấn chân ga, lái về phía trước.

“Tiểu Bạch!” Triển Chiêu gọi to, Bạch Ngọc Đường đứng giữa đường, vẫy vẫy tay với anh, ý bảo anh đừng lo lắng. Quả nhiên, không bao lâu có hai chiếc Jeep theo đường cua xuất hiện, bất ngờ trông thấy Bạch Ngọc Đường đứng giữa đường, tay cầm súng, kẻ lái xe nhanh chóng nhấn ga.

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, hai trăm mét, tưởng súng lục bắn không tới? Anh nhếch mép, giương súng...

“Hần có Five-seveN!” Một kẻ trong xe gào lên, “Mau lùi lại!”

Chiếc xe vội vàng lùi xuống, thế nhưng phía sau lại có thêm hai chiếc Jeep đang tiến tới, không xe nào kịp phản ứng, lập tức xảy ra va chạm. Chỉ trong nháy mắt, tạo nên một cảnh tượng hỗn loạn.

Triển Chiêu ở trong taxi nhìn rõ, biết gặp phải mai phục, vội vàng gọi điện về, “Alo, anh ơi, chúng em gặp mai phục ở chân núi, Ngọc Đường đang đối phó với chúng, mau phái người đến giúp!”

\* Súng Five-seveN

## 176. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 21

Chương 21 : Ý đồ

Những kẻ trên đoàn xe lúc đầu không khỏi bị hỗn loạn, nhưng rõ ràng chúng đều được huấn luyện bài bản: chúng nhảy ra khỏi xe, núp phía sau đuôi xe, một tên rút điện thoại, “Boss, Triển Chiêu chạy, chỉ còn Bạch Ngọc Đường ở đây.”

Người phía đầu dây bên kia im lặng chốc lát, rồi lạnh nhạt phát lệnh, “Muốn sống, bắt hần về đây.”

“Việc này chúng tôi không chắc đâu.” Kẻ kia đáp lại, “Hần rất lợi hại.”

“Đưa hần tới chỗ trung gian là được.” Người nọ nghĩ một hồi, lại bồi thêm một câu, “Không được làm hần bị thương, ta muốn hần còn sống!”

“Rõ!” Tên thủ hạ cúp điện thoại, cùng những tên còn lại sẵn sàng thủ thế. Bọn chúng tản ra, trên tay cầm dùi cui điện, tạo thành vòng tròn vây chặt lấy Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cầm súng, mắt nhìn dùi cui trên tay bọn chúng, trong bụng bỗng thấy nhột nhạt... Xem bộ dạng, có vẻ chúng muốn bắt sống anh.

Triển Chiêu ngồi trong xe đã chạy xa, không còn nhìn thấy tình hình của Bạch Ngọc Đường nữa, lại thấy được cặp sinh đôi phía trước, xa xa còn có xe của Bạch Cẩm Đường và Triệu Trinh phóng tới.

“Dừng xe!” Triển Chiêu hô một tiếng với lái xe. Tài xế vội vàng phanh gấp, Triển Chiêu bước xuống, đã thấy xe của Bạch Cẩm Đường và cặp sinh đôi phóng vụt qua, còn xe của Triệu Trinh dừng ngay trước mặt anh. Triển Chiêu lên xe, nói với, “Bọn chúng không đuổi theo, có thể mục đích của chúng chính là Tiểu Bạch.”

Triệu Trinh nhún ga, “Lũ người này cũng không kiêu ngạo bình thường đâu, hết lần này tới lần khác kéo nhau tới!”

~Bạch Ngọc Đường thấy kẻ địch tản ra rồi xiết chặt vòng vây quanh mình, cũng không lưu tình, nổ súng bắn ngay từ xa. Những tên tiên phong đều bị thương, liên tiếp ngã xuống. Bạch Ngọc Đường không khỏi ngạc nhiên, cảm thấy tình huống không bình thường, đột nhiên thấy một bóng người nhoáng lên từ phía rừng cây. Ra là tấn công từ bên cạnh, Bạch Ngọc Đường xoay người, né một loạt đạn bắn tới, ngay lúc đó, một kẻ tấn công phía trước mặt cũng vọt tới, tên nào tên nấy cầm thanh dùi cui điện dài đâm tới. Bạch Ngọc Đường càng thêm hiểu rõ kế hoạch của chúng, bật người tới trước, phóng qua đầu tên kia, hai tay nắm lấy đầu hắn, hướng tới nhóm áo đen thứ hai đang lao tới mà ném. Dùi cui điện của kẻ đó vẫn đang hoạt động, chỉ trong nháy mắt, đã thấy dùi cui đụng phải vài người khác, giật chúng ngã ngửa ngã nghiêng.

Bạch Ngọc Đường lao người về phía mặt bên, tung chân đá bay một tên áo đen khác đang xông tới, sau đó lùi vài bước, quay mặt nhìn về phía sau, đã thấy xe của cặp sinh đôi từ xa phi tới... Lúc đó, anh đã đứng ở khoảnh đất trống bên lề đường quốc lộ.

Thời điểm chiếc xe của cặp sinh đôi phóng tới nơi, một âm thanh “ù ù” truyền tới, sau đó là tiếng quạt gió ầm ầm thổi. Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, chỉ thấy phía sau một chiếc trực thăng siêu tốc khởi động bay lên.

“Tiểu Bạch, cẩn thận!” Triển Chiêu hét to, nhìn cánh cửa trực thăng mở ra, hai kẻ mặc đồ đen cầm theo một tấm lưới thật lớn...

Bạch Ngọc Đường chau mày, lúc này anh đứng ở lề đường quốc lộ, bên cạnh không có vật gì có khả năng che chắn, mà tấm lưới này có khả năng bao trùm tới bốn, năm mét, nghĩ tới đó, anh nhanh chóng xoay người lăn sang một bên.

Mà ngay lúc ấy, mọi người chợt nghe một tiếng nổ “BANG”, một tấm lưới bật ra, bay về phía Bạch Ngọc Đường. Anh nhanh nhẹn tránh được, nhưng không ngờ từ phía bên kia của trực thăng, một tấm lưới khác cũng bật mở, giống như chỉ chực Bạch Ngọc Đường vào đúng phạm vi bắn. Lại một tiếng “BANG”, tấm lưới bán kính gần mười mét bung ra, trùm kín Bạch Ngọc Đường. Trực thăng nhanh chóng cất cánh, quay đầu bay đi, dây thừng miệng lưới thắt chặt, mang theo Bạch Ngọc Đường, bay khỏi con đường quốc lộ.

“Ngọc Đường!” Xe của Bạch Cẩm Đường vừa xích tới, anh lao ra khỏi xe gọi theo. Cặp sinh đôi còn mang theo cả bazooka, chỉ có điều chiếc trực thăng đã bay ra khỏi phạm vi đường quốc lộ, cách mặt đất ba bốn trăm mét, nếu bắn rơi nó Bạch Ngọc Đường chắc chắn sẽ ngã chết, đành phải trở mắt nhìn người bị mang đi.

Những kẻ mặc đồ đen vây bắt dưới mặt đất thấy mục đích đã hoàn thành, nhanh chóng rút lui, nhưng bị cặp sinh đôi đuổi theo, tóm gọn toàn bộ.

Triển Chiêu chạy từ xe Triệu Trinh tới, nhìn chiếc trực thăng bay về phía trời xa, răng nghiến chặt, sắc mặt khó coi hơn bao giờ hết.

Triệu Trinh quay nhìn Triển Chiêu, “Giờ làm sao đây?”

Triển Chiêu nhìn chiếc trực thăng dần dần biến mất, đáp, “Điện thoại di động của Tiểu Bạch có gắn một thiết bị định vị đơn giản, cậu ấy nhất định sẽ tìm được chỗ ẩn nấp kín đáo và an toàn... Chúng ta có thể tìm vị trí của cậu ấy ngay lập tức thôi.” Dứt lời, xoay người lên xe.

Triệu Trinh không rời sự chú ý khỏi biểu cảm của Triển Chiêu. Trong khoảnh khắc, anh tựa hồ thấy một ảo giác, biểu cảm khi này của Triển Chiêu... thật giống Triệu Tước.

~Bạch Ngọc Đường ngấn người trong túi lưới, không khỏi cảm thấy bức mình, cứ vậy mà bị bắt cũng hơi mất mặt. Anh tháo thiết bị định vị khỏi điện thoại, cất điện thoại vào túi. Quả nhiên, chẳng mấy chốc tấm lưới được kéo lên, anh nhanh chóng lột tấm phủ plastic trên lớp keo dán mặt sau thiết bị. Tới khi bị kéo tới gần gần trực thăng, anh dán thiết bị trong một góc khuất dưới thanh khung đỡ. Kiến thức về máy bay của anh cho biết, vị trí này là nơi ít bị phát hiện nhất.

Phía trên, bốn người đứng trên trực thăng, như hồ rình mỗi giờ súng về phía anh, kéo ròng rọc, đưa anh lên.

Vừa mới lên tới sàn trực thăng, một tên đứng sau Bạch Ngọc Đường cầm súng điện nhấn lên vai anh một lúc. Bạch Ngọc Đường chau mày, dòng điện mức tối đa của súng giật điện làm toàn thân anh tê dại, ngã xuống bất tỉnh.

Những kẻ trên trực thăng vẫn không buông súng, chờ tới khi kiểm tra thấy Bạch Ngọc Đường thật sự hôn mê, mới thả lỏng hơn một chút, tháo tấm lưới ra khỏi người anh.

“Lột điện thoại di động, súng hay toàn bộ những gì có thể làm vũ khí khỏi người hân.” Tên cầm đầu ra lệnh, “Boss nói, không thể để hân nhúc nhích, dù chỉ một chút cũng không được!”

Chờ tới khi tháo toàn bộ những vật dụng tùy thân của Bạch Ngọc Đường, bọn chúng còng ngược tay anh ra sau người, đặt anh nằm nghiêng trên cang.

“Hô...” Một tên thở phào, hỏi, “Có bao nhiêu anh em bị thương?”

“Cũng phải tới hai mươi mấy người.” Kẻ khác trả lời.

“Tên nhãi này còn khó bắt hơn cả hổ.” Người hỏi rút một điều thuốc, rít một hơi, nhìn Bạch Ngọc Đường đang bất tỉnh, “Boss muốn hân làm gì không biết.”

“Ha... Mày cũng đừng quản nhiều chuyện.” Tên kia xoa cằm, cẩn thận quan sát Bạch Ngọc Đường, “Mà cũng phải công nhận, thằng này trông cũng ngon phết!”

Những người khác liếc nhau, ai nấy đều cười cười, ngồi vào ghế, chờ trực thăng hạ cánh.

~Khi Triển Chiêu trở lại biệt thự, việc đầu tiên là gọi Tưởng Bình xác định vị trí của thiết bị định vị.

Điện thoại di động của Bạch Ngọc Đường vốn cũng có thiết bị định vị riêng, một cái có thể tháo rời, một cái cố định. Tưởng Bình lần theo dấu vết, thấy vị trí điện thoại của Bạch Ngọc Đường đã không còn di động, có nghĩa là đã bị vứt đi, nhưng vị trí của thiết bị còn lại vẫn chuyển động, bay về phía Địa Trung Hải.

“Hóa ra là ở trên biển.” Bạch Cẩm Đường nhú mày, “Thảo nào không tìm thấy cứ điểm xác định trên mặt đất.”

Một lúc sau, anh em họ Đinh đem những kẻ bắt được vào phòng thẩm vấn, nhanh chóng hỏi được địa điểm, ra thông báo, “Quần đảo Lipari, một đảo phía nam.”

“Hạ cánh rồi.” Tưởng Bình lại nói, “Địa điểm là phía nam đảo Ustica.”

“Không khớp?” Triệu Trinh nhìn Triển Chiêu.

“Có vấn đề.” Triển Chiêu gật đầu.

“Đảo Ustica à...” Bạch Cẩm Đường hơi chau mày.

“Có chuyện gì vậy ạ?” Triển Chiêu thắc mắc hỏi anh.

“Đảo Ustica là một đảo núi lửa đang hoạt động, dân cư phần lớn tập trung ở cảng phía Đông Bắc đảo, địa thế phía nam rất hiểm trở, không biết đang che giấu thứ gì.” Triệu Tước đứng một bên thản nhiên nói, “Quần đảo Lipari cũng là một nơi rất bí ẩn.”

“Hân là có thể quan sát nơi đó từ vệ tinh.” Bạch Cẩm Đường nói với cặp sinh đôi, “Đi báo với Tưởng Roger, ượn bản đồ vệ tinh để kiểm tra.”

Hai anh em liếc nhau, xoay người lái xe rời đi.

Bạch Cẩm Đường lại cầm điện thoại, bấm một dãy số.

“Alo?” Âm thanh đầu kia có vẻ uể oải biếng nhác, “Sao lại gọi giờ này thế, vội vã cái gì?”

Bạch Cẩm Đường im lặng trong chốc lát, rồi mới nói, “Leonard, còn một du thuyền không dùng trong khu vực cậu nắm giữ đúng không?”

“Ừ có.” Leonard trả lời, “Để làm gì? Tàu đó tôi để dành tị nạn hôm tận thế đó.”

“Cho tôi mượn.” Bạch Cẩm Đường thản nhiên, “Cần dùng hôm nay.”

Người đầu dây bên kia ngẫm một hồi rồi trả lời, “Tôi sẽ bảo Eugene đưa tới cảng cho cậu.”

“Cảm ơn.” Bạch Cẩm Đường vừa định cúp điện thoại, chợt nghe Leonard hào hứng hỏi, “Cậu cần nó làm gì thế? Có ai cướp vợ yêu nhà cậu hả?”

Bạch Cẩm Đường cau mặt, “Cậu không phải muốn tìm WOLF hay sao? Người đang ở trên đảo Ustica đó.”

“Cái gì?!” Leonard xoay người bật dậy, “Tôi còn đang lo tìm không thấy hắn ta. Giờ tôi sẽ đích thân dẫn thuyền tới cho cậu!”

Dập điện thoại, Triển Chiêu liếc Bạch Cẩm Đường, “Cũng không thể chứng minh đây là WOLF làm mà anh.”

Bạch Cẩm Đường lạnh nhạt nhún vai, “Mặc kệ nó, ở đây Leonard có thể lực lớn nhất, muốn cứu Ngọc Đường, để cậu ta chủ động hỗ trợ là hiệu quả nhất.”

“Trục thẳng dừng rồi.” Tưởng Bình nói, “Không thấy động tĩnh gì nữa.”

Triển Chiêu gật đầu, Triệu Trinh đột nhiên nhìn Bạch Cẩm Đường, “Anh muốn đi thuyền sang đó?”

Bạch Cẩm Đường nhẹ lắc đầu, “Đảo Ustica và quần đảo Lipari đều có độ nghiêng rất lớn, dùng máy bay cũng không tiện, cứ đưa thuyền ra lưng chừng, có thể sử dụng làm cứ điểm của chúng ta.”

“Sau khi điều tra vị trí xong xuôi, chúng ta đột nhập.” Triển Chiêu hạ giọng, “Thâm nhập vào để kiểm tra cho kỹ.”

“Để tôi đi đi.” Triệu Trinh nói, “Lạc Thiên, tôi, với hai anh Đình nữa, lên vào tìm Bạch Ngọc Đường. Mọi người ở trên tàu chỉ huy, tới thời điểm thích hợp thì bay sang đó.”

Triển Chiêu cau mày, Triệu Tước bên cạnh lại nói, “Biện pháp này không tệ. Tiểu lão hổ cũng đã vào địa bàn của người ta rồi, đương nhiên sẽ nắm bắt được tình hình, sau khi tìm được cậu ta thì sẽ biết kẻ bắt có phải là WOLF hay không thôi.”

Triển Chiêu gật đầu, trầm mặc không lên tiếng. Mọi người đều nhanh chóng tự chuẩn bị, chỉ một lát sau, cặp song sinh đã quay lại với bản đồ vệ tinh. Mọi người đều thấy, phía nam đảo Ustica, trên một sườn núi có một tòa kiến trúc bí ẩn, rất giống một thành lũy thô sơ, mà còn trùng hợp hơn, trên quần đảo Lipari cũng có một chỗ như thế.

Lúc này, tất cả đội viên SCI được phân công hành động cũng đã quay lại, vừa nghe đội trưởng bị bắt đi, Triệu Hổ hai mắt đỏ ngầu, rống to, “Con mẹ nó chứ, dám động thủ trên đầu thái tử\*, lão tử đi đập nát cái ổ sói nhà hắn!”

\*động thủ trên đầu thái tử: xúc phạm người có quyền thế lớn.

Không kịp nhiều lời, mọi người thu thập vật dụng, lập tức ra quân. Âu Dương Xuân và Mason cũng liên lạc với đội hỗ trợ trên biển.

Sau khi ra khỏi cửa, Triệu Tước đi theo sau Triển Chiêu, thấy Triển Chiêu từ khi trở về chẳng nói được vài câu, liền hỏi, “Đang nghĩ gì thế?”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn ông, lạnh nhạt trả lời, “Tôi đang nghĩ tới Ngọc Đường.” Dứt lời quay lưng đi thẳng.

Triệu Tước nhìn theo bóng dáng anh, mỉm cười, “Ánh mắt này cũng đủ ghê gớm đây...”

~Khi Bạch Ngọc Đường tỉnh lại, từng đợt đau đớn sau cổ truyền lên, trong lòng tự nhủ, vừa rồi kẻ nào giết điện anh, sau này nhất định phải ăn một trả mười. Từ từ mở mắt, một luồng ánh sáng mạnh chiếu xuống, Bạch Ngọc Đường lắc đầu, dần dần nhìn rõ cảnh tượng phía trên đầu, là đỉnh tấm màn giường lớn và trần nhà trắng toát. Anh xoay người ngồi xuống, lại nghe tiếng xích sắt leng keng bên cạnh; cúi đầu nhìn, thấy hai tay bị còng vào nhau bằng khóa điện tử hiện đại. Theo như anh quan sát, cái còng tay phô trương này không thể tự phá, may là dây xích khá dài, cũng có thể thoải mái đi đứng hoạt động. Rồi anh nhìn lại mình: áo khoác bị cởi bỏ, chỉ còn áo sơ mi và quần bò; nhìn xung quanh, căn phòng này cũng không có gì đặc biệt, chỉ giống một khách sạn cao cấp. Nhưng khi nhìn ra ngoài cửa sổ, Bạch Ngọc Đường không khỏi sững sờ: khung cửa sổ pha lê kéo dài xuống tận mặt sàn, không có chốt mở, mà phía bên kia vách thủy tinh là mênh mông biển rộng.

Chăm chăm nhìn mặt biển màu xanh ngọc bích dập dờn sóng, Bạch Ngọc Đường ngẩn người, chợt nhớ lại ngày trước cùng Triển Chiêu ngắm biển, họ đã trao nhau cặp nhẫn; cúi đầu nhìn bàn tay, lại thấy chiếc nhẫn màu bạch kim kia đã không còn, liền nhủ mảy.

“Cậu tỉnh rồi?” Ở cửa vang lên một giọng nói có phần quen thuộc với Bạch Ngọc Đường. Một người đi tới chỗ anh.

Bạch Ngọc Đường từ từ quay đầu lại, tới khi nhìn rõ người đi vào, không khỏi giật mình lặng đi, “Ben?”

“Là tôi.” Ben tới bên Bạch Ngọc Đường, “Thật xin lỗi, dùng biện pháp thô bạo như vậy đưa cậu tới đây.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ một lát, hỏi, “Anh... không phải là đồng bọn với WOLF, đúng không?”

Ben tựa hồ hơi sững sốt, lập tức cười lắc đầu, nhẹ giọng, “Cậu cũng thật thông minh.”

Bạch Ngọc Đường ngẫm một hồi, “Tôi hiểu rồi, chúng tôi vẫn cho rằng anh muốn lợi dụng chúng tôi để thủ tiêu TVA, nhưng thực ra thứ anh muốn là khơi mào nội chiến giữa WOLF và TVA. Sau đó lại làm mọi người nghĩ rằng WOLF bắt tôi, gây xích mích tranh đấu giữa Leonard, WOLF và cảnh sát, để rồi ba bên hỗn chiến, anh có thể ‘trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi’?”

“Ha ha ha...” Ben cười gật đầu, “Mục đích của tôi đã đạt được rồi, người của phía các cậu chắc hẳn sẽ vô cùng lo lắng, bọn họ sẽ thẩm vấn người tôi cho đi bắt cậu. Tới lúc đó, bọn chúng sẽ khai ra cứ điểm của WOLF.”

Bạch Ngọc Đường không khỏi thầm thấy may mắn, anh đã kịp gắn thiết bị định vị lên trực thăng, nếu không thiên hạ sẽ đại loạn.

“Cậu có vẻ không lo lắng chút nào.” Ben đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tôi vốn định bắt cả cậu lẫn Triển Chiêu tới đây, có điều hẳn ta chạy thoát.”

Một may mắn nữa khi để con mèo kia chạy trước, Bạch Ngọc Đường nhẹ thở phào, quay lại nhìn Ben, “Nhẫn của tôi đâu?”

Ben nhủ mảy, “Cậu muốn nhẫn gì tôi cũng có thể mua cho cậu. Đợi mọi chuyện chấm dứt, tôi sẽ thay thế Leonard, trở thành vị vua mới của Châu Âu.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, thần nhiên gật đầu, “Tôi chờ ngày đó.”

Ben nheo mắt, nhìn Bạch Ngọc Đường thật lâu, rồi nói, “Bạch, nếu Triển Chiêu chết, liệu cậu có thể yêu tôi hay không?”

Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn hắn, khe khẽ thở dài, bình thần đáp, “Nếu Triển Chiêu chết, sẽ không tồn tại một Bạch Ngọc Đường còn sống.” Nói xong, anh thả mình xuống chiếc gối êm ái, “Đi ra xin hãy đóng cửa giùm.”

Ánh mắt của Ben lạnh xuống, nhìn Bạch Ngọc Đường trong chốc lát, rồi xoay người rời đi.

## 177. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 22

Chương 22 : Trò chơi

Du thuyền của Leonard, nói là du thuyền chứ thật ra là một chiếc quân hàm nhỏ, ở trên không chỉ trang bị hỏa tiễn, còn có trực thăng và hệ thống radar (\*). Du thuyền từ xa hướng về bến cảng, Leonard hai tay đút túi, đứng ở đầu thuyền, một chân đạp lên thành tàu, lần đầu tiên mới thấy ra dáng trùm xã hội đen một chút.

(\*Radio Detection and Ranging – dò tìm và định vị bằng sóng vô tuyến, một hệ thống sử dụng để định vị và đo khoảng cách và lập bản đồ các vật thể như máy bay.)

Du thuyền cập bến, Bạch Cẩm Đường mang theo Công Tôn, toàn bộ nhân SCI cùng với Âu Dương Xuân và Mason chờ lên thuyền. Leonard nhìn quanh một chút, hỏi, “Cậu Miu cưng với em trai xinh đẹp của cậu đâu? Còn Triệu Tước nữa?”

Bạch Cẩm Đường nhàn nhạt liếc hắt một cái, “Lái thuyền.”

Từ sắc mặt khó coi của Bạch Cẩm Đường, Leonard cũng đoán ra được ít nhiều, phân phó cho Eugene lái thuyền, quay đầu lại hỏi, “Rốt cuộc thì chuyện gì vậy?”

Bạch Cẩm Đường đưa bản đồ vệ tinh cho Leonard nhìn qua, Leonard quan sát hai căn cứ trên hòn đảo nhỏ, đột nhiên mỉm cười, “Thì ra là vậy.”

“Chỗ này.” Bạch Cẩm Đường chỉ cái căn cứ trên đảo Ustica, “Cứu Ngọc Đường ra rồi thì tôi sẽ san bằng nó, mặc xác những chuyện khác.” Nói xong, mang theo Công Tôn tiến vào khoang thuyền. Tưởng Bình ở trong phòng sắp xếp các thiết bị vi tính, nối hệ thống radar. Các nhân viên SCI sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng, ai nấy đều có bộ dạng đờ đẫn sát khí muốn báo thù. Leonard cũng hơi ngây người, nhìn Eugene, “Em trai Bạch bị bắt?”

Eugene cũng có chút giật mình, sờ sờ cằm, “Ai có thể bắt được tiểu lão hổ kia chứ? Cậu ta có thể làm gãy một cái xương sườn của tôi đó!”

Tầm mắt lúc này của Leonard lại rơi vào trên người đang đứng bên cạnh Bạch Cẩm Đường – Công Tôn, híp mắt nhìn trong chốc lát, mở miệng tán thưởng: “Mỹ nhân!”

Vừa dứt lời thì bị Bạch Cẩm Đường trừng mắt, Leonard bĩu môi nhìn Eugene, “Chính là cậu ta?”

Eugene gật đầu, “Đúng như anh nói, quả là rất đẹp. Chuẩn đông phương mỹ nhân ấy!”

Leonard tỏ vẻ đồng tình. Lúc này, Công Tôn chợt ngẩng đầu lên, lạnh lùng liếc hắt một cái, nhếch mép cười, “Xương sọ của cậu rất cân xứng, nhưng mà xương chậu lại hơi lệch, có phải từng bị đả thương không?”

Leonard và Eugene há hốc miệng, chết đứng mất nửa ngày, sau đó xoay người đi vào khoang điều khiển... Quả nhiên... yêu nghiệt!

Ở đầu bên kia, Triển Chiêu, Triệu Tước, Triệu Trinh, Bạch Trì, Lạc Thiên và cặp song sinh ngồi trên trực thăng riêng của Bạch Cẩm Đường lặng lẽ đáp xuống đảo Ustica. Lẽ ra chỉ có Triệu Trinh, Lạc Thiên và cặp song sinh tới đó, nhưng Triển Chiêu một mực đòi đi. Kể từ khi Bạch Ngọc Đường bị bắt đi, sắc mặt Triển Chiêu trở nên đáng sợ khó tả, căn bản không phải là vị tiến sỹ Triển luôn ôn hòa nở nụ cười của thường trực, sự tàn độc trong mắt lúc bấy giờ buộc người ta không dám phản bác bất kỳ quyết định nào mà anh đưa ra. Bạch Trì và Triệu Tước cũng nhất nhất muốn theo nên cũng cùng đi.

Sau khi đáp cánh, mọi người lặng lẽ lái xe tiến vào khu vực phía nam, ẩn trú tại một khu biệt thự trong núi. Chỗ này thuộc về một tỷ phú trên đảo, người đó là bạn tốt của Bạch Cẩm Đường nên đã cho họ mượn, hơn nữa còn bảo đảm hành tung của mọi người sẽ không bị phát hiện. Theo những gì vị tỷ phú kia được biết, ở vùng núi phía nam, dọc ven biển vùng núi, có một cứ điểm buôn lậu, không biết ông chủ của chúng là ai, rất bí ẩn.

Nhóm người Triển Chiêu sau khi thu dọn đồ đạc xong thì liền liên lạc với Bạch Cẩm Đường... Nhóm Bạch Cẩm Đường cũng đã dừng lại trên mặt biển cách phía nam đảo Ustica không xa, căn cứ điểm kia đã nằm gọn trong tầm bắn của họ, chỉ cần chờ cứu Bạch Ngọc Đường xong thì sẽ nã pháo san bằng nó.

“Kế tiếp làm gì đây?” Triệu Trinh hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu im lặng một hồi mới đáp, “Chia làm hai đường lên vào cứu.”



“Tôi và Lạc Thiên sẽ chịu trách nhiệm cứu người.” Triệu Trinh nói.

Cặp song sinh hỏi, “Vậy còn bọn tôi?”

Triển Chiêu phân công, “Hai người cùng Bạch Trì ở ngoài làm tiếp ứng.”

“Vậy còn cậu?” Triệu Tước cảm thấy rất thú vị, hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu xoay mặt nhìn Triệu Tước, “Tôi đi gặp kẻ kia.”

“Kẻ nào?” Triệu Tước thoáng giật mình, lại hỏi, “Cậu đã biết người bắt Bạch Ngọc Đường là ai rồi à?”

Triển Chiêu im lặng một hồi, nhìn Triệu Tước, rồi cười, “Chú có muốn đi cùng không?”

Triệu Tước ngơ ngác nhìn Triển Chiêu, “Đi làm chi?”

Triển Chiêu khê mỉm cười, “Đi thưởng ngoạn một trò chơi, rất thú vị đấy.”

Triệu Tước nhìn Triển Chiêu, có chút hưng phấn lại hỏi, “Vậy cậu cũng chơi chung với tôi chứ?”

Triển Chiêu gật đầu, thản nhiên, “Được, lần này bảo đảm sẽ cho chú chơi đã ghiền.”

Bạch Trì có chút lo lắng, lại thấy Triệu Trinh nhẹ nhàng khoát khoát tay với mình, ý bảo cậu đừng nên xen vào. Mọi người chuẩn bị một chút rồi nhanh chóng chia làm hai đường chạy tới căn cứ phía nam.

...

Bạch ngọc Đường nằm trên giường một lát rồi đứng lên, trên tay vẫn đeo còng điện tử, quanh hông quấn một sợi xích rất dài móc với giường, có thể tha đi khá xa; Bạch Ngọc Đường cảm thấy hơi buồn cười, cái sợi xích như vậy thì có tác dụng gì chứ?

Xuống giường, nhìn xung quanh một chút, Bạch Ngọc Đường đi tới bức tường kính. Trước tường kính có lan can, trước đây hẳn là một cái ban công, sau này bị đặt thêm một tấm kính thủy tinh siêu dày để trở thành bức tường ngăn cách. Lúc này trời đã quá trưa, thời tiết sáng sủa, ánh vàng rực rỡ chiếu rọi trên mặt biển, màu nước xanh ngọc bích lấp lánh phản quang một tầng vàng óng, những con hải âu vừa kêu vừa bay qua mặt biển. Bạch Ngọc Đường nhìn mặt biển yên ả, khê cau mày, dựa vào bản lĩnh của Miêu Nhi, cậu ấy hẳn đã đoán được kế hoạch của hắn. Với đầu óc của Triển Chiêu, chắc chắn sẽ biết được có người giả trò, châm lửa cho ba phía hỗn chiến, mà dựa vào tác phong này, muốn đoán được người giả trò chính là Ben cũng chẳng khó khăn gì. Thế nhưng, Bạch Ngọc Đường vẫn không khỏi lo lắng, dựa theo tính cách của Triển Chiêu, lần này không chừng sẽ mạo hiểm đến đây... Mà nếu đã tới thì sẽ tuyệt đối không chỉ cứu mình ra ngoài đơn giản như vậy, Ben rất có thể sẽ bị Triển Chiêu vòn tới chết... Huống chi còn có một người e sợ thiên hạ không đủ loạn như Triệu Tước.

Ben bụng thức ăn nước uống vào, thầm nghĩ Bạch Ngọc Đường có lẽ đã dậy. Nói như thế nào đây, tâm tình hiện giờ của hắn giống như là đã chiếm được thứ mà mình hằng mơ ước bấy lâu nhưng thứ trên bảo ấy lại không hề biết nghe lời, không khỏi bị chọc tức, nhưng lại kiềm không được mà phải tới đây xem thử.

Cửa phòng khép hờ, sợi dây xích quanh hông của Bạch Ngọc Đường căn bản sẽ khiến anh không cách nào rời khỏi căn phòng, vì vậy cửa không cần phải khóa. Hơn nữa, đối với kẻ giam giữ Bạch Ngọc Đường mà nói, để cửa mở xem chừng còn chắc ăn hơn, nếu đóng lại thì khi mở cửa ra sẽ chẳng biết sẽ phát sinh chuyện gì, dù sao đó cũng là một con hổ cực kỳ hung hãn.

Ben định đẩy cửa đi vào, nhưng khựng lại, hắn ngơ ngác đứng ở cửa phòng, nhìn vào bên trong. Bạch Ngọc Đường ở bên cửa sổ, áo sơ mi màu trắng tinh khôi, quần jean cùng một sắc trắng, nghiêng người tựa vào bức tường thủy tinh, lẳng lặng ngắm nhìn biển. Ánh nắng vàng óng xuyên qua lớp thủy tinh chiếu vào, rọi sáng con người anh, quang ảnh quanh thân cùng khuôn mặt hoàn mỹ kết hợp với vóc dáng gợi cảm, cả mái tóc màu đen tuyền cũng bởi vì nắng mà phản chiếu những ánh vàng rực rỡ đến mê hồn. Khoảnh khắc ấy, trên khuôn mặt đẹp đến chói lòa đó lại phảng phất một vẻ sầu lo, đôi con ngươi màu hổ phách phản chiếu cả một đại dương lấp lánh ánh bạc.

Ben ngấm nhìn không biết chán, nhớ lại hai năm trước...

Khi đó, vì vụ án hẩn phụ trách phải hợp tác với một cảnh sát đến từ Trung Quốc; sau khi xem qua tư liệu, hẩn biết được chàng trai này tên là Bạch Ngọc Đường, là tổng đội trưởng của đội cảnh sát, chỉ mới hơn đôi mươi, cha là cựu lãnh đạo cấp cao trong giới cảnh sát, hiện tại là quan to trong quân đội, anh trai là doanh nhân thành đạt đứng hàng nhất nhì thế giới. Khinh thường ném tư liệu qua một bên, Ben cho rằng cậu chàng này chắc chắn là một công tử dựa vào quan hệ gia đình mà cao cao tại thượng, không có năng lực gì. Bởi thế hẩn cứ đi làm công việc khác, giờ hẹn là hai giờ chiều, đến khi Ben làm xong việc thì đã sắp bốn giờ.

Đẩy cánh cửa văn phòng ra, đập vào mắt hẩn là một người trẻ tuổi mặc đồ trắng đang bưng tách hồng trà, tựa vào bên cửa sổ ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài. Ánh tà dương màu vàng chiếu vào người anh, cho dù là khuôn mặt hay dáng người đều hoàn mỹ đến mức Ben chưa từng thấy bao giờ. Năm ấy, thanh niên kia quay đầu nhìn hẩn một cái, nâng tách hồng trà uống một ngụm, cũng không mở miệng, ánh mắt lạnh lùng, ngạo nghễ vô cùng hiem gập, gọi Ben liên tưởng đến một loài động vật họ mèo đầy kiêu hãnh – báo. Nháy mắt như bị điện giật, Ben bất giác cảm thấy lo lắng, không rõ vì sao lại có một người như vậy trong văn phòng của mình.

“Cậu là...” Ben đi vào văn phòng, hỏi người nọ, quan sát kỹ lưỡng, cái loại anh tuấn đến bức người thế này thật sự là làm người khác không thể lảng tránh, hẩn cảm nhận được bản thân đột nhiên lại bắt đầu nói năng lộn xộn.

Người nọ đánh giá Ben một chút, tay cầm lấy phần tư liệu bị Ben tùy tiện vứt trên bàn, thản nhiên đáp, “Bạch Ngọc Đường.”

Tuy chuyện trôi qua đã lâu, nhưng Ben thường xuyên nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên mình nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, kể từ lúc bắt đầu, hẩn đã biết rằng mình đã trúng phải chất độc ma mị của người này, trong đầu hẩn lúc nào cũng tràn ngập nhớ nhung và dục vọng. Lần hợp tác đó chỉ có mười ngày ngắn ngủi, Ben tận lực muốn tìm hiểu rõ Bạch Ngọc Đường, nhưng trừ những lúc phá án, Bạch Ngọc Đường hầu như không hề tốn hơi trò chuyện cùng hẩn. Nhưng Ben rất lưu ý nhất cử nhất động của anh, bên cạnh bề ngoài xuất chúng còn có thân thủ lợi hại tới mức khó tin, đầu óc cực thông minh, tính cách rất kỳ lạ... Lãnh ngạo nhưng không khiến người khác chán ghét, hoàn mỹ không một tỳ vết. Dần dần, Ben phát hiện, mỗi ngày Bạch Ngọc Đường chắc chắn sẽ nói chuyện điện thoại trong khoảng một tiếng, có lúc là anh gọi đi, có lúc là người kia gọi đến. Lần đầu tiên Ben thấy được vẻ mặt dịu dàng chưa từng trưng ra với bất kỳ ai khác của Bạch Ngọc Đường khi gọi người ở đầu kia – “Mèo.”

Những chuyện mà bọn họ nói với nhau có nội dung cực kỳ vớ vẩn, ban đầu là ăn cái gì, khí trời như thế nào, làm những chuyện gì, tiếp theo sẽ chẳng biết vì đâu mà một cuộc đấu võ mồm nho nhỏ chắc chắn sẽ xảy ra, cuối cùng thì sẽ chuyển đến một đề tài mà một trong hai người họ thấy hứng thú, mà cuối cùng hơn nữa thì... có vẻ như chỉ tới khi bị một việc gì đó cắt ngang thì cuộc gọi mới ngừng lại... Chỉ là vào khoảnh khắc cúp điện thoại, trong đáy mắt của người đó sẽ trào ra một thứ tình cảm không nở buông rời. Ben biết, người kia tất nhiên chính là người tình của Bạch Ngọc Đường, một người mà anh rất yêu, rất, rất yêu.

Đồng tính luyến ái là một vấn đề mà nhận thức của mỗi người mỗi khác. Ben nghĩ người châu Á hẩn là sẽ bảo thủ một chút, vì thế nên chỉ nghĩ rồi thôi, dù sao thì một người như vậy, không phải là người mà hẩn có thể nhúng chàm. Nhưng mà... Sau khi để tâm chú ý tới Bạch Ngọc Đường hơn, Ben phát hiện, người anh yêu là một người đàn ông, người đó tên là Triển Chiêu... Cũng ưu tú như Bạch Ngọc Đường, hai người đứng chung một chỗ, ngay cả khí tiết tinh hoa đều vô cùng hòa hợp, chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ — xứng đôi.

Nhiều năm cực khổ tiến hành hết thảy mọi việc, vốn dĩ hẩn muốn đạt tới một đẳng cấp khác, hi vọng có thể nắm giữ quyền lực, đến khi đạt được quyền lực nhất định, hẩn bắt đầu nghĩ phải chiếm cho bằng được cái người mà hẩn ngay cả năm mơ cũng muốn lấy. Thế sự thật khó lường, con người vốn dĩ xa với vội, không với tới được, ấy vậy mà bây giờ lại ở ngay trước mắt, bị giam cầm ở chính ngục tù mà hẩn thiết kế cho người đó.

Bạch Ngọc Đường sớm đã thấy Ben đang đứng ở cửa, ngây ngẩn nhìn mình hết như một tên đàn. Ban đầu, anh cũng không buồn để ý tới hẩn, nhưng Ben coi bộ sẽ cứ vậy mãi nên cuối cùng Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu mà cúi đầu tăng hăng.

“À...” Ben giật mình, mang thức ăn tới, hỏi, “Có đói bụng không? Ăn một chút đi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hấn đặt thức ăn xuống xong, quay đầu tiếp tục ngắm biển, trong lòng tính toán, bằng tốc độ của Triển Chiêu, trẻ nhất là khuya hôm nay sẽ có hành động. Lúc anh hôn mê, dường như cũng không bị Ben chuốc thuốc. Từ giờ đến lúc cứu viện tới, tốt nhất là không nên chấp nhận bất kỳ thức ăn hay nước uống gì.

Ben thấy Bạch Ngọc Đường vẫn còn ngắm biển, liền hỏi, “Không đói bụng sao? Tôi không bỏ gì vào trong đầu.”

Bạch Ngọc Đường thản nhiên nhướn mi, điều chỉnh lại tư thế một chút, vẫn đứng bên tường kính, tiếp tục suy nghĩ.

Ben ở cạnh giường, thấy hai tay của Bạch Ngọc Đường bị khóa lại, sợi xích gắn với đầu giường kéo dài ra, xiềng quanh hông anh, có chút bất đắc dĩ, “Tôi cũng không muốn xích cùm lại thế này.”

Bạch Ngọc Đường không muốn làm nhảm đông dài với hấn. Mới vừa rồi, anh bắt được một điểm trắng trên mặt biển, nó lóe chớp mấy lần, có một quy luật nhất định... Đã trải qua khóa huấn luyện phi công đặc thù, thế nên Bạch Ngọc Đường biết, đó là tín hiệu báo cho anh chờ cứu viện, trong lòng khẽ động —— Chẳng lẽ cứu viện đã tới?

Đang nghĩ ngợi thì cảm thấy Ben đi tới bên mình, Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn hấn một cái, không lên tiếng.

Ben chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Bạch Ngọc Đường, thấp giọng hỏi, “Bạch, cậu nặng bao nhiêu ký?”

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, nhìn Ben y như nhìn người ngoài hành tinh, không hiểu mắc gì mà hấn lại đi hỏi vụn vặt này.

“Tôi cảm thấy...” Ben vươn tay, tóm lấy sợi xích quanh hông anh, thì thào, “Dường như tôi có thể thật nhẹ nhàng mà bế cậu lên.”

Bạch Ngọc Đường dùng ánh mắt dành cho kẻ tâm thần để nhìn Ben, sau đó quay mặt đi chỗ khác. Vậy nhưng Ben lại tiến gần thêm một bước, hai tay đặt lên eo của anh, ôm lấy anh từ phía sau rồi hỏi, “Lúc cậu và Triển Chiêu ở chung một chỗ, có phải cậu là người chủ động không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn bản mặt Ben gần trong gang tấc, trong mắt lộ ra một tia chán ghét.

“Một người hoàn mỹ như cậu đâu cần phải chủ động đi yêu người khác, có muốn thử cảm giác được yêu hay không?” Ben ghé sát vào hỏi.

Bạch Ngọc Đường ngăn người trong chốc lát mới hiểu được ý Ben là gì, đột nhiên cảm thấy rất buồn cười, lắc đầu nở nụ cười châm biếm.

Ben bị nụ cười của Bạch Ngọc Đường mê hoặc, nhưng thấy được trong đôi mắt cười xuất hiện một tia trào phúng, liền nhíu mày.

Bạch Ngọc Đường cười xong, nhấc hai tay bị khóa lên, dùng một đầu ngón tay đẩy Ben ra xa một chút, lạnh lùng nói, “Anh có biết là, con mèo kia đến bây giờ bị tôi hôn vẫn còn đỏ mặt?”

Ben nhìn chằm chằm vào Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy anh khinh khỉnh cười lạnh, “Tôi có bệnh sợ bẩn, chỉ thích những thứ sạch sẽ. Trên đời này trừ Triển Chiêu ra, ai đụng vào tôi cũng làm tôi buồn nôn.”

Ben thoáng giật mình, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo, cắn răng nói, “Thật sao?”

## 178. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 23

### Chương 23 : Giải cứu

Sắc mặt Ben u ám, nhìn Bạch Ngọc Đường trước mặt mà khóe miệng từ từ nhếch lên, hấn nghiêng răng, “Tôi cũng sớm đoán ra, chắc chắn cậu sẽ không dễ dàng phục tùng như vậy. Chỉ có điều thế này mới thật thú vị, đúng không?” Hấn đưa tay lên, muốn bắt lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường.

Tuy Bạch Ngọc Đường bị còng tay, nhưng anh vẫn không thềm để Ben vào mắt, khéo léo né đi, không chút khách khí tặng Ben một cú cùi vào cằm.

Ben coi như nhanh nhẹn cố tránh, nhưng động tác của Bạch Ngọc Đường còn nhanh hơn, Ben vẫn trúng đòn vào hàm bên. Hắn chau mày, lùi lại vài bước, liềm liềm khoe môi rồi khạc ra một bụm máu, “Cậu không lưu tình.”

Bạch Ngọc Đường cảnh giác nhìn Ben, chân mày cau vào. Ánh mắt anh ác liệt, tóc hơi rối, áo mở rộng... Lơ dãng mang tới sự gọi cảm bướng bỉnh. Ben liềm khoe miệng dính máu, liền lột áo khoác.

Bạch Ngọc Đường rời khỏi bệ cửa sổ, nhìn Ben, chọn góc thuận lợi nhất có thể đối phó với hắn.

“Tôi đúng là có luyện đấu vật.” Ben hạ giọng, “Thế nhưng cũng không ngờ tới độ hoang tưởng chỉ cần như thế này mà có thể chế phục cậu.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhủ mày, chỉ thấy Ben đi tới giường, tay vỗ vỗ cột trụ giường, “Chiếc giường này tôi tốn không biết bao nhiêu công mới nghĩ ra, để dạy cậu ngoan ngoãn đấy.”

“Tôi không chỉ một lần muốn bắt lấy cậu, nhưng bắt cậu rồi thì làm gì nữa? Cậu chắc chắn sẽ không nghe lời.” Ben tỏ vẻ tiếc nuối, “Tôi lại không muốn dùng thuốc với cậu... Cho nên chỉ có một biện pháp thôi, chính là hạ lực sát thương của cậu xuống thấp nhất.” Dứt lời, hắn chạm nhẹ tới một chiếc nút trên cột trụ chiếc giường.

“Chiếc xích quấn quanh eo cậu dẫn điện.” Ben thản nhiên, còn sắc mặt Bạch Ngọc Đường tái đi một chút. “Đừng sợ, dòng điện rất yếu, sẽ không tổn thương tới nội tạng hay làm cậu bị bỏng, nhưng nó có thể khiến cậu tê liệt!” Nói rồi hắn xoay núm công tắc.

Trong nháy mắt, Bạch Ngọc Đường cảm thấy toàn thân đau nhức như bị kim châm... Anh cau mày, bắt lấy lan can để giữ thăng bằng, không ỉn gục ngã. Ben vội vàng tắt nguồn điện, lo lắng nhìn nắm tay siết chặt lan can của Bạch Ngọc Đường, “Khó chịu ư?”

Bạch Ngọc Đường ngẩng lên, lạnh lùng nhìn Ben, ánh mắt gợn lên cơn sóng giận.

Ben ngây ngẩn, hắn bị ánh mắt ấy hút hồn. Chạm rãi tới gần, vươn tay ra, hắn muốn chạm vào gương mặt kia... Nhưng ngón tay còn chưa đụng tới, bất thành linh bị Bạch Ngọc Đường đột nhiên tóm lấy cổ tay...

“A...!” Ben kêu lên, giật mạnh lại, nhìn cổ tay mình. May mà Bạch Ngọc Đường vừa bị điện giật, cho nên lực bắt tòng tâm; nếu không thì cổ tay hắn chẳng phải sẽ đứt đoạn sao. Mặc dù vậy, chiều này vẫn khiến hắn đau đớn, tạm thời không động được cổ tay. Ben nhủ mày, “Lúc cậu giận dữ cũng thật đáng yêu.”

Bạch Ngọc Đường có chút khôi phục, hỗn hển khẽ thở, đứng dậy.

“Xem ra không thể mềm lòng với cậu.” Ben vươn tay, bật công tắc, không ngờ Bạch Ngọc Đường cũng đã dự đoán được, một tay giật mạnh sợi xích bên hông, khiến nó “xoảng” một tiếng lắc mạnh, bật thẳng vào mặt Ben.

“Á...!” Ben lùi đến tận cửa, bưng mặt, máu mũi chảy xuống, ngơ ngàng nhìn Bạch Ngọc Đường.

Đôi bên giằng co, Ben rút khăn tay ra, bưng mũi, lửa giận bốc lên trong mắt. Hắn nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tôi chạm một chút cũng không được hả?!”

Thấy Bạch Ngọc Đường chẳng thềm đáp, vẫn cảnh giác và căm ghét nhìn hắn, Ben lùi sau một bước, lạnh giọng, “Là cậu bức tôi. Hôm nay không làm cậu biết vâng lời là thế nào thì tôi là con chó!” Dứt lời, hắn giật một cái chốt gần cửa.

Bạch Ngọc Đường bị kiềm hãm, không ngờ Ben còn trang bị thêm một bộ công tắc nữa, mà cường độ dòng điện lần này rõ ràng mạnh hơn lần trước. Anh cảm nhận được cơn đau xuyên thấu toàn thân, trong nháy mắt hít thở không thông.

Ben lại ngắt nguồn điện, thừa dịp Bạch Ngọc Đường còn chưa phục hồi, xông tới bắt lấy cánh tay anh, quăng lên giường rồi nhào lên đè anh xuống. Bạch Ngọc Đường ở trong trạng thái tê dại, nhưng vẫn theo bản năng lên một gối vào bụng dưới của Ben.

“Ôi...” Ben hít ngược một hơi khí lạnh, chưa kịp phản ứng đã bị Bạch Ngọc Đường đập ra.

“A!” Ben thình lình rống to, như phát điên lại xông tới, muốn bỏ nhào vào Bạch Ngọc Đường, đè anh xuống giường, “Cậu đừng chọc tức tôi. Tôi thà giết cậu rồi đem ngâm phoóc-môn để cậu hoàn toàn thuộc về tôi đó!”

Bạch Ngọc Đường lúc này đã khôi phục một chút, liếc mắt tới Ben đang nổi giận, trong lòng nhanh chóng tính toán. Hiện tại chỉ cần dồn sức tung ra một cú là đá văng được hắn, nhưng hắn nhất định sẽ lại giật điện anh. Nói thật, nếu tiếp tục kéo dài, anh hoàn toàn không thể chống đỡ nổi nữa. Chỉ còn một cách, chính là dùng sợi xích này siết chết hắn... Đang suy nghĩ, đột nhiên Bạch Ngọc Đường nghe thấy tiếng bước chân truyền tới phía cửa.

Tiếng bước chân có phần gấp gáp, trong lòng Bạch Ngọc Đường khẽ động, quyết định đánh cuộc, nhấc chân đá văng Ben đang chuẩn bị xé áo mình.

Ben không chút đề phòng, bị đá ra thật xa, đập mạnh vào cửa.

“A... A...!!!” Hắn mất rất nhiều sức mới có thể đứng dậy, đang định vận công tắc điện thì chợt có tiếng người vang lên, dùng tiếng Anh nói, “Boss, có người tìm anh.”

Cơn giận của Ben với Bạch Ngọc Đường có phần bình ổn lại, hắn không rời mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, buột miệng hỏi, “Ai?”

“Tên đó xưng là Triển Chiêu.” Thủ hạ đáp.

Ben sững sốt; Bạch Ngọc Đường cũng nhíu mày, mặc dù điều này nằm trong dự đoán của anh...

Trong đầu Ben tràn đầy thắc mắc, tại sao Triển Chiêu biết hắn ở đây? Thế nhưng nhìn thấy vẻ lo lắng toát lên trên khuôn mặt Bạch Ngọc Đường, trong lòng lại thấy khoái chí, hắn cười lạnh, “Cậu cứ nghỉ ngơi một lúc đi, buổi tối chúng ta tiếp tục.” Dứt lời, xoay người bước nhanh ra khỏi cửa.

Thấy Ben đi rồi, Bạch Ngọc Đường mới thở nhẹ một hơi, vô lực dựa vào thành giường, lòng thầm cầu mong, “Miêu Nhi, cẩn thận nhé.”

~Có lẽ vì quá phấn khích, Ben rảo bước thật nhanh ra ngoài. Quả nhiên, trong đại sảnh, Triển Chiêu đứng đó, bên cạnh là Triệu Tước.

Nhìn thấy Triển Chiêu rồi, lửa giận trong lòng Ben càng bốc cao hơn. Nghĩ tới chuyện Bạch Ngọc Đường ngay cả một cái đụng chạm cũng không cho phép hắn, nhưng lại chủ động âu yếm, thậm chí si mê con người trước mặt này... Hắn chỉ muốn bắt người thanh niên đó, hành hạ cậu ta thật dã man, để cậu ta chết ngắc trước mặt Bạch Ngọc Đường!

Triển Chiêu cùng Triệu Tước nhìn thấy Ben cũng có chút bất ngờ: Quần áo lộn xộn, khoe môi bị rách, dưới lỗ mũi còn vệt máu.

“Ha ha ha...” Triệu Tước vừa cười vừa lên tiếng, “Bị tiểu lão hổ cắn thật hả!”

Ngược lại, sắc mặt Triển Chiêu lại lạnh xuống. Bạch Ngọc Đường không ngờ, bị Ben bắt giữ nhất định sẽ kéo dài thời gian để chờ viện binh, sẽ không vô duyên vô cớ đá thương hắn... Nói như vậy tức là, Bạch Ngọc Đường phản kháng bởi Ben định giở trò với anh. Nghĩ tới đây, đôi mắt hổ phách trầm lại. Bất cứ ai nhìn thấy ánh mắt này của Triển Chiêu nhất định sẽ lạnh buốt sống lưng. Cơn giận trong lòng ngực anh tích tụ càng lúc càng đặc, phảng phất có thứ gì muốn chui lên, sát ý khó kìm nén.

Triệu Tước chú ý tới sự biến hóa này, nét ngạc nhiên mừng rỡ nhẹ toát ra, hưng phấn đến nỗi cảm thấy run rẩy.

Ben sửa sang lại tóc tai quần áo của mình, cầm lấy một miếng khăn giấy trên bàn trà để lau vết máu dưới mũi, cổ khắc chế thù hận trong lòng ngực của mình, hỏi Triển Chiêu, “Cơn gió nào đưa cậu tới đây?”

Triển Chiêu không đáp, chỉ nhìn chằm chằm vào Ben.

Ben tỏ vẻ khó hiểu, giương mắt nhìn Triển Chiêu. Ánh mắt kia không còn giống với vẻ trong trẻo của dĩ vãng nữa, mà trở nên đen tuyền hệt như hắc diệu thạch, sâu thẳm đến mức không nhìn thấy đáy, tựa như có thể hút hết tất cả vào đó... Ben bất giác, buộc phải đối mặt với Triển Chiêu.

Khoảng nửa phút sau, Triển Chiêu mới hỏi, “Có phải Ngọc Đường ở đây?”

Ben thoáng sững sốt, nhìn Triển Chiêu, đặc ý cười, “Chuẩn xác mà nói, cậu ấy đang ở trên giường của tôi.”

Triệu Tước nhướn nhướn mi, còn Triển Chiêu thì thở phào. Vẻ đặc ý của Ben chỉ là giả vờ, ánh mắt hắn đã tố cáo sự không cam tâm và đồ kỵ, điều này có nghĩa là hắn chưa đạt được mục đích... May mà mình tới sớm.

Lấy lại tinh thần, Triển Chiêu thản nhiên đề nghị, “Thả Ngọc Đường.”

Ben bật cười, ngồi xuống sofa, “Theo tôi được biết, Bạch vất vả lắm mới giúp cậu chạy thoát, nhưng cậu lại ngu ngốc tự chạy tới đây...”

Còn chưa dứt lời đã bị Triển Chiêu chen vào, “Anh đoán xem... Làm thế nào mà tôi biết Ngọc Đường ở đây?”

Ben lại sững sốt, nhử mày nhìn Triển Chiêu.

“Có người nói cho tôi biết.” Triển Chiêu cũng nhìn Ben, “Anh đoán là ai?”

Ben chấn động mạnh, giờ mới nhớ tới trọng điểm. Hắn bị Bạch Ngọc Đường chọc điên rồi, tại sao Triển Chiêu biết hắn ở đây mà vẫn có dũng khí đơn thân độc mã tiến vào?

“Cho anh xem thứ này.” Triển Chiêu đột nhiên giơ cổ tay lên, nhìn vào chiếc đồng hồ, thấp giọng, “Còn ba mươi giây.”

Ben ngây người, theo bản năng nhìn về đồng hồ treo tường, theo chiếc kim giây lặng lẽ chạy... Ben chợt cảm thấy cả người vô lực... Cũng không hiểu sao lại thế. Đang mơ hồ mấp máy, đột nhiên lại nghe Triển Chiêu thì thầm, “Tối rồi.”

Ben giật mình, trợn tròn hai mắt, thành linh nghe tiếng Triển Chiêu búng tay. Cùng lúc đó, một tiếng nổ vang lên.

Ben kinh ngạc vọt tới cửa sổ, chỉ thấy khoảng sân nổ tung. Hắn quay lại nhìn Triển Chiêu, “Tại sao...”

Triển Chiêu mỉm cười, “Kể bị anh phản bội hiện đang vô cùng tức giận... Anh cũng biết đấy, chuyện gì kẻ đó chẳng làm được.”

Ben kinh hoàng nhìn ra ngoài, thêm một tiếng búng tay từ Triển Chiêu truyền tới, trước mặt hắn là một màu máu đỏ rực.

Ben thấy rõ những người sói xuất hiện trong sân nhà, còn có cả lính đặc chủng của WOLF, chúng cầm bazooka và súng trường xung kích, bắn hạ toàn bộ thủ vệ. Bốn phía, người sói nhảy bổ vào hắn, điên cuồng cắn xé hắn.

“A A A A!!!!” Ben kêu gào thảm thiết, điên cuồng phản kháng né tránh, nhưng cơn đau đớn không ngừng truyền tới.

Triệu Tước đứng giữa phòng khách, chỉ thấy Ben như phát điên lăn lộn trên sofa, khuỷa tay loạn xạ, mắt xuất huyết, khủng hoảng vô cùng.

“Thôi miên trong mơ?” Triệu Tước xoay sang Triển Chiêu, rất hưng phấn xán tới, “Mèo con xinh xắn, sao cậu có thể bắt nạt hắn rơi vào trạng thái ngủ gà ngủ gật như thế?”

Thành linh, Triển Chiêu đảo mắt liếc Triệu Tước. Triệu Tước sững sờ, tim đập dồn dập, tay đặt lên ngực hỏi, “Cậu... Cậu học được thuật này từ lúc nào?”

Sắc đồng tử trong mắt Triển Chiêu càng thẳm, càng tối lại. Anh chậm rãi đáp, “Tò mò thì học thôi, chú làm được thì tôi cũng làm được. Chú nên nhớ, tôi đã nói rồi, ai dám đụng tới những gì trân quý nhất của tôi, tôi sẽ bắt kẻ đó sống không bằng chết...”

“Miêu Nhi, cậu làm cái gì vậy?!” Triển Chiêu còn chưa dứt lời, giọng nói của Bạch Ngọc Đường đột nhiên vang lên từ hành lang. Thoáng sửng sốt, Triển Chiêu giương mắt, Triệu Trinh đang dìu Bạch Ngọc Đường đứng trước cửa. Trên tay Bạch Ngọc Đường vẫn còn chiếc còng điện tử, nhưng sợi xích bên hông đã bị Lạc Thiên giựt đứt. Bảo vệ bị Lạc Thiên xử lý, không động đậy nổi.

“Tiểu Bạch!” Triển Chiêu vội vàng lao tới. Sắc mặt Bạch Ngọc Đường tái nhợt, mệt mỏi tới độ phải nhờ Triệu Trinh đỡ.

“Hắn ta dám dùng thuốc với cậu?” Triển Chiêu kinh hãi, lại nghe Triệu Trinh đáp:

“Như là bị điện giật.”

Triển Chiêu lại cau mày, vừa định xoay sang cái kẻ đang kêu gào thảm thiết trên sofa...

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường thốt lên.

Triển Chiêu sững sờ, lại quay lại.

“Nhìn tôi.” Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm vào Triển Chiêu, “Cậu là ai?”

Triển Chiêu ngây ra một lúc rất lâu mới chậm chậm chớp mắt, sắc đồng tử nhạt dần trở lại, biến thành màu hổ phách trong suốt. Anh chớp mắt, nhỏ giọng đáp, “Là Triển Chiêu.”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng thở phào, gật đầu, “Phải, là Triển Chiêu.”

Lúc này mới nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết của Ben chối tai cỡ nào, Triển Chiêu đưa mắt về phía hắn, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, sự áy náy ánh lên, giống một đứa trẻ đã biết mình sai. Bạch Ngọc Đường vươn đôi tay vẫn bị còng lại an ủi anh, dịu dàng vuốt ve phần tai mẫn cảm của Triển Chiêu, “Hắn giật tôi tổng cộng ba lượt điện, cậu giúp tôi dạy dỗ hắn như vậy, tôi hả giận rồi.”

Triển Chiêu lúc này mới gật đầu, đưa tay hướng về phía Ben nhẹ nhàng búng tay một phát, sau đó vỗ mạnh hai tay lại với nhau, “Bộp” một tiếng, Ben đột nhiên từ từ ngừng lại, không còn kêu gào nữa. Nhưng lúc này, hắn đã bị thương khắp người, suy kiệt hoàn toàn, mơ màng nhìn những người trước mắt.

Lạc Thiên đi tới lục soát hắn, tìm được chiếc chìa khóa cho còng tay, còn cả một chiếc nhẫn bạch kim màu bạc. Chiếc nhẫn rất quen mắt, bên trong có khắc mấy mẫu tự: “Zhanzhao”\* và một con mèo nhỏ vô cùng đáng yêu. Lạc Thiên quay lại, giao cho Triển Chiêu cả chiếc nhẫn lẫn chìa khóa. Sau đó, anh móc còng tay ra, còng Ben lại, mang đi.

\*Pinyin của “Triển Chiêu”

“Tiểu Bạch...” Triển Chiêu lấy chìa khóa mở còng cho Bạch Ngọc Đường, đeo lại chiếc nhẫn vào ngón giữa của anh, day dứt ngẩng lên nhìn anh. Bạch Ngọc Đường ôm lấy Triển Chiêu, thì thầm, “Yên tâm, tôi không sao, tôi biết cậu nhất định sẽ đến cứu tôi.”

Ý cười như quay lại với Triển Chiêu, anh khẽ nâng gương mặt, nhận nụ hôn từ Bạch Ngọc Đường...

Triệu Trinh bước ra ngoài, nhẹ nhàng lắc đầu với Lạc Thiên.

Lạc Thiên áp giải Ben ra ngoài, hắn quay đầu lại một cái, thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vẫn đang hôn nhau say đắm, sự chú ý thật khó tả.

Ngoài cửa, cặp song sinh đã xử xong đám thủ vệ. Bạch Trì lo lắng nhìn xung quanh, thấy Triệu Trinh gật đầu với mình mới dám thở phào. Lúc này, phi cơ được Bạch Cẩm Đường phái tới cũng chậm rãi hạ cánh, vài người áp giải Ben lên trực thăng.

~Triệu Tước đi tới cửa phòng khách rồi lại lảng lảng quay đầu nhìn vào trong, nụ hôn của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng dứt, hai người nhìn nhau, Triển Chiêu vừa áy náy vừa bất an nói, “Tiểu Bạch, ban này tôi...”

“Đừng lo.” Bạch Ngọc Đường ôm lấy anh, “Cũng đâu phải lần đầu tiên tôi thấy cậu hóa thân thành tiểu ác ma, cậu như vậy tôi cũng yêu.”

Triển Chiêu gật đầu, tựa lên vai Bạch Ngọc Đường, “Sau này tôi sẽ không thế nữa.”

...

Triệu Tước đứng trước cửa, vành mắt đột nhiên đỏ lên, cảm tức xoay người ra ngoài, vừa vặn bắt gặp Bạch Trì hiếu kì đứng chờ, bất thành linh đập vào chân cậu một cái thật mạnh.

“A...!” Bạch Trì giật mình, Triệu Trinh vội kéo cậu vào lòng, khó hiểu nhìn Triệu Tước.

Triệu Tước hung dữ lườm Bạch Trì, “Người họ Bạch đều là đồ bại hoại!” Dứt lời, đằng đằng sát khí lên trực thăng, không để ý tới ai nữa.

## 179. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 24

### Chương 24 : Tuyệt mật

Trực thăng từ từ đáp xuống boong du thuyền của Leonard. Lạc Thiên bước xuống đầu tiên, áp giải Ben đi ra, tiếp sau là Triệu Trinh và Triển Chiêu, họ cùng đỡ Bạch Ngọc Đường xuống. Tuy rằng Bạch Ngọc Đường rất muốn cố gắng kiên cường nhịn đau, nhưng bị điện giật thực sự rất khó chịu, hơn nữa chân tay anh đều đã tê dại cả, muốn di động cũng phải cố hết sức. Triển Chiêu và Công Tôn đỡ anh về phòng, may mà Leonard còn dẫn theo một bác sỹ riêng. Bác sỹ nhanh chóng kiểm tra qua cho Bạch Ngọc Đường, rồi kết luận điện giật làm ảnh hưởng ít nhiều tới nội tạng của anh, vậy nên trong một thời gian ngắn sẽ cảm thấy rất mệt mỏi, có điều Bạch Ngọc Đường có thể chất tốt, chỉ cần nghỉ ngơi một hai ngày là sẽ khỏi hẳn.

Bạch Cẩm Đường vừa nghe chuyện Bạch Ngọc Đường bị điện giật, tức giận tới mức mặt mũi trắng bệch, túm lấy Ben đòi hành hạ hắn tới chết. Mọi người phải xúm vào khuyên can, nói hắn là nhân chứng quan trọng không giết được, lời kéo một hồi mới tách được Ben ra khỏi tay anh. Mà nhìn lại, hắn ta cũng đã đủ thâm hiểm. Áo giáp Triển Chiêu thôi miên có lẽ phải rút đi nửa cái mạng của hắn, tới giờ hắn vẫn còn ngây ngây dại dại.

Kỳ thật, bất kể là thành viên SCI hay là cặp song sinh, ai nấy thấy Ben đều cảm tức tới nguyền rủa, nhưng vụ án thì vẫn phải tra, đành phải nhốt hắn vào phòng giam, chờ thẩm vấn.

Leonard ra lệnh quay thuyền trở về, chuyến này thu hoạch không nhỏ chút nào, tuy rằng Bạch Ngọc Đường bị bắt một lần, nhưng ít nhất đã nắm bắt được toàn bộ chân tướng sự việc, cứ điểm của WOLF cũng đã rõ. Kế tiếp là phải nghĩ phương pháp thu phục WOLF. Có điều, Leonard liếc về mặt của Bạch Cẩm Đường, lần này Ben đã thành công trong việc khơi lửa giận của cậu ta rồi, xem ra cậu ta cũng sẽ giận cá chém thớt với WOLF thôi...Sắp có trò vui để xem rồi.

Không đợi du thuyền cập bến, việc đầu tiên của nhóm Triển Chiêu là đưa Bạch Ngọc Đường quay về biệt thự bằng trực thăng. Những người còn lại chờ về bằng tàu, tới bờ, cùng Mason và Âu Dương Xuân áp giải Ben về sau.

~“Đừng nhúc nhích!” Triển Chiêu hung dữ trừng Bạch Ngọc Đường đang nằm bẹp trên giường, “Bác sỹ bảo cậu phải nằm ít nhất hai ngày!”

Bạch Ngọc Đường bất lực nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, tôi không sao mà.”

“Thế cũng không được!” Triển Chiêu vẫn không thôi trừng anh, “Cậu muốn cái gì tôi đưa cho.”

Bạch Ngọc Đường méo máo, “Vậy tôi muốn đi vệ sinh cậu cũng muốn giúp tôi hả?”

Triển Chiêu hùng hổ chụp cốc nước dứa vào miệng Bạch Ngọc Đường, “Bác sỹ bảo phải uống nhiều nước!”

O ép nhau một hồi, Triển Chiêu mới để cho Bạch Ngọc Đường ngủ thêm một lát. Anh ra cửa, thấy một đám thành viên SCI đứng ngóng tin, họ vừa nhìn thấy bóng anh tiến ra liền lao tới hỏi han, “Sếp sao rồi anh?”

“Không sao cả đâu.” Triển Chiêu khoát tay với họ, “Tất cả đi làm việc đi.”

Tất cả mọi người đều biết Bạch Ngọc Đường rất mạnh, thế nên trước nay trong tâm tưởng đều coi anh như Siêu nhân; tới tận lúc này mới nhận ra, Bạch Ngọc Đường cũng là người bình thường. Nói cách khác, nếu



khi đó Ben dùng dòng điện mạnh hơn một chút, hoặc nhóm Triển Chiêu tới muộn hơn một chút, Bạch Ngọc Đường có thể đã chết.

Nghĩ tới đây, ai nấy tim đều đập nhanh từng trận, nhất là Triển Chiêu, sau khi đuổi mọi người đi rồi, bước chân lại quay hướng phòng bệnh của Bạch Ngọc Đường, ngồi xuống bên cạnh, ngẩn người ngẩn nhìn khuôn mặt Bạch Ngọc Đường đang say ngủ... Trước nay đều được người ta chăm sóc, từ bé đến lớn, được chiều chuộng thành quen mất rồi.

Nhoài người về trước, Triển Chiêu đưa tay khê khàng vẽ theo những đường nét trên gương mặt Bạch Ngọc Đường, chợt nghĩ, một người hoàn mỹ như vậy, vì sao lại tập được thói quen đi chăm lo cho người khác chứ? Phải chăng là vì mình?

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu lại thấy gợn nổi xót xa. Anh đứng lên, lật mép chăn bên người Bạch Ngọc Đường, chui vào bên cạnh, nằm tựa lên bờ vai người ta, mắt không rời gương mặt ấy, thầm thì, “Tiểu Bạch, sau này tôi sẽ đối xử thật tốt với cậu.”

Bạch Ngọc Đường mắt vẫn nhắm nghiền, khoe miệng khê khẽ, bàn tay dưới chăn đưa lên, nắm lấy bàn tay Triển Chiêu đặt trên ngực mình, ôm siết.

Bạch Cẩm Đường vốn muốn vào thăm em trai, nhưng qua khe cửa thấy hai đứa nhỏ rúc vào nhau ngủ say, nhẹ thở dài, chậm chậm lùi bước, quay về hành lang. Công Tôn tò mò đứng bên ngoài nhìn anh, dường như muốn hỏi tại sao không vào, Bạch Cẩm Đường chỉ mỉm cười, vươn người đặt lên trán ai kia một nụ hôn, rồi kéo Công Tôn rời đi.

~Trong phòng khách, Triệu Tước ngồi trên sofa, sắc mặt vẫn không tốt hơn chút nào. Bạch Trì khi nãy vừa bị ông không dừng đập ột nhát, vẫn còn tưởng mình đắc tội ông chỗ nào, chỉ biết ngây ngô nhìn ông. Triệu Trinh trông cũng thấy tội, liền kéo Bạch Trì vào phòng, cởi giày xem qua lại một hồi, xoa xoa nắn nắn bàn chân Bạch Trì một lúc rồi mới nói với cậu nhỏ mặt đỏ bừng, “Chân không bị sao cả.”

“Ừm, anh nói xem, vì sao tên Ben kia lại đối xử với anh tôi như vậy?” Bạch Trì rút chân lại, thắc mắc hỏi Triệu Trinh, “Rõ ràng là thích, sao lại dùng biện pháp tàn nhẫn như vậy để làm tổn thương người ta, thật không hiểu nổi.”

“Ha...” Triệu Trinh mỉm cười, tay nhéo nhéo má Bạch Trì, “Trên đời này không thiếu kẻ nói lời yêu, nhưng thực sự bỏ tâm tư yêu thương thì được mấy người? Giống như nói ai cũng yêu tiền, nhưng đa số mọi người đều chỉ muốn có tiền, chứ có ai thực sự yêu thương đồng tiền đâu?”

Bạch Trì xoa má, thấy lời Triệu Trinh nói rất có đạo lý.

“Vậy... Tại sao khi nãy Triệu Tước lại nói ghét người họ Bạch?” Bạch Trì hỏi, “Còn đập tôi nữa.”

“Ừm... Đại khái là bởi vì em rất đáng yêu.” Triệu Trinh nhú mi, vươn người tới hôn Bạch Trì một cái.

“A!” Bạch Trì kinh hãi, vội đẩy Triệu Trinh ra, “Không được hôn!”

“Đây cứ hôn!” Triệu Trinh đè Bạch Trì xuống, bắt đầu “giở trò lợi dụng”, “Chùng nào em mới cho anh ăn em đây hả!”

Mặt Bạch Trì lập tức đỏ phừng, “Anh muốn ăn cơm thì bảo, tôi sẽ đi nấu, không cần phải sờ mó lung tung!”

Triệu Trinh bị cậu nhỏ chọc cho tức điên, cắn răng, “Tên nhóc chết tiệt, em ngốc thật hay giả ngu hả?! Muốn anh đợi tới khi nào, hôm nay nhất định phải đem ra thật!”

“A!” Bạch Trì theo bản năng giơ chân đập bay kẻ kia, rồi ôm gối lùi về phía bên kia sofa, kéo Lisbon một bên chắn trước mặt mình, hung dữ trừng Triệu Trinh.

Triệu Trinh ủ rũ tựa vào sofa, bực không nói nên lời. Vì sao chỉ có mình anh được nhìn mà không được ăn chứ, nóng ruột chết người mất.

~Hai ngày sau.

Bạch Ngọc Đường, bốn mươi tám tiếng nằm tới mọc nấm mốc, cuối cùng cũng được phép rời giường, đương nhiên là chỉ sau khi được bác sỹ kiểm tra lại kỹ càng. Việc đầu tiên anh làm, dĩ nhiên là chỉnh lý lại vụ án.

Ben đã bị nhốt trong một phòng, muốn biết những manh mối liên quan tới WOLF chỉ có thể hỏi hấn, thế nhưng hấn lại yêu sách: hấn sẽ khai toàn bộ, chỉ khi Bạch Ngọc Đường đích thân một mình thẩm vấn hấn.

Triển Chiêu nghe xong, mắt nheo lại, đằng đằng sát khí. Có điều thẩm vấn thì vẫn phải tiến hành, vì thế, Triển Chiêu đứng bên ngoài phòng theo dõi, Bạch Ngọc Đường một mình vào trong phòng và thẩm vấn Ben.

Vì chủ nghĩa nhân đạo, người của SCI vẫn tìm bác sỹ trị liệu cơ bản cho Ben; thực ra hấn cũng không bị thương da thịt là bao, chủ yếu là tinh thần đã bị kích thích không nhỏ. Theo như Bạch Ngọc Đường biết, thời miên trong mơ tương đối nguy hiểm: khi ấy chỉ cần Triển Chiêu kéo dài thêm chút nữa, Ben sẽ mãi mãi không tỉnh lại, vĩnh viễn mắc kẹt trong ác mộng, sống không bằng chết.

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy bất lực, con mèo kia xem ra bị chọc giận thật rồi. Có điều anh làm vậy cũng không phải vì lo lắng gì cho Ben. Anh ngăn Triển Chiêu chủ yếu bởi anh hiểu, với bản tính thiện lương và sự lý trí quá độ của Triển Chiêu, sau khi mọi chuyện kết thúc, cậu ta sẽ rơi vào trạng thái hối hận tự trách, hơn nữa còn sẽ căm ghét chính mình, đây là điều sẽ làm anh đau lòng nhất.

Ben ngẩng đầu, nhìn Bạch Ngọc Đường bước tới; anh đã thay một bộ thường phục thuần trắng, trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì đặc biệt, thậm chí còn chẳng có một tia phiền chán với hấn, giống như coi hấn là một phạm nhân bình thường đang chờ tới lượt thẩm vấn.

Ben khẽ nhăn mày, sự xa cách phớt lờ hoàn toàn này chính là biểu hiện giận dữ cực độ của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống bên bàn, ngẩng đầu nhìn Ben, thấy mắt hấn đỏ rực tơ máu, trên người quần trắng băng vải, cũng không khỏi ngạc nhiên... Hấn bị thương nghiêm trọng hơn anh tưởng tượng.

Theo bản năng, Bạch Ngọc Đường xoay mặt ra phía cửa, nhìn thấy Triển Chiêu đang theo dõi bằng camera ngoài kia bĩu môi — Thế này là tha cho hấn lắm rồi đó...

“Giờ nói được chưa?” Bạch Ngọc Đường hỏi Ben, “Về WOLF.”

Ben chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường một lát, rồi gật đầu, “Cậu hỏi đi.”

Bạch Ngọc Đường mở tập tài liệu trước mặt, lấy ra bản phác họa ngày trước Ben nói là Karula, hỏi hấn, “Người này là ai?”

Ben liếc qua tấm hình, đáp, “Là Wolf.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, “Vì sao hấn lại ở thành phố S?”

“À...” Triển Chiêu ở ngoài bỗng gật đầu, “Tôi hiểu rồi, thực ra ban đầu WOLF và TVA tính quyết đấu ở thành phố S. Có điều sau khi “thử nước” lại thấy SCI không kém cỏi, nên WOLF thỏa thuận với Karula rời địa điểm; đồng thời hợp tác với nhau, lợi dụng lần “thử nước” này khơi mào mâu thuẫn giữa ZJ và cảnh sát; rồi lại vu oan giá họa cho TVA, thành công tách khỏi TVA.”

“Nhưng mà lần đầu tiên thử nước, mấy tên bắn tia bị sắp bắn chết đúng là người của TVA mà?” Triệu Hổ thắc mắc.

“Cũng không lạ.” Triệu Trinh nói, “WOLF vốn tách ra từ TVA, mấy tên đó hấn là thủ hạ của Wolf.”

“Xương của những người kia, nghi thức trừng phạt của TVA,... Chính thế!” Công Tôn gật đầu, “Chỉ cần dùng thủ đoạn đánh lừa người ta, tên Wolf này tâm cơ thật sâu xa, hấn không chỉ lợi dụng Ben như quân cờ, mà còn lợi dụng ZJ của Leonard, và cả lực lượng của cảnh sát để đạt được mục đích nữa.”

“Mục đích của hấn hấn không chỉ đơn giản là muốn thoát ly khỏi TVA như vậy.” Triển Chiêu cau mày, tiếp tục theo dõi cuộc thẩm vấn.

Những điều Ben khai ra không khác phân tích của Triển Chiêu là mấy, Bạch Ngọc Đường nghe được cũng nhún mi, hỏi Ben, “Mục đích đích thực của Wolf là gì? Còn nữa...” Vừa nói, anh vừa lấy từ tập tài liệu hình chụp bức tranh những đường cong hỗn loạn trong căn phòng nuôi sói kia, đưa cho Ben xem, “Anh có ấn tượng gì về hình ảnh này?”

Ben vừa liếc qua tấm ảnh, đột nhiên nở nụ cười.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy vẻ mặt của hắn, cảm thấy có chuyện không bình thường, chợt nghe hắn thấp giọng hỏi, “Các cậu... có phải đã tìm thấy sói?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Anh cũng biết?”

“Không chỉ có sói phải không?” Ben không ngừng cười, “Còn có học sinh sinh viên gì đó đúng không?”

Bạch Ngọc Đường trừng mắt nhìn Ben.

“Đây là lần đầu tiên cậu nhìn tôi như vậy.” Ben tựa hồ có chút si mê, “Quả nhiên phải làm những chuyện kinh thế hãi tục mới có thể thu hút sự chú ý của cậu sao?”

Bạch Ngọc Đường lại nhú mày, “Sói xuất hiện trong phòng của một học sinh trường Cảnh sát... Còn có một học sinh đã chết, cũng chỉ là một học sinh bình thường của trường, sao lại có quan hệ với Wolf?”

Ben nghe một hồi, hạ giọng, “Bạch... Về chuyện này, có một bí mật rất khó lường, cũng là bước đầu tiên trong kế hoạch xâm chiếm thế giới của WOLF.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn hắn.

“Kế hoạch đáng sợ của hắn đã bắt đầu được thực thi.” Ben khẽ hít một hơi, “Cả kế hoạch này, tôi biết rất rõ, có thể nói cho cậu, có điều...”

“Có điều cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhìn hắn.

“Tôi muốn thương lượng nhận tội\* cùng các cậu.” Ben thản nhiên, “Chỉ cần cam đoan tôi không phải ngồi tù, tôi sẽ khai hết những vấn đề trọng yếu nhất.”

“Hắn mơ sao?” Triệu Hổ ngoài cửa nghiêng răng, “Ở đâu có chuyện dễ dàng như vậy? Hắn làm còn ít chuyện xấu ư?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Sợ rằng sẽ khó đấy, tội anh gây ra rất nặng.”

“Ha ha ha...” Ben đột nhiên ngạo mạn phá lên cười, “Nhất định là có lợi đó... Tôi có thể tiết lộ rằng, nếu tôi chết, bí mật này chắc chắn sẽ không còn kẻ nào ngoài WOLF biết cả. Đến lúc đó, tôi sợ các cậu hối cũng không kịp.”

(\*) Thương lượng nhận tội: (Plea bargaining) hay còn gọi là “giảm án đối với người làm chứng trong nội bộ”.

Đây là chế độ giảm án hoặc miễn khởi tố đối với những phạm nhân đã giúp cảnh sát hoặc công tố viên điều tra vụ án.

Chế độ này được áp dụng ở Mỹ, Canada. Tại Ấn Độ, Pakistan, Vương Quốc Anh và Hàn Quốc, luật này được áp dụng trong phạm vi hẹp hơn. Ví dụ như Hàn Quốc chỉ sẽ áp dụng “Thương lượng nhận tội” đối với các vụ tham nhũng, ma túy hoặc xã hội đen. Hay tại Ấn Độ, những phạm nhân gây ra các tội làm ảnh hưởng tới Kinh tế – Xã hội quốc gia, hoặc với nạn nhân là phụ nữ hoặc trẻ em dưới 14 tuổi sẽ không được hưởng chế độ này.

## 180. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 25

### Chương 25 : Ác quỷ

Bạch Ngọc Đường thấy Ben vẫn còn cười được ngạo mạn như vậy, khẽ nhú mày nhìn hắn một lát, sau đó đứng lên định ra ngoài.

“Các cậu mau quyết định đi.” Ben nói, “Thời gian không còn nhiều đâu.”

Bạch Ngọc Đường đứng đó, chưa cất bước, vẫn chăm chăm nhìn Ben.

“Tiểu Bạch giận rồi.” Triển Chiêu có vẻ thật thích thú, nhỏ giọng cổ vũ, “Đánh hắn đi, Tiểu Bạch! Tôi nhìn lâu lắm rồi!”

Tất cả đội viên SCI đều bắt lực nhìn Triển Chiêu, nhưng thấy anh nói vậy chẳng sai, quả thật Ben đáng đánh.

Ben cũng biết Bạch Ngọc Đường đang nổi giận, bèn ngẩng đầu lên, mỉm cười, “Giận rồi à?”

Bạch Ngọc Đường liếc mắt, cười nhạt, “Ben, anh có nghĩ tới trường hợp Wolf biết anh phản bội hắn, hắn sẽ làm gì anh không?”

Ben hơi sững sốt, im bất.

“Leonard, Karula và cả Wolf.” Bạch Ngọc Đường thản nhiên, “Ba phe phái này, chỉ cần một thôi đã đủ khiến anh sống không bằng chết.”

Sắc mặt Ben tái đi, “Cậu sẽ giao tôi cho chúng?”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Vì sao tôi không thể chứ?”

“Còn vụ án của WOLF, cậu không muốn điều tra?” Ben thoáng kích động.

“Tôi có thể đem anh cho Leonard hoặc Karula, điều kiện chính là lấy được thông tin tôi muốn biết từ miệng anh.” Bạch Ngọc Đường lãnh đạm trả lời, “Đương nhiên, tôi tin là không cần tôi hỏi họ cũng có nhã hứng muốn biết.”

Ben nhìn Bạch Ngọc Đường, tựa hồ đang tính toán lại.

“Anh muốn an ổn mà sống, lối thoát duy nhất là hợp tác với cảnh sát.” Bạch Ngọc Đường thu dọn đồ đạc trên bàn, để lại một câu, “Tôi cho anh nửa giờ cân nhắc, sau ba mươi phút nữa nếu anh không muốn hợp tác, tôi sẽ báo cho Leonard.” Dứt lời, xoay người ra ngoài; tới cổng, thấy Triển Chiêu hậm hực đứng đó.

“Làm gì thế, Miêu Nhi?”

Triển Chiêu bĩu môi, không cam tâm chút nào, “Quá lời cho hắn!”

Bạch Ngọc Đường ngoảnh lại nhìn qua cái người đang chờ ra giữa căn phòng, sau đó cùng Triển Chiêu rời khỏi phòng quản chế.

“Cậu thấy sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Ừm, chắc chắn hắn sẽ hợp tác với chúng ta; nếu không thì là hắn quá ngu.”

“Còn về những gì hắn nói?” Bạch Ngọc Đường lại hỏi, “Có liên quan gì tới trường Cảnh sát nhỉ?”

Triển Chiêu nhíu nhíu mày, “Không phải tôi nói thôi nhé, vị hiệu trưởng trường Cảnh sát thực sự khiến người ta thấy bất thường, cả mấy học sinh trường đó nữa... Hiện trường vụ Lý Phi còn bị nguy tạo thành mô hình ‘gieo gió gặt bão’, tựa hồ có ẩn ý.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, các đội viên SCI ngơ ngác nhìn nhau.

“Không lẽ... lại có liên quan đến cảnh sát cấp cao?” Công Tôn hỏi.

“Ừầy... Thế thì xong rồi sao?” Triệu Hổ há hốc miệng, “Các anh nghĩ xem, nếu tên hiệu trưởng kia bị WOLF khống chế, khi tới cục cảnh sát, những thành viên mới ở các ban ngành đều có mối quan hệ khăng khít với WOLF... Vậy thì chẳng phải là quá dễ dàng cài nội gián ư?”

Mã Hán nhìn cậu, “Không kinh khủng vậy chứ?”

“Em nói thật mà.” Triệu Hổ nhìn Bạch Ngọc Đường, “Sếp, anh nói phải không?”

Bạch Ngọc Đường đưa mắt sang Triển Chiêu, thấy vẻ mặt anh trở nên nghiêm trọng.

“Có khả năng này.” Triển Chiêu lên tiếng, “Vậy... Chuyện gì đã xảy ra với ba sinh viên mất tích ấy? Trong nhà còn nuôi sói.”

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường chợt hỏi, “Nếu Ben không nhấn mạnh vào đầu mối trường Cảnh sát, chỉ đơn thuần điều tra vụ WOLF thì sau này khi phát hiện thành viên của WOLF tại trường cảnh sát, có thể nghi ngờ nhà trường?”

“Không đâu.” Triển Chiêu lắc đầu, “Sẽ nghi ngờ ba sinh viên mất tích kia mới là người làm công việc tuyên truyền... Tuyệt đối sẽ không để mắt tới nhà trường.”

“Sếp.” Vương Triều từ phòng quản chế đi ra, “Ben nói có chuyện cần trao đổi với anh.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, bước vào trong.

Trong phòng, Bạch Ngọc Đường quan sát Ben, vẻ ngang ngạnh của hắn đã được thay bằng sự ủ ê, sa sút mà nhìn xuống đất.

“Anh muốn thế nào?” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống đối diện Ben.

“Được.” Ben gật đầu, “Tôi hợp tác với các người.”

Im lặng một hồi, Bạch Ngọc Đường mới mở miệng, “Vậy anh bắt đầu đi.”

“Trước khi khai ra, tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Đột nhiên Ben đề nghị.

Bạch Ngọc Đường thoáng sửng sốt, Triển Chiêu ngoài ô cửa kính cùng nhướng mày mà bực bội, “Vẫn còn thích tâm tình?”

“Nói đi.” Bạch Ngọc Đường đóng tập tài liệu lại, nhìn Ben.

“Ngày trước, tôi cũng muốn làm một người cảnh sát tốt.” Ben nhàn nhạt cất lời, “Tôi không có gia thế, tất cả đều dựa vào bản thân, vốn dĩ xuất thân từ bộ đội, nhưng sau cảm thấy mình làm cảnh sát thì hợp hơn... Mới đi làm cảnh sát trưởng.”

Bạch Ngọc Đường lắng lắng nghe, không chen vào.

“Thời gian đầu, đường công danh của tôi rộng mở, trong ba năm, tôi dồn toàn bộ tâm huyết vào công việc, biểu hiện ở cục cảnh sát vô cùng tốt, chính vì thế mới được điều tới đội Chống khủng bố... Những gì đã làm đều là những cống hiến to lớn cho nhân loại.”

Bạch Ngọc Đường cũng nhớ lại những ghi chép về Ben trong thời gian hắn làm cảnh sát, biểu hiện quả thật phi thường xuất sắc.

“Thế nhưng sau khi tôi được chuyển tới đội Chống khủng bố thì lại thấy mọi thứ thay đổi.” Ben nhìn Bạch Ngọc Đường, “Karula chẳng phải là kẻ xấu sao? Hắn thành lập tổ chức sát thủ, làm xằng làm bậy... Leonard cũng đâu phải người tốt? Hắn là trùm mafia, tôi bắt chúng thì có gì là sai?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, môi trường sống của Ben rất phức tạp.

“Chính vì tôi muốn bắt Karula nên mới bị cả đội Chống khủng bố cô lập. Tiến thoái lưỡng nan, con đường thênh thang trong sự nghiệp mà tôi vẫn mong chờ sẽ ngày càng mở rộng đã không còn, nhưng không thể quay lại. Đến khi trở về thăm cục cảnh sát, hóa ra không có tôi họ vẫn phá án như cũ, hơn nữa trong mắt họ, tôi vẫn cứ vinh quang hệt trước đây.”

“Lúc bấy giờ, Wolf tìm được tôi, đề nghị hợp tác và nói về kế hoạch của hắn.” Ben nhún vai, “Kỳ thật dù kế hoạch của hắn có tốt đến mấy tôi cũng không có hứng thú.”

“Vậy vì sao anh vẫn hợp tác với hắn?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tôi muốn chứng minh một chuyện.” Ben thần nhiên, “Nếu tôi thành công, có thể dấn nát những kẻ đang nằm trên đầu mình, có thể đoạt được cái tôi muốn!”

“Thế rốt cuộc vì sao anh lại phản bội hắn?” Bạch Ngọc Đường lại hỏi, “Cứ tiếp tục làm theo kế hoạch của Wolf không phải được rồi sao?”

“Tôi chỉ là quân cờ.” Ben cười gượng, “Đối với cả đội Chống khủng bố hay với WOLF, tôi cũng chỉ là một con cờ, đều có thể dễ dàng bị vứt bỏ.”

Mọi người đứng ngoài nghe Ben tự thuật, nhìn nhau, không biết phải nhận xét sao. Triệu Hổ cau mày, nghiêng đầu nghĩ hồi lâu, “Hắn đang nói gì thế?”

Mã Hán vỗ vỗ vai cậu, “Đừng nghĩ nữa, sự phức tạp này cả đời cậu cũng không gặp phải đâu.”

“Vì sao?” Triệu Hồ không hiểu.

“Bởi vì cậu không có quá nhiều tham vọng.” Triển Chiêu cười, “Người xuất sắc thường bỏ sức nỗ lực hơn người thường; nếu không nhận được sự hồi báo như nguyện thường bất mãn.”

“Con người ai mà chẳng vậy.” Triệu Trinh nói.

Triển Chiêu gật đầu, “Tâm tính và tình cảnh đều có quan hệ với nhau, cho nên mới có câu ‘nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma’.”

.

Ben dứt lời, khẽ thở dài, “Sau vụ này, kết cục của tôi quả thật sẽ chẳng ra sao. Wolf và Karula sẽ không buông tha cho tôi.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ ngợi một lúc, “Dù thế nào thì anh cũng từng là cảnh sát, là một quân nhân chống khủng bố, lần này lại hỗ trợ phá án, chuyện đảm bảo an toàn thì có thể cam đoan được, đến lúc đó có thể hiệp thương với cấp trên.”

Ben cười khỏ, “Tôi chỉ hy vọng cậu sẽ an ủi tôi.”

Bạch Ngọc Đường nhướn nhướn mi, giở tài liệu ra, “Bắt đầu lấy lời khai được chưa?”

Ben gật đầu, “Các cậu biết kế hoạch căn bản của Wolf rồi, phải không? Thông qua năng lực đặc biệt đó, địa vị của hắn đã cao hơn cả Leonard và Karula.”

“Năng lực đặc biệt mà anh đề cập...?” Bạch Ngọc Đường hỏi lại.

“Về năng lực của Wolf, tôi nghĩ các cậu hỏi Karula sẽ rõ.” Ben nhíu mày, “Lúc đối phó với hắn, các cậu nên cẩn thận. Bạch, tôi biết cậu rất lợi hại, con mèo nhỏ của cậu cũng có khả năng đặc biệt, nhưng Wolf là một kẻ vô cùng đáng e dè.”

“Thế còn vấn đề về trường Cảnh sát?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp.

“Thật ra không chỉ mỗi trường Cảnh sát, mục tiêu của hắn là sở hữu toàn bộ trường học.” Ben nghiêm túc, “Trường Cảnh sát của thành phố S là căn cứ thí nghiệm, bởi vì hiệu trưởng của trường đó... có giao tình với hắn.”

“Đây là bí mật của anh?”

“Vốn dĩ các vụ án đều có liên quan mật thiết với nhau. Sở dĩ hắn muốn gặp Triệu Tước cũng là vì lý do này.” Ben nói.

“Liên quan gì tới Triệu Tước?”

“Với Wolf, trên đời này ngoài hắn có mình chiếu thuật bẩm sinh thì chỉ Triệu Tước mới đạt tới cảnh giới ấy. Hơn nữa, kết quả nghiên cứu về âm thị và thôi miên của Triệu Tước... khiến hắn thấy thú vị. Chỉ là...” Ben ngừng lại, đưa mắt về khung cửa sổ, Triển Chiêu đang đứng ngoài đó, “Wolf không biết con mèo con của cậu cũng có năng lực này. Nếu hắn biết, tôi e hắn sẽ hứng thú vô cùng, hoặc hắn...”

Bạch Ngọc Đường chau mày, “Anh nói có sự liên quan mật thiết, là liên quan tới ai nữa?”

Ben buông một câu mơ hồ, mỉm cười: “Cậu nghĩ tôi thần thông quảng đại tới mức giấu diếm được toàn bộ đội Chống khủng bố và cảnh sát quốc tế ư?”

“Ý hắn là cấp trên cũng có kẻ tham gia?” Âu Dương Xuân bên ngoài nghe vậy, sắc mặt lạnh băng, “Thảo nào điều tra kiểu gì cũng bị Wolf đi trước một bước, thì ra là thế.”

Bạch Ngọc Đường nhìn về phía nhóm Triển Chiêu bên ngoài, vấn đề trọng yếu cơ bản đã rõ ràng, đây đúng là tình huống tồi tệ nhất. Mọi người cũng chưa nghĩ ra biện pháp, hiện tại, các lực lượng phải liên kết với nhau, tiêu diệt đại bản doanh của Wolf, sau đó sẽ dần dần thâm nhập và giải quyết các cấp thành viên trong tổ chức WOLF.

Đóng tài liệu lại, Bạch Ngọc Đường đứng dậy chuẩn bị ra ngoài, đột nhiên Ben hạ giọng, “Cậu có biết vì sao lúc này tôi nói với cậu ‘thời gian không còn nhiều’ không?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, quay lại nhìn Ben, “Vì sao?”

Ben nhàn nhạt đáp, “Cả đời này, người tôi yêu chỉ có một, chính là cậu... Nhưng cậu lại yêu người khác. Vậy cậu đoán xem, tôi hận ai nhất?”

Bạch Ngọc Đường chau mày, lạnh lùng hỏi lại Ben, “Anh muốn làm gì?”

Ben cười âm u: “Cậu phải hỏi, tôi đã làm gì rồi chứ?”

Bạch Ngọc Đường có dự cảm không tốt. Ben bất chợt cười khà khà, giọng lại hạ thấp xuống: “Tôi đã thu thập mọi tài liệu liên quan về năng lực của Triển Chiêu rồi phân phát cho WOLF và các tổ chức hứng thú về phương diện này... Mặt khác, trong phòng khách của tôi cũng lắp đặt camera; hình ảnh của Triển Chiêu cách hai tiếng một, thông qua phòng quản chế sẽ được chuyển thẳng tới chỗ Wolf... Nếu cậu không tiêu diệt được WOLF, Wolf sẽ dốc toàn lực bắt Triển Chiêu! Mà nếu các người tiêu diệt Wolf... Triển Chiêu cũng đừng mong nhìn thấy ánh sáng mặt trời!”

Ben vừa dứt lời, sắc mặt của Bạch Ngọc Đường thoáng chốc lạnh băng.

Triển Chiêu ở ngoài vội vàng đẩy Triệu Trinh bên cạnh, “Nguy rồi, mau ngăn Tiểu Bạch!”

Triệu Trinh sững sốt, nhưng những đội viên SCI đều hiểu tính Bạch Ngọc Đường, vội vàng đẩy cửa vọt vào; chỉ có điều Bạch Ngọc Đường đã nổi điên mà tóm lấy Ben, quăng cả hán cùng chiếc ghế hán bị còng vào tường. Động tác mạnh mẽ khiến Ben lập tức thấy khó thở, cơn đau truyền từ cổ xuống xương sườn. Bạch Ngọc Đường bị Triệu Trinh cùng Bạch Cẩm Đường lôi ra, Triển Chiêu cũng bước vào. Thấy Triển Chiêu đã được Bạch Ngọc Đường kéo lại, Ben cười ha hả, “Các người vĩnh viễn không được nhìn thấy mặt trời!”

Tất cả mọi người của SCI đều tái mặt. Triệu Hồ còn muốn bước tới đập Ben mấy đập, bị mọi người giữ lại. Không gian trở nên lộn xộn... Bất chợt có tiếng cười khê vang lên, là Triệu Tước đứng trước cửa phòng xem náo nhiệt.

Cặp song sinh liếc mắt nhìn nhau một cái, gãi gãi đầu, Đại Đình lên tiếng, “Chuyện này... Phần hình ảnh cứ yên tâm, tuyệt đối không có chuyện bị truyền đi đâu. Trước khi chúng tôi vào trong, việc đầu tiên chính là vô hiệu hóa phòng quan sát mà.”

Tất cả đều sững người, kinh ngạc xen vui mừng nhìn song sinh.

Hai người dở cười dở mếu, “Làm ơn đi, đây là nguyên tắc cơ bản của việc đánh du kích!”

Bây giờ tất cả mới thở phào, đúng là vội quá hóa hồ đồ. Bạch Cẩm Đường bổ sung thêm: “Tư liệu của Tiểu Chiêu cũng chẳng phải chuyện gì bí mật, chỉ cần công khai Ben là gián điệp song phương, hơn nữa lại có liên quan đến WOLF, sẽ không kẻ nào dám đặt quan hệ với hán.”

“Muốn liên hệ với các tổ chức khủng bố cũng phải có những quy tắc riêng.” Âu Dương Xuân và Mason ra ngoài gọi điện, “Chúng tôi sẽ nghĩ biện pháp ngăn chuyện này, cứ yên tâm.”

“Được rồi.” Công Tôn thấy không khí vẫn sặc mùi thuốc súng, vỗ vai Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Yên tâm đi, không nghiêm trọng thế đâu.”

Triển Chiêu gật đầu, kéo Bạch Ngọc Đường, “Không nghiêm trọng vậy mà.”

Bạch Ngọc Đường xoay sang nhìn Triệu Trinh và Bạch Cẩm Đường, hai người thả tay ra; anh đi tới trước mặt Ben, kẻ đang sắp bị Mã Hán và Triệu Hồ áp giải, “Anh đừng ép tôi phải ném anh vào nhà tù, nhốt anh cùng những tên bại hoại anh tóm từ trước tới nay! Lúc đó mới là sống không bằng chết.”

Dứt lời, anh gật đầu với Mã Hán, Triệu Hồ, hai người áp giải Ben rời đi; hán vẫn còn hét lên, “Các người đừng tưởng như vậy là xong. Triển Chiêu, mày mới thực sự là ác quỷ...”

“Câm mồm!” Triệu Hồ quát, cùng Mã Hán nhốt hán vào phòng giam, cậu chàng còn dùng băng dính bịt mồm hán để đỡ phải nổi xung bởi những câu nói hàm hồ đó.

Mọi người thức thối rồi đi, Bạch Ngọc Đường cũng kéo Triển Chiêu ra ngoài.

“Miêu Nhi...”

Triển Chiêu cười như không hề gì, “Việc chi phải căng thẳng vậy, cặp song sinh đã bảo là ổn thỏa rồi, hình ảnh của tôi không bị lưu lại, không sao đâu.”

Bạch Ngọc Đường ôm lấy Triển Chiêu, “Cậu đừng nghe hắn nói bậy, hắn...”

“Ý cậu là cái câu ác quỷ thực sự kia á?” Triển Chiêu vẫn cười, nhéo má Bạch Ngọc Đường, “Để ý làm gì, thỉnh thoảng là ác quỷ một lần, tôi cũng chẳng quan tâm...”

Bạch Ngọc Đường nhìn anh một chốc, cười, “Cậu phải nhớ kỹ một điều, những gì tôi nói mới là sự thật!”

“Là gì?” Triển Chiêu nghiêng đầu.

“Cậu hoàn toàn không phải là ác quỷ!” Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, “Tuyệt đối không phải!”

## 181. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 26

Chương 26 : Karula

Sau khi áp giải Ben đi, mọi người tập hợp lại vào phòng khách.

“Hiện tại, việc cấp bách là phải tiêu diệt Wolf.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nhưng xem ra sẽ to chuyện đúng không?” Vừa nói vừa nhìn Âu Dương Xuân và Mason ở một bên.

“Chính vậy.” Mason khó xử, “Không chỉ tôi nhận thấy, pháo đài của Wolf nằm trên đảo, cũng không biết hỏa lực hiện nay của hắn mạnh như thế nào, hơn nữa nếu xảy ra xung đột quá lớn, mọi chuyện bị xé ra quá to, sẽ không dễ gì giải quyết đâu.”

Âu Dương Xuân cũng gật đầu, “Không thể đấu ngoài sáng.”

“Không đấu ngoài sáng thì đấu trong tối ư?” Triệu Hồ hỏi, “Vậy phải làm sao để đấu trong tối?”

“Lợi dụng người của Wolf.” Triển Chiêu một mực im lặng từ này bỗng lên tiếng, “Hung thủ đối hung thủ.”

“Ý cậu là dùng mấy tên người sói vừa bắt được?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nhưng mà trong tay chúng ta chỉ có hai tên, có đủ dùng không?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Không phải lợi dụng người sói để giải quyết vấn đề một cách bạo lực, mà là lợi dụng phản lý luận và phản ám chỉ khiến cho nội bộ của Wolf bị hỗn loạn, chỉ cần hắn mất đi sức chiến đấu, việc giải quyết một mình Wolf sẽ lập tức trở nên đơn giản hơn.”

Mọi người nhìn nhau, cảm thấy phương án ấy rất khả thi.

“Có điều, nói thì dễ làm thì khó.” Triển Chiêu khẽ nhíu mày, “Chúng ta không biết kết cấu nội bộ và tay chân của WOLF ra sao... Nếu có nhiều manh mối hơn thì tốt rồi, mà hay nhất là ta có thể cài được người vào WOLF.”

“Có một người hắn là tinh tường việc này.” Triệu Tước ngồi bên cạnh nhàn nhã uống trà, “Hắn hiểu rõ Wolf nhất, hơn nữa cũng có thể cũng có khả năng hỗ trợ chúng ta về mọi mặt, và hơn hết, hắn là người muốn tiêu diệt Wolf nhất thế giới.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, đều cảm thấy Triệu Tước nói rất có lý, người này chính là — Karula.

“Theo tính cách của Leonard, cậu ta chắc chắn đã cho người truyền tin ra ngoài, tiết lộ cho Karula địa điểm dừng chân của Wolf.” Bạch Cẩm Đường dụi mắt điều thuốc, “Mà với tính tình của Karula, hắn chắc chắn sẽ phát động người của TVA sống mái một phen với WOLF.”

“Lưỡng bại câu thương, sau đó Leonard làm ngư ông đắc lợi?” Triển Chiêu hỏi.

“Nhất định là thế.” Cặp song sinh nói, “Nhưng mà, xem việc WOLF không chịu để lộ căn cứ, thế lực của Karula hiện tại hẳn là hơn Wolf nhiều, nhưng Wolf còn có đám người sói, hai bên đều có thế mạnh của mình.”



“Nếu chúng ta tìm Karula hợp tác...” Triệu Trinh liếc Bạch Ngọc Đường, “Thì hẳn là giải quyết xong Wolf.” Bạch Ngọc Đường nhìn Âu Dương Xuân, Âu Dương Xuân ngó Mason, Mason đỏ khốc đỏ cười, “Chúng ta là cảnh sát... Tìm phần tử khủng bố để hợp tác mà nghe được à? Truyền ra ngoài thì làm sao.”

“Chúng ta không phải đi tìm hắn.” Triển Chiêu hạ giọng, “Karula có khả năng sẽ tìm tới chúng ta...”

Vừa dứt lời, điện thoại của Bạch Cẩm Đường liền vang lên. Anh bắt máy, nghe được một chút thì chau mày.

“Chuyện gì vậy?” Công Tôn hỏi anh.

Bạch Cẩm Đường quay đầu lại nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Karula đang ở dưới chân núi, vừa bảo với anh là muốn đến làm khách.”

“Tới thật hả?!” Mọi người đồng loạt nhìn Triển Chiêu.

“Vậy giờ tính sao?” Cặp song sinh hỏi, “Mời hắn vào hay là đuổi hắn đi?”

Triển Chiêu liếc nhìn sang Bạch Ngọc Đường, nhún vai với anh như nói: Cậu là đội trưởng, cậu quyết định đi.

“Mời hắn vào.” Bạch Ngọc Đường nói, “Đây là hợp tác đôi bên cùng có lợi.”

Bạch Cẩm Đường gật đầu với cặp song sinh, hai người liền xoay người ra cửa đón khách.

Bạch Ngọc Đường đảo mắt một vòng, “Tôi, Miêu Nhi, anh hai, Âu Dương và Triệu Tước sẽ ở lại; những người khác lên lầu chờ đi.”

Mọi người vui vẻ tán thành, quay người lên lầu. Mason muốn tránh tình huống khó xử nên cũng theo mọi người.

“Cậu ở lại.” Bạch Cẩm Đường đột nhiên gọi Triệu Trinh.

Tất cả mọi người đều có chút thắc mắc, Triệu Trinh cười cười, “Để làm chi? Anh muốn tôi ở lại biểu diễn ảo thuật để giúp vui á?”

Tất cả mọi người đều cố nín cười.

“Nói vậy cũng không sai.” Bạch Cẩm Đường nói, “Theo như tôi biết, Karula là một fan cuồng nhiệt của ảo thuật, mà người đứng đầu trong danh sách các ảo thuật gia mà hắn yêu thích nhất không ai khác ngoài cậu.”

Triệu Trinh nhướn mi, “Ồ, được thế thì vinh hạnh quá. Anh muốn tôi dùng mỹ nam kế với hắn hả?”

“Mỹ nam kế thì miễn đi, nhưng nếu cậu ở đây thì sẽ dễ nói chuyện hơn.” Bạch Cẩm Đường đáp.

Triệu Trinh gật đầu, ngồi xuống sofa. Tiểu Bạch Trì phía sau bỗng thấy lo lắng. Công Tôn kéo cậu lên lầu; sau khi vào phòng, Bạch Trì hỏi Công Tôn, “Thật sự phải để Trinh dùng mỹ nam kế à?”

Công Tôn buồn cười, “Làm sao vậy được, chẳng qua là tên Karula đó thích ảo thuật thôi, đâu phải thích riêng cậu ấy.”

“Cái đó... Lỡ hắn thích ảo thuật rồi cũng thích luôn anh ấy thì sao?!” Bạch Trì có chút mất hứng, “Vậy mà anh ấy lại tỉnh bơ như không...”

Công Tôn nhện không được liền bật cười, trêu Bạch Trì, “Trì Trì, em ghen à?”

Bạch Trì chớp mắt nhìn Công Tôn, “Dạ...? Đâu có đâu.”

“Nhưng mà phải nói, em với Triệu Trinh lúc thì gần lúc thì xa, cảm giác dường như vẫn chưa vào quỹ đạo... Triệu Trinh từ nhỏ đến lớn là công tử hào hoa chính hiệu, có thể chung tình với em đến vậy thật sự là không dễ dàng đấy.”

“Cái gì mà chung tình chứ...” Bạch Trì đỏ mặt.

Công Tôn lắc đầu, ghé sát đến bên tai Bạch Trì, thì thầm, “Nếu em thật lòng thích thì đừng đẩy người ta ra xa ngàn dặm, nhờ dọa người ta chạy mất thì không biết đi đâu để tìm về đó.”

“Thật sao ạ?” Bạch Trì càng lộ vẻ nóng ruột hơn, ghé vào khe cửa sổ để quan sát tình hình dưới lầu.

Không bao lâu sau, một chiếc xe màu đen có rèm che lái đến cửa biệt thự của Bạch Cẩm Đường, cặp song sinh đứng đó đón khách. Cửa xe vừa mở, hai gã đàn ông vận Âu phục màu đen bước ra, vừa nhìn là biết bảo vệ đã qua huấn luyện đặc biệt. Mọi người trong SCI từ cửa sổ trên lầu vọng xuống, Tưởng Bình khẽ cau mày, mở máy tính tra cứu một chút rồi thốt lên, “Wow, hai gã hộ vệ đó đều từng là vua quyền anh nha.”

“Thật sao?” Những người khác cũng bắt đầu xôn xao bàn tán, “Chơi ngông vậy, tìm vua quyền anh để làm bảo tiêu cơ à?”

“Như vậy không phải là còn oách hơn Leonard sao?” Không biết ai đột nhiên nói ra câu đó, mọi người đồng loạt nghĩ tới cái người bên cạnh Leonard, một tên ngố y chang ma cà bông lất pha lất phát, hoa hòe như súp lơ — Eugene, đều có chút cam nín... Địa vị của ngài trùm xã hội đen thật là trần ngập nguy cơ à.

Sau khi hai gã bảo vệ xuống xe, một gã đứng ở phía trước ba bước, một gã vòng ra sau mở cửa xe; lúc đó, nhân vật chính mới xuất hiện.

“Đó chính là Karula sao? Mẹ nó, trẻ dễ sợ.” Triệu Hổ nhìn xuống từ cửa sổ, người đàn ông bước xuống khỏi xe có dáng cao gầy, mái tóc dài màu đỏ, mặc một bộ Âu phục đen, có chút giống người châu Á... Người Mỹ gốc Ấn?

“Oa, chú này thiệt là đẹp trai ghê!” Tiểu Dương Dương ngồi trên sofa, ôm Lisbon, quan sát đầy tò mò.

Bạch Trì lại gần cửa sổ, liếc một cái rồi ngáp ngừng, “Hắn ta... Như vậy cũng tính là đẹp trai sao?”

“Cứ cho là thế đi.” Lạc Thiên đáp, “Không hiểu sao cứ thấy cách ăn mặc và khí chất của hắn có chút giống Triệu Trinh.”

“Là fan mà.” Công Tôn thần nhiên, “Bắt chước cách ăn mặc và bộ dáng của thần tượng cũng là chuyện bình thường.”

“Cũng chẳng giống là mấy.” Bạch Trì lầu bầu, “Hắn không có đẹp như Triệu Trinh.”

“Ừm...” Lạc Dương nhìn Bạch Trì rồi nói, “Trước đây chị Hân có chỉ cho em chút chút về các dạng người.”

“Như thế nào?” Mọi người tò mò hỏi Lạc Dương.

“Dạ... chị Hân nói, chú Triển và chú Bạch là thuộc dạng tạo hóa hoàn mỹ trời ban, không chút tỳ vết, một người thiên về văn, một người thiên về võ. Chú Công Tôn thuộc dạng mỹ nhân lạnh lùng, chú Đại Bạch là dạng đế vương hoàn hảo. Chú Triệu Trinh là dạng tà mị, hai chú song sinh là dạng quái dị, chú Mã Hán là dạng lãnh khốc, chú Triệu Hổ là dạng chất phác, chú Trương Long là dạng lưu manh, chú Vương Triều đã kết hôn nên là dạng chồng tốt. Ừm, chú Tưởng Bình là dạng trạch nam, ba là dạng ông chú uy mãnh, còn em là dạng đáng yêu.”

Mọi người há mồm nghe Dương Dương liến thoắng, Mã Hán vỗ vỗ Lạc Thiên, chân thành an ủi, “Anh đừng để bụng!” Lạc Thiên thì vẫn còn đắm chìm trong âm hưởng của cụm từ “ông chú uy mãnh” kia... Trong lòng cực kỳ chấn động, mãi mà không thể thoát ra khỏi ý nghĩ đó, cảm giác đã bị tổn thương trầm trọng... Tại sao mình mới ba mươi tuổi đầu mà đã bị gọi là ông chú? Nhưng mà nghĩ lại, ba mươi tuổi đầu không phải là ông chú thì là cái gì?

“Vậy... Còn anh đâu?” Bạch Trì có chút gấp gáp, nín tay Lạc Dương, “Anh thuộc dạng gì?”

“Chị Hân nói anh với em giống nhau, thuộc dạng bé trai chứ không phải là đàn ông.” Tiểu Dương Dương đắc ý, “Anh Bạch Trì là dạng ngốc nghếch đáng yêu tự nhiên.”

Bạch Trì dẩu mồm, ôm lấy Lisbon bên cạnh, nghĩ hoài không ra, một mình lẩm bẩm: “Triệu Trinh là dạng đẹp trai tà mị, còn mình lại là dạng ngốc nghếch tự nhiên, đã hơn hai mươi tuổi còn bị nói là bé trai đáng yêu...” Xem ra cậu còn bị đả kích nghiêm trọng hơn cả Lạc Thiên.

Lạc Dương thấy vẻ mặt Lạc Thiên có vẻ như bị tổn thương dữ dội, liền nhào tới nũng nịu, “Ba à, ba không cần khổ sở đâu, chị Hân nói chị ấy thuộc dạng cuồng đại thúc.”

“Khụ khụ...” Những người đang uống nước đều bị sặc, Mã Hán cúi đầu nghiêm túc nói với Lạc Dương, “Dương Dương, sau này con không được bắt chước Hân Hân học mấy cái thứ linh tinh này nữa!”

“Hả? Tại sao ạ?” Lạc Dương nghiêng đầu đầy khó hiểu, “Con thấy chị ấy nói rất đúng mà.”

...

Trong lúc mọi người vẫn còn cười đùa, Bạch Trì thoáng mất mát đi tới cạnh cửa sổ, nhìn xuống.

Karula rất oai phong, bảo hai gã hộ vệ canh tại cửa, một mình đi theo cặp song sinh vào bên trong.

“Bạch... Đã lâu không gặp.” Karula bắt tay với Bạch Cẩm Đường. Bạch Cẩm Đường đưa tay đáp trả, cũng không có biểu tình gì rõ ràng, nhưng sau đó thì nhường đường cho hắn vào.

“A... cảnh sát Âu Dương.” Karula bắt tay với Âu Dương Xuân, “Ngưỡng mộ đã lâu.”

“Đây là Bạch Ngọc Đường.” Âu Dương Xuân giới thiệu.

“Em trai của Bạch?” Karula gật đầu, “Nghe tên đã lâu.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, chưa mở miệng.

Tiếp theo là Triển Chiêu, Karula đánh giá anh một chút rồi hỏi Bạch Cẩm Đường, “Cậu ta chính là người đơn thân độc mã tiến vào căn cứ của Ben và thu thập toàn bộ người ở đó?”

Bạch Cẩm Đường nhướn mi, “Cậu đừng nghe Leonard nói linh tinh.”

Triển Chiêu để ý quan sát Karula, cảm thấy hắn còn rất trẻ, đại khái khoảng ba mươi, đặc biệt nhất chính là mái tóc màu đỏ cực kỳ chói mắt, hắn là đã nhuộm, người Mỹ gốc Ấn có tóc đen.

“Triệu Tước.” Karula sững sốt, nhìn chằm chằm vào Triệu Tước, “Ông chính là Triệu Tước?”

Triệu Tước liếc mắt nhìn hắn một cái, cũng lười đứng lên, tiếp tục bưng tách uống trà.

“Cậu có biết đây là ai không?” Bạch Cẩm Đường chỉ Triệu Trinh đang ngồi ở bên cạnh.

“Ồ kìa...” Karula lập tức lộ vẻ kinh ngạc mừng rỡ, tiến đến bắt tay với Triệu Trinh.

Bạch Trì ở trên lầu nhìn thấy, cực kỳ bất mãn, chợt nghe Công Tôn ở bên cạnh góp lời, “Quả nhiên... Cho dù địa vị có thể nào đi nữa thì nhìn thấy thần tượng cũng sẽ hồi hộp.”

Bạch Trì không nói lời nào, vẻ mặt rõ là mất hứng.

“Hôm nay đúng là một ngày tốt lành.” Karula hài lòng ngồi xuống sofa, đưa mắt một lượt mới tiếp, “Nếu như trên bàn có thể trưng luôn cái đầu sói của Wolf rồi chúng ta cùng uống rượu thì càng hay.”

Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu và Âu Dương Xuân đều là cảnh sát, nghe thấy cách nói sặc mùi giang hồ này vẫn thấy gượng tai.

“Cậu tới là vì Wolf?” Bạch Cẩm Đường nhìn ra Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu dường như không có cảm tình Karula, nhưng cũng khó trách, Karula tính tình vô cùng tàn nhẫn, cho nên đại đa số mọi người đều không ưa hắn.

“Dĩ nhiên.” Karula cũng vào đề luôn, “Tôi nói thẳng đây, tôi nhất định phải giết chết Wolf; kẻ dám phản bội tôi, tôi tuyệt đối không bỏ qua, nhưng cái tổ chức biến chủng của hắn... cũng trở thành một thứ khá phức tạp với tôi.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trao đổi ánh mắt —— Karula quả là thẳng thắn.

“Tôi vốn định thuê người để giải quyết Wolf, mà đúng lúc này, những hành vi của hắn cũng chọc giận cảnh sát, nhiễu loạn trật tự an ninh thế giới bên sáng... Cho nên tôi muốn cùng các người hợp tác tiêu diệt hắn.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có thể hợp tác.”

“Sảng khoái!” Karula hài lòng gật đầu, gác chân lên, đưa tay chỉ vào Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Tôi rất thích hai người, chúng ta hãy bàn chi tiết hơn về các quy tắc hợp tác!” Sau đó, chỉ vào Bạch Cẩm

Đường, “Tôi nợ cậu một chuyện, sau này nhất định sẽ trả... Về phần cậu...” Lại chỉ Triệu Trinh, “Bàn chuyện xong xuôi thì đi ăn tối với tôi nhé?”

Triệu Trinh suy nghĩ một chút, ngẩng đầu liếc lên trên lầu. Bạch Trì nấp sau cửa, sắc mặt lúc này đã khó coi hết mức có thể, bỗng nghe thấy giọng Triệu Trinh thản nhiên trả lời Karula, “Được thôi.”

“Ha ha ha...” Karula cười ha hả, “Hôm nay thật là đáng để ăn mừng!”

Bạch Trì nấp sau cửa, sắc mặt tái mét, nhìn sang bên cạnh, phát hiện có một cái gối bèn nhấc chân, giẫm đạp cật lực!

## 182. Quyển Ii – Vụ Án 7 – Chương 27

Chương 27 : Hợp tác

Hiệp nghị đã đạt thành rồi thì bước hợp tác tiếp theo sẽ vô cùng dễ dàng. Ý của Karula rất đơn giản. Về phương thức hợp tác, muốn hấn làm gì cũng được, chuyện gì cũng sẽ nghe theo Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu. Về điều kiện, hấn chỉ có một điều duy nhất: Wolf phải do chính tay hấn xử.

Thấy Bạch Ngọc Đường và Âu Dương Xuân đều tỏ vẻ khó xử, Karula mỉm cười, “Đương nhiên, nếu các người bắt được Wolf trước, tôi cũng không phản đối việc cho hấn chịu phán quyết của pháp luật. Nhưng nếu để tôi tìm được hấn trước... Vậy thì cho xin lỗi trước.”

Mọi người liếc nhau, thấy thế này cũng không tệ.

“Có thể cho biết năng lực cụ thể của Wolf là gì không?” Triển Chiêu hỏi Karula, “Minh chiêu thuật của hấn là bầm sinh?”

“Tôi không biết mình với chiêu cái gì hết.” Karula nhấc chân ngồi thẳng, lấy một điều xì gà, hút một hơi, nhả ra một đám khói nhẹ, “Có điều tên nhóc đó đúng là có khả năng đặc biệt.”

“Khả năng đặc biệt?” Triệu Trinh nhíu mày.

“Ha ha... Trước kia tôi còn nghĩ hấn dùng ảo thuật kia.” Karula nói, “Có điều trên thế giới này, rất ít kẻ có thể dùng ảo thuật lừa được người của tôi.” Hấn chỉ Triệu Trinh, “Như ảo thuật của cậu thì tôi hoàn toàn không hiểu được, nhưng Wolf thì chắc chắn không phải dùng ảo thuật, mà là thật sự có một năng lực nào đó.”

“Có thể cho ví dụ được không?” Triệu Tước nhấp một ngụm hồng trà, hỏi.

“Ví dụ à...” Karula nghĩ một hồi, “Vậy thì cũng nhiều... Ngày trước bọn tôi đã từng làm ăn với một tên buôn súng. Hấn ta vốn là kẻ tráo trở, muốn đâm lén bọn tôi, thế nhưng Wolf chỉ cần nhìn thẳng vào mắt hấn trong chốc lát, hấn liền lập tức nghe lời.”

Mọi người nhìn nhau, Triệu Tước lại hỏi, “Còn có ví dụ nào khác không, cụ thể hơn một chút?”

“Cụ thể... À, có đây!” Karula cười cười, “Ngày trước tôi có một người anh em, cậu ta rất vừa mắt một nàng ngôi sao nổi tiếng. Có điều cô nàng kiêu ngạo lắm, không chịu cậu ta. Thế là Wolf nhìn vào mắt cô ả một lát, giờ thì nói cô ta ăn là cô ta ăn, gọi lên giường là lên giường, rất nghe lời.”

Tất cả đều nhíu mày.

“Quá trình hấn nhìn vào mắt người khác mất bao nhiêu thời gian?” Triển Chiêu hỏi, “Có tác dụng với tất cả mọi người chứ?”

Karula cười cười, lắc đầu, “Thời gian không cố định. Như cô nàng ngôi sao kia, đàn bà chân yếu tay mềm, chỉ cần khoảng ba phút là thu phục được rồi. Còn đàn ông mà lợi hại một chút, hấn dùng tối đa mười mấy phút đồng hồ... Có điều hấn chưa từng áp dụng lên tôi.”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, gật đầu, “Điều này có lẽ là nguyên nhân vì sao đại đa số thành viên của WOLF chỉ là người thường, không ai có năng lực đặc biệt, là vì khả năng của Wolf vẫn chỉ có hạn.”

“Các cậu định chuẩn bị thế nào?” Karula hỏi.

Triển Chiêu nghĩ ngợi, rồi hỏi lại hắn, “Ngày trước không phải anh đã từng hẹn hắn quyết đấu sao?”

“Ha ha.” Karula gật đầu, “Ở Châu Âu, bọn tôi với hắn đánh nhau, dù ai thắng ai thua, kẻ được lợi cuối cùng cũng là Leonard, thế nên chúng tôi bàn đổi trận địa tỷ thí. Lúc đầu chọn thành phố S, nhưng sau khi hai bên thử nước, quân đều sợ chạy cả.” Karula nhìn Bạch Ngọc Đường, “SCI quá lợi hại, nên chúng tôi ước định phải đổi địa bàn khác. Có điều đổi đi đổi lại vẫn chẳng tìm được nơi nào lý tưởng. Cuối cùng tên nhóc con kia ra chủ ý: lợi dụng SCI, đổ vấy cho ZJ, khiến Leonard và cảnh sát xích mích, rồi chúng tôi mới khai chiến. Lúc đầu tôi còn thấy kế hoạch không tồi, nhưng rồi thằng nhãi Wolf dám dùng chiêu dê tiện chơi xấu, muốn dăng cả tôi lẫn Leonard cho cảnh sát, lại còn lợi dụng tên cớm Ben chết giẫm kia... May mà tôi nhanh trí, đề phòng hắn từ trước.”

“Nói thật.” Karula nhắc chân, ngồi bắt chéo. “Tôi và Leonard trước nay vẫn hòa thuận, cũng có quan hệ tốt với cảnh sát. Hai bên không chế nhau, thuận tiện giúp cảnh sát quản lý thế giới ngầm, ít nhất cũng không để người ở “ngoài sáng” bị ảnh hưởng. Ai mà biết tự dưng mọc ra một tên Ben, cố sống cố chết đòi đuổi tận giết tuyệt tôi cơ chứ?”

Mọi người lại trao đổi một ánh mắt. Vụ án về cơ bản đã được làm rõ, bước tiếp theo chính là trực tiếp tiêu diệt Wolf.

“Đúng là chúng tôi đã lên kế hoạch.” Bạch Ngọc Đường đưa cho Karula một tập tài liệu, “Anh cứ xem đi, nếu thấy ổn thì chúng ta có ba ngày để chuẩn bị, đúng ba ngày sau triển khai.”

Karula nhú mày, nhận tài liệu đọc lướt qua, sau đó vỗ đùi, “Được lắm!”

“Vậy là anh không có ý kiến gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi lại hắn.

Karula thấy tập tài liệu lên mặt bàn, nhún vai, “Không có, kế hoạch vô cùng hoàn mỹ.” Dứt lời, nhìn sang Triệu Trinh. “Đi thôi, ảo thuật gia, tôi có một chai rượu vang trắng 1878, kính mời nhà ảo thuật đại tài đi thưởng thức một ly.”

“Đương nhiên rồi.” Triệu Trinh mỉm cười, đứng dậy đi theo Karula ra ngoài. Karula dĩ nhiên vô cùng kính trọng Triệu Trinh, khi bước ra còn mở cửa cho Triệu Trinh qua trước, vô cùng ân cần chu đáo.

Hai người vừa ra khỏi cửa, Bạch Trì lao từ trên lầu xuống, nhìn ra ngoài, thấy Karula mời Triệu Trinh vào ghế sau xe, rồi cũng vào theo. Sắc mặt Bạch Trì lập tức tối sầm, nghĩ ngợi một hồi, cậ tới cạnh Bạch Cẩm Đường, “Ừm... Anh hai, cho em mượn một chiếc xe đi.”

Bạch Cẩm Đường thoáng ngạc nhiên. Triển Chiêu nhìn sắc mặt Bạch Trì, liền nhanh chóng liếc qua Bạch Ngọc Đường, nháy mắt. Bạch Ngọc Đường có chút dở khóc dở cười.

Triển Chiêu nhay bén cảm giác được lần này chắc chắn sẽ có trò hay để xem, liền kéo Bạch Ngọc Đường, nói với Bạch Trì, “Trì Trì, bọn anh cũng đang muốn đi ăn tối, hay đi cùng đi, chắc em muốn đi theo xe của Triệu Trinh?”

Tất cả nhin cười, còn Bạch Trì mặt đỏ bừng, há miệng hào hển, “Không phải, em sợ Karula không phải người tốt... Không phải lo thứ gì khác đâu.”

Mọi người nhìn nhau — Giấu đầu lòi đuôi kìa.

“Để anh lái xe.” Bạch Ngọc Đường nhận chìa khóa xe từ Bạch Cẩm Đường, khởi động chiếc xe màu đen ngoài cửa, đuổi theo xe của Triệu Trinh.

Bạch Trì nhào người lên ghế trước, lo lắng theo dõi phía trước. Nhưng cửa kính xe của Karula màu đen, chẳng thể nhìn thấy gì bên trong cả.

“Đừng lo lắng, Triệu Trinh sẽ không chịu thiệt đâu.”

“Không phải...” Bạch Trì ngại ngừng lắc đầu, mặt đỏ hồng. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau một cái, nhưng không ai nói gì, tiếp tục đuổi theo.

Không bao lâu, xe phía trước đỗ lại trước cửa nhà hàng xa hoa nhất của Rome, Karula xuống xe, mời Triệu Trinh đi ra, thậm chí còn đỡ lấy tay anh.

“Hắn việc gì phải cầm nắm tay anh ấy chứ?!” Bạch Trì kêu lên, “Lấy đâu ra chuyện đàn ông mời đàn ông đi ăn lại còn phải đỡ tay vậy?!”

“Chỉ là đỡ một chút thôi mà.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng kích động của Bạch Trì, vô cùng hung dữ nha, làm gì còn bộ dạng con thỏ con thường ngày nữa.

“Chúng ta vào thôi!” Bạch Trì đang định xuống xe, lại bị Triển Chiêu giữ lại, “Chờ chút, nhà hàng này có vẻ chỉ dành cho hội viên thôi.”

“Hội viên?” Bạch Trì sốt ruột, “Hội viên gì cơ ạ?”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường tiếp lời, “Có rất nhiều nhà hàng phải đặt chỗ trước, hoặc có thẻ vàng gì đó mới được vào.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Bạch Trì ngược nhìn lên trên, hỏi, “Cái này... Đây không phải chỉ là một nhà hàng bình thường thôi sao? Sao lại cao như vậy?”

“Hình như là tổ hợp nhà hàng – khách sạn thì phải.” Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt nhìn quanh.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Bạch Trì nóng ruột.

“Ừm... Hai người nói xem, nhìn vai vế của anh hai, chắc là cũng phải có thẻ ở đây chứ nhỉ?”

“Đúng rồi, cái tên nhà hàng này nghe quen quen... Hình như lần trước anh ấy có nói phải dẫn Công Tôn tới đây ăn tối. Anh ấy còn bảo ở đây có đồ ăn Ý thượng hạng gì đó, có điều ở đây là nơi chuyên dành cho các cặp tình nhân...” Bạch Ngọc Đường nói.

“Cái gì?” Bạch Trì nổi đóa, “Cái tên Karula đó có ý gì vậy, sao lại dẫn Trinh tới mấy chỗ này?”

“Vậy... hẳn là anh hai có thẻ vàng?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Ừm, hẳn là có.” Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại, định hỏi thử Bạch Cẩm Đường, lại thấy Triển Chiêu đột nhiên vuốt cằm, nhìn vào xe.

“Miêu Nhi, sao thế?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm... Anh hai và Công Tôn ăn tối xong, chắc chắn là ở lại tới tận sáng hôm sau mới đi... Dùng thẻ vàng thanh toán xong, theo tính cách của anh ấy, thẻ vàng hẳn là sẽ nằm trong...”

Ngẫm một hồi, Triển Chiêu mở hộp đựng thuốc lá phía ghế lái xe, quả nhiên bên trong có không ít thẻ các loại.

“Oa, anh hai có nhiều thẻ thật!” Triển Chiêu lấy hết tập thẻ ra, so với tên nhà hàng một lát, “Đây rồi!”

“May quá, chúng ta đi thôi!” Bạch Trì vội vã xuống xe, Bạch Ngọc Đường giao xe cho cậu nhân viên trước cửa, rồi cùng Triển Chiêu đuổi theo Bạch Trì vào nhà hàng.

Thẻ vàng có khắc tên chủ thẻ, người kiểm tra nhìn tên, rồi ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường một lát... Thấy anh và Bạch Cẩm Đường cũng có nét giống, liền đoán là anh em của anh, nhanh chóng phục vụ tận tình.

Đi theo lễ tân vào đại sảnh, Bạch Trì nhìn một vòng, không thấy bóng dáng hai người Triệu Trinh và Karula đâu, liền mở ví, lấy ra ảnh chụp chung của cậu với Triệu Trinh cùng Lisbon, “Anh đã thấy người này bao giờ chưa?” Bạch Trì chỉ vào Triệu Trinh, hỏi một người bồi bàn đứng đó.

“A, tôi vừa gặp người này, ngài ấy vừa vào nhà hàng xoay tròn trên tầng thượng.” Người bồi bàn trả lời.

“Chúng tôi cũng muốn lên đó!” Bạch Trì sốt sắng.

“Được.” Bồi bàn dẫn ba người tới thang máy, Bạch Ngọc Đường đứng sau kéo kéo Triển Chiêu, hỏi, “Trì Trì cứ thế có ổn không?”

“Cái gì cơ?” Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường.

“Nhìn bộ dạng này của nó, chuyện tốt của Triệu Trinh sắp tới rồi.” Bạch Ngọc Đường cười, “Hay chúng ta cứ tìm một chỗ ăn luôn ở đây đi? Nghe nói đồ ăn Ý chỗ này là tuyệt nhất.”

“Thật sao?” Triễn Chiêu cũng thấy hơi đói bụng, đang suy tính, chợt nghe Bạch Trì phía trước gọi to, “Anh, hai anh nhanh lên nào!”

Hai người liếc nhau một cái, nhanh chân đuổi kịp cậu em.

Nhà hàng xoay tròn ở tầng cao nhất của tòa nhà, bốn phía đều là tường thủy tinh, có thể quan sát toàn cảnh thành phố Rome, tầm nhìn tuyệt đẹp. Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu từ xa đã thấy Triệu Trinh và Karula ngồi bên một bàn dài ở trong góc khuất, trên bàn đã bày đồ ăn, còn thêm một chai rượu. Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, mặt ai cũng tươi cười, xem chừng vô cùng hứng khởi.

Bạch Trì vừa thấy màn này, mày đã nhăn tít lại; Triễn Chiêu kéo cậu sang một bên, ngồi xuống bên một bàn kín đáo, “Trì Trì, phải kiên nhẫn, không thể đánh rắn động cỏ!”

Bạch Ngọc Đường chút nữa phá lên cười thành tiếng.

Ba người ngồi xuống, một người bồi bàn đưa thực đơn tới. Bạch Ngọc Đường mở ra nhìn nhìn, hỏi Triễn Chiêu, “Miêu Nhi, thẻ vàng của anh hai chắc cũng có thể dùng để trả tiền luôn nhỉ?”

Triễn Chiêu cầm tấm thẻ hỏi bồi bàn, “Dùng thẻ này để trả tiền được không?”

“Dĩ nhiên thưa ngài.” Người bồi bàn lịch thiệp trả lời, “Đây là thẻ VIP, không chỉ có thể trả tiền đồ ăn, mà còn có thể dùng để đặt phòng.”

“A!” Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu liếc nhau, nháy nháy — Vậy là có thể ăn xả láng rồi!

“Ừm, khai vị lạnh là rau trộn Milan, thịt bê hầm cùng salad. Khai vị nóng có chim cút nướng sốt nghệ tây và rau củ, cá pecca sốt cà chua, sách bò hầm đậu tương.” Triễn Chiêu hí hửng gọi món, “Món chính là một phần mỳ Ý, một phần cơm rang kiểu Ý và một phần nui pho mát; mở thêm một chai rượu vang, sau đó tráng miệng có bánh Torte Schwarzwald với Tiramisu và hồng trà Darjeeling.”

“Món sẽ tới ngay.” Bồi bàn cung kính nhận lại thực đơn rồi rời đi. Triễn Chiêu hớn hỏ ngồi hóng đồ ăn, Bạch Ngọc Đường cũng lật xem tờ giới thiệu nhà hàng đặt trên bàn. Bạch Trì lại chẳng có tâm trạng gì để ý tới xung quanh, lòng như lửa đốt nhìn về phía xa, nơi Triệu Trinh và Karula dường như đang tán gẫu vô cùng sôi nổi, Karula còn thân mật giúp Triệu Trinh gạt một lọn tóc.

“Đồ chết tiệt!” Bạch Trì nghiến răng, càng lúc càng bức bối và sốt ruột.

“Ai... Trì Trì, thực ra người ta cũng chỉ ăn tối thôi mà, cũng không có hành động gì quá đà.” Bạch Ngọc Đường an ủi, “Đừng nghĩ nhiều quá.”

Bạch Trì quay lại liếc Bạch Ngọc Đường, “Nếu đó không phải Trinh mà là anh ấy thì sao...” Vừa nói vừa đưa mắt về phía Triễn Chiêu.

Cặp mày của Bạch Ngọc Đường lập tức xô vào nhau, “Nếu tên khốn Karula đó mà dám làm vậy với Miêu Nhi, anh đây trực tiếp bẻ tay hắn!”

Triễn Chiêu trừng mắt với Bạch Ngọc Đường — Cậu lại còn kích động thẳng bẻ nữa?

Bạch Ngọc Đường vẫn nhăn mày — Tôi chỉ nói sự thật mà thôi.

Đúng lúc đó, bồi bàn mang khai vị tới, mở rượu vang, rót ổi người một ly, “Xin mời dùng.” Rồi rời đi.

“Ừm ừm... Món rau trộn này thật ngon!” Triễn Chiêu ném một miếng, lại xiên thịt bê cắn một miếng, “Ừm...” Sung sướng hí cả mắt.

Bạch Ngọc Đường nâng ly, cùng Triễn Chiêu cụng một cái, hai người hoan hỉ ăn uống tưng bừng. Còn Bạch Trì một bên ôm ly, chỉ uống không ăn, vô cùng mất hứng.

Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu liếc nhau mấy lượt, đều thấy có tí bất đắc dĩ. Nhưng mà cao lương mỹ vị cứ hết lượt này tới lượt khác được đưa ra, hai kẻ ham ăn nhanh chóng quên mất tình hình của Bạch Trì, vui vẻ ăn uống hưởng thụ hương vị tuyệt vời của đồ ăn thuần chất Italia; còn Bạch Trì nhanh chóng uống nguyên nửa chai vang.

Bên này Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường tôi dút cậu một nĩa mỳ Ý, cậu cho tôi một miệng đầy nui, ly rượu vang còn chưa vơi; bên kia Bạch Trì đã nốc trọn cả chai, mặt đỏ hồng, dõi theo đằng xa, nơi Triệu Trinh và Karula đã chuyển sang màn uống rượu tâm tình, cử chỉ càng lúc càng thân mật. Bạch Trì buông ly xuống bàn, vẻ mặt vô cùng uất ức.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc Bạch Trì một cái, cũng cảm thấy cậu em có chút đáng thương. Triển Chiêu lấy di động, gửi tin nhắn tới Triệu Trinh.

Điện thoại Triệu Trinh rung lên, anh lấy ra nhìn, đọc được tin nhắn của Triển Chiêu, “Chừng đó là được rồi, còn đùa nữa là Trì Trì khóc thật đó. Bất nạt quá là người ta chạy mất, không tìm lại được đâu.”

Triệu Trinh cười cười, cất điện thoại, cụng ly với Karula, “Hôm nay thật cảm ơn anh, đã giúp tôi một chuyện lớn rồi.”

“Nguyện vì cậu cống hiến công sức.” Karula chạm cốc, “Có điều cậu phải đáp ứng điều kiện trao đổi của tôi đó, lần sau nhớ tiết lộ cho tôi bí kíp màn đào thoát kinh điển đó.”

“Không thành vấn đề.” Triệu Trinh hớp thêm một ngụm, rồi buông ly đứng lên; anh có vẻ đã ngà ngà say, Karula liền đỡ anh, gọi người phục vụ.

“Còn phòng không? Cho một phòng tình nhân.”

“Có thưa ngài, phòng 217.” Người phục vụ dẫn hai người lên lầu. Bạch Trì lòng như lửa đốt, quay lại hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Bọn họ lấy phòng tình nhân làm gì?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang chạm cốc, ca ngợi hương vị tuyệt hảo của cá Pecca, vừa nghe thấy câu hỏi của Bạch Trì, Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Phòng tình nhân à, cái này khó nói...”

“Đúng thế.” Triển Chiêu gật gật, “Ai da, không biết Triệu Trinh có sao không, Trì Trì, em lên đó xem sao?”

“Vâng!” Bạch Trì vội vàng đứng lên, cậu nhớ rõ vừa nãy nghe thấy phòng 217! Cậu nhỏ xoay người lao lên lầu, tìm phòng 217.

Bạch Trì vừa mới đi khuất, Karula liền đi ra từ một cửa khác, lại gần Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, mỉm cười với hai người. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu với hân, Karula hài lòng rời đi. Hai người tiếp tục ăn cơm, Bạch Ngọc Đường gọi người phục vụ tới, “Chúng tôi lấy phòng 218.”

## 183. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 28

### Chương 28 : Dàn dựng

Bạch Trì hỏi một người phục vụ xem phòng 217 ở đâu rồi lập tức bùng bùng sát khí tìm tới, chỉ là khi đến trước cửa, cậu lại thấy bình tĩnh hơn, còn do dự nữa. Nhớ cứ vậy xông vào, Triệu Trinh đang cùng Karula làm gì đó thì...

Cơ mà lại nghĩ nghĩ, Bạch Trì vẫn rất tự tin về Triệu Trinh, tuy bình thường anh hay lừa đảo cậu, nhưng anh từng nói thích cậu. Triệu Trinh không phải loại người ăn nói tùy tiện!

Vì thế, Bạch Trì cứ luẩn quẩn trước cửa phòng, vào... không vào... vào...

Đang bối rối, đột nhiên một tiếng “Xoảng” vang lên, nghe như bình hoa vỡ...

“A?!” Bạch Trì hoảng hốt, không phải Karula định làm bậy chứ? Ban nãy hình như Triệu Trinh bị say rồi.

Mặc kệ! Bạch Trì vặn cửa... Ấy thế mà cửa không khóa, mở bung ra.

Bạch Trì vẫn còn lo lắng đến mơ hồ, chẳng để ý chuyện sao cửa không khóa, cứ thế xông thẳng vào.

Căn phòng này không hổ với chữ “xa hoa”, giường King size thật lớn khiến Bạch Trì hoảng hốt thêm, mà hình như còn là giường nước. Cậu buồn bực nhìn chiếc giường khổng lồ, cũng chẳng hiểu vì sao mình lại thấy buồn bực trong lòng; lúc phục hồi tinh thần mới phát hiện: chẳng thấy bóng Triệu Trinh hay Karula.

Bạch Trì có phần khó chịu, trái nhìn phải ngóng, phát hiện tiếng nước ào ào từ phòng tắm truyền ra.



Cậu kinh ngạc, trong phòng không ai, chẳng lẽ hai người họ cùng tắm với nhau? Vừa tưởng tượng tới cảnh hai thân thể trần trụi cùng ở trong buồng tắm, Bạch Trì bưng bưng lửa giận, cơ thể khóa thân của Triệu Trinh cậu đây còn chưa từng được thấy nữa là!

Càng nghĩ càng điên tiết, Bạch Trì xắn tay áo, hùng hổ vọt về phía phòng tắm, định bụng đập cửa coi Triệu Trinh với Karula bên nhau thế nào, sống chết cũng phải đập được một phát vào chỗ hiểm của Triệu Trinh, sau đó cậu sẽ cất bước ra đi ngay lập tức, không thêm để mắt đến hần nữa!

Bạch Trì bước tới trước cánh cửa kính hoa của phòng tắm, hít một hơi thật sâu rồi chộp lấy tay nắm của cửa, giật mạnh... Cửa không nhúc nhích. Bạch Trì chớp mắt mấy cái, tư thế chuẩn bị đẩy vào...

Lúc này, bên trong phát ra tiếng cười khê, đúng là tiếng cười của Triệu Trinh, vào tới tai Bạch Trì thì thành điệu cười lẳng lơ quyến rũ! Chết tiệt!

Bạch Trì đổi tay, đẩy mạnh...

“RẦM”, cuối cùng cũng mở được cửa. Bạch Trì ngẩng đầu lên, sững cả người.

Trong phòng tắm chỉ có mình Triệu Trinh, anh không mặc gì, đang đứng sấy tóc.

Đầu tiên, Bạch Trì sững sốt; sau đó lập tức thảm sát thương, vóc người của Triệu Trinh không tệ nha. Vai rộng hông hẹp, đường cong cơ thể đẹp mắt, làn da màu mạch khỏe khoắn.

Bạch Trì ngẩn ra hồi lâu, mãi đến lúc lại nghe thấy tiếng cười khê mờ ám từ Triệu Trinh... Anh quay đầu lại, nhìn cậu một lúc, thoáng giật mình gọi, “Trì Trì?”

“A...” Bạch Trì bình tĩnh, sắc mặt đỏ hồng, “Sao... sao chỉ có một mình anh?”

Triệu Trinh mỉm cười, “Không một mình thì mấy chứ?”

“Vậy... Karula đâu?” Bạch Trì hỏi.

“Anh ta giúp anh đặt phòng xong thì về rồi.” Triệu Trinh tự nhiên trả lời.

“Á...” Nháy mắt, sắc mặt Bạch Trì trở nên đỏ rực, té ra Triệu Trinh và Karua không ở cùng nhau... Đang nghĩ ngợi, Triệu Trinh lại đột ngột quay lại, cười dần, “Muốn tắm chung với anh không?”

Bạch Trì ngu ngơ nhìn chằm chằm vào cơ thể trần trụi của Triệu Trinh, há hốc miệng. Trong mắt Triệu Trinh, bộ dạng Bạch Trì lúc này dễ thương khỏi bàn, lập tức vươn tay ra nựng cậu, “Thích không?”

Thấy Bạch Trì xoe tròn mắt, ai kia nở nụ cười xấu xa, “Thích thì cho em đấy.”

Bạch Trì đơn thuần, không độ nổi với công tử hào hoa Triệu Trinh, đang lơ đãng mà mặt không đỏ tim không đập loạn. Chỉ giây lát Bạch Trì muốn quay lưng bỏ chạy, đã bị Triệu Trinh tóm lại, kéo thẳng vào buồng tắm.

“A...!” Bị nước nóng xối vào, còn chưa kịp ngẩng lên suy nghĩ, cậu tiếp tục bị ấn vào tường, nụ hôn của Triệu Trinh ập xuống.

Nụ hôn ấy khiến Bạch Trì choáng choáng váng váng, không biết là bởi nhiệt độ buồng tắm hay vì nước nóng ban nãy, hoặc cũng có thể là bởi khí thế của Triệu Trinh... Dù là vì cái gì thì đầu óc cậu cũng chỉ có thể động lại thân thể trần trụi của Triệu Trinh... Bạch Trì thầm mắng, mình sao lại háo sắc như vậy? Tiếng thở của Triệu Trinh phả vào tai cậu, “Hôm nay em đừng hòng chạy thoát, biết vì sao không?”

Bạch Trì chớp chớp mắt, câu trả lời từ Triệu Trinh rót vào tai cậu thật chậm: “Bởi vì em tự dâng mình tới cửa, nhận được thì con mẹ nó, anh đây không làm đàn ông nữa!”

~Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng tới trước cửa phòng 218; tất nhiên, sát vách là phòng 217. Hai người mon men tới trước cửa 217, vểnh lỗ tai lên nghe ngóng một hồi... Chẳng nghe thấy gì. Nhìn nhau một cái, Bạch Ngọc Đường đành móc chìa khóa đi về phía phòng mình.

Vào bên trong, cả hai lập tức suýt soa khi thấy chiếc giường vĩ đại.

“Miêu Nhi, là giường nước đấy!” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống thử.

“Giường nước thì sao?” Triễn Chiêu chạy ngay tới vách tường, cầm một chiếc ly lại áp lên, lâu bầu bất mãn, “Sao lại không có tí tiếng động nào chứ?”

Bạch Ngọc Đường phì cười, “Đây là phòng tình yêu, người ta vào đây toàn là để yêu nhau, cách âm đương nhiên phải có hiệu quả tốt, không thì sao hút khách kiếm cơm được.”

“Chỉ giỏi mấy thứ linh tinh.” Triễn Chiêu lườm Bạch Ngọc Đường, vẫn cầm chiếc ly nghe ngóng, “Tôi không tin là bức tường này không một khe hở!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, vào toilet rửa tay, vừa mới bước vào đã lao ngay ra, ngoắc tay với Triễn Chiêu.

Triễn Chiêu chưa hiểu gì, chạy tới, Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ vào tường nhà tắm. Triễn Chiêu cầm ly áp vào tường... Há hốc miếng nhìn Bạch Ngọc Đường! Bạch Ngọc Đường vội vàng lấy thêm một cái ly nữa, áp sát cạnh Triễn Chiêu. Hai người mặt đối mặt, tai cách ly áp tường, chăm chú lắng nghe...

~Tới lúc Bạch Trì có thời gian phản ứng, Triệu Trinh đã lột phăng chiếc áo ướt sũng của cậu ra rồi.

“Khoan khoan.” Bạch Trì yếu ớt giãy thoát, càng bị ôm chặt hơn.

“Không được, anh bị em thấy hết rồi, em cũng phải cho anh nhìn lại, không thì không công bằng!”

~Sát vách, Triễn Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhú mào. Bạch Ngọc Đường khinh thường, “Chắc... Chiêu này xưa rồi Triệu Trinh ạ.”

Triễn Chiêu liếc anh, “Hình như Trì Trì không muốn.”

“Tôi thấy không tệ mà.” Bạch Ngọc Đường khá hài lòng, “Kỹ thuật được đấy.”

Triễn Chiêu nhìn bộ mặt bánh chọe đến khó chịu kia, co giò đạp cho phát.

“Ái...” Bạch Ngọc Đường vội vàng xoa chân, “Xoảng” một cái, ly rơi xuống đất vỡ tan.

~Sát vách, Triệu Trinh nghe thấy động tĩnh, mỉm cười, “Trì Trì, ngoài kia có giường nước.”

“Giường nước thì sao?” Bạch Trì không hiểu, “Anh đừng có sờ loạn nữa.” Triệu Trinh đang muốn tụt quần cậu này...!

“Giường nước có tính đàn hồi.” Triệu Trinh chết cùng không biết xấu hổ, lại hôn Bạch Trì, “Lúc làm không mất sức, làm ít ăn nhiều!”

“Anh nói bậy gì thế.” Bạch Trì vùng vẫy, “Quần áo ướt hết rồi.”

“Ừ, ướt rồi thì khỏi cần mặc!” Triệu Trinh bỏ rơi thành công chiếc quần của Bạch Trì, “Cởi ra!”

“A...”

~“Ừm, giường nước có tính đàn hồi, làm ít ăn nhiều...” Phòng bên cạnh, Bạch Ngọc Đường vuốt cằm suy tính, đôi mắt quét Triễn Chiêu một lượt từ trên xuống dưới, “Ề hèm, Miêu Nhi, hay là chúng ta...”

“Không!” Triễn Chiêu trừng, “Tôi muốn nghe trực tiếp!”

“Có gì hay ho mà nghe, cậu muốn trực tiếp thì đây, chúng ta làm!” Bạch Ngọc Đường hì hì tiếp cận.

Triễn Chiêu một tay ngăn Bạch Ngọc Đường, một tay cầm ly bấm trụ nghe ngóng.

~Rất nhanh, Bạch Trì đã bị Triệu Trinh lột sạch, cũng trần trụi đứng đó, mắc cỡ vô cùng.

Triệu Trinh cứ nhìn cậu chăm chăm, rồi đưa tay ra nhéo nhéo vòng eo cậu, “Em cũng có chút thịt đấy chứ.”

Bạch Trì bực bội nhìn lại Triệu Trinh, so sánh vóc dáng của Triệu Trinh với mình, thoáng chốc lòng tự trọng bị đả kích, bực dọc muốn lấy chiếc khăn tắm bên cạnh, nhưng luồng cuồng thế nào mà cậu định phải kệ để sửa tắm. “Soạt”, chai sữa tắm Triệu Trinh vừa dùng còn chưa kịp đóng nắp, đổ ập vào Bạch Trì.

Triệu Trinh hết hồn nhìn Bạch Trì cả người toàn sữa tắm, cười, “Trì Trì háo sắc nhé.”

“Ai háo sắc!” Bạch Trì lườm Triệu Trinh, bất mãn, “Sao anh tắm xong cũng không biết đường đây nấp là thế nào?!”

“Lại đây.” Triệu Trinh kéo Bạch Trì, đưa cậu tới dưới vòi sen, sữa tắm được hòa với nước, Triệu Trinh lại còn nhẹ nhàng cọ xát, bọt bong bóng lập tức xuất hiện.

Đảo mắt quanh căn phòng tắm đầy bọt trắng, Bạch Trì thấy kỳ lạ, “Của nhãn hiệu nào vậy? Lắm bọt thế?”

“A...” Vừa dứt lời, Bạch Trì giật mình, trong làn nước và bọt bong bóng, Triệu Trinh đối diện cậu, sát gần, hai tay anh còn du di tới lui trên cơ thể cậu.

“Không được sờ!” Bạch Trì bắt lấy tay Triệu Trinh.

“Em cũng có thể sờ lại mà.” Triệu Trinh tùm tùm dụ dỗ, “Không muốn thử ư? Mịn màng lắm đấy.”

Bạch Trì liếc tới bờ vai Triệu Trinh, hình như da mịn thật... Cậu vươn tay chạm tới, tay dính bọt xà phòng, mịn quá đi

~Thấy Bạch Trì mạnh dạn đụng chạm mình, tuy còn e dè nhưng đã có ham muốn, nụ cười của Triệu Trinh càng thêm chói lọi, mục đích dùng nhan sắc dụ dỗ Bạch Trì. Anh thuận thế cúi đầu, hôn lên môi cậu.

~“Sữa tắm à?” Phòng bên cạnh, Bạch Ngọc Đường nhìn quanh, đã thấy trên kệ kính có một chai nhựa màu lam, kiểu dáng khá đẹp, bèn lấy nó xuống, “Chà, là loại đậm đặc, hai giọt là đủ cả bồn tắm.”

Mở nắp bình ngửi ngửi, hương thơm dịu nhẹ dễ chịu, nhìn Triển Chiêu vẫn tập trung nghe lên gần đó, Bạch Ngọc Đường nhếch mép cười, đặt chai sữa tắm về vị trí cũ, nhưng mà lại dùng khăn mặt che bớt nửa cái chai, còn không vịn nắp.

“Miêu Nhi, tôi đi uống nước.” Bạch Ngọc Đường ra ngoài, “Cậu uống không?”

Triển Chiêu khoát khoát tay, tiếp tục nghe lên.

Bạch Ngọc Đường ra tới ngoài rồi, rót ly nước rồi vẩy vẩy ra bàn, “Úi cha... Miêu Nhi, cầm hộ tôi cái khăn ra đây với.”

Triển Chiêu nhăn mày nhăn mũi, thầm mắng con chuột phiền phức, liếc liếc một chút, thấy cái khăn trên kệ gần đó, vẫn tư thế nửa ngồi nửa quỳ với tay lên, sau đó... “Soạt!”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy tiếng động liền vọt vào ngay. Triển Chiêu đứng đó, sắc lam nhuộm từ tóc xuống đến áo quần, trông chẳng khác con mèo bị dội nước, vẻ mặt như đưa đám.

“Miêu Nhi ơi là Miêu Nhi, bắt cần thế này?” Bạch Ngọc Đường giả bộ hốt hoảng.

“Tất cả là tại cái khăn của cậu!” Triển Chiêu ném chiếc khăn vào mặt Bạch Ngọc Đường, “Chết đi!” Vừa hét vừa vuốt đám dịch sữa tắm xuống, nhưng quần áo vẫn bị ướt.

“Miêu Nhi, tắm đi, lau không hết.” Nói rồi, Bạch Ngọc Đường cởi áo khoác, mở vòi nước.

Triển Chiêu nhận khăn lau mặt, cũng cởi áo khoác ra, đi vào buồng tắm, mà Bạch Ngọc Đường còn đứng trước cửa.

“Cậu định làm gì?” Triển Chiêu nhìn anh, “Tôi tự tắm!”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Sữa tắm bị cậu ‘dùng’ hết cả rồi, tôi tắm kiểu gì?”

Triển Chiêu đưa mắt về phía chai sữa tắm rỗng không, lại ngẩng lên, “Cậu đâu cần tắm?”

“Phải tắm chứ!” Bạch Ngọc Đường chen vào buồng, “Đậm đặc, hai giọt là thành biển bọt... Đừng lãng phí, Miêu Nhi!”

~Bạch Trì vẫn đang say mê ve vuốt, cảm thấy hơi bất thường. Bọt bị gột đi gần hết rồi, nhưng cậu với Triệu Trinh vẫn dán dính lấy nhau, ôm ôm ấp ấp, hơn nữa bàn tay đang sờ mó cậu của Triệu Trinh càng lúc càng lớn mật.

“Chờ đã.” Bạch Trì xấu hổ ngăn bàn tay Triệu Trinh, “Nếu anh muốn làm chuyện kia... ừm, phải tắm xong đã.”

Triệu Trinh sững sờ, khó tin hỏi Bạch Trì, “Em nói gì?”

Bạch Trì trợn mắt nhìn trần nhà một cái rồi lườm Triệu Trinh, “Cởi hết đồ rồi thì còn làm gì khác nữa?”

“Em... cho anh thật?” Triệu Trinh kinh ngạc, lập tức ôm chầm lấy Bạch Trì, “Trì Trì, anh còn tưởng em không có cảm giác với anh!”

Bạch Trì nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Ừm, dù sao thì... không sớm thì muộn...”

Triệu Trinh càng kích động, ôm hôn Bạch Trì, “Ra em đã sớm chuẩn bị tâm lý?”

“Vâng.” Bạch Trì gật đầu, “Hồi trước em có xem mấy tài liệu liên quan, họ bảo nam cùng nam, chuyện đó... lần đầu sẽ đau.”

“Không sao đâu Trì Trì!” Triệu Trinh đang định tiếp rằng “Anh sẽ dịu dàng”, thì lại nghe Bạch Trì nghiêm túc thốt lên, “Chuyện đó, em chỉ sợ anh bị đau nên vẫn luôn nhẫn nại. Suy cho cùng ngày nào cũng nhìn thấy người mình thương cũng phải lo nghĩ, em cũng là đàn ông mà... Ừm, nếu anh đã muốn, vậy cứ yên tâm. Em sẽ dịu dàng!” Dứt lời, tốc độ tắm rửa tăng vọt.

Triệu Trinh sững người, nhìn Bạch Trì một lúc thật lâu, “Em...”

“Ôi? Chỉ là lần đầu, em chưa có kinh nghiệm thôi mà.” Bạch Trì nói, “Em vẫn luôn cho rằng trước đám cưới thì không nên làm chuyện ấy, nhưng nếu anh đã muốn, em nghĩ mình cũng phải thực hiện trách nhiệm của một người đàn ông chân chính!”

Triệu Trinh dở khóc dở cười, hóa ra Trì Trì của anh sâu xa đến nhường này, không ngờ con thỏ con còn lên kế hoạch làm heo ăn thịt hổ...

~Vất vả mãi mới thoát khỏi móng vuốt của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu nhào về phía tường, nghe được mấy lời này, lại há hốc miệng nhìn con chuột.

Bạch Ngọc Đường tùm tùm gật đầu, “Ha, quả nhiên là người nhà họ Bạch, về đường lối thế là tốt, chỉ là đối tượng thực hành có độ khó tương đối cao!” Dứt lời, anh lúi Triển Chiêu lại buồng tắm, “Miêu Nhi, chúng ta tiếp tục thôi!”

Lần này đề phòng con mèo chạy mất, Bạch Ngọc Đường giữ chặt tay, vắn nước nóng... Hai người bị bọt xà phòng nhấn chìm!

~Bạch Trì vẫn muốn gột sạch bọt, nhưng Triệu Trinh lại khóa vòi nước lại.

“Làm gì vậy?” Bạch Trì hỏi, “Không phải anh sốt ruột sao?”

Triệu Trinh mỉm cười, vươn tay ôm lấy eo Bạch Trì, ghé vào tai cậu, “Trì Trì... Chúng ta ai ăn ai, vẫn chưa phân định đâu.”

## 184. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 29

Chương 29 : Rồi thành chính quả

“Tiểu Bạch, nhiều bong bóng quá!” Triển Chiêu cảm thấy tình hình phòng tắm hơi bất thường, cả gian buồng nhỏ hẹp chỗ nào cũng có bọt. Anh cúi đầu, thấy bọt xà phòng dâng tới tận cổ, mà Bạch Ngọc Đường trước mặt cũng chỉ lộ có cái đầu, cả người đều bị bao trùm bởi một màu trắng tinh.

“Sữa tắm này đậm đặc lắm mà!” Bạch Ngọc Đường cười, lại gần ôm lấy Triển Chiêu, “Miêu Nhi, khi nào về chúng ta mua một chai nhũ này nhé! Chai lớn!”

“Ra ngoài hăng rồi tính sau.” Triển Chiêu đẩy Bạch Ngọc Đường, “Tôi không muốn bị bọt xà phòng chôn sống.”

Bạch Ngọc Đường hôn Triển Chiêu một cái, vuốt ve từ trên xuống dưới. Triển Chiêu nóng bừng, cũng dưng chạm lại. Hai người cứ vậy, hôn lên những phần cơ thể lộ ra, sờ tới sờ lui những phần không nhìn thấy...

Cuối cùng cũng xong công đoạn chà sát, Bạch Ngọc Đường vẫn nhớ bên ngoài còn chiếc giường nước có tính đàn hồi cao đang đợi, phải nhanh chóng gột sạch bọt để còn thực hiện chuyện chính; anh mở vòi nước. Thế nhưng...

“A!” Triển Chiêu kêu lên, bọt trào một lượng lớn, nhấn chìm cả hai...

“Miêu Nhi? Cậu đâu rồi?” Bạch Ngọc Đường gạt đám bọt, cứu lấy Triển Chiêu, lúng túng mở cửa, kéo con mèo vọt ra ngoài.

Bong bóng xà phòng theo ra, làm cả hai trượt chân trước cửa phòng tắm, ngã xuống thảm. Lúc ngoảnh đầu lại, chỉ còn cơ man bọt là bọt...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hải hùng nhìn đám bọt khó tan ấy, lại xoay sang nhìn nhau. Bạch Ngọc Đường nhướn mi, trên người Triển Chiêu toàn bọt xà phòng; Triển Chiêu cũng nhướn mi, trên người Bạch Ngọc Đường cũng toàn bọt trắng... Ừm, cơ thể dính bọt xà phòng dễ khiến người ta nổi cơn hạo sắc...

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường hôn Triển Chiêu, “... gọi cảm vô cùng.”

“Muốn gột nước chắc phải đợi một lúc nữa.” Triển Chiêu nhìn phòng tắm, “Nhưng cũng không thể cứ đầy bọt thế này mà lên giường được, vô văn hóa quá.”

Bạch Ngọc Đường giang tay chặn Triển Chiêu, “Chúng ta bắt đầu từ phòng tắm luôn đi!” Dứt lời, lại hôn.

~Bạch Trì đẩy Triệu Trinh ra, nhanh nhẹn rửa chân, lau khô, quần khăn quanh hông, chạy khỏi phòng tắm, bắt đầu tìm đông tìm tây.

Triệu Trinh cũng quần khăn đi ra, hỏi, “Trì Trì, em tìm gì đó?”

“Ừm... Cái ấy ấy.” Bạch Trì nhỏ giọng đáp, “Anh chẳng nói trước nên em không chuẩn bị.”

Triệu Trinh muốn cười, bèn ôm Trì Trì lại, “Em muốn chuẩn bị thế nào?”

Cuối cùng Bạch Trì cũng tìm thấy thứ cần tìm dưới gối, thở phào nhẹ nhõm, cũng không hề nghĩ đến tại sao nó lại bị giấu ở dưới gối, còn tưởng rằng khách sạn cao cấp nào cũng như vậy.

“Trinh, anh lại đây. Nằm xuống!” Bạch Trì vẫy Triệu Trinh.

Triệu Trinh vẫn mắc cười, nhưng chiều theo Bạch Trì. Anh đi tới, nằm xuống chiếc giường nước, liếc Bạch Trì, “Trì Trì, em đã từng chưa?”

Bạch Trì lắc đầu, “... Ừm, chưa.”

Triệu Trinh tựa vào thành giường, xoa cằm, ra chiều nghĩ ngợi, “Ở nước ngoài, khách sạn kiểu này... thường có CD... Em muốn xem tham khảo không?”

“Không cần!” Bạch Trì lắc đầu, “Thứ đó khó coi chết!”

“Em xem rồi hả?” Triệu Trinh giật mình.

“Ừm...” Bạch Trì thừa nhận, “Hồi còn làm cảnh sát tuần tra, trong lúc làm nhiệm vụ thì hay thấy mấy thứ đó...”

“Sau đó thì sao?” Triệu Trinh hứng thú hỏi, “Em xem?”

“Ừ... Hiếu kỳ mà.” Bạch Trì viện cớ, “Nói chung là em biết phải làm thế nào, anh cứ nằm đi, em làm chứ có phải anh đâu?”

Triệu Trinh gật đầu, không nói gì nữa, để Bạch Trì bò lên giường, cái khăn mỏng lông lẻo ản ản hiện hiện trước mặt khiến Triệu Trinh phải nuốt nước miếng, nỗ lực kiềm chế sự hưng phấn. Bạch Trì lên giường xong, ngồi bên cạnh Triệu Trinh, nghiêng đầu suy nghĩ rồi phun ra một câu, “Bước đầu tiên là cởi quần áo... hay là hôn?”

Triệu Trinh dở khóc dở cười, “Em hỏi anh anh biết hỏi ai? Mới lại, chúng ta còn quần áo à?”

“Ừ nhỉ, mà anh không được nói nữa, để em làm.” Bạch Trì vẫn cố gắng ra dáng ‘người đàn ông chân chính’, lại gần, “Vậy thì hôn trước.”

“Ừm.” Triệu Trinh cười, ngẩng đầu lên, “Hôn cái.”

Bạch Trì nhẹ nhàng đặt môi lên môi Triệu Trinh, lập tức như bị điện giật, lùi lại thật mau, hồi hộp hỏi, “Anh có cảm giác không?”

Triệu Trinh méo mặt, “Cảm giác cái gì? Còn chưa chạm nữa là.”

“VẬY... LÀM LẠI!” Bạch Trì cúi xuống lần nữa, chạm lâu hơn một chút, rồi ngẩng lên, căng thẳng hỏi, “Thế nào? Anh có thấy choáng váng, ý loạn tình mê không?”

“Phì...” Triệu Trinh nhin cười cả tối, cuối cùng cũng hết chịu nổi. Thêm ba lần bốn lượt như vậy nữa, anh bị Bạch Trì chọc cho phát bực. Đến lúc Bạch Trì chuẩn bị thực hiện nụ hôn chuồn chuồn lướt lần thứ năm thì Triệu Trinh nắm lấy cánh tay cậu, xoay người một cái đặt cậu xuống, sau đó bịt miệng cậu bằng môi mình, áp chế Bạch Trì, khều mở đôi môi đóng kín của cậu, vươn đầu lưỡi vào trong.

Bạch Trì mở to mắt nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh thấy bộ dáng Bạch Trì trừng trừng nhìn mình trông thật tức cười. Anh hơi lùi lại, đầu lưỡi kéo theo một sợi chỉ bạc... Triệu Trinh vươn tay chạm nhẹ vào đôi mắt Bạch Trì, “Bây giờ phải nhắm mắt vào.”

Cách nhau chỉ một khe hở, thấy ý cười trong mắt anh, Bạch Trì ngoan ngoãn nghe lời... Triệu Trinh lại cúi xuống, hai môi dán vào nhau, lần đầu tiên hai người có một nụ hôn thật sự, dây dưa và say đắm. Hôn cho đến khi Bạch Trì cảm nhận được cái cảm giác say say choáng choáng, ý loạn tình mê...

Nụ hôn dài vừa dứt, cả hai đều hốn hển, họ nhìn nhau... Đột nhiên, Bạch Trì cảm thấy bất thường, vội bám vào Triệu Trinh rồi trở mình nằm trên, “Sai rồi!”

“Sai?” Triệu Trinh thoáng giật mình, Bạch Trì lại nói, “Em cũng biết mà!” Dứt lời, cậu cúi xuống, hôn anh... Không hổ với chỉ số IQ 180, cậu học thành thạo nhanh chóng, kỹ thuật hôn khiến Triệu Trinh phải nhận thấy nguy cơ. May mà Bạch Trì không hứng thú với mấy thứ phim ảnh kia nên xem rất qua loa, mai này nếu đủ lông đủ cánh... Khéo lại chẳng?

Triệu Trinh đang tính toán biện pháp ngăn cản sự học của Bạch Trì, bất chợt cảm thấy hơi bức bối bèn mở mắt, sắc mặt Bạch Trì đỏ lựng...

Triệu Trinh vội vàng đẩy cậu, “Trì Trì, mau thở!”

“Ha... ha ha...” Bạch Trì hít sâu, “Nghẹn chết mất...”

Triệu Trinh lắc đầu bất lực, “Sao em không thở?” Lại nghĩ, vừa rồi mình cũng làm một hơi... Biện pháp ngăn việc học tập của Bạch Trì thành linh xuất hiện!

Cười xấu xa, Triệu Trinh vỗ lưng Bạch Trì, hỏi: “Tốt hơn chưa?”

“Ừm.” Bạch Trì gật đầu, hơi bị xấu hổ, vội ngụy biện, “Chỉ là sự cố nhỏ thôi.”

Triệu Trinh gật đầu, “Tiếp tục chứ? Nào...”

“Ừm... Được.” Bạch Trì đẩy Triệu Trinh ngã xuống, tiếp cận, phân vân không biết nên hôn tiếp hay không... Phải bỏ cái khăn ra đã, rồi bắt đầu vuốt ve nhí.

“Nhanh lên, Trì Trì.” Triệu Trinh giục.

“A... Đây.” Bạch Trì nghĩ thế nào liền thực hiện thế ấy, tay đặt lên vai Triệu Trinh, dần dần vuốt xuống, vuốt này ve này...

Với Triệu Trinh, Bạch Trì còn gà lăm... Chẳng khác đang mát xa cho anh.

Có lẽ Bạch Trì còn xấu hổ, cố ý tránh né hai điểm gờ lên trước ngực Triệu Trinh, mò mẫm xuống khu vực dưới...

“Trì Trì... Em làm sai rồi.” Triệu Trinh cười, “Không phải thế.”

“Vậy thì thế nào?” Bạch Trì thắc mắc. Triệu Trinh nhẹ nhàng vòng tay ra gáy cậu, vuốt ve từ đó xuống ngực, chậm rãi qua eo... Bàn tay anh đi qua nơi nào là nơi đó trở nên ngứa ngáy. Mười ngón tay ma thuật thon dài khiến Bạch Trì dấy lên cảm giác lạ lùng, không biết phải diễn tả sao.

“Trì Trì...” Triệu Trinh ôm lấy eo Bạch Trì, trở mình đặt cậu xuống, “Em còn chưa chạm vào nơi quan trọng nhất...” Dứt lời, anh kéo chiếc khăn quần quanh hông cậu xuống.

Tuy rằng đều là đàn ông, lại còn đôi bên tình nguyện, nhưng Bạch Trì vẫn thấy hơi mất tự nhiên; giờ Triệu Trinh lại lấy khăn bịt mắt cậu.

“A?” Bạch Trì không hiểu, nhưng rồi hốt hoảng kêu lên, bởi Triệu Trinh bắt đầu đụng chạm cậu theo một nhịp điệu...

“Không được sờ chỗ ấy!” Bạch Trì muốn kéo chiếc khăn ra, bị Triệu Trinh ngăn lại, giữ tay cậu bên gối.

Triệu Trinh tăng tốc, cúi xuống đặt môi lên môi Bạch Trì. Cậu không nhìn thấy, xúc giác trở nên nhạy cảm hơn. Kỹ thuật của Triệu Trinh không tệ, thêm những nụ hôn làm chương ngại hô hấp, khiến Bạch Trì phải rên lên, khó chịu...

Triệu Trinh buông Bạch Trì, chậm rãi lui xuống, ngậm lấy dục vọng đã cương lên của cậu.

“A...” Bạch Trì kinh hãi, muốn bỏ khăn ra, chỉ là vẫn bị Triệu Trinh giữ tay. Theo từng động tác nuốt vào nhả ra của anh, cậu chịu không nổi, nghiêng đầu cắn răng, thắt lưng cứng đờ, ngón chân căng cứng... Rốt cục cậu cũng phóng thích, hỗn hển nằm im, hít thở không thông, lần đầu tiên ném vị tình dục khiến cậu không biết phải nói thế nào, còn nghe rõ tiếng nuốt xuống họng từ Triệu Trinh... Thế rồi, chiếc khăn được xốc lên.

Bạch Trì ngẩng đầu nhìn Triệu Trinh, bị hôn... Nụ hôn này có vị tanh nhạt.

Choáng váng, tim trong ngực Bạch Trì đập loạn, những hình ảnh từ mấy bộ phim ấy ấy hiện lên trong đầu khiến gương mặt cậu đỏ bừng.

Triệu Trinh nhìn cậu, “Cảm giác thế nào?”

Bạch Trì nghĩ nghĩ, mơ hồ không biết lúc này Triệu Trinh làm ra sao, cậu hỗn hển mấy hơi để lấy lại sức rồi lập tức lật mình lên trên Triệu Trinh, “Đến phiên em!”

Triệu Trinh vui sướng gật đầu. Bạch Trì cũng bỏ chiếc khăn quần hông của anh đi, cũng muốn che mặt Triệu Trinh lại, nhưng cậu lại chẳng có chút dũng khí nào nhìn cái nơi ấy.

“Sao vậy?” Triệu Trinh hỏi, “Tiếp tục đi em.”

Bạch Trì chỉ định chạm vào thôi, nhưng khi vừa tiếp xúc, cảm nhận được nhiệt độ và phản ứng... Cậu lập tức nhìn chòng chọc vào nó. Triệu Trinh miệng méo xệch, cậu nhỏ này háo sắc gớm, mà thể này thì chẳng phải dễ gây ra tội ư?

Bạch Trì ngẫm nghĩ, lại lấy khăn che lên nó rồi... chộp lấy!

“Shh...” Triệu Trinh giật thót, vội vàng né, chặn Bạch Trì lại, tay cậu nắm thành nắm rồi, “Trì Trì ơi là Trì Trì, em định giết anh hả?”

Bạch Trì chớp chớp, “Dùng miệng chứ gì, em biết rồi!” Dứt lời, cậu há mồm, để lộ bốn cái răng nanh...

Triệu Trinh nhanh chóng thực hiện công tác ‘bảo vệ’, lật Bạch Trì xuống, “Trì Trì, miệng với tay phải có kỹ xảo nhất định mới được, chỉ có một chỗ là không cần kỹ thuật gì sất, lại đem tới khoái cảm tuyệt vời nhất.”

Bạch Trì hiếu kỳ, thấy Triệu Trinh lấy ra một lượng kem màu sữa từ ngăn kéo bên, rồi chậm rãi vòng tay ra sau eo cậu, men tới khe mông, chạm vào cửa động khép chặt, đảo quanh vờn nhẹ ở đó...

Bạch Trì tròn tròn hai mắt, “Phải là em làm ch... Á!” Chưa dứt câu, Triệu Trinh đã đưa một ngón tay vào trong.

Có lẽ nhờ nhiều năm làm ảo thuật, ngón tay Triệu Trinh thật thon và dài, một ngón vẫn không khó khăn gì. Bạch Trì định mở miệng, Triệu Trinh cúi xuống hôn cậu, bên dưới tiện thể thêm một ngón tay nữa, nhẹ

nhàng mở rộng. Thân thể cả hai dán chặt lấy nhau, Bạch Trì mẫn cảm phát hiện... Phía trước của Triệu Trinh vừa nóng vừa cứng.

“Ừm...” Cậu đột nhiên có cảm giác lạ.

Triệu Trinh mỉm cười, tiếp tục giãn nở. Anh sợ Bạch Trì đau, lại lấy thêm bôi trơn, nhấn nạy trấn an cậu, mãi cho đến khi nơi vừa phóng thích của Bạch Trì lại bắt đầu một đợt phản ứng mới, ánh mắt cậu mang theo tia mong chờ. Triệu Trinh biết, đến lúc rồi.

Anh nhẹ nhàng nâng eo cậu lên, dịu dàng tách chân cậu ra, gác một chiếc lên eo mình, rồi đưa dục vọng sớm đã đứng thẳng của bản thân vào huyết động nhỏ bé đã được chuẩn bị chu đáo...

“Ừ...” Bạch Trì rên lên, ngoại trừ cảm giác bên ngoài, khi Triệu Trinh tiến vào mang theo những xung động, khiến cậu hưng phấn một cách khó hiểu, khuấy động bên trong cậu, khiến cậu không cam tâm...

Nhìn vẻ mặt Bạch Trì, thấy cậu không có biểu cảm đau đớn, Triệu Trinh tiến sâu hơn... Từng chút từng chút thúc về phía trước, lại để ý từng biến đổi trên nét mặt cậu, anh đột nhiên cảm thấy mê mẩn, không biết cậu bé nhỏ nhắn, hay e dè, chỉ thích trốn sau thư viện đọc sách, lại còn sợ ếch trước đây đâu rồi...

Tuy chưa bao giờ tin vào duyên phận, nhưng đến nước này, anh với Bạch Trì quả thật đã dính duyên với nhau từ nhỏ; và anh, cũng suốt một thời niên thiếu, hình bóng cậu bé này không hề phai nhòa trong trí nhớ. Bạch Trì thoát trông sạch sẽ, mắt thật to cùng với gương mặt búp bê, lúc nào cũng khiến người ta nghĩ cậu chỉ là một học sinh chứ không phải đối tượng để “nhất kiên chung tình”... Vả lại, đối với người đã nhìn thấy quá nhiều mỹ nhân như Triệu Trinh, sớm còn chẳng tin nổi vào chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên, huống chi một gương mặt tươi tắn phổ thông như Bạch Trì, lúc nào cũng sơ mi trắng quần jean đơn giản; vậy mà chẳng biết tự bao giờ, hình bóng cậu đã luôn luôn in hằn vào trong tâm trí.

Luật động theo tiết tấu từ chậm tới nhanh, Triệu Trinh ngấm nhìn biểu cảm cũng dần dần mê loạn của Bạch Trì, anh càng thêm say đắm. Đến lúc cả hai đều đạt đỉnh, mở mắt ra, chỉ có đối phương trước mặt; Triệu Trinh cúi xuống, thì thầm vào tai Bạch Trì câu nói dịu dàng nhất, “Trì Trì, anh yêu em.”

Bạch Trì rất muốn trở mình, nhưng eo cậu đau góm, không còn sức nữa... Nghe thấy lời Triệu Trinh, cậu thoáng ngẩn ra. Đáy mắt Triệu Trinh ánh lên một tia chờ đợi, cậu bất chợt mỉm cười, vòng tay qua cổ anh, gật đầu, “Ừ, em cũng yêu anh.”

Triệu Trinh sững sốt, dục vọng còn đang ở trong cơ thể Bạch Trì một lần nữa lên tinh thần. Anh đè Bạch Trì xuống, “Trì Trì, lần nữa nhé!”

“Ừ... Khoan đã, em muốn nghỉ, em muốn lên... Á!” Còn chưa nói hết, Triệu Trinh lại động thân, chiếc giường nước một lần nữa phát huy hết công dụng. Bạch Trì thể mới biết, chuyện ấy... rõ tốn sức.

~Mặt khác, tình hình phòng sát vách lại chẳng hề như tưởng tượng...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở cửa phòng tắm lần qua lần lại một hồi, nhưng bởi nỗi nhớ của Bạch Ngọc Đường với cái giường nước quá tha thiết, anh bèn kéo con mèo chạy vào phòng tắm gột hết bọt.

Lúc lên được giường, Bạch Ngọc Đường còn nhún nhún vài cái, nhận thấy độ đàn hồi siêu tốt, vô cùng thỏa mãn, định bắt đầu tiến hành hoạt động... Thế nhưng Triển Chiêu chỉ muốn áp tường nghe ngóng tình hình “hàng xóm” thôi. Hai người một muốn làm một không, lẫn tới lẫn lui trên giường. Bạch Ngọc Đường tuân thủ tuyệt đối nguyên tắc thô bạo nhưng không được gây thương tích cho con mèo, hết gãi gãi cù cù lại đến bao vây trời buộc. Cuối cùng, Triển Chiêu cũng bị trấn áp thành công, được tha vào giữa giường. Trong lúc vẫy vùng, bàn tay Triển Chiêu bắt được một sợi dây màu vàng bên giường, rồi thì “bụp” một tiếng nho nhỏ...

Lúc đầu chẳng ai để ý, Bạch Ngọc Đường mãi mê đùa con mèo nào đó vẫn muốn nghe lén, bắt đầu động tay, mượn tính cơ giãn của chiếc giường nước mà bày binh bố trận; Triển Chiêu phản kháng, muốn nghe trộm cơ!

Và... Cả hai phát hiện một vấn đề nghiêm trọng... Chiếc giường tụt dần xuống, nói chuẩn xác hơn là bị hai người ấn cho tụt xuống.

“Á!” Triển Chiêu đưa mắt một cái, phát hiện dưới đất đầy nước.



“Không phải chứ?” Bạch Ngọc Đường xoay người nhìn xuống, thấy cái nút của giường đã bị Triển Chiêu giật đi từ lúc nào... Vốn dĩ nước sẽ không tràn ra đâu, nhưng họ cứ hết sức “dồn ép” nó... Vì vậy...

Từ đó, hai bạn trẻ bắt đầu công tác dọn dẹp nặng nhọc...

~Trưa hôm sau, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu lê thân thể mệt nhoài ra khỏi khách sạn, vừa lúc gặp Bạch Trì và Triệu Trinh.

Đôi bên nhìn nhau, không cần mở lời cũng hiểu. Triển Chiêu muốn hỏi thăm Bạch Trì tối qua ra sao, nhưng Bạch Trì vẫn ngậm tăm, tựa hồ mất hứng, làm anh không dám hỏi nữa.

Về tới cổng biệt thự, mọi người tụ tập rất đông. Công Tôn tiếp cận, thì thăm hỏi Triển Chiêu, “Thế nào? Gạo xay thành cám chưa?”

Triển Chiêu nhìn trời, “Chuyện này... cũng không rõ...”

Công Tôn lộ vẻ khinh thường, nhìn Bạch Ngọc Đường lại nhìn Triển Chiêu, nói như đúng rồi, “Sớm biết là thế mà...”

Ai nấy bề ngoài im thin thít, nhưng bụng rất lưu tâm.

Lúc này, Bạch Cẩm Đường đột nhiên lên tiếng, “Sao về muộn vậy? Đi đâu đấy?”

Cả đám người nín thở, thăm nhủ — Không hổ là đại ca, hóng hớt cũng có khí thế.

Bạch Trì và Triệu Trinh hơi xấu hổ. Bạch Trì thấy mọi người cứ nhìn mình, nghĩ nghĩ rồi đáp, “Chuyện ấy... Trinh, em sẽ chịu trách nhiệm, sau này sẽ thương anh suốt đời!” Dứt lời, xoay người lên lầu.

Triệu Trinh nghe tiếng hít vào từ bốn phía, ai cũng nhìn nhau — Thật không ngờ nha, Bạch Trì ở trên? Người họ Bạch vô địch rồi!

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu tỏ vẻ nghi ngờ.

Triệu Trinh đỏ khóc đỏ cười, gật đầu, “Được.” Rồi đuổi theo Bạch Trì, vỗ nhẹ một cái vào eo cậu.

“Á!” Bạch Trì giật mình nhảy bắn lên, quay đầu lườm Triệu Trinh, “Đầu! Đừng có chạm vào!”

Tất cả lại thở dài... Quả nhiên...

## 185. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 30

### Chương 30 : Chân tướng

Âu Dương Xuân coi như đã quen với phong cách làm việc của SCI, phút trước còn bông đùa, nhắc tới vụ án một cái lập tức trở nên nghiêm túc, cùng nhau nghiên cứu tình tiết.

“Tình tiết vụ án đã gần như sáng tỏ, vấn đề duy nhất còn lại là làm thế nào để bắt được Wolf.” Mason nói, “Lần này chúng ta đã thành công tìm được nơi ẩn náu của hắn. Hôm qua tôi cũng đã nhận được sự đồng ý từ cấp trên, có thể huy động mọi lực lượng cảnh sát, diệt trừ căn cứ của Wolf. Nhưng quan trọng là hòn đảo đó rất khó tấn công mà lại dễ phòng thủ, cả người dân vô tội cư trú ở đó, chúng ta phải cố gắng hết sức để tránh thương vong.”

“Vậy, phương pháp tốt nhất là phải dụ Wolf ra?” Âu Dương Xuân lắc đầu, “Điều này khó khăn vô cùng. Ben phản bội, Wolf nhất định biết mình bị lộ, cho nên sẽ càng cẩn thận.”

Mọi người thảo luận đủ các phương pháp để khiến Wolf tự chui ra, nhưng vẫn cảm thấy không khả thi. Triệu Tước ngồi uống cà phê trên sofa, chợt xoay sang hỏi Triển Chiêu, “Cậu có chủ ý quỷ quái gì rồi?”

Triển Chiêu cũng cầm cốc chocolate nóng lên uống một ngụm. Kể lại, hôm nọ ở khách sạn, Bạch Ngọc Đường với anh vẫn nhau trên mặt đất trước phòng tắm; sau đó lại phải quét dọn căn phòng cả buổi; xong xuôi, mệt quá, cứ thế nằm lăn trên chiếc giường đã vơi nửa lượng nước; trở về, Triển Chiêu liền đau dạ dày. Bạch Ngọc Đường áy náy, tự trách mình sao hôm đó lại nghịch ngợm như thế, bèn dâng đủ thịt cá với ba cốc chocolate nóng mỗi ngày cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu nghe thấy câu hỏi của Triệu Tước, mỉm cười thần bí.

“Có đầu mối gì ư?” Âu Dương hỏi.

“Phải... Tôi đã nhờ Lư Phương tìm vài người.” Triển Chiêu tiếp tục uống chocolate, “Muốn câu cá, ít nhất phải có mồi hăng chút, đúng không?”

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng đưa mắt về phía Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không biết.

~Tối chiều, một chiếc xe dừng trước cổng biệt thự của Bạch Cẩm Đường, Lư Phương đưa một số đối tượng tới.

Vừa gặp nhau, tất cả đều sững sốt. Lư Phương mang đến bốn người: một người tầm tuổi trung niên tay bị còng và ba người thanh niên rất tiêu tụy, trong đó có một cặp song sinh.

Mà điều khiến mọi người kinh ngạc chính là... họ biết người trung niên kia, vị hiệu trưởng trường cảnh sát.

Bạch Trì giật mình nhìn chằm chằm hiệu trưởng rất lâu, rồi chớp mắt nhìn Triển Chiêu. Những người ở đây đều biết Ben khai rằng vị hiệu trưởng này có qua lại với Wolf, nhưng vẫn chưa nắm được căn cứ chính xác, sao đã bắt người tới đây?

Còn ba sinh viên cạnh ông ta nữa, đây không phải chính là những sinh viên mất tích trước đó, hay phải nói là đối tượng khả nghi đã sát hại Lý Phi ư... Lúc ấy, rất nhiều cảnh sát được phái ra cũng không thể tìm được họ, tại sao bây giờ lại tìm thấy?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi ở sofa, bốn đối tượng đối diện họ, những người khác ngồi xung quanh lắng nghe.

“Hiệu trưởng Vương.” Bạch Ngọc Đường nhìn vị hiệu trưởng trước mặt hai tay bị còng, tinh thần sa sút; mỉm cười, “Ồ thành phố S, ông cũng được xem là có địa vị... Lần này, vụ gièm pha thực động trời đấy.”

Hiệu trưởng Vương tái nhợt, ngẩng lên, lạnh lùng hỏi, “Làm thế nào các người biết là tôi?”

Triển Chiêu cũng mỉm cười, “Kỳ thật ông khá cao tay.”

Bạch Ngọc Đường tiếp lời, “Khi chúng tôi phát hiện có sinh viên nhà trường thiệt mạng, mất tích; phản ứng đầu tiên chính là nghi ngờ những người mất tích, e sợ những người ở lại gặp nguy hiểm... Nhưng ở đây lại ngược lại.”

Hiệu trưởng Vương khẽ nhíu mày.

“Lúc này, người mất tích mới là người gặp nguy hiểm.” Triển Chiêu không nhanh không chậm lên tiếng, “Nói cách khác, mục đích uy hiếp đã đạt được, bởi vì các ông đã tóm được con tin. Sau khi Ben bị bắt, chắc chắn Wolf sẽ thông báo cho ông trước tiên để ông đưa những sinh viên này tới nơi khác; cho nên, chỉ cần theo dõi ông một cách sát sao, sớm muộn cũng sẽ phát hiện manh mối.”

Lư Phương gật đầu, “Tôi bảo bọn Ngải Hồ theo dõi ông ta suốt cả ngày, đến đêm thì bắt được.”

“Tức là Lý Phi bị hiệu trưởng Vương giết chết?” Bạch Trì hoảng hốt, “Ông ta còn bắt cóc nhóm Mạnh Khuông Nguyệt, vì sao chứ?”

“Để cung cấp mẫu cho Wolf thí nghiệm và làm mới huyết dịch phải không?” Công Tôn lập tức hiểu ra vấn đề, cười nhạt, “Như Bạch Trì nói, thực ra, sinh viên trường cảnh sát tốt nghiệp xong, mấy ai được trực tiếp tham gia vào lực lượng cảnh sát. Gia đình nhóm Mạnh Khuông Nguyệt cũng có điều kiện, cha chú không ở trong quân đội hoặc cảnh sát thì cũng là quan chức; bởi vậy chẳng cần chăm chăm học hành như những sinh viên khác, họ cũng có thể dễ dàng có chức có quyền.”

“À...” Triệu Trinh gật đầu, “Chiêu này cao siêu thật, biến đổi những sinh viên này rồi thì vừa có thể lợi dụng lại không tốn nhiều phí tổn.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Mạnh Khuông Nguyệt và anh em Tiền Khải Lăng, Tiền Khải Minh, “Các cậu gặp nhau như thế nào, tự nói đi.”

Mạnh Khuông Nguyệt hít sâu một hơi, mở miệng, “Lúc chúng tôi mới vào trường, tính tình tương đối kiêu ngạo, cho nên chơi với nhau. Không muốn chơi với đám nhà quê kia nên chúng tôi luôn tách ra một mình. Sau đó cảm thấy ở ký túc xá rất gò bó, tôi gọi điện cho bố mẹ để nói chuyện với hiệu trưởng, xin cho tôi và bọn Khải Lăng ra ngoài ở, ngay tiểu khu gần trường.”

“Sau khi dọn ra, cả ngày chúng tôi đều rảnh rỗi, hiệu trưởng thường tới thăm. Chúng tôi nghĩ, chắc ông ta muốn nịnh bợ mấy cụ ở nhà nên không để tâm lắm.” Mạnh Khuông Nguyệt nói tới đây, lại hít sâu một hơi, tiếp tục, “Ngày nọ, ông ta mở cho chúng tôi xem một CD, hình ảnh trong đó là cảnh người sói giết người... Lúc chúng tôi xem hết, đều cảm thấy vô cùng kinh khủng, còn hỏi ông ta sao ‘bộ phim’ đó trông như thật vậy?”

Tất cả đều lắc đầu, Triệu Tước nhướn mi, vừa uống trà vừa lẩm bẩm, “Thế mới nói, không đứng lại tốt bụng thế. Nhân rồi sinh nông nổi, bị lừa là phải.”

Nhóm Mạnh Khuông Nguyệt hơi xấu hổ. Bạch Ngọc Đường giục họ, “Kể tiếp đi, sau đó thế nào?”

“Sau đó... Hiệu trưởng bảo, đây không phải phim mà là cảnh thật, chỉ cần qua một khóa huấn luyện thì có thể trở nên như vậy.”

“Các cậu bị lung lay?” Triệu Chiêu cười.

“Chúng tôi... Đúng là nhân rồi sinh nông nổi, nhưng thật ra cũng có nguyên nhân khác.” Mạnh Khuông Nguyệt đáp, “Chúng tôi đã từng được nghe chuyện về các anh.” Cậu ta nhìn Bạch Ngọc Đường và Triệu Chiêu, “Ông già nhà tôi biết cha các anh. Ba tôi lúc nào cũng than phiền, chửi tôi vô dụng, nhìn con trai nhà người ta, biết bao anh khí... Dù thế nào đi chăng nữa, trong lòng ông, tôi cũng chỉ là một thằng bất tài ham chơi mà thôi.”

“Chúng tôi cũng thế.” Tiền Khải Minh và Tiền Khải Lăng lên tiếng, “Ba chúng tôi là cấp dưới trực tiếp của sở trưởng Bạch Phong, lúc nào cũng lải nhải bên tai chúng tôi rằng con trai người ta lợi hại thế nào, tuổi trẻ đã vào SCI... Trên đời này được mấy ai có chỉ số IQ 180 chứ?”

Khi Tiền Khải Minh nói ra lời này, mọi người có chút ngơ ngác, cha Bạch Ngọc Đường đâu phải tên Bạch Phong; hơn nữa trong quân đội, từ lúc nào có chức sở trưởng chứ? Nghĩ nghĩ một hồi, còn một người họ Bạch nữa cơ mà, chẳng phải chính là Bạch Trì ư?

Ai nấy đều hết hồn nhìn Bạch Trì, lòng thầm thốt lên, cậu nhỏ này kín miệng gớm, gia thế cậu em họ của Bạch Ngọc Đường cũng không bình thường nha, chẳng ngờ cha chú lại xuất sắc vậy! Thâm bất khả lộ, nhìn không ra gia thế lại khủng khiếp thế!

Triệu Chiêu có phần bất đắc dĩ, lắc đầu hỏi ba người, “Cho nên các cậu quyết định tham gia thí nghiệm? Các cậu muốn làm gì sau khi được huấn luyện xong? Batman hay Spiderman?”

Ba sinh viên không còn gì để nói, ngẫm lại quyết định lúc đó, quả thật là thiếu suy nghĩ.

“Tiếp tục đi.” Bạch Ngọc Đường lại giục.

“Sau đó, chúng tôi tham gia thực nghiệm. Bước đầu rất kỳ quái, có vài người thật quái lạ, chỉ giải thích miệng với chúng tôi, sau đó cho chúng tôi dùng thuốc, tiến hành thôi miên, rồi lại cho chúng tôi xem mấy bức họa nuôi sói linh tinh,...”

“Nghe cũng bình thường nhĩ.” Lạc Thiên đã từng ném mùi những ‘thí nghiệm’ để có được năng lực không thuộc về mình hôm nay, rất đau đớn. Với anh, thà chẳng có năng lực gì, chỉ làm một người bình thường với cuộc sống giản dị là điều hạnh phúc nhất.

“Chúng tôi tiếp tục tham gia huấn luyện, cảm thấy khó chịu.” Mạnh Khuông Nguyệt tiếp tục, “Thời gian đầu, nhiều lúc thấy mình như bị nhân cách phân liệt, hình như đã làm những chuyện mà bản thân không biết có phải mình làm hay không... Chúng tôi bắt đầu sống trong lo sợ, e không thể tự kiểm soát mà làm hại tới người nhà.”

“Ngoài hiện tượng bài xích về mặt tinh thần ra, các cậu có phản ứng sinh lý gì không?” Triệu Chiêu đột nhiên đặt câu hỏi.

“Có.” Mạnh Khuông Nguyệt trả lời, “Chúng tôi không ăn uống nổi, lúc nào cũng thấy hoa mắt chóng mặt, đôi lúc còn bị nôn.”

Nghe đến đây, Triển Chiêu xoa xoa cằm, tựa hồ đã có chủ ý. Triệu Tước bên cạnh cũng không nhanh không chậm thì thảo, “Cái mặt mèo...”

Triển Chiêu liếc ông ta, không thèm để ý, lại hỏi nhóm Mạnh Khuông Nguyệt, “Rồi các cậu chạy trốn?”

Mạnh Khuông Nguyệt lắc đầu, “Chúng tôi phát hiện, ngoài mấy đứa bọn tôi, còn có vài sinh viên khác. Hôm trước trông họ còn khỏe khoắn, vài ngày sau chẳng hiểu vì sao lại dờ dờ dần dần, đại thể đều đã tiếp nhận thực nghiệm.”

“Chúng tôi liên hợp lại, không muốn tiếp tục nữa, cũng dọa dẫm hiệu trưởng, nếu dám ép chúng tôi tham gia thí nghiệm nữa thì chúng tôi sẽ tố cáo ông ta.” Tiền Khải Lãng thấp giọng tiếp lời, “Khủng hoảng nhất là chuyện với Lý Phi... Chúng tôi đã nhiều lần khuyên Lý Phi là không được vội, dù sao song phương đều nắm thóp nhau; nhưng cậu ta không chịu, đánh nhau với Tiểu Mạnh... Sau đó...”

“Sau đó, các cậu nhận được điện thoại từ hiệu trưởng. Ông ta bảo các cậu tới phòng ký túc xá của Lý Phi, nói cho các cậu cái gọi là ‘gieo gió gặt bão,’ một khi đã bước vào thì đừng hòng thoát khỏi, đúng không?” Triển Chiêu mở miệng, “Các cậu tới phòng của Lý Phi. Vì hôm đó tất cả mọi người đều tới hội trường nghe tọa đàm của SCI, cho nên không ai phát hiện ra. Lúc các cậu trông thấy cái chết gieo gió gặt bão của Lý Phi thì vô cùng hoảng hốt, lại thêm đúng lúc SCI đang ở trường cảnh sát, sợ bị nghi ngờ, càng sợ sự việc sẽ trở nên ồn ào, cho nên mới ngoan ngoãn cúi đầu trước hiệu trưởng, tiếp tục làm thí nghiệm, đúng chứ?”

Ba cậu sinh viên nhìn nhau, gật đầu.

...

“Các sinh viên khác đã được cứu thoát.” Lư Phương lên tiếng.

“Được.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tình hình của các cậu vẫn chưa đến nỗi nào, còn hơn những người không đáng chết mà phải chết. Coi như trong họa có phúc.”

Ba sinh viên xấu hổ, sớm nghe tiếng về sự độc miệng của Bạch Ngọc Đường, quả nhiên...

“Anh để hiệu trưởng lại là được.” Triển Chiêu cười với Lư Phương, “Mấy sinh viên này còn cần điều trị tâm lý đặc biệt.”

Lư Phương gật đầu, đưa ba sinh viên về thành phố S, để lại hiệu trưởng. Cặp song sinh đưa hiệu trưởng vào phòng giam với Ben.

Tất cả mọi người đều lắc đầu ngán ngẫm, rành rành một người mang trách nhiệm trông người, lòng dạ lại độc ác không từ thủ đoạn như thế, biết bao nhiêu mầm non đã bị ông ta đầu độc rồi.

“Miêu Nhi, nghĩ gì thế?” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu cứ nhìn chăm chăm vào căn phòng giam hiệu trưởng và Ben đến xuất thần.

“Ừm...” Triển Chiêu tùm tùm, “Có mỗi câu rồi, câu cá thôi... Mà, tôi còn có ý này.”

## 186. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 31

### Chương 31 : Kế hoạch hành động

Ý tưởng của Triển Chiêu quả nhiên làm người ta phải ngỡ ngàng: anh muốn cả Leonard và Karula hợp tác cùng cảnh sát, ba mặt cùng bao vây; cắt nguồn ma túy, thuốc tê, thuốc an thần cung cấp cho đảo Lipari, nhất là khu vực phía nam đảo, nơi đầu não bị Wolf chiếm đóng.

“Miêu Nhi, chặn nguồn thuốc này có tác dụng gì?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc.

“Khả năng điều khiển con người của Wolf chưa đạt tới độ hoàn hảo, vì thế hắc đa phần phải phụ thuộc vào các loại thuốc. Chỉ cần cắt nguồn cung của hắc vài ngày, hắc sẽ không khống chế được nữa.” Triển Chiêu giải thích.

“Nếu người của hắn không còn thuốc, chuyện gì sẽ xảy ra?” Âu Dương Xuân tò mò.

Triển Chiêu mỉm cười, “Yếu điểm của việc dạy thú chính là giữ chúng ở trạng thái vô hại, chỉ khi nào người thuần phục phát lệnh công kích, chúng mới ở trạng thái tấn công.”

“Mà nếu không còn thuốc để khống chế chúng nữa...” Triệu Trinh tiếp.

“Thì chúng không còn là gia súc, mà là dã thú.” Triệu Tước nhẹ hắng kết thúc, lại nhàn nhã nhấp một ngụm trà.

Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ một lát, rồi quay sang Mason, “Anh bài trí lực lượng cần thiết ở các bệnh viện lớn có trữ các loại thuốc này, mang dùi cui điện và lưới, bắt sống toàn bộ.”

Mọi người đều nín cười, Bạch Ngọc Đường sau khi bị bắt đã kịp học chiêu này mà ăn miếng trả miếng.

“Ấy chết, hỏng rồi!” Triệu Hổ đột nhiên vỗ đùi cái đét, kêu toáng lên.

Tất cả mọi người ngồi bên cậu ta đều bị dọa hết hồn vía, Mã Hán lườm cậu, “Hổ tử, kêu gào cái gì?”

“Mọi người nghĩ mà xem!” Triệu Hổ vung tay loạn xạ, “Nếu sau này ai muốn bắt sếp nhà mình, chẳng phải cứ dùng súng bắn lưới và dùi cui điện là được sao?” Nói vừa dứt lời đã bị Vương Triều tung một cước vào mông.

“Kẻ nào có thể bắt sếp hai lần hả?! Mới một lần người ta đã bắt bài rồi!”

Triệu Hổ gãi đầu, liếc Bạch Ngọc Đường. Anh nhìn cậu chàng cười cười, “Cậu muốn thử không?”

“Ai, thôi ạ.” Triệu Hổ ngơ ngẩn lù lại.

Mason đi chuẩn bị lực lượng. Triển Chiêu nghĩ ngợi một hồi, mở tập tài liệu ngày trước Triệu Tước đưa cho anh, nhìn Triệu Tước: “Chú làm hay tôi làm?”

Triệu Tước nhận lấy tài liệu, trả lời, “Cùng làm đi.” Nói rồi hai người cùng vào phòng sách, bảo Tưởng Bình chuẩn bị máy ghi âm.

Mọi người bên ngoài nhìn nhau, không biết hai người này lại bàn tính làm chuyện gì.

Bạch Ngọc Đường dù rất hiếu kỳ, nhưng cũng biết không nên quấy rầy. Cả hội ngồi bên ngoài chờ tới quá trưa, Triển Chiêu và Triệu Tước cuối cùng cũng đi ra, mang theo mấy đĩa CD.

“Miêu Nhi, chuẩn bị xong rồi chứ?” Bạch Ngọc Đường tò mò tiến tới, hỏi Triển Chiêu.

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Xong việc rồi.”

“Đây là cái gì?” Bạch Ngọc Đường cầm lấy mấy chiếc CD.

“Đây là vài bản ghi âm có tác dụng khống chế cảm xúc.” Triển Chiêu day trán, giải thích, “Chẳng mấy chốc Mason sẽ bắt được một số lượng không nhỏ người bị Wolf thôi miên. Dùng thuốc tiếp thì cũng có thể kiềm chế bọn họ, nhưng thứ như vậy không tốt cho cơ thể. Những bản ghi âm này có thể trấn an họ trong một thời gian ngắn, sau đó đưa họ đi điều trị tập thể, như vậy sẽ phục hồi mau hơn; chứ nếu muốn chờ họ khỏe lại ấy à, riêng việc cai thuốc cũng đã ngốn hết thời gian rồi.”

Tất cả mọi người gật gù. Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu mặt sắp chết tới nơi, liền lon ton đến bên người ta xoa cổ bóp vai. Cả hội nín cười, cảnh Bạch Ngọc Đường làm cu li quả là ngàn năm có một.

Triệu Tước ngồi bên lờm Bạch Ngọc Đường một cái, lằm bằm, “Tôi cũng mệt muốn chết đây, tôi còn lớn tuổi hơn cậu ta, tốn sức hơn bao nhiêu...”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều tròn mắt nhìn nhau, mọi người không ai hó hé một câu. Một hồi lâu sau Âu Dương Xuân bỗng buột miệng, “Ồm, tôi cũng biết mệt xa...”

Triệu Tước híp mắt trông anh chàng một lúc lâu, chớp lấy cái gối, đập!

~Ba ngày sau, Mason truyền tới một tin tức làm người ta phải giật mình kinh hãi: họ bắt được tới mười “người sói”, chưa kể vài tiểu đội đột kích của Wolf, tất cả đều tới vì muốn cướp thuốc.

Người của Leonard và Karula đều thông báo, Wolf tìm mọi cách để giành thuốc, nhưng đều không đạt được mục đích.

“Hóa ra tử huyết của hắn thực sự đúng là điểm này.” Karula không ngừng lắc đầu, nhìn Triển Chiêu, “Quá tuyệt vời, cái này gọi là ‘không đánh mà thắng’ của người Trung Quốc các cậu phải không? Hiện giờ sức chiến đấu của Wolf, ngoại trừ mấy tên TVA phản bội không năng lực thì đã gần như cạn kiệt cả rồi.”

Triển Chiêu mỉm cười, lắc đầu, “Không phải gần như, mà đã cạn kiệt rồi.”

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng chăm chăm nhìn Triển Chiêu, “Là sao?”

“Tác phong làm việc của Wolf tương đối cẩn thận, hắn trong sinh hoạt bình thường hắn cũng rất kín đáo cẩn trọng? Gần như không có tâm phúc phải không?” Triển Chiêu hỏi Karula.

“Chính thế.” Karula châm xì gà, gạt gù, “Thằng nhãi đó không tin bất kỳ kẻ nào. Hắn là kẻ làm việc gì cũng không hề có bản kế hoạch, không thông báo cho ai, tất cả chi tiết đều giấu trong đầu.”

“Miêu Nhi, ý cậu là những người trên đảo đó đều ít nhiều bị Wolf ‘cải tạo’ ư?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu gạt đầu, “Kẻ đã từng phản bội sợ nhất bị phản bội.”

“Vậy nghĩa là giờ thằng nhãi Wolf đó một tham mưu cũng không có hả?” Karula nổi hứng, quay sang lệnh cho thủ hạ, “Chuẩn bị ca nô, trang bị đầy đủ vũ khí cho ta, ông đây sẽ quyết đấu cùng hắn một phen.”

“Từ từ.” Triển Chiêu ngăn Karula đang tràn đầy hưng phấn lại, “Hiện giờ vấn đề quan trọng nhất không phải là bắt người, mà là cứu người.”

“Cứu người?”

“Dựa theo tính cách của Wolf mà nói, hắn nhất định phải cho toàn bộ người trên đảo chôn cùng mới chịu.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng thở dài, “Chúng tôi muốn lên đảo tìm cách cứu viện trước.”

“Phải... Muốn tìm cách cứu người, cần phải có kỹ xảo đặc biệt.” Triển Chiêu tiếp lời, “Nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

“Sẽ rất nghiêm trọng sao?” Âu Dương Xuân hỏi.

“Wolf là kẻ có thiên phú dị bẩm.” Triệu Tước vốn chỉ ngồi nghe một bên bỗng buông tách trà, “Nói cách khác, hắn cảm thấy đa số con người, đặc biệt là những người hắn bắt được và dễ dàng cải tạo là hạ đẳng, giá trị kém hơn hắn một bậc. Những người như thế chôn cùng hắn, cùng lắm chỉ được coi là vật bồi tang rẻ tiền mà thôi. Những người như vậy dù cho chết cả vạn người, hắn cũng không thỏa mãn bằng một kẻ có thể lực ngang bằng hắn đâu.”

Tất cả mọi người nhìn nhau, len lén liếc Triệu Tước. Ông ta nói những lời này, sao giống tự bạch quá vậy...

Triệu Tước nhìn thái độ của những người khác, chỉ khẽ mỉm cười, không mở miệng thêm.

“Hắn dùng tính mạng những người trên đảo làm mồi nhử, dùng cả hòn đảo làm bẫy, chỉ để dụ người bắt hắn đồng vu quy tận, và đương nhiên phải là người xứng đáng với thân phận hắn.” Triển Chiêu nói rồi, liếc nhìn Karula.

“Tôi hả?” Karula cười cười, “Đúng là phù hợp tính cách của hắn.”

“Vậy chúng ta phải làm gì?” Công Tôn hỏi Triển Chiêu, “Cậu hắn là đã có kế hoạch rồi?”

“Có.” Triển Chiêu gạt đầu cười, “Tương kế tựu kế.”

Tất cả nhú mày — Quả nhiên đã có kế hoạch sẵn rồi.

“Phải tương kế tựu kế như thế nào?” Bạch Cẩm Đường từ khi bắt đầu vụ án rất ít khi tham gia, nhưng đây là lần đầu tiên anh thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu phá án, cũng cảm thấy thú vị, liền chen vào một câu.

“Cho Wolf biết, chúng ta không định tự mình lên đảo, mà là chuẩn bị lực lượng hạng nặng tấn công.” Triển Chiêu đáp, “Trong trường hợp đó, nếu anh là Wolf, anh sẽ làm gì?” Anh hỏi Karula.

“Ha ha ha...” Karula lắc đầu, trỏ Triển Chiêu, “Cậu thật là gian xảo, nếu tôi là Wolf, tôi sẽ thiết kế bẫy trên đảo, giết toàn bộ quân đội và những người lên đảo tìm cách cứu viện, còn bản thân sẽ lên tới đây, tìm cái kẻ đáng hận nhất nhưng cũng xứng đáng nhất kia để báo thù, đồng vu quy tận.”

“Như vậy người hận nhất đó sẽ là ai?” Triển Chiêu lại hỏi Karula.

“Ta...” Karula ngẫm nghĩ, “Hay là các cậu? Leonard?”

Triển Chiêu nghe tới đó, mỉm cười, “Kẻ hận nhất có hai loại.”

Karula nhú mày, “Hai loại nào?”

“Cả anh, Wolf và Leonard... thực ra đều không khác nhau lắm về mặt tính cách. Người như anh, trên đời này hận nhất hai loại người.”

“Ồ?” Karula hào hứng cười cười, “Nói nghe thử xem?”

“Một là kẻ anh không bao giờ có thể vượt qua, và hai là kẻ phản bội chính anh.” Triển Chiêu nói, “Anh là kẻ Wolf không thể đánh bại, nhưng vẫn còn một người, kẻ phản bội đáng chết nhất với anh.” Dứt lời, anh nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Ben?”

Triển Chiêu gật đầu.

“Wolf là kẻ có tính nhẫn nại.” Triển Chiêu nói, “Anh có thể chờ đợi, trước tiên tìm cơ hội xử lý Ben, sau đó mới quyết đấu cùng anh.”

“Để Wolf thoát khỏi đảo rất nguy hiểm.” Âu Dương Xuân lên tiếng.

“Cho nên, chúng ta cần chúng ta cần tạo tình huống để cả Karula và Ben xuất hiện...” Triệu Trinh nghĩ đến đây, nhìn Triển Chiêu, “Tình huống gì mới được?”

Triển Chiêu cười, “Ngoài việc phản bội Wolf, Ben còn hãm hại Karula, bởi vậy việc Karula cho người cướp Ben đi là hoàn toàn hợp lý, sau đó dùng hình phạt của TVA để xử anh.”

“Ha...” Karula cười, “Tôi cũng muốn dùng tên nhãi đó nuôi sói!”

“Anh sẽ tới pháp trường của Karula...” Bạch Ngọc Đường nói, “Nơi này có lẽ là bí mật với kẻ khác, nhưng anh Wolf sẽ biết, phải không?”

Karula gật đầu, “Anh biết.”

“Vậy việc cứu người thì sao?” Âu Dương Xuân vẫn quan tâm việc giảm thương vong hơn, “Nếu trên đảo có bẫy rập, vậy chúng ta sẽ cứu người như thế nào?”

“Có một biện pháp rất đơn giản.”

“Đó là gì?” Âu Dương Xuân ngồi xuống, kiên nhẫn chờ câu trả lời.

“Lợi dụng thời gian chênh lệch.” Triển Chiêu ngồi xuống, “Wolf là kẻ theo chủ nghĩa hoàn mỹ cực đoan, anh sẽ không để những người trên đảo chết trước anh, vì nếu chết quá sớm, sẽ không đạt được ý nghĩa ‘chôn cùng anh’.”

Mọi người nhìn nhau, rồi gật đầu.

“Bởi vậy, ngày anh giết hết tất cả những người đó cũng sẽ là ngày anh tiêu diệt Karula và Ben.” Triển Chiêu tiếp tục, “Nếu Wolf không muốn dùng tay chân nào khác, anh chỉ có thể tự mình làm tất cả mọi chuyện. Mà giết người hàng loạt một cách hiệu quả và nhanh chóng chỉ có hai cách.”

“Đầu độc, hoặc cho nổ toàn bộ.” Bạch Ngọc Đường tiếp lời, “Mà có thể điều khiển từ xa chỉ có thể là kích nổ. Hơn nữa một vụ nổ hoành tráng sẽ có tầm ảnh hưởng lớn hơn nhiều, có thể nhanh chóng thu hút sự chú ý của truyền thông.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật đầu, “Dựa theo tính đa nghi của Wolf, anh phải xác nhận rằng kế hoạch hoàn mỹ của mình đã được thực thi, anh mới chịu làm bước tiếp theo. Ví dụ như, anh nghe được tin, Karula

ngày hôm trước cướp Ben, mà người cứu hộ ngày hôm sau mới tới, hẳn sẽ thừa thời gian trống ở giữa đi xác nhận Karula có thực sự cướp người không. Sau khi xác nhận thông tin chính xác, hẳn sẽ xác minh lại xem người cứu hộ đã lên đảo chưa, sau đó mới kích bom nổ, làm tất cả hoảng loạn... Rồi cuối cùng khi biết tin cho nổ xong xuôi, hẳn mới yên tâm không để lại hậu hoạn, toàn tâm toàn ý đi tìm Karula báo thù.”

“Ồ...” Tất cả gật đầu, “Chúng ta phải lợi dụng chính thời gian Wolf xác nhận lại thông tin để cứu người!”

“Đúng thế.” Triển Chiêu gật đầu, tất cả thở phào nhẹ nhõm, “Chỉ cần làm Wolf lệch thời gian một chút thì có thể tránh việc đối đầu trực tiếp gây thương vong lớn hay tạo hậu quả khó lường trước.”

“Nhưng... Nếu như vậy, thời gian chúng ta có để cứu người trên đảo sẽ vô cùng ngắn.” Âu Dương Xuân hỏi Triển Chiêu, “Trụ sở của Wolf lại rất lớn, làm thế nào có thể tìm ra chỗ mấy người đó bị nhốt đây?”

Triển Chiêu trầm mặc một hồi rồi mới cất tiếng, “Những người này đối với Wolf không phải là con người... mà là vật thí nghiệm, là rác rưởi, là món đồ chơi.” Nói tới đây, anh quay nhìn Lạc Thiên, nhẹ giọng, “Lạc Thiên, anh có thể lên đảo cùng đội đặc công được không?”

Lạc Thiên thoáng ngạc nhiên, nhưng cũng lập tức gật đầu, “Tôi hiểu.”

Thấy Triển Chiêu có ý xin lỗi mình, Lạc Thiên cười, “Tất cả những kẻ làm thí nghiệm đều coi thực nghiệm của mình là vinh quang, thời điểm cuối cùng phải làm cho thỏa thích. Còn nhớ cái nhà kho ngầm ở thành phố S ngày trước không? Tất cả vật thí nghiệm hẳn đều giấu ở đó... Cũng giống lần này thôi, phải nhốt họ ở nơi làm họ thống hận nhất, nhưng cũng sợ hãi nhất, nơi hẳn đã giết người hoặc bắt họ dần giết lẫn nhau, làm cho họ dù chết cũng phải sợ hãi. Tôi nghĩ tôi có thể tìm được chỗ đó, nói cho cùng những thực nghiệm trên con người đâu cũng giống nhau, bình mới rượu cũ mà thôi.”

Không ai nói một lời. Lạc Thiên nói đúng, lần này thật sự phải dựa vào anh, nhưng đồng thời cũng sẽ làm anh tổn thương không ít.

“Lạc Thiên, em đi cùng anh!” Bạch Trì nói, Triệu Trinh bên cạnh cũng gật đầu.

Sau đó, mọi người phân công nhiệm vụ. Triển Chiêu tính toán một chút, hai ngày nữa là thời cơ tốt nhất, tất cả chuẩn bị hành động.

Bạch Cẩm Đường tiến lại gần Bạch Ngọc Đường, vỗ vỗ vai cậu em, “Ngọc Đường ạ, anh thấy chú mày làm đội trưởng rảnh thật đấy, có Triển Chiêu lập sẵn kế hoạch rồi. Mà nói đi nói lại, đầu óc của Triển Chiêu đúng là hữu dụng hơn cái đầu chú thật.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong cũng không buồn, ngược lại còn vui vẻ cười, “Đúng vậy, nên chuyện em làm đều là hoạt ~ động ~ thể ~ lực ~”

Bạch Cẩm Đường hiểu ý gật gù, Triển Chiêu một bên nghe thấy mấy chữ ‘hoạt ~ động ~ thể ~ lực ~’ Bạch Ngọc Đường cố ý nhấn mạnh, phóng một ánh mắt sắc như dao sang. Bạch Ngọc Đường vội vàng chạy mất.

Karula nhìn quanh chẳng có việc gì làm, cũng đành trở về bố trí lực lượng. Nhưng vừa ra tới cửa, hẳn đột nhiên quay lại nhìn Triển Chiêu, “Đúng rồi, cậu thiên tài, có chỗ cậu nói sai rồi.”

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn hẳn.

Karula trông Triển Chiêu một lát, rồi cười, “Tôi và Leonard thực ra không giống Wolf, chúng tôi còn cảm hận một loại người nữa.”

Triển Chiêu nghe xong sững sờ nhìn hẳn, rồi nhanh chóng mỉm cười, gật đầu, “Tôi hiểu rồi, là những kẻ làm tổn thương người các anh yêu thương.”

Karula hơi nhúm mày, vừa lòng xoay người rời đi, miệng lẩm bẩm, “Phải... Thiên tài quả chính là thiên tài.”

## 187. Quyển II – Vụ Án 7 – Chương 32

Chương 32 : Bỏ Lang Hành Động\* ( kết thúc hồ sơ vụ án)



Mấy ngày tiếp theo, mọi người khua chiêng gióng trống tiến hành chuẩn bị; lực lượng hải quân tụ tập đến vùng biển phụ cận quần đảo Lipari, chỉ đợi phát lệnh là sẵn sàng hành động.

“Thời gian hành động dự định là 3 giờ chiều mai.” Âu Dương Xuân bước vào, “Dựa theo ý của Triển Chiêu, đã cố tình để lộ tin tức ra ngoài.”

“Miêu Nhi, để lộ thời gian hành động... ổn chứ?” Bạch Ngọc Đường hỏi, những người khác cũng thoáng chút lo lắng.

“Ổn mà.” Triển Chiêu nói, “Wolf rất đa nghi, nhất định sẽ cho là chúng ta truyền ra thời gian hành động chậm hơn dự định thật để có thể bắt ngờ tấn công trước.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu. Lúc này, một thủ hạ của Karula chạy tới, đưa ọi người một chiếc điện thoại di động.

Bạch Ngọc Đường tiếp điện thoại, giọng của Karula truyền đến, “Đội trưởng Bạch, đến khi nào tôi có thể hành động?”

“6 rưỡi sáng mai.” Bạch Ngọc Đường đáp.

“Hả?” Karula dường như hơi bất mãn, “Sớm vậy ai mà dậy nổi?”

Bạch Ngọc Đường còn chưa kịp lên tiếng đã nghe Karula than thở, “Bỏ đi, dân Trung Quốc các người chẳng phải có câu ngạn ngữ ‘chim dậy sớm mới có sâu ăn\*’ sao, tôi sẽ phá lệ một lần vậy, hi vọng hợp tác vui vẻ.” Dứt lời, cúp điện thoại.

Bạch Ngọc Đường tiếp đó phân công nhiệm vụ, “Âu Dương phụ trách chỉ huy đợt cứu hộ này. Các đội viên tham gia là Lạc Thiên, Bạch Trì, Triệu Trinh, Vương Triều, Trương Long, và Tưởng Bình.”

Lần này, Lạc Thiên cùng Triệu Trinh chịu trách nhiệm lên vào trong trước để tìm kiếm tung tích của những người bị nhốt. Vì vậy, sau khi mọi người ăn tối xong, lúc màn đêm buông xuống sẽ phải xuất phát. Trước khi đi, Triển Chiêu cầm bản đồ quần đảo đưa cho Bạch Trì xem, bảo cậu nhớ kỹ tất cả các vị trí, chịu trách nhiệm hướng dẫn cho Lạc Thiên và Triệu Trinh.

Bạch Trì có chút lo lắng, nhìn Triển Chiêu, “Em... Chỉ có mình em hướng dẫn thôi sao?”

Triển Chiêu mỉm cười, vỗ vai Bạch Trì, “Tưởng Bình sẽ dùng máy tính trợ giúp em nữa, nhưng chủ yếu vẫn là em phải dựa vào chính kiến thức của mình để đưa ra phán đoán. Nhiệm vụ rất nặng đấy.”

Bạch Trì thoáng lộ vẻ thiếu tự tin. Bạch Ngọc Đường đi đến, ghé vào tai cậu thì thầm, “Lần này Triệu Trinh cũng lên đảo. Cậu ta giờ là người của em rồi, em phải biểu hiện thật tốt, không được để cho người ta gặp nguy hiểm đâu đấy.”

Bạch Trì nghe xong tinh thần chấn động, liền nghiêm túc gật đầu, “Vâng, em biết rồi!”

Thấy Triệu Trinh và Lạc Thiên đang thảo luận chuyện trang bị ở một bên, Bạch Trì tiến đến vỗ vai Triệu Trinh, “Trinh, anh đừng sợ, em cam đoan sẽ hướng dẫn cho anh thật tốt!”

Triệu Trinh đỏ mặt cười nhìn Bạch Trì, cậu nhỏ này tới bây giờ vẫn chưa hiểu tình hình sao.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu bố trí kế hoạch vây bắt Wolf.

“Karula không phải cảnh sát, yêu cầu hãn hợp tác cũng là tình huống bắt buộc, nhưng tốt nhất là không để cho hãn tiếp cận Wolf. Wolf vẫn nắm giữ phần lớn thông tin, chúng ta còn phải dựa vào hãn để tra rõ nguồn gốc, thả lưới tóm gọn một mẻ, không thể để hãn chết.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Mã Hán, cậu và Triệu Hổ chịu trách nhiệm phục kích bắn tỉa.” Bạch Ngọc Đường tiếp tục phân công, “Mason mang theo cảnh sát phòng thủ ở ngoài, đề phòng trường hợp Wolf bỏ chạy. Bởi Wolf có năng lực đặc biệt, để tránh thương vong, tốt nhất là có thể khuyên hãn đầu hàng, Miêu Nhi và Triệu Tước chịu trách nhiệm việc này. Nếu thật sự dụ hàng không được, tôi và cặp song sinh sẽ chịu trách nhiệm cưỡng chế bắt hãn.”

Anh nói xong, tất cả mọi người đều không có ý kiến, duy chỉ có Bạch Cẩm Đường nhướn mi nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, còn anh?”

Bạch Ngọc Đường dường như có chút khó xử, “Anh hai... Anh không phải là nhân viên cảnh sát... Em nghĩ anh vẫn không nên...”

Bạch Cẩm Đường liếc cặp song sinh, ý là —— Tụi nó cũng đâu phải nhân viên cảnh sát.

Bạch Ngọc Đường lại khó xử nhìn sang Triển Chiêu cầu cứu. Triển Chiêu cũng không biết nên nói làm sao mới tốt; nhiệm vụ lần này cực kỳ nguy hiểm. Wolf là một con sói hoang, không ai dám khẳng định khi hắn bị dồn đến đường cùng sẽ làm ra được chuyện gì... Mấy ngày nữa anh hai và Công Tôn sẽ kết hôn, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...

Mọi người cũng không dám khuyên, chợt nghe Công Tôn lên tiếng, “VẬY TÔI CŨNG ĐI, CHÚNG TA CÙNG HÀNH ĐỘNG, NẾU CẦN SẼ HỖ TRỢ; CHỨ ĐỂ BỌN TÔI Ở NHÀ CHỜ THÌ CHỈ CÓ THỂ LO LẮNG SƯÔNG THÔI.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cảm thấy cũng có lý, đành gật đầu đồng ý.

~Màn đêm lặng lẽ buông xuống, Triển Chiêu thảo luận với Triệu Tước trong văn phòng đến khuya mới trở về, chợt bắt gặp Bạch Ngọc Đường đang ngẩn người ngồi ở trên giường.

“Ngọc Đường, sao thế?” Triển Chiêu thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường có vẻ nghiêm trọng, liền bước tới hỏi.

“Ừm...” Bạch Ngọc Đường khẽ thở dài, “Không biết tại sao nữa, vẫn cảm thấy hơi bất an.”

Triển Chiêu giật mình, “Cậu trải qua từng ấy trận chiến lớn nhỏ rồi mà giờ mới là lần đầu tôi thấy cậu lo lắng đấy.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không biết... Có dự cảm không lành.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, ngồi xuống cạnh Bạch Ngọc Đường, đưa tay áp lên gương mặt anh, “Có lẽ là linh tính chẳng... Giác quan thứ sáu của cậu trước giờ vốn rất nhạy.”

Bạch Ngọc Đường cầm lấy tay Triển Chiêu, ngẩng đầu nhìn anh.

“Vậy cụ thể cậu lo lắng chuyện gì?” Triển Chiêu hỏi, “Hoặc là người nào?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút rồi đáp, “Tôi lo cho anh hai.”

“Cậu cảm thấy anh hai sẽ gặp nguy hiểm?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu. Triển Chiêu cau mày suy nghĩ một chút, đoạn xoay người ra ngoài.

Khoảng nửa tiếng sau, Triển Chiêu quay lại, nói với Bạch Ngọc Đường, “Tôi đã nói chuyện với anh hai và Công Tôn rồi. Hai người họ ngày mai sẽ không tham gia, ở nhà chuẩn bị hôn lễ.”

Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn Triển Chiêu, thấy anh mỉm cười, nháy mắt với mình mấy cái thì mới dần dần thả lỏng.

Chừng ba giờ sáng hôm sau, các đội viên SCI đều tỉnh dậy. Tối qua, nhóm của Âu Dương Xuân đã lên thuyền đi trước. Lạc Thiên và Triệu Trinh đã lên vào địa phận quần đảo, tìm kiếm các vị trí có thể giam cầm các con tin.

Khoảng sáu giờ sáng, chiếc xe giam Ben chạy về cục cảnh sát, trên đường bị Karula bố trí mai phục, bắt Ben đi mất.

Karula đưa Ben tới một căn cứ bí mật ở vùng núi phía Nam.

Ben không biết kế hoạch lần này, thấy Karula bắt mình đi, hoảng sợ đến trợn trắng mắt. Karula thấy hân kinh hoàng như vậy cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

Trong sân sau biệt thự của Karula có một không gian ngầm khổng lồ dưới lòng đất, giống hệt một vườn bách thú, lan can phía dưới cao gần mười mét, bao quanh một khu vực nuôi mười mấy con sói đồng cỏ Bắc Mỹ.

Ben bị Karula trói phía trên lan can, bên dưới có mười mấy con sói hau háu nhìn hấn, nhất thời không thốt nên lời.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nấp trong biệt thự của Karula. Vì nơi này tương tự một nơi cử hành tế đàn nên cũng không có quá nhiều người lui tới, nhìn chung Karula không cho ai biết nơi này, ngoại trừ vài nhân vật nòng cốt mà hấn tin nhiệm nhất.

Khoảng chín giờ sáng, Triệu Trinh và Lạc Thiên thành công thâm nhập căn cứ của Wolf, mà hấn ta cũng không còn ở trong căn cứ, quả nhiên đã rời đi.

Triệu Trinh và Lạc Thiên lục soát khắp căn cứ, tìm tung tích những người bị nhốt. Hai người ngạc nhiên phát hiện, căn cứ của Karula bố trí vô số bẫy rập, nhờ có trực giác của Lạc Thiên cùng thân thủ của Triệu Trinh, nhóm của họ rốt cuộc cũng tìm được vị trí giam giữ những con tin vào khoảng mười giờ. Lạc Thiên và Triệu Trinh thấy nhóm con tin bị hại thành bộ dạng người không người quỷ không quỷ cũng lắc đầu thở dài, nhưng... Ở địa điểm nhốt những con tin lại được đặt một lượng thuốc nổ cực lớn.

Vị trí thuốc nổ được giấu khá kín; sau khi tìm được, Triệu Trinh và Lạc Thiên gọi chuyên gia tháo bom tới; may mắn Lạc Thiên có năng lực sức cốt, dễ dàng chui được vào những chỗ chỉ trẻ em mới chui vừa, rồi dựa theo chỉ dẫn của đội tháo bom mà thành công vô hiệu hóa chúng, cứu được toàn bộ các con tin.

Âu Dương Xuân chỉ huy phần lớn nhân viên dời đi, lặng lẽ kết thúc hành động. Khoảng một tiếng sau, anh hạ lệnh cho nổ phần bom đặt trên đảo.

Nửa giờ tiếp theo, tin tức lên song: Có một vụ nổ xảy ra trên quần đảo Lipari, tình huống cụ thể hiện vẫn đang được điều tra.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu sau khi nhận được tin, cùng mọi người lẳng lặng chờ trong căn cứ của Karula, chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng.

Trong biệt thự của Bạch Cẩm Đường, Công Tôn vừa xem tin tức trên ti vi vừa lo lắng không yên.

“Đừng lo.” Bạch Cẩm Đường đưa tay xoa xoa cổ anh, “Tại Ngọc Đường sẽ không sao đâu.”

Công Tôn gật đầu. Lúc này, chuông cửa chợt vang lên.

Bạch Cẩm Đường chau mày, nhìn màn hình quan sát... Là người đưa lễ phục đến. Anh vừa định ra ngoài mở cửa thì điện thoại vang lên.

Công Tôn bắt máy, gọi Bạch Cẩm Đường, “Là Leonard.”

Bạch Cẩm Đường quay lại bắt điện thoại, chuông cửa vẫn kêu không ngừng, Công Tôn liền ra mở cửa.

“Chuyện gì?” Bạch Cẩm Đường bắt điện thoại, hơi mất kiên nhẫn.

“Là cậu bảo tôi gọi đến mà!” Leonard trả lời một cách lười biếng.

Bạch Cẩm Đường sửng sốt, lập tức quay phắt lại, nhìn thấy Công Tôn đang tiến ra ngoài cổng.

“Sách!” Bạch Cẩm Đường ném điện thoại, đuổi theo, thấy Công Tôn đã mở cửa. Nghe thấy Bạch Cẩm Đường gọi mình, Công Tôn quay đầu, không ngờ lại bị người ở cửa túm lấy cánh tay, kéo thẳng vào trong xe. Chiếc xe kia chưa hề tắt máy, phóng thẳng đi.

“Chết tiệt!” Bạch Cẩm Đường nghiêng răng, lao vào một chiếc xe ở bên cạnh mà theo sát. Chiếc xe phía trước lạng lách như điên, Bạch Cẩm Đường không dám đuổi quá gấp, ngộ nhỡ xảy ra tai nạn xe thì người gặp nguy hiểm nhất chính là Công Tôn.

Mất thấy chiếc xe hướng tới căn cứ của Karula, nơi nhóm của Bạch Ngọc Đường đang mai phục, Bạch Cẩm Đường có dự cảm xấu, liền lấy điện thoại ra...

~Tất cả đợi khoảng hơn một tiếng... Wolf vẫn chưa xuất hiện.

“Tại sao hấn vẫn chưa tới?” Triển Chiêu khẽ chau mày.

Karula chờ hoài cũng bắt đầu buồn ngủ. Đột nhiên, Mã Hán chịu trách nhiệm canh gác lên tiếng, “Đội trưởng, có một chiếc xe đang chạy đến... Không đúng, là hai chiếc... Chiếc phía sau trông quen lắm.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mi. Đúng lúc này, điện thoại di động vang lên, anh cầm lên, là Bạch Cẩm Đường gọi. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thoáng sửng sốt. Bạch Ngọc Đường bắt máy, nghe xong liền giật mình, vội thông báo, “Mọi người chú ý, Công Tôn bị Wolf bắt làm con tin!”

“Cái gì?” Mọi người còn chưa kịp phản ứng, xe của Wolf đã thắng “Kít” lại một tiếng, dừng ở bên ngoài căn cứ của Karula. Bám sát ngay sau, xe của Bạch Cẩm Đường cũng đã đến nơi.

Wolf mở cửa xe, lôi Công Tôn xuống, một tay cầm súng chĩa vào anh.

Karula nghiêng đầu nhìn, nhướn hàng chân mày, bắt gặp Bạch Cẩm Đường đứng sau hai người ấy, sắc mặt quả thật là xấu tới cùng cực.

Wolf vừa dí súng vào Công Tôn vừa quay đầu lại gườm Bạch Cẩm Đường, “Đừng tới đây! Nếu không tao giết nó!”

Bạch Cẩm Đường đứng nguyên tại chỗ. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thoáng nhìn nhau, trong lòng hồi hận không nên lời, sớm biết thế đã để cho hai người họ đi theo, thật là chữa lợn lành thành lợn què mà.

Wolf lôi Công Tôn theo, đi tới trước mặt Karula. Mọi người cuối cùng cũng thấy rõ bộ mặt thật của Wolf. Ánh mắt Bạch Ngọc Đường lạnh như băng, nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, chính là gã này.”

Ben nhìn thấy Wolf cũng nhăn mặt, cúi đầu. Tay của hắn vẫn đang bị trói trên lan can, chẳng khác nào một tấm bia sống; Wolf không một phát bắn chết hắn mới là lạ.

Wolf nhìn chằm chằm Karula, nhe răng cười lạnh, “Không ngờ là tao còn tìm được một tấm bùa hộ mệnh cùng đi đúng không?”

Karula chớp mắt mấy cái rồi liếc nhìn sang căn phòng kế bên. Vụ này chẳng phải là do đám Triển Chiêu giải quyết sao? Không ra là ta tự xử hắn.

Triển Chiêu thoáng suy nghĩ, nhìn Triệu Tước một cái, sau đó đẩy cửa bước ra ngoài. Bạch Ngọc Đường dựa theo kế hoạch ban đầu, mang theo cặp song sinh bọc đánh từ đầu kia qua. Trước khi đi, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một cái, “Miêu Nhi...”

Triển Chiêu gật đầu với anh rồi cùng Triệu Tước rời đi.

Wolf nhìn thấy Triển Chiêu xuất hiện cùng Triệu Tước liền sửng sốt, nghiêng răng ken két, “Quả nhiên bọn mày đã có chuẩn bị...”

Triển Chiêu nhìn Wolf, lắc đầu nói, “Thả người đi, anh có bắt anh ấy cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Ha...” Wolf cực kỳ có kinh nghiệm trong chuyện này. Hắn dùng Công Tôn chặn điểm bắn từ trên lầu của Mã Hán, cười lạnh, “Bọn mày cho là tao tay không tác sát mà tới? Bọn mày định bắt sống không được thì bắn chết phải không?”

Dứt lời, hắn xoay mặt sang Ben, “Mày là đồ ngu! Dám phản bội tao, bây giờ thì biết hậu quả rồi chứ?” Sau đó lại quay sang nhìn Karula, “Yêu cầu của tao rất đơn giản, đợi tao giết chết thằng phản bội này, sau đó hai ta quyết đấu công bằng!”

Karula mỉm cười, đột nhiên giương súng về phía Ben...

“Đoàng!”

Ben trợn mắt nhìn Karula, thét lên, ngã xuống đất.

“Mày...” Wolf vốn định sẽ tự tay giết Ben, không ngờ lại bị Karula cuỗm tay trên. Hắn trợn tròn mắt, khuôn mặt tràn đầy lửa giận.

“Biết điều này nói lên cái gì không?” Karula cười lạnh, “Chính là, tao mạnh hơn mày.”

Wolf nheo mắt, “Chẳng qua số mày may thôi.” Lại dí súng vào Công Tôn, nhìn về phía Mã Hán trên lầu, “Thằng bắn tĩa ném khẩu súng xuống, nếu không tao bắn chết nó!”

Mã Hán cau mày, chợt tiếng Bạch Ngọc Đường vang lên trong tai nghe liên lạc, “Làm theo đi.”

Mã Hán ném khẩu súng xuống, sau đó giơ hai tay lên với Wolf, ý bảo mình không có súng, tiếp theo từ từ lùi vào trong. Triệu Hồ Vãn nằm úp sấp bên cạnh, giao khẩu súng bắn tĩa cho Mã Hán, “Tiểu Mã ca, xem ra chỉ có một cơ hội duy nhất thôi.”

Mã Hán tiếp lấy súng, cũng không nhắm ngay mà bình tĩnh đợi thời cơ.

“Người yêu cầu quyết đấu chính là mày.” Karula nhìn chăm chăm vào Wolf, tỏ vẻ mất kiên nhẫn, “Vì sao lại dùng cái cách dễ tiện như vậy? Từ lúc nào mày đã biến thành con rùa đen rút cổ, nhân cách xuống cấp tới mức ấy sao?”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường và cặp song sinh đã tiến đến phía sau Wolf, nấp ở đằng sau xe hân.

Triệu Tước nhìn tình hình trước mắt, đột nhiên nói khẽ với Triển Chiêu, “Cậu nhìn ánh mắt của hân đi, dù thế nào đi nữa thì hân cũng sẽ nổ súng với Công Tôn.”

Triển Chiêu chau mày, mọi việc xem ra đã vượt khỏi tầm khống chế. Đều do mình tối qua khuyên Công Tôn...Tiểu Bạch chắc chắn cũng đang tự trách.

Triệu Tước nhìn thấy thần sắc của Triển Chiêu, cười nhẹ, “Bây giờ mà cậu còn có thể nghĩ đến tư tình à?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, biết bây giờ không phải là lúc để do dự, anh nén tâm tình rồi gật đầu với Triệu Tước. Hai người quay ra nhìn Wolf. Bạch Ngọc Đường thừa dịp Wolf không chú ý, nhẹ nhàng nhảy xuống lan can, đáp vào bên trong sân ban công. Anh cúi thấp người, lặng lẽ tiến đến gần mục tiêu.

Triệu Tước đột nhiên gọi Wolf một tiếng, sau đó thì nhìn chăm chăm vào mắt hân. Wolf khẽ cau mày, dường như cảm thấy hơi khó chịu, chợt nghe Triển Chiêu thấp giọng, “Buông tay ra...”

Wolf vốn muốn nhìn đi chỗ khác, nhưng hai mắt không tự chủ được mà cứ hướng về Triệu Tước. Ánh mắt hân hệt như đã bị đóng đinh lại.

“Buông tay ra...” Triển Chiêu tiếp tục cất giọng dẫn dắt khiến cho Wolf dần dần mất đi khống chế ở đôi tay...

Tiếp đó, một tiếng “Cạch” vang lên, tay của Wolf khẽ buông lỏng, khẩu súng rơi xuống đất. Cùng lúc đó, Công Tôn lập tức chớp lấy thời cơ giẫy khỏi tầm kiểm soát của hân, chạy về phía trước. Wolf cũng đồng thời giật mình tỉnh lại, thoát khỏi ánh nhìn của Triệu Tước, vừa vươn tay ra định bắt Công Tôn lại thì đột nhiên Bạch Ngọc Đường từ lan can phía sau lên đến, kìm chặt lấy, ấn hân về phía trước. Do xung lực\*, Bạch Ngọc Đường sau khi ấn Wolf xuống thì lộn người về phía trước. Wolf ngã rạp xuống mặt đất, nhanh chóng rút dao từ tay áo ra. Hân vừa mới rút dao ra thì chợt nghe thấy một tiếng “Chú”, trên cổ tay xuất hiện một lỗ hồng đầy máu. Con dao rơi xuống đất — là từ Mã Hán với khẩu súng của Triệu Hồ.

Cặp song sinh đồng thời xông đến, lập tức chế phục Wolf. Bạch Ngọc Đường đưa còng tay cho họ còng hân lại. Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Karula cũng thu súng, đập lên “xác” Ben vẫn nằm sấp trên mặt đất, “Được rồi, còn muốn diễn tới khi nào nữa? Vừa rồi ta đâu có bắn trúng người.”

Ben giật mình ngẩng đầu, bàn tay giấu dưới người chậm rãi giơ lên.

Bạch Ngọc Đường ở một bên vừa thấy đã kinh ngạc: Khẩu súng vừa rồi Wolf đánh rơi đang nằm trong tay Ben. Khuôn mặt hân ta tràn ngập ý cười, Bạch Ngọc Đường lập tức la lớn “Miêu Nhi!” rồi lao về phía Triển Chiêu.

Nhưng lúc này, Ben đã giơ súng, hướng về phía Triển Chiêu, bóp cò...

Ngay khoảnh khắc tiếng súng vang lên, Triển Chiêu lập tức cảm thấy Triệu Tước bên cạnh đẩy mình một cái. Anh khẽ lắc đầu, đầu đạn xoẹt qua cánh tay, nhói lên.

Ben thấy mình bắn trượt, Karula ở bên cạnh đã kịp rút súng, hân bất thành linh xoay mặt, nhắm vào Bạch Ngọc Đường, nã một phát.

Lúc này cục diện vô cùng hỗn loạn, phản ứng đầu tiên của mọi người là đi cứu Triển Chiêu, hoặc là giơ súng nhắm vào Karula, không ai ngờ rằng Ben sẽ trực tiếp nổ súng với Bạch Ngọc Đường. Cũng vào khoảnh khắc tiếng súng vang lên, Bạch Ngọc Đường chợt cảm giác một bàn tay kéo giật anh từ phía sau. Cơ thể

mất thăng bằng ngã sang một bên, nhưng anh vẫn kịp nhìn thấy viên đạn đã bắn trúng vào người vừa kéo mình – Bạch Cẩm Đường.

Giây tiếp theo, tiếng súng lại vang lên, Mã Hán trên lầu cùng Karula bên cạnh đồng thời bắn chết Ben.

“Anh!” Bạch Ngọc Đường vội lao đến đỡ Bạch Cẩm Đường, định tìm vết thương của anh trai. Vừa rồi rõ ràng anh nhìn thấy viên đạn đã bắn trúng.

“Cẩm Đường!” Công Tôn cũng hét lên, hoảng hốt lao đến, cùng Bạch Ngọc Đường xem xét Bạch Cẩm Đường, tìm vị trí vết thương.

Thế nhưng Bạch Cẩm Đường lại không tỏ vẻ đau đớn là bao, chỉ khẽ cau mày, đưa tay sờ lên ngực, nhẹ nhàng nhổ một viên đạn.

Tất cả mọi người vây đến tròn tròn mắt.

Công Tôn cởi Áo phục của Bạch Cẩm Đường, phát hiện bên trong có một lớp áo chống đạn...

Bạch Cẩm Đường mỉm cười, nhìn Triển Chiêu ở ngoài đám người với vẻ mặt hết sức nhẹ nhõm, “Sáng nay Tiểu Chiêu cương quyết bắt anh mặc vào, nói rằng Ngọc Đường có dự cảm xấu, không mặc thì nó không an lòng.”

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đỡ đỡ ngồi phịch xuống. Bạch Ngọc Đường ngồi dưới đất ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, hai người nhìn nhau cười.

Áp giải Wolf lên xe cảnh sát, mọi người lục tục rời đi. Triển Chiêu đứng tại chỗ nhìn quanh.

“Miêu Nhi, chuyện gì vậy?” Bạch Ngọc Đường nhìn vết thương trên tay Triển Chiêu, “Tôi dẫn cậu đến bệnh viện.”

Thế nhưng Triển Chiêu vẫn nhìn quanh quất, “Triệu Tước đâu?”

Những người khác cũng giật mình sững sờ, bốn phía đều không phát hiện bóng dáng Triệu Tước.

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm vết thương trên cánh tay Triển Chiêu một lúc lâu, “Triệu Tước có thể nào... cũng vì có dự cảm xấu... mới chủ động tới hỗ trợ chúng ta?”

Triển Chiêu hơi sững sờ, hạ giọng, “Mục đích chính là để đẩy tôi lúc này sao?”

“Đừng nghĩ nữa.” Bạch Ngọc Đường kéo anh vào trong xe, “Bất kể như thế nào thì hôm nay chúng ta cũng đã đánh một trận rất đẹp, đúng không?”

~Dưới chân núi, Triệu Tước đứng ở ven đường quốc lộ, ngẩng mặt ngắm nhìn áng mây trôi trên trời. Một chiếc xe chậm rãi dừng lại trước mặt.

Triệu Tước liếc chiếc xe một cái, sau đó tiếp tục ngẩng đầu nhìn mây.

Cửa xe mở ra, người bên trong nhìn Triệu Tước, lạnh lùng hỏi, “Chơi đủ chưa?”

Triệu Tước nhìn người nọ, không đáp.

“Lên xe.” Ngữ khí hoàn toàn không để cho người ta cưỡng lại.

Thở dài với vẻ bất đắc dĩ, Triệu Tước lên xe, đóng cửa.

Người trong xe nhìn chằm chằm Triệu Tước một hồi, “Mệt lắm sao?”

Triệu Tước ngồi vào ghế, nghiêng người ngã xuống, gối đầu lên đùi người nọ, khẽ lầm bầm, “Liên tục dùng đồng thuật quá lâu.”

Người nọ nhẹ nhàng vuốt tai Triệu Tước, “Bọn nhỏ không sao chứ?”

“Ừ.” Triệu Tước khẽ trả lời, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Xe từ từ lăn bánh đi mất.

~Mấy ngày sau, cục cảnh sát thành phố S dưới sự chỉ huy của cục trưởng Bao xử lý toàn bộ những gián điệp giả cảnh sát do Wolf cài vào. Phía cảnh sát quốc tế cũng tiêu trừ toàn bộ vây cánh của Wolf. Trận này phải nói là thắng rất đẹp. Nhưng các thành viên SCI vẫn chưa kịp hưởng thụ chiến thắng vụ án thì đã có một nhiệm vụ gian khổ khác đang chờ đợi bọn họ – tiếp tục lên đường thẳng tiến Đan Mạch, tham gia hôn lễ của Bạch Cẩm Đường và Công Tôn.

Cơ mà... trước hôn lễ một ngày, Công Tôn lại nhốt mình trong phòng không chịu ra.

Mọi người có khuyên thế nào cũng không được. Bạch Cẩm Đường sốt ruột tới độ muốn phá cửa. Triển Chiêu sờ cằm nhìn Bạch Ngọc Đường, “Hay... đây là chứng sợ hãi trước hôn nhân trong truyền thuyết?”

(\*) Bỏ Lang Hành Động: là tên một bộ phim được trình chiếu năm 2003 với sự tham gia của các diễn viên Hà Gia Kính, Vương Khuê Vinh, Vu Tiểu Duệ... Bộ phim về đề tài cảnh sát chống buôn lậu, khủng bố, bắn súng ì xèo các loại. Hiện tại ở Việt Nam hình như chưa được chiếu và không có vietsub ở đâu hết. Nghe dân tình đồn với nhau là phim rất tệ, có cảnh nhảy cẫng, diễn biến cùi, kết thúc nhảm, người xem chủ yếu là vì nể anh Hà Gia Kính lắm mới ráng xem cho hết.

(\*) ‘Chim dậy sớm mới có sâu ăn’:

“Bố dạy con: “Muốn nên sự nghiệp thì phải chăm chỉ thức khuya dậy sớm”.

- Ví như con chim sâu, muốn bắt được nhiều sâu thì phải dậy sớm, dậy muộn thì chim khác nó ăn hết, lấy gì mà ăn! Con thấy thế nào?

Con trai dừng dừng trả lời:

- Con sâu nào ngu mới dậy sớm để con chim sâu nó bắt.

- !!!!!”

=> Ý nghĩa câu ngạn ngữ đại loại như lời ông bố dạy, còn ai thông minh hơn thì có thể phát triển lên tầm logic của thằng con =)))

(\*) Xung lực: xung lượng của lực, đại lượng vật lý đặc trưng cho tác dụng của lực theo thời gian

— KẾT ÁN —

## 188. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 1

Vụ án thứ 8 : Mật mã hung thủ

Chương 1 : Nghi hoặc của Mã Hân

Tháng tám nóng bức đã qua, tháng chín nhập thu, nắng gắt cuối thu cũng không còn, khí trời trở nên mát mẻ. Những ai phải chịu đựng mùa hè dài đằng cũng bắt đầu khôi phục sức sống, người đi đường cũng không còn chỉ biết cầm cúi mà bước nhanh, các cô gái cũng tranh thủ thời điểm này, đem váy áo đẹp diện đi dạo phố, cùng mùa hè nói lời cáo biệt. .

Học sinh trải qua một kì nghỉ hè thoải mái, đều đã trở lại trường, bắt đầu bận rộn với việc học tập.

Mọi người trong SCI sau khi từ Châu Âu trở về, liền tập trung tinh thần đi tham dự phiên tòa kết thúc vụ án, một tháng vất vả cuối cùng cũng xong, Công Tôn cùng Bạch Cẩm Đường đi hưởng tuần trăng mật cũng đã trở về . .

Sau khi mọi người nghỉ ngơi chỉnh đốn lại tâm tình, liền bắt đầu tập trung vào nhiệm vụ, chỉ là —— không có án kiện.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đi tới đi lui phòng của Bao Chứng vài vòng, cũng không có án kiện, Bao Chứng liền ra lệnh, tra lại án trước đây chưa giải quyết.

“Án chưa giải quyết.” Triển Chiêu nhăn mày, “Án chưa giải quyết không ít, bắt quá gần đây hầu như không có, còn xa quá thì không có cách nào truy ra cặn kẽ.”

“Ừ . . .” Bạch Ngọc Đường đuổi đuổi thất lưng, “Không có án tử cũng là chuyện tốt a.” .

Hai người mới bước ra khỏi phòng làm việc của SCI, liền thấy Bạch Trì ôm một quyển sách vội vã chạy về.

“Trì Trì.” Triển Chiêu gọi Bạch Trì lại, “Đi đâu về thế?” .

Bạch Trì hình như là chạy rất nhanh, trên trán đều là mồ hôi, vừa nhìn thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, liền khẩn trương đem quyển sách giấu ra phía sau.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường neho mắt, liếc nhau —— có bí mật! .

“Trì Trì.” Triển Chiêu liền tiếp cận, thu hút lực chú ý của Bạch Trì, “Vật gì mà thần bí vậy nha?”

“Không. . .” Bạch Trì nghiêng người, đem gáy sách giấu kĩ đi, bỗng Bạch Ngọc Đường tiến đến, vươn tay, nhẹ nhàng khéo léo rút quyển sách trong tay cậu ra. .

“A. . .” Bạch Trì cả kinh, bị Bạch Ngọc Đường đoạt mất sách rồi, Triển Chiêu nhanh chân chạy lại nhìn, “Là cái gì? Tiểu hoàng thư sao?”

“Không phải!” Bạch Trì vội nói, “Là sách mới xuất bản. . .” .

“Nga. . .” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa nhìn tựa sách, liền liếc nhau, vẻ mặt hiểu rõ nội tình, quyển sách tên là cá nhân đích ma pháp , chính là tự truyện của Triệu Trinh . .

Bạch Trì có chút xấu hổ đem sách đoạt trở lại. .

“A. . . Ngày hôm nay là ngày đầu tiên xuất bản nha.” Triển Chiêu cười nói, “Em không phải là đích thân chạy ra nhà sách mua về đó chứ?”

Bạch Trì không nói lời nào, gật đầu. .

“Em nếu muốn thì nói với Triệu Trinh một tiếng không được sao?” Bạch Ngọc Đường buồn cười, “Cần gì tự mình chạy đi?”

Bạch Trì đem sách giấu kĩ rồi nói, “Các anh không được nói cho hắn biết là em đã mua đâu đó.” . Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhin cười, Triển Chiêu vỗ vai Bạch Trì, “Sách của Triệu Trinh bán chạy không?”

“Cũng được a.” Bạch Trì gật đầu. .

“Có tên trên bảng xếp hạng không?” Bạch Ngọc Đường cũng hỏi. .

Bạch Trì có chút bất đắc dĩ trả lời, “Bảng xếp hạng bị người ta chặn, nhìn không thấy, xếp hạng rất dài a.” .

“Nhiều người mua sách của Triệu Trinh như vậy?” Triển Chiêu giật mình. .

“Cũng không phải.” Bạch Trì nói, “Người mua sách của Trinh đúng là nhiều, bất quá ngày hôm nay cũng có một buổi ký tặng sách, thật nhiều người xếp hàng ở đó, từ lâu một đến tận lâu bốn a.” .

“Người nhiều như vậy?” Triển Chiêu trở nên hăng hái, “Đó là nhà văn rất hot sao? Là ai thế?” .

Bạch Trì lắc đầu, “Em không nhìn thấy, nhưng sách em thấy được, hình như là tiểu thuyết khủng bố.” .

“Tiểu thuyết khủng bố?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều giật mình, đầu năm nay tiểu thuyết ngôn tình bán rất chạy, tiểu thuyết khủng bố còn có thể bán được như vậy sao? .

Triển Chiêu cũng là người ưa chuộng tiểu thuyết khủng bố, liền hỏi, “Là sách của ai? Biết tên không?” .

“Là hạ nhất chủng tử pháp của Tội Phạm Thứ Mười Một”

Tương Bình đang đánh máy tại bàn làm việc đột nhiên nói, “Một người bạn của tôi đang ở trong buổi ký tặng đó nha, nói rằng có rất nhiều người.” .

“hạ nhất chủng tử pháp a.” Triển Chiêu hào hứng, “Sách này tôi có xem qua, viết rất đúng, đặc biệt là miêu tả tâm lý của sát thủ biến thái, vô cùng chuẩn xác.” .



“Sát thủ biến thái?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy hứng thú, “Chính là tiểu thuyết suy luận?” .

“Tiểu thuyết khủng bố a.” Tương Bình nói, “Không tính đến suy luận. . . Bên trong không có trinh thám, chỉ có hung thủ.” .

“Là loại sách gì a?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc, “Cuối cùng chính nghĩa có chiến thắng tà ác không?” .

Tương Bình cười nói, “Đội trưởng a, anh đúng là lạc hậu.” .

“Cái gì lạc hậu?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu . .

“Người trẻ bây giờ không lưu hành loại phương pháp sáng tác truyền thống này nữa đâu.” Tương Bình cười nói, “Muốn tiên phong, muốn hiện đại, phải có cá tính!”

Bạch Ngọc Đường nhũu mày, “Này cùng phá án có gì quan hệ?” .

“Sách của hần nếu nói là tiểu thuyết suy luận, không bằng nói là N độc thoại tâm lý của sát thủ biến thái, nghe nói hần để viết sách này, đã đặc biệt tới nhà giam, phỏng vấn không ít sát thủ biến thái a.” .

“Làm sao được phỏng vấn a?” Bạch Ngọc Đường càng thêm giật mình. .

“Hần hình như được tham gia vào nghiên cứu tội phạm a.” Tương Bình nói, “Dáng vẻ rất chuyên nghiệp.” .

“Miêu Nhi, cậu xem qua rồi?” Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ hỏi, “Có sách không? Tôi muốn xem.” .

Triển Chiêu nhún nhún vai, “Tôi nhìn thấy ở thư viện, tiện tay lật xem.” .

“Công Tôn đang đọc a.” Triệu Hổ nơm nớp lo sợ nói, “Hai ngày trước tôi thấy anh ấy cầm trên tay, vừa đọc vừa cười. . .”

Tất cả đều câm nín . .

Đang đùa giỡn, thì Mã Hán đẩy cửa tiến vào, hướng Mã Hán vẫy tay, “Anh.” .

Mã Hán đang ngồi ở bên cạnh bàn xem tài liệu, hỏi, “Làm sao vậy?” .

“Anh tới đây.” Mã Hán lại gọi, nha đầu kia trước giờ vẫn luôn cười hì hì, nhưng ngày hôm nay sắc mặt tựa hồ có chút không tốt.

Mã Hán đứng lên, đi tới cửa, “Làm sao vậy, Hán?” .

Mã Hán nói khê với anh vài câu, Mã Hán tựa hồ có chút bối rối, “Này không hợp quy định a.”

“Anh, giúp em được không?” Mã Hán túm lấy tay áo Mã Hán ngẩng đầu van nài, “Anh giúp em hỏi Bạch đội trưởng bọn họ một chút đi”

“Hỏi tôi cái gì?” Bạch Ngọc Đường đang đứng dựa vào cửa mơ hồ nghe thấy hai người kia nhắc đến mình, liền xoay mặt hỏi.

“Ách. . .” Mã Hán nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, rồi hướng Mã Hán gật đầu, nói, “Chính em hỏi đi.” .

Bạch Ngọc Đường vẫy vẫy Mã Hán, “Làm sao vậy? Vào bên trong rồi nói.” .

Mã Hán hai tay đút vào túi áo, do dự một chút, nói, “Là như vậy, em có người bạn thân, tên là Trần Dương, sau khi tốt nghiệp trường sư phạm thì được lưu lại làm giảng viên.” .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, nghe không ra việc này cùng anh có quan hệ gì. .

“Lớp cậu ấy có một nữ sinh gọi là Lưu Mai.” Mã Hán nói, “Nữ sinh này có chút cổ quái, bình thường thích gây sự, thích cùng nam sinh quậy phá, đêm không về phòng ngủ, học kỳ trước bị nợ đến ba môn. Trần Dương chính là chủ nhiệm lớp cô bé, ngày thứ hai nhập học đã gọi cô bé đến phòng làm việc để tâm sự một chút, nhưng nữ sinh này lại tranh cãi với cậu ấy vài câu rồi giận dỗi bỏ đi, sau đó thì mất tích.” .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nghe xong gật đầu, hỏi: “Sau đó sao, tìm được không?” .

Mã Hán nhẹ nhàng thở dài, “Cô bé mất tích được khoảng một tuần thì phụ huynh tìm đến trường, yêu cầu Trần Dương phải chịu trách nhiệm.”

“Như thế rất phiền phức.” Triển Chiêu nói, “Nữ sinh này chắc chắn đã xảy ra chuyện, có lẽ là bất mãn? Nhưng dù bất mãn thế nào, cũng không đến mức cùng giảng viên âm ỉ một trận, rồi không nói một tiếng mà mất tích như vậy?” .

“Đây cũng chưa xong chuyện.” Mã Hân cười khỏ một tiếng, “Mấy ngày hôm trước, trường học cho dọn dẹp đáy hồ nước, đem nước trong hồ thoát đi, thì tìm được một thi thể của nữ.” .

Vừa nói xong, mọi người đang ồn ào một bên bỗng ngậm ngẩn cả người, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu vô cùng kinh ngạc.

“Là thi thể của nữ sinh kia sao?” Bạch Trì hỏi . .

“Ừ.” Mã Hân gật đầu, “Chết đã được một tuần, bác sĩ khám nghiệm tử thi, nói là do chết đuối.”

Tất cả mọi người không nói gì, trong đầu đều nghĩ —— đứa nhóc này cũng quá yếu đuối đi, cùng giảng viên âm ỉ một trận một trận liền tự sát, đương nhiên, giảng viên này cũng coi như xong. .

“Là tự sát?” Triển Chiêu hỏi một tiếng. .

“Thi thể bình thường ở trong nước khoảng ba bốn ngày sẽ bị phù thũng.” Bạch Ngọc Đường cũng có chút nghi hoặc, “Phù thũng thì sẽ trương lên, thế nào chết một tuần rồi còn ở trong nước?” .

Mã Hân suy nghĩ một chút rồi trả lời, “Cái này khả năng là tình huống đặc thù, bất quá pháp y đã nhận định là tự sát, em có đến phòng hồ sơ pháp y muốn điều tra một chút, nhưng xem qua thủ tục của toàn bộ quá trình cũng không thấy có gì không thích hợp.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu hỏi, “Vậy em nghĩ còn có vấn đề gì?” .

“Không phải em nghĩ.” Mã Hân nói, “Là Trần Dương nghĩ rằng, cô gái này không phải là tự sát.” .

“Cô ấy có căn cứ gì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi . .

“Lưu Mai lúc cãi nhau với Trần Dương rất hung dữ, hơn nữa lúc bỏ đi còn dữ tợn quăng lại một câu “Cô đừng tưởng rằng cô rất giỏi, không phải chỉ là một giảng viên đại học sao, tôi sau khi tốt nghiệp chắc chắn sẽ tốt hơn cô nhiều.”” Mã Hân nói, “Hơn nữa Trần Dương kể rằng, Lưu Mai nữ sinh này rất mạnh mẽ, không hề yếu đuối đến mức đi tự sát.” .

“Đúng là có chút không thích hợp.” Triển Chiêu nói, “Tính cách nữ sinh này chính là tích cực hướng về phía trước, cách nói chuyện cũng rất lạc quan, hơn nữa cô bé đối với chính mình còn có ước mơ, sẽ không đơn giản muốn đi tự sát.” .

“Đúng a.” Mã Hân nói, “Trần Dương hiện tại rất phiền lòng, nhà trường vốn đang rất ủng hộ, thế nhưng vừa phát hiện ra người chết, liền đem trách nhiệm đổ hết cho cậu ấy, còn có tin tức viết rất tàn nhẫn, nói cái gì “Ác sư bức tử nữ sinh” các loại. Sinh hoạt hiện tại của cậu ấy bị ảnh hưởng nghiêm trọng, gia đình nữ sinh kia muốn kiện cậu ấy, nhưng cậu ấy nói ngày đó cậu ấy thực sự không có mắng nữ sinh kia, chỉ là muốn khuyên bảo cô bé hãy biết quý trọng bản thân, chỉ như vậy mà thôi.” .

“Nữ sinh kia, có đúng hay không bình thường rất thích thể hiện, ăn mặc lòe loẹt, có rất nhiều bạn là con trai, vẻ ngoài cũng rất khá?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi. .

“Đúng a.” Mã Hân gật đầu cười nói, “Không đối gạt các anh, Trần Dương là chị em tốt của em, vì cậu ấy, em đã đến trường học điều tra qua, bạn học của cô bé đều nghĩ Lưu Mai tự sát có chút ngoài ý muốn, hơn nữa thật ra, cha mẹ cô bé còn có một đứa con khác, Lưu Mai không được gia đình yêu thương mới có thể hình thành loại tính cách cổ quái này, cha mẹ cô bé áp bức Trần Dương không tha, chỉ là muốn cậu ấy bồi thường chút tiền thôi.”

“Hậu sự còn chưa làm đúng không?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Mới vài ngày, thi thể hẳn là còn đang trong phòng xác.” .

“Vâng.” Mã Hân gật đầu, “Bởi vì tổ tụng không được tiến hành, cha mẹ của Lưu Mai không chịu làm tang sự, nói rằng tiền mai tang phải là do Trần Dương chi ra.”

“Loại cha mẹ gì vậy?” Lạc Thiên ở một bên nghe không lọt tai, “Con gái thì đã chết mà cả ngày chỉ biết tiền tiền tiền.”

“Thiên ca, bớt giận a~.” Triệu Hổ cầm cây quạt nhỏ quạt cho Lạc Thiên chút gió, “Ở nông thôn có rất nhiều gia đình còn trọng nam khinh nữ.”

“Em muốn anh giúp em thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Mã Hân. .

“Em. . . vừa cùng Công Tôn nói một chút, Công Tôn nói chỉ cần anh có thể phê chuẩn đem án này tiếp nhận, anh ấy sẽ khám nghiệm lại tử thi.” Mã Hân suy nghĩ một chút rồi nói, “Em biết không hợp quy định, thế nhưng em cũng thấy được chuyện này rất khả nghi, nếu như thật là mưu sát, không những Trần Dương có thể rửa oan uổng, chủ yếu còn là không để thủ phạm chân chính nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, nếu như thực sự điều tra không ra đầu mối, vậy Trần Dương cũng hết hy vọng, em cũng sẽ chết tâm a.” .

Bạch Ngọc Đường nghe xong, xoay mặt nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu nghĩ sao?”

“Ừ. . .” Triển Chiêu gật đầu, “Tôi đồng ý khám nghiệm lại tử thi.” .

“Lý do a?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Chỉ là hoài nghi của giảng viên, không đủ để thuyết phục Bao cục trưởng.” .

Triển Chiêu cười nói, “Người bình thường thích chơi trội, sẽ không đơn giản tự sát, nếu là muốn tự sát, cũng sẽ không chọn nhảy xuống hồ.” Nói rồi, quay qua hỏi Mã Hân, “Em đi qua cái hồ nước kia chưa? Có đúng hay không rất hẻo lánh?” .

“Vâng!” Mã Hân gật đầu, “Rất dọa người a, em đi cùng Trần Dương mà còn thấy sợ, không biết một nữ sinh như cô bé vì sao lại muốn tới nơi đó nữa, lần này bởi vì trường học muốn sửa chữa lại, mới phái người đến quét tước.” .

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường, “Không có người chứng kiến, có điểm đáng ngờ, còn có thể phân tích chuyên nghiệp thêm.” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đi, tôi đến chỗ Cục trưởng Bao xin phê chuẩn, em cùng Công Tôn chuẩn bị khám nghiệm tử thi.”

“Cảm ơn Bạch đội trưởng!” Mã Hân trên mặt lộ ra dáng tươi cười. .

“Đừng vui mừng sớm.” Bạch Ngọc Đường nói, “Các người nếu như tra không ra đầu mối, tôi sẽ mắng cho nghe.” .

“Vâng~!” Mã Hân gật đầu, Bạch Ngọc Đường hướng Triển Chiêu hất hất đầu - cùng đi đi. Triển Chiêu cười vỗ vỗ vai Mã Hân, cùng Bạch Ngọc Đường rời khỏi, hướng phòng làm việc của Bao Chứng đi đến. .

Mười lăm phút sau, xin xỏ đã thành, thi thể được đưa đến phòng pháp y của Công Tôn, Mã Hân với Công Tôn, bắt đầu kiểm tra lại thi thể.

## 189. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 2

Chương 2 : Quỷ xui xẻo

Mã Hân cùng Công Tôn vào phòng pháp y giải phẫu thi thể, những người khác vẫn không có việc gì làm. Bạch Ngọc Đường đứng lên lôi kéo Triển Chiêu, “Đi, Miêu Nhi, chúng ta đến trường sư phạm kia xem một chút.” .

“Ừ.” Triển Chiêu đứng lên đuổi kịp Bạch Ngọc Đường, hai người mới vừa vào thang máy thì nghe phía sau Tương Bình gọi, “Đội trưởng!”

Bạch Ngọc Đường đưa tay chặn cửa thang máy đang khép lại, cùng Triển Chiêu bước ra quay về phòng làm việc, “Làm sao vậy?”

Chỉ thấy Tương Bình cầm trong tay chiếc điện thoại đưa cho anh, “Là Ngải Hổ gọi tới.” .

Bạch Ngọc Đường đưa tay tiếp nhận, “A lô?” .

Ngải Hổ ở đầu dây bên bên kia nói nói mấy câu, Bạch Ngọc Đường chau mày, “Được rồi, chúng tôi đến ngay.”

“Sao thế?” Triển Chiêu hỏi. .

“Ngải Hổ nói tại một văn phòng trên tòa nhà cao tầng phố Trường Văn vừa xảy ra một vụ nhảy lầu tự sát.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nói muốn chúng ta tới xem.” .

“Nhảy lầu tự sát?” Triệu Hổ có chút khó hiểu, “Tự sát sao lại muốn chúng ta tới xem?” .

“Ừ ... Cậu ấy nói có chút vấn đề.” Bạch Ngọc Đường hướng mọi người vẫy tay, “Dù sao cũng đang nhàn rỗi, đi thôi!”

Mọi người đứng dậy, như thường lệ để Tương Bình giữ nhà, những người khác lái xe hướng khu nhà cao tầng phố Trường Văn chạy tới.

Phố Trường Văn chính là một khu dày đặc nhà cao tầng của thành phố S, thường lui tới nơi đây nhất chính là dân công chức văn phòng. Khi xe của SCI chạy tới, đã có không ít người vây quanh, dải phân cách cảnh tuyến đã được căng lên, đem người dân hiếu kỳ tách ra. .

“Bách đội trưởng!” Ngải Hổ từ xa đã trông thấy Bạch Ngọc Đường bọn họ, nhanh chóng chạy tới. .

“Thi thể đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi. .

“Tại sân trước tòa nhà.” Ngải Hổ dẫn đường cho bọn họ, vừa nói, “Hình dạng có chút thảm, theo nhân chứng nói, thi thể từ tầng hai mươi ngã xuống.” .

Triển Chiêu nghe xong chau mày, này còn gì là người. .

Quả nhiên, đi vào trong khu vực được cảnh tuyến, chỉ thấy trên khoảng sân rộng có một thi thể đang nằm đó, giày và đồ vật văng vãi đã văng ra xa, người nọ trên cơ bản như một đồng da heo nằm dính trên mặt đất. .

Tất cả mọi người khẽ nhíu mày. .

“Cậu muốn chúng tôi xem cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi Ngải Hổ, “Là tự sát sao? Cứ cho là mưu sát, các cậu cũng có thể đối phó a?”

“Không phải không phải.” Ngải Hổ khoát khoát tay nói, “Tôi muốn cho các anh xem, có phải có điểm rất khác lạ không a?”

Tất cả mọi người nghe được có chút khó hiểu, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, hỏi Ngải Hổ, “Có cái gì khác lạ?”

“uhm ...” Ngải Hổ suy nghĩ một chút rồi nói, “Trong tháng này, thành phố S đã có sơ sơ mười người tự sát.”

“Gì?” Triển Chiêu sững sốt. .

“Thành phố S có hơn một nghìn vạn nhân khẩu a, mỗi tháng tự sát vài người cũng là chuyện thường, không phải nói hàng năm toàn cầu đều chết mất vài vạn sao...” Triệu Hổ hỏi. .

“Nếu như dựa theo một tháng mà tính, đúng là rất bình thường.” Bạch Ngọc Đường nhăn mi, “Bất quá tháng này gần như vài ngày một người.”

Mọi người sững sốt, nhìn Ngải Hổ. .

Ngải Hổ gật đầu, “Chính vì vậy, mới đến hỏi một chút, anh em chúng tôi mấy ngày nay hầu như mỗi ngày ra nhận án bên ngoài đều là án tự sát, chúng tôi buồn bực chết đi được.” .

Mấy người của SCI đều bật cười, Triển Chiêu đột nhiên hỏi, “Được rồi, mấy ngày trước trường đại học sư phạm có một sinh viên tự sát, cũng là do các cậu tiếp nhận sao?” .

“Trường đại học sư phạm...” Ngải Hổ suy nghĩ một chút, nói, “Nga, là một sinh viên nữ... Chuyện gì luẩn quẩn trong lòng đến mức phải đi tự sát a, tuổi còn trẻ như thế, còn có người muốn sống cũng không được kìa.” .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, rồi bước tới gần cổ thi thể. .

Những người khác cũng bước qua ngựa cổ nhìn tòa nhà, đừng nói từ bên trên nhảy xuống, chỉ cần đứng im nhìn thể này thôi, cũng đủ cảm thấy dọa người rồi.

“Thật là ngẫm không ra a, cứ nhảy xuống như vậy, lúc chết cũng không đẹp, mà còn dọa sợ người khác.” Triệu Hổ có chút cảm khái.

Triển Chiêu cúi đầu nhìn cổ thi thể một chút, vuốt vuốt cảm như đang suy nghĩ gì đó. .

Bạch Ngọc Đường hỏi Ngải Hổ, “Có nhân chứng không?” .

“Có rất nhiều.” Ngải Hổ nói, “Dù sao cũng đang là ban ngày, ở đây người qua lại cũng không ít, có một người thiếu chút nữa là bị đè chết, rất may khi người kia rớt xuống đã hét lên.” .

“Hét lên?” Triển Chiêu ngửa mặt nhìn một chút, rồi hỏi, “Nhân chứng kia còn ở đây không?” .

“Còn!” Ngải Hổ chỉ chỉ cách đó không xa, chỉ thấy có hai cảnh sát cùng một người đứng ở nơi đó, đang lấy lời khai. Người nọ – khoảng hơn ba mươi tuổi, hơi mập một chút, tóc húi cua, bề ngoài khá bình thường, mặc áo sơ mi văn phòng, trong tay ôm một bao công văn.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đi qua. .

“Tôi cái gì cũng không biết, thấy cũng không rõ a.” Người kia hình như có chút bực bội. .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tới gần, thành viên tổ trọng án đều nhận ra hai người liền chào một tiếng, “Bạch đội trưởng, tiến sỹ Triển.”

“Anh thiếu chút nữa bị đè trúng phải không?” Bạch Ngọc Đường hỏi. .

“Phải.” Người này gật đầu, nhìn hai người một chút rồi nói, “Những gì tôi biết tôi đã nói cả rồi, tôi có thể đi được chưa, tôi bị muộn giờ làm rồi!” .

Bạch Ngọc Đường quan sát hẩn một chút, người nọ thấy không có ai ngăn cản đã muốn đi, lại nghe Bạch Ngọc Đường nói, “Anh hẩn là không có đi làm a...” .

Người nọ đứng lại, mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu, có chút khẩn trương nuốt nước bọt. .

Bạch Ngọc Đường nhíu nhíu mày nhìn hẩn rồi hỏi, “Anh còn gì giấu diếm phải không?” .

“Không... Không có a!” Người nọ lớn giọng, “Các người có ý gì hả? Tôi thiếu chút nữa bị đè chết, cũng không phải tôi đẩy hẩn xuống, hỏi cái gì mà hỏi a, thật phiền phức!” Nói xong, xoay người muốn đi. .

“Chờ một chút.” Một cảnh viên ngăn hẩn lại, “Hỏi anh có mấy câu anh gấp cái gì, dân chúng có nghĩa vụ phải phối hợp với cảnh viên để điều tra, anh có biết hay không a?” .

“Tôi...” Người nọ cáu kỉnh, ngoan cố nói, “Tôi đã rất phối hợp rồi, hiện tại là các cậu đang làm lỡ việc của tôi!”

Triển Chiêu theo dõi hẩn một hồi, cười nói, “Trong bao của anh có gì đó rớt ra kia.” .

Biểu tình trên mặt người nọ biến hóa làm ọi người đều nghi ngờ, chỉ thấy hẩn há to miệng, vẻ mặt vô cùng kinh hãi cúi xuống nhìn vào bao, rồi nhẹ nhàng thở phào khi phát hiện ra một điều gì đó. .

“Trong bao là cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi hẩn. .

“Không... Không có gì.” Người nọ nói, “Đây là việc riêng của tôi a, không cần các cậu quản!” Nói xong, ôm bao muốn đi. Hẩn vội vã đi về phía trước, Bạch Ngọc Đường cũng không cản hẩn, thay vào đó là hướng về Mã Hán ở phía sau không xa ra lệnh bằng ánh mắt.

Mã Hán không nói gì ngửa mặt nhìn tòa nhà, thấy người nọ sắp đi qua mình, liền nhắc chân nhẹ nhàng ngăn đường hẩn.

“Ai nha...” Người nọ kêu một tiếng rồi ngã xuống đất, cái bao thoáng cái đã tuột khỏi tay.

“Không có việc gì chứ? Thật ngại quá.” Mã Hán xoay người lại dìu hắn, chỉ là một tay đúng là giúp đỡ, còn tay kia lại đặt trên lưng hắn, làm người nọ nửa ngày cũng không thể đứng lên, mà Triệu Hổ đang vươn tay nhặt cái bao ở trước mặt kia cũng cười ha ha, “Thế nào lại không cẩn thận như thế a?”

Cầm cái túi trong tay, Triệu Hổ cố tình lôi ra một bao đựng công văn được khóa cẩn thận, chỉ nghe “Rầm” một tiếng, từ trong bao rơi ra một đồng lớn thứ đồ vật gì đó, đoàn người hiếu kỳ ở phía xa cũng không khỏi thốt lên, là hàng loạt cọc tiền một trăm nhân dân tệ nha, trắng sáng cả một khoảng~.

Người nọ quá sợ hãi liền giãy dụa đứng lên, định bỏ lại cái bao xoay người bỏ chạy thì bị Lạc Thiên đưa tay túm lại, Bạch Trì ở bên cạnh cảnh cáo hắn, “Không được chạy nữa! Thành thật một chút đi.”

Người nọ giãy dụa vài cái cũng không thể thoát ra khỏi bàn tay của Lạc Thiên, không thể làm gì khác hơn là từ bỏ. .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, đều nghĩ có chút kỳ quái, Mã Hán cùng Triệu Hổ đem tiền cất vào trong bao, Bạch Ngọc Đường hướng Lạc Thiên vẫy tay.

Lạc Thiên dẫn người qua. .

“Anh là đang làm gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi người nọ. .

“Tôi... Tôi buôn bán a, này là tiền của tôi, thế nào, mang theo tiền trên đường cũng là phạm pháp a? !” Người nọ tranh cãi.

“Bao này không phải của anh.” Triển Chiêu nhàn nhạt nói, “Bề ngoài anh nhìn rất sa sút, trước đó không lâu hẳn đã ly hôn, cái bao kia rất quý báu, với y phục của anh cũng không xứng, anh không có lý do gì đem theo một túi đầy tiền như thế ra ngoài đường.”

“Tôi...” Người nọ sững sốt một lúc lâu, nhìn Triển Chiêu, “Cậu... Cậu thế nào lại biết tôi vừa ly hôn không lâu a?”

Triển Chiêu mỉm cười, liếc Bạch Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường có chút không kiên nhẫn nhìn hắn, “Ít nói nhảm đi, anh muốn tự khai, hay muốn về cảnh cục ép cung?”

“Không ... Mặc kệ tôi a!” Người nọ nhanh chóng xua tay, “Tôi... Bao này là do tôi nhặt được.”

Bạch Ngọc Đường mặt lạnh đi không ít, “Xem ra anh rất không thành thật a.”

Triển Chiêu ngẩng đầu hướng Mã Hán nói, “Cậu đếm xem tổng cộng bao nhiêu tiền, rồi tra xem sáng nay các ngân hàng xung quanh có ai gửi đi một số tiền tương đương không, hẳn đó là một đôi vợ chồng vô cùng nôn nóng, tra được thân phận rồi, gọi điện thoại đến nhà họ hỏi một chút, xem có phải con họ bị người bắt cóc không.”

Triển Chiêu vừa nói xong liền thấy người kia sắc mặt trắng xanh, Bạch Ngọc Đường cười, “Xem ra đoán trúng rồi.”

“Tôi... Không phải...” Người nọ khấn trương đến cứng họng, Bạch Ngọc Đường lạnh giọng hỏi hắn, “Anh cầm chính là tiền chuộc sao?.”

Người nọ còn muốn kiên trì không nói, chợt nghe Triển Chiêu nói, “Anh muốn ở tù cả đời phải không?”

Người nọ kinh hoàng nhìn Triển Chiêu, chợt nghe cậu nói, “Nói mau, nếu không tội của anh không chỉ là bắt cóc, mà sẽ thành cố ý giết người.”

Người nọ mở to hai mắt, Bạch Ngọc Đường túm lấy hắn, đem hắn kéo đi, Lạc Thiên cùng Bạch Trì lái xe đuổi theo, những người khác tại hiện trường, cùng Ngải Hổ điều tra vụ án. .

Ở trên xe, người trung niên kia cuối cùng cũng chịu thành thật khai ra mọi chuyện. .

Người này tên là Hứa Trung, thực sự đúng như lời Triển Chiêu, trước kia công việc không được như ý, bị đuổi khỏi chỗ làm, cực khổ vài ngày đi tìm việc khác nhưng vẫn không có cơ hội, bởi vì phải thanh toán tiền nhà nên ngày càng túng quẫn. Vợ hắn cùng hắn âm ỉ vài lần sau đó ly hôn, tiền dành dụm của hắn đều đưa

cho vợ. Mấy ngày hôm trước đang dạo ngoài đường, đi qua một khu nhà nhà trẻ gần đó thì thấy một đôi vợ chồng rất giàu có, lái xe đón con tan học, hần đột nhiên sinh ra ác niệm trong đầu. Bởi vì đôi vợ chồng này hình như rất bận rộn, đứa trẻ kia mỗi ngày tan học đều phải chờ trước cổng hơn mười phút, hần ngày đó liền giả bộ làm bạn của cha mẹ, đem đứa trẻ lừa đi . .

“Cậu... Cậu thế nào biết tôi vừa ly hôn?” Hứa Trung không giải thích được hỏi Triển Chiêu. .

“Tay của anh phơi nắng đến đen sạm, chỉ có tại nơi đeo nhẫn cưới là trắng, nhìn ra được trước đây có đeo nhẫn a.” Triển Chiêu không yên lòng nói, “Anh nhìn qua giống một nhân viên văn phòng, hần là không có cơ hội phơi nắng nhiều như vậy, xem ra cả mùa hè này anh đều ở ngoài trời nắng, khả năng lớn nhất là đi tìm việc làm, hình dạng thoát nhìn sa sút chán nản, phỏng chừng đã gặp phải chuyện không vui, sau đó thì ly hôn ... Chỉ là suy đoán mà thôi.” Triển Chiêu nói, rồi giục Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, đi nhanh một chút!” .

Bạch Ngọc Đường tăng tốc, Hứa Trung nói, “Tôi để bé ở nhà, không có việc gì đâu.” .

Triển Chiêu không để ý tới hần, luôn lo lắng không yên. Bạch Ngọc Đường phóng thật nhanh đến nơi ở của Hứa Trung. Sau khi xuống xe mọi người chạy vội lên lầu, vừa tới cửa Bạch Ngọc Đường liền chau mày, một mùi khí gas nồng đậm từ bên trong truyền ra.

Mặt Hứa Trung trắng bệch, tay lấy chìa khóa không ngừng run rẩy, “Tôi không bật bếp a, thế nào lại ...”

Bạch Ngọc Đường đưa tay đoạt lấy cái chìa khóa mở cửa, Bạch Trì gọi điện thoại gọi xe cứu thương, cửa vừa mở, Bạch Ngọc Đường chạy ào vào mở cửa sổ ra, Triển Chiêu tìm được một đứa bé đang nằm trên giường, chỉ thấy bé sắc mặt ửng hồng, hô hấp gấp gáp, nhưng không có ngất đi . .

Triển Chiêu cởi nút buộc cổ áo cho bé, Bạch Ngọc Đường đem toàn bộ cửa sổ mở ra, không khí dần dần lưu thông. .

Rất nhanh, xe cứu thương tới, các bác sĩ đem đứa bé rời đi, bởi vì được cứu đúng lúc, tính mạng đứa bé hần là không có việc gì.

Bạch Trì theo đến bệnh viện, thuận tiện thông báo cho cha mẹ đứa trẻ, Lạc Thiên đem Hứa Trung đã hóa ngọc áp tải về cảnh cục, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở lại trong phòng. .

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu ở trong phòng thông thả kiểm tra, liền hỏi, “Án tử lần này, không hề đơn giản đúng không?”

Triển Chiêu mỉm cười gật đầu, “Nếu vừa rồi Hứa Trung bị đè chết, vụ rò khí gas khả năng sẽ không phát sinh, chính là vì hần không bị đè chết, cho nên mới xảy ra vụ này .” .

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, “Cậu là nói, nếu như đứa trẻ chết, thì Hứa Trung cũng chết chắc rồi, phải không?”

“Chà...” Triển Chiêu sờ sờ cằm, cười cười, “Án tử lần này, rất thú vị nha.”

## 190. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 3

### Chương 3 : Suy luận

Sau khi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường về tới SCI, Mã Hán đưa lên tài liệu chi tiết về người nhảy lầu nọ cùng Hứa Trung. Người nhảy lầu tên là Ngô Tiễn Lương, là một nhân viên văn phòng, vốn phụ trách mảng kinh doanh, nhưng gần đây xí nghiệp giảm biên chế, anh ta liền bị sa thải, bởi vì tuổi đã cao, trong người lại có bệnh nên cuộc sống rất khó khăn. Anh ta ngày hôm nay tới xí nghiệp đã từng làm việc, sau đó không nói hai lời đã vọt tới cửa sổ nhảy xuống.

“Đi thẳng tới cửa sổ nhảy xuống?” Bạch Ngọc Đường hỏi. .

“Phải.” Vương Triều gật đầu, “Chúng tôi đã hỏi qua nhân viên ở đây, họ kể lại như thế.” .

“Có tìm được điện thoại di động không?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi. .

“Có thì có, nhưng đã nát rồi.” Trương Long cầm một túi vật chứng đưa cho Triển Chiêu, bên trong chỉ còn lại một đồng linh kiện . .

Triển Chiêu tiếp nhận nhìn một chút rồi hỏi, “Điện thoại này tìm được trong túi hay rơi ở bên ngoài?” .

“Ở bên ngoài tìm được a.” Triệu Hổ cười hì hì nói, “Tôi hỏi đồng nghiệp của anh ta, hình như là cầm ở trên tay.”

“Thông minh.” Bạch Ngọc Đường hướng hần gật đầu, rồi quay lại nhìn Triển Chiêu. .

Triển Chiêu nhìn chiếc điện thoại một lúc lâu, rồi nói với Tương Bình, “Tra số điện thoại, rồi kiểm tra xem anh ta nhận được điện thoại vài lúc nào, nội dung là gì.” .

“Được.” Tương Bình bắt đầu gõ bàn phím, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tìm sofa ngồi xuống, vừa đặt mông, đã thấy Bạch Trì bưng đến hai ly sữa to. Thấy Bạch Trì một bộ dáng không khác gì chú cún nhỏ đang vẫy đuôi, hai người liếc nhau, biết ngay thằng nhóc này khẳng định đang có chuyện gì đó liên hệ, “Làm sao vậy?” .

Bạch Trì nhìn Triển Chiêu, hai mắt chớp chớp, “Anh, sao anh biết đó là bắt cóc a?” .

Triển Chiêu bất ngờ, “A?” .

“Anh thế nào từ Hứa Trung, vụ nhảy lầu, với vài chi tiết khác, lại suy luận ra đó là bắt cóc, rồi đứa bé kia sẽ bị hãm hại?” .

“Tôi cũng tò mò nha.” Lạc Thiên đứng một bên cũng rất hứng thú kéo ghế ngồi xuống. .

Triển Chiêu nhìn mọi người, nói, “Um. . . Kỳ thực cũng không quá phức tạp.” vừa nói, vừa đập nhẹ Bạch Ngọc Đường một cái, “Chính là một câu nói của người cậu thần tượng.” .

Bạch Ngọc Đường nháy mắt mấy cái, “Một câu a? thần tượng của tôi nói rất nhiều câu.” .

“Chính là câu nói bên trong Những hình nhân nhảy múa .” Triển Chiêu nói. .

“àh. . .” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút rồi nói, “Muốn suy luận được cũng không quá khó, mỗi một suy luận nên căn cứ vào kết quả thực tế, ngoài ra, bản thân từng suy luận cũng rất đơn giản. Nếu làm được như vậy rồi, đem những suy luận trung gian bỏ đi, chỉ nói với mọi người những vấn đề khởi đầu và cái kết luận, bạn có thể nhận được kết quả tuyệt vời, phát huy được hiệu quả của suy luận.” .

“A, em biết câu này.” Bạch Trì gật đầu, “Là một câu nói của Holmes.” .

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đợi Triển Chiêu giải thích. .

Triển Chiêu cười cười, nói, “Kỳ thực vừa rồi tôi ngoại trừ suy luận ra, còn có phân tích lời nói, nói cách khác, kết luận của tôi vừa từ suy luận vừa từ phân tích Hứa Trung mà thành.” .

Những người khác đều đem ghế lại ngồi xuống, nghe Triển Chiêu kể lại . .

“Ban đầu, tôi quan sát Hứa Trung, thấy hần hơi kì lạ, thoát nhìn thì là một nhân viên văn phòng sa sút, đầu đầy mồ hôi, đang rất khẩn trương, thế nhưng trong tay cầm một cái bao có vẻ rất quý giá, đây là khác thường, đúng hay không?” .

Mọi người gật đầu, “Đúng.” .

“Lúc chúng tôi đến hỏi hần, hần rõ ràng rất muốn nhanh nhanh thoát đi . . . Điều này không phù hợp với tâm tính của một người bình thường.” Triển Chiêu cười cười, “Người Trung Quốc quan niệm đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, nếu như gặp phải tình huống như vậy, hần đúng ra phải rất hăng hái cùng mọi người nói chuyện, rằng hần ngày hôm nay thực sự rất may mắn, vừa rồi nếu như chậm một chút, hoặc nhanh một chút, hần nhất định phải chết, v.v . . . Hơn nữa dáng vẻ của hần thoát nhìn cũng không phải là không có hiểu biết, khẳng định nên biết phối hợp với cảnh sát phá án này.” .

Tất cả mọi người gật đầu, Triển Chiêu lại nói, “Đương nhiên không loại trừ hần vội vã đi làm, có lẽ đã quá giờ, thế nhưng liên tục cường điệu chuyện đó khiến cho hần tự mình phủ định chính mình.” .



Bạch Trì nghe xong suy nghĩ một chút, nói, “Nga. . . Đúng vậy, nếu như đúng là gấp lắm rồi, người bình thường hẳn là sẽ nhiều lần nói tôi bị trễ giờ, cho tôi đi trước vân vân, nhưng hẳn lại luôn nhấn mạnh, người chết cùng hẳn không quan hệ các loại, có vẻ rất sợ dây dưa với cảnh sát.” .

“Đúng vậy.” Triển Chiêu phóng mắt qua liếc Bạch Ngọc Đường, “Cho nên khi con cáo nào đó hỏi hẳn, ‘anh hẳn là không hề đi làm?’, Hứa Trung không có trả lời, mà lại tránh đi trọng tâm câu chuyện, biểu thị hẳn rất sợ cùng cảnh sát nói chuyện, suy ra hẳn đang làm chuyện xấu.”

Tất cả mọi người lên nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nhướn nhướn mày . .

“Còn bắt cóc thì sao?” Mọi người lại hỏi. .

Triển Chiêu cười nói, “Kế tiếp, tôi lưu ý tới những đặc điểm của hẳn, ví dụ như rất nghèo túng, kết hôn đã lâu, suy đoán ra tình cảnh của hẳn, những điều này đều có thể lý giải ha?” .

“Có thể.” Mọi người gật đầu, những thứ này chỉ cần giỏi về quan sát, cơ bản đều có thể suy đoán ra. .

“Sau đó tôi chú ý tới cái bao của hẳn.” Triển Chiêu nói, “Như đã nói, cái bao cùng hẳn rất không phù hợp, cho nên tôi hoài nghi cái bao này không phải của hẳn, vì thế tôi giả bộ nói, có gì đó trong bao rút ra, hẳn liền cúi đầu nhìn.” .

Mọi người gật đầu. .

“Câu hỏi này ngoại trừ xác định xem có phải trong bao chứa gì đó không được cho cảnh sát thấy, cũng xác định xem cái bao này có phải của hẳn hay không.” Triển Chiêu cười, “Nếu như cái bao của hẳn, vậy hẳn sẽ hiểu rõ nó, nếu hẳn đựng thứ gì đó rất quan trọng, hẳn nhất định là kiểm tra qua nhiều lần, để biết chắc không thể rơi ra, nhưng hẳn ta có vẻ như đối với cái bao này một điểm cũng không biết.” .

“Nga. . .” Bạch Trì gật đầu, “Đúng nga.” .

“Khi Tiểu Bạch hỏi hẳn trong bao là cái gì, mọi người còn nhớ hẳn nói thế nào không?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừm, này là việc riêng của tôi, các cậu không cần quản.” Bạch Trì nhớ lại. .

“Không sai.” Triển Chiêu cười cười, nói, “Cùng là cự tuyệt, nhưng nếu nói thẳng ‘Không’, chứng tỏ hẳn có chuẩn bị tâm lý, nhưng nếu hẳn phải dựa vào một điều kiện cụ thể nào đó để nói không, chứng tỏ bản thân hẳn không đủ tự tin, đồng thời có điểm khả nghi.”

Mọi người quay qua nhìn Bạch Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường đang uống sữa, thấy mọi người nhìn mình, liền giải thích, “Cái này, giống như hai người cãi nhau, một người nói ‘tôi sẽ không bỏ qua cho cậu’, một người lại nói, ‘ba ba tôi là ai cơ chứ, tôi sẽ không bỏ qua cho anh’, người sau đối với chính mình không đủ tự tin, càng cần mượn ngoại lực để tiếp sức. Mà thứ có thể áp chế cảnh sát nhất là gì?” .

“Pháp luật.” Mọi người cùng nhau gật đầu a gật đầu, quay lại tiếp tục nhìn Triển Chiêu. .

“Đến đây, chúng tôi có thể khẳng định người này trong bao có gì đó trái pháp luật, kỳ thực lúc đó nhìn bề ngoài, cũng có thể đoán ra được đó là tiền, cho nên muốn Mã Hán cùng Triệu Hổ phối hợp, đưa thứ trong bao của hẳn ra, quả nhiên đúng là tiền.” Triển Chiêu cũng bê ly sữa lên uống một ngụm, chặc chặc lưỡi. .

“Vậy còn bắt cóc ?” Bạch Trì hỏi, “Rất nhiều cách để có được một số tiền lớn, vì sao lại là bắt cóc, mà không phải là cướp bóc, ăn trộm, hay vợ vét tài sản a?” .

Triển Chiêu nở nụ cười, “Cái này, kỳ thực là để tránh hậu quả xấu nhất.” .

“Tránh hậu quả xấu nhất?” Mọi người nghiêng đầu nhìn qua Ngọc Đường, động tác đồng loạt . .

“Khụ khụ. . .” Bạch Ngọc Đường bị sặc sữa. .

Triển Chiêu liếc mắt nhìn anh, tiếp tục nói, “Kỳ thực tôi đã đoán được hẳn cầm trong tay chính là tiền, hơn nữa là làm chuyện trái pháp luật mà có, trong đầu trước hết nghĩ đến chính là. . . vì sao thiếu chút nữa bị đề chết chính là hẳn, mà không phải những người khác?” .

Mọi người liếc nhau, gật đầu, “Đích xác có chút trùng hợp.” .

“Giả thiết này kỳ thực rất đơn giản.” Triển Chiêu nói tiếp, “Không phải là trùng hợp hay không. Tình huống trùng hợp chúng ta không cần lo lắng, hiện tại lo lắng chính là không trùng hợp. . . Có người muốn hại hân!” .

Mọi người gật đầu, hăng hái chuẩn bị tinh thần tiếp tục nghe . .

“Hân không chết, kế hoạch của người hại hân thất bại, đúng không?” Triển Chiêu hỏi. .

Mọi người đều gật đầu a gật đầu. .

“Nếu như hân là cướp đoạt tài sản, hãm hại lừa gạt, hay bất cứ chuyện xấu gì, rất khó có thể lại làm hại tới sinh mệnh của người khác. . . trừ bắt cóc.” Triển Chiêu chăm chú nói, “Nếu như tiền hân có đúng là tiền chuộc bắt cóc, như vậy hân có thể còn có một mạng người khác trên lưng.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, tiếp tục gật đầu. .

“Lời tôi nói, chính là kết quả xấu nhất có thể xảy ra.” Triển Chiêu nói, “Tôi muốn tránh kết quả này nên mới cố ý ở trước mặt hân gọi người điều tra những vụ bắt cóc có liên quan, hân lúc đó liền có ánh mắt khiếp sợ, chứng tỏ tôi đã đoán đúng.”

“Nga. . .” Tất cả mọi người hiểu. .

“Cuối cùng.” Triển Chiêu nói, “Nếu lập luận trước đã đúng, như vậy suy ngược trở lại, tất cả chuyện này không hề trùng hợp, đúng không?” .

Mọi người chỉ còn biết tiếp tục gật đầu. .

“Nói cách khác, có người muốn Hứa Trung chết nên dùng vật nặng đè chết hân.” Triển Chiêu nói, “Hung thủ cần một vụ tự sát trùng hợp như thế để hại chết hân mà không bị người khác nghi ngờ là do mưu sát; như vậy nếu hân không bị đè chết, phương pháp tốt nhất để thay thế cho việc giết hân là gì?” .

“Đứa trẻ bị bắt cóc ngoài ý muốn tử vong, sau đó hân chính là vừa bắt cóc vừa mưu sát, chết chắc rồi!” Tất cả mọi người bình tĩnh. Bạch Trì vẽ mặt thật hưng phấn, “Cho nên, chúng ta đi cứu đứa trẻ này, cũng là một lần tránh cho kết quả xấu nhất xảy ra, bởi vì sự tình đúng như chúng ta suy đoán, như vậy suy ra, đích thật là có người cố ý gây ra vụ mưu sát trùng hợp lần này, mục đích cuối cùng, chính là muốn Hứa Trung phải chết.”

“Đúng rồi!” Triển Chiêu vừa uống sữa vừa thoả mãn gật đầu, “Thông minh.” .

“Đem quá trình suy luận trung gian bỏ đi, chỉ nói ra giả thiết mở đầu cùng kết luận đúng là cách suy luận thần kỳ.” Bạch Trì gật đầu, “Chuẩn a.”

Trong phòng đang tán dóc, chợt nghe từ cửa truyền đến tiếng vỗ tay, “Thực sự là suy luận tuyệt vời.” .

Mọi người ngẩng đầu, thấy Mã Hân mang theo một phần văn kiện đứng ở cửa. .

“Hân?” Mã Hân ngẩng đầu gọi cô, “Kết quả khám nghiệm tử thi có rồi?” .

“Vâng.” Mã Hân gật đầu, hướng Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nói, “Thi thể Ngô Tiễn Lương Công Tôn còn đang kiểm nghiệm, em đem tới này là của Lưu Mai, có quấy rối các anh thảo luận vụ án không?” Vừa nói, vừa nhìn Bạch Ngọc Đường. .

“Không có.” Bạch Ngọc Đường hướng cô vẫy tay, “Đang chờ nhất cái này, có đầu mối không?” .

Mã Hân gật đầu đi tới, đem văn kiện đưa cho Bạch Ngọc Đường rồi nói, “Lưu Mai đúng là chết đuối.” .

Tất cả mọi người có chút thất vọng, lại nghe Mã Hân nói tiếp, “Nhưng từ trong phổi của Lưu Mai phát hiện một lượng muối sunfat và muối photphat.”

Mọi người mở to hai mắt nhìn Mã Hân, “Thứ gì vậy?” .

Mã Hân cười cười, nói, “Là thành phần chính của chất tẩy rửa.” .

“Chất tẩy rửa?” Bạch Trì nhíu mày, “Trong hồ nước cho dù có chất tẩy rửa, cũng không có khả năng nhiều đến mức. . .”

“Cho nên, em cùng Công Tôn cạo hết tóc của cô bé, thì phát hiện được vài thứ.” Mã Hân chỉ chỉ bức ảnh chụp trong đồng văn kiện trên tay Bạch Ngọc Đường. .

Chỉ thấy trên da đầu, có vết dấu tay rất rõ ràng. .

“Cô bé là bị người khác chìm trong nước cho đến chết rồi mới bị ném vào hồ nước.” Triển Chiêu nói, “Chất tẩy rửa sao. .”

“Em đã đi qua cái hồ nước kia.” Mã Hân nói, “Gần đó có một nhà vệ sinh công cộng, nước bên trong được tẩy trừ rất sạch sẽ.”

Bạch Ngọc Đường khép lại văn kiện, hướng Mã Hân gật đầu, “Làm tốt lắm!” .

## 191. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 4

### Chương 4 : Trường học

Năm giờ chiều cùng ngày, Bạch Ngọc Đường lái xe, cùng Triển Chiêu tới trường đại học sư phạm. Vừa lúc các lớp tan học, cũng đến giờ ăn, các quán ăn trước cổng đông kín người. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xuống xe cùng nhau đi vào trong trường, nhìn những sinh viên vội vã ra ngoài mua đồ ăn, trên mặt ít đi một phần con buôn, nhiều hơn một phần hồn nhiên, hai người không khỏi nhớ tới thuở còn học đại học của bản thân, so với hiện tại quả là dễ dàng hơn nhiều.

Tướng mạo hai người vốn vô cùng xuất chúng, vừa đi vào trong đã khiến cho không ít người chú ý, lúc này sắc trời cũng đang tối dần, Bạch Ngọc Đường lấy ra tấm bản đồ Mã Hân đưa cho, cùng nhau đi về phía Tây Bắc tới vườn trường, càng đi càng thấy ít người qua lại, hai người đi tới cánh rừng nhỏ ở cửa Bắc, men theo lối mòn tiến vào. .

“Ở đây thực sự rất yên tĩnh a.” Triển Chiêu nhìn xung quanh, “Một nữ hài tử hẳn là sẽ không một mình chạy tới nơi này.”

“Rất có thể là có người gọi cô bé tới, hoặc là có lý do nào khác...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, hai người vừa đi vừa nói chuyện không lâu sau thì tới được bên hồ. Lúc này, nước trong hồ đã bị tháo sạch, dưới đáy ao có một tầng bùn mỏng, một ít cây cỏ, vài vũng nước đọng, cũng không ít rác bẩn. . Triển Chiêu đứng ở bên bờ nhìn một chút, đưa tay chỉ ra xa xa, “Tiểu Bạch, chính là nhà vệ sinh đó”.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đột nhiên túm lấy Triển Chiêu, kéo anh qua một bên. .

“Gi thế?” Triển Chiêu nhìn anh, Bạch Ngọc Đường ra hiệu ý bảo đừng lên tiếng, cùng nhau trốn trong một bụi cây rậm rạp gần đó, nhìn chằm chằm về phía hồ nước. . Không lâu sau thì thấy có người từ lối mòn nọ chạy lại, hẳn đi tới bên hồ nước, nhìn xung quanh một chút, phát hiện không có ai liền ngồi xổm xuống, mở túi lấy đồ vật này nọ ra. .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, quan sát kỹ, thì người nọ hẳn là một nam sinh, ăn mặc rất quy củ, áo sơ mi trắng, quần jean xanh, lưng đeo ba lô đen, cậu ta mở túi, lấy ra một ít tiền giấy, cùng vài cây nến thơm.

“Mai Mai... Tổ đến thăm cậu.” nam sinh kia vừa dứt vừa tự nói, “Tổ tự tính toán, cũng không biết được khi nào cậu được bảy ngày, người nhà cậu không chịu nói cho tổ biết, tổ mấy ngày nay ngày nào cũng sẽ đến, chắc chắn có một ngày là đúng a, tổ gửi cho cậu ít tiền, cậu nhất định phải tha thứ cho tổ...” . Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, người này cùng Lưu Mai không biết có quan hệ gì, hơn nữa cái câu “Cậu nhất định phải tha thứ cho tổ” kia không biết là có ý gì. .

Nghĩ nghĩ, đột nhiên Bạch Ngọc Đường quay đầu lại phía sau, Triển Chiêu cũng quay đầu lại theo thì thấy phía sau cách đó không xa có một người đang đứng. Vừa nhìn, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liền giật nảy mình, đó là một người trung niên da ngăm đen, tóc tai tán loạn, vẻ mặt đầy nếp nhăn, trên mặt còn có sẹo, trên tay cầm một cái lưỡi liềm, đang đứng chân trước chân sau, tư thế này, chính là muốn lên lút đi tới phía sau bọn họ.

Thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã phát hiện ra mình, người nọ xoay người muốn chạy. .

“Đứng lại!” Bạch Ngọc Đường xông lên đưa tay túm lấy vai người nọ, người nọ liền vùng lên, lúc này anh mới phát hiện ra người này là bị què, sau khi Bạch Ngọc Đường túm được, liền một chiêu đánh úp hấn . .

“Ông là ai?” Bạch Ngọc Đường vừa hỏi, vừa móc ra còng tay khổng chế hấn, người nọ thấp giọng kêu, phát sinh ra thanh âm rất kỳ dị . .

Triển Chiêu quay đầu lại, thấy nam sinh kia cũng bị kinh động, đang quay đầu nhìn về hướng này, thấy người đàn ông kia bị còng tay, liền hỏi, “Cái kia... Các anh là cảnh sát sao?” .

Triển Chiêu gật đầu với cậu ta, “Cậu là ai?” .

“Tôi...” nam sinh kia muốn trả lời, lại thấy người đàn ông bị Triển Chiêu bọn họ bắt đang ô ô trong cổ họng liền nói, “Ông ấy không phải người xấu... Tuy rằng có chút dọa người, nhưng không phải người xấu”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, không giải thích được nhìn lại nam sinh kia. .

“Ông ấy là Ách đại thúc, người phụ trách vệ sinh ở đây.” Nam sinh nói, “Ông ấy không nói được đâu, là một người câm điếc.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cúi đầu, nhìn lưỡi liềm trên mặt đất, nam sinh nói tiếp, “Ông ấy cũng phụ trách làm vườn, cây cỏ trong trường đều là do ông ấy chăm sóc.” .

Bạch Ngọc Đường về mặt hoài nghi nhìn người làm vườn kia một chút, chỉ thấy hấn ra sức lắc đầu, trong mắt hiện ra sự hoảng sợ.

“Ông vừa rồi lén lút muốn làm gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi Ách đại thúc. .

Đại thúc này lại ra sức lắc đầu, biểu tình trên mặt rất khó coi nhưng vô cùng đáng thương cảm

“Ông ấy không nói được.” Nam sinh nói. .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc nhau, rồi tháo bỏ còng tay cho Ách đại thúc, người nọ ôm đầu, khắp khiêng bỏ chạy, động tác thể nhưng thật nhanh . .

Bạch Ngọc Đường bước lên vài bước thì thấy phía sau nhà vệ sinh nọ có một tòa nhà. .

“Đó là kí túc xá trước đây.” Nam sinh giải thích cho hai người, “Do chất lượng có vấn đề, đã bỏ hoang từ lâu.”

“Cậu là ai?” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại hỏi nam sinh nọ, “Vì sao ở bên hồ nước đốt tiền giấy?” .

Nam sinh nhìn hai người một chút, sau đó nhìn xuống cái còng trên tay Bạch Ngọc Đường rồi nói, “Tôi là Lữ Tề, là sinh viên Luật ở đây, bạn gái của tôi hai ngày trước nhảy sông tự vẫn, tôi liền tới đây đốt chút tiền giấy cho cậu ấy.”

“Bạn gái?” Triển Chiêu hỏi, “Lưu Mai là bạn gái của cậu?” .

Nam sinh nọ gật đầu, rồi ngẩng mặt nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Các anh là cảnh sát, vì sao lại tới chỗ này? Có phải... Mai Mai thực sự không phải là tự sát?” .

“Thực sự?” Triển Chiêu rất hứng thú hỏi cậu, “Cậu có gì hoài nghi sao?” .

Lữ Tề chần chờ một hồi, gật đầu, “Tôi không tin Mai Mai sẽ tự sát, thế nhưng cảnh sát ai cũng nói cậu ấy là tự sát...”

“Có căn cứ gì không?” Bạch Ngọc Đường hỏi cậu. .

“Có ...” Lữ Tề từ trong túi lấy ra điện thoại di động, đưa cho Bạch Ngọc Đường, “Ngày 2 tháng 9, Mai Mai gọi điện cho tôi, nhưng lúc đó tôi đang trong lớp học, cho nên cuộc gọi được chuyển tới hộp thư thoại.” Nói rồi ấn nút phát tin... Chợt nghe trong điện thoại truyền đến một giọng nữ, “Tề, tớ cùng bà kia âm ỉ một trận, tức chết đi được, ngày hôm nay đều gặp chuyện bực mình, tớ chờ cậu ở chỗ cũ, cậu tới chơi với tớ nha.” .

“Chỗ cũ là...” Triển Chiêu hỏi. .

“Ở đây.” Lữ Tề thu hồi điện thoại, thản nhiên nói, “Tôi cùng Mai Mai bình thường đều tới nơi này.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Hẹn hò ở loại địa phương này?” .

Lữ Tề cười cười, “Trong trường nơi nào cũng có người, không có nơi nào có thể hẹn được, chúng tôi lại chưa làm ra tiền, không thể làm gì khác hơn là tận lực tìm nơi không có ai đến .” .

“Người phụ nữ được nhắc tới trong điện thoại kia là chỉ ai cậu biết không?” Triển Chiêu hỏi tiếp

“Đại khái là chủ nhiệm của Mai Mai.” Lữ Tề nói, “Mai Mai cùng cô ấy rất không hợp, cô ấy bình thường cũng hay khuyên bảo Mai Mai.”

“Vì sự tình gì khiến cho không hợp?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Lại có kiểu sinh viên gọi giảng viên là “bà kia” sao?”

Lữ Tề sững sốt, giương mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, rồi thấp giọng nói, “Cái kia... giảng viên Trần, cô ấy không tán thành chúng tôi gặp gỡ.”

“Giảng viên lại quản chuyện yêu đương của sinh viên sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Tôi là chủ tịch hội sinh viên...” Lữ Tề thấp giọng nói, “Thành tích học tập cũng tốt, các giảng viên đối với tôi kỳ vọng rất cao, thế nhưng Mai Mai, làm cho người khác có cảm giác là kiểu con gái buông thả, cho nên tất cả mọi người đều không tán thành chúng tôi qua lại.” .

“Vậy còn cậu?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cậu nghĩ cô bé thế nào?” .

“Mai Mai là một cô gái tốt.” Lữ Tề nói, “Cậu ấy chỉ là không biết cách biểu đạt mà thôi, hơn nữa, tôi nghĩ sau này chính mình có thể nỗ lực kiếm tiền gây dựng sự nghiệp, cậu ấy chỉ cần gả cho tôi rồi an ổn làm bà chủ là được, không cần cậu ấy phải có khả năng này nọ.” .

“Nói như vậy, cậu nghĩ Lưu Mai không phải tự sát, vậy có ai có khả năng giết chết cô bé?” Triển Chiêu hỏi.

“Tôi không nghĩ cậu ấy bị mưu sát.” Lữ Tề nói, “Tôi chỉ nghĩ, cậu ấy có thể là trượt chân rơi xuống hồ ... Tôi lúc đó đã sớm nói với cậu ấy, ở đây quá yên tĩnh, lúc chỉ có một mình thì nghìn vạn lần đừng tới, thế nhưng cậu ấy không thèm nghe, nói đến là đến, cho nên tôi cũng có một phần trách nhiệm.” .

“Thẻ sinh viên có thể cho chúng tôi xem không?” Triển Chiêu hỏi cậu. .

“Có thể.” Lữ Tề xuất ra thẻ sinh viên đưa qua, Triển Chiêu tiếp nhận nhìn nhìn rồi gật đầu nói, “Cậu ngày mai có rảnh không?”

“Tôi buổi sáng ngày mai có tiết.” Lữ Tề trả lời. .

“Tốt, chín giờ sáng mai đến cảnh cục một chuyến được không? Chúng ta thảo luận về chuyện của Lưu Mai.” Triển Chiêu đem thẻ sinh viên trả lại cho cậu, dặn cậu ngày mai tới cảnh cục trực tiếp nói với bảo vệ là muốn tới SCI là được. .

Lữ Tề tiếp nhận lại thẻ, suy nghĩ một chút, lại hỏi, “Các anh, hoài nghi Mai Mai là bị mưu sát sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn cậu một cái, nói, “Nơi này rất hẻo lánh, sau này ít tới một chút, còn nữa... kí túc xá bên kia vì sao lại bỏ hoang?” Vừa nói, vừa chỉ vào kí túc xá phía trước. .

“Kí túc xá đó hình như được xây rất lâu rồi, bởi vì hệ thống dẫn nước bị rò rỉ nghiêm trọng, nên không có cách nào ở được, liền bị bỏ hoang.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ý bảo cậu có thể đi. .

Lữ Tề xoay người, lúc đi còn quay lại nhìn hồ nước một chút rồi luyến tiếc rời đi. .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đứng tại chỗ thật lâu, rồi hướng về phía nhà vệ sinh kia đi tới. .

“Tiểu Bạch, thấy thế nào?” Triển Chiêu vừa đi vừa hỏi

“Ách đại thúc vừa rồi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Thật là kỳ quái.”

Triển Chiêu cũng bật cười, “Đừng nhắc nữa, thực sự là giật cả mình, cậu cũng bị dọa à?” .

Bạch Ngọc Đường cười cười, “May mà còn là ban ngày, nếu như đến tối rồi, ông ta với cái lưỡi liềm trong tay, người bình thường còn không bị dọa mất nửa cái mạng sao, hơn nữa...” .

“Hơn nữa cái gì?” Triển Chiêu hỏi. .

“Đại thúc kia thoát nhìn như là rất linh hoạt?” Bạch Ngọc Đường gãi cằm. .

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Không phải nói ông ta là người làm vườn sao?” .

“Ồ đốt đầu tiên ngón giữa tay phải của ông ta, có một vết chai.” Bạch Ngọc Đường thản nhiên nói, “Lòng bàn tay cũng không quá thô ráp.”

“Nơi đó có vết chai... Ông ta như là người làm bàn giấy vậy.” Triển Chiêu có chút giật mình. .

“Không rõ nữa, lúc nào cũng vừa cầm vừa điếc, nhưng nếu ông ta ở chỗ này được vài năm rồi, thì nhất định có vài giảng viên trong trường nhận ra ông ta a.” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa đeo bao tay cao su vào. Lúc này hai người tới chỗ bồn rửa mặt trước cửa nhà vệ sinh kia. Nhà vệ sinh này nam nữ xài chung, phía trước vách ngăn, là một dãy bàn rửa mặt, bên trong có ba cái bồn. .

“Tiểu Bạch!” Triển Chiêu đột nhiên kêu một tiếng, đưa tay chỉ chỉ cái bồn thứ hai, “Ồ đây!” .

Bạch Ngọc Đường đi qua, theo hướng tay Triển Chiêu chỉ, vươn bàn tay mang cao su đến, kéo từ cống thoát nước ra, một vài sợi tóc... dài thật dài ... . Bạch Ngọc Đường nhú mày nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu lấy ra một túi vật chứng, bỏ tóc vào, sau hai người ở trong WC đi lại vài vòng, mắt thấy trời cũng đã tối đen, hai người cùng nhau rời khỏi WC, hướng ra cánh rừng nhỏ kia. .

Đi tới khuôn viên chính lập tức thấy náo nhiệt hẳn lên, khu nhà dạy học cùng kí túc xá đều đã lên đèn. .

Hai người ra ngoài được vài bước, Bạch Ngọc Đường đột nhiên đối Triển Chiêu nói, “Miêu Nhi, kiếm cái gì ăn đi?”

## 192. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 5

### Chương 5 : Căn tin

“Căn tin?” Triển Chiêu trở nên hăng hái, “Căn tin này có bán đồ xào không?” .

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, “Ai biết có hay không a, cũng không phải là trường của chúng ta trước đây, đi xem xem.” Nói xong, liền túm lấy Triển Chiêu đang tìm đông tìm tây hướng căn tin đi đến. .

Bây giờ đã là sáu giờ hơn, trong căn tin toàn người là người, nhưng cũng đã qua giai đoạn xếp hàng đợi cơm, sinh viên đều đã mua xong cơm, tốp năm tốp ba ngồi vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm. .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường từ phía sau đi vào căn tin. .

Thông thường, một sinh viên đại học có thể không biết trường mình có bao nhiêu sinh viên, cũng có thể không biết trường mình có bao nhiêu giảng viên, thế nhưng tuyệt đối biết trường mình có bao nhiêu con người đẹp mã dễ nhìn. .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa bước vào, đường nhìn của các nữ sinh đang ngồi ăn lập tức tập trung lên người bọn họ, hai người đi tới bàn phục vụ mua phiếu ăn, các nữ sinh này bắt đầu bàn tán, “Hai người này học khoa nào thế nhỉ?”

“Chưa thấy qua, hay là sinh viên mới?” .

“Nhìn không giống sinh viên nha, hay là giảng viên mới?” .

Các nữ sinh bắt đầu trở nên hưng phấn, mở to hai mắt nhìn họ chằm chằm, hơn nữa tận lực trao đổi tin tức, muốn biết xem hai người họ rốt cuộc là ai. Một nam sinh bị bạn gái bỏ rơi nên ầm ỨC quay qua nói, “Hai người này khẳng định không phải người trong trường chúng ta, nói không chừng là ở trường khác, hoặc chỉ là trùng hợp đến ăn thôi.” .

“Sao cậu biết?” Bạn gái quay qua hỏi. .

“Tớ ở khoa Thử Dục, cái người mặc bộ đồ trắng kia vừa nhìn là biết rất giỏi vận động, nếu là người của trường này tớ không thể nào không biết.” Nam sinh này thề thốt.

“Nói không chừng là tân sinh viên a!” Vài nữ sinh kiên trì . .

“Không giống a... Tớ xem cái người mặc áo len xanh kia rất giống giảng viên a.” .

“Đúng nga...” Các nữ sinh nhìn nhau, “Có phải là giảng viên mới không a? Đúng vậy, không biết là dạy khoa nào, có thể đi nghe giảng a!” .

Bạch Ngọc Đường vào căn tin đầu tiên là quan sát bốn phía, nhìn lướt qua những người xung quanh một chút, sau đó quay lại bàn phục vụ móc tiền ra mua phiếu ăn. Triển Chiêu thì đang chăm chú tìm xem có quầy bán đồ xào không, quả nhiên tại quầy cuối cùng có “đồ xào” hai chữ, Triển Chiêu lập tức tinh thần tỉnh táo, lôi kéo Bạch Ngọc Đường nói, “Tiểu Bạch, nơi này.” .

Bạch Ngọc Đường bắt đầu đi gặt đầu, cùng đi qua . .

Triển Chiêu nhìn vào bên trong quầy một chút, liền có một người phụ nữ trung niên mặc đồ đầu bếp bước ra hỏi, “Muốn ăn cái gì ... nào?” Bình thường các đầu bếp nữ đều là ăn nói chát chém cả, thế nhưng khi nhìn rõ tướng mạo của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, lập tức bản năng của người mẹ trời dạy, người phụ nữ này liền tươi cười hiền hậu hỏi, “Sinh viên mới hả? Muốn ăn gì ta lấy cho?” .

Triển Chiêu suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Có đường thố kê đản không?” .

Bạch Ngọc Đường ở phía sau Triển Chiêu bật cười, Triển Chiêu lại muốn món này sao. Nhớ thời còn đi học của bọn họ, có một buổi tận khuya mới chạy đến căn tin, đồ ăn bình thường đều đã hết sạch, quầy bán đồ xào chỉ còn lại mỗi thông bạo đản . Triển Chiêu nhìn mấy viên thông bạo đản tròn vo mà cau mặt nhăn mũi. Bạch Ngọc Đường bèn nhờ đầu bếp đem thông bạo đản cắt nhỏ, rồi bỏ vào dầu xào cho vàng, cho thêm giấm đường, hành lá cùng thịt băm, làm giống hệt sườn xào chua ngọt . . Đầu bếp chiều ý bọn họ, dựa theo lời Bạch Ngọc Đường nói nấu lại món ăn, sau khi làm xong, Triển Chiêu đem phần đường thố kê đản ấy ăn hết một chén cơm lớn, từ đấy về sau đối với đường thố kê đản luôn có một ham thích đặc biệt, bình thường luôn nhờ đầu bếp làm cho ăn. Bất quá sau khi tốt nghiệp, rồi đi du học, nhiều chuyện xảy ra khiến bản thân quên đi mất, ngày hôm nay đột nhiên nghĩ tới, rất muốn ăn lại, liền hỏi vị đầu bếp kia, “Đường thố kê đản, loại mà dùng thông bạo đản làm ra a...” .

Hai người vốn cũng không hi vọng có thể có món này, không ngờ đại nương này gặt đầu, “Có!” Rồi lấy giấy ra ghi lại, “Một phần đường thố kê đản, gì nữa không?” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, vừa mừng vừa sợ, Triển Chiêu đột nhiên thấy đói bụng, liền phun ra một tràng, “Còn có một phần thủy chử thịt phiến , một phần rau trộn hoàng qua , sao tam tiên cùng đông qua hàm thịt .” .

Nữ đầu bếp này ghi lại kĩ càng rồi nói, “Các cháu tìm chỗ ngồi đi, làm xong ta gọi các cháu tới lấy!”

Triển Chiêu gặt đầu, đang nhìn xung quanh tìm chỗ ngồi chờ thì Bạch Ngọc Đường lôi tay anh, thấp giọng nói, “Ngồi chỗ đông người một chút.”

Triển Chiêu hí hóp mắt liếc anh, “Cậu muốn lấy thêm thông tin à?” .

Bạch Ngọc Đường nhướn nhướn mày, “Là ai nói ấy nhỉ, rằng nhà ăn chính là nơi tốt nhất để nghe ngóng tin tức.”

“Lời này có gì làm căn cứ khoa học không a?” Triển Chiêu nhìn anh. .

“Tự nhiên có thôi, không phải chuyển động nhiều nhất là cái miệng sao.” Nói xong, Bạch Ngọc Đường lôi kéo Triển Chiêu hướng đến chỗ có nhiều người ngồi sẵn đi đến.

Ánh mắt xung quanh cũng theo bước chân của hai người mà di chuyển, hai người tìm một bàn ngồi xuống, gần nhất có bốn nữ sinh, xung quanh là một vòng người.

Triển Chiêu sau khi ngồi xuống không ý thức vươn tay xoa xoa bụng, Bạch Ngọc Đường chau mày thấp giọng hỏi, “Dạ dày đau sao?”

Triển Chiêu nhăn mày, “Có thể là đói bụng.”

“Rất đói rồi à?” Bạch Ngọc Đường cau mày

Mấy nữ sinh ngồi đó thấy vậy, lấy hết dũng khí đến chỗ bình nước duy nhất rót một chén nước nóng, rồi đưa tới bàn của họ nhỏ giọng nói, “Uống chén nước nóng có thể sẽ đỡ hơn.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ngẩng đầu, thấy một nữ sinh tóc ngắn đang cầm chén nước, Bạch Ngọc Đường tiếp nhận đưa cho Triển Chiêu, rồi hướng nữ sinh này nở nụ cười xán lạn, “Cảm ơn.” .

Nữ sinh này trong nháy mắt trở nên chóng mặt, những sinh viên xung quanh hăng hái hẳn lên, loại nam sinh này bình thường đều đặc biệt giả vờ lạnh lùng lãnh khốc, người này thế nào lại thân thiện như vậy a! .

“Các anh không phải người trong trường chúng tôi phải không?” Một nữ sinh ngồi rất gần họ quay lại hỏi, “Tôi chưa bao giờ thấy các anh.”

“Nga, hai người chúng tôi chỉ là đi qua đây làm chút chuyện thôi.” Bạch Ngọc Đường cười cười rồi nhìn sang Triển Chiêu, “Cậu cũng thật có tiền đồ, lớn như vậy còn bị dọa đến đau dạ dày.” .

Triển Chiêu liếc một cái thật sắc, bất quá không có biện pháp, còn phải diễn kịch, “Cậu cứ thử mà xem, tôi còn tưởng bị thần chết mang đi rồi, hú hồn!” .

“Thần chết?” Một nữ sinh kia hai mặt nhìn nhau. .

Lúc này, chợt nghe tiếng đại nương nọ gọi, “Này! Hai cậu đẹp trai kia, đồ ăn xong rồi này!”

Bạch Ngọc Đường đứng lên đi lấy cơm cùng đồ ăn, Triển Chiêu ngồi chờ. .

Chợt nghe một nữ sinh hỏi, “Cái kia, các anh không phải là đi tới cánh rừng nhỏ ở bên kia chứ?”

Triển Chiêu gật đầu, nói, “Ừm, lúc đầu chỉ là hiếu kỳ, muốn đi xem tòa nhà ma quái kia, sau đó đột nhiên thấy một đại thúc cầm lưỡi liềm, bị dọa đến phát sợ.”

“Ha hã...” những nữ sinh này đều nở nụ cười, hướng Triển Chiêu nói, “Đừng lo, ban đầu tất cả mọi người đều bị dọa sợ, bất quá anh nếu như hảo hảo ở chung sẽ biết, Ách đại thúc này thế nhưng là người tốt a!” .

“Ách đại thúc?” Triển Chiêu giật mình. .

“Phải.” Nữ sinh cười cười gật đầu, nói, “Ách đại thúc kia có người nói là đã ở trong trường được vài chục năm rồi, vẫn phụ trách làm vườn cùng vệ sinh.” .

“Đúng đó, là một người tốt a, lúc trước trong trường thường xuyên bị mất xe đạp, ông ấy còn giúp chúng tôi bắt kẻ trộm a.”

“Vậy sao ông ấy lại dọa người như thế?” Triển Chiêu hỏi. .

“Điểm ấy cũng không biết, có người nói do ông ấy trước đây bị thương quá nặng, sau đó thì bị câm.” .

“Cái tòa nhà ma quái mà anh nói, trước đây đã có người chết a.” Nữ sinh nói, “Bởi vì quá tà môn cho nên không có ai dám ở, trước đó không lâu còn có một nữ sinh chết đuối ở nơi đó nữa, trường học đã hạ lệnh cấm bắt luận kẻ nào đến gần, tháng sau sẽ có đội thi công đến đem nơi đó đập đi xây lại.”

“À.” Triển Chiêu gật đầu. Lúc này, Bạch Ngọc Đường khéo léo bưng đến hai khay đồ ăn đầy ụ, những nữ sinh này nhìn thấy đều choáng váng, lực cánh tay người này quả không bình thường a, khi đặt hai khay xuống, ngay cả một giọt nước cũng không tràn ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường đem bát ăn cơm đưa cho Triển Chiêu, sau đó đem thức ăn trên khay mở ra. .

“Kia là món gì?” Một nữ sinh hiếu kỳ nhìn tô đường thố kê đản, mơ hồ hỏi.

“Có muốn nếm thử hay không?” Triển Chiêu đem phần đường thố kê đản đẩy tới, “Ăn rất ngon.” .

Mấy nữ sinh này trước giờ vốn dạn dĩ, huống chi có thể cùng hai người đẹp trai dùng bữa thế này, đúng là nghìn năm khó gặp, ngày hôm nay đi học quả là không uống phí, liền thực sự cầm lấy đôi đũa gấp lên một ít đường thố kê đản. .



Chua chua ngọt ngọt, quả nhiên rất được các nữ sinh hoan nghênh, lòng đỏ trứng được xào kĩ, hòa quyện với nước giấm đường bên trong, bọc bên ngoài là lòng trắng giòn giòn thơm thơm, làm tăng thêm vài phần mềm dẻo, những nữ sinh này ăn xong mặt mày rạng rỡ, “A! Ăn thật ngon nga! Là món gì thế, tôi trước giờ chưa từng thấy qua?” .

“Đường thố kê đàn.” Triển Chiêu cười ha hả nói, “Làm từ thông bạo đàn a.”

“Oa, thật là một món ngon ...” Các nữ sinh tiếp tục ăn . .

“Đúng rồi, mọi người đang nói đến chuyện ma quái gì thế?” Bạch Ngọc Đường hỏi. .

“À!” Một nữ sinh vừa ăn vừa nói, “Tôi cũng vừa nghe các đàn anh nói, trong tòa nhà kia trước đây đã từng có hỏa hoạn, chết một phòng năm nam sinh, có một người đã về nhà nên may mắn thoát chết.” .

“Chỉ cháy có một phòng thôi?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, “Nói như vậy, là do ở trong phòng này nấu cơm sao?” .

Mấy nữ sinh nghe xong nhìn nhau, có một người nói, “Nhà trường thì nói đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, bởi vì sử dụng điện sai quy định mới bị ... Nhưng tôi nghe các đàn anh nói là vào ban đêm bị người khác tưới xăng đốt chết!”

“Đúng đúng! Tôi cũng nghe nói thế, sau đó sinh viên trong tòa nhà này không dám ở lại nữa, thế là bị bỏ hoang.”

“Như vậy a... Mà tòa nhà này tà môn vậy, vì sao vẫn không có dỡ bỏ đi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Trường bọn tôi hiện tại là trường đại học sư phạm, nhưng trước đây chỉ là một học viện sư phạm rất nhỏ, phòng ở rất cũ nát, căn bản không có được như thế này, hiện tại đều bị dỡ bỏ cả rồi, còn sót lại duy nhất ký túc xá ấy.” Một nữ sinh thấy Triển Chiêu từ trong tờ giấy gấp một miếng bỏ vào chén của mình, tư thế đẹp đến độ mê hồn, liền tiếp tục thao thao bất tuyệt, “Hiệu trưởng nói là muốn lưu giữ lại một chút hồi ức về trường cũ, nên đã để tòa ký túc xá đó lại.” .

“Em vừa nói, mấy ngày hôm trước có một nữ sinh chết ở bên trong đó?” Triển Chiêu hỏi tiếp. .

“Phải...” Một nữ sinh kia có chút bất đắc dĩ lắc đầu, “Nữ sinh đó gọi là Lưu Mai, rất dễ nhìn, là sinh viên Ban Nhân Văn, hình như là học khoa Luật, hay khoa Anh?” Một người cùng nhau xác nhận một chút, “Cậu ấy ở sát phòng với chúng tôi, hình như là học khoa Anh, mỹ nữ khoa Anh đó, cậu ấy rất xinh, chết đi thật uổng.”.

“Đúng vậy!” Tổ nghe nói cậu ấy chính là bạn gái của Chủ tịch hội học sinh của Ban Nhân Văn a” . .

“A? Việc này là có thật sao?” Các nữ sinh lại chuyển trọng tâm câu chuyện, không biết khi nào mới có thể ngừng lại, “Chính là Lữ Tề đó sao?”

“Này không phải tổ nói, nhưng hai người bọn họ thực sự là không xứng đôi a.” .

“Đúng vậy!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau, quả nhiên các nữ sinh đối với tình yêu của người đã chết cảm thấy vô cùng hứng thú. .

“Chết như thế nào thế?” Triển Chiêu hợp thời cắt đứt câu chuyện của các nữ sinh này . .

“Chết đuối a.” Một nữ sinh trả lời, “Tôi nghe nói a, Lữ Tề mỗi ngày đều đốt tiền giấy cho cậu ấy.”

“Thực sự?” Những nữ sinh khác giật mình. .

“Thật mà, bạn trai tớ với Lữ Tề cùng ở trong đội bóng rổ ” nữ sinh đó trả lời. .

“Trời ơi, một chuyện tình đẹp a, đã học giỏi còn có nhiều mặt tốt như thế...” Một nữ sinh bắt đầu cảm khái. .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu bất đắc dĩ nhìn nhau, quyết định tiếp tục ăn, vừa mới quay lại, hai người chợt nghe thấy tiếng cười nhạt của một nam sinh cao lớn ngồi ăn ở phía bên kia . .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trao đổi ánh mắt . .

Nam sinh kia hình như đã ăn xong rồi, đang thu thập này nọ đứng lên, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều lấy làm kinh hãi, nam sinh này, thân cao ... ít nhất ... cũng phải một mét chín. . Thấy cậu ta bước đi, Bạch Ngọc Đường nói với Triển Chiêu, “Tôi đi mua bao thuốc .” .

“ừ.” Triển Chiêu gật đầu, tiếp tục cùng những nữ sinh này nói chuyện phiếm, khéo mắt thoảng nhìn Bạch Ngọc Đường bước theo nam sinh nọ ra ngoài.

## 193. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 6

Chương 6 : Thì ra là thế

Bạch Ngọc Đường theo nam sinh cao to kia ra khỏi căn tin, vừa rời cửa vài bước, liền kêu một tiếng, “Cậu kia, chờ một chút.”

Nam sinh này quay lại, thấy Bạch Ngọc Đường đuổi theo tới đây, có chút giật mình liền tiếp tục cúi đầu bước đi, lại nghe Bạch Ngọc Đường nói, “Cậu có biết Lữ Tề không?” .

“Không biết.” nam sinh đó đáp nhất gừng rồi rảo bước nhanh hơn, Bạch Ngọc Đường vươn tay vỗ vai hắn.

Nam sinh này muốn né ra, thế nhưng tránh mấy lần cũng không thể thoát ra được, có chút giật mình quay đầu lại liếc Ngọc Đường, trong mắt có một tia kinh hoảng. Bạch Ngọc Đường nhìn vào mắt nam sinh đó hỏi, “Cậu có quen biết Lưu Mai không?” .

Tuy rằng lúc này sắc trời đã tối, thế nhưng đèn trong vườn trường cũng đủ sáng, để Bạch Ngọc Đường nhận ra được biểu tình biến hóa trong nháy mắt của nam sinh kia... Trong lòng hiểu rõ, nam sinh này có quen Lưu Mai. .

“Không liên quan đến anh!” Nam sinh đó nhú mồm, liếc bàn tay Ngọc Đường đặt ở trên vai, “Anh buông tay, nếu không tôi sẽ không khách khí!”

Bạch Ngọc Đường cười cười lắc đầu, “Cậu có nghĩ Lưu Mai là tự sát không?” .

“...” Biểu tình chần động của hắn làm Bạch Ngọc Đường khẽ nhếch môi . .

“Anh là ai?” Nam sinh này nghi hoặc nhìn Bạch Ngọc Đường. .

“Cậu nghĩ xem?” Bạch Ngọc Đường bất động thanh sắc. .

“Tôi không biết.” Nam sinh nọ lắc đầu, “Anh muốn thế nào?” .

“Không có gì, chỉ là muốn nghe được một ít tin tức về Lữ Tề cùng Lưu Mai.” Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt nói, “Cậu chắc chắn biết tôi đang nói gì.”

“Tôi biết anh là ai rồi.” Nam sinh cúi đầu, tựa hồ có chút bối rối, rồi ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường nói, “Lưu Mai không phải tôi giết.”

Bạch Ngọc Đường thoảng sửng sốt, nhú mồm nhìn nam sinh nọ, “Cậu vì sao nghĩ tôi đang hoài nghi cậu giết Lưu Mai?”

Ánh mắt nam sinh có chút lóe sáng, đúng lúc này, đột nhiên cách đó không xa có một nam sinh khác đang vội vàng chạy tới, vừa chạy vừa hô, “Dương Phàm!”

Bạch Ngọc Đường cùng nam sinh này đều giương mắt nhìn qua, thì ra nam sinh kia chính là người ở hồ nước lúc nãy, Lữ Tề.

Lữ Tề vừa chạy tới chuyện thứ nhất làm chính là vươn tay kéo nam sinh cao to tên Dương Phàm kia qua một bên, vẻ mặt lo lắng hướng Bạch Ngọc Đường nói, “Cùng cậu ấy không quan hệ!” .

Hành động của Lữ Tề làm Bạch Ngọc Đường giật mình, ngực mơ hồ có chút suy nghĩ. .

“A...” Phía sau truyền đến một thanh âm, “Thì ra là thế.” .

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại thì thấy Triển Chiêu đang đứng ở cách đó không xa, vuốt cằm mỉm cười đánh giá hai người nam sinh.

Sau đó, bốn người tìm một nơi tương đối an tĩnh nói chuyện, thế nhưng trong đây thật khó để tìm một nơi như vậy. Cuối cùng, bất đắc dĩ, bốn người họ không thể làm gì khác hơn là ra cổng trường, chui vào xe của Bạch Ngọc Đường . .

“Hai người là tình nhân?” Triển Chiêu nhào người lên lưng ghế trước nhìn hai người nam sinh . .

Lữ Tề cùng Dương Phàm nhìn nhau, gật đầu. .

“Vậy Lưu Mai là sao?” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn cả hai, “Đến tận cùng là xảy ra chuyện gì?” .

Dương Phàm nhìn Lữ Tề một chút, rồi đưa tay ra nắm lấy tay cậu, Lữ Tề gật đầu nói, “Sự tình là như vậy... Chúng tôi kỳ thực tại quen nhau từ khi học cao trung, cho nên đã cố gắng để được vào cùng một trường đại học.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau —— quả là hai đứa nhỏ vô tư a

“Lúc học đại học, chúng tôi luôn cẩn thận khi gặp gỡ nhau, cố gắng để không bị ai phát hiện.” Lữ Tề nói tiếp, “... Luôn luôn lên lút chính là rất thống khổ, nhưng nếu nói ra, có thể sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của bọn tôi, Dương Phàm là đội trưởng đội bóng rổ, tôi là chủ tịch hội sinh viên, chúng tôi thậm chí nghỉ thôi thì cố sống qua bốn năm này, chờ khi chúng tôi đều độc lập là có thể chân chính ở cùng nhau rồi.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu lại nhìn nhau, suy nghĩ một chút, rất tốt —— thành thật hơn nhiều rồi . .

“Đều là do tôi không tốt ...” Dương Phàm thở dài, “Lẽ tình nhân năm ngoái, tôi uống hơi nhiều rượu, rồi lôi kéo Tề đi vào cánh rừng đó, bởi vì nơi đó có truyền đi truyện ma quái, nên cũng không có ai qua lại... Tôi mượn rượu giả điên, cùng Tề làm loại chuyện kia.”

“Nga~~~” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, nghe chăm chú . .

Lữ Tề cùng Dương Phàm vốn đang rất khẩn trương, bất quá phát hiện Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không hề có thần tình khinh miệt hay coi thường nào, dần dần thả lỏng một chút. .

“Chúng tôi không thể ngờ, ngày đó Lưu Mai cũng ở trong rừng.” Dương Phàm nói, “Lưu Mai thích Tề, theo đuổi cậu ấy thật lâu, thế nhưng Tề cũng không để ý cô ta, cô ta liền theo dõi vài lần, thì phát hiện ra bí mật của chúng tôi... Cho nên cố ý đi theo chúng tôi, còn chụp hình lại.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chớp mắt, nga ~~.

“Sau đó, Lưu Mai cảm ảnh chụp áp chế tôi cùng cô ta hẹn hò.” Lữ Tề ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, nói, “Tôi cùng Dương Phàm thương lượng một chút, quyết định trước hết cứ làm theo... Tôi kỳ thực rất ghét cô ta, cho nên những lúc đi học đều tắt máy, bình thường trừ phi cô ta đến gặp tôi, không thì tôi đều tận lực tránh xa. .

“Cho nên vào ngày đó, cô ấy gọi điện nhưng không gặp được cậu?” Bạch Ngọc Đường hỏi. .

“Phải.” Lữ Tề gật đầu, “Khi nghe được cô ta chết đuối, tôi cũng mơ hồ, tưởng là Dương Phàm làm ...”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, Dương Phàm quả thật là có động cơ . .

“Mặt khác, tôi cũng cảm thấy rất tiếc cho cô ấy, cô ấy chỉ là cố níu kéo chuyện không tưởng.” Lữ Tề bất đắc dĩ nói, “Thế nhưng tôi nhiều lần khuyên giải cô ấy, cô ấy đều không thèm nghe.”

“Chuyện này còn có ai biết không?” Triển Chiêu hỏi

Dương Phàm cùng Lữ Tề nhìn nhau, rồi lắc đầu. .

“Vậy ... ảnh chụp thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Sau có lấy lại không?” .

Lữ Tề gật đầu, “Ách đại thúc giúp chúng tôi tiêu hủy rồi.” .

“Ách đại thúc?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trầm miệng một lời hỏi. .

Lữ Tề gật đầu, “Cho nên tôi mới nói ông ấy là người tốt.” .

“Ông ấy làm sao giúp cậu lấy về?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nói cụ thể hơn một chút.” .

Lữ Tề cùng Dương Phàm nhìn nhau, Lữ Tề nói, “Tôi sau khi biết Lưu Mai chết đuối, thì rất sợ mọi người tìm được ảnh chụp này ... Lưu Mai mỗi lần hẹn tôi ra ngoài, đều mang theo ảnh chụp này, tôi nếu không làm theo ý của cô ta, cô ta sẽ đem ảnh này ra áp chế tôi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhú mày, kiểu con gái này cũng có chút quá phận . .

“Tôi lo lắng giảng viên bọn họ từ trên người cô ta tìm được ảnh chụp, cho nên tôi đi theo xem... Thế nhưng phát hiện túi của cô ta không có ở đó.” Lữ Tề nói, “Tôi nghĩ có phải cô ta vút vào trong rừng không, liền đi tìm, sau đó Ách đại thúc tìm được tôi, trên tay ông ấy cầm một xấp ảnh chụp, còn có một thẻ SD, chính là trong máy ảnh kỹ thuật số của Lưu Mai.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường càng nghe vùng xung quanh lông mày càng nhăn lại, Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Đây chính là những tấm ảnh Lưu Mai chụp?”

“Đúng vậy.” Lữ Tề gật đầu, “Bởi vì máy tính trong phòng ký túc xá lý là dùng chung, nên Lưu Mai cũng không lấy ảnh ra, chỉ đem lưu vào thẻ SD, ngoài ra có in ra vài tấm.” .

“Cậu có bao giờ hoài nghi ...” Triển Chiêu hỏi, “Ách đại thúc vì sao lại có được những thứ kia?”

Lữ Tề sững sốt, suy nghĩ nửa ngày mới hỏi, “Các anh nghi ngờ Ách đại thúc cùng cái chết của Lưu Mai có liên quan a?” .

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Theo ý tôi, chuyện này rất khả nghi a.”

“Sẽ không.” Dương Phàm nói, “Ách đại thúc là người tốt.”

“Các cậu vẫn nói ông ta là người tốt, có cái gì khác để chứng minh không?” Triển Chiêu hỏi, “Hơn nữa, ông ta thế nào lại có ảnh chụp, các cậu không có hỏi sao?”

Lữ Tề gật đầu, “Ách đại thúc ở trong rừng, lúc trước những lần chúng tôi nhện không được đều đi vào rừng thân thiết một chút, người trước hết phát hiện ra chúng tôi chính là ông ấy.” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ông ta phản ứng thế nào?”

“Lúc ông ấy cùng chúng tôi nói chuyện, đều là dùng tay đánh chữ.” Dương Phàm nói, “Ông ấy nói với chúng tôi, ở đây có khả năng sẽ bị người khác phát hiện, lần sau nên vào sâu bên trong một chút, tương đối bí mật, nếu như ông ấy ở đó, sẽ giúp chúng tôi canh chừng.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều sững sốt... Thật nhiệt tình!

“Túi của Lưu Mai, là ông ấy trộm được.” Lữ Tề nói. .

“Trộm? !” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, nhìn hai người. .

“Lúc tôi cùng Lưu Mai hẹn hò bị ông ấy thấy, ông ấy rất tức giận hỏi tôi, vì sao lại phản bội Dương Phàm đi hẹn hò cùng nữ sinh.” Lữ Tề nói, “Tôi đem toàn bộ sự tình kể với ông ấy, ông ấy đã nói, khi nào tôi rảnh hãy đưa Lưu Mai vào rừng hẹn hò, ông ấy sẽ tìm cơ hội giúp tôi đem ảnh chụp trộm về.” .

Triển Chiêu gật đầu, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cậu vừa nói, Ách đại thúc này ở trong rừng?” .

“Vâng, đúng!” Lữ Tề nói, “Ông ấy ở trong ký túc xá ma quái đó”.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều thấy kỳ quái, Lữ Tề lại nói, “Hai vị cảnh sát... Thực sự không phải Dương Phàm giết người đâu!”

Triển Chiêu cười cười, hỏi Dương Phàm, “Cậu là nhận được tin nhắn từ Lữ Tề, rằng có cảnh sát đến tra án tử, sau đó tại căn tin thấy hai người bọn tôi đến hỏi thăm, nên cố ý ngồi bên cạnh chúng tôi để nghe ngóng phải không?” .

Dương Phàm gật đầu. .

“Nói cách khác, cậu cười là cười Lưu Mai chứ không phải Lữ Tề.” Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, “Cậu hẳn là rất hận Lưu Mai?”

Dương Phàm nhìn Lữ Tề một chút rồi gật đầu nói với Bạch Ngọc Đường, “Tôi rất hận cô ta, nói thật, biết cô ta đã chết, tôi thực sự rất cao hứng, tôi chịu không nổi cô ta luôn luôn kề cận Tề ... Thế nhưng tôi không giết cô ta, nếu như giết người, mặc kệ có bị phát hiện hay không, tôi cùng Tề đời này đều không có khả năng ở cùng nhau, tôi sao có thể ngốc nghếch đến vậy!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tôi hiểu được, còn có cái gì có khả năng là đầu mối không?” .

Lữ Tề suy nghĩ một chút, nói, “Lưu Mai người này rất cổ quái, nữ sinh bình thường đều rất nhát, không bao giờ dám đi vào cái loại nhà ma vân vân, thế nhưng cô ta đặc biệt thích những thứ quái dị, đọc sách xem phim cũng rất quái đản, lại đặc biệt thích xem phim kinh dị. Cô ta với bạn cùng phòng cũng không giao lưu gì nhiều, cũng không thấy cô ta có người bạn gái nào, chuyện trong nhà càng ít thấy nhắc tới.” .

“Tôi biết rồi.” Bạch Ngọc Đường nói với hai người, “Hai người sớm trở về một chút, sau đó đừng đến cánh rừng kia nữa, nếu có muốn làm gì, thì cứ ở nhà mà làm.”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Triển Chiêu quay qua liếc một cái thật sắc . .

“Anh cảnh sát ...” Dương Phàm hướng Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nói, “Các anh có thể hay không, đừng đem việc này nói ra, tôi thì không sao, thế nhưng Tề, cậu ấy còn muốn học lên cao học, tôi không muốn làm hỏng tiền đồ của cậu ấy.” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hai người xuống xe, Lữ Tề hỏi, “Tôi sáng mai có cần tới cảnh cục nữa không?” .

“Cậu nếu như nhớ tới cái gì, cứ gọi điện thoại cho chúng tôi là được.” Triển Chiêu nói. .

“Vâng.” Hai người cùng nhau trở về. .

“Chờ một chút.” Bạch Ngọc Đường mở cửa xuống xe, vẫy vẫy hai người họ. Hai người liếc nhau rồi đi tới gần Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường đối bọn họ thấp giọng nói nói mấy câu, hai người trên mặt có chút xấu hổ, sau đó gật đầu, xoay người rồi đi.

“Cậu nói gì với bọn họ thế?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi Bạch Ngọc Đường. .

“Chỉ là dạy bọn họ vài biện pháp để sau này vạn nhất phát sinh chuyện tương tự thì biết cách giải quyết thôi.” Bạch Ngọc Đường cười cười.

“Nga?” Triển Chiêu cảm thấy rất hứng thú, “Biện pháp gì?” .

“Cậu đoán xem.” Bạch Ngọc Đường cười, “Cậu không phải là thiên tài sao?” .

Triển Chiêu nheo mắt, nghiêm túc hỏi, “Tiểu Bạch, nếu như chuyện này hồi đại học xảy ra với chúng ta, cậu sẽ thế nào?”

“A...” Bạch Ngọc Đường cười cười, nhìn Triển Chiêu, “Sao cậu biết chưa từng phát sinh qua?” .

“Hả?” Triển Chiêu giật mình, “Cậu nói cái gì?”

Bạch Ngọc Đường khởi động xe, “Miêu Nhi, quay về cảnh cục hay về nhà?” .

“Chờ một chút, cậu nói rõ ràng cho tôi!” Triển Chiêu nắm áo Bạch Ngọc Đường, ” ‘sao cậu biết chưa từng phát sinh qua’ là có ý gì? ! Trước đây đã từng phát sinh sao? Tôi thế nào không biết! Thời đại học của chúng ta không phải là chưa từng bị lộ ra sao? !”

“Bằng không quay về cảnh cục đi, tôi muốn tra chút tư liệu.” Bạch Ngọc Đường nói lảng sang chuyện khác. .

“Chuột bạch, cậu có nói hay không!” Triển Chiêu dùng sức kéo áo Bạch Ngọc Đường! “Không nói tôi sẽ liều mạng với cậu!”

“Không nói, cậu đoán xem!” .

“Nói!” .

“Không nói.”

## 194. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 7

Chương 7 : Truyện ma

Sau khi Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu trở lại cảnh cục, lên lầu chuyện trước tiên làm chính là uống nước. Triển Chiêu giầy vò Bạch Ngọc Đường một hồi, miệng cũng đã khô, nhưng con chuột này vẫn không chịu đem những gì đã xảy ra kể ình, buồn bực chết đi được. .

Những người khác trong văn phòng đã tan tầm về nhà, đêm nay lưu lại trực ban là Bạch Trì cùng Lạc Thiên. .

Triển Chiêu liếc thấy Bạch Trì đang ngồi xếp bằng trên sofa đọc tự truyện của Triệu Trinh, thì ra cậu nhóc mua quyển sách này để đọc trong lúc trực ban, xoay mặt lại nhìn Lạc Thiên cũng thấy anh đang tựa người vào ghế nhíu mày đọc quyển sách trên tay, thần tình này..., thế nào đọc sách mà trở nên thống khổ như vậy. .

“Khụ khụ ...” Triển Chiêu ho khan một tiếng, hai người đang chăm chú đọc sách cuối cùng cũng ngẩng đầu, Bạch Trì hỏi, “Anh, các anh đã về rồi, có đầu mối gì không?” .

Triển Chiêu nhìn Bạch Trì một chút, cười ha hả nói, “Nhiều đầu mối hơn, được rồi Trì Trì, anh hỏi em chuyện này.”

“Vâng?” Bạch Trì buông sách hỏi. .

Triển Chiêu mang ghế đến ngồi xuống, nhìn Bạch Trì hỏi, “Trường học trước đây của em có từng xảy ra chuyện ma quái nào không?”

Bạch Trì bất động một chút, nhìn xung quanh, thấy Bạch Ngọc Đường cũng đang nhìn mình liền gật đầu nói, “Có... có.”

“Kể anh nghe một chút.” Triển Chiêu rất cảm thấy hứng thú. .

“Kể bây giờ sao?” Bạch Trì suy nghĩ một chút rồi bắt đầu kể, “uhm, đại thể là trường em trước có lưu hành một chuyện quái dị, tựa như quỷ không đầu các loại ” Triển Chiêu gật đầu, nghe Bạch Trì tiếp tục kể.

“Trường cảnh sát của em trước đây, ở dãy nhà dạy học thứ ba, một ngày nọ có một nam sinh cùng một nữ sinh bỗng dưng tự tử bên trong.” Bạch Trì nói, “Bọn họ lúc đó đều là uống thuốc ngủ quá liều, sáng sớm ngày hôm sau các thầy cô mới phát hiện ra thì hai người bọn họ đã chết rồi, sau đó ...” .

“Sau đó?” Mấy người đều đem ghế tới ngồi cạnh Bạch Trì, ” Sau đó thế nào?” .

“Sau đó, các sinh viên đến phòng đó để tự học, hay nhìn thấy có hai bóng người đi qua đi lại.” Bạch Trì nói, “Thế là tất cả mọi người đều truyền tai nhau câu chuyện ma quái đó.” .

Mọi người gật đầu, Bạch Ngọc Đường cũng hăng hái chạy tới, chăm chú nghe. .

“Sau này, một người bạn cùng khoa với em ở lại tự học cho đến muộn, đến khi chuẩn bị tắt đèn đi về, thì thấy ở đằng xa có một cô gái mặc một bộ y phục độc màu trắng đang ngồi lẻ loi một mình, cậu ấy mới đi qua, muốn nhắc nhở cô gái đó nên sớm về kẻo muộn, trong tòa nhà này có ma quỷ lộng hành, không nên ở lại đây một mình.” Bạch Trì đưa tay sờ sờ cổ áo, nói, “Sau đó a, cậu bạn kia thấy nữ sinh nọ ngẩng mặt lên, để lộ ra khuôn mặt hơi phát sáng cùng đôi môi màu tím đậm, cô gái nắm tay cậu bạn kia, chỉ chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh, nói, “Ai nói tôi ở đây một mình a, còn có hán nữa chi”” .

“Hán?” Mọi người giật mình. .

“Cậu bạn kia liền quay sang chỗ ngồi bên cạnh cô gái, thì thấy ở trên ghế, là cái đầu người của một nam sinh, cũng đang phát sáng, còn nháy mắt với cậu ấy, rồi mấp máy môi nói ...” .

Bạch Trì nói đến đây, Tương Bình ở phía sau thỉnh thoảng gác đầu lên vai Bạch Trì, yếu ớt kêu “Trì ~ Trì ~”

“Nha a a a a a

~ ” . Cảnh cảnh sát đang ở tận phòng trực ban bên dưới sảnh cũng nghe được từ phòng làm việc của SCI truyền ra một tiếng kêu bi thảm...

Bạch Trì dồn toàn bộ công lực hét lên một tiếng. . Tương Bình chỉ muốn dọa Bạch Trì một chút, nhưng không nghĩ tới Bạch Trì sẽ bị dọa thành như vậy, hơn nữa Bạch Trì kêu vô cùng thảm thiết làm Tương Bình giật mình ôm chặt lấy tay Lạc Thiên, Bạch Trì thì nhảy qua ôm lấy Triển Chiêu. Qua một hồi lâu, Bạch Trì mới bình tĩnh trở lại, nơm nớp lo sợ quay đầu lại nhìn Tương Bình, “Anh sao lại hù em như thế...”

Vừa mới dứt lời, Bạch Trì bỗng nhìn chằm chằm ra phía cửa, sau đó ôm Triển Chiêu hét to một tiếng. .

Triển Chiêu cảm thấy tai mình rung lên một trận, mọi người theo hướng nhìn của Bạch Trì nhìn qua, thấy ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một bóng đen, trong nháy mắt mọi người đều bị kinh sợ, nhưng tập trung nhìn kĩ... liền thấy đau đầu. . Ngoài cửa đúng là bóng đen, nhưng là Bao Chứng, ăn mặc một thân tây trang đen, vẻ mặt vô cùng phiến muộn.

“Cục trưởng Bao...” Bạch Ngọc Đường chào ông một tiếng, Bạch Trì vẻ mặt thảm thiết từ trên người Triển Chiêu trượt xuống, Tương Bình cũng thả tay Lạc Thiên ra thở dốc. .

“Các cậu đang làm gì?” Bao Chứng nhíu mày. .

Bao Chứng vừa nói xong, liền thấy từ phía sau có một bóng trắng lóe sáng, một thanh âm trầm thấp vang lên, “Kể chuyện ma đó mà ...”

Mọi người trong phòng thấy rõ ràng khuôn mặt đen của Bao Chứng trong nháy mắt trắng bệch, quay đầu lại thì thấy Công Tôn đang cười hì hì ở phía sau. .

Bao Chứng hít sâu một hơi, tận lực bảo trì sự lãnh tĩnh, xoay người rời đi. .

Chờ Bao Chứng đi khuất, mọi người nhìn nhau, nhin không được mà phá ra cười. .

Cảnh sát trực dưới sảnh thật buồn bực, SCI đang bị gì vậy a? Lúc khóc lúc cười.

Bao Chứng nhìn cửa thang máy đang chậm rãi khép lại mà tức giận đến không nói nên lời, đám nhãi ranh, một ngày nào đó cho các người đi cọ WC hết! .

“Đã trễ thế này còn kể chuyện ma nha?” Công Tôn rất hứng thú đi vào, “Chơi tiếp đi, tôi biết rất nhiều chuyện ma a! Tôi đã từng gặp qua thi thể bị giải phẫu rồi mà vẫn di chuyển được nga!” .

“A!” Bạch Trì thương cảm hề hề nhìn Công Tôn, “Đừng nói nữa, em đêm nay còn phải trực ban a.” .

“Sợ cái gì, có Lạc Thiên trực cùng em mà.” Triển Chiêu nhắc nhở Bạch Trì. .

Bạch Trì nhìn nhìn Lạc Thiên, thấy anh vẫn khí định thần nhàn liền hỏi, “Lạc đại ca, anh không sợ sao?” .

Lạc Thiên có chút khó hiểu nhìn Bạch Trì, “Sợ cái gì?” .

“Cái ... ma quỷ kia ... Bất quá cũng là...” Bạch Trì tự xoa dịu chính mình, ” cũng là không tồn tại a.”

“Ai nói không tồn tại?” Mọi người không nghĩ tới Lạc Thiên lại nói chuyện dọa người như thế, chợt nghe anh nghiêm túc nói, “Tôi trước đây ở trên đảo rất hay thấy cương thi ban đêm ra ngoài ăn thịt người, đều bị chôn xuống đất rồi mà vẫn tự đào đất chui lên được.” .

“A...” Bạch Trì hít một hơi, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau — ai nói Lạc Thiên không biết hài hước a? !

“Chúng ta đổi trọng tâm câu chuyện đi?” Bạch Trì liếc Bạch Ngọc Đường. .

“Không kể chuyện ma nữa vậy tôi đi về.” Công Tôn đứng dậy muốn đi, liền bị Triển Chiêu gọi lại, “Công Tôn a, anh làm pháp y đã bao lâu rồi?”

Công Tôn ngẩng đầu suy nghĩ một chút, “Khoảng mười năm rồi.” .

“Anh có nghe qua, vụ chết cháy ở trường đại học sư phạm vài năm trước không?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Chính là cái lần bị chết năm nam sinh.” .

Công Tôn sững sốt, suy nghĩ một chút gật đầu, “Đích xác có án tử này... Đại khái là chuyện của sáu bảy năm trước.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cùng nhau hỏi, “Anh còn nhớ chi tiết không?” .

“Người khám nghiệm tử thi không phải là tôi.” Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Năm đó kết luận cuối cùng là cháy do ngoài ý muốn... Nhà trường bồi thường cho gia đình năm đũa nhóc đấy rất nhiều tiền, còn tìm người làm công tác tư tưởng, sau đó là giải quyết riêng, rất náo nhiệt đó.” .

“Có điểm gì đáng ngờ không?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cùng hỏi. .

Công Tôn nhần mi, “Bên cơ quan điều tra giải quyết thế nào, tôi không tham dự, nên không biết a.” .

“Cá nhân anh thấy sao?” Mấy người lại đồng loạt hỏi. .

“Cá nhân tôi ...” Công Tôn suy nghĩ một chút rồi cười nói, “Cái này, nếu nói là cháy ngoài ý muốn không bằng nói năm học sinh này tự thiêu sẽ thuyết phục được tôi hơn.”

Tất cả mọi người sững sốt, “Vì sao?” .

Công Tôn cười cười lắc đầu, “Ai chứng kiến cũng nói là những thi thể này bị cháy đen đến mức không thể nhận ra đúng không?”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu khê nhú mày, gật đầu. .

“Các cậu ngày hôm nay cũng thấy rồi, căn phòng kia khá chắc chắn, thậm chí từ bên ngoài nhìn vào sẽ không nhận ra vết tích bị cháy.” Công Tôn bĩu môi cười cười, “Nếu có hỏa hoạn, thì phần lớn là bị ngộp khói mà chết, rất ít người bị chết cháy, hơn nữa nếu người đã cháy đen thui, thì căn phòng cũng không thể còn đẹp đẽ như thế! Vả lại tòa ký túc xá kia vốn không cao, tôi cũng không tin mấy sinh viên kia ngủ say đến mức không tỉnh lại, với cả toàn là nam sinh, cùng lắm thì nhảy từ lầu ba xuống còn tốt hơn bị chết cháy trong đó, bọn họ cũng có thể tông cửa chạy ra..., đần độn ở lại chờ bị đốt thành than, sao có khả năng?” .

“Điểm đáng ngờ như vậy, sao anh không nói ra?” Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn. .

Công Tôn cười cười nhún vai, “Tôi là pháp y, không phải người điều tra, suy luận cùng tra án không phải trách nhiệm của tôi, tôi chỉ có trách nhiệm cung cấp đầu mối cho người điều tra thôi.” Nói rồi, xoay người đi ra. .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, có chút bất đắc dĩ, Công Tôn nói không sai, mấu chốt là ở người phụ trách án năm đó. .

“Anh.” Bạch Trì hỏi hai người, “Các anh nghĩ vụ hỏa hoạn này cùng cái chết của Lưu Mai có quan hệ sao?” .

“uhm ...” Triển Chiêu sờ sờ cằm, hướng Tương Bình gọi, “Tương Bình...” .

Tương Bình bắt đầu lướt bàn phím, rồi quay đầu lại nói, “Tra được tư liệu rồi.” .

Tất cả mọi người đi qua nhìn, tư liệu trong máy tính kể lại rất chi tiết, rõ ràng pháp y phụ trách khám nghiệm tử thi hỏi đó đối với nguyên nhân cái chết của năm sinh viên này thấy rất nhiều điểm khả nghi, cho nên hẳn chụp lại rất nhiều ảnh, còn làm bản ghi chép. .

Triển Chiêu vỗ vỗ Bạch Trì, “Đến gọi Công Tôn lên đây, để anh ấy coi ảnh chụp.” .

“Nga!” Bạch Trì gật đầu, đi được vài bước thì quay đầu lại, lôi kéo Lạc Thiên, “Cái kia, cùng đi đi ...”

Tương Bình đem tất cả ảnh chụp in ra, Bạch Ngọc Đường nhìn tư liệu, “Pháp y lúc đó tên là Kiều Vĩ Minh... Tra chút tư liệu về hắn đi, tôi thế nào chưa từng nghe qua vị pháp y này.” .

“.” Tương Bình vào hồ sơ nhân sự tìm, “Bạch đội trưởng, pháp y này bảy năm trước đã rời khỏi cương vị công tác.” Tương Bình trả lời, “Hơn nữa là hắn chủ động đưa đơn từ chức, không rõ lý do.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau — sao khéo vậy? .



“Dem ảnh chụp cùng tư liệu in ra, sau đó tra xem ông ta hiện đang ở đâu.” Bạch Ngọc Đường nói với Tương Bình.

“Vâng.” Tương Bình đem tư liệu toàn bộ in ra, vừa xem vừa trầm trồ, “Đội trưởng, pháp y này rất có năng lực nha, tuổi còn trẻ đã là Tiến sĩ ngành pháp y.”

Triển Chiêu cầm bản lí lịch của người nọ nhìn một hồi, gật đầu, “Phải a.”

Không bao lâu, Bạch Trì cùng Lạc Thiên mang theo Công Tôn tới.

“Công Tôn, pháp y này anh nhận ra không?” Bạch Ngọc Đường đưa tư liệu cho anh nhìn.

“Ừ.” Công Tôn nhìn thoáng qua gật đầu, “Kiều Vĩ Minh, một pháp y rất lợi hại.”

“Hắn vì sao từ chức?” Triển Chiêu hỏi.

“Muốn hỏi chút thông tin?” Công Tôn cười nói, “Đi hỏi Cục trưởng Bao ấy, tôi không biết rõ những người khác.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, ngửi ra được có mùi kì quái.

“Vậy anh nhìn tư liệu này xem, báo cáo khám nghiệm tử thi này có vấn đề gì không?” sau khi Triển Chiêu nhìn một lượt, rồi giao cho Công Tôn.

Công Tôn cầm lấy báo cáo khám nghiệm tử thi, cười nhạt một tiếng, “Muốn nghe ý kiến của tôi sao, những ảnh chụp này rất có ý tứ.”

“Là sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn qua.

Công Tôn nói, “Câu chữ trên báo cáo khám nghiệm rất đơn giản, nói là do ngoài ý muốn mà chết, nhưng những ảnh chụp này rất chi tiết, chỉ rõ không phải do ngoài ý muốn ... Hiển nhiên phần báo cáo không phải dựa theo kết luận pháp y của hắn, kết luận là nằm ở bên trong ảnh chụp.”

“Nói cách khác, pháp y này vì áp lực từ đâu đó nên đã viết một phần báo cáo trái với lương tâm, sau đó bởi vì áy náy nên đã từ chức?” Bạch Trì nhìn Công Tôn.

“A...” Công Tôn đưa tay sờ sờ đầu Bạch Trì, “Nhóc thực sự khả ái nha.” Nói xong, liếc Ngọc Đường, “Báo cáo này tôi sẽ về xem xét kĩ càng, ngày mai sẽ cho cậu kết luận.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cầm lấy áo khoác nói, “Cũng nên đi về thôi, đến giờ tan tầm rồi.” Nói xong, cùng Triển Chiêu đi ra ngoài.

Bạch Trì lượn quanh chỗ Tương Bình, “Tương Bình, có thể bật chút nhạc nhẹ cho em được không, không thì bật hoạt hình cho em xem cũng được?”

Tương Bình đỏ khốc đỏ cười.

“Cậu định điều tra từ đâu?” Ở trên xe, Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Việc này tựa hồ có chút kỳ hoặc.”

“Mặc kệ nó.” Bạch Ngọc Đường khởi động xe, cười nói, “Miêu Nhi, ngày mai chúng ta đi tham quan tòa nhà ma kia, thế nào?”

## 195. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 8

### Chương 8 : Tình tiết

Sáng sớm ngày hôm sau, Bạch Ngọc Đường bị tiếng đồng hồ đánh thức, ngồi dậy thấy toàn thân đau nhức. Hôm qua con mèo kia nhéo anh ròn rã một đêm, bức anh đem chuyện nằm đó kể ra. Con chuột nào đó một lòng nêu cao tinh thần yêu nước, nghiêm hình khảo vấn thể nào cũng không chịu khuất phục, luôn trong tư thế cựa đánh chết tôi cũng không nói. Cuối cùng con mèo nào đó mệt quá ngã xuống vù vù ngủ mất, cũng không quên lẩm bẩm, “Con chuột thôi, cắn chết cậu!”

Bạch Ngọc Đường xoa xoa cái cổ đau nhức, xoay mặt lại, thấy Triển Chiêu vẫn còn ôm chăn ngủ ngon lành, liền híp mắt tới gần, nắm cằm hôn một cái. . .

Triển Chiêu rúc sâu thêm vào đồng chăn, nhỏ giọng nói thầm, “Phiền.” .

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, cởi vạt áo Triển Chiêu ra hôn lên bụng cậu . .

“A...” Triển Chiêu bị hôn, mơ mơ màng màng mở mắt đã bị Bạch Ngọc Đường chặn miệng . .

Mất khoảng ba mươi giây để tỉnh táo, lại thấy được vẻ mặt thỏa mãn của con chuột, Triển Chiêu liền tức giận nhấc chân đạp hấn ra ... . .

Sắp tới giờ đi làm, hai người đang định đại chiến ba trăm hiệp đành phải rời giường đi rửa mặt thay quần áo, lái xe xuất môn. Tại cửa hàng bánh ngọt dưới lầu, Bạch Ngọc Đường mua hai phần sandwich cùng trà sữa, ấn vào miệng con mèo nào đó vẫn còn ghi hận ở trong xe, rồi trong tiếng cáo biệt nhiệt tình của các cô gái trong tiệm bánh ngọt khởi động xe chạy tới cảnh cục. .

“Cậu thực sự chuẩn bị đi xem nhà ma kia à?” Triển Chiêu vừa gặm sandwich vừa hỏi, “Thấy Ách đại thúc kia khả nghi sao?”

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Án tử năm đó có nhiều điểm đáng ngờ, lần này Lưu Mai lại không biết chính xác là chết ở chỗ nào, tôi nghĩ sao cũng thấy Ách đại thúc kia là lạ.” . .

“Thế à.” Triển Chiêu dùng miệng giữ lấy miếng sandwich của mình, rồi đem túi bánh của Bạch Ngọc Đường mở ra, lấy miếng sandwich đưa qua. Bạch Ngọc Đường cúi đầu cắn một ngụm, vừa nhai vừa nói, “Tiện thể đi đến trường học tìm hiệu trưởng trước đây hỏi thăm một chút, xem có thêm đầu mối không.” . .

“Tôi thấy hứng thú với pháp y kia hơn.” Triển Chiêu buông sandwich, đem trà sữa cầm ống hút vào, một ly tự mình cầm uống, một ly gờ đến bên miệng Bạch Ngọc Đường . . .

“Cậu nói Kiều Vĩ Minh?” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Nhìn y cũng khá đĩnh đạc, nhưng cậu để ý không, từ lời nói của Công Tôn thì hình như không phải vậy?” . .

Triển Chiêu gật đầu, “Ngữ khí của Công Tôn, hình như đối với y cũng không quá hài lòng, hơn nữa y năm đó rời đi hình như không phải bởi vì cần rút lương tâm này nọ.” . .

“Tương Bình hẳn là có thể tìm được tư liệu của y.” Bạch Ngọc Đường đem xe chạy đến bãi đậu, “Xem y hiện tại đang làm gì.”

Xe vừa dừng lại, đã thấy một chiếc xe màu đen đang tiến đến, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau —— là xe của Bạch Cẩm Đường.

Xe đậu ở bên cạnh Bạch Ngọc Đường bọn họ, Bạch Cẩm Đường xuống xe, rồi đi qua mở cửa cho Công Tôn . .

“Anh hai.” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa chào hỏi, vừa liếc mắt —— Công Tôn thật giỏi a, anh hai đều là người khác mở cửa xe cho, hôm nay dĩ nhiên lại đi mở cửa xe cho người khác, quả nhiên đã bị thuần phục sao. .

Công Tôn cầm trong tay một quyển sách dày cùng vài chồng tư liệu, từ trong xe chui ra, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều có chút giật mình.

“Công Tôn, anh ôm cái gì thế? Nhiều như vậy.” Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi

“Một ít tư liệu về hỏa hoạn.” Công Tôn nói, “Tôi sáng nay đến thư viện mượn, ngày hôm qua xem báo cáo khám nghiệm tử thi, thấy cái chết của những sinh viên đó rất khả nghi.” Đang nói chuyện, Bạch Cẩm Đường đã từ trong tay anh tiếp nhận tư liệu, cùng Công Tôn đi lên lầu.

“Anh hai?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Anh cũng đi à?” Trong lòng tự hỏi, không phải là để giúp mang tư liệu lên đó chứ? Mình giúp cũng được mà.

Bạch Cẩm Đường nhìn một chút vẻ mặt hiếu kỳ của Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu mỉm cười, “Nghe nói các cậu hôm nay muốn đi thăm nhà ma, anh vừa lúc nghỉ ngơi, nên tới tham gia một chút hoạt động.” Nói xong, một tay ôm sách cùng tư liệu, một tay ôm vai Công Tôn đi tới thang máy, ấn nút.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau bất đắc dĩ —— tra án bị anh hai cho thành hoạt động tiêu khiển . .

Mọi người đang chờ ở trước thang máy thì thấy bên ngoài một chiếc xe jeep chạy tới, xe dừng lại, Triệu Trinh mở cửa chui ra, thấy mấy người đang chờ thang máy liền cười cười chào hỏi, tất cả mọi người đều biết cậu ta tới là để đón Bạch Trì . .

Cửa thang máy mở, Bạch Trì kết thúc phiên trực đêm chui ra, thấy bốn người ngoài cửa, Bạch Trì liền lễ phép chào.

“Sao chỉ có một mình em?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Lạc Thiên đâu?” . .

“Anh ấy nói buồn ngủ, nên đã vào phòng nghỉ ngủ một giấc rồi, với lại buổi chiều còn phải đến đây, anh ấy lười về nhà.” Bạch Trì ngáp một cái, hỏi Triệu Trinh, “Đưa Dương Dương đi học chưa?” . .

Triệu Trinh gật đầu, Bạch Trì đi về phía hần, chợt nghe Bạch Ngọc Đường hỏi, “Trì Trì, vậy nhà ma kia em có đi không?”

“Ách...” Bạch Trì sửng sốt, vừa định nói không đi, chợt nghe Triệu Trinh đang rất hứng thú hỏi, “Nhà ma?”

Bạch Trì sắc mặt chuyển trắng, biết không ổn rồi, liền túm lấy tay Triệu Trinh lôi lên xe, “Không có, cái gì cũng không có...”

“Nhà ma gì thế?” Triệu Trinh hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hôm nay tôi nghỉ ngơi.” .

Bạch Trì trừng hần, “Anh ngày nào chả nghỉ ngơi? !” .

Triệu Trinh ngăn Bạch Trì lại, ngẩng đầu nhìn bốn người đang ở cửa thang máy, chợt nghe Công Tôn nói, “Nga... Có một trường học vài năm trước xảy ra án mạng năm người chết, ký túc xá này đã phủ bụi lâu năm, gần đây lại xảy ra vài sự kiện kỳ quái.” .

Triệu Trinh liền trở nên vui vẻ, “Tôi đột nhiên đối với trò ảo thuật mới rất có linh cảm...” Nói xong, lôi kéo Bạch Trì lên xe, “Trì Trì, về nhà rồi ngủ đi, đến chiều chúng ta đi tham quan nhà ma!” .

“Chỗ đó Bạch Trì biết, bọn tôi đi trước, các cậu đi sau đi a!” Bạch Ngọc Đường nhân lúc thang máy chưa đóng lại nháy mắt với Triệu Trinh.

Triệu Trinh vươn tay đóng cửa xe, Bạch Trì nổi giận, “Muốn đi thì tự mình đi đi.” .

Triệu Trinh khởi động xe, nói với Bạch Trì, “Chiều nay đi thăm nhà ma, nếu có gặp được, anh sẽ mang đạo cụ chiếu hồn vào, nhìn xem còn sống hay không, sau đó bắt một con về nuôi.” . .

Bạch Trì oán hận nhìn về mặt hưng phấn của Triệu Trinh, nghĩ cách làm sao lừa được hần, chắc là cứ trốn ở trong chăn giả bộ ngủ là được rồi . .

. . . . .

Cửa thang máy cạnh phòng làm việc của SCI mở ra, Bạch Ngọc Đường vừa vào thì thấy tất cả mọi người đều tụ tập bên trong, đều là người trẻ, đối với chuyện ma quỷ rất có hứng thú nên tụ nhau lại thảo luận . .

Bạch Ngọc Đường vào phòng, tất cả mọi người quay đầu lại, “Đội trưởng, tiến sĩ Triển ...” Sau đó thấy Bạch Cẩm Đường, “Đại ca.” Lại nhìn thấy Công Tôn, mọi người cảm giác được một trận hàn khí bức người, Công Tôn sát khí mười phần, trên mặt lại mang theo ý cười, xem ra đã phát hiện ra cái gì đó thú vị.

Bạch Cẩm Đường cười cười, xem ra tâm tình cũng không tệ, hần không muốn quấy rối mọi người làm việc, nên đi đến sofa trong phòng làm việc của Triển Chiêu nằm, đem qua bịch rơm đến khuya, hôm nay lại vì nhà ma kia mà theo Công Tôn tới đây, nhân lúc này nên ngủ đi một chút. .

“Đều đến phòng họp đi.” Bạch Ngọc Đường gật đầu với mọi người, tất cả cùng nhau đi vào phòng họp. .

“Đội trưởng!” Tương Bình đưa ra vài tờ giấy, cùng vài quyển sách, “Nhìn cái này! Đúng ngạc nhiên a.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường tiếp nhận đồng văn kiện Tương Bình đưa, vừa nhìn liền nhíu mày, Triển Chiêu cầm lấy mấy quyển sách xem, thấy cả ba quyển đều có cùng một tác

giả là Tội Phạm Thứ Mười Một, ba quyển sách chính là hạ nhất cụ thi thể , hạ nhất cá thụ hại giả cùng hạ nhất chủng tử pháp . . .

>: cỗ thi thể tiếp theo

>: người bị hại tiếp theo

>: kiểu tử vong tiếp theo

“A...” Bạch Ngọc Đường đưa tư liệu đưa cho Triển Chiêu, “Kiều Vĩ Minh chính là Tội Phạm Thứ Mười Một? những quyển sách này đều do y viết?”

“Cái gì? !” Triển Chiêu cũng bị kinh sợ, nhận lấy tư liệu nhìn nửa ngày, có chút đỏ khóc đỏ cười nhìn mọi người, “Mọi người nghĩ sao? Là ý trời à?” .

Biểu tình trên mặt mọi người cũng không khác Triển Chiêu là mấy, đều cúi đầu khó hiểu . .

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút rồi lật ra mặt sau của quyển sách, hỏi Tương Bình, “Tìm được địa chỉ không?” .

Tương Bình cau mày, “Tôi bí mật hack cái nhà xuất bản kia của y, tra ra được tài khoản của y rồi, tôi liền mò theo cái ngân hàng đó một chút, tên này thật ra rất nghèo a.” . .

“Không có khả năng a.” Triển Chiêu nói, “Sách của y bán chạy như thế, còn tổ chức ký tặng sách này nọ, không thể không có tiền a.”

Tương Bình đưa ra một tờ giấy khác, “Thu nhập của y rất cao, thế nhưng nợ cũng vô cùng nhiều a.”

“Ồ...” Triệu Hổ cầm lấy nhìn một chút, “Mỗi lần nhuận bút là được cả trăm vạn, không đến nửa năm đã xài hết, xài sao hay vậy?”

“Y hiện tại có đi làm gì nữa không?” Triển Chiêu hỏi, “Hay là chỉ viết sách thôi?” .

Tương Bình nhún nhún vai, “Y ngoại trừ tham gia viết sách, cũng không đi làm gì khác, lâu lâu có vài tạp chí mới hẳn viết ít bài, hình như là tạp chí y học.” . .

Triển Chiêu gật đầu, liếc Ngọc Đường. . .

“Đã có địa chỉ, lát nữa chúng ta đi thăm hỏi y một chút.” Bạch Ngọc Đường cười nói, “Tôi cảm thấy rất hứng thú, sinh hoạt của cái người cả ngày chỉ viết loại sách này sẽ thế nào a.” . .

Tất cả mọi người gật đầu, Triển Chiêu sực nhớ ra quay lại hỏi mọi người, “Sách này sao mà có?”

Mọi người quay đầu lại nhìn Lạc Thiên. . .

“Anh tối hôm qua là đọc cái này sao?” Triển Chiêu hỏi. .

Lạc Thiên gật đầu, “Mấy ngày hôm trước đưa Dương Dương tới nhà sách thì thấy.”

“Ba quyển đều mua?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc, “Rất thích sách của y sao?”

Lạc Thiên lắc đầu, “Tôi đã từng giết người, lật qua vài trang, thấy tác giả này giống như cũng từng giết người rồi, cảm giác đặc biệt kỳ lạ, cho nên mua cả về.” . .

Tất cả mọi người liếc nhau, Bạch Ngọc Đường nhíu mày nhìn Lạc Thiên, “Này cũng có thể nhìn ra sao?” .

Lạc Thiên nhún nhún vai, “Không biết, là cảm giác của tôi thôi.” .

Mọi người trong SCI đều trải qua vài trận chiến, nói thật, mỗi người đều đã từng giết người, thế nhưng, mọi người quay lại nhìn nhau, có lật hết quyển sách cũng không có cảm giác này, toàn bộ đều trưng ra bộ mặt khó hiểu nhìn Lạc Thiên.

Lạc Thiên cười cười, “Để cứu người mà giết người, cùng với cố ý muốn giết một ai đó, cảm giác không giống nhau.”

“Ừm.” Triển Chiêu cũng lật lật quyển sách, gật đầu, “Sách này trước tôi cũng xem qua, đúng là có một cảm giác tương đối quỷ dị, lời Lạc Thiên vừa nói, rất chuẩn xác.” . .

“Trước hết đừng đoán bậy.” Bạch Ngọc Đường ngăn cản vẻ mặt nghi hoặc của mọi người, “Tôi cùng Miêu Nhi đi xem một chút, Lạc Thiên, anh còn buồn ngủ không?” . .

Lạc Thiên lắc đầu, “Không, tôi cũng đi.” . .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lại nghe Công Tôn bên cạnh nói, “Tôi cũng đi.” .

Tất cả mọi người giật mình nhìn hần, “Anh cũng đi?” Rồi không tự chủ được xoay mặt lại nhìn Bạch Cẩm Đường đang nghỉ ngơi trong phòng làm việc, tiếng lòng chỉ có một —— Công Tôn không ở đây, Bạch Cẩm Đường tỉnh dậy lại nổi điên thì làm sao bây giờ? ~ ~ .

“Công Tôn, đối với pháp y kia rất hứng thú sao?” Triển Chiêu hiếu kỳ nhìn sang báo cáo khám nghiệm trên tay Công Tôn, “Phát hiện ra cái gì khủng khiếp ah?” . .

Công Tôn gật đầu, nghiêm mặt nói, “Năm đứa nhóc này, tuyệt đối là bị mưu sát !”

Tất cả mọi người nhú mày, kết luận này ngoại trừ chỉ rõ pháp y kia nói dối, còn có rất nhiều sự tình nghiêm trọng khác, cảnh cục lúc đó vì sao lại giấu diếm, lại nói, hung thủ giết năm hài tử kia giờ đang ở đâu . .

Công Tôn cười cười, “Đừng nóng vội.” Hần lấy ra một quyển sách, đưa ọi người. Đó là một quyển sách về những loại chất bắt lửa, còn có các phân loại các kiểu bỏng cũng vết bỏng . . .

Công Tôn bày những ảnh chụp trong báo cáo ra bàn, “Năm sinh viên đã chết này, có bốn người chết ở trên giường, một người chết trên mặt đất, giống như là tỉnh dậy rồi muốn chạy đi cầu cứu.” . .

Tất cả mọi người gật đầu. .

Công Tôn nói tiếp, “Các cậu xem ở đây... mặt trước của bốn cỗ thi thể này hầu như bị cháy xém hết cả, nhưng ở lưng lại bỏng không nghiêm trọng lắm, nói cách khác, là nằm thẳng trên giường mà cháy, nên mới cháy mỗi nửa mặt trên, chứ hỏa hoạn bình thường tuyệt đối không có khả năng vừa không tổn hại căn phòng vừa đốt thi thể thành cái dạng này được!” Công Tôn vừa nói vừa mở ra bản mục lục các loại chất dễ cháy, “Là dùng chất oxy hóa, hơn nữa mục đích rất rõ ràng, chính là muốn thiêu chết người.”

Mọi người nhìn nhau, đều gật đầu. . .

“Thế nhưng thi thể nằm ở dưới đất, toàn thân đều bị thiêu rụi.” Triển Chiêu cảm lấy tám ảnh quan sát.

Công Tôn cười nói, “Không sai.” . .

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Nói cách khác, bốn sinh viên này nằm ngửa rồi bị đổ chất oxy hóa lên người, sau đó bị chết cháy mà không kịp phản kháng ... Chỉ có người thứ năm này, là bị đổ chất oxy hóa lên toàn thân, bị thiêu ngay khi còn sống?”

Công Tôn gật đầu, hướng mọi người nói, “Nếu như là do người ngoài gây nên, vì sao lại đối với người này có ưu ái đặc biệt?” .

Triển Chiêu đột nhiên nhìn Công Tôn, “Ý của anh là, do chính người này gây ra?”

Tất cả mọi người hít một ngụm lạnh khí. . .

Công Tôn nhướn mày, “Cửa chính khóa, cửa sổ đóng, thành mật thất.” .

“Nói cách khác, năm sinh viên này là, đốt chết bốn người trước, sau đó tự thiêu?” Bạch Ngọc Đường nhìn Công Tôn.

Công Tôn nhún nhún vai, “Rất có khả năng.” .

Triển Chiêu nhú mày, “Nếu là như vậy, nhà trường cùng cảnh sát giấu diếm, người nhà cũng không truy cứu..., vậy giữa các sinh viên trong lúc đó, chắc chắn xảy ra bất đồng gì đó không tầm thường.”

## 196. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 9

Chương 9 : Án cũ

“Còn có khả năng khác sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Công Tôn lắc đầu, “Bởi vì không có thi thể, chỉ có ảnh chụp, nói cách khác, đây cũng chỉ là những thứ Kiều Vĩ Minh muốn cho chúng ta thấy mà thôi.”

“Ý anh là, còn có những ảnh chụp khác mà y không công khai?” Triển Chiêu hỏi . .

Công Tôn gật đầu, “Ví dụ như giải phẫu bên trong... Y chỉ viết rằng trong nội tạng không có dấu hiệu dùng qua bất cứ thuốc gì.”

“Không có lưu lại bản mẫu hay gì đó tương tự sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi . .

Công Tôn lắc đầu, “Khả năng này không lớn... Trừ phi chính y chủ động lưu lại.” .

“Ai lại biến thái như vậy, giải phẫu xong còn đem tư liệu giữ làm của riêng, đến cả bản mẫu cũng giữ lại?” Triệu Hổ thuận miệng nói một câu, vừa dứt lời đã thấy Công Tôn đang tủm tỉm cười nhìn mình, lập tức mở to hai mắt, không phải chứ? .

“Biết đâu ở chỗ Kiều Vĩ Minh có chút đầu mối.” Bạch Ngọc Đường nói, “Chúng ta đi tìm Kiều Vĩ Minh thôi... Nhưng trước đó ...” .

“Có phải cậu muốn đến chỗ cục trưởng Bao để hỏi chi tiết của án tử này?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có chút khả nghi, cục trưởng Bao hẳn là biết gì đó” . .

Sau đó, Lạc Thiên cùng Công Tôn chuẩn bị ra ngoài, còn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi tìm Bao Chứng. .

Bao Chứng đang ở trong văn phòng vừa uống cà phê vừa xem văn kiện, thấy hai người đi vào liền hỏi, “Thế nào? Vụ nữ sinh tự tử kia có manh mối gì chưa? Trường đó vừa gọi điện tới hỏi.” . .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, rồi hỏi Bao Chứng, “Cục trưởng Bao, ngôi trường này lúc trước đã từng xảy ra một vụ đại hỏa phải không?”

Bao Chứng hơi sững sốt, nhíu mày suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Ừ, có, trường đại học sư phạm bảy năm trước có một vụ hỏa hoạn.”

“Vụ hỏa hoạn đó có điểm đáng ngờ.” Triển Chiêu nói. . .

Bao Chứng ngẩng đầu nhìn hai người, “Cái gì mà đáng ngờ?” .

“Chúng tôi thấy án tử năm đó được giải quyết rất qua loa.” Bạch Ngọc Đường nói. .

Bao Chứng cười cười, “Thế nào, nghĩ rằng có ẩn tình sao?”.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhìn Bao Chứng. . .

“Cũng dễ hiểu a.” Bao Chứng buông văn kiện, “Án tử kia ta có ấn tượng, chính là bởi vì có chút đặc thù.”

“Có đặc thù gì?” Hai người hiếu kỳ hỏi. . .

“Này cũng không phải là xảy ra ngoài ý muốn.” Bao Chứng thẳng thắn trả lời. .

“A?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hiếu kỳ ngồi xuống lắng nghe, Bao Chứng xoa xoa mi tâm, thở dài, “Nói đơn giản là, bốn nam sinh này, trước đó đã hãm hiếp bạn gái của một nam sinh khác trong phòng, nam sinh này quần quá hóa liễu, giết chết bốn nam sinh kia, sau đó tự sát.” . .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu hít một hơi, nhìn nhau, đáp án này tuy bị Bao Chứng hơi hợt nói ra thế nhưng hiệu quả chấn động cũng không tầm thường a . . .

“Vụ án này mà công bố ra ngoài, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự của nhà trường, mặt khác, bốn nam sinh kia bị như vậy không hề oan uổng, mọi người cũng là muốn bảo vệ danh dự cùng tiền đồ của nữ sinh kia... Cho nên nhà trường, gia đình cùng bên điều tra đã thống nhất, sẽ công bố ra ngoài là xảy ra do ngoài ý muốn, dù sao người chết rồi không thể sống lại, người nhà các nạn nhân cũng đã cân nhắc kỹ càng.” .

“Nữ sinh kia thì sao?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, suy nghĩ một chút thì, mấy nam sinh kia đều đã chết, cũng coi như là báo ứng đi, nhưng vì sao lại sử dụng phương pháp cực đoan như vậy? Lẽ nào không thể giải quyết bằng pháp luật. Mang danh sinh viên, đọc nhiều sách như vậy để làm gì? !

Hình như nhìn ra suy nghĩ của Bạch Ngọc Đường, Bao Chứng bất đắc dĩ nói, “Nữ sinh kia thành tích học tập rất ổn, gia thế cũng tốt, khi đó đang lên hẹn hò cùng nam sinh kia, lúc xảy ra chuyện, nam sinh đó đại khái là vì bảo vệ danh dự của bạn gái, nên mới làm ra chuyện ngốc nghếch này.”

“Vậy, pháp y Kiều Vĩ Minh kia thì sao? Vì sao y từ chức?” Triển Chiêu hỏi tiếp. .

“Nga...” Bao Chứng nở nụ cười, “Bởi vì hắn cùng vị pháp y quyền uy nào đó cãi nhau kịch liệt, bị vị pháp y nọ mắng là sát thủ đốt lột pháp y, ba ba đội lột rửa, để người như hắn bước vô phòng pháp y đúng là sỉ nhục người chết, thi thể cháy đen so với hắn còn đẹp hơn, nên tức giận mà từ chức.” . .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rất hứng thú, trăm miệng một lời hỏi, “Người nào mà quyền uy như vậy?” .

Bao Chứng nháy mắt, “Pháp y quyền uy nhất thành phố S còn ai vào đây? Chính là Công Tôn a.”

“A...” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hít một hơi, thảo nào Công Tôn luôn có biểu cảm khó hiểu, hóa ra là vì chuyện này a. . .

Bao Chứng thấy bộ dáng ngốc lảng của hai người liền hỏi “Các cậu sao lại có hứng thú với vụ án đó thế?”

“Là vì có chút khả nghi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hình như cùng vụ án hiện tại có liên quan.” .

Bao Chứng gật đầu, “Như vậy hiện tại, có còn nghi ngờ gì không?” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút lại hỏi, “Cục trưởng Bao, chuyện này đến bây giờ còn có những ai biết rõ?”

“Này ... Hình như còn vị hiệu trưởng kia.” Bao Chứng nói, “Bây giờ vẫn là hiệu trưởng đó, tên là Trương Kiến Khải.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, Bạch Ngọc Đường lại hỏi, “Cục trưởng Bao, ngài có biết Kiều Vĩ Minh hiện tại đang đi viết sách không? Bút danh là Tội Phạm Thứ Mười Một.”

“Tội Phạm Thứ Mười Một?” Bao Chứng khẽ nhíu mày, rồi ngả lưng ra phía sau, nhìn hai người họ, “Hai cậu rốt cuộc muốn gì?”

Triển Chiêu hỏi, “Cục trưởng Bao, báo cáo pháp y kia có điểm đáng ngờ, tuy rằng ngài đã giải thích rồi, nghe qua thì rất hợp tình hợp lý, thế nhưng còn có vài chỗ không rõ lắm, ví dụ như, vì sao mấy nam sinh này khi bị thiêu vẫn ngoan ngoãn nằm trên giường? Những gì chúng ta thấy cũng chỉ là dựa vào kết luận của vị pháp y kia.” . .

Bao Chứng lắng lắng nghe, gật đầu. . .

“Còn có a, tôi tò mò vì sao năm đó Công Tôn lại mắng y như thế?” Bạch Ngọc Đường hỏi Bao Chứng. .

“À... Năm đó hắn vì muốn thí nghiệm phản ứng thuốc, nên đã đem nhốt một con thỏ lại, rồi đổ acid sulfuric lên người nó, đúng lúc Công Tôn nhìn thấy, Công Tôn đã mắng hắn, pháp y, chính là tuyệt đối không thể động đao với cơ thể sống. ”

Triển Chiêu nhíu mày, “Thỏ cũng giống như người! Nhất thiết phải lấy thỏ làm vật thí nghiệm sao? Đối với nghiên cứu không có một chút tác dụng nào! Cái này chỉ là để thỏa mãn ước muốn của bản thân y thôi.” . .

Bạch Ngọc Đường cũng nhíu mày, “Chúng tôi muốn đến tra hỏi y một chút, bắt quá ...”

“Các cậu muốn tôi đồng ý cho điều tra lại án tử năm đó?” Bao Chứng hỏi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Không phải danh bất chính ngôn bất thuận?”

Hai người gật đầu. . .

Bao Chứng thở dài, “Điều tra thì có thể, bắt quá người chết cũng đã chết, nữ sinh kia bây giờ cũng ... Khi phá án các cậu phải hết sức chú ý đến những người bị tổn thương từ vụ án này, họ khó khăn lắm mới có

được cuộc sống yên ổn, không nên quấy rầy người ta. Mặt khác, nếu như đúng là có kẻ vẫn chưa bị trừng phạt trong vụ án đó, phải cố bắt hắn cho bằng được!” .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nghiêm túc gật đầu, xoay người đi ra. . .

Cửa vừa đóng lại, Triển Chiêu liền mở to hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Oa, Công Tôn thật dũng cảm a!” .

Bạch Ngọc Đường cũng dở khóc dở cười, “Lại còn giả vờ, biết rõ Kiều Vĩ Minh như vậy.” .

“Đi, chúng ta đi gặp y!” Triển Chiêu vội vã muốn đi ra ngoài, lại bị Bạch Ngọc Đường kéo trở lại, “Chờ một chút, quên hỏi một việc.”

Triển Chiêu quay đầu lại, đã thấy Bạch Ngọc Đường vội vã chạy ngược trở lại phòng làm việc của Bao Chứng, sau đó lại chạy ra, Triển Chiêu cười, “Làm gì thế? Hỏi tên nữ sinh kia à?” . .

“Ha!” Bạch Ngọc Đường giật mình, “Con mèo này, cậu nghe trộm à.” .

“Tên là gì?” Triển Chiêu hỏi. . .

“Họ Diệp, tên Diệp Linh.” Bạch Ngọc Đường trả lời. . .

“Diệp Linh?” Triển Chiêu giật mình, cau mày nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cậu chắc không?”

Bạch Ngọc Đường cũng mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu, “Đừng nói với tôi cậu biết người này nha, cái tên này cũng rất phổ biến, người tên này cũng không ít đâu.” .

Triển Chiêu lắc đầu nói, “Tôi về phòng tìm vài thứ.” Nói xong, liền vội vã đi về phòng làm việc.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường đi theo sau, thấy Triển Chiêu đã chạy vào phòng làm việc, bắt đầu tìm kiếm từ trong đồng văn kiện.

“Tìm cái gì thế?” Bạch Ngọc Đường đi tới gần. . .

“Tôi có mấy sinh viên hiện tại cũng đang làm cố vấn tâm lý.” Triển Chiêu vừa tìm vừa nói, “Trước có một sinh viên tên là Đồng Mật gặp người mắc phải triệu chứng phức tạp, cô ấy đã tư vấn cho người ta một năm cũng không thể chữa khỏi cho bệnh nhân kia, cho nên mấy hôm trước cô ấy tới tìm tôi, mượn tôi một ít tư liệu, xem có thể tìm ra một phương pháp trị liệu nào đó không, cuộc sống của bệnh nhân kia vì căn bệnh này mà ảnh hưởng rất lớn.”

“Bệnh gì a?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Hiện tại không phải bị bệnh tâm thần có thể uống thuốc là khỏi sao?” .

Triển Chiêu hung hăng liếc Bạch Ngọc Đường, “Đã nói với cậu rồi, bệnh tâm thần cùng bệnh tâm lý là hai khái niệm khác nhau!” .

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “rốt cuộc là mắc bệnh gì?” . .

“Có rồi.” Triển Chiêu lấy ra một phần văn kiện, mở ra đưa cho Bạch Ngọc Đường xem . .

Bạch Ngọc Đường vừa đọc, liền mở to hai mắt, “Chứng ám ảnh đàn ông nghiêm trọng? !” .

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Có không ít người bị chứng ám ảnh với người khác phái, biểu hiện bình thường là cảm giác chán ghét, còn cảm giác sợ hãi thì không nhiều lắm, mà cực độ sợ hãi thì vô cùng hiếm thấy.” .

Bạch Ngọc Đường nhìn văn kiện, “Cuộc sống bình thường không có sự tồn tại của đàn ông, nếu có sẽ trở nên luống cuống, nếu như có đàn ông đến gần, sẽ ngất xỉu, tệ hơn là lấy dao tự vệ, đã xảy ra trường hợp tấn công người khác...”

Triển Chiêu gật đầu, “Tôi gần đây đang nghiên cứu bệnh này a, còn muốn tham dự buổi trị liệu của cô ấy, trước đây cũng từng có ca tương tự thế này, thế nhưng không nghiêm trọng bằng. Mỗi tội bệnh nhân này đối với chuyện trong quá khứ đều không nhớ rõ, cũng không biết là quên thật hay là chỉ là mượn cớ, vì vậy không thể nào trị dứt bệnh được... Bất quá hiện tại nên liên lạc thử xem, thực sự rất giống a, rất có thể chính là người này.”



“Cậu là nói, cô gái này trước đây bị dọa, sau đó mắc phải bệnh này?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Sau đó đã quên đi nguyên nhân phát bệnh này, là cố tình quên?” . .

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Trên văn kiện còn có ảnh của cô ấy, tuổi tác không sai biệt lắm, đưa tên cho Tương Bình tra xem có đúng là nữ sinh kia không.” . .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đi ra ngoài cửa nói Tương Bình tra tên Diệp Linh, kết quả là, “Quả thật là học đại học sư phạm, chỉ là bảy năm trước đã thôi học.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thở dài liếc nhau — vậy tám chín phần là đúng rồi . .

“Đội trưởng, sinh viên này làm sao?” Tương Bình hỏi Bạch Ngọc Đường. . .

Bạch Ngọc Đường lắc đầu nói với mọi người, “Các cậu phân ra, đi tìm người nhà Lưu Mai nói chuyện, với đến trường học hỏi thăm chút tin tức.” . .

Mọi người gật đầu tự mình hành động. . .

“Công Tôn cùng Lạc Thiên đi cùng chúng tôi đi.” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu xoay người, Mã Hân cũng theo Công Tôn ra ngoài, rồi chạy theo đám Mã Hân tới trường học. .

Bạch Ngọc Đường chờ ở trên xe, Triển Chiêu quay qua hỏi Công Tôn, “Công Tôn, anh thấy Kiều Vĩ Minh kia là người thế nào, là cá nhân anh nha, mặc kệ ai khác nghĩ gì.” .

Công Tôn đẩy nhẹ gọng kính liếc Triển Chiêu, đơn giản phun ra hai chữ, “Cặn bã!” .

## 197. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 10

### Chương 10 : Pháp y

Bạch Ngọc Đường lái xe tới địa chỉ Tương Bình tra được, vừa dừng lại, chợt nghe Công Tôn ha ha phá ra cười. . .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đều quay đầu lại khó hiểu nhìn hắn, thì thấy Lạc Thiên ngồi bên cạnh Công Tôn đang cau mày nhìn ra ngoài. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng quay đầu lại nhìn theo Lạc Thiên, thì thấy cách đó không xa có một cánh cửa sắt, bên trên sơn mấy chữ — cổng sau nghĩa trang . . .

“A...” Bạch Ngọc Đường cũng cười, “Thảo nào tôi thấy cái địa chỉ này sao quen quá vậy, hóa ra là con đường phía sau nghĩa trang.”

“Nghĩa trang thì cổng trước hay cổng sau cũng mang điềm xấu a.” Công Tôn lắc đầu, “Có khi nào Tương Bình đùa giỡn chúng ta không?”

“Hình như không phải a.” Triển Chiêu đưa tay chỉ chỉ một hướng khác, “Nơi đó có một khu nhà kia.”

Mọi người quay đầu lại, theo hướng tay Triển Chiêu chỉ, thì thấy cách đó không xa quả là có một tòa nhà có tường vây xung quanh, cổng lớn đối diện với cổng sau nghĩa trang, bên trong còn có vài con chó đen, thấy Triển Chiêu bọn họ ở phía xa, đều đang sủa ầm ầm cả lên, mấy con chó này quả là không nhỏ, lại vô cùng hung hãn, bất quá tất cả mọi người đều đã thấy qua Lisbon nên không thèm đem mấy con chó này để vào mắt.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn biển số nhà, “Có lẽ chính là ở đây.” .

Mọi người xuống xe, đi về phía tòa nhà . . .

Lạc Thiên đi đầu, đến ấn chuông cửa, nhưng ấn một hồi lâu bên trong cũng không có ai ra mở . . .

“Có lẽ là đi vắng?” Triển Chiêu nhìn nhìn bên trong, “Rèm cửa đều hạ xuống.” .

Lạc Thiên ấn ấn một hồi lâu, mọi người có chút mất hứng, đang nghĩ ngợi thì nghe thấy một giọng nói khàn khàn từ bên trong yếu ớt vang ra, “Ai đó?” . .

Mọi người có chút vui mừng, may mà trời còn đang sáng chứ mà là buổi tối, cộng với một cái nghĩa trang phía sau lưng, làm sao có được bầu không khí này.

“Kiều Vĩ Minh phải không?” Triển Chiêu hỏi . . .

Người ở đầu chuồng bên kia chần chờ một chút, “Cậu là ai?” .

Triển Chiêu chưa kịp mở miệng, đã nghe Công Tôn nói, “Công Tôn Sách.” .

Bên kia không có tiếng trả lời, một lát sau cửa mở, một người râu ria xoàm mẶc áo ngủ xỏ dép chạy ra. Mấy con chó thấy y đều phấn khích vô cùng, vừa kêu vừa vẫy đuôi, người nọ vẫy vẫy tay nói, “Chờ một chút, tôi nhốt chó lại đã.” Nói rồi đem mấy con chó nhốt vào trong cũi sắt . . .

Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn, “Người nọ chính là Kiều Vĩ Minh?” . .

Công Tôn nhún nhún vai, “Chắc vậy... nhìn già đi nhiều.” .

Người nọ nhốt chó lại rồi đi tới bên cổng, trên người tỏa ra một cảm giác u ám làm tất cả mọi người hơi nhú mảy. . .

“Tôi là Kiều Vĩ Minh.” Người nọ tự nói tên, rồi nhìn lướt qua đám người trước mắt, cuối cùng dừng lại trên người Công Tôn, trong ánh mắt tựa hồ lóe lên một tia sáng sừng sốt cùng hưng phấn khó hiểu, “Sau cậu lại đến đây?” .

Công Tôn chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường bên cạnh giới thiệu, “Đây là Bạch Ngọc Đường, đội trưởng SCI.” Rồi chỉ chỉ Triển Chiêu, “Triển Chiêu, tiến sĩ tâm lý SCI.” Cuối cùng chỉ Lạc Thiên, “Đội viên SCI.” Chỉ vào mình, “Pháp y SCI.” Chỉ Kiều Vĩ Minh, “Có một vụ án muốn tìm anh để tìm hiểu thêm.” . .

Bạch Ngọc Đường móc ra giấy chứng nhận, đưa cho Kiều Vĩ Minh nhìn một chút rồi hỏi, “Có thể trò chuyện với anh một chút được không?” .

Kiều Vĩ Minh gật đầu, mở cổng để mọi người vào, sau đó cẩn thận đóng cửa lại, dẫn mọi người vào trong.

Thật bất ngờ, Kiều Vĩ Minh nhìn rất lôi thôi thê nhưng phòng khách lại rất sạch sẽ ngăn nắp, y gãi đầu, “Thật ngại quá, tôi vừa ngủ dậy, các cậu ngồi đây đã, tôi đi rửa mặt chải đầu một chút.” Nói xong, y chạy vào toilet . . .

Đứng ở cửa trước, Triển Chiêu hỏi, “Chúng tôi đi xung quanh nhìn một chút được không?” .

Kiều Vĩ Minh đang đứng ở cửa toilet sững lại một chút, sau đó gật đầu, “Cứ tự nhiên.” Nói xong, đóng cửa khóa lại.

“Ừm ...” Triển Chiêu sờ sờ cằm, suy nghĩ một chút . . .

“Làm sao vậy Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường hỏi . . .

“Đó là một người bị rối loạn thần kinh a.” Triển Chiêu cười cười, “Y hình như rất thiếu cảm giác an toàn.”

“Làm chuyện trái với lương tâm đương nhiên sẽ không có cảm giác an toàn.” Công Tôn đứng lên quan sát chung quanh, rồi đưa tay túm lấy Triển Chiêu, “Đi, lên lầu xem!” . .

Bạch Ngọc Đường cùng Lạc Thiên ở dưới lầu, Triển Chiêu cùng Công Tôn chạy lên trên . .

Lạc Thiên nhìn một vòng phòng bếp, nói với Bạch Ngọc Đường, “Quá sạch sẽ, không giống với đàn ông độc thân.” .

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, “Nhà anh cũng không sạch sao?” . .

Lạc Thiên sững sốt một chút, sau đó cười cười, “Đều là Dương Dương thu dọn a.” .

Bạch Ngọc Đường mở tủ lạnh liền sững sốt, sau đó từ trên xuống dưới nhìn đi nhìn lại vài lần. .

“Làm sao vậy?” Lạc Thiên hiếu kỳ hỏi. . .

“Hình như y ăn chay.” Bạch Ngọc Đường nói, “Trong tủ lạnh toàn là rau dưa, ngay cả trứng cũng không có.”

Lạc Thiên nhăn mặt, “Ngày đó Dương Dương hỏi tôi, vì sao Phật tử ăn chay, Hitler cũng ăn chay?”

“A... Nan đề!” Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai đóng cửa tủ lạnh lại, đã Triển Chiêu cùng Công Tôn từ trên lầu chạy xuống, vừa chạy vừa ho khan. . .

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi . . .

“Khụ khụ...” Triển Chiêu ho khan hai tiếng, “Phòng làm việc toàn khói là khói, chắc là hút thuốc cả đêm quá.”

“Thật đúng là phòng ở của tác gia.” Công Tôn đi vòng vòng quanh phòng bếp, từ lúc xuống lầu hình như có chút khó hiểu.

Lúc này, cửa toilet mở, Kiều Vĩ Minh đã vệ sinh xong xuôi, râu ria sạch sẽ, trên người bây giờ là sơ mi trắng cùng quần jean tươi mát bước ra, có chút áy náy mở miệng, “Thật xin lỗi, mấy ngày nay đang có bản thảo, đã lâu chưa ra khỏi nhà rồi.”

Mọi người lúc này mới nhìn rõ tướng mạo của y, người này khoảng ba mươi tuổi, thoát nhìn già hơn Công Tôn rất nhiều, lại mang một cặp kính đen, hình dạng này... Mũi chim ưng, mặt tròn, miệng nhọn... khi cười cảm giác có chút quái dị. Triển Chiêu quan sát y một chút, khẽ nhủ mày, Kiều Vĩ Minh này hình như đã từng chỉnh sửa gương mặt, biểu tình có chút không tự nhiên, toàn bộ làm cho người ta có cảm giác không phù hợp.

“Cơ mặt của anh bị sao à?” Công Tôn hỏi y . . .

Kiều Vĩ Minh hơi nhủ mày, rồi cười cười, “Không hổ là pháp y giỏi nhất thành phố S.”

Mọi người cảm thấy khó hiểu, chợt nghe Kiều Vĩ Minh nói, “Ba năm trước đây tôi có bị trúng phong, sau đó bị tê liệt cơ mặt, thật vất vả mới chữa khỏi được, chỉ là cười lên có chút kỳ dị.”

Công Tôn nhủ mày, cũng không nói nhiều, chỉ quay lại nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, ánh mắt như là nói —— người đó, có chuyện gì thì hỏi đi.

Bạch Ngọc Đường cũng không nhiều lời lập tức vào đề “Kiều tiên sinh, chúng ta đi thẳng vào vấn đề thôi.” Nói rồi, đem một phần văn kiện tới trước mắt Kiều Vĩ Minh.

Kiều Vĩ Minh mở ra nhìn, thấy trong đó là báo cáo khám nghiệm tử thi của vụ hỏa hoạn năm đó liền trở nên mất tự nhiên, buông báo cáo xuống, Kiều Vĩ Minh bắt chéo chân hỏi, “Đây là báo cáo khám nghiệm tử thi cuối cùng của tôi?” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Chúng tôi hoài nghi vụ án này có điểm đáng ngờ, cho nên muốn anh kể lại một chút.” . .

Kiều Vĩ Minh gật đầu, “Đã bảy năm trôi qua, sao lại muốn điều tra lại?” .

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Vụ án này cùng một vụ chúng tôi đang tiếp nhận cho chút liên quan, cho nên quyết định lật lại án này.” . .

Triển Chiêu đột nhiên hỏi, “Kiều tiên sinh hình như đang dùng bút danh là Tội Phạm Thứ Mười Một để viết sách?” .

Kiều Vĩ Minh gật đầu, “Vì không làm pháp y nữa, nên không thể làm gì khác hơn là viết sách kiếm chút tiền.” .

Công Tôn có chút chán ghét cười cười hỏi y, “Báo cáo khám nghiệm năm đó có còn ảnh chụp khác hay không, đặc biệt là, phần kiểm tra cơ quan nội tạng?” . .

Kiều Vĩ Minh nhìn chằm chằm Công Tôn một lúc lâu rồi cười nói, “Công Tôn, đã lâu không gặp.” .

Công Tôn khẽ nhủ mày, trong lòng thâm nhủ, còn có tâm tư mà hàn huyên sao? ! . .

Kiều Vĩ Minh đưa tay cầm lấy báo cáo khám nghiệm tử thi, nói với Bạch Ngọc Đường, “Tôi biết cảnh sát các cậu muốn tôi phối hợp điều tra án năm đó, phối hợp cũng là nghĩa vụ của tôi, bất quá ... Tôi muốn nói rõ, án ở trường học năm đó, gia đình người chết cùng cảnh sát đã thống nhất, báo cáo này là dựa theo mong muốn của bọn họ viết ra.” Kiều Vĩ Minh nhìn Triển Chiêu cười cười, “Tôi đã đọc qua sách của cậu, rất đặc sắc, cũng rất mơ mộng.” . .

Chân mày Triển Chiêu bắt giác nhíu lại, “Sách học thuật có cái gì mơ mộng được?” .

Kiều Vĩ Minh nhếch môi trả lời, “Kết thúc, thế lực xấu xa cuối cùng cũng bị nghiêm phạt, chính nghĩa luôn chiến thắng tà ác... Kết cục như vậy là rất mơ mộng a.” .

Bạch Ngọc Đường cắt lời y, “Chúng ta đang nói về vụ án năm đó.” .

“Được rồi.” Kiều Vĩ Minh lật lật bản báo cáo, “Tôi không ngại nói cho các cậu biết... Năm hài tử này, khác xa so với trên báo cáo, không hề bị chết một cách đơn giản như vậy! Chính là được bày bố hết sức tỉ mỉ, tàn nhẫn vô cùng, đây chính là bí mật không thể nói ra, một vụ mưu sát hết sức công phu.” . .

Tất cả mọi người sững sốt, Bạch Ngọc Đường nhíu mày hỏi, “Anh từ đâu biết được?” .

Kiều Vĩ Minh cười lắc đầu, “Từ thi thể... Pháp y đương nhiên muốn biết gì thì phải xem trên thi thể... Đây không phải là điều ai đó vẫn thường nói sao?” Nói rồi, liếc sang Công Tôn. . .

Công Tôn cười lạnh nhìn y, không thêm nói một lời nào, chợt nghe Kiều Vĩ Minh nói tiếp, “Những gì tôi biết, đều thể hiện ở trên ảnh chụp, đó chính là đầu mối.” Nói rồi, hẩn gấp báo cáo lại đưa cho Công Tôn, âm trầm nói, “Trong báo cáo này, có một mật mã... ghi lại rõ ràng chuyện đã xảy ra năm đó.” .

Công Tôn đưa tay tiếp nhận báo cáo, chợt nghe Kiều Vĩ Minh cười ha hả nói với mình, “Cậu không phải là giỏi nhất sao? Bí mật đến tôi còn phát hiện, không có khả năng cậu không biết a, có đúng hay không?” . .

Nghe y nói xong, Công Tôn không giận mà cười, dáng tươi cười lan đến tận đáy mắt. Ba người kia không hện mà cùng rùng mình, Công Tôn đã bị khiêu khích, hoàn toàn bị khiêu khích rồi ! .

“Tôi đã đọc sách của anh.” Công Tôn thu hồi báo cáo, nhìn Kiều Vĩ Minh, “Anh quả là một chút cũng không thay đổi.”

“A~~” Kiều Vĩ Minh đưa tay vuốt áo, liên tục lắc đầu, nghiêm túc nói, “Sai rồi, Công Tôn, tôi đã thay đổi, thay đổi rất nhiều ... Hiện tại tôi đã tìm ra thứ thú vị vui vẻ hơn làm pháp y rồi, pháp y giờ chỉ là trò con nít thôi, không thể làm thỏa mãn tôi được.” . .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ, mục đích thăm dò đã đạt được, muốn hỏi gì cũng đã hỏi xong, đối với Kiều Vĩ Minh cũng có chút hiểu biết nhất định, người này xem ra rất khó đối phó, nhiều lời vô ích thôi. Bạch Ngọc Đường đứng lên cùng Kiều Vĩ Minh cáo từ.

Kiều Vĩ Minh mở lời “Không tiễn”, rồi đứng ở phòng khách nhìn mọi người rời đi. .

Chờ Công Tôn đi tới cửa, Kiều Vĩ Minh nói, “Công Tôn, cậu có muốn thử phóng tâm một chút không, làm pháp y không được trọng dụng đâu.” .

Công Tôn quay đầu lại có chút chán ghét liếc nhìn y, “Nhân lúc nào chưa bị nặng lắm hãy tranh thủ đi khám đi, hỏng nhiều quá đối với thân thể không tốt đâu.” Nói xong xoay người rời khỏi.

Bạch Ngọc Đường cùng Lạc Thiên đi ở phía trước, Triển Chiêu cùng Công Tôn song song bước ở phía sau, chợt nghe Triển Chiêu nghiêng răng nói, “Thằng cha này càng nhìn càng không vừa mắt.” . .

Công Tôn cũng cắn răng, “Thật muốn tự mình đem não y mở ra!” .

Ngồi trên xe, Bạch Ngọc Đường khởi động xe, chợt nghe Lạc Thiên nói, “Đội trưởng... Tôi phát hiện một ít vấn đề, Kiều Vĩ Minh kia có chút không hợp lý!” .

## 198. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 11

Chương 11 : Nghi ngờ chồng chất

“Không hợp lý chỗ nào thế?” Triển Chiêu cảm thấy hứng thú hỏi Lạc Thiên. .

Lạc Thiên nhìn lại căn nhà một chút, Bạch Ngọc Đường lạnh lùng cười, khởi động xe, “Chúng ta đi rồi, y vẫn còn đứng ở cửa sổ nhìn theo, thật làm người ta chán ghét.” .

Triển Chiêu cùng Công Tôn tùy ý nhìn qua, quả thật Kiều Vĩ Minh đang đứng ở trên cửa sổ lầu hai, mắt mang kính, âm trầm đứng khuất sau rèm cửa cúi đầu nhìn chăm chú vào xe bọn họ . . .

Triển Chiêu đột nhiên xoay mặt lại nhìn bên kia nói, “Ở góc độ của y hình như có thể thấy được toàn bộ nghĩa trang.”

“Biến thái.” Công Tôn xoay mặt nhìn Lạc Thiên, “Không hợp lý chỗ nào?” .

“Y vừa nói y bị liệt cơ mặt, thế nhưng vì sao có thể làm ra những biểu cảm khác?” Lạc Thiên hỏi . .

Công Tôn cười cười, “Dẹp đi, làm quái gì có liệt cơ mặt, nếu như đúng là bị trúng gió, sẽ bị liệt nửa người, toàn bộ đều bị tê liệt, làm sao có biểu cảm nào khác được.” . .

“Vậy vì sao y phải nói thế?” Triển Chiêu thắc mắc . . .

“Các cậu không cảm thấy kiểu cười của y rất kỳ dị sao?” Lạc Thiên hỏi, “Kiểu cười này tôi đã thấy rồi.” .

“Hả?” Bạch Ngọc Đường nhìn qua kính chiếu hậu, Triển Chiêu cùng Công Tôn quay lại nhìn Lạc Thiên, “Thấy ở đâu a?” .

Lạc Thiên trầm mặc một hồi rồi nói, “Tôi nếu cười sẽ là như thế.” .

Bạch Ngọc Đường thắng xe lại ven đường, xoay mặt nhìn Lạc Thiên, “Có ý gì?” .

Lạc Thiên nói, “Đó chỉ là ép khuôn mặt phải cười mà thôi.” .

“Ừ ...” Công Tôn sờ sờ cằm, “Cũng đúng a.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, chờ Lạc Thiên tiếp tục nói . . .

“Chúng tôi trong lúc được huấn luyện, bởi vì làm sát thủ cũng cần phải có biểu tình, nên mỗi người đều được chỉ cách thể hiện biểu cảm ra ngoài, hỉ nộ ái ố đều có thể làm, thế nhưng đều rất giả, bởi vì chỉ là ép buộc cơ thể, không có tâm tình.” .

“Chỉ ép buộc cơ thể, không có tâm tình... ừ, biểu cảm vừa rồi của Kiều Vĩ Minh đúng là giống như vậy.” Công Tôn gật đầu.

“Các người nói xem cái này với cái kiểu ngoài cười nhưng trong không cười có gì khác nhau?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc . .

“Ngoài cười nhưng trong không cười kỳ thực cũng là có tâm tình ở bên trong.” Triển Chiêu hình như đã hiểu rõ, “Bây giờ nhớ lại mới thấy, lúc Kiều Vĩ Minh cười, chính vì y nghĩ tình huống đó phải cười nên y mới cười, nhưng trong khoảnh khắc hình như đã có chút sơ sót, sau đó biểu cảm của y càng lúc càng bình thường.” . .

“Cũng có thể là do y mới ngủ dậy nên có chút hồ đồ thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Y không phải bị đánh thức sao?”

“Chính bởi vì y bị gọi dậy, cho nên biểu cảm ban đầu mới là biểu cảm chân thực nhất, sau đó nhất định là ngụy trang.”

Bạch Ngọc Đường hỏi Lạc Thiên, “Anh sẽ cười như vậy?” . .

Lạc Thiên gật đầu, “Ban đầu tôi cũng không để ý, bởi vì đã tập thành quen rồi, sau đó Dương Dương nói cho tôi biết cười như vậy rất dọa người, tôi mới cười thử trong gương, quả là có chút đáng sợ, Dương Dương phải chỉ tôi thật lâu mới tốt hơn được một chút, cho nên tôi biết, quan trọng nhất chính là tâm tình.” . .

“Uhm ... có ý tứ.” Triển Chiêu hình như có suy nghĩ gì đó, lẩm bẫm, “Thật là có ý tứ.” .

“Miêu Nhi, cái gì có ý tứ?” Bạch Ngọc Đường vừa khởi động xe vừa hỏi Triển Chiêu. Vừa dứt lời tiếng điện thoại di động vang lên, Triển Chiêu từ trong túi của Bạch Ngọc Đường lấy ra, là Mã Hán gọi tới. Triển Chiêu tiếp điện thoại xong hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, Mã Hán nói bọn họ đã đến trường học kia, bây giờ hành động trước hay chờ chúng ta?” . .

Bạch Ngọc Đường tăng tốc, “Để cho bọn họ chia nhau đi vào trường, tìm cách liên lạc với hiệu trưởng cùng những người có liên quan, sau đó tập trung lại, chúng ta mười phút sau sẽ tới đó.” .

Triển Chiêu truyền đạt xong trả lại điện thoại cho Bạch Ngọc Đường, sau đó lấy điện thoại của mình ra, rồi tìm kiếm gì đó trong ngăn kéo phía trước xe của Bạch Ngọc Đường . . .

“Tìm gì thế?” Bạch Ngọc Đường hỏi . . .

“Cái sim dự phòng đâu?” Triển Chiêu vấn. . .

“A...” Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, “Ổ trong hộp ấy” .

Triển Chiêu vươn tay lấy cái hộp mở ra, quả nhiên tìm được một cái sim điện thoại, lắp vào điện thoại của mình, sau đó lấy tư liệu về Kiều Vĩ Minh ra tìm số điện thoại của y . .

“Sim dự phòng là cái gì?” Công Tôn hiếu kỳ. .

“Số này dùng tên Lỗ Ban để đăng ký, có thể tùy tiện dùng, hắc hắc.” Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Tra kiểu gì cũng không ra người thật đâu.” Nói rồi, ghi vào giấy mấy câu, đưa cho Lạc Thiên, dặn dò, “Dùng âm trầm nhất để nói chuyện với y là được.”

Lạc Thiên tiếp nhận tờ giấy xem qua, có chút mờ mịt nhìn Triển Chiêu. .

“Anh cứ làm theo là được.” Triển Chiêu cười cười rồi giúp anh bấm số . .

Lạc Thiên cầm lấy điện thoại chờ một hồi lâu mới có người tiếp máy, “A lô?” .

Tất cả mọi người kinh ngạc, nhận điện thoại là một người phụ nữ . .

“A lô? Ai thế?” Người phụ nữ kia tiếp tục hỏi, Lạc Thiên có chút khó xử nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu chỉ chỉ tư liệu về Kiều Vĩ Minh trên tay.

Lạc Thiên gật đầu rồi lên tiếng, “Kiều Vĩ Minh có ở đó không?” .

“Có a, ngài chờ một chút.” Sau đó, đầu dây bên kia truyền đến tiếng gọi người, “Vĩ Minh, điện thoại.”

Một lát sau, đầu dây bên kia truyền đến thanh âm của Kiều Vĩ Minh, “A lô, xin chào, tôi là Kiều Vĩ Minh.”

Mọi người sửng sốt, thế nào vừa mới nãy là chất giọng đặc biệt u ám giờ đã thành giọng nói nhã nhặn của một thành phần trí thức? Lạc Thiên nhìn Triển Chiêu, như là hỏi — tiếp tục không? . .

Triển Chiêu gật đầu, ý bảo Lạc Thiên cứ nói . . .

Lạc Thiên liền chuyển giọng, “Kiều Vĩ Minh, những việc ngươi làm, một ngày nào đó sẽ phải trả giá!” .

Người ở đầu dây bên kia ngậy ra một lát, sau đó trả lời lại, giọng nói u ám đi không ít, “Ngươi là ai?”

“Ta biết ngươi đang làm gì.” Lạc Thiên tiếp tục dùng thanh âm trầm thấp nói chuyện, “Ta biết bí mật của ngươi.”

Điện thoại đột nhiên không có thanh âm, sau đó truyền đến một trận cười dài, rồi tín hiệu bị ngắt.

Mọi người lúc đó chỉ có một ý nghĩ — tiếng cười thật buồn nôn . . .

“Việc này nói lên điều gì?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu hỏi Triển Chiêu. . .

“Nói rõ sự tình so với chúng ta tưởng tượng phức tạp hơn nhiều.” Triển Chiêu thâm ý nháy mắt vài cái rồi dựa vào cửa sổ chống cằm bắt đầu suy tư . .

Mọi người nhìn nhau, cũng không muốn quấy rầy . . .

Rất nhanh, xe chạy đến cổng trường, mọi người xuống xe vội vã chạy vào trong . .

Người của SCI đều đang chờ trước tòa nhà dạy học.

“Đội trưởng!” Triệu Hổ chào Bạch Ngọc Đường, “Hiệu trưởng, các giảng viên năm đó, còn có những người nắm rõ tình hình đều đang ở bên trong.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu đi vào phía trong, chỉ thấy ở cạnh bảng thông báo có vài người – đang ngáp, Bạch Cẩm Đường; đang nhìn ngược nhìn xuôi, Triệu Trinh; đang một tay cầm bình sữa một tay xách túi, Đại Đình; đang ôm Dương Dương, Tiểu Đình; đang đọc thông báo, Dương Dương.

“Dương Dương?” Lạc Thiên kêu một tiếng. .

“Ba ba!” Dương Dương bởi vì Lạc Thiên đêm qua ở lại trực ban, đã cả đêm không nhìn thấy cha, Tiểu Đình vừa đặt xuống đất cậu nhóc liền vọt tới ôm lấy chân Lạc Thiên. .

“Sao con lại tới đây?” Lạc Thiên khó hiểu sờ sờ đầu của con, “Ba ba đang làm việc a.”

“Trình thúc thúc nói, ngày hôm nay mọi người đi thăm nhà ma, chú ấy tới đón con tan học, tiện đường mang con tới đây luôn.” Dương Dương thành thật trả lời.

Bạch Trì ở bên cạnh bắt mắt trường Triệu Trinh, Triệu Trinh ngẩng đầu đếm mây. .

“Các cậu thì sao?” Bạch Ngọc Đường bắt lực nhìn hai anh em sinh đôi. .

Hai người họ nhún nhún vai, “Chúng tôi đến bảo vệ đại ca, thuận tiện đi chơi luôn.” .

“Cũng không thể để Dương Dương ở nhà một mình đứng không?” Triệu Trinh tỏ vẻ vô tội, mọi người cũng không phản đối. Dương Dương thông minh khả ái, cùng người của SCI lại có tình cảm đặc biệt, hơn nữa Lạc Thiên có lúc rất vội vã, một người đàn ông độc thân phải chiều cổ con nhỏ cũng có nhiều bất tiện, cho nên Dương Dương gần như được nuôi dưỡng bởi hầu hết mọi người, ai rảnh rỗi đều giúp sức trông coi, còn nếu mọi người đều bận rộn thì sẽ nhờ đến Triển mama hoặc Bạch mama, nhưng mà hiện tại, người Dương Dương yêu thích nhất chính là Hân tỷ tỷ. .

Bạch Cẩm Đường cười cười với mọi người, “Các cậu đi phá án, bọn ta đi dạo xung quanh.” Nói rồi, cùng hai anh em song sinh bước đi, Mã Hân ôm lấy Dương Dương, “Dương Dương a, đi tham quan trường đại học nha? Sau này nhóc cũng phải học đại học nha, nhóc thích đại học này không?”

“Em thích trường của Triển thúc thúc bọn họ cơ!” Dương Dương vừa trả lời, vừa thân thiết ôm lấy cổ Mã Hân...

Mã Hân thấy mọi người đi xa rồi, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu bọn họ cũng đã lên lầu cả, liền vươn tay vỗ vỗ Lạc Thiên, “Nè, Hân nói cũng đúng nha, có muốn cân nhắc một chút không?” .

Lạc Thiên có chút bắt lực nhìn hấn, “Đừng nói giỡn.” .

Triệu Hổ cũng gật đầu, “Đúng vậy, Lạc đại ca, anh đừng nghe Mã Hân nói lung tung, hấn luôn mong đến lúc anh cùng Hân thành đôi, sẽ thấp hơn hấn một bậc, hảo hảo gọi hấn một tiếng ca ca a!” .

“Đi chết đi.” Mã Hân đi tới phía sau Triệu Hổ, nhắc chân đá vào mông y. Đuổi được người đi rồi, Mã Hân lại vỗ vỗ vai Lạc Thiên, “Thực sự nên cân nhắc một chút a?” .

Lạc Thiên xua tay, “Sao cậu cứ muốn đẩy em gái của mình vào chỗ chết không thể?” .

Mãi nói chuyện, cũng đã đi tới cửa phòng hiệu trưởng, Bạch Ngọc Đường gõ gõ cửa, cửa không đóng, bên trong đã có vài người, đều đứng cả lên. . .

“A... Bạch đội trưởng.” Hiệu trưởng nhanh chóng đứng ra đón, cùng mấy người họ bắt tay, xong mời họ ngồi xuống. .

“Tôi là hiệu trưởng, tôi cũng họ Bạch, gọi là Bạch Phương Cẩm.” Hiệu trưởng tự giới thiệu.

Mấy người bây giờ mới biết, nguyên lai hiệu trưởng trường đại học sư phạm là phụ nữ, khoảng trên năm mươi tuổi, thoát nhìn đúng là thành phần trí thức lão làng, ăn mặc rất mộc mạc, mắt đeo kính, tóc được cột gọn. .

Bạch Ngọc Đường chờ mọi người ngồi xuống, bên trong có ba người, có một phụ nữ tuổi còn rất trẻ, mái tóc quần sành điệu, thoát nhìn chưa đến ba mươi. .

“Vị này là giảng viên của trường chúng tôi.” Hiệu trưởng nói, “Tên là Vương Minh, cô ấy trước đây là bạn học của mấy sinh viên kia, năm ấy là lớp trưởng lớp đó, sau ở lại làm nghiên cứu sinh rồi lưu lại làm giảng viên cho trường.” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, bên cạnh Vương Minh là hai giảng viên nam, tuổi cũng khoảng trên ba mươi, thoát nhìn rất nghiêm túc, đều để tóc hai mái khá truyền thống. .

“Vị này là Tang Bác Kỳ, chủ nhiệm lớp các sinh viên ấy.” Bạch Phương Cầm giới thiệu, tay hướng về một ông cụ bên cạnh đang mặc một thân áo khoác trắng, “Vị này là giảng viên lâu năm ở đây, tên là Uông Hoa.”

Mọi người đã được giới thiệu xong, Bạch Phương Cầm đi thẳng vào vấn đề, “Cái kia, Bạch đội trưởng, tôi cùng cục trưởng nói chuyện điện thoại, đại thể đã biết lần này các anh muốn lật lại vụ án năm đó... nên muốn chúng tôi phối hợp.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Các vị cũng không cần khẩn trương, chúng tôi chỉ muốn nắm rõ tình hình một chút mà thôi.” Nói xong, nhìn thoáng qua Triển Chiêu bên cạnh . .

Triển Chiêu hơi gật đầu, “Chúng ta nên tiết kiệm thời gian, lập tức bắt đầu thôi, đầu tiên tôi muốn hỏi một chút, các vị ở đây đều biết chi tiết vụ án, vậy các vị có thấy có gì đáng ngờ không?”

Mọi người nghe xong quay đầu nhìn nhau, sau đó thấy Vương Minh giơ tay, rồi thấp giọng nói, “Tôi thấy có điểm đáng ngờ.”

“Thật sao?” Triển Chiêu cười hỏi, “Đáng ngờ chỗ nào?”

“Sinh viên phóng hỏa tên là Hác Mạt... Tôi chỉ muốn nói, hẳn là một người tốt khó gặp, không có khả năng làm chuyện như vậy.” Vương Minh trầm mặc một hồi, khế cần môi nói tiếp, “Mạt khác, bốn kẻ bị chết cháy là đồ cặn bã, có chết cũng không hết tội.”

## 199. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 12

### Chương 12 : Quỷ ảnh

Nghe Vương Minh nói xong, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, nghĩ giảng viên này phản ứng có phần hơi quá khích. Vương Minh cũng để ý thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ liền thanh minh, “Thấy xấu hổ, chuyện năm đó đã qua thật lâu, nhưng tôi vẫn không thể quên được.”

“Vì sao thế?” Triển Chiêu hỏi cô gái . . .

“Bởi vì tôi cùng Hác Mạt là bạn tốt.” Vương Minh không e dè nói, “Cậu ấy không phải là người có khả năng làm ra loại chuyện này, cùng mấy kẻ vô lại như thế ở chung một phòng đã là rất khó cho cậu ấy rồi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu rồi xoay mặt nhìn Phương Cầm, “Bạch hiệu trưởng, trước cục trưởng Bao có nhắc với tôi rằng người hiệu trưởng liên lạc cùng ông ấy là họ Trương.”

“À...” Bạch Phương Cầm cười gật đầu, “Kỳ thực chúng tôi đều là hiệu trưởng, thầy ấy phụ trách bên phần kỹ thuật, tôi phụ trách bên phần xã hội ... Hợp tác đã nhiều năm rồi . . .”

“Vậy ông ấy hôm nay vì sao chưa tới?” Triển Chiêu hỏi. . .

“Sao lại vừa khéo, chiều hôm qua thầy ấy phải đi công tác nước ngoài.” Bạch Phương Cầm nói, “Là qua giao lưu với một trường bạn ở Úc, phải ba ngày sau mới trở về.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau không nói lời nào, chiều hôm qua bọn họ mới quyết định lật lại vụ án thì hiệu trưởng kia cũng xuất ngoại công tác... Nghĩ sao cũng thấy như có ý định lẩn tránh việc này? . .

Bạch Ngọc Đường quan sát mọi người một chút, phát hiện nếu đồng thời hỏi bọn họ có lẽ sẽ thu được kết quả, liền quay lại trao cho Triển Chiêu một ánh mắt. Triển Chiêu vừa lúc cũng nghĩ giống Bạch Ngọc Đường liền mở lời, “Về đầu mối của vụ án đó chúng tôi muốn ghi chép lại một chút, cảnh viên của chúng tôi bây giờ sẽ hỏi từng người một trong các vị, mong các vị phối hợp.”

Mấy người nhìn nhau rồi gật đầu. Vì vậy, Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hồ lưu lại để ghi chép, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu mang theo Công Tôn, Lạc Thiên cùng Bạch Trì ra khỏi tòa nhà dạy học, muốn đi tìm Bạch Cẩm Đường bọn họ, rồi đến thăm tòa nhà ma. .

“Có chuyện gì thế?” Mới ra khỏi tòa nhà, Bạch Trì liền chỉ chỉ phía trước, chỉ thấy bên ngoài tòa nhà có một đám người, không biết là có chuyện gì . . .



Bạch Ngọc Đường chau mày cùng Triển Chiêu đi qua, thế nhưng những sinh viên này đứng rất đông, căn bản không chen vào được, chợt nghe bên ngoài có tiếng sinh viên hỏi, “Thật là Triệu Trinh sao? !” . .

“Đúng vậy!” . .

“Tôi muốn xin chữ kí a! Tôi đã mua sách của anh ấy rồi nè!” . .

“Tôi đã từng đi xem anh ấy biểu diễn!” . .

Bạch Ngọc Đường liếc Bạch Trì, “Là Triệu Trinh bị phát hiện a.” . .

Triển Chiêu cũng cười, “Cậu ta cùng mấy sinh viên quả là có duyên nha, có muốn đi cứu cậu ấu không?” .

Bạch Trì mặt nhăn mặt nhăn mũi, “Mặc kệ hắn đi, cứ để hắn bị vây thế cũng được.” Nói xong, lôi Triển Chiêu đi, Công Tôn cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, nhún nhún vai. . .

Mấy người tiếp tục đi, vừa mới được vài bước thì nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, nhìn lại hóa ra Triệu Trinh đuổi theo.

Bạch Ngọc Đường nhìn lại đám sinh viên còn vây kín ở xa xa, Triệu Trinh cười cười đập đập vào vai mình, “Tôi trước đây đã từng chơi bóng bầu dục.”

“Đại ca bọn họ đâu?” Triển Chiêu hỏi. . .

“À ... Hình như đi nhà ma gì đó rồi.” Triệu Trinh nói. Đang nói chuyện, mọi người đã tới bên ngoài cánh rừng nhỏ.

“Người đâu?” Triển Chiêu nhìn quanh, “Không phải nói ở chỗ này chờ sao?”

“Đúng vậy...” Bạch Trì cũng ở chỗ đó dạo quanh một vòng, chỉ thấy cặp song sinh từ xa chạy lại, cầm trên tay ít bánh mỳ cùng sữa.

“Đây là cái gì a?” Bạch Ngọc Đường hỏi hai người. . .

“Không phải là không kịp ăn tối sao.” Tiểu đình nói, “Tiểu hài tử không thể nhịn đói a.” .

Lạc Thiên có chút cảm động, thân làm ba ba như hắn còn không nghĩ tới a ... Bất quá Dương Dương đâu rồi?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên trong rừng truyền đến một tiếng thét chói tai “A !!!!”, là tiếng của con gái... cảm giác... Như là Mã Hân!

Mọi người nhìn nhau, đều chạy vọt qua đường mòn tới bên hồ nước thì thấy Mã Hân ôm Dương Dương đứng một bên, Bạch Cẩm Đường đang đánh người... Là một người đàn ông đồng phục màu xanh.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đây không phải Ách đại thúc sao? ! .

“Đại ca!” Bạch Ngọc Đường nhanh chân tiến đến kéo Bạch Cẩm Đường, Công Tôn tiến lên hỏi, “Làm sao vậy? Sao lại đánh người?”

Bạch Cẩm Đường nhú mày nhìn Ách đại thúc, “Hắn động đến nha đầu này.” .

Mọi người sững sốt, Mã Hân nói, “Vừa rồi Dương Dương đánh bóng rổ, bóng lăn đến đây, em cùng nhóc chạy tới bắt, thì thấy quả bóng đã rớt vào trong hồ nước, em đang nghĩ lấy một cành cây vớt về thì đột nhiên cảm thấy có người ở phía sau, vừa quay đầu thì thấy ông ta vỗ vai em, em lại càng hoảng sợ, Bạch đại ca vừa lúc đi tới, sau đó anh ấy...” . .

Tất cả mọi người hiểu, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu có chút bất lực nhìn nhau, Ách đại thúc này hình như có đam mê hù dọa người khác, rất thích lặng lẽ đến gần người ta từ phía sau . . .

Đại Đình Tiểu Đình đem Ách đại thúc đang liều mạng giãy dụa trấn áp rồi hỏi, “Ông muốn làm gì?” .

Mọi người thấy ông ta khuôn mặt đáng sợ cũng khó trách ngay cả Mã Hân lớn như vậy cũng bị dọa đến hoảng hốt, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã bị qua, ban đầu hai người bọn họ cũng hoảng sợ không ít . . .

“Sao không nói lời nào? !” Hai anh em trừng mắt nhìn Ách đại thúc. . .

“Ông ấy không thể nói được.” Bạch Ngọc Đường nói, “Đây là người làm vườn ở đây, gọi là Ách đại thúc.” .

Mọi người nhìn nhau, lớn bé nhà Đinh hơi khó xử, gây sự với một người cầm điếu hình như không được tốt cho lắm, liền buông ông ấy ra, thế nhưng cũng không để cho đi, Bạch Cẩm Đường lăm lăm, “Thảo nào đánh thế nào cũng không kêu...” .

Công Tôn trừng mắt với anh, bất quá bởi vì anh là muốn bảo vệ Mã Hân cùng Dương Dương, nên tính toán sẽ bỏ qua hành vi bạo lực lần này.

Triển Chiêu từ trong túi lấy ra điện thoại, bấm vài cái, rồi đưa qua cho Ách đại thúc nhìn . .

Ách đại thúc nhìn thoáng qua, chỉ thấy bên trên viết rằng, “Vì sao lại hù dọa cô gái vừa rồi?”

Ách đại thúc chợt hiểu ra liền liên tục lắc đầu xua tay, như là muốn nói ông ấy không làm thế, sau đó, ông ấy cho tay vào túi lấy ra một chiếc điện thoại kiểu dáng cũ kỹ, màu sắc bình thường, . .

Ách đại thúc đánh vài chữ, rồi đưa qua cho Triển Chiêu bọn họ đọc. Triển Chiêu nhìn qua, bên trên viết — tôi không cố ý, tôi chỉ muốn nói với cô ấy, không nên ở nơi này, không an toàn. . .

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua, Triển Chiêu đánh chữ — vì sao nói không an toàn? .

Ách đại thúc nhìn xong, tiếp tục — ở đây không lâu có một nữ sinh chết đuối, hơn nữa nhiều côn đồ trong trường hay đến đây, con gái không nên tới đây một mình . . .

Đại Đinh buông ông ấy ra, “Xem ra là hiểu lầm.” . .

Tiểu Đinh vỗ vỗ vai hắn, “Thật đáng thương, đại ca đã lâu rồi chưa đánh ai... Đau a?” .

Ách đại thúc thấy mọi người đều không có địch ý, cũng không giãy dụa muốn chạy nữa, lúc này mới nhìn kỹ lại Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, rồi đưa tay bấm vài chữ — tôi đã thấy các cậu. . .

Bạch Ngọc Đường xuất ra thẻ cảnh sát cho ông ấy nhìn, Ách đại thúc tiếp nhận nhìn một lúc lâu, gật đầu trả lại cho Bạch Ngọc Đường. . .

Triển Chiêu lấy tay bấm bàn phím , “Lưu Mai, chính là nữ sinh bị chết đuối kia, ông có biết không?” .

Ách đại thúc gật đầu, đánh chữ, “Là một đứa con gái ngoan.” . .

Tất cả mọi người sững sốt, Ách đại thúc này biết không ít đầu nhạ. Triển Chiêu lại hỏi — nghe nói ông trộm túi của cô bé, để giúp Lữ Tề cùng Dương Phàm.

Ách đại thúc gật đầu, đánh chữ — ngày đó, tôi thấy cô ta đi một mình trong rừng liền giật lấy cái túi, cô ta có lẽ bị tôi dọa sợ, hét lên một tiếng rồi chạy mất . .

Bạch Ngọc Đường cả kinh, “Nói cách khác, đêm đó lúc bị giật cái túi Lưu Mai còn chưa có chết?” .

Triển Chiêu đánh chữ hỏi Ách đại thúc. . .

Ách đại thúc gật đầu, đưa tay chỉ chỉ một chỗ sâu trong rừng, đánh chữ — lúc cô ta chạy làm rớt ở trong đó, tôi tìm được camera rồi, liền chạy về kí túc xá, tôi sợ cô ta nói với bảo vệ trường, bọn họ tìm đến sẽ phát hiện ra camera cùng ảnh chụp, cho nên tôi đem camera giấu đi... . .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhìn Triển Chiêu nói, “Miêu Nhi, hỏi ông ấy về vụ án bảy năm trước.” .

Triển Chiêu đánh chữ — bảy năm trước ở đây có hỏa hoạn chết người, ông biết không? .

Ách đại thúc sau khi thấy những dòng này, đột nhiên run lên, rồi lắc đầu. .

Thế nhưng ánh mắt ông ấy đã làm mọi người nhận ra ... Ông ấy chắc chắn có biết . .

— có thể mời chúng tôi đến nhà ông làm khách không? Triển Chiêu hỏi tiếp. .

Ách đại thúc do dự một chút, rồi gật đầu, mang theo mọi người đi tới ký túc xá ma quái trong truyền thuyết.

“Thúc thúc kia một mình ở chỗ này sao?” Tiểu Dương Dương ôm cổ Mã Hân hỏi . .

Mã Hân nhún nhún vai, có chút vui mừng lần trước đến đây không gặp phải Ách đại thúc quái dị này. .

“Dương Dương... Ba ba ôm nào.” Lạc Thiên đưa tay đỡ lấy Lạc Dương. .

“Không chịu, con muốn tỷ tỷ.” Lạc Dương ôm Mã Hân không buông, cặp anh em song sinh hớn hở xem kịch vui. .

Lạc Thiên có chút bất lực, “Con xem tỷ tỷ mệt đến mức đầu toàn mồ hôi.” .

Lạc Dương nhìn Mã Hân, thực sự là mệt đến thở gấp rồi, Dương Dương bị đám người SCI ôm nhiều quá thành quen, không hề nghĩ rằng, kỳ thực ôm một đứa nhóc đi xa như vậy thật là mệt chết người. . .

Dương Dương không muốn buông, nhưng cũng đưa tay ra cho Lạc Thiên, Lạc Thiên bắt lấy nhóc, rồi lấy bánh mì với sữa trên tay hai anh em song sinh, đang muốn đưa cho Dương Dương. Dương Dương lại đột nhiên cười cười vẫy tay về phía ký túc xá, như là đang chào hỏi. .

“Dương Dương? Làm gì thế?” Lạc Thiên Thuận nhìn theo hướng nhóc vẫy tay, không thấy có người.

“Vừa có một tiểu ca ca.” Lạc Dương nói. . .

“Loảng xoảng đương” một tiếng, cái liềm trên tay Ách đại thúc rớt xuống đất, mọi người cũng ngẩng mặt nhìn, trên lầu căn bản không có người a.

“Dương Dương... Cháu thấy người ở đâu?” Triển Chiêu quay đầu lại hỏi nhóc. .

“Ở ngay lầu ba a.” Dương Dương chỉ vào cửa sổ lầu ba, “Anh ấy còn vẫy tay với cháu a, là một ca ca còn rất trẻ.”

Triển Chiêu đánh chữ hỏi Ách đại thúc, “Trong tòa nhà có người khác sao?”

Ách đại thúc nhìn mọi người một chút, đánh chữ —— không phải người. .

Mọi người cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh, Triển Chiêu bấm —— không phải người, vậy là cái gì? .

Ách đại thúc trầm mặc một hồi, đánh chữ —— hẳn ở chỗ này vương vấn đã bảy năm, vẫn không chịu đi, hình như còn có tâm sự gì chưa thành.

Mọi người nhin không được hít một hơi, Bạch Ngọc Đường lại ngẩng đầu nhìn qua, tòa nhà dạy học vì đã lâu không được tu sửa, trên cơ bản đã đổ nát, trong khung cửa sổ tối om cũng không có ai. .

“Dương Dương, người đó trông như thế nào?” Triển Chiêu hỏi. .

“Dạ ... Là một tiểu ca ca.” Lạc Dương nói, “Mái tóc đã hồng, mặt rất trắng.” .

“Đội trưởng.” Lạc Thiên nói với Bạch Ngọc Đường, “Tôi không mang theo Dương Dương vào được không?” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, Mã Hân cũng nói, “Dương Dương, chúng ta ra sân trường chơi đi?” .

Lạc Dương gật đầu, “Em cũng muốn vào nhà Ách thúc thúc chơi, ca ca vừa rồi là con của thúc thúc sao?”

Lạc Thiên ôm Dương Dương đi ra ngoài, trong lòng bất ổn, tuy rằng không phải mê tín nhưng bản thân không muốn để thằng bé nhìn thấy những thứ không sạch sẽ. .

Chờ Lạc Thiên bọn họ đi xa, Triệu Trinh hai tay đút túi nói, “Thật đúng là nhà ma sao? Vừa rồi chẳng lẽ là hồn ma?”

Bạch Ngọc Đường quan sát ký túc xá này một chút, rồi lấy điện thoại của Triển Chiêu hỏi Ách đại thúc —— Ký túc xá này có phải chỉ có một cửa chính cùng cầu thang?”

Ách đại thúc gật đầu, .

Bạch Ngọc Đường thu hồi điện thoại, nói với mọi người, “Canh giữ cửa chính, sau đó tìm từng tầng một, chỉ cần hẳn không phải quỷ thì sẽ tìm thấy... Nếu như tìm không ra, có lẽ chính là tà ma.”

## 200. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 13

Chương 13 : Nhà ma

Triệu Trinh, Bạch Trì cùng hai anh em song sinh đứng canh ở cửa trước, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Công Tôn Sách và Bạch Cầm Đường bốn người đi vào trong cùng Ách đại thúc mở cửa từng phòng một. Bạch Ngọc Đường cùng Bạch Cầm Đường tìm kiếm rất tỉ mỉ, Triển Chiêu cùng Công Tôn lại đặc biệt lưu ý đến thần sắc của Ách đại thúc. Ký túc xá có tổng cộng là năm tầng, toàn bộ đều đã xem qua, cuối cùng, mọi người đứng ở ngoài cửa phòng bị cháy năm đó. Đó là một gian ở lầu ba, phòng 311, trong phòng đã kết đầy mạng nhện, còn có bụi, tuy rằng đã qua bảy năm, nhưng trên mặt đất, trên vách tường, trên giường vết cháy xém còn rất rõ ràng, thậm chí năm đó như hiện ra mồn một trước mắt. Những nam sinh này có ngoan giỏi đến mức nào, qua trận hỏa này, thoáng cái chỉ còn lại một nắm xương khô . .

Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa nhìn quanh, sau đó cùng Triển Chiêu và Công Tôn đi vào, từ cửa sổ nhìn xuống bên dưới, vừa nãy Dương Dương hẳn là hướng về cửa sổ này vẫy tay, nói cách khác, người kia là ở phòng này . .

“Ai?” Ngay lúc này, chợt nghe Bạch Cầm Đường đứng ở cửa quát lên một tiếng, mọi người quay đầu nhìn lại, thấy Bạch Cầm Đường đã đuổi theo, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng nhanh chân đuổi theo . .

“Anh hai, thấy gì thế?” Bạch Ngọc Đường hỏi. . .

Bạch Cầm Đường đứng ở đầu cầu thang, nhìn chằm chằm xuống phía dưới vắng vẻ có chút khó hiểu, “Hừm... Anh rõ ràng vừa thấy một người mặc áo sơ mi trắng quần trắng chạy qua...” . .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, Công Tôn túm lấy Bạch Cầm Đường, “Cậu không nhìn lầm chứ?” .

Bạch Cầm Đường lắc đầu, “Sao có khả năng, tôi vừa liếc mắt một cái, người tóc ngắn, áo sơ mi trắng quần trắng đó... chợt lóe lên rồi không thấy tăm hơi.” . .

Đúng lúc đó, Triển Chiêu thấy Ách đại thúc đưa điện thoại ình. Triển Chiêu nhận lấy, thì thấy trên màn hình có một dòng chữ: đó là Mạt Mạt, hẳn chỉ là không nhớ rồi đi mà thôi... Hẳn không hại ai đâu. . .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, Triển Chiêu đánh chữ —— Mạt Mạt là chỉ Hác Mạt sao? .

Ách đại thúc nhìn xong, gật đầu, không tiếng động thở dài

“Ông trước đây làm nghề gì?” Triển Chiêu đánh chữ hỏi Ách đại thúc, “Vì sao đối với chuyện ở đây rất quen thuộc, ông có quen Hác Mạt sao?”

Ách đại thúc gật đầu —— tôi trước đây là bảo vệ của ký túc xá này, Mạt Mạt là một đứa trẻ ngoan, hẳn không sợ tôi cũng không trêu chọc tôi, bình thường còn mua đồ ăn giúp tôi nữa. . .

“Những nam sinh khác thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi. . .

Ách đại thúc nhìn nhìn rồi trầm mặc một lúc lâu, đánh chữ —— Mạt Mạt quá ngốc, hẳn nếu như muốn giết bốn thằng khốn nạn kia, chỉ cần nói với tôi một tiếng, tôi có thể ra tay giùm, dù sao cái mạng này của tôi cũng không đáng giá, hẳn không nên lãng phí chính sinh mệnh của mình . .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn đoạn tâm sự kia xong có chút giật mình, mấy người tra xét bên trong ký túc xá một lúc, xác định trên lầu cũng không có ai mới đi xuống dưới lầu, Triệu Trinh, Bạch Trì cùng hai anh em song sinh vẫn cố thủ tại chân cầu thang bộ . .

“Có người đi ra không?” Bạch Ngọc Đường hỏi. .

Bạch Trì cùng Triệu Trinh đều lắc đầu. . .

Mọi người đầy một bụng hồ nghi. . .

“Thấy thế nào?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường. . .

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, “Tôi không tin trên đời này có quỷ.” .

Công Tôn cũng gật đầu, “Có quỷ cũng không có ban ngày ban mặt chạy loạn thế.” .

Triển Chiêu vỗ vỗ Ách đại thúc, ý bảo ông ấy đưa mọi người đến phòng của mình, Ách đại thúc gật đầu, đưa mọi người đến phòng trực cổng mà ông ấy vẫn ở . .

Gian phòng rất nhỏ, nếu tất cả mọi người cùng vào, thì chỉ có thể chen chúc nhau mà đứng, Bạch Cẩm Đường có chút khó thở nên chỉ đứng ngoài cửa; Triệu Trinh lôi kéo Bạch Trì đi tham quan tòa nhà, Bạch Trì bất đắc dĩ bị hất lùi lên lầu, hai anh em sinh đôi cũng hăng hái bừa bừa đi thăm thú xung quanh. Trong phòng chỉ còn lại Ách đại thúc, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, còn có Công Tôn. Bạch Cẩm Đường đứng dựa ngoài cửa hút thuốc . .

“Bốn nam sinh kia rất hư sao?” Bạch Ngọc Đường đánh chữ hỏi Ách đại thúc. .

Ách đại thúc gật đầu, trả lời Bạch Ngọc Đường —— bọn chúng là đồ bại hoại, cũng không biết vì sao chúng lại tập trung một chỗ, trước đây mỗi khoa có vài tên hư hỏng như thế là chuyện bình thường, thế nhưng bốn người gom lại ở cùng một phòng thì là lần đầu tiên . .

“Nghe nói bọn chúng thay phiên nhau cưỡng hiếp bạn gái Hắc Mạt?” Bạch Ngọc Đường tiếp tục hỏi . .

Ách đại thúc trầm mặc một lát, gật đầu —— chính vì chuyện này, Mạt Mạt đã phát điên, mới giết chết bọn họ.

“Còn có một nam sinh trong phòng đúng không?” Công Tôn hỏi, “Vì sao cậu ta vừa may không ở lại phòng? Cậu ta người thế nào?”

—— hần gọi Trương Hoa, là con trai của hiệu trưởng, không ai dám khi dễ hần, hần cũng không bao giờ khi dễ người khác, bình thường không thể ở cùng bốn tên điên kia, nên rất ít khi về ký túc xá ở . . .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đều hiểu rõ, thảo nào Trương Kiến Khải kia không thấy tầm hơi đâu, hóa ra là muốn tránh bị nghi ngờ a.

Ngay lúc này, Công Tôn nhẹ nhàng túm lấy Triển Chiêu, ý bảo anh nhìn giá sách đặt phía sau giường của ông lão. Triển Chiêu vừa nhìn, đã thấy ông lão này quả có chút học vấn, nơi này có không ít sách, hơn nữa có vài quyển đã tả tơi. Chỉ là vừa nhìn tên sách, Triển Chiêu hơi nhíu mày: “Othello”, “Hamlet”, “trả thù gia đình”, “Bá tước Monte Cristo”, “Đồi gió hú” ..... .

Triển Chiêu sờ sờ cằm, liếc nhìn Ách đại thúc, chỉ thấy Ách đại thúc cũng cau mày dè dặt nhìn anh, hai mắt giao nhau, Ách đại thúc lập tức cúi đầu, tiếp tục trả lời câu hỏi của Bạch Ngọc Đường . .

Bạch Cẩm Đường đứng ở cửa, đột nhiên thấy ở đầu hành lang phía xa xa, có một bóng người lướt qua. .

... Bạch Cẩm Đường lần này không hô lên nữa, chỉ một mình tay rút túi quần, miệng ngậm thuốc lá đi tới đầu hành lang bên kia, chỉ thấy dưới ánh sáng chói chang nơi cửa sổ hình như có một cậu nhóc mặc đồ trắng đang đứng. Do ngược nắng, toàn thân cậu nhóc phát ra một vòng ánh sáng vàng nhạt nhìn không rõ được ngũ quan. Bạch Cẩm Đường muốn đến gần thêm một chút, chợt nghe thanh âm nhẹ nhàng xa xăm truyền đến, “Đừng bước nữa.” .

Bạch Cẩm Đường dừng lại, đẩy một bụng nghi ngờ nhìn thiếu niên kia . .

“Người là học sinh?” Bạch Cẩm Đường hỏi cậu. .

Thiếu niên nọ ngẩng đầu nhìn hần một hồi mới nói, “Anh không hỏi tôi là người hay quỷ?” .

“A...” Bạch Cẩm Đường vẫn đứng yên nơi đó, “Trên mặt đất có một cái bóng.” .

Thiếu niên hơi cười cười, ngồi ở trên bệ cửa sổ nhẹ nhàng đưa chân, “Anh không phải cảnh sát sao?” .

Bạch Cẩm Đường gật đầu “Sao lại giả thần giả quỷ?” .

Thiếu niên trầm mặc một hồi rồi thấp giọng nói, “Tôi có một việc chuyện rất quan trọng muốn làm, nếu như không làm xong, tôi không thể an tâm rồi đi.” .

“Đi chỗ nào?” Bạch Cẩm Đường có chút khó hiểu . .

Thiếu niên nhìn mặt đất ngoài cửa sổ một chút rồi nói với Bạch Cẩm Đường, “Anh có thể thả tôi đi không, sau đó đừng nói với cảnh sát là đã gặp qua tôi?”

Bạch Cẩm Đường khẽ nhú mày, lúc này, trên lầu truyền đến tiếng bước chân, thiếu niên khẽ liếc Cẩm Đường. .

Bạch Cẩm Đường gật đầu. .

Thiếu niên đó cười cười với anh, nói câu “Cảm tạ ” rồi leo tường ra ngoài ... .

Bạch Cẩm Đường khe khẽ thở dài, lắc đầu, lúc này, chợt nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng thét kinh hãi, “Nha

~!”

Bạch Cẩm Đường xoay mặt, thấy Bạch Trì cùng Triệu Trinh đứng ở cầu thang, Bạch Trì hoảng sợ kêu lên. .

“Gì thế?” Bạch Cẩm Đường nhìn cậu. .

“Đại ca sao tự nhiên đứng ở chỗ này, làm em sợ muốn chết.” Bạch Trì vỗ ngực nói. .

Bạch Cẩm Đường dập tắt điều thuốc, hỏi Bạch Trì, “Án tử này thế nào?” .

“Ừm...” Bạch Trì sờ sờ đầu, “Rất phức tạp a, án tử năm đó có liên quan đến án tử hiện tại, lại không có đầu mối.”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, xoay người quay về. .

“Đại ca làm sao vậy?” Bạch Trì khó hiểu giương mắt nhìn Triệu Trinh, chỉ thấy hắn vuốt cằm, vẽ mặt tính toán nhìn theo bóng lưng Bạch Cẩm Đường. .

“Ừm... rất thú vị.” Triệu Trinh mỉm cười ôm vai Bạch Trì đi về, Bạch Trì đưa tay hất hắn ra, nhỏ giọng cảnh cáo, “Ồ bên ngoài không được ôm ôm ấp ấp.” . .

... .

“Bốn nam sinh kia là Vương Lượng, Hứa Phong, Lưu Minh, Trần Tử Nam.” Công Tôn lật lật tư liệu, “Theo học bạ thì không qua được môn nào, lời phê của giảng viên cũng rất nghiêm khắc.” .

“Sinh viên hư hỏng thế này, bình thường cũng không thấy nhiều lắm a.” Triển Chiêu cũng nhìn tư liệu một chút, rồi đánh chữ hỏi Ách đại thúc —— bọn họ bình thường có hay khi dễ bạn học? . .

Ách đại thúc nhếch miệng cười nhạt, đánh chữ —— làm đủ chuyện xấu. .

“Nhà trường sao không đuổi học bọn họ?” Bạch Ngọc Đường hỏi. .

Câu trả lời rằng —— không biết. .

“Không biết?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, hỏi Ách đại thúc, “Sao lại không biết?”

“Tất cả mọi người đều nghĩ bọn chúng chắn chắn sẽ bị đuổi.” Ách đại thúc đánh chữ, “Nhưng không biết vì sao, bọn chúng vẫn được ở lại ngôi trường này làm trò xằng bậy, đừng nói là sinh viên, ngay cả giảng viên bọn họ cũng không tha!” .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều nhay ben nhận ra, bên trong chắc chắn có đầu mối không bình thường. .

“Nữ sinh tên Diệp Linh, ông có ấn tượng gì không?” Triển Chiêu đổi chủ đề. .

Ách đại thúc lắc đầu —— nữ sinh ở phía bên trong, không phải cái gì tôi cũng biết rõ, tôi chỉ phụ trách ký túc xá nam.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liền nhìn nhau, Ách đại thúc khi nhắc đến Diệp Linh, không hề phần nộ cũng không quá đồng tình, chỉ là một loại ngữ điệu nhàn nhạt, như là thờ ơ, hoàn toàn không giống với thái độ khi nhắc đến Hắc Mạt. .

“Án tử năm đó, ông có thấy cái gì khả nghi không?” Triển Chiêu hỏi tiếp. .

Ách đại thúc trầm mặc nửa ngày mới chậm rãi ngẩng đầu lên, khép mở đôi môi nói gì đó với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường. Tuy rằng không phát ra tiếng, nhưng Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường có thể tinh tường nhận ra, đó là hai chữ, “Hiệu trưởng”.

Triển Chiêu gật đầu — Ách đại thúc, hỏi ông một vấn đề cuối cùng . .

Ách đại thúc gật đầu chờ đợi . .

Triển Chiêu bấm bấm bàn phím — tên của ông chính xác là gì? .

Ách đại thúc sững sốt, một lúc lâu mới đánh chữ trả lời — tôi là nhân viên trong trường, có nghi ngờ gì, có thể đến phòng nhân sự điều tra.

Triển Chiêu gật đầu, đánh hai chữ “Cảm tạ”, rồi cùng Bạch Ngọc Đường đứng dậy cáo từ, Ách đại thúc khách khí tiễn mọi người ra ngoài.

Ra khỏi rừng, đã thấy Lạc Thiên cùng Dương Dương đang ở sân trường nhìn các nam sinh chơi bóng .

Bạch Ngọc Đường liếc mắt đã thấy Dương Phàm, Dương Phàm cũng thấy bọn họ, liền thả bóng xuống chạy tới chào Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Hai vị cảnh sát.” .

“Phương pháp đó dùng được không?” Bạch Ngọc Đường cười hỏi hần .

Dương Phàm lập tức cười cười gật đầu, “Thực sự rất tốt, Bạch đại ca, thực sự cảm tạ anh!” .

Triển Chiêu nheo mắt, nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, “Là chuyện gì?” .

Bạch Ngọc Đường chỉ cười mà không nói, hỏi Dương Phàm, “Được rồi, Dương Phàm, hiệu trưởng Trương Kiến Khải, cậu có biết rõ không?”

Dương Phàm sững sốt, suy nghĩ một chút rồi nói, “Trương hiệu trưởng là quản lí bên xã hội ... là một người rất ôn hòa, bình thường vẫn cùng chúng tôi đánh bóng, vừa rồi còn ở đây a.” . .

“Cái gì?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau nhú mày, trong bụng nói, nếu thực sự là đi công tác thì coi như bỏ qua, thế nhưng người còn đang ở đây, lại dám tùy tiện nói dối muốn đuổi cảnh sát đi? Đây cũng quá là kiêu ngạo rồi!

“Hần bình thường ở đâu cậu biết không?” Bạch Ngọc Đường hỏi . .

Dương Phàm gật đầu, “Ở tòa dạy học phía nam, ngay sát phòng làm việc của trưởng khoa xã hội nhân văn có một văn phòng cho hiệu trưởng, thầy ấy bình thường ở đều đó.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, rồi cùng mọi người đi đến tòa dạy học phía nam . .

“Tiểu Bạch, trước đây đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì?” Triển Chiêu tàn bạo trừng mắt với Bạch Ngọc Đường .

Công Tôn vui vẻ, “Tiểu Triển, thế nào cậu lại không biết?” .

Triển Chiêu mở to hai mắt giật mình nhìn Công Tôn, “Anh cũng biết sao?” .

Công Tôn nở nụ cười lắc lắc đầu, “Chuyện này lúc đó rất nổi tiếng nha, cậu thực sự không biết? !”

... Triển Chiêu hoàn toàn mờ mịt, một lúc lâu mới hỏi, “Vậy vì sao tôi một chút ấn tượng cũng không có? Lê nào tôi bị mất trí nhớ?”

Bạch Ngọc Đường bên cạnh nhếch môi cười xấu xa.

## 201. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 14

Chương 14 : Sương mù dày đặc

Đã tới tòa nhà phía nam, Bạch Ngọc Đường thành công tóm được Trương Kiến Khải đang ngồi trong phòng làm việc, sau đó, Bạch Ngọc Đường nói Mã Hán đưa Bạch Phương Cầm đến. Đến cửa phòng rồi, Trương Kiến Khải và Bạch Phương Cầm nhìn thấy nhau, đều rất xấu hổ .

Bạch Ngọc Đường cũng không nói gì chỉ kéo ghế ngồi xuống, ngẩng đầu cười nhìn hai người. .

“Bạch đội trưởng...” Bạch Phương Cầm không chịu nổi áp lực đành xấu hổ cười cười với Bạch Ngọc Đường, “Chúng tôi, cũng không có ý định giấu diếm...” .

“Không có ý định?” Bạch Ngọc Đường không đợi Bạch Phương Cầm nói xong, trực tiếp cắt lời bà, “Trương Hoa lúc đó là người trực tiếp có liên quan đến vụ án, Trương Kiến Hải rõ ràng là hiệu trưởng phụ trách bên xã hội, nhưng lại nói với chúng tôi là phụ trách bên kỹ thuật, mục đích là muốn để những vụ án này không dính dáng tới mình. Chuyện này đã làm cản trở đến việc phá án, làm đánh lạc hướng điều tra, hành vi này là trái pháp luật, hai vị đều là hiệu trưởng, không lẽ một chút kiến thức pháp luật như thế cũng không biết?”

Bạch Phương Cầm và Trương Kiến Khải mặt đều đỏ tới mang tai, hai người tuổi đã không còn trẻ, mặt khác, làm hiệu trưởng chính là làm công việc chuyên giáo huấn người khác, không nghĩ tới hôm nay lại bị giáo huấn, hơn nữa giáo huấn bọn họ lại là một thanh niên mới hơn hai mươi. .

“Kỳ thực Bạch hiệu trưởng cũng là muốn giúp tôi.” Trương Kiến Khải có phần xấu hổ nói với Bạch Ngọc Đường, “Các cậu muốn trách thì trách tôi đi... Là tôi cầu xin cô ấy, cô ấy mới hỗ trợ.” .

Bạch Ngọc Đường lắc đầu nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu vuốt cằm quan sát Trương Kiến Khải, một lúc lâu mới hỏi, “Trương hiệu trưởng, ông lúc này hẳn là đứng ngồi không yên mới phải, vì sao còn có hăng hái đi đánh bóng cùng sinh viên? Có phải, là bởi vì sân bóng rổ cùng tòa nhà cũ khá gần nhau, nên ông muốn đi xem xét tình hình... Bất quá đi xa như vậy, cũng không thể theo dõi được gì, nói cách khác ... Ông căn bản không thêm để ý chúng tôi nói gì, mà chỉ quan tâm đến những thứ khác?” .

Trương Kiến Khải sắc mặt trắng bệch, cười nhẹ với Triển Chiêu, “Tôi đã đọc qua sách của cậu ... Không nghĩ tới người thật so với sách còn thần thông hơn.”

Triển Chiêu nhăn nhó, “Có liên quan đến con trai của ông phải không? Cậu ta làm ông thấy có gì đó không thích hợp sao?” .

Trương Kiến Khải thở dài nói, “Trương Hoa vốn rất ngoan, học tập tốt, tính tình cũng tốt ... Lỗi gì cũng chưa từng mắc phải, sống rất có chí hướng. Thế nhưng từ lúc xảy ra chuyện đó, thằng bé như bị kích thích, bản thân trở nên ù lì cam chịu, cả ngày ở nơi loạn thất bát tao, ngay cả bằng tốt nghiệp đại học cũng chưa lấy được ... Thằng bé vốn định làm nghiên cứu sinh, thế nhưng...” .

“Trương Hoa vì sao lại thay đổi như vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Ông đã bao giờ hỏi qua cậu ta về chi tiết vụ án chưa?”

Trương Kiến Khải lắc đầu, “Tôi đã hỏi rất nhiều lần, nhưng thằng bé không chịu nói. .”

“Cậu ta hiện tại thế nào?” Triển Chiêu hỏi. .

“Tôi nói dối các cậu, cũng là vì vậy.” Trương Kiến Khải bất đắc dĩ lắc đầu, “Trương Hoa cứ như vậy nhiều năm nay, người không ra người quỷ không ra quỷ, bất quá vài ngày gần đây không biết vì sao, thằng bé hình như đã nghĩ thông, liền trở về con người trước đây.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, này quả là mới mẻ nha. .

“Tôi cùng bà nhà rất vui sướng, thế nhưng sau khi hỏi Cục trưởng Bao về vụ án, mới biết được các cậu muốn điều tra lại, tôi sợ các cậu nhắc tới án tử đó, sẽ kích thích đến thằng bé, rồi nó lại làm chuyện ngốc nghếch.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, cau mày —— Miêu Nhi, ông ta nói rất có bài có bản. .

Triển Chiêu mỉm cười, nói với Trương Kiến Khải, “Chiếu theo hành vi của con trai ông mà phân tích, chuyển biến của cậu ta trước đây là bởi vì bị kích thích mà sản sinh khúc mắc, hành vi đó chính là để giải cứu chính mình, tình huống của cậu ấy như thế, là rất nghiêm trọng. Mà bây giờ con trai ông đã nghĩ thông, có lẽ đã quên được chuyện năm đó rồi... Hai khả năng này không thể cùng tồn tại. Cho nên lý do chỉ có một, chính là khúc mắc của cậu ấy đã được tháo bỏ.” .

“Trong tâm... có khúc mắc?” Trương Kiến Khải khẽ nhú mày, có chút mờ mịt. .



Triển Chiêu suy nghĩ một chút rồi nói, “Chúng tôi muốn gặp con trai ông.” .

“Ách... chuyện này...” Trương Kiến Khải tựa hồ có chút hơi. .

“Không muốn để chuyên gia tâm lý học gặp con trai?” Công Tôn ở bên cạnh cười cười nhìn Trương Kiến Khải, “Cho dù con trai ông đã bình thường lại, trong lòng ông không sợ hãi sao? Không muốn cậu ta được chữa trị tận gốc sao?” .

Trương Kiến Khải do dự một chút, sau đó gật đầu, “Được rồi! Tôi sẽ gọi điện thoại cho thằng bé, thằng bé hiện tại đang trong lớp, vì muốn đi nghiên cứu ở nước ngoài nên thời gian tương đối eo hẹp.” Nói xong, bắt đầu gọi điện thoại. .

Gọi điện xong, Trương Kiến Khải nói với Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Tôi cùng Trương Hoa vừa nói chuyện rồi, sau khi thằng bé tan học, tôi sẽ đi đón nó, sau đó... gặp mặt ở đâu?” .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau một chút rồi nói, “ở cảnh cục.” .

Trương Kiến Khải gật đầu. .

“Lại nói đến Ách đại thúc kia.” Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn Trương Kiến Khải cùng Bạch Cẩm Phương, “Vì sao để một người đáng sợ như thế làm quản lý ký túc xá?” .

“A... Cậu ấy làm rất tốt.” Trương Kiến Khải cùng Bạch Cẩm Phương đều nói, “Tuy rằng hình dạng đúng là hơi đáng sợ...”

Triển Chiêu lắc đầu, “Đó không thể là lý do để giữ ông ấy lại quản lý một tòa nhà ma quái được... Ông ấy có địa vị gì? Vì sao muốn giữ làm quản lý ký túc xá, còn có ... ông ấy có đúng là vừa câm vừa điếc không?” .

Bạch Cẩm Phương cùng Trương Kiến Khải nhìn nhau, trên khuôn mặt hai người đều hiện ra chút khó xử. .

“Có cái gì không thể nói sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Chỉ là một nhân viên trong trường mà thôi.” .

“Tên của cậu ấy, là Trần Kiến Tiên.” Trương Kiến Khải thở dài nói “Trước đây là sinh viên của trường này, mười bốn năm trước xảy ra một trận hỏa hoạn, làm cậu ấy biến thành hình dạng như bây giờ... Lúc đó bởi vì trường học còn rất nhỏ, chấy là do bất xén nguyên vật liệu, cho nên mới hại đến sinh viên. Lúc đó để không làm to chuyện, chúng tôi cho cha mẹ cậu ta một ít tiền, cha mẹ cậu ta đồng ý không đề cập tới nữa, nhưng muốn chúng tôi đảm bảo tương lai cho Trần Kiến Tiên. Chỉ là khuôn mặt của Trần Kiến Tiên thật sự không cách nào làm giảng viên vân vân, hơn nữa cậu ta còn bị câm, cho nên chỉ có thể cho làm quản lý ký túc xá, bất quá tiền lương của cậu ấy chúng tôi đã áp dụng mức đãi ngộ cao nhất.” .

“Ông là nói ... Mười bốn năm trước đã từng có hỏa hoạn?” Triển Chiêu giật mình.

“Đúng a.” Trương Kiến Khải gật đầu, “Hoàn hảo là không có ai chết, chỉ có cậu ấy gặp nạn.” .

“Không có ai khác thụ thương, chỉ có một mình hắn? !” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt, này quả là tà môn.

“Tư liệu về bạn học cùng lớp của hắn ngày đó, có thể cho chúng tôi xem không?” Triển Chiêu hỏi. .

Trương Kiến Khải gật đầu, rồi đến lục tìm trong ngăn hồ sơ, “Tôi giữ toàn bộ hồ sơ về các khóa sinh viên, còn có ảnh chụp lễ tốt nghiệp vân vân.” .

Vừa nói, ông ta vừa lấy ra quyển album của mười bốn năm trước, đưa cho Triển Chiêu. .

Triển Chiêu tiếp nhận, tất cả mọi người đều nhìn qua, những tấm ảnh cũng cũ đi nhiều. .

“Trần Kiến Tiên...” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tìm tên nam sinh này trên trong sổ, tại trang thứ ba tìm được tên cùng ảnh chụp của Trần Kiến Tiên, tất cả mọi người nhú mày... Trần Kiến Tiên này lúc còn trẻ nhìn rất có tinh thần, ngũ quan đoan chính, là một thanh niên dễ nhìn, cùng Ách đại thúc người không ra người quỷ không ra quỷ hiện tại hoàn toàn bất đồng. .

“A?” Bạch Trì ở bên cạnh bỗng kêu lên một tiếng, rồi chỉ vào tấm ảnh ở giữa, thắc mắc với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Anh, các anh nhìn người này, có thấy quen mắt không?” .

Mọi người liền nhìn vào cái người Bạch Trì chỉ, hẳn tuy còn trẻ, nhưng ai cũng nhìn ra được thấp thoáng trong đó là bóng dáng của một người, chính là kẻ bắt cóc suýt chút nữa bị đè chết, Hứa Trung! .

“Hô...” Mọi người quay mặt nhìn nhau, Công Tôn cũng nhún nhún vai, “Thật không thể tưởng tượng được!” .

“Đúng là Hứa Trung a!” Triển Chiêu tra ra tên ở chỗ ảnh chụp, sau đó, Triển Chiêu bỗng lật lật sang mấy trang khác, “Chờ một chút...”

Mọi người xoay mặt lại nhìn, thì thấy Triển Chiêu chỉ một tấm ảnh bên trong cùng cái tên, “Ngô Tiễn Lương!”

“Là gã nhảy lầu kia?” Bạch Ngọc Đường nhanh chóng nhận ra... Mọi người đều há to miệng. .

“Ách... Làm sao vậy?” Trương Kiến Khải cùng Bạch Phương Cầm ngơ ngác nhìn nhau, không thể hiểu nổi về mặt kinh ngạc của mấy người đó.

“Hai nam sinh này với Trần Kiến Tiên là bạn học?” Triển Chiêu hỏi. .

Trương Kiến Khải tiếp nhận danh sách nhìn một chút, rồi gật đầu, “Không sai, bọn họ là bạn cùng phòng, mã số rất gần nhau, ký túc xá của chúng tôi luôn là sáu người một phòng.” .

“Nếu như nói cho hai người biết, Ngô Tiễn Lương nhảy lầu tự sát, nhưng lại thiếu chút nữa đè chết Hứa Trung, hai người nghĩ sao?” Triển Chiêu đột nhiên ngắt đầu nhìn hai người họ, chỉ thấy Trương Kiến Khải bỗng nhiên run lên một trận, sau đó vẻ mặt trở nên khiếp sợ. .

“Nghĩ đến cái gì thế?” Triển Chiêu nhìn ông ta, “Ông vừa nghe xong đã có sự nghi ngờ đúng không?”

Trương Kiến Khải nuốt nước bọt, một lúc lâu mới nói, “Kỳ thực... Năm đó cũng có người nói, Trần Kiến Tiên vẫn luôn bị xa lánh, còn bị bạn cùng phòng khi dễ, lúc hỏa hoạn cậu ấy không thoát được, là bởi vì đúng lúc bạn cùng phòng muốn chính cậu ta, nên đem cậu ta nhốt vào WC, định nấu cơm xong sẽ thả ra.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhớ tới những quyển sách ở đầu giường Ách đại thúc: : “Othello”, “Hamlet”, “trả thù gia đình”, “Bá tước Monte Cristo “,” Đồi gió hú “..... .

Công Tôn nhún nhún vai nói, “Chết chưa hết tội sao... Cậu đoán xem Hứa Trung khi ngắt mặt lên thấy Ngô Tiễn Lương đang rớt xuống đầu hắn thì sẽ nghĩ gì?” .

“Ngô Tiễn Lương kia trước khi chạm đất đã hét to, dựa vào hành vi này của y chứng tỏ trước khi nhảy lầu đã bị ai đó đầu độc.” Triển Chiêu nói, “Sau đó khi còn cách mặt đất rất gần, thấy được Hứa Trung, lúc đó có lẽ đã nghĩ về hắn rất nhiều, thế nhưng hối hận đã không kịp nữa, bởi vì y chết chắc rồi.” .

“Mã số gần nhau thì sẽ ở chung phòng sao?” Bạch Ngọc Đường xem lại sổ ghi chép của ký túc xá, rồi hỏi Trương Kiến Khải, “Ba người nữa là ai?” . .

“Ách... Tôi tra một chút.” Trương Kiến Khải luống cuống tay chân lật quyển sổ, “Thấy rồi, ở chỗ này, Chương Hàn, Vương Hữu Nghị, Lưu Phương.” .

“Có địa chỉ liên hệ hiện tại không?” Triển Chiêu hỏi, “Nghề nghiệp nữa?” .

“Cái này ... Đã lâu lắm rồi... Chúng tôi chỉ chứng giấy tờ, sau đó...” Trương Kiến Khải nói còn chưa nói xong Mã Hán đã gọi điện về SCI, đem thông tin nói cho Trương Bình để anh tra tình hình của mấy người này. .

Không lâu sau, Trương Bình đã tra ra tin tức, Chương Hàn tốt nghiệp xong ra làm giảng viên, Vương Hữu Nghị làm việc tại một đơn vị hành chính một thời gian rồi chuyển qua buôn bán, Lưu Phương trở thành một nhiếp ảnh gia. Mà khiến ọi người hãi hùng hơn, chính là Chương Hàn cùng Vương Hữu Nghị đều đã chết, một người chết do tai nạn xe cộ, một người là tự sát... Chỉ còn mỗi Lưu Phương còn sống, đang làm việc tại một Studio ở thành phố S.

“Đi!” Bạch Ngọc Đường nghe điện thoại xong, để Mã Hán cùng Công Tôn ở lại tiếp tục hỏi về vụ án năm đó, chính mình cùng Triển Chiêu, Bạch Trì, Lạc Thiên, chạy tới Studio nơi Lưu Phương làm việc. .

## 202. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 15

Chương 15 : Nhiếp ảnh gia

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, Bạch Trì, Lạc Thiên dựa theo địa chỉ Tương Bình cung cấp đi đến một studio ở trung tâm thành phố S. Rồi hỏi một cô gái đang đứng trước sân, “Lưu Phương có ở đây không?” .

Cô gái nói, “Anh ấy hôm nay nghỉ ngơi.” .

“Cô có địa chỉ nhà hắn không?” Bạch Ngọc Đường hỏi . .

“A... Có.” Cô gái đi tìm một chút, rồi đưa địa chỉ của Lưu Phương cho Bạch Ngọc Đường, mọi người nhanh chóng chạy đến.

Lưu Phương ở trong một tòa nhà cao tầng, địa chỉ trên tờ giấy là ở tầng thứ mười một . .

Bốn người vừa xuống xe liền chạy lên lầu, đến nhà của Lưu Phương, căn nhà số 1102, Bạch Ngọc Đường đứng ấn chuông nhưng ấn đến mức nào cũng không có ai ra mở.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, Triển Chiêu sờ sờ mũi, “Có mùi cháy.”

Mọi người đều trợn mắt, “Tôi đi tìm quản lý lấy chìa khóa.” Lạc Thiên xoay người lao xuống, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cố sức gõ cửa... .

“Quá chậm.” Triển Chiêu nói. .

Bạch Ngọc Đường móc súng ra, quay lại đang định bắn một phát thì “lách cách” một tiếng, cửa mở ra. Một người đang đứng ngáp mớ mớ màng màng hỏi, “Ai a?”

Mọi người đứng ngốc bên ngoài, ra mở cửa là một thanh niên khoảng ba mươi tuổi, có lẽ hơn một chút, chỉ là hấn nhuộm tóc vàng, mặc một chiếc áo sơ mi đen cùng quần bó, cơ thể lại rất gầy, bởi vậy thoát nhìn vô cùng trẻ tuổi . .

Người nọ dụi dụi mắt, rồi ngẩng đầu nhìn thì thấy ở bên ngoài, Triển Chiêu vẫn đang trong tư thế gõ cửa còn Bạch Ngọc Đường thì đang lăm lăm tay súng . .

Người nọ trên dưới quan sát Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu một chút, sờ sờ cằm, “Oa ~~ tôi thích.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, cùng hỏi, “Anh là ai?” .

Người nọ cười cười, nhún nhún vai, “Là các cậu đến gõ cửa nhà tôi, câu này phải là tôi hỏi mới phải chứ nhỉ?” .

“Nhà anh?” Bạch Trì hỏi, “Anh là Lưu Phương?”

Người nọ nhún nhún vai, “Là bậc thầy nhiếp ảnh Lưu Phương.” .

Lúc này, Lạc Thiên cũng túm được người quản lý vội vã chạy lên, bởi vì chờ hụt thang máy nên Lạc Thiên trực tiếp lôi viên quản lý chạy lên bằng thang bộ, quản lý này cũng không còn trẻ, bị Lạc Thiên kéo xềnh xệch đến đây, đang thở hồng hộc tưởng chừng như có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào.

Đến trước cửa, Lạc Thiên nhìn thấy tình hình trước mắt cũng ngây ngẩn cả người, quản lý nọ tay cầm chìa khóa miệng thở dốc, “Hộc... hộc... Đã nói... Đã nói là Lưu tiên sinh ở trong phòng mà.” .

“Ông xác định người này là Lưu Phương?” Bạch Ngọc Đường hỏi, câu hỏi này làm Lưu Phương nọ rất không hài lòng, mắt hướng lên trời tỏ vẻ giận dữ, người quản lý gật đầu sau đó hỏi lại, “Sao thế?” .

Lạc Thiên thấy viên quản lý hỏi mình liền lúng túng không biết trả lời làm sao, thì được Triển Chiêu đỡ lời, “À, chúng tôi ở phòng kiểm định, đến đây để kiểm tra năng lực phản ứng nhanh của nhân viên đối với các tình huống đặc thù phát sinh... Uhm, ông đã đạt tiêu chuẩn, có thể đi rồi, chúng tôi sẽ báo cáo lên cấp trên”

“A?” Viên quản lý sờ sờ đầu, vẻ mặt mờ mịt lắc đầu quay đi. .

“Phòng kiểm định từ lúc nào lại có nhân viên đẹp trai như vậy? ” Lưu Phương cười ha hả, “Lại còn mang theo súng? Là thật sao?”

Bạch Ngọc Đường thu hồi súng, móc ra thẻ cảnh sát đưa cho hắn nhìn . .

Lưu Phương nhìn qua cái tên trên thẻ cảnh sát liền xuýt xoa, “Tôi đã nghe hai người bạn kể chuyện về các cậu, không ngờ ngoài đời so với truyền thuyết còn thú vị hơn.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghi hoặc nhìn nhau, thì nghe Lưu Phương cười nói, “Là hai vị mỹ nữ, đều là đại minh tinh, nói là có bạn trai trong SCI.” .

Mọi người trong lòng liền hiểu rõ, hẳn là Tề Nhạc cùng Trần Giai Di đi. .

“Có thể vào trong nói chuyện không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Lưu Phương. .

“Đương nhiên.” Lưu Phương mời mọi người vào nhà, trong phòng rất sạch sẽ, cũng rất mô đen, có thể thấy thu nhập của Lưu Phương không hề thấp. Lúc đầu, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghĩ hẳn chỉ là một nhiếp ảnh gia bình thường thôi, nhưng xem ra hẳn cũng khá được người trong giới coi trọng đi. .

“Tôi nghĩ thấy có mùi cháy” Triển Chiêu nhìn quanh . .

“Chắc là bà cụ bên cạnh đang nấu cơm a.” Lưu Phương nhún nhún vai xoay người đến bên tủ lạnh, “Muốn uống gì không? Tôi chỉ có rượu.” .

“Không cần đâu.” Bạch Ngọc Đường nói, “Chúng tôi chỉ muốn làm rõ vài vấn đề.” .

“Được rồi.” Lưu Phương lấy cho chính mình một lon bia lạnh rồi đi tới sofa, ý nói Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng ngồi xuống đi.

Triển Chiêu vừa ngồi xuống, liền cảm thấy dưới mông có gì đó mềm mềm ẩm ẩm, sau đó nghe thấy một tiếng kêu thanh thoát, “Meo meo...” .

Triển Chiêu quay đầu lại, thì thấy ngay phía sau mình, bên trên ghế sofa, có một con mèo Garfield trắng đang nằm.

Móng vuốt của mèo nọ vừa bị Triển Chiêu ngồi lên, đang bất mãn nằm trên ghế liếc nhìn Triển Chiêu, thuận tiện liếm liếm đôi móng vuốt.

Triển Chiêu nheo mắt... nhóc mèo này hảo khả ái nha, không biết là đực hay cái, bắt quá trên tai có cột một chiếc nơ hồng, hẳn là một nàng mèo nhỏ rồi... Có thể mang về làm bạn với Lỗ Ban nha. .

“Lilya a, đến đây, để chỗ cho khách ngồi nào.” Lưu Phương vẫy vẫy tay gọi, mèo nọ nghe xong nhẹ nhàng “Meo meo” một tiếng, liếc liếc Triển Chiêu rồi không cam lòng đứng dậy chậm chạp lết tới chỗ bên cạnh Lưu Phương, nhẹ nhàng nhún người phốc cái đã yên vị trên đùi Lưu Phương, sau đó ưu nhã nằm xuống bắt đầu liếm liếm lông. .

Lưu Phương đưa tay nhẹ nhàng vuốt lông nàng mèo, cười nói, “Nhóc này không thích ai đẹp như nó nha.” .

Triển Chiêu ngồi xuống sofa, hứng thú hỏi, “Là cái sao? Đã triệt sản chưa? Nhà tôi có một chú mèo Myanmar nha.” .

Lưu Phương sững sờ, rồi lập tức tự nở nụ cười gật đầu, “Lilya a, nhóc muốn đi hẹn hò không?”

Lilya kiêu ngạo xoay người lại quay mông vào Triển Chiêu, lắc lắc đuôi.

Triển Chiêu nheo mắt — quả nhiên mèo Garfield con nào cũng rất kiêu ngạo! .

“Vào chuyện chính a.” Bạch Ngọc Đường đem lực chú ý của Triển Chiêu từ trên nàng mèo kia kéo về, hướng Lưu Phương hỏi, “Anh là cựu sinh viên của trường đại học sư phạm phải không?” .

Lưu Phương nhún nhún vai, “Chính xác mà nói thì tôi cũng chưa tốt nghiệp, hồi đó phân nửa số buổi học tôi đều trốn đi chụp ảnh, sau đó vừa đi làm vừa đi du lịch khắp nơi để chụp ảnh... Cuối cùng thì thành như bây giờ.” .

“Anh ra trường lúc nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi. .

Lưu Phương đưa tay gãi gãi lỗ tai Lilya, mèo nọ vô cùng thoải mái mà rên nhẹ, “Mười bốn năm trước.”

“Anh nhớ rất kỹ?” Bạch Ngọc Đường lại hỏi. .

“Năm đó tôi mới mười chín... Một năm nữa là hai mươi tuổi, sao có thể quên được.” Lưu Phương thản nhiên nói.

“Vậy cái tên Trần Kiến Tiên, anh có ấn tượng gì không?” Bạch Ngọc Đường vừa hỏi xong, thấy Lưu Phương hơi hơi nhú mồm, sau ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Xảy ra chuyện gì?” .

“Anh ta là bạn cùng phòng của anh, trận hỏa hoạn mười bốn năm trước anh còn nhớ không?” Triển Chiêu hỏi.

“Tôi chết cũng sẽ không quên.” Lưu Phương tùy tiện nói, “Nói đi, đến tột cùng là có chuyện gì.”

“Hứa Trung cùng Ngô Tiễn Lương là bạn chung phòng của hai người lúc đó đúng không?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Còn có Vương Hữu Nghị cùng Chương Hàn.”

Lưu Phương gật đầu, “Ừ, bắt quá từ sau khi tôi thôi học thì không còn giữ liên lạc nữa.” .

“Là bởi vì vụ hỏa hoạn nên bỏ học sao?” Bạch Trì hỏi hẩn. .

Lưu Phương nhún nhún vai, “Có rất nhiều nguyên nhân, thế nhưng vụ hỏa hoạn là nguyên nhân chủ chốt.”

” Thế nào?” Triển Chiêu hỏi. .

“Vụ hỏa hoạn này nói cho tôi biết, lưu lại những khoảnh khắc đẹp thật quan trọng biết nhường nào.” Lưu Phương nhàn nhạt trả lời, rồi hỏi ngược lại, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” .

“Vương Hữu Nghị, Chương Hàn, còn có Ngô Tiễn Lương đều đã chết, lúc Ngô Tiễn Lương nhảy lầu tự sát, người dưới lầu suýt bị đè chết là Hứa Trung.” Bạch Ngọc Đường trả lời. .

Lưu Phương sững sốt thật lâu, sau đó với lấy gói thuốc trên bàn, hít vào nhả ra một hơi dài, “Sau đó sao?” .

“Chúng tôi nghĩ rằng anh có thể là người bị hại tiếp theo.” Triển Chiêu nói thẳng. .

“Các cậu cho rằng, Trần Kiến Tiên giết chết bốn người kia, sau đó sẽ giết tôi sao?” Lưu Phương hỏi. . .

“Có người nói Trần Kiến Tiên năm đó do bị các anh nhốt vào WC, mới bị bỏng nặng như vậy.” Bạch Ngọc Đường nói.

Lưu Phương nhăn mày, nhẹ nhàng lắc đầu, “Cậu ấy sẽ không giết tôi đâu.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, rồi xoay mặt lại khó hiểu nhìn Lưu Phương. .

“Nói rõ một chút, tôi chưa từng khi dễ Kiến Tiên... Tôi lớn tuổi nhất trong phòng, lúc tôi có ở đó bọn họ tương đối thu liễm không dám bắt nạt cậu ấy.” Nói đến đây, Lưu Phương thở dài, “Bắt quá ngày hôm đó tôi không có trong phòng, sau đó liền xảy ra chuyện.” Nói rồi, hẩn đưa tay cởi cúc, xắn tay áo lên ọi người thấy, trên cánh tay ấy có một vết thương lớn... nhìn thấy mà giật mình. Triển Chiêu hơi nhú mồm, anh biết đây chính là vết thương do bị bỏng mà có, trên tay Bạch Ngọc Đường cũng có.

Tất cả mọi người có chút khó hiểu nhìn Lưu Phương. .

“Lúc tôi trở lại ký túc xá, hỏi bốn tiểu tử kia Kiến Tiên đâu, bọn họ nói còn đang trong WC, tôi liền chạy vào cứu cậu ấy, tiếc là cuối cùng cả hai chúng tôi đều phải chờ nhân viên chữa cháy cứu ra. Tôi với cậu ấy phải ở trong phòng chăm sóc đặc biệt mất ba tháng... Các cậu biết khi Kiến Tiên tỉnh lại câu đầu tiên cậu ấy nói với tôi là gì không?” .

Mọi người xoay mặt nhìn nhau, lắc đầu. .

“Cậu ấy nói... Cảm ơn anh đã cứu em một mạng, em giữ được mạng này, còn có rất nhiều chuyện muốn làm.” Lưu Phương rút điều thuốc ra, dụi tắt tàn lửa. .

“Anh có biết nơi ở hiện tại của Trần Kiến Tiên không?” Triển Chiêu lại hỏi. .

Lưu Phương lắc đầu, “Từ sự kiện đó tôi đã nghĩ, đời người thật ngắn ngủi, tôi phải đi làm chuyện tôi thích, phải đem những khoảnh khắc đẹp lưu giữ lại. Sau đó liền xách hành lý bỏ đi, những chuyện sau này tôi không biết.” .

Mọi người nghe xong đều trầm mặc . .

“Nếu nói cho anh biết... Bấy năm trước trong ký túc xá đại học sư phạm lại xảy ra hoả hoạn làm chết bốn mạng, mà bốn người này đều là kẻ vô lại... thì anh nghĩ sao?” . .

Lưu Phương đang định đốt điều thuốc thứ hai liền khựng lại một chút, khẽ nhú mày, một lúc lâu mới lắc đầu, “Tôi nghĩ không ra.” Vừa dứt lời, chuông điện thoại vang lên, Lưu Phương tiếp cuộc gọi, “Tôi biết rồi, tới ngay đây.” Rồi cúp máy.

Sau đó, Lưu Phương đứng lên nói với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Các vị, thật ngại quá, tôi lập tức phải đến chỗ làm, các cậu còn gì muốn hỏi không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, rồi lắc đầu, Bạch Ngọc Đường lấy ra danh thiếp đặt lên bàn, “Anh nếu nghĩ ra cái gì, thì gọi cho tôi.” .

“Nhất định.” Lưu Phương nhận lấy danh thiếp rồi tiễn bốn người ra cửa. .

Sau khi ra khỏi gian phòng bốn người đi vào thang máy. .

“Miêu Nhi, thấy thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu. .

“Ah... Lilya rất khả ái.” Triển Chiêu giả hoạt cười cười, liếc Bạch Ngọc Đường đang bắt lực nhìn mình, rồi thu lại vẻ tươi cười, thấp giọng nói, “Mặt khác... Lưu Phương đang nói dối.” .

## 203. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 16

Chương 16 : Trời sinh người xấu

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Sao cậu biết hắn nói dối?” .

“Lưu Phương này ngoài mặt rất bình tĩnh.” Triển Chiêu mỉm cười, “Bất quá hắn cho tôi một cảm giác, rằng hắn đang nỗ lực không chế tâm tình gì đó.” .

“Tâm tình?” Mọi người hiếu kỳ nhìn Triển Chiêu. .

“Hắn đặt mào ở trên đùi, liên tục xoa lông nó ... Là vì loại tiếp xúc với thứ mềm mại này sẽ làm cho con người bình tĩnh lại. Bất quá... động tác hút thuốc đã làm bại lộ tâm tư của hắn.” .

“Tâm tư gì?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc . .

“Phẫn nộ.” Triển Chiêu thấp giọng nói. .

“Phẫn nộ?” Lạc Thiên suy nghĩ một chút, “Lưu Phương bắt đầu hút thuốc khi cậu nhắc tới việc Ngô Tiễn Lương thiếu chút nữa thì dè chết Hứa Trung... Hắn tức giận cái gì?” .

“Có lẽ là khinh bỉ cách thức giết người này?” Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai mở cửa xe, “Cũng có thể là, bởi vì Hứa Trung đã thoát chết.”.

“Xem ra chúng ta nên về hỏi lại Hứa Trung một lần nữa.” Triển Chiêu thắt dây an toàn . .

“Hứa Trung đã chính thức nhận tội, hiện đang giam giữ chờ xét xử, bắt cóc cùng giết người có chủ ý...” Bạch Trì lắc đầu, “Tuy rằng đứa trẻ kia không có việc gì, Hứa Trung sẽ không đến mức phải tử hình, thế nhưng em nghĩ án phạt cũng không nhẹ đâu.” .

“Không sai.” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Ít nhất là hai ba mươi năm.” .

“Trừ phi...” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Hắn là bị xui khiến, phía sau còn có kẻ chủ mưu, hắn chỉ là bị lợi dụng.”

“Nếu như thế án phạt lại rất nhẹ.” Bạch Trì cũng gật đầu, “Hắn dù sao cũng đã lớn tuổi.”

Đang trò chuyện thì điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang lên, là Trương Kiến Khải gọi tới, nói ông ta đi đón Trương Hoa, thế nhưng Trương Hoa vừa nghe thấy phải gặp cảnh sát liền la hét không chịu, Trương

Kiến Khải xin Bạch Ngọc Đường cho ông ta một đêm để khuyên nhủ con trai, sáng mai nhất định sẽ mang theo anh ta đến cảnh cục.

Bạch Ngọc Đường tuy rằng bất đắc dĩ nhưng cũng bó tay, không thể làm gì khác hơn là đồng ý. .

“Xem ra nên trở lại thăm vấn Hứa Trung thôi.” Bạch Ngọc Đường quay xe chuẩn bị quay về cảnh cục, điện thoại lại rung lên. Triển Chiêu giúp anh xem qua, vừa nhìn liền sửng sốt, “Tiểu Bạch, mẹ cậu gọi a.” .

Bạch Ngọc Đường nhũm mày, “Đúng rồi, tôi đã lâu không về nhà, chắc là muốn gọi chúng ta về ăn cơm.” .

“Ừ, chắc vậy.” Triển Chiêu tiếp được điện thoại. “Con chào dì ... À, Ngọc Đường đang lái xe... Vâng?”

Bạch gia ma ma không biết nói gì, làm Triển Chiêu bối rối nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng thấy rất buồn bực, Triển Chiêu chỉ có thể “Vâng” một tiếng, rồi cúp điện thoại. .

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường trông thấy vẻ mặt anh không được tự nhiên liền hỏi. .

“Mẹ cậu nói muốn anh hai về nhà ăn cơm... Mang theo Công Tôn về.” Triển Chiêu thấp giọng nói, “Bà ấy nói, cũng đã kết hôn rồi, sao lại không dẫn về nhà ăn một bữa cơm, cũng để ẹ gặp mặt.” .

Bạch Ngọc Đường mở to mắt nhìn Triển Chiêu, “Không phải chứ? !” .

“Làm sao bây giờ?” Triển Chiêu bối rối, “Bà ấy cũng bắt chúng ta về.” .

“Gi?” Bạch Ngọc Đường há to miệng liên tục lắc đầu, “Tôi không muốn, về gì chứ, xấu hổ chết !”

“Đúng nga.” Bạch Trì ở phía sau cũng lên tiếng. .

Triển Chiêu quay đầu lại liếc Bạch Trì, “Trì Trì, hay là em về đi.” .

“Em không về đâu.” Bạch Trì lắc đầu ngay lập tức. .

“Trời ạ, ba ba của cậu đã bao lâu không ăn cơm cùng anh hai rồi?” Triển Chiêu càng nghĩ càng sợ, “Hai người bọn họ có khi nào sẽ động tay động chân không?”

Lạc Thiên ở một bên nghe ngóng, suy nghĩ một chút rồi góp ý, “Hay là mang theo Dương Dương tới, có trẻ con trong nhà, người lớn sẽ kiềm chế lại.”

“Đúng nga!” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau rồi liên tục gật đầu, “Nói cũng đúng.” .

Bạch Trì ở một bên nháy mắt mấy cái, “Cái kia, mang theo một đứa trẻ về... có khi càng thêm kích thích bọn họ nha”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau —— này cũng đúng. .

“Còn có.” Triển Chiêu liếc Ngọc Đường, “Mẹ cậu nói, ba ba của cậu bà ấy đã xử lý yên ổn, việc của hai chúng ta là mời anh hai cùng Công Tôn đến, nếu như mời không được hai ta nhất định sẽ tiêu đời.” .

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt đưa đám nhìn Triển Chiêu, “Làm sao bây giờ? !” .

Triển Chiêu quay đầu lại liếc Bạch Trì, “Trì Trì, em tối này có nấu cơm không? Cho anh ăn ké nha?” .

Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt trừng Triển Chiêu, “Mèo thối, không có nghĩa khí, nói cho cậu biết, cậu chạy không thoát đâu, ngoan ngoãn theo tôi về nhà tiếp bọn họ!”

Triển Chiêu vuốt cằm nghĩ a nghĩ, “Hay là mang Lisbon theo? Có thể làm dờn lực chú ý...”

Cuối cùng cũng về tới cảnh tục, những ai đi điều tra ở trường sự phạm cũng đã trở về, bởi vì lấy được rất nhiều đầu mối, nên một đám người đang vây quanh chiếc bàn sắp xếp dữ kiện. .

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vừa vào thì thấy Bạch Cẩm Đường đang ở bên trong nói chuyện phiếm với Triệu Trinh, hai người liếc nhau rồi nhìn sang Bạch Trì.

Bạch Trì đi qua vầy vầy Triệu Trinh, gọi anh ra phía sau, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đi vào.

“Làm sao vậy?” Bạch Cẩm Đường thấy hai người biểu tình bối rối thì vô cùng buồn bực.

“À...” Bạch Ngọc Đường liếc liếc Triển Chiêu, ý là—— Miêu Nhi, cậu nói ! .

Triển Chiêu quay mặt đi chỗ khác —— tôi cái gì cũng không biết! .

Bạch Cẩm Đường thấy hai con người trước mắt cứ mất đi mây lại thật thú vị, liền tựa lưng vào sô pha đánh mắt liếc Ngọc Đường, “Sao thế? Có gì thì nói.”

“Khụ khụ, mẹ muốn anh dẫn Công Tôn về ăn cơm.” Bạch Ngọc Đường một hơi nói ra. Triển Chiêu về mặt bội phục nhìn sang —— thật nhanh gọn!

Bạch Ngọc Đường lườm lại —— đỡ phiền phức.

Hai người liếc Cẩm Đường, thì thấy y sau khi sững sốt ít lâu cũng không có biểu tình gì đặc biệt, Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút rồi góp ý, “Hay là nói với bọn họ anh có việc đột xuất phải đi công tác... Lấy cớ né đi.”

Bạch Cẩm Đường nhăn nhăn mày, “Không cần, cứ về thôi.” Nói rồi, đứng dậy ra về.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, nghi hoặc —— dứt khoát vậy sao? ! .

Sau đó, hai người cũng vứt việc này qua sau đầu, nói Triệu Hổ đưa Hứa Trung đến đây rồi cùng đi vào phòng thẩm vấn.

Hứa Trung sa sút đi nhiều, đang ngồi ngốc lẳng trong phòng thẩm vấn, đầu cúi gằm.

“Hứa Trung.” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống trước mặt Hứa Trung, Triển Chiêu cũng ngồi ở một bên.

Hứa Trung ngẩng đầu nhìn qua hai người, nói, “Hai vị cảnh sát, cái gì cần nói tôi đều đã nói rồi... Các cậu, còn muốn hỏi tôi gì nữa?” Bạch Ngọc Đường gật đầu hỏi, “Hứa Trung... Cái người thiếu chút nữa đề chết anh kia, anh có nhìn rõ mặt không?”

Sắc mặt Hứa Trung trong nháy mắt trở nên trắng bạch, Triển Chiêu mỉm cười, xem ra hẳn có thấy.

“Không... Không thấy rõ ràng lắm.” Hứa Trung lắp bắp, “Cái kia... nhanh quá.”

“Thật không?” Bạch Ngọc Đường lấy ra một tấm ảnh chụp Ngô Tiễn Lương đưa qua cho Hứa Trung, “Như vậy nếu cho xem ảnh chụp, có nhận ra được không?”

Hứa Trung nhìn thoáng qua rồi lắc đầu, “Không, không nhận ra.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đưa những ảnh chụp lấy từ hiệu trưởng Trương đưa cho hắn nhìn, rồi chỉ vào Ngô Tiễn Lương, “Tấm này thì sao? Không phải cả bạn cùng phòng cũng quên chứ?” .

Hứa Trung xấu hổ chần chờ một chút, “Nga... Lúc đó còn trẻ.” .

“Mấy người này thì sao?” Bạch Ngọc Đường đưa tấm hình chụp nguyên phòng bọn họ đưa ra, “Anh có biết họ không? Những người này? Đều là bạn cùng phòng với anh.” .

Biểu tình của Hứa Trung trở nên rất vi diệu, trầm mặc một lúc lâu mới lắc đầu, “Tôi không nhớ rõ... Khi đó ai cũng còn trẻ, mà từ sau khi tốt nghiệp chúng tôi chưa từng lui tới.” .

Triển Chiêu nhíu mày, “Ngoại trừ Lưu Phương cùng Trần Kiến Tiên, những người khác đều đã chết, anh có biết hay không? Anh nghĩ sự việc vừa rồi chỉ là sự cố ngoài ý muốn thôi sao?” .

Hứa Trung nuốt nước bọt, nhưng vẫn như cũ lắc đầu, thấp giọng nói, “Tôi không biết.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, biểu tình này của Hứa Trung, trong miệng nói không biết, nhưng biểu hiện của hắn rõ ràng là biết, biết rất rõ là đang khác . .

“Chúng tôi vừa đi tìm Lưu Phương.” Bạch Ngọc Đường tiếp lời, “Anh ta nói bình thường các anh vẫn luôn khi dễ Trần Kiến Tiên, cũng là các anh làm hắn bị bỏng nặng, có đúng không?” .

Hứa Trung nhíu nhíu mày, do dự một hồi mới gật đầu, sau đó trầm mặc thật lâu rồi lên tiếng, “Chúng tôi đều là kẻ khốn nạn, nên mới bị báo ứng.” .

“Anh đang làm việc yên ổn, vì sao lại muốn đi bắt cóc?” Triển Chiêu hỏi, “Là ai gợi ý cho anh?”

Hứa Trung ngẩng đầu lên sững sốt nhìn Triển Chiêu, “Không, tự tôi nghĩ ra.”



“Anh chưa từng có tiền án.” Bạch Ngọc Đường nói, “Thế nhưng lần bắt cóc này được chuẩn bị rất cẩn thận, từ chọn đối tượng, đến cách thức đòi tiền đều rất chuyên nghiệp, là có người chỉ cho anh đúng không?”

“Không biết.” Hứa Trung kích động đứng bật dậy, “Tôi không biết, các cậu còn muốn hỏi bao lâu, tôi là kẻ bắt cóc, tôi thiếu chút nữa giết người, các cậu cứ xử tôi chết được rồi, cứ hỏi đông hỏi tây làm gì, chết cũng được ở tù cũng được, tôi có sống cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Ngồi xuống.” Bạch Ngọc Đường đối với kẻ đột nhiên đứng dậy gào thét kia lạnh lùng nói một câu.

Hứa Trung ngồi xuống nhẹ giọng nói, “Chúng tôi nắm đó hay khi dễ Trần Kiến Tiên, cũng không nghĩ tới lại có vụ hỏa hoạn này, mọi chuyện sau đó trở nên ầm ĩ, đúng ra chúng tôi phải ngồi tù, thế nhưng Kiến Tiên không hề tố giác chúng tôi, giúp chúng tôi thoát được một kiếp, chúng tôi rất cảm kích cậu ấy... Việc này đã qua lâu rồi, hiện tại chúng tôi không còn liên lạc được với cậu ấy, các cậu còn muốn tôi phải thế nào nữa?” .

Triển Chiêu thích thú vuốt cằm quan sát Hứa Trung, tựa hồ đã phát hiện ra một điều gì rất thú vị . .

Đúng lúc đó, Tương Bình gõ cửa đi vào, gật đầu với Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Đội trưởng, tiến sỹ Triển.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau rồi cùng ra ngoài, đóng cửa lại.

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi . .

“Tôi vừa mở máy tính của Hứa Trung, đăng nhập vào hòm thư cùng QQ của hắn, phát hiện một số thứ rất thú vị, các cậu nhìn một chút đi.” Tương Bình vừa nói, vừa dẫn hai người vào phòng làm việc, “Người này có tham gia vào một diễn đàn khá đặc biệt” .

“Diễn đàn?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cảm thấy thú vị, “Cái kiểu tụ tập nói chuyện phiếm sao?” .

“Đúng.” Tương Bình gật đầu, “Diễn đàn đó tên là, Trời Sinh Người Xấu.” .

“Trời Sinh Người Xấu?” Triển Chiêu hơi nhú mày. .

“Phải, trong thông cáo của diễn đàn có một đoạn rất thú vị, viết là, “có những người trời sinh đã là người xấu ...”

“Không thể giải thích được.” Triển Chiêu không đợi Tương Bình nói xong, đã tiếp lời, “Tựa như có người thấy thú nhỏ bị thương ven đường sẽ nhặt về nuôi, cũng có người sẽ nhặt đá ném cho nó chết hẳn. Có người thấy người khác khổ sở thì cảm thông, cũng có người nhìn thấy sẽ rất vui sướng. Trên đời này có người tốt cũng có người xấu, thế nhưng, bản chất tốt mà làm điều xấu, thì vẫn là người tốt, còn bản chất xấu mà làm chuyện tốt, thì vẫn là người xấu mà thôi ... Bởi vì con người từ khi sinh ra đã được định sẵn rồi, có những người, trời sinh là người xấu.”

Tương Bình giật mình nhìn Triển Chiêu, “Một chữ cũng không sai, sao cậu biết hay vậy?” .

Triển Chiêu cau mày, khe khẽ thở dài, “Đây là lời tự bạch của gã hung thủ trong người bị hại tiếp theo , Tội Phạm Thứ Mười Một.”

Bạch Ngọc Đường cũng nhú mày, “Kiều Vĩ Minh viết sao?”

## 204. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 17

Chương 17 : Tình tiết xen giữa

Phát hiện ra án kiện cùng Kiều Vĩ Minh có quan hệ, tâm tình mọi người trở nên rất phức tạp, không thể nói được đó là loại tâm tình gì, có chút vui vẻ, bởi vì hắn kỳ thực không hề ít điểm đáng ngờ, bất quá cũng có chút lo lắng, bởi vì sự góp mặt của hắn làm án kiện càng trở nên phức tạp hơn.

“Diễn đàn kia còn hoạt động không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Tương Bình nhún nhún vai, “Hứa Trung đã bị kick rồi, nhưng tôi đã kiểm tra được những bài nói chuyện của hắn trên đó, phát hiện ra vài thứ rất thú vị đó.”

“Nga?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau rồi cùng đi tới bàn vi tính, thì thấy máy in đang loạt xoạt in những bài nói chuyện đó ra.. Triển Chiêu cầm tờ giấy lên nhìn qua, nhíu mày.

“Diễn đàn này đều là người xấu a.” Bạch Trì cũng cầm tấm giấy lên nhìn, rồi lập tức buông ra, “Hừ... Bụng toàn thứ xấu xa!”

“A...” Lạc Thiên cũng nhin không được nở nụ cười, “Nhìn này, giết người phóng hỏa mà bọn họ xem là chuyện thường tình a.”

“Tra cái diễn đàn này cho tôi, xem có thêm manh mối gì không.” Bạch Ngọc Đường nói với Tương Bình.

“Rõ.” Tương Bình vừa xoa bàn phím vừa trả lời, “Tôi vẫn đang làm đây.”

“Chúng ta mang thứ này đi hỏi Hứa Trung, xem có tra thêm được gì không đi.” Triển Chiêu nháy mắt với Bạch Ngọc Đường, rồi cầm tờ giấy kia quay lưng đi lại phòng thẩm vấn. Bạch Ngọc Đường thấy bộ dáng thần thần bí bí của Triển Chiêu, biết con mèo này đã nghĩ ra gì đó rồi liền nhanh chân đi theo vào.

Triển Chiêu đem tờ giấy đặt ở trước mặt, vừa nhìn vừa cười.

Hứa Trung ban đầu vô cùng buồn bực khi thấy Triển Chiêu cứ ngồi đó cười cười, Triển Chiêu sau đó cầm tờ giấy lên vừa đọc vừa hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch a, cậu nếu thấy một đứa bé rơi xuống nước thì cậu sẽ làm sao?”

Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, “Tất nhiên là cứu nó a.”

“Cậu đoán xem những người này nói gì?” Triển Chiêu cười cười hỏi.

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường đưa tay nhận lấy.

“Cậu xem chỗ này.” Triển Chiêu chỉ vào vài đoạn bình luận, “Một người nói, mặc kệ thôi, tôi rất lười cứu, thích nhìn nó chết đuối hơn. Người khác nói, ném cho nó tảng đá. Lại có người nói, cứ đứng đó chờ cho nó chết dần thôi... Cái này càng thú vị hơn, đứng chờ nó chìm hẳn rồi gọi điện cho cha mẹ, sau đó nhìn vẻ mặt thống khổ của bọn họ.”

Bạch Ngọc Đường đọc xong cười không nổi.

Triển Chiêu nhìn lại tờ giấy vài lần rồi cười nhạt, “Tôi thấy cái đám Trời Sinh Người Xấu này thật ra chỉ là một đám nhát gan đang cố biện minh ỉn.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đúng là toàn thể loại hèn nhát”.

Triển Chiêu đem những đoạn chuyện phiếm này ném tới trước mặt Hứa Trung, vô cùng nhẩn tâm cười nhạo hắn, “Các người cũng quá ngu xuẩn rồi, đúng là nạn nhân của chứng hoang tưởng cực độ, đã nhát gan không dám thực hiện nghĩa vụ với xã hội thì thôi đi, đừng mượn cớ này nọ, cái gì mà Trời Sinh Người Xấu, có bản lĩnh thì hãy làm như Hitler đi, đừng trốn ở một góc làm loạn rồi cứ tưởng mình là ma vương tái thế.”

Bạch Ngọc Đường nhin cười, thầm nghĩ đừng thấy Công Tôn kia cay nghiệt là thế, Triển Chiêu đây mà đã bực lên thì cũng đành đá chẳng kém Công Tôn đâu, aiz miệng lưỡi này ....

Nhìn qua Hứa Trung, sắc mặt đã ửng đỏ, hiển nhiên là đang áp chế cơn phẫn nộ.

Triển Chiêu thấy đám chột chưa đủ đó, liền chuẩn bị đám tiếp cú tiếp theo. Anh đưa tay chỉ chỉ đồng văn kiện trên bàn rồi nói với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, cậu biết không, những người suốt ngày ra rả đồng tử ngữ bại hoại này, rõ ràng là những kẻ vô dụng, không có dũng khí, còn dám nói rằng trời sinh không giống người bình thường, kỳ thực là do không có cách nào hòa nhập với xã hội hiện tại. Những kẻ này hầu hết đều có sự nghiệp thất bại, cuộc sống khó khăn, theo tôi thấy, bọn họ còn không bằng một đám học sinh trung học suốt ngày chìm đắm trong game online mà hoàn toàn quên sạch những giá trị tốt đẹp của cuộc sống đời thường.”

“Người không có quyền nói như vậy!” Cơn tức giận của Hứa Trung không thể kìm nén được nữa, “Các người tưởng cứ suy nghĩ theo lối truyền thống đó thì đúng sao? Đảng Quốc xã của Hitler năm đó đã làm cho hệ

tư tưởng của chúng ta ngày một phát triển đó! Thế giới này bình đẳng, có người tốt tất có người xấu, dựa vào cái gì mà kỳ thị chúng ta!”

Triển Chiêu thấy buồn cười, liếc Ngọc Đường, “Thế giới bình đẳng mà được giải thích theo cách này à? Thú thật! Vậy cậu lấy người làm gì, lấy heo không phải cũng thế sao, vì có những kẻ như thế này, nên mới có gian thi (1), biến thái cũng càng ngày càng nhiều!”

“Này chỉ là một loại hành vi!” Hứa Trung cãi cố, “Bản thân con người vốn vô tội! Đều là do trời sinh ...”

“Trời sinh cái gì?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng liếc hắn một cái, “Im ngay cái mớ ngụy biện của anh đi, ai trời sinh cũng muốn giàu không muốn nghèo, mỗi người đều đi ăn cướp sao? Ai vừa nhìn thấy có kẻ không vừa mắt, thì đều có thể giết người? Này cũng quá nực cười đi.”

“Tôi... Các người không cho phép.” Hứa Trung nổi giận đùng đùng, “Tôi nói cho các người biết, thế giới này đang từ từ cải biến, cho nên ngày càng nhiều người nhận ra thật ra mình là người trời sinh ra đã xấu.”

Triển Chiêu cười nhạt, “Thật không, vậy chuyện anh muốn đi bắt cóc thì sao? Cũng là do Trời Sinh Người Xấu này dạy đúng không? Xem ra đám người các anh không thể nào sống có ích hơn được, anh xem, kết cục cuối cùng của anh không phải là ngồi tù một gông sao?”

“Không... Không liên quan đến bọn họ, phương pháp của bọn họ một điểm cũng không sai!” Hứa Trung hung tợn nói, “Nếu không phải vận khí tôi không tốt, các người căn bản là không có cách nào phát hiện ra!”

“A.” Triển Chiêu lắc đầu cười, “Vận khí của anh không tốt à? Theo tôi thấy vận khí của anh tốt lắm rồi đấy.” Nói xong thu hồi tư liệu, cùng Bạch Ngọc Đường đứng lên rời khỏi phòng thẩm vấn.

“Xem ra chính là cái diễn đàn kia xui khiến hắn.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói.

“Ừ.” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Chủ mưu phía sau rất có thể là ở ngay trong diễn đàn này, đợi Tương Bình tra ra được các cuộc nói chuyện khác trong đó xem có liên quan đến những người chết khác hay không... Nói không chừng đó là một đầu mối lớn.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu nghĩ có lý, hai người về tới phòng làm việc liền nói Tương Bình bắt đầu tra đầu mối.

Tương Bình đã in ra thật nhiều văn kiện, những người khác đều đang ở bên trong kiểm tra.

“Đội trưởng, vài vụ chết người do tai nạn hình như cùng diễn đàn này có quan hệ a” Mã Hán cầm lên một xấp văn kiện.

“Đúng vậy.” Triệu Hổ cũng vừa xem vừa nói, “Cái án giết người ngụy trang bằng tai nạn xe cộ này cũng mới diễn ra không lâu, cách thức này cùng những mảnh khốe trên diễn đàn kia khá giống nhau a.”

“Đúng a.” Bạch Trì nhớ rất kỹ án tử này, “Một đôi vợ chồng đều đã chết, kết luận là sự cố ngoài ý muốn.”

“Xem ra cần phải vào diễn đàn này nghiên cứu một chút.” Bạch Ngọc Đường nói với Tương Bình, “Cậu tìm cách tham gia diễn đàn đó đi, coi chừng câu được cá lớn đó.”

“Được.” Tương Bình tìm tư liệu xong liền quyết định trà trộn vào trong diễn đàn nọ.

Mọi người vất vả cả buổi chiều mới tập trung được dữ liệu, sau khi kết luận xong thì, đại đa số những vụ chết người ngoài ý muốn đều có liên quan đến trang web này.

“Quả nhiên có quỷ a.” Bạch Ngọc Đường cầm kết quả điều tra nhìn đi nhìn lại.

“Trước Ngải Hổ đã từng nói số người tự sát trong tháng này đột ngột tăng cao, Tiểu Bạch, có muốn tra một chút không?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, gọi Vương Triều cùng Trương Long đến chỗ Ngải Hổ xin ít tư liệu.

Sau đó, tất cả mọi người đều vội vã đi làm nhiệm vụ.

Sắp đến giờ tan tầm, điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang lên, Bạch Ngọc Đường lấy ra nhìn thì thấy trên màn hình một chữ “Mẹ” thật to lắc qua lắc lại, Bạch Ngọc Đường xem nữa quên mất đêm nay mình còn một nhiệm vụ vô cùng trọng đại, liền nhanh chân chạy ra ngoài cửa tiếp điện thoại, “Mẹ...”

“A ...” Bạch Ngọc Đường còn chưa nói xong, điện thoại đã bị một cánh tay của ai đó vươn ra cướp mất.

Triển Chiêu hiếu kỳ đi theo thì thấy Bạch Cẩm Đường không biết đã đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường từ lúc nào, đang cầm trong tay điện thoại của anh, “Mẹ.”

Đầu dây bên kia dội đến âm thanh ngọt như đường của Bạch ma ma, “A, Cẩm Đường nha, muốn mẹ buồn chết à, Ngọc Đường đã nói với con chưa, đêm nay dẫn Công Tôn về nhà ăn cơm nha.”

“Vâng.” Bạch Cẩm Đường gật đầu.

“Vậy các con khi nào trở về a? Bảo Trì Trì tối luôn nha, còn có Dương Dương nữa, nói là bà rất nhớ nhóc, gọi nhóc ấy tối ăn.” Bạch Cẩm Đường nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường một chút, “Mấy giờ?”

Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ, “Nửa tiếng nữa.”

Bạch Cẩm Đường trả lời Bạch ma ma, “Nửa tiếng nữa con về.”

Bạch ma ma cười nói, “Mẹ làm toàn món con thích đó, nhớ đến sớm một chút nha, moazzzzz

...”

Bạch Cẩm Đường có chút bất lực đem điện thoại trả lại cho Bạch Ngọc Đường, “Anh đi lấy xe, chờ ở dưới lầu.” Nói rồi quay lưng đi, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường nhin không được hiếu kỳ hỏi, “Anh hai, mỗi lần mẹ gọi điện cho anh đều làm điệu bộ đó sao?”

Trên mặt Bạch Cẩm Đường thoáng có chút xấu hổ quay đầu lại nhìn hai người, “Không làm thế với hai đứa à?”

Hai người cùng nhau lắc đầu, Bạch Cẩm Đường sắc mặt khê đỏ, xoay người xuống lầu.

Hai người trầm mặc một lúc lâu, Triển Chiêu chọc chọc Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, cậu được nhặt về phải không? Mẹ cậu rõ ràng thương anh hai hơn!”

Bạch Ngọc Đường vươn tay bóp gáy Triển Chiêu dúm vào lòng mình, “Mèo thôi!”

“A nha!” ...

Nửa giờ sau, mọi người tập hợp ở dưới lầu.

Vốn muốn mang cả Trì Trì theo, nhưng Bạch Trì sợ đến mức cùng Triệu Trinh bỏ trốn, muốn mang Dương Dương theo, nhưng Dương Dương đang cùng Hân tỷ tỷ ăn tối, cuối cùng, chỉ có mỗi Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Bạch Cẩm Đường cùng Công Tôn.

Trên đường trở về nhà, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vô cùng hồi hộp, thế nhưng Công Tôn cùng Bạch Cẩm Đường lại tỏ ra rất bình thường, một điểm cũng không để ý.

Xe chạy tới dưới lầu, mọi người xuống xe, Bạch Ngọc Đường lo khóa xe lại, Triển Chiêu túm lấy tay áo anh, “Tiểu Bạch, cậu xem Công Tôn mang theo gì thế?”

Bạch Ngọc Đường cũng tò mò liền xoay mặt lại nhìn, thì thấy Công Tôn xách trên tay một cái túi thật lớn, không biết bên trong là những thứ gì nữa.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn một chút, “Cha ... Có thể nhét cả cỗ thi thể vào ấy chứ.”

Triển Chiêu liếc sang, Bạch Ngọc Đường thở dài vươn tay ôm vai Triển Chiêu, “Ai... Sợ cái gì, ký lai chi tắc an chi (2), bọn họ mà đã động tay động chân thì làm thế nào được? Không phải còn có ba cậu sao, còn có hai bà mẹ, không có việc gì đâu.”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Thật ra tôi nghĩ Công Tôn kinh nghiệm phong phú, nói không chừng sẽ có tuyệt chiêu gì đó.”

Bạch Ngọc Đường chớp chớp mắt, “Hảo mong chờ a.”

Sau đó mọi người lên lầu, chuông cửa vừa kêu lên một tiếng đã có người ra mở cửa, Bạch Cẩm Đường đứng ở phía trước, cửa vừa mở liền có một bóng người lao ra ôm lấy Bạch Cẩm Đường, hôn chụt lên má anh một cái, “Cẩm Đường, con cuối cùng cũng về, ẹ thơm miêng nào!”

Mọi người chưa kịp hoàn hồn đã thấy trên má Bạch Cẩm Đường xuất hiện một dấu son môi, vị tỷ tỷ trẻ tuổi đứng trước mặt kia chính là mẹ của bọn họ ...

Triển Chiêu neho mắt nhìn một lúc lâu, rồi xoay mặt liếc Ngọc Đường, nghiêm túc nói, “Cậu được nhật về chắc rồi!”

Bạch Ngọc Đường bắt lực.

“Công Tôn!” Bạch ma ma đi tới kéo Công Tôn đến gần, “Lại đây ngồi nào.”

Công Tôn rất lễ phép trưng ra một nụ cười mê người, “Bác gái nhìn thật trẻ.”

“Ai nha... Sao lại là bác gái, gọi mẹ nghe chưa.” Bạch ma ma được Công Tôn gãi đúng chỗ ngứa, vươn tay vỗ vỗ Bạch Cẩm Đường, “Con biết không, mẹ con khi còn trẻ thích nhất chính là kiểu người nhã nhặn lịch sự thế này đó, hận nhất là kiểu của ba ba con, vừa cộc lốc vừa khô khan!” Vừa nói vừa kéo mọi người vào trong đã thấy Bạch Duẫn Văn cùng Triển Khải Thiên đang ngồi trên sô pha, Triển ma ma như trước đang ở trong bếp hỗ trợ, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngoan ngoãn chào hỏi xong liền nhanh chóng vọt vào trong bếp.

“Mẹ, tình hình thế nào?” Triển Chiêu hỏi mẹ mình.

Triển ma ma nhướn nhướn mày, “suyt” một tiếng với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Đừng làm phiền.” Vừa nói vừa đưa ôi người một phần cơm, “Bưng ra ngoài đi.”

Bạch Cẩm Đường cùng Công Tôn đứng ở trước mặt Bạch Duẫn Văn cùng Triển Khải Thiên, Triển Khải Thiên cười, “Cẩm Đường.”

“Chú Triển.” Bạch Cẩm Đường chào, rồi quay qua nhìn lão ba của mình, gọi một tiếng, “Ba.”

“Ừ.” Bạch Duẫn Văn gật đầu.

Triển Khải Thiên đứng lên đi tới cạnh Bạch Cẩm Đường cùng anh hàn huyên vài câu, sô pha bên này chỉ còn lại hai người, Công Tôn cùng Bạch Duẫn Văn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng ở trước cửa phòng bếp, tay bưng tô cơm vừa ăn vừa nhìn.

Bạch Duẫn Văn ngẩng đầu nhìn Công Tôn, Công Tôn rất bình tĩnh cười với ông rồi chào một tiếng “Bác trai.”

Bạch Duẫn Văn gật đầu, trên dưới quan sát Công Tôn một chút rồi nói, “Ngồi đi.”

Công Tôn thoải mái ngồi xuống bên cạnh Bạch Duẫn Văn, không đợi Bạch Duẫn Văn mở miệng đã từ trong túi xách ra một cái hộp đưa cho Bạch Duẫn Văn, “Cháu và Cẩm Đường chuẩn bị chút lễ vật, không biết bác có thích không.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau —— lễ vật? Đi tuần trăng mật mang về sao?

Bạch Duẫn Văn tiếp nhận nhìn qua, thì thấy đó là một chai rượu vang Étiquette 50 năm (3), Bạch Duẫn Văn nhìn chai rượu một chút, giần giần chân mày, phun một câu, “Cẩm ơn.”

=o=... Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau —— họ Công Tôn đâm trúng chỗ ngứa của Bạch lão gia rồi! Đã là rượu vang, còn là loại lão ba mình thích nhất.

Bạch Duẫn Văn vừa buông bình rượu ra, Công Tôn lại đưa qua một cái hộp gì đó. Bạch Duẫn Văn giật mình, nhận lấy rồi mở ra nhìn thì thấy đó là một hộp xì gà Cu Ba COHIBA (4). Bạch Duẫn Văn nhướn nhướn đôi mày, trên mặt bất giác xuất hiện một nụ cười, gật đầu, “Ừ.”

=o=, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại nhìn nhau, chọc trúng lần hai rồi, Bạch ba ba đã bắt đầu dao động.

Buông xì gà, Công Tôn lại lấy từ trong túi ra... là gậy đánh Golf ...

Bạch Duẫn Văn nhận lấy, mỉm cười gật đầu, sau đó, hai người từ rượu vang tới xì gà, từ xì gà tới gậy đánh golf, rồi từ gậy đánh golf tới cần câu cá... Sau còn hẹn nhau đi câu, cuối cùng, Bạch Duẫn Văn phán, “Sao lại là bác trai? Gọi ba đi!”

Công Tôn cười kêu một tiếng, “Ba~.”

=o=... Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường há to miệng... Lợi hại a, Công Tôn trong vòng nửa giờ đã hạ gục Bạch lão gia nổi tiếng bảo thủ nhất cảnh cực! Đương nhiên, chi tiền mua lễ vật này nọ khẳng định là Bạch Cẩm đường a.

Trầm mặc một lúc lâu, Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, ba cậu thích gì?”

Triển Chiêu vừa há mồm, chưa kịp nói thì Triển ma ma từ phía sau đã vươn tay kéo Bạch Ngọc Đường qua một chỗ nói, “Ngọc Đường, ta nói cho con!”

Triển Chiêu đen mặt.

Sau đó, Công Tôn còn tặng Bạch ma ma lễ vật mà bà rất thích, hai người trò chuyện với nhau thật vui, nói theo cách của Bạch ma ma chính là, nếu như bà trở lại tuổi ba mươi, chắc chắn sẽ đá Bạch ba ba mà chạy theo Công Tôn...

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa ăn cơm vừa lắc đầu thở dài, dù sao cũng phải mà nói, hữu kinh vô hiểm (5), Công Tôn vượt qua cửa ải quá thuận lợi a!

(1) Gian thi: xxoo với xác chết

(2) Ký lai chi tắc an chi : mọi chuyện đến rồi hẵng lo

(3) Rượu vang Étiquette 50 năm: rượu vang cộp mác 50 năm

Étiquette không phải là tên chai rượu, Étiquette có nghĩa là “nhãn rượu”, một chai rượu vang Pháp thường có 2 chiếc nhãn: 1 chiếc nhãn rượu chính “Étiquette” ở phía trước và một chiếc nhãn rượu phụ “Contre-étiquette” thường dán ở phía sau chai rượu.

(4) Xì gà CuBa COHIBA: khoảng 136 USD/điếu

(5) Hữu kinh vô hiểm: đe dọa nhưng không nguy hiểm

## 205. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 18

Chương 18 : Tình tiết xen giữa (tiếp theo)

Mọi người được ăn ngon tâm tình trở nên thoải mái, Công Tôn nghiêm nhiên trở thành đứa con được Bạch ma ma sủng ái nhất trong nhà, cứ mở miệng ra là Sách Sách, tiếng gọi thật ngọt ngào a.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu bưng điểm tâm ra sô pha ngồi ăn, Lỗ Ban đã lâu không được gặp hai người liền tranh thủ cơ hội dựa vào người Triển Chiêu liếm liếm lông. Bạch Cẩm Đường cùng Triển Khải Thiên ở một bên nói chuyện, hình như là về chuyện làm ăn đầu tư tài chính này nọ. Bạch Duẫn Văn ngồi xuống cạnh Bạch Ngọc Đường hỏi, “Gần đây có án tử gì không?”

“Aiz, có một vụ ở trong một tòa nhà ma quái.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, Triển Chiêu đột nhiên nghĩ ra liền hỏi Bạch Duẫn Văn, “Đúng rồi chú, mười bốn năm trước, trường đại học sư phạm có xảy ra hỏa hoạn chú biết không?”

Bạch Duẫn Văn sững sốt, hít một hơi xì gà Công Tôn vừa tặng rồi thở măn gặt đầu, “Án tử này chú có chút ấn tượng. . . Ừm, có một nam sinh bị trọng thương đúng không?”

“Đúng” Bạch Ngọc Đường tinh thần tỉnh táo, “Ba, ba biết sao?”

Bạch Duẫn Văn suy nghĩ một chút rồi quay qua hỏi Triển Khải Thiên bên cạnh, “Khải Thiên, cái án tử ở trường đại học sư phạm, cậu có nhớ không?”

Triển Khải Thiên nghĩ nghĩ, “Nhớ a, án tử này lúc đó thật âm ỉ.”

“Âm ỉ thế nào?” Triển Chiêu ôm gối hiếu kỳ hỏi.

Triển Khải Thiên nhớ lại, “Nhà trường tố cáo bên kiến trúc thi công không đảm bảo chất lượng, sinh viên tố cáo nhà trường tắc trách không quan tâm đến an toàn của sinh viên, sinh viên bị nạn tố cáo nhà trường, tố cáo bạn học, vốn rất huyền não, sự tình này cũng tốn không ít bút mực của báo giới. . . Thế nhưng ngay trước phiên tòa một ngày đột nhiên tuyên bố muốn giải hòa.”

“Gi?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều giật mình nhìn sang Triển Khải Thiên, “Thế này là sao? Gây xôn xao dư luận một hồi rồi tuyên bố giải hòa?”

Triển Khải Thiên gật đầu, “Lúc đó giới truyền thông rất quan tâm đến chuyện này, vì ai cũng nghĩ sinh viên bị bỏng kia là người vô tội, bên cạnh đó, sự lo lắng của nhà trường đã tạo áp lực cho cậu ta, làm cậu ta quyết định ngừng tố tụng. Ta lúc đó còn đang làm công tố viên, có cố ý đi thăm sinh viên đó, cậu ta thực sự bị bỏng rất nặng, ta hỏi cậu ấy có muốn kiện hay không, có gì không rõ cứ việc hỏi. Thế nhưng cậu ta nói không muốn kiện tụng gì cả, bởi vì vụ hỏa hoạn là do cậu ta xài thiết bị điện không đúng cách. . ., nếu đi kiện mà nhà trường cùng bạn học khác tố cáo ngược trở lại thì cậu ta sẽ thảm hại hơn nữa, ... cứ như bây giờ.... ít nhất ... nhà trường đã đáp ứng lo lắng cho tương lai cậu ta.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, Triển Chiêu hiếu kỳ tiếp tục hỏi, “Ba, người nọ tên là gì ba nhớ không?”

Triển Khải Thiên suy nghĩ một chút, “Họ Trần, tên không nhớ rõ.”

“Chú, chú xác định hẳn lúc đó vẫn có thể nói?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Khải Thiên sững sốt gật đầu, “Có thể mà.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, có chút buồn bực.

“Làm sao vậy?” Triển Khải Thiên khó hiểu hỏi.

“Trần Kiến Tiên hiện tại vừa câm vừa điếc, nếu như không phải do thương tích năm đó tạo thành, vậy thì sau này đã xảy ra chuyện gì, hay là đang giả bộ?” Bạch Ngọc Đường suy xét, “Bất quá giả câm vờ điếc đối với hắn có ích lợi gì nhỉ?”

“Hai đứa ăn thì lo ăn đi, nghỉ ngơi được chút không nghĩ đến án thì không chịu được à?” Bạch Duẩn Văn lắc đầu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Án này lão Bao hẳn là có biết, sao các con không đi hỏi?”

“Aiz, mới hỏi chuyện bảy năm trước, giờ lại phải đi hỏi chuyện mười bốn năm trước sao.” Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ nói.

“Bảy năm trước?” Triển Khải Thiên suy nghĩ một chút, “Ta nói a, cái trường này quả là có duyên với hỏa hoạn đi, có hơn chục năm ngăn ngừa mà tới ba vụ hỏa hoạn.”

“Cái gì?” Triển Chiêu hòa Bạch Ngọc Đường giật mình đồng thanh hỏi Triển Khải Thiên, “Ba lần? !”

Triển Khải Thiên thấy bộ dạng của hai người cũng giật mình theo, “Nếu ta nhớ không lầm thì đúng là ba lần a”.

“Ngoại trừ hai lần vào bảy năm trước và mười bốn năm trước, còn lần nào nữa a?” Triển Chiêu ôm gối ngồi xuống cạnh Triển Khải Thiên, “Là sớm hơn sao?”

Triển Khải Thiên suy nghĩ một chút, “Mười năm. . . à không, mười một năm trước.”

“Mười một năm?” Bạch Ngọc Đường khê nhú mày, “Cũng là cháy ký túc xá sao?”

Triển Khải Thiên lắc đầu, “Là cháy nơi ở của công nhân viên.”

“Công nhân viên?” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Như vậy là các giảng viên sao, có ai chết không?”

“Có.” Triển Khải Thiên lắc đầu, “Là một nhân viên chuyển phát nhanh.”

“Cái gì?” Triển Chiêu giật mình, “Vì sao lại chết một nhân viên chuyển phát nhanh?”

“Là một phòng trong đó bị rò khí gas, người chuyển phát nhanh này đến phòng đó, mở cửa ra, sau đó thì nổ tung.” Triển Khải Thiên kể, “chết ngay tại chỗ, lúc đó kiện tụng cũng rất phiền phức.”

“Gặp đại hạn rồi.” Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ địa lắc đầu, “Người chuyển phát nhanh đó cũng thật xui xẻo đi.”

“Ừ.” Triển Khải Thiên gật đầu, “Lúc đó nhà trường cho điều tra rồi nói rằng khí gas bị rò rỉ là do đường ống bị hỏng, nguyên nhân này rất khó kiểm tra xem đúng không, người thì nói là do người trong ký túc xá gây ra, người thì nói là do đường ống đã qua sử dụng nhiều năm nên hỏng hóc.”

“Rốt cuộc là chết người vô ích rồi.” Bạch Ngọc Đường thở dài.

“Thực sự là. . .” Triển Chiêu vuốt cằm nói, “Mấy hiệu trưởng của trường này còn nói không cố tình sao, rõ ràng là có án mạng mà không nói, cố tình giấu diếm.”

“Dù sao cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.” Bạch Duẫn Văn nói, “Ban giám hiệu đều là như vậy.”

“Cũng đúng. . .” Triển Chiêu đột nhiên chống cằm, ngồi ngầy ra đó, tựa hồ như đang nghĩ tới cái gì.

“Miêu Nhi, làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường chột chột Triển Chiêu một chút, “Nghĩ đến cái gì thế?”

“Tiểu Bạch, căn phòng ký túc xá bảy năm trước bị thiêu số bao nhiêu?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

“311 a.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Biển số nhà Lưu Phương là bao nhiêu?”

“. . . 1102” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Mười một năm trước cũng có hỏa hoạn. . . Không phải chỉ là trùng hợp thôi chứ?”

Triển Chiêu gật đầu, “Bút danh của Kiều Vĩ Minh?”

“. . .” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “....Tội Phạm thứ Mười Một.”

“Chỉ là trùng hợp?” Triển Chiêu nghiêng đầu suy nghĩ, “Thế nhưng nhìn không ra có quan hệ gì.”

“Kiều Vĩ Minh a?” Triển Khải Thiên cười nói, “Hai đứa cũng quen người này sao?”

“Ba, ba cũng biết hán?” Triển Chiêu nhìn Triển Khải Thiên.

“Hán đi vào nhà giam rất nhiều lần để gặp gỡ trọng phạm, tổn không ít công phu, người trong tòa án hầu hết đều biết hán.” Triển Khải Thiên nói, “Người này ta cũng gặp qua một hai lần, mặt ngoài khiêm tốn, bên trong tự phụ, luôn tự cho là đúng.”

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn Triển Khải Thiên, “Ba, ít khi nào thấy ba bất mãn với ai nha.”

Triển Khải Thiên nhún nhún vai, “Những trọng phạm này đều là gánh nặng của xã hội, không có gì đáng để tuyên dương, kẻ mạnh không phải là kẻ đi hại người khác, còn người đã sẵn lòng giúp đỡ người khác thì không cần bất kì ai tán tụng.”

. . .

Ăn cơm xong, mọi người lục đục ra về, trước khi ra khỏi cửa, Bạch ma ma vươn tay tóm Triển Chiêu lại nhỏ giọng hỏi, “Con khi nào mới gọi mẹ đây?”

Triển Chiêu đỏ mặt xấu hổ nhanh chân chạy mất, vào đến thang máy rồi vẫn còn buồn bực, hai bà mẹ này khả năng tiếp nhận sao mà lớn quá vậy?

~~Khi trở về, bốn người phân ra hai xe, Bạch Cẩm Đường cùng Công Tôn đi trước, Triển Chiêu nói muốn đi dạo một vòng, Bạch Ngọc Đường liền đưa anh đi.

“Đúng rồi.” Triển Chiêu chống cằm dựa vào cửa sổ xe hỏi Bạch Ngọc Đường, “Biết không, lần này là do Công Tôn gọi điện hẹn mẹ cậu ra ngoài, hai người hàn huyên đến nửa ngày, sau đó mẹ cậu mới về giày vò ba cậu bắt làm một bữa cơm gặp mặt đó.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười cười lắc đầu, “Công Tôn thật lợi hại a, với tính tình anh hai, cũng chỉ có thể phối hợp với hán.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu thở dài, suy tư nhìn cảnh phố xá về đêm bên ngoài khung cửa.



“Miêu Nhi, đang nghĩ gì thế?” Bạch Ngọc Đường cười hỏi, “Sao lại đa cảm như vậy?”

“Tôi đột nhiên nghĩ đến Triệu Tước.” Triển Chiêu nói.

“Gi?” Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Nghĩ đến chú ta làm gì? Mà chú ta đúng là xuất quỷ nhập thần, bây giờ không biết đang ở chỗ nào.”

“Bất luận kẻ nào làm việc gì cũng có nguyên nhân.” Triển Chiêu nói, “Cậu đoán xem, vì sao Kiều Vĩ Minh lại ở gần nghĩa trang như vậy?”

. . .”Hắt xì” một tiếng, Bạch Ngọc Đường phanh gấp, xe đột ngột dừng lại ở ven đường.

Triển Chiêu bị ngã người về phía trước, may mà có dây an toàn mới có thể ngồi yên, liền xoay mặt lại liếc Bạch Ngọc Đường, “Cậu làm gì thế?”

“Miêu Nhi, nếu cậu chết tôi sẽ không chết theo đâu, tôi nhất định sẽ sống để canh giữ bên cạnh cậu.” Bạch Ngọc Đường thốt ra. Triển Chiêu sững sốt một lúc, sau đó một cước đá qua, “Nói bậy bạ gì đó.”

Bạch Ngọc Đường sờ sờ đầu, “Tương tự thế đó.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, ” Ý cậu là, lý do Kiều Vĩ Minh ở gần nghĩa trang có liên quan đến án tử này?”

“Ừm.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có thể là hắn đang canh giữ cho ai đó”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, “Tiểu Bạch, Kiều Vĩ Minh là người sẽ vì bản thân mà cố chấp, nhưng không thể nào vì ai đó mà cố chấp được.”

“Nói tiếng Trung đi~.” Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ nhìn Triển Chiêu.

“Tôi đã đọc qua sách của hắn, hắn lệ khí tương đối nặng, đối với mọi chuyện tương đối cố chấp, bản thân cũng không thành công. . . Nói chung, bây giờ có rất nhiều người tự mình là cao cao tại thượng như vậy nhưng lại bị thói đời gây khó dễ, người như thế, sẽ không thể vì ai mà cố chấp cả.”

“Tiếng phổ thông hơn một chút nào.” Bạch Ngọc Đường đưa tay vuốt ve cổ áo tây trang của Triển Chiêu.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút rồi giãi giải, “Nếu như người yêu đã chết, thì đối với tình cảm, ham muốn đều trở nên lạnh nhạt, thứ duy nhất khiến hắn cuồng nhiệt chỉ có thể là người hắn yêu hơn mạng sống, thế nhưng tôi đi vài vòng quanh nhà Kiều Vĩ Minh, không hề thấy được bất cứ thứ gì gợi nên những hồi ức ấm áp bình lặng như vậy. Kiều Vĩ Minh cho tôi cảm giác hắn vẫn còn rất điên cuồng, tựa như đang truy tìm thứ gì đó, có thể làm hắn điên cuồng như vậy, chỉ có thể là người đang sống, không thể là người đã chết.”

” Ý cậu là, hắn ở gần nghĩa trang là để nhìn thấy ai đó đang sống?” Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Có người nào thường hay đến nghĩa trang, làm cho hắn cố chấp như vậy?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Cái này tôi không xác định, bất quá. . . cái loại khí chất nhàn nhạt bình tĩnh này, tôi đã thấy qua rồi.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, xoay mặt nhìn Triển Chiêu, “Cậu nói Triệu Tước sao?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Triệu Tước cũng có chút lạnh nhạt, nhưng cũng không đến mức này, hắn chính là hồ ly, những gì biểu hiện ra bên ngoài là những thứ hắn muốn chúng ta thấy, còn về phần chủ chốt, chúng ta không thể nhìn thấu, người tôi nói kia, hắn cũng sẽ không che giấu như vậy.”

“Ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Giờ đi qua nghĩa trang hắn là có thể thấy.” Triển Chiêu thấp giọng nói.

“Bây giờ sao?” Bạch Ngọc Đường nhăn mày nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, đã sắp mười hai giờ, đi nghĩa trang giờ này cậu xác định là để xem người chứ không phải xem thứ khác?”

Triển Chiêu dở khóc dở cười trừng Bạch Ngọc Đường, “Còn nhiều chuyện, đi nhanh!”

Bạch Ngọc Đường cười cười khởi động xe, Triển Chiêu đột nhiên hỏi, “Nếu tôi chết cậu thực sự sẽ ở lại bên cạnh nghĩa trang sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn qua, thấp giọng nói, “Ừ. . . Làm một cái bia bên cạnh cậu luôn.”

Triển Chiêu nở nụ cười, vươn người qua hôn nhẹ lên khóe môi Bạch Ngọc Đường, rồi sờ sờ cằm anh, “Lái nhanh đi, chậm không thấy được đâu.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, khởi động xe.

## 206. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 19

Chương 19 : Viếng mộ

Ở nghĩa trang lúc hơn nửa đêm, đối với người bình thường thì quả là chuyện kinh khủng, thế nhưng với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mà nói, lại có chút thú vị, bạn muốn hỏi vì sao, hai người họ cũng không giải thích được.

Vì Triển Chiêu nói hôm nay chủ yếu là quan sát, cố gắng không được đả thảo kinh xà nên lúc đi ngang qua sân thể dục Bạch Ngọc Đường đã ghé vào mua hai cái kính viễn vọng rồi lên xe, chạy đến một vị trí tuyệt hảo trên sườn núi cạnh nghĩa trang, dừng lại ở xa xa, hai người lấy ra kính viễn vọng nhìn về phía nghĩa trang.

“Tối như mực, chẳng nhìn thấy gì cả.” Bạch Ngọc Đường cầm kính viễn vọng nhìn nhìn vài lần.

“Cậu nhìn chỗ nhà của Kiều Vĩ Minh đi.” Triển Chiêu đưa tay chỉ về nơi ở của Kiều Vĩ Minh.

Bạch Ngọc Đường nhìn một chút, “Rèm cửa sổ mở, nhưng đèn không bật, cậu đoán xem có người ở nhà không?”

Triển Chiêu nhún nhún vai, “Nghĩa trang phía trước một chiếc xe cũng không có, xem ra người nọ vẫn chưa có đến.”

“Miêu Nhi, cậu đang nói đến ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“. . . Lưu Phương.” Triển Chiêu thoáng trầm mặc một chút, rồi trả lời.

“Lưu Phương?” Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, “Tôi xem anh ta khá bất cần đời, cậu còn nói anh ta bình lặng lãnh đạm?”

Triển Chiêu mỉm cười đưa tay gỡ gỡ cằm Bạch Ngọc Đường, “Cậu thoát nhìn cũng rất giống một hoa hoa công tử, ai biết cậu lại tình thâm như biển a?”

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm cười, “Cũng đúng.”

Triển Chiêu lắc đầu, suy nghĩ một chút, “Một người nuôi mèo, đại thể là muốn tránh nổi tịch mịch, nhưng lại sợ gặp cảnh ồn ào.”

“Đích xác.” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Nếu như thực sự rất sợ tịch mịch, nuôi chó sẽ náo nhiệt hơn nuôi mèo nhiều, nhưng nếu như rất sợ ồn ào, có khi cả mèo cũng không muốn nuôi.”

“Lưu Phương cũng không quá che giấu chính mình, anh ta không muốn Kiều Vĩ Minh tận tâm như thế, nhưng dù vậy tin tức anh ta tiết lộ cho tôi cũng không nhiều, cho nên tôi mới nói anh ta không có hứng thú gì. Bất quá anh ta có nói một câu, làm tôi thấy rất quái lạ.” Triển Chiêu nói.

“Câu nào cơ?” Bạch Ngọc Đường đưa tay nhéo nhéo gáy Triển Chiêu

Triển Chiêu suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Cậu còn nhớ không, khi chúng ta nói với anh ta, nếu như Trần Kiến Tiên là hung thủ của vụ án này, rất có thể nạn nhân kế tiếp chính là anh ta?”

“Ừ, nhớ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Anh ta đã trả lời thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Không có khả năng.” Bạch Ngọc Đường trả lời, “Thái độ rất chắc chắn.”

Triển Chiêu cười, “Lý do là gì?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Bởi vì anh ta đã cứu Trần Kiến Tiên.”

“Điều này cũng không thể trở thành lý do tuyệt đối để Trần Kiến Tiên không giết anh ta!” Triển Chiêu nói, “Anh ta nói là “không có khả năng”, chứ không phải là “không thể nào” hoặc “không phải đâu!”

Bạch Ngọc Đường nhớ lại rồi gật đầu, “Miêu Nhi, ý của cậu là, Lưu Phương rất chắc chắn rằng Trần Kiến Tiên sẽ không giết anh ta?”

Triển Chiêu gật đầu.

“Vì sao?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Bây giờ nghĩ mới thấy, thực sự rất quái lạ a!”

“Anh ta loại bỏ khả năng Trần Kiến Tiên sẽ giết mình rất nhanh.” Triển Chiêu nói, “Dựa theo cách nói của anh ta, anh ta đã rất lâu chưa gặp lại Trần Kiến Tiên, vì sao có thể khẳng định chắc chắn về một người đã lâu không gặp như thế?”

Bạch Ngọc Đường vuốt cằm, “Câu nói này quả là có chút quái dị. . . Trừ phi, anh ta có mười phần chắc chắn. . .” Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi. . . Cậu đoán xem, có khi nào, Ách đại thúc kia, không phải là Trần Kiến Tiên?”

Triển Chiêu sửng sốt, liếc Ngọc Đường, “Vì sao lại đoán thế? Những thứ không có căn cứ thế này, bình thường cậu sẽ không nói ra.”

Bạch Ngọc Đường có chút bất lực cười cười, “Bởi vì. . . Tôi kỳ thực đã nghi ngờ từ lâu rồi, khả năng Ách đại thúc này giả vờ câm điếc là rất lớn, vì sao? Còn có, lúc chúng ta hỏi tên hắn, hắn trả lời rất qua loa.”

Triển Chiêu gật đầu, “Hợp tình hợp lý.”

“Cậu cũng từng nghi ngờ qua?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

“Ừm.” Triển Chiêu gật đầu, “Tôi để ý đến lớn ba tôi nói hơn.”

“Có quan hệ với chuyện Trần Kiến Tiên đột nhiên rút đơn kiện sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Tiểu Bạch. . . Lưu Phương kia bộ dáng thế nào?”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, “Cậu thay đổi trọng tâm câu chuyện lạ quá vậy?”

Triển Chiêu cười, “Thành thật trả lời.”

“Cũng không tệ lắm nha.” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Nhưng mà gây quá.”

Triển Chiêu gật đầu, “Cậu có chú ý tới vết bồng trên tay anh ta không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Điểm này tôi cũng có chút nghi vấn, anh ta bị bồng khá nặng, hơn nữa hầu như bị khắp cánh tay, kể cả mặt trong cũng bị. . . Lúc xảy ra vụ cháy cũng không phải mùa hè, sao lại có thể bồng thành như vậy?”

“Trừ phi anh ta cởi áo khoác ngoài ra.” Triển Chiêu thở dài, “Nếu như chỉ là bạn học bình thường sao có thể liều chết chạy vào đám cháy, sau đó cởi áo khoác liều mạng cứu một người không thân thích?” Nói đến đây, Triển Chiêu vươn tay vén ống tay áo của Bạch Ngọc Đường lên, “Đây là chuyện cậu làm vì tôi. . . Tôi không nghĩ bạn học thông thường sẽ vì nhau mà làm chuyện tương tự.”

“Ý của cậu là, quan hệ của Lưu Phương cùng Trần Kiến Tiên không đơn giản như vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Cậu hoài nghi bọn họ là tình nhân?”

Triển Chiêu nhún nhún vai, “Tôi không ngại đặt giả thiết bọn họ chính là như thế, cũng có khả năng mà, đúng không? Nếu như Lưu Phương thực sự yêu Trần Kiến Tiên, vậy nếu hắn có bị hủy đi khuôn mặt, cũng vẫn sẽ thương hắn. Hơn nữa hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, điều kiện của Lưu Phương tốt như vậy, Ách đại thúc cũng không phải quá nghiêm trọng, hoàn toàn có thể đi phẫu thuật chỉnh hình, phương pháp nào cũng có thể. . . Vì sao lại không chịu giải quyết?”

Bạch Ngọc Đường ngả lưng tựa vào ghế, “Miêu Nhi, những điều này đều là suy đoán a, lòng người khó dò.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, cười nói, “Kỳ thực tôi còn có một suy nghĩ táo bạo hơn nữa. . . Để đêm nay chúng thực xem.”

Bạch Ngọc Đường nhìn qua, “Miêu Nhi, cậu sao lại giấu tôi nhiều chuyện thế a?”

Triển Chiêu cười, “Đó là ...”

Một lúc sau . . .

“Tối rồi !” Bạch Ngọc Đường đột nhiên chỉ vào lối vào dưới chân núi, thì thấy một chiếc xe Toyota màu xanh ngọc đang chậm rãi chạy vào bên trong nghĩa trang.

“Xuống xe thôi!” Triển Chiêu cầm kính viễn vọng nhìn thì thấy cửa xe mở ra, một người đàn ông bước xuống, một tay cầm đèn pin một tay ôm bó cúc nhỏ, chậm rãi bước dọc theo bậc thang đi lên sườn núi, dựa theo dáng người, đúng là Lưu Phương!

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Anh ta thực sự đến viếng mộ a!”

Triển Chiêu gật đầu, “Nhớ kỹ vị trí ngôi mộ anh ta đến tế bái nha.”

Lúc này, Lưu Phương đã quen bước tiến đến gần một ngôi mộ phía trước, cúi đầu nhìn chằm chằm tấm bia một lúc lâu, sau đó, anh ta đặt bó cúc xuống, móc ra bao thuốc, đứng ở một bên đốt thuốc hút. . . Một điều lại một điều.

Từng giây từng giây trôi qua, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vẫn lẳng lặng ở trong xe quan sát, Lưu Phương vẫn đứng trước ngôi mộ hút thuốc không ngừng.

“Hô. . .” Đợi được khoảng một tiếng, Bạch Ngọc Đường lắc đầu nhìn Triển Chiêu, “Người này. . . tới nghĩa trang hóa ra là để tự sát a.”

Triển Chiêu khó hiểu, “Tự sát?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “âm mưu dùng nicotin độc chết chính mình.”

“Aiz. . .” Triển Chiêu lắc đầu, “Không biết anh ta muốn đứng bao lâu nữa.”

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường kêu một tiếng, rồi chỉ chỉ về phía nơi ở của Kiều Vĩ Minh.

Triển Chiêu nhìn theo tay Bạch Ngọc Đường chỉ, thì thấy từ cửa sổ nhà Kiều Vĩ Minh có một tia sáng yếu ớt vọng lại, giống như đang phản quang, chính là —— thấu kính của kính viễn vọng.

“Kiều Vĩ Minh ở cạnh nghĩa trang là để nhìn anh ta sao?” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Hắn này đang nghĩ gì không biết?”

Triển Chiêu nhìn một lúc lâu rồi nói, “Kiều Vĩ Minh đối với Lưu Phương, tựa hồ rất cố chấp a.”

“Như thế.” Bạch Ngọc Đường lắc lắc chân cho đỡ mỏi, “Bất quá tôi vẫn thắc mắc, hai người bọn họ làm sao biết nhau a.”

“Đích xác là làm người ta khó hiểu.” Triển Chiêu ngáp một cái.

Bạch Ngọc Đường hạ ghế xuống cho Triển Chiêu, “Anh chàng này còn phải đứng một lúc nữa, Miêu Nhi, cậu ngủ một chút đi, khi nào anh ta đi tôi gọi cậu dậy.”

Triển Chiêu cười tủm tỉm nằm xuống, Bạch Ngọc Đường lấy từ ghế sau một tấm nệm đặt ở dưới đầu, rồi lấy một tấm chăn mỏng đắp lên người cho anh.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường tựa lưng ra sau ghế, vừa ngắm Triển Chiêu ngủ say bên cạnh, vừa nhìn Lưu Phương đang đứng ngốc trong nghĩa trang, lại nhìn cả Kiều Vĩ Minh đang ở trong nhà . . . Cứ mấy míc quan sát như vậy cho đến tận sáng.

Bạch Ngọc Đường xoa xoa cái cổ, Lưu Phương thực sự đứng đó hút thuốc cả đêm, bây giờ đã biết người này vì sao lại gầy gò như vậy, Bạch Ngọc Đường thật khó tưởng tượng ra cái phổi của anh ta hiện tại đã ra cái hình dạng gì.

Cuối cùng, lúc mặt trời chậm chậm ló dạng, Lưu Phương đã ném điều thuốc cuối cùng xuống, lấy chân đi đi tàn thuốc rồi xoay người rời đi.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng đẩy đẩy Triển Chiêu, “Lưu Phương đi rồi!”

“Ừm?” Triển Chiêu đang ngủ say, nhưng cũng nhanh chóng ngồi dậy, quả nhiên thấy Lưu Phương đang lái xe rời khỏi nghĩa trang.

“Kiều Vĩ Minh đâu?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường cầm lấy kính viễn vọng nhìn một chút, “Rèm cửa cũng kéo lên rồi.”

Triển Chiêu gật đầu, “Ừ . . . Chúng ta vào nghĩa trang. . .”

Bạch Ngọc Đường nhìn vẻ mặt Triển Chiêu còn đang mơ mơ hồ hồ biết anh chưa có tỉnh hẳn, liền đưa tay nhéo nhéo quai hàm Triển Chiêu, mở một lọ nước khoáng đưa qua, “Tỉnh táo đi đã.”

Triển Chiêu ngây ngốc nhìn Ngọc Đường, “Hả?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, há miệng tu một ngụm nước rồi quay qua, toàn bộ đẩy qua miệng Triển Chiêu.

“Ừm . . .” Triển Chiêu lúc này mới tỉnh hẳn, bất đắc dĩ nuốt ngụm nước kia xuống rồi nhìn qua vẻ mặt tinh quái của Bạch Ngọc Đường, “Tôi chưa có đánh răng, cậu không phải rất khiết phích sao?”

Bạch Ngọc Đường cười cười dùng nước khoáng làm ướt khăn giấy, rồi đưa qua cho Triển Chiêu lau mặt, “Tôi đối với cậu miễn dịch rồi, cậu có là con mèo bẩn vừa lăn lộn trong vũng bùn, tôi cũng cam tâm tình nguyện hôn cậu.”

Triển Chiêu nhận lấy khăn tay vừa lau mặt vừa nhỏ giọng nói thầm, “Đồ chuột mặt dày~.”

Hai người chạy xe đến trước cổng nghĩa trang, xuống xe, bước lên từng bậc thang. Triển Chiêu còn nhớ rất kỹ nơi Lưu Phương đứng, hơn nữa nơi đó còn có một đồng đầu thuốc lá cùng một bó cúc nhỏ.

Hai người đi tới trước ngôi mộ cúi đầu nhìn. . . nhìn rồi ngây ngẩn cả người. trước mặt không phải là một ngôi mộ đơn, mà là một khối mộ song bia, một khối viết Trần Kiến Tiên, một khối viết .... Lưu Phương.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn một lúc lâu, rồi quay lại ngó nhau, tình huống này là sao đây?

“Đã loại trừ được một người . . . Cái này vốn là hai chọn một, Lưu Phương này tự mình viếng mộ mình sao?”

Triển Chiêu lẳng lặng lắc đầu, “Bó cúc được đặt ở bên phải, là trước phần mộ của Trần Kiến Tiên . . . Mà đầu thuốc lá lại ở trước phần mộ của Lưu Phương.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Anh ta là đứng ở vị trí của Lưu Phương kia, bởi Trần Kiến Tiên cả đêm sao?”

Triển Chiêu trầm ngâm một lát, “Nếu như bia mộ này là của Trần Kiến Tiên . . . Vậy Ách đại thúc kia đến tột cùng là ai?”

## 207. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 20

Chương 20 : Trò chơi

Tám rưỡi sáng, Bạch Trì vừa tới cửa văn phòng SCI đã thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đang ở trên sofa trong phòng nghỉ ngủ vù vù.

Công Tôn mặc áo blouse trắng tiến vào thấy vậy liền thắc mắc, “Hai con người này làm sao vậy? Tối hôm qua cơm nước xong xuôi không phải nói muốn đi hóng gió sao, lại đi đâu cả đêm a?”

“Ừm?” Bạch Ngọc Đường tỉnh lại trước, ngồi dậy xoa xoa cái cổ, “Mấy giờ rồi?”

“Sắp chín giờ.” Vương Triều đưa cho Bạch Ngọc Đường một ly cà phê, “Đội trưởng, đêm qua anh với tiền sỹ Triển đi đâu vậy?”

“Cho mọi người xem cái này.” Bạch Ngọc Đường lấy ra một máy ảnh kĩ thuật số đưa cho Tương Bình, “Mở ra xem xem!”

Tương Bình tiếp nhận máy ảnh mở lên.

“Mẹ ơi!!!” Tương Bình nhin không được run lên, “Sao kinh khủng vậy?”

“Cái gì vậy nha?” Bạch Trì hiểu kỳ đi qua chỉ thấy trên màn hình máy vi tính là vài tấm ảnh, một tấm chụp Lưu Phương đang rời khỏi nghĩa trang, một tấm khác, là chụp một ngôi mộ song bia. . . mặt trên là tên hai người, Trần Kiến Tiên cùng Lưu Phương.

“Lưu Phương này không lẽ viếng mộ của chính mình sao?” Triệu Hổ nhú mày.

“Trần Kiến Tiên không phải là Ách đại thúc sao? Vì sao cũng có tên trên mộ thể này?” Mã Hán thắc mắc.

“Tôi cùng Miêu Nhi chuẩn bị để chiều này qua chỗ Lưu Phương.” Bạch Ngọc Đường nói, “Sáng nay đứng ra Trương Kiến Khải phải mang Trương Hoa tới chứ nhỉ.”

“Bây giờ còn chưa thấy đâu, không biết ông ta có thể đối phó với con trai của mình không nữa.” Tương Bình thở dài, “Thoạt nhìn là một thiếu niên có vấn đề.”

“Còn thiếu niên gì nữa.” Công Tôn nói, “Cũng hơn hai mươi rồi.”

“Ách đại thúc nếu không phải là Trần Kiến Tiên, Trương Kiến Khải hẳn là phải nhận ra chứ nhỉ.” Lạc Thiên khó hiểu, “Vì sao ông ta không nói gì?”

“Có khi do bị bóng nhận không ra chẳng?” Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng đã tỉnh hẳn, Triển Chiêu vẫn còn đang mơ màng.

“Không thể nào, khuôn mặt hẳn cũng không phải bị bóng quá nặng a.” Bạch Trì nói, “Không có lý gì mà không nhận ra”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“A . . .” Công Tôn đột nhiên nói, “Năm đó cả Trần Kiến Tiên cùng Lưu Phương đều bị bóng nặng sao?”

Tất cả mọi người gật đầu nhìn anh, “Đúng vậy.”

“Nói cách khác, bệnh viện hẳn là còn lưu lại ghi chép. . . Ví như nhóm máu các loại?” Công Tôn nói, “Nếu như lấy được mẫu máu của Lưu Phương cùng Trần Kiến Tiên thì có thể so sánh một chút rồi.”

“Có lý a.” Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, “Làm sao lấy được máu của bọn họ đây? Hơi khó a. . .”

“Mặc dù có ngôi mộ song bia đó nhưng cũng không thể xin tòa án được cưỡng chế chấp hành, dù sao chứng cứ này cũng không vững vàng.” Công Tôn suy nghĩ một chút, “Chỉ có thể giải quyết riêng.”

“Giải quyết riêng?” Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười.

“Tỷ như xin bọn họ ít máu mũi?” Triệu Hổ hỏi.

Mọi người nhìn nhau, không nói gì.

“Cũng là một biện pháp a. . .” Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ, chợt nghe Triển Chiêu ở bên cạnh mơ hồ hỏi, “Biện pháp gì a?”

“Lấy chút máu của Lưu Phương cùng Ách đại thúc a.” Bạch Ngọc Đường đưa tay xoa xoa đôi mắt mờ mịt của Triển Chiêu.

“Không phải để cho bọn họ kiểm tra sức khỏe là được sao?” Triển Chiêu dụi mắt.

“Kiểm tra sức khỏe?” Bạch Ngọc Đường cân nhắc.”Cũng đúng a.” .

“Lưu Phương làm ở công ty, Trần Kiến Tiên thuộc về trường học, chúng ta có thể cùng công ty và trường học phối hợp cho bọn họ thử máu.”

“Biện pháp này ổn đó.” Công Tôn gật đầu, “Các công ty bây giờ không phải mỗi năm đều có hai lần kiểm tra sức khỏe sao? Nếu vậy, chúng ta cũng không cần đánh động tới bọn họ mà vẫn làm được việc.”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu, “Chuyện này để Lư Phương đi làm.”

“Ừ!” Công Tôn gạt đầu rời khỏi, “Cứ để Lư Phương nghĩ cách, nếu không lấy được, các cậu cứ bịt mắt đi chém bọn họ đi rồi gọi tôi tới lấy máu.” Nói xong, vui tươi hớn hờ chạy đi.

Triển Chiêu hí hóp tiến đến gần Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, Công Tôn hình như tâm tình rất tốt.”

Bạch Ngọc Đường ngáp một cái, “Không tốt mới lạ, cha mẹ chồng đều đã thông qua, anh ấy bây giờ vô cùng xuân phong đắc ý.”

“Cái gì đắc ý nha?” Bạch Trì hiếu kỳ nhìn qua, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cười cười không nói gì.

Sau đó, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rửa mặt xong đang ngồi vừa uống sữa vừa gặm bánh mì thì, Trương Kiến Khải mang theo Trương Hoa tới.

“Bạch đội trưởng, tiến sỹ Triển, đây là con tôi, Trương Hoa.” Trương Kiến Khải giới thiệu với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, rồi quay qua nói với con trai, “Trương Hoa, đây là hai vị cảnh sát SCI ba nói với con”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tinh tế quan sát Trương Hoa, thấy hắn nhìn khoảng hơn hai mươi tuổi, đang mặc một bộ đồ thể dục, mình đầy mồ hôi, có lẽ vừa vận động mạnh xong. Ngoài dự liệu của hai người, Trương Hoa này không hề giống một tên côn đồ bất kham, cũng không giống một con sâu rọu sa ngã lâu năm. . . Hắn da ngăm đen, tướng mạo đoan chính, vóc người to lớn, vừa nhìn đã thấy là một người thích vận động, rất khỏe mạnh. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đều có chút buồn bực.

“Tối phòng làm việc ngồi đi.” Triển Chiêu dẫn hai cha con vào bên trong.

Vừa ngồi xuống sofa trong phòng làm việc của Triển Chiêu, Trương Kiến Khải dặn Trương Hoa, “Trương Hoa a, có chuyện gì thì cứ nói với các vị cảnh sát, hảo hảo phối hợp a, nghìn vạn lần đừng giấu diếm nha.”

Trương Hoa nhìn lão ba một chút, rồi nhẹ nhàng gạt đầu, thế nhưng sau đó không hề ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, chỉ cúi đầu ngồi trên sofa.

Triển Chiêu nhìn hắn một chút, xoay mặt nói với Trương Kiến Khải, “Trương hiệu trưởng có thể ra ngoài trước? Chúng tôi muốn hỏi riêng anh ta.”

“Ách. . .” Trương Kiến Khải chần chờ một chút, nhưng cũng gạt đầu rồi một mình đi ra ngoài.

Phòng làm việc sau đó chỉ còn lại Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Trương Hoa.

“Trương Hoa.” Triển Chiêu gọi hắn một tiếng.

Trương Hoa hơi ngẩng đầu, nhìn nhìn Triển Chiêu, không nói gì.

“Chúng tôi muốn hỏi anh một chút về vụ hỏa hoạn năm đó.” Triển Chiêu nói, “Anh còn nhớ rõ không?”

Trương Hoa nhún nhún vai gạt đầu, “Nhớ rõ.”

“Vậy kể lại cho chúng tôi đi.” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, nhìn thẳng vào Trương Hoa.

“Các anh muốn tôi nói gì?” Trương Hoa trầm mặc một hồi lâu.

“Về chuyện Hác Mạt thiêu chết bốn người trong phòng, nhưng anh may mắn thoát được.” Triển Chiêu nói, “Anh nếu nhớ mọi chuyện, hãy kể một chút đi.”

“Tôi cái gì cũng không biết, tôi lúc đó không ở trong trường, tôi chỉ biết bốn người bọn họ là kẻ du thủ du thực, không thể sống chung, Hác Mạt là người rất khiêm tốn, thành tích học tập cũng tốt, nhưng điều kiện gia đình không tốt, nên chỉ có thể chịu đựng sống cùng với bốn kẻ kia.” Trương Hoa ngữ điệu rất bình tĩnh, “Sau này tôi nghe kể lại, cũng rất khiếp sợ.”

“Còn có gì không?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Hác Mạt trước đó có dấu hiệu muốn giết người không?”

Trương Hoa bất đắc dĩ lắc đầu, “Tôi không biết a, tôi cơ bản không có ở trọ trong trường, nói chuyện với Hác Mạt cũng không được quá ba câu, thật không rõ vì sao cậu ấy lại làm ra chuyện cực đoan như vậy.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, ý tứ của Trương Hoa rất đơn giản, chuyện năm đó hẳn không rõ, cũng không ở trọ trong trường, bởi vậy cái gì cũng không biết, không rõ hẳn đang nói thật hay là đang cố ý phiến thanh quan hệ.

“Không nói về Hắc Mạt nữa, nói về anh đi.” Triển Chiêu nói, “Vì sao đột nhiên trở nên thất thường? Bị như vậy từ sau khi hỏa hoạn phát sinh sao?”

Trương Hoa lắc đầu, “Tôi đã bị kích thích rất lớn, anh cũng có thể tưởng tượng a, ở chung một phòng ký túc xá, tất cả mọi người đều chết chỉ còn một mình tôi sống.” Nói đến đây, Trương Hoa có chút thống khổ thở dài, “Tôi thường mơ thấy bọn họ tới tìm tôi, mỗi lần tỉnh lại đều một thân mồ hôi lạnh.”

“Bọn họ tìm anh làm gì?” Triển Chiêu hứng thú hỏi.

“Bọn họ hỏi tôi, có muốn theo bọn họ đi không.” Trương Hoa vô lực nói, “Giấc mộng này thường xuyên xuất hiện, thế nào cũng không biến mất, tôi cũng không thể làm gì ngoài cam chịu.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu —— Miêu Nhi, sao nghe có vẻ qua loa đại khái vậy.

Triển Chiêu mỉm cười —— tiểu tử này không thành thật, có việc giấu diếm.

“Sau đó, vì sao lại đột nhiên biến mất?” Triển Chiêu bắt động thanh sắc, hỏi tiếp.

“Tự nhiên thế. . . Tôi cũng không biết làm sao, giống như bừng tỉnh khỏi giấc mộng.” Trương Hoa trả lời, “Mẹ tôi mỗi ngày đều cầu thần bái phật, có khi là Phật tổ hiển linh a.”

Trương Hoa chưa nói hết lời chợt thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không một tiếng động, liền ngẩng đầu nhìn thì thấy hai người đang nhìn chằm chằm hẳn, biểu tình trên mặt như đang nghiền ngẫm gì ghê lắm.

Trương Hoa không được tự nhiên liền hỏi, “Các anh, còn có cái gì muốn hỏi không? Chuyện năm đó tôi thực sự không biết, tôi cùng bọn họ cũng không quá thân thiết.”

Triển Chiêu gật đầu, “Diệp Linh thì sao? Có quen không?”

Trương Hoa sững sốt, lập tức lắc đầu, cười gượng hai tiếng, “Không quen.”

“Thật không?” Triển Chiêu gật đầu, nói với Bạch Ngọc Đường, “Cậu cứ hỏi anh ta, tôi đi gọi điện thoại một lát.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, Trương Hoa thấy Triển Chiêu đứng lên đi tới bên bàn học vừa lật tìm tư liệu vừa gọi điện thoại, “A lô, Đồng Mạt, chuyện lần trước tôi nói với cô, cô nói với Diệp Linh chưa?”

Đầu dây bên kia nói nói mấy câu, Triển Chiêu bên này cũng đã tìm ra tư liệu, gật đầu, “Tốt, cô đưa Diệp Linh đến đây, mười lăm phút nữa nhé.” Nói xong, cúp điện thoại.

Bạch Ngọc Đường ngồi bên sô pha, nhìn thấy rất rõ ràng vẻ mặt biến hóa của Trương Hoa khi Triển Chiêu hẹn Diệp Linh tới đây, không chỉ là giật mình còn có chút phiền toái cùng lo sợ.

Triển Chiêu cầm tư liệu về Diệp Linh quay trở lại, thì thấy Trương Hoa đang ngồi ngốc trên sô pha, chân tay trở nên luống cuống.

Triển Chiêu cười, “Sao lại khéo vậy, Diệp Linh là bệnh nhân của tôi, cô ấy bị bệnh khá nghiêm trọng, hơn nữa đối với nguyên nhân phát bệnh cũng không thể nhớ ra, cho nên chúng tôi muốn tiến hành một bước trị liệu quan trọng nhất, chính là làm cho cô ấy nhớ lại những ký ức cũ.”

Trương Hoa gật đầu, “Các vị đang bận rộn, tôi xin phép đi trước.” Nói rồi, đứng dậy muốn đi.

Bạch Ngọc Đường ngăn cản hẳn, “Aiz, gấp cái gì, giúp Diệp Linh khôi phục ký ức, anh chính là phần quan trọng nhất.”

“Tôi?” Trương Hoa khản trương, “Này . . . Này cùng tôi có gì quan hệ?”

“Anh là bạn học của cô ấy a.” Triển Chiêu cười nói, “Nếu như có thể gặp mặt anh, nói không chừng có thể khiến cô ấy nhớ ra chuyện quá khứ. . . Đúng rồi.” Nói đến đây, Triển Chiêu mỉm cười, “Anh có thường nói chuyện với Diệp Linh không?”



Trương Hoa lắc đầu, “Ta đã nói rồi, tôi với cô ấy không quen biết.”

“Thật không?” Triển Chiêu gật đầu, “Vậy sao anh không hỏi xem cô ấy bị bệnh gì?”

“Tôi . . . Chuyện này không quan hệ tới tôi.” Trương Hoa khấn trương, lúc này, chợt thấy một cô gái đang tiến tới trước cửa phòng, gõ gõ cửa.

Bởi vì có cửa chớp bên trên nên không thể nhìn rõ mặt, Bạch Ngọc Đường cười cười, “Đến ngay đây.” Nói rồi đứng lên ra mở cửa.

“Chờ một chút. . .” Trương Hoa nói, “Tôi không muốn gặp cô ta, cô ta là người điên, lời nói không thể tin tưởng a!”

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu mở cửa ra, một cô gái xinh đẹp hơn hai mươi tuổi đưa đến một phần văn kiện cho Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng, báo cáo khám nghiệm tử thi lần trước.”

Bạch Ngọc Đường hướng Mã Hân gật đầu, Mã Hân xoay người rời đi.

Trương Hoa há hốc mồm, Triển Chiêu ở một bên cười khê, “Cô ấy là pháp y của SCI, anh cho rằng đó là Diệp Linh à? Sao lại khấn trương như vậy?”

“Ách. . .” Trương Hoa giờ mới biết chính mình đang bị đùa giỡn, có chút buồn nản nhìn Triển Chiêu, “Các anh lừa tôi?”

Triển Chiêu thu hồi dáng vẻ tươi cười, nhìn Trương Hoa, “Anh thật sự đã lâu không gặp Diệp Linh, cho nên ngay cả hình dạng của cô ấy cũng không nhớ rõ, thế nhưng sao anh biết cô ấy bị điên? Anh sợ cô ấy khai ra cái gì?”

Bạch Ngọc Đường cũng lạnh mặt, “Trương Hoa, anh nên phối hợp một chút, năm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trương Hoa cụt hứng ngồi ở trên sô pha, móc ra một điều thuốc đốt lên, một lát sau mới nói, “Năm đó . . . Đầu là lỗi của chúng tôi, kỳ thực, chúng tôi chỉ là chơi một trò chơi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, “Trò chơi?”

“Phải.” Trương Hoa gật đầu, “Trò chơi này tên là, truy tìm sát nhân bí ẩn.”

## 208. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 21

Chương 21 : Truy tìm sát nhân bí ẩn

“Truy tìm sát nhân bí ẩn?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, khó hiểu nhìn Trương Hoa, “Trò gì vậy?”

Trương Hoa trầm mặc một hồi rồi nói, “Là trò tôi cùng vài người trong câu lạc bộ chơi với nhau.”

“Câu lạc bộ?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Nói cụ thể hơn một chút!”

Trương Hoa hít một hơi thuốc, “Chúng tôi khi đó không có cái gì để giải trí được cả, mấy vi tính này nọ cũng chưa phổ biến như bây giờ, sau khi học xong chỉ có thể nghe chút nhạc gì đó thôi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, gật đầu, tiếp tục nghe Trương Hoa kể, Mã Hân bọn họ cũng cảm thấy hứng thú, đang ở ngoài cửa vừa hút thuốc vừa nghe. Vừa rồi khi Mã Hân đi ra, cửa chỉ khép hờ, là do Bạch Ngọc Đường cố ý để thế, như vậy tiếng nói chuyện bên trong bên ngoài đều nghe thấy được, điểm mấu chốt là, những người ở ngoài có thể quan sát được biểu tình của Trương Kiến Khải, xem có biến hóa gì đặc biệt không.

“Phòng ký túc xá của chúng tôi có sáu người, tôi, Hắc Mạt, Vương Lượng, Hứa Phong, Lưu Minh, Trần Tử Nam. . .” Trương Hoa rút ra điều thuốc khác, “Kỳ thực. . . Kỳ thực Vương Lượng bọn họ, không hề xấu như mọi người nói, là lúc xảy ra chuyện kia, để tránh trách nhiệm nên chúng tôi đã bịa ra!”

“Cái gì?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sững sốt, mấy người ngoài cửa khê nhú mày.

“Bốn người họ, thỉnh thoảng có gây sự đánh nhau hoặc cúp học đi chơi, thế nhưng đó là chuyện rất bình thường. Bọn họ chỉ là vẻ ngoài hơi hung dữ nhưng ở chung rất ổn, chỉ vì đang có ý định lập một ban nhạc, nên có chút tách biệt khỏi mọi người, không muốn trò chuyện cùng mấy đứa một sách mà thôi.”

“Nói cách khác, bốn người bọn họ căn bản là không hề cường hiếp Diệp Linh? !” Triển Chiêu hỏi.

Trương Hoa lắc đầu, “Vì bọn họ đều đã chết, Diệp Linh cũng phát điên rồi, chúng tôi mới. . .”

“Là chủ ý của ba anh phải không?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nếu không sao toàn bộ giảng viên cùng sinh viên đều nhất trí?”

Trương Hoa do dự một chút rồi gật đầu, mấy cảnh sát đang đứng ngoài cửa ngoảnh đầu nhìn Trương Kiến Khải, thì thấy ông ta vẻ mặt đỏ bừng, đang cúi đầu rầu rĩ, không giống như nói dối.

“Nói một chút về câu lạc bộ kia.” Bạch Ngọc Đường nói, “Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.”

“Ừm.” Trương Hoa gật đầu, bắt đầu chậm rãi kể lại.

“Lúc đó thời gian rảnh rỗi của chúng tôi rất nhiều, Diệp Linh là hoa khôi của trường, khuôn mặt rất đẹp, cô ấy đang cùng Hác Mạt hẹn hò.” Trương Hoa cười khổ, “Hác Mạt là từ nông thôn tới, học tập rất chăm chỉ, tính cách cũng hiền lành đơn giản. . . một cô gái như Diệp Linh, kỳ thực không thích hợp với cậu ấy, mấy anh em chúng tôi đều cảm giác được điều đó.”

“Diệp Linh có vấn đề gì sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Diệp Linh là một thiên kim tiểu thư, vô cùng sành điệu, bạn trai của cô ta còn ít sao? ! Cùng Hác Mạt hẹn hò đơn giản chỉ vì Hác Mạt rất tuấn tú, kỳ thực chuyện cô ta hẹn hò với rất nhiều nam sinh khác trong trường cũng không phải bí mật gì.” Trương Hoa nói, “Năm người bọn tôi khuyên Hác Mạt không được, nên đã gặp mặt Diệp Linh, mong cô ta biết khó mà lui, để tránh sau này làm tổn thương Hác Mạt. . . Cô ta để cải thiện quan hệ với chúng tôi, đã đưa chúng tôi đến một chỗ.”

“Câu lạc bộ?” Triển Chiêu hỏi.

Trương Hoa gật đầu, “Câu lạc bộ kia tên là Dạ Đô, là một câu lạc bộ âm nhạc ngầm dưới lòng đất, có DJ, rất nhiều đĩa nhạc rock, còn có loại nhạc Âu Mỹ mê hoặc mà chúng tôi chưa từng nghe qua, heavy metal . . .”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe xong liền thấy đau đầu.

“Những người ở trong đó đều rất điên cuồng, lúc đó chúng tôi thấy thật mới mẻ, Vương Lương bọn họ vốn thích âm nhạc, được đến đó liền vui đến phát điên rồi.” Trương Hoa liên tục lắc đầu, “Chúng tôi ở câu lạc bộ đó rất vui vẻ, quan hệ với Diệp Linh cũng được cải thiện, sau đó còn quen được rất nhiều người bạn lớn tuổi hơn, có một người còn từng học chung trường nữa, cho nên. . .”

“Học chung trường?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sững sốt, Triển Chiêu lấy ra ít tư liệu đưa cho Trương Hoa nhìn, “Anh xem có đúng là những người này không?”

Trương Hoa tiếp nhận tư liệu nhìn một chút, rồi chỉ vào gương mặt của Hứa Trung, Ngô Tiễn Lương, Vương Hữu Nghị cùng Chương Hàn, run run nói, “Lúc đó. . . tất cả mọi người đều cùng nhau chơi cái trò kia.”

“Có thật không? !” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trong lòng vui vẻ —— tìm được điểm chung rồi!

“Lúc đó, chúng tôi quen được bọn họ cùng vài người khác nữa.”

“Là những ai, anh còn nhớ tên không?” Triển Chiêu hỏi.

Trương Hoa lắc đầu, chỉ vào ảnh chụp của Ngô Tiễn Lương bọn họ, “Chúng tôi lúc đó không dùng tên thật, cho tôi xem ảnh chụp may ra tôi nhận ra chứ tên thì tôi không biết..”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một lát, rồi lấy ra ảnh chụp Lưu Phương cùng Kiều Vĩ Minh đưa cho Trương Hoa, “Anh nhìn kĩ xem, hai người kia có trong câu lạc bộ đó không?”

Trương Hoa cầm hai tấm hình nhìn nửa ngày, rồi bỏ hình của Lưu Phương xuống, “Không phải người này!”

“Còn người kia?” Triển Chiêu chỉ chỉ vào ảnh chụp của Kiều Vĩ Minh.

“Này . . .” Trương Hoa hình như không thể xác định được.

Đúng lúc đó, Công Tôn bước đến, vừa ở cửa nghe thấy liền tiến vào, cầm cây bút trên tay, tiếp nhận tấm hình của Kiều Vĩ Minh, vẽ thêm vào đó một hàng ria mép rồi sửa đôi kính viền vàng trong ảnh thành kính đen, sau đó đưa cho Trương Hoa, “Như vậy thì sao? !”

“Là hần! Là hần!” Trương Hoa đột nhiên kích động, “Số hiệu 11!”

“Số hiệu 11?” Triển Chiêu hỏi Trương Hoa, “Đây là tên của hần?”

“Là số hiệu để chúng tôi chơi trò chơi đó!” Trương Hoa nói, “Chúng tôi tổng cộng có mười bốn người tham gia, cho nên phải đánh số như vậy.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Sáu người các anh, bốn người nhóm Ngô Tiễn Lương, một Kiều Vĩ Minh, một Diệp Linh . . . Như vậy tổng cộng mới mười hai người, còn hai người kia là ai?”

“Có một người là bạn học của chúng tôi, tên là Vương Minh.” Trương Hoa vừa nói xong Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liền liếc nhau. . . Lúc đó trong phòng hiệu trưởng, cô ta còn nói Vương Lương bọn họ không đáng một xu, này đúng là nói dối trắng trợn a.”

“Còn người kia?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tôi không biết, là số hiệu 01.” Trương Hoa trả lời, “Số hiệu của chúng tôi đều quyết định bằng rút thăm, khởi xướng hoạt động lần này là số hiệu 11.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhú mày, là Kiều Vĩ Minh nghĩ ra sao? ! Hần quả nhiên là kẻ tình nghi số một!

“Trò chơi đó chơi thế nào?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Là thế này, lúc đó chúng tôi rất si mê loại nhạc phương Tây đó, ca từ rất bạo lực, đều là giết người phóng hỏa, ngược đãi tàn sát vân vân, chúng tôi khi đó còn thấy rất tuyệt vời nên vô cùng cuồng nhiệt. Loại nhạc này là do số hiệu 11 từ nước ngoài mua về, hần cũng hay mua đĩa tặng chúng tôi, sau đó chúng tôi trở thành bạn tốt, người này hình như rất giỏi giang, có rất nhiều tiền, nên mới có thể làm mấy chuyện này.”

Công Tôn cau mày, “Kiều Vĩ Minh khi đó ngoại trừ làm pháp y ra còn tham gia giảng dạy, thu nhập hần là rất cao, hơn nữa nghiên cứu y học có rất nhiều cơ hội xuất ngoại.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, Kiều Vĩ Minh chắc chắn biết rằng những ai thích loại âm nhạc kia tất sẽ nảy ý cùng hần chơi trò chơi đó.

“Trò chơi là như vậy.” Trương Hoa nói, “Mười bốn người chúng tôi rút thăm, nếu ai rút được thăm có chữ “sát nhân bí ẩn” thì sẽ phải nghĩ ra mọi cách để giết chết những người còn lại, thế nhưng lúc giết chúng tôi, nếu bị chúng tôi phát hiện thì trò chơi sẽ chấm dứt!”

“Giết chết các anh?” Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười.

“Trò chơi mô phỏng theo cuộc sống thường ngày a, chúng tôi cứ sinh hoạt như bình thường, thế nhưng sát nhân bí ẩn kia sẽ phải nghĩ cách để giết chết chúng tôi, hơn nữa chúng tôi cũng phải gặp gỡ như thường lệ, có thể đi riêng theo nhóm nhỏ, nói chung là cho sát nhân bí ẩn kia cơ hội để hành động, cũng là để chúng tôi có thể tra ra hung phạm. Dấu hiệu để nhận biết là một đường kẻ bằng bút đỏ ở trên cổ.” Trương Hoa dùng bàn tay cắt qua cổ, “Giống như bị dao cứa qua yết hầu vậy.”

“Sau đó sao?” Triển Chiêu hỏi, “Ai là hung thủ?”

Trương Hoa trầm mặc liểu một lúc lâu rồi lắc đầu cười, “Tôi không biết.”

“Sao?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Lúc đó, người đầu tiên bị giết là Hắc Mạt.” Trương Hoa nói, “Trên cổ cậu ấy có một đường màu đỏ, thế nhưng cậu ấy không thể nói cho chúng tôi biết hung thủ là ai, hơn nữa chúng tôi cũng không thể nói chuyện với cậu ấy, bởi vì cậu ấy đã chết. Người thứ hai là Vương Lương. . . Kế tiếp là Hứa Phong, Lưu Minh, Trần Tử Nam, ngoại trừ tôi ra, trên cổ ai cũng có một vết cắt màu đỏ. Một thời gian sau, trước khi sát nhân bí ẩn kịp giết tôi thì tôi bắt được hần, chính là số hiệu 01.”

“Người kia rất thần bí sao?” Triển Chiêu giật mình.

“Đúng a.” Trương Hoa gật đầu, “Bởi vì đã bắt được hung thủ, nên trò chơi chấm dứt, trò chơi này rất kích thích, nên chúng tôi tham gia thật vui vẻ, đêm hôm đó, chúng tôi đi ra ngoài uống rượu chúc mừng, rồi chuẩn bị tham gia một trò chơi kích thích khác.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau lắc đầu, mấy người này sao đầu óc rộng tuếch vậy.

“Cái đêm đi ăn nhậu đó, năm người Hác Mạt bọn họ không có đến.” Trương Hoa nói, “Bởi vì tôi sau khi học xong đến thẳng quán bar, Hác Mạt nói muốn đi đón Diệp Linh, còn bốn tiểu tử kia đã trốn học từ trước, nói sẽ tới sau, nhưng bọn họ không hề xuất hiện. . . Sau đó Diệp Linh tới, nói là tìm không được Hác Mạt nên cho rằng đã bị tôi túm đi trước.”

Tất cả mọi người nhú mày, đêm đó. . . hẳn là đêm xảy ra hỏa hoạn.

“Chúng tôi ở đó chúc mừng, uống rượu. . .” Trương Hoa nhún vai, “Tôi lúc đó uống hơi quá chén, nên Diệp Linh đã đưa tôi về.”

“Lúc đó đã lên đèn, nhưng Ách đại thúc không ở trong phòng trực, Diệp Linh cũng muốn xem Hác Mạt vì sao không tới liền cùng tôi len lén đi lên.” Trên mặt Trương Hoa hiện ra một biểu tình sợ hãi, “Chúng tôi đi lên phòng, phát hiện cửa không có khóa liền đi vào thì ngửi thấy có mùi lạ.”

“Mùi lạ?” Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng cau mày, thậm nhủ, thật là quái dị a!

“Tôi phát hiện mấy người bọn họ đều nằm ở trên giường liền muốn đi gọi từng người dậy, tôi bước tới Vương Lượng ở gần tôi nhất. . . Thế nhưng phát hiện cả người cậu ấy lạnh ngắt cứng đờ, tôi đẩy vài cái cậu ấy cũng không tỉnh, tôi mới đưa tay đánh đánh vào mặt cậu ấy thì sờ phải thứ gì đó dính dính, tôi nhìn lại, là máu. . . là máu a!” Trương Hoa lắc đầu, “Diệp Linh cũng tới lay Hác Mạt, thế nhưng cậu ấy cũng không tỉnh, trên cổ cũng toàn máu là máu. . . Chúng tôi lúc đó sợ hãi, liền lôi hộp quẹt ra, bật lên, để sát vào nhìn xem, thì thấy Vương Lượng mắt đã trợn trắng. . . Cậu ấy đã chết rồi. . . Vết cắt giả trên cổ toàn máu là máu, thực sự bị cắt vào yết hầu. . . Chúng tôi lúc đó bị dọa cho choáng váng, rồi. . .nhaoáng một cái, không rõ vì sao, thì thể tự dưng bốc cháy, rồi lan ra, cháy hết cả giường chiếu bàn ghế chung quanh!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa nghe đã hiểu, cái mùi lạ kia, hẳn là mùi của một loại chất dễ bắt lửa.

Trương Hoa càng nói càng nhanh, càng nói càng kích động, “Tôi. . . Tôi rất sợ, vừa lúc đó ở phía sau, Hác Mạt toàn thân rực lửa đột nhiên ngồi dậy. . . Cậu ấy chưa chết a!” Trương Hoa đứng bật dậy, “Tôi không biết cậu ấy chưa chết, tôi cùng Diệp Linh lúc đó sợ đến điên rồi, Diệp Linh muốn hét lên, tôi liền bưng miệng cô ta lại. . . Dù sao cũng là tôi châm lửa, tôi đã giết người, hơn nữa Hác Mạt cả người toàn lửa đang lê bước ra ngoài, tôi rất sợ, cho nên. . .”

“Cho nên anh kéo Diệp Linh chạy đi, còn đóng cửa lại?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói, “Diệp Linh vì bị kích thích quá lớn, nên đã phát điên?”

Trương Hoa gật đầu, “Đêm đó, Ách đại thúc không có trong phòng trực, tôi cùng Diệp Linh bỏ chạy ra ngoài, khi tôi về nhà, Diệp Linh đã có dấu hiệu không bình thường. . . Ngày hôm sau. . . Chuyện này phát triển đến mức không thể tưởng được, ba tôi thấy tôi là lạ mới hỏi thăm, tôi liền kể hết mọi chuyện, rồi ông ấy. . .”

“Ông ấy vì muốn che giấu cho anh, nên đã nói dối?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Trương Hoa chán nản gật đầu, “Tôi. . . Tôi thực sự không biết vì sao lại thành như vậy, tôi muốn tới quán bar hỏi mấy người ở đó một chút, thế nhưng tôi làm không được. . . Tôi không dám.”

Lúc này, Trương Kiến Khải cũng đi vào an ủi Trương Hoa, rồi nói với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Hai vị cảnh sát, ngàn sai vạn sai, đều là ở tôi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, lắc đầu.

Ngoài cửa, Mã Hán siết chặt điều thuốc trong tay, thấy Bạch Trì đang điên cuồng chà sát hai cánh tay liền hỏi, “Làm sao vậy?”

Triệu Hổ ở bên cạnh mắng một tiếng, “Mẹ ôi, lão tử nghe xong nổi hết cả da gà!”

## 209. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 22

Chương 22 : Đầu mối

Bởi vì Trương Hoa trở nên kích động nên Trương Kiến Khải đưa anh ta về trước, vừa ra đến cửa, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhân nhát nói với bọn họ, “Cha con hai người sắp tới đừng xuất ngoại, chuyện tình năm đó tuy rằng đã qua bảy năm. . . Nhưng hành vi của các người vẫn là có tội.”

Trương Kiến Khải sửng sốt một chút rồi gật đầu chán nản đưa Trương Hoa đi.

Chờ người đi rồi, Triển Chiêu thở dài, ngồi trên sô pha duỗi duỗi tứ chi, xoa xoa cái cổ đau nhức, “Hầy, thật không nghĩ tới sự tình lại trở nên phức tạp như thế.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu loay hoay thu dọn bút ghi âm ở trên bàn, rồi gọi Tương Bình vào đưa cây bút cho anh, “Mang cái này qua cho cục trưởng Bao nghe.”

Tương Bình gật đầu làm theo, Bạch Ngọc Đường dựa vào sô pha xuất thần một lúc, thấy những người khác đang đứng ngoài cửa liền vẫy tay, “Đều vào đi.”

Tất cả mọi người đi vào, chia nhau ngồi xuống.

“Thấy thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi mọi người.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Công Tôn cau mày, “Ngu xuẩn.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Tôi nói án tử, không phải nói người.”

Mọi người cũng bật cười, bầu không khí dịu đi một chút.

“Án tử hiện tại có thể nói là rất phức tạp, nhưng cũng biết một chút bề nổi rồi.” Triển Chiêu nói, “Chúng ta vẫn không rõ được ngọn nguồn vụ án, thế nhưng cái câu lạc bộ kia cùng trò chơi nọ, rất có thể là đầu mối quan trọng của vụ án này.”

“Một vài điểm hoài nghi cùng vài manh mối là thứ chúng ta có duy nhất cho đến thời điểm này.” Bạch Ngọc Đường thở dài, “Nghe xong nhiều như vậy, mọi người thấy thế nào, sau đó chúng ta sẽ tổng kết một chút.”

Lúc này, Tương Bình cũng đã trở về, báo cáo với Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng, cục trưởng Bao thấy cây bút thu âm thì không chịu nghe, chỉ hỏi tôi nội dung, tôi kể sơ qua, ông ấy chỉ nói đúng một câu.”

“Nói cái gì?” Tất cả mọi người hiếu kỳ nhìn Tương Bình.

Tương Bình cười gượng hai tiếng, “Ông ấy sau khi nghe xong đã nói, “đây là cái thể loại biến thái gì a, cho các người nửa tháng phá án, nếu không . . . ’ “

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, “Cọ WC !!!.”

Tương Bình nhún vai, cầm cây bút đi qua một bên làm bản ghi chép, những người khác bắt đầu họp.

“Em không hiểu.” Bạch Trì nói, “Nếu hung thủ năm đó có thể giết chết bốn người này, vì sao không làm thịt Hắc Mạt luôn đi? Mà lại làm cho hắn trông như chết rồi, sau đó bị Trương Hoa không biết mà thiêu chết.”

“Có thâm cừu đại hận gì sao?” Triệu Hổ đặt giả thuyết.

“Có lẽ. . . Cái hắn muốn chính là kết quả này.” Triển Chiêu nói.

“Đúng vậy.” Công Tôn cũng gật đầu, “Dựa theo ảnh chụp trên báo cáo khám nghiệm tử thi, cả bốn người kia đều có chất dể bắt lửa ở chính diện, nhưng riêng Hắc Mạt thì toàn thân đều có. . . Có thể thấy được là do hung thủ cố ý làm vậy.”

“Hắn muốn tạo hiện trường giả là Hắc Mạt thiêu chết bốn người còn lại. . .” Lạc Thiên gật đầu, “Thế nhưng vì sao? Mọi việc luôn luôn có lý do a.”

Triển Chiêu cũng gật đầu.

“Lạc Thiên, anh cùng Bạch Trì, Mã Hán và Triệu Hổ đi thăm dò xem câu lạc bộ Dạ Đô kia còn không.” Bạch Ngọc Đường nói, “Chúng ta phải điều tra tên số hiệu 01 kia, xem hẳn rốt cuộc là ai!”

Lạc Thiên gật đầu.

“Đội trưởng, Ách đại thúc kia vì sao vào đêm bị cháy đó lại không có trong phòng trực?” Vương Triều thắc mắc, “Điểm này thực sự rất khả nghi a, còn có a, Hắc Mạt toàn thân bị cháy vì sao không kêu lên? Trương Hoa cùng Diệp Linh vì sao lại đột nhiên thất thường?”

“Đúng.” Công Tôn cũng tán thành, “Điểm ấy tôi vẫn luôn không rõ, có thể cảm giác tội lỗi trong Trương Hoa quá mạnh mẽ, thế nhưng nếu sự tình phát sinh theo hướng cậu ta kể, như vậy cậu ta tuyệt đối không có tội, cho dù là châm lửa thiêu sống Hắc Mạt, nhưng cũng không phải lỗi của cậu ta, mà là của hung thủ giấu mặt phía sau.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, “Còn có a, thứ Diệp Linh mắc phải là chứng ám ảnh đàn ông nghiêm trọng, vì sao cảm giác ấy nảy lại có thể dẫn tới chứng này? Nói cô ta bị chứng ám ảnh hỏa hoạn tôi còn có thể tin, nhưng ám ảnh đàn ông. . . Loại bệnh nào phát sinh cũng đều có nguyên nhân rõ ràng, tuyệt đối không thể là một trận hoả hoạn được.”

“Miêu Nhi, hay là chúng ta đến gặp Diệp Linh đi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Cô ta nếu không hề bị cưỡng hiếp, vậy nguyên nhân khiến cô ta bị điên là không rõ ràng, chúng ta có lý do để điều tra cô ta.”

Triển Chiêu gật đầu, “Ừ, lát nữa tôi gọi điện cho Đồng Mạt, nhờ cô ấy sắp xếp ngày hẹn.”

“Được rồi, còn Kiều Vĩ Minh nữa.” Tương Bình nói, “Nói đi nói lại, kẻ khả nghi nhất vẫn là hắn.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói với Vương Triều cùng Trương Long, “Mấy ngày nay các cậu đi theo dõi Kiều Vĩ Minh, xem hẳn bình thường hay gặp gỡ ai.”

Hai người gật đầu.

“Công Tôn. . . Nghiên cứu lại báo cáo khám nghiệm tử thi một chút.” Bạch Ngọc Đường quay sang Công Tôn nói, “Xem cả tư liệu của Lưu Mai, Ngô Tiễn Lương, và vài người tử vong ngoài ý muốn nữa, xem có thêm đầu mối gì không.”

Công Tôn gật đầu, rồi cầm văn kiện đi ra.

“Tôi cùng Miêu Nhi đi tìm Diệp Linh trước, sau đó đi tìm Lưu Phương.” Bạch Ngọc Đường đứng lên, “Chia nhau ra hàng động!”

Mọi người đều tự tán đi.

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu đang ngồi trên sofa đứng lên, “Miêu Nhi, có mệt không?”

Triển Chiêu vừa ngáp vừa lắc đầu, “Không sao. . . Cậu á, mới ngủ được vài tiếng.”

Bạch Ngọc Đường cười, “Đội lát uống ít cà phê xong, hẳn là không thành vấn đề.”

“Như vậy đối với thân thể không tốt a.” Triển Chiêu vừa nói, vừa đứng lên gọi điện thoại, Bạch Trì từ bên ngoài chạy vào, đưa cho Bạch Ngọc Đường một ly cà phê đặc gấp ba lần cà phê bình thường. . .

Bạch Ngọc Đường vừa ngửi thấy mùi đã nhú mày, “Đây là gì thế, so với thuốc Đông y còn khó ngửi hơn.”

“Dùng rất được nha.” Bạch Trì nói, “Em trước kia thức ôn bài được đều là nhờ vào nó.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu đưa tay xoa xoa đầu Bạch Trì, bụng nghĩ, thật là một đứa trẻ đáng thương, xem kiểu học bài của con mèo kia kìa, chưa bao giờ ôn tập là chưa bao giờ ôn tập, mỗi tối chín giờ sẽ đi ngủ, sáng hôm sau chín giờ mới dậy, đi thi trễ nhưng điểm lúc nào cũng cao nhất. . . Cả trường ai cũng hận cậu ta đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Trì Trì, chỉ số IQ của em cao như vậy, cần học bài để thi sao?” Triển Chiêu có chút giật mình.

Khuôn mặt Bạch Trì ửng đỏ, “Em. . . Cái em ôn là, môn thể dục. . .”

Mọi người không nói gì.

Uống cà phê xong, Triển Chiêu đã nhờ Đồng Mạt hẹn được Diệp Linh vào mười hai giờ. Bây giờ đến lúc đó còn một khoảng thời gian, hai người quyết định về nhà tắm rửa, sau đó ngủ một giấc.

Vốn mệt nhọc quá độ không nên lái xe, thế nhưng Bạch Ngọc Đường thật sự không dám giao vô lăng cho Triển Chiêu, đến lúc đó khả năng xe hủy người tiêu còn lớn hơn để cho người không ngủ chút nào lái, Vì vậy anh liền đem con mèo nào đó đang hưng phấn bưng bưng ngồi trước vô lăng lồi xuống, đẩy qua ghế phụ, Triển Chiêu vô cùng bất mãn.

“Đúng rồi Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghĩ ra liền thắc mắc, “Môn thể dục trước đây của cậu, phần thi bắn súng làm sao qua được vậy?”

Triển Chiêu cười thần bí, “Tôi là thiên tài, đương nhiên không thể làm khó được tôi a!”

Bạch Ngọc Đường liếc liếc anh, “Đừng nói cậu thôi miên giáo viên chứ?”

Triển Chiêu nhìn trời, không nói lời nào.

. . .

Tới nhà rồi, Triển Chiêu chỉ chỉ vào phòng tắm, “Cậu tắm trước, tắm xong ngủ cho ngon.”

“Miêu Nhi, cùng tắm đi!” Bạch Ngọc Đường lôi kéo Triển Chiêu đi tới phòng tắm.

“Cùng tắm làm gì!” Triển Chiêu có chút bất lực liếc Ngọc Đường, “Cậu còn tỉnh thần dữ vậy, mau tắm rồi ngủ đi!”

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, “Miêu Nhi, trong lúc chờ đến giờ hẹn, kỳ thực ngoại trừ ngủ còn có chuyện khác có thể làm tinh thần tôi tỉnh táo lại a.”

“Cậu có bệnh a!” Triển Chiêu đem Bạch Ngọc Đường đá vào phòng tắm, “Cẩn thận mệt mỏi quá độ đó!”

Thế nhưng Bạch Ngọc Đường không ngại mệt mỏi, vươn tay tóm lại Triển Chiêu vào bên trong, “Miêu Nhi . . . Đừng keo kiệt thế, chúng ta đã lâu không có làm a.”

Triển Chiêu do dự một chút, ngẫm lại cũng đúng a, đã lâu rồi không có làm . . . Từ hôn lễ của Công Tôn tới giờ đã hơn nửa tháng rồi.

“Miêu Nhi. . . Chịu đựng không tốt đâu nha.” Bạch Ngọc Đường cười tủm tỉm kéo Triển Chiêu vào trong, vươn tay mở vòi hoa sen, rồi vừa cởi áo khoác của Triển Chiêu, vừa nói, “Chúng ta thảo luận vụ án đi.”

“Cậu muốn làm hay muốn tắm hay muốn thảo luận vụ án?” Triển Chiêu liếc Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, quay qua mở vòi nước nóng rồi nói với Triển Chiêu, “Tắm bằng nước, thảo luận vụ án bằng miệng, và làm..... ở đây. . .” Vừa nói vừa đưa tay sờ qua sờ lại, “Không nên lãng phí thời gian.”

Triển Chiêu bất đắc dĩ vươn tay vuốt ve cánh tay Bạch Ngọc Đường rồi xoay người cởi hết quần áo xuống, sau đó đi đến bên bồn nước chỉ chỉ vào vòi hoa sen, “Tôi thấy tốt nhất là chia phòng ra tắm!”

Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn về phía bồn tắm rồi cười cười với Triển Chiêu, “Miêu Nhi. . . Cậu đang mời tôi làm trong bồn tắm? Chủ ý không tồi nha.”

Triển Chiêu vừa xả nước vừa lấy tay đo độ ấm nước trong bồn bất mãn lên tiếng, “Không được xuyên tạc ý tứ của tôi . . . A!”

Nói chưa dứt lời, Triển Chiêu đã bị Bạch Ngọc Đường mạnh mẽ bế lên, đặt vào trong bồn.

“Nước còn chưa đầy nữa!” Triển Chiêu bất mãn, Bạch Ngọc Đường cũng đã trèo vào bên trong ôm lấy anh cười cười, “Chờ chúng ta làm xong, nó cũng kịp đây, vừa vặn tiết kiệm thời gian.”

“Tôi phản đối!” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường đã leo lên người mình “Tôi muốn phản công!!!”

Bạch Ngọc Đường hôn nhẹ Triển Chiêu một chút, “Phản đối vô hiệu, về phần phản công, tôi thích nha, này gọi là tình thú!”

“Chuột chết, càng ngày càng không biết xấu hổ!” Triển Chiêu giận dữ vươn móng vuốt cào cào Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bắt lấy cổ tay của Triển Chiêu rồi cúi đầu xuống hôn môi anh, tay cũng bắt đầu không thành thật mà sờ loạn.

“Ân. . . Chuột chết, không nên sờ loạn.”

“Miêu Nhi, cậu bao giờ mới béo lên được một chút?”

“Cậu cứ mơ đi! Tôi còn lâu mới béo!”

“Cậu bình thường ăn nhiều như vậy, lại lười vận động, những thứ ăn vào đi đâu cả rồi?”

“Trao đổi chất!”

“Mèo thối!”

“A. . . Nhẹ một chút!”

“Hắc hắc, có chút nóng ruột .”

“Chuột chết!”

“Động nha?”

“Cấm nói cái loại ngôn ngữ này! A!”

“Miêu Nhi . . . thật thích!”

“Thần kinh! . . . A, chậm một chút!”

“A, tôi sẽ làm nhanh một chút.”

“Không phải. . . Đây, gọi cậu đó, chậm thôi!”

“Ừ, tôi nhanh nữa nha.”

“A!”

“Miêu Nhi . . . Lúc làm nếu cậu kêu meo meo vài tiếng, có phải rất thú vị không?”

“Đi chết đi, đồ biến thái!”

“Cậu còn có sức đá tôi?”

“Đá chết cậu!”

“Được!”

“Ừm. . . A, nhẹ thôi!”

“Không nhẹ!”

. . .

Một giờ sau, Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu đã được rửa ráy sạch sẽ đi ra. Triển Chiêu lúc này đã thẹn quá hóa giận nhưng xương sống thắt lưng đều đau nhức không thể làm được gì. Nhìn lại đồng hồ đã là chín giờ, hai người leo lên giường đánh một giấc.

Mười một giờ trưa, hai người bị đồng hồ báo thức gọi dậy, Bạch Ngọc Đường thần thanh khí爽 mặc quần áo thì thấy Triển Chiêu đang hậm hực ngồi trên giường liền cười nói, “Miêu Nhi, khí sắc của cậu cũng không tệ a, đã nói làm chuyện đó rất tốt mà, làm thường xuyên càng có lợi cho thể xác và tinh thần. . . Á. . .”

Con chuột còn chưa đắc ý xong, đã bị con mèo nào đó phẫn nộ quăng ngay cái gối vào mặt!



## 210. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 23

Chương 23 : Chứng ám ảnh đàn ông

Buổi trưa, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu gọi về một đồng lớn đồ ăn. Hai người hợp tác giải quyết được một phần, còn một cái hamburger gà, một cốc coke cỡ đại, một túi lớn gà rán và bánh tart trứng thì mang theo xuất môn. Đi chung thang máy còn có hai sinh viên đều khá béo người luôn oán hận nhìn hai người nọ miệng thì đầy đồ ăn dầu mỡ nhưng vẫn giữ được vóc dáng siêu hoàn hảo. Bạch Ngọc Đường quan sát hai tiểu mập mạp nọ một hồi rồi cười nói, “Muốn giảm béo phải không? Cho hai đứa một phương pháp nha, vận động mạnh trong bồn tắm là cách tốt nhất để tiêu hao năng lượng ...”

Nói chưa dứt lời, đã bị Triển Chiêu hung hăng đập ột cước.

...

Triển Chiêu cùng học sinh của anh hẹn gặp tại cửa một trại an dưỡng.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường ngậm trong miệng cái bánh tart trứng Triển Chiêu vừa nhét cho, vừa lái xe vừa hỏi, “Trại an dưỡng này, hình như toàn là bệnh nhân tâm thần?”

Triển Chiêu gật đầu bẻ cái cánh gà, “Ừ, bị bệnh tâm lý nghiêm trọng hay bị bệnh thần đều có, gọi là an dưỡng, cũng coi như giam cầm.”

“Giam cầm?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

Triển Chiêu lấy giấy ăn lau miệng cho Bạch Ngọc Đường, thuận tay nhét thêm cho anh một miếng thịt gà, “Diệp Linh đã làm bị thương rất nhiều người, là một bệnh nhân rất nguy hiểm.”

“Cô ta thấy đàn ông liền ra tay sao?” Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ, “Vậy những bác sĩ nam trong bệnh viện thì sao?”

Triển Chiêu nhún nhún vai, “Không biết, đến đó nhìn xem thế nào.”

“Cậu chuẩn bị điều trị cho cô ta thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm, Diệp Linh năm đó gặp phải thứ gì mà phát điên, đây là mấu chốt. Cô ta vì sao vô duyên vô cớ lại mắc chứng ám ảnh đàn ông, điểm này nếu hiểu rõ sẽ rất có ích cho điều tra.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Tôi muốn xem xem có thể làm cho cô ta bình tĩnh lại một chút không, sau đó thôi miên cô ta, để cô ta nhớ lại những chuyện đã xảy ra năm đó.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cau mày, “Hy vọng cô ta sẽ không tiếp đón chúng ta bằng dao kéo.”

Xe đi được nửa giờ thì tới được trại an dưỡng, ngoài cửa có một chiếc ô tô nhỏ màu hồng đang chờ sẵn, từ trên xe một cô gái trẻ tuổi, vóc người hơi béo, trên tay ôm một đồng lớn tư liệu bước xuống.

Xe của Bạch Ngọc Đường dừng ngay cạnh chiếc xe hồng kia, Triển Chiêu ló mặt khỏi cửa xe ngoắc ngoắc cô gái kia, “Đồng Mạt.”

“Tiến sĩ Triển!” Đồng Mạt vừa giơ cánh tay mập mạp của mình lên chào Triển Chiêu, vừa hiểu kỳ đánh giá Bạch Ngọc Đường bên cạnh.

“Ăn chưa?” Triển Chiêu hỏi Đồng Mạt, tay đưa ra cái hamburger gà, “Còn có hamburger cùng tart trứng.”

Đồng Mạt vượt cảm nhìn một đồng lớn vỏ đồ ăn nhanh trong xe, phần nọ trông Triển Chiêu, “Người ăn hoài không mập sẽ bị ngựa đá!”

Triển Chiêu bật cười, “Vậy cô có ăn không? Vẫn còn nè.”

Đồng Mạt đưa tay nhận chiếc hamburger, “Ăn!”

Vừa gặm hamburger, Đồng Mạt vừa đánh giá Bạch Ngọc Đường đang bước xuống xe, rồi hỏi Triển Chiêu, “tiến sĩ Triển, vị này chính là cảnh sát Bạch sao?”

Triển Chiêu gật đầu, Bạch Ngọc Đường đi tới bên cạnh Triển Chiêu, cười nhẹ với Đồng Mạt, “Xin chào.”

Đồng Mạt vừa gặm hamburger vừa nhìn Triển Chiêu, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, ôm ngực say mê, “Thật hết thuốc chữa a, tim tôi đập nhanh quá ...”

Nói giỡn một hồi, ba người tiến vào trại an dưỡng.

“Diệp Linh bây giờ có thể gặp mặt chúng tôi không?” Triển Chiêu hỏi.

Đồng Mạt lắc đầu, “Những lần trị liệu của chị ấy gần đây đều không hề khởi sắc, chứng sợ hãi trước kia giờ đã phát triển thành một loại bạo lực, thật không hay chút nào.”

“Cô ta đối với chuyện xảy ra trong quá khứ hoàn toàn không nhớ rõ sao?” Triển Chiêu hỏi.

Đồng Mạt lắc đầu, “Rất khó nói là chị ấy cố tình hay vô tình mà mất trí nhớ, bất quá chuyện quá khứ của chị ấy hẳn là rất đáng sợ nên chị ấy mới bị dọa thành cái dạng này, hơn nữa đã để lại một bóng ma ám ảnh rất sâu trong tiềm thức.”

“Nhìn từ xa xa cũng không được sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“À, cái này thì không lo.” Đồng Mạt khoát khoát tay, “Chỉ cần cách xa chị ấy khoảng mười bước chân, hoặc đứng ở cửa sổ song thủy tinh đều có thể nói chuyện cùng chị ấy, giống như người thường gặp nhau vậy, đi trên đường mà đụng phải chị ấy cũng không sao, miễn là đừng nhìn vào mắt chị ấy.”

“Sao kỳ quái vậy?” Bạch Ngọc Đường buồn bực.

“Nói cách khác, chứng ám ảnh đàn ông của cô ta, sợ không phải là sợ đàn ông, mà là sợ cùng đàn ông tiếp xúc gần gũi.” Triển Chiêu nói, “Có thể trò chuyện như vậy là tốt rồi.”

“Cuộc sống của Diệp Linh bị ảnh hưởng khá nhiều, chị ấy mắc chứng kén ăn, lại rất dễ cáu kỉnh, tôi thấy nếu như trị không khỏi, chị ấy sẽ chẳng còn được bao lâu nữa.”

“Nghiêm trọng vậy sao?” Bạch Ngọc Đường giật mình, “Còn có kiểu tự mình cẩu quá mà chết à?”

Triển Chiêu bắt đầu kể, “Rất nhiều người vì uất ức quá mà chết, con chuột bạch thần kinh thô như cậu làm sao mà hiểu được!”

Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu, rồi vươn tay vỗ nhẹ vào hông Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu giật nảy mình, đúng lúc đó, từ trong một căn phòng phía trước truyền đến tiếng hét thảm thiết của con gái, “A!!!” Sau đó truyền ra tiếng quăng ném đồ vật, mọi người đều nhận ra, đó là thanh âm từ một căn phòng ở đầu hành lang.

“Đó là gian phòng của Diệp Linh!” Đồng Mạt kinh hãi, chỉ thấy cửa đang khép hờ, “Ai nha, có người đi vào!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau, vô cùng căng thẳng, không phải có kẻ muốn thương tổn Diệp Linh đó chứ, dù sao cô ta cũng là một người giữ vai trò quan trọng trong sự tình năm đó.

Bạch Ngọc Đường vọt qua một cước đá vắng cửa phòng, thì thấy trong phòng một cô gái mặc đồ trắng đang lăm lăm con dao trong tay, còn người đàn ông đang đứng áp vào tường, trên vai đều là máu, tay bưng vai nói, “Diệp Linh, Diệp Linh cậu bình tĩnh lại chút!”

Triển Chiêu cũng chạy đến, vừa nhìn đã thấy Diệp Linh cầm trên tay một con dao gọt hoa quả, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt kinh sợ nhìn người đàn ông kia, trên con dao nhỏ đều là máu. Mà nhìn kĩ người đàn ông kia, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhủ thầm thật sâu —— là Trương Hoa.

“Linh, chị đừng kích động, là em nè.” Đồng Mạt muốn bước đến thì bị Bạch Ngọc Đường ngăn cản, Diệp Linh hiện tại tâm tình rất bất ổn định, cho nên không nên tới gần. Giữa lúc Bạch Ngọc Đường đang nghĩ cách đoạt con dao trong tay Diệp Linh thì đột nhiên nghe “Đình” một tiếng, con dao gọt trái cây trong tay Diệp Linh rơi xuống. Cô ta mở to hai mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm ra cửa, mọi người xoay người nhìn, đang đứng ngoài cửa chính là Triển Chiêu.

Triển Chiêu bị cô ta nhìn mà tóc gáy dựng thẳng đứng, vô thức quay đầu nhìn qua, phía sau không có ai a, lúc này, chợt nghe Diệp Linh khóc hô một tiếng, “Mạt Mạt!” Sau đó phi tới, ôm lấy thắt lưng Triển Chiêu.

“Á ...” Triển Chiêu đứng hình tại chỗ, vẻ mặt khó hiểu nhìn mọi người, Đồng Mạt mở to hai mắt, vẻ mặt vô cùng sửng sốt, chỉ có Bạch Ngọc Đường là nhún tí đôi lông mày, biểu tình phức tạp.

“Mạt Mạt, anh rốt cục cũng đến thăm em, Mạt Mạt xin lỗi, anh giận em lắm phải không.” Diệp Linh ôm lấy Triển Chiêu khóc sụt sùi, miệng liên tục cùng “Mạt Mạt” xin lỗi.

Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn Trương Hoa, “Triển Chiêu trông không giống Hác Mạt.”

Trương Hoa trầm mặc một hồi rồi nói, “Hác Mạt năm đó cũng có một cái áo len đỏ như thế, là được Diệp Linh tặng.”

Mọi người hiểu ra, thứ Triển Chiêu mặc hôm nay chính là một cái áo len màu đỏ.

Lúc này, nhân viên y tế bên ngoài cũng chạy đến, Bạch Ngọc Đường đưa ra thẻ cảnh sát yêu cầu mọi người lui ra ngoài, rồi nhặt con dao dưới đất lên, kiểm tra lại một lần nữa, xác định trong phòng đã không còn dao mới gật đầu.

Triển Chiêu đưa tay vỗ vỗ Diệp Linh, “Cái kia, Diệp Linh, chúng ta đi vào trong ngồi đi?”

Diệp Linh ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, “Mạt Mạt, sao anh lại gọi Diệp Linh, không phải anh vẫn gọi em là Linh à? Anh vẫn còn giận em sao?”

“Không có.” Triển Chiêu lập tức lắc đầu, “Đi thôi, Linh, chúng ta đi qua bên kia ngồi.”

Diệp Linh cười gật đầu, lôi kéo tay Triển Chiêu tới bên giường ngồi xuống, vừa ngồi ỏn đã vươn người ôm lấy Triển Chiêu, “Mạt Mạt, em cứ tưởng cả đời này anh cũng không đến, cả đời này cũng không tha thứ cho em!”

Triển Chiêu xấu hổ liếc Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường khoé miệng giật giật, đành vẫy vẫy tay với Trương Hoa rồi cùng hắn đi ra cửa.

“Anh tới đây làm gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Sao anh biết Diệp Linh ở chỗ này?”

Trương Hoa thấp giọng nói, “Diệp Linh chỉ tạm nghỉ học, tạm nghỉ học phải có giấy xác nhận của bệnh viện gửi cho trường, tôi căn cứ vào giấy xác nhận tìm tới bệnh viện cậu ấy chữa bệnh thì được chỉ tới đây.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Anh tới làm gì?”

Trương Hoa bắt đầu nói, “Tôi nghe nói bệnh tình của Diệp Linh rất nghiêm trọng, không nghĩ tới mấy năm không gặp mà giờ cậu ấy thảm như vậy, nên tôi muốn đến thăm cậu ấy, không ngờ...”

Bạch Ngọc Đường gật đầu rồi gọi một bác sĩ tới, để giúp Trương Hoa băng bó vết thương trên vai một chút, chợt nghe Đồng Mạt đi tới hỏi, “Vì sao cửa phòng Diệp Linh lại mở? Tôi không phải đã nói chị ấy không thể đơn độc tiếp bất cứ khách nam nào sao?”

Nhân viên y tế xoay mặt nhìn nhau, Trương Hoa nói, “Lúc tôi tới, cửa đã mở rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày quay lại nhìn Đồng Mạt, Đồng Mạt lắc đầu, “Không có khả năng, Diệp Linh không có khách nào tới thăm, cha mẹ chị ấy mấy ngày nay cũng xuất ngoại, để tôi toàn quyền chiếu cố chị ấy, không có những người khác.”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn cánh cửa một chút, rồi nói với Trương Hoa, “Mở túi ra cho tôi xem!”

Trương Hoa ngạc nhiên nhưng lập tức làm theo, đem túi của mình mở ra đưa Bạch Ngọc Đường nhìn. Bạch Ngọc Đường nhìn xong gật đầu, ý bảo nhân viên y tế hãy đưa hắn đi băng bó.

Triển Chiêu lúc này đã làm Diệp Linh bình tĩnh đi không ít, Diệp Linh ngừng khóc, lau khô nước mắt, vốc người xinh xắn ban đầu do ăn uống quá kén chọn đã trở nên vô cùng gầy gò, càng làm cô ta thêm phần nhỏ bé cùng yếu đuối. Cô ta lặng lẽ ngồi bên cạnh Triển Chiêu, nhẹ nắm lấy tay áo anh như là sợ anh đột nhiên rời khỏi.

Triển Chiêu phóng ánh mắt qua Bạch Ngọc Đường — có chuyện gì?

Bạch Ngọc Đường đưa tay chỉ chỉ cánh cửa, “Cửa bị người ta cạy ra, trên ổ khóa có dấu vết, rất mới.”

Triển Chiêu gật đầu, hỏi Diệp Linh, “Linh, vừa rồi có ai tới?”

Diệp Linh đứng đưa hai chân, ngồi ở bên cạnh Triển Chiêu, hai tay vịn vào góc áo nhỏ giọng hỏi, “Sao cơ?”

Triển Chiêu hỏi, “Có người đã đến đây sao?”

Diệp Linh lắc đầu, “Không có.”

“Vậy sao cửa lại mở?” Triển Chiêu hỏi.

Diệp Linh khẩn trương nhìn bốn phía một chút rồi chui vào lòng Triển Chiêu dụi dụi, “Mặt Mặt... Hắn đã tới.”

“Hắn?” Triển Chiêu khó hiểu liền truy hỏi, “Ai a?”

Diệp Linh nhỏ giọng nói, “Em chỉ thấy được bóng lưng ... Thế nhưng khẳng định là hắn! Khẳng định là hắn.”

“Hắn rốt cuộc là ai vậy?” Triển Chiêu đưa tay sờ sờ tóc Diệp Linh, phát ra thanh âm vô cùng trêu mếu, “Đừng sợ, anh sẽ bảo cảnh sát...”

“Không nên báo cảnh sát, không thể báo, báo chúng ta sẽ bị bắt lại đó!”

“Ừ ừ, không báo không báo!” Triển Chiêu lập tức vỗ vỗ Diệp Linh để cô ta bình tĩnh lại, thấp giọng hỏi, “Vậy em nói cho anh biết, vừa rồi ai đã tới?”

Diệp Linh nhìn xung quanh một chút, rồi ở bên tai Triển Chiêu nhỏ giọng nói, “Sát nhân bí ẩn... Sát nhân bí ẩn đã tới ...”

## 211. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 24

Chương 24 : Nguyên nhân phát điên

Vừa nghe Diệp Linh nói ra ba chữ sát nhân bí ẩn (\*) Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhú mày, Triển Chiêu nhìn Diệp Linh, “Người nào là sát nhân bí ẩn?”

Diệp Linh mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu thấp giọng nói, “Mặt Mặt, anh quên rồi sao? Là số hiệu 01 a.”

“Số hiệu 01...” Triển Chiêu hỏi, “Hắn không có tên sao?”

Diệp Linh nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói, “Cái này em cũng không biết, không phải anh biết sao?”

“Anh?” Triển Chiêu sững sốt hỏi lại, “Ý em là anh với hắn có quen nhau sao?”

“Đúng vậy.” Diệp Linh vừa nói vừa lấy tay nhẹ nhàng vịn vào tay áo của Triển Chiêu lăm lăm, “Số hiệu 01 không phải là bạn của anh sao, cho nên hắn mới dễ dàng giết anh trước.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, rồi lấy từ trong tay Bạch Ngọc Đường một xấp ảnh chụp đưa cho Diệp Linh nhìn, “Em nhìn xem, trong này có số hiệu 01 kia không?”

Diệp Linh nhìn qua xấp ảnh rồi lắc đầu, “Không có.”

Triển Chiêu nhú mày, chẳng lẽ sát nhân bí ẩn này là một người khác?

Đang nghĩ ngợi, Diệp Linh bắt đầu dựa dẫm ôm lấy cánh tay Triển Chiêu làm nũng, “Mặt Mặt nha, chúng ta đi ăn được không a, em muốn ăn cơm gà ở nhà hàng Duyên Hà, đã lâu chưa tới đó ăn rồi!”

“Nhà hàng Duyên Hà...” Triển Chiêu suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Có phải nơi chúng ta vẫn đến ăn cơm không?”

“Ừ.” Diệp Linh gật đầu, “Mặt Mặt, cơm ở nhà hàng này thực sự rất ngon nha, ông chủ cũng tốt bụng nữa.”

“Anh có đưa số hiệu 01 đến không?” Triển Chiêu hỏi.

Diệp Linh khó hiểu nhìn Triển Chiêu, “Mặt Mạt, sao anh lại hồ đồ vậy? Số hiệu 01 không phải là phục vụ ở nhà hàng này sao? Nếu không sao chúng ta biết cơm gà ở đó ăn rất ngon a?”

Triển Chiêu trong lòng vui vẻ nói, “Đúng rồi Linh, em còn nhớ nhà hàng này ở đâu không? Anh đã nhiều năm không về thành phố S, nên không nhớ nữa rồi.”

Diệp Linh nở nụ cười, “Mặt Mạt, sao anh tự dưng ngốc đi vậy, nhà hàng này một chút cũng không khó tìm nha, ngay ở phía đối diện công viên bên bờ sông đó, nơi đó thật nhiều cửa hàng Duyên Hà nha, nhà hàng Duyên Hà, lẩu Duyên Hà, thịt quay Duyên Hà..., hắc hắc, chúng ta trước đây bình thường vẫn đi.”

Triển Chiêu gật đầu, xoay mặt liếc Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường tựa ở cửa lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Linh, thấy cô ta cả người đều dựa vào Triển Chiêu rằng Bạch Ngọc Đường nghiêng nãy giờ đã mòn đi không ít, thế nhưng không có cách nào a, cũng không thể nào cùng người điên chấp nhặt.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút rồi nói với Diệp Linh, “Linh, em khát không, anh đi mua nước cho em?”

Diệp Linh vẻ mặt hạnh phúc nhìn Triển Chiêu rồi gật đầu, “Có a, Mặt Mạt, gọi nước quýt nha? Em muốn uống nước quýt.”

“Ừ, anh sẽ mua cho em.” Triển Chiêu nói xong đứng lên đi ra cửa, Bạch Ngọc Đường cũng thối lui ra ngoài, Đồng Mạt đi vào bồi Diệp Linh thuận tiện nhờ Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đóng dùm cái cửa.

Bạch Ngọc Đường đưa cho Tương Bình tra địa chỉ của nhà hàng Duyên Hà, sau khi có được tin tức đã biết đây là một nhà hàng đã lâu đời, bây giờ vẫn tồn tại là bởi vì đồ ăn có hương vị riêng nên việc làm ăn vẫn rất tốt.

Bạch Ngọc Đường túm lấy tay Triển Chiêu, “Đi thôi Miêu Nhi, chúng ta đi thăm dò xem, nói không chừng có người còn nhớ rõ số hiệu 01 kia.”

Triển Chiêu có chút do dự, “Tôi muốn thôi miên Diệp Linh.”

Bạch Ngọc Đường cự nự, “Gấp cái gì...”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường khó chịu thì cười cười, “Thế nào, để bụng a?”

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Nếu là cậu, có người cũng vừa kéo vừa ôm tôi như thế thì cậu có để bụng không.”

Triển Chiêu vươn tay gỡ gỡ cằm anh, “Thực sự ghen à? Người Diệp Linh kề cận là Hắc Mạt chứ phải tôi đâu ... Ngoan, đừng ăn giấm nữa, chua lắm~.”

“Mèo thối.” Bạch Ngọc Đường đỏ khấc đỏ cười nắm lấy tay Triển Chiêu, “Lúc cậu thôi miên cô ta tôi cũng muốn ở đó, lỡ cô ta lại điên điên khùng khùng rồi làm gì cậu.”

Triển Chiêu đỏ khấc đỏ cười, “Thôi miên mà cậu cũng muốn xem? Lỡ bị tôi thôi miên luôn thì sao?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Tôi đeo tai nghe vào là được.”

Triển Chiêu bắt lực.

Sau đó Bạch Ngọc Đường chạy nhanh ra ngoài, lên xe lấy máy MP3, rồi chạy qua cửa hàng tạp hóa mua nước cho Diệp Linh. Cầm lon nước bực bội quay về, Bạch Ngọc Đường vừa đi vừa mắng thầm, “Nha đầu chết tiệt.”

Đi được vài bước thì thấy trên một chiếc ghế dài ở bên bãi cỏ, là Trương Hoa.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút rồi đi qua, “Còn chưa về à? Vết thương thế nào?”

Trương Hoa lắc đầu, rồi ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, vai đã được băng kín, cả người thoát nhìn có chút chật vật.

Bạch Ngọc Đường đứng cạnh hắn một lúc rồi hỏi, “Đến tìm Diệp Linh làm gì?”

Trương Hoa chần chờ một chút rồi trả lời, “Tôi vừa nói rồi đó ...”

Bạch Ngọc Đường cau mày gật đầu, “Tôi làm cảnh sát nhiều năm, đã từng gặp những người bề ngoài rất đường hoàng, nhưng bên trong vô cùng xấu xa, cảnh sát chúng tôi rất nhạy với những kẻ như thế, mà cũng có loại người, bề ngoài nhìn rất khả nghi, nhưng thực tế lại không phải vậy.”

Trương Hoa cười cười hỏi, “Tôi đây thuộc loại nào a?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Anh thuộc loại nào không quan trọng, tôi chỉ cảm thấy anh không hề xấu, thế nhưng anh không nói thật toàn bộ, vẫn còn chuyện che giấu... Đến tột cùng là chuyện gì?”

Trương Hoa không nói, cúi đầu trầm mặc.

Bạch Ngọc Đường thấy hắn không muốn mở rộng lòng liền xoay người rời đi, đi được vài bước đột nhiên nghe Trương Hoa gọi, “Bạch đội trưởng.”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hắn.

Trương Hoa trầm mặc liếc một hồi rồi chậm rãi nói, “Vừa rồi, một dao này của Diệp Linh là nhắm thẳng vào cổ họng tôi.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, khẽ nhú mày.

Trương Hoa trầm mặc liếc một lúc lâu, “Có một số việc tôi nghĩ không thông, chờ tôi hiểu rõ rồi sẽ nói chuyện, được không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn một hồi rồi gật đầu hỏi, “Tự anh tới?”

Trương Hoa lắc đầu, chỉ chỉ vào chiếc xe cảnh sát cách đó không xa, “Ngài sắp xếp một cảnh sát đi cùng tôi đi.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, xoay người quay về.

Vừa tới cửa đã thấy Triển Chiêu bất mãn đứng chờ sẵn, “Mua có lon nước thôi mà lâu như thế.”

Bạch Ngọc Đường đưa lon nước cho anh, rồi đem chuyện Trương Hoa vừa nói kể lại, Triển Chiêu nghe xong sững sốt, nhú mày cúi đầu trầm tư.

“Miêu Nhi, có vấn đề gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Không nói rõ ra được, tai nghe cậu lấy chưa?”

Bạch Ngọc Đường cười cười lấy ra một cái MP3, “Hôm bữa Tri Tri để lại trong xe của tôi.”

Triển Chiêu vào gian phòng, vốn muốn đuổi Đồng Mạt ra ngoài, thế nhưng cô gái nhỏ nằng nặc đòi ở lại, nói rằng đây là dịp may hiếm gặp, có thể phục vụ cho kế hoạch học tập của mình, cho dù có bị thôi miên mà lỡ thể chạy ra ngoài cũng phải ở lại quan sát. Cuối cùng, không còn cách nào khác, Triển Chiêu thôi miên Diệp Linh, Bạch Ngọc Đường cùng Đồng Mạt đeo tai nghe, chia nhau hai người đứng hai góc phòng.

Triển Chiêu để Diệp Linh nằm xuống, sau đó anh nhìn vào chiếc đồng hồ, bắt đầu tiến hành thôi miên Diệp Linh.

Diệp Linh thần trí tan rã, mặt khác cô ta đem Triển Chiêu trở thành Hắc Mạt, cho nên cực kỳ nghe lời, bởi vậy quá trình thôi miên tiến hành rất thuận lợi. Rất nhanh, Diệp Linh tiến nhập vào sâu trong trạng thái bị thôi miên, Bạch Ngọc Đường cùng Đồng Mạt cũng tắt nhạc đi, lặng lẽ nhìn.

Triển Chiêu cầm lấy cổ tay Diệp Linh, khẽ đè lên động mạch rồi chậm rãi nói, “Diệp Linh, hiện tại là mùa hè năm 1999, cũng sắp nghỉ hè rồi, các người đều đến câu lạc bộ đêm kia để nghe nhạc rock.”

“Ừ.” Diệp Linh gật đầu, “Đi mua đĩa nhạc rock, ban nhạc đang chơi, rất vui.”

Triển Chiêu hỏi tiếp, “Cô có thích Hắc Mạt không?”

“Thích.” Diệp Linh trả lời, “Mạt Mạt cùng những đứa con trai khác không giống nhau, anh ấy tốt bụng, lại đơn giản.”

Triển Chiêu tiếp tục hỏi, “Những đứa con trai khác thì phức tạp sao? Ví dụ như những người bên cạnh Hắc Mạt?”

“Đúng vậy.” Diệp Linh thấp giọng nói, “Bọn họ đều tầm thường, hơn nữa bọn họ còn nói tôi sẽ lừa gạt Mạt Mạt, chỉ đang đùa giỡn với anh ấy, xấu lắm.”

“Về sau khi đều thích nhạc rock rồi, không phải quan hệ giữa các người đã được cải thiện sao?” Triển Chiêu bắt lấy đề.

“Không có.” Câu trả lời của Diệp Linh hoàn toàn ngoài dự liệu của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

“Bọn họ vẫn không thích tôi cùng Mạt Mạt bên nhau, thực sự rất đáng ghét.” Diệp Linh cắn răng nói.

“Có bao nhiêu đáng ghét?” Triển Chiêu hỏi.

“Chính là rất rất rất đáng ghét, tốt nhất là bọn họ đều chết hết đi.” Diệp Linh đã bị thôi miên hiển nhiên lộ rõ bản tính, không còn vẻ tinh khiết vô hại nữa.

“Trương Hoa thì sao? Hần cũng đáng ghét sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Đáng ghét, cả đám người bọn họ đều muốn tôi cùng Mạt Mạt chia tay” Diệp Linh trả lời.

“Vì sao? Cô tốt như vậy!” Triển Chiêu nói, “Có thể ở bên cạnh cô là may mắn của Hắc Mạt nha.”

Diệp Linh hiển nhiên vô cùng hài lòng liền gật đầu nói, “Đúng vậy, tôi chính là rất rất tốt... Đáng tiếc Mạt Mạt lại yếu lòng, vì nghe bọn hắn nói vậy, mà bắt đầu dao động.”

Triển Chiêu tựa hồ từ trong câu trả lời của Diệp Linh tìm ra được một vài ý tứ bất đồng liền truy hỏi, “Nói như vậy, bọn họ chết, cô hẳn là rất cao hứng a?”

Diệp Linh gật đầu, “Này đương nhiên rồi, rốt cục đều đã chết, thật tốt quá!”

Triển Chiêu nhíu mày khẽ liếc Bạch Ngọc Đường, hiển nhiên Diệp Linh phát điên hoàn toàn không phải vì đã tận mắt chứng kiến trận hỏa hoạn, có lẽ chân tướng vụ án năm đó không hề giống như Trương Hoa kể lại, mà là có ẩn tình bên trong.

“Nhưng Mạt Mạt cũng đã chết, cô không đau lòng sao?” Triển Chiêu lại hỏi.

“Không có a.” Diệp Linh tựa hồ có chút khó chịu, kích động lắc đầu, “Các người không được trù ẻo Mạt Mạt, anh ấy đang sống tốt mà, sao lại chết được?”

Nếu không phải Triển Chiêu dặn đi dặn lại rằng không được gây ra bất kỳ tiếng động nào thì Bạch Ngọc Đường đã lật bàn rồi, mỗi người nói một đằng, rốt cuộc là ai mới nói thật đây! Bây giờ lại hóa ra Hắc Mạt không có chết, vậy những người chết năm đó, rốt cuộc là ai?

“Mạt Mạt không chết, vậy Mạt Mạt ở đâu a?” Triển Chiêu hỏi.

“Tại một nơi rất an toàn nha.” Diệp Linh hắc hắc hắc nở nụ cười, “Không ai có thể thương tổn anh ấy!”

Triển Chiêu thấy việc này không lệch khỏi trọng tâm câu chuyện lắm, liền hỏi tiếp, “Đã từng phát sinh hỏa hoạn sao?”

“Phải.” Diệp Linh gật đầu, “Hỏa hoạn thật lớn nha.”

“Lúc xảy ra hỏa hoạn, có rất nhiều người chết cháy sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Không có nha.” Diệp Linh mờ mịt lắc đầu, “Không phải chỉ có một người chết sao thôi sao.”

Triển Chiêu nhíu mày, một người đang bị thôi miên không có khả năng nói dối, thế nhưng trên thực tế vụ án năm đó có những năm cổ thi thể, nói cách khác, thực sự bị chết cháy năm đó chỉ có một người, còn những thi thể khác đã chết trước khi bị thiêu.

“Người chết cháy là ai?” Triển Chiêu hỏi.

Diệp Linh đột nhiên im lặng, tựa hồ đang tự hỏi.

Triển Chiêu cho cô ta một khoảng thời gian, bỗng nhiên đầu Diệp Linh đổ đầy mồ hôi, Bạch Ngọc Đường cùng Đồng Mạt đều nhìn ra sự bất thường của Diệp Linh. Triển Chiêu cũng cảm thấy mạch của Diệp Linh

đang đập điên cuồng, điều này nói lên rằng cái cô ta đang nhớ tới có khả năng làm kích thích thần kinh của cô ta, quan trọng là, đây cũng chính là nguyên nhân chính khiến cô ta phát điên!

“Là ai?” Triển Chiêu cao giọng truy hỏi, “Linh, nói ra người cô nhớ ra đi, nói được rồi cô có thể vượt qua một cửa này, nhanh ngấm lại, người kia là ai?”

“Là... Là...” Diệp Linh đột nhiên điên cuồng đứng lên, sau đó, cô ta mở to hai mắt, ngồi phịch xuống rồi điên cuồng gào thét, “A a a...!!!”

Tiếng hét này thê lương không gì sánh được, cũng vô cùng quỷ dị lạ thường, nhìn Diệp Linh trong nháy mắt trở nên như vậy, Bạch Ngọc Đường bước nhanh sang đê cô ta lại rồi nói với Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cho cô ta tỉnh lại, nhanh!”

Triển Chiêu gật đầu, nhìn vào chiếc đồng hồ và nói với Diệp Linh, “Diệp Linh, hiện tại hãy trở về, đừng bị những thứ tối tăm đó kéo đi, tôi đến tới ba, cô sẽ trở lại, một, hai, ba...” Vừa đếm đến ba, Triển Chiêu vừa đưa tay vỗ lên vai Diệp Linh, Diệp Linh bừng tỉnh lại, sau đó hự hự thở dốc, hoảng hốt mở to hai mắt nhìn bốn phía.

“Mặt Mặt!” Diệp Linh đột ngột bỏ nhào qua, ôm lấy Triển Chiêu, cả người run rẩy.

“Miêu Nhi, cô ta làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Diệp Linh, thấp giọng dỗ dành để cô ta bình tĩnh lại, rồi quay đầu nói với Bạch Ngọc Đường cùng Đồng Mạt, “Biết Diệp Linh vì sao bị điên không?”

Hai người song song lắc đầu.

Triển Chiêu thở dài một hơi, “Thôi miên trong thời gian dài không được giải trừ triệt để khiến cô ta không phân biệt được đâu là hiện thực đâu là cảnh trong mơ... Diệp Linh năm đó đã bị thôi miên rồi, cho nên cảnh tượng cô ta cùng Trương Hoa thấy chưa hẳn đã là thật. Hung thủ lần này không chỉ rất lợi hại, mà còn rất tàn nhẫn a.

(\*) sát nhân bí ẩn trong bản gốc có 3 chữ

## 212. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 25

Chương 25 : Giải mật mã

“Miêu Nhi, không thể đánh thức cô ta sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu lắc đầu, “Tôi không biết năm đó người nọ thôi miên cô ta bằng chỉ thị gì, cho nên không có biện pháp...”

“Vậy có thể áp chế một chút không?” Đồng Mạt hỏi Triển Chiêu, “Không biết năm đó người kia đã đặt chỉ thị nào, chị ấy có thể làm ra chuyện đại đột gì không?”

Triển Chiêu nhíu mày thật sâu, “Không được, cô ta đã bị thôi miên một lần, hơn nữa bây giờ đang rất rối loạn, nếu như tôi lại ám thị một lần nữa... Nói không chừng cô ta sẽ hoàn toàn bị mất phương hướng.”

“Bị mất phương hướng?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc.

“Chính là cô ấy có thể sẽ không nhớ ra những chuyện trước kia nữa.” Triển Chiêu nói, “Hoàn toàn biến thành một người khác, vậy chẳng khác nào chính tay tôi giết chết cô ta, tuyệt đối không được!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Nhưng tình trạng của cô ta bây giờ tương đối nguy hiểm, tôi sẽ tìm người thay phiên theo dõi.”

Triển Chiêu gật đầu, đưa tay vỗ vỗ vào Diệp Linh đang ôm cứng lấy mình không tha, “Linh, em nghỉ ngơi đi, được không?”

Diệp Linh vừa nghe Triển Chiêu nói liền hỏi, “Mặt Mặt, anh phải đi rồi sao?”

Triển Chiêu gật đầu, “Anh còn có việc phải làm, vài ngày nữa anh lại tới thăm em được không?”



Diệp Linh tựa hồ có chút không muốn, nhỏ giọng hỏi, “Vài ngày sao? Có khi nào anh lại bỏ đi luôn không đến thăm em nữa?”

Triển Chiêu lắc đầu, cười nói, “Yên tâm, trong vòng ba ngày nữa anh sẽ trở lại, em cố chờ anh nha.”

Diệp Linh mờ mịt gật đầu, Triển Chiêu cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt Diệp Linh, nghiêm túc nói, “Linh, em hãy hứa với anh, nhất định phải kiên trì trụ lại, được không?”

Diệp Linh nghiêng đầu khó hiểu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu mỉm cười, “Em mới là chủ nhân chân chính của thân thể này, mặc kệ thứ gì đáng sợ muốn đuổi em đi, chiếm lấy thân thể này, em cũng không được đáp ứng hắn, biết chưa? Anh sẽ đến cứu em.”

Diệp Linh nhìn vào mắt Triển Chiêu, nhẹ gật đầu, “Vâng, em tin anh!”

Triển Chiêu đứng lên, chợt thấy Đồng Mạt vành mắt hồng hồng đang rưng rưng nhìn mình, khó hiểu hỏi, “Sao thế?”

Đồng Mạt vẻ mặt say mê ngưỡng mộ, “Anh sẽ đến cứu em... A, hảo ôn nhu ~~, kỳ sĩ a ~~ , anh mà nói thế này với em thì em cũng phát điên mất!~~”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, Bạch Ngọc Đường túm lấy tay anh tức giận, “Đi Miêu Nhi!” Vừa nói xong liền kéo Triển Chiêu ta khỏi gian phòng. Đồng Mạt khoát khoát tay áo, “Ai nha mùi giấm thật nồng nha~~.” Vừa nói vừa xoay người đắp chăn cho Diệp Linh rồi nói với cô ta, “Linh, chị ngủ đi nha, hai ngày nữa em sẽ tới thăm chị, có muốn ăn gì không, em mang đến cho?”

Diệp Linh lắc đầu.

“Vậy, chào nha.” Đồng Mạt vẫy vẫy tay rồi mở cửa ra ngoài, Diệp Linh cũng vẫy tay chào lại.

Mọi người vừa đi, Diệp Linh từ trên giường trèo xuống, chạy đến bên cửa sổ, mở to hai mắt chăm chú nhìn về phía cổng lớn, chỉ thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bọn họ đang đi ra ngoài, Diệp Linh đưa tay túm lấy một bên rèm, lẳng lặng nhìn...

“Thế nào? Có muốn tin tưởng anh ấy không?”

“... Anh ấy hình như rất lợi hại.”

“Có lợi hại hơn y không?”

“Không biết nha.”

“Tôi muốn tin tưởng anh ấy, tôi mệt mỏi quá a.”

“Ừ...”

“Vậy để đi nói với hắn nha?”

“... Chờ một chút, chờ một chút...”

Bên ngoài trại an dưỡng, Đồng Mạt cùng Triển Chiêu bọn họ nói lời từ biệt, Triển Chiêu đột nhiên nói với cô gái, “Đồng Mạt, trong khoảng thời gian này cô không nên trở lại đây, mặt khác, tạm thời đình chỉ tất cả các trị liệu với Diệp Linh, được chứ?”

Đồng Mạt sửng sốt một chút, sau đó gật đầu, “Vâng, thưa thầy.” Nói rồi trèo lên xe, vẫy vẫy tay chào Triển Chiêu, thuận tiện cho Bạch Ngọc Đường một cái hôn gió, “Bye bye, anh đẹp trai!!!” Nói xong, hoan hỉ lái xe đi.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười mở cửa xe, “Miêu Nhi, lên xe, Tương Bình tra ra được chủ của nhà hàng Duyên Hà hơn mười năm nay chưa đổi, xem ra lần này chúng ta có thể có đầu mối rồi.”

Triển Chiêu gật đầu, ngoái lại nhìn trại an dưỡng một lần nữa rồi bước lên xe.

Bạch Ngọc Đường vừa khởi động xe vừa hỏi, “Cậu làm sao vậy? Tâm sự trùng trùng thế?”

Triển Chiêu trầm mặc một hồi rồi hỏi, “Muốn trói buộc một người, cậu nói xem nhốt ở nơi nào thì hay nhất?”

Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, suy nghĩ một chút, “Trong ngục giam?”

Triển Chiêu âm thầm cười, lắc đầu, “Không phải.”

“Vậy nhốt ở đâu?” Bạch Ngọc Đường vừa lái xe vừa hỏi.

Triển Chiêu bắt chéo chân, đưa tay xoa nhẹ mi tâm, một lúc lâu mới nói: “Nhốt tại thân thể của chính mình... Vĩnh viễn trốn không thoát.”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc... Xe chạy được chừng mười phút thì ra khỏi vùng ngoại thành vắng vẻ, chậm rãi nhập vào dòng xe cộ đông đúc trên đường, bốn phía cũng ồn ào náo nhiệt hẳn.

Bạch Ngọc Đường thấy sắc mặt Triển Chiêu không tốt liền gọi, “Miêu Nhi.”

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn anh, Bạch Ngọc Đường đột nhiên vươn người qua hôn anh một phát, chiếc xe liền lượn một đường, từ đằng sau rít lên tiếng hàng loạt chiếc xe phanh gấp.

Triển Chiêu cả kinh thiếu chút nữa hét lên, Bạch Ngọc Đường giữ lấy vô lăng, cười lớn đem chiếc xe lệch khỏi quỹ đạo chỉnh về, đằng sau lại vang lên hàng loạt tiếng còi xe cùng tiếng chửi đổng.

Triển Chiêu nhìn dáng vẻ khoái trá của Bạch Ngọc Đường, mây đen trong lòng liền tán đi không dấu vết, vốn muốn hung hăng mắng con chuột kia vài câu, nhưng vừa há mồm chợt bật cười, cuối cùng chỉ hơi lắc lắc đầu nhẹ giọng, “Con chuột điên.”

“Có đói bụng không?” Bạch Ngọc Đường thấy tâm tình Triển Chiêu đã khá hơn nhiều liền hỏi, “Hay là tới nhà hàng Duyên Hà kia nếm thử món cơm gà trong truyền thuyết đi?”

“Ừ...” Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Tôi muốn hai cái đùi!”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, tăng tốc chạy thẳng về nhà hàng ven sông.

Công Tôn ở trong phòng pháp y nghiên cứu hồ sơ của Kiều Vĩ Minh đã mấy ngày nay, đến mức đầu choáng não căng mà vẫn chưa tìm ra mật mã, liền phiền muộn không ít.

Đúng lúc đó, Mã Hân đi vào, thấy Công Tôn đang ở bên trong nhúi mồm nghiên cứu báo cáo khám nghiệm tử thi liền lẩm bẩm, “Tiên sinh nha, ngài để đầu mình thoải mái một chút đi.”

Công Tôn xoay mặt nhìn cô gái, chỉ thấy Mã Hân một tay dứt túi áo, một tay cầm hot dog, rất không hình tượng vừa đi vừa ăn, trên mép dính đầy thịt vụn.

Công Tôn thở dài, “Hân, cô vốn là một mỹ nữ, sao tính tình lại quái vậy chứ?”

Mã Hân nhún nhún vai, “Đây là đặc quyền của nữ pháp y a, con gái mà làm pháp y, lại còn thực nữ ôn nhu, sẽ bị người ta nhìn thành quái vật mất, không bằng cứ tự tại chính mình đi, đúng không?”

Công Tôn nghe xong thấy cũng đúng, liền gật đầu, sau khi suy nghĩ một chút lại hỏi, “Báo cáo cô xem qua chưa?”

Mã Hân dở khóc dở cười, “Ngài bắt tôi coi bao nhiêu lần rồi? Giờ tôi nằm mơ cũng mơ thấy xác chết cháy nha.”

“Không thấy có manh mối gì sao?” Công Tôn ủ rũ.

“Vâng...” Mã Hân cắn một miếng hot dog lớn, vừa nhai vừa nói, “Tiên sinh a, tôi nghĩ Kiều Vĩ Minh kia đưa mấy thứ này cho anh, còn nhắc tới chuyện mật mã này nọ với anh, điều này chứng minh, mật mã này chỉ có anh mới giải được.”

Công Tôn ngẩng đầu nhìn Mã Hân, “Sao?”

Mã Hân cầm lấy ly trà trên bàn uống một ngụm, “Tên Kiều Vĩ Minh kia, theo tôi phân tích thì ở phương diện chuyên môn nghề nghiệp y rất chú ý đến anh.”

Công Tôn rất hứng thú chờ Mã Hân tiếp tục nói.

“Y hần là rất muốn chiến thắng anh.” Mã Hân nói, “Nói cách khác, tôi nghĩ Kiều Vĩ Minh này muốn thấy nhất chính là sự thống khổ của anh khi giải không ra mật mã, cuối cùng khi anh đã bình tĩnh ra thì sẽ tự nhận lấy sự thất bại của mình!”

Công Tôn gật đầu, “Tôi có thể tưởng tượng ra loại biểu tình thỏa mãn này xuất hiện trên khuôn mặt biến thái của y ra làm sao.”

Mã Hân bật cười, đem miếng hot dog cuối cùng nhét vào miệng, lunge nói, “Tôi nói nha, mật mã này khẳng định anh có biết.”

Công Tôn bắt đắc dĩ nhìn Mã Hân cố phát âm bằng cái miệng toàn hot dog, nhưng lời của cô anh rất rõ ràng, ý tứ của Mã Hân chính là, “Mật mã này có thể chính mình đã biết rồi, chỉ là không có nghĩ ra thôi.”

Vừa lúc tiếng hút Coke “khó lỗ khó lỗ” của Mã Hân vang lên, Công Tôn ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường một chút rồi nói, “Xem ra tốt nhất tôi nên tìm chỗ thay đổi đầu óc.”

Mã Hân gật đầu a gật đầu, rồi chìa chìa ra bên ngoài, “Đúng rồi, vừa rồi tôi đi mua hot dog, thấy dưới lầu có một chiếc Mercedes-Benz đen đang đậu, một người đàn ông rất đẹp trai đứng tựa vào chiếc xe, tại nơi công cộng mà không thương tiếc bày ra tư thế hút thuốc rất mị nhân, lấy được không ít cái liếc mắt đưa tình của mấy cô em xinh đẹp nha ... Anh có muốn đến cạnh người ta hít thở loại không khí tràn ngập hương vị gợi cảm này chút không?”

Công Tôn dở khóc dở cười lắc lắc đầu ôm bao văn kiện ra ngoài, trước khi xuất môn không quên nhắc nhở, “Người đẹp uống ít coke thôi, coi chừng béo!”

Mã Hân nhướn nhướn mày, “Gần đây mỗi ngày tôi đều cùng anh hai vật nhau vài tiếng đồng hồ, tốt nhất nên nhiều thịt một chút, như vậy khi bị đập xuống đất cũng không đau nha.”

Công Tôn bất lực, Mã Hân quả là người khoái đùa bỡn, liền vẫy vẫy tay với cô rồi xoay người đi thẳng.

Mã Hân ở trong phòng nhìn trái nhìn phải một hồi, tay sờ sờ bụng —— hay là đi pha mì tôm ăn đi, đập vào quả trứng. Ngon a!

...

Công Tôn cởi áo blouse, mặc áo khoác vào rồi đi ra cửa, vừa ngẩng đầu nhìn thì ... Quả là bội phục khả năng quan sát của Mã Hân, Bạch Cẩm Đường đang đứng cách đó không xa tựa người vào chiếc xe, hần ta hần ta vừa từ công ty bước ra, tùy ý mặc một chiếc áo sơ mi đen, cổ mở ra không đeo caravat, tóc rối loạn, sáng nay khi đi làm hơi vội vàng nên chưa kịp cạo râu, cằm lún phún vài sợi .... thoạt nhìn so với người bình thường có chút khác biệt.

Bạch Cẩm Đường biết nếu không xong việc Công Tôn sẽ không xuống lầu, cho nên chỉ đứng cạnh xe lẳng lặng hút thuốc. Dưới sự khống chế của Công Tôn, bây giờ mỗi ngày Bạch Cẩm Đường chỉ hút có vài điếu, hơn nữa định kỳ sẽ đi kiểm tra thân thể, chỉ có hôm nào đến đón quá sớm phải đứng chờ thì sẽ hút vài điếu để tránh buồn chán ...

Xuất phát từ một chút tư tâm, Công Tôn kỳ thực cũng không muốn Bạch Cẩm Đường bỏ hẳn thuốc lá. Dùng lời của Tương Bình, khoảnh khắc Công Tôn hần một thân blouse, tay cầm điếu thuốc bắt chéo chân đọc báo nhìn như một thiếu niên hư hỏng sắp bước vào giai đoạn lão hóa, một chút mỹ cảm cũng không có. Hần liền hỏi vậy Bạch Cẩm Đường thì sao, câu trả lời Tương Bình là, “Chán chường, u buồn, cô độc, cuồng dã, gọi cảm đều có.” Vừa nói vừa tấm tắc hai tiếng, lại lắc đầu, “Cái loại mị lực này, cho dù có đứng trong đám đông cũng có khả năng tiết ra hormone kích thích phái nữ nha.”

“Sớm thế?” Công Tôn mãi mê suy nghĩ, đi tới bên cạnh Bạch Cẩm Đường lúc nào không hay.

“Ừ.” Công Tôn vươn tay đoạt lấy điếu thuốc trên môi Bạch Cẩm Đường đưa tới bên môi mình hít một hơi rồi nói, “Hôm nay không vội ...”

Vừa mới dứt lời, Bạch Cẩm Đường đã kéo Công Tôn lại hôn lên môi ...

Công Tôn trên tay vẫn kẹp theo điếu thuốc, hai người không kiêng nể gì đứng ngay trước cổng cảnh ngục nồng nhiệt hôn nhau, trên tay còn đeo nhẫn cặp, làm những người đi ngang qua lắc đầu lia lịa.

Bạch Cẩm Đường hôn xong đem Công Tôn nhét vào trong xe, sau đó cũng leo lên khỏi động xe, “Hôm nay sao nhiệt tình thế, hay là cơm nước xong về nhà làm vài vận động có ích đi, chiều nay anh rảnh rồi.”

Công Tôn gầy gầy tàn thuốc, “Ừ, hôm nay tôi cũng cần thay đổi đầu óc.”

Bạch Cẩm Đường bật cười, “Thế nào, gặp phải người đã từng bị em mắng qua nhưng không nhớ sao?”

Công Tôn sững sốt xoa mặt liếc Cẩm Đường, “Anh... vừa nói gì?”

Bạch Cẩm Đường có chút buồn bực nhìn hẩn một cái, “Em vừa nói muốn thay đổi đầu óc, không phải bởi vì trên đường đã gặp phải người bị em mắng cho cầu huyết lâm đầu, nhưng em không thể nhớ ra được người ta ...”

Bạch Cẩm Đường còn chưa nói xong, Công Tôn đã vội vàng lấy báo cáo khám nghiệm ra nhìn, một lúc lâu sau hẩm đem văn kiện khép lại hưng phấn reo lên, “Thì ra là thế, thì ra là thế!”

Bạch Cẩm Đường khó hiểu nhìn hẩn, Công Tôn đột nhiên xoa mặt túm lấy áo Bạch Cẩm Đường, “Cẩm Đường, anh là thiên tài!”

Bạch Cẩm Đường nhướn nhướn mày cười nói, “Anh ở trên giường càng thiên tài nha!”

Công Tôn không nói gì, lấy điện thoại ra gọi cho Triển Chiêu, “Tiểu Chiêu, tôi biết mật mã trên báo cáo khám nghiệm là gì rồi!” Nói xong, liếc nhìn Bạch Cẩm Đường một chút, lại nói, “Các cậu đến tối mới về được? Vậy buổi tối chúng ta nói chuyện, buổi chiều tôi cũng bận rồi.”

Cúp điện thoại, Công Tôn nhìn Bạch Cẩm Đường đang nhếch môi cười bên cạnh rồi vươn tay sờ sờ chiếc cằm vì có vài cọng râu mà trở nên gồ ghề, “Một buổi trưa thôi, có đủ không a?”

Bạch Cẩm Đường nhướn mày, “Tự em tìm đến đó nha, Sách.”

## 213. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 26

Chương 26 : Manh mối

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã tới trước cổng nhà hàng Duyên Hà, nhà hàng này không lớn lắm, được trang trí theo phong cách cổ xưa, nhìn qua có chút lớn tuổi, bởi vì bây giờ còn chưa đến giờ cơm trưa nên bên trong cũng không nhiều người, nhân viên phục vụ đang dọn dẹp còn một người đàn ông đang ở sau quầy tính toán gì đó.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi vào, nhân viên bên trong theo bản năng ngẩng đầu chào mời: “Hoan nghênh quý khách! Quý khách đi mấy người?”

Bạch Ngọc Đường ra ý bảo hai người, người nhân viên liền mang họ tới một chiếc bàn gần cửa sổ rồi đưa cho họ thực đơn.

Bạch Ngọc Đường không nhìn đến thực đơn, chỉ hỏi người phục vụ, “Nghe nói cơm gà chỗ này rất nổi tiếng?”

“... Cơm gà?” Người bán hàng tựa hồ có chút khó hiểu nói, “Tiên sinh, chỗ chúng tôi gọi cơm theo món, không có cơm gà a.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu quay lại nhìn nhau, lúc này, ông chủ đang ngồi tại quầy tính tiền ngẩng đầu lên cười nói, “Cơm gà ở đây đã thành dĩ vãng rồi... Từ bốn năm năm trước đã không còn bán nữa. Ha ha.”

“Thật đáng tiếc.” Bạch Ngọc Đường bắt đầu lật lật thực đơn, “Một người bạn của chúng tôi đến giờ vẫn luôn nhớ đến cơm gà ở đây, nói rằng cậu ta cùng bạn gái lúc trước vẫn thường ra đây ăn.”

“A, khẳng định là khách lâu năm rồi.” Ông chủ thu dọn lại một chút rồi đi ra, “Hiện tại kỳ thực vẫn có thể làm, đây vốn là món cơm chiên gà xé phay thêm một phần đùi gà nha”. Nói rồi lập tức phân phó người nhân viên kia, “Cậu đi vào nói với lão Lưu làm hai phần cơm gà, lão ấy sẽ biết phải làm cái gì.”

“Vâng.” Người nhân viên kia đi vào trong, ông chủ cười ha hả nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Nhà hàng của tôi mở đã nhiều năm, đã rất lâu không còn ai nhắc tới cơm gà nữa rồi, thực hoàn niệm a.”

“Ông chủ, vì sao không bán nữa?” Triển Chiêu có chút hiếu kỳ hỏi, “Nếu còn sẽ rất được hoan nghênh nha.”

Ông chủ cười cười, “Ở đây lúc đầu cũng không phải cố định món ăn gì, đã từ nhiều năm trước, có một nhóm sinh viên thường đến đây ăn, mỗi lần đều gọi cơm chiên gà xe phay thêm một phần đùi gà. Tôi liền biến món này thành cơm gà, trực tiếp làm cho bọn nhỏ ăn, cũng để rửa ít đi một phần khay đĩa. Bất quá sau này nhóm sinh viên kia đã tốt nghiệp, từ đó không quay lại đây nữa, cơm gà cũng không còn.”

“Những sinh viên này, ông chủ còn nhớ rõ không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm...” Ông chủ nhíu mày suy nghĩ một chút, “Tôi không biết tên, giờ gặp người chắc có thể nhớ ra, bất quá cũng lâu quá rồi không biết có thay đổi gì không.”

“Từ những tấm ảnh này, ông có thể nhận ra không?” Bạch Ngọc Đường đưa ra một xấp ảnh bày ra trên bàn để ông chủ nhìn.

Ông chủ cúi đầu nhìn nhìn một chút, có chút chần chờ, rồi ngẩng đầu hỏi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Hai vị... Vì sao muốn hỏi những thứ này?”

Bạch Ngọc Đường xuất ra thẻ cảnh sát cho ông ấy nhìn, “Có một số việc muốn hỏi ông.”

Ông chủ vừa thấy là cảnh sát liền gật đầu, “Hóa ra là cảnh sát đi tra án a.” Vừa nói vừa kéo ghế ngồi xuống, đem xấp ảnh nhìn thật kỹ rồi lấy ra hai tấm chụp Hác Mạt, Diệp Linh trước, “Đây là một cặp tình nhân, cũng hay đến, con bé này thì luôn lú lú rất hoạt bát, còn thằng nhóc thì lại im lặng không nói lời nào, tôi còn nhớ rất rõ ràng nha.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau rồi gật đầu, để cho ông chủ tiếp tục xem hình.

“Mấy người này cũng đã tới.” Ông chủ đem hình bốn người bạn chung phòng với Hác Mạt ra chỉ vào Trương Hoa, “Cậu này cùng con bé lúc nãy từng cãi nhau trong quán của tôi nha.”

“Cãi nhau?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu giật mình nhìn ông chủ, “Cụ thể cãi về cái gì ông còn nhớ không?”

“Ai u, tôi không nhớ rõ đâu.” Ông chủ lắc lắc đầu, “Tôi chỉ nhớ là cãi rất dữ, sau đó bạn của con bé kia cũng tiểu tử này đánh nhau, còn phá hỏng của tôi một cái bàn, sau đó còn nhờ tôi đỡ ra xe.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu có chút buồn bực, bất quá nghĩ đến Diệp Linh cũng đã kể qua rằng bạn cùng phòng của Hác Mạt không thích Hác Mạt hẹn hò với cô, cho nên phát sinh chút ẩu đả cũng không phải không có khả năng.

“Người này cũng đã tới.” Ông chủ lấy ra tấm ảnh chụp Kiều Vĩ Minh nói, “Còn có mấy người này.” Ngón tay đang chỉ vào chính là ảnh chụp của mấy người Hứa Trung.

“Người này thì sao?” Triển Chiêu đưa ra ảnh chụp Lưu Phương.

“A...” Ông chủ nhìn một lúc lâu rồi lắc đầu, “Tôi không có ấn tượng.”

“Vậy còn đây?” Sau đó lấy ra tấm ảnh của là Ách đại thúc.

“Ai u má ơi, ai vậy a?” Ông chủ giật nảy mình liên tục lắc đầu, “Tôi chắc chắn chưa nhìn thấy bao giờ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng dở khóc dở cười, hình dáng Ách đại thúc ở trong ảnh quả thật có chút dọa người, liền hỏi lại, “Ông chủ, tóc tai hắn hơi rối loạn, mặt cũng đen đúa, ông cẩn thận nhìn lại xem đã từng gặp qua chưa.”

“Ừ...” Ông chủ liền cầm lấy tấm ảnh lên nhìn.

Lúc này, một đợt hương thơm truyền đến, người phục vụ đã bưng hai đĩa cơm gà lên đặt trước mắt Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Cơm gà của hai vị!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn, liền lập tức muốn ăn, đừng nói là ăn, ngửi thôi đã thấy ngon rồi.

Ông chủ cũng cười, “Cơm chiên đùi gà của chúng tôi nổi tiếng nhất vùng này đây, mấy đứa sinh viên kia cũng rất sành ăn nha.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cầm muỗng nĩa lên ăn thử một ngụm, cơm rang thơm dẻo, đùi gà lớn, da giòn, thịt mềm, độ béo vừa phải, mang theo một ít hương trà, quả là một món ngon.

“Ông chủ, có nhận đưa cơm không?” Triển Chiêu hỏi, “Cảnh cực sau này nếu như mua cơm bên ngoài sẽ đặt ông làm.”

“Có chứ.” Ông chủ đưa danh thiếp qua, rồi đem ảnh chụp Ách đại thúc đặt xuống, “Tôi nhớ ra rồi, người này đã từng đến qua, là cùng bọn nhóc kia tới, chỉ là tóc tai không rối loạn, cũng không đen đúa, lại càng không có vết sẹo trên mặt thế này a.”

“Không có những sẹo này?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều giật mình nhìn ông chủ, “Ông chắc không?”

Ông chủ gật đầu, “Bất quá khối bông từ cổ đến cằm này của hần tôi nhớ rất kĩ, trên người còn có một tảng lớn, ngày đó tôi bưng cơm ra có nhìn thấy, thật dọa người a.”

“Ông nói trên mặt không có sẹo? Chỉ có khối bông trên cổ thôi?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều có chút hoài nghi, bởi vì vết bông trên mặt Ách đại thúc tuy không còn quá rõ rệt, nhưng dấu vết này nhìn rất thật, thoạt nhìn không giống hàng giả a.

“Ừm, hai vị cảnh sát, nói thế này đi, người này có phải người năm đó không tôi cũng không xác định, tôi chỉ nhớ rõ có một người cùng ăn cơm với bọn nhóc kia, từ cằm tới cổ, ở lưng nữa, đều có một mảng bông lớn, nên tôi đặc biệt nhớ tới giờ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, ông chủ nói xong rồi trở lại quây tính toán tiếp.

“Vậy đến tốt cùng ai là ai a?” Triển Chiêu cầm đùi gà gặm a gặm, “Ách đại thúc nếu như đã đi cùng bọn họ, vậy vì sao Trương Hoa chưa bao giờ nhắc tới?”

“Lời Trương Hoa nói chưa chắc đã thật.” Bạch Ngọc Đường nói, “Lúc trước bọn họ nói khi quay về ký túc xá, lúc ký túc xá cháy Ách đại thúc không ở phòng trực, cũng đã rất khả nghi rồi.”

“Nói như vậy, cái số hiệu 01 kia, cũng chính là sát nhân bí ẩn, rất có thể là Ách đại thúc?” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút lại hỏi, “Vậy dấu vết trên mặt hần thì sao a?”

Triển Chiêu lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi nói “Hai ta ăn xong rồi đi tìm Lưu Phương thôi? Hỏi một chút chuyện hần đi viếng mộ người sống, cả đám người bọn họ đều có chuyện giấu diếm, nhưng Lưu Phương có vẻ dễ khai thác nhất.”

“Đi!” Bạch Ngọc Đường uống một ngụm nước, rồi đứng dậy tính tiền rồi đi.

“Hai vị cảnh sát!”

Hai người vừa tới cửa, ông chủ đã đuổi tới, “Có một việc, không biết có giúp được gì cho hai vị không.”

“Chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“À, người này.” Ông chủ từ trong túi công văn của Bạch Ngọc Đường lấy ra hình chụp Kiều Vĩ Minh rồi nói, “Hai ngày trước, hần ta có dẫn một nhóm sinh viên tới đây.”

“Bọn họ đã tới? Lúc nào, trò chuyện cái gì ông biết không?” Triển Chiêu hỏi.

Ông chủ lắc đầu, “Đã ba bốn ngày trước rồi, nói chuyện gì tôi không nghe thấy, chỉ nhớ trên bàn của bọn họ có rất nhiều sách vở tư liệu vãn vãn, những sinh viên đó gọi người này là thầy.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu nói cảm ơn ông chủ, rồi cùng Triển Chiêu đi về phía xe.

“Kiều Vĩ Minh không được phân công giảng dạy a.” Triển Chiêu nói, “Làm thầy giáo ở chỗ nào nhỉ.”

“Miêu Nhi, fan sách của cậu gọi cậu là gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tiên sỹ Triển... hoặc là thầy Triển.” Triển Chiêu trả lời, “Ý của cậu là, Kiều Vĩ Minh tụ tập một ít người mê sách của y?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cũng địa điểm này, cũng tụ tập người trẻ như vậy, nếu vụ án năm đó có liên quan đến Kiều Vĩ Minh, không biết hàng loạt tai họa có thể tái diễn hay không.”

“Xem ra nếu không sớm giải quyết vụ án này, tình hình sẽ phát triển theo hướng không thể vãn hồi mất.” Triển Chiêu lắc đầu, “Chúng ta nhanh đi tìm Lưu Phương thôi, sau khi trở về sẽ kết hợp lại đầu mối một lần nữa, Bạch Trì bọn họ đi thăm dò câu lạc bộ kia hẳn là phát hiện ra không ít.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đừng quên còn có mật mã chỗ Công Tôn, thứ duy nhất có quan hệ với Kiều Vĩ Minh chính là mật mã này.”

...

Trong một gian phòng ở tòa nhà cao tầng đối diện tập đoàn Bạch thị thành phố S, trên chiếc bàn ở phòng khách còn một bữa trưa được bày trong ánh nến, chất rượu sóng sánh màu đỏ trong ly chiếu xạ thứ ánh sáng hân ám trong phòng, nhìn qua có chút xa hoa lộng lẫy. Cửa phòng ngủ được khép hờ, từ bên trong truyền ra tiếng thở dốc rất mê hoặc.

Trên chiếc giường mất trật tự có hai con người lỏa thể đang quấn lấy nhau, một chút ánh sáng xuyên qua khe cửa, làm nổi bật lên hai thân thể vô cùng hoàn mỹ.

“Có mệt hay không?” Bạch Cẩm Đường nhìn Công Tôn đang nằm dưới thân, hai mắt nhắm nghiền nhẹ nhàng thở dốc, “Muốn tiếp tục không?”

Công Tôn lười biếng lắc đầu, vươn tay lấy cái gối ụp lên mặt “Mệt chết được, tôi muốn ngủ.”

Bạch Cẩm Đường bật cười, xoay người leo xuống dựa bên cạnh Công Tôn, “Từ khi có trợ lý kia, em so với lúc trước nhàn rồi hơn nhiều.”

“Ừ.” Công Tôn gồi đầu lên tay Bạch Cẩm Đường, gật đầu, “Mã Hân rất có khả năng.”

“Vậy mời thêm vài người nữa đi?” Bạch Cẩm Đường hỏi, “Em mỗi ngày chỉ việc lượn qua theo dõi, thế nào?”

Công Tôn dở khóc dở cười, “Tìm đâu ra nhiều pháp y giỏi như vậy a? Hiện tại cả nước đang thiếu người.”

Bạch Cẩm Đường hân nhẹ lên trán Công Tôn một cái, quan tâm hỏi, “Án tử thế nào rồi?”

“Ừ... Sắp có manh mối.” Công Tôn duỗi duỗi thân thể, “Tôi tìm ra đầu mối then chốt rồi, Tiểu Chiêu cùng Tiểu Bạch cũng có chút tiến triển, hẳn là rất nhanh có thể phá án.”

Đang nói chuyện điện thoại đột nhiên vang lên, Bạch Cẩm Đường vươn tay tiếp nhận, bên trong truyền đến một giọng nữ, “A lô, xin chào, xin hỏi Công Tôn tiên sinh có ở đó không?”

Bạch Cẩm Đường sửng sốt một chút, sao lại gọi Công Tôn là Công Tôn tiên sinh, chắc là học sinh của hắn a, sau đó liền đưa điện thoại đưa cho Công Tôn.

“A lô?” Công Tôn tiếp nhận điện thoại, “Ai thế?”

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nữ, “Mau nhìn ra ngoài cửa sổ!”

Công Tôn sửng sốt, “Cô là ai?”

“Mau nhìn ra ngoài cửa sổ!” Giọng nữ lặp lại câu kia, rồi cúp điện thoại.

“Thật khó hiểu.” Công Tôn đem điện thoại đưa cho Bạch Cẩm Đường, khoác áo ngủ đứng lên, “Nhìn cái gì ngoài cửa sổ?” Vừa nói, vừa đi qua kéo rèm lên.

“Soạt” một tiếng rèm cửa bị giật ra, ánh sáng chói mắt chiếu vào làm Công Tôn giật mình nhắm tịt mắt lại, rồi đột nhiên tự cảm thấy Bạch Cẩm Đường đang ở trên giường kéo ngược áo ngủ của hắn lại phía sau.

Cùng lúc đó, “Rầm” một tiếng, cửa sổ vỡ vụn.

Bạch Cẩm Đường ôm Công Tôn lăn xuống giường, vừa trốn vào một bên chợt nghe từ phía sau “Phốc phốc” vài tiếng vang lên, chính là tiếng đạn bắn trúng vào cạnh giường.

Công Tôn lúc này mới rõ, có người muốn giết hắn, nữ nhân vừa rồi gọi điện dụ hắn ra mở rèm cửa sổ, là để người trên lầu đối diện có thể ngắm bắn ...

“Gần đây em đặc tội với ai?” Bạch Cẩm Đường kéo kéo tương Công Tôn, vừa vươn tay lấy chiếc điện thoại ở đầu giường.

Công Tôn ngẫm nghĩ, “Không a, tôi rất lâu rồi chưa có mắng chửi ai.”

Bạch Cẩm Đường lắc đầu gọi một cú điện thoại cho hai anh em sinh đôi, “A lô, trên lầu đối diện có người muốn bắn Công Tôn, đi xem xem là kẻ nào chán sống.”

## 214. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 27

Chương 27 : Diên cuồng

Hai anh em sinh đôi lúc này đang ở gian sát vách găm cánh gà coi bóng đá, chợt nghe từ phòng Bạch Cẩm Đường vang lên tiếng “leng keng” của cửa sổ bị vỡ, Tiểu Đinh lập tức tắt TV còn Đại Đinh chạy đến bên giường vén rèm nhìn ra ngoài... thì thấy trên sân thượng của tòa nhà sát vách Bạch thị có một tia sáng vừa lóe lên, là của ống kính phản quang.

Hai người lập tức xông ra ngoài, lúc điện thoại của Bạch Cẩm Đường gọi tới hai người đã chạy ra cửa chính rồi, Đại Đinh tiếp điện thoại, Tiểu Đinh dùng bộ đàm gọi thuộc hạ vây đánh tòa nhà kia.

Nhân viên quản lý toàn nhà đối diện không biết chuyện gì, chỉ nhìn thấy một đám người vọt vào, Tiểu Đinh hung dữ quát một câu, “Ít nói nhảm, cảnh sát phá án!”

Nhân viên quản lý thấy ai cũng cầm súng, tự nhiên không dám hó hé gì, dù sao ở một quốc gia an toàn thế này, một người có súng cũng đủ kinh thiên động địa rồi, đừng nói ai cũng có thể này, chắc chắn là cảnh sát rồi.

Tiểu Đinh mang người đi lên, Đại Đinh chạy đến phòng an ninh, quả nhiên vị bảo vệ kia đang ngủ... Đại Đinh chỉnh góc quay của camera hướng đến sân thượng, liền thấy một người mặc áo đen đang thu dọn đồ nghề chuẩn bị rời đi. Đại Đinh lập tức nói qua bộ đàm, “Sân thượng hướng đông nam, áo ba-đờ-xuy đen... hẳn là một kẻ chuyên nghiệp, bắt sống, hỏi xem ai thuê hắn!”

Tiểu Đinh ra lệnh cho thuộc hạ bằng ánh mắt, mọi người canh giữ ở cửa ra cầu thang, đứng chưa được bao lâu thì cánh cửa dẫn lên sân thượng mở ra... Người kia xách theo một cái hộp màu đen đang định bước tiếp, thì thấy hàng loạt mũi súng đang chia vào mình.

Người nọ hoảng sợ, lập tức giơ tay đầu hàng.

Tiểu Đinh thấy dáng vẻ của hắn liền phun nước bọt, “Mẹ ôi, hóa ra là chim non a, thảo nào dám động thủ trên đầu thái tuế.”

Người nọ cũng ngẩn mặt ra, hắn làm sát thủ đã nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Tiểu Đinh thu hồi súng, đối hắn ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo hắn cúi đầu.

Người nọ thấy bốn phía đều là súng, liền nhẹ nhàng cúi đầu, không nghĩ tới vừa thấp người xuống thì Tiểu Đinh nhắc cao chân, một cước trực tiếp động vào mặt hắn.

“Thình thịch” một tiếng.

“Ngô...” Người nọ bụm mặt, tay đầy máu. Tiểu Đinh đưa tay kéo áo để hắn ngẩng đầu, cười nhạt, “Tiểu tử, nếu không phải lão tử đã gác kiếm, trực tiếp ày một băng đạn, còn ai nhận ra mày được? Quy củ còn chưa rõ đã xuất chuồng sao? !” Nói xong, ném hắn qua một bên, “Ai sai mày tới?”

“Tôi... Tôi là nghe lệnh làm việc, người ủy thác chỉ có ông chủ mới biết.” Người nọ bưng mũi kêu khổ không ngớt, trong lòng buồn bực, đây là chuyện gì a? Đừng nói kẻ mà người ủy thác muốn giết là đại ca mafia chứ.

“Ai là người ủy thác?” Lúc này, Đại Đinh cũng đã lên tới nơi.

“Tôi... chỉ có số điện thoại.” Người nọ đưa số điện thoại cho Đại Đinh. Đại Đinh nhìn dãy số một chút, rồi ý bảo Tiểu Đinh quay về.



Tiểu Đình liếc nhìn người nọ, rồi nói với mấy thủ hạ đang chờ ở đằng sau, “Còn không đi, đứng hầu hần làm gì?”

“Không cần phé đi ngón tay bóp cò của hần sao?” Một thủ hạ tò mò.

“A, không nên a!” Người nọ hoảng sợ kêu lớn.

Tiểu Đình lắc đầu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà chỉ thảng vào mặt mấy tên thủ hạ, “Thảo nào người ta đều nói, một ngày xã hội đen cả đời xã hội đen, các ngươi con mẹ nó đều đã gia tài bạc triệu rồi mà còn háo hức đi chặt tay người ta à, không chịu thua kém đi một chút được à? !”

Mấy tên thủ hạ ngượng ngùng thu súng, đoạt đi súng bắn tĩa của người nọ rồi liếc hần một cái, “May ày đấy.” Nói xong, đập hần một cước, rồi theo hai anh em sinh đôi xuống lầu.

Người nọ vừa kịp hoàn hồn, liền dùng bàn tay rảnh rỗi rút điện thoại gọi cho chủ, “A lô, anh... anh kêu tôi đi giết ai vậy?”

Người ở đầu dây bên kia cũng sững sốt một chút rồi hỏi lại, “Theo như tôi biết, chỗ chúng ta từ trước tới nay làm việc không hỏi tên cơ mà, đã cho cậu ảnh chụp cùng địa chỉ còn gì?”

“Mẹ ôi, có phải là một đại ca xã hội đen không?” Sát thủ nọ lau lau mồ hôi, “Tôi còn chưa ra khỏi cửa đã có hơn mười cây súng chĩa vào đầu, làm tôi sợ muốn chết.”

“Là ai?” Đối phương hỏi.

“... Tôi chỉ biết, dẫn đầu là hai anh em song sinh...” Hần vừa mới dứt lời, chợt nghe đầu dây bên kia truyền đến tiếng hít mạnh.

Đại Đình vừa định tra số điện thoại kia thì có một cuộc điện thoại tới, chính là cái dây số đó. Đại Đình cười nhạt một tiếng, tiếp điện thoại...

Đến khi Đại Đình Tiểu Đình trở lại nhà Bạch Cẩm Đường, đã thấy Bạch Cẩm Đường đang ngồi trên sofa ngoài phòng khách hút thuốc, Công Tôn ngồi một bên gặm táo.

“Đại ca.” Đại Đình nói, “Là người của một trung tâm sát thủ làm, người ủy thác chỉ đưa ảnh chụp cùng địa chỉ, chủ của trung tâm kia vừa gọi điện đến xin lỗi, nói rằng mong đại nhân đừng chấp tiểu nhân, nếu biết đó là người của đại ca, hần tuyệt đối không dám động vào.”

“Người ủy thác?” Công Tôn hỏi, “Sát thủ chuyên nghiệp sao? Ai muốn mạng của tôi vậy?”

“Người ủy thác là Kiều Vĩ Minh.” Tiểu Đình trả lời.

“Để tự tôi xử hần.” Bạch Cẩm Đường nhíu mày, Công Tôn lập tức xua tay, “Aiz, chờ một chút, không được xài luật rừng!”

Bạch Cẩm Đường nhìn hần, “Tiểu tử này muốn chết.”

“Y nóng nảy vì sợ tôi phát hiện ra mật mã.” Công Tôn cười nhạt, “Yên tâm đi, y kiêu ngạo không được mấy ngày đâu, chờ án này phá xong, đủ để y ở tù một gông rồi.”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Vậy sẽ xử hần ở trong tù!”

Công Tôn tức giận dùng quả táo chỉ vào hần, “Bạch Cẩm Đường, cậu ngoại trừ mấy chuyện này còn có thể làm gì? !”

Bạch Cẩm Đường nhướn nhướn mày nhìn chăm chăm vào quả táo trên tay Công Tôn rồi nhếch môi cười, “Anh rốt cuộc là đang ám chỉ sao?”

“Hả?” Công Tôn sững sốt, Bạch Cẩm Đường đứng lên một tay ôm lấy Công Tôn khiêng vào phòng vừa nói với hai anh em sinh đôi, “Cho người thay kính võ đi, còn có, nói với cái trung tâm đó, rút qua bên kia quả đất mà làm ăn!” Nói xong, đóng cửa.

Đại Đình bất đắc dĩ nhún nhún vai quay đầu lại thì thấy Tiểu Đình đang chăm chú dí sát vào tai nghe rồi hưng phấn hét lên, “Vào rồi!!!”

Đại Đình nhìn trời, túm áo Tiểu Đình lôi về phòng.

...

Một nơi khác, Bạch Ngọc Đường vừa lái xe vừa nghe điện thoại, sau khi buông xuống thì sắc mặt đen sì.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu đang gặm một quả bắp cực đại.

“Có người ngắm bắn Công Tôn.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hai anh em sinh đôi đã bắt được tại trận, là sát thủ chuyên nghiệp lắm, người ủy thác là Kiều Vĩ Minh.”

“Cái gì?” Triển Chiêu thất kinh, “Y sợ Công Tôn phát hiện ra mật mã? Sẽ không a, sao không chọn lúc khác lại nhằm đúng lúc này, làm sớm có hơn không?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày lắc đầu, gọi điện thoại cho Mã Hán, nói anh cùng Triệu Hổ dẫn người đi bắt Kiều Vĩ Minh.

Xe dừng lại ở dưới nhà Lưu Phương, Bạch Ngọc Đường vừa xuống xe thì điện thoại vang lên, là Mã Hán gọi tới, “Đội trưởng, Kiều Vĩ Minh chạy rồi, người chúng ta phải đi theo dõi nói lại là, Kiều Vĩ Minh sáng nay ra ngoài đã dạo qua năm bảy vòng rồi cắt đuôi được cậu ấy.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhú mày ra lệnh, “Đều đi tìm đi!”

“Rõ!” Mã Hán treo máy.

“Kiều Vĩ Minh sẽ chạy đi đâu nhỉ?” Triển Chiêu gãi cằm, Bạch Ngọc Đường nhú mày lắc đầu, lúc này, cửa thang máy chậm rãi mở ra, Bạch Ngọc Đường một tay kéo Triển Chiêu qua một bên, hai người song song nhú mày, bởi vì ngửi thấy được mùi quen thuộc nhất cũng là mùi đáng ghét nhất — mùi máu tươi!

Hai người mớ súng ra, Bạch Ngọc Đường dùng chân ngăn cửa thang máy đang dần đóng lại rồi ẩn mình vào trong.

Hàng lang không ai, thế nhưng cửa phòng Lưu Phương lại mở.

“Nguy rồi!” Bạch Ngọc Đường lập tức vọt vào, Triển Chiêu đuổi theo. Hai người vào cửa thì thấy trong phòng không có ai, trên mặt đất có một bãi máu, nằm trong vũng máu đó, là một con mèo nhỏ lông trắng.

“Lilya!” Triển Chiêu lập tức chạy đến xem xét, bụng Lilya mở ra như cái động, chắc là đã trúng đạn nhưng vẫn còn tri giác, đang suy yếu mở mắt nhìn Triển Chiêu mà kêu, “Meo meo. . . .”

“Tiểu Bạch!” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường đang lục soát từng căn phòng một.

“Không có ai.” Bạch Ngọc Đường lấy ra điện thoại gọi người, nhìn thấy con mèo bị chảy máu thật nhiều, máu còn chưa thể khô lại liền suy luận, “Người mới đi chưa bao lâu!”

“Ừ!” Triển Chiêu cởi áo khoác đem nàng mèo bọc lấy, rồi cùng Bạch Ngọc Đường xuống lầu, tại trước mắt bọn họ bây giờ là một thang máy khác đang mở, bên trong còn có vết máu.

Hai người đi xuống lầu, Triển Chiêu vội vã kêu một chiếc taxi, mang theo Lilya đến bệnh viện thú y gần nhất. Bạch Ngọc Đường ở lại kiểm tra xung quanh, vừa thông tri cho cảnh sát phong tỏa đường trong vòng bán kính mười km để tiến hành kiểm tra. Hắn đột nhiên nghĩ đến cảnh sát lúc trước được phái đi theo dõi Lưu Phương ... Có dự cảm không lành Bạch Ngọc Đường liền chạy tới gara, thì thấy một chiếc xe đậu ngay ở giữa, vừa bước nhanh qua nhìn liền hít sâu một hơi, đó là cảnh sát phụ trách theo dõi Lưu Phương, giữa đầu có một vết thương, Bạch Ngọc Đường đưa tay kiểm tra, vẫn còn hơi thở!, lập tức gọi điện thoại cho xe cứu thương chạy tới gara. Lại tiếp tục đi tới trạm gác, thì thấy thúc thúc trông cửa cũng đang ngã trong vũng máu, Bạch Ngọc Đường sờ phía sau gáy ông ấy ... rất may chưa chết!!!

Ba tiếng sau, bên ngoài khu chung cư được căng dải phân cách cảnh tuyến, xe cứu thương hụ còi ầm ầm đưa viên cảnh sát cùng thúc thúc trông cửa đi bệnh viện, Bạch Trì đi theo chờ kết quả giải phẫu, thuận tiện theo hỏi một chút tình hình. Bạch Ngọc Đường đưa mọi người vào phòng giám sát theo dõi camera... thì thấy người cầm súng bắt cóc Lưu Phương, chính là Kiều Vĩ Minh.

Đoạn băng ghi lại cảnh trong gara xe cũng có, chỉ thấy Kiều Vĩ Minh lôi kéo Lưu Phương xuống lầu, cảnh sát nọ chạy ra ngăn cản thì bị Kiều Vĩ Minh bắn ột phát, may mà Lưu Phương đánh vào tay Kiều Vĩ Minh

làm đạn lệch đi một chút không bắn trúng mi tâm, viên quản lý kia hình như là định gọi điện thoại báo nguy liền bị đánh...

“Đội trưởng ... Kiều Vĩ Minh này bị điên rồi sao?” Triệu Hồ nhíu nhìn băng ghi hình, “Cầm súng đi bắt cóc con tin còn dả thương người khác, dù sao cũng là một phần tử trí thức, đều là bỏ mạng vô ích mà, y kích động cái gì a?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Phát lệnh truy nã đi, truy nã toàn thành, các cậu bố trí người kiểm tra mấy đoạn đường, còn có tất cả những nơi Kiều Vĩ Minh có thể đi, càng nhanh càng tốt, Kiều Vĩ Minh có hành vi thất thường, để lâu sẽ rất nguy hiểm!”

Mọi người gật đầu chia nhau ra hành động, lúc này Triển Chiêu cũng đã trở về.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi anh.

“Một phát đạn này xuyên thủng bụng của Lilya, rất may không có việc gì, chỉ là máu chảy hơi nhiều, nên phải ở trong bệnh viện truyền nước.” Triển Chiêu hỏi, “Tôi nghe nói còn dả thương một cảnh sát với một người quản lý?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cho Triển Chiêu xem băng ghi hình.

“Nguy rồi.” Triển Chiêu lấy tay nhẹ nhàng xoa xoa huyết thái dương: “nguy rồi! để lâu rất nguy hiểm.”

“Kiều Vĩ Minh nếu như muốn giết hắn, thì sẽ không bắt sống hắn...” Bạch Ngọc Đường đoán, “Tạm thời hắn là không có vấn đề đâu?”

“Không phải...” Triển Chiêu lắc đầu, “Cái tôi nói, không phải là sinh mệnh gặp nguy hiểm.”

“Vậy là cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhún nhún mày, “Cũng đúng a, Kiều Vĩ Minh hình như yêu Lưu Phương thành cuồng rồi, có khi nào sẽ dùng bạo lực với hắn không?”

Triển Chiêu thở dài, “Nếu như tôi đoán không sai, trong vòng hai tư tiếng nữa nếu chúng ta không cứu được Lưu Phương ra, thì hậu quả sẽ không thể vãn hồi”.

Đang nói chuyện, xe của Bạch Cẩm Đường dừng lại trước cửa, Công Tôn chạy ra, trên tay ôm theo mớ tư liệu.

“Công Tôn?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu trầm miệng một lời, “Anh không sao chứ?”

Công Tôn lắc đầu, “Tôi nghe nói Kiều Vĩ Minh phát điên rồi bắt cóc Lưu Phương cùng giết cảnh sát phải không? Nên nói mật mã cho các cậu thôi, để các cậu nhanh phá án một chút.”

“Mật mã đến tốt cùng là cái gì?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu thắc mắc.

“Là kích thước!” Công Tôn thấp giọng nói.

“Kích thước?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, có chút khó hiểu.

“Các cậu xem!” Công Tôn đem ảnh chụp khám nghiệm tử thi bày ra bàn rồi giải thích, “Thi thể của Hắc Mạt được chụp riêng với bốn thi thể khác, không hề được chụp chung, đúng không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, nhíu mày.

“Bảy năm trước khi chúng tôi làm pháp y, còn chưa giống bây giờ có một khoa giám sát riêng, chụp ảnh cùng thu thập chứng cứ đều do một mình chúng tôi làm!” Công Tôn nói, “Nên có thể nói, những ảnh chụp hiện trường cùng ảnh chụp giải phẫu, toàn bộ đều do Kiều Vĩ Minh chụp!”

“A...” Triển Chiêu gật đầu, “Ở đây bốn cỗ thi thể để được chụp trong một tấm hình, thế nhưng thi thể của Hắc Mạt lại không cùng xuất hiện với những thi thể kia, mà đều là chụp một mình!”

“Không sai!” Công Tôn nghiêm túc nói, “Ảnh được chụp rất cẩn thận, ngay cả một cái vật để tham chiếu cũng không có, không có cái để so sánh, hơn nữa người đã bị thiêu đến không thể nhận ra, làm phân tích giám định thân phận lại là Kiều Vĩ Minh...”

“Như vậy, Kiều Vĩ Minh muốn nói y là Hác Mạt, y chính là Hác Mạt!” Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn mọi người, “Nói cách khác, người kia căn bản không phải Hác Mạt!”

Công Tôn gật đầu, “Chính xác!”

“Hác Mạt không chết?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Vậy người chết kia là ai?”

“A...” Triển Chiêu đột nhiên vuốt cằm suy tư, “Hình như tôi hiểu rồi... từ đầu đến cuối vụ án, sự thật nằm đó, cùng với mục đích chân chính của Kiều Vĩ Minh.”

## 215. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 28

Chương 28 : Phân tách và chiếm giữ

Tất cả mọi người xoay mặt nhìn Triển Chiêu, “Mục đích chân chính?”

Triển Chiêu gật đầu, “Mật mã ở đây ngoại trừ kích thước như Công Tôn vừa nói, còn có một chữ số cũng quan trọng không kém!”

“Chữ số gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu mỉm cười, “Mười một!”

Tất cả mọi người nhú mày, mười một?

“Còn nhớ vụ một nhân viên chuyển phát bị nổ chết không?” Triển Chiêu hỏi.

Những người khác đều gật đầu, “Là chết trong vụ nổ khí gas ở phòng ký túc xá của giảng viên? !”

“Phỏng chừng cũng không phải là sự cố, ” Triển Chiêu thản nhiên nói, “Chúng ta suy đoán từ từ đi, thử nghĩ một chút xem, nhóm Ngô Tiễn Lương, Hứa Trung bọn họ vì sao lại chết?”

“Bởi vì năm đó bọn họ đều tham gia khi dễ Trần Kiến Tiên?” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu gật đầu, “Chúng ta trước hết đừng để ý đến lời khai của Diệp Linh cùng Trương Hoa, bốn người chung phòng với Hác Mạt vì ai mà chết?”

“Hơn phân nửa là có quan hệ với Hác Mạt!” Công Tôn chau mày, “Nói như vậy, chúng ta bị thừa ra một người bị hại, chính là cái người chết thay cho Hác Mạt kia... đến tội cùng là ai? Hắn là vì ai mà chết? Hác Mạt? hay là những người khác?”

Triển Chiêu gật đầu, “Vì sao bốn người kia lúc chết cũng không quá thống khổ, duy chỉ có hắn, bị chết thảm như vậy ... Có thể thấy được, người hung thủ chân chính muốn hại chết là hắn!”

“Xem ra, chỉ có một người biết rõ toàn bộ mọi chuyện.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói.

Mọi người nhìn nhau —— Ách đại thúc!

“Miêu Nhi, Ách đại thúc nếu không phải là Trần Kiến Tiên, vậy hắn là ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu mỉm cười, gọi điện thoại cho Tương Bình, nhờ anh điều tra xem bảy năm trước ở trường đại học sư phạm có sinh viên hay giảng viên nào mất tích không.

Rất nhanh, Tương Bình gọi trở lại, đích xác bảy năm trước có một lão sư mất tích, tên là Hà Khải.

Triển Chiêu gật đầu, “Người chuyển phát bị nổ chết kia tên là gì?”

“Là Lý Cần.”

Triển Chiêu lại nhờ Tương Bình tra xét một việc khác, “Gọi điện thoại đến phòng quản lý ở nghĩa trang xem, bên cạnh mộ của Trần Kiến Tiên cùng Lưu Phương có phải có một ngôi mộ mang tên Lý Cần không?”

Một lát sau, Tương Bình gọi lại khẳng định, “Có nha, là một ngôi mộ đơn, người lập mộ là giảng viên Vương Nhất Minh, vừa khéo là phòng ký túc xá bị nổ đó chính là phòng của Vương Nhất Minh, sau sự kiện kia hắn liền từ chức.”

“Miêu Nhi... Ý của cậu là?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Ách đại thúc chính là Vương Nhất Minh?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Biết vì sao tôi nghĩ ra không?”

Tất cả mọi người lắc đầu.

“Còn nhớ lúc chúng ta đi tìm Lưu Phương, Lưu Phương có một loại phần nộ khó nén nên tôi đã nói hấn nói dối không?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường chờ mọi người gật đầu.

“Có một sự thực, có thể giải thích rõ tâm tình cùng phản ứng của Lưu Phương.” Triển Chiêu khê mở miệng, phun ra vài từ, “Trần Kiến Tiên thực sự đã chết!”

Tất cả mọi người sững sờ, Bạch Ngọc Đường chau mày, “Tôi hiểu rồi ... Mười bốn năm trước, Lưu Phương cùng Trần Kiến Tiên là một đôi tình nhân, Trần Kiến Tiên bị khi dễ dẫn đến trọng thương, không bao lâu sau thì chết, Lưu Phương chôn cất hấn, rồi cũng như hiện tại, ngày nào cũng ra thăm viếng. Khoảng ba năm sau, cũng chính là mười một năm trước, có một kẻ cũng thương tâm không kém, đó là Vương Nhất Minh, người hấn đi mai táng chính là Lý Cần, cũng là vì bị sự cố ngoài ý muốn mà chết cháy... Hai người khó tránh khỏi sẽ nói chuyện với nhau, sau khi nói chuyện phát hiện ra đều là vì bị người trong trường đại học sư phạm khi dễ, Lưu Phương đã qua nhiều năm nay nên bình tâm hơn nhiều, còn Vương Nhất Minh vẫn rất căm hận, nảy sinh kế hoạch báo thù! Cho nên hấn mới đọc nhiều loại sách trả thù này nọ như vậy. Sau đó, hấn từ Lưu Phương xin đi thân phận của Trần Kiến Tiên, Vương Nhất Minh trên người có bóng, chứng tỏ lúc căn phòng bị nổ hấn cũng có ở bên trong, rất có thể là ở trong đó cùng Lý Cần, sau đó Lý Cần bị nổ chết, hấn vẫn còn sống, liền thay đổi hình dạng, ẩn vào trong trường làm người làm vườn . . .

. . . Bởi vì hấn trước đây là giảng viên, cho nên ở ngón giữa tay phải có một vết chai, vì bị bóng cùng với đã hoá trang qua nên hấn rất khó bị nhận ra, hơn nữa hấn dùng thân phận Trần Kiến Tiên để uy hiếp hiệu trưởng, hiệu trưởng nhất định sẽ đáp ứng để hấn ở lại trong trường!”

Triển Chiêu gật đầu, “Sau đó, hấn trăm phương ngàn kế tham gia vào trò tìm kiếm sát nhân bí ẩn kia, để Trương Hoa bọn họ châm lửa giết chết Hà Khải, không chừng trong lúc đó, những sinh viên kia quả thật đã chết, chỉ có Hà Khải là hôn mê, một chút lửa bốc lên, mới làm hấn tỉnh lại liền đứng lên giãy dụa!”

“Chuyện này cũng giải thích rõ vì sao ngày đó Ách đại thúc không có ở trong phòng trực!” Công Tôn gật đầu, “Thế nhưng còn một điểm tôi vẫn không rõ, vì sao Ách đại thúc lại giết những người khác?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút rồi nói, “Điểm này, chỉ là suy đoán của tôi thôi, mọi người còn nhớ lời Trương Kiến Khải nói không, về chuyện Trương Hoa từng điên điên khùng khùng?”

“Nga...” Bạch Ngọc Đường đưa tay chỉ chỉ Triển Chiêu, “Tôi hiểu rồi, vụ án vào bảy năm sau, Hác Mạt cùng Trương Hoa căn bản không phải bạn bè bình thường, Trương Hoa tự tay đốt chết người mình yêu, không điên mới là lạ ... Gần đây trở nên bình thường là do hấn phát hiện Hác Mạt còn sống, cái bộ dáng muốn nói lại thôi của hấn là bởi vì nếu nói ra sự thật có thể sẽ gây hại tới Hác Mạt... Mà Hác Mạt năm đó tự nhiên biến mất khả năng cùng Ách đại thúc có quan hệ là rất lớn.”

“Cái chết của Lưu Mai cũng có thể giải thích được!” Công Tôn thở dài, “Bảy năm sau, lịch sử lại tái diễn, chuyện tình cảm của Lữ Tề cùng Dương Phàm bị Ách đại thúc phát hiện, mà Lưu Mai lại uy hiếp bọn họ, điểm này thật sâu kích thích đến Ách đại thúc, cho nên hấn đã ra tay giết chết Lưu Mai, đoạt lấy mấy tấm ảnh chụp... Hấn ở lại trông giữ khu rừng này cũng là để chịu tang người yêu!”

Bạch Ngọc Đường lập tức gọi Lạc Thiên bọn họ mang người đi bắt Ách đại thúc, lại quay sang hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, sự tình hình như cũng chưa hiểu toàn bộ!”

Triển Chiêu gật đầu, “Tôi biết, mọi người vẫn còn nghi hoặc, tỷ như Diệp Linh vì sao bị điên, vì sao bị chứng ám ảnh đàn ông? Còn có, Ngô Tiến Lương bọn họ bị chết như thế nào, Kiều Vĩ Minh vì sao muốn bắt Lưu Phương, phải không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Không sai!”

Triển Chiêu nhú trằm ngâm một hồi rồi nói, “Mục đích chân chính của Kiều Vĩ Minh, kỳ thực từ trong sách của y có thể thấy được .”

“Sách?” Tất cả mọi người khó hiểu nhìn Triển Chiêu.

“Mọi người nghĩ xem, Kiều Vĩ Minh tự mình làm báo cáo khám nghiệm tử thi, hơn nữa cũng tham dự vào trò tìm kiếm sát nhân bí ẩn kia, nói cách khác, tự nhiên y sẽ biết, Ách đại thúc chính là hung thủ của vụ án đó?” Triển Chiêu hỏi.

“Không sai!” Công Tôn gật đầu, “Y có ý định bao che cho Ách đại thúc, có thể là từ Ách đại thúc mà biết được chuyện của Lưu Phương ... nên mới dọn nhà đến gần nghĩa trang để quan sát Lưu Phương, sau đó thật sâu mê luyện hần.”

“Vậy y dùng cách liều mạng như thế để bắt cóc Lưu Phương là muốn làm gì?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Đồng quy vu tận sao?”

Triển Chiêu nhẹ nhàng khoát tay áo, “Còn nhớ tôi đã nói với cậu không, muốn trói buộc một người, đem nhốt ở nơi nào là tốt nhất?”

“Cậu nói là trong chính thân thể của mình.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Vậy nếu cậu muốn cả đời quán quít lấy một người, có cách nào làm hần vĩnh viễn không thể thoát khỏi không?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, rồi nhíu mày nhìn lại Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười, “Tiến nhập suy nghĩ của người kia, đem mình trở thành một loại nhân cách khác của người kia, hai người xài chung một cơ thể!”

Mọi người hít một ngụm lạnh khí, tưởng tượng một chút cái loại tình huống này, nếu có một người người khinh ghét nhất tiến nhập vào suy nghĩ của người, cùng xài chung một cơ thể với người, hần có thể chiếm giữ lấy người hoàn toàn ... Đây quả thật là quá ác độc!

“Chuyện này mà cũng làm được sao?” Công Tôn hỏi, “Nhân cách phân liệt đã được chứng minh là một hiện tượng bất thường của tâm lý, thế nhưng nhân cách chuyển di này...”

“Nhân cách chuyển di thực sự có tồn tại!” Triển Chiêu nói, “Thế nhưng có một điều kiện tiên quyết!”

Tất cả mọi người kiên trì nghe Triển Chiêu phân tích.

“Chính là cần phải vô cùng thấu hiểu đối phương, đồng thời có một tâm tình nhớ nhung cực độ!” Triển Chiêu nói, “Loại này tiền lệ có rất nhiều, tỷ như trong hai anh em có một người vì ngoài ý muốn mà tử vong, trong cơ thể người còn lại tập tức phân ra hai loại nhân cách, giống như người chết sống lại vậy! Mặt khác có một loại cảm giác có thể gây ra phân tách nhân cách rất dễ dàng, đó là —— cảm giác có tội!”

“Bọn tôi vẫn chưa hiểu... Ách đại thúc khi nói đến bốn người kia thì vô cùng phẫn nộ, giảng viên Vương Minh kia, cũng nói bọn họ là người xấu? Hơn nữa Ách đại thúc khi nói đến Diệp Linh sao lại rất lạnh lùng? Lại tàn nhẫn với Lưu Mai như vậy?”

“Diệp Linh chẳng lẽ là một Lưu Mai khác?” Công Tôn nhíu mày.

Triển Chiêu nhẹ nhàng khoát tay áo, “Trước đây chúng ta không phải đều hoài nghi ... Vì sao hiệu trưởng đối với bốn nam sinh đó mặc kệ không thèm quản sao?”

“A...” Mọi người hiểu rõ, “Diệp Linh tiếp cận Hắc Mạt, có thể đã có được chứng cứ xác minh quan hệ của cậu ấy cùng Trương Hoa, cho nên bọn họ không kiêng nể gì mà uy hiếp cả hiệu trưởng, mặc kệ bốn nam sinh kia hoành hành, cùng với Diệp Linh tạo nên những thành tích vô cùng vĩ đại! Thử hỏi, một nữ sinh suốt ngày đến câu lạc bộ nghe nhạc rock như vậy... Vì sao thành tích học tập lại tốt như thế?”

“Diệp Linh giả điên?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu mỉm cười, “Diệp Linh đúng là bị điên, bởi vì cô ta đã bị những nhân cách trong cơ thể của mình dần vật đến phát điên!”

Mọi người hít một ngụm lạnh khí, “Những nhân cách khác?”

Triển Chiêu gật đầu, “Cô ta vì sao bị chứng ám ảnh đàn ông? Nếu như một cô gái ý thức được trong cơ thể mình có người đàn ông khác, thì chắc chắn sẽ bị loại bệnh này!”

Tất cả mọi người gật đầu, Bạch Ngọc Đường ngăn cản Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu chậm đã, để tôi...hệ thống lại một chút... Cậu là nói, Diệp Linh bởi vì vụ án năm đó làm cho kinh sợ, rồi bởi vì áy náy mà sinh ra đa nhân cách trong cơ thể, cho nên đã phát điên... Vậy trong cơ thể cô ta rốt cuộc có bao nhiêu nhân cách?”

Triển Chiêu nhún nhún vai, “Tôi khi cùng cô ta tiếp xúc đã phát hiện, ... ít nhất ... ít nhất là sáu!”

“Sáu?” Mọi người kinh hãi, “Sáu người nào?”

“Bốn nam sinh kia, bản thân Diệp Linh, còn có Hác Mạt!” Triển Chiêu nói, “Nếu như Diệp Linh năm đó nghĩ rằng Hác Mạt đã chết, mà cô ta đối với Hác Mạt có chút tình cảm, nhất định sẽ vô cùng hối hận, cô ta sẽ cực độ tưởng nhớ Hác Mạt, đồng thời căm hận chính mình ... Loại căm hận chính mình này sẽ nhanh chóng thay đổi, trở thành thù hận bốn nam sinh kia, sau đó tự mình dựng nên một câu chuyện khác ...”

“Chính là cách cô ta suy nghĩ, rằng cô ta cùng Hác Mạt yêu nhau, nhưng bị bốn người kia cản trở?” Bạch Ngọc Đường thở dài, “Như vậy trong cơ thể cô ta có nhân cách của Hác Mạt sao?”

“Còn nhớ quỷ ảnh Dương Dương thấy ở ký túc xá kia không?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Nhìn qua hình dáng... đúng là nhỏ người lại gầy gò khá giống Diệp Linh, then chốt chính là chúng ta vừa liếc mắt đã biến mất.”

“Cô ta cứ quanh quẩn trong ký túc xá, là bởi vì hung thủ vẫn còn ở bên trong!” Triển Chiêu cười nhẹ, “Thế nhưng những nhân cách khác trong cơ thể Diệp Linh vô cùng e ngại Ách đại thúc... Về phương diện khác, Diệp Linh vừa thấy Trương Hoa đã muốn giết hắn... tìm ngay cái cổ... bởi vì bọn họ chết vì bị cắt cổ... Trương Hoa là người châm lửa, hận hắn cũng là hiển nhiên!”

Ngay lúc đó, Lạc Thiên gọi điện thoại về, nói Ách đại thúc đang ở trong ký túc xá chờ bọn họ, hắn có một lỗi tai điếc, vẫn có thể nghe được mọi thứ, cũng không thể nói là giả câm, bởi vì tiếng nói thực sự rất đáng sợ, khàn khàn đến kỳ cục, nghe nói là do vụ nổ năm đó mà bị thương đến thanh quản.

Gọi Lạc Thiên đưa Ách đại thúc về cảnh cục, Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi... Diệp Linh gặp phải tình trạng này, có phải có liên quan đến Kiều Vĩ Minh không?”

Triển Chiêu gật đầu, “Tỉ mỉ ngẫm nghĩ về sổ sách của Kiều Vĩ Minh, có thể thấy y đã phát triển được nghiên cứu của mình, có vẻ là một loại thí nghiệm!”

“phát triển? thí nghiệm?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Thứ y viết là tâm lý của loại sát thủ biến thái, so với sát thủ biến thái thực sự rất giống, không phải bình thường y hay đến ngục giam sao?” Triển Chiêu nhắc nhở.

“Y đến phân tích nhân cách của những người đó sang cơ thể mình để làm thí nghiệm? Cho nên cơ thể mới mất cân đối như vậy? Y tự biến mình thành cái ống nghiệm à!” Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Y đối với tử vong cũng có sự miêu tả rất tốt.” Triển Chiêu nói, “Bây giờ y đột nhiên phát điên bởi vì nghiên cứu cùng thử nghiệm của y đã hoàn thành, cái mà y gọi là mở rộng trái tim, chính là chỉ cần nhân cách còn sống, thân thể có còn hay không cũng không sao, vẫn có thể làm rất nhiều chuyện! Y là muốn bỏ đi thân thể ống nghiệm của mình, thành công đưa nhân cách của mình chuyển qua cơ thể của Lưu Phương.”

Mọi người hít một ngụm lạnh khí, “Lưu Phương này cả đời cũng không thoát khỏi Kiều Vĩ Minh... Trong cơ thể mình chứa đựng nguyên một kẻ biến thái, quả thực rất đáng sợ!”

“Trước khi y di dời xong chúng ta cần tìm ra hắn!” Công Tôn nói, “Này cũng quá điên cuồng rồi, nhưng là chúng ta không biết y ở đâu!”

“A!” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói, “Có khi tôi biết đó!”

## 216. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 29

### Chương 29 : Chuyện cũ

Trong gian phòng hắc ám, chiếc đồng hồ trên tường tích ta tích tắc từng tiếng một, trên trần chỉ độc một cái đèn vàng đung đưa, nói đúng ra, là một sợi dây điện được thông xuống nối với cái bóng đèn 25W, mặc dù mờ ảo nhưng cũng có thể thấy được tình huống xung quanh.

Lưu Phương bị trói chặt trên ghế, giương mắt nhìn người đang đứng trước mặt.

“Anh là ai?” Lưu Phương hơi hoảng hốt, con người quái dị trước mắt này vừa rồi không biết đã chích cho anh cái gì mà hiện tại toàn thân vô lực, tay chân bị trói nghiêng, người nọ trên tay còn có súng.

“Anh yêu em.” Đang đứng trước mặt Lưu Phương chính là Kiều Vĩ Minh, y cầm trong tay một cái bọc nhỏ, nhìn chằm chằm Lưu Phương rồi mỉm cười.

“Nói thật tôi không nhận ra anh, có phải anh nhận nhầm người rồi không?” Lưu Phương khó nhọc nói, trong ngực có chút khó thở, chắc là bệnh hen suyễn lại tái phát, trong này không khí quá loãng.

Kiều Vĩ Minh lại cười cười, “Anh cũng không còn nhiều thời gian”, vừa nói vừa lôi thứ gì đó ở trong bao ra, là một cái ống tiêm, còn có một bình thuốc nhỏ.

Lưu Phương lắc đầu, “Anh muốn làm gì? Tôi không cần mấy thứ này.”

“Đừng sợ, không có hại đâu.” Kiều Vĩ Minh an ủi hẳn, “Đây chỉ là công cụ để khơi thông thôi.”

“Khơi thông?” Lưu Phương nhíu mày, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

“Để chúng ta chung sống đã, rồi từ từ anh sẽ giải thích với em.” Kiều Vĩ Minh mỉm cười.

“Chung sống?” Lưu Phương có chút bất lực, “Ổ chỗ này? Đây là đâu? Quá thiếu không khí.”

“Một lát nữa em sẽ quen thôi.” Vừa nói vừa đem ống tiêm cắm vào bình thuốc, sau đó hút thứ thuốc trong bình lên rồi tỉ mỉ búng búng ống tiêm, còn không quên ngẩng đầu mỉm cười với Lưu Phương, “Chúng ta còn nhiều chuyện để nói lắm, nhưng hiện tại còn kha khá việc phải làm . . . Để anh tiến nhập vào đầu em rồi. . . Sau đó, chúng ta sẽ vĩnh viễn không rời xa nữa!”

“Tâm thần!” Lưu Phương có chút choáng váng mà mắng to, “Anh bị biến thái sao? Tôi căn bản không nhận ra anh!”

“Anh đã giết chết những kẻ đã làm tổn thương em!” Kiều Vĩ Minh mỉm cười.

“Cái gì?” Lưu Phương khó hiểu ngẩng đầu nhìn y.

“Vương Hữu Nghị, Chương Hàn, Ngô Tiễn Lương, còn có Hứa Trung. . . À, Hứa Trung xem chết thôi, nhưng đừng lo, rồi từ từ anh sẽ vào ngục giam giết chết hẳn, chỉ cần làm tổn thương em, anh sẽ không bao giờ buông tha!”

“Vì. . . Vì sao, đến tốt cùng anh là ai?” Lưu Phương đau đầu, Kiều Vĩ Minh nhìn thấy liền hờn nhẹ lên trán hẳn, “Người mà sắp tới sẽ chiếm lấy toàn bộ thế giới của em, cùng em chia sẻ phân nửa mạng sống . . . cũng là người yêu em nhất trên thế gian này.”

“A. . .” Lưu Phương cười đến sần thảm, “Trên đời này người yêu tôi nhất cũng là người tôi yêu nhất đã chết hơn chục năm trước rồi.”

“Em sẽ quên cậu ta thôi!” Kiều Vĩ Minh cười nhạt, đưa ống tiêm lại gần tay áo của Lưu Phương. . .

“Tôi không muốn, tránh ra. . .” Lưu Phương kịch liệt phản đối, “Tôi chết cũng không muốn quên cậu ấy!”

Kiều Vĩ Minh nắm lấy tay Lưu Phương cố định lại, đang muốn cắm ống tiêm vào thì đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu “Rầm” một tiếng, một đạo tia sáng bắn vào, Lưu Phương cùng Kiều Vĩ Minh đều vì thay đổi ánh sáng đột ngột mà lóa mắt.

Đúng lúc đó có người từ trên nhảy xuống, rồi nghe có người quát lên, “Kiều Vĩ Minh! Buông kim tiêm lùi ra phía sau!”



Kiều Vĩ Minh chỉ kịp nhìn thấy trong đám người nhảy xuống có một người toàn thân bạch y . . . chính là Bạch Ngọc Đường, y mặc kệ bọn họ, tiếp tục đưa kim tiêm lại gần da thịt Lưu Phương, đột nhiên bị một người đứng gần nhất nhào qua đè sang một bên.

Người vừa hành động chính là Lạc Thiên, Lạc Thiên áp y xuống đất, thấy y còn vùng vẫy muốn đứng lên liền thụi ột quyền. . . Khí lực Lạc Thiên vốn đã hơn người, Kiều Vĩ Minh trong nháy mắt như bay mất bảy phần hồn, Mã Hán lao tới đoạt súng trong tay Kiều Vĩ Minh, Công Tôn vừa nhảy xuống tới nơi đã chạy lại nhặt ống tiêm dưới đất lên, cẩn cẩn dực dực bỏ vào trong túi rồi quay qua nói với Lạc Thiên, “Đánh hay lắm!”

“Lưu Phương, không có việc gì chứ?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi qua tháo dây trói cho Lưu Phương.

Hơi thở của Lưu Phương đột nhiên trở nên gấp gáp.

“Anh ta hình như không ổn!” Triển Chiêu cả kinh.

“Là bệnh hen, nơi này dưới lòng đất, không khí loãng quá!” Công Tôn nhanh chân chạy tới nói với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Trong túi hắn có thuốc gì không?”

Bạch Ngọc Đường sờ soạng một hồi rồi từ trong túi của Lưu Phương lấy ra một ống thở, liền lập tức nhét vào miệng hắn.

“A . . . A . . .” Lưu Phương vì bị thiếu dưỡng khí quá lâu ý thức đã trở nên mơ hồ, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu, “Tôi không muốn quên. . .”

Triển Chiêu vỗ vỗ vai hắn thấp giọng an ủi, “Yên tâm đi, anh sẽ không quên đâu.”

Sau đó, mọi người khiêng Lưu Phương ra ngoài, trực tiếp đưa anh ta vào bệnh viện, Kiều Vĩ Minh cũng được Lạc Thiên hộ tống ra, Bạch Ngọc Đường chờ tất cả mọi người lên rồi mới leo lên sau cùng.

Từ trong gian phòng kín mít tối tăm kia chui ra, không ngờ là lên được cái chuồng chó ngay trong sân nhà Kiều Vĩ Minh, trên mặt đất có một phiến đá, có thể di chuyển được.

“Tiểu Bạch, sao cậu biết trong chuồng cho nhà hắn có tầng hầm a?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi.

Bạch Ngọc Đường cười cười, đưa mắt nhìn mấy con chó đang bị Triệu Hổ nắm đầu, “Còn nhớ cái hôm chúng ta quan sát nhà Kiều Vĩ Minh suốt đêm?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu.

“Tôi phát hiện cửa chuồng chó này hình như vẫn đóng ” Bạch Ngọc Đường nói, “Người bình thường nuôi chó lớn trong nhà đều có chuồng riêng cả, nếu như muốn thả rông thì mở cửa chuồng ra, chờ nó đi vào thì khóa lại, nhưng khi chúng ta tới đây lần đầu, Kiều Vĩ Minh đặc biệt đi ra đem cửa chuồng chó khóa lại, sau đó xích chó ở chỗ khác. Sau đó là lần chúng ta giám thị y suốt đêm, cửa chuồng chó vẫn đóng, mấy con chó này đều nằm ngủ bên ngoài. Mặt khác, tô đồ ăn của chó cũng đặt ở bên ngoài, bên trong chuồng một tấm thảm lót cũng không có nhưng lại có không ít dấu chân người.”

“Đi a Tiểu Bạch.” Triển Chiêu vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Lợi hại nha!”

Bạch Ngọc Đường nhếch môi cười, “Biết vì sao phát hiện ra không?”

Triển Chiêu nhún vai lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, “Còn nhớ lúc trước trên đường đi học cậu nhặt về một bầy cún ở ven đường không?”

“Nhớ.” Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Cả thấy là tám con.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, “Đúng vậy, rõ ràng là cậu nhặt chứ không phải tôi, rốt cuộc lão ba tôi phải đưa tôi cùng bầy cún về nhờ một gia đình ở ngoài quê nuôi”. Suy nghĩ một chút, lại cúi người xuống thấp giọng nói, “Nói cho cậu biết một chuyện bí mật!”

“Ừ?” Triển Chiêu gật đầu.

“Hai lão ba đều rất thích nuôi chó, bọn họ có nhờ một người bạn nào đó ở ngoài quê nuôi một con Mastiff Tây Tạng to như con gấu nhỏ á.”

“Thực sự?” Triển Chiêu giật mình, “Sao tôi lại không biết?”

Bạch Ngọc Đường bắt lực lắc đầu, đưa tay vỗ vỗ Triển Chiêu nghiêm túc nói, “Bởi vì cậu là mèo a!”. . .

Triển Chiêu nheo mắt, vươn móng vuốt ra muốn cào người!

“Khụ khụ.” Công Tôn bên cạnh ho khan một tiếng cắt đứt hai người, “Mọi chuyện đã rõ ràng cả rồi nhỉ?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, gật gật đầu rồi gọi mọi người lên xe, cùng nhau chạy tới bệnh viện.

Tình hình của Lưu Phương đã ổn định hơn nhiều, anh ta hiện đang nằm trên giường bệnh, ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gõ cửa, Lưu Phương thu hồi đường nhìn thì thấy Triển Chiêu đang cầm một hộp giấy nhỏ đi vào.

Triển Chiêu đặt hộp giấy xuống cạnh Lưu Phương, Lưu Phương cúi đầu nhìn thì thấy bên trong hộp có một lớp thảm nhung mềm màu trắng, Lilya với cái bụng được băng kín nằm ở bên trong, lúc này đang ngẩng đầu, vô cùng thân thiết mà gọi chủ, “Meo meo. . .”

“Lilya!” Lưu Phương vừa mừng vừa sợ, đưa tay cẩn cẩn dục dục bế nàng ra ngoài, ôm lấy trước ngực rồi nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông.

Lilya đúng là rất tưởng niệm Lưu Phương, liên tục cọ cọ vào tay hấn làm nũng.

Những thành viên khác của SCI đều đứng ngoài cửa vì bác sĩ dặn không được vào quá nhiều người, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu kéo ghế ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Lưu Phương.

“Nói chuyện một chút.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Bắt đầu từ đâu?” Lưu Phương hỏi.

“Anh thấy nói từ đâu cho chúng tôi hiểu rõ ...” Triển Chiêu nhìn hấn nói, “... thì nói từ đó.”

Lưu Phương ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu lại nhìn Bạch Ngọc Đường rồi cười nhẹ, “Hai người là tình nhân sao?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau rồi thoải mái gật đầu.

“Hai người rất xứng đôi.” Lưu Phương nhàn nhạt nói, “Quan hệ giữa tôi cùng Kiến Tiên cũng rất tốt, chúng tôi vẫn nghĩ rằng đi học đại học rồi, rời xa gia đình, thì sẽ có nhiều thời gian ở bên nhau hơn, nhưng thực tế không phải vậy. . .”

Bạch Ngọc Đường cười cười, “Người trong trường nhìn ngó các anh càng nhiều, cho dù là một chút hành động bình thường cũng bị rất nhiều người cười nhạo, vì đã phát hiện ra chuyện của các anh, phải không? Sau đó một đồn mười, mười đồn trăm, rồi trở nên thái quá.”

Lưu Phương có chút ngoài ý muốn ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó nở nụ cười lắc lắc đầu, “Đã nhiều năm thế rồi mà trường học cũng không thay đổi gì a.”

Triển Chiêu ở bên cạnh mở to hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Đơn giản mà nói, Kiến Tiên bị nhốt trong WC, nên lúc hỏa hoạn không thể chạy được, tôi chạy vào cứu cậu ấy, dù đã cố hết sức nhưng cậu ấy vẫn bị thương rất nặng.” Lưu Phương hiện tại kể về chuyện cũ tựa hồ đã bình tĩnh đi nhiều, nhưng vẫn còn phảng phất nét đau thương, “Lúc đầu, Kiến Tiên luôn nói cậu ấy muốn ngồi dậy, cậu ấy muốn báo thù.”

“Báo thù?” Triển Chiêu hỏi.

Lưu Phương gật đầu, “Từ hôm hỏa hoạn đó Kiến Tiên đã thay đổi, không còn là một người ôn hòa lương thiện như trước nữa. Bất quá cũng không thể trách cậu ấy, đúng không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều trầm mặc không nói, chờ hẳn tiếp tục kể chuyện.

“Sau đó, đến một ngày, cậu ấy rất cục chống đỡ không nổi nữa, vết thương bị nhiễm trùng rồi chết.” Lưu Phương thần nhiên nói, “Cha mẹ cậu ấy mất sớm, cậu ấy ở cùng với họ hàng, nhưng họ cũng không quan tâm đến cậu ấy lắm, nên hậu sự của cậu ấy đều là tôi lo. Hồi đó tôi hỏi người ở nghĩa trang, làm thế nào để hợp táng mà người kia còn chưa có chết. Bọn họ mới nói cho tôi biết, có thể mua ngôi mộ bên cạnh, khắc sẵn tên lên bia, chờ khi nào chết thì đem hũ tro tới chôn vào là được. Tôi liền mua khối mộ song bia đó.”

“Anh không nghĩ tới chuyện báo thù sao?” Triển Chiêu hỏi.

Lưu Phương suy nghĩ một chút, “Tôi cũng không biết, tâm tình rất phức tạp, chỉ là ngày qua ngày, tưởng niệm càng sâu, thù hận lại càng mờ nhạt. Tôi không đến trường nữa mà vừa đi học chụp ảnh vừa đi du lịch xung quanh, khi mệt mỏi thì đến mộ của cậu ấy ngồi một lát, cứ như vậy qua ba năm thì tôi gặp được một người.”

“Ách đại thúc?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Vương Nhất Minh?”

“Khi đó tôi bị tiếng khóc khàn khàn của anh ta thu hút.” Lưu Phương nói, “Sau đó tôi đoán, có thể tôi đã chứng kiến những ngày cuối cùng của Kiến Tiên, thấy được sự dày vò thống khổ của cậu ấy, vì thế tôi luôn nghĩ cái chết đối với cậu ấy là sự giải thoát tốt nhất nên tôi mới không thương tâm cho lắm. Còn người kia, rõ ràng là anh ta đột nhiên bị mất đi người yêu đầu nhất, nên mới khổ sở đến như vậy.”

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu hỏi, “Hai người nói chuyện phiếm?”

“Phải.” Lưu Phương gật đầu, “Mới vừa nói chuyện, chúng tôi cũng giật mình, không ngờ anh ta là giảng viên của trường đại học sư phạm, hơn nữa chúng tôi còn gặp phải tình huống giống nhau như vậy . . . Anh ta nói, đường dẫn gas của anh ta không phải bị hỏng, mà là đã được người động tay động chân.”

“Bị động tay động chân?” Bạch Ngọc Đường giật mình, “Là Hà Khải?”

“Anh ta cũng nói qua cái tên này, nghe nói anh ta trước đây là giáo huấn qua nam sinh này, sau đó cậu ta ghi hận trong lòng, liền theo dõi anh ta, rồi phát hiện ra một bí mật. Vương Nhất Minh lúc đó đang cùng một nam sinh tên Lý Cần hẹn hò, nam sinh này là sinh viên của trường khác, nhân viên chuyển phát chỉ là việc ngoài giờ thôi.” Lưu Phương nhớ lại, “Nghe nói ngày đó Hà Khải cố ý đến phòng của Vương Nhất Minh, đem ống dẫn gas kia nối lỏng ra, rồi ở bên ngoài chờ đến lúc Lý Cần trở về tưởng rằng khí than bị rò rỉ, hoặc là Vương Nhất Minh đã tự sát vân vân .. để xem náo nhiệt, không ngờ lại gây ra thảm kịch như vậy.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Hành động của nam sinh này đúng là khiến người ta không nói được lời nào.”

“Tôi cũng kể cho anh ta nghe chuyện của tôi.” Lưu Phương kể, “Anh ta liền hỏi lại rất kĩ một vài tình huống, còn kêu tôi đưa cho giấy tờ tùy thân của Kiến Tiên.”

“Anh không hỏi hẳn dùng là gì mà đã đưa cho hẳn?” Triển Chiêu hỏi, “Hay anh cũng biết hẳn dùng chúng để báo thù?”

Lưu Phương lắc đầu, “Tôi cũng không biết, anh ta chỉ nói muốn chúng, không hề nói dùng làm gì, nhưng là chúng ta ngực đều có nỗi đau. . . nên tôi không chút do dự đưa cho anh ta toàn bộ đồ vật này nọ của Kiến Tiên, sau đó anh ta biến mất, không hề xuất hiện lần nào nữa.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, Ách đại thúc có lẽ đã bắt đầu hành động từ lúc này.

“Đến tận vài hôm trước khi các cậu tới tìm tôi.” Lưu Phương nói, “Nghe kể tình tiết vụ án, cơ bản có thể gom góp chút manh mối mà đoán ra sự tình. . . Không biết vì sao, khi nghe về cảnh ngộ của Ngô Tiến Lương, Hứa Trung bọn họ, tôi hầu như không có cảm giác gì.” Lưu Phương thở dài một hơi, “Sau đó thì tên điên kia đến tìm tôi, bắn bị thương Lilya, rồi chụp thuốc mê mang tôi tới căn phòng kia.”

Thấy Lưu Phương đã có chút mệt mỏi, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đứng lên, xoay người chuẩn bị ra ngoài thì Lưu Phương đột nhiên hỏi, “Hai vị cảnh sát, các cậu nghĩ tôi lúc đó đưa đồ của Kiến Tiên cho Vương Nhất Minh là đúng hay sai?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trầm mặc một hồi lâu, Bạch Ngọc Đường từ chối cho ý kiến, nhún nhún vai đi ra ngoài, Triển Chiêu nói với anh ta, “Nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Rồi vẫy tay với Lilya, “Bye bye Lilya.”

Lilya lắc lắc các đuôi xinh đẹp rồi híp mắt chào Triển Chiêu, “Meo meo. . .”

Ra khỏi bệnh viện, mọi người lên xe, Bạch Trì hỏi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Anh, phần còn lại của vụ án thì sao?”

“Đi về thăm vấn hai người kia.” Bạch Ngọc Đường khởi động xe, “Vương Nhất Minh cùng Kiều Vĩ Minh.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Có thể gọi bọn họ là kẻ cuồng báo thù và kẻ cuồng yêu được rồi đó.”

Chó Mastiff Tây Tạng

## 217. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 30

Chương 30 : Kết thúc và bắt đầu

“Thăm vấn Kiều Vĩ Minh hay Vương Nhất Minh trước đây?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Vương Nhất Minh đi.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu cùng Triển Chiêu đi vào phòng thẩm vấn, những người khác đều đứng ở cửa thủy tinh nhìn vào, ngay cả Bạch Cẩm Đường, Triệu Trinh cùng hai anh em sinh đôi cũng đứng đó nghe, bọn họ thực sự rất có hứng thú với Ách đại thúc này.

“Vương Nhất Minh?” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, nhìn hẩn một chút.

Ách đại thúc gật đầu.

Triển Chiêu hỏi hẩn, “Ông không bị câm, đúng không?”

Vương Nhất Minh gật đầu, “Không bị câm.”

Tất cả mọi người nhú mày, tuy rằng không câm, thế nhưng thanh âm quả thực có chút dọa người.

“Lúc căn phòng nổ dây thanh quản đã bị thương.” Vương Nhất Minh thản nhiên nói, “Nghe có chút dọa người, sợ bị hiệu trưởng bọn họ phát hiện, nên mới giả vờ câm.”

“Dem sự tình năm đó kể chi tiết đi.” Bạch Ngọc Đường nói.

Vương Nhất Minh nhìn bọn họ một lát, rồi không nhanh không chậm nói, “Cần Cần... là thanh mai trúc mã của tôi, em ấy ít tuổi hơn tôi một chút, tôi ở lại trường làm giảng viên, em ấy học tại học viện nghệ thuật, ngành mỹ thuật tạo hình, cái loại tranh mà xem không thể hiểu nổi ấy, gọi là trường phái trừu tượng, em ấy có đi làm ngoài giờ, sau khi học xong sẽ đi chuyển phát thư, bởi vì em ấy rất thích thành phố này, làm nhân viên chuyển phát có thể đi xung quanh, coi như đi thăm thú cũng được.”

Lúc Ách đại thúc hồi tưởng lại chuyện xưa, trên mặt còn mang theo nét tươi cười nhu hòa, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau ... Người này xem ra đối với Lý Cần là rất sâu đậm, đã trầm luân rất sâu không cách nào thoát ra được.

“Khi vụ nổ xảy ra, tôi thực sự không muốn sống nữa.” Vương Nhất Minh nói, “Thế giới như sụp đổ trước mắt, tôi chỉ muốn đi theo Cần Cần cho rồi, nhưng đến khi bình tĩnh hơn chợt phát hiện ra vụ nổ này có chút kì quái.”

“Sao ông phát hiện ra?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ông dẫn gas kia tôi mới đổi không lâu, bởi vì Cần Cần cũng sống ở đó, nên tôi cẩn thận với tất cả những thứ dù nhỏ nhất trong phòng.” Vương Nhất Minh nói, “Tôi vốn chỉ hoài nghi, thế nhưng những lúc Hà Khải nhìn thấy tôi cứ như nhìn thấy quỷ vậy... Cho nên tôi đã điều tra một chút.”

“Một thời gian dài sau đó tôi luôn theo dõi nó.” Vương Nhất Minh cười đến tàn nhẫn, “Một đêm nọ, nó uống say, rồi chạy đến bờ sông khai hết mọi chuyện... Còn hướng về phía dòng sông la hét cái gì mà xin lỗi này nọ, tưởng một câu xin lỗi là đủ sao?”

“Sao ông không giết hắn ngay lúc đó?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Không dễ dàng như vậy!” Ánh mắt Vương Nhất Minh trở nên lạnh lẽo, “Lúc đó nó đã say, giết nó ư, nó một điểm cảnh giác cũng không có, hơn nữa nó còn đang hối hận, giết nó lúc đó thì quá tiện nghi nó rồi. . . . .”

“Cho nên ông phải đợi nhiều như vậy mới giết hắn sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Tôi muốn để nó sống... rồi dần dần quên mất chuyện đó, đối với cuộc sống bắt đầu có lưu luyến, muốn sống một cuộc đời thật tốt đẹp, lúc đó sẽ giết!” Vương Nhất Minh nói xong có chút điên cuồng, “Tựa như nó làm đối với Cần Cần của tôi, tôi cũng muốn nó phải không cam lòng mà chết đi, phải là chết cháy! Để nó càng thống khổ gấp trăm lần!”

Bên ngoài Bạch Trì nghe được liền toàn thân nổi da gà, Triệu Trinh nhẹ nhàng ôm lấy nhóc, bắt đặc dĩ lắc đầu, “Người này hận ý quá sâu.”

“Cũng khó trách hắn.” Đại Đinh nhún nhún vai “Sao có thể cam tâm được... Chỉ là cách làm của hắn đối với con mắt của người ngoài cuộc thì quá tàn nhẫn.”

Tất cả mọi người thở dài.

“Tôi cần thời gian để suy nghĩ ra một kế hoạch thật hoàn hảo.” Vương Nhất Minh nói, “Sau đó, tôi ở bên phần mộ của Cần Cần thì gặp được Lưu Phương... A.” Nói đến đây, Vương Nhất Minh đột nhiên nở nụ cười, “Lần đầu thấy hắn, tôi đã biết chúng tôi giống nhau, đều là những người không có trái tim... Trái tim của hắn, hắn là đã nằm trong ngôi mộ kia rồi.”

“Ông nghe được câu chuyện của Trần Kiến Tiên nên đã nảy sinh kế hoạch trả thù trong đầu?” Triển Chiêu hỏi.

“Không sai.” Vương Nhất Minh gật đầu, “Cách tốt nhất để giám sát Hà Khải chính là làm bảo vệ cho ký túc xá nam, tôi dùng tiền tích cóp đi sửa lại khuôn mặt để giống Trần Kiến Tiên một chút, rồi ăn mặc lôi thôi trà trộn vào trường.”

“Sau đó thế nào?” Triển Chiêu hỏi hắn.

“Sau đó, Hà Khải như đã thay đổi hoàn toàn, hảo hảo học tập, vui vẻ giúp đỡ mọi người... Mọi người nói nó như vừa sống lại.” Vương Nhất Minh mỉm cười nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Hai người nói xem, người như nó có thể sống lại, vì sao hài tử tốt như Cần Cần lại chỉ còn đồng tro tàn nằm trong lòng đất?”

“Kế tiếp?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng không biết trả lời thế nào, chỉ có thể tự hỏi, ông trời đang muốn trêu chọc người ta sao?

“Sau đó, nó tốt nghiệp, được giữ lại làm giảng viên... Dần dần, tôi thấy nó đã trở nên vui vẻ hưởng thụ, còn có cả bạn gái, tôi liền biết, thời cơ đã chín muồi rồi!” Vương Nhất Minh thở dài, “Đồng thời, trong lúc ở lại ký túc xá, tôi đã phát hiện một thằng nhóc nhìn rất giống Cần Cần.”

“Hác Mạt?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Phải.” Biểu tình trên khuôn mặt Vương Nhất Minh dần dần dịu lại, “Mạt Mạt là một đứa trẻ tốt, thông minh lại hiền lành, cậu nhóc không giống những nam sinh khác trêu chọc tôi, cậu nhóc rất tốt với tôi, thường mua đồ ăn giúp tôi, tôi thậm chí có lúc đã nghĩ là Cần Cần sống lại.”

“Sau đó sao?” Triển Chiêu hỏi, “Ông phát hiện ra quan hệ của Hác Mạt cùng Trương Hoa?”

“Trương Hoa căn bản không xứng với Mạt Mạt.” Ách đại thúc cười nhạt một tiếng, “Hắn rõ ràng thích Mạt Mạt, nhưng hắn cũng là con của hiệu trưởng, tương lai rất có tiền đồ, hắn bắt Mạt Mạt chờ hắn, chờ hắn sau khi sự nghiệp thành công rồi mới có thể ở cùng nhau... bản thân biết rõ Mạt Mạt ở trong ký túc xá nhất định sẽ bị nam sinh khác khi dễ hắn cũng không quản... Mà mấy nam sinh chết tiệt kia khi dễ Mạt Mạt đơn

giản chỉ vì cậu bé thích con trai. Sau đó tin đồn ngày một nhiều, Trương Hoa lại vô sỉ nói muốn Mạt Mạt phải nghĩ cách gì đó đi, tốt nhất là tìm một người bạn gái, như vậy lời đồn đại sẽ không còn, lúc này, Diệp Linh xuất hiện.”

“Trương Hoa để Hác Mạt tìm bạn gái để che giấu sao?” Triển Chiêu nhú mày.

“Phải.” Ách đại thúc thở dài, “Mạt Mạt không còn người thân, bình thường đều tâm sự với tôi, nói đến chuyện này cậu bé rất khó chịu, về phần Diệp Linh, tôi biết rất rõ, bởi vì bình thường đều có thể thấy, cô ta kỳ thực là bạn ăn chơi của bốn nam sinh kia, là một nữ sinh rất không có giáo dục. Ban đầu, cô ta ở bên Mạt Mạt chỉ vì muốn lên chụp ảnh Mạt Mạt cùng Trương Hoa, như vậy có thể uy hiếp Trương Hoa, thậm chí uy hiếp cả hiệu trưởng.”

“Ông nói là ban đầu?” Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ, “Sau đó thì khác sao?”

“Tôi đã nói rồi, Mạt Mạt là một đứa trẻ vô cùng tốt.” Ách đại thúc thần nhiên nói, “Cậu nhóc lúc đó tình cảm đối với Trương Hoa đã có chút lạnh dần, mà đối với Diệp Linh lại thấy được những tính cách tốt mà người khác không thấy, cho nên Mạt Mạt đối xử với cô ta rất ôn nhu, còn có thể vì cô ta mà suy nghĩ... Loại con gái như Diệp Linh, có mấy người đối xử với cô ta thật tâm như vậy? Một hai tháng sau, cô ta đã thật lòng nảy sinh tình cảm với Mạt Mạt, sau đó trăm phương nghìn kế muốn giành lấy Mạt Mạt... Trương Hoa lúc đó chẳng khác nào chứa lợn lành thành lợn què. Vì vậy, hắn đã mua chuộc bốn nam sinh trong ký túc xá để đuổi Diệp Linh đi, cướp Mạt Mạt về.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, không nói gì lắc đầu.

“Mạt Mạt lúc đó rất buồn, mà kế hoạch trong đầu tôi đã dần dần hình thành, tôi muốn vừa giết chết Hà Khải vừa cứu Mạt Mạt ra, cậu nhóc không thích hợp với cuộc sống như vậy!” Vương Nhất Minh nói, “Bởi vì chúng tôi canh cửa theo ca, tôi hay dùng thời gian rảnh theo dõi bọn họ. Tôi lúc đó còn trẻ, tóc với mấy thứ linh tinh đều là đồ giả hết, vết sẹo trên mặt này cũng thế... Thay đổi y phục sạch sẽ, căn bản sẽ không ai có thể nhận ra.”

“Ông theo bọn họ đến câu lạc bộ?” Triển Chiêu hỏi.

“Không sai, sau đó gặp người kia.” Ách đại thúc cười cười, “Thực sự là ông trời ban cho tôi cơ hội tốt, cái người mang số hiệu 11 kia là một kẻ rất kì quái, hơn nữa y đối với chữ số 11 này đặc biệt mẫn cảm, giống như bị bệnh vậy.”

Triển Chiêu gật đầu, “Kiều Vĩ Minh đúng là có mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.” Vừa nói vừa quay sang Bạch Ngọc Đường, “Lần trước đến nhà y, tôi thấy sách trên bàn làm việc của y đều được chồng thành mười một quyển một.”

“Không biết y đang nghiên cứu cái gì mà chế ra trò tìm kiếm sát nhân bí ẩn đó.” Vương Nhất Minh nói, “Tôi liền biết cơ hội của tôi tới rồi. Tôi theo chân bọn họ cùng tham gia hoạt động này, buổi tối hôm đó, tôi biết bọn họ hẹn nhau đi nhậu, Trương Hoa như mọi ngày không có về ký túc xá, tôi liền đưa cho bọn kia bốn lon nước, nói rằng trường học phát... Bọn họ uống vào chỉ ngất đi thôi. Đúng lúc đó Mạt Mạt trở về, thấy tình cảnh như thế vô cùng hoảng sợ, tôi kéo cậu nhóc ra ngoài, không dùng điện thoại nữa mà trực tiếp hỏi cậu nhóc, có muốn rời khỏi chỗ này, rời khỏi Diệp Linh Trương Hoa, bắt đầu một cuộc sống mới?”

“Cậu ta đồng ý?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Mạt Mạt hỏi tôi làm sao để xây dựng cuộc sống mới? Tôi chỉ nói cho cậu nhóc biết, tôi có thể tạo một trận hỏa hoạn giả, tôi lại có một ít tiền tích góp có thể đưa cậu nhóc đến một nơi khác, tránh xa khỏi cái thành phố này, hảo hảo sống một cuộc sống khác.” Ách đại thúc thần nhiên nói

“Mạt Mạt liền đồng ý, cậu nhóc không biết tôi muốn giết người, chỉ nghĩ là tôi đang muốn giúp đỡ, hơn nữa cậu nhóc thực sự muốn đào thoát khỏi nơi này. Tôi liền cho cậu ta tiền để rời khỏi đây... Về sau tôi mới biết, Mạt Mạt đêm đó đã đi thật, chỉ mang theo một ít quần áo, đi đến một thành phố khác, bởi vì trường đại học sư phạm có ý định giấu diếm tin tức, cho nên đa số mọi người đều không biết ở đây có hỏa hoạn, Mạt Mạt ở quá xa lại càng không thể biết, hơn nữa cậu nhóc cũng có ý định cắt đứt mọi liên hệ với nơi này. Sau đó, cậu nhóc tìm được một cửa hàng làm bánh ga tô, Mạt Mạt rất thích làm điểm tâm, vài năm gần đây chúng tôi vẫn thư từ qua lại, cậu nhóc hiện tại đã quay về, đang mở một cửa hàng bánh ngọt, làm ăn

rất khá, cũng đã tìm được người yêu thương cậu. Người nọ là một doanh nhân thành công, sau khi ăn bánh cậu làm liền yêu cậu, mỗi ngày đều đến quán giúp đỡ này nọ, bọn họ đã kết hôn rồi, cuộc sống rất hạnh phúc.” Ách đại thúc mỉm cười, “Tôi cả đời hại người, cuối cùng cũng đã cứu được một người tốt.”

“Sau đó, ông giết cả bốn người đang bị hôn mê đó?” Triển Chiêu hỏi.

“Trước tiên tôi giết hết bốn kẻ đó, sau đó đánh thuốc mê Hà Khải.” Ách đại thúc nói, “Tôi dùng điện thoại gọi nó đến ký túc xá nam, nói rằng có một sinh viên của nó đang ở trong phòng nghỉ, hình như muốn tự sát, nó liền sốt ruột chạy đến, sau đó tôi chụp thuốc mê nó.”

“Đến khi trời tối, tôi đưa Hà Khải lên trên phòng, tưới xăng lên người bọn họ, rồi đóng cửa rời đi. Tôi cố ý trốn ở rất xa, bởi vì tôi sợ Hác Mạt không đi ăn uống cùng, Trương Hoa nhất định sẽ trở về tìm.” Ách đại thúc lạnh lùng nói, “Điện thoại của Hác Mạt ở chỗ tôi, đêm đó Trương Hoa nhắn tới ít nhất mười tin, gọi hơn chục cuộc điện thoại, cuối cùng tôi nhắn lại cho hắn nói muốn chia tay, Trương Hoa liền hốt hoảng chạy về, Diệp Linh cũng về theo.”

Mọi chuyện kể tiếp, mọi người đều rõ ràng, thảo nào Diệp Linh cùng Trương Hoa lại thành ra như vậy, bọn họ cho rằng chính tay mình đã giết chết người thân ái nhất, cho nên mới phát điên...

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu hỏi, “Kiều Vĩ Minh với ông gặp nhau khi nào?”

“Cậu nói cái người số hiệu 11 sao?” Vương Nhất Minh gật đầu, “Y rất thông minh, sau lại phát hiện ra manh mối liền đến tìm tôi, ra điều kiện nếu tôi kể rõ mọi chuyện y sẽ không tố giác tôi, tôi liền đem mọi chuyện kể ra.”

“Sau đó?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Y làm cái gì ông có biết không?”

“Sau khi các cậu tới tìm tôi tôi mới biết được y đã giết nhiều người như vậy... Bất quá, hình như y đã làm gì đó với Diệp Linh... Ừm, nói đúng ra, là người phụ nữ đi theo y làm.” Ách đại thúc nhớ lại.

“Phụ nữ?” Triển Chiêu thất kinh, “Người phụ nữ nào?”

“Một người khoảng ba mươi tuổi, rất đẹp, mặc một thân hắc phục.” Ách đại thúc nói, “Lúc đầu tôi tưởng đó là vợ của số hiệu 11, cũng không nói gì. Diệp Linh lúc đó thần kinh có chút không bình thường, ngày nào cũng trốn về đây, nói muốn tìm “Mạt Mạt” Có một ngày Kiều Vĩ Minh cùng người phụ nữ kia cùng cô ta ở trong phòng rất lâu, vì tôi rất ghét Diệp Linh nên bọn họ nói cái gì tôi cũng không muốn quản.”

“Vậy sau đó thì sao?” Triển Chiêu hỏi, “Diệp Linh có cái gì kỳ quái không?”

“Có.” Ách đại thúc gật đầu, “Cả ngày biến mình thành một thằng con trai, rồi trở nên điên điên khùng khùng, luôn ăn mặc một thân bạch y ở trong ký túc xá đi tới đi lui.”

“Cô ta có tự đối thoại một mình không?” Triển Chiêu hỏi.

“Không có.” Ách đại thúc lắc đầu “Mà cũng không rõ nữa, nói chung rất quái lạ.”

“Lưu Mai thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Ông vì muốn bảo vệ Lữ Tề bọn họ mà giết cô bé?”

“Đúng.” Ách đại thúc gật đầu, “Bây giờ tôi còn ở đây mục đích duy nhất là muốn bảo vệ những đôi tình nhân thế này, để bọn họ có thể hạnh phúc bên nhau.”

Ách đại thúc vừa dứt lời, Triển Chiêu đột ngột đứng lên, chạy vội vào phòng thẩm vấn sát vách.

Bạch Ngọc Đường cũng lập tức chạy theo.

Đẩy cửa ra, Triển Chiêu nhìn Kiều Vĩ Minh đang bị khóa trên ghế, “Người phụ nữ kia là ai?”

Kiều Vĩ Minh nhìn Triển Chiêu một chút, rồi lại nhìn sang Bạch Ngọc Đường, cười cười nói, “Một người bạn.”

“Bạn?” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, rồi ngồi xuống nói, “Diệp Linh phát điên, có dấu hiệu bị thôi miên rất rõ ràng... Thế nhưng ông không thể thôi miên, còn có bình thuốc đó, là ai đưa cho ông?”

Kiều Vĩ Minh hơi nở nụ cười, nhàn nhạt phun ra, “Bạn ...”

Triển Chiêu nhú mày, lại nghe Kiều Vĩ Minh hỏi, “Tiến sỹ Triển ... Cậu nghĩ nhân cách chuyển di, người chết chuyển thể sống lại, có tồn tại không?”

“Nhân cách chuyển di hay người chết chuyển thể sống lại căn bản đều không tồn tại, con người nếu đã chết, tư duy cũng sẽ chết theo.” Triển Chiêu nói, “Mặc dù là một người sống có được nhân cách của người đã chết cũng vậy thôi, loại tồn tại này, cũng chỉ là một loại phim âm bản của người đã chết chứ không phải là người đó.”

“Ha ha a...” Kiều Vĩ Minh lắc đầu cười nhẹ, “Tôi không cho rằng như thế.”

“Cái gì?” Triển Chiêu nhú mày.

“Vậy cậu nói xem... Vì sao tôi lại yêu Lưu Phương đến phát cuồng như vậy?” Kiều Vĩ Minh đột nhiên hỏi.

Triển Chiêu sững sốt, một lúc lâu mới nói, “Ông ... Ông là nói, ông có nhân cách của Trần Kiến Tiên ...”

“Ha ha ha...” Kiều Vĩ Minh vui vẻ nở nụ cười, “Cậu xem có bao nhiêu thần kỳ? Tôi vừa mở mắt tỉnh dậy, phát hiện chính mình lại đi yêu một người chưa bao giờ gặp qua, hơn nữa yêu đến chết đi sống lại... Ha ha.”

“Khụ khụ...” Kiều Vĩ Minh đang cười vang bỗng nhiên ho lên vài tiếng, vừa ho vừa ói ra một búng máu.

“Ông làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường kinh hãi, Công Tôn cũng vọt vào kiểm tra mạch đập của y, “Không đập!”

“Cái gì?” Triển Chiêu nắm áo y, “Kiều Vĩ Minh, người phụ nữ kia rốt cuộc là ai? Cô ta đã làm gì với ông?”

Kiều Vĩ Minh trên mặt mang theo ý cười, nói với Triển Chiêu hai chữ cuối cùng, “11...” Rồi đi đời nhà ma.

“Nguy rồi!” Triển Chiêu đột nhiên nói với Bạch Ngọc Đường, “Diệp Linh có khả năng gặp nguy hiểm!”

Mọi người lập tức xông ra ngoài chạy thẳng đến trại an dưỡng, trên đường đi gặp một chiếc xe Audi màu xám đi ngược chiều chạy vụt qua, Triển Chiêu cũng có nhìn thoáng qua chiếc xe, nhưng lúc này tâm anh loạn như ma, hơn nữa lái xe là một người đàn ông, nên không để ý nhiều.

Đi tới trại an dưỡng thì thấy Diệp Linh vẫn đang ngồi yên ổn trong phòng bệnh, Triển Chiêu bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm.

“Diệp Linh.” Triển Chiêu gọi cô ta.

“Anh là ai?” Diệp Linh khó hiểu nhìn Triển Chiêu rồi dáo dác nhìn ra bên ngoài, “Tôi vì sao lại ở đây a? Đây, có ai ngoài đó không? Tôi muốn về nhà!”

Mọi người ngây ngẩn cả người, Triển Chiêu bước lên trước nhìn chằm chằm vào mắt của cô ta thật lâu, sau đó thở dài nói với Ngọc Đường, “Thôi miên đã được giải trừ.”

“Giải trừ rồi?” Bạch Ngọc Đường giật mình.

“Diệp Linh, cô năm nay bao nhiêu tuổi?” Triển Chiêu hỏi.

“Tôi hai mươi a.” Diệp Linh trả lời, “Đang học đại học.”

Mọi người trái phải nhìn nhau... Tới chậm một bước rồi.

Dưới chân núi, chiếc xe Audi bạc đỗ lại ở ven đường, lúc này, ghé phó lái vốn đang ngả xuống bỗng từ từ dựng lên, một người phụ nữ đang ngồi đó, một thân hắc y cùng mái tóc quần màu đỏ, cô ta hỏi người lái xe, “Đây... Đó là con trai của Triển Khải Thiên và Bạch Duẫn Văn sao?”

“Phải.” Nam nhân gật đầu, “Mang bộ gien hoàn mỹ của Triệu Tước, tiềm lực vô hạn.”

“Ồ...” Người phụ nữ nọ cảm thấy rất hứng thú dựa vào cửa sổ cười, “Còn thừa hưởng khuôn mặt hoàn mỹ của hai ông bố nữa, ừm, thực sự là hai hài tử khả ái.”

“Bây giờ không phải lúc động vào bọn họ, cô nên tránh xa chút đi, cẩn thận chủ nhân mất hứng.” Nam nhân nói xong khởi động xe rời đi.



Đêm đó, báo cáo khám nghiệm của Kiều Vĩ Minh đã làm xong, kết quả chẩn đoán làm mọi người lú lờ, trong lòng ngực Kiều Vĩ Minh có một quả bom cùng máy nghe trộm mini, tương đối phức tạp, quả bom được điều khiển từ xa, cho nên tim của y đã vỡ nát.

Từ trại an dưỡng trở về, Triển Chiêu cả ngày đều rầu rĩ không vui, Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vai anh, “Miêu Nhi ... Xem ra đằng sau còn chút rắc rối khó giải quyết, thế nhưng đầu mối đều đã bị chặt đứt, chúng ta muốn tra đến cùng cũng phải kiên trì, đúng không?”

“Nói thì nói thế.” Triển Chiêu vẫn có chút âm ỉ.

“Vậy chúng ta đi làm chút chuyện vui vẻ đi.” Bạch Ngọc Đường lôi anh xuống lầu, rồi lấy xe chạy đi.

Rất nhanh, xe dừng lại ở một khu phố náo nhiệt.

“Nhìn chỗ đó kia!” Bạch Ngọc Đường đưa tay chỉ về phía một dãy nhà ở ven đường, thì thấy một trong số đó là cửa hàng mang tên “Cửa hàng bánh ngọt Mạt Mạt”

“Là Hác Mạt sao?” Triển Chiêu kinh hỉ.

“Hắc là thế.” Bạch Ngọc Đường cười, “Tôi nhờ người điều tra một chút, Hác Mạt đã trở về cách đây không lâu, có lẽ Trương Hoa phát hiện ra sự tồn tại của anh ta nên mới bình thường trở lại.”

Triển Chiêu xuống xe cùng Bạch Ngọc Đường chạy tới xếp hàng, nhân tiện hỏi mấy nữ sinh đứng đằng trước, “Ồ đây bán gì thế, xếp hàng dài như vậy?”

“Bánh puffs nguyên kem.” Một nữ sinh cười tủm tỉm trả lời, “Ăn rất ngon a, còn có, anh thợ làm bánh với anh phụ việc đều rất đẹp trai nha, tôi phát hiện trên cổ bọn họ còn có đeo dây chuyền đôi, cũng có đeo nhẫn cưới nữa, thật xứng đôi a!” Nói xong, còn đưa mắt liếc Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, trong lòng gào thét, hai người này còn đẹp hơn a~~.

Xếp hàng một lúc, hai người bọn họ mua một túi lớn bánh puffs kem, thấy Hác Mạt cùng một người đàn ông cao lớn đứng cùng một chỗ, người này phụ trách đóng gói và giúp Hác Mạt đổ sữa vào, tay chân tuy có chút vụng về, thế nhưng làm việc vô cùng nghiêm túc, lâu lâu lại ngẩng lên hỏi, “Mạt Mạt, như vậy có đúng không? Mạt Mạt, em có khát không? Mạt Mạt, buổi tối muốn ăn gì...”

“Ui chào!” Triển Chiêu vừa gặm bánh vừa cùng Bạch Ngọc Đường trở về, “Bánh puffs này ngon thật a.”

“Thật không?” Bạch Ngọc Đường cười cười đi tới bên cạnh xe, đột nhiên giơ tay lên vẫy vẫy, Triển Chiêu ngẩng đầu thì thấy Trương Hoa đang đứng cách đó không xa. Thấy Bạch Ngọc Đường vẫy tay với mình hắn liền chậm chạp đi tới, “Tôi chỉ muốn xem cậu ấy có ổn không thôi ... Tôi sẽ không quấy rầy cậu ấy!”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau cười, Triển Chiêu đưa cho hắn túi bánh trong tay, “Nếu còn sống, cũng tìm một cơ hội để bắt đầu lại đi.” Nói rồi, cùng Bạch Ngọc Đường leo lên xe, nhanh chóng rời đi.

...

Đêm khuya, Bao Chứng ở trong phòng làm việc coi video quay lại cảnh thẩm vấn Kiều Vĩ Minh, trên tay cầm một ít tư liệu. Ông nhìn chăm chăm vào tấm hình chụp một người phụ nữ một hồi lâu rồi nhấc điện thoại lên.

“A lô? Khải Thiên, là tôi.” Bao Chứng khe khẽ thở dài, xoa xoa huyệt thái dương, “Bọn họ đã xuất hiện.”

“Cậu chắc không?” Triển Khải Thiên trầm mặc một hồi rồi hỏi.

“Chắc.” Bao Chứng trầm giọng trả lời, “Hơn nữa lần này đến rất gần hai thằng nhóc, giống như đang thăm dò, Tiểu Chiêu hình như cũng có chút phát hiện.”

“Tôi biết rồi.” Triển Khải Thiên gật đầu, “Tôi sẽ cùng Duẩn Văn nghĩ biện pháp, đừng kinh động đến hai thằng bé, còn có...”

“Cậu yên tâm đi.” Bao Chứng nói, “Tôi sẽ nói cậu ta trông chừng Triệu Tước, không cho hắn làm bậy.”

...

— KẾT ÁN —

## 218. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 31

Phiên ngoại: chuyện cũ của mèo và chuột

Sau khi vụ án Kiều Vi Minh chấm dứt, Bao Chứng cho SCI đã bận rộn cả tháng nay xả hơi ba ngày, ai cũng háo hức trở về nhà.

Công Tôn bị Bạch Cẩm Đường nhét vào máy bay, đến một hòn đảo xinh đẹp không người lui tới, cùng nhau tận hưởng ba ngày ngọt ngào hạnh phúc.

Bạch Trì gần đây bận rộn không có thời gian quản Triệu Trinh cùng Lisbon, vừa về đến nhà đã thấy bên trong phủ đầy bụi. Triệu Trinh đang hào hứng phác thảo kế hoạch vui chơi thì bị Bạch Trì túm vào trong.

Vươn tay với lấy tạp dề, Tiểu Bạch Trì chỉ vào Lisbon cùng Triệu Trinh, “Các người ba ngày này ngồi một chỗ cho tôi, để tôi tổng vệ sinh!!!”

Đại Đình Tiểu Đình vì bị Bạch Cẩm Đường bỏ rơi, nên đã mua một đồng lớn đồ ăn vặt rồi ôm đồ ngủ đến nhà Trương Bình, thử nghiệm ba ngày sinh hoạt kiểu otaku, cả ngày coi thể thao và chơi các loại game nổi tiếng thế giới. (này chém nha các nàng ^^~ otaku có nhiều nghĩa, nghĩa ta dùng ở đây là những người chuyên nhốt mình trong nhà ôm pc + TV + manga ^^

~)

Mã Hán cùng Triệu Hồ thật vất vả mới được nghỉ ngơi, lại bị hai vị mỹ nữ tích cực lôi kéo đi hẹn hò.

Vương Triều về nhà với vợ con, Trương Long cũng về bù đắp cho bạn gái.

Lạc Thiên mấy ngày nay rất đau đầu, Dương Dương cả ngày nghĩ cách tác hợp anh cùng Mã Hán, tiểu tử thời này bắt cả hai người dắt đi công viên chơi, sau đó lại cùng đám bạn chạy đi chơi bóng mấy tiếng liền, để lại anh cùng Mã Hán đứng ngoài mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

Triển Bạch ma ma hai người mới chiều cổ Lilya vài ngày đã nảy sinh hứng thú với việc sinh mèo con, liền cùng nhau mang theo Lỗ Ban đến nhà Lưu Phương, vì Lưu Phương không có ai chăm sóc, hai vị ma ma vừa cho hần uống thuốc tắm bổ vừa thuận tiện để Lilya cùng Lỗ Ban thân cận... Bất quá Lilya hình như ngại Lỗ Ban quá béo, nên rất thờ ơ, Lỗ Ban thì vô cùng vui vẻ phấn khích, thừa dịp Lilya bị thương mà vô cùng xun xoe săn đón.

Tất cả mọi người đều có việc để làm, Bạch Ngọc Đường cũng tính toán có nên cùng Triển Chiêu làm chút chuyện thân mật hay không, thế nhưng Triển Chiêu từ sáng sớm đã nhốt mình trên gác, không biết là bận bịu cái gì.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường bò lên trên gác, thì thấy Triển Chiêu đang chôn mình giữa một đồng rương hòm giấy tờ, hình như đang xem lại chuyện trước đây.

“Cậu tìm gì thế?” Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ nhìn qua, thì thấy Triển Chiêu lôi toàn bộ nhật ký, bút ký, ảnh chụp hồi còn đi học bày đầy ra sàn.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, Triển Chiêu ngẩng đầu lên liếc Ngọc Đường, nhỏ giọng nói thầm, “Không lý do gì cả trường đều biết, chỉ có tôi là không!”

“Còn đang nghĩ về việc đó sao?” Bạch Ngọc Đường đến bên cạnh ngồi xuống.

“Cậu không chịu nói, tôi không thể làm gì khác hơn là tự mình đoán.” Triển Chiêu lẩm bẩm, “Cậu không chịu nói, Công Tôn biết cũng không chịu nói...” Đang oán hận, Triển Chiêu vô ý lôi ra quyển Sherlock Holmes Bạch Ngọc Đường vẫn hay đọc, bìa sách đã bị hỏng được bọc lại bằng giấy cứng, Triển Chiêu cầm lên lật lật vài trang thì —— lộ ra một tấm ảnh.

Cầm lên xem thì ra đó là một tấm ảnh đã cũ được chụp vào ban đêm, hình ảnh tương đối mờ, là chụp cùng Bạch Ngọc Đường cùng chiếc xe, bản thân mình thì đang nằm hờ trên mui xe, Bạch Ngọc Đường tựa ở bên cạnh, tư thế này, như là đang hôn ...

“A?” Triển Chiêu cả kinh, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ảnh này được chụp lúc nào?”

Bạch Ngọc Đường cười nhún nhún vai, “Không nhớ rõ a.”

“Cậu gạt người!” Triển Chiêu nhào tới nhéo anh, “Cậu nói cho tôi biết, đến tột cùng là thế nào! Nói!”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đang ở trên người mình tức giận thì cười cười, “Thực sự không nhớ rõ mà.”

Triển Chiêu thấy đe dọa vô ích, liền leo xuống, hung hăng trừng Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng nói thầm, “Đêm nay phân phòng ngủ!”

“Không được!” Bạch Ngọc Đường lao qua cọ cọ, “Hai ta thật vất vả mới được nghỉ ngơi, tôi còn muốn làm suốt đêm a.”

“Cậu không nói thì cả đời đừng hòng động vào tôi!” Triển Chiêu ở bên cạnh hờn dỗi.

Bạch Ngọc Đường có chút bất lực, Triển Chiêu đã ra tuyệt chiêu này để uy hiếp anh rồi, đành thỏa hiệp thôi, “Ai, được rồi được rồi... Xem như tôi sợ cậu.”

“Nói mau!” Triển Chiêu vội vàng sáp lại.

“Là bởi vì tấm ảnh này.” Bạch Ngọc Đường cầm lấy tấm hình trên tay Triển Chiêu nhìn một lúc, “Còn nhớ lúc mới vào đại học, tôi tìm nam sinh bên ban võ thuật để đánh tay đôi, ai thắng tôi sẽ tặng xe cho người đó không?”

“Nhớ chứ.” Triển Chiêu nhún vai, “Ai cũng nói cậu bị điên rồi.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường cười cười, đến một cái rương khác lục tìm một lúc, lấy ra một xấp ảnh đưa cho Triển Chiêu, “Nhìn xem.”

Triển Chiêu nhận lấy nhìn qua, thì thấy trên mỗi tấm đều là Bạch Ngọc Đường áp một nam sinh khác ở trên xe, hoặc là cùng đứng bên cạnh xe, góc chụp y hệt nhau, hơn nữa ảnh này đều chụp vào ban đêm, dưới ánh đèn mờ ảo.

“A?” Triển Chiêu cầm lấy xấp ảnh này so với tấm vừa này, cảm giác thật giống nhau.

“Nếu đặt những tấm ảnh này vào với nhau, thì sẽ nghĩ là tôi đang đánh cậu hay là đang hôn cậu?” Bạch Ngọc Đường cầm xấp ảnh hỏi.

“Ừm...” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Nếu để cùng một chỗ thì không giống đang hôn tôi, giống đang khổng chế tôi hơn.”

“Người chụp ảnh này là một nữ sinh tên Du Tĩnh.” Bạch Ngọc Đường lấy tấm ảnh chụp mình đang hôn Triển Chiêu ra, “Còn nhớ rõ cô gái này không?”

“Nhớ a.” Triển Chiêu gật đầu, “Trước đây ở trong hội sinh viên đúng không? Rất đẹp a.”

Bạch Ngọc Đường cau mày, cầm ảnh chụp nói, “Hai chúng ta lúc mới vào trường, không phải đều nhỏ tuổi hơn bọn họ sao, ngày đó sinh nhật chúng ta, cậu uống say, tôi mới khiêng cậu trở về.”

“Hình như là có chuyện này.” Triển Chiêu sờ sờ đầu, nhớ lại.

“Cậu còn ảm ỉ không chịu về ký túc xá.” Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ, “Rồi lăn lên mui xe của tôi ngủ mất, tôi cũng mặc kệ cậu... Bất quá ngồi cạnh cậu một lúc... Tôi đột nhiên muốn hôn thử cậu một cái xem... Khụ khụ.”

Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, Triển Chiêu đắc ý nở nụ cười, “A... Hóa ra là cậu từ nhỏ đã thâm thương trộm nhớ tôi!”

“Không phải từ nhỏ!” Bạch Ngọc Đường nhăn mày, “Tôi khi đó đã mười bảy không thể tính là nhỏ, hơn nữa cậu uống say tôi cũng uống không ít, chính là nhất thời xúc động.”

Triển Chiêu cười đến hả hê, “Sau đó sao?”

“Sau đó tôi cảm giác được hình như có người đang chụp hình chúng ta...” Bạch Ngọc Đường hời hợt kể, “Tôi đã phát hiện có một nữ sinh luôn đi theo chúng ta từ trước rồi, nhưng cũng không quá để ý.”

“Đúng vậy, nữ sinh đi theo cậu vốn không ít.” Triển Chiêu đành đã nói.

Bạch Ngọc Đường liếc sang, “Cậu có tư cách nói tôi sao? ! Cậu không nhìn lại xem đi theo cậu có ít không!”

“Sau đó sao?” Triển Chiêu cắt lời, bắt anh tiếp tục kể.

“Ngày hôm sau cô ta tới tìm tôi, cho tôi xem tấm hình, ra điều kiện tôi phải cùng cô ta hẹn hò, nếu không sẽ công khai tấm ảnh.”

Triển Chiêu nheo mắt, cậu trả lời thế nào?

“Tôi nói không có hứng thú.” Bạch Ngọc Đường nói, “Sau đó cô ta nói vậy cô ta sẽ đưa ảnh này cho cậu xem, để cậu hẹn hò với cô ta cũng được.”

Triển Chiêu lại nheo mắt, “Nhưng cô ta không có tới!”

“Cô ta tới thì cậu tính thế nào?” Bạch Ngọc Đường đỡ khóc đỡ cười nhìn Triển Chiêu, “Thôi miên cô ta hay cần xé cô ta?”

“Sau đó sao? Cậu giải quyết thế nào?” Triển Chiêu tiếp tục truy hỏi

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, “Tôi nói cô ta cho tôi ba ngày để suy nghĩ, mấy ngày này cô ta không được kinh động đến cậu cũng không được quấy rầy tôi.”

Triển Chiêu trong lòng khê động, nhẹ hỏi, “Sau đó?”

“Sau đó ta tìm Công Tôn giúp đỡ, nhờ anh ấy chụp hình giùm, tôi nhờ người tung tin tôi muốn một mình đấu tay đôi với tất cả thành viên ban võ thuật, ai thắng tôi sẽ tặng xe cho, liên tục ba ngày, cứ từ lúc tan học đến tối muộn, tôi đều ở thao trường luận bàn võ thuật.” Bạch Ngọc Đường hơi nhăn mi, “Công Tôn chụp hình liên tục, đến tối trở về bọn tôi đi rửa ảnh, chọn ra những tấm cậu đang xem đó, để che đậy tấm hình kia. Ba ngày sau tôi đi tìm nữ sinh kia, đưa xấp ảnh cho cô ta, nói, cô muốn dán đâu thì dán, dán khắp trường cũng được.”

“Cách này hay nha! Cái này gọi là bị lóa mắt mà bỏ qua trọng điểm!” Triển Chiêu vỗ tay một cái, “Nữ sinh kia thì sao? Cô ta nói thế nào?”

“Cô ta cũng choáng váng, sau đó tôi còn nói với cô ta...” Bạch Ngọc Đường nhắc đến người này, ánh mắt trở nên băng lãnh mà nhìn chăm chú vào Triển Chiêu, “Tôi nói với cô ta, “cô muốn dán thế nào thì cứ dán, ai chẳng biết tôi cùng Triển Chiêu từ khi sinh ra đã luôn ở cạnh nhau, thân mật một chút là chuyện bình thường. Bất quá có một điều cô nên nhớ kỹ, trên đời này, không ai có thể uy hiếp Bạch Ngọc Đường tôi, cũng không ai có thể uy hiếp Triển Chiêu.”

Nói xong chớp mắt, “Thế thôi.”

Triển Chiêu mở to hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó thu hồi đồng ảnh chụp, khước miệng nhếch lên, “Chuột chết, thắng rất đẹp.” Suy nghĩ một chút, lại hỏi, “Vậy những lời cậu nói với Lưu Phương là có ý gì a? Nói là mọi người trong trường sẽ nhìn chòng chọc vào a...”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút rồi nói, “Cậu suốt ngày ngồi mồi ở trong thư viện không hề nói chuyện cùng ai nên không biết, chứ việc chúng ta quá thân mật dẫn đến không ít nhàn ngôn toái ngữ... Bất quá nếu ai dám nói bậy mà để tôi nghe được tôi sẽ không khách khí... Dần dần không còn ai nói nữa.”

“Nga...” Triển Chiêu nhìn lại tấm ảnh khơi mào mọi chuyện không khỏi nhếch miệng cười, lại hỏi Bạch Ngọc Đường, “Vậy cậu chỉ Dương Phàm cùng Lữ Tề cách gì thế?”

“À... Tôi chỉ bọn họ nên ...” Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường im lặng tính toán một hồi, rồi xoa xoa cằm Triển Chiêu, “Miêu Nhi, tôi muốn thưởng, không thưởng tôi không kể nữa!”

Triển Chiêu liếc mắt, “Muốn thưởng cái gì?”

Bạch Ngọc Đường cười tủm tỉm, rồi sáp lại vừa cõ y phục của Triển Chiêu vừa thăm thì, “Miêu Nhi, chúng ta cũng đi nghỉ phép đi? Ba ngày đó, tới một nơi cảnh đẹp như tranh, mỗi ngày đều làm từ sáng đến tối đi!”

“Thần kinh!” Triển Chiêu để yên cho hấn hôn, nhưng trong đầu vẫn còn nhớ đến chuyện kia, liền hỏi, “Cậu có nói không hả? Rốt cuộc là cách gì?”

“Um, chờ một chút...” Bạch Ngọc Đường trượt tay xuống thoát đi áo sơ mi của Triển Chiêu, “Đang thời khắc mấu chốt!”

“Cái gì mấu chốt... Ngô.” Triển Chiêu chưa kịp nói xong, Bạch Ngọc Đường đã dùng miệng chặn lại, sau đó, Bạch Ngọc Đường từ trên khoe miệng Triển Chiêu hôn qua khuôn mặt, rồi khẽ nhắm nháp vành tai, từng đợt tê dại dâng trào, Triển Chiêu cảm giác được hơi thở của Bạch Ngọc Đường nhịn không được mà thở gấp.

“Miêu Nhi, đừng nóng vội, đến đây.” Bạch Ngọc Đường mở miệng chọc ghẹo, làm Triển Chiêu cảm phần trừng mắt, nhưng cái ánh mắt này lại không mang chút hung hãn nào mà lại thấp thoáng một tia mê hoặc chết người, Bạch Ngọc Đường vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, thầm nghĩ nếu không làm gì thì thật là có lỗi với bản thân.

Sau đó, Triển Chiêu cảm giác bị Bạch Ngọc Đường ôm trọn lấy, sức nóng dần dần lan tỏa toàn thân liền gấp gáp nói, “Này! Nói cho xong đã, là dùng cách gì?”

Bạch Ngọc Đường đang say mê nhìn gương mặt cùng thân thể của Triển Chiêu, làm sao nghe được lời nào nữa, đôi môi hấn chậm rãi trượt dọc theo đường cổ của Triển Chiêu, lướt qua hầu kết hơi gồ lên, rồi nhẹ nhàng cắn một ngụm, Triển Chiêu không thể làm gì hơn là phát ra tiếng thở dốc mê người.

Này tuyệt đối là muốn cổ vũ người ta mà, toàn thân Bạch Ngọc Đường lập tức toát ra một loại mong muốn chiếm hữu mãnh liệt, vẫn ôm chặt lấy Triển Chiêu, đôi môi còn lưu luyến trên bờ vai gầy gầy, chứa đựng sự yêu thương nồng cháy.

“Ê ê!” Triển Chiêu đẩy hấn ra, “Cậu nói cho xong rồi hẵng động dục chứ!”

Thế nhưng lúc này Bạch Ngọc Đường đã không có lý trí nữa rồi, hấn hôn vai Triển Chiêu, lướt qua xương quai xanh, lưu luyến ở trước ngực, ngậm lấy khối chu sa nhẹ nhàng cắn một cái, sau đó dạo xung quanh một vòng như muốn để lại dấu răng của chính mình trên cơ thể Triển Chiêu.

“A!” Triển Chiêu nhịn không được nữa khẽ rên lên, Bạch Ngọc Đường giống như đang phóng lửa trên người anh vậy, loại nóng rực này như có lực mê hoặc, làm cho Triển Chiêu đã bị ăn trọn từ nãy đến giờ ham muốn càng nhiều hơn. Phát hiện chính mình cho dù bị trêu chọc cũng không thể chống cự lại con người đang ở trước mặt này, Triển Chiêu đột nhiên thấy không phục, liền há mồm, tại trên cổ Bạch Ngọc Đường hung hăng cắn một cái ... Nhưng không như mong muốn, đau đớn trên không hề khiến Bạch Ngọc Đường có nửa phần thu liễm, trái lại càng thôi thúc hấn, làm hấn càng đắm mình sâu trong dục vọng

Nhìn Triển Chiêu dần dần trở nên mê loạn, Bạch Ngọc Đường thấy thật thỏa mãn! Con mèo này hiện tại đã hoàn toàn tiếp nhận rồi, chỉ cần một chút kích thích, sẽ trở nên hưng phấn, chỉ là còn có chút xấu hổ thôi.

Trút bỏ nốt quần áo trên người Triển Chiêu, thân thể thon gầy mà tinh tế liền hiện ra trước mắt Bạch Ngọc Đường, vừa nghĩ đến con người gần như hoàn mỹ này đã dẹp bỏ mọi ánh nhìn của người đời mà duy trì sự tín nhiệm cùng quan hệ thân mật với mình, Bạch Ngọc Đường liền cảm thấy thỏa mãn vô cùng, cũng càng thêm hưng phấn. Lại một lần nữa bao phủ lấy đôi môi của Triển Chiêu, đem toàn bộ ham muốn khó nhịn ở bên dưới kìm nén, hai tay Bạch Ngọc Đường dọc theo thất lưng thon gầy của Triển Chiêu trượt xuống, lướt qua bắp đùi, chế trụ phân thân đã nóng rực từ lâu, cười xấu xa, “Miêu Nhi, còn nói cậu không muốn, phản ứng nhanh như vậy.”

Triển Chiêu đối với việc không thể khống chế được thân thể của chính mình mà vô cùng buồn phiền, anh ra sức làm một biểu tình hung dữ để cảnh cáo Bạch Ngọc Đường, sự bất mãn này cũng không phải là không có căn cứ, chính mình so ra cũng đâu hề thua kém hấn! Triển Chiêu biết hiện tại chính mình đã bị vây vào cục diện bất lợi, súng đã lên nòng chạy trốn cũng vô vọng, nhưng bản thân vẫn nhịn không được mà cắn răng mắng một tiếng, “Chuột chết!”

Bình thường nghe thấy kiểu hờn dỗi trẻ con này đã khó nhịn rồi, đừng nói là Bạch Ngọc Đường lúc này trong mắt chỉ còn sắc dục, vừa nghe thấy thanh âm gợi cảm kia liền nhào tới chặn cái miệng ấy lại.

“Liếm đủ chưa a, một thân toàn nước bọt, cậu rót cuộc là chuột hay là cún thê! A!” Triển Chiêu vốn muốn chế ngạo Bạch Ngọc Đường để trút giận, ai dè lời còn chưa dứt đã thở mạnh một tiếng, dục vọng dưới thân vừa bị Bạch Ngọc Đường nắm lấy, còn xấu xa nhéo nhéo vài cái. Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường nhếch môi cười gian, vừa tức vừa cuống, đang định nhắc chân đá hấn thì, “A. . . .”

Bàn tay Bạch Ngọc Đường bắt đầu vào nhịp, chậm rãi lên xuống.

“Ân...” Triển Chiêu bất lực, địa phương kia chính là nơi yếu ớt nhất của đàn ông, Triển Chiêu chịu đựng Bạch Ngọc Đường khiêu khích không được bao lâu thì cũng từ bỏ lý trí của bản thân mà trầm mê trong khoái hoạt.

Bạch Ngọc Đường thấy thế càng không ngừng khiêu khích nơi nào đó đang nóng rực kia của Triển Chiêu, động tác lúc nhanh lúc chậm, lại mang theo vài phần trêu ghẹo làm cho Triển Chiêu một hồi như vào đồng lửa một hồi lại như vào động băng, không thể nói rõ là đang khó chịu hay thống khoái.

“A... cậu, đừng có quá phận a!” Triển Chiêu thực sự chịu không nổi loại kích thích kì dị này, bình thường Bạch Ngọc Đường đều rất ôn nhu cẩn thận, ngày hôm nay không biết ăn trúng thứ gì mà từ đầu tới giờ toàn trêu ghẹo mình, cái loại cảm giác khác thường này chính là vừa được lên thiên đường đã rớt thẳng xuống địa ngục, cứ quanh quẩn tới lui như thế mãi, không thể nào lên đến cao trào được.

“Miêu Nhi? Muốn sao?” Bạch Ngọc Đường cười tủm tỉm, “Gọi Ngọc Đường nào?”

“Đi chết đi!” Triển Chiêu mạnh miệng.

“Thật không?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, động tác trong tay nhanh hơn, “Bằng đó chưa đủ, đúng không?”

“A!” Triển Chiêu nhúm mày, trong cơ thể như có một luồng điện xẹt qua, nhưng chính mình cũng không chịu thua thiệt liền ra sức mắng chửi người, “Chuột thối!”

“Vẫn còn cứng đầu? !” Bạch Ngọc Đường nhướn mày gian xảo, “Hôm nay cho cậu ném chút lợi hại mới được!” Vừa dứt lời liền cúi xuống liếm nhẹ lên rốn Triển Chiêu. Ngọc Đường đương nhiên thuần thục những nơi mẫn cảm nhất của con mèo, rốn chính là tử huyệt của hấn a.

“A!” Triển Chiêu quả nhiên chịu không nổi mà run rẩy, còn phát ra tiếng rên rỉ gấp gáp, biểu tình trên mặt vừa bất lực vừa nín nhịn, Bạch Ngọc Đường biết hấn sắp đạt cao trào rồi thì càng hôn càng vuốt ve nhanh hơn. Trong nháy mắt, Triển Chiêu cảm thấy toàn thân căng thẳng, một cảm giác ấm áp dâng lên, hô hấp bị kìm hãm, dục vọng của chính mình vừa giải phóng trong tay Bạch Ngọc Đường.

Nhẹ nhàng xoa xoa chất lỏng trong tay, Bạch Ngọc Đường thỏa mãn nhìn ngắm Triển Chiêu trong mắt có chút mơ hồ cùng ủy khuất, trong ngực chợt cảm thấy tâm dương khó nhịn liền lao qua hôn Triển Chiêu thật sâu.

Khoái cảm vẫn chưa dứt, Triển Chiêu nói không nên lời, chỉ có thể nằm một chỗ dùng tư thế vô cùng không phòng bị mà hít thở từng hồi, đầu óc cũng trở nên trống rỗng.

Bạch Ngọc Đường sao có thể cho Triển Chiêu cơ hội nghỉ ngơi, chính hấn còn đang rất gấp a! ở một bên cưỡi nốt đồ của mình rồi lấy lọ cao đã được chuẩn bị từ trước, Bạch Ngọc Đường cúi người chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, đôi mắt còn lưu lại dấu vết của lần cao trào hồi nãy đã mạnh mẽ kích thích thần kinh Bạch Ngọc Đường, làm cho hấn gấp gáp muốn thưởng cái con người luôn làm cho hấn động tâm, luôn làm cho hấn ý loạn tình mê kia.

Không đợi Triển Chiêu lấy lại tinh thần, Bạch Ngọc Đường đã cầm lấy lọ cao, mở ra bôi một ít vào tay rồi nhẹ nhàng tách hai chân của Triển Chiêu ra. Mỗi lần thấy đôi chân của Triển Chiêu trong tư thế này hấn đều dậy lên một sự hưng phấn không thể nói thành lời. Ngón tay dính chất bôi trơn gấp gáp tham nhập vào bí huyệt của Triển Chiêu.

Cảm giác được ngón tay Bạch Ngọc Đường đang tiến vào, tuy rằng không phải lần đầu tiên nhưng Triển Chiêu không khỏi có chút khẩn trương liền vô thức căng cứng người lại.

Đối với Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường vốn rất ôn nhu nhẹ nhàng, anh một lần nữa cúi đầu dây dưa trên môi Triển Chiêu, vừa hôn vừa an ủi làm cho con mèo thả lỏng chính mình. Dưới sự trợ giúp của thuốc bôi

trơn, một ngón tay dễ dàng vào sâu bên trong Triển Chiêu, ngón thứ hai đi vào cũng không gặp chút trở ngại, ngón thứ ba đang dần tiến vào thì Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên, động tác này lần nào Bạch Ngọc Đường cũng làm, khiến anh vô cùng xấu hổ liền khép hai chân lại, Bạch Ngọc Đường có chút giật mình, bình thường lúc đang làm Triển Chiêu rất ít khi có hành động chống cự như thế này, anh liền ngưng động tác, thấp giọng hỏi, “Miêu Nhi? Không muốn?”

Triển Chiêu đỏ mặt liếc Ngọc Đường, biết rõ hiện tại dù Bạch Ngọc Đường có bị dục hỏa đốt chết người, chỉ cần mình nói một tiếng “không”, con chuột này chắc chắn sẽ dừng lại, chính mình sao có thể ngốc thế được... Thế nhưng, giờ nên trả lời sao đây? Lẽ nào nói “muốn” à? thật là mất mặt.

Thấy Triển Chiêu không nói lời nào, Bạch Ngọc Đường thực sự cho rằng con mèo kia đang khó chịu, hoặc là vừa rồi chính mình đã làm gì đó khiến hắn mất hứng, anh liền ngừng tay vươn người lên hỏi, “Miêu Nhi? Muốn tôi dừng lại?”

Triển Chiêu đến cái lỗ tai cũng đỏ ửng, không lẽ lại nói “Không phải...Cậu cứ tiếp tục đi ” sao? ! Suy nghĩ tới lui một hồi, cuối cùng quyết định lờ đi đồng quần áo ở bên cạnh lại kê móng lên, nhìn y chang con đà điểu vậy, trong bụng gào thét, làm hay không tự mình quyết định đi!

Bạch Ngọc Đường lúc này mới vỡ lẽ, thì ra con mèo kia đang xấu hổ à.

Cúi đầu hôn lên vai Triển Chiêu, đôi môi Bạch Ngọc Đường một lần nữa đi chu du khắp nơi trên cơ thể trần trụi kia để hóa giải áp lực của Triển Chiêu, đại khái bởi vì lần này làm trên gác xép, thay đổi địa điểm, cho nên Triển Chiêu so với bình thường còn khẩn trương hơn, mà ôn nhu của Bạch Ngọc Đường lại làm Triển Chiêu sản sinh ra một cảm giác khác, ngoại trừ hoảng loạn khác thường, trong tâm còn có một tia ấm áp kì lạ.

Bạch Ngọc Đường đang hôn thì cảm giác được ngón tay mình bị nội bích mềm mại của Triển Chiêu hấp trụ, sự co rút này cho hắn biết —— thời cơ đã chín muồi rồi. Vốn đang làm chuyện phong lưu, nhần nại nữa sẽ chẳng phải là ôn nhu mà thành đạo đức giả mất. Bạch Ngọc Đường nhanh chóng cởi nốt đồ trên người xuống, hai thân thể xích lõa liền dính lấy nhau, cả hai đều cảm nhận được thân thể nóng bừng bừng của đối phương.

“ừm~...” Triển Chiêu nhin không được rên lên một tiếng, Bạch Ngọc Đường hơi đẩy hông, đưa dục vọng đang nóng hổi vào trong cơ thể Triển Chiêu.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường cắn răng chịu đựng dục vọng đang muốn nổ tung của mình, tận lực duy trì tốc độ chậm rãi, liều mạng khắc chế ý muốn tàn sát bên trong cơ thể Triển Chiêu. Tuy nhiên cảm giác ấm nóng khít chặt bên trong Triển Chiêu làm cho Bạch Ngọc Đường lập tức đạt được hưng phấn cực đỉnh, vừa ôm chặt lấy ái nhân vừa chậm rãi tiến nhập, cũng không quên hôn thật sâu.

Nhần nại cùng âu yếm không ngừng, cuối cùng Bạch Ngọc Đường cũng thấy được vẻ mặt ý loạn tình mê của Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường thử rút dục vọng của mình ra, rồi lại đẩy vào, cứ liên tục như thế, bàn tay cũng nhẹ nhàng tiến về phía trước nắm lấy dục vọng đang dần đứng lên của Triển Chiêu. Di chuyển phía sau ngày một nhanh hơn, bàn tay phía trước cũng ra sức tung hoành.

“Àn...” Triển Chiêu cùng lúc cảm giác được sự xâm nhập của Bạch Ngọc Đường ở phía sau, vừa bị hắn chế trụ ở phía trước, cả hai nơi mẫn cảm nhất đều đang bị kích thích đến cực điểm, tia lý trí cuối cùng của Triển Chiêu cũng bay mất, anh bắt đầu rên rỉ từng hồi, rồi nhẹ nhàng theo kịp tiết tấu của Bạch Ngọc Đường, đầu óc trở nên trống rỗng, thứ duy nhất cảm nhận được bây giờ chỉ có thể là vui sướng cùng khoái cảm.

Triển Chiêu không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, mang theo biểu tình vui sướng đến mê người làm cho người ta muốn tận lực khi dễ mãi thôi.

“Miêu Nhi!”, động tác ngày một nhanh mạnh, Bạch Ngọc Đường để chính mình tiến vào thật sâu bên trong Triển Chiêu. Dục vọng mẫn cảm bị nội bích mềm mại của Triển Chiêu vững vàng hút chặt, Bạch Ngọc Đường không cách nào nhẫn nhịn được nữa dần trở nên phóng túng... Tiến nhập sau đó ngày càng nhanh, ngày càng kịch liệt, động tác trên tay cũng mạnh mẽ hơn nhiều. Triển Chiêu chịu không nổi loại kích thích này, vươn người lên tựa vào vai Bạch Ngọc Đường, tay nắm lấy tay thấp giọng gọi, “Ừm~... Ngọc Đường~”

Một tiếng kêu mang theo tình ý nồng đậm này thôi đã làm cho Bạch Ngọc Đường không cách nào khống

chế chính mình nữa, hẳn hoàn toàn muốn đem chính mình giao cho con người trước mắt này, muốn cùng nhau nhập chung vào trong cốt tủy, luật động điên cuồng khiến hai người cùng đạt khoái cảm cực độ.

Trận tàn sát cuối cùng vô cùng mạnh mẽ cùng mãnh liệt. Triển Chiêu bị chế trụ chỉ có thể khẽ rên lên một tiếng rồi cùng Ngọc Đường phóng xuất ra dục vọng điên cuồng.

Vui sướng tột độ khiến hai người mệt rũ rời, nằm thõ dốc một hồi lâu, Triển Chiêu vừa mở hai mắt thì thấy Bạch Ngọc Đường đang vươn người qua ôm lấy anh thấp giọng nói, “Miêu Nhi, tôi còn muốn!”

Triển Chiêu hiếm khi thấy được bộ dáng cố tình làm bậy của Bạch Ngọc Đường như vậy liền mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ vai hắn, “Nói cho tôi biết đi, đâu phải không có cậu làm...”

“Nói cho cậu cái gì?” Bạch Ngọc Đường chỉ lo hôn hôn lỗ tai Triển Chiêu còn suy nghĩ được gì nữa đâu.

Triển Chiêu nhin không được đánh hắn một cái, “Nói mau! Cậu chỉ cho Dương Phàm Lữ Tề phương pháp gì?”

“À ...” Bạch Ngọc Đường đưa tay sờ sờ cằm, tay kia loay hoay trên ngực Triển Chiêu, “Tôi dạy bọn họ ba cách.”

“Thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Uhm, cách thứ nhất là, để Dương Phàm cùng Lữ Tề đi tụ tập bạn bè, Dương Phàm uống nhiều một chút rồi giả bộ say khướt, sau đó nhìn thấy ai cũng nhào đến hôn. Lữ Tề nhân cơ hội này chụp lại nhiều ảnh một chút, sau đó giải thích với người khác đây là tật xấu của Dương Phàm, đã say rồi thì gặp ai sẽ hôn người đó.” Bạch Ngọc Đường cười nói, “Đây là lo trước họa, để tránh khỏi sau này hai người họ hôn nhau bị người khác thấy còn có thể mượn cớ. Trường học nhiều người như thế, nói qua nói lại một vòng là ai ai cũng sẽ biết. Cách thứ hai chính là bọn họ nên nhẫn nại một chút, không nên tại nơi nhiều người nhìn thấy mà làm trò gì... Còn cái thứ ba.” Chưa nói xong đã rướn người hôn lên ngực Triển Chiêu.

“Này này.” Triển Chiêu đẩy đầu hắn ra, “Nói xong đi!”

“Thứ ba là.” Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nói, “Đặt cho đối phương một nickname, tỷ như tôi gọi cậu là Miêu, nhắn tin cũng được, viết thư truyền giấy cũng được, chỉ viết mỗi Miêu, như vậy cho dù tôi nói cả trăm lần: Miêu Nhi, tôi yêu cậu... có bị ai phát hiện cũng chỉ nghĩ là tôi yêu mèo đến phát cuồng thôi... Đúng không?”

Triển Chiêu vỡ lẽ, “Thảo nào cậu toàn gọi là Miêu!”

Bạch Ngọc Đường cười, “Tình yêu ới, quan trọng là hiểu nhau, Dương Phàm cùng Lữ Tề bây giờ gọi nhau là Tiểu Thố cùng Lão Hổ...”

“... Có thể ở nơi công cộng nói lời yêu thương, cũng có thể danh chính ngôn thuận gửi tin nhắn tình yêu cho nhau, cũng có thể ở nơi ít người làm chút chuyện thân mật... Như vậy không phải là đủ rồi sao? Còn chuyện thân mật hơn nữa, thì ở nhà làm cũng được, đúng không?” Vừa dứt lời lại nhào đến ôm hôn.

Hậu quả của việc quá tận tình chính là, ba ngày nghỉ phép này hai người hầu như lửa thối, cùng nhau trải qua trên giường...

## 219. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 32

Phiên ngoại: 100 câu phỏng vấn Bạch Trì & Triệu Trinh

Mọi người đang vô cùng hưng phấn, khách mời hôm nay chính là con thỏ nhỏ Bạch Trì cùng nhà ảo thuật Triệu Trinh, bởi vì vị tác giả vô lương tâm nào đó vào đợt phỏng vấn trước đã bị một con mèo nào đó thôi miên, bây giờ vẫn chưa thể bình phục, nên lần này do một vị trưởng đoàn làm chủ trì.

Người chủ trì: xin hỏi tên của hai người?

Trì Trì: ừ, Bạch Trì



Triệu Trinh \*neho mắt liếc người chủ trì\* tôi đã nghe Triễn Chiêu bọn họ kể qua, rằng cái buổi phỏng vấn này là siêu cấp buồn chán siêu cấp không có ý nghĩa, quả nhiên...

Khán giả: o( )o

Người chủ trì: tuổi?

Trì Trì: tôi 23

Triệu Trinh: quả nhiên là nhàm chán, tôi lớn hơn Trì Trì ba tuổi, lần sau nếu có thể hãy hỏi tôi những thứ có trình độ hơn một chút đi.

Khán giả: -\_-!

Người chủ trì: giới tính?

Trì Trì: ... Nam... Đúng là quá buồn chán nga.

Triệu Trinh: nhìn là biết ...

Khán giả: /( o )/... Mẹ ôi, mấy câu hỏi này là ai nghĩ ra vậy!

Người chủ trì: xin hỏi tính cách của bản thân thế nào?

Trì Trì: ừhm, tôi tương đối hướng nội.

Triệu Trinh: cũng được đi.

Khán giả: -\_-# câu trả lời này sao quen vậy ...

Người chủ trì: hai vị nghĩ tính cách của đối phương thế nào?

Trì Trì: cũng được đi.

Triệu Trinh: tương đối hướng nội.

Khán giả: OTZ

Người chủ trì: hai người gặp nhau lúc nào? Ở đâu?

Trì Trì: lúc còn rất nhỏ, trong thư viện.

Triệu Trinh: Ừm.

Khán giả: sao tiểu rỗng nói ít thế, đang bắt măn gì sao.

Triệu Trinh \*nhíu mày\* cảnh thân mật quá ít, H càng ít hơn!

Bạch Trì: ... (>\_<)... không=" " nên=" " nói=" " bậy=" " ỏ=" " >

Người chủ trì: ...

Người chủ trì: ấn tượng đầu tiên về đối phương là gì?

Trì Trì: Lisbon rất khả ái

Triệu Trinh: Trì Trì... Hỏi về anh mà!

Trì Trì: \*vẻ mặt ngây thơ\* lúc đó em chỉ để ý mỗi Lisbon thôi.

Triệu Trinh: (# )

Người chủ trì: thích đối phương ở điểm nào nhất?

Trì Trì: ừ, Trinh có rất nhiều ưu điểm... Nhưng cũng có không ít khuyết điểm

Triệu Trinh: \*hai mắt đăm lẹ\* Trì Trì, em có chắc là đang khen anh không?

Trì Trì: \*vẻ mặt vô tội\* phải mà.

Khán giả: \*mắt long lanh\* nha~~... thật khả ái!

Người chủ trì: ghét đối phương ở điểm nào nhất?

Trì Trì: uhm, anh ấy rất lười!

Triệu Trinh: anh nào có!

Mọi người: Có nha!

Triệu Trinh: ==

Người chủ trì: tiểu rồng thì sao? ghét Trì Trì ở điểm nào?

Triệu Trinh: \*ngghiêm túc xoa cằm\*: điểm nào cũng không ghét, nhưng thích nhất ba điểm a!

Mọi người \*khinh bỉ\*: sắc lang!

Trì Trì \*vẻ mặt hiếu kỳ\*: Trinh, ba điểm nào vậy?

Mọi người: \*trầm mặc một lúc lâu\* nha~~... dụ thụ nha~!

Người chủ trì: hai vị nghĩ mình và đối phương có hợp nhau không?

Trì Trì: không tồi nha... mà, hợp là sao?

Mọi người: là có môn đăng hộ đối không á

Triệu Trinh: tuyệt phối a

Mọi người: không còn gì để nói ...

Người chủ trì: hai vị xưng hô với đối phương thế nào?

Trì Trì: Triệu Trinh, hoặc Trinh

Triệu Trinh: Trì Trì, hoặc một số cách thân mật hơn

Mọi người: \*kích động\* bọn em muốn nghe nha~~!

Triệu Trinh nhếch miệng cười gian, liền bị Bạch Trì vội vàng vươn tay che miệng lại

Trì Trì: %>\_<% câu hỏi tiếp theo!!!

Người chủ trì: mong muốn được đối phương xưng hô thế nào?

Trì Trì: ... Câu hỏi này thật nhàm chán nha! Người nghĩ ra thứ này chắc cũng vô vị không kém.

Triệu Trinh: đồng ý!

Mọi người: ...

Người chủ trì: nếu so với động vật, hai vị nghĩ đối phương giống loài nào?

Trì Trì: sư tử các loại nha, anh ấy giống hệt Lisbon

Triệu Trinh: một bé thỏ mập siêu cấp khả ái

Mọi người: phân rõ công thụ luôn!

Trì Trì: {{{(>\_<)}}}

Người chủ trì: nếu muốn tặng quà cho đối phương, hai vị sẽ tặng gì?

Trì Trì: ừ, nếu có thể tìm được, tôi muốn tặng anh ấy một cô sư tử.

Triệu Trinh: ==... Đây là tặng cho Lisbon mà.

Mọi người: không, là tặng cho Miêu Miêu mới đúng!

Người chủ trì: bản thân muốn được tặng quà gì?

Trì Trì: tôi muốn ... một bé sư tử

Triệu Trinh: T—T Trì Trì, anh thấy em còn yêu Lisbon hơn cả yêu anh a...

Người chủ trì: đối với đối phương có chỗ nào bất mãn không? Thường là chuyện gì?

Trì Trì: anh ấy rất lười, không biết tự lo cho bản thân, nếu tôi không có ở nhà, một tuần thôi anh ấy sẽ chết đói, hoặc chết bẩn, nói chung là chết vì lười!

Triệu Trinh: == anh có thể thuê người giúp việc mà... Nhưng mà tôi thích nhìn Trì Trì bận rộn, lúc em ấy quét dọn nhìn rất khả ái, nếu có thể khóa thân mặc mỗi tạp dề thì càng khả ái hơn... \*nước dãi rùng rùng\*

Trì Trì: biến thái!

Mọi người: \*trầm mặc một lát\* bọn em cũng muốn nhìn! \*gào khóc\*...

Người chủ trì: điểm yếu của hai vị là gì?

Trì Trì: ừ, tôi tương đối hướng nội

Triệu Trinh: ==... Ách, tôi lười...

Mọi người: không còn gì để nói ...

Người chủ trì: điểm yếu của đối phương là gì?

Trì Trì: ... Anh ấy lười ... Cái kia, cái người viết kịch bản á, đầu óc không bình thường có phải không, sao cứ hỏi đi hỏi lại một câu vậy?

Triệu Trinh: đúng vậy... em ấy tương đối hướng nội ... cùng một vấn đề, chỉ có ngu ngốc mới hỏi ra miệng được

Người chủ trì: tôi làm theo kịch bản mà (>o<)

Người chủ trì: đối phương làm chuyện gì sẽ khiến hai vị không hài lòng?

Trì Trì: anh ấy... lười

Triệu Trinh: em ấy hướng nội ... \*đập bàn\*, các người hỏi xong chưa a! !

Người chủ trì: -\_-|||

Người chủ trì: hai vị làm chuyện gì sẽ khiến đối phương không hài lòng?

Trì Trì: tôi... hướng nội

Triệu Trinh: tôi lười

Mọi người: \*tiếp tục trầm mặc\*...

Người chủ trì: quan hệ của hai vị đã phát triển đến mức nào rồi?

Trì Trì: ách... này, này là chuyện riêng tư a.

Triệu Trinh: rốt cuộc cũng có một câu tương đối được.

Mọi người: thỉnh hai vị trả lời vấn đề!

Trì Trì: ( 3 ) đến mức biết rõ mọi thứ riêng tư của nhau

Triệu Trinh: đúng vậy, mọi chỗ riêng tư của em ấy tôi đều thấy rồi!

Mọi người: \*lăn lộn\* thật đáng ghét ... Bọn em muốn thấy giới hạn nha! Muốn xem cảnh hot a~~ không muốn xem hoạt hình đâu!!!

Người chủ trì: hai người lần đầu hẹn hò ở đâu?

Trì Trì: trong thư viện có tính không?

Triệu Trinh: lần đó, tính ra, là em hẹn hò với Lisbon mà!

Trì Trì: ừ, cũng đúng.

Triệu Trinh: T^T em quả nhiên yêu nó hơn yêu anh a...

Người chủ trì: bầu không khí của hai người khi đó thế nào?

Trì Trì: tôi với Lisbon á?

Mọi người: anh còn dám nhắc đến Lisbon xem!!!

Trì Trì: =3=... Chẳng thế nào cả, anh ấy gạt tôi...

Triệu Trinh: câu kể tiếp! Không đề cập đến chuyện năm đó nữa! \*quay qua trấn an Trì Trì\* khi đó cái gì cũng không xảy ra, em đã quên rồi mà!

Mọi người: ( \_ ) đề nghị anh nên học hỏi Miêu Miêu cách thôi miên!

Người chủ trì: sau lần đó quan hệ tiến triển đến mức nào?

Trì Trì: anh ấy gạt người...

Triệu Trinh: mẹ nó, ai nghĩ ra mấy thứ này vậy!

Người chủ trì: -\_-!

Người chủ trì: bình thường hay hẹn hò ở đâu?

Trì Trì: nhà anh ấy

Triệu Trinh: nhà của tôi... Em ấy bề bộn nhiều việc, chúng tôi không thường xuyên hẹn hò lắm.

Mọi người: Vậy không phải rất buồn chán sao?

Triệu Trinh: có thời gian đương nhiên sẽ làm chút chuyện thân mật, đi ra ngoài làm gì cho phí phạm thời gian, càng không thể đi dạo phố được!

Mọi người: ...

Người chủ trì: hai vị sẽ chuẩn bị gì cho sinh nhật của đối phương?

Trì Trì: ừm, tôi không có tiền mua quà đâu, nên sẽ làm món gì đó ngon cho anh ấy ăn.

Mọi người: \*mắt long lanh\* hảo ước ao nga.

Triệu Trinh: \*bay qua ăn đậu hũ\* thật ra ăn em là ngon nhất a

Người chủ trì: tiểu long? Anh làm gì cho sinh nhật Trì Trì?

Triệu Trinh: cho em ấy vui vẻ cả ngày, việc này tôi giỏi nhất đó nha

Mọi người: tỷ như?

Triệu Trinh: nói em ấy nhắm mắt lại, là có thể dẫn em ấy qua Paris, búng một ngón tay liền chạy sang New York, búng một phát nữa sẽ ở Maldives!

Mọi người: ... =||| bò giẫm chết anh! Anh cho rằng anh là ai? Doraemon sao!

Triệu Trinh: ...

Người chủ trì: là ai thổ lộ trước?

Trì Trì: thổ lộ á? ... ừ, là tôi nói, ta muốn chịu trách nhiệm a!

Triệu Trinh: -||| tôi nói thích em ấy trước, hài tử này rất ngốc!

Trì Trì: anh mới ngốc

Triệu Trinh: ừ ừ, anh ngốc!

Mọi người: ...

Người chủ trì: hai vị có bao nhiêu yêu thích đối phương?

Trì Trì: ừm, rất thích

Triệu Trinh: vớ vẩn, không thích có thể lên giường sao? !

Mọi người \*đập đầu vào gối\* các anh đều là cầm thú!

Triệu Trinh: -...

Người chủ trì: như vậy, hai vị yêu đối phương không?

Trì Trì: =3=... Lại lặp câu hỏi!

Triệu Trinh: 100 câu nhảm nhí!

Người chủ trì: ách...

Người chủ trì: đối phương nói gì sẽ khiến hai vị không thể cự tuyệt?

Trì Trì: ừ... ừ thì ...

Mọi người: ừ thì cái gì?

Triệu Trinh: em ấy nói em ấy muốn tôi không thể nào cự tuyệt được!

Mọi người: = =... Trì Trì có nói qua sao?

Trì Trì: (# ) em không có!

Người chủ trì: nếu nghi ngờ đối phương thay lòng đổi dạ hai người sẽ làm thế nào?

Trì Trì: a... Cái này...

Triệu Trinh: \*đưa tay ôm ấp\* yên tâm đi, anh sẽ không thế đâu, chỉ cần em đừng quá để ý đến Lisbon là được!

Mọi người: Hình như Triệu Trinh anh từ nãy đến giờ đều ăn dấm chua của Lisbon ...

Triệu Trinh: ... Các người không thấy nhóc đó là cái bóng đèn siêu lớn sao?

Lisbon cách đó không xa: hắt xì

~...

Người chủ trì: có thể tha thứ cho sự thay lòng đổi dạ của đối phương không?

Trì Trì: ừm... không thể, tôi sẽ rất không vui!

Triệu Trinh: \*phi qua ôm\* Trì Trì, anh hứa là anh sẽ không như vậy!

Người chủ trì: nếu như đối phương trễ hẹn trên một tiếng, hai người sẽ làm sao?

Trì Trì: tôi rất đúng giờ, anh ấy nếu đến trễ sẽ gọi điện thoại báo.

Triệu Trinh: đã nói là rất ít khi hẹn hò mà, cơ bản đều cùng nhau xuất phát!

Mọi người: cái này mới là trọng điểm...

Người chủ trì: hai vị thích nhất điểm nào trên thân thể của đối phương?

Trì Trì: ừ ... vóc người của Trinh rất đẹp

Mọi người: ( ) nga... cụ thể ?

Trì Trì: (><) không nói cho các người!

Triệu Trinh: từng bộ phận của Trì Trì đều vô cùng khả ái

Mọi người: \*bởi vì “từng bộ phận” mà chìm đắm trong YY\* ...

Người chủ trì: biểu tình khiêu gợi của đối phương?

Trì Trì: ... Các người sao lại hỏi mấy câu hỏi kiểu này chứ ... Lúc thì rất buồn chán, lúc thì rất biến thái

Triệu Trinh: \*cười xấu xa\* Trì Trì lúc nào cũng vô cùng khả ái, vô cùng gợi cảm a

Mọi người: \*chỉ tay giận dữ\* anh lại thế nữa rồi ! ! ! Ý mình ăn được thịt thỏ rồi lên mặt phải không!

Người chủ trì: nếu ở cạnh nhau thì chuyện gì khiến hai vị tim đập nhanh nhất?

Trì Trì: ừm... Hôn môi này nọ.

Mọi người: \*gào khóc\* Trì Trì, anh so với Miêu Miêu và Công Tôn thẳng thắn hơn nhiều a

~Triệu Trinh: chuyện thân mật.

Mọi người: vì sao từ miệng anh nói ra lại làm bọn em thấy nhột nhột nhỉ ...

Người chủ trì: đã từng nói dối đối phương chưa? Hai vị nói dối có giỏi không?

Trì Trì: ừm, tôi không nói dối, không giống như ai kia ...

Triệu Trinh: khụ khụ... Câu tiếp theo!

Người chủ trì: làm chuyện gì sẽ thấy hạnh phúc nhất?

Trì Trì: ừ, cùng nhau làm cơm rồi cùng nhau rửa chén

Mọi người: hảo ẩm áp nha~~.

Triệu Trinh: cùng nhau làm chuyện thân mật.

Mọi người \*chỉ tay phẫn nộ\*: anh không được phá vỡ bầu không khí!

Người chủ trì: đã từng cãi nhau chưa?

Trì Trì: rồi, vô cùng âm ỉ

Triệu Trinh: này không gọi là cãi nhau được, chúng tôi chỉ đùa giỡn thôi!

Người chủ trì: thường cãi nhau về vụ gì?

Trì Trì: bởi vì anh ấy lười ...

Mọi người: Trì Trì, đừng nói mãi thế, chúng em đều biết anh ấy lười rồi ...

Triệu Trinh: ==...

Người chủ trì: lúc đó làm sao để giảng hòa?

Trì Trì: anh ấy sẽ nhận sai.

Triệu Trinh: tôi không ngại học hỏi kẻ dưới!

Mọi người: da mặt so với bức tường còn dày hơn! !

Người chủ trì: kiếp sau có muốn làm người yêu của nhau nữa không?

Trì Trì: == hừ, đương nhiên tôi không tin cái loại phản khoa học này rồi!

Triệu Trinh: == mời tiếp tục!

Người chủ trì: lúc nào sẽ thấy bản thân được yêu thương?

Trì Trì: anh ấy sẽ nói ra nha

Triệu Trinh: em ấy nói muốn chịu trách nhiệm nha

Mọi người: còn chưa tới những câu về H sao?

Người chủ trì: lúc nào hai vị nghĩ mình đối phương không còn yêu mình nữa?

Trì Trì: anh ấy vẫn luôn nói yêu

Triệu Trinh: ừ...

Người chủ trì: phương pháp biểu thị tình yêu của hai vị là gì?

Trì Trì: làm... làm cơm...

Triệu Trinh: == em cũng làm cơm cho Lisbon.

Người chủ trì: hai vị nghĩ đối phương giống loại hoa nào?

Trì Trì: \*nhìn trời suy nghĩ nửa ngày\* hoa ăn thịt người ...

Triệu Trinh: \*đang uống nước\* \*phụt\* ...

Mọi người: vì sao?

Trì Trì: cái hoa kia rất khả ái!

Triệu Trinh: ==... Vậy em giống nó mới phải a

Người chủ trì: hai người có giấu nhau chuyện gì không?

Trì Trì: không

Triệu Trinh: không

Mọi người \*ánh mắt hoài nghi\* thật không?

Triệu Trinh: đương nhiên!

Người chủ trì: hai vị yêu thích thứ gì?

Trì Trì: ân, tôi đối với thứ lông xù đều vô pháp chống cự

Triệu Trinh: tôi đối với Trì Trì luôn vô pháp chống cự

Người chủ trì: quan hệ của hai người có được thừa nhận không?

Trì Trì: được a ... mọi người trong SCI đều rất tốt

Triệu Trinh: tôi từ trước đến nay đều công khai

Người chủ trì: hai vị nghĩ có thể cùng đối phương duy trì tình cảm vĩnh viễn không?

Trì Trì: đương nhiên

Triệu Trinh: đương nhiên

Người chủ trì: xin hỏi hai vị ai là công ai là thụ?

Trì Trì: công!

Mọi người: gạt người!

Trì Trì: =3=

Triệu Trinh: \*đắc ý\* công

Người chủ trì: vì sao quyết định như vậy?

Trì Trì: còn chưa quyết định đâu!

Mọi người -0- Trì Trì muốn phản công?

Trì Trì: mới chỉ làm hai lần thôi mà ...

Triệu Trinh: \*ngghiêm túc\* chúng ta làm lần thứ ba ở đây luôn đi, cũng có thể hảo hảo nghiên cứu một chút.

Mọi người: tiểu long hảo thương cảm nha!

Người chủ trì: hai vị có hài lòng với tình hình hiện tại không?

Trì Trì: không hài lòng

Triệu Trinh: ... rất hài lòng

Mọi người: mâu thuẫn nảy sinh rồi.

Người chủ trì: lần đầu H ở đâu a?

Trì Trì: một quán rượu ở Italia

Triệu Trinh: giống như trên

Người chủ trì: cảm tưởng lúc đó?

Trì Trì: tôi muốn chịu trách nhiệm

Triệu Trinh: thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh...

Mọi người: ...

thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh: nếu kiên trì trải qua mưa gió sẽ được nhìn thấy ánh sáng tươi đẹp

Người chủ trì: biểu tình của đối phương lúc đó thế nào?

Trì Trì: tôi chưa kịp phản ứng, lần đó không tính!

Mọi người: =0= Trì Trì không ngờ lại là một bé thụ luôn ôm hy vọng phản công a, ... ít nhất cũng ... rất có khí thế a!

Triệu Trinh: phi thường khả ái

Người chủ trì: sáng sớm hôm sau, câu đầu tiên của hai vị là gì?

Trì Trì: uhm, mấy giờ rồi

Triệu Trinh: bảy giờ rưỡi

Mọi người: \*câm nín\* ...

Người chủ trì: mỗi tuần H mấy lần?

Trì Trì: ==

Triệu Trinh: == đến bảy giờ mới chỉ làm hai lần thôi

Mọi người: thật đáng thương a, phúc lợi thật thấp

Người chủ trì: hai vị nghĩ H bao nhiêu lần một tuần là lý tưởng nhất?

Trì Trì: ừm, tôi nếu có thể ở trên, thì mỗi người một lần là được rồi

Triệu Trinh: == bảy lần... Tôi đều phải ở trên

Bạch Trì: nghĩ hay nhỉ!

Triệu Trinh: Trì Trì, ở trên mệt chết đi, em ban ngày đã rất mệt rồi ...

Mọi người: đừng nguy biện!!!

Người chủ trì: vậy H ra sao?

Trì Trì: ở dưới thì còn ra sao

Triệu Trinh: == ở trên rất có tình thú nha.

Mọi người: ...

Người chủ trì: nơi miễn cảm nhất của bản thân?

Trì Trì: a... không nói!



Triệu Trinh: rón a.

Bạch Trì: >< đáng ghét!

Người chủ trì: nơi miễn cảm nhất của đối phương?

Trì Trì: lỗ tai, lưng, hông

Triệu Trinh: == bị phát hiện rồi

Mọi người: rống nhỏ phải cẩn thận nha! Trì Trì không nói suông đâu, rất có tinh thần thực hiện đó

Người chủ trì: nếu như dùng một câu để hình dung đối phương lúc H?

Trì Trì: lúc duy nhất không lười biếng

Mọi người: ...

Triệu Trinh: lúc duy nhất lười biếng.

Mọi người: ...

Người chủ trì: thẳng thắn mà nói, hai vị thích H không?

Trì Trì: ừm, còn phải xem ở trên hay ở dưới.

Triệu Trinh: thích

Người chủ trì: thường H ở nơi nào?

Trì Trì: ...

Triệu Trinh: cũng chỉ có hai lần, đều là ở trên giường!

Mọi người: ...

Người chủ trì: hai vị muốn thử làm ở đâu?

Trì Trì: không muốn

Triệu Trinh: rất nhiều...

Mọi người: lại mâu thuẫn!

Người chủ trì: H trước hay sau khi tắm?

Trì Trì: đều có

Triệu Trinh: đều có, Trì Trì thích sạch sẽ

Người chủ trì: lúc H hai người có hứa hẹn gì không?

Trì Trì: mỗi người một lần, thế nhưng hẳn đều nói nói không tính

Triệu Trinh: anh làm một hồi lại quên mất!

Trì Trì: em không quên!

Mọi người: ...

Người chủ trì: hai người ngoài đối phương ra có phát sinh quan hệ vượt mức bình thường với ai chưa?

Trì Trì: chưa

Triệu Trinh: chưa

Mọi người \*hoài nghi\*: thật không?

Triệu Trinh: đương nhiên! Tôi giữ mình rất trong sạch!

Người chủ trì: đối với ý kiến “Nếu như không chiếm được tâm, chí ít cũng phải chiếm được thân thể”, hai vị tán thành hay phản đối?

Trì Trì: đương nhiên không tán thành

Triệu Trinh: còn xem ở thời đại nào đã!

Mọi người: này cùng thời đại có gì quan hệ?

Triệu Trinh: đương nhiên, hiện tại thịnh hành lưỡng tình tương duyệt a!

Người chủ trì: nếu như đối phương bị côn đồ cưỡng gian, hai vị sẽ làm gì?

Trì Trì: == tên đó còn chưa kịp làm gì đã bị anh ấy đánh chết, hoặc bị Lisbon cắn chết

Mọi người: ...

Triệu Trinh: Trì Trì có súng, tại SCI có một đám ca ca bảo vệ, ra khỏi cảnh cục thì có tôi với Lisbon, ai dám động vào em ấy tôi sẽ đánh chết rồi quăng cho Lisbon ăn!

Mọi người: ...

Người chủ trì: trước khi H hai người có xấu hổ không? Hay là sau đó?

Trì Trì: ừm ...

Triệu Trinh: Trì Trì có!

Mọi người: \*giây dụa\* đáng yêu quá đáng yêu quá đi

...

Người chủ trì: nếu như một người bạn tốt nói với hai vị “Tôi rất cô đơn, nên đêm nay có thể...” muốn cùng lên giường, hai người sẽ làm thế nào?

Trì Trì: tôi không có bạn nào như vậy

Triệu Trinh: tôi có rất nhiều bạn như vậy... Nhưng thường thường đều là nói giỡn!

Mọi người: nếu như là nghiêm túc?

Triệu Trinh: đem hấn nhót chung với Lisbon.

Mọi người: ...

Người chủ trì: hai vị nghĩ mình có am hiểu H không?

Trì Trì: tôi nếu có thể ở trên, cũng sẽ làm rất khá!

Mọi người: ==

Triệu Trinh: rất am hiểu!

Người chủ trì: đối phương thì sao?

Trì Trì: cũng ... cũng không tồi

Triệu Trinh: thực ra mới chỉ làm hai lần, còn chưa kịp thi triển ...

Người chủ trì: trong lúc H hai vị muốn đối phương nói gì?

Trì Trì: kế tiếp em ở trên!

Mọi người: \*lắc đầu\* không có khả năng!

Triệu Trinh: lại một lần nữa!

Mọi người: \*tiếp tục lắc đầu\* không có khả năng!

Người chủ trì: hai vị thích biểu tình lúc H nào nhất của đối phương?

Trì Trì: == uhm... Tôi chưa từng để ý

Triệu Trinh: \*cười xấu xa\* những loại biểu tình đáng yêu mà chỉ tôi mới thấy

Mọi người: nói thừa

Người chủ trì: hai vị nghĩ ngoài đối phương ra có thể H với người khác không?

Trì Trì: không thể

Triệu Trinh: đương nhiên không thể!

Người chủ trì: hai vị đối với SM có hứng thú không?

Trì Trì: không được nha! Nếu các người phát hiện ra phải báo cho cảnh sát đó!

Triệu Trinh: \*nhíu mày\* thật ra tôi đối với đây trối rất có hứng thú...

Mọi người: đúng vậy, trối rồi thì chạy cho nhanh nhé!

Người chủ trì: nếu như đối phương bỗng nhiên không cần thân thể của mình nữa, hai vị sẽ làm thế nào?

Trì Trì: anh ấy vẫn luôn cần

Triệu Trinh: em ấy luôn không cần

Mọi người: ba anh công cùng chung cảnh này thì phải !

Người chủ trì: hai vị đối với cường bạo cảm giác thế nào?

Trì Trì: phạm pháp, phải báo cảnh sát! Bắt được phải phạt nặng!

Triệu Trinh: ==... Trực tiếp đánh chết!

Mọi người: ách... giống giống Bạch đại ca lần đó ...

Triệu Trinh: tôi cái gì cũng chưa nói nha!.

Mọi người: ...

Người chủ trì: trong lúc H có chuyện gì đau khổ không?

Trì Trì: anh ấy ...

Mọi người: không cho anh ở trên?

Trì Trì: >3<

Triệu Trinh: số lần quá ít a, quá quá ít!

Người chủ trì: những lần H gần đây, lần nào khiến hai vị hưng phấn nhất, lo lắng nhất?

Trì Trì: là lần ở khách sạn kia, chính là lần đầu tiên... \*đỏ mặt\*.

Triệu Trinh: chỉ có hai lần, loại chuyện này phải có ít nhất hai mươi lần mới có thể so sánh

Mọi người: lòng tham không đáy!

Người chủ trì: bên thụ đã từng chủ động mê hoặc chưa?

Trì Trì: hừ!

Triệu Trinh: không... em ấy vẫn luôn rất đáng yêu.

Người chủ trì: bên công đã có hành vi cường bạo chưa?

Trì Trì: chưa

Triệu Trinh: sao có khả năng

Người chủ trì: đối với hai vị mà nói, “đối tượng H” lý tưởng là thế nào?

Trì Trì: anh ấy ...

Triệu Trinh: Trì Trì!

Người chủ trì: đối phương hiện tại có phù hợp với tiêu chuẩn của hai vị không?

Trì Trì: nếu có thể ở trên thì rất phù hợp, tôi sẽ chịu trách nhiệm!

Triệu Trinh: Trì Trì, em nếu thương anh thì hãy để anh ở trên a!

Trì Trì: ><

Mọi người: quên đi Trì Trì, hấn là lưu manh!

Người chủ trì: lúc H có sử dụng dụng cụ không?

Trì Trì: không

Triệu Trinh: rượu với cánh hoa hồng có tính không?

Trì Trì: không được nói loại chuyện này ở đây!

Người chủ trì: “Lần đầu tiên” của hai vị là vào lúc nào?

Trì Trì: 23 tuổi

Triệu Trinh: 26 tuổi

Mọi người: tiểu long là lão xử nam sao...

Triệu Trinh nheo mắt, lấy dao ra phi

Mọi người: ... Câu tiếp theo !

Người chủ trì: hai người thích được hôn vào đâu?

Trì Trì: trán

Triệu Trinh: môi

Người chủ trì: hai người thích hôn đối phương ở đâu nhất?

Trì Trì: môi

Triệu Trinh: bụng

Mọi người: =... Muốn thử quá~~!

Triệu Trinh: ==+ chỉ có tôi mới được hôn!

Người chủ trì: lúc H có thể làm gì để lấy lòng đối phương?

Trì Trì: không biết...

Triệu Trinh: em không cần làm gì anh cũng động lòng rồi

Người chủ trì: lúc H hai vị thường nghĩ đến chuyện gì?

Trì Trì: tôi nghĩ...

Mọi người \*gật đầu\*: ở trên ...

Triệu Trinh: tôi muốn được đãi ngộ như Bạch Cầm Đường!

Mọi người: ==... Tiểu Bạch cũng muốn từ lâu rồi.

Người chủ trì: một đêm H bao nhiêu lần?

Trì Trì: không nhớ rõ... anh ấy đều làm như điên

Triệu Trinh: bởi vì chỉ có hai lần, người ta đều được ăn nhiều bữa, chỉ có tôi phải ăn cho no!

Mọi người: == như vậy có hại cho thân thể nha!

Người chủ trì: trong lúc H y phục của hai vị là tự mình cởi hay đối phương cởi giúp?

Trì Trì: hai lần đều là anh ấy cởi, tôi không để ý.

Mọi người: Ý là, Trì Trì lần sau muốn tự mình cởi xong sẽ giúp Triệu Trinh cởi sao?

Trì Trì: ^—^ ừ!

Triệu Trinh: tôi không có ý kiến! ^\_\_^

Người chủ trì: đối với hai người H là gì?

Trì Trì: bắt đầu gánh vác trách nhiệm.

Mọi người: quả là tác phong của một thanh niên đáng yêu nha!

Triệu Trinh: tôi thích Trì Trì nên muốn làm, không có lý do gì đặc biệt

Người chủ trì: cuối cùng, xin hãy nói với đối phương một câu.

Trì Trì: cái kia, Trinh, đồng đồ trong máy giặt là của anh phải không?

Triệu Trinh: == ừ...

Trì Trì: quần lót sau này không được bỏ vào máy giặt!

Triệu Trinh: == Trì Trì, em chỉ muốn nói với anh thế này thôi sao? Không thể lãng mạn hơn chút sao?

Trì Trì: == vậy, lần sau, em muốn ở trên!

Triệu Trinh: ^—^ cần gì lần sau, đêm nay luôn đi, anh không chờ được nữa rồi! Xe đậu ngay bên ngoài, chúng ta lên xe thảo luận một chút đi?

Trì Trì: thảo luận?

Triệu Trinh: ừ!

Trì Trì: vậy ... được rồi.

Triệu Trinh hoan hỉ vui mừng kéo Bạch Trì ra ngoài, Lisbon lười biếng ngồi dậy chạy theo sau.

## 220. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 33

Phiên ngoại: mười sự kiện khó hiểu nhất trong năm của SCI

Tiếng cười trong phòng pháp y.

Thời gian: 12:00 ngày mười bốn tháng bảy

Địa điểm: phòng làm việc SCI . .

Sự kiện: sáng nay một công ty xây dựng nào đó lúc đang thi công thì đào được vài cổ xác ướp cổ, theo hình dạng thì cũng phải được hơn một nghìn năm rồi, bởi vì giám định cần thiết bị tương đối hiện đại, mà thiết bị trong phòng pháp y SCI tạm thời là tối tân nhất thành phố S, cho nên Công Tôn đã xin phép mang đồng xác ướp chuyển về đây, ngày hôm sau sẽ cùng nhóm chuyên gia giám định . .

Đêm đó, phòng làm việc của SCI còn lại Vương Triều, Mã Hán, Bạch Trì, Lạc Thiên ở lại trực ban, Triển Chiêu có một ít công văn cần xử lý nên tăng ca, Bạch Ngọc Đường ở lại chờ anh . .

Tương Bình vốn luôn cắm rễ ở trong văn phòng, đang mở máy xem phim, Triệu Hổ và Mã Hán đem ghé lại ngồi xem cùng, Lạc Thiên tựa ở sofa nghĩ ngợi. .

Bạch Trì ngồi ghé người trên sofa đọc sách, cậu không muốn qua coi phim cùng bởi vì phim Tương Bình bọn họ đang xem là phim kinh dị. Cứ xem truyện tranh là tốt nhất a, đột nhiên... Bạch Trì nghe thấy từ bên ngoài truyền đến một tràng cười cổ quái . .

Bạch Trì sững sốt, vội quay đầu lại nhìn ra bên ngoài, thế nhưng ngoài cửa không có ai. .

Bạch Trì nhìn quanh bốn phía, máy vi tính của Tương Bình bọn họ ở bên kia đang phát ra tiếng thét chói tai, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thì đang bận rộn trong phòng làm việc... tiếng cười này không phải từ bọn họ mà có, hơn nữa vừa rồi chính xác là từ ngoài truyền vào a. .

Xoay đầu lại, Bạch Trì giật thót... Bởi vì Lạc Thiên vốn đang ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi trên sofa bây giờ đang trợn tròn mắt nhìn mình. . .

Thấy ánh mắt Lạc Thiên, Bạch Trì vô cùng sợ hãi, sau lưng như có một luồng khí lạnh, “Á!!!” lên một tiếng rồi chạy đến núp sau lưng Lạc Thiên, xoay người nhìn ra ngoài, đúng lúc đó cậu lại nghe thấy một tiếng cười quỷ dị vang lên. .

“A!!!!” Bạch Trì thét lên. Đúng lúc đó trên màn hình vi tính hiện ra cảnh kinh dị rùng rợn làm bọn Tương Bình giật bắn người, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng xoay mặt nhìn ra. .

“Trì Trì, em làm sao thế?” Triệu Hổ hỏi. .

Tương Bình pause lại bộ phim, Bạch Trì chỉ chỉ ra cửa “Các anh nghe xem, có tiếng ai đó cười.”

Mọi người xoay mặt nhìn nhau, đều nhìn ra cửa, nhưng bên ngoài rõ ràng là không có ai, Bạch Ngọc Đường cũng đi tới, “Sao thế?”

Vừa dứt lời, chợt từ ngoài cửa truyền đến một trận cười, tiếng cười khàn khàn mang theo một chút điểm quỷ dị...

“Hảo... Hình như là từ sát vách truyền đến.” Triệu Hổ nơm nớp lo sợ, “Cái kia... Không phải là Công Tôn, lại đọc được thứ tiểu thuyết quái dị gì đó chứ?” .

Mấy người nhìn nhau, hình như tiếng cười của Công Tôn không đến mức kinh dị như vậy a. .

“Đi xem xem.” Lạc Thiên đứng lên, mở rộng cửa muốn đi ra ngoài. .

“Aiz, chờ một chút a!” Bạch Trì kéo Lạc Thiên lại, “Cái kia... Có thể hay không là mấy thứ đó?”

“Mấy thứ gì cơ?” Lạc Thiên khó hiểu quay đầu lại liếc Bạch Trì. .

“Đúng đó, Thiên ca!” Triệu Hổ bắt đầu nói, “Hôm nay không phải Công Tôn mang về ba cỗ xác ướp sao?”

“Hay là Công Tôn được giải phẫu xác ướp nghìn năm vui quá nên ở trong đó cười?” Mã Hán góp lời.

Mọi người nghe xong nhin không được mà tưởng tượng đến cảnh Công Tôn vừa khám nghiệm tử thi vừa cười đến quái dị, đều không khỏi nuốt nước bọt. Lạc Thiên có chút buồn bực nói, “Thanh âm này giống tiếng của một bà cụ hơn là Công Tôn a.” .

“Ách...” Triệu Hổ mở to hai mắt, “Kinh khủng vậy, xác ướp hôm nay mang đến có một cỗ là phụ nữ, là một lão thái bà a.” .

“A...” Mọi người đều hít một ngụm lạnh khí. .

“Theo em thấy, đó là Công Tôn a.” Bạch Trì e dè nói, “Nói không chừng là do rất cao hứng ...”

“Công Tôn ngày hôm nay không khám nghiệm tử thi.” Bạch Ngọc Đường đi tới, “Anh hai vừa tới đón đi rồi, sáng mai mới quay lại đây.”

“A...” Mọi người một lần hít một ngụm lạnh khí, trái phải nhìn nhau — vậy tiếng cười đó là của ai a? .

Đang nghi hoặc, tiếng cười lại vọng tới... Lúc này mọi người đều nghe rõ, giống như tiếng một lão yêu bà đang cười vang ở một nơi nào đó, quả thực là rất dọa người. .

Bạch Trì nhanh chân trốn phía sau Lạc Thiên, “Là thứ gì vậy a!” .

“Đi xem xem.” Bạch Ngọc Đường dẫn đầu ra ngoài, Triển Chiêu kích động đuổi theo ra, “Tiểu Bạch, thấy sống đừng giết chết a, lưu lại một cái ngoạn chơi!” .

Tương Bình cũng hưng phấn, “Tôi cũng muốn.” .

“Em không cần.” Bạch Trì nhỏ giọng nói với Lạc Thiên cùng Mã Hán, “Quá dọa người đi.” .

“Đồng ý!” Triệu Hổ cũng gật đầu. .

Lạc Thiên cùng Mã Hán nhìn nhau, đều đuổi theo. .

Phòng làm việc giờ chỉ còn Bạch Trì cùng Triệu Hổ, hai người anh nhìn tôi tôi nhìn anh một khắc rồi đồng thanh, “Chờ chúng ta a!”

Đi ra bên ngoài phòng làm việc, tiếng cười kia lại vọng tới một lần nữa, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tình tường nghe được thanh âm kia là từ trong phòng pháp y của Công Tôn truyền ra. .

Nhìn nhau một lúc, hai người liền bước nhanh tới cửa phòng pháp y, Bạch Ngọc Đường nắm tay nắm cửa, những người khác cũng chạy tới nơi.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, hai người đếm đến ba, Bạch Ngọc Đường xoay nắm đấm đẩy cửa ...

Trong khoảnh khắc cửa mở ra, lại nghe thấy một trận cười âm trầm vang lên, đập vào mắt mọi người lúc này là ba cỗ thi thể đang ngồi trên bàn phẫu thuật... Đúng vậy, không phải là nằm, mà là ngồi. .

“A...” vừa liếc mắt, ngay cả Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hết hồn, ba cỗ thi thể này đang trừng hốc mắt trống rỗng tối om về phía cửa, môi đã phân hủy hết để lộ ra một hàm toàn răng, miệng khe mở, tiếng cười hình như từ trong đó phát ra.

“Nha a

~” Bạch Trì hét lên, rồi liều mạng quay đầu dõng dạc chạy, đột nhiên thấy trước mắt xuất hiện một bóng trắng.

“A!!!!!!” Bạch Trì dồn sức thét lên, Triệu Hổ ở phía sau cũng bị dọa cho tim bay ra ngoài, những người khác vốn là không sợ nhưng thấy hai người kia hoảng hốt quá độ cũng nhất thời cảm thấy run run, chợt một thanh âm lạnh lùng phát ra, “Các cậu đang làm gì?”

Mọi người lúc này mới phục hồi tinh thần lại, hóa ra bóng trắng đằng sau không phải ai xa lạ, chính là Công Tôn.

“Công Tôn, sao anh quay lại?” Triển Chiêu chớp mắt mấy cái. .

“Tôi quên thứ này.” Vừa nói, Công Tôn vừa đi vào bên trong. .

“Công Tôn... Thi thể kia sao lại ngồi thế?” Triển Chiêu hiếu kỳ. .

“À, lúc đào lên đã thấy ngồi rồi, cho nên mới là hàng hiếm.” Công Tôn vừa nói, vừa đưa tay lấy một cái hộp nhỏ từ trên bàn phẫu thuật xuống. .

Lúc này mọi người mới phát hiện, tiếng cười kia là từ trong chiếc hộp phát ra. .

“Cái gì thế?” Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ nhìn qua. .

Công Tôn nhìn mọi người, “Tôi mấy ngày trước ở trên Skynet mua được thứ tốt.” Nói rồi mở chiếc hộp, rồi lấy từ bên trong ra một bộ xương khô. .

“A...” Mọi người lại một lần nữa hít một ngụm lạnh khí. .

“Anh đi đặt một bộ xương khô về sao?” Bạch Trì mở to hai mắt hỏi. .

“Cũng không hẳn là bộ xương khô.” Công Tôn cười ha hả, “Là một loại đồng hồ báo thức!” Đang nói chuyện, thì thấy đồng hồ kia há miệng “Cạc cạc cạc cạc” nở nụ cười. .

“Trưa nay khi tôi nhận được, muốn thử chuông báo một chút nên đã đặt lúc mười hai giờ đêm... Hắc hắc, có đáng yêu không?” Công Tôn trưng ra vẻ mặt “Ta rất thích”, cẩn cẩn dực dực đem bộ xương cất trở lại, “Đại ca các cậu đang chờ tôi ở dưới lầu, tôi đi trước.” Nói rồi, ôm cái hộp mỹ mãn chạy đi. .

Mọi người ngây ngốc nhìn theo bóng lưng Công Tôn dần khuất dạng, đứng một chỗ sững sờ nửa ngày. .

“Ha ha... Thật quý dị.” Bạch Trì cười cười với mọi người, “Cũng đúng a, thầy khô thể nào lại có thể nói được.” Vừa dứt lời, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng cười nhạt, mà phía sau ... không phải là thầy khô sao? .

Mọi người quay đầu lại... , mấy xác ướp kia vẫn ở nguyên trạng thái cũ, nhìn xuống dưới thì thấy điện thoại của Công Tôn rơi trên bàn.

Triển Chiêu chạy qua cầm lấy cái điện thoại nhìn sơ qua, thì thấy có một tin nhắn, là Bạch Cẩm Đường gửi tới, “hừm!”

“Trách không được tiếng cười nhạt kia có chút quen tai, hóa ra là của anh hai a.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, rồi lấy điện thoại của mình ra gửi cho Công Tôn một tin nhắn, điện thoại của Công Tôn liền phát ra một tiếng “Mi ngaoool!”, tiếng kêu của một con mèo hung dữ. . .

Bạch Ngọc Đường thấy thú vị, cũng soạn một tin gửi sang, lập tức điện thoại vang lên, là đang hô, “Con mèo thôi!” Xem ra là Công Tôn ghi âm lại. .

Mã Hán cũng gửi tin qua, thì nghe thấy tiếng ngựa hí trong Kaspersky vang lên. Lạc Thiên gửi qua, liền nghe thấy một thanh âm non nớt mềm mại, “ba ba cháu tìm chú kia.” —— là thanh âm của Dương Dương . .

Triệu Hổ cũng vui vẻ soạn tin, là tiếng của cậu bé Bút Chì: thật đáng sợ nga... .

Triệu Hổ , mọi người thì dở khóc dở cười, Triển Chiêu vỗ vỗ Bạch Trì, “Trì Trì, sao em không thử xem?”

Bạch Trì do dự một chút, không biết sẽ là kiểu chuông báo quá quý gì, nhưng chính mình không tìm được tò mò cũng hào phóng gửi quá một tin... Không có thanh âm.

Mọi người nhìn nhau, vì sao không có tiếng gì a? .

Một hồi sau, cũng không có thanh âm. .

Mọi người hiếu kỳ cầm chiếc điện thoại lên nhìn một chút, có nhận được tin của Bạch Trì nha. .

“Vì sao không có tiếng?” Bạch Trì thắc mắc . .

“Hay là em gọi qua xem?” Triển Chiêu đề nghị. Bạch Trì làm theo, một lát sau, có tiếng chuông truyền đến, “Thỏ con ngoan ngoãn, mau mở cửa ra ...” .

Mọi người liền hiểu ra, sao có tiếng gì được, thỏ đâu có biết kêu a. . .

Đêm đó, mọi người ở cả trong phòng pháp y nghiên cứu điện thoại của Công Tôn, ngày hôm sau, trong cảnh cực lan truyền câu chuyện, “Biết gì chưa? Đêm hôm qua trong phòng đặt mấy cỗ xác ướp truyền đến thanh âm thật đáng sợ a, không lẽ mấy xác ướp này ngồi nói chuyện phiếm sao? Tiếng cười rất dọa người nha, đúng vậy, còn có người hát nữa ...” .

## 221. Quyển II – Vụ Án 8 – Chương 34

> (\*\*) tựa do editor đặt

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, năm tuổi, vào một ngày chủ nhật nào đó, trời trong xanh, .

Tiểu Triển Chiêu cùng tiểu Bạch Ngọc Đường nắm tay nhau đi chơi vườn bách thú . .

Tiểu Bạch Ngọc Đường: “Kia là con gì? Cổ thật dài a.”

Tiểu Triển Chiêu nhìn cậu bé một cái, “Ngốc thế, đó là hươu cao cổ.” .

Tiểu Bạch Ngọc Đường vẽ mặt bưng bình: “Nga... Thảo nào cái cổ dài như vậy, cậu đoán xem, nếu nó ngứa cổ, làm sao mà gãi?”

Tiểu Triển Chiêu ngây ngẩn cả người, quay sang nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường một lúc lâu, rồi kéo kéo tay cậu bé: “Tiểu Bạch, vấn đề này thật huyền bí nha~”



Tiểu Bạch Ngọc Đường đắc ý, nắm tay tiểu Triển Chiêu tiếp tục đi, tới chuồng voi . .

Tiểu Bạch Ngọc Đường đứng lại, chỉ vào vòi con voi: “Nha, cái mũi thật là lớn.” .

Tiểu Triển Chiêu vuốt cằm, vẻ mặt đăm chiêu bối rối. .

Tiểu Bạch Ngọc Đường nhìn nhóc, “Miêu Miêu, cậu làm sao vậy?” .

Tiểu Triển Chiêu giương mắt nhìn cậu bé hỏi nhỏ, “Cậu đoán xem, nếu bị ngựa mũi thì nó phải làm sao bây giờ?~” .

Tiểu Bạch Ngọc Đường ngây ngẩn cả người, suy nghĩ một chút, lại kéo tiểu Triển Chiêu đi tiếp, phía trước là chuồng rắn, tiểu Triển Chiêu lại hỏi, “Xà xà nếu như ngựa lưng, thì phải làm sao?~” .

Tiểu Bạch Ngọc Đường lại kéo tiểu Triển Chiêu đi chỗ khác, tới chuồng hà mã, tiểu Triển Chiêu chỉ vào chú hà mã đang đắm mình dưới sông, “Nó nếu như ngựa bụng thì phải làm sao?~”

Cuối cùng hai nhóc tới chuồng rùa, tiểu Triển Chiêu nhìn chăm chăm vào con rùa mình mẩy toàn bùn đất một hồi lâu, đột nhiên ôm lấy cánh tay tiểu Bạch Ngọc Đường, “Quy quy thật đáng thương a, ngựa chỗ nào cũng không gãi được, lại không thể nhờ ai giúp đỡ a~” .

Tiểu Bạch Ngọc Đường thở dài, đưa tay vỗ vỗ vai tiểu Triển Chiêu, “Miêu Miêu, cậu thực sự là tiểu hài tử, thắc mắc nhiều như vậy.” Nói xong, lời tiểu Triển Chiêu ra khỏi vườn bách thú thì nhìn thấy người bán bong bóng, Tiểu Bạch Ngọc Đường vui vẻ lôi kéo tiểu Triển Chiêu đi tới phía đó, móc tiền tiêu vặt ra đưa cho người bán bong bóng, “Cháu muốn một con mèo nhỏ, với một con chuột nhỏ, là chuột bạch nha!” .

Thúc thúc bán bong bóng thấy hai đứa nhỏ thật khả ái liền nhận tiền rồi vui vẻ lấy bóng bay đưa cho Triển Chiêu, thuận tiện thổi tiền lẻ cho tiểu Bạch Ngọc Đường. Tiểu Triển Chiêu tay cầm lấy bong bóng mèo nhỏ nhưng mắt lại dõi theo bong bóng gấu mèo, cái này thật khả ái nha, thật muốn lấy xuống ghê nha. .

Hai nhóc đi ra ngoài, Tiểu Bạch Ngọc Đường đưa tay nhận lấy bong bóng của mình, vừa ngẩng lên nhìn... A? Vì sao bong bóng chuột bạch này không giống chút nào.

“Miêu Miêu, này là gấu mèo đúng không?” Tiểu Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn Triển Chiêu, lại nghe Triển Chiêu trả lời, “Sai rồi, là con chuột!”

“Thế nhưng lỗ tai nó màu đen!” Tiểu Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nói, “Chuột bạch lỗ tai phải trắng a.” .

Tiểu Triển Chiêu mặt nhăn mặt nhăn mũi, trong lòng gào thét, bị Tiểu Bạch phát hiện rồi. .

“Tớ muốn đi đổi.” Tiểu Bạch Ngọc Đường muốn quay trở lại, thì bị tiểu Triển Chiêu nắm lại, “Không được đi, tớ thích cái này.”

Tiểu Bạch Ngọc Đường hung hăng trừng mắt, “Không được thích gấu mèo, cậu chỉ được thích chuột bạch!” .

Tiểu Triển Chiêu bắt đầu mếu máo, lấy đầu ngón chân đá đá mấy hòn cuội nhỏ, miệng khe khẽ nói, “Tớ thích cái này cơ

...”

Tiểu Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, rồi vươn tay nắm lấy tay tiểu Triển Chiêu, “Được rồi, đây là con chuột, một con chuột bạch có lỗ tai màu đen.”

## 222. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 1

Vụ án thứ 9 : Hung thủ tình yêu

Chương 1 : Rượu cocktail và cô gái y phục đỏ

Trên con đường nơi quảng trường lớn tại trung tâm thành phố S, có một quán bar, rất hiếm thấy, vì quán bar này chỉ kinh doanh ban ngày.

Rượu cocktail của quán bar này rất có danh tiếng trong cả thành phố S, còn có các loại đồ uống hương trái cây còn độ rất thấp, cùng với bánh ngọt kiểu dáng Tây Âu tinh tế, cảnh quan trong bar thanh nhã, thu hút không ít những cặp tình nhân trẻ tuổi.

Ở chỗ cạnh cửa sổ, một cô gái y phục đỏ đang ngồi, là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Không giống với những nữ sinh trẻ thanh thuần khả ái thường hay lui tới đây, đó là một người phụ nữ thực sự, mặc một bộ váy áo màu đỏ, dáng người chuẩn, vừa có nét đoan trang mà không mất đi vẻ gợi cảm, tóc vừa đen vừa cuộn sóng, khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan mê người, tràn ngập một loại sức quyến rũ của người phụ nữ thành thực. Cô ta tuy rằng ngồi ở trong góc phòng rất khó thấy, thế nhưng vẫn thu hút không ít người chú ý, nhất là cánh đàn ông, nhưng lại không hẳn phải tìm cách tiếp cận, chỉ là đơn thuần thưởng thức một loại vẻ đẹp như vậy.

Trong tay cô gái nhẹ nâng một ly rượu thủy tinh màu đỏ, chất lỏng màu đỏ bên trong, đỏ tươi và đậm đặc như máu, là món rượu cocktail danh tiếng của quán bar này— Bloody Mary [1]. Không biết phải hình dung như thế nào, chung quy chỉ cảm thấy loại rượu ấy và cô gái này đặc biệt tương xứng.

Không đếm xỉa đến những ánh mắt hâm mộ cùng kinh ngạc từ xung quanh, cô gái nâng ly rượu, giống như là đang nâng người, hai mắt nhìn về phía quầy bar.

Theo ánh nhìn của cô ta vọng qua, chỉ thấy phía trước quầy bar của quán có một chàng trai trẻ tuổi đang ngồi. Nhìn kỹ, cũng rất dễ hiểu được cô gái kia vì sao lại nhìn anh ta đến xuất thần như vậy, bởi vì người này thật sự là một chàng trai rất có sức quyến rũ.

Một chàng trai anh tuấn có chút tà khí, tóc hơi dài, tùy ý để kiểu, mặc một thân toàn màu trắng, áo khoác trắng, quần jean trắng. Anh ta hình như rất nhàn, giống như chỉ đang ngồi giết thời gian, một tay cầm menu của quán bar xem, tay kia, bưng một ly thức uống bạc hà có thêm một chút agave (cây thùa) mà uống.

Giữa chất lỏng màu xanh dương trong chiếc ly trong suốt, ánh sáng chiếu nhẵn bạch kim thiết kế giản đơn mà trang nhã trên ngón áp út, không khỏi khiến người cảm thán, đàn ông tốt, đa số đều đã có chủ a.

Người bartender đứng ở phía quầy bar vùng tay trộn rượu cocktail, rót một dòng rượu vang bảy sắc cầu vồng vào một ly thủy tinh cao, đưa ột cô gái nóng bỏng bên cạnh, không quên khuyến mãi một nụ cười mê người. Chỉ tiếc cô gái kia ánh nhìn đều ở trên người anh chàng đẹp trai y phục trắng bên cạnh, hoàn toàn không chú ý đến sự ân cần của chàng bartender.

Sau khi khách dời đi, chàng bartender dùng khăn lau lau bàn, đi tới trước quầy hai tay chống cằm, nói với người y phục trắng, “Tôi nói Bạch đội trưởng a, tôi hiện tại là một người dân lương thiện rồi, anh sao vẫn không buông tha cho tôi a? Đến quán của tôi còn đoạt hết danh tiếng của tôi nữa.”

Ngồi ở trước quầy bar uống, chính là Bạch Ngọc Đường. Hôm nay ngày nghỉ, anh cùng Triển Chiêu tới đây, Triển Chiêu vào hội trường dự thính một vị tâm lý học gia đẳng cấp thế giới diễn thuyết, Bạch Ngọc Đường thật sự là nghe không hiểu cái loại thiên thư này, rõ ràng là đạo lý đơn giản thì không nên dùng cách nói khiến nhân loại không có cách nào nghe mà hiểu để nói chứ, theo anh thì xem ra chuyên gia học giả đều bị cản trở ngôn ngữ. Bạch Ngọc Đường đi ra trước, nói với Triển Chiêu mình sẽ ở trong quán bar chờ. Tối anh và Triển Chiêu còn có kế hoạch, ngày hôm nay là sinh nhật Triển Chiêu, nói cách khác, ngày mai chính là sinh nhật anh, anh đã chuẩn bị sẵn một bánh kem cùng một bình rượu ngon, buổi tối mười hai giờ trở về hai người cùng nhau mừng sinh nhật. Đây là thói quen nhiều năm của hai người, hai người từ nhỏ đến lớn sinh nhật gần như đều là bên nhau, mà trong quán bar này, lại có thợ làm bánh kem tốt nhất, cũng có rượu ngon nhất.

Vị bartender trước mắt đây tên là Tô Dân, trước đây là một tay giang hồ, theo một tay giang hồ khác buồn ma túy, Triệu Hổ lúc ấy nằm vùng phá hủy chính là tập đoàn buôn lậu thuốc phiện của đại ca anh ta. Tô Dân lúc đó cũng bị bỏ tù ngay ngốc nửa năm, ra tù không có nguồn sống, từ bỏ định đi lại đường cũ, Triệu Hổ cùng anh ta trước đây có chút giao tình, đã tính vay tiền cho anh ta mở một chỗ buôn bán nhỏ. Bất quá năng lực Triệu Hổ có hạn, cuối cùng Bạch Ngọc Đường biết, mới cùng Triển Chiêu góp tiền cho anh ta vay. Tô Dân và một người bạn cùng nhau dựng cái quán này, bắt đầu kiếm sống bằng bar. Bởi vì hai người họ từng có nghiện cứu về rượu, cũng có am hiểu về bánh, mà người cũng chịu khó, rất nhanh mới làm ăn

trở nên đại phát. Sau đó Tô Dân trả hết số tiền nợ, hiện tại nghiêm nhiên là một ông chủ nổi tiếng, người trong SCI có đôi khi sẽ đến chơi.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Tô Dân ghé vào trước quầy bar oán giận, đưa tay chỉ chỉ trên menu một cái bánh kem matcha hình vuông, hỏi, “Cái bánh kem này dùng cùng với loại rượu gì mới hợp?”

Tô Dân hai tay chống cằm, nói, “À, với Fantastic Lerman sẽ rất ngon, anh xác định là bánh matcha?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cái này được rồi.”

Tô Dân đưa menu cho người hầu bàn phía sau, nói, “Nói Tiểu Cao làm bánh kem matcha! Nói là Bạch đội trưởng gọi, tận tâm mà làm a, nếu không anh bắn bỏ đây.”

Người hầu bàn cầm menu đi vào, Tô Dân cho Bạch Ngọc Đường thêm thức uống, thấy rất nhiều mỹ nữ bốn phía đều lén nhìn về đây, có chút bất mãn nói, “Anh cứ đến đây một cái, danh tiếng của tôi đều bị đoạt đi, mấy cô này vốn đều là fan của tôi!”

Bạch Ngọc Đường bật cười, nâng ly tiếp tục uống rượu, hỏi, “Hai tiếng nữa là thoát rồi mà?”

“Ừ. . . Hả? Phải đợi hai tiếng nữa a?” Tô Dân cười xấu xa, “Con mèo đó mà yên tâm để anh ở chỗ này chờ sao? Đây có rất nhiều mỹ nữ a.”

Bạch Ngọc Đường nhướn nhướn mày, nói, “Đừng quên viết chữ lên bánh kem đó.”

“Được rồi.” Tô Dân bất đắc dĩ nhún nhún vai, “Hàng năm đều như vậy mà.” Đang nói chuyện, cạnh đó có người gọi rượu, anh ta lại quay lại làm việc.

Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ đeo tay, xem ra thực sự còn phải chờ hơn mấy tiếng nữa đây, đang suy nghĩ có nên nhân hai giờ này lái xe ra ngoài mua quà sinh nhật và mấy thứ cho con mèo kia không?

“Anh có một mình sao?” Một giọng nói dễ nghe từ phía sau truyền đến.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, chỉ thấy phía sau bên trái một cô gái y phục đỏ đang đứng.

Thấy cô ta hỏi mình, Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Cô gái mỉm cười, “Một mình sẽ vô nghĩa? Cùng nhau nhé?”

Bạch Ngọc Đường thấy Tô Dân ở một bên phía xa, vẻ mặt tươi cười bốn cột, có chút bất đắc dĩ, lễ độ cười cười, chỉ chỉ chiếc nhẫn trên ngón áp út tay trái.

Cô gái hơi giật mình, sau đó cũng cười, không nói thêm gì, gật đầu với Bạch Ngọc Đường rồi đi, cô ta cũng không quay về chỗ ngồi, mà là trực tiếp đi ra khỏi cửa, lên một chiếc ô tô màu đỏ đậu ven đường.

Nhìn vọng ra ngoài cửa sổ xe, thấy Bạch Ngọc Đường ngồi ở trước quầy bar dùng xong thức uống trong tay, kẹp tiền dưới cái ly, gọi Tô Dân, rồi đi ra khỏi quán bar. Vốn định mở cửa xe, thế nhưng ánh nhìn hình như là bị một cửa hàng phía trước hấp dẫn, anh nhìn đường một chút, chạy rất nhanh qua, vào cửa hàng kia, động tác ưu nhã mà mạnh mẽ.

Cô gái hiểu kỳ lái xe lên phía trước một chút, xoay mặt nhìn cửa hàng kia, chỉ thấy đó là một cửa hàng nhỏ độc quyền về hàng mỹ nghệ thủy tinh.

Bạch Ngọc Đường đi tới trước quầy hàng nhìn cả đồng hàng mỹ nghệ thủy tinh, rất nhanh, anh chỉ vào một con chuột thủy tinh trong đó, nói, “Giúp tôi gói con chuột này lại.”

. . .

Tay cầm túi nhựa đựng quà đi ra, Bạch Ngọc Đường liếc mắt thấy chiếc xe thể thao màu đỏ bên cạnh, đi qua gõ gõ trên cửa sổ xe.

Cô gái hạ kính xuống nhìn anh.

“Cô cần giúp đỡ?” Bạch Ngọc Đường hỏi cô ta.

Cô gái lắc đầu, nói, “Chỉ là có chút hiểu kỳ mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, xoay người đi, dọc theo con đường buồn bán náo nhiệt chậm rãi cuộc bộ, đi xa.

Cô gái chạy xe đến bên kia đường, dừng ở chỗ này chờ, nhìn người đi như nước chảy, lui tới trên đường.

Có lẽ hơn một tiếng đồng hồ sau, ánh nhìn của cô gái lại bị một bóng người xuất hiện xa xa thu hút.

Chỉ thấy từ hội trường lớn một chàng trai mặc áo len màu xanh dương vội vã chạy ra, anh ta có một vẻ anh tuấn không thua gì Bạch Ngọc Đường, nhã nhặn mà tuấn tú. Cái áo len màu xanh dương, khiến cô gái không khỏi nhớ tới loại thức uống bạc hà lưỡi rồng vừa rồi Bạch Ngọc Đường gọi, gần như là cùng màu, màu xanh dương của nước biển. . . sâu xa mà trong suốt. Trên ngón áp út tay trái, chiếc nhẫn bạch kim y hệt.

Triển Chiêu vội vã chạy ra khỏi hội trường, diễn thuyết còn một đoạn cuối cùng mới kết thúc, thế nhưng Triển Chiêu chạy ra trước, ngày hôm nay diễn thuyết rất đặc sắc, thế nhưng Bạch Ngọc Đường không ở bên cạnh anh vẫn là có chút không thể tập trung tinh thần. Rất nhanh lao qua đường, vào trong quán bar, nhưng phát hiện Bạch Ngọc Đường không ở đó, hỏi Tô Dân, nói là một lát nữa có lẽ sẽ trở về, bánh kem còn ở đây mà.

Triển Chiêu đi tới cửa, cầm điện thoại định gọi, thế nhưng ánh nhìn lại bị một cửa hàng phía trước hấp dẫn, anh thu điện thoại, chạy qua đường vào trong cửa hàng.

Cô gái từ xa nhìn, lái xe đến gần cửa hàng đó, thấy chính là cửa hàng đồ thủy tinh vừa rồi Bạch Ngọc Đường đi vào.

Thấy Triển Chiêu trước quầy hàng nhìn một hồi, chỉ vào một con mèo thủy tinh nhỏ, nói, “Cái này, giúp tôi bao lại!”

Lại một lát sau, Triển Chiêu trong tay cầm theo túi nhựa đi ra.

Cô gái ngẩng đầu, xa xa phía cuối đường, Bạch Ngọc Đường chậm rãi đi bộ về, một tay cầm điện thoại ấn gọi.

Mà Triển Chiêu vừa lúc từ trong cửa hàng đi ra, qua đường cái, cũng đồng thời gọi điện thoại. . .

Sau đó, hai người cùng hạ điện thoại nhìn. . . Hình như có chút khó hiểu, như là buồn bực vì sao đường dây bận? Lại ngẩng đầu, Bạch Ngọc Đường thấy được Triển Chiêu cách không xa cửa quán bar, Triển Chiêu cũng thấy được Bạch Ngọc Đường đi về phía mình.

“Tiểu Bạch.”

“Miêu nhi.”

Hai người gần như đồng thanh. Vẻ lạnh như băng không gì dám tiếp cận trên mặt Bạch Ngọc Đường thay bằng một nụ cười sáng ngời như ánh mặt trời, chạy tới.

Triển Chiêu thu điện thoại, cười chờ anh.

Chạy đến gần Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường lấy từ cái túi nhựa trong tay ra một hộp thức ăn vặt, từ xa nhìn thì hẳn là thịt xiên hay bạch tuộc nướng gì đó, Triển Chiêu nhận lấy, cắn một miếng, thuận tiện đút vào miệng Bạch Ngọc Đường một miếng, hai người cùng nhau đi vào trong quán bar.

Vào quán bar, hai người ngồi xuống gọi thức uống, Tô Dân đưa lên cho hai người hai ly thức uống giống nhau, chỉ là một ly màu xanh dương, một ly màu trắng. Hai ly rượu này, ly màu xanh dương gọi là Perfect Ten, ly màu trắng là Classic Ten [1], là một loại rượu cocktail mùi hoa chanh nhân nhật, khi phối cùng với nhau có một cái tên rất đẹp — Valentine.

Cô gái cúi đầu cười cười, cầm lấy cái kính mát màu đỏ đeo vào, lái xe rời đi.

Trong quán bar, Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn thoáng qua chiếc xe thể thao màu đỏ, hơi nhú mày.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hỏi anh.

“Không, cô gái trong xe kia là lạ.” Bạch Ngọc Đường thờ ơ nói.

“À. . .” Triển Chiêu một tay chống cằm nhìn qua, nói, “Sức quyến rũ của Bạch đội trưởng vô phương ngăn cản ha.”

Bạch Ngọc Đường cười nhìn anh, nói, “Điều đó đúng hay không, cậu là rõ nhất mà.”

“Hai người đi nhanh đi, tôi thấy bầu không khí bị nhuộm thành màu hồng rồi!” Tô Dân bọc bánh kem và rượu lại, vừa nói vừa để trước mặt hai người, nhủ thầm một Bạch Ngọc Đường là đủ rồi, lại còn một Triển Chiêu nữa, thế này là xong, mỹ nữ trong quán bar đều xem anh ta là không khí luôn.

Bạch Ngọc Đường cầm bánh kem và rượu, tạm biệt Tô Dân xong, cùng Triển Chiêu rời đi.

Lên xe, Bạch Ngọc Đường khởi động xe, hỏi Triển Chiêu, “Thế nào? Kế tiếp muốn đến chỗ nào giết thời gian đây?”

“À, tôi muốn đi ăn hải sản, hoặc đi dạo nhà sách. . . Bằng không thì xem phim cũng được.” Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Tôi muốn xem phim Ratatouille.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, vừa định lái xe đi, điện thoại đột nhiên vang lên.

“Không phải chứ.” Bạch Ngọc Đường đưa tay lấy điện thoại, Triển Chiêu cũng ở một bên căng thẳng nhìn, chỉ thấy điện báo hiện là —— Bao Chứng.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, nhìn Triển Chiêu, “Hải sản, nhà sách và Ratatouille xem ra đều ngậm nước sôi luôn rồi.”

Triển Chiêu nhăn mặt nhăn mũi, có chút bất mãn.

Bạch Ngọc Đường tiếp điện thoại, “Bao cục?”

. . .

“Được, chúng tôi lập tức đến.” Bạch Ngọc Đường buông điện thoại, nói với Triển Chiêu, “Lại có án.”

Triển Chiêu thở dài, “Lẽ nào không thể hưởng sinh nhật được một ngày mà thế giới hòa bình sao?”

“Đó là một yêu cầu rất cao.” Bạch Ngọc Đường bật cười, đưa tay lấy từ trong túi nhựa đưa cho Triển Chiêu, nói, “Quà đó.”

Triển Chiêu nhận cái túi, cũng đưa cái túi trong tay mình cho Ngọc Đường.

Hai người từ trong túi lấy ra hai cái hộp hình vuông bọc giấy trắng xanh giống nhau như đúc, liếc mắt nhìn nhau, mở ra. . . Cùng là hộp giấy màu trắng. . . Mở ra nữa, lấy ra một thứ bọc giấy nhựa tránh va đập. . . Giơ tay, lấy ra một hộp sắt tinh xảo màu đen. . . Lại liếc mắt nhìn nhau, mở ra. . . Bạch Ngọc Đường lấy ra một con mèo thủy tinh, Triển Chiêu lấy ra một con chuột thủy tinh.

Hai người không hề nhìn nhau, chỉ là có chút vô lực khơi mào khóe miệng cười.

Triển Chiêu đưa tay cầm lấy con mèo thủy tinh trong tay Bạch Ngọc Đường, cùng với con chuột thủy tinh trên tay mình, đặt lên trước kính chắn gió của xe.

Tâm tình Triển Chiêu vừa rồi còn có chút thất lạc trong nháy mắt khôi phục lại, nói, “Lái xe đi.”

Bạch Ngọc Đường cười lái xe rời đi, chạy tới hiện trường.

[1] Bloody Mary : Một loại thức uống màu đỏ như máu.

[2] Perfect Ten và Classic Ten : là tên 2 loại cocktail mà hợp lại sẽ là Valentine. Thực ra là White Valentine chứ ko hẳn là Valentine. Đây là món thức uống đặc biệt dành cho ngày lễ Tình nhân trắng, xuất phát từ một project đặc biệt của chi nhánh Diageo bên Trung Quốc làm.

## 223. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 2

Chương 2 : Bắt giết liên hoàn

Trên một cái gối màu đỏ, bày một khẩu súng lục màu đen, bên cạnh khẩu súng lục có một tấm ảnh chụp, đã bị xé thành hai nửa, trên tấm ảnh đặt một cái kính mát màu rệu đỏ. . . Bên cạnh cái kính là một cái điện thoại di động màu đỏ.

Tiếng điện thoại ong ong rung truyền đến, có một bàn tay trắng nõn nhọn dài, móng tay sơn màu đỏ tươi vươn qua, tiếp điện thoại.

“Alo?” Thanh âm ngọt ngào mà có chút mệt mỏi, mang theo một tia mê hoặc nói không nên lời.

Đầu kia điện thoại là một người đàn ông, khá kiêu lời, nhưng lại khiến cho người bên này phát ra tiếng cười êm tai.

Cuối cùng, người đàn ông hình như là ưng thuận một hứa hẹn gì đó.

“Ừ. . . Lát nữa gặp.” Tiếng của cô gái lộ ra một nỗi hạnh phúc phảng phất, “Anh nói phải giữ lời đó nha.”

. . .

Cúp máy, bờ môi đỏ mọng nhếch lên hơi hướng về phía trước cũng khôi phục nguyên dạng, vui sướng trên mặt thay bằng một vẻ lạnh lùng, buông điện thoại, đưa tay cầm súng lên, bỏ vào trong cái túi xách màu đỏ tinh xảo đắt tiền.

Nhìn thoáng qua hình ảnh mình trong gương, xoay người ra khỏi cửa, để lại một căn phòng tịch mịch màu đỏ tươi.

Trước cửa một khách sạn ở trung tâm thành phố S, đường niêm phong của cảnh sát được kéo thật dài, xe cảnh sát và xe cứu thương ngừng ở đó không ít, còn có xe săn tin của cánh nhà báo vừa đánh hơi được đến phóng vấn, cùng với người đi đường vây xem.

Bạch Ngọc Đường dừng xe ở ngoài đoàn người, cùng Triển Chiêu xuống xe.

“Sếp.” Triệu Hổ từ sau đường niêm phong ló ra nửa người, vẫy vẫy tay với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Hai người đi đến, vượt qua đường niêm phong, cùng nhau đi vào khách sạn tráng lệ kia.

“Tình huống thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Một người chết, giống như là liên hoàn sát thủ làm.” Triệu Hổ vừa nói, vừa ấn nút thang máy lầu 7.

“Liên hoàn sát thủ?” Triển Chiêu có chút hiếu kỳ, “Liên hoàn sát thủ gần đây có xuất hiện sao?”

“Mới lộ mặt.” Triệu Hổ nói, “Hắn là truyền thông sẽ cảm thấy rất hứng thú với loại hình này.”

“Hả?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, hỏi, “Loại hình gì?”

“Bọn họ gọi cô ta là sát thủ môi đỏ.” Triệu Hổ cười, cho tới bây giờ ba người đàn ông đã chết, người nào cũng như nhau, chết ở trên giường khoe miệng có mang theo nét cười, ngực trúng một phát súng, nhanh gọn lẹ, bên cạnh có một cái card, trên đó có một dấu son môi màu đỏ.

“Hung thủ là phụ nữ?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Trừ phi là đàn ông mà bôi son, thì hôn mới ra dấu son môi.” Triệu Hổ cười.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau — thật buồn nôn!

Tới cửa phòng 704, thấy bên trong người của khoa giám định đang ở thu chứng, Công Tôn đã kiểm tra thi thể sơ bộ.

“Sếp.” Lạc Thiên và Bạch Trì đang ở một bên thẩm vấn người phục vụ của nhà hàng phát hiện hiện trường đầu tiên.

“Bọn họ nói không biết rõ, người đàn ông này tên là Vương Thủ Cần.” Bạch Trì nói, “Là một nhà kinh doanh, rất giàu, nhà hắn không ở thành phố S, nên vẫn ở cố định trong phòng này.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi, “Hắn ở một mình sao? Không có ai khác?”

Người phục vụ của khách sạn lắc đầu, hành động của hắn không rõ ràng, bất quá có thấy qua hắn ở cùng một cô gái y phục đỏ rất rất đẹp.

“Cô gái y phục đỏ?” Triển Chiêu có chút hiếu kỳ, hỏi, “Lần gần đây nhất là lúc nào?”

“Đêm qua.” Người phục vụ trả lời.

“Mã Hán đi lấy video từ phòng an ninh.” Lạc Thiên nói, “Xem ai là người cuối cùng tiếp xúc với nạn nhân.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lúc này, Công Tôn đi ra.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chết tối hôm qua.” Công Tôn nói, “Phát đạn chí mạng, vết mặt của hắn có chút kỳ lạ, có thể là trước khi chết dùng thuốc gì đó, phải về làm thêm một bước giải phẫu mới có thể biết được, mặt khác. . .” Nói đến đây, Công Tôn lấy ra một túi vật chứng, bên trong có một tấm card màu trắng, ở trên có một dấu son môi màu đỏ tươi, “Cái này tôi sẽ cầm về phân tích thành phần.”

“Vết son môi là độc nhất vô nhị phải không?” Triển Chiêu hỏi, “Có xảy ra vụ án thế này trước đây chưa?”

“Tôi cầm về đối chiếu một chút.” Công Tôn thu hồi vật đó, nói, “Vụ án vừa chuyển qua, trước đó họ hình như cho rằng đây là báo thù, hiện tại mới liên hệ đến nên cho là liên hoàn sát thủ làm.”

“Báo thù?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Có đối tượng nghi vấn sao?”

“Bởi vì mấy nạn nhân, cũng không phải là người tốt gì.” Vương Triều cầm một phần tài liệu đi ra, nói, “Người chết đầu tiên là Lưu Cường, là một kẻ từng bị tố vì tội cưỡng hiếp, nhưng mà sau đó không biết làm sao mà nạn nhân lại đổi lời hai, hắn mông còn ngồi chưa nóng chỗ trong nhà giam đã được thả. Người thứ hai tên Tiền Trọng Hữu, nổi danh là Casanova, chuyên môn dụ dỗ phụ nhân các vị quyền cao chức trọng ‘ăn mảnh sau lưng chồng’... Sau đó vợ vét tài sản hoặc lợi dụng điểm yếu để uy hiếp. . . Tiếng xấu như cồn. Còn tên Vương Thủ Cẩn này vừa mới ly hôn với người vợ trước, sau đó cùng một nữ sinh mười lăm tuổi yêu đương.

“Mười lăm tuổi?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu có chút kinh hãi nhìn nạn nhân trong phòng.

“Ừ.” Vương Triều khép lại tài liệu, gật đầu, “Cha mẹ cô bé vốn định tố cáo hắn dụ dỗ cưỡng gian, bất quá tên này rất giàu, hình như xử trắng án. Tôi vừa gọi điện thoại hỏi vợ hắn một chút, cô ta nói Vương Thủ Cẩn là một tên biến thái luyến đồng (thích đối tượng nhỏ tuổi), định làm nhục cả con gái mình nhiều lần, cho nên mới chịu không nổi ly hôn với hắn.

Mọi người nhìn nhau, Triển Chiêu đưa tay nhận túi vật chứng trong tay Công Tôn, nhìn hai vết son môi đỏ hoàn mỹ trên tấm card, nói, “Xem ra hung thủ là vì tất cả những cô gái trên đời thanh trừ những kẻ thù này.”

Bạch Ngọc Đường hai tay rút túi, bất đắc dĩ nói, “Vào xem thử.”

Sau đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đeo găng tay chuyên dụng, đi vào trong phòng.

Gian phòng rất sạch sẽ, khách sạn này là năm sao, ở đây mà thuê bao trọn cả năm một phòng, có thể thấy được nạn nhân có rất nhiều tài sản.

“Này, Tiểu Bạch.” Triển Chiêu dùng vai đẩy đẩy Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng hỏi, “Khách sạn này không phải của đại ca đó chứ?”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, nói, “Không phải. . . Nếu đúng thế, vậy phỏng chừng anh ấy sẽ nổi trận lôi đình đó.”

Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm, xoay mặt nhìn thi thể trên giường. Nhìn chằm chằm thi thể một lúc lâu, khẽ nhíu mày, Triển Chiêu xoa cằm, lẩm bẩm, “Kỳ quái a.”

“Kỳ quái ở đâu?” Bạch Ngọc Đường đi qua nhìn.

“À, vừa nghe Vương Triều miêu tả, đây là một kẻ phạm tội tày trời tội ác cùng cực.” Triển Chiêu đưa tay chỉ chỉ khuôn mặt lộ vẻ tươi cười nhợt nhạt của người chết, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cậu nhìn vẻ mặt của hắn kia.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Vẻ tươi cười có điểm gì đó hiền lành a, Phật tử có biểu cảm này đó.”

“Em lúc vừa thấy biểu cảm của hắn, cũng nghĩ hắn là một rất người tốt.” Bạch Trì đi qua nói, “Thực sự tưởng tượng không ra một tên bại hoại lại cười như vậy.”

Bạch Ngọc Đường đưa tay cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường của người chết, mở ra nhìn một chút, khẽ nhú mày, nói với Triển Chiêu, “Miêu nhi, hắn trước khi chết hình như đang ấn gọi cùng một số.”

“Đây là số điện thoại của vợ người chết.” Triệu Hổ nói, “Bọn em có tra qua rồi, hơn nữa vợ hắn cũng nói, đúng là nhận được rất nhiều cuộc gọi của hắn, thế nhưng cô ta đang giận hắn, nên một cuộc cũng không tiếp, ngược lại còn tắt điện thoại.”

“Sếp.” Giữa lúc mọi người nói chuyện, Mã Hán cầm đĩa CD đi đến, nói, “Camera thu được, thực sự có ghi lại cảnh một cô gái tới, cô ta sau khi rời đi thì nạn nhân không thấy đi ra nữa.”

Bạch Trì cầm laptop tới, Mã Hán gắn đĩa CD đẩy vào CD-ROM. . . Rất nhanh, trên hình xuất hiện một cô gái y phục đỏ, mặc một bộ đồ màu đỏ tươi rất đẹp, cô gái đó mái tóc đen được buộc lên, đeo kính mát màu đỏ. Cũng khó trách người phục vụ khách sạn kia lại nói đó là một cô gái vô cùng vô cùng xinh đẹp, đúng là không còn gì để bàn, vóc người không thể xoi mói, khuôn mặt tuy rằng bị kính mát che đi hơn phân nửa, thế nhưng mũi, khuôn miệng và cằm vẫn rất đẹp.

“Người này. . .” Bạch Ngọc Đường nhú mày, đưa tay vuốt cằm nghĩ.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hiếu kỳ, “Cậu biết cô ta?”

“Tôi không chắc lắm.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nhưng mà có chút giống cô gái tôi gặp vừa nãy trong quán bar, hơn nữa hiện tại nhớ tới, hành động của cô ta đúng là có chút quái dị.”

“Cậu chắc chứ?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Có chút giống, bắt quá nhìn không thấy mắt, hơn nữa video cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà khí chất và cảm giác thì rất giống.”

“Cô ta tìm cậu làm gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Ồ. . .” Bạch Ngọc Đường thấy mọi người cũng đều nhìn chăm chăm mình, bèn nói, “Tôi buổi chiều không phải ở trong quán bar chờ cậu đó sao? Cô ta hỏi tôi có muốn cùng cô ta uống một chén gì đó hay không.”

“Ra là thế ~” Mọi người hiểu rõ, nhướn mày liếc Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, nói, “Sao nào? Tôi cũng đâu có đi với cô ta. . . Sau đó cô ta rời đi, bắt quá lúc tôi đi mua mấy thứ cô ta có lái xe theo, sau đó cậu đến, lúc chúng ta cùng đi vào quán bar, cô ta mới lái xe đi thật.”

“Cậu là nói, cô ta ở trước cửa quán bar đợi chừng đó thời gian luôn?” Triển Chiêu có chút giật mình.

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Không sai biệt lắm.”

“Sếp, anh sao không đi với cô ả a?” Triệu Hổ hỏi, “Wow. . . Anh nếu như đi với cô ta, nói không chừng là gặp ả liên hoàn sát thủ kia, như vậy không phải thuận tiện sao. . . Ai nha.” Nói còn chưa dứt lời, trên đầu đã trúng một cốc của Mã Hán.

Triệu Hổ sờ sờ đầu, quay đầu lại nhìn, “Tiểu Mã ca, sao lại đánh em?”

Mã Hán trừng lớn mắt, “Nếu như là liên hoàn sát thủ thật thì thuận tiện, vậy nếu không thì sao?”

“Á. . .” Triệu Hổ trừng mắt nhìn, nói, “Đúng ha, vậy là phiền phức rồi.”

Bạch Ngọc Đường bắt lực liếc mắt nhìn Triển Chiêu, thấy anh đang hí hóp mắt nhìn mình, có chút bất lực nhìn trời, nói với mọi người, “Chứng cứ thu thập xong rồi thì về đi, chúng ta lấy mấy vụ án lúc trước ra cùng điều tra!”



“Rõ.” Mọi người đều tản đi.

Bạch Ngọc Đường lôi Triển Chiêu một đường, “Đi nào Miêu nhi.”

Triển Chiêu liếc mắt lườm Bạch Ngọc Đường, miệng đầy vị chua bị kéo đi.

Vừa đi ra khỏi khách sạn, điện thoại của Bạch Ngọc Đường lại reo, tiếp máy, liền nhú mày.

“Lại xảy ra chuyện gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Bao cục gọi tới.” Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại, nói, “Nói là lại có người chết trong hoa viên của một biệt thự, kiểu chết này giống với bốn người kia, trên người cũng có card.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy khó tin.

“Ả sát thủ động thủ quá nhiều lần nha.” Triển Chiêu hình như có chút nghi không ra, “Liên hoàn sát thủ cũng không cần ngày nào cũng giết người a.”

“Đến hiện trường nhìn kỹ hơn xem.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, cùng Triển Chiêu lên xe, mọi người một tốp đi gửi vật chứng về, một tốp khác theo Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, chạy tới hoa viên khu biệt thự thành phố S.

## 224. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 3

Chương 3 : Động cơ không rõ ràng

Mọi người đi vào biệt thự, Bạch Ngọc Đường thấy Mã Hân chạy tới, nở nụ cười, “Mã Hân, được đó, đã có thể tự mình tác nghiệp a.”

Mã Hân có vài phần đắc ý phẩy phẩy thẻ nghiệp vụ trước ngực, nói, “Bao cục nói em ở những vụ án đặc biệt biểu hiện tốt, đã được chuyển chính thức, vừa rồi Công Tôn giúp em ký giấy phê chuẩn, còn phê chuẩn cho em tác nghiệp bên ngoài, em hiện tại không phải thực tập sinh nữa, là pháp ~ y ~ “

Triệu Hồ ở một bên thấy thế bĩu môi, nói với Mã Hân, “Tiểu Mã ca, anh xem đã rèn con bé kia thế nào kìa, con gái nhà người ta đều thích hoa hoa cỏ cỏ, em gái anh lại thích mấy thứ chết chóc.”

Mã Hân lắc đầu, hỏi Mã Hân, “Em tới đây trước à? Tình huống thế nào?”

“Vâng.” Mã Hân thu hồi vẻ tươi cười, cầm trong tay một túi vật chứng đưa cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, nói, “Đây là tìm được ở hiện trường, người chết là một người đàn ông, hơn ba mươi tuổi, một phát súng chí mạng, là do bắn súng cự ly gần, vừa chết, không vượt quá hai giờ đâu.”

Triển Chiêu nhận túi vật chứng, liếc Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng nhú mày, chỉ thấy quả nhiên là có tấm card với dấu son môi đỏ mọng.

“Phát hiện thi thể là ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ồ đó.” Mã Hân chỉ chỉ một cô gái mặc váy nhung màu xanh dương xinh xắn gần đó, nói khẽ với mọi người, “Là một nữ sinh đó nha.”

Bạch Ngọc Đường ý bảo Mã Hân qua hỏi một chút, Mã Hân đi qua, hỏi tình huống cô gái phát hiện thi thể.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi vào trong, kiểm tra tình trạng thi thể.

Khu biệt thự hoa viên ở trung tâm, đều là biệt thự cao cấp, ở chỗ này ở đa số không giàu có thì địa vị cao, Bạch Ngọc Đường hỏi thân phận người này một chút, người chết tên Tô Mậu, là một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng.

“Sếp.” Mã Hân đã trở về, nói, “Cô gái ở cửa kia tên Lưu Hiểu Nghệ, là bạn gái của Tô Mậu, cô bé có chìa khóa nhà của Tô Mậu, vốn có hẹn mà tới. . . Mở cửa ra thì thấy hân đã chết.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi Triển Chiêu, “Miêu nhi, thế nào?”

Triển Chiêu lúc này đang ở nhìn chung quanh toàn bộ gian phòng, cười nói, “Trong tủ quần áo có rất nhiều kiểu trang phục không giống nhau. . . Lại còn đều là trang phục nữ.”

Tất cả mọi người đi qua xem một chút, chỉ thấy từng bộ từng bộ trang phục nữ hoa lệ.

“Là nhà thiết kế thời trang mà, hẳn là đều là tác phẩm của hần a.” Mã Hán nói.

“Sếp.” Triệu Hổ mở một ngăn kéo lớn, kêu Bạch Ngọc Đường đến xem.

Bạch Ngọc Đường và tất cả mọi người đi qua, chỉ thấy trong ngăn kéo kia có vài tấm ảnh chụp. Bạch Ngọc Đường cầm lấy nhìn, nhú mày, đều là ảnh chụp thân mật của nhà thiết kế cùng nhiều cô gái khác nhau.

Mã Hán cầm điện thoại chạy đến, nói, “Đội trưởng, em đã hỏi qua chị Giai Di, chị ấy nói Tô Mậu này là con quỷ háo sắc nổi tiếng trong giới, thấy phụ nữ đẹp liền muốn sàm sỡ người ta.”

“Lại thêm một kẻ thù của nữ giới.” Triển Chiêu thở dài, nói, “Trong phòng không có vật gì bị hủy hoại, xem ra hung thủ sau khi đến đã trực tiếp giết người luôn. . . Thủ pháp rất thành thạo cũng rất chuyên nghiệp.

“Trong nhà hần có camera bảo vệ.” Triệu Hổ thấy được một camera trên tường, ấn nút tua lại, thì thấy một cô gái y phục đỏ rất đẹp đi tới trước cửa nhà hần, sau đó ấn chuông cửa. . .

“Xem là mấy giờ?” Triển Chiêu hỏi.

“Mới đây thôi. . . Một giờ trước.” Triệu Hổ chỉ vào thời gian ọi người thấy.

“Lạc Thiên, đi hỏi người gác cổng ngoài cửa một chút, có còn nhớ một giờ trước có một cô gái y phục đỏ tới hay không.” Bạch Ngọc Đường nói.

Lạc Thiên gật đầu đi, Triển Chiêu nhìn chăm chăm cô gái nhìn trên hình nửa ngày, hỏi, “Có cùng một người với cô gái kia hay không?”

“Y phục đều là màu đỏ như nhau, chỉ là kiểu dáng thì không giống, kiểu tóc cũng không giống, cũng đều đeo kính râm.” Bạch Ngọc Đường nhìn một chút, lắc đầu, “Cô ta hình như rất có kinh nghiệm, không để dung mạo cụ thể bị camera thu được.”

“Cái ống màu trắng cô ta cầm trên tay là gì vậy a?” Triệu Hổ hỏi.

“Lúc trở ra không cầm theo.” Bạch Ngọc Đường lấy ra một đôi găng tay từ một hộp nhân viên bên khoa giám định đưa qua, nói, “Mọi người tìm kiếm một chút xem có thể tìm được một cái ống gì đó hay không.”

“Rõ.” Tất cả mọi người phân công nhau đi tìm kiếm, Triển Chiêu đứng ở trước giường, ngẩng đầu nhìn trên tường một bức bức tranh trang trí.

“Miêu nhi, có vấn đề gì?” Bạch Ngọc Đường cũng ngẩng đầu nhìn bức tranh đó, chỉ thấy là một bức tranh trừu tượng, màu chủ đạo là màu đỏ, có rất nhiều đường cong ngoằn ngoèo, thoạt nhìn chẳng đâu vào đâu.

“Vẽ cái gì vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Nhìn không ra, nên mới cảm thấy không hợp với căn phòng này.” Triển Chiêu vuốt cằm, nói, “Phòng này màu chủ đạo là màu xanh dương, vô duyên vô cớ thả một bức tranh màu đỏ, cảm giác là lạ.”

Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh một chút, theo Triển Chiêu vừa nói như thế, đúng là thấy có chút không thích hợp.

Liền đi tới đầu giường, nhìn phía bức tranh, nhẹ nhàng nhắc bức tranh lên nhìn một chút, nhú mày, nói, “Hổ tử, qua đây.”

Triệu Hổ đi qua, thấy Bạch Ngọc Đường cầm lấy một bên bức tranh, nhìn mình ý bảo giúp gỡ bức tranh ra, liền đưa tay cầm lấy bên kia bức tranh. Sau đó, hai người đếm tới ba rồi cùng nhau dùng sức, nhắc bức tranh ra, cầm xuống. . .

“Wow!” Triệu Hổ nhú mày, “Đây bằng sắt a? Sao lại nặng như vậy?”

Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Hổ nhắc bức tranh đem xuống, để lên trên giường, sờ sờ khung của bức tranh, nói, “Không đúng, một bức tranh giá bằng gỗ, vì sao lại nặng như vậy?”

“Sếp.” Triệu Hồ cầm bức tranh lắc lắc, “Bên trong hình như có cái gì đó.”

Tất cả mọi người liếc mắt nhìn nhau, tiến qua.

“Hả?” Bạch Trì ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm mép bức tranh, hỏi, “Mặt ngoài hình như là có thứ gì đó dán lên trên.”

Triển Chiêu đưa tay, nhẹ nhàng mà lục lợi mép ngoài bức tranh một chút, sau đó, bóc lên một lớp vải vẽ tranh sơn dầu khá mỏng.

“Bên ngoài có dính một lớp này.” Triển Chiêu vừa nói, vừa bóc lớp vải vẽ tranh sơn dầu ra, những người khác cũng động thủ, bóc xé lớp vải vẽ tranh sơn dầu mặt ngoài ra, chỉ thấy phía dưới là một bức tranh nghệ thuật màu xanh dương, rất hòa hợp với phong cách căn phòng.

“Là cố ý dán vào?” Triển Chiêu làm cho gọi tới bạn gái người chết ngoài cửa, hỏi cô gái thể loại của bức tranh kia, cô gái ngay lập tức xác định là màu xanh dương, cô gái chưa từng thấy qua bức tranh màu đỏ kia.

“Xem ra chính là thứ mà cô ta cầm trên tay?” Triệu Hồ nói.

“Cô ta sao lại giết người xong còn nhọc công dán một bức tranh khác lên bức này?” Triển Chiêu đưa tay lục lợi một hồi trên bức tranh, hỏi nhân viên giám định, “Có con dao nhỏ không?”

Người của khoa giám định đưa qua một con dao, Triển Chiêu cầm dao nhỏ, nhẹ nhàng dọc theo mép bức tranh cắt một vòng, sau đó bóc về phía trước, vén lớp vải vẽ tranh sơn dầu lên, chỉ thấy ở giữa bức tranh có một tầng kếp, cất giấu bốn bao dùng giấy trắng bao bọc kỹ càng, rất lớn.

Triệu Hồ cầm lấy một cái, cân nhắc cân nhắc.

“Cái bao này. . .” Cảnh sát đối với loại đồ thể này đều vô cùng miễn cảm. . . Bên trong là bột phấn.

Bạch Ngọc Đường dùng dao nhỏ mở một bao giấy trong đó, quả nhiên, thấy bên trong còn có một bao nhựa đóng gói, phía dưới, là bột phấn màu trắng, cầm lên một ít ngửi ngửi, Bạch Ngọc Đường ném con dao nhỏ đi, nhìn mọi người, “Thuốc phiện.”

“Tên này tàng trữ ma túy a?!” Triệu Hồ mở to hai mắt, mọi người xoay mặt nhìn người bạn gái kia, chỉ thấy cô gái sợ đến mặt mũi trắng bệch, thấy mọi người nhìn mình, nhanh chóng lắc đầu, nói, “Em. . . Em không biết a, em và hần vừa hẹn hò chưa được mấy tháng!”

“Em bao nhiêu tuổi?” Một bên Mã Hân đột nhiên hỏi người nữ sinh kia.

“Em mười tám tuổi.” Nữ sinh nhỏ giọng trả lời.

Mã Hân nhìn cô gái một chút, hỏi, “Em mang thai sao?”

Nữ sinh kia sững sốt, nhìn Mã Hân một chút, do dự một hồi rồi gật đầu, nói, “Em định đến nói cho Tô Mậu.”

Mọi người vô thức cúi đầu nhìn bụng của người nữ sinh.

Nữ sinh có chút xấu hổ, sau đó lại che mặt khóc rống lên, nói, “Em làm sao bây giờ. . .”

Tất cả mọi người nhú mày, Bạch Ngọc Đường ý bảo Mã Hân đưa cô gái đi ra ngoài cho thoải mái một chút, Mã Hân lắc đầu, nói với người nữ sinh, “Theo chị ra đây, em sau này đừng đi giày cao gót nữa a!”

“Vâng” nữ sinh gật đầu, vừa khóc vừa cùng Mã Hân đi ra ngoài, Triệu Hồ đưa hai người ra ngoài, sau đó cầm chứng minh nhân dân của nữ sinh kia trở về, nói với Bạch Ngọc Đường, “Sếp, chỉ mới có mười bảy tuổi.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày.

“Quan hệ với người chưa thành niên, tàng trữ. . . Chà, ở đây chí ít cũng phải 4kg thuốc phiện đấy.” Triển Chiêu nhìn đồng chất cảm, nói, “Còn ai thối nát hơn tên này nữa?”

Tất cả mọi người không nói gì, Triệu Hồ bấu môi, nói, “Sếp, hay chúng ta đừng bắt cô gái này đi, không chừng là nữ siêu nhân hoặc miêu nữ gì đó, vì chính nghĩa của mọi người.”

Mọi người dở khóc dở cười, lúc này, Lạc Thiên cũng đã trở về, cúi đầu thấy chất cấm rồi sững sốt một chút, Bạch Ngọc Đường hỏi hần, “Tra được gì?”

“À, bảo vệ nói có một chiếc xe thể thao màu đỏ đến, một cô gái mặc y phục đỏ xinh đẹp lái xe.” Lạc Thiên trả lời, “Tôi đã nói cảnh sát tuần tra kiểm tra xe của vùng phụ cận quanh đây, lưu ý cô gái mặc y phục đỏ lái xe thể thao màu đỏ.”

“Tốt.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi “Có camera an ninh không?”

Lạc Thiên lắc đầu, nói, “Ngoài cửa thật ra có camera, tôi đã nói cảnh viên lấy, bắt quá xem góc độ và cự ly, hần là không ghi được cái gì.”

“Xe thể thao đỏ. . .” Bạch Ngọc Đường cân nhắc một chút, nói, “Có thể ghi lại hãng xe là được, đem về điều tra.” Nói xong, nhìn mọi người, nói, “Ngày hôm nay muộn rồi, thi thể đưa về, Mã Hân và Công Tôn cần phải khổ cực suốt đêm khám nghiệm tử thi rồi, những người khác giải tán trước, sáng mai, đến SCI tập hợp, điều tra vụ án.”

“Rõ.” Mọi người tán đi.

. . .

Cửa cục cảnh sát, Bạch Cẩm Đường ngừng xe lại, gọi điện thoại cho Công Tôn, một lát sau Công Tôn tiếp, “Alo? Cẩm Đường, em đêm nay phải tăng ca.”

Bạch Cẩm Đường nhú mày nhú mày, hỏi, “Suốt đêm sao? Có cần anh chờ em không?”

“Anh về ngủ trước đi.” Công Tôn nói, “Em chắc còn bận đến hừng đông.”

Bạch Cẩm Đường có chút bất đắc dĩ, nhỏ giọng nói thầm, “Khổ cực như vậy làm gì, không phải là có một trợ thủ sao?”

Công Tôn bật cười, “Công việc cần sự tập trung.”

Bạch Cẩm Đường lại càng bất mãn, nói, “Công việc cái gì, anh nuôi em được rồi!”

Công Tôn quay điện thoại nói, “Em đủ khả năng nuôi lại anh đó.” Nói xong, cúp điện thoại.

Bạch Cẩm Đường thở dài, không thể làm gì khác hơn là khởi động xe đi về, lúc đến ngã đường gặp phải đèn đỏ ngừng lại. Đang vừa hút thuốc vừa chờ đèn đỏ, thì từ trong kính hậu thấy có một chiếc xe thể thao màu đỏ đến gần, rất nhanh, xe thể thao dừng bên cạnh xe anh.

Trong xe, một cô gái xinh đẹp y phục đỏ, tóc quấn đeo kính mát màu đỏ xoay mặt nhìn anh.

Bạch Cẩm Đường nhả khói, cũng nhìn cô ta, chỉ thấy cô gái kia từ một bên ghế lấy ra một điều thuốc ngậm trong miệng, liếc Cẩm Đường, mỉm cười, “Mượn chút lửa được chứ?”

Bạch Cẩm Đường nhìn cô ta một chút, cái bật lửa là Công Tôn tặng anh, chưa bao giờ cho người ngoài mượn, bắt quá trong xe có diêm từ khách sạn, liền lấy ra đưa cho cô ta.

Cô gái kia nhận diêm, cười cười với Bạch Cẩm Đường, hỏi, “Một mình à, có muốn cùng nhau hay không?”

Lúc này, đèn đỏ chuyển sang đèn vàng, rất nhanh liền chuyển thành màu xanh, Bạch Cẩm Đường không còn để ý tới cô ta nữa, quay đầu lại, lái xe rời đi.

Cô gái kia nhìn xe Bạch Cẩm Đường đi xa, hơi cười cười, lái xe theo một lối rẽ khác. Càng chạy càng đến nơi hẻo lánh, đi thẳng đến một cây cầu bên cạnh khu rừng rậm, mới ngừng lại. Lúc này sắc trời đã tối, trên đường một người cũng không có, cô gái xuống xe, ưu nhã từ trong túi lấy ra một khẩu súng lục màu đen, đi tới đuôi xe, mở cốp xe.

Lập tức, tiếng kêu ư ử từ bên trong phát ra, chỉ thấy trong cốp xe, có một người đàn ông, hần hai mắt mở to, thể nhưng thân thể không thể cử động, ngay cả nói cũng nói không nên lời, chỉ có thể kinh hoàng mở to hai mắt.

Cô gái nhìn hẩn một hồi, hỏi, “Có nhớ đây là đâu hay không?”

Người đàn ông một bộ dáng nước mắt nhễ nhại, hình như là đang cầu xin tha thứ, cô gái cười cười, đưa tay nắm tóc của hẩn, kéo một đường ra bên ngoài, người đàn ông bị lôi từ cốp xe ra, ném lên mặt đất.

Cô gái lấy súng ra, dí vào ngực hẩn. . . Thấp giọng nói, “Anh nói xem, cùng là đàn ông, vì sao lại khác biệt lớn như vậy?” Nói xong, trên mặt nhoeo một nụ cười mỹ lệ, bóp cò.

Sau khi “Đoàng” một tiếng súng, tim của người đàn ông bị đầu đạn xuyên qua, đình chỉ hô hấp.

Cô gái thu súng, trở về xe, khởi động máy, rời đi. . .

## 225. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 4

### Chương 4 : Sát thủ

Bạch Ngọc Đường lái xe vào bãi đỗ xe dưới lầu tòa nhà, đưa tay bóp vai cho Triển Chiêu, cười nói, “Miêu nhi, ngón tay tôi rất linh hoạt, trước còn học qua kỹ năng với một bậc thầy, có muốn về thử hay không?”

Triển Chiêu nheo lại mắt lườm anh, mở cửa xe, “Tốt, chính cậu nói nha! Vậy thì tôi tắm rửa xong cậu massage cho tôi!”

Bạch Ngọc Đường đưa tay từ ghế sau cầm ra bánh kem và rượu đỏ, “Trở về vẫn còn có thể ăn mừng một chút.”

Triển Chiêu đứng ở bên cạnh xe định giúp Bạch Ngọc Đường cầm đồ, đột nhiên thấy trong hành lang có gì đó lóe lên, hình như là bóng người. Anh quay sang, còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, chỉ thấy một bóng người màu đỏ lao đảo vọt ra.

Bạch Ngọc Đường vừa lúc đi tới bên cạnh Triển Chiêu, nhanh chóng đưa tay chặn phía sau anh, nhìn kỹ, chỉ thấy chạy đến là một cô gái mặc một bộ váy màu đỏ. Mà cô gái này đi tới nơi cách họ không xa liền lao đảo ngã xuống đất, trên mặt đất phía sau cô ta, vết máu thật dài. . . Cô ta đã chảy rất rất nhiều máu.

Cùng Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường đem đồ bỏ lại trên xe, hai người cùng nhau chạy qua.

“Này! Cô gì ơi?” Triển Chiêu ngồi xổm xuống nhìn qua, chỉ thấy trên người cô gái trúng vài phát súng, máu đầy đất.

Bạch Ngọc Đường móc điện thoại định gọi xe cứu thương.

“Không được. . . Không thể báo cảnh sát.” Cô gái đưa tay định ngăn cản Bạch Ngọc Đường, bị Triển Chiêu đè lại, nói, “Cô không thể cử động a! Cô bị thương rất nặng nhất định phải đến bệnh viện!”

“Không. . .” Cô gái lắc đầu, “Không có thương tổn đến nội tạng, không thể đến bệnh viện, bọn chúng tưởng rằng tôi đã chết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, hỏi, “Bọn chúng. . . Cô đến tột cùng là ai?”

“Tôi. . . Là sát thủ.” Cô gái giãy dụa trứ nói, “Là sát thủ môi đỏ các vị muốn tìm kia.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kinh hãi, việc này phát triển có chút ngoài hai người bọn họ dự liệu.

“Tôi có chuyện muốn nói cho. . . các vị.” Cô gái sắc mặt tái nhợt, giọng nói cũng có chút run.

Triển Chiêu thấy tình trạng cô ta không thể nào lạc quan được, liền ngồi xổm xuống xem xét một chút, chỉ thấy hai chân, vai và hai cánh tay đều trúng vết đạn, thế nhưng hình như cố ý tránh được vị trí nguy hiểm, bởi vậy chỉ là chảy máu nhiều, không có nguy hiểm tính mạng, thế nhưng cứ để chảy như thế, máu chảy nhiều quá cũng có đe dọa đến tính mạng.

“Cô nói không thể báo cảnh sát.” Bạch Ngọc Đường hỏi cô gái, “Cô biết chúng tôi là ai?”

Cô gái có chút lộ vẻ sầu thảm cười cười, “Bạch đội trưởng trí nhớ thật không tốt, chúng ta buổi chiều đã gặp.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, nhìn kỹ, mới phát hiện đúng là cô gái buổi chiều kia, chỉ là khi đó thoát nhìn có vẻ giàu sang, hiện tại thì có phần chật vật hơn.

“Tiểu Bạch, đưa cô ấy vào nhà đã, cần lấy đầu đạn ra.” Triển Chiêu nói.

“Đạn làm sao mà lấy a?” Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu gọi điện thoại, “Alo, đại ca a. . . Anh đã rời cục cảnh sát rất xa rồi a? Anh có thể trong vòng 10 phút đưa Công Tôn ép đến nhà bọn em hay không a, tiện thể đưa Mã Hân đến luôn!”

Đầu kia điện thoại Bạch Cẩm Đường vui vẻ cúp điện thoại, danh chính ngôn thuận thay đổi đầu xe, đến cục cảnh sát bắt cóc Công Tôn đi. . .

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cởi áo khoác, che đi vết thương của cô gái, đỡ người vào thang máy, quay về nhà mình.

Quả nhiên, 10 phút sau, chuông cửa reo.

“Anh bỏ ra. . .” Cửa mở, Công Tôn bị Bạch Cẩm Đường ôm vào, phía sau Mã Hân hiếu kỳ vào theo.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, có chút vô lực.

“Các cậu sao vậy, anh ta điên các cậu cũng cùng điên với anh ta?” Công Tôn giãy dụa từ trong lòng Bạch Cẩm Đường mà xuống, phần nộ trùng Bạch Ngọc Đường, “Tôi còn đang khám nghiệm tử thi. . .” Đang nói, thấy được cô gái trên sofa.

Công Tôn có chút trợn tròn mắt, nhú mày, “Điên à! Sao không đến bệnh viện a!”

“Cô ta nói cô ta là sát thủ môi đỏ.” Triển Chiêu nói, “Là trốn tới, không thể để lộ chuyện cô ta còn sống, có chuyện rất trọng yếu phải nói cho chúng ta biết.”

Công Tôn nhú mày nhú mày, nói với Bạch Cẩm Đường, “Nói cặp song sinh lấy từ trong phòng em rồi cầm hòm thuốc đến đây.” Sau đó, xoay mặt nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường “Các cậu có băng gạc gì đó không? Cầm máu cho cô ta, còn có a, đi pha chút nước đường vàng, phải nóng, chuẩn bị một chậu nước nóng nữa.

Nói xong, Công Tôn đi tới bên người cô gái kia, đưa tay ấn trên cổ cô ta, lại trở tay mở mí mắt nhìn một chút, nói, “Chỉ là chảy chút máu, không bị thương đến nội tạng và động mạch.” Nói xong, ngừng đầu nói với Mã Hân, “Mã Hân, chuẩn bị lấy đạn ra.”

Mã Hân gật đầu, vào nhà trong rửa tay.

Cô gái giương mắt nhìn mọi người bốn phía, cười cười, ho khan một tiếng nói, “Tôi ngày hôm nay vận khí không tệ, có bốn người đàn ông đẹp thế này bắt mình.”

Bạch Cẩm Đường nhìn chằm chằm cô ta một hồi, khẽ nhú mày, nhưng không nói gì, thấy trên bàn đặt một chai rượu ngon còn có một cái bánh kem, đưa tay nhìn đồng hồ, nói, “Mười một giờ, hai cậu sinh nhật này còn chưa qua a?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không thể tránh được liếc mắt nhìn nhau, năm nay sinh nhật này thật sự là quá không giống bình thường.

Rất nhanh, cặp song sinh cầm hòm thuốc đến, Công Tôn và Mã Hân cùng nhau lấy đạn ra cho cô gái, khâu vết thương.

“Wow. . .” Cặp song sinh ở một bên nhìn, chỉ thấy cô gái kia chỉ là hơi nhú mày nhưng một tiếng cũng không thoát ra khỏi cổ họng, Công Tôn gấp từng đầu đạn ra ngoài, Mã Hân khâu vết thương cho cô ta, cũng không có thuốc tê, hẳn là rất đau nha.

“Ai vậy a?” Tiểu Đinh đi tới hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn hai người, “Sát thủ.”

“Wow. . .” Đại Đinh hăng hái, “Ghê gớm như thế a!”

“Ừ.” Tiểu Đinh cũng cảm thấy rất hứng thú, “Dáng người cũng đẹp!”

Khoảng gần một giờ sau, rốt cục tất cả vết thương đều được xử lý xong, Công Tôn dùng băng gạc băng vết thương cầm máu cho cô ta, Bạch Ngọc Đường bưng chậu nước nóng đi ra. Mã Hân cầm khăn nóng, tỉ mỉ chà lau vết máu trên người cho cô ta, giúp cô ta uống chút nước đường vàng.

Cô gái hơi mở miệng, khẽ thở ra một hơi.

“Không có việc gì rồi chứ?” Triền Chiêu hỏi cô ta.

Cô gái giương mắt nhìn Triển Chiêu một hồi lâu, gật đầu, “Cảm ơn.”

“Cô tên gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Sát thủ môi đỏ là cô?”

Cô gái trầm mặc một hồi, nói, “Tôi vốn tên là Trương Đình, trước đây là sát thủ môi đỏ.”

“Trước đây?” Bạch Ngọc Đường có chút nghi hoặc.

“Có thể lưu một dấu son môi ở đây không?” Công Tôn cầm lấy một tờ giấy cho Trương Đình, “Loại son môi này giống như dấu ở trên mấy tấm card, tôi phải về so sánh dấu son môi.”

Cô gái gặt đầu, trên giấy để lại một dấu son môi.

“Hiện tại có thể nói chuyện gì xảy ra chứ?” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống hỏi cô ta.

Cô gái nhìn mọi người, nói, “Tôi có chút choáng váng, có thể ăn chút gì đó không?”

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau, đều liếc Ngọc Đường. . . Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, cùng Triển Chiêu nhìn bánh kem trên bàn—— bằng không thì chia bánh kem đi?

Đang nghĩ ngợi, lại nghe Trương Đình nói, “Còn có năm phút mới tới 12 giờ, còn đủ thời gian ước một điều đây.”

Tất cả mọi người sững sờ, cũng hiểu được vì sao Trương Đình lúc này lại nói muốn ăn gì đó. . . Nguyên lai là định nhắc nhở mọi người mười hai giờ sắp tới rồi, cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau thực hiện điều ước ngày sinh nhật trước . . . Đều không tự chủ được có thêm vài phần hảo cảm với Trương Đình.

Cặp song sinh thấp một ngọn nến sinh nhật cho hai người, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường như nhau đều là sinh nhật mình, khó có được người nhiều như vậy, hai người ước một điều, cúi đầu thổi nến.

Cặp song sinh đột nhiên liếc Cẩm Đường, “Đại ca, sao anh không hát mừng sinh nhật a?”

Bạch Cầm Đường lạnh lùng liếc mắt lườm hai người, hai người nhanh chóng trốn sau Công Tôn, trách cứ, “Đại tẩu, đại ca hung dữ quá!” Nói xong để Công Tôn hung hăng liếc mắt trừng nữa.

Sau đó, mọi người chia bánh kem, ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện, Mã Hân giúp Trương Dĩnh ăn mấy miếng.

Trương Đình gật đầu, nói, “Tôi tổng cộng giết hai người, một là Tô Mậu hôm nay, còn có một là Lưu Cường, Tiền Trọng Hữu và vài người khác không phải tôi giết.”

“Vài người khác?” Bạch Ngọc Đường có chút giât mình, bọn họ hiện nay mới chỉ tìm được ba thi thể.

“Tiền Trọng Hữu tuy rằng cũng rất cặn bã, thế nhưng tội lại chưa đến mức phải chết.” Trương Dĩnh thấp giọng nói, “Ai. . . Nó phát triển có chút quá nhanh, tôi cũng ngăn cản không được nó.”

“Ai?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đều cảm thấy có chút kỳ hoặc.

“Học trò của tôi.” Trương Đình thảo nhiên nói, “Trang phục của nó và tôi gần như y hệt, đều là y phục đỏ, lúc giết người, lưu lại dấu môi đỏ. . . Nó là tôi dạy dỗ, mong muốn ban đầu của tôi chỉ là dạy cho nó làm sao dùng súng tự bảo hộ mình, nhưng nó lại phát triển trở thành một sát thủ, đến bây giờ đã giết vài người rồi, hơn nữa tôi nghĩ nó hình như thích giết người hơn.”

“Vết thương trên người cô thì sao?” Triển Chiêu hỏi, “Là cô ta làm?”

Trương Đình lắc đầu, nói, “Là một người khác.”

“Ai?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thanh hỏi.

“Các vị ở nhà Tô Mậu tìm được chất cấm đúng không?” Trương Đình đột nhiên thay đổi trọng tâm câu chuyện.

“Bức tranh đó là cô cố ý dán vào?” Triển Chiêu hỏi, “Là cố ý để cho chúng tôi tìm được tung tích chất cấm sao?”

“Đúng.” Trương Đình gật đầu, “Tôi biết nguồn chất cấm, cũng biết là ai đang buôn lậu thuốc phiện, còn có một tập đoàn lớn mang tính quốc tế buôn lậu chất cấm.”

“Cô muốn chúng tôi phá hủy tập đoàn kia?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Trương Đình gật đầu, nói, “Tôi có rất nhiều kẻ thù trong đó, năng lực của tôi đã báo không được thù, nên tôi mong muốn các vị có thể giúp tôi.”

“Chính là bọn chúng bắn bị thương cô?” Triển Chiêu hỏi, “Vì sao?”

“Đúng, tôi trộm đi vài thứ.” Trương Đình nói với Mã Hân nói, “Trong ngực tôi, có thể nhớ SD.”

Mã Hân sửng sốt một chút, quay đầu lại nói với mọi người, “Đàn ông tránh đi!”

Mấy người nhìn nhau, đều quay đầu, đại Đĩnh tiểu Đĩnh còn hiếu kỳ muốn nhìn, bị Công Tôn nắm tai kéo qua.

Mã Hân vén y phục của Trương Đình lên, chỉ thấy trong khe áo ngực bằng đồng có gắn một thẻ SD màu đen, lấy ra, nói với mọi người, “Được rồi.”

Triển Chiêu nhận thẻ SD, lấy máy vi tính ra, bỏ cái thẻ vào đầu đọc đưa vào máy vi tính.

Trong thẻ có mấy văn bản văn kiện, phân biệt theo từng folder, đều là tổng số lượng rõ ràng khi chất cấm du nhập vào thành phố S, còn có giá cả cùng với chi tiết bán ra, còn một phần danh sách, tên bên trong ngoại trừ kẻ bán còn có người mua, những nhân vật nổi tiếng xã hội, người của công chúng, rất nhiều danh sách, đều kể lại ghi lại bọn họ lúc nào mua bao nhiêu lượng chất cấm.

“Chỉ mình danh sách đã đủ giá trị chưa?” Trương Đình nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

“Trùm buôn thuốc phiện là ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tôi có thể nói cho các vị, bắt quả các vị phải đáp ứng tôi một điều kiện.” Trương Đình nghiêm túc nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

“Nếu như tài liệu trong thẻ SD đều là thực, chắc chắn có thể chuộc tội cô giết hai kẻ hỗn đản kia.” Công Tôn nói, “Cô có thể trực tiếp làm nhân chứng cho cảnh sát.”

Trương Đình cười khổ lắc đầu, nói, “Không phải. . . Tôi không phải xin cho tôi, tôi muốn các vị ngăn cản nó lạm sát thêm nữa.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi, “Sát thủ môi đỏ ư?”

“Đúng.” Trương Đình gật đầu, “Đều là tôi không tốt, tôi đã truyền bá nhiều quan niệm không tốt cho nó, chỉ là không nghĩ tới. . . Nó lại phát triển thành cực đoan như vậy.”

“Là sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Nó chuyên môn chọn những người đàn ông đeo nhẫn cưới hạ thủ, chỉ cần mời mọc, người đó theo nó đi, như vậy sẽ đi vào con đường hết.” Trương Đình bất đắc dĩ, “Nó giết người hình như đến nghiện, nếu như không ngăn cản nó, tôi không biết còn bao nhiêu người chết nữa.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, một bên Bạch Cẩm Đường nhú mày, hỏi, “Cô ta có phải lái một chiếc xe thể thao màu đỏ hay không?”

Trương Đình có chút giật mình ngẩng đầu nhìn Bạch Cẩm Đường, gật đầu, “Đúng vậy. . .”



Công Tôn quay đầu lại liếc Cẩm Đường, “Anh sao lại biết?”

Bạch Cẩm Đường nhìn một chút nhẩn cười trên tay mình, cười nói, “Xem ra anh vừa tại Quỷ Môn quan dạo qua một vòng.”

Tiểu Đình và đại Đình liếc mắt nhìn nhau đồng thời nói, “Đáng ghét, thật đáng sợ nha, như vậy sau này không dám tùy tiện đến gần những chị gái xinh đẹp nữa rồi!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, đồng thời liếc Cẩm Đường, “Anh, anh vừa gặp phải cô ta?”

## 226. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 5

Chương 5 : Cái trùng

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, hai người vào nhà thương lượng một chút.

“Tiểu Bạch, tôi thấy cô gái này kỳ lạ a.” Triển Chiêu nói.

“Ừ...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói, “Hỏi Bao cục xem?”

“Ừ.” Triển Chiêu biểu thị đồng ý, sau đó, Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại ra gọi cho Bao Chứng, Bao Chứng sau khi nghe xong nói mình còn đang ở cục cảnh sát, lập tức sẽ tới đây.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại, đi ra nói với Trương Dĩnh, “Bao cục sẽ lập tức tới đây.” Trương Dĩnh gật đầu, xoay mặt nói với Mã Hân nói, “Cô bạn, có thể đỡ tôi đi toilet không?”

“À, được.” Mã Hân đưa tay đỡ cô ta lên, Trương Dĩnh được Mã Hân nâng, khập khiễng đi vào toilet.

Bạch Cẩm Đường hỏi Công Tôn, “Quay về ngủ đi?”

Công Tôn không hài lòng, “Em còn trở lại khám nghiệm tử thi.” Nói xong bèn quay sang Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nói, “Lát nữa để Mã Hân lại chiếu cố Trương Dĩnh, anh về trước khám nghiệm tử thi.”

Bạch Ngọc Đường thấy Bạch Cẩm Đường hung hăng liếc mắt trừng mình, nhanh chóng nói, “Chuyện đó, Công Tôn, về ngủ trước đi, chờ sáng mai rồi khám nghiệm... Cũng không mất bao lâu mà.”

Công Tôn lắc đầu, không để ý tới bọn họ, chỉ là quay về hướng toilet kêu, “Mã Hân a, tôi về trước, em ở lại đây nhé, việc của em lát nữa tôi sẽ giúp em hoàn thành.”

Nói xong, không có nghe Mã Hân trả lời...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường bỗng từ trên sofa nhảy dựng lên, vọt tới cửa toilet gõ, “Mã Hân!”

Bên trong không ai trả lời.

Bạch Ngọc Đường lùi một bước, nhấc chân phá cửa toilet, cửa bị đá văng, chỉ thấy đằng sau cửa phong tắm mở ra, Mã Hân nằm ở trong bồn tắm lớn, cửa sổ bị mở... Trương Dĩnh không thấy tung tích.

“Mã Hân!” Triển Chiêu nhanh chóng chạy vào kiểm tra, chỉ thấy Mã Hân là ngất đi thôi, không bị thương... Mới thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Ngọc Đường đập lên bồn cầu tự hủy bỏ lên trên cửa sổ, lộ đầu nhìn ra ngoài, bên ngoài vắng vẻ.

“Wow... Ở đây là tầng 11 a!” Tiểu Đình giật mình nói, “Chị gái kia thật sự là miêu nữ a?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, hai người chạy ra khỏi phòng, xuống tầng 10, đến căn phòng phía dưới nhà hai người, chỉ thấy cửa phòng mở.

Bạch Ngọc Đường mớic sủng ra, nhẹ nhàng đi vào, chợt nghe bên trong có tiếng “Ư ư ư”.

Hai người theo tiếng chạy tới phòng ngủ nơi phát ra, Triển Chiêu mở đèn, chỉ thấy có một nười đàn ông bị trói, băng dính kín miệng, nằm ở trên giường.

Bạch Ngọc Đường trong phòng tìm một vòng, không có ai, trên mặt đất có vết máu đã khô ...

“Chuyện gì xảy ra?” Triển Chiêu xé miếng băng dính trên miệng cho người đàn ông, người đàn ông thở phì phò trả lời, “Lúc này có một cô gái toàn thân đầy máu xông vào nhà của tôi, trói tôi lại, sau đó rời đi ... Qua một hồi lâu, cô ta từ cửa sổ kia trở lại, trên người cô ta quần đầy băng vải.

Bạch Ngọc Đường thu hồi súng, vọt tới dưới lầu, trong trong ngoài ngoài tìm một lần —— không có ai.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường vẻ mặt tức giận, đi tới nói, “Quên đi Tiểu Bạch, bị lừa cũng không phải chỉ mình cậu... Chúng ta nhiều người như vậy còn bị mà.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, nói, “Cô ta làm như vậy đến tột cùng là vì mục đích gì? Chỉ là muốn chúng ta băng bó vết thương cho cô ta thôi sao?”

“Cô ta còn nói hai đầu mối nữa.” Triển Chiêu nói, “Á sát thủ y phục đỏ, còn có trùm buôn thuốc phiện và danh sách trong thẻ SD.”

Lúc này, điện thoại di động của Triển Chiêu vang lên, là một số lạ, Triển Chiêu tiếp, “Alo?”

“Tiến sĩ Triển.” Đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nữ quen thuộc, “Trương Dĩnh?”

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu hạ điện thoại xuống, ấn loa ngoài.

“Rất xin lỗi.” Trương Dĩnh thấp giọng nói, “Tôi đã lợi dụng các vị tạm thời che chở một chút cho tôi.”

“Cô đến tột cùng là vì mục đích gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Bách đội trưởng, chuyện tôi vừa nói với các vị, còn có tài liệu trong thẻ SD đều là thực, chỉ bất quá tôi vẫn không tin được cảnh sát... Tôi sẽ dùng phương pháp của mình đi trừng phạt những kẻ đáng chết kia, nếu như các vị muốn ngăn cản tôi, trước khi tôi động thủ, hãy bắt hết mấy tên chết tiệt đó đi!” Nói xong, cúp điện thoại.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau.

“Nguy rồi...” Triển Chiêu chau mày, nói, “Tôi xem như đã rõ, mục đích của cô ta!”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Miêu nhi, phát hiện cái gì?”

“Cậu nghĩ xem a!” Triển Chiêu nhú mày nói, “Cô ta đã tạo ra một vụ án về sát thủ môi đỏ, còn tạo ra một người nổi nghiệp... Như vậy, thì cô ta từ nay về sau nếu biến mất, người nổi nghiệp của cô ta cũng sẽ tiếp tục giết người, không ai còn nghi ngờ cô ta nữa!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Mặt khác...” Triển Chiêu đi vào trong phòng, hỏi người đàn ông bị trói nằm ở trên giường, “Anh nói, vừa rồi cô gái đẩy người toàn máu kia xông vào mặc y phục gì?”

“Màu đen.” Người đàn ông vẻ mặt cầu xin trả lời, “Lúc cô ta xông vào, mặc màu đen, bất quá lúc sau khi vào từ cửa sổ, lại mặc màu đỏ...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường cởi dây ra, nói, “Anh báo cảnh sát đi, cô ta sẽ không trở lại nữa đâu.”

“Vâng...” Người đàn ông gật đầu, chờ Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi, hắn cầm điện thoại suy nghĩ một chút, buông điện thoại, từ dưới giường lấy ra một cái túi. Mở ra nhìn, chỉ thấy bên trong đầy tiền, vừa rồi cô gái kia nói với hắn, nếu như hắn không báo ảnh sát, không làm lớn ra, chỉ nói cho hai người chạy tới trước tiên về chuyện của cô ta, như vậy số tiền này sẽ thuộc về hắn. Nhưng nếu như hắn để lộ ra... Như vậy cô ta sẽ quay lại lấy mạng của hắn.

Suy nghĩ một lát, người đàn ông thở dài, nhét tiền về lại dưới giường, đi tắm chuẩn bị ngủ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi xuống dưới lầu, tìm ở hành lang vừa rồi Trương Dĩnh lao ra, lục lục thùng rác, quả nhiên tìm ra một bộ y phục màu đen.

“Cô ta có ý định đổi thành y phục đồ toàn thân, cái váy này không có tay áo, lại ngắn nữa, cô ta bị thương gần như đều là trên tay chân, sẽ không bị nghi ngờ.” Triển Chiêu nói, “Thế nhưng khi cô ta đi trộm tài liệu, mặc hẳn là y phục màu đen.”

“Trùm buôn thuốc phiện này nói không chừng cho rằng cô ta đã chết, nếu không chết, thì cũng sẽ bị chúng ta bắt.” Bạch Ngọc Đường thở dài, “Cô ta rất thông minh, cứ như vậy, cùng lúc tự giải phóng mình, khiến kẻ cô ta đối phó chủ quan, mặt khác lại nói cho chúng ta rất nhiều đầu mối.”

Triển Chiêu gật đầu, lúc này, điện thoại Bạch Ngọc Đường reo, cầm lấy nhìn, là Công Tôn , “Alo?”

“Alo? Tìm được người không?” Công Tôn hỏi, “Mã Hân tỉnh rồi.”

“Bọn em lập tức sẽ trở lại.” Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại, cùng Triển Chiêu vào thang máy quay về.

Mở cửa vào nhà, chỉ thấy Mã Hân ngồi ở trên sofa vẻ mặt ảo não, trong miệng nói thầm, “Em mấy ngày nay theo anh hai học vật lộn cũng học được vài thứ.” Thấy Bạch Ngọc Đường bọn họ tiến đến, cô gái bấu môi nói, “Sếp, em sai rồi, anh phạt em đi.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, nói, “Phạt em cái gì? Còn may em không có việc gì.”

“Mã Hân.” Triển Chiêu hỏi, “Vừa rồi là thế nào?”

“Cô ta thừa lúc được em công, đánh sau gáy em, sau đó em thấy trước mắt tối sầm...” Mã Hân xoa xoa cổ, nói, “Chiêu này quá lợi hại, em đây đang theo anh hai học vật lộn, con gái một tay thì rất khó đánh ngất người khác, nhưng mà... Sức lực của cô ta thật lớn a!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, nghĩ cũng phải, Trương Dĩnh trên 1m7, Mã Hân mới chỉ có hơn 1m6, vóc người nhỏ nhắn, chẳng trách không dễ phòng được cô ta... Nói đến nói đi, vẫn tự trách mình sơ sẩy.

Lúc này, chuông cửa vang lên, cặp song sinh mở cửa, đi vào là Bao Chứng.

Thấy mọi người đều mặt đen nghiêm trọng, Bao Chứng khó hiểu hỏi, “Làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường đem tài liệu và danh sách trong thẻ SD trên máy cho Bao Chứng xem, sau đó đem mọi việc xảy ra nói một lần.

Bao Chứng trừng mắt, nhìn mọi người một vòng, nói, “Một người là đội trưởng SCI, một người là tiến sĩ tâm lý cấp quốc tế, một người là pháp y nhất nhì nước, lại còn có mafia... Các cậu người nhiều như thế lại canh chừng không được một cô gái trúng bao nhiêu phát đạn vậy sao?”

Tất cả mọi người mặt đỏ tới mang tai, Bạch Cẩm Đường sờ sờ mũi nhìn một bên, cặp song sinh nhỏ giọng nói thầm, “Bọn tôi không phải mafia!”

Bao Chứng liếc mắt trừng mọi người, nói, “Tên trong danh sách này đều là nhân vật xã hội nổi tiếng, các cậu dựa vào lời nói của một sát thủ phiến diện đã định lập án điều tra, thực sự quá khó khăn ... Thu thập thêm nhiều chứng cứ chính xác hơn đi!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Rõ.”

Bao Chứng mất công đến một chuyến, chỉ để lấy một phần bản gốc danh sách, lắc đầu rời đi.

Cũng đã gần sáng, quay về cục cảnh sát khám nghiệm tử thi cũng muộn rồi, Công Tôn và Bạch Cẩm Đường về trước ngủ.

Cặp song sinh đưa Mã Hân về nhà, lập tức cũng rời đi, trong phòng chỉ còn lại Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu ngồi ở trước máy vi tính nhìn chằm chằm cái danh sách đờ ra, Bạch Ngọc Đường ở một bên quét tước lau dọn, lau hết vết máu đi.

“Tiểu Bạch.” Triển Chiêu đột nhiên nói, “Cậu nếu như trúng nhiều phát đạn như vậy, còn có thể bám cửa sổ nhảy xuống cửa sổ lầu dưới không?”

Bạch Ngọc Đường ném cái khăn đã khô vào chậu nước, đưa tay cầm lấy cái khay vừa rồi Công Tôn để lại đây. Dùng cái nhíp cẩn thận gấp đầu đạn cát vào túi vật chứng, Bạch Ngọc Đường nói, “Cô ta trúng 6 phát, người bình thường căn bản không có khả năng cử động!”

“Lạc Thiên hân là có thể.” Triển Chiêu thần nhiên nói.

“Miêu nhi?” Bạch Ngọc Đường giật mình, hỏi, “Cậu nghi ngờ, Trương Dĩnh cũng không có cảm giác đau?”

“Chỉ là cảm thấy kỳ hoặc.” Triển Chiêu cau mũi, thấy Bạch Ngọc Đường còn chuẩn bị giặt lớp vỏ sô pha, bèn nói, “Tiểu Bạch, đừng giặt nữa, ngủ đi, ngày mai làm sau.”

“Toàn là máu.” Bạch Ngọc Đường khẽ nhủ mày, tính sạch sẽ khiến anh thấy bẩn thì có chút không vừa mắt.

Triển Chiêu túm anh, nói, “Cậu cũng đừng buồn nữa.”

“Tôi buồn bao giờ?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày.

Triển Chiêu thở dài, ngồi ở bên sô pha, nói, “Tôi biết, người ta không coi Bạch đội trưởng cậu ra gì mà chạy, trên mặt cậu không nên được giận kìa.”

Bạch Ngọc Đường tiếp tục tháo vỏ sô pha, lòng càng thêm khó chịu.

“Bất quá nếu nghĩ lại, đã là hợp lý rồi.” Triển Chiêu nói, “Đầu tiên, cô ta rõ ràng đã sắp đặt cả rồi.”

“Nên chúng ta mới chui đầu vào kế hoạch của cô ta?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày.

“Nếu như chúng ta không thể, thứ nhất sẽ không lấy được đầu mối trong thẻ SD, mặt khác, cũng không chắc có thể tố cáo được cô ta, đúng hay không?” Triển Chiêu nói, “Tôi nghi ngờ, tấm card dấu môi đỏ này, không có vân môi của cô ta, đều là người đồ đệ kia của cô ta. Chúng ta lúc đó lập tức bắt cô ta, lại không đưa cô ta đến bệnh viện xem thương thế, sau này kiện tụng không được lại còn phải thả người ư?”

Bạch Ngọc Đường đến ngồi lên sô pha, thở dài, “Miêu nhi, cậu là nói, bị cô ta lừa giỡn cũng vẫn có thể xem là một chuyện tốt?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu.

“Miêu nhi, cái loại an ủi này của cậu thuộc kiểu tự khích lệ a.” Bạch Ngọc Đường cười nói.

“Vậy cậu có dễ chịu chút nào không?” Triển Chiêu cười hỏi.

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, gật đầu, “Cũng được.” Nói xong, bỏ cái bọc sô pha lại, “Ngày mai lau tiếp.”

Triển Chiêu thoải mái đưa tay kéo anh, cùng nhau đi vào phòng ngủ, lúc đến được cửa, đột nhiên nhớ ra gì đó, nói, “Đúng rồi Tiểu Bạch.”

“Sao?” Bạch Ngọc Đường giật mình, “Có đầu mối gì à?”

Triển Chiêu đỏ khốc đỏ cười, vươn qua hôn một cái bên khóe miệng Ngọc Đường, cười nói, “Sinh nhật vui vẻ.”

## 227. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 6

Chương 6 : Triển khai điều tra

“Làm!” Bạch Ngọc Đường lời ít ý nhiều.

Triển Chiêu gật đầu, Bạch Ngọc Đường lập tức mở cờ trong bụng, ôm lấy người chạy vào phòng ngủ, lại nghe Triển Chiêu chậm rì rì nói, “Tôi cũng có nguyện vọng ngày sinh nhật nữa.”

Bạch Ngọc Đường chớp mắt nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu chui vào trong chăn, quần lấy, lười biếng nói, “Tắt đèn đi ngủ!”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, thấy Triển Chiêu rúc trong chăn chỉ lộ ra một cái gáy đen cho anh, bắt đắc dĩ thở dài, tắt đèn chui vào ổ chăn.

Đèn tắt được mười giây...

“Con chuột chết, tay cậu đang làm gì đó?”

“Sờ loạn!”

“Không được sờ, ngủ!”

“Tôi là đang ngủ! Tôi mộng du!”

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường đánh thức, buồn ngủ lơ mơ bị lôi ra khỏi chăn, chuẩn bị xong, lái xe chạy tới cục cảnh sát.

“Tiểu Bạch, vụ án làm sao bây giờ?” Triển Chiêu pha vài phần bất đắc dĩ hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Còn có thể làm sao nữa, dựa theo tên trên danh sách điều tra.” Bạch Ngọc Đường thở dài, “Đây là một công trình lớn, mong rằng trong lúc này không có vụ án nào khác phát sinh, nếu không là gác xó luôn.”

Hai người chạy tới cục cảnh sát, chỉ thấy trong văn phòng những người khác đều đã đến đông đủ, thấy Bạch Ngọc Đường tới, đều che miệng cười né đi phá án.

Bạch Ngọc Đường sắc mặt tối sầm, chỉ thấy Công Tôn hai tay đút trong áo blouse ở một bên, hình như là khám nghiệm tử thi xong đang nghỉ ngơi, chắc chắn là người này bất quá rồi.

Mà Bạch Trì đứng ở bàn cạnh đó, nghiêng tai, đang nghe ngóng một cái hộp đặt lên bàn...

“Trì Trì, làm gì vậy?” Triển Chiêu hiếu kỳ đi qua khứ.

“Anh, có bưu kiện lớn cho các anh.”

“Bưu kiện?” Triển Chiêu đi qua nhìn một chút, chỉ thấy trên bưu kiện viết địa chỉ cục cảnh sát và dòng chữ người nhận là Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, chỗ người gửi chỉ là một dãy số hòm thư công cộng.

Triển Chiêu có chút buồn bực, đã định mở ra xem.

“Ai...” Bạch Trì nhanh chóng ngăn cản, hỏi, “Anh, bên trong có thể có bom hay không a?”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, nói, “Từ vụ phát sinh đánh bom lần trước, hiện tại mỗi một bưu kiện hoặc hộp gì gửi đến đều phải qua giám sát bằng thiết bị điện tử, cảnh khuyến phòng bạo lực và n cảnh sát kiểm tra nữa, đừng lo.”

Vừa nói chuyện, vừa bóc lớp giấy bao bên ngoài ra, lấy ra nhìn, chỉ thấy bên trong là một cái hộp hơi nhỏ hơn, bao một lớp giấy khác.

Triển Chiêu thiêu nhưn mày, nhủ thầm kẻ nào lại nhạt nhẽo như thế? Lại bóc ra lần nữa...

Tất cả mọi người hiếu kỳ vươn cổ nhìn, Bạch Ngọc Đường cũng đi tới nhìn, đợi được Triển Chiêu bóc đến lớp gói thứ 20, con mèo nào đó rốt cục bùng phát.

“Kẻ nào gửi tới vậy?!” Triển Chiêu quát, “Thật nhảm nhí!”

Bạch Ngọc Đường ở một bên dở khóc dở cười, “Miêu nhi, tôi bóc cho.”

“Không được.” Chính sách cố chấp của Triển Chiêu, trong miệng nói thầm, “Để xem có thể gói được bao nhiêu lớp!”

Rốt cục, bóc thêm 16 lớp nữa, mò lấy vật gì đó bên trong... Bóc lớp cuối cùng ra, chỉ thấy bên trong là một cái hộp nhỏ màu trắng, phía trên in hình con chuột và con mèo hoạt hình, viết chữ mạ vàng —— sinh nhật vui vẻ.

Triển Chiêu nhưn mày, cảm thấy tâm tình tốt lên được chút, liếc Bạch Ngọc Đường, “Cậu gửi hả?”

Bạch Ngọc Đường buồn cười, “Tôi không lãng xẹt như vậy.”

Triển Chiêu nhăn mặt nhăn mũi, nhìn mọi người trong SCI, tất cả mọi người vô tội lắc đầu, không liên quan tới họ a.

“Đại Đình tiểu Đình!” Triển Chiêu liếc Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, nói, “Đúng là giống những thư bọn họ sẽ làm, bắt quá bọn họ trước sinh nhật một ngày không phải đã đưa tới một thùng đồ ăn vặt và đĩa CD sao, lạ và hiếm mà cậu nói rất phù hợp thẩm mỹ của cậu đó.

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, hỏi, “Chính là hộp chuối tiêu khô Panama, xúc xích Nepan, mực sợi Cam-pu-chia các loại ấy hả?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Ừ... Những thứ đó là cặp song sinh tặng a? Tôi còn tưởng rằng là một sự thú vị từ mẹ mình chứ.” Triển Chiêu lẩm bẩm, mở nắp hộp... Chỉ thấy bên trên là ảnh chụp đặt sắp...Mặt sau tấm ảnh chụp, có một câu dùng bút máy viết —— Không tặng cậu, không cho cậu, cho cậu tức chết.

Triển Chiêu nhú mày, cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, cầm lấy tấm ảnh, lật ngược lại nhìn...

“Phụt... Ha ha ha.” Bạch Ngọc Đường không nhịn được, liếc mắt nhìn ảnh chụp liền phá lên cười, Triển Chiêu lại là sắc mặt xanh đen.

Bạch Trì cũng hiếu kỳ đi qua nhìn một chút, chỉ thấy người trong ảnh tóc đen dài, mặc một thân y phục trắng, là Triệu Tước đã lâu không gặp, ông ta như là đang ở trong một cái sân lớn nào đó, bên chân nằm sáu con sư tử con để thương nằm úp sấp, trên tay ông ta, đang ôm một con sư tử con trắng đỏ đỏ mập mập mà Triển Chiêu tha thiết ước mơ, đặc ý cười với máy ảnh.

“Miêu nhi... Quên đi.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu lộ ra khuôn mặt đen, “Ông ta muốn thấy phòng trưng chính là biểu cảm hiện tại này của cậu.”

Triển Chiêu hằm hừ xoay mặt trừng Bạch Ngọc Đường, “Quá đáng!”

Bạch Ngọc Đường vô tội, “Liên quan gì đến tôi...”

Triển Chiêu ngấm nghĩa tấm ảnh thật lâu, nhăn mặt nhăn mũi, “Sư tử con thật đáng yêu...”

Tất cả mọi người làm như không có nghe thấy, cúi đầu đi làm công việc của mình...

“Trong hộp còn có cái gì không?” Bạch Ngọc Đường vừa hỏi, vừa nhận cái hộp trong tay Triển Chiêu nhìn một chút, thấy bên trong trống trơn, chỉ còn một tầng đệm bằng len... Bắt quá dùng một cái hộp như vậy chỉ để chứa một tấm ảnh chụp... Hình như có chút kỳ quái.

Bạch Ngọc Đường để cái hộp lên trên bàn, lấy tay dè vào bên trong, quả nhiên, mò lấy một cái gì đó cứng cứng. Đưa tay lấy con dao trang trí từ trên bàn, cắt lớp vải nhung dọc sát theo mép hộp, chỉ thấy bên trong, có một cái thẻ nhựa rất rất nhỏ màu đen, ở giữa còn có vi mạch màu vàng kim... Như là một con chip.

“Tương Bình?” Bạch Ngọc Đường gọi Tương Bình, hỏi, “Đây là cái gì?”

“À, là con chip bên trong thẻ nhớ.” Tương Bình cầm lấy thứ đó nhìn qua, nói, “Phải khôi phục hình dáng ban đầu mới có thể dùng.”

“Mất khoảng bao lâu?” Triển Chiêu hỏi.

“Hai ngày.” Tương Bình nói xong, tự lập tức trở lại làm việc.

“Không biết Triệu Tước định bày trò gì.” Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu cau mày, nói, “Có thể có cái gì tốt chứ.” Cúi đầu tiếp tục nhìn sư tử con, tự động vớt Triệu Tước ra khỏi đầu!

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu nhìn một hồi, cũng nhanh chóng chạy vào phòng, đứng ở bên cạnh bàn không biết bận bịu cái gì, liền quay đầu lại hỏi tình trạng Công Tôn khám nghiệm tử thi.

“Không có nhiều dấu môi, dấu son môi cũng không trùng với dấu lấy trên giấy.” Công Tôn lắc đầu, “Trương Đình rất khôn khéo.”

“Sếp... Toàn quốc có trên 100 ngàn người tên Trương Đình.” Mã Hán nói với Bạch Ngọc Đường, “Có thể đưa ra một phạm vi để tra không?”

Triển Chiêu từ trong văn phòng đi tới, nói, “VẬY... Tuổi từ hai mươi bảy đến ba mươi lăm, cao khoảng 1m7, không có học qua cao đẳng, từng bị xâm hại bạo lực, tỷ như ấu dâm, cưỡng hiếp các loại, À... Đã kết hôn, chồng đã chết, có một người con gái chưa đến 10 tuổi.”

Tất cả mọi người khó hiểu nhìn Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cũng có chút giật mình, “Miêu nhi... Những cái khác tôi đều có thể lý giải, cậu dựa vào cái gì mà đoán cô ta còn có một người con gái vậy?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Không phải đoán, là cảm giác thôi.”

“Cảm giác?” Công Tôn cảm thấy thú vị, “Cậu cũng có ngày chỉ có cảm giác thôi à?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, nói, “Em vẫn nghĩ, một người cần dùng đến phương pháp cực hạn như vậy để báo thù, nhất định phải trải qua rất nhiều đau khổ... Như vậy cô ta cần phải đủ kiên cường, mà điều có thể khiến một cô gái trở nên kiên cường không gì sánh được chính là đứa con... Đặc biệt là con gái. Không biết vì sao, lúc em nhìn cô ta, thì có cảm giác cô ta hẳn là có một người con gái.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Tra ra được bao nhiêu người?” Bạch Ngọc Đường hỏi Mã Hán.

“À... Loại trừ một chút, còn trên 10 ngàn người.” Mã Hán vừa nhìn máy vi tính vừa trả lời.

“VẬY... Những ai có báo cáo xuất nhập cảnh.” Triển Chiêu nói.

“Ba nghìn người.” Mã Hán trả lời.

“Có con gái đang học ở nước ngoài.” Triển Chiêu tiếp tục đưa điều kiện.

“Hơn 900 người.” Mã Hán trả lời.

“...” Triển Chiêu trầm mặc một hồi, hỏi, “Có con gái sau khi mất tích được điều tra rõ là đã tử vong!”

Tất cả mọi người sững sốt, Mã Hán tra xét một chút, nói, “Chỉ có một người.”

Mọi người đi qua nhìn, vừa nhìn ảnh chụp, Bạch Ngọc Đường giật mình, “Cô ta nói cho chúng ta biết tên thật sao?!”

“Con gái cô ta chết sau khi mất tích?” Lạc Thiên nhú mày, hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu lắc đầu, nói, “Đây là cách tốt nhất để che giấu, con gái cô ta, nhất định đang ở một nơi chỉ có mình cô ta biết, một nơi an toàn nhất.”

“In tài liệu ra, chúng ta điều tra một chút.” Bạch Ngọc Đường phân phó.

“ĐƯỢC.” Mã Hán bắt đầu in tài liệu, lúc này, chợt nghe ngoài cửa có người gõ gõ cửa, “Tiểu Bạch tiểu Triển.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu quay đầu lại, thấy Lư Phương cầm một phần tài liệu tiến đến.

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường vừa hỏi, vừa cùng Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, nhủ thầm, chỉ sợ thứ sắp tới, nếu như lại có vụ án mới, sẽ làm lỡ tiến độ ở đây.

“Có án đặc biệt.” Lư Phương nói, “Bao cục nói đưa cho các cậu tra.”

“Vụ án gì cơ?” Bạch Ngọc Đường nhận tài liệu mở ra, chỉ thấy là mấy tấm ảnh, giống như là chụp bảo tàng mỹ thuật.

“Gần đây xuất hiện một tên trộm thanh nhã [1].” Lư Phương bắt đầu nói, “Thành phố S bị hãn trộm đi mấy bức tác phẩm nghệ thuật thế giới, tuần này vừa lúc lại là tuần Nghệ thuật, rất nhiều bảo tàng thế giới đều mở đợt triển lãm, mấy thứ đó đã bị trộm, gây ảnh hưởng đến quan hệ.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, nói, “Cái này cũng cho chúng tôi lo à?”

Lư Phương thấy Bạch Ngọc Đường hình như không cam nguyện, cười nói, “Bao cục nói, ông chủ nơi triển lãm mỹ thuật này, sẽ khiến các cậu cảm thấy hứng thú.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, chỉ thấy vị cổ đông lớn của bảo tàng mỹ thuật này tên là Lý Hạo.

“Lý Hạo... Tên quen a.” Bạch Ngọc Đường chớp mắt mấy cái, Triển Chiêu dùng cánh tay khều một chút, “Hôm qua đã thấy trên danh sách!”

“Đúng vậy!” Bạch Ngọc Đường gật đầu, lập tức hiểu được ý của Bao Chứng... Là để cho họ từ nơi này hạ thủ!

“Được rồi.” Bạch Ngọc Đường thu hồi tài liệu, nói với Lư Phương, “Vụ án chúng tôi tiếp nhận.”

Lư Phương thoả mãn rời đi.

Bạch Ngọc Đường nhìn mọi người, nói, “Những người khác tiếp tục truy lùng các đầu mối có quan hệ tới Trương Dĩnh, còn có tài liệu chi tiết của các nhân vật trong bản danh sách kia, ngoài ra, cũng điều tra nguồn gốc đồng thuốc phiện của Tô Mậu, tôi, Miêu nhi, Lạc Thiên còn có Bạch Trì, đến bảo tàng mỹ thuật, thuận tiện gặp tên Lý Hạo kia.”

Nói xong, mọi người rời cục cảnh sát, lái xe đến bảo tàng mỹ thuật, trên đường, Triển Chiêu xuống xe vào bưu điện, gửi một bức thư.

Ba ngày sau, ở trong một biệt thự nào đó, một người áo đen cầm một phong thư đi vào hoa viên, trong sân, một người đàn ông mặc áo lông màu trắng tóc dài, đang vẽ tranh.

Người áo đen giao thư cho Triệu Tước, rồi rời đi.

Triệu Tước nhìn bức thư, mỉm cười, mở, bên trong chỉ có một tấm ảnh chụp. Lấy ảnh ra nhìn, thấy là tấm ảnh mình gửi cho Triển Chiêu, chỉ có điều con sư tử con trắng ở giữa bị anh cắt đi, ở chỗ trống đó, dán một cái đầu heo...

[1] trộm những tác phẩm mang tính nghệ thuật.

## 228. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 7

Chương 7 : Bảo tàng nghệ thuật

Thành phố S tổng thể mà nói là một thành phố nồng đậm chất nghệ thuật, xung quanh bảo tàng mỹ thuật cũng trưng bày rất nhiều hàng ngọc cổ và một lượng lớn hành lang triển lãm tranh, văn hóa Trung Quốc và văn hóa Phương Tây hội tụ. Trên phố Nghệ thuật càng nở rộ ra nhiều phòng chế tác nhỏ, trong đó hội tụ rất nhiều nghệ nhân dân gian và người tay nghề cao, luôn sáng tác ngay trên đường, người xem chứng kiến thế là đủ.

Lạc Thiên rất ít đến khu này của thành phố S, thấy cảnh đàng trước vô cùng náo nhiệt có chút giật mình, bèn nói, “Còn có nơi đông vui thế này loại này, tôi phải tìm cơ hội đưa Dương Dương đến đây chơi, nó gần đây bắt đầu thích vẽ tranh.”

“Thật không?” Bạch Trì hiếu kỳ hỏi, “Dương Dương thích vẽ tranh à?”

“Ừ.” Lạc Thiên gật đầu, mở ví ra cho Bạch Trì nhìn, chỉ thấy bên trong ví là ảnh chụp Dương Dương và Lạc Thiên, bên trong Dương Dương cầm một bức tranh lồng kính, tuy rằng nhìn không ra bức tranh là vẽ cái gì, thế nhưng màu sắc thấy rất được, phối hợp rất có nghệ thuật.

“Dương Dương trước đó trong cuộc thi vẽ ở trường giành được giải nhất, nó liền mê vẽ tranh.” Lạc Thiên cười cất ví đi, nói, “Đáng tiếc tôi cái gì cũng không biết, đang muốn cuối tuần dẫn nó đến triển lãm mỹ thuật chơi.”

“Rất có mầm mống nghệ thuật nha.” Triển Chiêu vừa ngắm bức tranh, tán thán nói.

“Bất quá tôi chỉ sợ nó không kiên định, nó thảng thốt vừa nói muốn học luật, tuần trước thì nói phải làm bác sĩ, tuần này bắt đầu nói phải làm họa sĩ.” Lạc Thiên cười tủm tỉm.

Ba người kia nhướn mày nhìn... Có con trai có khác a, nhìn xem anh tự đắc kia.



“Bằng không em cũng đi nhận nuôi một bé con vậy.” Bạch Trì vuốt cằm nói, “Trình cũng không thể sinh con... Nên là một cô bé nhỉ?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa đi về cửa bảo tàng mỹ thuật, vừa liếc mắt nhìn nhau, liếc Trì, “Việc này em có bàn qua với Trình Trình không đấy?”

Bạch Trì gật đầu, “Anh ấy nói không nên, muốn nhận nuôi thì chờ bọn em sáu mươi tuổi đã.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ, “Sáu mươi tuổi?”

“Vâng.” Bạch Trì mếu máo, “Anh ấy nói, sáu mươi tuổi, em về hưu rồi, sau đó có thể chăm con, nếu như để anh ấy chăm con, nói không chừng chăm không được, mà ngay cả anh ấy và Lisbon đều nuôi không sống nổi luôn.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, xoay mặt nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy anh cũng cau mày không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Miêu nhi, cậu nghĩ gì vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cậu cũng muốn nhận nuôi một đứa con?”

Triển Chiêu nhăn mặt nhăn mũi, “Nuôi một đứa bé còn không bằng nuôi sư tử con.” Nói rồi, mở ví của mình ra.

Bạch Ngọc Đường nhìn qua, dở khóc dở cười, trong ví Triển Chiêu có tấm ảnh hai người họ chụp chung, ở giữa lại dán thêm hình con sư tử con trắng mà anh cắt từ tấm ảnh được gửi đến ra.

Đang nói, mọi người đi vào trong bảo tàng mỹ thuật, Bạch Ngọc Đường báo cho nhân viên trực sảnh, bọn họ là tới điều tra vụ án bức danh họa bị mất, bảo vệ trực dẫn họ đến hiện trường vụ mất trộm, nói cho Bạch Ngọc Đường, Lý Hạo phải hơn nửa giờ nữa mới có thể đến.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đi theo người bảo vệ, Triển Chiêu thấy trong chỗ triển lãm đang trưng bày một tác phẩm ảnh chụp, liền nói với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, các cậu đi đi, tôi ở chỗ này xem.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, mang theo Bạch Trì và Lạc Thiên tiến vào, Triển Chiêu một mình đi tới trước tấm ảnh được trưng bày.

Cô nhân viên trực ở đó đi tới giới thiệu cho anh, “Lầu một là triển lãm ảnh chụp, chủ đề là Châu Phi, lầu hai là triển lãm nghệ thuật điêu khắc, lầu ba là triển lãm tranh, lần này trưng bày đều là những bức tranh cổ điển, rất đẹp.”

“Vậy à.” Triển Chiêu gật đầu, chuẩn bị đi xem từng tầng một. Lầu một các tác phẩm ảnh chụp có thể nói là tuyệt đẹp, lưu lại không phải cái vẻ thô lương của những thảo nguyên lớn ở Châu Phi, mà là một sự hoang vu mệnh mang giữa các gam màu chớp sáng rõ, tràn ngập tính nghệ thuật và linh khí.

“Thế nào?” Phía sau một giọng nói quen thuộc truyền đến, “Cho chút ý kiến đi.”

Triển Chiêu quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông tóc ngắn cao gầy đứng ở phía sau.

“Lưu Phương?” Triển Chiêu lấy làm ngạc nhiên, chỉ thấy thân thể Lưu Phương [1] đã hoàn toàn bình phục, lưng đeo một cái túi, trước ngực có một cái camera, “Thân thể anh bình phục rồi?”

“Ừ.” Lưu Phương gật đầu, “Sớm đã lành rồi, còn đi một chuyến đến Châu Phi.”

“Nói như vậy, những bức ảnh này là anh chụp?” Triển Chiêu giật mình.

“Ừ.” Lưu Phương gật đầu, “Thương thế lành rồi thì làm việc ở studio, đến Châu Phi, chụp về một núi ảnh.”

“Anh đi một mình à?” Triển Chiêu thật sự là bội phục dũng khí của Lưu Phương, dù sao bị đá kích nặng như vậy, còn bị thương, mặt khác, anh ta coi như là đã phiêu bạt nửa cuộc đời rồi, càng chịu tổn thương tình cảm thương hơn.

“À, không thể tính là một mình.” Lưu Phương cười giật khóa kéo cái túi trên lưng, “Cùng với nó mà.” Đang nói chuyện, Triển Chiêu nghe được một tiếng “meo meo”, một cái bóng trắng phóng về phía mình, theo bản năng chụp được, “Lilya!”

Vết thương của Lilya từ lâu đã khỏi hẳn, chỗ miệng vết thương cũng đã mọc lớp lông mới, vẩy cái đuôi bự, vẫn là khí chất của một cô công chúa nhỏ, dụi dụi trong ngực Triển Chiêu, giương mắt nhìn anh, như là đang hỏi — nhớ tôi không nào?

Triển Chiêu sờ sờ đầu nó, nhìn Lưu Phương, “Tinh thần của anh không tệ a.”

“Ừ.” Lưu Phương gật đầu, nói, “Tôi đã nghĩ thông ... Lúc ở Châu Phi, tôi còn gặp gỡ một... À, cậu ấy vẫn đồng hành với tôi suốt, trò chuyện hàn huyên, không hiểu sao mà tôi nghĩ thông, nên chuẩn bị trở về mở một nơi làm việc, bắt đầu một cuộc sống mới.”

Triển Chiêu rất mừng rỡ, gật đầu, “Như vậy thì tốt.”

“Được rồi, tiến sĩ Triển, anh sao lại ở chỗ này?” Lưu Phương hỏi.

“Đến điều tra án.” Triển Chiêu nhún nhún vai.

Lưu Phương cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ là cười cười, “Bởi vì rất ít thấy anh ở một mình, cảm giác có chút không phù hợp.”

Triển Chiêu thiêu nhướn mày, ngực hừ hừ một tiếng, nhủ thầm — tôi cùng con chuột kia cũng không phải cơ thể liên thông, vì sao luôn phải ở cùng một chỗ chứ!

“Thầy Lưu.” Lúc này, có một người thanh niên cao lớn chạy tới, cậu ta liếc nhìn Triển Chiêu trước, sau đó nói với Lưu Phương, “Tập chí ảnh đã chỉnh lý xong, nhà xuất bản nói cần ngài đến xem có chỗ nào cần sửa chữa không.”

“À, được.” Lưu Phương quay đầu lại, Triển Chiêu cười cười, “Anh cứ làm việc, tôi tự mình xem là được rồi, lúc rảnh rồi liên lạc sau, nhớ phải đến nhà tôi dùng bữa đấy.”

Lưu Phương lắc đầu, cười nói, “Tôi giờ còn bận bịu hơn cả các anh.”

Triển Chiêu không nhịn được cười cười, đưa Lilya trong tay trả lại cho Lưu Phương, Lilya hình như không muốn, quay đầu, lúc lắc đuôi — muốn ở đây chút nữa cơ.

Lưu Phương bắt đắc dĩ, nói với Triển Chiêu, “Lilya bằng không cứ để ở chỗ anh đi, các anh lúc nào về nhà để ở chỗ bác gái là được, cho nó chơi với Lỗ Ban, tôi một thời gian nữa sẽ tới đón nó, nó có lẽ là nhớ Lỗ Ban.”

“Được.” Triển Chiêu gật đầu, Lưu Phương liền cùng người thanh niên kia rời đi.

Triển Chiêu ôm Lilya ở phía sau nhìn, chỉ thấy Lưu Phương cùng người thanh niên kia đi ra khỏi bảo tàng mỹ thuật, người thanh niên cầm túi cho Lưu Phương, mở cửa xe cho anh ta, tuy rằng thoạt nhìn thì là xuất phát từ tôn kính, nhưng Triển Chiêu có thể nhìn thấy trong mắt người nam sinh kia ý tình say đắm phảng phất... Nhíu mày, xoa xoa Lilya, “Lilya, mày nhớ Lỗ Ban không?”

Lilya lắc lắc cái đuôi màu mè của mình, bất mãn xoay mặt — ai mà thêm nhớ cái tên béo đó chứ!

Ôm Lilya, Triển Chiêu xem hết các tác phẩm ảnh lần đầu, không thấy Bạch Ngọc Đường bọn họ đi ra, liền bước trên bậc thang thủy tinh lên lầu hai, lầu hai là triển lãm điêu khắc. Các tác phẩm đều phẳng phất nét Maya, đều là cơ thể con người, thể hiện chính là vẻ đẹp tình dục. Hay nhất là thoạt nhìn qua thì chỉ là một đồng gỗ vụn vụn, thể nhưng văn bản phía dưới lại nói rất buồn cười, Triển Chiêu vừa xem vừa cười.

Đang tập trung ngắm vật phẩm, đột nhiên sẽ có ánh sáng mạnh gì đó lóe lên làm lóa mắt Triển Chiêu, Triển Chiêu vô thức nhắm mắt lại, đồng thời, nghe được một tiếng “Tách tách”.

Lilya xoay mặt nhìn một bên, trong miệng gừ gừ hai tiếng, hình như rất bất mãn, nó vừa rồi cũng bị hoảng.

Triển Chiêu xoay mặt, chỉ thấy bên cạnh anh, một người đàn ông cầm một cái camera đứng, người nọ thoạt nhìn không được ba mươi tuổi, người rất cao, mũi ắt sâu, tóc màu nâu, mặc âu phục đắt tiền, thoạt nhìn, hẳn là một người lai.

Triển Chiêu nhìn camera trong tay hắn ta, khẽ nhíu mày.

“Xin lỗi. ” người đàn ông đó dùng tiếng Tây Ban Nha nói chuyện, “Tôi biết chưa được sự cho phép mà chụp ảnh anh là thiếu lễ độ.”

Triển Chiêu nhún mày, thấy ý cười trên mặt người nọ, trong lòng hiểu rõ, đây là một chiêu thông thường đây mà, lúc anh mạo phạm người khác, mà đồng thời anh lại là một người lai nữa, như vậy nói mấy câu ngoại ngữ, người khác bắt luận nghe hiểu được hay không, đều sẽ không làm dữ với anh.

Triển Chiêu nhìn hắn một cái, dùng tiếng Tây Ban Nha trả lời hắn, “Nếu biết là thiếu lễ độ còn chụp? Anh muốn nói với tôi anh là một kẻ vô đạo đức, xin tôi không chấp nhận với anh hả?”

Người nọ sững sốt một chút, trên mặt trong nháy mắt hiện lên vẻ xấu hổ và chật vật khiến Triển Chiêu cảm thấy hả hê, không để ý tới hắn nữa, ôm Lilya rời khỏi cái tầng triển lãm tràn ngập vụn gỗ này, lên lầu ba.

Mới vừa lên lầu ba, Triển Chiêu nhíu mày thật sâu, ở đây, có một loại khí tức tà dị giống như đã từng biết... Loại khí tức này, đến từ một vài bức tranh tuyệt đẹp.

Một tầng này toàn bộ tranh vẽ đều là hoa cỏ, Campanulaceae đỏ như máu, diên vĩ xanh dương, bách hợp trắng muốt, tú cầu tím ngắt, rõ ràng chỉ là những loài hoa bình thường, thế nhưng mỗi một đóa hoa đều có thể được vẽ lại như là chứa một sinh mệnh ẩn hiện. Triển Chiêu ngoại trừ nhận thức người có thể vẽ ra những bức tranh thế này là một thiên tài ra, còn không hiểu sao cảm thấy... Anh biết người vẽ những bức tranh này.

“Lúc vừa mới thấy chúng, tôi cũng khiếp sợ giống như anh.” Phía sau Triển Chiêu, truyền đến giọng nói từng nghe qua, cũng là tiếng Trung chuẩn.

Triển Chiêu phục hồi tinh thần, lười quay đầu nhìn, mà người nói chuyện lại đi tới bên người anh, chính là tay vừa cầm camera chụp anh kia, “Người họa sĩ này trong giới hội họa một chút tiếng tăm cũng không có, thế nhưng tôi lại nghĩ, ông ta là một thiên tài thực sự.

Triển Chiêu cũng không nhìn hắn, chỉ là tự nhủ nói thầm một câu, “Chỉ số thông minh 200 mà không gọi thiên tài thì gọi cái gì.”

“A?” Người nọ khó hiểu, nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu xoay người xuống lầu, bởi vì anh đã nhìn qua bậc thang thủy tinh, thấy nhóm Bạch Ngọc Đường đi ra. Người nọ cũng đuổi theo, xuống lầu một cùng lúc với Triển Chiêu, nhóm Bạch Ngọc Đường cũng nhìn thấy, đi về phía anh, lúc này, thấy người nọ chạy tới, nói với Triển Chiêu, “Chờ một chút, có hứng thú cùng đi uống ly trà không? Lầu bốn có phòng trà.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, trên dưới quan sát người nọ, Triển Chiêu nhìn trời, nhủ thầm hắn ta nếu như nói thêm câu nữa phỏng chừng sẽ bị đánh cho xem.

Thấy Triển Chiêu không để ý tới mình, vẫn đi thẳng về phía trước, người nọ còn muốn đuổi theo, chợt nghe người nhân viên trực nói, “Ngài Lý , bọn họ là cảnh sát đến điều tra vụ án mất trộm.”

Người nọ sững sốt, hỏi, “Cảnh sát?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng liếc mắt nhìn nhau, chẳng lẽ tên gốc trước mắt này chính là Lý Hạo?

“A...” Lý Hạo phản ứng rất nhanh, đưa tay cho Triển Chiêu, định bắt tay với anh, “Tôi là Lý Hạo, vị cảnh quan này xưng hô thế nào?”

“Tôi là đội trưởng SCI Bạch Ngọc Đường.” Bạch Ngọc Đường đưa tay, chặn Triển Chiêu, bắt tay Lý Hạo, khơi mào khoe miệng, “Ngài Lý, hiện trường chúng tôi đã điều tra qua, còn có một chút vấn đề muốn hỏi anh.”

“A... Được.” Lý Hạo gật đầu, thế nhưng vùng xung quanh lông mày lại nhăn, vị cảnh sát này là nhiệt tình hay sao vậy, lực tay không cần lớn thế chứ.

Bạch Ngọc Đường thu tay, Lý Hạo liền cảm giác càng ngày càng không đúng, từ đầu ngón tay, lên phía trên, thẳng đến vai, cả nửa cánh tay không gờ lên được. Cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy tay hơi có chút sưng đỏ...

Giật mình liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy anh đưa tay xoa xoa đầu Lilya trong tay Triển Chiêu, trên ngón tay hai người, đeo hai chiếc nhẫn y hệt nhau.

[1] Một nhân vật trong vụ 8.

## 229. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 8

Chương 8 : Tóc vàng

Lý Hạo có chút bất đắc dĩ lắc lắc tay mình, nói, “Nguyên lai là SCI a, thực sự là đỉnh đỉnh đại danh, đúng rồi, tôi được biết SCI có một vị tiến sĩ tâm lý học Triển Chiêu đúng không? Tôi đã xem qua sách của ông ấy, ông ấy là thần tượng của tôi!”

Bạch Ngọc Đường mí mắt dưng dưng, Triển Chiêu cười với hắn ta, “Tôi là Triển Chiêu, ngài Lý cũng có hứng thú với tâm lý học a?”

Biểu cảm trên mặt Lý Hạo đủ khoa trương cũng như kinh ngạc, hần há to miệng như là gặp thần tượng, đương nhiên... Cũng đúng thật là thấy được thần tượng. Lập tức, Lý Hạo co quắp lên, “Không nghĩ tới a, thật không nghĩ tới, tôi còn tưởng rằng một vị tâm lý học cự phách thành công như vậy hẳn là một vị học giả niên kỷ cũng phải 70, không nghĩ tới tuổi còn quá trẻ thế này.

Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Quá khen.”

Bạch Ngọc Đường có chút không nhịn được nhìn Lý Hạo, nói, “Ngài Lý, nói chuyện phiếm để sau đi, chúng tôi muốn hỏi một chút về những việc liên quan đến tác phẩm nghệ thuật bị mất trộm.”

“A, được được, xem tôi này, quá hưng phấn rồi.” Nói xong, Lý Hạo vỗ vỗ đầu, nói, “Không bằng vào văn phòng của tôi nói đi, bên này, mời.” Nói xong, liền dẫn mọi người đi vào trong bảo tàng mỹ thuật.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, nhướn nhướn mày — người này thoát nhìn rất trung hậu a, không giống một thương nhân, giả vờ sao?

Bạch Ngọc Đường còn đang vì vừa rồi Lý Hạo biểu hiện ra ngoài hảo cảm với Triển Chiêu thật rõ ràng mà bức bối trong lòng, thấy Triển Chiêu nhìn mình, nhếch khóe miệng — tốt nhất là giả vờ đi, nếu không cho hắn đẹp mặt.

Triển Chiêu nhìn sang nơi khác, nhủ thầm — Tiểu Bạch ghen rồi! Ra thế.

Tới văn phòng của Lý Hạo, mọi người ngồi xuống, đều vô thức nhìn quanh bốn phía, từ nội thất trong phòng này xem ra, đúng là một văn phòng mà thương nhân về nghệ thuật nên có, khắp nơi nào trưng nào bày đều là các tác phẩm nghệ thuật kiểu dáng khác nhau, ngay cả chén trà trên bàn cũng mang tính nghệ thuật.

Lý Hạo thấy biểu cảm của mọi người, cười nói, “Chê cười rồi, tôi thích thu tập đồ hiếm lạ cổ quái, các vị, hút thuốc không?”

Tất cả mọi người lắc đầu, lúc này, một chàng trai vóc người cao gầy đưa lên bốn ly trà, nói với Lý Hạo, “Tổng giám đốc, nửa giờ nữa có cuộc họp nội bộ.”

Lý Hạo gật đầu, nói, “Giúp tôi dời lại đi, tôi có chuyện cần bàn với các vị cảnh sát này.”

Bạch Ngọc Đường khoát khoát tay, nói, “Không lâu lắm đâu, chúng tôi giải thích tình huống một chút là được.”

“Ai... Đã tới sao có thể cứ như thế mà đi a!” Vừa nói, Lý Hạo vừa từ phía sau tủ sách lấy ra tám chín cuốn sách bìa cứng, nói với Triển Chiêu, “Tiến sĩ Triển, tôi là siêu cấp fan sách của anh, đã là sách của anh, bất luận phiên bản nào tôi cũng mua, cơ hội khó có được, phiên anh ký cho tôi một chữ với, tôi hỏi thăm đã lâu, bọn họ đều nói anh không kí tên cho sách.”

Triển Chiêu cười cười, nhận bút, kí cho Lý Hạo một chữ trong một quyển sách.

Bạch Trì có chút giật mình nhìn một chút, xoay mặt nhìn Lạc Thiên, cậu hiện giờ mới nhận ra được, Triển Chiêu kỳ thực thực sự là một tác gia bán đắt nhà.

Lạc Thiên thì lại vuốt cằm nghĩ, vậy thì phải nói Triển Chiêu cũng kí tên cho Dương Dương mới được, còn có lúc ra ngoài phải nhớ kỹ mua về cho Dương Dương một bộ bút chì màu và màu nước, hộp bút chì màu lần trước hình như dùng hết rồi, là bốn mươi hai màu, nghe nói còn có bảy mươi hai màu lận.

Bạch Ngọc Đường nhìn vẻ mặt ân cần của Lý Hạo có chút khó chịu, nhủ thầm người này da thật đúng là không phải dày bình thường nữa, đúng là thương nhân có khác.

“Ngài Lý, các tác phẩm nghệ thuật bị trộm có đặc điểm gì không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“À.” Lý Hạo rút cục ngồi trở lại, mừng rỡ nhìn chữ Triển Chiêu kí trên sách, trả lời vấn đề của Bạch Ngọc Đường, “Vâng, giá cầm nển bằng bạc, cây thánh giá thế kỷ XIV, một bức tranh về bá tước ma cà rồng, còn có một bộ công cụ của thợ săn trong thời đại của ma cà rồng.”

Bạch Ngọc Đường bọ họ vừa rồi có xem qua ảnh chụp những thứ bị mất, bọ họ vốn cho rằng đó chỉ là giá cầm nển, cây thánh giá, một bức tranh mỹ nữ ngoại quốc, còn có một cái rương gỗ tả tơi... Thế nhưng nghe như thế, không hiểu sao cảm thấy có chút quỷ dị.

“Anh là nói, những thứ bị trộm đi, đều có liên quan đến nền văn hóa ma cà rồng?” Triển Chiêu hỏi.

“Đúng.” Lý Hạo gật đầu, nói, “Nên tôi nghi ngờ, là do kẻ có ham mê cuồng nhiệt với thể lực hắc ám làm.”

“Thể lực hắc ám?” Bạch Trì có chút khó chịu, “Là tin tưởng ma quỷ các loại ấy hả?”

“Ừ.” Lý Hạo gật đầu, nói, “Triển lãm cổ vật hoàng gia thời Trung cổ, phần đa bị thu hút cũng có những người tìm kiếm cái lạ yêu thích phương diện đó, thế nhưng mấy thứ này cũng không đáng giá lắm... Nói thật, bảo tàng triển lãm này của chúng tôi vì là của tư nhân, giá trị vật phẩm cũng có hạn, bởi vậy gần như chẳng bao giờ bị trộm. An ninh của chúng tôi thi hành rất nghiêm ngặt, camera an ninh và những thứ khác đều có, nên tôi thực sự không nghĩ ra được tên trộm nào lại mạo hiểm phiêu lưu đến vậy, lại đến trộm mấy thứ không đáng giá như thế... Đương nhiên, từ góc độ văn hóa và đối với việc triển lãm mà nói, là vô cùng quý giá, thế nhưng đối với buôn lậu tác phẩm nghệ thuật mà nói, thực sự không được bao nhiêu tiền.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có thể là trả thù, gây chuyện, cạnh tranh trong giới hay nguyên nhân cá nhân không?”

“Ồ, cái đó thì không thể.” Lý Hạo nhanh chóng xua tay, “Tôi là thương nhân trung thực, mỗi làm ăn cũng đều là thuận mua vừa bán, danh tiếng của triển lãm mỹ thuật chúng tôi rất tốt, cuộc sống của tôi cũng rất có chừng mực, phương diện này không thể có khả năng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu hỏi, “Camera an ninh sao rồi?”

Bạch Ngọc Đường lấy ra một cuộn phim, nói, “Xem qua rồi, bị người động tay động chân, cả đêm đó hình ảnh đều là ảnh chết, nên hẳn là kẻ trộm triển lãm mỹ thuật chuyên nghiệp làm.”

“Ai, chúng tôi cũng nghĩ như vậy a, nên mới nghĩ không ra bọ chúng đến tột cùng là để làm cái gì.” Lý Hạo lắc đầu, nói, “Đợt triển lãm này còn là do ngoại quốc giúp đỡ, liên lụy tương đối nhiều, trước đó cũng đã ký thỏa thuận, hiện tại chỉ còn có nửa tháng là hết đợt triển lãm, nếu như đến lúc đó mấy thứ kia tìm không được, tôi đây sẽ phải đối mặt với tổn thất khá lớn. Tôi cũng nói, tôi ở đây không phải thuộc nhà nước mà là doanh nghiệp tư nhân, mặc dù có bảo hiểm, thế nhưng loại bảo hiểm nghệ thuật rất khó lấy được bồi thường 100%, phiền não nhất là mấy thứ này không có cách nào định giá chính xác, vậy nên...”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Chúng tôi sẽ tận lực giúp anh tìm lại vật bị mất.”

“Được được.” Lý Hạo nhanh chóng cười nói, “Vậy tôi xin nhờ các vị.”

“Có thể cung cấp kỹ một chút mục lục vật phẩm triển lãm cùng bản giới thiệu cho chúng tôi không?” Triển Chiêu hỏi, “Còn có, ngài Lý gần đây có bị quấy rầy gì không? Hoặc có thể là công nhân công ty anh? Đối tượng nghi ngờ gì đó đều có thể, xin hãy tỉ mỉ ngẫm lại, có đầu mối gì có thể cung cấp cho chúng tôi không.”

“À...” Lý Hạo khẽ nhíu mày, suy nghĩ một chút, nói, “Vâng... Cái này, trong nhất thời, tôi thật nghĩ không ra.” Vừa nói, vừa từ trong một đồng hồ văn kiện tìm ra một tập, đưa cho Triển Chiêu, “Đây là giới thiệu vắn tắt vật phẩm triển lãm.”

Đang nói, chỉ thấy viên thư ký kia lại đến, thấp giọng nói với Lý Hạo, “Ngài Vương đã tới.”

“Ừ.” Lý Hạo hơi nhú mồm nhú mồm, nói, “Nói cậu ta chờ một chút.” Nói xong, thư ký đi ra, Lý Hạo lại nói với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Chuyện này, mấy vị cảnh quan, những điều này tôi nhất thời thực sự là nghĩ không ra, không bằng như vậy đi, các vị cho tôi một số liên lạc, tôi nghĩ ra cái gì, nhất định gọi điện cho các vị.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, Lý Hạo là đang hạ lệnh tiễn khách, xem ra “ngài Vương” kia là một vị khách rất quan trọng đây? Tới mức Lý Hạo không muốn để cho bọn họ chạm mắt?

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường đưa danh thiếp SCI cho hắn, nói, “Gọi số này là được.”

“Được được.” Lý Hạo nhận danh thiếp, Bạch Ngọc Đường đứng lên, nói, “Chúng tôi cáo từ ở đây vậy.”

“Tôi tiễn các vị.” Lý Hạo ân cần ra tận ngoài tiễn mọi người, nói với Triển Chiêu, “Tiến sĩ Triển, mạo muội hỏi, có thể cho tôi số điện thoại hay không?”

Triển Chiêu hơi sững sốt, nhìn hắn, Lý Hạo cười nói, “À... Tôi đối với tâm lý học thực sự vô cùng cảm thấy hứng thú, không biết có thể thỉnh thoảng khi ngài rảnh rỗi, gọi điện thoại cho ngài, hoặc là đi uống chén trà hay không?”

Bạch Ngọc Đường cười, nói, “Ngài Lý, ngài có thể gọi cho tôi theo số điện thoại tôi vừa đưa cho ngài kia, chúng ta sẽ bàn việc tại văn phòng, về phần số điện thoại tư nhân, cục cảnh sát có quy định không thể truyền ra ngoài.” Nói xong, cùng Triển Chiêu đi.

Ra khỏi đó, Triển Chiêu lờm — đào đâu ra cái quy định đó a?

Bạch Ngọc Đường liếc mắt trừng — con mèo chết, cậu cứ trêu hoa ghẹo nguyệt nữa cho tôi xem.

Triển Chiêu đắc ý nhướn nhướn mồm, hai tay dứt túi cùng Bạch Ngọc Đường đi ra ngoài.

Lúc xuống cầu thang, thấy vị thư ký kia dẫn theo một chàng trai vừa tóc vàng thời thượng vừa trẻ tuổi từ một đầu cầu thang tương đối bí mật đến, đi về phía văn phòng của Lý Hạo.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, có chút lho1 chịu, hai người cũng bất động thanh sắc, ra khỏi bảo tàng mỹ thuật.

Lên xe, Bạch Ngọc Đường lái xe quay về cục cảnh sát, khẽ cau mày, lẩm bẩm, “Tên tóc vàng đó mình hình như gặp qua rồi!”

...

Trở lại cục cảnh sát, Triển Chiêu để Lilya trên sofa.

Công Tôn hiểu kỳ chọc chọc Lilya, nói, “Con Lilya này thực sự là giống Garfield nổi danh a!”

“Là sao ạ?” Bạch Trì hiểu kỳ hỏi, “Garfield không phải là mèo phì phì sao?”

Công Tôn khoát khoát tay, nói, “Cậu thấy lông nó dài chứ? Đuôi lớn, thân mình cũng đẹp, then chốt là khuôn mặt nó, mắt và mũi cùng tai đều ở trên một đường thẳng, cái này gọi là ba điểm một đường, là tiêu chí của giống Garfield nổi tiếng, nhưng tai lại có chút gãy, tướng mạo nó như vậy, có thể đi thi tuyển mèo đẹp, hơn nữa nó lại còn là mèo cái, Lilya là con mèo đực cấp đến như vậy, mấy vạn mới có một con đó.”

“Thực vậy nha? Lilya đáng giá như thế a?” Bạch Trì hiểu kỳ đùa đùa Lilya, Lilya vẫy vẫy đuôi, ghé vào sofa cao quý mà ngáp một cái.

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy, cho kết hôn với Lỗ Ban quá lãng phí, cái con mèo búp bê 15kg đó!”

Tất cả mọi người giật mình giương mắt nhìn Triển Chiêu, “Mèo mà 15kg?!”

Bạch Ngọc Đường ở một bên cầm một phần tài liệu lật, bổ sung nói, “Đó mới chỉ là trọng lượng một tháng trước thôi.”

Mọi người không nói được gì.

“Người này!” Bạch Ngọc Đường đột nhiên rút ra một phần tài liệu, nói với Triển Chiêu, “Miêu nhi, nhìn xem giống ai?”

Triển Chiêu cầm tài liệu qua xem một chút, nhúu mày, chỉ thấy đó là một phần hồ sơ cá nhân cảnh sát, trong hồ sơ có ảnh chụp một người thanh niên, tướng mạo đoan chính, mắt một mí, mũi cao, là người tóc vàng vừa mới thấy kia, chỉ là ở đây thì tóc toàn bộ màu đen hết, tên là Vương Diệu Đức.

“Hắn là một cảnh sát?” Triển Chiêu giật mình.

“Là cảnh sát bị khai trừ.” Bạch Ngọc Đường nhúu mày, nói, “Trong cục cảnh sát điều động nhân sự cơ bản sẽ thông báo cho tôi một phần, đã nói là tôi gặp qua hắn ở đâu đó mà.”

“Hắn vì sao bị khai trừ?” Triển Chiêu lật hồ sơ.

“Người đó là Vương Diệu Đức?” Mã Hán đột nhiên hỏi, “Tôi hai ngày trước có nghe đồng sự cũ nói, tên này là tay bắn tĩa, lúc đảm nhận nhiệm vụ, lại bắn chết hết nhân chứng quan trọng, sau đó nghi ngờ hắn là nội gián mà điều tra một đợt, thế nhưng chưa thu được nhược điểm gì, hắn đã bị khai trừ rồi.”

“Nhân chứng vụ nào?” Triệu Hổ hỏi.

“Vụ buôn lậu thuốc phiện, bởi vì nhân chứng duy nhất đã chết, trùm buôn thuốc phiện kia vô tội được thả ra, gác kiếm làm thương nhân.” Triển Chiêu xem tài liệu xong, trả lại cho Bạch Ngọc Đường, “Xem ra tên này là đầu mối.”

“Thảo nào vừa rồi Lý Hạo hình như không muốn gặp chúng ta.” Lạc Thiên nói.

“Đúng.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, chính lúc này, cửa có người gõ gõ, chỉ thấy Bao Chứng đứng ở đó.

“Bao cục, có việc gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Bao Chứng nhìn một chút biểu, nói, “Đã trễ thế này còn không tan tầm a?”

Mọi người mới phát hiện, đã đến giờ về.

“Hai cậu theo tôi cùng đến một chỗ.” Bao Chứng chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Còn có Bạch Trì và Công Tôn nữa.”

“Đi đâu?” Công Tôn khó hiểu nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng thần bí cười cười, “Đi rồi các cậu sẽ biết.”

## 230. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 9

### Chương 9 : Chuyện cũ

Mọi người nhìn nhau, Lilya trong tay Triển Chiêu ngáp một cái, hình như là có chút buồn ngủ, lắc lắc đuôi, bắt đầu liếm lông mà ngủ.

Xe chạy thẳng trên con đường lớn đến vùng ngoại thành thành phố S, trời tối đen kịt một mảnh, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, Bạch Trì cảm thấy gió đêm có chút lạnh, kéo áo khoác, hỏi, “Bao cục? Chúng ta đi viếng mộ sao?”

Bao Chứng trừng mắt, có chút bất đắc dĩ ngừng xa, nói, “Đến rồi.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nhìn con đường lớn vùng ngoại thành u ám, còn có một rừng cây nhỏ tối như mực.

Bao Chứng châm một điếu thuốc, cầm một cái đèn pin, cũng đưa cho Công Tôn một, nói, “Đi theo tôi.”

Mọi người có chút ngại ngần, xuống xe, Công Tôn lạnh lùng ngăn cản Bao Chứng đang muốn đi vào rừng, nói, “Chờ một chút.”

Bao Chứng dừng lại, không hiểu gì nhìn, Công Tôn hí mắt nhìn Bao Chứng một chút, đưa tay kéo kéo da mặt ông.

Bao Chứng xoa xoa mặt, dở khóc dở cười nhìn anh, chỉ thấy Công Tôn nhìn ngón tay, thấy không có thuốc màu đen, da mặt cũng không có dấu hiệu lông ra, Triển Chiêu ôm chặt con mèo đi qua, “Là người thật sao?”

“Còn đùa được.” Bao Chứng liếc mắt trừng hai người, “Đi theo tôi mau!” Nói xong, bật đèn pin, dẫn đầu đi vào trong rừng.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, nhanh lên đuổi kịp.

Bao Chứng đi ở phía trước, Triển Chiêu, Bạch Trì và Công Tôn lần lượt đi ở chính giữa, Bạch Ngọc Đường cầm đèn pin theo ở phía sau.

Mọi người đi phía trước, chợt nghe xa xa không biết là tiếng con gì kêu, còn có tiếng gầm gừ kỳ quái, Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn một chút súng của anh trong túi.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, rút súng ra, cầm trên tay.

Đi thêm vài bước, đột nhiên, tiếng kêu rõ ràng lên, nghe kỹ, như là tiếng chó sủa —— có chó?

Mọi người nhìn nhau, đi tiếp một hồi, phía trước xuất hiện ánh sáng, còn có tiếng người nói chuyện.

Đẩy ra bụi cây nhỏ dày cuối cùng, trước mắt sáng lên, thấy chính giữa cánh rừng có một khoảng đất trống rất lớn, ở trung tâm có một đồng lửa trại, còn có hai cái lều lớn, bên đồng lửa có lò nướng, đã có rất nhiều người ngồi ở đó.

Cặp song sinh họ Đinh đang ở bên cạnh lò nướng nướng thịt.

Triệu Trinh và Bạch Duẫn Văn còn có Bạch Phong cha của Bạch Trì ngồi cùng một chỗ, vừa uống bia vừa nói chuyện phiếm, Triệu Trinh không biết nói gì đó, đùa giỡn đến mức hai người cười đến ngứa tới ngứa lui, Lisbon một bên nằm úp sấp, còn có một con chó rất lớn... Hả là giống mastiff Tây Tạng trong truyền thuyết.

Bên kia, Triển Khải Thiên và Bạch Cẩm Đường ngồi dưới đất trò chuyện, trên tay cũng cầm bia, mama hai nhà Triển Bạch đang ở một bên giúp đỡ cặp song sinh chuẩn bị nguyên liệu nấu cho lò nướng.

Bao Chứng đi qua, Bạch Duẫn Văn ngẩng đầu nhìn anh, “Sao muộn thế?”

Bao Chứng nhún nhún vai, “Còn công việc mà.” Nói xong, đi qua vỗ vỗ vai Bạch Cẩm Đường, ngồi xuống bên người anh cùng Triển Khải Thiên.

Nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu bọn họ bốn người, biểu cảm trên mặt có thể nói đặc sắc.

Bạch Duẫn Văn ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Ngọc Đường trên tay còn cầm súng, bật cười, “Ngọc Đường, làm gì vậy, bắt trộm thành ra bản năng phản ứng luôn rồi hả?”

Bạch Ngọc Đường đỏ mặt thu hồi súng, bốn người cùng nhau xoay mặt nhìn Bao Chứng, chỉ thấy ông mặt bốn cợt uống bia, hiển nhiên vừa rồi là cố tình dọa người, nếu không sớm nói một tiếng là đại gia đình ăn cơm dã ngoại tụ hội không phải được rồi sao.

“Meo meo ~~” lúc này, Triển Chiêu cảm giác có thứ gì đó lông xù dụi anh, cúi đầu nhìn, là Lỗ Ban đã lâu không gặp ngửa mặt nhìn anh, à không đúng... Đúng ra mà nói là đang nhìn Lilya.

“A, Lỗ Ban!” Bạch Trì ôm lấy Lỗ Ban, xoa đầu nó.

Cách đó không xa, Lisbon thấp giọng kêu gừ gừ hai tiếng, hiển nhiên đối với Bạch Trì nó độc chiếm như vậy mà thương yêu Lỗ Ban, có chút đồ kị.

Mọi người cũng đều thả lỏng xuống, mấy vị con em ngoan ngoãn chào hỏi xong, tìm chỗ ngồi xuống.

Công Tôn kể bên Bạch Cẩm Đường, nhận bia, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn con Mastiff Tây Tạng kia.

Giống Mastiff Tây Tạng rất thân thiện, tuy rằng to lớn, thế nhưng ở cùng một chỗ với Lisbon, thì đúng là so ra không được lớn lắm.



Lilya hiển nhiên bị Lisbon và Mastiff làm cho sợ hãi, nhanh chóng bám chặt vai Triễn Chiêu, cuối cùng đưa cho bà Triễn gia ôm đi, Lỗ Ban nhanh chóng cũng đi theo.

“Con chó này tên là gì?” Bạch Ngọc Đường giơ tay vỗ vỗ sau cổ Mastiff, Mastiff nhẹ nhàng mà kêu gừ gừ hai tiếng, hiển nhiên là thoải mái.

“Tên Victor.” Triễn Khải Thiên nói.

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, nguyên lai cho rằng Lisbon là một cái tên rất kiêu ngạo rồi, cái tên Victor (người chiến thắng) này còn kiêu ngạo hơn, không bằng gọi thẳng là Hugo luôn đi. Bất quá hai người đều ngầm hiểu, cuốn sách mà Bạch Duẫn Văn và Triễn Khải Thiên thích đọc nhất, đều là Les Misérables, không đặt tên là Jean Valjean luôn, đã là rất nể tình. Hình như nhìn ra suy nghĩ của hai người, Bạch Phong cười nói, “Là con cái, nếu không gọi Victor, thì phải gọi là Cosette sao.”

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời nhú mày —— Con cái mà tên là Victor hả? Xấu quá đi, vậy hai chữ “ri-a” đi đằng nào rồi?

“Được rồi, ngồi xuống cả đi.” Bà Bạch gia bưng món ăn đã chuẩn bị xong lên, hỏi mọi người, “Sao còn chưa ăn?”

“Vâng.” Triễn Chiêu cười tủm tỉm, nhận món bắt đầu ăn, quả nhiên kỹ năng vào bếp của bà Bạch gia so với Bạch Ngọc Đường còn ghê gớm hơn a!

“Ba?” Bạch Trì thấy Bạch Phong thì có chút căng thẳng, hỏi, “Sao ba cũng tới?”

Bạch Phong nhìn cậu một chút, vỗ vỗ vai cậu, nói, “Triệu Trinh gọi ba tới.”

Bạch Trì càng thêm căng thẳng, nhìn Triệu Trinh, lại liếc Bạch Phong, “Hai người... Hai người biết nhau sao?”

Bạch Phong bật cười, “Biết lâu rồi.”

Bạch Trì mặt đỏ hết lên, nhủ thầm ba cậu cái gì cũng không biết, mà thực ra là cái gì cũng biết hết a, không đúng a, với tính tình và cách hành xử của Bạch Phong, hẳn là đã sớm sớm mẩm mẩm rồi mới đúng a, sao mà hôm nay xem ra không tức giận vậy nhỉ?

Một bên Triệu Trinh nhếch khóe miệng uống rượu. Bạch Ngọc Đường nhìn anh, nhướn nhướn mày, Triệu Trinh cười gian xảo.

“Ăn đi.” Bạch Phong lấy đồ ăn bà Triễn gia đưa qua cho Bạch Trì đang co quắp, “Đừng nghĩ nhiều, lão Bao nói biểu hiện của con không tệ, đứa con giỏi, thật đúng là không làm mất mặt ba a.”

Bạch Trì cúi đầu cầm cái thìa ăn, vành mắt đỏ hết, ba cậu lần đầu tiên mới nói cậu không thua kém cũng không làm mất mặt.

Sau đó, Công Tôn bọn họ cũng ngồi qua, mọi người làm thành một vòng tròn, Công Tôn đột nhiên nói với Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu đang cố sức nốt cả một miệng đầy, “Ai, lão Bao (lão bao) và tú bà (lão bảo) nghe rất giống nhau a...”

“Khụ khụ...” Hai người cùng ghen, há miệng ôm ngực ho khan.

Chờ đến khi bốn người họ đều ăn no xong, mọi người mới vừa gặm cánh gà, vừa uống thức uống, Bạch Ngọc Đường nhìn Bao Chứng rồi nhìn Bạch Duẫn Văn, hỏi, “Ba... Sao lại đến đây cắm trại dã ngoại?”

“Vốn là có một số việc phải nói với các con.” Bạch Duẫn Văn nói, “Cũng cần đến một nơi gần đây ... Mẹ các con nói, gần đây các con đều rất vất vả rồi, không bằng đến đoàn tụ một lần, vừa ăn vừa nói chuyện, sẽ thú vị hơn.”

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, có chút hiếu kỳ các vị gia trưởng sẽ nói gì với mình.

“Tôi có xem danh sách vật phẩm bị mất của bảo tàng, cho nên nghĩ tới một chuyện rất lâu trước đây, cùng Duẫn Văn bọn họ thương lượng một chút, cảm thấy có thể có liên quan tới một vụ án cũ.” Bao Chứng nói, “Vụ án đó, có tôi với ba cậu còn có chú của cậu cùng hiệp lực, nên mọi người cùng nói sẽ tốt hơn.”

“Vụ án nào?” Triển Chiêu hiếu kỳ, “Có liên quan đến vật phẩm bị mất hiện tại?”

Triển Khải Thiên mỉm cười, “Là một chuyện tình.”

Bạch Trì và Công Tôn hiếu kỳ, hỏi, “Chuyện tình?”

“Nguyên nhân gây ra chuyện đó là như thế này.” Bạch Duẫn Văn nói, “Chuyện của hơn hai mươi năm trước rồi, khi đó, cũng xảy ra liên tiếp án mất trộm, những thứ bị lấy mất đại thể toàn là tác phẩm nghệ thuật và sách, nhưng lại đều có liên quan đến ma cà rồng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy đúng là cùng loại với vụ án lần này.

“Lúc đó chưa có truyện Twilight đâu.” Bạch Phong cười cười, “Bọn ta lúc đầu cũng không tiếp nhận nghiêm túc vụ này, nghĩ là không có gì liên quan với nhau, nhưng sau đó, lại xảy ra án mạng.”

“Án mạng?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều giật mình.

“Liên tiếp chết thật nhiều người, cổ bị cắn bị thương, mất máu quá nhiều.” Triển Khải Thiên thần nhiên nói.

Bạch Trì liền cảm giác cổ lạnh đi, hỏi, “Ma cà rồng?”

Bạch Duẫn Văn gật đầu, “Bị tập kích đa số là những cô gái tuổi còn trẻ xinh đẹp, cổ bị vụn gãy, tĩnh mạch cắn đứt, máu đều bị hút cạn... Giống y như trong sách miêu tả.”

“Chuyện đó...” Bạch Ngọc Đường cắt lời Bạch Duẫn Văn, hỏi, “Không phải tình tiết trong tiểu thuyết chứ? Con không tin.”

“Tôi cũng không tin trên đời có ma cà rồng tồn tại.” Bao Chứng cười cười nói, “Nên mới nói, là người làm.”

“Án ma cà rồng sát nhân liên hoàn?” Triển Chiêu hỏi, “Vụ án lớn như vậy, cho dù có là hơn hai mươi năm trước, con cũng có thể thấy qua tài liệu chứ.”

“Tài liệu bị Triệu Tước tiêu hủy rồi.” Bao Chứng thuận miệng trả lời.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cau mày, đồng thanh, “Liên quan đến Triệu Tước?”

Triển Khải Thiên nói, “Cậu ta lúc đó tham gia phá án, sau đó tiêu hủy tài liệu rất nhiều vụ án, không biết là cố ý hay chỉ là trùng hợp.”

“Chết bao nhiêu người?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Án phá chưa?”

“Chết mười mấy người, mỗi ngày trên báo chí đều là tin tức về vụ này.” Bạch Duẫn Văn cau mày lắc đầu, “Lúc đó thành phố S quả thực nhân tâm hoảng sợ.”

“Án thì phá rồi.” Bạch Phong nói, “Bất quá không phải bọn ta phá.”

“Là Triệu Tước?” Công Tôn hỏi.

“A... Cũng không phải.” Bao Chứng lắc đầu, nói, “Là người trộm vật phẩm ma cà rồng kia.”

Triển Chiêu giật mình, “Kẻ trộm không phải hung thủ sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Trì cũng hỏi, “Không phải nói là chuyện tình sao ạ? Tình ở đâu cơ?”

“Sát thủ ma cà rồng này, đi qua rất nhiều thành phố, mỗi thành phố giết một vài người, lại đến một thành phố khác. Bởi vì lúc đó các nơi lưu thông tin tức đều không liên mạch, nên hắn mới lần trốn được trong phạm vi toàn quốc, rất khó bắt.” Bạch Phong nói, “Có lẽ là bởi vì vừa mới bắt đầu chưa có kinh nghiệm, nạn nhân đầu tiên... Tên là Trương Miêu Miêu, là một cô gái xinh xắn còn trẻ, cô gái bị cắn, thể nhưng không chết, tuy rằng mất máu nhiều và cũng bị sợ hãi, thể nhưng lại còn sống.”

“Trương Miêu Miêu?” Triển Chiêu khê nhú mày, hỏi, “Vậy có nhân chứng tận mắt, hẳn là có thể bắt được hung thủ!”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu.

“Người lúc đó không nghĩ như vậy.” Bạch Phong cười lắc đầu, nói, “Lúc đó dân gian có truyền thuyết về thầy ma cắn người, người bị cắn sau đó sẽ biến thành thầy ma, tiếp tục cắn người. Trương Miêu Miêu sống tại một thành phố nhỏ, khi đó còn đang làm việc trong nhà máy dệt may ngoại ô. Gặp tai nạn này, không những khiến cô gái mất việc, còn khiến cô gái không còn nhà mà về.”

“Thật tội nghiệp a.” Bạch Trì nhỏ giọng nói thầm, “Làm sao có thể bị cắn là biến đổi luôn? Không phải còn cần hút máu của ma cà rồng, sau đó chết thêm một lần, sau đó lại hút máu người một lần nữa, mới có thể biến thành ma cà rồng thực sự sao?”

Tất cả mọi người nhìn cậu, Bạch Trì đỏ mặt cười cười, cúi đầu uống thức uống.

“Trương Miêu Miêu có một người bạn trai thanh mai trúc mã.” Triển Khải Thiên nói tiếp, “Tên là Từ Thiên, cậu ta đưa Trương Miêu Miêu tới một thành phố khác, cho cô gái ở nhà, còn mình thì ra ngoài làm việc nuôi cô gái... Như vậy qua một năm, thế nhưng Trương Miêu Miêu mỗi đêm toàn gặp ác mộng... Theo như cách giải thích của cô gái, cô ấy thật ra là bị người cắn.”

“Thực sự bị cắn?” Bạch Ngọc Đường giật mình.

“Đúng, bị cắn.” Bạch Duẫn Văn gật đầu, “Bị một người đàn ông răng nanh dài cắn.”

“Con người, mà lại mọc được răng nanh cắn rách mạch máu người khác?” Triển Chiêu nhíu mày.

“Cấu tạo mặt của con người, không thể có lực cắn đến như vậy.” Công Tôn nói.

“Càng ghê gớm hơn chính là... Trong thành phố Trương Miêu Miêu bọn họ ở lại, cũng xảy ra những vụ án như vậy.” Bao Chứng nói, “Nên Từ Thiên nghĩ, bắt được tên ma cà rồng kia, giết chết hắn, mới có thể triệt để giải trừ ác mộng của Trương Miêu Miêu, khiến cô ta tỉnh lại, không cần sợ hãi bản thân một ngày nào đó sẽ biến thành thầy ma nữa.”

“Một người đàn ông tốt.” Công Tôn gật đầu.

“Sau đó, cậu ta bắt đầu hành trình truy sát ma cà rồng.” Triển Khải Thiên hơi nhướn mày, “Cuộc truy đuổi đó, cũng đến mười năm.”

## 231. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 10

Chương 10 : Nhà có ma

“Từ Thiên làm thế nào mà bắt được ma cà rồng kia?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Phương pháp của cậu ta rất khá, cùng loại với một phương pháp truy kích tâm lý.” Bao Chứng nói, “Cậu ta tin chắc hung thủ tưởng tượng mình trở thành ma cà rồng thực sự, tập quán sinh hoạt hằng định cũng giống như ma cà rồng. Bởi vậy cậu ta muốn thăm dò tập tính của ma cà rồng, nắm giữ bước tiếp theo hành động của hắn, tìm ra những nơi hắn có khả năng ẩn thân.”

“Phương pháp rất chính xác.” Triển Chiêu gật đầu, nói, “Nên ông ta mới phải đi trộm nhiều tài liệu có quan hệ với ma cà rồng như vậy sao?”

“Phải.” Bao Chứng gật đầu, “Cậu ta thành công tìm được tên ma cà rồng kia, giết chết hắn, sau đó gọi điện thoại báo cảnh sát.”

“Vậy sau đó người đâu?” Triển Chiêu hỏi.

“Cậu ta rời đi.” Bạch Duẫn Văn nói, “Cậu ta đem vụ án mình trải qua nói cho bọn ta, sau đó thì mất tích.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, nhủ thầm lần này không phải cũng là vì đối phó ma cà rồng mới đi trộm mấy thứ kia chứ?

“Cái nhà gỗ nhỏ phía cánh rừng kia, chính là nơi cậu ta tìm được ma cà rồng.” Bao Chứng nói, “Đó là một chỗ ở bằng gỗ giản dị, vốn là nơi kiểm lâm ở, nhưng mà người kiểm lâm bị tên ma cà rồng kia giết chết, sau đó nơi ấy thành nơi hắn chứa thức ăn.”

“Nơi chứa thức ăn?” Bạch Trì mở to hai mắt, “Có ý gì a?”

“Hắn đem thức ăn... Cũng chính là con người vào trong phòng đó.” Bạch Phong nói, “Lấy hết máu của bọn họ ra, cho vào lọ mà cất giữ, để khi không có máu tươi mới thì lấy ăn.”

“Hắn thực sự dựa vào hút máu người mà sống sao?” Công Tôn cảm thấy có chút không tin được, “Không có khả năng a, cấu tạo sinh lý con người không có khả năng dựa vào hút máu mà sống được a.”

“Thế nên tên ma cà rồng kia kỳ thực tương đối suy yếu, thứ duy nhất lợi hại chính là trang bị của hắn.” Bạch Duẫn Văn trả lời.

“Trang bị?” Bạch Cẩm Đường hiểu kỳ, “Chính là trang bị hắn dùng để hút máu?”

“Ừ.” Bao Chứng gạt đầu, từ một cái túi tùy thân mang theo, lấy ra một cái gì đó, là hộp giấy khi gửi vật chứng dùng.

Triển Chiêu nhận hộp, mở nắp, chỉ thấy bên trong có một vật kim loại, na ná với mặt nạ bảo hộ gì đó, phía trước thấy được rõ nhất là bốn cái răng nanh lớn dài nhọn bằng thép, phía sau kết hợp với một cơ quan cố định, hình như có thể đeo trên mặt.

“Cẩn thận chút.” Triển Khải Thiên thấy Triển Chiêu cầm cái vật kia, bèn nói, “Thứ này rất sắc.”

Triển Chiêu cẩn thận cầm cái vật kia nhìn một chút, Công Tôn cũng đi qua, nói, “Vật này được làm rất tỉ mỉ a.”

“Hình như phải đeo trên mặt, mới có thể có tác dụng.” Bạch Ngọc Đường nhận cái đó, đeo trên đầu mình, vị trí răng nhọn vừa đúng chỗ miệng, còn có hai miếng kim loại, cố định trên khuôn mặt.

“Hình như là thiết bị truyền cảm?” Bạch Ngọc Đường sờ sờ hai miếng kim loại kia, hỏi, “Vậy nguồn điện đâu?”

“Bên trong có nguồn điện mini.” Triển Khải Thiên cười cười, nói, “Kỹ thuật rất đáng sợ, nguồn điện đó có thể duy trì ngoài hai trăm năm, là kỹ thuật tiên tiến nhất thời đó.”

Mọi người giật mình, lợi hại như vậy?

“Ngọc Đường.” Bạch Duẫn Văn nói, “Thực hiện một động tác cần xem.” Nói rồi, cầm một khối gỗ đặt ở phía trước bốn cái răng sắc nhọn dài của chiếc mặt nạ.

Bạch Ngọc Đường hé miệng, làm một động tác cần, cùng lúc đó, chợt nghe “Răng rắc” một tiếng, bốn cái răng dài khấp lại, khối gỗ bị răng rắc một tiếng cần gãy.

Bạch Ngọc Đường mang mặt nạ bảo hộ, nên rõ ràng cảm giác được độ mạnh của cú cần, chấn động tới mức quai hàm phát đau, Triển Chiêu nhanh chóng giúp anh gỡ mặt nạ ra.

“Thứ này đeo lên thật đúng là rước vạ.” Bạch Ngọc Đường xoa xoa mặt, hỏi Bạch Duẫn Văn, “Cần nhà gỗ ở đâu ạ? Chúng ta đi xem thôi.”

“Ừ.” Bạch Duẫn Văn gạt đầu, cùng Triển Khải Thiên, còn có Bao Chứng, đưa Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, Bạch Trì và Triệu Trinh đi về phía sau.

Tiểu Đình hiểu kỳ đi theo, mama Bạch gia và Triển gia ngồi lại trong lều nghỉ ngơi, Bạch Cẩm Đường và Công Tôn đối với căn nhà gỗ nhỏ không có hứng thú, ở lại ngồi ở ngoài lều bên cạnh đồng lửa, Bạch Phong và đại Đình nói chuyện phiếm, vẫn ngồi tại chỗ, con Victor theo Bạch Duẫn Văn dắt đi, để lại Lisbon, lười biếng ghé vào bên chân Công Tôn ngủ gật, Lilya và Lỗ Ban dựa trên bụng Lisbon, đã ngủ rồi.

...

Đêm khuya trong rừng cây nhỏ, không còn gì nghi ngờ đây là nơi dễ dọa người nhất, Bạch Duẫn Văn dắt Victor đi ở phía trước, Bao Chứng còn có Bạch Ngọc Đường ở hai bên rọi đèn pin, theo phía sau là Triển Khải Thiên, Triển Chiêu, Bạch Trì, cuối cùng là Triệu Trinh đang ngáp và tiểu Đình về mặt hưng phấn.

Triển Khải Thiên cùng với Triển Chiêu đi song song, đi được mấy bước, đưa tay bóp bóp cánh tay Triển Chiêu, nói, “Sao lại gây như thế? Con còn muốn gây đến chừng nào nữa?”

Triển Chiêu nhìn cánh tay Triển Khải Thiên, nhủ thầm —— chính ba cũng gầy, còn trông mong con béo, không biết đến di truyền a?

Bạch Duẫn Văn quay đầu lại, liếc mắt trừng Bạch Ngọc Đường, như là trách cứ —— cậu không cho nó ăn đầy đủ sao?

Bạch Ngọc Đường khước miệng rút hai cái, nói, “Con mèo đó không gầy, thịt cậu ấy đều ở chỗ nhìn không thấy...” Nói còn chưa dứt lời, bị Triển Chiêu phía sau đập một cước.

Triển Khải Thiên liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, hơi nheo lại mắt, Bạch Ngọc Đường xoay mặt đi nơi khác, mơ hồ hình như thấy xa xa ở trong rừng, có bóng đen nhoáng lên... Sừng sốt.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu đập đập anh.

Bạch Ngọc Đường nhú mày nhìn một chút, không có động tĩnh gì, có lẽ là mình hoa mắt rồi, liền lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Chính lúc này, đột nhiên chợt nghe Victor đi ở phía trước nhẹ nhàng “gừ gừ” hai tiếng.

Bạch Trì có chút căng thẳng, tới gần Triệu Trinh hỏi, “Có phải đã phát hiện cái gì hay không?”

“Vùng này rất an toàn.” Bao Chứng nói, “Có kiểm lâm, cách đây không xa còn có thôn trang, hẳn là không có việc gì đâu.”

Bạch Duẫn Văn cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy Victor đang đối diện với một con cóc lớn đi ngang qua trên đường. Bất đắc dĩ lắc đầu, tung chân đá con cóc đó một cước, con cóc ồm ộp kêu rồi nhảy đi, Bạch Duẫn Văn mang theo chú chó, tiếp tục đi về trước. Đi thêm một đoạn ngắn nữa, thấy phía trước xuất hiện một tòa nhà gỗ nhỏ.

“Này.” Triển Chiêu đột nhiên thấp giọng nhắc nhở mọi người, “Sao lại có ánh sáng a?”

Mọi người nhìn nhau... Ngôi nhà đằng trước hẳn phải là một nơi bỏ hoang, lại mơ hồ lộ ra ánh sáng.

“Ngôi nhà đó nổi tiếng cả vùng này là nhà có ma.” Bao Chứng dờ khóc dờ cười, “Ai lại đến chỗ này vào lúc muộn như vậy? Hơn nữa căn nhà đó bị khóa, niêm phong cũng hai mươi năm rồi, làm sao mà vào?”

“Đi xem thử.” Bạch Ngọc Đường đi tới phía trước, mọi người liếc mắt nhìn nhau, theo anh, đi về phía căn nhà gỗ.

Trong nhà gỗ ánh nến yếu ớt, mọi người tới tới cửa ngôi nhà gỗ, phát hiện cửa vẫn đóng, Bạch Ngọc Đường dựa ở trên cửa nghe ngóng, bên trong hình như có tiếng gì đó...

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường đưa tay đẩy đẩy cửa, phía trong hình như có then cài, bên ngoài có hai cái khoen sắt hình như là dùng để khóa, thế nhưng lại không thấy được khóa. Đột nhiên, chợt nghe từ bên trong truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, thanh âm có chút bực bội, hình như là một cô gái.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, Bạch Duẫn Văn và Bao Chứng nhắc chân đá văng cửa.

“Rầm” một tiếng, mọi người nhìn vào trong phòng.

Chỉ thấy có một nam một nữ đang quần lấy nhau cùng một chỗ, lăn lộn trên mặt đất, “làm” đến kịch liệt.

Nghe “rầm” một tiếng, hai người giật nảy mình, cô gái kia thấy tự dưng có nhiều người xông vào, cả kinh kêu lớn lên, nhanh chóng chạy đến một bên lấy tấm thảm bao lấy mình, chàng trai cũng sợ hãi, mắng to, “Các người là ai a!”

Hai người thoát nhìn đều rất trẻ, giống như là sinh viên, Bạch Duẫn Văn và Bao Chứng xấu hổ nhanh chóng lui ra, ngoài cửa, Triển Chiêu bọn họ theo ở phía sau, cũng thấy tình huống bên trong, cảm thấy không nói được gì, ra là lũ thanh niên tới chỗ này tìm “chuyện vui”, nên sợ bóng sợ gió.

Chàng trai thấy mình bị quấy nhiễu nên nổi xung, mặc quần áo xong còn không chịu từ bỏ đòi lý lẽ, Bạch Ngọc Đường lấy ra chứng nhận cho cậu ta nhìn, hỏi, “Nơi này là nhà cậu sao?”

Chàng trai vừa thấy là cảnh sát là mềm nhũn, thành thật nói, bọn họ đều là thôn dân vùng phụ cận, học đại học trong thành phố, được nghỉ học về nhà thật khó khăn mới gặp lại người yêu, trong nhà lại quá chật, cũng chỉ có thể tới chỗ này “giải tỏa”.

Bao Chứng cảm thấy buồn cười, hỏi hai người sinh viên hiển nhiên mới có hai mươi mấy, “Hai người biết đây là chỗ nào không?”

Hai người họ liếc mắt nhìn nhau, gật đầu, chàng trai trả lời, “Nghe nói hai mươi năm trước là nhà có ma.”

“Biết là nhà có ma các người còn dám tới?” Triển Chiêu hiểu kỳ.

Chàng trai mặt có chút đỏ, nhỏ giọng nói, “Người trong thôn nói vậy thôi... Hơn nữa, nhà có ma không phải càng “kích thích” hơn sao.”

Mọi người có chút không nói được gì, Triển Khải Thiên nhìn hai người, nói, “Tối thế này chạy đến đây, rất nguy hiểm, nhanh chóng trở về đi.”

Hai người sinh viên vừa nghe mình không gặp rắc rối, đã định đi, Triển Chiêu đột nhiên hỏi họ “Các người phá cửa vào?”

Chàng trai lắc đầu, nói, “Khóa cửa để mở... Chúng tôi tự vào được.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhướn mày, nói, “Đừng ở đây nữa, mau nhanh chóng về nhà, đi đại lộ, trên đường cẩn thận một chút.”

“Được.” Hai người sinh viên nhanh chóng bỏ chạy.

Chờ mấy người sinh viên đi rồi, mọi người tìm kiếm ngay trong phòng, tiểu Đinh chỉ vào mấy giá chữ thập trên tường nhà, nói, “Căn phòng này rất là nghệ thuật.”

Bao Chứng lắc đầu, nói, “Nơi đó trước kia là hung thủ dùng để đóng đinh nạn nhân, màu đen này, là vết máu, ăn sâu vào gỗ rồi, thế nào cũng đều tẩy không sạch... Còn có sàn nhà phía dưới chỗ hai người kia vừa nằm, có một cái nắp mở, có thể đi thông xuống hầm, nơi đó chất đống hơn mười thi thể.”

Mọi người nghe vậy ngạc nhiên, Bạch Trì và Triệu Trinh đi tới trước giá chữ thập nhìn, Bạch Ngọc Đường mở nắp hầm, một cỗ âm khí lạnh lẽo bốc lên, còn có một luồng vị máu tanh hư thối, hải hùng nói không nên lời.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, sao lại thối như thế, có chuột chết sao?

“Năm đó trong hầm, phát hiện hơn mười thi thể bị rút cạn máu, tùy ý mà chất thành đống.” Bạch Duẫn Văn ngồi xổm xuống nói với anh, “Lúc ấy ba cùng lão Bao mới làm cảnh sát không bao lâu, lần đầu mới thấy vụ án mà máu tanh như vậy.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ai cũng đều có lần đầu tiên, thần kinh có mạnh cách mấy, thấy cục diện thảm như vậy, cũng sẽ khó chịu. Bèn nói, “Con xuống xem.” Nói xong, bò xuống hầm.

“Căn phòng này rất sạch sẽ, không giống như đã lâu không ai dùng qua.” Triển Chiêu đi tới trước một giá sách trong một góc phòng, nói, “Sách vẫn còn giữ lại à? Đây là đề tài về ma cà rồng.”

“Ừ, có lẽ là kiểm lâm đến dọn dẹp qua.” Bao Chứng nói, “Phòng này từ khi gặp chuyện không may, vẫn bảo trì nguyên dạng, kiểm lâm thỉnh thoảng hẳn là sẽ phái người đến dọn dẹp, có lẽ là đã quên khóa?”

“Ừm...” Triển Chiêu đột nhiên sờ sờ cằm, nói, “Ba, mọi người xác định căn phòng này là hiện trường hung án hai mươi năm trước? Từ đó không còn ai tới?”

Triển Khải Thiên và Bạch Duẫn Văn liếc mắt nhìn nhau, nhìn Bao Chứng.

“Hẳn là không có đâu.” Bao Chứng nói, “Căn phòng này đã niêm phong rất lâu rồi.”

Triển Chiêu nhướn nhướn mày, biểu cảm trên mặt có chút quái dị, đưa tay từ một đồng sách cũ rút ra một quyển sách mới tinh, nói, “Vậy vì sao lại có tiểu thuyết xuất bản năm nay?”

Tất cả mọi người sửng sốt, Bạch Trì cảm giác phía sau lưng ngứa ngứa ứa ra hàn khí, sờ sờ cánh tay, Triệu Trinh bên người đột nhiên nói, “Cái khóa ở chỗ này.”

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy Triệu Trinh chỉ vào một cái tủ nhỏ cạnh cửa, bên trong có một cái khóa màu đen, trên lỗ khóa còn cắm một cái chìa khóa.

Bao Chứng nhủu mảy thật sâu, liếc Duẩn Văn và Triển Khải Thiên, cảm thấy sự tình không đúng.

“Hô.” Lúc này, Bạch Ngọc Đường bỏ xuống tầng hầm đột nhiên ngoi lên, mặt mũi trắng bệch, nhìn mọi người, nói, “Phía dưới có thi thể...”

“Cái gì?” Bao Chứng kinh hãi.

“Mặc quần áo lao động màu vỏ quýt, trong tay có đèn pin.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ồ trong góc, hình như là kiếm lâm...”

Lúc mọi người ở đây mở to hai mắt nhìn nhau, đột nhiên chợt nghe từ trong rừng phía bên ngoài, truyền đến một tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế... Là tiếng của một cô gái.

## 232. Quyển Ii – Vụ Án 9 – Chương 11

Chương 11 : Lễ cắt yết hầu

Chỉ thấy là cặp tình nhân vừa bị đuổi đi, cô gái đang ngồi dưới đất kêu thảm thiết, trên người trên tay đều là máu, mà chàng trai kia ... đang té trên mặt đất ngửa mặt co quắp, cần cổ máu không ngừng phun ra, trong cổ họng phát ra tiếng rên trầm thấp, vô cùng quỷ dị.

“Bị thương không phải động mạch chủ!” Triển Khải Thiên lập tức đi qua, đưa tay đè lại chàng trai đang liên tục giãy dụa, Bạch Duẩn Văn cũng đi qua đè cậu ta xuống, không cho cử động, Triển Chiêu nhanh chóng gọi điện thoại kêu xe cứu thương.

Bạch Ngọc Đường hỏi nữ sinh kia, “Là ai làm?”

“Cháu... Cháu không biết... Vừa rồi có một người áo đen, đeo mặt nạ trắng...” Cô gái bị dọa đến nói năng lộn xộn.

“Người đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ồ đó!” Cô gái đưa một ngón tay chỉ vào trong rừng, Bạch Ngọc Đường móc ra súng đuổi theo, Bao Chứng, tiểu Đinh và Triệu Trinh cũng đã đuổi kịp, Bạch Trì cũng muốn đi theo, Triệu Trinh khoát tay chặn lại, “Mọi người ở chỗ này chờ.” Nói xong, bốn người biến mất vào trong rừng.

Triển Chiêu cũng có chút lo lắng, lúc này, chợt nghe xa xa truyền đến tiếng bước chân, Công Tôn và Bạch Cẩm Đường bọn họ cũng đều nghe được động tĩnh chạy đến.

Công Tôn vừa nhìn tình huống chàng trai nằm trên mặt đất liền chau mày, chạy tới kiểm tra một chút, nói, “Rất chuyên nghiệp, cắt đúng vị trí giữa động mạch chủ và dây thanh đới, là tĩnh mạch cổ, đừng để cậu ta cử động, có thể cầm cự được hơn mười phút!” Nói rồi, đưa tay cố sức đè lại miệng vết cắt phía trên tĩnh mạch, trấn an chàng trai kia, “Đừng cử động, cậu có phải là có thể nghe được tiếng gió thổi hay không? Đừng cử động, bình tĩnh lại, cậu càng hoảng mất máu càng nhanh.”

Chàng trai kia chậm rãi bình tĩnh lại, tất cả mọi người liếc mắt nhìn nhau... Tiếng gió thổi... Kỳ thực đó là tiếng tĩnh mạch cậu ta đang chảy máu ra ngoài, có người nói ai bị cắt cổ, đều có thể nghe được một loại ô ô rung động giống như tiếng gió lớn luồn trong khe sâu, hoang liêu nhưng êm tai... Đó là âm thanh của cái chết trong truyền thuyết.

Bà Bạch gia đi tới, ôm lấy cô gái sợ đến vừa khóc lại có chút cuồng loạn kia, nhẹ nhàng vỗ lưng cô ta, khiến cô ta bình tĩnh lại.

Lúc này, chợt nghe từ xa truyền đến một tiếng súng.

Victor quay về phía cánh rừng sâu, sau đó chạy vào trong rừng, Triển Chiêu thực sự có chút lo lắng cho Bạch Ngọc Đường, đã định đi theo, mới đi về trước được vài bước, chỉ thấy có một bóng đen lao về phía mình, phía sau Bạch Ngọc Đường đuổi theo, hô to, “Miêu nhi, cẩn thận!”

Triển Chiêu đang sững sốt thì kẻ đó đã nhào tới trước mặt, không kịp né tránh, Triển Chiêu liền thấy cạnh đó bóng người chột lóe, bà Triển gia không biết khi nào đã tới bên cạnh anh, nhấc chân cho bóng đen vọt tới trước mắt một cú lên gối, người nọ đau đớn hự một tiếng, lập tức, hai tay bà giao nhau nắm trụ lấy vai kẻ đó, xoay người một cái, ném người ngã văng ra ngoài, đại Đinh tiến lên đè tên đó lại, Bạch Ngọc Đường và tiểu Đinh cũng chạy đến, đè người xuống.

Triển Chiêu mở to hai mắt nhìn mẹ mình, chỉ thấy bà Triển kéo anh hỏi, “Chiêu Chiêu, không có việc gì chứ?”

Triển Chiêu cười gượng hai tiếng, trên dưới quan sát người mẹ thanh tú dịu dàng vốc người nhỏ nhắn xinh xắn nhà mình, Bạch Trì ở một bên nói, “... Dì Triển thật là lợi hại!”

“À...” Mama Triển gia xấu hổ cười cười, liếc mắt nhìn Triển Chiêu, làm một mặt quỷ.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn lão ba nhà mình, anh nhớ rõ, ba mình cơ bản không có thân thủ gì, là một người nhả nhận, có chăng chỉ là biểu cảm khá là dọa người mà thôi.

Triển Khải Thiên đang ẩn trụ chàng trai thụ thương kia nên không lên tiếng, chợt nghe Bạch Duẩn Văn cười, nói với Triển Chiêu, “Cháu chưa nghe nói qua sao? Mẹ cháu trước đây là hoa khôi giới cảnh sát, đại đen nhu đạo đấy.”

“A...” Triển Chiêu hít ngược một ngụm lạnh khí, anh vẫn cho rằng mẹ mình chỉ là bà chủ chuyên trách trong gia đình. Bạch Ngọc Đường còng kẻ đang bị đè lại, có chút giật mình nhìn mama Triển gia, “Dì à, khi nào rảnh rồi xin thỉnh giáo vài chiêu?”

Bà Bạch liếc mắt trừng Bạch Ngọc Đường, “Không có tôn ti gì cả.”

Lúc này, từ xa truyền đến tiếng xe cứu thương, xe chạy đến gần đó thì dừng lại, bác sĩ xuống xem xét tình huống, thì có người thay thế Công Tôn đè vết thương, cẩn thận đưa chàng trai lên xe cứu thương, chạy đến bệnh viện cấp cứu, Bạch Trì và Triệu Trinh còn có đại Đinh tiểu Đinh đi trước hỗ trợ.

Bao Chứng gọi điện thoại báo nguy, gọi người đưa đội cảnh khuyển đến hỗ trợ lục soát ngọn núi.

Bạch Ngọc Đường áp người đứng lên, hỏi nữ sinh kia, “Là hấn sao?”

Cô gái lắc đầu, nói, “Không phải... Tên đó đeo mặt nạ... Hơn nữa vóc dáng người này cao hơn rất nhiều so với hấn.”

Mọi người lại nhìn người đàn ông, chỉ thấy anh ta mặc quần áo vải rất cũ, để đầu trọc bóng lưng, vóc dáng chắc nịch tráng kiện, vẻ mặt dữ tợn, thoạt nhìn có chút hung ác độc địa.

“Anh là ai? Đêm hôm khuya khoắt ở trong rừng làm gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Người nọ giương mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, nói, “Anh là cảnh sát?”

“Đúng.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Theo tôi thấy thì các anh muốn bắt người đó rồi.” Người nọ nói, “Hấn không cao lắm, đeo một mặt nạ màu trắng, trên mặt nạ có hai lỗ, mặc y phục đen từ đầu đến chân?”

“Đúng.” Cô gái nhanh chóng gật đầu, “Đúng vậy.”

“Hấn chạy rồi.” Người đàn ông kia nói, “Đừng phải tôi, lão tử thiếu chút nữa bị hấn hù chết.”

Bao Chứng hỏi người đàn ông đó, “Cậu tên gì? Vì sao khuya khoắt lại xuất hiện chỗ này?”

Người nọ thở dài, nói, “Tôi là Tiền Quý, trước có buôn lậu thuốc phiện, cảnh sát phát lệnh truy nã, tôi nghĩ tránh đầu sóng gió, ở trong núi trốn hai ngày, không nghĩ tới gặp phải cái tên ma quỷ vừa rồi dọa tôi sợ muốn chết, lại gặp các người, tôi chỉ còn biết chạy trốn.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày nhìn, còn muốn vào rừng lục soát, thể nhưng hiện tại một mảnh đen kịt, hơn nữa người nọ hẳn là cũng đã trốn xa, không thể làm gì khác hơn là chờ chút nữa đội cảnh khuyển đến hỗ trợ. Triển Chiêu hỏi cô gái, “Hai người không phải là đang đi về nhà sao? Sao lại ở chỗ này?”



“Bọn em...” Cô gái hối hận vừa khóc vừa nói, “Em vốn là đã định về, thế nhưng A Cương nói, vừa này làm phân nửa không hạ hỏa được, khó chịu muốn chết, muốn vào trong rừng làm cho xong... Sau đó.”

Tất cả mọi người lắc đầu, hai người trẻ tuổi này quá không biết tiết chế.

“Sau đó...” Cô gái khóc sụt sùi tiếp tục, “Bọn em vừa đến bìa rừng... Lúc đang hôn, A Cương đến gần một cái cây, sau đó người nọ đột nhiên xuất hiện, cầm một con dao rất nhanh nhaoáng cái, cắt cổ A Cương, em sợ đến kêu lớn lên, hắn xoay người bỏ chạy.”

“Cô là nói, lúc hai người đến đó, người nọ đã ở sẵn sau cái cây?” Triển Chiêu hỏi.

“Vâng.” Nữ sinh gật đầu, “Bọn em không phát hiện có người tới gần, hắn là núp phía sau cái cây.”

“Nói cách khác, lúc chúng ta tới chỗ này, hắn cũng đã ở gần đây.” Bao Chứng nói, “Là ai? Vì sao vô duyên vô cớ đi giết một sinh viên?”

Mọi người lắc đầu, Công Tôn vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, nói, “Thi thể người kiểm lâm đâu? Tôi đi khám nghiệm tử thi.”

“Được.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, đưa Công Tôn cùng trở về nhà gỗ, Bạch Cẩm Đường chờ tất cả mọi người rồi thu hết lều trại, dập lửa, cùng nhau đến bên cạnh căn nhà gỗ tụ tập.

Lisbon mang theo Lỗ Ban và Lilya vừa đi vừa đùa giỡn đến nhà gỗ, sự chú ý của Lỗ Ban hình như luôn luôn bị cái gì đó ven đường hấp dẫn, Lisbon dùng miệng cắn sau cổ nó, đặt cho đi đầu.

Không bao lâu, xe cảnh sát tới, Triệu Hổ cũng ngáp ngáp chạy đến.

Mã Hán mang theo cái hòm lão đạo đi vào phòng, cùng Công Tôn khám nghiệm tử thi.

Triệu Hổ nói với Bạch Ngọc Đường, “Em nói sắp này, anh là cái cơ chế quái gì a, đi tới chỗ nào thì hung án đáp đến chỗ đó?”

Bạch Ngọc Đường trừng mắt, hỏi “Lắm lời cái gì? Đưa đội cảnh khuyến đến chưa?”

“Đến rồi.” Triệu Hổ gật đầu, ngoắc người phía sau.

Mấy người đội viên mang theo cảnh khuyến tới.

Bạch Ngọc Đường phân người vào trong rừng, lục soát một chút, mấy người đội viên đội cảnh khuyến hỏi, “Bạch đội trưởng, có mùi gốc không? Nếu không thì cảnh khuyến không nhận rõ được phương hướng mà truy lùng.”

“Mùi gốc?” Triệu Hổ hiểu kỳ, “Cháo Bát Bảo hay nước trái cây?” [1]

Nói còn chưa dứt lời liền bị Mã Hán túm áo lôi vào trong nhà gỗ, Bạch Ngọc Đường lắc đầu, mang theo đội viên đội cảnh khuyến tới trước cái cây vừa rồi, nói, “Hắn đã đứng ở chỗ này.”

Mấy con cảnh khuyến ngửi ngửi bốn phía, hình như không chắc chắn lắm, ngồi dưới đất ngẩng đầu nhìn người.

“Có gì đó cụ thể hơn một chút hay không?” Đội viên đội cảnh khuyến hỏi, “Tốt nhất là quần áo và đồ dùng hàng ngày.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, đột nhiên chạy về bên trong nhà gỗ, lấy ra một cái chén và một quyển sách, đều khá mới, đưa cho người đội viên kia, “Những cái này được không?”

“Có thể.” Viên cảnh sát đem đồ vật đưa ấy con cảnh khuyến ngửi, cảnh khuyến ngửi qua xong, liền ngửi thử bốn phía, ngồi chồm hổm ở một bên, nhìn một hướng, chính là hướng vừa Bạch Ngọc Đường bọn họ đuổi theo.

“Tìm được rồi!” Cảnh viên nói với Bạch Ngọc Đường, “Truy không?”

“Được.” Bạch Ngọc Đường cùng Lạc Thiên và Vương Triều với Trương Long, Triển Chiêu ở một bên, mọi người cùng nhau đi theo cảnh khuyến, vào trong rừng cây u tối.

Cảnh khuyển một đường vừa ngủ vừa truy, đi ra ngoại vi rừng cây , mọi người ra khỏi cánh rừng, thấy đường cái trước mắt, mới ngừng lại. Mấy con cảnh khuyển, ngồi xuống chỗ một đồng gì đó cạnh đấy.

Bạch Ngọc Đường đi qua, ngồi xổm xuống dùng đèn pin chiếu, nói, “Là y phục.”

Chỉ thấy trên mặt đất có một cái áo so mi màu đen, còn có một mặt nạ bảo hộ màu trắng, là loại mặt nạ thông thường màu trắng, trên đó không có bất luận hình trang trí gì, chỉ có hai cái lỗ.

“Hắn vì sao lại để quần áo ở chỗ này?” Triển Chiêu khó hiểu.

“Sếp, nơi này có dấu xe rất mới.” Lạc Thiên nói với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đi qua nhìn, cả kinh nói, “Xe đạp?”

“Đúng.” Lạc Thiên gật đầu, “Nhìn hình dạng vết bánh xe , hẳn là xe đạp.”

Mọi người nhìn nhau... Cưỡi xe đạp vào trong rừng nơi thôn quê hoang vu thế này để giết người?

“Xe đạp có thể không phải của hắn.” Triển Chiêu nói, “Kiểm lâm có thể là dùng xe đạp đi làm.”

Tất cả mọi người gật đầu, Vương Triều hỏi Bạch Ngọc Đường, “Sếp, dùng xe đạp hẳn là không có cách nào chạy được xa, bằng không tôi cho người phong tỏa vùng này nhé.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, Vương Triều đi gọi điện thoại.

“Miêu nhi...” Bạch Ngọc Đường thở dài, nhún nhún vai, “Quá tà môn.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, hỏi, “Vừa rồi thi thể người kiểm lâm kia, là bị rút máu sao?”

Bạch Ngọc Đường cười gượng hai tiếng, “Tôi không thấy rõ lắm, phía dưới tôi như mực, tôi cầm đèn pin chuyển quyền, chỉ thấy hé ra khuôn mặt trắng bệch quay về phía tôi, mắt mở lớn.

Triển Chiêu dở khóc dở cười, nói, “Cậu mà cũng có lúc sợ?”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Nghiêm túc đó, tình cảnh ấy, đến quỷ cũng bị dọa cho chết khiếp, tôi không chết đứng ngay tại đó đã là rất lợi hại rồi.”

Sau đó, để nhân viên cảnh sát ở lại chỗ này thu thập dấu sấm lốp xe, mọi người về lại nhà gỗ.

Gia trưởng hai nhà Triển Bạch mang theo một đám thú cưng về trước, không ở chỗ này gây trở ngại cảnh sát phá án, Bạch Cẩm Đường ngồi ở trong nhà gỗ xem đồng sách cũ, Công Tôn và Mã Hân, ở tầng hầm ngầm thấp đèn rất sáng, tiến hành sơ bộ kiểm tra thi thể.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi hai người.

“Đã chết hai ngày, hiện tại thời tiết không nóng, nên không quá thối, cũng là bị cắt cổ mà chết, thủ pháp giống như cách đã hạ thủ trên người cậu sinh viên kia.” Công Tôn trả lời, “Trên tay người này có phù hiệu!” Nói rồi, cầm lấy một cái phù hiệu màu đỏ ọi người nhìn, bên trên ghi hai chữ : kiểm lâm.

Tất cả mọi người gật đầu, sau khi kết thúc việc thu chứng, Công Tôn đưa thi thể về làm thêm một bước kiểm tra nữa.

Bận rộn liên một đợt, trời cũng đã sáng.

Nhìn cảnh bình minh trong sơn cốc hoang sơ, Triển Chiêu đi tới bên cạnh căn nhà gỗ, chỉ thấy nhà gỗ nằm trên một sườn núi nhỏ, phía dưới là đường núi ngoằn ngoèo, xa xa, là từng mảng từng mảng cây cải dầu, cây dâu, còn có khu dân cư ngói đen tường trắng. Nông dân đa số rất chăm chỉ, từ sớm đã thức dậy lao động, toàn bộ thôn trang, sự yên lặng cùng hiền hòa nói không nên lời.

“Ngôi làng kia, và nhà gỗ này, thực sự không hợp.” Bạch Ngọc Đường nhăn mặt nhíu mày.

Triển Chiêu gật đầu, nhìn quyền sách trên tay, nói, “Tên kia hẳn là đã sớm đến đây, hẳn ở trong gian nhà đã bỏ hoang, giết kiểm lâm. Sau đó vừa lúc này hẳn là lúc hắn vừa mới ra ngoài, khi trở về, phát hiện có người ở trong phòng, nên không có tiến đến gần mà ở xa quan sát, đồng thời tập kích cậu sinh viên kia.”

“Vì sao phải tập kích cậu ta?” Mã Hán có chút khó hiểu, “Hắn nếu chỉ trốn tránh là được rồi, hắn là sẽ không bị người phát hiện.”

Triển Chiêu cũng lắc đầu, “Thời điểm hắn xuất hiện cũng quá trùng khớp, khiến chúng ta không có đầu mối.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, nói, “Thủ pháp giết người của hắn, rất đặc biệt.”

“Cậu là nói, cắt cổ?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Vừa rồi Công Tôn cũng nói, góc độ hai người nạn nhân bị cắt cổ, vết thương gần như giống nhau như đúc... Loại thủ pháp này rất chuyên nghiệp.”

“Cậu là nói, không có cắt động mạch cổ mà là cắt đứt dây thanh đới cùng tĩnh mạch?” Triển Chiêu hỏi.

“Đúng.” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, nói, “Vị trí động mạch nếu như bị cắt đứt, máu sẽ phun ra như suối, cuộn trào mãnh liệt phun ra ngoài, hơn nữa nạn nhân vẫn có thể phát ra âm thanh... Thế nhưng vị trí đó, cùng lúc cắt luôn dây thanh đới, đầu tiên, nạn nhân không thể kêu, mặt khác lại cắt tĩnh mạch... Nạn nhân có thể có khoảng vài giờ chờ chết... Đây không giống như cắt cổ.”

“Là lẽ cắt yết hầu sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Lẽ cắt yết hầu?” Triệu Hổ khó hiểu nhìn Triển Chiêu, “Cái gì là lẽ cắt yết hầu?”

“Người phương Tây có đôi khi sẽ dùng, giống như hành động dựng thẳng ngón giữa là có chứa sự sỉ nhục và uy hiếp.” Triển Chiêu nói, “Nguồn gốc là từ Đấu trường La Mã cổ đại, khi các nô lệ đang chém giết, khán giả nếu không hài lòng với biểu hiện của nô lệ, sẽ chỉ ngón cái xuống phía dưới, người chủ trì cuộc thi đấu, sẽ hô lớn ra lệnh cắt yết hầu người nô lệ.” [2]

Mọi người nghe vậy nhìn nhau.

“Loại phương pháp sát nhân này có ý nghĩa tượng trưng nhất định, đồng thời không phải một sớm một chiều mà có thể luyện thành.” Bạch Ngọc Đường nhún mày nói, “Nhìn thủ pháp của hắn thành thạo như vậy, tôi nghĩ hắn đã được huấn luyện qua.”

Đang nói, điện thoại reo, Bạch Ngọc Đường tiếp lên nghe xong, cúp máy, nói với mọi người, “Bạch Trì nói, cậu sinh viên kia được cứu sống rồi.”

Tất cả mọi người thở dài một hơi, cuối cùng cũng không có việc gì.

[1] Ở đây từ “mùi gốc” tiếng Hán Việt là “vị nguyên”. Ý của Triệu Hổ là loại cháo đóng hộp như dưới hoặc loại nước quả gì đó hiệu “Vị Nguyên”.

[2] Giữa thế kỷ thứ 3 trước Công nguyên, võ sĩ giác đấu trở thành môn chơi thể tục. Bên cạnh các trận giác đấu giữa các võ sĩ, còn có loại hình giác đấu giữa người với thú hoặc thú dữ đấu với nhau.

Trong trận đánh, nhiều đôi võ sĩ cùng lúc giáp chiến trong tiếng hò la của đám đông để hâm nóng không khí. Trọng tài mặc áo trắng mang băng đỏ hoặc xanh dương và kiểm tra xem võ sĩ đánh đúng luật hay không. Võ sĩ thua cuộc phải gơ tay lên hỏi ý kiến dân chúng và sẽ sống nếu đám đông chỉ ngón tay cái lên trời hoặc bị giết tại chỗ nếu đám đông chỉ ngón cái xuống đất.

## 233. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 12

### Chương 12 : Từ Thiên

Bạch Cẩm Đường cũng theo tới, nhìn Công Tôn đã gầy đến trơ xương, lại thức đêm đến mức tuột huyết áp mà còn không thích ăn đồ ngọt lẫn thịt, có chút nóng nảy, trừng Bạch Ngọc Đường đến mức da đầu anh tê rần. Chúng cảnh viên SCI trở lại làm việc, đại Đinh tiểu Đinh mua bữa sáng ọi người, Bạch Cẩm Đường vừa đám vừa xoa liên tục làm phiền mới lừa được Công Tôn ăn được một miếng bánh kem chocolate và một ly sữa lớn, rồi thả người vào phòng pháp y khám nghiệm tử thi.

Bạch Ngọc Đường ngồi ở bàn công tác xem tài liệu có liên quan đến ma cà rồng năm đó, tất cả mọi người vội vàng điều tra đầu mối về người chết, còn có vụ án mấy ngày hôm trước. Lạc Thiên báo cáo cho Bạch Ngọc Đường tình trạng người sinh viên thụ thương kia, hiện tại vẫn chưa thắm vấn được, người sinh viên đó dây thanh đới bị cắt đứt, cho dù khỏe hơn rồi, nhưng vẫn có khả năng sẽ bị câm rất nghiêm trọng, hơn nữa cũng hỏi không ra được nguyên do gì đâu... Cậu ta dù sao cũng không thấy được gì.

Còn cô gái kia ngoại trừ sợ hãi ra cũng không có vấn đề nào cả, được phụ huynh đón đi. Y phục của hung thủ đã cầm đi kiểm tra, phát hiện dấu vân tay của rất nhiều người, hẳn là hàng chợ, đã phái người đi tra xét. Vương Triều bọn họ trở về báo cáo nói, con đường quanh cánh rừng đã phong tỏa cả một buổi tối, không có bất luận đầu mối nào về kẻ chạy xe đạp.

Mà con quỷ xui xẻo bị bắt trong rừng kia, cũng đúng thật là một kẻ bị phát lệnh truy nã đang lẩn trốn, đã bị người trong ban chống buôn lậu thuốc phiện đưa đi điều tra.

Chứng cứ bên trong cái nhà gỗ thần bí được thu thập tới, người của khoa giám định đang điều tra, thân phận người kiểm lâm xấu số cũng đã xác nhận... Thế nhưng hình như toàn bộ đầu mối, đều theo sự mất tích của kẻ thần bí kia mà trở nên rất vô dụng, Bạch Ngọc Đường cầm một đồng tài liệu ngồi chờ ra, anh cần sắp xếp rõ ràng mối đầu mối đang hỗn loạn trong óc.

Triệu Hồ pha cà phê cho anh, nói, “Sếp, anh nghỉ một lúc đi.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, ý bảo mình không buồn ngủ, xoay mặt nói với Tương Bình, “Tương Bình, cậu giúp tôi tra xem, đầu mối về Từ Thiên và Trương Miêu Miêu, bọn họ hiện tại đang ở đâu, tôi muốn hỏi một chút về chi tiết vụ án ma cà rồng năm đó.”

“Được sếp.” Tương Bình tra xét một lúc lâu, xoay mặt nói với Bạch Ngọc Đường, “Sếp... Từ Thiên mười năm trước đã qua đời rồi.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, Từ Thiên mười năm trước đã qua đời? Nói cách khác ông ta hơn hai mươi tuổi bắt đầu truy đuổi tên ma cà rồng trong mười năm, lúc bắt được ở cùng Trương Miêu Miêu mười năm, bốn mươi tuổi đã qua đời?!

“Ông ta chết như thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tự sát.” Tương Bình nói.

“Làm sao có thể?” Triệu Trinh ngồi ở một bên sofa lơ mơ ngủ cũng nghe được, cảm thấy không thể tin được, nói, “Một con người cứng rắn đến như vậy, làm sao mà tự sát được?”

“Nhảy lầu tự tử.” Tương Bình in tài liệu liên quan ra cho Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nhận tài liệu, ảnh chụp là lúc Từ Thiên hơn hai mươi tuổi, kiên nghị anh tuấn, một người đàn ông khá xuất sắc.

Bạch Ngọc Đường xem tài liệu vô cùng sơ lược về ông ta, thở dài, trong lòng có chút dự cảm không tốt, nhủ thầm Từ Thiên yêu Trương Miêu Miêu sâu sắc như vậy, làm sao có thể chỉ đơn giản mà tự sát? Chẳng lẽ là Trương Miêu Miêu xảy ra chuyện gì...

“Vậy Trương Miêu Miêu đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tương Bình, “Bà ấy thế nào?”

Tương Bình tìm trong đồng hồ sơ trên máy vi tính nửa ngày, xoay mặt liếc Ngọc Đường, “Sếp... Không có tài liệu về Trương Miêu Miêu, người này không tồn tại.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường đứng lên, đi tới cạnh máy vi tính.

Tương Bình nói, “Cả nước người tên Trương Miêu Miêu rất nhiều, thế nhưng nếu như bà ấy bị ma cà rồng cắn hẳn là phải có ghi chép lại, thế nhưng không có. Mặt khác bà ấy lại là vợ hợp pháp của Từ Thiên, cũng có thể là có lưu trữ, ở đây Từ Thiên đúng là hai mươi năm trước có kết hôn, thế nhưng phần về vợ ông ta lại bị cắt đi... Hồ sơ của người này bị tiêu trừ.”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lúc lâu, hỏi Tương Bình, “Người như thế nào mới có đủ khả năng xóa đi toàn bộ chứng cứ về một cá nhân từng tồn tại?”

Tương Bình suy nghĩ một hồi, nghiêm túc nói, “Người có quyền lực rất lớn.”

Bạch Ngọc Đường nhìn một hồi, “Rất lớn?”

Tương Bình suy nghĩ một chút, tiếp tục nghiêm túc nói, “Vô cùng lớn.”

“Ví dụ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“À... Như cấp cao có thẩm quyền trong cơ quan an ninh Quốc gia, hoặc là người đứng đầu giới cảnh sát, hoặc là...” Tương Bình thao thao bất tuyệt, Bạch Ngọc Đường nhú mày, thản nhiên nói, “Nói vào trọng điểm!”

“Bao cục.” Tương Bình nhỏ giọng nói một câu, “Có thể biết...”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, xoay mặt, chỉ thấy Triển Chiêu không biết từ lúc nào đã tỉnh, đang cau mày tựa ở cửa văn phòng. Hai người liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu đi ra khỏi văn phòng, đi tới bên người Bạch Ngọc Đường, nhận một ly sữa nóng Bạch Ngọc Đường đưa ình, uống một ngụm, nói, “Có thể tra được nơi Từ Thiên ở trước đây không... Hoặc những người có quan hệ, cái nào cũng được, chúng ta đi thăm viếng một chút.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cảm thấy biện pháp này khả thi.

Tương Bình đem tài liệu đều chỉnh lý rồi in ra, Từ Thiên trước đây ở một ngôi làng thuộc phạm vi thành phố Y, người mẹ già của ông ta bây giờ vẫn còn ở nơi đó.

Bạch Ngọc Đường cầm tài liệu, cùng Triển Chiêu đi, Lạc Thiên nói, “Sếp, đến thành phố Y chỉ ít cũng cần hơn tiếng đồng hồ chạy xe, tôi cùng các anh đi, tôi lái xe, hai người ngủ một chút đi.”

“Tôi cũng đi.” Mã Hán nói.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói với Tương Bình, “Một lát nếu Bao cục tới, đưa tài liệu cho ông ấy xem, hỏi một chút xem ông ấy có biết gì không... Những người khác, mệt thì nghỉ ngơi một chút trước đi, không ngại mệt thì phân công nhau tìm đầu mối, còn có vụ án ở bảo tàng và vụ án sát thủ môi đỏ tiếp tục điều tra, chờ báo cáo khám nghiệm tử thi của Công Tôn ra, chúng tôi về sẽ họp lại.”

“Rõ.” Mọi người gật đầu.

“Chờ Bạch Trì tỉnh, nói em ấy đến phòng hồ sơ của cục cảnh sát và thư viện.” Triển Chiêu nói với Triệu Hổ, “Điều tra một chút về đầu mối vụ án năm đó.”

“Được.” Triệu Hổ gật đầu.

Triệu Trinh cười tủm tỉm nói, “Tôi lát nữa sẽ cùng Trì Trì đi, tôi đối với ma cà rồng cũng có hứng thú.”

Mọi người thương lượng xong, Bạch Ngọc Đường bọn họ đã đi xuống lầu, Lạc Thiên lái xe, Mã Hán ngồi ghế trước, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lần lượt ngồi ở ghế sau, chuẩn bị ngủ một lát.

Thế nhưng hai người hoàn toàn không có ý định ngủ, chỉ là ngồi chờ ra.

“Miêu nhi, nghĩ cái gì vậy?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

“Cảm thấy cái chết của Từ Thiên quá kỳ quái.” Triển Chiêu nhú mày, nói, “Vụ án này tới quá đột ngột, vừa vặn cùng lúc với vụ án sát thủ môi đỏ, phía Trương Dĩnh lại hoàn toàn không có đầu mối... Không biết cô ta sẽ làm ra cái gì nữa.”

“Còn có con chip Triệu Tước gửi tới.” Bạch Ngọc Đường nói, “Tương Bình phỏng chừng rất nhanh là có thể tra được tài liệu bên trong, không biết thứ ông ta đưa tới là vật gì.”

“Sếp, anh nói Trương Dĩnh cả người bị thương có thể lành được không?” Mã Hán hỏi.

“Được.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, Lạc Thiên nói, “Tôi xem qua tài liệu về Trương Dĩnh, không nhớ rõ năm đó trong thí nghiệm có cô gái này không... Bất quá nhớ được, năm đó bọn tôi làm thí nghiệm, hình như đều là nam giới.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Mã Hán cũng có chút xấu hổ, nhắc tới đoạn chuyện cũ đó, Lạc Thiên luôn luôn rất khó chịu, tuy rằng anh ấy chưa bao giờ nói, thế nhưng đau khổ in hằn vết ở sâu trong ký ức, chỉ có mình anh ấy biết.

“Không có nữ giới...” Triển Chiêu nói, “Có thể tổ chất thân thể nữ giới, không thích hợp trải qua loại huấn luyện tăng cường cơ bắp hay không?”

“Không rõ lắm.” Lạc Thiên lắc đầu.

“Thần kinh cảm giác đau bị tê liệt, cũng có thể tạo thành loại tình huống này, không có cảm giác đau mà nói, cho dù có thụ thương cũng sẽ không ảnh hưởng đến hành động của cơ thể.” Triển Chiêu nói, “Dù sao đối với một người bình thường mà nói, trúng nhiều phát đạn như vậy, không có khả năng hành động bình thường được, nhất định là có vấn đề.”

“Haiz...” Bạch Ngọc Đường thở dài, sờ sờ đầu, nói, “Lúc này hai vụ án đều không có đầu mối, chen chúc với nhau.”

“Kỳ thực cũng không phải hoàn toàn không có mối liên hệ.” Triển Chiêu nói, “Đừng quên, trong danh sách Trương Đình cho chúng ta, vạch ra Lý Hạo, mà triển lãm mỹ thuật của Lý Hạo, vật triển lãm về ma cà rồng lại bị trộm đi, thế nên Bao cục bọn họ mới có thể nhớ tới vụ án hai mươi năm trước, lúc này với thời điểm đó cũng là có hàng ngàn hàng vạn liên hệ.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Mặt khác...” Triển Chiêu nói đến đây, hình như có chút muốn nói lại thôi.

“Mặt khác cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhìn hắn.

“Tôi trong buổi triển lãm mỹ thuật, thấy được một vài bức tranh... Tôi nghĩ, giống như là Triệu Tước vẽ.” Triển Chiêu nói.

“Lại có quan hệ với ông ta?” Bạch Ngọc Đường đỡ khóc đỡ cười, “Được rồi, lại nhớ, hồ sơ vụ án về ma cà rồng năm đó cũng là ông ta thiêu hủy, vậy tài liệu về Trương Miêu Miêu, không phải cũng là bị ông ta cất bỏ chứ?”

Trong lòng mọi người đều có chút khó chịu, vụ án chỉ cần có dính dáng đến Triệu Tước, sẽ phiền phức nói không nên lời... Hơn nữa rất có thể sẽ lôi ra một chuỗi dài những vấn đề mới, còn có tổ chức gì đó thần bí năm đó, nói chung chính là khó bề phân biệt.

Phân nửa lộ trình, mọi người nghiên cứu vụ án trong thời gian gần đây, nửa sau lộ trình, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều dựa vào ghế ngủ một hồi, buổi sáng hơn chín giờ, Lạc Thiên dừng xe ở ngôi làng thuộc địa phận thành phố Y, lấy địa chỉ ra hỏi dân bản xứ, dân bản xứ chỉ đường cho họ, nơi Từ Thiên và Trương Miêu Miêu từ nhỏ lớn lên, là một thôn ở phía trước cách đó không xa, thôn đó, tên là thôn Trương Từ. Loại thôn kiểu này kỳ thực rất phổ biến, có lẽ tổ tiên trong thôn là hai nhà, một nhà họ Từ, một nhà họ Trương.

Lạc Thiên lần này lái đến không phải là cái xe thể thao gây chú ý của Bạch Ngọc Đường, mà là cái xe jeep của cục cảnh sát cấp, bớt gây chú ý đi một chút, hiện tại thì cuộc sống ở vùng nông thôn cũng không tệ, đặc biệt là vùng ngoại thành, xe cộ không ít, đứng ở ven đường, cũng không tính là bất ngờ gì.

Xuống xe, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tìm một vòi nước công cộng ven đường rửa mặt, mọi người chấn chỉnh tinh thần, chạy tới nhà Từ Thiên.

Nhà Từ Thiên phía tây thôn Trương Từ, một gian nhà trệt tường trắng ngói đen bên ngoài có một bức tường thấp chắn quanh sân, so với mấy ngôi nhà hai ba tầng to nhỏ mà nói, có vẻ có chút mộc mạc.

Lạc Thiên gõ gõ cửa, cao giọng hỏi, “Có ai không?”

Trong sân vang lên tiếng chó sủa, một con chó màu đen nhỏ ở bên trong sủa ra, xem ra là có người ở trong nhà.

“Có ai không?” Lạc Thiên lại gõ gõ cửa, lúc này, từ trong nhà, một bà lão gầy đi ra, tóc bạc xám, chống gậy, chậm rãi đi tới cửa, khó hiểu nhìn mọi người, hỏi, “Các cậu tìm ai?”

Mã Hán nói, “Bà bà, nơi này là nhà của Từ Thiên à?”

Lão bà sững sờ một lúc lâu, mới nói, “Các cậu tìm A Thiên à? Nó đã chết mười năm rồi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường lấy ra giấy chứng nhận cho bà lão nhìn, nói, “Bà bà, bọn con là cảnh sát, bọn con biết Từ Thiên đã tạ thế, nhưng là có chút vấn đề liên quan đến ông ấy, bọn con muốn hỏi bà một chút.”

Lão bà do dự một chút, lúc này, ở sát vách có hai người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đi ra, nhìn Bạch Ngọc Đường bọn họ, hỏi, “Các cậu tìm ai?” Lại đi tới hỏi lão bà, “Mẹ Thiên, có cần giúp đỡ gì không?”

Lão bà chỉ chỉ giấy chứng nhận của Bạch Ngọc Đường, nói, “Bọn họ là cảnh sát, nói muốn hỏi chuyện của A Thiên, tôi không biết chữ.”

Hai người đàn ông cầm giấy chứng nhận của Bạch Ngọc Đường xem qua, nhanh chóng trả lại, hỏi, “Các cậu điều tra vụ án của anh Thiên sao? Anh Thiên bị chết quá oan uổng, các cậu muốn hỏi cái gì, chúng tôi sẽ nói cho các cậu.”

“Hai người các anh là...?” Triển Chiêu hỏi hai người.

“À, tôi là Từ Trung, đây là Từ Bảo.” Một trong hai người nói, “Bọn tôi là hai anh em, là hàng xóm với nhà mẹ Thiên đây đã mấy chục năm rồi, anh Thiên cùng bọn tôi là anh em tốt từ nhỏ đến lớn.”

“Vậy còn Trương Miêu Miêu?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Anh biết người này không?”

“Đừng có đề cập đến ả ta với bọn tôi!” Từ Bảo đột nhiên vẻ mặt kích động mắng, “Anh Thiên là bị hủy ở trong tay con yêu tinh đó!”

## 234. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 13

### Chương 13 : Chuyện cũ

Mọi người ngồi xuống, Mã Hán giúp bà lão bưng trà ra, Từ Trung châm một điếu thuốc đưa cho Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường khoát tay, ý bảo ở đây mọi người không hút thuốc lá.

Từ Trung cũng không miễn cưỡng, ngồi vào cái ghế bên cạnh bàn, Từ Bảo ngồi ở cái ghế trúc ở cửa, châm một điếu thuốc, rít một hơi.

Dáng vẻ anh ta hút thuốc, khiến cho Triển Chiêu chú ý.

Trong SCI người hút thuốc kỳ thực không ít, thế nhưng đến nghiện thì một người cũng không có, đều là thỉnh thoảng hút mấy điếu, dù sao, làm công việc như vậy, thường thấy không phải xác thối thì cũng là biến thái, hút thuốc là liều an thần và thuốc kích thích rất tốt.

Công Tôn tại hiện trường bình thường khi khám nghiệm tử thi, nếu như thi thể quá buồn nôn, anh sẽ đứng ở cửa hút một điếu, lúc Công Tôn hút thuốc có vẻ rất u buồn, bất quá cũng chỉ là lúc khám nghiệm tử thi thôi. Bình thường đại đa số thời gian, thì khiến người ta dở khóc dở cười, đặc biệt anh ở trong phòng pháp y mặc áo dài trắng, cầm báo vắt chân, hút thuốc và còn đeo kính... Y như một ông chú lười biếng, chỉ là so với một ông chú lười thì anh đẹp trai và cũng trẻ hơn một chút.

Mã Hán và Trương Long Vương Triều bọn họ thỉnh thoảng cũng hút, đều là vì chức nghiệp cần, Mã Hán là nghiện thuốc lá tương đối nặng chút, có đôi khi không có việc gì cũng sẽ tìm một chỗ hút mấy điếu. Có người nói đây là thói quen mà cuộc sống của tay súng bắn tỉa nhiều năm hình thành, đặc biệt là trước và sau nhiệm vụ, trước nhiệm vụ hút, là vì để cho tâm trí bình tĩnh lại, như vậy sẽ không run tay; sau nhiệm vụ, cũng là vì muốn tâm trí bình tĩnh lại, khiến hết run tay. Thế nên mới nói, lúc họ hút thuốc, sẽ trầm tĩnh hơn một phần, cũng khó trách một cô gái như Trần Giai Di, chỉ thấy Mã Hán hút một điếu thuốc, đã bị mê hoặc đến đầu óc choáng váng.

Đại tiểu Đĩnh hút thuốc, là để làm dáng hoặc là bởi vì tâm tình tốt, nói chung, khi hút thuốc, híp mắt, khoe miệng cười, hơn vài phần vô lại, còn có chút độc ác, dọa người sợ không biết bọn họ thực ra là giả vờ thôi.

Bạch Cẩm Đường hút thuốc cũng không còn gì để nói, gọi cảm... Có thể tạo khói thành hình như vậy coi như là trước nay chưa từng có ai làm được.

Lạc Thiên đã bỏ thuốc lá, bởi vì có Dương Dương, bắt quá thỉnh thoảng khi ra ngoài làm nhiệm vụ cũng sẽ hút một điếu, thế nhưng đa số thời gian hút đều chỉ kẹp trên tay. Triển Chiêu dụng tâm quan sát qua, một điếu thuốc, đại thể đều là tự nó cháy hết, anh ấy tối đa chỉ hút ba lần, hơn nữa hình như luôn luôn dở ra, nếu như muốn nói gì, anh ấy sẽ dập tắt điếu thuốc.

Triệu Trinh có thể mô phỏng theo các kiểu hút thuốc, bởi vì biểu diễn cần đến, bắt quá trong cuộc sống anh chưa bao giờ hút, có lẽ là quá lười nên mới lười hút, Bạch Trì lại càng không hút, nếu như hút thuốc, cũng chắc chắn sẽ bị nói là thiếu niên bất lương.

Triển Chiêu nhớ lại một chút, Bạch Ngọc Đường trong ký ức của anh, thỉnh thoảng hút thuốc vài lần, có mấy lần vụ án quá nghiêm trọng, hình dạng thi thể thực sự quá buồn nôn, cậu ấy hút vài điếu, bắt quá hút xong sẽ tìm một chỗ đánh răng, tinh sạch sẽ tăng mạnh cộng với ám ảnh cưỡng chế... Bắt quá Triển Chiêu kỳ thực rất thích dáng vẻ Bạch Ngọc Đường hút thuốc, cảm giác hình như trưởng thành hơn vài tuổi, anh và Bạch Cẩm Đường có gen giống nhau, có thể làm một động tác giãn đơn thành rất gọi cảm.

Triển Chiêu chưa bao giờ hút thuốc, một mặt là xuất phát từ lo lắng cho sức khỏe, về mặt khác, có lẽ là quanh năm nghiên cứu tâm lý học, anh có thần kinh vững như sắt thép, nên mặc dù anh là người nhả nhặn nhất trong SCI mọi người, nhưng có thể nói là năng lực chịu đựng mạnh mẽ nhất.

Trước mắt dáng vẻ Từ Bảo hút thuốc, khiến cho Triển Chiêu hứng thú, là bởi vì có một loại tang thương khó hiểu, vẻ tang thương quá mức bi thương, còn có một chút... hổ thẹn và một ít khó hiểu, vô cùng thú vị.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu nhìn chằm chằm Từ Bảo dở ra, hỏi Từ Bảo, “Anh vừa nói, Từ Thiên bị hủy ở trong tay Trương Miêu Miêu, có thể nói cụ thể một chút không?”

Từ Bảo thở dài, nói, “Để anh tôi nói đi, tôi ăn nói vụng về.”

Mọi người quay đầu lại nhìn Từ Trung.

Triển Chiêu hỏi trước bà lão một tiếng, “Bà bà, có ảnh chụp Trương Miêu Miêu không?”

Bà lão suy nghĩ một chút, nói, “Buồng ngủ của tôi có thể có, tôi đi tìm xem.”

“Cháu giúp bà.” Mã Hán đứng lên, đỡ bà lão vào nhà, bà lão nhìn Mã Hán sững sốt một hồi, lập tức cười gật đầu, nói, “Được.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, khí chất Mã Hán có chút giống Từ Thiên, bà lão phỏng chừng nghĩ anh giống con trai mình.

Hai người vào trong phòng, Bạch Ngọc Đường nhìn Từ Trung.

Từ Trung thở dài, nói, “Trương Miêu Miêu không phải con gái thôn bọn tôi, là từ trong thành phố tới, ở đây và đi làm ở xưởng dệt len, cô ta rất chịu khó, nên làm tới hai ca, ban ngày làm ở xưởng dệt len ở giao lộ, buổi tối làm ở lò ngồi đầu thôn.”

Triển Chiêu gật đầu, hỏi, “Trương Miêu Miêu không có người nhà sao?”

“Chưa nghe nói qua.” Từ Trung lắc đầu, nói, “Lúc cô ta vừa tới, đã hơn mười tuổi, cậu nghĩ xem a, nếu trong nhà có thân nhân, ở đâu mà đồng ý ột cô bé con như vậy làm nhiều việc cực khổ thế? Cô ta chủ nhật cũng đến sân nuôi tằm cắt lá dâu. Lúc đó mọi người trong thôn đều nói với bọn con trai chúng tôi, cô bé này, người vừa đẹp lại chịu khó, nếu ai lấy về được, là rất may mắn.”

...

Trong phòng, động tác tìm đồ của bà lão dần dần thông thả, nhẹ nhàng mà thở dài.

Mã Hán biết bà ấy nghe chuyện năm đó chắc chắn sẽ không dễ chịu, nên nhẹ nhàng mà đóng cửa lại, nói, “Bà bà, đừng vội, chậm rãi tìm.”

Bà lão nhìn anh một chút, gật đầu, sau đó, hai người ngồi xuống, bà lão vừa tìm, vừa nói liên miên với Mã Hán về chuyện Từ Thiên khi còn bé.

...



“Bà ta là một cô gái tốt, vì sao các anh có thành kiến lớn với bà ta như vậy?” Triển Chiêu khó hiểu hỏi.

“Người này a, không ở cùng thì thực sự không biết cái xấu.” Từ Trung lắc đầu, đón nói, “Chúng tôi lúc đó cũng chỉ hơn mười tuổi, biết cái gì a? Chỉ biết Trương Miêu Miêu dễ nhìn, da mịn thịt non, một trời một vực với mấy con bé trong thôn bọn tôi. Đều muốn theo đuổi cô ta, thế nhưng nói được mấy câu thì bị dọa trở về, miệng lưỡi con bé đó rất cay độc, tính tình cũng không tốt, lúc nóng nảy còn ghê hơn, một chút cũng không thân cận với người khác, bình thường cả ngày cũng không nói một câu.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, lợi hại như vậy?

“Vậy Từ Thiên?” Lạc Thiên hỏi, “Nghe nói ông ấy cùng Trương Miêu Miêu là thanh mai trúc mã, từ lúc hơn mười tuổi đến sau này?”

“Ừ.” Từ Trung gật đầu, nói, “Anh Thiên nhân rất hiền đạm nho nhã, cậu đừng nhìn dáng vẻ cục cằn của anh ấy, động tay đánh nhau cũng không yếu kém gì, bất quá bình thường rất ít giận dữ, cũng không thích nói, so với bọn chúng tôi anh ấy rất có văn hóa, cũng thích đọc sách.”

Triển Chiêu nhướn mày một cái với Bạch Ngọc Đường—— đúng là rất giống Mã Hán, không phải là những cô gái lợi hại đều thích kiểu người này chứ?

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, nhìn Từ Trung, nghe ông ta tiếp tục nói.

“Anh Thiên làm cùng Trương Miêu Miêu ở lò ngói, rất chiếu cố cô ta, thấy cô ta là một cô bé mỗi ngày đến sớm về muộn không an toàn, nên mỗi ngày khi Trương Miêu Miêu tan tầm từ xưởng dệt, anh Thiên sẽ đến đón cô ta, đưa cô ta đồ ăn mà bác Trương làm, cho cô ta ăn xong rồi, chở cô ta đến lò ngói, hai người cùng làm đến khuya, tan tầm anh Thiên lại chở cô ta về nhà, cũng trả lại điểm tâm lấy lòng của cô ta.” Từ Trung cười cười, nói, “Nên mới nói, liệt nữ sợ triền lang (nữ nhân cương trực sợ nam nhân quần lầy) mà, anh Thiên cũng không để ý Trương Miêu Miêu có thái độ gì với mình, vẫn mỗi ngày gió mặc gió, mưa mặc mưa đối tốt với cô ta, sau đó Trương Miêu Miêu bắt đầu yêu anh Thiên, cô ta cũng rất hiểu thuận với mẹ Thiên, vốn đã đính ước rồi, chuẩn bị đến khi Trương Miêu Miêu đến tuổi, sẽ kết hôn.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, thế nào cũng nghe ra đều thấy đó là một câu chuyện tình vô cùng mỹ mãn, Trương Miêu Miêu cũng là một cô gái tốt mạnh mẽ yếu lòng mà thôi, làm sao lại thành yêu tình theo lời Từ Bảo vậy?

“Cho dù chuyện gì, cũng đều bị hủy trong một đêm nọ.” Từ Trung lắc đầu, nói, “Đêm đó, anh Thiên bị bệnh, buổi tối không có cách nào đi làm, Trương Miêu Miêu để anh ấy ngủ, tự mình đi làm, đêm đó, ngay trên đường trở về, bị thầy ma cắn.”

“Thầy ma?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, hỏi, “Có người thấy bà ta bị cắn? Làm sao mà chắc chắn là thầy ma?”

“Không phải thầy ma thì là cái gì?” Từ Trung nói, “Đêm đó cô ta đến sáng còn chưa trở về, anh Thiên kéo một thân mang bệnh cùng bọn tôi đi tìm cô ta, tìm thấy trong bụi cây cỏ ở giao lộ, trên cổ cô ta có dấu hai hàm răng, người thì hấp hối, đưa đến bệnh xá khám, các bác sĩ đều sợ hãi, nói là bị cắn, máu mất phân nửa. Hơn nửa đặng sau bụi cây cỏ Trương Miêu Miêu nằm, có mấy phần mộ, đều là mồ mả từ rất lâu trước đây lưu lại.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, khi đó người vẫn còn mê tín, chứ để đến bây giờ, đại thể sẽ nghĩ đến động vật gì đó, dù thế nào cũng không có nhiều khả năng tùy tiện tin loại cách nói thầy ma cắn người sai lầm này.

“Sau đó, cô ta bị điên.” Từ Trung nói tiếp.

“Bị điên?” Triển Chiêu giật mình.

“Cô ta gào thét, đánh người, y như trúng tà.” Từ Trung lắc đầu, “Anh Thiên mỗi ngày ở cùng cô ta, cô ta có đôi khi vừa cắn vừa đánh.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Bà ta không phải điên, chỉ là sợ hãi, bị kích thích mà thôi.”

“Anh Thiên cũng nói như vậy.” Từ Trung gật đầu, nói, “Bọn tôi cũng không phải người xấu, đương nhiên biết cô ta rất đáng thương, thế nhưng mọi người trong thôn đều không thích cô ta, nói cô ta bị thầy ma cắn, sau đó sẽ hại người, xướng dật lên và lò ngói cũng không cho cô ta làm nữa. Người khác hỏi anh Thiên, anh Thiên vẫn một mực thủy chung nói cô ta không nhớ được bị cái gì cắn, có thể là dã thú các loại, kỳ thực ai chẳng biết a, anh Thiên là che chở cô ta thôi.”

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu hỏi, “Bảo cảnh sát không?”

“Bảo cảnh sát chứ.” Từ Trung gật đầu, “Anh Thiên báo, thế nhưng cảnh sát đến tra xét một vòng, cũng không điều tra ra là chuyện gì xảy ra.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi, “Người cảnh sát năm đó, bây giờ còn tại chức không?”

“Sớm về hưu rồi.” Từ Trung cười, nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, nói, “Cậu cảnh sát, cậu là lớn lên trong thành phố?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, gật đầu.

“Ở nông thôn lúc ấy cũng chỉ có một đồn công an nhỏ, còn có dân binh nữa, khi đó đâu ra mà biết cái gì là điều tra hình sự a, ngay đến trộm cũng rất ít.”

Triển Chiêu gật đầu, hỏi, “Sau đó?”

“Sau đó anh Thiên mang theo Trương Miêu Miêu đi.” Từ Trung nói, “Một lần đi thì hơn mười năm a, trở về mẹ anh ấy cũng không nhận ra ... Bất quá lúc anh ấy trở về, bệnh của Trương Miêu Miêu khỏi rồi, tinh thần sáng láng trở lại.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu gật đầu.

“Sau đó hai người bọn họ có nói là muốn kết hôn, bất quá người trong thôn đều sợ Trương Miêu Miêu, cùng lúc nghĩ cô ta bị vấy bẩn, đã bị quỷ cắn, về mặt khác, ở đâu mà có chuyện lừa gạt con trai mẹ Thiên tới mười năm không cho trở về? Sau đó, hai người bọn họ vào thành phố kiếm sống, mẹ Thiên không chịu đi theo, anh Thiên mỗi cuối tuần sẽ về thăm bà.” Từ Trung nói đến đây, khẽ nhún mày, nói, “Sau đó mười năm nữa, tất cả đều thuận lợi, anh Thiên làm chút buôn bán, cuộc sống cũng không tệ, lại còn lái xe, rất thường mang đồ về ẹ Thiên, bất quá Trương Miêu Miêu một lần cũng không tới, còn có chính là... Anh Thiên không vui!”

“Không vui?” Triển Chiêu kỳ quái, “Làm sao mà không vui?”

“Không biết, luôn luôn tâm sự nặng nề.” Từ Trung lắc đầu, “Bọn tôi nghe nói, phụ nữ trong thành phố dùng tiền rất nhiều, hỏi anh ấy có đúng Trương Miêu Miêu rất khó nuôi hay không, anh ấy chỉ lắc đầu, bảo bọn tôi giúp anh ấy chiếu cố mẹ, y như nói về chuyện hậu sự, sau đó anh ấy không hiểu sao không một câu nào liên tục.”

Triển Chiêu nhún mày, đây đúng là chết kỳ hoặc.

“Lúc bọn tôi vội về chịu tang, hậu sự đều chuẩn bị tốt, tìm một nơi nào đó giúp đỡ, Trương Miêu Miêu ngay cả mặt cũng không để cho bọn tôi thấy! Nhưng đáng giận nhất chính là, cô ta còn mang tro cốt của anh Thiên đi luôn!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— không còn tro cốt?!

Chính lúc này, đột nhiên thấy cửa phòng ngủ vừa mở ra, Mã Hán vội vã chạy ra, nói, “Sếp!”

Tất cả mọi người bị anh làm cho hoảng sợ, Từ Bảo sợ đến nhảy dựng lên, hỏi, “Kích động? Mẹ Thiên kích động?!”

Mọi người cũng cho rằng bà lão đã xảy ra chuyện, thế nhưng chỉ thấy bà lão cũng là vẻ mặt giật mình từ trong phòng đi ra, khó hiểu nhìn Mã Hán.

“Sếp! Anh xem này!” Mã Hán lấy tấm ảnh chụp cũ đặt ở trên bàn, nói, “Đây là Trương Miêu Miêu, giống ai?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn có Lạc Thiên đều đi đến, lúc nhìn thoáng qua, đồng thời hít ngược một ngụm khí lạnh, tuy rằng trang phục thay đổi —— nhưng đây không phải Trương Đình sao?!

## 235. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 14

Chương 14 : Phần mộ

“Tại sao có thể như vậy?” Triển Chiêu cầm ảnh chụp nhìn một lúc lâu, Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên cũng trợn tròn mắt. Ảnh chụp người trên nếu nói chỉ có chút giống Trương Đình, vậy còn chưa tính, hai khuôn mặt gần như giống hệt nhau, càng then chốt chính là khí chất cũng giống nhau như đúc. Hơn nữa ngẫm lại Trương Đình mấy ngày hôm trước gặp, gần như không có cảm giác đau, trúng đạn còn có thể hành động như thường, hiện tại trước mắt tấm ảnh chụp gương mặt của Trương Miêu Miêu, ba mươi năm không thay đổi gì. Trong ảnh cô gái kia trên mặt còn có vẻ tươi cười phảng phất, vốn là một khuôn mặt tươi cười vô cùng dễ nhìn, bây giờ nhìn lại, thì quỷ dị nói không nên lời.

“Làm sao vậy?” Hai anh em Từ Trung Từ Bảo khó hiểu hỏi mọi người.

“À... Trương Miêu Miêu và Từ Thiên có con gái hay không?” Triển Chiêu hỏi.

Hai anh em liếc mắt nhìn nhau, nhìn bà lão.

Bà lão mở to hai mắt, đi tới nói, “Cậu cảnh sát, tôi không biết a, A Thiên vẫn nói với tôi là không có con, tôi... Nếu nó có con, nhất định phải cho tôi gặp nha, nếu không tôi chết cũng không nhắm mắt a.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, đều gật đầu, nói mình chỉ là tùy tiện hỏi thôi.

Sau đó, mọi người lại hỏi một ít chuyện về Trương Miêu Miêu, tiếc rằng xảy ra đã quá lâu, cũng không có đầu mối gì đặc biệt. Sau đó, mọi người từ biệt bà Thiên, chia làm hai đường, Mã Hán và Lạc Thiên theo Từ Trung đến xưởng dệt len, xưởng dệt len đó vẫn còn hoạt động, có mấy người công nhân lớn tuổi đều là người làm chung với Trương Miêu Miêu năm đó. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, theo Từ Bảo đến lò gốm, lò này hiện tại đã không còn hoạt động, biến thành một xưởng xi-măng, bắt quá mục đích chủ yếu của hai người, là đi xem phần mộ nơi Trương Miêu Miêu bị chôn kia.

...

“Anh Thiên vốn rất hiếu thuận.” Từ Trung đưa Lạc Thiên và Mã Hán đi đến hướng xưởng dệt len, nói với hai người, “Không biết vì sao, lại mắc kệt người mẹ già mười năm, hai vị cảnh sát, các cậu nói xem, anh Thiên đến tốt cùng là làm gì? Anh ấy có phải là theo Trương Miêu Miêu kia làm chuyện gì trái pháp luật, cho nên mới tự sát hay không?”

Lạc Thiên và Mã Hán liếc mắt nhìn nhau, Mã Hán hỏi, “Các anh không có hỏi qua Từ Thiên sao? Ông ấy mười năm ấy, đã làm gì?”

“Hỏi rồi.” Từ Trung nhún mày, nói, “Anh Thiên cái gì cũng không nói cho bọn tôi biết, chỉ bảo bọn tôi đừng hỏi.”

Lạc Thiên và Mã Hán liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy có chút kỳ quái, theo lý mà nói, Từ Thiên đã bắt được tên thầy ma đó, cũng có thể chứng minh ma cà rồng là người. Ông ta càng có thể quang minh chính đại mà đem sự tình giải thích rõ ràng, như vậy cùng lúc ông ta có thể chứng minh cho chính mình và Trương Miêu Miêu, không cần mang trên lưng một tội bất hiếu, về mặt khác còn có thể thoải mái ở lại trong thôn, chiếu cố mẹ già... Sao lại phải thần thần bí bí, cái gì cũng không nói?

“Tro cốt của Từ Thiên vẫn chưa tìm được sao?” Lạc Thiên hỏi Từ Trung.

“Chưa.” Từ Trung lắc đầu, nói, “Năm đó chỉ để lại một cái thất lưng và một bộ dây chuyền bông tai, mẹ Thiên mua một hũ tro, để vào trong rồi chôn cùng.”

Lạc Thiên và Mã Hán liếc mắt nhìn nhau, đồng thời đứng lại.

Từ Trung quay đầu lại nhìn hai người, hỏi, “Làm sao vậy?”

“À...” Mã Hán suy nghĩ một chút, nói, “Có thể có chút không thích hợp... Nhưng chúng tôi muốn nhìn hai thứ đó một chút.”

Từ Trung khẽ nhú mày, hỏi, “Các anh là nói, đào mộ anh Thiên lên, lấy thứ đó ra?”

Lạc Thiên và Mã Hán đều không thể nói rõ, ở đâu cũng đều như nhau, đào mộ, quá bất nhân.

“Hai vị cảnh sát, các cậu nói cho tôi biết, anh Thiên đến tột cùng phạm vào chuyện gì? Vì sao các cậu phải cần đi xa như vậy đến nông thôn điều tra về anh ấy, anh ấy đã chết mười năm.”

Lạc Thiên suy nghĩ một chút, nói, “Từ Thiên kỳ thực cũng không có làm chuyện xấu, ngược lại, trong mười năm ông ấy biệt tích, làm được một chuyện vô cùng tốt, cứu không ít người, về phần cụ thể là cái gì, chúng tôi đợi lúc cả vụ án rõ ràng, nhất định nói cho các anh, chúng tôi cần điều tra, là nguyên nhân khiến Trương Miêu Miêu, và cả Từ Thiên chết.”

Từ Trung trầm mặc một hồi, nói, “Các cậu đi theo tôi! Tôi đưa các cậu đến đào mấy thứ đó, nhưng mà, các cậu không thể nói ẹ Thiên, bà ấy sẽ khóc chết.”

Mã Hán và Lạc Thiên gật đầu, theo Từ Trung quay lại, trong một khóm dâu của nhà Từ Thiên, nơi đó có một phần mộ nhỏ, lập một khối đá làm bia.

Lạc Thiên có chút giật mình, hỏi, “Ở đây có thể chôn cất chứ không chôn ở nghĩa công cộng sao?”

Từ Trung có chút bất ngờ liếc mắt nhìn Lạc Thiên, cười nói, “Vị cảnh sát này là sinh trưởng ở ngoại quốc?”

Lạc Thiên á khẩu, Mã Hán cũng cười, Lạc Thiên đúng là không biết cơ sở nông nghiệp và trưng dụng đất gì hết, tuy rằng anh ấy bây giờ vẫn đang nỗ lực học tập, nhưng dù sao cách trở nhiều năm, có đôi khi bản thân sẽ có chút cảm giác không được bình thường như vậy.

Từ Trung lấy ra mấy cái xẻng, cùng Mã Hán và Lạc Thiên, đứng ở trong khóm dâu lầy lội, bắt đầu đào phần mộ lấy di vật mai táng Từ Thiên.

...

Lúc này, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đang đứng ở trước mấy phần mộ kia.

Trước mắt là một sườn núi đất nhỏ, cỏ dại mọc thành bụi, có mấy phần mộ nhỏ trong đám cỏ dại, hiển nhiên là đã bỏ hoang rất lâu.

Bạch Ngọc Đường nhìn vị trí lò ngói Từ Bảo nói cho hai người, khẽ nhú mày, hỏi, “Theo lý mà nói, Trương Miêu Miêu ngày đó tan tằm, không cần đi qua hai phần mộ này, có đúng hay không?”

“Đúng.” Từ Bảo gật đầu, nói, “Chúng tôi cũng khó chịu, vì sao cô ta lại bị cản ở chỗ này, chẳng lẽ là thầy ma đem cô ta tha tới? Nhưng mà cách cả một đoạn đường, ở giữa còn có mấy căn nhà ngăn trở... Cuối cùng cảm thấy là Trương Miêu Miêu tự mình đi đến.”

Triển Chiêu đi tới trước bia mộ nhìn một chút, chỉ thấy tấm bia đá sứt mẻ, chữ viết đã bị mài mòn đến mức thấy không rõ.

“Đây là mộ ai?” Triển Chiêu ngẩng đầu hỏi Từ Bảo.

Từ Bảo lắc đầu, nói, “Cái này tôi không biết, lúc bọn tôi sinh ra phần mộ đó đã ở chỗ này, người già trong thôn nói là của trước đây mấy người khách đi ngang qua, chết ở trong thôn, nên mai táng ở chỗ này.”

“Khách?” Triển Chiêu hiếu kỳ, hỏi, “Anh biết người đã kể lại chứ? Có thể nói cho chúng tôi một chút được không?”

Từ Bảo suy nghĩ một chút, nói, “Nhà phía trước có chú Thất, đã hơn chín mươi tuổi, chú ấy biết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau cười, theo Từ Bảo, chạy đi tìm ông chú già kia.

...

Làm cái gì mà cần thể lực sống, chỉ cần có Lạc Thiên, tốc độ sẽ vô cùng nhanh, đây là câu cửa miệng thường xuyên của Triệu Hổ.

Bốc mộ Từ Thiên, Lạc Thiên cầm cái xẻng đào hố, gần như không có dừng lại, khí lực to lớn tốc độ cực nhanh, thấy Từ Trung lú lười, nói, “Người anh em, cậu quá lợi hại, thân thể đó thật là!”

Lạc Thiên cười cười, cũng không nói thêm cái gì, Mã Hán đưa tay, lấy cái kia hũ tro ra, dùng khăn giấy lau đi bùn đất bên ngoài, liếc mắt nhìn nhau với Lạc Thiên.

Ba người vô cùng cẩn thận đi tới một bên, Mã Hán mở cái kia hũ tro.

Hũ làm bằng gỗ mun tốt nhất, cũng bịt rất kín, bởi vậy bên trong không có sâu bọ vào, cũng không có bị ẩm.

Mã Hán từ bên trong, lấy ra một cái thắt lưng.

Lạc Thiên vươn qua nhìn một chút, đây là loại thắt lưng này kiểu rất cũ, từ mức độ hư tổn của cái thắt lưng đến xem, là rất thường được dùng.

Bỏ thắt lưng trở lại, Mã Hán lại lấy ra một chuỗi dây chuyền, đó là một chuỗi dây màu bạc bình thường, đặc biệt, là cái mặt dây.

“Cái đó là hình gì vậy?” Lạc Thiên nhìn mặt dây chuyền, nhíu mày hỏi Mã Hán.

Mã Hán cũng nhìn thoáng qua, chỉ thấy đó là một có mặt dây hình chữ S, như là một con rắn, chính giữa có một chữ thập... Phong cách màu đen, có chút giống những mặt dây chuyền mà các gia tộc danh giá hiện tại thích đeo.

Mã Hán lấy ra điện thoại, chụp ảnh cái mặt dây chuyền, gửi cho Tương Bình, chỉ chốc lát sau, điện thoại vang lên.

“Alo.” Mã Hán tiếp khởi điện thoại.

“Tiểu Mã ca, các anh lúc nào trở về a?” Tương Bình hỏi, “Tấm ảnh chụp đó để làm gì?”

“Cậu giúp anh tra xem cái mặt dây chuyền kia có lai lịch gì, hoặc là xuất xứ và vân vân, cái này là của Từ Thiên.” Mã Hán nói.

“Được.” Tương Bình đón lại hỏi, “Sếp và tiến sĩ Triển có đang ở bên cạnh anh không?”

“Không.” Mã Hán hỏi, “Làm sao vậy?”

“Wow! Tiểu Mã ca, lần này thật kinh khủng!” Tương Bình kinh hoảng đột ngột nói, “Con chip Triệu Tước đưa tới kia em xử lý xong rồi, những thứ bên trong cũng lấy ra được rồi, các anh và sếp khi nào thì trở về a, hiện tại toàn bộ mọi người trong SCI không muốn về đang ở đây chờ, Bao cục cũng kinh ngạc.”

Mã Hán liếc mắt nhìn Lạc Thiên, Lạc Thiên hiểu kỳ hỏi, “Làm sao vậy?”

“Ồ đó có cái gì?” Mã Hán thực sự không chịu nổi hiếu kỳ, hỏi Tương Bình.

“Qua điện thoại bên nói không rõ, nói chung lần này sự tình quá đáng rồi.” Tương Bình thần bí nói, “Cái mặt dây đó em sẽ mau chóng giúp anh tra, sau khi các anh xong xuôi vụ án, nhanh một chút trở về đó.”

“Này...” Mã Hán còn muốn hỏi, thế nhưng Tương Bình cúp điện thoại.

“Cứ phải làm mình tò mò.” Mã Hán bất mãn lầm bầm một tiếng, nói với Lạc Thiên một bên hiểu kỳ, “Tương Bình bọn họ hình như có phát hiện quan trọng, chúng ta đi qua xưởng dệt len, tìm hai người sếp bọn họ nhanh chóng trở về thôi!”

“Được!” Lạc Thiên gật đầu, thu hồi cái hũ tro, đắp lại phần mộ bị đào ra, sau đó hai người cùng Từ Trung, chạy tới xưởng dệt len.

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường được Từ Bảo đưa xuống, đi tới một gian nhà trệt phía trước cái giếng của thôn. Căn nhà vuông tường trắng ngói đen, nhìn rất đẹp, ở cửa hai luống hoa nhỏ xây bằng gạch đỏ, bên trong dây mướp và dây nho leo tới tận đỉnh, thoạt nhìn vô cùng lịch sự tao nhã.

Ở cửa một con chó vàng lớn nằm úp sấp, thấy Từ Bảo tới, tiến đến vẫy đuôi.

“Chú Thắt!” Từ Bảo hô ở cửa, “Chú, có ở nhà hay không a?”

“Chú Bảo.” Lúc này, một cô bé cột tóc đuôi ngựa, trên lưng đeo một cái túi sách mặc đồng phục xanh trắng đan xen từ con đường nhỏ phía sau đã đi tới.

Con chó vàng lớn thấy cô bé, nhanh chóng vẫy đuôi đi tới, cô bé có chút hiếu kỳ quan sát Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bên cạnh, hỏi Từ Bảo, “Có khách ạ?”

“Dao Dao tan học rồi à?” Từ Bảo hỏi cô bé, “Ông cháu có nhà không?”

“Ở bên trong đó.” Cô bé được gọi là Dao Dao buông túi sách, cười nói, “Các chú gọi nhỏ như vậy, ông làm sao mà nghe thấy a!” Nói rồi, liền hét to vào bên trong, “Ông ơi! Ông, chú Bảo tìm ông!”

Không bao lâu, chợt nghe từ bên trong truyền đến tiếng “cộc ~ cộc ~”, có một ông già gầy trơ cả xương lưng còng lom khom nhưng không thể phủ nhận là khỏe mạnh chống gậy đi ra.

“Hả?” Ông lão đi tới cửa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua, thầm nghĩ —— quá dữ a, ông lão đã móm hết, hơn nữa thoát nhìn có chút hồ đồ mà tai lại còn không tốt.

“Chú Thắt a!” Từ Bảo đi tới, cao giọng hỏi bên tai ông lão, “Bọn họ tới hỏi, hai năm mồ ven đường kia a, là phần mộ ai?”

“Hả?” Ông lão nghiêng đầu hỏi, “Cái gì?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tai gần như đã bị chấn điếc, nhưng ông lão vẫn không nghe được, đều có chút nhụt chí.

“Mấy năm mồ ở giao lộ!” Từ Bảo hét, “Chuyện là như thế nào?”

Ông lão lần này nghe được, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chú ý thấy vùng xung quanh lông mày ông lão hơi cau, sau đó ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trước mắt, lại nhìn Từ Bảo, khoát khoát tay, nói, “Mấy đứa con nít, đừng hỏi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vùng xung quanh lông mày run lên —— Con nít?!

Từ Bảo bất đắc dĩ, lại cao giọng nói, “Chú a, nhất định phải nói, bọn họ là cảnh sát!”

Ông lão nhú nhú mày, đi lên trước hai bước, nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu một chút, hỏi, “Các cậu hỏi cái đó, làm gì?”

“Chú à.” Từ Bảo nói, “Chú đừng hỏi nữa, cứ nói cho bọn họ đi, phần mộ đó, là của ai?”

Ông lão do dự một chút, một lúc lâu mới nói, “Cái đó... Nói ra sợ các cậu không tin.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— ở đây là có ngụ ý a!

“Ông, ông cứ nói đi.” Cô bé hình như cũng hiếu kỳ.

Ông lão liếc mắt trừng cô bé, nói, “Cháu đi vào tập viết chữ! Người lớn nói chuyện con nít không được nghe.”

Cô bé nhăn mặt nhăn mũi, đi vào nhà.

Ông lão thở dài, nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Các cậu muốn nghe, tôi sẽ nói cho các cậu, trong mộ phần đó chôn cất, không phải người.”

## 236. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 15

### Chương 15 : Quái vật

Lúc này, đã gần chạng vạng, giọng già nua của chú Thắt với ý tứ không rõ ràng nói ra câu, “Không phải người”, khiến Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng vô thức cảm thấy sau lưng gió lạnh từng cơn.

Từ Bảo nuốt nước bọt, nói với chú Thắt, “Chú, không phải người thì là cái gì a?”

“À... Chuyện đã rất lâu trước đây.” Ông lão thở dài, nói rồi, tìm cái ghế mây ngồi xuống, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng lấy hai cái ghế nhỏ ra ngồi, nghe lão nhân giảng giải.

“Nói như thế nào đây... Có lẽ là chuyện đã năm sáu mươi năm trước rồi.” Ông lão ngồi trên ghế, bắt đầu nhớ lại.

“Đã lâu như vậy?” Triển Chiêu có chút giật mình, “Khi đó không phải vừa mới giải phóng sao?”

“Ừ.” Ông lão gật đầu, “Tình hình cũng không tốt lắm, khi đó, cũng là do sợ chiến tranh, tất cả mọi người tổ chức thành đội dân binh.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều gật đầu, tuy rằng đoạn thời gian ấy cách bọn họ rất xa xôi, thế nhưng dù sao cha mẹ và ông bà đều là từ năm đó trưởng thành, có rất nhiều chuyện bọn họ đã nghe nói qua.

“Tổ chức dân binh đội, lúc đó vũ khí còn chưa được quản lý, chúng tôi ai cũng có súng, tôi khi đó vốn phải kháng chiến chống viện trợ từ Mỹ tới, đạp xe đến cạnh bờ sông Áp Lục [1], chiến tranh thắng lợi, sau khi trở về, cũng coi như một lão binh có tham gia vài cuộc chiến tranh, trong thôn người như vậy không nhiều lắm, tôi được xem như đội trưởng dân binh.” Có lẽ bởi vì đoạn ký ức năm ấy khắc sâu quá mức, chú Thất mặc dù đã cao tuổi, thế nhưng nhớ lại, mạch suy nghĩ của ông vẫn rất rõ ràng.

“Lúc ấy, không có gì ăn được, trên núi cũng có dã thú, chúng tôi đều đi săn, bắt quá phía nam bên này không có gì nhiều, đều là mấy con chim trĩ thổ rừng, thỉnh thoảng có thể gặp vài con sói, thấy người cũng là sợ đến tán loạn... Vẫn bình an vô sự. Tôi nhớ kỹ... Sự tình phát sinh đầu mùa xuân một năm.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không nói, lắng lắng chờ ông lão nói tiếp.

“Mùa xuân năm ấy, trời rất lạnh, trên núi đầu xuân những con vật có giá trị đều chết cồng, người cũng lên núi săn rất nhiều thỏ và vượn vượn, có lẽ là bởi vì không có gì ăn được, đột nhiên không biết từ đâu một đàn sói và chó hoang lớn.” Ông lão thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kinh ngạc mở to hai mắt, bắt đầu cười cười, nói, “Các cậu bây giờ không thể có cách nào tưởng tượng được đâu, khi đó, là như thế, rất vui sướng.”

“Vui sướng?” Bạch Ngọc Đường hình như có chút khó hiểu.

“Ha ha.” Ông lão vui vẻ cười, nhìn khẩu súng lục trong bao súng của Bạch Ngọc Đường, nói, “Đàn ông mà, có thứ đó tên tay, sẽ muốn dùng ... Các cậu bây giờ dùng đều là súng lục, tôi lúc ấy, dùng súng trường bán tự động, ai, cả ngày cầm súng bắn phát một săn thỏ, đó là chuyện của đàn bà thôi. Cậu ngẫm lại xem, đây là tư vị gì, cầm súng đi ra ngoài, bắn trên người con thỏ tới một trăm phát, lúc ăn thịt được một miếng mắc một cục chì lõi đạn.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, đều nhin không được cười, nhớ tới khi nhóm của Bạch Duẫn Văn còn trẻ khi đó cũng thích săn thú, hai người họ khi còn bé còn đi theo, lúc ăn thỏ cũng là mắc lõi đạn bên trong, không cần thận là rằng với lợi đi hết.

“Chúng tôi một bang dân binh, lại được đãi cơ hội vậy, xung phong giành đi bắt đầu săn sói.” Ông lão thở dài, nói, “Lúc đó chúng tôi bắn giết vô cùng tận hứng, lúc giết hết toàn bộ sói rồi, liền vào núi đi tìm... Không nghĩ tới tìm một trận, lại tìm được hai người.”

“Người?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều kinh hãi, hỏi, “Ngài là nói, người ở trong núi?”

“A.” Ông lão gật đầu, nói, “Hai người đó, cũng không biết sao lại tới đó, mặc đều gần như là vỏ cây, hai người đều là nam giới, chúng tôi ban đầu còn tưởng rằng là một đứa tiểu quỷ nào đó trốn đến, bắt quá trông tuổi tác thì không giống, cuối cùng hỏi, mới biết được là hai anh em từ nhỏ mồ côi, không biết làm sao lại lên núi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, bắt quá vẫn cảm thấy có chút kỳ hoặc, Triển Chiêu hỏi chú Thất, “Hai người bọn họ ở trên núi bao lâu rồi? Trên núi nhiều cây sói như vậy, người có thể ở lại sao?”

“Ai...” Ông lão lắc đầu, nói, “Chúng tôi lúc đó nếu như mà nghĩ được như vậy, hỏi thêm một câu, sẽ không xảy ra chuyện sau này.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chau mày, ý thức được kế tiếp có khả năng sẽ xảy ra chuyện gì đó khủng khiếp.

“Người khi đó, đều tốt đến mức có chút ngu ngốc.” Ông lão thở dài, nói, “Thấy hai đứa trẻ trôi giạt khắp nơi lại ăn ở khổ cực như vậy, mọi người cho bọn chúng ăn uống, lúc đó trong thôn không ít những người phụ nữ lớn tuổi không có con, liền để cho bọn chúng ở lại, coi như con mà nuôi dưỡng.”

“Sau đó?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có chút khó chịu, hai người kia tuy rằng lai lịch bất minh, nhưng không đến mức tội ác tày trời hại thôn dân thiện lương như thế?

“A...” Ông lão cười gượng hai tiếng, nói, “Hai tên đó căn bản không phải người a!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy nghe cứ rợn người thế nào ấy.

Từ Bảo cũng hỏi, “Chú, không phải người là vật gì vậy a? Yêu quái sao?”

“Các cậu có biết hay không, bọn chúng là hai tên ăn thịt người!” Ông lão cười khanh khách nói, “Sau một trận đó, người già trong thôn luôn xấu hổ... Hơn nữa mất tích đại thể là mấy đứa trẻ và người già... Chúng tôi cho rằng trên núi còn có sói, sau đó mới cảm thấy không đúng, người thu dưỡng hai người anh em kia, rất nhiều ngày không thấy ra ngoài!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, hỏi, “Không phải là, cũng bị hai người đó ăn chứ?”

Ông lão thở dài, nói, “Chúng tôi lúc đó mới nghi ngờ a, sau đó mấy buổi tối, chúng tôi ghim súng canh giữ ở trên đường mai phục, ngay cạnh bụi cây cỏ đó.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay đầu lại liếc mắt nhìn bụi cây cỏ, chợt nghe ông lão tiếp tục nói, “Hai anh em đó, thực sự đi ra, bọn họ hơn phân nửa buổi tối là lang thang trên đường, một người trong chúng tôi đứng cầm đi ra làm mồi, để hai người bọn chúng cắn, sau đó chúng tôi lao ra, đánh chết cả hai đứa.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thanh hỏi, “Vậy sau đó có điều tra chưa? Có đúng hai người bọn họ giết người hay không?”

“Có.” Ông lão gật đầu, nói, “Chúng tôi vào nhà bọn chúng, trong đó bày bừa loạn thất bát tao gì đó, mảnh gỗ khắc thành hình dạng giá chữ thập, còn có chút cổ cổ quái quái gì đó chúng tôi cũng không biết, sau đó chính là vài thi thể.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, truy hỏi, “Những thứ kia đâu?”

Ông lão lắc đầu, nói, “Đốt rồi.”

“Đốt?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời cảm thấy đáng tiếc, nếu như giữ đến bây giờ, nói không chừng có thể nghiên cứu lai lịch hai người kia một chút, hình như không phải đơn giản chỉ giống như người điên như vậy, dù sao hành vi của người điên sẽ không có trật tự như vậy. Còn có giá chữ thập ông lão nhắc tới và những thứ khác, cùng sát thủ hút máu có một vài điểm tương tự, bởi vậy rất có thể là một đầu mối quan trọng.

“Đúng vậy chú.” Từ Bảo cũng nói, “Các chú lúc ấy sao lại không giữ lại những thứ đó? Hoặc là báo cảnh sát đến xử lý một chút chứ.”

“Báo cảnh sát?” Ông lão cười, nói, “Lão tử chính là dân binh đây, còn báo cảnh sát gì nữa?”

Mọi người nhìn nhau, nghĩ điều này cũng đúng.

“Lúc ấy cổ hủ, dã đảo tất cả yêu ma quỷ quái, loại chuyện quỷ không ra quỷ thần không phải thần này, chúng tôi sao dám truyền ra bên ngoài a!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, cảm thấy ông lão nói cũng có lý, liền hỏi, “Sau đó các vị liền chôn cất hai người đó?”

“Ừ.” Ông lão gật đầu, nói, “Chôn ngay tại chỗ bụi cây cỏ, lúc này, cả thôn mới khôi phục lại bình tĩnh, không còn xảy ra chuyện gì nữa.”

“Ngoại trừ Trương Miêu Miêu?” Triển Chiêu hỏi.



Ông lão nghe được Trương Miêu Miêu, vùng xung quanh lòng mày nhú vào thật sâu, nói, “Cái con bé đó a... Ai, tôi đã nói với A Thiên bao nhiêu lần rồi, đứa con gái đó không tốt a, nó vẫn không nghe tôi, uống mạng.”

“Vì sao nói Trương Miêu Miêu không tốt?” Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ hỏi.

Ông lão trầm mặc một chút, nói, “Tôi thấy a, đứa con gái đó, đeo dây chuyền hình giá chữ thập a!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sốt, mở to hai mắt, hỏi, “Là giống với những gì hai anh em đó để lại mà các vị thiêu hủy sao?”

“Ừ.” Ông lão gật đầu, Triển Chiêu lấy ra quyển sổ ghi chép tùy thân mang theo và bút, hỏi ông lão, “Lão Thất, ngài có thể đại thể giúp chúng tôi phác họa lại một chút hay không?”

“Vẽ lại a?” Ông lão run rẩy tiếp nhận bút, nói, “Tôi không biết vẽ a...”

“Tùy tiện vẽ lại là được, chỉ cần có hình dạng.” Triển Chiêu nói.

“Được.” Ông lão híp mắt, nhẹ nhàng cầm bút vẽ một chút vào cuốn sổ, giao cho Triển Chiêu, nói, “Có lẽ là dạng này, một giá chữ thập, có một con rắn quấn trên đó.”

“Hả?” Từ Bảo có chút giật mình nhìn qua, nói, “Sao lại thấy nhìn quen mắt a?”

“Anh ở đâu đã gặp qua sao?” Triển Chiêu giương mắt nhìn Từ Bảo.

Từ Bảo sờ sờ đầu, hình như là nghĩ không ra, chú Thất lắc đầu, nói, “Không có khả năng ... Chúng tôi lúc đó chỉ có mấy người dân binh thấy, để không ọi người biết, đều hỏa thiêu hết, những người dân binh năm đó theo tôi cùng đi đều đã chết hết, chỉ còn lại mình tôi.”

“Hả... Vậy nói không chừng là tôi nhìn lầm rồi.” Từ Bảo sờ sờ đầu.

Triển Chiêu cầm cuốn sổ qua nhìn một chút, nhú mày, hỏi ông lão, “Ông là nghĩ, Trương Miêu Miêu có vật giống thế, nên có khả năng có quan hệ với hai anh em kia?”

Ông lão thở dài, “Năm đó chúng tôi nhớ lại chuyện cũ, thực sự rất sợ a, biết Trương Miêu Miêu bị cắn, chúng tôi lại càng sợ, mặc kệ thế nào, đều phải đánh đuổi cô ta, nói cách khác, bây giờ nếu như trở thành quái vật, chúng tôi cũng không có súng để có thể giải quyết bọn họ!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, chuyện sau đó, chú Thất cũng nhớ lẽ tẻ một chút, cũng không quan trọng lắm, Triển Chiêu nhìn chằm chằm na hai phần mộ nửa ngày, nói, “Tiểu Bạch, chúng ta đào thi thể lên chứ?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Cậu là nói, cầm về cho Công Tôn khám nghiệm?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Tuy rằng chỉ còn lại có xương, bất quá cũng có thể có đầu mối.”

“Để tôi gọi điện gọi người đào.” Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại thông báo người của khoa giám định đưa người đến, bốc hai phần mộ ra, vừa cười nói, “Công Tôn chắc chắn sẽ phát điên vì vui.”

Triển Chiêu cũng cười, lúc này, chợt nghe từ xa có người chạy tới, hét, “Sếp, tiến sĩ Triển!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, thấy Mã Hán và Lạc Thiên chạy lại, Lạc Thiên hoàn đang cầm một hộp bao bằng giấy báo, không biết là cái gì.

“Thế nào rồi?” Triển Chiêu hiếu kỳ nhìn cái hộp giấy.

Lạc Thiên thấy phía sau hai người còn có một ông già, bèn nói, “Chúng tôi đã hỏi xong, sếp, Tương Bình vừa nói, bên trong con chip Triệu Tước gửi, có gì đó rất ghê gớm, kêu chúng ta nhanh trở về.”

“Thực sự?” Triển Chiêu cả kinh.

Bạch Ngọc Đường vốn biết, trên đời này không có chuyện gì, so với hai chữ Triệu Tước mà có thể khiến cho Triển Chiêu hứng thú, bèn nói, “Trở về thôi.” Nói xong, cùng mọi người, từ biệt Từ Trung Từ Bảo, lên xe.

Trên xe, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mới biết được Lạc Thiên cùng Mã Hán đào mộ Từ Thiên lên, lấy ra hủ tro.

Lúc hai người lấy ra cái dây chuyền kia, sững sốt, nghĩ tới bức vẽ kia của ông lão, hơn nữa cũng hiểu vì sao Từ Bảo nói nhìn quen mắt, tất nhiên là thấy qua di vật của Từ Thiên, thế nhưng thời gian đã lâu, không nhớ gì cả.

“Tương Bình tra được gì?” Triển Chiêu hỏi, “Nguồn gốc hình vẽ này?”

“Đúng.” Mã Hán gật đầu, đem tin nhắn Tương Bình gửi tới cho Triển Chiêu nhìn.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt của Triển Chiêu nghi hoặc, liền vươn qua hỏi.

“Hình vẽ này, là gia huy của một gia tộc thần bí của Châu Âu.” Triển Chiêu nói, “Gia tộc này một trăm năm trước suy tàn, sau đó bị giáo hội tiêu diệt. Sau đó, chuyện về bọn họ được viết thành tiểu thuyết... Gia huy này, là hình bìa của cuốn tiểu thuyết lúc đó.”

“Tiểu thuyết tên là gì?” Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ hỏi.

Triển Chiêu nhìn tên cuốn sách trên hình, một lúc lâu mới tiếp tục, “Quái vật.”

[1] Sông Áp Lục : là con sông hình thành biên giới tự nhiên giữa hai quốc gia Trung Quốc và Bắc Triều Tiên. Tên của con sông bắt nguồn từ tiếng Mãn Châu có nghĩa là “ranh giới giữa hai cánh đồng”.

## 237. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 16

Chương 16 : Con chip

“Còn có a.” Mã Hán cũng gật đầu, “Vì sao Trương Miêu Miêu đã có cái mặt dây này, nhưng lại còn bị tập kích.”

“Quý dị nhất chính là, Trương Dĩnh và Trương Miêu Miêu hai người vì sao khuôn mặt...” Bạch Ngọc Đường thở dài.

“Được rồi.” Triển Chiêu đột nhiên lấy điện thoại trong túi ra, dò tìm trong danh bạ điện thoại, tìm được số đem đó Trương Dĩnh cho anh để liên lạc.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Không phải đã nói Tương Bình tra qua rồi sao, nói trạng thái điện thoại ngoài vùng phủ sóng không có cách nào mà tra xét?”

Triển Chiêu cầm lấy điện thoại di động, nói, “Không đúng a, thử nhìn xem.” Nói rồi, ấn gọi dây số.

Điện thoại im lặng một lúc, đột nhiên, truyền đến tiếng “Tút ~ tut ~”, hơn nữa không phải âm máy bận.

Triển Chiêu ấn loa ngoài, mọi người thoáng chốc liếc mắt nhìn nhau, kinh ngạc nói không ra lời.

Reo được ba hồi, chợt nghe từ đầu kia có người bắt điện thoại, truyền đến một giọng nói nữ quen thuộc, “Tiến sĩ Triển?”

Triển Chiêu sững sốt một hồi, chợt nghe từ đầu kia lập tức truyền đến tiếng Trương Dĩnh cười khẽ, hỏi, “Làm sao vậy? Có chuyện gì muốn tìm tôi?”

“À...” Triển Chiêu còn chưa nói, chợt nghe Bạch Ngọc Đường hỏi, “Trương Miêu Miêu cô có biết không?”

Đầu kia Trương Dĩnh sững sốt một chút, một lúc lâu mới nói, “Các vị hành động thật nhanh, không hổ là tinh anh.”

“Cô biết bà ta sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Các vị đã đến thôn?” Trương Dĩnh hỏi ngược lại.

“Đúng, chúng tôi vừa trở về.” Triển Chiêu nói, “Còn thấy được hai phần mộ.”

Trương Dĩnh nhẹ nhàng thở dài, mới hỏi, “Mẹ vẫn khỏe chứ?”

Triển Chiêu trả lời xong từ khỏe, mới sững sốt, cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau... Trương Dĩnh gọi cái gì? Mẹ ư?

Trương Đình trầm mặc một hồi, nói, “Các anh hai người làm ơn, giúp tôi và A Thiên chiếu cố người mẹ già ấy một chút.”

“Cô là...” Triển Chiêu nhú mày, “Cô là Trương Miêu Miêu?”

Trương Đình nở nụ cười một tiếng, hỏi, “Làm sao vậy? Ảnh chụp đã xem qua, còn nghi ngờ?”

“Dáng vẻ của cô không giống như người đã năm mươi tuổi a.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Bởi vì tôi giữ gìn tốt chứ sao?” Trương Đình lại bắt đầu đùa.

“Cô vì sao không già đi?” Triển Chiêu hỏi, “Còn có, Từ Thiên thật sự đã chết sao? Đêm đó tập kích cô đến tột cùng là ai?”

Trương Đình nghe Triển Chiêu nói xong, mới nói, “Các vị muốn biết, nhớ rõ là tôi đã cho các vị cái danh sách chứ? Giúp tôi báo thù, sau đó... Tôi sẽ nói cho các vị tất cả!” Nói xong, cúp điện thoại.

Triển Chiêu gọi lại, đã thành dãy số không thể tìm được.

“Hô...” Buông điện thoại, mọi người nhìn nhau, Lạc Thiên chuyên tâm lái xe, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, lại là cau mày trầm tư.

Vậy cũng không tránh khỏi, một chút quá mức quỷ dị.

Khi trời tối đen, Triển Chiêu bọn họ về tới SCI, quả nhiên, tất cả mọi người vẫn ở đây, còn gọi thức ăn ngoài về. Triển Chiêu bọn họ đã sớm đói bụng, tìm được gì ăn liền vui mừng tống vào trong miệng, Triển Chiêu vừa nhai vừa hỏi, “Tương Bình, có cái gì trong con chip?”

Tương Bình mở máy vi tính, hỏi Triển Chiêu, “Các anh vừa ăn vừa xem, hay ăn xong rồi xem? Rất ảnh hưởng đến sự ngon miệng a!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu nói, “Yên tâm, tôi thần kinh thép! Chiếu đi!”

Tương Bình gạt đầu, mở máy vi tính, chỉ thấy bên trong là ba đoạn video, tên một đoạn viết 1980, một đoạn khác là 1990, đoạn thứ ba là 2000.

“Mỗi đoạn là mười năm sao?” Triển Chiêu nhìn một chút, gạt đầu với Tương Bình.

Tương Bình nhấp mở đoạn video thứ nhất.

Chỉ thấy đó là một đoạn phim đen trắng, nhìn vào kết cấu, là phim nhựa.

Trong video hình ảnh đầu tiên là một nhóm trẻ con đang đá cầu, bọn nhỏ ha ha cười, Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn, nhìn không ra một nguyên nhân gì. Đoạn video bọn nhỏ đá cầu bị cắt, ống kính lia từ bên ngoài chuyển vào bên trong, một chàng trai tuổi còn trẻ đang tập luyện chiến đấu, người này có lẽ hơn hai mươi tuổi, vóc người vô cùng tốt, vẻ ngoài cũng chấp nhận được. Rất nhanh, hình ảnh này cũng biến mất, đổi thành hình ảnh thứ ba, là một thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, đang ngồi ở trước gương chải đầu, thiếu nữ đó vóc người thướt tha, ngọt ngào xinh đẹp. Hình ảnh cuối cùng, là một người đàn ông đưa lưng về phía màn ảnh uống trà, kiểu tóc và trang phục của hắn khiến mọi người không khỏi nhớ tới Marlon Brando năm đó diễn vai Bố già, ưu nhã ngồi trên ghế màu trắng, trên tay bưng tách cà phê màu trắng.

“Tiểu Bạch, nhìn cái nhẫn trên tay hắn kia!” Triển Chiêu chỉ chỉ ngón tay người nọ, chỉ thấy trên ngón tay cái hắn, mang một cái nhẫn rất lớn.

“Dừng hình!” Triển Chiêu nói với Tương Bình.

Tương Bình dừng hình ảnh lại, Triển Chiêu vươn qua nhìn, nói, “Có thể phóng đại hình ảnh không? Tôi muốn nhìn cái nhẫn trên tay hắn.”

Tương Bình gạt đầu, phóng đại hình ảnh, mọi người thấy cái nhẫn... Chỉ thấy chính giữa cái nhẫn, có hoa văn, hình giá chữ thập, có một con rắn quấn quanh.

“Giống cái này.” Mã Hán lấy cái vòng trang sức ra.

Công Tôn thấu gật đầu, nói, “Dựa theo phân tích hình thể và tay của hần, người này hần là không phải người Châu Á, tương đối giống người da trắng, tóc cũng không phải màu đen, bất quá nhìn không ra là màu gì, có thể là nâu, cũng có thể là nâu nhạt hoặc nâu sẫm, không có cách nào nhận rõ, bởi vì là phim trắng đen.”

Tất cả mọi người chú ý thấy, bối cảnh trong mấy đoạn video này, hình như đều là ở cùng một chỗ, đó là một trang viên khá lớn, xa xa có căn nhà màu trắng, một tòa biệt thự loại nhỏ, thiết kế giản đơn nhưng khá lớn, có sân cỏ rất rộng.

Tương Bình tua hình về trước, chỉ thấy bọn nhỏ trên sân cỏ đá cầu, xa xa có thể thấy người đàn ông uống trà kia.

“Có thể thấy rõ hơn không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Có chút khó.” Tương Bình tận lực tăng chất lượng hình ảnh, cuối cùng, mọi người thấy rõ hình dáng... Đúng là giống người nước ngoài, thể nhưng cụ thể hình dáng thì nhìn không rõ lắm.

Chàng trai luyện tập chiến đấu đang đắm bao cát, hần là ở trong phòng lầu một, xuyên qua cửa sổ xuống, có thể thấy đám trẻ con xa xa đang chạy nhảy.

“Dựa theo kết cấu ngôi nhà, hần là không phải ở trong nước.” Mã Hán nói, “Thập niên 80, trong nước rất khó tưởng tượng có thể có căn nhà như vậy.”

“Ừ, Đúng thế.” Tương Bình gật đầu, nói, “Em vừa lấy cảnh tượng đặc thù xuống, phong cách kiến trúc trong hồ sơ, không có kiến trúc nào cùng loại, mặt khác, em nghi ngờ đây là ở trên một trên đảo nhỏ.”

“Đảo nhỏ?” Triển Chiêu hiểu kỳ.

“Vâng.” Tương Bình dừng hình tại thời điểm thiếu nữ kia trang điểm, phóng lớn ảnh ngược cảnh trí ngoài cửa sổ, chỉ thấy xa xa là một mảng biển xanh...

“Hả?” Triển Chiêu đột nhiên há một tiếng.

“Làm sao vậy?” Mọi người nhìn anh.

“À...” Triển Chiêu chỉ chỉ hình ảnh, hỏi, “Đây là mặt gương có đúng hay không?”

“Ừ.” Mọi người gật đầu.

“Hình ảnh là quay từ chính diện gương?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Đúng vậy...” Bạch Ngọc Đường đột nhiên hiểu rõ ý Triển Chiêu, hỏi, “Vậy người quay là ai? Vì sao không xuất hiện trong gương?”

Tất cả mọi người sững sốt, tỉ mỉ nhìn một lúc lâu, phát hiện vấn đề này rất đúng! Không có người quay!

“Quá tà môn!” Công Tôn vuốt cằm, hỏi, “Là bởi vì camera ẩn hình hay là...”

“Trừ phi, là quay thông qua một góc khác ... Trước camera dùng một vài cái gương các loại phản xạ hình ảnh.” Triển Chiêu có chút đau đầu nói, “Tôi chưa ghét đề tài hình học!”

“Một đoạn video này chỉ là quay bốn cảnh như thế sao?” Triển Chiêu hỏi Tương Bình.

“Vâng.” Tương Bình gật đầu, mở cái kế tiếp.

Mọi người tĩnh tâm lại xem kỹ.

Chỉ thấy video thứ hai cũng là trắng đen, ban đầu, là một đám thiếu niên, bọn họ cầm dao trên tay, trên người mặc trang phục đặc biệt, ... Bên chân bày rất nhiều xác động vật, hần là đang săn thú, bối cảnh đã thay đổi, là ở trong một khu rừng nhiệt đới.

Mọi người đang muốn nhìn kỹ, đột nhiên, chợt nghe “loảng xoảng” một tiếng.

Tất cả mọi người cả kinh, quay đầu lại, chỉ thấy Lạc Thiên không cẩn thận kéo cái khăn bàn xuống đất, Bạch Ngọc Đường hỏi anh, “Làm sao vậy?”

Lạc Thiên chỉ vào mấy người thiếu niên này, nói, “Săn trong rừng, tôi khi đó cũng từng làm qua... Còn có... Mấy người thiếu niên này, chính là mấy người vừa đá cầu kia!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trước đều ngoảnh lại quan sát động tác của mấy người thiếu niên, thật đúng là không lưu ý tướng mạo mấy người thiếu niên này, Tương Bình cắt hai đoạn video chiếu lên cùng nhau, đồng thời tiến hành so sánh chuyên nghiệp, xác định —— cùng người!

“Lạc Thiên lợi hại!” Công Tôn cười nói, “Chúng tôi nhìn ba lần mới phát hiện .”

“Vì sao?” Triển Chiêu khó hiểu mở to hai mắt, hỏi, “Vì sao năm 1990 và năm 1980, mười năm mà những người thiếu niên đó không cao lớn lên?”

“Xem tiếp đi.” Công Tôn vỗ vỗ vai Triển Chiêu, nói, “Thứ kinh khủng còn ở phía sau!”

Tương Bình tắt chế độ dừng hình ảnh, ấn nút tiếp tục chạy, không bao lâu, thấy một chàng trai còn trẻ xuất hiện trong video, anh ta đang cùng vài người còn sống đánh nhau, cầm trên tay con dao ngắn, sau một hồi tranh đấu, chém giết ba người bao vây anh ta, máu tươi một mảng, chính là chàng trai trẻ tuổi liên tục tập luyện trong đoạn video thứ nhất. Không già đi chút nào, trái lại càng thêm cường tráng trẻ tuổi.

“Thân thủ của anh ta rất tốt!” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Có thể không được sao?” Triển Chiêu cười khở, “Luyện tập mười năm đó.”

Chuỗi hình thứ ba, là một thiếu nữ, vẫn như trước đang trang điểm, bất quá đổi sang trang phục thịnh hành năm 90, vẫn như cũ là thanh thuần ngọt ngào như vậy, chỉ là trong ánh mắt, không khí trầm lắng.

Loạt hình cuối cùng, vẫn như cũ là một người đàn ông quay lưng vào ống kính uống trà, chỉ là lần này ghé ngồi thành ghế gỗ lim, khăn cũng biến thành màu đen cà phê, trên tay vẫn đeo cái nhẫn như cũ.

“Các cậu chú ý nhìn!” Công Tôn nói Tương Bình dừng hình, nói, “Ngón tay đeo nhẫn của hắn... Da có sản sinh biến hóa nhất định, còn có tai và độ dày của tóc... Người này già đi!”

Tất cả mọi người gật đầu, đúng vậy!

“Phía dưới là đoạn video cuối cùng.” Tương Bình sắc mặt nghiêm trọng nhấp vào đoạn video cuối, mới quay đầu lại nhìn mọi người, nói, “Các anh chuẩn bị sẵn sàng, khá là thử thách thần kinh đó!”

Triển Chiêu gật đầu, chỉ thấy loạt hình thứ nhất... Xuất hiện chính là một đám người lùn cổ quái, bọn họ già đến da toàn thân đều nhăn nheo, thể nhưng vóc người lại thấp bé như tuổi niên thiếu.

Tương Bình như trước dùng kỹ thuật so sánh, nói, “Những người này, là hình dạng mấy người thiếu niên lúc bảy mươi tuổi mới có, thể nhưng khung xương không phát triển, nói chung... Là dị tật dài!”

“Làm sao có khả năng.” Triển Chiêu nhíu mày, “Nếu là tính theo năm, những đứa trẻ này cũng chỉ tối đa hơn ba mươi tuổi, làm sao thoáng chốc khoảng cách lại lớn như vậy?”

“Đây đúng thật là chất lượng cuộn phim quay năm 2000.” Tương Bình nói, “Em đã kiểm tra rồi, kỹ thuật tuyệt đối không có cách nào làm giả.”

“Loạt hình tiếp theo đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Tương Bình tiếp tục chạy hình, người đàn ông hung hãn cường tráng kia, đã già đến xụi lơ ở trên ghế, mà cô gái mỹ lệ kia cũng già thành một bà lão tám mươi tuổi đầu đầy tóc bạc.

“Nhìn loạt hình cuối cùng xem!” Công Tôn nhắc nhở.

Chỉ thấy một bóng người xuất hiện ở trong ống kính, đó là một bóng người phía sau nhìn chỉ có hơn hai mươi tuổi rần rở, trang phục tương tự người trước đó đưa lưng về phía màn ảnh uống trà, phía sau mu bàn tay, trên ngón tay cái tay có cái nhẫn.

“Em đã dùng kỹ thuật so sánh!” Tương Bình nói, “Chính là người đó!”

“Hắn ta lúc trẻ?” Triển Chiêu hỏi.

Tất cả mọi người gật đầu, Triệu Hổ kéo kéo Mã Hán, nói, “Anh xem, có đúng rất quỷ dị hay không?”

Mã Hán gật đầu, Lạc Thiên cau mày, Bạch Ngọc Đường lại thở dài, nói, “Vì sao mười năm trước không già, mười năm sau lại già thành như vậy?”

“Hình như là chứng bất lão, sau đó giống như chuyển hóa thành chứng sớm già.” Công Tôn nói.

“Có loại bệnh này sao?” Triệu Hồ hiếu kỳ hỏi Công Tôn.

Công Tôn gật đầu, “Đúng thật là có, thế nhưng là hiếm, hơn nữa bệnh chứng cùng những cái này cũng không giống toàn bộ.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, lấy điện thoại ra, tìm số mà Triệu Tước đã từng cho anh, gọi điện.

Điện thoại reo hai hồi, được người bắt, chợt nghe giọng nói đặc biệt, mơ hồ của Triệu Tước truyền đến, “Chiêu?”

Triển Chiêu bị gọi thế vô thức run lên, nói, “Đúng có gọi thân thiết như vậy, trong con chip ông gửi tới là cái gì? Những người đó vì sao ban đầu thì không già, sau đó lại già sớm?”

Triệu Tước cười cười, nhàn nhạt phun ra vài từ, “Bọn chúng... Là thứ phẩm bỏ đi.

## 238. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 17

Chương 17 : Gặp mặt

“Thứ phẩm bỏ đi?” Triển Chiêu không rõ, hỏi, “Có ý gì?”

Triệu Tước cười nhẹ một tiếng, nói, “Không nói cho cậu.”

“Ông...” Triển Chiêu có chút tức giận, dè dặt giọng nói, “Sao ông lại không nói? Còn có chuyện việc này có quan hệ gì với ông hay không?”

“À...” Triệu Tước suy nghĩ một chút, nói, “Không thể hoàn toàn nói có cũng không thể hoàn toàn nói không có, nói không có thì cũng có một chút như vậy, bất quá nói có cũng không phải thực sự có, nói chung rất khó nói là có hay không có, có thì có mà không có thì cũng không có, có thể nói là có, cũng có thể nói là không có.”

Triệu Tước nói cho hết lời, Triển Chiêu sững sốt một hồi, lòng có chút bội phục, vốn đã nghĩ bản thân mình khi nói đã đạt tới cực hạn khó có thể lý giải rồi, không nghĩ tới Triệu Tước càng mạnh hơn, còn không nói tiếng người luôn! Không phải, là nói thứ tiếng nhân loại nghe không hiểu.

“Ông nói tiếng Trung được không?” Triển Chiêu ghen nửa ngày bật ra một câu, những người nghe được bên cạnh thiếu chút nữa ngã rạp hết, cùng có một ý niệm trong đầu —— vị này cũng có ngày hôm nay ư?!

Triệu Tước thở dài, nói, “Gặp mặt rồi nói đi.”

“Gặp mặt?” Triển Chiêu sững sốt, hỏi, “Ông đang ở trong thành phố S?”

“Ừ.” Triệu Tước gật đầu, nói, “À... Bất quá cậu không thể đưa nhiều người theo, cậu có thể đến, sau đó tiểu lão hồ Bạch gia cũng có thể đến... Ừ, con thỏ nhỏ kia cũng có thể đến.”

“Con thỏ nào?” Triển Chiêu có chút khó hiểu.

“Là con thỏ nhỏ rất khả ái của Bạch gia đó.” Triệu Tước cười cười, nói, “À, được rồi, đưa vị pháp y của SCI cậu tới luôn, đến lúc đó sẽ có ích.”

“Hà?” Triển Chiêu lại càng khó hiểu.

Triệu Tước suy nghĩ một chút, nói, “Bằng không thì đưa cả bán thành phẩm kia đến luôn đi.”

Triển Chiêu khẽ nhú mày, hỏi, “Ông nói ai?”

Triệu Tước nở nụ cười, nói, “Cậu thông minh như vậy, không cần tôi nói rõ ràng như vậy chứ?” Nói xong, lại bổ sung một câu, nói, “Địa chỉ tôi lát nữa sẽ gửi qua điện thoại di động cho cậu, đúng rồi... Nhà của tôi có nuôi sư tử con đó.”

Triển Chiêu nghiêng răng kèn kẹt, tại trong bụng “ân cần thăm hỏi” ông bà tổ tiên Triệu Tước đến tận tông chi nguyên thủy.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu như vậy lại rất vui, y như con mèo xù lông, bèn nói, “Miêu nhi, ông ta nói cái gì?”

“Nói chúng ta đến chỗ ông ta nói chuyện.” Triển Chiêu nói.

Bạch Ngọc Đường giật mình mở to hai mắt nhìn.

Không bao lâu, địa chỉ được gửi đến, ở một hoa viên khu biệt thự ngoại ô thành phố S.

Triển Chiêu nhìn xung quanh một chút, nói, “Công Tôn, Lạc Thiên hai người theo tôi và Tiểu Bạch đi, đứng rồi, Bạch Trì đâu?”

“Đến thư viện rồi.” Triệu Hồ nói, “Nói là đi tra tài liệu.”

“Chúng ta lái xe đến đón em ấy được rồi.” Bạch Ngọc Đường nói, cầm lấy áo khoác, phân phó những người khác tiếp tục tra án, còn mình đưa nhóm Triển Chiêu, đi xuống lầu.

Trên đường không nói chuyện, khi mọi người đón được Bạch Trì, liền đi tới địa điểm theo địa chỉ Triệu Tước đưa.

Chưa vào vội, mọi người trước tiên ngẩng đầu chiêm ngưỡng tòa biệt thự nguy nga như cung điện một chút... Không phải, đứng ra mà nói, là một pháo đài được rào quanh bởi một hoa viên kiểu châu Âu.

“Wow...” Bạch Trì hình như có chút cảm khái, nói, “Triệu Tước có nhiều tiền như thế sao?”

Triển Chiêu hí mắt nhìn một chút, nói, “Ông ta có lẽ là thối miên chủ nhân tòa nhà này, sau đó ngầm chiếm tài sản người ta.”

Vừa dứt lời, chợt nghe từ một máy khuếch đại âm thanh loại nhỏ ở chuông cửa điện tử truyền đến giọng Triệu Tước, “Con mèo họ Triển, cậu sau lưng nói tôi nói xấu gì đó?”

Triển Chiêu sững sốt, không phát hiện vốn mở chuông điện tử ở cửa, bên ngoài nói bên trong có thể nghe, có chút xấu hổ.

Lúc này, “Click” một tiếng, cửa mở, giọng Triệu Tước lại truyền ra, nói, “Vào đi, lái xe vào luôn, đừng có ngừng ở bên ngoài.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, lái xe đi vào, cửa đóng, mọi người xuống xe.

Năm người dọc theo con đường trải đầy cát mịn nhỏ mà đi, Công Tôn nhìn chằm chằm lớp cát trên mặt đất một chút, nói, “Là cát trắng Maldives đấy, cảm giác thật mềm mịn.”

Triển Chiêu nhú mày, nhủ thầm Triệu Tước muốn bọn họ đến nơi này để làm gì, khoe của sao?

Bạch Ngọc Đường đưa tay kéo kéo Triển Chiêu, thấp giọng nói, “Miêu nhi đừng căng thẳng như vậy, cậu cũng biết ông ta thích trêu cậu, cậu còn hưởng ứng ông ta?”

Triển Chiêu bốt càu kỉnh một chút, không nói, nói chung cứ có quan hệ tới Triệu Tước, anh sẽ rất dễ phát hỏa.

Rất nhanh, phía trước xuất hiện một giải đất tương đối rộng, một bãi cát dài màu trắng, ở giữa bày một cái bàn bãi biển màu trắng, bốn phía có ghế, Triệu Tước mặc y phục màu trắng ngồi ở trên ghế, uống trà.

Triển Chiêu chú ý thấy bên người ông ta đặt một giá vẽ, trên giá bày một bức vẽ được phân nửa, phỏng theo một bức tranh cổ điển, gần như giống như đúc với bức họa gốc. Mọi người trong lòng phải tán thán, ở phương diện hội họa, Triệu Tước tuyệt đối là một thiên tài, ông khiến người ta có một loại cảm giác, người này mà dùng màu làm giả đồng nhân dân tệ thì có thể khó mà phân biệt được thật giả.

Trên mặt cát cạnh giá vẽ, có hai đứa trẻ ngồi, một là bé trai, một là bé gái, bé trai mặc áo sơ mi trắng và quần yếm nhỏ, bé gái lại mặc một thân váy áo màu đỏ, đi giày màu đỏ. Hai bé đều rất khả ái.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy bé trai nhìn có chút quen mắt, Triển Chiêu nhẹ nhàng mà nói với anh —— Phương Hành.

Bạch Ngọc Đường phản ứng rất mạnh, đứa bé này là Phương Hành con của Phương Ác [1], bạn học trước đây của Dương Dương, sau đó mất tích.

Triệu Tước ngẩng mặt lên, nhìn mọi người một chút, mỉm cười, nói, “Ngồi đi.”

Chờ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, Triệu Tước xoay mặt nhìn hai đứa trẻ, nói, “Bảo bối, các con nên vào phòng luyện đàn đi.”

“Ừ... Chơi một lúc nữa cơ.” Hai đứa bé làm nũng với Triệu Tước.

Triệu Tước mỉm cười, nói, “Ngoan, luyện đàn trước, rồi ta nói quần gia chuẩn bị cho các con trà bánh ngon nhé, bánh anh đào có được hay không?”

“Được!” Hai đứa bé nghe thấy trà bánh liền hăng hái, vui vẻ đứng lên, đi tới trước mặt Triệu Tước, nhón ngón chân thơm một cái bên má ông ta, sau đó cười đùa chạy vào trong nhà.

Triển Chiêu bọn họ nhìn nhau, Triệu Tước đang làm xiếc gì đây, dáng vẻ của ông ta giống như một người cha nhân từ.

Lúc này, một ông già người nước ngoài đầu bạc trắng mặc âu phục phẳng phiu, cùng một nữ hầu, bưng trà đi tới.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, nhủ thầm thảo nào Triệu Tước trong khoảng thời gian này vô thanh vô tức, ra là ở chỗ này nghiện luôn rồi, còn có quần gia và nữ hầu nữa, nói thẳng thì đừng gọi Triệu Tước nữa, gọi là Triệu bá tước đi.

“Chocolate nóng Lava.” Triệu Tước đưa cho Bạch Trì một cái bát tinh xảo màu trắng, bên trong có chocolate nóng bỏ thêm kem đậm đặc, đưa thêm một cái thìa bạc tinh xảo vào tay Bạch Trì, “Vị rất tuyệt.”

Bạch Trì có chút đỏ khốc đỏ cười nhìn Triệu Tước, ông ta sẽ không xem cậu như một đứa con nít chứ, tất cả mọi người uống hồng trà, còn cậu lại ăn bánh chocolate nóng?

“Chúng tôi không phải đến uống trà nói chuyện phiếm.” Triển Chiêu nói, “Là để hỏi ông về mấy video bên trong con chip, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Triệu Tước suy nghĩ một chút, nói, “À... Không cần ngồi xuống mới bàn chính sự được sao.”

Triển Chiêu nhìn ông ta, “Chúng tôi chính là vì bàn chính sự mới tới.”

“Thật không?” Triệu Tước có chút tiếc nuối nói, “Thế nhưng hình như nó muốn chơi với cậu một chút đó.”

Triển Chiêu sững sốt, lúc này, mới cảm giác có cái gì đó đang dụi vào cẳng chân mình, cúi đầu nhìn...

Bạch Ngọc Đường liền thấy biểu cảm trên mặt Triển Chiêu đang đấu tranh dữ dội, bởi vì bên chân anh, không biết từ lúc nào một con sư tử con thuần trắng đã chạy tới, đang không ngừng dụi dụi, vẫy đuôi, con sư tử con này nhiều nhất chỉ mới có hai ba tháng tuổi, thực sự rất dễ thương.

“Wow, dễ thương quá nha!” Bạch Trì nhìn chằm chằm con sư tử con rồi nhìn lên, cười nói, “Giống như Lisbon đều sư tử đực màu trắng.”

Triển Chiêu cố sức nhẫn nại để mình không nhìn con sư tử con đó, Triệu Tước đã nằm sấp ở trên bàn cười.

Bạch Ngọc Đường nhịn không được, đưa tay, bế con sư tử con lên, để vào trong lòng Triển Chiêu.

Triển Chiêu đưa tay sờ sờ nó, sư tử con vươn đầu lưỡi hồng nhạt liếm tay anh hai cái, nóng nóng, hơn nữa còn thô ráp, cảm giác rất ngứa.

Biểu cảm trên mặt Triển Chiêu cũng lập tức mềm hoá xuống, đưa tay gỡ gỡ tai sư tử con, sư tử con ngứa, dùng chân trước ôm lấy đầu, cọ tai... Chỉ một động tác này, ngay cả Công Tôn và Lạc Thiên bên cạnh cũng bị chinh phục, đồng thanh —— dễ thương quá a!

Trên mặt Triển Chiêu, cũng rốt cục có chút nét cười.



Triệu Tước cười cười, bưng chén trà uống hồng trà, nói, “Từ từ trò chuyện... Các cậu muốn hỏi cái gì?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường nói, “Vì sao những người đó đầu tiên thì không già, sau lại sớm già, còn người đưa lưng về phía màn ảnh ... Là ai?”

“À...” Triệu Tước sờ sờ cằm, nói, “Nói như thế nào nhỉ... Lần này việc tôi điều tra có lẽ có một vài điểm trùng hợp với vụ án của các cậu, nên nghĩ cần phải tìm các cậu giao lưu một chút... Là về Trương Dĩnh.”

Tất cả mọi người sửng sốt, nhìn Triệu Tước, hỏi, “Trương Dĩnh? Chính là Trương Miêu Miêu sao?”

Triệu Tước gật đầu, nói, “Vốn là tôi dự định tìm được Trương Dĩnh, hỏi thăm một ít đầu mối, bắt quá quan hệ của cô ta tương đối phức tạp, gần đây chọc đến phiền phức cũng rất nhiều, bởi vậy tôi chỉ có thể thương lượng với cô ta, đầu tiên thay cô ta chăm sóc đứa con gái, chờ cô ta xử lý sự tình xong xuôi rồi nói sau. Bắt quá cô ta cùng lúc lại phải đối phó với lực lượng nhiều nơi, đúng là tương đối đau đầu, bởi vậy tôi nói cho cô ta tới tìm các cậu, hẳn là có thể giúp cô ta giải quyết một phần phiền phức.”

“Con gái cô ta?” Triển Chiêu giật mình, “Chính là cô bé mặc váy đỏ vừa này?”

Triệu Tước cười cười, nói, “Rất khả ái phải không? Nó tên là Từ Hiểu Hiểu.”

“Phương Hành đã ở đây?” Lạc Thiên hình như đối với chuyện này có chút lưu ý.

“Ừ.” Triệu Tước gật đầu, nói, “Phương Ác giúp tôi rất nhiều, đây là nguyện vọng của cậu ta, nên Phương Hành hiện tại là con nuôi của tôi, tôi sẽ chăm sóc nó đến khi trưởng thành, có thể tự lực cánh sinh, tốt nhất còn có thể tổ chức một hôn lễ cho nó.”

“Phương Ác đã chết?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thanh hỏi.

Triệu Tước bắt đầu cười cười, nói, “Không có cách nào a... Trên thế giới này, người tốt vĩnh viễn cũng không sống lâu bằng người xấu, các cậu xem tôi này, gây tai họa mà sống sót ngàn năm.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, không biết nên nói Triệu Tước khiêm tốn, hay là ông ta có năng lực tự hiểu đây.

“Ông vừa nói Trương Miêu Miêu đã bị áp lực nhiều mặt ... Ngoại trừ cô ta muốn chúng tôi đối phó những người đó ra, còn có người nào?” Triển Chiêu hỏi.

“À.” Triệu Tước khe khẽ thở dài, nói với Triển Chiêu, “Có một số việc, tôi thật không dám nói với các cậu, Khả Thiên và Duẫn Văn sẽ mắng tôi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có chút giật mình, có quan hệ tới hai người cha nhà mình.

“Ông và ba tôi đều còn trẻ như vậy, lẽ nào có quan hệ tới nội dung những thứ trong con chip?” Triển Chiêu hỏi.

Triệu Tước cười cười, không trả lời thẳng, chỉ là có vài phần mập mờ nói, “Cậu thông minh mà, chính cậu tự đoán xem.”

Triển Chiêu nhú mày, Triệu Tước mỗi lần nói đến chuyện này, đều là ý tại ngôn ngoại, năm đó đến tột cùng xảy ra cái gì?

“Được rồi, tôi cho các cậu xem vài thứ, các cậu đi theo tôi.” Nói rồi, Triệu Tước đứng lên, đồng thời xoay mặt nhìn Công Tôn, hỏi, “Ngài Pháp y, công cụ giải phẫu của cậu có mang theo không?”

Công Tôn sửng sốt, khe nhú mày, nói, “Pháp y cũng không phải người chuyên cạo đầu, ra ngoài thì đem theo công cụ gì?”

Tất cả mọi người xoay mặt nhìn Công Tôn, nhủ thầm anh không phải luôn tùy thân mang theo dao giải phẫu sao.

Triệu Tước nhìn chằm chằm Công Tôn sửng sốt một hồi, sau đó nở nụ cười, nói, “Thật thú vị, vậy cậu cứ dùng công cụ của tôi ở đây đi.” Nói, xoay người đưa mọi người, đi vào trong tòa biệt thự xa hoa kiểu pháp dài.

Triển Chiêu vốn định buông sư tử con xuống, thế nhưng nó nghiêng mình, mở to đôi mắt nhìn anh, hình như không muốn xuống, Triển Chiêu suy nghĩ một chút, quyết định cứ ôm nó đi thôi.

[1] nhân vật vụ 6

## 239. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 18

Chương 18 : Nhà cũ

Mọi người theo Triệu Tước cùng nhau đi vào tòa biệt thự giống hệt pháo đài. Tòa biệt thự này vô cùng đặc biệt, toàn bộ cấu tạo đều là kiểu Âu khá cũ kỹ, đèn treo bằng đồng thau theo kiểu giá cắm nến, tường được khắc trang trí, tranh vẽ, đồ điêu khắc tùy ý là có thể thấy được, còn có những người nữ hầu đang bận rộn đi ngang qua.

Công Tôn nhìn chằm chằm mấy bức giá kiêu Âu trang trí ở hàng lang cạnh đó một chút, nói, “Đồ đạc trong căn nhà này hẳn là rất xa xỉ ha?” Anh nhớ trước đây Bạch Cẩm Đường nói muốn mua mấy bộ giá như vậy để trang trí, đương nhiên thứ này rất phù hợp thẩm mỹ của Công Tôn, thế nhưng anh vừa nhìn giá, lập tức nghĩ dùng để trang trí thì thật sự là một tội không thể tha thứ, vì vậy kiên quyết không đồng ý, có tiền nhàn rồi thế, không bằng đi làm từ thiện.

“Đối với cổ vật có tìm hiểu?” Triệu Tước quay đầu lại nhìn Công Tôn.

Công Tôn lắc đầu, “Một chút mà thôi.”

Triệu Tước cười cười, nói, “Tôi ở nước ngoài chụp ảnh một tòa thành thời Trung cổ của một công tước, rồi dùng thời gian hơn nửa năm triệt để phá hủy nó, sau đó lại dùng hơn nửa năm nữa đem nó qua đây mà phục hồi y như cũ, bất quá pháo đài này vốn là màu xám, tôi không thích, nên làm tường ngoài thành màu trắng.”

Triển Chiêu cười gượng hai tiếng, nói, “Người hầu không phải cũng là đưa từ đó đến chứ?”

Tất cả mọi người có chút không nói được gì, Triệu Tước lại là cười hai tiếng, quay đầu lại liếc mắt nhìn Triển Chiêu, nói, “Tôi mua tòa thành này là có lý do ... Các cậu nhất định rồi sẽ vô cùng tán thành cách tôi làm.” Nói rồi, lên lầu hai. Mọi người cùng ông ta lên lầu, Triệu Tước đi tới đầu cuối hàng lang, đẩy ra một cánh cửa lớn, nói với Triển Chiêu bọn họ, “Nơi này là phòng ngủ của tôi, phòng ngủ giống như vậy còn có vài phòng, các cậu như thế này có thể ở đây qua đêm.”

Triển Chiêu có chút khó hiểu, hỏi, “Sao lại phải ở chỗ này qua đêm?”

Triệu Tước cười nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói, “Nếu ở chỗ này qua đêm, thì sư tử con có thể ngủ với cậu nha.”

Triển Chiêu vùng xung quanh lòng mảy giật giật, cúi đầu, chỉ thấy con sư tử con đang liếm mu bàn tay mình, lại một lần nữa tán thán, thật đáng yêu nha.

Bạch Ngọc Đường cùng những người còn lại nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy phía trên chỗ tựa lưng của một cái giường lớn chính giữa, cũng chính là bức tường đối diện với cửa lớn, có một bức tranh thật lớn, trên bức tranh che một tấm vải trắng.

Triệu Tước đi qua, nói, “Tôi sở dĩ mua tòa pháo đài cổ kính này, chính là vì bức tranh này.

“Đây là bức tranh trong tòa thành cổ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đúng.” Triệu Tước gật đầu, đưa tay, “Soạt” một tiếng kéo tấm vải ra.

Mọi người giương mắt nhìn, đều nhìn không được hít ngược một ngụm lạnh khí.

Triển Chiêu há to miệng, chỉ thấy trên bức tranh che vải trắng, vẽ một người đàn ông mặc trang phục quý tộc thời Trung cổ, mà tướng mạo người này... Nhìn quen mắt a —— giống như ba mình, hoặc là nói, giống hệt ba mình.

Mọi người trong nhất thời đều có chút ngây ngốc, biểu cảm trên mặt là giật mình tới cực điểm, nhìn lại Triệu Tước, chỉ thấy ông ta ghé vào trên giường cười rũ rượi, cười đến đầm đẫm giường. Triển Chiêu lập tức ý thức được điều không không đúng, lại vừa nghĩ —— bức tranh cổ làm sao có thể mới như vậy? Xoay mặt trông Triệu Tước, nói, “Triệu Tước, ông đùa giỡn tôi?!”

Công Tôn đi tới bức tranh phía trước nhìn một chút, có chút vô lực nói, “Hắn là bức tranh gần đây thôi... Không phải đồ cổ.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy khí áp quanh thân Triển Chiêu càng ngày càng thấp, nhủ thầm Triệu Tước thật giỏi, mỗi một lần đều có thể đem Triển Chiêu chọc tới xù lông, bất quá nói thật, kiểu vui đùa thế này thật đúng là buồn chán a.

Bầu không khí giăng co trong xấu hổ, Triệu Tước cười xong, đưa tay nhẹ nhàng mà bóp cái chuông bên giường một chút, không bao lâu, chỉ thấy quản gia đi đến, cầm trên tay một bình sữa, đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu có chút không hiểu, thế nhưng sư tử con trong lòng lại bắt đầu động, nhìn chằm chằm bình sữa trong tay Triển Chiêu nhỏ giọng kêu, vẻ mặt —— biểu cảm “tôi muốn tôi muốn” cực dễ thương.

Triển Chiêu mới hiểu được, đây là dành cho sư tử con ăn ... Nghĩ tới đây, liền ôm nó, dốc ngược bình sữa, nhét núm vú cao su vào trong miệng nó. Sư tử con gừ gừ cổ sức bú, hai chân đập đập, hình như đã bú đến nghiện.

Triển Chiêu lập tức hít ngược một hơi, không được rồi... Dễ thương quá.

Những người khác cũng cùng lúc bị sự khả ái của sư tử con hạ gục, mặt khác lại vì sự thấu hiểu của Triệu Tước đối với Triển Chiêu mà sợ hãi than, ông ta thật là có bản lĩnh, đột đầu thì trêu chọc cho Triển Chiêu xù lông, một khắc sau lại dùng sư tử con thu phục Triển Chiêu, bình thường chỉ có Triển Chiêu mới lấn qua lấn lại người khác như thế, tuy vậy, ngày hôm nay công thần chủ yếu chính là sư tử con.

“Tôi chỉ đùa một chút.” Triệu Tước đi tới một đầu khác của giường, chỉ chỉ bức tường cạnh cửa phía sau mọi người, “Xác thực mà nói, là bởi vì bức tranh này.”

Mọi người quay đầu lại, quả nhiên, thấy cạnh cửa có một lò sưởi âm tường, phía trên lò sưởi cũng có một bức tranh thật lớn, cũng che vải trắng như vậy.

Triệu Tước chỉ chỉ bức tranh với Bạch Ngọc Đường, nói, “Phiền kéo tấm vải trắng xuống.”

Bạch Ngọc Đường đi qua, bắt lấy tấm vải, nhẹ nhàng mà kéo ra... Tấm vải bị kéo xuống... Chỉ thấy phía dưới lộ ra, là một bức tranh đã cũ đến ố vàng.

Bức tranh là ảnh một gia đình, một người đàn ông đứng, một người phụ nữ ngồi, một người thiếu niên đứng, còn có một đứa trẻ sơ sinh được ôm trong tay.

Mọi người khẽ nhủm mày, gia đình này, rất gây chú ý.

Chỉ thấy người đàn ông đang đứng, có lẽ hơn ba mươi tuổi, là một người Châu Âu, tóc nâu mắt xanh, chân mày thâm thúy mũi cao thẳng, cằm vuông vắn vóc người khôi ngô, mặc y phục màu đen vừa người kiểu dáng tinh tế. Tuy rằng khóe miệng mang theo nhàn nhạt ý cười, thế nhưng khuôn mặt người này thật là nghiêm túc, có thể thấy được là người nói năng thận trọng. Khiến Triển Chiêu cùng mọi người lưu ý chính là, trước ngực người này, lộ ra một sợi dây chuyền, kiểu giá chữ thập, con rắn hình chữ S quấn quanh... Cùng sợi dây trong hũ tro của Từ Thiên, gần như giống nhau như đúc.

Triển Chiêu nhìn Bạch Trì, nhắc nhở cậu một chút, Bạch Trì mở ba lô mình, từ bên trong lấy ra cái hũ tro kia. Triển Chiêu vốn là muốn cầm cái hũ tro này tới cho Triệu Tước xem, hỏi ông ta một chút xem sợi dây chuyền này có công dụng gì.

Triệu Tước thấy hũ tro trong tay Bạch Trì, khẽ nhủm mày, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Triệu Tước từ trước đến nay đều là một bộ dáng bất cần đời, hoặc là biểu cảm giữ kín như bưng không thể nắm bắt, lần đầu thấy ông ta nhủm mày.

Bạch Trì mở hũ tro, lấy ra một chuỗi dây chuyền, Triệu Tước đưa tay cẩn thận tiếp, cầm lấy kính lúp giám định bên cạnh bàn chăm chú nhìn, sau khi xem xong, trầm mặc một lúc lâu mới nói, “Con rắn màu đen là

đá Obsidian, giá chữ thập là bạc ... Không sai, hẳn chính là mặt dây trang sức xa xưa nhất kia.”

Triển Chiêu có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ông ta, bất quá vẫn quay mặt lại tiếp tục nhìn bức tranh.

Người phụ nữ bên cạnh người đàn ông cạnh đó, khá khiến ọi người hiếu kỳ, đó là một người phụ nữ Trung Quốc, tràn ngập nét đẹp Trung Hoa cổ điển của Trung Quốc, mặc phục sức ưu nhã. Y phục của cô ta thật ra là kiểu Âu, nhưng không chỗ nào không thể hiện những yếu tố kiểu Trung Quốc, có thể thấy được khi thiết kế rất dụng tâm.

Đứng bên cạnh người phụ nữ là một cậu bé vừa điển trai vừa tóc màu rậm nắng, hẳn chính là con của người phụ nữ này và cái người đàn ông kia, đúng là có quan hệ huyết thống. Mà ở trong lòng người phụ nữ kia, là một đứa trẻ có lẽ chỉ có một tuổi gì đó, mặc chiếc váy dễ thương, nên hẳn là một đứa bé gái... Nhìn thế nào cũng đều hẳn là một nhà hạnh phúc, chỉ là cả gia đình này biểu cảm khá là quái dị, nét cười nơi khóe miệng khiến cho người ta cảm thấy vô cùng miễn cưỡng, nhân thần đồ dẫn, làm cho người ta rất khó chịu.

“Là người họa sĩ cùng bọn họ có thù oán hay là cái gì?” Công Tôn nhin không được hỏi, “Sao lại thành cổ quái như thế?”

Tất cả mọi người gật đầu, đúng là phải dùng từ cổ quái mà hình dung.

“Cậu nếu như đêm nay ở lại chỗ này, hẳn là sẽ muốn đọc một quyển sách.” Triệu Tước đi tới đầu giường, lấy ra một quyển sách cũ mèm, gần như đã rách gáy sách, thế nhưng vẫn còn có thể đọc, đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhận quyển sách xem, chỉ thấy là tác phẩm tiếng Đức nguyên bản —— quái vật , chính là cuốn sách khi Tương Bình điều tra cái huy hiệu tìm được.

“Ông lấy ở đâu ra?” Triển Chiêu có chút giật mình, “Nghe nói quyển sách này đã không xuất bản nữa.”

“Gia tộc này từ rất xưa.” Triệu Tước cười cười, nói, “Thế nên tôi mới có thể mua được nơi này, rồi dỡ tất cả xuống, bởi vì trong mỗi một viên gạch ở đây, đều ẩn chứa bí mật.

Mọi người nhìn nhau, Công Tôn khó hiểu hỏi, “Vậy cần công cụ giải phẫu làm cái gì?”

“Dùng nóng vội, sẽ lập tức dùng đến thôi.” Triệu Tước cười cười.

Lúc này, chợt nghe trên lầu truyền đến tiếng đàn dương cầm êm tai, Triệu Tước hình như say sưa, nói, “Bọn chúng hai đứa đều là những đứa trẻ thông minh.”

“Thông minh đến thế nào?” Triển Chiêu hỏi một câu.

Triệu Tước cười cười, nói, “Vô cùng thông minh.”

Mọi người cũng không biết hai người bọn họ đang làm cái gì bí hiểm, thế nhưng vẻ tươi cười của Triệu Tước lại khiến cho người ta cảm thấy có chút căng thẳng.

“Được rồi.” Triệu Tước đột nhiên nói, “Cũng đến giờ ăn rồi.”

Tất cả mọi người bị phương thức tư duy hoàn toàn không có liên quan rất đáng nói của Triệu Tước khiến cho có chút hỗn loạn, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Còn có chuyện chưa rõ ràng.”

“Không vội.” Triệu Tước khoát tay áo, nói, “Công sức tôi tìm cả mấy tháng đã vạch trần mọi đầu mối nơi này rồi, đảm bảo các cậu trong vòng một ngày là có thể hiểu rõ ràng... Bất quá thì, các cậu phải tin, ăn trước sẽ tốt hơn so với ăn sau, tôi là vì lợi ích của các cậu thôi.”

Nói rồi, Triệu Tước đi lên trước, nhẹ nhàng kéo trụ cánh tay Bạch Ngọc Đường, nói, “Nghe nói cậu tay nghề vào bếp rất cao, không biết có thể làm cơm Tây hay không?”

Bạch Ngọc Đường có chút vô lực ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, đã thấy Triển Chiêu lần này không có xì lông nữa, mà là cầm giấy ăn, cúi đầu chăm chú tự mình lau miệng cho sư tử con, nó đã uống xong bình sữa lớn, hơn nữa còn ợ ra một tiếng. Thấy trong mắt Triển Chiêu tràn đầy sự cưng chiều, Bạch Ngọc Đường có chút cam chịu, con mèo này có sư tử sẽ không thêm con chuột nữa!

Bất quá cũng không có cách nào, dù sao nơi này là nhà Triệu Tước, ông ta định đoạt, Bạch Ngọc Đường bị ông ta tóm cánh tay kéo dài tới phòng bếp dưới lầu, làm thức ăn.

Mãi đến khi Bạch Ngọc Đường bị ép cởi áo khoác, mặc lên cái tạp dề dài màu đen, động tay làm thức ăn rồi, Triển Chiêu mới ý thức được, ngẩng đầu bất mãn hỏi, “Vì sao Tiểu Bạch phải làm thức ăn?”

Mọi người vô lực nhìn —— anh cuối cùng cũng nhớ tới rồi?

Sau đó, Bạch Ngọc Đường ở phòng bếp nấu nướng, Triệu Tước, Triển Chiêu và Công Tôn tựa ở quầy bar bên ngoài phòng bếp vừa uống thức uống vừa xem Bạch Ngọc Đường làm thức ăn trong bếp, Bạch Trì và Lạc Thiên bị hai đứa trẻ đã luyện đàn xong kéo đi ra ngoài chơi cát.

Triển Chiêu thường xuyên xoa xoa sư tử con, con vật nhỏ này cùng người rất thân cận.

“Nó là từ Đông Phi tới.” Triệu Tước đột nhiên mỉm cười nói, “Mẹ nó bị đuổi ra khỏi đàn sư tử, mang theo nó lưu lạc, rất nhanh mẹ nó liền chết, phía tổ chức bảo vệ động vật đưa nó đến ở cùng với những con sư tử con khác, bởi vì nó là màu trắng, lại nhỏ nhất, nên vẫn bị khi dễ... Vừa vặn được tôi nhìn đến, mới đưa nó về.”

Triển Chiêu mỉm cười, néo néo tai sư tử con, hỏi, “Nó tên là gì?”

Triệu Tước gật gật khoe miệng, nói, “Vẫn đang nghĩ, bắt quá còn chưa nghĩ ra.”

“Ông vì sao lại điều tra chuyện về gia tộc này?” Triển Chiêu nghiêm túc hỏi Triệu Tước, “Tôi vẫn nghĩ, ông hình như đang truy lùng điều tra cái gì đó?”

Triệu Tước trầm mặc một hồi, không đáp mà hỏi ngược, “... Có biết Trương Dĩnh vì sao giao phó con cho tôi không?”

Triển Chiêu hơi ngẩn người, khó hiểu lắc đầu, “Ông không phải nói cô ta có chuyện rất trọng yếu muốn làm sao? Chuyện trọng yếu còn hơn con cái?”

Triệu Tước thấp giọng cười cười, đưa tay từ trong hũ tro, cầm cái kia dây lưng kia lên, nói, “Cái dây lưng này vô cùng trơn, có vết tích được sử dụng qua, thế nhưng lại không có mùi mìn.”

Triển Chiêu khẽ nhún mày.

Ở một bên Công Tôn nâng cằm, nói, “Đúng vậy, đây không giống như sự trơn tuột do thường xuyên đeo tạo nên, mà càng giống như là thường được người xoa mà tạo thành, những gì bằng da, bình thường nếu xoa sẽ có một loại chất mỡ, vô cùng dễ nhận biết.”

“Không hổ là pháp y.” Triệu Tước gật đầu, nghiêm túc nói, “Có một số việc nhất định phải điều tra rõ ràng, có những mối thù nhất định phải báo, có những người... nhất định phải giết.”

## 240. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 19

Chương 19 : Tầng hầm ngầm

Bạch Ngọc Đường tay chân rất nhanh, làm gì cũng không tính là quá khó khăn, mì ống hải sản pho mát, nướng một cái bánh pizza lớn, còn làm một nồi lớn canh hải sản, làm cho bọn nhỏ hai kem nước quả ô mai, Triệu Tước ở bên ngoài thấy được nhanh chóng hét, “A, tôi cũng muốn! Làm thêm kem nước quả ô mai!”

Tất cả mọi người vô lực nhìn ông ta, Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu nhìn nơi khác, Vì vậy, Bạch Ngọc Đường thêm hai ly, Triệu Tước một, Triển Chiêu một, vốn định làm thêm một cho Bạch Trì, thế nhưng Bạch Trì hỏi, “Có thể được làm bánh pudding chocolate không...”

Triệu Tước có lẽ không biết, Triển Chiêu từ nhỏ đã thích ăn kem nước quả ô mai, tốt nhất là một ly kem lớn đầy ắp, thêm nhiều nhiều ô mai ngọt ngọt, dùng một cái thìa chậm rãi múc. Bạch Ngọc Đường vừa rồi không để cho Triển Chiêu chọn, thì phỏng chừng anh sẽ không ở trước mặt Triệu Tước mà ăn món kia... Bởi vì sợ bị chê cười, bắt quá hiện tại nếu Triệu Tước cũng thích ăn, vậy làm thêm hai ly.

Nấu xong, Bạch Trì và Lạc Thiên đưa hai đứa trẻ trở về rửa tay, quản gia và người hầu giúp Bạch Ngọc Đường đưa món ăn đã nấu xong ra ngoài, quản gia rất lễ độ dùng cái thìa ném thử một miếng mì ống, sợ hải nói, “Thực sự là tay nghề kinh người a.”

Bạch Ngọc Đường cười, nói, “Tôi làm rất nhiều, các vị cũng cùng ăn đi.”

Quản gia lập tức lễ phép khom lưng với anh, “Ngài thực sự là quá quan tâm rồi.”

Bạch Ngọc Đường rút trầu khước miệng, nhủ thầm Triệu Tước tìm một người nước ngoài đến sẽ không mất tự nhiên sao?

Sau đó, mọi người ngồi xuống, thừa ăn bưng lên, Phương Hành và Hiểu Hiểu múc một thìa mì ống đưa vào trong miệng, nhai nhai, đều kêu lên, “Ngon quá a!”

Triển Chiêu nhét đồ vào trong miệng, nhủ thầm, chuyện, tay nghề Tiểu Bạch nếu như mở nhà hàng, chắc chắn kiếm bộn tiền!

Triệu Tước ăn vui vẻ, nói, “Nên mới nói, cùng hệ gen tốt cũng không giống nhau, Duẩn Văn ngay cả một trái táo cũng không rửa.”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường đang ăn, không đề phòng Triệu Tước nói, sặc.

Triển Chiêu nhanh chóng vỗ vỗ anh, có chút hiếu kỳ, hỏi, “Chú Bạch ngay cả trái táo cũng không rửa thật a?”

Bạch Ngọc Đường cười gượng hai tiếng gật đầu.

“Có muốn biết chuyện thời trẻ của Duẩn Văn và Khải Thiên hay không?” Triệu Tước cười tủm tỉm hỏi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có một chút động tâm, liếc mắt nhìn nhau, chợt nghe Triệu Tước lại hỏi, “Vậy Bao Chứng thì sao?”

Mọi người lập tức cùng nhau giương mắt nhìn Triệu Tước, ánh mắt chính tề, trên trán đều như là viết hai chữ —— rất muốn!

Triệu Tước cười cười, đưa cái nĩa ăn mì ống sang tay trái, tay phải lấy ly kem nước quả để tới trước mặt, dùng cái thìa múc kem ăn.

Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy anh cũng là động tác y như vậy, chỉ là Triển Chiêu hình như không chú ý cử động của Triệu Tước, cúi đầu nhìn chăm chăm sư tử con trên đầu gối mình.

Tất cả mọi người liếc Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường trong lòng có chút sợ hãi, đây là thói quen Triển Chiêu bình thường khi ăn cái gì đó, thích ăn vừa mặn vừa ngọt, lúc ăn thì rất cao hứng, ăn xong rồi luôn bị tiêu chảy... Cử chỉ của Triệu Tước, cùng Triển Chiêu gần như giống nhau như đúc.

“Bao cục của các cậu a, khi còn trẻ... Ừm, không khác lắm với cậu Triệu Hổ trong đội các cậu.” Triệu Tước đột nhiên nói một câu.

“Khụ khụ...” Lúc này, Công Tôn, Bạch Trì và Lạc Thiên đều bị sặc.

Công Tôn rút giấy khăn lau miệng, hỏi, “Thật sao?”

“Đúng thế.” Triệu Tước cười, nói, “Có một lần, chúng ta truy bắt một hung thủ giết người trốn vào hầm trú ẩn, chúng ta cùng nhau xuống phía dưới ... Cái hầm trú ẩn kia hồi chiến tranh đã từng bị đạn pháo oanh tạc qua, bên trong có người nói đã chết rất nhiều người.”

Sự chú ý Triển Chiêu bị thu hút, ngẩng đầu lên nhìn Triệu Tước, không chú ý đến sư tử con trên đùi đã bắt đầu nhô lên, chân trước nằm úp sấp vào bàn, vươn qua ngửi ngửi đĩa mì ống trên bàn, nước sốt dính cả vào mũi.

“Hắt xì.” Trong mũi ống có chút mùi hành, khứu giác sư tử nhạy cảm, thoáng cái đã bị sặc, nhanh chóng lui về, dùng chân trước cong mũi, hắt xì một cái.

Triển Chiêu nhanh chóng đưa tay lấy giấy ăn lau mũi cho nó.

Triệu Tước dùng đĩa ăn cắn một cái lapis nướng, vừa ăn vừa nói, “Lần đó xuống lúc bắt đầu hầm trú ẩn, tôi nói với Bao Hắc, trên vai cậu ta có một cô bé đang ngồi.”

Công Tôn mở to hai mắt hỏi Triệu Tước, “Sau đó?”

“Cậu ta hỏi chúng tôi phải làm sao bây giờ, tôi cùng Khải Thiên đã nói, con quỷ nhỏ đó muốn xuất hiện, chỉ cần không cảm thụ được hơi người, phỏng chừng sẽ bỏ chạy, nên nói, cậu ta đi trước tuyệt đối không được quay đầu lại nhìn... Bởi vì nếu quay đầu lại, hơi sẽ phun trên người con quỷ đó, vậy cũng sẽ bị bám cả đời.

Bạch Ngọc Đường khước miệng rút trầu, “Bao cục tin?”

Triệu Tước bật cười, nói, “Cậu ta một tuần lễ không dám quay đầu, sau đó cái cổ cứng lại, Duẩn Văn nói tôi cùng Khải Thiên đưa cậu ta đến bệnh viện xem, tiền thuốc men đều là hai chúng tôi trả, sau đó còn bị cho ăn mắng một trận.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngậy người nhét thừa nĩa vào trong miệng, cũng không quên cảm thán, “Không phải chứ... Hai mươi năm thay đổi không nhỏ a.”

Triệu Tước cười cười, nói, “Con người mà, sẽ trưởng thành, bị lừa nhiều rồi, sẽ không bị lừa nữa, mà lúc đã không bị gạt nữa, cũng sẽ gạt người.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, có chút không rõ ý của Triệu Tước.

Mặt khác, khiến Triển Chiêu khá lưu ý chính là, Triệu Tước vừa nhắc tới ba mình, ông ấy không phải là quan toà sao, sao hồi trẻ lại làm cảnh sát? Nếu không thì vì sao lại theo chân bọn họ cùng đi bắt sát thủ? Còn có a... Theo cảm nhận của mình, ba là một người không bao giờ thiếu nghiêm túc, tuy rằng thỉnh thoảng có đùa dai một chút với anh, thế nhưng thực sự tưởng tượng không được lúc còn trẻ lại cùng Triệu Tước cùng nhau khi dễ người khác...

“Hình như chỉ có bác Bạch tính cách vẫn không thay đổi a.” Bạch Trì vừa ăn canh vừa nói.

“Đúng vậy.” Triệu Tước đột nhiên cười nhạt một tiếng, giương mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, nói, “Họ Bạch, thần kinh đều rất cứng cỏi... Bách độc bất xâm.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ Triệu Tước hình như là ý tại ngôn ngoại, chợt nghe Công Tôn đột nhiên hỏi, “Ông nói họ Bạch, chữ Bạch này là đặc biệt ám chỉ, hay là phiếm chỉ a?”

Triệu Tước sững sốt, quay sang nhìn Công Tôn, một lúc lâu mới cười cười, nói, “Quả nhiên là lớn hơn vài tuổi, cậu thật đúng là không phải kiểu nhạy cảm như thế... Quên đi, không nói nữa, nói nhiều sai nhiều.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn Công Tôn, Công Tôn nhún nhún vai — không hỏi ra, Triệu Tước quá cảnh giác.

Triển Chiêu quay mặt lại hỏi, “Vì sao ba tôi lại cùng bắt kẻ trộm?”

“Khải Thiên học y cậu không biết sao?” Triệu Tước nói, “Không đúng... Xác thực mà nói là học y và học luật, khi đó cậu ta xuất ngoại du học khá sớm so với những người còn lại, nên có tiếp xúc với pháp y học. Lúc chúng tôi xử lý vụ án, tìm cậu ấy hỗ trợ, cậu ấy lúc đó đang làm kiểm sát trưởng, nên có một chút thời gian giúp đỡ chúng tôi, cung cấp một ít viện trợ pháp y.”

Công Tôn đưa tay sờ sờ cằm, nói, “Tôi đã nói mà, trong hồ sơ trước đây, đặc biệt là những vụ án khi Bao cục bọn họ còn trẻ làm qua, thấy rất nhiều phân tích pháp y học chuyên nghiệp ... Ra là có chuyện như vậy, khi đó có thể đạt được tiêu chuẩn đó, thật không dễ dàng.”

Triển Chiêu cau mày nghe có chút mê muội... Vì sao loại chuyện này anh một chút cũng không biết, ba đã không nói gì thì khỏi bàn, nhưng anh từ nhỏ rất thân thiết với mẹ, vì sao mẹ cũng không nói với anh những chuyện này? Anh thậm chí ngay cả mẹ mình trước đây là hoa khôi giới cảnh sát, công phu tốt gì đó cũng không biết.

Triệu Tước hình như nhìn ra nghi hoặc của Triển Chiêu, cười cười, dùng cái muỗng múc tôm trong canh hải sản, nói, “Duẩn Văn đã từng là người xui xẻo nhất, là ăn táo thối cũng vào bệnh viện được.”

Mọi người mở to hai mắt nhìn.

Triệu Tước nhét tôm vào trong miệng, cầm cái xúc chắn pizza ra để tới trước mặt Hiểu Hiểu và Phương Hành, nói, “Ngày đó Khải Thiên cầm rất nhiều táo đến, nói là của một người bạn cùng đơn vị, đem đến chia, rất ngọt. Sau đó Duẩn Văn cầm một quả lên ăn, Khải Thiên mắng cậu ta một câu — đem đi rửa rồi hãy ăn, có thuốc trừ sâu đó, còn đưa một lọ chất tẩy rửa cho cậu ta.”

Bạch Ngọc Đường chớp mắt mấy cái, hỏi, “Ông ấy không lấy chất tẩy rửa mà rửa táo chứ gì?”

“Có.” Triệu Tước cười cười, “Cậu ta đi ra bên rửa bên ngoài, đổ chất tẩy rửa vào táo, sau đó lắc lắc, nghĩ đã sạch sẽ rồi, vừa cần vừa đi về, chúng tôi hỏi cậu ta vị thế nào? Cậu ta nói, có mùi chất tẩy rửa, nửa giờ sau bụng đau, vào bệnh viện rửa ruột.”

Mọi người trong nháy mắt trầm mặc, đều nghĩ Bạch Duẩn Văn tìm được mẹ Bạch Ngọc Đường một bà chủ gia đình toàn năng như vậy để chung sống tuyệt đối là quá sáng suốt, đây là một quyết định trực tiếp dẫn đến năng lực tự gánh vác siêu cường của Bạch Ngọc Đường, đồng thời là đường tắt dẫn đến cuộc sống hạnh phúc của Triển Chiêu sau này...

“Ông nói về quá khứ, hình như rất hài lòng a.” Triển Chiêu thản nhiên nói.

Triệu Tước cười cười, gật đầu, nói, “Thật cao hứng.”

“Vậy vì sao lại phản bội họ?” Triển Chiêu hỏi thăm dò.

Triệu Tước ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu một hồi, một lúc lâu mới nói, “Tôi chưa từng trung thành với họ, không có trung thành, tại sao lại nói phản bội?”

Nói xong, Triệu Tước không nói thêm nữa, cúi đầu ăn.

...

Sau khi ăn xong, mọi người uống trà, Triệu Tước hỏi, “Đều no rồi chứ? Đi ra ngoài đi tiêu tiêu một chút đi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không nói gì, Triệu Tước đến toilet cùng muốn làm gì đây?

Công Tôn đột nhiên đưa tay sờ sờ cằm, hỏi, “Ông có phải là có thi thể rất buồn ói cho tôi giải phẫu?”

Triệu Tước nhướn mày, nhìn Công Tôn, nói, “Thông minh a!”

Công Tôn bắt đắc dĩ, hỏi, “Ông cho chúng tôi ăn sớm, là bởi vì sợ chúng tôi thấy thi thể xong ăn không vô, ăn xong rồi phải tiêu hóa một chút, là sợ lúc chúng ta giải phẫu nôn ra?”

Triệu Tước gật đầu, nói, “Ừ, tôi luôn luôn quan tâm mà.”

“Kỳ thực cũng không cần.” Bạch Ngọc Đường cười cười, nói, “Thi thể đối với chúng tôi gần như đã không có tác dụng gì nữa.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, “Công Tôn có thể vừa một bên giải phẫu vừa ăn phá lẩu và uống nước dưa hấu được, đừng lo.”

“Được rồi.” Triệu Tước thở dài, nói, “Các cậu đã kiên trì thể, như vậy tôi đưa các cậu đi.”

“Trong nhà ông vì sao có thi thể?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi.

Triệu Tước cười, nói, “Đừng lo lắng, đều đã chết trên trăm năm, hung thủ tuyệt đối không phải tôi.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi, “Thi thể cũng là từ trong pháo đài khai quật ra?”

“Ừ...” Triệu Tước gật đầu, nói, “Cậu vẫn thông minh như vậy... Không sai, tôi dỡ từng viên gạch ra, chính là vì ngay cả một miếng móng tay, một sợi tóc... Cũng không được bỏ qua!”

“Ông đang nghiên cứu gia tộc này, có quan hệ tới chuyện ông gặp phải?” Triển Chiêu hỏi.

Triệu Tước suy nghĩ một chút, nói, “Nhìn rồi các cậu sẽ biết, đừng hỏi trước.” Nói xong, đẩy ra một cánh cửa gỗ rất nặng, phía dưới xuất hiện một địa đạo, thông xuống tầng hầm ngầm.

“Đây là?” Công Tôn nhíu mày, “Hầm rượu ngầm thường gặp ở mấy biệt thự kiểu Âu trước đây?”

“Thường thức của cậu đối với mấy thứ đồ xa xỉ luôn vượt qua người bình thường.” Triệu Tước gật đầu, nói, “Bất quá, trong hầm rượu ngầm này, không có đế rượu.”

Nói xong, đưa mọi người cùng nhau, đi xuống hành lang.



Hành lang hai bên đều có đèn, vô cùng sáng sủa, bởi vậy một chút cảm giác âm u cũng không có, đang đi, Triển Chiêu chú ý tới vết tích loang lổ trên vách tường, đứng lại...

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu đi qua nhìn kỹ nhìn, nói, “Cậu xem những vết tích này... có giống như là...”

“Là dấu móng cào.” Lạc Thiên nói, “Rất hiển nhiên, có người chết cũng không muốn xuống phía dưới, thế nhưng lại bị kéo xuống, nên ngón tay cào xuống vết thật dài trên vách tường, hẳn là có hai người, cầm lấy cánh tay, kéo xuống.”

“Trong tầng hầm ngầm này bất luận là một viên gạch tôi cũng đều dựa theo chứng cứ tiêu chuẩn mà tái tạo lại.” Triệu Tước nói, “Tuyệt đối hàng thật giá thật, ngay cả một dấu vân tay... Cũng không khác đi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, lúc này, mọi người đã tới cửa, Triệu Tước từ trong túi móc ra bao tay y dụng dùng một lần ọi người, nói, “Tôi sẽ mở cửa, các cậu xác định các cậu đều chuẩn bị rồi chứ?”

Tất cả mọi người vô thức nhú mào, nghĩ hoặc là Triệu Tước làm quá làm người nghe kinh sợ, hoặc là, tình cảnh bên trong, thực sự không phải là thứ người bình thường có thể tiếp nhận được.

Triệu Tước thấy mọi người đều gật đầu, giơ tay, nhẹ nhàng mà mở cửa...

“Kétttttttttttttt” một tiếng ống trục ma sát nhói tai truyền đến, cánh cửa trước mắt bị mở, sau đó, mọi người cảm giác một trận âm phong tràn vào mặt... Trong phòng đèn sáng leo lét, cảnh tượng đó, khiến tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Triệu Tước mở công tắc bên tường, thoáng chớp, đèn sáng như ban ngày... Toàn bộ cảnh tượng trong phòng, đều rõ ràng hiện ra ở trước mắt.

Mọi người trong lúc nhất thời đều nói không ra lời.

“Anh...” Bạch Trì nhìn nhìn Triển Chiêu một chút, Triển Chiêu gật đầu, nói, “Đi đi.”

Bạch Trì che miệng, nhanh chóng chạy ra ngoài, Lạc Thiên cũng không thể tiếp nhận những thứ này, bèn nói, “Tôi đi xem Trì Trì có sao hay không.” Nói xong, cũng xoay người đi.

Triệu Tước quay đầu lại nhìn mọi người, hỏi, “Thế nào?”

Mọi người sắc mặt đều lạnh xuống, Triển Chiêu một lúc lâu mới hỏi, “Chủ nhân nơi này... Ông xác định hẳn là con người?”

## 241. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 20

Chương 20 : Cái chìa khóa và bức tượng đồng

Triển Chiêu nhớ kỹ trước đây xem qua một câu chuyện đồng thoại tên là Bluebeard, vốn là một câu chuyện rất mỹ mãn, tình tiết cùng loại với chuyện Cinderella, thế nhưng nhưng bởi vì cái chìa khóa vàng cuối cùng, mà sử câu chuyện lập tức chuyển biến thành kinh khủng.

Thế nhưng đến tận giờ phút này, Triển Chiêu mới chính thức hiểu, kỳ thực đồng thoại cũng tốt, tiểu thuyết cũng được, bất luận hắc ám có kinh khủng thế nào, tác giả đều rất thiện lương vì độc giả mà che giấu phần ghê gớm nhất...

Người chết và thi thể, với cảnh sát có lẽ pháp y mà nói, không đáng kể chút nào, dù sao, thi thể kinh khủng hơn thấy nhiều rồi, thì cũng chỉ có từng đó mà thôi — thiếu chút sức sống hơn so với người sống, cũng cứng với hơi thối hơn chút... Hay là bị cắt thành huyết nhục lẫn lộn, cho dù có bị biến thành thịt vụn, cũng đã gặp qua ... Thế nhưng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bọn họ, đến tận giờ khắc này, mới hiểu được thi thể thực sự kinh khủng nhất không ở chỗ bị cắt bằng kim loại, mà là ở chỗ biến hình. Đồng thời cũng không phải biến hình do ngoại lực cưỡng đại ngắn hạn tạo thành, mà là cái loại biến hình thời gian dài không thể chống lại, chậm rãi tạo thành, thực sự là khiến người không rét mà run.

Phòng này xác thực mà nói là một phòng nghiên cứu, chính giữa có bàn dài, trên đó có gần như toàn bộ dụng cụ y học mà những năm đó có thể tìm được.

Dụng cụ y học đó, ở bệnh viện nhìn qua thì là thần khí trị bệnh cứu người, mà ở trong tầng hầm ngầm âm u, dụng cụ y học loang lổ rỉ sét, cảm giác lại giống như dụng cụ tra tấn hơn.

Bất quá, Triển Chiêu bọn họ đương nhiên không phải bởi vì mấy vật dụng nơi này mà cảm thấy khó chịu, xác thực mà nói, là bởi vì thi thể trong phòng.

Chủ đề chính —— thi thể!

Trước đây vẫn nghe người ta nói ma thắt cổ này quỷ treo cổ kia, trong tác phẩm điện ảnh và truyền hình cũng từng lấy ma treo cổ thành một loại tạo hình phổ biến cùng thêm tính khoa trương, không có gì ngoài lưỡi le dài, mắt trắng đảo qua lại vân vân... Nhưng mà loại treo cổ thực sự, đặc biệt là treo cổ trên trăm năm, trên thân thể, sẽ sản sinh biến hóa rất rõ ràng —— cái cổ dài ra, nhỏ đi.

Bên trong phòng này, trên đỉnh gắn một loạt móc sắt lớn dày đặc, mỗi một móc, đều có một cái thông lọng kim loại màu đen, giữa cái thông lọng, treo một cái đầu, phía dưới là cái cổ dài nhỏ, đã biến hình trở thành trạng thái hoàn toàn nhìn không ra hình cái cổ của con người. Phía dưới cổ là thân thể xích lô, cho dù đã khô, cũng có thể thấy được vết thương chằng chịt, có cái thậm chí còn không trọn vẹn.

Những thi thể này đều lộ ra một loại trạng thái của thân khô, lớp da ngoài của thi thể khô đến nhăn nhúm.

Công Tôn đưa tay chỉ chỉ một thiết bị sấy trên tường, nói, “Xem ra thi thể là bị hong gió.”

“Vẫn còn có thể dùng được.” Triệu Tước đi qua, đưa tay mở cái máy sấy kia... Theo cánh quạt ẩm chuyển động có tiếng truyền đến, một trận gió to từ máy sấy thổi ra... Cùng lúc đó, những thi thể bị sấy khô thành nhẹ bẫng, cũng hơi bị chấn lên. Những thi thể này gần như mỗi khuôn mặt đều bị méo mó, cái cổ dài nhỏ gần như không chịu được thân thể... Theo gió đông đưa, như là đang giãy dụa, tưởng tượng một gian phòng với thi thể đang như mấy tấm áp phích treo trong gió mà phiêu lãng, thực sự là quỷ dị đến mức có chút biến thái, buồn nôn nói không nên lời.

Có thể là bị tử khí trong không gian làm hại, sư tử con trong tay Triển Chiêu, hình như cũng bắt đầu nôn nóng bất an, lùi sâu vào trong tay Triển Chiêu một chút, chôn mặt trong khuỷu tay anh, dùng móng vuốt cắn lấy cánh tay Triển Chiêu, tận lực lùi vào. Triển Chiêu đưa tay sờ sờ cổ nó, tựa như an ủi.

Triệu Tước tắt máy sấy, quay đầu lại nhìn mọi người, hỏi, “Thế nào?”

Triển Chiêu thở dài, cùng Bạch Ngọc Đường còn có Công Tôn hảo hảo mà tham quan một chút căn phòng này, Công Tôn vuốt cằm mấy thi thể nhìn trong đó, nói, “Cố ý lắp đặt một máy sấy, chính là vì muốn sấy khô thi thể? Chủ nhân ở đây là cố ý bảo lưu những thi thể này?”

“Thoạt nhìn thì hình như là muốn dùng họ làm đồ trang trí.” Triệu Tước cười cười.

Công Tôn nhíu mày, nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy Triển Chiêu đang lật xem cuốn sách trên tay, hỏi, “Gia tộc này đến tột cùng là gia tộc với tính chất gì?”

“Cậu xem xong sách, phỏng chừng cũng là có thể lý giải.” Triệu Tước nói, đưa tay, từ dưới bàn kéo ra một cái rương sắt, nói với Bạch Ngọc Đường, “Cậu Đẹp Trai, giúp một tay đi.”

Bạch Ngọc Đường đi qua, chỉ thấy đó là một cái rương sắt lớn hình vuông, bốn phía đều có quai, hình dạng thoạt nhìn, khá là nặng.

“Nâng lên đặt trên mặt bàn.” Triệu Tước giơ tay, chỉ chỉ cái bàn thấp cạnh đó.

Bạch Ngọc Đường khom lưng nắm quai của cái rương, nhấc lên, cau mày, nhìn Triệu Tước.

“Nặng lắm à?” Triển Chiêu và Công Tôn đều đã chạy tới, định giúp, Bạch Ngọc Đường khoát khoát tay, nói, “Ít nhất cũng hơn hai trăm ký, gọi Lạc Thiên tới hỗ trợ đi.”

Triển Chiêu chạy trên lầu đi gọi Lạc Thiên, Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn Triệu Tước, nói, “Ông khí lực không nhỏ a, có thể kéo được nó ra từ dưới bàn.”

Triệu Tước nhướn mày, nói, “Tôi không thích vận động đâu... giống như Khải Thiên cũng không thích vận động, thế nhưng khí lực cũng không nhỏ vậy.”

Triệu Tước nhắc tới, Bạch Ngọc Đường mới đột nhiên nhớ, chính ba bọn họ đã nói qua, Triển Khải Thiên đúng thật là sẽ không vật lộn với các loại vận động, rất nhả nhặn... Thế nhưng, anh nhớ rõ hồi chân Triển Chiêu bị thương, Triển Khải Thiên dễ dàng bế Triển Chiêu lên... Triển Chiêu tuy rằng không nặng, nhưng bế một chàng trai gần một trăm ký... Cũng không phải một chuyện đơn giản,... ít nhất ... Con mèo đó khẳng định bị ôm tới bất động!

Lúc này, Triển Chiêu đi gọi Lạc Thiên đã trở về, đi vào tầng hầm ngầm vừa nhìn, phát hiện Bạch Ngọc Đường và Triệu Tước đang đối diện nhau, hơn nữa sắc mặt hai người cũng không tốt, Công Tôn thì đứng ở một bên như là có chút suy tư.

Lạc Thiên thấy được cái rương sắt, hỏi, “Cần nâng cái đó sao?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, đưa tay nắm quai của cái rương sắt, nói với Lạc Thiên, “Hai chúng ta nâng nó đặt trên bàn.”

“Được.” Lạc Thiên đã đi tới, cùng Bạch Ngọc Đường nắm hai cái quai hai bên, dùng lực, nâng cái rương nặng nề lên, để lên mặt cái bàn thấp cũng bằng sắt bên cạnh.

Triển Chiêu và Công Tôn đều đi qua, Bạch Trì cũng theo xuống, cậu hình như đối với những thi thể giống như tờ giấy hay là chuông gió treo giữa không trung này không thích ứng được, cúi đầu đi tới cạnh mọi người.

Triệu Tước từ trong túi lấy ra một viên kẹo bạc hà đường vị quýt, đưa cho cậu, Bạch Trì khoát tay.

Triệu Tước khó hiểu, nói, “Cậu không khó chịu sao? Mặt mũi trắng bệch kìa.”

Bạch Trì lắc đầu, có vẻ có chút quật cường, tuy rằng rất không thích ứng, nhưng dù sao cũng là cảnh sát mà, không thể bị người coi thường.

Triển Chiêu đưa con sư tử trắng nhỏ trên tay cho cậu, nói, “Giúp anh bế một chút, nó đang rất khó chịu.”

Bạch Trì nhìn Triển Chiêu, đưa tay nhận lấy sư tử con, sư tử con nghiêng đầu nhìn Bạch Trì, ngẩng ngẩng trên người cậu, trừng mắt nhìn cậu —— ngẩng thấy được mùi một con sư tử khác nha!

Bạch Ngọc Đường nhìn cái rương, hỏi, “Ông muốn cho chúng tôi xem gì đó ở bên trong này?”

Triệu Tước gật đầu, đưa tay, lôi ra một cái tay cầm ở một chỗ hõm vào trên đỉnh của cái rương, nói với Lạc Thiên, “Mở nó ra.”

Công Tôn cười hỏi, “Cái này không cần làm chuẩn bị tâm lý?”

“Đây là thứ tôi từ phần mộ người chủ đào được.” Triệu Tước cười cười, nói, “Các cậu sẽ cảm thấy rất hứng thú.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường gật đầu với Lạc Thiên, Lạc Thiên cố sức kéo lên, mở nắp rương ra, kéo ra, để một bên trên mặt đất.

Bạch Ngọc Đường cùng mọi người nhìn vào trong rương, chỉ thấy bên trong che một lớp vải nhung màu đen, trên lớp vải, dùng chỉ vàng thêu hoa văn vô cùng phức tạp, phức tạp nhưng cực kỳ tinh xảo hoa mỹ...

Nhìn thêm phía dưới lớp vải nhung tinh xảo, mơ hồ hiện ra một hình dáng, vóc dáng rất nhỏ, hình như là một đứa trẻ, thảo nào lại giấu trong một cái quan tài nhỏ như vậy.

“Kỳ quái a.” Công Tôn sờ sờ cằm, có chút khó hiểu hỏi, “Lớp vải này nếu như cùng thi thể chôn ở dưới nền đất lâu như vậy, vì sao lại mới đến thế?”

Tất cả mọi người gật đầu, biểu thị nghi hoặc.

Triệu Tước đưa tay nhẹ nhàng vạch lớp vải nhung màu đỏ ra, nói, “Cái này... Bởi vì ... Bên dưới lớp vải này, căn bản không phải thi thể.” Nói xong, nhẹ nhàng vạch ra.

Mọi người nhìn vào bên trong, đều có chút khó chịu, chỉ thấy đó là một pho tượng đứa trẻ, màu đồng thau, điêu khắc giống như đúc với người, là một đứa bé gái, hình dáng cùng với đứa bé gái trong bức ảnh gia đình trong phòng Triệu Tước kia... giống nhau như đúc.

“Vì sao lại chôn tượng đứa trẻ ở trong phần mộ mình chứ?” Triển Chiêu khó hiểu hỏi.

“Con gái hắn không phải chết tự nhiên, cậu đọc sách xong, sẽ hiểu.” Triệu Tước nói, đưa tay nhẹ nhàng chỉ chỉ một đường ở bên sườn của bức tượng đồng, tuy rằng bịt kín... Nhưng vẫn mơ hồ có thể thấy được một đường tuyến cực nhỏ. Trên đường tuyến có một ổ khóa, hình như là gắn hai nửa tượng đồng lại cùng nhau...

“Rõng ruột?” Công Tôn lấy làm kinh hãi, “Chẳng lẽ có thể mở ra?”

“Khó tránh khỏi chuyện đó.” Triệu Tước cười cười, nói, “Tôi chưa mở bao giờ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, nhủ thầm, Triệu Tước thật nhẫn nại, loại tình huống này, đối lại là một người khác sẽ rất tò mò đó.

Triệu Tước thấy biểu tình hai người, cười cười, nói, “Đừng hiểu lầm, tôi cũng rất hiếu kỳ, bất quá bởi vì không có cách nào đoán được thứ bên trong lúc gặp ánh sáng có thể có biến đổi gì hay không, bởi vậy sợ phá hủy vật chứng quan trọng, cho nên muốn chờ các cậu tới rồi, mới cùng mở ra.”

“Có chìa khóa không?” Công Tôn chỉ vào ổ khóa của tượng đồng hỏi, “Nơi này có lỗ khóa hình như nếu không có chìa khóa thì không có cách nào mở.”

“Đây cũng là một vấn đề.” Triệu Tước hơi có chút bất đắc dĩ nói, “Tôi dỡ cả tòa tòa thành này ra rồi, thế nhưng vẫn không có tìm được bất luận đầu mối gì về cái chìa khóa, tôi còn tìm mấy người thợ khóa tới xem qua, bọn họ nói thứ này quá cũ, nhưng lại là đồ vật của người phương Tây, bởi vậy cũng không có cách nào mở.”

“Gia tộc này sau đó diệt vong hoàn toàn sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừ.” Triệu Tước gật đầu, nói, “Theo như tài liệu của tôi là, khi Thế chiến Thứ hai kết thúc, người thừa kế cuối cùng cũng chết tha hương ... Bọn họ rất sớm đã rời khỏi nhà mình, hơn nữa chỗ thành này ở trong thâm sơn thật sự là vô cùng bí mật, cho nên mới không có bị người thiêu hủy hoặc cướp giết hết sạch... Mặt khác, xung quanh nơi này, cũng thật sự là khá dọa người.”

“Dọa người là sao?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi.

“À, có nghe nói đến Jukai [1] chưa?” Triệu Tước đột nhiên hỏi.

“Thánh địa tự sát của Nhật Bản ấy hả?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ.” Triệu Tước gật đầu, nói, “Jukai Aokigahara [2] tôi trước đây đã đến qua, rất muốn cảm nhận xem có thần lực vô hình nào đó khiến cho tôi cũng có ý niệm tự sát trong đầu hay không, tôi ở chỗ đó qua đêm, bất quá thật đáng tiếc, ngoại trừ rất lạnh ra, không có cảm giác gì khác.”

Triển Chiêu nhún nhún vai, nói, “Làn sóng tự sát kia, là vì sau khi cuốn Black Sea Tress của Matsumoto Seicho xuất bản mới khởi nguồn, đương nhiên, xác chết dày đặc cả rừng cây sẽ làm người ta cho sản sinh cảm giác phức tạp hóa và cô độc bất lực, thế nhưng nếu để ý đến số lượng người tự sát hàng năm của Nhật Bản, kỳ thực cũng có thể hiểu được.”

“Bên ngoài tòa thành này cũng có tình trạng như vậy, hơn nữa rừng cây này là của riêng chủ nhân nơi này.” Triệu Tước nhún nhún vai, “Trải qua trăm năm phát triển, đã trở thành một mảnh rừng rậm như hình như dạng, nên tôi lần này không chặt hết đi... Bất quá tôi cũng thuê rất nhiều người vào rừng rậm tìm kiếm, ngoại trừ tìm được mấy thi thể ra...” Triệu Tước đưa tay, chỉ chỉ những thi thể treo giữa không trung này phiêu dang, “Những cái khác không có vấn đề gì.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Muốn tìm cái chìa khóa ở trong rừng rậm... Hẳn là cũng là ‘thiên phương dạ đàm’ [3] quá đi chứ?”

“Vậy cũng không nhất định.” Triệu Tước nói, “Chỉ cần đủ nhân công, đủ dụng cụ, biển rộng tìm kim cũng có thể. Tôi đã cho người chia khu rừng rậm thành từng khu vực hai mét vuông một, dùng đường niêm phong

ngăn cách, sau đó mỗi người phụ trách từng khu, dùng máy dò kim loại dò xét từng khối mặt đất, đồng thời dò xét mỗi một thân cây ... Kết quả cũng chẳng thu được gì.”

Tất cả mọi người có chút giật mình nhìn Triệu Tước, trong lòng cảm thấy không thể tin được —— lại tích cực đến trình độ như vậy, Triệu Tước đến tột cùng muốn điều tra cái gì.

“Các cậu bằng không giúp tôi nghĩ cách đi, xem có thể tìm được cái chìa khóa kia hay không.” Triệu Tước dựa vào cái quan tài cạnh đó, “Tôi đã bó tay.”

“Với tính cách của ông, hẳn là từng tắc đều đã tìm?” Triển Chiêu nói, “Đến như vậy còn tìm không được, bọn tôi tìm kiểu gì?”

“Vậy cái chìa khóa có thể đã không còn ở nơi này hay không?” Bạch Trì hỏi.

“Hẳn là vẫn còn.” Triệu Tước lắc đầu, đưa tay cầm lấy cuốn sách cũ nát trong tay Triển Chiêu, mở sách ra, lật đến một tờ trong đó, nói, “Cậu xem ở đây viết, ‘Người công tước gởi tay khóa vinh quang vào trong pho tượng bằng đồng, mai táng tại hậu viện nhà cũ của gia tộc, sau đó, hẳn để cái chìa khóa vào vị trí dễ thấy nhất, để vinh quang của hắn, vĩnh viễn sẽ không rời sự che chở của gia tộc.’”

“Nơi dễ thấy nhất?” Công Tôn khẽ nhú mày, mọi người nhìn nhau.

“Vĩnh viễn sẽ không rời gia tộc...” Triển Chiêu đột nhiên như là nghĩ tới cái gì, đưa tay mở túi của Bạch Trì trên lưng, lấy ra hủ tro cốt, mở ra, lấy ra sợi dây chuyền.

“A...” Triệu Tước nhẹ nhàng mà kêu một tiếng, nói, “Thông minh a, cái chìa khóa chính là gia huy của gia tộc, nên có thể vĩnh viễn bất ly bất dịch khỏi gia tộc a.”

“Thử xem đi, không biết đúng hay không.” Triển Chiêu đi qua, đem giá chữ thập nhét vào trong lỗ khóa, hơi “Rắc rắc” một tiếng, hình như là hợp ... Triển Chiêu trong lòng vui vẻ, nắm giá chữ thập xoay về bên trái, không xoay được, xoay về bên phải... Xoay chín mươi độ, truyền đến “rắc” một tiếng... Bức tượng đồng chất, hơi chấn động.

[1] Jukai (tiếng nhật) có nghĩa là “Biển cây”,

[2] Khu rừng tự sát nổi tiếng của Nhật Bản.

[3] Thiên phương dạ đàm – Ngàn lẻ một đêm, nói những chuyện quá hoang đường, khoác lác không thực.

## 242. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 21

Chương 21 : Gia tộc bí mật

Triệu Tước thở phào nhẹ nhõm, lập tức, gởi tay túm Triển Chiêu ném cho Bạch Ngọc Đường, hình như có chút tức giận, nói, “Mang về nhà mà hảo hảo quán thúc đi, cứ không sợ trời không sợ đất như thế, có ngày chết như thế nào cũng không biết!”

Triển Chiêu trừng lớn mắt, Bạch Ngọc Đường nhanh chóng ngăn cản anh, nhủ thầm Triệu Tước quá mạnh mẽ, Miêu nhi lúc này trực tiếp xù lông.

Công Tôn và Bạch Trì cũng liếc mắt nhìn nhau, lần đầu mới thấy Triệu Tước phát cáu.

Bất quá Triệu Tước hình như còn chưa hết giận, liếc mắt lườm Bạch Ngọc Đường, nói, “Cậu cũng thật là, tính tình một chút cũng không giống lão già nhà cậu, cứ như vậy mà thả nó thế sao, trực tiếp mà khiêng trở về giáo huấn đến khi nghe lời mới thôi chứ, xem cậu nuông chiều nó thế nào kìa.”

Bạch Ngọc Đường cũng mở to hai mắt, có chút khó hiểu hỏi, “Thế nào mà giáo huấn?”

Triển Chiêu quay đầu lại liếc mắt trừng —— cậu còn hùa theo ông ta? !

Bạch Ngọc Đường sờ sờ mũi có chút kinh ngạc, tự mình tỉnh lại một chút, hình như đúng là có chút ý niệm như vậy.

Triệu Tước bấu môi, nói, “Tổ về cái gì, khiêng trở về rồi “làm” như thế nào thì cứ “làm” như thế chứ sao, cậu lại không có biện pháp khiến nó chịu thua a? ! Làm đến tận hừng đông xem nó có mềm nhũn ra không! Cứ làm liên tục ba ngày ba đêm, hai người các cậu đừng có mà nói với tôi là chưa từng làm thế nha.”

...

Mọi người trầm mặc.

...

Một lát sau.

Công Tôn xoay mặt muốn tìm một cái cửa sổ mà ngắm phong cảnh bên ngoài, thế nhưng tìm nửa ngày cũng không thấy, mới nhớ ra đây là tầng hầm ngầm.

Lạc Thiên nghĩ cái rương đã xong rồi chính mình bằng không cứ ra bên ngoài chờ đi?

Bạch Trì ngây ngô hỏi Bạch Ngọc Đường, “Làm cái gì?”

Bạch Ngọc Đường mặt đỏ ửng, ho khan một tiếng, mắt nhìn Triển Chiêu, giật nảy người ý thức được... Thôi xong, thời khắc con mèo này dựng thẳng lông ghê gớm nhất đã tới.

Chỉ thấy Triển Chiêu trên mặt đỏ ửng liên tục, cắn răng trừng Triệu Tước.

Triệu Tước cảm thấy đáng về Triển Chiêu thật khả ái, nhìn anh cười.

Triển Chiêu trừng ông ta một lát, đột nhiên cũng nở nụ cười, Triệu Tước có chút cảnh giác nhìn Triển Chiêu, con mèo nhỏ sẽ phản kích.

Quả nhiên, chỉ thấy Triển Chiêu nghiêng răng kệt kệt hai tiếng, cười tủm tỉm nói với Triệu Tước nói, “Ba tôi cho tôi xem giám định huyết thống rồi.”

Triệu Tước sững sốt, mở to hai mắt nhìn hỏi, “Cái gì giám định huyết thống cơ?”

“Tôi và ông ấy.” Triển Chiêu trả lời, “Ông ấy còn nói tôi với ông một chút quan hệ cũng không có, nói tôi đừng phản ứng với ông.”

“Hắn thật sự nói như vậy?” Triệu Tước lửa đã bùng lên trong mắt thấy, tổn hơi thừa lời mắng to, “Hắn nói láo!”

Triển Chiêu thấy Triệu Tước phát hỏa, tâm tình hả hê một chút, nói tiếp, “Còn có a, ông ấy còn nói với tôi...”

“Hắn nói với cậu cái gì?” Triệu Tước phần nộ trừng mắt.

“À...” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Không thể nói cho ông, tôi sợ ông không chịu được đả kích.”

“Hắn nói cái gì?” Triệu Tước bước lên một bước, hỏi Triển Chiêu, Triển Chiêu thấy đúng thời cơ, nắm một nhúm tóc của Triệu Tước kéo một cái...

“Á.” Triệu Tước đau đến kêu lớn lên.

“Ha... Không phải giả à?” Triển Chiêu vẻ mặt vô tội nói, “Ba tôi nói với tôi ông là người hói đầu.”

“Cái con khỉ!” Triệu Tước xoa da đầu gơ chân mắng người, “Cậu là cố ý, không có phép tắc, tôi ngày hôm nay không hảo hảo giáo huấn cậu không được!”

Đang nói, Triệu Tước xông lên đánh người, Bạch Ngọc Đường nhanh chóng tiến lên ngăn cản Triển Chiêu, Triệu Tước khí lực không nhỏ, con mèo này mà bị đánh anh rất đau lòng, chỉ có thể ngăn cản, Lạc Thiên Bạch Trì cũng bắt đầu khuyên can, Công Tôn lấy ngón giữa đẩy kính mắt, chăm chú xem kịch.

Triển Chiêu cảm thấy đã huê nhau, tâm tình tốt lên, hơn nữa thấy Triệu Tước tức giận, tâm tình đã rất tốt rồi. Triệu Tước càng nghĩ càng tức giận, không đánh được Triển Chiêu, liền hung hăng đạp Bạch Ngọc Đường một cước, Triển Chiêu lập tức nóng nảy, nói, “Cậu ấy không trêu chọc ông nha.”

“Cậu ta họ Bạch!” Triệu Tước cơn tức dâng tràn, “Tôi thích đánh đuổi họ Bạch đấy!”

“Tiểu Bạch, tránh ra!” Triển Chiêu xắn tay áo, “Tôi muốn đánh nhau với lão ta.”

Tất cả mọi người kinh ngạc, lần đầu mới nghe thấy Triển Chiêu từ trước đến nay động khẩu không động thủ muốn đánh nhau với người khác.

“Tôi hôm nay không cho cậu ăn đập không được!” Triệu Tước cũng hăng hái, Lạc Thiên và Bạch Trì mắt thấy ngăn cản không được, Bạch Ngọc Đường nổi giận, rống lên một tiếng, “Đủ rồi, còn ầm ĩ nữa thì úp mặt vào tường cho tôi!”

Triển Chiêu và Triệu Tước đều dừng lại, có chút bất mãn liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nhụt chí, chỉ chỉ cái quan tài trên bàn, hỏi, “Rồi có làm chính sự hay không đây?”

Tất cả mọi người âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Lạc Thiên nhỏ giọng nói với Bạch Trì, “Không hổ là tổng đội trưởng SCI oai phong a.”

Bạch Trì gật đầu a gật đầu, “Vâng.”

Triệu Tước bất mãn nhỏ giọng nói thầm một câu, “Giống y như lão tử, tức chết người đi được.”

Tất cả mọi người nhìn nhau... Câu lão tử này, là Triệu Tước tức giận hồ đồ mà tự nhận, hay là nói Triển Khải Thiên ba Triển Chiêu đây?

Một trận phong ba qua, mọi người lại nhớ tới cái quan tài phía trước, Bạch Ngọc Đường gọi tất cả mọi người đi tới sau lưng cái quan tài, Lạc Thiên cầm cái nắp sắt qua, che chắn phía trước mọi người, sau đó tìm tới một cây gậy bi-a, đứng ở chỗ rất xa, từ trực diện, cẩn thận cực kỳ phóng cái gậy qua, phóng một cái... Rắc một tiếng, nắp quan tài tượng đồng hình người bị đẩy một cái, tự động văng ra.

Mà ngay khi nắp bật ra trong nháy mắt, đột nhiên nghe thấy “Soạt” một tiếng, ba cái châm thép, từ trong quan tài bắn ra, hình như là trong nắp quan tài bố trí một cơ quan nào đó.

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu cũng liếc mắt nhìn anh.

Triển Chiêu nhướn nhướn mày — nhìn cái gì?

Bạch Ngọc Đường có chút vô lực, dùng ánh mắt liếc Triệu Tước — vừa rồi nhờ có ông ta cứu cậu.

Triển Chiêu nhìn nơi khác — cậu không phải cũng kéo tôi sao.

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười — tôi có thể kéo cậu lúc này, không nhất thiết cũng có thể kéo cậu lần nữa, Triệu Tước thật ra muốn cậu nhớ kỹ sau này gặp phải loại tình huống này thì phải cẩn thận.

Triển Chiêu bĩu môi, không nói lời nào, vốn cũng có một chút áy náy, nghĩ mình vừa rồi còn kéo tóc Triệu Tước, hình như có chút không nên, thế nhưng mới nghĩ tới đây, chỉ thấy Triệu Tước đưa tay qua, nhéo một cái trên cánh tay anh.

“Á...” Triển Chiêu đau đến kêu lên, vén tay áo lên nhìn cánh tay, bị nhéo thành một cục luôn.

Triệu Tước nhướn nhướn mày, đi lên phía trước nhìn cái gì đó trong quan tài, Triển Chiêu tổn hơi thừa lời — người này, quả nhiên không nên thông cảm với ông ta!

...

Đi tới phía trước quan tài, vừa nhìn vào trong, tất cả mọi người có chút giật mình, trong quan tài này, hoàn toàn không có xác ướp như mọi người tưởng tượng, hay là thi thể tre con các loại gì đó... Trống trơn, chỉ có một cái mặt nạ bảo hộ bằng kim loại.

Bạch Ngọc Đường đưa tay, lấy cái mặt nạ ra, cùng Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, nhìn quen nha — chính là cái mặt nạ hút máu mà Bao cục bọn họ lần tự họp kia mang đến ình xem, vốn là cái mà con ma cà rồng Từ Thiên tiêu diệt đeo,... Chỉ là cái này tinh xảo hơn, mặt trên có chạm khắc hoa văn phức tạp, bộ khung cũng tương đối nhỏ, thoát nhìn, như là cho trẻ con đeo.

“Hắn nói hắn tự tay mai táng vinh quang của mình?” Triển Chiêu nhú mày, hỏi, “Đây là cái gọi là vinh quang sao? Không phải con gái hắn chứ?”

Triệu Tước nhìn chăm chăm trong quan tài một lúc lâu, mới nói, “Như vậy, vị tiểu thư này, có khả năng là người duy nhất sống sót trong gia tộc.”

“Trong quan tài không có cái gì khác sao?” Bạch Trì hỏi.

Mọi người tìm tìm trong quan tài, ngoại trừ phía trong quan tài có vài vết tích lồi lõm, cảm giác như là thủ công khắc ra, những cái khác không thấy được gì, cũng không tìm được bất luận dấu vết gì có giá trị.

Công Tôn nhìn Triệu Tước, “Tôi có thể đưa cái này về cục cảnh sát không? Có vài chỗ cần phân tích một chút.”

“Xin cứ tự nhiên.” Triệu Tước nhún nhún vai.

“Còn gì không?” Triển Chiêu hỏi, “Thi thể Công tước, còn có thi thể những người khác của gia tộc đâu?”

Triệu Tước lắc đầu, nói, “Đều bị chết cháy, không chừa lại một ai... Nếu như có thể sống, phỏng chừng chính là đứa bé gái này thôi.”

“Hai vụ án cách nhau trên trăm năm, đều xuất hiện loại mặt nạ và gia huy này.” Bạch Ngọc Đường có chút nghi không được, “Lúc đó đến tột cùng có liên hệ gì đây?”

“Những thi thể này, tôi cũng muốn mang về.” Công Tôn nói, “Ông nếu không ngại, tôi định tìm người của khoa giám định đến phòng thí nghiệm này thu chứng.”

“Tôi không ngại.” Triệu Tước nhún nhún vai.

Sau đó, mọi người rời cái tầng hầm ngầm âm trầm đáng sợ, trở lại phòng khách, lúc này, sắc trời đã đã khuya.

Công Tôn nói, “Gian phòng bật kín đã lâu hơn nữa thi thể nhiều, các cậu đều vào trong phòng tắm, tắm rửa kỹ càng, dùng cồn lau tay miệng mũi, tốt nhất là dùng chút dịch tiêu độc.”

“Chủ ý không sai, trong phòng ngủ các cậu có phòng tắm, có thể tắm rửa.” Triệu Tước cười nói, “Quần áo thay ra có thể đưa cho quần gia giặt, sáng mai phỏng chừng sẽ khô, tôi cũng đi đây.” Nói xong, xoay người đi.

Mọi người bắt đầu đi, đi tắm thay quần áo, người quần gia xứng đáng với chức vụ kia quả nhiên khả năng vô cùng lớn, chuẩn bị y phục giản đơn sạch sẽ lại rất rộng ọi người, mọi người thu thập một chút, ra khỏi phòng ngủ, đến phòng khách dưới lầu, chỉ thấy Triệu Tước mặc một cái áo ngủ rộng thùng thình màu trắng, đang gác chân đọc báo.

Đi xuống lầu, Triển Chiêu ngồi vào sô pha, sư tử con màu trắng đã chờ anh thật lâu, thoáng cái đã phóng tới trên đùi anh, dụi dụi.

Triển Chiêu đưa tay, xốc chân sau con sư tử ra nhìn, nhủ thầm —— Ha, ra là sư tử dực khi còn bé cấu tạo là thế này a.

Triệu Tước bị hành động của anh chọc cười, lúc này, SCI những người khác cũng đều chạy đến, xuống tầng hầm ngầm, tránh không được đều bị dọa cho càng hoảng sợ.

Thấy hoàn cảnh lộn xộn, Triệu Tước nói với Triển Chiêu, “Gian phòng Lầu hai đèn rất sáng, có xích đu và lò sưởi, tôi thích ở chỗ đó đọc sách.

Triển Chiêu gật đầu, cảm phiền sách kia, ôm sư tử con, cùng Triệu Tước lên lầu.

Dưới lầu tất cả đều theo chỉ huy của Công Tôn, Bạch Ngọc Đường không yên tâm Triển Chiêu ở cùng Triệu Tước, cũng đi theo.

Triệu Tước chỉ là đưa Triển Chiêu đến bên lò sưởi âm tường, cho anh ngồi xuống xích đu, phủ lên đầu gối anh một tấm thảm lông cừu nhỏ, đặt sư tử con trên thảm. Sau đó quần gia đưa tới một đĩa chocolate và một ít quả phỉ cho Triển Chiêu, còn có hai ly hồng trà, rồi cùng Triệu Tước, đi ra.

Bạch Ngọc Đường ở cạnh cửa sổ thủy tinh cận sàn bùng trà, nhìn bên ngoài xuất thần, Triển Chiêu thì lẳng lặng, đọc sách.



Sách là tiếng Đức nguyên văn, nhưng đối với Triển Chiêu mà nói không khó khăn, chỉ là nội dung trong đó, nhiều lần khiến Triển Chiêu nhíu mày.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Bạch Ngọc Đường thấy bên ngoài sân đèn xe cảnh sát loang loáng, Triệu Hổ bọn họ không ngừng đem vật chứng thu thập được lên xe, những dáng người bận rộn, thường thường lại đùa một chút giỡn mấy hồi... Không hiểu sao lại có chút yên bình.

Triển Chiêu đang cúi đầu đọc sách, đột nhiên... Cảm giác được Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng đặt cái chén lên trên bàn... Bầu không khí, hình như so với vừa rồi có chút không giống.

Triển Chiêu ngẩng đầu, thì thấy Bạch Ngọc Đường tựa ở cạnh cửa thủy tinh, mắt gắt gao nhìn chăm chăm một nơi nào đó ngoài cửa sổ, cứ như vậy, như là con chim ưng phát hiện con mồi.

Loại ánh mắt này của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu vốn tự nhiên rất quen thuộc, đây là tư thế khi cậu ấy phát hiện nguy hiểm... Theo ánh nhìn của Ngọc Đường vọng ra bên ngoài, thấy trong màn đêm cách đó không xa... Chỗ lùm cây khá thấp bên cái bồn hoa hơi nghiêng, hình như có bóng người chột lóe.

Bạch Ngọc Đường một bước xa vọt đến bên kia Triển Chiêu, nấp vào phía sau bức tường bên cạnh cửa thủy tinh, nhẹ nhàng mà làm một động tác “dừng lên tiếng” với Triển Chiêu đang hiếu kỳ, nói, “Miêu nhi, dừng cử động, tiếp tục đọc sách.”

Triển Chiêu gật đầu, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng mở khoá cái cửa thủy tinh, chậm rãi, đẩy ra một kẽ hở, lại chuyển qua một bên... Đột nhiên, liền xông ra ngoài.

## 243. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 22

### Chương 22 : Số phận

Bên ngoài loại lầu đài nhỏ này, đều có một cái ban công liên thông, Bạch Ngọc Đường đột ngột lách thân ra ngoài, ở vách tường phía sau ban công, giao đấu với một ai đó. Tuy rằng anh đã nói Triển Chiêu dừng cử động, thế nhưng Triển Chiêu làm sao có thể mặc kệ, ôm sư tử con, đã định đi ra xem, nhưng đột nhiên, vai bị vỗ một cái.

Triển Chiêu kinh ngạc nhảy dựng, quay đầu lại, thấy Triệu Tước đang ở phía sau mình, cũng không biết từ lúc vào, bàn tay nhẹ nhàng dựng thẳng ngón trỏ lên, tại bên khố miệng “suyt” một tiếng với Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhíu mày suy nghĩ một chút, đột nhiên nói, “Ông định dẫn chúng tôi tới chỗ này, chính là để Tiểu Bạch so chiêu với người kia?”

Triệu Tước nhún nhún vai, nói, “Dừng keo kiệt thế, Ợn tiểu lão hủ nhà cậu chút, giúp tôi giáo huấn một người.”

Triển Chiêu có chút không hiểu, hỏi, “Ai? Hắn ta có thể đánh với Tiểu Bạch lâu như vậy?”

Triệu Tước thiêu nhướn mày, nói, “Yên tâm, hắn không muốn xuống tay thật sự với tiểu lão hủ nhà cậu đâu.”

Triển Chiêu đang khó chịu, chợt nghe thấy động tĩnh bên ngoài, hình như là có người nhảy xuống lầu hai, sau đó, truyền đến tiếng la của Triệu Hổ và Mã Hán, “Ai đó?”

Sau đó, trong sân một trận rối loạn, tiếng Bạch Ngọc Đường truyền đến, “Bao vây, chặn đứng đừng cho hắn chạy!”

Triển Chiêu thực sự ngồi không yên, ôm sư tử con xoay người xuống lầu, Triệu Tước đứng bên lò sưởi âm tường, đưa tay sờ sờ cằm, cười tủm tỉm theo dõi sát xuống phía dưới.

Dưới lầu đã là một đoàn đại loạn, lúc Triển Chiêu ôm sư tử lao ra, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa, những người khác cũng đều tìm kiếm chung quanh, thế nhưng rất rõ ràng, người vừa giao đấu kia đã chạy thoát.

Bạch Ngọc Đường chặt cau mày đứng ở tại chỗ, hình như rất là hoang mang.

“Tiểu Bạch.” Triển Chiêu chạy đến bên người anh, hỏi, “Chuyện gì xảy ra?”

“À...” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút, nói, “Vừa có người xông vào... Tôi cùng hần so mấy chiêu, sau đó hần đào tẩu.”

“Người nào?” Triển Chiêu hỏi.

Vùng xung quanh lông mày Bạch Ngọc Đường nhăn chặt hơn, một lát mới nói, “Tôi... Không thấy rõ, không chắc chắn.”

Triển Chiêu hơi giật mình, liếc Ngọc Đường, nói, “Cậu gạt người a?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, nói, “Tôi... Thực sự không chắc.”

Triển Chiêu từ khi vừa ra sinh ra đã được biết Bạch Ngọc Đường, cùng ở chung nhiều năm như vậy, đương nhiên vô cùng hiểu anh ấy, Ngọc Đường cũng chưa từng bối rối như vậy, ý thức được tình huống hình như rất nghiêm trọng, Triển Chiêu đưa tay giao sư tử con trên tay cho Bạch Trì đã chạy tới hỏi tình hình, kéo Bạch Ngọc Đường trở về phòng, đóng cửa phòng ngủ, hỏi, “Cậu nói thật đi.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, hình như lòng đầy hoang mang.

Triển Chiêu cũng bị anh làm cho sốt ruột muốn chết, bèn nói, “Cậu chưa bao giờ gạt tôi.”

Bạch Ngọc Đường giương mắt nhìn Triển Chiêu, nói, “Miêu nhi, tôi không phải gạt cậu... Nói ra sợ cậu không tin, chính tôi cũng không tin.”

Triển Chiêu khẽ nhú mày, hỏi, “Có ý gì a? Cậu không nói làm sao biết tôi không tin? Nói! Coi như là thấy Spiderman hay Batman tôi cũng tin.” Triển Chiêu nghiêm túc nói.

Bạch Ngọc Đường khe khẽ thở dài, chậm rãi xoay mặt, chỉ chỉ cái tủ đứng một bên.

Triển Chiêu không hiểu, theo hướng ngón tay Bạch Ngọc Đường nhìn qua, chỉ thấy trong tầm tay họ có một cái tủ để áo khoác trang trí phức tạp, trên tủ áo có khắc hoa văn, thần tình yêu Cupid, ở giữa có cái gương, vừa nhìn liền biết hàng xa xỉ...

Triển Chiêu trừng mắt nhìn chằm chằm cái tủ áo, hỏi, “Cậu là nói... Cậu vừa giao chiến với cái tủ áo khoác sao?”

Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa bị Triển Chiêu chọc phì cười, lắc đầu.

“Với Cupid?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

Bạch Ngọc Đường đi qua vài bước, đứng ở phía trước cái gương, đưa tay, chỉ chỉ người trong gương, nói, “Hần ta.”

Triển Chiêu sững sốt, Bạch Ngọc Đường đứng ở trước gương, mà trong gương, tất nhiên chính là Bạch Ngọc Đường, có ý gì? Tiểu Bạch là nói cậu ấy thấy được một Bạch Ngọc Đường nữa sao? Triển Chiêu đi qua, đưa tay chỉ Bạch Ngọc Đường trong gương kia hỏi, “Hần?”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu.

Triển Chiêu trừng mắt trừng lớn, “Cậu thấy chính cậu?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày có chút mờ mịt suy nghĩ một chút, nói, “Y phục không giống, người đó mặc một thân đen sì, sau đó... Hình như tuổi đã khá lớn? Tôi chỉ nhìn được đại khái, trời tối với lại hần lại còn có ý giấu mặt.”

“Giống như đực?” Triển Chiêu mở to hai mắt, Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, nói, “Tôi cũng không biết.” Nói xong, tìm ghế ngồi xuống, nói, “Tôi ban đầu không phát hiện, cho rằng là ai khác nên tiến lên muốn bắt hần, cách hần trở tay ngăn tôi lại rất lợi hại, tôi mới so chiêu với hần, bất quá hần có ý định che khuôn mặt mà tôi chưa nhìn thấy, hần có ý định không cho tôi xem tôi liền hiểu kỳ, nên mới nghĩ cách khóa tay hần, thể nhưng thấy được rồi thì tôi lại choáng váng, sau đó hần đẩy tôi rồi nhảy lầu đào tẩu, công phu hần không tồi, bất quá hần gần như không có đánh trả.”

Bạch Ngọc Đường nói, giương mắt về mặt khó hiểu nhìn Triển Chiêu, hỏi, “Miêu nhi... Người đó là ai?”

Triển Chiêu sau khi nghe xong, nhú mày trằm mặc một hồi, xoay người mở mạnh cửa phòng ngủ đi ra ngoài, hùng hổ.

“Miêu nhi.” Bạch Ngọc Đường cùng đi ra, Triển Chiêu vọt tới dưới lầu, không thấy được Triệu Tước, thấy quần gia đang thu thập đồ đạc, hỏi, “Triệu Tước đâu?”

Quần gia có chút giật mình, nói, “Ở phòng ngủ...”

Nói còn chưa dứt lời, Triển Chiêu liền xông lên lầu, nhóm Bạch Trì đều đã trở về, thấy Triển Chiêu hình như tức giận vô cùng, có chút hiếu kỳ liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu trước đây đúng là cũng có cãi nhau đầu khí với Triệu Tước, bất quá chưa từng giống như bây giờ, Triển Chiêu thực sự giận dữ, xem ra lần này Triệu Tước trêu chọc không phải anh mà là Bạch Ngọc Đường a. Quả nhiên, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường theo đi ra, mọi người liếc mắt nhìn nhau, theo sau xem náo nhiệt.

Triển Chiêu chạy tới cửa phòng ngủ của Triệu Tước, một cước đá văng cửa phòng Triệu Tước, chỉ thấy trong phòng trên cái giường nhung lớn màu đen, Triệu Tước mặc một bộ áo ngủ màu trắng tựa ở trên giường, chống cằm, lật một cuốn sách bên tay, có vẻ rất nhàn nhã.

“Triệu Tước!” Triển Chiêu hai ba bước đi qua, hỏi, “Ông cố ý để Tiểu Bạch thấy người đó?”

Triệu Tước nhú mày, mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

“Người đó là ai? Vì sao giống như đúc với Tiểu Bạch?” Triển Chiêu hỏi.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường cũng chạy đến, thấy Triển Chiêu đang ở hỏi Triệu Tước, đã đóng cửa lại, đứng ở một bên nhìn.

Ở cửa nhóm Công Tôn nhanh chóng tìm cái chén nghe trộm.

“Giống như đúc?” Triệu Tước cười gượng hai tiếng, nói, “Trời tối quá nên nhìn nhầm rồi... Rất giống thì là thật, nhưng giống như đúc ... A.”

“Người đó là ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Tước, “Tôi trước đây chưa thấy qua hần.”

Triệu Tước sờ sờ cằm, nói, “Con người của tôi trí nhớ không tốt, có một số việc, đều đã quên sạch trơn.” Nói rồi, nhìn Bạch Ngọc Đường, cười nói, “Cậu không bằng trở về hỏi ba cậu một chút, hoặc là Bao Chứng...” Nói rồi, lại xoay mặt nhìn Triển Chiêu, “Hoặc là ba cậu... Bọn họ sẽ nhớ rõ đó.” Nói xong, nhún nhún vai, điều chỉnh tư thế, hỏi Triển Chiêu, “Buổi tối có muốn ngủ cùng tôi hay không?”

“Ông đi chết đi!” Triển Chiêu cầm lấy cái gối đầu bên cạnh nên vào Triệu Tước, cả giận nói, “Ông cố ý!”

“Miêu nhi.” Bạch Ngọc Đường đi qua ôm lấy Triển Chiêu, Triển Chiêu cắn răng nhìn Triệu Tước, “Trước đây ông cố ý ở trước mặt tôi nói với ba tôi rằng tôi không phải là con của ông ấy, hiện tại lại dẫn Tiểu Bạch gặp một kẻ lạ mặt, đến tột cùng ông đang ráp tâm gì?!”

Triệu Tước bắt gối đầu, ngồi dậy, nhìn chằm chằm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một lúc lâu, mới nói, “Đây là thứ đã định trước hai cậu sau khi sinh ra cần phải đối mặt.”

“Có ý gì?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu hỏi.

Triệu Tước nhìn hai người một chút, đứng lên, nói, “Tôi cùng Duẩn Văn, Khải Thiên còn có Bao Chứng quan niệm không giống nhau... Với bọn họ, các cậu là vô tội, nên mới cố gắng hết sức tách các cậu ra khỏi thứ định mệnh các cậu cần phải đối mặt. Bất quá theo ý tôi, từ cổ chí kim không có ai là vô tội hết, hai người hiện tại chỉ là gặp mặt không hơn, thế nhưng sau này một ngày nào đó, cũng sẽ phát hiện chân tướng... Cùng với khi đó đột nhiên chịu đả kích, còn không bằng hiện tại cứ chuẩn bị cho tốt trước, đừng chờ số phận tìm tới các cậu, tốt nhất là các cậu tự mình tìm đến số phận!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời nhú mày, Triệu Tước nói nghe tự nhiên lại có một loại cảm giác số mệnh, không hiểu sao đó.

“Vậy chân tướng đến tột cùng là cái gì?” Triển Chiêu hỏi, “Các người luôn luôn che che giấu giấu qua loa tặc trách, cho tới bây giờ vẫn không nói rõ ràng, chúng tôi vẫn bị tắc ở trong, ai biết ông nói số phận là cái gì?”

Triệu Tước quay đầu lại nhìn hai người, mỉm cười, nói, “Các cậu sớm muộn gì có một ngày sẽ biết ... Bất quá chưa phải hiện tại, thế nhưng hai cậu cần có chuẩn bị tâm lý nhất định, có vài đầu mối ở ngay bên người các cậu, hảo hảo mà tìm đi, nếu như tìm được ... Chính là, hai người các cậu có thể tài giỏi hơn so với nhóm chúng tôi đây, làm được thì rất tốt.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, lúc này mới cảm giác được, bọn họ từ khi sinh ra, hình như cũng đã rơi vào tầm lưới thật lớn, bao gồm hành vi thần thần bí bí của thế hệ trước, chuyện xảy ra với Bạch Cẩm Đường năm đó, cùng với quãng thời gian bọn họ trải nghiệm đến khi trưởng thành, những tư chất trời cho kinh người... Toàn bộ tất cả, đều là số phận như lời Triệu Tước. Mà số phận này hẳn là rất đáng sợ, nên thế hệ trước mới có thể kín tiếng không nói, mới có thể đưa Bạch Cẩm Đường đến đại lục Châu Âu xa xôi... Tất cả chính là vì để cho bọn họ tách ra khỏi cái thứ gọi là số phận đó.

“Thứ các cậu sắp sửa đối mặt, rất hắc ám cùng thần bí.” Triệu Tước đi tới bên giường, nhìn ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói, “Tôi và cha các cậu, còn có Bao Chứng, cũng là hồi ở tuổi của các cậu bây giờ, đã bị rơi vào tầm lưới này, với năng lực chúng tôi ngay lúc đó, căn bản là chạy không thoát... Bởi vì chúng ta không thể, cuối cùng tạo thành rất nhiều kết quả không thể văn hồi.”

“Kết quả không thể văn hồi là chỉ cái gì?” Triển Chiêu hỏi, “Còn có... Năm đó ông vì sao giết người nhiều như vậy, còn hủy hết tài liệu đi?”

Triệu Tước khẽ cười, nói, “Không thể đùa giỡn được, tất cả đều chờ các cậu tự mình giải quyết.”

“Vì sao không thể nói?” Triển Chiêu mờ mịt, hỏi, “Nếu như thực sự có cái gì nguy hiểm tồn tại, các người nói ra, mọi người cùng nhau giải quyết không phải là được sao, vì sao cần khiến cho thần bí như vậy?”

Triệu Tước nhìn chằm chằm Triển Chiêu một hồi, nói, “Các cậu còn trẻ, có một số việc, các cậu không hiểu... Các cậu cũng không đủ cường đại.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có ý gì?”

“Thời cơ còn chưa chín muồi.” Triệu Tước nói, “Tôi là tự chủ trương tiết lộ mấy tin tức này cho các cậu, còn ba các cậu, là thà rằng hi sinh chính bản thân, cũng muốn tận lực bảo vệ cho các cậu có thể sống trong hạnh phúc bình yên ... Tôi không có vĩ đại như thế.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, đều có chút căng thẳng, chẳng lẽ mấy vị trưởng bối làm cái gì cực đoan sao?

“Kết cục của chúng tôi năm đó, quá không công bằng.” Triệu Tước nhàn nhạt nói, “Tôi vẫn không cam lòng... Tôi muốn một kết cục lâm li hã hê ... Muốn cho bọn họ, biết được xuống địa ngục là bộ dáng gì ... Tôi muốn báo thù.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhú mày, bọn họ vốn vẫn nghĩ Triệu Tước là người xấu rõ ràng rành mạch, sau đó khi ở chung cảm thấy ông ta vô cùng mâu thuẫn, lúc tốt lúc xấu, thế nhưng hiện tại lại cảm thấy con người này thực sự không có giới hạn... Ông ta làm tất cả đến tột cùng là vì ý đồ gì?

“Để báo thù, tôi có thể lợi dụng rất nhiều người.” Triệu Tước xoay mặt nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Cả hai cậu, bao gồm bạn bè, thân nhân các cậu... Đều phải vì số phận này đến mà đấu tranh, đừng không biết cái gì để được bảo vệ, tôi cho rằng, thế rất không thoả mái!”

## 244. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 23

### Chương 23 : Bathory

Triệu Tước đem những gì cần nói cho hết lời, liền khôi phục sự trầm mặc, đứng ở bên cửa sổ, đối diện với Triển Chiêu, hai người hình như đang giương cung bạt kiếm, bầu không khí có chút căng thẳng.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, biết cậu ấy là lo lắng, trước giờ Triển Chiêu luôn nghi ngờ thân thể chính mình, phiền muộn dày vò thời gian rất lâu, chính là bởi vì biết rõ ảo não và thống khổ trong đó, Triển Chiêu tự nhiên kiên quyết không muốn để Bạch Ngọc Đường cũng rơi vào loại hoàn cảnh khốn khổ này, bởi vậy đối với Triệu Tước rất là bất mãn. Mà Triệu Tước lạnh như băng đứng ở nơi đó, hình như cũng có chút hả giận, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghĩ, Triệu Tước kỳ thực là đố kỵ với Triển Chiêu. Hai người cảnh ngộ tài trí gần như tương đồng, còn có tư chất thiên phú như nhau, chỉ bất quá cảnh ngộ Triệu Tước hình như thê thảm hơn một chút, Triển Chiêu nơi nơi có người bảo vệ, bậc cha chú bạn bè cũng không muốn để cậu ấy đối mặt với áp lực gánh nặng số phận, ở vị trí của Triệu Tước chứng kiến, tất nhiên là rất không thoải mái ... Suy nghĩ một chút, Bạch Ngọc Đường lắc đầu, ngoại trừ Triển Chiêu ra, chính mình hẳn là cũng là khiến ông ta oán hận, hai người bọn họ toàn tâm toàn ý làm những việc của mình, tự do tự tại sống đến hơn hai mươi tuổi, chưa từng bị bất luận cái gì quấy nhiễu, mãi đến Triệu Tước xuất hiện... Bất quá Triệu Tước nói câu đó cũng đúng, cái thứ số phận này, sớm muộn gì cũng sẽ đến, tránh cũng tránh không khỏi.

Kỳ thực, lúc này Bạch Ngọc Đường trong lòng thật ra không có cái loại thấp thỏm và nôn nóng như vừa rồi, thậm chí không nghĩ nhiều lắm về vấn đề thân thể. So với ban đầu, thật ra lần Triệu Tước cố ý đùa giỡn huỷ hoại khiến Triển Chiêu nghi ngờ thân thể mình trước kia, làm Bạch Ngọc Đường tức giận nhiều lắm. Nhưng nghĩ lại thì Triển Chiêu cũng tất nhiên là giống mình, lần trước, cậu ấy cũng không có kích động như vậy.

Đưa tay kéo Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nói, “Miêu nhi, trở về đi, cậu còn chưa có đọc xong sách mà.”

Triển Chiêu sững sờ mở to hai mắt liếc Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười cười, nói, “Không có gì ghê gớm, thân thể a, số phận a các loại gì đó, cũng không phải có thể khống chế, có biết cũng không thể, cùng lắm cho dù hai ta đều là từ trong tảng đá nhảy ra, cũng không ảnh hưởng gì đến chúng ta.”

Triển Chiêu hơi chấn động, nhìn Bạch Ngọc Đường, cơn tức lập tức giảm xuống, biến lại thành dáng vẻ ôn hòa thuần hậu trước kia, hơn nữa có chút ủ dàu rũ tai.

Bạch Ngọc Đường kéo tay anh đi ra ngoài, nói với Triệu Tước, “Ông cũng sớm đi ngủ đi, chờ đọc xong sách, sáng mai hỏi thêm một ít về vụ án, rồi chúng tôi sẽ cáo từ.” Nói xong, kéo Triển Chiêu đi mở cửa.

Ngoài cửa, mọi người SCI không kịp đào tẩu, đều giấu cái chén nhìn hai bên, như là đang úp mặt vào tường.

Bạch Ngọc Đường nhìn mọi người, nói, “Đang làm gì vậy? Chứng cứ thu thập xong thì rút đi.”

Mọi người nhanh chóng phi như bay, Bạch Trì cẩn thận trả lại sư tử con cho Triển Chiêu, sau đó cũng chạy.

Về tới phòng, Bạch Ngọc Đường kiểm tra giường một chút, nói, “Miêu nhi, cậu lên giường đọc đi, bên ngoài rất lạnh.”

Triển Chiêu giương mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, không nói lời nào.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn anh, mỉm cười, giơ tay vẫy vẫy, nói, “Qua đây.”

Triển Chiêu chậm rãi đi qua, Bạch Ngọc Đường đưa tay, tiếp nhận sư tử con trong tay anh, để lên trên giường, sau đó kéo Triển Chiêu đến trước người, cúi đầu, hôn khẽ miệng của anh.

“Cậu không tức giận sao?” Triển Chiêu vừa thấp giọng hỏi Bạch Ngọc Đường, vừa đưa tay, xoa áo anh.

“Vì sao phải tức giận?” Bạch Ngọc Đường cười hỏi.

Triển Chiêu khe khẽ thở dài, nói, “Tỉ mỉ ngẫm lại, đúng là không có gì phải tức giận.”

“Hẳn nên vui vẻ mới đúng.” Bạch Ngọc Đường xoa tai Triển Chiêu.

Triển Chiêu ngửa mặt nhìn, “Vì sao lại vui vẻ?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, nói, “Như lời của tôi, hai ta thật may mắn, may mắn chẳng lẽ còn không đáng vui?”

Vùng xung quanh lông mày Triển Chiêu chậm rãi giãn ra, “Hai ta cũng coi như lai lịch bất minh... Cậu thật rộng lượng.”

“Thì sao nào?” Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, “Đã nói, không quan tâm từ chỗ nào tới, cho dù có nhảy ra từ tầng đá, cũng đừng lo, không có gì ghê gớm.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một lúc lâu, gật đầu, “Cậu nói đúng, không có gì ghê gớm.”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu nghĩ thông, tâm tình cũng tốt lên, thấy cổ áo ngủ thoáng mở, cái cổ trắng nõn lộ ra bên ngoài, đột nhiên có chút ngứa ngáy, cúi đầu vươn qua, hôn lên cổ anh.

Triển Chiêu ban đầu cũng không để ý, nhưng sau đó phát hiện hai tay Bạch Ngọc Đường vẫn còn đặt trên thắt lưng mình, bắt đầu gặm bờ vai và xương quai xanh của anh, mới đưa tay vỗ vỗ, nói, “Đừng nháo, còn đọc sách đó.”

“Một chút thôi.” Bạch Ngọc Đường hai tay nhẹ nhàng nâng Triển Chiêu lên, ôm lấy đặt lên trên giường, chính mình cũng đè lên.

Sư tử con một bên đang ở trên giường nhìn hai người, bởi vì trọng lượng hai người khiến mặt giường dày mềm mại lồm xướng cùng một chỗ phía dưới, sư tử con không đứng vững liền lăn qua, lăn vào trong tay hai người.

Hai người mười ngón tay đan vào nhau, ở trên giường chậm chậm hôn môi, sư tử con nghiêng đầu nhìn hai người, dùng đầu lượn lượn, như là muốn chui vào giữa hai người, Triển Chiêu đưa tay đẩy nó ra, Bạch Ngọc Đường đưa tay nhét vào khe áo ngủ của Triển Chiêu, chậm rãi vuốt ve bên trên...

Sư tử con bị gạt sang một bên, không còn cách nào khác, liền ghé vào cái gối đầu cạnh đó mở to hai mắt, nhìn hai người thân thiết.

...

Hai người vuốt ve một lát, coi như đã thoải mái, đều cảm thấy khoan khoái thật nhiều, tích tụ trong lòng cũng tiêu tan thành mây khói, Bạch Ngọc Đường mặc lại quần áo cho Triển Chiêu, đắp chăn lên, chỉnh chăn lại cho tốt, cầm cuốn sách đặt vào trong tay anh, để anh tiếp tục đọc. Còn mình đi tới ngoài cửa sổ, thấy Triệu Hổ bọn họ đã cho hết vật chứng vào rương hòm, Công Tôn cũng lên xe về, Lạc Thiên và Bạch Tri vẫn ở lại như trước cùng chờ Bạch Ngọc Đường Triển Chiêu.

Mã Hán ở trên thảm cỏ phía xa, ngửa mặt nhìn thoáng qua, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang đứng ở ban công lầu hai nhìn bọn họ, khoát khoát tay, “Sếp, chúng tôi đi đây.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhìn theo chiếc xe chạy đi, lại nhìn kỹ đại thể khắp nơi một vòng. Bạch Ngọc Đường rất sớm trước đó đã tự phát hiện, chỗ biệt thự này cũng không phải là chỉ là chỗ hẻo lánh thôi, quanh đây, đầy camera an ninh, hơn nữa bên ngoài còn có một vài tay bảo vệ ngoại quốc thần bí mặc áo đen, trông chừng biệt thự vô cùng nghiêm ngặt. Bởi vậy Triệu Tước mới có thể nói nơi này an toàn ... Chỉ bất quá, đã có biện pháp bảo vệ an toàn như vậy, vừa rồi người đó vào bằng cách nào? Còn có, nếu như bảo vệ sơ sẩy để hấn lên vào, vì sao lúc hấn đào tẩu, không ai ngăn cản? Thế quá không bình thường, giải thích chót hạ có lẽ chỉ có một —— người đó là bảo vệ để cho vào, bọn họ biết hấn.

Bạch Ngọc Đường khe khẽ thở dài, suy nghĩ một chút về tương mạo người đàn ông vừa rồi kia và tất cả những gì vừa phát sinh, lắc lắc đầu, cảm thấy y như mình vừa nằm mơ.

Đóng cửa thủy tinh, cẩn thận hạ rèm cửa sổ, Bạch Ngọc Đường đi tới bên giường, xốc chăn lên tựa ở bên cạnh Triển Chiêu.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn anh, sư tử con ở bên giường nằm ở giữa hai người, chọn một góc thoải mái, ghé vào trên gối đầu ngủ, Bạch Ngọc Đường đưa tay bóp bóp tai nó, sư tử con thoải mái mà gừ gừ vài tiếng, rất nhanh liền ngủ.

“Miêu nhi, thật đáng yêu.” Bạch Ngọc Đường xoay người, nhìn chăm chăm sư tử con, nói, “Ngày mai hỏi Triệu Tước xem.”

Triển Chiêu xoay mặt liếc Ngọc Đường, nhỏ giọng nói thầm, “Ông ta không chịu cho đâu.”

Bạch Ngọc Đường cười nói, “Tôi thấy chưa hấn là thế, nếu đã không chịu ông ta sẽ không lấy ra cho cậu thấy đâu.”

“Ông ta là muốn chọc tức tôi.” Triển Chiêu bắt mắt lật trang sách.

Bạch Ngọc Đường cười cười, sờ đầu sư tử con, “Thấy sách thế nào?”

Bạch Ngọc Đường biết rõ Triển Chiêu đọc sách không phải nhìn mà là lật, giống như người bình thường cứ lật xong tất cả các trang của một quyển sách, Triển Chiêu đã đọc xong đồng thời toàn bộ nhớ kỹ cuốn sách... Loại trí lực và trí nhớ phi nhân loại.

“Ừ, xem xong rồi.” Triển Chiêu thở dài, nói, “Tiểu Bạch, vụ án của chúng ta lần này, thật là rất kỳ lạ.”

“Có quan hệ với gia tộc kia không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Có.” Triển Chiêu gật đầu, nói, “Gia tộc này kỳ thực rất hiển hách, chỉ bất quá bởi vì sự tồn tại của nó và lịch sử gia tộc quá mức máu tanh tà ác, bởi vậy bị lịch sử gạt bỏ, nên chúng ta đều không thấy trên ghi chép văn hiến, mà quyển sách này có vẻ sau đó cũng bị liệt vào sách cấm, không xuất bản nữa.”

Bạch Ngọc Đường gồi lên cánh tay, cảm thấy rất hứng thú hỏi, “Nói cái gì?”

“Gia tộc này là gia tộc Bathory.” Triển Chiêu nói, “Vô cùng xa xưa, đã tồn tại mấy thế kỷ, tổ tiên là những quý tộc Hungary danh giá nhất, tập trung rất nhiều của cải, đồng thời mấy đời kinh doanh, nhiều năm chuyển biến, tới Đức định cư, cuối cùng bị tiêu diệt ở đó.”

“Vậy người trong gia tộc làm gì?” Bạch Ngọc Đường có chút buồn bực.

“Ừ... Có người nói người trong gia tộc là hậu duệ của ma quỷ.” Triển Chiêu vuốt cằm, nói, “Đã từng ở trên đại lục Châu Âu, có không ít người tin tưởng có thể thông qua một sức mạnh nào đó mà bất tử.”

“Giống hoàng đế cổ đại của Trung Quốc luyện kim đan ấy hả?” Bạch Ngọc Đường buồn cười hỏi.

“Ừ.” Triển Chiêu lật xong trang sách cuối cùng, lắc đầu, buông sách, nằm xuống đắp chăn, mặt hướng phía Bạch Ngọc Đường, nói, “À... Sự cuồng nhiệt của Châu Âu cổ đại đối với trường sinh bất tử rất khó tưởng tượng, đặc biệt là kẻ có quyền lực. Chủ yếu chia làm hai thời kì, một thời kì khá sớm, là say mê thuật luyện kim cổ, cùng loại với quốc gia cổ đại của ta, muốn nhờ vào thuốc hay nhân tố tự nhiên thần kỳ nào đó mà đạt được sự bất tử.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đưa tay chỉnh chăn cho Triển Chiêu, Triển Chiêu kéo sư tử con đã bắt đầu ngáy ngủ qua, ôm vào trong lòng, sư tử con hướng trước ngực Triển Chiêu dụi dụi, tiếp tục ngủ.

“Còn có một loại, chính là loại sau này khá phổ biến, sức mạnh của ác ma, cùng loại với yêu thuật.” Triển Chiêu nói, “Thời Trung cổ, si mê đối với ma cà rồng, đại thể là bởi vì có người tin tưởng hút máu nhân loại, có thể bất tử.”

“Không phải nói là một loại bệnh sao?” Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, hỏi.

“Ừ, là một loại rối loạn chuyển hóa porphyrin trong máu rất hiếm trong y học [1], người bị nghiêm trọng, sẽ ép buộc chính mình đi hút máu tươi người, như vậy có thể làm cho tinh thần bị kích thích của người đó giảm bớt. Rối loạn chuyển hóa porphyrin trong máu rất dễ bị tổn thương thái dương, mặt và ngón tay sẽ bị biến dạng, sau đó lợi bị ăn mòn hàm răng dài ra, hình như còn có dính máu... Giống như đúc với ma cà rồng xuất hiện trong tiểu thuyết.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Người của gia tộc Bathory là bị rối loạn chuyển hóa porphyrin trong máu sao?”

“Nhân vật của quyển sách này, một nhân vật truyền kỳ của gia tộc Bathory, bá tước Bathory, hẳn chính là con bệnh của chúng này.” Triển Chiêu đại thể nói cho Bạch Ngọc Đường cảnh ngộ của vị bá tước kia, “Có người nói bá tước Bathory hồi còn trẻ anh tuấn, tham gia chiến tranh lập đại công, vừa xuất thân quý tộc, đã từng được rất nhiều người tôn kính, được hưởng quang vinh, còn có vô số của cải. Ông ta vô cùng sợ già đi, bởi vậy si mê chuyện kể về ma cà rồng lúc đó lưu hành trong giới quý tộc. Ông ta đã từng thử dùng máu động vật để uống, cảm thấy cũng không bài xích... Mãi đến một ngày, ông ta trong một lúc sốt cao, đột nhiên sản sinh một loại tâm lý biến hóa không hiểu được, bắt đầu khát vọng hút máu cực độ, đồng thời lại là máu người sống, sau đó trên người cũng sản sinh sự biến hóa kỳ quái của loại rối loạn chuyển hóa porphyrin này.”

Bạch Ngọc Đường nhướn nhướn mày, “Với trình độ y học ngay lúc đó, ông ta nhất định cho rằng mình bị hóa ma cà rồng.”

“Bá tước Bathory vốn đang có chút do dự, nhưng sau đó ông ta phát hiện bí mật từ xưa của gia tộc bọn họ.” Triển Chiêu mỉm cười, “Nữ bá tước Bathory của Hungary, tên này nghe qua chưa?”

“A...” Bạch Ngọc Đường thoáng nghĩ, “Tôi nghe quen nha, chính là một trong ba con ma cà rồng nổi danh cùng với nam tước Laythe và bá tước Dracula, con quỷ cái trong tòa thành hành hạ đến chết năm sáu trăm thiếu nữ, dùng máu tắm để thanh xuân vĩnh hằng kia?”

Triển Chiêu gật đầu, “Không sai, hơn nữa, có người nói còn có một người giúp bá tước Bathory hạ quyết tâm hút máu.”

“Người nào?” Bạch Ngọc Đường càng thêm hiếu kỳ.

“Năm đó nữ bá tước cùng bốn người hầu giết thiếu nữ này, sau đó nữ bá tước bị ở tù chung thân, ba người hầu bị giết chết... Có một người chạy thoát, mà con cháu của người hầu chạy trốn kia, đúng lúc đó lại là người làm vườn của bá tước.” Triển Chiêu nói, “Bá tước căn cứ vào và ghi chép bí mật của dòng họ năm đó lưu lại, tìm người làm vườn tới, người làm vườn nói cho ông ta câu chuyện mà tổ tiên hẩn lưu truyền lại, có liên quan đến chuyện lấy máu người giữ tuổi trẻ.”

“Nên ông ta bắt đầu giết người?” Bạch Ngọc Đường nhú mày, hỏi, “Không bị người phát giác sao?”

“À, ban đầu tất nhiên là không bị phát giác.” Triển Chiêu nói, “Bởi vì tại lúc đó, ma cà rồng bị người e ngại, hơn nữa giáo hội cũng kiên quyết chống lại, một khi bắt được, sẽ thi hành hoả hình.”

“Nên ông ta hẩn bắt đầu lén giết người?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đúng.” Triển Chiêu gật đầu, phía trang viên của gia tộc Bathory, có một mảnh rừng rậm rạp, ông ta đem người mình bắt cóc tới đó hút máu, thì giấu thi thể ở nơi đó. Hút máu xong, ông ta cảm thấy vô cùng thỏa mãn, bởi vậy liền quyết định cho gia tộc mình thành gia tộc ma cà rồng, đời đời đều lấy hút máu làm yêu cầu sinh tồn.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, “Thật biến thái, vậy sau đó? Tên bá tước bị quái bệnh, không phải sắp chết sao?”

“Rất kỳ quái.” Triển Chiêu nói, “Tên bá tước không những không chết, trái lại còn sống đến hơn năm mươi, vẫn trẻ như lúc hơn hai mươi tuổi, mà vừa vặn chính là bởi vì ông ta đặc biệt, mới khiến ọi người xung quanh lúc đó ngỡ vực, sau đó mới phát hiện hành vi phạm tội của ông ta.”

“A?” Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt, hỏi, “Đây là vì sao?”

Triển Chiêu lắc đầu, nói, “Đến nay cũng không có ai biết rõ.”

[1] Một trong các bệnh lý ma cà rồng là chứng rối loạn chuyển hoá porphyrine (porphyria). Chứng bệnh cực hiếm này sinh ra do sự mất cân bằng trong sản sinh heme, một sắc tố giàu chất sắt trong máu. Người mắc chứng bệnh này rất sợ ánh sáng mặt trời, đau bụng nhiều và có thể bị mê sảng. Thời xưa người ta chữa trị bệnh này bằng cách cho bệnh nhân uống máu tươi để khắc phục tình trạng mất quân bình trong cơ thể (mặc dù không có bằng chứng rõ ràng nào về điều này). Một số bệnh nhân loại này thường có miệng và răng màu đỏ do hoạt động sinh sắc tố heme không ổn định.

## 245. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 24

Chương 24 : Chữa lợn lành thành lợn què

Bạch Ngọc Đường vì câu chuyện theo như lời của Triển Chiêu mà vô cùng xúc động, khó hiểu hỏi, “Thật có loại chuyện này sao?”

“Ừ, không lịch sử nào có khảo chứng.” Triển Chiêu nhún nhún vai, “Bất quá thời Trung cổ là một thế kỷ hắc ám, trong lịch sử nhân loại phạm là quý tộc nắm giữ quyền lợi và thời kì quân đội thì tất nhiên là hắc ám. Tại lúc đó, ruộng đất, nhân dân và nông nô đều thuộc về quý tộc. Bởi vậy quý tộc là có quyền xử tử



người trong phạm vi mình quản lý, huống gì địa vị Bathory hiển hách như vậy, bởi vậy trong đó hình như có ẩn tình gì đó, đương nhiên, cũng có chút quan hệ với đạo Tin Lành cải cách sau này. Bất quá có một bộ phận khá lớn học giả cho rằng đây căn bản là bịa đặt ra, chủ yếu là bởi vì hoàng thất lúc đó thêm khát tài sản của Bathory.”

“Vậy trường sinh bất lão là chuyện gì xảy ra?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Ngược lại cũng không phải nói trường sinh bất lão, mà là thanh xuân vĩnh hằng... Cái này thì thật sự là không làm rõ được, tương truyền phu nhân Bathory lúc hơn bốn mươi tuổi, thoát nhìn chỉ có hai mươi mấy tuổi, trẻ trung xinh đẹp.”

“Vậy Triệu Tước còn đáng đề cập hơn cả bà ta.” Bạch Ngọc Đường nói, “Năm mươi mấy tuổi thoát nhìn như hơn ba mươi tuổi... À, hình như cũng không đáng nói cho lắm.”

“Ừ...” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Đúng vậy.”

“Vậy sau đó?” Bạch Ngọc Đường đến bên cạnh Triển Chiêu dụi dụi, vươn ngón tay nhẹ nhàng mà chọc chọc mũi con.

Sư tử con xoay mũi mấy lần, dùng móng vuốt xoa xoa, điều chỉnh tư thế một chút rồi tiếp tục ngủ.

“Cậu nói bá tước Bathory a?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừ.”

“Hắn để hút máu người sống, phát minh một bộ công cụ.” Triển Chiêu hơi thần bí chớp mắt mấy cái.

“A...” Bạch Ngọc Đường hiểu rõ, “Chính là bộ công cụ mà ma cà rồng dùng sao? Thảo nào gọi là vinh quang của hắn...”

“Bá tước Bathory khéo léo vận dụng một thủ thuật che mắt.” Triển Chiêu nói, “Lúc đó rất nhiều người đều đang truy sát người trong gia tộc Bathory, mà gần như toàn bộ hành tung của thành viên gia tộc đều đã điều tra rõ, duy độc không có tìm được, chính là tiểu thư Paris của Bathory gia tộc? Bathory. Sau đó, mọi người từ lá thư Bathory viết ột người bạn tốt, tìm được đầu mối thế này ‘Tháng năm đầu tháng giêng, khi xuân về hoa nở, tôi mất đi đứa con gái tôi yêu nhất, con bé bỏ tôi mà đi. Ba ngày sau, tôi tận tay, mai táng vinh quang của tôi, để cho con bé đeo gia huy thập tự tượng trưng cho gia tộc Bathory tôn nghiêm, rồi bỏ cái thế giới khiến kẻ khác buồn nôn, đến một thế giới, mệnh mệnh và tràn ngập sức sống hơn.’ “

“À...” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, nói, “Hắn chỉ nói tận tay mai táng vinh quang của hắn, nhưng không nói tận tay mai táng con gái hắn! Rồi bỏ và mất đi cũng không có nghĩa là con gái hắn đã chết.”

“Chính là thế.” Triển Chiêu gật đầu, còn có, “Cậu đoán, ‘Thế giới mệnh mệnh và tràn ngập sức sống hơn’ là chỉ đâu?”

“Bên ngoài Châu Âu đại lục.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Ừm.” Triển Chiêu gật đầu, “Sau đó công tước Bathory bị truy sát, trốn tránh khắp nơi, không lâu sau đã bị bắt được, thực thi hoả hình. Sau đó vài năm, dần dần hậu duệ gia tộc công tước Bathory bị bắt rồi xử tử, người hậu duệ cuối cùng của gia tộc bởi vì liên tục phạm án mà bị xử tử, chết vào năm 1913.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, cười nói, “Thế nhưng năm 1914 Thế chiến thứ I bắt đầu, hành động truy đuổi hậu nhân khẳng định không thể tiến hành tiếp, bởi vậy gia tộc Bathory chưa hẳn bị diệt sạch.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Nên ở đây người viết còn nhiều ý tại ngôn ngoại, xem ra có ý khác.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Một thời kì là thời kỳ chiến loạn phát sinh cao, đầu thế kỷ 19, cũng chính đoạn thời gian sau khi Thế chiến thứ I kết thúc, trên báo chí ở Bắc Mỹ và Nam Mỹ, có đưa tin ma cà rồng xuất hiện đả thương người, đồng thời có ghi chép nói lúc đó bắt được một người đàn ông trẻ tuổi đeo mặt nạ tập kích người, sau đó tất cả mọi người nói hắn là ma quỷ, thiêu sống hắn. Lúc đó người đàn ông đó nói mình tên là... Bathory.”

“Chạy thẳng đến Nam Mỹ?” Bạch Ngọc Đường nhún mày, “Còn đủ sức chạy a.”

“Cái này cũng chưa tính, một lần ghi chép gần đây nhất, là nước Đức năm 1938.” Triển Chiêu nói, “Thế nhưng...”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “1939 Thế chiến thứ II bùng nổ.”

“Tác giả cuối cùng viết chính là, nếu như Thế chiến thứ II không bùng nổ, như vậy trong lịch sử nhân loại năm 1938, có thể so với năm 1888, càng máu tanh hơn.” Triển Chiêu cười cười, “Làm sao a?”

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, nói, “Ý là, tên hung thủ cần truy đuổi kia, so với đồ tể Jake còn hung tàn hơn?”

“Đúng.” Triển Chiêu lại chui vào chăn, sư tử con trong lòng bị toàn bộ kéo vào trong chăn, hình như có chút khó chịu, ra sức ngoi lên vài ba lần, rốt cục lộ ra một cái mũi ở bên ngoài, sau đó tiếp tục ngủ, toàn bộ quá trình mắt cũng không mở ra, nỗ lực mà ngủ.

Triển Chiêu thấy dễ thương, đưa tay bóp tai nó.

“Ai, lúc Thế chiến thứ II người tài giỏi như thế phỏng chừng đều về vào Đảng Quốc xã.” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Sau đó chuyển tới Trung Quốc... Bất quá, hai người trẻ tuổi mà thôn dân từ trên núi cứu... Là người Trung Quốc.”

“Ai, cậu đừng quên, bá tước phu nhân Bathory là người phương Đông, bởi vậy gia tộc bọn họ có họ huyết thống phương Đông.”

“Nói ngược lại.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, có chút hiếu kỳ, “Người trong gia tộc Bathory hình như rất si mê con gái Đông Phương a.”

“Ừ.” Triển Chiêu cười nói, “Có lẽ là bởi vì tóc đen và mắt huyền. Khá là gần với dung nhan hắc ám, đối với hậu duệ gia tộc Bathory tự nhận là là ma cà rồng mà nói, hẳn là có đủ lực hấp dẫn, có thể sinh sôi nảy nở đến tận cùng, đã rất giống người Trung Quốc.”

“Nói như vậy, thật ra cơ bản có thể nửa đoán nửa ngờ mà biết được thân phận lai lịch của họ, thế nhưng có quan hệ gì với Trương Dĩnh và Từ Thiên, vì sao Trương Dĩnh đã có cái gia huy gia tộc này, thế nhưng vẫn bị tập kích... Cô ta không già đi, có phải cũng là nói lên cô ta chính là hậu nhân của gia tộc Bathory, đây là điểm đặc biệt của gia tộc bọn họ không?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Ai da, không nghĩ ra a, lại cảm thấy đây thật đúng là đau đầu.”

Đang nói, chợt nghe cái đồng hồ treo tường lớn ở tủ đứng trong phòng khách dưới lầu truyền đến tiếng chuông “đình đình đình”, gõ mười hai tiếng.

“Sớm ngủ đi, sáng mai hỏi lại Triệu Tước về vụ án, sau đó trở về cục cảnh sát.” Triển Chiêu nói, “Còn có danh sách tên mà Trương Dĩnh đưa chúng ta cần điều tra đó.”

“Ai...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, nghĩ lại suy nghĩ một chút, nói, “Lý Hạo... Miêu nhi, cậu đoán đại ca có biết nguồn gốc của mình không?”

“Cậu đến lúc đó hỏi một chút không phải là được sao?” Triển Chiêu đáp.

“Hiện tại hỏi luôn đi.” Bạch Ngọc Đường đưa tay cầm lấy điện thoại.

“Ê, cậu hiện tại gọi hỏi, anh ấy nếu như đang ngủ bị cậu đánh thức, sẽ mắng đó.” Triển Chiêu nhỏ giọng nói thầm, “Cậu cẩn thận bị đánh đó!”

“Nên mới nói cậu gọi.” Bạch Ngọc Đường đưa điện thoại cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhận điện thoại mà nhăn mặt nhăn mũi, nói, “Tự cậu gọi đi, sao nói tôi?”

Bạch Ngọc Đường cười, “Anh ấy sẽ không làm dữ với cậu, còn có a, thuận tiện giúp tôi thôi miên anh ấy, hỏi một chút xem anh ấy có biết một người giống như đúc với tôi hay không, bất quá nói lại, tôi và đại ca khá giống nhau, tôi nếu không phải con ba tôi, vậy anh ấy chắc chắn cũng không phải.”

Triển Chiêu khóe miệng rút trờ, vẫn không muốn gọi, thế nhưng Bạch Ngọc Đường liền đơn giản ẩn gọi đi, ném cho Triển Chiêu. Triển Chiêu đỡ khóc đỡ cười tiếp được, thở dài.

Điện thoại reo một lúc lâu, đầu kia vẫn không có ai tiếp, Triển Chiêu liếc Ngọc Đường —— xong đời rồi, chắc chắn là đang ngủ.

Bạch Ngọc Đường thờ ơ cười xấu xa, “Ngủ đã tốt, nếu như đang cùng Công Tôn thì mới đúng là xong đời.”

Triển Chiêu trừng anh, “Biết thế cậu còn hại tôi? Tôi không gọi nữa.” Nói, đã định cúp điện thoại.

Nhưng ở phía sau, đầu kia điện thoại lại thông, truyền đến một giọng cuốn hút mà lười biếng “Alo?”

Triển Chiêu đúng Bạch Ngọc Đường chớp mắt mấy cái —— giọng đại ca thật gợi cảm!

Bạch Ngọc Đường hung hăng liếc mắt trừng anh —— giọng anh ấy ợ còn gợi cảm hơn cậu có muốn nghe không?

Triển Chiêu chẹp chẹp môi, nói, “Đại ca.”

Bạch Cẩm Đường hôm nay đến đón Công Tôn nhưng đến rồi mới biết cần tăng ca, vốn muốn cướp người đi, thế nhưng thấy Công Tôn đứng ở cửa phòng pháp y về mặt hưng phấn. Đi qua nhìn... Chỉ thấy trong phòng pháp y có hai phần mộ hoàn chỉnh, còn có một đồng n thấy khô xếp thành núi nhỏ, cái cổ vừa dài vừa mảnh, làm hại Bạch Cẩm Đường thiếu chút nữa hỏi ra câu, “Đây là vệt nướng chỗ nào, sao lại lớn như vậy?”

Công Tôn và Mã Hân về mặt hưng phấn kiểu cuồng sát nhân biến thái, chuẩn bị suốt đêm khám nghiệm tử thi, dọa tất cả mọi người của cục cảnh sát không dám tới gần bọn họ trong vòng ba bước. Bạch Cẩm Đường nghĩ chờ đợi thêm có thể ảnh hưởng giấc ngủ của mình và chất lượng sinh hoạt vợ chồng sau này, liền đơn giản để lại cặp song sinh về mặt đồng dạng hưng phấn xung phong nhận việc phụ giúp để hỗ trợ, một mình về nhà. Về đến nhà rồi, Bạch Cẩm Đường uống một ly rượu Vodka tự an ủi, sau đó trên giường ngủ.

Thật vất vả mới dẹp hết đám vệt nướng tán loạn trong đầu mà tiến vào mộng đẹp ôm Công Tôn bắt đầu ngủ, thì đột nhiên chuông điện thoại reo, Bạch Cẩm Đường nhú mày —— không nghe.

Reo được mười tiếng rồi vẫn còn reo, Bạch Cẩm Đường cắn răng —— xem mày có thể reo được bao lâu!

Lại reo thêm mười tiếng nữa, vẫn tiếp tục reo, Bạch Cẩm Đường đột nhiên nghĩ đến có thể là Công Tôn hay không, cầm lấy điện thoại vừa nhìn, điện báo biểu hiện là —— em trai.

Bạch Cẩm Đường một bụng oán khí tiếp lên nghe, nhủ thầm, nếu như là Bạch Ngọc Đường thì ngày mai gặp không cho nó ăn đập không được, là Triển Chiêu thì thôi, là Bạch Trì... Hẳn là sẽ không phải Bạch Trì, thằng bé không có gan gọi đến, có là nó gọi thì cũng là do hai đứa kia xúi giục!

Một tiếng alo rồi, khiến Bạch Cẩm Đường tiếc chính là, gọi đến là Triển Chiêu.

Bạch Cẩm Đường không giận nữa, trở mình một cái, dùng giọng càng thêm gợi cảm cộng thêm lười biếng hỏi, “Làm sao vậy?”

Triển Chiêu ấn loa ngoài, chớp chớp mắt với Bạch Ngọc Đường, “Thực sự rất gợi cảm nha.”

Bạch Ngọc Đường không thèm nói nữa.

“Anh, anh có biết Lý Hạo hay không a?” Triển Chiêu hỏi.

“...” Bạch Cẩm Đường hình như sững sốt một hồi, sau đó cũng tỉnh lại, hỏi, “Lý Hạo làm sao?”

“Anh có biết hay không a?” Triển Chiêu hỏi.

“Biết.” Bạch Cẩm Đường gật đầu, đơn giản ngồi xuống, dùng vai giữ điện thoại, đưa tay lấy gói thuốc trong tủ đầu giường, rút ra một điếu bỏ lên bật lửa châm, hỏi, “Hắn làm sao vậy?”

“Bọn em có án đặc biệt, trên người hắn có chút đầu mối.” Triển Chiêu hỏi, “Người này thế nào a?”

“À.” Bạch Cẩm Đường phun khói trong miệng ra, cười nhạt một tiếng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— là người xấu!

“Hắn có làm ăn bất chính hay không?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

Bạch Cẩm Đường rít một hơi nói, “Hắn làm ăn đứng đắn lúc nào?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại nhìn nhau —— tệ như thế a?!

“Hắn không phải mở một triển lãm mỹ thuật sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Đó là dùng để rửa tiền thôi.” Bạch Cẩm Đường nói, “Với lại đầu cơ tác phẩm nghệ thuật, đều là lái khách sù.”

“Hắn có buôn lậu thuốc phiện không?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời nghĩ tới án buôn thuốc phiện của Tô Mậu, đồng thanh hỏi.

“Hai cậu bắt được hắn đang bán thuốc phiện?” Bạch Cẩm Đường bật cười, “Vây nhanh chóng bắt chết hắn đi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không nói được gì, lại hỏi, “Vây hắn là mối buôn lậu thuốc phiện?”

“Thành phố S buôn lậu thuốc phiện tổng cộng có ba thế lực, hắn có lẽ tính là đứng thứ hai.” Bạch Cẩm Đường không nhẹ không nặng nói, “Súng ống đạn dược hắn thật ra không dính dáng, trước đây Trầm Tiềm làm rất nhiều, bắt quá sau đó đã chết. Mặt khác di vật văn hóa và tác phẩm nghệ thuật cũng coi như qua tay hắn không ít, còn có bất động sản vân vân.”

“Vây đại ca anh thì làm cái gì?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi một tiếng.

Bạch Cẩm Đường cười, “Anh là người làm ăn đứng đắn.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cùng hí mắt —— gian xảo! Làm bộ mãi.

“Còn hỏi cái gì không?” Bạch Cẩm Đường nhả khói, “Lý Hạo còn có mấy người bạn.”

“Nói tên cho bọn em với.” Triển Chiêu nói.

“Anh không nhớ rõ nữa.” Bạch Cẩm Đường nói, “Cậu nếu như muốn tài liệu về họ, ngày mai anh nói cặp song sinh gửi qua cho các cậu một phần ghi chép, hai người bọn chúng bình thường rất thích thăm dò những thứ này, bảo đảm ngay cả cỡ giày của người tình ông cậu nhà hắn cũng biết.”

“Tốt lắm a.” Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Đại ca, Lý Hạo với anh có thù oán a, nhiệt tình thế?”

Bạch Cẩm Đường cười gượng hai tiếng, “Đều là ở thành phố S mà, cậu san bằng bọn họ cho anh một mình độc quyền, việc buôn bán cũng tiện cho anh.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, “Nếu vậy anh cung cấp thông tin đi.”

Bạch Cẩm Đường dập tắt điếu thuốc, nói, “Cung cấp thông tin không thể làm không, trả phí đi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt đáp một câu, “Không có tiền.”

Bạch Cẩm Đường khóe miệng rút trều, “Vây cho Công Tôn nghỉ một tháng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiếp tục trả lời, “Không có quyền.”

Bạch Cẩm Đường khóe miệng lại rút trều, “Anh đây cần hai cậu có ích lợi gì? Hai cậu còn có cái giá trị gì tồn tại nữa?”

Lúc này đến phiên Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khóe miệng rút, lại liếc mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường nói, “Vây ba ngày được không, quyền của em chỉ đủ cho nghỉ ba ngày.”

“Ừ, vậy cậu sau này đừng xưng Bạch đội trưởng nữa, xưng Bạch Tam Thiên (ba ngày) đi.” Bạch Cẩm Đường trêu chọc nói.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt —— đại ca lại còn nói giỡn, tâm tình tốt a, chẳng lẽ vừa cùng Công Tôn làm à? Hay chỉ đơn giản bởi vì Lý Hạo bị kéo xuống mà tâm tình tốt?

“Còn việc gì không?” Bạch Cẩm Đường hỏi.

“À...” Hai người đồng thời do dự một chút, Bạch Ngọc Đường chọc chọc Triển Chiêu —— cậu hỏi đi.

Triển Chiêu lắc đầu —— loại chuyện này, tự cậu hỏi đi.

Bạch Ngọc Đường trừng mắt —— hỏi không, không hỏi không cho cậu ăn nữa!

Triển Chiêu liếc mắt lườm, bắt quá dân dĩ thực vi thiên (miếng ăn vẫn là nhất), Triển Chiêu không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng hỏi, “À, đại ca, Ngọc Đường có phải con ruột của bác Bạch hay không a?”

Bạch Cẩm Đường sững sốt nửa ngày, mới hiểu được Triển Chiêu hỏi, nhú mào, “Cái gì?”

“À... Anh không biết a? Bác Bạch có nhắc tới qua với anh không, Ngọc Đường có phải con ruột của bác ấy hay không?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Cẩm Đường sờ sờ mũi, nói, “Việc này hỏi mẹ anh sẽ rõ ràng hơn, xem bà ấy ngoại trừ ba anh ra còn có người đàn ông khác hay không.”

“A...” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời hít ngược một ngụm lạnh khí, hỏi tuyệt đối sẽ bị đánh, hơn nữa là cầm chổi lông gà đánh đó.

“Ấy... Quên đi.” Triển Chiêu nói.

“Chờ một chút.” Bạch Cẩm Đường nói, “Sao lại hỏi cái này? Gặp phải gian phu đến nhận thân hả?”

“Không có!” Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đồng thanh.

Triển Chiêu nói, “Nằm mơ thấy!”

Bạch Ngọc Đường nói, “Thuận miệng hỏi một chút.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, lại nói:

“Thuận miệng hỏi một chút.”

“Nằm mơ thấy!”

Bạch Cẩm Đường trầm mặc một lát, kết luận —— gặp phải gian phu rồi.

“Không sao, anh thay các chú hỏi cho.” Bạch Cẩm Đường nói, “Vậy tên gian phu ấy dáng vẻ thế nào? Có giống anh không? Để anh tiện đường hỏi một chút xem anh có phải con ruột của hần hay không luôn.”

Triển Chiêu đang cầm điện thoại di động há miệng nói không ra lời, Bạch Ngọc Đường ôm gối khóc không ra nước mắt —— người này bị thần kinh gì a? ! Loại phản xạ ngược căn bản không giống với người bình thường!

Cuối cùng, Bạch Cẩm Đường không đợi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nói, đã cúp điện thoại, sau đó gọi số bà Bạch.

... Màn đêm buông xuống...

Bạch Ngọc Đường vui trong chăn nghe điện thoại của mẹ, bà Bạch khóc hai nháo ba đòi thất cổ mắng Bạch Ngọc Đường đến mức lâm li bi đát, Triển Chiêu dùng giấy ăn nhét tai, ôm sư tử con ngủ.

## 246. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 25

Chương 25 : Chân tướng hay âm mưu

Sáng sớm hôm sau, Triển Chiêu rời giường, thấy Bạch Ngọc Đường tựa ở một bên ngủ gật, vẻ mặt tiêu tụy. Cúi đầu, sư tử con trong lòng đang vẫy đuôi, thấy Triển Chiêu tỉnh, đi tới dụi dụi, Triển Chiêu xoa xoa nó, liếc Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, vành mắt cậu đen quá.”

Bạch Ngọc Đường trở mắt nhìn trời, nhìn Triển Chiêu, “Tôi mới cúp được điện thoại.”

Triển Chiêu kinh ngạc há to miệng, hỏi, “Dì mắng lâu như vậy a?”

Bạch Ngọc Đường ngoáy ngoáy tai, “Tôi ù tai.”

“Cậu có muốn ngủ một hồi hay không a?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Ba vừa gọi về nhà một chuyến, nói tôi lấy máu đi kiểm tra thân thể, xem có đúng là thân sinh của ông ấy không, rồi sẽ chém tôi, mà cho dù có là thân sinh của ông ấy thật, cũng sẽ chém tôi.”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, “Vì sao đều chém cậu?”

Bạch Ngọc Đường đi qua ôm Triển Chiêu dụi dụi, “Miêu nhi...”

Triển Chiêu vỗ vỗ anh, rút cuộc thoải mái.

Sau đó, hai người người nhanh tay lẹ chân rời giường rửa mặt thay quần áo, Triển Chiêu ôm sư tử con xuống lầu, quản gia bưng lên một bình sữa giao cho Triển Chiêu, Triển Chiêu cho sư tử con uống sữa. Quản gia nói khẽ với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Sư tử con mỗi ngày muốn uống sữa bốn lần, nó còn có thể ăn chút thức ăn giản đơn, thịt non tươi các loại, bất quá không thể ăn nhiều.”

Triển Chiêu hơi giật mình, nhìn quản gia, hỏi, “Có ý gì?”

Quản gia nói, “Nó không thể trực tiếp uống sữa tươi, mà là uống sữa bột, cần tăng độ glucose nhất định.” Vừa nói, vừa đưa cho Bạch Ngọc Đường tờ giấy, nói, “Đây là thực đơn của nó.”

Bạch Ngọc Đường cười cười, tiếp nhận thực đơn, nói với Triển Chiêu, “Miêu nhi, Triệu Tước hình như là muốn đem nó tặng cho cậu.”

Triển Chiêu nhìn sư tử con một chút, sư tử con đúng là rất khả ái, thế nhưng Triển Chiêu lại có chút do dự, nói, “Nó khi còn bé rất khả ái, thế nhưng trưởng thành, nếu cũng to như Lisbon? Lisbon của Triệu Trinh đã nuôi hơn 10 năm, khá thân cận với con người, anh ấy cũng là ảo thuật gia, lúc biểu diễn còn cần đến... Nhưng chúng ta ở trong thành phố...”

Bạch Ngọc Đường nghe xong cũng có chút lo lắng, sư tử dù sao cũng là loài động vật họ mèo cực độ nguy hiểm, khi còn bé đúng là vô cùng khả ái, thế nhưng nếu như sau này trưởng thành, vậy... Trong thành phố nhân khẩu dày đặc như vậy, công tác của bọn họ lại bận rộn như vậy...

“Yên tâm đi.” Quản gia đột nhiên nói, “Chủ nhân kêu tôi nói cho các vị, nó sẽ không lớn lên.”

“Cái gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, nhìn quản gia.

Quản gia bắt đầu dĩ cười cười, nói, “Chủ nhân nói như thế, hơn nữa tôi đã chiếu cố nó hơn một tháng, nó thực sự một chút cũng không lớn lên, xem thực đơn của nó, đây cũng là chủ nhân đưa, nó mặc dù đã thành niên, ăn cũng nhiều nhất chỉ có như một con chó thôi.”

Triển Chiêu nhìn chằm chằm sư tử con một lúc lâu, giương mắt liếc Ngọc Đường, “Vậy không phải vĩnh viễn cũng không thể oai phong được như Lisbon sao?”

Bạch Ngọc Đường vô lực nhìn Triển Chiêu, nói, “Miêu nhi, cậu thật mâu thuẫn a.”

Triển Chiêu cũng hiểu được chính mình rất mâu thuẫn, suy nghĩ một chút, lại hỏi quản gia, “Triệu Tước đâu?”

“Chủ nhân còn đang ngủ, ngài nói ngài hôm nay không tiện các vị, những gì ngài biết đến đều đã nói.” Quản gia lễ phép trả lời xong, lui xuống và nói, “Tôi đem bữa sáng lên, bất luận như thế nào, xin ở chỗ này ăn xong bữa sáng hãy đi.”

Lúc này, Bạch Trì và Lạc Thiên cũng tới, vừa nghe nói sư tử con được tặng cho Triển Chiêu, Bạch Trì vui vẻ nói, “Lisbon rất cuộc có bạn chơi.” Lại nghe nói sư tử con sẽ không lớn lên, Bạch Trì càng vui vẻ, nghiêm túc nói với Triển Chiêu, “Anh, như vậy hay nhất, anh biết không, chăm nuôi Lisbon, Triệu Trinh hàng năm tốn hơn mười vạn.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhún mày, “Đủ bằng thu nhập một năm Tiểu Bạch được nhận.”

Sau đó, quản gia bưng bữa sáng lên, mọi người ngồi xuống ăn, quản gia còn đem đệm giường, đồ dùng sinh hoạt của sư tử con bao gồm cả đồ chơi cùng tất cả đồ đạc đưa cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đưa lên xe, cảm giác... giống như là nuôi một con mèo lớn vậy.

Triển Chiêu trái lo phải nghĩ, đem sư tử con nhét vào trong tay Bạch Ngọc Đường, nói, “Các cậu ăn trước đi.” Nói xong, một mình lên lầu, đi tới cửa phòng ngủ của Triệu Tước.

Gõ gõ cửa, bên trong không có phản ứng.

Triển Chiêu đẩy một cái... Cửa mở, trong phòng rèm cửa sổ mở rộng, ánh sáng tốt, Triệu Tước đang tựa ở trên giường, có chút lười biếng lật một quyển tạp chí, thấy Triển Chiêu tiến đến, Triệu Tước liếc mắt nhìn, không nói.

Triển Chiêu đi tới bên giường, “Còn không dậy?”

Triệu Tước liếc mắt nhìn, vẫn không nói lời nào.

“Sao lại không nói gì?” Triển Chiêu nói, “Đều là ông làm hại, Tiểu Bạch bị mẹ cậu ấy mắng cả đêm.”

“Phụt...” Triệu Tước che miệng phá lên cười.

...

“Sư tử con, vì sao sẽ không lớn lên?” Triển Chiêu hỏi.

Triệu Tước lật lật tạp chí, nói, “Có chứ, chỉ bắt quá chậm lớn mà thôi, vô cùng vô cùng chậm, chậm đến mức nó còn chưa kịp to ra, cũng đã chết già.”

Triển Chiêu nhú mày, hỏi, “Nói cách khác, chỉ có dung nhan bắt lão, thực chất lại chẳng thay đổi gì sao?”

Triệu Tước nở nụ cười, lắc đầu, nói, “Cậu thực sự là thông minh.”

Triển Chiêu khó hiểu, “Vậy bắt lão có có ý nghĩa gì? Chỉ bắt quá là khuôn mặt mà thôi.”

Triệu Tước nhẹ nhàng lắc đầu, nói, “Có một số việc cậu sẽ không hiểu, kỳ thực bắt lão cũng phải xem thời cơ, nếu như bắt lão lúc còn nhỏ, vậy có thể vô ưu vô lự hơn một ít. Bắt lão khi thanh niên, có thể có hoài bão nhiều hơn một chút. Thế nhưng nếu như lúc cậu đã từng trải hơn người về buồn vui rồi, lại phát hiện mình sẽ không già đi... Chỉ càng rước lấy bị thương mà thôi.”

Triển Chiêu nhẹ nhàng gật đầu, hỏi, “Người đó, đến tột cùng là ai? Vì sao giống Tiểu Bạch như vậy? Không có quan hệ huyết thống chứ?”

Triệu Tước trầm mặc một lát, mới nói, “Cậu và Bạch Ngọc Đường giống nhau như đúc, số phận hai cậu cũng là tương liên, cậu có thể điều tra rõ ràng số phận của mình, vậy cũng có thể biết rõ ràng số phận của Bạch Ngọc Đường, cứu chính cậu, cũng chẳng khác nào cứu cậu ta, hiểu chưa?”

Triển Chiêu gật đầu, lại hỏi, “Ông muốn báo thù ai, có quan hệ với bốn đoạn video ông đưa cho chúng tôi chứ?”

Triệu Tước trầm mặc một hồi, xoay mặt nói với Triển Chiêu, “Qua một khoảng thời gian nữa, tôi sẽ rời khỏi đây.”

“Hả?” Triển Chiêu thấy Triệu Tước đột nhiên thay đổi trọng tâm câu chuyện, có chút buồn bực, hỏi, “Vì sao?”

Triệu Tước suy nghĩ một chút, nói, “Còn một chút thời gian hữu dụng, tôi cần làm một vài chuyện, có đầu mối, tôi sẽ gửi cho cậu, sắp tới hẳn là không có phiền phức đâu, các cậu có thể chuyên tâm phá án.”

Triển Chiêu gật đầu, hai người lại ngồi một hồi, Triển Chiêu nói, “Sư tử con... Tôi sẽ nhận, cảm ơn.”

Triệu Tước nở nụ cười, xoay mặt nhìn Triển Chiêu, “Những khi cậu không đối chọi gay gắt, thực sự là đáng yêu.”

Triển Chiêu nhếch miệng, nói, “Đó là bởi vì ông trêu cợt Tiểu Bạch.”

Triệu Tước cười cười, nhìn Triển Chiêu, “Trêu chọc các cậu rất thú vị.”

Lúc này, chợt nghe dưới lầu còi ô tô kêu một tiếng, Triển Chiêu biết Bạch Ngọc Đường bọn họ đang gọi mình, đứng lên.

Hai người lại nhìn nhau một hồi, Triển Chiêu đột nhiên nói, “Bên mình nhất định sẽ thắng.”

“Bên mình?” Triệu Tước mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu, cười hỏi, “Là chỉ cậu và Bạch Ngọc Đường?”

“Nói chung là bên mình.” Triển Chiêu cười đi ra ngoài, mở cửa trước, quay đầu lại nói với Triệu Tước, “Triệu Tước, tôi mong đến cuối cùng, khi tất cả kết thúc, ông có thể có một kết cục tốt.”

Triệu Tước nhìn chằm chằm Triển Chiêu một lúc lâu, “Kết cục tốt?”

Triển Chiêu gật đầu, suy nghĩ một chút, nói, “À,... ít nhất ... Có thể khiến cho bản thân ông thoả mãn vui vẻ, mặt khác, hai chúng ta tính tình đúng là có chút giống, tôi cũng hiểu được trốn tránh số phận không bằng đối mặt với thực tế sớm một chút, có thù tất báo, hơn nữa cần báo một cách lâm li hả hê.”

Triệu Tước đột nhiên nở nụ cười, nói, “Cậu rốt cục thừa nhận là giống tôi?”

Triển Chiêu nhún nhún vai, nói, “Chỉ là một phần mà thôi, cái này không phải giống, xác thực mà nói, là một loại thái độ phản ứng với sự việc.”

Triệu Tước gật đầu, Triển Chiêu mở cửa, nói một tiếng cuối cùng với Triệu Tước, “Ông hãy bảo trọng.” Nói xong, đóng cửa lại, chạy xuống lầu, ngồi lên xe của Bạch Ngọc Đường, cùng Bạch Trì Lạc Thiên, mang theo sư tử con, rời đi.

Mãi đến trong sân khôi phục sự yên lặng, Triệu Tước ngồi yên trên giường, trước mắt mình là hình ảnh Triển Chiêu có chút tùy tính phát tay nói bảo trọng với mình vừa rồi, nghĩ đến quá mức xuất thần, thế cho nên cửa thủy tinh cận sán bị đẩy ra, ông ta cũng không có chú ý.

“Em vui vẻ nhỉ?” Người vừa vào, đi tới bên người Triệu Tước, nhìn ông ta nói.

Triệu Tước cũng không có ngẩng đầu nhìn, một lúc lâu mới gật đầu, “Đã mấy thập niên không được hài lòng như thế.”

Người nọ khe khẽ thở dài, nói, “Duẩn Văn gọi điện thoại đến cho tôi ăn mừng.”

“A...” Triệu Tước nở nụ cười, nói, “còn gì nữa, hiện tại con trai nghi ngờ vợ cậu ấy ngoại tình, không xù lông mới là lạ đó, tôi còn tưởng rằng cậu ấy không tìm em đánh nhau không được cơ.”

“Em quá tùy tiện rồi.” Người nọ đưa tay nhẹ nhàng vén tóc Triệu Tước ra sau tai, “Bây giờ còn chưa phải lúc.”

Triệu Tước nhướn nhướn mày, “Anh cũng thấy đấy, đứa trẻ đó, cho tới bây giờ vẫn chưa từng khiến tôi thất vọng!”

“Em không thể ở chỗ này thêm nữa, sẽ có nguy hiểm, theo tôi trở về đi, hiện tại đi luôn.” Người nọ nói.

Triệu Tước gật đầu, gọi quản gia thu thập đồ đạc, mang theo hai đứa bé, chuẩn bị rời đi.

...

Trên đường trở về, Lạc Thiên lái xe, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ngồi ở ghế sau, Triển Chiêu ôm sư tử con, Bạch Ngọc Đường dựa vào Triển Chiêu, thuận tiện ngủ bù. Triển Chiêu biết hai ngày nay Bạch Ngọc Đường bị lặn qua lặn lại đến thăm, vốn buổi tối hôm trước đã thức đêm không ngủ, sau lại bốn ba tới thôn, rồi lại đến trong nhà Triệu Tước, bị kích thích không ngủ sau đó lại bị mắng cả đêm, đến Ironman cũng phải mệt. Bởi vậy lẳng lặng để cậu ấy dựa vào mình ngủ. Sư tử con có phản nghịch ngợm, muốn với móng vuốt bám lấy y phục Bạch Ngọc Đường, bị Triển Chiêu túm trở về, che miệng nó không cho quấy rối.

...

Công Tôn chịu một suốt đêm khám nghiệm tử thi kết quả là càng nghiệm càng có tinh thần, tới khi sắc trời sáng lên, anh cùng Mã Hân hai người ngồi ở trong phòng pháp y, trạng thái hưng phấn đã không còn, trở thành hoảng hồn cùng chấn động.

“Công Tôn, Hân Hân.” Mã Hân thăm dò tiến đến gọi Công Tôn và Mã Hân, “Nghỉ ngơi một chút đi, ra ăn sáng.”

Thấy hai người vẻ mặt không bình thường, Mã Hân đi vào, hỏi, “Làm sao vậy?”



Mã Hân liếc mắt nhìn Công Tôn, Công Tôn gật đầu, Mã Hân nói với Mã Hán, “Anh, trên người những người này, phát hiện rất nhiều đầu mối kỳ quái.”

“Đầu mối kỳ quái?” Mã Hán khó hiểu, nói, “Anh thấy vết tích trên tường, hẳn là bị tra tấn đến chết.”

“Không giống a.” Mã Hân nói, “Vô cùng kỳ quái.”

“Kỳ quái thế nào?” Đang nói, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa trở về buồng cà phê đi đến.

Mã Hán nhíu mày, “Sếp, anh không nghỉ ngơi a? Thần tiên cũng chịu không nổi đâu.”

Bạch Ngọc Đường khoát khoát tay, nói, “Nghe xong báo cáo khám nghiệm tử thi rồi đi.”

Mã Hân nhìn Công Tôn, Công Tôn nói, “Những người này là cùng chết, bị chém hoặc đâm chết, thủ pháp giống như là hành hình.”

“Cái gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn người chết, hỏi, “Không phải bị tra tấn chết sao?”

“Ngược lại.” Công Tôn nói, “Trên người những thi thể này, có dấu hiệu vết thương từng được trị liệu khỏi.”

“Được trị liệu?” Triển Chiêu nhíu mày.

“Còn có.” Công Tôn nói, “Ở đây phát hiện khá nhiều vết tích giải phẫu ngoại khoa tương đối tinh vi, ví dụ như có vết cắt, còn có vết da thịt khâu lại ... Ở thời đó mà nói, tuyệt đối đòi hỏi dũng khí và kiến thức y học, hành vi phản giáo hội.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi, “Nói cách khác, vết cào và giấy dựa trên tường, có khả năng không phải bởi vì không muốn chịu cực hình, cũng có thể là bởi vì ốm đau, hoặc là sợ loại y thuật thoát nhìn giống như cực hình?”

“Không sai.” Công Tôn gật đầu, nói, “Bởi vì là tử vong cùng lúc, nói cách khác nơi bị giết căn bản không ở trong tầng hầm ngầm, mà là ở bên ngoài, cùng bị đưa vào trong tầng hầm ngầm treo lên.”

Triển Chiêu trầm mặc một lúc lâu, liếc mắt nhìn nhau với Bạch Ngọc Đường.

“Miêu nhi, đây thật đúng là ngoài dự đoán mọi người.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nói như vậy, bá tước Bathory kia không giống như đồ tể, ngược lại giống như là một bác sĩ a.”

Triển Chiêu nhìn cuốn sách nguyên bản trên tay lấy từ chỗ Triệu Tước về, một lúc lâu mới nói, “Gia tộc quái vật... Có thể là một âm mưu kinh thiên động địa hay không? Gia tộc nợ máu nặng nề cổ xưa đó, có thể là một người vô tội bị oan uống mấy trăm năm hay không?”

“Trong đó, chắc chắn có ẩn tình gì.” Bạch Ngọc Đường nói, “Chỉ tiếc chân tướng đã mất trăm năm, chỉ có người chết biết.”

## 247. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 26

### Chương 26 : Hội đấu giá

Nghe xong báo cáo khám nghiệm tử thi, Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu ép vào văn phòng, nằm ở sô pha, đắp áo ngủ bù.

Sư tử con Triển Chiêu mang về, tạo oanh động không nhỏ trong SCI, tất cả mọi người ôm qua bế lại nó, một nhóm đại nam nhân bị sinh vật màu trắng còn nhỏ ấy toàn bộ đánh bại, đồng thanh —— thật đáng yêu a.

Lúc này, điện thoại Công Tôn reo, vừa thấy là Bạch Cẩm Đường gọi tới, Công Tôn chỉ biết anh chắc chắn là bị giục phải về nhà ngủ, liền tiếp.

“Ừ, em đây.” Ngoài dự liệu của Công Tôn, Bạch Cẩm Đường câu đầu tiên hỏi chính là, “Đang ở SCI sao? Anh đang ở dưới lầu cục cảnh sát, hiện tại đang lên.”

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hỏi Công Tôn.

“Cẩm Đường nói muốn lên đây.” Công Tôn nói.

Triển Chiêu gật đầu, không bao lâu, liền thấy Bạch Cẩm Đường đi đến, cặp song sinh tối hôm qua ở trong phòng khám nghiệm tử thi vậy xem một trận, đang ở phòng nghỉ ngủ bù, thấy anh tới, đi qua hỏi, “Đại ca, anh tới đón bọn em à?”

Bạch Cẩm Đường liếc mắt lườm hai người, đưa tay đưa qua một khối chocolate đen cho Công Tôn, còn có một hộp vitamin.

Công Tôn nhận lấy, Triển Chiêu nhìn Công Tôn, “Sao phải uống vitamin? Gần đây thân thể không tốt sao?”

Công Tôn nhún nhún vai, gần đây anh tuột huyết áp rất nặng, thường hay choáng đầu hoa mắt, phần của ngày hôm qua đã uống xong rồi, nên Bạch Cẩm Đường mới cố ý đưa tới. Mặt khác, Bạch Trì và Mã Hán đều cũng có tâm, vừa nhìn thấy tình huống ấy, chắc chắn sẽ về mua 10-20 hộp chocolate đen trữ trong SCI, mỗi ngày ép Công Tôn ăn.

Bạch Cẩm Đường nhìn một chút bốn phía, hỏi, “Ngọc Đường đâu?”

Triển Chiêu quay văn phòng bĩu bĩu môi, nói, “Còn đang ngủ bù, tối hôm qua bị di niệm cả một đêm.”

Bạch Cẩm Đường nghe xong, khóe miệng hơi nhếch nhếch, Triển Chiêu hí mắt —— quả nhiên là cố ý!

Công Tôn thu thập đồ đạc một chút, nói, “Em có thể về rồi.”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, từ trong túi lấy ra hai tấm vé, đưa cho Triển Chiêu, nói, “Cậu sẽ cảm thấy hứng thú, bất quá Ngọc Đường cần ngủ bù, có thể đi không được.”

Triển Chiêu nhận tấm vé nhìn một chút, khó hiểu hỏi, “Hội đấu giá?”

“Ừ.” Bạch Cẩm Đường gật đầu, nói, “Lý Hạo tổ chức.”

“A.” Triển Chiêu chân mày nhăn lên, nói, “Em phải đi chứ, đang lo tìm không được cách nào thăm dò hư thực về hắn đây.”

“Salon nghệ thuật ấy, mấy người bạn bè của hắn cũng ở đó.” Bạch Cẩm Đường nói, “Anh đã nhờ người lấy 4 vé, cậu đưa vài người đi thôi.”

Triển Chiêu gật đầu, nhận vé, tiểu Đinh nói, “Con mèo nhỏ, tôi đưa chú đi, thằng Lý Hạo đó ăn tươi nuốt sống ghê lắm, phải cẩn thận a.”

Mã Hán và Lạc Thiên cũng đi theo, Bạch Trì cũng muốn đi, thế nhưng thiếu vé, thì có chút lo lắng đứng ở một bên.

Tiểu Đinh đưa vé cho cậu, nói, “Tiểu Trì Trì, chú đi đi.”

Bạch Trì nhìn cặp song sinh, “VẬY CÁC ANH?”

Tiểu Đinh cười, nói, “Bọn anh muốn vào, không cần phải vé viếc, tự khác có cách.”

Sau đó, mọi người thương lượng xong, lên đường.

Trước khi đi, Triển Chiêu dặn Triệu Hồ bọn họ, đừng đánh thức Bạch Ngọc Đường, để anh hần hảo hảo mà ngủ.

Triệu Hồ nói, “Tiền sĩ Triển, anh đi một mình, sắp tỉnh lại sẽ mắng bọn em.”

Triển Chiêu nói, “Cậu ấy đã hai ngày không ngủ, chờ cậu ấy tỉnh nói chúng tôi đi đâu vậy là được.” Nói xong, đưa người đi.

Tại cửa nhà hàng quốc tế, Lạc Thiên dừng xe, Triển Chiêu xuống xe, bốn người tiến vào nhà hàng, dựa vào vé, phục vụ đưa mọi người, đi tới phòng khách tầng hai mươi, nơi đó đang ở cử hành bán đấu giá các tác phẩm nghệ thuật.

Bên trong tập hợp không ít nhân vật xã hội nổi tiếng, bán đấu giá còn chưa bắt đầu, bốn phía đều là hàng triển lãm, ọi người tham quan trước.

Triển Chiêu và Bạch Trì bọn họ phân công nhau hành động, Lạc Thiên và Mã Hán một người theo dõi, một người phụ trách an toàn của hai người ấy.

Triển Chiêu nhìn chung quanh một vòng, không phát hiện bóng dáng Lý Hạo, liền đi dạo quanh, đường nhìn rất nhanh bị một bức tranh thu hút. Đó là một bức tranh cổ điển, hình ảnh là một cô bé hơn mười tuổi, mặc áo khoác màu đỏ, trước ngực đeo một sợi dây chuyền giá chữ thập... Thứ thu hút Triển Chiêu đầu tiên chính là cái mặt dây giá chữ thập, đó là gia huy gia tộc Bathory... Nhìn lại cô bé, Triển Chiêu trong lòng hiểu rõ, đây là bức họa vẽ con gái bá tước Bathory lúc hơn mười tuổi. Rất đúng với suy đoán của bọn họ, con gái bá tước Bathory, chưa chết.

Triển Chiêu nhìn hình vẽ cùng với bối cảnh phía sau bức tranh, hơi nhíu mày. Anh đối với hội họa cũng có sự hiểu biết nhất định, bức tranh này hẳn là phong cách lưu hành trong giới họa sĩ năm đó tại Ý, màu vẽ và bố cục đều đậm chất Millan... Đồng thời, nhìn thời gian người họa sĩ kí tên đánh dấu... cùng với tuổi của người con gái bá tước hơn mười tuổi này không hợp, xác thực mà nói, đã muộn đi chỉ ít hai mươi năm. Nói cách khác, cô bé thoát nhìn là có hơn mười tuổi này, kỳ thực đã hơn ba mươi tuổi sao?

Triển Chiêu sờ sờ cằm, nhìn chằm chằm bức tranh xuất thần.

“Anh thật tinh mắt.” Phía sau, một giọng nói vang lên.

Triển Chiêu quen thuộc giọng này, nhìn lại, chỉ thấy chính là Lý Hạo... Triển Chiêu trên mặt hiện ra vài phần kinh ngạc, nhìn Lý Hạo.

Lý Hạo cười cười, nói, “Salon này là tôi tổ chức, tôi thật không nghĩ tới anh sẽ đến, sớm biết anh cảm thấy hứng thú với tác phẩm nghệ thuật, tôi đã sớm đưa vé đưa đến tận tay anh, tôi tháng nào cũng cử hành triển lãm như vậy.”

Triển Chiêu gật đầu, thuận miệng nói, “Tôi cũng không hiểu nhiều, chỉ là nghỉ ngơi giết thời gian mà thôi.”

Lý Hạo cười cười, hỏi, “Ngày hôm nay không cùng Bạch đội trưởng đến sao?”

Triển Chiêu lắc đầu, nói, “Cậu ấy có việc cần hoàn thành, tôi nghỉ ngơi.”

“Đi uống ly cà phê chứ?” Lý Hạo đến gần hơn, cười hỏi.

Triển Chiêu lắc đầu, nói, “Tôi vừa tới, muốn xem thêm một chút, bức họa này cũng là của anh sao?”

“Đúng.” Lý Hạo gật đầu, nói, “Một trong số những thứ tôi cất giữ.”

Triển Chiêu cảm thấy rất hứng thú hỏi, “Một bức tranh như vậy, cần bao nhiêu tiền?”

Lý Hạo có chút giật mình nhìn Triển Chiêu, cười hỏi, “Anh thích sao?”

“Vâng.” Triển Chiêu gật đầu.

“Vì sao chỉ thích bức này?” Lý Hạo hỏi.

“À...” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Thiếu nữ này tuy rằng còn rất trẻ, bắt quá ánh mắt hình như rất thành thực, có chút cảm giác bị thương... Họa sĩ miêu tả lại thần tình đó rất khá... À, tôi nghĩ người họa sĩ đó có khả năng rất yêu thiếu nữ này.”

“Ha ha.” Lý Hạo nhin không được nở nụ cười, đưa tay, mở xích bảo vệ bức tranh, đưa tay lấy bức họa xuống, lật lại, cho Triển Chiêu nhìn mặt trái, chỉ thấy trên đó dùng tiếng Ý viết, “Tặng cho Paris người tôi yêu nhất, Miraya suốt một đời trung thành với nàng.”

“Miraya là một nhân vật đại diện của trường phái hội họa ở Milan giai đoạn cuối, bắt quá hẳn là một người vẽ tranh phong cảnh, không thích vẽ người, đây là một bức trong số tranh vẽ người không nhiều lắm, cũng là nổi tiếng nhất, tên là Paris.” Lý Hạo có chút tán thưởng nhìn Triển Chiêu, “Từng nghe nói anh có thể đọc được lòng người, ra là cả tâm tư người trong tranh cũng có thể đọc được.”

Triển Chiêu trong lòng cũng có một chút ngạc nhiên, Paris... Paris? Bathory, con gái bá tước Bathory, tình yêu chân thành đã rời bỏ ông ta.

“Tiến sĩ Triển.” Lý Hạo thấy Triển Chiêu ngây ra, gọi anh một tiếng.

Triển Chiêu quay đầu, nhìn hắn, “Vâng?”

“Anh nếu thích bức họa này, tôi có thể tặng cho anh.” Lý Hạo chuyên gia nói.

Triển Chiêu bật cười, lắc đầu, nói, “Điều này sao có thể.”

“Có cái gì không thể chứ.” Lý Hạo nói, “Danh họa hắn là thuộc về người hiểu nó.”

Triển Chiêu lắc đầu, nói, “Tôi cũng chỉ là hiếu kỳ hỏi một chút, cũng không dự định nhận món quà quý giá như thế, tôi lại là thân phận cảnh sát, tùy tiện nhận quà sẽ bị truy tố.”

“À...” Lý Hạo có chút tiếc nuối nói, “Đúng vậy, tôi quên mất.”

Triển Chiêu cười cười, lại hỏi, “Còn có bức tranh nào của vị họa sĩ này không? Tôi muốn xem một lần.”

“A, còn có mấy bức tranh phong cảnh.” Lý Hạo đưa Triển Chiêu đi, đến một bên xem.

Lạc Thiên đứng ở cách đó không xa, chợt nghe bên cạnh Mã Hán thấp giọng nói, “Thật tốt là sếp không có tới, nếu không gã Lý Hạo đó đẹp mặt rồi.”

Lạc Thiên cũng gật đầu, nói, “Hắn hình như đối với tiến sĩ Triển có ý đồ?”

Mã Hán cười gượng hai tiếng, nói, “Lý Hạo này chỉ thích nam giới, tiến sĩ Triển như vậy, là kiểu hắn thích nhất.”

“Thảo nào nhìn một lần là thấy.” Lạc Thiên nhún mày.

“Ngày đó tôi hỏi thăm Giai Di một chút.” Mã Hán thấp giọng nói, “Lý Hạo này cũng không giống bên ngoài thoát nhìn tinh khiết lương thiện vậy đâu, chỉ cần là hắn thấy vừa ý, không cần biết anh là người mẫu ngôi sao nổi tiếng nào, đều được đều tìm cách giành được tới tay mới thôi... Hai ta phải theo dõi cẩn thận.”

Lạc Thiên gật đầu, cùng Mã Hán phân công nhau đi theo sát Triển Chiêu, Mã Hán còn có chút lo lắng cho Bạch Trì, quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhưng thấy một người...

Mã Hán khơi mào khoe miệng cười, xem ra không cần phải lo lắng cho Bạch Trì nữa, xoay người, tiếp tục theo sát Triển Chiêu đi.

Bạch Trì đứng trước một hàng triển lãm, nhìn chằm chằm bên trong một chuỗi dây chuyền ngọc bích, nhìn một hồi, thì cảm giác phía sau hình như có người tới gần, Bạch Trì nghĩ có phải cũng có người muốn xem vật triển lãm này hay không, liền tránh sang một bên, thế nhưng người nọ cũng vẫn đứng phía sau cậu, Bạch Trì có chút buồn bực, vừa định liếc mắt nhìn phía sau, nhưng cảm giác... Có người vỗ mông cậu.

Bạch Trì cả kinh nhảy dựng lên, quay mạnh đầu lại, đã thấy Triệu Trinh cầm một ly champagne, đứng ở sau người, cười nhìn mình.

“Trinh? Anh sao lại ở chỗ này?” Bạch Trì giật mình.

“Ai...” Triệu Trinh làm một dáng vẻ thương tâm, nói, “Người yêu của anh tối hôm qua để mình anh ở nhà, anh cùng Lisbon đối đến mất nổ đom đóm, sau đó đồ ăn mua ngoài đã cứu mạng bọn anh... Sáng sớm ngày hôm nay, vợ còn chưa trở về, anh thương tâm quá độ, nghĩ có phải cậu ấy không thương anh nữa hay không, đã định đến một buổi triển lãm nghệ thuật, tìm một món quà xinh đẹp một chút, để cứu vãn trái tim của vợ...”

Bạch Trì bất đắc dĩ lườm anh một cái, nhẹ nhàng đập anh một cước, “Buồn nôn muốn chết.”

Triệu Trinh vòng tay ôm lấy Bạch Trì, hỏi, “Tối hôm qua ở đâu vậy? Lúc anh gửi tin nhắn không thấy hồi âm, anh nghĩ em ra ngoài làm nhiệm vụ cũng không dám gọi điện thoại cho em.”

“Ừ, đến chỗ chú anh.” Bạch Trì nói.

“Chú Triệu Tước?” Triệu Trinh giật mình phi tiêu, hỏi, “Chú ấy ở trong thành phố S?”

“Vâng.” Bạch Trì gật đầu, lại bổ sung một câu, “Nhưng mà anh hai nói, chú ấy có khả năng sẽ rời khỏi đây sớm.”

Triệu Trinh nhún nhún vai, nói, “Anh thật ra đã lâu không gặp chú ấy.”

Bạch Trì lại hỏi, “Nói chuyện chính đi, sao anh lại ở chỗ này a?”

Triệu Trinh cười nói, “Anh vốn định lái xe đến SCI tìm em, bất quá đang đi ngang qua triển lãm mỹ thuật, Lisbon phát hiện xe jeep của mọi người, sau đó anh đoán thử xem em có thể tới chỗ này hay không, hỏi thăm một chút, hoạt động đối ngoại của nhà hàng quốc tế chỉ có phòng khách ở đây, nên mới đến a.”

Bạch Trì gật đầu, nói, “Như vậy a.”

Triệu Trinh nhìn một chút bốn phía, hỏi, “Các em bắt kẻ trộm a?”

Bạch Trì liếc mắt nhìn Triển Chiêu ở xa xa cùng Lý Hạo đứng chung một chỗ, nói, “Bọn em đến thăm dò tình hình bên trong.”

Triệu Trinh giương mắt nhìn qua, chỉ thấy Lý Hạo đang lấy hai ly champagne từ trong tay một nhân viên tạp vụ cầm đến, đưa một ly cho Triển Chiêu.

Triệu Trinh cau mày, nói, “Hắn gian lận.”

“Cái gì?” Bạch Trì khó hiểu nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh nói, “Lý Hạo thả gì đó trong ly rượu của Triển Chiêu.”

“Em không nhìn thấy a...” Bạch Trì cũng có chút luống cuống, thấy Mã Hán và Lạc Thiên một bên cũng đều hình như cũng không chú ý tới.

“Hắn thủ pháp rất nhanh.” Triệu Trinh nói, “Hơn nữa hắn đã phát hiện Mã Hán và Lạc Thiên, là lén làm sau lưng bọn họ.” Triệu Trinh nói, đã nghĩ phải đi qua ngăn cản, thế nhưng Triển Chiêu đã nhận ly rượu Lý Hạo đưa qua.

“Anh tuy rằng nói không hiểu nghệ thuật, bất quá bản năng giám định và năng lực thưởng thức đối với nghệ thuật thật là ngoài dự liệu của tôi.” Lý Hạo nói, nâng ly với Triển Chiêu, “Đáng cạn một ly.”

Triển Chiêu cười cười, cảm thấy thật buồn chán, hỏi thăm nửa ngày, Lý Hạo ngoại trừ xum xoe và thần kỳ hóa những thứ hắn cất giữ ra, cũng không nói ra đầu mối gì.

Triển Chiêu cảm thấy thiếu hứng thú thiếu hụt, nâng ly đưa đến bên khóe miệng vừa định uống, môi lại chạm vào một thứ ẩm áp gì đó.

Cúi đầu vừa nhìn, là bàn tay quen thuộc đang chặn cái ly, còn có cái nhẫn quen thuộc.

Triển Chiêu ngẩng đầu, Bạch Ngọc Đường chẳng biết bao giờ đã đứng bên người mình.

“Tiểu Bạch?” Triển Chiêu giật mình.

Bạch Ngọc Đường giương mắt, liếc nhìn Lý Hạo, hai người đối diện, Lý Hạo có vẻ có chút xấu hổ.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, gánh nặng trong lòng liền được giải tỏa, may mà anh tỉnh giấc sớm, vừa nghe nói Triển Chiêu đơn độc đối phó Lý Hạo, nhanh chóng phóng đến đây.

Đưa tay lấy ly champagne trong tay Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cười nói, “Miêu nhi, đổi ly đi... Rượu này khá nặng.”

Triển Chiêu thông minh, tự khắc nhìn ra, xoay mặt liếc mắt nhìn Lý Hạo, Lý Hạo cười, nói, “Bạch đội trưởng cũng tới rồi, bán đấu giá bắt đầu rồi, xin lỗi, không đi cùng được.”

Nói xong, xoay người bước nhanh đi.

Lạc Thiên và Mã Hán ở phía sau nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường quay đầu lại dùng ánh mắt với hai người bọn họ, ý bảo — không có việc gì, theo dõi Lý Hạo nhé.

Hai người gật đầu.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, nói, “Cậu ngủ bù nhanh như vậy sao?”

Bạch Ngọc Đường tìm thùng rác gần đó, đổ champagne vào, nửa thật nửa đùa nói, “Miêu nhi, không có cậu tôi ngủ không được.”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, liếc mắt lườm Bạch Ngọc Đường, “Buồn nôn!”

## 248. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 27

Chương 27 : Hàng hóa thần bí

Lúc này, Lý Hạo chạy lên lễ đài, tuyên bố hội đấu giá bắt đầu.

Lúc MC chủ trì hoạt động bán đấu giá, Lý Hạo đi xuống, cùng một người đàn ông trung niên nói mấy câu, cùng nhau rời phòng khách, đi vào thang máy.

“Không có hỏi ra đầu mối gì cả.” Triển Chiêu nhìn như có chút tiếc, Bạch Ngọc Đường lại cười cười, đưa tay, móc ra từ trong túi một cái tai nghe, nhét vào tai Triển Chiêu.

Triển Chiêu ban đầu còn có chút buồn bực, nhưng rất nhanh, chợt nghe bên trong truyền đến tiếng người nói, có một giọng quen thuộc, là Lý Hạo.

“Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có lẽ là tới điều tra vụ án, gần đây tin đồn lan truyền, các người làm việc cẩn thận một chút.” Lý Hạo nói với một người khác.

“Tôi biết.” Một giọng khác trả lời, “Gần đây, cô ả kia đến tìm chúng ta phiền phức.”

“Đừng để ý ả.” Lý Hạo thản nhiên nói, “Cố gắng đừng tạo mối quan hệ với ả, thứ đó tới tay được là tốt rồi, nghĩ cách vận chuyển ra ngoài.”

“Ngày mai sẽ đưa ra.” Một giọng khác trả lời, “Đêm nay chuẩn bị thuyền.”

“Ừ.”

Lúc này, “Đình” một tiếng truyền đến, cửa thang máy mở, Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, hiển nhiên là lúc anh đi lên đây đã gắn máy nghe trộm trong thang máy.

“Đi a.” Triển Chiêu cười.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường lấy ra điện thoại, nói, “Trương Long và Vương Triều theo tôi cùng đến.”

Triển Chiêu nhướn mày, “Bọn họ sợ cậu lái xe mệt đó.”

Bạch Ngọc Đường cười cười, gọi cho Trương Long, “Alo, có thấy một người đàn ông trung niên mặc áo phộc đen đi ra không? Hơn ba mươi tuổi, đi cùng Lý Hạo, khoảng 1m75 gì đó, hơi có chút béo.”

“Hắn mặc quần màu xanh dương, giày da màu đen, tóc mái 3:7, chải kỹ phía sau, mắt hơi có chút hình tam giác, mũi khá lớn, môi màu nhạt, có râu.” Triển Chiêu ở một bên bổ sung.

“Thấy.” Trương Long nói, “Hắn lên xe rồi.”

“Theo dõi hắn.” Bạch Ngọc Đường nói, “Người này rất then chốt, theo dõi sát sao hắn, đêm nay hắn có hàng hóa cần đưa lên thuyền, gọi người thay phiên theo dõi, đừng bớt dây động rừng.”

“Được.” Trương Long cúp điện thoại, thấy xe người đàn ông kia rời đi, liền lái xe đuổi theo, Trương Long gọi điện thoại, thông báo người điều tra biển số xe và thân phận người đàn ông kia.

Lúc này, bán đấu giá đã tới bức tranh Paris, giá khởi đầu cũng không cao, hơn nữa hình như cũng không có ai cảm thấy hứng thú, chính lúc này, chợt nghe có người đấu giá, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe thấy giọng thật quen thuộc, xoay mặt nhìn qua, chỉ thấy cặp song sinh đang đấu giá, còn nháy mắt mấy cái với bọn họ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, mỉm cười, cuối cùng, cặp song sinh cũng không có tốn bao nhiêu tiền đã mua được bức tranh, Triệu Trinh cũng mua hai thứ hữu dụng khi biểu diễn, cùng mọi người, rời khỏi hội bán đấu giá.

“Trinh, Triệu Tước tặng một con sư tử con trắng cho anh hai đó.” Bạch Trì có chút hưng phấn mà nói với Triệu Trinh nói, “Rất dễ thương nhé.”

“Thật không, sư tử con trắng kiếm khó lắm, chú Triệu Tước xem ra tìm tớn không ít công đâu.” Triệu Trinh vừa nói, vừa mở cửa xe jeep, Lisbon thấy Bạch Trì tới, vô cùng thân thiết dụi dụi cậu. Bạch Trì vỗ vỗ đầu nó, nói, “Lisbon, đưa mày đi gặp sư tử con nhé?”

Mọi người về tới cục cảnh sát, trong văn phòng ngoại trừ Tương Bình còn đang tra tài liệu ra, những người khác đều ra ngoài thu xếp, mà Công Tôn và Mã Hân cũng bởi vì thức suốt đêm, trở về nghỉ ngơi.

“Có tra được tin tức gì về người hoạ sĩ kia hay không?” Triển Chiêu hỏi Tương Bình.

“À, chỉ có một ít ghi chép vụn vặt, không có gì có giá trị, chỉ là nói hắn ở vậy cả đời, bắt quá hắn không nổi tiếng chút nào.” Tương Bình nhún nhún vai, “Bức tranh cũng không đáng giá gì.”

“Ừ.” Triển Chiêu sờ sờ cằm, nói, “Lý Hạo vào lúc này, lại đi bán một bức tranh như vậy, đúng là làm cho người ta nghi ngờ.”

“Cậu là nói, hắn là cố ý lấy bức họa này ra bán?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Để khiến cho chúng ta chú ý?”

“Ừ...” Triển Chiêu để sát vào nhìn một chút na bức họa, nói, “Lý Hạo hình như biết không ít thứ, không biết hắn đêm nay cần đưa đi là cái gì.”

Vừa nói, Triển Chiêu vừa đưa tay ôm lấy sư tử con trên sofa.

Sư tử con sáng sớm vẫn đang gật gù ngủ gật, vừa rồi Dương Dương tới, ôm nó chơi một hồi, sau đó phải đi học.

Triển Chiêu ôm sư tử con đi tới trước mặt Lisbon, nói, “Nhìn!”

Lisbon híp mắt nhìn chằm chằm sư tử con, sau đó nhẹ nhàng mà kêu gừ gừ hai tiếng.

Sư tử con hình như là bị Lisbon dọa sợ hãi, trốn rúc vào nách Triển Chiêu, chỉ lộ ra một cái mông.

“Bình thường.” Triệu Trinh nói, “Sư tử con rất sợ sư tử thành niên, trừ phi là cha nó, nếu không thì gặp chẳng khác nào sẽ bị ăn tươi.”

Triển Chiêu nhanh chóng ôm chặt sư tử con sang một bên.

“Nó tên gọi là gì?” Triệu Trinh hỏi.

“À...” Triển Chiêu ngồi vào trên sofa, đặt nó lên trên đùi, đùa đùa, có chút khó xử nói, “Không nghĩ ra được, muốn lấy một cái tên thú vị một chút.”

Bạch Ngọc Đường sửa bột tăng glucose mà sư tử con cần uống, chuẩn bị thành độ ấm mà nó thích ứng, giao cho Triển Chiêu, Triển Chiêu cho sư tử con uống sữa.

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cái bụng mềm mềm của nó, nói, “Nên lấy một cái tên hay chứ nhỉ.”

“Ừ, Lisbon, Lỗ Ban, Lilya...” Bạch Trì ở một bên vuốt cằm nói, “Phải lấy một cái tên đồng bộ một chút mới được a.”

“Tính sau đi.” Triển Chiêu bóp bóp tai nó, “Đến lúc đó, lấy ày một cái tên có ý nghĩa, chính mày cũng thích luôn.”

Sư tử con hình như biểu thị đồng ý, dụi dụi trên tay Triển Chiêu.

Sau đó, mọi người ăn cơm, mấy ngày nay liên tục tác chiến đều mệt mỏi chết rồi, mọi người cùng nhau đến phòng nghỉ ngủ bù, chuẩn bị buổi tối hôm nay hành động.

Chạng vạng, Bạch Ngọc Đường đứng lên, tinh thần sảng khoái vào toilet rửa mặt chải đầu một chút, điện thoại reo, gọi tới chính là Trương Long, nói đã điều tra rồi, đêm nay có một con tàu hàng nhỏ muốn rời bến, một con tàu hàng đem một đám hàng hóa vận chuyển đến vùng biển quốc tế bỏ neo.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, hỏi hắn, “Có bao nhiêu hàng?”

Trương Long trả lời, “Chỉ có một loại thùng đựng hàng cỡ nhỏ.”

“Thùng đựng hàng cỡ nhỏ?” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Như là buôn lậu thuốc phiện sao?”

“Không giống.” Trương Long nói, “Cảm giác là lạ ... Sếp, tôi nghĩ bọn chúng giống như lên vận chuyển động vật hoang dã quý hiếm.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường cũng có chút khó chịu, suy nghĩ một chút, nói, “Các cậu chuẩn bị mai phục, thông báo cho các hoạt động hàng hải ... Chúng ta buổi tối trước khi hàng hóa rời bến, đến tóm cả người lẫn vật.”

“Rõ.” Trương Long treo điện thoại, cùng Vương Triều chuẩn bị đi.

Bạch Ngọc Đường trở lại văn phòng, làm nóng cà phê, đem những gì Trương Long vừa nói, đều nói lại cho Triển Chiêu.

“Động vật hoang dã quý hiếm?” Triển Chiêu nhú mày, hỏi, “Ý Trương Long là, trong những cái lồng sắt đó là vật thể sống?”

“Có lẽ là thế.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Sếp.” Triệu Hổ đột nhiên nói, “Các anh đã xem “Công viên kỷ Jura [1] chưa?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời có chút vô lực nhìn, biết cậu ta lại muốn nói cái gì đó nhằm nhĩ rồi.

“Anh nghĩ xem a.” Triệu Hổ nói, “Mấy đoạn video đó không phải giống phim kinh dị sao, vậy có thể là làm ra một công viên kỷ Jura hay không? Đoạn mở đầu phim, một nhân viên công tác bị khủng long chúa kéo vào trong thùng đựng hàng mà.”

“Kinh dị?” Triển Chiêu hơi nhú mày, hình như là nghĩ tới cái gì.

“Nghĩ đến cái gì, Miêu nhi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“À...” Triển Chiêu đột nhiên cười cười, nói, “Hay là... Đêm nay chặn cái mớ hàng hóa kia, đúng là then chốt.”

Mọi người nhìn nhau, không hiểu rõ ý Triển Chiêu.

Qua loa ăn cho xong bữa chiều, mọi người lúc trời còn chưa tối, chạy tới bến tàu bố trí, tất cả chuẩn bị sắp xếp, chỉ còn chờ trời tối.

Chờ tới hơn nửa đêm, mãi đến khoảng một giờ sáng, trên bến tàu mới bắt đầu có một ít người đến tụ tập.

Có hai chiếc xe đen chạy đến, một nhóm người từ trên xe xuống, trong đó dẫn đầu chính là người đàn ông trung niên trước đó trong hội bán đấu giá gặp qua, chỉ thấy hắn chỉ huy người, dùng cần cẩu đem một thùng đựng hàng cỡ nhỏ, chuyển lên một tàu hàng.

Triển Chiêu bọn họ mắt thấy cái thùng chạm xuống sàn tàu hàng, cái kia người đàn ông phất phất tay, ý bảo chạy thuyền, Bạch Ngọc Đường nói với chúng cảnh sát đã mai phục từ lâu trong bộ đàm, “Một tên cũng không được để thoát, hành động.”

Trong nháy mắt, cảnh sát tuôn ra, bắt hết cả bọn, Lạc Thiên bắt tên khổng chế cái cần cẩu, đem thùng đựng hàng, từ trên thuyền chuyển lại về, để trên mặt đất bằng phẳng.

Triển Chiêu nhìn gã trung niên, chỉ thấy trên mặt hắn biến sắc, cười cười, hỏi, “Trong thùng giấu cái gì?”

Người nọ cau mày, lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường cho người mở thùng hàng, người nọ nóng nảy, ầm ĩ lên, “Đây là tài sản tư nhân.”

Bạch Ngọc Đường cười nhạt một tiếng, nói, “Hiện tại không phải nữa.”

Người nọ trên mặt có chút hoảng loạn, lúc này, điện thoại trên người hắn vang lên.

Bạch Ngọc Đường đưa tay, người nọ tâm không cam lòng không muốn, đem điện thoại đặt vào trên tay Bạch Ngọc Đường, chuông điện thoại chỉ reo ba lần, lập tức im bật, mà số điện thoại, là loại không hiện thị.

“Sếp!” Triệu Hổ và Mã Hán ở bên thùng đựng hàng nói, “Mở rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, đi tới phía trước thùng đựng hàng.



Mã Hán chờ, chậm rãi mở thùng đựng hàng.

Đèn chiếu cái thùng sáng trưng, tất cả mọi người có chút căng thẳng, Triệu Hổ đứng ở bên người Mã Hán, nói, “Xem kìa, thực sự có chút tình tiết của công viên kỷ Jura đấy thôi?”

Mã Hán lườm, mọi người theo ánh đèn nhìn vào bên trong, thấy trong thùng đựng hàng chứa đầy khăn tay, từng lớp từng lớp.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, nói, “Moi hết khăn tay ra... Hơn nửa đêm mà là vận chuyển khăn tay sao?”

Có mấy người cảnh sát đi tới, moi hết đồng khăn tay, không bao lâu, liền nghe được có người hét, “Bạch đội trưởng, bên trong có một lồng sắt!”

“Lồng sắt?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, trong lòng khê giật, chợt nghe một cảnh sát nói, “Là người! Trong lồng sắt giam giữ người!”

“Đưa người đó ra!” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Người sống hay chết?”

“Người này bị trói!” Lạc Thiên và Triệu Hổ bọn họ đều qua, ba chân bốn cẳng đem một cái lồng sắt lớn lôi ra.

Mọi người vừa nhìn, đều nhìn không được nhú mày, chỉ thấy trong lồng sắt, một người đàn ông bị trói, đầu của hắn đeo một mặt nạ bằng gỗ, căn bản nhìn không thấy gương mặt, mặt nạ còn có đeo xiềng xích, hình như là sợ người này mở ra, trên người dùng dây thừng to bằng ngón cái và xích trói lại, cố định ở trong lồng, gần như chỉ khê động cũng không thể.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều nhú mày, người này xem ra có lực sát thương cực cao, lại cần vận chuyển như vậy.

“Sếp, người này khí lực rất lớn.” Lạc Thiên đứng ở bên lồng sắt, nhìn chằm chằm người đàn ông kia, chỉ thấy người đó hình như là đang giãy dụa, dây xích kéo kẹt kêu lên, “Hiện tại thả ra sợ rằng sẽ có nguy hiểm.”

“Bằng không gây mê trước đi?” Triệu Hổ nói, “Sao lại có cảm giống với Hannibal thế nhỉ?”

Mã Hán bắt đầu nhìn, “Cậu ít xem phim kinh dị đi có được không?”

Triệu Hổ nhỏ giọng nói thầm, “Em đây cũng chỉ là học tập thôi mà.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, từ trong túi lấy điện thoại ra, ấn gọi một dãy số, chỉ chớp lát sau điện thoại chuyển tiếp ... Anh bèn nói, “Chúng tôi cứu ra một người từ trong tay Lý Hạo, có điều người này hình như không muốn hợp tác với chúng tôi.”

Người đầu kia điện thoại không biết nói một câu gì, Triển Chiêu đem điện thoại đưa cho Lạc Thiên, nói, “Giữ cho người đó nghe.”

Lạc Thiên nhận điện thoại, mở lồng sắt, đi tới bên cạnh người nọ, đặt điện thoại đặt ở bên tai người đó.

Người đầu kia điện thoại hình như nói cái gì đó, người trong lồng sắt, chậm rãi bình tĩnh xuống, không giãy giụa nữa.

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Triển Chiêu, nhướn nhướn mày — Miêu nhi, là ai vậy?

Triển Chiêu cười cười, nói, “Chúng ta đều biết.” Nói rồi, đi qua, nói với người trong lồng sắt, “Chúng tôi thả anh ra, anh đừng phản kháng!”

Người nọ chậm rãi, gật đầu.

Lạc Thiên và Triệu Hổ liếc mắt nhìn nhau, nhận cái kìm, bẻ gãy xích sắt trên thân người đàn ông, Lạc Thiên dùng kìm sắt, bẻ đứt cái khóa trên mặt nạ... Đưa tay, nhẹ nhàng giúp người nọ gỡ mặt nạ xuống.

Mọi người nhờ ánh đèn nhìn qua, đều hiểu rõ Triển Chiêu vì sao nói người này bọn họ đều biết.

Bạch Ngọc Đường cũng nhú mày, một lúc lâu mới hỏi một câu, “Anh là Từ Thiên?”

## 249. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 28

Chương 28 : Thanh xuân vĩnh hằng

Lúc mặt nạ của Từ Thiên bóc ra, mọi người nhìn qua, chỉ thấy xuất hiện trước mắt mọi người, là một người đàn ông không khác lắm so với Từ Thiên trong ảnh chụp, thoát nhìn, bất quá ba mươi tuổi hơn, cảm giác có chút giống với Lạc Thiên, tài giỏi, tang thương, trầm mặc ít lời...

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, hỏi, “Cậu vừa gọi điện thoại cho Trương Dĩnh ?”

“Vâng.” Triển Chiêu thu hồi điện thoại, hỏi Từ Thiên, “Trương Dĩnh nói báo thù, là vì anh sao?”

Từ Thiên liếc mắt nhìn Triển Chiêu, hỏi, “Các cậu là cảnh sát?” Đang nói, đưa tay tháo hết còng sắt đây xích xuống, mở lồng sắt đi ra, hỏi, “Miêu Miêu ở đâu?”

Triển Chiêu nhướn mày, hỏi, “Trương Dĩnh quả nhiên là Trương Miêu Miêu sao?”

Từ Thiên gật đầu.

“Cô ấy ở đâu tôi không biết, bất quá hẳn là an toàn, con gái hai người đang ở chỗ Triệu Tước, được chăm sóc rất tốt.” Triển Chiêu nói.

Từ Thiên thở ra một hơi, Triển Chiêu hỏi, “Sau đây... Anh sẽ theo chúng ta trở về chứ?”

Từ Thiên nhìn hai người, gật đầu, nói, “Ừ, Miêu Miêu nói tôi ở chỗ các cậu.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gọi người áp giải bốn người vận chuyển Từ Thiên về, sau đó, Từ Thiên ngồi trên xe bốn họ, quay về cục cảnh sát.

Lạc Thiên và Từ Thiên cùng nhau ngồi ở trong xe của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, nhìn Từ Thiên bên cạnh... Cảm thấy rất kinh ngạc... Vì sao không già đi? Còn trẻ đến như vậy?

Triển Chiêu quay đầu lại, nhìn Từ Thiên, nói, “Chúng tôi đã đi tìm mẹ anh.”

Từ Thiên ngẩng đầu, hỏi, “Bà ấy vẫn khỏe chứ?”

“Vâng, bạn của anh rất chiều cổ bà ấy.” Triển Chiêu trả lời.

Từ Thiên gật đầu, hình như có chút tiu nghỉu.

“Là bởi vì còn trẻ, nên mới không có cách nào gặp bà ấy?” Triển Chiêu hỏi.

Từ Thiên giương mắt nhìn, nói, “Cậu có thể tưởng tượng đứa con trai bốn mươi năm mươi tuổi đột nhiên biến thành hình dáng chỉ có hơn hai mươi tuổi không?”

“Hơn hai mươi tuổi?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nhìn Triển Chiêu, “Nhưng anh ta thoát nhìn thì giống chỉ hơn ba mươi...” Nói đến đây, đột nhiên không nói nữa, nhíu mày mở to hai mắt.

Triển Chiêu gật đầu.

Từ Thiên thấy hai người trao đổi, nhin không được cười cười, “Hai cậu thật nhạy cảm.”

“Làm sao vậy?” Lạc Thiên khó hiểu hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhíu nhíu mày, nói, “Đoạn video Triệu Tước gửi tới.”

Lạc Thiên sững sờ đột nhiên hiểu ra... Ban đầu là bắt lão, sau đó chết già cấp tốc...

“Anh chính là dạng này?” Triển Chiêu hỏi.

Từ Thiên trầm mặc một lúc lâu, gật đầu, “Mười năm đầu... Ít già đi, càng ngày càng trẻ ra, một năm lại đây, già rất nhanh, một tháng giống như già đi vài tuổi... Hơn nữa nghe nói là tăng cường lên, không biết... còn có được bao nhiêu ngày nữa.”

“Là bọn Lý Hạo biến anh thành dạng này ?”

Từ Thiên lắc đầu, nói, “Hắn không phải tên Lý Hạo... Là Lý Nguyên Hạo.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời sửng sốt, lập tức nhú mày —— Lý Nguyên Hạo? Tên này chưa nghe nói qua a.

“Kẻ tên Lý Nguyên Hạo này đã chết.” Từ Thiên nói, “Bí mật của hắn không ít, tôi cũng không hiểu rõ lắm, chỉ biết là có quan hệ với thân thể của Miêu Miêu.”

“Thân thể của hắn?” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi, “Trương Miêu Miêu và gia tộc Bathory có quan hệ sao?”

Từ Thiên hơi có chút giật mình liếc mắt nhìn Triển Chiêu, gật đầu, nói, “Xem ra các cậu đã nắm giữ không ít tin tức.”

“Vậy a ~” Triển Chiêu sờ sờ cằm, hiểu rõ nói, “Thảo nào Lý Hạo lại lấy ra bức tranh đó cho tôi xem, chính là vì muốn thử xem tôi có biết chuyện gia tộc Bathory hay không sao.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, nói, “Đừng nóng vội, tôi đã tìm người đồng thời mời hắn đến cục cảnh sát lúc chúng ta hành động rồi... Dưới sự khống chế, hắn hẳn là trốn không thoát đâu.”

“Hắn hẳn là đã đi rồi.” Từ Thiên đột nhiên nói.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, hỏi, “Làm sao anh biết?”

“Hắn rất gian xảo... Có thể giả vờ với các cậu là rất vô dụng, lá gan cũng rất nhỏ, thế nhưng đó là nguy trang của hắn, hắn rất thông minh.” Bạch Ngọc Đường cau mày, lấy ra điện thoại ẩn gọi, quả nhiên, những người được phái đi bắt Lý Hạo, không ai có thể liên lạc được.

“Nguy rồi.” Bạch Ngọc Đường lấy ra điện thoại, gọi người đến trợ giúp.

Không bao lâu, có người gọi điện thoại đến nói, những người cảnh sát đó đều bị điện giật ngất đi, Lý Hạo không thấy bóng dáng đâu.

Bạch Ngọc Đường chau mày, cắn răng, “Để hắn chạy, không nghĩ tới lại lợi hại như vậy, còn tưởng rằng chỉ là tay thương nhân bình thường.”

Triển Chiêu vỗ vỗ anh, ý bảo, “Đừng nóng vội.”

Xe về tới cục cảnh sát, mở cửa xe, thấy có người đứng ở cửa cục cảnh sát chờ, một cô gái mặc bộ đồ màu đen.

“A Thiên.” Trương Dĩnh, hay là Trương Miêu Miêu kêu lên một tiếng rồi chạy tới, bộ dáng ôm Từ Thiên vừa mừng vừa sợ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có chút khó chịu, sao lại giống như cảnh sinh ly tử biệt vừa gặp lại ấy, chẳng lẽ Từ Thiên bị bắt đã lâu rồi? Lúc này, cách đó không xa ra có một chiếc Bentley màu đen.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, nhìn Triển Chiêu, “Không phải bị tôi phá nát rồi sao, Leonard thật nhàm chán a... Dừng có mỗi hãng này mãi.”

Lúc này, cửa xe mở, Triệu Tước quay về phía Từ Thiên khoát tay, “Nhanh lên!”

Từ Thiên quay đầu lại nhìn Trương Dĩnh, hai người có chút lưu luyến từ biệt, sau đó, Từ Thiên chạy về hướng xe Triệu Tước.

“Này.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đồng thời muốn cản người, nhủ thầm làm cái gì vậy?

Trương Dĩnh ngăn cản bọn họ, nói, “Để anh ấy đi đi, có thể chữa cho khỏi hay không các anh phải hiểu, một giây đồng hồ cũng không thể phí, có chuyện gì, tôi trực tiếp nói cho các anh, tôi không đi đâu.”

Chúng cảnh viên đều liếc Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nhú mày, vô thức nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu gật đầu, Bạch Ngọc Đường để Từ Thiên đi, Từ Thiên lên xe, cửa xe đóng, rất nhanh chạy đi.

Trương Dĩnh nhìn theo xe đi xa, cùng Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường bọn họ, đi vào cục cảnh sát, lên lầu.

Đi vào trong văn phòng SCI, mọi người để cho Trương Dĩnh ngồi xuống, Trương Dĩnh giương mắt, đầu tiên là thấy được bức ảnh cặp song sinh chụp lên, đặt ở bên tường, chậm rãi đi qua, cầm lấy bức ảnh xem.

Lúc này, sư tử con từ trên sô pha nhảy xuống, đi tới, cắn ống quần Triển Chiêu làm nũng, Triển Chiêu khom lưng bế nó lên, Bạch Ngọc Đường nhìn Trương Bình, Trương Bình chỉ chỉ bình sữa trống không, nói, “Đã cho ăn rồi.”

Triển Chiêu ôm sư tử con, đi tới cái sô pha lớn trong phòng nghỉ ngồi xuống, Trương Dĩnh lẳng lặng nhìn bức ảnh một hồi, quay lại đầu liếc Ngọc Đường, hỏi, “Là ở chỗ này nói, hay phải đến phòng thẩm vấn nói?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, nói, “Cô là người bị tình nghi sát thủ môi đỏ, chỉ có thể đến phòng thẩm vấn nói.”

Trương Dĩnh gật đầu, nói, “Tôi chuẩn bị rồi, hiện tại cứ đi thôi.”

Triển Chiêu giao sư tử con cho Bạch Trì, cùng Bạch Ngọc Đường, đưa Trương Dĩnh vào phòng thẩm vấn.

Bạch Trì bọn họ hết thấy đều vây quanh ở trước tường thủy tinh nhìn một hướng bên ngoài phòng thẩm vấn, ngay cả Công Tôn và Mã Hân nghe nói Trương Dĩnh tới, cũng cố ý chạy qua.

“Không cần còng tay?” Trương Dĩnh hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, phản hồi, “Cô muốn nói từ đâu?”

“Còn phải xem, các anh muốn nghe từ đâu.” Trương Dĩnh nói, “Từ vài thập niên trước tôi và Từ Thiên gặp nhau, hay từ thời gia tộc quái vật kia bắt đầu sớm nhất, mấy trăm năm trước?”

Triển Chiêu xoay mặt liếc Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, ý bảo anh không có ý kiến, Triển Chiêu bèn nói, “Từ khởi điểm luôn đi, chúng tôi muốn nghe câu chuyện hoàn chỉnh.”

Trương Dĩnh cười cười, đột nhiên nói, “Có thể tìm một nhóm tác giả viết sách đến không? Hay nhất là những ai có ảnh hưởng một chút.”

Triển Chiêu khó hiểu, hỏi, “Cô cần để làm gì?”

“Câu chuyện này rất dài rất đặc sắc.” Trương Dĩnh nói, “Tôi nghĩ đây là tài liệu sống vô cùng tốt, có thể viết thành một quyển tiểu thuyết hay.”

Triển Chiêu ngẩn người, hỏi, “Cô muốn có tiền để sửa lại án xử sai của lớp người trước của cô?”

Trương Dĩnh cúi đầu cười.

“Cô nói đi.” Triển Chiêu nói, “Tôi sẽ viết sách, tôi là tác giả có danh tiếng đây.”

Trương Dĩnh thoả mãn gật đầu, nói, “Tiền sĩ Triển viết, hẳn là sẽ rất đặc sắc đây.”

Lúc nói, Bạch Ngọc Đường mở máy ghi âm đặc biệt trên bàn, cho Trương Dĩnh bắt đầu kể.

“Tổ tiên tôi, cũng chính là gia tộc Bathory... Ban đầu là quý tộc đế quốc Hungary, cũng chính là nữ bá tước Bathory đầy tai tiếng trong lịch sử.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời nhướn mày — quả nhiên!

“Tôi đã xem qua những thứ được bảo tồn của lớp người trước, có quan hệ với bức họa và nhật ký của bà... Bà ấy là một người phụ nữ rất đặc biệt, có rất nhiều ưu điểm... Tuy rằng không thể nói bà ấy cao quý cỡ nào, thế nhưng bà ấy cũng không phải là ma cà rồng... Bà ấy là một người phụ nữ độc tài nhiệt tình, tôn thờ tình yêu, nghệ thuật... cùng với, y học.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhin không được nhướn mày, “Y học?”

“Vâng.” Trương Dĩnh gật đầu, “Người gia tộc Bathory chúng tôi, có lẽ là bởi vì nguyên nhân di truyền nào đó, đặc biệt lão hóa rất chậm, tuổi thọ cũng rất dài.”

Ở cửa mọi người nghe xong, nhìn Công Tôn, Công Tôn nhún nhún vai, “Bản thân con người sẽ có một vài nơi đặc biệt, rất khó nói rõ ràng.”

“Bà ấy vô cùng xinh đẹp, nên rất sợ sẽ già đi.” Trương Dĩnh chậm rãi giải thích, “Bởi vậy tìm kiếm bác sĩ và tìm kiếm ghi chép sách cổ khắp nơi, luyện chế thuốc bất lão, gần như toàn bộ phương pháp đều đã dùng, chỉ để có thể giữ gìn thanh xuân vĩnh hằng ĩnh.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy bất đắc dĩ, sợ già quả nhiên là bệnh chung của tất cả phụ nữ... À không, xác thực mà nói, hẳn là bệnh chung của cả nhân loại.

“Bất quá bà ấy cũng không phải loại phụ nữ ích kỷ ác độc.” Trương Dĩnh nói, “Bà ấy đem bí quyết giữ gìn dung nhan, chia sẻ với rất nhiều người.”

“Ừ... Hành động này của bà ấy, hẳn là làm phía giáo hội tức giận, không ít người đâu.” Triển Chiêu nói.

Trương Dĩnh cười cười, nói, “Trong thế giới lúc đó, có thể làm cho người ta trường sinh bất lão thân thể khỏe mạnh thanh xuân vĩnh hằng, là thượng đế, không phải y được.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, thảo nào cuối cùng bị hãm hại.

“Cộng thêm tài sản để làm người ta động lòng của bà, còn có khuôn mặt đẹp.” Trương Dĩnh khe khẽ thở dài, nói, “Nên cuối cùng bị phán tù chung thân, chết ở trong phòng giam.”

“Vậy gia tộc cô?” Triển Chiêu hỏi.

“Lúc đó hậu duệ gia tộc Bathory có rất nhiều, tổ tiên tôi, hẳn là em họ nữ bá tước Bathory, nữ bá tước Bathory hình như đem bí quyết giữ nhan sắc nói cho bà ấy, hoặc là bà ấy lúc còn trẻ đã dùng loại thuốc này nhiều... Nói chung lúc bà ấy từ khi sinh ra, càng ngày càng không dễ dàng già đi, hơn nữa thân thể khỏe mạnh, đợi đến khi lớn lên, thậm chí còn gặp phải tình trạng trẻ hóa, các cậu rất khó tưởng tượng có những thành viên gia tộc vừa được hai mươi ba mươi tuổi thì sẽ không bao giờ già đi nữa, vẫn luôn giữ được dáng vẻ hai mươi ba mươi tuổi đó...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhin không được nhú mày —— đúng là rất khó tưởng tượng.

Ở cửa tất cả mọi người lại nhìn Công Tôn, Công Tôn nhún nhún vai, nói, “Trường hợp mắc chứng bất lão có tồn tại, phát sinh giống như chứng sớm già... Đã từng có trường hợp đứa trẻ chỉ sáu bảy tuổi mà sống tới ba mươi bốn mươi năm. Bất quá chứng bệnh này khá là thần bí, có những thân thể người đồng thời với việc dừng sinh trưởng, chức năng trí lực và các phương diện khác cũng sẽ dừng phát triển, vậy tương đương với đứa trẻ không lớn lên... Nhưng cũng có vài người, mọi mặt đều phát triển trưởng thành, lúc thanh xuân hoàn mỹ nhất thì dừng sinh trưởng, vậy so với ma cà rồng còn thuận tiện hơn.

Tất cả mọi người gật đầu —— Đúng thế.

“Bất quá kiểu người thế là rất ít.” Mã Hân nói, “Xác suất tồn tại gần như bằng 0.”

“Kỳ thực đây cũng là một loại biến dị của nhân loại, là tình huống thân thể bệnh biến, vĩnh viễn không già vĩnh viễn không chết, không phù hợp với định luật bảo tồn năng lượng vạn vật, các cơ quan nội bộ bị sử dụng của nhân thể, những cơ quan này sớm muộn gì sẽ có một ngày sẽ bị hư hao, hoàn toàn không già không chết thì... Tuyệt đối không có khả năng, người của gia tộc này, chỉ bất quá là tốc độ chậm một chút mà thôi... Mặt khác, xem thời điểm nữ bá tước Bathory mất, tuổi thọ của bà ta cũng cũng không có dài hơn bao nhiêu so với người bình thường. Nói cách khác, chẳng qua chỉ là một dạng biểu tượng bất lão mà thôi.” Công Tôn vừa nói, vừa sờ sờ cằm, “Bất quá cái mũ giáp mà kẻ hút máu dùng kia, đến tận cùng là dùng để làm gì?”

## 250. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 29

### Chương 29 : Chân tướng

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, đúng thế... Hai người bọn họ đồng thời nghĩ tới hai người cha của mình, cũng nghĩ tới hai người mẹ nhà mình, mỗi ngày vận động, uống nhiều nước, ăn nhiều rau dưa hoa quả, bình thường vẫn luôn đi thẩm mỹ, luôn giữ tâm trạng vui vẻ, thực sự rất không dễ dàng già đi.

“Kỳ thực người thực sự hủy diệt gia tộc Bathory, là bá tước Bathory.” Trương Dĩnh nói, “Một người vĩ đại.”

“Chính là cha của Paris sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừ.” Trương Dĩnh gật đầu, “Đúng thế.”

“Ông ta làm cái gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Y học, sinh mệnh khoa học, máy móc công nghiệp, thiên văn tự nhiên...” Trương Dĩnh chậm rãi mở miệng, cười nói, “Mỗi một thứ, đều là từ ngữ nhạy cảm cảm kỵ của xã hội lúc đó, đều là ngành học khiến giáo hội và hoàng tộc hận tận xương.”

Bạch Ngọc Đường không khỏi lắc đầu... Khoảng thời đại đó, lại tràn ngập người sống nhiệt tình yêu khoa học như vậy, chính là kẻ thù chung.

“Bá tước Bathory vốn đã vô cùng nhún nhường.” Trương Dĩnh nói, “Thế nhưng, ông ấy là một người thiện lương, đối với nghiên cứu y học, ông nghĩ hẳn nên vận dụng ra ngoài, cứu trị tính mạng người khác, vậy mới có giá trị.”

Bên ngoài Công Tôn và Mã Hân đều gật đầu, “Đúng nha, lương y như từ mẫu mà.”

Tất cả mọi người nhìn hai người, nhủ thầm —— hai người là pháp y, nếu như có tấm lòng phụ mẫu thì thật là đáng sợ.

“Ông bắt đầu lên lút cứu người, đặc biệt là những người bị giáo hội tuyên bố chắc chắn phải chết, còn có người bệnh tật.” Trương Dĩnh tự thuật, “Ông lên lút mang bệnh nhân về tòa thành trị liệu, đồng thời dần xếp cho bọn họ dưỡng bệnh trong tòa thành, mỗi một lần thấy một người được chữa khỏi, ông đều vô cùng vui sướng.”

Triển Chiêu cảm thấy có chút không hiểu, vuốt cằm, nhủ thầm, bá tước Bathory này hẳn là là một người rất cao thượng đồng thời tràn ngập nhiệt tình, vì sao từ bức tranh gia tộc, nhìn thấy thật lạnh lùng như vậy? Thế nhưng nghi hoặc thì nghi hoặc, Triển Chiêu cũng không có hỏi, chỉ là chờ Trương Dĩnh tiếp tục nói tiếp.

“Sau đó, rất nhiều người đều gọi ông bằng một danh hiệu.” Trương Dĩnh mỉm cười, “Sự tồn tại so với giáo hoàng còn vĩ đại hơn.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bật cười, nhủ thầm, như thế, nếu giáo hoàng không có cách nào chữa được bệnh ông ta trị, không thể vĩ đại được như vậy sao, bất quá danh tiếng này lại triệt để hại chết bá tước Bathory, giáo hội lại còn không nhỏ cái đình trong mắt là ông ta sao?

“Nhưng mà không có bí mật nào có thể giấu mãi được.” Trương Dĩnh thản nhiên nói, “Kể ti tiện thì sống dai, người cao thượng thì đoản mệnh... Từ xưa đã như vậy. Bá tước Bathory đã từng ra tay đưa một kẻ từ kẻ cận cái chết cứu trở về... Chính là kẻ đã tố giác ông với giáo hội, vì 100 đồng tiền vàng tiền thưởng.”

Tất cả mọi người lắc đầu, kẻ như thế, từ xa xưa đều có, đập người khác xuống mà đi lên, chỉ cần mình có lợi, ân tình thì đáng cái gì? Câu chuyện sói trả thù, xà trả oán [1]... Nhưng thế nhân đa phần sau đó lại chỉ trích Đông Quách và người nông phu ngu ngốc, nhưng con sói và con rắn lấy oán trả ơn lại coi như không thấy.

“Bá tước Bathory bị giết sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Giáo hội khao khát tài sản gia tộc Bathory, hơn nữa, họ muốn thế nhân vĩnh viễn cảm hận gia tộc này, đồng thời triệt để xóa bỏ người của gia tộc Bathory trên thế giới.” Trương Dĩnh nói, “Lúc đó, có một giáo đồ tốt bụng, mạo hiểm sinh mệnh nguy hiểm thông báo cho bá tước Bathory, cũng cho ông ấy, đưa đi một thứ.”

Triển Chiêu nhíu mày, hỏi, “Chính là cái mặt nạ ma cà rồng sao?”

Trương Dĩnh gật đầu, “Thông minh.”

“Giáo hội muốn người ta tin tưởng gia tộc Bathory là gia tộc hút máu ?” Bạch Ngọc Đường nói, “Là giống như nữ bá tước Bathory năm đó, sau đó có thể giết chết mọi người trong gia tộc Bathory?”

Trương Dĩnh cười cười, nói, “Sau đó, trong thành trấn náo nhiệt, bắt đầu phát sinh án mưu sát... Thật nhiều người bị hút máu, có rất nhiều lời đồn đại chảy ra, mà chúng giáo đồ ti tiện này, đem một phần thi thể treo lên rừng cây bên ngoài gia tộc Bathory.”

“Vu oan sao.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Vu oan đơn giản như vậy mà lúc đó không có ai nhìn ra.”

“Bách đội trưởng, khi đó cũng không có hình sự học, cũng không có những người bảo vệ chính nghĩa như các cậu.” Trương Đình lắc đầu, nói, “Vì vậy... Bá tước Bathory, cử hành lễ tang một lần.”

“Vì để đưa Paris rời đi sao?” Triển Chiêu hỏi, “Ông ấy chôn luôn cái mũ giáp kia, là bởi vì không muốn người mật báo kia bị phát hiện... Mà ở trong quan tài lấp cơ quan bấy, là để bắn chết những kẻ mưu toan khinh nhờn con gái của ông ấy.”

“Đúng. Ngày đó, trong lúc diễn ra lễ tang, gần như toàn bộ người nhà bá tước Bathory, đều tụ tập lại cùng nhau, bắt đầu một cuộc chạy trốn cái chết. Chỉ để lại bá tước Bathory và bá tước phu nhân, để thu hút sự chú ý của giáo hội, để cho chúng sơ suất... Đợi đến khi họ phát hiện, gần như toàn bộ thân thích gia tộc Bathory đều đã chạy trốn.”

“Giáo hội tất nhiên then quá thành giận.” Triển Chiêu nói, “Nên giết chết bọn họ sao? Vậy những thi thể kia là đã xảy ra chuyện gì?”

“Lúc đó xảy ra một cuộc chiến tranh quy mô nhỏ.” Trương Đình nói, “Phải biết rằng, gia tộc Bathory là một gia tộc mạnh, mặc dù lúc đó Bathory phu nhân người có nhiều của cải nhất bị giết, tài sản bị cướp giật, nhưng bá tước Bathory có rất nhiều ruộng đất, nông nô riêng. Tính cách ông ấy hiền lành, rất nhiều người chịu ơn ông ấy... Hơn nữa, có một bộ phận rất lớn người đã từng được ông ấy cứu trị, đều là mang ơn đối với ông ấy.”

“Bọn họ nổi dậy tự phát để bảo vệ gia tộc Bathory, sau đó hai bên chiến tranh.” Triển Chiêu nói, “Cuối cùng giáo hội giành thắng lợi, đồng thời đem những người chết này ngụy trang thành bị bá tước Bathory hại chết, khiến cho toàn bộ tòa thành đều là... Như vậy người dân mọi nơi trong toàn quốc thậm chí người của toàn bộ Châu Âu sẽ liên hợp lại truy lùng các thành viên khác của gia tộc Bathory, đồng thời giết chết hết?”

“Vậy bức tranh kia... Có thể là bị sửa đổi.” Công Tôn đột nhiên ở bên ngoài nói, “Chính là vì để mọi người cảm thấy một nhà Bathory là sự tồn tại nguy hiểm tà ác.”

Tất cả mọi người gật đầu, đúng là có khả năng này.

“Cơ bản là thế.” Trương Đình nói, “Chỉ bất quá, sau đó chiến tranh bùng nổ, tổ tiên Paris của tôi không có gặp nạn, bà ấy đầu tiên là được một vị họa sĩ Ý che chở, sau đó cùng vị kia họa sĩ kia xoay sở chạy trốn tới đất khách, sau đó vị họa sĩ chết, bà mang theo con gái, trải qua một đoạn thời gian lưu lạc, cuối cùng tất cả mọi người thất tán, sau đó nữa... mới xoay sở mà đến được đây. Tôi sinh ra ở Trung Quốc, cha mẹ tôi kể cho tôi câu chuyện truyền lại từ xưa này, để thời tôi truyền lại cho hậu thế đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn giữ gìn sự tự tin và cao thượng của gia tộc Bathory.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, lại hỏi, “Vậy... Chuyện cô bị tập kích tại thôn Trương Từ là sao?”

Trương Đình khe khẽ thở dài, nói, “Khi đó... Cha mẹ tôi rất sớm đều mất, bởi vậy tôi một mình sinh sống, một cơ hội ngẫu nhiên, tôi nghe nói, chuyện cũ mà thôn Trương Từ đã từng trải qua... Xuất phát từ cái gia huy quen thuộc mà thôn dân miêu tả, tôi biết đó là gia huy gia tộc Bathory. Điều này làm cho tôi rất khó chịu... Gia tộc Bathory cũng không phải là ma cà rồng, vì sao lại có người phát rồ hút máu như vậy? Nên tôi nghĩ cách tới đó làm công, tạm thời ở lại trong thôn Trương Từ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, đại thể hiểu được sự tình trong đó, tự hỏi, “Vậy sau đó? Cô gặp Từ Thiên?”

Trương Đình nghe được câu hỏi của hai người xong, trên mặt lộ ra nét tươi cười có chút ôn nhu, nói, “Vâng... Gặp A Thiên.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, hai người này cũng coi như là đôi vợ chồng già rồi đó, sao lại còn ngọt ngào như vậy chứ?

Trương Đình nhìn ra suy nghĩ của hai người, cười cười, nói, “Hai cậu là tình nhân phải không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng, gật đầu.

Trương Đình nói tiếp, “Trước khi gặp anh ấy, tôi sinh sống rất khổ cực nhưng vẫn duy trì được sự tự tin, tôi làm rất nhiều việc kiếm tiền, là bởi vì muốn học tập càng nhiều kiến thức... Đây là sự kiêu hãnh chỉ gia tộc Bathory mới có. Tôi cần sự tôn trọng từ người khác, rất miễn cưỡng, cũng bởi vì câu chuyện kia... Tôi không tin tưởng người khác lắm.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, ra là như thế, ngã một lần rồi mà.

“Hơn nữa tính tình tôi trưởng thành khá sớm, mấy đứa con trai tóc tơ trong thôn này, ngây ngô khả ái xán lạn như ánh mặt trời, thế nhưng không thích hợp với tôi, duy độc A Thiên không giống, anh ấy thực sự tốt.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhủ thầm, đó là, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi sao.

“Sau đó tôi cùng anh ấy dần dần hiểu lẫn nhau, như hình với bóng, cuối cùng tôi yêu anh ấy.” Trương Đình nói, “Buổi tối ngày đó, anh ấy bị bệnh, tôi nói anh ấy khỏi đón tôi, tự tôi ra ngoài... Khi trở về, tôi mơ hồ... thấy bên cạnh hai phần mộ đó, có người ngồi xồm.”

“Chính là tên sát thủ hút máu kia?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Vâng.” Trương Đình gật đầu, nói, “Tôi hiểu kỳ, tôi nhìn thật nhiều lần hai phần mộ đó, lúc đó tôi còn tưởng rằng là ai đó trong thôn, liền đi qua nhìn. Tôi kêu hấn một tiếng, không nghĩ hấn đột nhiên lao qua, sau đó tôi thấy trên mặt hấn mang mặt nạ, ... Tôi lúc đó trong óc suy nghĩ rất nhiều rất nhiều... Sau lại, tôi đau đến ngất đi... Khi tỉnh lại, A Thiên đã đưa tôi về nhà.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhú mày... Người đàn ông kia... Vì sao lại gặp phải ở trước mộ phần?

“Sau đó, tình cảnh tôi trở nên nguy kịch... Bởi vì tôi trên người mang gia huy gia tộc, trong thôn rất nhiều người già không thích tôi... Tôi lại bị cắn, bọn họ đều nói muốn đuổi tôi đi, tôi lúc đó cũng muốn đi, tôi nghĩ A Thiên chắc chắn sẽ ghét bỏ tôi, sau đó thay vì bị phản bội, không bằng tôi tự mình rời đi.” Trương Đình thấp giọng nói.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu bật cười, Trương Đình thật cố chấp.

“Bất quá anh ấy không có vậy.” Trương Đình chăm chú nói, “Anh ấy chỉ là càng quan tâm tôi... Sau lại, anh ấy nhìn ra nỗi lòng tôi, hỏi tôi đến tận cùng là chuyện gì xảy ra.”

“Cô nói hết cho anh ta?” Triển Chiêu hỏi.

“Đúng.” Trương Đình gật đầu, nói, “Anh ấy kiên trì nói muốn kết hôn với tôi, kiên trì không cho tôi đi, sau đó... Tôi đã nghĩ đem bí mật gia tộc Bathory, toàn bộ nói cho anh ấy.”

Bạch Ngọc Đường biểu thị tán thành gật đầu, nói, “Cô nói ra là đúng.”

“Tôi nói cho A Thiên rồi, anh ấy trái lo phải nghĩ, tôi nói thật... Anh ấy kỳ thực cũng không định mãi chôn chân ở thôn, trong thôn quá bế tắc, nhận thức của con người cũng có hạn, nên anh ấy muốn đi ra ngoài xông vào một lần. Mặt khác, anh ấy nói tôi không thể mơ hồ như vậy cả đời, nếu người đàn ông kia là một đầu mối, như vậy cần bắt lấy hấn!”

“Từ Thiên tính cách hình như rất cứng rắn.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Đúng.” Trương Đình gật đầu, nói, “Lúc anh ấy đi, tất cả mọi người nói anh ấy bất hiểu, kỳ thực tôi biết, không phải thế.”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, nói, “Ừ... Từ Thiên có phải đã biết chuyện trước đây người trong thôn hợp lực giết chết hai quái nhân ăn thịt người, sau đó loại người hút máu này lại xuất hiện trong thôn, nếu như không bắt được điều tra ra manh mối để triệt để giải quyết vấn đề, thôn có khả năng sẽ bị trả thù?”

“Đúng.” Trương Đình gật đầu, nói, “Tôi lúc đó bởi vì anh ấy bị rất nhiều hiểu lầm mà rất tức giận, anh ấy nói với tôi đừng lo, sau đó, đưa tôi đi.”

“Sau đó hai người dùng thời gian dài truy sát tên hung thủ kia?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Chi tiết trong khoảng thời gian này đều hiểu rõ sao?”



“Vâng.” Trương Đình gật đầu, biểu cảm trở nên nghiêm túc lên, nói, “Chỉ là, chúng tôi càng tra càng phát hiện không thích hợp, lại biết được một bí mật động trời... Nên A Thiên thường nói, kết thúc một bi kịch, là sự bắt đầu một bi kịch khác.”

[1] Hai câu chuyện nói về sự lây oán báo ân của Trung Quốc.

## 251. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 30

Chương 30 : Kết cục tình yêu

“Hai người cuối cùng tự mình tìm được hân.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi, “Bất quá, trước nhà bảo tàng bị thiết là chuyện gì xảy ra?”

“Cái này nói đến thì dài lắm.” Trương Đình thở dài, “Sự tình tương đối phức tạp.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, chờ Trương Đình tiếp tục nói.

“Tôi và A Thiên lúc đó đầu tiên là nghiên cứu một chút văn hóa ma cà rồng... Sau đó trùng hợp phát hiện, đối phương cũng đang nghiên cứu văn hóa ma cà rồng.” Trương Đình nói, “Chúng tôi theo đầu mối này, tìm hiểu nguồn gốc một chút, cuối cùng, giống như những gì các cậu biết vậy, giết ma cà rồng, dẹp loạn vụ án.”

“Vậy vì sao cô cùng Từ Thiên năng lực đều khác hẳn với người bình thường?” Triển Chiêu khó hiểu hỏi.

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường cũng khó chịu, “Cô giống như không có cảm giác đau.”

“Bởi vì khi chúng tôi đang đuổi bắt tên ma cà rồng ấy, đồng thời còn có một nhóm người khác cũng truy lùng bọn họ, mà trùng hợp chính là đám người kia, động tay động chân với tôi và A Thiên một chút.”

“Động tay chân?” Triển Chiêu nhú mày, hỏi, “Chính là... giống như trong mấy đoạn video mà Triệu Tước gửi tới?”

“Đúng.” Trương Đình suy nghĩ một chút, hình như có chút khó xử, “Nên nói như thế nào đây? Lúc đó còn có một thể lực truy lùng đám ma cà rồng kia, mà theo tôi được biết, đám ma cà rồng kia, bất quá là một vật thí nghiệm thất bại mà thôi.”

“Vật thí nghiệm thất bại?” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Lại là vật thí nghiệm?”

“Đúng.” Trương Đình gật đầu, suy nghĩ một chút, nói, “Có người nói, năm đó giáo hội ngoại trừ vụ oan hãm hại gia tộc Bathory, cướp tài sản ra, còn đối với vấn đề trường sinh bất lão của gia tộc Bathory vô cùng cảm thấy hứng thú. Bởi vậy, bọn họ âm thầm thành lập một tổ chức, chuyên môn nghiên cứu bí mật trường sinh bất lão của gia tộc Bathory.”

Triển Chiêu khẽ nhú mày, nói, “Bọn họ lệch lạc cho rằng, gia tộc Bathory thực sự có hành vi hút máu?”

“A...” Trương Đình không chấp cười cười, nói, “Ngay lúc đó kẻ cầm quyền cực độ bại hoại, theo bọn chúng thấy, y học vĩ đại nhất chính là pháp thuật... Cả quần thể mê muội vô tri giống như vậy, ngoại trừ hút máu ra còn có thể nghĩ ra cách nào khác khiến thanh xuân lâu dài sao?”

“Như vậy.” Triển Chiêu gật đầu, “Chúng bồi dưỡng ma cà rồng?”

“Đúng.” Trương Đình nuốt nước bọt, nói tiếp, “Chính là dùng phát minh của bọn chúng, cái mặt nạ dùng để vu oan gia tộc Bathory đó, bắt đầu hành hung hại người... Bọn chúng ban đầu dùng một bộ phận người trưởng thành làm thí nghiệm, thế nhưng vẫn không thành công, sau đó bọn chúng tìm được một bộ phận hậu duệ gia tộc Bathory, mang về nghiên cứu.”

“Vậy những người bị hỏa thiêu?” Bạch Ngọc Đường khó chịu.

“Những người đó chỉ bất quá là kẻ chịu tội thay mà thôi.” Trương Đình nói, “Mà lúc đó, nội bộ giáo hội xảy ra chia rẽ, có một bên, tất cả mọi người gọi hân là Cha Matthew, hân đưa ra một vài quan điểm bất đồng. Lúc đó tình trạng xã hội phức tạp, hơn nữa chiến tranh cũng gần bùng nổ, bởi vậy... thể lực giáo hội chia làm hai nửa. Cha Matthew bị truy sát, hân đem tài liệu nghiên cứu thuộc về chính hân và mấy người có huyết thống gia tộc Bathory thuần khiết đi... Bọn chúng cao chạy xa bay, tới Châu Mỹ cách xa khói lửa

chiến tranh. Mà tổ chức thặng dư đó, tiếp tục đào tạo cái mà bọn họ gọi là ma cà rồng... Sau đó, chiến tranh bùng nổ, thế nhưng tổ chức kia vẫn tồn tại, bọn chúng vẫn bí mật hành động, đồng thời, bắt đầu bồi dưỡng từ trẻ con.”

“Trẻ con?” Triển Chiêu nhíu mày, mọi người cũng hiểu rõ, thảo nào ma cà rồng đều thích ứng với cuộc sống hút máu, ra là bởi vì thời kì trẻ nhỏ đã được bắt đầu bồi dưỡng.

“Bọn chúng bắt đầu nghi ngờ, huyết thống và chủng tộc đối với những thực nghiệm này cũng là có ảnh hưởng nhất định.” Trương Dĩnh nói, “Bởi vì chỉ duy nhất gia tộc Bathory khác với những quý tộc khác của Châu Âu, hơn nữa là sự đam mê cuồng nhiệt của họ đối với văn minh Đông Phương... Cùng với thể gia Bathory, trong huyết quản các thế hệ, đều trộn lẫn huyết thống Đông Phương.

“Cho nên mới muốn tới nơi này tìm kiếm trẻ con tiến hành thí nghiệm sao?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều hiểu rõ, thảo nào lại có những đứa trẻ như vậy lưu lạc đến vùng núi tại thôn Trương Từ... Có thể lúc một nhóm nhỏ nghiên cứu thực nghiệm, vừa lúc chiến tranh bùng nổ, những đứa trẻ dùng cho thí nghiệm này tách ra, trốn ở trên núi. Chúng bình thường nếu đã quen với thịt tươi làm thức ăn, vậy cũng có thể hiểu chúng vì sao được người trong thôn cứu vớt, vẫn còn muốn ăn thịt người.

“Bởi vì kẻ nghiên cứu có kiến thức nửa vời về gia tộc Bathory, bởi vậy bọn chúng đối với bất luận truyền thống gì mà gia tộc Bathory truyền lại cũng không dám tự ý cải biến, bao gồm cả gia huy của gia tộc chúng tôi... Bọn chúng vẫn vì nghĩ gia huy này có tác dụng thần kỳ nào đó, kỳ thực không phải.” Trương Dĩnh cười nói, “Đó chỉ bất quá là một danh hiệu mà bá tước Bathory sáng tạo ra mà thôi, truyền lại một thông điệp.”

“Thông điệp gì?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi.

“Giá chữ thập đại diện cho giáo hội, con rắn đại diện cho sự ác độc, giảo hoạt, tham lam và không thể tin tưởng.” Trương Dĩnh nói, “Bá tước Bathory muốn nói chính là, một khi tín ngưỡng bị trộn lẫn đủ thứ, như vậy nó sẽ không thể trở lại là tín ngưỡng thuần túy, là hậu duệ gia tộc Bathory, cần thời thời khắc khắc cảnh giác.”

“Ừm.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, cầm lấy sợi dây chuyền nhìn một chút, nói, “Nói như vậy, cảm giác sẽ không tà ác nữa.”

“Sau đó?” Triển Chiêu hỏi, “Vì sao lại một loạt án sát thủ môi đỏ xuất hiện, trước đó còn vụ kiểm lâm bị ma cà rồng giết hại... Còn có hai người sinh viên kia bị tập kích?”

Trương Dĩnh trầm mặc một lát, nói, “Lúc chúng tôi đang truy sát ma cà rồng, bị một tổ chức bắt được... Bọn chúng chính là tổ chức mà Cha Matthew năm đó thành lập, về phần cụ thể là tên gì, hay tương mạo các loại chúng tôi vẫn không được biết... Chỉ biết là bọn chúng đã truy lùng được tầm hơi ma cà rồng.”

“Bọn chúng làm cái gì với hai người?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đâm một loạt kim tiêm lên người, tiêm vào một ít không biết là thuốc gì.” Trương Dĩnh nhíu mày, nói, “Có một cô gái kỳ quái, sau khi phát hiện thân phận của chúng tôi, cô ta nói muốn cho chúng ta làm một thực nghiệm. Sau đó tiêm cho chúng tôi một loại dược phẩm... Kết quả, tôi và A Thiên không già đi, tôi vốn đã có vẻ trẻ, nên gần như không có biến đổi, thế nhưng A Thiên lại xuất hiện tình trạng chống thuốc... Cô gái kia nói cho chúng tôi biết, chúng tôi trong mười năm thì ân ái cho thỏa thê đi, bởi vì mười năm sau, A Thiên hẳn là sẽ rất nhanh mà chết già.”

“Đó là cô gái như thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Thoạt nhìn tuổi còn rất trẻ, có lẽ hơn ba mươi tuổi, đeo mặt nạ, bất quá tôi cảm giác hẳn là rất xinh đẹp.” Trương Dĩnh nhớ lại nói, “À đúng rồi, cô ta có một câu cửa miệng.”

“Câu gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau hỏi.

“Cùng là đàn ông, vì sao lại khác biệt lớn như vậy?” Trương Dĩnh nói.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, không hiểu gì.

“Cô ta thả chúng tôi, cung cấp cho chúng ta tung tích ma cà rồng... Tôi và A Thiên tự mình đi, sau đó. Phát hiện chúng tôi đã không còn cảm giác đau, sức lực trở nên rất lớn. Cuối cùng, A Thiên tìm được con ma cà rồng tối ngày đó tập kích tôi ... Sau một trận đấu, giết chết hẳn.”

“Tên ma cà rồng không nói gì thêm sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chúng tôi có hỏi hẳn, thế nhưng hẳn không nói gì cả.” Trương Dĩnh nói, “Sau nữa, tôi và A Thiên rất cực cũng có cuộc sống khá tốt, thế nhưng tình trạng A Thiên dần dần tệ đi. Vì vậy, chúng tôi lại bắt đầu tìm kiếm tổ chức đã tiêm được phẩm cho chúng tôi... Thế nhưng bất vô âm tín, cũng trong quá trình này, gặp được Triệu Tước.”

“Cô là nói, Triệu Tước cũng đang tìm kiếm tổ chức kia sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Đúng vậy.” Trương Dĩnh gật đầu, nói, “Triệu Tước nói ông ấy có cách giúp chúng tôi, nói chúng tôi không cần lo lắng... Chúng tôi được ông ấy che chở an tâm sống vài năm, đồng thời tìm kiếm hung thủ, còn sinh được Hiểu Hiểu, tạ ơn trời đất, bé cưng rất an toàn.”

“Chờ một chút... Hiểu Hiểu năm nay bao nhiêu tuổi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Năm tuổi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt liếc nhìn nhau, quay đầu hỏi Trương Dĩnh, “Cô nói là dưới sự che chở của Triệu Tước mà sinh hạ Hiểu Hiểu? Nói cách khác Triệu Tước năm năm trước đã gặp hai người? Đồng thời ông ta đã bắt đầu tìm tổ chức kia?”

“Đúng, có thể nói như vậy.” Trương Dĩnh gật đầu.

“Không đúng a.” Ở cửa, Bạch Trì cảm thấy khó chịu, “Không phải nói Triệu Tước trước đó vẫn đang bị nhốt trong trung tâm khổng lồ chế bệnh tật đặc biệt sao, hai mươi năm lận mà?”

“A...” Công Tôn nhún nhún vai, nói, “Xem ra chẳng qua chỉ là một người được che giấu khéo mà thôi... Về phần thật hay giả, cũng chỉ có Bao cục biết.”

“Triệu Tước có vấn đề gì sao?” Trương Dĩnh hỏi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vô thức lắc đầu, ý bảo Trương Dĩnh tiếp tục nói.

“Cùng chúng tôi kỳ thực có không ít người gặp phải cảnh ngộ tương tự, chúng tôi đều nhờ Triệu Tước che chở mà sống, đồng thời, giúp ông ấy thu thập tài liệu, tìm dấu mối. Sau lưng Triệu Tước hình như còn có người, bọn họ có một cơ cấu chữa bệnh, chữa trị cho chúng tôi. Nghe nói trong huyết thống gia tộc Bathory, đúng là có một loại thành phần rất đặc biệt, có thể làm chậm lại sự lão hóa của người, mà loại thành phần này làm cho người ta trở nên rất mạnh mẽ, đối với người của gia tộc Bathory, còn có một vài dòng đặc biệt... Không có hại, thế nhưng đối với đại đa số người, sẽ hình thành tình trạng xấu như A Thiên vậy.” Trương Dĩnh nói, “Cơ cấu kia chữa bệnh kia hình như đã nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải cứu đặc hiệu, thế nhưng còn đang trong giai đoạn thí nghiệm.”

“Vậy cô vì sao nói muốn báo thù?” Triển Chiêu khó hiểu hỏi Trương Dĩnh.

“Thuốc giải đặc hiệu của Triệu Tước bọn họ có hiệu quả hay không quả thực tôi không biết, thế nhưng A Thiên xuất hiện một vài hiện tượng kỳ quái.” Trương Dĩnh nói, “Loại dược phẩm kia trong cơ thể anh ấy hình như xuất hiện thay đổi nào đó, năng lực của A Thiên thoáng chốc trở nên rất đáng sợ, hơn nữa, anh ấy khi thì già đi, khi thì đình trệ... Hình như bản thân đang tiến hành sự chống cự sao đó.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không ngừng nhíu mày, đây là tình huống gì thế này?

“Cô gái kia, lấp đặt thiết bị theo dõi gì đó cho tôi và A Thiên, gắn ở dưới da... Triệu Tước đã sớm biết, ông ấy đề nghị chúng tôi dẫn dụ người ra... Mà ngay lúc tất cả đang tiến hành thuận lợi, lại phát hiện sự kiện ma cà rồng tập kích lần nữa, còn có chuỗi án sát thủ môi đỏ.” Giọng Trương Dĩnh nói thấp xuống, “Hung thủ sát thủ môi đỏ... Không phải là học trò gì của tôi, mà cô gái đó, kỳ thực không phải cô ta giả danh tôi, mà là tôi giả danh cô ta.”

“Cô đang nói cô gái đã tiêm được phẩm cho hai người?” Triển Chiêu giật mình.

“Đúng... Cô ta biểu hiện ra là gây án giết người liên hoàn cùng chuyên môn giết những kẻ bạc tình, nhưng trên thực tế, những người bị giết này, đều là vật thí nghiệm của bọn chúng, dùng lời của cô ta mà nói, bọn chúng là đang thu lại vật thí nghiệm.”

“Cô và Từ Thiên, cũng coi như là vật thí nghiệm của chúng.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Sau đó cô ta cũng gây khó dễ cho hai người?”

“Cô ta có truy sát chúng tôi, hơn nữa đối với sự thay đổi sản sinh trên người A Thiên cảm thấy rất hứng thú, muốn bắt sống anh ấy.” Trương Dĩnh nói, “Tôi và A Thiên lúc tham quan một triển lãm mỹ thuật, vô tình phát hiện kẻ tên Lý Hạo này, qua Triệu Tước điều tra, chúng tôi đã biết hắn là hắn là Lý Nguyên Hạo đã chết, người đó, là người Triệu Tước đã từng điều tra nhiều năm.”

“Triệu Tước điều tra nhiều năm?” Triển Chiêu có chút lú lờ, hỏi, “Hắn ta chỉ mới hơn hai mươi tuổi chứ mấy.”

“Tiến sĩ Triển, cậu thấy tôi bao nhiêu tuổi?” Trương Dĩnh cười hỏi.

“Hắn cũng là vật thí nghiệm?” Bạch Ngọc Đường giật mình.

“Không sai... Hình như chính là tổ chức nòng cốt. Nói chung, chúng tôi trong đám đồ Lý Hạo cất giữ, phát hiện di vật gia tộc Bathory, sau đó bắt đầu nghi ngờ hắn. Tôi và A Thiên lén lút xâm nhập văn phòng Lý Hạo, thu thập cho các vị cái danh sách kia, A Thiên còn làm nhiều hơn dự định... Anh ấy còn trộm đi đồ triển lãm có liên quan đến ma cà rồng trong bảo tàng của Lý Hạo, muốn điều tra một chút, có quan hệ với vụ án năm đó không.” Trương Dĩnh lắc đầu thở dài, “Nhưng lúc chúng tôi rời khỏi bảo tàng thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô gái kia đột nhiên xuất hiện truy sát chúng ta, A Thiên để bảo vệ tôi, bị bắt đi. Tôi không cam lòng, liền đi khắp nơi tìm chúng.”

“Tìm được đầu mối không?” Triển Chiêu hỏi.

“Không có.” Trương Dĩnh lắc đầu, “Bất quá Triệu Tước cho tôi một chủ ý, tôi giả trang thành sát thủ môi đỏ khiến cho các vị chú ý, sau đó cái kia cô gái lập tức tìm đến tôi, nói tôi nhiều chuyện, muốn giết tôi. Tôi ngày đó bị thương thấy không ổn rồi, khi gọi điện thoại cho Triệu Tước xin giúp đỡ, Triệu Tước nói tôi đi tìm các vị... Rất kỳ quái, xe của tôi tới bãi đỗ xe dưới khu nhà của các vị, đám người kia tự nhiên lại không truy sát nữa.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều cảm thấy giật mình, hỏi, “Vì sao?”

“Tôi không biết.” Trương Dĩnh lắc đầu, nói, “Vốn Triệu Tước nói tôi nghe theo sự sắp xếp của các vị, thế nhưng tôi thực sự không yên tâm về A Thiên... Nói đến nói đi, nếu không phải tôi, A Thiên có thể hiện tại đã kết hôn với người khác, con cháu đầy cả sảnh đường ... Hơn nữa mấy ngày nay anh ấy đang già yếu rất nhanh, nếu như anh ấy chết, tôi cũng sẽ không sống được ... Nên tôi trốn đi, nhiều mặt tìm kiếm anh ấy, còn có tung tích cô gái kia.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, hóa ra vụ án lần này, phức tạp như vậy, chỉ bất quá, Lý Nguyên Hạo cũng như tổ chức thần bí đến tột cùng là vì cái gì đến, còn có... Kẻ bí ẩn giết kiếm lâm trong nhà gỗ và cắt yết hầu người sinh viên nam kia, đến tột cùng là ai?

Bọn họ hỏi Trương Dĩnh, Trương Dĩnh suy nghĩ một chút, nói, “Hiện tại tàn dư chủ yếu có ba thế lực, một phía, là dư đảng giáo hội năm đó, cũng chính là thế lực ma cà rồng. Mà phía thứ hai, là phía Lý Hạo bọn chúng, cũng chính là tổ chức thần bí chỗ cô gái kia, bọn chúng hình như chính là người của tổ chức Cha Matthew năm đó... Phía cuối cùng, chính là phía Triệu Tước bọn họ, thế lực sau lưng Triệu Tước hình như vô cùng to lớn.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu gật đầu, tất cả đều sáng tỏ, nhưng vẫn có một góc đóng băng như cũ, đoạn này dùng lời của Bạch Duẫn Văn nói để hình dung, quá khứ vô cùng ghê gớm, đến tột cùng cất giấu bao nhiêu bí mật?

“Vậy cô sau này có dự định gì?” Triển Chiêu hỏi cô ta.

“Triệu Tước nói... Chỉ cần cho ông ấy một chút thời gian, ông ấy có thể cứu A Thiên về, tuy rằng không phải có thể hoàn toàn chữa khỏi cho anh ấy, thế nhưng... ít nhất ... Có thể cho hắn thoát nhìn giống như tôi,

sẽ không già quá nhanh... Thế nhưng tuổi thọ, lại bị giảm thiểu.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, nếu như là như vậy, thật ra là cách tốt nhất.

...

Màn đêm buông xuống, người của SCI suốt đêm gom toàn bộ tài liệu, sau đó tiến hành xác định các loại đầu mối mà Trương Dĩnh cung cấp, phát hiện đúng như lời cô ta, những người bị sát thủ môi đỏ giết chết kia, đều có một vài chỗ đặc biệt... Mà nếu tra thêm, đầu mối cũng bị đứt triệt để.

Lý Hạo mất tích không còn thấy bóng dáng tăm hơi, những người khác trên danh sách, có mất tích, có gặp nạn ngoài ý muốn, nói chung tra đến chỗ Lý Hạo, đầu mối liền hoàn toàn bị chặt đứt sạch sẽ.

Ba ngày sau, có một thi thể được đưa đến cửa cục cảnh sát, bên trong có tấm card, trên card chỉ có dòng chữ nhỏ —— hung thủ án sát hại kiểm lâm và cắt yết hầu người sinh viên, mặt trái tấm card, là một dấu son môi. Tất cả mọi người nhũn mày.

Công Tôn từ thi thể lấy dấu vân tay so sánh với dấu trên thi thể người kiểm lâm, cùng với dấu trên mặt nạ ngày đó vứt bỏ trong rừng cây... Người này chính là hung thủ. Công Tôn tiến hành rất tỉ mỉ kiểm tra thi thể, chứng minh kẻ này, cũng là một “Ma cà rồng”.

Vụ án tới đây, toàn bộ đầu mối toàn bộ bị cắt đứt... Ngay cả dù ột tia hy vọng điều tra tiếp, đều bị đập tắt.

SCI từ trước đến nay cứ có án tắt phá được, cũng phải tiếp nhận sự thực là trường hợp vụ án sát thủ môi đỏ lần này bị treo, các thành viên đều rất là uể oải.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiến hành báo cáo vụ án cho Bao Chứng.

Bao Chứng sau khi nghe xong, chỉ là gật đầu, ném cho bọn họ một phần văn kiện, nói, “Vụ án kia tạm thời hoãn lại, kế tiếp bắt tay vào điều tra vụ án này, gần đây án không ít, các cậu cũng không cần phân tâm điều tra cái khác nữa.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trao đổi ánh mắt —— lão Bao không để cho họ tra xét.

Có chút chán nản ra khỏi văn phòng, Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Làm sao bây giờ?”

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, “Còn có thể làm sao bây giờ, bắt quá tuy rằng lão Bao nói không cần tra xét, chúng ta vẫn có thể âm thầm điều tra mà.”

“Như thế đi.” Triển Chiêu gật đầu, vỗ vai Bạch Ngọc Đường, nói, “Đi, đến căn tin ăn, tức giận đến bụng đói ngấu rồi.”

“Con mèo nhà cậu thật kỳ quái.” Bạch Ngọc Đường ở phía sau bám theo, hai bàn tay nắm lấy vai Triển Chiêu, “Người khác đều là tức đến no, cậu thì lại tức đến đói...”

Đang nói, hai người tới lầu hai, vừa định quẹo vào căn tin, chỉ thấy một đám người vây quanh ở trước cửa sổ ngoài cửa lầu hai căn tin, đi xuống nhìn mặt —— đều là người của SCI.

“Các cậu làm gì vậy?” Bạch Ngọc Đường đi qua, “Phá không được án mất mặt nên định nhảy lầu tập thể à?”

“Không có đâu nha.” Bạch Trì chỉ chỉ dưới lầu, nói, “Trương Dĩnh vừa nhận được điện thoại của Triệu Tước, nói cô ta xuống dưới lầu chờ.”

“Thật không?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiến đến bên cửa sổ nhìn, chỉ thấy Trương Dĩnh ăn mặc bộ đầm màu đỏ, trang điểm xinh đẹp đứng ở phía dưới, lo lắng chờ.

“Các anh đoán xem, Từ Thiên có thể khôi phục không?” Bạch Trì hỏi.

“Hẳn là tốt rồi.” Triển Chiêu nói, “Nguyên lý này hình như giống như với sư tử con.”

“Được rồi, sư tử con đâu?” Tương Bình khó hiểu hỏi, “Ngày hôm nay sáng sớm các anh không phải có mang đến sao? Sao lại không thấy?”

Triển Chiêu nheo lại mắt, “Bao cục nói mượn nó chơi, ăn xong bữa trưa mới trả lại cho tôi.”

“Tới kìa!” Bạch Ngọc Đường thấy phía xa một chiếc Bentley chậm rãi chạy tới, tất cả mọi người thăm dò nhìn ra bên ngoài.

Không bao lâu, Bentley ngừng ở một chỗ không xa nơi Trương Dĩnh đứng, cửa vừa mở ra, một người đàn ông đi xuống, trên tay, ôm một cô bé mặc bộ đầm màu đỏ.

Cô bé kêu lên một tiếng “Mẹ!” đến cả người trên lầu hai cũng nghe được rõ ràng, Trương Dĩnh tất nhiên là vui mừng chạy qua... Một nhà đoàn tụ.

“Xem ra rất có hiệu quả a.” Mã Hân xoa cằm, “Từ Thiên thoát nhìn trẻ ra rất nhiều.”

“Có sao?” Một đám đại nam nhân xung quanh đều không hiểu nhìn cô, “Thoạt nhìn không có gì thay đổi a!”

Mã Hân khinh thường nhìn mọi người, nói, “Người đàn ông còn trẻ hay đã già, cái này là do phụ nữ quyết định.” Nói xong, đưa tay kéo Dương Dương ở một bên nhón chân nhìn bên ngoài, nói, “Đi nào Dương Dương, buổi trưa muốn ăn cái gì?”

Dương Dương cười tủm tỉm được Mã Hân lôi đi, cùng cô nghiên cứu vấn đề món ăn cho buổi trưa.

Triệu Hồ Mã Hán cùng cả tập thể liếc mắt nhìn Lạc Thiên, Lạc Thiên có chút vô lực, nói, “Nhìn tôi làm gì?”

“Này.” Triển Chiêu chọc chọc Bạch Ngọc Đường đang ghé vào bên cửa sổ, nói, “Nghe nói Trương Dĩnh bọn họ sẽ đến một nơi an toàn, trải qua chuỗi ngày bình thường.”

“Vậy cũng không tệ a.” Bạch Ngọc Đường ghé vào trước cửa sổ, thấy nhóm người Trương Dĩnh ngẩng đầu, vẫy vẫy tay với họ, vào xe... Xe rời đi.

“Nói chung, kết cục coi như không tệ đi.” Triển Chiêu nói, “Ừ... Cũng không tính là không có thu hoạch gì mà.”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, chỉ thấy cả nhóm người SCI vừa nâng Lạc Thiên hú hét, vừa hỉ hả đi vào trong căn tin.

“Mấy gã này phá không được án, mà tâm trạng cũng không tệ a.” Bạch Ngọc Đường chân mày gật gật.

“Bách đội trưởng, thoải mái chút đi.” Triển Chiêu đưa tay qua, đặt lên vai Bạch Ngọc Đường, nói, “Chúng ta ngoại trừ phá án còn có rất nhiều việc khác có thể làm mà, đúng hay không?”

“Đúng.” Bạch Ngọc Đường đứng thẳng, đưa tay qua, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Triển Chiêu, tiến đến bên tai anh thấp giọng nói, “Nên mới nói, Miêu nhi, vấn đề này đêm nay về nhà ở trên giường mà hảo hảo tham thảo tham thảo chứ nhỉ?”

Triển Chiêu liếc mắt lườm, hất tay anh ra đi lên trước, nói, “Quên đi nha, cuộc sống của cậu chỉ có phá án thôi.”

“Miêu nhi... Đừng keo kiệt.” Bạch Ngọc Đường cười, đuổi theo, cùng nhau vào căn tin.

— KẾT ÁN —

## 252. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 31

Phiên ngoại SCI – Mười sự kiện không thể tin được trong năm (nhị)

Triển Chiêu bị mộng du.

Theo lời kể lại, cục cảnh sát có một phòng hồ sơ tuyệt mật, bên trong cất các tài liệu hồ sơ tuyệt mật về các thời kì, những tình anh trong giới cảnh sát, mà có người nói hai phần dày nhất bên trong, một phần là thuộc về trưởng đội hình sự Bạch Duẫn Văn năm đó, một phần còn lại là thuộc về Triển Khải Thiên lấy tư cách pháp y đứng ra tham dự điều tra năm đó. Tài liệu về hai người đó, được giấu phi thường kỹ, có người nói, Bạch Duẫn Văn đã từng tuyên bố, ai cũng không được xem hai bộ tuyệt mật hồ sơ ấy. Thế nên mới

nói, có vài thứ càng được bảo vệ kỹ, càng có thể kích thích lòng hiếu kỳ của người khác, hai phần tuyệt mật hồ sơ này, cũng trở thành một trong mười sự kiện không thể tin được của cục cảnh sát, trở thành thứ mà Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tha thiết ước mơ muốn xem qua.

Một chủ nhật nào đó, trời quang mây tạnh.

Triển Chiêu mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện bên cạnh chần trổng trơn , đưa tay sờ thử, đã lạnh... Lại nhìn thời gian trên tường một chút, mới chỉ có hơn bảy giờ...

Triển Chiêu có chút buồn bực, Tiểu Bạch ngày cuối tuần dậy sớm như vậy làm gì?

Hơn nữa trước đây nếu là buổi sáng sáu ngày trong tuần, Bạch Ngọc Đường đều sẽ nháo loạn cùng anh trên giường, nháo đến khi anh tỉnh, nổi bão, mới cảm thấy mỹ mãn đi làm điểm tâm, hoặc là thừa dịp sáng sớm hăng hái mà “làm gì đó” một trận...

Triển Chiêu nghĩ tới đây, cảm thấy có chút không được tự nhiên, xoay người ngủ tiếp.

Thế nhưng...

Mười giây sau, Triển Chiêu bò dậy —— ngủ không được.

Anh mặc áo ngủ, lết đôi dép mè Garfield mà Bạch Ngọc Đường mua cho anh trước đây, đi ra khỏi phòng ngủ.

Mở cửa, không có người thấy mùi vị thức ăn, Triển Chiêu càng buồn bực, Bạch Ngọc Đường sáng sớm trở dậy, không làm điểm tâm, đang làm gì vậy?

Đi tới phòng khách, không có ai, Triển Chiêu suy nghĩ một chút, chỉ còn trong thư phòng, chạy đến cửa thư phòng, đẩy cửa ra vừa nhìn —— vẫn không có ai.

“Hả?” Triển Chiêu nghiêng đầu... Cảm thấy có chút không hiểu, Bạch Ngọc Đường ở đâu nhỉ?

Sau đó, Triển Chiêu tìm khắp phòng trong phòng ngoài trước trước sau sau từ trên xuống dưới, trong tủ lạnh trong ngăn tủ trên chạn chén bát dưới gầm giường... Không phát hiện Bạch Ngọc Đường, đương nhiên, trong bồn tắm lớn trong bồn cầu ở WC cũng không có!

Triển Chiêu đứng ở trong phòng khách sững sốt một hồi, kết luận chỉ có một —— Bạch Ngọc Đường không rên một tiếng sáng sớm đã đi ra ngoài, về phần đi làm gì, không ai biết.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, chạy về phòng, bắt đầu lục tung tìm điện thoại di động của mình.

Chính lúc này, cửa khách kêu một tiếng, hình như là có người mở cửa vào, Triển Chiêu chạy ra ngoài, kêu, “Tiểu Bạch!”

Thế nhưng tới cửa, anh sững sốt, thấy người nọ đi vào, cả người quần đen áo đen, đội một cái mũ đen đeo một cái kính màu mực tàu kính quàng khăn quàng cổ đen.

Triển Chiêu cả kinh, chụp lấy cái xẻng treo trên tường một bên nhà bếp , “Ai đó!”

Người nọ ngẩng đầu nhìn vào mắt Triển Chiêu, thở dài, “Miêu nhi, cậu cầm cái xẻng làm cái gì, xào rau a?”

Triển Chiêu cũng nhận ra, ngoại trừ mặc cả một cây đen... Là Bạch Ngọc Đường không sai.

Bạch Ngọc Đường cởi mũ, cởi khăn quàng cổ tiện thể tháo kính râm, “Dậy sớm thế?”

Triển Chiêu đã chạy tới, hỏi, “Cậu sáng sớm đi làm kẻ trộm a? Sao mặc cả cây đen thế?”

“Cho cậu xem thứ hay.” Bạch Ngọc Đường từ trong áo, lấy ra hai túi văn kiện bằng da.

Triển Chiêu tiếp nhận vừa nhìn, chỉ thấy trên một túi văn kiện viết, “Triển Khải Thiên”, cái kia viết, “Bạch Duẩn Văn.”

“Á!” Triển Chiêu kinh hãi, liếc Ngọc Đường, hỏi, “Đây là cái gì vậy?”

“Bây giờ không phải đang trong lúc phòng hồ sơ của cục cảnh sát chúng ta chỉnh lý tài liệu sao?” Bạch Ngọc Đường cười tủm tỉm nói, “Dem toàn bộ tài liệu giấy còn tồn trước đây nhập vào máy vi tính, loại văn kiện

viết tay cũng toàn bộ đóng dấu một lần nữa, thế nên những bộ vốn được viết tay riêng sẽ trả về cho chúng cảnh sát.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu.

“Ba chúng ta mấy ngày nay không phải không ở đây sao? Ba tôi ra ngoại quốc mà ba cậu cũng xuất ngoại, nên mẹ tôi sáng nay nói tôi đi lấy hồ sơ.”

Triển Chiêu vừa mừng vừa sợ, nói, “Nếu như để ba cậu biết cậu xem hồ sơ của chú ấy, chắc chắn sẽ ăn đập đó!”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Thế nên tôi hoá trang đó! Để mẹ tôi nói, là nhờ người khác thay ông ấy cầm tới, thần không biết quỷ không hay!”

Triển Chiêu đưa tay, lấy hồ sơ của Triển Khải Thiên, chạy vội vào nhà, phóng lên giường, bắt đầu mở xem.

Bạch Ngọc Đường cười theo đi vào, từ trong ngực lại lấy ra hai cái bánh rán trứng, đưa một cái cho Triển Chiêu, nói, “Tôi đi hâm nóng bánh kem cho cậu, đọc thấy chỗ nào đặc sắc phải nói cho tôi a!”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, tiếp tục lật hồ sơ, nói, “Tôi còn tưởng rằng ba tôi chỉ giúp làm pháp y thôi, không nghĩ tới còn tham dự nhiều thứ điều tra như vậy a.”

Không bao lâu, Bạch Ngọc Đường bưng bánh kem nóng vào, đưa cho Triển Chiêu, Triển Chiêu ngửa mặt nói, “Tiểu Bạch, ghi chép thành tích bản của ba tôi hồi trẻ cậu xem chưa?”

Bạch Ngọc Đường chớp mắt mấy cái vươn qua nhìn, Triển Chiêu chỉ vào ghi chép nói, “Quả nhiên kỹ thuật bắn súng tệ của tôi là di truyền a!”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm một loạt mức 33333 mà ho khan lên.

“Còn nữa, nhìn ở đây!” Triển Chiêu vẽ mặt hưng phấn mà nói, “Cậu xem, ba tôi từng dùng mỹ nhân kế bắt yêu râu xanh này!”

“Thật à?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất hứng thú cời giấy leo lên giường, bò qua nhìn, nói, “Ghê, còn bắt tới hai lần nữa, một lần bắt nam râu xanh một lần bắt nữ râu xanh!”

“Wow... Thật đặc sắc a!” Triển Chiêu vừa gặm bánh, vừa ngạc nhiên.

Bạch Ngọc Đường hoan hoan hỉ hỉ mở túi hồ sơ của Bạch Duẫn Văn, lấy ra đầu tiên là ảnh chụp lý lịch sơ lược.

“Khụ khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường sắc một miếng bánh kem, liếc mành ho khan, Triển Chiêu vươn qua vừa nhìn, cũng ha ha phá lên cười, chỉ thấy lúc Bạch Duẫn Văn còn trẻ, cùng Bạch Cẩm Đường gần như một khuôn mẫu khắc ra, nhưng lại có cái gì đó... buồn cười chết người đi được.

Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi, nói, “Nghìn vạn lần không thể để hai người bọn họ biết, nếu không hai ta nhất định phải chết a!”

“Ừ.” Triển Chiêu nghiêm túc gật đầu.

“Ở đây có ảnh chụp.” Triển Chiêu từ tập hồ sơ của Triển Khải Thiên, lấy ra vài tấm ảnh chụp, là chụp Triển Khải Thiên lúc đời thường.

“Wow...” Bạch Ngọc Đường cầm lấy tấm ảnh chụp Triển Khải Thiên lúc trẻ nhìn một chút, nói, “Miêu nhi, không phải tôi nói chứ, ba cậu khi trẻ thật giống cậu, không cần đẹp giống nhau thế chứ... Không phải, là anh tuần mới đúng!”

Triển Chiêu lấy ảnh chụp qua nhìn, nhăn mặt nhăn mũi, nói, “Sao lại có ảnh sinh hoạt ở trong này a?”

Hai người lật ảnh chụp quay lại nhìn, chỉ thấy viết vật chứng 1, vật chứng 2...

“Hình như là đạo cụ lúc bắt mấy tên yêu râu xanh dùng đó.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Ừ...” Triển Chiêu gật đầu, đột nhiên, từ trong đồng tài liệu, rút ra ảnh bốn người chụp chung, đưa lên trước mắt nhìn...



“Ế? Tiểu Bạch, cậu xem ở đây này.” Nói rồi, đưa ảnh qua cho Bạch Ngọc Đường xem.

Bạch Ngọc Đường nhận lấy, thấy bốn người trong đó, “Bao Chứng, Triển Khải Thiên, Bạch Duẩn Văn còn có Triệu Tước...” Bốn người chụp ở gần biển, mỗi người trên mặt đều mang theo nụ cười hạnh phúc, tuổi còn rất trẻ, đều quàng vai bá cổ, tạo dáng với ống kính... Cứ thế, như là nói ai trong quá khứ cũng giống nhau.

“Khi đó đều còn thật trẻ a.” Bạch Ngọc Đường có chút ít cảm khái nói.

“Cậu đoán...” Triển Chiêu đột nhiên hỏi, “Người chụp ảnh cho họ là ai?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt một chút, nhìn Triển Chiêu.

“Ừm...” Triển Chiêu sờ sờ cằm, nói, “Rất khéo a!”

Hai người tiếp tục lục.

“Miêu nhi!” Bạch Ngọc Đường lấy ra tài liệu văn kiện, có cả ảnh chụp, hỏi, “Nhận ra không?”

Triển Chiêu nhận lấy nhìn thoáng qua, gật đầu, “Là ảnh chụp và tài liệu của đại ca khi còn bé... Vì sao lại có tài liệu của đại ca?”

“Nơi này có một bản tài liệu kiểm tra sức khỏe toàn thân của đại ca.” Bạch Ngọc Đường nói, “Cậu xem, tim phổi, máu cái gì cũng có, thật chi tiết.”

“Vì sao kiểm tra tỉ trọng cơ thể, hàm lượng mỡ gì đó cũng có a?” Triển Chiêu cảm thấy có chút không hiểu, lại nhìn, khẽ nhíu mày, nói, “Tiểu Bạch, nhìn năm này!”

Bạch Ngọc Đường vươn qua nhìn, hít ngược, là lúc 7-8 tuổi, chính là lúc anh và Triển Chiêu 3-4 tuổi, cũng chính là đoạn thời gian Bạch Cẩm Đường bị bắt cóc mất tích.

“Tiểu Bạch, đây là tài liệu tiếng Anh.” Triển Chiêu nói, “Những kiểm tra sức khỏe này không phải thực hiện trong nước!”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, lấy laptop qua, lục ra máy quét cài đặt, đưa mấy phần tài liệu vào quét hình.

“Cậu làm gì vậy?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, nói, “Lưu trữ lại, nhất định phải điều tra rõ ràng năm đó đại ca gặp phải cái gì.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, gật đầu, “Ừ.”

“Miêu nhi, cái này thú vị nè.” Bạch Ngọc Đường lấy ra một bảng biểu, nói, “Nhìn xem ở đây viết, biên bản phạm lỗi cùng với thống kê tiền bồi thường.”

“Phụt...” Triển Chiêu nhả cười, hỏi, “Sao lại có cả thứ này?”

“Bao cục, tổn hại ba chiếc xe cảnh sát.” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, nói, “Bao cục quá độc ác, những năm đầu đó cục cảnh sát tổng cộng có được bao nhiêu cái xe chứ?”

“Thành tích khảo hạch các hạng của ba cậu thật kinh người a!” Triển Chiêu nói, “Còn có ghi chép phá án.”

“Tôi phát hiện số vụ án hai ta phá so với họ ít nhiều nhiều lắm a!” Bạch Ngọc Đường đang khi nói, cầm lấy một phần bị tắc phía dưới các văn kiện.

Chỉ thấy bên trong rớt ra một phong thư nhỏ.

Bạch Ngọc Đường mở phong thư nhìn, từ bên trong lấy ra vài tờ tiền... Đều rất rất cũ.

“Mặt trên có chữ viết a!” Triển Chiêu cầm lấy nhìn thoáng qua, cả kinh, nói, “Tiểu Bạch, cậu xem viết là cái gì này?”

“Cứu tôi với?” Bạch Ngọc Đường cầm tờ tiền lật ngược lại nhìn một chút, hỏi Triển Chiêu, “Bút ký của ai vậy?”

Triển Chiêu lắc đầu, nói, “Không biết.”

Nhìn một tờ khác, mặt trên vẽ một bản đồ đơn giản.

“Là bản đồ ngoại ô.” Triển Chiêu đã đem bản đồ toàn bộ thành phố S ghi hết vào não liếc mắt liền nhận ra.

“Những cái khác đều như vậy?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, bên trong phong thư mấy tờ tiền đều thế, mặt trên không phải bản đồ thì là mấy chữ ‘cứu tôi với’...

Hai người cùng xem càng cảm thấy kỳ quái, Bạch Ngọc Đường cầm lấy chìa khóa xe, nói, “Đi, Miêu nhi, tâm động không bằng hành động a, hai ta đi xem!”

Triển Chiêu gật đầu, thay y phục, cùng Bạch Ngọc Đường, cầm tờ tiền đi ra ngoài, dựa theo điểm được đánh dấu trên bản đồ, lái xe đi.

Không bao lâu, đi tới gần một nông trường loại nhỏ, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn tờ tiền một chút, phát hiện không sai, hai người xuống xe, đi tới cổng nông trường.

Cổng chính mở ra, nhìn ra xa, cũng chỉ có một khu nhà nhỏ nhỏ chính giữa.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đi về hướng căn phòng nhỏ, tới cửa, có vẻ như bỏ hoang đã lâu.

Bạch Ngọc Đường để Triển Chiêu đứng phía sau mình, nhắc tay nhẹ nhàng đẩy cửa phòng...

Cửa vừa mở ra, chợt nghe thấy “bùm” một tiếng nổ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều kinh ngạc nhảy dựng, thế nhưng lọt vào mi mắt, là một phòng đầy người và mỹ thực đầy bàn, còn có một bánh kem sinh nhật thật to trên bàn.

Chỉ thấy Bạch Duẫn Văn, Triển Khải Thiên, mama hai nhà Triển Bạch, Công Tôn Bạch Cẩm Đường Triệu Trinh Bạch Trì còn có đại tiểu Đĩnh, tất cả mọi người SCI đang ở bên trong, cầm trên tay champagne nói, “Cuối cùng cũng tới, sinh nhật bù cho hai người!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn trời thở dài... Không nói được gì.

Nâng ly chúc mừng ăn bánh kem, đang lúc vui vẻ, Triển Khải Thiên đột nhiên vươn qua, bên tai Triển Chiêu thấp giọng nói một câu, “Tất cả những thứ trong hai túi văn kiện, toàn bộ, đều là thật.”

Triển Chiêu sững sốt, xoay mặt nhìn Triển Khải Thiên.

Bạch Ngọc Đường mờ mịt nhìn Bạch Duẫn Văn, chỉ thấy miệng ông khẽ nhúc nhích, nói, “Coi như là quà sinh nhật cho con cùng Tiểu Chiêu, hơn nữa, các con tự đi thăm dò nhé.. Tuyệt đối so với trong tưởng tượng của hai đứa, đặc sắc hơn, cũng ghê gớm hơn nhiều lắm.”

...

## 253. Quyển II – Vụ Án 9 – Chương 32

Phiên ngoại Chuột nhỏ mèo nhỏ Q vỡ kịch nhỏ: Ngày bị bệnh

Nghỉ hè ngày nào đó.

Bé Bạch Ngọc Đường như cũ sáng sớm trở dậy, thay quần áo trắng tinh tươm, đi ra ngoài đến gõ cửa nhà bé Triển Chiêu sát vách.

Tay còn chưa kịp chạm vào cửa, đã thấy mama Triển gia vội vã mở cửa chạy ra ngoài, thiếu chút nữa đụng trúng bé Bạch Ngọc Đường.

“Di?” Bé Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu nhìn mama Triển gia, sao lại vội vàng thế?

“Ngọc Đường à!” Mama Triển gia nói, “Tìm Chiêu Chiêu chơi sao? Ngày hôm nay Chiêu Chiêu không chơi với cháu được.”

“Vì sao vậy?” Bé Bạch Ngọc Đường biểu thị kháng nghị, “Bọn cháu sáng nay phải đi ra ngoài, cậu ấy nói muốn cháu cùng cậu ấy đi mua sách.”

“Chiêu Chiêu bị bệnh.” Mama Triển gia ngồi xổm xuống, đưa tay xoa xoa đầu bé Bạch Ngọc Đường, nói, “Cháu về nhà trước đi, dì đi gọi bác sĩ, lập tức trở về, dì còn phải đi mua thuốc.”

“Miêu Miêu bị bệnh sao? Cháu muốn đi thăm cậu ấy.” Bé Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt.

“Không được a.” Triển gia mụ mụ nói, “Lỡ đâu cháu bị truyền nhiễm thì sao?”

Bé Bạch Ngọc Đường vỗ ngực, nói, “Cháu không sợ!” Vừa nói, vừa kéo bà Triển ra, nói, “Dì đi nhanh đi, dì yên tâm, cháu ở cùng Miêu Miêu là được rồi!”

“Ừ.” Triển gia mụ mụ xoay người chạy đi.

Bé Bạch Ngọc Đường vào nhà bé Triển Chiêu, đóng lại cửa, chạy tới phòng ngủ của Triển Chiêu.

Đi vào vừa nhìn, chỉ thấy bé Triển Chiêu bọc tầng tầng chăn bông nhỏ, trong tay ôm một con chuột bạch mập mạp bé thích nhất, mặt đỏ hồng nằm ở đó.

“Miêu Miêu.” Bé Bạch Ngọc Đường vươn qua kê bé Triển Chiêu một tiếng.

Bé Triển Chiêu chậm rãi mở mắt, mắt to lóng lánh nước nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường một chút, há miệng, nói không ra lời, khụ khụ ho khan hai tiếng.

Bé Bạch Ngọc Đường méo máo, nhìn một chút cái chén trên bàn, hỏi bé Triển Chiêu, “Miêu Miêu, khát không a?”

Bé Triển Chiêu thương cảm gật đầu, bé Bạch Ngọc Đường lấy cái chén qua, dùng muống nhỏ múc nước, cẩn thận từng chút dứt cho bé Triển Chiêu uống, bé Triển Chiêu uống hai ngụm, lại ôm con chuột bạch mập mạp rầu rĩ bắt đầu ngủ.

Bé Bạch Ngọc Đường nhìn một chút, vươn qua nói, Miêu Miêu, mình nghe nói, thơm một chút thì sẽ hết cảm mạo.

Bé Triển Chiêu mở mắt nhìn một chút, bé Bạch Ngọc Đường cầm lấy tay bé vươn qua, “chụt” một tiếng trên cái má mồm mĩm của bé Triển Chiêu, nói, “Thơm này, ngày mai sẽ hết rồi!”

Bé Triển Chiêu thấy Bé Bạch Ngọc Đường cười tủm tỉm, cũng cười, gật đầu, nghèn nghẹn giọng nói, “Ừm.”

Sau một lát, bà Triển mua thuốc, mang theo bác sĩ đã trở về, khám bệnh cho bé Triển Chiêu.

Sau đó, bé Bạch Ngọc Đường bò đến bên cạnh bé Triển Chiêu, cùng nhau ngủ.

Bé Triển Chiêu uống thuốc xong bọc chăn lại đắp mồ hôi, bé Bạch Ngọc Đường phụ trách không cho bé đá chăn ra!

...

Ngày thứ hai, bé Triển Chiêu đỡ bệnh, có thể ngồi ăn, Bé Bạch Ngọc Đường pha trò cho bé, “Ngốc ngốc, Miêu Miêu thật vô dụng!”

...

Ngày thứ ba.

Bé Triển Chiêu ghé vào bên người bé Bạch Ngọc Đường bọc chăn đắp mồ hôi hạ sốt, giúp bé chặn chặn, nói, “Cậu mới thật ngốc đó, chuột bạch.”

Bé Bạch Ngọc Đường nghẹn giọng, nói, “Không phải a... A, hắt xì...”

“Ai.” Bé Triển Chiêu thở dài, vươn qua, nói, “Thơm hình như thực sự có hiệu quả... Mình cũng thơm cậu một cái a, ngày mai là khỏi rồi!”

Lá la

## 254. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 1

### Quyển 3

Vụ án thứ 10: Hung Thủ Mỉm Cười

Chương 1 : Xác chết mỉm cười

“Tiểu Mã ca, ăn kem không?” Triệu Hồ hươ hươ ly kem trước mặt Mã Hán.

Mã Hán nghiêng đầu bắt lực nhìn trời, hôm nay bọn họ muốn bắt một tên hung thủ, đã tập trung mục tiêu, anh cùng Triệu Hồ phụ trách mai phục tại cổng siêu thị chờ người nọ đi ra, Bạch Ngọc Đường bọn họ ở bên trong siêu thị cập nhật tin tức cho hai người . .

Trời bắt đầu vào đông, bởi vậy trong gió có chút lạnh, bắt quá ngày hôm nay là chủ nhật, bởi vậy lượng người ra vào siêu thị rất lớn.

Lần này người SCI muốn bắt tên là Hoàng Lang, y đã giết chết bốn người, đều là những cô gái trẻ . .

Từ khi vụ án sát thủ môi đỏ kia được công bố Bạch Ngọc Đường liền bạo phát, đặc tính hiệu chiến của SCI nổi lên, dự vọng phá án trở nên điên cuồng, chỉ là gần đây không xảy ra một vụ án lớn nào, bởi vậy Bạch Ngọc Đường phát tay mang toàn bộ án tử của đội trọng án tiếp nhận ... Toàn bộ người trong cảnh cục gần đây nếu thấy anh đều cất lực tránh né, bởi vì đến gần sẽ gặp áp thấp chết người, ai cũng sợ mình gặp họa lúc nào không hay . .

“Không phải nói trái đất đang nóng lên sao?” Triệu Hồ kéo kéo cổ áo, một tay cầm ly kem, một tay khoanh chặt trước ngực rên rỉ, “Em thấy trái đất đang lạnh đi mới đúng a, không phải có chuyên gia nào đó nói địa cầu sắp phải nghênh đón cả một mùa băng giá sao? Chắc là sắp đến rồi đó. Đúng rồi, hôm đó em đọc tờ Hậu Thiên xong, liền đặc biệt mua một cái bật lửa đeo ở trong người.” .

“Đọc Hậu Thiên xong mua bật lửa làm gì?” Mã Hán khó hiểu hỏi, lòng thầm nói cậu lạnh vậy còn đi ăn kem? .

“Zippo.” Triệu Hồ từ trong cổ lôi ra một cái bật lửa hình đĩa bay cho Mã Hán xem, “Đẹp không đẹp không, bên trong y chang dải ngân hà a!” .

“Cậu cũng không hút thuốc lá.” Mã Hán nhủ mày, “Đeo bật lửa làm gì?” Vừa nói vừa cầm lấy mở ra xem .

“Còn nạp đầy xăng nha.” Triệu Hồ hắc hắc cười, “Mua nó về rồi, chờ đến ngày thực sự như Hậu Thiên nói, lão tử sẽ dùng nó đốt tư liệu ở cảnh cục để sưởi ấm.” .

Mã Hán luôn hết cách với Triệu Hồ, đầu tiên là trong hợp tác, thứ hai là, tính nết hai người bọn họ hoàn toàn bất đồng. Người nghĩ xem a, Triệu Hồ trước đây là cảnh sát nằm vùng, một thân vô lại, Mã Hán lại là tay súng bắn tỉa, nghiêm túc đến mức có thể đông chết côn đồ, bắt quá khi Bạch Ngọc Đường bắt bọn họ hợp tác có lẽ còn trông mong sẽ có tác dụng ngoài lề, đại khái là bù đắp tính cách cho nhau đi . .

“A, Tiểu Mã ca, nếu như thực sự có ngày tận thế, em biết có một nơi có thể trốn nha.” Triệu Hồ cười hì hì nói.

“Hả?” Mã Hán nhìn hấn. .

“Là một nơi ở Nam Thành ...” .

Triệu Hồ còn chưa dứt lời, chợt nghe từ trong loa điện thoại truyền ra thanh âm của Bạch Ngọc Đường, “Mã Hán, Hồ Tử, đang tới chỗ các cậu.”

Hai người sau khi nghe xong lập tức nghiêm túc trở lại, Triệu Hồ đem nửa ly kem ột thẳng nhóc đi ngang qua rồi vỗ một phát vào mông nó, “Chạy mau.” .

Thằng nhóc vui vẻ nghe lời chạy mất . .

Hai người chia nhau đứng hai bên cửa siêu thị, ở những nơi náo nhiệt kiểu như thế này bắt người rất phiền phức, Hoàng Lang này tuy không có súng nhưng đã đeo bốn mạng người trên lưng, y hệt như cái tên của hắn, một con sói nóng nảy, chuyện gì cũng có thể làm được, cho nên hai người bọn họ phải tận dụng cơ hội.

Không bao lâu, quả nhiên thấy một thanh niên đầu một nửa nhuộm vàng, ăn mặc lôi thôi đi ra.

Triệu Hổ cùng Mã Hán trao đổi ánh mắt, Triệu Hổ ho khan một tiếng, làm bộ vô lại khuyên khoáng đi vào, cố ý đụng phải tên Hoàng Lang kia . .

“Mày đi kiểu gì thế hả?” Triệu Hổ trừng mắt nhìn Hoàng Lang. .

Hoàng Lang tựa hồ đã phát hiện ra có cảnh sát đi theo liền không nhiều lời lập tức xoay người bỏ chạy. .

Triệu Hổ kéo hắn lại, nhất quyết không buông tha, “A, mày đụng vào người tao mà không bồi thường à? !”

“Mày muốn chết à!” Hoàng Lang nóng nảy vươn tay rút con dao giấu trong người ra, hướng về phía Triệu Hổ đâm tới.

Triệu Hổ sớm đã có chuẩn bị, lập tức né sang một bên rồi nhấc chân đạp vào đầu gối Hoàng Lang . .

.

Hoàng Lang đầu gối tên côn đồ kia lại lợi hại như vậy, khi kịp ngộ ra Triệu Hổ rất có thể là cảnh sát thì đằng sau đã có người đạp vào cẳng chân hắn một phát . .

Chân hắn mềm nhũn khụy xuống đất, sau đó cảm thấy có gì đó cứng rắn chĩa vào sau đầu, rồi có người lạnh lùng nói, “Cảnh sát đây, động đậy sẽ nát đầu, bỏ dao xuống, giơ tay lên.” .

Hoàng Lang thành thành thật thật buông dao xuống giơ tay lên, Triệu Hổ kéo hắn đứng dậy, gấp hai tay ra sau lưng, lúc này Hoàng Lang mới nhìn rõ, thứ Mã Hán cầm trong tay căn bản không phải là súng, mà là... một cái chìa khoá ô tô . .

“Mày đùa giỡn tao?” Hoàng Lang cắn răng. .

Mã Hán nhún nhún vai, “Cảnh sát cũng biết hài hước a.” .

Hoàng Lang khoe miệng co rút, Triệu Hổ ngược lại cảm thấy vô cùng vui vẻ, rất không nể mặt mà phá ra cười . .

“Cười cái gì, bắt được không?” Từ trong tai nghe điện thoại thanh âm của Bạch Ngọc Đường truyền đến. .

“Bắt được rồi đội trưởng.” Mã Hán trả lời. .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đang ở trong thang máy lầu hai, Bạch Ngọc Đường xoay mặt hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu làm sao biết Hoàng Lang sẽ đến siêu thị này?” .

“Rất đơn giản a.” Triển Chiêu nói, “Hoàng Lang là một tên biến thái, giết người vì muốn thỏa mãn sở thích cá nhân, bởi vậy hắn mới đặc biệt lựa chọn những cô gái đẹp để ra tay. Bất quá gần đây phụ nữ rất đề phòng, hắn đụng vào không được, cho nên đã đổi hướng sang ——nội y phụ nữ, loại tâm lý phạm tội này rất bình thường. Bất quá đến shop bán nội y rất dễ bị nghi ngờ, hơn nữa cũng dễ bị tóm, bởi vậy hắn lựa chọn đến siêu thị.” .

Triển Chiêu nói xong, vươn tay lấy một tờ rơi quảng cáo đưa cho Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy mặt trên viết, “Nội y đại hạ giá, có tất cả các thương hiệu nổi tiếng, các mỹ nữ ngực đẹp năng động, đừng nên bỏ qua!!!” .

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười lắc đầu đem tờ quảng cáo nhét vào thùng rác dưới thang máy.

Cách đó không xa, Lạc Thiên Bạch Trì bọn họ cũng đã tới... Ngay lúc Bạch Ngọc Đường chuẩn bị gọi mọi người quay về, đột nhiên...

“Đoàng đoàng đoàng” .

Từ cửa siêu thị truyền đến ba tiếng súng chói tai.

“Rầm” một tiếng, bên ngoài tung toé mảnh thủy tinh vỡ nát... Loại thủy tinh này không vỡ thì thôi, đã vỡ thì tứ phân ngũ liệt, y như những hạt bụi nhỏ thi nhau lẫn nhau rơi xuống, trên đường thật nhiều người bị cảnh đó làm cho sợ hãi. .

“Ai nổ súng?” Bạch Ngọc Đường hỏi bọn Mã Hán đang đứng ở cửa, đồng thời mang theo người chạy vào. .

Lúc này, Mã Hán cùng Triệu Hổ đang loay hoay tìm nơi phát ra tiếng súng ...

Tiếng súng rất gần, ngay cách đó không xa, hai người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy ngay lối đi trước mặt có một nam nhân trẻ tuổi mặc đồ thể dục màu xám đang cầm súng chĩa lên trời, trong miệng la to, “Tới, hấn tới rồi ... Ta muốn chết... Ta không muốn chết a, ta không có hại người ...” .

Mã Hán cùng Triệu Hổ liếc mắt nhìn nhau, nam nhân này tinh thần rất không bình thường, bất quá bộ dáng thoát nhìn thật giống một nam sinh, thế nào lại có súng trong tay?

“Hắn đã bắn năm phát.” Mã Hán nói với Triệu Hổ. .

“Còn một viên.” Triệu Hổ nói. .

“Cũng có thể là không có.” Mã Hán nói, rồi chìa tay với Triệu Hổ, ý bảo cùng anh đánh bọc sườn.

May là lúc này thanh niên kia đưa lưng về phía bọn họ, không hề để ý. .

Bạch Ngọc Đường bọn họ cũng tới bên ngoài, Lạc Thiên ở một bên chuẩn bị tùy thời có thể phóng qua. .

Ngay khi Triệu Hổ cùng Mã Hán thành công tới gần người thanh niên tinh thần bất ổn kia thì đột nhiên, Hoàng Lang đang bị còng tay ở phía sau hô to một tiếng, “Đằng sau!” .

Thanh niên kia lập tức quay đầu lại... Vừa lúc Mã Hán đi tới sau lưng hắn. .

Nam nhân đó tựa hồ bị kinh sợ liên hô to, “Đừng giết ta!” Nói rồi đưa tay nổ súng. .

Mã Hán còn chưa kịp phản ứng, đã cảm giác Triệu Hổ bên cạnh lao sang... gần như đồng thời, tiếng súng vang lên, Mã Hán có thể thấy viên đạn lao vào người Triệu Hổ. .

“Hổ Tử!” Mã Hán hét to, Lạc Thiên xông lên một tay tóm lấy thanh niên không khống chế được bản thân kia, chế phục.

“Hổ Tử!” mọi người SCI chạy đến xem Triệu Hổ, Mã Hán lật người cậu lại, thăm nghì nghìn vạn lần phải còn hơi thở nha!

Thế nhưng khi lật lại rồi, mọi người chỉ thấy Triệu Hổ nhe răng trợn mắt xoa ngực cảm thán, “Nương a ... Đau muốn chết, súng lục thật con mẹ nó có lực.” .

“Cậu sao rồi?” Mã Hán ngăn tay hắn lại nhìn vào vết thương.

Triệu Hổ che lại hô to, “Đừng nhìn lung tung, em có bạn gái rồi.”.

“...” Mã Hán tức chết được, bất quá thấy hắn cợt nhả như vậy, hắn là không tiêu được ...

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường cũng ngồi xuống nhìn Triệu Hổ, chỉ thấy hắn ngồi dậy, từ trong ngực lôi ra cái bật lửa bị một viên đạn cắm vào, chớp mắt, “Đội trưởng... Zippo này giá ba trăm, anh sẽ thanh toán chứ?” .

Tất cả mọi người thở dài một hơi, Bạch Trì ngồi phệt xuống chân cầu thang, “Tóc thiếu chút nữa bị dọa trắng.”

Mọi người cũng bất lực, Triệu Hổ dựa vào vận khí mà suýt chết trong gang tấc như vậy không phải mới lần một lần hai, quả thật là người có gặp nạn cũng không bao giờ chết trong truyền thuyết sao?

Trầm mặc một hồi, mọi người song song vươn tay nhéo Triệu Hổ mấy phát... Đúng là dọa chết người mà.

Vương Triều đưa tay nâng hắn dậy, Mã Hán trái lại quay đầu, nhìn Hoàng Lang đang đứng một bên xem náo nhiệt. .

“Hắc hắc.” Hoàng Lang nhìn Mã Hán sắc mặt âm trầm đang đi tới, cười hì hì, “Sát nhân cũng biết hài hước a.”

Mã Hán nhú mày . .

“Muốn đánh nhau sao?” Hoàng Lang cười xấu xa, “Tôi nghe nói cảnh sát đánh bị thương phạm nhân là phạm pháp nha, hiện tại là thanh thiên bạch nhật, anh muốn đánh nhau thì cứ động thủ đi.” .

Triển Chiêu ở một bên nghe được, đột nhiên nói, “Mã Hán!” .

Mã Hán quay lại nhìn anh, Triển Chiêu nói, “Cậu hành động bất lợi, xử lý sự việc không thích đáng, thiếu chút nữa là có thương vong, hiện tại phạt cậu tạm thời cách chức nửa ngày, súng cùng thẻ cảnh sát nộp lại, cậu bây giờ không phải cảnh sát, hảo hảo tĩnh lại cho tôi, ngày mai trở lại đi làm.” .

Mã Hán hơi sững sốt một chút, lập tức nhếch nhếch khoé môi, đem súng cùng thẻ cảnh sát giao cho Triển Chiêu, rồi quay đầu lại một lời cũng không nói lập tức túm lấy Hoàng Lang tản ột trận . .

Cuối cùng Hoàng Lang ai ai kêu đau bị mang đi, Mã Hán quay trở lại, Triển Chiêu đem thẻ cảnh sát và súng trả lại cho anh, Mã Hán cúi đầu nói cảm ơn, vừa ngẩng đầu đã thấy Triệu Hổ ở một bên vẻ mặt kích động, “Tiểu Mã ca thật oai phong nga, anh là nam nhân đầu tiên vì em mà đánh nhau đó.”

Tất cả mọi người bắt lực, Bạch Ngọc Đường liền dội cho hắn một gáo nước lạnh, “Đến bệnh viện kiểm tra đi, hai người chiều nay nghỉ ngơi, sáng mai hăng trở lại.”

“Không cần đâu?” Triệu Hổ xoa xoa ngực, “Ngay cả da cũng không bị gì mà.” .

“Ai, đi thôi.” Bạch Trì đẩy đẩy hắn, “Dù sao cũng miễn phí, vừa thuận tiện được kiểm tra toàn thân a.”

Bất đắc dĩ Triệu Hổ không thể làm gì khác hơn là cùng Mã Hán đi trước, hai người đi xa rồi, Triệu Hổ mới thì thầm, “Này, muốn biết không? Chỗ để trốn đó đó, địa phương kia siêu cấp an toàn a!” .

Mã Hán vẫn giữ nguyên bộ dáng lãnh đạm già dặn mà lơ lửng đi, bất quá cũng khẽ liếc nhìn cái Zippo bị đạn bắn thủng một chút, sau đó tiếp tục rảo bước.

Chờ hai người đều đi, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn người thanh niên điên điên khùng khùng bị Lạc Thiên áp xuống đất kia.

Thanh niên này mặc dù đã bị khống chế vẫn không ngừng la hét “Buông ta ra, ta không có hại người a... Đừng giết ta, đừng giết ta, không liên quan đến ta mà.” .

“Đội trưởng, hắn rất không bình thường.” Lạc Thiên nói với Bạch Ngọc Đường . .

“Miêu Nhi, có phải bị tâm thần gì đó không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu. .

Triển Chiêu nhìn qua rồi vươn tay vạch mắt hắn quan sát một chút, sau đó khẽ nhú mày nói, “Kỳ quái a.”

“Làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn qua, lời nói vừa ra khỏi miệng, đột nhiên thấy thanh niên kia kịch liệt co quắp một chút, sau đó, trên mặt dĩ nhiên lại bày ra một nụ cười mím thật tươi . .

Thần tình quỷ dị đến mức làm Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hít một hơi, lại nhìn nữa thì, thanh niên nọ vẫn duy trì dáng tươi cười... con người phóng đại... hô hấp đình chỉ. .

“Đã chết?” Bạch Trì kinh hãi, Bạch Ngọc Đường đưa tay ấn lên động mạch của hắn, lắc đầu, “Đã chết.”

“Trước khi hắn chết vì sao lại cười?” Lạc Thiên ngửa mặt nhìn nơi hắn vừa nhìn, cái gì cũng không có a... Chỉ là nhà cao tầng cùng bầu trời xanh biếc, hắn đã cười với ai? .

“Ừm...” Triển Chiêu đứng lên, đưa tay xoa xoa cằm.

“Miêu Nhi, có ý kiến gì không?” Bạch Ngọc Đường hỏi . .

Triển Chiêu suy nghĩ một chút rồi hỏi mọi người, “Đúng rồi, mọi người đã nghe qua trên đảo Sardinia ở Địa Trung Hải có người Phoenicia không?”

“Hả?” Mọi người có chút không rõ Triển Chiêu vì sao đột nhiên thay đổi trọng tâm câu chuyện, cùng nhau mờ mịt lắc đầu.

“Lúc người Phoenicia chết sẽ phải trải qua một khoảng thời gian điên cuồng, sau đó khi chết sẽ xuất hiện loại tươi cười quỷ dị này, mọi người gọi hiện tượng này là xác chết mỉm cười.” Triển Chiêu nói, đường nhìn rơi vào thứ trang sức mang đậm phong vị dân tộc mà người kia đeo trên người. Sau đó ngồi xổm xuống đưa tay cầm lấy quan sát thì thấy đây là một khối điêu khắc nhỏ bằng gỗ. Chính xác hơn là một khuôn mặt chỉ to bằng đồng xu, trên khuôn mặt ấy, con mắt cong xuống, cái miệng cong lên, cười đến vô cùng quỷ dị. .

“Đây là cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi. .

Triển Chiêu cầm lấy nhìn một hồi rồi nói, “Đồ đồ của người Phoenicia, gọi là khuôn mặt xác chết mỉm cười.”

---

Chú thích:

Sardigna (tiếng anh là Sardinia) hòn đảo lớn thứ hai ở Địa Trung Hải (sau Cilicia). Vùng Sardigna có diện tích 24.090 km vuông. Hòn đảo được bao bọc bởi đảo Corsica của Pháp, bán đảo Ý, Tunisia và quần đảo Baleares. Sardigna theo hiến pháp là một phần của Ý, được trao quyền tự trị vùng theo hiến pháp Ý

Phoenicia là một nền văn minh cổ đại nằm ở miền bắc khu vực Canaan cổ đại, với trung tâm nằm dọc vùng eo biển Liban, Syria, và bắc Israel ngày nay. Nền văn minh Phoenicia là một nền văn minh dựa vào thương mại hàng hải trải khắp Địa Trung Hải trong suốt thời kỳ từ năm 1550 TCN tới năm 300 TCN. Người Phoenicia thường giao dịch bằng phương tiện thuyền galê, một loại thuyền lớn sử dụng sức người để di chuyển. Phoenicia là xã hội cấp nhà nước đầu tiên sử dụng bảng chữ cái một cách rộng rãi. Bảng chữ cái ngữ âm Phoenicia được cho là nguồn gốc của những bảng chữ cái hiện đại, mặc dù nó không chứa nguyên âm (sau này được bổ sung bởi người Hy Lạp). Người Phoenicia nói tiếng Phoenicia, một thứ tiếng thuộc nhóm ngôn ngữ Canaan trong ngữ hệ Semitic. Thông qua thương mại hàng hải, người Phoenicia phổ biến việc sử dụng bảng chữ cái tới Bắc Phi và Châu Âu. Người Hy Lạp đã sử dụng bảng chữ cái và truyền lại cho người Etrusca, những người đã truyền lại cho người La Mã.

>

## 255. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 2

Chương 2 : Khu trục thuộc mới

“Bạch đội trưởng, anh xem tháng này cậu phá được bao nhiêu án tử rồi? Anh làm gì thế hả? Muốn làm siêu cấp cảnh thám à? Những phòng khác còn lưu lại làm gì? Ta cứ trực tiếp thả hết, lưu lại SCI các anh là được rồi? !”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cùng nhăn mặt nhăn mũi, không nói lời nào.

“Hôm nay nghe nói Triệu Hồ bị thương?” Bao Chứng nói, “Anh thật giỏi a, người của SCI đều là tình anh anh có biết không a? Anh dĩ nhiên mang theo bọn họ đi bắt lưu manh dọc đường, anh có phải là ngay cả công tác của cảnh sát tuần tra cũng muốn giành không?”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhỏ giọng nói thầm, “Đó là tình huống bất ngờ.”

“Cái gì?” Bao Chứng trừng mắt.

Bạch Ngọc Đường không dám mở miệng nữa, liếc liếc Triển Chiêu —— lão gia tử làm sao vậy? Cơn tức sao lớn như vậy?

Triển Chiêu nhướn nhướn mày —— chắc hôm nay mới sáng sớm đã bị táo bón a.

“Hai anh ít mắt đi mày lại cho tôi!” Bao Chứng quát, ” SCI các anh chỉ dùng để tra đại án tử, những án tử khác có đội hình cảnh cùng những đội khác đi điều tra rồi!”



“Nhưng gần nhất không có án tử.” Bạch Ngọc Đường nói thầm, “Cũng không thể ngồi mốc trong phòng làm việc.”

“Vậy đi thăm dò án tử lúc trước!” Bao Chứng nói.

“Đều là hai mươi năm mấy trước a.” Bạch Ngọc Đường nói, “Sớm xem qua tư liệu rồi ... Nói không chừng hiện tại phạm nhân đều chết hết .”

“Ai bảo các anh tra mấy thứ đó?” Bao Chứng trừng mắt, từ một cái hộp trên bàn lục a lục, cuối cùng cũng tìm ra một cái chìa khoá nhỏ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau, có chút hiếu kỳ.

Chỉ thấy Bao Chứng đứng lên đi tới bên tường mở một ngăn tủ phía bên trái, lấy ra mấy túi văn kiện đưa cho Triển Chiêu bọn họ.

“Ở đây có mấy án chưa giải quyết, thời gian đều trong vòng năm năm trở lại đây.” Bao Chứng ngồi xuống bàn cầm tách trà lên nói, “Các anh nếu muốn tra, thì tra mấy án ở đây cho tôi.”

“Cục trưởng Bao?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường khó hiểu hỏi, “Vậy sao trước chú không đưa cho bọn cháu? Tư tàng án kiện a?”

Bao Chứng trắng mắt liếc hai người, “Mấy thứ này trước đây không phải là án tử của thành phố S.”

“A?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mở túi văn kiện ra nhìn.

“À ... là của Nam Thành a?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu hiểu rõ, văn kiện được kí gần đây nhất, nói quy hoạch thành phố có một số cải biến nhất định, Nam Thành trước kia thuộc về ngoại ô thành phố K, hiện tại do thành phố S quản lý, bởi vậy diện tích thành phố S được mở rộng ra một chút, phạm vi quản hạt của cảnh cục cũng mở rộng theo.

“Phân cục ở Nam Thành trước đây.” Bao Chứng nói, “một nửa cảnh viên được triệu tới cảnh cục thành phố K, nửa còn lại vào cảnh cục của chúng ta, mấy án tử này đều là, là những án phân cục Nam Thành năm đó chưa giải quyết.”

“Ách.” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn sơ qua đồng tư liệu không khỏi cảm thán, “Nam Thành không lớn lắm nhưng, án tử không hề ít a.”

“Kỳ thực chỉ có vài cái, là do tư liệu tương đối nhiều mà thôi ... Nam Thành quy mô nhỏ, chỉ là phần tương giao giữa hai thành phố lớn, bởi vậy bình thường phạm nhân luôn lợi dụng sơ hở, Nam Thành phân cục trong thời gian ngắn đã chết mất mấy đội trưởng cảnh sát rồi.”

“Chính là bởi vì mấy án tử này sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừ, ta hoài nghi bên trong có gì đó dính dáng, nên muốn giải quyết những án tử này.” Bao Chứng gật đầu, rồi liếc Ngọc Đường, “Anh có dám không? Anh nếu muốn tôi được nở mày nở mặt thì đem người phá hết mấy án tử này cho tôi! Đừng cả ngày chạy ngoài đường bắt côn đồ này nọ, dùng điện giết gà à? Anh có biết rất lãng phí không hả? Ngày hôm nay Triệu Hổ nếu như bỏ mạng anh lấy cái gì đền cho tôi! Các anh có bao nhiêu giá trị cũng không biết có phải không hả?”

Bạch Ngọc Đường khước miệng co rút, cùng Triển Chiêu nhìn nhau cười, tuy rằng bị mắng một cách vô thường vô phạt, nhưng có án tử trên tay vẫn rất hài lòng a.

“Được rồi, Nam Thành bên kia, có hai cảnh viên đối với án tử này tương đối quen thuộc, buổi chiều ta gọi bọn họ đến SCI, đem vụ án kể cho các cậu nghe, Nam Thành các cậu không thông thuộc, để bọn họ dẫn đường nọ kia cho. Đúng rồi, hai cậu nhìn bọn họ xem thế nào... Nếu không được, ta sẽ phân bọn họ vào tổ hình cảnh, nếu được thì các cậu cứ giữ lại mà dùng, hai người bọn họ đều khá nổi danh.”

“Người nào nha?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trầm miệng một lời hỏi.

“Liễu Thanh với Trần Trọng Nguyên, nghe nói qua chưa?” Bao Chứng hỏi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chớp chớp mắt, rồi song song lắc đầu, “Chưa từng nghe qua.”

Bao Chứng bất lực, nói, “VẬY hai cậu về hỏi Vương Triều Mã Hán xem, bọn chúng chắc có nghe rồi đó, phải mau chóng phá án, nghe được chưa!”

“Vâng.” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đáp ứng một tiếng, rồi cầm tư liệu rời khỏi.

## 256. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 3

Chương 3 : Ngoài dự liệu

Về tới phòng làm việc, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cầm tư liệu lên chuẩn bị xem thì Vương Triều thấy liền hỏi, “Đội trưởng, nghe nói sắp có người mới?”

“Chỉ là hợp tác mà thôi.” Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn, “Chà ... Tiểu tử cậu tin tức thật nhạy nha.”

“Cái này ...” Trương Long cười gian, “Đội trưởng, vài bạn học của tôi trước đây đều công tác tại Nam Thành phân cục a, nghe nói toàn bộ người trong cục đều phân đến thành phố K rồi, chỉ còn mỗi hai người, chính là hai người sẽ cùng chúng ta phối hợp, phân đến nơi này rõ ràng là được cục trưởng Bao coi trọng nha.”

“Đúng rồi.” Triển Chiêu hỏi, “Nhắc mới nhớ, các cậu có biết hai người đó không?”

“Biết biết.” Trương Long xách ghế qua ngồi xuống nói, “Người có danh cây có bóng, hai người này tuy không đến mức lương danh khí đại, bất quá cũng rất kinh khủng a.”

“Kể chút nghe nào.” Bạch Ngọc Đường có chút hứng thú hỏi.

Bạch Trì cũng góp một chỗ ngồi xuống vênh tai nghe.

“Trước tiên là nói về người tên Trầm Trọng Nguyên.” Vương Triều nói, “Tiểu tử này có một biệt danh, gọi là Gia Cát.”

“Nga?” Triển Chiêu nhắc nhắc mày, “Là nói y rất thông minh?”

“Thông minh hay không tôi không biết, bất quá nghe nói y rất quỷ quái a, mưu mô đặc biệt nhiều.” Vương Triều nói, “Y phá qua không ít án tử, chỉ có điều ...”

“Có điều sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“À, một người anh em của tôi nói y quá lấu cá, có cảm giác không rõ là chính hay tà.” Trương Long nhanh nhồm nhanh miệng trực tiếp nói ra.

“Không rõ chính hay tà?” Triển Chiêu khề nhứ mày, “Chỉ là bối cảnh của y không quá sạch sẽ, sao lại nói y cùng xã hội đen cấu kết?”

“Ừm ... Chỉ là hẩn cùng Trí Hóa quan hệ vô cùng tốt.” Vương Triều nói, “Rất nhiều tin tức đều do Trí Hóa tiết lộ cho y.” (1)

“VẬY cũng không có gì a.” Bạch Trì nói, “Chúng ta bình thường cũng tới hỏi thăm tin tức ở chỗ Trí Hoá a.”

“Ừ... Anh cũng chỉ nghe nói thôi, mà mấy anh em cùng công tác với y, đánh giá về hẩn chỉ có một”.

“Là gì?” Triển Chiêu hòa Bạch Ngọc Đường song song hỏi.

“Rất khó ở chung.” Trương Long giần đơn lưu loát trả lời.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau rồi nhún nhún vai.

“VẬY còn Liễu Thanh?” Triển Chiêu hỏi.

“Cái người tên Liễu Thanh này, đừng thấy tên hẩn đẹp vậy, biệt danh lại là phán quan (2) a.” Vương Triều cười.

“Phán quan?” Triển Chiêu hiểu kỳ, “Hẩn cùng cục trưởng Bao, ai đen hơn?”

Trương Long dở khóc dở cười, “Tiền sĩ a, người ta là mặt trắng đỏ, bắt quá cả ngày diện vô biểu tình, nghe nói cùng mặt than chẳng khác gì nhau, hơn nữa đánh nhau siêu giỏi.”

“Đánh nhau giỏi là tốt.” Bạch Ngọc Đường nói, “Làm cảnh sát không phải là muốn đi đánh nhau sao.”

“Nhưng hần vừa đánh với người lạ, vừa đánh với người nhà a.” Vương Triều nói.

“Đánh nhau với người nhà?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, đều nghĩ không thông mà mở miệng, “Cùng người một nhà đánh nhau có gì tốt?”

“Nghe nói tính tình rất táo bạo, hở một chút là bị kích động.” Trương Long nói.

“Dữ dội lắm sao? Có bằng Hồ Tử không?” Triển Chiêu cười hỏi.

“Ai.” Vương Triều khoát khoát tay, “Tiền sĩ Triển, anh không biết rồi, Hồ Tử hần dễ kích động, nhưng ... ít nhất ... hần cũng nghe lời a, đừng nói đội trưởng cùng anh nói hần nhịn, cho dù bọn tôi nói hần nhịn hần cũng nghe lọt vào tai. Thế nhưng Liễu Thanh kia giống như mất hết tính người vậy, mà vấn đề là mấy người ở Nam Thành phân cục không có ai đánh lại được hần ... Đội trưởng, bằng không hần tới anh trước tiên cùng hần đánh một trận, bắt hần phải khuất phục đi, thế nào?”

Bạch Ngọc Đường cười gượng hai tiếng, “Chịu thua cậu đó.”

“Đúng rồi.” Triển Chiêu nhìn án tử trên tay Ngọc Đường, hỏi, “Án tử gì thế? Rầm rộ đến mức cục trưởng Bao tự mình tiếp nhận còn đem cất vào rương?”

“A, chắc chắn là cái án kia rồi.” Vương Triều nhìn qua nói.

“Án gì đó?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn hần, “Tiểu tử người tin tức cũng thật sắc bén nha.”

“Nghe nói là ba án tử xảy đến cùng lúc, thiên ti vạn lữ a, một trong số người bị hại có bạn của Liễu Thanh, cho nên Liễu Thanh bị lệnh cưỡng chế không được tham dự, thế nhưng tôi cũng vừa nói, tiểu tử này tính tình bất hảo, liền tự mình điều tra, sau đó còn gây rối... Về sau còn dây dưa mơ hồ với án tử, tổng cục vốn muốn xử phạt hần.”

“Vậy vì sao không có phạt?” Triển Chiêu hỏi, “Cảnh viên ngang ngạnh như thế hần là phải bị phạt rồi chứ.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu đồng ý.

“Ai.” Trương Long khoát khoát tay, “Các anh nghĩ xem, nếu như toàn là lỗi của hần thì có thể không xử phạt sao, còn có a, cục trưởng Bao sao có khả năng đưa hần đến đây?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, nghĩ trong đó tựa hồ có chút nguyên do, liền hỏi, “Chẳng lẽ có lí do bên trong?”

Vương Triều cùng Trương Long nhìn nhau, sau đó hạ giọng nói, “Nghe nói a, nguyên lai đội trưởng đội hình cảnh cùng Liễu Thanh và Trầm Trọng Nguyên có chút mâu thuẫn, cho nên lợi dụng việc công trả thù riêng, không nghe khuyến cáo của hai người, bởi vậy mới gây ra tổn thất nghiêm trọng, đầu mối toàn bộ đều đứt đoạn a.”

“Ừ...” Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu thấy thế nào?”

Triển Chiêu nhún nhún vai, “Người còn chưa có tới, cho nên nhìn không ra nguyên do a.”

“Không phải nói hai giờ sẽ đến sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ “Thế nào đến bây giờ vẫn chưa thấy đâu? !”

“Sắp ba giờ rồi.” Tương Bình liếc đồng hồ rồi gọi điện cho Lô Phương hỏi, tin tức nhận được là... hai người này căn bản không có tới, hơn nữa ngay cả chào hỏi nọ kia cũng chưa từng có.”

“Ồ.” Trương Long cùng Vương Triều nhìn nhau—— thật ngang ngạnh a!

“Cứ mặc kệ bọn họ.” Bạch Ngọc Đường cầm tư liệu nói với Triển Chiêu, “Miêu Nhi, đi dạo trước bữa ăn không?”

“Cậu muốn đi Nam Thành?” Triển Chiêu nheo mắt hỏi.

“Ừ, tới Nam Thành phân cực xem xét tình hình, mấy án tử này đều bắt nguồn từ Nam Thành, chúng ta thuận tiện đi chơi luôn.”

“Em cũng đi.” Bạch Trì chạy tới. Lạc Thiên đang uống nước, cũng nhanh chóng buông ra, “Tôi cũng đi.”

Bốn người thay đổi y phục, Triển Chiêu cầm tư liệu vừa nhìn vừa đi vào thang máy.

“Nè.” Bốn người còn chưa vào thang máy đã thấy cửa phòng pháp y mở ra, Công Tôn thò đầu ra gọi, “Có chút phát hiện.”

Mọi người nhìn nhau rồi nhanh chóng chạy qua, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Phát hiện gì thế?”

Công Tôn chỉ chỉ vào cổ thi thể trên bàn giải phẫu.

“Thi thể sao vẫn ở đây?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Không phải giao cho đội hình cảnh rồi à?”

“Dương pháp y đi vắng.” Mã Hân ở bên cạnh bấm báo, “Cho nên để chúng ta hỗ trợ khám nghiệm tử thi trước.”

“Phát hiện được cái gì?” Bạch Ngọc Đường đi qua nhìn, mọi người cũng nhin không được chạy tới bon chen.

“Trong dạ dày của thằng nhóc có cái này.” Công Tôn nói, rồi đưa tay cầm lên một cái khay, vén lớp vải trắng phủ phía trên ra cho Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn, hai người vừa nhìn thấy đều là chau mày thật chặt ... Thứ bên trong khay đó chính là một đồng ... ngón tay.

Vì ở trong dạ dày được một khoảng thời gian nên mặt ngoài đã bị ăn mòn một ít ... Thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

“Hả?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng loạt sững sốt, nghĩ thấy cảnh này thật quen, Triển Chiêu liền cúi đầu mở tư liệu anh vừa đọc ra, nói, “Ở đây cũng có một án giết người hàng loạt, hung thủ đã chặt đứt ngón tay của người chết rồi mang đi. Cảnh sát cuối cùng vẫn chưa thể tìm ra mấy ngón tay này”.

“Tổng cộng bao nhiêu người a?” Công Tôn hỏi.

“Ừm, đã chết ba mạng, đều là học sinh cao trung khoảng mười mấy tuổi.” Triển Chiêu nói.

“A... vậy không phải rồi.” Công Tôn khoát khoát tay nói, “Mấy ngón tay này là của hai người, đều là đàn ông trung niên, chỉ ít cũng bốn mươi tuổi rồi, hẳn là không còn học cao trung đi.” Vừa nói vừa đưa tay cầm lấy tư liệu trong tay Triển Chiêu, vừa nhìn thoáng qua thì nhíu mày, “Hung thủ này mỗi lần giết ba người rồi cùng lấy đi những bộ phận giống nhau sao? Ba ngón tay, rồi lại ba lỗ tai ... Vì cuồng số ba mà đi giết người sao?”

“Ừm, hẳn chỉ là trùng hợp thôi, vì điểm duy nhất có liên quan là con số ba... Ngoài ra không có điểm chung nào hết.”

“Cuồng số ba?” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Hai người đang nghĩ đến thứ quái gì thế, chỉ vì số ba thôi?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều lắc đầu, cái nhận thức gì đây a.

“Bất quá, nếu như thế, thi thể này với án tử này nên giao cho chúng ta a.” Bạch Trì nói, “Có điểm giống nhau mà!”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, nghĩ cũng có lý, Bạch Ngọc Đường liền vỗ vỗ vai Công Tôn. “Công Tôn, hôm nay mặt cục trưởng Bao thật đen a, cho nên, nhiệm vụ cục khổ này đành giao cho anh vậy!”

Công Tôn chưa kịp cự tuyệt Bạch Ngọc Đường đã lôi kéo Triển Chiêu chạy mất, Bạch Trì cùng Lạc Thiên cũng nhanh chân đuổi theo, Công Tôn nhìn đồng ngón tay trên khay một chút rồi đưa cho Mã Hân, “Hân, mang đến cho cục trưởng Bao, nói là tìm được bên trong thi thể.”

Mã Hân nhăn mặt nhăn mũi, “Lại là em sao...”

Công Tôn nhướn mày, bày ra tư thế cấp trên tiêu chuẩn, “Thế nào? Không muốn đi?”

“Đi.” Mã Hán cầm khay đi ra ngoài.

Vừa đến cửa thang máy thì thang máy mở, một người nhanh chóng vọt ra... Mã Hán nhanh tay giữ chặt lấy cái khay rồi ngẩng mặt nhìn người nọ... ra là Triệu Hổ.

“Hổ Tử, không phải anh bị thương sao?” Mã Hán giật mình nhìn hắn, “Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì không có việc gì.” Triệu Hổ nhanh chóng xua tay, Mã Hán cũng đi ra, còn chưa kịp mở miệng đã nghe Triệu Hổ ồn ào. “Tôi nghe nói Trầm Trọng Nguyên cùng Liễu Thanh muốn tới SCI a?”

“Ừ.” Vương Triều ngẩng đầu, nói, “Siêu ngang bướng a, dám bắt chúng ta leo cây”

“Nương a.” Triệu Hổ tiếp tục liến thoắng, “VẬY ĐỘI TRƯỞNG BẠN HỌ ĐÂU RỒI? RA NGOÀI RỒI HẢ?”

“Đi Nam Thành rồi.” Công Tôn hai tay dứt túi tiền vào hỏ hai người, “Làm sao vậy?”

“Không thể đi a.” Triệu Hổ giậm chân, “Liễu Thanh kia là một tên chó điên, hắn ngay cả đội trưởng cũng không chịu đến gặp... Chúng tớ chắc chắn sẽ tính kế chặn đường đối phó với bọn họ!” Nói xong, cùng Mã Hán đuổi theo.

“Chờ một chút.” Công Tôn túm hai người lại, “Hai cậu gấp cái gì, tính kế chặn đường là sao a?”

“Ách... Chúng tôi là đang lo lỡ đội trưởng bị hại đó.” Mã Hán nói.

“A... Các cậu đã bao giờ thấy họ Bạch hấn chịu thiệt chưa?” Công Tôn bĩu môi khinh thường, “Đừng quên, còn có Triển Chiêu bên cạnh, yên tâm, không có việc gì đâu.”

“Em cũng không cần gọi điện thoại nhắc nhở đội trưởng hả?” Triệu Hổ hỏi.

Công Tôn phát phát tay, cười nói, “Cái này không cần, cậu nghĩ xem, Liễu Thanh kia không phải chó điên sao... Đối phó với chó điên biện pháp tốt nhất chính là chế phục nó... Cứ giao cho bọn hấn đi, có mỗi hai tiểu đệ đệ mà cũng không chế phục được, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu còn quay về SCI làm gì a.”

Mã Hán cùng Triệu Hổ thu người không đi nữa, Công Tôn gật đầu, đón lấy cái khay trong tay Mã Hán đưa tới trước mắt Triệu Hổ, “Ném thử không?”

Vừa rồi Triệu Hổ sốt ruột nên không thấy rõ bên trong khay đựng cái gì, hiện tại vừa liếc sang ...

“Oẹ ...” Triệu Hổ nhanh tay bịt miệng, thối lui về phía sau, “Này là cái gì thế, thật buồn nôn!”

Công Tôn đem khay trả cho Mã Hán rồi nói với mọi người, “Đúng rồi, các cậu có ai rảnh rồi không, giúp tôi điều tra một chút xem gần đây có án kiện nào xuất hiện thì thể bị chém đứt ngón tay không.”

Mã Hán cùng Triệu Hổ lập tức quay đầu chạy lẻ, Tương Bình thì nhanh chóng nhập dữ liệu vào máy tính tìm kiếm.

Công Tôn đứng ở cửa thang máy suy nghĩ lung tung, bất thành linh cửa thang máy mở ra... Công Tôn chưa kịp phản ứng đã bị túm thẳng vào bên trong.

“Anh đừng có thô bạo thế nữa được không?” Công Tôn bất mãn trừng kẻ bắt mình vào thang máy, Bạch Cẩm Đường, “Sao anh lại tới đây?”

Bạch Cẩm Đường nhếch miệng cười rồi tiến đến bên tai Công Tôn thấp giọng nói vài câu.

“Có thật không?” Công Tôn vừa mừng vừa sợ, Bạch Cẩm Đường gật đầu.

Bạch Ngọc Đường bọn họ đã đến Nam Thành, Bạch Trì ghé vào cửa sổ nói, “Em lần đầu tiên đến Nam Thành đó, thấy thế nào cũng giống vùng ngoại thành a.”

“Phân cực hấn là ở gần đây.” Triển Chiêu chăm chú nhìn bản đồ tìm kiếm vị trí.

Lạc Thiên tựa người bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, khó hiểu hỏi, “Vì sao lại tiêu điều như vậy?”

“Lạc Thiên, anh không biết sao.” Bạch Trì nói, “Bởi vì là vùng đất giáp ranh giữa thành phố K và thành phố S, giá đất tương đối rẻ, tiền thuê nhà cũng rất tiện nghi, cho nên nhiều người đến hai thành phố kia làm việc đều ở đây.”

Lạc Thiên gật gù, “Cho nên ở đây long xà hỗn tạp, loại người nào cũng có sao.”

“Phải.” Triển Chiêu gật đầu, đã xác định ra vị trí của Nam Thành phân cục thì nói với đối Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, cẩn thận có mai phục a.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, cười nói, “Chà, rất có khả năng nha.”

---

Chú thích:

(1) Trí Hoá: Là 1 bạn mafia giúp Tiểu Bạch điều tra tin tức trong vụ thứ 4\_Hung thủ phi nhân loại

(2) Phán quan: là 1 vị quan đặc lực của Diêm Vương

## 257. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 4

Chương 4 : Ra oai phủ đầu

Xe dừng lại trước cửa Nam Thành phân cục, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường xuống xe thì thấy trước cửa phân cục này có mấy chiếc xe tải nhỏ đang chất đầy bàn ghế bên trên.

Bạch Ngọc Đường đi qua hỏi một người công nhân đang bốc dỡ, “Đây là muốn dọn nhà sao?”

“Cậu báo án à?” Người công nhân này cười cười nói, “Nam Thành phân cục này đẹp tiệm rồi, hiện tại muốn báo án cứ trực tiếp gọi 110 thôi, tổng cục bên kia sẽ phái người đến”.

“Vậy những cảnh sát cũ đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Một người để chịu trách nhiệm cũng không có?”

“Không có đâu.” Công nhân nọ khoát khoát tay, rồi tập hợp người lại lái xe rời đi.

“Xem ra chuyện này toi công rồi.” Triển Chiêu nhún vai.

“Đến địa điểm xảy ra vụ án nhìn đi.” Lạc Thiên cầm tư liệu đi tới, “Địa điểm xảy ra án thì thể bị chặt ngón tay là sân của một ngôi nhà hoang.”

“Đó là nơi thi thể bị quăng lại sao?” Bạch Trì hiếu kỳ, “Sao lại là trong sân một ngôi nhà hoang nhỉ?”

“Có người nói ba học sinh này là học sinh cao trung đang trọ học ở thành phố K, thứ sáu hôm đó ra ngoài rồi mất tích, một tuần sau, thi thể mới được tìm thấy, đều mục rữa cả rồi, lại bị chuột cắn đến loạn thất bát tao.”

“Thật thảm a.” Bạch Trì nhíu mày.

“Hung thủ hẳn không phải một người a?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ, rất có thể.” Triển Chiêu gật đầu, “Ba nam sinh cao trung không thể bị chế phục dễ dàng như vậy, trừ phi có năng lực đặc biệt gì đó”

“Đội trưởng.” Lạc Thiên nói tiếp, “Hung thủ này cũng khá thú vị, hẳn lần đầu tiên giết ba nam sinh cao trung, ngón tay toàn bộ chém đứt, lần thứ hai giết ba nữ sinh, tóc đều lột đi; rồi đến ba bác sĩ nam, lỗ tai bị cắt đứt, cuối cùng là ba ông cụ, tròng mắt bị khoét đi.”

“Những người bị giết hoàn toàn không có điểm giống nhau.” Triển Chiêu nhíu mày, “Ngoại trừ bị hại ba người một... Hơn nữa những người này hình như đều có quen biết nhau?”

“Đúng a.” Lạc Thiên gật đầu, vừa nhìn tư liệu vừa nói, “Ba nữ sinh là bạn cùng lớp đang dạo phố với nhau, ba bác sĩ nam đang công tác tại cùng một bệnh viện, buổi tối hôm đó ra ngoài ăn nhậu. Còn ba ông cụ buổi sáng có cùng nhau tập dưỡng sinh.”

Bạch Ngọc Đường cùng mọi người trở vào trong xe, vừa khởi động xe vừa hỏi, “Địa điểm xảy ra vụ án, một là ngôi nhà hoang đó, còn những cái khác đâu?”

“Lần thứ hai bị vớt ở trong một nhà máy, lần thứ ba là ở trên một con tàu vận chuyển ở bến, còn nơi cuối cùng giấu xác mấy ông cụ thì thật kỳ lạ ...” Bạch Trì lắc đầu, “là một vườn cây cách đây không xa... thi thể thật lâu mới được phát hiện ra... Hơn nữa đại bộ phận thi thể đều đã hư thối, có lẽ bị động vật làm tổn hại, bởi vậy công tác điều tra rất khó tiến hành.”

“Đã giết mười hai người rồi.” Triển Chiêu nhíu mày, “Hung thủ này là một tên cuồng sát không sai vào đâu được.”

“Trong số những bác sĩ có một người tên là Vương Minh, là bạn hồi cao trung của Liễu Thanh, hai người từ nhỏ là hàng xóm, ở gần nhau nên cảm tình rất tốt... Có người nói, ngày đó, cũng chính là ngày hắn bị hại, Liễu Thanh đã từng nhận một cuộc điện thoại của hắn, thế nhưng điện thoại chỉ reo một tiếng liền bị cắt đứt.” Lạc Thiên nói, “Có lẽ chính vì vậy mà Liễu Thanh mới kích động muốn tra án này đến như vậy.”

“Bạn của hắn là nạn nhân... quả thật khó tránh khỏi bị nghi ngờ.” Bạch Trì nói, “Thế nhưng... thông thường loại tình huống này sẽ bị phản tác dụng, càng không cho hắn tra, hắn lại càng muốn tra... Cho nên không bằng cứ để hắn tham dự cho rồi.”

“Đó là cấp trên của hắn cố ý chỉnh hắn.” Triển Chiêu thần nhiên nói, “Không cho tra nhưng càng muốn tra, thứ nhất là không có tin tức, khả năng tìm được đầu mối là vô cùng nhỏ, thứ hai, cho dù hắn tìm được ... hung thủ này có thể dễ dàng giết chết ba người đàn ông, phỏng chừng không phải rất lợi hại cùng là có đồng lõa... Liễu Thanh sẽ gặp phải nguy hiểm. Nếu là tra không được, cũng có thể đem trách nhiệm đổ lên đầu hắn, một công đôi việc.”

“Mọi người đều là cảnh sát, phá ra án là được rồi, còn muốn chỉnh nhau làm gì a?” Bạch Trì nhỏ giọng nói thầm, “Thật quá phận.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau, thiếu chút nữa quên mất, Bạch Trì cũng từng bị người khác ác chính quá... Quả nhiên, mặc kệ người là nhược tiểu hay là cường đại ... đều khó tránh khỏi cảnh bị người ta khi dễ a.

“Chúng ta đi đến ngôi nhà hoang kia thôi.” Bạch Ngọc Đường hỏi rõ địa điểm rồi lái xe đến đó.

Căn nhà này ở một nơi khá hẻo lánh, bên trong một con hẻm nhỏ, xe hơi không thể đi vào, mọi người không thể làm gì khác hơn là xuống xe đi bộ.

“Hung thủ hình như không nghĩ là cảnh sát sẽ phát hiện thi thể.” Triển Chiêu sờ sờ cằm nói, “Không phù hợp với đặc điểm của một kẻ cuồng sát biến thái a.”

“Đặc điểm gì a?” Bạch Trì hỏi.

“Mấy kẻ cuồng sát chính là, giết người hàng loạt, rồi lưu lại ký hiệu của riêng mình, vì hắn muốn ọi người nhìn thấy, muốn được xã hội quan tâm... Ví với hung thủ lần này, hắn cố ý cầm đi bộ phận trên cơ thể nạn nhân, đó chẳng khác nào là dấu hiệu riêng của hắn. Em nghĩ xem, khi đi vào gian phòng, phát hiện ba cổ thi thể hoàn hảo không mất mát gì, nhưng ngón tay đều bị chém cụt, so với khi đi vào trong phòng, phát hiện ba cổ thi thể hư thối biến hình bị chuột cắn cho không còn hình dạng gì, ngón tay cũng bị chém lia... Cái nào làm nổi bật dấu hiệu của hắn hơn? !” Triển Chiêu phân tích cho Bạch Trì.

“Đúng ha.” Bạch Trì tựa hồ đã minh bạch, lẩm bẩm, “Ai thấy thi thể mục nát thì đều chú ý đến vẻ đáng sợ bên ngoài của nó, ai thèm để ý hắn có chặt ngón tay người ta không... Đối với sát thủ biến thái mà nói, đích xác có phần không thích hợp a.”

“Thường thì kẻ giết người hàng loạt sẽ lưu lại ký hiệu, đa phần đều dễ nhận thấy, chính là cái kiểu người khác vừa thấy thi thể lập tức sẽ nhớ tới hắn... Ví dụ như, Jack đồ tể, sát thủ Sông Xanh vân vân ... Đường nhiên cũng không bài trừ loại hung thủ muốn lưu lại ký hiệu kiểu như nhấn mạnh về con số ba này, mấy thứ bộ phận hắn lấy đi có lẽ là để sưu tầm.” Triển Chiêu lẩm bẩm.

“Anh, thật dọa người a.” Bạch Trì ở một bên nhỏ giọng nói thầm, “Em thật không rõ sát nhân này làm vậy rốt cuộc là có mục đích gì.”

“Nên mới nói hần biến thái a.” Lạc Thiên ở một bên cười.

Bốn người đã đến phía trước căn nhà có dải phân cách cảnh tuyến vây quanh, Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn bốn phía một chút, nhíu mày, “Thế nào ngay cả một cảnh sát cũng không có... Cameras cũng không có đặt.”

“Xem ra việc Nam Thành phân cực rất khó khăn, quản lý hỗn loạn lại làm việc vô trách nhiệm cũng không phải chỉ là lời đồn.” Triển Chiêu nói.

“Vào xem thôi.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Thực sự là xằng bậy, nếu như hung thủ quay trở lại, chẳng phải là một chút đầu mối cũng không có được.”

“Chính xác, hung thủ giết người rất có thể sẽ quay trở lại hiện trường phạm tội.” Triển Chiêu theo chân Bạch Ngọc Đường, phía sau là Lạc Thiên và Bạch Trì, cùng nhau vào tham quan nhà chính.

Căn nhà hoang này thực sự đã rất lâu đời rồi, trên vách tường còn có một mảng to bị đập, có lẽ căn nhà này sắp sửa bị dỡ bỏ.

“Bạch Trì, có mang theo máy ảnh không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Có mang!” Bạch Trì từ trong túi lấy ra một cái máy ảnh SLR, đây là quà sinh nhật lần trước Triệu Trinh tặng cho cậu. Thân máy tương đối nhỏ, có thể mọi lúc mang theo bên mình, thế nhưng chụp khá là đẹp, lại có nhiều màn ảnh, cũng rất hợp với cậu... Bạch Trì trước rất mê chụp ảnh, bởi vậy Triệu Trinh mới đặc biệt từ nước ngoài mua về làm quà tặng cho cậu, để cậu có thể nơi nơi chụp ảnh.

“Trì Trì, máy không tồi a.” Triển Chiêu rất biết xem hàng, liền xáp lại xem xét, “Em lần trước chụp cho Seaman là dùng máy này? Ảnh rất có chất nha.”

“Vâng.” Bạch Trì cười tủm tỉm, “Em còn dùng màu mạng nhện để trộn nữa, sau đó hiệu quả cũng rất tuyệt.”

“Nga...” Triển Chiêu gật đầu.

“Miêu Nhi, không phải tôi đã nói rồi sao, cái tên Seaman này thật siêu cấp mắt mặt.” Bạch Ngọc Đường nói thâm, “Còn không bằng gọi Simba.”

Bạch Trì cùng Lạc Thiên bắt đầu dĩ, Seaman là cái tên Triển Chiêu đặt cho chú tiểu bạch sư, vì chuyện này, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vẫn không ngừng tranh luận.

“Có cái gì mắt mặt chứ, cậu khi còn bé rõ ràng là rất thích xem, còn học theo nữa ... Cái gì mà hãy cho ta sức mạnh vân vân...” Triển Chiêu trêu chọc.

Bạch Ngọc Đường khoé miệng co rút, tâm gào thét ... Đây chính chỗ hổng của thanh mai trúc mã a.

“Theo ảnh chụp hiện trường thì thi thể được phát hiện trong phòng này.” Lạc Thiên chỉ chỉ cửa phòng.

Bạch Trì theo thường lệ chụp trên mặt đất trước cửa một tấm ... Chỉ là, máy ảnh trong tay cậu vừa hơi động một chút thì từ bên trong phòng truyền ra một tiếng “lạch cạch” rất nhỏ.

Tất cả mọi người sửng sốt, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc nhìn nhau —— trong phòng có người? !

Bạch Ngọc Đường ra hiệu bảo Triển Chiêu cùng Bạch Trì né qua một bên, anh cùng Lạc Thiên đưa tay móc súng, một trái một phải bọc đánh tới hai bên cửa phòng.

Lúc này, trong phòng lại im ắng.

Lạc Thiên đưa tay nhẹ đẩy cánh cửa đang khép hờ, vừa định đi vấp trong, đột nhiên... cửa lớn “ầm” một tiếng bị đập ra, hướng Lạc Thiên đánh tới.

Lạc Thiên khí lực cường đại, lại có bản năng phản kháng trước sự tập kích bất ngờ rất nhạy bén, liền bay lên một cước đem cửa phòng đập trở lại... Cánh cửa vốn đã biến chất, lại gặp phải một cú này ... bay đi thật cao thật xa.

Thế nhưng cửa còn chưa rơi xuống đất, đã thấy một bóng người mạnh mẽ lao ra, một cước hướng Lạc Thiên đá tới... Người này động tác cực nhanh, hơn nữa là thiên về đá xoáy.



Lạc Thiên chớp mắt một cái đã lưu loát né được, đỉnh đầu cảm giác như có một trận gió bão qua, Lạc Thiên chau mày nhìn người nọ lần thứ hai đã tới liền vô ý thức né sang một bên ...

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đã quan sát rõ ràng, bên trong người này có công phu siêu phàm. Lạc Thiên tuy rằng khí lực rất lớn, đồng thời đã trải qua huấn luyện chính quy, thế nhưng anh ấy đối với cách thức đánh nhau tuyệt đối không am hiểu, nói cách khác, Lạc Thiên trước đây chỉ học cách giết người chứ không học cách đánh người, bởi vậy, lúc này anh ấy mới không dám tùy tiện xuất thủ... sợ sẽ gây tai nạn chết người.

Bạch Ngọc Đường nhìn người nọ thế tới rào rạt liền tiến lên một bước, nhắc chân chuẩn xác đạp vào ống quyển của người nọ ...

Người nọ vô cùng sửng sốt, Bạch Ngọc Đường biết, chỗ đó mà bị đạp vào thì không phải là đau bình thường đâu, tiểu tử này còn chưa có nằm lần quay ra là không tồi nha, bất quá chiêu thứ nhất chưa nằm không có nghĩa là chiêu thứ hai cũng có thể không nằm, Bạch Ngọc Đường thuận chân đạp vào bên sườn, người nọ cấp tốc lui về phía sau, liền cảm thấy trước mặt một đạo kinh phong lướt qua, tóc cũng bị rơi xuống không ít, hơi giật mình.

Bạch Ngọc Đường nhún nhún mày, bản lĩnh không tồi.

Người nọ thu hồi chân tính đánh tiếp, Bạch Ngọc Đường cũng không có tâm tư cùng hắn chơi đùa, anh vừa liếc nhìn đằng sau hông hắn, có một bao súng ... Người kia là ai, vừa nhìn liền biết.

Không đợi hắn tiếp tục, Bạch Ngọc Đường đã tiên phát chế nhân, nhanh nhẹn lách người qua túm lấy hai tay người nọ xoay một vòng...

Người nọ trên không trung bị xoay người thành thế ngã sấp trên mặt đất, bất quá hắn tựa hồ muốn nắm tay hướng xuống để chính mình không hôn đất, Bạch Ngọc Đường cười, nhắc chân nhẹ nhàng đá vào tay hắn ...

“Bịch” một tiếng, người nọ ngã chổng queo.

Sau khi té xuống, người nọ giương mắt liếc Ngọc Đường, hình như còn muốn đứng lên tiếp tục, chợt nghe Triển Chiêu đứng bên cạnh lạnh lùng nói, “Còn đánh nữa sẽ phá hỏng hiện trường.”

Người nọ sửng sốt, thu hồi một thân lệ khí của mình, vỗ vỗ bụi đứng lên.

Lúc này, chợt thấy từ sau cánh cửa có một người khác bước ra, vẻ mặt mờ mịt nói, “Các người là ai, nơi này là hiện trường vụ án, người không có phận sự không thể đi vào.”

“Chúng tôi là ...” Bạch Trì muốn trả lời thì Triển Chiêu khoát khoát tay với cậu rồi cười nói, “Hắn nếu thật sự không biết chúng ta là ai, đã sớm móc súng ra rồi.”

Người nọ nghe xong bất đắc dĩ nhún nhún vai, nói, “Quả nhiên không thể gạt được con mắt của tiến sĩ Triển.”

“Bạch đội trưởng danh bất hư truyền, lợi hại.” Người vừa cùng Bạch Ngọc Đường so chiêu vươn tay, như là muốn bắt tay Bạch Ngọc Đường, “Tôi là Liễu Thanh, cậu ta là Trầm Trọng Nguyên, dựa theo bố trí của cục trưởng Bao thì bọn tôi hiện tại thuộc quyền của SCI.”

Bạch Ngọc Đường nhìn tay hắn một chút, cũng không cùng hắn bắt tay, chỉ cười cười nói, “Tôi không cảm thấy người thích phá hư hiện trường với cùng người một nhà đánh nhau có tư cách làm cảnh sát.”

Triển Chiêu ở một bên nhin cười... Tiểu Bạch đang ra oai phủ đầu a.

Quả nhiên, Liễu Thanh sắc mặt hơi đỏ, lại có chút xấu hổ, đang định rút tay về thì Bạch Ngọc Đường đổi giọng, “Bất quá bản lĩnh của cậu quả không tồi.”

Liễu Thanh sửng sốt, Bạch Ngọc Đường bắt lấy tay hắn, nói, “Tôi là Bạch Ngọc Đường, đây là Triển Chiêu, đó là Lạc Thiên cùng Bạch Trì.”

Liễu Thanh quay đầu lại nhìn Trầm Trọng Nguyên một chút, Trầm Trọng Nguyên xấu hổ cười cười, “Chúng tôi chỉ đến kiểm tra hiện trường thôi.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói, “Vây vừa đúng lúc, kể lại một chút đi.” Nói xong đột nhiên nghĩ tới gì đó liền nói, “À, đúng rồi, hai người không có tới báo danh, lại tự ý đến phá hư hiện trường, trở lại phải viết kiểm điểm.”

“Kiểm điểm?” Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên song song mở to hai mắt liếc Bạch Ngọc Đường.

“Phải.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Mỗi người một vạn chữ, phải viết tay, bút máy, không được sai chính tả, sáng mai nộp cho tôi.” Nói xong, xoay người rời khỏi.

Bạch Trì cùng Lạc Thiên nhin cười, này phỏng chừng so với phạt bọn họ chạy một trăm vòng còn đau đầu hơn a.

Liễu Thanh vẽ mặt đau khổ nhìn Trầm Trọng Nguyên, Trầm Trọng Nguyên hung hăng trừng hắn, “Đã nói là không ồn rồi!”

“Bọn tôi không phải người của SCI!” Liễu Thanh đột nhiên nói, ý tứ là Bạch Ngọc Đường không thể phạt bọn họ.

“Ý của cậu là cậu không muốn tham gia điều tra?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Liễu Thanh sững sốt, cùng Trầm Trọng Nguyên liếc liếc, rồi hỏi lại, “Nếu bọn tôi viết thì sẽ để bọn tôi tham gia điều tra?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút rồi nói, “Còn phải xem hai người viết thế nào đã... Đúng rồi, nếu không viết ra nổi thì đem “phục tùng mệnh lệnh lấy đại cục làm trọng hợp tác gắn bó” sao ra một vạn lần là được.”

Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên đứng hình tại chỗ, tuy rằng ý thức được hôm nay chắc chắn sẽ mất ngủ nguyên đêm rồi, bất quá... ánh mắt hai người trao đổi cho nhau, chính là tràn ngập vui sướng.

Bạch Ngọc Đường ra cửa, Triển Chiêu dùng khuỷu tay đẩy đẩy anh, “Được nha Tiểu Bạch, chiêu tiên phát chế nhân này dùng thật chuẩn.”

Bạch Ngọc Đường nhướn nhướn mày, “Này đã là gì? Cặp song sinh còn có thể giải quyết, việc gì phải sợ hai người đó? Chút lòng thành mà thôi~”

## 258. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 5

Chương 5 : Tân gia

Sau đó, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường dưới sự chỉ dẫn của Trầm Trọng Nguyên và Liễu Thanh đi tới những hiện trường còn lại.

Những nơi này đều có một điểm chung duy nhất, đó là —— hẻo lánh, hoang vắng, rất thưa người.

Trên mặt đất còn đọng lại một vũng máu lớn, chứng tỏ hung thủ đã ở đây trực tiếp giết người.

“Các cậu tra xét lâu như vậy, có thấy đầu mối nào không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Trầm Trọng Nguyên và Liễu Thanh đều cúi đầu không nói —— không hề tiến triển. Bất quá cũng không trách được hai người, họ không được phép tham dự điều tra, chỉ có thể lén làm ... tư liệu pháp y, ảnh chụp, chứng cứ, đều không được nhìn thấy.

“Đúng rồi.” Triển Chiêu đột nhiên nghĩ đến, liền hỏi Liễu Thanh, “Báo cáo nói rằng cậu phạm sai lầm làm mất đầu mối... Là đầu mối gì a?”

Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên nhìn nhau, rồi nói, “Trước người của đội hình cảnh tìm được một kẻ tình nghi, đó là một người cung cấp thông tin, chúng tôi rất cần có tin tức nên đã nhờ gã hỗ trợ hỏi thăm đầu mối, nên gã mới tới vùng này để hành động. Vừa vặn người của đội hình cảnh ở đây bố trí cơ sở ngầm thì tưởng gã là hung thủ, liền phái người đi bắt ... Gã nếu bị bắt rồi lại thả ra thì rất phiền phức, cho nên bọn tôi đứng ra giúp gã đào tẩu.”

“Nga.” Bạch Trì gật đầu hỏi, “Vây sau này không giải thích cho rõ ràng sao?”

“Nói.” Trầm Trọng Nguyên nói, “Chỉ là... vì đội hình cảnh bố trí trạm gác ngầm đã rất lâu rồi, nếu như đến cuối cùng chỉ bắt được một người cung cấp thông tin, truyền ra ngoài thật mất mặt a, cho nên bọn họ đổ lỗi cho bọn tôi, tôi cùng Liễu Thanh tham dự điều tra vốn cũng là sai rồi; mặt khác, lại không thể nói ra chuyện của người cung cấp thông tin kia, nên chỉ có thể ngầm bỏ hờn.”

“Liễu Thanh cùng người chết là bạn, cậu tuyệt đối không có quan hệ gì a.” Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn Trầm Trọng Nguyên, “Vì sao cậu cũng tham dự điều tra.”

“Bởi vì cậu ta đem đầu mối điều tra tiết lộ cho tôi.” Liễu Thanh nói.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều gật đầu.

“Thi thể đều đưa đến chỗ Công Tôn rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi Bạch Trì.

“Vâng.” Bạch Trì gật đầu, “Sáng này em đi làm thủ tục, thi thể lập tức được đưa đến phòng pháp y, Công Tôn cùng Mã Hân kiểm tra suốt đêm.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, mắt thấy thời gian cũng không còn sớm liền hỏi Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên, “Hai cậu hay là theo bọn tôi về báo danh luôn đi?”

“Nga, được!” Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên đều gật đầu, theo Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu về SCI.

Trong phòng làm việc SCI, tất cả mọi người đều có mặt, thấy Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu trở về, còn dẫn theo hai người đến, ai cũng đoán ra đây chính là Liễu Thanh và Trầm Trọng Nguyên, mọi người đều ra sức quan sát hai người cảnh sát có tiếng hay gây rối này.

Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên trước đây luôn làm việc ở Nam Thành phân cục, nơi đó tương đối đơn sơ, hai người bọn họ đi tới toà nhà của tổng cục ngẩng mặt nhìn liền có chút không thích ứng, cảm giác mình hết như nông dân lên tỉnh.

Vào cảnh cục, thấy toàn bộ đều trang hoàng hiện đại, người trong cảnh cục tuy nhiều, nhưng rất sạch sẽ khí phái, đầu như ở phân cục a, loạn còn hơn cái chợ.

Vào thang máy lên lầu, đi tới phòng làm việc của SCI, Trầm Trọng Nguyên cùng Liễu Thanh liếc liếc mắt, bụng gào thét, thật là khí phái a.

Vào phòng làm việc, chỉ thấy tất cả mọi người đều có mặt, Bạch Ngọc Đường thấy Triệu Hổ cùng Mã Hán cũng trở về, liền nhíu mày, “Không phải nói hai người ngày mai hăng đến sao.”

Triệu Hổ cùng Mã Hán thâm nghĩ —— còn không phải do sợ hai người bị hại nên đến mặt báo a.

“Hổ Tử, cậu sao rồi?” Triển Chiêu hỏi, “Kiểm tra hết chưa?”

“Không có việc gì a.” Triệu Hổ nói, “Toàn thân trên dưới đều kiểm tra hết rồi, bác sĩ nói không có bệnh gì hết, có thể đánh chết cạp nữa là.”

Triển Chiêu gật đầu.

“Đều đến chào hỏi đi, đây là Trầm Trọng Nguyên và Liễu Thanh, trước đây ở Nam Thành phân cục, tạm thời điều động đến đây giải quyết án tử, các cậu tự làm quen đi, phối hợp một chút.” Bạch Ngọc Đường nói xong đi tìm một chỗ ngồi xuống.

Hai người có chút mờ mịt, Tương Bình chỉ chỉ một bàn làm việc bên cạnh mình nói, “Ở đây nè.”

Hai người đi qua, Triệu Hổ đẩy đẩy Mã Hán hỏi, “Ai, anh nói xem, không phải theo lời đồn thì rất kiêu ngạo sao? Thế nào lại thành thật như thế a? Nga... Thế nên mới nói gọi mèo không cắn cắn mèo không gọi a!”

Mã Hán liếc mắt khinh thường, “Mèo cái đầu cậu a, cậu xem trên quần Liễu Thanh có nửa dấu giày.”

Triệu Hổ nheo mắt nhìn, ngầm hiểu, “Nga, nguyên lai là đã ăn xong đòn ra oai phủ đầu nha.”

Đang rôm rả nói chuyện thì cửa bị đẩy ra, Mã Hán thò đầu vào nói, “Đội trưởng, thi thể đã đưa tới.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhanh chóng đi ra ngoài, Lạc Thiên cùng đi để hỗ trợ đưa thi thể vào bên trong phòng pháp y.

Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên hiếu kỳ chạy qua tham quan phòng pháp y một chút, đều bị những thiết bị tiên tiến ở đây hù cho sợ, tâm nói tổng cục đãi ngộ cũng quá nhiều rồi, ngay cả pháp y cũng là mỹ nữ, mà căn phòng cũng rất sạch sẽ, ngay cả một chút thối vị cũng không có.

Kỳ thực hai người bọn họ đâu có biết, những thiết bị này đều do Bạch Cẩm Đường “quyên tặng”.

“Công Tôn khoảng sáu giờ đã đến.” Mã Hân nói, “Từ lúc đó chúng tôi đã bắt đầu khám nghiệm tử thi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, vỗ vỗ Mã Hân, “Khổ cực rồi, giờ tìm nơi nào đó ngủ chút đi.”

“Không có việc gì a.” Mã Hân vui tươi hơn hớn đi chuẩn bị công tác làm khám nghiệm tử thi.

Triển Chiêu nhìn Mã Hân một hồi, dùng khuỷu tay thúc nhẹ Mã Hân ở đằng sau hỏi, “Mã Hân gần đây tâm tình thật tốt a.”

Mã Hân nhìn trái phải một chút rồi thấp giọng nói, “Ngày đó bởi Dương Dương đi công viên chơi, bị trặc chân, Lạc Thiên công con bé về, mẹ tôi bảo Lạc Thiên ở lại ăn cơm... Dương Dương còn gọi mẹ tôi một tiếng bà ngoại.”

“Đã định rồi a?” Triển Chiêu mở to hai mắt.

Mã Hân nhún nhún vai, “Này thì tôi chịu, em gái thì kín tiếng, mẹ cũng chẳng nói gì với tôi.”

“Nga...” Triển Chiêu rất hứng thú vuốt cằm, nhìn Lạc Thiên cách đó không xa, Lạc Thiên không hiểu sao thấy lạnh cả sống lưng.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường nói Tương Bình đem tư liệu về án kiện đi chỉnh lý, mọi người trước khi đêm xuống đều hoàn thành tốt nhiệm vụ chuẩn bị, đợi đến sáng mai, mọi người sẽ họp để phân tích vụ án.

Đương nhiên, Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên phải ngay ngắn ngồi trên bàn làm việc viết bản kiểm điểm một vạn chữ... Nghĩ tới nghĩ lui, viết một vạn chữ kiểm điểm chẳng khác nào đem câu nói kia sao thành một vạn lần a!

Tương Bình thấy hai người đang múa bút viết cái gì đó liền chạy qua, vừa nhìn, thì thấy hai người đó lại chống cằm nhìn chằm chằm vào dòng chữ lớn trên tờ giấy, mặt trên viết hai chữ —— “kiểm điểm”.

Hôm nay ở lại trực ban là Vương Triều và Trương Long, vừa nghe hai người kể lại ngọn nguồn sự tình thì mừng rỡ cười ha ha, Trầm Trọng Nguyên cùng Liễu Thanh trái lại làm bộ mặt đau khổ.

Tương Bình hỏi, “Liễu Thanh, nghe nói cậu thấy ngứa mắt với đội trưởng của chúng tôi, thế là thế nào?”

Liễu Thanh nhanh chóng lắc đầu, “Đó là tin vịt thôi.”

Tất cả mọi người khó hiểu.

“Tôi chỉ là không thích những kẻ nhờ quan hệ mà ngoi lên.” Liễu Thanh nói, “Đội trưởng đội hình cảnh ở phân cục vốn là như thế, một kẻ ngu ngốc, án tử đã phá không xong còn hại chết người một nhà... Tôi biết Bạch đội trưởng bối cảnh không đơn giản, cho nên lúc đầu có chút hiểu lầm, về sau thấy những án tử được SCI mọi người xử lý gọn gàng, tôi vẫn chưa thay đổi định kiến... Chỉ đến hôm nay được đánh một trận, tôi đã hoàn toàn nể phục.”

Trầm Trọng Nguyên ở một bên cười xấu xa.

Tương Bình thấy Liễu Thanh này là một người ngay thẳng, cũng không phải không thể nói chuyện cùng như trong lời đồn, suy nghĩ một chút rồi chạy tới mở máy tìm cho bọn họ hai bài kiểm điểm một vạn chữ, đem in ra rồi ném qua, “Chép đi!”

Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên vừa mừng vừa sợ, cầm lấy một xấp giấy hơn mười trang, tâm nói chép cái này ... ít nhất ... cũng không cần tự nghĩ ra... nguyên một đêm khẳng định có thể làm xong!

Trương Long lấy vài tờ trong tay bọn họ, nói, “Tôi giúp hai người chép một ít.”

“Tôi cũng chép cho.” Vương Triều cùng Tương Bình cũng lấy đi vài tờ, Trầm Trọng Nguyên và Liễu Thanh hai mặt nhìn nhau, cảm động đến mức nước mắt dâng trào — hảo huynh đệ a!

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu rời khỏi cảnh cục, hai người định về nhà ăn uống tắm rửa, tiểu sư tử đang ở chỗ Triệu Trinh cũng nên được đón về, hai ngày nay nó cùng Lisbon chơi rất vui vẻ.

Vừa lên xe, Triển Chiêu liền nhận được điện thoại, “Công Tôn gọi a.”

Tiếp điện thoại, Triển Chiêu chợt nghe Công Tôn đọc ột địa chỉ ngay gần cảnh cục, rồi bắt bọn họ lập tức đến đó.

“Xảy ra chuyện gì?” Triển Chiêu khó hiểu hỏi, thế nhưng Công Tôn đã cúp điện thoại.

“Công Tôn hình như rất sốt ruột a.” Triển Chiêu nói với Bạch Ngọc Đường.

“Hay là đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường chau mày, lái xe chạy tới địa chỉ Công Tôn nói.

Tới rồi vừa nhìn thì thấy trước mặt có một chiếc xe Zeep, là xe của Triệu Trinh và Bạch Trì.

“Anh!” Bạch Trì mở cửa xe, Lisbon cùng tiểu sư tử cũng chạy ra.

Tiểu sư tử vừa thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liền vui vẻ chạy tới.

“Seaman!”

“Simba!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cùng lúc gọi, tiểu sư tử đã chạy tới cọ cọ vào chân hai người.

“Đã nói gọi nó là Seaman rồi mà!” Triển Chiêu liếc Ngọc Đường.

“Seaman không hay a!” Bạch Ngọc Đường nói, “Không bằng gọi Simba.”

“Simba quá phổ thông!” Triển Chiêu nói, “Con sư tử nào cũng thấy tên Simba hết á!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, “Thế nhưng Seaman quá không phổ thông có ổn hay không a, ai lại gọi là Seaman chứ?”

Hai người lại vì tên của tiểu sư tử mà ầm ĩ, Triển Chiêu ôm tiểu sư tử lên, xoa bóp lỗ tai của nó, hỏi, “Gọi mày là Seaman nha?”

Tiểu sư tử vẫy vẫy lỗ tai nhìn đi chỗ khác, tựa hồ như không hài lòng.

“Gọi Simba thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi, tiểu sư tử như trước vẫy vẫy đuôi hai lần, không lên tiếng.

“Các cậu còn nhàn nhã chơi đùa a.” Lúc này, phía sau truyền đến một thanh âm, “Nếu tôi sắp chết phải cầu cứu, các cậu sẽ đứng ngay cửa cãi nhau vì tên của tiểu sư tử sao? Chờ các cậu nhớ ra tôi chắc tôi đã tiêu đời rồi!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường xấu hổ quay sang, chỉ thấy phía sau cổng một toà biệt thự, Công Tôn không biết đã đứng đó từ lúc nào.

“Công Tôn, xảy ra chuyện gì thế?” Bạch Trì hỏi.

“Vào đây.” Công Tôn mang theo mọi người vào cửa chính, chỉ thấy bên trong là một vườn hoa rất lớn, bãi cỏ, cây cối... Không phải quá xa hoa nhưng rất ấm áp, đằng trước có một toà biệt thự màu trắng.

“Đây là chỗ nào a?” Triển Chiêu hỏi, “Bất động sản đại ca vừa sắm sao?”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, nói, “Ở đây rất gần cảnh cục, lái xe mất hai ba phút, đi bộ cũng chỉ vài phút, hơn nữa phòng ở rất lớn... Tất cả mọi người có thể đến ở.”

“Mọi người?” Triệu Trinh hỏi.

“Lisbon cùng Caesar không phải luôn luôn có người chiếu cố sao, Lỗ Ban thì vẫn ở trong nhà bá mẫu bọn họ, hơn nữa mọi người muốn tặng ca vãn vãn đều bất tiện, cho nên Cẩm Đường mới chuẩn bị toà nhà này...”

Có bốn phòng riêng, đều có toilet bên trong, còn có phòng bếp... ừm, tôi, Cẩm Đường cùng cặp song sinh đều ở lại, giờ còn hai phòng, các cậu có muốn hay không?”

Mọi người liếc nhìn nhau, Triệu Trinh giật giật mắt, “Có chuyện tốt đến mức này? !”

Bạch Trì cười, “Tốt lắm a! Nhiều người càng náo nhiệt a!”

Bạch Ngọc Đường khước miệng co rút, “Vậy là phải ở cùng cặp song sinh?”

Triển Chiêu trầm ngâm một lát, hỏi Công Tôn, “Caesar là chỉ Seaman sao?”

Mọi người bất lực nhìn anh, tự nhủ suy nghĩ quả không giống với người bình thường.

“Vào xem đi, đều lấp đặt xong thiết bị rồi.” Công Tôn cười nói.

Đi vào trong phòng khách thì thấy Bạch Cẩm Đường đang đọc báo, cặp song sinh đang xem TV, thấy mọi người đều tới liền hắc hắc nở nụ cười.

Bạch Ngọc Đường mí mắt giật giật, tâm nói cùng cặp song sinh này ở chung thì còn gì là vui vẻ nữa a? ! Triển Chiêu cùng Bạch Trì vui tươi hơn hử theo sát Công Tôn đi tham quan gian phòng.

Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Trinh đi tới ngồi xuống cạnh Bạch Cẩm Đường, “Đại ca, sao đột nhiên nghĩ đến chuyện ở chung?”

Bạch Cẩm Đường dụi dụi mắt thuốc nói, “Từ lần trước xảy ra chuyện của Triệu Tước, Công Tôn luôn cảm thấy các cậu ở một mình không an toàn, nhiều người cùng một chỗ có thể phối hợp, gian nhà này là hai ngày trước Triển bá phụ chỉ cho anh biết, chú ấy hình như cũng muốn chúng ta ở chung một chỗ, cho nên đã mua nó.”

“Nga...” Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Trinh đã hiểu rõ.

Lisbon thư thư phục phục nằm xuống tấm thảm trong phòng khách, tiểu sư tử chạy qua cọ cọ với nó một hồi, rồi chạy tới cùng Bạch Cẩm Đường chào hỏi, Bạch Cẩm Đường nhéo nhéo lỗ tai nó, nói, “Đúng là không hề lớn thêm chút nào... thật giống một con mèo, nhưng thật nhiều quá rồi đấy.”

“Đản Đản, qua đây!” Đại đình cầm một khối bánh gato dụ dỗ tiểu sư tử, tiểu sư tử thấy liền chạy qua.

“Sao anh lại kêu nó là Đản Đản, gọi Cupid đi!” Tiểu Đình nghiêm túc nói.

“Nó là công nha! Đương nhiên gọi là Đản Đản!” Đại Đình trả lời.

Tiểu Đình nhú mồm, “Anh sao lại thô tục thế a? !”

“Cupid thì khác gì, em so với anh hay hơn chỗ nào đâu!”

Lại đến Đại Đình Tiểu Đình âm ỉ vì tên của tiểu sư tử.

Triệu Trinh ngồi trên sofa hỏi Bạch Ngọc Đường, “Vậy rốt cuộc gọi là gì?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, anh cùng Miêu Nhi đã gỡ nát một quyển từ điển cũng không nghĩ được cái tên mà cả hai đều thoả mãn.

“Tiểu Bạch!” Lúc này, Triển Chiêu đi tới lan can lầu hai, đang dựa vào lan can nói, “Lắp đặt thiết bị rất tuyệt a, chúng ta ở chỗ này đi!”

Bạch Trì cũng chạy ra nói, “Đúng vậy, ở cùng cho náo nhiệt!”

Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Trinh đương nhiên không có ý kiến.

Vì vậy, mọi người đều trở về thu dọn đồ đạc, dọn dẹp nhà mới, bắt đầu cuộc sống ở chung.

## 259. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 6

Chương 6 : Lẩu thập cẩm

Đến hừng đông, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rốt cục cũng đem gian phòng thu dọn ổn thoả một chút, Triển Chiêu tắm rửa xong liền lăn lên giường vù vù ngủ, Bạch Ngọc Đường cẩn thận đắp chăn cho anh, thu thập những thứ cần tẩy rửa ném vào trong sọt rồi cầm ra bên ngoài, vừa lúc thấy Lisbon nằm ngoài hành lang, còn có tiểu sư tử đang tựa vào người Lisbon say giấc.

“Lisbon, sao lại ngủ ngoài cửa?” Bạch Ngọc Đường đi qua, thấy cửa phòng của Bạch Trì và Triệu Trinh mở, Bạch Trì đang một mình thu dọn trong phòng.

“Trì Trì.” Bạch Ngọc Đường đi vào, khẽ nhíu mày, “Triệu Trinh đâu, sao có mình cậu thu dọn?”

Bạch Trì nói, “Nga, anh ấy ở phòng làm việc phía sau, ngày mai có một buổi biểu diễn rất quan trọng, giờ đang chuẩn bị đạo cụ... Anh ấy cũng muốn giúp em, nhưng em bắt anh ấy đi chuẩn bị đồ trước, dù gì công việc cũng quan trọng hơn.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, bụng nói tiểu gia hỏa này một lòng nghĩ cho Triệu Trinh a, rất sợ người khác hiểu lầm hần, “Sao cậu không nói một tiếng để mọi người đến giúp.”

“Em dọn cũng xong rồi.” Bạch Trì cười tủm tỉm. “Anh đâu? Đang ngủ?”

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, “Vừa dọn xong đã ngã xuống rồi.”

Bạch Trì nở nụ cười, đem những món y phục cuối cùng gấp xong, nhét vào trong ngăn kéo, gian phòng cũng coi như đã dọn tốt, rất sạch sẽ ấm áp.

Bạch Ngọc Đường bảo Bạch Trì ném đồ cần giặt vào giỏ để anh đem xuống phòng giặt đồ dưới lầu.

“Đi ngủ sớm một chút.” Bạch Ngọc Đường đóng cửa lại cho Bạch Trì, “Ngày mai phải dậy sớm.”

“Vâng.” Bạch Trì gật đầu.

Từ phòng của Bạch Trì đi ra, Bạch Ngọc Đường tiếp tục đi về phía trước, thấy phòng của cặp song sinh cũng còn sáng đèn thì có chút buồn bực, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa đang khép hờ ra thì thấy hai người bên trong đang đeo kính 3D xem phim gay cấn, Bạch Ngọc Đường nhanh chóng đóng cửa lại, lắc đầu... loại sinh hoạt tập thể này thật đúng là quái dị a.

Lại đi tiếp qua phòng của Bạch Cẩm Đường, thấy bên trong cũng còn tia sáng, Bạch Ngọc Đường liền đẩy cửa thì thấy Bạch Cẩm Đường đang ở bên bàn xem văn kiện.

Thấy Bạch Ngọc Đường đẩy cửa tiến đến, Bạch Cẩm Đường hỏi anh, “Còn chưa ngủ?”

“Vâng.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Sắp ngủ, đại ca còn không ngủ?”

“Xem xong văn kiện này đã.” Bạch Cẩm Đường nói.

Bạch Ngọc Đường liếc mắt thấy trên giường trống trơn mới nhớ ra, hôm nay Công Tôn muốn khám nghiệm tử thi cả đêm, vừa định lui ra, đột nhiên Bạch Cẩm Đường nói, “Đúng rồi Ngọc Đường.”

“Vâng?” Bạch Ngọc Đường nhìn anh.

“Quên nói cho cậu biết, căn phòng đó có cách âm.” Bạch Cẩm Đường nói.

Bạch Ngọc Đường sửng sốt.

Bạch Cẩm Đường cười cười, “Muốn làm gì thì cứ đóng cửa lại mà làm, không cần tiết chế.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, dở khóc dở cười nói với Bạch Cẩm Đường một tiếng, “Sớm ngủ đi a.” Rồi ra ngoài.

Cầm quần áo ném vào phòng giặt ủi xong, bên ngoài màn đêm thâm trầm, Bạch Ngọc Đường đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài, phía trước là khu vườn đã được cắt tỉa gọn gàng, xe của bọn họ đều ở trước cửa, phía trên bức tường cao cao có loé lên tia sáng màu hồng của camera, trên cửa sắt có khoá nhận diện vân tay, còn có thiết bị báo động cảm ứng.

Anh lại nhìn quanh bốn phía, xung quanh không có bất luận tòa nhà cao tầng nào, xa xa, mơ hồ có thể thấy cổng lớn của cảnh cục, đèn trên đường đặc biệt sáng, dãy cửa hàng tiện lợi hai bên hoạt động suốt đêm, rất náo nhiệt, bởi vậy cứ qua một lúc sẽ có cảnh sát tuần tra đi ngang qua.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Bạch Ngọc Đường dựa vào kinh nghiệm dồi dào của mình phán đoán —— muốn đánh lên biệt thự này độ khó vô cùng vô cùng lớn.

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường không hiểu sao có chút đói bụng, liền đi vào phòng bếp, trong tủ lạnh vẫn còn nguyên liệu nấu ăn, anh nhanh nhẹn làm một đĩa mì Ý, hương vị thơm ngon dẫn dụ cả Bạch Cẩm Đường cùng hai chú bạch sư cùng xuống lầu, Lisbon hơn nửa đêm đã ngốn một tảng thịt bò lớn, tiểu sư tử cũng đã gặm một khối thịt nhỏ hơn, Bạch Ngọc Đường hỏi Bạch Cẩm Đường, “Đại ca, có muốn ăn không?”

Bạch Cẩm Đường suy nghĩ một chút, nói, “Ừ... Chắc anh mang đến cho Sách một phần... À, đúng rồi, còn có cô gái đang ở cùng hần nữa.” Nói xong, bắt Bạch Ngọc Đường làm đầy hai cái cà mèn rồi cầm lấy ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường vừa ăn no khuôn mặt thoải mái, lên lầu tiến vào trong chăn, ôm lấy con mèo nào đó đã say giấc, ngủ.

Bên trong cảnh cục, mọi người phấn đấu tới tận hừng đông, rốt cục cũng chép xong hai bản kiểm điểm vạn chữ, tay đã có chút tê dại, Liễu Thanh và Trầm Trọng Nguyên cầm xấp giấy lên, đột nhiên mình bạch Bạch Ngọc Đường bắt bọn họ chép câu “hợp tác gắn bó” kia đích thực có hàm ý ... Quả nhiên, toàn đội hợp tác mới là then chốt, chỉ là... hai người trong lòng hiểu rõ, tính tình của mình thuộc loại quái đản, làm ở đâu cũng không bền, SCI đều là đội viên già dặn kinh nghiệm, ở trong giới cảnh sát đều là những nhân vật phong vân, không biết bọn họ cùng những người như thế làm sao mà ở chung.

“Này.” Tương Bình từ bên trong đi ra, vừa gặm pizza vừa nói với mọi người, “Đêm nay tôi thức chơi game, các cậu ngủ đi, tôi gác đêm cho, ngày mai không chừng các cậu có việc phải ra ngoài, tôi có thể ngủ bù.”

Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên đều có chút giật mình, hỏi, “Trực ban không phải để nghỉ ngơi, đến sáng mới được nghỉ chứ?”

“À... nếu đội trưởng nói sáng hôm sau phân tích vụ án thì bọn tôi sẽ tụ lại một chỗ phân tích sơ qua trước rồi về nhà nghỉ ngơi, bất quá thông thường bọn tôi không có về nhà, trực tiếp cùng nhau ngủ đến sáng hôm sau luôn.” Trương Long trả lời.

“Cho nên bây giờ mọi người nhân cơ hội ngủ chút đi.” Vương Triều chỉ chỉ vào phòng nghỉ, “Có giường có chăn có sofa.”

Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên nhìn nhau một lát, Trầm Trọng Nguyên vỗ vỗ Liễu Thanh, nói, “Cậu đi ngủ đi, tôi cùng Tương Bình chơi game.”

“Thật không?” Tương Bình giật mình.

Trầm Trọng Nguyên cởi áo khoác cùng hần ngồi xuống đấu game, một giờ sau, Tương Bình kích động đến nước mắt dâng trào a, rốt cục cũng có người cùng hần đấu game thâu đêm!

Trong phòng pháp y, Mã Hân cùng Công Tôn đang kiểm tra thi thể, thấy nhiều thi thể như vậy, Mã Hân vừa làm vừa thở dài, “Ai, dạo này người chết ngày càng nhiều, một vụ án mới chỉ bắt đầu đã chết một đồng như vậy, thực sự là.”

Công Tôn cười cười, nói, “Trong tay em đều là nữ sinh đó.”

“Vâng.” Mã Hân gật đầu, “Thi thể bị phá hỏng quá nặng, em đang tìm nguyên nhân tử vong... Hả?”

“Làm sao vậy?” Công Tôn nhìn Mã Hân.

“Tiên sinh, anh nhìn khuôn mặt người chết nè.” Mã Hân chỉ chỉ cỗ thi thể đang được kiểm nghiệm, khuôn mặt cực độ thối rữa, con mắt nhô ra, môi không trọn vẹn.

Công Tôn đi qua, nhìn thoáng qua rồi khẽ nhíu mày, hần với lấy kính lúp ở bên cạnh soi thật sát vào mặt thi thể... trên khuôn mặt bị phóng đại quá mức, có một vẻ tươi cười cứng ngắc vô cùng quái dị.



Công Tôn giương mắt, cùng Mã Hân nhìn nhau... Hai người vô thức kiểm tra toàn bộ những thi thể còn lại, hết thi thể này đến thi thể khác, chỉ thấy... những thi thể này đều có điểm giống nhau, chính là ... trên mỗi khuôn mặt đều có một dáng cười quỷ dị.

“Y hệt điệu cười lúc chết của nam sinh kia.” Công Tôn nhú mày, “Xem ra đây chính là nguyên nhân tử vong!”

Đang nói chuyện, chợt nghe ngoài cửa phòng pháp y có hai tiếng gõ.

Mã Hân giật mình kinh ngạc, Công Tôn cười, “Em cũng có lúc bị giật mình à?”

Mã Hân bưng ngực nói, “Đại ca vẫn dạy em, làm con gái phải như chim nhỏ nép vào lòng người, phải chịu không nổi nửa điểm kinh hách, phải hơi ủy khuất một chút liền khóc, phải thấy sợ liền kêu lên, rồi khóc đến kinh tâm động phách, nếu không sẽ không gả đi được!”

Công Tôn cười cười lắc đầu, đi tới mở cửa ra, quả nhiên thấy Bạch Cẩm Đường đang đứng, trên tay còn cầm hai cà men.

Công Tôn cũng đoán là Bạch Cẩm Đường, quả nhiên vừa nghĩ đến hân hân đã có mặt.

“A!” Mã Hân vui sướng hỏi, “Là đồ ăn khuya sao?”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Ngọc Đường làm mỳ Ý.”

“Có lộc ăn nha!” Mã Hân liền chạy tới cười hi hi đỡ lấy một phần, nói cảm ơn Bạch Cẩm Đường rồi mở hộp, lại vừa ăn vừa chạy đến bên thi thể nhìn quanh, còn nói, “Tiên sinh, liều lượng thuốc có ảnh hưởng gì đến dáng cười này không?” Nói đến đây thì tán thán, “Tay nghề đội trưởng quả là không còn gì phải bàn, người đàn ông chuẩn mực a, đã đẹp trai lại còn biết nấu cơm!”

Công Tôn có chút bất đắc dĩ nhìn Mã Hân, “Hân, em nếu còn muốn gả đi thì đừng vừa nhìn chăm chăm vào thi thể vừa ăn thế, nam nhân nào cũng chịu không nổi đâu.”

Mã Hân vẻ mặt sa sút tinh thần, “Em quả nhiên không xong rồi... Rất may em còn có hi vọng với mấy ông chú, hắc hắc, mấy ông chú đều mang bộ mặt giống bài tú-lơ-khơ, chắc là có thừa năng lực chịu đựng đó.”

Bạch Cẩm Đường lấy ghế cho Công Tôn ngồi xuống ăn, vừa nhìn thoáng qua phòng pháp y liền nhú mày, “Mọi người đang tra án gì vậy? Đại tàn sát à? Thi thể nhiều như vậy?”

“Ừ, mười mấy người lận, hơn nữa không phát hiện ra chút manh mối nào.” Công Tôn lắc đầu, “Quả là có đẳng cấp... Loại sát thủ này nhất định phải được đưa vào trong sổ sách của ngành hình sự.”

Bạch Cẩm Đường tựa hồ có chút hứng thú, hỏi, “Nhiều người như vậy, sao có thể giết hết, lại còn thối rửa đến mức này?”

Công Tôn cười cười nhìn anh, “Khó có lúc thấy anh hứng thú với thi thể nha.”

Bạch Cẩm Đường vươn tay, nhẹ nhàng lau đi sốt cà chua bên mép Công Tôn, rồi khẽ liếm ngón tay ấy, nói, “Anh thông qua thi thể mà lý giải em.”

Mã Hân đang cầm cà men gật đầu, “Chà, lời này thật có đẳng cấp.”

“Đúng rồi.” Công Tôn lại ăn một đũa lớn, rồi hỏi Bạch Cẩm Đường, “Cả năm nay anh đều đến Ý phải không?”

“Ừ.” Bạch Cẩm Đường gật đầu.

“Nghe nói qua xác chết mỉm cười chưa?” Công Tôn hỏi.

Bạch Cẩm Đường ngẩn người, “Là phong tục của cái nhóm người gì gì đó trên đảo phải không?”

“Vâng.” Mã Hân gật đầu, cầm lấy túi vật chứng đựng chiếc dây chuyền mặt nạ qua cho Bạch Cẩm Đường nhìn, “Người Phoenicia.”

Bạch Cẩm Đường nhận lấy cái mặt dây chuyền kia nhìn thoáng qua, một lát sau mới nói, “Anh hình như đã thấy qua.”

“Anh đã đến cái đảo đó?” Công Tôn hiếu kỳ.

“Ừm.” Bạch Cẩm Đường lắc đầu, “Cái mặt dây chuyền này... Hình như anh thấy có người đeo nó.”

...

Nghe xong lời Bạch Cẩm Đường nói, Mã Hân cùng Công Tôn đồng loạt ngừng ăn, Mã Hân đi tới nói, “Cái mặt dây chuyền này rất đặc biệt a, em đã đi lòng hết chợ đồ cũ, chợ bảo vật vân vân đều tìm không ra, em cũng hỏi mấy người bạn thích sưu tầm mặt dây chuyền, bọn họ đều nói chưa từng thấy!”

Bạch Cẩm Đường khẽ nhú mày, cúi đầu suy nghĩ một chút, rồi hỏi Công Tôn, “Thi thể này ... có phải trước khi chết đều đang cười?”

“Đúng vậy!” Công Tôn cùng Mã Hân đều có chút kinh hãi, chẳng lẽ Bạch Cẩm Đường biết đầu mối có liên quan đến vụ án?

Thấy hai người vẻ mặt mong đợi nhìn chính, Bạch Cẩm Đường khoát khoát tay, nói, “Anh chẳng có gì đặc biệt đâu, chỉ là... ở Ý đã từng phát sinh án kiện tương tự.”

“Nga?” Công Tôn hiếu kỳ, “Tương tự?”

“Ừ.” Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Anh nghe cha nuôi anh nhắc đến.”

“Cha nuôi... Lão Leonard?” Công Tôn hỏi.

Bạch Cẩm Đường gật đầu.

Mã Hân nhai nhai mỳ Ý cảm thán —— không có thiên lý a, vừa đẹp trai vừa thành thực lại là con nuôi nhà mafia... Bạch Cẩm Đường còn không phải hình mẫu nam nhân sát gái trong tiểu thuyết thiếu nữ sao.

“Châu Âu bây giờ vẫn còn tồn tại rất nhiều phần tử phát xít” Bạch Cẩm Đường đem mặt nạ trả lại cho Mã Hân, nói, “Bọn họ bình thường đều làm một ít chuyện kinh khủng tàn bạo, đối với loại phần tử cực đoan này, ngay cả xã hội đen cũng phải đau đầu.”

Công Tôn gật đầu, đích xác, xã hội đen có sao cũng không qua mặt nỗi phát xít.

“Khi đó, hình như có thành lập một đoàn thể đặc thù, toàn thanh niên trẻ tuổi ở trong đó, là thành viên của chủ nghĩa phát xít mới, tên của tổ chức đó là Xác chết mỉm cười, từng thành viên đều có một mặt dây chuyền như vậy.” Bạch Cẩm Đường nói “Năm đó cũng xảy ra vài án giết người bằng thuốc độc Xác chết mỉm cười... Bất quá về sau vụ án đó chứng minh giống như một tách trà ô long thôi.”

“Ô long?” Mã Hân cùng Công Tôn đều hiếu kỳ, “Người chết còn uống ô long?”

“Ừ.” Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Đám thanh niên này dùng thuốc để gây ảo giác... Có người uống thuốc vô liền nghĩ mình là Hitler tái thế... Thế nhưng cũng có vài người dùng quá liều liền ly kỳ tử vong, trên mặt còn có nét cười. Lúc cảnh sát phát hiện đột nhiên có quá nhiều người chết như vậy, tưởng trong giới mafia có cái gì biến hóa, sau điều tra rõ ràng mới biết, thì ra do một đám thanh niên dốt nát nháo mà thành, kết quả án tử đó chấm dứt, cũng không xuất hiện người chết vì độc Xác chết mỉm cười nữa.”

“Chủ nghĩa phát xít mới” Công Tôn cầm chiếc mặt nạ lên nhìn một lúc lâu, hỏi, “Cái này... Cách chúng ta rất xa a.”

Bạch Cẩm Đường nhún nhún vai, anh chỉ từng nhìn thấy qua thôi.

“Người Châu Á rất ít cơ hội để tiếp xúc với mấy thứ này?” Công Tôn khẽ nhú mày.

“Không nhất định nga.” Mã Hân nói, “Hiện tại internet khắp nơi, chỗ nào không thể biết a?”

“Vậy lúc đó, người chết thân thể có trọn vẹn không? Còn có, trong bụng có nuốt ngón tay nào không?” Công Tôn lại hỏi.

“Nuốt ngón tay, của chính mình?” Bạch Cẩm Đường hỏi.

“Không, của người khác.” Công Tôn nói.

Bạch Cẩm Đường nhú mày, “Có thể là thủ đoạn mà xã hội đen đối phó với kẻ phản bội, nhưng đa số là nuốt của chính mình.”

“Có ý nghĩa gì?” Công Tôn khó hiểu.

“Khi phát hiện kẻ phản bội, cắt đầu ngón cùng đầu ngón chân, sau đó bắt y nuốt vào, ý tứ là, y giết hại tay chân.”

“Vậy cắt tai, cắt mũi, cắt mắt?” Công Tôn hỏi.

Bạch Cẩm Đường nhú mày, “Những nơi này... Có thể là hình phạt riêng chăng?”

“Bị chuột ăn thì sao?” Công Tôn hỏi.

“Nga, cái này thì rất hay xuất hiện, phương pháp hủy thi diệt tích tốt nhất.” Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Còn có bị ăn sống nữa.”

Mã Hân tương nuốt ngậm mỳ cuối cùng xuống rồi nói, “Tiên sinh, sao em thấy, cái tên sát thủ chúng ta gặp, giống một nồi lẩu thập cẩm?”

“Lẩu thập cẩm?” Công Tôn cười, “Tên này mới nha.”

“Anh xem hần xem, vừa phát xít mới, vừa xã hội đen, vừa lạm dụng hình phạt riêng lại còn hủy thi diệt tích.” Mã Hân nói, “Quả là làm chuyện xấu đến tận cùng.”

Công Tôn gật đầu, “Nói không chừng, cái này chính là đầu mối... Lẩu thập cẩm!”

## 260. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 7

Chương 7 : Thử nghiệm cuộc sống

Sáng sớm, Triển Chiêu cảm giác có thứ lông xù gì đó đang ủi ủi vào cổ mình, xoay mặt lại nhìn thì thấy Tiểu Bạch sư không biết từ lúc nào đã leo lên giường, đang ra sức cọ cọ vào anh.

“Sớm a, Seaman.” Triển Chiêu nhéo nhéo lỗ tai của nó, nhìn đồng hồ trên tường đã điểm bảy rưỡi, chỗ nằm của Bạch Ngọc Đường bên cạnh cũng trống không, đại khái đã rời giường đi làm điểm tâm rồi.

Triển Chiêu đứng lên, lại thấy Lisbon đang nằm úp sấp bên giường liền hỏi, “Lisbon, sao mày cũng ngủ ở đây vậy?”

Lisbon lắc lắc cái bờm khổng lồ, rồi nằm úp xuống tiếp tục ngủ.

Triển Chiêu rời giường rửa mặt, rồi xuống lầu, thì thấy Bạch Ngọc Đường cùng Bạch Trì đang ở trong bếp làm bữa sáng, Triệu Trinh đang nằm trên sofa ngủ bù, Bạch Cẩm Đường ngồi bên bàn ăn đọc báo, cặp song sinh đang xem tin tức buổi sáng.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đi xuống, thì đưa cho anh một phần điểm tâm rồi nói, “Ăn xong phải đến cảnh cục, nghe nói Công Tôn có phát hiện không nhỏ.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, ngồi xuống ăn bữa sáng, trong chốc lát có phần không thích ứng với chuyện đột nhiên có đồng người như vậy, sinh hoạt trở nên rất náo nhiệt.

Bạch Ngọc Đường lái xe chở Triển Chiêu cùng Bạch Trì tới cảnh cục, Bạch Ngọc Đường đem xe vào ga ra, Triển Chiêu và Bạch Trì đi vào cửa chính.

Vừa tới nơi thì thấy cảnh vệ trực cửa đang cùng một người có tướng sinh viên đang nói chuyện với nhau.

Sinh viên này mặc áo len màu đen, tóc tai mất trật tự, cầm trên tay một cái ba lô, nói muốn báo án.

Cảnh sát bảo cậu ta đưa túi để quét hình, từ lần xuất hiện bom tập kích trước đây, túi ra vào cảnh cục đều phải qua kiểm tra, người lạ muốn vào còn phải đưa chứng minh nhân dân ra.

“Tôi là bạn cùng phòng của Lưu Tung, tôi biết cậu ấy chết như thế nào!” Nam sinh này tâm tình tựa hồ có chút kích động.

Triển Chiêu cùng Bạch Trì vừa vặn đi qua, vừa nghe đến đây, hai người liền liếc nhau —— Lưu Tung, chính là sinh viên lần trước nổ súng loạn xạ rồi lăn ra chết, thi thể của hắn vẫn không có người đến nhận, sau đó phải dán thông cáo, trường học lúc này mới gọi điện xác nhận, ngày đó có hai lão sư đến nhận dạng thi thể, quả thực đó chính là Lưu Tung.

Triển Chiêu đứng lại, xoay mặt nhìn nam sinh kia, hỏi, “Cậu là... bạn học của Lưu Tung?”

“Đúng vậy.” Nam sinh này gật đầu, “Tôi biết cậu ấy chết như thế nào, tôi biết hung thủ là ai!”

Vị cảnh vệ cửa thấy Triển Chiêu liền nói, “Tiến sĩ Triển, tôi nói cậu ta đưa túi đi kiểm tra một chút, cậu ta không đồng ý.”

“Vì sao?” Triển Chiêu khó hiểu.

“Tôi nếu chịu kiểm tra... Các anh, không được bắt tôi, thứ này không phải của tôi, là của Lưu Tung.” Nam sinh nói.

Đoạn đối thoại này thu hút không ít người trong cảnh cục, lúc này, Bạch Ngọc Đường cũng đậu xong xe đang đi tới, “Làm sao vậy?”

Triển Chiêu nói nam sinh này nhận được Lưu Tung, còn nói biết được nguyên nhân cái chết của hắn, bất quá không chịu qua kiểm tra, nói sợ bị bắt.

“Bị bắt?” Bạch Ngọc Đường nhìn túi của cậu ta một chút rồi nói, “Tôi là cảnh sát phụ trách điều tra vụ án của Lưu Tung, có vật chứng gì cứ giao cho tôi.”

Nam sinh nhìn xung quanh một chút, cảnh vệ gật đầu với cậu ta, “Đây là đội trưởng SCI, có vấn đề gì cậu cứ nói.”

Nam sinh do dự một chút, rồi đưa tay giao cái túi cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường tiếp nhận mở ra, vừa nhìn thì nhú mày... đưa cho Triển Chiêu cùng Bạch Trì nhìn thoáng qua, hai người cũng há hốc miệng.

“Theo bọn tôi vào trong.” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ra hiệu cho nam sinh cùng nhau vào, nam sinh nọ gật đầu, người cảnh vệ dùng thiết bị dò kim loại kiểm tra cậu ta một chút, phát hiện trên người không có vật gì nguy hiểm mới để cậu ta tiến vào.

“Cậu tên gì?” Triển Chiêu hỏi, “Học ở trường nào?”

“Tôi là Quách Thành, ở viện y khoa Nam Thành.” Nam sinh trả lời, “Lưu Tung là bạn học của tôi. Cũng là bạn cùng phòng.”

“Không ở ký túc xá sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Phải.” Nam sinh lắc đầu, nói, “Chúng tôi đều là người địa phương, không được ở đó, mà gần trường có cho thuê một căn nhà hai phòng một sảnh nên chúng tôi cùng thuê.”

Triển Chiêu gật đầu hỏi, “Vì sao bọn tôi không liên lạc được với cha mẹ Lưu Tung?”

“Cha mẹ cậu ấy đều chết cả rồi.” Quách Thành nói, “Hai năm trước tai nạn xe rồi chết.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, đều gật đầu.

Cửa thang máy mở, vừa tới cửa phòng làm việc SCI thì thấy tất cả mọi người đều có mặt.

Bạch Ngọc Đường ý bảo mọi người chờ một chút mới họp, rồi chính mình cùng Triển Chiêu mang theo Quách Thành đi qua căn phòng bên cạnh, bảo Quách Thành ngồi xuống.

Tất cả mọi người trong SCI đều hiếu kỳ vây trước cửa sổ nhìn vào, hỏi Bạch Trì, tiểu tử này là ai a?

Đồng thời, Bạch Ngọc Đường mở cái túi, từ bên trong lấy ra bốn cái bình thủy tinh. Bốn chiếc bình này, đều là loại phòng thí nghiệm hay dùng để đựng tiêu bản, trong bình đựng đầy Formalin. Bên trong bình thứ nhất, có sáu con mắt, to tròn với những đường tĩnh mạch nhỏ li ti. Bên trong bình thứ hai, là một khối tóc lớn như tảo biển. Trong bình thứ ba, là sáu cái tai. Và trong bình thứ tư, là một đồng ngón tay.

“Thứ này từ đâu tới?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tìm được trong một ngăn tủ nhỏ của Lưu Tung.” Quách Thành thành thật trả lời.

Triển Chiêu đưa ra một cây bút, nói với cậu ta, “Đem địa chỉ nhà các cậu viết vào đây, bọn tôi phái người qua điều tra.”

“Được.” Quách Thành thành thành thật thật đem địa chỉ viết xuống, còn đưa ra một cái chìa khóa, Triển Chiêu gọi người mang mấy cái bình đến phòng giám định trước.

“Cậu biết lai lịch của mấy thứ này không?” Triển Chiêu hỏi.

Quách Thành gật đầu, “Có, tôi có xem qua tiểu thuyết cậu ấy viết.”

“Tiểu thuyết?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Kể lại một chút a.” Triển Chiêu nói.

“Vâng.” Quách Thành gật đầu, “Lưu Tung bình thường rất si mê tiểu thuyết trinh thám, từ nhiều năm trước đã bắt đầu đóng góp một ít cho tạp chí trinh thám, bởi vì cậu ấy có kiến thức y khoa chuyên ngành, nên có thể viết ra tương đối giống, cũng khá đặc sắc, vài năm gần đây cũng có chút danh tiếng, tiền kiếm được cũng không ít, còn có nhà xuất bản muốn đặt bản thảo của cậu ấy... Cho nên cậu ấy mới đi thuê một căn nhà trọ riêng, bắt đầu chăm chú viết tiểu thuyết, còn sẵn sàng bỏ nghiệp bác sĩ để đi viết văn. Tôi cùng cậu ta chơi rất thân nên mới ở cùng, coi như là độc giả đầu tiên của cậu ấy, cậu ấy viết được chút nào liền đưa cho tôi xem đầu tiên.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi, “Bút danh của hắn là gì?”

“À, là Xác Chết Mỉm Cười.” Quách Thành trả lời.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau — lại có liên quan đến cái mặt nạ xấu xí quái đản kia.

“Lưu Tung cậu ấy đối với độc vật vô cùng hứng thú, tiểu thuyết trinh thám cũng đa phần đề cập đến cái này.” Quách Thành tiếp tục nói, “Mấy hôm trước, cậu ấy cho ra một bản thảo mới.”

Nói xong, Quách Thành từ trong túi lấy ra một xấp giấy đưa cho Triển Chiêu bọn họ.

Triển Chiêu tiếp nhận vội lật ra xem, nói: “Miêu tả lại việc hung thủ làm sao có thể giết chết mười hai người vô tội, đồng thời lưu lại nét mỉm cười trên thi thể... Cùng án kiện của chúng ta giống nhau như đúc.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Là bắt chước theo nội dung tiểu thuyết mà gây án sao?”

Quách Thành nói, “Bản thảo này còn chưa có hoàn thành... Tôi lúc đó nghe xong chỉ thấy lỗi suy nghĩ của cậu ấy có chút đặc biệt, lúc xuất bản rồi hẳn sẽ rất nổi tiếng, thế nhưng, Lưu Tung sau khi viết xong, tâm tình có chút không khống chế được.”

“Tâm tình không khống chế được?” Triển Chiêu hiểu kỳ hỏi, “Vì sao viết đến mức không khống chế được?”

“Tình tiết suy luận rất tốt, dù sao ý tưởng luôn luôn là sở trường của cậu ấy.” Quách Thành nói, “Bất quá khó khăn nhất chính là chi tiết cảnh giết người, miêu tả ra sao, cách viết của cậu ấy, theo cậu ấy nói thì là rất giả.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu hỏi, “Sau đó sao?”

“Đợt đó cậu ấy rất phiền muộn, cả ngày xem phim kinh dị, còn nói nếu như có thể giết chết vài người thật, có cảm giác một chút thì quá tốt.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhíu mày.

Bên ngoài, Công Tôn lão đảo đi ra nghe được câu này liền gấp một cái nói, “Ngu ngốc.”

“A?” Bạch Trì khó hiểu hỏi Công Tôn, “Công Tôn, ai ngốc?”

“Anh nói cái tên viết sách kia.” Công Tôn cười nói, “Hắn là người học y, đối với chuyện miêu tả tình tiết giết người, tuyệt đối so với người bình thường có cảm giác chân thực hơn, còn việc hắn muốn có được cảm

giác chân thực tuyệt đối thì không cần thiết a. Bởi vì ngoại trừ kẻ đã chân chính giết người qua, những độc giả khác hoàn toàn không thể nhìn ra nó không thật.”

“A, ra thế.” Tất cả mọi người đều thấy có lý.

“Hơn nữa, cảnh giết người so với cảnh giết heo tuyệt đối không khác gì lắm, cũng có phản kháng, có kêu gào, có máu me, có tắt thở, có cái gì hay mà phải tả?” Công Tôn hơi hợt nói, “Tiểu thuyết cuốn hút người đọc là ở không gian tưởng tượng của nó, ngay cả tiểu thuyết hiện thực cũng có tồn tại một phần không thực bên trong, quá mức chân thực gì đó sẽ không có gì hấp dẫn hết, vì giết người cùng giết heo cảm giác tuyệt đối là như nhau.”

Mọi người cười gượng... Ví dụ của Công Tôn cũng quá mức dửng dăng a.

“Sau đó, khoảng hai tháng sau, tâm tình Lưu Tung đột nhiên tăng vọt.” Quách Thành nói, “Cậu ấy nói đã thể nghiệm được cảm giác giết người, rất chân thực, sau đó tâm tình cũng trở nên tốt hẳn.”

“Hắn không nói với cậu đã thể nghiệm cảm giác đó thế nào sao?” Triển Chiêu hỏi, “Còn có, bản thân hắn có gì biến hóa không?”

“Nhìn không ra a.” Quách Thành nói, “Lưu Tung tuy rằng khó ở chung, thế nhưng bản tính vẫn là một người rộng rãi, cho nên tôi cũng không để ý, chỉ là cậu ấy bình thường sớm đi tối về, sau đó tôi có nghe được tin cậu ấy chết, còn nghe được chuyện mấy thi thể phát hiện được ở Nam Thành, thấy có chút kỳ hoặc... Cho nên đã nghĩ, có thể đã thực sự xảy ra chuyện gì đó không, tôi mới vào phòng giúp cậu ấy sắp xếp quần áo đồ đạc này nọ, sau đó ngay bên trong ngăn tủ của cậu ấy, tìm được mấy thứ này.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi, “Cậu nói cậu biết hung thủ là ai?”

“Đúng vậy.” Quách Thành gật đầu, nhỏ giọng nói, “Tôi biết, Lưu Tung nói cậu ấy có một cổ vấn, sẽ cung cấp cho cậu ấy tư liệu để sáng tác.”

“Cổ vấn?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường giật mình, “Là người thế nào?”

“Không biết, tôi chỉ thấy bọn họ bình thường hay chat với nhau.” Quách Thành đem QQ Lưu Tung thường dùng giao cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Hỏi thêm một ít tình huống về Lưu Tung, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gọi cảnh viên đến đưa cậu ta tới phòng nghỉ chờ, mọi người quyết định dời cuộc họp lại, trước tiên đi đến nhà Lưu Tung, kiểm tra đồ dùng cá nhân của hắn một chút, xem có thể tìm ra chút đầu mối nào cho vụ án này không.

Liều Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên đem bản kiểm điểm nộp cho Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường sững sốt một chút, hình như đã quên phéng chuyện này rồi. Anh cũng không để ý xem trong đó viết những gì đã đem mọi người trước hết tập trung lại, vội vã đến tìm Công Tôn, đại thể muốn nghe một chút về kết quả khám nghiệm của Công Tôn.

“Ai, nói như vậy, Lưu Tung rất có thể đã tham gia vào vụ giết người này?” Triệu Hổ hỏi.

“Thế nhưng mấy ngón tay trong bụng hắn là của ai a?” Bạch Trì hỏi.

“Ừm... Lẩu thập cẩm sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, một sinh viên bình thường xuất phát từ tâm lý gì mà đi làm loại chuyện này?”

“Này rất khó nói.” Triển Chiêu nói, “Bất quá loại phương thức giết người này có chút tính chất tập luyện, nhằm thể nghiệm cảm giác tồn tại.”

“Thể nghiệm cuộc sống sao?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Để sáng tác? Hay để luyện tập kỹ năng nào đó?”

“Nói chung phải đến xem nhà Lưu Tung trước đã.” Triển Chiêu nhíu mày nói, “Cảm giác án tử lần này rất phức tạp.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói với Tương Bình, “Tương Bình, điều tra vị cổ vấn kia xem là thân phận gì.”

“Vâng.” Tương bình gật đầu, bắt đầu tìm đọc lịch sử trò chuyện của Lưu Tung, mà Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, mang theo những người còn lại chạy đến nơi Lưu Tung ở.

## 261. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 8

Chương 8 : Nghi thần nghi quỷ

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mang theo người trong SCI cùng Quách Thành rời đi, lái xe chạy tới nơi ở của Lưu Tung. Quách Thành cùng Mã Hân đồng thời ngồi vào ghế sau cùng xe với Lạc Thiên; Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, còn có Công Tôn, Bạch Trì, Mã Hân thì ngồi ở chiếc xe đằng trước.

Triển Chiêu ngồi ở trên xe nhìn tư liệu về Lưu Tung, hỏi Công Tôn, “Công Tôn a, sinh viên học y lá gan đặc biệt lớn phải không? Gặp chuyện gì cũng đều lãnh tĩnh?”

Công Tôn nhướn nhướn mày, nói, “Cảnh sát cũng không phải ai cũng dũng mãnh phi thường vô địch, đại đa số cũng giống người bình thường thôi, gặp phải sự tình gì phản ứng cũng không sai biệt mấy, chẳng qua là bởi vì có súng có võ nên can đảm hơn thôi, thế nhưng gặp phải quỷ cũng sẽ sợ, gặp phải rắn cũng sẽ kêu, gặp phải sắc lang cũng sẽ la hét.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều nhếch khoé môi cười cười, Bạch Trì hỏi, “Công Tôn, ý của anh là, Quách Thành kia có chuyện?”

“A.” Mã Hân gật đầu, “Tôi cũng nghĩ thế đó.”

“Hửm? Cậu ta đâu có gì đáng nghi?” Triển Chiêu tựa vào lưng ghế hỏi Mã Hân.

“Nga, bằng hữu ở cùng cậu ta cổ cổ quái quái như thế, sau đó còn tìm ra vài thứ kia... Người bình thường sẽ mang đến cảnh cục sao?” Mã Hân hỏi, “Nếu như là em, có lẽ em sẽ ngồi một chỗ gọi điện báo nguy a, sau đó em sẽ không động đến thứ gì của hắn nữa.”

Triển Chiêu cười, nói, “Cái này đích xác rất đáng nghi!”

“Ừ, tôi cũng thấy cậu ta rất khả nghi, bởi vì những tin tức cậu ta kể lại quá tỉ mỉ rõ ràng.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Đúng nha.” Bạch Trì cũng gật đầu, “Mấy án tử này không phải ai cũng biết, nói cách khác, chúng ta ở ngay gần Nam Thành, bọn họ nếu giống trống khua chiêng để điều tra một án tử lớn như vậy, đến mức ngay cả sinh viên đi học cũng biết, thì không có lý do gì chúng ta không biết a.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Anh.” Bạch Trì lại hỏi, “Quách Thành kia có nhiều kẻ hở như vậy, vì sao các anh vừa rồi không vạch trần hắn a?”

Triển Chiêu cười cười, nói, “Ừ, Quách Thành rất có thể là người nắm rõ mọi chuyện, nhưng không nhất thiết là hung thủ.”

“Không sai.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Chúng ta trước hết án binh bất động thì tốt hơn, mong sao có thể có thêm vài đầu mối nữa.”

Rất nhanh, xe tới địa chỉ mà Quách Thành ghi lại, đó là một khu nhà trọ tương đối hẻo lánh, nhà ở trong khu đó đã rất cũ rồi, lại là kiểu nhà hộp đã rất cổ xưa, mọi người ở đây đều là thanh niên trẻ tuổi chưa bao giờ được thấy những căn nhà cổ kính như vậy. Bạch Ngọc Đường bọn họ đem xe đỗ lại dưới lầu, cùng Quách Thành đi vào trong.

Quách Thành đưa mọi người lên tầng bốn, đứng trước căn nhà biển số 401, bên ngoài là cửa sắt bảo vệ kiểu cũ, thấy nhân viên giám định đã thu thập mẫu vật xong, Bạch Ngọc Đường mang người tiến vào.

Gian phòng được trang bị đồ đạc khá đơn giản, thế nhưng thoạt nhìn lại quá sạch sẽ, Triển Chiêu quan sát trang phục của Quách Thành, cậu ta cũng không phải là người ngăn nắp sạch sẽ quá mức đến như vậy, chỉ là kiểu nam sinh bình thường mà thôi. Thế nhưng với căn phòng sạch sẽ có trình độ thế này, chắc chắn phải là người vô cùng khiết phích mới có thể ở lại được. Ví dụ điển hình là phòng của Bạch Ngọc Đường và

phòng của Bạch Trì, Bạch Trì là kiểu nam sinh sạch sẽ, ngăn nắp bình thường, còn Bạch Ngọc Đường lại là người siêu cấp khiết phích, hai gian phòng khác biệt tương đối lớn, liếc mắt là có thể nhìn ra.

Bạch Ngọc Đường nhìn quanh bốn phía, mà Triển Chiêu lại chỉ quan sát đến nhất cử nhất động của Quách Thành, từ mỗi động tác của cậu ta, Triển Chiêu cảm giác được... Cậu ta tựa hồ đang rất khẩn trương, về phần đang khẩn trương cái gì, đại khái chỉ có cậu ta biết rõ.

Liều Thanh theo Bạch Ngọc Đường bọn họ vào nhà kiểm tra, Trầm Trọng Nguyên lại thừa dịp bốn phía không có ai, đi tới cạnh Triển Chiêu hạ giọng nói, “Cái tên Quách Thành kia, hình như trước đây tôi đã gặp qua.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, xoay mặt nhìn hắn, Trầm Trọng Nguyên nhỏ giọng nói, “Vừa rồi không nhớ ra, đến khi ngồi trong xe mới nhớ tới, cậu ta trước đây đã tới cảnh cục vài lần, vừa vặn tôi đi ngang qua thì nhìn thấy cậu ta.”

Triển Chiêu nhíu mày, thấy Quách Thành đang cùng Bạch Ngọc Đường bọn họ ở trong phòng của Lưu Tung, liền ra hiệu bảo Trầm Trọng Nguyên đi ra ngoài nói.

Hai người ra bên ngoài, Triển Chiêu hỏi hắn, “Quách Thành đến cảnh cục làm gì?”

Trầm Trọng Nguyên nhỏ giọng nói, “Làm ở căn tin cảnh cục, hình như phụ trách đun nước nóng.”

“Nga?” Triển Chiêu có chút giật mình, đích thật là kỳ quái.

“Đa số các phòng ban trong cảnh cục đều dùng máy lọc nước, thế nhưng nơi để đun nước lại ở bên ngoài, bởi vì bên phải cảnh cục có cảnh chúc đại viện, vì vậy trên cơ bản đều mở cửa cho những người đó. Tôi có mấy lần giúp một đại nương trong cảnh chúc đại viện xách nước, nên đối với cậu ta có chút ấn tượng, cậu ta hẳn là không nhớ rõ tôi, dù sao thì người tuy nhiều, nhưng phụ trách mức nước cũng chỉ có mình cậu ta.” Trầm Trọng Nguyên thấp giọng giải thích, “Cho nên lần này cậu ta đến đây tôi thấy có chút kì quái.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, thấp giọng nói, “Cảnh chúc đại viện a... Ừm, thì ra là thế.”

“Có vấn đề gì a?” Trầm Trọng Nguyên khó hiểu hỏi.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, rồi ngoắc ngoắc Trầm Trọng Nguyên, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm vài câu.

Trầm Trọng Nguyên nghe xong hơi sững sốt hỏi, “Làm vậy có được không?”

Triển Chiêu cười, “Cứ làm theo lời tôi là được.”

“Ừ.” Trầm Trọng Nguyên gật đầu, Triển Chiêu lại gọi Lạc Thiên cùng Bạch Trì tới, thì thầm vài câu rồi để cho ba người bọn họ cùng đi.

Chờ ba người ly khai, Triển Chiêu lại nhìn quanh bốn phía rồi đi vào trong phòng.

Ở bên phòng, Bạch Ngọc Đường đã sớm phát hiện Triển Chiêu ra bên ngoài làm cái gì đó, sau đó kêu ba người kia đi trước, liền đối với anh nhướn nhướn mày — sao vậy Miêu Nhi?

Triển Chiêu mỉm cười, ý bảo Bạch Ngọc Đường — lát nữa sẽ rõ.

Trong phòng của Lưu Tung, tràn ngập những nguyên tố quỷ dị, ngoại trừ những vật dụng sạch sẽ ngăn nắp quá mức, còn có những poster cùng đồ trang trí cũng quái đản không kém.

“Sẽ có người dùng poster u ám như thế này để làm đồ trang trí sao?” Triệu Hổ nhìn chăm chăm vào tấm poster trên tường mà chờ người ra.

“Hắn tựa hồ đối với Mặt nạ xác chết mỉm cười rất có hứng thú.” Mã Hán lật xem một quyển sổ trên bàn, chỉ thấy bên trong là đủ kiểu ghi chép về mặt nạ Xác chết mỉm cười.

“Bạch đội trưởng.” Lúc này, lão Trần của đội giam định đi đến chỉ chỉ xuống dưới giường, “Chúng tôi vừa ở dưới giường phát hiện vài thứ.”

Bạch Ngọc Đường nhìn ông ấy hỏi, “Là cái gì?”



“Chúng tôi không lấy ra được.” Lão Trần nói, “Hình như đã bị đinh đóng chặt, bọn tôi dùng sức mà vẫn chưa mở được, bắt quá mẫu vật xung quanh đã thu thập xong, chỉ chờ các anh lật ván giường lên nữa thôi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đi qua khe nhắc thử ván giường lên, nhúu mày, “Rất nặng, bị đóng đinh rồi.”

Triệu Hồ đi đến, đem toàn bộ những thứ trên giường cuộn lại vứt sang một bên, thì thấy đóng trên ván giường là những cái đinh xi măng cực đại.

“Giường này cấu tạo kiểu gì?” Vương Triều khó hiểu hỏi, “Thế nào trên dưới hai tầng, còn có thể dùng đinh xi măng đóng lên a?”

“Có thể nhổ đinh không?” Bạch Ngọc Đường nhìn mọi người.

Lúc này, không biết Liễu Thanh từ đâu mang đến một cây kìm thật lớn.

Bạch Ngọc Đường nhắc nhắc mày, thứ này đủ mạnh đó!

“Hắc hắc.” Liễu Thanh cười, “Mượn của nhà sửa xe đạp bên kia.” Nói xong, dùng cái kìm này chạy đến nhổ đinh.

Bận rộn một hồi, cuối cùng cũng rút được hết đinh ra, Liễu Thanh từ trên giường nhảy xuống, Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hồ chia nhau đi tới bốn góc giường, dùng sức nhắc nó lên... Kết một tiếng, ván giường bị dịch chuyển.

Ngay tức khắc, mọi người cảm giác được một trận tanh tưởi đập vào mặt.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu chau mày, loại thối vị này bọn họ quá quen rồi.

“Là người chết.” Công Tôn nhúu mày, thấp giọng nói.

Ván giường được hé ra, phía dưới xuất hiện hai cỗ thi thể đã mục rữa, làm người ta buồn nôn hơn nữa là ... bị nhốt trong đó cùng hai cỗ thi thể bên dưới ván giường, còn có khoảng mười con chuột, đều đã chết cả, chắc là vì buồn bực mà chết, thế nhưng thi thể cũng bị chúng nó cắn cho chẳng còn hình dạng gì.

“Thật biến thái.” Mã Hán nhúu mày nói một câu.

Công Tôn nói, “Đại khái đã biết bọn họ là ai rồi!”

Triển Chiêu theo ngón tay Công Tôn chỉ nhìn qua, thì thấy mấy ngón tay của hai thi thể này đều bị chặt đứt.

Công Tôn đeo bao tay, đi qua kiểm tra một chút, rồi nói, “Không sai, đều là đàn ông trung niên, mang thi thể về, so với đồng ngón tay trong bụng Lưu Tung một chút, là biết có phải bọn họ không liền.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, mang người ra ngoài trước, để cho Công Tôn khám nghiệm tử thi.

“Trời ạ.” Quách Thành ở một bên che miệng buồn nôn, lẩm bẩm, “Tôi cùng ai ở chung thế này? Cậu ta lúc nào giấu hai cỗ thi thể xuống dưới giường tôi cũng không biết nữa!”

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Triển Chiêu, nhướn nhướn mày — Miêu Nhi, thế nào a?

Triển Chiêu mỉm cười — ngay cả đồng bộ phận ở trong bình kia còn không sợ, sinh viện học viện y, thấy hai cỗ thi thể lại ói ra? Tôi sao có thể tin nổi a a.”

“Cậu vẫn cùng hắn ở chung đấy chứ?” Mã Hán hỏi, “Muốn đóng cái giường thành thế này tốn không ít công phu nha.”

“Bình thường tôi hay về nhà.” Quách Thành nói, “Lưu Tung không còn người nhà nên vẫn ở đây, tôi là người địa phương, cho nên bình thường vẫn về nhà ăn.”

“Vậy sao cậu không ở nhà mình luôn?” Triển Chiêu hỏi.

“Ba mẹ tôi quan hệ không tốt.” Quách Thành thấp giọng nói, “Bọn họ luôn luôn cãi nhau, tôi không muốn ở lại, nhìn phiền, ngày nào mà một trong hai người không có ở nhà, tôi sẽ trở về ăn.”

Tất cả mọi người gật đầu, Triển Chiêu nói, “Bây giờ cậu không thể ở đây nữa rồi, trong khoảng thời gian này trước hết hãy về nhà đi.”

“Ách... Anh cảnh sát.” Quách Thành đột nhiên nói, “Các anh... có thể phái người bảo vệ tôi không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, Liễu Thanh hỏi, “Nếu như sát nhân là Lưu Tung, như vậy hắn đã chết, cậu còn sợ cái gì?”

“Đúng đó.” Triển Chiêu cũng cười, “Lúc hắn còn sống, mỗi ngày cậu đều cùng hắn ở chung, hắn chưa từng làm gì cậu thì thôi, hiện tại hắn chết rồi, cậu sao còn phải sợ hắn sẽ làm thương tổn gì?”

“Đều không phải...” Quách Thành cười gượng một tiếng, nói, “Nhưng... vạn nhất hung thủ không phải cậu ấy thì sao?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cười, hỏi, “Cậu nghĩ, hung thủ là người khác?”

“Không phải.” Quách Thành lắc đầu, nói, “... Không phải còn một tên cổ vấn gì đó chưa bắt được sao?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Bất quá khả năng Lưu Tung là hung thủ là rất lớn, kết quả còn phải cho bọn tôi điều tra thêm một bước nữa.”

“Ách... Các anh mặc kệ sống chết của tôi sao?” Quách Thành sốt ruột, “Này ...”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Như vậy đi, cậu ghi địa chỉ cho chúng tôi, tôi sẽ an bài tăng mạnh cảnh sát tuần tra ở chỗ cậu, yên tâm, đừng lo nữa, cậu cùng lắm thì quay về ở lại trong trường học.” Nói xong, Bạch Ngọc Đường ngoắc một cảnh viên lại, phân phó, “Đưa cậu ta về nhà, rồi kiểm tra vùng xung quanh một chút.”

“Rõ.” Cảnh viên này gật đầu, Quách Thành vẻ mặt cầu xin bị kéo đi.

Chờ người đi, Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu để Lạc Thên bọn họ đi chờ trước rồi phải không?”

Triển Chiêu nhẹ nhàng mỉm cười, “Ừ, chờ ở gần chỗ cậu ta ở.”

“Sao cậu biết chỗ cậu ta ở?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Trường học, hay là nhà cậu ta?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Ừm, một nơi... đối với cậu ta vốn là an toàn nhất, nhưng bây giờ đã hết an toàn rồi.”

Mọi người nhìn nhau, không biết Triển Chiêu đang tính toán gì.

Rời khỏi nơi ở của Lưu Tung, vốn Công Tôn cùng Mã Hân muốn trở lại khám nghiệm tử thi ngay, bất quá hai người đã một đêm không ngủ, Bạch Ngọc Đường ra lệnh cưỡng chế bọn họ về nhà, sáng mai trở lại.

Mã Hán Triệu Hồ bọn họ mang thi thể về trước, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu lái xe đưa Công Tôn và Mã Hân về nhà, Liễu Thanh đã có mặt sẵn trong xe bọn họ.

“Đội trưởng, thế này thì, đầu mối của chúng ta lại bị chặt đứt rồi.” Liễu Thanh nói, “Chuyện gì cũng xảy ra trên người Lưu Tung... Không có đầu mối về hung thủ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, Công Tôn lại nói, “Đầu mối duy nhất lúc này, chính là Quách Thành và mấy cổ thi thể.”

“Quách Thành nhất định phải theo dõi kĩ càng.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nếu đầu mối này lại bị mất thì sẽ rất phiền phức.”

“Yên tâm đi.” Liễu Thanh nói, “Trọng Nguyên rất bản lĩnh, nhất định sẽ phát hiện ra đầu mối.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mỉm cười gật đầu.

Trước tiên đem Mã Hân tống về nhà, mở cửa ra dĩ nhiên lại là Dương Dương, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng, Dương Dương tùm tùm kéo tay Mã Hân vào trong, cái miệng nhỏ thì thầm, “Chị Hân, sao không phải là ba em đưa chị về?”

Xe tiếp tục đi, đến phía trước biệt thự thì thả Công Tôn xuống, đúng lúc Bạch Ngọc Đường cũng vừa về tới, liền lôi kéo Công Tôn cùng nhau đi vào nhà.

“Nga ~” Liễu Thanh dựa người vào lưng ghế, có chút cảm khái nói, “Các anh giống như người một nhà vậy a, phân cực Nam Thành trước đây ấy hả, tất cả mọi người đối với nhau như kẻ thù vậy.”

Bạch Ngọc Đường cười cười, nói, “Môi trường công tác rất quan trọng, đặc biệt là cái nghiệp cảnh sát này, một người không tin tưởng cậu còn nguy hiểm hơn cả kẻ thù.”

“Chính xác a.” Liễu Thanh gật đầu, lúc này, điện thoại của Bạch Ngọc Đường reo lên, Triển Chiêu đưa tay từ trong túi áo của Bạch Ngọc Đường lấy ra, vừa nghe liền cau mày.

Triển Chiêu mở loa ngoài, tất cả mọi người đều nghe được cuộc trò chuyện, chợt nghe Tương Bình kích động gào lên, “Đội trưởng! Ra rồi! Tìm ra rồi a!”

Sau đó, Tương Bình theo thói quen gấp một cái rồi ngắt điện thoại giữa chừng ...

“Khi nào rảnh phải cho tên này ăn đòn mới được.” Bạch Ngọc Đường nghiêng răng nói.

“Mau trở về thôi.” Triển Chiêu cất điện thoại đi, “Phỏng chừng Tương Bình đã phát hiện ra đầu mối gì kinh thế hãi tục a!”

## 262. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 9

Chương 9 : Đầu mối chết người

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu vừa về tới SCI thì thấy trong phòng làm việc tụ tập rất nhiều người.

“Đang làm gì thế?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu bước vào.

“Đội trưởng, khủng khiếp quá a!” Tương Bình quay lại Bạch Ngọc Đường hét thảm, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, vội vã chạy tới xem, chỉ thấy Tương Bình chìa chìa vào tư liệu bên trong một cái máy tính, “Anh xem, tôi vừa tìm ra mấy thứ tư liệu trong máy tính của hắn.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, vội vã chạy qua nhìn, Tương Bình xoay màn hình chiếc máy vi tính mà nhân viên phòng giám định mang về cho hắn hướng về phía Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

“Chiếc máy vi tính này có mật mã.” Tương Bình nói, “Biết mật mã là gì không?”

Triển Chiêu cúi đầu nhìn chiếc máy vi tính một chút, khẽ nhú mày, hỏi lại, “Nationalsozialist?” (1)

“Lợi hại a.” Tương Bình nhìn Triển Chiêu, rất nhanh gõ một chuỗi kí tự vào, “Không hổ là tiến sĩ Triển a, tôi phá mất nửa tiếng đó!” Đang nói chuyện, máy vi tính đã tự động đăng nhập, màn hình từ từ hiện ra, mọi người nhìn vào đều nhú mày, hình nền là một màu hồng, bên trên có một hình tròn màu trắng, và trong hình tròn đó là một ký tự “ ” (2), nhìn vào phi thường chói mắt.

“Người này theo phát xít?” Liễu Thanh mở to hai mắt hỏi, “Tôi còn tưởng Trung Quốc không có phát xít chứ!”

“Trung Quốc chính xác là không có phát xít.” Triển Chiêu nói, “Chủ nghĩa phát xít mới là sự phát triển của chủ nghĩa phát xít cũ, mà ở Đức, phát xít đã bị nghiêm cấm, hiện tại thứ gọi là phát xít mới, bất quá cũng chỉ là một số ít các phần tử cực đoan cùng phần tử bài ngoại (3), ngay cả ở Nhật Bản phát xít cũng không còn tồn tại, chỉ còn một số ít cực hữu (4) có tư tưởng cực đoan quân phiệt. Tại Trung Quốc, phát xít căn bản không có điều kiện sinh tồn phát triển, cũng không có nền tảng căn bản. Ở trong nước mà thờ phụng chủ nghĩa phát xít, chỉ chứng tỏ được sự ngu ngốc và hiếu chiến của sinh viên này. Hiện nay, những sinh viên nào thích đeo trang sức hình đầu lâu thì độ hứng thú với Hitler đương nhiên cao hơn nhiều so với Gandhi (5).”

“Bên trong máy vi tính của hắn đúng là có nhiều thứ kinh khủng.” Tương Bình mở máy vi tính ra, “Quả thực là tin đồ của chủ nghĩa quân phiệt, từ tin tức nghiên cứu máy hiện tượng siêu nhiên bình thường cho đến phim ảnh khủng bố, còn có phim cấm, cùng một ít báo cái nghiên cứu về chủ nghĩa phát xít mới.”

“Có tư liệu gì về mấy người bị giết không?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi, “Nhìn cậu kích động như vậy, hắn là có thứ gì đó khủng khiếp hơn nữa?”

Tương Bình bất đắc dĩ thở dài, “Tiến sĩ Triển, đúng là không thể gạt anh được, có thứ rất kinh khủng ... Bất quá xem thì rất khó chịu.”

“Xem.” Bạch Ngọc Đường giục Tương Bình.

“Ok, ở đây tìm được vài đoạn video, đã xem sơ qua, so với Dự án Phù thủy Blair (6) còn có hiệu quả nghệ thuật hơn a.” Tương Bình nhú mày nói, vừa nhấp chọn vào đoạn video, “Đây là toàn bộ những gì người bị hại phải trải qua.”

“Điều quay cả sao?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường giật mình hỏi.

“Tự xem xem.” Tương Bình lắc lắc đầu gõ nhẹ vào bàn phím, thì thấy trên màn hình đã di động, tuy có hơi rung nhưng chất lượng hình vẫn rất rõ ràng.

“Hắn là sử dụng DV (7) để quay.”

“Phải, bọn tôi ở trong nhà Lưu Tung tìm được loại DV này.” Mã Hán lấy từ trong túi vật chứng một cái DV ra đưa cho Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu xem.

Lúc này, trên màn hình xuất hiện hình ảnh một lá cờ phát xít, sau đó màn ảnh có chút di động.

“Là ở bên trong căn nhà đó!” Liễu Thanh nói.

Lúc này, chợt nghe thấy từng tiếng hét thảm thiết.

Sau đó, màn ảnh lại di động, bên trong xuất hiện ba nam sinh đang cầm dao, bọn họ đang kịch liệt đánh nhau, đồng thời không ngừng đâm chém loạn xạ.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhú mày, “Những sinh viên này tự giết nhau sao?”

Không bao lâu, sau khi trận chén giết tàn nhẫn kết thúc, mấy nam sinh này đều té lăn quay trên mặt đất.

Lúc này, hình ảnh lại di động, giống như người cầm máy quay đang đi tới trước mặt những người bị hại, gương mặt của bọn họ càng ngày càng gần.

Bên trong màn hình, xuất hiện khuôn mặt đang ngửa lên cùng ánh mắt mê man trống rỗng của người chết, cùng với... vẻ tươi cười đang dần dần hình thành ... Sau đó, màn hình bỗng rung lắc mạnh —— giống như có người đang cười, cười đến không thể khống chế mà run lên.

Lúc này, bên ngoài có tiếng nói vang lên, “Nhanh lên một chút...”

Sau đó, chiếc máy quay được mang ra xa rồi cố định lại. Một người đàn ông che mặt, mặc quân phục màu đen đi vào trong màn hình, hắn dùng dao cắt đứt ngón tay của người chết, thả vào trong bình formalin, chính là một trong số những chiếc bình Quách Thành mang đến.

Rất nhanh, màn hình tắt phụt, đoạn phim kết thúc.

Đoạn video thứ hai, thứ ba rồi thứ tư, quá trình cùng thủ pháp so với cái thứ nhất không mấy khác biệt, chỉ là hình ảnh càng thêm đậm máu, thủ đoạn càng thêm tàn nhẫn mà thôi... Tất cả mọi người thấy có chút buồn nôn.

“Biến thái a.” Liễu Thanh không khỏi thốt lên, “Thật là biến thái!”

“Miêu Nhi, thấy thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Ừm... Hình như có hai người.” Triển Chiêu vuốt cằm, nói, “Một người hô người kia nhanh lên một chút... Một người cắt bộ phận trên thi thể, tựa hồ người quay và người ra tay cắt thi thể là một, còn chân chính chỉ huy là người kia.”

“Chính xác, Tương Bình, người này cùng Lưu Tung là một sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tương Bình.

“Đúng a.” Tương Bình đem bản đối chiếu trên máy vi tính ra cho Bạch Ngọc Đường xem, từ kết cấu cơ thể có thể thấy, người đàn ông đeo mặt nạ này, chính là Lưu Tung.

“Quả nhiên còn có một người phía sau sao.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Giọng nói kia, có phải giọng của Quách Thành không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tương Bình.

“Không phải a.” Tương Bình đem đoạn âm thanh thu lại khi Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu hỏi chuyện Quách Thành trong phòng thẩm vấn cùng đoạn âm thanh này đi so sánh, kết quả vẫn là, hoàn toàn bất đồng.

“Hoàn toàn bất đồng sao?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày suy nghĩ một chút, rồi nói, “Hiện tại đầu mối duy nhất chính là người thần bí này, đi xem xem từ những thứ Lưu Tung để lại có thể tìm được tung tích người này không!”

Tất cả mọi người gật đầu, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ngồi xuống hỏi Tương Bình, “Mấy đoạn trò chuyện kia thì sao?”

“Hô...” Tương Bình bất đắc dĩ lắc đầu, “Tôi đọc hết lịch sử trò chuyện của Lưu Tung rồi, mất cả nửa ngày, tiểu tử này thường trò chuyện trên một diễn đàn cá nhân, đều là về phát xít a, chủ nghĩa quân phiệt các loại... Nói trắng ra thì đa số đều là đám thanh niên ngu muội, nhưng kể ra thì cũng không có nội dung gì đáng nói.”

“Người kia phi thường cẩn thận.” Triển Chiêu nói, “Hắn đem mọi đầu mối phía Lưu Tung này chặt đứt, có thể thấy được hắn đã lên kế hoạch cho Lưu Tung chịu tội thay từ trước, mục đích lớn nhất là, để Lưu Tung phải chịu oan.”

“Lưu Tung ngày đó vì sao ở nơi đông người phát điên, trên người còn mang theo thương tích?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Tựa hồ là muốn chúng ta chú ý a.”

“Rất có thể.” Triển Chiêu cau mày, nói, “Lần này Nam Thành phân cục chuyển vào thành phố S, án tử này cũng thuộc quyền của chúng ta, Lưu Tung lại nhằm đúng lúc này mà chết, thực sự có chút kỳ hoặc.”

“Đội trưởng, ngẫm đi ngẫm lại, tôi cảm thấy mấy thứ này bất quá chỉ là khúc dạo đầu thôi.” Tương Bình đưa tay sờ sờ cổ, “Chúng ta không phải đã lâu chưa gặp biến thái sao, cũng nên lò ra một tên chứ, nếu không thì quá tịch mịch a”

Bạch Ngọc Đường trừng mắt với hắn, “Miệng ít đen đủi đi!”

Lúc này, điện thoại của Triển Chiêu vang lên.

“Là Bạch Trì, xem ra có đầu mối a.” Triển Chiêu lấy điện thoại ra nghe, hỏi Bạch Trì, “Bạch Trì, chỗ em sao rồi?”

“Anh, đến rồi, Quách Thành trước kia quả nhiên ở tại cảnh chúc đại viện, là gian nhà ở phía sau, bất quá cậu ta vừa xách hành lý ra ngoài vậy một chiếc xe. Bọn em đang bám theo, theo hướng này có vẻ muốn ra khỏi thành phố.” Bạch Trì trả lời, “Anh, cậu ta có phải muốn chạy không a?”

“Cậu ta ra khỏi thành phố, là tới nhà ga sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Hướng này... không phải tới nhà ga, chỉ là rời khỏi đây, đang chạy tới thành phố K a.” Bạch Trì trả lời.

“Thành phố K?” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Đi theo cậu ta, cố gắng đứng để bị phát hiện.”

“Thế nhưng, anh.” Bạch Trì nói, “Trọng Nguyên nói, Quách Thành có khả năng đã phát hiện ra bọn em.”

“Hả?” Triển Chiêu hơi sửng sốt, hỏi Bạch Trì, “Vì sao?”

Bạch Trì đưa điện thoại qua, nói với Trầm Trọng Nguyên nói, “Trọng Nguyên, nói chuyện với anh ấy nè.”

“Tiền sĩ Triển.” Trầm Trọng Nguyên nói, “Chiếc taxi này có vẻ chạy rất vội, hơn nữa có nhiều đoạn chạy trái đường... cảm giác có chút không thích hợp, giống như đang nghĩ biện pháp thoát khỏi chúng ta.”

“Nga...” Triển Chiêu nhíu mày.

“Quách Thành tiểu tử này hẳn là không nhạy cảm như vậy.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Taxi này là do Quách Thành vẫy ở ngoài đường, hay là tự tới đón cậu ta?”

“Là tới đón cậu ta, trước đó cậu ta gọi điện thoại, bọn tôi còn tưởng là cậu ta gọi xe.” Trần Trọng Nguyên trả lời.

“Nguy rồi.” Triển Chiêu nhú mày nói, “Có người muốn giết người diệt khẩu...”

“Giết người diệt khẩu?” Bạch Trì sợ hãi.

“Chúng ta phải ngăn cản bọn họ!” Lạc Thiên nói.

“Đừng đến gần!” Triển Chiêu vội hô lên một tiếng, nói, “Thứ hấn chờ chính là mọi người thiếu kiên nhẫn mà đến gần đó.”

Bạch Ngọc Đường nghe được khẽ nhú mày, “Hắn muốn ra tay với cả cảnh sát ” ?

Triển Chiêu gật đầu, hỏi, “Bạch Trì, Lạc Thiên cùng Trần Trọng Nguyên cộng lại là bao nhiêu người?”

“Ba...” Bạch Ngọc Đường nhú mày, nói qua điện thoại, “Bạch Trì, nhìn hăng xe của hắn.”

“Nga! Vâng!” Bạch Trì đem số điện thoại ở trên xe taxi đọc cho Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường kêu Tương Bình thông tri cho công ty taxi, nói mấy với điện thoại ở trong xe.

Triển Chiêu đi tới bên cạnh, chuẩn bị đàm phán.

Điện thoại reo một lúc lâu mới được nhắc lên, bên trong truyền đến một giọng nói, “A lô?”

Mọi người vừa nghe thanh âm này liền chau mày... Y hệt giọng nói của kẻ trong video kia!

Tương Bình ra hiệu, ý bảo Triển Chiêu hãy nói với hắn vài ba câu!

Triển Chiêu gật đầu, nói vào điện thoại, “Các người đã bị hắn lừa.”

Đầu kia điện thoại trầm mặc một hồi mới trả lời, “Hắn sẽ không gạt tao.”

Tương Bình rất nhanh so sánh được hai giọng nói, hướng về Triển Chiêu gật đầu —— giống nhau như đúc!

“Hắn cho anh cùng Lưu Tung làm hết mọi thứ, còn mình chỉ việc ở một bên quay chụp làm kỷ niệm, đây là mình chứng!” Triển Chiêu nói xong, Bạch Ngọc Đường cùng Tương Bình đều sưng mắt nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu hơi khoát tay ý bảo mọi người đừng hoảng hốt.

“Sao mày biết?” Giọng nói của người kia lộ ra một tia kinh ngạc.

“Hắn có đúng hay không còn bảo các anh đến đón một người khác?” Triển Chiêu hỏi.

“Tao ...” Người nọ có chút do dự.

“Nhanh dừng xe lại!” Triển Chiêu nói, “Nếu không hai người đều mất mạng!”

“Tao ...” Người nọ lúng túng do dự, chợt nghe Quách Thành ở bên cạnh hỏi hắn, “Xảy ra chuyện gì?”

Người nọ đang đeo tai nghe để nói chuyện, đương nhiên không để Quách Thành nghe được thanh âm của Triển Chiêu ...

“Đội trưởng.” Lạc Thiên hỏi Bạch Ngọc Đường, “Làm sao bây giờ, bọn họ sắp lên cầu rồi!”

“Nhanh dừng xe lại!” Triển Chiêu tiếp tục, “Lên cầu rồi các anh không còn đường sống đâu!”

“Tao dựa vào cái gì mà tin tưởng mày?” Người kia hỏi Triển Chiêu.

“Trên xe anh có bom, các anh đối với hắn đã không còn tác dụng, hắn muốn giết các anh để gán tội thay!” Triển Chiêu nói, “Hiện tại thứ duy nhất có thể kiềm chế hắn chính là không đưa xe đến cho người kia, lập tức dừng xe!”

“Bọn tao dừng lại bị chúng mày bắt cũng lĩnh án tử hình!” Người nọ kích động nói.

Đang nói chuyện, Triển Chiêu chợt nghe thấy có tiếng chuông điện thoại, vội vàng nói, “Đừng nghe!”

“Bọn tao không có đường lui!” Người nọ kiên định nói.

“Được rồi!” Triển Chiêu nói, “Anh có thể tiếp tục lái xe, nhưng không được bắt điện thoại, có nghe hay không, cứ làm theo an bài ban đầu của hã, anh mà bắt điện thoại thì chỉ có đường chết!”

Người nọ do dự một hồi rồi nói, “Được!”

Triển Chiêu ngắt điện thoại.

“Miêu Nhi, làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường vừa kêu mọi người cùng xuống lầu chuẩn bị hành động, vừa hỏi Triển Chiêu.

“Tóm lại là, hung thủ muốn tiếp tục cắt đứt những đầu mối còn lại!” Triển Chiêu vừa theo Bạch Ngọc Đường ra ngoài, vừa nói.

---

(1) Nationalsozialist: Đây là tiếng Đức, có nghĩa là Quốc gia xã hội chủ nghĩa, tuy cộng sản XHCN nhưng từ khi ra đời đến lúc lớn mạnh và gây ảnh hưởng đến toàn thế giới thì không hề mang chút đặc điểm của XHCN nào.

(2) Đức Quốc Xã :là nước Đức trong giai đoạn 1933-1945 dưới chế độ của Đảng Cộng nhân Đức Quốc gia Xã hội chủ nghĩa (tiếng Đức: Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei, gọi tắt Nazi), với Lãnh tụ là Adolf Hitler.

(3) Bài ngoại, trái nghĩa với sinh ngoại

Phần tử bài ngoại có thể kể đến là bọn đầu trọc phát xít mới ở Đức, Nga, Mĩ. chúng đã liên tục tấn công du học sinh (trong đó có du học sinh Việt Nam), khách du lịch, những người nước ngoài sống và làm việc tại nước chúng nó ...

Phần tử cực đoan thì chắc mọi người hiểu cả rồi, điển hình là bọn đầu trọc ở Mỹ, mục tiêu tấn công chủ yếu của bọn chúng là những người da đen, người gốc Á, người vô gia cư, những cặp đồng tính.

(4) Theo đúng sách vở, 2 thuật ngữ chính trị Tả và Hữu phát sinh từ nền cộng hòa Pháp sau cách mạng 1848 (có nguồn là cách mạng Pháp năm 1789). Trong các buổi họp quốc hội của nền cộng hòa này, vô tình những người ủng hộ chính quyền ngồi bên cánh phải của hội trường, trong khi những người đối lập (còn được gọi là phe cấp tiến, tiến bộ) ngồi bên cánh trái.

Cực Hữu: phe bảo hoàng, bao gồm những người chủ trương phục hồi thể chế Quân chủ (vua đứng đầu).Cực hữu thì được quy là mang tính cách Quốc gia cực đoan (phát xít).

(5) Gandhi: lãnh tụ của nhân dân Ấn Độ, người đã giải phóng Ấn Độ ra khỏi sự thống trị của nước Anh bằng biện pháp hoà bình

(6) Dự án Phù thủy Blair (the Blair Switch Project): một bộ phim kinh dị, bộ phim là lời cảnh báo về những nơi hoang dã trên trái đất mà chúng ta không nên đặt chân vào, nơi chúng ta không thể kiểm soát được mọi việc. Bộ phim kết thúc bằng tiếng hét và cơ thể run bần bật của Heather khi cô đi vào một căn nhà cấm và gặp Michael đứng trong góc nhà. Tiếng hét đó khiến cho cảnh kết trở nên ám ảnh và rùng rợn hơn bao giờ hết.

(7) DV: máy quay phim mini

## 263. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 10

Chương 10 : Đá chìm đáy biển

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, lái xe đến địa điểm Bạch Trì báo cáo, dọc đường đi, Bạch Ngọc Đường vừa lái xe vừa hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, chuyện gì xảy ra?”

Triển Chiêu có chút lo lắng nói, “Hung thủ kia rất thông minh, chính hắn không ra tay, hoàn toàn lợi dụng Lưu Tung cùng những người khác, đồng thời tạo ra dấu hiệu giả rằng chỉ có mấy người kia tham dự mưu sát... Hiện tại thấy hành tung bại lộ, liền muốn giết người diệt khẩu.”

“Vậy người Quách Thành bọn họ tới đón là ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Khả năng cũng là người tham gia phạm tội.” Triển Chiêu nói.

“Vì sao anh đoán còn một người nữa?” Liễu Thanh khó hiểu hỏi.

“Hung thủ kia mỗi lần đều giết ba người, sau đó ra tay cắt đi bộ phận trên thi thể, lần này tất nhiên cũng sẽ tìm cho đủ ba người, tôi vừa nãy cũng chỉ là đoán thôi, trước hết vẫn là muốn ổn định người kia, bắt quá nghe khẩu khí của hắn, bọn họ quả thật đang đi đón người khác.”

“Nếu để ba người đó tụ tập lại với nhau... Hắn sẽ giết người?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Hung thủ này chính là một biến thái, hắn cái gì cũng không tuân thủ, cho tới bây giờ, phương thức giết người của hắn vô cùng lộn xộn, điểm duy nhất luôn giữ vững là, mỗi lần đều giết một nhóm ba người!”

“Chính xác!” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Quả nhiên là giết người theo nhóm sao.” Liễu Thanh lẩm bẩm, “Dĩ nhiên lại tụ tập nhiều người như vậy.”

“Tôi thấy rất có thể là hắn chuyên xúi giục người khác giết người.” Triển Chiêu lại lắc đầu, “Lưu Tung là một sinh viên, hơn nữa si mê đề tài khủng bố, Quách Thành cũng là sinh viên đại học y, cùng Lưu Tung quan hệ không tệ ... Mặt khác giọng nói của người kia chứng tỏ hắn cũng còn trẻ.”

“Người hắn xúi giục đều là thanh niên?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ ... rất có thể.” Triển Chiêu nhíu mày nói, “Quách Thành nợ thì nhìn không ra, có chút mơ hồ, nhưng người vừa tiếp điện thoại kia, cảm giác rất quái dị.”

“Quái chỗ nào?” Liễu Thanh hỏi.

Triển Chiêu lắc đầu, “Tốt nhất là để tôi gặp mặt hắn, dễ nói hơn.”

Đang nói chuyện, Bạch Trì lại gọi điện qua, “Anh, cái xe kia dừng lại rồi.”

“Cái gì?” Triển Chiêu nhíu mày, hỏi, “Dừng ở chỗ nào rồi?”

“Trước cửa một tiểu khu.” Bạch Trì nói, “Anh, ở đây người lui tới rất nhiều, không biết bọn họ phải đợi ai.”

“Bọn anh tới rồi.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ về phía trước, Triển Chiêu giương mắt nhìn theo, thì thấy xe của Bạch Trì ở trước mặt, còn có một chiếc taxi cách đó không xa.

“Có chút không thích hợp.” Triển Chiêu nhíu mày, sau khi xe dừng lại, mọi người bước xuống, những cảnh sát khác đang kéo dây cảnh tuyến, phong toả cửa tiểu khu lại, không cho người đi đường tới gần.

Bạch Ngọc Đường nhìn một chút, rồi nói với Triển Chiêu, “Miêu Nhi, người bên trong có gì đó không ổn!”

Triển Chiêu cũng nhìn thoáng qua, tuy rằng thấy không rõ lắm, nhưng tư thế của người bên trong có thể nhìn thấy, một người gục vào vô lăng, một người tựa vào ghế sau... Cảm giác như ... không có động đậy.

“Đi xem sao.” Lạc Thiên nói.

“Khoan.” Triển Chiêu khoát khoát tay, nói với Bạch Ngọc Đường, “Trước tiên gọi tổ phá bom đến kiểm tra xe một chút đã.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, gọi tới người của tổ phá bom đến ... Cảnh viên mặc trang phục chống cháy nổ chậm rãi đi tới, dùng máy móc kiểm tra xung quanh xe một lần, không phát hiện thấy có bom, liền đối với Triển Chiêu bọn họ phát phát tay, .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi qua, thấy hai người trong xe đều đã chết... Một người là Quách Thành, người còn lại cũng khoảng hai mươi tuổi, thoạt nhìn tựa hồ cũng là sinh viên.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.



Triển Chiêu khẽ cau mày, tựa hồ có rất nhiều điểm nghi không thông.

“Bọn họ cũng cười a.” Bạch Trì chỉ chỉ vào khuôn mặt người chết —— một vẻ tươi cười cứng ngắc.

“Kỳ quái a.” Trầm Trọng Nguyên nhíu mày, “Thuốc độc Xác chết mỉm cười này không thể ẩn núp lâu như vậy, vừa tiếp xúc với máu lập tức sẽ tử vong, thế nào lái xe lâu như vậy mới phát tác? Nhưng lại rất an toàn đem xe đậu lại ven đường, người trúng phải độc này không phải đều phát điên sao?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Phải mang thi thể về cho Công Tôn kiểm tra mới biết.”

Đang nói chuyện, một cảnh viên tiến lại cạy cốp sau xe ra, Triển Chiêu tiến lại nhìn, chỉ thấy bên trong trống trơn, cái gì cũng không có.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Lần này chết có hai người thôi.”

Triển Chiêu gật đầu, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, “Nếu như muốn hai người bọn họ chết, như vậy nên sớm giết, như vậy còn có thể ẩn giấu đầu mối, làm chúng ta nghĩ rằng đó chỉ là một tai nạn giao thông ngoài ý muốn, nhưng vì sao phải chờ đến lúc hai người tới tiểu khu này rồi mới giết?”

Triển Chiêu giương mắt nhìn tiểu khu trước mặt, đây là một khu dân cư tương đối mới, rất nhiều căn còn đang trống ...

“Đoạn đường này tương đối hẻo lánh, mua phòng ở chỗ này phần đa là để chờ nó lên giá rồi bán, rất ít người thực sự ở.” Trầm Trọng Nguyên nói.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, cho người tìm người đại diện trông coi tiểu khu này, hỏi hẩn xem những tầng nào có người ở lại.

Người này liệt kê một hồi, Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu nghĩ... tiểu khu này có vấn đề?”

Triển Chiêu gật đầu, “Thật sự nghi không thông, tự dưng để người chết ở đây, đánh vỡ qui luật ba người, một chút lý do cũng không có... Nếu quả thật như vậy, hung thủ kia cũng quá tùy hứng rồi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ý bảo Triển Chiêu cứ tiếp tục suy nghĩ của mình.

Sau đó, dựa theo yêu cầu của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường phái một lượng lớn cảnh sát lục soát toàn bộ tiểu khu, thế nhưng vẫn như cũ không tìm ra manh mối, những phòng không có ai ở đều mở cửa, trong quá trình lục soát người đại diện cũng rất phối hợp, chỉ là hoàn toàn không phát hiện ra bất cứ tình huống dị thường nào.

Mọi người trở lại cửa lớn, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, hỏi, “Miêu Nhi, cậu vẫn thấy không ổn?”

Triển Chiêu gật đầu.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, rồi bảo Lạc Thiên gọi đội cảnh khuyến mang đến hai chú chó tìm thi thể.

“Rõ.” Lạc Thiên chạy đi gọi điện thoại.

Triển Chiêu xoay mặt, mở to hai mắt liếc Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười cười, lợi dụng không ai chú ý, vươn người nói nhỏ bên tai Triển Chiêu, “Miêu Nhi, tôi tin cậu, người khác không biết tôi cũng biết, mỗi một tế bào não của cậu đều thông minh hơn người ta.”

Triển Chiêu trong lòng trào dâng một trận xúc động... Biểu tình nghiêm túc trên khuôn mặt cũng khẽ chuyển thành nét tươi cười, liếc liếc nhìn Bạch Ngọc Đường. Nói thật thì, anh vừa rồi suýt nữa đã từ bỏ rồi.

“Chó tìm thi thể?” Liễu Thanh buồn bực hỏi, “Mới nghe qua chó tìm độc, chó cứu hộ, lần đầu tiên nghe thấy chó tìm thi thể a.”

“Là tách từ đội chó cứu hộ ra.” Bạch Ngọc Đường nói, “Loại chó này rất khó huấn luyện, đội cảnh khuyến ra ngoài quan sát rất lâu mới tuyển lựa được chó con mang về huấn luyện, nuôi dạy rất nhiều năm như thế nhưng đến nay cũng chỉ được hơn mười con.”

“Hả.” Triệu Hổ mở to hai mắt, “Mẹ ôi, chó gì còn quý hơn cả người a!”

Mã Hán hết hồn, “Có loại so sánh này sao?”

Không bao lâu sau, một chiếc xe trở tới, hai người huấn luyện cảnh khuyển dắt theo hai chú chó lớn nhảy xuống, tất cả mọi người hiếu kỳ nhìn qua, thì thấy đây là giống chó Sharpei lông vàng, trên người tràn đầy nếp nhăn, lỗ tai thật lớn, thoát nhìn vô cùng lười biếng ngốc nghếch.

Triệu Hổ có chút kinh ngạc, nói, “Chó dắt tiền sao xấu xí thế a?”

Không nghĩ tới Triệu Hổ vừa dứt lời, một trong hai chú chó chớp chớp mắt, ục ịch chạy tới, giơ chân sau lên, tè lên ống quần Triệu Hổ ...

“A!” Triệu Hổ vội vàng nhảy ra đằng sau nhưng không kịp, mũi giày lúc này đã được nước tiểu tưới ướt, hần vẩy vẩy giày ury khuất, “Cái giống chó quái gì đây! Thật vô giáo dục a!”

Một huấn luyện viên nhin cười, nói, “Nhóc Ban Ban này hận nhất là người khác nói xấu nó a.”

Triệu Hổ bĩu môi, “Tôi có thể đạp nó một cái không a? !”

Mã Hán ở một bên nói, “Được, đạp hỏng nó rồi cậu đền.”

Triệu Hổ thở dài, “Quên đi.”

“Bạch đội trưởng.” Huấn luyện viên mang hai chú chó đến trước mặt Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Muốn tìm ở khu vực nào?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu đưa mắt nhìn quanh, suy nghĩ một chút, lại đi đến gần chiếc taxi, theo góc nhìn của người lái nhìn qua... rồi đưa tay chỉ vào toà nhà phía tây đối diện cửa xe, “Tìm ở đó.”

“Nguyên một toà sao?” Lạc Thiên hỏi, “Hơn hai mươi tầng lận, chúng ta chỉ có hai chú chó.”

“Không sao.” Huấn luyện viên nói, “Ban Ban cùng Toa Toa có thể ngửi thấy thi thể trong vòng năm mươi thước.

Mọi người đảo mắt nhìn qua, thì thấy Ban Ban không biết từ lúc nào đã bò lên trên chiếc taxi ngửi ngửi, rồi nằm úp trên nóc xe, quay lại vẫy đuôi với huấn luyện viên.

“Nga... Cái này hình như em đã nghe nói qua.” Bạch Trì nói, “Chó nghiệp vụ khi phân biệt sẽ có những biểu hiện khác nhau, ví như chó tìm độc, khi tìm được chất có hại sẽ rất hưng phấn lay lay cái rương, mà chó tìm bom nếu đã tìm được sẽ ngồi im một chỗ, chó cứu hộ sẽ kêu văng lên, chó tìm thi thể bởi vì phải tìm kiếm thi thể bị vùi lấp nên chúng sẽ nằm lên phía trên, giống như đang bảo vệ thi thể vậy.”

“Chính xác.” Huấn luyện viên cười gật đầu, hất đầu với Ban Ban, “Đi thôi Ban Ban.”

Chú chó này tuy vốc người ục ịch nhưng động tác rất nhanh nhẹn, hai huấn luyện viên mang theo hai chú chó lớn, đi vào toà nhà Triển Chiêu đã chỉ.

Đến bên trong rồi, mọi người đi vào thang máy, kiểm tra từng tầng từng tầng một.

Ban Ban cùng Toa Toa không nhanh không chậm tìm từng gian nhà một, vẫn không có phát hiện gì.

Toà nhà này cũng rất vắng vẻ, hình như hoàn toàn không có ai ở.

Triệu Hổ đi theo sau mọi người, cảm thán, “Ra giá cho cao vào, cũng chẳng có ai thuê, đúng là địa chủ rảnh tiền a.”

Một lời nói ra làm mọi người bốt khản trương hẳn.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, thấy anh vô cùng căng thẳng, liền an ủi, “Miêu Nhi, đừng gấp, còn nhiều tầng chưa tìm mà.”

Triển Chiêu xoay mặt liếc Ngọc Đường, tâm có chút cảm động... Bạch Ngọc Đường chưa từng nghi ngờ bất cứ quyết định nào của anh ... Nói thật ra, lúc này chính anh cũng có chút bất an, ngoại trừ những đầu mối

suy đoán từ bên ngoài, Triển Chiêu không hiểu sao chính mình cũng có một cảm giác rằng ... Trong toà nhà này, có đầu mối.

Mọi người vừa tìm ở tầng mười xong, không có phát hiện, liền tiếp tục đi vào thang máy.

Cửa thang máy vừa đóng lại tiến lên một tầng, Ban Ban đột nhiên uông uông kêu lên.

“Có tình huống.” Huấn luyện viên nói.

“Ở tầng mười một sao?” Bạch Trì giữ cửa lại để mọi người đi ra ngoài, thế nhưng Ban Ban cùng Toa Toa ngồi im trong thang máy không nhúc nhích, Ban Ban nhìn bàn phím số trên vách thang máy kêu lên một tiếng.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Triệu Hổ hỏi, “Nó có ý gì a?”

Huấn luyện viên nói, “Có lẽ ở tầng cao hơn.”

Bạch Trì thả tay, cửa chậm rãi khép lại.

Thang máy lại đi lên một tầng... Ban Ban Toa Toa vẫn chưa chịu đi ra, cố chấp ngồi im trong thang máy.

Mãi cho đến khi tới tầng mười chín, cửa thang máy mở ra, Ban Ban nhanh chóng vọt ra ngoài, Toa Toa cũng chạy theo sau.

Mọi người vội vã đuổi theo, chỉ thấy hai chú chó đứng ở ngã ba xác định phương hướng một chút, sau đó không chút do dự chạy về phía đông, đứng ở trước cửa phòng 1909, vươn chân lay lay cửa.

“Phòng này đã có người thuê.” Người đại diện nói, “Bọn tôi không có giữ chìa khoá.”

Ban Ban cùng Toa Toa ngồi trước cửa, quay đầu lại nhìn huấn luyện viên, lại uông uông kêu.

Triệu Hổ ấn chuông cửa, thật lâu cũng không thấy ai ra, lại đập cửa phòng, cũng không có ai mở cửa, đành quay lại nhìn Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường trao cho Lạc Thiên một ánh mắt, Lạc Thiên tiến lên, nhấc chân đập ...

“Banh” một tiếng, cửa phòng bị đá vỡ.

Sau khi cửa mở, cảnh tượng bên trong làm mọi người kinh hãi... phòng này tuy có người ở, nhưng lại vô cùng vắng vẻ, cái gì cũng không có.

“Vừa rồi không vào đây sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không.” Mã Hán nói, “Phòng có người ở bọn tôi đều phải gõ cửa hỏi ý kiến mới dám vào, không có lệnh khám nhà.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lúc này, Ban Ban chạy vào trước, Toa Toa cũng theo vào, hai chú chó đi xung quanh, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cũng tiến vào phòng.

“Chỗ xi măng này thật dày a.” Triệu Hổ đá đá hai cái, thấy có chút không được tự nhiên.

Căn nhà này có ba phòng một sảnh, các phòng đều trống không, cái gì cũng không có —— vừa xem liền hiểu ngay.

“Ô ô...” Lúc này, Ban Ban nằm xuống nền phòng khách, quay lại gọi huấn luyện viên, như là đang khó chịu trong người mà làm nũng với chủ vậy.

Huấn luyện viên sững sốt một chút, Triệu Hổ hỏi hần, “Ai, nó nói gì á?”

Triển Chiêu đi tới cạnh Ban Ban, ngồi xổm xuống cúi đầu nhìn dưới chân nó, rồi vẫy tay gọi Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, nhìn chỗ này.” Bạch Ngọc Đường đi qua, cũng ngồi xổm xuống, thì thấy có vài sợi tóc lộ ra khỏi tầng xi măng, tựa như bị chôn bên trong tầng xi măng đó.

“Mẹ ôi, này cũng quá mắc ới mà.” Triệu Hổ nhìn qua một chút liền kêu lên, mọi người thấy một màn này chẳng khác nào nhìn thấy thi thể nên vô cùng khó chịu.

“Chôn ở dưới sao?” Liễu Thanh khó hiểu hỏi, “Làm gì a, thi thể sao có thể đẹp lẹp vậy?”

“Gọi người mang đồ cắt xi măng đến đây.” Bạch Ngọc Đường phân phó.

Mọi người bắt đầu hành động, chạy xuống dưới chuẩn bị công cụ, dùng máy x-quang soi trước, quả nhiên, phát hiện bên trong quả thật có thi thể, hơn nữa không được liền mạch, hẳn là đã bị phân thây, chôn trong hầm xi măng.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày thở dài ra lệnh, “Đánh dấu vị trí lại, cắt toàn bộ mang về!” rồi yêu cầu người đại diện cung cấp tư liệu về chủ hộ cùng khách thuê phòng.

Chúng cảnh viên tinh thần phấn chấn, phân công nhau hành động.

Ra cửa phòng, Triển Chiêu đưa tay vỗ vỗ đầu Ban Ban cùng Toa Toa, “Giỏi lắm.”

Lúc này, cảm giác có người vỗ vỗ vai mình, Triển Chiêu quay đầu lại, thấy Bạch Ngọc Đường đang cười cười với mình, “Miêu Nhi, giỏi lắm.”

\* Giống chó Sharpei

## 264. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 11

Chương 11 : Dây chưa bị đứt

Mọi người đem khối xi măng thi thể trở về SCI, Công Tôn cùng Mã Hân liếc mắt một cái, không nói nên lời.

Công Tôn cảm thán, “Vụ này càng tra càng rối! Sao mà kiểu gì cũng có vậy nè? !”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, hỏi Công Tôn, “Anh xem xem đã xảy ra chuyện gì, đã chết bao lâu?”

Công Tôn sờ sờ lớp xi măng, nói, “Không biết, bắt quá nhìn tình trạng lớp xi măng này... Chỉ ít cũng được nửa năm rồi.”

“Lâu như vậy?” Triển Chiêu giật mình hỏi, “Xem ra hung thủ này không cách nào gom đủ ba người nên đã dẫn chúng ta tới tiểu khu này.”

“Hai người kia thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn, “Bọn họ chết như thế nào?”

Công Tôn nhìn nhìn một chút, “Nếu dựa vào vẻ tươi cười này, thì cũng là độc Xác chết mỉm cười kia a... Bất quá còn phải kiểm tra thêm một bước nữa, từ từ sẽ có kết quả chi tiết.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, cũng không ở lại trong pháp y nữa, để Công Tôn bọn họ khám nghiệm, mang mọi người ra ngoài.

Vừa ra đến hành lang, thì thấy cửa thang máy mở, người cảnh vệ ở dưới lầu bước ra, nói, “Bạch đội trưởng, có chuyển phát nhanh.”

“Chuyển phát nhanh?” Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, thấy đó là một phiến giấy mỏng liền hỏi, “Ai đưa tới?”

“Không biết.” Cảnh vệ trả lời, “Sáng sớm nhét trước cửa, viết SCI, cho nên tôi mang lên đây, kiểm tra qua rồi, hẳn là một phong thư.”

“Thư?” Bạch Ngọc Đường xé tấm giấy của chuyển phát nhanh ở ngoài ra, bên trong thực sự là một bức thư, mở ra xem, chỉ thấy bên trên có vài kí tự được đánh máy.

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua, đưa cho Triển Chiêu, Triển Chiêu tiếp nhận, thì thấy bên trên viết:

Bạch đội trưởng, tiến sĩ Triển cùng các thám tử SCI thân ái:

Tên của tôi, là K, một sát thủ.

Đúng như mọi người đã thấy, án tử lần này, tôi là người đứng đằng sau bức màn, tôi tuyệt đối không có ý kinh động cảnh sát, chỉ là Lưu Tung không nghe lời khuyên bảo, mới xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bởi vì nghiên cứu của chúng tôi làm quấy nhiễu đến mọi người, tôi vô cùng lấy làm tiếc. Nhưng mọi người

có thể yên tâm, vụ án đã kết thúc ở đây, mọi người đại khái có thể xem Quách Thành và Vương Ái Hoa là hung thủ cuối cùng của vụ án. Đừng tiếp tục truy lung đầu mối nữa, thứ nhất, chỉ dựa vào mấy người không thể nào bắt được tội đầu, thứ hai, tuy rằng tôi đã giết người, nhưng đức tin của tôi cùng với kiên trì gì đó của mọi người là hoàn toàn giống nhau.

K

Mọi người truyền tay nhau bức thư đọc đi đọc lại đến mấy lần, đều nhú mày, Bạch Trì khó hiểu hỏi, “Tên hung thủ này... Muốn ám chỉ cái gì a?”

Bạch Ngọc Đường cười khổ lắc đầu, nói, “Đức tin cũng đưa ra.”

“Tên hung thủ này kỳ thực rất điển hình a.” Triển Chiêu thấp giọng nói, “Hoàn toàn tin tưởng rằng mình làm đúng, giết người là hành động lớn lao vì nhân loại, có nguyên một nhóm tín đồ, Lưu Tung lần đó phỏng chừng chỉ là ngoài ý muốn, thế nhưng hiện tại đầu mối cũng bị chặt đứt.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều thấy có chút đáng tiếc, Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên cũng bị đả kích mạnh... đang trong tình trạng sa sút tinh thần, thì nghe Triển Chiêu đột nhiên nói, “A... Chưa chắc nha.”

Mọi người ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, động tác rất đều đẹp, sự hi vọng ngời lên trong ánh mắt cũng y chang nhau, Triển Chiêu nhin không được nở nụ cười, “Đầu mối của chúng ta không chừng chưa hề bị đứt đoạn a.”

“Cái gì?” Mọi người hỏi.

“Mọi người nghĩ xem.” Triển Chiêu nói, “Thi thể trong khối xi măng kia, đã có từ rất lâu rồi, ý định ban đầu của hung thủ chắc chắn không phải là nó, vì có tình huống bất ngờ nên mới phải làm thế.”

“A.” Tất cả mọi người gật đầu, “Đúng vậy.”

“Nói cách khác, còn có một người hần muốn nhưng chưa kịp diệt trừ.” Triển Chiêu nói, “Hơn nữa người kia rất có thể ở ngay tiểu khu kia, hoặc là ở gần đó.”

Mọi người nhìn nhau, thấy hơi rối loạn, tư duy của Triển Chiêu luôn luôn nhảy vọt, mọi người có chút theo không kịp.

“Quách Thành cùng cái người tên là Vương Ái Hoa kia chết ở gần tiểu khu đó, hơn nữa là do trúng độc.” Bạch Ngọc Đường lại một lần nữa làm phiên dịch viên cho Triển Chiêu, “Trúng độc cần có thời gian, trừ phi hai người đó tự sát, còn không là bị giết... Chúng ta loại bỏ tự sát, như vậy bọn họ là bị giết... Hung thủ đã sớm ước lượng được thời điểm bọn họ chết.”

Tất cả mọi người gật đầu, đúng là có chuyện như vậy.

“Bất kể thế nào, hung thủ cũng sẽ giết thêm một người... Mà người kia, phỏng chừng cũng có tính toán.” Triển Chiêu tiếp lời, “Hung thủ không giết hần, có thể là vì hần đã nhanh chân đào tẩu, đúng không?”

Mọi người vỗ vỗ trán, “Đúng là có chuyện như vậy! Có một số việc cần nghĩ ngược lại, hung thủ giết ít đi một người, dùng thi thể khác lấp vào chỗ thiếu, lý do hung thủ cải biến chủ ý rất có thể do người kia đã gây ra chuyện gì đó, hần nếu đã bỏ chạy, hung thủ chỉ còn cách nghĩ ra biện pháp khác.”

“Tỉ mỉ ngâm lại, đúng là bộ ba lần này rất gượng ép.” Bạch Trì nói, “Hần trước đây đều để cho ba cổ thi thể xuất hiện cùng lúc, thế nhưng thi thể bên trong lớp xi măng này nếu không phải chăm chú tìm căn bản sẽ không phát hiện, dấu hiệu của hần sẽ bị quên đi.”

“Có một thứ cũng rất khả nghi a.” Trầm Trọng Nguyên nói, “Hung thủ này tựa hồ rất cố chấp, thế nhưng hần lại không để cả ba thi thể xuất hiện cùng nhau, đến tột cùng là vì sao? Hần đang kiên trì cái gì? Nếu như hần thật sự cố chấp, cứ để chúng ta một lúc phát hiện cả ba thi thể không phải tốt hơn sao?”

“Ba đối với hần quan trọng thế sao?” Triệu Hồ có chút mờ mịt, “Một con số ba, có cái gì đáng để kiên trì a? Hơn nữa hần cũng không đến mức quá cố chấp đâu, biến số nhà có thi thể kia cũng không có số ba, hôm nay cũng không phải thứ ba, số ngón tay bị cắt bỏ cũng không phải ba, đến tột cùng thì hần đang kiên trì cái gì, nghĩ sao cũng thấy thật dở hơi a?”

“Ừm.” Triển Chiêu nhìn hắn cười cười, nói, “Nói cũng đúng, dở hơi!”

“Hả?” Triệu Hổ khó hiểu nhìn Triển Chiêu.

“Nếu là hai người thì sao nhỉ?” Triển Chiêu hỏi.

Mọi người sững sờ...

“Đúng vậy!” Bạch Trì nói, “Hung thủ nếu không chỉ có một người, thì có thể giải thích được, trong đó có một người đối với số ba đặc biệt cố chấp, còn người kia thì bình thường.”

Triển Chiêu hơi mỉm cười nói, “Người kia, hình như cũng không bình thường đâu.”

“Sao lại nói thế?” Lạc Thiên hỏi.

“Về tươi cười.” Bạch Ngọc Đường nói, “So với số ba xuất hiện còn nhiều hơn.”

“Chính xác.” Triển Chiêu gật đầu, “Còn có việc lấy đi bộ phận trên thân thể nữa... Một loạt án kiện này có sự bất đồng trong thói quen hành động cùng thẩm mỹ, nói cách khác, là do nhiều phong cách cấu thành nên.”

“Có rất nhiều hung thủ?” Mã Hán hỏi.

“Khả năng chỉ có hai.” Triển Chiêu nói, “Rất nhiều hung thủ hợp tác khăng khít, hoặc là... chỉ một hung thủ, và hắn có n nhân cách.”

“Nếu như có nhiều hung thủ...” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nói, “Người nhiều như vậy đi ra đi vào, khó tránh khỏi sẽ có người lưu lại ấn tượng, hơn nữa, tính cách khác biệt lớn như vậy, khó có thể phối hợp tốt... Tôi nghĩ khả năng sau lớn hơn.”

“Cũng chỉ là suy đoán thôi.” Triển Chiêu đáp, “Thế nhưng tình huống tương đối đặc thù, biện pháp tốt nhất là trực tiếp kiểm tra.”

“Làm sao kiểm tra?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Phải kích thích vị hung thủ này.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút rồi nói, “Gọi Lô Phương đến hỗ trợ đi.”

Buổi chiều cùng ngày, Lô Phương gọi điện đến các bệnh viện cả công lẫn tư ở thành phố K cùng thành phố S, yêu cầu bọn họ giúp đỡ tìm một người, người nọ khoảng ba mươi tuổi, từng làm giáo viên, từng đến làm cố vấn, nửa năm trước đột nhiên không đến nữa, có mắc chứng thần kinh phân liệt hoặc nhân cách phân liệt, đặc biệt chú ý những điểm dưới đây:

- 1, hắn phi thường an tĩnh, hầu như không nói lời nào, thế nhưng làm việc đâu vào đấy, rất có năng lực.
- 2, hắn rất dễ kích động, lại rất cố chấp, bất cứ thứ gì trước mắt đều thích xếp chúng thành một hàng.
- 3, hắn có một chút khuynh hướng bạo lực.
- 4, hắn vô cùng sạch sẽ.

Sau đó, mọi người vội vã ăn cơm trưa rồi chia nhau đến bốn phía tiểu khu nọ phục kích, hầu như trên mỗi con đường xung quanh tiểu khu đều có cảnh sát đứng canh.

Đồng thời, Triển Chiêu nhờ họa sĩ của cảnh cục giúp đỡ, mạnh dạn phác ra tướng mạo của tên hung thủ kia.

Triển Chiêu từ đặc thù của hắn, chính là cái kẻ đối với số ba vô cùng cố chấp ấy, mà định ra hình dáng như sau: đeo kính, tóc hơi rối, mắt to, lông mày tương đối rậm, hay nhíu mày, râu ria xồm xàm, vóc người tương đối cao, rất gầy, thường mặc đồ tối màu.

Buổi chiều cùng ngày, Triển Chiêu phái người dán lệnh truy nã khắp tiểu khu kia, đồng thời thông báo rộng rãi trên TV.

Mà ở cửa tiểu khu, cảnh viên của SCI đang ngồi trong xe phục kích.

Triển Chiêu còn ọi người một có lưu ý nhỏ nhỏ: người nọ lúc đi luôn cúi đầu, thường liếc liếc mắt chứ không quay hẳn đầu để nhìn phía sau, có thể trên lưng sẽ có một cái túi lớn, một tay cầm lấy quai túi, tay kia đặt xuôi bên hông, vô ý thức đập đập vào ống quần, bước đi rất nhanh, trong lúc đi, thích đi sát rạt về một phía.

Liễu Thanh, Trầm Trọng Nguyên cùng Lạc Thiên, Bạch Trì ở cùng một xe, Trầm Trọng Nguyên cầm bức họa nhìn một lát, run giọng, “Này cũng quá thần thánh đi... Từ những đầu mối kia mà suy ra một người thế này sao? Càng nghĩ càng thấy hơi quá.”

“Anh ấy là như vậy.” Bạch Trì nói, “Anh ấy đem các đầu mối liên hệ với nhau, sau đó suy đoán, lúc nói ra đã rút gọn rất nhiều chi tiết suy luận rồi, nên người khác nhìn vào thấy rất bất khả tư nghị.”

“Tôi tin tưởng tiến sĩ Triển.” Lạc Thiên gật đầu, “Bởi vì đây không phải lần đầu tiên phái sinh chuyện này, cũng giống như việc tìm ra cổ thi thể trong lớp xi măng vậy.”

“Ra thế.” Liễu Thanh gật đầu, “Lúc tìm ra thi thể kia tôi nổi hết cả da gà.”

“A...” Lạc Thiên cùng Bạch Trì đều nở nụ cười, lúc này, từ trong bộ đàm truyền đến thanh âm của Triệu Hổ, nghe có chút hoảng loạn, “Thiên ca Trì Trì, mọi người ở cửa số ba phải không?”

“Đúng a.” Bạch Trì vội vã trả lời.

“Có một người mặc đồ thể dục màu xám đang đi tới chỗ hai người đó!” Triệu Hổ vừa dứt lời, Lạc Thiên ngẩng đầu nhìn ... Không bao lâu, liền thấy một người đàn ông mặc đồ thể thao màu xám, đang cúi đầu vội vã đi vào.

Tuy rằng hắn đã tận lực cúi đầu, thế nhưng... mái tóc lộn xộn, có đeo kính, râu ria xồm xàm, vóc người tương đối cao, trên lưng có một túi lớn, một tay xách túi, một tay xuôi theo đường chỉ quần, khẽ đánh nhẹ vào đó, hình dạng có chút khấn trương, đi sát rạt vào bồn hoa phía trước, tốc độ đi rất nhanh.

“Trời ...” Liễu Thanh thấp giọng, “Tôi nổi hết da gà rồi!”

“Đội trưởng.” Lạc Thiên đã thông tri Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Làm sao bây giờ?”

“Dựa theo kế hoạch mà làm.” Bạch Ngọc Đường nói truyền đến, mọi người nhìn nhau, Lạc Thiên cùng Bạch Trì xuống xe, cầm lệnh truy nã trên tay, chậm rãi đi đến gần người kia.

“Hắn hẳn là sẽ móc điện thoại ra.” Triển Chiêu thấp giọng nói, Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên ngồi trên xe nghe được, tập trung nhìn chăm chăm, quả nhiên, Triển Chiêu vừa dứt lời, người nọ liền lấy điện thoại trong túi quần ra.

“Đúng vậy.” Liễu Thanh gật đầu, hỏi Triển Chiêu, “Sau đó sao?”

“Bạch Trì, ngồi xuống thắt dây giày.” Triển Chiêu phân phó.

Bạch Trì cùng Liễu Thanh đều đeo tai nghe điện thoại, sau khi nhận lệnh, Bạch Trì ngồi xổm xuống buộc dây giày.

“Lạc Thiên, đừng nhìn hắn.” Triển Chiêu tiếp tục, “Để hắn đi qua anh.”

Lạc Thiên tự nhiên cúi đầu nhìn Bạch Trì buộc dây giày, còn pha trò, “Cậu bao nhiêu tuổi rồi, ngay cả buộc dây giày cũng không xong?”

...

Người nọ rất nhanh đi qua Lạc Thiên, Liễu Thanh nói với Triển Chiêu, “Qua rồi.”

Triển Chiêu cười, nói với Lạc Thiên, “Bắt đầu!”

Lạc Thiên nhanh chóng quay đầu lại, nhìn bóng lưng người nọ hô lên, “Lão tam!”

Người nọ rõ ràng ngậy ra một lúc, lúc này, Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên cũng xuống xe, người nọ xoay người muốn chạy trốn vào con đường khác, thế nhưng Vương Triều cùng Trương Long đã xuất hiện ngay trước mặt.

“Dừng tởi đây!” Người nọ đưa tay vào trong cái túi, nhưng không đợi xem hần móc cái gì ra, Triệu Hổ ở trong bồn hoa từ sớm nhanh chóng bắt lấy tay hần, Mã Hán cầm trên tay một cái kéo, cắt xoẹt dây cột túi ra, cái túi mở toang, vừa nhìn vào thì há hốc miệng ... Bom tự chế.

Người nọ còn muốn giãy dụa, đã bị Triệu Hổ đập ột phát ...

Lúc này, xe của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trở tới.

Hai người xuống xe, đi về phía người nọ.

Người nọ ngọ nguậy liên tục, có vẻ rất bất mãn kích động.

Triển Chiêu đi tới trước mặt hần, cười cười, nói, “Rất xin lỗi, vì đã bắt ông lúc ông ngu ngốc nhất.”

Vừa nói xong, người nọ đột nhiên an tĩnh lại, sau đó, như biến thành một người khác, lạnh lùng mở miệng, “Tên vô dụng.”

Bạch Ngọc Đường cũng cười, nói, “Mang về!”

## 265. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 12

### Chương 12 : Phân tích vụ án

Triển Chiêu chỉ dựa vào một phong thư đã phỏng đoán chính xác đặc điểm của hung thủ, thậm chí ngay cả hình dáng cũng chuẩn tám chín phần mười, trực tiếp bắt sống được người... Tin tức này truyền ra, toàn bộ cảnh cục lại một lần nổ tung.

Mặc dù đây không phải lần đầu tiên Triển Chiêu khiến người khác choáng váng đến không khép miệng lại được, thế nhưng vì SCI rất ít khi gặp phải vụ án nào bị mất hết đầu mối, nên cơ hội để anh phát huy không nhiều lắm. Án kiện lần này, vốn người của phòng khác cũng có nghe nói rằng nhân chứng trọng yếu đều chết cả, lại là án chưa giải quyết lâu ngày, còn đang hí hửng xem kịch vui, không ngờ Triển Chiêu ngay lập tức cho bọn họ xem một màn kinh thể hải tục.

Bao Chứng nghe được tin này, khoe miệng vô thức nhếch lên ... Người được ta coi trọng có khác nha~.

Trở lại phòng làm việc SCI, mọi người cảm thấy tâm tình thật thư sướng, Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên trước đây đã từng nghe nói Triển Chiêu là một quái vật, không dùng đến súng cũng không biết đánh nhau nhưng bắt trộm thì đẳng cấp nhất, ngày hôm nay cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt rồi.

Liễu Thanh là người thẳng thắn, đối với người có bản lĩnh đặc biệt bội phục, lần này Triển Chiêu đã khiến hần phải nghiêng mình, hần liền vây lấy Triển Chiêu hỏi, “Tiền sĩ Triển, này đến tột cùng là có huyền cơ gì a? Làm sao anh đoán ra được? Quá thần kỳ a.”

Triển Chiêu cười cười, nói, “Chỉ là vừa khớp thôi, lần này cũng gặp may nữa.”

“Sao lại vừa khớp được a.” Trầm Trọng Nguyên nói, “Nhất định là có huyền cơ.”

Bạch Trì luôn trong tư thế sẵn sàng học hỏi đàn anh, đã sớm mang ghế lại ngoan ngoãn ngồi chờ một bên.

“Nhân tiện chờ đồng đồ trên người hần đi kiểm tra xét nghiệm, với tra thân phận của hần.” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống sô pha, nói, “Công Tôn kiểm tra thì thể cũng phải một lúc nữa mới có kết quả, Miêu Nhi, giải thích một chút đi, thể nào lại đoán ra.”

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ nhìn anh một cái —— cậu lại muốn gây sự a?

Bạch Ngọc Đường cười cười, chớp mắt —— sao có thể a, tôi bội phục muốn chết.

Triển Chiêu hung hăng trừng, Bạch Ngọc Đường kéo anh ngồi xuống.

“Trước tiên là nói về hình dáng của người nọ.” Liễu Thanh hỏi, “Vì sao lại đoán trúng a?”

“À... Kỳ thực trình tự không phải là đoán hình dáng trước mà ngược lại, hình dáng, đặc điểm, trang phục các loại, là cuối cùng mới đoán được, đoán đầu tiên là cái khác.”



“Anh kể chi tiết đi.” Bạch Trì nói, “Ban đầu đoán cái gì a? “

“Ừ.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Trước đây tôi cũng nói qua mấy lần rồi, suy đoán này, là thành lập trên cơ sở của các giả thiết có sẵn.”

“Ừm.” Mọi người gật đầu.

“Đầu tiên căn cứ một vài đầu mối, đoán ra yếu tố then chốt nhất của một người, ở đây là, người này rất có thể bị nhân cách phân liệt, hơn nữa độ chính xác là 50%.” Triển Chiêu nói.

“Phải.” Tất cả mọi người gật đầu, lúc dự đoán nhân cách phân liệt bọn họ đều nghe được, biết Triển Chiêu làm sao để suy luận ra, hơn nữa khả năng tuyệt đối là 50%.

“Đã biết hẳn nhân cách phân liệt, tôi có thể mơ hồ hình dung ra hình ảnh sơ khai của hắn.” Triển Chiêu nói, “Mỗi một loại bệnh, đều có những đặc điểm nhất định, ví dụ như cảm mạo sẽ hắt xì, nhiệt độ cơ thể tăng ... Tâm lý của người bệnh cũng làm nổi bật đặc tính của căn bệnh đó.”

Tất cả mọi người gật đầu, cái này có thể hiểu.

“Chúng ta lại dựa vào những nhân cách phân liệt của người kia mà suy ra.” Triển Chiêu nói, “Mấy nhân cách đó rõ ràng là có phân chia mạnh yếu.”

Mọi người nghe xong suy nghĩ một chút, đều gật đầu.

“Sự hình thành nhân cách phân liệt kỳ thực do rất nhiều nguyên nhân.” Triển Chiêu nói, “Nhưng xét đến cùng, cơ bản đều để tự vệ, người nào cần tự bảo vệ mình a?”

“Người không đủ năng lực, thường bị bắt nạt mà không thể thay đổi được bản thân cũng không thay đổi được hoàn cảnh.” Bạch Trì nói.

Triển Chiêu gật đầu, nói, “Chính xác.”

Triệu Hổ liếc qua, Bạch Trì liền xấu hổ nói, “Cái này rất bình thường a, em lúc còn bé suốt ngày bị người ta khi dễ, bình thường đều ước bản thân mình có thể mạnh lên, ngay cả đêm cũng nằm mơ biến thành siêu nhân a.”

“Đó là một hiện tượng rất bình thường của một con người.” Triển Chiêu nói, “Rất nhiều người bị nhân cách phân liệt, đều vô cùng chán ghét bản thân, sau đó bồi dưỡng ra một con người hoàn toàn mới, người này đương nhiên khác biệt hoàn toàn với người trước kia. Khi đã hình thành xong nhân cách mới, trong cơ thể sẽ tồn tại hai nhân cách, thậm chí là nhiều nhân cách khác nhau, luân phiên thay đổi trong cơ thể mà người đó không thể biết được.”

Mọi người nghe đến đó, đều có chút mờ mịt, bụng thăm nhủ... Nói trắng ra là, trên cơ thể con người thứ có thể suy nghĩ chỉ có đại não, tồn tại tư duy là bởi vì còn có ý thức... Nói cách khác, nếu như tồn tại một cách không ý thức, thì người nọ cũng chỉ còn là một cái xác không hồn.

“Khi anh đã bồi dưỡng ra một nhân cách, tâm tình anh sẽ trở nên yên tâm thoải mái đi không ít.” Triển Chiêu nói, “Ví dụ như bình thường nhu nhược, một ngày nọ bồi dưỡng ra tính cách mạnh mẽ, như vậy cái nhân cách ban đầu kia lại càng nhu nhược thêm, hơn nữa là nhu nhược trong an bình. Mà bình thường vô năng, thì khi bồi dưỡng được một nhân cách vô cùng có khả năng, thì sẽ tiếp tục vô năng trong yên bình.”

Mọi người nghe xong vừa gật đầu vừa có chút cảm khái... bị nhân cách phân liệt, đôi khi cũng là một loại bất đắc dĩ, đương nhiên, thỉnh thoảng cũng có biến thái.

“Người bị phân liệt này có ba loại tính cách, khái quát lại là... Một là cái vốn có, hai là rất có khả năng, vô cùng cẩn thận tỉ mỉ và ổn trọng, làm việc đầu vào đầu ra, không để lại bất cứ đầu mối nào. ba là rất tàn nhẫn, hơn nữa vô cùng cố chấp, giống như bị chứng ám ảnh cưỡng chế vậy, chứng này không nhất thiết phải có khả năng, lại không phải là nhu nhược, đại đa số đều là cố chấp.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Căn cứ vào hai điều trên cũng có thể suy ra tính cách rồi, ta cũng có thể tiến hành thêm một bước suy luận nữa.” Triển Chiêu nói tiếp, “Một loạt vụ án xảy ra liên tiếp này, vốn hoàn chỉnh như nhau, nhưng cuối cùng

cũng cho ra được một chút manh mối, đặc biệt là sau khi bị chúng ta bức ép quá mức, thì càng có nhiều lỗ hổng, cái chết của Quách Thành bọn họ lần này chính là một minh chứng rõ nhất, có vài chỗ quả là thừa thãi.”

Tất cả mọi người gật đầu, Bạch Trì hỏi, “Vậy... Lúc chúng ta bắt người kia, hấn mắng đồ vô dụng, là đang mắng cái nhân cách ban đầu sao? Thứ cản trở cũng là nó?”

“Không phải.” Triển Chiêu khoát tay áo, “Hấn là cái nhân cách cổ chấp kia mới đúng.”

Tất cả mọi người sửng sốt, có chút khó hiểu, chờ Triển Chiêu giải thích.

“Người vô năng và hay bị khi dễ, thường sẽ sản sinh hai tâm tính phổ biến.” Triển Chiêu nói, “Một là bất lực, một là căm hận.”

Tất cả mọi người gật đầu, đúng là có chuyện như vậy.

“Bất lực, sẽ bồi dưỡng ra một nhân cách hầu như là toàn năng, hấn có thể giải quyết những việc mà nhân cách ban đầu không thể giải quyết được. Còn căm hận sẽ bồi dưỡng ra một nhân cách hung tàn, hấn có thể không lưu tình đi trả thù những người đã thương tổn qua hấn.” Triển Chiêu nói, “Thế nhưng những nhân cách này có một điểm giống nhau.”

“Điểm gì a?” Mọi người hỏi.

“Bảo hộ nhân cách ban đầu.” Triển Chiêu nói, “Chúng nhân cách phân liệt thường xuất hiện vài loại nhân cách rất phổ biến, như phân liệt ra mạnh mẽ, bảo hộ kẻ yếu đuối ban đầu, tương tự như hành động cầu cứu và giúp đỡ vậy. Nhưng đến một ngày họ phân liệt ra quá nhiều nhân cách, đến bảy tám loại, hoặc hơn mười hai mươi loại, thì sẽ thực sự thành biến thái, trong thời gian đó, sẽ có cảm giác khủng hoảng vì sản sinh thêm nhân cách, cảm thấy thời gian tồn tại của mình là quá ngắn, liền sinh ra một loại căm hận, một loại đã tâm muốn kéo dài thời gian tồn tại của chính mình, do đó nhân cách nào có đã tâm nhất sẽ vùng lên, đem nhân cách ban đầu vĩnh viễn niêm phong lại, độc chiếm phần thân thể.”

Tất cả mọi người bắt đầu nhớ lại những bộ phim có liên quan đến nhân cách phân liệt.

“Mà trên thực tế, nhân cách phân liệt là sự miêu tả của nhân cách vốn có, sự tồn tại của nhiều nhân cách giống nhau cũng là để phục vụ cho nhân cách ban đầu, nói cách khác, nhân cách ban đầu đối với những nhân cách phân liệt là có ân tình, mà nhân cách phân liệt đối với nhân cách ban đầu là có trách nhiệm. Nếu quay trở lại công kích nhân cách ban đầu, chính là biểu lộ ra hấn vong ân phụ nghĩa cùng vô trách nhiệm, còn việc thể hiện rõ sự ưu tú của mình trong vô vàn nhân cách khác, cùng với việc tàn nhẫn bóp chết nhân cách ban đầu, tất cả chứng minh sự hung tàn của hấn.” Triển Chiêu tổng kết một chút, “Nên mới nói, quá nhiều nhân cách sẽ rất biến thái, kết quả cuối cùng thường là tự mình rối loạn, có thể sẽ vĩnh viễn làm một ác ma.”

“Nói cách khác cái loại biến thái cuồng giết người trên phim ảnh là có thật sao?” Triệu Hổ mở to hai mắt hỏi.

Triển Chiêu cười cười, nói, “Không cần quá lo lắng, phân liệt nhân cách cũng là một kỹ thuật sống, không phải muốn phân liệt là phân liệt, người bình thường sẽ dùng nhân cách bình thường để giải phóng áp lực của chính mình, chỉ có một số rất ít người bị chính nhân cách của mình bức bách phải phân liệt, hơn nữa cũng có nghiên cứu đã chứng minh, bệnh tâm lý cũng như bệnh sinh lý, rất nhiều hiện tượng là do di truyền.”

Mọi người bất đắc dĩ thở dài, bi kịch của bi kịch a, ngay cả thứ này cũng có khả năng di truyền, này cũng coi là hiệu ứng Matthew được đó.

Mathew Effect: hiệu ứng có vẻ nghịch lý “Đã giàu thì càng giàu, đã nghèo thì càng nghèo, đã xấu thì càng xấu ...” (The rich get richer and the poor get poorer ...), do nhà xã hội học Robert K. Merton đưa ra, lấy tên từ Phúc Âm Matthew trong Kinh Thánh.

“Lúc ba loại nhân cách này giết người đã trao đổi rất hỗn loạn.” Triển Chiêu nói, “Cho nên rất khó nắm bắt, nhưng cũng vì thế mà để lại chút đầu mối.”

Tất cả mọi người thấy có lý.

“Thế nhưng trong lần ra tay cuối cùng, đặc biệt là lúc bị phát hiện, án tử có sự thay đổi, ba người bắt đầu thay nhau xuất hiện, phương pháp xử lý cũng trở nên không đồng nhất — đối với việc gây ra cái chết của Quách Thành bọn họ, nhất quyết chặt đứt mọi đầu mối, có thể chứng minh hung thủ là người sạch sẽ lưu loát, chỉ số thông minh siêu cao đồng thời vô cùng nghiêm cẩn, hẳn làm sao giết chết Quách Thành, điểm này chúng ta đến nay vẫn không thể nào biết được, có thể thấy đây là do nhân cách thứ hai làm.” Triển Chiêu nói, “Thế nhưng tập hợp thành ba cổ thi thể, đồng thời gửi bức thư này cho chúng ta, tên này rất ngu xuẩn, ngạo mạn, đương nhiên cũng cực kỳ cố chấp, bởi vậy để lộ ra hẳn là nhân cách thứ ba.”

Tất cả mọi người đều biết rõ, bây giờ ngẫm lại một chút, đúng là y chang lời Triển Chiêu nói.

“Từ việc lý giải hai loại nhân cách này, tôi bắt đầu suy đoán tính cách thật của hung thủ kia.” Triển Chiêu nói, “Người này sẽ là, ngược lại với có khả năng, nghiêm cẩn, cố chấp, hung tàn, ngạo mạn.”

Tất cả mọi người sững sốt, suy nghĩ một chút — đúng vậy!

“Nói cách khác, hẳn vốn là vô năng, chảnh mắng, thiện lương, hiền hoà, tự ti.” Triển Chiêu nói.

“Đúng vậy...” Bạch Tri nói, “Thì ra là suy đoán như thế.”

“Thế nhưng những người có nhân cách thế này cũng không nhất thiết có vẻ ngoài giống nhau a?” Trầm Trọng Nguyên hỏi.

Triển Chiêu gật đầu, Trầm Trọng Nguyên không hổ là Gia Cát, phi thường thông minh, đầu óc linh hoạt, liền tiếp tục, “Quả là thế, thế nhưng có một tiền đề, chính là nhân cách ban đầu hiểu rõ những nhân cách khác đã làm những gì! Đầu tiên, bọn họ đều làm chuyện xấu, mà làm chuyện xấu là vì hẳn đã bồi đường ra như thế, lại làm bằng thân thể của hẳn, cho nên hẳn rất áy náy cũng rất lo lắng, và hẳn sợ hãi.”

Mọi người nghe xong, trong lòng đều khê động... Thực sự không có gì quá thần kỳ a, chỉ là suy luận mà thôi, từng bước một đều rất đơn giản, là lẽ thường tình cả, chỉ là muốn xâu chuỗi tất cả đồng thời chải chuốt cho rõ ràng, là một quá trình có độ khó siêu cao a!

“Biểu hiện của người tốt phạm chuyện xấu, cái này là thì dễ biết rồi.” Triển Chiêu nói, “Bởi vậy, ta đã nắm giữ ba đặc điểm, có thể suy đoán bề ngoài của hẳn.”

“Ba cái nào a?” Triệu Hổ vừa nghe Triển Chiêu giảng một đồng lớn, để hẳn nghe từng câu hẳn còn tiếp thu được, nhưng bắt hẳn liền kết lại, thật chẳng khác nào vừa nghe ngoại ngữ xong.

“Thứ nhất là, người bị nhân cách phân liệt, thứ hai là, vốn nhu nhược vô năng, thứ ba là, một người tốt nhưng đang làm chuyện xấu.” Triển Chiêu cười cười, nói, “Có ba tiền đề này, tôi vận dụng kinh nghiệm tâm lý học của mình, cùng với đặc điểm vụ án lần này, liền suy đoán một chút... Mặc dù có khả năng sẽ có phân nửa là không chính xác, nhưng ... ít nhất ... cũng có một nửa đúng, chỉ cần đầu mối có từ suy đoán tăng thì đầu mối phù hợp với thực tế cũng tăng. Một người nếu có sáu đặc thù, mà chúng ta chỉ đoán sai có ba, thì để nhận ra hẳn cũng không khó khăn gì!”

Mọi người nghe xong Triển Chiêu nói, đều bình tĩnh đại ngộ, quả nhiên là suy luận tuyệt vời.

“Tôi đoán hẳn có ria mép, bởi vì hẳn là người tốt làm chuyện xấu, tất nhiên sẽ sợ, nên muốn tận lực che giấu hình tượng của chính mình. Hẳn bước đi sát vào bên trong, là bởi vì hẳn là người thành thật, người thành thật thường bước đi rất có quy củ, lại thường bị người khi dễ nên khuyết thiếu cảm giác an toàn, cho nên thích đi sát vào một bên, đặc biệt là đi sát tường. Hẳn phạm chuyện xấu, còn thấy cảnh sát phát lệnh truy nã, ngực hoảng loạn dị thường, nên muốn nhanh chóng thoát khỏi, vì thế bước đi sẽ rất nhanh. Không có kinh nghiệm lại thiếu tự tin, nên không biết che giấu chính mình, cái cách cúi đầu ẩn dấu trái lại càng làm cho người khác hoài nghi...” Triển Chiêu nói, “Những thứ khác cũng thế thôi, đều là căn cứ vào ba tiền đề kia mà suy đoán, chỉ cần có đủ sức tưởng tượng, là có thể đoán được càng nhiều. Mà tôi có thể đoán vừa đúng như vậy, chính là vì tiền đề quan trọng nhất đúng — đó là hẳn bị nhân cách phân liệt. Nói cách khác, nếu như hẳn không phải bị nhân cách phân liệt, như vậy lần suy đoán này đều sai hết.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Liễu Thanh cảm thán nói, “quá thần kỳ.”

“Tiến sĩ Triển, tôi còn một chút thắc mắc.” Trầm Trọng Nguyên hỏi.

“Phải a.” Bạch Tri gật đầu, “Em cũng có chỗ không hiểu.”

Triển Chiêu cười cười, Trầm Trọng Nguyên cùng Bạch Trì thật thông minh, ở đây người nhiều như vậy, Bạch Ngọc Đường bởi vì ở chung với mình quá lâu, nên đại khái có thể đoán được. Hơn nữa Bạch Ngọc Đường cũng đủ thông minh cùng tư duy để đoán ra, thông thường chút vấn đề này cậu ta chưa tận lực suy nghĩ cũng đã minh bạch tất cả, này thường được quy thành giác quan thứ sáu, giác quan thứ sáu của những người mạnh mẽ đều siêu cao a.

Lạc Thiên, Mã Hán, kể cả Vương Triều Trương Long cùng loại ... là người rất logic, có phương pháp nghe hiểu cùng lý giải rất tốt.

Triệu Hồ cùng Liễu Thanh là kiểu người có năng lực tiếp thu khá tốt, thế nhưng trí nhớ cùng tư duy liên hệ tương đối kém, những người này thường nghe là hiểu, nhưng không bao lâu sẽ quên, rất khó vận dụng cho chính mình.

Mà Trầm Trọng Nguyên cùng Bạch Trì lại là người biết một sẽ suy ra ba, bọn họ trật tự rõ ràng, lúc nghe có thể lập tức hỏi ra chỗ nào không hiểu, cái này đủ để chứng minh, bọn họ thật sự đã hiểu.

Triển Chiêu vô thức nhìn sang Bạch Trì ... Ngực không khỏi có chút cảm khái, chỉ số thông minh của Bạch Trì là thiên phú, chỉ vì tuổi thơ bất hạnh cùng sự tự ti nên cậu nhóc không thể hiện ra, nhóc ấy nếu từ nhỏ đã có cơ hội để mở rộng, thì sẽ phát triển đến vô hạn, chí ít, cũng sẽ thành công được như mình. Thảo nào Triệu Trinh từng nói —— Trì Trì là một thiên tài bị lãng phí, là một tiểu hài tử chuyên bị khi dễ. Đường nhiên, hẳn cũng là một trong số những người góp công khi dễ đó, may mà hiện tại hắn đã phụ trách tiếp nhận, đồng thời chậm rãi bồi dưỡng sự tự tin cho Bạch Trì.

“Hai người có phải muốn hỏi, vì sao tôi đoán ra hắn có một cái túi, hơn nữa... trong túi chính là bom?” Triển Chiêu hỏi.

“Đúng vậy!” Bạch Trì vỗ tay một cái, “Chính là cái này!”

Trầm Trọng Nguyên cũng gật đầu, không khỏi giật mình, bụng nói, Bạch Ngọc Đường có thể cùng Triển Chiêu như hình với bóng quả làm người ta bội phục, Triển Chiêu như vậy, ở cùng với hắn một hồi thôi đã nổi hết tầng da gà này đến tầng da gà khác.

“Cái này kỳ thực không có quan hệ gì với suy luận tâm lý học hết.” Triển Chiêu cười nói, “Mà là...”

Nói còn chưa dứt lời, điện thoại trong túi đột nhiên rung, Triển Chiêu lấy ra vừa nhìn, thì thấy là một tin nhắn, người gửi là —— Triệu Tước.

Triển Chiêu hơi nheo mắt, tâm nói không phải đâu, án tử này cùng Triệu Tước nhất định không có quan hệ!

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn rồi hỏi, “Triệu Tước làm sao vậy? Không phải ông ấy nói trong thời gian này bề bọn nhiều việc, sẽ không có thời gian dính lấy chúng ta sao?”

Triển Chiêu bất đắc dĩ, vừa mở ra nhìn, thì thấy trên màn hình chỉ có vài chữ ngắn ngủi —— Triệu Tước gửi lời chúc mừng~~.

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường bị sặc cà phê, Triển Chiêu hung hăng đóng điện thoại lại, cắn răng, “Có bệnh a, ông ấy bao nhiêu tuổi rồi? !”

## 266. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 13

Chương 13 : Tặng băng trôi

“Anh.” Bạch Trì chọc chọc Triển Chiêu đang vô cùng phiền muộn, hỏi, “Cái kia... bom, vì sao lưng hắn đeo bom a?”

“A.” Triển Chiêu phục hồi tinh thần, nói, “Cái này... Cùng hành vi của Quách Thành bọn họ lúc trước có liên quan, anh nghĩ người kia vốn là muốn dùng bom nổ chết Quách Thành bọn họ.”

“Ừm.” Tất cả mọi người chăm chú lắng nghe, bất quá chính mình vẫn không rõ lắm, vì sao Triển Chiêu lại nghĩ tới bom a.

Triển Chiêu sắp xếp lại từ ngữ một chút, rồi nói, “Mọi người nghĩ xem, nếu cuối cùng gom đủ ba người lên xe, sau đó cùng chết, còn chết vì Xác chếp mỉm cười; với để mọi người cùng chết, và chết vì nổ banh xác, cái nào tiện để che dấu đầu mối, đồng thời có thể uy hiếp chúng ta hơn?”

“Nổ a!” Mọi người đều gật đầu.

“Tôi phán đoán đó là bom, kỳ thực đây là một loại phán đoán tâm tình.” Triển Chiêu nói, “Thông qua tâm lý đối phương, phán đoán tâm tình của đối phương khi gặp phải tình huống đặc biệt, từ đó đoán ra hành vi của hắn, cuối cùng lựa chọn những hành vi cụ thể. Như chúng ta thấy, trong toàn bộ vụ án cuối cùng, người đứng ra đặc biệt xử lý Quách Thành bọn họ, hầu như là nhân cách thứ ba, đúng không?”

“Đúng a.” Mọi người gật đầu.

“Tính cách của loại thứ ba này là luôn nóng nảy dễ nổi giận, loại người có tính cách này thường có đặc điểm xử sự là, bọn họ ghét sự thất bại, rất cực đoan, một khi thất bại nếu tìm được cơ hội, sẽ hung hăng trả thù.” Triển Chiêu nói, “Mọi người xem lời nói trên lá thư của hắn xem, thái độ vô cùng ngạo mạn, chúng ta lúc trước đã truy được đầu mối khiến hắn vô cùng bất mãn. Nhìn văn tự của một người mà phán đoán tình tự của hắn, quan trọng nhất chính là các từ râu ria bên ngoài, chúng ta phân tích một chút thư của hắn xem!” Nói rồi, Triển Chiêu lấy lá thư ra.

Tên của tôi, là K, một sát thủ.

Đúng như mọi người đã thấy, án tử lần này, tôi là người đứng đằng sau bức màn, tôi tuyệt đối không có ý kinh động cảnh sát, chỉ là Lưu Tung không nghe lời khuyên bảo, mới xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bởi vì nghiên cứu của chúng tôi làm quấy nhiễu đến mọi người, tôi vô cùng lấy làm tiếc. Nhưng mọi người có thể yên tâm, vụ án đã kết thúc ở đây, mọi người đại khái có thể xem Quách Thành và Vương Ái Hoa là hung thủ cuối cùng của vụ án. Đừng tiếp tục truy lung đầu mối nữa, thứ nhất, chỉ dựa vào mấy người không thể nào bắt được tôi đâu, thứ hai, tuy rằng tôi đã giết người, nhưng đức tin của tôi cùng với kiên trì gì đó của mọi người là hoàn toàn giống nhau.

K

“Từ bức thư, chúng ta bỏ đi những từ nói về nội dung chính đi, giữ lại những từ phụ râu ria, chính là những từ như sau:

Tên của tôi, là K, một sát thủ.

ĐÚNG như mọi người đã thấy, án tử lần này, tôi là người đứng đằng sau bức màn, tôi TUYỆT ĐỐI không có ý kinh động cảnh sát, CHỈ LÀ Lưu Tung không nghe lời khuyên bảo, MỚI xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bởi vì nghiên cứu của chúng tôi làm quấy nhiễu đến mọi người, tôi VÔ CÙNG lấy làm tiếc. Nhưng mọi người CÓ THỂ yên tâm, vụ án đã kết thúc ở đây, mọi người ĐẠI KHÁI có thể xem Quách Thành và Vương Ái Hoa là hung thủ cuối cùng của vụ án. Đừng tiếp tục truy lung đầu mối nữa, THỨ NHẤT, chỉ dựa vào mấy người không thể nào bắt được tôi đâu, THỨ HAI, TUY RÀNG tôi đã giết người, nhưng đức tin của tôi cùng với kiên trì gì đó của mọi người là hoàn toàn giống nhau.

K

“Hãy chú ý đến những từ râu ria này, “đúng” như, “tuyệt đối” không có ý, “chỉ” là, “mới” phát sinh, vô cùng” tiếc nuối, “có thể” yên tâm, “đại khái” có thể, “thứ nhất”, “thứ hai” “tuy rằng”” Triển Chiêu liệt kê từng cái một rồi giải thích, “Câu chữ của hắn có khá nhiều sơ sót, hắn muốn thể hiện ra khiêm tốn một chút, nhưng hắn lại không hiểu khiêm tốn là như thế nào, nên lời khiêm tốn của hắn biểu hiện ra như một loại khiêu khích.”

Mọi người cầm thư lên niệm a niệm, quả nhiên, bỏ mấy từ này đi, cả phong thư thoát nhìn thật gai mắt!

“Từ bức thư của hắn, tôi có thể đoán ra tâm trạng của hắn ngay lúc viết, đó là...” Triển Chiêu chậm rãi nói, “Thua thì phải cùng nhau thua, ta vốn mạnh hơn các người, ta muốn các người khiếp sợ, thất vọng, so với ta lần này còn thảm bại hơn!”

“Ừm.” Trầm Trọng Nguyên gật đầu, “Tôi có thể hiểu được, chính xác, thỉnh thoảng con người khi hận cực kỳ sẽ có loại tâm tính này.”

Cái này kỳ thực cũng rất bình thường mà.” Triệu Hồ nói, “Ví như đấu trận này nếu thua ba không, thì lần sau tốt nhất phải thắng lại năm sáu không mới tiêu được mối hận trong lòng.”

“Ừ, trên nguyên tắc là như vậy.” Triển Chiêu gật đầu, “Đây là một loại phương pháp giải phóng tâm tình, ngày nay xã hội hiện đại áp lực lớn, trong cuộc sống chúng ta phải chịu nhiều khuất nhục, lạnh nhạt, có cả những bất công ... Nhiều khi không cách nào giải phóng tâm tình được, thì sẽ đi giận cá chém thớt.”

“A... Cho nên anh đoán, hẳn vốn muốn dùng bom nổ chết bọn họ?” Liễu Thanh hỏi.

“Ừm.” Triển Chiêu gật đầu, “Mọi người nghĩ xem, hầu như những phần tử khủng bố trên thế giới này, khi đi khủng bố người ta đều dùng đến bom ... Đương nhiên, cũng có một bộ phận dùng đến vũ khí sinh học, thế nhưng loại khí độc này họ muốn xài phải phụ thuộc vào nhiều điều kiện, nhưng thôi không đề cập đến mấy thứ này nữa. Bọn họ vì sao thích hiệu quả của bom mìn như vậy, mọi người biết không?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tuy rằng bình thường xem tin tức thấy có đánh bom siêu thị, giết hại bao nhiêu người dân vân vân, nhưng ít khi nào nghĩ tới, vì sao hết lần này tới lần khác lại thích dùng bom như vậy, đều nghĩ chỉ vì bom rất tiện... Thế nhưng vừa nghĩ lại thì, bom thật ra không tiện chút nào, đầu tiên, nó rất dễ bị điều tra ra, hơn nữa không có tính linh hoạt.

“Hiệu quả của đánh bom cùng đâm một dao không giống nhau.” Triển Chiêu nói, “Hầu như tất cả mọi người đều thích nhìn thứ gì đó phát tán, ví dụ như pháo bông, hoa nổ, thậm chí là bung dù.”

Tất cả mọi người nhún mày, trong đầu cân nhắc những lời Triển Chiêu vừa nói... A, quả thật có chuyện như vậy nha.

“Ví dụ cụ thể hơn, tháo dỡ một căn nhà có gì hay để xem không? Mọi người sẽ không đi xem, thế nhưng nếu là cho nổ sập một căn nhà, rất có thể sẽ thu hút mấy trăm mấy nghìn người chờ để xem, có khi TV còn truyền hình trực tiếp... Bởi vì rất nhiều người thích xem, về phần vì sao, không ai có thể nói ra một lý do ... Kỳ thực đó là yêu thích phát ra từ bản năng.” Triển Chiêu giải thích nói, “Từ cái nhìn của tâm lý học, đây cũng là một bản chất của con người, yêu thích phát tán và phá hủy một thứ gì đó.”

“Phát tán... Phá hủy.” Mọi người chú tâm suy nghĩ.

“Tôi cũng vừa nói, trong đời sống hiện thực chúng ta có rất nhiều áp lực không thể phóng thích, bởi vậy chúng ta thích nhìn những thứ vừa bao hàm sự phát tán vừa có tính chất phá hủy như vậy, trong những bộ phim bom tấn của Hollywood, có bao nhiêu cảnh như vậy trên màn ảnh? Không thể phủ nhận rằng, những cảnh thế này đều xuất hiện ngay từ đầu phim để có thể hấp dẫn khán giả xem tiếp nội dung bên trong, có thể thấy được con người đối với phá hủy rất có yêu thích!”

“A, em hình như hơi hơi hiểu rồi.” Bạch Trì gật đầu, “Cái nhân cách thứ ba kia, muốn hưởng thụ loại cảm giác này khi vụ nổ xảy ra, hơn thế nữa cũng muốn xem biểu tình của chúng ta khi thấy mọi chuyện!”

“Chính xác!” Triển Chiêu gật đầu, “Mọi người nghĩ xem, nếu như chúng ta không đuổi theo, mà mặc cho chiếc xe đó chạy đến địa điểm chỉ định, đón người cuối cùng lên xe, sau đó xe nổ tung, cả ba người đều chết... Chúng ta có sa sút tinh thần không?”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Quan trọng nhất là, nếu như đánh bom, chúng ta sẽ chú ý đến thi thể đầu tiên, cũng sẽ biểu hiện ra những tình tự rõ ràng nhất, điều đó làm cho hung thủ cảm thấy rất khoái trá! Ngược lại, nếu ba người kia đều trúng độc mà chết, có thể thi thể bọn họ phải qua một lúc mới được chúng ta chú ý tới, hoặc có thể giả như bị tai nạn giao thông, cũng có thể để bọn họ chết đuối, cũng không thể khiến chúng ta khiếp sợ hồi hận như vậy!”

Mọi người nghe xong đều bình tĩnh, nói đơn giản là, Triển Chiêu chỉ chọn trong vô vàn thủ pháp giết người một loại phù hợp với tính cách của hung thủ, nên đã suy ra được là dùng bom.

“Bạch đội trưởng.” Lúc này, có người đẩy cửa tiến vào, là chuyên gia kỹ thuật của đội bom mìn Từ Khánh.

“Tam ca.” Bạch Ngọc Đường nhìn ông, Từ Khánh có thâm niên trong nghề, tuổi cũng không còn trẻ, bởi vì nhũ danh là lão Tam, nên Bao Chứng cùng các bậc trưởng bối khác đều gọi ông là Từ lão tam, mà Bạch Ngọc Đường bọn họ lại là hậu bối, đều gọi ông là Tam ca.

“Phân tích bom xong rồi sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ, pháo đất!” Từ Khánh cười nói, “Quá dễ làm!”

“Thuốc nổ lấy từ đâu được nhỉ?” Triển Chiêu có chút khó hiểu, “Những nơi có thể cung cấp thuốc nổ ở thành phố S cũng không thấy báo cáo mất đồ a?”

“Cho nên mới là pháo đất.” Từ Khánh đem qua bom đặt lên bàn, mở ra ọi người thấy, rồi nói, “Đây là lấy từ một nòng pháo ra.”

“Nòng pháo?” Mọi người hiếu kỳ nhìn Từ Khánh, Bạch Trì hỏi, “Chính là cái phóng pháo hoa lên sao?”

Từ Khánh nở nụ cười, nói, “Tiểu Bạch Trì, pháo hoa và pháo là hai loại khác nhau.”

Bạch Trì xấu hổ cười cười, “A đúng rồi... Hình như một cái để phóng bình thường, một cái dùng trong những dịp đặc biệt.”

“Cái này có thể là một đầu mối cho các cậu.” Từ Khánh nói, “Biết súng săn không?”

Mọi người gật đầu, “Biết!”

“Nước mình kiểm soát lượng súng ống, cho dù có chứng nhận được xài súng, thì đạn cung cấp hàng năm cũng rất có hạn, nếu tự làm ra đạn, biết lấy thuốc súng ở đâu không?”

Mọi người lại lắc đầu tập thể —— cái này, siêu khó a.

“Pháo.” Từ Khánh cười nói, “Điểm chung của tất cả các loại pháo là đều có hai tiếng vang, tiếng thứ nhất là “bang”, tiếng thứ hai là “xịt”, tiếng “xịt” hoàn toàn vô dụng, là thuốc súng vàng, còn tiếng “bang” là thuốc súng đen, thứ này nhìn vậy thôi, uy lực lớn phết đó, đầy cả một ống thuốc súng, chỉ cần có kíp nổ thôi là có thể đánh sập một toàn nhà a!”

“Kíp nổ từ đâu ra a?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Có đầu mối rồi!” Từ Khánh cười nói, “Hai ngày nay tổ bom mìn đều rất tích cực với án này, vùng ngoại thành phía tây Nam Thành không phải có mỏ đá sao?”

“Đúng rồi.” Mọi người gật đầu, Lạc Thiên hỏi, “Là từ mỏ đá sao?”

“Đúng.” Từ Khánh gật đầu, “Mỏ đá mỗi ngày đều cần nổ núi lấy đá, nên ở đó có một kho thuốc súng, nửa tháng trước, trong kho bị mất hai nghìn cái kíp nổ.”

“Hai nghìn cái?” Mọi người mở to hai mắt nhìn ông.

“Ừ !” Từ Khánh nói, “Không thấy mấy chỗ khai thác đá đóng cửa cả rồi sao? Án tử này mà không được phá, thì khó lường đó.”

“Án tử lớn như vậy, sao không cho bọn tôi tra?” Bạch Ngọc Đường tựa hồ có chút ý kiến.

“Ai, đừng oán giận Bao cục trưởng của các cậu.” Từ Khánh khoát khoát tay, nói, “Cấp trên không cho lộ ra, sợ làm dân chúng hoảng loạn.”

“Thảo nào mỏ đá mấy ngày nay không có xe cộ ra vào.” Liễu Thanh và Trầm Trọng Nguyên nhìn nhau —— hoá ra là có chuyện như vậy.

“Nói như vậy, tiểu tử này rất có thể sẽ biết tằm tích đồng kíp nổ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Cũng không chắc.” Từ Khánh lắc đầu, “Đầu năm nay, đang cấm pháo yên lành, không nghĩ tới vừa thả ra, thì lễ tết hàng năm người ta mua pháo còn nhiều hơn mua đồ ăn, ống pháo bắt mắt một chút là bán mấy vạn đồng, mấy thứ đó lấy từ TNT chứ đâu a! Hàng năm nhà nhà ăn tết ngắm pháo hoa, bọn tôi cùng đội phòng cháy chữa cháy lại vừa nhìn thấy pháo hoa liền đau đầu.”

Mọi người bật cười, Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vai Từ Khánh, nói, “Tam ca, hỗ trợ lớn a, đầu mối này dùng được.”

Từ Khánh cười cười, nhỏ giọng nói, “Vừa rồi tôi định báo cáo tình huống với cục trưởng Bao, gọi điện cho ông ấy ... ông ấy lại không nắm rõ án tử này! SCI các cậu nên hảo hảo biểu hiện nha!”

Mọi người cười cười, Từ Khánh ôm quả bom, đứng lên đi ra ngoài.

“Điều tra xem trong đợt tết vừa rồi nơi nào mua một lượng lớn ống pháo với pháo hoa.” Bạch Ngọc Đường phân phó mọi người, “Còn có, tra vụ mất kíp nổ ở mỏ đá nữa.”

“Không phải không cho tra sao?” Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên hỏi.

Bạch Ngọc Đường cười cười, nói, “Chúng ta bắt quá lấy tin tức từ tổ bom mìn, sao biết được chúng ta muốn làm gì? Hơn nữa, không để lộ ra là được rồi!”

Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên nhìn nhau, đều cảm thán —— đi theo người thông minh quả thực là quá thống khoái a.

Bất thành linh, nghe “bang” một cái, cửa bị đá văng.

Công Tôn hùng hổ xông vào, Bạch Trì vỗ ngực, nói, “Hừ chết người ta, còn tưởng là tiếng bom nổ chứ.”

“Công Tôn?” Triển Chiêu thấy Công Tôn vẽ mặt đằng đằng sát khí, liền hỏi, “Có đầu mối?”

“Bị lừa!” Công Tôn đập văn kiện lên bàn, “Quách Thành hai người kia, căn bản không phải bị Xác chết mỉm cười độc chết!”

## 267. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 14

Chương 14 : Hung thủ thực sự

Công Tôn hùng hổ tiến đến quăng một câu, làm mọi người ngây ngẩn cả người.

“Không phải do Xác chết mỉm cười?” Triển Chiêu hỏi lại.

Công Tôn gật đầu.

“A?” Mọi người mơ hồ hỏi, “Vậy sao trước khi chết bọn họ cười?”

“Hít phải khí cười, không cười mới là lạ! Còn có a, xe không phải chậm rãi dừng lại sao?” Công Tôn hỏi.

Mọi người gật đầu.

“Khí cười có thành phần thôi miên! Trước khi ngủ sẽ dừng xe lại! Sau đó mới chết!” Công Tôn căm giận nói, “Khí cười gặp nhiệt sẽ phân giải, tôi mới nói sao hàm lượng nito lại cao như vậy!”

“Công Tôn.” Triệu Hồ nhin không được hỏi, “Khí cười là cái gì a?”

“Nito oxit! Một loại thuốc mê, nha sĩ bình thường hay dùng.” Công Tôn nói, “Vừa rồi tôi nhờ cảnh viên đem xác trên xe xuống, thì nhìn thấy một bình nito oxit ở băng ghế sau, van đã bị mở, đã tiếp xúc với ánh sáng!”

Triển Chiêu gật nhẹ đầu, nói như vậy, cái chết của bọn họ đã có thể giải thích được.

“Xem ra đã chuẩn bị cả rồi a!” Bạch Ngọc Đường nói, “Nếu không sao có giấu sẵn bình nito oxit dưới ghế sau?”

“Bọn họ hít quá liều trong thời gian ngắn, đại khái cũng biết mình trúng độc, muốn mở cửa ra nhưng không còn kịp nữa.” Công Tôn nói, “Nito oxit đúng là thuốc mê được ưa chuộng, được tính của nó đã được tính toán cụ thể, một người có kiến thức y học có thể tính được xem hít khí cười trong bao lâu sẽ làm người ta tử vong!”

“Kín đáo như thế, là nhân cách thứ hai sao?” Bạch Trì hỏi.

“Ừm...” Triển Chiêu sờ sờ cằm, tựa hồ có chút suy nghĩ, một lát mới lẩm bẩm, “Đều không phải... Án tử lần này đại khái là quăng lưới nhưng chúng ta chỉ bắt được một góc.”

“Miêu Nhi, lại nghĩ đến cái gì a?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chuyện này, có vẻ cũng không phải do nhân cách thứ hai làm, hành vi không phù hợp với tâm lý của hắn!”



“Sao lại thế?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Nhân cách thứ hai dù cẩn thận đến đâu cũng không có hành vi cố chấp thế này, bởi vậy sẽ không cần chấp nhất bất ba người chết cùng một chỗ.” Triển Chiêu nhíu mày nói.

“Vậy là nhân cách thứ ba sao?” Bạch Trì hỏi.

“Cũng không giống lắm a.” Triển Chiêu lắc đầu, “Nhân cách thứ ba không kín đáo như thế, hơn nữa cũng không phù hợp với tính cách bạo lực của hắn.”

“Vậy phải giải thích thế nào đây?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Là một người khác làm.” Triển Chiêu nói, “Án tử này vẫn chưa kết thúc, hung thủ này, hẳn là vẫn chịu lệnh của một người nữa.”

Mọi người nhìn Triển Chiêu, chờ anh giải thích .

“Ừm...” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi, “Tương Bình, có bản đồ của tiểu khu kia không?”

“Có.” Tương Bình đem bản đồ đến cho Triển Chiêu, Triển Chiêu mở ra nhìn một chút, khẽ nhíu mày nói, “Quả nhiên.”

“Quả nhiên cái gì?” Mọi người hỏi, cũng nghiêng người nhìn vào bản vẽ.

“Tiểu khu này có hai cửa, một cái ở phía đông một cái ở phía tây.” Triển Chiêu nói, “Chúng ta đến cửa đông, nhưng vẫn còn một cửa khác là cửa tây... Mà chúng ta bắt được hung thủ đeo bom là ở gần cửa tây.”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ý của cậu là, bọn họ đích thật có đi đón người ở tiểu khu đó, nhưng vốn là đón ở cửa tây, không phải cửa đông, dù sao, từ cửa đông đến cửa tây cũng mất một vòng lớn. Sau khi hung thủ phát hiện chúng ta theo dõi, hơn nữa người nọ đã chạy trốn, hẳn liền cải biến kế hoạch, lại muốn vẫn có đủ ba người, nên mới để bọn họ đến cửa đông?”

Triển Chiêu gật đầu, “Tính toán một chút, từ lúc chúng ta tới, đi qua cửa tây, rồi đi qua hơn một nửa tiểu khu để đến cửa đông... lãng phí gần mười phút đồng hồ.”

Mọi người gật đầu.

“Vậy... Nếu như bọn họ gặp nhau tại cửa tây, có một người khác còn mang theo bom đến.” Triển Chiêu hỏi, “Sẽ phát sinh chuyện gì?”

“Bom nổ.” Bạch Trì nói.

“Hơn nữa thi thể cũng có thể mang theo nét cười trên mặt, đương nhiên điều kiện tiên quyết là khuôn mặt còn được nguyên vẹn ... Nhưng cả thân thể đã bị nổ tung, thì rất khó phán đoán xem thi thể có đúng là trúng độc hay không.”

“Đúng.” Công Tôn gật đầu.

“Hơn nữa là sau vụ nổ, bình khí cười cũng nổ tung, sẽ bị lầm tưởng rằng đó chỉ là bình chữa cháy.” Triển Chiêu nói, “Giá mới là thiên y vô phùng chân chính, đầu mối toàn bộ bị cắt đứt, có thể thấy được độ tư duy kín đáo của người này! Tương đương khó đối phó.”

Thiên y vô phùng: hoàn hảo không chê vào đâu được

Mọi người gật đầu.

“Vậy vì sao Vương Ái Hoa lại lái xe theo đường vòng qua cửa đông a?” Trầm Trọng Nguyên hỏi, “Hắn hẳn là không tiếp điện thoại a.”

“Rất đơn giản.” Triển Chiêu cười, hỏi Bạch Trì, “Trì Trì, còn nhớ không, lúc chúng ta đi qua cửa tây, cửa mở hay đóng?”

Bạch Trì suy nghĩ một chút, trong óc lơ mơ hiện ra hình ảnh thoáng qua lúc đó ... nghĩ tới, lại nghĩ lui, hình như... cửa tây lúc đó là —— “Đóng a!”

Triển Chiêu cười cười chờ đợi.

“A!” Bạch Trì bỗng sững sốt, “Người này em đã thấy qua!”

Triển Chiêu cười, gật đầu, “Không sai! Thấy được một bóng lưng, lúc chúng ta đi qua cửa tây, thì hắn đang trở về!”

“Đúng vậy!” Bạch Trì nhanh chóng gật đầu, nói, “Nghĩ lại mới thấy đúng là có người như thế, nhưng mà lúc đó không ai để ý!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, có chút kinh khủng nhìn hai người này, trong ngực buồn bực —— đây là đầu óc gì a, là camera phân giải ới đúng! Quá dã man đi ! !

Bạch Ngọc Đường nói, “Nếu bọn họ đi qua cửa tây thấy cửa tây đóng, hung thủ lại đứng phía sau cửa chỉ bọn họ qua cửa đông... Bọn họ sẽ qua!”

“Thế nhưng...” Trầm Trọng Nguyên khó hiểu hỏi, “Cửa tây vì sao bị đóng?”

“Đúng vậy, người trong phòng trực ban không lẽ nghe lời hung thủ?” Tương Bình vừa nói, vừa cầm điện thoại hỏi người đại diện ở tiểu khu, người đại diện này cho bọn họ số của phòng trực ban, thế nhưng gọi qua không thấy ai nhấc máy.

“Chẳng lẽ bảo vệ không có ở đó? Hay là gặp phải bất trắc gì rồi?” Triệu Hổ hỏi.

Triển Chiêu cười cười, “Kỳ thực còn có một khả năng.”

“Cái gì?” Mọi người nhìn Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Hắn là nằm trong số quản lý?”

Triển Chiêu cười vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Không hổ là Bạch đội trưởng, đầu óc rất nhanh nhạy a!”

Tương Bình nhú mày, lại gọi điện cho người đại diện kai, hỏi tên của bảo vệ, kết quả người họ tên là Hứa Hữu, nghe nói buổi chiều nay đột nhiên báo cáo, nói là cửa tây bị hỏng không cách nào mở ra được, phải chờ đến ngày mai gọi người đến sửa chữa.

Mọi người vui vẻ, xem ra đoán không sai.

“Tương Bình, điều tra người này.” Bạch Ngọc Đường đi tới bên máy vi tính nói với Tương Bình

Triển Chiêu cũng đến chỗ máy tính chờ kết quả điều tra thân phận của Tương Bình... Sàng lọc một lúc, thì ảnh chụp đi ra, phát hiện... chính là người bọn họ vừa bắt được.

“Hoá ra hắn tên là Hứa Hữu a.” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, rồi cùng Triển Chiêu trao đổi ánh mắt, đột nhiên như nghĩ đến cái gì, Bạch Ngọc Đường hỏi Trương Long, “Vừa rồi đồ vật tùy thân của hắn có điện thoại không?”

“Có.” Trương Long từ trong túi vật chứng lấy ra, Bạch Ngọc Đường cầm lấy giao cho Tương Bình, nói, “Tra xem trước đó hắn nói chuyện với ai.”

“Rõ.” Tương bình bắt đầu điều tra.

“Trương Long Vương Triều, các cậu đi gặp người đại diện kia, điều tra gia cảnh Hứa Hữu kia một chút, Triệu Hổ Mã Hán, các cậu cũng đi đi, trong khi bọn họ gặp người đại diện, các cậu tìm nơi ở của Hứa Hữu, nhớ mang người của khoa giám định với Mã Hân theo, nhớ chú ý tìm vật chứng!”

“Rõ!” Bốn người ra khỏi SCI.

Liễu Thanh đột nhiên hỏi Triển Chiêu, “Tiền sĩ, tôi có chút không rõ, vì sao chiếc xe vừa tới cửa đông liền dừng? Nhưng ngay lập tức đã chết?”

Triển Chiêu chần chờ một chút, hơi nhú mày nói, “Bọn họ phải đi đón người, cho nên tới cửa đông tự nhiên sẽ dừng lại.”

“Nga, đúng vậy!” Liễu Thanh vỗ vỗ đầu, đầu óc mình thật hồ đồ a.

Thế nhưng mọi người nhìn lại Triển Chiêu, thấy nét mặt anh tựa hồ có điểm khác thường.

Bạch Ngọc Đường buông tư liệu, nói, “Chuẩn bị thăm vấn Hứa Hữu, các cậu điều tra đầu mối từ người này, cả người đã bỏ trốn nữa.”

“Rõ!” Mọi người gật đầu, Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường lôi đi.

Chờ hai người ra cửa, Liễu Thanh tựa hồ thấy bầu không khí có chút không đúng, liền gãi gãi đầu hỏi, “Ách... Tôi có nói gì sai không?”

Trầm Trọng Nguyên có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nói, “Cậu a, thật đúng là chưa nói đã sai, đầu óc thật hồ đồ!”

Liễu Thanh có chút oan uổng, nói, “Tôi làm sao?”

Trầm Trọng Nguyên hung hăng trừng mắt, “Lúc xe tới cửa lớn, chúng ta không phải muốn xông đến sao? Tiến sĩ Triển vì sợ bên trong có bom, mới không cho chúng ta tới gần, còn cố ý gọi người của tổ phá bom tới!”

Liễu Thanh gật đầu, “Vậy thì sao?”

Bạch Trì khe khẽ thở dài, nói, “Anh ấy nhất định đang nghĩ, nếu như qua sớm một chút, nói không chừng Vương Ái Hoa cùng Quách Thành không phải chết.”

...

Liễu Thanh ngẩn người, sờ sờ đầu, nói, “Cái này... sao có thể nói vậy a? Nếu lúc đó trên xe thực sự có bom, chúng ta không phải đã bị nổ chết cả rồi sao?”

“Anh ấy sẽ không nghĩ như thế.” Bạch Trì nói.

“Kỳ thực cũng không có gì.” Công Tôn nói, “Đã nói là đến cửa sổ xe cũng bị mở ra, người hít phải một lượng khí cười nhất định thì sẽ chết, cùng với chạy qua sớm hay muộn không quan hệ, hoàn toàn không cần tự trách.”

“Vậy qua nói cho anh ấy không?” Liễu Thanh hỏi, “Tôi rất áy náy a.”

Công Tôn cười cười, “Cậu không thấy Bạch Ngọc Đường đã lôi hắn ra ngoài sao? Chờ cậu nghĩ ra, thì hắn đã sớm biết rồi.”

“Ách... Tôi vẫn muốn hỏi.” Trầm Trọng Nguyên hỏi, “Bạch đội trưởng cùng tiến sĩ Triển là quan hệ gì?”

“Tình nhân.” Mọi người đồng thanh trả lời.

Trầm Trọng Nguyên cùng Liễu Thanh hơi giật mình, Công Tôn nheo mắt nhìn hai người, hỏi, “Thế nào? Không thể tiếp thu a? Không tiếp thụ liền đá các cậu ra khỏi đội!”

Mọi người có chút bất lực, Trầm Trọng Nguyên cùng Liễu Thanh vội vã xua tay, lắc đầu nói, “Cái này... bọn tôi không để ý, không để ý a, không ảnh hưởng gì hết.”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, dùng ngón trỏ đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, lại nhìn nhìn hai người một hồi, mới rời đi.

Tương Bình nhìn hai người kia thương cảm, “Anh hai của đội trưởng với Công Tôn cũng là một đôi, hai người bọn họ đã kết hôn.”

“Nga.” Hai người gật đầu.

“Còn có Bạch Trì cùng Triệu Trinh a, cũng là tình nhân.” Tương Bình nhỏ giọng nói, “Nhớ kỹ a, Bạch đại ca, Triệu Trinh với Công Tôn, ba người này thấy thì tốt nhất hãy đi đường vòng, đừng nên chạy qua trên chọc a, rất kinh khủng đó!”

Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên nhìn nhau, đều khẩn trương gật đầu.

Mọi người nhin cười tản đi.

Bạch Ngọc Đường lôi kéo Triển Chiêu ra khỏi phòng làm việc SCI, nói, “Miêu Nhi, đừng nghĩ vớ vẩn nữa a.”

Triển Chiêu cười cười, “Tôi không có nghĩ vớ vẩn mà.”

“Sau gáy cậu có viết mấy chữ suy nghĩ vớ vẩn kia!” Bạch Ngọc Đường chỉ.

Triển Chiêu xoa xoa trán, có chút bất đắc dĩ nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, nhẹ nhàng thở dài.

Bạch Ngọc Đường thấy anh tựa hồ đã đỡ hơn, liền vươn người nắm lấy tay anh, “Cậu cũng biết chuyện này với cậu không có quan hệ mà.”

Triển Chiêu gật đầu, khẽ thở dài, anh dù sao cũng là một bác sĩ tâm lý có lý trí, biết làm sao để phân tích tình huống, sẽ không lung tung đau thương, chỉ là có chút cảm khái mà thôi.

Hai người đang chuẩn bị trở lại, đột nhiên thấy Công Tôn vội vã chạy tới nói, “Tiểu Bạch, Tiểu Triển, các cậu qua xem, Hứa Hữu kia có chút không bình thường!”

“Không bình thường?” Triển Chiêu sửng sốt, hỏi, “Lại phân liệt?”

Công Tôn lắc đầu, “Hắn... đang đánh nhau với chính mình.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tròn tròn mắt, Triển Chiêu nhíu mày, “Này khả mới mẻ nha, nhân cách phân liệt đánh nhau? Tôi phải qua xem!” Nói xong, vội vã chạy đi, trong miệng còn lẩm bẩm, “Hi hữu a!”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đã khôi phục, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, theo Triển Chiêu đi tới căn phòng giam giữ Hứa Hữu, mà người của SCI nghe thấy có sự lạ cũng đã hò nhau tới xem.

Chỉ thấy trong phòng thăm vấn, Hứa Hữu đang tự nói với mình.

Hắn bỗng nhiên biến thành một bộ dáng lãnh khốc, nói, “Nếu không phải vì mày, sao có thể thành như vậy?”

Rất nhanh, hắn lại biến thành một người khác, có vẻ rất cuồng ngạo, hắn đưa tay túm lấy tóc mình, cười nhạt, “Mày thì không à... mày có ngờ là thằng đó sẽ phản bội không? !”

“Tên phế vật như mày sao không biến đi?” Người nọ lại nói vai khác, rồi bắt đầu nhéo cánh tay mình, ở trong phòng lẩn qua lẩn lại, khi thì phòng thủ khi thì đánh người, khi thì mắng chửi khi thì hét lên... Càng khoa trương hơn chính là, còn có thể mở giọng khuyên can, thanh âm trở nên nhu hòa dịu dàng, “Các cậu đừng đánh nữa!”

...

“Chà.” Liễu Thanh vui vẻ, “Cũng may chỉ có ba nhân cách a, nếu tách ra hơn mười loại, vậy không phải thành đánh hội đồng sao, chỉ có một cái xác thật bận bịu.”

Mọi người cũng có chút dở khóc dở cười, Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, thế nào?”

“Ừm.” Triển Chiêu nhíu nhíu mày, nhìn Hứa Hữu đang bận rộn bên trong tấm thủy tinh, nói, “Không thích hợp...”

## 268. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 15

Chương 15 : Phân liệt quái đản

Triển Chiêu thấy Hứa Hữu liên tục bận rộn trong phòng, nghĩ có chút khó tin, anh cau mày sờ sờ cằm, như là đang nhìn thấy cái gì đó mà anh không thể nào lý giải được, liền tục lắc đầu, “Sao lại như vậy a?”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Miêu Nhi, nhân cách phân liệt có thể đánh nhau vậy sao?”

“Sao có thể?” Triển Chiêu nói, “Hắn không phải nhân cách cách phân liệt, hắn như vậy giống như bị linh hồn chiếm cơ thể.”

“Có chuyện linh hồn chiếm được cơ thể a?” Mọi người nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu trừng mắt, “Tìm một bác sĩ đến đây, cho hắn liệu an thần để hắn an tĩnh lại.” Mọi người liền nhìn sang Công Tôn.

Công Tôn hung hăng trừng mắt, “Lão tử là pháp y!”

Mọi người nuốt nuốt nước bọt, Bạch Trì lấy điện thoại ra gọi, không lâu sau, một bác sĩ chạy tới, Lạc Thiên cùng Liễu Thanh đi vào, chế phục Hứa Hữu, để bác sĩ tiêm cho hắn một liều thuốc an thần.

Hứa Hữu an tĩnh hẳn, sa sút tinh thần ngồi bệt trên sofa.

Lạc Thiên quay sang nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đứng bên cạnh một hồi, đi tới bên người Hứa Hữu, vươn tay mở mí mắt hắn ra, vừa nhìn liền khẽ nhíu mày, “Con người dị thường, hắn không quá thích hợp.”

“Cái này tôi có nghe nói qua.” Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên đi đến, hỏi Triển Chiêu, “Có phải thôi miên không? Nghe nói anh có khả năng khiến người bình thường trở nên không bình thường, bắt hắn phải nghe lời anh a.”

Triển Chiêu dở khóc dở cười nhìn hai người, “Đâu có khoa trương như thế.”

“Miêu Nhi, tiểu tử này bị gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu lắc đầu, “Hắn khả năng... không phải bị nhân cách phân liệt... Mà là bệnh tâm thần, hoặc là, chứng vọng tưởng cực kỳ nghiêm trọng, cái này phải kiểm tra cụ thể mới có kết quả chi tiết.”

“Chứng vọng tưởng?” Mọi người nhìn Triển Chiêu.

“Ừm.” Triển Chiêu sắp xếp lại từ ngữ rồi mở miệng, “Hắn là cái loại mà, huyền tưởng chính mình bị nhân cách phân liệt, sau đó tin tưởng mình là một nhân cách phân liệt, Vì vậy thực sự bị phân liệt. Thế nhưng phân liệt sẽ xuất hiện lúc bệnh tâm thần của hắn phát tác, nói cách khác, bệnh tâm thần hoặc chứng vọng tưởng của hắn phát tác trước, sau đó tự cho rằng chính mình có nhân cách phân liệt. Mà khi bệnh tâm thần của hắn phát tác, thì chẳng khác nào một người bình thường bị nhân cách phân liệt thực sự.” Nói xong, Triển Chiêu nhìn một chút mọi người, “Hiểu chưa?”

Mọi người trầm mặc, trong đầu lặp lại một lần cả một tràng dài Triển Chiêu vừa nói, rốt cục nghĩ xong, đều gật đầu, “Hình như là hiểu rồi”, nói xong, hai mặt nhìn nhau, thấy vô cùng chóng mặt.

Triển Chiêu thấy Công Tôn đang hí mắt đứng bên cạnh, liền hỏi, “Công Tôn? Anh nhìn cái gì?”

Công Tôn trầm mặc một lát, nghiêm túc nói, “Tôi thấy minh bạch rồi, cái gì gọi là bị chứng vọng tưởng sai khiến.”

Mọi người khó hiểu nhìn hắn, chợt nghe hắn chậm rãi nói, “May là hắn không phải vừa phân liệt vừa vọng tưởng, nếu không thì hắn đi luôn rồi còn gì.”

Mọi người không nói nên lời, quả nhiên Công Tôn là dã man nhất.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, vậy hắn có thể phân biệt được hiện thực và ảo giác không?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Hắn đã bệnh nặng lắm rồi, phải làm trị liệu... Đúng rồi.” Nói đến đây, Triển Chiêu hỏi Tương Bình, “Trong ba bệnh nhân tâm thần, có tên hắn không?”

“Có.” Tương Bình nói, “Hứa Hữu được ghi chú là điều trị tâm thần dài hạn.”

“Bác sĩ của hắn là ai?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừm.” Tương Bình lấy tư liệu ra, lật a lật, rồi nói, “Tên Hà Lan, là nữ, á... sao trẻ dữ vậy a?”

“Hà Lan...” Triển Chiêu khẽ nhíu mày, “Hà Lan là chuyên gia thế giới về bệnh tâm thần, cô ấy có mở một phòng khám tư nhân, Hứa Hữu có tiền mời cô ấy sao?” Triển Chiêu vừa nói vừa tiếp nhận ghi chép lật qua lật lại, nhíu mày, “Quả thực có mời chung một bác sĩ tư, dựa vào bằng cấp của Hà Lan mà làm bác sĩ tư, ... ít nhất ... hàng năm cũng phải đưa cho cô ấy một trăm tám mươi vạn.”

“Không có khả năng?” Liễu Thanh chỉ chỉ Hứa Hữu, “Tiểu tử này là một bảo vệ, mỗi tháng rộng rãi lắm cũng chỉ được lương một ngàn tám thôi.”

“Đúng vậy.” Trầm Trọng Nguyên cũng gật đầu, “Hắn sao có thể gánh vác được a?”

“Miêu Nhi, cậu có quen bác sĩ này a?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ, Hà Lan trong giới nghiên cứu bệnh tâm thần coi như là nổi danh, bởi vì tuổi nhỏ, lại xinh đẹp, nên rất nhiều tạp chí y học dùng hình cô ấy làm trang bìa.”

“Ồ ...” Liễu Thanh nhìn chằm chằm vào ảnh chụp một hồi, nói, “Ai, mọi người có cảm thấy không a, phụ nữ một khi có khả năng, có quyền uy, sẽ sản sinh một loại khí thế rất cổ quái a.”

Mọi người nhìn hần, không quá minh bạch hần đang nói gì.

Trầm Trọng Nguyên nhìn hần, “Này, cậu muốn nói cái gì?”

“Tôi là muốn nói...” Liễu Thanh chỉ chỉ, “Cô gái này thoát nhìn sao thấy đáng sợ vậy a?”

Mọi người cũng nhìn qua.

“Thực sự đáng sợ a.” Bạch Trì nói, “Bất quá trông rất đẹp.”

“Không có a.” Họ Công Tôn nói, “Hơi lạnh lùng một chút, cũng không tệ lắm.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đúng vậy, đâu có đáng sợ?”

...

“Thuốc an thần của hần sắp hết rồi.” Triển Chiêu nói với Lạc Thiên bọn họ, “Trước tiên mang hần lại phòng giam, đừng làm hần sợ.” Nói rồi, quay sang Bạch Ngọc Đường, “Đi, đi gặp Hà Lan, cô ấy không chừng có tài liệu trực tiếp.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, Bạch Trì cũng muốn đi theo, Triển Chiêu nhìn cậu nhóc, “Không phải em sợ sao?”

Bạch Trì cười tủm tỉm, “Bất quá em cũng hiếu kỳ a.”

Liễu Thanh cũng muốn đi theo, Trầm Trọng Nguyên lưu lại giúp đỡ Lạc Thiên bọn họ, Công Tôn tốt xấu gì cũng có thể coi là một bác sĩ, bởi vậy cũng đi theo Bạch Ngọc Đường bọn họ... Đáng tiếc, vừa tới dưới lầu thì ...

“Anh hai?” Bạch Ngọc Đường sững sốt, vừa nhìn ra cửa, đã thấy một chiếc ô tô màu đen ngừng lại, Bạch Cẩm Đường xuống xe, nhìn mọi người một chút, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đi đâu?”

“Ách, đi thăm dò án tử.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

Bạch Cẩm Đường gật đầu, nói, “Eugene tối hôm qua vừa nhập cảnh.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu lập tức sắc mặt trở nên xấu xí, trong óc hiện lên hình ảnh Eugene súp lơ kia lắc qua lắc lại, nhin không được hỏi, “Hần tới làm gì?”

Bạch Cẩm Đường nhún nhún vai, “Anh còn tưởng có liên quan đến án tử các cậu đang tra cứu, nếu mà có, trực tiếp kêu cặp song sinh bắt Eugene về hỏi thăm một chút.”

“Ai...” Triển Chiêu đột nhiên nói, “Cái mặt nạ mỉm cười kia là từ Ý nga?”

Mọi người sững sốt, hai mặt nhìn nhau, “Phát xít mới cùng mafia cũng có chút quan hệ.” Triển Chiêu nói tiếp, “Eugene sớm không đến muộn không đến, lại đến đúng lúc này, muốn làm gì a?”

Bạch Ngọc Đường cười cười, nói, “Anh hai, đành phiền đến cặp song sinh rồi.”

Bạch Cẩm Đường không nói gì mở điện thoại, chỉ nói hai chữ, “Nhỏ rau.”

Treo điện thoại, Bạch Cẩm Đường vươn tay, tóm lấy Công Tôn.

“Làm gì?” Công Tôn tựa hồ sắc mặt bất thiện, trừng mắt với Bạch Cẩm Đường, Bạch Cẩm Đường bất đắc dĩ, “Còn tức giận?”

Công Tôn không thèm để ý tới anh.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, hiếu kỳ —— làm sao vậy? Công Tôn tức giận ?

“Bọn họ ra ngoài em đi theo làm gì?” Bạch Cẩm Đường nói, “Đến giờ tan ca rồi còn gì? Theo anh về nhà.”

Công Tôn nhướn mày, “Tôi tặng ca.”

Bạch Cẩm Đường quay sang liếc Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường vội nói, “Ách... tặng ca là tự nguyện.”

Công Tôn liếc Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường đành cười gượng hai tiếng, “Tôi mặc kệ.”

Bạch Cẩm Đường dụi thuốc lá, hỏi Công Tôn, “Có về không?”

Công Tôn lắc đầu.

Bạch Cẩm Đường gật đầu, nói, “Quên đi, anh kêu người ta mang xác ướp đi vậy.”

“À?” Công Tôn sững sốt, túm lấy Bạch Cẩm Đường, “Xác ướp gì?”

Bạch Cẩm Đường sờ sờ cằm, nói, “Cái lần trước anh đến bảo tàng chọn mua, hắn vừa vặn đi ngang qua đây, anh kêu hắn mang đến cho em xem, em không phải nói có hứng thú với xác ướp sao?”

Công Tôn đứng tại chỗ bắt đầu do dự, biểu cảm rõ ràng là —— động tâm rồi, thế nhưng vẫn nhắc nhở chính mình, còn đang tức giận nha~~.

Bạch Cẩm Đường mở cửa xe, đưa tay lôi Công Tôn vào trong, nói, “Hắn chỉ ghé qua một tiếng thôi, không xem sẽ không kịp.”

Triển Chiêu cũng muốn theo vào, bị Bạch Ngọc Đường túm lại.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái —— tôi cũng muốn xem.

Bạch Ngọc Đường hung hăng trừng mắt —— xem cái gì? Cái thứ đó nhìn vào là muốn đem đi khử trùng rồi!

Sau đó, Bạch Ngọc Đường túm Triển Chiêu vào xe, Liễu Thanh cùng Bạch Trì nhìn nhau, đi theo vào.

“Bạch Trì.” Bạch Cẩm Đường gọi Bạch Trì lại, từ trong ví móc ra một tờ giấy đưa cho cậu.

Bạch Trì có chút khó hiểu, giương mắt liếc Cẩm Đường.

“Lát nữa Triệu Trinh biểu diễn, nói muốn cho cậu đi, là chỗ ngồi đặc biệt.” Bạch Cẩm Đường nói xong, lên xe phóng đi.

Bạch Trì cúi đầu nhìn tấm vé một chút, cậu cũng nhớ hôm nay là buổi biểu diễn của Triệu Trinh, vừa nhìn thấy giá trị của tấm vé ——VIP-NO. 1 Bạch Trì cả kinh, vội vã cẩn cẩn dục dục cất đi, lại nhìn đồng hồ một chút, thời gian vừa lúc là giờ cậu tan tầm, lát nữa nhất định phải qua xem, trò ảo thuật này Triệu Trinh luyện thật lâu a.

Mọi người lên xe, Bạch Ngọc Đường lái tới phòng khám tư của Hà Lan, Triển Chiêu xem lại tư liệu, rồi nói, “Hà Lan cũng kỳ quái a... thường thì ở trình độ của cô ta, đều đi làm nghiên cứu cả, rất ít người còn tham gia chữa bệnh a.”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có gì khác nhau sao?”

“Ừm.” Triển Chiêu nói, “Ý nghĩa bất đồng a, cô ta nếu đi nghiên cứu, có thể chữa được một vài chứng bệnh hiểm nghèo, rồi các bác sĩ khác dựa vào phương pháp đó mở rộng trị liệu, so với tự cô ta làm sẽ hay hơn nhiều, nghiên cứu về bệnh tâm thần cũng như nghiên cứu tâm lý học, vẫn chưa được kiện toàn, bởi vậy có không gian khai thác tương đối lớn.”

Mọi người gật đầu, minh bạch ý tứ của Triển Chiêu, Bạch Trì hỏi, “Anh, các anh nói xem, Hà Lan kia có phải đang nghiên cứu tại nhà không?”

“Cũng có thể.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Nếu không sao ba bệnh nhân kia đều nằm trong tay cô ấy chứ.”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Tôi có chút không rõ, vì sao lúc đó cậu không biết tiền sử bệnh tật của mấy người này, mà nói bọn họ có tiền sử bị tâm thần a?”

“A.” Triển Chiêu bắt đầu cười cười, “Nói như vậy, mọi người sẽ đi gặp bác sĩ tâm lý, đa phần là bị chứng trầm cảm hoặc rối loạn ám ảnh cưỡng chế, thậm chí hiện tại có rất nhiều người đem bác sĩ trở thành chị em tri kỉ để đặt toàn bộ lòng tin vào.”

Mọi người đều hiểu được chuyện này.

“Trên cơ bản, khi xuất hiện các trạng thái dị thường nhất định, mọi người sẽ nghĩ người này điên rồi, liền cho đi gặp bác sĩ... Thế nhưng, cũng có người ý thức được mình bị bệnh tâm thần, nhưng lại rất ít người bị bệnh tâm thần mà nghĩ mình có bệnh, bởi vậy đa số người bị bệnh tâm thần đều được người khác đưa đến bệnh viện, cũng có thể tự biết được bệnh của chính mình, vì người bị bệnh tâm thần và người bị bệnh tâm lý vẫn có những khác biệt rõ rệt. Dựa theo tình hình của Hứa Hữu, rất có thể, hắn bị người khác đưa đến bệnh viện tâm thần, nói cách khác, hắn khả năng có bằng hữu hoặc người nhà, gia đình Hứa Hữu là một lỗ hổng, nếu chúng ta có thể tìm được người đưa hắn vô bệnh viện, khả năng sẽ biết thêm nhiều sự tình.”

“Đúng rồi tiến sĩ.” Liễu Thanh nhin không được hỏi, “Tôi vẫn muốn hỏi, bệnh tâm thần với bệnh tâm lý, làm sao để phân biệt?”

Triển Chiêu cười cười, nói, “Rất nhiều người đều nghĩ hai cái là như nhau, kỳ thực không hề giống, nói đơn giản, bệnh tâm lý chỉ là bệnh diễn ra trên mặt tâm lý, nhưng bệnh tâm thần ngoại trừ sản sinh khác thường về mặt tâm lý ra, về mặt sinh lý cũng có thể biến đổi, có nhiều bệnh tâm thần phân liệt khiến cho CT não phát sinh những dị thường. Rất nhiều người nói bệnh tâm thần là chứng ung thư tinh thần, bệnh tâm thần cùng bệnh tâm lý, có nét giống nhau, nhưng đa phần là khác.”

Liễu Thanh gật đầu, tựa hồ đã hiểu, “Tôi còn tưởng bị bệnh tâm thần chính là bị điên chứ.”

Triển Chiêu lắc đầu, “Không nên tùy tiện gọi bệnh nhân tâm thần là người điên, thống khổ của bọn họ chỉ có chính bọn họ mới biết.”

“Không phải nói bọn họ vô ý thức, không biết thống khổ sao?” Bạch Trì hỏi.

Triển Chiêu thở dài, nói, “Ai nói thế, những người bị bệnh, đều biết thống khổ cả.”

## 269. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 16

Chương 16 : Hung thủ biến mất

Triển Chiêu bọn họ chạy tới cửa phòng khám tư của Hà Lan, thấy người dân vây quanh xem rất náo nhiệt, bên ngoài có xe cảnh sát và mơ hồ có thể thấy được dải phân cách cảnh tuyến, làm ọi người tâm như treo lên.

“Không thể nào.” Liễu Thanh nhíu nhíu mày, “Vừa khéo như vậy a?”

“Rất khó nói a.” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mở cửa xe bước xuống, đi tới gần, cách đoàn người nhộn nhịp, có thể thấy được các cảnh viên đang bận rộn.

“Bách đội trưởng?” Một người cảnh sát tinh mắt, thấy được Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu phát hiện... Đích thật là phòng khám của Hà Lan bị vây lại, trong nháy mắt nảy lên một dự cảm không tốt.

“Xảy ra chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi cảnh viên nọ.

“Có người chết.” Cảnh viên nói, “Là bác sĩ và y tá của phòng khám tâm lý này.”

“Mấy người?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều giật mình mở to hai mắt hỏi.

“Hai người.” Cảnh viên trả lời, “Đã chết thật lâu rồi, đều thối rữa cả.”

“Cho các cậu lui trước, bảo vệ hiện trường.” Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại ra, nói, “Án tử này SCI tiếp nhận.”

“Rõ.” Cảnh viên đi vào thông tri cho đội trưởng, một hồi, vị đội trưởng kia chạy ra, chính là một thủ hạ của Ngải Hồ trước đây, gọi là Trần Tử Mặc, “Bách đội trưởng.”



Thần tượng của Trần Tử Mặc chính là Bạch Ngọc Đường, lúc chạy ra còn có chút hưng phấn, “Án tử này các anh tiếp nhận sao? Tôi đã thất vọng rồi, chết quỷ dị như vậy khẳng định không phải mưu sát thông thường.”

“Quỷ dị?” Triển Chiêu có chút khó hiểu hỏi, “Thế nào lại quỷ dị?”

“Hai người chết đang cười a.” Trần Tử Mặc lắc đầu, “Nhìn vào thật đáng sợ.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong nhủ mày.

Triển Chiêu hỏi Trần Tử Mặc, “Ai phát hiện ra thi thể?”

“Là bác gái phụ trách quét tước a.” Trần Tử Mặc nói, “Bác gái kia là người của một công ty gia chính, ký hợp đồng mỗi tuần đến đây quét tước một lần, bác ấy có chìa khóa, vừa mở cửa đi vào thì ngửi thấy mùi thối, sau đó phát hiện ra thi thể, nên đã báo ngay.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cùng Triển Chiêu đi bên trong phòng khám của Hà Lan.

“Miêu Nhi, thấy thế nào?” Bạch Ngọc Đường vừa đi, vừa hỏi Triển Chiêu.

“Giết người diệt khẩu.” Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ nói, “Tôi hiện tại lo lắng chính là bạn bè và người thân Hứa Hữu có thể cũng gặp nguy hiểm.”

Phòng khám của Hà Lan lắp đặt thiết bị gọn gàng mà hiện đại, thoạt nhìn phi thường xa hoa, sạch sẽ.

“Đã sạch thế này còn muốn thuê người quét dọn làm gì?” Bạch Ngọc Đường đi tới cửa ban công, thì thấy trong phòng có hai cỗ thi thể, đều là nữ, một người nằm trên mặt đất, là một y tá hơn hai mươi tuổi, còn có một người ngồi chết trên ghế, chính là Hà Lan.

Hai thi thể này đã ở đây rất lâu rồi, đã bắt đầu có mùi, vị thối này so với vị thối bình thường không thể so sánh được, làm cho người ta buồn nôn cùng sởn hết cả gai ốc.

Triển Chiêu đeo ủng vào, đi vào trong phòng, nhìn bốn phía xung quanh không thấy gì dị thường, mới đi tới cạnh thi thể, chỉ thấy trên mặt hai cỗ thi thể, đều lộ ra đánh tơi cười quỷ dị, thi thể đã dần biến đen, xem ra thực sự đã chết rất lâu rồi.

“Bọn họ đã chết lâu như vậy, cũng không có ai phát hiện sao?” Bạch Ngọc Đường nghĩ có chút kỳ quái.

“Ừm.” Triển Chiêu gật đầu cũng thấy nghi ngờ, “Hà Lan tính cách rất mạnh mẽ, hình như là kiểu người cô độc, thế nhưng tiểu y tá này cũng không thấy người nhà tìm kiếm gì, thật có chút khả nghi.”

“Đội trưởng.” Lúc này, người của SCI cũng đã tới.

“Ách, lại hai người.” Công Tôn xách hộp đồ nghề đi vào, “Hung thủ này thích đông người hay sao, giết nhiều người như vậy.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, hỏi, “Công Tôn, không phải anh về xem xác ướp rồi sao?”

“Gạt người!” Công Tôn hung dữ hấn lên, vừa rồi Bạch Cẩm Đường dám lừa hấn! Lúc phát hiện ra bị lừa, Công Tôn đang muốn giơ chân đạp lại bị Bạch Cẩm Đường khiêng lên lầu, biệt thự lúc đó lại chẳng có ai, chỉ có hai người bọn họ. Trích lời Bạch Cẩm Đường là —— em hét đi, có hét nứt cuống họng cũng không ai đến cứu đâu.

May mà lúc này điện thoại vang lên, Công Tôn đạp người đang đè bên trên xuống nhanh chân bỏ chạy, Bạch Cẩm Đường tựa ở sofa buồn bực hút thuốc, hung ác nói, “Tối nay chờ em về sẽ trừng trị em.”

Cho nên Công Tôn quyết định đêm nay sẽ ở lại thâu đêm.

“Mọi người đi xung quanh xem cả đi,.” Công Tôn đeo bao tay, ý bảo người của khoa giám định bắt đầu thu thập chứng cứ, rồi nói với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nói, “Ở đây giao cho tôi, xong việc sẽ gọi hai người.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu gật đầu, đi ra.

Bạch Trì cùng Liễu Thanh đã đi xung quanh hỏi thăm hàng xóm cùng những người biết rõ sự tình để tra tìm đầu mối, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rời khỏi phòng khám, chỉ thị mọi người đi bốn phía xem xét tình hình, Bạch Ngọc Đường đi tìm bác gái đã mở cửa.

Bác gái này nói, sáng sớm hôm nay, bà mở cửa vào nhà, phát hiện thi thể, sợ hãi quá liền báo liễu cảnh, bà ấy cái gì cũng không biết.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi, “Bác gái, lúc bác vào, cửa đóng hay mở thế?”

Bác gái suy nghĩ một chút, nói, “Đóng a.”

Triển Chiêu nhíu mày, lại suy nghĩ một chút, hỏi, “Bác tới lúc mấy giờ?”

Bác gái nhìn nhìn Triển Chiêu một chút, nói, “Ách... Sáng sớm... khoảng sáu bảy giờ gì đó ... Tôi đều tới sớm, vì trước khi bác sĩ Hà bọn họ làm việc cần quét tước sạch sẽ.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, khẽ nhíu mày, cùng Triển Chiêu nhìn nhau, Triển Chiêu gật đầu với anh, Bạch Ngọc Đường liền đi qua một bên, kéo một cảnh viên thấp giọng hỏi, “Nè, vị đại thẩm kia mấy giờ thì báo nguy?”

“Vừa xong a.” Cảnh viên trả lời, “Chưa được một tiếng đâu, chúng tôi mới kéo hoàng tuyền xong.”

Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ một chút, bây giờ đã là buổi trưa, liền quay đầu đi tới bên cạnh Triển Chiêu, hỏi bác gái này, “Bác gái, vì sao bây giờ bác mới đi báo nguy a?”

“A?” Bác gái này tựa hồ có chút do dự, nói, “Nga... Tôi hơi sợ một chút, không dám nói gì bỏ chạy về nhà, sau đó... con tôi nói loại chuyện này phải báo nguy, tôi mới báo nguy.”

“Con bác nói sao?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi một câu.

“Này...cùng con tôi không có quan hệ a.” Bác gái này sốt ruột, vội vã xua tay giải thích.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, thái độ của bà ấy chẳng khác nào chứng minh chuyện này có liên quan tới con của bà vậy.

“Con của bác đang ở đâu ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không... Thực sự không liên quan đến nó a, Tiểu Mai tuy rằng đang cãi nhau với nó, nhưng người tuyệt đối không phải nó giết a.” Đại thẩm giải thích, “Con tôi rất thương Tiểu Mai, nó thoát nhìn không đứng đắn, nhưng bản tính rất tốt cũng rất hiếu thuận.”

“Tiểu Mai?” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi, “Chính là y tá kia?”

“Đúng.” Bác gái gật đầu, “Con tôi cùng Tiểu Mai là bạn học cao trung, sau đó con tôi đi học đại học, con bé lại học trung cấp y. Bọn chúng vẫn giữ liên lạc với nhau, rồi bất tri bất giác mà trở nên tốt đẹp. Rất lâu trước đây, một người bạn của con tôi bị bệnh, nó liền đưa người ta tới đây xem bệnh, bác sĩ Hà là người tốt, nói rằng chúng tôi vốn khó khăn, người bạn kia của nó vừa lúc mắc phải một quái bệnh, cô ấy có thể dùng làm nghiên cứu luôn, nên sẽ không lấy tiền.”

“Bạn của cậu ta tên gì?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thanh hỏi.

“Ách... Họ Hứa.”Bác gái nhớ lại.

“Hứa Hữu?” Triển Chiêu hỏi.

“Đúng đúng.” Bác gái vội vàng gật đầu.

“Con của bác hiện tại ở đâu?” Triển Chiêu vội hỏi.

Bác gái nọ mắt hững, “Đã nói ... Đã nói là không phải con tôi ...”

“Không phải.” Triển Chiêu nhíu mày, “Con của bác đang gặp nguy hiểm, cậu ấy đang ở đâu?”

Bác gái vừa nghe trợn tròn mắt, “Thật sao?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhắc nhở bà, “Bác gái, Hà Lan là bởi vì chuyện của Hứa Hữu mới chết.”

“A? !” bác gái mở to hai mắt.

“Bác gái, bác nói mau a, con bác đang ở đâu?” Bạch Ngọc Đường lôi bà tới chỗ đậu xe, Liễu Thanh chạy theo, Bạch Trì cũng muốn theo, Triển Chiêu liền khoát tay chặn Bạch Trì lại, “Trì Trì, em thu thập chứng cứ xong thì về đi.”

Bạch Trì sững sờ, biết Triển Chiêu muốn thả cho cậu đi xem biểu diễn của Triệu Trinh, thế nhưng...

Đang do dự, Trầm Trọng Nguyên chạy lại, vỗ vỗ vai Bạch Trì, cùng Bạch Ngọc Đường bọn họ leo lên xe, phóng đi.

Bác gái nói cho Bạch Ngọc Đường biết địa chỉ nhà mình, Bạch Ngọc Đường gọi cho tổng bộ phân phó cảnh sát tuần tra gần đó đi qua trước, vừa đưa điện thoại cho bác gái, nói, “Gọi cho con bác xem.”

“Không gọi được đâu.” Bác gái vội vã nói, “Điện thoại nó mấy ngày nay đều tắt.”

“Sách...” Triển Chiêu nhíu mày hỏi, “Vì sao? Bác gái, bác nói thật đi, đến tội cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi...” Bác gái này do dự một hồi, mới thành thật, “Là bởi vì, tối hôm qua A Kinh trở về rất khuya, nó mấy ngày nay đang cãi nhau với Tiểu Mai, tôi mới an ủi nó mấy câu.”

Ai biết nó say khướt, nói, “Tiểu Mai đã một tuần không liên lạc với nó, còn nói Tiểu Mai cùng bác sĩ Hà có tư tình, mắng rất ngoan độc a.”

Liễu Thanh ngẩn người, hỏi, “Có tư tình? Cả hai đều là nữ mà?”

“Tôi cũng nói như vậy a.” Bác gái thở dài, “Thế nhưng A Kinh nói, đàn bà bây giờ, coi trọng nhất chính là tiền cùng địa vị, có phải đàn ông hay không họ đều mặc kệ, còn nói muốn đi giết chết hai cô gái kia.”

“Sau đó sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Nó điên khùng một lúc, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, sau đó tỉnh cả rượu, chưa nói xong đã chạy ra ngoài. Hơn một tiếng sau mới trở về, mặt đều tái đi, ngã người xuống liền ngủ mất. Sáng sớm hôm nay tôi mở cửa phòng, thấy Tiểu Mai bọn họ đều đã chết... Ai u, tôi bị hù chết nha, còn tưởng rằng thằng nhãi con kia tối hôm qua uống rượu vào giả điên thực sự làm chuyện rò dại. Bất quá sau chạy về hỏi nó, nó cũng sợ hãi, nói không có, còn nói... nhanh đi báo nguy, sau đó tôi mới đi báo nguy, làm bộ sau khi mở cửa phát hiện ra thì nhát gan không dám nói...”

Mọi người nghe xong, nhìn nhau không biết nói gì, vị đại thẩm này thật đúng là...

Tới rồi nhà bác gái này rồi, thấy trước cửa có xe cảnh sát, nhưng không thấy cảnh sát đâu, Bạch Ngọc Đường bước lên lầu, đây là một tòa chung cư, tổng cộng có năm tầng, bác gái này ở lầu ba.

Bạch Ngọc Đường đến lầu ba rồi, vừa quẹo vào thì thấy, cửa nhà đang mở toang.

Bạch Ngọc Đường thấy không đúng, liền rút súng vọt tới cửa, nhìn vào bên trong, chỉ thấy một cảnh sát đang nằm gục trên mặt đất.

Liễu Thanh chạy vào trước tiên, phát hiện không có những người khác.

Triển Chiêu ngồi xổm xuống kiểm tra thương thế của cảnh sát nọ, trong bụng có một vết hồng lớn, là bị dao đâm, thế nhưng vẫn còn hơi thở, liền nhanh chóng gọi cứu thương cùng cảnh sát, đại thẩm có chút tức giận, đi vòng vo một hồi, phát hiện con trai không có trong nhà, hoảng hốt gọi, “A Kinh...”

“Suyt.” Trầm Trọng Nguyên nhanh chóng ra hiệu với bà, ý bảo — đừng lên tiếng.

Sau đó, Trầm Trọng Nguyên cùng Liễu Thanh vô thức liếc Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn vị trí cùng tư thế nằm của viên cảnh sát kia một chút, đưa tay chỉ chỉ vào một lối ra bên trái... ý bảo mọi người — lên lầu!

Bạch Ngọc Đường mang theo Liễu Thanh đuổi theo, Trầm Trọng Nguyên lưu lại cùng Triển Chiêu chiếu cố người bị thương cùng vị đại thẩm đang lo lắng kia.

Xông lên tầng năm, Bạch Ngọc Đường cùng Liễu Thanh lặng lẽ không một tiếng động vọt tới cửa sân thượng, chợt nghe ngoài sân thượng có thanh âm.

Một người hét, “Này, mày đừng tới đây a... Cảnh sát sắp tới rồi! Mẹ tao nói sẽ đưa người của SCI tới.”

Liễu Thanh cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng mở cánh cửa đang khép hờ, liền thấy trên sân thượng, có hai người đang giằng co... Một người mặc áo khoác trắng, đội mũ lưỡi trai, tay không tác sát, có chút sợ hãi nhìn chằm chằm vào người trước mắt.

Cách cậu ta không xa, là một người đàn ông một thân đen tuyền đang đứng, trên tay hắn cầm một con dao đâm máu, còn đeo khẩu trang.

Bạch Ngọc Đường cùng Liễu Thanh không tiếng động tiến lên sân thượng ... thanh niên mặc áo khoác trắng kia liếc mắt thấy Liễu Thanh ra hiệu ình dừng lên tiếng, nhưng ánh mắt của cậu ta đã khiến người mặc áo đen kia hoài nghi ... Hắn lập tức quay người lại.

Bạch Ngọc Đường cùng Liễu Thanh thấy được tướng mạo của hắn, liền sửng sốt, người nọ mang kính râm, khẩu trang... khoa trương hơn cả là còn quần theo băng vải, y hệt một xác ướp vậy, hiển nhiên không muốn bị ai nhận ra.

Người nọ vừa thấy Bạch Ngọc Đường bọn họ, liền xoay người bỏ chạy.

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng đuổi theo, nhưng không ngờ nhất chính là, người nọ không chút do dự phi thân nhảy ra khỏi sân thượng ... rơi xuống bên dưới ...

“Không phải đâu? !” Liễu Thanh bỏ nhào tới hàng rào bảo vệ nhìn xuống, Bạch Ngọc Đường cũng nhúu mày nhào người ra nhìn... Nhưng hai người lại sửng sốt lần nữa... Người nọ dĩ nhiên biến đâu mất tiêu, trên mặt đất dưới lầu, không hề có thi thể.

Ngay lúc này, phía dưới có xe cảnh sát dừng lại, Triệu Hổ cùng Mã Hán xuống xe, Liễu Thanh hét lên, “Nè, phía dưới có ai không? Vừa rồi có ai nhảy xuống đó không a?”

Triệu Hổ cùng Mã Hán nhìn nhau, đều nhún vai, có chút khó hiểu... dáo dác nhìn khắp nơi —— sao có người được a?

Bạch Ngọc Đường làm một động tác tay với bọn họ, ý bảo —— phong tỏa toà nhà, kiểm tra!

Hai người gật đầu, đứng canh ở cửa, rút điện thoại gọi thêm người tới.

“Ách...” Liễu Thanh dụi a dụi hai con mắt, hỏi, “Đội trưởng... Tôi có nhìn lầm không thế?”

Bạch Ngọc Đường nhăn mày lắc đầu, quay đầu lại, cái người gọi là A Kinh kia tựa hồ đã bị dọa cho co quắp, đang tựa trên vách tường thở dốc.

Bạch Ngọc Đường nói, “Theo bọn tôi về cảnh cục.”

A Kinh gật đầu, giương mắt liếc Ngọc Đường, hỏi, “Mẹ tôi đâu?”

“Dưới lầu.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Hô...” A Kinh gật đầu, thở phào nhẹ nhõm, “Các anh đừng trách bà, bà chưa từng đọc sách cái gì cũng không hiểu, cho rằng tôi giết người mới nói dối, người nọ không phải tôi giết.”

Bạch Ngọc Đường thu hồi súng, nhìn cậu ta một chút, “Này còn giống tiếng người.”

A Kinh khinh khỉnh ngẩng đầu nhìn trời, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cậu bao nhiêu tuổi, Hứa Hữu là gì của cậu?”

A Kinh bĩu môi, “Hai mươi ba, hắn là bạn rượu của tôi.”

Lúc này, Triển Chiêu cũng đi lên.

“Cảnh sát kia thế nào?” A Kinh hỏi.

“Đưa đi bệnh viện rồi.” Triển Chiêu nói, “Không chết được.”

“Nga.” A kinh vỗ vỗ ngực, “Hù chết người... Ít nhất người an hem đó không phải vì tôi mà chết.” Lúc này, bác gái kia cũng vọt lên, ôm lấy con trai khóc lớn. Đừng thấy A Kinh này giống một tên tiểu côn đồ, nhưng thật ra rất hiếu thuận, đang không ngừng dỗ dành mẹ đừng khóc nữa.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Chạy rồi?”

Liễu Thanh vội ngoắc Triển Chiêu, “Ai ai, tiến sĩ Triển, anh xem đây là trò bịp gì... người từ lầu năm nhảy xuống, lại biến mất.”

“Cái gì?” Triển Chiêu sững sốt, đi tới hàng rào nhìn xuống.

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Rất tà môn, hần vừa nhảy xuống đã không thấy đâu nữa rồi.”

Triển Chiêu trừng mắt nhìn, nhíu mày, “Sao có khả năng?”

## 270. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 17

Chương 17 : Kẻ mắt trắng bí ẩn

Mã Hán cho người vây kín cả toà nhà, bắt đầu kiểm tra từng tầng một.

Bạch Ngọc Đường đứng ở sân thượng tầng năm, nhìn xuống dưới, bốn tầng dưới đều bị một tấm bạt che mưa nhô ra cản lại, không thể nhìn ra tình hình bên dưới... Hơn nữa vừa nãy lúc hắc y nhân kia nhảy xuống thì, cũng không đụng vào tấm bạt che mưa này, nói cách khác hần nhảy ra bên ngoài, sau đó liền biến mất, có khả năng này sao? Nhảy ra khỏi tầng năm, rồi giữa đường quẹo vào một tầng khác? Mọi người đều lộ ra vẻ hoài nghi.

“Hay là có cơ quan gì nhỉ.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, Triển Chiêu cũng gật đầu.

Lúc này, Mã Hán cũng chạy lên, đưa cho Bạch Ngọc Đường một sợi dây thừng, “Đội trưởng.”

Bạch Ngọc Đường đem sợi dây cột vào hông, Triển Chiêu liền hỏi, “Nè, cậu làm gì đó?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Xuống xem sao.”

Triển Chiêu có chút khần trương, nhìn nhìn sợi dây một chút, hỏi, “Tự cậu xuống? Chỉ bằng sợi dây này?”

Bạch Ngọc Đường thấy anh khần trương, nhin không được nở nụ cười, “Bằng không tôi đeo thêm một cây dù nha?”

Triển Chiêu bất đắc dĩ trừng anh, “Còn có tâm tư để nói giỡn à?”

“Xem hần đang làm trò gì ấy mà!” Bạch Ngọc Đường nói xong, đưa cho Lạc Thiên cầm một đầu dây.

Lạc Thiên nắm lấy, khống chế tốc độ đi xuống, Mã Hán cùng Triệu Hổ cũng nắm lấy sợi dây, sợi dây này vừa dài bằng toà nhà, bởi vậy chỉ cần hai người không buông tay, Bạch Ngọc Đường có rơi cũng không thể rơi xuống đất.

Chuẩn bị xong xuôi, Bạch Ngọc Đường nhảy ra khỏi tầng năm, từ từ đi xuống từng chút một, anh quan sát kĩ bên trong toà nhà, không phát hiện có bất luận cơ quan gì, cũng không phát hiện bức tường bên ngoài có dấu chân hay thứ gì đó khả nghi ...

Triển Chiêu có chút lo lắng nhìn, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường từ lầu năm an toàn đáp xuống mặt đất, cởi sợi dây ra, vuốt cằm đứng chờ ra bên dưới.

Triển Chiêu chạy xuống, tới rồi tầng dưới cùng rồi, ngửa mặt nhìn lên trên, nói. “Thật là kỳ quái a.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, “Tôi không nhìn ra, phải tìm chuyên gia thôi.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Chuyên gia?”

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, Triển Chiêu móc điện thoại gọi cho Bạch Trì.

Bạch Trì lúc nghe điện thoại là đang theo dõi buổi biểu diễn của Triệu Trinh, tim cậu nhóc lúc này đang đập bình bịch bịch bịch, Triệu Trinh sao lại đi làm cái tiết mục đặc biệt dọa người như vậy a? !

“A lô?” Bạch Trì tiếp điện thoại, hỏi, “Anh, có gì không?”

“Trì Trì a, lát nữa Triệu Trinh biểu diễn xong, em cùng cậu ấy đến địa chỉ này nha.” Triển Chiêu đọc địa chỉ cho Bạch Trì, “Có người từ lâu năm nhảy xuống rồi biến mất, bọn anh nghi hắc làm trò gì đó, muốn nhờ Triệu Trinh nhìn xem.”

“Nga? Vâng, em biết rồi.” Bạch Trì gật đầu, lấy bút ghi địa chỉ, sau đó cúp điện thoại tiếp tục giương mắt tiếp tục coi... Thế nhưng, Triệu Trinh đã không còn ở chỗ cũ.

Mọi người dưới khán đài bắt đầu tìm kiếm, Bạch Trì đang ngồi ở phòng VIP cũng ngó nghiêng xung quanh, đột nhiên có cảm giác phía sau có người vỗ vai cậu, Bạch Trì cả kinh, vội vã quay đầu lại, chỉ thấy Triệu Trinh thoáng vụt qua.

Bạch Trì trừng mắt nhìn, có chút không hiểu, tỉ mỉ nhìn lại... Triệu Trinh đã không còn.

“Ách...” Bạch Trì giật mình, chợt nghe khán giả bắt đầu vỗ tay, nhìn lại thì thấy Triệu Trinh đã xuất hiện ở trên đài, biểu diễn kết thúc, hắc nghiêng người hoàn mỹ xem như lời cảm tạ.

Bạch Trì cũng ngây ngô vỗ tay theo, vẫn không rõ vừa rồi Triệu Trinh đảo qua trước mắt cậu có phải là thật hay không, chẳng lẽ là ảo giác?

Màn sân khấu hạ xuống, tan cuộc rồi, Bạch Trì muốn chạy đến hậu trường tìm Triệu Trinh, thế nhưng vừa mở cửa phòng VIP ra, đã thấy Triệu Trinh xuất hiện từ đời nào, đang cười tủm tỉm nói, “Trì Trì, có hay không?”

Bạch Trì cả kinh, hỏi hắc, “Anh là ai a?”

Triệu Trinh cười ha ha, hiển nhiên vô cùng hài lòng, sáp lại nói, “Anh biểu diễn thành công rồi, đến hôn một cái nào.”

Bạch Trì đưa tay, hung hăng nhéo mặt hắc.

“A ...” Triệu Trinh bắt đắc dĩ nói, “Trì Trì, nhẹ chút a, anh phải dựa vào nó để kiếm ăn đó.”

Bạch Trì nghĩ xúc cảm đều không phải là giả, còn có chút ấm áp, liền hỏi, “Anh... sao lại đột nhiên xuất hiện?”

Triệu Trinh nhún vai, nói, “Bí mật.”

Bạch Trì cau mày, Triệu Trinh nói, “Anh qua hậu trường tháo đồ, em chờ một chút, lát chúng ta đi ăn.”

Bạch Trì gật đầu, theo Triệu Trinh ra ngoài, nói, “Trinh, lát nữa, trước khi ăn đến cho này với em nha?”

“Chỗ nào?” Triệu Trinh thắc mắc.

“Mấy anh hình như đang gặp án tử đặc biệt, có nói một người kia từ lâu năm nhảy xuống rồi không thấy đâu nữa.”

“Không thấy nữa?” Triệu Trinh có chút hiếu kỳ, “Bọn họ đứng trên lầu hay đứng dưới đất?”

“Trên lầu.” Bạch Trì nói.

“Nga... Một chút thủ đoạn nhỏ thôi, có vật gì đó che chắn đúng không a?”

Bạch Trì lắc đầu, nói, “Em không hỏi rõ, anh ấy nói sẽ giữ nguyên hiện trường để anh tới nhìn.”

“Không thành vấn đề.” Triệu Trinh tháo đồng trang sức trên người ra.

“Thế nhưng.” Bạch Trì theo vào trong toilet, hỏi Triệu Trinh, “Hung thủ kia đột nhiên gặp phải cảnh sát, trên người hắc mang sẵn đạo cụ để đột nhiên biến mất sao?”

“Em muốn nói, hung thủ này là mèo máy?” Triệu Trinh cười hỏi.

Bạch Trì biết hắc đang chọc mình, có chút bất mãn địa trừng mắt với hắc, nói, “Nghiêm chỉnh a.”

Triệu Trinh suy nghĩ một chút, nói, “Trì Trì, có khăn tay không?”

“Nga.” Bạch Trì muốn lấy từ trong ba lô ra, nhưng Triệu Trinh lại từ trong túi áo Bạch Trì lấy ra được một cái, lau mặt.

Bạch Trì sờ sờ lại túi áo mình, hơi há mồm —— cậu nhớ kỹ túi áo mình đang mặc rõ ràng là trống không nha, thế nào lại có cái gì đó được?

Bạch Trì tự kiểm tra, đúng là trống không.

Triệu Trinh cười, “Rõ ràng là có a.” Vừa nói vừa tiếp tục rút, không ngờ hần rút ra hết tấm vé này đến tấm vé khác, cuối cùng còn rút cả tiền mặt ra.

Bạch Trì hỏa đại, “Anh lại dùng ảo thuật!”

Triệu Trinh cười nói, “Rõ ràng là em giấu đồ a... Em mới là mèo máy!”

Bạch Trì che túi lại, không cho hần rút nữa, nếu không không biết hần còn muốn rút ra thứ gì nữa.

Triệu Trinh lau mặt xong cười cười, nói, “Hần nếu muốn đi giết người, vậy khẳng định sẽ chuẩn bị thật tốt khâu chạy trốn, anh đoán hần đều mang đạo cụ theo bên người, hơn nữa đã trở thành một loại thủ đoạn của hần, lúc nào cũng dùng đến phương pháp đào tẩu kia!”

“Như vậy a.” Bạch Trì gật đầu, “Vậy hần có thể chạy ra khỏi toà nhà không?”

Triệu Trinh lắc đầu, cười nói, “Sẽ không, nhất định đang ẩn núp ở nơi nào đó.”

“Còn trốn ở trong tòa nhà?” Bạch Trì giật mình.

“Ừ.” Triệu Trinh gật đầu, nói, “Ảo thuật gì gì đó, chung quy vẫn là một phương pháp lừa gạt mắt người thôi, bản chất vẫn không thay đổi, hơn nữa anh của em cũng không phải khán giả bình thường, không dễ dàng bị lừa được.”

“Ừm.” Bạch Trì gật đầu, đồng ý với cách nhìn của Triệu Trinh.

Sau đó, hai người lái ô tô đến dưới nhà A Kinh.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đang ở cửa chờ hần, Triệu Trinh cùng mọi người đi lên tầng năm, cúi đầu nhìn xuống một chút, nhú mày.

“Thế nào?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triệu Trinh nhìn hai người một chút, nhin không được cười cười lắc đầu.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, chợt nghe Triệu Trinh nói, “Tôi mới vừa rồi còn nói hai người không phải là khán giả bình thường a, thế nào thủ đoạn đơn giản như vậy đã bị đánh lừa rồi?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sửng sốt, có chút khó hiểu.

Triệu Trinh nói, “Nhìn dưới lầu xem, có chỗ nào đặc biệt mất tự nhiên không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, còn có người của SCI đều chạy tới nhìn xuống ... Nhìn một hồi, Triển Chiêu đột nhiên nói, “Ách... Tấm bạt kia quá mới nha.”

Lời vừa nói ra, mọi người cũng chú ý tới —— đúng vậy, tấm bạt che mưa kia sao còn mới vậy? !

Bạch Ngọc Đường bảo người mang một cây sào lại, Triệu Trinh nhận lấy hướng xuống phía dưới, hung hăng chọc tới ... Hần chọc ở ngay gần rìa... lập tức... lộ ra một hình người.

Mọi người nhìn nhau, Triệu Trinh thu hồi cây sào, nói, “Di? Không quá thích hợp a.”

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hỏi.

“Người gì mà khê động cũng không có a?” Triệu Trinh nhú mày.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường cho người tìm dây thừng tới, quăng vào tấm bạt kia... Rất nhanh, tấm bạt bị kéo lên.

Mọi người giờ mới phát hiện, tấm bạt này giống một túi ngủ bằng tơ tằm, có khung có thể đóng mở, một người trốn vào trong đó vừa đẹp, kỳ diệu nhất chính là cái đáy của nó, rõ ràng là bằng phẳng, nhưng từ bên ngoài nhìn vào lại có cảm giác như lõm xuống, bởi vậy liếc mắt nhìn qua, trông không khác nào một tấm bạt che mưa mỏng.

“Hắn phỏng chừng dùng phương pháp này đã lừa gạt không ít người.” Bạch Ngọc Đường nói, “Chỉ cần giết người ở mấy toà nhà thể này, sau đó nhảy ra ngoài, ôm lấy một dây phơi đồ, bung loại bạt này ra, rất khó bị người phát hiện.”

Mọi người gật đầu.

“Bên trong hẳn là một người chết a?” Triệu Hổ hỏi, “Tiểu tử này du đưa một hồi mà ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng.”

“Ừ.” Mọi người gật đầu, vừa kéo khoá của tấm bạt ra, thì thấy bên trong đúng là một hắc y nhân, chính là người vừa rồi muốn giết A Kinh.

Nhìn khuôn mặt hắn một lần nữa, mọi người nhin không được nhú mày ... Lại mỉm cười, một thi thể đang mỉm cười.

“Đều là tà môn.” Triệu Hổ nhin không được nói, “Kẻ nào mà buồn nôn quá vậy, bắt một đồng thi thể cười thành thế này? ! Biến thái!”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Thi thể này cũng mang về đi, giao cho Công Tôn để anh ấy khám nghiệm.”

Mọi người lĩnh mệnh trở về, đồng thời đem cả A Kinh cùng bà mẹ đang hoảng sợ không ngừng về cảnh cục.

Về tới phòng làm việc SCI, mọi người ngồi phịch xuống, không nói năng gì, Bạch Trì nói, “Thật kỳ quái a, chúng ta vì sao vừa bắt được một người lại chết thêm vài người? Cứ như vậy, đến tốt cùng có bao nhiêu người liên lụy đây a?”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu hỏi A Kinh, “Giải thích chút đi, người nọ là ai? Sao muốn giết cậu?”

A Kinh nhìn một chút mọi người, nói, “Tôi không biết tiểu tử đó, hắn đột nhiên vọt tới nói muốn giết tôi.”

“Có thật không?” Triển Chiêu hỏi.

A Kinh sắc mặt hơi đổi, Bạch Ngọc Đường nói, “Cậu là người bị tình nghi lớn nhất trong vụ án mạng Hà Lan cùng Tiểu Mai có biết không? Còn nói dối?”

“không phải tôi giết mà!” A Kinh nói, “Hôm qua tôi có tới tìm hai người, nhưng cửa đóng, tôi gặp không được...”

“Tôi hỏi cậu có biết người này không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Biết.” A Kinh cuối cùng cũng bắt đầu gật đầu, “Hắn là một bệnh nhân của bác sĩ Hà.”

“Bệnh nhân?” Triển Chiêu sững sốt, mọi người nhìn nhau, Bạch Trì chạy ra ngoài kêu Lô Phương điều tra, tìm tư liệu bệnh nhân của Hứa Hữu và người mặc áo đen đã chết này.

“Kỳ quái a.” Bạch Trì nói, “Người bệnh vì sao muốn giết anh?”

“Sao tôi biết được a.” A Kinh nói.

“Tiểu Mai đã chết, cậu hình như một chút cũng không thấy khổ sở?” Triển Chiêu hỏi, “Cảm tình giữa cậu và cô ấy không phải rất tốt sao?”

“Tốt cái rắm.” A Kinh nhổ nước bọt, “Hai con này đã sớm ôm ấp một chỗ, tôi bắt quả chỉ là kẻ để cô ta che tai mắt thiên hạ thôi.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày lắc đầu, nói với Lạc Thiên cùng Bạch Trì nói, “Dẫn cậu ta đi làm một bản khai đầy đủ, trước tiên tạm giam bốn tám tiếng.”

“Sao lại tạm giam tôi a?” A Kinh kích động, “Tôi không có giết người!”



Mã Hán nhìn hấn, nói, “Cậu chán sống rồi a, hiện tại ngoại trừ cảnh cục còn chỗ nào an toàn? Cậu nói xem!”

A Kinh lập tức im miệng, lại nói, “Mẹ ôi, sớm biết thế đã không trêu chọc cô ta, xui xẻo.”

“Trêu chọc ai?” Triển Chiêu hỏi hấn.

“A Kinh không nói lời nào, cúi đầu im lặng.” Bạch Ngọc Đường cười cười, nói, “Thằng thần sẽ được khoan hồng a.”

“Được rồi anh cảnh sát, lời này tôi một tháng nghe đến mấy lần đó.” A Kinh nói, “Tôi a, nếu không có việc làm cũng có thể tới tìm Hà Lan lấy ít tiền tiêu xài.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhủ mày, hỏi, “Cậu bắt chẹt cô ta?”

“Cái gì a?” A Kinh bày ra một bộ dáng lưu manh, “Tôi không có nha, cô ta cho tôi đội nón xanh lâu vậy, bồi thường một chút cũng đâu quá đáng ... Sau đó, tôi còn phát hiện hiện bí mật nhỏ của cô ta, cho nên cô ta đành trở thành phiếu ăn trường kỳ của tôi.”

đội nón xanh = bị cấm sừng

Triệu Hổ cười cười, nói, “Anh nói này tiểu tử, nhóc nói thật hùng hồn khăng khái a, không biết xấu hổ viết thế nào à?”

A Kinh sờ sờ quai hàm, nói, “Không có biện pháp a, ai kêu tôi phát hiện được hai ả theo tà giáo a!”

“Tà giáo?” Mọi người khó hiểu nhìn hấn.

A Kinh thần thần bí bí nói, “Dấu hiệu của Hitler mấy người biết không? Nó gọi là cái gì ấy nhỉ? Đúng rồi, phát xít!”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, lấy ra một tấm hình cho cậu ta nhìn, hỏi, “Cái này?”

“Đúng đúng!” A Kinh gật đầu nói, “Chính là cái này a!”

“Cậu thấy Hà Lan cùng Tiểu Mai có quan hệ với thứ này?” Triển Chiêu hỏi.

“Tôi hôm đó thấy, trong máy vi tính của Hà Lan có thứ này, còn dùng thứ này làm mặt bàn, còn có a, trong ngăn kéo của cô ta có lá cờ giống vậy.”

“Máy vi tính?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có phát hiện ra máy vi tính của Hà Lan không?”

Mọi người lắc đầu, Vương Triều nhìn danh sách vật chứng, nói, “Đội trưởng, không có máy vi tính!”

“Vậy cờ thì sao?” A Kinh hỏi, “Sau này tôi cố tình nhìn lên phòng khám của hai ả, thấy cô ta với Tiểu Mai vãi một lá cờ, trông thành kính phết.”

“À đúng rồi.” A Kinh thần thần bí bí nói, “Còn có một người gã mắt trắng rất quái dị.”

“Mắt trắng quái dị?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thanh hỏi.

“Tôi trước đây chưa từng thấy qua.” A Kinh nói, “Tuổi chắc cũng không lớn lắm, khoảng hơn ba mươi thôi, mặc một cái áo choàng chẳng khác gì cái lá cờ, Hà Lan với Tiểu Mai hình như rất sợ hấn, đặc biệt là ánh mắt của hấn a... quá dọa người.”

“Hấn thấy cậu không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không a.” A Kinh nhún nhún vai, “Một con mắt của hấn hình như bị hỏng, trắng dã nguyên con.”

“Trắng?” Bạch Ngọc Đường nhủ mày, cùng Triển Chiêu trao đổi ánh mắt.

“Cậu còn nhớ rõ tướng mạo không?” Lạc thiên hỏi hấn.

“Sơ sơ ... Hấn trông đặc biệt thô bạo.” A Kinh nhớ lại.

“Dẫn hấn đi phác hoạ lại.” Bạch Ngọc Đường nói.

Lạc Thiên dẫn A Kinh đi phác hoạ chân dung, Triển Chiêu nói, “Xem ra phải xem xét lại án tử này từ đầu đến cuối một lần.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, phân phó mọi người đi ăn, lát nữa tiếp tục tra đầu mối, ngày mai báo cáo khám nghiệm của Công Tôn chắc cũng hoàn tất, có thể đem vụ án xem xét kĩ lại một lần nữa.

Mọi người tán đi, Bạch Ngọc Đường cầm y phục vừa muốn cùng Triển Chiêu đi ăn, thì điện thoại vang lên.

Bạch Ngọc Đường lấy ra nhìn —— là Bạch Cẩm Đường, nghĩ có chút ngoài ý muốn, liền tiếp điện thoại, “Anh hai?”

Ở đầu dây bên kia, Bạch Cẩm Đường cau mày, nói, “Mau tới bắt tên này đi cho anh, không anh trực tiếp ném hắn xuống lầu!”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu sửng sốt, có chút khó hiểu, hai người lái xe tới phòng làm việc của Bạch Cẩm Đường, chỉ thấy Bạch Cẩm Đường đang ngồi ở bàn làm việc xem tư liệu. Trên sofa trước mặt cách anh không xa, cặp song sinh cùng Eugene một thân áo sơ mi hoa loè loẹt đang vắt chân đánh bài, chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Eugene ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, cười nói, “Hello, hai anh đẹp trai, đã lâu không gặp.”

Triển Chiêu có chút bất lực, hỏi, “Eugene, anh đến thành phố S làm gì?”

Eugene cười cười, thần bí hề hề từ trong túi móc ra một cái đĩa VCV, “Mới mua được đồ tốt đem đi khoe nha!”

## 271. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 18

Chương 18 : Trò chơi Người Ngụy Hiếm

Trong cái nhìn của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, bộ dáng Eugene khi lôi cái đĩa DVD ra quả thật là muốn đánh.

Eugene ha hả cười, nói, “Xem đi mới biết nha, lát nữa cơm nước xong, tôi mang mấy người đến một nơi tình thú vui chơi.”

“Bọn tôi cũng đi?” Cặp song sinh cười tủm tỉm hỏi, “Có bao nhiêu tình thú a?”

Eugene nhướn nhướn hai hàng lông mày, “Bên trong có rất nhiều mức giới hạn.”

“Nga.” Cặp song sinh mở tròn đôi mắt, lập tức gật đầu đồng ý, còn đi thay đổi một thân y phục, chuẩn bị đi sẵn tươi đẹp.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ, Bạch Ngọc Đường đưa tay nhận lấy chiếc đĩa Eugene đưa qua, đi tới bên cạnh Bạch Cẩm Đường, hỏi, “Anh hai, mượn máy tính chút.”

Bạch Cẩm Đường đem laptop chuyển qua, ý bảo cứ dùng.

Eugene nhìn thấy cười cười, “Cẩm Đường, không sợ là virus sao?”

Bạch Cẩm Đường nhướn mày, “Nếu máy vi tính bị hư tôi sẽ nhét nó vào đầu cậu.”

Eugene ho khan một tiếng sồ sồ đầu, “Gần đây các cậu đều bạo lực, Leonard tính tình cũng không tốt... Ai, làm vợ bé thật khổ a, ảm lạnh chỉ tự mình biết.”

Cặp song sinh nhanh chóng phụ họa, “Đúng vậy đúng vậy...” thì bị Bạch Cẩm Đường trừng mắt cho im bật.

Triển Chiêu đem đĩa DVD nhét vào trong máy tính của Bạch Cẩm Đường, hình ảnh mới đầu có một chút nhiễu... Sau đó thấy bên trong một mảnh hỗn loạn, hình như là hiện trường của một vụ hoạ hoạn gì đó.

“Đây là video gì?” Bạch Ngọc Đường cũng nhìn qua, thì phát hiện, cũng không phải là hiện trường hoạ hoạn gì, mà là một nhóm đang đốt lửa trại. Có vài người đang đấu tay đôi, bên ngoài có một vòng người đang vây lấy xem, còn có chó, có nữ nhân, hỗn loạn một mảnh.

“Đây là mức giới hạn mà cậu nói?” Bạch Cẩm Đường hỏi.

“Ai, này bất quá chỉ là một câu lạc bộ vật lộn cấp thấp.” Eugene nói đến đây, đột nhiên đổi giọng, “Nè, đoạn phim vật lộn này thế nào? Thật là đẹp mắt nha.”

Tất cả mọi người bất lực nhìn hắn —— nói trọng điểm!

Eugene nhún nhún vai, “Cứ xem đi rồi biết, chi tiết ở phía sau a, rất đặc sắc.”

Mọi người tiếp tục kiên nhẫn xem, bởi vì có đánh lộn, tất nhiên sẽ có cá cược công khai, hiện trường thật ầm ĩ, có trầm trồ khen ngợi, có mắng chửi tục tĩu, vô cùng lộn xộn, Bạch Cẩm Đường xoa xoa thái dương, nhú mày.

“Di.” Triển Chiêu đột nhiên đưa tay chỉ vào một khán giả, nói, “Biểu tình của hắn thật kỳ quái a!”

Mọi người cũng nhìn ... chỉ thấy người nọ đột nhiên nở một nụ cười quỷ dị, sau đó ngửa mặt ngã xuống... sau đó người thứ hai... rồi người thứ ba.

Đến cuối cùng, hầu như tất cả khán giả đều ngã quỵ, trên mặt vẫn duy trì vẻ tươi cười quái dị, kiểu chết này, Triển Chiêu bọn họ đã quá quen thuộc, chính là triệu chứng khi bị trúng độc Xác chết mỉm cười.

Song song đó, còn có người quay lại video, tỉ mỉ đảo qua mỗi khuôn mặt, còn có tiếng cười truyền đến.

Sau đó, có người treo cờ của phát xít lên, tiếp theo, có người đến vấy xăng, châm lửa... Camera quay lại cảnh thi thể cháy, sau đó bỏ đi.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Ở đây ít nhất cũng chết vài chục người? Vì sao án kiện lớn như vậy mà không có đưa tin?”

“Là nước ngoài a.” Tiểu Đinh cũng xem qua, nói, “Thấy toàn người ngoại quốc, có thể giới truyền thông trong nước không đưa tin, muốn phong tỏa tin tức?”

Triển Chiêu đột nhiên vươn tay sờ sờ cằm, nói, “Cũng không phải không đưa tin... Trước có nghe nói trong một căn phòng ngầm dưới lòng đất ở Ý do phương tiện chữa cháy quá kém đã bị thiêu rụi... Hậu quả chết sáu mươi người, đa số là chết cháy.”

Eugene cười gật đầu, nói, “Chà, không hổ là người có trí tuệ a, nhớ thật rõ ràng, cho nên mới nói, thiên tài chính là thiên tài, chẳng cần đến máy vi tính làm gì.”

Triển Chiêu liếc qua, Eugene cười xấu xa.

“Là ai làm?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đừng nóng vội!” Eugene nói, “Còn nữa mà, đặc sắc còn ở phía sau!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhíu mày nhìn nhau, tiếp tục xem.

Sau đó, đổi thành một video khác, chỉ thấy bên trong xuất hiện màn chiếu phim, cảm giác như đang ngồi trong rạp chiếu bóng vậy, còn có người đi qua đi lại ...

Bộ phim đang được chiếu là của Thái Lan, thông qua ngôn ngữ có thể nhận ra đây là tiếng Thái, có phụ đề, có thể thấy đây là một rạp chiếu phim ở Thái Lan.

Triển Chiêu sờ sờ cằm, nói, “Đây là bộ phim kinh dị mới nhất.”

Bạch Ngọc Đường nhìn anh, “Miêu Nhi, cái này cậu cũng biết?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, cười tủm tỉm nói, “Nói về một kẻ giết người thần bí, có người nói rất kinh khủng, tôi đang định hôm nào rảnh rỗi đi coi đây.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ... Xem phim kinh dị là một đam mê của Triển Chiêu, mỗi buổi tối đêm khuya người tỉnh, cậu ta lại thích kéo rèm lại tai nghe, chui vào trong chăn cười cười xem phim kinh dị, cái gì mà Lưỡi Cưa Kinh Hoàng (Saw), Quỷ Ám (The Exorcist), vừa ăn đồ ăn vặt vừa xem, tiểu sư tử chui vào lòng cậu ta xem cùng, thấy cảnh nào kinh khủng liền chui vào trong chăn, ngay cả đầu cũng dám lộ ra.

Bạch Cẩm Đường khẽ nhíu mày, lẩm bẩm, “Lại phim kinh dị.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong sững sốt, liền hiểu rõ nói, “Đúng rồi, Công Tôn cũng thích xem đi.”

“A.” Bạch Cẩm Đường cười gượng một tiếng, Công Tôn chưa bao giờ xem phim nào mà tên không có hai chữ kinh hoàng hoặc sợ hãi, vừa nhìn thấy ruột rà thì thể là hấn liền phân khởi.

Nghĩ tới đây, Bạch Cẩm Đường sờ sờ cằm, hay là mấy hôm nữa đặt ở phòng khách một màn ảnh, để Triển Chiêu với Công Tôn cùng nhau xem.

“Chắc chắc.” Eugene lắc đầu, nói với Bạch Ngọc Đường và Bạch Cẩm Đường, “Hai người bọn họ lá gan lớn như vậy, các cậu không thấy áp lực rất lớn sao? Không thấy mình không có cảm giác tồn tại sao a? Mỗi lần tôi ở cùng với đại ca đều không có cảm giác tồn tại a.”

Không đợi Bạch Ngọc Đường cùng Bạch Cẩm Đường mở miệng, Đại Đình Tiểu Đình đã cùng nhau lắc đầu, “Sẽ không, sẽ không.”

Eugene nhìn hai người bọn họ, chợt nghe Triển Chiêu nói, “Xem phim kinh dị thì thấm vào đâu? !” Nói xong, vẻ mặt bất mãn liếc Ngọc Đường, “Xem phim kinh dị đến phân nửa thì lăn ra ngủ mới là có chuyện!”

Mọi người không nói gì liếc Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhún vai, Triển Chiêu bất mãn phang câu chốt, “Thần kinh cường hân thì sao, có người còn không có thần kinh!”

Eugene cười gượng hai tiếng, tiến đến bên cạnh Bạch Cẩm Đường, nơm nớp lo sợ nói, “Cẩm Đường, cậu vẫn còn bình thường chán.”

Cặp song sinh ở một bên cười xấu xa, “Mơ ước của đại ca chính là cùng Công Tôn gì gì đó ở trên bàn giải phẫu ...”

Eugene mở to hai mắt, trốn sang một bên, “Không còn ai bình thường sao? !”

Đang nói chuyện, mọi người bị tiếng thét chói tai từ trong video ngắt lời.

Mấy người cả kinh, tiến sát vào màn hình quan sát, chỉ thấy những người đang xem phim bị dọa gì đó, tất cả đều thét văng tai.

Triển Chiêu trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, “Chà, quả nhiên rất dọa người sao? !”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ một người trong đó, “Nhìn người này, bất động rồi.”

“Người bên kia cũng không động đấy a” Tiểu Đình cũng vươn tay ra chỉ...

Rất nhanh, bộ phim kết thúc.

Mọi người đều đứng dậy rời đi... Thế nhưng có vài người vẫn ngồi ngây ngốc tại chỗ không nhúc nhích.

Sau đó, camera chậm rãi di động, tới trước mặt những người đó, màn hình được zoom lên, chỉ thấy họ đều ngồi cứng ngắc tại chỗ, trên mặt vẫn duy trì nét tươi cười.

“Cũng đã chết?” Bạch Ngọc Đường nói, “Cũng là Xác chết mỉm cười?”

“Xem kìa.” Triển Chiêu nói, ý bảo Bạch Ngọc Đường nhìn vào màn hình, chỉ thấy phía sau người chết, lại có hai người bịt mắt căng một lá cờ phát xít lên.

Mọi người nhú mào.

Sau đó, lại có hai đoạn video khác, một đoạn ở Nhật Bản, một đoạn ở châu Phi, đều là một buổi lễ hội đồng người nào đó, đều có một bộ phận người chết vì Xác chết mỉm cười, đồng thời không bị bất luận người nào phát hiện.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Những bản tin về mấy vụ này tôi đều xem qua rồi.”

“Hử?” Mọi người khó hiểu nhìn anh, chợt nghe Triển Chiêu nói, “Báo chí viết về những vụ này rất kinh khủng, thậm chí có người đọc xong bị dọa cho phát bệnh tim, hơn nữa dùng cái này như một mảnh lối, thu một đồng tiền vào các phòng bán vé. Mà ở Nhật Bản kia là một cuộc đua Marathon, nói là nhiều người quá

lớn tuổi vì mệt quá nên chết bất ngờ, còn ở Châu Phi là một lễ hội gì đó, nói là đông quá nên giẫm đạp lên nhau mà chết... Nói chung đều đưa tin là tử vong ngoài ý muốn.”

“Vì sao khám nghiệm tử thi từ phía chính phủ cũng không phát hiện là tử vong khác thường?” Bạch Cẩm Đường khẽ nhún mày.

“Trong đó tất nhiên có nguyên nhân gì đó.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Bất quá kỳ quái nhất chính là, vì sao tổ chức này làm ra những trò dã man, nhưng đều lén lút, phần tử khủng bố không phải đều rất sợ người khác không biết đến sự tồn tại của bọn họ sao?”

“Chính xác mà nói, bọn họ không phải phần tử khủng bố.” Eugene nói, “Chỉ là một tổ chức có ý đồ kỳ quái nào đó mà thôi.”

“Ý đồ gì?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thanh hỏi.

“Không biết.” Eugene trực tiếp lắc đầu.

Mọi người bất lực.

“Nên mới phải đi thử.” Eugene cười tủm tỉm nói.

“Đi nơi nào thử?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, đều rất hứng thú hỏi Eugene, “Cậu có chỗ để thử?”

“Ừa.” Eugene cười gật đầu, “Các cậu làm cảnh sát, biết những thứ như thuốc phiện, tình dục, đánh bạc đều có thể gây nghiện... Vậy có biết, kỳ thực giết người cũng có thể nghiện?”

Vùng xung quanh lông mày của Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều nhăn tít.

Bạch Cẩm Đường sờ sờ cằm, hỏi, “Tình dục cũng không phải ai cũng nghiện, có biện pháp nào bắt Công Tôn cũng nghiện không?”

Đại Đình Tiểu Đình vẻ mặt bội phục liếc Cẩm Đường, “Đại ca, sẽ chết sớm đó.”

Bạch Cẩm Đường mắt với hai người, nhìn sang Eugene, nhướn mày, ý bảo —— nói mau.

Eugene vẻ mặt bất đắc dĩ, nói tiếp, “Có những người trời sinh tương đối nguy hiểm, thích săn bắn. Mà săn thú ở xã hội hiện đại càng ngày càng khó, quản chế súng ống cùng bảo vệ động vật ngày một thịnh hành, cùng với việc rừng rậm không ngừng thu nhỏ lại, cơ hội để con người có khả năng săn thú càng ngày càng ít. Mà về phương diện khác, săn bắn động vật nói cho cùng thật không có ý nghĩa, con người dù sao cũng là động vật có trí tuệ có năng lực, người đứng trên đỉnh kim tự tháp lại đi săn động vật ở tận dưới đáy, đây rất không có ý nghĩa ... Bởi vậy, có ý nghĩa nhất chính là, săn người.”

Triển Chiêu sờ sờ mũi, nói, “Câu lạc bộ vật lộn biến thành câu lạc bộ săn bắn sao?”

Mọi người dở khóc dở cười nhìn anh, Triển Chiêu chỉ cười nhẹ.

“Thành phố S có loại địa phương này sao?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu hỏi.

“Cái đám gọi là phát xít mới kia không biết ý đồ chính của bọn họ là gì.” Eugene nói, “Bất quá bọn tôi hỏi thăm khắp nơi, thu được không ít đầu mối, những người này luôn có mặt ở những nơi đông người để tuyển chọn tài năng mới. Đến lúc đó, mọi người sẽ tập trung một chỗ cùng chơi một trò chơi nguy hiểm ... Chính là săn người.” Nói rồi, đưa tay lấy ra một xấp vé, “Trò chơi này rất nhiều người cùng chơi, người đạt được thành tích có thể đi vào tổ chức... Ở đây tôi có bảy tấm vé.”

“Chúng ta đã có sáu người.” Tiểu Đình tính toán quân số trong phòng, “Còn thiếu một người, hay là gọi thêm một người đến đây đi?”

Bạch Cẩm Đường nhún mày, “Gọi hai người đi, tôi không có hứng thú.”

“Ừm, tôi có hứng thú.” Lúc này, Công Tôn từ bên ngoài đi vào.

Mọi người sững sờ, Công Tôn nói với Bạch Ngọc Đường, “Khám nghiệm tử thi đã xong, tôi tìm mọi người đi ăn cơm.”

“Vậy tìm thêm người không?” Eugene hỏi, Bạch Cẩm Đường trừng mắt, “Vừa đủ rồi.”

Công Tôn mỉm cười, mọi người cảm thán, quả nhiên vô cùng dày có móng tay nhọn.

Sau đó, mọi người kéo nhau đi ăn, đương nhiên, là gõ cửa Trúc Giang của Bạch Cẩm Đường, sau khi ăn xong, theo Eugene, đi chơi cái thứ kia —— trò chơi Người Ngụy Hiếm.

## 272. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 19

Chương 19 : Biến hóa hoàn mỹ

Ăn cơm xong, Eugene trước tiên mang mọi người đến một nơi náo nhiệt salon trang điểm, ra ngoài đón tiếp là một người ngoại quốc tuổi còn rất trẻ, tóc vàng mắt xanh da trắng, nhìn qua chẳng khác nào một con búp bê.

Eugene giới thiệu, “Đây là Aifen, một nhà tạo mẫu rất nổi tiếng.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, khó hiểu hỏi, “Mang bọn tôi tới đây làm gì?”

Aifen quan sát mọi người một chút, không khỏi tán thán, “Eugene, thảo nào dạo này suốt ngày Leonard nói cậu có tư tâm, hoá ra là do ở nơi này có quen nhiều mỹ nam tử vậy.”

Eugene cười, nói với hai anh em nhà họ Bạch mặt đang dần đen lại, “Những người khác thì không sao, nhưng mấy người lại là cảnh sát, nên hoá trang sơ đi, không lại bị nhận ra.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, lập tức minh bạch, nếu cứ để thế, rất nhiều người sẽ nhận được bọn họ a.

“Có khi nào hoá trang rồi vẫn bị nhận ra không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Aifen lại nở nụ cười, nói, “Cái gọi là hoá trang bất quá chỉ là cải biến tạo hình mà thôi, một người đã qua cải biến tạo hình, sẽ làm cho người khác nhìn vào thấy khác hoàn toàn, cũng không cần dính râu giả các loại, này bất quá là lừa gạt thị giác mà thôi.” Nói xong, ý bảo Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ngồi xuống, quay gương lại bắt đầu hoá trang.

Người thứ nhất bị xử lý là Bạch Ngọc Đường, Aifen làm rối tóc anh lên, làm một kiểu tóc rất đường hoàng, điều này làm cho Bạch Ngọc Đường vốn có chứng ám ảnh cường chế nhẹ cùng khiết phích vô cùng nặng phi thường khó chịu, mặt khác, Aifen đưa cho anh một chiếc áo da màu đen để anh mặc vào.

Bạch Ngọc Đường vừa nhìn thấy áo đen lập tức thấy đau đầu... Anh cũng không phải là không thể mặc màu đen, chỉ là mặc vào liền thấy toàn thân vô cùng bứt rứt.

Bất quá Bạch Ngọc Đường càng không được tự nhiên, người khác nhìn càng thấy thuận mắt, Bạch Ngọc Đường tướng mạo vốn tương đối đường hoàng, lại đẹp trai đến chói mắt, ngay cả khi một thân trắng toát cũng mang đến chút cảm giác bá đạo, lúc anh mặc vào chiếc áo đen, thoát nhìn còn dẫn theo vài phần tà khí.

Mọi người lắc đầu, tướng mạo của Bạch Ngọc Đường chính là rất có hại, khuôn mặt này, vừa nhìn ai cũng nghĩ đó là một anh chàng thời thượng, một củ cải hoa tâm, nghề nghiệp thì hẳn là một diễn viên hoặc người mẫu các loại, nói chung tuyệt đối không ai nghĩ đến đội trưởng đội cảnh sát, lại là một tình thánh.

Phải bội phục kỹ thuật của Aifen, Bạch Ngọc Đường vừa đổi kiểu tóc đổi y phục xong, đứng lên đi về phía mọi người, quả thực như biến thành người khác, nếu như không phải người quen, giờ mà gặp trên đường chắc chắn không dám nhận bừa.

Tự mình soi soi cái gương, cũng gật đầu, nghĩ không tồi, tỷ lệ bị nhận ra hẳn là không lớn.

Người thứ hai là Công Tôn, Aifen đội cho hắn một bộ tóc dài, đổi cái kính không gọng thành kính gọng đen, mặc vào một chiếc áo sơ mi đen, thoát nhìn, thiếu đi vài phần nhã nhặn, nhiều lên vài phần hoang dã.

Bạch Cẩm Đường khẽ nhú mày, bước lên một bước, đem ba cúc áo đang phanh ra trước ngực Công Tôn cài vào mắt hai cái. Hơi nheo mắt lại ... địa phương này nếu rất phức tạp, Công Tôn cứ cái dạng này mà đi vào phỏng chừng sẽ rước không ít phiền phức.

Aifen nhìn Bạch Cẩm Đường một chút, có chút bất đắc dĩ nói, “Anh khí chất quá mạnh mẽ ác liệt, không có cách nào hoá trang.”

Bạch Cẩm Đường có chút không rõ, nhìn Aifen, hỏi, “Có ý gì?”

“Chính là hết thuốc chữa đó.” Eugene xen mồm, “Ngay cả hoá trang cũng cứu không được, đại ca anh khí thế quá dữ dội rồi đó.”

Cặp song sinh ở bên cạnh cười trộm, lập tức nhận được ánh mắt lạnh lùng của Bạch Cẩm Đường, vội vã trốn qua một bên... Ngực có chút buồn bực, Bạch Cẩm Đường đã lâu lắm rồi không ở cùng xã hội đen, sao vẫn còn cái khí thế này a?

Aifen cười cười, nói với Bạch Cẩm Đường, “Đáng tiếc tôi thích đàn ông già một chút... Anh nếu là năm mươi tuổi, vậy là cực phẩm rồi, trên người lại có loại khí chất tôi thích nhất nữa chứ.”

Mọi người trên dưới nhìn Aifen, thấy y bất quá hơn hai mươi tuổi, không nghĩ tới sẽ thích đối tượng cấp cha chú này... không đúng, Aifen là nam mà... Tuy rằng cái này không phải trọng điểm.

“Khí chất gì cơ?” Công Tôn tò mò.

Aifen cười cười, nói, “Khí chất của một phụ huynh.”

Bạch Cẩm Đường nhướn mày, cặp song sinh cúi đầu... Ngẫm lại thấy thật kinh khủng a!

Lúc này, Eugene lột áo sơ mi hoa ra, mặc vào một chiếc áo trắng, tóc hồng cũng nhuộm thành tóc đen, cột nhổng lên, nhìn rất văn nhã lịch sự, như là một người hoàn toàn khác.

Cặp song sinh lại bị hoá trang thành style lòe loẹt của Eugene.

Tiểu Đinh ôm Đại Đinh gào khóc, “Đáng ghét, em không muốn làm súp lơ!”

Eugene ở một bên mí mắt giật giật

Người cuối cùng chính là Triển Chiêu, Aifen trên dưới nhìn Triển Chiêu một chút, cười nói, “Ừm... Đây là khuôn mặt đẹp nhất từ khi sinh ra tới giờ tôi được thấy đó.”

Triển Chiêu cũng không có biểu hiện gì, từ khi đến đây hình như trong lòng anh có tâm sự gì đó, nhìn Aifen chuẩn bị làm lành, anh nói, “Có thể làm cho tôi trong bệnh viện một chút không?”

“A?” Aifen sững sốt, mọi người không rõ ý tứ của Triển Chiêu lắm, “Bệnh viện?”

“Ừm.” Triển Chiêu gật đầu, nói Aifen nói, “Cảm giác như thấy một người bị tâm thần phân liệt á, có thể lý giải không?”

Aifen như còn hơi lơ mơ, suy nghĩ một hồi rồi hỏi, “Chính là loại sát thủ biến thái hay có trong phim Hollywood?”

“Không sai.” Triển Chiêu vui vẻ gật đầu, cho nên mới nói, năng lực lý giải tốt sẽ có thể hiểu được tất cả mọi lời giải thích.

Aifen nhướn mày, như là đã hiểu ra, để Triển Chiêu ngồi xuống, gạt hết tóc của anh ra phía sau tai, sau đó dùng một ít phấn chuyên dụng, làm ặt anh trắng lên một chút.

Cặp song sinh đến gần nhìn nhìn rồi nói, “Cha, thật là, da sáng quá nha.”

“Đúng đó, mấy mỹ nữ cùng lắm cũng chỉ đến mức này thôi.” Đại Đinh ngắm Bạch Ngọc Đường, lại nói, “Tiểu Bạch cũng không tồi a.”

Tiểu Đinh chọc chọc Triển Chiêu, hỏi, “Chiêu a, da mặt cậu sao đẹp quá vậy?”

Triển Chiêu liếc hần, “Ít rửa mặt là được.”

Tiểu Đình khoe miệng co rút, Đại Đình cũng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Bạch đội trưởng, tay cậu được bảo dưỡng không tồi a, bình thường đều làm gì mới được thế á?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn một chút, nói, “Siêng rửa chén thì tốt rồi.”

Mọi người không nói gì.

Tiểu Đình cùng Đại Đình nhăn mặt nhăn mũi, lui đến góc tường lẩn bả, “Hay lắm, được trời cho thì giỏi sao, đặc ý cái gì ...” Đang nói chuyện, hai người liền để ý sang Công Tôn, liền hỏi, “Đại tẩu... Sắc mặt tẩu càng ngày càng rạng rỡ nha...”

Hai người còn chưa hỏi xong, chợt nghe Bạch Cẩm Đường nói, “Mỗi đêm đều làm liền...” Nói còn chưa dứt lời, Công Tôn liếc ngang qua, Bạch Cẩm Đường im bặt, ho khan một tiếng, xoay mặt nhìn nơi khác.

Cặp song sinh cả kinh mở to hai mắt —— Công Tôn đúng là Công Tôn, chỉ với một ánh mắt đã có thể làm cho Bạch Cẩm Đường câm miệng! Trời ơi!

Đúng lúc này, chợt nghe đão Eugene huýt sáo, mọi người quay đầu lại nhìn qua, thì thấy Triển Chiêu đã chuẩn bị xong rồi, vừa quay người lại, mọi người nhìn không được đều nhú mày.

Sự tuần mỹ của Triển Chiêu bất luận trang phục nào cũng không thể che lấp được, chỉ là, anh trong lúc này, dưới sự trợ giúp của y phục, có vẻ gầy gò dị thường, sắc mặt tái nhợt, môi không chút máu, thoát nhìn như đang bị bệnh, đặc biệt là bọng mắt phía dưới đặc biệt đen cùng viền mắt đỏ hồng, còn có kính sát tròng tạo nên hiệu ứng như có tơ máu đỏ quạch ... Vừa nhìn đã thấy người này phải chịu đủ mất ngủ dằn vặt cùng căng thẳng thần kinh.

Triển Chiêu thấy ánh mắt của mọi người, đại khái cũng minh bạch lần hoá trang này rất thành công, nhưng cũng hỏi, “Thế nào?” Rồi tự mình quay lại soi gương.

“Miêu Nhi, thứ này lát nữa tẩy có sạch được không?” Bạch Ngọc Đường có chút lo lắng hỏi, cậu ấy như vậy vừa làm cho người ta thương tiếc, vừa gây ra cảm giác bệnh đã đến mức xấu nhất rồi.

Aifen đưa cho anh một lọ nước tẩy trang, nói, “Các anh sau khi trở về, dùng cái này tẩy đi, rồi dùng nước ấm lau một chút là được.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhận lấy thứ đó.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, vươn cổ tay trái ra, đưa cho Aifen, “Giúp tôi làm vài vết sẹo được không? Kiểu như tự sát á.”

Aifen sững sốt, rất nhanh gật đầu, “Không có gì.”

Nói xong, hẩn đi vào bên trong lấy ra một hòm nhỏ, sau đó cầm lấy cánh tay Triển Chiêu loay hoay một lúc, khoảng nửa tiếng sau, trên cổ tay Triển Chiêu, xuất hiện hai vết sẹo mảnh nhưng rất rõ ràng, ai nhìn thấy đều run rẩy trong lòng.

Mọi người vì tay nghề của Aifen mà kính nể không ngớt, cùng nhau cảm ơn y, rồi cáo từ rời đi. Aifen tiễn mọi người tới cửa, còn nói sau này có chuyện gì cần giúp cứ đến tìm hẩn, nếu không tiện, hẩn có thể phục vụ tận nơi. Đương nhiên, chỉ tiễn cuối cùng vẫn là Bạch Cẩm Đường, đồng thời còn để lại một khoản tiền boa rất xa xỉ, mọi người tán thán... Bạch đại ca thật phóng khoáng.

Ngồi trên xe, Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu muốn làm gì?”

Triển Chiêu cười cười, “Làm bộ thất thường, để những người đó sản sinh hứng thú với chúng ta, đến lúc đó sẽ càng lấy được nhiều đầu mối.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày thật sâu, “Có quá mạo hiểm không?”

Triển Chiêu thoáng tự hỏi một lúc, rồi nói, “Người như Hứa Hữu, là có thể gặp nhưng không thể cầu.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu đồng ý, “Đúng vậy.”

“Muốn sản sinh loại đa nhân cách này, vốn tỷ lệ cũng rất thấp, đại khái toàn bộ thành phố S cũng không có được bao nhiêu người, Hứa Hữu là chiêu bài đặc biệt mà bọn họ tung ra ... Giờ đột nhiên mất đi, hẩn là



đối với tổ chức của bọn họ có tổn thất nhất định. Bọn họ chắc chắn có nhu cầu muốn nhanh chóng tìm ra những người như Hứa Hữu, cho nên chúng ta xuất hiện lúc này là vừa đẹp!”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, “Tôi biết chủ ý này không tồi, nhưng... tôi sợ cậu gặp nguy hiểm, không bằng để tôi đi.”

“Yên tâm.” Triển Chiêu cười nói, “Mới lần đầu tiên cùng lắm là hiểu rõ, bọn họ nếu thực sự muốn mời tôi, vậy đây là chuyện tốt. Đến lúc đó tất nhiên sẽ có lần gặp gỡ tiếp theo, chúng ta có thể chuẩn bị vây bắt!”

Thấy Bạch Ngọc Đường vẫn trưng vẻ mặt lo lắng như cũ, Triển Chiêu đành tiếp tục, “Ngọc Đường, đừng thấy án tử lần này quá trình tương đối phức tạp, động cơ cũng không rõ ràng, thế nhưng ý nghĩ lại khá đơn giản ... Chúng ta muốn tìm là địa điểm cùng người giết dây tổ chức kia. Bắt được thành viên của bọn họ rồi, mục đích cùng ý đồ tự nhiên sẽ trở nên rõ ràng, tổ chức này không tiếc trả giá nhiều thành viên như vậy, chứng tỏ bọn họ đang muốn xúc tiến một bước nữa trong kế hoạch, chúng ta nên nhanh chóng hành động, nếu không sẽ chết càng nhiều người.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cậu nói cũng đúng.”

Triển Chiêu vỗ vỗ vai anh, “Cậu có thể giả trang thành tình nhân của tôi, đến lúc đó tôi còn muốn cậu phối hợp đóng kịch với tôi a.”

Bạch Ngọc Đường vừa lái xe vừa cười, “Giả trang? Tôi còn phải giả trang sao?”

Triển Chiêu cũng cười, Eugene ngồi phía sau ngoắc ngoắc hai người, “Nè, hai người đừng xem tôi là không khí được không? Tôi đang ngồi đây a.”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn hắn một cái, hỏi, “Chúng ta phải đi đến đâu?”

“Một hộp đêm của thành phố S.” Eugene nói, “Tên là Lan Quý Nhân.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Nghe rất bình thường a.”

“Hắc hắc.” Eugene gật đầu, nói, “Là vô cùng bình thường a, khu vực đó cũng rất phồn hoa, bên trong long xà hỗn tạp, loại người nào cũng có, ngấm trong lòng đất vài tầng, từ cao nhả đến thấp kém, quả thực chính là một đô thị phồn hoa thu nhỏ.”

“Này đúng là một nơi hoàn hảo để tìm thành viên mới.” Triển Chiêu mỉm cười gật đầu, lẩm bẩm, “Chúng ta phải diễn kịch cho thật tốt, dẫn dụ cá lớn vào tròng.”

## 273. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 20

Chương 20 : Bệnh

“Miêu Nhi, lát nữa muốn tôi phối hợp thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu nói, “Ừm, cậu tùy cơ ứng biến là được, tôi cũng không biết đến lúc đó sẽ diễn thế nào nữa, bất quá... tôi đi vào trước, cậu chờ mười phút sau rồi vội vã đi vào là được, giống như tôi đang giận cậu, cậu đến tìm tôi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi, “Thân phận là tình nhân?”

“Đúng.” Triển Chiêu gật đầu, suy nghĩ một chút, lại gọi điện thoại cho Bạch Cẩm Đường, Công Tôn cùng cặp song sinh an bài một chút, toàn là người rất thông minh cả, đều gật đầu đáp ứng.

Sau đó, Triển Chiêu bước xuống xe trước, một mình đi đến quán bar Lan Quý Nhân kia.

Eugene ngồi phía sau nhìn thân ảnh của Triển Chiêu, khó hiểu hỏi, “Là con mèo đó bình thường vẫn cái dạng này, hay là cậu ta đã bắt đầu diễn?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày... Xa xa, dưới ánh đèn đường, thân ảnh của Triển Chiêu so với trước kia cũng chẳng có gì khác, chỉ là thoát nhìn như một chiếc bóng cô đơn, phi thường cô đơn, làm cho anh có một xung động nào đó, lập tức muốn đi cùng bởi cậu ấy ... Đại khái là đa phần thời gian đều ở cùng cậu ấy, nên Bạch Ngọc Đường đối với bóng lưng của Triển Chiêu thấy vô cùng xa lạ.

“Này.” Eugene nhìn thấy chịu không nổi, nói với Bạch Ngọc Đường, “Cũng không cần thương cảm như vậy chứ? Không phải chỉ xa nhau một lúc thôi sao?”

Bạch Ngọc Đường thở dài, nhìn theo Triển Chiêu đến tận khi anh đi vào bên trong quán bar, mới cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, đếm theo từng giây một... Song song đó, Công Tôn cùng Bạch Cẩm Đường cũng tiến đến gần quán bar.

Bạch Ngọc Đường lại một lần nữa xác định, cái bóng lưng kia hẳn là do Triển Chiêu giả vờ, bởi vì bóng lưng của người khác đều nhìn không ra một chút cô đơn nào... Có cơ hội thế này nhất định phải hảo hảo nhìn cho kĩ.

Khi Triển Chiêu một mình đi tới quán bar, đột nhiên thấy thật tịch mịch... Mỉm cười tự giễu mình, không biết bắt đầu từ lúc nào, anh đã quen với việc cùng Bạch Ngọc Đường như hình với bóng.

Cái gì tình thâm không thọ các loại, Triển Chiêu cũng từng lo lắng qua... Anh cùng Bạch Ngọc Đường tựa hồ vẫn luôn ở trong trạng thái cuồng nhiệt, yêu đương quá mãnh liệt, có thể sẽ kết thúc sớm hay không? Thế nhưng hai người bọn họ vẫn duy trì nhiệt độ cao như vậy, cho tới bây giờ, hẳn là sẽ tiếp tục đi rất xa rất xa.

Nói cách khác... Điểm sôi của loại tình cảm này, là điểm cao nhất, cũng là điểm có sức dẫn nhất.

Đi tới cửa quán bar, Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn bảo vệ đang đứng đó, thấy hẳn đang quan sát mình.

Triển Chiêu do dự một chút, từ trong túi móc ra tấm vé Eugene cho.

Bảo vệ nhận lấy, mở cửa ra, mời anh tiến vào.

Triển Chiêu đã chuẩn bị kỹ tâm lý, rằng khi đi vào sẽ nhìn thấy một cục diện hỗn loạn, thế nhưng ngoài dự liệu của anh, đó là quán bar vô cùng cao nhã.

Mọi người ra vào quần áo lịch sự, trang hoàng trong quán bar cũng đơn giản lịch sự tao nhã vô cùng, âm nhạc thì nhu hòa, làm cho người ta thả lỏng...

Với óc nhìn chuyên nghiệp, Triển Chiêu từ khi bước vào quán bar, tự lập nhận ra âm nhạc ở đây có chút không thích hợp.

Hắn cúi đầu đi tới phía trước quầy bar, thì có bartender cười hỏi, “Muốn cái gì?”

Triển Chiêu nhìn hẳn một chút, nói, “Vermouth.”

Bartender nhướn mày, cười nói, “Được, chờ một chút.”

Khi bartender xoay người chuẩn bị rượu, Triển Chiêu tinh tế phân biệt âm nhạc kia một chút... chợt nghe thấy trộn lẫn bên trong âm thanh kia là một thứ gì đó khác —— vài nhịp tâm lý trị liệu làm người ta thả lỏng.

Triển Chiêu hơi nhú mày, một ly vermouth được bartender đưa tới, quay đầu lại nhìn bốn phía một chút, chỉ thấy nhiều người vẻ mặt rã rời, tựa hồ không thể tập trung lực chú ý, có lẽ tinh thần đã rã ra cả.

Thời khắc này, thứ duy nhất có thể kích thích tỉnh trở của thần kinh, chỉ có loại rượu mạnh như vermouth này.

Triển Chiêu lẳng lẳng ngồi một chỗ uống rượu, chỉ thấy ở đây tiến tiến xuất xuất, nam nữ đều có, thoạt nhìn cũng rất biết thưởng thức, ... ít nhất ... không phải là mấy tên con đồ say khướt lèm bèm bí tỉ.

Triển Chiêu ở trong lòng cười khổ, nếu nói thứ này cùng phát xít mới có quan hệ, vậy phát xít mới chính là cấm dục bằng lý trí sao?

Triển Chiêu uống hai ngụm rượu, nhân thần bắt đầu mơ mơ màng màng, anh đương nhiên biết, nên như thế nào để không chế tốt tiền độ bị ảnh hưởng của mình, giả vờ dần dần rơi vào trạng thái mất kiểm soát, như vậy mới có người đến nói chuyện với anh.

Anh bây giờ cảm thấy hơi lo lắng cho Bạch Ngọc Đường bọn họ... Bất quá Bạch Ngọc Đường cùng Bạch Cẩm Đường còn có Công Tôn đều là những người có khả năng khống chế vô cùng mạnh mẽ, một khi cảm

giác được có thứ gì đó bất thường, tất nhiên sẽ lập tức cảnh giác. Mà cặp song sinh cùng Eugene tuy bình thường đều là bộ dáng cà lơ phất phơ, nhưng Triễn Chiêu trong lòng biết rõ, ba người này đều là những nhân vật tương đối lợi hại, hẳn là không nên lo lắng cho bọn họ a.

Lúc này, thấy Triễn Chiêu tựa hồ đã có chút mê man, bartender này lại hỏi, “Một người a?”

Triễn Chiêu ngẩng đầu nhìn nhìn hắn, khẽ nhú mày, không có phản ứng, lại cúi đầu tiếp tục uống rượu, cùng với người vừa tiến vào thần sắc khẩn trương có chút bất đồng, anh hiện tại trở nên cực kỳ lạnh lùng, người cũng trở nên bình tĩnh không ít, cả người ngồi một chỗ, đều có chút hàn ý bức người.

Bartender nhìn chằm chằm Triễn Chiêu một hồi, khẽ nhú mày... cùng lúc đó, Triễn Chiêu để ý thấy, điện thoại đặt trên bàn rượu khẽ vang lên... là một chuỗi thanh âm không liên mạch, cũng rất nhẹ, là phối hợp của những tiếng dududu~~.

Nhìn lại bartender kia, quả nhiên, hắn đang đeo tai nghe, xem ra là để tránh sự khống chế của loại âm nhạc này.

Bartender đi tới bên cạnh điện thoại, nhắc ống nghe... Nghe xong vài câu, gật đầu nói “Đã biết”, rồi cúp điện thoại, giương mắt nhìn Triễn Chiêu, hỏi, “Nè, cậu đẹp trai, muốn thêm rượu không?”

Vừa dứt lời, liền thấy Triễn Chiêu nhướn nhướn mày, trong ánh mắt lộ ra một tia cảnh cáo cùng tàn nhẫn.

Bartender sững sờ.

Lúc này, ngoài cửa lại tiến vào hai người ... Chính là Công Tôn cùng Bạch Cẩm Đường.

Hai người song song ngồi xuống bàn bên cạnh, lập tức có phục vụ đến hỏi bọn họ muốn uống gì, Bạch Cẩm Đường cùng Công Tôn gọi hai loại rượu mạnh khác nhau, Triễn Chiêu tâm mới thả lỏng... Quả nhiên, đều không phải đèn đã cạn dầu a.

“Nè.” Bartender kia đột nhiên ghé người vào quầy bar hỏi Triễn Chiêu, “Cậu đi một mình à?”

Triễn Chiêu lạnh lùng nhìn hắn một cái, ánh mắt vẫn bất thiện như cũ.

Bartender cười cười, “Hung dữ vậy làm gì? Chúng tôi ở đây không có tùy tiện quấy rầy khách, cậu yên tâm.”

Triễn Chiêu hơi sững sờ, theo dõi hắn một hồi, sau đó, đột nhiên nhếch khóe miệng, lộ ra một vẻ tươi cười tà mị.

Bartender kia kinh ngạc không thôi, mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào Triễn Chiêu, có chút không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Triễn Chiêu như biến thành một người khác, đan tay lại chống cằm, quay lại cười với bartender một chút ... Mà đồng thời ... từ cửa có một người vội vã chạy vào.

Bartender ngẩng đầu, Triễn Chiêu tính toán thời gian, khẳng định đó là Bạch Ngọc Đường.

Anh quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy Bạch Ngọc Đường đang vội vàng chạy đến nhìn xung quanh, khi liếc mắt thấy Triễn Chiêu, lập tức chạy tới, tựa hồ vừa thở phào nhẹ nhõm.

Triễn Chiêu quay lại vừa thấy Bạch Ngọc Đường, lập tức lộ ra một tia chán ghét, sau đó trong nháy mắt lại trở về bình tĩnh, cuối cùng ... biến thành kiểu như hồi này mới tiến vào, có chút khẩn trương, lại có chút nhút nhát, mà toàn bộ quá trình biến hoá này, cũng không tránh được con mắt của bartender, cùng với camera ở chỗ tối nhất trong góc tường.

“Sao không đợi anh lại một mình chạy tới đây?” Bạch Ngọc Đường chạy tới trước quầy bar, xoay mặt thân thiết hỏi Triễn Chiêu.

Triễn Chiêu nói với bartender nọ, “Cho tôi một ly nữa.” Giọng điệu này, giống như đang giận lẫy.

Bartender liền đưa cho anh một ly vermouth nữa, Triễn Chiêu tiếp nhận, xoay mặt qua chỗ khác ngồi, Bạch Ngọc Đường muốn đi theo, bartender lại hỏi anh, “Tiền sinh có muốn gì không?” Thế nhưng Bạch Ngọc Đường như không hề nghe thấy, chỉ chạy lại bên cạnh Triễn Chiêu, hỏi, “Em làm sao vậy?”

Triển Chiêu lắc đầu, cúi đầu không nói lời nào, thoát nhìn, vừa chân thực lại vừa khẩn trương, bất quá... chính là đang tức giận.

Bạch Ngọc Đường thực sự rất muốn cười, Triển Chiêu hiền lành như vậy anh chưa bao giờ được thấy qua, bình thường nếu có thể thú vị như thế thì quá tốt rồi.

Lúc này, phục vụ sinh cũng đi tới, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tiên sinh muốn uống gì?”

“Ách... Bia được rồi.” Bạch Ngọc Đường như thuận miệng nói ra, kỳ thực... anh đã cảm giác được có chút không thích hợp, thế nhưng lúc tiến vào, thấy Bạch Cẩm Đường cùng Công Tôn trên bàn đều là rượu mạnh, hơn nữa Triển Chiêu còn cố ý gọi thêm một ly rượu mạnh trước mặt anh ... Để tránh bị hoài nghi, anh đành gọi một cốc bia vậy.

Bất quá... Triển Chiêu cũng không lo lắng lắm, Bạch Ngọc Đường chỉ cần có ý thức chống cự lại loại tiết tấu này, hoàn toàn có thể khống chế được như thường, cậu ta là một người có năng lực tự điều khiển vô cùng mãnh liệt, muốn gây ảnh hưởng đến một người như thế là cực kỳ cực kỳ khó, can thiệp tâm lý trực tiếp còn không có khả năng, đừng nói đến mấy thứ nhíp phách này.

Bạch Ngọc Đường cầm cốc bia ngồi cạnh Triển Chiêu, kiên trì bồi cậu ấy, lúc này, Eugene cùng cặp song sinh cũng đã tiến vào.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Em đến tốt cùng là bị sao thế? Không phải chỉ đi gặp bác sĩ tâm lý thôi sao? Em không muốn đi thì khỏi đi, tức giận như vậy làm gì.”

Triển Chiêu tâm gào thét... Tiểu Bạch, yêu chết cậu, thông minh quá đi!

Giương mắt, Bạch Ngọc Đường nhìn ra một tia tán thưởng cực nhỏ trong đáy mắt Triển Chiêu thì vô cùng thoả mãn. Vì vậy, Triển Chiêu phảng phất thấy được đằng sau một con chuột bạch đang giả vờ nghiêm trang nào đó có một chiếc đuôi đang vểnh lên, đặc ý vậy a vậy.

“Em không bị bệnh, đến bác sĩ cái gì? !” Triển Chiêu bất mãn nói, còn uống thêm một ngụm rượu, cảm giác khẩn trương muốn chết.

Đại khái do Triển Chiêu diễn quá chân thực, Bạch Ngọc Đường liền vội vã nắm lấy tay anh, “Ừ ừ, không đi thì không đi, tùy em, em đừng nóng giận.”

“Anh... có phải cũng thấy em là một người đen?” Triển Chiêu hỏi, “Thấy em không bình thường?”

“Không có.” Bạch Ngọc Đường vội vã lắc đầu, “Em chỉ quá dễ khẩn trương mà thôi.”

Triển Chiêu quay sang, thế nhưng trong nháy mắt này, biểu tình trên mặt trở nên cứng đờ... lại chợt loé lên, một loại lãnh khốc nào đó, lập tức, lại là một kiểu trào phúng.

Loại vẻ mặt này, Triển Chiêu vốn muốn từ góc nhìn của Bạch Ngọc Đường có thể thấy được.

Nhưng anh biết rõ Bạch Ngọc Đường rất hiểu mình... Dù cho có đang diễn, cũng sẽ bị người nọ nhìn ra ... Tuy rằng Bạch Ngọc Đường biết đây chỉ là diễn kịch mà thôi, thế nhưng Triển Chiêu rất minh bạch, cậu ấy sẽ bị biểu tình như thế của mình làm tổn thương, bởi vậy giả vờ quay mặt đi, để cho cậu ta không thấy.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu quay mặt đi, trong bụng cũng hơi hơi minh bạch, vươn người nắm lấy tay Triển Chiêu, nói, “Ở đây không khí không tồi, chúng ta đừng nói chuyện không vui nữa, nói gì đó vui vẻ hơn đi?” Bạch Ngọc Đường cười hỏi, “Lát nữa đi chỗ nào ăn khuya? Hay là đi xem phim?”

“Xem phim đi.” Triển Chiêu nói.

“Ừ, xem phim gì?” Bạch Ngọc Đường thuận miệng hỏi, “Anh vừa thấy có Alice lạc vào xứ sở thần tiên, muốn coi không?”

Triển Chiêu trong lòng vui vẻ, nếu không phải bốn phía đều có người đang giám thị, anh thật muốn đưa tay hung hăng nhéo nhéo quai hàm Bạch Ngọc Đường —— thế nào lại thông minh thế a? !

“Ừm ... Không muốn xem đâu.” Triển Chiêu nhỏ giọng nói thầm.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, lại hỏi, “Vậy xem gì đây? Em nói xem, hay lát nữa chúng ta đến đó rồi chọn?”

Triển Chiêu do dự một chút, gương mặt liếc Ngọc Đường, thần tình bỗng nhiên có chút vội vã, “Cái kia... Trước không phải có một bộ phim kinh dị rất nổi tiếng sao? Em muốn xem.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, nhìn chăm chăm vào hai mắt Triển Chiêu.

Lúc này, trong đôi mắt Triển Chiêu, tràn đầy cảm giác xa lạ ... Với sự quen thuộc của Bạch Ngọc Đường đối với Triển Chiêu, anh dám xác định cái người này căn bản không phải Triển Chiêu, mà là một người cực kỳ độc ác nào đó đang khoác vẻ ngoài của Triển Chiêu, không khỏi rung mình một cái.

Triển Chiêu thiếu chút nữa không kiên trì nổi nữa, biểu hiện trong mắt Bạch Ngọc Đường là vô cùng kinh ngạc, có thể chứng minh mình diễn rất thành công, thế nhưng... trong ngực anh có chút khổ sở. Để cho Bạch Ngọc Đường thấy được mặt đáng sợ nhất của chính mình... Không sai, thực chất, dùng cách nói của Triệu Tước, bản thân bọn họ chẳng khác nào là quái vật, muốn ở cùng một quái vật, cần đến dũng khí cùng nghị lực lớn đến cỡ nào?

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu một lúc lâu, đột nhiên nắm chặt lấy tay anh, nói, “Được, em muốn gì đều được.”

Triển Chiêu cũng trong nháy mắt chấn lắng... Sau đó lại khôi phục hình dạng trước kia, gật đầu, có chút ngại ngùng nở nụ cười, trong lòng thở dài một hơi —— cho dù mình có thực sự biến thành quái vật, Bạch Ngọc Đường cũng sẽ không quan tâm, cậu ấy hẳn là muốn nói như vậy.

...

Trong một căn phòng nào đó ở lầu hai, một người đàn ông ôm một con sóc lông trắng trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve cổ nó, khoe miệng khe lộ ra một nụ cười.

## 274. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 21

Chương 21 : Thăm dò

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngồi đối diện nhau trên sofa, đang suy nghĩ bước tiếp theo nên diễn thế nào, đột nhiên thấy tiếng nhạc ngừng lại, bartender lấy ra một cái chuông đồng lắc lắc vài cái.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, bartender nói, “Trò chơi lập tức sẽ bắt đầu, các vị, đều đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Mọi người gật đầu, bọn họ đều vì trò chơi này mà tới, có người nói nó rất thú vị. Chợt nghe bartender nói tiếp, “Quy tắc trò chơi lần này vô cùng đơn giản, chỉ cần mọi người hoàn thành nhiệm vụ đã được quy định là ok.”

“Nhiệm vụ gì?” Đại Đình hỏi.

Bartender mỉm cười, “Ở một gian phòng phía sau, có giấu thi thể, các vị đi vào, tìm được nhiều thi thể nhất sẽ thắng, hãy mang con mắt của thi thể về đây để làm chứng cứ.”

Mọi người không khỏi mở to hai mắt, bartender nhanh chóng cười nói, “Không cần lo lắng, cũng không phải là thi thể người thật, chỉ là nhân tạo thôi, bằng nhựa cả.”

Mọi người lúc này mới thở phào một hơi, bartender nói, “Mỗi người có mười phút, lần lượt đi vào, hết giờ đi ra, không được nói cho người khác biết vị trí thi thể để gian lận nha.”

Mọi người nhú mày, chợt nghe có một người hỏi, “Vậy người vào đầu tiên không phải là người may mắn nhất sao?”

“Sẽ không.” Bartender cười nói, “Chờ một người rời khỏi, bên trong sẽ có người đem thi thể trở về vị trí cũ.”

Mọi người gật đầu, thấy cũng tạm ổn.

“Như vậy, chúng ta đến rút thăm quyết định trình tự đi vào.” Bartender cầm một cái chén lớn bằng thủy tinh qua, bên trong có tổng cộng mười lăm khối cầu. Bartender bưng chén, lần lần đi tới, để mười lăm người tham gia hoạt động đến chọn.

Rất nhanh, đến lượt Triển Chiêu bọn họ.

Triển Chiêu đột nhiên lôi kéo Bạch Ngọc Đường, “Chúng ta đừng tham gia ...”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, lập tức nói, “Ách... Được!” Nói xong, nói lời xin lỗi với bartender, rồi muốn kéo Triển Chiêu đi.

“Nè, chờ đã.” Bartender vội vã ngăn cản, “Ai, nếu như thiếu người, trò chơi sẽ không thể tiến hành rồi, đã đến đây thì phải tham gia toàn bộ, mà chơi cũng không tốn nhiều thời gian đâu.”

Triển Chiêu liếc Ngọc Đường, “Anh không nói là loại trò chơi thế này.”

Bạch Ngọc Đường cũng có chút bất đắc dĩ, nói, “Anh chỉ nghe người ta nói... ở đây cũng không tệ lắm.”

“Các cậu đi vào rồi, sẽ thấy đích thật là rất rất thú vị đó.” Bartender cười bất thiện, sau đó đưa cái chén thủy tinh trong suốt kia tới trước mặt cho Triển Chiêu bọn họ chọn.

Triển Chiêu do dự một chút, đưa tay cầm lấy một viên, Bạch Ngọc Đường cũng bốc một cái.

Sau đó, bartender thấy mọi người đã bốc thăm xong, thì đi về cạnh quầy bar nói, “Hãy mở thăm ra, xem số thứ tự của mình.”

Mọi người mở khối cầu ra, bên trong có một tờ giấy... Triển Chiêu nhìn số thứ tự của mình một chút ——15. Mà số thứ tự của Bạch Ngọc Đường là 7.

Triển Chiêu khẽ nhíu mày, nói như vậy, mình là người cuối cùng đi vào sao?

Bạch Ngọc Đường ngồi đối diện anh, Triển Chiêu tựa hồ đang biểu hiện ra một ít chống cự, như không muốn đi vào chút nào, Bạch Ngọc Đường kéo anh nói, “Hình như cũng không đến nỗi nào đâu, chúng ta làm xong rồi đi nha?”

Triển Chiêu lo lắng gật đầu, có chút tâm thần không yên.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu hỏi anh, “Em trông rất lo lắng, có gì không ổn sao?”

“Không phải.” Triển Chiêu vội vã lắc đầu, “Chỉ thấy kỳ quái thôi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, giống như an ủi mà khẽ vuốt lưng anh, “Yên tâm, không có việc gì đâu.”

Triển Chiêu cười cười, nhãn thần có chút sương mù cũng có chút hoảng loạn, hai tay cầm cái thăm không ngừng che giấu sự khẩn trương của chính mình.

Cùng lúc đó, Bạch Ngọc Đường nhìn theo đường nhìn của anh cũng có chút nghi hoặc, hai người phối hợp đến thiên y vô phòng.

thiên y vô phòng: hoàn hảo không chê vào đâu được

Sau đó, trò chơi chính thức bắt đầu.

Người thứ nhất đi vào chính là Bạch Cẩm Đường.

Bạch Cẩm Đường đứng lên, đi tới gian phòng bartender chỉ định, bartender đưa cho anh một chiếc dao giải phẫu xinh xắn.

Bạch Cẩm Đường nhận lấy, có chút nhớ nhung mỉm cười, loại dao giải phẫu này anh thế nhưng lại quá quen thuộc.

Sau đó, bartender mở cửa gian phòng, Bạch Cẩm Đường đi vào...

Mười phút kỳ thực vô cùng nhanh, nhưng mọi người chờ ở bên ngoài nên thấy thời gian có chút quá dài.

Không bao lâu, Bạch Cẩm Đường đi ra, trả con dao cho bartender, nhưng không có đào tròng mắt nào ra.

Bartender khẽ nhúm mày, liếc Cẩm Đường, hỏi, “Vì sao không lấy mắt?”

Bạch Cẩm Đường nhún vai, “Phiền.”

Bartender bất đắc dĩ cười cười, lại thỉnh Bạch Cẩm Đường về chỗ cũ ngồi chờ.

Sau đó, đến lượt của mấy người không quen, có vài người tiến vào, thế nhưng bị dọa lập tức đi ra, cũng có người đi vào, đào được hai ba tròng mắt, nhưng sắc mặt đều trắng bệch.

Rất nhanh, đến phiên Công Tôn.

Công Tôn vui vẻ đứng dậy đi tới cạnh bartender, tiếp nhận dao phẫu thuật, tiến vào...

Mười phút sau trở ra, trong tay Công Tôn cầm năm sáu cái tròng mắt, thú vị nhất chính là, những tròng mắt này còn mang theo tơ máu, thoát nhìn giống y chang hàng thật.

“Mô hình làm quá chuẩn.” Công Tôn không khỏi tán thán, “Thật sự là quá giống thật, thảo nào có người nhiều không dám thử.”

“Nga?” Bartender cười hỏi Công Tôn, “Vị tiên sinh này hình như đã qua luyện tập?”

Công Tôn gật đầu, trực tiếp nói, “Tôi là bác sĩ.”

“Nga.” Bartender nở nụ cười, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, lượt tiếp theo, chính là Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu dẫn Bạch Ngọc Đường cẩn thận một chút, Bạch Ngọc Đường gật đầu, đi vào trong phòng.

Bartender cúi đầu nhìn đồng hồ, Triển Chiêu trong lúc Bạch Ngọc Đường đi vào, vẻ mặt vô cùng lo lắng nhìn theo, tựa hồ rất bất an.

Bartender ở một bên chuyên chú ghi lại thành tích của mọi người.

Rất nhanh, mười phút trôi qua, Bạch Ngọc Đường đi ra, đưa dao cho bartender, còn có một đồng lớn toàn tròng mắt... Bất quá chứng khiết phích của anh vẫn như cũ rất nghiêm trọng, đều dùng khăn giấy bọc lại, trên mặt còn có vẻ chán ghét, có thể thấy được mười phút vừa rồi anh vừa đào tròng mắt vừa rất phiền muộn.

Bạch Ngọc Đường lấy được rất nhiều tròng mắt, chứng tỏ vừa rồi anh tìm được không ít thi thể.

Triển Chiêu cũng nhìn một chút, bartender đến được tám tròng, nói cách khác tìm được bốn cỗ thi thể, bất quá theo Triển Chiêu đánh giá, Bạch Ngọc Đường hẳn là đã tiết chế, tránh vận dụng tri thức quá chuyên nghiệp khiến người khác hoài nghi.

Đương nhiên, anh tuyệt đối tin tưởng bên trong có camera theo dõi.

Bạch Ngọc Đường đi ra, quay lại bên cạnh Triển Chiêu, Triển Chiêu gương mặt nhìn anh, bartender cười nói với hai người, “Không được gian lận nga.”

Bạch Ngọc Đường cười cười, sờ sờ đầu Triển Chiêu, nói, “Không có việc gì, không cần khẩn trương.”

Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục ngồi ở chỗ kia chờ.

Sau đó, người khác đều lục tục tiến vào, cuối cùng chỉ còn một người, chính là lượt của Triển Chiêu.

Triển Chiêu đứng lên, đi tới cửa, tiếp nhận dao của bartender, đẩy cửa ra tiến vào gian phòng.

Lúc đi vào trong phòng, Triển Chiêu ngăn người, chỗ này cùng với cảnh lộn xộn trong tưởng tượng của anh thì không bằng... Cũng không phải nhà ma có giấu xác ướp thi thể các loại, cũng không giống trò chơi ở công viên ...

Mà chỉ là một cái hành lang thật dài, hai bên đều là tường, trên vách tường có hàng loạt các ngăn kéo vuông vức, trên ngăn kéo đều có tay cầm, nhưng then chốt là ngăn nào cũng giống ngăn nào... Mười phút, hiển nhiên không thể mở toàn bộ ra.

Triển Chiêu bỗng nhiên hiểu ra, vì sao vừa rồi Bạch Cẩm Đường ngay cả một tròng mắt cũng không đào ra, phỏng chừng là lừa dối động tay.

Công Tôn cùng Bạch Ngọc Đường hẳn là mở từng ngăn một ra, Công Tôn phỏng chừng rất hưởng thụ việc đào con người y như thật kia, cho nên hơi chậm một chút, thế nhưng anh ấy thắng ở thủ pháp chuyên nghiệp, Bạch Ngọc Đường lại thắng ở động tác nhanh gọn ... Những người khác, đều chậm hơn hai người bọn họ một chút, cũng là bình thường.

Triển Chiêu vừa đi vừa suy nghĩ những điều này, anh cũng không có chút biểu hiện kích động nào, chỉ chậm rãi đi vào, có chút vô thức nhìn trái nhìn phải một chút.

Ở phía sau, đột nhiên truyền đến một thanh âm, “Những ngăn ở giữa, đều có thi thể.”

Triển Chiêu sửng sốt, lập tức, nhìn bốn phía một chút, chợt thấy thanh âm kia một lần nữa từ góc tường truyền ra, “Phải nhanh lên, không sẽ hết giờ.”

Triển Chiêu thấy thanh âm rất ôn hòa, cũng âm trầm cảm giác, liền đi qua, vươn tay, nhẹ nhàng mở một ngăn ra ...

Vừa nhìn vào trong, Triển Chiêu liền chau mày... Anh đem phản ứng của một người bình thường bày ra ... Đồng thời thêm vào chút nhu nhược, sợ đến mức rụt tay lại, con dao bị đánh rơi xuống mặt đất.

Lập tức... truyền đến tiếng cười khê của người nọ.

Triển Chiêu đưa tay nhặt dao lên, lại đi tới gần thi thể... Những thi thể này quá giống thật, Triển Chiêu đưa tay chọc chọc một cái trong đó, cảm giác cứng rắn chắc chắn khi chạm vào cao su, chứng tỏ những thi thể này là hàng giả.

Triển Chiêu giơ tay, cau mày đào con mắt của thi thể... khi con dao vừa chọc vào viên mắt... thì có máu chảy ra.

Nhìn vết máu đỏ sẫm này, tình tự của Triển Chiêu liền thay đổi, anh trở nên cuồng cuồng, động tác trên tay cũng càng lúc càng mạnh bạo. Cuối cùng, cảm xúc toàn thân dâng trào, người cũng bắt đầu kích động. Động tác của anh trở nên điên cuồng, vô cùng say mê liều mạng chém vào thi thể, nhìn máu chảy ra.

Giữa lúc anh đang ngoạn đến hài lòng... một chuỗi thanh âm “đương đương đương” vang lên.

Triển Chiêu sửng sốt ngẩng đầu, biểu tình trên mặt cũng trở nên cứng đờ.

Cùng lúc đó, chợt có tiếng cười truyền đến, “Chơi đến thực cao hứng? Đã hết giờ rồi a.”

Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào đồng huyết nhục mơ hồ trước mặt một lúc lâu, sau đó đột nhiên ném dao đi, vẻ mặt kinh khủng thối lui dần, chợt nhìn đến cánh tay toàn máu là máu của mình... Triển Chiêu vội vàng quay lưng bỏ chạy ra ngoài.

Ngoài cửa, Bạch Ngọc Đường đang lo lắng chờ đợi, thì thấy Triển Chiêu thành thịch đẩy cửa chạy ra, không nhìn đến ai đã trực tiếp chạy khỏi quán bar.

Bạch Ngọc Đường kinh hãi, vội vã đuổi theo... Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng, chỉ thấy bartender khê cười cười, cúi đầu ghi lại, sau đó thu hồi sổ sách bút thước trên bàn, nói, “Trò chơi hôm nay kết thúc, kết quả cuối cùng sẽ được báo ọi người sau.”

Mọi người đứng dậy rời khỏi, bất quá vẫn là một bụng nghi ngờ.

Triển Chiêu lao đi thật xa, cuối cùng chuyển hướng chui vào trong xe của Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường đuổi tới ngay sau đó, cũng lao thẳng vào xe, “Miêu Nhi, không sao chứ?”

Triển Chiêu nháy mắt với anh, cười nói, “Cậu khẩn trương cái gì, diễn thôi nha.”

“...” Bạch Ngọc Đường lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, “Làm tôi sợ muốn chết.”

Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Thế nào? Hoài nghi tinh thần chuyên nghiệp của tôi a?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày nhìn đồng máu trên tay Triển Chiêu, “Còn cười nữa, nhanh về nhà tẩy sạch!” Nói xong, khởi động xe, đưa Triển Chiêu về nhà.



Triển Chiêu ngồi ở ghế phó lái, tuyệt đối không có biểu hiện khác thường nào, Bạch Ngọc Đường nhìn anh một chút, nói, “Không vui không cần bày ra khuôn mặt tươi cười cho tôi nhìn, tôi hiểu mà.”

Triển Chiêu sững sốt, lập tức cười khổ gật đầu, cúi đầu thở dài thườn thượt, “Thực vất vả a.”

## 275. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 22

Chương 22 : Vô bực

Triển Chiêu về tới nhà, lập tức tẩy trừ vết máu trên người, sau đó bò lên giường.

Tiểu sư tử đã một ngày không nhìn thấy Triển Chiêu, cũng bò lên theo, vô cùng thân thiết cọ cọ vào cổ anh.

“Ngoan.” Triển Chiêu xoa xoa nó, hỏi, “Ăn gì chưa?”

Tiểu sư tử ngáp một cái, chui vào trong chăn, gác đầu lên gối, lựa một chỗ thoải mái nhất, chuẩn bị ngủ.

Bạch Ngọc Đường tắm xong đi ra thấy liền nhíu mày, “Miêu Nhi, biết trên người sư tử có bao nhiêu ký sinh trùng không?”

Triển Chiêu cũng cười, “Cậu không phải mỗi ngày đều tắm cho nó sao, khẳng định là đủ sạch sẽ đó.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, đi tới bên kia nằm xuống, hỏi, “Miêu Nhi. Đám người kia liệu có bị lừa không?”

“Ừm ... Hẳn là có nha, chúng ta lần này cũng rất thành công mà, không giống như sẽ bị bọn họ mặc kệ.” Triển Chiêu nói, “Cứ xem xem bước tiếp theo thế nào, phỏng chừng bọn họ sẽ tới tìm chúng ta.”

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, “Nếu như đúng là như vậy... Phỏng chừng phải gọi Lô Phương làm cho chúng ta một thân phận mới.”

Triển Chiêu gật đầu, nói, “Hẳn là có một người đàn ông.”

“Hả?” Bạch Ngọc Đường nhìn qua, nửa đùa nửa thật chỉ chỉ vào mình, “Đây không phải đàn ông sao.”

Triển Chiêu liếc qua thật sắc, “Không phải, cậu đang nghĩ cái quái gì thế, ý tôi là... lúc này tôi đi vào, có một người đàn ông kỳ quái nói chuyện với tôi.”

“Bên trong có người?” Bạch Ngọc Đường giật mình.

Triển Chiêu nheo mắt, “Là loa a!”

“Nga.” Bạch Ngọc Đường thở phào nhẹ nhõm, “Hắn nói cái gì?”

“Ừm, tôi nghĩ hẳn có chút căn bản về tâm lý học.” Triển Chiêu nói, “Nói không chừng là chuyên gia các loại a.”

“Nga?” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, nói, “Cũng đúng, lợi dụng được nhược điểm của nhiều người như vậy, chứng tỏ là người trong nghề.”

“Ừm...” Triển Chiêu nghĩ tới đây, thân mặc áo ngủ từ trên giường leo xuống, chạy tới giá sách, lục ra một đồng lớn tư liệu, còn bê ra một xấp bản ghi chép.

“Làm gì thế Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu lấy điện thoại ra, như muốn gọi đi đâu đó.

“Tương Bình hẳn là đang trực đêm ha, tôi muốn gọi cậu ấy đến ăn khuya?” Triển Chiêu cười tủm tỉm nói.

Bạch Ngọc Đường bật cười, cũng rời giường, cùng Triển Chiêu đi xuống lầu, Triển Chiêu ra ghế sofa, thì thấy Công Tôn cũng ở đó, đang xem TV uống trà, thấy Triển Chiêu xuống, Công Tôn liền hỏi, “Không có việc gì chứ?”

“Không có.” Triển Chiêu cười trả lời, ngồi xuống cạnh Công Tôn, Bạch Trì mặc một bộ áo ngủ hình thỏ nhỏ, cũng từ lầu hai nhìn xuống, thấy mọi người đều tụ tập ở dưới, cậu liền ôm theo một tấm thảm lớn xuống, Lisbon cũng xuống theo, mọi người ngồi cùng một chỗ với nhau.

Triệu Trinh cùng Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh bàn uống trà, cặp song sinh đang chơi game, Eugene theo về để tham quan, thấy đại gia đình người ta ở cả đó, có chút hâm mộ hỏi, “Còn phòng không? Tôi có thể ở lại không? Tôi muốn thoát ly lão đại ở một mình!”

Mọi người bắt lực nhìn hần.

Bạch Ngọc Đường như thường lệ đi vào bếp làm đồ ăn khuya ọi người.

Triển Chiêu gọi điện thoại tới cảnh cục, Tương Bình nghe được hai chữ ăn khuya liền ném điện thoại vọt tới.

Cầm hamburger Bạch Ngọc Đường cho, Tương Bình ngồi xuống sofa đối diện Triển Chiêu, dựa theo yêu cầu của anh, xâm nhập vào bên trong nội bộ một số ngành, tìm đầu mối mà Triển Chiêu muốn.

Mọi người vừa ăn khuya, vừa nghiên cứu lại mọi chuyện.

“Nhà nghiên cứu tâm lý học tội phạm không ít nha.” Tương Bình vừa tra vừa nói, “Bây giờ đang làm gì đều có.”

Triển Chiêu nhún vai, nói, “Những nhà tâm lý học thật ra rất yếu đuối, bọn họ luôn giúp giải quyết vấn đề tâm lý của người khác, nhưng không đến giải quyết vấn đề tâm lý của mình.”

“Mấy nhà tâm lý học không thể cố vấn cho nhau sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Nghe nói cái gì là đồng hành như cừu địch chưa?” Triển Chiêu cười cười, “Nhà tâm lý học nếu để ọi người biết mình cũng có vấn đề về tâm lý, thì phòng khám cho hần còn mở cửa tiếp làm gì?”

Mọi người không nói nên lời.

“Danh sách cùng tư liệu cụ thể.” Tương Bình in ra cả xấp tư liệu, đưa cho Triển Chiêu, “Đều ở chỗ này.”

Triển Chiêu cầm lấy danh sách, phân ọi người, nói là để sàng lọc.

“Thế nào để sàng lọc?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc.

“Bên trên có ảnh chụp đúng không?” Triển Chiêu cười tủm tỉm nói, “Xem xem người nào rất không vừa mắt, cảm giác rất biến thái, rất nguy hiểm, rất ác độc ...”

Mọi người vẻ mặt khó hiểu nhìn chòng chọc vào Triển Chiêu, một lát mới hỏi, “Xem thế sao?”

“Ừ!” Triển Chiêu gật đầu, “Xem như thế!”

“Nhưng ý kiến chủ quan của mỗi người đều không giống nhau a.” Bạch Trì nói, “Nếu như nhìn lầm thì sao?”

“Không có việc gì.” Triển Chiêu nói, “Tùy tiện nhìn, ấn tượng đầu tiên tương đối đúng nha!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đều gật đầu, phân công nhau lật xem.

Việc này thế nhưng rất thú vị, mọi người hăng hái cầm ảnh chụp, trái nhìn phải nhìn, soi thật kĩ xem người này có đúng là biến thái hay không.

Mọi người xem xong, lại đổi cho nhau xem tiếp.

Triển Chiêu cầm một quyển vở để ghi chép lại, mọi người ai thấy người này là biến thái anh sẽ đánh dấu lại.

Xong mọi việc, mọi người nhìn lại một lần, Triển Chiêu mở quyển vở ra xem một chút... Có mấy người, điểm tương đối cao.

Triển Chiêu thoả mãn gật đầu, “Ừm... Cũng có mấy người trúng thầu rồi.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, hỏi, “Sau đó sao? Điều tra mấy người?”

Triển Chiêu đảo mắt một cái, nói, “Ừm... Gọi Mã Hân đến ăn khuya đi? Con bé đêm này ở lại trực phòng pháp y đúng không?”

Mọi người nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường đi gọi điện thoại, “Mã Hán nói sẽ chở con bé qua.”

Triển Chiêu cười ha hả.

Không bao lâu, Mã Hân cùng Mã Hán đều tới, Mã Hân có chút hiếu kỳ.

Triển Chiêu cười nói, “Hân, cùng hỗ trợ nào!”

“Làm gì a?” Mã Hân rất hứng thú hỏi.

Triển Chiêu đưa điện thoại cho cô, nói, “Gọi cho những số này, hỏi bọn họ mấy câu.”

“Câu nào anh?” Mã Hân hiếu kỳ, Triển Chiêu đi qua, nói nhỏ vào tai Mã Hân một lúc lâu, Mã Hân mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu, “Như vậy a...”

Mọi người hiếu kỳ, không biết Triển Chiêu nói gì với Mã Hân.

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Càng nữ tính càng tốt!”

“Nga...” Mã Hân tựa hồ có chút bối rối, nhìn xung quanh một lát rồi thở thê, “Các anh ... nhiều người nhìn vậy nha?”

Mọi người hiếu kỳ, mở to hai mắt chờ Mã Hân gọi điện thoại.

Mã Hân thở dài, nhắc điện thoại lên, dựa theo mấy số điện thoại Triển Chiêu đưa, bắt đầu bấm số.

Cuộc thứ nhất được kết nối, đầu dây bên kia truyền đến tiếng một người đàn ông, “A lô?”

Việc Mã Hân cần làm là đặt vấn đề, Tương Bình đã bắt đầu ghi lại âm tần.

Chợt nghe Mã Hân mở giọng nũng nịu nổi da gà hỏi, “A lô ~~ xin hỏi, có cần phục vụ đặc biệt không?”

...

Mọi người vội vã bịt miệng lại, thiếu chút nữa đã cười văng ra, đồng loạt xoay người nhìn Triển Chiêu, tâm nói... này là chiêu thức gì đây a?

Triển Chiêu giơ ngón trỏ, ý bảo mọi người đừng lên tiếng, cứ lẳng lặng chờ.

Mọi người an tĩnh chờ đợi.

Chợt thấy người ở đầu dây bên kia như là ngắt người, sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Sau đó, Triển Chiêu ra hiệu bảo Mã Hân gọi tiếp.

Mã Hân liền nhắc điện thoại gọi lại, điện thoại như trước được thông qua, “A lô?”

“Anh đẹp trai ~~ không nên thận trọng như vậy!” Thanh âm của Mã Hân làm mọi người nhin không được mà rùng mình, này thì quá nữ tính rồi.

Đầu dây bên kia lại ngắt giữa chừng, lại gọi, lần này đối phương không nghe mà trực tiếp ngắt điện thoại.

Mã Hân mặt đỏ hồng, Bạch Ngọc Đường đưa cho cô một ly sinh tố, Mã Hân uống hai ngụm, thấy tâm tình không tệ. Lần thứ hai gọi điện, da mặt giống như dày hơn, cô uống miệng nước êm giọng, tiếp tục gọi.

Người thứ hai, điện thoại cũng thông.

Một thanh âm truyền đến, “Xin chào ...”

Triển Chiêu nghe xong, hai tay chống cằm, cũng không phản ứng gì nhiều.

Mã Hân như trước lập lại câu hỏi vừa rồi.

Đối phương tựa hồ ngắt người, sau đó truyền đến một tiếng cười khê, “Thế nào là phục vụ đặc biệt a?”

Người nọ ngữ khí cẩn trọng, xem ra là một tay già đời.

Mã Hân liền giả bộ, “Ai nha, anh đáng ghét quá nha, rõ ràng đã biết!”

Người đàn ông này lại cười thành tiếng, tiếp tục hỏi Mã Hân, ở đâu gặp mặt.

Mã Hân nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu viết ra một địa chỉ —— là một chốt điện thoại ở trước cổng sau cảnh cục.

Mã Hân nhin cười đọc địa chỉ cho hắn, sau đó Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại cho người của tổ chống tệ nạn xã hội, để bọn họ canh chừng, nếu có ai chạy đến buồng điện thoại, lập tức bắt tạm giam.

Mã Hân nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu nâng cằm lắc đầu... không phải người này.

Cô liền tiếp tục.

Cuộc điện thoại cho người thứ ba thật lâu mới có người nhấc, đầu dây bên kia truyền đến một thanh âm, “A lô?”

Triển Chiêu hơi sững sốt, nhú mày tỉ mỉ đánh giá giọng nói này, thấy có chút thú vị, liền đưa lên một tờ giấy cho Mã Hân nhìn.

Mọi người nhìn qua, thấy trên giấy viết... Làm bộ cố vấn, kéo dài thời gian.

Mã Hân ngẫm hiểu, quay lại nói chuyện điện thoại, “A lô... Ngài là bác sĩ tâm lý phải không?”

Người nọ ngắt người, hỏi lại, “Cô là ai?”

Triển Chiêu cầm tư liệu về người đàn ông này lên xem, thì thấy hắn tên đầy đủ là Cổ Dư Hoa, ba mươi hai tuổi, một nhà tâm lý học trong nước, có mở một phòng khám tư, vốn hắn là giảng viên của một đại học nào đó, thế nhưng vì bạo lực nên đã bị khai trừ.

“Ừm, bác sĩ Cổ, là một người bạn giới thiệu em đến xem bệnh ở chỗ bác sĩ... Cậu ấy, nói bác sĩ có thể giải quyết vấn đề của em.” Mã Hân rụt rè nói.

“Nga...” Cổ Dư Hoa tựa hồ đã minh bạch, liền nói, “Cô có vấn đề gì cần cố vấn?”

“Này ... Em...” Mã Hân nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu nhanh chóng viết lên giấy một hàng dài, giơ lên cho cô xem.

Mã Hân gật đầu, nói, “Em thấy...trong thân thể em, hình như có một người khác.”

Cổ Dư Hoa ngắt người, hỏi lại, “Có biểu hiện gì cụ thể không?”

“Chính là ... Em buổi tối đi ngủ... ngày hôm sau thức dậy, y phục vẫn chỉnh tề, thế nhưng... không phải bộ hời tối em mặc!” Mã Hân dựa theo chỉ dẫn của Triển Chiêu nói trọng điểm.

“Nga?” Cổ Dư Hoa tựa hồ nổi lên hứng thú, lại hỏi, “VẬY... Cô có thấy trong người mệt chết đi không? Trên giày có bùn không? Trong nhà có thấy thứ gì không thuộc về mình không?”

Triển Chiêu hơi nhú mày, “Lời nói này tràn ngập tính gợi mở, còn rất ôn hòa, cũng có đủ kỹ xảo... cùng với thanh âm trong quán bar kia, như nhau!”

Triển Chiêu nghe đến đó, nhướn mày nói với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường tâm tình tốt, kêu Tương Bình căn cứ vào tín hiệu trên điện thoại di động, định vị nơi ở của Cổ Dư Hoa kia.

Mã Hân tiếp tục nói, “CÓ, không những vậy a, thỉnh thoảng trên người em còn có máu, em cũng không biết đó là máu của ai... Bác sĩ, em không dám đến bệnh viện, em sợ người ta bắt em vào bệnh viện tâm thần lắm, bác sĩ nói xem có phải em bị điên rồi không a?”

“Cô đừng lo lắng.” Cổ Dư Hoa nói, “Lát nữa hãy đến phòng khám của tôi, sau khi chúng ta gặp nhau sẽ nói tiếp.”

“Được!” Mã Hân cầm một cây bút lên, hỏi, “VẬY ... Ngài cho em địa chỉ?”

Sau đó, Cổ Dư Hoa đọc một chuỗi địa chỉ cho Mã Hân, Mã Hân ghi lại rồi, cúp máy.

Mọi người nhìn nhau, đều đứng dậy... chuẩn bị đến thăm vị bác sĩ tâm lý kia!

## 276. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 23

Chương 23 : Phản kích

“Đội trưởng, em đề nghị nên gặp mặt hắn trước rồi tính!” Mã Hân nói.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, “Em không phải người trong ngành, lại chưa trải qua huấn luyện...”

“Điều tạm một nữ cảnh viên đi?” Triển Chiêu hỏi.

“Em đi cho, không sao đâu.” Mã Hân tựa hồ rất muốn đi.

“Có thể cho Mã Hân đưa Hân đi.” Công Tôn nói, “Loại tình huống này, mang theo anh trai đi là bình thường! Lại càng chân thực, chứ nếu là một cô gái đêm hôm khuya khoắt dám đi một mình tới gặp một bác sĩ tâm lý nam chưa gặp qua lần nào, rất không bình thường đó.”

“Có lý!” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu.

“Vậy làm thế đi.” Triển Chiêu nói, “Chúng ta mai phục ở phụ cận, hai người mang thiết bị nghe trộm vào, nhớ kỹ nhất định phải cẩn thận! đi vào rồi nói chuyện với hắn nhiều một chút, xem tình hình sao rồi hành động ... Được rồi!”

“Rõ!” Mã Hân cùng Mã Hán gật đầu, Tương Bình đến gần đeo thiết bị nghe trộm vào cho hai người, Bạch Trì gọi điện thoại cho những người khác, thông báo cho bọn họ đến nhà đội trưởng tập hợp, phải xuất quân làm nhiệm vụ.

Triển Chiêu đột nhiên nhớ tới chuyện gì, liền cầm hộp kẹo bạc hà đưa cho Mã Hân, nói, “Ngậm một viên trong miệng, ” nói xong, bắt đầu lục tung xung quanh tìm gì đó.

“Miêu Nhi, tìm cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi anh.

“Cái nhẫn lúc còn bé tôi dùng để đâm cậu đâu?” Triển Chiêu hỏi.

Mọi người không nói gì...

Bạch Ngọc Đường đưa tay chỉ, “Cái tủ sắt tường trên lầu hai, hàng thứ ba ngăn thứ tư bên trái, trong có một hộp nhỏ màu vàng.”

...

Triển Chiêu liếc anh.

“Trong đó đều đựng đồ chơi khi còn bé của cậu.” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu xoay người lên lầu, một lát sau phình phịch chạy xuống, “Bạch Ngọc Đường, cậu bị nghiền dụn dẹp à! Chứng khiết phích của cậu càng ngày càng nặng đó!”

Bạch Ngọc Đường lông mày giật giật ... Ai bảo cậu cái gì cũng không chịu thu dọn!

Sau đó, Triển Chiêu chạy xuống, đưa cho Mã Hân một cái nhẫn nho nhỏ, Mã Hân đeo thử, vừa lúc có thể đeo vào ngón út, liền hỏi, “Trông xinh thế, làm gì đây a?”

“Có đầu nhọn nè, thấy không?” Triển Chiêu nói, “Đeo đầu nhọn này vào trong, lúc vào nhà Cổ Dư Hoa, em giả bộ khẩn trương nắm tay, rồi dùng đầu nhọn này đâm vào mu bàn tay, phải đâm đến khi có cảm giác đau, không được buông lỏng chút nào, nghe chưa?”

Mã Hân có chút khó hiểu hỏi, “Vì sao?”

“Cổ Dư Hoa đã trải qua đào tạo chuyên nghiệp, hắn đối với thôi miên cùng ám chỉ cũng có chút nghiên cứu, rất có thể sẽ dùng vài thủ đoạn với em, em tận lực bảo trì thanh tỉnh, thời gian sẽ không lâu đâu ... Nhớ kỹ, không nên nhìn vào hai mắt hắn.”

“Không nhìn vào mắt người đối diện... cái này hình như hơi khó nha.” Bạch Trì nói, “Mỗi lần nói chuyện, nếu không nhìn vào mắt người ta sẽ rất không lễ phép, hơn nữa ánh mắt mập mờ, sẽ làm người khác cảm thấy mình đang nói dối.”

“Rất đơn giản.” Triển Chiêu nói, “Chỉ cần nhìn lên trán, hoặc lông mi, hoặc mũi, hoặc bất cứ chỗ nào trên mặt... cứ có ý thức né ánh mắt của hắn đi là được. Chỉ cần đường nhìn của người thôi miên không tiếp xúc với mắt của em, thì em rất khó bị thôi miên! Nếu như hắn nghi ngờ, cứ nói với hắn em bị cận thị. Loại tình huống này khả năng bị thôi miên sẽ giảm đi hơn nửa, trừ phi hắn vô cùng lợi hại, bất quá loại cao thủ đến trình độ này hẳn là không nhiều lắm, anh nghĩ hắn cũng chưa đạt đến mức nào đâu!”

“Vâng.” Mã Hân gật đầu, chuẩn bị mọi thứ thật tốt, Mã Hán hỏi, “Tôi có cần làm gì không?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Coi như em gái của cậu thật sự bị loại bệnh này là được, trước đây không phải cậu đã từng giả làm người bị nhân cách phân liệt rất tốt sao? Ở bên cạnh giúp cô ấy đóng tốt vai chính là được.”

“Rõ.” Mã Hân gật đầu.

“A?” Mã Hân tò mò nhìn Mã Hán, “Anh cũng từng giả vờ rồi? Lúc nào a?”

Mã Hán cười cười, ý bảo cô tự lo ỉnh đi, quản nhiều thế làm gì, Mã Hân nheo mắt, quay lại nhìn Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, hai người cũng xoay mặt nhìn nơi khác, coi như không phát hiện.

Lúc này, mọi người bắt đầu xuất phát, Mã Hân ngồi trong xe của Mã Hán, đi tới phòng khám của Cổ Dư Hoa, chỉ thấy đèn bên trong phòng khám còn sáng. Hai người xuống xe ngẩng đầu nhìn... Phát hiện phòng khám này là một biệt thự nhỏ hai lầu, lầu trên hình như để ở... Xem ra Cổ Dư Hoa này ở lại đây luôn.

Hai người nhìn nhau, Mã Hân trước khi xuống xe đã ăn kẹo bạc hà, hai tay cẩn cẩn dục dục nắm chặt vào nhau, hình như vô cùng khẩn trương.

Mã Hán đưa tay nắm lấy cánh tay cô, tay còn lại vòng qua sau lưng, đặt ở trên cánh tay còn lại của cô, đỡ cô bước đi.

Mã Hán rất ít khi nhìn thấy tư thế bảo hộ này của Mã Hán ... Chủ yếu là vì cô từ nhỏ đã khá dũng cảm, bình thường cả nam hài tử lẫn nữ hài tử đều không dám khi dễ cô, thậm chí cô còn là một chị hai ra tay bảo hộ mấy nhóc tí khác.

Bất quá Mã Hân biết, có mấy lần cô đắc tội với người ta, đều là Mã Hán đi giúp cô đối phó, bất quá Mã Hán cho tới bây giờ chưa từng nói ra, vẫn luôn dung túng cho loại cá tính đặc biệt này.

Hai người đi tới trước cổng, Mã Hán đưa tay ấn chuông.

Mã Hân có chút khẩn trương, Mã Hán đã sớm phát hiện thấy xung quanh đều có cameras, liền biết nhất định có người âm thầm giám sát. Anh đưa tay vỗ vỗ Mã Hân, ý bảo cô đừng quá lo lắng.

Mã Hân gật đầu, Mã Hán không thấy ai mở cổng, đành tiếp tục ấn chuông.

Một lát sau, cổng mở ra, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi xuất hiện. Hắn hiện tại so với trên ảnh chụp không khác nhau là mấy, còn đeo một cái kính mắt, khuôn mặt thực sự làm cho người ta không dám khen tặng... Mọi người sử dĩ vừa nhìn đã thấy tên này biến thái, bởi vì khuôn mặt hắn làm người ta có cảm giác không hài hoà, đôi mắt không hợp với tổng thể, hơn nữa biểu tình trên mặt lạnh lùng cứng ngắc, thật giống như đang úp lên đó một lớp mặt nạ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mai phục ở một nơi rất xa, suy luận của Triển Chiêu là, Cổ Dư Hoa này vô cùng cẩn thận, hẳn là xung quanh nhà hắn lắp đặt rất nhiều camera, bởi vậy cẩn thận là trên hết.

Bọn họ chia ra vài chiếc xe, một người lái xe, những người khác đều ngồi ở ghế sau. Xe chạy đến gần phòng khám thì dừng lại, sau đó Triệu Hổ xuống xe, giả bộ đem xe khoá lại, bởi vì cửa sổ xe đặc một màu đen, nên thoát nhìn chỉ thấy giống một người bình thường trở về nhà, không ai hoài nghi trong xe còn có người. Cách một đoạn thời gian, lại một xe khác tới, sau đó, Lạc Thiên xuống xe, làm y hệt hồi nãy.

Sau đó, Lạc Thiên cùng Triệu Hổ gặp nhau, hai người lén lút tránh né tầm nhìn của cameras, chạy đến gần phòng khám mai phục.

Cổ Dư Hoa mở rộng cửa, nhìn hai người một chút, Mã Hân hỏi, “Bác sĩ Cổ? Em là người vừa gọi điện ...”

“A, Mã tiểu thư phải không?” Cổ Dư Hoa gật đầu.

“Vâng.” Mã Hân trả lời.

Sau đó, Cổ Dư Hoa xoay mặt nhìn Mã Hán... Về ngoài cửa Mã Hán cùng Mã Hân có rất nhiều nét giống nhau, chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn ra hai người là anh em có quan hệ huyết thống.

“Vị này là?” Có điều Cổ Dư Hoa vẫn nhìn chằm chằm vào Mã Hán.

“Tôi là anh trai cô ấy.” Mã Hán nói.

“Nga, xin chào.” Cổ Dư Hoa gật đầu, mở rộng cửa, “Mời vào!”

Hai người theo Cổ Dư Hoa vào trong phòng, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vì sợ bị phát hiện, đều dựa sát vào ghế sau.

Triển Chiêu ngang ngược leo thẳng lên đùi Bạch Ngọc Đường ngồi, còn hỏi, “Tiểu Bạch, Cổ Dư Hoa kia, nghe giọng thì chính là người giấu mặt ở quán bar, bí mật cùng tôi nói chuyện qua loa, cậu đoán xem, lần này hẳn là cá lớn hay cá nhỏ?”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, nói, “Tôi nghĩ... khả năng bắt được chính là cá lớn đi? Nói chung so với mấy con cá nhỏ kia quan trọng hơn rất nhiều.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Một hồi nữa, hẳn nếu muốn thôi miên Mã Hán bọn họ, thấy không ổn lập tức gọi điện thoại quấy rầy!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Biết rồi.”

Hai người nghe được tiếng Mã Hán cùng Mã Hán ngồi xuống sô pha, rồi tiếng Cổ Dư Hoa châm trà, liền không nói chuyện nữa, lặng lẽ lắng nghe.

“Mã tiểu thư, không cần khẩn trương.” Cổ Dư Hoa thấy Mã Hán rất khẩn trương nắm chặt tay, thì cười hỏi, “Năm nay bao nhiêu tuổi? Hình như còn trẻ, đang làm nghề gì?”

Mã Hán giương mắt nhìn Mã Hán, Mã Hán nói, “Em tôi năm nay hai ba, là bác sĩ thực tập.”

“Nga.” Cổ Dư Hoa gật đầu, hỏi Mã Hán, “Vậy Mã tiên sinh thì sao?”

Mã Hán do dự một chút, “Tôi là cảnh sát.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu cười tủm tỉm gật đầu, “Cái này chuẩn đó, Tiểu Mã ca thông minh!”

Bạch Ngọc Đường cũng dở khóc dở cười, từ khi Triệu Hổ phát minh ra cái biệt danh này, bây giờ ngay cả Bao Chứng đều gọi giỡn Mã Hán là Tiểu Mã ca.

“Nga.” Cổ Dư Hoa gật đầu, “Hoá ra là cảnh sát a, tôi đây nói chuyện phải cẩn thận rồi.”

“Tôi hiện tại không có phiên trực.” Mã Hán nói, “Chuyện của em gái khiến tôi rất lo lắng, bác sĩ có thể chữa khỏi cho con bé không?”

Cổ Dư Hoa cười cười, gật đầu lấy ra một quyển sổ, rồi nói với Mã Hán, “Có thể kể sơ qua tình huống của cô không?”

“Vâng.” Mã Hán chậm rãi đem lời Triển Chiêu nói với cô, đều nói lại cho Cổ Dư Hoa nghe, Mã Hán ở một bên cũng bổ sung vài câu.

Cổ Dư Hoa tỉnh tể nghe, sau đó kiên trì ghi lại, rồi hỏi, “Mã tiểu thư quy luật ăn uống bình thường thế nào?”

“Ai nha.” Triển Chiêu khẽ nhú mày, “Tên cáo già này xem ra một điểm cũng không nóng nảy, bắt đầu nói bóng nói gió rồi... Cái này thế nhưng rất khó khăn nha.”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Vấn đề hẳn hỏi không thuộc phương diện tâm lý a.”

“Ừ, một người nếu muốn từ phương diện tâm lý thuyết phục chính mình là nhân cách phân liệt thì rất dễ rồi, chỉ cần tưởng tượng ra vài loại trạng thái là được, thế nhưng nếu muốn từ hành vi mà giả vờ bị nhân cách phân liệt, vậy thì rất khó.” Triển Chiêu lắc đầu, “Loại này ai cũng không có kinh nghiệm, hơn nữa đặc điểm của mỗi người đều không giống nhau a.”

Bạch Ngọc Đường cũng nhin không được nhú mày.

“Khi tốt khi xấu.” Mã Hán đang khó xử không biết trả lời thế nào, Mã Hán đã trả lời thay, “Đôi lúc thì ăn rất nhiều, đôi lúc thì một chút cũng không ăn.”

“Tuyệt.” Triển Chiêu gật đầu, “Tiểu Mã ca giỏi lắm, GoodJob! !”

“Nga.” Cổ Dư Hoa ghi lại, hỏi tiếp, “Xin hỏi, có đang mang thai không?”

“Không!” Mã Hân vội vã lắc đầu.

Mã Hán nói, “Em tôi không loạn kết giao với bạn trai, con bé là tín đồ Cơ đốc, tẩy chay những hành vi bất bệ trước hôn nhân!”

“Chuẩn chuẩn!” Triển Chiêu tiếp tục gật đầu, “Trước tiên cần chuẩn bị, lát nữa sẽ có rất nhiều đường xoay xở với chi tiết tín đồ Cơ đốc này, Tiểu Mã ca đúng là Tiểu Mã ca a! Kinh nghiệm phong phú, thấy biến không sờn!”

“Nga, Mã tiểu thư tin tưởng vào tôn giáo?” Cổ Dư Hoa hỏi.

“Hán muốn hạ thủ từ chỗ này a, cáo già.” Triển Chiêu lắc đầu a lắc đầu, “Mã Hân không nên rút lui! Cứ dũng cảm trả lời hán!”

“Vâng.” Mã Hân gật đầu, từ trong cổ áo lôi ra một sợi dây chuyền hình thánh giá, “Em bây giờ mỗi đêm đều phải cầm nó mới ngủ được.”

Kỳ thực, mặt dây chuyền này do Dương Dương lần trước đến công viên chơi mua được, thấy đẹp liền đem tặng cho Mã Hân, chỉ là món quà nhỏ đáng giá vài đồng của một đứa nhóc, nhưng Mã Hân rất thích, liền gắn vào một sợi dây thật đẹp, rồi vẫn đeo ở trên cổ.

“Nga, một biện pháp không tồi, thế nhưng về lâu dài vẫn là vô ích thôi.” Cổ Dư Hoa nói.

“Đúng.” Mã Hán gật đầu, “Con bé mấy ngày nay đều ngủ không ngon.”

“Thông minh thông minh!” Triển Chiêu kích động gật đầu, “Luôn luôn phòng ngự không phải là biện pháp a, phải chủ động xuất kích, đập lại lời hán!”

...

“Miêu Nhi ...” Bạch Ngọc Đường đột nhiên kêu Triển Chiêu một tiếng.

“Hả?” Triển Chiêu giương mắt, thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường có chút trắng thì vô cùng kinh ngạc, vội vã hỏi, “Cậu làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vào gáy anh, nói, “Cái kia... cậu đang ngồi trên đùi tôi, đừng lộn xộn a!”

...

Triển Chiêu ngay lập tức phản ứng lại, vội vàng trườn xuống ghế, có chút bất mãn cũng có chút xấu hổ trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường thấy thế cười cười.

Triển Chiêu nhìn thấy vẻ tươi cười này, không hiểu sao cảm thấy nóng máu.

Chợt nghe Cổ Dư Hoa nói, “Chúng ta làm một lượt cổ vắn đơn giản nhé? Nghe một đoạn nhạc để thả lỏng thể nào?”

Triển Chiêu chau mày, “Tối rồi!”

Bạch Ngọc Đường ngồi chờ cũng có chút khẩn trương.

Mã Hán nhìn Mã Hân một chút, hỏi, “Tôi muốn ở lại cùng con bé.”

“Đương nhiên.” Cổ Dư Hoa gật đầu, “Cậu ở đây giúp cô ấy thả lỏng.” Nói rồi, mở chiếc radio kiểu cũ trên bàn lên.

## 277. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 24

Chương 24 : Bắt



Cổ Dư Hoa ấn vào phím ghi âm, âm nhạc nổi lên, Triển Chiêu đột nhiên bật dậy, cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường cũng nghe ra, chính là loại nhạc có chứa ám thị làm người ta buông lỏng.

Mã Hân vô thức đem chiếc nhẫn ấn lên mu bàn tay, giữ cho chính mình thanh tỉnh, thứ âm thanh này có thể làm cho không tự giác mà thả lỏng, cô có thể cảm nhận được ảnh hưởng của nó.

Mã Hán cũng đủ lãnh tĩnh để phát hiện ra khác thường trong đó, năng lực tự điều khiển của anh cũng rất tốt, có thể giúp anh duy trì được sự tỉnh táo, sử dụng toàn bộ lý trí để chống lại sự quấy rầy rất nhỏ này, tận lực không chìm vào tiết tấu đó.

Cổ Dư Hoa chậm rãi đi tới bên bàn ngồi xuống, lúc này, từ trong túi áo hần lộ ra một con vật nhỏ, thoát nhìn, như là một con sóc.

Cổ Dư Hoa nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nó, rồi hỏi Mã Hân, “Trong cơ thể cô còn có một người, người đó như thế nào, cô có biết không?”

Triển Chiêu đột nhiên đưa tay thúc Bạch Ngọc Đường, nói, “Tiểu Bạch, hành động thôi, nếu không sẽ lộ tẩy.”

“Bây giờ đi bắt người?” Bạch Ngọc Đường giật mình nhìn Triển Chiêu.

“Ừ, thằng cha này đang khơi gợi nhân cách thứ hai của Mã Hân.” Triển Chiêu nói, “Người này không an lòng, hẳn đang muốn nhân cách thứ hai của Mã Hân đối phó với Mã Hán.”

“Hả?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Hắn đã phán đoán ra nhân cách thứ hai của Mã Hân có khuynh hướng bạo lực.” Triển Chiêu nói, “Thế nhưng hiện tại vẫn trong phạm vi khống chế của Mã Hân, nhân cách đang ẩn giấu kia rất nóng muốn được xuất hiện, bởi vậy hắn nếu có thể dụ nó ra, sau đó ám chỉ nó, để nó chiếm luôn thể xác Mã Hân rồi làm ra chút chuyện xấu không thể văn hồi.”

“Không thể văn hồi?” Bạch Ngọc Đường vừa ra lệnh ọi người chuẩn bị hành động, vừa hỏi Triển Chiêu, “Làm sao để không thể văn hồi?”

“Cậu nghĩ xem a.” Triển Chiêu nói, “Mã Hân cùng Mã Hán thoát nhìn tình cảm rất tốt, nếu như Mã Hân làm ra chuyện tổn thương chính anh trai mình, vậy bản tính chân chính của Mã Hán sẽ vô cùng áy náy.”

“Nga...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hiểu rồi, lợi dụng sự áy náy này làm con bé trốn tránh không được, khi đó nhân cách thứ hai sẽ có thể chiếm được thân thể con bé?”

“Chính xác!” Triển Chiêu gật đầu, “Thế nhưng Mã Hân căn bản không bị nhân cách phân liệt, càng không có khả năng thương tổn Mã Hán... Cái này giấu diếm làm sao? !”

“Đúng!” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu ra ngoài, vừa phân phó, “Đều chuẩn bị hành động!”

Tất cả thành viên SCI xuống xe, dựa vào ánh mắt chuẩn bị tốt đường đột nhập vào phòng khám.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Chúng ta sao bắt hắn được? Không có chứng cứ a! Bắt được rồi lấy gì để buộc tội hắn?”

“Ai nói không có chứng cứ?” Triển Chiêu nhướn mày, “Chỉ cần cuộn băng ghi âm cùng lá cờ phát xít bên trong ngăn kéo, cũng đủ để bắt hắn rồi, mặt khác, trong phòng hắn nhất định còn cất giấu thứ gì đó!”

“Thứ gì cơ?” Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ.

“Vào xem sẽ biết... Đúng rồi!” Triển Chiêu đột nhiên nói, “Cổ Dư Hoa kia ...”

“Hắn sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm... Cậu lát nữa theo dõi chặt chẽ chút, tôi không thể khẳng định, nhưng là ... có thể có chém giết.” Triển Chiêu bổ sung một câu.

“Chém giết?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Ý là hắn cũng đủ lợi hại?”

Triển Chiêu nhún nhún vai, “Đại khái thế, không chắc chắn.”

“Tôi sẽ hết sức cẩn thận.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, lúc này, mọi người đã tới gần phòng khám.

Bạch Ngọc Đường ra hiệu, ý bảo mọi người chia nhau ra các phía đi vào.

Lạc Thiên cũng đã lên tới được cửa lớn, mọi người tản ra đến vị trí của mình.

Lạc Thiên cùng Liễu Thanh chuẩn bị phá cửa vào, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng đang đến gần cửa lớn, Triệu Hổ bọn họ đều tự bảo vệ cho các cửa sổ cùng những cửa ra ở ban công.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hành động!”

Mã Hân đang muốn miêu tả nhân cách thứ hai của mình, cô cảm thấy rất không yên lòng.

Mã Hán trái lại để ý thấy, con sóc trên tay Cổ Dư Hoa đột nhiên trở nên căng thẳng, quay mặt về phía cửa chít chít kêu ... Trong nháy mắt, Mã Hán phát hiện, con vật này không phải là sóc... thế nào trông lại đáng ghét như vậy? !

Mã Hán mặc dù đang kinh ngạc, nhưng cũng để ý thấy sắc mặt Cổ Dư Hoa hơi đổi, bàn tay đang hướng về phía ngăn kéo ... muốn lấy súng?

Mã Hán đưa tay túm lấy cổ áo Mã Hân, kéo cô lật nhào ra đằng sau ...

Mã Hân còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã thấy mình cùng Mã Hán ở phía sau sô pha rồi. Cô đang ở buồn bực, chợt nghe “phanh” một tiếng, cửa phòng khám bị Lạc Thiên một cước đá văng, Mã Hán móc súng ra, từ một phía khác của căn phòng truyền đến tiếng cửa sổ vỡ tan ... Anh biết —— Cổ Dư Hoa muốn chạy.

Mã Hán để Mã Hân trốn sau sô pha, còn mình cầm súng vọt ra, quả nhiên, thấy Cổ Dư Hoa đang dùng ghế đập tan cửa sổ.

Mã Hán sững sốt, nghĩ bụng ... Cổ Dư Hoa đang ở phía trong, không mở cửa ra lại đi đập kính làm gì? Thoáng cái hiểu ra, hắn đang muốn hấp dẫn lực chú ý của mọi người! , Mã Hán một mặt dùng súng chia vào hắn, một mặt nói, “Hắn đang đập cửa kính!”

Cổ Dư Hoa chau mày.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường bọn họ đã vọt vào trong, lúc tiến vào, Bạch Ngọc Đường cũng nghe được tiếng thủy tinh vỡ, bọn họ vẫn không đổi đường, tiếp tục đi vào phòng làm việc, thế nhưng Triệu Hổ đứng thủ ngoài cửa sổ nghe được thanh âm này từ hướng đông truyền đến, cho rằng người đã chạy ra từ hướng đó, lập tức chạy qua góp vui.

Bạch Ngọc Đường nói vào bộ đàm, “Đừng để ý đến hắn! Chờ người xuống rồi tính.”

Cổ Dư Hoa quay đầu lại, Mã Hán chĩa súng vào hắn, “Mày chạy không thoát đâu.”

Cổ Dư Hoa hơi sững sốt, sau đó, dĩ nhiên lại nhếch miệng cười.

Mã Hán có chút buồn bực... Lúc này, chợt cảm thấy bên tai có vật gì lao đến, anh liền vô thức nghiêng đầu, đúng lúc một con vật nhỏ rơi xuống vai anh, vươn móng vuốt sắc nhọn chụp vào mắt anh.

May là Mã Hán động tác tương đối nhanh, lập tức đưa tay chụp lấy nó, con sóc kia cũng không vừa... chít chít né sang một bên, động tác của nó vô cùng cổ quái, vừa rơi xuống đất liền nhảy về phía sô pha, trực tiếp tấn công Mã Hán.

Lúc này, Cổ Dư Hoa đã nhảy khỏi cửa sổ chạy trốn, Mã Hán hơi sững sốt, có chút lo lắng cho Mã Hân, Mã Hân rất dũng cảm cởi áo khoác ra đập vào con sóc, hô to, “Đuổi theo a!”

Mã Hán lập tức nhảy ra cửa sổ đuổi theo, lúc này, Triển Chiêu bọn họ cũng vào tới nơi.

Thấy Mã Hán nhảy ra cửa sổ, Bạch Ngọc Đường cũng vọt tới, cùng Liễu Thanh nhảy ra theo, Triển Chiêu đến bên cửa sổ, thấy Lạc Thiên cũng chuẩn bị nhảy xuống, liền kéo anh lại, “Nè, Lạc Thiên, bắt thứ kia đi!”

Lạc Thiên sững sốt, hỏi, “Thứ gì vậy?”

“Ồ chỗ này!” Mã Hân đang dùng áo khoác đuổi bắt con sóc giảo hoạt, “Nó hình như không phải sóc a!”

“Bắt lấy nó, cẩn thận không bị nó cắn đó! Phải sống nha!” Triển Chiêu chỉ vào con sóc đang chạy tán loạn.

Lạc Thiên gạt đầu, tiếp nhận áo khoác của Mã Hân, đập mạnh vào con sóc.

Khí lực của Lạc Thiên lớn hơn Mã Hân nhiều, lại đập rất chuẩn, một cú này làm cho con sóc bị đánh đau, ngất xỉu ngã trên mặt đất, Triển Chiêu vội vã nói, “Tróí lại nhanh tróí lại nhanh! Thứ này thể nhưng là đầu mối quan trọng đó!”

Lạc Thiên tuy rằng không rõ thứ này có thể là đầu mối gì, nhưng cũng đưa tay tóm nó lên, vừa nhìn, liền hít mạnh một hơi.

Mã Hân rút dây giày, tróí nó lại thật chặt.

Một lát sau nó tỉnh lại, liền chit chit giãy dụa không ngừng ... Thế nhưng trốn không thoát.

“Đây là con gì a?” Lạc Thiên cầm một đầu dây giày giơ nó lên dưới một ngọn đèn, “Sinh vật ngoài hành tinh sao? Thế nào nhìn đáng ghét vậy?”

Chỉ thấy thứ này trông rất giống loài gặm nhấm có lông, đuôi dài tai lớn, nhìn như sóc vậy, thể nhưng... nhìn kỹ lại, mũi của nó vô cùng kỳ quái, dài như xúc tua bạch tuộc, hơn nữa vừa rồi nó lao đi hay bật lên, đều dùng cái mũi này ...

Lạc Thiên tròn tròn mắt nhìn, Mã Hân thể nhưng mở to hai mắt, dí sát vào xem, còn cảm thán, “A... má ơi, là thú đi bằng mũi đây sao! Hồi chiến tranh thế giới thứ hai có người nhìn thấy nó nè? Bất quá sau này bởi vì quân Mỹ thử nghiệm vũ khí hạt nhân, chúng đều bị diệt sạch. Nga, đứng rồi, khẳng định lúc đó có người bảo tồn được, loài này hồi đó gây ra tranh luận rất lớn!”

“Cũng có thể là biến dị của một loài thái cổ sống trên đảo nào đó.” Triển Chiêu nói, “Có lẽ lúc đó không chết, lại bị bức xạ hạt nhân làm cho biến dị, mũi của loài đi bằng mũi bình thường phải dài cả hai thước, cái này quá nhỏ, lông lại dài.”

“Nhưng mà, chuột mũi sao cũng rất nhỏ.” Mã Hân nói, “Thú đi bằng mũi có cả trăm loại a, phỏng chừng trong số chúng có loại còn có độc nữa.”

“Trái đất có những thứ kì quái thể này sao?” Lạc Thiên cau mày vấn, “Thú đi bằng mũi? Dùng mũi bước đi sao?”

“Cái gì kì quái a.” Mã Hân trừng mắt nhìn anh, “Đây là kỳ tích của giới sinh học đó biết không? ! Có biết voi từ đâu tới không?” Vừa nói vừa chỉ vào mũi mình, “Mũi cũng có thể to lên dài ra chứ.”

Lạc Thiên dở khóc dở cười, Triển Chiêu nhìn nhìn con “sóc” cổ quái kia một chút, cười nói, “Này mà cầm về cho Công Tôn coi, anh ấy không thích điên lên mới lạ đó.”

“Có thể tưởng tượng a.” Mã Hân cũng gạt đầu, “Bất kỳ nhà nghiên cứu sinh vật nào cũng có thể phát điên.”

...

Cổ Dư Hoa nhảy xuống cửa sổ, Triệu Hổ cùng Bạch Trì đang thủ sẵn, vừa thấy người nhảy xuống, Triệu Hổ liền vọt ra, Cổ Dư Hoa vừa rơi xuống đất, đột nhiên xuất ra một thứ gì đó. Bạch Trì tinh mắt, vội kéo Triệu Hổ lại, đồng thời một thứ gì đó xoẹt qua, tiếng vang kịch liệt truyền đến... không phải là tiếng súng, mọi người đều thấy có ánh sáng lóe lên.

“Mẹ ôi, thằng cha này có súng điện!” Triệu Hổ ồn ào.

Cổ Dư Hoa đứng lên bỏ chạy.

Mã Hán cầm súng vọt đến một bên, nhắm vào Cổ Dư Hoa liếc sang Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường gạt đầu.

Mã Hán bóp cò súng... Cổ Dư Hoa đang chạy trốn thì bị trúng đạn vào cẳng chân.

Hắn lảo đảo ngã sấp xuống, mọi người chạy tới bắt, Triển Chiêu đứng trên lầu hét xuống với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, cẩn thận đối phó a!”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, nghĩ bụng ... Cổ Dư Hoa này chỉ biết chạy, bắt quá từ lời của Triển Chiêu, người này hình như cũng có chút khả năng.

“Đều cẩn thận một chút!” Bạch Ngọc Đường nói với mọi người.

Mọi người gạt đầu, chia nhau vây quanh Cổ Dư Hoa, dùng súng chĩa vào hắn.

Chỉ thấy Cổ Dư Hoa quỳ rạp trên mặt đất, cúi đầu, trong tay cầm một cây súng điện, cẳng chân trái vừa bị Mã Hán dẫm thương, chân phải chống, gối trái quỳ, tay nắm lại chống mặt đất, đang thở dốc không ngừng.

“Cổ Dư Hoa, ném súng điện đi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hai tay để sau lưng.”

Cổ Dư Hoa không nói lời nào, nhìn súng điện trong tay một chút, đột nhiên hướng nó về phía Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nghiêng người tránh được, Cổ Dư Hoa điên cuồng đánh về phía Bạch Trì ở bên cạnh, may là vừa rồi Triển Chiêu nhắc nhở, mọi người sớm có chuẩn bị, âm thầm đề phòng tên này gây khó dễ. Quả nhiên thấy hắn dương oai, Liễu Thanh thu súng vọt đến trước mặt hắn, một cước đá văng ...

Bạch Ngọc Đường vọt đến phía sau, nhẹ nhàng gạt chân phải hắn... Cổ Dư Hoa vốn chỉ có chân sau đứng thẳng lại không vững, lần này bị gạt liền ngã chổng vó. Triệu Hổ đi tới áp hắn xuống đất, hai tay bẻ ra sau, mắng, “Thằng cha này bị điên phải không, khí lực lớn như vậy? !”

“Ha ha ha ha...” Cổ Dư Hoa đột nhiên ha ha phá ra cười, hét lên, “Chúng mày giết không được tao, chúng mày không có cách nào bắn chết tao!”

Mọi người nhú mày, Mã Hán tiến lên còng tay hắn lại, Triệu Hổ mạnh tay kéo hắn lên, chỉ thấy cầm Cổ Dư Hoa không biết đã bị thương lúc nào, máu me lộn xộn, lại thêm tròng mắt đang tròng lớn, không khác nào người điên. Hắn ngẩng mặt liếc Ngọc Đường, cười nói “Tao có bệnh... Ha ha ha.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, giương mắt nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu nhún nhún vai, nói, “Xem ra không sai... tên này cũng bị nhân cách phân liệt nghiêm trọng.”

“Oa... Những người bệnh thật đáng thương cảm a, bị một người điên trị liệu cho lâu như vậy!” Mã Hán nói.

“A...” Triển Chiêu cười cười, “Cả ngày đi khơi khơi nhân cách của người khác, rồi đến lúc cũng làm ỉn bị bệnh.”

\* Động vật đi bằng mũi – Nosewalkers

Trên quần đảo Hiddudify ở Nam Thái Bình Dương, có một loài động vật có vú kỳ diệu sinh sống, hình dáng của chúng rất kỳ lạ, vượt xa khỏi mức tưởng tượng của con người: đầu chúc xuống, đuôi nhô lên, bước đi lộn ngược. Đây là “Động vật đi bằng mũi ” (Nosewalker).

Ngày nay loài động vật kỳ dị này vì sai lầm của con người mà bị diệt sạch từ lâu, chúng ta chỉ có thể từ ghi chép của những nhà khoa học khi đó để biết được “dung nhan” của chúng.

Quê hương của động vật đi bằng mũi:

Chúng được một người Thụy Điển tên là Einar Pettersson-Skämtnkvist tìm ra vào năm 1941 trên quần đảo Hiddudify ở Nam Thái Bình Dương. Trong chiến tranh thế giới thứ hai, Einar Pettersson trốn khỏi tù giam của Nhật Bản, phiêu bạt tới một đảo nhỏ thuộc quần đảo Hiddudify. Đây là một hòn đảo dài 32 cây số, rộng 16 cây số, do đá vôi và đá phiến cấu tạo thành, bên trên còn có một ngọn núi lửa cao 1752m đang hoạt động.

Khí hậu ở quần đảo Hiddudify cả năm biến đổi không nhiều, mọi người đối với tình hình phát triển của thực vật ở đây không nắm rõ, tuy nhiên lại phát hiện ra rất nhiều sinh vật cổ đại đặc biệt ở đây. Quan sát về mặt địa chất, lớp đất trên quần đảo này hầu như đều là lớp đất cổ sinh. Mặc dù tổng diện tích chỉ vỏn vẹn 1690 km<sup>2</sup>, nhưng lượng sinh vật kỳ dị nơi đây so với quần đảo New Zealand còn phong phú hơn, điều này chứng tỏ quần đảo này đã tồn tại từ rất lâu rồi, có lẽ từ cuối kỷ Phấn trắng đã tác động một lực địa nào đó ra. Trên đảo đã từng có khoảng 700 người sinh sống, họ gọi nơi này là “Hòn đảo cổ xưa” . Nhưng thật đáng tiếc, số dân này sau một lần bị những người từ nơi khác đến mang theo bệnh cúm lây truyền thì đã bị tiêu diệt sạch.

Ở rìa phải của quần đảo có một cơ sở nghiên cứu của Darwin, cung cấp nơi nghiên cứu cho đội khảo sát sinh vật quốc tế ở, cũng chính ở chỗ này các nhà khoa học đã phát hiện ra loài động vật đi bằng mũi kỳ dị này, còn lưu trữ được một số lượng lớn tư liệu quan sát thực tế cùng những bản ghi chép. Việc phát hiện ra động vật đi bằng mũi này làm oanh động giới nghiên cứu động vật quốc tế, đây cho là phát hiện vĩ đại nhất trong lĩnh vực động vật học thế kỉ 20.

Thật đáng tiếc, vào năm 1957 tại Nam Thái Bình Dương có tiến hành một cuộc thử nghiệm bí mật vũ khí hạt nhân làm cho quần đảo này trong nháy mắt tiêu thất, toàn bộ loài động vật này cũng bị tiêu diệt. Từ năm 1941 đến năm 1957 thì bị tuyệt chủng, động vật đi bằng mũi chỉ hiện ra trước mắt nhân loại trong vòng 16 năm ngắn ngủi, ngay cả một tiêu bản sống cũng không lưu lại. May mà chính là, nhà động vật học Gerolf Steiner đã để lại cho chúng ta một cuốn sách vô cùng trân quý —— động vật đi bằng mũi , trong sách có đầy đủ giải phẫu đồ cùng sinh thái đồ của loài động vật này, cung cấp cho các thế hệ sau những thông tin hiếm có của loài động vật kỳ dị này.

Động vật đi bằng mũi – loài động vật có vú đặc biệt

Động vật đi bằng mũi là loài động vật có vú sinh ra bào thai, gần đây mới xác định được, chúng có một gia phả khá đồ sộ gồm 14 chi 189 loài, có vị trí đặc biệt trong sự tiến hoá của sinh vật. Tổ tiên của chúng rất có thể là một số động vật ăn côn trùng, trong hoàn cảnh địa lý đặc thù loại động vật đi bằng mũi này có một đặc điểm rất riêng là cấu tạo chiếc mũi của chúng cực kì đặc biệt, có loài chỉ có 1 mũi, có loài có đến 4 mũi hoặc nhiều hơn. Chiếc mũi của chúng thiên hình vạn trạng, hình thù kỳ quái, có cái như cây cột, có cái như kèn đồng, có cái như ốc sên. Mũi của chúng có rất nhiều công dụng, không chỉ có thể dùng để trườn đi, nhảy lên, thậm chí còn có thể dùng để bắt sâu, nó có rất nhiều tác dụng quan trọng nhưng tác dụng chủ yếu là để di động thân thể, chống đỡ thân thể.

Một đặc điểm khác của động vật đi bằng mũi là tứ chi dần dần thoái hóa. Tứ chi của nó đã sớm mất đi công dụng của một bộ phận dùng để di chuyển, tất cả đã được chiếc mũi đa năng đảm nhiệm. Chân sau có thể thoái hoá thành hai khúc thịt thừa, hoặc có thể biến mất luôn. Còn chân trước do tác dụng cầm nắm vẫn còn nên vẫn tồn tại, nhưng rất ít khi được sử dụng.

Đặc điểm thứ ba của chúng là đại bộ phận bên ngoài thân thể đều có lông, màu lông cũng khá đa dạng, có loài trên người thậm chí còn có vảy cứng. Mà ở mũi chân, lỗ tai, đều không có lông.

Đặc trưng thứ tư của chúng là đuôi tương đối phát triển, có đuôi so với thân thể còn dài hơn, đuôi không chỉ có thể lấy đồ ăn, thậm chí còn có thể phóng độc, đưa kẻ thù vào chỗ chết.

Sức sinh sản của động vật đi bằng mũi không quá mạnh, một lần hoài thai chỉ sinh một con, rất ít khi có đa thai, có thai từ 7 tháng đến 1 năm. Bởi vì sống trên quần đảo có ít thiên địch, nên khả năng sống sót rất cao.

Loại động vật này tính cách tao nhã, ban ngày ở trong động cuộn mình ngủ, tới đêm mới ra ngoài vạch ra trong không gian những đường nét kì lạ. Những đường nét đỏ thẫm này ngắn thì 3-4mm, dài thì 30cm, trong màn đêm đen kịt loang loáng như ánh đèn hấp dẫn không ít côn trùng bay lại. Kỳ thực, những thứ này chính là mũi của chúng, bên trên có niêm dịch, có thể bắt những con côn trùng bay đến gần. Loại động vật này tính cảnh giác rất cao, nếu cửa động bị chiếu sáng, chúng lập tức nhanh nhẹn lùi vào sâu bên trong.

Mặt khác, còn có một loài toàn thân phủ lông dài gọi là "Thú đi bằng mũi lông dài". Loại này dựa vào chế độ phụ hệ mà duy trì, con đực lớn tuổi nhất mang theo bầy đàn của mình đi kiếm ăn sinh sống. Thức ăn của chúng là cà rốt. Giống đực có bốn ống mũi rất trắng kiên hữu lực, khác với giống cái có chiếc đuôi màu xám bạc vô cùng bắt mắt, chúng lấy vẩy đuôi làm dấu hiệu để bầy đàn đi theo mình. Trước kia những nhà động vật học đã từng làm thí nghiệm, đem nhuộm đuôi của một con cái thành màu vàng rồi thả vào trong đàn, kết quả vẫn mang lại hiệu ứng tương tự.

## 278. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 25

Chương 25 : Đầu mối then chốt

Thấy Cổ Dư Hoa điên điên khùng khùng, Bạch Ngọc Đường vội kêu Triệu Hổ lấp cái miệng hăn lại, sau đó công tay, tìm một bác sĩ đến kiểm tra thân thể cho hăn. Án tử từ đầu tới giờ, thật vất vả mới bắt được một người sống... Không thể một hồi sau lại mặc danh kỳ diệu mà chết!

Nhưng mà tinh thần của Cổ Dư Hoa dường như vẫn bị một thứ gì đó bất ổn vây khốn bên trong.

“Miêu Nhi, hăn có phải bị bệnh nan y nào đó không?” Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi Triển Chiên.

Triển Chiên cũng cau mày, “Tôi phòng làm việc của hăn xem chút đã, xong rồi tính!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, để Triệu Hổ bọn họ đưa Cổ Dư Hoa đi trước, sau đó cùng Triển Chiên tới phòng làm việc trong phòng khám của Cổ Dư Hoa.

Trong phòng làm việc, Mã Hân đang chăm chú nhìn con vật kỳ quái kia, Mã Hân nói, “Em vừa gọi điện thoại cho Công Tôn, anh ấy nói nửa phút nữa lập tức có mặt, kích động đến độ nói năng lộn xộn luôn!”

Mã Hân còn chưa dứt lời, đã nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng tắt máy xe, sau đó, cầu thang vang lên tiếng bước chân vội vã ... Có người đang xông thẳng lên đây.

“Ở đâu?” Công Tôn như phá cửa mà vào.

Mọi người bắt lực nhìn hăn, Bạch Ngọc Đường đưa tay chỉ con thú đi bằng mũi đang bị trói cứng một bên.

Công Tôn đi tới, mở to hai mắt cùng con thú nhỏ đối mặt, mọi người thấy hăn cứ như đang được chiêm ngưỡng kỳ quan thứ tám của thế giới, đều há mồm mục trừng khẩu ngốc, rồi cảm khái... Công Tôn dĩ nhiên cũng có biểu tình như vậy.

Lúc này, Bạch Cẩm Đường cũng từ từ tiến vào.

Anh vốn đang ngủ ngon giấc, đột nhiên điện thoại reo lên, Công Tôn sau khi nghe xong cứ như phát điên, vừa bật dậy mặc quần áo vừa kéo anh rời giường, trong miệng hồ ngôn loạn ngữ, “Đi mau a, đi mau a...”

Bạch Cẩm Đường quen biết Công Tôn lâu như vậy, cũng chưa từng thấy qua vẻ mặt này của hăn, quá khả ái a.

“Chính cái thứ xấu xí này làm em hưng phấn thành vậy?” Bạch Cẩm Đường cau mày tới gần.

“Thứ này là thật, hay đã qua phẫu thuật thế?” Triển Chiên hỏi Công Tôn, “Tuy rằng tôi tin tưởng có người ngoài hành tinh, a không phải, người ngoài hành tinh khẳng định có tồn tại, bất quá thoát nhìn không giống hàng thật a.”

“Tôi phải bắt về làm kiểm nghiệm mới biết được, thế nhưng thoát nhìn không giống giả, nếu như là mũi ghép, thì không có khả năng vận dụng linh hoạt như vậy.” Công Tôn nói, “Kích thích nhỏ thể này, rất có thể là bị đột biến gen, hoặc là được chế tạo ra, hoặc là tế bào phôi thai gặp môi trường ô nhiễm nên phát triển dị dạng ... Nói chung phát hiện này quá kinh người.”

“Chỉ có một con này, tồn tại ngẫu nhiên sao?” Triển Chiên hỏi.

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, “Nếu như có thể phát hiện ra số lượng lớn, vậy còn kinh người hơn nữa.”

Nói xong, hăn kéo thùng dụng cụ tới, lấy ra một cái lồng sắt, đem con thú đi bằng mũi bị trói cứng ngắc kia thả vào, rồi cùng Mã Hân và Mã Hán về SCI trước.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiên còn có Lạc Thiên, Bạch Trì đi kiểm tra phòng khám bệnh, Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên kiểm tra xung quanh phòng khám, tìm kiếm dấu mối.

“Hăn từ đâu làm được thứ này nhỉ?” Triển Chiên lấy cuộn băng trong radio ra, tỉ mỉ kiểm tra, “Đoạn nhạc này rất khó làm, chi phí để hoàn thành hăn là cũng phi thường cao, hăn... hình như sao chép từ một bản gốc nào đó.”

“Trong máy tính của hăn có bản ghi chép về bệnh nhân.” Tương Bình ở một bên đang kiểm tra máy tính của Cổ Dư Hoa, “Những kẻ tình nghi đã chết trước kia đều có trong danh sách của hăn.”

“Nói cách khác, bọn họ không phải là bệnh nhân, mà đều là những người có liên quan? Đúng không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Rất có khả năng.” Triển Chiên gật đầu, rồi mở ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một lá cờ đỏ chót được gấp vuông vức, mở ra, ngóạc Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, nhìn xem.”

Bạch Ngọc Đường đứng xa xa nhìn thấy, lạnh lùng cười, “Cờ phát xít đó à, đại danh鼎鼎鼎鼎 mà giờ mới thấy tận mắt.”

“Oa...” Tương Bình cũng ngó qua, “Tôi lần đầu tiên thấy thứ này đó... Nói chứ thấy tận mắt đúng là có chút sờn gai ốc nha, bình thường thấy trên phim phóng sự này nọ cũng không có loại cảm giác này a.”

Triển Chiên gật đầu, “Đây là sự đáng sợ trong ám ảnh tâm lý ... Những tin tức chúng ta tiếp thu từ bé sẽ ở trong đầu chúng ta hình thành nên một kho thông tin, làm cơ sở ọi phán đoán của chúng ta, nói cho chúng ta biết cái gì là đúng cái gì là sai. Tỷ như thượng đế, Phật tổ, Bồ Tát đều từ bi mạnh mẽ, có thể làm cho dựa mỗi khi chúng ta gặp khó khăn thử thách. Mà ma quỷ, yêu quái các loại lại là độc ác cường bạo, có thể uy hiếp chúng ta. Đơn giản bởi vì một bên cho chúng ta sự sống, còn một bên ép chúng ta vào đường chết ... Con người đối với cái chết vốn sợ hãi, cùng với những thông tin tích lũy được, làm chúng ta vô thức rời xa khỏi phát xít. Bởi vậy, khi gặp được chân thực, cảm giác được thứ vốn cách xa ta hàng vạn dặm, dĩ nhiên lại có tồn tại bên cạnh chúng ta... nên sẽ gặp phải cảm giác sờn gai ốc như vậy.”

“Đúng nga.” Bạch Trì gật đầu, “Thì ra là cái dạng này, vừa nhìn thấy, tóc gáy đều dựng cả lên.”

“Nghe phong thanh mà không có hình ảnh thực tế để kích thích.” Triển Chiên nói, “Ví như nghe kể về một cuộc đại tàn sát cùng tận mắt chứng kiến người khác táng thân trong biển máu, là hai khái niệm khác nhau.”

Bạch Trì gật đầu, thở dài, “Những tổ chức kinh khủng như vậy, vì sao còn muốn gia nhập a?”

“Nói đơn giản ra, là bởi vì muốn truy cầu sức mạnh.” Triển Chiên vừa lật xem bút ký cùng ghi chép bệnh án mà Cổ Dư Hoa lưu lại, vừa nói, “Mỗi người đối mặt với cái chết đều e ngại, bởi vậy cái chết là sự uy hiếp tốt nhất đối với con người. Ở Trung Hoa cổ đại, trong chiến tranh các tướng lĩnh bình thường đều chặt đầu quân của kẻ thù treo lên ngựa của mình, đó là phương pháp uy hiếp tốt nhất. Những bộ lạc nguyên thủy, cũng sẽ dùng xương đầu của địch nhân để làm trang sức phẩm... Anh có thể không chế được sinh tử của người khác, biểu thị anh giỏi hơn người khác, anh sẽ cảm nhận được cảm giác thoả mãn do quyền lực và năng lực mang đến. Xã hội ngày nay, bởi vì sự phổ biến của giáo dục, số dân lại đông đúc, cộng thêm có một số người có tài năng bẩm sinh nhưng phải chịu cảnh bất bình đẳng nên vẫn là một cá nhân bình thường như bao người bình thường khác. Mà con người vốn có ham muốn được thể hiện bản thân, một ngày nào đó ý thức được mình chỉ là người bình thường, sẽ càng nảy sinh ham muốn được thể hiện, được toả sáng, muốn mình không còn tầm thường nữa ... Bởi vậy muốn có được năng lực. Lãng mạn một chút, thì chỉ cần gửi gắm cho tâm hồn là đạt được, tỷ như nằm mơ, huyền tưởng, chơi game, viết sách, vân vân. Mà hiện thực một chút thì chia làm hai loại, một loại là thông qua con đường đúng đắn, chính là cố gắng để đạt chính mình mà không gây tổn hại đến người khác, tỷ như học tập, rèn luyện vân vân, chỉ cần làm chính mình trở nên ưu việt hơn người bình thường đã đủ thoả mãn rồi. Mà một loại khác thì thông có con đường bất chính ... Trong đó bạo lực là một cách rất phổ biến. Anh có sức mạnh hơn người bình thường, có năng lực cướp đoạt sinh mệnh của người khác, người khác tự nhiên sẽ e ngại anh. Những người như vậy tập trung lại với nhau, sẽ trở thành một tổ chức bạo lực, cũng chính là hình thức ban đầu của phân tử khủng bố.”

Bạch Trì có chút bất đắc dĩ gật đầu, “Không biết vì sao, mỗi lần nghe anh trôi chảy phân tích về con người, hoặc về tư duy nhân loại, lại cảm thấy con người là một loài sinh vật vừa khó coi vừa tàn nhẫn.”

“Sinh vật đều là như vậy.” Triển Chiên cười cười vỗ vỗ cậu, nói, “Em phải nghĩ thế này nè Trì Trì, trong mười người bên cạnh em, có bao nhiêu người tốt, bao nhiêu người xấu, bao nhiêu người đáng tin, bao nhiêu người đáng để học tập ... Sau đó có thể suy rộng ra, tỷ như trong mười người có chín người tốt, như vậy toàn thể giới có 90% là người tốt... Thế giới đẹp biết bao nhiêu a!”

“Vây... nếu em chỉ nhìn đến những phạm nhân bị em bắt thì sao?” Bạch Trì nói, “Mười tên, thì cả mười là biến thái.”

Bạch Ngọc Đường nhin không được bật cười.

“Chặc chặc.” Triển Chiên giơ ngón trở lên khẽ lắc, có chút giảo hoạt nói, “Bởi vậy, việc chọn nhóm người rất quan trọng, một người mạnh mẽ sẽ không chọn để ý, mà lựa chọn phớt lờ!”

Bạch Trì nghe xong vùng xung quanh lông mày đều nhăn lại, sờ đầu nói, “Thật sâu xa nga, anh nói đơn giản một chút đi.”

“Lời con mèo này nói phiên dịch thành tiếng Trung chính là.” Bạch Ngọc Đường ở một bên bổ sung, “Em lạc quan một chút nhân sinh sẽ rất mỹ hảo, bi quan một chút điểm thì chẳng còn thiết sống nữa, hiểu rõ hiện thực rất quan trọng, nhưng tự mình cũng nên huyền hoặc chính mình một chút.”

“Nga...” Bạch Trì gật đầu, “Rất có đạo lý a!”

Triển Chiên quay đầu lại mở mắt trừng Bạch Ngọc Đường —— cướp danh tiếng của tôi? !

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười lắc đầu, tiếp tục kiểm tra ngăn kéo...

“Miêu Nhi!”

Triển Chiên đang xem xét lá cờ, chợt nghe Bạch Ngọc Đường gọi.

“Sao thế?” Triển Chiên đi qua nhìn.

“Xem nè.” Bạch Ngọc Đường túm lấy tay cầm của ngăn kéo cuối cùng mở ra, thế nhưng kéo thế nào cũng không được, đã bị khoá.

“Khoá rồi?” Triển Chiên hỏi.

“Ừ, chìa khoá ở đâu nhỉ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Bạch Trì cũng nhìn sang, “Chắc phải gọi người của khoa giám định mang máy dò kim loại tới, chứ gian phòng lớn như vậy tìm thế nào?”

Bạch Ngọc Đường giơ ngón trỏ đặt lên môi —— suýt, vừa ra hiệu bảo Bạch Trì nhìn Triển Chiên.

Bạch Trì giương mắt, chỉ thấy Triển Chiên vuốt cằm, bắt đầu nhìn bốn phía xung quanh.

Anh bước tới gần chiếc ghế xoay mà Cổ Dư Hoa vẫn ngồi làm việc, đặt móng lên, sau đó bắt đầu xoay trái xoay phải, nhìn bốn vách tường quanh căn phòng.

Cuối cùng, Triển Chiên ngừng lại, anh đột nhiên đứng lên, nhìn chằm chằm vào chiếc ghế xoay cỡ đại này, nhìn một hồi, đưa tay nhắc tấm đệm ghế lên, vỗ vỗ vài cái, rồi trở mình tìm kiếm.

Tìm lại tìm, rồi thấy Triển Chiên nhướn mày, phát hiện ra một chỗ chỉ khâu bị sút.

Bạch Ngọc Đường cũng thấy, vươn tay từ trong ống đựng bút rút ra một con dao rọc giấy, Triển Chiên nhẹ nhàng cắt tấm đệm ra... Quả nhiên, bên trong lớp bọt biển, có một cái chìa khoá nho nhỏ.

Bạch Ngọc Đường lấy ra, nhét vào ổ khoá của ngăn cuối cùng, vừa xoay ... cách một tiếng, mở ra.

“Quá thần kỳ!” Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên từ bên ngoài đi vào vừa lúc nhìn thấy toàn bộ quá trình tìm kiếm chìa khoá của Triển Chiên, đều cảm thấy bất khả tư nghị.

Bạch Trì nói thầm, “Hình như không phải lần đầu tiên nha, anh luôn tìm ra đồ vật này nọ như thế này, nhưng vì sao luôn không biết đồ của mình ở đâu?”

Triển Chiên nheo mắt, vươn móng vuốt ra, bóp quai hàm của Bạch Trì.

“Ai nha...” Bạch Trì bị nhéo đau, vội vã né ra, xoa xoa mặt.

“Tiến sĩ anh sao tìm ra được thế?” Liễu Thanh hiếu kỳ hỏi.

Triển Chiên suy nghĩ một chút, nói, “Ừm... Tìm thứ gì đó, mù quáng mà tìm là phản khoa học, hay nhất chính là phỏng theo tính tình của đương sự.”

Mọi người bày ra bộ dáng khiêm tốn thụ giáo mở to hai mắt nhìn.

“Đầu tiên, phân cấp thứ muốn tìm, là rất quan trọng, quan trọng vừa, hay không quá quan trọng.

Thứ không quá quan trọng nhưng có giá trị bảo mật gì đó, chúng ta thường để ở ngăn tủ, tủ sắt các loại... những nơi có khoá.



Thứ quan trọng vừa phải, căn bản không thể để người khác phát hiện, người thông minh sẽ để chúng ở nơi mà mọi người không cách nào tìm kiếm được, tỷ như, trên giá sách, kẹp ở một quyển sách nào đó trong mấy trăm quyển.

Mà thứ rất quan trọng, giống nhau ở chỗ đều liên quan đến tính mệnh của bản thân và gia đình, bởi vậy ngoại trừ phải bí mật ra, còn phải tương đối gần, bản thân lúc nào cũng có thể bảo vệ nó... Như vậy mang đến cảm giác tương đối an toàn.

Trong phòng này, thứ cùng chủ nhân tiếp xúc nhiều nhất... hẳn chính là —— cái đệm này.” Triển Chiên lắc cái đệm trong tay, “Cái đệm này hình thức có chút tiện dụng, cũng rất nhỏ gọn, chính là... tùy thời có thể mang theo. Trên ghế có thể làm đệm, lên xe có thể để dựa lưng, thời gian nó ở cùng Cổ Dư Hoa càng dài, hiềm nghi lại càng lớn.”

Liễu Thanh cùng Trần Trọng Nguyên nhìn nhau, đều thấy quá bất khả tư nghị.

“Miêu Nhi.” Lúc này, Bạch Ngọc Đường đã mở ngăn kéo ra, cười cười nói với Triển Chiên, “Xem ra... thực sự là thứ rất quan trọng.”

Triển Chiên cùng mọi người cúi đầu nhìn... thì thấy bên trong ngăn kéo, có một lượng lớn —— đĩa DVD, trên từng mặt đĩa, đều có ký hiệu đen tuyền vẽ bằng bút, là ký hiệu của phát xít.

## 279. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 26

Chương 26 : Tiến triển ngoài ý muốn

Bạch Ngọc Đường lấy đồng đĩa DVD ra, Tương Bình vừa thấy liền trầm trồ, “Oa! Đĩa DVD, mong muốn của nhân loại a!”

Mọi người có chút bất đắc dĩ nhìn hần.

Tương Bình cười hì hì đem mấy cái đĩa đến bên bàn đóng gói cẩn thận, chuẩn bị mang về hảo hảo hưởng thụ, mong sao có đầu mối trọng yếu chút, hơn nữa nội dung bên trong đặc sắc chút. Lúc này, người của khoa giám định cũng tới nơi, bắt đầu thu thập chứng cứ, cảnh viên đang kéo hoàng tuyến để phòng toả phòng khám.

Triển Chiêu vội vã xua tay, nói, “Đừng nha, mọi người đều trở về đi, nơi này giữ lại giữ lại.”

“Miêu Nhi ... Cậu muốn thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Nơi này tuyệt đối là một chỗ tốt để dẫn xà xuất động a!” Triển Chiêu nói, “Ai biết chúng ta từ nơi này cầm cái gì ra a? Đúng không? Có đầu mối then chốt, khẳng định sẽ có người then chốt đến lấy.”

Bạch Ngọc Đường sau khi nghe xong gật đầu, “Đúng vậy.”

“Chúng ta để nơi này vậy, rồi tìm vài cảnh sát theo dõi.” Triển Chiêu nói, “Không chừng sẽ có người tới đây tìm đầu mối để tiêu hủy chứng cứ nha.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói với người của khoa giám định, “Lục soát thật kĩ một lần, cái gì nên lấy thì lấy cả về.”

“Rõ!” Mọi người nghiêm túc thu thập chứng cứ.

“Muộn rồi, về trước thôi.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, chúng ta đi thăm vấn tên Cổ Dư Hoa thần kinh kia đi?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, cùng Bạch Ngọc Đường rời khỏi chỗ này, Bạch Trì cũng chui vào trong xe, chuẩn bị trở lại.

Bạch Ngọc Đường vừa khởi động xe, thì điện thoại trong túi reo lên.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường không tiếp, mà lái xe đi, Triển Chiêu vươn người qua lấy ra xem, khẽ nhú mồm, “Ngài Hồ gọi”

“A?” Bạch Ngọc Đường cũng có chút giật mình.

Triển Chiêu mở điện thoại ra, đặt vào tai Bạch Ngọc Đường.

“A lô?” Bạch Ngọc Đường vừa lái xe vừa hỏi, “Ngải Hồ?”

...

Trong điện thoại, Ngải Hồ không biết đã nói những gì, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường nhú mày, nói, “Tôi biết rồi... Ừm, phiền cậu rồi.”

Cúp điện thoại, Triển Chiêu hỏi, “Làm sao vậy?”

“Hừ ...” Biểu tình của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu nhìn ra ngay cậu ta đang có chút mệt mỏi.

“Đã xảy ra chuyện?” Bạch Trì hỏi.

“Hoàng Lang trốn rồi.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói.

“Hoàng Lang?” Triển Chiêu sững sốt, Bạch Trì sờ sờ đầu, “Tên này sao quen tai thế a?”

“Tên biến thái mấy hôm trước chúng ta bắt được trước cửa siêu thị a.” Triển Chiêu nói, “Cái tên hại Triệu Hồ thiếu chút nữa bị thương, bị Mã Hán đập ột trận đó.”

“Nga! Là tên đó a.” Bạch Trì cả kinh, “Hắn chạy? Sao có khả năng?”

“Kể là trong nhà giam đột nhiên nôn ra máu, nói với cảnh sát hắn có thể bị ung thư dạ dày... Cảnh sát liền vũ trang hạng nặng dẫn hắn đến bệnh viện kiểm tra, sau đó trong lúc kiểm tra đánh chết một cảnh sát một bác sĩ, rồi đào tẩu.”

“Đánh chết hai người?” Liễu Thanh mở to hai mắt, “Bỏ trốn vô ích a!”

“Ừ, đã phát lệnh truy nã, đang lung bắt tên này trên phạm vi toàn thành.” Bạch Ngọc Đường cau mày, nhìn sang Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu thấy sao? Không lẽ chỉ trùng hợp?”

“Chạy trốn lúc này ...” Triển Chiêu nhú mày suy nghĩ một chút, “Tiểu tử này đúng là bỏ trốn vô ích, lúc trước hình như đã phán quyết là phạt tù ... Lần bỏ trốn này hình như quá trùng hợp. Hơn nữa, giết cảnh sát cùng bác sĩ... Đột này mà bắt được chắc chắn bắn chết a.”

“Cậu cũng nghĩ như thế?” Bạch Ngọc Đường nhìn anh, “Bằng không sao lại không muốn sống, hay là... có vấn đề khác.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Hơn nữa lúc đầu, cũng là tiểu tử này xuất hiện tại siêu thị, sau đó chúng ta gặp người thứ nhất chết vì Xác chết mỉm cười... sau đó mới dẫn đi sâu vào vụ án này, có thể có quan hệ gì đó không? Hay chỉ đơn thuần là vừa khớp?”

“Hô...” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Hoàng Lang này quá nguy hiểm, nhưng lại là một biến thái, thật muốn nhanh chóng bắt hắn lại.”

“Ừm ...” Bạch Trì vuốt cằm, có chút lo lắng hỏi, “Hắn có thể đi tìm Mã Hán gây phiền phức không?”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, nhú mày, “Không đến mức thế chứ, tiểu tử này thật vất vả mới trốn được, còn quay về mạo hiểm?”

“Không nhất định a.” Triển Chiêu nhú mày nói, “Hắn rất cố chấp cũng có khuynh hướng bạo lực, đã quen với việc thất bại nhất định phải trả thù, nếu không sẽ canh cánh trong lòng.”

“Có ý gì?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Hắn rất có thể sẽ trở lại tìm Mã Hán gây phiền phức, dù sao, Mã Hán là người cuối cùng đánh hắn, làm hắn triệt để trở thành kẻ thất bại.” Triển Chiêu nói, “Mặt khác... Chạy trốn là hành vi cá nhân của hắn, nhưng cũng có người hỗ trợ, điểm này cũng rất quan trọng!”

“Có người hỗ trợ ... rất phiền phức.” Bạch Ngọc Đường đã lái xe tới cảnh cục, mọi người quay về phòng làm việc SCI.

Toàn thể SCI đều ở trong phòng làm việc, bọn họ chưa hề biết chuyện Hoàng Lang đã bỏ trốn, đang vội vàng chỉnh lý hồ sơ, cùng vây quanh xem con thú đi bằng mũi.

Khi Bạch Ngọc Đường trở lại, liền nói sơ qua ọi người biết chuyện Hoàng Lang.

“Há, tiểu tử này dĩ nhiên lại vượt ngục!” Triệu Hổ giật mình nói, “Lần này mà không tóm lại được thì đúng là thảm hoạ trần gian nha.”

“Mã Hán, hắn có thể sẽ tìm cậu gây chuyện.” Triển Chiêu nói với Mã Hán, “Mấy ngày nay cẩn thận chút.”

Mã Hán cười cười, “Hắn tớ mới tốt đó, chỉ sợ tìm không ra.”

Đang nói chuyện, Công Tôn cầm một kiện tư liệu đi vào, “Nè... con thú kia là hàng thật đó, bắt quá kết cấu thân thể rất kỳ quái, thật không biết làm sao mà đào tạo ra được nữa, thoát nhìn giống như bị dị dạng, nếu có thể giải phẫu thì tốt rồi.”

“Nó còn sống, giải phẫu có ổn không?” Bạch Trì có chút lo lắng hỏi.

“Tôi cùng Mã Hán đều rất muốn a.” Công Tôn nói, “Bắt quá vừa nãy mấy nhà động vật học tôi hỏi ý kiến đều nói nếu tôi dám giải phẫu nó bọn họ sẽ thất cổ trước cửa phòng pháp y của tôi!”

Lạc Thiên bưng ly cà phê đứng một bên, thấy Công Tôn qua đây một mình thì hỏi, “Mã Hán đâu?”

“Nga, con bé lên bây giờ đó, vừa rồi kêu đói bụng, xuống cửa hàng tiện lợi phía dưới mua hot dog ăn rồi.” Công Tôn vừa nói xong, chợt nghe Mã Hán hỏi, “Con bé đã đi bao lâu?”

“Vừa đi...” Công Tôn còn chưa dứt lời, Mã Hán đã lao đi, Lạc Thiên cũng buông ly xuống chạy theo, Triệu Hổ cũng theo đuôi phóng ra ngoài.

“Làm sao vậy?” Công Tôn khó hiểu.

Triển Chiêu nhíu mày nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nói với Tương Bình, “Gọi điện thoại cho phòng bảo vệ, ột cảnh sát trực cửa đi tìm Mã Hán rồi đưa con bé lên đây.”

“Sẽ không khéo như vậy chứ.” Tương Bình ấn điện thoại gọi cho phòng bảo vệ.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu xoay người xuống lầu, Công Tôn cũng đuổi theo hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Phỏng chừng là quá khẩn trương mà thôi.” Triển Chiêu ấn phím mở thang máy, nhíu mày nói, “Bắt quá cẩn thận vẫn hơn.”

Mã Hán cùng Công Tôn bận bịu đến nửa đêm, đói đến mức bao tử kêu ùng ục, quan điểm của cô là, làm một mỹ nữ, để bao tử kêu là vô cùng không nho nhã, nên cô muốn làm cho nó no căng ra.

Đi xuống lầu, ra khỏi cửa, hướng thẳng đến cửa hàng tiện lợi ở phía đối diện, nơi này bán rất nhiều thứ để ăn, đặc biệt là Quan Đông chữ cùng hot dog vô cùng ngon, Mã Hán đang ở nghĩ xem nên mua hot dog hay Quan Đông chữ hay là cả hai luôn hay là mua một quả trứng luộc lá trà cùng một gói mì?

Cô đang đứng bên này nhìn nhìn đường một chút, không có xe, liền dứt hai tay vào túi áo thùng thẳng qua đường ... Còn chưa kịp sang đến bên kia, đột nhiên, thoáng nhìn thấy từ trong chỗ ngoặt một chiếc xe bánh mì màu trắng lao thẳng về phía mình.

Mã Hán hoảng hồn, may mà cô không phải kiểu tiểu thư khuê các nhát gan này nọ, động tác có thể coi là nhanh nhẹn, vội vàng bước lui về sau... Thế nhưng cái xe trắng toát này lại dừng lại trước mặt cô, Mã Hán theo bản năng cảm giác được có chút nguy hiểm.

Sau khi cô lùi lại cửa xe đột ngột mở ra ... hai tên thanh niên nhảy xuống, kéo cô lên xe.

Mã Hán cả kinh, chợt nghe phía sau có người la lên, “Hân!”

Mã Hán nghe được đó là thanh âm của Mã Hán, nhưng cô đã bị người túm vào trong xe.

Mã Hán đương nhiên muốn phản kháng. Một cô gái như Mã Hán tuyệt đối có thể coi là mạnh mẽ dũng cảm, cảm giác có người túm tóc mình, cơn tức giận nổi lên, cô nghiêng người, nhắc chân đạp vào hạ bộ của

tên đối diện... Hân ăn trọn cú đá của cô, văng tục rồi ngã nhào vào xe, tên còn lại liền trực tiếp kéo cô lên. Mã Hân đầu dễ dàng để người khác bắt mình đi như vậy, liên tục đánh rồi lại đá.

Mắt thấy Mã Hán Lạc Thiên sắp đuổi tới nơi, những người đó không đợi đóng cửa xe, liền lái xe chạy trốn. Lạc Thiên cùng Mã Hán đuổi theo phía sau ... Mắt thấy xe đang cách xa dần, Mã Hán móc súng ra, muốn bắn.

Ngay khi cửa xe được đóng lại ... Trước mặt, xuất hiện một chiếc xe màu đen.

Mã Hán liếc mắt thấy chiếc xe Mercedes-Benz đen đang lao tới, cũng mặc kệ quay người hướng về cái xe bánh mì, giơ một ngón tay lên ...

Chợt nghe “chi nha” một tiếng, chiếc Mercedes-Benz đen vừa đi qua chiếc xe màu trắng, đột nhiên chuyển hướng, trực tiếp đụng vào.

Xe bánh mì bị đụng vào đằng sau, hơn phân nửa xe lao vào trong bồn hoa, nhưng vẫn muốn rồ ga chạy trốn, thì chiếc Mercedes-Benz quay lại, trực tiếp bức xe bánh mì nằm gọn vào bồn hoa, phía trước đã bị một lượng lớn cây cối bụi rậm ngăn trở không thoát được, lúc này, Lạc Thiên cùng Mã Hán cũng đuổi tới.

Cửa chiếc Mercedes-Benz mở ra, Bạch Cẩm Đường đi xuống, anh cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Lạc Thiên cùng Mã Hán chạy như bay qua mình, liền thẳng thẳng giúp đỡ dẹp cái xe bánh mì kia.

Triệu Hổ ở một bên hô lên, “Đại ca, lái hay quá!”

“Làm sao vậy?” Bạch Cẩm Đường hỏi.

Không đợi Triệu Hổ trả lời, Mã Hán từ trên xe nhảy xuống, sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, nhảy dựng lên hét, “Anh hai, hồi này nó túm tóc em! Đánh nó!”

Bạch Cẩm Đường chợt nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, quay đầu lại, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cũng đi tới.

Triệu Hổ đi qua hỏi Mã Hán, “Em gái, không sao chứ? Có bị chiếm tiện nghi không?”

“Chiếm cái gì nha!” Mã Hán trừng mắt, “Làm gì dễ chiếm tiện nghi thế! Trong túi em có dao giải phẫu, thiến bọn họ.”

Triệu Hổ khóe miệng co rút, giấu dao giải phẫu trong túi tuyệt đối là học Công Tôn.

Công Tôn kéo Bạch Cẩm Đường hỏi, “Sao anh lại tới đây?”

Bạch Cẩm Đường đại khái cũng biết phát sinh chuyện gì, châm một điếu thuốc, nói, “Muốn đến đón em, vừa khéo đụng phải.”

“Không sao chứ?” Triển Chiêu hỏi Mã Hán.

“Không.” Mã Hán xoa xoa đầu, đối với chuyện bị hai tên kia kéo tóc hình như vẫn canh cánh trong lòng.

“Aiz.” Bạch Ngọc Đường thấy đầu xe nát bét, cảm thán, “Đừng chết chứ, còn phải nói chuyện a.”

Sau đó, thấy Mã Hán cùng Lạc Thiên đi ra, từ trong xe kéo ra ba kẻ đang đeo còng.

Trong đó một kẻ là Hoàng Lang, hai kẻ kia, nhìn cũng giống mấy tên côn đồ.

Triệu Hổ nhìn nhìn Hoàng Lang, vẻ mặt vô cùng bội phục nói, “Tiểu tử, chú thật giỏi a, đào tẩu rồi còn không quên quay về làm ác?”

Ngải Hổ cũng mang theo cảnh viên chạy tới, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút, nhướn nhướn mày, như là hỏi, “Có đúng là có vấn đề không?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, rồi nói với Ngải Hổ, “Ngải Hổ, ba người này trước hết cứ giao cho SCI ha, có một số việc bọn tôi cần hỏi.”

“Đi! Hồi xong trực tiếp bắn chết luôn a, tiểu tử này chết chắc rồi.” Ngải Hổ thở phà phà giao người cho Triệu Hổ bọn họ, rồi dẫn người ly khai.

Triển Chiêu nhìn Hoàng Lang, lại nhìn Mã Hân bên cạnh, hỏi, “Sao cậu biết cô ấy là ai?”

Hoàng Lang nhìn chằm chằm vào Triển Chiêu, không trả lời, chỉ nhếch miệng cười, điệu cười này cộng với khoé miệng bị thương, cảm giác có chút đáng sợ.

Mã Hân cũng thấy kỳ quái, theo lý mà nói, Hoàng Lang vừa trốn khỏi, làm sao biết Mã Hân là em gái mình?

“Ừm...” Triển Chiêu sờ sờ mũi, nói với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, nói Tương Bình tra xem, Hoàng Lang ở trong nhà giam, đã tiếp xúc với những ai, trong những người đó, ai là người biết rõ gia cảnh của Mã Hân, hoặc là có hiểu biết về SCI.”

Triển Chiêu vừa dứt lời, liền thấy chân mày Hoàng Lang khê nhấc.

“Nga...” Triển Chiêu hiểu rõ cười cười, “Biết khi ở trong nhà giam sao... Thú vị nha.”

## 280. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 27

Chương 27 : Tội phạm đặc biệt nghiêm trọng

Mọi người quay về cảnh cục thì xúm vào an ủi Mã Hân, Mã Hân thật ra không hoảng sợ lắm, bất quá Mã Hân bị dọa cho hoảng rồi, càng nhớ lại thì càng sợ. Cuối cùng, anh lái xe chở cô qua nhà Trần Giai Di trước, để khỏi về nhà kể lại, lão mẹ sẽ lo lắng rồi mắng chết mình.

Tương Bình đem tư liệu điều tra được giao cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Hoàng Lang kia bởi vì trên người đeo hơi nhiều mạng người, nên được giam giữ ở ngục giam X, nhốt cùng với những trọng phạm.”

“A...” Bạch Ngọc Đường tiếp nhận tư liệu này, lắc đầu, “Nên mới nói nhốt trong ngục giam cũng không phải chuyện tốt, vào đó rồi, không hư hỏng cũng đôi bại, hư hỏng càng hư hỏng thêm.”

“Đây là những người hấn tiếp xúc nhiều nhất.” Tương Bình nói, “Đều không hẹn trước.”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường đưa cho Triển Chiêu xem, “Những người này có vấn đề gì không?”

“Có tình hình bệnh tật của bọn họ không?” Triển Chiêu lật lật tư liệu hỏi Tương Bình, “Tỷ như tiền sử bệnh tâm thần?”

Tương Bình tìm kiếm một chút, lắc đầu, “Không có.”

“Ừm...” Triển Chiêu nhìn tư liệu về mấy tên trọng phạm, hỏi, “Trước khi Hoàng Lang trốn, cùng ai tiếp xúc qua?”

Tương Bình lắc đầu, “Trước cảnh ngục cũng có điều tra qua, phỏng chừng là bởi vì có chết một cảnh sát nên đã nổi giận, những người đó đều bị bắt giam, bất quá vẫn tìm không ra người nào thực sự đóng góp công sức cho Hoàng Lang.”

“Phỏng chừng cần có người chỉ điểm a.” Triển Chiêu lẩm bẩm, “Với chỉ số thông minh của Hoàng Lang hẳn là không nghĩ được một biện pháp chạy trốn tài tình như vậy ... Đương nhiên, khả nghi nhất chính là chuyện hấn trở về tập kích Mã Hân.”

“Ừm...” Nghĩ tới đây, Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Người nào nhỉ?”

Bạch Ngọc Đường lại nói, “Miêu Nhi, thực ra tôi có một chủ ý.”

“A?” Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường, “Chủ ý gì?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Tương Bình một chút, hỏi, “Những người trong này, ai đã đọc qua sách của Miêu Nhi?”

Triển Chiêu hai mắt sáng ngời, vỗ vai Bạch Ngọc Đường một cái, “Được nha Tiểu Bạch, cái này tuyệt!”

Tương Bình gọi điện thoại hỏi một chút, rồi rút ra một phần tư liệu, nói, “Người này, gọi là Đặng Xa, một người cảnh ngục nói, hấn đã từng đưa tiền nhờ cảnh ngục mua hết sách của tiến sĩ Triển ỉnh, mỗi ngày đều đọc, quả thực là yêu thích không buông tay.”

“Nga...” Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Nguyên lai là tự học thành tài a, quả nhiên là nhân tài.”

“Miêu Nhi, này cũng là trọng phạm.” Bạch Ngọc Đường cầm lấy áo khoác nói, “Đi nhà giam gặp hắn sao?”

“Ừ... Tôi có chút hứng thú.” Triển Chiêu nhìn tư liệu của hắn một chút, hỏi, “Hắn phạm tội gì?”

“Giết người.” Tương Bình trả lời, “Có người nói tên này trước đây siêu cấp có tiền, chính là lấy giết người làm vui, sau lại tìm một luật sư tốt, cãi cho tử hình giảm xuống còn tù có thời hạn, nghe nói biểu hiện trong ngục không tệ lắm, bạn bè hắn bên ngoài cũng nhiều, có vẻ sẽ được giảm hình phạt.”

“Ừm.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói với Bạch Ngọc Đường, “Chúng ta đi gặp hắn đi?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cùng Triển Chiêu ra cửa, Bạch Trì cùng Lạc Thiên đuổi theo, nói là muốn đi cùng, những người khác phụ trách thẩm vấn đám người vừa tóm được.

“Lạc Thiên, sao anh không đi bồi Mã Hân?” Bạch Ngọc Đường khởi động xe, hỏi Lạc Thiên, “Quá không chu đáo nha.”

Lạc Thiên trên mặt có chút xấu hổ, nói, “Đội trưởng... Đừng chọc tôi.”

“Bất quá ngẫm lại.” Bạch Trì cười tủm tỉm nói, “Nếu không phải vừa rồi Thiên ca hỏi đến Hân, nói không chừng thật sự đã xảy ra chuyện!”

“Đúng đó.” Triển Chiêu cười tủm tỉm vỗ vỗ vai cậu, “Cũng coi như anh hùng cứu mỹ nhân a.”

Lạc Thiên trên mặt hết hồng lại trắng, bất đắc dĩ nhìn mọi người, biểu tình này như muốn nói —— đổi trọng tâm câu chuyện được không?

Bạch Ngọc Đường lái xe đến trại giam X.

“Cái trại giam này, sao không cùng một chỗ với trại giam của thành phố S?” Bạch Trì hiếu kỳ hỏi, “Em trước đây còn không biết có nhiều trại giam vậy nha.”

“Cái trại giam này ở trên núi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Gần bãi bắn.”

“Bãi bắn?” Bạch Trì suy nghĩ một chút, hỏi, “Chính là... nơi tiến hành án tử hình?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Quá tiện.”

“Nơi này đại khái cùng trung tâm chữa trị đặc biệt không khác nhau là mấy, đều giam giữ những người có chút đặc biệt.” Triển Chiêu nói, “Đối với phạm nhân, sẽ căn cứ theo hành vi, tư tưởng, năng lực cùng thang đánh giá mức độ phạm tội, chia làm mười cấp, trong đó phạm nhân từ cấp bốn đến cấp mười đều ở nhà giam phổ thông, còn cấp một .. hai.. ba.. là tội phạm đặc biệt nghiêm trọng, sẽ bị nhốt trong nhà tù đặc thù, chính là trại giam X này.”

“Vào trong ngục rồi còn trốn ra cơ bản là không có khả năng.” Bạch Ngọc Đường nói, “Bởi vì bảo vệ tuyệt đối vững chắc, lần này dĩ nhiên Hoàng Lang lại chạy được, cấp trên khẳng định sẽ truy cứu.”

“Bất quá tôi thấy thật kỳ quái.” Triển Chiêu hỏi, “Hoàng Lang đích thật là giết không ít người, thế nhưng hắn thế nào có tiền mời luật sư đến cãi cho từ một đồng bằng chứng xác đáng lẫn qua lẫn lại chỉ phải hưởng án chung thân?”

“Đúng đó a.” Bạch Trì cũng nói, “Giết cả mấy mạng người, em vẫn nghĩ hắn phải bị bắn bỏ.”

“Lần này khẳng định là chết.” Lạc Thiên ở một bên bổ sung.

“Đúng thế, nhưng trước đây sao lại thành thế chứ!” Bạch Trì có chút bất mãn.

“Hơn nữa cấp độ như Hoàng Lang có thể đi vào nhà giam X sao?” Triển Chiêu hỏi, “Hắn ngoại trừ biến thái ra, tuyệt đối không có tài cán gì đặc biệt chứ?”

Bạch Ngọc Đường cũng cười, “Miêu Nhi, điện thoại di động ở trong túi tôi, cậu lấy gọi hỏi cục trưởng Bao xem.”

“Ừ...” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, đưa tay lấy điện thoại ra gọi cho Bao Chứng.

Bao Chứng nghe xong, nói với anh rằng, Phương Kiềm sau đó còn tra được, Hoàng Lang có liên quan đến một tổ chức nào đó, là một người nắm rõ tình hình, hẳn lại rất hợp tác nên không có phản tử hình. Mặt khác, Hoàng Lang quen biết nhiều, sợ hẳn ở nhà giam phổ thông sẽ tìm cách liên lạc với đồng bọn bên ngoài, cản trở phá án, nên đem hẳn nhốt vào nơi tuyệt đối không có khả năng ra ngoài như nhà giam X, không nghĩ tới dĩ nhiên vẫn có thể trốn. Tình thế không thể cứu vãn, hiện tại toàn bộ nhà giam X từ trên xuống dưới đều rất khẩn trương, mấy phạm nhân đã từng tiếp xúc với Hoàng Lang đều bị khoá lại.

“A, quả nhiên sự tình dính dáng không nhỏ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Bắt quá Miêu Nhi, cậu nghĩ xem, Đặng Xa kia có phải là người giúp Hoàng Lang trốn không?”

“Trạng thái tinh thần của Hoàng Lang, hiển nhiên đã bị người khác dẫn dắt.” Triển Chiêu nói, “Lúc bắt hẳn tôi có nhìn qua, hẳn cũng không phải một người thông minh gì, chỉ bắt quá là một kẻ chết thay. Tư chất như vậy, tại nhà giam X này, tuyệt đối là quân cờ tốt cho người khác ... Đúng rồi, cậu vì sao lại nghĩ đến chuyện Đặng Xa có đọc qua sách của tôi?” Triển Chiêu rất hứng thú hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Nga.” Bạch Ngọc Đường cười cười, nói, “Tôi nghĩ rất đơn giản, trước đây chẳng phải đã từng có một cuộc thống kê sao, mấy tên tội phạm so với cảnh sát còn thích sách của cậu hơn.”

“Không phải chứ?” Triển Chiêu nhướn mày nhìn anh, “Vậy tôi đây chẳng phải là tội ác tày trời rồi?”

Bạch Ngọc Đường cười cười, “Cậu nói xem?”

Triển Chiêu bắt mắt, “Tiểu tử này, nếu như Hoàng Lang là hẳn sai sử, tôi đây đoán hẳn hẳn là có chuyện gì đó muốn nói với chúng ta, bắt quá không có cách nào khác đành dùng đến Hoàng Lang.”

“Tôi cũng nghĩ như thế.” Bạch Ngọc Đường khe khẽ thở dài, “Đúng rồi... Cậu có sổ của Triệu Tước không?”

Vùng xung quanh lông mày Triển Chiêu run lên, nhìn anh, “Làm gì a?”

“Cậu gọi đến, hỏi xem ông ta có biết Đặng Xa không?” Bạch Ngọc Đường nói.

“Thôi.” Triển Chiêu lắc đầu, “Hỏi ông ấy làm gì.”

“Sách... Không hiểu sao tôi nghĩ, Triệu Tước phỏng chừng có quen biết.” Bạch Ngọc Đường cười, “Cậu hỏi một chút thôi.”

Triển Chiêu vẫn không nguyện ý.

Bạch Trì nói, “Em có sổ của chú ấy, em hỏi cho.”

Triển Chiêu không lên tiếng.

Bạch Trì lấy điện thoại ra, ấn tám con số ...

Một lát sau, điện thoại được nhấc lên, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói biếng nhác của Triệu Tước, “Trì Trì? Sao muộn thế còn gọi? Ngủ không được sao?”

Bạch Trì nhìn bên ngoài một chút, “Nga... quấy rối giấc ngủ của chú a?”

Triển Chiêu nói thăm, “Hỏi mau, đừng cùng ông ấy nói nhảm nhiều, cẩn thận bị lừa đó.”

“Ai nha...” Đầu dây bên kia, Triệu Tước nghe thấy giọng nói của Triển Chiêu, cười hỏi, “Con mèo kia nhân nhó cái gì? Trì Trì? Án tử của mấy đứa gặp phải trở ngại? Cần ta hỗ trợ?”

“Là có vấn đề chút tin tức mà thôi.” Triển Chiêu nhấn mạnh.

Bạch Trì đưa điện thoại qua, “Cái kia... anh, hay là, anh nói với chú ấy đi?”

Triển Chiêu quay đi chỗ khác ——không!

Triệu Tước ngáp một cái, hỏi, “Nói đi, muốn hỏi gì?”

Bạch Trì đành mở miệng, “Cái kia, Đặng Xa, chú có biết không?”

“Nga... Đặng Xa a, tiểu tử này còn chưa có chết sao?” Triệu Tước hỏi lại.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc nhau —— quả nhiên có biết!

Triển Chiêu giật lấy điện thoại, hỏi, “Tôi nói nè, sao tên biến thái nào chú cũng biết thế? !”

Triệu Tước hắc hắc cười, “Không đúng không đúng, phải nói là, biến thái có tài, ta đều biết a!”

“Có ý gì a?” Triển Chiêu tò mò, “Hắn là ai?”

“Tiểu tử Đặng Xa này ta đã gặp, là lúc còn làm cảnh sát, hắn thế nhưng rất có khả năng, trước đây bắt quá chỉ là một tên lưu manh trộm vặt trên đường, sau lại làm nên nghiệp lớn.”

“Vậy sao hắn lại vào tù?” Triển Chiêu khó hiểu hỏi.

“Ừm, nói nhỏ chứ, tên này rất cổ quái, suy nghĩ của hắn chẳng ai có thể nhìn thấu.” Triệu Tước cười nói, “Nếu như là một phạm phu tục tử, vậy hắn không thể nào có được thành tựu như hôm nay đâu.”

Triển Chiêu máu chảy không thông mở miệng, “Phạm phu tục tử có gì không tốt a, sau này đừng bám lấy tôi nói chú muốn làm phạm phu tục tử đó, chú có muốn cũng làm không nổi đâu!”

...

Đầu dây bên kia trầm mặc trong chốc lát, chợt nghe Triệu Tước mắng, “Thằng nhóc đáng ghét!”

Triển Chiêu nhướn lông mày, thấy Triệu Tước đã sinh khí, tâm tình không tồi, đang tính cúp điện thoại, lại nghe Triệu Tước bổ sung cú chốt, “Thằng nhóc cậu cứ mồm mép cho lắm vào, cũng ở phía dưới cái kia kia!” Nói xong, nhanh tay cúp trước!

Triển Chiêu bùng nổ, muốn mở miệng phản bác, nhưng Triệu Tước đã cúp mất tiêu, liền liều mạng gọi lại, nhưng Triệu Tước không chịu nhấc máy.

Bạch Trì có chút không nỡ, “Anh... Đừng bạo lực với điện thoại của em, mới mua đó.”

Triển Chiêu hầm hừ đưa điện thoại trả lại cho Bạch Trì, lúc này, điện thoại của Bạch Ngọc Đường meo meo kêu một tiếng, Triển Chiêu lấy mở ra xem, chỉ thấy Triệu Tước gửi tin nhắn đến, là một khuôn mặt tròn tròn mập mập đang le lưỡi với mình.

Triển Chiêu hung hung đóng điện thoại lại nhét vào trong túi Bạch Ngọc Đường, tức giận đến mặt mũi trắng bệch.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, “Miêu Nhi, ai bảo cậu vô duyên vô cớ trêu chọc ông ấy.”

“Ông bao nhiêu tuổi rồi chứ, thiết thời một tí cũng không chịu!” Triển Chiêu căm giận, “Nhất định phải ăn thua với tôi!”

“Bất quá Đặng Xa kia dựa theo miêu tả của Triệu Tước, phỏng chừng không phải người tham gia vào vụ án lần này.” Bạch Ngọc Đường nói tiếp.

“Ừm, hắn là thế, phong cách của Triệu Tước cùng phát xít này bất đồng, mà ông ấy không thể nào đi tham gia mấy hoạt động tập thể thiếu năng như vậy!” Triển Chiêu tiếp tục bắt mồm, đột nhiên nghĩ tới gì đó, liền quay sang nói với Bạch Trì, “Trì Trì, em gửi tin nhắn cho ông ấy, hỏi xem ông biết thú đi bằng mũi không?”

Bạch Trì nhìn nhìn Triển Chiêu, “Sao anh không hỏi ...”

Nói còn chưa dứt lời, thấy Triển Chiêu trừng mình, lập tức cầm điện thoại bấm bấm.

Rất nhanh, Triệu Tước gửi trở lại, “Thú đi bằng mũi có thể ăn, rất ngon a... Mèo cũng có thể ăn, nhưng vô dụng nhất là con mèo nào bị chuột xơi tái!”

Bạch Trì run rẩy ần ần, tâm nói ... Cầu cho bên dưới còn có gì đó khác, nếu không Triển Chiêu lại muốn bạo phát a.

Quả nhiên, tin nhắn còn một mảng lớn phía sau, cuối cùng cũng thấy một câu chốt, “Đừng để mặt ngoài của sự vật ảnh hưởng đến phán đoán.”

Bạch Trì lựa chọn ý chính đọc cho Triển Chiêu nghe.

Triển Chiêu neho mắt chăm chú nhìn cậu, “Ông ấy không còn nói gì khác?”



“Ách...” Bạch Trì cười gượng.

“Nói đi, đến tột cùng là ông ấy nói cái gì?” Triển Chiêu giục.

Bạch Trì đem tin nhắn đầy đủ của Triệu Tước niệm lại một lần, ngoài dự đoán chính là, Triển Chiêu lần này không tức giận cũng không mắng chửi người, mà chỉ nâng cằm xoa xoa, một lát mới gật đầu, “Ừm ...”

Mọi người đợi nửa ngày, cũng không thấy Triển Chiêu giải thích “Ừm” kia rốt cục là có ý gì. Mà lúc này, đã tới được nhà giam X.

Bạch Trì ngẩng mặt nhìn, tán thán, “Oa... Quả nhiên ở trên núi.”

“Những lưới sắt này đều mở điện sao?” Lạc Thiên cũng nhô đầu ra nhìn, “Có mấy tháp quan sát nữa.

Đường lên núi khoảng mấy trăm mét, đã đi qua bốn trạm canh gác, năm cánh cổng sắt, Bạch Trì nhìn không được tấm tắc hai tiếng, “Phòng thủ thật nghiêm mật nga.”

“Nghiêm mật nữa cũng vẫn có ruồi lọt.” Triển Chiêu thuận miệng nói một câu.

Bạch Ngọc Đường nhìn anh, “Miêu Nhi, cậu gần đây cũng biết nói đùa sao.”

Triển Chiêu nheo mắt nhìn anh —— đừng chọc tôi, tôi còn đang khó chịu!

Bạch Ngọc Đường ngoan ngoãn thu lại ngữ điệu trêu chọc, mở cửa xe, tiếp nhận kiểm tra.

Rất nhanh, mọi người tới được cửa lớn, người canh tù cũng đã chờ sẵn ở cửa, Triển Chiêu nhận ra, đó là cấp dưới lúc trước của Triển Khải Thiên, Ngô Mạnh.

“Ngô thúc thúc.” Triển Chiêu chào hỏi.

Ngô Mạnh tướng mạo rất hung hãn, thể nhưng tính tình rất ôn hòa, mau mau tiến lại bắt tay Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Ai nha, tình anh của giới cảnh sát!”

Hai người đều cười lắc đầu.

“Đặng Xa là người như thế nào?” Bạch Ngọc Đường cùng Ngô Mạnh vào trong, nhìn không được hỏi trước.

“Nga... Trên cơ bản phạm nhân trong trại giam X đều có vài đặc điểm chung, hung tàn, bạo lực, giảo hoạt.” Ngô Mạnh mở cửa sắt đưa hai người vào trong, “Bất quá Đặng Xa này có chút bất đồng.”

“Bất đồng thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Hắn... rất thông minh.” Ngô Mạnh suy nghĩ một chút, nói, “Còn vô cùng hiền lành.”

“Tội phạm đặc biệt nghiêm trọng mà dùng từ hiền lành này để hình dung, thật là có chút...” Bạch Ngọc Đường tựa hồ cũng không quá tin tưởng.

“Lúc đầu bọn chú cảnh giới hắn rất nghiêm ngặt.” Ngô Mạnh nói, “Bởi vì thật sự không rõ hắn vì sao lại vào tù, giống như hắn mong ước được sinh sống ở đây vậy.”

“Có loại sự tình này?” Triển Chiêu giật mình.

“Đúng rồi!” Ngô Mạnh cười nói với Triển Chiêu, “Đặng Xa cũng là một người vô cùng sùng bái cháu ... Hắn cho rằng cháu là sinh vật có trí tuệ nhất hành tinh.”

## 281. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 28

Chương 28 : Yan

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi vào trại giam X, qua không biết bao nhiêu cửa sắt, cuối cùng cũng đứng được trước cánh cửa của phòng thẩm vấn.

“Phòng thẩm vấn này cũng dùng cửa sắt dày, hơn nữa phạm nhân cùng người đến thăm còn cách nhau một lớp thủy tinh chống đạn siêu dày.”

Khi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bước vào, đã thấy bên kia tường thủy tinh có một người đàn ông trung niên một thân áo tù màu vỏ quýt đang ngồi đó chờ sẵn.

Bạch Trì cùng Lạc Thiên đứng ở cửa, có thể nghe được cuộc đối thoại bên trong, nhưng không hề đi vào, Ngô Mạnh gọi nhân viên trông coi rồi cùng thôi lui đến một nơi khá xa chờ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa đi vào đã bắt đầu quan sát Đặng Xa.

Đặng Xa thoạt nhìn so với tưởng tượng bình thường hơn rất nhiều.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã được nghe Triệu Tước giới thiệu, hơn nữa với sự trải đời của hắn, liền nghĩ Đặng Xa này hẳn là một người có cảm giác tồn tại rất mạnh. Thế nhưng giờ đây chân chính gặp mặt, Đặng Xa rõ ràng ngồi ngay trước mắt bọn họ, hai người thế nhưng có chút thất vọng cũng có chút nghi hoặc. Người đàn ông này cũng quá không lọt mắt đi? !

Bạch Ngọc Đường quan sát vóc dáng của hắn, tuy rằng đang ngồi, nhưng đại thể vẫn có thể phán đoán được, hắn là cao khoảng một mét bảy hai ba gì đó, người phi thường gầy, tóc hơi xoăn, đường nét khuôn mặt rất rất phổ thông, không phải quá xấu cũng không phải rất đẹp, nói chung là kiểu người nếu chỉ liếc nhìn căn bản sẽ không nhớ lâu.

Người nọ giương mắt nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi vào, hai tay chống cằm tỉ mỉ nhìn hai người, nhìn một lúc lâu, rồi hơi nở nụ cười.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, Đặng Xa này đại khái là người không biến thái nhất trong số những biến thái mà bọn họ đã gặp qua, cười lên cũng chỉ là một điệu cười hiền lành bình thường mà thôi, hoàn toàn không có chút kinh thế hãi tục nào.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường an tọa, cùng hắn đối diện.

Đặng Xa nhìn nhìn một chút, vươn cánh tay bị xiềng xích cản trở, chỉ chỉ Triển Chiêu, nói, “Cậu là Triển Chiêu?”

Triển Chiêu gật đầu.

“Ừm ... Rất giống trong tưởng tượng của tôi!” Đặng Xa cười cười, gật đầu, lại nhìn qua Bạch Ngọc Đường một chút, lễ độ chào hỏi, “Bạch đội trưởng.”

Bạch Ngọc Đường hơi gật đầu, nhìn Triển Chiêu, hai ánh mắt giao nhau.

Bạch Ngọc Đường —— Miêu Nhi, cậu tới hay tôi tới?

Triển Chiêu —— tôi tới được rồi.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, không nói lời nào.

Triển Chiêu hỏi Đặng Xa, “Chú tìm bọn tôi có việc?”

Đặng Xa nhìn Triển Chiêu một chút lại nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, cười hỏi, “Hai cậu dĩ nhiên có thể không qua biến hoá của biểu tình hay thần sắc, mà trực tiếp dùng ánh mắt nói chuyện?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không trả lời.

“Ha hã, các cậu quan hệ không đơn giản.” Đặng Xa khẳng định.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày hỏi hắn, “Chú đến tốt cùng là tìm bọn tôi có chuyện gì? Không tiếc công thả Hoàng Lang đi?”

Đặng Xa hơi sững sốt, cười gật đầu, “Đúng, Hoàng Lang là do tôi thả đi, chỉ là muốn đánh tin cho các cậu, để các cậu tới gặp tôi.”

“Chú có chuyện gì?” Triển Chiêu nhìn hắn.

“Tôi biết gần đây các cậu đang tra án gì.” Đặng Xa trả lời.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều khẽ nhíu mày, Triển Chiêu rất hứng thú hỏi, “Nga? Vậy chú nói xem, bọn tôi gần đây đang tra án gì?”

Đặng Xa vươn người, phà một hơi lên tấm thủy tinh, sau đó dùng ngón trỏ, nhẹ nhàng vẽ chữ vạn, biểu tượng của phát xít, lên đó.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trong lòng khê động... Thằng cha này, đang ở trong nhà tù, sao có thể rõ ràng tình huống bên ngoài như thế?

“Sao chú biết?” Triển Chiêu hỏi hần.

“Tôi có thể cho các cậu một ít đầu mối trọng yếu để phá án tử này, bắt quá các cậu phải đáp ứng tôi một điều kiện.” Đặng Xa cười nói.

“Chú muốn giảm hình phạt?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Đặng Xa lắc đầu, “Không, giảm hình phạt với tôi mà nói chẳng có ý nghĩa gì, ở đây tương đối an toàn cũng tương đối thích hợp với tôi.”

Triển Chiêu hơi nhướn mày, cười hỏi, “Vậy chú muốn bọn tôi đáp ứng chú cái gì?”

“Tôi muốn gặp Triệu Tước.” Đặng Xa trả lời.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, thật không ngờ, Đặng Xa dĩ nhiên lại muốn gặp Triệu Tước.

“Vì sao?” Triển Chiêu có chút khó hiểu hỏi hần.

“Tôi có một bí mật rất quan trọng muốn nói cho hần!” Đặng Xa đáp, “Để tôi gặp hần!”

“Tôi có thể giúp chú nói lại với chú ấy.” Triển Chiêu nói.

“Không được, tôi muốn thấy hần, muốn chính miệng nói cho hần.” Hần vẫn kiên trì.

“Bắt quá chú ấy bây giờ không ở trong nước.” Triển Chiêu nói.

“Vậy lập tức nói với hần!” Đặng Xa gấp gáp, “Ngay bây giờ! Để hần về!”

Triển Chiêu khê nhú mày, bắt quá cũng đứng lên, nhìn nhìn điện thoại một chút, trong ngục giam không có tín hiệu, Vì vậy quay lại nói với Bạch Ngọc Đường, “Chờ tôi một lát.”

Ra khỏi phòng thẩm nuôi, Bạch Trì cùng Lạc Thiên đang đứng chờ, Lạc Thiên cùng Triển Chiêu đi ra ngoài, tới cửa trại giam rồi, Triển Chiêu thở dài, “Xa quá a, ông này thật biết hành hạ người mà.”

Nói xong, anh ần ần số của Triệu Tước.

Rất tốt, cuộc gọi được thông qua, một lát sau, điện thoại được bắt lên, “Meo meo~!”

Triển Chiêu thở dài, bắt quá cũng không phản bác hần, chỉ hỏi, “Chú bây giờ đang ở đâu?”

“Trong phòng ngủ.” Triệu Tước trả lời.

“Chú trong bao lâu có thể chạy tới trại giam X a?” Triển Chiêu hỏi.

“Cậu muốn dụ bắt tôi?” Triệu Tước giả vờ tức giận, “Tôi mới không thèm đó.”

Triển Chiêu bắt lực, “Đặng Xa nói muốn gặp chú, nhanh đi!”

Triệu Tước đầu tiên là ngần người, sau đó mới hỏi, “Đặng Xa? Gặp tôi làm gì?”

“Ông ấy nói có một bí mật kinh thiên động địa muốn nói với chú.” Triển Chiêu ngắn gọn kể lại.

“A...” Triệu Tước đột nhiên bí ần cười cười, “Cậu nên quay về xem hần còn sống hay không đi.”

...

Triển Chiêu sửng sốt, sau đó lập tức xoay người chạy vội vào trong, Lạc Thiên không hiểu gì cả, cũng vội vã theo sát.

Mới vừa vào ngục giam, chợt nghe có một tiếng chuông ngân dài, bảo vệ ở cửa đang gọi điện thoại cấp cứu.

Triển Chiêu chạy ào vào phòng thăm nuôi, chỉ thấy Ngô Mạnh cùng vài cảnh ngục đang mở cánh cửa thông vào phía trong phạm nhân, Bạch Ngọc Đường cũng đi vào, Đặng Xa lại đang nằm ngửa trên ghế.

“Đặng Xa!” Triển Chiêu xông lên trước, chỉ thấy khuôn mặt Đặng Xa hơi co quắp.

“Chú biết cái gì?” Triển Chiêu hỏi hần.

Con mắt Đặng Xa dần mở to, miệng chỉ nhiều lần lặp lại một âm tiết, “yan... yan...”

“Đặng Xa!” Bạch Ngọc Đường hỏi một cảnh ngục, “Xe cứu thương đâu?”

“Không kịp rồi.” Triển Chiêu đưa tay kiểm tra hơi thở của Đặng Xa, đã mất đi hô hấp.

“Sao có khả năng!” Ngô Mạnh nói, “Thế nào lại chết đột ngột thế này, mấy ngày trước bọn tôi vừa làm kiểm tra còn rất khỏe mạnh mà!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, chú ý tới biểu tình cuối cùng đọng lại trên khuôn mặt Đặng Xa, nụ cười quỷ dị đó —— Đặng Xa vẫn ở trong tù, sao có khả năng tiếp xúc với Xác chết mỉm cười?

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Hần vừa nói cái gì?”

Triển Chiêu lắc đầu, anh chỉ nghe thấy một âm tiết ——yan. Cái gì yan? Là lời nói (yán), khói (yān), mắt (yǎn), diễn (yǎn), muối (yán), dung nham (yán) ... nói chung nhiều lắm a! Hay là một từ nào đó nhưng chưa nói xong?

“Thật phiền phức.” Ngô Mạnh đang gấp đến độ xoay quanh, vuốt đầu nói, “Trong ngục giam mà xảy ra loại tình huống này, chú lại bị ghi tội cho xem!”

“Lần trước Hoàng Lang trốn chú đã bị ghi tội sao?” Triển Chiêu hỏi.

Ngô Mạnh lắc đầu, “Là cấp trên của chú, đã trực tiếp bị khai trừ rồi, sau đó chú tạm nhậm chức trưởng ngục giam, hôm nay trưởng ngục giam mới còn chưa có tới, lại kêu chú làm việc này, chắc sẽ bị giáng chức mất!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường có chút đồng tình nhìn Ngô Mạnh, nếu chú ấy mà biết người này kỳ thực không phải đột phát phát bệnh rồi chết, mà là bị người khác độc chết, khẳng định sẽ tự tay đi nộp đơn từ chức rồi tự động rời đi mất.

“Gọi Công Tôn đến khám nghiệm tử thi.” Bạch Ngọc Đường nói với Bạch Trì, “Còn có... để bọn cháu xem qua phòng hần, cùng phòng tạm giam!”

Ngô Mạnh vội vã, “Đề chú kéo chuông, đưa phạm nhân ra ngoài!” Nói rồi, nhanh chóng đi chuẩn bị.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Miêu Nhi, Triệu Tước nói sao?”

Triển Chiêu thở dài, “Chú ấy kêu tôi vào xem Đặng Xa chết chưa.” Nói rồi đi ra ngoài, “Tôi phải gọi lại cho chú ấy.”

Ra cửa lớn, Triển Chiêu ngồi lên một bậc tam cấp, gọi qua cho Triệu Tước.

Điện thoại chuyển được, Triển Chiêu không lên tiếng, Triệu Tước cũng đợi anh một lúc, sau đó cười cười hỏ, “Đã chết?”

“Phải.” Triển Chiêu gật đầu.

“Bất quá phỏng chừng hần bị hại không phải vì tôi.” Triệu Tước nói.

“Ừm.” Triển Chiêu lại gật đầu, “Xác chết mỉm cười cần có tính toán, nói cách khác trước khi đến ông ấy đã bị hạ độc rồi.”

Triệu Tước suy nghĩ một chút, hỏi, “Có di ngôn gì không?”

“Có.” Triển Chiêu trả lời, “Ông ấy nói, yan.”

“Hả?” Triệu Tước có chút không rõ.

“Ông ấy nhiều lần nói ra chỉ một âm tiết này, yan, cũng không biết ông ấy có ý gì.” Triển Chiêu nói, “Tôi tương đối hiểu kỳ chính là, vì sao sớm không chết muộn không chết, lại chết vào đúng lúc này?”

Triệu Tước cười cười, đột nhiên hỏi, “Tiểu lão hổ nhà cậu đâu?” Triển Chiêu nhú mày hỏi lại, “Làm gì?”

“Cậu đưa điện thoại cho hắn, tôi muốn trêu ghẹo hắn!” Triệu Tước cười trả lời.

“Thần kinh!” Triển Chiêu mắng, “Tôi cúp đây!”

“Chờ một chút, thực sự, gọi hắn lại, tôi muốn nói chuyện mà!” Triển Chiêu cau mày, có chút không cam lòng, nhưng Bạch Ngọc Đường cũng vừa vặn từ cửa lớn đi ra.

Triển Chiêu liền vẫy vẫy điện thoại trên tay, nói, “Triệu Tước muốn nói chuyện với cậu.”

Bạch Ngọc Đường nhận điện thoại, hỏi, “Làm sao vậy?”

Triệu Tước cười cười, nói, “Có người muốn tập kích meo meo nhà cậu ...”

Triệu Tước còn chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đã lôi kéo Triển Chiêu trực tiếp lăn xuống bậc thang... Tại nơi Triển Chiêu vừa đứng, xuất hiện một vết đạn.

Cửa trại giam cũng có người gác, Bạch Ngọc Đường che chở cho Triển Chiêu phía sau. Cảnh ngục vừa nhìn liền biết trên núi đối diện có người ngắm bắn, vội vã ngồi xổm xuống, nhanh chóng báo động.

Triển Chiêu bị kéo ngã, may mà có Bạch Ngọc Đường lót ở phía dưới.

Triển Chiêu dựa vào người Bạch Ngọc Đường hỏi, “Làm sao vậy?”

“Có người muốn mạng của cậu.” Bạch Ngọc Đường vừa nói, vừa xoay người, đem Triển Chiêu bảo hộ ở phía sau, lúc này, cảnh viên đều ào ra, Bạch Ngọc Đường biết, kẻ tập kích ở đối diện kia đã đi rồi.

Lúc này, vài chiếc xe của SCI đang rầm rộ mà đến, chỉ thấy một lượng lớn cảnh ngục ủa ra, trực thăng bảo vệ cũng ù ù trên trời.

Triệu Hổ ghé vào cửa xe nhìn nhìn, trong miệng không khỏi cảm khái, “Ai, Tiểu Mã ca, thật phở phở a!”

“Hình như đã xảy ra chuyện gì!” Mã Hán nhảy hơn, đã nhìn thấy thân ảnh của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngay cửa lớn.

“Phạm nhân chết, không cần tổng tiền bằng phi cơ chứ?” Vương Triều cũng hiểu được tình huống có chút không đúng.

“Bất quá nói lại.” Trương Long cười nói, “Sức phở phở của trại giam X này đúng là quá khủng khiếp rồi!”

Xe tới nơi, Mã Hán nhảy xuống, Công Tôn mang theo Mã Hán cùng nhân viên khoa giám định tới, một đám người thấy Bạch Ngọc Đường từ trên mặt đất đứng lên, còn lôi kéo Triển Chiêu từ phía sau đi ra.

“Làm sao vậy?” Công Tôn giật mình, “Ở chỗ này yêu đương vụng trộm?”

...

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trên mặt có chút xấu hổ, Triển Chiêu chỉ chỉ vết đạn trên mặt đất kia.

Công Tôn nhú mày, “Kiêu ngạo thế?”

“Muốn tập kích Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường vừa nói, vừa tìm một nơi che chắn cho Triển Chiêu, không cho anh đứng lộ liễu ở bên ngoài.

Mã Hán đứng trên bậc thang nhìn ra phía xa một lát rồi nói, “Yên tâm đi, chỉ có chỗ kia có thể bắn được, chỗ khác đều là góc chết!”

“Có thật không a?” Triệu Hổ hỏi.

“Ừ.” Mã Hán gật đầu, “Trại giam này phòng ngừa đánh lén rất chặt chẽ, bất quá cái cây đối diện kia đại khái đã lâu không có ai cắt tỉa, lại cao như thế ... Ngồi trên cây có thể bắn tỉa tới đây, thế nhưng góc ngắm chỉ có một, những vị trí khác đều không có khả năng, người hắn là đã đào tẩu rồi!”

“Anh, không sao chứ?” Bạch Trì cũng chạy lại, Công Tôn cùng Mã Hân mang người của khoa giám định vào bên trong xem xét.

Triển Chiêu lắc đầu, có chút mờ mịt hỏi, “Sao lại muốn giết tôi?”

Bạch Ngọc Đường nhìn anh, “Cậu thật sự không biết gì à?”

Triển Chiêu khẽ nhú mày, “Sao tôi biết được?”

“Bất quá có người khẳng định biết!” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ vào chiếc điện thoại.

Triển Chiêu nheo mắt, liếc Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vội lui lại đằng sau, hỏi anh, “Hỏi không?”

Triển Chiêu xoay người đi vào bên trong, chặt chém, “Nửa giờ nữa nếu tôi nghĩ không ra, cậu hỏi, lão tử từ chức về nhà nuôi mèo!”

Mọi người nhìn nhau —— quả là con mèo xù lông!

## 282. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 29

Chương 29 : Tiết lộ

Mèo là một loài động vật thú vị, người muốn nó đến nó càng muốn đi, người đuổi nó đi thì nó càng muốn đến, điểm khác biệt lớn nhất giữa nuôi chó và nuôi mèo chính là, một bên là tư duy chính hướng, một bên là tư duy nghịch hướng.

Muốn gọi chó lại, cách tốt nhất chính là: ngồi xổm xuống, ngoắc ngoắc ngón tay, chặc chặc lưỡi ... Đường nhiên, nếu trên mặt người còn dính kèm nét tươi cười, chó của người sẽ vui mừng hấp tấp chạy tới.

Nhưng nếu người nuôi một con mèo, như vậy cách tốt nhất để dụ nó đến là, đừng bao giờ nhìn vào mắt nó, mà hãy ngồi trên sofa, một mình chơi đùa với cây cỏ mèo mà bình thường nó yêu thích nhất ... Nó nhất định sẽ chạy tới với người.

Trong con mắt của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu đặc biệt giống mèo, lúc người ta không thể chuyên tâm thì cậu ta cực kỳ chuyên tâm, mà lúc người ta chuyên tâm thì cậu ta cực kỳ lưỡi nhác.

Bạch Ngọc Đường biết Triển Chiêu sinh khí rồi, xác thực mà nói, con mèo này từ nhỏ lòng tự trọng đã rất cao, mỗi lần gặp phải Triệu Tước, đều có chút thất bại nào đó. Bất quá, thất bại ngày hôm nay, phỏng chừng đã vượt quá năng lực thừa nhận của Triển Chiêu. Bị Triệu Tước cứu một mạng, đã đủ kích thích Triển Chiêu rồi. Chính mình lại không tốt, Bạch Ngọc Đường có chút tự trách, vừa rồi quá nóng ruột, đã thốt ra mấy lời đó, con mèo kia nghe xong tâm tình không tốt cũng là khó tránh khỏi.

Bạch Ngọc Đường đi theo Triển Chiêu vào trong ngục giam, chỉ thấy cậu ta nắm tay chống cằm, đang ở ngoài phòng thẩm vấn, nhìn thi thể Đặng Xa nằm trên bàn, cùng mọi người đang bận rộn xung quanh.

Bạch Ngọc Đường dừng lại bên người cậu ấy, đương nhiên, lúc này anh sẽ không quấy rầy Triển Chiêu, chờ mười phút nữa vẫn hơn, mặt khác... Bạch Ngọc Đường tuyệt đối tin tưởng Triển Chiêu có thể trong vòng mười phút nghĩ ra đầu mối gì đó để phá giải án kiện này. Anh rất tin tưởng vào Triển Chiêu, Triệu Tước có thể nghĩ ra, tuyệt đối không chứng minh được Triệu Tước thông minh hơn Triển Chiêu, chỉ là Triệu Tước hẳn là biết một ít đầu mối khác.

Triển Chiêu ở cửa phòng lẳng lẳng đứng một hồi, rồi hơi nhú mày, xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng xoay qua đối diện với anh.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng mở to mắt nhìn lại.

Đột nhiên, Triển Chiêu vươn tay, dùng một cây ngón tay đè ụi Bạch Ngọc Đường lõm xuống, rồi chăm chú nhìn vào mắt anh.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, có chút không giải thích được nhìn Triển Chiêu.

“Hừm hừm.” Triển Chiêu đột nhiên nở nụ cười.

Bạch Ngọc Đường thấy được vẻ tươi cười của Triển Chiêu, trong lòng đã biết, con mèo này đã minh bạch, so với tưởng tượng của mình còn nhanh hơn.

“Nghĩ xong rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu gật đầu.

Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng, chỉ chỉ một nơi không có ai, “Qua kia đi.”

Triển Chiêu còn chưa hiểu gì đã bị Bạch Ngọc Đường kéo qua một bên, không giải thích được hỏi, “Làm gì a?”

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường giương mắt nhìn Triển Chiêu, một lát mới nói, “Cái kia... Miêu Nhi, cậu biết tôi vừa rồi không phải ý đó.”

Triển Chiêu ngẩn người, rất nhanh đã có phản ứng, sau đó cười cười, xoay mặt giả vờ tức giận liếc Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường có chút sốt ruột, con mèo này không thật sự tức giận sao, hai người bọn họ từ nhỏ đến lớn cùng nhau lâu như vậy, đấu võ mồm với cãi nhau như cơm bữa, thế nhưng thật sự tức giận thì vô cùng ít.

Bạch Ngọc Đường trong lúc nhất thời không biết làm sao để xin lỗi Triển Chiêu, nói đúng hơn là không biết mở miệng thế nào, thấy ngưỡng ngưỡng, với lại lo sợ nhất là... Lỡ con mèo này giận thật thì sao?

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn, thấy Bạch Ngọc Đường vẻ mặt bối rối, liền nhịn không được bật cười.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu cười, cũng thở phào nhẹ nhõm, “Miêu Nhi... Cậu không tức giận sao?”

Triển Chiêu hỏi lại, “Vì sao tức giận? tức giận với ai?”

Bạch Ngọc Đường có chút xấu hổ, “Không tức giận là tốt rồi.”

“Ai nói tôi không tức giận?” Triển Chiêu bước tới gần, “Cậu dám nói tôi không thông minh bằng Triệu Tước? Làm sao để tôi nguôi giận đây?”

“Tôi không có ý đó” Bạch Ngọc Đường vội lắc đầu, “Cậu nói xem tôi phải làm sao để cậu hết giận, tôi đều nghe theo hết.”

“Có thật không?” Triển Chiêu nhướn mày, tựa hồ cảm thấy hứng thú, lập tức nhìn từ trên xuống dưới Bạch Ngọc Đường, cân nhắc xem nên ra điều kiện thế nào.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ừ.”

“Nè.” Lúc này, chợt thấy Công Tôn đứng ở cánh cửa cách đó không xa, chỉ chỉ vào đồng hồ trên tay nói với Triển Chiêu, “Tiểu Triển, mười phút rồi, nói cho xong chuyện chính rồi hai người tiếp tục về nhà bàn chuyện nuôi mèo ha?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau cười, rồi bước đến.

“Thế nào?” Công Tôn hỏi Triển Chiêu, “Có đầu mối chưa?”

“Rồi.” Triển Chiêu gật đầu, nói, “Công Tôn, độc Xác chết mỉm cười, có đúng là phải tính toán rất chặt chẽ mới có được cái chết đúng thời điểm mong đợi không?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, khe khẽ thở dài, “Này cũng là vấn đề tôi vẫn nghiên cứu, theo lý mà nói, lượng độc được sử dụng có thể khống chế thời gian tử vong, nhưng đây chỉ là chuyện tồn tại trên lý thuyết.”

“Sao lại thế?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Các cậu nghĩ xem, cơ địa của mỗi người không giống nhau, tỷ như trúng độc khí than, cùng một lượng tương đồng, có người hít vào mười phút liền trúng độc, có người hít vào mười một phút mới trúng độc ... Đây là sự khác biệt giữa người với người, con người là sinh vật, muốn khống chế thời gian tử vong của một sinh vật là chuyện khó khăn nhất. Tử vong là một quá trình chứ không phải một động tác, không ai có thể

đạt đến mức ép người ta chết đúng giờ như vậy, phạm tội hoàn mỹ thế một lần còn có thể, thế nhưng liên tiếp thì có chút không đáng tin.”

Mọi người gật đầu, cảm thấy lời Công Tôn nói có đạo lý.

“Kỳ thực, có một cách, có thể khống chế chính xác thời gian tử vong.” Triển Chiêu cười, “Có thể điều khiển tử vong từ xa.”

“Điều khiển tử vong từ xa? Là cái gì?” Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn đồng thanh hỏi.

“Thôi miên.” Triển Chiêu đơn giản trả lời.

Hai người sững sờ, nghe được thôi miên thì có chút đau đầu.

“Tỷ như hạ ám chỉ một người nào đó, để hắn khi nghe đến lời nói nào đó, gặp một ai đó, hoặc phát sinh tình huống nào đó, liền tự sát, đây là một phương pháp điều khiển tử vong từ xa rất hoàn mỹ, cũng là để một người bí mật ôm bom hẹn giờ, nếu bị lộ ra, hắn phải chết là không thể nghi ngờ.”

“Nói như vậy... Dẫn dắt cái chết của Đặng Xa, là Triệu Tước sao?” Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi.

“Rất có thể.” Triển Chiêu gật đầu, “Còn nhớ lần đi điều tra án mạng ở phòng khám của Hà Lan, tiểu lưu manh A Kinh có nói qua, cái gã đàn ông mắt trắng bí ẩn kia không?”

Công Tôn gật đầu, “Nhớ kỹ, cậu ta nói qua, con mắt người nọ trắng đục, bất quá tôi lấy rất nhiều hình ảnh về bệnh đục thủy tinh thể cho cậu ta xem, cậu ta đều nói không phải.”

“Ừm.” Triển Chiêu gật đầu, “Nếu tôi đoán không lầm, đó không phải bệnh đục thủy tinh thể, mà là một loại kính sát trùng điện tử.”

“Có thứ đó?” Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ.

“Đã từng có người nói qua.” Triển Chiêu nói, “Thôi miên nào cũng vậy, đều phải hấp dẫn lực chú ý của con người, trên TV thường có cảnh dùng một chiếc đồng hồ bỏ túi để người khác chìm vào thôi miên, căn bản cũng là để nhấn mạnh điều này, bất quá cái kia hoàn toàn là gạt người.”

Bạch Trì mở to hai mắt hỏi, “Thực sự gạt người sao? Uống công em tin tưởng.”

“Sao có khả năng?” Triển Chiêu cười cười, “Này bất quá chỉ nói cho em rõ một đạo lý, đó là, thôi miên phải làm cho người ta tiến nhập vào một trạng thái thôi miên thích hợp, một trạng thái hoàn toàn không phòng bị ... Ví dụ như đồng hồ bỏ túi, là để mọi người thông qua sự mệt mỏi của cơ mắt, dẫn đến sự mệt mỏi của đại não, mà tiến nhập trạng thái không phòng bị. Thế nhưng, thôi miên cùng ý thức của người đó phải có gắn bó chặt chẽ, một người nếu đánh mất ý thức rồi ngủ mất, như vậy sẽ càng khó thôi miên!”

“Như thế!” Công Tôn gật đầu, “Đúng là chưa từng nghe qua có ai đang ngủ thì bị thôi miên.”

“Thị giác mệt nhọc, sau đó dẫn đến đại não mệt nhọc, cần một quá trình dài.” Triển Chiêu nói, “Nếu người cảm thấy rã rời sau khi ngủ, này biểu thị thân thể của người, vẫn nằm trong phạm vi không chế của người!”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Mà sự mệt nhọc chân chính đến rất đột ngột, nằm ngoài nhận thức của người.” Triển Chiêu nói.

“Mệt nhọc chân chính?” Mọi người không giải thích được, “Đến đột ngột?”

“Có nhà khoa học đã làm một thí nghiệm thế này.” Triển Chiêu nói, “Cho một người nhìn chăm chăm vào một cái chong chóng nhỏ đang xoay tròn, khoảng năm phút sau, người kia thấy mắt mỏi muốn chết, mười phút sau cảm thấy mệt lả, muốn nghỉ ngơi, mười lăm phút sau, sản sinh vào phản ứng tiêu cực, tỷ như buồn nôn, đau đầu.”

Mọi người gật đầu, chờ Triển Chiêu nói tiếp.

“Bên cạnh đó, còn một thí nghiệm khác, làm một chiếc chong chóng với kích thước bỏ túi, siêu siêu siêu nhỏ, nhỏ đến mức gần như chúng ta không nhìn thấy, sau đó để trước mắt một người trong vòng một phút, rồi cho nó xoay thật nhanh trong vòng mười lăm phút. Mọi người nghĩ người nọ sẽ có phản ứng gì?”



Mọi người khẽ nhíu mày, suy nghĩ một lúc lâu, Bạch Trì nói, “Nếu như xoay quá nhanh, hẳn là không có gì a?”

“Đúng vậy.” Mọi người tưởng tượng một chút, cũng đều gật đầu, ý là có lẽ sẽ không khó chịu lắm, giống như thấy thứ gì đó xoay tròn quá nhanh, bọn họ cũng không thấy không khỏe.

“Kỳ thực là có ảnh hưởng.” Triển Chiêu cười nói, “Nhưng mà, chỉ có đại não thấy mệt mỏi, còn con mắt thì không.”

“Thật sự có kiểu đó?” Mọi người há hốc miệng.

“Đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến ừ hề bất quật thấy khó chịu hơn bất điều hoà.” Triển Chiêu cười nói, “Đương nhiên, nhiều lúc con người không đặt cánh quạt trong tầm nhìn của mình, nên không có nhiều người bị ảnh hưởng “

Mọi người gật đầu, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Này cùng con mắt có quan hệ gì?”

“Tôi nhớ trước đây thật lâu, có người trên tạp chí tâm lý tuyên truyền một loại kính sát trùng điện tử.” Triển Chiêu nói, “Sau đó cũng được bàn luận qua, tôi có thấy trong một đoạn nhỏ trên một luận văn khoa học, là giả thiết của một nhà tâm lý học nào đó, rằng cái thứ này, là mắt thôi miên.”

“Mắt thôi miên?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Đúng, cái mắt điện tử này thông qua con chip bên trong để tiến hành khống chế, nhãn cầu trắng ở giữa, có một đường dọc màu xám, đó là hình ảnh thu nhỏ một phần hai tư của đồng tử, rất mảnh nhỏ, mỗi phút chuyển động được một nghìn bốn trăm bốn mươi vòng.

Này đối với người thường mà nói, thoát nhìn rất giống mắt bị đục, đồng tử ở giữa màu xám.”

Mọi người liền nghiêm túc suy ngẫm một chút, Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cái này giống với xem phim nha, mỗi phút một nghìn bốn trăm bốn mươi vòng, cũng chính là mỗi giây 24 vòng, như vậy sẽ làm cho hình ảnh tĩnh chuyển động tròn có quy luật, bởi vậy người xem rất khó nhận ra thứ đang chiếu liên tục kia, chính là hàng loạt hình ảnh tĩnh.”

“Đúng.” Triển Chiêu gật đầu, “Nhưng, não bộ của người sẽ bị mệt... Hơn nữa lúc người cùng người đó nói chuyện sẽ nhìn chằm chằm vào mắt người ta, huống chi đó là một người người e ngại, nhìn quá lâu vào tròng mắt trắng đó, sẽ bất tri bất giác bị dẫn dắt.”

“Đích xác.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nói, “Cái loại kính sát trùng này sau khi nghiên cứu chế tạo thành công, hẳn là rất oanh động đi?”

Triển Chiêu nhún vai, “Trong giới tâm lý học ngay cả một tia sóng gió cũng không có, rất nhiều người đã bác bỏ nghiên cứu này, nói thật ra, loại sáng tạo này chỉ có thể thỏa mãn nhu cầu của một bộ phận rất ít người, nhưng kinh phí đầu tư quá lớn, lại không có nhiều ý nghĩa.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Như thế, nếu không muốn thôi miên, cầm thứ này trong tay cũng không biết dùng vào đâu a.”

“Thế nhưng có nó, thôi miên sẽ trở nên khá dễ dàng.” Triển Chiêu nói.

“Có thể hình dung cụ thể không?” Công Tôn vấn, “Dễ đến mức nào?”

“Có thể làm cho người tự giết mình ... ít nhất ... tăng lên gấp đôi.” Triển Chiêu ngắn gọn nói, “Thông qua trang bị này, gà mờ cũng có thể tiến hóa thành chuyên gia, nhưng có năng lực chuyên môn mà không có kiến thức chuyên môn, là vô cùng nguy hiểm.”

“Tựa như người có súng nhưng không rõ cách xài súng ấy hả?.” Bạch Ngọc Đường vấn.

“Chính xác.” Triển Chiêu gật đầu.

“Này thật đúng là vấn đề nghiêm trọng a.” Công Tôn gật đầu, thắc mắc, “Vậy sao cậu xác định được những người này không phải trúng độc? Bọn họ đều có triệu chứng trúng Xác chết mỉm cười nha.”

“Ừ.” Triển Chiêu cười cười, “Thôi miên cũng có thể tạo ra triệu chứng như thế, nhưng lại đến rất đúng lúc.”

“Mọi người hai mặt nhìn nhau, Công Tôn hỏi, “Làm sao tạo thành?”

Triển Chiêu cười, “Chính là, yan!”

## 283. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 30

Chương 30 : Chân tướng

“Cái gì yan cơ?” Bạch Ngọc Đường không giải thích được hỏi.

“Kỳ thực cái Đặng Xa muốn nói cho chúng ta biết, chỉ là chữ “mất” trong “đôi mắt” mà thôi.” Triển Chiêu nói, “Nói đơn giản là, Đặng Xa muốn nói cho chúng ta và Triệu Tước về người đàn ông sử dụng tròng mắt điện tử kia. Có lẽ là muốn nhắc nhở chúng ta, người này có tồn tại.”

mất : yấn

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, rồi hỏi, “Sau đó sao?”

“Sau đó, lúc chúng ta bước vào xử lý án tử này, đã đi chệch hướng.” Triển Chiêu cười cười, rồi hỏi, “Còn nhớ lần trước đọc báo có một tin rất thú vị không?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày... Ý là, tin tức thú vị ngày nào chả có, con mèo cậu muốn nói cái nào?

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, rồi nói, “Một diễn viên bình thường hay đóng vai sát nhân trong phim kinh dị, một ngày nọ bị cảnh sát giao thông chặn lại thì bỏ chạy mất, cảnh sát giao thông thấy thế thì gọi điện báo cảnh sát, nhớ không? Cậu sau khi đọc xong còn cười rũ rượi.”

“Nga...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Nhớ.”

“Án kiện lần này chúng ta theo dõi, phần nửa trong đó, kỳ thực là đóng kịch.” Triển Chiêu cười, “Là cố ý trộn lẫn tung hỏa mù, mục đích là để che giấu một chữ “mất” này.”

Mọi người nhú mày, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Đóng kịch ư?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, hỏi Tương Bình, “Mấy cái đĩa này, xem cả chưa?”

“Xem rồi.” Tương Bình gật đầu, “Nội dung so với video lần trước chúng ta xem không khác là mấy, cờ phát xít, còn có người chết vì Xác chết mỉm cười, thật giống như một loại nghi thức, nơi nào trên thế giới cũng có.”

“Mọi người nghĩ xem, vì sao phải áp dụng thí nghiệm này ở khắp nơi trên thế giới?” Triển Chiêu cười nói, “Chúng ta nếu như tỉ mỉ phân tích một chút, sẽ phát hiện, thứ này nếu nói là một loại nghi thức, thì nó càng giống một loại thực nghiệm nào đó hơn.”

“Thực nghiệm?” Mọi người không giải thích được.

“Giống như mỗi quốc gia có một kiểu địa lí khác nhau, một tổ sản xuất phim theo dõi để đưa tin về một hiện tượng nào đó, nên đã đi khắp nơi trên thế giới để quay chụp.” Triển Chiêu cười nói, “Việc này cần kinh phí cùng đội ngũ chuyên nghiệp, không phải thứ một tổ chức thông thường có thể gánh vác.”

“Như thế!” Tương Bình gật đầu nói, “Tôi xem video cứ có cảm giác như người làm chỉ có một, đúng là có chút giống với làm chuyên đề về địa lí lãnh thổ.”

“Dựa theo thời gian trên video, có thể thấy được đó là một nhóm người dựa theo những quy trình nhất định, đến các nơi trên thế giới, tìm những đoàn người khác nhau để quay thực tế, mục đích là để ghi lại kết quả thực nghiệm.”

“Đúng.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cùng một nhóm người, đến các nơi trên thế giới... Bọn họ đang nghiên cứu sự khác nhau giữa các tộc người?”

“Người ở những khu vực khác nhau, tình trạng tâm lý cùng tư duy logic sẽ khác nhau, nhưng mặt sinh lý thì không khác nhau nhiều lắm.” Triển Chiêu nói, “Giống như chúng ta ăn cyanua sẽ chết, người nước ngoài ăn

cyanua cũng chết, không có gì hay để thí nghiệm hết, hơn nữa thí nghiệm kiểu đó không tính là tiêu chuẩn được.”

“Vậy thứ bọn họ thí nghiệm chính là... mắt điện tử?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu gật đầu, “Không sai... loại độc Xác chết mỉm cười, sự tồn tại của nó có rất nhiều người biết, hơn nữa, là một loại độc được, nó có một số giá trị nhất định, như không cần tốn quá nhiều kinh phí để nghiên cứu. Nhưng cái được không bù nổi cái mất, hơn nữa đây chỉ là một loại độc được khi ăn phải sẽ hoà tan trong máu, rất bình thường, cũng không có khả năng trở thành vũ khí sát thương trí mạng nào đó.”

“Thế nhưng mắt điện tử lại không giống vậy.” Công Tôn gật đầu, “Một ngày nào đó mắt điện tử này thành công, con người có khả năng hạ ám chỉ trong nháy mắt mà không ai biết, đến lúc đó, chết kiểu này chưa hẳn là vì ăn phải Xác chết mỉm cười rồi chết vào đúng thời điểm nào đó, người bị hại cứ dựa theo yêu cầu của người thổi miên, đến giờ đó phút đó tự dừng mặc danh kỳ diệu mà chết thôi ... A, cùng Quyển Sổ Thiên Mệnh không khác gì lắm nha.”

Quyển sổ thiên mệnh (Death Note) là một bộ truyện tranh và hoạt hình Nhật Bản ban đầu được viết bởi Ohba Tsugumi và do Obata Takeshi minh họa. Bộ manga và là câu chuyện chủ yếu xoay quanh một học sinh cấp 3 quyết định sẽ loại trừ cái ác ra khỏi thế giới nhờ vào một cuốn sổ thần bí sẽ giết chết bất cứ người nào bị ghi tên trong đó.

“Công Tôn anh cũng đọc truyện đó rồi nha?” Bạch Trì mở to hai mắt hỏi, “Em cũng rất thích á.”

Công Tôn nhìn Bạch Trì một chút, rồi vươn tay xoa xoa đầu cậu ... Lập tức cái đuôi của Bạch Trì như lộ ra vậy a vậy.

Triển Chiêu nói tiếp, “Thế nhưng trong giai đoạn thí nghiệm mắt điện tử này, người chết toàn bộ đều bị giả thành kiểu chết do trúng phải độc Xác chết mỉm cười ... Mục đích là gì a?”

“Đánh lừa dư luận, để chúng ta cho rằng đây là do phần tử cực đoan của phát xít mới tác quái?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Còn nhớ chuyện Quách Thành bọn họ không?” Triển Chiêu hỏi, “Bọn họ chết vì khí cười.”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu.

“Kỳ thực tính chất của lần đó với cái này là như nhau.” Triển Chiêu nói, “Người chết khác nhau, nhưng đều ngụ ý thành một loại, lúc đó chúng ta nghĩ đến chứng ám ảnh cưỡng chế, đương nhiên, cũng na ná cả thôi, biểu hiện khi tử vong có thể che giấu được ý đồ chân chính của hung thủ.”

“Ừm.” Triển Chiêu nói tiếp, “Chủ nghĩa phát xít mới, bất quá chỉ là trò đùa của mấy thanh niên mà thôi, ban đầu chỉ có vài người, sau lan tràn dần, rồi trở nên phổ biến, giống như Lưu Tung vậy ... Mà, Lưu Tung, cùng những người tham gia hành động, kể cả những người chết cuối cùng ... Đều bất quá chỉ là hung thủ thay thế, được đưa ra để đóng kịch, đánh lừa chúng ta mà thôi, nên tùy thời có thể bỏ đi!”

“Này quả thật là một cách che dấu vô cùng tốt.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày nói, “Đến tận cuối cùng, chúng ta cũng chỉ nghĩ rằng đó là một tổ chức nào đó lấy giết người làm vui mà thôi ... hoá ra là có mục đích khác, giết người bất quá là thủ thuật che mắt... Không đúng, phải nói là, lợi dụng chủ nghĩa phát xít để che mắt, giết chết toàn bộ nhân vật tham gia vào án kiện, chính là giết người diệt khẩu, tất cả đều thuận lợi tiến hành, rất may Đặng Xa ở đây biết chuyện... nên đã lợi dụng Hoàng Lang, đến mặt báo với chúng ta!”

“Là bởi vì sợ bại lộ tin tức về mắt điện tử, nên mới ám sát anh sao?” Bạch Trì hỏi.

“Chuyện của Hoàng Lan xảy ra vào ngày hôm qua.” Triển Chiêu mỉm cười, “Nếu như bọn họ muốn giết anh, lúc anh ra ngoài gọi điện thoại kỳ thực cũng có thể động thủ, vì sao lại chọn đúng lúc Đặng Xa vừa chết xong? Nói cách khác, chuyện Đặng Xa nói cho anh biết từ yan then chốt kia, bọn họ biết, anh sẽ đem án tử này, cùng mắt điện tử liên hệ với nhau.”

Mọi người nhìn không được nhíu mày.

“Bởi vì cậu nghe được từ “mắt” kia?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nhưng tay súng bắn tia đó làm sao mà biết được? Có người ra lệnh cho hắn?”

“A.” Triển Chiêu cười cười, “Vấn đề là ở chỗ này nha, ai có thể ung dung giám sát tình hình trong ngục giam? Nghe được từ “mắt” mà Đặng Xa nói với tôi?”

Mọi người sửng sốt —— trong đầu đều hiện ra một ý niệm, chẳng lẽ là nhân viên công tác trong nhà giam?

“Hành vi của Đặng Xa, giống với kiểu tự bỏ tù chính mình.” Triển Chiêu cười, “Hắn ở trong ngục giam, được cảnh sát bảo hộ kỹ càng, bởi vì nơi này là nhà giam đặc thù, vào đây rồi, hầu như chuyện gì cũng biết một chút.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hai mắt nhìn về phía mấy nhân viên đang đứng bên ngoài gian phòng ... Ánh mắt quét qua, thì thấy Ngô Mạnh cũng đang giương mắt nhìn anh.

Ánh mắt hai người gặp nhau, Bạch Ngọc Đường trong lòng lộp bộp một chút, nghĩ có chút cổ quái.

“Miêu Nhi ...” Bạch Ngọc Đường nhú mày.

“Đặng Xa ở trong ngục giam, trước đó ông ấy đã có một khoảng thời gian bị giam giữ, khoảng thời gian này, là thời điểm tốt nhất để hạ thoi miên.” Triển Chiêu nói, “Ngoại trừ lần đó ra, không ai có thể hạ thủ!”

“Có quỷ trong nhà giam?” Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Cũng đúng a, Đặng Xa bị bỏ tù, nếu ông ta quả thật đã biết gì đó, nhưng không thể ra tay, vậy biện pháp tốt nhất là phái người theo dõi ông ta, phát hiện ông ta có hành động kỳ quái nào, trực tiếp giết chết...”

“Lúc chuyện của Hoàng Lang phát sinh, trong này không phải có sự thay đổi nhân sự sao?” Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn Ngô Mạnh bọn họ, đột nhiên gọi, “Ngô thúc, chú qua đây chút.”

Ngô Mạnh ngẩn người, tựa hồ có chút do dự.

Mọi người trong lòng khẽ động, có cổ quái.

“Ngô thúc?” Bạch Ngọc Đường vẫy ông ấy, cười nói, “Qua đây, có chuyện muốn hỏi chú.”

Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, đột nhiên... Ngô Mạnh xoay người bỏ chạy.

“Ngô Mạnh!” Bạch Ngọc Đường hô một tiếng, hai cảnh ngục bên cạnh Ngô Mạnh cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng một người trong đó đã lao ra chặn phía trước Ngô Mạnh, Ngô Mạnh tạm thời chạy không được nữa.

Triển Chiêu bước hai bước, giơ tay lên ấn vào nút khẩn cấp ...

Ngay lập tức, chuông reo vang, toàn bộ cửa sắt trong nhà giam tự động đóng lại, Ngô Mạnh thấy không thể ra ngoài, liền trở tay rút súng ra, tóm lấy một cảnh ngục bên cạnh, ép vào mình, rồi quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường bọn họ.

Bạch Ngọc Đường đã sớm rút súng chia về phía ông ta.

Triển Chiêu được Bạch Ngọc Đường hộ ở sau người, thò đầu ra nói với Ngô Mạnh, “Ngô thúc, chú còn hồ đồ nữa sao? Còn không mau buông súng!”

Ngô Mạnh nhìn chằm chằm vào Triển Chiêu, “Lợi hại, không hổ là con của Khải Thiên ... lợi hại y hệt Triệu Tước năm đó.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, cảm thấy tình huống của Ngô Mạnh có chút cổ quái, Triển Chiêu nói khẽ với Bạch Ngọc Đường, “Ngô Mạnh, ông ấy là đầu mối quan trọng, rất có thể có quan hệ với tổ chức kia ... Mất điện tử là thứ có thể thu lợi về cho tổ chức kia!”

Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu, ý của Triển Chiêu là, Ngô Mạnh không thể chết được!

Lúc này, bên ngoài đã có một lượng lớn cảnh ngục bao vây, Bạch Ngọc Đường giơ súng nói với mọi người, “Toàn bộ lui lại phía sau, đi ra ngoài, không ai được tiến đến!”

Chúng cảnh ngục hai mặt nhìn nhau, rồi đành lui về phía sau.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy một cảnh ngục đang đứng ngốc một chỗ thì vẫy vẫy tay, ý bảo cậu ta qua đây!

Cảnh ngục nọ vội vã chạy lại, Bạch Ngọc Đường chờ tất cả lui hết ra ngoài, Triển Chiêu vẫn bị Bạch Ngọc Đường ngăn đằng trước, bởi vì mới vừa có người muốn giết Triển Chiêu, lúc này tự nhiên muốn phòng bị chặt chẽ.

Ngô Mạnh có vẻ rất khẩn trương, ông nhìn chằm chằm vào Bạch Ngọc Đường, nói, “Chú cũng có nỗi khổ tâm.”

Triển Chiêu đột nhiên nhú mày, nói với Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, coi chừng ông ấy tự sát.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt.

Quả nhiên, Ngô Mạnh đột ngột đẩy tiểu cảnh viên kia ra, giơ súng lên ngắm vào đầu mình.

Bạch Ngọc Đường sớm có chuẩn bị, giơ súng hướng về cổ tay ông ta, bóp cò ...

Tiếng súng vang lên, súng trong tay Ngô Mạnh rơi xuống đất, người thì lao đảo ngã xuống, rất may chưa có bóp cò, cảnh viên nọ cũng tránh sang một bên. Lạc Thiên chỉ chờ có thể lập tức chạy lại, bắt lấy ông ta, Bạch Ngọc Đường vội nói, “Đưa về cảnh cục! Phải còn sống!”

Nhân viên SCI ép Ngô Mạnh ra khỏi nhà giam, lên xe rời đi.

“Thật không nghĩ tới!” Bạch Ngọc Đường thu súng nói với Triển Chiêu, “Hoá ra là ông ấy.”

“Đến quán bar Lan quý nhân bắt người thôi.” Triển Chiêu nói, “Nơi này hẳn là cứ điểm, coi chừng có người trốn mất.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cười cười với Triển Chiêu, “Miêu Nhi.”

“Gì thế?” Triển Chiêu giương mắt nhìn anh.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, lời nói pha chút tán thưởng, “Quả nhiên không thông minh bằng cậu.”

Triển Chiêu ngăn người, ngược lại có chút không được tự nhiên, nhưng trong lòng lại rất hưởng thụ, anh cười cười cùng Bạch Ngọc Đường đi ra ngoài.

Sau đó, SCI bắt đầu tiến công không ngừng, đầu tiên là xuất quân bắt thành linh ập vào quán bar Lan quý nhân, lúc đến nơi, quán bar đã bị cháy, bắt quá vì đến sớm, đại hỏa được dập đúng lúc, Triển Chiêu cứu ra được một lượng lớn tư liệu.

Có ghi chép về việc nghiên cứu thú đi bằng mũi, và một lượng lớn về thí nghiệm mắt điện tử.

Triển Chiêu đóng gói đóng tư liệu này, tổng cộng được vài thùng, cùng nhau mang về SCI, chuẩn bị tỉ mỉ nghiên cứu. Phát hiện lần này, có thể nói bọn họ đã tìm ra được sự tồn tại của tổ chức thần bí kia, thu được đầu mối quan trọng nhất, nặng đô nhất.

Ngô Mạnh cùng Cổ Dư Hoa cùng thừa hưởng dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của SCI.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tự mình thẩm vấn, đợt thẩm vấn này, thu được rất nhiều đầu mối.

Thì ra, Cổ Dư Hoa cùng Ngô Mạnh, làm thuê cho tổ chức đó, Cổ Dư Hoa thông qua hội nghị truyền hình, hợp tác với chuyên gia tâm lý học Hà Lan, tiến hành thí nghiệm về mắt điện tử. Đồng thời thông qua khơi gợi các nhân cách khác của Lưu Tung, Hứa Hữu, tạo ra án giết người liên hoàn nhằm tung hoả mù, đổ tội cho Xác chết mỉm cười của phát xít mới.

Cùng một chiều này bọn họ thực hiện khắp nơi, cũng bởi vì thế khiến cho Leonard chú ý, liên phái Eugene đến đây điều tra chuyện này.

Mặt khác, mọi người trong quá trình thẩm vấn, ngoài ý muốn phát hiện ra địa chỉ của xưởng sản xuất mắt điện tử, dĩ nhiên lại ở ngay Nam Thành, ở một nơi hoang vu rất ít người lui tới.

Triệu Hồ vừa đến đó, lập tức huyền thuyên với Mã Hán, “Nơi lần trước lão tử nói muốn đến tị nạn chính là chỗ này nha, tại chỗ này có nhiều cống thoát nước ngầm, lại có nắp đập lên, em còn tưởng là công trình quân sự gì chứ ... Hoá ra con mẹ nó là xưởng sản xuất mắt điện tử!”

Mã Hán có chút không hiểu hỏi hần, “Cậu nghĩ gì mà chạy đến chỗ hoang vắng thế này? Còn chui vào cống thoát nước?”

Triệu Hồ trừng mắt nhìn, rất nghiêm túc nói, “Tìm chỗ tránh nạn a.”

...

Vào trong xưởng, mọi người tìm một hồi thì phát hiện ra phòng thí nghiệm mất điện tử, còn tìm được một trung tâm nuôi trồng không ít cây cỏ kỳ quái, còn có vài nhân viên, toàn là người nước ngoài, tất cả đều là chuyên gia sinh hóa.

Án kiện lần này, sau khi trải qua không ít trắc trở liên tiếp, cuối cùng nhờ vào di ngôn của Đặng Xa, triệt để công phá.

Triển Chiêu còn đang nghiên cứu tư liệu, anh dự định theo đầu mối này điều tra tiếp, tốt nhất là có thể truy đến tận cùng, tìm ra được tổ chức thần bí kia ... Thế nhưng đầu mối tới Cổ Dư Hoa cùng Ngô Mạnh thì bị chặt đứt, đối phương lần này vô cùng chuyên nghiệp cùng cẩn thận.

Cái người tập kích Triển Chiêu lần trước vẫn không tìm được, Mã Hán phân tích hướng bắn của hần, chỉ ra hần là một sát thủ đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, hơn nữa hần là người nước ngoài, súng đạn hần dùng không phải kiểu người trong nước có thể mua được, thủ pháp cũng rất giống thói quen của sát thủ ngoại quốc.

Triển Chiêu vốn muốn liên hệ với cảnh sát quốc tế, tiếp tục truy lung đầu mối về mất điện tử, nhưng Bao Chứng đã ra lệnh cho anh đình chỉ điều tra, án tử giao cho cấp trên xử lý.

Triển Chiêu kháng nghị vô hiệu, không thể làm gì khác hơn là sinh hờn dỗi.

Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên lần này biểu hình không tồi, Bạch Ngọc Đường vốn đã chuẩn bị giữ hai người lại SCI, thế nhưng, tình hình ở Nam Thành vẫn tương đối hỗn loạn, tổng cục quyết định mở một cảnh cục ở nơi này, cũng giống phân cục trước đó, chỉ là nhân sự thì điều chỉnh hoàn toàn. Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên dưới sự tiến cử của Bạch Ngọc Đường, trở lại đảm nhiệm đội trưởng đội hình cảnh, dẫn dắt đội viên mới, độc lập điều tra án kiện, có thể tùy thời cùng SCI hợp tác.

Giá trị của thú đi bằng mũi rất cao, Công Tôn giao nó ột số chuyên gia cao cấp, những người đó sẽ bảo vệ và nghiên cứu nó thỏa đáng.

Nếu như một án tử khi bắt đầu rất sôi nổi khẩn trương, thì khi kết thúc sẽ vô cùng trống rỗng cùng buồn chán, đặc biệt là Triển Chiêu... Án tử lần này đã thực sự kết thúc, nhưng tổ chức kia vẫn không bị phơi bày ra ánh sáng, bọn họ đến tận cùng là muốn làm gì? Việc này cùng Triệu Tước có quan hệ gì? Từ đầu đến cuối vẫn không biết được. Triển Chiêu cũng biết, đối phó với tổ chức kia không thể sót ruột, lần này đã là tiến bộ không nhỏ rồi, may mà anh đã nhờ Tương Bình chép tư liệu ra một bản khác, chính mình cũng có thể tự điều tra.

Gió êm sóng lặng qua được một tuần, Triển Chiêu ngoài ý muốn nhận được một bưu kiện từ Triệu Tước.

Bưu kiện này rất nặng, sau khi Triển Chiêu mở ra, phát hiện bên trong chỉ có một tảng đá, màu nâu, hơi gồ ghề, thoát nhìn rất bình thường, giống như một khối quặng vậy.

“Đây là cái gì?” Triển Chiêu mở mồm cầm tảng đá lên nhìn, sau đó chạy đi hỏi Công Tôn.

Công Tôn sau khi phân tích sơ qua thành phần tảng đá thì kết luận, “Là một khối đá thiên thạch.”

“Đá thiên thạch?” Triển Chiêu cầm lấy tảng đá này nghiên cứu nửa ngày, rồi gọi điện thoại hỏi Triệu Tước, “Sao lại gửi cho tôi một khối đá thiên thạch?”

Triệu Tước đã thuyết phục anh rằng —— để trong nhà, có thể trừ tà, đồng thời bảo trì đời sống tình yêu hài hòa ổn định.

...

Triển Chiêu đen mặt muốn cãi lộn thì Triệu Tước cười xấu xa treo máy trước.

Sau khi Công Tôn kiểm tra kỹ càng, vẫn xác định đây chỉ là một hòn đá thiên thạch rất bình thường, không có chứa vật chất kì quái nào. Triển Chiêu bỏ tảng đá vào một cái hộp, đặt ở trong nhà, Triệu Tước nếu đã ỉnh một tảng đá như vậy, nhất định là có lý do gì đó.

Về phần lý do đến tột cùng là cái gì... Triển Chiêu cũng không nóng nảy, cuối cùng, chân tướng sẽ lộ ra, anh sẽ đợi đến cùng.

## 284. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 31

Phiên ngoại mừng một tháng năm: SCI chi ngày lao động

“Đội trưởng, đang lên lầu hai!” Mã Hán tắt bộ đàm, cầm ống nhòm trong tay lên.

“Triệu Hồ, bảo vệ cửa ra dưới lầu.” Bạch Ngọc Đường nói vào bộ đàm.

“Tới rồi!” Triệu Hồ cùng Trương Long đang đứng chặn ở cửa lớn.

“Lạc Thiên, đến tầng hầm chưa?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp.

“Tới rồi!” Lạc Thiên cùng Bạch Trì một trái một phải phục bên thang máy.

“Lối ra lầu ba chúng tôi đã bảo vệ!” Liễu Thanh cùng Trầm Trọng Nguyên liếc nhìn nhau.

“Bọn tôi ở lầu bốn.” Vương Triều cùng Tương Bình nói.

“Tốt!” Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi Mã Hán, “Tới đâu rồi?”

“Đội trưởng, ở cửa tầng năm!”

“Tôi lên cho!” Vương Triều nói.

“Không cần!” Bạch Ngọc Đường nói, “Hắn đến lầu năm rồi phải dừng lại thôi, có đi thang máy tiếp cũng là đi xuống!”

Đang nói chuyện, chợt nghe “đình” một tiếng.

“Đội trưởng!” Tương Bình thấp giọng, “Vào thang máy rồi!”

“Dừng nóng vội.” Bạch Ngọc Đường cười nói, “Cái kia là bẫy rập!” Vừa nói, vừa ra lệnh cho Lạc Thiên cùng Bạch Trì, “Lạc Thiên Bạch Trì, chọn một cái thang máy, cho nó đi xuống!”

“Rõ!” Lạc Thiên cùng Bạch Trì nhìn nhau, quyết định chọn cái bên trái, liều mạng ấn -1.

“Đình” một tiếng, một cái thang máy kêu lên.

Không lâu sau, cửa mở ra.

“Đội trưởng?” Tương Bình hỏi.

“Được rồi!” Bạch Ngọc Đường nói, “Để Lạc Thiên bọn họ thủ dưới lầu, các cậu đừng nhúc nhích, còn lại để tôi!”

“Rõ!”

...

Cuối cùng, cửa thang máy mở ra ở tầng cao nhất hướng ra sân thượng.

Một người cẩn thận nhón chân đi ra, đảo mắt nhìn một hồi, cẩn cẩn dục dục đi về phía sân thượng.

Bên ngoài sân thượng, không có một ai.

Người nọ nhìn thoáng qua, lặng lẽ chạy tới... Vừa đến cửa sân thượng, chợt cảm thấy sống lưng căng thẳng.

“A!”

“Định chạy đi đâu!”

“Chuột chết!”

“Mèo thối!”

Bạch Ngọc Đường cố định Triển Chiêu đang muốn trườn đi, nói với mọi người trong bộ đàm, “Bắt được rồi, thu quân!”

“Buông tay!” Triển Chiêu đẩy đẩy cánh tay Bạch Ngọc Đường, quay lại đầu biểu thị sự kháng nghị.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Buông tay để cậu chạy nữa à, bắt cậu tốn cả nửa giờ!”

Triển Chiêu vẻ mặt vô cùng phiền muộn.

Bạch Ngọc Đường nói, “Cậu đừng hòng chạy, về thôi!”

“Bắt tôi về làm gì a? Tôi cũng đâu giúp được gì!” Triển Chiêu dỗi.

“Giúp không được gì thì cậu tự dọn dẹp đồ cậu bày ra đi!” Bạch Ngọc Đường nói, “Buổi sáng dọn phòng làm việc SCI, buổi chiều dọn nhà, buổi tối tắm cho Simba với Lỗ Ban, việc nào cũng không được trốn!”

Triển Chiêu tuy rằng bất mãn nhưng đã bị Bạch Ngọc Đường bắt sống tóm về phòng làm việc.

Sự tình là như thế này, hôm nay là ngày quốc tế lao động mừng một tháng năm, cũng là một kì nghỉ ngắn, tuy rằng chỉ có ba ngày, nhưng Triển Chiêu đã tỉ mỉ ngấm kĩ nên tận hưởng thế nào rồi.

Ngày đầu tiên, ngủ, ăn thứ gì đó Bạch Ngọc Đường nấu!

Ngày thứ hai, đọc sách, nghe một bài diễn thuyết thú vị của một tiến sĩ tâm lý học!

Ngày thứ ba, tiếp tục ngủ, ăn gì đó, nghỉ ngơi dưỡng sức đợi ngày thứ tư đi làm.

Nhưng mà, tất cả nguyện vọng cùng kế hoạch tốt đẹp nhờ cuộc điện thoại sáng sớm nay của Bao Chứng mà phá sản.

“Sau lễ một tháng năm sẽ có vài đồng nghiệp trong cả nước muốn tới tham quan.” Bao Chứng ra lệnh cho Bạch Ngọc Đường, “Các cậu quay lại, thu dọn phòng làm việc sạch sẽ một chút cho tôi!” Lúc đó, Bao Chứng tựa hồ đang trong phòng làm việc SCI mà rít gào, một lời này, Bạch Ngọc Đường cảm thấy màng nhĩ mình đang kịch liệt rung động, bất quá nghĩ cũng phải, toàn bộ văn phòng SCI, ngoại trừ phòng làm việc của một người khiết phích nặng như anh còn chính tề được một chút, thì những nơi khác căn bản chẳng khác nào đồng rác!

Đặc biệt là phòng của Triển Chiêu, cơ bản không có chỗ để đặt chân vào, bày ra đầy sà là từng chồng sách cùng tạp chí, còn có một đồng báo cũ, lần trước Bạch Trì vào đây, không biết xoay ngang xoay dọc thế nào, liền bị chôn sống trong đó, nguyên đám bọn họ xông vào nửa ngày mới cứu được cậu nhóc ra.

Vì vậy, Bạch Ngọc Đường không thể làm gì khác hơn là đánh thức Triển Chiêu dậy.

Triển Chiêu một trăm hai mươi phần trăm không tình nguyện, quán chắc chắn vào người giả làm đà điểu.

Kỳ thực Bạch Ngọc Đường vốn có chút thương tiếc, đợt này cậu ta tương đối bận rộn, bởi vậy tối hôm qua định lôi nhau đi ngủ sớm, bất quá Triển Chiêu kéo theo cả đám mở tiệc dưới lầu, đến hừng đông ba giờ sáng mới chui vào ngủ, cho nên sáng nay không thể dậy là bình thường.

Bạch Ngọc Đường đã nghĩ, quên đi, cứ để Triển Chiêu ngủ vậy, mình mình quét dọn cũng xong, cho dù cậu ta dậy cũng chẳng làm được gì.

Chỉ là... Bạch Ngọc Đường vừa mở cửa phòng ngủ đi tới cầu thang ... liền nhìn thấy Lisbon cùng Simba đang nằm ở đó, hai đứa vốn là sư tử trắng, giờ đã biến thành sư tử hoa.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn xuống lầu... Chỉ thấy hơn phân nửa người của SCI nằm ngổn ngang trên sofa, trên sàn nhà ngập rác, đồ ăn thừa cùng đồng chai lọ ...

Bạch Ngọc Đường toàn thân nổi da gà, bước xuống ... đột nhiên, “bẹp” một tiếng...

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn, chỉ thấy dưới chân mình là một miếng bánh ga-tô nhão nhão ...



Đại khái trầm mặc được khoảng nửa tiếng, thì Triển Chiêu ở trong ổ chăn nghe được tiếng gầm rống giận dữ chấn động sơn hà, “Mấy người đều dậy tổng vệ sinh cho tôi!”

Vì vậy, Triển Chiêu cũng bị Bạch Ngọc Đường giận chó đánh mèo từ trong chăn lôi ra bắt thay quần áo, rồi một đoàn xe rồng rắn kéo về cảnh cục, buổi sáng triệt để dọn dẹp phòng làm việc SCI, buổi chiều về quét dọn trong nhà, buổi tối tắm ình cùng đám thú cưng! Ngày hôm sau phải sạch sẽ gọn gang toàn bộ.

Tối SCI rồi, Triển Chiêu thấy phòng làm việc của mình một đồng hỗn độn, sách bày ra đầy đất như Ngũ Hành trận, có chút lù lù bước.

Anh tìm thời cơ lủi khỏi phòng, nấn ná trong toà nhà một lát, sau đó nhân cơ hội chạy ra ngoài tìm gì đó ăn, buổi chiều chạy về nhà mẹ ngủ một giấc, buổi tối tắm rửa xong rồi về, ai hỏi nói bị lạc đường.

Vì thế nên có màn rượt đuổi vừa rồi.

Triển Chiêu vốn đã chạy được rồi, bắt quá đúng như Bạch Ngọc Đường nói, Triển Chiêu là chuyên gia nghiên cứu người khác, còn Bạch Ngọc Đường là chuyên gia nghiên cứu Triển Chiêu.

Con mèo này đã sử dụng hết mọi tuyệt chiêu, nhưng cuối cùng vẫn bị bắt sống!

Về tới phòng làm việc SCI, Triển Chiêu đi vào phòng mình, ba phút sau, trong phòng lại xảy ra sự kiện sách đổ.

Triển Chiêu hảo tâm tiến vào hỗ trợ Bạch Trì đang bị chôn sống.

Cuối cùng...

Toàn bộ nhân lực SCI phải kéo vào bới sách, đem người cứu ra.

“Hô...” Triển Chiêu cuối cùng cũng được Bạch Ngọc Đường đào lên, liền giương mắt nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ thở dài.

Sau đó, Bạch Trì cũng được Triệu Trinh lôi ra, “Ngộp chết em.”

Triệu Trinh vội kéo Bạch Trì ra ngoài, “Chúng ta đừng ở đây nữa, qua chỗ khác làm, ở đây quá nguy hiểm!”

...

Triển Chiêu ngồi dưới đất nhăn mặt nhăn mũi.

Bạch Ngọc Đường nhìn bốn phía một chút, chỉ chỉ cái bàn, nói, “Tới đó!”

Triển Chiêu liền bò lên bàn làm việc ngồi.

Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại ra ngoài mua cơm, đồng thời, đặt thêm hai kệ sách cỡ đại.

Chờ mọi người ăn xong, bên kia cũng cử tới vài người đưa đến hai kệ sách lớn.

Bạch Ngọc Đường gọi Lạc Thiên và Liễu Thanh vào, trước tiên đem đồng sách của Triển Chiêu xếp lên giá, mọi người vừa nhìn, bất lực lắc đầu... một ngọn núi.

Kệ sách được mang vào đặt sát tường, kể từ đó, toàn bộ gian phòng toàn kệ sách là kệ sách.

Bạch Ngọc Đường nói với Triển Chiêu, “Tôi đọc tên sách, cậu nói xem để ở đâu nha.”

“Được.” Triển Chiêu cười tủm tỉm, anh trí nhớ hảo, mỗi quyển sách ở đây đều xem qua, nên biết cách phân loại thế nào.

Bạch Ngọc Đường, Lạc Thiên cùng Liễu Thanh đều là kiểu người động tác nhanh phản ứng nhanh khí lực lớn nói ít nhưng có năng lực, bởi vậy dưới sự chỉ huy của Triển Chiêu làm việc rất hiệu quả.

Tầng dưới cùng thật sự rất thấp, xếp sách không hề dễ dàng, thế là Dương Dương đến góp vui cũng xông vào hỗ trợ, xếp thêm được rất một loạt sách vào.

Triển Chiêu đang bưng tách cà phê mặt dày ngồi trên bàn làm việc, ngửa mặt lên trời suy nghĩ một chút, chính mình còn không được việc bằng Dương Dương ... Trong nháy mắt bị đá kích không ít.

Phòng pháp y sát vách.

Công Tôn đứng bên bàn giải phẫu, cẩn thận mở ra một bộ đạo cụ.

Mã Hân đang ở bên cách lau chùi bộ cốc chia độ cùng ống nghiệm.

Nếu như đếm một chút, toàn bộ SCI, có được mấy người đặc biệt sạch sẽ sau, Bạch Ngọc Đường, Công Tôn, Lạc Thiên, anh em nhà Mã Hán Mã Hân.

Nữ sinh dù sao cũng ngăn nắp sạch sẽ hơn, Mã Hân mỗi ngày đều thu dọn phòng pháp y.

Bất quá, nếu không có Mã Hân, phòng pháp y vẫn không nhiễm một hạt bụi, bởi vì có Công Tôn. Nói trắng ra nếu Ngọc Đường là hơi khiết phích chút chút, thì Công Tôn là một người đặc biệt đam mê chủ nghĩa hoàn mỹ.

Lạc thú lớn nhất của hắn là đem dao phẫu thuật sắp xếp chỉnh tề theo độ nguy hiểm cùng lực sát thương, từ đó có thể thu được một loại vui sướng đặc biệt.

Bạch Cẩm Đường đứng tựa ở cửa, khẽ nhíu mày, “Đủ sạch rồi, dọn gì nữa?”

Công Tôn cười tủm tỉm, “Có sạch nữa cũng có thể tìm ra chỗ không sạch nha.”

Bạch Cẩm Đường nhìn hắn một chút, bước tới gần, cúi đầu cười, “Em sợ về nhà sớm sẽ phải tắm cho Lisbon?”

Công Tôn không nói lời nào, chỉ chớp mắt mấy cái.

Bạch Cẩm Đường sáp lại gần hơn.

Mã Hân ở một bên, lập tức lấy ra chiếc camera tùy thân... tách tách!

Công Tôn cùng Bạch Cẩm Đường đồng loạt xoay mặt nhìn.

Mã Hân cười hì hì, “Em lén sưu tầm a, không truyền ra ngoài không truyền ra ngoài.”

Bạch Cẩm Đường suy nghĩ một chút, nói, “Chụp tiếp đi.”

“ok~!” Mã hân giơ camera lên.

Công Tôn bị Bạch Cẩm Đường kéo qua, cúi đầu hôn ...

Mã Hân ở một bên hạnh phúc “tách tách tách tách ~~ “

Chiến đấu cả một buổi, toàn bộ văn phòng SCI rục rờ hẳn lên.

Bạch Ngọc Đường cùng Lạc Thiên với Liễu Thanh một chết ngã vào sofa, Dương Dương cũng tựa vào lòng Lạc Thiên thở dốc.

Triển Chiêu có chút xấu hổ, chạy ra lấy bốn ly trà sữa mang vào, mỗi người một ly đưa cho bọn họ.

Bạch Ngọc Đường cầm ly trà sữa nháy nháy mắt với Triển Chiêu, rồi đá mắt sang Lạc Thiên bọn họ.

Triển Chiêu sờ sờ đầu, “Cảm ơn nha, mọi người khổ cực rồi ...”

Mọi người nhìn nhau cười, sau đó, Bạch Cẩm Đường mời khách, ăn đến no nê, sau đó lại lái xe về nhà, tiếp tục tổng vệ sinh.

Dọn dẹp trong nhà càng loạn hơn.

Triển Chiêu không cần dọn sách, liền cầm chổi lông gà giúp quét trần nhà.

Lúc Bạch Ngọc Đường đem quần áo bẩn ném vào sọt bê từ trên lầu xuống, thì thấy Triển Chiêu ngửa mặt lên trần, nghiêm túc dùng chổi lông gà phất bụi trên trần và trong góc tường.

Bạch Ngọc Đường chạy lại, đưa lên một cái kính mắt cùng một cái khẩu trang, đeo vào cho Triển Chiêu, rồi nói, “Phất bụi lại há miệng thế a? Bụi ăn ngon không?”

Triển Chiêu nhìn anh, không nói lời nào.

Bạch Ngọc Đường cười cười, hỏi, “Mỏi tay chưa?”

Triển Chiêu lắc lắc tay, nhỏ giọng nói thầm, “Một chút, nhưng còn làm được, so với luyện súng dễ hơn.”

Bạch Ngọc Đường nhin không được bật cười, “Tôi giặt đồ xong sẽ qua giúp cậu.”

“Ừ.” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường tâm tình tốt, liền gật đầu, ngấm lại thì, trong khoảng thời gian này Bạch Ngọc Đường đều bề bộn nhiều việc, nên trong nhà vốn không đặc biệt sạch sẽ. Với sự khiết phích của Bạch Ngọc Đường, nếu không phải thực sự quá mệt mỏi, phỏng chừng đã sớm quét dọn, kỳ thực sáng nay hẳn nên để Bạch Ngọc Đường ngủ nướng mới phải.

Triển Chiêu nghĩ tới đây, thấy có chút áy náy, bắt đầu dờ ra nghĩ cách.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu không nói gì, giống như đang ngây ra, thì nghĩ rằng cậu ta chắc mệt rồi, mà ngấm cũng phải, tối hôm qua ngủ muộn như vậy, con mèo này thân thể cũng không tốt, không chừng lại lăn ra ốm.

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường vội chạy xuống lầu, nhanh chóng nhét hết đồ bẩn vào trong máy giặt, sau đó trở về phòng, cùng mọi người quét dọn.

Mọi người cùng nhau bận rộn nguyên mộ ngày... Rốt cục, đến giờ cơm tối, phòng khách đã được dọn dẹp xong.

Sau đó, mọi người mệt bỏ hơi tai nằm vật ra sofa, cặp song sinh gọi điện đặt cơm ngoài.

Ăn cơm xong, các thành viên khác của SCI trở về nhà, mọi người trong biệt thự chạy đi tắm. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nắm đầu tiểu sư tử, Triệu Trinh cùng Bạch Trì lôi kéo Lisbon.

Bạch Cẩm Đường đem Lỗ Ban ú nà ú nần giao cho cặp song sinh, còn mình ôm Công Tôn đi tắm.

Cặp song sinh không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ ôm theo Lỗ Ban mười chín cân đi tắm, kỳ thực Lỗ Ban trước đó đã hai mươi cân, sau bị đả kích nhất định, đã bắt đầu giảm béo.

Sự tình là như vậy, lần trước Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ôm Lỗ Ban đến gặp một bác sỹ thú y, bác sỹ thú y này nhìn chăm chăm vào Lỗ Ban một lúc lâu, rồi nhắc nó lên, đặt xuống bàn làm việc trước mặt, cúi người trừng Lỗ Ban.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, có chút tò mò nhìn vị bác sỹ kia.

Chợt nghe bác sỹ nọ mở miệng, “Mày là heo á? Mày nằm lẫn trong đám mèo làm gì?”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu bất ngờ mở to hai mắt, giật mình nhìn lại vị bác sỹ kia, chỉ thấy y khá văn nhả lịch sự, mặc một thân áo trắng, trông giống giống Công Tôn.

Sau đó, bác sỹ kia đẩy đẩy gọng kính, lại nhìn Lỗ Ban, rồi tiếp tục mở miệng, “Mày cũng dám vác mặt đi nói mày là mèo! Mày quả thật là bại hoại của loài mèo! Mày không sợ mấy con chuột sẽ chế nhạo mày sao? Mày không có năng mèo yêu dấu nào đúng không ...”

Sau đó, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường còn được thưởng thức hàng loạt lời lẽ cay nghiệt nhất từ trước tới nay để miệt thị một con mèo.

Lỗ Ban ban đầu còn ngồi ngốc ở đó, sau rồi không biết có phải mũi bị nhiễm lạnh rồi không, nó cảm thấy đã bị đám mây đen trên đầu vị bác sỹ kia ụp vào người, toàn thân bắt đầu ủ rũ uể oải, sau đó chậm rãi lui thành một đống, khi vị bác sỹ kia cao giọng nói nó đời này nhất định sẽ bị năng mèo mà nó thâm mến vứt bỏ, ạch ịch sống cô độc cả đời rồi vì béo phì mà chết đi ... Lỗ Ban đột nhiên vừa oa oa khóc lớn, vừa lao vào lòng Triển Chiêu, tựa hồ đã chịu đả kích không nhỏ, đem đầu rúc vào dưới tay Triển Chiêu, hai tai cụp xuống, có vẻ vô cùng thương tâm.

Sau đó, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường từ trong kinh hãi tỉnh lại, mở mắt nhìn bác sỹ thú y kia.

Bác sỹ thú y chỉnh chỉnh áo một chút, nhẹ nhàng nói với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Cái này gọi là liệu pháp bi thương!” Nói xong, xoay người đi vào trong, không quên quăng lại một câu, “Nếu nó thật sự không giảm béo, dẫn nó đi thiến đi!”

“Meo meo meo meo!” Lỗ Ban ra sức cọ Triển Chiêu, như là muốn nói —— không mà, không mà, không muốn làm thái giám đâu, còn muốn lấy Lilya cơ!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau, quên không nói cho Lỗ Ban biết, Lilya trước đây hình như vì vấn đề sức khỏe nên đã đi phẫu thuật triệt sản, bất quá mấy ngày hôm trước nó tựa hồ lại xuất hiện một ít dấu hiệu động dục, có người nói ngày xưa làm chưa có kĩ, không biết Lỗ Ban có thực sự may mắn như vậy không.

Quả nhiên, lúc trở về Lỗ Ban bắt đầu không chế sức ăn, một tuần đã giảm được một cân, cứ theo tình hình này, chỉ hai ba tháng sau, Lỗ Ban chắc chắn có thể khôi phục lại trạng thái ngọc thụ lâm phong ...

Chờ mọi người tắm rửa xong đi ra, tiểu sư tử cùng Lisbon lắc lắc bộ lông thơm tho trắng tinh, nằm rạp trên mặt đất bắt đầu ngủ.

Triển Chiêu xoa tóc trở lại phòng, thì thấy Bạch Ngọc Đường mệt đến mức vừa ngã xuống giường đã ngủ say.

Triển Chiêu đắp lại chăn cho anh, rồi cầm máy sấy lên, chạy qua giúp người ta sấy tóc.

Bạch Ngọc Đường muốn mở mắt, Triển Chiêu liền vỗ vỗ anh, nói, “Cậu ngủ đi, tôi sấy cho cậu.”

Bạch Ngọc Đường đã quá mệt mỏi, rất nhanh lại chìm vào giấc ngủ.

Triển Chiêu vươn năm ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc Bạch Ngọc Đường, dùng máy sấy thổi một lát đã khô, trên mặt cũng khẽ lộ ra ý cười.

Chờ tóc khô, Triển Chiêu buông máy sấy ra, chui vào trong chăn, lẩn qua hôn khẽ một cái lên trán Bạch Ngọc Đường, “Ngủ ngon, Quốc Tế Lao Động vui vẻ, lão thử.”

...

Sáng sớm hôm sau, Triển Chiêu đang mơ mơ màng màng, thì nghe từ trong WC truyền ra một tiếng kêu to, “Miêu Nhi!”

Triển Chiêu giật mình tỉnh dậy, Bạch Ngọc Đường lao tới nhéo anh, “Cậu làm gì tóc tôi rồi?”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, ngây ngô nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy bộ đầu cậu ta xoắn lại rất mắc cười ...

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, tối hôm qua chắc tại nằm sấy, nên tóc bị ép hết sang một bên, lại vừa quấn vừa chia ...

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường hung hăng nhéo Triển Chiêu.

“Làm gì?” Triển Chiêu ôm gối đầu, thề sống chết bảo hộ quyền được ngủ của mình.

Bạch Ngọc Đường híp mắt, “Tôi đi gọi cho thẳng, cậu giúp tôi sấy lại!”

Triển Chiêu nhăn mặt nhăn mũi, bữa tiệc ngủ nướng của ngày thứ hai lại ngâm nước nóng rồi.

## 285. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 32

Phiên ngoại: năm mới hợp mặt gia đình vui vẻ

Đêm ba mươi Tết, mọi người SCI sẽ ăn mừng năm mới thế nào đây?

Cổng biệt thự.

“Trì Trì, em mua cái gì thế?” Triệu Trinh thấy Bạch Trì ôm một bao to từ trong xe đi ra, bộ dáng vô cùng nguy hiểm, cái bọc gì kia so với cậu còn khổng lồ hơn.

“Trinh, mau tới hỗ trợ. . . Á. . .” Bạch Trì vừa thấy Triệu Trinh thì vô cùng kích động, hơi buông lỏng tay thả phào một cái, kết quả là bị đồng lớn kia trực tiếp đè lên người.

“Trì Trì!” Triệu Trinh hốt hoảng kêu lên một tiếng rồi vọt tới, cùng Lisbon kéo Bạch Trì đang bị đè bởi một đồng lớn nào kéo nào đồ ăn vặt ra.

“Hô. . . Thiếu chút nữa ngạt chết.” Bạch Trì sau khi được cứu ra thì ngồi bệt dưới đất há mồm thở dốc.

“Em mua cái gì thế a?” Triệu Trinh bật cười.

“À, đều là đồ ăn vặt nha.” Bạch Trì cười tủm tỉm nói, “Hôm nay nhiều người như vậy, không mua nhiều chút sẽ không đủ ăn a!”

“Mua nhiều như vậy ăn sao hết?” Triệu Trinh giúp nhặt đồng đồ lên, “Chỉ là đồ ăn thôi mà, Bạch mama với Triển mama cũng mua một đồng kìa.”

“A?” Bạch Trì kích động, “Hai vị ma ma cũng tới sao?”

“Đúng vậy!” Triệu Trinh gạt đầu, “Chưa hết, còn có ba ba bọn họ, rồi người của SCI, ngay cả chú của anh cũng tới.”

“A?” Bạch Trì sững sốt, nhanh nhẩu hỏi, “Triệu Tước cũng tới a?”

Triệu Trinh như ăn phải giấm chua nhăn nhó, “Triệu Tước tới em cao hứng vậy làm gì? Tuổi của ông ấy làm ba em cũng được đó.”

“Hắc hắc.” Bạch Trì cười cười đứng lên, cùng Triệu Trinh xách bao đồ ăn vào nhà, Lisbon ở phía sau xé một bịch khoai tây chiên ra, vừa liếm thử liền hắt xì không ngừng, le lưỡi, sao cay quá thể!

Vừa đi tiến phòng khách, Bạch Trì mới biết cái gì được gọi là náo nhiệt.

Bên trong phòng khách đã kín người ngồi!

Trong phòng bếp đều là nữ nhân, bởi vì hai vị ma ma tới, nên Bạch Ngọc Đường hôm nay không cần xuống bếp làm cơm tất niên cho cả nhà, trong bếp ngoại trừ Bạch ma ma, Triển ma ma, còn có mấy cô gái trẻ — Mã Hân, Trần Giai Di cùng Tề Nhạc cũng tới, đều đang hỗ trợ.

Bên trong phòng khách, một đồng lớn người ngồi tụ lại một chỗ, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng kinh hô ầm ĩ.

Bạch Trì thấy thế đi qua, hỏi Mã Hán đang ngồi ở ngoài cùng, “Mã Hán, đang làm gì thế?”

Mã Hán nhún nhún vai, “Đánh bài a.”

“Ai đánh á?” Bạch Trì nhón nhón chân cổ nhìn vào.

“Triệu Tước.” Triển Chiêu ở bên cạnh ôm tiểu sư tử bước qua.

Bạch Trì le lưỡi, “Vậy không phải đối phương đều thua sạch sao?”

“Không chắc a.” Bạch Ngọc Đường cười nói, “Ông ấy đánh với Hồ Tử.”

“Nga ~” Triệu Trinh ở một bên cười, “Xem ra chỉ số thông minh cao chưa chắc thắng được vận khí tốt a!”

“Cho nên đánh bài vận khí mới là thứ quan trọng nhất.” Triển Chiêu cười nói, “Anh nhớ hết bài nhưng vẫn không thắng nổi Hồ Tử, vận khí của cậu ta quá tốt!”

“Đúng nha!” Bạch Trì cũng gạt đầu, “Vận khí của Hồ Tử không phải là tốt bình thường đâu nha, nghe nói đánh bài chưa từng thua đúng không a?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường cười, “Thần thoại bất bại trong giới cảnh sát, ngay cả Miêu Nhi cũng không bằng cậu ta.”

Đang nói chuyện thì thấy đám người bị tách làm hai, Triệu Tước hăm hừ đi ra, nói, “Không đánh nữa! Đáng ghét!”

Triển Chiêu bật cười, “Thế nào, chú cũng có lúc chịu thua?”

Triệu Tước nheo mắt liếc Triển Chiêu, “Con mèo hư hỏng!” Nói rồi, đưa tay đoạt lấy tiểu sư tử, đi đến bên quầy bar rót rượu uống.

Còn lại một băng người ở lại luân phiên nhau chiến đấu với Triệu Hổ, rồi luân phiên bị đánh bại, Triệu Hổ vận khí không chê vào đâu được!

Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh một chút, hỏi Công Tôn, “Đại ca đâu?”

“Vừa lên lầu rồi.” Triển Chiêu nói, “Theo tôi thấy, hình như có việc phải xử lý.”

“Đêm ba mươi rồi còn phải xử lý công việc a?” Bạch Trì nói, “Đại ca thật bận rộn.”

“Tôi đi gọi hân xuống.” Công Tôn xoay người lên lầu, “Cũng đến giờ ăn rồi.”

. . .

Bạch Cẩm Đường ở trong thư phòng trên lầu hai, đang vô cùng chăm chú xem tư liệu thì nghe có tiếng gõ cửa, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Công Tôn đang khoanh tay đứng đó, cười hỏi, “Thế nào, người bận rộn?”

Bạch Cẩm Đường cười cười, buông tư liệu, đưa tay ra, “Qua đây.”

“Anh qua đây.” Công Tôn dựa vào cửa cười cười.

Bạch Cẩm Đường khoe miệng khê khếch, hỏi, “Em lên đây là để câu dẫn anh?”

Công Tôn nhướn mày, “Vậy anh có thể chống lại không?”

Bạch Cẩm Đường đứng lên đi tới bên cạnh hắn, cúi đầu khê hôn, “Hoàn toàn không thể chống lại.”

Công Tôn bị hôn xong, đưa tay kéo kéo cà vạt của Bạch Cẩm Đường, nói, “Theo tôi xuống lầu.”

“Xuống lầu làm gì?” Bạch Cẩm Đường bất đắc dĩ, “Ồn.”

“Gi?” Công Tôn cười nói, “Không phải anh vừa nói hoàn toàn không thể chống lại sao?”

Bạch Cẩm Đường nhướn mày, “Xuống lầu không thành vấn đề, bất quá giao thừa đêm nay chúng ta phải suốt đêm.”

Công Tôn cười, “Đi a, anh cùng Triệu Hổ đánh một ván bài xem nào.”

“Đánh bài?” Bạch Cẩm Đường có chút không giải thích được, “Đánh bài làm cái gì?”

“Tôi nghe Eugene nói, anh đánh bài rất lợi hại.” Công Tôn cười nói.

“Là do anh có vận khí cùng biết hù dọa người ta.” Bạch Cẩm Đường nhàn nhạt nói, “Luận đánh bài nói, Tiểu Chiêu, Triệu Tước với Bạch Trì không phải đều rất lợi hại sao?”

“Ừ, bọn họ là do nhớ bài, không có gì hiếm lạ, tôi muốn xem vận khí cơ!” Công Tôn kéo Bạch Cẩm Đường xuống lầu.

Dưới lầu, Triệu Hổ đã đại sát tam phương đang chuẩn bị thu dọn đi ăn cơm, thì nghe Công Tôn nói, “Còn một người nữa a.”

Bạch Cẩm Đường ngồi xuống, chợt nghe Bạch Ngọc Đường nói, “Đại ca, anh cũng đến chịu nhục a?”

Bạch Cẩm Đường nhướn mày, nhìn Triệu Hổ một chút, rồi hỏi mọi người, “Có cái gì hơn người sao?”

Triệu Tước ở một bên nheo mắt, lạnh lùng phun một câu, “Vận khí chó đái!”

Bạch Cẩm Đường sững sốt, mọi người xung quanh kể cả Triệu Hổ, đều gật đầu a gật đầu.

Bạch Cẩm Đường dở khóc dở cười, nhìn Công Tôn, như là nói —— có đòn sát thủ còn tìm anh đến?

Công Tôn cũng cười xấu xa —— thắng hay thua đều là chuyện thú vị.

“Ái chà!” Cặp song sinh ở bên cạnh nhỏ giọng nói với Bạch Trì đang hiếu kỳ nghiêng ngó, “Đại ca nếu thua bài chắc chỉ có lần này a! Khẳng định có rất nhiều người muốn xem đó!”

“Anh mau đi lấy DV!” Tiểu Đình nhắc nhở Đại Đình, “Cái này đem bán cho Leonard bọn họ! Chúng ta chắc chắn phát tài a!”

“Ừ!” Đại Đình vội vàng đi lấy DV.

Dương Dương vô giúp vui, đứng một bên nhìn hai người lớn chia bài.

Bài vừa chia xong, hai người lật lên, Triệu Hổ ngẩn người, ra bài. . . ra một đôi, Bạch Cẩm Đường chặn một đôi, Bạch Cẩm Đường ra quân nào Triệu Hổ không bắt được quân đó, kết quả. . . qua một ván bài, Triệu Hổ thua.

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, Công Tôn hơi nheo mắt, nói “để tôi chia bài!” Nói xong, đi qua, cầm bài lên chia.

Lần này, Triệu Hổ chưa ra quân nào đã thua sạch sẽ.

“A. . .” Tất cả mọi người hít một ngụm lạnh khí.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, này là vấn đề tâm lý hay vấn đề phong thủy a?”

Triển Chiêu khóe miệng co rút, lắc đầu, “Đại khái là vấn đề khí thế a! Thần may mắn cũng bắt nạt kẻ yếu.”

“Tại sao lại như vậy?” Công Tôn toàn tâm toàn ý muốn nhìn Bạch Cẩm Đường thua bài giờ đây đang kinh ngạc không ngớt, không ngờ Bạch Cẩm Đường lại đi qua nắm lấy tay hắn, hôn một cái, cười nói, “Em chia bài đương nhiên anh sẽ thắng a.”

Mọi người bất lực nhìn trời.

Triệu Hổ kéo kéo góc áo Mã Hán, “Tiểu Mã ca. . . em bị thương rồi, thần may mắn đã vớt bỏ em !”

Mã Hán đem y phục kéo trở về, hỏi, “Cậu sao lại biến thành thế này rồi?”

“Không biết.” Triệu Hổ vẽ mặt như đưa đám nói, “Bạch đại ca thật đáng sợ!”

Mọi người bất đắc dĩ, Công Tôn nói với Bạch Cẩm Đường, “Anh đứng lên, tôi thử xem!”

Bạch Cẩm Đường nhún nhún vai, nhường chỗ cho Công Tôn . . . Hai ván bài nhanh chóng kết thúc, Công Tôn đều thua thảm.

Triệu Hổ cảm động vỗ vai Công Tôn, “Bác sĩ Công Tôn, em lấy lại tự tin rồi! Cảm ơn a!”

Công Tôn tức giận không nói được lời nào.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở một bên cười, Đại Đình bất đắc dĩ đóng DV lại, nói, “Không có ý nghĩa gì cả.”

“Sao lại không?” Tiểu Đình nói, “Cũng có thể dùng, gửi miễn phí qua, tức chết Leonard!”

“Ừ, cũng là chuyện tốt!” Đại Đình gật đầu, chạy đi làm ngay lập tức.

Không bao lâu, bữa cơm tất niên phong phú được dọn ra, mọi người cùng nhau đánh chén một bữa, trên bàn náo nhiệt vô cùng, đám người SCI cùng Đại Đình Tiểu Đình liên tục đi qua đi lại ăn uống cười nói không ngừng, mà bên cạnh bàn, đám thú cưng cũng đang thưởng thức món ăn ưa thích của mình.

Lisbon, Victor, Tiểu Bạch sư, Lỗ Ban cùng Lilya. Từ lớn đến nhỏ lần lượt xếp hàng, trước mắt tràn đầy mỹ vị.

## 286. Quyển Iii – Vụ Án 10 – Chương 33

Tiểu phiên ngoại: Anh hai !!

~~~Đêm giao thừa của Tiểu Triển Chiêu và Tiểu Bạch Ngọc Đường năm năm tuổi – đêm ba mươi, Bạch ba ba phải ra ngoài bắt cướp, Bạch ma ma và Triển ma ma cũng có việc phải ra ngoài, Triển ba ba đã xuất ngoại đi công tác. Trong nhà chỉ còn lại Tiểu Triển Chiêu, Tiểu Bạch Ngọc Đường cùng Bạch Cẩm Đường mới xuất viện không lâu.

“Anh hai.” Tiểu Bạch Ngọc Đường túm túm tay áo Bạch Cẩm Đường, “Chúng ta cơm tất niên ăn gì?”

Bạch Cẩm Đường nói, “Trước khi đi mẹ có nấu ít đồ để trong tủ lạnh.”

“Anh hai.” Tiểu Triển Chiêu túm túm tay áo Bạch Cẩm Đường, “Chúng ta có quà mừng năm mới không?”
Bạch Cẩm Đường sờ sờ đầu, “Trước khi đi mẹ có nói đã để tiền lì xì dưới gối đầu của hai đứa.”

“Anh hai.” Tiểu Bạch Ngọc Đường túm túm tay áo Bạch Cẩm Đường, “Tối nay có bánh kem không?”

“Ách. . .” Bạch Cẩm Đường mở tủ lạnh nhìn một chút, nói, “Bánh kem hình như không có, anh đi ra ngoài mua nha?”

“Không được.” Tiểu Triển Chiêu túm ống tay áo Bạch Cẩm Đường lại, “Ma ma nói, buổi tối không được đi ra ngoài!”

Bạch Cẩm Đường cười cười, nói, “Anh không phải con nít, đi rồi sẽ về mà.”

“Không được!” Tiểu Bạch Ngọc Đường cũng túm ống tay áo Bạch Cẩm Đường, “Ma ma nói, bên ngoài có người xấu!”

Bạch Cẩm Đường bắt đắc dĩ, bị hai vật nhỏ túm chặt, không thể làm gì khác hơn lấy thức ăn trong tủ lạnh ra hâm lại.

Phía sau, Tiểu Bạch Ngọc Đường cùng Tiểu Triển Chiêu như hai cái đuôi nhỏ ra cùng ra vào cùng vào, Bạch Cẩm Đường cảm thấy mình như mới mọc được hai cái đuôi vô cùng đáng yêu.

Ăn xong bữa cơm tất niên phong phú, ba người ngồi bên lò sưởi chơi đùa, ai thua phải bị dán giấy lên mặt.

Tiểu Bạch Ngọc Đường cùng Tiểu Triển Chiêu vẫn luôn thắng, con nít chính là như thế, chỉ cần thắng, liền thật cao hứng. . . Chơi đến tận đêm, Bạch Cẩm Đường mới đem một đồng giấy lớn trên mặt gỡ xuống, nhìn nhìn, Tiểu Bạch Ngọc Đường cùng Tiểu Triển Chiêu đã dựa vào nhau ngủ ngon lành.

Bế hai vật nhỏ lên phòng, đặt lên giường, đắp chăn cho bọn nhóc, đóng cửa tắt đèn, xong xuôi Bạch Cẩm Đường đi về phòng của mình chuẩn bị ngủ.

Ban đêm, bên ngoài đột nhiên sấm chớp đùng đùng cuồng phong gào thét, hình như còn có mưa đá.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, Bạch Cẩm Đường cảm thấy hình như có vật gì đang ôm lấy mình, mơ mơ màng màng mở mắt, thì thấy Tiểu Bạch Ngọc Đường đang nhấc chân chui vào bên trái. Xoay mặt lại, Tiểu Triển Chiêu cũng đang nhấc chân chui vào bên phải, bốn cánh tay nhỏ bé ôm chặt lấy thắt lưng mình.

Bạch Cẩm Đường bật cười hỏi, “Sợ hãi?”

Tiểu Bạch Ngọc Đường cùng Tiểu Triển Chiêu chu chu miệng, ôm càng chặt, nói, “Mới không phải, là lo anh hai sợ nha!”

Bạch Cẩm Đường bắt đắc dĩ cười cười, vươn tay ôm Tiểu Triển Chiêu sang bên kia, để hai đứa cùng nhau ngủ, chỉnh lại góc chăn, rồi nghiêng người ôm lấy hai đứa nhóc đang dựa sát vào nhau kia, chậm rãi đi vào giấc ngủ.

287. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 1

Vụ án thứ 11: U Linh Hung Thủ

Chương 1 : U linh sự kiện

Một ngày sau kỳ nghỉ hè, Bạch Ngọc Đường dậy thật sớm, gọi Dương Dương đã cùng Lisbon và tiểu sư tử đùa giỡn một đêm dậy, thay y phục, chở bé đến trường.

Lạc Thiên trong kỳ nghỉ hè vừa rồi, đáng tiếc không thể ở nhà chơi với Dương Dương.

Cảnh cục gần đây nhận được lời mời của lựa lượng gìn giữ hoà bình quốc tế, tiến cử hai cảnh viên qua đó tiếp nhận huấn luyện chống khủng bố, yêu cầu đặt ra đối với người được thụ huấn vô cùng nghiêm ngặt.

SCI chiếm được một suất, Bạch Ngọc Đường trước đây đã tham gia qua cái huấn luyện này, cường độ rất lớn, bất quá đối với việc rèn luyện tố chất chuyên nghiệp thì rất hữu dụng. Toàn bộ người trong SCI chưa từng nhận qua huấn luyện chuyên nghiệp này cũng chỉ có Lạc Thiên, hơn nữa Lạc Thiên tiềm lực vô hạn,

bởi vậy Bạch Ngọc Đường giành suất đi kia cho hắn. Bất quá thời gian huấn luyện là hai tháng, từ tháng bảy đến tháng chín, Lạc Thiên đều phải ra nước ngoài. Nói cách khác, muốn tham gia huấn luyện, thì không thể ở nhà bởi Dương Dương qua kỳ nghỉ hè.

Dương Dương thường ngày là một thằng nhóc vô cùng ngoan ngoãn, ngoại trừ đi học ở ngoài, còn muốn luyện thêm công phu, đọc thêm sách cùng học chút loạn thất bát tao gì đó, mà tất cả đều là sự lựa chọn của thằng bé, cơ bản không có thời gian chơi đùa. Thằng bé dùng toàn bộ mùa hè để vui chơi, kỳ nghỉ lần này bé đã sớm an bài kín các kế hoạch, đi chơi công viên a, nhà bảo tàng a, còn có đi du lịch, hơn nữa bé còn muốn Lạc Thiên và Mã Hân cùng đi, như vậy còn có thể giúp hai người tạo quan hệ.

Lạc Thiên vừa nghe có cơ hội được huấn luyện, đương nhiên rất muốn đi, nhưng lại không muốn làm Dương Dương buồn, Triển Chiêu liền chuẩn bị làm công tác tư tưởng cho Dương Dương. Nhưng không nghĩ tới là, Dương Dương vừa nghe thấy lão ba nhóc có một cơ hội như thế, lập tức gật đầu, còn nói thêm một câu rất kinh điển

Đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng!

Cuối cùng, Lạc Thiên lưu luyến bước lên máy bay, Dương Dương được Triển Chiêu bọn họ mang về nhà dưỡng.

Vì vậy, kỳ nghỉ hè này, Dương Dương trải qua vô cùng phong phú, cả đám SCI cất lượt mỗi người chăm cậu nhóc một ngày, buổi tối cơ bản đều do Mã Hân đảm nhiệm, nếu Mã Hân phải trực đêm, thì sẽ chạy tới nơi này chơi với đám Lisbon.

“Muốn mang nước theo không?”

Hôm nay là ngày đầu tiên trở lại trường, Bạch Ngọc Đường giúp Dương Dương chuẩn bị cặp sách, đang cầm một chai nước trái cây hỏi cậu nhóc.

“Không cần a, trong lớp có máy lọc nước, mang theo ly là được rồi.”

“Thật không?” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, rồi vẫn nhét chai nước trái cây vào cặp, “Máy lọc nước không vệ sinh, mang theo mà uống.”

“Nga.” Dương Dương gật đầu, nhận lấy cặp sách.

“Buổi trưa ăn ở đâu?”

“Căn tin trong trường.” Dương Dương trả lời.

“Có muốn mang điểm tâm theo không?”

...

“Mang dù không?”

“Đúng rồi, căn tin bán thứ gì? Hay là đón cháu qua cảnh cục ăn?”

“Chú Bạch ...” Dương Dương có chút bất lực liếc Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ra hiệu bảo chú hiểu rồi, chẳng qua là anh chưa từng chiếu cố qua một đứa nhóc tiểu học, không thể làm gì khác hơn là hỏi nhiều.

Triển Chiêu cũng dậy khá sớm, hai người chuẩn bị đưa Dương Dương đi học, rồi đi làm.

Xe trở tới trước cổng trước, Dương Dương leo xuống, đeo cặp vào lưng, rồi quay lại chào Bạch Ngọc Đường bọn họ.

Bạch Ngọc Đường khoát khoát tay với cậu nhóc, nói, “Vào cổng lập tức vô lớp, buổi chiều bọn chú qua đón.”

“Vâng.” Lạc Dương suy nghĩ một chút, lại hỏi, “Chú Bạch, ba ba cháu ngày mai về đúng không?”

“Đúng.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có khi về hôm nay luôn ấy chứ.”

Lạc Dương nghe xong, hoan hô một tiếng, hoan hỉ vui mừng nói hẹn gặp lại, rồi chạy vào trường.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn theo bóng Dương Dương chạy vào, gặp một nhóc bạn cùng lớp, hai đứa vui vẻ cùng nhau vào lớp, mới yên tâm lái xe đi.

“Lạc Thiên có khi đã về rồi ấy.” Triển Chiêu cầm một tờ báo lên, nói, “Hôm nọ nghe cục trưởng Bao nói, Lạc Thiên có số điểm cao nhất trong vòng thi cuối cùng, lúc leo núi còn cứu được một binh sĩ người Mỹ, kiếm được không ít mặt mũi. Cục trưởng Bao rất rất vui vẻ, cậu lần trước không phải cũng xếp thứ nhất sao? Lần Mã Hán đi cũng được hạng nhất, bởi vậy bọn họ đều nói SCI trâu bò a.”

Bạch Ngọc Đường cười, “Đây là chuyện tốt, trở về chúc mừng hân một chút, không biết có phơi nắng thành đen thui như tôi hồi trước không.”

“Chắc chắn rồi.” Triển Chiêu cười tủm tỉm nói, “Lạc Thiên vốn đã ngăm đen, không như Bạch đội trưởng anh, trời sinh lệ chất.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, hỏi, “Án tử gần đây thế nào? Vụ lần trước sao rồi? Cậu ngày đó không phải đã liên lạc với hình cảnh quốc tế rồi sao?”

“Can thiệp thất bại!” Triển Chiêu có chút bất mãn, “Bên kia gọi điện lại, nói còn đang trong thời gian điều tra, đợi khi nào có kết quả sẽ chủ động liên hệ với chúng ta, tức chết!”

“Rõ ràng là không muốn nói cho cậu biết a, Triệu Tước bên kia thế nào?”

“Triệu Tước hình như đang bận rộn gì đó, hôm nọ vừa nhắn tin cho tôi nói là mấy ngày này đừng đi tìm ông ấy.” Triển Chiêu lật một trang báo, đọc đến tin tức xã hội, thì khẽ nhú mày, “A...”

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu cười có chút bất đắc dĩ, liền hỏi.

“Có một tài xế taxi nói là gặp phải quỷ, nên gây ra vụ đâm ô tô liên hoàn.” Triển Chiêu vừa đọc báo vừa nói, “Bị thương ba người, may là không ai tử vong.”

“Gặp phải quỷ?” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Tài xe này uống say rồi à.”

“Không, không phát hiện thấy thuốc hay cồn gì cả.” Triển Chiêu đọc xong, nói, “Cũng không có tiền sử bị bệnh tâm thần, hơn nữa người nhà nói ông ấy hôm đó rất bình thường, lại đi lái taxi đã được mười năm, vẫn luôn là nhân viên tiên tiến... Có thể do áp lực quá lớn không?”

“Cũng không đúng lắm a.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cụ thể là thấy cái gì?”

“À ... Nói là ở cửa sân vận động bị một cô gái trẻ tuổi một thân đồ trắng toát cản lại. Cô gái đó lên xe, nói muốn đi ra biển.” Triển Chiêu tóm tắt lại tin tức trong báo cho Bạch Ngọc Đường, “Thế nhưng tới biển rồi, nhìn lại, cô gái đó không còn nữa, tài xế vô cùng sợ hãi, lập tức lái xe rời đi. Thế nhưng đang đi trên đường, đột nhiên liếc qua kính chiếu hậu, thấy cô gái kia vẫn còn ngồi đó, ông ấy hoảng sợ lập tức dừng xe, thế là bị tông vào đuôi xe ... Sau đó ông ấy xuống xe nhìn lại... Thế nhưng trong xe cái gì cũng không có. Hơn nữa khi nhân viên phòng cháy chữa cháy kiểm tra xong, thì nói rằng xe đã bị phá hủy nghiêm trọng, cửa sau bị kẹt cứng, không thể nào có người đi ra được.”

“Nói cách khác, phía sau không có ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Nếu không thì, chẳng lẽ đại thúc này đột nhiên sản sinh ảo giác, hay là ... hay là thực sự gặp quỷ.”

“Khả năng sản sinh ảo giác có cao không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm ... Dưới tình trạng không dùng qua thuốc, tỷ lệ bằng với tỷ lệ cậu vừa đặt mình xuống thì gặp ác mộng, bật dậy một thân mồ hôi lạnh, sau đó nằm xuống, đến nửa đêm lại tiếp tục mơ giấc mơ đó.” Triển Chiêu lắc tờ báo, lật sang trang giải trí.

“Oa Triệu Trinh!” Triển Chiêu dòm dòm tiêu đề bài báo, “Đại minh tinh đúng là đại minh tinh a, quảng cáo cho buổi biểu diễn cá nhân thôi cũng đăng lên tận đây rồi.”

“Công ty giải trí của anh hai đang hợp tác với đoàn của cậu ta đúng không?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Lần trước hình như nghe được cặp song sinh với người đại diện nói chuyện, buổi biểu diễn lần này rất hoành tráng.”

“Triệu Trinh đúng là rất lợi hại.”Triển Chiêu gật đầu, “Luôn khiêu chiến cực hạn của khoa học!”

Bạch Ngọc Đường cười.

“U linh pháp sư?”Triển Chiêu nhìn nhìn một cái tiêu đề khác, nói, “Lại nhạc kịch mới, tháng này diễn xuất thật nhiều a.”

“Nhạc kịch gì cơ?”Bạch Ngọc Đường bẻ tay lái, chuẩn bị quay về cảnh cực.

“Diễn xuất của một đoàn nổi danh trong nước, nghe nói đứng đầu là một diễn viên nổi tiếng thế giới, từng nhận được rất nhiều khen thưởng, hẳn đã sáng tạo ra một điệu u linh vũ rất độc đáo.”

“U linh vũ?”Bạch Ngọc Đường nhú mày, hỏi, “Thứ gì vậy?”

“Là đeo mặt nạ u linh vào rồi khiêu vũ chẳng? Hình như rất chấn động đó.”Triển Chiêu cười hỏi, “Có muốn xem không?”

“Lúc nào a? Khi nào rảnh, tôi hỏi qua Đại Đình Tiểu Đình xem có xin được vài tấm vé không.”

“Tối mai nè.”Triển Chiêu nói, “Lạc Thiên khẳng định đã trở về, hẳn là không cần bồi Dương Dương.”

“Ừ ...” Bạch Ngọc Đường lời vừa nói ra ... Đột nhiên dùng sức bẻ tay lái.

“Ách...” Triển Chiêu đã đeo dây an toàn nhưng vẫn ngã về phía trước, Bạch Ngọc Đường ấn còi inh ỏi để người đi bộ hai bên dạt ra, xe của anh lao thẳng vào một khoảng trống ven đường ... May là nơi này còn có chỗ để đậu xe.

“Làm sao vậy?”Triển Chiêu cảm giác được xe đã dừng lại, kinh sợ còn chưa tan ... lại nghe một tiếng nổ vang lên.

Triển Chiêu ngẩng đầu, thì thấy chiếc taxi vốn chạy đằng trước mình cùng Bạch Ngọc Đường đột nhiên ngừng lại, mà những xe chạy sau họ tránh không kịp, đã lao lên tông vào đuôi xe kia.

Bất quá có Bạch Ngọc Đường liên tục ấn còi nhắc nhở, nhiều tài xế phía sau đã chuyển hướng hoặc giảm tốc độ ... Bởi vậy chỉ va chạm có ba chiếc, còn một lượng lớn xe dừng lại sát bên. Trong nhất thời, trên đường toàn tiếng còi xe inh ỏi cùng tiếng thét chói tai của người đi đường.

Triển Chiêu lấy điện thoại di động ra gọi.

Bạch Ngọc Đường cởi dây an toàn rồi nhảy khỏi xe, chạy tới chiếc xe đầu tiên gây họa, chỉ thấy trên kính chắn gió toàn là máu, tài xế tự hồ bị va chạm nhẹ, đang gục đầu vào vô lăng thở dốc.

“Ngọc Đường!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, chỉ thấy Triển Chiêu chỉ vào chiếc xe thứ hai, sắc mặt nghiêm trọng.

Bạch Ngọc Đường đi qua vừa nhìn, thì nhìn không được nhú mày, chiếc xe này lao tới quá nhanh, va chạm quá mãnh liệt, phần đuôi xe kia toàn bộ nát bầy, mà đầu xe thứ hai này cũng lồm vào thật sâu, tài xế hình như không đeo dây an toàn, đã chết tại chỗ.

Chiếc xe thứ ba cũng bị đụng rất nặng, bất quá túi khí an toàn đã bật ra, tài xế cũng thắt dây an toàn, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu giúp hắn mở cửa xe, hắn liền tự mình bước ra, nhìn như đang choáng nhưng không có vấn đề gì nghiêm trọng, hắn ngồi phịch xuống cạnh xe hỏi, “Chuyện gì vừa xảy ra a...”

Những tài xế phía sau cũng bước ra khỏi xe, đều đang ngước cổ nhìn chiếc xe thứ nhất, rất nhanh, cảnh sát giao thông cùng xe cứu thương chạy tới.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đứng ở một bên, kể một chút tình huống phát sinh với một cảnh sát giao thông. Là tài xế taxi kia đột ngột dừng lại, có thể nói là đơn phương trách nhiệm, những chiếc xe đằng sau tránh không kịp, nên đã tông vào đuôi xe.

Lúc này, nhân viên cứu hộ đưa tài xế taxi kia xuống, đỡ lên xe cứu thương, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn hắn bị đẩy lên xe, chợt nghe hắn mơ mơ màng màng lẩm bẩm, “Quý a... Có quý a...”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau.

“Lại một vụ nữa a, gần đây quả thật có quỷ a.” Cảnh sát giao thông thu lại quyển sổ ghi chép, thở dài.

“Có quỷ?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Tối hôm qua cũng xảy ra vụ tông xe vậy?”

“Phải.” Cảnh sát giao thông sau khi nhìn thẻ công tác Bạch Ngọc Đường đưa ra xong, gật đầu nói, “Bạch đội trưởng, việc này quả thật rất mơ hồ, đều phát sinh trong nửa tháng gần đây. Đã có ba vụ rồi, vụ nào cũng là tài xế taxi gặp chuyện không may, nếu không phải tông vào đuôi xe cũng là tông ngang xe, người nào đi ra cũng nói là có quỷ!”

“Có loại sự tình này?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Có khi do xã hội gần đây có quá nhiều áp lực đi.” Cảnh sát giao thông nhún nhún vai, rồi chạy đi giải toả vụ lộn xộn.

Bạch Ngọc Đường hòa Triển Chiêu nhìn nhau, rồi lên xe, quay về cảnh cục.

“Thấy thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Kì quái.” Bạch Ngọc Đường nói, “Thế nhưng loại chuyện này, sẽ không phải do người làm chứ?”

“Ừm ... Cũng không nhất định a, bởi vì hẳn nhằm vào một nhóm người đặc thù nào đó.”

“Cậu nói là tài xế taxi?” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Thế nhưng sao mà làm được, không dễ đâu a?”

“Trừ phi có loại thuốc gì đó... Ừm, hoặc là có ảo thuật biến hoá.” Triển Chiêu gật đầu, “Rất khó khăn, hơn nữa thuốc gì cũng không có khả năng làm sản sinh ảo giác dị dạng.”

“Hỏi Triệu Trinh xem?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Phòng chừng cậu ta sẽ nói, không khác trò thoát thân là mấy.”

“Thế nhưng loại thoát thân này trước đó đều phải chuẩn bị kĩ càng một cơ quan nào đó, taxi lại được lựa chọn ngẫu nhiên!” Triển Chiêu nói, “Nếu như còn tiếp tục, chúng ta phòng chừng có chuyện để làm đó.”

“Ừ ...” Bạch Ngọc Đường đem xe đậu vào bãi xe, nói, “Lát gọi điện hỏi cậu ta, giờ vào hỏi cục trưởng Bao đã.”

Tại một trường tiểu học hạng nhất của thành phố S, ở phòng học một lớp ba, trong tiết học đầu tiên.

Dương Dương đứng lên vận người một cái, rồi mở chai nước trong cặp ra. Uống một ngụm, có chút bất đắc dĩ nhìn nhìn cái chai nước ép cà rốt cùng cà chua, thảo nào mùi quá như vậy, quả nhiên là phong cách của Bạch Ngọc Đường, vừa tươi tỉnh lại khỏe mạnh.

“Dương Dương.” Một cô bé ngồi bàn trước quay người lại nói chuyện với nhóc, “Cái xe vừa đưa cậu đến trường, thật đẹp nha.”

Dương Dương suy nghĩ một chút, cũng đứng, chiếc xe đi như bay kia của Bạch Ngọc Đường đúng là rất chói mắt.

“Hai người ấy là gì của cậu a?” Một cô nhóc khác hiếu kỳ hỏi.

“Nga, đồng nghiệp của ba ba tớ.” Dương Dương trả lời.

“Ba ba của Dương Dương là người có tiền sao?”

“Không phải.” Dương Dương lắc đầu, “Ba ba tớ là cảnh sát, xe kia là yêu cầu của công việc.”

“Là James Bond sao?”

...

Dương Dương không thể làm gì khác hơn là cười khúc khích.

“Dương Dương, ba ba cậu là cảnh sát a?”

Lúc này, Một cậu nhóc ngồi kế bên hiếu kỳ xem vào, “Vậy bọn họ có đi bắt quỷ không?”

“Hả?” Dương Dương không giải thích được, hỏi, “Quý gì cơ?”

“Ba ba tớ là tài xế taxi.” Nhóc bạn học này nói, “Ba nói, gần đây rất nhiều đồng nghiệp của ba gặp phải quỷ, cũng có u linh nữa, làm hại ba không dám lái xe, xe này chắc cho người khác thuê, chuẩn bị đổi nghề a.”

“Thực sự sao?” Dương Dương ngồi xuống, nghiêm túc hỏi, “Quý có bộ dáng gì a?”

“Có người nói là một nữ quỷ màu trắng, cũng có người nói là một u linh màu trắng.”

“U linh với quỷ khác nhau sao?”

“Đều là thứ ăn thịt người mà.”

“U linh không phải đều trong suốt à.”

“Quý là biết bay tới bay lui a.”

“U linh cũng sẽ phiêu phiêu mà ...”

Mấy đứa nhóc liên tục huyền thuyên, Dương Dương thì nắm tay chống cằm chờ ra u linh a...

288. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 2

Chương 2 : Bất khả tư nghị

Trong biệt thự.

“Đại ca, lát nữa có một hội nghị thương vụ.” Tiểu Đinh cầm bản ghi chép công việc đứng phía sau Bạch Cẩm Đường, Bạch Cẩm Đường đã làm việc suốt đêm hôm qua, vừa tỉnh ngủ, đang đứng thay quần áo, “Hủy đi.”

“Không nói chuyện luôn sao?” Tiểu Đinh nghịch nghịch cây bút, “Để Đại Đinh đi cũng được.”

“Quà đã mang đến chưa?” Bạch Cẩm Đường hỏi Tiểu Đinh.

“Đại Đinh đi lấy rồi, lát nữa mang qua.” Tiểu Đinh nói xong, chợt nhớ ra, “Đúng rồi, nãy công ty giải trí bên kia gọi điện thoại sang, nói Viên Lâm muốn gặp anh, trao đổi về vấn đề hợp đồng.”

“Ai là Viên Lâm?” Bạch Cẩm Đường thất cựa vạt xong, cầm lấy âu phục trên giá áo, hỏi, “Đặt được chỗ chưa?”

“Đặt được rồi.” Tiểu Đinh từ trong túi lấy ra một thẻ bài, giao cho Bạch Cẩm Đường, Bạch Cẩm Đường nhận lấy nhét vào túi.

“Chính là vũ sư nổi tiếng thế giới đó a.” Tiểu Đinh nói, “Nhảy cái điệu u linh vũ kia, còn mang theo một đoàn.”

“Không nhớ rõ.” Bạch Cẩm Đường nói, rồi nhìn vào đồng hồ đeo tay, lại hỏi, “Rượu anh muốn đã đưa qua chưa?”

“Rồi, đã đưa đến nhà hàng.” Tiểu Đinh khép sổ lại hỏi, “Nói cách khác, hôm nay đại ca anh một tí tẹo công việc cũng không quản đúng không a?”

Bạch Cẩm Đường nhướn mày, “Không sai.”

“Làm gì a?” Tiểu Đinh thốt lên, “Vừa nhà hàng cao cấp vừa vang đỏ, còn có lễ vật, hôm nay là ngày đặc biệt gì thế? Cũng không phải lễ tình nhân mà.”

“Hôm nay là một năm anh với Công Tôn kết hôn.” Bạch Cẩm Đường nhếch nhếch khóe miệng.

“Á!” Tiểu Đinh cầm giận nhét quyển sổ vào túi quần, “Sao anh không nói sớm chút, một tiếng đồng hồ của em cũng rất đáng giá đó!” Nói rồi, xòe tay ra, “Cho em hai phần tiền thưởng.”

Bạch Cẩm Đường trừng mắt, “Xe đâu?”

“Dưới lầu, có muốn em chở anh đi không?”

“Không cần, đêm nay có thể về trễ, cậu với Đại Đình nghỉ đi, mai rồi bàn công việc tiếp.” Bạch Cẩm Đường nói xong, ưu nhã mở tay nắm cửa, đi ra ngoài, đến SCI đón Công Tôn, cùng nhau ăn bữa cơm, sau đó hưởng thụ một buổi kỷ niệm một năm kết hôn.

Tiểu Đình chạy đi tìm Đại Đình, tối nay cùng đi ăn thịt nướng, sau đó xem phim kinh dị suốt đêm, sướng nha!

Trong cảnh cực.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bị Bao Chứng đập ra khỏi văn phòng.

Hai người vừa rồi kể lại án tông xe liên hoàn, tài xế taxi bị giết hại. Bao Chứng ban đầu nghe rất chăm chú, thế nhưng khi hai người vừa thốt ra hai tiếng u linh Bao Chứng liền xù lông, “Hai cậu là cảnh sát à? Dĩ nhiên lại ở trong phòng làm việc của tôi huyền thuyên về u linh phạm án? !”

Trước khẩu khí mắng chửi thô bạo của Bao Chứng, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nháy nhau vọt lẹ ra ngoài.

“Cục trưởng Bao cục gần đây tính tình càng ngày càng hung dữ a.” Triển Chiêu nhỏ giọng nói thầm, “Có phải sắp tới thời kỳ mãn kinh rồi không?”

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Tôi thấy ông ấy lao lực quá độ rồi, cậu xem mấy lão gia tử khác ai cũng thoải mái lắm.”

“Đúng a.” Triển Chiêu gật đầu, mới đến cửa SCI, thì nghe bên trong có tiếng cười nói.

Liếc nhìn nhau, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường dè dặt đi vào, thì thấy mọi người đang vây lấy một ai đó mà đùa giỡn, người nọ mặc một thân quân phục nguy trang, dưới chân có để một bao hành lý, nhìn bóng lưng, rất có tinh thần a, rần rở lại vững chãi ...

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu sững sốt, chỉ thấy người nọ quay đầu lại, “Đội trưởng, tiến sĩ Triển!”

“Lạc Thiên? !” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa thì nhận không ra, cừ thật, Lạc Thiên chỉ trong hai tháng mà luyện thành bộ dáng này.

Bạch Ngọc Đường đi qua, vươn tay vỗ vỗ vai hắn, cảm thấy thật cứng rắn, gật đầu, “Người anh em, không tồi!”

Lạc Thiên gật đầu, lại nói, “Cái kia... Dương Dương...”

Mọi người không nói gì, thì ra cho dù có luyện thành Rambo, Lạc Thiên cũng chỉ là một lão ba hai mươi tư tuổi.

“Đưa đi học rồi, lát nữa đi đón thằng bé là được, sáng sớm nay còn nhớ đến anh a.”

Lạc Thiên cười vui vẻ, “Tôi muốn gặp thằng bé lắm rồi.”

“Nè, chỉ muốn Dương Dương thôi a?” Triệu Hổ hí hóp mắt cười xấu xa, “Không nhớ ai nữa sao? Có người thế nhưng ngoại trừ đi làm, hai mươi tư tiếng đồng hồ đều chiếu cố Dương Dương, so với mẹ còn giống mẹ hơn.”

Lạc Thiên trên mặt có chút xấu hổ, gãi gãi đầu.

“Gần đây không có án tử.” Triển Chiêu nói với Lạc Thiên, “Lát nữa đi đón Dương Dương, rồi mời Hân đi ăn bữa cơm a, đợt này con bé hao tâm tổn trí không ít đâu.”

“Ừm.” Lạc Thiên gật đầu, tất cả mọi người cười vang.

“Gần đây không có án tử sao?” Lạc Thiên hỏi.

“Đừng nói nữa.” Tương Bình gác chân lên ghế ngáp dài, “Từ khi án tử trước kết thúc, thì chẳng có án gì nữa, chúng ta coi như cũng nghỉ hè, mọi người ai cũng béo ra một vòng.”

“Không có án tử cũng là chuyện tốt a.” Bạch Trì ở một bên, đang dùng máy xay sinh tố pha trà sữa, gần đây trời nóng, trưa nào Bạch Trì cũng làm trà sữa lạnh ọi người.

“Tiểu Bạch Tiểu Triển.” Lúc này, có người gõ gõ cửa.

Mọi người quay đầu lại, thì thấy Lô Phương đang đứng đó, đằng sau hắn có hai người mặc đồng phục cảnh sát giao thông.

“Lô Phương.” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu bước lại.

“Đồng nghiệp bên giao thông muốn nói chuyện với các cậu.” Lô Phương nói, rồi mời hai người đi vào.

“Xin chào Bạch đội trưởng, tiến sĩ Triển.” Người mở miệng chào có vẻ nhiều tuổi hơn – khoảng ba mươi tuổi, thoạt nhìn rất già dặn, người phía sau trẻ hơn một chút, cũng là kiểu người thông minh tháo vát.

“Vị này là đội trưởng đội giao thông Vệ Đông, đây là đội trưởng của một đội giao thông Vương Học Dương.” Lô Phương giới thiệu, “Bọn họ vốn muốn tìm cục trưởng Bao, cục trưởng Bao tiếp điện thoại, nói cứ trực tiếp nói chuyện với các cậu.”

“Nga.” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đều gật đầu.

“Đến đây đến đây, ngồi xuống rồi nói.” Triệu Hổ xếp ghế qua, hai vị cảnh sát giao thông đều gật đầu ngồi xuống, trà sữa của Bạch Trì đã xong, cũng thuận tay làm cho họ hai phần.

Một ngụm trà sữa lạnh uống vào, hai cảnh sát giao thông kia ban đầu vốn rất khẩn trương bây giờ cũng thả lỏng đi không ít.

Lúc này, Công Tôn cùng Mã Hân cũng chạy qua, bởi vì đã đến giờ uống trà, bọn họ chạy tới nhón hai ly, Mã Hân còn cầm theo một khối bánh gạo đen, lúc nhìn thấy Lạc Thiên thì ngẩn cả người.

Lạc Thiên cười cười với cô, Mã Hân thì trên dưới quan sát nửa ngày, đối với cơ ngực cùng cơ vai cơ cổ của Lạc Thiên vô cùng hài lòng, đương nhiên... khụ khụ, cơ bụng hắn là cũng không tệ đi.

Mã Hân vừa nghiêng ngẫm, vừa uống một ngụm trà sữa, lại cắn một miếng bánh gạo, Triệu Hổ một bên đánh nghiêng sang nhắc nhở, “Nè, em gái, nước bọt kìa!”

“Hai vị, có phải muốn nói về sự cố giao thông vừa xảy ra không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Vệ Đông cùng Vương Học Dương hơi liếc nhau, Vệ Đông hỏi Bạch Ngọc Đường, “Bạch đội trưởng, cũng biết sự cố giao thông vừa rồi?”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều hiểu, hai người này cũng không phải đến đây chỉ để lấy lời khai về vụ tai nạn vừa rồi, liền đơn giản gật đầu, không giải thích thêm gì nữa, chỉ hỏi, “Đến tột cùng là chuyện gì.”

“Là như vậy.” Vệ Đông tiếp tục, “Bạch đội trưởng gần đây có quan tâm đến mấy vụ tai nạn xe gần đây?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, “Có!”

“Như vậy u linh quái rầy tài xế taxi, dẫn đến sự cố nghiêm trọng, Bạch đội trưởng cũng biết rồi?” Vương Học Dương hỏi.

“Biết!” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Vụ đó em cũng có thấy trên TV.” Bạch Trì hỏi, “Thật sự là u linh sao?”

Hai cảnh sát giao thông kia sắc mặt khế đổi, Vệ Đông mở lời, “Bạch đội trưởng, tôi là người vô thần, tuyệt không tin những chuyện này, mà người bình thường hẳn cũng không tin tưởng đúng không?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, tất cả mọi người cũng gật đầu.

“Bất quá...” Vệ Đông nói, “Bởi vì gần đây nhất liên tục phát sinh tông xe liên hoàn, hơn nữa đều nhằm vào các tài xế taxi, nên bọn tôi đã hoài nghi, có đúng là có vấn đề gì đó không. Cho nên, bọn tôi đã ngẫu nhiên lựa chọn vài chiếc taxi, rồi gắn camera lên đó.”

Mọi người nghe đến đó, tinh thần liền phấn chấn không ít, “Sau đó sao a? Quay được cái gì rồi?”

“Sao lại khéo như thế.” Vương Học Dương từ trong túi lấy ra một chiếc laptop, nói, “Buổi tối hôm đó, trong xe của tài xế gặp nạn vừa vặn có gắn camera, đương nhiên cũng quay được vài thứ.”

Nói rồi, Vương Học Dương mở máy tính lên, rồi nhấp chuột vào một đoạn video, xoay qua cho Bạch Ngọc Đường bọn họ nhìn.

Người trong SCI đều xúm lại coi, chỉ thấy chất lượng hình ảnh không tệ, xe ngừng lại, có một người lên xe. Camera được đặt trên kính chiếu hậu, bởi vậy mọi người đều thấy rõ được dung mạo của người vừa lên xe ... Chỉ thấy đó là một nữ sinh mặc một thân đồ trắng, nhìn qua thì thấy còn khá trẻ con, giống như một học sinh cao trung.

Bắt quá mặt thấy không rõ lắm, bởi vì con bé cúi đầu.

Xe bắt đầu chạy ... Không bao lâu, hình ảnh đột nhiên ngừng lại ... Nhìn nữa...

“Ôi chào?” Bạch Trì kêu lên một tiếng, có chút không thể tin được lắc lắc đầu, lấp bắp, “Người đâu?”

“Đúng vậy!” Tất cả mọi người cảm thấy bất khả tư nghị, nữ sinh kia không thấy đâu nữa, vừa rồi rõ ràng còn ngồi ở ghế sau, giờ dĩ nhiên lại không thấy nữa.

“Video này có bị cắt nối biên tập qua không?” Triển Chiêu hỏi Vệ Đông.

Vệ Đông cùng Vương Học Dương đều lắc đầu, “Bọn tôi đã mời nhân viên giám định kỹ thuật chuyên nghiệp đến xem qua, không có!”

Sau đó, xe chậm rãi ngừng, tài xế quay đầu lại... sững sờ.

Mọi người có thể thấy tài xế nọ thất kinh vội vã khởi động xe, chạy nhanh về phía trước... Sau đó, một chuyện càng làm cho con người không thể tưởng được xảy ra.

Trong màn ảnh máy tính, chậm rãi xuất hiện một bóng người... Không bao lâu sau, nữ sinh vừa biến mất kia, lại đột nhiên xuất hiện, lúc này ả chậm rãi ngẩng mặt lên, trong màn ảnh phản chiếu lại khuôn mặt đó, chỉ thấy một sắc mặt tái nhợt, một vành mắt thâm đen, một đôi môi tím thẫm ... cùng một nét cười vô cùng quái dị.

Sau đó, thấy tài xế kia hoảng sợ vội đạp phanh.

Vừa dừng lại, xe liền bị một trận va đập mãnh liệt, toàn bộ hình ảnh cũng rung lên, cùng lúc đó, nữ sinh kia lại một lần nữa tiêu thất.

Mọi người xem xong video, đều sững sờ nói không ra lời.

“Cái này... Là một đoạn phim kinh dị sao?” Bạch Trì có chút không thể tin được sự thực này, “Sao chuyện này có thể xảy ra?”

“Loại chuyện này phát sinh không ngừng, mới đầu bọn tôi đều không tin là thật.” Vương Học Dương nói, “Cho đến khi bọn tôi xem đoạn video này.”

“Video này chưa tung cho giới truyền thông chứ?” Lô Phương hỏi.

“Thứ này tuyệt đối không thể công khai.” Vệ Đông liên tục lắc đầu, “Kết quả này quả thực không thể tưởng, thứ nhất sẽ bị nói chúng ta là cảnh sát giao cảnh lại đi đầu độc dân chúng gây hoang mang hoảng loạn, hơn nữa, sau này bất cứ ai gặp tai nạn xe cộ vi phạm luật an toàn giao thông không phải cứ quy chụp cho u linh quỷ phá là được rồi sao?”

“Bắt quá lại nói tiếp.” Triển Chiêu đột nhiên vươn tay sờ sờ cằm, “Lúc bọn tôi gặp phải tai nạn này là vào ban ngày a ... U linh sao có thể lui tới giữa ban ngày ban mặt được?”

Mọi người sững sờ nhìn nhau, đều nhận không được nhú mày.

“Bọn tôi vẫn không tin đó là u linh.” Vệ Đông cùng Vương Học Dương đều nói, “Thế nhưng loại án kiện này vượt xa khỏi khả năng của đội giao thông, cho nên, bọn tôi muốn chuyển án này cho SCI, nhằm tra ra chân tướng.”

Bạch Ngọc Đường nhú nhú mày, nhìn Triển Chiêu, nhướn mi Miêu Nhi? Làm không?

Triển Chiêu gật đầu thú vị đó!

“Được.” Bạch Ngọc Đường đứng lên, bắt tay Vệ Đông cùng Vương Học Dương, “Bọn tôi sẽ tiếp nhận, bắt đầu từ ngày hôm nay, án tử này chính thức chuyển giao cho SCI xử lý.”

289. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 3

Chương 3 : Phiên phúc của Triệu Trinh

Chỉ một đoạn video, mà mọi người trong SCI ban ngày ban mặt mà cảm thấy lạnh lẽo run người, Bạch Trì nghĩ nghĩ hay là đi làm bánh pudding với trà gừng ọi người ấm áp dạ dày.

“Đội trưởng.”

Sau khi hai đồng nghiệp bên giao thông rời khỏi, Triệu Hồ vừa sờ sờ da gà da vịt trên cánh tay vừa hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cái này... Là đùa hay thật a.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, hỏi Bạch Trì, “Triệu Trinh gần đây đều bận biểu diễn hả?”

“Nga, anh ấy tối nay biểu diễn xong buổi cuối cùng sẽ nghỉ ngơi a.” Bạch Trì nhỏ giọng bổ sung một câu, “Gần đây anh ấy rất mệt.”

Triển Chiêu mỉm cười, “Yên tâm đi, bọn anh chỉ tham khảo thôi, không nhờ cậu ta đi bắt quỷ đâu.”

Bạch Trì mặt đỏ dừ, nhìn nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu nheo mắt cười cười với cậu nhóc.

“Tương Bình, tìm chuyên gia phân tích đoạn video này đi.” Bạch Ngọc Đường nói với Tương Bình nói, “Xem đã bị giả trò gì chưa, còn có...”

“Tôi đi phân tích đây!” Tương Bình thoát nhìn nhiệt huyết tràn đầy, nhanh tay cầm lấy cái đĩa video chạy mất.

“Bọn tôi qua bên giao thông lấy tư liệu, sau đó đi tìm những người thấy tận mắt.” Mã Hán cùng Triệu Hồ Vương Triều cũng dắt díu nhau đi luôn.

Lạc Thiên cũng muốn đi, Bạch Ngọc Đường cản hấn lại, “Này, ngày mai hẵng đi làm, giờ đi thôi, đi đón Dương Dương rồi mời Mã Hân ăn tối.”

Lạc thiên có chút sốt ruột, Bạch Ngọc Đường cười cười đẩy hấn một cái, nhìn sang Mã Hân, “Mang người đi đi.”

Mã Hân mỉm cười, túm lấy áo Lạc Thiên lôi đi.

“Công Tôn anh có đi gặp Triệu Trinh luôn không?” Bạch Ngọc Đường hỏi hấn, “Lát nữa rủ anh hai đi ăn cơm luôn.”

“Khụ khụ.” Công Tôn ho khan một tiếng, không trả lời, chỉ nhìn sang một bên.

Bạch Ngọc Đường sừng sốt, Triển Chiêu giật giật áo anh, híp mắt lấy tay ra hiệu.

Bạch Ngọc Đường ban đầu hơi khựng lại một chút, sau đó lập tức ngộ ra, ho khan một tiếng, rồi gật đầu nói với Bạch Trì, “Chúng ta đi thôi.”

Công Tôn khẽ cười, hai tay đút túi, lắc lư đi vào phòng pháp y đổi quần áo, di động trong túi bỗng rung lên.

Hấn cười tủm tủm đi ra ngoài, chui vào thang máy đi xuống lầu...

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, đi tới bên cửa sổ, quả nhiên thấy xe của Bạch Cẩm Đường đang đậu bên dưới.

“Chà ...” Bạch Ngọc Đường có chút ước ao mở miệng, “Kết hôn cũng được một năm rồi a.”

Triển Chiêu cau mũi, “Tiểu Bạch, chúng ta cũng kết hôn đi!”

Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt nhìn lại, “Miêu Nhi, cậu đang cầu hôn sao?”

Triển Chiêu nhún nhún mày, vươn tay khẽ vuốt cằm người ta, “Cậu rốt cuộc có lấy hay không? Bạch đội trưởng.”

Bạch Ngọc Đường nhìn quanh, phát hiện trong phòng bây giờ chỉ còn lại Bạch Trì đang đứng một bên đồ mặt pha trà sữa, những người khác đều không còn, liền quay sang đề Triển Chiêu đang kiêu ngạo xuống, nghiêm phạt một chút!

...

Thời gian vừa đến, Bạch Trì vội vã thu thập linh tinh, buổi biểu diễn cuối cùng của Triệu Trinh cậu rất muốn xem.

Đợt biểu diễn gần đây nhất của Triệu Trinh kéo dài cả nửa năm, có người nói sau khi kết thúc, hẳn có thể sẽ nghỉ ngơi hơn một năm, để nghiên cứu một vài tiết mục mới. Bạch Trì cũng thay hẳn thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một chút. Triệu Trinh bình thường cực lười nhác, thể nhưng mỗi lần có buổi biểu diễn thì liều mạng lao vào công việc, cảm thấy hẳn chắc mệt muốn chết đi rồi.

Leo cả vào bên trong, Bạch Ngọc Đường khởi động xe, nhện không được hỏi Bạch Trì, “Triệu Trinh lần này nghỉ ngơi, có phải nên tìm cho cậu ta một chuyên gia dinh dưỡng không? Thời gian này nên ăn một chút đồ ăn có hàm lượng calo cao thì tốt hơn?”

“Vâng ...” Bạch Trì cũng có chút phiền muộn tựa vào lưng ghế trả lời, “Em cũng nghĩ hẳn nên ăn chút đồ có chất một chút.”

“Mỗi lần biểu diễn đều phải làm mình gầy gò lại thế sao?” Triển Chiêu hỏi, “Rất không khỏe mạnh a.”

“Bởi vì nhà ảo thuật phải giấu trên người rất nhiều đồ vật này nọ.” Bạch Trì nói, “Nhưng một trong những thứ ăn tiền của anh ấy là vẻ bề ngoài, nên không thể để béo phì ra, cuối cùng chỉ còn cách tận lực làm mình gầy đi.”

“Giống vận động viên quyền anh a.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm khái một tiếng, Triển Chiêu nhìn nhìn anh, “Tiểu Bạch, đừng giống thế, y phục của Triệu Trinh không gọi cảm bằng vận động viên quyền anh nha.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi cậu mới là đùa giỡn đó, càng ngày mặt càng tỉnh nha!”

Xe dừng lại trước cửa nhà hát.

“Chà.” Bạch Ngọc Đường xuống xe, cảm khái, “Nhìn cái sân rộng kín xe kìa.”

“Lần biểu diễn này rất oanh động nga.” Bạch Trì nói, “Nghe nói từ hai tháng trước vé đã bán hết.”

“Chúng ta không có vé.” Triển Chiêu có chút lo lắng, hỏi, “Có khi nào không được cho vào không?”

“Em có thể công tác nè.” Bạch Trì đeo thẻ công tác vào cổ, nói, “Theo em đi vào là được.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường theo vào, Triển Chiêu nhỏ giọng, “Thấy không? Thẻ nội bộ luôn.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Miêu Nhi, cậu hôm nay rất hào hứng nha, có phải có án tử rồi nên hưng phấn không?”

Triển Chiêu gật đầu, “Án tử lần này rất đặc biệt a, không thấy thế à?”

“Ừ ... Đích thật là rất đặc biệt.” Bạch Ngọc Đường hơi có chút bất đắc dĩ, “Đặc biệt đến mức muốn gặp ác mộng luôn.”

Hai người vừa nói đùa vừa theo Bạch Trì vào trong.

Quả nhiên, bảo vệ thả cho bọn họ tiến vào, Bạch Trì đi thẳng vào hậu trường, gặp người đại diện của Triệu Trinh.

“Tiểu Bạch Bạch, tới rồi?”

Người đại diện trước của Triệu Trinh vì vấn đề sức khỏe nên đã về hưu, nghe nói người đại diện mới của Triệu Trinh là một mỹ nữ.

Vừa nhìn qua, quả nhiên là một mỹ nữ. Khoảng ba mươi tuổi, vóc người nóng bỏng, đường nét tinh xảo, vừa nhìn đã biết là loại người giỏi giang.

“Này.”Người đại diện này khoác vai Bạch Trì, cười hỏi, “Hai vị đẹp trai kia là ai a?”

Bạch Trì cười cười, “Là anh của em.”Rồi giới thiệu với cô về Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

“Anh, chị ấy là Lý Dĩnh, người đại diện của Triệu Trinh.”

“Hello hai chàng đẹp trai.”Lý Dĩnh tính tình tương đương cởi mở, nhiệt tình cùng Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chào hỏi.

Hai người đã từng nghe Đại Đinh Tiểu Đinh nói qua, cô gái này là người đại diện cao cấp, vô cùng có khả năng, quen biết lại rộng. Đợt biểu diễn lưu động lần này của Triệu Trinh, vô luận là giai đoạn chuẩn bị, hay giai đoạn quảng cáo tuyên truyền cô đều đứng ra chỉ đạo, xử lý vô cùng thoả đáng, làm Triệu Trinh không cần để tâm đến bất cứ gì khác, chỉ chuyên tâm nghiên cứu ảo thuật.

Lần này vì muốn hợp tác chặt chẽ, Bạch Cẩm Đường ký hợp đồng với Triệu Trinh cũng ký luôn với cô ấy, hiện tại đang là người đại diện cho công ty Đại Đinh Tiểu Đinh phụ trách luôn.

“Ai, Tiểu Dĩnh.”Chú Ngô trợ lý của Triệu Trinh đã năm năm nay cũng đi tới, cười cười nói với Lý Dĩnh, “Đây chính là thiếu gia tập đoàn Bạch thị nha.”

“Nga?”Lý Dĩnh hai mắt toả sáng, “Hai người nếu không phải một đôi thì cho tôi chọn một nha?”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đồng loạt cho cô xem nhẵn.

Lý Dĩnh lập tức như bị chấn thương ôm lấy cây cột bên cạnh, “Lại là một đôi... Tôi có bóng ma tâm lý mất thôi, lúc đầu đến Bạch thị đang chuẩn bị quyến rũ Bạch lão đại kiểm vài viên kim cương, ai dè đâu đã kết hôn. Triệu Trinh cũng là miếng thịt béo nhưng lại còn trẻ quá, đàn ông tốt trong thiên hạ phân nửa đã có chủ, phân nửa của phân nửa lại đi với phân nửa của phân nửa còn lại, bảo sao bà cô già như tôi đây có thể chịu nổi a...”

“Lý Dĩnh, đừng đùa nữa, hai anh ấy đều là cảnh sát, không phải chị nói không thể đi theo người như thế sao.”Bạch Trì vỗ vỗ cô như đang an ủi.

“Không phải chứ ...”Lý Dĩnh mở to hai mắt nhìn hai người, “Đẹp trai thế lại đi làm cảnh sát? !”

Chú Ngô thấp giọng nói với cô, “SCI bọn họ có rất nhiều người đẹp trai nga, loại hình nào cũng có.”

“SCI?”Lý Dĩnh hai mắt còn mở to hơn nữa, “Có muốn lập thành một ban nhạc không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lắc đầu, kiên quyết lắc đầu, không hề hứng thú nha.

Lý Dĩnh lại một lần ôm lấy cây cột cọt cọt tới cọt lui bị thương khôn cùng.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, người đại diện này làm quá không à.

Bạch Ngọc Đường cũng tò mò, “Vì sao không thể lấy cảnh sát?”

“Thế sẽ gặp phải nhiều biến cố lắm a!”Lý Dĩnh không chút do dự trả lời.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút cũng đúng.

Bạch Trì lúc này đã chạy tới đằng sau sân khấu, khán giả bên dưới vô cùng hào hứng a, có thể thấy được biểu diễn lần này của Triệu Trinh rất thành công.

Chờ Bạch Trì đi rồi, Lý Dĩnh tuột khỏi cây cột, một tiểu trợ lý trẻ tuổi mang nước để cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường xong đổ mặt chạy mất.

“Đúng rồi.”Lý Dĩnh vốn rất thành thực, lập tức tiếp cận nói, “Các anh là cảnh sát thì tốt rồi.”

“Làm sao vậy?”Bạch Ngọc Đường nhìn cô.

“Ừm ... Có thể theo tôi không? Tôi cho hai anh xem vài thứ, Triệu Trinh gần đây gặp chút phiền phức. Tuy rằng Tiểu Bạch Trì cũng là cảnh sát, nhưng không dám đưa nhóc ấy coi, Triệu Trinh không cho.”Lý Dĩnh nói, rồi dẫn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi tới phòng làm việc phía sau.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Bạch Ngọc Đường nhảy cảm có thể nhận ra, chắc là có ai đó quấy rối Triệu Trinh, bất quá dựa vào thể lực của anh hai mình, Triệu Trinh là nghệ sĩ của tập đoàn Bạch thị, ai còn dám ra tay đây? Đại Đinh Tiểu Đinh còn không lấy tên lửa tiễn bọn họ lên sao hoá sao?

Lý Dĩnh đưa hai người vào trong phòng làm việc, đóng cửa lại, dùng chìa khoá tùy thân mở ngăn kéo, lấy ra một phong thư, giao cho Liễu Triền Chiêu bọn họ.

“Thư sao?” Triền Chiêu tiếp nhận phong thư, mở ra nhìn.

“Công ty mỗi ngày đều nhận được rất nhiều thư với bưu kiện.” Lý Dĩnh mời hai người ngồi xuống, chính mình cũng ngồi theo, rồi nói, “Thế nhưng thư từ có qui mô thế này lại là lần đầu tiên.”

“Có quy mô?” Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, hỏi, “Thế nào gọi là có qui mô?”

“Nửa năm nay, hầu như mỗi ngày một cái, nhất định sẽ đến! Gió mặc gió, mưa mặc mưa.” Lý Dĩnh khổ não cười cười, “Chỗ thư này là trong tháng này thôi, còn vài trăm cái nữa khoá trong ngăn kéo công ty, Triệu Trinh không cho nói với Bạch Trì, sợ nhóc đó lo lắng.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triền Chiêu nhìn nhau, mở phong thư ra, chỉ thấy bên trong đại thể đều là ảnh chụp cùng ảnh cắt ra từ báo của Triệu Trinh, rất nhiều.

Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn một chút, nghĩ vô luận như thế nào, đều có chút cảm giác chán ghét.

“Rất chán ghét sao?” Lý Dĩnh cũng hỏi, “Cái người này làm tôi thấy giống như hấn cả ngày chẳng làm gì, chỉ đi theo dõi lưng ảnh của Triệu Trinh.”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường hỏi Triền Chiêu, “Đây là bệnh tâm lý gì?”

Triền Chiêu kiên trì nhìn từng phong thư một, sau khi nhìn xong, nói, “Cố chấp, cực đoan, người này rất nguy hiểm.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Lý Dĩnh, “Vì sao không báo nguy? Triệu Trinh trở về cũng không nói?”

“Nửa năm nay cậu ta đi lưu diễn khắp nơi.” Lý Dĩnh bắt đầu thở dài, “Triệu Trinh lại rất lười, ngoại trừ ảo thuật với Bạch Trì ra thứ gì cậu ta cũng không quan tâm, lần đầu tiên những thư này đến đây, cậu ta nhìn thoáng qua rồi nói bình thường thôi, kệ nó đi. Thế nhưng qua mấy tháng liền vẫn kiên trì như vậy, cậu ta lại nói dừng để ý tới... Nói chung cứ dây dưa thế đến tận bây giờ.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, “Dựa theo tính tình của Triệu Trinh, phỏng chừng chờ tới khi biến thái này đuổi tới cửa mới tự tay thu thập đi?”

“Lần này hình như không đơn giản như vậy.” Triền Chiêu nhìn chằm chằm vào tấm ảnh cắt từ báo ra, cau mày có chút lo lắng nói, “Sự cố chấp của người này tương đối nghiêm trọng, hơn nữa dựa theo ngày gửi thư, tâm tình của hấn càng ngày càng vội vàng nôn nóng.”

“Có ý gì a?” Lý Dĩnh không giải thích được hỏi.

“Ừm ...” Triền Chiêu nhìn nhìn tờ giấy này một chút, rồi giơ về phía ngọn đèn, khẽ nhún mày, “Mặt trên những tấm hình này hình như có viết chữ a.”

Bạch Ngọc Đường cầm lấy, quay ngọn đèn nhìn một chút, gật đầu, “Đích xác, chữ hình như rất lớn, bút ký cũng rất thô, như là bút để đánh dấu a.”

“Ừm ... Mang một ly nước đến đây đi.” Triền Chiêu nói với Lý Dĩnh.

“Được!” Lý Dĩnh chạy đi rót nước, Triền Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cầm tấm giấy dán hình cắt ra từ báo lên nhúng vào.

Không bao lâu, keo để dán giấy bị nước làm tan ra, Triền Chiêu đem đóng báo gỡ xuống, thì thấy tấm giấy để lót bên dưới chỉ là một tờ giấy A4 bình thường, nhưng bên trên đều có một dòng chữ viết bằng bút mực đen.

“A...” Lý Dĩnh cầm lên nhìn, rồi sợ hãi ném trở về, che miệng mở to hai mắt, “Trời ơi.”

Triền Chiêu liếc Ngọc Đường, “Cậu thấy thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Xem ra, vấn đề thực sự so với tưởng tượng nghiêm trọng hơn rất nhiều a.”

290. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 4

Chương 4 : U linh và ảo thuật sư

Trên mặt giấy A4 trắng tinh, dòng chữ đen hiện lên rất rõ ràng, không phải là lời nguyên độc ác nào, cũng không phải lời tố tình điên cuồng gì, mà là. . .

. . . những con số rất đơn giản, những con số dùng tiếng Trung viết ra thành chữ.

Cả ba phong thư Triển Chiêu đều dựa theo ngày mà mở ra, trên phong thư thứ nhất là “Ngày thứ chín trăm bảy mươi hai.” Phong thư thứ hai là, “Ngày thứ chín trăm bảy mươi ba.” Phong thư thứ ba là, “Ngày thứ chín trăm bảy mươi bốn”...

“Hắn đang đếm sao?” Lý Dĩnh ném phong thư ra xa, “Thật biến thái a, đồng số này có ý nghĩa gì a? Số ngày hắn nhìn chòng chọc vào Triệu Trinh hay là cái gì khác?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu bắt đầu lắc đầu, “Tin tức có trong tay quá ít, tốt nhất là cứ mang hết thư về tỉ mỉ phân tích một chút, mới mới có thể điều tra rõ nguyên nhân.”

“Được.” Lý Dĩnh gật đầu, “Những thứ này hai người cứ cầm trước đi, ngày mai tôi nhờ người đưa thư cùng video ghi hình mấy buổi biểu diễn của Triệu Trinh gần đây, bản ghi chép về lượt người đi lại cùng với tư liệu về những nhân viên đã tiếp xúc qua đến cảnh cục cho.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, “Thông tin hoàn chỉnh vậy? Cứ như tình báo viên chuyên nghiệp á.”

“Ha ha.” Lý Dĩnh hơi đắc ý cười cười, “Tôi trước đây đi theo toàn mỹ nữ quyến rũ muốn chết, người như thế biến thái đi theo có đến trăm ngàn ấy chứ, bởi vậy tôi có kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú nha!” Nói xong, nhướn nhướn mày, “Sau khi tóm được biến thái kia, lão nương muốn đích thân phê hắn! Để hắn sống lại tiếp tục gây họa.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, quả nhiên là người đại diện át chủ bài, hảo có khí phách a.

Biểu diễn của Triệu Trinh rất thành công, tiết mục ảo thuật kết thúc, đợt biểu diễn lưu động của hắn cũng kết thúc luôn.

Sau khi màn lớn hạ xuống, Triệu Trinh cảm thấy toàn thân như nhũn ra, mệt mỏi quá!

Ngay lúc vô cùng mệt mỏi, Triệu Trinh đột nhiên nghe được phía sau truyền đến một giọng nói rất quen thuộc, “Trinh.”

Triệu Trinh quay đầu lại, quả nhiên, thấy Bạch Trì phóng tới, “Đặc sắc nha!”

Triệu Trinh vừa nhìn thấy Bạch Trì, liền cảm thấy tinh thần leo thang, rốt cục có thể có một năm nghỉ ngơi hoàn toàn, có thể cùng Bạch Trì hảo hảo đi chơi, tuy rằng cậu nhóc cũng bẽ bộn nhiều việc... Triệu Trinh trước đây bắt đầu lo lắng, lúc không làm đợt biểu diễn tầm cỡ, thì tham gia một vài buổi biểu diễn nhỏ. Đợt hai năm hợp đồng kết thúc thì về hưu, dù gì tiền gửi ngân hàng của hắn cũng đủ để hắn cùng Bạch Trì nằm nhà khoải hoạt mấy đời, thế nhưng vấn đề là Trì Trì không chịu để hắn nuôi, mỗi ngày đều luôn bận rộn.

Lần này Bạch Cẩm Đường cùng hắn ký hợp đồng này, đơn giản là muốn cho hắn một không gian an toàn và tự do, căn bản không cần hắn kiếm ra tiền, nếu không, làm gì có chuyện được nghỉ ngơi nguyên một năm tròn.

“Trì Trì.” Triệu Trinh ôm lấy Bạch Trì, “Mệt mỏi quá nga.”

“Mệt a?” Bạch Trì có chút thương tiếc, lát nữa hay là để Trinh ăn cơm rồi ngủ một giấc, sau đó hăng để hai anh hỏi chuyện hắn nhỉ.

Bất quá mỗi lần biểu diễn kết thúc, Triệu Trinh sẽ lười biếng nằm trên giường ngủ tròn ba ngày, đoạn thời gian này cơm phải đưa đến tận miệng mới ăn, không thì thà rằng chịu đói mà ngủ, cũng không có biện pháp, ai kêu hần từ nhỏ đã là đại thiếu gia.

Bạch Trì lôi kéo Triệu Trinh trở về hậu trường, thì thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang cùng Lý Dĩnh từ trong phòng nghỉ đi ra.

“Anh.” Bạch Trì chào Triển Chiêu bọn họ.

Triệu Trinh vừa thấy Triển Chiêu cầm một túi văn kiện, thì hơi nhú nhú mày, liếc sang Lý Dĩnh.

Lý Dĩnh cười lại với hần, Bạch Trì nhìn mọi người, hỏi, “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Triệu Trinh sờ sờ đầu cậu, “Tốt lắm a, tìm một chỗ ăn cơm đi.”

“Đúng nga, tôi có một thứ tốt! Bạch lão bản rất hào phóng nha.” Lý Dĩnh từ trong túi lấy ra hai cái thẻ vàng, “Thẻ vip của Mỹ Thực Thành nga, một cái là phòng lớn một cái là phòng nhỏ, tất cả nhân viên đều có thể vào, tha hồ xài nga!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, Triệu Trinh đi tới bên sofa ngồi xuống, nhân viên liền chạy tới tháo trang sức chỉnh lý này nọ cho hần, Triệu Trinh hỏi, “Sao hai người lại tới đây? Nga, đúng rồi, hôm nay là ngày Bạch đại ca với Công Tôn kết hôn được một năm.”

“Có một số việc muốn hỏi kiến thức chuyên nghiệp của cậu.” Triển Chiêu giả hoạt cười cười.

Triệu Trinh hơi sững sốt, rồi lập tức minh bạch, gật đầu, “Nga... Vậy cùng đi ăn cơm đi.” Nói rồi, ôm lấy Bạch Trì cọ tới cọ lui, “Anh rất đói a.”

Lúc này, Lisbon cùng tiểu sư tử đến góp vui cũng được nhân viên dẫn tới.

Lisbon vừa nhìn thấy Bạch Trì liền vọt tới cọ a cọ, tiểu sư tử thì hướng về phía Triển Chiêu phóng qua, Triển Chiêu liền đưa tay ôm lấy nó.

“Vậy cùng đi đi.” Lý Dĩnh cười nói, “Tôi đi lấy xe.”

Sau đó, mọi người vô cùng náo nhiệt dắt nhau đến khách sạn 5 sao của Bạch Cẩm Đường ở thành phố S để hưởng mỹ vị.

Một phòng lớn giành cho toàn bộ nhân viên, mọi người cùng nhau hợp tác đã lâu tình cảm đều thâm hậu, hôm nay rất cực cũng kết thúc chuyến lưu diễn nửa năm, đương nhiên muốn ăn mừng một chút rồi về nhà nghỉ ngơi. Bạch Cẩm Đường từ trước đến nay đều rộng rãi, lần này tất nhiên tiền thưởng nhiều hơn, hơn nữa đồ ăn mỹ vị có thể tùy tiện ăn, một đoàn người trong gian phòng âm ỉ náo nhiệt vô cùng.

Triệu Trinh cùng Lý Dĩnh ở hai chai sâm banh để cùng nhau chúc mừng, rồi nhanh chóng rút lui.

Tới căn phòng nhỏ sát vách, đồ ăn cũng đã được mang lên đây.

Triệu Trinh tới bên Bạch Trì ngồi xuống, Bạch Trì liền bưng một chén canh qua, “Anh sao chưa ăn gì lại đi uống rượu a, không sợ đau dạ dày à.”

Triệu Trinh cười cười, nhắc bát lên uống canh, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở một bên cũng bưng bát uống luôn, hai người nhìn nhìn nhau, Triệu Trinh vẻ mặt mệt mỏi thế, hiện tại quấy rối hần không biết có ổn hay không.

Triệu Trinh ăn vào vài thứ, tinh thần tốt lên không ít, Lisbon cùng tiểu sư tử ở một bên gặm hai khối thịt bò một lớn một nhỏ.

Triệu Trinh liếc Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Muốn có vấn gì a?” Nói rồi, không quên trêu chọc, “Tôi phát hiện phạm nhân gần đây SCI các anh bắt đều siêu cấp có tài nha, còn có thể tự mình tạo ra trò ảo thuật, lần trước cái kẻ nhảy lầu kia, không ngờ lại có thể dùng một đạo cụ cao cấp thế.”

“Lần này lại càng cao cấp hơn.” Triển Chiêu nói, “U linh xuất hiện đó.”

“Khụ khụ.” Triệu Trinh đang uống canh thì một ngụm phun ra, ho khan không ngừng.

Bạch Trì ở một bên đưa khăn cho hấn, vừa nói, “Thực sự nga, bọn em còn xem video, một cô gái lên xe, rồi đột nhiên không thấy tăm hơi.”

“Video đâu?” Triệu Trinh dùng khăn tay lau miệng.

Triển Chiêu đem máy tính vừa cầm trên xe xuống mở ra, giao cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh chăm chú nhìn đoạn video nọ.

Lý Dĩnh hiếu kỳ, cũng đi qua, đứng ở phía sau Triệu Trinh nhìn.

Lúc cô gái kia biến mất, Lý Dĩnh vội kêu lên, “A! Thực sự không thấy a!”

Triệu Trinh cũng nhú mày, đến đoạn tai nạn xe cô xảy ra làm màn hình rung lắc dữ dội, Triệu Trinh đột nhiên dừng đoạn video lại.

“Nhìn ở đây!” Triệu Trinh nói, đưa tay chỉ chỉ hình ảnh trong video, “Nhìn nè!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chạy qua nhìn, chỉ thấy chỗ Triệu Trinh chỉ vào, là vị trí của cửa xe.

“Cái gì?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường có chút khần trương.

“Trên cửa xe có cái bóng!” Triệu Trinh nghiêm túc nói, “Bóng của cô gái kia!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đúng vậy, lúc này, cô gái còn ngồi ở trong xe a, bên ngoài đen kịt một mảnh, cửa xe lúc này như một cái gương, phản chiếu bóng người ngồi bên trong là rất bình thường a.

“Trinh.” Bạch Trì chọc chọc Triệu Trinh, hỏi, “Cái bóng kia, nói lên cái gì a?”

Triệu Trinh nhú mày, nhìn mọi người một chút, “Mọi người không rõ?”

Bạch Trì lắc đầu, Bạch Ngọc Đường cũng lắc đầu nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu cũng thành thật lắc đầu, anh từ trước đến nay rất tự tin rằng mình thông minh, nhưng lần này thực sự là hoàn toàn không rõ.

“Nói rõ cái gì a?” Lý Dĩnh cũng cảm thấy buồn bực, giục Triệu Trinh, “Nói mau nha, không được thừa nước đục thả câu a.”

“Chắc.” Triệu Trinh nói, “Cô ta không phải u linh sao? U linh sao có thể có bóng? Nên suy ra, cô ta không phải u linh!”

...

Triệu Trinh nói xong, mọi người trầm mặc.

Bạch Trì xấu hổ quay qua ăn rau, cái này nhìn vậy mà ăn thật ngon nga.

Triệu Trinh nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy hai người này thần sắc vô cùng phức tạp, tựa hồ đều có chút kích động muốn tấn ỉnh một trận.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đích xác muốn đập hấn, hại bọn họ tâm tình lên cao như vậy lại đột ngột ngã xuống, thay đổi rất nhanh có hại cho thân thể nha!

Lý Dĩnh phía sau cũng kèn kẹt nghiêng răng, “Cậu gần đây hết sức dễ ghét nha, nói chuyện đứng đắn chút đi!”

Triệu Trinh thở dài nhún vai, “Sao không có khiếu hài hước gì cả a?” Rồi ấn cho đoạn video tiếp tục chạy.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu hỏi, “Ảo thuật có thể làm được không?”

“Ảo thuật cái gì cũng có thể làm.” Triệu chính cười cười, vừa gấp đồ ăn vừa nói, “Các anh muốn tôi đem mặt trời biến mất cũng được, bất quá, ảo thuật là nghệ thuật lừa dối năm giác quan của con người, cái này nếu nói là trò ảo thuật nào đó, không bằng gọi nó là... ừm...” Triệu Trinh tựa hồ đang lựa chọn từ ngữ, một lát sau mới nói, “... kiểu như là, bịa đặt chứng cứ xác thực.”

“Cậu nghĩ đoạn video này là giả?” Triển Chiêu hỏi.

Triệu Trinh gật đầu, “Tôi thấy cái này khá giả tạo.”

“Thế nhưng...” Bạch Ngọc Đường nói, “Tài xế cùng xe đều là lựa chọn ngẫu nhiên, khả năng giả mạo có cao không?”

“Ừm, ảo thuật là một loại nghệ thuật, mảnh khoé bịp người là một thứ vô lại gì đó.” Triệu Trinh nhấp một ngụm sâm banh, “Thường thì thẩm mỹ rất khác nhau, ... ít nhất ... cái này tôi chẳng thấy chút thẩm mỹ nào cả.”

“Mục đích chủ yếu của hung thủ là muốn dọa người.” Triển Chiêu nói, “Có biện pháp phá giải thủ pháp của hung thủ không? Nếu như có cách phá giải, vậy có được đầu mối trọng yếu rồi.”

“Ừm.” Triệu Trinh gật đầu, nhìn hai người một chút hỏi, “Còn video nào khác không? Có thể phân tích sâu hơn một chút.”

“Ách...” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Đội giao thông chỉ quay được một cái này.”

“Đi?” Triển Chiêu nghe đến đó, bỗng nhiên vươn tay vuốt cằm, “Nói như vậy, có chút cổ quái a.”

“Hử?” Mọi người quay lại nhìn anh, “Cổ quái chỗ nào?”

“Cũng chỉ có một đoạn video a.” Triển Chiêu lẩm bẩm, “VẬY đúng rồi a, đổi một đoạn video khác so với làm thực sự làm ảo thuật đơn giản hơn nhiều a.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi ...”

“Có khi nào chúng ta đang làm sự tình phức tạp lên không?” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Nếu như nói, tài xế taxi là đối tượng của âm mưu lần này, như vậy mỗi một lần hành động đều nhằm vào một người tài xế, để bọn họ gây ra tai nạn xe cộ, mọi người đối với việc này bất quá cũng chỉ nửa ngờ nửa tin. Có thể nghĩ đây là ảo giác của người tài xế, có thể sẽ nghĩ là có người trò đùa dai, thời buổi này rồi, gặp phải loại chuyện này rất ít người tin tưởng là do ma quỷ, đều sẽ đi tìm một nguyên lý khoa học nào đó để giải thích. Mà đoạn video này, đã đem sự thật phóng đại lên, biến thành sử dụng thực tế để chứng minh toàn bộ âm mưu, sau đó âm mưu đó thực sự làm mọi người hoảng sợ, mọi người đều tự giác đem cái âm mưu đó cùng sự thực liên hệ với nhau. Vì vậy, càng ngày càng nhiều người tham gia vào, âm mưu rất nhanh biến thành sự thực, sự thực lại dần dần bị người quên lãng, biến thành âm mưu.”

Bạch Trì bị quay cho rối mòng mòng, Lý Dĩnh cũng thấy chóng mặt, liền hỏi, “Cái kia, có thể nói rõ hơn chút không? Tốt nhất là đơn giản đi tí.”

Triển Chiêu nheo mắt, chợt nghe Bạch Ngọc Đường chen ngang, “Ý của Miêu Nhi là, chỉ cần chế được cái video kia, thì tất cả mọi người đều tin u linh đã xuất hiện.”

Triệu Trinh Bạch Trì cùng Lý Dĩnh gật đầu đã hiểu!

“Truyền thông lúc đó sẽ đưa nhau đăng tin, thậm chí làm quá mọi chuyện lên ... việc này kỳ thực ẩn chứa rất nhiều vấn đề!” Triển Chiêu nói, “Ý đồ của tên này còn chưa rõ, bởi vì lấy hành vi hiện tại suy ra, có thể đạt được rất nhiều mục đích, hung thủ chân chính hiện tại khẳng định rất sốt ruột, đang đợi cảnh sát bắt lực, đồn đãi bay đầy trời, sau đó sẽ bạo phát vào một ngày nào đó, hẳn rất mong đợi loại hỗn loạn cùng kích thích này.”

“Việc này” Lý Dĩnh đột nhiên nhắc tay đề xuất, “Các anh thực sự không nghĩ tới chuyện thực sự là u linh làm sao? Cũng không có chứng cứ gì chứng minh u linh không tồn tại a.”

“U linh sẽ không nhàm chán như vậy đâu.” Triệu Trinh cười cười, “Chỉ có con người mới có thể nghĩ ra loại chuyện không thú vị này.” Nói xong, nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Án tử này có vẻ rất nan giải nha, chuyên tâm tra đi, không thì càng ngày càng nhiều tài xế cùng người đi đường gặp chuyện không may đó, những chuyện khác cứ dẹp qua một bên đi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, Triệu Trinh hình như không muốn bọn họ tra chuyện thư nặc danh kia.

“Chuyện gì khác cơ?” Bạch Trì không hiểu nhìn sang Triệu Trinh.

Triệu Trinh khẽ cười, ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói, “Ví dụ như chuyện trên giường chuyện phòng the các loại á.”

Bạch Trì đỏ mặt, trợn mắt liếc Triệu Trinh, Triệu Trinh khẽ nhếch miệng cười.

Lúc này, mọi người chăm chú ăn, vừa ăn, Triệu Trinh vừa xem đi xem lại đoạn video kia, chuẩn bị nghỉ ngơi hai ngày sau, sẽ hảo hảo nghiên cứu một chút, cái này cũng khá thú vị đó.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, quyết định đổi góc độ điều tra, chờ đến ngày mai, đi gặp những tài xế bị hại, hảo hảo điều tra.

291. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 5

Chương 5 : Sự cố bất ngờ

Công Tôn ngồi lên xe Bạch Cẩm Đường, đi tới một nhà hàng tinh xảo.

“Trước đây chưa từng tới đây nha.” Công Tôn nhìn nhìn mặt tiền của nhà hàng một chút, cảm giác rất mới mẻ.

“Vừa mua về đó.” Bạch Cẩm Đường đậu xe tương tất rồi, hai người xuống xe, đi vào trong nhà hàng, hai người phục vụ lập tức mở cửa nghênh đón.

Bạch Cẩm Đường cùng Công Tôn bước vào trong.

Toàn bộ nhà hàng bài trí vô cùng lãng mạn, thế nhưng chỉ có một cái bàn ở chính giữa. Công Tôn giờ mới nhớ ra, mình chưa có coi tên của nhà hàng, lập tức lùi lại nhìn lên, thì thấy một hàng chữ kỷ niệm kết hôn.

Công Tôn có chút khó hiểu liếc sang Cẩm Đường, chỉ thấy hắn mỉm cười, “Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, lúc nào chẳng có người kết hôn, ở đây hắn mỗi ngày đều có sinh ý, bất quá hàng năm cứ đến hôm nay thì không kiếm được gì rồi.”

Công Tôn bật cười, nhìn bốn phía một chút, cảm thấy Bạch Cẩm Đường cũng rất lãng mạn đó, hắn là tốn không ít thời gian.

Bạch Cẩm Đường cùng Công Tôn ngồi xuống, trong nhà hàng không có âm nhạc, cũng không có ánh nến, bởi vì Bạch Cẩm Đường biết Công Tôn không thích những thứ này.

Bất quá khi Bạch Cẩm Đường mở chai rượu ngon tự tay anh tuyển lựa kĩ càng thì, Công Tôn vui vẻ hân lên, đây là rượu hắn thích nhất a.

“Còn có thứ muốn tặng em.” Bạch Cẩm Đường rót rượu cho Công Tôn, hai người ngồi đối diện nhau phẩm rượu, Công Tôn cười, “Lát nữa không lái xe về được rồi.”

“Anh kêu cặp song sinh đến đón chúng ta.”

Ừ.” Công Tôn gật đầu, cười hỏi, “Lẽ vật gì a?”

Bạch Cẩm Đường cười đến thần bí, “Em đoán xem anh tặng em cái gì?”

Công Tôn nắm tay chống cằm, “Khó nha.”

“Đoán không được phải phạt.” Bạch Cẩm Đường đưa tay qua, ngón tay ưu nhã nhẹ nhàng gõ gõ lên mu bàn tay của Công Tôn.

“Ừm ...” Công Tôn suy nghĩ một chút, hỏi, “Gợi ý được không?”

“Em vẫn muốn có.” Bạch Cẩm Đường cười nhẹ.

Công Tôn lại ngẩn người, hắn đã lâu không có đam mê với thứ gì nha, lại giương mắt nhìn sang Bạch Cẩm Đường, Công Tôn khẽ nheo mắt, chỉ thấy người nọ cười đến đắc ý.

Thực sự không có manh mối, Công Tôn chuẩn bị chịu thua, hay là cứ để Bạch Cẩm Đường tự mình nói ra đi?

Thì ở phía sau... đột nhiên, từ bên ngoài truyền đến thanh âm bén nhọn chói tai của ô tô thắng gấp.

Lúc Công Tôn còn đang mơ mịt, đã thấy Bạch Cẩm Đường xoay mặt nhìn ra bên ngoài, sau đó đứng bật dậy kéo lấy Công Tôn.

Song song đó, một tiếng nổ vang lên, trong nháy mắt, bức tường hướng ra đường bị phá sập ... Một chiếc ô tô vọt vào.

Sự tình xảy ra quá đột ngột, Công Tôn chỉ cảm thấy cả người đều nhũn ra, Bạch Cẩm Đường lại rất nhanh nhẹn kéo hắn thối lui qua một bên, thế nhưng ô tô lao vào quá nhanh, chiếc tủ bị nó đụng vào lập tức bay vọt lên.

“Cúi đầu!” Bạch Cẩm Đường kéo Công Tôn vào trong lòng, bên cạnh nhoáng một cái, Công Tôn cảm giác được bọn họ hình như đã bay ra ngoài... trong lúc hỗn loạn nghe được tiếng xe phanh lại, còn có tiếng Bạch Cẩm Đường khê hừ một cái.

Rất nhanh, tất cả yên tĩnh trở lại.

Chờ Công Tôn phục hồi tinh thần, nhà hàng vừa rồi còn vô cùng lãng mạn giờ đã biến thành một đồng hồ độn, bức tường hướng ra đường đã sập toàn bộ.

“Cẩm Đường?” Công Tôn cúi đầu nhìn Bạch Cẩm Đường còn đang ôm lấy mình, chỉ thấy hắn nhắm nghiền hai mắt, trên trán có một dòng máu tươi đang chậm rãi chảy xuống.

“Cẩm Đường!” Công Tôn ngồi xuống, ôm lấy Bạch Cẩm Đường, luống cuống tay chân.

“Đại ca!” Lúc này, mấy nhân viên bên trong nhà hàng đều chạy ra, vội vàng đánh điện gọi xe cứu thương, có mấy người chạy lại nhìn vào chiếc xe ... Chỉ thấy bên trong, tài xế gục đầu vào vô lăng, hai mắt mở to... đã chết.

“Cẩm Đường.” Công Tôn ôm lấy Bạch Cẩm Đường, không dám kiểm tra hơi thở của hắn ...

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường còn có Triệu Trinh Bạch Trì đã ăn một bụng no, đang ra khỏi Mỹ Thực Thành.

Lý Dĩnh uống hai ly cảm thấy hơi mơ hồ, lời kéo mấy anh đẹp trai nói muốn đi tăng hai uống rượu ca hát ngấm mĩ nhân.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ phụ trách việc đưa cô về, Triệu Trinh cũng uống vài chén, cảm thấy khá mệt, Bạch Trì dìu hắn lên xe.

Vừa mở cửa xe, điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang lên, bất đắc dĩ đem Lý Dĩnh đang xà nẹo giao cho Triển Chiêu, Triển Chiêu liền nhét cô vào trong xe.

“A lô?” Bạch Ngọc Đường tiếp điện thoại xong, hơi nhíu mày đầu, “A lô? Công Tôn? Anh bình tĩnh lại nói chậm thôi ...”

Triển Chiêu quay đầu lại, Bạch Trì cùng Triệu Trinh ở bên cạnh cũng nhìn sang, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường biến sắc, “Ở bệnh viện nào?”

Hỏi xong cúp máy, nói với mọi người đã có chút linh cảm, “Anh hai đã xảy ra chuyện.”

...

Phóng xe như tên lửa tới bệnh viện, Bạch Ngọc Đường lập tức vọt tới trước cửa phòng giải phẫu, chỉ thấy Đại Đĩnh Tiểu Đĩnh còn có rất nhiều người đều ở đó, Công Tôn đang ngồi trên ghế, nhân thần có chút chậm chạp.

“Công Tôn.” Triển Chiêu đi qua.

Công Tôn chậm rãi ngẩng đầu lên.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tâm phát lạnh, lần đầu tiên nhìn thấy Công Tôn có loại thần tình này yếu đuối.

Bạch Trì ngồi xuống kế bên vỗ vỗ vai hắn, Công Tôn cúi đầu tiếp tục nhủ mà không nói.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tiểu Đình.

“Không biết tên điên nào lái xe tông vào nhà hàng!” Tiểu Đình cắn răng mắng người.

“Đại ca đang làm phẫu thuật, bác sĩ nói đầu bị chấn thương.” Đại Đình còn có chút lý trí, mở miệng trả lời Bạch Ngọc Đường.

“Có nguy hiểm không?” Triển Chiêu hỏi.

“Năm mươi năm mươi a.” Đại Đình thở dài.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đều nhận không được nhủ mà, tại sao lại thành như vậy...

Mọi người cũng không có tâm tư để trò chuyện nữa, đều ở bên ngoài phòng phẫu thuật chờ.

Năm phút sau, cửa thang máy mở ra, người của SCI tiến vào.

Bạch Ngọc Đường nhủ mà, có chút khó hiểu hỏi, “Mọi người sao lại chạy tới đây?”

Mã Hán đi tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, nói khẽ với anh cùng Triển Chiêu nói, “Người của đội giao thông vừa báo án với bọn tôi, bọn tôi nhìn tư liệu mới phát hiện ra người bị thương chính là Bạch đại ca.”

Bạch Ngọc Đường nhủ mà hỏi, “Án tử gì? Gây chuyện lại là xe taxi?”

“Đúng.” Công Tôn đột nhiên ngẩng mặt nói, “Là xe taxi, đột nhiên tông đổ tường lao vào.”

“Người lái xe đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đã chết!” Triệu Hổ trả lời, “Bọn em đã phái người đi lấy thông tin rồi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, còn có chút hỗn loạn, anh nhìn Triển Chiêu đứng bên cạnh, chỉ thấy cậu ta sắc mặt cũng không tốt, dường như cũng có nghi hoặc. Mọi người hiện trong lòng đều có một suy nghĩ vì sao lại khéo như vậy? quả thật là ông trời đã an bài? Hay là có lý do gì khác. Không phải hôm nào lại đúng là hôm nay, không phải ai khác lại đúng là Công Tôn cùng Bạch Cẩm Đường?

Mặt khác, Triển Chiêu cũng nghĩ đến, chính mình cùng Bạch Ngọc Đường cũng coi như vừa gặp qua tai nạn xe cộ, nếu không phải lúc đó Bạch Ngọc Đường nhanh tay, nói không chừng cũng đã xảy ra chuyện, có thể có cái gì đó liên quan không?

Mã Hán thấy Bạch Ngọc Đường lúc này thiên đầu vạn tự, cũng không tiện nhiều lời, liền vỗ vỗ anh nói, “Đội trưởng, anh tiếp tục chờ, bọn tôi đi trước điều tra.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Người của SCI rời đi, những người khác tiếp tục chờ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng, đèn phòng giải phẫu phụt tắt, mọi người trong lòng run lên.

Cửa phòng giải phẫu được mở, một bác sĩ đi ra, vừa tháo khẩu trang vừa ngẩng đầu, thấy một màn trước mắt thì bị dọa sợ, ông lắp bắp hỏi, “Người thân ...”

“Anh ấy thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Tôi là em trai anh ấy.”

“Nga, não của cậu ấy bị va chạm, còn tồn lại chút máu bầm, bất quá một thời gian nữa sẽ tự động tiêu trừ. Những chỗ khác ngoại trừ mấy vết thương ngoài da trên cánh tay, thì không có vấn đề gì quá lớn, cậu ta rất có kinh nghiệm, đã tránh được những vị trí then chốt. Cậu ta cũng tỉnh rồi, lưu lại quan sát hai mươi tư tiếng, nếu không có phản ứng tiêu cực nào thì có thể xuất viện.”

“Nói cách khác...” Bạch Trì nhìn bác sĩ.

“Ừ.” Bác sĩ gật đầu, “Vô cùng may mắn, hầu như không bị mất một sợi tóc nào.”

“Hô...”Bác sĩ vừa dứt lời, tất cả mọi người thở phào một cái, sắc mặt tái nhợt của Công Tôn cũng khôi phục lại một ít.

Các huynh đệ Đại Đình Tiểu Đình gọi tới đều rút lui, còn lại Công Tôn cùng Bạch Ngọc Đường kéo nhau vào phòng bệnh, thăm hỏi Bạch Cẩm Đường.

Trong phòng bệnh, Bạch Cẩm Đường trên đầu quấn một vòng băng gạc đang ngồi trên giường, có một bác sĩ đang đứng một bên, hỏi chuyện hẳn.

Thấy mọi người tiến vào, bác sĩ này cau mày hỏi, “Các cậu ai là người nhà của bệnh nhân? Bệnh nhân có thể xảy ra chút vấn đề.”

Mọi người vừa thả lỏng tâm tình lập tức căng thẳng trở lại, lo lắng nhìn bác sĩ nọ.

Chợt nghe Bạch Cẩm Đường nói, “Ngọc Đường, người này là các cậu an bài à?”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, Công Tôn đi tới bên giường, “Cẩm Đường?”

Bạch Cẩm Đường tựa hồ có chút giật mình, ngẩng đầu nhìn Công Tôn.

Hai mắt gặp nhau, Công Tôn sững sốt, ánh mắt Bạch Cẩm Đường nhìn mình ... không quá thích hợp.

“Anh hai?”Triển Chiêu cũng cảm thấy không đúng, liền đi qua hỏi, “Anh sao rồi?”

Bạch Cẩm Đường lắc đầu, nói, “Hơi choáng, bất quá bác sĩ này nói với anh hiện tại là năm 2010.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, sau đó lại có chút mờ mịt, “Anh hai ... Anh nghĩ là năm bao nhiêu?”

Bạch Cẩm Đường càng không giải thích được, “Không phải năm 2007 sao?”

...

Triển Chiêu sững sốt, Bạch Ngọc Đường cũng sững sốt, Bạch Trì Triệu Trinh phía sau mở to hai mắt, Công Tôn thì thấy ... trống rỗng.

“Anh ấy làm sao vậy?”Bạch Ngọc Đường có chút kích động, hỏi bác sĩ nọ, “Vừa nãy bác sĩ kia rõ ràng nói anh ấy không có việc gì mà.”

“Thân thể cậu ta đúng là không có việc gì.”Bác sĩ bình tĩnh trả lời, “Bất quá có thể do vết máu bám bên trong làm mất đi khoảng ký ức trong ba năm đó, bất quá không nghiêm trọng đâu, hẳn là có thể khôi phục.”

“ Bao lâu có thể khôi phục?”Bạch Trì hỏi.

“Có thể là một ngày, hoặc một năm.” Công Tôn đột nhiên mở miệng, “Hoặc là vĩnh viễn.”

Tất cả mọi người cả kinh. Bạch Cẩm Đường đưa tay xoa xoa trán, không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra, bất quá khi đưa tay lên, lại thấy được ngón tay áp út có đeo một cái nhẫn.

Bạch Cẩm Đường ngẩn người, cúi đầu dần người nhìn cái nhẫn nọ.

“Này.”Triển Chiêu đẩy đẩy Bạch Ngọc Đường, “Làm sao bây giờ?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nhìn Bạch Trì cùng Triệu Trinh ở bên cạnh.

Bạch Trì cũng cấp bách, Triệu Trinh lại bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ, “Cái này... có chút hí kịch hóa.”

“Đại ca.” Đại Đình Tiểu Đình hỏi, “Anh... có thật là không đùa giỡn với bọn em không?”

“Bạch Cẩm Đường nhú mày liếc hai người bọn họ, hai người cả kinh lui ra phía sau một điểm cũng không sai, đây chính là Bạch Cẩm Đường của trước kia, một Bạch Cẩm Đường hoàn toàn chưa gặp gỡ Công Tôn.

“Rốt cuộc là mấy năm?”Bạch Cẩm Đường hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Anh hai, anh bị tai nạn xe cộ nên mất đi ba năm ký ức rồi.”Bạch Ngọc Đường nói, “Bất quá hẳn rất nhanh sẽ trở về... Ách, ba năm này đối với anh mà nói rất quan trọng đó.”

Bạch Cẩm Đường ngẩn người, nhìn nhìn chiếc nhẫn trên tay một chút, hỏi, “Anh đã kết hôn?”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu gật đầu, “Vâng.”

Bạch Cẩm Đường nghĩ có chút hiếu kỳ, “Đại tẩu của các cậu là ai?”

Tất cả mọi người có chút xấu hổ, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn Công Tôn, chỉ thấy sắc mặt Công Tôn hiện tại, so với lúc chờ ngoài phòng phẫu thuật vừa rồi còn xấu xí hơn.

“Ai?” Bạch Cẩm Đường khó hiểu nhìn mọi người.

Đại Đình Tiểu Đình đưa tay, chỉ chỉ Công Tôn.

Bạch Cẩm Đường sửng sốt, giương mắt nhìn Công Tôn.

Hai bên cùng nhau đối diện, một lúc lâu, Bạch Cẩm Đường đột nhiên cười cười lắc đầu, “Các cậu nói anh đã cùng một người đàn ông khác kết hôn?”

Mọi người liền cảm thấy sau lưng thật lạnh, Công Tôn lúc này, toàn thân đều tản ra một luồng khí lạnh thật dọa người.

Bạch Cẩm Đường đưa tay, như là muốn tháo nhẫn ra, Bạch Trì vội kêu lên, “Chờ một chút a.”

Bạch Cẩm Đường giương mắt nhìn mọi người.

Lại nghe Công Tôn lạnh lùng nói, “Anh dám tháo xuống xem!”

Bạch Cẩm Đường sửng sốt, nhìn Công Tôn, chỉ thấy Công Tôn sắc mặt tái nhợt, vành mắt nhưng lại có chút hồng, hình như rất kích động.

“Công Tôn.” Triển Chiêu muốn an ủi Công Tôn một chút, dù sao cũng là tình huống đặc thù.

Công Tôn cắn răng, liếc Cẩm Đường, “Anh nhớ cho kỹ, nếu dám tháo ra, cả đời đừng mong đeo vào nữa.” Nói xong, xoay người vội vã bỏ đi, còn đụng phải cánh cửa tủ.

“Công Tôn.” Triển Chiêu đuổi theo, Bạch Trì nhìn quanh một hồi, rồi cũng đuổi theo.

Bạch Cẩm Đường khẽ nhú mày, tựa ở đầu giường liếc Ngọc Đường.

“Anh hai ...” Bạch Ngọc Đường cũng có chút bất đắc dĩ, trầm mặc một hồi, rồi nói, “Anh chậm rãi dưỡng bệnh, nói chung cũng tốt, bất quá...”

Nói rồi, Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ chiếc nhẫn trên tay hắn, “Nghìn vạn lần đừng tháo ra, em sợ anh sẽ hối hận.”

Bạch Cẩm Đường không lên tiếng, bất quá vẫn không tháo chiếc nhẫn kia ra, đồng thời đối với Công Tôn nọ sản sinh một ít hứng thú... Đích thực có chút cảm giác rất quen thuộc, chỉ là nghĩ không ra đó là ai.

Bạch Ngọc Đường nói với cặp song sinh, “Các cậu chiếu cố anh ấy, kể lại chuyện ba năm qua cho anh ấy biết, bọn tôi đi về phá án đây.” Nói rồi, rời đi.

Triệu Trinh nhìn nhìn một hồi, cũng nhanh chân theo ra, hắn thật ra muốn ở lại bồi bồi Bạch Cẩm Đường, bất quá với tình huống hiện tại của hắn, có khi chẳng nhận ra mình là ai đâu.

“Đại ca.” Đại Đình Tiểu Đình đi qua, Bạch Cẩm Đường phất tay, nói, “Tìm cho anh mấy bác sĩ giỏi về lĩnh vực này.”

“Vâng.” Tiểu Đình xoay người đi.

Bạch Cẩm Đường nhìn Đại Đình, “Nói đi, người vừa rồi tên là gì “

“Công Tôn Sách.” Đại Đình trả lời.

“Ba năm nay anh làm cái gì?” Bạch Cẩm Đường hỏi.

“Đại khái khoảng một phần trăm thời gian dùng để xử lý công việc.” Đại Đình trả lời.

Bạch Cẩm Đường nghĩ có chút kỳ quái, “Vậy những lúc khác làm gì?”

Đại Đình trầm mặc một chút, rồi trả lời, “Công Tôn, Công Tôn, luôn là Công Tôn...”

Bạch Cẩm Đường nhướn nhướn mày, Đại Đình liếc mắt nhìn sang chiếc nhẫn trên tay hắn, nói, “Anh... nghìn vạn lần đừng kích động a.”

“Được rồi.” Bạch Cẩm Đường thở dài, nói, “Chi tiết mọi chuyện, nói cả ra đi.”

“Nga.” Đại Đình xách ghế ngồi xuống, bắt đầu kể chuyện cho Bạch Cẩm Đường.

...

“Công Tôn, có muốn về nhà nghỉ ngơi một chút không?” Triển Chiêu đuổi theo Công Tôn khuyên giải, “Cái kia, đại ca không phải cố ý đâu.”

“Tôi biết, tôi không để ý.” Công Tôn bước nhanh vào đến pháp y, đá văng cửa đập bay ghế, đeo bao tay vào, chuẩn bị xử lý hai thi thể tài xế mới được mang đến.

“Anh mấy hôm nay nghỉ ngơi đi nha?” Bạch Ngọc Đường nói, “Đi bồi bồi anh hai.”

Công Tôn không lên tiếng, bắt đầu giải phẫu thi thể.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cả kinh, cảm thấy Công Tôn bây giờ không phải đang giải phẫu thi thể, mà là muốn phân thây tới nơi.

“Đại tẩu ...” Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cuối cùng nhịn không được cùng nhau kêu một tiếng.

Công Tôn liền ngẩng đầu trừng hai người.

Hai người đều có chút bất đắc dĩ.

Công Tôn buông đao, nghiêng răng nghiêng lợi, “Hỗn đản!”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hòa theo, “Đúng là rất hỗn đản.”

Công Tôn xoay người bỏ ra ngoài.

“Công Tôn, đi đâu thế?” Triển Chiêu liền đuổi theo.

“Tên khốn kiếp đó còn thiếu tôi một kiện lễ vật!” Công Tôn hầm hừ đi ra ngoài, gặp ai cũng dằng dằng sát khí, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, “Dám có gan quên lão tử, lão tử không để yên đâu!”

“Vậy ... Khám nghiệm tử thi làm sao bây giờ?” Chờ người đi rồi, Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường.

“Em đến đây.”

Lúc này, Mã Hân lò dò đi vào.

“Em không phải đang hẹn hò với Lạc Thiên sao?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường giật mình.

“Bị em quăng rồi.” Sát khí của Mã Hân cũng chẳng thua kém gì Công Tôn.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt không phải chứ?

“Hai người làm sao vậy?” Bạch Trì cũng tò mò.

Mã Hân nheo mắt, “Ba người nghĩ xem nếu em dùng gậy bóng chày đập mạnh lên đầu hắn, để hắn chỉ nhớ ký ức ở SCI, mấy chuyện trước đó đều quên lãng hết, tỷ lệ thành công có cao không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, bình tĩnh đi ra ngoài, Bạch Trì cũng vội chạy theo.

Trở lại phòng làm việc của SCI, chỉ thấy Dương Dương khoanh tay, vẻ mặt phiền muộn ngồi trên ghế xoay của Tương Bình, ôm tiểu sư tử hờn dỗi, Lạc Thiên vẻ mặt vô tội đứng ở một bên, dòm dòm sắc mặt của con trai.

Triển Chiêu thở dài, Bạch Ngọc Đường đỡ trán sao lại loạn vậy a.

292. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 6

Chương 6 : Dấu vân tay kì lạ

Chiếc xe taxi gây tai nạn lần này không có lắp đặt camera, hơn nữa tài xế tử vong tại chỗ, bởi vậy không biết chỉ là tai nạn xe cộ đơn thuần, hay cũng như những tài xế trước nhìn thấy quý, hay là có kẻ sắp đặt nên.

Bất quá có một chút kỳ quái, những tài xế trước đại thể đều dừng ngay, tài xế này thế nào lại chạy ào vào nhà hàng ở ven đường a? Lại còn khéo như vậy, vừa vận dụng vào Công Tôn cùng Bạch Cẩm Đường đang ăn cơm bên trong.

Mặt khác, coi như là cố ý, có ai lại dùng phương pháp này để giết người chứ? Độ chính xác sao cao được? Hơn nữa chiếc xe này chưa chắc có thể phá tường mà vào, vào được thì có đẩy tung cái tủ cũng không chắc sẽ đè chết người.

Bạch Ngọc Đường thấy mọi người đều có chút mệt, liền đuổi cả về nhà cho nghỉ ngơi một chút, ngày hôm sau tiếp tục làm việc.

Lạc Thiên nhờ Bạch Trì chở Dương Dương về, hẩn ở lại đây bởi Mã Hân, bất quá hẩn cũng là một tên ngốc, vì sợ ảnh hưởng đến công việc của Mã Hân, nên chỉ ngồi trên dây ghế ở hành lang chờ.

Bạch Ngọc Đường vốn định bắt Triển Chiêu về luôn, nhưng thấy Triển Chiêu hiện tại không có chút gì gọi là buồn ngủ, còn đang ngồi cạnh Tương Bình, nói ra một ít đầu mối để Tương Bình hộ trợ tìm kiếm.

Bạch Ngọc Đường vào phòng Mã Hân giúp cô một tay.

Mã Hân cúi đầu kiểm tra nội tạng của thi thể tài xế, bởi vì cổ thi thể sau này đưa tới rất gấp, nên trước tiên phải lấy toàn bộ những chứng cứ liên quan trong quần áo ra, Mã Hân cầm cái nhíp cùng túi vật chứng vô cùng bận rộn.

Bạch Ngọc Đường ngồi ở một bên chờ, trong lòng có chút lo lắng cho Bạch Cẩm Đường, anh hai kỳ thực còn rất thất thường, hơn nữa anh ấy hiện tại cái gì cũng không nhớ rõ, hẩn cũng chẳng phải người tốt gì, cầu cho anh ấy đừng làm chuyện gì khiến Công Tôn khó chịu, nếu không lại phiền phức ra.

“A ...”

Lúc này, chỉ thấy Mã Hân từ trong túi của tài xế lấy ra một tờ giấy, lắc đầu lẩm bẩm, “Thật đáng thương.”

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Là phiếu điểm của con chú ấy, một trăm điểm.” Mã Hân nói.

Bạch Ngọc Đường khe khẽ thở dài, “Thông báo cho gia đình chú ấy chưa?”

“Lô Phương vừa cầm giấy tờ tùy thân của chú ấy đi rồi, hẩn là đang xử lý.” Mã Hân lắc đầu, “Toàn bộ cảnh cục chắc thần kinh của Lô Phương là kiên cường nhất đó, em mà là anh ấy mỗi ngày đều phụ trách thông báo cho gia đình người bị hại biết chuyện người thân của họ đã gặp nạn, chắc em sớm mắc chứng tự kỷ quá.”

“Lô Phương định kỳ đều tìm con mèo kia để tư vấn tâm lý.” Bạch Ngọc Đường nói, “Bất quá Miêu Nhi bình thường cũng nói hẩn có thần kinh chắc như sắt thép vậy.”

“Trong ví tiền có ảnh vợ con của chú ấy nữa.” Mã Hân đem chiếc ví cẩn thận bỏ vào trong túi vật chứng ...

“Đi?”

“Có phát hiện?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Mã Hân gật đầu ý bảo Bạch Ngọc Đường đến xem.

Bạch Ngọc Đường đi qua, chỉ thấy Mã Hân nhẹ nhàng nhấc tay áo người chết lên, nhờ Bạch Ngọc Đường giúp cô cầm cái nhíp, rồi mang băng dính vân tay lại, nói, “Đội trưởng, nhìn này, có bốn dấu vân tay.”

“Rất rõ ràng a!” Bạch Ngọc Đường nhìn bốn dấu vân tay màu đen trên cánh tay người chết, nhíu mày nói, “Là tóm lấy từ phía sau! Có người từ phía sau can thiệp vào tay lái của chú ấy!”

“Ừm.” Mã Hân gật đầu, “Tài xế hai tay đang nắm lấy vô lăng, nếu như lúc này từ phía sau đột nhiên có một con quỷ chồm lên nắm lấy tay chú ấy ... Chú ấy sẽ giật mình, làm cho chiếc xe khổng khổng chế được lao vào một toà nhà nào đó cũng có khả năng, đương nhiên, cũng có thể là con quỷ đó cầm tay chú ấy lái vào.”

Mã Hân nói xong, giương mắt nhìn, lại thấy Bạch Ngọc Đường đang há hốc miệng ngơ ngác nhìn bốn dẫu tay nọ, thần tình này, Mã Hân cho tới bây giờ vẫn chưa nhìn thấy qua trên mặt Bạch Ngọc Đường ...

“Đội trưởng?” Mã Hân hỏi, “Làm sao vậy?”

“Thế nhưng, lúc này không có khả năng làm được.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở miệng.

“Cái gì không có khả năng?”

“Chuyện tập kích từ phía sau tài xế, còn nắm lấy tay của chú ấy.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu liên tục, “Đằng sau lưng tài xe có tấm kính ngăn giữa hai hàng ghế mà!”

Mã Hân cũng sửng sốt, nếu không phải Bạch Ngọc Đường nói, cô đúng là đã quên, thế nhưng nghĩ lại nghĩ, đột nhiên thấy có chút quỷ dị, “Vây lớp bảo vệ này có bị phá huỷ không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, lập tức gọi điện thoại cho phòng lưu trữ xe cộ kiểm chứng, cảnh viên đang trực đi kiểm tra một chút, nói lại rằng xe chỉ bị lõm ở mũi trước, những bộ phận khác đều không có hư hỏng gì, tấm plastic bảo vệ bốn phía tài xế rất kiên cố.

Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại, nhíu mày không nói. Mã Hân làm bác sĩ lâu như vậy, nghe được kết quả này, cũng thấy có chút gió rét thổi qua.

Bạch Ngọc Đường muốn cùng Triển Chiêu thương lượng một chút, quay đầu, thì thấy Lạc Thiên đang ngồi bên ngoài, ánh mắt nhìn vào phòng pháp y có chút phức tạp. Bất đắc dĩ lắc đầu, Bạch Ngọc Đường nói với Mã Hân, “Anh đi tìm Miêu Nhi nghiên cứu một chút, gọi Lạc Thiên vào với em nhá.”

Mã Hân nhỏ giọng nói thầm, “Ai thèm chứ.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, hỏi, “Hai người sao lại cãi nhau rồi?”

Mã Hân nhìn anh, “Bọn em đang ở trong công viên trò chơi thì gặp mấy đứa bạn học, bọn họ thấy em ôm Dương Dương cùng Lạc Thiên ăn kem, liền hỏi có phải bạn trai không, anh đoán xem hần nói gì?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Hần vội vàng nói không phải, chỉ là họ hàng thôi.” Mã Hân cau mày, “Em rất doạ người sao? Lão nương năm đó cũng là hoa khôi khoa y chứ bộ!”

“Được rồi cô hoa khôi.” Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ, “Lạc Thiên chỉ lo lắng cho em thôi, sợ em khó xử, bạn học của em ngữ khí cũng không được tốt cho lắm?”

Mã Hân hơi mếu, “Để ý đến người khác làm gì a... Bọn họ đang đổ kị thôi, hần có rất nhiều ưu điểm mà tự hần chẳng có biết.”

“Hần sẽ không nghĩ thế đâu, Lạc Thiên tách biệt khỏi xã hội nhiều năm như vậy, con người tương đối đơn thuần.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hai người nếu là thật sự hợp nhau thì thẳng thắn với nhau luôn đi, đừng nhập nhằng nữa, Dương Dương cũng an tâm học hành.”

“Hần không chịu.” Mã Hân bực bội.

“Anh em nói thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Anh ấy kêu sẽ giúp em cường hần!” Mã Hân trả lời.

Bạch Ngọc Đường cười gượng hai tiếng, “Em nếu thật sự thích, cứ nói với anh, anh giúp em đánh ngất hần, em tha hồ cường.”

Mã Hân hung hăng liếc Ngọc Đường, “Các anh cứ làm như em gả đi không nổi ấy? !”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, lắc đầu ra khỏi cửa, ra hiệu cho Lạc Thiên đi vào trong.

Lạc Thiên chẳng hiểu gì cả.

Bạch Ngọc Đường nói, “Hân kêu sợ, anh vào với cô ấy đi, tôi về phòng làm việc.”

Lạc Thiên hơi giật mình, Mã Hân còn có lúc biết sợ sao? Mã Hân nhìn thấy ánh mắt của hắn, một cước đạp bay cái ghế, “Lão nương không phải con gái sao? !”

Bạch Ngọc Đường vội vã bỏ chạy, Lạc Thiên không thể làm gì khác hơn là kiên trì đi vào, nhìn Mã Hân giải phẫu thi thể.

Triển Chiêu lúc này đang đọc tài liệu Tương Bình in ra.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường tiến đến, ngồi xuống bên cạnh.

“Tạo cơ hội cho Hân với Lạc Thiên?” Triển Chiêu trêu chọc, “Hiện tại hai người đó thế nào rồi?”

“Nói chung rất phức tạp.” Bạch Ngọc Đường thở dài, đem dấu vân tay phát hiện trong lúc khám nghiệm tử thi kể sơ qua, Tương Bình ở bên cạnh hoảng sợ trợn mắt, “Không phải chứ đội trưởng, anh mà nói nữa em không dám lái xe về quá, em ở có một mình thôi, không được, lát phải qua chỗ Hồ Tử tị nạn mới được.”

“Này quả thực rất tà môn.” Triển Chiêu nói, “Tôi nghĩ sao cũng không ra ai đó khác ngoài Triệu Trinh làm được trò này nha?”

“Rất có thể là thủ pháp ảo thuật nào đó... hay là ...” Bạch Ngọc Đường hơi nhướn mày.

Triển Chiêu kiên quyết lắc đầu, “Tôi thà tin khủng long sống lại còn hơn, có chết cũng không tin u linh sẽ bay ra hại người.”

“Đúng rồi, Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Vụ của Triệu trinh thế nào rồi?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Câu mà không nói chắc tôi quên mất rồi, có khi cũng không rảnh để giúp hắn tra.”

“Tôi nhờ cảnh viên khác điều tra dùm nha?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Có nên hỏi Triệu Trinh một tiếng không?” Triển Chiêu nói, “Nhìn sắc mặt hắn, có vẻ như không muốn chúng ta nhúng tay vào.”

“Chờ có thời gian đi tâm sự với hắn ha ... Đáng tiếc anh hai bị thương, không thì có thể trực tiếp giao cho cặp song sinh làm, khẳng định có thể điều tra ra.”

“Đúng nga.” Triển Chiêu gật đầu, “Không biết anh hai cùng Công Tôn thế nào rồi.”

...

Một giờ ba mươi phút sáng, Công Tôn ngồi trên bàn bếp, nhìn chăm chú vào Bạch Trì, “Trì Trì, phiền nhóc quá.”

“Không có gì a.” Bạch Trì cười tủm tỉm, “Nhân tiện em hâm nhiều một chút, gần đây ai cũng mệt chết đi, trời cũng nóng, để mọi người tắm bồ luôn.” Nói rồi, Bạch Trì quay lại nhìn Công Tôn, chỉ thấy trên tay hắn quấn một vòng băng gạc dày, ngồi đần mặt ở chỗ đó, ánh mắt có chút mờ mịt.

“Công Tôn?” Bạch Trì cố an ủi, “Đừng lo lắng nha, đại ca sẽ tốt lên thôi.”

Công Tôn nhìn cậu một chút, gật đầu.

Lúc Bạch Trì trở về, Công Tôn đang chiến đấu kịch liệt với một nồi nước bự, trong lúc hấp tấp còn suýt chút nữa làm phòng bếp nổ tung, rất may Bạch Trì về kịp, giúp hắn băng bó cái tay bị bỏng, còn hâm lại canh cho.

“Đại ca nếu biết anh vì hâm canh mà làm bỏng tay, khẳng định sẽ rất thương tiếc.” Bạch Trì nói, “Công Tôn, anh phải tin tưởng đại ca a, cho anh ấy chút thời gian.”

Công Tôn nhẹ nhàng nhếch miệng cười, đưa tay sờ sờ đầu Bạch Trì, “Anh biết rồi.”

Ba giờ sáng, Đại Đình thở ra một hơi, uống cạn một ly trà, miệng lưỡi khô khốc thì thảo với Bạch Cẩm Đường, “Xong rồi đó, mọi chuyện tới lúc hai người làm tiệc kỷ niệm hôn lễ thì bị kịch phát sinh.”

Bạch Cẩm Đường sau khi nghe xong, trầm mặc một hồi, rồi gật đầu nói, “Cậu đi ngủ đi, anh cũng mệt rồi, ngày mai mang sổ sách, báo cáo thành tích với nhật ký của ba năm nay tới cho anh xem. Ba ngày nay nói anh đi công tác nước ngoài, đừng để lộ ra.”

“Chỉ những việc này?” Đại Đình cùng Tiểu Đình mở to hai mắt nhìn anh.

Bạch Cẩm Đường nhìn hai người một chút, nói, “À, đúng rồi, còn có sự phát triển chung của Bạch thị, đối thủ cạnh tranh chính, tình hình thành phố S, đều mang tư liệu đến cho anh.”

“Ai hỏi anh cái này a? !” Tiểu Đình rất muốn lật bàn, “Cái bọn em muốn hỏi là, Công Tôn phải làm sao bây giờ?”

Bạch Cẩm Đường nhướn mày, “Quản nhiều làm gì.”

“A...” Đại Đình Tiểu Đình hít một hơi lạnh, nhảy dựng lên ồn ào, “Bạch Cẩm Đường, anh có gan đó, lão tử trở về ly gián cho coi, để Công Tôn đời này không thềm cùng phòng với anh nữa! Cho ghen chết luôn!” Nói xong, ngung nguỷ tức giận bỏ đi, Đại Đình đành bắt đắc dĩ đuổi theo.

Chờ hai người đều đi rồi, Bạch Cẩm Đường đưa tay lên, nhìn nhìn cái nhẫn ở ngón áp út, hơi nở nụ cười, rồi lẩm bẩm, “Ừm, cũng không tệ lắm.”

“Oáp a ~ “Sáng sớm hôm sau, Triển Chiêu nằm trên ghế sofa, bị Bạch Ngọc Đường áp ly cà phê đá vào mặt đánh thức, mơ mơ màng màng ngồi dậy, ngáp một cái rõ to, “Trời đã sáng a?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường đưa điểm tâm qua, vừa nói, “Đúng rồi, tôi vừa gọi điện cho lão ba.”

“Nói chuyện đại ca bị thương?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường cười hỏi, “Cậu đoán xem lão đầu nói thế nào?”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu ho khan một tiếng, bắt chước theo bộ dáng của Bạch Duẫn Văn, “Cái thằng nhóc đó, thứ nên quên thì không quên, thứ không nên quên thì quên sạch, thật không chịu thua kém!” Nói xong, quay lại cười gian với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, vẻ mặt tán thưởng đưa tay nhéo nhéo cằm Triển Chiêu, “Thực thông minh!”

293. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 7

Chương 7 : Tập kích liên tiếp

Sáng sớm, Bạch Cẩm Đường đang trong giấc ngủ chợt nghe có tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần, thoáng có chút giật mình, tiếng bước chân có thể đến gần như vậy, chính mình lại không hề chú ý tới! Bất quá trong lòng thật ra cũng không lo lắng, cũng không cảm giác được có gì uy hiếp cả, nói như thế nào nhỉ, tiếng bước chân này, làm anh có một loại an tâm khó hiểu.

Khi tiếng bước chân tiến lại đủ gần, anh đột nhiên vươn tay ...

“Á . . .”

Người bị anh tóm ngay cổ tay khẽ kêu một tiếng, trực tiếp ngã xuống giường, nằm đè lên người anh, không biết vì sao, chỉ một tiếng kêu nhỏ này cùng trọng lượng đang đè lên người thôi cũng khiến Bạch Cẩm Đường hưng phấn vô cùng.

Mở mắt ra, thấy người trước mắt có chút kinh ngạc nhìn chính, liền vấn, “Anh ... nhớ ra rồi?”

Bạch Cẩm Đường sững sốt.

Người tới hoá ra là Công Tôn.

Công Tôn cùng Bạch Cẩm Đường đều bề bộn nhiều việc, bởi vậy thời gian gặp nhau kỳ thực không nhiều, công việc của hai người cũng không có thời gian hạn chế, thường sau khi Công Tôn trở về thì Bạch Cẩm Đường đã ngủ.

Công Tôn thường nhón chân đi qua, nhưng Bạch Cẩm Đường lúc nào cũng phát hiện mà đánh lén anh như vậy, kéo lên giường, trực tiếp đè xuống, hôn buổi sáng hoặc hôn chúc ngủ ngon, nói chung không thể tránh được một phen ôm ấp.

Cho nên vừa rồi Công Tôn bị đánh lén, tuy giật mình nhưng trong lòng rất vui mừng, chỉ tiếc là ... trong mắt Bạch Cẩm Đường lại phát ra một tia nghi hoặc, làm Công Tôn hiểu ra ... vẫn chưa có tình, chỉ là phản ứng theo bản năng mà thôi?

Ngay lập tức, trong mắt Công Tôn hiện lên một tia mắt mát, làm Bạch Cẩm Đường cảm thấy trái tim như ngừng đập.

“Có thể xuất viện chưa?” Công Tôn đứng lên, mở gà mên trong tay ra, lấy chén canh gà Bạch Trì mới làm xong đưa cho Bạch Cẩm Đường ăn sáng.

Bạch Cẩm Đường ngồi dậy, nhìn hắn, “Em làm sao?”

“Bạch Trì làm.” Công Tôn trả lời.

“Bạch Trì là ai?” Bạch Cẩm Đường có chút tò mò, “Ba anh mới sinh hay con của chúng ta?”

Công Tôn hung hăng trừng hắn, Bạch Cẩm Đường nhướn mày, tiếp nhận canh gà uống một ngụm, nghĩ cũng không tồi, lại uống tiếp.

Lúc này, bác sĩ phụ trách đi đến, kiểm tra bệnh tình của Bạch Cẩm Đường.

Công Tôn hỏi, “Hắn thế nào?”

Bác sĩ gật đầu nói với Công Tôn, “Có thể xuất viện.”

“Tái khám này nọ không cần sao?” Công Tôn có chút buồn bực.

Bác sĩ này cười cười, “Có tái khám cũng không cần tới bệnh viện, hôm qua Bạch tiên sinh trong đêm đã mới tới rất nhiều chuyên gia khoa não cấp quốc tế, bất kỳ ai trong số họ đều giỏi giang hơn tôi.”

Công Tôn xấu hổ, bác sĩ này lại vẫn cười cười, áp sát vào người Công Tôn hỏi, “Anh có số điện thoại không?”

Công Tôn ngần người, cho rằng bác sĩ này muốn cùng mình giữ liên lạc để cập nhật tình hình Bạch Cẩm Đường, liền muốn cho số.

Bác sĩ này lại đột nhiên nở nụ cười, làm biểu tình bất đắc dĩ, được rồi, tôi đi là ổn chứ gì.

Công Tôn mặc danh kỳ diệu, quay đầu lại liếc Cẩm Đường, chỉ thấy hắn hơi híp mắt nhìn theo bác sĩ kia ra ngoài, trên tay còn cầm theo chén canh, nhìn sao cũng thấy bất tiện.

“Anh thực sự đã gọi mấy chuyên gia khoa não đến đây à? Không đợi được đến lúc xuất viện sao?” Công Tôn trừng mắt hỏi.

Bạch Cẩm Đường nhướn mày, “Bọn họ chữa bậy làm anh ngốc đi thì sao?”

Công Tôn khước miệng khẽ rút, vẻ mặt chán ghét liếc Cẩm Đường, cảm thấy thật mất mặt.

Bạch Cẩm Đường cúi đầu tiếp tục uống canh gà, đột nhiên nghĩ ra liền hỏi, “Đúng rồi, em đang làm gì?”

Công Tôn trừng mắt qua, “Pháp y.”

Bạch Cẩm Đường có chút ngoài ý muốn nhìn hắn, cười nói, “Cũng khá kích thích nha, hai ta đã làm trên bàn giải phẫu chưa ... Ngô “

Nói chưa dứt lời, Công Tôn đã cầm gỏi phi sang, may mà canh gà đã được uống cạn.

Rất nhanh, cặp song sinh đi vào, nhìn thấy Công Tôn đang ở trong, giật mình, “Công Tôn, anh đến đây lúc nào? Tối hôm qua có ngủ không?”

Công Tôn không lên tiếng, chỉ nói, “Bác sĩ nói có thể xuất viện rồi, dẫn hắn đi thôi.” Nói xong, mang theo gà mên xoay người đi ra ngoài đợi.

Bạch Cẩm Đường xoa xoa cái cổ đứng lên, đầu đột nhiên ong ong không ngừng.

Anh nắm tay đề lên thái dương, trong óc dĩ nhiên lại xuất hiện một hình ảnh siêu cấp diễm tình.

“Ừm.” Bạch Cẩm Đường sờ sờ cằm, làm bộ dáng trầm tư.

“Đại ca, anh nhớ ra cái gì rồi?” Đại Đình Tiểu Đình cũng bày ra vẻ mặt kinh hỉ.

Bạch Cẩm Đường nhìn sang, “Sao hai đứa biết?”

“Bởi vì biểu tình trên mặt anh rất hạ lưu.” Tiểu Đình trực tiếp trả lời.

Bạch Cẩm Đường mỉm cười, hỏi, “Đúng rồi, gần đây có công sự gì không?”

“Có cắt băng khai trương công ty giải trí cùng bữa tiệc tối tuyên bố Triệu Trinh gia nhập công ty.” Đại Đình Tiểu Đình nói, “Là đêm nay, anh nếu không thể tham gia bọn em sẽ dời lại.”

“Không cần, nếu không bên ngoài lại nói anh thật sự bị đụng vào đầu thì không hay đâu.” Nói rồi, lại hỏi, “Đúng rồi, Công Tôn không cần đi làm sao?”

“Anh ấy xin Ngọc Đường nghỉ phép rồi, chiếu cố anh vài ngày rồi đi làm lại.” Đại Đình trả lời.

“Nga... Vậy mấy ngày nay để hần đi với anh đi.” Bạch Cẩm Đường cười cười, lẩm bẩm, “Hần là sẽ rất thú vị.”

“Đại ca, anh thật không phúc hậu.” Đại Đình nhin không được nói, “Cẩn thận Công Tôn không để ý tới anh nữa.”

Bạch Cẩm Đường cười cười, thấp giọng nói, “Sẽ không.”

Đại Đình Tiểu Đình nhìn nhau, có chút giật mình, Bạch Cẩm Đường thực sự không còn nhớ chút nào sao? Lão ấy trước đây bám chắc Công Tôn thế, đâu có dám bày trò bốn cột như vậy.

Bạch Cẩm Đường thay quần áo, lại hỏi, “Anh cùng hần là nhất kiến chung tình, thật không?”

“Ngô.” Đại Đình Tiểu Đình gật đầu, “Xem như là thế.”

“Ừm ... Thế thì càng thú vị.” Bạch Cẩm Đường thay đồ xong, nói, “Đúng rồi, anh phải thường xuyên ở cùng hần, hai đứa đừng vướng chân vướng tay.” Nói xong, sai bước ra ngoài, đuổi theo Công Tôn.

Tiểu Đình đẩy đẩy Đại Đình, hỏi, “Này là sao a?”

Đại Đình, “Anh thấy đại ca rất hưng phấn.”

“Anh cũng thấy thế a?” Tiểu Đình lẩm bẩm, “Công Tôn xúi quẩy rồi, đại ca lại bị đen hoá.”

“Đi thôi.” Đại Đình lôi kéo.

“Đi chỗ nào?” Tiểu Đình không giải thích được, “Đại ca nói đừng làm bóng đèn mà.”

“Ặc, sao lại thành thật như vậy? Đại ca lần này bị thương nói không chừng chẳng phải trùng hợp đâu, chúng ta mang theo vài người đi theo thôi.”

“Đúng nga!” Tiểu Đình gật đầu.

...

“Tốt, ừm, khám nghiệm tử thi Mã Hân có thể đối phó, anh cứ bồi bồi anh hai đi.” Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại, thấy Triển Chiêu đang cầm hai lon coca đi tới, hỏi, “Công Tôn gọi à?”

“Ừ, anh ấy nói anh hai xuất viện rồi.” Bạch Ngọc Đường nhận lấy coca mở ra, một ngụm uống xuống, lập tức thở phào một cái, cảm thấy toàn thân sảng khoái, ngày hôm nay thật nóng bức.

“Thừa dịp này ôn lại chút kỉ niệm tình yêu, kỳ thực cũng không tệ nha.” Triển Chiêu lẩm bẩm, “Hai người bọn họ cũng lâu rồi không có nghỉ ngơi.”

“Không có việc gì chứ?” Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm, “Tôi chỉ sợ đại ca đùa quá mức đến lúc đó thật không biết kết cục sẽ ra sao.”

“Yên tâm.”Triển Chiêu khoát khoát tay, cười nói, “Anh ấy không phải vẫn đeo nhẫn sao, không sợ, bắt quá nhân cơ hội này đi hành Công Tôn khẳng định là có nha.”

“Tôi lo đến lúc anh hai nhớ lại, Công Tôn sẽ trực tiếp làm thịt anh ấy mất.” Bạch Ngọc Đường uống cạn lon nước, đập bẹp nó rồi ném vào trong thùng rác.

“Hành động đập bẹp lon coca này của cậu chứng tỏ ở một góc nào đó trong tiềm thức của cậu, có khuynh hướng bạo lực, hành động ném vào thùng rác chứng tỏ cậu vẫn còn có lý trí, lý trí của cậu cùng bạo lực luôn đối kháng với nhau.” Triển Chiêu nói, “Động tác của cậu vừa rồi rất thô bạo, chứng tỏ phạm nhân lần này làm cậu vô cùng phiền muộn, đặc biệt hắn đã thương tổn đến người thân của cậu, nên hiện tại cậu vô cùng bạo lực!”

Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy cậu ta cúi người đặt lon nước xuống đất, một cước đập bẹp dí, lại cầm lên, ném vào trong thùng rác đầy bụi bặm, điem nhiên nói tiếp, “Tôi cũng rất bạo lực! Tôi cũng cần phát tiết, tốt nhất là có thể bắt được tên hung thủ kia, nếu ả quả thật là u linh, tôi sẽ dùng nền đốt tóc ả.”

Bạch Ngọc Đường cười cười gật đầu... Đúng lúc đó, hai người nghe thấy một tiếng phanh xe sắc nhọn truyền đến.

Hai người giật mình, thần kinh căng thẳng nhìn ra đường tìm nơi phát sinh tai nạn xe cộ.

Thế nhưng, xe chạy trên đường vẫn rất ngay ngắn trật tự, tiếng phanh này thật ra là một âm thanh rất bình thường trên đường phố.

“Hô...” Hai người thở phào nhẹ nhõm, hai mắt nhìn nhau có chút bất đắc dĩ, quả nhiên là quá mức khẩn trương rồi.

Nhìn lại trên đường, thì thấy rất nhiều tài xế đều dừng xe lại, có chút khẩn trương nhìn ngó xung quanh.

“Nghe nói tình hình giao thông gần đây tốt lên không ít.”Triển Chiêu đột nhiên nói với Bạch Ngọc Đường, “Cảnh sát giao thông nói các tài xế đều rất chú ý bảo trì cự ly, vừa nghe được tiếng thắng gấp liền khẩn trương vô cùng.”

“Tuy rằng không công bố đoạn video ra ngoài, nhưng tên tuổi của u linh sát thủ dạo này nổi như cồn a.” Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm, “Ai lái xe cũng sợ gặp phải u linh.”

“Một mặt nào đó, hắn đã tạo thành rối loạn không nhỏ.” Triển Chiêu nói, “So sánh ra, uy lực của hắn có khi còn lớn hơn cả sát thủ liên hoàn ấy chứ.”

“Ừ.”Bạch Ngọc Đường gật đầu, mở cửa xe cho Triển Chiêu leo vào, thắt dây an toàn, hỏi, “Miêu Nhi, mấy công ty taxi một chút dầu mỡ cũng không có, kế tiếp nên đi chỗ nào?”

“Ừm ...”Triển Chiêu suy nghĩ một chút, chưa kịp nói, chợt nghe tiếng điện thoại vang lên.

“Là Bạch Trì.”Triển Chiêu mở lên nghe, “Trì Trì?”

“Ừ, được.”

Cúp điện thoại, Triển Chiêu tinh thần tốt hơn một chút, “Trì Trì nói, vừa rồi Triệu Trinh gọi điện tới, hắn nhìn ra chút đầu mối từ đoạn video rồi, nói lập tức đến cảnh cục, nhấn chúng ta ở đó chờ.”

“Cuối cùng cũng có đầu mối.” Bạch Ngọc Đường thở phào nhẹ nhõm khởi động xe, “Thế mới nói, nhờ chuyên gia ra tay chắc chắn ổn a.”

Xe dọc theo con đường sầm uất chạy về phía cảnh cục, Triển Chiêu đột nhiên cảm khái, “Nè, Ngọc Đường, chúng ta hình như lâu lắm rồi không đi dạo phố ha, giờ mới thấy quảng trường thành phố S thật phần hoa a.”

“Đi dạo phố?”Bạch Ngọc Đường bật cười, “Đại khái cũng rất nhiều năm rồi, cùng lắm thì hồi tết có đi siêu thị mua linh tinh.”

“Đúng nga.”Triển Chiêu sờ sờ cằm, quần áo gì cũng là hai bà mẹ mua cho, vừa nói vừa chỉ vào một toà nhà cao tầng phía trước, “Cậu xem kia, tấm bảng quảng cáo thật lớn! Lại chỉ có một thanh niên mặc nội y.”

“Quảng cáo nội y a.” Bạch Ngọc Đường quay đầu xe, liền thấy phía trước màn hình lớn tụ tập không ít người, trên màn hình là tuyển tập nhưng tiết mục của Triệu Trinh.

“Triệu Trinh thật trâu bò nha.” Triền Chiêu tựa lên cửa xe nhìn ra bên ngoài, “Lần trước Bạch Trì nói, Triệu Trinh giờ không thể đến mấy trung tâm mua sắm nữa, đặc biệt là những nơi đông người, sẽ bị người nhận ra sau đó vây kín lấy xin chữ kí.”

“Nổi tiếng dữ vậy a?” Bạch Ngọc Đường cũng có chút ngoài ý muốn.

“Ừ, nghe nói hẳn lúc ở nước ngoài vốn đã nổi tiếng rồi, sau này vì Trì Trì mà định cư trong nước, sự nghiệp cũng chuyển về luôn, lần này công ty của anh hai có thể ký hợp đồng với hẳn, nghe nói đã làm sụp rất nhiều công ty khác.” Triền Chiêu chăm chú nói, “Trang giải trí ngày hôm qua, tròn ba mặt giấy đều là buổi biểu diễn của Triệu Trinh.”

“Toả sáng dữ dội vậy, thảo nào có fan cuồng làm ra loại chuyện kia.”

Đang nói chuyện, xe đã chạy tới trước cửa cảnh cục, chiếc xe bộ rùa của Bạch Trì cũng đã ở đó, cậu nhóc đang cố gắng chuyển thứ gì đó từ trên xe xuống.

“Trì Trì?” Triền Chiêu bước lại gần, “Em lại đi mượn sách?”

“Vâng.” Bạch Trì gật đầu, Triền Chiêu cầm vài quyển lên xem một chút, vẻ mặt bội phục nhìn cậu nhóc, “Chuyên nghiệp quá nha, Em đọc mấy thứ này buổi tối sẽ không gặp ác mộng chứ?”

Bạch Trì có chút lo lắng nói, “Không biết nữa, đêm nay vừa lúc phải trực đêm, em bắt Trinh đưa Lisbon đến, có nó bên cạnh, chắc em không sợ đâu.”

“Sách gì thế?” Bạch Ngọc Đường nhìn qua, thì thấy tên sách toàn là, căn nhà ma ám, xác chết trên gác xép, thiên thi ốc, nốt ruồi ma quái ...

Bạch Ngọc Đường liếc Bạch Trì, “Không phải em sợ đọc mấy loại sách này sao?”

Bạch Trì vẻ mặt nghiêm túc nói, “Không phải nha, vì công việc em có thể nhẫn nại!”

Bạch Ngọc Đường đưa tay vỗ vỗ vai cậu nhóc, “Làm hết sức là được, không cần miễn cưỡng.”

Ba người cùng nhau đi vào trong cảnh cục.

Bạch Trì tinh mắt, liếc cái đã thấy xe của Triệu Trinh từ ngã tư xa xa trước mắt.

“Anh ấy tới rồi!” Bạch Trì đi ra cửa ngoắc ngoắc Triệu Trinh ...

Cùng lúc đó, một chiếc xe jeep vẫn đậu ở gần đó đột nhiên khởi động, rồi vọt tới chỗ Bạch Trì.

May mà có Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh, anh ném sách đi chạy tới kéo Bạch Trì lại, nhưng không nghĩ tới chính là, chiếc xe này lập tức đổi phương hướng, nhắm thẳng vào Triền Chiêu đang đứng một bên.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường vội hét lên một tiếng, Triền Chiêu còn rất cơ linh, lập tức ném sách chạy vòng qua mũi xe, vọt tới chỗ bậc tam cấp, chiếc xe kia đuổi theo Triền Chiêu không được, lại quay đầu trở ra.

Lúc này, trước cửa cảnh cục loạn vô cùng, rất nhiều người đi đường trở thành mục tiêu của chiếc jeep nọ.

Ngay khi chiếc xe jeep đang phát điên kia lao vào đoàn người, Triệu Trinh vọt xe lên ép nó vào bên lề đường.

Người đi đường nhân cơ hội này đều chạy đi, lập tức chiếc xe kia lùi lại chạy đường khác.

Chợt nghe một tiếng súng vang lên.

Bạch Ngọc Đường một phát bắn trúng lốp trước, xe chạy rất nhanh, lập tức nghiêng ngã rồi đổ kênh vào trong bồn hoa ven đường.

Chiếc xe điên nọ rốt cuộc cũng ngừng lại.

“Không sao chứ?” Triệu Trinh chạy lại chỗ Bạch Trì.

Bạch Trì không bị thương, chỉ là sách bị quăng khắp nơi, nên nét mặt vô cùng thảm thiết, sách lại bị nhiều người đi đường vì quá sợ hãi mà đạp lên nữa chứ, kiểu này phải bồi thường cho thư viện mất thôi. Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cùng vài người chạy tới bồn hoa kia, Bạch Ngọc Đường vào trong nhìn thoáng qua, liền hét to với mấy người đứng ngoài, “Nhanh gọi xe cứu thương với đội phòng cháy chữa cháy đến đây, tài xế bị kẹt rồi!”

Triển Chiêu cũng đi vào bồn hoa, chỉ thấy xe jeep lật nghiêng ở tại trên mặt đất, tài xế bị kẹt giữa vô lăng và ghế ngồi, hơn nữa vẫn còn sống.

Triển Chiêu ngồi xổm xuống nhìn người nọ, chỉ thấy hắn như phát điên cứ nhìn ra cửa sổ hét to, “Quý a! Có quý a!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, lại nhìn vào trong xe, bên trong ngoại trừ hắn, thì không còn bất cứ ai ... Hơn nữa đây là xe gia đình bình thường không phải xe taxi a, sao cũng gặp chuyện ma quái thế? Con quỷ này rốt cuộc là sao a?

“A.” Triển Chiêu cười nhạt một tiếng, “Những thứ khác thì không dám khẳng định, bất quá con quỷ này, hắn là có thù oán gì với chúng ta đúng không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn sang, khẽ nhíu mày, trước hết là mình cùng Triển Chiêu, sau lại là anh hai cùng Công Tôn, hôm nay lại là Bạch Trì còn có Triển Chiêu... Tập kích liên tiếp phát sinh, nói là vừa khớp, ai tin? !

294. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 8

Chương 8 : Sự cố cúp điện

Nhân viên phòng cháy chữa cháy cùng xe cứu thương trong thời gian ngắn nhất đã có mặt tại hiện trường, mấy nhân viên phòng cháy chữa cháy cầm cái kìm, đem cánh cửa xe đã bị biến dạng mở ra, tiến hành cứu trị đối với tài xế ở bên trong.

Tài xế này hình dạng rất cổ quái, còn điên điên khùng khùng liên tục kêu la.

“Đội trưởng, hắn hình như có vấn đề về tinh thần.” Một nhân viên phòng cháy chữa cháy ngồi một bên vừa xem xét sắc mặt của người tài xế vừa nói, “Trước hết phải nghĩ biện pháp chế phục hắn mới được a.”

“Ừm . . .” Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy này sờ sờ cằm, nói, “Gần đây sao có nhiều người bị tâm thần vậy a.”

Hắn vừa nói, vừa hỏi bác sĩ bên cạnh, “Có súng gây tê không a? Cho hắn một phát.”

Bác sĩ nó tròng mắt, “Cậu cho tôi là bác sỹ thú y à? Có súng gây mê cũng để đối phó với cậu á.”

Hai người tựa hồ có quen biết, đấu khẩu vài câu xong, bác sĩ nọ thở chạy đến khuyên nhủ vị tài xế điên kia, nhưng thế nào cũng không có kết quả.

“Không ai có thể đánh bất tỉnh hắn sao?” Bác sĩ nọ quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Hắn bị gãy xương sườn, cứ giãy dụa thế, sẽ tổn thương đến nội tạng, máu sẽ càng ra nhiều!”

Bạch Ngọc Đường nhìn sang Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhún nhún vai, đi qua, ra hiệu với bác sĩ nọ, ý bảo chính mình có biện pháp.

Tài xế điên kia còn đang kêu la, Triển Chiêu nói những người khác lui lại một khoảng, rồi ngồi xổm xuống, cùng hắn mất giao mắt một hồi, không biết còn thì thầm cái gì nữa.

Vị bác sĩ kia hiếu kỳ đứng một bên nhìn.

Mấy người trong đội phòng cháy chữa cháy cũng đứng cả phái sau, không biết Triển Chiêu đang làm gì, thế nhưng nếu đúng là cảnh sát, phỏng chừng có mục đích gì đó a, hơn nữa người nọ cứ điên cuồng như vậy, sẽ thật sự cứu không được.

Một lúc lâu sau, thật ra cũng chưa được một phút đồng hồ, Triển Chiêu đứng lên, xoay người trở về, tài xế kia thì như bị điểm huyết nói vậy, ngây ngốc ngồi đờ một chỗ, không kêu không động chút nào.

Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy cùng bác sĩ nọ hai mặt nhìn nhau, bác sĩ nọ hỏi Triển Chiêu, “Ngất thật rồi sao?”

Triển Chiêu cười, nói với y, “Hắn chảy không ít máu.”

“Không chết được.” Bác sĩ nọ mang theo mấy nhân viên cấp cứu, phối hợp với người của đội phòng cháy chữa cháy cùng nhau cứu người.

Tài xế không hề chống cự, cứu viện tụt hồ rất thuận lợi, mọi người đưa hắn ra ngoài, đặt lên cáng cứu thương.

“Chắc chắn không chết được?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghi ngờ.

“Không có việc gì.” Bác sĩ nọ gật đầu, Mã Hán cùng Triệu Hổ cùng theo lên xe cứu thương.

Trước khi đóng cửa xe, Triển Chiêu đưa tay, ở bên tai tài xế kia búng “chóc” một cái, tài xế nọ như được giải huyết, thoáng cái tỉnh lại, lập tức lại bắt đầu giãy dụa kêu gào. Bất quá hai tay hai chân của hắn đã được cố định, hơn nữa Mã Hán cùng Triệu Hổ cũng dùng sức áp chế hai tay hắn, bác sĩ sĩ nọ há hốc miệng nhìn Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường giúp bọn họ đóng cửa lại, xe cứu thương rồ máy chạy đi.

“Thật trâu bò a.” Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy về mặt bội phục nhìn Triển Chiêu, lẩm bẩm, “Cậu có nhận làm việc bên ngoài không a? Bọn tôi đây mà gặp lại mấy kẻ tâm thần đi phóng hỏa cứ chạy tới đây tìm, bớt phiền phức nha.”

“Tâm thần phóng hỏa?” Triển Chiêu có chút hiếu kỳ, hỏi, “Anh vừa nói gần đây có nhiều người bị tâm thần?”

“Đúng vậy.” Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy nọ gật đầu, “Tháng này có vài lần rồi, đều là phóng hỏa tự đốt nhà mình, có vụ bên trong còn cả vợ với con.”

“Tự đốt nhà?” Bạch Ngọc Đường cũng có chút buồn bực, “Đều bị tâm thần sao?”

“Không tâm thần ai lại làm chuyện này a.” đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy nọ nói, rồi cùng mấy đội viên chuẩn bị về nhà, trong miệng còn nói thảm, “Còn nói thấy quỷ, phóng hỏa thiêu quỷ a.”

“Cái gì?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nghe được, tiến lên chặn hắn lại, “Thấy quỷ sao?”

Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy nọ ngẩn ra, nhìn hai người, rồi gật đầu, hỏi đội viên của mình, “Mấy kẻ gần đây phóng hỏa đều nói thấy quỷ đúng không?”

“Đúng a!” Có hai tiểu đội viên gật đầu, “Đều nói thấy một bạch y nữ quỷ, ở trong nhà tiến tiến xuất xuất, sau đó phát hiện ra nữ quỷ này sợ lửa, liền đốt lửa thiêu nó. Một người đi đốt rèm cửa, sau biến thành đại hỏa, một người còn dã man hơn, đốt cả bình xăng, còn người bất hạnh nhất, lúc phóng hỏa vợ con đều ở trong phòng, toàn bộ đều chết, cuối cùng chỉ còn một mình cũng vào viện tâm thần luôn.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, tiểu đội viên này hình như còn muốn nói gì đó, nhưng đội trưởng nọ đã nói trước, “Mấy thứ này cậu nghe từ đâu ra đó, đừng truyền bá mê tín dị đoan a.”

Tiểu đội viên nọ thề lười, Bạch Ngọc Đường gọi đội trưởng kia lại, hỏi hắn, “Có thể lên phòng làm việc của SCI ngồi một lát không, có vài việc muốn hỏi các anh một chút.”

Đội trưởng cùng mấy đội viên nhìn nhau, phối hợp cảnh sát làm việc à, mọi người ở đây tính ra hơn phân nửa cũng là đồng nghiệp rồi, tự nhiên liền theo lên lầu.

Tới cửa phòng khách, thì thấy Triệu Trinh đang cùng Bạch Trì đứng cùng một chỗ.

Những người khác trong SCI đang giúp Bạch Trì nhặt sách trên mặt đất, có vài nữ cảnh viên thấy cảnh Bạch Trì ngơ ngác nhìn đồng sách bị phá hư thật đáng thương, lập tức bản năng làm mẹ nổi lên, vội chạy lại vừa giúp nhặt sách vừa an ủi cậu nhóc, “Trì Trì nha, đừng buồn nữa, các tỷ tỷ giúp nhóc dán lại nga.”

“Thật a?” Bạch Trì vẻ mặt mừng rỡ vô cùng, Vì vậy, bản năng làm mẹ của các nữ cảnh viên lần thứ hai bộc phát lập tức ôm sách trở về phòng tiến hành công tác tu sửa.

Những quyển sách không bị hư hỏng gì đều được các thành viên khác trong SCI ôm đi, Triệu Trinh lo lắng liếc Bạch Trì, “Có bị thương không? Người kia em có quen không?”

Bạch Trì lắc đầu, cậu thể nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người kia, nên càng không rõ người kia vì sao muốn đụng vào cậu, bất quá nhìn hành vi của hắn, hắn là người điên a, phỏng chừng chỉ là trùng hợp.

Mọi người từng nhóm một vào thang máy lên lầu, Lisbon cứ đứng ở phía trước sẽ gây rối loạn, cho nên Bạch Trì ngậy ngốc dắt nó lên trên, Triệu Trinh ở phía sau, thấy Bạch Trì lên rồi, thì tới cạnh Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, hỏi, “Các anh thấy thế nào?”

Triển Chiêu nhún nhún vai, “Chiếc xe đó vẫn đậu ở chỗ này, không lý do gì Trì chạy tới liền đột ngột rồ ga.”

“Hơn nữa lúc đó thực sự có không ít người ở đây, hắn quay xe lại hoàn toàn có thể đụng vào người khác, sao lại hướng thẳng vào Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Vả lại chuyện của anh hai cùng Công Tôn lần trước, rất rõ ràng, lần này nếu không phải nhằm vào chúng ta, thì có lẽ trong nhà chúng ta có thứ gì đó đặt sai hướng, phạm vào hung thần rồi.”

“Anh cũng tin những thứ này sao?” Triệu Trinh bắt lực nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Chính vì không tin nên mới muốn tra cho ra.” Bạch Ngọc Đường cũng hết cách.

“Ách. . .”

Đang nói, hai tiểu cảnh viên bên cạnh chạy sang, đưa ra một cuốn sổ tay tùy thân hướng về phía Triệu Trinh, “Triệu Trinh, ký cho em một cái nha.”

Triệu Trinh ngẩn người, đưa tay tiếp nhận ký cho bọn họ.

Mọi người bước vào trong thang máy.

Hai đội viên phòng cháy chữa cháy trẻ tuổi được kí tên thì mừng rỡ như điên, đều bày ra vẻ mặt hâm mộ nhìn Triệu Trinh, còn lấy điện thoại di động ra chụp ảnh lưu niệm, Triệu Trinh rất phối hợp cùng bọn họ chụp ảnh, đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy kia cũng lơ mờ đoán ra, liền hỏi, “Là minh tinh sao?”

“Đội trưởng, thật lạc hậu nha!” Một tiểu cảnh viên nói, “Ảo thuật gia đó a.”

“Thật không?” Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy có chút giật mình nhìn Triệu Trinh, “VẬY có thể làm thang máy dừng lại không. . .”

Hắn vừa dứt lời, mọi người liền cảm thấy thang máy run lên. . . Dừng lại.

Đội trưởng nọ khước miệng co rút, “Cái kia. . . Tôi chỉ giỡn thôi.”

Triệu Trinh nhún vai, liếc Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Không liên quan đến tôi.”

Bạch Ngọc Đường đưa tay vỗ vỗ vào thang máy đã hơi nghiêng, nhíu mày, “Động đất?”

“Không phải đâu.” Triển Chiêu lắc đầu, “Lisbon mới rồi đi vào còn rất bình tĩnh, không có dị trạng a, động vật trên mặt đất trước khi có động đất sẽ cự tuyệt đi vào một không gian bị phong bế.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Trinh vẻ mặt bội phục nhìn Triển Chiêu, có chút cảm khái, dưới loại tình huống này còn có thể lý tính phân tích vấn đề, không biết nên nói cậu ta bình tĩnh hay là phản ứng chậm nữa.

“Đội trưởng, đều do anh miệng quạ đen!” Mấy tiểu đội viên bày ra một bộ đánh hoảng sợ, “Phi phi phi!”

Đội trưởng nọ cũng bắt lực.

Lúc này, đèn trong thang máy chợt loé lên một chút, rồi tắt ngúm.

“Chuyện gì xảy ra?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

Lúc này, chợt nghe thấy một tiếng búng tay, trong bóng tối nổi lên một tia sáng, thì ra là một đốm lửa ở đầu ngón tay Triệu Trinh.

“Oa!” Ba người của đội phòng cháy chữa cháy vỗ tay trầm trồ.

“Ách. . .”Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh cười, “Đạo cụ mới, đang trong giai đoạn thí nghiệm.”

Triển Chiêu mò được chuông cấp cứu, liền ấn vào hai cái.

“Đội trưởng!”Lúc này, có tiếng của Lạc Thiên vang lên, “Cúp điện rồi! Mọi người nhấn nài một chút.”

Hắn vừa dứt lời, trong thang máy nổi lên đèn khẩn cấp.

“là hệ thống phát điện của cảnh cục.”Bạch Ngọc Đường nói, rồi nhìn lên phía trên, “Trong thời gian ngắn có lẽ không khôi phục được, điện khẩn cấp không chạy được thang máy.”

“Làm sao bây giờ?”Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Trinh, anh, mọi người không sao chứ?”Lúc này, thanh âm của Bạch Trì cũng truyền tới.

“Không có việc gì.”Triệu Trinh trả lời.

Triển Chiêu tính toán một chút, “Thang máy này tốc độ là 8m/s, một tầng lầu khoảng chừng 3,5m, tầng trệt cao hơn một chút, khoảng 5m, bọn tôi vào thang máy chưa được 6s, nói cách khác đang ở trong khoảng tầng 10 – 12.”

“Tôi đến ngay.”Lạc thiên trả lời, rồi chạy xuống lầu.

Đội viên đội phòng cháy chữa cháy hai mặt nhìn nhau, vị đội trưởng họ nói, “Cảnh sát thời nay tổ chức thật cao a.”

Triển Chiêu mỉm cười, nháy mắt với Bạch Ngọc Đường vị đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy này tính tình rất hoà đồng nha.

Chỉ chốc lát sau, cửa thang máy bị đẩy qua hai bên . . . Lạc Thiên xuất hiện ở phía dưới trước mặt mọi người.

Thang máy bị kẹt giữa hai tầng lầu, ba phần tư ở tầng mười, một phần tư ở tầng mười một, mọi người cúi lưng nhảy xuống là vừa đẹp.

Rất nhanh, đều ra khỏi thang máy.

Lạc Thiên hỏi mọi người, “Không có việc gì chứ?”

“Không.”Triển Chiêu lắc đầu, mọi người quay về phòng làm việc của SCI.

Lạc Thiên gọi điện thoại cho Dương Dương, bắt thẳng bé cùng bạn học phải ở trong phòng, không được đi lại lung tung.

“Thế nào lại cúp điện?”Bạch Ngọc Đường có chút không giải thích được.

“Là cúp điện toàn diện.”

Lúc này, Lô Phương đi đến, nói, “Toàn bộ thành phố S đều cúp điện, giao thông đang rất hỗn loạn!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Sao lại trùng hợp quá vậy? Năm nào rồi mà còn có thể cúp điện ngoài ý chứ?”

“Không phải nói, lần cúp điện lớn nhất ở New York là do người ngoài hành tinh gây ra sao?”Lô Phương cười, “Phỏng chừng bọn họ vừa đến thăm thành phố S của chúng ta đó.”

Tất cả mọi người không nói gì.

“A. . .”Lúc này, đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy kia đột nhiên có chút lo lắng nói, “VẬY chiếc xe cứu hoả, không biết có an toàn tới được bệnh viện không.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, lấy điện thoại ra gọi cho Mã Hán.

Không ai tiếp.

Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại, khoảng ba phút sau, điện thoại kêu vang, Bạch Ngọc Đường vội tiếp, chợt nghe Triệu Hổ thở hổn hển, “Đội trưởng, bọn em tới rồi, người đã đưa vào phòng cấp cứu.”

“Không bị gì chứ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không, chỉ mệt quá thôi.” Triệu Hổ ồn ào, “Có phải ai làm bác sĩ cũng giống Công Tôn không thể, xe bọn em bị kẹt ở trên đường, bác sĩ này vội vàng bắt bọn em chạy qua mấy giao lộ khiêng cáng cứu thương tới bệnh viện nè.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Hai người ở đó chờ đi, lời khai của hấn rất quan trọng, còn có, tìm bác sĩ xem cho hấn, xem hấn có bị bệnh thần kinh gì không.”

“Rõ.” Triệu Hổ đáp lời, rồi cúp điện thoại.

Sự kiện thiên đầu vạn tự, mọi người mơ hồ cảm thấy, lần cúp điện này không chỉ đơn thuần như thế.

“Nguyên nhân sự cố còn đang kiểm tra.” Lô Phương đi ra ngoài, “Chờ tra xong, tôi mang kết quả đến cho.”

Bạch Ngọc Đường gọi hấn lại, “Đúng rồi Lô Phương, giúp tôi tìm những tư liệu có liên quan đến án phóng hoả trong thời gian này, hoặc là án bệnh nhân tâm thần tự thiêu nhà mình cũng được.”

“Được.” Lô Phương gật đầu rồi đi.

Mấy tiểu đội viên phòng cháy chữa cháy túm lấy đội trưởng nhà mình, “Đội trưởng, cảnh cục này sao hầm hố vậy a? So với đội phòng cháy chữa cháy của chúng ta mạnh hơn nhiều lắm a!”

Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy này hình như đang xuất thần, nghe được lời mấy người bọn họ, cũng không nói thêm gì.

Triển Chiêu chú ý tới phản ứng của hấn, liền hỏi, “Nên xưng hô thế nào?”

“Nga, tôi là Tần Âu.” Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy tự báo tên họ.

“Nói vài thứ về vụ bệnh nhân tâm thần phóng hoả đi.” Bạch Ngọc Đường mời hấn ngồi xuống, Triệu Trinh thấy mọi người đang có việc phải làm, cũng không nóng vội, đi đến bên sofa, tựa vào Lisbon ngồi xuống. Những người khác trong SCI đang buồn bực, Bạch Ngọc Đường sao lại mang một đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy lên đây làm gì a.

“Về những vụ bệnh nhân tâm thần phóng hoả sao?” Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy hỏi.

“Có hề nói cụ thể một chút không?” Triển Chiêu hỏi, “Có thể có liên quan đến án tử bọn tôi đang tra.”

“Được.” Tần Âu gật đầu, lấy ra một bản ghi chép, nói, “Tôi đã ghi lại một ít, các cậu tự xem so với nghe tôi nói nhanh hơn đó.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, tiếp nhận quyển sổ của hấn, chỉ thấy trong đó ghi chép rất chi tiết, đầu mỗi liên quan, phân tích vụ án . . .

“Đội phòng cháy chữa cháy yêu cầu đội viên phải làm thế này sao?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

Tần Âu cười, “Không, trước đây tôi là bộ đội dỡ bom, đại khái còn chút bản năng nghề nghiệp, nên cảm thấy đây không phải án phóng hoả đơn thuần.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, nghĩ bụng chuyện này có chút không bình thường, nhân viên của đội dỡ bom vốn rất khan hiếm, sao lại đổi sang làm phòng cháy chữa cháy a?

“Bộ đội dỡ bom Tần Âu?” Tương Bình ở một bên kinh hãi mở to hai mắt, “Anh không phải chuyên gia năm năm trước bắt được tên sát thủ đặt bom liên hoàn đấy chứ?”

“Nga, em cũng có nghe nói qua nha!” Vương Triều nhắc tay, “Anh thoát nhìn còn rất trẻ a?”

Tần Âu cười cười, “Mặt búp bê à, hơn ba mươi rồi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, tên tuổi của Tần Âu đích xác có nghe nói qua, tên đặt bom liên hoàn đó tiếng tăm cũng rất lừng lẫy, một kẻ ném bom biến thái, nghe nói cuối cùng bị một chuyên gia phá bom bắt được.

“Oa. . . Anh không phải rất có uy tín trong giới phá bom sao?” Tương Bình tựa hồ có chút khó tiếp thu, “Nghe nói còn từng giúp đỡ lực lượng hoà bình thế giới nữa, giờ sao lại . . .”

Tần Âu nhìn nhìn vào đồng phục của mình một chút, cười nói, “Chuyên gia cũng có lúc phải về hưu chứ.”

Mọi người thấy hắn cười đến thoải mái, cũng không giống như có gì bất mãn, cũng không dám hỏi thêm nữa, bất quá đội phá bom đối với tuổi tác hạn chế không đến mức quá nghiêm ngặt, vì sao hơn ba mươi tuổi lại không làm nữa?

Sau đó, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu lại hỏi một chút đầu mối có liên quan, Tần Âu kinh nghiệm phá án phong phú, lại vô cùng thông minh, đầu mối hắn ghi lại cũng rất toàn diện. Đương nhiên, chân chính khiến hắn hoài nghi, chính là nữ quỷ mà mấy kẻ phóng hỏa này nhìn thấy cơ bản đều giống nhau. Mà Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu thấy, bức tranh nữ quỷ mà Tần Âu dựa vào mô tả của mấy tên phóng hỏa vẽ ra, cùng với nữ quỷ trong sự kiện u linh taxi, cũng vô cùng tương tự.

Toàn bộ nói xong, Tần Âu cũng không hỏi thêm gì khác, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi cùng tiễn hắn.

Bạch Trì thì thào tự nói, “Nhân vật lợi hại như thế, vì sao phải chuyển nghề a? Đương nhiên. . . Nhân viên phòng cháy chữa cháy cũng thật vĩ đại, thế nhưng chuyên gia phá bom khó tìm lắm a.”

“Có lẽ do áp lực quá lớn đi.” Trương Long nói, “Không phải chuyên gia phá bom đều có bệnh về tâm lý sao.”

“Xem ra đúng là vì tâm bệnh a.” Lúc này, Tương Bình tra ra một ít tư liệu, lắc đầu nói, “Hắn tra tên ném bom kia, bởi vì tên đó tìm hắn gây phiền phức, đã đánh bom làm chết thân nhân, bằng hữu, vợ con . . của hắn.”

Mọi người hít một hơi lạnh, quay lại nhìn Tương Bình.

Tương Bình nhún nhún vai, “Nếu là tôi, tôi chẳng làm như hắn được đâu, không phải, tôi chắc chắn sẽ không sống nổi ấy.”

Mọi người thổn thức không ngớt, đều lắc đầu thở dài.

“Đúng rồi.” Bạch Ngọc Đường phục hồi lại tinh thần, hỏi Triệu Trinh, “Có đầu mối từ video kia sao?”

“Ừ.” Triệu Trinh mỉm cười, “Hắn là hữu dụng với mọi người.”

295. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 9

Chương 9 : Ảo thuật

Tần Âu mới vừa đi, thì điện có trở lại, toàn bộ cảnh cục trở về bình thường, tất cả mọi người đang bàn tán vì sao lại cúp điện, điện thoại ở các phòng cũng reng liên tục, có người báo rất nhiều người đang xảy ra sự cố, còn có gặp nạn, đang tổ chức người đi cứu viện.

Trong phòng làm việc SCI.

Tương Bình nhét cuộc video vào máy, Triệu Trinh đã đi tới, ấn vào phím để phát đoạn video, rồi chỉ vào màn hình, nói với Triển Chiêu bọn họ, “Đoạn video này kỳ thật đúng là một màn ma thuật, mà ở chỗ này, có một sơ hở!”

Mọi người nhìn vào video, thì thấy chỗ Triệu Trinh chỉ vào, bên trong màn ảnh, là chiếc kính chiếu hậu.

“Kính chiếu hậu?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau.

“Ừm.” Triệu Trinh mỉm cười, “Tôi xem đi xem lại rất nhiều lần, loại thủ đoạn ảo thuật này bình thường cũng hay được dùng, nếu đúng là dùng phương pháp đó, tất nhiên sẽ có kẽ hở.”

“Kính chiếu hậu?” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường,

“Xe còn đang trong phòng vật chứng a!” Bạch Trì nói, Bạch Ngọc Đường liền mang Triệu Trinh bọn họ xuống lầu, kiểm tra kính chiếu hậu của chiếc xe.

Phòng vật chứng ở tầng dưới cùng, là một gian phòng rất lớn, được đóng kín, chuyên dùng để bảo tồn những vật chứng đặc biệt lớn, trước kia người của khoa giám định đã mở tung chiếc xe, nhưng không tìm được đầu mối gì, bất quá... kính chiếu hậu, hình như chưa có mở ra.

Tới lầu dưới rồi, Triển Chiêu giương mắt, thì nhìn thấy trên cầu thang lên lầu hai cách đó không xa, Bao Chứng đang cùng một người đi vào thang máy.

Triển Chiêu hơi nhướn mày... Bóng lưng người nọ, là người vừa mới rời khỏi, Tần Âu.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường cũng thấy được, quay đầu lại nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Mọi người đi trước đi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cùng Triệu Trinh Bạch Trì đi vào phòng vật chứng nhìn chiếc xe.

Triển Chiêu thì đi lên lầu, nhìn vào thang máy... Là lên tầng cao nhất.

Suy nghĩ một chút, Triển Chiêu đi vào thang máy bên cạnh, kín đáo theo lên tầng cao nhất.

Tới phòng vật chứng rồi, Bạch Ngọc Đường cùng Bạch Trì mở cửa trước cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh đeo bao tay vào, ngồi xuống ghế lái, gỡ bỏ chiếc gương chiếu hậu xuống.

“Lạch cạch “một tiếng, cái gương bị nhấc ra, chỉ là một mảnh thủy tinh mỏng, thoát nhìn không có vấn đề gì lớn.

Triệu Trinh nhẹ nhàng sờ sờ, quay sang Bạch Ngọc Đường cùng Bạch Trì hơi nhướn mày, rồi khẽ kéo tấm màng mỏng màu xám đằng sau tấm gương ra, quả nhiên phát hiện đằng sau cái gương có một lớp nữa, bên trong có một con chip cùng một ít dây điện.

“Đây là cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Hẳn là thứ có thể khống chế màn hình điện tử.” Triệu Trinh đặt cái gương vào tay Bạch Ngọc Đường, cười hỏi, “Biết làm sao thấy được không?”

Bạch Ngọc Đường cùng Bạch Trì nhìn nhau, lắc đầu.

“Góc nhìn của kính chiếu hậu ở trong xe và bên ngoài cửa xe không quá giống nhau, người này hẳn là một tài xế tốt, mỗi lần lên xe, đều có thói quen chỉnh lại kính chiếu hậu.” Triệu Trinh cười, “Thứ phá hỏng việc dùng thiết bị khống chế màn hình chính là cự ly không giống với ban đầu, bọn tôi bình thường cũng sợ mắc phải lỗi như vậy.”

“Có người động tay động chân với chiếc taxi này?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Rất rõ ràng.” Triệu Trinh gật đầu, “Khả năng đây không phải u linh, bởi vì có thể làm ra tất cả, mà không chỉ là một người, mà là một đoàn ảo thuật có trang bị đầy đủ, bọn họ bố trí tất cả, sử dụng những kỹ thuật tiên tiến, còn có cả những diễn viên cực kỳ ưu tú.”

“Nguyên một đội tác chiến?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy có chút ngoài ý muốn, “Vậy toàn bộ quá trình thế nào? Có thể tái hiện lại không?”

Triệu Trinh cười, nói, “Cho tôi chút thời gian, tôi cùng đoàn của tôi có thể bắt chước cho anh xem!”

“Có thật không?” Bạch Ngọc Đường vui mừng.

Triệu Trinh nhướn mày, “Tôi thế nhưng cũng là một ma vương nha, không thể nào ngay cả một u linh cũng không bằng được.”

Bạch Ngọc Đường cười, “Có lý.” Nói xong, đưa tay vỗ vỗ vai Triệu Trinh, “Khổ cực rồi.”

Triệu Trinh ho khan một tiếng, “Vây, cho tôi mượn Trì Trì vài ngày đi.”

“Làm gì?” Bạch Trì nghe được, nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh cười, “Muốn em hỗ trợ mà.”

Bạch Trì suy nghĩ một chút, hỏi, “Em có thể hỗ trợ gì?”

“Trì Trì, đi giúp Triệu Trinh đi.” Bạch Ngọc Đường cười, “Thuận tiện đọc hết đồng sách của em đi, em đọc một mình không thấy sợ hãi?”

Bạch Trì trên mặt đỏ ửng, cũng không lên tiếng, chỉ gật đầu, cùng ở một chỗ với Triệu Trinh, còn có Lisbon, đọc sách sẽ không đáng sợ lắm đi.

Ba người rời khỏi phòng vật chứng, cầm theo con chip đi lên lầu, Bạch Ngọc Đường nhìn lên trên một chút, không thấy Triển Chiêu đâu, có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cùng Triệu Trinh Bạch Trì đi lên lầu.

...

Trên sân thượng cảnh cực.

“Cho tôi sao?” Tần Âu nhận hot dog Bao Chứng đưa qua, cười hỏi.

“Tôi nhớ rõ cậu thích ăn hot dog bên ngoài cảnh cực mà?” Bao Chứng đặt hai tay lên hàng rào, nhìn hần, thấy khí sắc của hần cũng không tồi, cảm thấy yên tâm một chút.

Tần Âu nhận lấy mở bao ngoài ra, cười nói, “Lâu lắm không tới đó.”

“Gần đây thế nào?” Bao Chứng hỏi hần.

“Già rồi a.” Tần Âu cắn một miếng hot dog.

“Cậu lần này tới là có ý sao?” Bao Chứng hỏi, “Loại chuyện này, cho đệ tử đến là được, cần chi đội trưởng xuất quân?”

Tần Âu lại cắn ngặm hot dog nữa, “Cục trưởng Bao, tôi muốn làm một tân đội trưởng có trách nhiệm nha.”

“Đầu mỗi cậu phát hiện đều nói cho bọn họ rồi?”

“Ừm.” Tần Âu cười nói, “Bất quá, SCI đúng là vượt trội, mới đây thôi, đã có thể giải quyết nhiều án tử như vậy.”

“Cậu có muốn quay lại không?” Bao Chứng hỏi, “Vào SCI.”

“Tôi?” Tần Âu cười lắc đầu, “Tôi già rồi, lại lâu không vận động phản ứng chậm đi nhiều, không thích hợp đâu.”

“Hơn ba mươi tuổi mà già cái gì, kỹ thuật chuyên nghiệp của cậu không ai có thể so sánh được.” Bao Chứng nói, “Tôi không bức cậu, bất quá cũng mong cậu cân nhắc.”

Tần Âu cười cười, ăn sạch ổ hot dog, rồi phủi phủi tay, “Tôi còn phải quay về đội, có chuyện gì cứ gọi tôi.”

“Đây là số của Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu.” Bao Chứng cho Tần Âu hai số điện thoại, “Cậu có phát hiện gì hay cần gì, cứ gọi cho hai đứa này là được. Có chỗ nào nghĩ không thông, cũng có thể gọi cho Triển Chiêu.”

“Nga.” Tần Âu gật đầu, “Tôi đã đọc qua sách của cậu ta, có thể cố vấn tâm lý sao? Mất phí không?”

Bao Chứng lắc đầu, “Khi nào có kẻ truy sát cậu, cậu cũng có thể qua chỗ bọn họ lánh nạn.”

“Ha ha ha.” Tần Âu nhin không được nở nụ cười, tiếp nhận tờ giấy viết hai số điện thoại, tạm biệt Bao Chứng, đi xuống lầu.

Chờ Tần Âu đi rồi, Bao Chứng bước vào bên trong, cất giọng, “Đều đã nghe được?”

Lúc này, từ phía sau lối ra sân thượng, Triển Chiêu nhô đầu ra, hắc hắc cười với Bao Chứng.

“Án tử điều tra đến đâu rồi?” Bao Chứng hỏi.

“Có đầu mối rồi, đang theo dõi.” Triển Chiêu đi tới bên cạnh Bao Chứng, cùng ông ấy đi xuống lầu, “Cục trưởng Bao, chú quen với Tần Âu kia a?”

“Rất quen thuộc, danh tiếng của cậu ra khi đó ở cảnh cực không thua gì Ngọc Đường bây giờ đâu.” Bao Chứng lắc đầu, “Đáng tiếc a, làm công việc này, phải mạo hiểm a, trả giá vô cùng đắt.”

Triển Chiêu nhìn Bao Chửng một chút, nhìn thấy vẻ thương tiếc trên mặt ông, liền cười nói, “Cục trưởng Bao, Tần Âu này quả không tệ, bắt quá cháu nhìn ra được, hẳn rất quan tâm tới án kiện, một người lợi hại như vậy, bỏ qua thật đáng tiếc.”

Bao Chửng nhìn Triển Chiêu, hỏi, “Lại có mưu ma chước quỷ gì rồi?”

Triển Chiêu nhún nhún vai, cười nói, “Cho cháu số điện thoại của hắn đi.”

Bao Chửng nghi hoặc, thấy Triển Chiêu lấy điện thoại ra, thì đọc lên một dãy số, Triển Chiêu nhập vào điện thoại, lưu lại, cười tủm tỉm nói, “Lấy dự phòng nha.” Nói xong, cười ha hả rời đi.

Bao Chửng có chút buồn bực, Triển Chiêu cười đến rất quái dị, không biết đã nghĩ ra thứ gì.

Cùng Triển Chiêu xuống dưới lầu, lại hỏi, “Cấm Đường thế nào?”

“Vừa rồi Công Tôn nói đã xuất viện, tối nay phải tham gia tiệc khai mạc công ty giải trí mới nữa.” Triển Chiêu trả lời.

“Đêm nay?” Bao Chửng nhíu mày, “Vấn đề an ninh thế nào? Tai nạn xe cộ lần trước cũng chưa chắc là ngoài ý muốn a.”

“Vâng, cá nhân cháu thấy tuyệt đối không phải là ngoài ý muốn.” Triển Chiêu sờ sờ mũi, nghiêm túc nói.

“Vậy còn để cậu ta công khai lộ diện?” Bao Chửng nhíu mày.

“Buổi lễ khai mạc kia, Triệu Trinh cũng được mời, cháu với Ngọc Đường mang theo vài người SCI tham gia, dù sao, nếu đúng là nhằm vào bọn cháu, lần này là cơ hội tốt để dẫn dụ đầu mối a.”

“Không sợ nguy hiểm à?” Bao Chửng cùng Triển Chiêu đi vào thang máy.

“Ha hả.” Triển Chiêu mỉm cười, “Yên tâm đi, anh hai đây là lần đầu tiên bị ám toán, có một lần chắc chắn sẽ không có lần thứ hai, tuy rằng bị mất một phần trí nhớ, nhưng Bạch Cầm Đường vẫn là Bạch Cầm Đường nha.”

“Có lý.” Bao Chửng gật đầu, lúc này, điện thoại di động vang lên, Bao Chửng mở lên nghe, “A lô? Tôi là...”

Một lúc lâu, Bao Chửng gật đầu, “Hiểu rồi, ừ, cẩn thận xử lý.”

Cúp điện thoại, chỉ thấy Bao Chửng mặt trầm như nước.

“Đúng rồi cục trưởng Bao, nguyên nhân lần cúp điện này đã điều tra ra chưa?” Triển Chiêu hỏi.

Bao Chửng liếc Triển Chiêu, chỉ thấy cậu ta cười đến giảo hoạt, nhin không được lắt đầu, “Chỉ được cái thông minh.”

“Chuyện gì xảy ra a?” Triển Chiêu hỏi.

Bao Chửng nhìn xung quanh một chút, cúi đầu xuống, thì thào vào tai Triển Chiêu mấy câu.

Triển Chiêu sững sốt, mở to hai mắt nhìn Bao Chửng, “Sao thế được?”

Bao Chửng thở dài, “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng a.” Vừa nói xong, thang máy cũng xuống tới nơi, đi ra ngoài, Bao Chửng nói với Triển Chiêu, “Cháu cùng Ngọc Đường, còn có toàn bộ người của SCI, đều cẩn thận chút.”

“Cháu hiểu rồi.” Triển Chiêu gật đầu, về phòng làm việc.

Trong phòng làm việc SCI, mọi người sắc mặt nghiêm trọng, Triển Chiêu có chút nghi hoặc, không thể nhanh như vậy đã biết a, cũng không nói gì, chỉ đi vào, thì thấy Mã Hân cũng ở trong, Bạch Ngọc Đường đang xem một phần tư liệu, Tương Bình đang tìm tòi cái gì đó, như vừa có phát hiện gì lớn lắm vậy.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hỏi.

“Đây là báo cáo điều tra dấu vân tay trên cánh tay tài xế taxi ngày đó a.” Bạch Ngọc Đường nói, đem bản báo cáo đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu tiếp nhận nhìn một chút, thì thấy vân tay này là của một nữ sinh cao trung, cảm thấy có chút kỳ quái, “Thực sự là nữ sinh cao trung à?” Lại nhìn xuống dưới. dòng cuối cùng, nữ sinh này đã chết vào tháng sáu năm 2009 vì tai nạn xe cộ, khi chết được 16 tuổi.

Triển Chiêu mở to hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Đây là...”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Ừ, xem ảnh đi.”

Triển Chiêu nhìn thoáng qua ảnh chụp người chết, tuy rằng khuôn mặt trong video không quá rõ ràng, nhưng cùng người chết này có vài phần tương tự.

“Vương Trần Ngưng?” Triển Chiêu nhìn vào tên một chút, “Rất có chất thơ nha.”

“Cha mẹ cô bé đều là giáo sư, đã liên hệ với người nhà, chúng ta đi điều tra một chút?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, cùng Bạch Ngọc Đường xuất môn, tới lầu dưới, Mã Hán gọi điện thoại tới, nói tình hình người tài xế gây chuyện ở cảnh cục kia đã ổn định trở lại, bác sĩ kiểm tra xong nói hẳn là một tên nghiện, nên vẫn ồn ào liên tục, bọn họ có thẩm vấn sơ qua, không thu được gì.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đều bất đắc dĩ lắc đầu, hoá ra là một kẻ nghiện hút?

Bất đắc dĩ, hai người không thể làm gì khác hơn là lên xe, tới trước nhà Vương Trần Ngưng, điều tra về u linh đột nhiên xuất hiện kia.

Thành phố S, phòng làm việc Bạch thị.

Bạch Cẩm Đường đang lật xem báo cáo cùng nhật ký, lâu lâu sẽ ngẩng đầu, nhìn Công Tôn đang nằm trên sofa.

Hôm qua đấu tranh kịch liệt với nỗi canh một đêm, đến hừng sáng lại ngủ không được, sớm tỉnh dậy chạy tới xem Bạch Cẩm Đường. Chỉ là Bạch Cẩm Đường không chịu về nhà, dứt khoát đòi tới công ty, Công Tôn không thể làm gì khác hơn là đi cùng hắn, vừa tới ngồi xuống lập tức ngủ mất.

Bạch Cẩm Đường đột nhiên đứng lên, chậm rãi đi tới bên sofa, ngồi lên bàn trà, nhìn khuôn mặt khi ngủ của Công Tôn.

Đưa tay khẽ sửa lại tóc cho Công Tôn, ngón tay bất giác đi xuống dưới, nhẹ nhàng điểm điểm lên cái trán, sau đó là mũi, cuối cùng nhéo nhéo cái cằm của Công Tôn, Bạch Cẩm Đường khẽ nở nụ cười.

Công Tôn đại khái là mệt muốn chết rồi, nên không hề tỉnh lại, ngủ say vô cùng.

Bạch Cẩm Đường nhìn qua, ngón tay khẽ chọc chọc làn môi của Công Tôn, sau đó thu hồi ngón tay, cúi đầu kê hôn lên đó.

Bất đồng với tính cách lạnh lùng của người nọ, đôi môi này vừa ấm áp lại mềm mại, Bạch Cẩm Đường cảm nhận được sự mềm mại này, không khỏi buồn cười, năm đó mình với người này nhất định là nhất kiến chung tình, bởi vì vô luận là tướng mạo, hay tính cách, ngón tay thậm chí là mái tóc, mỗi một nơi một chỗ đều phi thường phù hợp với thẩm mỹ của mình.

Vừa nhìn, Bạch Cẩm Đường vừa không thành thật đứng lên, đưa tay nhéo nhéo quai hàm của Công Tôn.

“Ưm ...” Công Tôn bị phá rối, xoay người sang, đưa tay ra theo bản năng cản lại, giống như phá giấc ngủ của hắn không phải là Bạch Cẩm Đường mà là một chú mèo nào đó.

Bạch Cẩm Đường bật cười, không phá nữa, để người nọ an tĩnh ngủ.

Về tới bên bàn, Bạch Cẩm Đường lấy tư liệu lên xem, thì để ý thấy điện thoại trên bàn không biết lúc nào đã ngừng nạp điện, vừa rồi còn được mà, đại khái là vì đột nhiên cúp điện đi.

Cầm điện thoại lên, khởi động máy ... Điện thoại này đại khái có chức năng tự động khôi phục, trở về màn hình của vài ngày trước, bên trên có một nhật ký nhắc nhở

Ngày kỷ niệm, lễ vật, kính hỉ.

Bạch Cẩm Đường sờ sờ cằm... Lẽ vật gì nhỉ?

296. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 10

Chương 10 : Tiệc tối

“Tiệc tối?” Triệu Trinh nghe thấy Lý Dĩnh nói qua điện thoại mới nhú nhú mày, “Thiếu chút nữa quên mất, còn có a... thân thể Bạch Cẩm Đường ổn rồi sao? Giờ còn muốn đi dự tiệc?”

“Không có biện pháp a, hần là lão bản, hần nói muốn đi thì hần đi, còn có rất nhiều đại minh tinh xuất hiện đó, đều là nghệ sĩ của công ty hần, hôm nay đều muốn yết bài, cậu thể nhưng là đại bài nha, không đi không được đâu á.”

Triệu Trinh khoe miệng co rút, Lý Dĩnh nói câu này, sao nghe giống như mình đang treo biển tiếp khách quá vậy ...

“Cậu nhớ mặc đầm hoàng chút, đừng có mà áo sơmi quần jean thôi, đúng là gợi cảm thật nhưng không nên mặc thế đến đây câu dẫn nữ sinh, coi chừng bị truyền thông loạn viết á! Còn có a, tới lúc đó không được bám lấy Bạch Trì, cậu cũng không muốn hại nhóc ấy đúng không? !”

Nói xong, Lý Dĩnh cúp điện thoại.

Triệu Trinh mí mắt giật giật, buông điện thoại ra, trong miệng khẽ lẩm bầm, “Đúng là phụ nữ ... May mà Trì Trì là nam a.”

“Hả?” Bạch Trì nhìn qua, cậu nhóc đang bận rộn kiểm tra thành quả của các chị mẹ cảnh viên, trong lòng tán thán, trên đời này vẫn còn thật nhiều người tốt nha.

Lúc này, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã trở về.

“Thế nào?” Mọi người thấy bọn họ ủ rũ, cảm thấy kỳ quái.

“Đừng nói nữa, người không còn ở nữa, tìm sao cũng không được.” Triển Chiêu có chút buồn bực.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều thấy nghi hoặc.

“Anh đi tìm bộ đồ gì đó để thay đây.” Triệu Trinh đứng lên, nói với Bạch Trì, “Lát nữa em có đi tiệc của đại ca em không?”

Bạch Trì suy nghĩ một chút, nói, “Mấy anh không cho em đi, em cũng muốn đọc cho xong đồng sách này.”

Triệu Trinh cũng biết Bạch Trì rất hướng nội không thích tham gia mấy loại tiệc tùng này, bắt quả vẫn suy nghĩ một chút, lại hỏi, “Vậy em ở đâu?”

“Em cùng Lisbon về nhà trước chờ anh.” Bạch Trì trả lời.

Triệu Trinh nghĩ nghĩ, lại nói, “Ừm... Lisbon giờ anh đưa về luôn, em đi tiệc với anh nha?”

Bạch Trì có chút buồn bực, hỏi, “Làm gì a?”

Triệu Trinh nói, “Ừm ... Em gần đây tốt nhất đừng rời khỏi anh, mới sáng nay có xe đụng em, anh lo lắm.”

“Ừ... Được rồi.” Bạch Trì gật đầu, có vẻ ngoan ngoãn thuận theo.

“Hò...” Triệu Trinh thở hắt ra, “Anh đi thay quần áo với chở Lisbon về đây.”

“Em cũng đi, anh ở một mình em cũng lo.” Bạch Trì lấy súng, chuẩn bị đuổi theo, Triệu Trinh hơi do dự, vừa đúng lúc Triển Chiêu đi qua, hỏi, “Trì Trì, đi đâu á? Chúng ta lát nữa đều phải tới yến hội, Ngọc Đường muốn thống nhất cách bố trí quân.”

“Ách... Thế à?” Bạch Trì nhìn Triệu Trinh, Triệu Trinh vội nói, “Không có việc gì, em đi đi, anh sẽ về nhanh thôi.”

“Vậy anh cẩn thận một chút nga.” Bạch Trì căn dặn, tựa hồ rất lo lắng.

“Yên tâm.” Triệu Trinh sờ sờ đầu Bạch Trì.

Bạch Trì cười tủm tỉm bước đi.

Triệu Trinh thở phào nhẹ nhõm muốn ra ngoài, thì thấy Triển Chiêu thấp giọng nói, “Cậu muốn đi gặp trực tiếp?”

Triệu Trinh cả kinh vội lắc đầu, Triển Chiêu cười xấu xa.

Triệu Trinh thở dài, nhìn Triển Chiêu, “Tính tình anh cũng quá xấu xa đó.”

Triển Chiêu cùng hắn đi dọc theo hành lang, hỏi, “Cậu muốn làm gì?”

“Tôi đi đổi y phục chuẩn bị dự tiệc tối à.” Triệu Trinh nói, rồi ngoắc ngoắc Lisbon.

Lisbon bước về phía hắn.

“Nga?” Triển Chiêu cười hỏi, “Còn gì không?”

“Ừm ... Tôi đại khái đã biết người viết thư cho tôi là ai, muốn đi xác định một chút.” Nói rồi, Triệu Trinh nhún nhún vai, “Đừng nói với Trì Trì, không cần phải khiến nhóc ấy lo lắng thêm.”

“Ừ, hiểu rồi.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Đúng rồi, có một chuyện cần nói với cậu.”

“Chuyện gì?” Triệu Trinh nhìn anh.

Triển Chiêu tiến lại, nói nhỏ vào tai Triệu Trinh vài câu.

Triệu Trinh khẽ nhún mày, nhìn Triển Chiêu, nhướn mày, như là hỏi thật sao?

Triển Chiêu gật đầu.

“Tôi biết rồi.” Triệu Trinh xoay người rời đi.

Triển Chiêu đi bộ trở lại, gặp Bạch Ngọc Đường, lôi kéo người ta qua một bên, thì thầm một hồi, cuối cùng Bạch Ngọc Đường cau mày.

“Đây là trang phục của đêm nay.” Lúc này, Lô Phương đi tới, phát trang phục ọi người.

“Đen à?” Bạch Ngọc Đường vô cùng chán ghét mấy thứ đen thùi lùi, “Sao lại phải mặc đồ đen?”

“Giả thành vệ sĩ à, Bạch Cẩm Đường bị tập kích, siết chặt an ninh là bình thường đúng không?” Lô Phương nói, “Hơn nữa vệ sĩ tương đối không bị để ý, lại đeo kính râm, y chang Men in Black, đẹp trai nha.”

Bạch Ngọc Đường nhún mày, nói, “Không cần được không? Một hai người ngoại lệ cũng ổn mà, tôi đứng trong góc cho.”

Lô Phương giao hai bộ tây trang cho liêu Triển Chiêu, hơi nhướn mày với anh, như muốn nói cậu lên đi.

Triển Chiêu tiếp nhận tây trang, ho khan một tiếng, liếc Ngọc Đường, bắt đầu, “Cậu thấy cậu còn thiếu nổi bật sao? Cậu không sợ N ký giả truyền thông chụp được cậu sau đó báo chí ngày mai tràn ngập tin cậu là nghệ sĩ tiềm năng mới đào tạo của tập đoàn Bạch thị à? Cậu không sợ đi trên đường gặp một đồng người bắt cậu kí tên chụp ảnh rồi một đồng nữ sinh sờ mó cậu rồi hét chói tai rồi để hình bán nude của cậu làm avatar xong ps vào đó đây là Schwarzenegger à?”

Bạch Ngọc Đường đưa tay giật lấy y phục, nói, “Tôi mặc, đừng nói nữa!”

Triển Chiêu cười tủm tỉm, quay đầu lại, Lô Phương gơ thẳng ngón tay cái với anh.

Tương đối kỳ quái chính là, bên trên y phục cũng có tên, mà size của mọi người giống nhau như đúc, mặc lại rất vừa người, y như đặt may theo yêu cầu vậy.

“Lần trước đo người là để làm mấy cái này sao?” Triển Chiêu hỏi Lô Phương.

“Ừ, sợ có lúc các cậu phá án cần đến trang phục thống nhất, nên đã làm sẵn vài bộ, chủ yếu là kinh phí còn thừa của năm ngoái, năm nay có thêm một khoản chi cho trang phục đó, để hôm nào làm thêm vài kiểu, để dùng cho bất kì tình huống nào.”

“Ừm.” Mọi người gật đầu, Bạch Ngọc Đường có chút khó xử hỏi hẳn, “Làm thêm mấy kiểu nữa có khoa trương quá không? Làm mấy thứ này nhiều cũng dư thừa thôi, có tiền đem đi quyên góp còn hơn.”

Lô Phương nhún nhún vai, “Khoản chi cho trang phục còn đang trong dự tính a.”

“Em muốn!” Mã Hân đột nhiên giơ tay, lộ mặt ra nói, “Đề nghị được cấp quân trang.”

Mọi người bất đắc dĩ, Lô Phương nói đùa, “Hân Hân, sớm lộ bản chất như vậy không sợ sao?” Vừa nói vừa liếc sang Lạc Thiên.

Mã Hân cũng sắc lẹm liếc qua, Lạc Thiên càng vô tội.

“Trước xuống căn tin ăn, sau đó tập hợp, đến bữa tiệc tối.” Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ một chút, phân phó một tiếng, mọi người lập tức giải tán.

Bạch Trì chậm rãi xuống dưới lầu, hình như đang không yên lòng, Triển Chiêu đi qua thấy thì khoác vai cậu, hỏi, “Trì Trì? Làm sao vậy?”

“Không.” Bạch Trì lắc đầu, nhìn Triển Chiêu, nói, “Em có chút lo lắng cho Trinh... Sao cũng thấy anh ấy là lạ.”

Triển Chiêu mỉm cười, “Gần đây nổi tiếng quá, cậu ta sợ bị truyền thông chụp được rồi gây phiền phức cho em a.”

“Là như vậy sao?” Bạch Trì hỏi.

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, vỗ vỗ vai cậu nhóc, cũng âm thầm thở dài, Triệu Trinh có vài nét khá giống Triệu Tước, rất khó trị a.

Đuổi mọi người đi ăn, Bạch Cẩm Đường trở về phòng làm việc của Bạch thị.

Công Tôn vừa tỉnh ngủ, cảm giác đầu hơi choáng lại căng, tựa hồ có chút khó chịu, thức đêm với hẳn mà nói là chuyện bình thường, chưa bao giờ có cảm giác khó chịu thế này, đại khái là bởi vì lo lắng cho Bạch Cẩm Đường, cộng với cả đêm ngủ không ngon, sau đó lại nằm trên sofa lâu quá nên bị nhiễm lạnh.

Công Tôn đứng lên, cảm thấy choáng vô cùng, phát hiện trên người có khoác một cái áo tây trang, cầm lên nhìn một chút, là của Bạch Cẩm Đường.

Ngồi trên sofa chờ ra một lúc, hẳn thấy được trên bàn trà trước mặt, có một đầu lọc thuốc lá, Bạch Cẩm Đường hẳn đã ngồi ở đó một hồi.

Công Tôn khó hiểu lau lau môi, vừa rồi hình như đã bị người hôn qua, cảm giác y hệt lúc thức dậy mấy buổi sáng trước kia a ... Không lẽ mình gặp ảo giác?

Nghĩ tới đây, mặc dù mệt chết đi được, Công Tôn vẫn bực bội ném tây trang đi, đứng lên, quen thuộc đi đến bên tủ mở ra, lấy một chai rượu cùng một cái ly. Rót rượu, uống một ngụm, cảm thấy thanh tỉnh hơn một ít thì đặt ly xuống.

“Em dậy rồi?”

Phía sau truyền đến một thanh âm rất quen thuộc, Công Tôn quay đầu lại nhìn. Bạch Cẩm Đường đang bưng một ly cà phê cùng một phần điểm tâm đứng ở cửa, “Anh không nhớ gọi em dậy, em ngủ rất say, thế nhưng cũng trễ rồi, em phải ăn chút gì đó, rồi thay đồ, chúng ta đi tham gia tiệc tối.”

“Tiệc gì?” Công Tôn có chút mệt mỏi, sớm đã đem ba cái tiệc tùng nọ kia quên phết mất, liền đưa tay nhận lấy ly cà phê muốn uống, thì Bạch Cẩm Đường đưa tay chặn lại, đưa bánh ga tô qua, “Ăn cái này đã.”

Công Tôn chẳng thèm uống cà phê nữa.

Bạch Cẩm Đường nhìn thấy cười cười, “Muốn anh dứt?”

Công Tôn khẽ nhún mày, buông ly cà phê ra, thối lui một bước, dựa vào tủ rượu ngửa cổ đem phần rượu còn sót lại trong ly uống cạn.

Bạch Cẩm Đường nhìn thấy một giọt rượu đỏ đỏ theo khóe miệng hần trượt xuống cằm, trôi xuống cổ rồi chui vào bên trong áo... thì không hiểu sao có một loại kích động rần rật chạy qua từng mạch máu, trong người cảm thấy nóng hầm hập, nhãn thần cũng sắc bén thêm vài phần.

Công Tôn uống rượu xong, đảo mắt liếc Cẩm Đường, thấy thần sắc của hắn, thì hơi nhếch miệng cười.

Bạch Cẩm Đường sững sốt, trong nét cười của Công Tôn có chút bồn chột, có chút am hiểu, lại có chút an tâm khó hiểu.

Bạch Cẩm Đường cảm thấy có chút thất bại, bản thân mình khi chưa bị mất trí nhớ, có phải đã bị người này quản đến gắt gao hay không?

Vừa nghĩ tới đây, đã thấy Công Tôn vươn tay, nhẹ nhàng nâng cằm anh lên, thấp giọng nói, “Đúng thế đấy.”

Rồi, Bạch Cẩm Đường cảm thấy môi mình nóng lên ...

Sau đó, anh cảm thấy không thể khống chế được tay chân cùng ý nghĩ của mình, một loại kích động khó hiểu hoàn toàn kiểm soát cơ thể. Đến lúc được buông tha, trong miệng đã vương lại một hương rượu nhàn nhạt, cùng với cảm giác buồn bực trong lòng vì chưa được thỏa mãn.

Công Tôn đưa tay đẩy anh ra, buông ly rượu, vừa đi tới sofa vừa hỏi, “Y phục đâu?”

Bạch Cẩm Đường một lúc lâu sau mới đi qua, vươn tay kéo lấy Công Tôn.

“Đừng nháo.” Công Tôn đẩy ra, “Trước khi anh nhớ ra đừng động vào tôi.”

“Em vừa hôn anh đó.” Bạch Cẩm Đường nói.

“Tôi được còn anh thì không!” Công Tôn hùng hồn phán ra một câu.

Bạch Cẩm Đường bật cười, lắc đầu, mạnh mẽ kéo người trở về, Công Tôn nhắm mắt, chờ nửa ngày, không thấy động tĩnh gì, chỉ có bàn tay của Bạch Cẩm Đường áp lên trán mình.

Công Tôn mở mắt ra, thì thấy Bạch Cẩm Đường khẽ nhú mày, thấp giọng nói, “Nóng.”

Sau đó, lúc Công Tôn thay quần áo bị nhét một nhiệt kế vào miệng, chờ nhiệt kế đo xong, bác sĩ riêng cũng đã tới.

Nhìn nhiệt kế, bác sĩ nhú mày.

Công Tôn nói, “Không có việc gì, bị cảm thôi, tiêm một mũi hạ sốt là được.”

Bác sĩ kia tuổi cũng khá cao rồi, tóc đã bắt đầu bạc, nhìn nhìn Công Tôn, rồi trừng mắt nói, “Cậu là bác sĩ hay tôi là bác sĩ? Ngồi xuống!”

Công Tôn bị dọa sợ, Bạch Cẩm Đường lại mỉm cười, dường như rất thích nhìn hắn bị xấu hổ.

Công Tôn có chút nhụt chí ngồi xuống, nhìn bác sĩ kia.

Bác sĩ nọ có vẻ rất giỏi, Trung Quốc và Phương Tây kết hợp, còn bắt mạch cho Công Tôn, sau đó nói, “Thân thể cậu phải chậm rãi điều trị, cậu làm nghề gì? Sao lại phá hư thân thể thành cái dạng này?”

Công Tôn vừa định mở miệng nói mình là pháp y, bất quá phỏng chừng bác sĩ này sẽ nói, cũng là bác sĩ sao lại không biết xấu hổ như vậy? ! Liền quyết định ngậm miệng lại không nói nữa.

Bác sĩ này mở hòm thuốc ra, nói, “Trước tiên truyền một chai nước biển.”

“Truyền nước biển?” Công Tôn vừa định cãi lại, bác sĩ nọ liền trừng mắt nhìn sang.

Công Tôn không thể làm gì khác hơn là thở dài, dựa người lên sofa, để bác sĩ ghim kim vào, sau đó dựng cột lên để truyền nước biển, còn bắt hắn không được tháo ra sớm, chí ít cũng phải để một hai tiếng đồng hồ để truyền cho xong.

Công Tôn có chút phiền muộn, hỏi Bạch Cẩm Đường, “Tiệc tối còn bao lâu nữa?”

Bạch Cẩm Đường hỏi bác sĩ, “Hắn ngoại trừ cảm mạo còn có bệnh gì khác không?”

“Ừm, chủ yếu là hội chứng mệt nhọc với cây khỏe thôi.” Bác sĩ nói, lại nhìn một chút đồng rượu, cà phê cùng bánh ga-tô trên bàn, nhíu mày nói, “Ăn ít mấy thứ độc hại này thôi, ăn cơm ăn canh uống nước vào.” Nói rồi, xách hòm thuốc bước ra ngoài.

Bạch Cẩm Đường nhún nhún vai, nhìn Công Tôn, “Nghe thấy chưa?”

Công Tôn không nói lời nào, đưa tay với lấy cái áo vest ở bên cạnh, truyền nước biển người có chút lạnh.

Lúc này, Tiểu Đình gõ cửa tiến vào, nói với Bạch Cẩm Đường, “Đại ca, nửa giờ nữa bắt đầu rồi.”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Hoãn lại một tiếng rưỡi đi, đúng rồi, mua cho anh vài món Trung nóng sốt với ít nước lại đây.”

“Hả?” Tiểu Đình mở to hai mắt, “Bên ngoài có hơn chục ngôi sao, hơn chục đài truyền hình, cả ngàn lượt ký giả, còn có một đám phú hào, anh bắt cả đồng người thế chờ một tiếng rưỡi đồng hồ?”

Bạch Cẩm Đường nhướn mày nhìn qua, “Cậu muốn anh nhắc lại lần thứ hai?”

Tiểu Đình giật mình một cái, đóng cửa lại bỏ chạy, trong miệng ồn ào, “Đáng ghét, thật đáng sợ!”

Bạch Cẩm Đường cảm thấy cậu ta không đáng tin, nên lại gọi điện cho Đại Đình, kêu hắn đi mua đồ ăn Trung Quốc, tốt nhất là một chén canh nóng.

Công Tôn nhìn lên, Bạch Cẩm Đường mỉm cười, “Anh cũng chưa ăn cơm, nhìn em anh liền thấy đói.”

...

Một giờ sau, trong đại sảnh bắt đầu tụ tập các loại nhân vật nổi tiếng trong xã hội, mọi người đang lo lắng chờ đợi, Tiểu Đình cùng Đại Đình an bài rất nhiều người lên đọc diễn văn, còn làm một buổi lễ trao giải nho nhỏ.

Mọi người trong lòng có hờn giận không thì không biết, bắt quá mặt mũi của Bạch Cẩm Đường thì không ai dám làm lơ, cho nên ai cũng tươi cười đầy mặt.

Bạch Ngọc Đường nhìn trái nhìn phải một hồi, đi tới bên Triển Chiêu thấp giọng nói, “Anh hai thật giỏi a, thế này mà cũng muộn được?”

Triển Chiêu nhìn xung quanh một chút, “Công Tôn cũng không thấy đâu.”

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu nhìn sang, “Miêu Nhi, đang nghĩ gì đó?”

Triển Chiêu nhìn trời.

Đang nói chuyện, thì thấy Bạch Trì đang đứng ở cửa, thần sắc có chút lo lắng.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Triệu Trinh còn chưa tới?”

Triển Chiêu gật đầu, lấy di động ra đưa cho anh nhìn, chỉ thấy trên đó có một tin nhắn của Triệu Trinh tối nay tôi sẽ tới, đừng sốt ruột.

“Cậu ta nhắn tin cho Trì Trì chưa?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Nhắn rồi.” Triển Chiêu nói, “Vừa rồi Trì Trì có nói với tôi.”

“Tối nay... chậm một tiếng rồi?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày.

Triển Chiêu thở dài, “Cậu còn muốn thế nào? Cậu ta là cháu của Triệu Tước, không đáng tin một chút cũng là bình thường, không gặp chuyện không may là được rồi.”

“Sao lại chắc chắn thế?” Bạch Ngọc Đường nhìn anh.

“Tuyệt đối nha!” Triển Chiêu chớp chớp mắt, “Sinh mệnh so với Tiểu Cường còn mạnh hơn!”

“Hắt xì...” Ở một nơi xa xa nào đó Triệu Tước hắt xì một cái to, đưa tay sờ sờ con mèo Ba Tư lông trắng trong lòng, “Lại nói xấu mình a? !”

297. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 11

Chương 11 : Vị vũ giả có thân phận phức tạp

Triển Chiêu chờ mọi người ở bên trong sảnh lớn, đúng hai tiếng sau, mới nhìn thấy Triệu Trinh vội vã từ bên ngoài chạy vào, “Đã tới chậm, xin lỗi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn a nhìn hấn, cười hỏi, “Cậu với đại ca không phải nhảy nhau trước rồi à? Đều muộn a.”

Triệu Trinh sững sốt, “Bọn họ cũng muộn sao?”

Đang nói chuyện, thì thấy Bạch Trì đứng một bên nhìn hấn, nhãn thần có chút cổ quái.

“Trì Trì?” Triệu Trinh quay đầu lại nhìn cậu.

“Sao lại lâu như vậy?” Bạch Trì hỏi, “Anh không phải đi thay quần áo sao? Y phục đâu?”

Triệu Trinh sững sốt, nhìn nhìn người mình một chút, vẫn là áo sơ mi quần jean, có chút bất đắc dĩ cười cười, “Ách... Anh đột nhiên phát hiện tây trang của thành phố S đều bị người mua hết mất tiêu.”

Mọi người có chút bất lực nhìn hấn, sắc mặt Bạch Trì càng xấu thêm.

Triển Chiêu ra hiệu bằng mắt với Bạch Ngọc Đường, hai người đang muốn chạy, nhưng Triệu Trinh lại nhảy mắt liên tục, ý muốn bọn họ hỗ trợ.

Bạch Trì thấy được, liền hỏi, “Làm sao vậy? Mọi người có chuyện gì giấu em sao?”

“Không phải đâu! “Triệu Trinh vội vã lắc đầu, hấn cùng Bạch Trì một chỗ lâu như vậy, Bạch Trì đã dần dần bước ra khỏi cái bóng ma của một tiểu hài tử vô cùng tự ti trong quá khứ, nhưng trong nhảy mắt vừa rồi, biểu tình bị tổn thương hay có trước kia lại xuất hiện trên mặt làm Triệu Trinh thoáng cái bần thần.

Triển Chiêu thở dài, đưa tay ôm lấy vai Bạch Trì kéo cậu nhóc qua một bên, thấp giọng nói, “Trì Trì, nghĩ đi đâu vậy, Triệu Trinh gần đây đang chuẩn bị lễ vật cho em, muốn em bất ngờ đó.”

“A?” Bạch Trì sững sốt, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu quay lưng lại Triệu Trinh, nói khẽ với Bạch Trì, “Cậu ta có nói vì biểu diễn mà vẫn luôn lơ là em, nên lần này muốn chuẩn bị một kế hoạch muốn em hài lòng, liền bắt bọn anh giúp cậu ta giấu diếm, để có thể tạo bất ngờ cho em.”

Nét thương tâm trên mặt Bạch Trì lập tức biến mất, trái lại có chút xấu hổ, là tự mình lòng dạ hẹp hòi rồi, luôn nghi thần nghi quỷ, còn nghĩ anh ấy có chuyện gì muốn giấu mình nữa chứ.

Liền gạt đầu, đưa tay xoa xoa gáy cười cười, “Đúng nga, là em nghĩ nhiều rồi.”

Sau đó, Bạch Trì liền khôi phục lại thái độ bình thường, trở về, đưa tay vỗ vỗ áo sơ mi của Triệu Trinh, “Anh cứ mặc vậy mà tham gia bữa tiệc à, coi chừng Lý Dĩnh mắng anh đó.”

Triệu Trinh thấy cậu nhóc không tức giận, đầu thềm quần Lý Dĩnh kia có mắng chửi người hay không a, tâm cũng thả lỏng không ít.

Lúc này, quả nhiên thấy Lý Dĩnh hung thần ác sát liếc qua, dữ tợn trừng mắt với Triệu Trinh, thế nhưng đã có rất nhiều nhân vật nổi tiếng tới chào hỏi Triệu Trinh, Bạch Trì cũng quay về vị trí theo dõi, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng yên tâm chờ đợi, Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn đồng hồ đeo tay, rồi nhướn mày với Triển Chiêu – sao trễ vậy? Đại ca rốt cuộc muốn làm gì?

Đúng lúc này, chỉ thấy đèn đồng loạt bật sáng.

Sau đó, từ cánh cửa hông, Công Tôn lạng lẽ đi ra, hoà vào đoàn người, không khiến nhiều người chú ý lắm, đi tới bên cạnh Triển Chiêu.

“Sắc mặt sao xấu như vậy?” Triển Chiêu nhìn khuôn mặt trắng bệch của Công Tôn, có chút lo lắng, anh ấy khẳng định là vì quá lo lắng cho anh hai rồi

Công Tôn lắc đầu, ý bảo không có việc gì.

Lúc này, lực chú ý của mọi người đều hướng về phía sân khấu nhỏ phía trước, chỉ thấy Bạch Cẩm Đường một mình xuất hiện, ưu nhã thông dong bước ra, mọi người ở đây, vô luận đang có tính toán gì, trong lòng đều hiểu rõ, Bạch Cẩm Đường hoàn toàn không có việc gì, thậm chí ngay cả một chút dấu hiệu thụ thương cũng không có, khác xa tin đồn bên ngoài nào là, bị thương rất nặng, hay là đã bị đâm chết, đang mời một thể thân để chống đỡ.

Bạch Cẩm Đường bước đến trung tâm sân khấu thì dừng lại, nhìn nhìn mọi người bên dưới một chút, công văn diễn thuyết Đại Đình Tiểu Đình trước đó đã chuẩn bị rất tốt, anh cũng dựa vào ảnh chụp nhận ra một số người, trong lòng hiểu rõ, diễn viên của đêm nay là Triệu Trinh, công tác chia làm ba bước, thứ nhất là nói chuyện, thứ hai là yết bài, thứ ba là ký hợp đồng.

Bạch Cẩm Đường trước tiên thuận miệng nói vài lời đạo đầu, anh từ trước đến nay vẫn ít nói, bởi vậy chỉ qua loa vài câu, cũng không ai để ý. Sau đó, Bạch Cẩm Đường xoay người, đưa tay bóc một lớp lụa đỏ trên tấm bảng lớn, để lộ ra hình ảnh của tập đoàn Bạch thị.

Mọi người vỗ tay, cuối cùng, Bạch Cẩm Đường giới thiệu Triệu Trinh với mọi người, đồng thời cử hành một nghi thức ký ước ngắn gọn.

Triệu Trinh bước lên, đi ký ước lại mang tay không, một nữ phục vụ cầm bút định đưa đến cho thì không biết từ lúc nào đã lọt vào tay Triệu Trinh, mọi người thấy vậy cười vang vui vẻ, toàn bộ nghi thức ký ước tiến hành rất thuận lợi.

Cuối cùng là màn biểu diễn của ngôi sao hàng đầu do Bạch Cẩm Đường thành lập trước đây, chính là ban nhạc của Tề Nhạc, bữa tiệc cũng đã bắt đầu, chúng nhân vật nổi tiếng bắt đầu đi đây đó giao lưu, vui đùa.

Mọi người trong SCI thần kinh lúc nào cũng căng cứng, luôn luôn chú ý đến tình huống xung quanh, nhưng ngoài dự liệu chính là, không có bất cứ thứ gì phát sinh.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, nhìn Triển Chiêu một chút, tựa hồ có chút thất vọng.

Triển Chiêu cũng không biết làm sao, chính lúc này, anh đột nhiên trông thấy một người...

Triển Chiêu kêu Bạch Ngọc Đường qua, hỏi, “Người kia là ai a?”

Bạch Ngọc Đường theo hướng tay của Triển Chiêu nhìn qua, thì thấy đó là một người đàn ông áo da màu đen, vóc người phi thường phi thường gầy, tóc lại dài, còn đeo theo một cặp kính đen, đường nét trên mặt nhìn không rõ lắm, chỉ thấy cái mũi rất cao, nhìn qua hắc cũng không xấu xí, nước da trắng xanh, môi hơi tím, thoạt nhìn như là một ca sĩ dòng Visual Kei không chính thống.

“Phỏng chừng là một nghệ sĩ nào đó a?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Làm sao vậy?”

“Hắn từ lúc vào đây đều nhìn chăm chăm vào Trinh.” Lúc này, Bạch Trì đi tới phía sau, thấp giọng nói.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhướn mày, quả nhiên quan tâm hay không khác xa nhau nha, đúng phải chuyện của Triệu Trinh, Bạch Trì dĩ nhiên lại nhảy cảm vô cùng!

Bạch Ngọc Đường cũng chú ý nhìn lại một chút, phát hiện quả nhiên có chuyện, lúc này, biểu diễn của Tề Nhạc đã kết thúc, thay vào đó là diễn tấu của một nghệ sĩ dương cầm, mọi người ai khiêu vũ tiếp tục khiêu vũ, ai ăn thì cứ ăn, Đại Đình Tiểu Đình bận rộn đi loanh quanh bắt chuyện.

Tề Nhạc Trần Giai Di đều ở chỗ này, hai người lặng lẽ đi tới bên cạnh Triệu Hổ cùng Mã Hán, nhỏ giọng nói chuyện.

Bạch Ngọc Đường bắt đầu đi, “Không sợ bị truyền thông thấy sao?”

“Yên tâm.”

Lúc này, phía sau có tiếng một cô gái vang đến, “Truyền thông hôm nay tới đây chỉ để ca tụng thôi, không ai dám loạn viết gì đâu, dù sao cũng là địa bàn của Bạch đại ca a.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, thì thấy phía sau là một nữ sinh mặc một chiếc áo sơ mi sọc đỏ thắt caravat cùng chiếc quần soóc ... là tay trống trong đoàn của Tề Nhạc, cô bé này hiện tại nay cũng rất nổi tiếng ... thiếu nữ bất lương năm đó, Trần Du.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu trên dưới nhìn cô gái này một chút, đều giật mình, đây là con gái tuổi mười tám sao? Nữ sinh này bọn họ vốn không có ấn tượng quá sâu, năm đó hình như uống thuốc vào rồi làm càn làm loạn ... Nhưng lúc đó cô bé vì muốn cứu Tề Nhạc thiếu chút nữa ngay cả tính mạng cũng không cần, làm ai cũng nhớ rõ đó là một cô bé tốt, rất xem trọng tình bạn. Hôm nay, Trần Du, Tề Nhạc, Trần Giai Di, Mã Hân, bốn nữ sinh này thế nhưng lại là hảo tử muội. Nghe nói ngày đó Mã Hân vì chuyện của Lạc Thiên không thoải mái, nên đã bực bội rất lâu, ngày hôm sau Lạc Thiên liền bị ba cô bé kia cuồng oanh lăm tạc, ngay cả Triệu Hổ cùng Mã Hán cũng gặp liên lụy.

“Sao lại nhìn em như thế?” Trần Du nhướn mày, còn có chút xấu hổ.

Triển Chiêu bật cười, “Trần Du, trông đánh rất hay nha.”

Trần Du nhướn nhướn mày, tay khẽ vỗ vào chiếc trống trước bụng, cười nói, “Loại trống quý giá nhất trên thế giới đó, Bạch đại ca ra tay rất hào phóng!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhướn mày quả nhiên!

“Các anh nhìn gì á?” Trần Du vừa gặm một miếng bánh nướng, vừa nói, “Vừa nãy mới đến cô nhi viện thăm đám nhóc ranh, đói chết mất, còn phải cố bắt chúng ăn.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, hai nha đầu này đã trải qua nhiều lần sinh tử, điều trị thuốc, đuổi học, bị bài xích, tới bây giờ lại trở thành thần tượng được vạn chúng hâm mộ, cùng với đó là tài sản sung túc ... sóng gió nhiều như vậy làm hai người chín chắn hơn rất nhiều, bốn cô gái này đối với công việc từ thiện cũng rất quyết tâm, đã liên thủ mở một cô nhi viện, mỗi ngày lúc rảnh rỗi đều bận bịu ở trong đó, bởi vậy hình tượng của hai cô gái trong lòng công chúng đều khá xuất sắc.

“À, Trần Du nè, có chuyện muốn hỏi em.” Triển Chiêu nói, rồi nhìn thoáng qua người đàn ông vẫn đang nhìn chăm chăm vào Triệu Trinh kia, hỏi, “Hắn là ai a?”

Trần Du nhìn thoáng qua, cười, “Nga, là một vũ sư, tên là Viên Lâm, nghe qua chưa? Điều u linh vũ á?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sững sốt, trong đầu đều nhớ đến bài báo hôm nọ, liền gật đầu nói, “Nga... Hoá ra là hắn a.”

“Phải.” Trần Du gật đầu.

“Hắn là người nước nào?” Triển Chiêu lại nhìn thoáng qua, hỏi tiếp.

“Quốc tịch Pháp a, về phần có phải người Trung Quốc không em không rõ lắm, kiểu tướng mạo này nhìn rất khó phân biệt a.”

“Hắn có nổi tiếng không?” Triển Chiêu hỏi.

“Cũng được.” Trần Du cầm một ly nước ngọt uống một ngụm, rồi nói tiếp, “Nói thế nào nhỉ, khí chất hơi u ám, ở Châu Âu tìm một câu lạc bộ nào đó mở đầu trào lưu này còn có thể, chứ ở đây chỉ mê hoặc được một lượng người rất nhỏ, những thứ huyền ảo mơ hồ này không thích hợp với Châu Á, u linh vũ của hắn vô cùng chấn động đó, nhưng mà khen chê không giống nhau, thậm chí vài nhà tâm lý học còn nói bên trong điệu múa của hắn có một ám chỉ nào đó, sẽ làm xác suất trẻ vị thành niên tự tử tăng lên, bởi vậy rất nhiều bậc cha mẹ không để con họ đến xem vũ kịch của hắn, còn đối với người trưởng thành, lực hấp dẫn của hắn nhỏ đi rất nhiều.”

“Như vậy a.” Triển Chiêu gật đầu, lại hỏi, “Đúng rồi, em với Triệu Trinh có quen biết không?”

“Có!” Trần Du cười tủm tỉm, “Anh ấy là thần tượng của em!”

Bạch Ngọc Đường lại hỏi, “Hắn với Triệu Trinh có quen biết không?”

Trần Du ngẩn người, “Viên Lâm hắn là mới tới đây a ... Hắn còn không có ký hợp đồng với Bạch thị mà.”

“Không ký hợp đồng?” Triển Chiêu sững sốt, “Vậy sao hắn vào được?”

“Có lẽ là mang theo thư mời đến a, hoặc là được một nhân vật nổi tiếng nào đó đưa đến ... Nói chung trước đây hẳn rất muốn ký hợp đồng với Bạch thị, Bạch đại ca hình như không đồng ý.”

“Nga...”Triển Chiêu sờ sờ cằm, Bạch Ngọc Đường cảm thấy thú vị, Triển Chiêu cũng bắt đầu nghe ngóng xung quanh tin tức của giới giải trí.

“Đối với Viên Lâm kia hiểu kỳ a?”Lúc này, Lý Dĩnh đi tới.

“Cô biết hẳn sao”? Triển Chiêu hỏi.

“Ha ha, có biết nhưng chưa nói chuyện lần nào, bất quá chỉ là kính nhi viễn chi mà thôi, người này quá dũng cảm a!” Lý Dĩnh có chút bất lực lắc đầu.

*kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không dám gần gũi

“Sao nói thế?” Triển Chiêu hỏi.

“Lúc tôi chưa làm việc với Bạch đại ca, cũng chưa hợp tác với Trinh, mà đang làm ột công ty quản lí ở Pháp, vừa vặn, hẳn được một người bạn của tôi quản lí cho. Bên Mỹ có một chuyện gia tâm lý học, tên là Richard Bob Dayton ...”

“Nga...”Triển Chiêu đột nhiên gạt đầu, “Ông ấy rất có uy tín trong giới tâm lý học.”

“Uy tín?”Bạch Ngọc Đường nhìn anh.

“Ừ, công trình nghiên cứu tâm lý ám chỉ ông ấy đạt được thành tựu rất cao, cũng là chuyên gia phân tích hành vi, những đại án bên Mỹ, đều có ông ấy tham gia.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút nói, “Nga ... Chính là cái người lần trước gửi một cuốn sách bản gốc dày cộm tới cho cậu, còn ký lên trên đó cái gì mà “tặng cho thiên tài mà tôi tôn kính nhất” đó hả?”

“Ừ.” Triển Chiêu cảm thấy mỹ mãn cười hì hì, “Cho nên mới nói, được thiên tài khen là thiên tài là chuyện sáng khoái nhất trên thế giới đó.”

“Ha ha.” Trần Du vui vẻ nở nụ cười, tiếng cười có hơi lớn một chút, khiến vài người chú ý, Viên Lâm kia cũng nhìn về phía bọn họ, Trần Du liền quay qua vỗ vỗ vai Lý Dĩnh, cứ như là Lý Dĩnh mới là người vừa phá ra cười, sau đó xoay người đến chỗ Tề Nhạc.

“Nha đầu kia thật láu lỉnh.”Lý Dĩnh tán thán, “Tôi đang muốn nói với Bạch đại ca, để tôi hợp tác với con bé cùng Tề Nhạc.”

“Một Triệu Trinh thôi chưa đủ để cô bận rộn hả?” Bạch Ngọc Đường bật cười.

“Thế đấy.” Lý Dĩnh lắc đầu, giương mắt, liền thấy Công Tôn cùng Bạch Cẩm Đường đứng bên cạnh một chiếc bình Hy Lạp, bên trong còn có nước suối đang phun lên, hai người ưu nhã cầm cái ly, Công Tôn đỡ ra, Bạch Cẩm Đường nhìn hẳn, thỉnh thoảng lại nói vài câu, Công Tôn sẽ đáp lại bằng một cái liếc sắc lém, rồi Bạch Cẩm Đường cũng đáp lại bằng một nụ cười ám muội.

“Đáng ghét a...”Lý Dĩnh cọ cọ ly rượu, “Xung quanh bọn họ bắn đầy tim hồng rồi kìa!”

“Cô còn chưa nói xong a.” Triển Chiêu hỏi cô, “Giáo sư Richard thế nào?”

“U linh vũ kịch của Viên Lâm lúc mới ra đời rất oanh động a, mọi người đều thấy đó là một siêu sao, thế nhưng những nghi vấn đối với vũ đạo của hắn vẫn tồn tại, bởi vì vũ kịch của hắn, người trưởng thành căn bản không có cách nào để tiếp thu, nhưng đám trẻ con, đặc biệt mấy đứa dưới mười bốn tuổi tâm lí còn chưa đủ vững vàng, nhất là mấy thằng nhóc ngỗ nghịch đều đặc biệt thích xem. Giáo sư Richard hình như có lần vô tình nhìn thấy đoạn băng ghi hình vũ kịch của hắn. Ngày đó hắn đến Mĩ biểu diễn, giáo sư lập tức đi xem... Sau khi xem xong liền phát biểu cấp tốc với giới truyền thông, rằng bên trong u linh vũ này, có một lượng lớn tin tức ám chỉ, đồng thời liệt ra hàng loạt những số liệu nghiên cứu có liên quan, chứng minh rằng những thanh thiếu niên khi đã xem vũ kịch này rồi, tỉ lệ tự sát sẽ tăng cao! Bởi vì trong vũ kịch này, vô luận là âm nhạc, hay động tác vũ đạo, đều mang đến một loại tâm lý ám chỉ làm cho người ta bị quan chán đời, bạo lực, thậm chí phí hoài bản thân mình.” Lý Dĩnh nói một hơi dài, rồi nuốt nước bọt.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu như muốn hỏi Miêu Nhi, tin được không?

Triển Chiêu gật đầu, “Giáo sư Richard là uy tín trong số những người uy tín, hơn nữa tính tình hiền lành nhân ái, là một vị trưởng giả từ ái, chuyện không có căn cứ ông ấy sẽ không làm.”

“Nghe nói giới an ninh Mỹ rất tôn trọng thành quả nghiên cứu của vị giáo sư này, vì vậy lập tức ngừng mọi hoạt động biểu diễn của Viên Lâm.” Lý Dĩnh thở dài, “Nhà tài trợ cũng rút lại không tài trợ nữa, Viên Lâm đang phải đối mặt với tội gây nguy hại thanh niên thiếu.”

“Vậy sau đó hắn đã bỏ đi?” Triển Chiêu đang nghĩ đến chuyện gọi điện cho giáo sư Richard hỏi tình hình cụ thể, nếu có tư liệu nghiên cứu, hay nhất là xin được một phần.

“Sau đó hắn đã nã súng bắn chết giáo sư Richard.” Lý Dĩnh nhướn mày.

“A?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhin không được nhú mày, Triển Chiêu nóng nảy, “Giáo sư thế nào rồi?”

“Bắn trật, giáo sư không có việc gì. Vì vậy hắn lại phải đối mặt với tội mưu sát có chủ đích.” Lý Dĩnh nói, “Thế nhưng hắn lại thỉnh được một luật sư không tồi, chứng minh được hắn có bệnh tâm thần, vì thế chỉ bị trục xuất, chán nản trở về Châu Âu, hành vi của hắn làm công ty quản lý tổn thất không nhỏ, vì vậy công ty cùng hắn hủy bỏ hợp đồng. Tôi cũng vì chuyện này, cảm thấy tương lai của công ty nay không ổn liền chạy đến Bạch thị ... Chuyện của hắn tôi chỉ biết đến thế thôi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, đều nghĩ, người này thế nhưng chính là một đầu mối.

* Visual Kei:

Chữ “Kei” trong Visual Kei là một từ tiếng Nhật để chỉ “loại”, “kiểu” hay “phong cách”.

“Visual” [vi uəl] là một tính từ tiếng Anh nghĩa là “(thuộc) thị giác, (thuộc) sự nhìn, dùng mắt nhìn”.

“Visual Kei” có nghĩa là “Chủ nghĩa hình ảnh”, nghĩa là một phong cách thiên về phục vụ mắt nhìn, nổi bật từ ngoại hình.

Thường được viết tắt là “VK”, Visual Kei thường bị đánh đồng với “JRock” – nghĩa là tất cả nền nhạc Rock của Nhật. Nhưng việc đánh đồng đấy cũng có cái lí của nó Visual Kei hay Visual Rock là một dòng nhạc rock Nhật Bản. “Visual bands” đơn giản là những nhóm nhạc mang phong cách “Visual Kei”. Và đó chính là sự đặc biệt của Visual Kei – Visual Kei là một phong cách, và phong cách ấy bao gồm cả thời trang lẫn âm nhạc. Thời trang và âm nhạc Visual kei gắn liền với nhau một cách bền chặt và không thể tách rời.

298. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 12

Chương 12 : Ác ma sống lại

Tần Âu sau khi tan ca, theo thường lệ đi tới công viên cho người cao tuổi mà ngày nào hắn cũng đến, làm chút việc từ thiện, mua bánh mì trứng cho các cụ ở đây.

Hắn vừa đi đến trước cổng khu cho người cao tuổi, thì trước mặt có một người đàn ông đang bước đi rất nhanh, một thân quần áo đen từ trên xuống dưới, cứ cúi đầu lao đi, rồi va vào người Tần Âu.

“Xin lỗi!” Người nọ sau khi quăng lại một câu, vội vã chạy đi.

Tần Âu khẽ nhíu mày, trong nháy mắt người đàn ông kia đụng vào hắn, hắn bị dọa đến thất kinh, vì mặt của người này trắng vô cùng, không giống như đánh phấn, mà thực sự trắng đến độ trong suốt, có thể thấy được mạch máu bên trong . . . Hắn là một người bị bạch tạng nhĩ?

Hắn cũng chưa kịp suy nghĩ gì nhiều, đã thấy lão viện trưởng ở phía trước chào hắn.

“Tiểu Tần.”

“Viện trưởng.” Tần Âu bước lại, đưa bánh mì ra cho lão.

“Mỗi lần đều phiền phức cháu a.” Trương viện trưởng cười nói, “Đúng rồi, cháu xem qua kia chơi cờ với lão Trần được không a?”

Tần Âu xoay mặt nhìn một chút, cười nói, “Lão Trần lại tới tìm người chơi cờ a? Ông ấy đâu phải sống một mình đâu? Sao mỗi ngày đều đến đây tìm người bầu bạn a?”

“Ông ấy hình như ở cùng với một cô cháu nội, nhưng con bé bề bộn nhiều việc, nên ông ấy vẫn hay đến đây.”

Vừa mới dứt lời, đã thấy ông lão kia quay đầu lại, ngoắc ngoắc Tần Âu, “Tiểu Tần, qua đây qua đây! Ha ha, mấy lão già này chả có sức chiến đấu gì cả.”

Tần Âu bật cười, nghĩ bụng còn nói ai a, chính bác cũng là lão già còn gì.

Nhìn đồng hồ một chút, thấy vẫn còn sớm, cho dù có về nhà hẳn cũng chẳng có việc gì làm, Tần Âu quyết định cùng ông lão chơi một ván cờ, liền bước qua ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống bày bàn cờ xong, đã thấy ông lão chìa cho hắn coi một tấm hình, “Nhìn nè.” Tần Âu nhận lấy nhìn qua, thì thấy đó là một cô gái rất xinh đẹp, liền hỏi, “Ai vậy a? Cháu nội của bác sao?”

Ông cụ gạt đầu, “Đẹp ha “

“Vâng.” Tần Âu gạt đầu, đem ảnh trả lại cho ông lão.

“Hắc hắc.” lão Trần cười nói, “Cháu gái của ta còn chưa có đối tượng nha.”

Tần Âu dở khóc dở cười, “Lão gia tử, cháu gái của bác nhìn mới chừng hai mươi, cháu đã hơn ba mươi rồi, bác định đem người quảng vào hồ lửa sao!”

“Sao lại thế được?” Ông cụ nói, “Đứa nhỏ này do ta nuôi lớn đó nha, con bé không có cha mẹ, do ta định đoạt hết . . . Cháu đừng thấy nó hoang dã bất cần thế, nhưng là một ngôi sao đó nha!”

Tần Âu lắc đầu, “Vậy càng không được, điều kiện tốt như thế phải được gả cho người giàu có a!”

“Muốn giàu có làm chi?” Ông cụ trừng mắt, “Gả cho người hay gả cho tiền a? Lão gia tử ta đã coi trọng thẳng nhóc cậu rồi, con bé tới nay đi tham gia tiệc tùng gì đó rồi, mai cháu qua đây, ta đưa con bé theo, hai đứa làm quen cho ta.”

Tần Âu khước miệng giật giật, xem ra ngày mai không thể không đến rồi.

Hai người đánh vài bước cờ, ông lão đột nhiên nhìn ngó xung quanh, “Sao ồn vậy a?”

“Ồn?” Tần Âu biết ông lão này đang đeo máy trợ thính, máy trợ thính này, cũng không trí năng như lỗ tai người được, nó chỉ giống như một cái loa phóng thanh, đem tất cả mọi âm thanh phóng đại lên N lần, tỷ như còi ô tô, tạp âm các loại, đều được phóng đại, chỉ là xung quanh đây không hề ồn ào a, rất yên tĩnh là đằng khác.

“Sao giống như tiếng đồng hồ đang chạy vậy a?” lão Trần vẫn nhìn ngó xung quanh.

Tần Âu vừa nghe, hơi sửng sốt, liền tĩnh tâm chăm chú nghe, hình như . . .

Tần Âu dựa vào kinh nghiệm tích lũy nhiều năm nay đã muốn trở thành một bản năng, không hiểu sao cảm thấy cả người phát lạnh.

“A!” Ông cụ từ trên mặt đất nhật lên một cái hộp được dán băng keo kín mít đặt lên trên bàn, “Bọc đồ của ai đây a, sao lại ở chỗ này?”

Ông lão vừa dứt lời, đã thấy Tần Âu nhìn chòng chọc vào cái hộp trước mắt. Đây chỉ là một loại hộp giấy màu vàng thông thường, chỉ là ở mặt trên có một chiếc vỏ đạn được vẽ bằng mực đen đã khô, trên đó có một con số 7!

“Nè, Tiểu Tần. . .”

“Đi mau!” Tần Âu quắc mắt đứng lên, đưa tay ôm lấy ông lão, đối với những người đang ở phía xa hét lên, “Tản ra, đều tản ra!”

Mấy cụ ở đây đều sững sốt, Tần Âu bình thường đều rất tao nhã lễ độ, đây là lần đầu tiên thấy hắn như phát điên hét âm lên thế.

“Đều tản ra!” Tần Âu hét lên, vừa kéo ông Trần đi, vừa đẩy những ông cụ khác, để bọn họ nhanh chóng đi ra ngoài, luôn miệng hét, “Có bom! Bom!”

Mấy ông cụ choáng váng, đều vội vã chạy đi.

Khu cho người cao tuổi này ở bên trong một công viên, phía trước là một viện dưỡng lão, mỗi ngày đến giờ cơm tối, mấy ông cụ ăn uống xong đều ra đây chơi cờ nói chuyện phiếm. . . Mọi người nghe thấy tiếng hô của Tần Âu, đều chạy cả ra ngoài công viên.

Mọi người vừa chạy đến cửa thì nghe “Oanh” một tiếng . . . Vụ nổ qua đi, chỉ còn lại hỏa quang đang lụi tắt cùng từng đợt khói đen.

Trong phút chốc, thiết bị báo động của mấy chiếc xe đậu quanh công viên thì nhau vang lên, bên ngoài công viên là đường lớn, người đi đường cũng vội vã ngừng lại, giao thông trong nháy mắt bế tắc, những cụ ông cụ bà này đều bị kinh hách, có người còn bị tăng huyết áp, mọi người ai báo nguy tiếp tục báo nguy, ai gọi xe cứu thương tiếp tục gọi xe cứu thương, lộn xộn bát nháo một hồi.

Tần Âu lại một mình trở vào trong công viên, bàn đá để chơi cờ hồi nãy đã bị nổ tung, trên mặt đất chỉ còn lại một cái hố to, quả bom này uy lực không lớn lắm, với thể tích này, với lực gây hại này . . . Còn có cái vỏ đạn kia, cùng với con số đếm ngược trên mặt vỏ đạn.

Trên mặt Tần Âu một chút huyết sắc cũng không có, ngay cả môi cũng trắng bệch, trong đầu cứ ong ong cả lên.

“Tiểu Tần.”

Lúc này, lão Trần đã quay lại, đưa tay vỗ vỗ vai Tần Âu, “Nhờ có cháu nhanh nhạy a, không thì mấy mạng già chúng ta đã đi luôn rồi, vụ này là gì thế a? Phần tử khủng bố à?”

Tần Âu đưa tay nhật miếng bìa đã bị nhăm nhúm lên, còn có vài mảnh giấy vàng vọt, cảm giác quen thuộc lập tức nổi lên, vết thương trong ngực cũng bắt đầu âm ỉ, lại bắt đầu mơ hồ thấy đau nhức . . . Sao có khả năng? !

“Tiểu Tần a?” lão Trần thấy Tần Âu như đứng không vững, liền kéo kéo hắn, “Cháu đang khó chịu ở đâu hả?”

“Bom này là bom điều khiển từ xa.” Tần Âu đột nhiên nói, “Không phải loại hẹn giờ.”

“A?” Ông lão không hiểu gì hết.

Tần Âu trầm mặc một lúc lâu, rồi nói với ông lão, “Lão gia tử, bác nhanh về nhà đi.”

Lão Trần gật gật đầu, dặn dò Tần Âu nên sớm về nhà nghỉ ngơi, rồi quay lưng vừa định bước đi, thì Tần Âu đột nhiên gọi lão lại, “Chờ một chút. . .”

“Hử?” Ông cụ dừng lại.

“Bác chờ một chút.” Tần Âu nhìn bốn phía một chút, đưa tay móc điện thoại ra.

. . .

Đại sảnh bữa tiệc.

Vũ hội sắp đến hồi kết thúc.

Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nói với Triển Chiêu, “Thời gian sắp hết, đêm nay phỏng chừng không có chuyện gì rồi.”

“Ừ.” Triển Chiêu cũng có chút mất hứng, lại nhìn thoáng qua Viên Lâm cách đó không xa, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hắn làm sao bây giờ?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Vẫn nên bàn bạc kỹ hơn.”

“Ừ.”Triển Chiêu gật đầu, “Trước tiên cứ để mắt đến hắc mã, đừng quên, lát nữa Triệu Trinh còn có đầu mối a.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, xoay mặt, nhìn về phía Triệu Trinh đang nói chuyện phiếm với Bạch Trì, nhú mồm, “Tiểu tử này đến tột cùng đang lén lút làm gì a?”

Triển Chiêu lắc đầu, lúc này, điện thoại di động chợt rung động lên, có cuộc gọi đến.

Triển Chiêu lấy điện thoại ra vừa nhìn, vùng xung quanh lông mày lập tức nhíu lại.

“Làm sao vậy?”Bạch Ngọc Đường nhìn qua, thì thấy trên màn hình di động của Triển Chiêu hiện lên dòng chữ quý đáng ghét cáo già đại khốn kiếp thích làm bộ làm tịch tự cho là đúng . . .

Bạch Ngọc Đường nhin không được khoe miệng co rút, hỏi lại, “Triệu Tước?”

Triển Chiêu hừ một tiếng, mở máy ra, để lên tai nghe, “A lô.”

“A lô?”Đầu bên kia truyền đến tiếng cười khê của Triệu Tước, “Meo meo, nhóc có phải đang nghĩ, ‘ vì sao tên quý đáng ghét cáo già đại khốn kiếp thích làm bộ làm tịch tự cho là đúng này lại gọi điện ình’? !”

“Khụ khụ. . .”

Người ho khan không phải là Triển Chiêu, mà là người đang nghe trộm bên cạnh Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường.

“U!”Triệu Tước cười nói, “Tiểu lão hồ!”

“Chú lại có chuyện gì a?”Triển Chiêu hỏi, “Lần nào cũng chẳng có chuyện gì tốt.”

“Hắc hắc, thực hiểu ta a.”Triệu Tước cười tủm tỉm, “Gần thành phố S, có một mỏ đá, trước bị mất rất nhiều ngôi nổ, biết không?”

“Biết a.”Triển Chiêu gật đầu.

“Sau đó, gần đây ở thành phố K, lại có một mỏ đá khác, mất rất nhiều thuốc súng phá núi, biết không?”

“Cái gì?”Triển Chiêu nhú mồm, hỏi, “Sao chú biết?”

“Thông minh a!”Triệu Tước trả lời, Triển Chiêu chẳng thêm cãi nhau vô ích, hỏi tiếp, “Sau đó sao?”

“Sau đó, lát nữa có lẽ sẽ có một người tên Tần Âu gọi điện cho nhóc!”

“A?”

Triển Chiêu còn chưa hỏi cho rõ ràng, Triệu Tước bên kia đã “mua~ một cái, rồi cúp máy.

Triển Chiêu cầm điện thoại sưng sốt một lát, liếc Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng nghe được sơ sơ, lại nghe Triển Chiêu kể lại một lần, nhưng vẫn chẳng hiểu gì cả.

Một bên, Trần Du đang cầm điện thoại liên tục ấn số.

“Ông nội còn chưa về sao?” Tề Nhạc hỏi.

“Ừ . . . Mỗi ngày giờ này đều đã về rồi a!”Trần Du cau mày, “Thật là, lo lắng gần chết, thuê cho ông vệ sĩ bảo mẫu ông nhất quyết không chịu! Nói dẫn theo phiên phức chết, còn nói thể chẳng khác nào địa chủ, ông là tam đại bản nông a.”

“Không có điện thoại di động sao?” Triệu Hồ đứng một bên cười hỏi, cảm thấy lão đầu này thật thú vị.

Trần Du lắc đầu, nghiêm túc nói, “Không được a, ông nội thao tác rất chậm, vạn nhất lúc điện thoại reo ông đang qua đường thì sao? Em chẳng dám gọi đâu! Điện thoại đều là ông gọi cho em thôi!”

Tề Nhạc Triệu Hồ liếc mắt nhìn nhau, dở khóc dở cười, Trần Du có chút lo lắng quá độ

Lúc này, điện thoại của Triển Chiêu lại rung lên, vừa nhìn. . . quả nhiên là Tần Âu gọi tới.

“A lô?”Triển Chiêu vội bắt máy.

“Tiến sĩ Triển?” Tần Âu vừa định giới thiệu mình một chút, Triển Chiêu đã chặn lại, “Đội trưởng Tần? Trước cục trưởng Bao có cho tôi số của anh, làm sao vậy?”

Tần Âu thở phào nhẹ nhõm, bỏ qua lời dạo đầu sáo rỗng, đồng thời xét đến tính cách của Triển Chiêu, hẳn liền vào đề, “Hắn hẳn là đã chết, tôi tận mắt nhìn thấy hắn chết, thế nhưng, hộp giấy màu vàng, vỏ đạn màu đen, số đếm ngược, một quả bom lại xuất hiện, mới vừa rồi ở công viên, tất cả đều giống hần như đúc.”

Triển Chiêu sững sốt, Bạch Ngọc Đường đang dán bên tai anh nghe ké cũng nhưn mày, có chút không thể tin nổi nhìn Triển Chiêu.

Chính lúc này, chợt nghe “đình” một tiếng, cửa thang máy mở ra, một nhân viên phục vụ tiến vào, cầm trong tay một cái khay, bên trên đặt một cái hộp màu vàng, người nhân viên này đang cầm cái hộp, chậm rãi đi thẳng về phía Bạch Cẩm Đường.

“Anh hai!” Bạch Ngọc Đường đột nhiên hô to một tiếng, Bạch Cẩm Đường quay đầu lại, Tiểu Đình đã vọt lên trước mặt, chợt nghe Triển Chiêu hét, “Vứt đi!”

Tiểu Đình bay lên, tung ra một cú đá Taekwondo đai đen tiêu chuẩn, quăng cái hộp kia vèo khỏi cửa sổ.

Mã Hán đứng bên cửa sổ đang bị Trần Giai Di lôi kéo làm nhảm thấy Bạch Ngọc Đường nháy mắt với mình, liền đưa tay đẩy Trần Giai Di sang một bên, rồi nhanh nhẹn móc súng ra, quay lại hướng về cái hộp kia bắn một phát . . .

Theo tiếng súng vang lên, toàn bộ mọi người đang chìm đắm trong âm nhạc ở đại sảnh sững sốt, chợt nghe Bạch Ngọc Đường hét lên, “Đều nằm úp xuống!”. . . Đang nói, chợt “oanh” một tiếng đình tai nhức óc.

Mọi người theo bản năng ngồi thụp xuống, trong lúc hết thảy mọi thứ đang phát sinh, tên phục vụ kia từ trong lòng ngực móc súng ra, nhắm thẳng vào Bạch Cẩm Đường.

Công Tôn kinh hãi, đang định đẩy Bạch Cẩm Đường ra, nhưng đẩy thử rồi, lại phát hiện ra Bạch Cẩm Đường không mấy may nhúc nhích, còn kéo hẳn lại bảo hộ phía sau.

Người nọ dùng súng chĩa vào Bạch Cẩm Đường, chợt thấy trên mặt Bạch Cẩm Đường thoáng có nét cười. . . Song song đó, một con dao sáng loáng trực tiếp bay qua, cắm vào cánh tay đang cầm súng của hắn, người nọ đau đến mức tay mềm nhũn, súng lập tức rơi thẳng xuống mặt đất.

Chỉ thấy Bạch Cẩm Đường phía về sau cách đó không xa, nơi đó có Triệu Trinh đang khoan thai dùng bữa.

Người nọ xoay người bỏ chạy, thế nhưng Bạch Ngọc Đường đã tới bên cạnh hắn, nhẹ nhàng đưa chân ra ngăn đường, người nọ lập tức lão đảo, Bạch Ngọc Đường đưa tay bắt được cổ áo sau của hắn, đem người kéo ngược trở về, sau đó quăng ngã.

Mọi người liền nghe thấy “bành” một tiếng, tuy rằng tiếng vang không lớn, nhưng không nghĩ cũng biết, chắc chắn là rất đau, giống như nội tạng đều nát bấy cả rồi.

Nhìn lại tên phục vụ kia, chỉ thấy hắn ngửa mặt lên trời nằm bất động trên mặt đất.

Bạch Trì chạy tới bên cạnh hỏi Triển Chiêu, “Anh, làm sao vậy?”

“Nga, đây là cách Ngọc Đường dùng để quăng người, trong thời gian ngắn nhất có thể làm địch nhân mất sức chiến đấu, nội tạng sẽ không bị đả thương, nhưng mấy khớp xương to to như khớp vai, đầu gối sẽ tạm thời bị lệch, dây chằng sẽ tê liệt, ừm . . . vận khí nếu không tốt có thể gãy vài cái xương sườn nữa?” Nói rồi, Triển Chiêu thoáng có chút thoả mãn nói với Bạch Trì, “Trì Trì, mỗi lần thế này chúng ta lại bị đoạt mất danh tiếng!”

Bạch Trì bắt đắc dĩ nhìn anh, đã thấy Triển Chiêu hai tay rút túi quần bước qua, chỉ chỉ vào y phục của tên phục vụ kia, nói với Bạch Ngọc Đường, “Trong túi có thứ gì đó.”

Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống lục lọi một chút, lấy ra một tấm giấy, là màu vàng, mặt trên có vẽ một cái vỏ đạn màu đen, ở giữa là một số 6.

Bạch Ngọc Đường nhưn mày, nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu nắm tay điểm nhẹ vào cằm, đi đến tỉ mỉ nhìn dung mạo của thanh niên kia, rồi nói, “Đã phẫu thuật chỉnh hình.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, Trần Giai Di đang mê mẩn nhìn Mã Hán tiêu sái thu súng vào túi nghe được, cũng nhìn qua, rồi nói, “Đúng đó! Nâng mũi, bơm mày, gọt cằm, cắt mắt!”

Công Tôn thật vất vả mới được Bạch Cẩm Đường thả ra, cũng nhìn qua một chút, nhíu mày, “Càng chính càng xấu a! Không phù hợp với kết cấu khuôn mặt con người, trông chẳng khác nào Kahn cả.”

Hắn vừa thốt lên xong, những vị khách quý do phải tiếp nhận chuyện tình ngoài ý muốn nên đã sợ đến ngay người không nhận được mà phì cười.

Triển Chiêu nhún vai, “Nếu không phải vì đẹp mà phải phẫu thuật thẩm mỹ, vậy lý do chỉ có một . . . cậu không muốn chúng ta nhận ra khuôn mặt thật . . . Có lẽ? Cậu cùng ai đó trong chúng tôi đây . . . là người quen cũ?”

299. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 13

Chương 13 : Bác sĩ

Kẻ đánh lén đã bị bắt, nhưng sắc mặt của Bạch Cẩm Đường vẫn rất khó xem.

Triển Chiêu vừa gọi điện thoại lại, Tần Âu ở đầu dây bên kia cũng nghe được tiếng nổ, Triển Chiêu hỏi hắn địa chỉ cụ thể.

“Công viên nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu nói địa chỉ xong, chợt nghe Trần Du xông đến hỏi, “A! Hỏi hắn xem có người chết không!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sững sốt, sau khi hỏi Tần Âu, nói lại với Trần Du là không có ai chết, trên mặt Trần Du mới có thêm chút huyết sắc.

Lạc Thiên áp giải người nọ về SCI trước, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đến công viên, đưa theo cả Trần Du.

Cổng công viên, tụ tập rất nhiều người, lúc xe của Bạch Ngọc Đường bọn họ tới nơi, Ngải Hổ đã chờ sẵn ở đó, xe cứu thương cũng đã đậu trước cổng, cảnh sát giao thông đang điều khiển phương tiện đi lại.

“Công viên quá gần đường cái.” Triển Chiêu nhìn đoàn người đang tụ tập ven đường, nói, “Đã tạo thành độ hỗn loạn nhất định.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, dừng xe bước xuống.

Cảnh sát đang kéo hoàng tuyến, Triển Chiêu liếc mắt thấy phía sau hoàng tuyến, có mấy cụ già đang ngồi.

“Ông nội!”

Trần Du liếc mắt thấy lão Trần, chạy vội qua.

“Ui, cháu cũng tới?” Ông cụ có chút giật mình.

“Đội trưởng.”

Ngải Hổ chạy ra, “Các anh sao lại tới? Tôi còn tưởng án này là của tổ phá bom chứ”

“Có người gọi điện cho bọn tôi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Người gặp chuyện không may có quen bọn tôi.”

“Nga...” Ngải Hổ đã hiểu, chỉ chỉ ra xa.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn qua, thấy Tần Âu đứng ở cổng công viên, đang nói chuyện cùng một cảnh sát. Triển Chiêu hai tay dứt túi chậm rãi đi qua, đến bên cạnh hắn.

“Aii, đội trưởng.” Ngải Hổ nghiêng đầu nói khẽ với Bạch Ngọc Đường, “Đó chính là Tần Âu a? Thoạt nhìn thật trẻ a.”

Bạch Ngọc Đường cười, “Cậu cũng nghe qua rồi a? Lúc hắn làm cảnh sát cậu còn đang học trong trường ha?”

“Đúng vậy, anh ấy chính là thần tượng của tôi a!” Ngải Hổ nói, lại hỏi, “Bất quá nghe nói anh ấy rất thâm a, có thật không a? Tôi thấy tình trạng anh ấy rất hoàn hảo mà?”

“Ít bất quái đi.” Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ nhìn hắn một cái, hỏi, “Án tử thế nào?”

“Tôi không biết a, chỉ biết là không có ai bị thương, cũng nhờ Tần Âu nhanh nhạy.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lúc này, anh nhìn thấy chiếc xe cứu thương còn chưa đi, có lẽ đang kiểm tra sức khoẻ ấy cụ già ... Trong đó có một bác sĩ lần trước cãi nhau với Tần Âu, hai người bọn họ hình như quan hệ không tồi.

Bác sĩ này đi tới kiểm tra cho các cụ, nhưng hai mắt lại không ngừng liếc về phía Tần Âu ở phía xa.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy toàn bộ, cũng không nói ra, đột nhiên nghĩ, nếu là Triển Chiêu thấy được, không chừng sẽ qua đó trêu chọc bác sĩ kia một phen.

Chính lúc này, ở phía xa xa có vài chiếc xe màu đen hình thù kỳ lạ công kênh tiến đến.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, nhận ra đây là xe của đội phòng chống cháy nổ, bên trong hắn là thành viên của tổ phá bom.

Tổ phá bom hiện tại, đã biến thành một bộ phận phối hợp, căn bản vẫn là phá bom, bên cạnh đó trợ giúp các tổ khác điều tra, cung cấp phụ trợ chuyên nghiệp.

Hiện tại tổ trưởng tổ phá bom họ Trần, gọi là Trần Mật, mặc dù cũng công tác ở cảnh cục, nhưng Bạch Ngọc Đường cho tới bây giờ cũng chưa cùng hắn hợp tác qua.

Xe tới bên hoàng tuyến thì dừng lại, cửa xe mở ra, một người đàn ông cao gầy khoảng hơn ba mươi tuổi bước xuống, tháo kính râm, ăn mặc một thân y phục chống cháy nổ, tướng mạo rất khó coi, Bạch Ngọc Đường cũng nghe qua, rất nhiều người nói Trần Mật vô cùng khó ở chung.

“Bách đội trưởng?”

Trần Mật thấy Bạch Ngọc Đường có chút giật mình, phía sau hắn còn có ba cảnh sát xuống cùng, bước tới hoàng tuyến, đến trước mặt Bạch Ngọc Đường.

“Ở đây đã do SCI các anh tiếp nhận sao?” Trần Mật hỏi.

“Nga, không có a.” Bạch Ngọc Đường nói, “Vừa rồi có một vụ nổ tương tự phát sinh, có thể là liên hoàn án, nên đã đến xem.”

“Nga.” Trần Mật cười cười, “Bách đội trưởng thật nhanh nhạy.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ bụng, quả nhiên là một kẻ thích so bì, bất quá anh từ trước đến nay không thích cãi cọ với ai, hơn nữa mọi người đều là đồng sự, cả hai lại là đội trưởng, nên chỉ cười cười, “Cũng đúng.”

Mấy cảnh viên đứng sau Trần Mật trên mặt đều hiện chút tiểu ý, Bạch Ngọc Đường nhìn thấy liền sáng tỏ, từ khi Tần Âu đi đội trưởng đã thay đổi vài người, nhưng không nói cũng biết, ai so ra cũng đều kém Tần Âu, nên rất khó làm đội viên tín phục.

“Còn bom không?” Trần Mật hỏi.

“Nga, đã nổ rồi, bất quá quanh đây còn không thì không dám chắc.” Ngải Hổ trả lời.

“Đi kiểm tra một chút.” Trần Mật nói với mấy cảnh viên đứng sau, thì phát hiện bọn họ đều đang nhìn ra phía xa, theo đường nhìn của bọn họ, thấy được một thân ảnh rất quen.

Triển Chiêu thấy Tần Âu trả lời câu hỏi của cảnh viên xong, liền hỏi, “Tần Âu, anh có quen Triệu Tước sao?”

Tần Âu hơi sửng sốt, “Người nào thế?”

Triển Chiêu cười, “Chưa nghe qua tên này “?

Tần Âu lắc đầu, “Không có ấn tượng, những người tôi quen hơn phân nửa là không biết tên, hắn bộ dáng thế nào?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, trong điện thoại của anh thế nhưng có lưu lại ảnh chụp của Triệu Tước, đó là trước đây anh chụp từ tư liệu ra, bất quá không thể cho ai biết, nhất là người kia, coi chừng tự thấy mình như thằm mền lão ta rồi lại giận lẫy mất.

Nhìn trái nhìn phải không thấy ai, Triển Chiêu mới lấy điện thoại ra bấm a bấm, cuối cùng cũng tới hình của Triệu Tước, liền đưa cho Tần Âu xem, “Quen chú ấy không?”

Tần Âu nhận lấy điện thoại nhìn một chút, rồi nói, “Ừ, có quen.”

“Anh có quen?” Triển Chiêu thoáng cái cảm thấy có dự cảm bất hảo, “Thế nào lại quen? Chú ta cũng quen anh à?”

Tần Âu suy nghĩ một chút, nói, “Cũng không tính là quá quen thuộc, hai năm trước, có một lần một toà nhà của thành phố S bị cháy, cháy rất lớn, hần rất sốt ruột bấm lấy tôi nói, bên trong có một đứa bé. Bất quá tình huống lúc đó đã không thể cứu viện, tôi hơi do dự một chút, có nên đi lấy đồ phòng hộ không, thế nhưng hần lại mắng tôi một hơi, sau đó tôi đành mặc trang phục cứu hộ bình thường trực tiếp đi vào, vừa chạy ra ngoài thì bình gas nổ. Thật may mạng tôi còn lớn, đứa bé kia cũng rất thông minh, biết tự cứu mình. Bất quá cái miệng độc địa mắng chửi người của hần trong ký ức của tôi vẫn rất sâu sắc.”

Triển Chiêu bật cười, hỏi, “Sau đó sao?”

“Sau đó người được cứu ra, hần ôm lấy đứa bé, rất hung hãn hỏi tôi là ai.” Tần Âu nói, “Tôi cho rằng hần chê tôi thái độ không tốt muốn trách cứ, trực tiếp nói cho hần biết, sau đó hần bỏ đi.”

“Anh cũng quá thành thật đó!” Triển Chiêu bất mãn, nghĩ bụng, cái gì cũng trực tiếp nói cho người khác, không sợ bị Triệu Tước lén lút thôi miên sao a?

Đang nói chuyện, chợt nghe phía sau có người hét, “Đội trưởng! Âu ca!”

Tần Âu mí mắt run lên, một tiếng Âu ca vừa rồi kêu đến vang vọng trời xanh, hần quay đầu lại, thì thấy ba đội viên đội chống cháy nổ về mặt hưng phấn chạy tới.

“Đội trưởng!”

Triển Chiêu âm thầm thở dài, quả nhiên, thực lực chính là tất cả, người đã ly khai từ lâu mà vẫn được mọi người nhớ mãi không quên, chứng tỏ người này mị lực rất mạnh.

Bạch Ngọc Đường nghe được một tiếng đội trưởng này, lại nhìn sang sắc mặt của Trần Mật, liền biết mấy tiểu đội viên này bình thường vẫn không phục hần.

“Lại nói tiếp, lần này rất may có Tần đội trưởng ở đây.” Ngải Hổ cũng nhìn thấy mọi chuyện, mở miệng, “Nếu không có anh ấy a, chắc chắn sẽ nổ chết người.”

Trần Mật cười nhạt một tiếng nhỏ giọng nói thảm, “Không có hần cũng chẳng nổ.”

“A?” Ngải Hổ không nghe được rõ ràng, nhưng Bạch Ngọc Đường lại nghe rõ từng chữ, liền có chút phản cảm, Tần Âu chỉ là một người bị hại mà thôi, đây không nên là thái độ của một cảnh sát đối với nạn nhân trong án kiện, huống chi Tần Âu trước đây cũng là đồng nghiệp của hần.

Trần Mật thấy Bạch Ngọc Đường sắc mặt không tốt, cũng không đứng đó nữa, mang theo người qua một bên kiểm tra.

Mấy tổ viên tổ phá bom cùng Tần Âu hàn huyên vài câu xong, cũng đi.

Triển Chiêu cùng Tần Âu quay trở ra.

Lúc này, Trần Du đang ở bên ông cụ kiểm tra thân thể, bác sĩ kia đang giúp ông đo huyết áp a.

Lão Trần vừa thấy Tần Âu, vội ngoắc ngoắc hần, “Nè, Tiểu Tần a, nhìn xem, đây là cháu nội của bác!” Nói rồi, đưa tay chỉ chỉ Trần Du bên cạnh, cười hỏi, “Đẹp ha... Ai u...”

Nói còn chưa dứt lời, liền cảm giác cánh tay bị siết chặt, bác sĩ nọ vừa ngẩng người một khắc, lập tức khôi phục lại tinh thần, tháo bao quần bằng cao su ra, hung hăng liếc Tần Âu một cái, Tần Âu có chút bất đắc dĩ.

“Trần Du, đây là ông nội em à?”Triển Chiêu cười hỏi.

“Vâng.”Trần Du gật đầu, chọc chọc lão Trần, “Lão gia tử, đây là cảnh sát của SCI cháu vẫn nhắc với ông á.”

“Nga...”Ông lão quay đầu lại quan sát, đột nhiên đưa tay đập vào gáy Trần Du một cái, “Ai nha, cháu sao ngốc quá vậy a, ở đây tùy tiện chọn một người đều hảo a, sao cháu không học tập A Nhạc tiên hạ thủ vi cường a?”

Trần Du xoa ót tròng lão, “Ông hung dữ gì chứ? Không cho ông uống rượu nữa!”

“Ách...”Ông cụ ha hả cười gượng hai tiếng

“Lão gia tử, là ông phát hiện ra bom sao?”Triển Chiêu hỏi.

“Ừ!”Ông lão gật đầu, đem sự kiện phát hiện ra bom kia nói qua một lần.

Triển Chiêu nghe xong nhíu mày, nhìn Tần Âu, “Anh mỗi ngày đều sẽ tới nơi này sao “?

Tần Âu suy nghĩ một chút, nói, “Cũng không phải, lúc rảnh tôi mới tới, cũng khá thường xuyên, nhưng thời gian thì không cố định.”

“Nga...”Triển Chiêu gật đầu.

“Miêu Nhi?”Bạch Ngọc Đường nhìn anh.

Triển Chiêu mỉm cười, hỏi Trần Du, “Trần Du a, em với ông nội em, theo bọn tôi về SCI được không a? Bọn tôi muốn hỏi ông vài chuyện, hỏi xong sẽ đưa hai người về.”

“Được.”Trần Du gật đầu, ông cụ có vẻ rất hưng phấn, có thể đi tham quan cảnh cục nha!

Triển Chiêu cũng nhìn Tần Âu, “Anh cũng đi chứ?”

“Ừ.”Tần Âu gật đầu, liền thấy vị bác sĩ đứng bên cạnh cũng tháo ống nghe ra, cởi áo blouse trắng giao ô t y tá, nói bọn họ về trước, rồi quay lại phía Triển Chiêu, “Tôi cũng đi!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sững sốt, liếc mắt nhìn nhau, khó hiểu nhìn y, “Anh cũng đi?”

“Ừ!”Bác sĩ nọ gật đầu, “Chuyện tình năm đó tôi so với bất kì ai đều rõ ràng hơn!” Nói xong, liếc qua Tần Âu.

Tần Âu có chút bất đắc dĩ, gật đầu.

“Nên xưng hô thế nào?” Triển Chiêu hỏi y.

“Tôi họ Dương, tên Dương Phàm.”Bác sĩ nói, “Tôi là bác sĩ đã giúp hẩn khôi phục lại.”Nói rồi, chỉ chỉ Tần Âu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, hai người có nghe Bao Chứng nói, năm đó Tần Âu đúng là bị thương rất nặng, hơn nữa còn có vấn đề về tâm lý rất trầm trọng, hẩn thậm chí cả lửa cũng không thể đến gần, đồng thời mắc phải chứng tự kỷ nghiêm trọng, rất may có một bác sĩ rất giỏi theo sát, cộng thêm tác động vào tâm lý, mới có thể khiến hẩn một lần nữa sống lại.

Triển Chiêu trong phương diện này là một chuyên gia, đối với loại bóng ma trong tâm lý này, can thiệp tâm lý cũng không thể một sớm một chiều mà thành công, phải có sự kiên trì theo sát rất lâu dài ...

Bạch Ngọc Đường quay sang Triển Chiêu nhướn nhướn mày Dương Phàm này với Tần Âu là quan hệ gì a?

Triển Chiêu nheo mắt ừm, tế nhị nha.

Lúc này, Trần Mật quay trở ra, nói với Bạch Ngọc Đường, “Bạch đội trưởng, đều kiểm tra qua, tất cả bình thường, rất an toàn.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Khổ cực rồi.”

“Nên làm mà.”Trần Mật cười cười, nhìn Tần Âu, “Gần đây có khỏe không?”

Tần Âu gật đầu, “Ừ.”

Trần Mật vẫy vẫy tay với thủ hạ, “Đi thôi.”

Sau khi mọi người cùng Tần Âu cáo biệt, Trần Mật đóng cửa xe, hướng Tần Âu khoát khoát tay, “Khi nào rảnh rồi về chơi, các huynh đệ đều muốn gặp anh.”

Tần Âu gật đầu, xe rời khỏi.

Triển Chiêu liếc Ngọc Đường ư? Không phải nói Trần Mật rất khó ở chung sao? Cũng rất nhân từ a.

Bạch Ngọc Đường có chút buồn bực Trần Mật đổi mặt thật nhanh a.

Chính lúc này, chợt nghe Dương Phàm thấp giọng nói thầm một câu, “Ngụy quân tử!”

“Hả?” Triển Chiêu nhìn ư.

Dương Phàm không nói thêm gì, chỉ giương mắt nhìn Tần Âu, “Uống thuốc chưa?”

Tần Âu gật đầu, “Rồi.”

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cùng hỏi, “Uống thuốc?”

“Nga, Tôi bị cảm nhẹ.” Tần Âu đáp, cùng Bạch Ngọc Đường bọn họ bước vào xe.

Trần Du cùng lão Trần lên xe của Triệu Hổ, Tần Âu theo chân Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường... cùng lái xe ly khai.

Dương Phàm nhìn xe của Bạch Ngọc Đường một chút, hỏi, “Đãi ngộ của SCI tốt vậy sao?”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Sản nghiệp tổ tiên.”

“Nga.” Dương Phàm gật đầu, Triển Chiêu nghĩ, Dương Phàm có vài điểm khá giống Công Tôn, làm cho người ta yêu mến.

“Hắt xì...”

Trong nhà, Công Tôn người bọc chăn bông, ngồi trên sofa hắt hơi một cái rõ to, rồi nằm xuống gối đầu lên lưng Lisbon.

Bạch Cẩm Đường mang thuốc và nước lên cho hắn.

Công Tôn cảm thấy đầu xoay vòng vòng, ngoan ngoãn bưng nước uống thuốc.

Bạch Cẩm Đường ngồi bên cạnh nhìn hắn, có chút bất đắc dĩ, “Anh mới bị bệnh mà? Không phải em nên chiều cố anh sao?”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, “Chờ tôi hết đã.”

Bạch Cẩm Đường nhịn không được nở nụ cười, đưa tay ôm lấy Công Tôn đã được chăn quấn thành một con sâu lông, bế lên lầu đi ngủ.

300. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 14

Chương 14 : Tâm lý trị liệu

Triển Chiêu về tới phòng làm việc SCI, thấy Bạch Trì cùng tất cả mọi người đều có mặt, chỉ không thấy mỗi Triệu Trinh.

“Trì Trì, Triệu Trinh đâu?” Triển Chiêu chạy tới hỏi.

Bạch Trì mở to mắt, nói, “Anh ấy lái xe theo đại ca bọn họ về rồi a.”

Triển Chiêu nhíu mày, nghĩ bụng, tiểu tử thú vị này trốn thật nhanh! Còn chuyện muốn hỏi hắn mà!

“Anh?” Bạch Trì hỏi Triển Chiêu, “Anh tìm Trinh có chuyện gì?”

Triển Chiêu tính xấu bụng phát, liền nói với Bạch Trì, “Trì Trì, tắt điện thoại một lát, chúng ta phải họp.”

“Nga, vâng!” Bạch Trì vội khoá máy lại.

Triển Chiêu thừa dịp mọi người đi vào phòng làm việc, lấy điện thoại ra gửi cho Triệu Trinh một tin nhắn, “Tiêu cậu rồi, có người tới tìm Trì kia.”

Tin nhắn vừa gửi đi được ba mươi giây, Triển Chiêu chợt thấy di động trong tay run lên, mỉm cười, tắt chuông, chờ Triệu Trinh tự đưa mình tới cửa, ai bảo dám chạy!

Quả nhiên, lại ba mươi giây nữa, Triệu Trinh gửi lại một tin, “Tôi sai rồi, lập tức đến, anh giúp tôi ổn định Trì Trì.”

Triển Chiêu thoả mãn cười ngoác miệng.

Mọi người vào trong phòng làm việc, Tần Âu và Dương Phàm ngồi xuống cùng một bên, Trần Du và lão Trần ngồi xuống sô pha, Bạch Trì đi rót nước ọi người.

Ông lão nhìn quanh bốn phía, tán thán nói, “Nga u, cảnh cục này thực đẹp a.”

Triển Chiêu cười cười ngồi xuống cạnh bọn họ, hỏi, “Lão gia tử bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ông nội bảy mươi tám a.” Trần Du trả lời.

“Tinh thần thật tốt a.” Tất cả mọi người có chút bất ngờ.

Ông lão hắc hắc cười, thấy ở đây nhiều tiểu tử cũng không tồi, không biết có thể xem xét cho Trần Du một đối tượng không.

Trần Du thấy lão lại bắt đầu miên man suy nghĩ, liền ho khan một tiếng, nghiêng đầu liếc mắt qua, ông lão thu liễm lại, bắt quá vẻ mặt vẫn ngập tràn tiểu ý.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trao đổi ánh mắt, Bạch Ngọc Đường ra hiệu với Triển Chiêu hôm nay cậu lên đi.

Triển Chiêu gật đầu, hỏi, “Lão gia tử mỗi ngày đều đến công viên chơi cờ sao?”

“Đúng vậy!” Ông cụ gật đầu, thở dài, “Sau này phỏng chừng không tới được nữa rồi.”

“Mỗi lần đều ngồi ở chỗ đó?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Ách... Đúng vậy.” Ông cụ gật đầu, “Lỡ tai bác không tốt, đeo máy trợ thính vào để ồn lắm, nên phải ngồi tận chỗ trong cùng đó.”

Trần Du nghe xong liền hấp tấp, “Ông nội, ông đắc tội ai a? Người nọ không phải muốn nổ chết ông đấy chứ?”

Ông cụ có chút suy tư, rồi hiểu kỳ hỏi, “Cái này... không thể nào, ông mỗi ngày đều đánh cờ, tuy rằng lúc thắng hơi kiêu ngạo chút, bắt quá cũng không đến mức vì vậy mà đắc tội đến ai muốn giết ông chứ?”

Tất cả mọi người nhin không được thở dài, Tần Âu cũng tâm sự trọng trọng, hần vài lần muốn nói, nhưng Triển Chiêu đều ra hiệu với hần đừng mở miệng.

Tần Âu không thể làm gì khác hơn là chịu đựng, Dương Phàm ở một bên nhìn, khẽ liếc liếc sang hần hít sâu vào!

Tần Âu ngăn người, tận lực khống chế tình tự của chính mình, hần biết nếu không thể khống chế được bản thân thì sẽ rất phiền phức, cảm giác bất lực nhiều năm trước lại một lần nữa nổi lên.

Đúng lúc này, Lạc Thiên đi tới bên vỗ vỗ vai hần, như có thể nhìn ra nỗi bất an trong lòng hần.

Tần Âu ngẩng đầu, thì thấy Lạc Thiên mỉm cười, không hiểu sao cảm thấy an tâm không ít, quay đầu lại, Dương Phàm cũng cười vị cảnh sát này làm người khác có cảm giác rất an toàn.

“Bác không nghĩ ra được ai muốn hại bác sao?” Triển Chiêu hỏi.

Ông lão lắc đầu, “Không quen ai có thể làm bom a.”

Mọi người liền xoay mặt nhìn Trần Du.

Trần Du vội lắc đầu, “Cái kia... Em cũng không biết a, người kia hình như cũng qua đánh bom Bạch đại ca mà.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ông lão nghe xong lại sửng sốt, hỏi Trần Du, “Tiểu Du? Cháu cũng vừa gặp bom sao?”

Trần Du gật đầu.

“Cái gì?” Sắc mặt ông lão lập tức thay đổi, “Tên vương bát đản nào dám đánh bom cháu nội bảo bối của ta, ta liều mạng với nó!”

“Aii, lão gia tử, ngài nóng nảy quá nha.” Triển Chiêu vội trấn an ông lão, “Trần Du chỉ trùng hợp gặp thôi, không phải trực tiếp hướng về cô bé đâu!”

Ông lão cũng cau mày, Triển Chiêu giỏi nhất chính là quan sát thần sắc của người khác, vừa liếc mắt đã nhìn ra sự không thích hợp, liền hỏi, “Lão gia tử, bác thấy có gì đó không đúng phải không?”

Ông lão giương mắt nhìn Triển Chiêu một chút, gật đầu.

“Có gì chưa nói sao?”

Ông lão do dự một chút, lại giương mắt nhìn Trần Du, tựa hồ không muốn nói.

“Ông nội, ông muốn nói gì a?” Trần Du khó hiểu.

“Có một số việc, ông chưa từng nói với cháu.” Ông cụ thở dài, “Nói ra thì thật mất mặt a, ông sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của cháu, thế nhưng... lúc này rồi, không nói, nhớ đâu lại cùng chuyện tình khi đó có liên quan.”..

“Chuyện gì a?” Trần Du thật sự tò mò.

Ông lão thở dài, “Ba mẹ cháu chết thế nào... Ông chưa từng nói cho cháu biết.”

Trần Du sửng sốt, hỏi, “Không phải do tai nạn giao thông ngoài ý muốn sao?”

Ông cụ lắc đầu, “Ba mẹ cháu ... đều là tự sát.”

Trần Du cả kinh, nhìn chằm chằm vào ông cụ.

Ông cụ nhìn mọi người một chút, tìm một tờ giấy, viết xuống tên hai người, giao cho Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, nói, “Hai cái tên này, các cháu làm cảnh sát vậy đã nghe qua chưa?”

Bạch Ngọc Đường nhận lấy tờ giấy nhìn một chút, chỉ thấy bên trên viết, “Trần Hưng, Dư Phượng.”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu hít một ngụm khí lạnh.

Dương Phàm nhìn quá, có chút buồn bực, hỏi, “Hai người kia là ai?”

Tần Âu nhíu nhíu mày, nói, “Hai người này là một đôi phu thê đạo tặc rất nổi danh năm đó.”

Dương Phàm mở to hai mắt, hỏi, “Phu thê đạo tặc?”

“Hai người này vô cùng nổi danh.” Triển Chiêu nói, “Hình như là chuyện của hai mươi năm trước ha?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Khi đó, bởi vì Trần Hưng cùng Dư Phượng là vợ chồng, bởi vậy cũng gọi là long phượng đạo tặc, bọn họ chuyên cướp kim khố của ngân hàng, thủ pháp vô cùng ỉn h, Trần Hưng cũng là một chuyên gia bom mìn khá lợi hại, dùng chính thuốc nổ do ông ấy chế để làm nổ tung kim khố, đã được công bố là đại án của thế kỷ.”

“Sau đó sao?” Dương Phàm hỏi, “Vẫn không hề bị bắt?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Án tử bọn họ phạm phải năm đó đều là án chưa giải quyết, không ai có thể bắt bọn họ, tương truyền bọn họ có cả một nhóm, nhưng sau đó ... Trần Hưng cùng Dư Phượng lại tự sát, cảnh sát tìm được thi thể của bọn họ, nhưng không tìm được tiền bọn họ trộm đi, khả năng đã bị đồng bọn đoạt mất, cũng có người nói là hai vợ chồng họ đã giấu đi rồi.”

Nói đến đây, tất cả mọi người nhìn ông lão.

Lão Trần thở dài lắc đầu.

“Lão gia tử, cháu nghe nói Trần Hưng cùng Dư Phượng không còn người thân, không nghĩ tới...” Bạch Ngọc Đường ngập ngừng, Trần Du vẻ mặt vô cùng khổ sở.

Triển Chiêu nhún nhún vai dù ai cũng muốn hi vọng, muốn êm đẹp, nhưng đâu phải lúc nào cũng như ý nguyện.

“Lúc bác biết bọn chúng làm loại chuyện này, liền đuổi bọn chúng ra khỏi nhà!” Ông lão càng nói càng hăng, “Hai kẻ đó không có lương tâm, để Tiểu Du một mình ở nhà không ai chăm sóc, chạy ra ngoài trộm tới trộm lui, làm chuyện thương thiên hại lý, đều là bác hồ đồ a... Dĩ nhiên muộn như vậy mới phát hiện ra, chết rồi càng tốt!”

Mọi người thấy ông lão tức giận như vậy, đều vội vàng an ủi.

Trần Du không nói lời nào, bất quá cô cũng không phải kiểu nữ sinh nhu nhược, mặc dù rất khó chịu, như vẫn an ủi ông nội cô, để ông nội hạ hỏa.

“Có khi nào có quan hệ với án tử năm đó không?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, “Nhiều thứ trùng khớp như vậy tập trung một chỗ, cảm giác cũng không giống giả.”

Chính lúc này, Triệu Trinh tới, phía sau còn có Lisbon bộ dáng uể oải, hẳn là vừa bị đánh thức.

“Trinh, sao anh lại tới đây?” Bạch Trì đi ra ngoài.

Triệu Trinh thấy không có ai khác ở đây, cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn Triển Chiêu một chút, Triển Chiêu nhìn hắn cười cười.

Triệu Trinh thở dài, thứ gì cũng không thể trốn khỏi con mắt của Triển Chiêu.

“Nói chung... lão gia tử, bác trở về lúc này không an toàn đâu, Trần Du cũng thế, cần tiếp nhận bảo hộ!”

Trần Du giương mắt nhìn mọi người một chút, nói, “Không sao đâu, đợt biểu diễn của bọn em năm nay đã kết thúc, có ba tháng để nghỉ ngơi.”

Tất cả mọi người gật đầu.

Triển Chiêu hỏi ông lão, “Lão gia tử, năm đó những người có quan hệ với Trần Hưng cùng Dư Phượng, bác có biết không? Hoặc là, tài sản của bọn họ năm đó đang ở nơi nào? Bác biết không?”

“Tôi nhớ không lắm thì, thứ bọn họ đánh cắp đều là hoàng kim cùng châu bảo đúng không?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có người nói con số vô cùng kinh người, ngay cả truyền thông cũng không dám đưa tin.”

“Cũng may là hai người họ còn có chút nhân tính, không tiết lộ chuyện của bác với Tiểu Du, nói cách khác...”

Triển Chiêu gật đầu, “Nói cách khác, không ai biết hai người cùng vợ chồng họ có quan hệ...”

“Cũng không hẳn.” Ông lão đột nhiên nói, “Bác nhớ năm đó có vài người, bình thường vẫn đến nhà, thân thân bí bí không biết làm cái gì.”

“Người nào?” Bạch Ngọc Đường ý thức được có đầu mối then chốt, liền hỏi.

Ông lão lắc đầu, “Lâu lắm rồi, không nhớ rõ nữa, bác năm đó chỉ biết uống rượu, cũng ít quản chuyện của hai đứa nó, nói đến nói lui, tội cùng vẫn do bác hồ đồ.”

Mọi người không muốn hỏi thêm gì nữa, Triệu Trinh đứng ở cửa, thấy tình huống bên trong, liền hỏi Bạch Trì, “Xảy ra chuyện gì?”

Bạch Trì nhỏ giọng kể lại mọi chuyện một lần, Triệu Trinh nhíu mày, cúi đầu không nói.

Bạch Trì vẫn cảm thấy ... Triệu Trinh có tâm sự, nhưng không muốn nói ra, bắt quá cậu vẫn tin tưởng Triệu Trinh, có lẽ có chuyện gì đó khó nói nên lời, sợ cậu biết sẽ lo lắng, nên cũng không hỏi nhiều, cứ giả ngu là được rồi.

Triển Chiêu kêu Triệu Hổ an bài chỗ ở cho Trần Du cùng lão gia tử, biệt thự của Bạch Cẩm Đường rất lớn, bọn họ có thể ở lại, quan trọng là biện pháp an ninh ở đó nghiêm ngặt, lại có phương tiện bảo hộ.

Chờ người cất bước, đến phiên Tần Âu cùng Dương Phàm.

Chuyện năm đó mọi người cũng biết một ít, Mã Hân đem xác bom khoa giám định vừa thu được đặt lên trên bàn, nghe nói Trần Du đến nhà Bạch Ngọc Đường tị nạn tạm thời, liền xuất môn, hẹn Giai Di và Tề Nhạc cùng đi bồi cậu ấy.

Tần Âu cầm lấy xác bom này nhìn một lúc lâu, thật dài thở ra một hơi, buông thứ đó xuống, lắc đầu, “Không phải hân... hân đã chết rồi.”

Dương Phàm bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm, vỗ nhẹ lên vai Tần Âu.

“Chuyện tình năm đó, có thể kể sơ qua không?” Triển Chiêu ngồi xuống, nhìn Tần Âu.

“Không được!” Dương Phàm phán như đinh đóng cột, “Muốn nói tôi nói à nghe, các cậu để hân ra ngoài chờ.”

Tần Âu xoay mặt nhìn y, Triển Chiêu khẽ cười, nhìn Dương Phàm, nói, “Anh đối với trị liệu sinh lý của anh ấy rất thành công, nhưng trị liệu tâm lý không phải có tình yêu là được.”

Dương Phàm sững sốt, mặt đỏ bừng, “Nói bậy bạ gì đó.”

Bạch Ngọc Đường cũng ngồi xuống, “Bác sĩ tâm lý cấp thế giới đang ở đây, cơ hội hiếm có, đừng bỏ qua a.”

Triển Chiêu nhìn Tần Âu một chút, nói, “Anh căn bản không tốt chút nào, không dám về nhà, ép buộc bản thân tới gần lửa, sợ lạnh, hay gặp ác mộng, bị quan chán đời, dễ cáu kỉnh.”

Dương Phàm đảo mắt nhìn Tần Âu, tựa hồ có chút kinh ngạc, “Cậu ... có những triệu chứng này sao?”

Tần Âu nhìn y một chút, cười nói, “Cậu cũng cố hết sức rồi.”

Dương Phàm khẽ nhíu mày, không nói lời nào, nhìn về phía khác.

“Khôi phục tâm lý lâu dài, cần một người có thể kiên trì làm bạn cùng anh, thế nhưng, càng cần có phương pháp trị liệu chính xác nữa.” Triển Chiêu bắt chéo chân, nghiêm túc nói, “Lúc tôi đi công tác ở châu Âu, đã từng giảng giải về kiến thức tâm lý chuyên môn cho cảnh sát. Thế giới này rất tàn nhẫn, kẻ biến thái rất nhiều, người theo chính nghĩa khó tránh khỏi bị xâm hại, phải trả giá và bị tổn thương, cũng không phải kẻ thù ác bị pháp luật trừng trị là có thể bù đắp Tôi đã chữa cho rất nhiều người bị tan vỡ tinh thần, bắt quá phải để tôi nắm bắt được tình huống, đương nhiên, mục đích của tôi, còn là để phá án.”

Tần Âu suy nghĩ một chút, gật đầu, “Muốn kể từ đoạn nào?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Như vậy đi, tôi hỏi anh vài vấn đề trước, chờ tôi nắm được trọng điểm rồi, anh kể lại cho tôi nghe, tôi đã thông tư tưởng cho nhé?”

Sau khi Triển Chiêu hỏi xong, mọi người thật muốn lui ra ngoài, dù sao, ai cũng không muốn nghe loại chuyện bi thảm này.

Tần Âu không nói gì, Dương Phàm hỏi Triển Chiêu, “Đã thông như vậy tốt hơn?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Kỳ thực không phải... hiệu quả của việc tâm sự với mười người một lúc và tâm sự với riêng từng người cũng giống nhau, mỗi nói lần tâm sự hết ra, sẽ chia bớt chút gánh nặng, tâm sự với một trăm người nổi thống khổ trong lòng anh, thống khổ của anh sẽ giảm bớt rất nhiều.”

Tần Âu gật đầu, hân biết loại cảm giác này.

Tất cả mọi người lưu lại, lắng nghe.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi, “Người nọ với anh, có quan hệ gì không?”

Tần Âu trầm mặc liểu một hồi, nói, “Có ... Cậu ta là một người trước đây tôi đã từng cứu.”

“Kể xem hai người sao lại quen nhau.”Triển Chiêu đặt câu hỏi, trên mặt tuyệt không có biểu tình gì.

Mọi người nhiều lần phát hiện ra, lúc Triển Chiêu tiến hành can thiệp tâm lý, có đôi khi có vẻ rất vô tình, đương nhiên, loại vô tình này rất có lợi đối với người bệnh.

“Cậu ta là một sinh viên ngành hóa, một lần đến ngân hàng lấy tiền, vừa lúc có đám cướp đến cướp tiền ngân hàng, đem bom cột lên người cậu ta.” Tần Âu nói đến đây, thần sắc trở nên luống cuống, lại nói tiếp, “Tôi lúc đó đã giúp cậu ta hủy bom kia đi... Cậu ta bị dọa khóc rống lên.”

“Sau đó sao?”Triển Chiêu hỏi, “Anh làm gì?”

Tần Âu hít sâu một hơi, “Tôi vỗ vỗ vai cậu ta, nói cậu ta rất dũng cảm.”

“Ánh mắt cậu ta nhìn anh lúc đó, anh còn nhớ không?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

Tần Âu gật đầu, “Nhớ ...”

“Anh có hối hận không?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

Một lúc lâu, Tần Âu mới gật đầu, “Hối hận.”

“Hối hận vì đã cứu cậu ta, hay vì đã vỗ lên vai cậu ta, nói với cậu ta câu kia?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Cả hai.” Tần Âu thành thật nói ra cảm thụ của mình.

Triển Chiêu mỉm cười gật đầu, “Tốt... Nếu như là tôi, tôi sẽ hối hận vì đã làm cảnh sát, hối hận mọi thứ kể cả cuộc gặp gỡ này, có thể hiểu được, không phải là xấu.”

301. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 15

Chương 15 : Yêu và hận

Bạch Ngọc Đường nhớ kỹ, Triển Chiêu trước đây trầm mê trong tâm lý học, anh quả thực không thể hiểu nổi. Triển Chiêu có chỉ số thông minh rất cao, cậu ấy nếu theo học ngành khác, cũng sẽ đạt được rất nhiều thành tích, nhưng cậu ấy năm lần bảy lượt có hứng thú với tâm lý học.

Anh đã từng hỏi qua, “Miêu Nhi, tâm lý học rốt cuộc thú vị ở chỗ nào?”

Câu trả lời của Triển Chiêu là, “Biến hoá trong tâm lý của một người, so với bất luận sự tiến hoá nào đều thú vị hơn, đặc biệt là những tâm lý không bình thường.”

Sau đó Bạch Ngọc Đường thường được nghe Triển Chiêu kể vài chuyện, dần dần, cảm thấy lòng người thật khả ái, nhưng cũng thật đáng sợ, đương nhiên, đa phần chuyện Triển Chiêu kể đều làm người khác giận điên.

Mà câu chuyện Tần Âu kể ọi người nghe lúc này, khiến mọi người cảm thấy không thể hiểu được, càng không thể tưởng tượng nổi, đặc biệt là loại tình yêu bị ma quỷ hoá này, so với thù hận còn đáng sợ hơn.

Một ngày nào đó vào tháng bảy cách đây tám năm về trước, khí trời so với lúc này không khác biệt lắm, rất nóng.

Trong một ngân hàng nào đó ở thành phố S có cả hàng người đứng xếp hàng, vì là ngày cuối tuần, nên người đến ngân hàng làm nhiệm vụ rất nhiều.

Đúng ngày này, cục cưng của Tần Âu ra đời, là một bé trai, phi thường khả ái.

Tần Âu tới bệnh viện, không ngừng chụp hình thằng bé lại.

Qua giờ cơm trưa, ở cửa ngân hàng, xuất hiện một chiếc xe tải nhỏ, trong xe có ba người đàn ông, trong đó có một người cầm trong tay một bao màu đen căng phồng, hai người còn lại, lưng đeo túi vải buồm màu đen, đi vào ngân hàng.

Người xếp hàng trong ngân hàng rất nhiều, nhưng không một ai chú ý đến ba người nọ, thẳng đến khi nghe được một tiếng súng vang lên... Sau đó có người hét lên, cướp!

Sự cố bất thành linh làm nhân viên ngân hàng cùng người đi gửi tiền sợ hãi vội ôm đầu ngồi thụp xuống mặt đất, có một nhân viên của ngân hàng đã len lén ẩn vào chuông báo nguy ...

Đám cướp đó, hai kẻ đưa túi vải giao cho nhân viên ngân hàng, cầm súng trong tay, yêu cầu nhân viên nọ để tiền vào trong đó.

Nhân viên nọ nhất nhất làm theo.

Không bao lâu, có thanh âm của xe cảnh sát bên ngoài cửa, đám cướp hình như đã có chuẩn bị, cũng không hoảng loạn, một kẻ cầm súng uy hiếp mọi người, một kẻ khác, đưa tay kéo một nam sinh viên đeo kính đang ngồi xồm bên cạnh lên.

Nam sinh nọ bị dọa đến choáng váng, chỉ thấy tên cướp này từ trong túi plastic đen, lấy ra một thứ y phục như áo phao, mặt trên có rất nhiều dây điện, còn có một trang bị rất cổ quái.

Nam sinh nọ ý thức được... thứ đó chính là bom.

Bộ đồ được mặc vào xong, dây điện được nối lại, một tên áo đen khác nào với cậu ta, “Đừng nhúc nhích a, không thì mày chết chắc.”

Sau đó, cảnh sát vây kín ngân hàng, đám cướp cầm mấy túi tiền, áp giải nam sinh nọ đi ra.

Mang theo cảnh viên tới, chính là Bao Chứng.

Đám cướp đưa theo một nam sinh bị cột bom đi ra, là mọi người vô cùng bất ngờ.

“Trên tay bọn tao có điều khiển từ xa, không cho bọn tao đi liền kích nổ, bom này có thể nổ tung cái ngân hàng này đó!” Một tên cướp đe dọa.

Bao Chứng nhú mày.

Cuối cùng, phải để cho đám cướp đó đi, lưu lại nam sinh nọ, hơn nữa không biết đám cướp kia có tự dưng mất hứng rồi ấn nút kích nổ không.

Bao Chứng bắt đắc dĩ, lấy điện thoại ra gọi.

Lúc Tần Âu rời khỏi bệnh viện, điện thoại vang lên, hần vốn muốn lơ đi để ở lại trông bé con, nhưng thấy điện thoại là của Bao Chứng, có chút bất đắc dĩ, xem ra lại có chỗ xảy ra chuyện rồi.

Hần bắt máy, “cục trưởng Bao?”

“Tần Âu... có tình huống.”

Tần Âu nghe kể sơ qua xong, gọi điện thoại tập hợp tổ viên, rồi lái xe đến ngân hàng.

Cảnh sát đã sơ tán toàn bộ người ở đây, bên trong ngân hàng to như vậy, chỉ còn lại nam sinh kia.

Lúc Tần Âu mang người tới, xa xa có thể thấy được nam sinh nọ.

“Bọn cướp nói là bom hẹn giờ.” Bao Chứng nói.

Tần Âu nhú nhú mày, mặc trang phục chống cháy nổ vào, rồi tiến đến.

Nam sinh kia toàn thân ướt đầm mồ hôi, ngơ ngác ngồi giữa đại sảnh, nghe thấy tiếng bước chân, giương mắt, thì thấy một người đàn ông mặc một thân y phục công kênh đi đến.

Nam sinh cầm trên tay một phong thư màu đỏ, thấy Tần Âu bước vào, giương mắt nhìn hần.

Tần Âu ngồi xồm xuống nhìn thoáng qua quả bom kia, đưa tay tháo mũ sắt trên đầu xuống, giơ ngón cái lên với người bên ngoài, ý bảo không phải hẹn giờ !

Mọi người bên ngoài thở phào nhẹ nhõm, một cảnh viên chạy vào đưa thùng dụng cụ cho Tần Âu, Tần Âu đem đồng y phục chống cháy nổ công kênh kia cởi ra, ngồi xồm xuống trước mặt nam sinh kia, quan sát quả bom.

Nam sinh kia ngơ ngác nhìn hấn, Tần Âu tuổi còn rất trẻ, lại có khuôn mặt búp bê, có cảm giác không lớn lắm.

“Anh...” Nam sinh muốn hỏi, hấn có phải cảnh sát không?

Tần Âu có chút ngoài ý muốn giương mắt nhìn cậu ta, cười, “U, còn có thể nói a? Có gan đó.”

Nam sinh trong nháy mắt cảm thấy thần kinh mình khôi phục rất nhiều, liền hỏi, “Anh là cảnh sát?”

“Ừ, phá bom a.” Tần Âu nói, dùng cái vụn vít mở bom trên áo ra, là một cái nắp hộp màu đen.

Nam sinh hỏi, “Có thể tháo xuống không?”

Tần Âu gạt đầu, “Hấn là không thành vấn đề, cũng không quá rất phức tạp.”

“Tôi không muốn chết.” Nam sinh nói, rồi đưa cho Tần Âu phong thư màu đỏ kia.

Tần Âu nhìn thoáng qua, cười, “U, giấy trúng tuyển vào đại học S a?”

“Phải.” Nam sinh gạt đầu.

Tần Âu cười, “Nếu tôi không tháo được, hai ta đều phải chết a.”

Nam sinh đỡ khóc đỡ cười, “Vậy sao anh lại làm loại công việc nguy hiểm này?”

Tần Âu khóc không ra nước mắt, “Nên mới nói tuổi còn trẻ nên học hành cho tốt, tôi nếu có thể đạt đến trình độ được đi chế tạo bom nguyên tử thì cũng không ở chỗ này tháo bom a.”

Nam sinh cảm thấy vị cảnh sát này thật vui tính, liền cười cười, “Anh cũng chưa già... Anh cũng không muốn chết đúng không?”

Tần Âu cười, “Vợ tôi vừa sinh cho tôi một đứa nhóc, tôi sao có thể bỏ để chết được!”

Nam sinh nhìn Tần Âu, “Anh có con rồi? Anh thoát nhìn còn rất trẻ.”

Tần Âu cười, “Đúng a, phải sinh con sớm một chút, không nó lớn rồi tôi đánh không lại thì sao.”

Nam sinh lại nở nụ cười.

Trong lúc cùng nam sinh nói giỡn, động tác trên tay Tần Âu không hề ngừng, trái lại rất nhanh nhẹn... Chờ nam sinh cười xong, đang muốn hỏi hấn tên gì, thì Tần Âu đã đưa tay tháo y phục của cậu ta ra.

Nam sinh sửng sốt, bên ngoài một cảnh sát khiêng một cái rương bằng kim loại vào, Tần Âu từ trên y phục gỡ xuống hai khối vật nặng, bỏ vào trong rương, nói, “Y phục này đưa cho cục trưởng Bao, đã không còn nguy hiểm, có thể giải trừ cảnh giới.”

“Rõ.” Cảnh viên khiêng cái rương ra ngoài.

Nam sinh ngẩng mặt nhìn, lúc này mới phát hiện, Tần Âu cũng rất cao, dáng người thon dài.

Tần Âu thấy cậu ta còn ngồi dưới đất, cười nói, “Không có việc gì, có thể về nhà rồi.”

Nam sinh một lúc lâu sau mới nói, “Chân tôi nhuyển ra rồi, không đứng dậy được, anh cảnh sát tên gì á?”

Tần Âu ngồi xổm xuống, nhìn cậu ta một chút, thấy nam sinh sắc mặt tái nhợt, liền nói với ra bên ngoài, “Nè, bên ngoài có xe cứu thương không, vào xem cho đứa bé này chút!”

Cảnh viên gạt đầu ra ngoài gọi xe cứu thương.

“Tôi là Lương Nhận, còn anh?” Nam sinh hỏi Tần Âu.

Tần Âu cười, chợt nghe một người bạn bên khoa giám định hét, “Tần Âu, còn không rút sao, bọn tớ phải thu thập chứng cứ, cục trưởng Bao nói muốn cậu hỗ trợ phân tích chứng cứ!”

“Nga.” Tần Âu gạt đầu.

Quay đầu lại, thấy nam sinh nọ thở dài, “Tôi thật vô dụng, sợ đến mức chân đều nhuyển cả ra.”

Tần Âu thấy cậu ta ngơ ngác, liền đưa tay vỗ vỗ vai, “Được rồi, cậu rất dũng cảm, làm không tồi!”

Nam sinh chậm rãi ngẩng đầu, đằng sau tròng kính, là một đôi mắt tối om, trong mắt có một tia tình tự dị dạng dần nổi lên.

Tần Âu vừa thấy ánh mắt của cậu ta, liền sửng sốt.

Phát hiện chính mình cùng Tần Âu đang mắt đối mắt, nam sinh kia đột nhiên yếu ớt nói, “Tần Âu a... Tôi có một nhận, anh có một âu, chúng ta rất xứng đôi a.”

Tần Âu chỉ nghĩ nam sinh này hình như không quá bình thường, thế nhưng có thể vừa bị dọa nên mới thế, nên chỉ cười cười, xoay người đi ra, ba giây sau đã quên sạch mọi chuyện, chỉ còn nghĩ đến chuyện nhanh chóng quay về cảnh cục giúp cục trưởng Bao phân tích bom, sau đó lại chạy đến bệnh viện nhìn con trai.

Dưới sự phân tích chuyên nghiệp của Tần Âu, Bao Chứng rất nhanh dựa vào đầu mối bắt được ba tên cướp nọ.

Ba ngày sau, Tần Âu nhận được một bó hoa ... là hoa diên vĩ xanh, còn có một tấm thiệp, mặt trên vắn vắn: 1095

Tần Âu cầm tấm thiệp sửng sốt thật lâu, cũng không rõ chữ số này có ý tứ gì, là ám hiệu sao, hay là thời gian a, hay là mật mã gì đó?

Đồng nghiệp của hắn thấy thế chọc ghẹo, nói hắn mị lực bốn bốn phương.

Tần Âu đích thật là một người rất có mị lực.

Tướng mạo anh tuấn đã đành, quan trọng là tính cách rất rộng rãi, ai ở gần hắn, đều cảm thấy hài lòng... Các loại điều kiện này kết hợp với nhau, làm hắn đào hoa vô đối, đồng sự thích hắn, phụ nữ thích hắn, tiểu hài tử thích hắn, đôi khi còn bắn mị lực sang cả đàn ông khác.

Tần Âu lại không coi mình là người được mọi người nhắc đến đó, nên vẫn không để ý, hơn nữa chuyện này cũng không thường xuyên xảy ra.

Gần nửa năm qua đi, Tần Âu rất hạnh phúc, con trai từng chút một lớn lên, khả ái chết đi được, hắn mỗi ngày đều ôm vào bế ra.

Thứ duy nhất khiến hắn không thích ứng được, chính là hắn thỉnh thoảng sẽ gặp ác mộng vào ban đêm. Nghề Tần Âu làm có tính phiêu lưu cao, có thể nói là nghề nghiệp phiêu lưu nhất thế giới, nhưng hắn có được một thần kinh sắt thép, cho dù là đứng trước một quả bom một giây sau sẽ nổ hắn cũng vẫn lãnh tĩnh, thế nhưng lúc này Tần Âu dĩ nhiên lại gặp ác mộng. Hơn nữa ác mộng kia cũng chẳng có gì... Chỉ là con mắt của nam sinh kia... Hắn thường xuyên thấy đôi mắt đó đang nhìn chằm chằm vào chính mình.

Tần Âu trong ba ngày liên tục gặp ác mộng này, sau đó dần dần không gặp nữa, Vì vậy lại tiếp tục cuộc sống sinh hoạt tự tại.

Qua nửa năm nữa, hắn lại nhận được một bó diên vĩ nữa, mặt trên tấp thiệp viết: 730

Tần Âu hầu như đã quên mất chuyện này, cho nên không thể làm gì khác hơn là đem hoa ném vào thùng rác.

Hai năm sau, cuộc sống của Tần Âu không thuận lợi cho lắm. Năm vừa rồi, hắn và vợ đã ly hôn, bởi vì nghề nghiệp của hắn, làm cô luôn trong trạng thái lo lắng hãi hùng, dẫn đến chứng suy nhược thần kinh. Cuối cùng, cô quyết định ra đi, cho dù năm đó có vô vàn tình địch, lao lực thiên tân vạn khổ, mới có thể gả cho người đàn ông này. Tần Âu rất hiểu sự lựa chọn này nên không có ý kiến gì, dọn ra khỏi nhà, để lại toàn bộ tài sản cho vợ, đương nhiên, hắn mỗi ngày đều đến thăm bé con, thằng bé đã hơn một tuổi, sinh long hoạt hổ, giống y hệt Tần Âu, khả ái đến cực điểm.

Ba năm sau, Tần Âu vẫn như lúc trước, càng ngày càng cưng chiều con trai đang sống cùng người vợ đã ly hôn của hắn, mà vợ của hắn vẫn không hề tái giá, chỉ nói với hắn, đến lúc hắn về hưu, hai người sẽ phục hôn.

Tần Âu rất muốn lập tức từ chức hoặc đổi nghề, như vậy có thể mỗi ngày đều ở cùng bé con, chỉ tiếc là cảnh cục ra sức giữ hắn lại, vì hắn là chuyên gia tháo bom tốt nhất.

Lúc đó ... chuyên gia phá bom cực kì hiếm hoi, một chuyên gia phá bom ưu tú, sẽ là vật báu của cả thế giới.

Một năm này, xảy ra rất nhiều quái sự, Tần Âu bắt đầu phát hiện có người theo dõi hắn, thế nhưng không manh mối gì, sau đó, hoa diên vĩ tím từng tháng đều được bó lại gửi đến, chữ số trên tấm thiệp lần lượt là: 365, 335, 305, 275... Thẳng đến tháng cuối cùng, biến thành 30, sau đó, bắt đầu 29, 28, 27, 26. cứ như vậy, mỗi ngày đều có một bó tới tay.

Tần Âu cho dù có hồ đồ cũng có thể phát hiện ra, là một ai đó, đang đếm ngược thời gian, mà thời gian người này đếm, là tròn ba năm.

Bao Chứng cũng biết chuyện này, cảm thấy ly kỳ, Tần Âu bắt đầu nơi chốn cẩn thận, hắn bắt đầu tìm nhiều thời gian hơn để bảo vệ vợ con, cục trưởng Bao cũng phải nhiều lực lượng đến hỗ trợ.

Nhưng vẫn không có chuyện tình phát sinh, thẳng đến khi thời gian đếm ngược còn một ngày cuối cùng.

Ngày này, Tần Âu không hề nhận được hoa diên vĩ có đánh số a, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi hắn trở lại nơi hắn đang ở một mình, thì phát hiện cửa đã bị mở.

Tần Âu khẽ nhíu mày, xuất súng ra, cẩn thận vào nhà, thì thấy được một cảnh tượng làm hắn ghen hòng.

Trong nơi ở của hắn, rải thật nhiều hoa hồng, tử đỏ của hắn bị lục tung, làm hắn bối rối đồng thời phiền muộn nhất chính là toàn bộ nội y của hắn đều bị cầm đi, mà ở trên một đoá hồng, có dán một mảnh giấy anh là của em.

Tần Âu lúc đó đã nghĩ, nếu như bắt được kẻ bày trò đùa dai này, nhất định phải đánh hắn thật đau.

Nhưng mà hắn vừa nghĩ đến vấn đề này, cục trưởng Bao đã gọi điện đến, nói cho hắn biết, bọn họ nhận được đầu mối, nói một bên trong một trạm đường sắt có bom, trong lúc bạn thân của Tần Âu đi tháo, lọt vào mai phục, đã bị nổ chết.

Tần Âu lúc đó choáng váng, nhìn lại hiện trường, lập tức ý thức được, hoàn toàn không phải ngoài ý muốn, mà là có người muốn giết hắn... Vì vậy, toàn bộ cảnh cục đều chìm đắm trong bí thống cùng cùng sự đôi ý chí báo thù.

Tần Âu cũng rất thương tâm, nhưng không đợi hắn thở cho xong, ngày thứ hai, hắn nhận được tin, mẹ hắn lúc đi xe bus thì xe bạo bị nổ, mười một người trên xe đều tử nạn, ngày thứ ba, chị gái của Tần Âu gặp nạn, ngày thứ tư, một người bạn thân của hắn bị nổ chết, lại ngày tiếp theo ...

Trong vài ngày ngắn ngủi, người bên cạnh Tần Âu như gặp phải lời nguyền đều ra đi hơn phân nửa, mà điều Tần Âu có thể làm, chỉ là một tác không rời ôm chặt lấy con hắn, song song đó, cũng nhận được tin vợ của hắn cũng bị nổ chết rồi ... Điều khiến mọi người không thể tiếp thu chính là, hung thủ này rất cuộc là ai, không hề có đầu mối. Mọi người cố hắn điều tra từng người có thù oán với Tần Âu, nhưng vẫn không hề có đầu mối.

Cuối cùng, Tần Âu giao đứa bé cho Bao Chứng người mà hắn tín nhiệm nhất, một mình bắt đầu truy bắt hung thủ, mà Bao Chứng càng ngày càng đường hơn, để bảo vệ con trai của Tần Âu, hắn ôm tiểu bảo bảo một tác cũng không rời ngồi trong phòng bảo hộ nhân chứng, bên ngoài còn có một hàng cảnh viên dày đặc đứng canh giữ.

Tần Âu lần mò trong vô vọng, cuối cùng cũng tìm được đầu mối, đến lúc hắn tìm được toàn nhà kia, nhìn thấy được hung thủ muốn đồng quy vu tận cùng hắn thì, Tần Âu triệt để choáng váng. Người kia, dĩ nhiên chính là Lương Nhạn, một nam sinh hắn mới gặp mặt một lần.

Tần Âu hỏi cậu ta vì sao, cậu ta chỉ nói với hắn, bởi vì yêu ...

Sau đó, nam sinh kia chết, bị hắn bắn chết, lúc sắp chết, còn mở to đôi mắt, nhãn thần hết như năm nào, say đắm một cách bệnh hoạn.

Tần Âu trở lại cảnh cục, lúc đó ai cũng coi như mọi chuyện đã kết thúc rồi, ai ngờ đầu nam sinh kia còn lưu lại một quả bom cuối cùng.

Mọi người nghe được đoạn kết của cổ sự này, đều có một loại cảm giác hít thở không thông, bọn họ đều nhớ kỹ, trước đây cảnh cục đã từng phát sinh qua một vụ nổ lớn, là gói bưu phẩm do một người chuyển pháo giao tới ...

“VẬY ... con anh đâu?” Triệu Hổ tuy có nghe nói con của hắn đã chết, nhưng chính mình vẫn nhịn không được hỏi thăm một tiếng, bị Mã Hán bên cạnh hung hăng đập một cước, Triệu Hổ phiền muộn, hắn chỉ mong muốn có được chút kỳ tích thôi mà.

“Thằng bé không chết.” Dương Phàm đột nhiên mở miệng.

Mọi người sửng sốt, mở to hai mắt nhìn y.

“Được ông bà ngoại của hắn đưa sang Canada rồi, năm nay đã tám tuổi, bình thường vẫn hay viết thư cho hắn.” Nói rồi, đưa tay chỉ chỉ Tần Âu, “Hắn có thể sống sót đến giờ đều nhờ vào những lá thư này, không phải là tôi.”

Mọi người nhìn nhau, tám tuổi sao, vậy giống Dương Dương rồi.

“Hô...” Triệu Hổ thở ra một hơi dài, “Lão tử cuối cùng cũng thấy nhân sinh còn chút hy vọng.”

Mã Hán lại đập cho hắn một cước nữa, mà lúc này, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại là biểu tình nghiêm trọng... Hai người nhìn nhau, cùng nghĩ đến lúc này chính là trên thư của Triệu Trinh, cũng có dòng số đếm ngược thời gian ...

302. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 16

Chương 16 : Tư tưởng đặc thù

Nghe Tần Âu kể chuyện năm đó xong, mọi người ngoại trừ chấn động còn có chút khó hiểu sâu sắc, ai cũng không rõ, đến tột cùng là vì sao? Nam sinh Lương Nhạn kia, xuất phát từ mục đích nào mà lại hại Tần Âu đến như vậy? Là tâm tình dạng gì khi giết chết tất cả những người bên cạnh Tần Âu? Như vậy mà nói là yêu được sao?

Bạch Ngọc Đường rất mờ mịt, xoay mặt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu hỏi Tần Âu, “Anh có phải đã không để ý đến những ám hiệu cậu ta gửi cho anh không?”

Tần Âu khẽ nhíu mày, gật đầu.

“Ám hiệu?” Tất cả mọi người không quá minh bạch.

Tần Âu nói, “Rất nhiều, tôi căn bản không lưu ý qua, nhưng không nên nói là ám hiệu, người bình thường đều rất khó phát hiện.”

“Nói cụ thể một chút.” Triển Chiêu nói.

“Ừm ... Cậu ta nói hàng năm cứ tới thời gian đó cậu ta lại tới ngân hàng kia ngồi một ngày một đêm, nhưng tôi cho tới bây giờ cũng chẳng hề đi qua. Còn nói cậu ta bình thường đều đến quán giải khát chờ tôi, tôi cho dù có bé con tôi đi đông đi tây, cũng chưa từng liếc cậu ta một cái. Còn nói đã từng gặp tôi trên đường, lại có lần cùng tôi vào một thang máy ... Thế nhưng tôi đã không nhớ rõ cậu ta.”

Triển Chiêu nhướn mày, “Anh thực sự không nhớ rõ?”

Tần Âu đưa tay sờ sờ trán, “Tôi thực sự không nhớ rõ, mỗi ngày tôi đều gặp rất nhiều người, hơn nữa tôi chỉ nhớ rõ mỗi con mắt của cậu ta, cậu ta ra lại không hề nhìn tôi, nên tôi chưa từng chú ý tới.”

Triển Chiêu gật đầu, giương mắt, thoáng nhìn Triệu Trinh ngoài cửa.

Triệu Trinh đang khẽ cau mày, không hề nói lời nào, cúi đầu như đang nghĩ gì đó.

Bạch Trì đứng ngay bên cạnh, cậu cũng nhìn thấy Triển Chiêu liếc Triệu Trinh, sau đó Triệu Trinh trong lòng có sự ... Trong lòng không khỏi lo lắng, thế nhưng Trinh vì sao không nói cho cậu a?

Trong lòng Triển Chiêu thoáng có chút bất mãn. Bạch Trì tuy rằng có chút ngây thơ, nhưng một người chỉ số IQ lên đến 180 chắc chắn không ngốc, ngược lại, Bạch Trì là kiểu người cực kỳ nhạy cảm ... Triệu Trinh hẳn cũng nhìn ra được sự hoài nghi của cậu nhóc, vì sao không chịu nói cho nhóc ấy a? Không lẽ có ẩn tình gì?

Nghĩ tới đây, chợt nghe Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cậu ta theo anh những ba năm sao? Nếu như hai năm đầu không quá rõ ràng, thì năm cuối cùng anh hẳn là đã nhận ra rồi chứ.”

Tần Âu gật đầu.

“Có nói cho người nhà của anh biết không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Tần Âu ngẩn người, lắc đầu.

“Vì sao không nói a?” Bạch Ngọc Đường tựa hồ không giải thích được.

“Hắn sợ họ lo lắng, chủ nghĩa đại nam tử a!” Dương Phàm đột nhiên mở miệng, “Sau đó người nhà bằng hữu đều chết không minh bạch, hắn mới hối hận vì khi đó không nói cho bọn họ, như vậy chí ít bọn họ có thể đề cao cảnh giác, dù sao, lo lắng so với toi mạng ngoài ý muốn tốt hơn nhiều!”

Biểu tình trên mặt Tần Âu như muốn sụp đổ đến nơi, thanh âm của Dương Phàm cũng nhỏ dần, cuối cùng thì thảm một câu, “Đều đã qua nhiều năm rồi mà!”

Triển Chiêu trong lòng muốn cười, quả nhiên Bạch Ngọc Đường cùng anh, thái độ đối với Triệu Trinh có phần giống nhau a.

Lại xoay mặt, đã thấy Triệu Trinh kéo Bạch Trì ra ngoài.

Triển Chiêu quay đầu lại, cùng Bạch Ngọc Đường đối mắt, thoáng buông lỏng tâm tình.

“Có ai phân tích tâm lý của Lương Nhạn chưa?” Triển Chiêu hỏi Tần Âu.

Tần Âu lắc đầu, “Bác sĩ trước đây nói thần kinh cậu ta có chút vấn đề.”

“Chính là kẻ điên!” Dương Phàm bắt mắt lắm bầm.

“Anh phải quên đi chuyện cậu ta làm hại đến anh, mới có thể hiểu được người này một cách lý trí.” Triển Chiêu dùng ngữ khí trầm thấp nhẹ nhàng, giúp Tần Âu phân tích Lương Nhạn, “Đầu tiên, Lương Nhạn yêu anh là có lý do.”

Tần Âu khẽ nhú mày, chợt nghe Triển Chiêu hỏi bổ sung một câu, “Anh hiện tại mị lực vẫn tràn đầy nhỉ?”

“Còn!” Dương Phàm lập tức thay Tần Âu trả lời, “Hắn quả thực là một cái máy phát ra mị lực đó!”

Tần Âu vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Dương Phàm.

Dương Phàm trong miệng nói thầm, “Tôi vẫn không rõ, tốt ở đâu a, khuôn mặt cũng không phải quá kinh thiên địa quỷ thần khiếp, lại không có tiền, thế nào mà cả nam nữ già trẻ đều thích.”

“Làm gì khoa trương vậy.” Tần Âu bắt lặc.

Dương Phàm hung hăng liếc qua.

Triển Chiêu cười cười, nói, “Có thể là một phần nào đó trong tính cách của anh rất được ưa thích, đặc biệt là vài loại người nào đó.”

“Đúng a.” Dương Phàm gật đầu, “Toàn mấy kẻ không mấy bình thường, điên điên khùng khùng, tự sát nháo sự, cũng không biết hắn thế nào lại trêu chọc phải nữa.”

Tần Âu đau lòng, “Tôi sao biết được, đa số đều là người được tôi cứu ... quan hệ công việc a.”

“Một người trong lúc yếu đuối lại gặp được người cứu mạng, vậy người cứu mạng này đối với hẳn là rất phi phạm.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Lương Nhạn là trong lúc học đại học, dùng ba năm học tập đó để chế bom sao?”

“Phải.” Tần Âu gật đầu, “Thủ pháp chế bom của cậu ta rất đặc biệt, mỗi lần đều dùng bọc để gói bom, trên lớp vỏ đó có một cái vỏ đạn cùng con số đếm ngược.”

“Vậy bom lần này thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không giống.” Tần Âu lắc đầu, nói, “Nguyên vật liệu thật ra rất giống, đóng gói cũng như nhau, chỉ là tại trên kíp nổ có sự khác biệt rõ ràng, người kia có ký hiệu của riêng mình.”

“Tổng thể mà nói thì sao?” Triển Chiêu hỏi, “Có phải rất giống nhau không?”

“Ừ.” Tần Âu gật đầu.

“Tôi vẫn không quá minh bạch, nếu như nói chữ số đếm ngược kia đại biểu cho sự đếm ngược thời gian hoặc số người, vậy cái vỏ đạn nói lên điều gì? Chỉ vì muốn nói rõ đó là một quả bom?” Triển Chiêu hỏi.

Tần Âu lắc đầu, “Cái này tôi cũng không biết, tôi không kịp hỏi, cậu ta đã chết.”

“Ừm...” Triển Chiêu gật đầu, “Nếu như là một sinh viên, hẳn chế tạo bom, cần rất nhiều công cụ và kiến thức cùng huấn luyện chuyên nghiệp, thật ra tôi thấy, loại bom này được chế tạo rất chuyên nghiệp.”

“Đúng.” Tần Âu gật đầu, “Này cũng là thứ tôi tìm hiểu mãi không ra, tôi vẫn nghĩ đằng sau cậu ta có người giúp chế bom, đáng tiếc đầu mỗi đều tìm không được.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Hẳn là còn có người khác.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, “Miêu Nhi, khẳng định như vậy?”

“Ừm.” Triển Chiêu gật đầu, “Lương Nhạn vì yêu sâu hận đậm dẫn đến tính tình rất cực đoan, đích thật có thể lý giải, nhưng quá trình biến hoá của cậu ta không phù hợp với lẽ thường!”

Mọi người nhú mày, Dương Phàm nghe như lọt vào sương mù, nhìn nhìn Tần Âu, Tần Âu cũng không rõ.

Chợt nghe Bạch Ngọc Đường nói, “Cậu là nói, cậu ta biến thái như thế là đúng, nhưng quá trình trở thành biến thái lại sai?”

Triển Chiêu nheo mắt, cuối cùng cũng gật đầu, có chút thất bại.

Dương Phàm cùng Tần Âu đều nhướn mày, vẻ mặt bội phục liếc Ngọc Đường như vậy mà có thể nghe hiểu?

Bạch Ngọc Đường cười gượng hai tiếng quen rồi a.

“Tính tình của mỗi người đều là chậm rãi hình thành, yêu cũng là từng bước một mới trở nên sâu sắc.” Triển Chiêu giải thích, “Lương Nhạn bởi vì anh cứu cậu ta, không có xem thường cậu ta, nên ở khoảnh khắc đó đã nhất kiến chung tình, nhưng lúc đó, cậu ta sẽ không nghĩ đến chuyện giết sạch người bên cạnh anh để độc chiếm anh!”

Mọi người gật đầu, Dương Phàm cũng gật đầu, “Đúng vậy, cái này không hợp lý.”

“Con người khi yêu mến một thứ gì đó thường trải qua quá trình: thích muốn tranh thủ không chiếm được buông tha giữ lấy quên đi cực đoan.” Triển Chiêu tiếp tục nói, “Cho dù là biến thái, cũng sẽ không thoát ly khỏi hình thức tư duy bình thường, bất quá hắn sẽ chọn hướng đi bất thường mà thôi, đồng thời đó cũng là thủ pháp cực đoan.”

“Ừ, đúng thế.” Mọi người đều thấy có lý.

“Cậu ta còn có cuộc sống của chính mình, lại vẫn muốn theo dõi anh ... Rất nhiều chuyện để làm.” Bạch Ngọc Đường cười nói, “Rất khó tưởng tượng cậu ta còn có thể thời gian học tập cũng như chế bom, đồng thời cậu ta đặt bom cũng tránh cảnh sát rất tốt, không có cao nhân chỉ điểm thì căn bản không có khả năng hoàn thành.”

Tần Âu nhú mày, hẳn đích thực cũng từng hoài nghi như vậy, chỉ là sau này án tử được gác lại, hắn cũng không nghĩ nữa.

“Đúng rồi.” Triển Chiêu hỏi, “Có ảnh chụp của con anh không?”

Tần Âu hơi sững sốt, đưa tay lấy ví tiền ra, đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu mở ra, quả nhiên trong ví tiền có ảnh chụp của một đứa bé khả ái, khoảng sáu bảy tuổi, mập mạp trắng bóc, mặt búp bê y chang Tần Âu.

“Thật đáng yêu.” Triển Chiêu đem ví tiền trả lại cho Tần Âu, “Anh có thể xin quyền nuôi dưỡng thằng bé.”

Tần Âu trầm mặc một lúc lâu rồi lắc đầu.

“Tần Âu, anh nghĩ án tử kia vẫn chưa kết thúc?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

Tần Âu chậm rãi giương mắt, rồi gật đầu.

Dương Phàm có chút sốt ruột, hỏi hẩn, “Nhưng, Lương Nhận không phải đã chết sao, hơn nữa đã qua nhiều năm rồi.”

“Tôi tìm được động cơ giết người, đương nhiên, tất cả đều là Lương Nhận gây nên, nhưng tôi tìm không được phòng thí nghiệm để cậu ta chế bom, bom đó là từ nơi khác đưa tới, nhìn chung thứ duy nhất được cậu ta gia công chính là bộ phận khống chế, bởi vì Lương Nhận học điện tử.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đúng là rất kỳ lạ.

“Còn có.” Tần Âu mở ví tiền, từ trong đó lấy ra một trang giấy, đưa cho Triển Chiêu, “Ngày đó tôi nhận được một lá thư, gửi đến cảnh cục, là thư nặc danh từ nước ngoài, tra không được nơi gửi, bên trong có tờ giấy này.”

Triển Chiêu đưa tay nhận lấy, thì thấy bên trên tờ giấy có dòng chữ rất thanh tú sự tình còn chưa kết thúc, hãy cẩn thận, đứa bé đừng đón về, sẽ thay cậu bảo vệ, có rắc rối có thể đến SCI tìm một con mèo để hỗ trợ.

...

Triển Chiêu vừa nhìn dòng chữ này mí mắt đã giật giật, đến khi đọc đến “một con mèo” kia lập tức xù lông, anh hít sâu một hơi để bảo trì lý trí, rồi đem tờ giấy trả lại cho Tần Âu, Tần Âu còn nói, “Tôi ban đầu còn nghĩ có phải là trò đùa dai không, SCI sao lại có mèo a, sau lại nghe cục trưởng Bao nói, thật sự là có mèo, còn là một con mèo có móng vuốt rất lợi hại, linh vật của SCI ...”

Bạch Ngọc Đường nhin không được phì cười, nói với Tần Âu, “Không cần lo lắng sự an toàn của thằng bé nữa, có những lời này của hẩn hẩn là không còn nguy hiểm.”

“Hô...” Tần Âu gật đầu, “Ừm, ban đầu tôi rất lo lắng, nhưng sau đó Jane bọn họ gọi điện thoại đến nói, mấy ngày nay có vài hắc y nhân hình như đang bảo vệ Tần Dịch.”

“Thằng bé tên Tần Dịch a, tên thật là dễ nghe.” Triển Chiêu đứng lên vỗ vỗ vai Tần Âu, rồi cầm điện thoại đi ra ngoài, trong miệng nói thầm, “Đúng nha, có hẩn bảo chứng anh cứ yên tâm đi, hẩn rất có bản lĩnh đó, so với thần tiên còn có bản lĩnh hơn.”

Nói xong, đập cửa ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường có chút bất lực xoa xoa trán, đối với Tần Âu cùng Dương Phàm đang mục trừng khẩu ngốc cười cười, “Nghịch duyên mà thôi, không nên để ý...”

Ngoài cửa, Triển Chiêu hấp tấp lao ra, Triệu Trinh đang cùng Bạch Trì đứng ở đó, Bạch Trì hiển nhiên lo lắng đến mức mặt mũi trắng bệch, bất quá hai người còn chưa nói xong, đã thấy Triển Chiêu trực tiếp đi tới, quẹo vào một góc, lấy điện thoại ra ấn số.

Sau đó, Triệu Trinh Bạch Trì đều nghe thấy Triển Chiêu ồn ào, “Sao chỗ nào cũng có chú thế a? !”

Triệu Tước ở đâu đây bên kia xoa xoa lỗ tai, “Đừng nóng meo meo, lần này không có liên quan đến ta nhiều lắm!”

“Có ý gì?” Triển Chiêu không giải thích được.

“Tần Âu trước cứu Tiểu Phương Phương một mạng, ta rất yêu mến hẩn, liền điều tra một chút, muốn tìm xem có chỗ nào có thể giúp hẩn không, nghĩ không ra vừa tra, dĩ nhiên gặp cảnh thám như vậy.” Triển

Chiêu chợt nghe thấy Triệu Tước có chút bất đắc dĩ thở dài, “Ta gần đây đang tra ít án tử, phát hiện cùng hần có thể có chút liên lụy, nên mới nhắc nhở một chút, lại phát hiện mấy đứa cũng đang vào cuộc, nên nhắc mấy đứa luôn.”

“Chú biết đầu mối?” Triển Chiêu nhú mày, “Điều tra này nọ rồi phát hiện ra?”

Triệu Tước cười cười, “Ta sẽ đem đầu mối chỉnh lý một chút, rồi gửi vào mail của SCI, mấy đứa tự mình nghiên cứu đi nhá, bắt quá Tần Âu có thể yên tâm, Tiểu Dịch Dịch ta sẽ giúp hần chiếu cố, nói hần cứ yên tâm đi.”

Triển Chiêu thở dài, “Thực sự chỉ là ngẫu nhiên? Vậy sao chú biết trong bữa tiệc của anh hai có bom?”

“Ừ, bởi vì sự tình liên lụy đến Trinh Trinh, nên ta có chút lo lắng.” Triệu tước nói, “Nếu thằng bé có chuyện gì huyết thống ưu tú của Triệu gia bọn ta sẽ tuyệt hậu mất.”

Triển Chiêu nhú nhú mày, “Người nào muốn hại cậu ấy?”

Triệu Tước cười cười, “Nhóc nên hỏi trực tiếp thằng bé a, ta cũng không tra được, cúp trước đây.”

Triển Chiêu do dự một chút, lại hỏi, “Cái gì gọi là Triệu gia tuyệt hậu a, chính chú không phải đang sống nhân đây thôi?”

Triệu Tước ngẩn người, đột nhiên hài lòng mỉm cười, “Ngoan, lần sau lại trò chuyện.” Nói xong, cúp máy.

Triển Chiêu cũng treo máy, nghi hoặc đầy mình.

Anh vừa từ trong góc đi ra, đã thấy Triệu Trinh cùng Bạch Trì tò mò nhìn mình, Triển Chiêu cười cười, “Hai người tiếp tục.”

“Anh.” Bạch Trì kéo Triển Chiêu, “Trinh cái kia...”

Triển Chiêu nhún nhún vai, “Bọn anh cũng chưa được nghe cụ thể, nếu có thể thì hãy cùng nhau nói chuyện, nói không chừng cùng án tử lần này có quan hệ.”

Bạch Trì gật đầu, lôi kéo Triệu Trinh vào phòng làm việc, mọi người ngồi xuống cùng bàn bạc.

...

Trong biệt thự Bạch gia, lão Trần lầu trên lầu dưới đều tham quan một lần, cảm thán, “Ai nha, thẩm mỹ không tồi nha.”

Đang nói chuyện, chợt cảm giác dưới chân có một con mèo bự đang cọ cọ vào mình, lão cúi đầu vừa nhìn, thì thấy đó là một nhóc sư tử.

“Nga u!” Ông lão cúi người ôm lên, “Con mèo này thật oai phong a!”

Trần Du đang ở dưới lầu ngoắc ngoắc lão, “Ông nội, ông xuống đây ngồi một chút, đi cầu thang cẩn thận a!”

“Ừ ừ!”

Ông lão gật như bồ củ rồi bước xuống, nhưng lại bị chùm đèn trên đỉnh đầu hấp dẫn, vừa ngửa mặt lên nhìn thì dưới chân bị trượt đi ...

Ngay khi Trần Du đang sợ hãi thì, cánh tay ông cụ được ai đó tóm lấy.

Mọi người dưới lầu thở phào nhẹ nhõm, ông lão cũng hoảng sợ không thôi, quay đầu lại, liền thấy một người đàn ông cao to trẻ tuổi đang tóm lấy tay lão.

Ông lão lấy làm kinh hãi, nhìn lại nhìn, người đàn ông này đại khái chừng ba mươi, thật tuấn tú a... Trên người mặc áo sơ mi trắng, quần tây trang ... Tóc có chút rối loạn.

“Không sao chứ?”

Kéo ông lão lại chính là Bạch Cẩm Đường, anh ở trong phòng thấy Công Tôn ngủ say, liền đi ra ngoài.

Ông cụ gật đầu, “Không.”

“Bạch đại ca.” Trần Du gật gật đầu, cùng Bạch Cẩm Đường chào hỏi.

Bạch Cẩm Đường gật đầu, anh cũng rất rõ chuyện gì đã xảy ra, Tiểu Đình vừa nói với anh một lần, Bạch Cẩm Đường nhíu mày, “Điều thêm vài người đến bảo hộ.”

Tiểu Đình đáp ứng một tiếng rồi quay người đi, Bạch Cẩm Đường đến phòng bếp lấy ly nước, rồi lại quay vào phòng, Công Tôn đã tới giờ uống thuốc, đương nhiên, Công Tôn vẫn còn ngủ say, nhiệm vụ dứt thuốc liền rơi vào tay Bạch Cẩm Đường. Tuy rằng anh là lần đầu tiên làm, bất quá cảm giác... hình như cũng có chút kinh nghiệm, rất suôn sẻ, còn có thể thuận tay ăn chút đậu hũ.

303. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 17

Chương 17 : U linh xuất hiện

Tần Âu nói xong, thì đến phiên Triệu Trinh.

Triệu Trinh thấy một đám người vây lấy mình chẳng khác nào thăm vấn, cũng có chút bất đắc dĩ nói, “Tôi thật sự không biết người nọ là ai.”

Mọi người vừa nghe hắn mở miệng liền nói một câu như thế, liền nhanh chóng nhụt chí.

Triển Chiêu hỏi, “Vây vừa rồi cậu đi đâu?”

Triệu Trinh thở dài, “Người này theo tôi đã được một khoảng thời gian... Tôi đại khái đã biết hắn là ai.”

“Cậu vừa nói không biết.” Bạch Ngọc Đường buồn bực.

“Ách... Nghe tôi nói xong đã.” Triệu Trinh cười cười, “Không phức tạp thế đâu, gần đây lúc biểu diễn tôi bắt đầu để ý thấy, có một người rất thích xem tôi làm ảo thuật, khi đó tôi chỉ làm vài động tác chơi chơi ở một quán bar nhỏ thôi, sau mới dần bước lên sân khấu chuyên nghiệp. Người kia vẫn luôn có mặt, y như ma vậy, tôi ở đâu hắn liền xuất hiện ở đó.” Triệu Trinh bật cười, “Bất quá tôi cũng không ghét hắn, hắn chỉ ở xa xa nhìn thôi, mỗi lần biểu diễn đều tới. Sau đó tôi về nước, thì có một khoảng thời gian không nhìn thấy hắn, thế nhưng tuần lưu diễn vừa bắt đầu thì hắn lại xuất hiện, cũng chính là lúc thư nặc danh kia bắt đầu được gửi tới.”

“Hắn chỉ nhìn anh thôi?” Bạch Trì hỏi, “Có làm gì khác không?”

Triệu Trinh lắc đầu, “Không có, ngày đó anh cố tình đi tìm hắn, hắn thoát nhìn rất khấn trương.”

“Anh còn đi tìm hắn à?” Bạch Trì có chút tức giận, “Anh không sợ hắn là biến thái sẽ xuất súng hoặc xuất dao ra sao? Anh không nhìn vào gương của John Lennon à, lại còn dám đi gặp hắn?”

* John Lennon: một ca sĩ, nhạc sỹ nhạc rock người Anh, người vị fan hâm mộ bắn 5 phát đạn vào người

Triệu Trinh đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa lỗ tai Bạch Trì để giúp cậu an tĩnh lại, “Biết ngay em sẽ phản ứng thế này mà, nên mới không dám nói cho em biết, kỳ thực theo đuổi quyết liệt loại này anh đều đã gặp qua, này chỉ là xung động nhất thời thôi, quá khứ cũng chỉ là quá khứ, không trở ngại lắm đâu.”

Triển Chiêu nghe xong tựa hồ có chút buồn bực, “Vì sao khẳng định là hắn?”

“Ừm ...” Triệu Trinh suy nghĩ một chút, nói, “Ngày đó tôi nói với hắn, gần đây tôi có nhận được một ít thư lạ, hắn lập tức cuống cuống, sau đó bỏ chạy Tôi không biết có phải đúng hắn viết không, nhưng đại khái có quan hệ đến hắn, nên mới muốn tìm hắn.”

“Sau đó sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cậu tìm được không?”

Triệu Trinh khẽ nhíu mày, “Qua lần đó ... Hắn lại tới xem tôi biểu diễn, rồi để tôi bắt được, hỏi hắn đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, hắn lại bắt tôi kí lên tay cho hắn một cái, sau đó hẹn tôi trưa hôm đó đến mặt đông của một công trường thi công, hắn có chuyện gì đó muốn nói cho tôi. Tôi cũng đi, nhưng đợi thật lâu, hắn cũng không có tới, sau nhìn trời thấy cũng tối rồi, tôi mới đi một vòng tìm hắn nhưng không thấy, vì vậy đành phải quay về... Tôi còn phái người đi tìm hắn, nhưng vẫn không hề xuất hiện, tôi hiện tại còn đang lo lắng không biết có phải hắn đã gặp chuyện không may rồi không.”

Mọi người mở to mắt nhìn hần.

Bạch Trì tròn xoe mắt, “Anh ... Anh đến công trường... Anh không sợ ở đó có mai phục vài người để bắt cóc anh à? Anh...!”

Triệu Trinh thấy Bạch Trì tức giận, vội mở miệng an ủi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng nhìn nhau Triệu Trinh quá bất kham rồi!

“Đích thật là mạo hiểm a.” Một bên, Dương Phàm cũng nhin không được mở miệng, “Phong cách cũng thật giống nha.” Vừa nói, vừa chọc a chọc Tần Âu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường xoay mặt hỏi, “Có chỗ nào giống hả?”

“Ách...” Tần Âu nói, “Lúc tôi đi tra bom, cũng nhận được điện thoại của một người lạ, nói tôi tới một nơi, tôi cũng tới... cũng có công trường, lúc đến cũng chẳng gặp ai.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, cảm thấy có chút kỳ quái, sao án tử vài năm trước lại có nhiều điểm tương tự với án tử hiện tại ấy nhỉ? Trong này đến tội cùng là có bao nhiêu dính dáng?

Chính lúc này, chợt nghe điện thoại trong phòng làm việc vang lên.

Mọi người sững sốt, đều bị điện thoại dọa cho nhảy dựng.

Tương Bình tiếp điện thoại, “A lô? Được...” Nói xong, quay đầu lại, “Đội trưởng!”

Bạch Ngọc Đường đi qua, nhận điện thoại, sau khi nghe xong thì cau mày treo máy, quay lại nói với Triển Chiêu, “U linh hung thủ lại xuất hiện.”

Tất cả mọi người sững sốt, Triệu Hổ vỗ ót, “Nói mới nhớ, quả thật đã quên mất còn có án tử đặc biệt đó a.”

Bạch Ngọc Đường vẫy vẫy tay với mọi người, Tần Âu cùng Dương Phàm nhìn nhau, Dương Phàm nói phải về bệnh viện, Tần Âu nói muốn đưa y đi, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói, “Vậy hai người định cứ tiếp tục sinh hoạt như bình thường?”

Hai người sững sốt, không giải thích được liếc Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lại hướng Triển Chiêu nhướn nhướn mày Miêu Nhi, cậu nghĩ sao?

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, đưa tay chỉ chỉ Dương Phàm, “Anh, đến nhà bọn tôi, cùng ông cháu Trần Du tiếp nhận bảo hộ, đến khi án tử kết thúc.”

Dương Phàm mở to hai mắt, “Công tác của tôi thì sao?”

“Nếu anh nói với bệnh viện là, không cho anh nghỉ bệnh viện rất có thể sẽ bị nổ tung, chắc bọn họ cũng sẽ đồng ý thôi ha? Để tôi nhờ Lô Phương giúp anh xin.”

“Bạch Ngọc Đường đùa, “Nhà bọn tôi cũng có một bác sĩ a, hai người cũng có thể giao lưu a giao lưu.”

Dương Phàm trừng mắt, chợt nghe Tần Âu bên cạnh nói, “Ách... Cậu đi đi, cậu ở một mình tôi lo lắng.”

Dương Phàm có chút giật mình nhìn Tần Âu, Tần Âu sờ sờ gáy, nhìn nơi khác.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau cười.

Bạch Ngọc Đường lại chỉ chỉ Triệu Trinh cùng Tần Âu, “Hai người đi cùng bọn tôi luôn.”

“Để Trì Trì về nhà đi.” Triệu Trinh đột nhiên nói.

“Như vậy sao được?” Bạch Trì kháng nghị, “Em lo lắng cho anh!”

Triệu Trinh mỉm cười, “Em đi theo anh càng lo hơn, em ở nhà với Bạch đại ca bọn họ anh tương đối yên tâm.”

“Em là cảnh sát.” Bạch Trì mất hứng.

Triệu Trinh nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Trì Trì, đồng sách đó em đọc xong chưa?”

Bạch Trì sưng sốt, gật đầu, “A, một ít.”

“Trên lầu ở biệt thự, có một ít báo chí, em giúp anh xem toàn bộ nha.” Triển Chiêu nói, “Chính là những tờ báo phát hành năm án tử của Tần Âu xảy ra.”

Bạch Trì hỏi, “Tra cái gì?”

Triển Chiêu cười, “Dựa vào cảm giác của em thôi... Bất quá anh nghĩ thế nào chẳng có đầu mối.”

Bạch Trì suy nghĩ một chút, gật đầu, “Vâng, em sẽ về đọc.” Nói xong, lại gần Triệu Trinh, dặn dò kĩ càng một phen, rồi mới theo Dương Phàm trở về, Lạc Thiên phụ trách chở hai người, Bạch Ngọc Đường mang theo mọi người, lái xe chạy đến hiện trường vụ án.

Tần Âu và Lạc Thiên cùng nhau lái xe đưa Dương Phàm Bạch Trì về trước, thuận tiện nhận thức đường đi, lát nữa Lạc Thiên sẽ chạy qua hiện trường.

Triệu Trinh ngồi trong xe Bạch Ngọc Đường, tựa lưng vào ghế hỏi hai người, “Người này không tồi a, có nghĩ đến chuyện mời chào không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn một chút, nói, “Tần Âu là một nhân tài, nếu án tử này có thể giải quyết, ở lại SCI đích xác là tốt, chính là ...”

Triển Chiêu hỏi, “Có phải đang lo lắng sự ám ảnh trong lòng hẩn?”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi, “Có thể triệt để chữa khỏi không?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Án tử phá là có thể.”

“Ý của anh là, trong tâm hẩn còn có bóng ma, chủ yếu bởi vì án tử vẫn chưa được phá?” Triệu Trinh hiếu kỳ, “Tôi còn tưởng do người thân của hẩn đều qua đời, gây đả kích lớn cho hẩn chứ?”

“Đó là khẳng định, thế nhưng ... đứa con không phải vẫn còn sao?” Triển Chiêu cười nói, “Con vẫn còn, lão cha vô luận thế nào cũng không thể đổ gục được, không tin cậu nhìn Lạc Thiên xem, hoàn cảnh gian khổ thế nào cũng cố gắng sống sót, bởi vì còn có Dương Dương.”

“Ra thế.” Triệu Trinh gật đầu.

“Mặt khác ... còn có Dương Phàm.” Triển Chiêu mỉm cười, “Là một dấu hiệu tốt, thời gian cùng tình yêu thương có thể hòa tan tất cả, người càng kiên cường, trầm luân càng sâu, nhưng nếu gặp được một vị cứu tinh sẽ có thể mạnh mẽ hơn rất nhiều.”

“Có thể đứng dậy là tốt rồi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ở lại SCI, tôi rất đề cao hẩn, ngày đó cục trưởng Bao cũng nhắc tới, nói nếu như Tần Âu không gặp nạn, hiện tại so với hai chúng ta chắc chắn cũng có tiền đồ.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật đầu.

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi anh, “Có tâm sự?”

“Đang suy nghĩ về chuyện đánh bom.” Triển Chiêu nói, “Nếu như người chết bom năm đó và hiện tại là một người, vì sao lâu như vậy mới hành động tiếp?”

“Đúng vậy.” Triệu Trinh cũng gật đầu, “Hẩn là muốn nổ chết Tần Âu, hay là nổ chết ông nội Trần Du?”

“Còn có án tử của ba mẹ Trần Du.” Triển Chiêu lẩm bẩm, “Còn có án tử của u linh hung thủ, còn có anh hai ... hàng loạt án tử liên tiếp thế này rốt cuộc có quan hệ gì không, càng nghĩ càng thấy không đơn giản.”

“Triệu Tước đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Ông ấy vì sao lại vào cuộc?”

“Nga... Đứa bé Tần Âu cứu kia có thể là Phương Hành, nên ông ấy mới quan tâm đến hẩn, muốn giúp hẩn, không nghĩ tới lại tra được chuyện quá khứ của hẩn, ông ấy nói có vài tư liệu sẽ gửi vào mail của Tương Bình.”

“Chú ấy hiện tại đang ở đâu?” Triệu Trinh hỏi, “Tôi lâu lắm rồi không thấy chú ấy.”

“Ở nước ngoài. Ông ấy cũng rất lo lắng cho án tử của cậu, bắt quá nghe khẩu khí đó, có vẻ như đang rất bận rộn.” Triển Chiêu lầm bầm nói câu chót, sau đó không nói thêm gì nữa.

Phía trước, đã thấy cảnh sát giao thông đang điều khiển lượng xe qua lại, tai nạn lần này phát sinh tại một ngã tư đường, may là vùng này tương đối hẻo lánh, xe không nhiều lắm.

“Có người chết không?” Triển Chiêu hỏi.

“Tài xế hai xe đều chết.” Bạch Ngọc Đường nói, “Một chiếc là taxi, phía sau không có ai, bị đụng là một chiếc xe tư nhân, người ngồi ở ghế phó không chết, đã được đưa đến bệnh viện, cảnh sát giao thông nói có video ghi lại, là do chiếc taxi có vấn đề, nên phải hoàn toàn chịu trách nhiệm, chiếc xe tư nhân kia vô tội.”

Tất cả mọi người nhú mày ... Lại nữa rồi!

...

Bên trong biệt thự Bạch gia, hôm nay tương đối náo nhiệt, lại thêm người đến, Đại Đình Tiểu Đình vội vàng đi thu xếp phòng.

Dương Phàm vào cửa thì thấy Lisbon chậm rãi vào phòng khách... Lười biếng ngáp một cái rồi nằm xuống, lập tức một con tiểu bạch sư, cùng hai nhóc mèo siêu cấp khả ái chạy lại không ngừng cọ sát vào nó, có vẻ vô cùng thân thiết.

“Lilya tới rồi?” Bạch Trì đi qua, ôm lấy con mèo Garfield khả ái, nhẹ nhàng vuốt vuốt bộ lông.

Lỗ Ban đã giảm bớt thành công nay đã ngọc thụ lâm phong cũng bắt đầu gửi gửi Dương Phàm cùng Tần Âu, thuận tiện cọ a cọ.

Thấy tiểu sư tử, Dương Phàm giật mình không ngớt, vừa rồi ở cảnh cục nhìn thấy Lisbon đã sợ mất hồn, tới đây lại có thêm một con nhỏ nữa.

“Rất đẹp ha?” Lão Trần ở bên cạnh cười nói, “Bác vừa rồi cũng rất sợ.”

Dương Phàm nhìn lão một chút, còn có Trần Du phía sau, thì gật đầu, rồi liếc qua Tần Âu.

Tần Âu cùng Lạc Thiên bắt chuyện với Đại Đình Tiểu Đình xong, cũng chạy đến hiện trường, Bạch Trì thì đi lên lầu đọc sách.

Phòng khách chỉ còn lại vài người, có chút xấu hổ.

Lúc này, Bạch Cẩm Đường từ trong phòng đi ra, Công Tôn đã tỉnh, cũng hạ sốt, anh đang muốn tìm một bác sĩ đến xem, lại nghe nói Dương Phàm là bác sĩ phòng cấp cứu, liền nhanh chóng mời y luôn.

Dương Phàm vừa đi, Trần Du đánh khẽ vào lão Trần một cái, “Ông nội, thấy chưa? Ông đừng nhắm nhe này nọ nữa, khiến mọi người xấu hổ!”

“Ai nha.” Lão Trần khoát khoát tay, “Lúc này thằng nhóc đó đo huyết áp cho ông ông đã biết rồi ... có phải đồ ngốc đâu, ông nội cháu ăn muối so với cháu ăn cơm còn nhiều hơn đó!”

Trần Du liếc qua một cái sắc lẹm, Tiểu Đình liền sáp lại, “Lão gia tử, muốn tìm bạn trăm năm cho em nó hả? Để cháu giúp cho, cháu quen rất nhiều người!”

“Thực sự a?” Ông lão hăng hái hẳn lên, lại bị Trần Du kéo qua chỗ khác, “Ông ít nghe lời hai người bọn họ đi, bọn họ quen cháu cũng quen vậy!”

Tiểu Đình ở một bên rầu rĩ cười, “Anh nói nè Trần Du, có phải đã có mục tiêu rồi phải không a? Chứ không sao lớn như vậy rồi mà không sốt ruột a?”

“Đúng đó, nói nghe chút đi?” Đại Đình cũng cười cười, “Để đại ca giúp em thu xếp thu xếp.”

Trần Du trên mặt ửng đỏ, liếc khẽ hai người một cái, rồi lúi ông lão chạy tút ra xa, Tiểu Đình Đại Đình liền nhay bèn nhìn nhau thực sự có nha! Vai nam thần bí xuất hiện!

Trong phòng, Dương Phàm tới bên giường kiểm tra cho Công Tôn.

“Đã hạ sốt, không có việc gì.” Dương Phàm giúp Công Tôn đo nhiệt độ cơ thể, lại nhìn bệnh án cùng thuốc một bác sĩ khác kê cho Công Tôn, “Nghỉ ngơi nhiều là được.”

Công Tôn nhìn sang Cẩm Đường, “Đã nói với anh thế rồi ha?”

Bạch Cẩm Đường nhướn mày, “Em là pháp y, anh tin bác sĩ thực sự hơn.”

Công Tôn đang muốn xù lông, thì Dương Phàm ngồi xuống, cười hỏi, “Anh là pháp y sao? Tôi năm đó cũng có học pháp y học.”

“Thật không?” Công Tôn giật mình, hỏi, “Cậu là bác sĩ à?”

“Nhìn ra hay thế?” Dương Phàm hỏi một câu ngốc nghếch, thấy Công Tôn cười mình, lập tức nhớ ra, “Đúng rồi nga, tôi vừa xem bệnh cho anh mà.”

Sau đó, hai người cứ một câu lại một câu trò chuyện qua lại, Công Tôn liếc Bạch Cẩm Đường, Bạch Cẩm Đường gật đầu, đến thư phòng sát vách làm việc.

Dương Phàm cũng muốn đi, Công Tôn cười nói, “Cậu nếu không có việc gì thì cứ ở đây đi, tôi một mình cũng buồn.”

Dương Phàm gật đầu, y vốn cũng không định xuống nhà, ngoài đó chẳng có quen ai, hơn nữa ông cháu Trần Du cũng ở đó, hảo xấu hổ.

Công Tôn kỳ thực vừa nói xạo thôi, với tính tình của hắn, ở một mình chẳng có gì gọi là buồn cả, ngược lại hai người còn thấy phiền. Chỉ là vừa rồi Triển Chiêu gọi điện thoại cho hắn, kể sơ qua tình huống của Dương Phàm, đồng thời nói cho hắn, vấn đề tâm lý của Dương Phàm cũng không ít hơn Tần Âu đâu, y đại khái cần một cái thùng rác để trút mọi thứ ra, kiểu người của Công Tôn na ná y, lại đều là bác sĩ có tiếng nói chung, cho nên hay nhất là có thể giúp khuyên giải hắn.

Công Tôn nghe về cảnh ngộ của Tần Âu xong, đối với Dương Phàm cũng rất bội phục, tự nhiên mừng rỡ hỗ trợ, mới trò chuyện vài câu, Dương Phàm thực sự đối với Công Tôn chẳng đề phòng gì nữa mà từ từ nói hết ra, đem tất cả những chua xót nghẹn lại trong bụng nhiều năm phun ra hết. Công Tôn đưa tay ấn nút máy ghi âm giấu trong chăn ... Cũng không phải có ý đồ bắt hảo gì, này là do Triển Chiêu dặn, trong lời tâm sự của Dương Phàm, rất có thể có đầu mối quan trọng, bởi vậy phiền Công Tôn hãy ghi lại toàn bộ.

304. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 18

Chương 18 : Đường như đã từng quen

Dương Phàm ở trong phòng Công Tôn đến tận trưa, sau khi huyền thuyên một hồi thì thoải mái hơn rất nhiều, nói xong lời cuối cùng, Công Tôn có chút mệt rã rời, Dương Phàm nhìn hắn, hỏi, “Anh có ... đề nghị gì không?”

Công Tôn thở dài, “Cậu thương hắn muốn chết, tôi còn có thể đề nghị gì nữa a?”

Dương Phàm chẳng hiểu gì cả.

“Trực tiếp tổ tình đánh bắt tình rồi lôi đi kết hôn đi.” Công Tôn ngáp một cái, “Đều là đàn ông phải nhần cái gì a? Cậu muốn súng không? Tôi đi mượn về cho.”

Dương Phàm bắt đắc dĩ, “Tôi... chắc đánh không lại hắn đâu.”

Công Tôn nhướn nhướn, “Vậy đánh thuốc hắn!”

“Ít giỡn đi.” Dương Phàm liếc Công Tôn, “Anh đã dùng qua chiêu này?”

Công Tôn nheo mắt, “Lão tử không làm hắn cũng động dục mỗi ngày!”

Dương Phàm nghe xong phì cười, lại nhìn Công Tôn, hỏi, “Tâm tình anh hình như không tốt?”

Công Tôn ngồi xuống, khẽ cắn môi, “Ông nội nó, bày đặt diễn phim Hàn!”

“A?” Dương Phàm chẳng hiểu gì cả, sau đó, lại biến thành Công Tôn đem Dương Phàm thành thùng rác để trút nỗi lòng, Dương Phàm khiếp sợ, “Thực sự mất trí nhớ a?”

Công Tôn bĩu môi, “Đúng vậy!”

“Tôi trước đây ở khoa não, từng gặp qua người bị mất ký ức ngắn hạn, việc khôi phục lại rất phiền phức.” Dương Phàm nói, “Bất quá, tiến sĩ Triển kia không phải rất am hiểu tâm lý ám thị sao?”

Công Tôn gật đầu, hỏi, “Cậu muốn nói là, để cậu ấy thôi miên hoặc ám thị để hắn nhớ ra a?”

“Tụ huyết thôi, chờ máu tan ra thì tốt rồi.” Dương Phàm nói, “Bất quá vẫn có thể dùng ám thị, tôi trước đây đã gặp người dùng qua.”

“Ở trong nước còn có bác sĩ khác biết dùng thuật thôi miên sao?” Công Tôn hiếu kỳ.

“Tôi thấy hẳn chính là một người Trung Quốc.” Dương Phàm nói, “Tuổi còn khá trẻ, bất quá đó là chuyện thật lâu trước kia “

Công Tôn nhú mày, không hiểu sao, chợt nghĩ tới một người, liền lắc đầu...

Lúc này, Bạch Cẩm Đường tiến vào, hỏi Công Tôn, “Có đói bụng không? Ăn một chút gì không?”

Dương Phàm giương mắt liếc Cẩm Đường, vừa nãy vội vội vàng vàng nên hơi lật đật, không nhìn kỹ, lúc này vừa nhìn, không hiểu sao cảm thấy có chút quen mắt, y khẽ nhú mày, cúi đầu bắt đầu cân nhắc.

Bạch Cẩm Đường đi vào, theo cánh cửa anh mở ra, Lisbon cùng Lilya cũng lui vào ... nhảy lên giường, meo meo meo cọ vào Công Tôn.

“Hạ sốt?” Bạch cẩm đường đi qua sờ sờ trán Công Tôn, phát hiện đã khôi phục bình thường, Công Tôn nói muốn tắm, Bạch Cẩm Đường tựa hồ không đồng ý, Dương Phàm nói, “Pha chút nước nóng tắm không thành vấn đề ... Đúng rồi.”

Nói đến đây, y đột nhiên ngẩng đầu nhìn Bạch Cẩm Đường, hỏi, “Ba anh có phải là cảnh sát không a? Họ Bạch.”

Bạch Cẩm Đường sững sốt, Công Tôn cũng ngẩn người, đảo mắt nhìn Dương Phàm.

Dương Phàm ngẩng đầu suy nghĩ một chút, “tôi nhớ hình như còn có chú Triển.”..

“Cậu nói cái gì?” Công Tôn thấy có chút cổ quái, hỏi Dương Phàm.

“Nga... Ba tôi trước đây là bác sĩ khoa não của một bệnh viện a, nhà tôi ba đời đều làm y.” Dương Phàm nói, “Tôi khi còn bé vẫn đến bệnh viện chơi. Tôi nhớ khi đó có một học sinh không lớn hơn tôi nhiều lắm, họ Bạch, nằm trong phòng cách ly, hẳn bị thương ở đầu, sau đó nói bị mất trí nhớ.” Nói rồi, xoay mặt nhìn Công Tôn, “Vừa rồi tôi đã nói đó, trước đây có một người có thể dùng thôi miên đem ký ức người khác trở về, bị đánh thức chính là đứa trẻ kia.”

Bạch Cẩm Đường sững sờ tại chỗ, Công Tôn thì tròn mắt, hỏi, “Đứa bé kia sao lại bị mất trí nhớ?” Miệng hỏi nhưng đầu ngập tràn nghi vấn: Bạch Cẩm Đường không phải do trúng đạn mới bị mất trí nhớ sao? Thế nào lại biến thành mất một phần thôi? Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Dương Phàm có chút bất đắc dĩ cười cười, “Tôi cảm thấy hơi giống thôi, khi đó còn rất nhỏ, nói không chừng là tôi nhớ lầm a.”

“Cha cậu có khoẻ không?” Bạch Cẩm Đường hỏi.

Dương Phàm lắc đầu, “Ông ấy đã mất vài năm rồi.”

Bạch Cẩm Đường nhú mày, có chút buồn bực.

Công Tôn ở bên anh khá lâu rồi, đương nhiên lý giải được biến hoá trong biểu cảm của anh, đưa tay kéo anh để anh đừng nóng vội, rồi hỏi Dương Phàm, “Chú Triển mà cậu nói kia, có phải rất giống Triển Chiêu không?”

Dương Phàm suy nghĩ một chút, “Ồi chao? Anh nói thể mới nhớ nha, đúng vậy... hai người bọn họ tướng mạo rất giống, thể nhưng khí chất không giống lắm.”

“Là thể nào?” Công Tôn hỏi.

“Chú Triển rất đẹp, là kiểu người lạnh như băng, cảm giác rất hung dữ, nhưng ở cùng chú Bạch lại tương đối hoà thuận, bất quá làm tâm lý học có phải đều khó tiếp cận không a? Cái người thôi miên kia, khí chất so với tiên sĩ Triển có chút giống, nhưng y nhìn biếng nhác hơn một chút, tiên sĩ Triển nhìn khoẻ mạnh hơn, bất quá tôi nhớ được không nhiều lắm.”

“Nếu như não bộ không bị thương, có thể thôi miên để lấy một phần kí ức đi.” Bạch Cẩm Đường xoa xoa hai mắt, trầm giọng nói, “Hai lão gia tử này, vẫn luôn gạt anh.”

Công Tôn nhìn anh một chút, hỏi, “Vậy anh định làm gì bây giờ?”

“Thôi miên anh ấy!”

Giọng nói là từ ngoài cửa truyền đến, Triển Chiêu không biết lúc nào đã trở về, đẩy cửa bước vào, phía sau, Tần Âu cũng theo vào, xem ra vừa thăm dò hiện trường trở về.

“Lại có án tử hử?” Công Tôn hỏi.

“Aii, đừng nói nữa, một lời khó nói hết.” Bạch Ngọc Đường cũng đi đến, hỏi, “Chuyện gì xảy ra?”

Dương Phàm vẽ mặt mờ mịt nhìn mọi người.

“Anh ấy khi còn bé có nhìn thấy anh hai.” Triển Chiêu quay đầu lại nói với Bạch Ngọc Đường, “Trong bệnh viện!”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Đúng khoảng thời gian đó?”

“Ừ!” Triển Chiêu đi qua lấy ghế ngồi xuống đối diện Dương Phàm, hỏi, “Dem những thứ anh còn nhớ kể lại toàn bộ cho tôi nghe!”

“Nga...” Dương Phàm lại đem đoạn hồi ức ngắn ngủi về sự tình năm đó kể ra.

Triển Chiêu nhíu mày, “Không thích hợp, ký ức rõ ràng đã gián đoạn.”

Dương Phàm chẳng hiểu gì cả, Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi, “Người thôi miên kia, có từng nói chuyện với anh không?”

“Có.” Dương Phàm suy nghĩ một chút, gật đầu, “Hắn hỏi tên của tôi, còn nói với tôi mấy câu.”

“Nói cái gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Nói đó là một bí mật, đừng kể với người khác, sau đó...” Nói đến đây, Dương Phàm đưa tay, khẽ đặt lên môi, “Suyt ...”

Động tác vừa chấm dứt, y đột nhiên chau mày, rồi té xuống ngất xỉu ...

“Dương Phàm!” Tần Âu vội chạy tới đỡ được y, Triển Chiêu cũng nhíu mày, đến gần quan sát, Công Tôn đưa tay bắt mạch cho y, nói, “Thân thể không có gì không bình thường!”

“Là ám thị từ năm đó!” Triển Chiêu nói, “Triệu Tước vì muốn hắn giữ bí mật, đã xóa một phần ký ức của hắn.”

“Có thể khôi phục không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không chắc.” Triển Chiêu bất đắc dĩ, “Triệu Tước làm thì tốt nhất là để ông ấy giải trừ, tôi làm sợ hắn bị rối loạn kí ức.”

“Vậy giờ cậu ấy không có việc gì chứ?” Tần Âu rất lo lắng.

“Yên tâm đi.” Triển Chiêu nói với hắn, “Anh ôm hắn đi nghỉ đi.”

Tần Âu thở phào nhẹ nhõm, ôm lấy Dương Phàm, cùng Tiểu Đình đang đứng ở cửa đi ra ngoài, tới gian phòng sát vách.

Mọi người ở trong phòng đều nói không nên lời, năm đó đến tết cùng đã cắt dấu bí mật gì a?

“Dương Phàm vừa nói ba cậu ta có thói quen ghi nhật ký.” Công Tôn nói, “Hơn nữa ba cậu ta đã qua đời.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, tới sát vách, nhẹ nhàng gõ cửa, Tần Âu mở cửa ra, Triển Chiêu nói ... “Tôi muốn xem nhật ký của ba Dương Phàm.”

Tần Âu rất hiểu lí lẽ, hần lập tức nhờ cặp song sinh chiếu cố Dương Phàm, sau đó lái xe, đưa Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đến nhà Dương Phàm.

Triển Chiêu có chút hiếu kỳ, hỏi hần, “Có chìa khóa luôn?”

“Ừ.” Tần Âu gật đầu, “Thỉnh thoảng tôi có tới nhà cậu ấy.”

Thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bày ra ánh mắt hoài nghi, hần vội giải thích, “Tôi đến để nấu cơm cho cậu ấy, sau đó giặt quần áo... Dương Phàm không hề có chút năng lực tự gánh vác sinh hoạt gì cả.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ánh mắt càng thêm không tín nhiệm, Tần Âu không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng không nói gì nữa.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu hình như rất hưng phấn, lúc này vừa thấy hiện trường của u linh hung thủ, không phải rất uể oải sao?”

Triển Chiêu nói, “Đúng vậy ... Chuyện tình năm đó đã rất lâu rồi không có được chút đầu mối nào a!”

Rất nhanh, xe đã tới dưới khu nhà của Dương Phàm, Dương Phàm ở trong một toà nhà cao tầng nhỏ, phỏng chừng bởi vì làm y gặp thời, sinh hoạt rất đầy đủ, phòng ở rất tuyệt.

Tần Âu đưa theo mọi người lên lầu mở cửa, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bước vào trong, gian phòng bố trí rất lịch sự tao nhã nhẹ nhàng khoan khoái, rất phù hợp với ấn tượng về Dương Phàm.

“Đồ vật này nọ của ba ba cậu ta đều để ở trên gác.”

Tần Âu đưa Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lên gác, chỉ thấy ở sát vách phòng ngủ có một không gian nhỏ hẹp. Tần Âu đi vào, đẩy vài cái rương ra, nói, “Những thứ này đều do Dương Phàm thu dọn, là di vật của ba ba cậu ấy.”

Triển Chiêu ngồi xuống, bắt đầu tìm kiếm.

Bạch Ngọc Đường cùng Tần Âu không giúp được gì, Tần Âu liền xoay người xuống dưới pha trà.

Bạch Ngọc Đường giúp Triển Chiêu khiêng chiếc rương xuống lầu, để cậu ấy ngồi trên sofa chọn lựa, vừa tham quan chỗ ở của Dương Phàm, vừa cùng Tần Âu nói chuyện phiếm.

“Trong quá trình điều trị, anh đều ở nơi này?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Phải.” Tần Âu gật đầu, đưa cho Bạch Ngọc Đường một ly trà.

Bạch Ngọc Đường nhận lấy uống một ngụm, nhướn nhướn mày, đều không phải là hồng trà hay trà lúa mạch, nhưng uống rất được.

Tần Âu đặt xuống trước mặt Triển Chiêu đang bận rộn một ly trà, rồi nói với Bạch Ngọc Đường, “Nơi này có ảnh chụp của Lương Nhận năm đó.”

“Thật không?” Triển Chiêu rốt cục cũng ngẩng đầu lên.

Tần Âu lấy ra một quyển album, đưa cho Bạch Ngọc Đường, “Đây này, toàn bộ là đều là ảnh chụp của cậu ta, từ nhỏ đến lớn.”

Bạch Ngọc Đường có chút giật mình, hỏi, “Vì sao lại ở chỗ anh?”

Tần Âu nhún nhún vai, “Trước khi cậu ta chết, đã sớm viết di thư, nói thứ này gửi đến cho tôi, tôi vẫn giữ đến giờ.”

“Cậu ta muốn anh nhớ cậu ta cả đời a.” Triển Chiêu thở dài, đưa tay lật từng tờ album, “Có thể có người dạy cậu ta làm bom ở đây không nhỉ?”

“Rất có thể.” Tần Âu cười cười, “Thật ra tôi vẫn chưa từng xem qua.”

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn thoáng qua ảnh chụp của Lương Nhạn khi còn bé, khẽ nhíu mày, hỏi Triển Chiêu, “Một đứa nhóc có biến thái hay không hình như có thể nhận ra từ nhỏ phải không, cậu xem con mắt của cậu ta rất cổ quái?”

Triển Chiêu nhận lấy ảnh chụp nhìn một chút, cười nói, “Không phải là cổ quái, mà là oán độc.”

“Oán độc?” Tần Âu không giải thích được, Bạch Ngọc Đường muốn đưa hắn xem, hắn chỉ lắc đầu, đời này kiếp này hắn không bao giờ muốn nhìn thấy ánh mắt đó nữa.

“Ừm ... Xem qua The Grudge chưa?” Triển Chiêu hỏi, “Cũng là con mắt của một đứa bé nha.”

* The Grudge (Lời Nguyên): 1 bộ phim kinh dị, có 2 ver, ver Nhật tên Ju-on, Mĩ phỏng theo ver Nhật làm The Grudge

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Miêu Nhi, cậu thấy thú vị à?”

“Không phải a... Con mắt của một đứa trẻ, con người khá lớn, cho nên thoát nhìn con mắt sẽ rất đen, rất có thần. Mà biểu đạt tình cảm của một đứa trẻ cơ bản chỉ là sự cao hứng, mất hứng... rất ít khi thấy có oán hận, oán độc ... Loại vẻ mặt này mà biểu hiện ra ngoài nét mặt của bọn chúng, trừ phi là trưởng thành rất rất sớm, hoặc là trải qua sinh hoạt đặc thù.”

“Lương Nhạ không có gì quá đặc thù đâu a.” Tần Âu nói, “Tôi đã điều tra qua, cậu ta rất bình thường.”

Triển Chiêu lại vội lật xem vài tấm hình, cuối cùng dừng lại mỉm cười, “Ừm ... Xem ra quả thật là không bình thường.”

305. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 19

Chương 19 : Hướng đi quỷ dị

“Sao thế?” Bạch Ngọc Đường phát hiện Triển Chiêu hình như đã phát hiện ra cái gì đó, liền hỏi, “Có phát hiện gì à Miêu Nhi?”

Triển Chiêu lấy ra một tấm hình đưa cho Bạch Ngọc Đường xem, Bạch Ngọc Đường tiếp nhận, thì thấy trong tấm hình, là một thiếu niên cùng một người phụ nữ chụp chung. Thiếu niên ngơ ngác ngồi trên xích đu, nhân thân đại ra nhìn về phía trước, một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đứng bên cạnh cậu bé, cùng cậu nhìn vào màn ảnh, đó chính là Lương Nhạ. Cậu ta mặc một chiếc áo sơ mi khá cổ quái, trên chiếc áo màu đen ở phía trái có một dãy số 870124.

Này là số hiệu gì a? Hay là một loại mốt nào đó? Nhưng không biết vì sao, Bạch Ngọc Đường càng nhìn càng thấy cái áo này ... thật đáng ghét, nhìn chẳng khác nào áo tù có số cả.

“Y phục có vấn đề gì sao?” Tần Âu cũng lại gần, nhìn thoáng qua rồi hỏi.

Triển Chiêu sờ sờ mũi, “Hai người đối với chi tiết rất không mẫn cảm nha.”

Bạch Ngọc Đường đưa tay véo Triển Chiêu một cái, trừng mắt nhìn sang, ý bảo cậu nói mau, đừng thừa nước đục thả câu!

Triển Chiêu cười cười, “Nhìn không ra sao? Dãy số trên cái áo này, là được thêu vào.”

“Vậy thì thế nào?” Bạch Ngọc Đường không rõ lắm.

Triển Chiêu ho khan một tiếng, “Tôi nhớ không lầm thì, ngày sinh của Lương Nhạ là 24 tháng 1 năm 1987.”

Triển Chiêu vừa nói xong, hai người đều ngậm ngẩn cả người.

Tần Âu sững sốt một lát, nhíu mày, “Đem ngày sinh nhật thêu lên áo sao?”

Triển Chiêu nhẹ nhàng lắc đầu, “Này thoát nhìn như một loại ký hiệu nào đó.”

“Đích xác.” Bạch Ngọc Đường nhớ tới dây số Lạc Thiên lúc trước liền rất nhạy cảm với những con số, ... Hơn nữa người phụ nữ này ...

“Miêu Nhi ... Người phụ nữ này hình như đã gặp qua ở đâu rồi đúng không?” Bạch Ngọc Đường có chút tò mò.

“Người phụ nữ này tôi cũng thấy vô cùng quen thuộc.” Triển Chiêu che thiếu niên mặc áo đen đi, giữ lại người phụ nữ đeo kính đen với mái tóc vừa xoăn vừa dài, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Là một mỹ nhân nhỉ?”

Bạch Ngọc Đường cười, “Không tồi.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, rất khẳng định, “Tôi nghĩ tôi đã thấy cô ta, có thể đã gặp thoáng qua, hoặc ở xa xa liếc mắt thấy ... Nói chung tôi đã thấy qua, hơn nữa cũng chưa được bao lâu.”

“Hình này chụp ít nhất cũng được chục năm rồi đi?” Tần Âu hỏi, “Có thể có người tương tự không? Phụ nữ già rất nhanh.”

Triển Chiêu mỉm cười, “Ừ, phụ nữ bình thường đúng là già rất nhanh, nhưng có vài người lại rất chậm ... đàn ông cũng thế ... Đúng không?”

Bạch Ngọc Đường cười cười gật đầu, “Đích xác, chậm kinh người.”

Tần Âu không quá minh bạch hai người đang nói gì, đành rót thêm trà cho Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Vây, Lương Nhạn không phải người thường?”

Triển Chiêu buông tấm ảnh xuống, nói, “Lương Nhạn có thể là một thứ phẩm bỏ đi.”

“Thứ phẩm bỏ đi?” Tần Âu thấy cách nói này có chút chói tai, liền hỏi, “Này ... Có ý gì?”

“Nói thế nào nhỉ.” Triển Chiêu nhún nhún vai, “Có một tổ chức, bọn họ để đạt được mục đích nào đó, đã bồi dưỡng ra rất nhiều người, làm các loại thực nghiệm, làm người đó trở nên kỳ quái, những người này năng lực đều vượt trội hơn người bình thường, có năng lượng siêu quần, không có cảm giác đau, có trí tuệ siêu phàm, tính cách quái dị... Nói chung chính là khuyết điểm và ưu điểm cùng tồn tại, cũng không biết bọn họ muốn làm cái quỷ gì ... Sau đó những thứ phẩm bỏ đi đáng thương đã từ bỏ làm người bình thường này lại một lần nữa quay về cuộc sống cũ, tạo nên rất nhiều bi kịch.”

Tần Âu nghe xong nhíu nhíu mày, hỏi, “... Ý của cậu là, Lương Nhạn chỉ là một quân cờ, hành vi của cậu ta cực đoan như vậy chỉ vì cậu ta không bình thường, năng lực kia của cậu ta, là có người bồi dưỡng dạy dỗ mà thành?”

“Đúng vậy!” Triển Chiêu tán thưởng, “Năng lực lý giải của anh không tồi nha! Có muốn đến SCI không?”

Bạch Ngọc Đường liếc a liếc Triển Chiêu so với tôi còn sót ruột hơn?”

Tần Âu mỉm cười, “Tôi sao có tư cách vào SCI.”

“Có.” Bạch Ngọc Đường lập tức gật đầu.

Tần Âu ngẩn người, chỉ thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn chăm chăm vào mình, đành bắt lực cười cười, “Tôi lâu lắm rồi không có làm cảnh sát.”

“Quân cảnh một nhà mà, anh không phải đã làm bên phòng cháy chữa cháy rất lâu rồi sao.” Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Anh không cần trả lời ngay, cứ từ từ suy nghĩ.”

Tần Âu gật đầu, cúi đầu tiếp tục uống trà.

Triển Chiêu lật lật nhật ký của gia đình Dương Phàm, cả nhà Dương Phàm thật thú vị nha, viết nhật ký cả đời luôn, tổ tông N thế hệ đều có.

“Việc này thật thú vị.” Triển Chiêu vừa xem nhật ký của ông nội Dương Phàm vừa nói, “Ngay cả chuyện lúc bé của ba ba với ông nội đều có thể biết, còn biết được ba ba mình làm sao theo đuổi được ma ma, rất lãng mạn a.”

“Ừ.” Tần Âu gật đầu, “Dương Phàm mỗi ngày đều nhớ ghi nhật ký, nghe nói là thói quen từ nhỏ rồi, bỏ vậy mỗi một chi tiết trong sinh hoạt cậu ấy hầu như đều có thể tra được.”

Triển Chiêu lại lật thêm vài quyển nữa, là nhật ký khi còn bé của Dương Phàm. Anh nhìn trộm bốn phía, thấy không ai chú ý, liền tùm tùm lật ra xem.

Bạch Ngọc Đường và Tần Âu vẫn như cũ ngồi trên sô pha uống trà, trò chuyện về án tử hồi đó.

Triển Chiêu vốn muốn đọc nhật ký hồi bé của Dương Phàm một chút, xem có ghi chép gì về Triệu Tước không, thế nhưng nhìn nhìn, dĩ nhiên lại phát hiện được một bí mật.

“Nga...” Triển Chiêu bưng tỉnh đại ngộ, gật đầu, “Thì ra là có chuyện như vậy a!”

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi.

“A ... Không.” Triển Chiêu cười cười lắc đầu, đóng nhật ký lại, nhìn nhìn Tần Âu, “Đúng rồi, anh lúc bé có ở trong đội bơi hả?”

Tần Âu ngẩn người, gật đầu, “Sao cậu biết?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Vậy thật tốt quá, SCI còn thiếu kỹ năng bơi tốt.”

“Tôi lúc ấy còn giật được giải quán quân toàn thành, nếu không bị viêm tai giữa, có thể đã vào đội của tỉnh rồi ... Nói không chừng còn có thể tham gia Á vận hội này nọ.” Tần Âu đùa.

Triển Chiêu nhìn hẩn một chút, hỏi, “Có từng bơi ở sông hồ gì chưa?”

“Có.” Tần Âu gật đầu, “Tôi năm nào cũng đến hồ nơi.”

“Mấy hồ bơi đó rất nguy hiểm a.” Triển Chiêu chẳng biết sao lại cùng Tần Âu nói mấy chuyện tào lao này, Bạch Ngọc Đường cảm thấy buồn bực, nhưng vẫn không lên tiếng, kiên nhẫn nghe Triển Chiêu nói.

“Hồ bơi đúng là rất nguy hiểm.” Tần Âu gật đầu nói, “Tôi đã từng cứu một đứa bé bị trượt chân rơi xuống nước, cũng chừng tuổi tôi.”

“Lúc đó khoảng mấy tuổi?” Triển Chiêu hỏi.

Tần Âu suy nghĩ một chút, nói, “Mười ba mười bốn gì đó.”

“Nga.” Triển Chiêu bí ẩn gật đầu, lại hỏi, “Còn nhớ rõ đứa trẻ đó hình dạng thế nào không?”

Tần Âu tựa lưng vào sô pha nhớ lại, “Ừm, nhớ, trông rất giống con gái, trắng trắng hiền hiền ...”

Nói đến đây, Tần Âu đột nhiên nhíu mày, tựa hồ đã nghĩ ra gì đó.

“Anh đã nói với đứa bé đó cái gì nha, còn nhớ không a?” Triển Chiêu nhắc nhở, thấy trên mặt Tần Âu xuất hiện chút biểu cảm dờ khóc dờ cười, chắc chắn hẳn đã nhớ ra, liền nói, “Anh thì quên mất, nhưng người ta vẫn nhớ rõ nha, còn để lại giấy trắng mực đen nữa nè.”

Tần Âu thở dài một hơi, đưa tay đỡ trán nói không nên lời.

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu nháy nháy mắt với anh, rồi lật trang giấy đã được đánh dấu ra, đưa cho Bạch Ngọc Đường xem.

Bạch Ngọc Đường nhận lấy, thì nhận ra đây là nhật ký trong ngày của một đứa bé:

3 tháng 8, trời nắng, nóng muốn chết.

Hôm nay đi bơi, sém chút nữa chết đuối. Được một người cứu, anh ấy cứu mình xong thì nói, em gái lần sau không được đến hồ bơi nữa.

Trên đùi mình bị thương, anh ấy nói mai một vết thương thành sẹo không gả đi được.

Mình nói, vậy làm sao bây giờ a?

Anh ấy nói, vậy anh sẽ chịu thiệt một chút, lấy em về là được rồi.

Mình nói, em là con trai.

Anh ấy lại nói, đừng lo, anh cũng là con trai.

Sau đó, anh ấy công mình về, lúc mình lớn rồi, lấy anh ấy cũng được đấy nhĩ!

Còn có, đôi mắt anh ấy thật to thật đáng yêu nga, à đúng rồi, anh ấy nói anh ấy tên Tần Âu, là Âu trong chim biển.

Bạch Ngọc Đường buông nhật ký xuống, xoay mặt nhìn Tần Âu, chỉ thấy Tần Âu đưa tay cầm lấy quyển nhật ký đó, nhìn một lúc lâu, khóe miệng nhếch nhếch rồi bất đắc dĩ cười rộ lên.

Lúc này, điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang lên.

“A lô?” Bạch Ngọc Đường thấy là Bao Chứng gọi, thì có chút hoang mang, “Cục trưởng Bao?”

“Triển Chiêu có ở cùng cháu không?” Bao Chứng hỏi.

“Có.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Tiểu Triển, cháu phải đi đàm phán một chuyến rồi!” Giọng nói của Bao Chứng có chút gấp gáp.

“Xảy ra chuyện gì?” Triển Chiêu nghe ra Bao Chứng có phần không thích hợp.

“Hai đứa nghe này, vừa rồi bọn ta nhận được báo nguy, nói trong một nhà hàng ở thành đông có bom.” Bao Chứng nói.

Tần Âu nhú mày.

“Thế nhưng tổ trưởng tổ phá bom Trần Mật không có đi làm, liên lạc cũng không được!” Bao Chứng nói.

“Sao có khả năng...” Tần Âu có chút nghi hoặc.

“Cậu cũng ở đó?” Bao Chứng thở phào một hơi, “Đỡ phải gọi thêm một cuộc nữa rồi, các cậu đều nghe là được!”

Ba người không nói lời nào, nghe Bao Chứng tiếp tục.

“Hiện tại tôi đang ở ngoài nhà hàng đó, lúc bọn tôi tới, thấy tình huống là cửa nhà hàng đã bị đóng,... bên trong có hai người. Một là một thanh niên, khoảng hai mươi tuổi, cầm trên tay thiết bị kích nổ, người còn lại là Trần Mật.”

“A?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt.

“Nghe tôi nói xong đã.” Bao Chứng thở dài, “Trên người Trần Mật, ... ít nhất ... buộc 15 kg thuốc nổ.”

“A...” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hít một ngụm khí lạnh.

“Sơ tán người trong phạm vi năm trăm mét đi!” Tần Âu nói.

“Tôi cũng muốn a!” Bao Chứng thở dài, “Nhưng thằng nhóc kia nói, không được, cậu ta muốn mọi người ở đây chôn cùng hắn!”

“Vì sao?” Triển Chiêu không giải thích được, “Luôn luôn có lý do mà? Muốn tiền sao?”

“Không, cậu ta thì rớt đại học!” Bao Chứng nói ra một lý do làm mọi người xém sắc nước.

“Không ngờ một người thi rớt đại học có thể chuẩn bị được tận mười lăm kg thuốc nổ.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Tôi vừa hỏi cậu ta, cậu ta nói sáng nay đi ngang qua đây, có người cho cậu ta thiết bị kích nổ này, thiết bị đó đã mở sẵn, chỉ cần cậu ta buông tay, tất cả mọi người sẽ đi tong! Hơn nữa tâm tình cậu ta hiện tại rất không ổn định!”

“Bác muốn thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Trần Mật cũng bị dọa sợ, hắn nhìn bom, chỉ nói một câu, gọi Tần Âu đến, chỉ có anh ta mới phá được!” Bao Chứng nói, “Hiện tại rất đơn giản, Tiểu Triển cháu đến ổn định thằng nhóc nọ để cậu ta đừng buông tay, sau đó Tần Âu trong thời gian ngắn nhất huỷ quả bom kia đi. Thành công, tất cả chúng ta được cứu trợ, thất bại, mọi người cùng dân chúng ở đây cùng nhau làm liệt sĩ” Nói xong, Bao Chứng báo một chuỗi địa chỉ, bắt mọi người lập tức có mặt trong vòng ba phút, quá một giây thì cứ đến thẳng WC!

“... Thật nóng nẩy!” Bạch Ngọc Đường đóng điện thoại nhìn mọi người.

Lúc này, tại nhà hàng kia, có một sinh viên vô cùng kích động đầm đìa mồ hôi, bên trong nhà hàng, là Trần Mật đang ngồi bất động.

Lúc Bạch Ngọc Đường đến, phát hiện xung quanh có không ít cảnh sát, chủ yếu là vì Bao Chứng sợ mọi người hoảng sợ chạy trốn, làm thanh niên kia kích động rồi làm chuyện ngốc nghếch.

“Không phải đang thời bình sao, mò đầu ra được nhiều thuốc nổ vậy?” Bạch Ngọc Đường đi tới bên cạnh Bao Chứng, hỏi.

Bao Chứng tàn bạo trừng Bạch Ngọc Đường, “Chớ chọc ta! Lão tử còn muốn về hưu!”

Bạch Ngọc Đường liền ngậm miệng lại, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đi tới cách đó không xa, nhìn thanh niên kia một chút, đột nhiên bật cười.

Bao Chứng nhìn anh, có chút kích động, “Cậu cười, cậu vừa cười đúng không?”

“Vậy cậu nói xem có phải hết nguy hiểm rồi không?” Bao Chứng lúc này, chỉ nghĩ ... ít nhất ... chỉ cần năm mươi năm mươi là tốt rồi.

Triển Chiêu gật đầu, nói, “Án tử gần đây thật thú vị.”

306. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 20

Chương 20 : Vị khách người nước ngoài

Mọi người thấy Triển Chiêu bật cười thì kinh hãi không ngớt, Bao Chứng lại khẽ hi vọng trong lòng, nhìn Triển Chiêu, “Cậu cười hả?”

Triển Chiêu gật đầu.

“Rất thú vị sao?”

Triển Chiêu vẫn gật đầu.

“Có phát hiện đúng không?”

Triển Chiêu tiếp tục gật đầu.

“Không cần chết nhiều người đúng không?”

Triển Chiêu trong thời điểm máu chốt lại không gật đầu.

Bao Chứng mặt đen lại biến trắng, nhưng Triển Chiêu sau khi dừng lại một lúc thì chậm rãi nói một câu, “Hắn là nổ không nổ.”

“A?” Bao Chứng không giải thích được.

Triển Chiêu nói với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, cậu nhìn cánh tay cậu ta kìa.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, sau khi nhìn thoáng qua, đột nhiên cũng bật cười.

Bao Chứng chưa kịp hiểu gì, đã thấy Bạch Ngọc Đường bay qua lan can, chạy tới bên cạnh thanh niên nọ, cậu ta đột nhiên gào thét, kêu Bạch Ngọc Đường không được đến, những cảnh sát khác cũng bị dọa đến ngây cả người.

Nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn tới bên cạnh cậu ta, không chút hoang mang, nắm lấy cánh tay đang cầm thiết bị điều khiển từ xa của cậu ta kéo mạnh xuống ... Sau đó, một sự tình bất ngờ phát sinh, cánh tay của thanh niên nọ bị kéo lìa ra hoá ra là tay giả.

Bao Chứng ngây ngẩn cả người, những đội cảnh sát cũng ngây ngẩn cả người, mọi người không biết nên mở miệng sao nữa.

Bạch Ngọc Đường áp giải cậu ta cùng cánh tay giả về chỗ Bao Chứng, Triển Chiêu đi qua nhìn một chút, hỏi Tần Âu, “Thiết bị khống chế này phải hàng thật không?”

Tần Âu nhìn thoáng qua, lắc đầu, “Tôi đời này chưa bao giờ thấy qua thiết bị khống chế nào nhìn như thế này, giống một món đồ chơi bằng nhựa rẻ tiền ven đường á.”

Nói xong liền muốn mở nó ra xem xét bên trong, cậu nhóc kia vội hét lớn, “Đừng a! Tháo ra sẽ chết người đó!”

Triển Chiêu nhìn cậu ta, hỏi, “Ai kêu cậu cầm thứ này đứng ở đây hả?”

Cậu ta liền chường ra khuôn mặt đau khổ, “Không biết, một người thanh niên.”

“Bề ngoài trông thế nào, là ai?” Bao Chứng hỏi, “Lúc hắn đưa bom cho cậu đã nói những gì? Kể rõ ra!”

Cậu nhóc kia thấy Bao Chứng mặt đen thui thì sợ hãi vô cùng, vội nói, “... Mấy hôm trước cháu lên forum than thở chuyện thi rớt đại học, lại bị tàn phế một cánh tay, đời này chẳng có gì vui thú cả, bằng không tự tử quách cho rồi ... Sau đó thì nhận được một cái thư.”

“Trong thư nói, hắn cũng vừa thi trượt đại học, cũng chẳng thiết sống nữa, rồi nói, không bằng chúng ta cùng nhau lưu lạc thiên nhai, làm chuyện đại sự!”

Bao Chứng nhú mày, “Nói ngắn gọn thôi, chuyện về quả bom trước!”

“Nga... Hắn cho cháu một QQ, bọn cháu hàn huyền một chút, sau đó, hắn kêu cháu đến đây, đưa cho cháu thứ gì đó, gắn cho cháu một cái tay giả, sau đó mở cửa để cháu nhìn thấy cảnh sát bị buộc bom kia.”

“Hắn kêu cháu ở chỗ này chờ, nói rằng lát nữa sẽ có người đến phá bom, đến lúc đó bắt cảnh sát giao tiền ra, sau đó đóng cửa chống trộm lại, chặn một cái tủ qua, rồi gỡ tay giả bỏ chạy... Cháu hãy cùng hắn liều mạng đi. Còn nói không thể tháo thiết bị khống chế đó ra, nếu không sẽ nổ chết, hơn nữa cũng không được sơ tán đoàn người, bằng không sẽ điều khiển bom từ xa.”

“Cậu có đầu óc không a?” Bao Chứng nổi điên, “Một chút thường thức cũng không có? !”

Cậu nhóc cũng bị dọa đến choáng váng, “Cháu ... Ai biết cháu lại xui vậy a.”

Lúc này, Tần Âu đã tháo tung cái thiết bị khống chế kia ra, vừa nhìn thoáng qua, liền đưa cho Triển Chiêu bọn họ nhìn, “Trống không, quả nhiên là một thứ đồ chơi.”

“Vậy ... Vậy vì sao hắn...?” Cậu nhóc kia nóng nảy.

Bạch Ngọc Đường hỏi cậu ta, “Hắn còn nói gì không?”

“Không ... Không có gì nữa.”

“Đội trưởng.”

Lúc này, vài cảnh sát tổ phá bom chạy tới, đưa cho hắn một cái rương nhỏ.

Tần Âu mở rương nhìn một chút, đều là dụng cụ chuyên dùng, khép rương, xách theo vào nhà hàng.

“Nè.” Bạch Ngọc Đường kéo hắn lại, “Anh không mặc đồ chống cháy nổ à?”

Tần Âu cười cười, “Bom bụi như vậy, có quần áo trên người hay không chẳng quan trọng đâu ...”

“Ách ...” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhú mày, lúc nào rồi còn đùa nổi a.

Tần Âu không nói gì đem chiếc rương đi vào trong.

Cậu nhóc kia hỏi Triển Chiêu bọn họ, “Tôi ... Không có chuyện gì cần tôi nữa đúng không? Vậy tôi đi nha?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn cậu ta một cái, cười lạnh, “Mơ đẹp thế!”

“Tôi ... Ai, anh cảnh sát a! Em cũng bị lừa mà!”

“Vậy sao cậu vừa rồi không cho cảnh sát lại gần, còn không cho sơ tán người?” Triển Chiêu hỏi ngược lại cậu ta.

“Tôi ... Hấn bắt tôi làm thế a, hấn nói nếu tôi không nghe theo, liền trực tiếp nổ chết tôi.” Cậu nhóc nhỏ giọng.

Bạch Ngọc Đường nói, “Cậu gấp cái gì, bọn tôi còn chưa hỏi xong.”

“Tôi phải ở đây chờ sao?” Cậu ta liếc vào trong nhà hàng, lúc này, Tần Âu đã vào đến bên trong, mang theo cái rương đến bên cạnh Trần Mật.

“Đúng vậy.” Triển Chiêu cũng gật đầu.

“Còn bao lâu a?” Cậu nhóc bày ra vẻ mặt cầu xin.

“Không lâu lắm đâu.” Triển Chiêu cười nói, “Bom phá xong là được.”

Cậu ta như muốn khóc thành tiếng, Bạch Ngọc Đường nhìn cậu ta một chút, hỏi lại, “Cậu không phải vẫn muốn tự sát sao, thế nào lại sợ thế? Sợ cái gì, nhiều người cùng cậu thế a!”

Trong nhà hàng, Tần Âu buông chiếc rương ra, rồi ngồi xuống trước mặt Trần Mật, cúi đầu kiểm tra bom trước ngực hấn, hỏi, “Chuyện gì xảy ra?”

Trần Mật lắc đầu, “Tôi tới qua trên đường về nhà bị đánh ngất, lúc tỉnh lại đã bị trói bom nằm ở chỗ này.”

Tần Âu nhíu mày, “Một chút đầu mối cũng không có sao?” Vừa hỏi vừa mở nắp bom, nhìn hệ thống dây điện bên trong. Vừa nhìn thấy kết cấu quả bom thì nhíu mày, “Không giống kỹ thuật bình thường.”

Trần Mật gật đầu, “Loại bom này bộ đội đặc chủng thường dùng, không phải hàng lậu.”

Tần Âu nửa ngồi nửa quỳ, cầm lấy dụng cụ chuyên dùng khe gạt mở dây điện ra, nhìn xuống phía dưới, quả nhiên còn có những ống thủy tinh nhỏ.

“Chết tiệt!” Tần Âu đau đầu, chợt nghe Trần Mật hỏi, “Anh cũng xem bóng rổ à?”

Tần Âu ngẩn người, lập tức đỏ khốc đỏ cười nhìn hấn, “Cậu còn có tâm tình nói giỡn?”

Trần Mật cười rộ lên, “Chắc chắn anh tháo được, tôi không cần khẩn trương.”

“Chưa chắc a.” Tần Âu nói, “Tay tôi cứng rồi.” Vừa nói, vừa nhanh nhẹn dỡ hết mấy tầng trang bị xuống.

“Trên đời này không có bom nào Tần Âu không phá được.” Trần Mật đột nhiên nói, “Cảnh cục ai cũng biết điều đó, anh là thiên tài... Còn tôi là phế sài.” (phế sài: củi bỏ đi, ta thấy có vẻ nên giữ nguyên từ hấn ^^)

Tần Âu nhíu mày, “Không đâu.”

“Nếu không phải anh rời khỏi cương vị công tác, tôi căn bản không thể ngồi lên vị trí này.” Trần Mật như muốn thừa dịp trước khi chết đem hết những gì trong ngực nói ra, “Lúc đó thậm chí có rất nhiều người nghi ngờ tôi hại anh.”

Tần Âu nhin không được cười cười, “Đừng nghe bọn họ nói bậy.”

“Tôi sao có thể hại anh chứ.” Trần Mật nhìn chằm chằm Tần Âu, hỏi, “Anh có nghi ngờ tôi không?”

Tần Âu lắc đầu, chuyên chú tháo dỡ bom.

Xa xa, Bạch Ngọc Đường hỏi cậu thanh niên kia, cụ thể đã cùng người kia nói những chuyện gì.

Cậu ta nói, người nọ đầu tiên là vào QQ lừa cậu ta, hỏi cậu ta có thích lang bạt giang hồ như trong phim không.

Bạch Ngọc Đường mí mắt giật giật, tâm nói, hẹn hò offline à!

“Sau đó... Hấn nói với tôi nhân sinh thật không như ý, mà tôi cũng không như ý y chang vậy, lập tức những cuộc trò chuyện càng ngày càng ảm ỉm, sau đó thì ...”

“Sau đó bắt đầu hẹn gặp mặt, thương lượng đại sự?” Bạch Ngọc Đường cười hỏi cậu ta, “Cậu không biết dạo này internet có rất nhiều kẻ lừa đảo sao?”

Cậu ta nhíu mày, vẻ mặt cầu xin.

“Có rất nhiều người bị lừa vào tổ chức bán hàng đa cấp, còn có người bị lừa vào tay những kẻ buôn bán nội tạng đó.”

Học sinh càng nghe càng sợ hãi, “Anh cảnh sát ... Em chỉ muốn kết thêm bạn thôi a, nào biết sẽ có loại chuyện này a...”

Bạch Ngọc Đường bảo một cảnh sát lại đưa cậu ta đi, bước lên phía trước, thì thấy Triển Chiêu đang cầm ống nhòm quan sát tình hình bên trong nhà hàng, thú vị nhất chính là vẻ mặt của anh, khóe miệng hơi cong, nhếch lên thành một đường nét tuyệt đẹp.

Bạch Ngọc Đường có chút tò mò hỏi, “Miêu Nhi, sao thế?”

“Hừ hừ.” Triển Chiêu cười cười, “Thật thú vị!”

“Cậu thú vị cái gì a?” Bao Chứng hình như đang bị hạ đường huyết, người hơi mệt mỏi tựa vào xe hút thuốc.

“Cục trưởng Bao, không có việc gì chứ?” Bạch Ngọc Đường nhìn sắc mặt hắn bất hảo, liền hỏi.

“Ai ... Bệnh cũ thôi, đau dạ dày.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, cũng vẫn bị đau dạ dày sao, cứ tưởng là mình đồng da sắt chứ, quả nhiên không thể bằng đen hay trắng để phán đoán về sự trắng kiện.

Bao Chứng vừa nói chuyện vừa quay đầu lại, thì thấy Tần Âu đứng trong nhà hàng làm một thủ thế với mọi người.

Bao Chứng gật đầu, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không hiểu, liền hỏi, “Làm sao vậy?”

“Cậu ta phải cắt dây, nói chúng ta tìm công sự che chắn, vạn nhất không được, bom nổ may ra có thể sống sót.” Bao Chứng nói rồi, ngồi xồm xuống.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Không sợ tán người qua đường?”

Bao Chứng xoa xoa bụng, “Cậu nghĩ sao? Tần Âu phải chờ lệnh của tôi mới cắt dây, chúng ta còn có chút thời gian để cân nhắc đó.”

“Sợ tán người đi đường không dễ dàng như vậy.” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Hơn nữa tiếng động sẽ rất lớn, phải tìm một khoảng không gian thật rộng để chứa người.”

“Đừng lo.” Lúc này, Triển Chiêu lắc lắc đầu, nói, “Hắn là không thành vấn đề, cứ để hắn cắt đi.”

“Ha ha.” Bao Chứng cười cười, “Trước đây trong cảnh cục có lưu truyền một câu nói.”

“Câu gì a?” Triển Chiêu hòa Bạch Ngọc Đường tò mò nhìn Bao Chứng.

“Không có bom nào Tần Âu không phá được!” Bao Chứng nói, “Hôm nay không biết còn thích hợp không a.”

“Áp dụng thử xem.” Triển Chiêu cười cười, đưa tay, đối với Tần Âu ở xa xa dựng thẳng ngón tay cái.

Bao Chứng hồ nghi, “Sao cháu biết ám hiệu của bọn ta?”

Triển Chiêu nhướn mày, “Cháu là chuyên gia tâm lý mà!”

Vừa mới dứt lời, đã thấy Bạch Ngọc Đường đưa tay kéo anh lại, ôm chặt lấy.

“Làm gì thế?” Triển Chiêu giương mắt nhìn anh.

“Phòng ngừa vạn nhất thôi...” Bạch Ngọc Đường cười nói “Hai ta xuống dưới rồi cũng không xa nhau được, kiếp sau đầu thai tiếp tục làm thanh mai trúc mã, tôi sẽ cố gắng chui ra sớm hơn.”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, thấy mọi người không chú ý, chính mình lại đang vui mặt vào bên đầu của Bạch Ngọc Đường, liền nhẹ nhàng hôn lên tai cậu ta một cái.

“A...” Bạch Ngọc Đường hít một ngụm khí, nhìn Triển Chiêu, “Cậu ...”

Triển Chiêu mỉm cười, Bạch Ngọc Đường phì cười, con mèo này ... Đột nhiên lại nghĩ đến, đã lâu lắm rồi không có giao lưu “tình cảm” nha, hy vọng lần này không sao, trở lại cũng có thể “chúc mừng” một chút.

Tần Âu thấy mọi người đều chuẩn bị tốt rồi, liền động tay, lại hỏi Trần Mật, “Đúng rồi, có bạn gái chưa?”

Trần Mật biết, đây là thói quen của Tần Âu, hẳn sẽ vào lúc cắt dây, tức là lúc nguy hiểm nhất, cùng người bị trói bom nói chuyện, sẽ hỏi đổi phương một chuyện thú vị nào đó, để phân tán đi lực chú ý, làm như vậy kết quả sẽ là nếu có chết, cũng sẽ không sợ hãi.

Tần Âu không đợi Trần Mật trả lời, đã hạ thủ, chợt nghe Trần Mật mở miệng, “Tôi thích chính là anh ...”

Răng rắc một tiếng, một kéo của Tần Âu cắt không tồi, liền vỗ ngực ồn ào, “Nè, cậu có nói giỡn cũng tìm cái gì thú vị tí chứ, cậu không muốn tôi run tay làm nổ tung cả hai chứ hả? !”

Trần Mật nhú mày, Tần Âu tháo bom trên người hắn xuống, trong lúc đó, Trần Mật muốn mắt đối mắt, nhưng Tần Âu vẫn không hề ngẩng đầu nhìn lại, chỉ cầm bom đi ra ngoài, đối với tổ phá bom ở xa xa hét to, “Đem một cái rương chống cháy nổ đến đây!”

Bao Chứng vội phái người qua, đem bom nhét vào rồi đóng nắp lại, Bao Chứng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, “Trời ạ! Lão tử dù gì cũng muốn về hưu đã a.”

Triển Chiêu ở bên cạnh nhỏ giọng thì thầm, “Đến tuổi chưa a?”

Bao Chứng mặt càng thêm đen, tàn bạo trừng Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Sớm muộn gì cũng cho hai đứa đi cọ WC!”

Nói xong, mang theo người chuẩn bị rời đi.

Tần Âu đến bên cạnh Triển Chiêu bọn họ, Triển Chiêu cười tủm tỉm hỏi hắn, “Bị thổ lộ xong rồi a?”

Tần Âu sững sốt, nhìn nhìn Triển Chiêu một chút, rồi thở dài lắc đầu, “Đi thôi.”

Cổng trường tiểu học của thành phố S.

“Dương Dương, cậu không đi hướng này sao?”

Một cô bé cùng Lạc Dương ra cổng, thấy cậu nhóc đi hướng ngược lại, liền hỏi.

“Không a, hôm nay tớ không về nhà.” Dương Dương tới một cửa hàng bán hoa ven đường mua một cây lan hồ điệp, nói, “Một người chú của tớ bị bệnh, tớ đi thăm chú ấy.”

“Nga.” Cô bé vẫy vẫy tay, “Vây tạm biệt.”

“Ừ, tạm biệt.” Lạc Dương sau khi chào cô bé xong, tiếp tục đi phía trước. Đi chưa được mấy bước, đã thấy trên ghế đá phía trước cách đó không xa, có một cậu bé có lẽ bằng tuổi mình đang ngồi. Cậu bé này trông rất giống người ngoại quốc, da trắng, mắt to, mũi cao nhìn rất khả ái, còn có mái tóc hoe hoe vàng. Thế nhưng nhìn kỹ thì, tóc này hẳn là bị nhuộm. Lạc Dương có chút hiếu kỳ, nhỏ vậy mà lại nhuộm tóc a?

Chỉ thấy cậu nhóc kia lo lắng ngồi đó, trên tay cầm một tấm hình.

“Nè.” Lạc Dương đi qua, hỏi cậu bé, “Cậu đang chờ ai hay là vừa tan học? Sao lại không đeo cặp?”

Đứa bé kia nhìn cậu một chút, nhú mày, dùng tiếng Trung bập bẹ hỏi cậu, “Cảnh cục ở đâu?”

“Cậu muốn đến cảnh cục a?”

Bé trai gật đầu.

“Đến cảnh cục làm gì a?” Lạc Dương tháo cặp sách xuống, ngồi vào chỗ bên cạnh cậu bé kia, hỏi, “Là muốn báo án, hay muốn tìm người?”

Vừa hỏi, vừa đưa bánh quy cho cậu bé.

Bé trai do dự một chút rồi cũng nhận lấy bánh, “Tớ tìm ba ba.”

“Ba ba cậu tên là gì a?” Lạc Dương hỏi.

“Không được nói.” Bé trai lắc đầu.

“A?” Lạc Dương khó hiểu, “Vì sao không được nói?”

“Ba ba dặn, ai hỏi đều không được nói.”

“Thế vậy đi, tớ biết đường đến cảnh cục, hay là tớ đưa cậu ...”

Lạc Dương còn chưa dứt lời, đột nhiên, ở phía trước có một chiếc xe màu đen ngừng lại, cửa xe mở ra, có hai người mặc đồ đen bước xuống, đi qua bên này.

“Ai nha!” Đứa bé kia đột nhiên khấn trương lên, tán loạn nhìn xung quanh, trên tay vẫn cầm chiếc bánh bích quy đã ăn phân nửa.

Lạc Dương sững sốt, bản thân cậu bé lại không giống hài tử bình thường, loại tình huống này cũng không phải chưa từng thấy qua, liền nắm lấy tay bé trai kia, nói, “Đi!”

Nói xong, kéo cậu nhóc vào một con hẻm nhỏ, chạy thật nhanh.

Mấy tên áo đen kia cũng chạy theo, nhưng không quen đường, quẹo tới quẹo lui một hồi thì bị hai đứa trẻ cắt đuôi.

“Trốn mất rồi.” Một người quay trở lại, cúi đầu báo cáo với người trong xe.

Người trong xe một thân đồ trắng, khẽ nắm tay chống cằm cười cười, “Không sao, đứa trẻ đó tôi có quen, đi theo bảo hộ là được rồi.”

“Rõ!” Người mặc áo đen nọ mở thiết bị định vị đeo trên tay lên, vị trí của bé trai kia lập tức sáng nhấp nháy.

Mấy người mặc đồ đen lập tức phân công nhau chạy theo.

Lạc Dương kéo theo đứa bé kia một đường chạy hối hả, rồi chạy ào vào biệt thự của Bạch Cẩm Đường.

“Phù phù.”

Lạc Dương một tay cầm lan hồ điệp, một tay kéo đứa bé kia ở trong sân biệt thự thở dốc, Tiểu Đinh đi ra vừa lúc nhìn thấy, liền cười hỏi, “Làm sao vậy Dương Dương, bạn trai à?”

“Nói bậy bạ gì đó a.” Lạc Dương nói, “Cháu đến thăm chú Cẩm Đường, sau đó thấy cậu ấy bị một đám người áo đen đuổi theo, cậu ấy nói muốn đến cảnh cục tìm ba ba.”

Tiểu Đinh sững sốt, lúc này, Công Tôn cũng đi ra, “Ba ba cậu bé là ai a?”

“Cậu ấy kêu cậu ấy không được nói ra.” Lạc Dương trả lời, rồi kéo kéo đứa bé kia, “Cậu có thể nói cho chú ấy, chú ấy là pháp y của cảnh cục, là người tốt a.”

Cậu bé gật đầu, mở to mắt nhìn Công Tôn.

Công Tôn hơi ngần người, kết cấu khuôn mặt này ... Hình như đã gặp ở đâu rồi, liền hỏi, “Cậu bạn nhỏ, vừa rồi ai đuổi theo cháu a?”

“Người của chú Triệu a.” Đứa bé trả lời.

“Chú Triệu?” Lạc Dương không giải thích được, hỏi, “Bọn họ muốn bắt cóc cậu?”

Cậu nhóc lắc đầu, “Không phải a, bọn họ là người tốt mà.”

“Vậy sao cậu lại sợ thế?” Lạc Dương vẫn không rõ.

“Bởi vì... chú ấy không cho tớ ăn thứ người khác đưa cho.” Bé trai trả lời, “Bất quá cậu thoát nhìn không giống người xấu, tớ vừa rồi chỉ muốn đem bánh quy giấu đi thôi, sau đó cậu đã lôi tớ chạy mất.”

“Ách...” Lạc Dương xấu hổ vạ phần.

Lúc này, xe của Bạch Ngọc Đường đã về tới, mọi người xuống xe, Triển Chiêu hỏi, “Đứa nhóc nào đây a, người ngoại quốc à?”

Tần Âu cũng xuống xe, thấy đứa bé nọ thì ngần người, cậu bé cũng nhìn thấy hắn, đột nhiên vui mừng reo lên một tiếng, “Ba ba!” Vừa gọi vừa nhào tới.

307. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 21

Chương 21 : Các loại đầu mối

Một tiếng ba ba vang ra, mọi người chỉ kịp nhìn thấy thằng bé vọt lại chỗ Tần Âu, ôm chặt lấy chân ngửa mặt cười, nụ cười so với màu tóc còn chói mắt hơn.

“Tiểu Dịch? !” Tần Âu ngẩn người, lập tức vừa mừng vừa sợ bế thằng bé lên, “Sao con lại tới đây... Sao con lại nhuộm tóc rồi? Thiếu chút nữa không nhận ra.”

Tiểu Dịch bĩu bĩu môi, “Chú Triệu nhuộm cho con đó, nói để thể đẹp, mà lại không độc, tóc cũng thơm nữa.”

“Ách... Thật không?” Tần Âu đưa mũi qua ngửi ngửi, quả thật rất thơm, có chút bất đắc dĩ, bộ tóc này thật ra rất thích hợp, thoát nhìn như một đứa trẻ người nước ngoài vậy, chỉ là đẹp thì đẹp, nhưng sao lại nhuộm tóc cho con nít a? Không biết có bị hại gì cho cơ thể không nữa.

“Ba ba.” Tần Dịch hình như rất thân thiết với Tần Âu, liên tục cọ a cọ cái cổ, lại ngọt ngào mở miệng, đồng thời vươn người qua hôn hân một cái.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau ai nha, thằng nhóc này với Dương Dương phong cách thật khác nhau nha.

“Sao con lại về đây? Đi máy bay về à?” Tần Âu hỏi Tần Dịch, “Ăn gì chưa?”

“Chưa.” Tần Dịch chu chu miệng, lăm bằm, “Chú Triệu nói sẽ đưa con đi ăn, sau đó con trốn mất.”

Tần Âu khẽ nhú mày, hỏi, “Sao lại trốn? Rất nguy hiểm a, may mà gặp được Dương Dương đó.”

“Con sợ bọn họ đi tìm ba mà.” Tần Dịch cười cười nói thăm một câu, “Con định tìm ba trước, nói với ba một tiếng, Jane có nói, phòng nhân chi tâm bất khả vô.” (lòng phòng nhân không thể không có)

Tần Âu hơi sững sốt, Triển Chiêu nhú mày nhìn sang Bạch Ngọc Đường u, đừng nhìn về ngoài giống bé bánh bao thế, không ngờ lại rất có chủ kiến nha!

“Đều vào nhà cả đi.” Công Tôn lên tiếng.

“Trong nhà có nguyên liệu nấu ăn.” Bạch Ngọc Đường đi vào trước, “Để làm thứ gì ngon ngon cho nhóc ăn!”

Triển Chiêu cũng dói bụng lăm rồi, vội bám riết lấy người ta.

Công Tôn vừa đưa tay giúp Lạc Dương cầm cặp sách, vừa hỏi “Dương Dương, cháu mua hoa đến làm gì?”

Lạc Dương có chút xấu hổ, “Ba ba nói chú Cẩm Đường bị bệnh.”

“Nên cháu mua lan hồ điệp đến để thăm bệnh a?” Đại Đình Tiểu Đình có chút dở khóc dở cười, “Dương Dương, cháu lần sau đến thăm chú ấy, không cần mang lan hồ điệp đâu, mang đến một chậu xương rồng là được!”

“A?” Dương Dương mở to hai mắt chớp a chớp, Công Tôn lắc đầu, kéo nhóc vào nhà.

Tần Âu cũng bế Tần Dịch vào trong, Tần Dịch lúc tựa vào vai hân nhìn thấy Triển Chiêu, liền chào hỏi, “Chú Miêu.”

Triển Chiêu mí mắt giật giật.

Bạch Ngọc Đường nhin cười, hỏi Tần Dịch, “Cháu thấy chú ấy giống mèo?”

Tần Dịch lắc đầu, “Ngày đó chú Triệu cho cháu coi một bức tranh vẽ chú ấy, bức tranh đó rất đẹp nga, rồi nói chú ấy họ Miêu, tên là Meo Meo.”

Triển Chiêu mặt đen thui, tâm rửa Triệu Tước hỗn đản!

Vừa vào phòng, Tần Dịch liền lao thẳng vào lòng Dương Phàm, so với cùng Tần Âu vừa rồi thì còn thân thiết hơn.

Triển Chiêu lại nhìn sang Bạch Ngọc Đường, hai người lập tức hiểu ngầm với nhau, Tần Dịch với Dương Dương y xì nhau, đều thay lão ba mình lo lắng chuyện đại sự.

Bạch Cẩm Đường cũng xuống lầu, thấy Công Tôn ngoắc ngoắc mình, liền lập tức đi qua.

Công Tôn nói với Dương Dương, “Dương Dương, người bệnh tới, tặng hoa a!”

Dương Dương xấu hổ dâng hoa cho Bạch Cẩm Đường, “Chú Cẩm Đường sớm bình phục a.”

Bạch Cẩm Đường khoe miệng co rút, nhưng vẫn nhận lấy nhánh lan diễm lệ, rồi dờ khóc dờ cười cảm ơn Dương Dương.

Mã Hân bọn họ đều ở đó, một đám nữ sinh nhìn thấy Tần Dịch, lập tức vây chặt lấy, Trần Giai Di ôm Tần Dịch lên, “Ai nha, đúng là một thằng nhóc khả ái nha!”

“Đúng đó!” Mã Hân đưa tay niết niết quai hàm thằng bé, “Thật mềm a!”

“Tóc vàng rất hợp a!” Tề Nhạc cũng gật đầu.

“Lớn lên khẳng định rất dễ nhìn!” Trần Du nắn nắn cánh tay, “Ai nha, thật mềm thật nhuyễn, lại trơn bóng nhẵn nhụi nữa chứ.”

Tần Dịch xấu hổ vô cùng, vẫn luôn cúi đầu ngượng ngùng, ra sức bò lại vào lòng Tần Âu.

Lạc Dương bên cạnh hiếu kỳ nhìn sang, cậu nhóc này thật dễ ngại ngùng nha, mà so với con gái còn dễ nhìn hơn ấy chứ.

Không lâu sau. Bạch Ngọc Đường mang mỳ Ý cùng tôm hấp ra, mọi người tốp năm tốp ba ngồi xuống ăn.

Triển Chiêu ôm một thùng bự toàn nhật ký về, cùng Bạch Trì chiếm cứ sofa, vừa ăn vừa đọc, dưới chân Bạch Trì còn có một đồng lớn tiểu thuyết kinh dị, cậu bọc người trong chăn vừa đọc vừa run, Tần Dịch cùng Lạc Dương vừa ăn vừa chơi với đám tiểu sư tử cùng Lỗ Ban, Lisbon lưỡi biếng nằm bên cạnh làm đệm thịt ấy đứ đờ.

Tần Âu đút cho Tần Dịch ăn, rồi hỏi, “Dịch Dịch, sao con tới đây được? Chú Triệu đưa con tới hả?”

“Ngô.” Tần Dịch gật đầu, nhỏ giọng lầm bầm, “Jane bị bệnh, Jack muốn ở cùng bà, con lại muốn ba ... Gần đây có rất nhiều người muốn bắt con, ông bà vì thế nên đều bị thương.”

“Jane với Jack là ông bà ngoại đó hả?” Công Tôn hỏi.

Tần Âu gật đầu, nhíu mày hỏi, “Ông bà có sao không?”

“Không sao.” Tần Dịch lắc đầu, “Chú Triệu đã sắp xếp để ông bà đến đảo Giáng Sinh nghỉ ngơi rồi, nơi đó rất an toàn.”

“Ai bắt cháu?” Triển Chiêu hỏi.

Tần Dịch suy nghĩ một chút, trả lời, “Toàn là mấy người mặc đồ đen, cháu chưa kịp nhìn thấy, đã bị người của chú Triệu ngăn cản rồi.”

Triển Chiêu nghĩ a nghĩ, rồi lấy tấm hình Lương Nhận hồi nhỏ cùng người phụ nữ bí ẩn kia đưa cho Tần Dịch nhìn, “Cháu có nhận ra người phụ nữ này không?”

Tần Dịch nhận lấy nhìn thoáng qua, gật đầu, “Có gặp qua a.”

“Con gặp rồi?” Tần Âu có chút giật mình, “Ở đâu?”

“Cô ấy từng tới trường con.” Tần Dịch trả lời, “Nhưng cô ấy không giống người xấu nga, lúc đó cô ấy ôm một chú chó nhỏ bị thương đưa cho con để con ôm đến phòng y tế cho bác sĩ xem, cô ấy phải vội đi đâu đó.”

“Chú chó kia đâu rồi?” Triển Chiêu hỏi.

“Nó là một chú chó hoang, sau đó được tặng ột gia đình yêu chó, có người nhận nuôi rồi a.” Tần Dịch suy nghĩ một chút, lại nói, “Thế nhưng chú Triệu nói với cháu, cô ấy là một con hồ ly tinh.”

Tất cả mọi người cả kinh, Dương Phàm dứt cho Tần Dịch một ngụm nấm, nói, “Trẻ con không được nói thế.”

“Cô ấy so với trong ảnh chụp này cũng trẻ như thế chứ?”Triển Chiêu hỏi tiếp Tần Dịch.

“Đúng nga.” Tần Dịch gật đầu, “Như chưa đến ba mươi đâu, thật xinh đẹp a.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau quả nhiên cũng là một quái vật không biết già!

“Thế nhưng nga.” Tần Dịch lại nói tiếp, “Lúc cháu nói với chú Triệu là, cô này thật xinh đẹp, chú Triệu liền cười đến mức không thẳng lưng được, xong còn nói, ‘cái gì rất đẹp a, đây là một ả yêu quái, yêu quái ngàn năm đó!’ “

Nói xong, trong miệng lại bị nhét vào một miếng tôm bự, liền ra sức nhai a nhai.

Triển Chiêu nắm tay nâng cằm khẽ cười, “Nga... yêu quái ngàn năm a...”

Lúc này, Bạch Cẩm Đường ăn cơm xong đi tới, nói với Triển Chiêu, “Tiểu Chiêu, về chuyện ký ức của anh ...”

“Anh hai, anh nhớ ra gì rồi hả?” Triển Chiêu vội hỏi.

Bạch Cẩm Đường thấy Công Tôn bên cạnh có chút khấn trương nhìn mình, thì cười cười nói, “Nhớ được một chút ... là một vài đoạn ngắn rải rác, còn có...” Vừa nói, anh vừa đưa tay chỉ chỉ người phụ nữ trong tấm ảnh, “Anh cũng có gặp qua cô ta.”

“Cái gì?”Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều giật mình.

“Anh gặp qua?”Công Tôn buồn bực, “Lúc nào?”

Bạch Cẩm Đường lắc đầu, “Ký ức hiện tại của anh có chút hỗn loạn, có vài chuyện hình như không phải mới xảy ra đây, cảnh tượng như là của hai mươi năm về trước, thường xuyên xuất hiện như những cảnh phim rời rạc. Hơn nữa, anh nhớ là anh ngẩng mặt nhìn cô ta, nói cách khác, cô ta lúc đó cao hơn anh, lúc đó có lẽ anh còn rất nhỏ.”

“Lúc anh còn nhỏ á...” Triệu Trinh nhin không được nhú mày hỏi, “Ý là cô ta hơn hai mươi năm trước vẫn là cái dạng này”

Bạch Trì hỏi, “Có khi nào nhận lầm không?”

Bạch Cẩm Đường lắc đầu, “Hẳn là không, anh nhớ rất rõ.”

“Anh hai.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Anh đang muốn dùng thôi miên đem ký ức trước kia cùng với ba năm vừa rồi đều khôi phục lại?”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Theo lời Dương Phàm nói thì, ký ức của anh bị mất rất có thể không phải do bị thương mà thành, là có người cố ý đem nó niêm phong lại ... Người kia có thể là Triệu Tước, cũng dùng thôi miên, liệu có thể đánh thức nó trở về không?”

Triển Chiêu nghe xong nhú mày, nói, “Theo như lý luận thì tuyệt đối ổn, nhưng như em đã nói, làm như vậy rất nguy hiểm, rất có thể sẽ làm ký ức hỗn loạn, trừ phi Triệu Tước ra tay hỗ trợ.”

Triển Chiêu vừa dứt lời, điện thoại trong túi chợt vang lên, anh hơi nhú nhú mày.

Bạch Ngọc Đường cười nói, “Tôi nghĩ rất có thể là Triệu Tước.”

“Ừ.” Công Tôn cũng gật đầu, “Ông ấy lần nào cũng thiêng, toàn xuất hiện đúng thời điểm.”

Triển Chiêu lấy điện thoại ra nhìn, quả nhiên...

Vừa tiếp điện thoại, Triệu Tước đã cười hỏi, “Tiểu Tần Dịch tới rồi phải không?”

Triển Chiêu gật đầu, “Tới rồi... Chú đưa thẳng bé tới à? Cảm ơn chú đã bảo vệ thẳng bé nhé.”

“Ừ, vừa lúc ta đi máy bay qua đây, vì là máy bay tư nhân nên thuận đường dẫn thẳng bé qua luôn, gần đây người muốn bắt thẳng bé không ít, ta nêu lý khai, để thẳng bé một mình với đám vệ sĩ ta cũng lo lắng,

nên mới thương lượng với ông bà thẳng bé một chút, rồi đưa đến chỗ mấy đứa.” Triệu Tước mỉm cười rồi nghiêm túc nói, “Meo meo, đừng giúp Bạch Cẩm Đường khôi phục ký ức.”

Triển Chiêu nhú mày, hỏi, “Vì sao?”

“Chưa đến lúc.” Triệu Tước nói, “Nhóc nghe ta, đừng có gấp!”

Triển Chiêu trầm ngâm một lúc, rồi hỏi, “Vậy lúc nào mới đúng?”

“Đến lúc đó, không cần nhóc làm ta cũng sẽ làm.” Triệu Tước nói, “Nhóc có thể đã biết rồi, người ra tay là ta, vậy đương nhiên hoá giải cũng nên là ta, lần này bởi vì sự cố ngoài ý muốn, mới loạn thành thế này, làm kế hoạch của mấy kẻ đó tan tành mây khói, cũng không biết là phúc hay là họa nữa, bất quá nhóc cũng có thể lần theo đầu mối đó mà tìm hiểu một chút.”

Triển Chiêu suy nghĩ một lát, hỏi, “Ừm ... Người phụ nữ kia có liên quan gì không?”

Triệu Tước cười cười, “Cô ta không đơn giản đâu, nhớ kỹ nếu gặp phải cô ta phải cẩn thận đó, cô ta là một nhân vật quan trọng a.”

“Chú nói cô ta là lão yêu quái, cô ta còn lớn tuổi hơn chú nữa sao?”

Triệu Tước suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói, “Còn nhớ video lần trước nhóc xem không?”

Triển Chiêu nhớ lại đoạn video có một người đàn ông không hề già đi, cùng một hòn đảo nhỏ kỳ quái, thì gật đầu, “Đích xác, hẳn đã qua vài thế hệ.”

“Meo meo?” Triệu Tước thấy Triển Chiêu hình như không muốn gây với mình, tâm tình cũng thả lỏng, cười hỏi, “Thế nào? Có muốn ta cho nhóc vài đầu mối của án kiện này không?”

“Ha ha.” Triển Chiêu cười thành tiếng, “Đa tạ chú a, bất quá chậm rồi, tôi đã nghĩ ra, còn thiếu chứng thực thôi.”

“Ha ha.” Triệu Tước cười tán thưởng, “Quả nhiên đủ thông minh a!”

“Chú cũng cẩn thận đó, chuyện ở đây không cần chú lo lắng, cứ an tâm làm chuyện của mình đi.” Nói xong, Triển Chiêu ngắt điện thoại, về phía sofa ngồi xuống, tiếp tục vừa ăn vừa xem nhật ký.

Bạch Ngọc Đường cũng không hỏi nhiều, Triển Chiêu tựa hồ đã có đầu mối cùng chủ ý, ngược lại quay qua nói với Bạch Cẩm Đường, “Anh hai, xem ra chưa phải lúc.”

Bạch Cẩm Đường có chút bất đắc dĩ, Công Tôn ở một bên lạnh lùng nói, “Có sao đâu a, chuyện khi đó dù sao cũng đã quên cả hai chục năm nay rồi, còn chuyện mấy năm gần đây anh không biết cái gì có thể hỏi mọi người mà.”

“Có một số việc người khác không biết a.” Bạch Cẩm Đường khước miệng nhếch nhếch, thấp giọng nói, “Anh vẫn muốn hỏi một vài chi tiết anh mới nhớ ra mấy hôm trước, hay là em giúp anh giảng giải a giảng giải?”

Công Tôn chẳng nghi ngờ gì, “Anh nhớ ra cái gì?”

Bạch Cẩm Đường thấy hắn khẩn trương, liền thấp giọng thì thầm vào tai, “Hai ta đang làm vài chuyện... bí mật, hỏi người khác, hẳn là không tốt lắm đâu, em nói xem trước đây anh có thói quen quay lại không? Nếu có nói thì tốt rồi, chúng ta có thể hảo hảo tham thảo a tham thảo!”

Công Tôn sắc mặt đỏ hồng, thấy Tần Dịch cùng Lạc Dương mở to hai mắt hiếu kỳ nhìn sang, thì càng đỏ thêm không ít.

Triệu Trinh đã ăn xong, buông bát buông đũa chuẩn bị qua ngồi với Bạch Trì, thì điện thoại vang lên, có tin nhắn.

Hắn rút ra nhìn, thì thấy đó là của Lý Dĩnh.

“Sách...” Triệu Trinh nhú mày, tựa hồ có chút phiền muộn.

“Làm sao vậy?” Bạch Trì hỏi hắn.

“Nga... Cái người múa điệu u linh kia, vẫn đang dây dưa chuyện hợp tác.” Triệu Trinh nói.

“Nè!” Triền Chiêu vội ngăn cản Triệu Trinh, “Đừng từ chối a, nhận đi!”

Triệu Trinh ngần ngừ, nhưn nhưn mày, “Nghĩ ngờ hẩn?”

“Lại muốn để Trinh dùng mỹ nhân kế a?” Bạch Trì hình như không cam tâm tình nguyện.

“Yên tâm.” Triền Chiêu khoát khoát tay, “Viên Lâm kia rất cổ quái, anh sẽ đi với Triệu Trinh, chúng ta kiểm tra xem hẩn thế nào!”

Mọi người nhìn nhau, nếu Triền Chiêu đã nắm chắc như thế, vậy đi thôi... Tất nhiên đã có đầu mối rồi.

Vì vậy, Triệu Trinh nhắn tin về cho Lý Đình đáp ứng hẩn gấp mặt, trong ngày hôm nay!

308. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 22

Chương 22 : Quanh co

Mọi người bắt đầu chuẩn bị cùng Triệu Trinh đi gặp Viên Lâm.

“Viên Lâm này bối cảnh cực không đơn giản a.” Tiểu Đình đột nhiên nói, “Bọn tôi vẫn không chịu ký hợp đồng với hẩn, cũng bởi vì đã điều tra qua thân phận của hẩn, thật sự là rất loạn!”

“Loạn?” Bạch Ngọc Đường có chút không giải thích được, “Là chỉ hẩn năm đó đã dùng súng bắn vào vị giáo sư đó sao?”

“Không chỉ thế.” Tiểu Đình nói, “Then chốt là quá khứ của hẩn a, hoàn toàn trống rỗng!”

“Trống rỗng là sao?” Triền Chiêu không giải thích được.

“Bọn tôi cũng không nghĩ bản thân mình trong sạch gì.” Tiểu Đình cười hì hì, “Nhưng tốt xấu gì cũng có gốc có gác, là người phương nào do ai sinh dưỡng, khi còn bé đã học qua cái gì đều có thể tra ra được. Cậu xem Tề Nhạc Trần Du hai cô đó cũng từng là hai thiếu niên bất lương bọn tôi vẫn ký hợp đồng đó thôi, không hề khinh thường thân thể hay bất cứ cái gì.”

Tiểu Đình nói đến chỗ này, liền bị Trần Du cùng Tề Nhạc đang chơi đùa với Tần Dịch quay lại liếc ột cái.

“Viên Lâm này không có bối cảnh gì cả.” Đại Đình trong tay cầm một miếng bánh quy xốp, nói với Triền Chiêu nói, “Số không, một người đàn ông đột nhiên xuất hiện với quá khứ là một con số không tròn trĩnh.”

Triền Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, cũng thấy có chút khó hiểu.

Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại ra, kêu Tương Bình tra về Viên Lâm kia ... Một lát sau hẩn fax bản tư liệu chi tiết sang, phát hiện người này từ mười ba tuổi trở về trước đều trống rỗng.

Triền Chiêu đột nhiên trong lòng khê động, khê liếc Bạch Ngọc Đường một cái quá khứ của Lạc Thiên cũng trống rỗng a!

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, chính xác, hồ sơ của Lạc Thiên bắt đầu từ khi hẩn bước chân vào cảnh cực, xoá bỏ phần nửa hồ sơ của một người cũng không phải là việc dễ dàng, Viên Lâm này, xem ra không phải người bình thường.

“Hơn nữa hẩn rõ ràng có hứng thú với Triệu Trinh a.” Tiểu Đình tựa lưng vào ghế, “Một vũ sư, lai lịch bất minh, ai biết hẩn có phải là biến thái hay không a, lại từng nã súng vào một chuyên gia tâm lý học ... chắc chắn, bởi vậy mới không thêm ký hợp đồng với hẩn a, nhưng có cái này rất kỳ quái.”

“Cái gì?”

“Hẩn hình như rất có tiền.” Đại Đình nói, “Bọn tôi đã thay hẩn tính sơ sơ, theo lý mà nói, với tiền thù lao cho biểu diễn của hẩn, lúc xuất ngoại lại không tham gia quảng cáo hay làm bất cứ hoạt động gì, căn bản không thể chi trả ột buổi biểu diễn lớn như vậy, thế mà sau khi công ty quản lý của hẩn phá sản xong, hẩn vẫn có thể tự trả tiền cho chi phí diễn xuất.”

“Cái này chính xác a.” Triệu Trinh cũng gật đầu, “Mở buổi biểu diễn tầm cỡ như vậy, nếu đều tự trả tiền vậy tốn hao không nhỏ đâu.”

“Hắn xuất thân không rõ, lại không giống như được hưởng thừa kế gì.” Tiểu Đình nói, “Cũng không làm ăn buôn bán, người như thế chỉ có một khả năng, đó là phía sau có ông chủ lớn chống lưng cho ... Nói cách khác, hắn đang có mục đích gì đó, bởi vậy phải đề phòng a.”

Triển Chiêu gật đầu, “Ừm, thú vị...”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu như đã có suy tính, thì cười hỏi, “Có mưu ma chước quỷ gì đó?”

“Tôi thấy ... hắn có lẽ không phải có hứng thú với Triệu Trinh đâu.” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, “Mà là một người khác.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, nhướn mày “Triệu Tước? !”

Triển Chiêu cười cười, “Ừ, càng nghĩ càng thấy người như thế tương đối hợp với khẩu vị của Triệu Tước, Triệu Trinh so với chú của hắn thì an phận hơn rất nhiều a.”

“A... Hắt xì!”

Bên ngoài biệt thự của Bạch Cẩm Đường, trong một chiếc xe màu đen, Triệu Tước đeo tai nghe, hắt hơi một cái rõ to, lắc đầu, “Con mèo thối, dám nói xấu ta.”

Trong phòng, Triển Chiêu hai tay đút túi, hỏi Bạch Ngọc Đường lúc nào đi.

Bạch Ngọc Đường lại nhìn thẳng vào Tần Dịch cách đó không xa.

Bởi vì Tần Dịch vừa rồi mới khẽ len lén liếc nhìn anh, như là muốn nói gì đó.

Lạc Dương ở một bên thấy được, kéo Tần Dịch đang bị ba cô gái kia đùa giỡn ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống hỏi cậu bé, “Tiểu Dịch, có cái gì muốn nói?”

Tần Dịch nhìn nhìn Tần Âu.

Tần Âu cũng hỏi, “Làm sao vậy? Trả lời chú Bạch đi.”

“Con thấy chú ấy rất giống một người.” Tiểu Dịch nhỏ giọng, “Hình như, hình như, chỉ là hình như thôi nga!”

Triển Chiêu cười, “Có phải tuổi thì lớn hơn chú ấy một chút, còn khuôn mặt thì hầu như y chang không?”

“Đúng nga.” Tiểu Dịch gật đầu, “Bất quá bác ấy chỉ đến có vài lần, hình như rất bận rộn.”

Bạch Ngọc Đường đương nhiên biết người nọ là ai, giờ nhắc đến lại bực mình, lần trước vừa hỏi xem có phải con riêng không, làm hại anh đến tận bây giờ cũng chưa lọt qua cửa Bạch gia được, vừa tới trước cổng đã bị Bạch ma ma đuổi đánh.

Đột nhiên... Bạch Ngọc Đường để ý thấy phía dưới cổ áo của Tiểu Dịch, có một cái nút không được tự nhiên cho lắm.

Anh nhìn chăm chăm vào cái nút một hồi lâu, lắc đầu thở dài, đưa tay, gẩy nhẹ vào cái nút ... Cái nút lập tức rớt xuống đất, hiển nhiên là một thứ trang trí vô dụng.

Triển Chiêu cũng nhìn thấy, Bạch Ngọc Đường vừa nhặt nó lên, anh đã vươn người cầm lên nhìn máy nghe trộm !

Triển Chiêu nhìn xung quanh một chút, đi qua, để cái nút trước mặt Lisbon, rồi đưa tay bóp tai cu cậu.

Lisbon có một thói xấu, cũng là do Triệu Trinh huấn luyện ra, hễ ai bóp tai nó, nó liền rống ầm lên.

Quả nhiên, một tiếng “grừ ràoooo~~” vang lên... chấn động đến mức lỗ tai của mọi người trong phòng đều ong cả lên.

“Ai nha!” Trong xe, Triệu Tước vội vã giật tai nghe ra, xoa xoa cái lỗ tai đang ong ong không ngừng, hét lên một tiếng “Con mèo thối!”

Triển Chiêu cười tủm tỉm quăng cái máy nghe trộm xuống đất, giẫm a giẫm a đạp, rồi cầm lên, một đường cong hoàn hảo ném vào sọt rác, phỉ phỉ tay, xoay người nói với Triệu Trinh, “Đi thôi, chúng ta đi gặp gỡ Viên Lâm kia, xem hẳn rốt cuộc là ai!”

Mọi người liếc nhìn nhau, con mèo này, cuối cùng cũng về vang thắng được một hiệp.

Ra cửa, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu và Triệu Trinh đi gặp Viên Lâm.

Nơi Viên Lâm hẹn Triệu Trinh là một phòng trà, Lý Dĩnh cùng đi với Triệu Trinh, là bao lô thứ 221, Triển Chiêu giả thành trợ lý của Triệu Trinh. Bạch Ngọc Đường cũng muốn đi, nhưng người đông quá không tốt, không thể làm gì khác hơn là giả trang thành vệ sĩ đứng ở ngoài cửa, vừa lúc hành vi của Triệu Tước đã nhắc nhở anh, nên anh cũng cầm theo một máy nghe trộm bắt Triệu Trinh đeo vào, vạn nhất có cái gì dị động, anh cũng có thể bay vào cứu người.

Phòng trà cách đó cũng không xa lắm, Triển Chiêu nhìn đồng hồ một chút, đã là bảy rưỡi tối rồi.

Xe ngừng lại trước cửa phòng trà, mọi người xuống xe lên lầu, ở cửa bao lô, có trợ lý của Viên Lâm đang chờ sẵn, là một người nước ngoài tướng mạo có chút hung dữ.

Lý Dĩnh tiến lên chào hỏi, luồn biết người này cùng khuôn mặt bất đồng, hẳn rất hiền lành, nhiệt tình chào hỏi xong thì mở rộng cửa mời mọi người vào, Bạch Ngọc Đường đứng chờ ngoài cửa, cô gái phục vụ bưng trà qua lại xấu hổ liếc nhìn anh mấy lần, phỏng chừng đang nghĩ sao lại có vệ sĩ đẹp trai thế!

Triển Chiêu sau khi theo Triệu Trinh cùng Lý Dĩnh vào trong, mới thực sự được tiếp cận với Viên Lâm trong truyền thuyết.

Viên Lâm đang ngồi bên bàn uống trà, thấy Triệu Trinh vào, vội mời hẳn ngồi xuống, bắt quá cũng không ân cần như Triển Chiêu tưởng tượng.

Triển Chiêu quan sát hẳn một hồi, phát hiện người này tuy vóc người nhìn thon gầy, nhưng cũng không giống một vũ sư.

Triển Chiêu sờ sờ cằm, người này, nếu nói hẳn là vũ sư, không bằng nói hẳn công phu không tồi, bởi vì cơ bắp trên người hẳn, cảm giác có chút giống Bạch Ngọc Đường, đương nhiên Triển Chiêu rất khẳng định, Tiểu Bạch so với hẳn dễ nhìn hơn nhiều.

Bạch Ngọc Đường đứng ngoài cửa nghe ngóng động tĩnh bên trong, cũng hiểu được Viên Lâm này hình như mang đến một cảm giác bất đồng, không phải quá thân thiện, trang phục cũng không quá mức yêu khí, mà là một người rất bình thường a.

Triển Chiêu ngồi xuống xong, Viên Lâm giơ mắt nhìn Triệu Trinh một chút, lại nhìn sang Triển Chiêu cùng Lý Dĩnh một chút, cười nói, “Nghe nói mọi người chịu hợp tác với tôi? Tôi còn tưởng người của Bạch thị sẽ cùng đến chứ.”

“Không quan trọng.” Triệu Trinh thản nhiên nói, “Tôi đến là được, tôi là người một nhà với Bạch thị.”

Triển Chiêu trong bụng cười thầm cũng đúng a.

Viên Lâm cũng nhú mày, “Ha hả... Cậu quả nhiên là rất thú vị.”

Triệu Trinh nhìn đồng hồ một chút, nói, “Tôi không có thời gian, anh muốn hợp tác thế nào?”

Viên Lâm hướng trợ thủ phía sau gật đầu.

Trợ thủ nọ liền đưa tay vào trong áo rút ra một thứ là súng.

“A!” Lý Dĩnh hét lên một tiếng, Bạch Ngọc Đường ngoài cửa chau mày, xảy ra chuyện gì?

Triệu Trinh mặt không đổi sắc, nói, “Thu đạo cụ vào đi.”

Viên Lâm sững sờ, “Nhìn ra súng giả sao?”

“Tôi là ảo thuật gia a.” Triệu Trinh cười cười.

Triển Chiêu cũng cười thầm trong lòng, mình là cảnh sát a, cũng nhìn ra được súng giả ... Mặc dù bắn không trúng lắm ...

Viên Lâm đặt khẩu súng xuống, nhếch miệng cười, “Chỉ đùa một chút, dọa đến cô đây rồi.”

Lý Dĩnh sắc mặt đổi đổi, nói, “Tôi không thấy loại đùa giỡn này đáng cười đâu, Viên tiên sinh, anh nếu không có thành ý hợp tác, thời gian của Trinh rất quý giá.”

Viên Lâm nhún vai, “Chỉ muốn điều tiết bầu không khí một chút thôi ...”

Lý Dĩnh vừa định nói gì đó, Triệu Trinh đột nhiên nói với cô, “Dĩnh, ra ngoài uống gì đó đi.”

Lý Dĩnh nhìn nhìn Triệu Trinh, lập tức hiểu được hắn muốn cùng Triển Chiêu nói chuyện với Viên Lâm, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, dù sao cũng là chuyện của cảnh sát. Cô không muốn can dự vào, loại chuyện này biết được càng nhiều chết càng nhanh! Nghĩ tới đây, vội bước ra cửa.

Bạch Ngọc Đường thấy cô đi ra, Lý Dĩnh thì gửi cho anh một nụ hôn gió, “Anh đẹp trai, tôi đi uống trà đây.” Nói rồi, chạy xuống lầu uống trà ăn điểm tâm.

Thấy Lý Dĩnh đi, Viên Lâm mỉm cười, liếc sang Triển Chiêu, “Phản ứng của vị này rất lạnh lùng bình tĩnh a, làm trợ lý, tố chất rất cao nha.”

Triển Chiêu cũng cười, “Làm người của Bạch thị nên cũng gặp qua không ít.”

Ngoài cửa, Bạch Ngọc Đường nhướn mày hưởng thụ lời này của con mèo kia chà! Người của Bạch gia!

“Đúng rồi, tôi không hay nói giỡn, như vậy... cái này là thật hay giả a?” Nói rồi, Viên Lâm từ trong lòng lấy ra một khẩu súng khác, hòng súng đen ngòm hướng về Triệu Trinh.

Triệu Trinh nhún nhún vai, “Anh có muốn nổ súng thử một lần không?”

Viên Lâm sững sốt.

Chỉ thấy Triệu Trinh vươn tay, đưa thứ gì đó cho Triển Chiêu bên cạnh.

Triển Chiêu nhận lấy, là bảy viên đạn, còn có một tấm giấy chứng nhận. Mở tấm giấy bọc da màu đen này ra nhìn một chút, Triển Chiêu liền nhướn mày, “Oa, giấy chứng nhận thật xa hoa nha, cái này so với mặt trời còn chói mắt hơn, là hàng thật sao? Ba chữ FBI thật lớn a.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Hả?”

Viên Lâm thu súng về mở ra xem, có chút nhụt chí đạn không còn một viên, đưa tay sờ sờ trong áo, giấy chứng nhận cũng không còn.

“Coi như tôi gặp vận đi.” Hắn buông súng xuống, nói, “Quả nhiên như lời sếp nói, người của SCI không dễ chọc.”

“Anh là cảnh sát?” Triển Chiêu đưa giấy chứng nhận trả lại cho hắn, “Chính là cục điều tra liên bang thăng thiên độn địa không gì không làm được đó sao?”

“Được rồi tiến sĩ Triển.”

Viên Lâm cầm khăn ướt lau đi lớp trang điểm dày cộm trên khuôn mặt, vừa nói với trợ thủ đang đứng một bên, “Mời Bạch đội trưởng vào đi.”

Trợ thủ nhún nhún vai ra mở cửa, Bạch Ngọc Đường ở bên ngoài đã sớm nghe được, tình thế chuyển tiếp đột ngột, không nghĩ tới Viên Lâm dĩ nhiên là cảnh sát.

Anh đi vào bắt chuyện một chút, rồi gọi điện hỏi cục trưởng Bao chút tình huống, Bao Chứng nói, “Đúng là điều tra viên của Cục điều tra được điều động đến đây, chỉ biết mã số của hắn, còn thân phận được bảo mật.”

Bạch Ngọc Đường đối chiếu lại dãy số kia, trả lại cho Viên Lâm, rồi hỏi, “Anh là nằm vùng?”

“Cũng không phải, chỉ là điều tra viên đặc biệt thôi... Ách, đương nhiên cũng coi như bán nằm vùng a.”

“Vậy trước đây anh bắn súng vào giáo sư là sao?” Triển Chiêu hỏi, “Là anh cùng giáo sư hợp tác?”

“Nga... Nã súng vào giáo sư không phải là tôi a, người nọ sau khi bị bọn tôi bắt được đã bí mật giam giữ, tôi thể vào thân phận của hắn, người biểu diễn trên sân khấu cũng là diễn viên, sở dĩ tôi hoá trang thành như vậy, cũng là để việc dùng thể thân không bị phát hiện.” Viên Lâm nói rồi, từ trong tay trợ thủ tiếp nhận một túi giấy, rút ra một tấm ảnh, đưa tới trước mặt mọi người, “Bọn tôi đang điều tra một án tử vô cùng phiền phức, lại đặc biệt điều tra người này, mọi người nhận ra không?”

309. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 23

Chương 23 : Hiểu được

Viên Lâm lấy tấm hình ra, đặt ở trước mắt mọi người.

Trên tấm ảnh là một cô gái khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt rất đẹp, tóc quăn cuộn sóng.

“Nga.” Triển Chiêu cầm tấm hình lên nhìn một chút, “Cô ta a...”

“Cô gái này vẫn luôn xuất hiện trong án tử của bọn tôi.” Bạch Ngọc Đường hỏi Viên Lâm, “Nhưng sự hiểu biết của bọn tôi về cô ta lại rất ít, anh biết cô ta là ai không?”

“Biết một ít.” Viên Lâm nói, “Tôi phải điều tra cô ta rất lâu, cô ta vẫn cũng vị vũ sư u linh chân chính qua lại ... Tôi đã từng giả thân phận để liên lạc với cô ta, nhưng vừa thấy mặt, cô ta tựa hồ hoài nghi thân phận của tôi, liền cắt đứt quan hệ.”

Triển Chiêu khẽ nhú mày, nói với Bạch Ngọc Đường, “Nói cách khác, đã đả thảo kinh xà.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đúng vậy.”

Viên Lâm khoe miệng có rút, “Này không thể trách tôi, muốn trách thì trách lão yêu quái đó quá khôn khéo”.

“Lão yêu quái?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau.

“Ở đây còn có tấm khác.” Viên Lâm lại lấy ra một tấm ảnh đen trắng đã cũ, đưa tới trước mặt Triển Chiêu bọn họ, “Đây là lấy từ tư liệu ba mươi năm về trước, lúc đó cảnh cục cũng điều tra một án tử tương tự, cô ả này là kẻ tình nghi lớn nhất, thế nhưng sau lại có người nói ả ta đã biến mất.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cầm hai tấm hình lên so... Phát hiện hai người này hầu như giống nhau như đúc, là người có nét tương đồng với cô ta? Hay thuật dịch dung? Hay là cùng một người?

“Sự hiểu biết của anh về cô ta ngoại trừ hai tấm hình này ra thì còn có gì không?”

“Cô ta đã rất lâu rồi chưa xuất hiện, căn cứ vào tư liệu lúc trước, cô ta tham dự rất nhiều hoạt động ngầm ... Hình như phía sau còn có một tạo đoàn cường thế nào đó thao túng, thế nhưng vẫn rất thần bí.”

“Tìm không ra nguyên nhân cùng động cơ sao?” Triệu Trinh cầm hai tấm hình đối chiếu qua lại một chút, hơi nhú mày, hình như đang nghĩ tới gì đó.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hỏi, “Không thích hợp a?”

Triệu Trinh nhú mày, “Tôi đã gặp cô ta ở đâu đó ...”

“Cậu cũng gặp qua?” Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ.

“Ừ, khi còn bé đã gặp qua, cô ta hình như có qua lại với Triệu Tước.” Triệu Trinh cầm tấm ảnh lật qua lật lại một hồi, đột nhiên nói với Bạch Ngọc Đường, “Lát nữa lái xe về nhà cũ đi?”

“Nhà lúc trước của cậu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ.” Triệu Trinh suy nghĩ một chút, “Nhà ấy được xây dựng thêm từ một căn nhà cũ, trước đây mọi người trong gia đình đều ở đó.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trao đổi ánh mắt, quyết định cùng đi.

“Sau đó sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn Viên Lâm, “Anh còn điều tra được gì nữa không?”

“Hành động của tôi lúc này vẫn phải bảo mật, vì tôi còn phải tìm một người.” Nói rồi, hắn lại lấy ra một tấm hình khác, Triển Chiêu muốn cười, “Trên người anh có tổng cộng bao nhiêu tấm hình? Mỗi lần nói đều có hình dẫn chứng sao?”

“Còn vài tấm nữa, có nó nói chuyện cho dễ.” Viên Lâm cười.

Triển Chiêu cúi đầu nhìn ảnh chụp một nữ sinh sơ trung.

“Nữ sinh?” Triển Chiêu buồn bực.

“Tôi không thể xác định xem rốt cuộc có phải nữ sinh hay không, dù sao, nam sinh nếu lúc bé mà thanh tú một chút, cũng có thể lớn lên thì thành cái dạng này.”

“Quen mặt a.” Triệu Trinh cũng nhìn sang.

“Lại quen mặt?” Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ, “Khi còn bé đã gặp qua?”

Triệu Trinh nhún vai, “Quên rồi.”

“Ách... Hình như chúng ta cũng gặp qua.” Triển Chiêu vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cầm tấm ảnh lên nhìn thật kỹ, rồi khẽ nhướn mày, “Người này còn sống hả? !”

“Sao lại hỏi thế?” Viên Lâm hình như có đầu mối, hưng phấn hỏi.

“Cùng u linh sát thủ kia có phải là một người không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Trinh.

“Phải!” Triệu Trinh cũng đã nhìn ra, “Khi đó khuôn mặt trong camera nhìn như một cổ thi thể vậy, lúc còn sống rất đẹp đó.”

“Cô bé có phải fan hâm mộ của cậu không đấy?” Viên Lâm đột nhiên hỏi Triệu Trinh.

Triệu Trinh giật mình lắc đầu, “Không biết... Hắn là không phải đâu, ảo thuật sư có rất ít fan hâm mộ, tôi cũng không có lực hấp dẫn thế đâu.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, cười cười nói, “Quá khách khí rồi nha, trong cảnh cục phải hơn phân nửa là fan của cậu rồi.”

Triệu Trinh xấu hổ.

“Cô ta cùng Triệu Trinh có quan hệ gì sao?” Triển Chiêu hỏi Viên Lâm.

“Ừ ... U linh hung thủ phạm án, lần đầu tiên xảy ra cũng không phải là ở đây.” Viên Lâm nói, rồi lấy ra một phần tài liệu đưa cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Người nước ngoài hung dữ đứng bên cạnh hắn nói, “Sớm nhất là ở Pháp, sau đó là Mỹ, rồi ở Anh cũng có xuất hiện án taxi đụng quỵ này, lúc đó tài xế đều chỉ ra và xác nhận là một u linh thiếu nữ người châu Á làm bọn họ gây tai nạn.”

“Sau đó sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có quan hệ gì với Triệu Trinh?”

“Nơi thiếu nữ kia xuất hiện, cũng là nơi Triệu Trinh đang tổ chức lưu diễn.” Điều tra viên nọ nói, “Tôi là người điều tra án tử này, bởi vì án này thủ pháp quỷ dị, nên bọn tôi lúc đó vẫn luôn hoài nghi Triệu Trinh là chủ mưu mọi chuyện, nhưng không có đầu mối chứng thực.”

Triệu Trinh cười, “Vậy sau đó phát hiện ra cái gì, lại bài trừ tôi khỏi diện tình nghi?”

“Bọn tôi tìm được cô gái này.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe đến đó, ngẩn người, đều nhú mày.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Chờ chút... Anh nói các anh tìm được nữ sinh này? Cô ta còn sống?”

“Đúng vậy.” Viên Lâm gật đầu.

“Này thật tà môn .” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Bọn tôi điều tra ra nữ sinh này đã chết, nhưng người nhà của cô ta thất tung vẫn tìm không được.”

Nói đến đây, mọi người đều ngậm ngẩn cả người, chỉ cảm thấy gió âm thổi loạn.

“Các anh tìm được cô ta ở đâu?” Triển Chiêu hỏi, “Cô ta hiện tại đang ở chỗ nào?”

“Là ở New York, ba tháng trước, cô ta tập kích một tài xế taxi ở đó, thế nhưng tài xế này lại là một thằng cha yêu thích ma quỷ, hắn tự nhận mình là thầy phù thủy ... rồi dùng lưới đánh cá cùng nước thánh, còn có xích bạc bắt cho bằng được cô ta. Thế nhưng sau đó nữ sinh này tố cái tài xế nọ bị chứng vọng tưởng. Cô ta khai với quan toà là cô ta vừa tham dự lễ hội hoá trang về, nhưng tài xế kia lại tập kích cô ta, đồng thời nói cô ta là u linh.”

“Các anh cầm ảnh chụp của cô ta đi hỏi những người bị hại khác, tất cả đều xác nhận đã gặp qua nữ quỷ này, đúng không?” Triển Chiêu hỏi.

“Đúng là như vậy.” Viên Lâm nhún nhún vai, “Chỉ tiếc bằng chứng của bọn tôi không đủ, hơn nữa quan toà lại cho rằng, sát nhân bọn tôi nói là một u linh, làm lãng phí thời gian của mọi người cùng tiền đóng thuế của nhân dân ... Vì vậy án tử không được giải quyết.”

“Vậy sau đó sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Không tra nữa?”

“Đương nhiên còn muốn tra, nhưng nữ sinh kia đã bỏ đi.” Viên Lâm có chút tiếc hận nói, “Cô ta đã tới đây.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều nhíu mày, bắt đầu từ khi đó, u linh sát thủ bắt đầu ra tay ở trong nước.

“Ba tháng trước, tôi có buổi biểu diễn ở New York.” Triệu Trinh đổi chân, khẽ nhíu mày, “Là trùng hợp hay là ... Thực sự chỉ gây án ở những nơi tôi xuất hiện?”

“Sẽ không khéo như vậy chứ.” Triển Chiêu vuốt cằm lẩm bẩm, “Kỳ quái a, vì sao người đã chết còn có thể xuất hiện a?”

“Có khi nào nữ sinh lần trước Tương Bình tra ra kia cùng nữ sinh này giống nhau không?” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ Triển Chiêu, “Trở lại kêu cậu ta tra kĩ lại lần nữa.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, nhìn Viên Lâm, “Những tấm hình khác đâu?”

“Cuối cùng là Tam Trương.” Viên Lâm lấy ra tấm hình cuối cùng, trong đó có ba người đàn ông... Cả ba đều mặc tây trang màu đen.

“Biết không?” Viên Lâm hỏi Triệu Trinh.

“Ừ.” Triệu Trinh gật đầu, “Ba người rất nổi danh trong giới ảo thuật, ba nhân vật tiếng tăm đại biểu cho ba trường phái khác nhau, bất quá có hai người nghe nói đã chết.”

“Không phải hai, là cả ba đều đã chết.” Viên Lâm lật tấm ảnh qua, phía dưới có thời gian bọn họ chết, có một cái tương đối gần đây.

“Tôi biết cậu cùng đồng nghiệp trong nghề không giao lưu nhiều lắm, trong giới ảo thuật rất nổi danh nhưng cũng rất thần bí.” Viên Lâm nhìn Triệu Trinh, “Những người này chết thế nào, cậu biết không?”

Triệu Trinh lắc đầu, “Ảo thuật gia là một nghề có độ nguy hiểm cao.”

“Cũng không phải chết lúc làm ảo thuật.” Viên Lâm sắc mặt trầm trọng, “Bọn họ đều bị đột tử, tim đột nhiên ngừng đập, giống như bị thượng đế tâm tình không tốt bắt luôn sinh mệnh đi vậy.”

“Cái này nghe sao có chút lạnh lẽo thế nhỉ.” Triệu Trinh cười cười, “Ba người đều chết giống nhau sao... Bị độc chết?”

“Đại khái là vẫn không thể dò xét ra chất độc được.” Viên Lâm nói, lại hỏi Triệu Trinh, “Cậu có bị uy hiếp... hay đe dọa gì không?”

Triệu Trinh sửng sốt.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường xuất phát từ bản năng nghề nghiệp liền hỏi, “Những người đó trước khi chết đều bị đe dọa sao?”

“Phải.” Viên Lâm gật đầu, “Giống kiểu thư đếm ngược thời gian mấy fan biến thái hay gửi đến.”

Triệu Trinh nghe xong, nhẹ nhàng nhếch miệng cười, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại là vô thức khẩn trương lên sẽ không vừa khéo như vậy chứ? !

“Có nhận được thư kiểu đó không?” Viên Lâm lại hỏi Triệu Trinh lần nữa.

Triệu Trinh buông tấm hình chụp mấy vị ảo thuật gia kia xuống, nhàn nhạt lắc đầu, mở miệng, “Không có.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bất động thanh sắc, ở một bên nghe ngóng.

“Không có?” Viên Lâm nhíu mày, “Có thể do cậu không biết hay không, có cần hỏi qua người đại diện của cậu không?”

Triệu Trinh nhún vai, “Đích xác là không có, bên cạnh tôi có nhiều cảnh sát như vậy, chị ấy tự nhiên sẽ nói cho tôi biết.”

Thế nhưng Viên Lâm trên mặt vẫn lộ vẻ hoài nghi, quay qua nói với trợ thủ, “Đi mời vị đại diện xinh đẹp kia vào đây? Hỏi rõ ràng thì tốt hơn.”

Trợ thủ đi ra, chỉ chốc lát sau, cửa lại mở lần nữa, Lý Dĩnh cầm trên tay một bình rượu, tâm tình tựa hồ rất high, “Hello, mấy anh đẹp trai, xuống dưới uống rượu không? Tôm nướng ở đây rất ngon nha!”

Mọi người đều không nói gì, cô gái này thuộc về kiểu người hào phóng nha.

Triển Chiêu nhướn mày với Triệu Trinh hình như quá chén rồi, có khi nào bị lộ tẩy không?

Triệu Trinh cười cười, tựa hồ cũng không nắm chắc.

Viên Lâm hỏi Lý Dĩnh, “Nghe nói gần đây Triệu Trinh nhận được rất nhiều thư kiểu đếm ngược thời gian? Có thể kể lại cụ thể không?”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu mồ hôi bắt đầu chảy, Lý Dĩnh mà nói ra thì xấu hổ chết mất thôi.

Lại nhìn thấy Lý Dĩnh trừng mắt mờ mịt nhìn Triệu Trinh, “Trinh? Cậu bị đe dọa sao? Ai lớn gan như vậy a? Lão nương cho người xử đẹp nó!”

Triệu Trinh mỉm cười, “Vị cảnh sát này chỉ đùa chút thôi.”

“Cảnh sát? !” Lý Dĩnh đưa tay chỉ Viên Lâm, “Anh không phải là ngôi sao à? Sao lại thành cảnh sát rồi? !”

Viên Lâm vội, “suyt...” một tiếng, vừa bắt lực nhìn sang Triệu Trinh, Triệu Trinh nhún vai, “Ai nha, lỡ miệng, xin lỗi, tôi luôn không có mắt nhìn a.”

Viên Lâm xấu hổ, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường bưng chén nhìn trần nhà, ai nha, quả nhiên là cháu của người kia a... Tính cách xấu xa này rõ ràng là di truyền.

“Đúng rồi.” Viên Lâm cùng Triệu Trinh bọn họ trao đổi số điện thoại, “Tôi sẽ không ra ngoài nói lung tung, phiền các cậu cũng giúp tôi giữ bí mật, thân phận của tôi nếu bị vạch trần, đầu mối rất có thể sẽ bị chặt đứt.”

Triển Chiêu gật đầu, Viên Lâm cáo từ trước, đáp ứng sau này nếu có tin tức gì thì sẽ liên lạc.

Chờ người đi rồi, mọi người lên xe, về nhà cũ của Triệu Trinh.

Lý Dĩnh hỏi, “Trinh, sao cậu lại muốn giấu chuyện cậu bị đe dọa hả? Nếu có nguy hiểm thì làm sao bây giờ a?”

Triệu Trinh cười, “Không phải có cảnh sát luôn bảo vệ tôi sao?”

Nói rồi quay ra chỉ đường cho Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu quay lại tựa lưng vào ghế xe, hỏi Triệu Trinh, “Cậu không muốn có người đi theo đúng không?”

Triệu Trinh cười cười, “Thông minh a.”

“Câu nhớ tới cái gì hả?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Lại muốn về nhà cũ?”

“Ừ.” Triệu Trinh nhẹ nhàng gật đầu, “Có vài đầu mối trọng yếu, cùng nhân vật trọng yếu ...” Nói rồi, nhìn sang Triển Chiêu, “Anh hiểu không?”

Triển Chiêu hơi nheo mắt, “Hiểu ~ “

Triệu Trinh an tâm gật đầu.

Bạch Ngọc Đường nhìn kính chiếu hậu một chút, đảo mắt, chỉ thấy Triển Chiêu đang cầm điện thoại gửi tin nhắn đi, thì hỏi, “Tìm người?”

“Ừ.” Triển Chiêu cười cười, “Hỏi người kia một chút a, xem hẳn có đúng là không hiểu gì không.”

Bạch Ngọc Đường nhếch nhếch khóe miệng, không nói nữa.

Vì vậy, một đường cả ba người đều trầm mặc không nói, Lý Dĩnh trái nhìn phải nhìn, có chút ai oán lấy phần trang điểm ra dậm lại mặt, “Tôi nói nha, sao đàn ông tốt đều không thích nói nhiều nha?”

Triệu Trinh cười, nhìn cô, “Chị thích kiểu đàn ông nào?”

Lý Dĩnh nhướn mày, liền xoay mặt đối diện với Triệu Trinh, “Câu cứ như vậy thật ngoan nha, thế nào? Muốn quảng Tiểu Bạch Trì để theo đuổi chị sao?”

Triệu Trinh lắc đầu, “Không dám.”

“Vì sao?” Lý Dĩnh vẽ mặt ai oán.

“Trì Trì khá ái hơn chị.” Triệu Trinh vừa dứt lời, xe đã dừng trước cửa nhà cũ.

Từ sau khi lão quản gia chết, Triệu Trinh cùng Bạch Trì sống ở đây được một khoảng thời gian, thì dắt nhau ra ngoài ở, hẳn không quá thích bầu không khí của căn nhà này.

Mở cửa trang viên, Triệu Trinh đi vào trong, nói với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Có một tầng hầm... Triệu Tước năm đó cất giấu rất nhiều thứ.”

Mọi người đi nhà kính trồng hoa ở sân sau, Triệu Trinh ngồi xuống lục lọi trên mặt đất một trận, quả nhiên tìm được một cái vòng, mở cửa tầng hầm ra, đi vào trong, không quên dặn mọi người, “Cẩn thận chút.”

Lý Dĩnh cũng muốn cùng xuống, Triển Chiêu nói, “Cô không sợ à? Ở ngoài chờ đi.”

“Ngất, các anh để em ở ngoài em mới sợ đó!”

Lý Dĩnh nhất quyết xuống cùng, Triển Chiêu cũng không có biện pháp nào cản lại.

Bạch Ngọc Đường đi xuống cuối cùng.

Triệu Trinh mở đèn tầng hầm lên.

Triển Chiêu chợt cảm thấy chỗ này chẳng khác gì cái kho chứa đồ, cái gì cũng có, tài liệu chồng chất như núi, còn có đồ chơi cùng sách.

“Năm đó chú ấy đem rất nhiều thứ linh tinh giấu cả vào đây.” Triệu Trinh nói, “Lúc tôi cùng Viên Lâm nói chuyện, đột nhiên nhớ tới một chi tiết khi còn bé.”

“Cái gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Người phụ nữ kia ... Khi còn bé tôi đã gặp qua.” Triệu Trinh nhớ lại, “Rất đẹp, tuổi còn trẻ, nhưng tư thế bước đi của cô ta có chút quái.”

Mọi người hơi sững sốt.

“Tôi nhớ rõ khi đó, Triệu Tước nói với tôi rằng, khi nào thấy bước chân của cô ta như thế, thì phải cẩn thận.”

“Vì sao?” Triển Chiêu cười hỏi.

“Bởi vì trên đùi cô ta, có giấu súng.” Triệu Trinh nói xong, quay đầu lại nhìn Lý Dĩnh.

Lý Dĩnh trên mặt có chút tiểu ý, thế nhưng không phải vẻ khả ái thân mật vừa rồi, mà là vẻ dữ tợn đáng sợ ...

Cô ta chậm rãi lui về sau, lại bị hòng súng chặn lại, Bạch Ngọc Đường xuất hiện ngay sau lưng cô ta, thấp giọng nói, “Không được nhúc nhích.”

Triển Chiêu ngẩng nhìn chiếc váy của cô ta, sờ sờ cảm.

“Muốn lục soát không?” Lý Dĩnh nhướn mày với Triển Chiêu, “Tôi không ngại được cậu sờ đâu.”

Triển Chiêu cười gượng một tiếng, bỗng từ mặt bên có một giọng nữ truyền đến, “Nhưng anh ấy ngại đó.”

Lý Dĩnh sững sốt, Triển Chiêu đi qua bật nốt đèn lên, toàn bộ phần tối tăm còn lại trong tầng hầm cũng sáng lên, hoá ra ở góc tối cạnh một chiếc tủ, còn có ba người đang ẩn nấp, Lạc Thiên, Mã Hân cùng Bạch Trì.

Từ bên trên truyền đến thanh âm của Mã Hán bọn họ, “Đội trưởng, thế nào?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Trông coi bốn phía là được.”

“Rõ!”

Mã Hân đi ra, trên nhìn dưới nhìn Lý Dĩnh một chút, nhúu mày, “Thiếu chút nữa bị hồ ly tinh này lừa!”

Lạc Thiên lấy còng tay ra, giúp Bạch Ngọc Đường khoá Lý Dĩnh lại, Mã Hân từ trong váy Lý Dĩnh lấy ra hai khẩu súng lúc cùng một thanh đao, “Quả nhiên có nguyên bộ trang bị!”

Triển Chiêu từ trong túi Lý Dĩnh lấy ra một lọ nước tẩy trang, đổ một ít ra bông gòn, rồi lau qua mặt Lý Dĩnh một lần ... lau xong thì một khuôn mặt quen thuộc lộ ra, cùng mỹ nữ trong tấm ảnh kia y hệt, ba mươi tuổi, mười năm trước cũng thế... Ba mươi năm trước cũng thế.

“Chà!” Triển Chiêu nhướn mày, “Kỹ thuật hóa trang thật không tồi, bắt quá bản thân càng thêm đẹp mắt, nếu kết hợp với mái tóc quăn đen như trước càng thêm xinh đẹp nha.”

Lý Dĩnh cười, hỏi Triệu Trinh, “Cậu phát hiện từ lúc nào?”

Triệu Trinh suy nghĩ một chút, “Vừa xong.”

“Vậy sao đám nhóc này lại ở đây?” Lý Dĩnh nhìn sang Bạch Trì bọn họ, hỏi Triển Chiêu, “Cậu vừa gửi tin nhắn đi là để gọi bọn họ? Nhưng cậu cũng mới tới nơi này lần đầu tiên mà?”

“Tôi chỉ gửi tin nhắn cho Trì Trì thôi.” Triển Chiêu gật đầu, “Không phải sớm nói cho cô biết rồi sao, bọn tôi đều biết, tôi có biết hay không, người khác cũng sẽ biết.”

Lý Dĩnh bật cười, “Ám hiểu của con nít sao? Quả nhiên ta già rồi.”

“Bởi vậy mới nói.” Triệu Trinh đến bên cạnh khoác vai Bạch Trì, “Trì Trì so với chị khả ái hơn nhiều.”

Lạc Thiên áp giải Lý Dĩnh ra ngoài, Bạch Trì có chút hưng phấn, “Lúc này bắt được là cá lớn nha!”

Bạch Ngọc Đường thu hồi súng, thấy Triển Chiêu vuốt cằm đỡ ra, liền hỏi, “Miêu Nhi, muốn tra những thứ kia? Tôi cho người mang về.”

“Ừm...” Triển Chiêu lắc đầu, gương mặt liếc Ngọc Đường, “Có một vấn đề rất nghiêm trọng!”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường sắc mặt cũng nghiêm trọng hẳn.

Triển Chiêu nắm áo Bạch Ngọc Đường bịt mũi, “Bị Trì Trì cướp mất danh tiếng rồi!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, đưa tay nhéo nhéo con mèo nào đó, rồi vác nó ra khỏi tầng hầm.

310. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 24

Chương 24 : Sương mù dày đặc

Lý Dĩnh bị bắt, kinh động đến Bao Chứng cùng Bạch Duẫn Văn.

Lúc bị áp giải về, Lý Dĩnh được cả Lạc Thiên cùng Mã Hán đích thân thực hiện, hơn nữa dưới sự bài bố của Bao Chứng, trực tiếp tống vào ngục giam đặc biệt, là một phòng đơn, vị trí cụ thể được bảo mật kĩ càng, ba bốn tầng xung quanh phong toả toàn bộ, Bao Chứng còn hận không thể phái nguyên một đội vũ trang đến bảo vệ mỗi gian tù này.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đang đứng trước cửa nhà tù đó.

Lý Dĩnh từ khi bị bắt đến giờ không nói một câu nào, tay đeo hai cái còng, lẳng lặng ngồi trong phòng giam, hành động duy nhất chính là nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Từ bên ngoài, Bạch Duẫn Văn đi vào.

Ông ấy đứng bên ngoài cửa sổ thủy tinh, thấy được Lý Dĩnh.

Lớp hoá trang trên mặt Lý Dĩnh đã được rửa sạch, cô ta lúc này chính là mỹ nhân mị lực vô biên trong tâm hình, chỉ là kiểu tóc không giống, người cũng lãnh khốc hơn không ít, nhãn thần đậm mạc xa cách, lúc nhìn thấy Bạch Duẫn Văn, khóe miệng hơi nhếch lên mang theo ý cười.

Bạch Duẫn Văn nhìn chăm chăm vào cô ta một lúc lâu, quay đầu nói với Bao Chứng, “Ép cô ta mở miệng.”
“Không thể dùng hình phạt riêng.” Bao Chứng nhún nhún vai, “Lại nói, cô ta cũng không còn cảm giác đau đâu.”

“Có người có thể.” Bạch Duẫn Văn nói, “Bắt mở miệng cần gì dùng đến hình phạt riêng.”

“Ba ...”

Bạch Ngọc Đường có chút bất ngờ, Bạch Duẫn Văn dĩ nhiên lại có thể nói lời như vậy, việc bức cung từ trước đến nay ông ấy đều phản đối, hơn nữa cảnh cục cũng cấm.

Bạch Duẫn Văn nhìn anh, nói, “Cậu cũng hơn người mà, có biết để cứu người cần hi sinh những kẻ thế này không?”

Bạch Ngọc Đường há miệng một hồi cũng không thể nói lại, Triển Chiêu có chút thương tiếc, sao để thế được a, lập tức kéo Bạch Ngọc Đường qua một bên, bắt mẫn liếc Duẫn Văn, nhỏ giọng lầm bầm, “Con trai ruột chứ có phải kẻ thù đâu, cần gì dữ thế chứ.”

Lúc này đến phiên Bạch Duẫn Văn há miệng nói lại không được, ông cũng hiểu được chính mình đang quá sốt ruột.

“Ha ha.”

Lúc này, Lý Dĩnh trong phòng đột nhiên cười to một tiếng, cô ta rất hào hứng hóng Triển Chiêu bọn họ nói chuyện.

“Cô ta vốn tên là gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Tên tiếng Trung là Tạ Thiên Lăng.” Bạch Duẫn Văn trả lời.

“Tên này thật nam tính nha.” Triệu Trinh ở một bên thắc mắc, lại có chút buồn ngủ, Bạch Trì biết hẳn mỗi lần kết thúc đợt lưu diễn thân thể sẽ không được khoẻ, có chút yêu thương.

“Hắn vốn là nam.”

Bao Chứng nhất ngữ kinh người, làm mọi người ở đây hảo hảo mở mang tầm mắt.

“Cái gì? !” Triển Chiêu cũng thấy khó tin, “Có thật không? !”

“Em bị shock mất rồi!” Triệu Hổ lắc lắc đầu, kéo áo Mã Hán, “Ai, Giai Di cũng không gọi cảm bằng hắn a, Mã Hán tính ra còn giống nam hơn đó ...”

“Đạp chết anh giò!” Mã Hân bùng phát, không ngực không hông mà thành tiêu chuẩn thế à? ! Cổ sức xuống tay xuống chân cho đến lúc Triệu Hổ phải mở miệng cuống quýt cầu xin tha thứ.

“Là ... biến đổi giới tính sao?”Triển Chiêu hỏi, tài nghệ này cũng quá tinh xảo đi, người phụ nữ này nhìn sao cũng chẳng giống đàn ông.

“Tạ Thiên Lăng?”Bạch Trì ở một bên nghiêng nghiêng, “Thiên Lăng? Hình như...”

“Cháu đã từng đọc thấy trên báo đúng không?” Bạch Duẫn Văn hỏi Bạch Trì.

“Vâng.” Bạch Trì gật đầu, “Bọn họ là cùng một người sao?”

“Không sai.” Bao Chứng nói, “Nếu không có mẫu tóc hấn để lại năm đó, cùng với mẫu tóc sau này để so sánh, thật đúng là tra không được.”

“Trì Trì, Tạ Thiên Lăng có tin tức gì?”Triển Chiêu hỏi Bạch Trì.

“Đó là chuyện xảy ra từ rất lâu rồi.” Bạch Trì nói, “Hắn là một gián điệp không mấy nổi danh, bắt quá trong vài vụ án xảy ra trong thành phố S đều có nhắc đến tên hắn.”

“Cái gì?” Tất cả mọi người nhìn không được nhú mày.

“Tên của hắn xuất hiện rất nhiều lần, nhưng em vốn không chú ý.”Bạch Trì nói, “Thế nhưng, trong một kỳ nào đó có đăng bài tìm hắn ở giữa một trang báo luôn, nên em nhớ rất kỹ.”

“A.” Triệu Hổ nhìn không được khoé miệng co rút, “Giữa trang báo cơ à ...”

“Hắn không có quan hệ gì với án tử của mấy đứa đâu.” Lúc này, Bao Chứng nói với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Các cậu trở về tiếp tục xử lý án tử được giao đi.”

“Cái gì?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường có chút sốt ruột, “Cục trưởng Bao qua sông đoạn cầu a? !”

Người của SCI cũng không phục, người này rõ ràng là bọn hắn bắt được, hơn nữa cô ta mai phục ngay bên cạnh Triệu Trinh, sao có thể nói là không liên quan đến bọn hắn.

“Còn không đi? !” Bạch Duẫn Văn liếc Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, ánh mắt vô cùng nghiêm khắc, Triển Chiêu cũng thấy sợ, Bạch Duẫn Văn thường ngày đúng là đối với Bạch Ngọc Đường và Bạch Cẩm Đường đều là bất cần ngôn tiểu, vô cùng hung dữ lại nghiêm khắc, nhưng với chính mình vẫn rất khách sáo, thần tình ngày hôm nay, có chút không thích hợp.

“Thế nhưng...” Triển Chiêu vẫn không phục, thật vất vả mới tra được đầu mối, dựa vào cái gì bắt bọn họ không tra xét nữa chứ!

“Miêu Nhi.”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường kéo kéo Triển Chiêu, ý bảo anh trông ra cửa.

Triển Chiêu quay đầu lại, thì thấy ở đó, có một người đang đứng tựa vào cánh cửa, mái tóc dài quen thuộc, khoé miệng khẽ nhếch ...

Triển Chiêu nhú mày, Triệu Tước? !

Triệu Tước chậm rãi đi vào, thấy Triển Chiêu nhìn mình, thì khẽ cười nói, “Án tử của người lớn, con nít không nên nhúng tay vào.”

Triển Chiêu sắc mặt phát lạnh, Triệu Tước vội trốn sau lưng Bạch Ngọc Đường, u oán, “Con mèo nhà cậu càng ngày càng hoang dã rồi đó.”

Triển Chiêu nhìn nhìn Triệu Tước một chút, xoay mặt nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng ho khan một tiếng, có chút bối rối, ông cũng biết Triển Chiêu mất hứng, bắt quá...

Triển Chiêu không nói nữa, xoay người ra ngoài.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường đuổi theo, để lại người trong SCI hai mặt nhìn nhau, nhất là người mới vào như Tần Âu, càng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Bao Chứng ra mặt, “Lần này khổ cực các cậu rồi, đều đi lo nhiệm vụ của mình đi.”

Mọi người bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là rút lui, bất quá đều có chút không cam lòng.

...

Về tới phòng làm việc SCI, mọi người đều cho rằng Triển Chiêu sẽ tức giận, thế nhưng chẳng ngờ là, Triển Chiêu vẫn rất bình tĩnh, đang rót trà sữa ra uống, hơn nữa Bạch Ngọc Đường cũng đã an ủi vài câu, Triển Chiêu cũng cảm thấy ổn hơn nhiều.

“Đội trưởng.” Triệu Hổ thò đầu vào cửa phòng làm việc, ngoắc ngoắc anh, “Sao các anh phát hiện Lý Dĩnh có chuyện á?”

“Đúng vậy.” Lạc Thiên cũng không quá minh bạch.

Mã Hân cũng đến góp vui, “Aii... Các anh không biết đâu, giác quan thứ sáu của chị Giai Di thật nhạy nha.”

Mã Hán đứng cạnh cô, liền hỏi, “Cái gì mà giác quan thứ sáu?”

“Chị ấy đã nói từ sớm rằng Lý Dĩnh rất có thể là gay!” Mã Hân nói.

Mọi người đều mở to hai mắt nhìn cô.

Bạch Ngọc Đường cũng có chút buồn cười, “Cô ấy làm sao biết được?”

“Không biết nha, chị ấy nói thế ngay từ đầu, nhưng mà em với Nhạc Nhạc Du Du đều không tin.” Mã Hân sờ sờ cằm, “Quả nhiên nhìn phụ nữ cũng cần kỹ xảo sao, sau này lấy vợ phải cẩn thận đó nha, hay nhất là kiểm tra trước, không thì coi chừng thật vất vả mới lấy về nhà được, vừa cởi quần áo ra thì, oa! Bị kịch nha ...”

“Hân a ...” Mọi người đều bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn cô.

Mã Hân cười cười không nói nữa.

“Lần này kỳ thực coi như là Viên Lâm đã nhắc nhở chúng ta.” Bạch Ngọc Đường đi sô pha ngồi xuống, nhìn Triệu Trinh đang đứng ngoài cửa.

Triệu Trinh gật đầu, cũng đến bên sô pha đối diện ngồi xuống, Triển Chiêu cầm trà sữa đi qua, “... Suýt nữa bỏ sót, bất quá có thể có người phát hiện sớm hơn chúng ta.”

“Anh muốn nói đến Triệu Tước sao?” Bạch Trì hỏi.

Triển Chiêu nhìn Bạch Trì một chút, đột nhiên túm lấy cậu nhóc ấn xuống sô pha rồi ra sức nhéo má, “Trì Trì, anh phát hiện em gần đây càng ngày càng thông minh nha!”

“Ai nha...” Bạch Trì bị Triển Chiêu hung hăng nhéo một hồi mới được Triệu Trinh cứu ra.

Triển Chiêu vẫn ám ức chuyện vừa rồi, liền thay đổi tâm tình một chút, rồi nói tiếp, “Kỳ thực, trước đây, tôi với Tiểu Bạch cũng nghi ngờ Lý Dĩnh rồi.”

“Vì sao?” Bạch Trì tò mò nhìn Triển Chiêu, “Chị ấy rất bình thường a.”

“Vì cô ta đưa thư đe dọa của Triệu Trinh cho bọn anh!” Bạch Ngọc Đường nói.

Tất cả mọi người không giải thích được, Triển Chiêu nhìn Triệu Trinh, “Cậu cũng nghi ngờ cô ta từ lúc đó đúng không?”

Triệu Trinh gật đầu.

Mã Hân ngồi xếp bằng trên sô pha, hỏi, “Đây là chuyện nằm trong phạm vi chức năng của một người đại diện a, có cái gì không thích hợp?”

“Chính bởi vì cô ta là một người đại diện cao cấp, nên mới không thích hợp.” Triển Chiêu giải thích ọi người, “Cô ta cũng biết bối cảnh của anh hai cùng Đại Đỉnh Tiểu Đỉnh, loại sự tình này, sao không thương lượng trước với bọn họ, lại trực tiếp đem tin tức cho bọn tôi a? Có muốn cho, cũng là Đại Đỉnh Tiểu Đỉnh âm thầm nhờ bọn tôi xử lý, đúng không? !”

Mọi người nhìn nhau nói như vậy, cũng đúng nha.

“Cho dù có phát hiện bọn tôi cùng Triệu Trinh quan hệ mật thiết, nhưng điều này cũng không thể chứng minh cô ta làm như vậy là hợp với lẽ thường.” Bạch Ngọc Đường nói, “Từ ngày đó, tôi cùng Miêu Nhi đã trò chuyện với nhau và kết luận, Lý Dĩnh có chút khả nghi.”

“Sau đó sao?” Bạch Trì hỏi.

“Cô ta có ý định làm chúng ta để ý đến Viên Lâm, và hoài nghi anh ta lần thứ hai.” Bạch Ngọc Đường nói tiếp, “Còn nhớ cái lần cô ta kể cho chúng ta về bối cảnh cùng quá khứ của Viên Lâm không?”

“Còn nhắc tới việc cô ta và Viên Lâm ở chung trong một công ty quản lý.” Triển Chiêu mỉm cười, “Từng câu từng chữ đều rất khéo léo nha.”

Tất cả mọi người gật đầu, Lạc Thiên nói, “Đúng là có chút không thích hợp, nhưng căn cứ chính xác là đâu a?”

“Bởi vì hoài nghi, nên bọn tôi đã chơi trò đặt giả thiết rất đơn giản.” Triển Chiêu nói, “Đầu tiên, giả thiết Lý Dĩnh có thân phận đặc thù, như vậy cô ta vì sao lại ở bên cạnh Triệu Trinh? Mục đích là gì?”

“Đúng nga.” Bạch Trì cũng nghi ngờ điểm này, “Trên người Trinh kỳ thực không có gì để tìm hiểu cả, chẳng lẽ thông qua Trinh để tiếp cận chúng ta? Nghe ngóng án tử chúng ta đang tra?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Quan hệ của Triệu Trinh và chúng ta tuy tốt, nhưng cậu ta không trực tiếp tham gia điều tra, mặt khác, án tử chúng ta tra gần đây tuy rằng quý dị, nhưng cũng không có quá nhiều bí ẩn. Lý Dĩnh vì thế mà ở bên cạnh Triệu Trinh đợi thật lâu, hi sinh thời gian cùng tinh lực nhiều như vậy, khẳng định phải có ý đồ lớn hơn nữa.”

“Ý đồ lớn hơn nữa?”

“Thứ tôi nói thẳng.” Triển Chiêu khề chống cằm, có chút bồn chồn nhìn Triệu Trinh, “Mấy thứ thực sự có tính chất uy hiếp mà cậu từng nhận từ hồi nào tới giờ, trừ mấy cái liên quan đến tình yêu đơn phương biến thái này nọ ra, đa số đều có liên quan đến một người.” (Tức mi nhân)

Triệu Trinh bắt đầu gật đầu, “Ừ, đích xác.”

“Cô ta là vì Triệu Tước mà tới?” Triệu Hổ ngồi vào tay ghế sofa, “Muốn thông qua Triệu Trinh tìm Triệu Tước?”

“Không nhất thiết là muốn bản thân ông ấy, có thể là... muốn thứ gì đó.” Bạch Ngọc Đường cười, “Không thấy lúc Triệu Trinh nói muốn về nhà cũ, ánh mắt cô ta vô cùng hưng phấn sao?”

“Đây là do cô ta khôn ngoan nhằm thời điểm, nhờ thế chúng ta nhìn ra vấn đề then chốt.” Triển Chiêu nói, “Có thể nói, hành vi ngày hôm nay cùng vai diễn của cô ta từ trước tới giờ có sự chuyển biến rất lớn.”

Mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường vừa uống cà phê vừa nói, “Ý con mèo này là cô ta tự mâu thuẫn với chính mình.”

“Nga...” Tất cả mọi người gật đầu.

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cười vỗ vỗ vai anh, ý bảo anh tiếp tục nói.

Triển Chiêu quay đầu lại, “Phản ứng của con người đại đa số đều từ trong tiềm thức mà ra, nếu muốn làm một người không giống với chính bản thân mình, sẽ có vài điểm do dự, càng tự nhiên lại càng mất tự nhiên, đặc biệt là lúc đang cố sức che giấu ý đồ gì đó.”

Mọi người bắt đầu cân nhắc để có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Triển Chiêu.

“Nói cách khác, Lý Dĩnh lần nào cũng là trong lúc chúng ta muốn cô ta rời đi thì cô ta sẽ rời đi, có vẻ rất thông minh, nhưng lúc muốn cô ta xuất hiện cô ta cũng xuất hiện, tựa như thời khắc đều có chuẩn bị.” Triển Chiêu cười nói, “Trước đây chúng ta đối với cô ta chỉ là suy đoán, nhìn không ra sơ sót bởi cô ta thông minh! Nhưng mà... sau đó cô ta lại sốt ruột, càng ngày càng sốt ruột, cuối cùng thì bị lộ tẩy.”

“Vì sao lại sốt ruột?” Triệu Hổ chẳng hiểu gì cả.

“Đại khái là bởi vì, Triệu Tước tới.” Bạch Ngọc Đường cười, nhìn sang Tần Âu.

Tần Âu sững sốt, lập tức có phản ứng, “Nga... Thảo nào Triệu Tước đưa Tiểu Dịch đến chỗ tôi, thay vì tiếp tục bảo hộ thằng bé, hẳn là ông ấy muốn cho Lý Dĩnh một tín hiệu, rằng, ông ấy đã tới.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật đầu, có chút tán thưởng nhìn Tần Âu, “Không hổ là người cục trưởng Bao coi trọng, rất thông minh a!”

“Cũng là nghi hoặc lâu nay của tôi thôi.” Tần Âu lắc đầu, “Tôi vẫn không rõ vì sao ông ấy để Tiểu Dịch qua đây, càng nghĩ càng thấy lý do ông ấy nói với Tiểu Dịch kia rất gượng ép.”

“Không sai, Triệu Tước đến, làm Lý Dĩnh ... không, phải nói là Tạ Thiên Lăng sốt ruột.” Triển Chiêu nói, “Cô ta nóng lòng muốn thoát thân, mà mọi người không thấy sự xuất hiện của Triệu Tước rất vừa vặn sao?”

Mọi người đều sững sốt, Triệu Hổ nói, “Đừng nói nữa, em vừa nghe Triệu Tước tới liền nổi da gà đây người, không phải việc lớn chắc chắn ông ấy không đến, mà đến là y như rằng có chuyện!”

“Ừ!” Triển Chiêu giơ ngón cái với Triệu Hổ, “Hổ Tử, cậu tuyệt đối là một người thông minh!”

Triệu Hổ ha hả cười, gãi gãi đầu, biết Triển Chiêu đang thật tâm khen ngợi chính mình a.

“Triệu Tước nếu không có việc gì chắc chắn không giáng lâm, mà lúc trước tôi nói chuyện với ông ấy, cũng cảm thấy ông ấy đang bề bộn nhiều việc.” Triển Chiêu cười, “Nhưng lại đột nhiên tới đây, chứng tỏ nơi này có gì đó đặc biệt hấp dẫn ông ấy!”

“Bọn tôi lo lắng một vòng, nghĩ tới rất nhiều chuyện.” Bạch Ngọc Đường nói, “Có thể là u linh hung thủ, Tần Âu, thư đe dọa Triệu Trinh, thậm chí nghĩ đến vụ án của cha mẹ Trần Du ... Thế nhưng đều thấy không ổn.”

“Vì vậy, các anh hoài nghi Lý Dĩnh?” Bạch Trì hỏi.

“Bọn anh hoài nghi, là bọn anh đã bỏ qua một chi tiết nào đó.” Triển Chiêu cười, “Vì thế bọn anh đem những điểm khả nghi từ hồi Triệu Tước rời đi đến lần trở về mới đây liệt kê cả ra, thì Lý Dĩnh là một trong số đó.”

Tất cả mọi người gật đầu, trong lòng suy xét hoá ra đôi vợ chồng trẻ mỗi đêm đều suy tính chuyện này a, thật chuyện nghiệp mà!

“Gặp mặt Viên Lâm, Lý Dĩnh mới chính thức bị lộ đuôi.” Triển Chiêu cười nói, “Đầu tiên là hành động rút súng để dọa chúng ta kia!”

“Súng?” Mọi người sững sốt.

“Không sai, chắc chắn Viên Lâm đã sớm biết thân phận của chúng ta rồi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hắn rút súng ra để dọa ai a?”

“Hắn hù dọa Lý Dĩnh?” Mọi người giật mình, “Viên Lâm phát hiện ra thân phận của Lý Dĩnh?”

“Tôi thấy hắn muốn thử năng lực của chúng ta thì có.” Triệu Trinh ở một bên nói.

“Ha hả.” Triển Chiêu mỉm cười, “Vì vậy, đã sản sinh ra một hiệu quả không ngờ.”

“Hiệu quả gì cơ?”

“Hai người bọn họ vốn nên biết nhau.” Bạch Ngọc Đường nói, “Đều từng là người trong cùng công ty mà, nhưng vấn đề là, Lý Dĩnh là giả, Viên Lâm cũng là giả nốt.”

“Bởi vậy mới thấy xấu hổ, ngữ khí cùng cách nói rất kỳ lạ.” Triệu Trinh gật đầu, “Hơn nữa lúc Viên Lâm rút súng ra Lý Dĩnh sợ đến hoa dung thất sắc, điểm này cũng rất quái lạ.”

“Sau đó, chúng ta kêu cô ta ra ngoài cô ta cũng ra.” Triển Chiêu cười, “Chúng ta kêu cô ta về cô ta cũng về, Triệu Trinh che giấu đồng thư đe dọa với Viên Lâm, có ý định tiết lộ cho cô ta biết Viên Lâm là cảnh sát... phản ứng của cô ta đều hoàn hảo quá mức.”

“Ừ.” Triệu Trinh gật đầu, “Điều này chứng tỏ cô ta đang rất sốt ruột.”

“Nhà cũ của Triệu Tước, tất nhiên có thứ gì đó rất trọng yếu mà cô ta muốn nhưng tìm mãi không ra.” Bạch Ngọc Đường nói, “Đương nhiên, trực tiếp nhất chính là sự biến hoá đáng đi khi cô ta giấu vũ khí.”

“Vì vậy, bọn tôi muốn xác nhận một chút, xem có hiểu được ý tứ của nhau hay không.”Triển Chiêu nói, “Triệu Trinh ám chỉ tôi gửi tin nhắn cho Bạch Trì, nên tôi đã gửi.”

Triệu Hồ nhìn Bạch Trì, “Vậy tin hôm qua nhóc xem, là tin kêu chúng ta đi mai phục?”

Bạch Trì cười tủm tỉm lấy di động ra, “Anh nhắn là ‘nhà cũ của Triệu gia có một thứ gì đó rất quan trọng, em hiểu không?’”

“Chỉ vậy thôi?”Triệu Hồ nháy mắt mấy cái, “Này nói lên điều gì?”

Bạch Trì cười trả lời, “Nhà cũ của Trinh có cái mật thất kia, rất khó tìm đó, mọi người hầu như không biết, bởi vậy em đoán là anh ấy muốn chúng ta đến đó.”

“A...”Mọi người nhin không được liếc mắt nhìn nhau, thật thông minh lanh lợi a.

“Còn có a, Hân.”Triển Chiêu đột nhiên hỏi Mã Hân, “Nếu vào buổi tối, ba người bọn anh đưa em đến một tầng hầm, phía dưới rất đen, bầu trời cũng đen, em sợ, không muốn xuống dưới, vậy sẽ làm sao?”

“Em sẽ sống chết kéo một người ở lại cùng em a!” Mã Hân nghiêm túc nói.

Triển Chiêu gật đầu, “Ừm, nhưng Lý Dĩnh lại vội vã theo bọn tôi xuống phía dưới, vì vậy, một câu nói của Triệu Trinh liền làm lộ bộ mặt thật của cô ta, trước đó bọn tôi trao đổi thông tin qua lại với nhau, cô ta có lẽ cũng đã hoài nghi, bọn tôi có vạch trần thân phận của cô ta hay không.”

“Thế nhưng hành động lần này của Lý Dĩnh thực sự rất mạo hiểm a!” Bạch Ngọc Đường tựa hồ có chút khó hiểu, “Cô ta vì sao lại gấp gáp như vậy a?”

“A.”Mã Hân cười nhạt một tiếng, “Nếu cô ta là Tạ Thiên Lăng, vậy trước khi Trung Quốc giải phóng đã được sinh ra, cũng đã bảy mươi hơn rồi, có thể không gấp sao?”

“Cũng đúng nga.”Bạch Trì nhin không được nhú mày, “Thật đáng sợ!”

“Chắc là ... Cô ta có việc gì gấp phải xử lý a.”Triển Chiêu nói, “Tôi nghi ngờ, có thể có liên quan đến ba án tử chúng ra đang tra không.”

“Ba án tử?” Mã Hân xòe tay ra đếm, “Ừm ... U linh sát thủ là một, án đặt bom liên quan đến cha mẹ Trần Du là hai, còn lại là, Triệu Trinh bị uy hiếp, ba cái này sao?”

“Ừ...” Triển Chiêu gật đầu, đột nhiên nhìn chằm chằm vào Tần Âu.

“Làm sao vậy?” Tần Âu có chút khó hiểu.

“Ngày đó lúc anh tháo bom cho Trần Mật, hấn ngoại trừ tỏ tình với anh ra, còn nói gì không a?”Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

Mọi người lập tức mở to hai mắt nhìn Tần Âu, Tần Âu có chút bất đắc dĩ, Triển Chiêu vội nói với mọi người, “Đừng nói cho Dương Phàm biết nha, cứ giả vờ không biết đi!”

“Nga!”Mọi người gật đầu.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, lời Trần Mật nói với Tần Âu, có gì đặc biệt sao?”

“Cậu nghĩ xem, sao lại phải bắt cóc Trần Mật?”Triển Chiêu nói, “Trần Mật là ai?”

Mọi người nhìn nhau.

“Nga...” Bạch Ngọc Đường hiểu rõ gật đầu, “Thì ra là thế.”

“Đội trưởng?” Tất cả mọi người đôi mắt trông mong nhìn Ngọc Đường.

“Trần Mật là tổ trưởng tổ phá bom!” Bạch Ngọc Đường nói, “Hắn không tháo được bom trên người mình xuống, nhưng Tần Âu tháo xuống được.”

“Này bình thường mà.” Mã Hán nói, “Trong cảnh cực ai cũng biết kỹ thuật của Trần Mật tuyệt đối không bằng Tần Âu, Tần Âu trước đã để lại truyền kỳ trong cảnh cực, trên đời này, không có bom nào anh ấy không phá được!”

Tần Âu sững sốt ... Đột nhiên nhớ tới ngày đó, Trần Mật đúng là có nói với hắn những lời này trên đời này, không có bom nào anh không phá được.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thấy sắc mặt của Tần Âu, liếc nhau, quả nhiên! Giá trị của Tần Âu là ở năng lực của hắn.

...

Trong phòng phạm nhân đặc thù của nhà ngục X, ánh sáng mờ mịt.

Triệu Tước ưu nhã đứng lên, vươn ngón tay thon gầy nhẹ lướt trên khuôn mặt trắng bệch của Tạ Thiên Lăng, xóa đi vết mờ hôi lạnh trên mặt hắn, cười cười nhìn con người của người nọ đang co rút dần, “Thống khổ sao?”

Chỉ có tiếng vang thanh thúy dội lại.

Tạ Thiên Lăng cố gắng phục hồi tinh thần, cảm thấy như vừa trải qua nhất trường họa kiếp, sức cùng lực kiệt. Hắn kinh hoàng mở to hai mắt nhìn Triệu Tước, “Ta đã nói gì?”

Triệu Tước cười, “Ta nói nè, người nghĩ có thể giấu diếm sao?”

“Triệu Tước...” Tạ Thiên Lăng sắc mặt thê thảm, như sắp tới ngày tận thế vậy.

Triệu Tước từ trong ngực lấy ra một cái khăn lau tay, khẽ nhếch môi cười, “Sáu mươi tuổi rồi đứng không?”

Tạ Thiên Lăng ngơ ngác nhìn Triệu Tước.

“Thật nghĩ không ra, người cũng có lúc trở thành đồ bỏ đi.” Nét tươi cười trên khuôn mặt Triệu Tước trở nên băng lãnh, “Lão bất tử mà, hoá ra cũng phải chết, thật sáng khoái a.”

311. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 25

Chương 25 : Đau xót

Công Tôn tựa ở sofa, trong nôi đang có hầm canh, sùng sục sùng sục toả nhiệt. Hắn dựa vào bộ lông mềm mại của Lisbon, tiểu sư tử nằm sấp bên cạnh, đầu gối lên chân, đang nhìn gì đó trong tay hắn.

Thứ Công Tôn đang xem tìm được trong thùng đồ của Dương Phàm, là nhật ký của cha và ông nội y, muốn từ bên trong tìm ra chút manh mối, tốt nhất là có thể giúp Bạch Cẩm Đường khôi phục lại ký ức.

Bạch Cẩm Đường ngồi đối diện hắn, xem tư liệu của công ty.

Một bên, Dương Phàm đang đút cho Dương Dương và Tần Dịch văng ăn điểm tâm, hai đứa nhóc thì cứ mãi miết chơi đùa.

Trần Du và ông nội ngồi trên sofa ngay sau lưng Bạch Cẩm Đường xem TV, vừa xem vừa nghĩ . . . Bầu không khí thật ấm cúng nha.

Đại Đình Tiểu Đình không biết đang vội cái gì, trên bàn bày đầy sổ sách, hai người lại chụm đầu vào viết viết vẽ vẽ.

Bạch Cẩm Đường trong lúc đọc tài liệu, thỉnh thoảng có liếc nhìn Công Tôn.

Công Tôn vẫn chăm chú đọc sách, không hề ngẩng đầu.

Bạch Cẩm Đường khẽ nhú mày.

Công Tôn đọc a đọc, chợt cảm giác tiểu sư tử ngẩng đầu lên, trước mặt mình, cũng có một cái bóng.

Ngửa mặt vừa nhìn, thì thấy Bạch Cẩm Đường đang đứng trước mặt, cúi đầu nhìn mình.

Công Tôn không nhúc nhích, cùng Bạch Cẩm Đường đối diện.

Bạch Cẩm Đường cúi đầu, hai tay chống vào lưng ghế sau lưng Công Tôn, nhìn thẳng vào hắn.

Công Tôn trừng mắt lại, tiếp tục đối diện với người kia, bất động thanh sắc.

Bạch Cẩm Đường khẽ nheo mắt, Công Tôn cầm quyển nhật ký trong tay, chậm rãi đưa lên, chặn tầm nhìn của Bạch Cẩm Đường lại, tiếp tục xem, mặt kệ người kia.

Bạch Cẩm Đường chợt thấy một sợi dây nào đó trong đầu “phụt” một tiếng đứt đoạn, liền đưa tay giật lấy quyển nhật ký, quăng qua một bên.

Công Tôn khẽ nhú mày, nhìn anh.

Bạch Cẩm Đường lại mắt đối mắt.

Tiểu sư tử ngửa mặt, hiếu kỳ nhìn chăm chăm vào hai người.

Bạch Cẩm Đường cùng Công Tôn nhìn nhau một hồi lâu, mới đặt mông xuống ngồi cạnh Công Tôn, vừa ngồi thì bỗng nghe thấy “méoooo~~” một tiếng.

Bạch Cẩm Đường cả kinh, đứng lên nhìn lại, thì thấy phía dưới móng vuốt của Lisbon hình như có gì đó, đưa tay nhắc chân nó lên, chợt thấy Lỗ Ban cùng Lilya đang nằm cạnh nhau, Lỗ Ban đang nằm giữa phơi bụng ra, Lilya tựa vào ngực nó, hai con mèo đang giúp nhau liếm lông, hiển nhiên Bạch Cẩm Đường vừa áp đảo chúng nó, vì vậy hai con đều đang ai oán nhìn chăm chăm vào Bạch Cẩm Đường, biểu thị sự bất mãn.

Nhìn nhau một hồi, chợt nghe Công Tôn khẽ cười một tiếng.

Bạch Cẩm Đường chân mày giật giật, đặt chân Lisbon xuống, phủ lên hai con mèo.

Công Tôn cầm nhật ký lên muốn đọc tiếp, Bạch Cẩm Đường liền nhú mày, đưa tay đoạt lấy vút qua một bên, rồi ôm lấy Công Tôn, bế lên lầu.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cảm thấy kiểu ở chung của hai người này thật thú vị.

Đại Đình Tiểu Đình còn đang bận rộn, hiển nhiên đã quen quá rồi.

Dương Phàm vừa cho Tần Dịch và Dương Dương uống nước trái cây xong, đang ngồi chờ ra một chỗ, Tần Âu không biết xử lý sự tình thế nào rồi, có gặp phải nguy hiểm gì không.

. . .

“Rầm” một tiếng, cửa phòng bị đập bay, Bạch Cẩm Đường ném Công Tôn lên giường, đưa tay lột cà vạt và áo khoác của mình ra.

Nhưng Công Tôn lại đưa tay chống đầu, mở to hai mắt nhìn anh, không nhúc nhích.

Bạch Cẩm Đường khẽ chạm nhẹ vào vùng hõm chỗ xương quai xanh của hắn, nhìn Công Tôn, “Em không sợ sao?”

Công Tôn nháy mắt mấy cái, hỏi, “Sợ cái gì?”

“Chuyện anh sắp làm với em!” Bạch Cẩm Đường trả lời.

Công Tôn bất lực nhún vai, “Anh vốn mỗi ngày đều làm, sợ sao nổi.”

Bạch Cẩm Đường lông mày khẽ động, thảo nào vẫn thấy thiếu thiếu gì đó, hoá ra là đã không làm vài ngày!

Lập tức ngừng lại, đưa tay nâng cằm Công Tôn, “Vậy làm đi!”

Công Tôn nheo mày, “Anh là ai?”

Bạch Cẩm Đường súc tích, “Em nói xem . . .”

“Anh nhớ tôi là ai không?” Công Tôn cười nhạt.

Bạch Cẩm Đường nheo mắt, “Làm không chừng sẽ nhớ ra.”

Công Tôn trên mặt lộ ra vẻ tự tiếu phi tiếu, “Chiếu theo logic của anh, trên đời này sẽ không có tội cường gian!”

Bạch Cẩm Đường khoe miệng giật giật, “Em bình thường cũng nói như vậy?”

Công Tôn sờ sờ cằm, “Tôi đối với người lạ tương đối khách khí.”

“Anh không được tính là người lạ.” Bạch Cẩm Đường nheo mắt.

Công Tôn cười, đưa tay điểm nhẹ lên mũi người kia, “Anh là ai? Tôi không quen biết anh.”

Bạch Cẩm Đường hít vào một hơi, ngón tay kia đã lướt qua tử huyệt của anh, khê cọ a cọ, anh liền ngăn lại, nói, “Anh không nghĩ em sẽ không cho anh làm? ! Nếu anh cả đời vẫn không nhớ ra thì sao? Cả đời không cho làm!”

“Anh mơ đẹp thế.” Công Tôn nói, “Cho anh một năm, nhớ không ra tôi đi tìm người khác, lão tử đây đây người theo đuổi.”

“Em dám!” Bạch Cẩm Đường nhướn mày, “Ai dám đụng vào một đầu ngón tay của em anh bắt nó cho chó ăn!”

Công Tôn đưa tay niết cằm Bạch Cẩm Đường, “Thật không? Tùy anh thôi.”

Bạch Cẩm Đường nhẹ nhàng vuốt thắt lưng Công Tôn, hỏi, “Em nói xem, nếu anh ngan nhụt rồi, thì sao?”

Công Tôn cười nhạt, “Anh cứ thử xem a.”

Bạch Cẩm Đường trên mặt lộ ra dáng cười bất thiện, Công Tôn nhướn mày, Bạch Cẩm Đường như vậy trông như một con báo nhỏ đang xù lông, thật đáng yêu.

“Chúng ta thử xem?” Bạch Cẩm Đường có chút gấp gáp.

Công Tôn mặc cho người nọ đang nhắm vào cổ mình hôn a hít, cứ đưa tay nắm lấy mũi người ta.

Bạch Cẩm Đường bắt mắt ngẩng đầu nhìn hấn.

Công Tôn nhướn mày, “Có gan thì cứ làm a, anh mà làm, tôi sẽ ly hôn.”

Bạch Cẩm Đường liền cảm thấy trong đầu ong lên một tiếng, sắc mặt rét lạnh dần, Công Tôn cũng hiểu mình đã đùa hơi quá, thì nhìn sang chỗ khác, nhỏ giọng lầm bầm, “Là anh không tốt, ngay cả tôi cũng quên, đồ vô lương tâm.”

Bạch Cẩm Đường nghe thấy hấn nói như làm nũng, sát khí lập tức tiêu tán, bầu không khí trong nháy mắt hòa hoãn lại, anh thở dài, “Ai biết đụng vào đầu thôi lại nghiêm trọng như vậy.”

Công Tôn xoa xoa đầu anh, “Vậy nhanh nhớ ra đi.”

“Thật ra anh đã nhớ ra một ít.” Bạch Cẩm Đường xoay người, tựa vào Công Tôn, với tay lấy bật lửa cùng gói thuốc trên đầu giường, lấy ra một điếu . . .

Bạch Cẩm Đường nhướn mày, Công Tôn nhanh tay đoạt lấy, “Muốn chết hả!”

Bạch Cẩm Đường bật cười, “Bây giờ anh dám khẳng định lúc trước chúng ta ngày nào cũng làm.”

Công Tôn không để ý, đưa tay đoạt lấy điếu thuốc trên môi anh, giục, “Anh vừa nói đã khôi phục được một ít?”

“Ừ.” Bạch Cẩm Đường lại tìm một bao thuốc lá khác mở ra, bởi vì Công Tôn nghiêm ngặt khống chế số lượng thuốc anh hút, nên mỗi ngày chỉ có một hai điếu thôi, anh rút ra một điếu đặt lên môi, nói “Chỉ là rất hỗn loạn.”

“Có ý gì?” Công Tôn tựa vào ngực người ta, Bạch Cẩm Đường khê vươn người, dùng điếu thuốc của hấn để mỗi điếu của mình, hít một hơi, phun ra một vòng khói, “Kiểu như vừa khắc trước là hình ảnh anh hơn hai mươi tuổi, một khắc sau lại là lúc anh tám tuổi.”

“Là vì thôi miên sao?” Công Tôn nhú mày, “Tôi vừa đọc nhật kí của cha Dương Phàm, đúng là có viết về một đứa bé ở trong phòng bệnh được bảo vệ nghiêm ngặt, nhưng không biết có phải là anh không, hơn nữa cũng không có đầu mối cụ thể.”

“Không có biện pháp.” Bạch Cẩm Đường nhún nhún vai, “Tiểu Chiêu không chịu thôi miên cho anh.”

“Cậu ấy muốn tốt cho anh thôi.” Công Tôn nói, “Vạn nhất bị điên rồi sao?”

Bạch Cẩm Đường cười, “Anh lúc này cũng muốn điên rồi đây.”

Công Tôn nhú mày, “Triệu Tước thật sự lợi hại như vậy sao? Có thể niêm phong ký ức lại, bây giờ vẫn còn bị ảnh hưởng. . . Ông ấy bây giờ đang ở đây, nhưng chỉ nói mỗi câu chưa tới lúc rồi không chịu tháo ra cho anh.”

“Anh đối với ông ấy không có ấn tượng nào quá sâu sắc.” Bạch Cẩm Đường thở dài, “Đúng rồi. . . Kỳ thực còn có một biến hóa.”

“Cái gì?”

“Anh trước đây không phải có năng lực dự đoán tương lai sao?” Bạch Cẩm Đường hỏi.

“Ừ.” Công Tôn gật đầu.

“Hiện tại hình như còn mạnh hơn nữa.”

“Thực sự?” Công Tôn ngồi xuống.

“Đúng vậy.” Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Ví dụ như ngay lúc này.”

“Lúc này” Công Tôn sững sốt, “Anh cảm giác có nguy hiểm sao?”

Bạch Cẩm Đường nghiêm túc gật đầu.

Công Tôn đẩy đẩy, “Nguy hiểm thế nào, nói a!”

Bạch Cẩm Đường sáp tới bên tai hắn, nhỏ giọng nói, “Canh của em . . .”

. . .

“Đi chết đi!” Công Tôn túm một cái gối ném vào Bạch Cẩm Đường, phi xuống giường, lao ra khỏi phòng chạy xuống lầu, Bạch Cẩm Đường ở trong phòng lắc đầu cười khổ.

Xuống lầu rồi, may mà Trần Du đã tắt bếp, còn giúp hắn múc ra từng chén.

Công Tôn cầm một chén, nói với Trần Du, “Mọi người đều uống đi, canh này rất bổ, là Bạch Trì chỉ đó.”

“Anh không uống sao?” Trần Du thấy Công Tôn chỉ lấy một chén, liền hỏi.

Công Tôn cau mũi, vẻ mặt ghét bỏ, “Cái này hầm từ thận heo với thận trâu đó!”

Trần Du lập tức mất hăng hái uống canh.

Công Tôn bưng lên lầu, đẩy cửa bước vào, “Ăn canh.”

Vào cửa, chợt thấy Bạch Cẩm Đường đang ôm đầu, nằm ở trên giường hình như đang rất thống khổ.

“Cẩm Đường!” Công Tôn trước đây từng nhìn thấy Bạch Cẩm Đường như vậy, có lần còn té xỉu, vội vã buông chén canh chạy đến, “Anh sao thế . . . A!”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Bạch Cẩm Đường túm lấy cánh tay ấn lên giường, bắt đầu hôn a hôn.

Công Tôn nhìn anh, thì thấy chẳng có gì gọi là thống khổ cả, chỉ có vẻ mặt rất gian giả vờ đó!

“Anh . . .”

Công Tôn tức giận không nhẹ, người này lại nữa rồi!

Bạch Cẩm Đường hôn Công Tôn một ngụm xong cảm thấy tâm tình thư sướng, cười nói, “Nè, canh gì thơm thế a?”

Công Tôn khoe miệng giật giật, “Nơi tạo ra nước tiểu của trâu với heo đó!”

Bạch Cẩm Đường biết Công Tôn đang then quá hoá giận, bật cười, “Sao buồn nôn thế, hay là khỏi uống ha.”

Công Tôn mỉm cười nhướn mày, “Sao? Không uống?”

. . .

Bạch Cẩm Đường bắt đắc dĩ, vội đứng lên, đến bên bàn cầm lấy cái chén uống từng ngụm.

Công Tôn cầm giận chuẩn bị ngồi dậy, lại nghe “loảng xoảng” một tiếng.

Giương mắt vừa nhìn, đã thấy Bạch Cẩm Đường nằm dưới bàn, đưa tay ôm đầu, hình như rất thống khổ, canh đều đổ cả ra ngoài.

“Lại nữa?” Công Tôn nhìn anh, “Này, anh đừng có náo loạn. . .”

Thế nhưng nhìn nữa, chỉ thấy Bạch Cẩm Đường vẫn khuyu ở đó, thống khổ ôm đầu, như muốn kêu lên nhưng kêu không được.

Công Tôn cả kinh, chạy lại, “Cẩm Đường?”

Bạch Cẩm Đường cả người đều bị chuột rút đến cứng đờ, Công Tôn chỉ thấy tay hằn nắm thành quyền, đầu ngón tay trắng bệch, cứng rắn như sắt. Hai mắt nhắm nghiền, hàm răng cắn chặt.

“Cẩm Đường!” Công Tôn trong nháy mắt biết không tốt rồi, vội hét lên, “Người a!”

Dưới lầu Đại Đình Tiểu Đình nhanh chóng vọt vào.

“Đại ca!” Đại đình tiến đến nâng Bạch Cẩm Đường lên.

Dương Phàm cũng vọt tới, vừa nhìn thì nói, “Là chuột rút, không cần khẩn trương, nhanh mang ống thở đến!”

Tiểu Đình vội đi lấy, Dương Phàm cấp cứu cho Bạch Cẩm Đường, Đại Đình gọi điện thoại cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, dù sao mọi người lúc này đều đang trong trạng thái được bảo hộ.

Lúc này, cơn co giật của Bạch Cẩm Đường đã kết thúc, sau đó, lại chìm trong trạng thái choáng ngất.

Công Tôn sắc mặt trắng như tờ giấy, ngồi ở một bên nhìn.

Dương Phàm kiểm tra kĩ càng cho Bạch Cẩm Đường, ý bảo Công Tôn không có việc gì, mọi người cùng nhau khiêng người lên giường.

“Thân thể hần một chút vấn đề cũng không có, rất kỳ quái, huyết áp rất ổn định, các phương diện khác đều bình thường.” Dương Phàm nói, “Có phải là bệnh cũ không?”

“Đại ca trước đây cũng như vậy.” Tiểu Đình gật đầu, thấy Công Tôn vẻ mặt như muốn chết đến nơi, vội vàng an ủi, “Anh cũng gặp qua rồi mà, đừng nóng vội, lập tức ổn thôi.”

Công Tôn gật đầu, đi qua ngồi xuống cạnh Bạch Cẩm Đường, nắm lấy tay anh.

Chốc lát sau, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chạy đến.

“Anh hai . . .”

“Suyt ” Dương Phàm ra hiệu ọi người nhỏ giọng, người đang ngủ rồi a.

Hai người đi qua nhìn.

“Sao lại như vậy?” Triển chiêu hỏi Công Tôn, “Anh ấy nhớ ra cái gì sao? Hình như đã lâu lắm rồi không té xỉu đột ngột.”

Công Tôn lắc đầu, “Đều do tôi bắt hần nhớ.”

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vai Công Tôn, “Đừng nghĩ như vậy, rất nhanh sẽ ổn thôi, không chừng anh hai đã nhớ ra rồi đó.”

“Đúng thế.” Dương Phàm nói, “Loại mất trí nhớ tạm thời này rất dễ sản sinh phản ứng kịch liệt, hơn nữa các chỉ tiêu sức khoẻ trên người hẳn đều bình thường, đừng quá lo lắng.”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, để Công Tôn cùng Bạch Cẩm Đường nghỉ ngơi, mọi người lui ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu quay về SCI tiếp tục làm việc, đóng cửa xe, Triển Chiêu chợt thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường ngưng trọng.

“Cậu muốn nhờ Triệu Tước giải toả ký ức cho anh hai?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Tôi muốn hỏi ba tôi xem vì sao muốn đem ký ức của anh ấy khoá lại.”

Triển Chiêu nhướn mày, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cậu cũng thấy việc này có liên quan đến ba cậu với ba tôi?”

“Không có bọn họ ngầm đồng ý, Triệu Tước không có khả năng động thủ, cậu cũng đã nói, muốn ký ức của một người triệt để bị niêm phong cần một khoảng thời gian rất dài cùng trình tự làm việc rất phức tạp.” Bạch Ngọc Đường nói, “Tôi không rõ vì sao thấy anh hai thống khổ như vậy bọn họ vẫn không chịu tháo ra cho anh ấy.”

Triển Chiêu trầm mặc một hồi, liếc Ngọc Đường, “Hay là. . . nói ra lại càng thống khổ hơn.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, Triển Chiêu vỗ vỗ vai anh, “Không có việc gì, Công Tôn đang ở bên cạnh anh ấy a.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ừ.”

Hai người tâm sự trọng trọng nhưng vẫn bất lực, lái xe về SCI .

Hôm đó, mọi người đều bận rộn, đến hừng đông bốn giờ sáng hôm sau, Đại Đình Tiểu Đình chợt nghe thấy từ trên lầu hai truyền đến tiếng kêu của Công Tôn.

Xông lên vừa nhìn, chỉ thấy Công Tôn ngồi trên giường, chỗ nằm bên cạnh hẳn trống trơn, Bạch Cẩm Đường đã biến mất.

“Tôi đang ngủ. . . thì không thấy hẳn đâu!”

“Công Tôn.” Tiểu Đình thấy Công Tôn tâm tình kích động như muốn gục ngã tới nơi, vội nói, “Đừng gấp, không ai có thể vượt mặt bọn tôi bắt đại ca đi, trừ phi là tự anh ấy bỏ đi!”

Công Tôn sững sốt, lúc này mới bình tĩnh lại chút, “Hắn đi đâu . . . Có về nữa không?”

“Anh ấy đã nói nếu chết cũng phải chết cùng anh, nhất định là có chuyện gì phải xử lý gấp!” Tiểu Đình vội an ủi Công Tôn.

Đại Đình gọi điện cho Bạch Cẩm Đường, thế nhưng điện thoại lại ở trên bàn, hẳn liền gọi qua cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở lại SCI tầng ca, bận rộn đến hừng đông, vừa đặt lưng xuống giường nghỉ một chút.

Trong cơn mơ hồ nghe thấy những gì Tiểu Đình nói, Triển Chiêu lập tức tỉnh táo, suy nghĩ một chút, nói, “Bảo Công Tôn đừng nóng vội. . . Đại ca hẳn là phải đi xử lý chuyện gì đó, rồi sẽ trở về.”

“Anh ấy đi tìm Triệu Tước?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu ngắt điện thoại, lắc đầu.

“Không phải? !”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, Triển Chiêu lại lần nữa cầm điện thoại lên, Bạch Ngọc Đường thấy số cậu ấy gọi đi là số của Triệu Tước.

“A lô?” Triệu Tước tiếp điện thoại, giọng nói rất tỉnh táo, Triển Chiêu cười nhạt, người này chẳng lẽ không ngủ sao?

“Meo Meo, lúc này lại gọi, gấp lắm à?” Thanh âm của Triệu Tước còn mang theo chút tiểu ý.

Triển Chiêu cũng trầm mặc một lát, hỏi, “Chú có tin vào số mệnh không?”

Triệu Tước sững sốt, một lúc lâu, cười hỏi, “Xảy ra tình huống gì ngoài kế hoạch à?”

Triển Chiêu nở nụ cười, “Triệu Tước, chú đã hại rất nhiều người đúng không?”

Triệu Tước không nói.

“Đừng hại người nữa.” Triển Chiêu nói, “Đặc biệt là những người vô tội, nếu chú còn cơ hội.” Nói xong, không đợi Triệu Tước trả lời, đã cúp máy.

Triệu Tước cầm điện thoại ngơ ngác ngồi trên giường, người bên cạnh hỏi hẩn, “Sao thế?”

“A, sự tình bắt đầu thú vị rồi đây.” Triệu Tước đóng điện thoại xuống, giương mắt, từ trong đáy mắt hiện lên một tia thanh nhiên, “Thông tri cho Duẩn Văn, tiểu sư tử của Bạch gia bọn họ, đại khái đã tỉnh lại.”

...

“Chúng ta đi đâu tìm anh hai bây giờ?” Bạch Ngọc Đường đã rời giường, vẽ mặt sốt ruột.

Triển Chiêu lại buông điện thoại nằm xuống.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường chột chột anh.

Triển Chiêu nói, “Nếu như là anh hai tự bỏ đi, cậu nghĩ anh ấy muốn chúng ta đi tìm anh ấy sao?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Nhưng nếu có nguy hiểm. . .”

“Người có thể gây nguy hiểm cho anh ấy tôi đã gọi điện thoại cảnh cáo rồi.” Triển Chiêu vẽ mặt mất hứng, nắm áo Bạch Ngọc Đường, “Ngủ đi, lát nữa sẽ có người gọi cho chúng ta đi đón anh hai, hiện tại cứ để tự anh ấy xử lý.”

...

Một hồi lâu sau, Bạch Ngọc Đường mới chậm rãi ngồi xuống bên giường, thấp giọng nói, “Miêu Nhi . . . Tôi biết anh ấy đi tìm ai rồi.”

“Đừng nghĩ nữa.” Triển Chiêu rầu rĩ trả lời.

“Nếu như anh hai lần này xảy ra chuyện, vậy người hại anh ấy chính là . . .”

Còn chưa dứt lời, Triển Chiêu đã túm lấy cổ tay kéo người lên giường, lòi chân đắp kín người anh, nói, “Đừng nghĩ nữa!”

...

312. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 26

Chương 26 : Khóa

Sáng sớm, Triển Khải Thiên đỗ xe vào tầng hầm toà nhà chính pháp, cầm bao công văn bước vào thang máy. Điện thoại di động đột nhiên rung lên, ông ấn vào phím 7 nơi phòng làm việc của mình rồi lấy điện thoại ra xem.

Trên màn hình chỉ có một câu, đọc xong, ông nhú mày, cất điện thoại đi ... Cùng lúc đó, “ding” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Ra khỏi thang máy, Triển Khải Thiên mở cửa phòng làm việc của mình, bước vào, đóng lại, sau khi đặt bao công văn lên bàn làm việc, ông mở miệng hỏi, “Tối rồi sao không lên tiếng?”

Bên cạnh cánh cửa phòng đã đóng lại, có một người đang đứng, áo sơ mi trắng, quần tây trang đen, so với vẻ chín chu chỉnh tề vốn có, thì lúc này có chút mất trật tự cùng tùy ý.

“Hết bệnh rồi?” Triển Khải Thiên quay đầu lại nhìn hẩn, “Sao lại chạy đến đây?”

Đối phương không nói gì.

Triển Khải Thiên bất đắc dĩ, cầm điện thoại lên, “Chú gọi cho Ngọc Đường đến đón cháu.”

“Cùm cụp” một tiếng, cửa bị khoá lại.

Triển Khải Thiên cầm ống nghe lên thì phát hiện bên trong không có bất kì thanh âm nào, cúi đầu vừa nhìn, thì thấy dây điện thoại đã bị cắt đứt.

“Cháu chuẩn bị mư sá chú sao?” Buông điện thoại, Triển Khải Thiên có chút bất đắc dĩ nhìn người trước mắt đang chậm rãi đến bên sô pha ngồi xuống, “Cầm Đường?”

Người đang ngồi trên sô pha, giương mắt nhìn Triển Khải Thiên, chính là Bạch Cầm Đường.

Một lúc lâu sau, anh mới mở miệng, “Cháu muốn biết chân tướng.”

Triển Khải Thiên tới bên cạnh rót chén trà, hỏi, “Chân tướng gì?”

“Toàn bộ.”

“Chú không hiểu.” Triển Khải Thiên lắc đầu, “Cháu nói rõ hơn đi.”

Bạch Cầm Đường nhìn ông, đột nhiên nở nụ cười, “Cháu nhớ ra hết rồi, cháu chỉ muốn ọi người cơ hội để giải thích thôi, không giải thích, cháu có muốn tin tưởng cũng có thể sao?”

Triển Khải Thiên sửng sốt, cuối cùng đành nhượng bộ, “Thứ cháu thấy chỉ là biểu tượng thôi, không nói lên tất cả, lại càng không phải chân tướng xác thực.”

“Vậy chú nói cho cháu biết đi.”

...

“Chân tướng chính là, không có chân tướng.”

Triển Khải Thiên thấp giọng trả lời, “Chân tướng này vĩnh viễn không bao giờ bị phát hiện, mới là kết cục tốt nhất, cho đến khi chúng ta chết đi, cũng không có thêm kẻ nào biết.”

Đang nói chuyện, chợt nghe có tiếng đập cửa “đốc đốc đốc “.

Bạch Cầm Đường nhìn ra phía cửa.

“Là trợ lí của chú.” Triển Khải Thiên nói, “Công việc của chú có chút đặc thù, nếu cửa khoá, cậu ấy sẽ nghỉ ngơi.”

Bạch Cầm Đường mắt lạnh nhìn ông, lắc đầu, ý bảo không tin.

“Chú chỉ ra nói với cậu ấy vài câu, sẽ không chạy đâu, chạy lại được cháu sao.” Nói rồi ra mở cửa.

Bạch Cầm Đường nhíu mày, đi theo chặn cửa lại.

Triển Khải Thiên lắc đầu, “Đứa nhóc này sao lại cứng đầu thế nhỉ? Y hết lão ba nhà cháu.”

Lúc Triển Khải Thiên nói những lời này, Bạch Cầm Đường thấy trong mắt ông có một tia khác thường, song song đó, phía sau cửa truyền đến tiếng ken két rất khẽ, cửa bị mở ra.

Bạch Cầm Đường sửng sốt, muốn quay đầu lại nhìn thì thấy tay Triển Khải Thiên đột nhiên vung lên, năng lực phản ứng siêu nhạy của Bạch Cầm Đường khiến anh bị một hành động nhỏ mà rất ít người phát hiện ra này dẫn dắt rời đi lực chú ý, song song đó, từ sau gáy anh truyền đến một trận đau đớn.

Triển Khải Thiên nhíu mày, chỉ thấy trong mắt Bạch Cầm Đường hiện lên một tia sáng tỏ, còn có một phần không cách nào giải thích được.

“Không phải như cháu nghĩ đâu.” Triển Khải Thiên muốn giải thích.

Nhưng mà lúc này, Bạch Cầm Đường chỉ chậm rãi quay đầu lại, dáng người phía sau đã nhoè đi không rõ, nhưng cho dù chỉ có một cái bóng, anh cũng biết người nọ là ai ...

Rất nhanh, Bạch Cẩm Đường mất đi ý thức, Triển Khải Thiên đưa tay đỡ lấy anh, nhú mồm nhìn người phía sau đang cầm khẩu súng điện, “Cậu có bệnh a! Không thể dùng phương thức ôn hòa một chút sao? Đây là con trai cậu đó!”

Đánh lén phía sau Bạch Cẩm Đường, chính là Bạch Duẫn Văn sắc mặt đã đen thui.

Thu hồi súng điện, Bạch Duẫn Văn bắt đắc dĩ, “Cậu nghĩ tôi muốn à? ! Cậu thử chỉ tôi cách nào có thể ôn hoà chế phục nó đi!”

“Cậu nổi khùng với tôi làm gì.” Triển Khải Thiên sắc mặt bất hảo, “Tôi đang giúp cậu yêu thương con cái đó.”

“Ha ha.”

Hai người đang khắc khẩu, từ cửa truyền đến một tiếng cười nhạt.

Hai người đồng loạt nhìn ra ngoài, chỉ thấy Triệu Tước hai tay đút túi quần đứng tựa cửa, hỏi, “Đủ chưa a?”

Triển Khải Thiên giao Bạch Cẩm Đường cho Bạch Duẫn Văn, bước ra ngoài hỏi Triệu Tước, “Không có mạo hiểm gì chứ?”

“Nga, này tôi không dám cam đoan a, nói không chừng từ nay về sau sẽ thành người điên, hoặc là bị si ngốc...”

Bạch Duẫn Văn giận tái mặt liếc, “Vậy cậu cùng chết với nó!”

“Oa...” Triệu Tước lắc đầu, “Đã bao nhiêu năm rồi, cậu sao vẫn nóng nảy thế a Duẫn Văn, hiện tại nói thì có ích gì a, có bản lĩnh thì cứu nó từ lúc bé ấy.”

Sắc mặt Bạch Duẫn Văn càng thêm trắng, khớp hàm run lên.

“Đừng âm ỉ nữa.” Triển Khải Thiên sốt ruột, “Tiếp theo làm sao đây?”

“Cho tôi một phòng, loại chuyện này phải làm một mình.”

“Không được.” Bạch Duẫn Văn hoài nghi nhìn ông ta, “Ở một mình ai biết cậu sẽ làm cái gì.”

Triệu Tước cười, “Vậy cậu đi gọi con mèo nhỏ kia tới làm đi, trên đời này chỉ có tôi với nhóc đó làm được thôi, cậu chọn một trong hai đi.”

Triển Khải Thiên nhanh chóng xua tay, “Được rồi, trên lầu có phòng trống đó.”

Nói rồi, mở cửa thang máy, để mấy người đi vào, Bạch Duẫn Văn ôm Bạch Cẩm Đường vào theo, cửa thang máy đóng lại, đi lên tầng cao nhất.

Căn phòng trống trên lầu, là một phòng nghỉ, cũng có giường chiếu, bài trí đơn giản nhưng rất sạch sẽ.

Đặt người nằm xuống, Triệu Tước sờ sờ cằm, hỏi, “Muốn đem toàn bộ ký ức xóa đi? Hay là đem ký ức còn bé trở lại?”

“Sao lại thế!” Bạch Duẫn Văn nhú mồm, “Chỉ xoá ký ức lúc bé của nó đi là được rồi, mấy năm gần đây giữ lại đi.”

“A.” Triệu Tước không biết phải cố tình hay không, chỉ cười xấu xa, “Cậu tưởng tôi là cục tẩy, muốn tẩy đâu thì tẩy đó à? Loại chuyện này sao có thể đơn giản như vậy.”

“Cậu không có biện pháp?”

“Ký ức trước đây đã mất rồi.” Triệu Tước mỉm cười, “Tôi thấy cứ xoá luôn khoảng thời gian từ Ý về đây là được.”

Triển Khải Thiên có chút bối rối, “Ký ức hạnh phúc nhất của Cẩm Đường chính là mấy năm trở lại đây, giữ lại những đoạn có Công Tôn không được sao?”

Triệu Tước cười, “Cái này khó a, cũng có thể sẽ xoá không hết, vài bữa nữa cậu ta lại nhớ ra.”

...

Mọi người trầm mặc một hồi.

“Cứ thế đi, nhanh lên một chút.” Bạch Duẩn Văn nói xong, xoay người đi ra ngoài.

“Duẩn Văn! Chờ một chút” Triển Khải Thiên đuổi theo, nhưng Bạch Duẩn Văn lại đóng cửa, ngăn Triển Khải Thiên lại, “... Đây là cách duy nhất, cậu biết mà.”

Triển Khải Thiên chau mày, “Nếu như tất cả kết thúc thì sao? Lưu lại cho Cẩm Đường những gì? Trước sau cộng vào những mười năm, cậu lấy gì để bồi thường cho thằng bé?”

Bạch Duẩn Văn không nói nữa, nhưng hiển nhiên chủ ý đã định, không bao giờ dao động nữa.

Triển Khải Thiên thở dài, cụt hứng đứng một bên.

Trong phòng, Triệu Tước nhìn cửa phòng một chút, tầm tắc hai tiếng, “Ai... Thật nhẫn tâm nha.”

Nói xong, hắn đi tới bên giường Bạch Cẩm Đường, đưa tay lấy điện thoại ra, ấn ấn một hồi, một tin nhắn được gửi đi.

Cất điện thoại, nhìn chăm chăm vào Bạch Cẩm Đường trên giường một chút, Triệu Tước ngồi xổm xuống, hạ giọng nói, “Ngay cả giặt điện cũng không làm cậu mất ý thức sao? Quả nhiên là sản phẩm thành công a.”

Lời hắn vừa dứt, Bạch Cẩm Đường vốn đang hôn mê chậm rãi mở mắt, quay sang, nhìn Triệu Tước.

“Hừ hừ.” Triệu Tước chống cằm cười xấu xa, “Cậu thật là xấu, cố ý xem bọn hắn diễn trò sao?”

Bạch Cẩm Đường nhìn hắn một hồi, hỏi, “Chú vừa nhắn tin cho ai?”

“À ... một người rất thú vị a.” Triệu Tước vươn tay chọc chọc mu bàn tay Bạch Cẩm Đường, “Ta đang trả thù, chuẩn bị lát nữa xem kịch vui đi.”

“Chú không thôi miên tôi?”

Triệu Tước nở nụ cười, nhìn chăm chăm vào Bạch Cẩm Đường, rồi vươn ngón út ra, “Chúng ta ngoéo tay? Cậu không nói, tôi cũng không nói, giống như lúc trước, ok?”

Bạch Cẩm Đường nhìn nhìn tay hắn một hồi, cũng đưa tay ra.

“Ừ.” Triệu Tước thỏa mãn gật đầu, cùng anh ngoéo tay.

“Nói cho tôi biết chân tướng.” Bạch Cẩm Đường buông tay, hỏi Triệu Tước.

“Ừm.” Triệu Tước nâng cằm nghiêm túc cân nhắc, rồi tiến đến bên tai anh, thấp giọng nói, “Cậu còn nhớ những thứ hồi bé cậu thấy không?”

Bạch Cẩm Đường chậm rãi gật đầu.

“Ta nói cho cậu biết một bí mật.” Triệu Tước nói, “Bên trong thứ cậu thấy, là một bí mật mà ai cũng muốn biết.”

Bạch Cẩm Đường nhú mày, xoay mặt nhìn Triệu Tước, “Là cái gì?”

Triệu Tước nhún nhún vai, “Ta cũng không rõ, ta đã lục tìm trong ký ức của cậu, nhưng không tìm được đáp án.”

Bạch Cẩm Đường bắt đầu hồi tưởng.

“Chờ một chút, bây giờ chưa phải lúc.” Triệu Tước nhẹ nhàng khoát tay, cười nói, “Khi nào con mèo kia nói cậu có thể nhớ thì hãy nhớ, đặc biệt những lúc rụng phải khoảng trống trong ký ức thì nghìn vạn lần đừng cưỡng cầu, nếu cậu không muốn quên đi vị yêu dấu kia nhà cậu một lần nữa.”

Bạch Cẩm Đường sững sốt, lập tức nhớ tới Công Tôn.

“Ai nha...” Triệu Tước cười nói, “Loại nhân thần này thật khiến người ta đổ kị a, hai đứa nhóc Bạch gia các cậu so với đám người lớn còn có tình hơn, quả nhiên con trai đều giống mẹ sao?”

“Khoảng trống đó là gì?” Bạch Cẩm Đường nghi hoặc.

“Ừm ...” Triệu Tước suy nghĩ một chút, “Cậu nghĩ xem, giấu một chuỗi mật mã, tốt nhất là giấu ở đâu?”

Bạch Cẩm Đường suy nghĩ một chút, “Tự mình nhớ?”

“Thông minh.” Triệu Tước gật đầu, chỉ chỉ vào đầu mình, “Đem thứ gì đó giấu vào não người, sau đó để người nọ quên chuyện đã biết mật mã đó đi, đây là cái kết sát tốt nhất đó!”

“Tôi không rõ.” Bạch Cẩm Đường hỏi, “Ai đã ẩn giấu thứ đó?”

“Một người rất trọng yếu, ẩn giấu một mật mã cũng rất trọng yếu.” Triệu Tước mỉm cười, “Lúc rảnh rỗi âm thầm nói cho con mèo kia biết, nhóc đó khẳng định sẽ hưng phấn đến độ lông tóc toàn thân đều xù hết lên nha.”

Bạch Cẩm Đường nhú mày, “Các người không thừa nước đục thả câu đấy chứ? !”

“Bọn ta biết cũng không nhiều mà.” Triệu Tước đứng lên, nhìn đồng hồ một chút, “Đến lúc rồi, cậu lát nữa đừng phá hư kịch vui của ta đó nha.”

Bạch Cẩm Đường sắc mặt dịu đi một chút, hỏi, “Vấn đề cuối cùng.”

“Hử?” Triệu Tước nhìn đồng hồ đeo tay, giục anh hỏi mau.

“Năm đó, vì sao ông ấy lại làm thế?”

“Ông ấy?” Triệu Tước cười hỏi, “Cậu nói Duẩn Văn?”

Bạch Cẩm Đường gật đầu.

Triệu Tước cười gian, “Không nói đâu!”

Bạch Cẩm Đường nhú mày, Triệu Tước cười nhẹ, “Tự mình nghĩ đi.”

Đang nói chuyện, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng thang máy mở ra.

Triệu Tước trên mặt vô cùng hưng phấn, “Tới tới, có trò hay để xem!”

Ngoài cửa, lao ra khỏi thang máy là Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Hai người kỳ thực vẫn không thể ngủ, vẫn lo lắng chờ đợi, vừa rồi Triển Chiêu nhận được một tin nhắn, kêu bọn họ đến tầng cao nhất của văn phòng lão ba, vì thế hai người lập tức chạy vội tới đây.

Bạch Duẩn Văn và Triển Khải Thiên thấy hai người, sắc mặt cũng biến đổi, đều ngẫm nghĩ Triệu Tước tên khốn kiếp đó, chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn!

“Anh hai đâu!” Bạch Ngọc Đường đi qua hỏi.

Bạch Duẩn Văn nhú mày, “Về đi, ở đây không có chuyện của hai đứa.”

Bạch Ngọc Đường sắc mặt bất thiện, lần đầu tiên cãi lại mệnh lệnh của Bạch Duẩn Văn, Triển Chiêu nhìn về nơi Bạch Duẩn Văn vẫn đứng trấn thủ, phía sau là một cánh cửa đang đóng chặt, số phòng chính là dãy số Triệu Tước vừa nhắn cho anh.

Cùng Bạch Ngọc Đường trao đổi một ánh mắt, Triển Chiêu hỏi Triển Khải Thiên cùng Bạch Duẩn Văn, “Ba ba, chú Bạch, anh hai ở bên trong đúng không?..”

Hai người đều không trả lời.

Bạch Ngọc Đường liền dậm chân muốn bước vào, Bạch Duẩn Văn ngăn lại, “Đứng lại.”

Vừa dứt lời, cửa phòng chậm rãi mở ra.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, thì thấy Triệu Tước chậm rãi đi ra, mỉm cười với hai người.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, chỉ thấy trong phòng, Bạch Cẩm Đường vẻ mặt mờ mịt ngồi ở trên giường.

“Anh hai!” Bạch Ngọc Đường vọt vào, Bạch Duẫn Văn muốn ngăn cũng không được.

Triệu Tước nhướn mày, “Đi đây.” Rồi quay người lại, khẽ đối mặt với Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn thoáng qua Bạch Cẩm Đường trong phòng, có chút hoài nghi nhìn Triệu Tước.

Triệu Tước quăng lại một nét cười bất minh, rồi bỏ đi.

Bạch Ngọc Đường đến bên Bạch Cẩm Đường, “Anh hai, anh thế nào?”

Bạch Cẩm Đường có chút nghi hoặc nhìn sang, lắc đầu, “Đây là đâu?”

Bạch Ngọc Đường sắc mặt đổi đổi, cố bình tĩnh một chút, mới nói tiếp, “Anh hai... về nhà đi, Công Tôn đang chờ anh đó.”

Bạch Cẩm Đường vẫn như cũ nghi hoặc, “Công Tôn?”

Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, Triển Chiêu đứng ngoài cửa chứng kiến toàn bộ, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đứng lên, quay đầu lại nhìn thẳng vào Bạch Duẫn Văn.

Triển Chiêu lại càng hoảng sợ, lần đầu tiên thấy Bạch Ngọc Đường có loại nhãn thần này.

Bạch Duẫn Văn cũng chịu không nổi, xoay người rời đi.

“Ba không được đi, ba dựa vào cái gì mà làm như vậy...”

“Ngọc Đường!” Bạch Cẩm Đường kéo Bạch Ngọc Đường lại, hỏi, “Làm sao vậy?”

“Anh hai ...”

Bạch Ngọc Đường vừa gấp vừa bức, cảm thấy trong đầu ong ong vang lên, Triển Khải Thiên vội lôi kéo Bạch Duẫn Văn sắc mặt đã vô cùng xấu xí, “Đi thôi.”

Bạch Duẫn Văn bị lôi đi, lúc gần đi, chợt nghe Triển Chiêu hỏi, “Thế này là sự lựa chọn tốt nhất sao?”

Triển Khải Thiên đẩy Bạch Duẫn Văn vào thang máy, quay đầu lại nói, “Đừng nói thế, sau này con sẽ hiểu.”

...

“Không được đi! Nói cho rõ ràng!” Trong phòng, Bạch Ngọc Đường đang muốn chạy ra cản lại, nhưng Bạch Cẩm Đường đã đưa tay kéo anh về.

“Anh hai ...”

Bạch Ngọc Đường muốn kêu Bạch Cẩm Đường đừng kéo mình nữa, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt của Bạch Cẩm Đường, ánh mắt này, làm Bạch Ngọc Đường khựng lại ...

“Anh, không ...”

Bạch Ngọc Đường đang nghẹn lời, thì Bạch Cẩm Đường đã nói thắm vào tai anh hai câu.

Bạch Ngọc Đường sửng sốt.

Ngoài cửa, thang máy “đình” một tiếng, Bạch Duẫn Văn cùng Triển Khải Thiên đã rời đi.

Triển Chiêu đi đến, tựa ở cửa hỏi, “Giả sao?”

Bạch Cẩm Đường từ trên giường đứng lên, chỉnh lý tay áo một chút, “Không giống sao?”

“Chắc, trên cơ bản là không có kẻ hở nào.” Triển Chiêu nhún nhún vai, “Triệu Tước muốn làm gì a?”

“Xem kịch vui.” Bạch Cẩm Đường không nhanh không chậm trả lời.

“Quả nhiên.”

“Trở về đi.” Bạch Cẩm Đường ra cửa.

Triển Chiêu muốn theo ra, nhưng lại thấy Bạch Ngọc Đường vẫn đứng bất động, nhú mày cúi đầu.

“Ngọc Đường?”

“Hả?”

“Đi.” Triển Chiêu kéo tay anh ra ngoài, tới bãi đỗ xe, chở Bạch Cẩm Đường về biệt thự.

“Hai đứa vào trước đi.” Tới cổng biệt thự, Bạch Cẩm Đường nói với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Gọi Công Tôn ra giúp anh.”

“Hai người muốn ra ngoài?” Bạch Ngọc Đường có chút lo lắng.

“Anh đã nhớ ra rồi.” Bạch Cẩm Đường cười.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn đi vào, gọi Công Tôn ra.

Công Tôn chạy ra cổng, thì thấy Bạch Cẩm Đường đứng tựa vào xe mỉm cười với mình.

“Không sao chứ?” Công Tôn vội quan sát từ trên xuống dưới.

“Không sao.” Bạch Cẩm Đường vứt điều thuốc trong miệng đi, lắc đầu, kéo hân lên xe, “Đưa em đến một nơi.”

“Vây trí nhớ của anh ...”

Còn chưa nói xong, Bạch Cẩm Đường đã nương theo động tác cài dây an toàn ã nhân, cúi người hôn xuống.

...

Triển Chiêu sau khi trở về biệt thự, mới chớp mắt mấy cái đã không thấy Bạch Ngọc Đường đâu.

“Ngọc Đường đâu?”

“Hình như ra đằng sau rồi.” Dương Dương chỉ chỉ ra phía sân sau.

Triển Chiêu vội đi ra đó, quả nhiên, thấy Bạch Ngọc Đường đang đứng ở căn nhà kính trồng hoa.

Căn nhà này là do Mã Hân cùng mấy cô gái làm cho, bên trong trồng rất nhiều hoa cỏ đẹp, uất kim hương, hồng xanh, bách hợp... đều là những giống cây đẹp mắt.

Ánh mặt trời chiếu qua lớp thủy tinh, Bạch Ngọc Đường mặc một y phục màu trắng, đứng bên giàn hoa trầm ngâm suy tư ... Triển Chiêu khẽ chớp mắt, tâm nói, nếu không phải giữa trán mi nhân, khuôn mặt u sầu, thì thật chẳng khác nào một bạch mã vương tử a.

Bước đến gần, Triển Chiêu đưa tay khẽ chạm vào vài sợi tóc đen được ánh mặt trời chiếu vào mà trở nên óng ánh, hỏi anh, “Vừa rồi anh hai có nói gì với cậu đứng không?”

Bạch Ngọc Đường thu hồi đường nhìn vô tận của mình lại, kéo Triển Chiêu đến trước mặt mình, gật đầu, “Ừ.”

Triển Chiêu khẽ nghiêng đầu, chờ anh nói tiếp.

Bạch Ngọc Đường vừa định mở miệng, Triển Chiêu khẽ đưa tay điểm nhẹ lên môi anh, cười nói, “Để tôi đoán xem ..., người năm đó nổ súng vào anh ấy, không phải Triệu Tước, đúng không?”

Bạch Ngọc Đường giật mình, “Sao cậu biết?”

“Cậu xem vẻ mặt Triệu Tước thích thú như sắp được bay lên đến nơi, liền biết có rắc rối không nhỏ rồi ... Vậy người nổ súng vào anh hai là ai?”

Bạch Ngọc Đường đỡ cái trán, “Cậu cũng nói rồi đó, việc này rất rắc rối a!”

“Nga, hiểu rồi.” Triển Chiêu gật đầu, có chút bất đắc dĩ hỏi, “Ba cậu hả?”

“Ừ.”

“Anh hai lúc đó còn nhỏ, những thứ đã thấy chưa chắc là sự thật, ba cậu tuy cố chấp lại nghiêm khắc, nhưng ông ấy không phải người xấu.” Triển Chiêu nói, vỗ vỗ cánh tay Bạch Ngọc Đường, “Anh hai còn nói gì?”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một hồi, “Anh ấy nói, trong đầu anh ấy có một bí mật, một bí mật mà cả Triệu Tước cũng không tìm ra được.”

“Nga...” Triển Chiêu đột nhiên tỉnh ngộ, “Tôi hiểu vì sao Triệu Tước năm đó phải niêm phong ký ức của anh hai lại rồi!”

Bạch Ngọc Đường cười, “Đã được khoá sẵn, tự mình mở không ra, lại không muốn ai khác lấy thứ trong đó đi, nên lại khoá vào một cái khác của chính mình.”

Triển Chiêu cười, “Hừ hừ, đích xác là việc ông ấy sẽ làm.”

“Nhưng hiện tại cái khoá thứ hai đã được mở.” Bạch Ngọc Đường nói, “Có nghĩa là ...”

“Còn người khoá cái khoá đầu tiên nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp.” Triển Chiêu mỉm cười, “Đương nhiên, nếu vẫn còn sống.”

313. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 27

Chương 27 : Con búp bê và kí hiệu cổ quái

“Aii . . .” Triển Chiêu nằm ườn lên giường, “Một mỗi quá a.”

Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh anh, vẫn không ngừng lo lắng, “Miêu Nhi, anh hai có thật là sẽ không sao chứ?”

“Yên tâm đi.” Triển Chiêu xoay xoay cổ, ngáp một cái rõ to, “Ngoại trừ vẫn bị phong toả một phần ký ức ra, những thứ khác đều đã phục hồi như cũ, tính tình hẳn cũng không còn thô bạo khó khống chế nữa, bất quá tốt nhất vẫn là đừng nên đụng chạm vào vùng ký ức cấm kia, nếu không sẽ càng thêm thống khổ, dù sao người nọ hình như cũng không giống Triệu Tước, chọn dùng phương thức ôn hòa.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, “Đến tột cùng là ai làm a. . .”

Lúc này, tiểu sư tử cũng đã leo lên giường, đại khái đã vài ngày không gặp được Triển Chiêu nên hoảng đến cuống cuống, vừa leo lên đã chạy lại loạn cọp, trong miệng hừ hừ không biết là muốn nói gì.

Triển Chiêu đưa tay xoa xoa bụng nó, “Mỳ Mỳ . . .”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Lại thành Mỳ Mỳ từ lúc nào rồi? Lần trước không phải đang gọi là Bánh Bánh sao?”

“Bởi vì lần trước nó thích ăn bánh trứng, nhưng gần đây cậu không phát hiện ra à, nó thích ăn mỳ Ý cậu làm a.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời thở dài, rồi cũng ngã xuống tựa vào Triển Chiêu.

Anh vừa nằm xuống, bụng lập tức thấy nặng ịch, Bạch Ngọc Đường nhìn xuống, thì phát hiện là Lỗ Ban vừa nhảy lên.

Bạch Ngọc Đường hai tay đặt sau đầu, nhìn nó, nhìn nó, tuy rằng đã thon thả đi không ít, nhưng chung quy vẫn là một nhóc mèo béo khả ái, “Lỗ Ban, trọng lượng của mày đúng là không phải thứ một con mèo nên có a. . .”

“Meo meo ô~.” Lỗ Ban cuộn tròn trước ngực Bạch Ngọc Đường, nó gần đây rất mẫn cảm, đặc biệt là mấy từ kiểu như béo vừa rồi.

“Lilya đâu?” Triển Chiêu đưa tay nhéo nhéo tai Lỗ Ban.

Lỗ Ban tựa vào ngực Bạch Ngọc Đường liếm liếm móng vuốt.

“Chắc đang chơi với Tiểu Dịch a.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng xoa lưng cho Lỗ Ban, “Tiểu Dịch hình như rất thích Lilya.”

“Ừ.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Đích xác a, có người nói mèo là loài động vật dễ bị hấp dẫn dị tính, Lilya là tiểu mỹ nhân, đương nhiên sẽ bị Tiểu Dịch hấp dẫn, Tiểu Dịch rất đáng yêu mà.”

“Thế à.” Bạch Ngọc Đường cười điểm nhẹ vào mi tâm của Triển Chiêu, “Miêu Nhi, lúc bé không nhuộm tóc nhỉ, nếu cũng nhuộm vàng cho cậu, hiệu quả khẳng định là y chang Tiểu Dịch đó.”

“Cậu đang nói chính cậu đó à.” Triển Chiêu trở mình, chọc chọc quai hàm của Bạch Ngọc Đường.

Hai người đang nhu tình nhìn nhau, thì có tiếng gõ cửa nhẹ.

Giương mắt nhìn ra ngoài, thì thấy đó là Tiểu Dịch, quả nhiên, trong tay có ôm Lilya.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhóc, cười hỏi, “Tiểu Dịch, làm sao vậy?”

“Cháu có chuyện muốn nói.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường đứng lên, dắt thẳng bé vào trong, đóng cửa lại, Triển Chiêu vầy vầy cậu nhóc, Tiểu Dịch liền tiến lại.

“Nói cái gì?” Triển Chiêu rất ôn hòa hỏi Tiểu Dịch.

“Vâng . . .” Tiểu Dịch ôm Lilya ngồi bên giường, “Là về người lúc trước muốn hại ba ba cháu.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Là Lương Nhận sao?”

“Vâng.” Tiểu Dịch ngồi xếp bằng trên giường, tựa hồ có chút rụt rè.

Triển Chiêu trừng mắt liếc Bạch Ngọc Đường – đừng hung dữ vậy!

Bạch Ngọc Đường nhìn trời – tôi hung dữ hồi nào a?

Triển Chiêu quay đầu lại khẽ cười với Tiểu Dịch, đem tiểu sư tử cùng Lỗ Ban đều đặt bên cạnh cậu nhóc, để cậu nhóc đừng khấn trương nữa, rồi hỏi, “Cháu làm sao biết được?”

Tiểu Dịch do dự một chút, từ trong túi lấy ra một thứ gì đó, giao cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu nhận lấy xem, thì thấy đó là một con búp bê thủ công, đường khâu rất tinh xảo, thoát nhìn qua thì giống như một chú heo nhỏ, rất nhỏ, có thể nắm trong lòng bàn tay, cùng cỡ với mấy cái mặt dây chuyền, chưa tính đến độ tinh xảo khéo léo.

“Đây là cái gì?” Triển Chiêu hỏi Tiểu Dịch

“Người kia cho cháu.” Tiểu Dịch nói.

“Lương Nhận?” Bạch Ngọc Đường cũng sửng sốt, ngồi hằn xuống nhìn thẳng bé.

“Vâng.” Tiểu Dịch ôm chặt lấy Lilya, gật đầu, Triển Chiêu lại trừng Bạch Ngọc Đường – mỉm cười a mỉm cười!

Bạch Ngọc Đường xấu hổ, tận lực dùng biểu tình ôn hòa nhìn Tiểu Dịch, hỏi, “Tiểu Dịch, búp bê này, là Lương Nhận đưa cho cháu sao?”

Tiểu Dịch gật đầu, “Vâng, sau này cháu thấy ảnh chụp của hắn, mới biết người đó chính là kẻ đã hại ba ba cháu, hắn đến trường tìm cháu đó.”

“Lúc hắn tới tìm cháu, cháu mấy tuổi rồi a?” Triển Chiêu hỏi.

“Gần đây thôi . . . A, mới hồi tết à.”

. . .

Câu trả lời của Tiểu Dịch làm Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường há miệng, “Cái gì? !”

“Cháu vừa nói là hắn mới tìm cháu trong năm nay thôi? !” Bạch Ngọc Đường trở mình xuống giường tìm ảnh chụp trong tư liệu về Lương Nhận, đưa cho Tiểu Dịch xem, “Cháu xác định là hắn? !”

“Vâng.” Tiểu Dịch gật đầu, “Đúng a.”

Biểu tình của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lúc này chỉ có thể dùng khiếp sợ để hình dung.

“Miêu Nhi . . .”

“Hử?”

“Cậu ta không phải đã chết sao? !” Bạch Ngọc Đường đơ mặt hỏi Triển Chiêu, “Thế nào lại . . .”

Triển Chiêu cũng mãnh liệt lắc đầu, án tử này vốn cùng án u linh kia không nhiều thì ít cũng có quan hệ, lúc này đây lại càng không thể tưởng tượng nổi.

“Tiểu Dịch, cháu xác định đúng là người này sao? Hắn có nói tên hắn không?”

Tiểu Dịch lắc đầu, “Không có, hắn chỉ hỏi cháu có phải là Tần Dịch không thôi.”

“Ừ, sau đó sao?”

“Sau đó hắn cho cháu món đồ chơi này.” Tần Dịch kể, “Hắn nói, đối với ba ba thì đây là một thứ rất trọng yếu.”

“Vậy sao cháu không đưa cho ba ba xem?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Nhỡ có nguy hiểm gì a.” Tiểu Dịch lắc đầu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường khước miệng nhin không được giật giật bởi vậy mới mang đến ình sao, đúng là một thằng nhóc giỏi lý sự.

“Sao không đưa cho Triệu Tước?” Triển Chiêu nghi hoặc.

“Cháu không biết chú ấy có phải người tốt không nha.” Tiểu Dịch lầm bầm một câu, “Ba ba nói, không thể tin tưởng người xa lạ, bất quá hôm qua ba ba cũng nói, các chú có thể tin được.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, thằng nhóc này không tồi a, y chang Dương Dương, lại một bé con hai mươi tư chữ hiểu.

Bạch Ngọc Đường nắn nắn con búp bê vải kia, lại nhìn nhìn cân nhắc một hồi, thì phát hiện ra bên trong hình như có gì đó.

Triển Chiêu cầm con búp bê hỏi Tiểu Dịch, “Bọn chú mở ra được không?”

Tiểu Dịch nháy mắt mấy cái.

“Yên tâm, bọn chú chỉ nhìn xem bên trong có gì thôi, rồi sẽ nhờ chị Hân Hân khâu lại cho cháu.”

“Vâng, được!” Tiểu Dịch gật đầu.

Triển Chiêu cầm kéo tới, Bạch Ngọc Đường nhận lấy, Triển Chiêu nhú mày như muốn tự mình động thủ, Bạch Ngọc Đường vẽ mặt xem thường nhìn lại năng lực động thủ của cậu hầu như bằng không mà còn muốn làm? Cẩn thận cắt vào tay đó!

Triển Chiêu không thể làm gì khác hơn là phiền muộn đưa cả kéo cả thứ kia cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nắn nắn, phát hiện bên trong có một vật cứng, một phiến mỏng cỡ đồng xu có khi đúng là tiền xu không?

“Phải thứ gì nguy hiểm không?” Triển Chiêu nhìn qua.

“Hắn là không thể nào.” Bạch Ngọc Đường cân nhắc, “Có thứ bom để cả năm còn chưa phát nổ sao?”

“Hay là . . . tìm Tần Âu đến xem xem?”

“Không được, phải không còn nguy hiểm mới đưa ba ba xem!” Tần Dịch lập tức nhú mày.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, hảo bất công!

Nói đùa một hồi, Bạch Ngọc Đường tự mình động thủ, cẩn cẩn dục dục tháo đồng chỉ xung quanh ra, bên trong có một ít vải vụn, thoạt nhìn cũng có chút lâu năm, nhìn như là vải hồi xưa hay dùng làm giẻ lau này nọ.

Triển Chiêu cầm đồng ruột bên trong nhìn một chút, nói, “Chắc không phải được làm từ một năm trước đâu, vừa nhìn đã thấy có chút lâu năm rồi.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường lấy hết đồng ruột ra thì phát hiện bên trong có một miếng kim loại mỏng màu bạc, quả nhiên cùng loại với một đồng xu.

Bạch Ngọc Đường cầm thứ đó khê ước chừng, “Ừm . . . Rất nặng a, hẳn là bằng thiếc.”

“Bên trên có hoa văn.” Triển Chiêu nói, đưa tay chỉ chỉ vào một mặt của nó.

“Đây là cái gì?” Bạch Ngọc Đường không quá minh bạch nhìn vào những đường cong cổ quái quấn lấy nhau thành một bức vẽ bất quy tắc, còn có một chuỗi các chữ số.

“Ừm . . .” Triển Chiêu sờ sờ cầm, “Chữ số. . .”

“Mặt đối diện cũng có hoa văn.” Bạch Ngọc Đường lật miếng kim loại đó lại, thì thấy phía dưới có một ký hiệu, ký hiệu này rất cổ quái, là một con chim kỳ lạ, phía dưới còn có một biểu tượng lục mang tinh.

*lục mang tinh: sao sáu cánh

“Lục mang tinh.” Triển Chiêu khê nhú mày, “Biểu tượng lục mang tinh có rất nhiều ý nghĩa, phổ biến nhất là hai loại, một loại đến từ tôn giáo Ấn Độ cổ đại, tượng trưng cho sức mạnh chinh thể khi nam nữ giao hợp. Mặt còn lại thì mọi người đều biết, là ký hiệu của Đạo Do Thái, thiêng liêng không thể vấy bẩn. Hẳn là không phải ý nghĩa thứ hai, vì Đạo Do Thái sẽ kiên quyết không để một con chim lên trên lục mang tinh thiêng liêng của họ.”

“Còn có gì nữa?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“À . . . Còn lại là ý nghĩa hiệu triệu ma quỷ, vì nó tượng trưng cho song tính kết hợp. . . Bởi vậy phạm vi sử dụng của nó giống như của ngũ sừng tinh, vô cùng rộng lớn, rất nhiều tà giáo cũng dùng nó là ký hiệu ình.”

*ngũ sừng tinh: sao năm cánh

“Tà giáo cũng dùng a?”

“Thì cái nam nữ song tu đó.” Triển Chiêu nói, “Cái bí tông trong truyền thuyết của đức Phật Di Lặc, tạo hình cũng giống một lục sừng hình đó thôi?”

“. . .” Bạch Ngọc Đường trầm mặc một hồi, rồi kéo áo Triển Chiêu.

“Gì thế?” Triển Chiêu khó hiểu.

“Tư thế lúc hai ta làm, trông không giống . . .”

“Hừ.” Triển Chiêu trừng Bạch Ngọc Đường, nhìn nhìn sang Tiểu Dịch đang ngồi một bên trong này có con nít đó!

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, không giỡn nữa, lại hỏi “Vây con này là con gì? Điều hâu không giống điều hâu, kên kên cũng không giống kên kên . . . Là cái giống gì a?”

“Ừm . . . Phương diện này tôi không hiểu rõ bằng Trì Trì, nhóc ấy ưa thích tự nhiên cùng địa lý, nên đọc rất nhiều sách về lĩnh vực này.” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, rồi hỏi, “Trì Trì đâu? Còn đang đọc sách sao?”

“Ừ, còn đang nghiên cứu ma quỷ, tà giáo các loại gì đó, không phải vừa mới nói đã sợ muốn điên rồi sao.” Bạch Ngọc Đường cũng có chút bất đắc dĩ.

Triển Chiêu cân nhắc một chút, lấy điện thoại ra, gọi đi . . .

Chỉ chốc lát sau, Bạch Trì đã ôm một quyển sách dày đứng ngay cửa, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi.

“. . . Trì Trì, sao lại tiêu tụy thế a?” Bạch Ngọc Đường cười hỏi.

Nỗi khổ của Bạch Trì một lời không thể nói hết được, mấy ngày nay Triệu Trinh nghỉ ngơi đủ rồi, buổi tối liền náo loạn, cậu lại đang tìm hiểu mấy thứ hiếm lạ cổ quái này, nên luôn ngủ không được, ngủ không được

thì nép sát vào lưng của Triệu Trinh. . . Kết quả đương nhiên là bị ăn tươi. Vì vậy cậu ban ngày thì lo lắng hãi hùng, ban đêm thì phải tiếp thu quấy rối của Triệu Trinh, thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi cực độ a.

“Chuyện gì a.” Bạch Trì đi vào, tựa ở trên giường, kéo Tiểu Dịch qua xoa xoa đầu thẳng bé. Bạch Trì đặc biệt thích con nít, đang cùng Triệu Trinh thương lượng việc nhận con nuôi. Cậu đặc biệt ước ao được như Angelina Jolie, có thể nhận con nuôi từ các nơi trên thế giới, nhà mình trở thành một liên hiệp quốc thu nhỏ, còn có thú vị nào bằng? Với tài lực của Triệu Trinh chuyện này hẳn là có thể a.

*Angelina Jolie: vợ của Brad Pitt

Chỉ là Triệu Trinh chết sống cũng không đáp ứng, cũng không phải là không muốn, chỉ là thế giới riêng của hai người còn chưa có hưởng thụ đủ a, chưa đến bốn mươi tuổi thì đừng nghĩ đến chuyện đó! Vì vậy Bạch Trì vẫn đưa hàng loạt mấy con thú cưng về nhà chăm, hiện tại thì chăm thêm Dương Dương cùng Tiểu Dịch.

“Trì Trì, đây là loài chim gì a?”Triển Chiêu hỏi.

Bạch Trì nhận lấy đồng tiền nhìn một chút, sững sốt, “A!”

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hỏi cậu.

“Đây là gà móng a.” Bạch Trì nói, rồi chạy về phòng, ôm theo một quyển bách khoa toàn thư siêu dày qua.

* Gà móng: tiếng anh là Hoatzin, tiếng việt đầy đủ là gà móng Nam Mỹ

Dương Dương cũng chạy tới xem náo nhiệt, bò lên trên giường ngồi cạnh Tiểu Dịch.

Chỉ thấy Bạch Trì mở bách khoa toàn thư ra, lật đến một trang giấy rồi đưa đến trước mặt Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Hai anh xem! Đây là gà móng, sinh sống trong những khu rừng nhiệt đới ở Nam Mỹ, phi thường hiếm thấy, chúng nó so với vịt cũng không sai biệt lắm, rất giỏi bơi nhưng không thể bay.”

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào con gà móng mình phi đầu nhỏ cả nửa ngày thì phun ra một câu, “Thật xấu.”

“Đúng a.”Triển Chiêu cũng gật đầu, “Tỷ lệ thân mình mất cân đối nghiêm trọng!”

Dương Dương cùng Tiểu Dịch cũng tán thành, Tiểu Dịch chỉ vào hình nói, “Thật giống gà nha, bụng lại bự.”

“Mấy người không được nói nó thế nha!”Bạch Trì nóng nảy, “Gà móng không phải là loài chim bình thường, nó là động vật tiền sử đó, là loài chim nguyên thủy nhất trên thế giới còn tồn tại!”

“Địa vị lớn như vậy a. . .”Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, nói với Triển Chiêu, “Ngoại trừ gấu mèo ra, lại có thêm một con nữa tôi thấy ngờ vực rồi đó. . .”

“Gấu mèo thì sao a? !”Tiểu Dịch và Dương Dương cùng nhau quay lại nghiêm túc liếc Ngọc Đường, “Gấu mèo rất khả ái!”

Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ, “Không phải không phải. . . . Then chốt là, hai đứa xem nó béo như vậy, ngốc như vậy lại còn kén ăn, sinh một đứa nhóc nhỏ như thế cũng sinh mất cả nửa ngày, sinh mãi mới được hai con thì chỉ nuôi sống được một, lúc bé con theo không cẩn thận còn có thể đè chết nó. . . . Chẳng biết sao lại sống lâu vậy nữa?”

Tiểu Dịch cùng Dương Dương nhìn nhau, mãnh liệt phản bác, “Không hề nha, gấu mèo rất thông minh!”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy, là chú không tốt, chú không nên hoài nghi chúng nó.”

Hai đứa nhóc lúc này mới buông tha anh.

“Loại gà móng này có điểm gì đặc biệt không?”Triển Chiêu hỏi Bạch Trì, “Tỷ như có ý nghĩa tượng trưng gì không?”

“Ý nghĩa tượng trưng á. . . Không có gì đặc biệt đâu.” Bạch Trì lắc đầu, “Loại động vật này cũng không giống như chim ưng được điêu khắc thành đủ các loại thần kỳ hung hãn này nọ a, nói trắng ra chỉ là một con gà gô cổ quái lông dài biết bơi mà thôi. . .”

Triển Chiêu hòa Bạch Ngọc Đường cùng nhau gật đầu, “Hình dung rất chuẩn xác a!”

Bạch Trì cười gượng hai tiếng, “Nga. . . Đúng rồi, tập sinh hoạt của gà móng rất cổ quái, ... ít nhất ... là hiếm thấy trong tất cả các loài chim.”

“Tập quán gì cơ?”

“Chính là . . . Chúng nó sống theo quần cư, hơn nữa lấy gia đình làm đơn vị, thường thì một quần cư như thế là do mười gia đình gà móng tạo thành.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhú nhú mày.

“Chắc. . .” Triển Chiêu lắc đầu, “Loại tập tính gia đình này cũng không đại biểu cho cái gì a, cũng không phải loại ý nghĩa quỷ quái gì. . . còn có đồng hoa văn cùng kí tự. . .”

Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường đứng lên, hỏi, “Còn một không?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Đã sớm tỉnh rồi.”

“Chúng ta quay về SCI họp thôi, án tử cậu có chút manh mối rồi đúng không?”

“Ừ.” Triển Chiêu cũng đứng lên, “Đúng vậy, án tử lần này trộn lẫn quá nhiều yếu tố gây nhiễu, bởi vậy vốn đơn giản lại bị phức tạp hóa lên, phải tách bỏ những thứ không liên quan ra, chúng ta trở lại chỉnh lý a chỉnh lý.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường thay đồ, nhắn tin cho toàn bộ SCI đến phòng làm việc tập hợp.

Nói xong, hai người lập tức ra ngoài, Bạch Trì cũng ngồi không yên, cũng đi theo, Triệu Trinh đương nhiên rảnh rỗi mang theo Lisbon cũng rảnh rỗi không kém đuổi theo.

. . .

Công Tôn ngồi trong xe Bạch Cẩm Đường, lén nhìn anh, hỏi, “Ký ức của anh thực sự đã hồi phục rồi?”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Ừ, có thể nói là thế.”

“Cái gì là có thể a?” Công Tôn hỏi lại, “Anh nói rõ xem nào.”

Lúc này, xe vừa lúc đi ngang qua lối vào trạm tàu điện ngầm, Bạch Cẩm Đường mỉm cười, “Còn nhớ rõ trạm tàu này không?”

Công Tôn sững sốt, chợt nghe Bạch Cẩm Đường thấp giọng nói, “Anh vẫn nhớ rõ, tổng cộng có ba trạm, suốt đời khó quên a. . .”

Công Tôn lỡ tai có chút hồng hồng hung hăng trừng mắt liếc qua, bất quá cũng may. . . rốt cục cũng nhớ ra rồi.

“Vậy. . . khi còn bé thì sao?” Công Tôn vẫn thấy Bạch Cẩm Đường hình như trong lòng có sự, liền hỏi một câu này.

“Bọn họ chỉ có thể giúp anh nhớ lại những gì trong hiện tại, nếu nhớ kỹ hơn sợ rằng sẽ có phiền phức.” Bạch Cẩm Đường bất đắc dĩ cười, “Có cơ hội sẽ chậm rãi kể lại cho em.”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, thoải mái nói, “Kỳ thực chuyện lúc bé anh không nhớ cũng không sao đâu, mấy năm nay đừng quên là được!”

Bạch Cẩm Đường sớm biết Công Tôn sẽ nói như thế, quả nhiên là người mình nhìn trúng a.

“Đúng rồi.” Nét mặt mệt mỏi của Công Tôn đã sáng sủa lên không ít, “Chúng ta đi đâu?”

“Anh còn nợ em một phần lễ vật a.” Bạch Cẩm Đường dừng xe, đưa tay khẽ nâng cằm Công Tôn lên, “Hiện tại tặng em. . .”

314. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 28

Chương 28 : Lễ vật lãng mạn

Xe của Bạch Cẩm Đường dừng lại, Công Tôn nhìn quanh bốn phía, cảnh tượng trước mắt có chút quen thuộc một bên là đường cái, một bên chính là nhà hàng nhỏ nơi hắn cùng Bạch Cẩm Đường lần trước bị tập kích.

“Tới rồi.” Bạch Cẩm Đường mở cửa xe, lôi kéo Công Tôn đi ra.

Công Tôn theo anh xuống xe, đối với nhà nhà hàng này hiển nhiên còn có chút bóng ma tâm lý.

“Không sao đâu, đã cho điều tra qua rồi.” Bạch Cẩm Đường kéo Công Tôn vào trong, “Xung quanh cũng có vệ sĩ do Tiểu Đình an bài âm thầm bảo hộ, không có việc gì.”

Công Tôn cuối cùng cũng gạt đầu, nắm lấy tay Bạch Cẩm Đường, cùng anh đi vào nhà hàng nhỏ đã bị hoàng tuyến phong tỏa, cơn ác mộng mà hắn chẳng bao giờ muốn vào lại lần hai . . .

Bên trong nhà hàng là một mảnh mất trật tự, bởi vì cảnh sát chưa phá được án, Bạch Cẩm Đường lại bị thương không có rảnh để xử lý, nên bây giờ vẫn còn hình dạng hỗn loạn của ngày ấy.

Công Tôn hiếu kỳ, hỏi Bạch Cẩm Đường, “Lễ vật vẫn giấu ở đây sao?”

“Ừ, vốn ngày đó sẽ lấy ra tặng em.” Bạch Cẩm Đường gạt đầu, đưa hắn băng qua đồng bàn ghế đi vào trong.

Mà Công Tôn vừa đạp lên đồng phế tích vừa vô thức quay đầu lại nhìn ra ngoài đường, rất sợ lại có cái xe gì lao vào đây. Bạch Cẩm Đường thấy hắn lo lắng, cũng có chút thương tiếc . . . Gần đây đột nhiên xảy ra nhiều chuyện, Công Tôn vẫn chiếu cố đến mình, chưa từng nghỉ ngơi qua, thần kinh luôn cảnh giác cao độ tạo thành dáng vẻ lo lắng không ngừng, sau đợt này phải bắt hắn nghỉ ngơi nhiều chút mới được.

Đi đến nơi trong cùng nhất của nhà hàng, trước mặt chỉ còn lại một quầy bar.

Bạch Cẩm Đường tiến tới, đưa tay tìm kiếm một chút, từ trong quầy bar lấy ra một cái hộp . . . Cái hộp này nhìn khá giống một chiếc quan tài nhỏ, dùng loại giấy gói rất tinh xảo bọc quanh.

“Nga. . .” Công Tôn đã hiểu, hoá ra Bạch Cẩm Đường muốn tặng rượu ình, không cần hỏi, khẳng định là giá cả trên trời.

Thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không đúng, vì tối hôm đó rượu Bạch Cẩm Đường cho hắn uống cũng thuộc loại tốt rồi . . . Sao còn tặng tiếp rượu nữa? Ngày kỷ niệm kết hôn đối với bọn họ có ý nghĩa rất lớn, Bạch Cẩm Đường hẳn sẽ tặng thứ gì thú vị chút chứ nhỉ?

Công Tôn đang buồn bực, Bạch Cẩm Đường nhìn hắn, “Mở ra xem?”

Gạt đầu, Công Tôn bóc lớp giấy ra. . . Thì thấy bên trong có một chiếc hộp gỗ tinh xảo, mặt trên có khắc hoa văn rất đặc biệt, ở giữa có biểu tượng thánh giá mà hắn rất thích.

Có chút hiếu kỳ liếc Cẩm Đường, Bạch Cẩm Đường liền chỉ chỉ ý nói hắn tiếp tục mở xem.

Công Tôn mở chiếc hộp ra, bên trong còn có một tầng vải . . . Lớp vải bọc lấy một thứ gì đó khá cứng, hẳn không phải là rượu, vì trọng lượng không thích hợp.

Đem thứ gì đó đặt lên trên bàn, Công Tôn cẩn cẩn dục dục lật lớp vải ra. . . Thì thấy bên trong là một chiếc quan tài mini . . . Không, chính xác hơn, là một chiếc gương trong hình dạng quan tài, có thể phản chiếu hình ảnh hắn cùng Bạch Cẩm Đường, vô cùng tinh xảo.

“Ôi chao? !” Công Tôn cảm thấy kỳ quái, “Tặng gương? Có hàm nghĩa đặc thù gì không?” Nói rồi, cầm lấy nhìn một chút, nhăn mũi, “Là hình dáng của một cái quan tài nga, anh muốn biểu diễn cảnh hai ta nằm trong cùng một mộ phần?”

Bạch Cẩm Đường nhin không được nở nụ cười, thấp giọng nói, “Em nhìn kĩ xem.”

Công Tôn không giải thích được, đưa tay, khê sờ lên mặt gương . . . Bỗng nhiên. . .

Chiếc gương không biết vì sao, dĩ nhiên lại sản sinh biến hóa, chậm rãi, biến thành trong suốt . . . trở thành một cái nắp quan tài bằng thủy tinh bình thường, trong quan tài, có nằm hai bộ xương thủy tinh nhỏ, tinh mỹ tuyệt luân, giống y như thật, ngay cả ngón tay nhỏ xíu cũng thanh thanh sở sở, các ngón tay đan vào nhau, ở hai ngón áp út, còn có hai chiếc nhẫn y hệt.

Công Tôn giật mình há to miệng, chợt nghe Bạch Cẩm Đường nói, “Dựa theo khung xương của chúng ta thu nhỏ lại rồi làm đó!”

“Ừ . . . Em có nhìn ra.” Công Tôn chỉ chỉ vào hộp sọ của Bạch Cẩm Đường, “Đầu anh từng bị thương, nên nơi này có chút lõm vào, khuỷu tay này đã từng bị gãy xương, nên màng xương ở đây tương đối dày.”

Bạch Cẩm Đường nhướn mày, đưa tay thủ nâng cằm Công Tôn, “Ngay cả hình dạng xương khớp của anh cũng biết rõ ràng như thế à?”

Công Tôn cười, “Đúng vậy, không chỉ xương khớp đâu, là toàn bộ cơ thể, kể cả mạch máu nội tạng nữa, anh có hóa thành tro em cũng nhận ra!”

Bạch Cẩm Đường mỉm cười, hơi áy náy nói, “Đáng tiếc tặng chậm mất rồi, vốn định cho em một kinh hỉ, anh mấy ngày nay biểu hiện rất kém cỏi đúng không?”

“Ừm. . .” Công Tôn sờ sờ cằm, “Miễn miễn cường cường, thì cũng có thể tính là đạt yêu cầu.”

Bạch Cẩm Đường bắt đắc dĩ, cúi đầu hôn lên má hấn một cái, Công Tôn nở nụ cười, nhìn lại cổ quan tài kia, thì thấy nó lại trở về hình dạng của một cái gương, giật mình “Sao thế được à?”

“Nhiệt cảm đó.” Bạch Cẩm Đường nói, “Màn hình cảm ứng được nhiệt lượng, thì sẽ phát sinh cải biến, cảnh tượng phía dưới sẽ hiện ra. Cũng có thể đặt vào đó hình ảnh hoặc video. Bất quá anh thấy khung xương là thích hợp nhất, chúng ta lúc chết rồi, tro cốt trộn cùng một chỗ, sau đó đặt vào trong chiếc quan tài này, nó có thể chống lại áp lực, chỉ cần đem nó vùi sâu xuống đất. . . cho dù con người có diệt vong, chúng ta vẫn còn ở lại!”

Công Tôn nhịn không được nhướn mày, “Anh thật điên khùng à.”

Bạch Cẩm Đường hài lòng, “Đương nhiên.”

“Khung xương làm bằng cái gì?” Công Tôn đoán có lẽ là cát thủy tinh chẳng?

“Thủy tinh trắng.” Bạch Cẩm Đường nói, “Bên trong còn có tóc của chúng ta.” . .

Công Tôn nhìn kĩ lại lần nữa, gương mặt, liếc Cẩm Đường, “Thật biến thái à!”

Bạch Cẩm Đường nhướn mày, “Vây mới hợp với em à.”

Công Tôn cũng nhếch khoé miệng, “Ừ. . .” Đưa tay vòng qua cổ Bạch Cẩm Đường, “Càng biến thái, em càng thích!”

Bạch Cẩm Đường ngẩn người. . . Công Tôn ngoại trừ đêm kết hôn đó ra, cho tới bây giờ vẫn chưa nói thêm một tiếng “thích” nào. . .

“Sách. . .” Cúi đầu nhìn Công Tôn, Bạch Cẩm Đường bỗng nhiên có một loại cảm giác như được trùng phùng sau mấy thế kỉ xa cách, đặc biệt là khi trong lòng có gút mắc như lúc này. Trong lòng vốn cảm phần vô cùng, nhưng mà thấy được Công Tôn. . . Lại cảm thấy những thứ này tựa hồ không còn trọng yếu nữa, đúng như hắn đã nói, trước đây có ra sao cũng chẳng đáng để tâm, cái đáng quý trọng nhất, chỉ có ký ức trong ba năm ngắn ngủi này.

Công Tôn vươn người, chủ động hôn lên môi anh, nghiêm túc nói, “Đừng để bọn họ ảnh hưởng đến anh nữa! Ai nếu còn dám làm gì với anh, anh phải phản kháng, biết chưa? Cho dù là đó là cha mẹ ruột của anh cũng vậy!”

Bạch Cẩm Đường bật cười, “Như thế là bất hiếu?”

“Anh không động thủ, vậy em động thủ cho!” Công Tôn trừng mắt, “Dám động vào người của ta, lão tử sẽ trở mặt!”

Bạch Cẩm Đường nghe xong sững sốt một lúc lâu, sau đó cười đến vô cùng thoải mái.

Bầu không khí giữa hai người ảm áp dần, Công Tôn ngửa mặt ôm cổ anh, Bạch Cẩm Đường thì nâng lưng hấn cúi đầu, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau.

“Lẽ vật thật đặc biệt, không giống như có thể mua ở trong nước.”

“Ừ, ngày đó đi xem một triển lãm khoa học.” Bạch Cẩm Đường cười cười, “Trùng hợp thấy có thể đặt làm theo yêu cầu . . . Xếp hàng đợi gần nửa năm.”

“Dùng tâm vậy a?”

Bạch Cẩm Đường mỉm cười, “Hài lòng không?”

“Hài lòng.” Công Tôn gật đầu, lấy tay khẽ điểm điểm lên mũi Bạch Cẩm Đường, “Có muốn thưởng gì không?”

Bạch Cẩm Đường vừa mừng vừa sợ, trong nháy mắt máu chảy cuồn cuộn, mấy ngày nay tổn thất lớn nhất của anh kỳ thực là bị hụi làm rất nhiều rất nhiều rất nhiều lần! Không muốn chậm trễ, vội ôm Công Tôn đến tầng cao nhất trong khách sạn mà hai người vẫn đến . . .

“A!”

Nhưng ngay lúc Bạch Cẩm Đường háng hái nhất, đột nhiên nghe Công Tôn hô to một tiếng.

Bạch Cẩm Đường giật mình, xoay mặt nhìn quanh bốn phía, còn tưởng rằng Công Tôn vừa phát hiện ra cái gì nguy hiểm, nhìn tới nhìn lui không phát hiện ra gì, mới quay đầu lại bất đắc dĩ mở lời với Công Tôn, “Sách, những lúc thế này đừng dọa người thế a. . . Vạ nhất có bị sao, là ảnh hưởng đến cả đời đó.”

“Không phải!” Công Tôn giơ chiếc quan tài lên, hưng phấn nói, “Em biết u linh hiển linh là thế nào rồi!”

“A?” Bạch Cẩm Đường buồn bực.

Công Tôn hai mắt lóe sáng, “Em cũng biết ai muốn hại anh, vì sao lại hại anh rồi!”

Bạch Cẩm Đường thấy hấn về mặt hưng phấn, thật muốn trực tiếp khiêng hấn lên máy bay chạy thẳng đến đảo Phục sinh nơi chỉ có hai người, hoàn toàn không có án kiện, giết người hay bí mật gì cả!

. . . Chỉ tiếc, Công Tôn đã kéo anh ra bên ngoài, “Đi! Chúng ta nhanh quay về SCI!”

Bạch Cẩm Đường không nói gì thờ dài, theo Công Tôn ra ngoài, tâm nói, tìm hung thủ gì phá án gì a, làm người ta nóng muốn chết rồi dừng lại, này so với chết còn khó chịu hơn.

Chỉ tiếc anh đối với Công Tôn quý trọng không ngớt, hơn nữa đừng thấy Bạch Cẩm Đường thường ngày lạnh như băng, nhưng đối với tình nhân vẫn rất ôn nhu, dùng cách nói của Công Tôn hình dung, anh là một người tình ôn nhu lúc nào cũng có thể áp chế sự nóng nảy cáu kỉnh. Đương nhiên, lần đầu thô bạo đó Bạch Cẩm Đường vẫn rất rất áy náy, bởi vậy đối với Công Tôn đều đặc biệt chiều lòng, hầu như nói gì nghe nấy. Bất quá . . . đối với người ngoài, anh vẫn luôn là một Bạch Cẩm Đường rất khó thân cận.

Sau khi lên xe, Bạch Cẩm Đường khởi động máy, Công Tôn thấy vẻ mặt nhăn nhó của anh, vội dỗ dành, “Lần này là chuyện gấp a, đừng nóng vội, phần thưởng của anh để lại buổi tối nha.”

Bạch Cẩm Đường tinh thần phấn chấn hẳn, khởi động xe, “Là tối nay a?”

Công Tôn nhìn lẽ vật trong tay một chút, nói, “Ừ . . . Nhìn anh dụng tâm chuẩn bị lẽ vật thế này, vậy cho anh vài ngày nha . . . Em cũng muốn nghỉ ngơi, đến đảo Phục sinh nghỉ phép được không a?”

Bạch Cẩm Đường tâm hoa nộ phóng, nghỉ phép trong lời nói của Công Tôn cũng có nghĩa là ngày nào cũng có thể làm . . . Lập tức khởi động xe, chạy đến SCI.

. . .

Phòng làm việc SCI, mọi người đã đến đông đủ.

Triệu Trinh không tham gia, nói là để mọi người phân tích tình hình trước, còn hấn đi chuẩn vài thứ, Lạc Thiên cũng cùng đi.

“Đội trưởng, có đầu mối đúng không?” Triệu Hồ lắc lắc tư liệu trong tay, “Bọn em đã điều tra rất nhiều, còn có khẩu cung của mấy tài xế không bị thiệt mạng! Đầu mối cũng không ít. “

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Chúng ta đem án này phân tích một chút, sau đó chậm rãi tìm hiểu dần!”

Mọi người gật đầu.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu đầu mối hơi bị rối, cậu giải thích đi, dùng tiếng Trung nhé.

Triển Chiêu trừng mắt liếc Bạch Ngọc Đường.

Cùng lúc này, cửa bị đẩy ra, Mã Hân, Lô Phương cũng đã tới. Mọi người thấy Lô Phương cũng đến, chỉ biết án tử này có liên quan đến rất nhiều phía.

“Bắt đầu đi.” Bạch Ngọc Đường gật đầu với Triển Chiêu.

Triển Chiêu lúc này hoàn toàn không có một biên bản ghi chép hay bất luận chú thích nào, anh chỉ thích ghi nhớ mọi chuyện, không thích dùng đến bút, hai thành viên của SCI trong lúc chỉnh lý đầu mối cùng suy luận chưa bao giờ dùng đến bút chính là Triển Chiêu và Bạch Trì, bởi vì bọn họ dùng đầu so với dùng tay còn linh hoạt hơn.

Triển Chiêu nhìn mọi người một chút, nói, “Án kiện lần này, cách xử lý then chốt là phải tách biệt các đầu mối ra! Bởi vậy lần này chúng ta dùng đến phương pháp tách biệt bằng suy luận!”

Mọi người dựng thẳng lỗ tai lên nghe tách biệt bằng suy luận? ! Thủ pháp lần này khả mới mẻ nha.

“Đầu tiên, chúng ta trước hết cần xác định xem tổng cộng có bao nhiêu án tử!” Triển Chiêu cười nói, “Đầu tiên, u linh sát thủ gây tai nạn giao thông! Thứ hai, Triệu Trinh bị uy hiếp! Thứ ba, u linh phóng hỏa! Thứ tư, cúp điện! Thứ năm, uy hiếp bằng bom! Thứ sáu, án của Viên Lâm! Thứ bảy, án của Lý Đình! Thứ tám, Trần Mật bị bắt cóc.”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, thảo nào đầu mối hỗn loạn thế, án kiện lần này so với bất kỳ án nào trong quá khứ đều phức tạp hơn, hoá ra là tám đầu mối của tám án tử quán vào một chỗ, xem ra thực sự phải để Triển Chiêu tách bạch từng đầu mối ra, mới có thể sáng tỏ toàn bộ.

“Đầu tiên, chúng ta đem toàn bộ đầu mối, dựa vào đặc điểm của án kiện mà phân ra, từng án tử có bao nhiêu đầu mối, ghi chú lại thật kĩ càng, tìm ra mối quan hệ giữa chúng! Nếu có đầu mối bổ sung, khi bổ sung cần nói đến điểm đáng ngờ cùng điểm then chốt của nó!”

Tất cả mọi người gật đầu, án tử lần này tuy rằng phức tạp, nhưng phương pháp của Triển Chiêu cũng rất rõ ràng!

“Đầu tiên, án kiện thứ nhất, tài xế taxi bị u linh tập kích.” Triển Chiêu nói, rồi nhìn sang Tương Bình, muốn hẳn trình bày cụ thể.

“Rõ.” Tương Bình đem tư liệu chỉnh lý một chút, rồi nói, “Án tử này phát sinh, là vì đội trưởng cùng tiến sĩ Triển đang đi trên đường thì gặp cảnh tài xế gây chuyện. Tài xế nói là do u linh quấy rối hắn, cùng án u linh mới nổi gần đó rất tình cờ lọt vào tầm mắt của chúng ta.”

Triển Chiêu gật đầu, “Đã có điểm đáng ngờ đầu tiên!”

Lúc này, Mã Hân cầm một tấm bảng lớn, dùng bút màu đen tóm lược sơ qua về án tử, dùng bút xanh viết tên án kiện cùng các đầu mối, dùng bút đỏ để đánh dấu những điểm đáng ngờ.

“Hân, cái này được đó! Đủ rõ ràng” Bạch Trì vỗ tay, mọi người cũng gật đầu.

Mã Hân cười tủm tỉm tiếp tục ghi lại.

“Điểm đáng ngờ là, vì sao vừa khéo tôi cùng Miêu Nhi gặp phải.” Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh Triển Chiêu, cùng anh phân tích vụ án, những vấn đề này hai người đã thảo luận sơ qua, đã sớm hiểu rõ toàn bộ.

“Đúng là rất khả nghi.” Lô Phương gật đầu, “Hơn nữa tôi có gọi điện hỏi qua công ty taxi, người ta có ghi lại, chiếc xe đó đang chạy thì bị gọi vào. Mà kỳ quái nhất chính là, tìm được hoá đơn của lần đi đó rồi . . . Đi rất nhiều đó, một lần thế mà cả ba trăm lạng.”

“Ba trăm? !” Tất cả mọi người có chút không giải thích được.

“Nhiều như vậy, đi vòng quanh thành phố à?” Mã Hán có chút khó hiểu, hỏi Lô Phương “Khách kêu xe từ đâu a?”

“Sân vận động, kỳ thực cùng nơi Tiểu Bạch bọn họ bị đụng xe rất gần, là đoạn đường nếu về cảnh cục nhất định phải đi qua.” Lô Phương cười cười, đưa một bản vẽ cho Bạch Ngọc Đường, “Cậu xem!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhận bản vẽ nhìn một chút, thì thấy đó là bản vẽ lại tuyến đường chiếc xe đó đã đi.

“Đây là đi vòng quanh a!” Triển Chiêu giật mình, “Gần như là vòng quanh tại chỗ!”

Bạch Ngọc Đường cũng nhũm mày, “Nói như vậy. . . Người nọ cố tình chờ chúng ta? !”

Triển Chiêu gật đầu, mọi người đều cảm thấy đúng là có chuyện như vậy.

“A.” Tần Âu đột nhiên hỏi, “Nói như vậy, việc u linh xuất hiện có thể không chế được?”

Mọi người quay qua nhìn hần.

“Đúng vậy!” Triệu Hổ cũng nói, “Thế thì muốn là nó sẽ đến rồi?”

Chính lúc này, chợt nghe cửa “rầm” một tiếng bị đẩy ra, tất cả mọi người cả kinh, xoay mặt vừa nhìn, hoá ra là Công Tôn và Bạch Cẩm Đường.

“Hô. . .” Tất cả mọi người thở phào một cái, bị dọa đến nhảy dựng.

“Công Tôn, anh hai?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Sao lại . . .”

Không đợi anh nói xong, Công Tôn đã giơ một cái gương trong hình dạng quan tài ra, nói, “Tôi biết rồi! Cách thức để u linh xuất hiện.”

Hần vừa dứt lời, thì ở phía sau cửa, Triệu Trinh cũng đi đến, nói, “Đạo cụ đều đã chuẩn bị xong, tuy không biết đối phương đã hợp tác với nhau thế nào, nhưng hiện tượng u linh có thể tái hiện ọi người nhìn.”

Mọi người đồng loạt đứng lên.

Công Tôn nghe thấy Triệu Trinh nói xong, lập tức đưa cái gương cho hần nhìn, vừa sờ một cái . . . cảm ứng nhiệt lập tức làm xuất hiện cảnh tượng ở bên dưới.

“Nga!” Triệu Trinh bừng tỉnh đại ngộ, “Tôi đang nghĩ làm sao một ảo thuật gia nghiệp dư lại có một đoàn biểu diễn chuyên nghiệp như thế, hoá ra là có được đạo cụ tốt như vậy a!”

“Thật sự có thể tái hiện?” Bạch Trì chạy tới hỏi.

“Ừ.” Triệu Trinh cười cười, quay qua nói với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Phá bình buổi họp của mọi người rồi, nhưng có muốn xem ảo thuật trước không? ! U linh giáng lâm nga!”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, rồi gật đầu, “Được!”

315. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 29

Chương 29 : Âm mưu đơn giản

Về u linh, lịch sử nhân loại có rất nhiều kiến giải, vì sao lại có u linh? Kiểu giải thích phổ biến nhất là, u linh là do con người có nỗi sợ hãi với cái chết và bóng tối, nên đã sản sinh ra một loại ảo giác. Một bóng ma vất vưởng, giống như linh ứng của câu thiện ác hữu báo, từ cổ chí kim ràng buộc bản tính ích kỉ của con người.

Thân là hai người dù xem phim kinh dị cũng có thể ngủ được, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đối với u linh có cách kiến giải bất đồng.

Triển Chiêu có thần kinh vững như sắt thép, đối với u linh, anh vẫn cho rằng nó không có căn cứ khoa học để tồn tại, bởi vậy nếu có gặp được u linh thực sự, anh cũng sẽ lý tính mà nói cho u linh biết rằng mày không tồn tại.

Cái nhìn của Bạch Ngọc Đường thì đại chúng hoá hơn một chút, một kiểu tư duy hơi nghịch hướng. Anh nghĩ rằng, người chết rồi có thể sẽ biến thành u linh, như vậy bản thân mình chết cũng có thể sẽ thành u linh, thế thì ai sợ ai chứ ? !

U linh gây ra án liên hoàn lần này, hiển nhiên là có người lợi dụng u linh để làm xằng làm bậy, nói đơn giản ra, chính là một âm mưu.

Âm mưu thì nhất định phải có lý do, vì sao muốn lừa gạt mọi người, vì mục đích gì, vì ý đồ gì?

Dựa theo đầu mối Tần Âu cung cấp lúc trước, “u linh” này hành vi quỷ dị, ngoại trừ hại chết tài xế taxi ra, còn hại người phóng hỏa tự thiêu.

Những người này chỉ là những người lao động bình thường, là những bách tính thiện lương dựa vào lao động vất vả cần cù để sống tạm qua ngày, chỉ bởi một con u linh mà tan cửa nát nhà, tinh thần bất ổn.

Loại phương thức gây án lặp lại thế này, chỉ có thể nói hung thủ là một tên vô cùng hung ác biến thái, chẳng biết hẳn sẽ có một lý do phi thường gì để đẩy bao nhiêu người dân thường vào chỗ chết.

...

“Phương pháp của hung thủ, là hoàn toàn dựa vào trang bị, nhưng cách tôi dùng là ảo thuật chính hiệu đó.” Triệu Trinh nói đến ảo thuật liền hưng phấn vô cùng.

Mọi người SCI đi theo hần, tới bãi đỗ xe bên dưới cửa cảnh cục, nơi này đã được sắp xếp để có một khoảng trống lớn, chính giữa có một chiếc xe taxi.

Triệu Trinh suy nghĩ một chút, chìa chìa Triệu Hổ, “Hổ Tử, vào xe đi, cậu diễn tài xế.”

“Gi?” Triệu Hổ bĩu môi, “Lại là em a?”

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vai hần, ý bảo đi đi!

Triệu Hổ tâm không cam lòng tình không nguyện ngồi vào trong xe.

Triệu Trinh trao đổi gì đó với người trong đoàn, Triển Chiêu bọn họ hiếu kỳ nhìn theo, thì thấy thực sự có rất nhiều người nha, có người trong nước cũng có người nước ngoài, toàn bộ đều mặc đồng phục, rất chuyên nghiệp cũng rất lạnh lùng.

Đằng sau xe taxi còn có một chiếc xe máy của cảnh sát giao thông, xa hơn một chút, là một cái xe tải loại nhỏ.

Người của SCI lựa chọn vị trí thích hợp đứng ở đó, chuẩn bị xem náo nhiệt.

Triệu Trinh giải thích, “Ảo thuật này đến lúc làm xong, mọi người sẽ biết hung thủ là ai.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đều nhú mày nhìn.

“Đầu tiên.” Triệu Trinh nói, “Chúng ta diễn lại một màn đêm đó.”

Vì vậy, Triệu Hổ trở thành một tài xế taxi bình thường, đang lái thì bị Triệu Trinh ngoắc vào.

Triệu Trinh còn chưa lên xe, một cảnh sát giao thông từ phía sau tiến đến, yêu cầu tài xế xuống xe, kiểm tra giấy tờ này nọ của hần. Tài xế không thể làm gì khác hơn là xuống xe phối hợp, trong lúc nói qua nói lại, Triệu Trinh làm bộ nói đỡ cho Triệu Hổ, rồi cố tình vô ý, nhẹ nhàng chạm vào tay cậu ta ...

“Ngà...” Mã Hân nhướn mày, “Hoá ra dấu vân tay trên tay tài xế xuất hiện bằng cách này a!”

“Thảo nào bốn phía có kính bảo vệ còn có thể có dấu vân tay ở đó.” Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm.

*Remind:

“Rất rõ ràng a!” Bạch Ngọc Đường nhìn bốn dấu vân tay màu đen trên cánh tay người chết, nhú mày nói, “Là tóm lấy từ phía sau! Có người từ phía sau can thiệp vào tay lái của chú ấy!”

“Ừm.” Mã Hân gật đầu, “Tài xế hai tay đang nắm lấy vô lăng, nếu như lúc này từ phía sau đột nhiên có một con quỷ chồm lên nắm lấy tay chú ấy ... Chú ấy sẽ giật mình, làm cho chiếc xe khống khống chế được lao vào một toà nhà nào đó cũng có khả năng, đương nhiên, cũng có thể là con quỷ đó cầm tay chú ấy lái vào.”

(U Linh Hung Thủ – Chương 6: Dấu vân tay kì lạ)

“Đích xác.” Triển Chiêu nói, “Cảnh sát giao thông chẳng lẽ chỉ giả bộ sao? Vậy là bị mua chuộc hay là một người trong đám bọn họ đây?”

“Này chỉ là một ví dụ thôi.” Triệu Trinh tháo găng tay ột trợ thủ bên cạnh, “Lát lại phân tích một lần nữa, mọi người rõ ràng là tốt rồi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Sau đó, Triệu Trinh mở cửa sau muốn bước vào, song song đó, một tràng còi xe vang lên, là chiếc xe tải nhỏ nọ.

Sau đó, chiếc taxi khởi động rồi tiến về phía trước.

Xe máy của cảnh sát giao thông vọt lên trước chiếc taxi, viên cảnh sát quay lại phất phất tay với tài xế taxi, ý bảo chạy nhanh lên đi.

Chiếc xe tải ở phía sau đột nhiên bật đèn sáng bừng, bãi đỗ xe ở dưới lòng đất, tia sáng hôn ám, chiếc xe nọ không biết đã sửa sang nhưng gì hay nó vốn như vậy? Đèn ở đầu xe như đèn pha, loá mắt kinh khủng khiếp.

Xe của Triệu Hổ né qua một bên, chiếc xe tải kia trực tiếp vượt lên.

Đột nhiên, một tiếng phanh xe mãnh liệt vang lên, xe của Triệu Hổ dừng lại, rõ ràng là ấn chân ga gấp.

Tất cả mọi người sững sốt, chỉ thấy cửa xe bật mở, Triệu Hổ kinh hãi chui ra, thở phì phò, “Má ơi... Thật ... thật có quỷ a!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, bước qua, thì thấy trong xe không một bóng người... không thấy Triệu Trinh đâu.

“Ôi chào?” Bạch Trì mở cửa xe, “Người đâu?” Lúc này, Triệu Trinh từ đằng sau một cây cột nào đó của bãi đỗ xe đi ra.

“Ác...”

Nhóm trợ thủ của hắn ở phía xa xa liên tục vỗ tay.

Triển Chiêu chợt thấy bọn họ giống như đang đua xe F1 vậy, giống hệt các nhân viên công-voa luôn theo dõi sát sao diễn biến trên đường đua, hảo chuyên nghiệp a, công việc này kỳ thực cũng rất tàn khốc.

*công-voa: theo định nghĩa trên QT thì đây là đoàn xe hộ tống

“Vừa xảy ra cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Trinh.

“Ảo thuật.” Triệu Trinh mỉm cười, “Kỳ thực tôi không hề lên xe của Hồ Tử.”

“Không lên?” Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Tôi chỉ làm động tác thôi ... Một thủ pháp ảo thuật rất phổ thông, mọi người đã bị quá nhiều tác nhân gây nhiễu cướp đi lực chú ý, nên không thấy được lúc tôi trốn đi.”

“Cảnh sát cùng chiếc xe tải kia đúng là tới vừa kịp a, hắn là phối hợp rất tốt...” Triển Chiêu nói, trầm ngâm một hồi, “Tôi nên sớm biết đây là âm mưu giết người chứ.”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường vỗ nhẹ vào lưng anh, “Suy nghĩ của cậu đừng nhảy vọt thế chứ?”

Mọi người bày ra đôi mắt trông mong nhìn anh, “Cầu chân tướng a~!”

Triển Chiêu cười, “Tôi nghĩ chúng ta đã bị lừa rồi, đây căn bản chẳng phải ảo thuật liên hoàn án gì cả, từ đầu đến cuối chỉ là một âm mưu! Là án giết người có chủ đích, người bị hại không hề là lựa chọn ngẫu nhiên, toàn bộ đã có sắp xếp.”

Triệu Trinh vỗ tay một cái, “Tôi cũng nghĩ như vậy!”

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm tựa hồ cũng minh bạch, gọi điện cho Tương Bình, “Điều tra tình huống của mấy người tài xế này tại công ty một chút, xem bọn họ có phát sinh khắc khẩu với ai không, hay là cùng ai đó kết thù kết oán không, tốt nhất là thủ trưởng công ty.”

Tương Bình chạy đi gọi điện thoại, mọi người cũng lên lầu.

“Hồ Tử, vừa thấy cái gì lại sợ thành vậy?” Lạc Thiên bước lại gần hỏi.

Triệu Hồ nói, “Em thấy Triệu Trinh vào rồi, sau đó tay cảnh sát kia bắt em chạy nhanh lên, em nghĩ a, tài xế taxi khẳng định sợ nhất là cảnh sát giao thông, liền nghe lời chạy đi, cũng muốn hỏi người nọ xem đi chỗ nào, quay đầu lại, thì thấy một luồng sáng mạnh... Mắt em hoa cả lên, lại nghe được Triệu Trinh nói, đến sân vận động.”

“Em liền chạy đến sân vận động. Đợi cái xe tải kia vượt rồi, em mới điều khiển gương chiếu hậu một chút thì thấy Triệu Trinh... Anh ấy vẫn hảo hảo ngồi ở đó.”

“Nơi này nhỏ như vậy, em có thể lái đến đâu a, nên mới nhìn vào kính chiếu hậu, hỏi anh ấy xem tiếp theo phải làm sao ... Không nghĩ tới có một con quỷ chồm lên người em ... Nương a, may là lão tử phản ứng nhanh đó, nếu quả thật thấy cái thứ đó vào nửa đêm á, mặt xanh mặt vàng không ra hết mới lạ đó, thảo nào mấy tài xế này đều xảy ra chuyện, nghiệp chướng mà!”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, làm sao mà hay thế a?

“Đạo lí đều nằm ở đây.” Triệu Trinh nói, lắc lắc chiếc kính chiếu hậu vừa tháo ra, “Nơi này có máy phát video cảm ứng nhiệt, giọng nói kia là từ trong video phát ra, cái này là tự tôi chế ra, càng chuyên nghiệp hơn một chút.”

“Trinh, đạo lí gì a?” Bạch Trì cảm thấy chính mình hình như quá ngu ngốc rồi, hoàn toàn chẳng hiểu gì cả.

Triệu Trinh ý bảo mọi người đừng có gấp, đợi Tương Bình tra được đầu mối rồi, sẽ cùng nhau nói lại.

Sau khi về tới phòng làm việc SCI, Tương Bình vừa vặn gọi điện thoại xong, đi tới nói, “Đội trưởng, hoá ra mấy tài xế gặp chuyện không may này, đã từng không dưới một lần hưởng công ty tổ cáo một quản lí họ Trần tham ô vài khoản lớn, trong số bọn họ có một người bởi vì chuyện này mà từng bị đánh qua. Đúng rồi, còn có luật sư Vương Đức, nghe qua chưa?”

“Nga.” Triển Chiêu gật đầu, “Là đại luật sư đã về hưu luôn giúp đỡ miễn phí cho những công nhân không hiểu biết pháp luật a đó? Tôi có quen.”

“Chà, người tốt.” Bạch Trì cũng gật đầu, “Trước không phải có nhiều người bị hại đều được ông ấy bào chữa miễn phí cho sao?”

“Điện thoại của mấy tài xế đã tử vong kia được đồng nghiệp bên khoa giám định lục tìm kĩ càng, trong đó có một người có lưu số điện thoại của luật sư Vương.”

“Nga, cho tôi số, tôi đi hỏi thăm cho.” Lô Phương cầm số điện thoại đi ra.

Chỉ chốc lát sau, hần cau mày đã trở về, nói, “Luật sư Vương nói, mấy tài xế này từng tìm ông ấy để cố vấn về một vài vấn đề pháp luật, hình như là quản lí của bọn họ quan báo tư thù, bọn họ muốn tố cáo hần tham ô ... Vốn có hẹn nói chuyện, nhưng những tài xế này vẫn chưa hề tới, hơn nữa luật sư Vương còn nhớ bọn họ đã từng nói qua, trên tay bọn họ có chứng cứ.”

“Giết người diệt khẩu a!” Triệu Hồ nói, “Đây là án giết người có động cơ đầy đủ đó sao!”

Triển Chiêu hỏi Bạch Cẩm Đường, “Anh hai, anh đi xem triển lãm ở đâu mà thấy được cái gương này thế?”

“Một triển lãm khoa học ở Copenhagen, anh vốn muốn đi xem thiết bị theo dõi kiểu mới cho quán bar.” Bạch Cẩm Đường nói, “Sau lại vừa vặn nhìn thấy món đồ nhỏ này, hơn nữa có người nói thiết kế sư là một sinh viên trong nước, cho nên anh đã mua.”

“Sinh viên...” Tần Âu nhúu mày, suy nghĩ một chút, “Nói mới nhớ, gia đình phát sinh hoạ hoạn trước đây, là nhà của một giảng viên đại học M, mấy cái còn lại hình như đều là giáo viên ...”

Mọi người nhún mày, Bạch Ngọc Đường nói với Tương Bình, “Tra xem sinh viên kia cùng tổng giám đốc công ty taxi có quan hệ gì.”

Tương Bình tra một hồi, giương mắt, “Cha con.”

...

“Đội trưởng!” Tương Bình nói với Bạch Ngọc Đường, “Đây là đoạn video ngày đó Triệu Trinh tháo từ trong gương chiếu hậu của xe taxi ra, bởi vì pin đã dùng hết, nên cái gương không thể chiếu được đoạn clip bên dưới, nhưng nội dung clip đó tôi lọc ra được rồi nè.”

Nói rồi, hắn bật đoạn video đó lên ọi người xem.

Mọi người đi qua nhìn ... Thì thấy đó là một nữ sinh trung học, lên xe... biến mất ... thành quỷ...

“Còn nhớ lần trước tôi có nói đoạn video này có kẻ hở không.” Triệu Trinh nói với mọi người, “Này căn bản là một đoạn phim.”

“Phim?” Tất cả mọi người mở to hai mắt.

“Không sai.” Triệu Trinh đã hỏi đến một trợ thủ đặc biệt của mình tới, gọi là Tiểu Quỷ. Nghe nói hắn là một người tinh thông phim kinh dị, hầu như phim kinh dị nào trên thế giới này hắn đều đã xem qua, cả đời lấy việc xem phim kinh dị làm vui.

“Đây là một phim kinh dị có giới hạn (tức là giới hạn tuổi được xem á), là một bộ phim Nhật Bản trong nước mình không trình chiếu, cũng được mười năm rồi, nói về một nữ học sinh trung học ở trường thì bị bạn học khi dễ, bị thầy giáo quấy rối, cuối cùng trong đêm vũ dạ bị taxi đâm chết hóa thành lệ quỷ trở về báo thù, kĩ xảo không tồi.”

“Như vậy nữ quỷ này cùng Vương Trần Ngưng giống nhau chỉ là trùng hợp?” Bạch Ngọc Đường khê nhúu mày, “Nga... Hay là vì hai người tương tự, nên đoạn phim này mới được chọn!”

“Không sai!” Triển Chiêu cũng gật đầu, “Vương Trần Ngưng cũng chết vì tai nạn giao thông ngoài ý muốn, lại là bị tài xế taxi đâm phải, bởi vậy công ty phải bồi thường, quản lí Trần phụ trách khoản này rất có thể đã nhớ được khuôn mặt của cô bé, nên mới cố tình biến án tử này thành cái dạng giống như u linh tác quái.”

“Cha mẹ của Vương Trần Ngưng đồng ý gấp chúng ta rồi lại bỏ đi ... rất có thể đã nhận được một khoản tiền bịt miệng.” Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, “Cha con hợp tác giết không ít người, u linh chúng ta phải tra xét lâu như vậy, còn có phóng hỏa, nổ bom ... hoá ra chỉ là một án giết người diệt khẩu bình thường.”

“Chưa hết đâu.” Triển Chiêu lạnh lùng nói, “Mọi người có phát hiện không, video bên cảnh sát quay lại được, cùng với đoạn phim trong kính chiếu hậu y hệt nhau ... Điều này hoàn toàn không có khả năng!”

“Bởi vậy trong nội bộ cảnh sát đã có người bị mua chuộc rồi.” Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Người của bên giao thông là đáng nghi nhất a... Còn có, bọn họ làm sao lấy được dấu vân tay của Vương Trần Ngưng ha?”

*Remind:

“Đây là báo cáo điều tra dấu vân tay trên cánh tay tài xế taxi ngày đó a.” Bạch Ngọc Đường nói, đem bản báo cáo đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu tiếp nhận nhìn một chút, thì thấy vân tay này là của một nữ sinh cao trung, cảm thấy có chút có chút kỳ quái, “Thực sự là nữ sinh cao trung a?” Lại nhìn xuống dưới. dòng cuối cùng, nữ sinh này đã chết vào tháng sáu năm 2009 vì tai nạn xe cộ, khi chết được 16 tuổi.

Triển Chiêu mở to hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Đây là...”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Ừ, xem ảnh đi.”

Triển Chiêu nhìn thoáng qua ảnh chụp người chết, tuy rằng khuôn mặt trong video không quá rõ ràng, nhưng cùng người chết này có vài phần tương tự.

“Vương Trần Ngưng?” Triển Chiêu nhìn vào tên một chút, “Rất có chất thơ nha.”

(U Linh Hung Thủ – chương 9: Ảo thuật)

“Chỗ này cũng rất cao thâm nha.” Triển Chiêu cười cười, “Bởi vì đây là u linh, nên chỉ đến đêm mới hành động được, ban ngày mấy thứ như đèn xe tải các loại đều vô dụng mà.”

Mọi người nghe xong, đều sửng sốt.

Triệu Trinh gật đầu cười, “Bởi vậy không có đoạn video cho ban ngày, đúng không?”

“Hơn nữa ban ngày trên thực tế chỉ dụng có hai người”, Công Tôn chỉ chỉ Triển Chiêu bọn họ, “Các cậu, cùng Trì Trì.”

“Lần dụng vào anh hai kia cũng là buổi tối, hơn nữa... có vân tay của Vương Trần Ngưng.” Bạch Ngọc Đường nói, “Có thể cha con nhà kia từ trong đơn đặt hàng phát hiện ra anh ấy, cảm thấy có khả năng sẽ bị phát hiện nên muốn diệt khẩu ... nhưng sao xe taxi đâm chuẩn vậy a? !”

“Ừ...” Triển Chiêu ở một bên nghe xong, nói, “Chúng ta lột đi tầng thứ nhất, lưu lại những điểm đáng ngờ, đến lúc bóc tiếp tầng thứ hai, có khi tìm được đáp án đó.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Mã Hân cầm tấm bảng vừa ghi tỉ mỉ đọc lại sơ đồ đầu mối, những người khác trở lại bên bàn, nghe Triển Chiêu tiếp tục tróc án.

316. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 30

Chương 30 : Ý đồ chân chính

Triển Chiêu đang tiếp tục phân tích vụ án, vừa định chuyển sang đầu mối thứ hai thì Bao Chứng đột nhiên xông vào, nói, “Có đại sự, khẩn cấp xuất quân.”

Mọi người mục trừng khẩu ngốc nhìn Bao Chứng, thực sự rất đột ngột.

Thế nhưng thần tình Bao Chứng không giống như là nói giỡn, mọi người quay qua liếc Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nhún vai – lão đại đã muốn đương nhiên phải làm rồi.

Đứng lên ra ngoài, Triển Chiêu dùng khuỷu tay thọt a thọt Bạch Ngọc Đường, “Nè, không giống như việc nhỏ a, lần trước Trần Mật bị trói so ra sắc mặt vẫn đẹp hơn chút.”

“Hình như là lần trước...” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, khó hiểu: “Sao cứ nhằm đúng lúc này thì gặp chuyện không may?”

“Thật giống như luôn muốn ngăn cản chúng ta phân tích vụ án.” Triển Chiêu ôm tay đi theo phía sau, cảm thấy khí thế của Bao Chứng thật kinh người.

Đi tới trước cửa phòng chứa đồ chống đạn.

Triển Chiêu nhướn mày liếc Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhún vai – xem ra thực sự nghiêm trọng hơn lần trước a!

“Lại đặt bom giữa ngã tư đường sao?” Triển Chiêu có chút buồn bực, chỉ thấy Bao Chứng mặt đã đen càng thêm đen.

“Cục trưởng Bao.” Bạch Ngọc Đường rút cục cũng hỏi ra câu mà ai cũng muốn hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Bao Chứng khe khẽ thở dài, sắc mặt nghiêm trọng, “Có ba kẻ đang khống chế một chiếc xe buýt của trường mẫu giáo.”

Ai cũng ngẩn người.

“Không phải chứ, ở nước mình còn có mấy loại chuyện này? !” Triệu Hổ mở to hai mắt, “Chúng ta đâu phải ở Hollywood đâu!”

“Hỏa lực rất mạnh sao?” Mã Hán cũng có chút tò mò, “Súng bắn tĩa xử lý không được?”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu cũng gật đầu, “Thù riêng hay muốn trả thù xã hội?”

“Các cậu ầm ĩ cái gì hử, nghe tôi nói cho xong được không? !” Bao Chứng bắt lực.

Mọi người nhún nhún vai không lên tiếng.

“Tổng cộng ba tên, có súng, còn nói trên người có bom, che mặt, nhìn không ra thuộc loại nào.” Bao Chứng nói.

“Lại bom?” Tần Âu nhú mày, “Cùng loại với quả hôm bữa cột trên người Trần Mật không?”

Bao Chứng nhẹ nhàng phát tay áo cắt đứt bình luận của mọi người, “Tôi nói thẳng vậy, bọn họ không phải muốn đòi tiền, cũng không phải có tư oán gì, hơn nữa hình như cũng không muốn thương tổn bọn trẻ.”

Mọi người trầm mặc một lát.

Triển Chiêu khòe miệng giật giật, “Vậy bọn họ đang cosplay?”

...

Bao Chứng bóp trán, “Bọn họ muốn một người.”

“Nga!” Bạch Ngọc Đường minh bạch, “Xã hội đen, muốn cứu lão đại sao, cứu ai?”

Bao Chứng lắc đầu, nhìn về phía sau Bạch Ngọc Đường, “Bọn họ muốn Tần Âu.”

...

Bao Chứng vừa dứt lời, mọi người lập tức im re, trầm mặc thật lâu.... rồi bùng nổ!

Phản ứng đầu tiên của Triển Chiêu là nhìn Tần Âu, “Không phải do kiếp đào hoa đấy chứ?”

“Yêu đến mức đi bắt cóc nguyên xe chở con nít? !” Tất cả mọi người kinh hãi.

Tần Âu liên tục xua tay, “Không thể nào ... Tôi thật lâu rồi không có đi đâu gây phiền phức a.”

“Hắn không phải phương diện tình cảm đâu.” Công Tôn không cần xuất quân nhưng cũng đến giúp vui, trên tay còn cầm một lát sandwich vừa lấy trong tủ lạnh phòng pháp y ra, “Không phải có đến ba người sao? Khẩu vị sẽ không trùng lặp như vậy chứ?”

Mọi người thở ra một hơi, Tần Âu lại có phản kích động vì đụng phải trở ngại.

“Bọn cướp muốn một cảnh sát... Có khi nào trước đây đã đắc tội bọn họ không?” Bạch Tri có chút lo lắng.

“Thế cũng không chờ đến tận hôm nay a, trước đây Tần Âu không phải cảnh sát, hoàn toàn có thể đánh lén hắn, chi phí so với lần này rẻ hơn nhiều.” Triển Chiêu trầm ngâm, “Như là kế hoạch khác.”

Lạc Thiên lắc đầu, “Cầm vũ khí uy hiếp sự an toàn của trẻ con tuyệt đối sẽ bị tử hình, dùng phương pháp này còn không bằng trực tiếp tìm cách bắt cóc Tần Âu!”

“Lý do có thể thông qua phỏng chừng chỉ có một.” Triển Chiêu cười cười, “Chạy đua với thời gian...”

Mọi người nhìn nhau.

“Có phần đúng đó.” Bao Chứng gật đầu “Hắn tựa hồ rất sốt ruột, nói không phải muốn mạng của Tần Âu, chỉ muốn hắn theo bọn họ đi một chuyến thôi.”

“Tôi hiểu rồi.” Tần Âu cầm một bộ đồ chống đạn mặc vào, “Tôi dẫn bọn họ rời khỏi xe của nhà trẻ, sau đó mọi người nghĩ biện pháp cứu tôi ra.”

Bao Chứng bắt đầu dĩ gật đầu, “Chính là ý này.”

Tất cả mọi người nhú mày, Tần Âu khó tránh khỏi gặp nguy hiểm.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường hỏi Bao Chứng, “Cục trưởng Bao, có mạo hiểm quá không?”

Bao Chứng gật đầu, “Mạo hiểm thì mạo hiểm, bất quá... lần hành động này, có thể sẽ là một đột phá lớn cũng không chừng!”

Triển Chiêu mỉm cười, “Chà, cục trưởng Bao, ngài muốn tìm hiểu tận gốc sao?”

Bao Chứng gật đầu, “Các cậu không biết giá trị của Tiểu Tần đâu, cậu ta tuyệt đối là một trong những chuyên gia phá bom tốt nhất, quan trọng nhất là còn rất trẻ tuổi.”

“Nói như vậy, đám người đó muốn lợi dụng Tần Âu đến phá bom?” Triệu Trinh suy nghĩ một chút, “Nhưng thời gian quá cấp bách nên phải lập tức dẫn hắn đi.”

“Đó là giải thích tốt nhất lúc này, lần trước Trần Mật mặc danh kỳ diệu bị bắt cóc.” Triển Chiêu nói, “Quả bom cột trên người Trần Mật kia có thể là muốn Tần Âu phá, để kiểm tra thực lực của hắn.”

Bao Chứng điểm điểm điều thuốc, “Tôi nghĩ khả năng hành động lần này có thể giúp chúng ta là rất lớn, vô luận ở phương diện nào.” Nói rồi, ý vị thâm trường nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Hai người trong lòng khẽ động, lời này của Bao Chứng hình như có ẩn ý bên trong.

Triển Chiêu đã sớm hoài nghi Triệu Tước vì sao lúc này đột nhiên xuất hiện, hơn nữa trước kia vẫn nghiêm túc thực hiện nghĩa vụ bảo hộ con trai Tần Âu ... Chẳng lẽ, việc này cùng chuyện Lý Dĩnh bị bắt, cả việc Triệu Tước bắt ngờ trở về có quan hệ?

Đang nói chuyện, Triển Chiêu nhìn Bạch Cẩm Đường đang đứng phía sau một chút, chỉ thấy anh ấy đang hút thuốc phía sau Công Tôn, quan sát tình hình bên này, hình như cũng đang có suy nghĩ.

“Tôi đã có chút chuẩn bị.” Bao Chứng nói xong, Tương Bình vội vã chạy tới, cầm trên tay vài thứ thiết bị nghe trộm.

“Tần Âu anh có phúc lắm nha, đây là trang bị mới nhất của tôi đó, tuyệt đối quỷ khóc thần sầu! camera mini cùng máy nghe trộm a.” Tương Bình nói, lấy ra một hộp kim loại.

“Đây là cái gì?” Mọi người hiếu kỳ

“Cameras cùng máy nghe trộm ... Tuyệt đối không thể phát hiện nha!” Tương Bình có chút đắc ý.

“Đeo vào đâu?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

Tương Bình mở hộp ọi người nhìn... Dĩ nhiên lại là một đôi kính sát tròng.

“Chiêu này... Thật ĩnh !” Mọi người nhin không được tán thán.

“Có ảnh hưởng đến thị giác không?” Bao Chứng hỏi.

“Đeo thử xem.” Tương Bình giúp Tần Âu đeo vào.

“Ừm...” Tần Âu sau khi đeo xong nhìn nhìn một hồi, lắc đầu “Không ảnh hưởng, giống kính sát tròng bình thường.”

“Chất lượng tuyệt đối cực phẩm nha.” Tương Bình nhướn mày, “Tương Bình xuất phẩm, phẩm chất thượng thừa!”

“Thực sự nhìn không ra!” Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm vào mắt Tần Âu một lúc lâu, tán thán.

“Còn nữa.” Tương Bình lấy ra một miếng giấy dán vào móng tay út của Tần Âu... một khối hình bán nguyệt cùng màu với màu da, phân không ra thật giả.

“Đây là hệ thống định vị.” Tương Bình nói, “Bọn tôi có thể xác định vị trí của anh để tiến hành tìm kiếm, dán rồi sẽ không tháo ra được, phải chờ móng tay dài thêm mới lấy ra được.”

Tần Âu gật đầu, lúc này, một cảnh viên từ tổ phá bom mang thùng dụng cụ đến cho hắn.

Tần Âu mở ra kiểm tra một chút, tuyệt đối không thể có sơ hở!

“Đều chuẩn bị tốt rồi chứ?” Bao Chứng nhìn đồng hồ đeo tay một chút.

Mọi người gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

“Xuất phát!”

Ra lệnh một tiếng, mọi người xuất động.

...

Chiếc xe bus đang bị kẹt ở giữa.

Xe của SCI dừng lại phía trước chiếc xe bus, bọn cướp bắt họ ngừng lại ở cách đó một trăm mét.

Mọi người xuống xe, Mã Hán nhìn thoáng qua bốn phía, nói khẽ với Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng, là kẻ thạo nghề đó, bốn phía đều là góc chết, không thể ngắm bắn, những nơi như thế này toàn bộ thành phố S tối đa chỉ có ba chỗ, đám người này rất chuyên nghiệp.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, kiểm tra địa hình một hút, ở đây bốn phía thông suốt, bước thêm vài bước là tới một khu dân cư náo nhiệt, rất khó đuổi bắt, đúng là rất sành sỏi.

Lúc này, cửa xe bus mở ra, có người vẫy vẫy tay, kêu Tần Âu qua.

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vai Tần Âu, “Cẩn thận a.”

Tần Âu gật đầu, xách thùng dụng cụ, đi qua.

Rất nhanh, Tần Âu leo lên xe, bọn nhỏ thật ra đều an toàn, cũng không có nhiều, mười mấy đứa trẻ bị dồn lại một chỗ ở mặt sau cùng, được một giáo viên cùng tài xế xe bảo vệ.

Tần Âu nhìn ba tên trước mặt một chút, đồ đen, che mặt, vũ trang, lại toàn màu đen, tâm nghĩ, trang phục của phần tử khủng bố tiêu chuẩn a.

Một trong số đó lấy ra một phần tư liệu, có lẽ muốn xác nhận thân phận Tần Âu, so xong gật đầu, “Không sai.”

“Đi!” Mấy tên cướp động tác nhanh nhẹn, trước tiên bẻ tay Tần Âu ra phía sau, khoá lại.

Một người lấy ra thiết bị dò kim loại kiểm tra Tần Âu một lần, lấy toàn bộ vũ khí cùng máy nghe trộm phổ thông giấu trong áo ra.

Sau đó, bọn họ xuống xe, rất nhanh leo lên một chiếc xe jeep đậu cách đó không xa.

Bạch Ngọc Đường đuổi theo thì chiếc jeep họ đã lao vào một con hẻm nhỏ, hoà vào dòng người ... Loại xe này quá phổ biến. Chiếc này còn không có biển số, chỉ cần vào phố xá sâm uất tùy tiện tìm một chỗ lắp biển số vào rồi lái ra đường lộ ... Lập tức phân biệt không được!

Bao Chứng ra lệnh các cảnh viên khác cứu mấy đứa trẻ ra, chính mình thì cùng Bạch Ngọc Đường bọn họ vào trong xe... Tiến hành bước kế hoạch tiếp theo.

Tần Âu ngồi ở ghế giữa đằng sau xe jeep, bên cạnh có một hắc y nhân lấy một phần bản vẽ cho hắn nhìn, “Anh xem một chút.”

Tần Âu cúi đầu, khẽ nhíu mày... Đây là một phần mô hình kết cấu bên trong của quả bom.

Triển Chiêu bọn họ đều đang ở trong xe xem video theo dõi của Tương Bình.

“Thứ này quá dã man nha!” Triệu Hổ nhin không được mở miệng, “Phạm vi nhìn tốt, chỉ cần Tần Âu thấy, chúng ta cũng có thể thấy a!”

“Đúng a.” Tương Bình nói, “Tôi đang nghiên cứu một bản 3D nha! Đến lúc đó cậu sẽ lạc vào cảnh giới khác hẳn!”

Mọi người dựng thẳng ngón cái với hắn, nhanh lên nha!

“Cậu sao có kinh phí để nghiên cứu cái này?” Bạch Ngọc Đường có chút tò mò nhìn Tương Bình đang thao tác trên máy vi tính.

“Nga.” Bao Chứng sờ sờ cằm, “Cầm Đường tài trợ.”

Mọi người nhìn trời quả nhiên, đáng tiếc Bạch Cầm Đường cùng Công Tôn không có tới, chỉ muốn kêu Bao Chứng về nhà đi thôi.

Triển Chiêu đột nhiên vươn người qua nói nhỏ với Bạch Ngọc Đường, “Aii, tôi mới phát hiện ra anh hai thật ra là người đáng thương nhất, chi nhiều tiền như vậy, kết quả là các trưởng bối đều xúm vào khi dễ anh ấy.”

“Khụ khụ.” Bao Chứng hung hăng liếc Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhướn mày, nghĩ bụng cổ tình nói ấy người nghe đó.

...”Trang thứ hai.”

Lúc này, thanh âm của Tần Âu từ trong máy vi tính truyền ra, sau khi xem bản vẽ một hồi thì muốn xem tiếp trang sau.

Hắc y nhân bịt mặt bên cạnh rất phối hợp, lật sang trang thứ hai cho hắn.

Cứ như vậy từng từ từng từ một được lật tới.

Tần Âu nhíu mày, sau khi xem xong, suy nghĩ một hồi mới mở miệng, “Loại bom này rất cũ kỹ, không phải thủ pháp hiện đại, hẳn là được chế tạo thủ công từ hồi thế chiến thứ hai, độ chính xác cực cao, tuyệt đối do cao thủ làm ra.”

Mấy hắc y nhân nọ nhìn nhau, trong ánh mắt có nét mừng rỡ hiện lên, thần tình này, đều bị Tần Âu lơ đãng thấy được, đương nhiên, cũng bị camera hoàn mỹ thu vào.

Triển Chiêu đột nhiên nhíu mày, “Không ổn không ổn.”

Mọi người tìm đều treo ở cuống họng, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Làm sao vậy?”

Triển Chiêu hít sâu một hơi, “Cục trưởng Bao, cảnh cực có tay trong a.”

Bao Chứng sửng sốt.

“Dỡ bỏ bom này mất bao lâu?” Lúc này, một hắc y nhân hỏi.

Tần Âu lắc đầu, “Tôi phải xem qua hiện vật mới có thể cho anh đáp án.”

“Đại khái tính một chút.”

Tần Âu suy nghĩ một chút, “Nhanh cũng mất một tiếng, hoặc hơn ... cũng có thể tôi không phá được.”

“Phá không được là không thể nào.” Lúc này, hắc y nhân kia đột nhiên nở nụ cười, “Tần đội trưởng anh có bom nào phá không được sao?”

Tần Âu sửng sốt, giật mình giương mắt nhìn hắc y nhân nọ. Người này vừa rồi vẫn dè dặt thanh âm để nói chuyện, nhưng lúc này lại không hề ngại ngùng, thoáng nghe qua có chút không thích hợp.

“Quen tai a!” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Là hắn...” Bao Chứng cũng thấy bất khả tư nghị.

Song song đó, hắc y nhân nọ tháo mặt nạ đen xuống cho Tần Âu nhìn.

Tần Âu cùng người nọ nhìn nhau một lúc lâu, thở dài, có chút khó tin “Trần Mật...”

317. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 31

Chương 31 : Cái rương

Xuất hiện của Trần Mật thật là ngoài dự liệu của mọi người.

Mọi người trong xe thấy cục diện trước mắt thì chẳng biết nên phản ứng thế nào, Triển Chiêu ngăn người, quay đầu lại nhìn Bao Chứng, “Cục trưởng Bao, là ngài an bài?”

Bao Chứng vội lắc đầu, “... Không phải a.”

“Trần Mật làm cảnh sát rất lâu năm rồi mà ?” Bạch Ngọc Đường cũng buồn bực, “Người này bình thường hơi khó ở chung, nhưng những phương diện khác đều rất bình thường, lẽ nào nhiều năm như vậy đều là nằm vùng? Nằm vùng trong tổ phá bom? Để làm gì a?”

“Không có khả năng.” Bao Chứng lắc đầu, “Trần Mật thường ngày không có khuyết điểm gì, cũng nhìn không ra hẳn có bất luận cái gì không thích hợp...” Bao Chứng nói đến đây, đập đập vào tay Triển Chiêu, nói, “Cậu là chuyên gia tâm lý, cậu nói xem Trần Mật có chỗ nào không phù hợp không?”

Triển Chiêu cũng rất hoang mang, “Đích xác là không giống... có khi nào là ... phản bội không? Hoặc là bị uy hiếp không chế.”

“Cái này có khả năng hơn a.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có khi nào do bày tỏ với Tần Âu không được nên sinh hận không?”

“Nói đến vụ bày tỏ, tôi lại nghĩ không ra nha.” Triển Chiêu nói, “Mọi người xem, Tần Âu ly khai cảnh đội đã lâu lắm rồi, nếu Trần Mật thực sự thương hẳn đến độ có thể phản bội, vậy trước đây vì sao không đi tìm hẳn?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đích xác quá kỳ quái.

Mà lúc này ở trên xe, sự kinh ngạc của Tần Âu còn vượt xa Triển Chiêu bọn họ.

Nói thật, hẳn đối với Trần Mật vẫn rất tín nhiệm, cảm thấy bất luận phương diện nào, hẳn cũng không phải người như thế, án tử này càng ngày càng khó bề phân biệt.

Trần Mật thấy Tần Âu không nói lời nào, vẻ mặt thì kinh ngạc, nhin không được nở nụ cười, “Tôi không được chọn lựa, con đường này là tốt nhất rồi.”

Tần Âu hơi sững sốt, lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía hai hắc y nhân kia.

Triển Chiêu qua đường nhìn của Tần Âu thấy được ánh mắt của hai người còn lại, bọn họ đã che mặt, nhưng con mắt vẫn có thể nhìn thấy, đương nhiên, ánh mắt kinh ngạc của bọn họ khi nhìn thấy Trần Mật không thể chạy trốn khỏi con mắt của Triển Chiêu.

“Ừm ...”

“Làm sao vậy Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu như đã phát hiện ra cái gì, liền hỏi.

“Trần Mật chưa chắc là tay trong, có thể là ... hẳn muốn cung cấp tin tức gì đó cho Tần Âu, hơn nữa Tần Âu cũng phải dao tin tức liểu... Nếu không hẳn sẽ không hợp tác với mấy người đó.” Triển Chiêu vuốt cằm, thấp giọng nói, “Cậu xem nhãn thần của những người đó.”

Tương Bình dựa theo yêu cầu của Triển Chiêu cho dừng hình ảnh lại.

Tất cả mọi người cúi đầu nhìn, chỉ thấy ánh mắt ẩn sau lớp mặt nạ đen của bọn họ, trong nháy mắt, là kinh ngạc! Kinh ngạc vô cùng rõ ràng.

“Bọn họ hiển nhiên vì hành vi của Trần Mật mà kinh ngạc a.” Bạch Trì nói, “Bất quá Trần Mật đích xác rất kỳ quái, vì sao lúc này lại kéo khăn bịt mặt xuống a?”

“Đúng vậy.” Tất cả mọi người gật đầu.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu còn chỗ nào không rõ à?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Kinh ngạc mỗi người đều có, nhưng kinh ngạc cũng chia làm nhiều loại. Nếu hai người này thấy cách làm của Trần Mật không thích hợp mà kinh ngạc... Vậy trong kinh ngạc này sẽ có tia hung hân nhất định. Suy nghĩ của bọn họ lúc đó chính là ‘tiểu tử này điên rồi à? Sao lại làm bại lộ thân phận?’ “

Tất cả mọi người gật đầu.

“Nhưng mọi người xem bọn họ lúc này ngoại trừ kinh ngạc ra cái gì cũng không có.” Triển Chiêu cười, “Như là đang nói ‘ai nha... sao lại là người này?’ “

Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Nói như vậy, có khả năng bọn họ trước đó không hề biết người nọ là Trần Mật, nói cách khác bọn họ hai bên không biết nhau.”

“Ý của cậu là mấy người này không quen nhau từ trước?” Bao Chứng nhú nhú mày, “Những người này vừa nhìn đã biết có trải qua huấn luyện, không giống như người bình thường ... Hơn nữa đối với trang bị cũng rất quen thuộc, hành động lại rất mạo hiểm ... Chẳng lẽ lại lợi dụng cảnh sát đến hành động bất ngờ, như vậy đằng sau hành vi này lại lộn xộn thế à?”

“Bất quá cũng chỉ là đoán thôi.” Triển Chiêu bắt đầu dĩ cười cười, “... Trần Mật muốn nhấn nhủ cho Tần Âu, khả năng cũng chỉ có một tin tức thôi.”

“Tần Âu đã biết chưa?” Bạch Trì có chút lo lắng.

“Sẽ biết.” Triển Chiêu mỉm cười, liếc Ngọc Đường, “Cậu nói sao?”

“Hắn là có.” Bạch Ngọc Đường cười cười, nói, “Xe dừng lại rồi.”

Mọi người cùng nhìn vào màn hình theo dõi, thì thấy chiếc xe chở Tần Âu bọn họ đã ngừng lại.

Hắc y nhân đẩy Tần Âu xuống xe, cùng nhau đi vào một nhà máy bỏ hoang ở phía trước.

Tần Âu rất có kinh nghiệm, vội nhìn tình huống xung quanh một chút, để Bạch Ngọc Đường bọn họ xác định được phương hướng cùng địa hình xung quanh.

“Đó là một nhà máy xử lý nước thải cũ, thật lâu không ai dùng, đang chuẩn bị dỡ bỏ.” Tương Bình cấp tốc chuyển qua hệ thống định vị vệ tinh, tìm tòi bản vẽ phối cảnh cái nhà máy, rồi dùng thiết bị vệ tinh chụp lại.

“Bên trong có rất nhiều thùng đựng hàng.” Bạch Ngọc Đường vừa mặc đồ chống đạn vào, vừa nhìn vào hình ảnh, “Tôi mang vài người đi vào, chuẩn bị tìm cách cứu viện, Hồ Tử Lạc Thiên theo tôi vào, Mã Hán...”

“Rõ.” Mã Hán cầm súng lên đeo vào người.

“Bọn tôi vào trước.” Bạch Ngọc Đường nói với Bao Chứng, “Xe không nên tới quá gần, cẩn thận bọn họ đánh bất ngờ.”

Vương Triều phân phối vũ khí xuống xe rồi phụ trách phòng hộ, ở đây cách nhà máy kia một khoảng xa, có lẽ tương đối an toàn.

“Yên tâm, quân tiếp viện tôi an bài đã ở phụ cận.” Bao Chứng nói.

“Vậy là tốt rồi.” Bạch Ngọc Đường gật đầu

“Tôi cũng đi.” Triển Chiêu muốn đi, Bạch Ngọc Đường cười cười, đeo ống nghe liên lạc vào, “Cậu ở ngoài điều khiển từ xa đi Miêu Nhi.”

“Thế nhưng...” Triển Chiêu khó chịu.

“Có cậu cùng Tần Âu kiểm soát từ xa, bọn tôi dễ dàng hành động hơn.” Bạch Ngọc Đường chớp mắt với anh mấy cái, rồi mang theo ba người xuống xe, leo lên một chiếc xe khác chạy tới cửa sau của nhà máy. Thấy xa xa đã có xe thiết giáp của cảnh sát mai phục, cảm thấy an toàn không có vấn đề gì, Bạch Ngọc Đường mới xuống xe cùng người phụ trách trao đổi một chút, sau đó, Bạch Ngọc Đường mang theo ba người, tiến vào bên trong.

Triển Chiêu bọn họ thì tiếp tục theo dõi.

Triển Chiêu nhìn trái nhìn phải, vừa theo dõi tình hình từ vệ tinh giám sát trên người Bạch Ngọc Đường bọn họ xem có mai phục hay không, vừa sát theo từng bước đi của Tần Âu sau khi tiến vào trong nhà máy, quan sát này nọ.

Bên trong nhà máy hoàn toàn vắng vẻ, chẳng có ai, Triển Chiêu có chút thất vọng.

Chính giữa nhà máy rộng lớn đó, chỉ có độc nhất một chiếc rương. Chiếc rương này vô cùng lớn, từ gỗ đóng thành.

Tần Âu nhíu nhíu mày, nhìn Trần Mật bên cạnh.

“Nhiệm vụ của anh rất đơn giản.” Trần Mật nói, “Dỡ quả bom trên mặt ruộng, mở nó ra, lấy thứ gì đó ở bên trong là được.”

Tần Âu gật đầu, cầm thùng dụng cụ đi qua, Trần Mật đi theo sau hắn để hỗ trợ, đám còn lại đứng ở cửa nhìn chăm chăm ra ngoài, phụ trách thủ vệ, trên tay đều cầm súng, thần tình động tác rất lão luyện...

“Quả nhiên là kẻ chuyên nghiệp.” Bao Chứng nói, “Vừa nhìn đã biết có tham gia quân ngũ hoặc là cảnh sát.”

“Ai nha.” Bạch Trì nói, “Bọn họ có thể có thiết bị vệ tinh luôn không?”

Triển Chiêu khẽ nhíu mày, nhìn chăm chăm vào tai nghe điện thoại của những người đó, cũng rất có thể a ...

“Muốn đánh cắp tin tức từ vệ tinh cũng không phải là khó ...” Bao Chứng lẩm bẩm.

“Yên tâm đi, không phát hiện bọn họ đều rất hoang mang sao?” Tương Bình hắc hắc hắc cười gian.

Triển Chiêu sững sốt, nhìn vào ống nhòm.

Chỉ thấy những người đó hơi nghiêng đầu, giống như trong tai nghe có thanh âm khó nghe nào đó, có một kẻ còn thẳng thắn giật luôn tai nghe của mình ra.

Lúc này, chợt nghe Tần Âu bực bội hô tiếng, “Ầm ỉ cái gì? !”

Mấy người kia nhìn nhìn nhau, không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài, đứng cạnh mấy chiếc container để chờ.

Bạch Trì chợt chợt Tương Bình, “Nè, ông hoàng công nghệ, ngài đã làm gì rồi a?”

Tương Bình có chút đắc ý, “Anh giấu trên người Tần Âu một con chip làm nhiễu sóng, có chứa tia điện từ, bất cứ thiết bị bắt tín hiệu nào xung quanh đều không thể dùng tới, đương nhiên, cả đám chúng ta đều có thiết bị chống nhiễu sóng rồi.”

Tất cả mọi người về mặt kính phục quả nhiên là ông hoàng công nghệ!

Lúc này, hình ảnh từ vệ tinh cho thấy Bạch Ngọc Đường chờ tới gần đám container kia.

Triển Chiêu vội mở bộ đàm nhắc nhở, “Tiểu Bạch, bên này có hai người, Tần Âu bọn họ vừa đi vào chuẩn bị tháo bom, các cậu trước hết dừng hành động, để xem tình huống đã, cẩn thận đừng thả lỏng kinh xà.”

Bạch Ngọc Đường trả lời một tiếng, “Hiểu rồi.” Sau đó cùng Lạc Thiên Triệu Hổ mai phục tại chỗ, Mã Hán từ trước đến nay đều đơn độc hành động, không biết đã cầm súng đi đến đâu rồi, chắc là đi tìm vị trí để ngắm bắn đi.

Tần Âu mở nắp ruộng ra, đập vào mắt là một quả bom... cấu tạo rất thú vị.

Nói đơn giản là, trong chiếc ruộng này còn có một chiếc ruộng nhỏ hơn, ngăn cách giữa hai cái nắp là một quả bom vô cùng phức tạp.

Loại bố cục này, chứng tỏ không muốn biết trong ruộng kia có thứ gì nên dùng bom để bảo vệ, quả thật là so với kết cấu còn hữu dụng hơn.

“Hệ thống hẹn giờ đang chạy rồi.” Tần Âu cúi đầu nhìn hệ thống hẹn giờ một chút, có chút chán lảng, một lúc lâu mới nói, “Dĩ nhiên lại đặt là hai mươi năm? !”

Trần Mật mỉm cười, “Anh còn nữa ngày để tháo nó ra, không thì cả đám chúng ta sẽ bị nổ cho lên trời, nếu không phải vạn bất đắc dĩ hẳn sẽ không áp dụng loại thủ đoạn này ... Bất quá nói không chừng nó bị ỉm hoặc quá lâu năm nên mất hiệu lực rồi.”

“Không có khả năng.” Tần Âu ngẩng đầu cười cười, “Cậu cũng biết hàng giả hời đó so với bây giờ ít hơn nhiều.”

Trần Mật ngẩn người, nhìn Tần Âu, một lúc lâu cũng hơi nở nụ cười.

“Nga? Thần tình này ...” Triển Chiêu nhướn mày, thấp giọng nói, “Trần Mật là thật lòng thích Tần Âu a!”
“Chuyện này năm đó ở cảnh cục cũng chẳng phải bí mật gì.” Bao Chứng có chút bất đắc dĩ thở dài, “Chỉ có Tần Âu không biết mà thôi.”

“Nói như vậy, Trần Mật vì sao lại tham gia vào vụ này?” Triển Chiêu vẫn không thể giải thích được.

Mọi người cũng nghĩ không ra, chỉ có thể chờ đến lúc hắn ra hỏi thăm thử xem, mong sao chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

Tần Âu nhìn chằm chằm vào quả bom thật lâu, lại lấy ra bản vẽ để so sánh, hỏi, “Bản vẽ này cậu làm?”

“Ừ.” Trần Mật gật đầu, “Có vài chỗ tôi không dám khẳng định, nên không vẽ ra.”

“Quả bom này thực sự đã rất lâu rồi.” Tần Âu tỉ mỉ kiểm tra sự sắp xếp của quả bom, “Chế ra nó hẳn là một lão nhân, rất lợi hại.”

“Không sai.” Trần Mật gật đầu.

Lúc này, Tần Âu chú ý thấy bên trong rương nhỏ có một chuỗi mã hóa, khẽ nhíu mày.

Triển Chiêu bọn họ tự nhiên cũng thấy.

“Cái rương đó có mã...” Tương Bình cho ngừng màn hình lại, “Hình như đã thấy ở đâu rồi.”

“Ngân hàng!” Triển Chiêu lập tức nhớ ra, “Két sắt ngân hàng dùng để cất vật phẩm có giá của người gửi!”

“Đúng nga!” Tương Bình vội tra tung tích của cái rương này, “Xem chừng đã rất lâu rồi ... Ngân hàng có nghiệp vụ này hồi đó không nhiều lắm.”

“Dựa theo kiểu dáng tìm xem.” Tất cả mọi người hưng phấn hẳn lên.

“Tìm được rồi!” Tương Bình từ trong một đồng hình ảnh so sánh một hồi cũng tìm ra, “Ngân hàng này đã sử dụng qua, đã hơn hai mươi năm trước.”

“Ngân hàng này...” Triển Chiêu thấy hình ảnh xong thì hơi sửng sốt, “Trong tư liệu lần trước có nhắc qua.”

“Ai nha!” Tương Bình lục tìm tư liệu cũ, “Thì ra là thế a, đây là ngân hàng đã bị cho nổ kho giữ tiền a! Phi vụ cuối cùng của vợ chồng Trần Hưng Dư Phượng.”

“Ba mẹ của Trần Du?” Bạch Trì cũng nhớ ra.

“Nga...” Triển Chiêu lập tức minh bạch, “Có thể do năm đó lúc đi cướp kho tiền, ngoại trừ trộm tiền, hai người còn tưởng két sắt này chứa châu báu trang sức các loại nên trộm đi luôn không ... ba mẹ Trần Du cũng vì thế mà bỏ mạng?”

“Quả bom này do Trần Hưng, ba của Trần Du làm sao?”

“Trần Hưng là một cựu binh đã từng tham gia chiến tranh ở Việt Nam.” Bao Chứng nói, “Nghe đồn hắn là một thiên tài về bom đạn.”

“Nói cách khác, Trần Hưng rất có thể đã thấy được thứ bên trong, thấy thứ này tương đối trọng yếu, nên đã đặt bom để không ai mở ra lấy thứ đó đi, cũng muốn trong vòng hai mươi năm không có ai tháo quả bom ra, có thể đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn... Nói chung, cuối cùng vật báu này lại áp lên người Tần Âu?”

“Vô cùng có khả năng.” Triển Chiêu nói, “Cho dù chi tiết bên trong có thể sai, nhưng hướng suy luận này về căn bản có lẽ là đúng ... Mọi người đoán xem bên trong có cái gì?”

Tất cả mọi người lắc đầu.

“Thiết bị không chế bom nguyên tử chẳng?” Bao Chứng đột nhiên phun ra một câu ... Tất cả mọi người về mặt bất lực nhìn lão.

“Không biết Tần Âu có mở ra được không, cảm giác thật khẩn trương!” Bạch Trì ngồi xuống chống cằm nhìn vào màn hình.

Lúc này, Tần Âu đã tỉ mỉ quan sát xong chiếc rương, đang chuẩn bị động thủ phá bom.

“Cục trưởng Bao, có tình huống!”

Lúc này, Trương Bình chỉ vào phía ngoài nhà máy, từ phía cửa sau đang có một nhóm người tiến vào, “Không phải bộ đội đặc chủng của chúng ta, đối phương có người đến trợ giúp.”

“Tiểu Bạch, đối phương có người đến trợ giúp, ngay phía sau các cậu, tổng cộng mười một người, đều vũ trang hạng nặng.” Triển Chiêu vội thông tri cho Bạch Ngọc Đường, “Hắn đã biết chúng ta làm nhiều thông tin của bọn họ nên mới tới.”

Bao Chứng lấy bộ đàm ra, “Đội tiếp viện ra phía ngoài chuẩn bị, vây lấy nhà máy đó cho tôi! Lần này tuyệt đối không để bọn họ chạy thoát, thứ gì đó trong rừng cũng phải lấy về!”

Buông bộ đàm, Bao Chứng từ trong ánh mắt lóe lên một tia hưng phấn, “Thứ trong rừng ... Tôi đại khái có thể đoán ra được.”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn Bao Chứng, giật mình, “Thực sự?”

Bao Chứng cười cười, “Cậu xem xem dãy số trên mặt rừng là gì?”

Triển Chiêu nhìn lại một lần, “2627... A, ngày sinh của cháu với Tiểu Bạch!”

Bao Chứng gật đầu.

“Vậy là thứ gì thế?” Triển Chiêu giương mắt nhìn Bao Chứng, lẽ nào có quan hệ với mình và Tiểu Bạch sao? Hay chỉ là trùng hợp ...

“Làm gì mà lăm trùng hợp thế? Có thể là người kia giữ lại.” Bao Chứng khe khẽ thở dài, “Người dùng ngày sinh của hai đứa làm dãy số ... hẳn là không nhiều, hơn nữa theo tôi biết, người nọ năm đó quả thực có cất giấu một thứ rất trọng yếu.”

Triển Chiêu trong lòng khẽ động, lập tức nghĩ đến một người, chẳng lẽ là hắn?

318. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 32

Chương 32 : Tuyệt mật

Triển Chiêu ngồi trước màn hình nghiêm túc quan sát.

“Tiểu Bạch, phía sau có người chuẩn bị vào cửa đó, giờ muốn bọn tôi cho người chặn bọn họ lại hay để bọn họ đi vào rồi các cậu giải quyết?”

“Đừng dă thảo kinh xà.” Bạch Ngọc Đường nói, “Xác nhận an toàn của Tần Âu đi đã.”

“Ừ.” Triển Chiêu biết Bạch Ngọc Đường sợ nhất chính là xung quanh Tần Âu còn có người giám thị hoặc quân mai phục, vạn nhất bên ngoài gió thổi cỏ lay, bên trong lại bị người không chế thì nguy hiểm vô cùng. Mà lúc này, Tần Âu đã chuẩn bị tháo bom.

Hắn trước hết kiểm tra xung quanh chiếc rừng một lần nữa, rồi nói với Trần Mật, “Không còn quả bom nào khác.”

Trần Mật nhú mày, hỏi, “Nhìn kĩ chưa?”

Tần Âu nhú nhú mày, Trần Mật vẫn như cũ diện vô biểu tình.

Triển Chiêu nghe được, nói với Bao Chứng, “Cục trưởng Bao.”

Bao Chứng gật đầu, “Hiểu rồi, Trần Mật là tự nguyện đi làm gián điệp, về phần vì sao lại thế ta không biết, bất quá có thể khẳng định là, gần đây còn có bom! Thứ gì đó trong rừng kia dường như đối với đối phương vô cùng trọng yếu, nếu như lấy không được, vậy thà rằng làm nổ đi cũng không muốn giao cho người khác, đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu, “Làm sao bây giờ? Ngài còn người nào biết tháo bom không?”

Bao Chứng nhún nhún vai, “Rất khó nói bom này có phải bom hẹn giờ không, có khi là bị người khổng chế a.”

“Vậy biện pháp tốt nhất là rút khỏi đây?” Triển Chiêu nhìn Bao Chứng.

“Kêu Ngọc đường bọn họ lộ mặt, đương nhiên... người của đối phương sẽ đuổi theo hỗn chiến!” Bao Chứng nói, “Chờ lấy cái rương ra ngoài rồi, chúng ta lại tìm một nơi an toàn, chậm rãi tháo.”

“Nếu bom nổ trong lúc đó thì phải làm sao a?” Triển Chiêu lo lắng.

“Bối vậy mới phải cùng những người đó đánh đấm một lúc.” Bao Chứng mỉm cười, “Dụ bọn họ ra, hỗn chiến... vừa lúc có thể tiêu long chuyển phượng!”

Triển Chiêu gật đầu, vừa định nói lại với Bạch Ngọc Đường, nhưng bộ đàm của Bao Chứng vẫn đang mở, Bạch Ngọc Đường đã sớm nghe được, đáp lại một câu, “Đã rõ, cho người vào đi!”

“Được.” Bao Chứng ra nhiệm vụ cho đội trưởng đội đặc công, lệnh hẩn chuẩn bị cho tốt, cùng Bạch Ngọc Đường bọn họ phối hợp hành động.

Sắp xếp xong, Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Hổ Lạc Thiên, đi về phía container chỗ Tần Âu đang đứng.

Tần Âu lúc này đang do dự, hẩn nghe liền hiểu ý của Trần Mật rằng xung quanh còn có thuốc nổ, lát nữa mà mở quả bom này ra, rất có thể sẽ trở thành mục tiêu sống, quan trọng nhất là không lấy được thứ bên trong kia ... Làm không đây?

Nghĩ tới đây, Tần Âu đột nhiên linh cơ khẽ động, quay qua nói với Trần Mật, “Ở đây không tháo được!”

“A?” Trần Mật sửng sốt.

“Cần nước! Còn cần một máng nước hình vuông!” Tần Âu nói, “Ở đây tia sáng cũng không đủ.”

Triển Chiêu ở trong xe nghe được, mỉm cười, nói, “Tiểu Bạch, Tần Âu hình như muốn rời khỏi container kia, vừa lúc chúng ta chuẩn bị đánh bất ngờ, kêu Mã Hán bắn mấy hắc y nhân kia đi ... Đúng rồi, đừng bắn Trần Mật a!”

“Hiểu rồi.”

Bạch Ngọc Đường lập tức an bài hành động.

Triển Chiêu khẩn trương hẩn, dán chặt mắt vào ống nhòm, lúc này, đám người kia đã rất gần với Bạch Ngọc Đường bọn họ.

Bạch Ngọc Đường cùng Mã Hán trao đổi, rồi cùng Triệu Hổ Lạc Thiên nấp đi, mai phục đám du kích đang tiến đến, .

Phương án hành động lần này rất đơn giản.

Tần Âu cùng Trần Mật ra khỏi container, đến khi đám du kích kia tiến vào thì Mã Hán nổ súng bắn chết hắc y nhân cùng quân du kích, tạo thế hỗn loạn, sau đó đội đặc công tiến vào, cùng đối phương giao chiến ...

Nhiệm vụ của Bạch Ngọc Đường bọn họ chính là nhân lúc hỗn loạn giúp Tần Âu Trần Mật khiêng cái rương kia ra ngoài.

Nói thì đơn giản, nhưng then chốt nhất, chính là thời gian.

“Cậu tìm được vị trí tốt chưa?” Bạch Ngọc Đường hỏi Mã Hán.

“Rồi.” Mã Hán trả lời, “Phạm vi nhìn tương đối tốt.”

“Chờ cậu nổ súng, chúng tôi sẽ hành động.”

“ok!”

...

Sau đó, chính là lúc phải khẩn trương.

Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào ống nhòm, nếu như trong rừng kia có bom chưa được phá, mà nó lại là loại điều khiển từ xa, vậy mọi người sẽ gặp nguy hiểm mất! Nhất định phải làm thật nhanh, Tần Âu cùng Trần Mật khiêng cái rương đi ra, một hắc y nhân đang đứng canh cửa hỏi Trần Mật, “Sao thế?”

Trần Mật nhún nhún vai, “Hắn nói ở trong đó không tháo được.”

“Sao lại ...”

Hắn còn chưa dứt lời, phía trước bỗng xuất hiện rất nhiều hắc y nhân được vũ trang hạng nặng.

Hai người sững sốt.

“Tối rồi.” Bạch Ngọc Đường phát tín hiệu cho Mã Hán.

“Tiểu Mã ca ở chỗ này nè!” Tương Bình chỉ vào một góc trong màn hình vệ tinh ... phóng đại lên, liền thấy được Mã Hán đang phục trên trên đồng container cao ngất.

“Sao anh ấy lên đó được?” Bạch Trì buồn bực.

“Anh ấy làm gì thế a?”

Trong tiếng kinh hô của Tương Bình, Mã Hán đột nhiên quay đầu lại, hướng về phía đối diện nghiêng người bắn một phát ...

“A!” Triển Chiêu lập tức hiểu ra, “Đối phương cũng có tay súng bắn tỉa đang mai phục a!”

“Hắn tiêu đời chưa?” Bạch Trì lắc lắc tay Tương Bình.

“Tìm không được hình ảnh của đối phương, Tiểu Mã ca sao phát hiện được nha ...” Tương Bình rà soát hình ảnh.

Tương Bình còn chưa dứt lời, đã thấy Mã Hán dùng tốc độ cực nhanh xoay người lại, bắn hai phát vào đám hắc y nhân, sau đó cuộn người, lăn xuống một góc khuất ... Mất dạng.

Ngay lúc hắn biến mất, bên trên container xuất hiện vài vết đạn cùng khói thuốc súng nhàn nhạt.

“Phụ cận vẫn còn tay súng bắn tỉa a!” Triển Chiêu nhú mày.

Lúc này, chợt nghe tiếng Bạch Ngọc Đường từ trong bộ đàm vọng ra, “Hành động!”

Hiệu lệnh vừa vang lên, đám du kích kia vừa lúc tiến vào, chợt thấy hai hắc y nhân ngã xuống... đang muốn tiến đến kèm hai bên Tần Âu bọn họ, thì phía sau tiếng súng liên tiếp vang lên.

Trên mặt đất ... Lăn đến vài quả lựu đạn cay.

“Bà nó!”

Thanh âm mắng chửi người của Triệu Hổ truyền tới... Bọn họ không mang mặt nạ phòng độc a.

“Nhanh!” Bao Chứng sốt ruột.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường bọn họ nhanh chóng chạy tới yểm hộ Tần Âu cùng Trần Mật... Bắt đầu cùng quân tiếp viện tả hữu giáp công với đám du kích áo đen, trong nháy mắt, cục diện trở nên hỗn loạn.

Làn khói mờ ảo của lựu đạn cay mang theo mùi thuốc súng nồng nặc, Tần Âu khiêng theo cái rương nhanh chóng tới phía sau Bạch Ngọc Đường.

Song song, bên ngoài một chiếc xe jeep quân dụng xông vào.

“Xe gì thế a?” Triển Chiêu buồn bực...

Bao Chứng có chút bất lực liếc sang, “Đội đặc công sao mà ngay cả xe jeep quân dụng cũng không có cho được? Những người này đều là quân tinh nhuệ được trang bị đầy đủ, cũng không phải đặc công nghiệp dư ở hốc hác nào chui ra cầm búa cứu người a? Đây gọi là thảo gian nhân mạng đó!”

* Thảo gian nhân mạng: coi mạng người như cỏ rác

“Thì ra là thế.” Triển Chiêu gật đầu, rồi cầm lấy bộ đàm hét lên, “Tiểu Bạch! Chạy mau chạy mau!”

Bạch Ngọc Đường mang theo mọi người rút lui.

Đám du kích áo đen kia hiển nhiên đã nhận lệnh phải giám sát Tần Âu cùng cái rương, lập tức muốn đuổi theo... Nhưng mà hỏa lực quá mức dày đặc, tạm thời không có cách nào tới gần Bạch Ngọc Đường đang yểm hộ Tần Âu lên xe.

Chiếc jeep quân dụng nhanh chóng rút khỏi ... Bao Chứng hướng về phía đội đặc công hét lên, “Rút! Rút! Mau rút a!”

“Mã Hán đâu?” Bạch Trì hỏi.

“Anh không sao!” Đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm của Mã Hán, “Đã ở một nơi an toàn rồi!”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Lính đặc công ném ra vài quả bộc phá, rồi lập tức trật tự rút lui, cũng không có ý định bắt sống mấy tên du kích áo đen này, bọn họ, từ trang bị cho đến sức chiến đấu vừa liếc mắt đã có thể nhận ra, đều là lính đánh thuê.

Toàn cầu hiện nay có cả ngàn công ty lính đánh thuê, đương nhiên, cũng có lính đánh thuê hợp tác với quân đội quốc gia, cũng có những công ty vũ trang tư nhân chuyên phục vụ thế lực hắc đạo. Luôn coi mình là kẻ dũng mãnh, trên đời này có hàng đồng bỏ mạng đồ.

* Bỏ mạng đồ: hay vong mệnh đồ, chỉ những kẻ thay đổi tên họ, quê quán quốc tịch v.v đi làm lưu manh (nghĩa do ta tự chế dựa vào Lạc Việt và nội dung cụ thể của chap này)

Những người có sức mạnh cường đại thường chia làm hai loại, một loại là đấu sĩ luôn mong muốn bảo hộ người yếu hơn duy trì sự hòa bình, một loại khác là những con thú hiếu chiến luôn khao khát giết chóc hủy diệt.

Loại trước chuyên phụ trách bài trừ hỗn loạn, loại sau chuyên phụ trách chế tạo hỗn loạn. Người như thế cho dù bắt được cũng không thể dùng, bọn họ đa phần đều là không có quốc tịch, không có thân phận...

Lúc bộ đội đặc công đang nhanh rút khỏi, trong luồng ánh sáng chói mắt cùng tạp âm của bộc phá, mọi người chợt nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Dư chấn đến mức toàn bộ mặt đất đều rung lên, Triển Chiêu tinh tường cảm giác được thân xe đang lay động, bên trong màn ảnh, nhà máy bỏ hoang kia đang biến mất dần sau làn hỏa vân.

“Ở đây đặt bao nhiêu quả bom thế a? !” Bạch Trì há to miệng, “Lúc trước bị mất đều ở chỗ này sao?”

“Tiểu Bạch!” Triển Chiêu cầm lấy bộ đàm hét lên, “Ngọc Đường, các cậu chạy được chưa?”

Đầu bên kia chỉ truyền lại thanh âm hỗn loạn ầm ĩ.

Tim của mọi người bên này đều muốn nghẹn lại trong cổ họng.

Một lúc lâu, chợt nghe thấy giọng nói của Bạch Ngọc Đường truyền đến, “Miêu Nhi!”

Triển hét thật to, làm lỗ tai người ta ong cả lên, “Cậu có sao không?”

“A? !” Bạch Ngọc Đường lớn tiếng hét lại, “Không nghe rõ!”

“Các cậu có sao không? !” Triển Chiêu tiếp tục hét.

“Tôi trở về rồi nói, cục trưởng Bao, Tần Âu đi đâu phá bom đây? Hắn nói thời gian không còn nhiều lắm!”

Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm, xem ra không có việc gì.

“Tìm được rồi!”

Lúc này, Tương Bình điều chỉnh góc nhìn trên màn hình vệ tinh, chỉnh một hồi thì thấy chiếc xe quân dụng ở đó, Bạch Ngọc Đường bọn họ đều đã ra ngoài. Đội đặc công cùng nhân viên cứu hộ chờ sẵn ở ngoài đang khiêng người bị thương ra.

Xe cứu hỏa tiến đến dập lửa.

Bị thương đều là mấy kẻ du kích áo đen ... Xem phản ứng của bọn họ, hẳn là trước đó cũng không ngờ có chủ lại chuẩn bị nhiều bom như vậy cho bọn họ hưởng.

“Cách đây không xa có một sân bay quân dụng loại nhỏ.” Bao Chứng nói, “Đưa Tần Âu bọn họ cùng quả bom đến đó phá, ta sẽ xin quyền sử dụng và bảo hộ.”

“Rõ!” Triền Chiêu mở cửa xe cùng Bạch Trì ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường đứng ở cách đó không xa ngoắc ngoắc bọn họ.

Triền Chiêu chạy vội qua, kéo lấy hắn trên dưới quan sát một lượt, “Không có việc gì chứ!”

“Không.” Bạch Ngọc Đường dựa vào khẩu hình khi phát âm của anh lắc đầu trả lời, vừa ngoáy a ngoái lỗ tai, ý bảo nghe không được, mọi người ở đây hầu như ai cũng bị vậy, do vừa bị tiếng nổ làm mất thính giác tạm thời.

Trần Mật bị Bao Chứng ngăn lại, Lạc Thiên tiến đến còng tay hắn vào.

“Cậu còn gì để nói không?” Bao Chứng hỏi hắn.

“Tôi phải đi theo phá bom.”

“Vì sao?” Bao Chứng hỏi, “Thân phận của cậu rất đáng nghi.”

“Thân phận của tôi đúng là đáng nghi, nhưng không có tôi mọi người không phá cái ruộng đó ra được đâu.” Trần Mật nói chuyện rất hời hợt địch, hình như cũng không khẩn trương.

“Vì sao?” Triền Chiêu nhìn thần sắc của hắn, có chút hồ nghi.

“Tôi biết mật mã.” Trần Mật thản nhiên nói.

“Mật mã?”

Mọi người sững sốt.

“Để cậu ấy đến đây đi.” Tần Âu sau khi nghe được, nói với mọi người, “Loại bom cổ xưa này muốn phá đúng là phải có mật mã.”

“Vì sao anh biết mật mã?” Triền Chiêu khó hiểu.

“Vì người chế bom là ba ba của tôi.” Trần Mật nhất ngữ kinh người.

Lỗ tai Bạch Ngọc Đường lúc này không được tốt cho lắm, Lạc Thiên Triệu Hổ còn có Mã Hán mặt dính đầy tro đen thui đứng phía sau đều nghe không rõ, nhưng khẩu hình đó hình như là ba ba? !

“Anh là... con trai của Trần Hưng? !” Triền Chiêu kinh hãi.

“Cái giá của việc làm quả bom này, chính là tôi có thể sống sót, đồng thời sống rất khá.” Trần Mật khi nói những lời này, thần tình có chút thê lương.

“Anh là anh trai của Trần Du?” Bạch Trì cũng giật mình, thế nào cho tới bây giờ cũng chưa ai nói chuyện này qua.

“Không tính là ruột thịt a.” Trần Mật cười, “Tôi là con riêng ... cũng có thể con bé là con riêng? Nói chung trong hai chúng tôi có một là con riêng.”

“Đi nhanh đi.” Tần Âu xách quả bom lên xe, “Thời gian không còn nhiều lắm.”

“Cậu nói mật mã cho hắn không phải là được rồi sao?” Bao Chứng muốn lưu lại Trần Mật, “Tôi còn có chuyện khác muốn hỏi cậu.”

“Không được, tôi muốn tận mắt thấy bên trong cất giấu thứ gì.” Trần Mật vẫn cố chấp lắc đầu.

Bao Chứng nhú mày.

Trần Mật đem súng, giấy chứng nhận cảnh viên cùng trang bị linh tinh đều trả lại cho Bao Chứng, “Tôi sống tới hôm nay, chính vì muốn biết, đó đến tột cùng là thứ gì!”

Nói xong, Trần Mật nhìn Lạc Thiên, giờ hai tay đang bị còng lên.

Lạc Thiên nhìn Bao Chứng, Bao Chứng gật đầu.

Sau khi còng tay của Trần Mật được tháo ra, hắn cùng Tần Âu lên xe chạy về phía sân bay quân dụng kia, hai bên trái phải có xe jeep quân dụng hộ tống.

Bạch Ngọc Đường bọn họ cũng lái xe chạy theo.

Trong xe, Triển Chiêu vắt chân nâng cằm, cảm thấy tất cả hình như đều có liên quan đến một tên đại phôi đản.

Bạch Ngọc Đường dựa vào xe nhìn anh, cũng là vẻ mặt buồn bực.

“Nè, đang nghĩ gì a?” Triển Chiêu muốn nghe một chút ý kiến của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lỗ tai không tốt, bởi vậy xe giao cho Bạch Trì lái.

“Ừm ...” Anh rất nghiêm túc hỏi Triển Chiêu, “Tần Âu với Trần Mật vì sao lỗ tai không có vấn đề?”

Triển Chiêu ngẩn người.

Bao Chứng đang ngồi ghế phó lại quay đầu lại liếc một cái, “Bởi vì bọn họ chuyên phá bom, luôn có nút tai tùy thời có thể mang vào.”

“Nga!” Bạch Ngọc Đường vỗ tay một cái, bưng tỉnh đại ngộ.

Triển Chiêu tiếp tục cân nhắc đồng án kiện khó bề phân biệt này, Bạch Ngọc Đường rảnh rồi sinh nhàm chán, nhào qua vãn về tóc của anh.

“Cục trưởng Bao.” Bạch Trì hỏi, “Bác nói xem trong rương đó... là cái gì a?”

Bao Chứng trầm mặc không nói.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng ngừng lại, nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng thở dài đốt một điếu thuốc, “Kỳ thực năm đó tôi cùng Duẫn Văn bọn họ có hoài nghi một việc.”

“Cái gì?” Triển Chiêu tò mò.

“Triệu Tước vì sao tự tay thiêu hủy chính thành quả nghiên cứu của mình?”

Nghe xong Bao Chứng nói, Triển Chiêu cả kinh, “Cục trưởng Bao, ý của bác là, Triệu Tước năm đó thiêu hủy đích có thể là giả ... Thực ra đã giấu đi rồi?”

Bao Chứng cười cười, “Mong là phải, cũng mong là không phải.”

“Sao lại mâu thuẫn vậy a?” Triển Chiêu hưng phấn, “Có đầu mối này, vậy án tử năm đó cũng có hi vọng a!”

Bao Chứng cười cười, “Triệu Tước thật là một thiên tài, vài thứ kia cứ như thế mà biến mất thì thật đáng tiếc. Nhưng mà mấy thứ đó quả thực đã tạo thành một hồi phong ba a ... Những thành quả nghiên cứu này, thực sự không nên tồn tại trên thế giới này.”

319. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 33

Chương 33 : Mật mã giá trị

Đường tới sân bay không tính là xa, nhưng ai cũng thấy dài đằng đặc, nhất là Triển Chiêu, anh hiện tại đang vội vã muốn nhìn thấy tài liệu nghiên cứu của Triệu Tước năm đó, một giây cũng không chờ được!

Xe cuối cùng cũng dừng lại phía ngoài sân bay, Triển Chiêu xuống xe chạy lại, bị Bao Chứng bắt được, “Không muốn sống nữa hả? !”

Triển Chiêu không tin tưởng liếc liếc Bao Chứng.

“Khụ khụ.” Bao Chứng ho khan một tiếng, “Cháu không cần nghi thần nghi quỷ, chuyện này ta sẽ không thông tri cho Khải Thiên với Duẩn Văn ... Chờ thứ đó lấy ra rồi sẽ cho cháu coi đầu tiên, giờ cháu ở đây chờ cho ta!”

“Có thật không?” Triển Chiêu vừa mừng vừa sợ, anh quả thực đang sợ hãi như lần tóm được Lý Dĩnh, đã đứng ngay trước mắt mà vẫn không giữ được.

Bao Chứng có chút bất đắc dĩ, “Thứ Triệu Tước giấu trừu cháu ra ai thấy cũng vô dụng thôi.”

Bạch Ngọc Đường thấy Tần Âu đã cùng Trần Mật ôm quả bom đến giữa sân bay, khẽ nhíu mày, “Không biết trong rương còn có cái gì, Tần Âu cứ tháo ra thế không biết có nguy hiểm gì không?”

Bạch Ngọc Đường nói xong, mọi người không khỏi có chút khẩn trương.

Đích xác, quả bom này thế nhưng đối phương đã tìm rất nhiều chuyên gia vẫn phá không xong ... Mặt khác, bản thân Trần Mật kia còn có không ít bí ẩn, hẳn dĩ nhiên là anh trai cùng cha khác mẹ với Trần Du, vậy lão Trần có biết đến sự tồn tại của hắn hay không đây?

Triển Chiêu bọn họ quay về xe thông qua camera trên mắt Tần Âu theo dõi hiện trường, như vậy tương đối trực quan.

Đích thân quan sát toàn bộ quá trình tháo bom, mới biết được đó là một công việc vô cùng khẩn trương và phức tạp.

Chỉ thấy Tần Âu cẩn cẩn dục dục mở nắp bom, đem hơn chục sợi dây bên trong cẩn thận tách ra, tỉ mỉ phân biệt đầu mối của từng đường, sau đó cắt bỏ, quá trình này chỉ cần sai một bước thôi, đều có thể tạo thành nguy cơ trí mạng.

“Má ơi.” Triệu Hổ nhin không được cảm thán, “Này so với phẫu thuật người còn cẩn thận hơn a!”

Tất cả mọi người nhin không được gật gật đầu, đúng là quá kinh người!

Quá trình tháo bom dài kinh khủng, chỉ chớp mắt, mặt trời đã tắt nắng.

Bao Chứng lo ánh sáng quá ít ảnh hưởng đến đường nhìn, liền đem đèn ở sân bay mở lên, chiếu sáng cho Tần Âu.

Trong màn hình lúc này, Tần Âu vừa cắt tiếp một sợi dây đồng, nhẹ nhàng mở một lớp túi vải quân dụng ra, bọc lấy quả bom.

“Xong rồi sao?”

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, xem chừng cũng không sai biệt lắm.

Tần Âu gọi tổ tháo bom tới, mọi người khiêng một được cái hộp kim loại cường đại kia, bom đã bị để vào, phủ lại, khiêng ra khỏi hiện trường.

Lúc này, chợt nghe từ trong bộ đàm vọng đến tiếng của Tần Âu, “Bom bên ngoài đã được dỡ ra, chỉ còn lại một tầng bom uy lực nhỏ hơn bên trong, có thể qua đây coi, nhưng đừng nhiều người quá. Quả bom nhỏ này rất tinh tế, tôi cần tháo kính sát trùng ra.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, Bao Chứng gật đầu, “Đi!” Nói rồi, mang theo mọi người chạy vào trong sân bay, tới cách chỗ Tần Âu bọn họ khoảng hai mét thì dừng lại, nín thở quan sát.

Nhìn sang Tần Âu, hắn đã đem quả bom nhỏ đặt lên một cái bàn, tự mình ngồi xuống một cái ghế, lựa chọn một góc nhìn tương đối rõ ràng.

Kính sát trùng đã gỡ xuống, hết sức chuyên chú phá quả bom nhỏ nằm bên trong này, xem ra trình tự làm việc lần này càng then tỉ mỉ.

Mọi người giúp không được gì, không thể làm gì khác hơn là chờ đợi trong lo lắng.

...

Rất nhanh, trời đã tối đen hoàn toàn, y phục trên người Tần Âu cũng bị ướt đầm mồ hôi ... Lúc này khí trời cũng không tính là nóng, có vẻ như sự tập trung thị lực quá cao độ đã làm thành như thế.

Bạch Trì ngồi chồm hổm ở sau lưng hắn, thấy Tần Âu khẽ lắc lắc tóc, cậu vội chạy lại giúp hắn lau khi mồ hôi nơi khoé mắt.

Cuối cùng, mọi người nghe được một tiếng “răng rắc” khê ... Chiếc vòng kim loại bao quanh cái hộp đã được mở ra. Chỉ còn lại cái khoá, mở khoá đó ra lại thấy một hộp nhỏ, bốn phía bao bọc bởi vài cái gói nhỏ, đây là đợt bom cuối cùng.

“Cái này thiết kế thật tinh xảo a!” Tần Âu chỉ chỉ vào mấy gói nhỏ kia, “Lẫn này là chất lỏng dễ cháy, bên trong có thiết bị để châm lửa. Chỉ cần mật mã sai, cơ quan sẽ tự động phun nhiên liệu châm lửa, thứ ở bên trong sẽ bị đốt thành tro.”

Tất cả mọi người gật đầu có chút giống phương pháp của người Trung Hoa Trung Quốc.

Tần Âu mở chiếc hộp ra, bên trong có một chiếc khoá mật mã, giông giống khoá của két sắt, phải xoay số để mở.

“Hô...” Tần Âu nhíu mày.

“Thế nào?” Triển Chiêu thấy hắn lộ vẻ mặt khó xử, ngồi xổm xuống hỏi.

“Khoá này thuộc loại khó mở nhất.” Tần Âu nói, “Quan trọng là nó là khoá sống, không biết nên xoay theo bên trái hay bên phải.”

“Bên phải.” Trần Mật đột nhiên mở miệng.

Tần Âu giương mắt nhìn hắn, “Xác định?”

Trần Mật nhún nhún vai, “Ba tôi vẫn muốn có con gái, có thể nói là muốn đến phát điên, phỏng chừng sẽ là bên phải.”

“Ách...” Tần Âu có chút bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu, như là hỏi lý do này xài được sao?

Triển Chiêu cũng nhíu mày, hỏi, “Không có căn cứ khác sao?”

“Người chế bom thuận tay trái.” Tần Âu nói, “Thủ pháp từ đầu đến cuối đều bắt đầu từ bên trái.”

“Triệu Tước cũng thuận tay trái nhỉ?” Bạch Trì hỏi, “Em thấy chú ấy dùng tay trái để vẽ tranh.”

“Đối với Triệu Tước hẳn là không có phân biệt trái phải.” Triển Chiêu lắc đầu, “Bên phải hay bên trái với ông ấy là như nhau thôi, chẳng khác gì cả.”

“Sao cháu biết?” Bao Chứng nhìn Triển Chiêu.

“Bởi vì Miêu Nhi cũng như thế.” Bạch Ngọc Đường giúp Triển Chiêu trả lời, lại suy nghĩ một chút, “Không bằng hỏi Triệu Tước xem?”

Triển Chiêu thấy đề nghị này cũng không tồi, liền lấy di động ra, lại thấy có một tin nhắn đến.

Lúc đang làm việc hoặc hành động, Triển Chiêu từ trước đến nay đều để điện thoại ở chế độ rung hoặc trực tiếp tắt máy, mà tin nhắn này ... chọn vào vừa nhìn, thì thấy người gửi là Triệu Tước, bên trong chỉ có một chữ phải!

Triển Chiêu thoáng nhíu nhíu mày, liếc Ngọc Đường.

“Bên phải sao?” Bạch Ngọc Đường cũng nghi hoặc.

“Chọn sao đây?” Tần Âu hỏi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, để lâu quá có thể sẽ không xong.

Triển Chiêu lại nhìn đoạn tin nhắn kia một hồi rồi cất điện thoại đi, nói với Tần Âu, “Bên trái.”

...

Triển Chiêu lời vừa khỏi miệng, mọi người lập tức quay lại nhìn.

Bao Chứng tựa hồ cũng có chút hoài nghi, “Có nắm chắc không? Tin nhắn của Triệu Tước không đáng tham khảo?”

Triển Chiêu nhún vai, “Cháu chính là tham khảo kiến nghị của Triệu Tước mà ra a.”

Bao Chứng khẽ nhún mày, “Lúc này không phải lúc cáu kỉnh.”

Triển Chiêu tựa hồ có chút không vui.

Bạch Ngọc Đường liếc Bao Chứng, nghiêm mặt nói, “Đây là nhận định chuyên nghiệp đó, công hay tư con mèo này phân biệt rất rõ ràng.”

Tất cả mọi người hít một ngụm khí lạnh ... Bạch Ngọc Đường giáo huấn Bao Chứng kia.

Bao Chứng cũng có chút xấu hổ, Bạch Ngọc Đường lần này hoàn toàn không phải là bao che khuyết điểm, đúng là lúc ông nghi ngờ Triển Chiêu cũng có chút phiền diện, lời Triển Chiêu nói ra quả thật là phân tích chuyên nghiệp của anh.

“Có thể nói ra lý do không?” Tần Âu hỏi.

Triển Chiêu ngẩng mặt suy nghĩ một chút, “Trực giác...”

...

Mọi người nhut chí, Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu nhướn nhướn mày, tựa hồ đối với phản ứng của anh rất thoả mãn, xoay mặt nói với Tần Âu, “Tôi nghĩ là bên trái.”

Tần Âu thấy thời gian không còn sớm nữa, liền nói, “Thử xem xem.”

Nói rồi, đeo một thứ gì đó giống ống nghe bệnh lên, đặt ở trên mặt rương, sau khi hỏi Trần Mật về mặt mã, bắt đầu xoay số về bên trái ... lạch cạch nhập mặt mã.

Mặt mã là 911276, về phần có hàm nghĩa cụ thể gì không thì không biết, Trần Mật cũng chưa nói gì.

Xoay đến ô số tám, Tần Âu vô thức nuốt nước bọt, nếu như không mở ra... Vậy chứng tỏ phương hướng đã bị sai ...

Lúc hần vừa xoay đến số chín, chợt nghe từ bên trong chiếc rương truyền đến một tiếng “cùm cụp”.

Tâm Tần Âu tâm run lên, không sai!

Quay tiếp con số thứ hai, lại cùm cụp một tiếng.

Tần Âu rất nhanh xoay xong dãy mặt mã... Sau đó, bên trong hộp nhỏ kia “lạch cạch” một trận, theo đó là tiếp trượt của bánh răng chiếc hộp từ từ mở ra.

“Được rồi!” Tần Âu thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng mở nắp ra, đem cơ quan đã bị vô hiệu hoá giao cho trợ thủ.

Mọi người thở phào, quả tim nghẹn ngay cổ họng đã dần rơi xuống, tất cả đều vô thức liếc nhìn Triển Chiêu, mà anh trái lại rất bình tĩnh, tựa hồ chưa từng hoài nghi suy nghĩ của mình ... Đương nhiên, cũng bình tĩnh y chang còn có Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu đi qua ngồi xổm xuống... Nhìn vào bên trong chiếc hộp, cái bí mật đã bị phủ bụi hai mươi năm.

Bên trong cũng không nhiều đồ lắm, có hai túi văn kiện. Cùng hai chiếc hộp đen tuyền.

Bạch Ngọc Đường cũng đi qua, lấy một đôi găng tay đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu đeo găng tay vào rồi mở một túi văn kiện ra ... Bên trong có hai trang giấy.

Tất cả mọi người đều chạy tới nhìn.

“Đây là cái gì?” Triệu Hồ tò mò.

“Là ngân phiếu!” Bao Chứng cảm khái, cái này nhìn có vẻ khá lâu rồi, “Thường dùng để chuyển đổi một số tiền lớn!”

“Tiền của Triệu Tước sao?” Triễn Chiêu tỉ mỉ nhìn mệnh giá trước mắt, lập tức hít một ngụm khí lạnh.

“Thật nhiều tiền!”

Triễn Chiêu còn chưa cảm khái xong, chợt nhìn thấy tên của người được nhận ngân phiếu này, lần thứ hai hít khí lạnh, “Ách...”

Ở khung tên người nhận, bỗng viết tên của Triễn Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, mỗi người một nửa.

Mọi người bất động một lúc lâu, này rốt cuộc là tiền Triệu Tước cho Triễn Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sao? !

Lười truy cứu nguyên nhân, Triễn Chiêu đem ngân phiếu thả lại vào túi, lại nhìn đến túi văn kiện còn lại, cái này tương đối dày.

Đối với tiền hay chi phiếu các loại Triễn Chiêu thực sự không có chút hứng thú nào, trong hộp chỉ có hai túi văn kiện, anh rất sợ khi mở túi văn kiện sau này ra, bên trong vẫn là trái phiếu công trái hóa đơn các loại.

Mở túi thứ hai, bên trong là một phần văn kiện được phong kín, tâm Triễn Chiêu run lên.

Bên trong còn có một phong thư nhỏ.

Trên phong thư có viết một chữ “Chiêu”, chữ viết này Triễn Chiêu nhận ra là của Triệu Tước! Trong phong thư chỉ có một trang giấy nhỏ, mặt trên viết có thể xem hiểu không?

Bạch Ngọc Đường nhận thấy Triễn Chiêu hưng phấn đến mức hai tay đều run lên ... Mở phần văn kiện ra nhìn ... Mọi người lập tức há hốc mồm!

Bởi vì bên trong dày đặc chữ số cùng ký hiệu, còn có rất nhiều hình ảnh.

“Ông ấy dùng mật mã viết ra sao? !” Triễn Chiêu thực sự cảm thấy dở khóc dở cười, “Hay là tự mình nghĩ ra mật mã, cái người này!”

“A, thật đúng là phong cách của cậu ta.” Bao Chứng cũng lắc đầu.

“Miêu Nhi, cầm về chậm rãi nghiên cứu a.” Bạch Ngọc Đường thấy Triễn Chiêu có vẻ mệt mỏi, liền nhắc cậu ấy đừng nóng vội, trước tiên xem hai cái hộp khác đã.

Triễn Chiêu bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác hơn là thu hồi đồng văn kiện lại, cũng không đưa cho ai, chỉ đặt lên đầu gối của chính mình.

Bao Chứng đương nhiên không có tâm tư đi đoạt đồ với anh, đọc thứ này hại não lắm, cứ để Triễn Chiêu dịch thành tiếng Trung rồi đọc vẫn không muộn.

Bạch Trì thật ra đối với đồng mật mã này lại cảm thấy rất hứng thú, phỏng chừng sau này có thể cùng Triễn Chiêu nghiên cứu.

Hai chiếc hộp đen tuyền, Triễn Chiêu lựa cái to hơn trước. Bên trong là một vài tờ giấy, một số ảnh chụp, cắt ra từ rất nhiều tờ báo, không biết chứa đầu mối gì, Triễn Chiêu cũng đem cắt đi để nghiên cứu dần.

Cuối cùng là mở chiếc hộp nhỏ ra, chỉ thấy bên trong là một chuỗi dây chuyền. Trên sợi dây có một mặt dây hình vuông có thể mở được ... Mở mặt dây chuyền ấy ra, bên trong xuất hiện một tấm ảnh.

Một tấm ảnh đen trắng nhỏ, là ảnh chụp hai đứa nhóc mới sinh ra, ngủ cùng một chỗ hình dạng rất kiêu ngạo.

Triễn Chiêu nhìn sang Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường khẽ nhướn mày với anh ... Đây là ảnh chụp hồi bé của hai người bọn họ.

Vật bên trong đều xem xong, Triễn Chiêu thu dọn lại, trầm mặc không nói gì.

Nói thế nào nhỉ? So với kết quả tốt đẹp nhất trong tưởng tượng thì vô cùng tồi, nhưng so với kết quả tồi nhất thì lại rất tốt, quả nhiên là phong cách nhất quán muôn đời của Triệu Tước.

Bao Chứng thấy thời gian không còn sớm, liền lệnh thu đội, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm đi qua một cửa, đầu mối cũng lấy được không ít.

Trần Mật trước tiên tạm thời cách chức, mang về cảnh cục chờ Bạch Ngọc Đường bọn họ thẩm vấn.

Trên đường trở về.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ngồi một xe, phía sau là Bạch Trì cùng Tần Âu đã nằm xuống nghỉ ngơi.

Triển Chiêu ngồi ở ghế phó lái, lẳng lặng nhìn tập văn kiện.

Bạch Trì bỗng nhiên hỏi, “Anh, sao anh biết Triệu Tước lừa anh?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Triệu Tước không lừa anh.”

Tất cả mọi người nghi hoặc.

“Dựa theo sự hiểu biết của anh đối với ông ấy, ông ấy sẽ không đơn giản quăng ột đáp án như vậy.” Triển Chiêu cười cười lấy di động ra, “Ông ấy không lẩn qua lẩn lại chút sao chịu được?” Nói rồi, mở tin nhắn kia ra, ấn một mạch xuống dưới ... ấn qua mấy trang, thì thấy cuối màn hình xuất hiện ba chữ ... lừa cậu đó.

...

Vừa nghĩ đến trong hộp còn một khoản ngân phiếu lớn, ai cũng có xung động muốn chạm vào, nhưng Triển Chiêu rõ ràng biết lại không dă động gì đến, hại mọi người sốt ruột không thôi, tính cách này thật xấu xa a.

Thu hồi điện thoại di động, Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào phần tư liệu kia, cười cười, “Mấy ngày nay phỏng chừng có cái để chơi rồi a.”

“Trở lại phải phân tích vụ án cái đã.” Tần Âu gấp một cái, “Án tử nhanh kết thúc đi thôi, chịu không nổi nữa rồi, tôi muốn ngủ một giấc, sau đó đưa Tiểu Dịch đi công viên chơi.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Cũng tính là kết thúc rồi.”

“A?” Bạch Trì ngẩng đầu mở to hai mắt nhìn, “Thế nhưng u linh hung thủ còn chưa bắt được.”

“Nhưng đáp án đã ở trước mắt chúng ta.” Triển Chiêu mỉm cười, đảo mắt liếc Ngọc Đường, thấy anh tựa hồ không có chút kinh ngạc, liền nói, “Tiểu Bạch, nói đi nói lại thì...”

“Hử?” Bạch Ngọc Đường nhìn anh một cái.

“Phản ứng vừa rồi của cậu, tôi rất thích nha!” Triển Chiêu nói rồi, ngón tay khẽ chọc chọc cằm Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vội lách tay lái tấp xe vào ven đường.

“Chú ý an toàn chút a.” Bạch Trì ôm lấy lưng ghế nhắc nhở hai người.

Triển Chiêu buồn bực nhìn Bạch Ngọc Đường, “Không phải chứ, mới thế mà đã không kiềm chế được?”

Bạch Ngọc Đường tấp xe vào gọn gàng rồi nói, “Hình như có người tìm cậu.”

Triển Chiêu ngẩn người, chợt từ ngoài kính xe truyền đến hai tiếng đập cửa “đốc đốc “.

Xoay mặt vừa nhìn, Triển Chiêu từ hình dạng ngón tay có thể nhận ra ... người tới là Triệu Tước!

Cửa xe hạ xuống, Triệu Tước khom lưng chào hỏi Triển Chiêu, “Biểu hiện không tồi a.”

Triển Chiêu có chút bất lực nhìn hắn, “Sao chú lại tới đây?”

Triệu Tước thân thủ, “Thứ kia cho ta.”

Triển Chiêu sững sốt.

Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh lấy từ trong hộp ra sợi dây chuyền, đưa cho Triệu Tước.

Triệu Tước tiếp nhận, nháy mắt mấy cái với Bạch Ngọc Đường, “So sweet~~.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, Triển Chiêu neho mắt liếc Triệu Tước.

“Ta lại phải biến mất một khoảng thời gian rồi.” Triệu Tước nói, rồi đưa tay ra như muốn cùng Triển Chiêu bắt tay.

Triển Chiêu nghi ngờ nhìn hắn, bắt quá vẫn theo bản năng bắt lấy tay hắn ... chợt cảm thấy trong lòng bàn tay Triệu Tước có thứ gì đó, đang truyền sang tay mình.

Triển Chiêu sửng sốt.

“Suyt.” Triệu Tước ý bảo chó có lên tiếng, lại cười cười như khiêu khích Triển Chiêu, “Mặt mã này, giải nổi không?”

Triển Chiêu tâm nói chú cứ chờ xem.

Thoả mãn nhìn vẻ mặt của anh, Triệu Tước bye bye mọi người, rồi xoay người đi.

Triển Chiêu thấy hắn ngồi lên một chiếc Bingley màu đen phía trước, chậm rãi rời đi.

“Triệu Tước đang cùng một chỗ với Leonard sao?” Bạch Trì hỏi, “Người tài xế mặc áo sơ mi hoa lá cảnh kia hình như là Eugene nha.”

Bạch Ngọc Đường khởi động xe, nhìn Triển Chiêu ông ta cho cậu cái gì?

Triển Chiêu khê mở lòng bàn tay, là một chiếc thẻ SD, Triển Chiêu nở nụ cười.

“Đêm nay phải ăn thật no mới được!” Triển Chiêu đề nghị, “Đưa Dương Dương với Tiểu Dịch cùng đi.”

“Hung thủ thì sao?” Bạch Trì cùng Tần Âu đều nhìn anh.

“Đương nhiên phải bắt!” Triển Chiêu cười, “Ngày hôm nay thực sự là một ngày đáng chúc mừng nha, không tồi.”

320. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 34

Chương 34 : Phế phẩm và đồ bỏ

Triển Chiêu bọn họ không quay về SCI, mà trực tiếp trở về biệt thự của Bạch Cẩm Đường.

“Tôi?” Triệu Trinh chỉ vào chính mình, khó hiểu nhìn Triển Chiêu, “Muốn tôi giúp anh bắt hung thủ... Hung thủ là người tôi quen à?”

Triển Chiêu khê cười, “Chỉ có cậu mới có thể giúp bọn tôi bắt hắn.”

Triệu Trinh vẫn không hiểu, “Tôi quen sao?”

Triển Chiêu khê nâng cằm trái phải quan sát Triệu Trinh.

Triệu Trinh nhìn trời thở dài, quay sang nói với Bạch Ngọc Đường bên cạnh, “Nè, anh thỉnh thoảng trông chừng anh ta đi, càng ngày càng giống Triệu Tước, nổi hết da gà à.”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu làm gì thế a?”

“À.” Triển Chiêu tự lược bỏ vài vấn đề, đột nhiên hỏi Triệu Trinh một câu không liên quan, “Giới giải trí có loạn không a?”

Triệu Trinh nhíu mày, “Tôi cũng không tính là thuộc giới giải trí, vẫn tương đối tự do a, anh hỏi cặp song sinh tốt hơn đó.”

“Tiểu Chiêu a, cậu muốn gia nhập làng giải trí a?” Tiểu Đình nhào qua ôm vai Triển Chiêu, “Rất tốt a, nâng cậu lên làm siêu sao luôn!”

“Đẹp.” Triển Chiêu tròng mắt, hỏi, “Tôi hỏi này, hai người thấy Triệu Trinh như vậy có tính là kiêu ngạo không?”

Cặp song sinh nhìn nhau, rồi gật đầu, “Ừ, cậu ta được đại ca bảo kê, đương nhiên rất kiêu ngạo a!”

“Được bảo kê là đủ rồi sao?”

“Hắc hắc.” Đại Đình cười, “Đương nhiên là thiếu a, chủ yếu là cậu ta có thực lực.”

“Nói cách khác chính là có giá trị lợi dụng đúng không?” Triển Chiêu hỏi.

“Theo cách nói của giới thương nhân, việc làm ăn chính xác là hành động lợi dụng nhau a.” Tiểu Đình nhún nhún vai, “Này cũng gây dựng sự nghiệp cũng giống nhau thôi, mỗi nghề mỗi nghiệp đều có hình kim tự tháp, có đỉnh cũng có đáy. Cũng như từ 10 đến 60 phần nỗ lực thì ổn, nhưng từ 80 đến 90 phần lại thấy khó khăn. Bẩm sinh cùng cơ hội tương đối quan trọng, giống như đạo lý khi chơi cờ, bảo trụ được con tướng là OK, những quân khác chia làm hai loại, một loại giữ lại cho hay, một loại là đồ bỏ chuyên làm kẻ chết thay.”

“Ừm.” Triển Chiêu gật đầu, “Hiểu.”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu hỏi, “Sao tự dưng nói về mấy thứ này? Có tác dụng cho án kiện sao?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Ngọc Đường, không thấy án kiện lần này có rất nhiều chỗ là hàng bắt chước sao?”

“Ừ, có.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Thủ pháp chế tạo bom, cách tặng bom, còn có thư đe dọa kiểu đếm ngược thời gian, kể cả u linh sát thủ cũng có hai loại thủ pháp... Đúng là không ít.”

Triển Chiêu hỏi tiếp, “Còn nhớ không, khi Triệu Tước đánh giá một ai đó, thường thích nói câu nào nhất?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, một lúc lâu mới nói, “Đồ bỏ ...”

“Không sai.” Triển Chiêu đổi chân, ngửa mặt tiếp tục suy nghĩ, “Trong số những án chúng ta đã phá qua, xuất hiện rất nhiều rất nhiều đồ bỏ, bọn họ đại số đều có năng lực rất mạnh, thế nhưng so ra vẫn kém chính chủ.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Cậu nói tôi mới nhớ nha, mấy vụ chúng ta phá, chỉ cần có liên quan đến Triệu Tước, thì chắc chắn sẽ có rất nhiều đồ bỏ xuất hiện. Như là có một tổ chức thần bí nào đó đang không ngừng thí nghiệm, tạo ra hàng loạt cực phẩm để sử dụng, những đồ bỏ trong quá trình thực nghiệm này, thường xuyên ra ngoài tác loạn.”

Triển Chiêu cười cười, xoay mặt nhìn Lạc Thiên, “Lạc Thiên, nếu anh không ngại...”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường đã hiểu ý tứ của Triển Chiêu, nhưng thấy Lạc Thiên có thể sẽ không dễ chịu, Triển Chiêu áy náy nhìn hắn một chút, cũng có chút do dự.

“Tôi không ngại.” Lạc Thiên nhưng lại rất bình tĩnh nói, “Ta cũng từng là một tên đồ bỏ, hàng năm đều có rất nhiều đồ bỏ bị vứt đi, tôi có khi là người may mắn nhất trong số đó!”

Triển Chiêu hỏi mọi người, “Còn nhớ không, ban đầu, chúng ta đã bị lẫn lộn giữa Lạc Thiên và hung thủ thật sự?”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Bởi vì năng lực của bọn họ không sai biệt lắm.” Bạch Trì ngồi xuống, “Vì thế đặc điểm cùng thủ pháp khá tương đồng.”

“Tương đồng hay bắt chước, vốn chỉ là khác biệt về thời gian mà thôi.” Triển Chiêu nói, “Mọi người ngẫm xem, nếu như hai hung thủ có thủ pháp tương đồng xuất hiện, như vậy chính là hình thức phạm tội tương đồng, khiến chúng ta rất dễ dàng tìm ra điểm giống nhau của bọn họ. Mà nếu là kẻ trước người sau phạm tội, trong đó đích thời gian sai khác nhiều năm... Như vậy chúng ta sẽ nghĩ đó là bắt chước phạm tội, đúng không?”

Mọi người nghe xong nhìn nhau, Triệu Hổ vỗ tay một cái, “Đúng vậy, tên fan gửi thư đe dọa cho Triệu Trình kia, hắn chưa hẵn đã là bắt chước theo Lương Nhạn, nói không chừng chính là từ một chỗ chui ra!”

“Bản thân Lương Nhạn chính là một đồ bỏ.” Bạch Ngọc Đường nói, “Cậu ta năm đó tham gia một tổ chức huấn luyện nào đó là chắc chắn rồi ... Còn nhớ trên mặt áo kia còn có đánh số. Vậy năm đó huấn luyện không chỉ một người, kẻ gửi thư đe dọa Triệu Trình kia, có thể là một trong số những người đó? !”

Triển Chiêu gật đầu, “Mà u linh hung thủ kia, lại cần tư duy nghịch hướng.”

“Hai cha con nhà đó đã nhận tội, là bọn họ chế ra u linh sát thủ gây tai nạn chết người, chủ yếu bởi vì mấy tài xế đó nắm giữ chứng cứ bọn chúng tham ô cùng những hoạt động ngầm, muốn tố giác, nên mới phải diệt cỏ tận gốc. Đứa con kia cũng quá biến thái, mấy án phóng hỏa kia, là bởi vì hắn thấy mấy giáo viên đó không vừa mắt, muốn đùa dai, không ngờ thu được hiệu quả không tưởng tượng được, bởi vậy lão cha hắn mới nghĩ ra thủ đoạn với những tài xế kia.” Mã Hán cùng Bạch Ngọc Đường công bố kết quả thẩm vấn, “Bất quá, bọn họ phủ nhận chuyện sai người tông vào Bạch đại ca với tập kích Bạch Trì ở cửa cảnh cục ... Nói những thứ đó không phải do bọn họ làm.”

Triển Chiêu cười, “Tiếp tục phân tích vụ án như lần trước a! Án u linh hung thủ, có một sự phân biệt rất rõ ràng, nếu như loại bỏ án cha con tác oai tác quái kia ra, những án tử khác đều có một điểm giống nhau!”

Mọi người suy nghĩ một chút, nhú mào, “Đều đụng vào người trong biệt thự này!”

Triển Chiêu lắc đầu, “Nói đúng hơn, thì đều là người bên cạnh Triệu Trinh.”

“Đích xác a!” Bạch Trì cũng gật đầu, “Em cùng anh Triển Chiêu đều bị tập kích, ngay cả đại ca cũng bị, quan hệ giữa chúng ta, một, đều là người của Bạch gia, hai, đều là bạn của Triệu Trinh!”

“Nếu là tập kích người nhà họ Bạch thì sẽ không liên quan đến Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Bạn bè của Triệu Trinh tương đối có lý.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Theo lý mà nói, con người không giống nhau.” Triển Chiêu nói, “Có thông minh cũng có ngốc nghếch, có tà ác cũng có thiện lương... Hình thức biệt đạt tình yêu cũng rất đa dạng, nhưng đồ bỏ trong án tử lần này, lấy Lương Nhận làm chuẩn mực, bọn họ trong lúc đó lại có một điểm giống nhau rất lớn!”

Triển Chiêu nói đến đây thì nhìn mọi người.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Rất cực đoan cũng rất cố chấp!”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu cười, “Những sản phẩm ban đầu của tổ chức này, đa số đều có những thiếu hụt rất rõ ràng, ví dụ như rất táo bạo, rất cực đoan. Loại ảnh hưởng sẽ xuất hiện trên tính cách, khi yêu sẽ hoàn toàn chiếm lấy, đem toàn bộ những kẻ khiến người mình thâm mến chia sẻ tình cảm giải quyết sạch sẽ.”

“Anh muốn tôi làm thế nào?” Triệu Trinh hỏi Triển Chiêu, “Ý của anh là, dẫn dụ người viết thư cho tôi ra, sau đó sẽ tìm được số đồ bỏ bên cạnh hắn?”

“Không sai.” Triển Chiêu gật đầu, “Mặt khác...”

“Mặt khác cái gì?”

“Trần Hưng cùng Dư Phượng năm đó hắn là có để lại rất nhiều tiền, đúng không?” Triển Chiêu hỏi lão Trần.

Lão Trần đứng một bên, lắc đầu, “Con bác lúc ấy chết không minh bạch, đừng nói đến tiền, ngay cả một câu nói cũng chưa từng để lại cho bác cùng A Du. Bất quá, những năm này vẫn có người quan tâm bọn ta, bắt đầu từ mười năm trước đã có người gửi tiền cho bọn ta, khi đó bác vừa lúc sinh hoạt rất quần bách, A Du lại phải đóng học phí ở trường, người nọ từng tháng đều gửi đến, còn gửi đồ mới này nọ cho bác. Các cháu đừng cười bác, chứ bác còn tưởng thằng con khốn kiếp kia giả chết, rồi đột nhiên nổi lên trách nhiệm làm cha.”

“Đúng vậy.” Trần Du gật đầu, “Người nọ còn tặng cho em một cái trống rất đẹp a, em rất thích đánh trống, cái đầu tiên có được là người đó mua cho, bất quá là do người đưa thư mang đến, vẫn không biết đó là ai.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, không cần hỏi cũng biết a là Trần Mật.

“Cái trống đó có phải màu trắng, khung màu bạc không?” Tần Âu đột nhiên nhớ ra, lúc trước khi cùng Trần Mật ra ngoài làm nhiệm vụ, hắn đã từng nhìn chăm chăm vào một cái trống thật lâu, giá trị chiếc trống đó bằng cả tháng lương của bọn họ.

“Đúng vậy.” Trần Du gật đầu, hỏi tần âu, “Sao anh biết?”

Tần Âu khẽ gật đầu với Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu là Trần Mật tặng.

Ông lão nhìn ra cửa, hỏi, “Mấy đứa ... Có gì giấu bác sao?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bắt đầu đi, đem chuyện của Trần Mật nói ra một lượt.

“Cái gì? !” Ông lão vừa sợ vừa giận, “Hắn ... Tiểu tử thói đó còn có con riêng ở bên ngoài? Làm vậy a!”

“Trần Mật còn đang ở chỗ cục trưởng Bao, phỏng chừng sẽ có rất nhiều chuyện về năm đó để kể ...”

“Anh ấy có thể phải chịu phạt a!” Trần Du nóng nảy, “Anh ấy tham gia vào bắt cóc, tội danh có phải rất nặng hay không? !”

Triển Chiêu vỗ vỗ vai cô an ủi, “Cái này cũng không nhất định, nếu như lần này không có hắn, bọn tôi cũng không tìm được tư liệu này, yên tâm đi, sẽ có chuyển biến tốt!”

“Miêu Nhi, thấy thế nào về số bút tệ kia?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm ... Tôi đang suy nghĩ, nếu như chiếc hộp kia cùng số tiền của Triệu Tước cùng bị trộm đi, như vậy không thể nào chiếc hộp tìm được, còn số tiền lại tìm không được.” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Lý Đình lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa... Những người đó cũng muốn nổ chết lão Trần cùng Trần Du, vậy có thể là ngoại trừ tư liệu, còn muốn lấy cả số bút tệ kia không?”

Tất cả mọi người sững sờ.

Bạch Trì vỗ tay một cái, “Chẳng lẽ là ở trong kho của nhà Trình?”

“Thế nhưng...” Mã Hán lắc đầu, “Bọn tôi lục soát toàn bộ chỗ đó rồi, không có tiền đâu.”

“Hắn là sẽ không giấu ở mặt ngoài.” Triển Chiêu cười cười, “Không bằng mang máy dò kim loại đến thử?”

Mọi người cảm thấy cũng có lý, Mã Hán cùng Triệu Hổ liền mang theo người đi, Bạch Trì quen đường, cũng muốn theo tìm, Triển Chiêu ngăn cậu lại, “Chờ một chút Trì Trì, em đừng đi, em với Triệu Trình còn có chuyện phải làm.”

“Anh có biện pháp dẫn dụ người kia?” Triệu Trình hỏi.

“Đúng, nhưng cậu cùng Bạch Trì phải phối hợp!”

“Em cũng phải làm?” Bạch Trì nghiêm túc hỏi lên, đừng nói lần này có thể tham gia phá án, chỉ cần có thể giúp Triệu Trình bắt tên biến thái chuyên theo dõi rình mò kia cũng tốt lắm rồi a, đừng để đến lúc phát triển đến mức trở thành Tần Ấu ver 2, như vậy thì quá thảm a.

“Anh muốn tôi làm thế nào?” Triệu Trình hỏi, “Hắn dạo này đã không gửi thư cho tôi nữa, nghe đồn đã rút lui rồi mà.”

“Người nọ rất cố chấp, cho dù không gửi thư cho cậu, trong lòng hắn vẫn đếm từng ngày.” Triển Chiêu mỉm cười, “Việc cậu phải làm tương đối đơn giản.”

“Cái gì?”

“Giả chết!”

“Hả? !” Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu.

“Cậu làm bộ bị tai nạn giao thông tính mạng bị đe dọa, Bạch Trì chăm sóc cậu.” Triển Chiêu nhướn mày.

“Bắt ... Bắt buộc phải thế a?” Bạch Trì mặt đỏ lên, “Này... không tốt lắm đâu, có khi nào ảnh hưởng đến sự nghiệp của Trình không?”

“Anh không để ý a.” Triệu Trình bắt đầu đi, “Anh là ảo thuật gia chứ có phải nghệ sĩ thần tượng gì đâu, hơn nữa bây giờ đã không còn nhiều thành kiến như vậy, em không để ý là được.”

“Oa!”

Mọi người còn đang cân nhắc, thì cặp song sinh chợt hét lên.

Triển Chiêu thấy hai người chợt hoảng sợ thành vậy, liền liếc Cẩm Đường, “Anh hai, có bất tiện cho công ty không?”

“Ách...”

“Không đâu!”

Không đợi Bạch Cẩm Đường mở miệng, cặp song sinh đã ồn ào trước.

“Cậu nghĩ xem a!” Tiểu Đình hưng phấn, “Một võ kịch cầu huyết lâm đầu a! Ảo thuật gia trứ danh bị thương nặng đe dọa tính mạng, tình nhân đồng tính ở bên cạnh làm bạn không rời. Oa, quả thực là cảm thiên động địa, đây là một vụ đầu tư quá lời a! Cho dù Triệu Trinh trận này phải nghỉ ngơi, nhưng cái cơ này là quá tốt!”

“Đúng vậy!” Đại Đình cầm võ bắt đầu soạn bản thảo để công bố ra ngoài, “Vì tai nạn xe cộ trọng thương chìm vào trạng thái thực vật, ảo thuật gia có thể sẽ không bao giờ thức tỉnh nữa, tình nhân bên giường ngày đêm bầu bạn, vương tử liệu có thể tỉnh lại nữa hay không ...”

“Này ...” Bạch Ngọc Đường có chút chịu không nổi, “Các người đừng buồn nôn vậy được không hả.”

“Sao gọi là buồn nôn được hả, cái này gọi là cầu huyết, cầu huyết vương đạo, phiến tình vương đạo, biết chưa? !” Cặp song sinh nghiêm túc sửa lưng.

Bạch Trì có chút khấn trương, Triệu Trinh thì tâm tình rất tốt, như vậy toàn bộ thiên hạ đều sẽ biết, qua vài ngày sau liền có thể hưởng Bạch Trì cầu hôn, đem tiểu ngu ngốc này kéo thẳng vào giáo đường!

“Thật muốn dùng chiêu này?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Người nợ đối với Triệu Trinh rất cố chấp, hẳn tuyệt đối không cho phép khi Triệu Trinh chết có người khác ở bên, bởi vậy sẽ trăm phương ngàn kế chạy tới, khi đó chính là thời cơ để bắt sống người. Đương nhiên ...” Triển Chiêu cũng thấy có vài điểm không phải rất thỏa đáng, “Có thể gây chút phiền phức cho Trì Trì. Nhưng cuối cùng chúng ta có thể tuyên bố với truyền thông rằng, vì muốn bắt tên cuồng theo dõi nên đã cùng cảnh sát phối hợp vân vân...”

“Không sao cả.”

Lúc này, Bạch Trì chợt lên tiếng, nghiêm túc nói, “Công khai cũng không sao.”

Triệu Trinh giật mình nhìn Bạch Trì, “Thực sự? Anh nghĩ rằng em để ý chứ.”

Bạch Trì nhìn Đại Đình Tiểu Đình một chút, “Không ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh thì tốt rồi, em để ý làm gì.”

“Ảnh hưởng cũng không sao a.” Triệu Trinh nhún vai, “Anh có thể rời khỏi, không làm ảo thuật nữa.”

“Đừng nói mò.” Bạch Trì bị Triệu Trinh cầm lấy tay, nhỏ giọng lầm bầm.

Triệu Trinh lại cười đến thoải mái, hoá ra Trì Trì không hề ngại cùng mình công khai quan hệ a!

“Khụ khụ.”

Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng, tuy rằng cắt đứt một đôi tình lữ đang trao yêu thương quả thật không tốt lắm, bất quá hiện tại đang thảo luận vụ án, có một số việc khi không có ai rồi nói sẽ tốt hơn ...

Bạch Trì có chút xấu hổ, vội rút tay về.

“Sẽ không ảnh hưởng.” Bạch Cẩm Đường nói, “Tiêu chuẩn thẩm mỹ cùng sự phóng khoáng của người hiện đại đã khác đi nhiều, đàn ông có trách nhiệm lại chung tình đã thành hàng hiếm, so với hoa hoa công tử này nợ nổi tiếng hơn nhiều.”

“Như thế a.” Tất cả mọi người thấy có lý.

“Chi phí cần dùng và đám kỷ giả cứ để bọn tôi phụ trách là được, nhất định sẽ khiến cho oanh oanh liệt liệt!” Cặp song sinh hưng phấn dị thường, “Hiện trường tai nạn phải thật chân thực, lần này cần ở trên đường diễn một màn thật xuất sắc!”

“Như vậy được không?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vốn rất lo lắng về vấn đề kinh phí.

“Đương nhiên được, một cách tuyên truyền thật tốt!” Cặp song sinh nhanh chóng khoát tay chặn lại, “Bọn anh chuyên đi tài trợ mà, thực sự là nhất cử lưỡng tiện a!”

“Đến lúc chân tình làm cảm động vị ảo thuật gia, mỹ nhân ngủ trên giường sau N ngày sống thực vật rồi cuộc cũng tỉnh lại.”

“Tình nhân tiếp tục ở bên cùng trị liệu hồi phục, vị ảo thuật gia đã có thể trở về với sân khấu!”

“Sau khi kết thúc kì nghỉ sẽ là những đêm lưu diễn nghệt kín người, bù lại khoản đã chi ra a!”

“A ha ha ha ha.”

...

Mọi người thấy biểu tình trên mặt cặp song sinh thì rùng mình thật gian trá nga!

“Hô...” Bạch Ngọc Đường đỡ trán thở dài.

“Thế nào?” Triển Chiêu nhìn anh.

“Nga, kế hoạch không tồi, bắt quá tôi đang suy nghĩ, tất cả mọi người đều đồng ý, nhưng qua được cửa của cục trưởng Bao rất khó a...”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trầm mặc một lát, chợt nghe Công Tôn hỏi, “Nói với ông ấy làm gì? Chúng ta ở đây lại không có ai họ Bao.”

Mọi người sững sốt.

Công Tôn bưng tách cà phê chậm rãi uống, “Tiền trăm hậu tấu! Ông ấy còn có thể thế nào, giết người là phạm pháp! Cùng lắm thì đi cọ WC.”

Mọi người nghĩ một hồi cũng đúng a!

321. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 35

Chương 35 : Bản thân một biến thái

Vào ban đêm, tại khu đô thị thành phố S xảy ra vụ va chạm liên hoàn giữa 7 chiếc xe.

Sáng sớm hôm sau, các tờ báo lớn đều giật tít ảo thuật gia trứ danh Triệu Trinh gặp phải tai nạn xe cộ nghiêm trọng, đang lâm vào trạng thái thực vật.

Trong lúc nhất thời, giới truyền thông xôn xao, giới ảo thuật cũng xôn xao.

Người đại diện của Triệu Trinh cùng công ty giải trí của Bạch Cẩm Đường mỗi ngày điện thoại đều reo không ngừng, nhưng những người có liên quan đều bảo trì im lặng.

Cặp song sinh lần này xuất mười phần công lực, ra sức chế tạo hiệu ứng oanh động, cửa bệnh viện lúc nào cũng chật kín người hâm mộ, chỉ tiếc là xung quanh phòng bệnh của Triệu Trinh được tầng tầng lớp lớp người bảo vệ, kín không kê hở, ngay cả một con ruồi cũng không thể lọt chứ đừng nói là con người.

Song song đó, tin tức về một người tình đồng tính luôn túc trực bên giường không lúc nào rời được truyền ra, trong lúc nhất thời cái tên Triệu Trinh chiếm hầu hết các trang đầu của những tờ báo lớn, đương nhiên, mọi người biết được đều tỏ vẻ thông cảm cùng chúc phúc.

Bạch Trì mỗi ngày đều ở bên Triệu Trinh cùng xem báo, cảm thấy có phần giống như đang lừa dối mọi người, cậu vốn là một người vô cùng thành thật, càng nghĩ càng thấy chuyện này không ổn, nên rất khó chịu.

“Trì Trì.” Triệu Trinh đương nhiên nhìn ra Bạch Trì không vui vẻ, liền đưa tay nắm tay cậu, “Chúng ta đúng là đang bịa đặt tin tức, bắt quá, đám người ngoài kia không biết đã hại qua bao nhiêu người, bọn họ vừa chế bom vừa thôi miên, có tất cả bao nhiêu người còn chưa nắm rõ, để lâu sẽ rất nguy hiểm.”

“Ừ.” Bạch Trì gật đầu, “Em biết mà.”

Triệu Trinh thấy cậu thật ngoan, nhìn không được đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt cậu.

...

Một phía khác, Mã Hán cùng Triệu Hổ mang theo một đội thi công, đi cắt bức tường trong tầng hầm nhà Triệu Trinh.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cũng tới.

“Đội trưởng, anh xem vừa đào được đó.” Mã Hán đưa một khối gạch ra cho Bạch Ngọc Đường nhìn.

Bạch Ngọc Đường cầm nó khê gõ, lớp xi măng rơi xuống, bên trong là mộ màu vàng óng ánh.

“Nga... Dem vàng đúc trong xi măng, làm thành tường, như vậy thực sự là thần không biết quỷ không hay a!” Triển Chiêu chỉ chỉ khối gạch nọ, hỏi, “Vậy vì sao lại ở trong nhà Triệu Tước?”

“Phỏng chừng năm đó đã bàn qua với Triệu Tước.” Bạch Ngọc Đường ước lượng khối vàng nặng ịch, “Rồi có một giao dịch, hắn giúp Triệu Tước bảo vệ tài liệu bằng bom, còn Triệu Tước giúp hắn giấu vàng... Nói không chừng còn có chiếu cố Trần Mật nữa.”

“Đội trưởng, chúng ta nên tính toán qua một chút, xem có phải là toàn bộ số vàng bị cướp năm đó không.” Mã Hán cùng Triệu Hổ đem đồng vào trong tầng hầm chất đồng lên, rồi hỏi Bạch Ngọc Đường, “Lý Dĩnh ngày đó có lẽ ngoại trừ muốn cái rương kia, còn muốn cả số vàng này, chúng ta nên xử lý thế nào đây?”

“Fan hâm mộ kia của Triệu Trinh, có nhiều người hỗ trợ như vậy, có khi nào cũng có liên quan đến số vàng này không?” Triển Chiêu vỗ vỗ bụi trên tay, “Không phải một người mê luyện Triệu Trinh, sẽ không gây ra động tĩnh lớn như vậy!”

“Miêu Nhi, ý của cậu là, dùng đồng vàng này làm mồi?”

Triển Chiêu gật đầu, “Hắn sẽ có người mắc câu a!”

“Như vậy chúng ta bắt đầu câu thôi?” Bạch Ngọc Đường buông vàng, cùng Triển Chiêu chạy tới bệnh viện.

Cửa chính của bệnh viện rất náo nhiệt, Triển Chiêu xem những tin tức có liên quan, cười nói, “Lô Phương làm việc rất chu đáo a.”

“Bất quá chúng ta phong tỏa bốn phía nghiêm mật như vậy, người nọ có khi nào không đến không?” Bạch Ngọc Đường có chút bối rối, “Mà nếu chúng ta thả lỏng đề phòng, lại có thể sẽ bị hoài nghi.”

“Đừng lo.” Triển Chiêu cười, “Đừng quên, con người có thể chịu đựng rất tốt, quan trọng là, chúng ta có trang bị mạnh!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười, “Há miệng chờ sung đi, chỉ cần để lộ tin tức Triệu Trinh đang trong tình huống bất ổn, bất cứ lúc nào cũng có thể chết, người nọ sẽ chờ không được!”

Bạch Ngọc Đường phân phó mọi người, “Làm như thế đi.”

Quả nhiên, truyền thông đưa tin rất nhanh, còn kêu gọi mọi người cầu phúc cho Triệu Trinh.

Bạch Trì mỗi ngày đều rất mâu thuẫn, Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Trì Trì đang tự đấu tranh dữ dội a.”

“Bản tính thành thật sao.” Triển Chiêu cảm khái, “Người với người bất đồng, chính là ở chỗ này.”

“Là sao?” Bạch Ngọc Đường quan sát Tương Bình lắp đặt camera theo dõi.

“Trên thế giới này kẻ tự nhận mình là người thành thật rất nhiều.” Triển Chiêu giải thích, “Đại đa số đều không muốn nói dối. Nhưng nếu yêu cầu hắn vì một lý do chính nghĩa nào đó hãy nói dối, như vậy rất nhiều người sẽ gật đầu đáp ứng, sau đó yên tâm thoải mái nói dối. Nhưng cho dù có là chuyện chính nghĩa, thì gạt người vẫn là gạt người, là sai. Ai là người thật tình sấm hối, trong lòng luôn có bất an tự trách, mới là người thành thật chân chính. Nói dối vì chuyện tốt cũng như nói dối vì chuyện xấu đều là dối trá, không thể tự nhận là người thành thật được.”

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, “Nhưng làm thế cho bạn bè thì sao, có tính là người thành thật không?”

“Này đương nhiên a.” Triển Chiêu cười gật đầu, hỏi Tương Bình bên cạnh, “Tương Bình a, sao lần này nhiều máy tính vậy?”

“Nga, tôi có làm mấy đường mô phỏng, dùng để mê hoặc đối phương!” Tương Bình giải thích ọi người, “Bọn họ a, tuyệt đối biết chúng ta có theo dõi Bởi vậy nhất định có máy tính can thiệp vào. Nhưng mà chúng ta đã thiết kế nhiều đường dây, đem các camera chủ chốt tách riêng ra. Nói tóm lại là, cùng một không gian, cùng một camera, nhưng chúng ta có nhiều hình ảnh để cùng lúc quản chế.”

“Nga... Như vậy sẽ an toàn hơn nhiều!” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Thế chẳng khác nào một thiết bị báo động, trong một lúc, cùng một không gian xuất hiện nhiều hình ảnh ở các góc độ khác nhau, lúc nào cũng theo dõi được mọi hành động!”

“Đúng vậy.” Tương Bình nhướn mày, “Cách tốt nhất để đối phó với hệ thống chống tên lửa, chính là vĩnh viễn bắn nhiều hơn chúng một quả.”

Tất cả mọi người gật đầu, có lý!

Tất cả đã sắp xếp xong, Tương Bình hỏi Triển Chiêu, “Tiến sĩ Triển, anh khẳng định là hành động ngay đêm nay?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Chúng ta chiếm được tư liệu then chốt nhất, còn tóm được Lý Dĩnh, rất rõ ràng a, thân phận của bọn họ có thể sẽ lập tức bị bại lộ, cậu đoán bọn họ sẽ làm gì?”

“Nga... Miêu Nhi, bởi vậy cậu mới nói cục trưởng Bao mang đội tinh nhuệ đến nhà của Triệu Trinh mai phục a? !”

“Ừ!” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Lúc này a, mâu thuẫn giữa tập thể với cá nhân sẽ xảy ra. Là một biến thái...”

“Khụ khụ.” Mọi người dở khóc dở cười nhìn anh, cái câu “Là một biến thái” này có phần quá lưu loát nha.

Triển Chiêu cũng có chút xấu hổ, “Hung thủ kia là một biến thái, cũng giống như Lương Nhạn, không gì so với người hấn mê luyện trọng yếu hơn, đúng không a? !”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Bởi vậy hấn nhất định là nghĩa vô phản cố chạy tới nơi này tìm Triệu Trinh.” Triển Chiêu tiếp tục nói, “Mà là một người trong tập thể, lợi ích cả nhóm đương nhiên còn lớn hơn Bọn họ không cần Triệu Trinh, mà là cần hai thứ kia, vàng cùng tư liệu. Tư liệu xác định vững chắc là không lấy được, nên bọn họ rất có khả năng sẽ phái đại đa số người đi đoạt đồng vàng. Mặt khác, cũng không bài trừ khả năng đối phương thông minh đoán được chúng ta lập mưu dụ bọn họ ra mặt, sẽ ột kẻ chết thay đi.”

* Nghĩa vô phản cố: không chùn bước

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều thấy có lý.

“Chúng ta giống trống khua chiêng rằng đã tìm được vàng trong nhà Triệu Trinh, đối với tổ chức kia mà nói, Triệu Trinh đã thành kẻ vô ích, mê luyện giờ chỉ đơn thuần là hành vi của một cá nhân ...” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Yên tâm đi!” Triển Chiêu nháy mắt với anh, “Tôi đã chuẩn bị kĩ càng, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót!”

Màn đêm buông xuống, mọi người bắt đầu ngồi thủ.

Trong phòng, Bạch Trì ngồi bên Triệu Trinh, cửa phụ mở ra, Triển Chiêu bọn họ đều ở bên trong.

“Đội trưởng!”

Lúc này, chợt nghe Tương Bình hô lên một tiếng, “Có virus xâm nhập, hình ảnh bắt đầu bị bóp méo.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn qua.

“Là một cao thủ, tôi chuẩn bị tổng cộng năm đường, bị hấn hack rút mất ba, bắt quá hấn khẳng định không nghĩ ra tôi còn có chuẩn bị phía sau!”

“Quả nhiên a... Cao thủ nhất vẫn là cậu!” Bạch Ngọc Đường khen ngợi Tương Bình, Tương Bình khoái chí lạch cạch truy kích, phóng toả sự xâm chiếm của người kia.

“Có người vào rồi!” Mã Hán đưa tay chỉ vào một người trong màn hình, để Bạch Ngọc Đường bọn họ nhìn.

“Ôi chào?” Tất cả mọi người chạy qua nhìn chăm chăm vào màn hình.

“Không có khả năng a! Người này không phải Lương Nhận sao?!” Bạch Ngọc Đường nhú mày, để Triển Chiêu nhìn cho kỹ.

“Thực sự a, Triệu Trinh, có nhận ra hần không?” Bạch Ngọc Đường gọi Triệu Trinh đến xem.

Triệu Trinh đi qua, cúi đầu nhìn, nhú mày, “Người này... chưa thấy qua.”

“Hần không phải Lương Nhận.” Tần Âu nói, “Lương Nhận đã chết, người này tuy rằng tướng mạo rất giống, thế nhưng thần thái cử chỉ không giống.”

“Có thể đã trải qua phẫu thuật.” Công Tôn cũng chạy tới góp vui, “Cậu xem khuôn mặt hần có nhiều chỗ không được tự nhiên, cảm thấy rất không tương xứng.”

“Dáng đi thì hình như là hần.” Triệu Trinh lẩm bẩm, “Khó trách tôi chưa từng thấy qua hần!”

“Chính là bạn fan cuồng vẫn theo dõi cậu, sau lần trước bỗng dưng mất tích một cách bí ẩn?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừ.”

“Trên người hần có thể có bom.” Tần Âu chỉ vào người đang di chuyển trong màn hình.

“Yên tâm đi, tôi đã có chuẩn bị.” Triển Chiêu cười chà chà tay, “Đã sớm đoán ra hần sẽ xài đến chiêu này mà.”

“Đội trưởng, đã tìm ra vị trí phóng virus của người nọ!” Tương Bình nói, “Ở ngay cửa.” Nói rồi, điều chỉnh màn hình camera tới cửa, tìm được một chiếc xe tải màu trắng đang đậu bên lề đường.

“Chính là chiếc đó!”

“Chúng ta đi.” Mã Hán cùng Triệu Hổ theo thang máy bên hông trực tiếp đi xuống, xử lý kẻ ở trong xe.

“Trên tay hần không có bất kỳ thiết bị điều khiển từ xa nào đúng không?” Triển Chiêu hỏi Tần Âu.

“Ừ, nhưng biết đâu kẻ bên ngoài có cầm điều khiển bom thì sao.”

“Yên tâm. “Tương Bình nói, “Dựa theo yêu cầu của tiến sĩ Triển, từ trên xuống dưới bệnh viện, bất luận tín hiệu nào cũng không thể thu được.”

“Miêu Nhi, người đã vào rồi, cậu định bắt hần thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Nga.” Triển Chiêu cười cười, “Dùng biện pháp nguyên thủy nhất a.”

“Nguyên thủy nhất ...” Bạch Ngọc Đường vừa nói xong, thì thấy người nọ đã đi tới giữa hành lang, phía trên đột nhiên có một lồng sắt lớn hạ xuống, đem người nhốt lại.

“Cái này...”

Tất cả mọi người nhất thời không biết nói gì, đúng thật là một biện pháp nguyên thủy a.

“Tôi chẳng cho hần cơ hội thấy Triệu Trinh đâu, trừ phi hần đem bom trên người tháo hết ra!”

Mọi người sững sốt, quay lại nhìn Triển Chiêu.

“Đúng vậy!” Bạch Ngọc Đường thoáng cái hiểu ý Triển Chiêu, “Hần là loại nếu gặp được Triệu Trinh thì thà cùng cậu ấy chết, nhưng nếu không gặp được Triệu Trinh thì tuyệt đối không từ bỏ ý định!”

“Hần có thể giảm bớt lượng bom trên người xuống!” Tần Âu nhìn chăm chăm vào màn hình, “Muốn cho nổ cửa lồng sắt, hần phải lấy bom từ trên người mình! Chiêu này thật là ỉn.”

“Anh thật thông minh nha.” Bạch Trì nhìn Triển Chiêu.

Quả nhiên, người nọ thực sự tháo bom trên người mình xuống, lấy ra một phần thuốc nổ, cột cả vào trên cửa lồng, quá trình này đại khái chưa tới một phút.

“Bom hử làm rất khá!” Tần Âu lắc đầu, “Thật không đơn giản! Loại bom này có thể tháo dỡ, chỉ cần hử có thuốc nổ, thì cứ việc cắm vào ngòi nổ là có thể chế thành bom.”

“Trò hay ở phía sau a.” Triển Chiêu khẽ cười.

Hình ảnh bên trong khe rung lên, người nọ như ý nguyện đã phá tung được cửa lồng, đi ra, trên tay còn cầm hai khối thuốc nổ... Một khối được dán kín, một khối đã bị mở ra ... Song song đó, vòi phun nước phòng cháy chữa cháy đột nhiên mở ra, phun ra một lượng nước lớn, khối thuốc bị mở kia bị ẩm hoàn toàn.

“Khỏi do bom nổ chắc chắn sẽ tạo thành kết quả này!” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Quả là mưu kế tốt!”

“Trên đường đến đây, còn vài cửa sắt nữa.” Triển Chiêu cười cười, “Nếu hử không tháo bớt bom trên người xuống, thì không cách nào tới gần.”

“Anh.” Bạch Trì cảm thấy nghi hoặc, “Hử cũng không phải kẻ ngu si, hử là đoán được có mai phục, sao lại vẫn tiếp tục?”

Triển Chiêu nhún nhún vai, “Anh vừa nói rồi, hử là một biến thái, thân bất do kỷ a! Mặc phải chứng ám ảnh cưỡng chế, nếu đã mở ra cửa thứ nhất, chắc chắn phải mở ra cửa thứ hai! Thêm chứng cực đoan cố chấp, chỉ cần hử muốn, vô luận là núi đao hay biển lửa, hử cũng vẫn làm.”

“Anh...” Bạch Trì nhíu mày, “Cảm thấy hử thật thê thảm a.”

“Người như thế, bởi vì thứ hử truy cầu là thứ ái tình mang theo chút mơ mộng, nên mới thấy hử thê thảm, còn nếu đổi thành truy cầu danh lợi hoặc truy cầu giết chóc, vậy sẽ không có bất luận điểm gì đáng để đồng tình.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Giống như cậu vừa nói, gạt người vô luận tốt xấu vẫn là gạt người, hại người vô luận hử thâm hay không thâm, cũng vẫn là hại người.”

“Ừ, Bạch đội trưởng phản ứng thật nhanh a.” Triển Chiêu cười tán thưởng.

Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn anh một chút, mỉm cười, “Là tiến sĩ Triển dạy dỗ tốt a.”

Quả nhiên, Lương Nhạn nọ giống như một đứa trẻ chơi một trò chơi đến nghiện, từng cửa một hạ xuống rồi bị nổ tung, cuối cùng ngẫu cả súng cùng dao găm cũng được mang ra dùng, chơi đến độ nhìn như kẻ bị tâm thần.

“A ...”

Mọi người quay lại nhìn, Triệu Trinh đột nhiên chau mày, “Tôi ... hình như gặp qua hử!”

“Anh không phải đã nói, người nọ chính là vị fan kia đi phẫu thuật chỉnh hình mà thành sao?” Bạch Trì hỏi.

“Đúng a ... ý anh là, anh vừa nghĩ ra, trước kia anh đã thấy hử một lần rồi!”

“Quả nhiên.” Triển Chiêu ở một bên gật đầu.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu.

“Cái này chính là nguyên nhân nguyên thủy nhất!” Triển Chiêu giải thích ọi người, “Lương Nhạn năm đó mê luyện Tần Âu, là bởi vì Tần Âu đã làm một chuyện đặc biệt khiến cậu ta sản sinh một loại ngộ nhận, cảm thấy chính mình cùng hử có duyên, hơn nữa hử cũng có ý với mình! Muốn cố chấp cũng phải có nguyên nhân nhất định ... Tuyệt đối phải có một lần tiếp xúc đặc biệt!”

“Trinh, anh đã gặp hử ở đâu?” Bạch Trì hỏi.

“Anh không chắc lắm, có một lần đi máy bay, ngồi cạnh anh có một đứa nhóc cùng một sinh viên còn rất trẻ. Đứa bé kia đang chơi điện tử, hình như chơi mãi không qua được một màn. Sinh viên bên cạnh kia liền dạy thẳng bé chơi, ban đầu vô cùng tốt đẹp, nhưng sau đó sinh viên nọ giật lấy máy chơi game, như vậy...” Triệu Trinh nói, chỉ chỉ Lương Nhạn giả ở trong màn hình, “Rất giống biểu tình của hử lúc này, mồ hôi nhễ nhại, hai mắt tròn tròn, như là nhất định phải chơi cho đến cửa cuối cùng mới chịu. Đứa bé kia bị hử

doạ sợ, cha mẹ của đứa bé một mực đổ lỗi cho hắn. Mà sinh viên nọ thấy đứa bé khóc, thì rất luống cuống.” Triệu Trinh nói, nhú mồm, “Sau đó... mọi người cũng biết tôi rất thích đồ con nít mà.”

“Nga, anh liền biến ra một món đồ chơi đưa cho thằng bé chứ gì?” Bạch Trì hỏi.

Triệu Trinh thích đồ con nít như thế nào ai mà không biết chứ.

“Sinh viên nọ thấy đứa bé vừa khóc vừa chạy tới chỗ cha mẹ, liền lấy ra một con búp bê vải để dỗ dành. Đứa bé nhận lấy rồi quả thực ngừng khóc, cũng không muốn trả lại nữa.” Triệu Trinh nhún nhún vai, “Thế nhưng nhìn đến sinh viên kia thì thấy búp bê nọ hình như rất quan trọng đối với hắn, vì vậy tôi mới đi tới, nói với thằng nhỏ kia chú heo nhỏ này cũ rồi, có thể hô biến cho nó mới trở lại, sau đó thay một con heo bông khác cho thằng bé, đem con heo nhỏ kia trả lại cho cậu sinh viên.”

“Vậy sinh viên kia có nói gì với anh không?” Bạch Trì hỏi.

“Nga, hắn nói cảm tạ.” Triệu Trinh ngửa mặt suy nghĩ một chút, “Bất quá ... Hắn quả thật trông giống bị thần kinh!”

“Ách... Chính sự việc này đã kích thích hắn!” Triển Chiêu gật đầu.

“Con heo vải?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút, Triển Chiêu cũng sửng sốt, từ trong túi áo khoác của Bạch Ngọc Đường lấy ra con búp bê Tiểu Dịch đưa cho hai người, con heo nhỏ chứa đồng xu bên trong, đưa cho Triệu Trinh xem, “Có đúng cái này không?”

Triệu Trinh chích nhìn thoáng qua, rồi gật đầu, “Đúng! Chính là cái này!”

322. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 36

Chương 36 : Những tên biến thái thông minh

“Bắt được người này, có thể biết được ý nghĩa của đồng tiền xu.” Triển Chiêu cầm đồng xu nhìn một chút, “Chỉ cần hắn còn sống tôi sẽ có cách để hắn mở miệng!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Yên tâm đi Miêu Nhi, giao cho cậu khẳng định là một người sống.”

Chờ Lương Nhạn giả kia tới được cửa cuối cùng, thuốc nổ trên người cũng đã dùng hết, hình dạng có chút chật vật, thậm chí ngay cả áo khoác cũng đã cởi ra.

Bạch Ngọc Đường liếc qua Triệu Trinh, “Tới phiên cậu.”

“Nga.” Triệu Trinh đi ra ngoài.

“Cầm lấy này.” Bạch Trì cầm ba thanh phi đao Triệu Trinh vẫn dùng giao cho hắn, “Lo trước khỏi hoạ.”

“Trên tay hắn chẳng còn gì đâu ...”

“Chưa chắc.” Triển Chiêu nói, “Trên trái đất này có một thứ gọi là bom body.”

“Không phải chứ?” Triệu Trinh mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu, “Tiểu tử này không lẽ đã từng qua Trung Đông huấn luyện?”

“Được rồi.” Triển Chiêu đẩy đẩy hắn ra ngoài, “Đi mau, bom body phải có thiết bị điều khiển, nơi này tín hiệu đều bị nhiễu rồi, chính hắn tự điều khiển không được sẽ động thủ, vũ khí lạnh so với vũ khí nóng có hiệu quả hơn đó.”

“Không nguy hiểm thế chứ a.” Triệu Trinh bị đẩy ra ngoài, Bạch Trì cũng muốn đi theo, Triển Chiêu kéo cậu lại, “Nè nè, Trì Trì ở lại cho anh, em là then chốt đó, lát nữa anh cho ra mới được ra.”

Bạch Trì theo Triển Chiêu tới sát vách, cửa phòng khép hờ.

Bạch Ngọc Đường đứng một bên, chợt thấy Công Tôn ôm cánh tay dựa vào tường thấp giọng cười.

“Sao thế?” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hắn.

Công Tôn hạ giọng, ý bảo anh nhìn Triển Chiêu, “Cậu ta hình như rất hưng phấn.”

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu.

“Cậu ta quả thật có tính nết của một con mèo, thích đem mọi thứ khổng chế thật tốt, ví như lần hành động này, mỗi một bước đều dựa theo sự chỉ huy của cậu ta, tất cả mọi người đều bị khổng chế trong lòng bàn tay.” Công Tôn uống một ngụm rượu, liếc Ngọc Đường, “Đương nhiên .. Trừ cậu ra.”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu cười cười, “Rất giống một người?”

“Ừ.” Công Tôn lắc lắc cái ly trong tay, “Tôi đang nghĩ, nếu như năm đó, chính mình cũng có chỉ số thông minh cùng năng lực như vậy, nếu không làm xằng làm bậy, thì quả thật rất buồn chán.”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hắn, “Anh muốn nói gì a?”

Công Tôn buông ly xuống dứt tay vào túi áo, “Phương pháp tốt nhất để một người thông minh làm xằng làm bậy chính là khiến hắn buồn chán.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, đảo mắt nhìn hắn, “Ý anh là ... vì lý do này, năm đó mới đem Triệu Tước nhốt lại?”

Công Tôn nhún vai, “Tôi chỉ nhìn Triển Chiêu rồi nghĩ ra thế thôi, cũng không có một căn cứ nào cả.”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, nhìn Triển Chiêu đang cùng Bạch Trì nhìn chằm chằm tình hình bên ngoài ... Đích thật là vẻ mặt hưng phấn.

Con mèo này tuy rằng trời sinh tính tình thích tĩnh không thích động, nhưng nếu không cho cậu ta động não, cậu ta khẳng định sẽ buồn chết. Cách hay nhất khiến một người thông minh làm ác chính là khiến hắn thấy buồn chán sao... Nói không chừng lời của Công Tôn vừa rồi chính là điểm mấu chốt a.

“Hắn tới cửa rồi.” Tương Bình thông qua màn hình theo dõi nắm giữ hành tung của Lương Nhạn giả, thấy hắn đã tới phòng chăm sóc đặc biệt, đang vươn tay chậm rãi đẩy cửa ra.

Triệu Trinh đang nằm ở trên giường, trên tay bưng một phần ăn khuya...

Đây là Bạch Trì làm cho hắn, Triệu Trinh kết thúc tuần diễn vẫn đang nghỉ ngơi, Bạch Trì đang muốn vỗ béo hắn. Chỉ là Triệu Trinh thường ngày lười biếng hết một quý tộc xuống dốc, cơm không dứt không ăn, cũng không dợ đói bụng mà chết. Cuối cùng Bạch Trì không có cách nào khác đành mỗi ngày buộc hắn ăn sáu bữa, đa số đều tự mình dứt cho. Bạch Trì vẫn nghĩ, người này kiếp trước khẳng định là một hoàng đế, chứ không sao lại khó hầu hạ vậy a.

Vừa nãy Triệu Trinh ồn ào kêu đói bụng, không thèm sơn trân hải vị gì, chỉ thích ăn mì nấu rau, mì xào trứng các loại của Bạch Trì ...

Sau khi đẩy cửa ra, Lương Nhạn nhìn tình huống Triệu Trinh trước mắt hiển nhiên ngây ngẩn cả người...

“Hắn hình như bị kích thích rất lớn a.” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Đúng vậy, vì trong ấn tượng của hắn Triệu Trinh phải đang sống đời sống thực vật mới đúng, hắn chuẩn bị đến cùng Triệu Trinh chết mà.” Triển Chiêu thấp giọng nói với Bạch Ngọc Đường, “Thế nhưng hiện tại không giống với kế hoạch của hắn, Triệu Trinh nếu không chết mà lại đang sống sờ sờ ra thế kia ... Điều này không phải muốn lấy mạng của hắn sao? ! Đây là phương pháp tốt nhất để đối phó với người mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, biết rõ hắn muốn 3, liền đem thứ đó xếp thành 2, hắn nhất định sẽ bực đến phát rồ!”

“Nga.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Công Tôn ở phía sau nhìn, lắc đầu ... hai người này, thật giống hai đứa con nít đang cùng nhau chơi trò chính người khác.

“Anh ...”

Lương Nhạn giả không thể tin được nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh mỉm cười đưa tay, nhẹ nhàng ấn xuống một cái nút bên cạnh, “Hoan nghênh quang lâm...”

Nói xong, chợt nghe “thình thịch” một tiếng, lại một chiếc lồng sắt khác rơi xuống, chặt chẽ nhốt hắn vào bên trong.

“A!” Người nọ đột nhiên rống to, như muốn phát điên rồi, toàn thân trên dưới lực lợ thứ gì đó để có thể mở khoá lồng. Nhưng mà lồng sắt lần này không hề có khoá, trọng lượng lại kinh người, cũng không phải loại hắc có thể nhấc bỏ.

“Anh ... Anh gạt tôi? !” Lương Nhạn giả quay về phía Triệu Trinh rít gào, “Tôi yêu anh như vậy nhưng anh lại gạt tôi! Chết đi! Tôi và anh cùng chết a!” Nói rồi, hắn ấn một cái nút trong tay ...

Triệu Trinh cầm thanh đao lên ... Lương Nhạn giả không hề phòng bị, tay bị trúng một đao, lại dùng đến tay kia, rồi tiếp tục bị thương.

Mắt thấy cái nút rơi xuống mặt đất... Triệu Trinh cảm thấy không tốt, lập tức xoay người nấp vào một bên giường... May là, ở đây song vô tuyến điện đều bị nhiễu, bất cứ thứ gì phát tín hiệu đều không có tác dụng, nên không nổ.

Người nọ muốn nhấc chân đạp lên cái nút, nhưng luận về tay chân, ngay cả kẻ trộm giỏi nhất trên đời so ra vẫn kém Triệu Trinh. Hắn dễ dàng dùng một mảnh dây kềm mảnh câu cái nút kia ra... Ném về phía đầu giường.

“Hô...” Triệu Trinh đứng lên, thấy Lương Nhạn giả còn đang phát rồ, đành mở miệng, “Này, cậu đừng ồn nữa được không hả!”

“Tôi muốn anh chết! Tôi yêu anh như vậy, tôi cái gì cũng có thể cho anh ...”

Triệu Trinh nhìn trời, xoay mặt về phía cửa hông.

Lúc này, Triển Chiêu vỗ nhẹ vào vai Bạch Trì, “Tôi phiên em, thành hay bại đều phụ thuộc và biểu hiện của em đó!”

“Vâng.” Bạch Trì còn có chút khấn trương, trong tay cầm đồng xu Triển Chiêu đưa cho, khẽ bước ra ngoài.

“Trì Trì? Đừng ra đây.” Triệu Trinh ngăn cản Bạch Trì, “Hắn ...”

Triệu Trinh còn chưa dứt lời, Bạch Trì đã nâng mặt hắn lên hôn một cái.

Tất cả mọi người giật mình.

Lương Nhạn mở to hai mắt, sau đó bắt đầu kích động đập mạnh đầu vào thành lồng.

Rồi thấy Bạch Trì thay đổi 180 độ, chẳng thấy vẻ nhu thuận thành thật đâu nữa, thay vào đó đang đắc ý nhìn Lương Nhạn giả kia, rồi nâng tay đưa khối tiền xu ra.

Nhìn sang sắc mặt Lương Nhạn, lúc này đã trắng như một cái xác, “Mày ... Mày là người của bọn họ? !”

Bạch Trì nhướn mày, “Tôi và cậu bất đồng, cậu chỉ là đồ bỏ đi, bọn họ căn bản chỉ lợi dụng cậu thôi.”

“Tao muốn giết hết lũ chúng mày!” Lương Nhạn giả càng rống to hơn, “Chúng mày mới là đồ bỏ, chúng mày đều là đồ bỏ!”

Thấy hai mắt hắn trở nên hung tàn, tâm tình kích động, Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Thế nào?”

Triển Chiêu gật đầu, “Thời cơ không sai biệt lắm, làm đi!”

Bạch Ngọc Đường cầm khẩu súng gây mê trên bàn ... Nhắm vào Lương Nhạn đang kích động không ngớt, bóp cò.

Lương Nhạn trúng đạn ngã xuống đất, sau một lát, lập tức hôn mê.

Lúc này, Lạc Thiên bọn họ đều tới, trên chiếc xe màu trắng còn có hai người, đều bị bắt sống.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gọi bác sĩ đến.

Tần Âu cùng bác sĩ khiêng Lương Nhạn giả vào phòng giải phẫu, trước tiên chiếu X quang để xác định vị trí, sau đó lấy thứ khả nghi trong người hắn ra, quả nhiên trong dạ dày của hắn có một loại bom nhỏ uy lực cực mạnh, là được nuốt vào.

Tần Âu vừa phá quả bom này vừa giảng giải cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Tuy rằng chỉ là một khối bom rất đơn giản, nhưng lực sát thương tương đương với một quả lựu đạn.”

Mặt khác, bác sĩ từ trong người hắn lấy ra một con chip. Bạch Ngọc Đường đem thứ đó về cho Tương Bình phân tích ... Trong thời gian ngắn, mọi tầng canh gác được giải trừ.

Bao Chứng cũng truyền đến tin tức tốt, có một đội lính đánh thuê cùng vài thanh niên tập kích nhà của Triệu Trinh, mưu toan ăn cắp đồng vàng. Bởi vì lọt vào phục kích của đội đặc công, bắn chết tại chỗ năm người, những kẻ khác toàn bộ bị sa lưới!

Lần này hành động, đại thắng trở về!

Trong cơ thể phần đông đám thanh niên kia đều có con chip. Tương Bình đem đồng chip đó đi phân tích, đó chỉ là hệ thống phân biệt thân phận bình thường, thứ đó vốn có chức năng định vị GPS, nhưng hiện tại tín hiệu xác định đã biến mất, chứng tỏ chẳng ai quan tâm đến bọn họ, bọn họ đã bị trục xuất, là những kẻ bỏ đi chân chính.

Lợi dụng đồng tiền xu kia, Triển Chiêu đại khai sát giới.

Mọi người thấy Triển Chiêu vừa rồi như làm ảo thuật vậy, chỉ dùng một ít tiểu xảo rất đơn giản, để đám người đó khai ra toàn bộ ... mà cái then chốt trong kỹ xảo đó chính là ... đồ bỏ!

Lạc Thiên ngồi ở một bên quan sát, Mã Hân cũng ngồi bên cạnh, vỗ vỗ vai hắn, “Có khó chịu không? Về nhà nghỉ ngơi trước nhá? Các anh trong khoảng thời gian này đều rất khổ cực.”

Lạc Thiên lắc đầu, “Không sao ... Anh chỉ không rõ vì sao bọn họ lại để ý thân phận đồ bỏ của mình vậy.”

“Anh không ngại chuyện bị vứt bỏ sao?” Mã Hân hỏi.

Lạc Thiên bật cười, “Anh đã từng không dưới một lần cảm thấy thật may mắn, may mắn vì mình là một kẻ bỏ đi, may mắn vì bị quên lãng, mới có thể trốn thoát.”

“Bởi vì sở cầu bất đồng mà thôi.”

Lúc này, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã thẩm vấn xong đẩy cửa đi ra.

“Đội trưởng, tiến sĩ Triển.” Lạc Thiên đứng lên, hỏi, “Thế nào?”

“Đều khai rồi.” Bạch Trì ôm một quyển sổ thẩm vấn thật dày, “Lần này hỏi được không ít a!”

“Cái gì gọi là sở cầu bất đồng a?” Mã Hân truy hỏi.

“Vốn nhóm người này, không giống Lạc Thiên bị bắt về làm thí nghiệm... Bọn họ là tự mình tìm tới nương tựa tổ chức này!” Bạch Ngọc Đường tung a tung miếng đồng xu, “Bởi vậy khi bị vứt bỏ, bọn họ rất không cam lòng!”

“Tự nguyện tìm đến nương tựa?” Lạc Thiên cảm thấy bất khả tư nghị.

“Bọn họ đa phần đều không được thừa nhận, thế nhưng lại có người có năng lực đặc thù!” Triển Chiêu mỉm cười, “Lần này nắm giữ rất nhiều đầu mối.”

Lúc này, mọi người tụ tập ở SCI, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đem vụ án từ đầu đến cuối, trình bày lại một lần.

Đồng xu nọ, gọi là Khí Ung. (con chim ưng bị vứt bỏ)

Trong nhóm của Lương Nhạn năm đó, tổng cộng có 51 đứa trẻ tham gia vào đợt tuyển chọn.

Đa số bọn họ đều là những đứa trẻ nghèo đói, thậm chí có đứa không có nhà để về, chỉ có chút tài cán đặc biệt.

Lý Dinh là người đứng ra tổ chức lần đó.

Trong 51 đứa trẻ, chỉ chọn ra 15 đứa tiến hành huấn luyện đặc thù, trong đó có Lương Nhạn, Lương Nhạn giả, cùng vài đứa trẻ khác.

Nhưng mà vào một khoảng thời gian nào đó cùng năm, hình như gần lúc Lạc Thiên trốn đi, kế hoạch kia đột nhiên bị gác lại, thế là những thiên tài ưu tú nhất kia, trong một đêm trở thành đồ bỏ đi.

Những đồ bỏ đi này mỗi người được nhận một huân chương Khí Ung, ban đầu bọn họ còn tưởng rằng chính mình đã giống như quân nhân dự bị, tùy thời có thể được cử đi hành động. Nhưng không lâu sau, bọn họ bị đuổi đi, cuối cùng mới biết đó là thân phận của một đồ bỏ.

Năm đó Lương Nhạn tập hợp đám đồ bỏ ấy lại, dùng Khí Ung làm dấu hiệu, Lương Nhạn lúc đó mê luyện Tần Âu, cuối cùng chết đi, tất cả mọi thứ đều được đám người đó ghi vào trong óc.

Những kẻ bỏ đi này không cam lòng việc cứ như vậy bị quên đi, bọn họ quyết định phải có được hai thứ tiền, và thành quả nghiên cứu của Triệu Tước.

Mà nói ra lại có chút sai lầm, chính là Lương Nhạn giả kia yêu Triệu Trinh.

Nói đến đây cũng có chút thú vị, trong đám đồ bỏ đi này, có rất nhiều Lương Nhạn giả. Bọn họ tựa hồ rất ý lại vào dung khí Lương Nhạn mang đến cho bọn họ, có thể bởi vì trong số bọn họ có rất nhiều người lớn lên cùng với Lương Nhạn.

Một Lương Nhạn giả nào đó tiếp cận Tiểu Dịch, cho thằng bé một con búp bê, búp bê này trong tổ chức ai cũng đều có ... Mục đích là để dẫn dụ Tần Âu, bọn họ muốn Tần Âu đến giúp bọn họ phá bom, chỉ là không nghĩ tới Triệu Tước lại thò một chân vào, việc này coi như thất bại.

Mà vị fan siêu cấp kia của Triệu Trinh lại làm bọn họ một lần nữa dấy lên hi vọng.

Người nọ đích xác bởi vì Triệu Trinh năm đó giúp hắn giải vây mà tâm sinh mê luyện.

Cuối cùng bị Triệu Trinh phát hiện ra, lại nhìn thấy tướng mạo thật, bởi vậy mới phải đi phẫu thuật chỉnh hình ... Mà những thành viên khác trong Khí Ung, cũng muốn mượn án kiện lần này để tìm ra sổ vàng.

Làm tất cả mọi thứ, mục đích của bọn họ rất đơn giản trả thù tổ chức đã vứt bỏ bọn họ, chứng minh chính mình không phải đồ bỏ đi, cũng giống như Lương Nhạn, làm nên chuyện đại sự.

Vì vậy, một loạt âm mưu oanh oanh liệt liệt diễn ra.

Đầu tiên là thuê xe mượn người lợi dụng u đột kích người bên cạnh Triệu Trinh. Sau đó lại dùng bom dẫn dụ Tần Âu cùng Trần Du, làm cảnh sát khơi ra nhiều bản án cũ, do đó cũng đối chọi gay gắt với Lý Dĩnh đã vứt bỏ bọn họ.

Bọn họ biết không ít về bí mật của tổ chức kia, đặc biệt là tư liệu nghiên cứu của Triệu Tước.

Án tử này rắc rối phức tạp, là bởi vì đối phương không phải một kẻ biến thái thông minh, mà là một đám biến thái thông minh.

Đám người biến thái thông minh này có năng lực, có dã tâm, chủ yếu vẫn là bọn họ hoàn toàn tách biệt với xã hội, hành vi cùng mục đích hoàn toàn không thể dùng phương pháp thông thường để suy đoán. Giống như là, vì năm mươi đồng tiền mà giết người còn có thể hiểu được, nhưng vì một đôi dép lười mà giết người thì thật sự không thể tưởng tượng nổi, nhưng đó lại là phương thức tư duy của đám biến thái này. Cuối cùng, chân chính dẫn đến thất bại của bọn họ, chính là hai chữ “chấp nhất”.

Chấp nhất việc chứng minh năng lực của chính mình.

Chấp nhất với người mình yêu mến.

Chấp nhất việc trả thù tổ chức đã vứt bỏ chính mình.

Mỗi một sai lầm đơn giản chỉ vì dấn lên sai lầm lúc trước, bị nắm được đầu mối, cuối cùng toàn bộ sa lưới.

Bất quá với cách nói của Bao Chứng thì là, chấp nhất gì gì đó đều là thứ yếu, then chốt chính là, đối phó với biến thái, sẽ có một thiên tài so với bọn họ còn biến thái hơn gấp bội, đương nhiên cũng thông minh hơn gấp bội, lời khen này đối với Triển Chiêu là hoàn toàn xứng đáng.

Án kiện chân tướng rõ ràng, một đoàn phạm nhân bị đưa vào nhà giam đặc biệt.

SCI dùng tròn một tuần lễ để viết báo cáo, báo cáo dày đến mức có thể đem xuất bản thành một quyển tiểu thuyết trinh thám.

Nhưng mà, Bao Chứng sau khi nhận được báo cáo đầu tiên hỏi Triển Chiêu lại là, “Cháu hoàn toàn không tiết lộ một chút đầu mối nào về tổ chức kia à?”

Triển Chiêu thành thật lắc đầu, rồi lại giả hoạt cười, “Sử dụng câu trước khi mọi người thẩm vấn Lý Dĩnh ... Đây là án tử của bọn cháu.”

“Ách, thằng nhóc này...”

Triển Chiêu nhìn trời, anh đương nhiên hỏi ra được một ít đầu mối trọng yếu, anh còn muốn lợi dụng những đầu mối này, giải ra đống mật mã kia của Triệu Tước. Bao Chứng bọn họ muốn biết có thể dung đầu mối có được từ Lý Dĩnh để trao đổi a.

Bao Chứng cũng không có biện pháp, ai bảo ông bị kẹt lại giữa hai thế hệ làm chi, lúc này cũng lười chẳng thêm quản nữa.

Vài ngày sau khi án kiện được phá, mọi người trong SCI có hai sự kiện lớn.

Một là tổng kết lại án kiện, hai là, giúp Tần Âu dọn nhà.

Tần Âu đã bán căn nhà cũ đi, mua một căn nhà lớn hơn, rất gần với nhà Lạc Thiên, bởi vì hắn quyết định sẽ đưa Tiểu Dịch về nuôi nấng, Tiểu Dịch cùng Dương Dương trở thành bạn học, mỗi ngày cùng đi học rất tiện, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.

Dương Phàm khôi phục lại công tác, bởi vì bệnh viện rất gần nhà Tần Âu, bởi vậy Tiểu Dịch kiên quyết yêu sách với vĩnh, cuối cùng Dương Phàm cũng xuôi theo, cùng Tần Âu ở cùng một nhà, tiện thể chiếu cố Tiểu Dịch.

Triển Chiêu giúp Tần Âu tiến hành một khoá trị liệu tâm lý.

Một tháng sau, SCI lại nghênh đón một thành viên mới, Tần Âu.

Từ hôm đó, Tần Âu và Lạc Thiên cùng nhau ra ngoài làm việc, Bạch Trì hoàn toàn chuyển về làm văn chức, cậu đã từ công việc trong SCI tìm ra mục tiêu của chính mình.

Bạch Trì cuối cùng cũng nhận ra, lúc còn nhỏ lấy Bạch Ngọc Đường làm mục tiêu cho chính mình không thực tế đến mức nào, Triển Chiêu mới là mục tiêu lý tưởng để cậu phấn đấu không ngừng nghỉ. Hiện nay, dưới sự chỉ đạo của Triển Chiêu, cậu đang đọc một lượng lớn sách về tâm lý học, đồng thời thành công thi đậu vào làm nghiên cứu sinh tâm lý học của trường quân đội X, đương nhiên, người hướng dẫn của cậu chính là Triển Chiêu...

323. Quyển Iii – Vụ Án 11 – Chương 37

Phiên ngoại đêm thất tịch: dây tơ hồng của Nguyệt lão

Mọi người trong SCI gần đây vì án kiện mà bận đến sứt đầu mẻ trán, nhưng trong biệt thự của Bạch Cẩm Đường, lại có mấy người rất nhàn hạ.

...

Dương Dương đẩy quân cờ lên ba ô, lầm bầm một câu, “Đêm nay là đêm thất tịch nga.”

Tiểu Dịch cũng đem cờ nhảy lên trên ba ô, hỏi, “Đêm thất tịch là cái gì?”

“Nga...” Dương Dương hiểu được, Tiểu Dịch vẫn sinh sống ở nước ngoài, nên không biết đến lễ tình nhân đêm thất tịch, liền kể cho cậu nhóc nghe về Ngưu Lang Chức Nữ và ước hẹn ở cầu Hỉ Thước, lễ tình nhân trong truyền thuyết Trung Quốc cổ xưa.

“A!” Tiểu Dịch mở to hai mắt, “Vậy ngày mai là lễ tình nhân sao? Đó là đại sự kiện a! Dương Dương, Chị Hân Hân có khi nào sẽ làm chocolate tặng ba ba cậu không?”

Dương Dương cau mũi, “Tớ nghĩ, nếu có làm, phỏng chừng sẽ làm thành hình trái tim ... Nhưng khác cái là sẽ phân rõ ra đâu là tâm thất đâu là tâm nhĩ rồi động mạch chủ các loại cho xem.”

“Dã man thế ~ “Tiểu Dịch tán thán, lại thở dài, “Thật mong đến lễ tình nhân, ba ba sẽ cầu hôn với bác sĩ Dương nha.”

Dương Dương mở to hai mắt, “Đúng rồi... Nếu như ba ba có thể nhân dịp lễ tình nhân cầu hôn chị Hân Hân thì tốt rồi nga... Cũng không cần cầu hôn đâu, chỉ cần không chọc chị Hân Hân sinh khí thôi cũng tốt rồi a.”

Hai đứa nhóc nhìn nhau... rồi nhựt chí thở dài thườn thượt, “Không có khả năng ... Quá ngốc mà!”

“Cái gì không có khả năng a?”

Lão Trần bưng cốc cà phê lắc lư đi đến, vỗ vỗ đầu Lisbon, ngồi xuống nhìn hai đứa nhóc.

“Trần gia gia, đêm thất tịch ông có hoạt động gì không a?” Tiểu Dịch hỏi.

“Ha ha.” Lão Trần cười nói, “May là hôm nay không cần ra khỏi cửa a.”

“Vì sao?” Dương Dương tò mò.

“Bởi vì a...” Lão Trần hạ giọng nói, “Người muốn tặng chocolate cho ông nhiều lắm nha, ông lại không ăn được, đường huyết lên cao lắm a.”

“Bọn cháu ăn cho!” Dương Dương cùng Tiểu Dịch giơ tay.

“Gì?” Lão Trần đưa tay nhéo nhéo quai hàm hai thằng nhóc, “Không phải chứ, hai đứa nhóc đẹp trai thế này mà không có ai tặng chocolate à? Con trai phải biết tự phát mị lực của mình nha.”

Dương Dương cùng Tiểu Dịch cười khúc khích, ông lão suy nghĩ một chút, nói, “Các cháu biết không, lễ tình nhân có một nhân vật rất trọng yếu nha?”

“Cái gì a?” Hai nhóc ngửa mặt nhìn lão.

“Nguyệt lão a!” Ông lão nháy mắt mấy cái với hai đứa nhóc, “Nguyệt lão có tơ hồng, buộc những tình nhân lại với nhau!”

Nói rồi, ông lão từ trong túi lấy ra một đồng dây màu đỏ Trần Du dùng để bện vòng tay, nháy mắt với hai đứa nhỏ, “Bọn họ khẳng định đều quên đêm thất tịch mất rồi, Chậc... chúng ta giúp bọn họ một tay đi?”

Tiểu Dịch cùng Dương Dương nhìn nhau, rồi hăng hái gật đầu vâng!

SCI kết thúc một ngày bận rộn, mọi người chuẩn bị trở về nhà nghỉ ngơi.

Lạc Thiên nhận được điện thoại của Dương Dương, nói là Trần gia gia tự mình xuống bếp một bàn lớn đồ ăn ngon, muốn tất cả mọi người đến ăn, cũng để thả lỏng một chút .

Vì vậy, mọi người cùng nhau tới biệt thự của Bạch Cẩm Đường.

Quả nhiên, lão Trần tay nghề xuất chúng, làm đầy một bàn toàn đồ ăn ngon, mọi người ăn tới ăn lui cũng đã đến khuya .

Mã Hán Triệu Hổ bị Trần Giai Di cùng Tề Nhạc bắt đi

Trần Du cũng tham dự vào kế hoạch lần này, nên kiên quyết túm Mã Hán ở lại chơi với mình, Lạc Thiên muốn đưa Dương Dương về, nhưng Tiểu Dịch kéo Dương Dương lại nói muốn ngủ cùng Dương Dương, Lạc Thiên bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lưu lại chăm hai thằng nhóc.

Rất nhanh, cả toà nhà đều yên tĩnh lại, còn đang hoạt động có lẽ chỉ có hệ thống theo dõi siêu cường cùng nhóm vệ sĩ được Đại Đình Tiểu Đình an bài đang thay phiên nhau canh gác bên ngoài.

Chín giờ rưỡi tối, đối với người bình thường mà nói cũng không tính là khuya, nhưng đối với quy định chín giờ lên giường chín rưỡi phải ngủ của hai đứa nhóc kia mà nói, đã là rất rất khuya .

Tiểu Dịch cầm dây đỏ, hỏi Dương Dương, “Chúng ta nên ra tay với ai trước?”

Dương Dương suy nghĩ một chút, “Xem tình hình đã!”

Hai nhóc gật đầu, một thân đồ ngủ Winnie the Pooh, lặng lẽ chuồn ra khỏi phòng, bắt đầu quan sát tình hình.

Hai đứa chạy đến phòng của Bạch Trì cùng Triệu Trinh ở sát vách trước.

Trong phòng còn sáng đèn, bởi vì lúc ở nhà, mọi người ngoại trừ những lúc muốn làm chuyện thân mật ra, cơ bản đều để cửa mở.

Tiểu Dịch cùng Dương Dương nấp ở cửa nhìn vào một chút, chỉ thấy Bạch Trì ngồi trên giường, tựa lưng vào Lisbon, đang đọc sách, Triệu Trinh nằm bên cạnh, cùng đọc với Bạch Trì ... Bạch Trì càng xem càng sợ, chui tọt vào trong lòng Triệu Trinh. Triệu Trinh ôm cậu, trong miệng lẩm bẩm, “Người mất tích trên gác xép à?”

“Đúng vậy.” Bạch Trì lật lật trang bìa, “Tác giả trinh thám này viết không tồi a.”

Triệu Trinh nhướn mày, “Đúng a, hiệu ứng giật gân coi như không tệ a... Em đoán ai là hung thủ?”

Triệu Trinh lắc đầu, hai người tiếp tục đọc, Lisbon ngáp một cái.

Dương Dương cùng Tiểu Dịch lùi ra sau.

Tiểu Dịch: “Bầu không khí giữa hai chú ấy cũng không tệ nha.”

Dương Dương: “Đúng nga... Bất quá có Lisbon ở đó.”

“Tớ có cách rồi.” Tiểu Dịch nhẹ nhàng gõ cửa.

“Mời vào.” Bạch Trì cùng Triệu Trinh ngẩng đầu, thì thấy Tiểu Dịch đứng ở cửa.

“Tiểu Dịch?” Bạch Trì vẫy vẫy thẳng nhóc, “Sao thế?”

“Dạ ...” Tiểu Dịch chỉ chỉ Lisbon.

Lisbon thấy thế, liền lười biếng đứng dậy bước qua.

Tiểu Dịch xoa xoa lỗ tai nó, vừa lên nhìn Bạch Trì cùng Triệu Trinh.

“Còn có việc?” Bạch Trì hỏi.

“Dạ...” Tiểu Dịch nhìn nhìn Dương Dương ở phía sau, Dương Dương trên tay có vòng một đoạn dây đỏ, đang nghĩ cách làm thế nào để cột vào tay hai người bọn họ.

“Đến đây.” Bạch Trì thấy hai đứa nhóc hình như có gì muốn nói, liền để sách xuống đứng lên, từ trong tủ đầu giường lấy ra hai thanh chocolate, vẫy vẫy hai đứa.

Hai cậu nhóc lập tức chạy vào.

“Sao nào?”

“Dạ, bọn cháu có lễ vật muốn tặng.”

Dương Dương cùng Tiểu Dịch đồng thanh.

“Nga?” Bạch Trì cùng Triệu Trinh đều có chút giật mình, “Tặng gì thế?”

“Nhắm mắt lại trước!” Tiểu Dịch nói.

Bạch Trì cùng Triệu Trinh nhìn nhau, đều nhắm mắt lại, hai nhóc con thấy kế hoạch thành công, vội lấy dây đỏ ra cột vào cho hai người, trong miệng không ngừng nhắc, “Không được mở mắt nha ...” Sau đó chạy vọt ra ngoài hô lên một tiếng, “Có thể mở rồi!”

Sau đó cạch một tiếng đóng cửa lại.

Bạch Trì cùng Triệu Trinh mặc danh kỳ diệu mở mắt cúi đầu nhìn xuống... Hai người đều sửng sốt, ngón út đã bị cùng một sợi dây cột lại.

“Đây là tình huống gì a?” Triệu Trinh có chút không rõ.

Bạch Trì hí hóp suy nghĩ một chút, cầm quyển lịch bên cạnh lên nhìn một chút, “Nga... Hai tiểu quỷ này, hôm nay là đêm thất tịch a.”

“Nga...” Triệu Trinh lập tức cười, “Lễ tình nhân a.”

Bạch Trì đưa tay muốn tháo sợi dây ra, Triệu Trinh đã ngăn cậu lại, “Trì Trì a, em không thấy chúng ta đã lâu chưa có ...”

“Gi?” Bạch Trì thấy Triệu Trinh tới gần, thì gương mặt nhìn sang nơi khác, “Nhưng mai em còn phải đi tra án ...”

“Đến ngày mai em đi làm còn mười mấy tiếng đồng hồ lận, hẳn là đủ rồi a...” Triệu Trinh mỉm cười

“Thế nhưng...”

“Trì Trì.” Triệu Trinh giơ tay cho cậu nhìn sợi dây đỏ trên đó, “Nguyệt lão đã lên tiếng, không tuân theo không tốt lắm đâu a... Em xem, cửa cũng đóng rồi.”

“Còn sách ...”

“Mặc kệ sách đi .”

“Ngô...”

“Ngoan ...”

Dương Dương cùng Tiểu Dịch đã giải quyết xong đôi thứ nhất, giờ đến đôi tiếp theo. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở phòng bên cạnh.

Ngó mắt vào bên trong, lập tức nhìn thấy một hình ảnh tương đối quỷ dị.

Bạch Ngọc Đường ngồi trên máy vận động trái phải luyện tập, quả nhiên tinh lực dư thừa. Triển Chiêu thì mặc áo ngủ, ngồi trên giường gõ bàn phím, hình như đang viết sách.

“Ai nha.” Dương Dương nghiêm túc nói, “Hai người này chẳng có không khí gì cả.”

“Vậy làm sao bây giờ a?” Tiểu Dịch hỏi.

Đúng lúc này, cửa mở, Bạch Ngọc Đường cầm một chiếc khăn lau mồ hôi, đứng ở cửa nhìn hai đứa, “Làm gì đây a? Còn không ngủ cẩn thận bị đánh đòn đó.”

Dương Dương cùng Tiểu Dịch nhìn nhau, phía sau còn có Lisbon đi theo.

“Dạ ... bọn cháu, có đề bài muốn hỏi chú Triển.” Dương Dương thường ngày tìm Triển Chiêu đều là để hỏi bài tập, nên lần này cũng thuận miệng nói ra.

“Đề bài?” Bạch Ngọc Đường cân nhắc thấy đây là bài tập, liền mở rộng cửa cho hai đứa nhóc đi vào.

Dương Dương cùng Tiểu Dịch đi vào, Triển Chiêu buông laptop ra, hỏi, “Đề gì a?”

Hai đứa còn chưa kịp nói, đã thấy Bạch Ngọc Đường vào phòng tắm mất tiêu.

“Dạ ...” Dương Dương cùng Tiểu Dịch có chút bối rối, chọn sai thời cơ rồi a, làm gì tiếp bây giờ?

Triển Chiêu mỉm cười, “Hai đứa đang có âm mưu gì a?”

Hai người cả kinh, mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu thở dài, nhéo nhéo quai hàm hai thằng nhóc, “Chú tốt xấu gì cũng là chuyên gia tâm lý học nha, tâm tư của hai đứa tiểu quỷ các cháu chú liếc mắt đã nhìn ra rồi.”

Dương Dương Tiểu Dịch cùng làm một mặt quỷ.

“Giấu gì sau lưng đó a?” Triển Chiêu nhìn qua thì thấy được vài sợi dây màu đỏ.

Suy nghĩ một chút, cầm lịch trên bàn lên nhìn, “Nga... Muốn làm Nguyệt lão sao.”

“Dạ, chúng ta đã làm thành công một đôi rồi nga!” Tiểu Dịch tự hào.

Triển Chiêu cười, “Hai đứa này, thành công với Trì Trì cùng Triệu Trinh chứ gì?”

Hai nhóc gật đầu cái rụp.

“Cặp nào cũng dễ hết, khó nhất chính là hai người khó tiếp cận nhất kia kìa!” Triển Chiêu nháy mắt với hai đứa nhóc.

Hai nhóc con lập tức tâm tình đi xuống nghiêm trọng.

“Thế nào.” Triển Chiêu ngồi xếp bằng, ôm lấy tiểu sư tử đang ngủ gà ngủ gật, “Đã có kế hoạch gì chưa?”

Hai đứa nhóc lắc đầu.

“Ừm...” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Có muốn chú làm gia sư cho hai đứa không a?”

Dương Dương cùng Tiểu Dịch nheo mắt nhìn Triển Chiêu.

“Oa...” Triển Chiêu chọc chọc bụng của nhóc Pooh trên áo hai thằng nhóc, “Hai đứa sao lại dùng ánh mắt hoài nghi đó nhìn chuyên gia hả?”

“Chú Triển đúng là phá án rất lợi hại, nhưng cái này ...”

“Như vậy đi, để chứng minh thực lực của chú!” Triển Chiêu rút một sợi dây trong tay hai nhóc, nói, “Chỉ hai đứa cách xử lý anh hai cùng Công Tôn, thế nào?”

Hai đứa nhóc cả kinh, “Lợi hại như vậy a?”

Triển Chiêu vẫy vẫy hai tiểu quỷ lại gần, nói nhỏ vào tai vài câu.

...

Bạch Cẩm Đường đang xem văn kiện.

Từ khi khôi phục ký ức, công văn tích lũy rất nhiều, giương mắt, thì thấy Công Tôn đang tựa trên giường đọc báo cáo pháp y, hẳn đang muốn đọc lại án kiện một lần nữa.

Bạch Cẩm Đường lại nhìn sang công văn của mình, thì thấy Dương Dương đang thập thò ngoài cửa, “suyt” một cái với anh, sau đó ngoắc ngoắc ngón tay.

Bạch Cẩm Đường có chút khó hiểu, đi qua, hai đứa nhóc ngửa mặt cười hì hì.

Bạch Cẩm Đường hỏi, “Sao nào?”

Dương Dương cầm một sợi dây đỏ đưa cho anh.

Bạch Cẩm Đường sững sốt, Tiểu Dịch mở mồm, làm một khẩu hình – “đêm thất tịch”.

Bạch Cẩm Đường nhướn mày ... Về mặt tán thưởng từ trong túi rút ra thứ gì đó nhét vào túi áo của hai cậu nhóc, thuận tiện nhận lấy sợi dây, trong nháy mắt... đóng cửa.

Hai đứa móc móc cái túi, thì thấy đó là tiền bo dày cộp ...

Sau đó, nghe thấy bên trong truyền ra một thanh âm kỳ lạ.

Triển Chiêu vừa gõ được vài chữ, đã thấy Dương Dương cùng Tiểu Dịch vui vẻ trở về, “Thật là lợi hại nha!”

“Chú Triển, giúp bọn cháu nghĩ cách đi!”

Triển Chiêu buông laptop, nghiêm mặt nói, “Ừa! Hai đứa các cháu, cứ một chơi một! Làm theo lời chú là được!”

“Dạ!” Hai nhóc gật đầu, chăm chú nghe lời Triển Chiêu căn dặn.

...

Một lát sau, chỉ thấy hai thằng bé ra khỏi phòng Triển Chiêu, mỗi đứa cầm một sợi dây đỏ, cẩn cẩn dục dục chạy đi.

Triển Chiêu cười cười lắc đầu chuẩn bị tiếp tục gõ sách, thì thấy cửa phòng tắm mở ra.

Bạch Ngọc Đường xoa tóc đi ra, ngoắc ngoắc tiểu sư tử đang bị thương, thuận tay mở cửa giúp nó.

Tiểu sư tử chạy xuống sô pha dưới lầu ngủ chung với Lisbon và Lỗ Ban.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường leo lên giường.

Triển Chiêu buông laptop chuẩn bị đi ngủ, trở mình định kêu Bạch Ngọc Đường tắt đèn, thì thấy anh mỉm cười, cầm trong tay một thứ gì đó là sợi tơ hồng.

“Ách...” Triển Chiêu ngẩn người, Bạch Ngọc Đường lập tức xốc chăn lên lôi lôi kéo kéo...

“Ngày mai còn phải đi làm!”

“Không quan hệ, cậu từ trước đến nay có lao động chân tay đâu!”

“Mệt!”

“Cậu phải tập luyện nhiều một chút Miêu Nhi a, đặc biệt là vùng thắt lưng, vì bình thường ngồi quá nhiều.”

“A!”

...

Sáng sớm hôm sau.

Bạch Ngọc Đường, Triệu Trinh cùng Bạch Cẩm Đường thần thanh khí爽 xuống lầu, Triển Chiêu, Bạch Trì cùng Công Tôn như cũ ngủ nướng.

Tới cửa nhà bếp, Bạch Ngọc Đường chợt phát hiện cửa bị đóng ... Bởi vì nhà bếp cấu tạo tương đối đặc thù, nên chỉ có thể từ mở khoá từ bên ngoài, bên trong mở không ra.

“Có điểm tâm ăn không đây?” Triệu Trinh gác một tay lên vai Bạch Ngọc Đường, “Hảo đóii ...”

Nói còn chưa dứt lời, ba người đều ngây ngẩn cả người, bởi vì bên trong nhà bếp, Mã Hân cùng Lạc Thiên đang tựa vào nhau, Mã Hân gối đầu lên chân Lạc Thiên ngủ đến chảy cả nước miếng, Lạc Thiên bất đắc dĩ nhìn mọi người, ý bảo nhanh mở cửa a.

Bạch Ngọc Đường nhin cười, mở cửa ra, Mã Hân cũng tỉnh, mơ mơ màng màng đứng lên.

Triệu Trinh chọc cô, “Hân, rốt cục cũng động thủ a?”

Mã Hân hung hăng liếc qua, đứng lên, vẻ mặt đỏ bừng, “Hôm nay không cho Dương Dương ăn kem nữa, tiểu bại hoại!”

Lạc Thiên cũng đứng lên, “Tôi phải đét vào mông thằng nhóc mới được!”

Nói xong, hai người đi ra ngoài.

“Làm sao vậy?” Bạch Cẩm Đường hỏi.

Mã Hân nói, “Dương Dương nói Lỗ Ban bị kẹt dưới gầm bếp, kêu em đến cứu nó ra.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Em tin chuyện mèo bị kẹt sao?”

Mã Hân đỏ mặt, “Nhưng Lỗ Ban là một con mèo béo ...”

“Meo meo ô!~” Lỗ Ban đang nằm tựa đầu vào Lisbon trên sô pha ai oán kêu một tiếng.

“Vậy còn anh?” Bạch Ngọc Đường hỏi Lạc Thiên.

Lạc Thiên thở dài, “Dương Dương nói với tôi, Hân vừa vào nhà bếp thì bị té xỉu, tôi đến thấy cô ấy đang quỳ rạp trên mặt đất nên tưởng thật, đang muốn xem xem cô ấy thế nào ... thì thằng nhóc khoá cửa mất.”

“Ai, một phen hảo ý của con trai nha” Triệu Trinh khen ngợi.

“Không được a, gạt người không tốt.”

“Đúng thế!” Mã Hân nhất trí, thật là hòa hảo .

“Hai đứa nhóc từ đâu có đồng kế hoạch này a.” Bạch Ngọc Đường chuẩn bị làm điểm tâm, cười nói, “Bọn chúng tôi qua có cùng Triển Chiêu hàn huyên một hồi, phỏng chừng có người hiến kế.”

...

“Nói đi nói lại thì ...” Bạch Cẩm Đường buông tạp chí trong tay xuống, nói, “Hắn là còn có một đôi a...”

Mọi người sững sốt, đều chạy đến phòng của Dương Phàm và Tần Âu, mở cửa ra nhìn trên giường không có ai, cửa phòng tắm thì đang đóng.

Mọi người nhìn nhau, hiểu ý cười cười, chạy tới nhìn một chút, quả nhiên đã khóa trái ...

Lắc đầu, Bạch Ngọc Đường tìm chìa khoá mở cửa ra ... A! Ở đây còn thú vị hơn, Dương Phàm khoác áo tắm còn áo tắm của Tần Âu thì nằm trong lòng của Tần Âu, Tần Âu nằm trên một đồng khăn tắm thớ dài... Tối hôm qua Tiểu Dịch chạy tới nói, bác sĩ Dương đang tắm thì bị té xỉu, hắn vội vàng chạy lên coi.

Vừa vào thì thấy Dương Phàm đang khoả thân tắm rửa, lập tức bị đánh mắng không ngừng, đang muốn rời khỏi thì cửa đã bị khoá trái ... Mà thiết bị trong biệt thự Bạch Cẩm Đường đều vô cùng kiên cố, bởi vậy không thể phá cửa ra, cũng không thể kêu ai đến cứu ... Vì vậy, bị kịch trải qua một đêm.

Mọi người xuống lầu, Tần Âu cùng Lạc Thiên chạy đến phòng hai đứa nhóc nói lần này kiểu gì cũng phải đề hai đứa con trai hai tư chữ hiếu kia ra đánh đòn, thế nhưng vừa đẩy cửa ra nhìn thì ...

Hai đứa nhóc đại khái tối hôm qua chơi đến muộn, đầu kê đầu, cùng ôm một chú gấu Pooh to đùng ở giữa, đã ngủ say. Như vậy ...

Tần Âu cùng Lạc Thiên lập tức nín thở, bước nhẹ chân lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó nhẹ nhàng đi xuống lầu...

“Chắc chắc.” Lão Trần đi dạo đã về, trên tay còn cầm theo một bọc lớn.

“Lão gia tử, vật gì vậy?” Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi.

“Nga.” Ông lão đặt lên trên bàn, nói, “Bác vừa nhờ một người anh em mang đến cho bác đó, chocolate a, ăn đi, hàng năm đều rất nhiều ... Ha ha.” Nói xong, lại đi tản bộ tiếp.

Mọi người mở ra vừa nhìn, thì thấy toàn là chocolate hình trái tim, còn có thư tình cùng những món quà nhỏ đáng yêu này nọ.

Mấy người nhìn thấy há to miệng.

“Chà.” Bạch Cẩm Đường nhẹ nhàng sờ sờ cằm, “Ông cụ này không phải người thường đâu a.”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường và Triệu Trinh cùng gật đầu, “Tuyệt đối là thâm tàng bất lộ...”

324. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 1

Vụ án thứ 12: Hung Thủ May Mắn

Chương 1 : Ngày may mắn và vụ án xác ướp cổ

“Oáp a ~ “

Sáng sớm ngày chủ nhật, Triển Chiêu đang ngủ ngon tự nhiên tỉnh, đánh một cái ngáp thật to, chợt thấy bên cạnh vừa ấm vừa mềm lại vừa ướt.

Vén chăn lên nhìn thì thấy xung quanh được bao vây bởi ba con thú họ Mèo, bên trái là tiểu sư tử, bên phải là Lỗ Ban cùng Lilya.

“Raphael ~” Triển Chiêu ôm tiểu sư tử cọ tới cọ lui, tháng này Triển Chiêu có đi coi một triển lãm tranh thời kỳ Phục hưng, lập tức mức độ yêu thích tác phẩm của Raphael tăng vùn vụt, quả thật là không được nhìn gần thì không thể nào cảm thụ được hết chấn động mà tác phẩm của ông ấy mang lại a!

Vì vậy một tháng này, Triển Chiêu đều gọi tiểu sư tử là Raphael.

Động vật họ Mèo đa phần đều thích ghen tị, Lỗ Ban cùng Lilya thấy Triển Chiêu vừa tỉnh lại đã đi ôm tiểu sư tử, lập tức nhào qua meo meo ô meo meo ô cọ tới cọ lui.

Triển Chiêu vội ôm hai con mèo lên luôn.

Lilya đang mang thai, cuộc giải phẫu năm đó thực sự không có làm sạch sẽ, bất quá lo lắng đến vấn đề sức khoẻ của mèo cái nên bọn họ chuẩn bị lần này Lilya sinh xong sẽ đi phẫu thuật lại lần nữa.

Bởi vậy lúc này, Lilya đang trong thời kì an thai, Lưu Phương đúng lúc phải xuất ngoại chụp ảnh nên đã gửi nuôi ở chỗ này. Bạch Ngọc Đường cả ngày nấu cho nó toàn những món ăn dinh dưỡng, chỉ chờ đám mèo nhỏ xuất thể nữa mà thôi.

Triển Chiêu trái phải nhìn một chút, Bạch Ngọc Đường chắc đã rời giường từ sớm, gần đây đã là cuối thu, trải qua vài trận mưa liên lạnh xuống không ít.

Triển Chiêu chui ngược trở vào trong chăn, muốn ngủ thêm một chút.

Nằm trên chiếc gối vừa ấm vừa êm, Triển Chiêu nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường —— mười giờ sáng rồi, năm nay án tử đặc biệt nhiều, đã lâu rồi chưa được nhàn rỗi như vậy.

Dưới lầu, truyền đến vài tiếng “leng keng” thanh thúy, trên giường ngoại trừ Triển Chiêu ra ba con nhóc họ Mèo lập tức bật dậy chạy xuống lầu. . . Đây là tiếng keng báo giờ cơm a.

Triển Chiêu cười cười, ủ vào trong chăn nhìn đồng hồ lăm lăm, “Một, hai, ba. . .”

Vừa đếm tới ba thì thấy cửa phòng mở ra.

Bạch Ngọc Đường một thân trắng toát, áo len trắng quần trắng đẩy cửa tiến vào, thấy con mèo kia đã tỉnh cũng không thu hồi cước bộ. Tiếp tục đi tới cúi đầu đặt lên má Triển Chiêu một nụ hôn chào buổi sáng . . . Đương nhiên, hiện tại chào buổi sáng có chút muộn.

“Dậy rồi? Ngủ thế nào?”

“Ừ.” Triển Chiêu giật giật gân cốt, “Thoải mái.”

“Buổi trưa ra ngoài ăn đi?” Bạch Ngọc Đường cười, “Có người mời khách.”

“Anh hai?”

“Trì Trì.”

“Hả?” Triển Chiêu có chút ngoài ý muốn, “Trì Trì mời khách? Cậu nhóc không phải muốn tiết kiệm tiền mở một tiệm bánh ngọt sao?”

“Đã đủ rồi.”

“Không phải chứ? Nhanh như vậy, không phải hai ngày trước còn nói vẫn thiếu mười vạn đồng nữa sao?” Triển Chiêu ngồi dậy, cảm thấy bất khả tư nghị, Trì Trì luôn luôn không chịu tiêu tiền của Triệu Trinh, tiền của bản thân đều mang đầu tư ngắn hạn hoặc đầu tư dài hạn. Nói tóm lại, thẳng bẻ dựa vào chỉ số thông minh siêu cao cùng đầu óc tư duy nhạy bén nên quản lý rất tốt tài sản gia đình, trước Bạch Cẩm Đường còn cảm thấy cậu làm cảnh sát quá lãng phí, muốn cho cậu đi làm quản lý đầu tư. ... ít nhất ... tài sản của Triệu Trinh để Bạch Trì quản lý không bao lâu sẽ gia tăng gấp đôi, cặp song sinh nhìn đó mà phát thèm . . . Bất quá, Bạch Trì vẫn là tài chính hữu hạn a, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, ở đâu ra mười vạn đồng?”

“Còn nhớ lần trước chúng ta đi Mỹ Thực Thành, Bạch Trì có mua thẻ cào không?” Bạch Ngọc Đường cười hỏi.

“Trúng thưởng?” Triển Chiêu há mở giật mình, “Không phải chứ?”

“Giải nhất hai mươi vạn, khấu trừ thuế, Bạch Trì còn đi quyên góp, mười vạn để đầu tư tiệm bánh ngọt, còn lại một ít , cậu nhóc muốn mời mọi người đi ăn.”

“Nga?” Triển Chiêu cảm thấy khó tin, “Vạn tốt như vậy?”

“Người tốt hảo báo mà, không phải vì cậu nhóc thấy bà cụ bán thẻ cào đáng thương cũng sẽ không mua, cái đó xác suất trúng thấp như vậy, tiền thưởng lại ít.”

(thẻ cào: có 1 con số bí ẩn, mình cào thẻ của mình r cào phần giải thưởng, con số mình cào trùng với số bí ẩn thì sẽ được giải thưởng đó, cảm ơn nàng Bạch Vân Trục Nhật nha

)

“Ừ, cũng đúng.” Triển Chiêu đứng lên đánh răng rửa mặt, “Chúng ta đi đâu ăn?”

“Nhà hàng Thái Lan mới mở gần cảnh cục, chúng ta ăn ở đó.”

“Ừ!” Triển Chiêu đánh răng, hàm hàm hồ hồ nói, “Tôi muốn ăn cơm mắm với tôm nướng than . . . còn có cà ri cá!”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, ngồi ở bên giường lật tờ báo trong ngày, “Đúng rồi, mấy hôm nay nghe nói có người trúng vài trăm triệu.”

“Nhiều như vậy?” Triển Chiêu vệ sinh cá nhân xong chạy ra ngoài chải đầu, “Mấy thứ giàu lên trong phút chốc này á, có tốt nhưng cũng có xấu, làm người nên làm cho đến nơi đến chốn thì hơn.”

“Đúng thế.” Bạch Ngọc Đường gạt đầu gấp báo lại, “Mèo, mặt sau áo bị sút len nè.” Bạch Ngọc Đường chỉ vào cái áo len Triển Chiêu vừa mặc vào, Triển Chiêu túm lên nhìn một chút, hình như bị móc vào đâu đó, rút một đầu sợi len ra sẽ thấy một lỗ nhỏ.

“Ách. . . Nhìn không ra đâu.” Nói rồi, đi tìm cái kéo muốn cắt sợi len đó đi.

“Này.” Bạch Ngọc Đường bắt lực nhìn tên ngu ngốc kia, “Cắt rồi sẽ thành lỗ thật đấy! Để hôm nào nhờ mẹ vá lại cho.”

“Thật không?” Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào cái lỗ nhỏ kia một chút, nghĩ không ra làm thế nào mà vá được cái lỗ này . . . Bất quá quên đi, anh từ trước đến nay sinh hoạt rất tùy ý, y phục mặc trên người không quá ba ngày khẳng định sẽ có lỗ.

Thay đồ xong xuống lầu thì thấy dưới lầu tất cả mọi người đều đã có mặt, Bạch Trì còn mua một cái ipad, đang thoăn thoắt lên mạng tra tư liệu.

“Trì Trì.” Triển Chiêu nheo mắt đi tới ngồi xuống bên cạnh sờ sờ đầu cậu, “Ăn cướp nha!”

Bạch Trì nhìn Triển Chiêu cười khúc khích, “Anh đừng cười em, lần này gặp may mắn mà thôi.”

“Trì Trì a, lần sau đi ghi số đề đi, cái đó tiền thưởng cao nga!” Cặp song sinh khuyến khích Bạch Trì.

“Không nên, đã trúng rồi không nên mua nữa.” Bạch Trì vội lắc đầu, “Vận may của con người có hạn a, em không mua nữa thì tốt hơn.”

“Ừ.” Công Tôn tán thưởng gật đầu, “Thấy tốt mới làm, thông minh.”

Bạch Cẩm Đường bên cạnh đưa tay khoác lên vai ghế sau lưng anh, nhìn tạp chí tài chính trong tay hỏi, “Em cũng tin những thứ này?”

“Em thỉnh thoảng cũng rất mê tín.” Công Tôn đẩy gọng mắt, “Đương nhiên đa phần em tin tưởng vào khoa học.”

“Ừ.” Bạch Cẩm Đường theo thói quen quay sang hôn một ngụm, “Lúc em mê tín cũng rất khả ái.”

Công Tôn quay sang liếc một cái, mọi người khẩn trương nhìn chằm chằm, tâm nói Công Tôn có khi nào phi đao hầu hạ không a. . .

Mọi người ở đây chuẩn bị len lén chuồn đi chỗ khác thì thấy Công Tôn đưa tay sờ sờ cằm Bạch Cẩm Đường, “Ừ, ngoan.”

. . .

Lại nhìn sang biểu tình của những vị khán giả bất đắc dĩ, phải nói là vô cùng đặc sắc a, cặp song sinh đã vội chạy đi, hẹn nhau đến toilet phun cơm.

Đùa giỡn đến giờ ăn trưa, mọi người lái xe xuất động, còn hẹn những người khác của SCI cùng nhau tập kết ở nhà hàng Thái Lan. Mã Hân thấy tay áo của Triển Chiêu bị sút sợi len kêu anh cởi ra, rồi cầm lấy một que tăm xỏ xỏ vài cái, nhìn lại thì . . . lỗ đã mất tăm.

“Hân, bà nội trợ đảm đang nha!” Triển Chiêu khen Mã Hân nhưng lại đập vai Lạc Thiên, Lạc Thiên giật mình ho khan mấy cái, Dương Dương cùng Tiểu Dịch bên cạnh gật đầu như bỗ củi, “Đúng vậy đúng vậy.”

Mọi người hăng hái đánh chén, nhà hàng Thái Lan này rất ồn nha, đúng chất đúng vị.

Vừa ăn Triển Chiêu vừa liếc điện thoại Ngọc Đường đặt ở trên bàn.

“Miêu Nhi, cậu chờ điện thoại?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không, tôi mong nó đừng kêu, mỗi lần đều đúng lúc chúng ta vui vẻ nhất thì cục trưởng Bao gọi đến cứ như báo tang, “chết người rồi, không được làm gì nữa đi quan sát hiện trường cho lão tử . . .”

Mọi người cười vang.

Triển Chiêu đang hăng hái gặm một con tôm nướng thì vai bị đập một cái, “Dừng cảm đó!”

“Khụ khụ . . .”

Triển Chiêu lập tức nghẹn, vội vàng miệng uống trà tay dấm ngực, sau đó nhìn lại, Bao Chứng đang đen mặt đứng đằng sau, “Hảo tiểu tử, dám nói xấu ta như thế? !”

Triển Chiêu hắc hắc hắc cười gượng hai tiếng đứng dậy kéo ghế cho Bao Chứng ngồi.

“Cục trưởng Bao, gần đây sao không thấy chú đâu?” Bạch Ngọc Đường rót cho Bao Chứng một chén trà, “Mang theo cái gì á?”

“Ta hỗ trợ truy lùng nội gián a, mấy hôm trước vừa lôi ra được.”

“Nội gián?” Mọi người giật mình nhìn ông.

“Cảnh cục, phòng thanh tra, đội phòng cháy chữa cháy. . . điều tra tất cả các bộ phận, lôi ra được một con sâu mọt a.”

“Thực sự?” Triển Chiêu nhú mày, “Chỗ bọn cháu sao một chút động tĩnh cũng không có.”

“Lần này tất cả mọi người đều bình đẳng tiếp thu điều tra, mấy đứa cũng không có ngoại lệ, làm sao nói cho biết được.” Bao Chứng uống trà cảm khái, “Cậu nói con người càng ngày càng khôn khéo a, giả trò trong phần thưởng liền tham ô cả vài trăm vạn.”

“Trúng thưởng?” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Chiêu này inh a, thần không biết quỷ không hay, nhận hối lộ còn nộp thuế .”

“Cục trưởng Bao, gần đây không có án gì sao?” Triệu Hổ hết sức buồn bực, “Bọn cháu đã nhàn hạ lâu lắm rồi, ngài xem Tiểu Bạch Trì cũng chạy qua làm nghiên cứu sinh rồi, bọn cháu sống uống thời gian a.”

Bao Chứng bị cậu chọc cười, “Mấy cậu sống uống cả đời tôi mới hài lòng.” Nói rồi cầm một phần tư liệu giao cho Công Tôn, “Công Tôn, giúp tôi phái người đi hỗ trợ điều tra.”

“Điều tra cái gì?” Công Tôn mở túi văn kiện, mọi người hiếu kỳ người sang — một đồng ảnh chụp xác ướp.

“Oa . . .” Triệu Hổ vội rút người về, “Quá ảnh hưởng đến khẩu vị nha!”

“Xác ướp cổ?” Công Tôn cười hỏi Bao Chứng, “Đây là cái gì?”

“Ở vùng ngoại thành đào được một ngôi đại cổ mộ, bên trong hình như có rất nhiều vật bồi táng, bất quá lúc khai quật đến mộ thất, phát hiện nắp quan tài mở, trên mặt đất có bảy tám cổ thi thể, không rõ ràng lắm vì sao lại chết nhiều người như vậy. Đội khảo cổ liên hệ muốn mượn pháp y của chúng ta, muốn có đo đạc tuổi chuyên nghiệp để suy đoán chân tướng chuyện năm đó, cậu đề cử ra một pháp y trẻ tuổi chút, đi rèn luyện một thể.”

“Nga. . .”

“Khụ khụ.”

Công Tôn vừa gật đầu đáp ứng, chợt nghe thấy Mã Hân khẽ ho khan một tiếng, ngồi thẳng lưng cười cười với Công Tôn.

Công Tôn bật cười, đưa túi cho cô, “Vây Hân đi đi, xuất sắc nhất trong đám thanh niên là em rồi.”

“Cảm tạ ~” Mã Hân vội nhận lấy cái túi, vẻ mặt hưng phấn.

Triệu Hổ chọc cô, “Em gái, là chui xuống cổ mộ chứ có phải lấy chồng đâu mà cao hứng thế? Cẩn thận bị bánh chưng đùa giỡn đó.”

Mã Hân đập cậu một cước.

Ăn xong cơm, Mã Hân lên đường, Lạc Thiên đi cùng cô, những người còn lại tản ra trở về nghỉ ngơi, chờ đến hôm sau đi làm.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm hôm sau, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đi tới SCI, vừa đến cửa phòng làm việc thì thấy cả đám Triệu Hổ bọn họ xúm vào một chỗ không biết đang làm cái gì mà mặt mày hớn hở như hoa.

Bạch Trì cầm trên tay một cái bánh trứng cũng quên gặm, há to miệng nhìn chăm chăm mọi người.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau —— này là sao a?

“Làm gì thế?” Triển Chiêu đi qua hỏi, bộ dáng không khác nào bà tám.

“Tiến sĩ Triển, hôm qua Hân Hân bị một cổ xác ướp cổ tập kích đó, biết không?” Tương Bình nói, “Nghe nói may mà có Lạc Thiên ở đó, bánh chưng kia ăn một đám rồi ngã xuống, y chang Hổ Tử nói.”

“Hả?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều ngoáy ngoáy lỗ tai, “Bị cái gì tập kích cơ?”

“Xác ướp cổ!” Tần Âu cũng dở khóc dở cười, “Thực huyền hoặc.”

“Sao có khả năng.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Xác chết vùng dậy là do tĩnh điện hoặc có cơ quan nào đó, cùng lắm thì vùng lên hoặc động dậy thôi chứ sao mà tập kích người được?”

“Thật đó!” Bạch Trì nói, “Hân Hân còn đang nằm trong bệnh viện a!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sững sốt, đồng thanh hỏi, “Cô bé có sao không?”

“Nga, chỉ bị trầy da chút, thế nhưng thứ đó dù sao cũng đã chết hơn một nghìn năm, người của đội khảo cổ sợ là có bệnh khuẩn này nọ nên đưa Hân đến bệnh viện kiểm tra toàn thân rồi, Công Tôn sáng sớm cũng đi thăm.”

“Xác ướp cổ tập kích. . .” Triển Chiêu liếc Ngọc Đường, “Câu tin không “

Bạch Ngọc Đường nhú mày lắc đầu, “Không tin.”

“Không phải xác ướp cổ.”

Lúc này, cửa bị đẩy ra, Công Tôn tiến vào, “Đây là đội khảo cổ với đám truyền thông loan tin bấy bạ đó.”

“Công Tôn?” Triển Chiêu nhìn anh một chút, “Hân đâu? Không sao chứ?”

“Không, tôi để con bé về nhà nghỉ ngơi rồi.” Công Tôn cởi cà-vạt ngồi xuống.

Bạch Trì rót cho anh ly nước, “Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Việc này nói ra chắc mấy người cũng không tin.” Công Tôn cười cười lắc đầu, “Hân kể với tôi, hôm qua con bé đi xuống ngôi mộ, đang muốn khám nghiệm tử thi thì đột nhiên phát hiện chút dị dạng. . .”

325. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 2

Chương 2 : Vé số

Mọi người xúm lại nghe Công Tôn nói.

Công Tôn nuốt nước bọt, nói tiếp, “Hân hôm qua vừa xuống địa huyết, nghe nói có phát giác ra chút vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Thi thối!” Công Tôn trả lời.

“Thi thối?” Triển Chiêu cùng mọi người hai mặt nhìn nhau, “Đó là cỗ mộ ngàn năm mà, còn có thi thối?”

“Cỗ mộ ngàn năm, nghe thì thú vị nhưng cũng bình thường thôi.” Công Tôn suy nghĩ một chút, “Bất quá các cậu cũng biết, pháp y đối với thi thối rất miễn cảm, vị thối của người chết với vị thối bình thường không giống nhau. Hơn nữa con người cũng là động vật, động vật đối với mùi vị của thi thể đồng loại sẽ theo bản năng sản sinh một cảm giác sợ hãi.”

“Ý anh là, Hân phát hiện ra có thi thối, nhưng tuyệt đối không phải từ trên xác ướp cỗ toả ra?” Triển Chiêu hỏi, “Trong cỗ mộ có người khác chết?”

“Không sai.” Công Tôn gật đầu một cái, “Hân nói cô bé cảm thấy mùi thối là từ một mộ thất khác phía sau truyền ra, nên đã hỏi đội khảo cổ xem phía sau còn thi thể nào không. Đội khảo cổ trả lời phía sau có tượng người đắp bằng bùn, rất tán loạn, cảm giác như cổ tình bài bố như một chiến trường, bởi vậy bọn họ suy đoán chủ nhân của ngôi mộ thất này rất có thể là một tướng quân.”

“Tượng người đắp bằng bùn?” Bạch Ngọc Đường có chút hoài nghi, “Người tập kích Hân đóng giả thành tượng bùn?”

Công Tôn gật đầu, “Hân nghe thấy có tượng bùn liền muốn đi xem, cô bé càng đi vào càng xác định bên trong khẳng định có người chết” nói rồi, Công Tôn chỉ chỉ cái mũi của mình, “Bởi vì mùi vị quá rõ ràng!”

“Con bé vừa vào đến nơi, đột nhiên có một bức tượng bùn nhào đến muốn tập kích người ... Lạc Thiên lập tức rút súng, trước sau tổng cộng nhảy lên hai người, đều nhào về phía Hân, Lạc Thiên lúc đó đang đứng cách khá xa, lại lo lắng cho Hân nên đã cho hai thứ đó một băng đạn.”

Tất cả mọi người nhún ày, bất quá tỉ mỉ ngắm lại, đang ở trong mộ người chết tự dưng nhảy ra mấy pho tượng đất, ai mà không sợ.

“Vậy sau đó điều tra rõ ràng chưa?” Triển Chiêu hỏi, “Là người giả dạng?”

“Này khẳng định nha.” Công Tôn gật đầu, “Có một tên không chết, tên đứng gần Hân nhất bị bắn vào đầu, tên xa hơn Lạc Thiên bắn trúng chân, bất quá trên người toàn bùn là bùn, đương nhiên còn có một tên đã chết từ lâu!”

“Chính là thi thể bốc mùi kia?” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Trốn ở trong huyết, kẻ trộm mộ sao?”

Công Tôn nhún nhún vai, “Không biết, nếu như là trộm mộ, vậy rời đi sớm một chút không phải tốt rồi sao, cần gì phải giả làm tượng đất a? Hơn nữa lúc bị phát hiện, một tên bị bắn chết, tên còn lại cũng không xin tha đi còn nhào vào Hân. Lúc đó mấy người trong đội khảo cổ đều nói, bọn họ còn tưởng là xác chết vùng dậy hay đã đụng tới cơ quan nào đó rồi chứ, đám tượng đất kia tự nhiên hú lên rồi vùng dậy, nổ súng hay tay đâm chân đá đều ngăn không được.”

“Có chuyện như vậy a... Thật kì quái, ha?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Cậu muốn đi xem?” Bạch Ngọc Đường cười, “Ngải Hổ bọn họ tiếp nhận án tử rồi, phỏng chừng rất nhanh sẽ có kết quả.”

“Ừ, dù sao cũng không phải án giết người liên hoàn.” Triển Chiêu thở dài.

“Đám truyền thông tung tin xác ướp cổ đã thương người, phỏng chừng cũng vì muốn dẫn dắt sự quan tâm, hiện tại bất cứ cái gì cũng bị bịa đặt đi hết.” Tương Bình click vào một tin online, “Xem nè, ngay trang nhất luôn.”

Mọi người vươn người qua nhìn —— Xác ướp cổ ngàn năm vùng dậy tập kích nhân viên cảnh sát khám nghiệm tử thi

“A, tiêu đề này đủ kích thích nha, phỏng chừng có thể thu hút rất nhiều ánh mắt, chờ thêm chục ngày nữa tháng nữa sự thật được sáng tỏ cũng không thể tính là lừa gạt, thế nhưng nổi tiếng là điều chắc chắn rồi.” Triển Chiêu tấm tắc hai tiếng, “Chẳng vui, tôi còn tưởng xác ướp cổ vùng dậy thật chứ.”

“Sao có khả năng.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, vừa đứng lên đến bên bàn châm trà thì thấy Bao Chứng đi đến.

“Sao thế a?” Triển Chiêu thấy thần sắc trên mặt Bao Chứng rất cổ quái liền hỏi.

“Ừm ...” Bao Chứng cau mày lắc đầu, hướng ra phía sau vẫy tay.

Không bao lâu có người đẩy ba cái giường vào, đều là loại giường di động dùng để mổ hoặc giải phẫu, song song đặt trong phòng làm việc SCI, bên dưới những tấm vải trắng là ba cỗ thi thể.

“Đều đã chết sao?” Bạch Ngọc Đường để ý thấy trong đó có một cỗ thi thể bị lộ một cánh tay ra ngoài chần, trên tay đều là bunn.

“Có đại án tử sao?” Mọi người tuy có đồng tình với người chết nhưng cũng có chút phấn khởi, cuối cùng cũng có án để phá a!

Bao Chứng nhìn mọi người một chút, sắc mặt này không biết nên hình dung như thế nào, đằng sau ông còn có một lão đầu khoác áo blouse trắng, tất cả mọi người đều rất quen thuộc, đó là pháp y còn lại của cảnh cục, lão Dương.

Công Tôn thấy biểu tình của lão Dương còn cổ quái hơn liền hỏi, “Làm sao vậy?”

“Đây là tử trong cỗ mộ đưa tới, hai cỗ bị Lạc Thiên bắn chết, còn một cỗ kia đã sớm chết từ trước.” Bao Chứng nói.

“Lạc Thiên không phải chỉ đã thương tên còn lại thôi sao?” Công Tôn không giải thích được, “Sao cũng chết luôn rồi?”

“À, hần yếu quá rồi, cho dù không bắn chết chắc cũng chẳng sống được.” Dương pháp y khẽ nhướn mày với Công Tôn, “Chết đói a.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Triển Chiêu từ đó có thể ngộ ra chút dị dạng, “Dương pháp y, thi thể có chuyện sao?” “A...”

“Ừ ... Ta cho người rửa sạch bunn trên người bọn họ đi, các cậu xem một chút.” Dương pháp y giống như có chút khó nói nên lời, chỉ biết đưa tay vén tấm vải trắng đang phủ trên người cỗ thi thể kia ra.

Mọi người vừa nhìn lập tức giật mình nhảy dựng.

Chỉ thấy người nọ vẻ mặt râu ria, tóc để dài, kì quái nhất chính là trên người mặc một kiện trường sam rách nát.

“Đây là...” Triển Chiêu trái phải nhìn một chút, “Trang phục người triều Thanh?”

“Còn hai người này nữa.” Dương pháp y mở hết vải phủ trên hai cỗ thi thể kia ra, chỉ thấy cả hai cũng mặc trang phục triều Thanh.

“Chà ...” Triển Chiêu nở nụ cười, “Cái này là sao nhỉ?”

“Có người giả thân giả quý?” Triệu Hổ hỏi.

“Cái kia... Công Tôn.” Lão Dương vẫy vẫy Công Tôn, đưa cho anh phim chụp X quang, “Ta đã tiến hành đo tuổi xương bọn họ, cậu đoán kết quả thế nào?”

*đo tuổi xương: giám định xương để xác định độ tuổi.

Công Tôn nhìn tấm phim X quang nhướn mày, “Đừng nói là ...”

Lão Dương gật đầu, chỉ vào ba người, “Khoảng một trăm hai mươi tuổi, nhân sĩ cuối nhà Thanh.”

“A...” Mọi người mãnh liệt hít vào một hơi.

“Thế nhưng mấy người này nhìn qua cũng chỉ hai ba mươi tuổi a!” Bạch Trì kêu lên.

“Cương thi? !” Triệu Hổ vỗ tay một cái, “Oa, cái này khó lường nha.”

Triển Chiêu mỉm cười, cái này so với xác ướp cổ nhảy ra tập kích người còn giống kịch hơn, “Lão Dương, có thể là đo sai không a?”

“Ừ, bởi vậy ta mới cầm đến cho Công Tôn làm lại một lần, có khi tại ta già rồi hồ đồ!” Lão Dương hiển nhiên đã bị cái kia kích thích.

Bạch Trì vội rót cho lão ly trà, lão Dương là lão pháp y, đã về hưu rồi nhưng được mời ở lại, Công Tôn cùng rất nhiều pháp y kỳ thực đều là học trò của lão, chỉ là Công Tôn đặc biệt xuất sắc, trò giỏi hơn thầy mà thôi

“Đo tuổi xương cũng không phải chuyện khó khăn gì.” Công Tôn lắc đầu, liếc nhìn Ngọc Đường, “Sẽ không đo sai đâu, bất quá cũng không thần kì như vậy, có thể là do tuổi xương bị bất thường, có rất nhiều nguyên nhân dẫn đến sự bất thường của tuổi xương, ví dụ như phóng xạ hay rối loạn chỉnh hình.”

“Sao khéo vậy a?” Triển Chiêu nhướn mày, “Tuổi xương một trăm hai, trang phục triều Thanh.”

“Chúng ta làm cho bọn họ vài giám định chi tiết hơn đi, thực sự không được thì đi đo tuổi cacbon 14 luôn.” Công Tôn nói rồi gọi người đưa thi thể vào phòng pháp y, cùng lão Dương làm giám định.

Chờ Công Tôn bọn họ đi, Triệu Hổ hỏi Triển Chiêu, “Cái gì là đoán tuổi cacbon 14 a?”

“À, nguyên tố Cacbon trong cơ thể sinh vật chia làm hai loại, đồng vị ổn định cacbon 12 và đồng vị phóng xạ cacbon 14. Khi sinh vật tử vong, cacbon 14 sẽ suy biến, nhưng cacbon 12 thì bất biến, bởi vậy thông qua mức độ suy biến của cacbon 14 có thể đoán ra tuổi của sinh vật, đa phần dùng để giám định sinh vật cổ hoặc hoá thạch vân vân, mấy thứ kiểu như cương thi cũng có thể đo được.”

Bao Chứng lắc đầu, “Thực sự là quái sự hàng năm có năm

“Còn có quái sự gì nữa a?” Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đồng thanh hỏi.

“Aiz ... Đừng nói nữa.” Bao Chứng khoát khoát tay như là rất buồn bực, vừa xoay người đi vừa nói, “Đúng rồi, gần đây tôi rất bận, các cậu đừng có gây sự gì đó!”

Bao Chứng đi, lưu lại đám người SCI hai mặt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường quay qua Triển Chiêu làm một mặt quỷ, cục trưởng Bao thật lâu rồi không có buồn bực như vậy nha.

“Nói đến nói đi, vẫn là không có án tử sao?” Triệu Hổ mất hứng, “Còn đưa tới đây ba tiểu quỷ triều Thanh, em thấy là lừa gạt cả thôi ... aizzz, sống uống phí quá đi.”

Mã Hán vỗ vỗ vai cậu, “Được rồi, thế giới hòa bình không tốt sao?”

“Tiểu Mã ca!” Triệu Hổ túm lấy Mã Hán, “Anh đi dạo phố với em đi! Chúng ta trên đường trừ bạo an dân, nhìn xem có cướp ngân hàng bán thuốc phiện các loại gì không a!”

Mã Hán đập vài cước cũng không thể đem người đá văng, Triệu Hổ cười xấu xa.

Mọi người vẫn nhàn rỗi như trước.

Đợi đến chiều tà trước khi tan tầm, Công Tôn làm giám định xong đi ra nói, “Gạt người! Căn bản không hề lớn tuổi như vậy!” Căn bản không hề lớn tuổi như vậy Căn bản không hề lớn tuổi như vậy Căn bản không hề lớn tuổi như vậy

Mọi người càng thấy buồn chán hơn, mất công vui mừng một hồi mà, nếu quả thật có người triều Thanh xuyên đến đây thì sẽ có thứ để tra rồi.

“Mấy gã đó khoảng hai ba mươi tuổi, tuyệt đối là người hiện đại, bắt quá hình như đã đói bụng rất lâu rồi, trên người còn có nhiều vết tích bị điện giật.” Công Tôn nói xong chớp mắt mấy cái.

Triển Chiêu nhíu mày, “Nhiều chỗ bị điện giật... bệnh nhân tâm thần cấp độ nặng sao?”

“Ừ, gần đó vừa khéo có một bệnh viện tâm thần, tôi vừa gọi điện thoại đi hỏi.” Công Tôn cười tủm tỉm nói, “Đúng là lúc trước có ba bệnh nhân tâm thần bỏ trốn, đang mắc chứng hoang tưởng với chứng ngưng ngừng nghiêm trọng, thú vị nhất chính là bọn họ đều nói mình là người triều Thanh, cả ngày mặc đồ diễn kịch về triều Thanh. Nghe nói trước kia làm việc trong gánh hát, vùng đó có thói quen mỗi khi có chuyện vui hay buồn đều gọi gánh hát đến hát hí khúc, năm trăm đồng một lần, nếu là tang sự còn tặng kèm ba người khóc cùng.”

Mọi người dở khóc dở cười, Tương Bình phì cười nói, “Công Tôn anh sao lại cướp việc của em thế a.”

“Bởi vì tôi buồn chán a.” Công Tôn hai tay đút túi, “Người chết đầu tiên kia là bị ai đó dùng một vật cùn đập vào đầu mà chết, có thể là hai bệnh nhân còn lại.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cảm thấy cái này thế nào đi nữa cũng không phải đại án gì bèn nói, “Thì thế đưa sang cho đội Hình sự, để Ngải Hồ bọn họ tra là được rồi.”

“Khụ khụ ...” Triển Chiêu ho khan một tiếng, lăm băm một câu, “Nếu như tử mĩ suy xét cũng có rất nhiều điểm đáng ngờ a.”

“Đúng rồi.” Công Tôn đột nhiên từ trong túi lấy ra một thứ gì đó đưa cho Triển Chiêu bọn họ xem, “Tôi thấy thứ này trong y phục của một trong ba người.”

Bạch Ngọc Đường đưa tay cầm lên xem, thì thấy đó là một tấm vé số.

“Vé số?” Bạch Trì hiểu kỳ, nhìn một chút, “A, gần đây nha.”

“Em gọi đến trung tâm phát hành hỏi một chút.” Tương Bình thấy rốt cuộc cũng tìm được việc để làm, đang tính cầm lấy điện thoại thì thấy Công Tôn khoát khoát tay, cười nói, “Tôi vừa hỏi rồi, trung tâm phát hành vé số nói ... Đây là tờ trúng giải nhất của một kỳ nào đó phát hành một tháng trước, bọn họ vẫn một mực chờ người đến lĩnh thưởng nhưng mãi chẳng thấy ai, sau này cũng mất tăm luôn.”

“Giải nhất?” Mọi người mở to hai mắt, Triệu Hổ cười tủm tỉm hỏi, “Bao nhiêu tiền?”

Công Tôn nhếch nhếch khóe miệng đẩy gọng kính, “Sau khi đóng thuế còn khoảng một nghìn vạn.”

“Lớn như vậy a.” Triển Chiêu lắc đầu, “Mấy bệnh nhân này mua được vé số trúng một nghìn vạn, sau đó chết trong cổ mộ... Chỉ là trùng hợp?”

“Nếu như không phải trùng hợp, là có kẻ tham tài giết người, vậy không có lý do gì giết xong lại không lấy tờ vé số đi.” Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu, “Mà bọn họ mặc đồ cổ trang chạy đi mua vé số cũng có người bán cho sao?”

“Còn có một chút cũng rất kỳ quái.” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Mọi người nói xem, cổ mộ kia được mở ra cũng lâu rồi, bốn phía đều thông, vì sao bọn họ để cho chết đói cũng không chạy ra ngoài?”

Mọi người nhìn nhau, gật đầu, “Cũng đúng a.”

Triển Chiêu mỉm cười, dùng cánh tay cọ cọ Bạch Ngọc Đường, “Nè, Bạch đội trưởng, anh nói xem án tử này đào xới một chút có khi nào sẽ thành một đại án không?”

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ lỗ tai, “Không nghe cục trưởng Bao vừa nói sao, đừng gây chuyện.”

Triển Chiêu nhướn mày, “Chúng ta cứ lặng lẽ điều tra qua một chút, có phát hiện thì lập án.”

Bạch Ngọc Đường nhìn mọi người, chỉ thấy cả đám đều ngửa mặt chim non nhìn mình, trên trán viết —— thật buồn chán a.

“... Được rồi.” Bạch Ngọc Đường gật đầu đáp ứng, lắc lắc tờ vé số, “Điều tra qua.”

326. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 3

Chương 3 : Kí ức di truyền

Bạch Ngọc Đường Triển Chiêu cùng lên ô tô đi đến bệnh viện tâm thần gần chỗ cổ mộ. Sau khi xuống xe mọi người phân công nhau hành động, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi vào trong bệnh viện tìm bác sĩ hỏi thăm, Tần Âu và Bạch Trì đến cổ mộ, Mã Hán và Triệu Hổ đến thôn trang gần đó hỏi thăm tin tức từ thôn dân.

Mở bệnh viện tâm thần ở một nơi heo lánh thế này, là vì ở trong này đa phần đều là bệnh cấp độ nặng, thỉnh thoảng có thể làm bị thương người khác, ở đây thanh tĩnh, hoang vu... phí dụng cũng tương đối tiện nghi một ít.

“Thế nhưng các bác sĩ ở đây cả ngày phải sống trong cuộc sống không phải của mình.” Bác sĩ phụ trách ba người đó họ Phạm, tên là Phạm Minh, chào hỏi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rồi đưa họ vào phòng làm việc, sau đó lấy ra sách của Triển Chiêu nhờ anh kí tên.

Triển Chiêu có chút ngoài ý muốn, “Ngài Phạm cũng thích tâm lý học?”

“Đúng vậy, học được không ít.” Bác sĩ Phạm gật đầu, “Có đôi khi bọn tôi trị liệu cho người bệnh, ngoài trị liệu bằng thuốc, còn cần rất nhiều can thiệp tâm lý.”

Triển Chiêu gật đầu, nhìn chung quanh phòng làm việc của bác sĩ Phạm một chút, sạch sẽ, ngăn nắp, then chốt là có rất nhiều thứ loạn thất bát tao treo ở trên tường, đa phần là những bức tranh: tranh vải, tranh cắt dán, ...

“Đều là bệnh nhân làm đó.” Bác sĩ Phạm cười nói, “Bình thường không có chuyện gì, tôi thích cùng bọn họ làm chút đồ thủ công, lấy công việc để an tĩnh tinh thần.”

Triển Chiêu cười cười, “Ông cùng bệnh nhân quan hệ xem ra tương đương tốt.”

“Ha ha, bọn họ đều xem tôi là lão cha.” Ông nửa đùa nửa thật trả lời.

Bác sĩ Phạm tuổi đã cao, sắp bảy mươi rồi, dùng chính cách nói của ông ấy, giống như ở trên bàn ăn sợ chưa no mà đã chết, bất quá nhìn bọn họ tốt lên rồi rời khỏi đây vẫn rất hài lòng, nên sau khi về hưu đã nhận lời tiếp tục ở lại.

Triển Chiêu là chuyên gia tâm lý học, dựa vào cách nói chuyện của vị bác sĩ già liền biết tuy lời nói từ miệng ông có vẻ rất tùy ý nhưng kỳ thực rất để ý đến công việc này, đã già như vậy còn có thể bảo trì sự nhiệt tình, chứng tỏ đây là một người có tấm lòng hữu ái.

“Vậy ba bệnh nhân...” Bạch Ngọc Đường mở lời.

“Aiz ...” Bác sĩ Phạm khẽ lắc đầu, “Mấy vị hộ sĩ mới tới một chút kinh nghiệm cũng không có nên mới để cho bọn họ trốn đi. Tôi không biết bọn họ ở bên ngoài làm gì, nghe nói có hại người sau đó đều đã chết... Các cậu tin tưởng tôi, không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, vị bác sĩ này có chút kích động.

“Lão Phạm, cháu muốn hỏi, vấn đề sức khỏe của bọn họ có xuất hiện tình trạng gì không?” Triển Chiêu hỏi, “Pháp y chỗ bọn cháu đã kiểm tra, thân thể của bọn họ hình như có chút vấn đề.”

“Nga, tôi biết, tuổi xương bị già hoá đúng không?”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều nhướn mày, quả nhiên là có nguyên nhân a.

“Đúng vậy, ông cũng biết, bọn họ ăn mặc y phục như vậy, tuổi xương lại hơn một trăm tuổi.” Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ, “Chúng cháu vừa mới bắt đầu điều tra mà càng ngày càng hoảng sợ.”

“Nga... Ha ha!” Vị bác sĩ già suy nghĩ gì đó một chút rồi cũng nhin không được nở nụ cười, lắc đầu, “Này ... Aiz, nói như thế nào nhỉ, trên đời này người có vận khí đặc biệt tốt rất ít, thế nhưng vận khí xấu giống như bọn họ càng ít hơn a!”

“Kể cháu nghe với.” Triển Chiêu đối với mấy bệnh nhân này cảm thấy rất hứng thú.

“Bọn họ sinh ra đã không may mắn, cha mẹ đều mắc bệnh này.” Bác sĩ Phạm đưa bệnh án cho Triển Chiêu xem, “Tuổi xương của bọn họ bị già là do di truyền.”

“Di truyền?”

“Nơi này của chúng tôi rất nhiều thể hệ đều đến Nam Dương làm công nhân. Người trong thôn này đa phần đều từng làm việc trong nhà máy điện, nơi đó không phải có phóng xạ sao, nên trở về đều có di chứng, bởi vậy đa số người đều mắc bệnh này, những bệnh khác cũng đặc biệt nhiều, tuổi thọ không được dài. Rất nhiều đứa trẻ sinh ra trí lực không được hoàn thiện cũng là vì vậy.”

“Nga...” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rút cuộc đã minh bạch.

“Vậy ... ba người bọn họ vẫn sống trong ảo giác hay là thỉnh thoảng phát bệnh, thỉnh thoảng bình thường?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Thỉnh thoảng phát bệnh!” Bác sĩ Phạm đáp, “Ba đứa còn rất trẻ, đối với việc chúng giả làm người nhà Thanh tôi vẫn rất buồn bực, ha hả...” Nói đến đây, ông xấu hổ nở nụ cười, từ trong ngăn kéo lấy ra một phong thư dày giao cho Triển Chiêu, “Cậu nói xem nếu tôi có dùng khí gửi nó đi sớm thì có tốt hơn không?”

Triển Chiêu có chút buồn bực, phát hiện trên thư dĩ nhiên là địa chỉ của cảnh cục, đồng thời người nhận chính là mình.

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu hỏi lại, “Bác sĩ Phạm, ông đây là...”

“Chúng hoang tưởng này muốn chữa cho tốt phải tìm được nguyên nhân gây bệnh!” Lão Phạm ngồi xuống nói với Triển Chiêu, “Chúng hoang tưởng mình là người triều Thanh của bọn chúng khả năng có quan hệ lớn với việc chúng trước đây vẫn luôn sinh hoạt gần một gánh hát. Thế nhưng tôi mãi vẫn không tìm được nguyên nhân gây bệnh, bọn họ đã nhiều lần diễn đi diễn lại một cảnh, nhìn cũng không giống vở kịch nào cả, lại có chút giống cảnh sinh hoạt bình thường hơn, cái gì mà sắc phong a, lễ mừng tân đế lên ngôi a, thậm chí còn có sinh hoạt hằng ngày, tất cả những thứ này đều vô cùng rất thật. Cách ăn nói vân vân quả thực rất cổ xưa a.”

“Nga?” Triển Chiêu càng cảm thấy bất khả tư nghị, cười hỏi, “Những cái bọn họ diễn thật sự có tồn tại sao?”

“Có!” Lão Phạm mang rất nhiều tư liệu đến, nguyên giá sách trên tường đều là tư liệu về bệnh nhân, vô cùng chi tiết, nhưng đều là ghi chép thủ công.

Triển Chiêu cầm tư liệu về ba người kia cùng lão Phạm so sánh với tư liệu lịch sử một chút, quả thật đều là những sự kiện đã từng phát sinh qua.

“Nói như vậy, càng giống như được nhìn thấy tổ tiên thật ấy nhỉ.” Triển Chiêu nói rồi mở phong thư ra, “Lão Phạm muốn hỏi gì a?”

“Bức thư này của tôi là trước đây muốn gửi cho cậu, cái tôi muốn hỏi là ... Ký ức có thể di truyền hay không?” Bác sĩ Phạm nghiêm túc nói.

Triển Chiêu ngẩn người, hỏi lại, “Lão Phạm đã xem qua bài phân tích ký ức dữ di truyền của Mã Lôi đúng không?”

“Đúng nha đúng nha.” Bác sĩ Phạm gật đầu, “Từ lúc tôi suy nghĩ về vấn đề này đã bắt đầu tìm sách có liên quan, không ngờ thực sự có!”

“Cái gì là ký ức di truyền?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu hỏi Triển Chiêu.

“Chúng ta thường sinh sống giữa rất nhiều hiện tượng siêu nhiên, trong đó có một thứ rất trứ danh, chính là ký ức từ kiếp trước, nghe qua chưa?” Triển Chiêu cười hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đương nhiên đã nghe qua! Giữ nguyên ký ức từ kiếp trước sao, loại này không phải gạt người à?”

“Rất khó nói có phải là gạt người không, nhưng con người quả thật từng có chuyện bảo tồn ký ức phát sinh. Hơn nữa căn cứ vào quy luật tiến hoá của sinh vật, về mặt lý luận, ký ức của con người đời đời được bảo

lưu lại! Não bộ có đến 95% chưa được khai thác.” Triển Chiêu theo thói quen bắt chéo chân lên, hai tay đan vào nhau đặt lên đầu gối, đây là tư thế lúc anh nghiêm túc suy nghĩ và phân tích sự tình thường chọn dùng, “Chúng ta trời sinh sẽ kiếm ăn, tìm bạn đời, nuôi con cái, ngay cả trước khi các nhà khoa học nghiên cứu ra ngôn ngữ của trẻ nhỏ thì quá trình này cũng là một loại hiện tượng di truyền phổ biến.”

“Thử nghĩ một chút, phần đa trong bộ não của con người là chỗ trống, nó tương tự như một cái kho, thứ gì cũng được nhét vào, những ký ức ít dùng đến đều được niêm phong cất vào trong kho. Phần không gian nhỏ bé còn lại bên ngoài thì dùng để chứa một vài kiến thức cùng ký ức mà chúng ta cần dùng trong sinh hoạt hằng ngày, mà nguyên phần trống kia cũng đủ để ghi lại ký ức của nguyên một đời.” Triển Chiêu phân tích, “Nếu như não bộ hoàn toàn bị khai phá, chúng ta rất có khả năng sẽ nhớ lại hàng loạt ký ức từ đời tổ tiên thậm chí từ hồi còn là vượn người hoặc là hầu tử, thử tưởng tượng xem lúc đó sẽ có tình cảnh gì? !”

“Khẳng định là điên loạn luôn!” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Tôi hiểu rồi, cái gọi là ký ức kiếp trước rất có thể là bởi vì có một phần ký ức được di truyền từ đời trước, mà những ký ức đó toàn những cái có bản thân người đó tham gia, bởi vậy có cảm giác như là chính mình nhớ rõ chuyện xảy ra ở kiếp trước!”

“Giới khoa học đúng là có luận điệu như vậy, đương nhiên, còn đang kịch liệt tranh luận, loại chuyện này, đã có người tin thì nhất định cũng có người không tin.” Triển Chiêu nói xong nhìn sang bác sĩ Phạm, “Lão Phạm, ông nghĩ rằng bệnh về tâm lý của ba người bọn họ kỳ thực là do bọn họ có một phần ký ức di truyền, dẫn đến chức năng não bộ bị hỗn loạn, do đó phân không rõ hiện thực hay ảo giác đúng không?”

“Đúng đúng!” Bác sĩ Phạm vội gật đầu, “Tôi đúng là nghĩ như vậy.”

“Còn bệnh nhân nào có cùng loại bệnh không a?”

“Không, chỉ có ba bọn họ.” Bác sĩ Phạm càng nghĩ càng nghĩ tiếc hận khê dậm chân.

“Trông ông có vẻ rất thất vọng.” Bạch Ngọc Đường nhìn ra tình tự của bác sĩ Phạm có vẻ không quá thích hợp bèn hỏi, “Đã có chuyện gì xảy ra sao?”

Bác sĩ Phạm nhìn hai người một chút, đứng lên, ra ngoài đóng cửa thông ra ban công lại, nhỏ giọng nói, “Tôi đã làm một chuyện có chút trái với đạo đức nghề nghiệp.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, một vị bác sĩ như thế, có gì trái với đạo đức nghề nghiệp đây? !

“Tôi đã cho bọn họ làm trị liệu không phù hợp với trình tự.” Lúc bác sĩ Phạm nói có chút khẩn trương, “Tôi nói với bọn họ, những hoang tưởng đó là ký ức tổ tông lưu lại, đồng thời giả tạo văn kiện và sổ liệu để bọn họ có thể tin tưởng.”

“Cái đó sao lại vi phạm nguyên tắc?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu khê gật đầu, “Bởi vì lý luận chưa được chứng thực lại đem trị liệu chẳng khác nào đang thí nghiệm, hướng chỉ còn làm giả văn kiện, đích xác là vi phạm nguyên tắc.”

“Vậy kết quả trị liệu thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Bọn họ đã ổn hơn.” Bác sĩ Phạm thấp giọng nói, “Trong khoảng một tháng đã phân biệt được đâu là ký ức tổ tông đâu là ký ức hiện tại, dần dần bắt đầu khôi phục bình thường, thời gian hoang tưởng rối loạn càng ngày càng ít!”

“Như vậy a.” Triển Chiêu cảm thấy khá mơ hồ, nhưng cho dù nó có không phải ký ức tổ tông, có thể trị liệu hiệu quả đến mức đó cũng không tệ đi.

“Vậy vì sao bọn họ còn muốn chạy trốn? Còn xuất hiện trong cổ mộ?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cố tình giấu chuyện tờ vé số trúng thưởng.

“Điều này tôi thực sự không biết, tôi vẫn nghĩ có khi nào trong quá trình trị liệu có vấn đề không, nói chung... Chắc tôi không tránh khỏi có liên quan.”

“Điều này thì không nhất thiết.” Triển Chiêu an ủi ông, “Còn đầu mối gì có thể cung cấp không ông?”

Lão bác sĩ lắc đầu, đem tư liệu này nọ đều đưa cả cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Tạm thời chỉ có một ít này, những cái khác thì không có.”

“Vâng.” Hai người đứng lên, nói muốn đi xem gian phòng của người chết cùng vật phẩm tùy thân của bọn họ.

Bác sĩ Phạm đưa hai người đi.

...

Triệu Hổ cùng Mã Hán đi vào khu nhà dân, đó là một cái thôn nhỏ, nhà bên trong cũng nhỏ, rất nhiều người đều đi ra ngoài làm công nhân hoặc viên chức, bên đường có mở vài tiệm kim khí, cảm giác hẳn là rất giàu có.

“Tiểu Mã ca, nếu anh trúng một nghìn vạn anh sẽ xài như thế nào?” Triệu Hổ đột nhiên hỏi Mã Hán.

Mã Hán nhìn nhà cửa hàng quán xung quanh, lắc đầu, “Không nghĩ tới.”

“Vì sao không nghĩ tới?”

Mã Hán có chút bất lực, “Loại chuyện này căn bản không có khả năng xảy ra, nghĩ đến làm gì?”

“Vì sao không có khả năng!”

“Bởi vì tôi căn bản không hề mua vé số.” Mã Hán nói, đột nhiên đưa tay chỉ chỉ phía trước.

Triệu Hổ theo ngón tay của anh chỉ nhìn qua, thì thấy phía trước có một nhà bán vé số, phía trước có một tấm bảng tròn có phần cũ công bố số vé trúng giải nhất.

“Nếu mua vé số thì đến đây mua à?”

“Chắc thế.” Mã Hán rút ra một điều thuốc, hỏi Triệu Hổ, “Có tiền lẻ không?”

“Có a.” Triệu Hổ lục lục túi tiền, lấy ra vài đồng tiền lẻ, “Mua vé số a?”

“Mua vé số ở đây hẳn toàn là người quen, nếu như tờ vé trúng giải nhất kia là người địa phương mua, người bán hẳn là nhớ kỹ.”

“Đúng vậy.” Triệu Hổ gật đầu, cùng Mã Hán đi vào nơi bán vé số.

327. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 4

Chương 4 : Hứa gia Tam Hổ

Bên trong quầy bán vé số là một ông bác đã có tuổi, đeo kính mắt, ông bác ngẩng đầu nhìn hai người, thấy không phải người trong thôn thì thoáng có chút giật mình.

Về ngoài của Triệu Hổ so với Mã Hán lưu manh hơn nhiều, cậu xoa xoa tay, cười nói, “Lão gia tử, nghe nói chỗ này của lão có người trúng giải nhất hả? Bọn tôi lái xe ngang qua, tạt vô hưởng lây chút không khí, muốn mua hai cái nha.”

“Nga...” Lão đầu cười ha hả, “Nè, không dối gạt hai chú em, trung tâm vé số bắt tôi treo cái bảng tròn đó, chứ không tôi cũng chẳng treo đâu!”

“Vì sao?” Mã Hán tò mò, “Vận khí tốt quá mà?”

“Ách, mấy chú có thấy quầy nào có thể bán ra hai giải nhất không?” Ông bác lắc đầu, “Hôm nay vận thật tốt a, cả đời chỉ có một lần, không có lần thứ hai, bởi vậy a, những người lúc trước mua của tôi đều đi nơi khác mua rồi.”

“Có loại sự tình này?” Triệu Hổ cùng Mã Hán nhìn nhau, Triệu Hổ cười, “Tôi thì chuyên đến những nơi có bảng tròn thế này mua nha.”

“Bất quá a, tôi nghe nói người trúng kia không đến lĩnh thưởng!” Ông bác thấp giọng nói, “Có nghe đồn không? Đã vút đi rồi!”

“Mấy nghìn vạn mà vút đi?” Triệu Hổ cùng Mã Hán vừa nghe xong giả vờ kinh ngạc, “Người nọ có phải thần kinh không bình thường không a!”

“Hắc, các chú nói đúng nha, chính là thần kinh không bình thường!” Ông bác cười lắc đầu.

Triệu Hổ cùng Mã Hán nhìn nhau nhướn mày rồi đưa tay lấy thẻ cảnh sát ra, “Ông chủ, phối hợp một chút a.”

Ông bác kia giật mình nhìn chằm chằm vào hai tấm thẻ, “Ai nha, các cậu ...”

Mã Hán thu thẻ về, “Bác trai, thật ngại quá, bác có biết án mạng phát sinh ở đây chứ?”

Ông bác cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Cái kia, vừa rồi tôi nói lung tung thôi ... Cụ thể tôi không biết.”

“Lão gia tử.” Triệu Hổ cười hì hì vỗ vỗ vai lão, “Biết mà không báo, hoặc là giúp hung thủ giấu diếm, ngài lớn tuổi như vậy rồi, muốn ôm tôn tử an hưởng tuổi già hay là muốn ăn thử cơm tù a?”

“Không ... không phải tôi a, không có quan hệ gì với tôi hết!” Ông bác vội vã xua tay.

“Vậy có liên quan đến ai?” Mã Hán hỏi, “Người mua vé số là ai?”

“Đồng chí cảnh sát, tôi sẽ thành thật khai hết, bắt quá, các cậu đừng vu oan cho tôi, cũng không được bắt tôi về bức cung, càng không thể...”

“Được rồi.” Triệu Hổ nhìn trời, “Vu oan giá hoạ... còn nghiêm hình bức cung nữa chứ, bác xem kịch truyền hình ít thôi, thành thật nói cho bọn cháu bác biết cái gì là được, phối hợp cảnh sát điều tra a.”

“Được rồi, thanh niên kia tên thật tôi không biết, bắt quá người trong thôn đều gọi nó là A Mao, đứa trẻ này khi còn bé từng bị sốt cao, đầu óc không bình thường lắm, sau đó bị tống vào bệnh tâm thần viện. Trước có khoảng thời gian mẹ nó nói nó chuyển biến tốt, có thể xuất ra viện. Ngày đó nó đến đây mua vé số, bộ dáng nhìn đặc biệt thanh tỉnh, tôi còn chúc mừng nó a ... Nó mua một số nhưng lấy hơn ba mươi tờ.”

“Một hơi mua ba mươi tờ cùng số sao?” Mã Hán có chút kỳ quái, “Này rất ít gặp nhỉ?”

“Đúng vậy!” Ông bác gật đầu, “Rất ít gặp, nhưng thật ra cũng có người mua ba mươi vé trùng số như vậy, là chọn ra một số tâm đắc nào đó, xong rồi mua liền ba mươi tờ, cái này người có tiền hay làm a, bắt quá thẳng nhóc này, tiền trong nhà để xem bệnh cho nó cũng dùng hết rồi, vợ lại chẳng cho đâu, chỉ có nó với mẹ nó thôi.”

“Hắn còn kết hôn?” Triệu Hổ buồn bực.

“Đừng nói a, dạo này lão thiên gia thật đúng là không có mắt, cô nương nhà người ta vừa đẹp vừa giỏi a, sau khi chồng về thì chạy mất, con bé đó rất có khả năng buôn bán, nghe nói là rất có tiền a, ở trong thành phố, có nhà có xe luôn đó.”

Triệu Hổ quay sang Mã Hán nháy mắt mấy cái.

“Vậy còn hai người kia?” Mã Hán truy hỏi.

“Nga, tôi không biết, bạn của nó chẳng.”

“Bọn họ trước đây không phải ở nơi này sao?”

“Không phải.” Ông bác lắc đầu, “Tôi ở chỗ này đã được vài chục năm, mấy thanh niên này vì phải đến bệnh viện xem bệnh mới ở lại đây, sau đó cùng A Mao trở thành bạn tốt.”

“Trừ bác ra, còn ai biết hắn mua vé số không?”

“Ách... không có đâu.” Ông bác xấu hổ cười cười, “Tôi, loại chuyện này, sao có khả năng đi nói với người khác a.”

Mã Hán quay lại nói với Triệu Hổ, “Dẫn ông ta về phát hiện nói dối, đo ra sai, lập tức tố ông ta tội mưu sát.”

“Không được a!” Triệu Hổ còn chưa đáp ứng, ông lão đã nhảy dựng lên xua tay, “Được rồi tôi nói, tôi ... từ lúc treo tấm bảng rôn đó lên, có vài người trong thôn đến hỏi, tôi không dám không nói...”

“Người nào tới hỏi a, đến mức bác không dám không nói?” Triệu Hổ hỏi.

“Là ba người a a, nhân xưng trong thôn là Tam Hổ a! Luôn mang người đi đánh đánh giết giết.”

“Đánh đánh giết giết?” Triệu Hổ nhướn mày, “Cái thôn nhỏ thế này mà cũng có xã hội đen a?”

“Thanh niên cả ấy mà, dạo này công việc khó tìm, bọn chúng lại chẳng ngoan ngoãn học hành cả ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng, bài bạc mặt chược, đánh thua thì nghĩ cách có thêm tiền. Ban đầu chỉ là tiểu đả tiểu nháo, đến cổng trường cửa vợ vét tài sản của học sinh, gần đây an ninh trong trường được cải thiện, bọn chúng không cướp được nữa, rồi thì bắt đầu đi đánh nhau... hình như còn giúp người ta đòi nợ này nọ nữa. Đồng chí cảnh sát, các cậu đừng nói là tôi nói nha!”

“Bác nói cho bọn họ là A Mao trúng thưởng?”

“Ừ.” Ông bác gật đầu.

“Bọn họ có đi tìm A Mao không?”

“Cái này tôi thực sự không biết.”

...

Triệu Hổ hòa Mã Hán hỏi xong thì đi ra ngoài, Mã Hán khẽ nhú mày, “Sao lại không báo nguy, cứ thế này chỗ nào cũng có du côn mất.”

“Aiz, Tiểu Mã ca, vừa nhìn đã biết anh là một thằng nhóc lớn lên ở thành phố rồi!” Triệu Hổ cười xấu xa, “Đồn công an trong thôn chỉ giống như một cái uỷ ban thôi, tối đa là hoà giải a hoà giải, không có chết người thì chẳng có người quản đâu a. Hơn nữa, mấy đứa nhóc trong thôn đánh nhau từ nhỏ đến lớn, nhỏ thì đánh nhỏ lớn thì đánh lớn, chẳng có ai quản đâu.”

Mã Hán lắc đầu.

“Đúng rồi, em lớn lên ở quê, cái này anh biết rồi nha, mà anh lớn lên ở chỗ nào?” Triệu Hổ hiếu kỳ, “Anh là người của thành phố S luôn hả?”

“Vấn đề của cậu thật nhiều.” Mã Hán lườm cậu một cái rồi chỉ chỉ về phía trước, “Đội trưởng bọn họ kia.”

Lúc này, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa lúc từ trong bệnh viện đi ra, đang đi vào trong thôn, thấy Mã Hán cùng Triệu Hổ tới liền vẫy tay.

“Có đầu mối không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Hai người đem những thứ hỏi được nói lại một lần, Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Vậy có chứng cứ hoài nghi Tam Hổ gì đó kia giết người.”

“Nga, tên thật của bọn họ là Hứa Căn Sinh, Hứa Căn Phát, Hứa Căn Vinh.” Mã Hán đem những gì đã ghi chép nói lại cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Nhà bọn họ với nhà của A Mao rất gần nhau, ngay phía đối diện, nghe nói trước đây Hứa Căn Phát cùng A Mao từng đánh nhau, hình như vì Căn Phát trêu chọc vợ của A Mao.”

“Hắn còn có vợ?” Triển Chiêu nghe cũng mới mẻ.

“Hình như là là con dâu nuôi từ bé.”

“Thời buổi nào rồi còn có con dâu nuôi từ bé?” Bạch Ngọc Đường chấn kinh rồi.

Triển Chiêu xoa xoa đầu, “Ai nha chẳng khác nào quay về ba mươi năm trước cả.”

“Phỏng chừng là họ hàng xa, từ nhỏ được cho làm con thừa tự ở chỗ này, sau đó kết hôn lúc còn rất nhỏ.” Mã Hán tiếp tục nói, “Bất quá cô gái đó hiện tại rất giàu có, nhưng đã xa chạy cao bay, không lui tới với A Mao nữa.”

“Đội trưởng, Tam Hổ kia biết chuyện A Mao cùng hai người khác mua vé số, tình nghi số một đó.” Triệu Hổ hỏi, “Chúng ta đi xem không?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, gật đầu, “Ừ, đi xem Tam Hồ kia, sau đó báo phỏng mẹ của A Mao một chút.”

Sau đó, mọi người dựa theo địa chỉ ông bác bán vé số cho đi tìm người.

Nhưng tới cửa rồi lại được báo lại là, Tam Hồ không có ở nhà, mỗi ngày chưa đến mười hai giờ đêm sẽ không về. Mẹ của A Mao ở cửa đối diện cửa không có nhà, nghe hàng xóm nói là đã được cô vợ đón vào trong thành phố rồi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường buồn bực, “Không phải là không thể sống chung sao?”

“Tiểu Diêu với tên khốn kiếp A Mao mới là không thể sống chung, còn đối với bà ấy thì rất hiểu thuận.” Người vợ ở cửa đối diện lắc đầu, “Aiz, Tiểu Diêu mệnh khổ a, bất quá may mà con bé có khả năng, mới không bị tên tâm thần kia lôi kéo cả đời!”

Triển Chiêu thấy không có thu hoạch được gì, không thể làm gì khác hơn là về chỗ cổ mộ, đợi về rồi nghĩ cách tìm Tam Hồ gì đó kia.

...

Bên ngoài cổ mộ.

Bạch Trì ngồi chồm hổm trên mặt đất quan sát một vết chân.

Tần Âu hỏi cậu, “Trì Trì, văn kiện cậu làm xong chưa? Giờ ra đây thì làm sao?”

Bạch Trì lắc đầu, “Không sao đâu, Lạc Thiên đi chăm Hân Hân rồi, em đi thay anh ấy một lúc thôi mà.”

Tần Âu gật đầu, xa xa, Vương Triều cùng Trương Long đang hỏi chuyện đội khảo cổ, Bạch Trì bọn họ vừa chui vào bên trong xem qua, cũng không thấy có gì khác lạ, đèn ở trong đó không sáng, máy phát điện của đội khảo cổ hình như bị gì đó, đang phải sửa.

Tần Âu thấy gần đó có mấy thôn dân đang gánh đất đá, thì vỗ vỗ vai Bạch Trì, “Anh đi hỏi thăm một chút.”

“A, vâng.” Bạch Trì chụp lại dấu giày trên mặt đất, nghĩ có khi có chút đầu mối gì đó.

Đang loay hoay chụp chột cảm giác có người đứng ở phía sau.

Bạch Trì đứng lên quay đầu lại, thì thấy trước mắt đứng ba người. Bọn họ vừa nhìn đã biết không có gì đáng dẫn, mặc áo ba lỗ quần jean, đầu nhuộm tóc, trên người toàn hình xăm.

“Tiểu huynh đệ, người của đội khảo cổ à?” Tên dẫn đầu hỏi cậu.

Bạch Trì tư vấn nhả nhận, mặc trên người một bộ đồ thể thao màu xanh lam, không để ý còn tưởng cậu là học sinh, lại có vài phần khí thế của một tên một sách, đích xác là bộ dáng của một sinh viên thực tập.

“Phải ...” Bạch Trì tham gia phá án đã lâu, kinh nghiệm đã khá phong phú, sẽ không để lộ thân phận, cậu gật đầu cười cười với ba kẻ kia, “Các vị đại ca, chuyện gì a?”

“Nga... Bọn anh nghe nói trong mộ này có người chết!” Kẻ đứng đầu nói, “Không biết có vào xem được không?”

“Nga, cái này không được a.” Bạch Trì vội khoát khoát tay, “Cổ mộ không thể tiến vào.”

“Gi! Vào xem thì làm sao? Mày có giấy chứng minh công tác không? Mang bọn tao vào.” Một tên đặc biệt cường tráng trong đó hung hăng quát lên.

“Chứng minh công tác tôi có, bất quá...”

“Này, đây là địa bàn của bọn anh biết không hả, tiểu tử nhóc không muốn bị đập chứ hả? Đội trưởng đội khảo cổ cũng phải xem sắc mặt bọn anh mới dám làm việc nha!”

Bạch Trì thấy bọn họ giở trò lưu manh, bèn nói, “Thi thể đã sớm mang đi, các anh muốn nhìn cái gì?”

“Biết là mang đi rồi, nên mới muốn vào nè, vậy cũng không được à?” Mấy người mặt lộ vẻ hung dữ.

Bạch Trì vẫn lắc đầu.

“Tiểu tử thói này! Không ăn đòn là không được!” Nói rồi, tên dẫn đầu tung một quyền về hướng Bạch Trì.

Bạch Trì tuy rằng về phương diện vận động không linh hoạt lắm, cũng không có nhiều công phu, nhưng cậu rất nghiêm túc theo sát Bạch Ngọc Đường học hỏi, Triệu Trinh sợ cậu lúc phá án tử gặp phải nguy hiểm, cũng dạy cậu vài kỹ xảo đặc biệt hữu dụng khi đánh nhau.

Thấy tên kia một quyền phát tới, Bạch Trì nghiêng đầu, dùng khuỷu tay thụi vào bên sườn hắn.

“A u...”

Người nọ đau đến cứng người, Bạch Trì ngấm vài cái rồi thụi tiếp vào bên sườn chỗ đốt xương thứ hai và thứ ba, sau đó một cước đạp tới.

Bạch Trì cũng là lần đầu tiên thực chiến, đối phương không hề phòng bị thoáng cái đã bị trúng mấy chiêu, ôm sườn lăn lộn trên mặt đất.

Hai tên còn lại chứng kiến từ đầu đến cuối, “Nha, hoá ra là có nghề a!” Đang muốn cùng nhau xông cả lên.

Bạch Trì lần đầu tiên đánh người lại đánh thắng, có chút há hốc mồm, mắt thấy hai người kia muốn xông tới, trong lòng có điểm hoảng hốt, không biết nên làm gì bây giờ.

Hai tên còn lại kia vội tới còn chưa kịp ra đòn, chợt cảm giác sau cổ bị tóm lấy, là một bàn tay vừa to vừa khoẻ, đau đến mức bọn chúng co rụt cổ lại, sau đó lại cảm thấy có ai đó đá vào chân khiến bọn họ khuỵu xuống, tiếp đó mặt đối mặt bị đập vào nhau.

“Ai nha” một tiếng mặt toàn máu me, người bị văng về hai phía, vừa định đứng lên đánh tên chết tiệt nào đó thì nòng súng đen ngòm đã dí sát vào trán ... Tần Âu đứng ngay trước mắt bọn họ, nhú mày, “Ban ngày ban mặt mà dám tập kích cảnh sát?”

“Bọn họ nhất định đòi vào cổ mộ.” Bạch Trì nói với Tần Âu, vừa đem kẻ nằm trên mặt đất đang muốn đứng lên kia đạp trở về.

Lúc này, Trương Long cùng Vương Triều cũng đã trở về, vội vã cùng tay ba tên kia lại. Vừa nhìn thấy bọn họ đã kinh hồn táng đảm, may mà Tần Âu không đi quá xa, nếu mà Bạch Trì bị thương, Triệu Trinh không biết có thả Lisbon ra cản người không nữa.

“Được nha Trì Trì.” Lúc này, Triển Chiêu bọn họ cũng từ phía sau đi tới.

Bạch Ngọc Đường nhìn ba người kia bộ dáng có chút giống nhau, mỉm cười, “Hứa gia Tam Hổ sao? Đang muốn tìm mấy người đây.”

Ba người sắc mặt đều đổi, hồi hận a... Vừa rồi còn tưởng chỉ là một học sinh, ai dè đâu lại là cảnh sát.

Triển Chiêu nháy nháy Bạch Trì —— lợi hại nha!

Bạch Trì xấu hổ cười cười —— thật a? Ha hã.

328. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 5

Chương 5 : Số lượng tượng đất

Hứa gia Tam Hổ tự đưa mình đến cửa gọi Bạch Ngọc Đường bọn họ tới bắt.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nghĩ trên người ba tên đó chắc chắn có đầu mối quan trọng, liền kêu người đưa về cảnh cục. Mọi người ở trong cổ mộ vòng vo mấy vòng, không có phát hiện gì, đành quay về cảnh cục thẩm vấn ba kẻ kia trước.

Trong phòng làm việc SCI, Mã Hân hai tay đút túi áo, lắc lư đi vào phòng pháp y.

Công Tôn đang giải phẫu thi thể, thấy Mã Hân vào thì cười hỏi, “Đã về rồi? Không ở lại thêm một ngày nữa.”

“Hi hi.” Mã Hân cười tủm tỉm, có vẻ tâm tình rất không tệ.

“Làm sao vậy?” Công Tôn tò mò nhìn cô, “Sao mà cao hứng vậy a?”

Mã Hân vươn bàn tay lên lắc a lắc, sờ sờ cảm, Công Tôn chợt thấy thứ gì đó sáng loá lên, nhìn kỹ lại thì thấy ở ngón giữa của Mã Hân có một chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn bạch kim màu bạc a.

“Nga...” Công Tôn nở nụ cười, “Cuối cùng mong muốn cũng thành thật rồi a?”

Mã Hân cười cười không nói gì, cẩn cẩn dực dực vuốt ve cái nhẫn, sau đó đeo găng tay vào, chuẩn bị cùng Công Tôn xử lý thi thể.

Công Tôn khẽ cười, Mã Hân cũng có lúc giống một cô gái nhỏ a.

“Đội trưởng bọn họ đâu a?”

Nhìn chằm chằm vào mấy cỗ thi thể một hồi, Mã Hân hỏi Công Tôn.

“Đến cổ mộ rồi, sớm biết em về thì tôi cũng đi.” Công Tôn nói, lại hỏi Mã Hân, “Đúng rồi, mấy người đó là bệnh nhân tâm thần, tuổi xương hơn một trăm, biết không?”

“Hả?” Mã Hân cảm thấy bất khả tư nghị mở báo cáo ra xem, “Nga nha... thần kỳ vậy a? !”

“Án tử này đúng là có chút thần kỳ.” Công Tôn nhún nhún vai, “Cho tới bây giờ thì cũng khá đơn giản, tuổi xương tôi nghĩ có thể là do di truyền.”

Đang nói chuyện, chợt nghe bên ngoài có động tĩnh, hai người tháo găng tay, đi ra ngoài nhìn.

“A?” Triển Chiêu nhìn thấy Mã Hân, “Hân, có thể đi làm rồi?”

“Vâng.” Mã Hân gật đầu, nhìn thấy đằng sau còn áp tải theo ba người, cô khẽ nhú mào đưa tay ra chỉ, “Em có biết bọn họ?”

Mọi người sững sốt, ba người mà cô nói đương nhiên chính là Hứa gia Tam Hổ.

“Cô nói cái gì a?” Ba người có vẻ đặc biệt khẩn trương, đều làm bộ không nhận ra Mã Hân.

“Tôi đương nhiên nhận ra mấy người a!” Mã Hân quay qua méc Bạch Ngọc Đường, “Lúc em bị tượng đất tập kích thì bọn họ lao vào, còn giúp báo nguy này nọ, em vẫn tưởng bọn họ là người của đội khảo cổ cơ.”

“Chắc chắn không?” Triển Chiêu hỏi.

“Chắc a! Bọn họ là ba anh em đúng không, khuôn mặt rất giống nhau nên em cũng nhớ kỹ!”

“Các cậu đến cổ mộ làm gì?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đưa bọn họ vào phòng thẩm vấn, “Đi tới đi lui trong đó, muốn làm gì?”

“Công Tôn.” Triển Chiêu đột nhiên kêu Công Tôn một tiếng, “Hỗ trợ xét nghiệm một chút, xem mặt trên tờ vé số có dấu vân tay của ba người này không.”

Công Tôn gật đầu cầm lấy tờ vé số đi ra, ba kẻ kia vội nói, “Ê ê, được rồi bọn tôi khai ... nhưng mà bọn nó không phải chúng tôi giết, chúng tôi không có giết người!”

Bạch Ngọc Đường nhú mào, “Nói đi.”

Theo ba tên đó, bọn chúng tình cờ từ ông bác bán vé số mà biết được chuyện A Mao bọn họ mua được vé số trúng giải nhất, nhưng không có đến đổi thưởng.

Lúc đó thời hạn đổi vé còn chưa hết, nên bọn họ đã nghĩ, những hơn một nghìn vạn a, đưa ấy tên tâm thần thì thật đáng tiếc, nên đã đi xung quanh tìm kiếm tung tích của ba người kia.

Cứ tưởng bọn họ ở trong bệnh viện, ai dè đâu đã được thả ra, hơn nữa... Mấy tên này phát hiện bọn họ hay lui tới một cổ mộ ở trong vùng.

“Cổ mộ?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Bọn họ đến cổ mộ làm gì?”

“Sao bọn tôi biết được a, bọn nó bị tâm thần đó.” Mấy kẻ kia bất đắc dĩ nói.

Triển Chiêu Ra hiệu cho bọn chúng tiếp tục.

Ba tên này sau đó theo dõi A Mao bọn họ thì phát hiện bọn họ hơn nửa đêm lặng lẽ đi vào cổ mộ, Tam Hổ theo vào trong rồi gặp một chuyện quỷ dị.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, cảm thấy buồn bực —— A Mao bọn họ vì sao hơn nửa đêm lại chui vào cổ mộ? Chỗ đó có gì vui chứ.

“Cái bệnh viện kia thật quá vô trách nhiệm, đám tâm thần này rõ ràng chưa khỏi đã thả ra!” Hứa Căn Sinh nhớ tới chuyện đêm đó thì một lưng tràn khí lạnh, “Mấy đứa bọn nó chạy vào trong cổ mộ đào bới, miêng còn học theo cổ nhân nói chuyện chi, hồ, giả, đã gì gì đó!”

“Hả?” Triển Chiêu sửng sốt, quay sang Bạch Ngọc Đường khẽ nhướn mày —— bác sĩ Phạm nói ba người đó có ký ức của kiếp trước, có thể là ...

Bạch Ngọc Đường tự tiểu phi tiểu —— sao quản được bọn họ? Cho dù có bị bệnh hay không thì ba người bọn họ vẫn có thể nghe hiểu bình thường.

Triển Chiêu ho khan một tiếng, tiếp tục hỏi, “Bọn họ nói cái gì?”

Hứa Căn Sinh nhú mày, nhìn hai người anh em của mình.

Ba người đều lắc đầu, nói không biết.

Triển Chiêu hơi nhướn mày, nghiêm túc nhìn biểu tình của ba tên đó, rồi khẽ cười, “Các cậu biết đó ... Tôi đã nói rồi, lần này ba người, ba cái mạng, bọn họ tinh thần có vấn đề các cậu thì không, nói cách khác bọn họ giết các cậu thì không cần ngồi tù, nhưng các cậu giết bọn họ thì phải đền mạng... Các cậu vừa rồi còn tập kích cảnh sát, hoàn toàn có động cơ để nghi ngờ, tôi khuyên các cậu nên hợp tác một chút, nếu không, hối hận cũng không kịp đâu.”

Nét mặt ba người biến sắc a biến sắc, hai đứa em đều nhìn anh cả Hứa Căn Sinh.

Hứa Căn Sinh hình như có chút nôn nóng, cuối cùng đưa tay cào cào đầu, “Được rồi tôi nói!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trao cho nhau một ánh mắt, chờ hẳn nói.

“Là thế này.” Hứa Căn Sinh thành thật kể lại, “Bọn tôi đi vào trong mộ, nghe thấy ba chúng nó nói chuyện, tuy rằng là chi, hồ, giả, đã gì gì đó, nhưng vẫn có thể nghe hiểu.”

“Chúng ta nghe bọn nó nói, trúng vé số mấy nghìn vạn thì đã là gì, bọn nó thế nhưng có một đại bảo bối, giá trị của nó chỉ ít phải vài trăm triệu!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt.

Nhóm người đang đứng ngoài cửa cũng hai mặt nhìn nhau, Triệu Hổ hỏi Mã Hán, “Thứ gì mà mấy trăm triệu dữ vậy?”

Mã Hán lắc đầu.

Công Tôn đưa tay đẩy gọng kính, “Chắc không phải là một thứ gì đó đâu, trong cổ mộ trừ phi đào ra được quần áo bằng vàng của Pharaoh trong kim tự tháp Khufu chứ không chẳng có gì lên đến vài trăm triệu đâu ... Hoặc là tìm được thi thể của mấy ông vua xưa xưa xưa xưa, còn phải nổi tiếng nữa, Tào Tháo, Hán Vũ Đế, Lý Thế Dân này nọ.”

Mọi người vô thức le lưỡi, biểu tình hệt như là, ai mà dám mua a.

“Bất quá nếu như chỉ vì tiền thì vé số càng có lợi hơn chứ.” Tần Âu nói, “Dù sao, thứ bọn họ đào được trong cổ mộ chắc là vàng thôi, cũng đâu thể biến thành tiền mang ra ngoài lưu thông, muốn thì phải đi đổi... Nếu như quá lớn tuyệt đối sẽ kinh động đến cảnh sát.”

“Vậy giá trị hàng trăm triệu đó chỉ là một loại hình dung?” Bạch Trì suy nghĩ một chút, ” Ý bọn họ là thứ đó rất quan trọng!”

Tất cả mọi người gật đầu, tiếp tục nghe.

Quan điểm của Triển Chiêu không khác với Tần Âu là mấy, thứ đó cùng tiền có vẻ như không có quan hệ, thế nhưng anh vẫn bất động thanh sắc, hỏi tiếp, “Cụ thể hơn đi?”

“Bọn tôi cũng không biết, mấy thằng đó hình như đang tìm cái gì đó, lén lén lút lút, còn sờ soạng trên thi thể người chết.”

“Người chết?” Bạch Ngọc Đường bắt được điểm cổ quái trong lời nói của tên kia, “Toàn bộ mộ táng không phải chỉ có một người chết sao, những cái khác đều là tượng đất, ở đâu ra người chết nữa?”

“Bọn tôi là nghe mấy thằng đó nói a!” Hứa Căn Sinh nói, “A Mao kia rõ ràng đã nói, ‘trên người mấy xác chết này chẳng có gì cả!’”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút.

Triển Chiêu cũng đang nhíu chặt hai hàng lông mày, “Sau đó các cậu có xông vào không?”

“Oa! Bị điên sao! Cổ mộ thì u ám, còn có ba thằng điên đi mò mẫm thi thể, ai biết bọn nó muốn làm gì, một hồi không chừng còn ăn thịt người luôn á, bọn tôi nghe đến đó thì sợ quá chạy mất!” Hứa Căn Sinh nói, cúi đầu, “Bất quá a, lòng tham nổi lên, bọn tôi sau khi đi ra thì thấy không cam lòng, liền phục kích ngay ngoài cửa.”

“Sau đó, bọn nó khoảng hừng đông thì đi ra, bọn tôi liền ra tay cướp vé số.” Hứa Căn Sinh nói, “Sau khi cướp được rồi, ba chúng nó chạy vào cổ mộ, bọn tôi cũng lười đuổi theo, nghĩ bụng lấy được vé số là tốt rồi, mặc kệ chúng nó... Thế nhưng vừa định đi, chợt nghe từ bên trong truyền đến tiếng kêu thảm thiết!”

“Kêu thảm thiết?” Triển Chiêu buồn bực, “Bên trong cổ mộ chẳng lẽ còn có người?”

“Ai biết là cái gì, bọn tôi bị thứ tiếng đó hù chết, lập tức xoay người bỏ chạy.” Hứa Căn Sinh nói đến đây, khe khẽ thở dài, “Những chuyện sau đó bọn tôi cũng không biết.”

“Sáng sớm hôm sau các người có đi đâu không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Bọn tôi giả bộ đến gần chỗ đội khảo cổ gán đất, lúc đi vào trong cổ mộ, lão tam tinh mắt thấy được mấy tên tâm thần kia đang giả làm tượng đất.”

“Nếu là lúc mới đắp đất lên, đúng là có thể nhận ra.” Mã Hân nói.

“Nga?” Công Tôn khẽ sờ sờ cằm, “Tôi thấy có phần khó tin nha, ở đó toàn là nhân viên khảo cổ chuyên nghiệp, vì sao đồng tượng đất trong mộ là người giả thành mà không ai phát hiện nhỉ?”

“Chưa từng có người xuống dưới đó xem qua, chắc là không quan tâm a.” Bạch Trì suy nghĩ một chút, “Cái này khả năng không cao, trừ phi... trong đội khảo cổ có cấp trên ra lệnh, không ai được tiếp cận đồng tượng đất đó!”

“Công Tôn anh muốn nói đến ... số lượng tượng đất?” Tần Âu đột nhiên hiểu ra, nhìn Công Tôn.

“Ừm.” Công Tôn nở nụ cười, “Nhìn sơ qua đồng tượng đất trong mộ, rất ít người đi hoài nghi xem chúng có phải hàng thật không ... Bất quá thứ làm tôi nghi hoặc chính là số lượng tượng đất, tiến vào cổ mộ chuyện đầu tiên phải làm là chính là thống kê số lượng vật bồi táng!”

“Trừ phi...” Mã Hân khẽ nhướn mày, “Số lượng đó cho tới bây giờ cũng không có thay đổi.”

Triệu Hổ khước miệng giật giật ... Số lượng không thay đổi, này là sao a?

“Chỉ có một lý do, vốn trong mộ có ba tượng đất giả!” Công Tôn lạnh lùng nói, “Ba đổi ba, vì vậy không ai phát hiện, nói cách khác, cho dù đội khảo cổ có lơ đãng đến đâu cũng không thể bị mất trí nhớ toàn bộ được!”

Mọi người trong lòng rung mình, có quan hệ gì đến “mấy cái xác” A Mao bọn họ nói đến không đây?

“Sau khi chúng tôi phát hiện bọn A Mao, thật không biết chúng nó đã chết chưa hay là bị ma quỷ gì ám vào người.” Hứa Căn Sinh thở dài, “Bọn tôi trong tay có vé số nhưng cũng không dám đi đổi, chỉ sợ xảy ra chuyện gì lại phải ăn cơm tù. Bọn tôi không tính là có tiền nhưng bình thường giúp người ta đánh nhau quản lý sòng bài nên sống cũng không đến nỗi, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là trừng to mắt nhìn tờ vé số hơn một nghìn vạn hết hạn đổi tiền!”

“Các cậu sau đó vẫn giúp đội khảo cổ dọn đất sao?”

“Phải.” Hứa gia Tam Hồ gật đầu thừa nhận, bọn họ lúc Hân Hân bị tập kích thì chạy ào vào, mục đích chỉ có một, đem tờ vé số trả về chỗ cũ, như vậy bọn họ sẽ không có chút đáng nghi nào, ai thêm quần áo tâm thần kia chết hay sống a? !

Vừa rồi muốn đi vào cổ mộ, là vì nghe nói cảnh sát sắp tới, bọn họ muốn trước khi cảnh sát đến điều tra — tìm một chút thứ vô giá gì đó trong lời nói của A Mao bọn họ!

329. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 6

Chương 6 : Liêm lão đại

Thẩm vấn Hứa gia Tam Hồ xong, kết quả càng thấy bí ẩn hơn trước, mọi người lại qua chỗ đội khảo cổ hỏi thăm, đã biết được ghi chép của họ ... Nhưng kỳ quái chính là, tờ giấy ghi lại số lượng tượng đất trong mộ đã không cánh mà bay, hơn nữa nhìn ra được là bị người xé rách, “Vết xé sát vào bên trong, chứng tỏ lúc người này xé rất vội vã.” Triển Chiêu nhìn quyển sổ ghi chép một chút, những trang nào có số liệu liên quan đều đã bị xé đi.

“Khẳng định là người trong đội làm.” Bạch Ngọc Đường hỏi đội trưởng đội khảo cổ, “Việc ghi chép này là ai phụ trách?”

Vị đội trưởng nọ xoa mồ hôi, lắc đầu, “Đều là tôi phụ trách, tôi để nó ở trong rương... Thế nhưng, mấy thứ này trừ giá trị khảo cổ ra cái gì cũng không có, chưa từng có ai mơ ước qua... Tại sao lần này lại vậy!” .

“Chú có nghi ra ai khả nghi không?” Triển Chiêu nhận ra vị đội trưởng này, ông ấy họ Ngô, là lão giáo sư có tiếng trong giới khảo cổ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường để thứ đó vào trong túi vật chứng, trở về lấy dấu vân tay, mong sao có thể giới hạn phạm vi nghi phạm, thế nhưng theo dấu mỗi đội trưởng Ngô cung cấp thì hầu như toàn bộ đội khảo cổ ai cũng đã từng lật quyển sổ này.

Triển Chiêu lại vào trong mộ dạo qua một lần, thực sự không phát hiện ra bất cứ chỗ nào khả nghi, lại quay sang hỏi đội trưởng Ngô “Ở đây có thứ gì đặc biệt đáng giá không a?”.

Đội trưởng Ngô chỉ tay vào mấy cái huyết động tròn tròn, hỏi, “Thấy hai cái động đó chứ?” .

Triển Chiêu gật đầu, “Thấy.” .

“Này đều là động đã bị trộm a, phần mộ này cũng gần một nghìn năm rồi, đám trộm mộ đó á, thần thông quảng đại, thứ gì có thể lấy đều sớm lấy đi rồi, làm gì còn để đến bây giờ? Bọn tôi chỉ tìm được một ít đồ sứ vỡ nát thôi, vàng bạc ngọc khí gì gì đó chẳng còn đâu.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, Triển Chiêu vẫn như cũ tìm kiếm loang quanh bên trong. Lúc này, vị đội trưởng kia đột nhiên nói, “Đúng rồi...” .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều nhìn về phía ông, “Sao vậy?” .

“À, chúng tôi có đào được một thứ rất đặc biệt, không biết có giúp được gì cho vụ án không, này vốn là bảo mật ...”

“Chú lấy cho bọn cháu xem qua đi, cảnh sát sẽ không tiết lộ ra bên ngoài đâu.” Bạch Ngọc Đường biết phỏng chừng là phát hiện có liên quan đến lịch sử, đụng đến lịch sử từ trước đến này đều phải hết sức cẩn trọng nghiêm túc.

“Ừ.” Vị đội trưởng nọ đi ra ngoài, không lâu sau trở về mang theo một cái hộp nhỏ.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, tò mò nhìn cái hộp kia . .

“Các cậu xem nè.” Đội trưởng nọ mở cái hộp ra, bên trong là một túi giấy, lại cẩn cẩn dục dục mở túi giấy ra.

Thứ bên trong, làm Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường choáng váng.

“Đây là... đạn?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hai mặt nhìn nhau, mờ mịt nhìn vị đội trưởng họ, “Các chú đào được trong cổ mộ?”

“Đúng vậy!” Lão đội trưởng hạ giọng nói, “Chính xác là ở trong quan tài.” .

Triển Chiêu mở to hai mắt, Bạch Ngọc Đường cầm viên đạn kia lên xem, “Do Đức tạo ra, dùng trong chiến tranh kháng Nhật, có thể do đám trộm mộ ở chỗ này nổ súng, sau đó đạn chui vào trong quan tài không?”.

“Chúng tôi cũng suy đoán như vậy, nhưng các cậu nhìn kĩ viên đạn xem!” Đội trưởng họ kêu Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn kỹ lại viên đạn.

Hai người đặt xuống ngọn đèn nhìn thật kỹ, thì thấy bên trên mình viên đạn có khắc một đoá hoa sen.

“Hoa sen?” Triển Chiêu cảm thấy thú vị, cầm viên đạn lên nhìn cận mắt, “Rất đẹp a.” .

“Các cậu có thể đã nghe qua chuyện này!” Đội trưởng họ cười nói, “Trong lúc kháng chiến ấy, có một kẻ trộm mộ rất nổi tiếng, gọi là Liêm lão đại, hắn hay dùng loại kí hiệu hoa sen này, các cậu nhìn lại đáy viên đạn xem.” .

Bạch Ngọc Đường đem viên đạn lật lại, nhìn dưới đáy, thì thấy có khắc một chữ “Liêm”.

“Nga...” Triển Chiêu nở nụ cười, “Thứ này đáng giá nha!” .

“Tiến sĩ Triển, đáng giá gì, khóa đạn này chưa là gì.” Đội trưởng họ thu hồi viên đạn, giảng giải cho Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Nhưng thật ra Liêm lão đại kia a, là một nhân vật cũng coi như truyền kỳ. Nghe nói Liêm lão đại đó sinh ra ở trên thuyền, thích hoa sen, sinh ra trong thanh mạt. Lúc hơn mười tuổi, hắn ra biển gặp phải sóng gió, trở về bị què mất một chân, từ đó về sau không thấy đi bắt cá nữa, chỉ về chăm hoa sen ấy vị quan to.”

“Chăm hoa sen?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại thấy khá thú vị, cũng có loại nghề phong nhã thế a?

“Cái đó với nghề làm vườn bây giờ cũng không khác lắm, hai cậu nghĩ a, một nhà giàu như thế, chuyên nấu tổ yến cũng có vài người, huống chi là chăm sóc cả một vườn hoa hoa cỏ cỏ thế, không thể nào chỉ có một người làm vườn đúng không?”

Người của SCI thấy hay hay đều xúm lại nghe vị đội trưởng họ kể chuyện.

“Nhà Liêm lão đại làm việc cho, là một hàng dệt giàu có trong vùng, nó thế nhưng là công việc béo bở a!” .

Bạch Trì gật đầu, “Đúng nha, không phải Giả mẫu trong Hồng Lâu Mộng , chính là nguyên mẫu của em gái Lí Hú nhà hàng dệt Tô Châu dưới thời Khang Hy sao? !” .

“A, cảnh sát bây giờ tố chất thật cao a!” Đội trưởng họ mỉm cười, “Liêm lão đại làm người làm vườn vốn rất an ổn, không nghĩ tới vào Cách mạng Tân Hợi, triều Thanh bị lật đổ. Đám nhà giàu lồi kéo cả nhà đi lánh nạn, trước khi đi đem một cái hộp giấu dưới đáy ao sen, lại để Liêm lão đại nhìn thấy. Liêm lão đại lặng lẽ quay lại đó lấy cái hộp đó lên, thì ra là một cái hộp bằng gỗ mun. Cầm cái hộp về nhà, Liêm lão đại cảm thấy mình sắp phát tài rồi, không chừng là bảo bối gì đó, chỉ là khi mở ra nhìn a, chỉ là vài bức vẽ!” .

“Tranh vẽ?” Mọi người cũng cảm thấy buồn bực, tranh ảnh gì mà bảo bối? Tranh từ thời Đường? Bút tích của Vương Hy Chi?

“Hắc hắc.” Vị đội trưởng kia đang giảng giải thì làm bộ dáng thần thần bí bí nói nói tiếp, “Bên trong những bức vẽ này, đánh dấu vị trí lăng mộ của các vị quan to từ các triều đại!” .

Triển Chiêu há to miệng —— trời ạ! .

“Nghe nói nhà hàng dệt này a, giỏi lịch sử, thích xem sách văn vân, nói cách khác, chính là một người đam mê khảo cổ!” Đề tài hấp dẫn làm mọi người nghe đến say sưa, Triệu Hổ nói, “Lão tiểu tử đó khẳng định đã lợi dụng học thức với thân phận của mình sưu tập nên mấy thứ này!” .

“Không sai!” Đội trưởng họ gật đầu, “Không dối gạt các vị, đây chính là nhà cự phú a!” .

“Thì ra.” Mọi người cũng nghĩ thế.

“Liêm lão đại không có đi học, nào biết những thứ này a, ban đầu thì rất thất vọng ném nó xuống gầm giường. Thẳng đến lúc nghe thấy người ta nói gì đó mà trong cổ mộ có kho báu, lại nhìn ra vài thứ giống với trong bức vẽ, mới nghĩ người nghĩ ra!” Đội trưởng nọ lắc đầu, “Khi đó a, một người bị què như hần cuộc sống thật không ổn chút nào, ngay cả kéo xe cũng không làm được, vì vậy mới bí quá hoá liều, chuẩn bị một cây đuốc một thanh búa, tìm đến ngôi cổ mộ gần nhất, mạo phạm lần đầu tiên!” .

Mọi người nghe xong, đều nghĩ người này lá gan lớn phết.

“Trong cổ mộ cũng không khoa trương như trong mấy tiểu thuyết, cái gì gì quái vật bánh chưng cả một đồng lớn.” Lão đội trưởng mỉm cười, “Chỉ cần cậu cẩn thận mấy bộ phận then chốt, đề phòng thi độc với khí độc, còn có lá gan phải lớn, cơ bản sẽ không có việc gì! Gan to thì sống nhất gan thì chết, lão đại kia sau đó giàu to rồi, sau đó xây nhà mua xe, mở một phòng ca vũ, tổ chức buôn bán thuốc lá, đại phú đại quý!” .

Tất cả mọi người gật đầu.

“Bất quá chưa hưởng phúc được lâu thì sự kiện cầu Lư Câu nổ ra, quân giặc tràn vào đất nước!” Lão đội trưởng lắc đầu, “Liêm lão đại là một người có tâm huyết, gia tài của hần đều bán lấy tiền mặt, mang theo một đoàn huynh đệ mua bom súng đuốc đánh ngoại xâm. Bất quá tiền rất nhanh đã xài hết a! Hần lại nghĩ tới bức vẽ kia!”

“Nga...” Tất cả mọi người hiểu ra. Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Sau lần đầu tiên thành công đó hần chưa từng đến cổ mộ nữa sao?”

“Không có!” Đội trưởng nọ nói, “Con người khi đó, cũng không giống như mấy tên tư bản bây giờ lòng tham không đáy, đều chú ý đến đạo lý tiền của phi nghĩa đồng nghĩa với tai họa bất ngờ. Tiền tài bất nghĩa không thể tham, kết quả chỉ có họa cập tử tôn mà thôi.”

“Vậy sau lại sao? Hần vì kháng Nhật nên vi phạm châm ngôn ban đầu?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừ, hần thành lập một hội hoa sen, chuyên đi trộm mộ, của báu từ trong mộ lấy ra toàn bộ cấp cho liên quân mua trang bị.”

“Chà.” Triệu Hổ cảm thấy người này rất thú vị, “Anh hùng cứu quốc nha!” .

“Bất quá a, muốn đào toàn bộ phần mộ kia cũng không dễ.” Vị đội trưởng nọ thấp giọng nói, “Cổ mộ phân ra rất nhiều loại, càng gần thì càng dễ đào! Tỉ như mộ từ nhà Minh nhà Thanh thì dễ đào, nhưng xa hơn nữa thì có phần phiêu lưu!” .

“Hần sau đó thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Nghe nói, hần đem những ngôi mộ trong vòng năm trăm năm đào hết lên, chỉ tiếc đám ma quỷ kia mãi không đuối được, hơn nữa, ban đầu chỉ là mua súng, sau lại mua pháo, rồi mua tới máy bay, vô cùng thiếu tiền a! Liêm lão đại liền cân nhắc đến những ngôi mộ trên nghìn năm tuổi.”

Tất cả mọi người nhú mày, tuy là đào mộ tổ tiên, nhưng cũng không phải để mưu sinh phú quý cho bản thân a, Liêm lão đại này rất đáng để kính trọng a.

“Sau đó không nghe tin tức gì về Liêm lão đại nữa.” Lão đội trưởng lắc đầu, “Dân gian thuật lại rất nhiều, có người nói hần bị Ngụy quân đánh chết, có người nói ở trong cộ mộ đụng phải cơ quan, còn có tin đồn kỳ quái hơn, nói hần đã bị lão bánh chưng ăn.”

Tất cả mọi người bật cười.

“Nếu viên đạn này là của hần... vậy chúng tổ hần đã tới đây?” Triển Chiêu nhìn vỏ đạn kia một chút.

“Không sai!” Đội trưởng nọ gật đầu, “Nhóm người bọn họ tuy là trộm, nhưng vẫn trọng nghĩa, bọn họ không giết bách tính, có đôi khi bị bọn giặc kia bắt được, vì sợ bọn chúng trả thù lên bách tính, vì vậy theo đúng phương châm tự làm tự chịu, trên mỗi vỏ đạn được dùng đều khắc tên lên.”

“Hần có khi nào chết ở đây không nhỉ?” Triển Chiêu hỏi . .

“Kỳ thực, tôi tiết lộ cho các cậu cái này.” Lão đội trưởng chỉ chỉ ra phía sau, “Cái động này chỉ là động phụ, phía sau mới là mộ chính, là động to nhất!” .

“Là sao a?” Không phải ai cũng có khả năng liên tưởng ra cấu tạo của cái mộ này.

“Nga... Nói như thế, ngôi mộ này có phần giống một hình tam giác, cửa ở mặt trên đặc biệt lớn, là mộ chính, phía dưới có hai cái nhỏ hơn, là mộ phụ, chúng ta hiện đang ở trong cái động nhỏ! Bởi vậy còn chưa biết chủ nhân của ngôi mộ là ai.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Triển Chiêu hỏi lão đội trưởng, “VẬY ... ngôi mộ này có tính là mộ trên nghìn tuổi không?”

“Đương nhiên là có rồi, trước cả thời Bắc Tống mà, mộ trên nghìn năm không sai đâu.”

Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường sang một bên, thấp giọng hỏi, “Ngọc Đường, cậu đoán xem, Liêm lão đại có chết trong mộ này không?”

“Nếu đúng thì thi thể rất có thể ở trong động chính, mà trên người hắn có thể sẽ có một quyển sơ đồ ...” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu hai mắt nhìn nhau —— bên trong sơ đồ kia có rất nhiều cổ mộ nghìn năm chưa khai thác a! Không phải chính là đại tỉ phú rồi sao? ! Cái này đúng là so với tờ vé số một nghìn vạn thì đáng giá hơn rất nhiều!

330. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 7

Chương 7 : Hậu nhân

“Bọn tôi có thể vào trong động chính xem không?” Bạch Ngọc Đường hỏi lão đội trưởng.

“Nga... Cái này ... vào thì không được.” Lão đội trưởng lắc đầu, “Chúng tôi còn chưa tiến hành tìm kiếm động chính a.”

“Lúc nào mới làm?” Bạch Ngọc Đường sốt ruột, “Ngày mai được không?” .

“Ha hã, kế hoạch khai quật của chúng tôi gồm ba bước, bước đầu tiên là chỉnh lý và khai quật động phụ thứ nhất, đại khái cần khoảng một tháng, sau đó đến tháng sau thì khai thác động phụ thứ hai, đương nhiên, đây là hai nơi không cần nhiều tiền để khai quật. Đến lúc khai quật động chính mới đáng nói, cái này phải đợi cấp trên hạ lệnh mới được.” .

Lão đội trưởng vừa nói xong đã thấy Bạch Ngọc Đường cùng đám người SCI mồm chữ o hết thấy.

“Không phải chứ, còn phải chờ lệnh a, hay là chú xin phép từ giờ luôn đi? !” Triển Chiêu thương lượng a thương lượng, “Việc này không thể trì hoãn a, muộn một chút hung thủ sẽ tiêu hủy chứng cứ đào tẩu mất!” .

“Ừ ... Nhưng cái này tôi không làm chủ được a, hơn nữa, làm khảo cổ phải tiến hành từng bước, không thể thô bạo thế được! Sẽ làm tổn thương đến văn vật trân quý, chúng tôi cũng không phải là kẻ trộm mộ.” Lão đội trưởng suy nghĩ một chút, “Bất quá, các cậu có thể tìm xem có động đã bị trộm nào xung quanh đây không.”

“Động bị trộm?” Bạch Ngọc Đường sửng sốt, đỡ cảm suy nghĩ một chút.

Triển Chiêu nói thầm với anh, “Những người đó ở đây giả thành tượng đất, hơn phân nửa có quan hệ với bản vẽ Liêm lão đại lưu lại, bất quá nếu như chúng ta tìm được động bị trộm, như vậy chứng tỏ bọn họ rất có thể đã tìm được, địa đồ này nọ, hơn phân nửa đã bị trộm đi.”

“Bất quá a, nói ngược lại, tiến nhập phần mộ không phải chuyện dễ dàng như vậy, chúng tôi còn không nghĩ ra cách để vào được mà.” Lão đội trưởng cắt ngang Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

“Đội khảo cổ mà không biết vào thế nào á?” Mọi người buồn bực.

“Ngôi mộ này rất hiếm thấy, không phải là kiểu ngược mà là kiểu xuôi. Nếu như năm đó không phải Liêm lão đại có bản vẽ chỉ dẫn đến đây, thật đúng là không biết khi nào mới phát hiện ra nữa. Mặt khác a, lại cho các cậu xem thứ này!” Nói rồi, lão đội trưởng vẫy tay, ý bảo mọi người đi theo ông, “Các cậu nhìn đi, là khối đá này.” .

Bạch Ngọc Đường đưa tay đẩy đẩy, “Cái này nặng phết!” .

“Xem chỗ này.” Lão đội trưởng ngồi xổm xuống chỉ vào mặt đất.

Mọi người cúi đầu, thì thấy mặt đất phía dưới tảng đá đều bị nứt cả!

“Đây là...”

“Công tắc nghìn cân.” Lão đội trưởng mỉm cười, “Chỉ cần khối đá này đặt xuống, bên ngoài dừng hòng đi vào, bên trong cũng hòng thoát ra! Nếu như Liêm lão đại thật sự đã tiến vào, chỉ có hai loại khả năng!” .

“Sẽ bị nhốt chết ở bên trong, hoặc đào động thoát ra?” Triển Chiêu lắc đầu, “Muốn chạy trốn cũng không thể dễ dàng như vậy.”

“Không sai.” Lão đội trưởng xoa xoa tay, “Đây chính là phát hiện trọng đại a, mấy hôm nay tôi đang tự mình viết tiểu thuyết, ha ha!”

Mọi người bật cười, nhưng lại có chút bất đắc dĩ.

“Vậy... làm sao mới vào được?” Bạch Trì có chút thất vọng, cậu muốn thấy được bên trong, hay nhất là trong đó có đôi câu vài lời gì đó của Liêm lão đại, và tuyệt đối không có chút xương cốt nào! Như vậy chứng tỏ nhân vật truyền kỳ kia đã thoát được, nói không chừng đã cùng người yêu mình đi ở ẩn đâu đó rồi. Dù sao, trong thời khói lửa chiến tranh, có thể sống tạm bợ là tốt lắm rồi, Liêm lão đại đã làm quá nhiều, cuộc đời của ông hiểm nguy như vậy đều là vì người khác mà không phải với chính mình. Bạch Trì có một loại cảm giác cường liệt, rằng Liêm lão đại nhất định không chết! Người tốt hảo báo a. .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe xong cũng không có cách nào khác, người của SCI phân tán ra tìm kiếm động đã bị trộm.

Thế nhưng huyết ngầm với huyết lộ thiên khác biệt rõ rệt nhất chính là không có khả năng có đạo động, muốn có đạo động phải đào đất phẳng lên, vậy chẳng phải sẽ biến thành một cái lỗ bự sao?

Mọi người liên tục vòng vo vài vòng, vẫn không có bất luận phát hiện gì, nhưng thật ra lại có chút an tâm ... Nói chung, vô luận sát nhân lần này là ai, chỉ cần có ý đồ với bức vẽ kia thì chỉ cần mục đích chưa thành sẽ chưa bỏ cuộc, lúc này chỉ cần ôm cây đợi thỏ là được.

...

Vì vậy, Bạch Ngọc Đường kêu Ngải Hổ điều người đến đây luân phiên theo dõi, phát hiện xung quanh có người đi loang quanh lập tức báo lại, ngoài ra bọn họ ở tại hiện trường tiến hành ghi chép đối với người của đội khảo cổ, còn điều tra lý lịch cùng thân phận của họ, không bài trừ khả năng có nội gián gây khó khăn.

An bài xong, mọi người rút về SCI.

“Hô...” Bạch Ngọc Đường vừa trở về phòng làm việc đang định ngồi xuống để thở, cái móng vừa dính vào sô pha thì bên ngoài vang lên hai tiếng, “Ba ba!” .

“Ba ba!”

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài, thì thấy Dương Dương và Tiểu Dịch đã tan học, lưng đeo túi sách chạy ào vào, từng đứa một nhào vào lòng Lạc Thiên và Tần Ấu.

Bạch Ngọc Đường gãi gãi đầu, lại nhìn thấy trên sô pha có Lisbon với Triệu Trinh chạy đến đón Bạch Trì; ngoài cửa có Bạch Cẩm Đường đang chờ Công Tôn khám nghiệm tử thi; còn có Tề Nhạc Trần Giai Di đang tám chuyện với Mã Hân trước cửa phòng pháp y, chờ Triệu Hổ Mã Hán tan tầm ... còn có hai lão cha đang ôm hai thằng nhóc trong phòng ...

Tương Bình đang chơi game, Triệu Hổ và Mã Hán gần đây hình như chuẩn bị mua sắm nhà cửa gì đấy, đang lên mạng tìm kiếm; Trương Long sắp cùng thanh mai trúc mã kết hôn đang chuẩn bị làm tiệc mừng; Vương Triều có con trai sắp vào tiểu học, đang cùng Dương Dương bọn họ hỏi thăm xem trường nào thì tốt.

Bạch Trì ở một bên ôm máy xay ohh ohh ohh làm sinh tố, trên tay còn cầm một quyển cẩm nang. Cửa phòng pháp y đột nhiên mở ra, Công Tôn một tay cầm khối bánh gạo đen găm khí thể, một tay cầm báo cáo khám nghiệm tử thi đi ra, lập tức bị Bạch Cẩm Đường ôm chặt lấy trình diễn một màn chảy máu mũi.

Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi, đảo mắt nhìn sang bên cạnh.

Triển Chiêu đang cầm máy tính xách tay ngồi xếp bằng trên sofa, trong miệng ngậm một miếng bánh Oreos, đang lạch cạch gõ báo cáo học thuật của mình. QQ đúng lúc còn “đình đình” hai tiếng, click vào thì là mẹ nhắc nhở anh dạo này trời lạnh, về đổi chiếu thành nệm đi, coi chừng bị cảm đó!

Triển Chiêu gửi biểu tình của một con mèo bận rộn qua —— biết rồi ạ ~.

Bạch Ngọc Đường yên lặng nhìn, yên lặng trở về phòng làm việc của mình, đóng cửa chính lại, đóng luôn cửa chớp, hai tay tạo thành hình chữ thập, ngửa mặt mặc niệm trong lòng —— trời xanh a, cho con vài tên sát thủ biến thái đi, để đám chúng con có chút việc để làm! Chúng con sống thẹn với tiền thuế của nhân dân a!

Chàng đội trưởng đang phát điên trong phòng, chợt nghe bên ngoài có người gọi, “Tiểu Bạch!”

Bạch Ngọc Đường nghe ra là giọng của Triển Chiêu, lập tức điều chỉnh lại biểu tình, thay vào một dáng tươi cười ôn hòa lộ đầu ra khỏi cửa, cười tủm tỉm hỏi, “Chuyện gì?” .

“Cục trưởng Bao tìm chúng ta.” Triển Chiêu buông máy tính, cầm lấy Oreos nhét cả vào trong miệng, lặc a lặc điện thoại trong tay với người kia, cũng tiện tay chùi chùi mảnh vụn chocolate bên khóe miệng.

“Nga.” Bạch Ngọc Đường đi tới, tâm nói ông trời phù hộ cho có kỳ án quái án đại kiếp nạn gì đó đi a! .

Tới cửa phòng làm việc của Bao Chứng, Triển Chiêu gõ gõ cửa, chợt nghe bên trong Bao Chứng nói, “Mời vào” .

Triển Chiêu vừa định đẩy cửa đi vào thì bị Bạch Ngọc Đường kéo lại, đưa tay lau vụn bánh bích quy trên khóe miệng anh, rồi lại nắm lấy cổ tay anh gạt xuống một ít nước bọt để lau mặt, y hệt tư thế của Lỗ Ban.

Triển Chiêu đập tới, Bạch Ngọc Đường vội lách người chui vào phòng.

Vì vậy, lúc Bao Chứng ngẩng đầu thì nhìn thấy Bạch Ngọc Đường mỉm cười bay vào, Triển Chiêu thì quệt miệng đuổi theo phía sau.

“Khụ khụ, tới rồi?” Bao Chứng chỉ chỉ vào cái ghế trước mặt hai người, ý bảo —— ngồi đi.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, Bao Chứng thường ngày đều ngắn gọn phân phó nên chỉ cho đúng, hôm nay lại chủ động cho ngồi, đừng nói là —— có án tử thật nha?

“Báo cáo tra án lần này của các cậu tôi đã nghe qua, các bộ phận khác đi kiểm tra về cũng đã báo cáo tình huống, khai quật mộ chính mất rất nhiều thời gian đó, phỏng chừng không thể phối hợp điều tra với chúng ta đâu, dù sao cũng không thể phá tung phần mộ lên được.”

“Khai quật mộ chính có quan hệ rất lớn đến tầm sơ đồ hầm mộ, đây là văn vật cổ đại rất trân quý.” Triển Chiêu trình bày ngắn gọn suy nghĩ của mình, “Bất quá nói thật thì cũng không có quan hệ trực tiếp đến việc tróc nã hung thủ lần này.”

“Cục trưởng, án tử này có rất nhiều điểm đáng ngờ, tuy rằng người chết bị bệnh tâm thần, thế nhưng...” Bạch Ngọc Đường sợ Bao Chứng sẽ dẹp bỏ án tử lần này, vậy lại càng không có chuyện gì để làm rồi, không thể làm gì khác hơn là ngồi mọc nầm trong phòng, vậy thì cứ trực tiếp đưa anh đến trường bắn ở luôn cho rồi.

“Tôi biết.” Bao Chứng khoát khoát tay, “Cũng không phải tôi muốn ngăn cản các cậu tra án này, chỉ là muốn cung cấp cho các cậu một đầu mối thôi.”

“Đầu mối gì a?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau.

“Người này.” Bao Chứng nói rồi đưa ra một quyển tạp chí cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường xem, chỉ thấy trên đó đăng tin nhà từ thiện cố bự Liêm Đồng Lý lại quynh tặng gì đó.

“Người này bình thường vẫn lên báo a.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Đa phần đều là tin về từ thiện... Sao ạ? Có chuyện?”

“Các cậu lúc nào cũng nghĩ người ta có chuyện là sao, thoải mái tí đi.” Bao Chứng lắc đầu, “Liêm Đồng Lý là bạn cũ của tôi, trước đây làm cảnh sát tôi có vô tình cứu cậu ta một lần, có một số việc không thể nhắc qua với các cậu, cậu ta cũng chưa từng nói với ai. Bất quá tôi với cậu ta cũng coi như bạn thân, bởi vậy tôi biết chút chuyện của nhà cậu ta ... Ông nội cậu ta chính là Liêm lão đại.” .

“Hả? !” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt nhìn Bao Chứng, “Thật hay giả?” .

Bao Chứng nở nụ cười, “Tài sản của cậu ta rất nhiều, bắt quá từ lời ông nội truyền xuống, sau này không được đi trộm mộ, thứ cần làm chính là đi làm từ thiện.” .

“Nga...” Triển Chiêu nhận lấy tờ tạp chí nhìn kĩ lại, “Thảo nào giàu có thế, hoá ra là có lai lịch như thế a.”

“Liêm lão đại sống đến bảy tám mươi tuổi mới chết.” Bao Chứng cười cười, “Bởi vậy bên trong phần mộ bất luận có cái gì, đều không phải thi thể của Liêm lão đại.” .

“Như vậy a.” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều có chút vui mừng, kết quả này không tệ.

“Thế giới thật nhỏ a.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Không phải nhỏ đâu, là cậu ta tìm tôi trước, bọn tôi đã nhiều năm không liên lạc rồi.” Bao Chứng nói, đưa điện thoại ra ấn vào một đoạn ghi âm cho hai người nghe.

*Một đoạn đối thoại truyền đến:

“Bao Chứng phải không?” Đối phương mang một giọng nam trung trầm thấp, gây cảm giác rất thành thực nhã nhặn, tuổi phỏng chừng khoảng năm sáu chục.

“Đúng vậy, ông là ai?” .

“Nga, tôi là Liêm Đồng Lý.”

Nghe đến đó, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhận thấy Bao Chứng thoáng do dự một chút, sau đó bình tĩnh đại ngộ, “Nga... Ha ha, lão Liêm a.” .

“Cậu còn nhớ rõ tôi không đó?”

“Sao lại không nhớ rõ chứ, khi còn bé chúng ta thường cùng đi bơi mà.” .

“Thôi đi! Làm cảnh sát rồi mắc luôn bệnh đa nghi à? !” Liêm Đồng Lý sau khi sừng sốt xong, có chút buồn bực đáp lời, “Cậu muốn thử tôi? Tôi bị viêm tai giữa, cả đời không được xuống nước! Bồn tắm trong nhà còn chưa từng xuống, bơi cái gì lợi a.” .

Nói đến mức này, Bao Chứng mới buông lỏng đề phòng nở nụ cười, “Aiz, công việc cần a, cậu thông cảm a thông cảm, thực sự là đã lâu không gặp mà.”

“Không có việc gì tôi cũng không gọi đến quấy rầy cậu a.” Liêm Đồng Lý khe khẽ thở dài, “Lão Bao, tôi không khách khí với cậu, tôi gặp chút phiền phức.”

“Phiền phức gì a?” Giọng nói của Bao Chứng nghiêm túc hẳn.

“Cậu còn nhớ chuyện ông nội năm đó tôi kể với cậu không?”

“Nhớ a.” Bao Chứng gật đầu, “Liêm lão đại chuyên trộm mộ.”

“Tôi gần đây nhận được rất nhiều thư với điện thoại đe dọa, muốn tôi giao ra thứ gì đó!” .

“Cái gì?” Bao Chứng giật mình, “Chuyện từ khi nào?” .

“Khoảng hai tháng gần đây.” Liêm Đồng Lý có chút bực mình, “Đối phương luôn mồm bắt tôi giao đồ ra, có đôi khi lại quay qua moi tiền tôi, nói chung là rất nhàm chán!”

“Cậu đã làm gì?” .

“Tôi không để ý đến bọn họ!” Qua cách nói của Liêm Đồng Lý có thể thấy được đó là một người chính trực nghiêm túc, “Thế nhưng mấy ngày nay, bọn họ bắt đầu uy hiếp muốn bắt cóc con trai nhỏ của tôi. Chắc

cậu cũng có nghe qua, vợ tôi vừa sinh cho tôi một bảo bối, đứng hàng thứ tư.” Liêm Đồng Lý nói chuyện có chút bất đắc dĩ, “Thằng bé hiện tại là bảo bối của tôi, cậu tìm người giúp tôi a.”

“Được, cậu chờ một chút, tôi lập tức phái người đến phụ trách vụ này.” Nói xong ngắt điện thoại.

Bao Chứng ấn nút tắt đoạn ghi âm, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Thấy thế nào?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhướn mày với Triển Chiêu, Triển Chiêu chỉ nói một câu, “Sao trùng hợp thế?”

“Quản nó trùng hợp hay không làm gì, kiểu gì cũng có thêm chút tin tức, nói chung đằng nào tôi cũng cho người qua đó, hai cậu vừa lúc rảnh rỗi thì đi đi, nói không chừng sẽ có đầu mối.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu vui vẻ đồng ý, loại cơ hội này phải nói là ngàn năm có một nha.

Cầm địa chỉ Bao Chứng cho ra ngoài, Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cậu nghĩ sao?”

“Ừ ... Đúng là có chút trùng hợp.” Bạch Ngọc Đường thu hồi địa chỉ nháy mắt với Triển Chiêu, “Bất quá đến bãi phóng hậu nhân của vị Liêm lão đại kia một chút cũng không tệ a, nói không chừng còn có bất ngờ ngoài ý muốn!”

331. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 8

Chương 8 : Đại gia tộc phức tạp

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường mang theo Tần Âu với Lạc Thiên cùng nhau đi tới biệt thự của Liêm Đồng Lý.

“Hô... Lại là một kẻ có tiền.” Triển Chiêu ngửa mặt nhìn toà biệt thự khảm ngọc bích ở xa xa, “Tiểu Bạch, cậu nghĩ xem có ai gia tài cự phú nhưng vẫn ở nhà cấp 4, đạp xe đi mua đồ ăn, đón con tan học này nọ không?”

Bạch Ngọc Đường cười cười, “Vậy động lực để hắn kiếm tiền là gì?”

“Ừm.” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Kỳ thực dự vọng nguyên thủy nhất của con người chỉ là thức ăn, tìm bạn đời này nọ. Thế nhưng theo thời gian trôi qua, mọi người phát hiện tiền tài có thể mang đến thực vật, bạn đời ... Nên đã đem dự vọng nguyên thủy nhất dời đi. Đạo này thời đại phát triển, trên thế giới rất nhiều người đã có được cái ăn cùng gia đình, nhưng vẫn như cũ truy cầu tiền bạc.”

“Miêu Nhi, trong số những dự vọng nguyên thủy nhất đó có quyền lợi hay không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Quyền lợi cũng chỉ là xúc tác thôi.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Quyền lợi với tiền tài giống nhau, đều là phương tiện để đạt được mục đích nguyên thủy, thật ra có một thứ rất đặc biệt.”

“Cái gì?”

“Lòng hư vinh.” Triển Chiêu cười nói, “Cái này rất kỳ quái, cậu có thể nói nó là chất xúc tác, cũng có thể nói là nguồn gốc của mọi thứ; hung hăng, hiểu thắng, ... vân vân, mọi thứ truy cầu về mặt tinh thần đều không liên quan gì đến dự vọng nguyên thủy.”

“Không phải tất cả đều là vì tình dục sao?”

Triển Chiêu khoé miệng giật giật, “Đừng nghe Freud nói lung tung.”

* Sigmund Freud: là một bác sĩ về thần kinh và tâm thần người Áo, đã sáng lập ngành Phân tâm học (Psychoanalysis). Ông đã đề xuất hai bản năng gốc là “bản năng tình dục” và “bản năng chết”, xem đó là nguyên động lực chi phối tiến trình lịch sử nhân loại.

“Thế nhưng không khí của xã hội lúc này đúng là không tốt cho lắm.” Tần Âu ở phía sau đi tới, thoáng có chút cảm khái, “Tôi thật không muốn Tiểu Dịch lớn lên trong một xã hội hám tiền thế này.”

“Có thể cho thằng bé truy cầu thứ đặc biệt gì đó a.” Triển Chiêu nở nụ cười, “Thằng bé không phải rất sùng bái anh sao?”

Tần Âu vội lắc đầu, “Để nó thành cảnh sát hay chuyên gia phá bom á? Trời ạ!” .

“Tôi cũng không muốn cho Dương Dương làm cảnh sát, bình thường sẽ phải tiếp xúc với mặt đen tối của con người và xã hội, rất dễ trở nên tiêu cực chán chường.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trao đổi ánh mắt —— thiếu chút nữa quên mất hai người này đều là siêu cấp vú em a! .

Vừa tới cổng biệt thự, mọi người đã nghe thấy có người đang ở cửa lớn cãi nhau.

Đang trong trận tranh cãi là một nam một nữ.

Người nam mặc tây trang phẳng phiu, vừa nhìn đã biết là một tinh anh, Bạch Ngọc Đường cảm thấy hẳn có một chút quen mắt, nhưng ở đâu gặp thì nhớ không ra.

Người nữ càng đặc biệt hơn, mặc trên người một thân đồ rực cực kì trẻ trung mỹ lệ.

“Cậu nói thế là sao hả?” Cô gái đang trách cứ người đàn ông, “Tôi không có cố ý!” .

Người đàn ông nọ cũng không chịu thua kém, “Tôi cũng không cố ý, Liêm phu nhân.” .

“Đúng vậy!” Cô gái hình như đã nổi cáu, “Tôi chính là Liêm phu nhân đó, thế nào!” .

“A.” Người đàn ông cười nhạt một tiếng, quay mặt nhìn đi nơi khác.

Càng nhìn càng thấy không khí giữa hai người đó có chút quỷ dị. .

“Khụ khụ.” .

Triển Chiêu có thể là người duy nhất thích xem người ta cãi nhau, cũng không phải vì thích nhiều chuyện, mà là trong lúc con người đang tâm tình đại bạo phát, cực độ phẫn nộ hoặc cực độ thương tâm sẽ dễ dàng bộc lộ ra bản tính, nhìn vào lúc này để lý giải một người là tốt nhất. Ví như một người đàn ông trong lúc vô cùng tức giận cũng không nghĩ đến chuyện dùng vũ lực, như vậy anh ta tuyệt đối không phải loại người thích bạo lực gia đình.

Đôi nam nữ đang khắc khẩu lập tức quay đầu lại, nét xấu hổ trên mặt rõ ràng có thể thấy được.

Triển Chiêu thấy thần tình của bọn họ thì khẽ nhướn mày, đưa tay lên sờ cằm nói khẽ với Bạch Ngọc Đường, “Cẩu huyết a.”

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu, nhưng không truy hỏi, chỉ đưa thẻ cảnh viên cho hai người kia xem, “Tôi là đội trưởng SCI Bạch Ngọc Đường, có hẹn với Liêm Đồng Lý tiên sinh.” .

“Nga, cảnh sát tiên sinh, Đồng Lý đang chờ các cậu.” Cô gái kia lập tức bắt tay Bạch Ngọc Đường, “Tôi là Trần Tuệ Phân vợ của Liêm Đồng Lý, đây là Liêm Thiển Trung.” .

“Xin chào.” Lúc Liêm Thiển Trung bắt tay Bạch Ngọc Đường có quan sát anh một chút, “Tôi hình như đã gặp cậu ở đâu đó.”

Triển Chiêu nhướn mày, “Liêm tiên sinh có biết Bạch Cẩm Đường không?” .

“Đúng, ông chủ Bạch với tôi bình thường cũng có lui tới làm ăn. Bạch Ngọc Đường... Bạch Cẩm Đường...” Liêm Thiển Trung thoáng cái hiểu ra, “Nga! Bảo sao tướng mạo có ba phần tương tự a, hoá ra là anh em ruột, Bạch gia quả nhiên đều là người giỏi giang tuấn tú.” .

Bạch Ngọc Đường cười cười cùng hắn bắt tay, giờ mới nhớ ra là đã thấy qua trong một buổi tiệc nào đó. Vốn anh cũng chẳng tham dự tiệc làm ăn của Bạch Cẩm Đường làm gì, nhưng mà quán rượu của anh hai chẳng biết sao luôn thu hút mấy tên biến thái cuồng giết người.

“Mời vào trong.” .

“Liêm tiên sinh là đại công tử sao?” Triển Chiêu nghe nói Liêm Đồng Lý có hai con trai một con gái đều đã lớn, chỉ có gần đây cô vợ sau mới sinh thêm một thằng nhóc, chính là một đứa trẻ còn bọc tã. .

“Thiểm Trung là lão đại, lão nhị là Thiểm Nghĩa, em gái là Liêm Thục Lễ, cục cưng nhỏ nhất, tên là Liêm Thiểm Nhân.” Trần Tuệ Phân giải thích cho Triển Chiêu một chút, cũng không giấu diếm cái gì, “Chị cả là Vương Nghệ, ba năm trước đã qua đời.” .

“Nga...” Triển Chiêu gật đầu, Bạch Ngọc Đường trên mặt không biểu tình, Lạc Thiên cùng Tần Âu tự nhiên cũng không nói gì, chỉ là trong lòng mọi người đều nghĩ —— chồng già vợ trẻ a, Trần Tuệ Phân cũng không biết có nhiều tuổi hơn Liêm Thiểm Trung không nữa, có một người mẹ kế như vậy cũng khá xấu hổ đi.

Có mỗi Triển Chiêu sờ sờ cằm, phát hiện chút chuyện thú vị.

Rất nhanh, mọi người đi qua hành lang thật dài tiến vào phòng khách, Liêm Thiểm Trung mời mọi người ngồi xuống, dẫn đi lên lầu gọi Liêm Đồng Lý, Trần Tuệ Phân nhiệt tình tự mình đi châm trà.

Bạch Ngọc Đường nhìn bốn phía một chút, thấp giọng hỏi Triển Chiêu, “Mèo, cậu phát hiện ra cái gì?” .

“Hả?” Triển Chiêu không hiểu.

“Ít giả vờ đi.” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Cậu sờ cằm chứng tỏ đã phát hiện cái gì đó, sờ mũi là đang suy nghĩ, tay phải sờ chứng tỏ đang gặp chút rắc rối, tay trái sờ chính là cảm thấy thú vị! Cậu vừa rồi dùng tay trái sờ cằm!” .

Triển Chiêu hít mạnh một hơi, trừng Bạch Ngọc Đường, “Cậu lại phân tích hành động của tôi!” .

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, “Gần son thì đỏ.” .

Lúc này, Trần Tuệ Phân bưng khay trà đến, đem chén trà Phổ Nhĩ đặt xuống trước mặt mọi người, miệng nói, “Phiên chờ một chút, Đồng Lý lập tức xuống.” rồi lại quay về phòng bếp.

Triển Chiêu nói khẽ với Bạch Ngọc Đường, “Tôi dám cá Trần Tuệ Phân với Liêm Thiểm Trung có tình ý với nhau, nói không chừng trước đây là một đôi!” .

Triển Chiêu mặc dù nói nhỏ, nhưng Bạch Ngọc Đường, Lạc Thiên cùng Tần Âu đều nghe được, mọi người mở to hai mắt nhìn anh.

“Thật không đó?” Bạch Ngọc Đường giật mình, cha đoạt bạn gái của con? Quá cầu huyết rồi đó! .

Triển Chiêu cầm chén trà lên, “Hắn là cha tranh với con. Đại gia tộc mà, còn có chút tác phong giang hồ, đương nhiên là bách thiện hiếu vi tiên (1). Cậu xem lại cách bài biện của nhà bọn họ xem, căn bản là một gia đình nặng mùi gia trưởng phong kiến, con trai sao dám cãi lời cha, bởi vậy tôi đoán Liêm Thiểm Trung này có một chút ngu hiếu (2).” .

(1) bách thiện hiếu vi tiên: trăm điều thiện hiếu là số một

(2) ngu hiếu: hiếu thuận 1 cách ngu ngốc

Nói rồi, Triển Chiêu lại chỉ chỉ một cái gạt tàn thuốc bằng kim loại nhìn khá cá tính trên bàn, “Bất quá cái gạt tàn này không đồng bộ với nguyên gian phòng, vì thế trong nhà này hẳn là có một người đặc biệt phản nghịch ... Đàn ông không có nhiều khả năng sẽ mua loại đồ này, bởi vậy vị tiểu thư Liêm Thục Lễ kia hẳn là đứa trẻ phản nghịch đó.” .

“Vậy lão nhị thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Lão nhị có thể tương đối bình thường, nói không chừng còn cắt đứt quan hệ cha con với Liêm Đồng Lý rồi, tin không?” Triển Chiêu cười hỏi.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, Tần Âu cùng Lạc Thiên nhìn nhau, “Làm sao thấy được?” .

Đúng lúc đó, phía cầu thang truyền đến tiếng bước chân, Trần Tuệ Phân từ trong phòng bếp cũng bưng ra một ấm trà khác, Triển Chiêu cười khoát khoát tay với mọi người, “Một ít chi tiết mà thôi.” .

“Bách đội trưởng.” Liêm Đồng Lý đi tới sô pha, trước khi ngồi xuống thì cùng Bạch Ngọc Đường bắt tay, “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

“Liêm tiên sinh.” Bạch Ngọc Đường đứng lên bắt tay với Liêm Đồng Lý.

“Gọi bá phụ là được, tôi với ba cậu đều là chỗ quen biết đã lâu, còn có Triễn đại pháp quan.” Tuổi tác của ông ta so với thực tế thì già hơn một chút, chưa kể so với Bao Chứng cùng Bạch Duẩn Văn thì già hơn rất nhiều.

Bạch Ngọc Đường cười cười không nói gì, Triễn Chiêu có chút bất đắc dĩ... .

Từ lần trước sau chuyện của Bạch Cẩm Đường, Bạch Ngọc Đường hình như đang giận đối Bạch Duẩn Văn, chưa từng về nhà qua một lần. Triễn Chiêu biết, Bạch Ngọc Đường hiện tại rất khó phán đoán năm đó tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa cậu ấy hoài nghi Bạch Duẩn Văn đã hại Bạch Cẩm Đường. Với tính tình cùng cảm tình của cậu ấy đối với Bạch Cẩm Đường, có thể khẳng định quan hệ cha con coi như xong đời. Bất quá dưới con mắt của Triễn Chiêu, đây chính là điểm giống nhau nhất của Bạch Ngọc Đường và Bạch Duẩn Văn, bướng bỉnh, cố chấp, nói một không làm hai. So sánh ra, phương diện này Bạch Cẩm Đường thật ra lại không quá giống hai người họ, nếu luận về tính cách, Bạch Ngọc Đường tuyệt đối là con của Bạch Duẩn Văn, nhưng Bạch Cẩm Đường giống con người khác hơn.

Triễn Chiêu đã từng nhiều lần hoài nghi, về ngoài của Bạch Cẩm Đường cùng Bạch Duẩn Văn, Bạch Ngọc Đường đều rất giống, thế nhưng loại trừ di chứng vì bị thương của anh ấy ra, luận về bản tính thì hoàn toàn không giống!

Bạch Cẩm Đường là một người tương đối mâu thuẫn, bản chất của anh thật ra khá ôn hòa, nhưng vì bị thương làm anh trở nên rất thô bạo, mà trải nghiệm gian khổ nhiều năm làm anh trở nên lãnh khốc... Vì thế nói tóm lại, đem những tính cách này trộn lại cùng một chỗ, kết hợp với vẻ tuấn lãng bên ngoài, anh hai liền trở nên rất có mị lực.

Cộng thêm sự vô tội của một người bị hại ... lại càng thêm đẹp đẽ. Yếu đuối núp phía sau sự cường giả, luôn luôn dễ làm người khác động tâm.

Triễn Chiêu tự thấy chính mình lại bắt đầu suy nghĩ đi mãi đâu rồi, lập tức nhanh chóng ngừng lại, tập trung vào chuyện chính.

Liên Đồng Lý cùng Bạch Ngọc Đường hàn huyên vài câu xong lại quay sang bắt tay với Triễn Chiêu, “Tiến sĩ Triễn? Ha ha! Hậu sinh khả ụ a.”

Triễn Chiêu mỉm cười, “Liên bá phụ khách khí rồi.”

“Aiz.” Liên Đồng Lý ngồi xuống, khẽ gật đầu với Tần Âu cùng Lạc Thiên coi như chào hỏi, rồi nói, “Tôi thường xuyên ước ao a, Duẩn Văn cùng Khải Thiên một võ một văn, hôm nay người kế tục càng trò giỏi hơn thầy, càng không dám nhắc đến Cẩm Đường giỏi giang như vậy, tôi có thúc ngựa cũng cản không nổi a.”

Triễn Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều lễ tiết cười cười.

Trần Tuệ Phân từ trên tay người giúp việc ôm lấy một đĩa nhóc mập mập, nó hình như vừa tỉnh ngủ, cái cổ ninh ních thịt là thịt, đang bấu môi mơ mơ màng màng nhìn mọi người, Triễn Chiêu lập tức nheo mắt nhìn, thật muốn nhéo lấy cái a!

Trần Tuệ Phân cùng Liên Thiển Trung đều ngồi ở một bên. Tuệ Phân nhin không được mở miệng, “Nếu như Thiển Nghĩa ở đây thì tốt rồi, cậu ấy cũng nghiên cứu tâm lý học, không biết có bao nhiêu sùng bái tiến sĩ Triễn.” .

“Aiz!” Liên Đồng Lý nhíu mày, “Miễn bàn đến tên nghiệt tử đó đi!” .

Tất cả mọi người sùng sốt.

“Ba ba.” Liên Thiển Trung giúp Liên Đồng Lý rót trà, “Thiển Nghĩa còn nhỏ, lời chú ấy nói chỉ là trong phút nóng nảy, ba đừng so đo làm gì.”

“Nó còn dám nói không thèm nhận lão cha này nữa thì đừng hòng đặt chân vào cửa Liêm gia được nửa bước!” Liêm Đồng Ly ho vài tiếng, Trần Tuệ Phân vội đưa con cho bảo mẫu, rồi khẽ đưa tay vỗ lưng cho lão.

Tất cả mọi người cảm thấy khó hiểu, sao có cảm giác Liêm Đồng Lý già hơn tuổi của ông ta nhiều lắm a? !

Triển Chiêu bưng chén trà ung dung uống một ngụm, Bạch Ngọc Đường bên cạnh bất động thanh sắc, dù sao cũng đã quen quá rồi. Lạc Thiên cùng Tần Âu thì đang đưa mắt nhìn nhau —— Triển Chiêu thật thần thánh! Cái này mà cũng nhìn ra? !

“Đúng rồi.” Bạch Ngọc Đường chờ Liêm Đồng Lý ho xong, buông chén trà xuống hỏi, “Chúng ta nói về vụ án một chút.”

“Được.” Liêm Đồng Lý gật đầu, ý bảo Liêm Thiển Trung nói dùm.

Liêm Thiển Trung còn chưa mở miệng, chợt nghe từ cửa có tiếng một người giúp việc nói, “Lão gia, tiểu thư đã trở về.” .

Liêm Đồng Lý nhíu mày khoát tay chặn lại, “Đã biết, chúng ta ở đây bàn chính sự, kêu nó về phòng đi.”

“Chuyện gì mà không thể cho tôi nghe a.” Liêm Đồng Lý vừa dứt lời, ở cửa xuất hiện một nữ sinh ăn mặc đặc biệt cá tính, khoen mũi khuyên tai không ít, trên người nồng nặc mùi son phấn, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không hiểu sao đều nghĩ đến Tề Nhạc năm đó.

Lạc Thiên cùng Tần Âu nhìn không được nổi một thân da gà, thật sùng bái Bạch Ngọc Đường có thể cùng Triển Chiêu sống chung mà không bị sao, thậm chí đa phần thời gian còn có thể chế trụ Triển Chiêu a, đội trưởng quả nhiên cũng không phải con người, Triển Chiêu căn bản là thần thánh! .

Sắc mặt Liêm Đồng Lý lập tức xấu xí hẳn.

“Thục Lễ, ba ba đang bàn chuyện.” Trần Tuệ Phân nói với cô gái.

“Mẹ nhỏ.” Liêm Thục Lễ nhếch miệng cười, “Sao lại gọi là ba ba a... Không phải nên gọi ông ấy là lão công sao? Mẹ như vậy không phải đang muốn dạy tôi gọi mẹ là chị dâu chứ?” .

Trần Tuệ Phân sắc mặt trắng nhợt, cúi đầu không nói.

Nhìn sang Liêm Thiển Trung, đang bưng chén uống trà để che giấu xấu hổ.

Sắc mặt Liêm Đồng Lý càng thêm xấu xí.

“Ha ha.” Liêm Thục Lễ đi đến, nhìn Bạch Ngọc Đường lại nhìn Triển Chiêu, đột nhiên chỉ vào Bạch Ngọc Đường, “Ngà! Tôi biết anh nha, cảnh sát đúng không!” .

Bạch Ngọc Đường sững sốt.

“Anh cảnh sát siêu đẹp trai lái chiếc xe thể thao.” Liêm Thục Lễ tùy tiện đi tới thả người xuống sofa, đem chiếc giày đinh gác lên bàn trà, phía trên chiếc giày là cái quần jean rách lỗ chỗ càng làm tăng thêm hiệu ứng.

“A.” Liêm Thục Lễ cười đến có chút lưu manh, rồi lấy ra một điều thuốc châm lên, “Đám chị em tôi đều nói sau này có phạm tội tốt nhất có thể để anh bắt, đến lúc đó nhất định phải hảo hảo đùa giỡn anh một phen, bắt quá đáng tiếc, nghe nói anh chỉ để ý đến án giết người cỡ lớn.” .

Triển Chiêu nheo mắt cười, lại thần bí như nhướn nhướn mày với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu uống trà —— tai bay vạ gió a.

Lạc Thiên cùng Tần Âu không hiểu sao đồng loạt nghĩ đến cảnh Dương Dương cùng Tiểu Dịch ăn mặc cái loại trang phục này —— trời ạ, nhóc con thời phản nghịch thật đáng sợ!

“Vô liêm sỉ!” Liêm Đồng Lý đưa tay hung hăng đập lên bàn trà, “Cút về phòng cho ta!” .

“Không cần.” Liêm Thục Lễ dụi thuốc đứng lên, “Tôi muốn qua chỗ anh hai ở vài ngày, vừa lúc, các người cứ bận bịu của các người đi.” Nói xong, lên lầu.

Liêm Đồng Lý tức giận đến mức thở hồng hộc, Trần Tuệ Phân bên cạnh khẽ vỗ lưng cho lão, “Con vẫn còn nhỏ, đừng nóng giận.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu —— bằng không cậu lên đi, quan hệ kiểu này thật loạn.

Lạc Thiên cùng Tần Âu thì không nói gì, đang nỗ lực đem lực chú ý từ chỗ con cái kéo trở về.

Triển Chiêu vui vẻ buông chén trà, đột nhiên mở miệng nói, “Cái kẻ gọi điện thoại quấy rầy ông, hẳn không phải người ngoài.”

Tất cả mọi người sững sốt.

Triển Chiêu cười cười, “Hỏi một chút Liêm tiểu thư sẽ biết.”

Liêm Đồng Lý nhú mày, vỗ bàn, nói với Liêm Thiển Trung, “Đưa em con qua đây!”

Liêm Thiển Trung hồ nghi nhìn Triển Chiêu một chút lại nhìn Trần Tuệ Phân một chút, Trần Tuệ Phân gật đầu.

Những chi tiết này tránh sao được con mắt của Triển Chiêu, Lạc Thiên cùng Tần Âu tinh tường thấy Triển Chiêu đưa tay trái lên sờ cằm... Liếc nhau —— lại có trò hay để xem! .

Liêm Thiển Trung lên lầu, rất nhanh liền chạy xuống, “Ba ba! Em con mở cửa sổ chạy mất rồi.” .

“Cái gì? !” .

“Chưa chạy đâu.” Triển Chiêu đột nhiên mở miệng, “Trốn trong tủ quần áo a.” .

Liêm Thiển Trung sững sốt, xoay người trở lên, không lâu sau lôi kéo Liêm Thục Lễ đang cười ha ha trở xuống.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu —— Miêu Nhi, được a.

Triển Chiêu mỉm cười —— tôi gần đây vừa khéo đang nghiên cứu quá trình phản nghịch của bất lương thiếu nam thiếu nữ a.

332. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 9

Chương 9 : Đại bí mật

Liêm Thục Lễ sau khi bị Liêm Thiển Trung lôi xuống, thì ngồi ở trên sô pha nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu, “Này, anh thật thông minh a, sao anh biết hay vậy?”

“Một ít chi tiết không quan trọng thôi.” Triển Chiêu cười cười hỏi, “Thư đe dọa là cô làm đúng không?”

“Đúng thì thế nào?” Liêm Thục Lễ hỏi lại.

“Khốn nạn!” Liêm Đồng Lý tức giận đến xanh mặt, “Mày ... mày vì sao muốn làm mấy thứ đó hả? !”

“Chơi đùa chút thôi.” Liêm Thục Lễ nhìn nơi khác nhỏ giọng lầm bầm, “Nghiêm túc vậy làm gì.”

“Mày ... quả thực vô pháp vô thiên!” Liêm Đồng Lý muốn phát tay đánh người thì bị Trần Tuệ Phân cùng Liêm Thiển Trung ngăn lại.

“Các người cứ chiều nó như thế nó lại càng phát vô pháp vô thiên, sớm muộn gì cũng có một ngày bị nó hại chết!” Liêm Đồng Lý tức giận đến không được, “A Trung!”

Tiếng gọi của lão vừa dứt, bên ngoài xuất hiện một người đàn ông mặc tây trang để tóc húi cua, vừa nhìn là biết một vệ sĩ tiêu chuẩn.

“Nhốt nó lại cho tôi!” Liêm Đồng Lý rống lên, “Một tháng không được ra khỏi phòng!”

“Không bằng cha giết tôi luôn đi!” Liêm Thục Lễ cũng hét lên.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, nhà này thật loạn!

Bạch Ngọc Đường nói với Liêm Đồng Lý, “Chúng tôi có một số việc muốn hỏi cô ấy.”

“Ách...” Liêm Đồng Lý hình như có chút do dự.

Triển Chiêu lập tức nhìn ra, liền vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Bỏ đi, trò chơi của trẻ nhỏ thôi mà, vì nhàm chán nên muốn tìm thứ gì đó kích thích, con nít thời kì phản nghịch có rất nhiều hành vi kiểu này, chủ yếu là muốn được người lớn chú ý a.”

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu nhìn Triển Chiêu, thấy trong mắt cậu ta hiện lên một tia nghịch ngợm, liền biết con mèo này đã có chủ ý gì đó, liền gật đầu chiều theo.

“Thực Lễ còn nhỏ, khẳng định là nhất thời hồ đồ thôi.” Liêm Thiển Trung vội vã giúp dời đi lực chú ý.

Người vệ sĩ tên A Trung kia đưa Liêm Thực Lễ lên lầu, đóng cửa phòng lại đứng ở cửa.

“Cô bé có thể còn có đồng lõa.” Triển Chiêu nói, “Về phần đối phương có phải là tuổi nhỏ nên nhất thời hồ đồ không thì không ai biết.”

Liêm Đồng Lý ngẩn người, trên mặt trong nháy mắt xấu hổ, “Dù sao hôm nay cũng rất cảm tạ các vị cảnh sát, chỉ cần biết không có ai uy hiếp sự an toàn của người nhà tôi, vậy là an tâm rồi.”

Nghe trong lời ông ta nói hình như có phần muốn tiễn khách, Bạch Ngọc Đường tuy rằng không rõ lắm vì sao Liêm Đồng Lý đột nhiên muốn trở mặt. Nhưng mấy câu Triển Chiêu nói vừa rồi khẳng định có tác động đến Liêm Đồng Lý. Mà người nghe cổ tình người nói chưa chắc đã vô ý, con mèo này hẳn là đang thăm dò a.

“Chúng ta tiếp tục vấn đề?” Triển Chiêu hỏi.

“Hôm nay án tử đã phá, ha ha.” Liêm Đồng Lý ha ha cười, “Tiền sĩ Triển thật là vượt trội, đúng rồi, mọi người nán lại ăn cơm nha?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, con cáo già này không muốn nói.

“Ách...” Bạch Ngọc Đường vừa định cự tuyệt, Triển Chiêu lại gật đầu, “Được.”

Tất cả mọi người sững sốt, Tần Âu cùng Lạc Thiên thật muốn phì ra cười, Liêm Đồng Lý cũng có phần bối rối, vội nói với Trần Tuệ Phân, “Phân phó người đi nấu cơm, anh muốn khoản đãi mấy vị cảnh sát.”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng huých cánh tay Triển Chiêu —— Này! Ăn thật? !

Triển Chiêu cười tủm tỉm, hỏi Liêm Đồng Lý, “Đúng rồi Liêm bá phụ, kể cho chúng tôi nghe chuyện về Liêm lão đại được không?”

“Nga...” Thần sắc trên mặt Liêm Đồng Lý dễ chịu đi hẳn, cười cười đốt tẩu thuốc rồi hít một hơi, “Aiz, nói đến Liêm lão đại tổ phụ của tôi a... Thật đúng là dạng nhân vật truyền kỳ a.”

Sau đó, Liêm Đồng Lý chậm rãi kể tổ phụ của lão giỏi giang ra sao, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng như thế nào, cuối cùng làm sao để kháng nhật chống ngoại xâm, là anh hùng dân tộc, vân vân và vũ vũ. Nhìn ra được lão ta có chút tự hào.

Mà Liêm Thiển Trung thì đang xem giấy tờ xử lý chuyện buôn bán, Trần Tuệ Phân chuẩn bị đồ ăn khoản đãi khách nhân, hiển nhiên bọn họ đã nghe lão đầu kia lải nhải nhiều lần lắm rồi.

Triển Chiêu nghe ngóng một hồi, thật thơm nha.

Triển Chiêu giỏi về phỏng đoán tính cách của người khác, anh chỉ nói mấy câu với Liêm Đồng Lý thôi mà lập tức như tri như kỷ, ông lão hâm mộ Triển Khải Thiên vô cùng, chỉ lo tự trách mình không có phúc khí sinh ra một đứa con tốt như vậy.

Bạch Ngọc Đường thì đang âm thầm quan sát tình huống bốn phía, phát hiện xung quanh gian phòng mai phục rất nhiều vệ sĩ, ăn mặc giống người giúp việc, cho dù có nhiều tiền cỡ mấy cũng không cần làm đến mức này chứ, trong lòng liền buồn bực không ít. Trong hồ lô của Liêm Đồng Lý đến tột cùng là có cái gì a? Nếu như không phải muốn bọn họ đến bảo hộ, lại sợ bọn họ biết được ẩn tình này nọ, vậy vì sao còn để bọn họ đến?

Sau đó, mọi người đi tham quan đồ cất giữ của Liêm Đồng Lý một chút ... Triển Chiêu hiểu biết thông kim bác cổ, cùng Liêm Đồng Lý nói chuyện rất là thân thiện.

Rất nhanh đến giờ ăn trưa, điện thoại của Triển Chiêu bỗng nhiên reng a reng, anh lấy ra xem rồi lắc đầu, “Ài nha, xem ra cơm này ăn không được rồi ...” Nói xong quay qua Bạch Ngọc Đường, “Cục trưởng Bao gọi chúng ta trở về.”

“VẬY trở về đi, chắc lại có biến cố.” Bạch Ngọc Đường trong lòng đương nhiên biết, Bao Chứng từ trước đến nay nếu có chuyện gì đều trực tiếp gọi điện thoại, rất ít khi gửi tin nhắn, hơn nữa thông thường đều tìm mình a, cái này chứng tỏ những gì con mèo này cần hỏi đều đã hỏi xong, giờ muốn đi để tìm chứng cứ.

Liêm Đồng Lý vội đi theo tiến tới tận cổng, trước khi đi, Triển Chiêu còn cầm thư đe dọa theo.

Liêm Thiển Trung liên tục cầu tình, nào là em gái vẫn hay đùa giỡn, mong các anh cảnh sát nghìn vạn lần đừng lập án, con bé còn nhỏ tuổi không thể để ảnh hưởng đến tiền đồ.

Triển Chiêu đương nhiên đáp ứng chuyện này, sau đó từ biệt mọi người, lên xe rời đi...

Lúc xe lăn bánh, Triển Chiêu chỉ chỉ để Bạch Ngọc Đường đi về phía ngược lại, đừng vội trở về. Bạch Ngọc Đường dựa theo yêu cầu của Triển Chiêu, lái xe tới một cái ngõ nhỏ đằng sau biệt thự của Liêm gia chờ thời.

“Tiến sĩ Triển, có kế hoạch gì à?” Tần Âu cùng Lạc Thiên hoàn toàn theo không kịp hành động của Triển Chiêu, nhịn không được đành mở miệng hỏi.

Bạch Ngọc Đường thở dài, “Con mèo này vẫn vậy, lâu ngày thành thói quen rồi, chuẩn bị cho tốt đi, không phải kinh hỉ thì là kinh hoàng thôi.”

Tần Âu Lạc Thiên đều bắt đầu dĩ cười.

Triển Chiêu lườm Bạch Ngọc Đường —— phá hư hình tượng của tôi!

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, không bao lâu, từ trong ngõ có một nữ sinh vội vã chạy ra, chính là Liêm Thục Lễ.

Triển Chiêu đẩy đẩy Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường mở cửa xe, Liêm Thục Lễ ngẩng đầu nhìn thấy bọn họ thì vô cùng kinh hãi, lập tức xoay người muốn chạy.

Triển Chiêu thò mặt ra khỏi cửa xe nói với cô, “Cô chạy về xác định sẽ không hối hận?”

Liêm Thục Lễ dừng bước, do dự một chút, rồi quay đầu lại nhìn Triển Chiêu bọn họ.

“Lên xe đi.” Triển Chiêu vẫy tay, “Mang cô đến chỗ an toàn.”

Liêm Thục Lễ chần chờ khoảng ba bốn giây, sau đó chạy tới leo lên xe đóng cửa lại. Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu trao đổi ánh mắt, cô gái này khẳng định biết gì đó, vì vậy lái xe quay về SCI.

Trên đường, Triển Chiêu quay đầu lại dựa vào lưng ghế nhìn Liêm Thục Lễ, “Cố ý ăn mặc thành thể này đã chọc tức ba cô đúng không?”

Liêm Thục Lễ bĩu môi, lột chiếc khăn trùm màu đen từ trên đầu xuống, phía dưới là một mái tóc đuôi ngựa giản dị gọn gàng, sau đó từ trong túi lấy ra khăn tẩy trang, bắt đầu lau mặt.

Sau khi tẩy sạch lớp trang điểm, cả người lên tinh thần không ít, không còn cảm giác chán chường như ban đầu. Liêm Thục Lễ hiếu kỳ hỏi Triển Chiêu, “Sao anh biết nhiều thế? Anh là thần à?”

Tần Âu cùng Lạc Thiên đều vô thức gật gật đầu.

Triển Chiêu cười cười, “Vừa rồi lúc người giúp việc báo cô đã trở về, tôi phát hiện Liêm Đồng Lý có thở dài một hơi, sau đó dùng biểu tình khác để che giấu đi.”

“Nga...” Liêm Thục Lễ cười nhạt một tiếng.

“Trên bàn có đặt chiếc gạt tàn của cô, điểm này rất đặc biệt.” Triển Chiêu cười nói, “Chiếc gạt tàn này mới cóng, Liêm Thiển Trung có thói quen hút thuốc, nhưng cái gạt tàn này vô dụng quá. Liêm Đồng Lý với tính cách hay bắt bẻ như thế hẳn là sẽ không cho phép cái gạt tàn xuất hiện ở chỗ đó, nên đến lúc đó mới để vào. Ông ta đã từng đọc sách của tôi, biết tôi có thói quen quan sát người khác nên cố ý đặt ở đó, để bọn tôi đối với sự xuất hiện của cô cảm thấy hợp tình hợp lý... Kỳ thực cô đã rất lâu rồi chưa về nhà đúng không?”

Liêm Thục Lễ nhú mảy, khẽ cười một tiếng, “Anh còn dám nói anh không phải thần?”

“Tôi chỉ dựa vào sự kinh ngạc trên mặt của Trần Tuệ Phân và Liêm Thiển Trung mà nhìn ra thôi... Mà Liêm Thiển Trung tuy rằng là anh cả của cô nhưng đối với cô vô cùng khách khí, hai người cảm tình có vẻ không được tốt lắm.” Triển Chiêu nâng cằm, “Trong nhà cô hình như có rất nhiều bí mật, thế nào, có muốn nói cho bọn tôi biết?”

“Không nói.” Liêm Thục Lễ bĩu môi, “Dù sao cũng chẳng có gì hay.” Nói rồi đưa tay chỉ chỉ vào một trạm xe công cộng phía trước, “Dừng lại ở bên kia, tôi muốn xuống xe.”

Triển Chiêu nhún nhún vai, cùng Bạch Ngọc Đường làm một tư thế bất đắc dĩ.

Bạch Ngọc Đường thở dài, mở miệng, “Cô vì biết cảnh sát tới nhà nên mới trở về đúng không? Vì sao thế?”

Liêm Thục Lễ không nói lời nào.

“Tôi cho là vì anh hai của cô.” Triển Chiêu thấp giọng nói, “Anh hai của cô dường như là cầm kị trong nhà.”

Liêm Thục Lễ sửng sốt, cúi đầu không nói.

“Vì anh ruột mà trở mặt thành thù với người trong nhà ...” Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường không hiểu sao có chút cảm động, “Cô không nói chúng tôi cũng có thể tìm ra anh hai cô, thế nào, cậu ta rất sợ cảnh sát sao?”

“Anh hai tôi vô tội!” Liêm Thục Lễ nhú mảy đập vào ghế của Bạch Ngọc Đường một cước, “Đừng tưởng đẹp trai rồi thích nói sao thì nói, coi chừng tôi đánh anh đó!”

Bạch Ngọc Đường quay qua Triển Chiêu nhướn mảy — thật hung dữ!

Xe đi qua trạm xe công cộng vẫn không dừng.

“Này!” Liêm Thục Lễ nóng nảy, Triển Chiêu cười, “Tự cô chọn đi, hoặc là cô hợp tác với chúng tôi, hoặc là chúng tôi tự đi tìm anh hai của cô.”

“Các anh là cảnh sát mà, thật dễ tiện a!”

Lạc Thiên cùng Tần Âu bên cạnh quay lại đồng thanh, “Đối phó với phạm nhân dễ tiện phải dùng thủ pháp dễ tiện, đây mới là cảnh sát tốt.”

Liêm Thục Lễ nhìn mọi người một chút, đột nhiên bưng mặt khóc rống, “Bốn tên đàn ông mấy người khi dễ con gái nhà lành!”

Tần Âu cùng Lạc Thiên hét hồn.

Triển Chiêu thở dài, “Đừng diễn nữa, chiêu này vô dụng thôi, hợp tác với chúng tôi thì hơn.”

“Được thôi.” Liêm Thục Lễ buông tay, trên mặt một giọt nước mắt cũng không có, “Tôi á, đúng là có biết một bí mật lớn, bất quá sao tôi biết mấy người có phải người xấu hay không?”

Lạc Thiên bên cạnh nhắc nhở, “Chúng tôi là cảnh sát đó.”

“Cảnh sát cũng có người tốt người xấu nha! Bên trong cảnh sát cũng có rất nhiều sâu bọ.” Liêm Thục Lễ tính cách có chút xảo trá tai quái, không phải là loại người quá dễ đối phó.

“Nha đầu, nói đi, không nói tôi sợ người xấu thật sẽ đi đối phó với anh hai cô đó.” Triển Chiêu nhắc nhở, “Người nhà cô hẳn sẽ rất nhanh phát hiện ra cô đã đào tẩu.”

Liêm Thục Lễ cau mày, “Tôi biết, bất quá anh hai hiện tại đang ở một nơi rất an toàn, tạm thời hẳn sẽ không có chuyện, tôi nếu nói ra, các anh có thể bảo vệ anh ấy không?”

“Không thành vấn đề.” Xe dừng lại trong tầng hầm của cảnh cục, Bạch Ngọc Đường sẵn khoải đáp ứng, sau đó đưa Liêm Thục Lễ lên lầu, tiến vào phòng làm việc của SCL, chuẩn bị bắt đầu tra hỏi.

Vừa vặn, Tề Nhạc cùng Trần Du tới, Liêm Thục Lễ liếc mắt thấy hai cô gái lập tức “A!” lên một tiếng, làm Triển Chiêu cùng mọi người giật mình.

Chỉ thấy Liêm Thục Lễ chạy đến bên Tề Nhạc Trần Du, “Tề Nhạc? Phải chị không a? Còn có Trần Du, thần tượng a! Kí tên cho em với!”

Mọi người nhìn trời... Thiếu chút nữa quên mất, hai cô Tề Nhạc Trần Du này lúc trước từng là bất lương thiếu nữ, mà hiện nay lại là thần tượng của N thiếu nam thiếu nữ khác.

“Đúng rồi.” Tề Nhạc Trần Du chào hỏi cô bé.

Liêm Thục Lễ sao nghĩ tới chuyện đến cảnh cục mà còn được gặp thần tượng, đang kích động vạn phần.

Triển Chiêu ở phía sau nhìn thấy sờ sờ cảm, khoe miệng nhếch lên cười, Bạch Ngọc Đường bên cạnh thấy được, liên tục lắc đầu, “Không được đâu Miêu Nhi, cậu nghĩ cũng không được, loại chuyện này tuyệt đối không thể!”

“Áp lực thế làm gì!” Triển Chiêu dùng cánh tay cọ cọ người kia, “Sẽ có kết quả không tưởng đó, so với chúng ta lao lực có lợi hơn nhiều!”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ nhiên nhìn trời.

Cuối cùng, Liêm Thục Lễ vào phòng thẩm vấn ngồi xuống, phụ trách hỏi cô bé đương nhiên là Tề Nhạc Trần Du, hai người đều đeo tai nghe, Triển Chiêu ở bên ngoài kiểm soát tình hình.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, lẩm bẩm, “Tôi nhất định bị điên rồi, dĩ nhiên lại đáp ứng cậu để hai cô đó chủ trì thẩm vấn.”

“Là cậu đang linh động làm việc a.” Triển Chiêu đưa tay vuốt quai hàm Bạch Ngọc Đường, “Bạch cảnh quan đẹp trai làm bao nhiêu thiếu nữ bất lương muốn đùa giỡn a.”

Bạch Ngọc Đường bị chọc cười, “Mèo! Cậu ghen a!”

Triển Chiêu trợn mắt nhìn đi chỗ khác, lẩm bẩm một câu, “Đồ con chuột trên hoa ghẹo nguyệt.”

Công Tôn bọn họ cũng đến xem náo nhiệt.

Mọi người nín thở ngưng thần đứng trước bức tường thủy tinh xem tình huống bên trong.

Trước khi vào phòng thẩm vấn, Triển Chiêu dặn Tề Nhạc Trần Du, đứa nhỏ kia trên người có rất nhiều bí mật, cũng rất áp lực, việc các cô gái phải làm không phải là thẩm vấn, mà là làm cho cô bé kia thả lỏng, để cô bé đem mọi thứ bí mật trong lòng nói ra.

Trần Du cùng Tề Nhạc đều gật đầu, chiếu theo lời Triển Chiêu hành sự.

Ba cô nương ngồi xuống, trong phòng chỉ có ba người, bàn ghế gỗ cứng nhắc được thay bằng sofa mềm mại, trên bàn có bày đồ ăn vặt với nước trà, chẳng khác nào bạn bè đang ngồi trò chuyện với nhau.

Trần Du hỏi Liêm Thục Lễ, “Sao em lại ăn mặc kiểu này a?”

“Không như vậy, bọn họ sẽ không buông cảnh giác với em.”

Quả nhiên sức mạnh của thần tượng vô cùng lớn, Liêm Thục Lễ dù sao cũng còn nhỏ, trong lòng chẳng giấu diếm được chuyện gì lâu, trò chuyện a trò chuyện một hồi liền cầm lấy tay hai cô gái kia, nói ra một đại bí mật.

333. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 10

Chương 10 : Phân đội công binh nhỏ

“Đại bí mật?” Trần Du cùng Tề Nhạc vừa giật mình vừa tức giận nhìn Liêm Thục Lễ, “Bí mật gì?”

Liêm Thục Lễ ghé sát vào thêm một chút, “Các chị biết không, ba ba em là một tên trộm mộ!”

.....

Lời vừa nói ra tất cả mọi người đều sửng sốt.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu —— lão không phải người làm ăn đàng hoàng sao?

Triển Chiêu nhếch khóe miệng lắc đầu —— tính toán tuổi tác của Liêm Đồng Lý một chút, có thể có gia tài lớn như vậy, vốn đầu tư ban đầu là rất quan trọng, đồ gia truyền của Liêm lão đại, không cần hỏi, không có gì tốt hơn tám bản đồ kia ... Nói đến nói đi, đều là quốc bảo a.

“Nói như vậy Liêm Đồng Lý đã vi phạm lời giáo huấn của tổ tiên?” Công Tôn ngẩng mặt, “Ừm ... cũng thú vị phết đó.”

Triển Chiêu lắc đầu, “Có liên quan gì đến án giết người vừa rồi không nhỉ?”

Mọi người đầy bụng hồ nghi tiếp tục nghe.

“Ba ba em a... rất xấu xa!” Liêm Thục Lễ dù sao cũng là con gái, càng quan tâm đến phương diện tình cảm của chính mình.

Cô bé lôi kéo Tề Nhạc Trần Du, vừa khóc vừa nói ba ba cô bé không phải là người. Trần Thục Phân vốn là bạn gái của anh cả Liêm Thiển Trung, ba ba của cô lại thích, liền lập tức giành với con rồi cười về nhà làm mẹ nhỏ. Ba anh em bọn họ quan hệ vốn rất tốt, anh cả rất hiếu thuận, hiếu thuận đến mức có phần ngu ngốc. Anh hai với cô thì khác, hai người chịu không nổi liền cùng ba ba nháo một trận ... Nhưng cuối cùng bọn họ vẫn kết hôn, ngay cả con cũng sớm có, quả thực là chẳng ra làm sao.

Ở cửa mọi người nghe thấy cũng có phần xấu hổ dùm, Trần Du cùng Tề Nhạc thì rất thoải mái làm bà tám.

Triển Chiêu ho khan một tiếng, quay microphone nhắc nhở Trần Du cùng Tề Nhạc, “Nè, trước khi cô bé uống say, hỏi xem đang trộm mộ ở đâu, cái đó mới là then chốt!”

Tề Nhạc Trần Du vội lĩnh hội tinh thần, lập tức chuyển trọng tâm câu chuyện.

Liêm Thục Lễ hàm hàm hồ hồ nói, “Em chỉ biết là ba ba trên tay chỉ có một nửa đồ gia truyền, giờ đang muốn tìm một nửa còn lại. Việc buôn bán ông ấy chỉ để cho anh cả tham dự vào, em với anh hai chẳng biết gì cả! Bất quá mấy ngày nay hình như đã xảy ra chuyện nên ông ấy nóng nảy ... Việc của anh hai càng làm ông ấy thêm phiền, bởi vậy ông ấy muốn tìm anh hai.”

“Anh hai em đã làm gì a?” Trần Du tò mò, “Hai cha con mà, có cái gì mà không thể hảo hảo nói chuyện a.”

“Anh hai học tâm lý học, thường ngày thích làm chút nghiên cứu, rất có tinh thần trọng nghĩa.” Liêm Thục Lễ kể ra chuyện này cũng rất bất đắc dĩ, “Anh ấy đối với hành vi của ba ba bọn họ vẫn rất không bằng lòng ... Trước đó không lâu anh ấy thần thần bí bí nói với em, anh ấy phát hiện ra một đại bí mật!”

“Lại có đại bí mật?” Trần Du cùng Tề Nhạc khần trương hẳn, tâm nói không hổ là nhà giàu a, người một nhà còn có nhiều đại bí mật với nhau như vậy! Người đứng ngoài đương nhiên càng khần trương hơn, nín thở nghe.

“Bọn họ á, đang ngầm buôn bán văn vật!” Liêm Thục Lễ nói, nét mặt càng khó nhìn, “Anh hai ngoại trừ chụp được ảnh, còn trong lúc vô ý lấy được thứ gì đó rất quan trọng, anh ấy nói nó có liên quan rất lớn nên phải trốn đi.”

“Vật gì vậy?” Trong phòng ngoài phòng trăm miệng một lời

“Ách...” Liêm Thục Lễ lắc đầu, “Em không biết a.”

“Vậy em biết anh em trốn ở đâu không?” Trần Du hỏi tiếp.

Liêm Thục Lễ vẫn lắc đầu, “Bọn họ vì muốn tìm anh hai, biện pháp nào cũng đã dùng qua, dĩ nhiên còn đồ tội trộm cướp tài sản với tham ô công khoản cho anh ấy, vì vậy khi nghe thấy bọn họ tìm cảnh sát đến nhà, em liền trở về xem sao ... sợ bọn họ hại anh hai. Ba em cũng muốn bắt em về, vì ông ấy cho rằng có thể từ trong miệng em biết được tung tích của anh hai.”

“Hỏi cô bé sao trốn ra được.” Bạch Ngọc Đường rất hứng thú với vụ này, bốn phía canh gác nghiêm mật thế mà.

“Là A Trung thả em đi, anh ấy với anh hai là bạn tốt... Aizz.” Liêm Thục Lễ cầm lấy ly rượu hưng hăng uống xuống một ngụm rồi lau nước mắt nói, “Người khác thấy nhà em giàu có đều nói em là thiên kim tiểu thư, hưởng vinh hoa phú quý bất tận. Thế nhưng em chẳng thể sống cuộc sống như người bình thường, cả ngày phải giả ngây giả dại nếu không muốn bị nhốt vào một chỗ, các chị nói xem em sống thế còn có ý nghĩa gì chứ?”

Rượu đã phát huy tác dụng, Liêm Thục Lễ lôi kéo Tề Nhạc Trần Du khóc rống lên, không bao lâu thì gục xuống ngủ.

“Nói cả nửa ngày.” Bạch Ngọc Đường quay sang Triển Chiêu, “Đầu mỗi vẫn không đầy đủ.”

“Ngày mai chúng ta có thể từ những đầu mối này tiếp tục hỏi, giống như bản tên có đích á, nhưng mà chuyện cô bé biết không nhiều lắm.” Triển Chiêu vỗ vỗ tay.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường cho người Liêm Thục Lễ đi nghỉ ngơi, lại phái người bí mật bảo vệ cô bé.

Mọi người trở lại trước cửa phòng làm việc thì thấy Mã Hân đang đứng ở bên hàng lang nói chuyện với một người ... cùng cô tán gẫu chính là Bạch Cẩm Đường.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, cảm thấy Hân Hân thật dũng cảm nha, vừa mới quen liền chủ động làm quen với Bạch Cẩm Đường, lại thông qua những tin tức bán đứng Công Tôn mà thu được không ít thứ tốt. Đem so ra, Tề Nhạc Trần Du quen biết lâu như thế cũng chưa từng dám nói chuyện với Bạch Cẩm Đường.

Công Tôn thấy Bạch Cẩm Đường một thân âu phục xám cầu kì tinh tế, miệng ngậm thuốc lá trang phục vô cùng nghiêm túc, thì đi qua vỗ vỗ vai anh, “Đi uống rượu mừng hả?”

“Buổi chiều phải cùng khách hàng đi đấu giá từ thiện.” Bạch Cẩm Đường nhún vai.

“Này.” Công Tôn đưa tay đoạt lấy điều thuốc, “Hôm nay hút mấy điều rồi?”

Bạch Cẩm Đường bắt đầu nhìn trời, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở gần đó nhìn qua nơi này chẳng khác nào như đang xem kịch vui.

Bạch Cẩm Đường cầm lại điều thuốc vút vào trong thùng rác kế bên, rồi quay sang hỏi Công Tôn, “Em đi cùng không?”

“Đấu giá từ thiện này nọ chỉ mang tính chất trưng bày.” Công Tôn có vẻ không quá hứng thú, “Muốn làm từ thiện em thả trực tiếp đi giúp người cần giúp.”

“Anh đi một mình rất buồn chán.” Bạch Cẩm Đường hai tay dứt túi quần đi theo sau lưng người ta, “Đi đi, ở trước ống kính truyền thông ân ái một chút, ngày mai chúng ta sẽ chiếm trọn mấy trang đầu!”

“Thần kinh.” Công Tôn cười đấm một cái vào ngực anh, sau đó đi vào phòng pháp y thay quần áo chuẩn bị cùng Bạch Cẩm Đường đi ăn.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn thấy nhíu mày ——không cần thân mật thế chứ.

Từ chuyện xảy ra lần trước, Công Tôn như là đổi tính hoàn toàn, không còn hung dữ với Bạch Cẩm Đường nữa cũng không tính đi, nhưng còn trở nên sùng nịnh vô cùng. Bạch Cẩm Đường ban đầu cũng rất thụ sủng nhược kinh, chẳng có quen chút nào cả. Dù sao trong kí ức của anh từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ được chiều chuộng qua ... Đương nhiên, chuyện một người như anh mà lại được người khác chiều chuộng qua hoang đường đến độ nào. Nhưng cũng không thể phủ nhận, loại siêu cấp nuông chiều này của Công Tôn làm Bạch Cẩm Đường trầm mê không thể nào tỉnh lại được, chỉ cảm thấy sinh hoạt hiện nay thật siêu cấp hoàn mỹ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường xoa xoa quai hàm, làm điệu cảm giác tê tê ở răng.

Bạch Cẩm Đường từ trong túi lấy ra một cái thẻ đưa cho Triển Chiêu, là thẻ thanh toán ở nhà hàng anh mới khai trương, chuyên chế biến đồ ăn từ cua. Triển Chiêu thích nhất là hải sản, lúc này cầm thẻ vàng trong tay khoe miệng nhếch cao, quay sang chớp chớp mắt với Bạch Ngọc Đường —— đi bây giờ luôn đi?

Bạch Ngọc Đường đương nhiên không ý kiến.

“Đúng rồi anh hai, mấy ngày nay bận rộn nhiều việc lắm hả?” Bạch Ngọc Đường vẫn rất lo lắng cho Bạch Cẩm Đường, “Buổi tối về muộn như vậy, thân thể thế nào?”

Bạch Cẩm Đường nhìn anh một chút, lại đưa tay vào trong túi rút ra một điều thuốc, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đương nhiên hiểu rõ người anh này, đây là thói quen của Bạch Cẩm Đường khi đang muốn nói gì đó, hoặc đang suy nghĩ gì đó, hoặc đang muốn che giấu tâm tình.

“Mẹ mấy ngày trước gọi điện thoại đến khóc lóc kể lể, nói sinh được hai đứa con mà cả tháng nay chả nhìn thấy đứa nào, hỏi cậu nếu ly hôn với ba rồi qua ở với cậu được không?”

“Hai người bọn họ muốn ly hôn?” Bạch Ngọc Đường kinh hãi.

Triển Chiêu chọc chọc vai anh, Bạch ma ma chắc là quá nóng nảy thôi.

“Bà ấy nói nếu cậu tiếp tục không trở về sẽ ly hôn với ba, bà thà rằng không có chồng cũng phải thấy mặt con.” Bạch Cẩm Đường thấy Công Tôn đi ra, vội vàng dập đầu thuốc, “Cậu nào loạn với bọn họ làm gì, tuổi cũng đã lớn vậy rồi, về nhà một chuyến đi.”

Bạch Ngọc Đường nhíu nhíu mày, có một số việc anh không muốn nói ra, sợ Bạch Cẩm Đường mất hứng, nhưng muốn anh đã biết chân tướng rồi còn có thể cười ha hả mà đối diện với Bạch Duẫn Văn thì anh thật sự không có bản lĩnh này, về nhà rồi không chừng còn cãi nhau nữa kia.

Công Tôn đi tới bên cạnh mọi người, thấy bầu không khí hình như có chút xấu hổ, liền lôi kéo Bạch Cẩm Đường đi, trước đó còn đưa tay vỗ vỗ đầu Bạch Ngọc Đường, “Nghe lời anh hai đi.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu vô thức run lên một chút, hoài nghi, người nọ là Công Tôn sao.

Công Tôn lộ ra dáng cười giảo hoạt, kéo Bạch Cẩm Đường đang mục trừng khẩu ngọc vào thang máy... Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn theo cho đến khi cửa thang máy đóng lại và có hai con người đang nhiệt tình ôm nhau trong đó.

“Oa...” Triển Chiêu một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, lắc đầu, “Hai người bọn họ lúc trước không phải thích ngược luyến sao, gần đây sao chuyển sang ngọt ngào tim hồng rồi?”

“Ách...” Bạch Ngọc Đường đột nhiên vỗ tay một cái, “Quên hỏi anh hai có quen Liêm Đồng Lý không, có biết rõ công việc làm ăn của lão không rồi.”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu đem thẻ vàng cất đi, cười nói, “Dùng thẻ thanh toán này nhiều lần được không ha, chúng ta có thể quẹt ăn từ từ.”

Hai người trao đổi ánh mắt, rồi lập tức chạy xuống lầu chặn xe của Bạch Cẩm Đường, mặt dày làm bóng đèn bị đi ăn ké.

...

“Liêm Đồng Lý, Liêm Thiển Trung?” Bạch Cẩm Đường vừa ăn vừa nói, “Hai người bọn họ cũng coi như người buôn bán đàng hoàng, tuy rằng thường ngày hơi thần bí chút, sao? Phạm tội à?”

“Còn đang tra.” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chưa bao giờ gạt Bạch Cẩm Đường chuyện vụ án, dù sao cũng ở chung nhà, liền đem sự tình từ đầu đến cuối nói một lần.

Bạch Cẩm Đường nghe thấy ngây người một lúc lâu, “Mang theo ký ức của kiếp trước?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường có chút bất lực, Bạch Cẩm Đường hình như quá nhạy cảm với hai từ “ký ức” nên chỉ nghe rõ mỗi câu này.

“Này không phải trọng điểm a.” Công Tôn cười tùm tùm đút một miếng thịt bò sang, Bạch Cẩm Đường kinh ngạc nhìn anh —— cảm thấy Công Tôn tựa hồ so với bình thường còn nhiệt tình hơn! Không biết chiêu này vợ có rảnh không, phòng trên lầu làm có được không ...

Công Tôn thấy người kia đã ngốc lảng, cảm thấy mỹ mãn gật đầu. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường một đường ăn một đường run rẩy, buồn nôn muốn chết.

Công Tôn không biết hôm nay muốn làm gì, một mực ... nói thế nào nhỉ? Là đùa giỡn, chủ động mê hoặc, hay là qing? ! (TL : nói thật t chả hiểu qing là cái j --)

“Anh hai.” Bạch Ngọc Đường kêu Bạch Cẩm Đường một tiếng.

“Hả?” Bạch Cẩm Đường lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

“Trọng điểm là cha con bọn họ đi trộm mộ, đầu cơ trục lợi văn vật và giết người a.” Triển Chiêu nhắc nhở Bạch Cẩm Đường, “Có đầu mối gì cho bọn em không?”

Bạch Cẩm Đường dùng khăn ăn lau lau miệng rồi cầm ly lên uống một ngụm rượu, suy nghĩ một hồi, “Nói như vậy ... Đúng rồi, ngày đó cặp song sinh có nói với anh, hai cha con họ có một phân đội nhỏ rất đặc biệt luôn đi theo bên người.”

“Phân đội?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy mới mẻ, “Bảo vệ hay còn làm gì khác?”

Bạch Cẩm Đường lắc đầu, “Cặp song sinh chỉ nói là một phân đội, nhưng nhìn không ra tính chất, sau đó điều tra thì cũng có chút đầu mối, nhưng anh không có hỏi lại, bọn họ cũng không nói, chắc cũng không phải chuyện quan trọng gì.”

Buông ly xuống, Bạch Cẩm Đường đứng dậy đến bàn phục vụ hỏi phòng trống, lát nữa ăn no xong hay nhất là có thể làm một chút vận động, tiêu hao nhiệt lượng một chút.

Bạch Ngọc Đường gọi điện hỏi cặp song sinh.

Triển Chiêu thấy Công Tôn lôi một quyển sổ ra không biết đang ghi chép gì, liền hỏi, “Công Tôn, anh dạo này đang làm gì á? Nghiên cứu gì hả?”

Công Tôn gật đầu, “Tôi đang nghiên cứu xem tinh thần của đàn ông không ổn định thì “phong độ” bị ảnh hưởng bao nhiêu.”

“Khụ khụ ...” Triển Chiêu thiếu chút nữa bị sặc, ho khan một lúc lâu mới mở miệng hỏi tiếp được, “Nghiên cứu cái này có ích lợi gì?”

Công Tôn mỉm cười, đặt tay xuống chống cằm khẽ đáp, “Dễ dàng không chế, để hấn cả đời này không thoát khỏi ngũ chỉ sơn của tôi.”

Triển Chiêu rét lạnh một chút, Công Tôn cầm quyển sổ lắc a lắc, “Có muốn không?”

Triển Chiêu cười tủm tỉm gật đầu.

Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại, chỉ chỉ phía sau Công Tôn.

Công Tôn sững sốt quay đầu lại, quyển sổ trên tay đã bị Bạch Cẩm Đường giật lấy lật ra xem.

“Này.” Công Tôn nét mặt xấu hổ vội vàng chém giết, nhưng Bạch Cẩm Đường đã xem được vài tờ, anh khề chau mày, “Sau khi mệt nhọc thêm hai tiếng đồng hồ, hiệu quả có thể được cải thiện là sao?”

Công Tôn mếu máo.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vội cúi đầu ăn.

“Nghiên cứu của em rất có tính xây dựng đó.” Bạch Cẩm Đường đem quyển sổ nhét vào trong túi, rồi lôi Công Tôn lên lầu, “Vừa lúc còn phòng trống, chúng ta thử nghiệm nghiên cứu một chút, xem cực hạn của con người rốt cuộc là ở đâu? !”

Hai người nọ vào thang máy, Triển Chiêu chột chột Bạch Ngọc Đường, “Lần này chúng ta phá án xong đi du lịch, thế nào?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường vội gật đầu, anh đã sớm muốn cùng con mèo này hảo hảo hưởng thụ một chút cuộc sống tính phúc rồi.

“Vừa rồi Đại Đình Tiểu Đình nói gì?” Triển Chiêu cũng học Công Tôn xiên một miếng thịt bò đút cho Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường run rẩy vội trừng mắt sang, “Cậu đừng câu dẫn tôi, đến lúc không đứng dậy được lại oán trách!”

Triển Chiêu liếm liếm cái đĩa vừa dứt cho Bạch Ngọc Đường ăn xong, làm cho Bạch Ngọc Đường giật mình đưa tay gãi gãi đầu.

“Hai người bọn họ nói gì?” Triển Chiêu hỏi lại.

“Nga.” Bạch Ngọc Đường trên mặt hiện ra nét khó hiểu, “Cặp song sinh nói bọn họ giống như một phân đội công binh nhỏ.”

“Công binh?” Triển Chiêu biểu tình trên mặt có chút cổ quái.

“Bất quá công binh các loại, tốt xấu gì cũng sẽ có đầu mối, bọn họ lúc đó cũng có sưu tập lại tư liệu, nói chiều này sẽ gửi cho Tương Bình, chúng ta trở về nghiên cứu.”

Hai người rất nhanh ăn xong cơm, vừa lên xe thì nhận được tin nhắn của Công Tôn —— xin nghỉ! (_)#...

334. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 11

Chương 11 : Phúc hệ họa chi sở phục

“Ngọc Đường.”

Lúc Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lái xe quay về cảnh cục, Triển Chiêu đột nhiên mở miệng, “Cậu từng mua vé số chưa?”

“Cậu vẫn ở bên cạnh tôi, biết tôi sẽ không làm loại chuyện nhàm chán này.”

“Thời gian tôi đi du học thì sao?” Triển Chiêu không hiểu sao bỗng nhiên hiếu kỳ, “Cậu không thỉnh thoảng nghĩ tới à?”

“Tôi có nghĩ cũng sẽ không nghĩ loại chuyện nhàm chán này.” Bạch Ngọc Đường cười trả lời, “Đại đa số thời gian đều bận phá án.”

“Vậy cậu sống cho đến bây giờ, cảm thấy chuyện may mắn nhất của mình là gì?” Triển Chiêu rất hứng thú hỏi.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên không nói, chỉ khẽ nhếch miệng cười.

“Này.” Triển Chiêu lấy ngón tay khẽ chọc chọc anh, “Nói nghe chút đi?”

“Vậy còn cậu?” Bạch Ngọc Đường không đáp mà hỏi lại, “Chuyện gì là may mắn nhất?”

“Nga... Cái này rất nhiều.” Triển Chiêu bắt chéo chân chống cằm suy nghĩ, “Tôi hình như từ nhỏ đã vô cùng may mắn, tỷ như trời sinh đã có chỉ số thông minh rất cao, ừm, từ nhỏ đến lớn mọi chuyện đều xuôi thuyền mát mái, có công việc ưa thích cùng đồng nghiệp dễ mến ... rất nhiều a.”

Bạch Ngọc Đường cười.

“Cậu thì sao?” Triển Chiêu hỏi, “Giờ thì nói được chưa?!”

“Cậu muốn nghe nói thật hay nói dối?”

“Ừm ... Nói dối trước đi.” Triển Chiêu cảm thấy yêu cầu này cũng thật kỳ quái.

“Trời cho nhiều thứ, công việc ưa thích, cũng không khác lời cậu nói nhiều lắm.” Bạch Ngọc Đường trả lời rất tùy ý.

“Nga?” Triển Chiêu càng cảm thấy hứng thú, “Vậy nói thật thì sao? Còn có thứ càng làm cho cậu cảm thấy may mắn hơn sao?”

Bạch Ngọc Đường thở dài, một lúc lâu mới nói, “Thật sự muốn nghe? Nói ra có chút xấu hổ.”

“Nói a.” Triển Chiêu cười cười, “Tôi chính là muốn nhìn thấy cậu xấu hổ nha!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, nói, “Cậu a.”

...

“A?” Triển Chiêu ngẩn người, “Tôi?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cậu ở bên cạnh tôi, tôi vừa sinh ra đã quen biết cậu ... Đây là may mắn nhất của đời tôi.”

Bạch Ngọc Đường rất bình tĩnh nói xong, Triển Chiêu thể nhưng lại cảm thấy không được tự nhiên, một lúc lâu mới liếc sang Bạch Ngọc Đường, “Buồn nôn.”

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai tiếp tục lái xe, chỉ thấy Triển Chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, vô cùng ngại ngùng mở miệng, “Tôi cũng vậy... Vừa này chỉ là thuận miệng nói ra chứ không phải thứ quan trọng nhất, cái quan trọng nhất giống với cậu a.”

Bạch Ngọc Đường nhếch khóe miệng, cười đến toả nắng chói mắt.

“Một người có rất nhiều chuyện may mắn đúng không?” Triển Chiêu bỗng nhiên nâng cằm có chút cảm khái, “Chỉ là đại đa số người chỉ nhớ kĩ chuyện bất hạnh mà thôi.”

Lúc xe chạy qua một đại lý bán vé số, Triển Chiêu để ý thấy có đoàn người xếp hàng chờ lựa số ở bên trong.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu hình như có tâm sự, thì hỏi, “Làm sao vậy?”

“Chúng ta phải tìm ra Liêm Thiển Nghĩa.” Triển Chiêu đột nhiên nói, “Còn có cái đội công binh kia nữa ... Quá không bình thường.”

“Chúng ta làm vài giả thuyết đi Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường vừa lái xe vừa phân tích vụ án, “Có một việc, tôi vẫn không rõ, nếu như mấy người bị hại kia có ký ức di truyền, biết chính mình có thể có được gia tài lớn ... Vậy vì sao còn đi mua vé số?”

Triển Chiêu cũng gật đầu, “Đúng vậy, nếu như nói bọn họ chỉ là thử thời vận, vì sao trúng thưởng lại không đi đổi?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Miêu Nhi ... lời khai của Hứa gia Tam Hổ kia có thể có tính dẫn dắt không?”

Triển Chiêu sững sốt, đột nhiên vỗ tay một cái, “Ai nha!”

“Hả?” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu kích động liền biết có tình huống.

“Tôi hiểu rồi!” Triển Chiêu nghiêm túc nói, “Chúng ta có khi đã bị lừa!”

“Bị lừa?” Bạch Ngọc Đường không rõ lắm, “Có ý gì?”

“Khi nghe thấy có một đội công binh nhỏ, điều đầu tiên cậu nghĩ đến là gì?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Đám người ban đầu giả làm tượng đất trong cổ mộ.”

“Là những người đó đã giết A Mao bọn họ?”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đó, không nói, suy nghĩ một lúc lâu, “Đúng vậy Miêu Nhi, nếu như lời khai của Hứa gia Tam Hổ kia có chuyện, vậy đúng là đã bị sai đường nghiêm trọng. Ba người bọn họ trước đây vẫn giúp đội khảo cổ khiêng đất, rất có khả năng đã biết sự tồn tại của những người đó, Vì vậy, sau khi giết A Mao bọn họ, để bài trừ chính mình bị hiềm nghi nên đã giả hóa cho những người đó, này đủ để hướng chúng ta đi sai đường.”

“May mắn có được vé trúng cả nghìn vạn lại không đi đổi mà trông cậy vào việc đào cổ mộ lấy đi gia tài lớn hơn, loại hành vi này không phù hợp.” Triển Chiêu cười nhạt một tiếng, “Hứa gia Tam Hổ nói sợ phiền đến thân nên giữ lại vé số mà không đi đổi, việc này hoàn toàn không phù hợp với tính cách của bọn họ! Án tử này nhìn như bình thường, kì thực cất giấu những manh mối khôn cùng.”

“Mặt khác, Liêm Đồng Lý cố sức như thế, không tiếc công quấy rầy đến cả cảnh sát... Chỉ để tìm được Liêm Thực Lễ để hỏi ra tung tích của Liêm Thiển Nghĩa, điều này tuyệt đối không hợp lý.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Toàn bộ án tử này, nhìn như hợp lý, nhưng kì thực có rất nhiều quan hệ nhân quả cực kì gượng ép, như là tất cả mọi người đang nói dối?”

Triển Chiêu khẽ nâng cằm dựa vào cửa sổ xe xuất thần, “Đúng vậy, đến tận cùng là vì cái gì?”

“Đúng rồi.” Triển Chiêu trầm mặc một chút, lại hỏi, “Bạn có quen ai bán trang phục cổ trang ở chợ đen không? Kiểu trang phục từ Minh triều gì đó, sang tay thì quá mạo hiểm, không thể nào công khai chạy ra ngoài mua chứ nhỉ?”

“Để tôi kêu Lư Phương tra xem.” Bạch Ngọc Đường vừa cầm điện thoại, nó bỗng nhiên đổ chuông, trên màn hình là một số lạ.

Bạch Ngọc Đường nhận cuộc gọi, “A lô?”

Từ đầu bên kia một giọng nói đã được biến âm cất lên có chút quỷ dị, “Xin hỏi có phải Bạch đội trưởng không?”

Bạch Ngọc Đường ấn mở loa ngoài, “Đúng vậy, anh là ai?”

“Tôi chỉ là một tiểu nhân vật tuân theo quy củ mà thôi.” Người nọ nói, đề tài đã được chuyển, “Nhưng là có vài người muốn phá vỡ quy tắc, muốn đẩy tôi với bạn tôi vào chỗ chết, bởi vậy tôi phải gọi điện đến vạch trần bọn họ, mong muốn có thể tự bảo vệ mình.”

“Có hứng thú đến SCI ngồi chút không?”

“No no, tôi sẽ không tự chui đầu vào lưới.” Người nọ thấp giọng cười cười.

“Vậy anh muốn cung cấp đầu mối gì?”

“Tôi chỉ muốn gợi ý một chút.” Người nọ ngừng cười, nghiêm túc nói, “Phải biết rằng, trên thế giới này, vận may đã tới thì không thể nào tránh được. Mà người Trung Quốc chúng ta lại có một câu ngạn ngữ gọi là phúc hê họa chi sở phục (*), bất ngờ có vận tốt đều không phải là ban ân, mà là ban chết, hãy hảo hảo cân nhắc rõ ràng.” Nói xong, hắn lễ phép chào một câu rồi cúp điện thoại.

(*) Phúc hê họa chi sở phục: trong cái phúc có mối họa đang rình rập.

Bạch Ngọc Đường nghe xong nhú mào, ấn xuống nút vừa gửi cho Tương Bình để truy tìm tín hiệu, hỏi, “Tra ra người gọi ở nơi nào không?”

“Tra được đội trưởng, là một buồng điện thoại công cộng... ở gần cổ mộ đó.”

“Gần cổ mộ?” Triển Chiêu sững sốt, lại nâng cằm suy nghĩ, “Vận may tới, thì sẽ không đỡ được, trong phúc sẽ có họa ...”

Bạch Ngọc Đường quay đầu xe lại chạy về phía cổ mộ, chợt thấy Triển Chiêu cau mày, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, anh đã quá quen thuộc với mỗi một thần tình của Triển Chiêu, thần tình đó chứng tỏ con mèo này đã nghĩ ra cái gì đó, đang trong trạng thái xuất thần, nên cũng không quấy rối, để cho cậu ta một mình suy nghĩ.

Đột nhiên, Triển Chiêu ngẩng mặt lên, “Có thể do vé số gây nên không?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, “A?”

“Đầu số của mọi chuyện, chính là vì tấm vé kia vừa vận trúng thưởng!” Triển Chiêu nghiêm túc nói, “Bạn nghĩ xem, số trên vé là ngẫu nhiên, cậu muốn chọn thể nào thì chọn, muốn xếp thể nào thì xếp, nếu như mua vé số không phải để được trúng thưởng, mà là có mục đích khác thì sao?”

Bạch Ngọc Đường lập tức có phản ứng, “Tỷ như muốn truyền tin? !” .

“Không sai.” Triển Chiêu suy nghĩ cẩn thận lại từ đầu, để có thể thuận lợi tiến hành suy đoán, anh lựa một tư thế ngồi thoải mái hơn, “Chúng ta giả thiết A Mao bọn họ mua vé số là để liên hệ với một ai đó, vậy một chuỗi chữ số này sẽ có một ý nghĩa đặc biệt, nhưng vừa vận nó lại trúng thưởng thu hút sự chú ý của Hứa gia Tam Hổ, nhưng cuối cùng tấm vé đó vẫn không được đi đổi thưởng. Có lẽ A Mao bọn họ thấy mình trúng thưởng cũng định đi đổi, này cũng là nhân chi thường tình thôi, nhưng lại rước lấy họa sát sinh.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, gọi điện thoại cho Bạch Trì Tương Bình bọn họ, kêu bọn họ hảo hảo nghiên cứu tấm vé kia một chút, đặc biệt là dãy số trên đó, xem nó có cất giấu ý nghĩa nào đó không.

Mọi người vừa nghe đều nghĩ rất có thể có khả năng này, liền lập tức vây lại nghiên cứu tỉ mỉ.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu lái xe đến gần khu cổ mộ, chạy tới một con đường quốc lộ ở phía Bắc cách cổ mộ không xa, tìm thấy một buồng điện thoại công cộng, có lẽ điện thoại đã được gọi từ đó.

Bạch Ngọc Đường dừng xe lại, Triển Chiêu bước xuống, đi vào buồng điện thoại kiểm tra, Bạch Ngọc Đường gọi cho khoa giám định phải người xuống thu thập bằng chứng. Nhìn xung quanh thì thấy cách đó không xa có công nhân đang bảo trì đường, hai người liền đi qua hỏi xem vừa rồi có thấy ai vừa đi vào gọi điện thoại không.

Đại đa số mọi người đều nói không biết, chỉ có một lão đốc công trong đó nói vừa rồi có một chiếc xe đỗ lại, rồi một người đàn ông mặc áo jacket quần jeans chạy xuống gọi điện thoại, ông cứ tưởng người nọ bị hỏng xe giữa đường nên gọi điện cầu cứu, không nghĩ tới vừa nói chuyện xong liền lên xe chạy đi, có lẽ là không mang điện thoại bên người mà lại có việc gì đó cần gấp.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, lại hỏi lão đốc công —— là một người thế nào?

Đốc công ngửa mặt hồi tưởng cả nửa ngày, “Vóc dáng không cao lắm... những cái khác tôi không chú ý.”

“Vậy xe hẳn thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Chú nhớ biển số không?”

“Nga, là một chiếc Honda màu trắng, biển số xe...”

Ông bác đang nhớ lại thì Triển Chiêu khề chọc chọc Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn anh, thì thấy Triển Chiêu đưa tay chỉ chỉ lên một cây đèn đường cách đó không xa —— trên đó có lắp một chiếc camera theo dõi.

“Đúng rồi, các cậu xem camera đi.” Đốc công nọ cũng nói, “Ở đây rất hay có tai nạn nên mới lắp camera đó.”

“Lắp được lâu chưa chú?” Triển Chiêu hỏi.

“À... Cũng lâu rồi đó, công trình của bọn tôi bắt đầu từ hai tháng trước, lúc tôi tới thì đã có rồi.” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu cảm ơn lão đốc công, sau đó kêu Tương Bình kiểm tra tư liệu trong chiếc camera này.

Ngoại trừ tìm ra người vừa gọi điện kia, đây chính là con đường phải đi qua nếu muốn tới cổ mộ. Thôn làng nọ rất nhỏ, nếu đi qua thôn để vào cổ mộ, người ngoài tất nhiên sẽ làm người trong thôn nghi ngờ, nhưng thật nếu đi qua đây thì chính là thần không biết quỷ không hay.

Leo lên xe quay về SCI, Triển Chiêu bắt đầu nghiên cứu tiếp, “Vé số là bảy số nhỉ?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “6 số đỏ 1 số xanh, tổng cộng là 7.”

“Cái gì có bảy số nhỉ?” Triển Chiêu lẩm bẩm, “Điện thoại cố định không tính mã vùng sẽ có bảy số.”

“Không thể nào.” Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại ra gọi thử, từ đầu bên kia truyền đến âm thanh —— số máy quý khách vừa gọi không có thật. Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai.

“Ừm... Mã bưu điện với mã ngân hàng đều là sáu số.” Triển Chiêu bắt đầu suy nghĩ sâu xa hơn, “Kỳ thực cũng không thể tính như vậy, này có thể là sáu số cũng có thể là năm số, một số 2 với một số 3, có thể là 23.”

(đoạn này các nàng mắt nhắm mắt mở đọc thôi, vì chúng ta không hiểu hình thức của vé số TQ >”< theo=” ta=” đoán=” thì=” dãy=” số=” trên=” vé=” là=” có=” 7=” số=” chứ=” ko=” phải=” là=” 7=” chữ=” số,=” vd=” như=” 1=” 2=” 3=” 4=” 56=” 78=” 910=” cũng=” là=” có=” 7=”>

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu rất nghiêm túc nghiên cứu thì chỉ mỉm cười.

“Có thể là mã Morse không?” Triển Chiêu hào hứng, “Có lẽ là chữ cái, là tiếng Anh hay tiếng gì nhỉ? Có khi là chữ Hán cũng không chừng, hay là số thứ tự trong một quyển sách nào đó. Hay là tiếng địa phương nào đó? Tôi biết có một loại tiếng địa phương có cách phát âm y hệt đọc số ... Có khi đúng là mật mã số đó.”

“Miêu Nhi.”

Bạch Ngọc Đường có chút bất lực cắt đứt dòng suy diễn của Triển Chiêu, đưa tay xoa xoa lỗ tai người nọ, “Cậu nghĩ nhiều quá rồi, những người đó, tôi đang nói bọn A Mao ấy, dù sao cũng không phải thiên tài cũng không phải người hâm mộ Sherlock Holmes, bởi vậy đừng suy nghĩ theo hướng phức tạp quá, đơn giản thì tốt hơn.”

“Vậy cậu nghĩ sao?” Triển Chiêu nghiêm túc hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cậu tương đối giống người thường hơn!”

Bạch Ngọc Đường phì cười nhìn anh một cái, “Người thường?”

“Cậu nghĩ xem, cuộc sống sinh hoạt hàng ngày ấy.”

“Lát nữa đi, hiện tại không rảnh a Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường nhếch nhếch khóe miệng, “Tôi phải tập trung lái xe.” Nói rồi, nhìn nhìn kính chiếu hậu một chút, ý bảo Triển Chiêu cũng nhìn xem.

Triển Chiêu ngẩng mặt nhìn thì phát hiện có một chiếc xe đang theo đuôi bọn họ —— là một chiếc Honda màu trắng!

335. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 12

Chương 12 : Tương tự chính là vừa khớp

“Cậu nói xem cái xe kia đi theo chúng ta làm gì?” Bạch Ngọc Đường cười hỏi Triển Chiêu bên cạnh.

Triển Chiêu chống tay lên cửa sổ, “Nói không chừng là muốn chụp lại cái xe của cậu.”

Bạch Ngọc Đường cười, “Xem coi có tăng tốc không.” Nói rồi, đạp chân ga.

Chiếc xe này của Bạch Ngọc Đường có động cơ cường đại, tốc độ thượng thừa, một cước đạp xuống dưới... lại đang ở trên con đường trống trải, lập tức bỏ xa chiếc xe phía sau.

Triển Chiêu nhìn gương chiếu hậu, “Hắn tăng tốc kìa, hẳn là không phải ngẫu nhiên?”

“Tốc độ còn rất nhanh a.” Bạch Ngọc Đường cố ý thả chậm tốc độ, muốn nhìn xem rốt cuộc là ai đang đi theo bọn họ.

Bọn họ giảm tốc độ, chiếc xe nọ dĩ nhiên vẫn tăng tốc, hình như đang đuổi theo.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, rồi nhìn ra bên ngoài ... Chỉ thấy có một chiếc xe vọt lên, lái xe là một thanh niên mặc áo jacket, Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn sang.

“Miêu Nhi, cúi người xuống!” Bạch Ngọc Đường đạp phanh thắng gấp —— thanh niên nọ đang cầm trên tay một khẩu súng.

Bạch Ngọc Đường sau khi phanh lại thì từ trong ngực lôi súng ra, chiếc xe kia thì đã vọt lên phía trước.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhướn mày, xuống xe, giơ súng lên ... ngắm bắn.

Lúc chiếc xe nọ muốn chuyển hướng, Bạch Ngọc Đường hướng về bánh xe bên phải nổ súng ...

Song song đó Triển Chiêu cũng mở cửa xe bước xuống, chỉ thấy chiếc xe phía trước bốc cháy, thoáng cái đã nằm bên rào chắn, bởi vì tốc độ quá nhanh, chiếc xe bị mất thăng bằng, lúc lao vào hàng rào bảo vệ rồi vẫn gầm ga trượt về phía trước.

Bạch Ngọc Đường chỉ vào xe, “Miêu Nhi.”

Triển Chiêu vội chui trở về, “Có khi nào lao ra ngoài không?”

“Không sao, hàng rào đủ dài.” Bạch Ngọc Đường lái xe, mở bộ đàm gọi cảnh sát đến, sau khi tới gần chiếc xe nọ thì dừng lại.

Anh ấn Triển Chiêu đang muốn chạy ra ngoài lại vào ghế, rồi mở cửa đi xuống, súng gác trên cửa xe, đưa tay ấn microphone trên xe rồi nói với người đang ở trong chiếc Honda màu trắng, “Cảnh sát đây, ném súng ra ngoài.”

Sau một lát thì thấy một khẩu súng được ném ra.

“Mở cửa xe, đi ra, để tôi thấy hai tay.” Bạch Ngọc Đường nói xong, giờ súng chờ hắn đi ra.

Một lát sau, người nọ mở cửa xe, hắn không phải đi ra, mà là ngã ra ngoài.

“Miêu Nhi, gọi xe cứu thương.” Bạch Ngọc Đường vội tiến đến.

“Đừng nhúc nhích.”

Tới trước cửa xe, Bạch Ngọc Đường giúp hắn cố định bả vai đã lỏng lẻo, người nọ khóe miệng bị rách, tay đang ôm ở trước ngực, có thể xương sườn bị đập vào tay lái, có khi đã gãy vài ba cái rồi, chắc là không thất dây an toàn.

Nhìn thoáng qua khẩu súng trên mặt đất, Bạch Ngọc Đường nhin không được nhú mày, “Súng giả? Cậu muốn chết cũng không cần dùng đến cách này chứ? Một phát vừa rồi tôi nhắm vào đầu cậu thì làm sao hả?”

Thanh niên nọ thở phò, “Tôi không... biết... anh là... cảnh sát.”

“Bị thương nặng đó.” Triển Chiêu cũng chạy tới.

“Miêu Nhi, đặt bảng cảnh báo đi, để xe cô chạy qua cẩn thận.” Bạch Ngọc Đường lấy ví tiền trong túi của người kia ra xem chứng minh nhân dân, “Liên Thiển Nghĩa? !”

Bạch Ngọc Đường giật mình hỏi cậu ta, “Cậu là Liên Thiển Nghĩa? Con trai của Liên Đồng Lý?”

“Ừ.” Liên Thiển Nghĩa gật đầu, ho khan một tiếng.

Triển Chiêu lấy một tấm bảng cảnh báo đặt ở cách đó mười thước, sau đó nhanh chóng chạy trở về, thấy được thân phận của người nằm đó cũng giật cả mình.

Lúc này, xe cảnh sát cùng xe cứu thương cũng đã tới, Bạch Ngọc Đường nhờ người đưa xe của Liên Thiển Nghĩa đi, còn mình cùng Triển Chiêu thì leo lên xe chạy theo đến bệnh viện.

Triển Chiêu ngồi ở trong xe, nhìn quyển sách vừa lấy từ ghế sau xe của Liên Thiển Nghĩa.

“Liên Thiển Nghĩa này định làm gì?” Bạch Ngọc Đường có chút không nắm bắt được, “Người gọi điện thoại kia là cậu ta sao?”

“Tôi nghĩ không phải đâu.” Triển Chiêu nói, “Một người đã gọi điện thoại đến nhắc nhở chúng ta thì không thể nào ngay cả chuyện chúng ta là ai cũng không biết.” Nói rồi lắc a lắc quyển sách trong tay, “nhân cách bị che giấu, sách mới của tôi nè.”

Bạch Ngọc Đường nhếch nhếch khóe miệng, “À ... hoá ra là fan hâm mộ của tiến sĩ Triển nha, nói không chừng cậu ta đã từng đi dự lớp của cậu đó.”

“Rất có thể nga!” Triển Chiêu lật lật quyển sách, “Ở đây có một câu được highlight nè.”

Nói rồi, Triển Chiêu niệm một chút:

“Phản nghịch, là cách tốt nhất để thiếu niên tự bảo vệ chính mình, là cách phản kháng lại sự độc tài của cha mẹ, là cách gây chú ý khi bị lãng quên. Bậc cha mẹ thường lo lắng đến cách thể hiện quái dị của những đứa con, nhưng không để ý đến tính cách bình thường của chúng đang biến đổi. Muốn thay đổi những đứa trẻ này, nghìn vạn lần đừng tác động lên sự quái dị kia của chúng, mà nên nghiên cứu xem thứ đang thực sự biến đổi nhưng lại được bọn nhỏ dùng ảo giác mặt ngoài để che giấu đi đến tận cùng là cái gì.”

Triển Chiêu niệm xong câu này thì khẽ nhưn mày.

Bạch Ngọc Đường khóe miệng giật giật, “Cậu cũng dùng thứ không phải tiếng Trung để viết sách à?”

Triển Chiêu trắng mắt lờ mờ qua, “Tôi không phải đã nói sao, gần đây tôi đang tham gia vào một hạng mục nghiên cứu về thiếu niên cá biệt, còn có một hạng mục là cứu vớt tội phạm vị thành niên. Kỳ thực hai từ cá biệt với cứu vớt này vốn có tính dẫn dắt cùng tính kỳ thị nhất định, “cá biệt” ngăn cách đứa trẻ với xã hội bình thường bên ngoài, ngay cả đường lui cũng không có. “cứu vớt” lại biểu thị quá khứ của đứa trẻ hoàn toàn bị phủ định, tương lai của nó không có bất cứ ai chờ đợi, tất cả mọi người chỉ mong nó có thể thay đổi. Nếu mang theo loại tâm tình này mà đến gần đứa trẻ, nó nhất định sẽ không chấp nhận cậu. Bọn chúng đều là những con nhím nhỏ luôn căng thẳng lại mẫn cảm.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy buồn cười, hỏi lại, “Vậy nếu là cậu thì cậu làm thế nào?”

“Tôi nhờ Triệu Hổ, Bạch Trì, Mã Hán cùng Lư Phương giúp đỡ trị liệu, cậu chưa biết à?” Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Tôi để bọn họ bắt chước một gia đình lớn.”

“Có vẻ rất thú vị a.”

“Không sai a, tôi để Triệu Hổ giả trang thành một kẻ phạm tội từ tuổi thiếu niên đã sắp ra tù. Bản thân Triệu Hổ có sẵn sự nghĩa khí cùng sự lưu manh do nằm vùng lâu năm tạo thành, rất nhanh cậu ấy đã dung nhập được vào nhóm tội phạm vị thành niên.” Triển Chiêu nói, “Tôi lấy Triệu Hổ làm trung tâm, đưa cảnh sinh hoạt của cậu ấy bày ra cho bọn nhỏ xem, một người anh vô cùng gia trưởng, Mã Hán sắm vai. Một người ba ba vô năng nhu nhược, Lư Phương biểu diễn. Một người em trai một sách ưu tú được người người yêu mến, là Tiểu Bạch Trì.”

Bạch Ngọc Đường khóe miệng giật giật, “Rất cầu huyết đó.”

“Thế nhưng có mười phần mâu thuẫn xung đột a!” Triển Chiêu khép sách lại, “Ai ai cũng nghĩ thiếu niên sa ngã kia cần được quan tâm, thế nhưng cậu thấy người ta có vấn đề mà tự người đó lại không thấy được, cùng với đi tìm tòi nghiên cứu nội tâm của người ta, không bằng để người đó nghiên cứu nội tâm của cậu. Cậu muốn khuyên giải một người đang bối rối, thường sẽ lấy bản thân mình làm ví dụ. Trong lúc khuyên giải sẽ tìm được một ít điểm giống nhau ... Đây chính là cơ sở cho tình bạn của họ.”

“Chính là cái loại anh em lúc hoạn nạn sao?” Bạch Ngọc Đường vẫn có năng lực tổng kết mạnh mẽ như thường ngày, “Biện pháp tốt đó.”

“Vì vậy Triệu Hổ tiếp xúc với đại đa số thiếu niên, đồng thời dò xét được rất nhiều bí mật từ đáy lòng bọn họ, hỗ trợ tôi đúng bệnh hốt thuốc.”

“Làm sao đúng bệnh hốt thuốc được?” Bạch Ngọc Đường chưa rõ lắm.

“Đối với một con nhím nhỏ yếu đuối mẫn cảm, hãy để nó nghĩ cậu rất giỏi nó sẽ sùng bái cậu, hãy nói cho nó phương pháp giải quyết nan đề nó sẽ tin tưởng cậu. Một người khi đã tin cậu thì chính là bạn của cậu. Là bạn rồi, cậu có thể tùy tiện khuyên giải nó —— Đây! Anh bạn, làm một người bình thường đi, dẹp quách quá khứ sang một bên, có gì to tát đâu, trên đời này thiếu gì thứ hay ho. Vì vậy... tất nhiên sẽ có chuyển biến.”

“Ừ” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đúng là phương pháp đặc biệt.”

“Sau đó tôi nhờ Triệu Hổ bọn họ diễn mấy tình tiết thế này: Bạch Trì bị khi dễ, Triệu Hổ thân làm anh dũng cảm ra mặt. Với sự tin tưởng lẫn nhau giữa Triệu Hổ và anh trai Mã Hán, người anh đã nguyện ý tắng gia bại sản để cứu cậu ấy ra. Ba ba cậu đứng đợi nguyên đêm ở trước cổng chỉ để gặp được con trai.” Triển Chiêu nói, khẽ nhún vai, “Con người là động vật có tình cảm, làm cảm động một người còn hữu dụng hơn dạy dỗ giáo huấn hẳn.”

“Kết quả không cần nói cũng biết là thành công.” Bạch Ngọc Đường cười, “Cái tên của tiến sĩ Triển một lần nữa được gắn liền với danh thần thánh.”

“Không sai.” Triển Chiêu gật đầu một cái, “Đa tạ khách lệ.”

Bạch Ngọc Đường lại hiếu kỳ, “Vậy có ai từ đầu đến cuối vẫn không cải biến không?”

“Đương nhiên là có.”

“Những người đó thì làm sao?”

Triển Chiêu nở nụ cười, “Trên thế giới này không phải ai cũng cần phải cứu vớt, một người nếu đã có 50% trở lên không cần cứu vớt thì tôi nguyện ý đi cứu những người trong tương lai có khả năng bị bọn họ thương tổn hơn. Ai có thể hối cải để làm người mới không cần đến hai từ nghiêm phạt cùng tuyệt vọng.”

Bạch Ngọc Đường đương nhiên cũng đồng ý với cái nhìn của Triển Chiêu, “Như vậy Liêm Thiển Nghĩa highlight một đoạn này, có thể thấy được điều gì a?”

“Ừm ... Tôi nghĩ Liêm Thiển Nghĩa có thể đang tự cứu chính mình.” Triển Chiêu dùng ngón tay khẽ gõ gõ cằm mình, “Ở độ tuổi này của cậu ta mà nóng lòng tự cứu chính mình, điểm này rất kỳ quái.”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu.

Triển Chiêu lấy điện thoại ra gọi cho Tương Bình, “Tương Bình, giúp tôi tra xem Liêm Thiển Nghĩa có từng sửa tên không?”

Tương Bình tra xét một chút xong, kinh ngạc “Có sửa! Hắn vốn tên là Liêm Thiển Dị.”

“Nga?” Triển Chiêu xoay mặt hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có hứng thú nghe tôi phân tích tâm tình của Liêm Đồng Lý khi đặt tên cho hai đứa con trai không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, “Miêu Nhi... Trọng điểm!”

Triển Chiêu còn chưa mở miệng, đầu dây bên kia truyền đến tiếng gọi thẳng thốt của Tương Bình, “Nè nè! Tiến sĩ Triển, Liêm Thiển Dị trước khi mười sáu tuổi ở trong bệnh viện tâm thần! Nói là có chứng hoang tưởng, vì hắn nghĩ mình không phải người hiện đại mà là người cổ đại.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều ngây ngẩn cả người.

Bạch Ngọc Đường một lúc lâu mới nói, “Cậu ta ...” .

“Điều này có thể giải thích vì sao Liêm Đồng Lý lại mong muốn cậu ta trở lại như vậy.” Triển Chiêu tìm được lỗi vào thì có chút hưng phấn, “Liêm Thiển Nghĩa nói không chừng thật sự có ký ức di truyền nha.”

“Vậy ...” Bạch Ngọc Đường trước mắt sáng ngời, “Người di truyền của cậu ta là ...”

Triển Chiêu cũng tán thán lắc đầu, “Liêm lão đại chân chính! Thậm chí có khi ký ức của ba cậu ta cũng di truyền cho cậu ta.”

“Những gì mình đã trải qua con trai đều biết ...” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Thật làm người khác nổi da gà mà.”

“Tương Bình a, bác sĩ phụ trách chữa cho Liêm Thiển Nghĩa năm đó là ai a?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Nga, là một bác sĩ tên là Phạm Quốc Hoa.”

Triển Chiêu nhíu mày hỏi Bạch Ngọc Đường, “Bác sĩ phụ trách A Mao bọn họ cũng họ Phạm, có thể có trùng hợp nào đó không?”

Bạch Ngọc Đường không nói lời nào, cảm thấy cũng rất có thể a.

“Người nọ bây giờ còn làm việc ở đó không?” Triển Chiêu truy vấn.

Tương Bình gọi điện thoại đến bệnh viện hỏi một chút, lại tra a tra...

“Liêm Thiển Dị xuất viện không lâu thì ông ấy bị xe đụng chết.” Tương Bình tám tắc hai tiếng, “Em gửi hình của ông ấy qua cho hai người nhá?”

“ok~” Triển Chiêu ở bên này chờ, lúc này, xe cũng chạy tới cửa bệnh viện.

Ảnh chụp rất nhanh được gửi tới, là một ông bác khoảng năm mươi tuổi.

Triển Chiêu trái nhìn phải nhìn, cảm thấy đường nét này cùng với lão Phạm bên kia không giống nhau lắm, chắc không phải một người đâu ... chẳng lẽ chỉ là trùng hợp? !

“Đi hỏi Liêm Thiển Nghĩa sẽ biết.” Bạch Ngọc Đường xuống xe, cùng Triển Chiêu đi vào bệnh viện.

Sau khi vào trong thang máy, Triển Chiêu làm một động tác ngấm bắn, học theo động tác hai tay ôm súng bắn thẳng bánh xe vừa rời của Bạch Ngọc Đường, “Phong độ a!”

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, vươn người qua thấp giọng nói, “Miêu Nhi, cậu cũng có thể bắn trúng.”

“Thực sự?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Trúng bánh xe của tôi.”

...

Triển Chiêu tung chân đá Bạch Ngọc Đường, còn tung người đập một cái, cổ chân bỗng treo qua một bên ... Ai nha.

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường vội đỡ lấy người.

“Ai nha, đau đau.”

“Cậu thật ngốc, đồ con mèo ba chân!”

336. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 13

Chương 13 : Viên đạn bổ sung

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vào phòng bệnh nhìn Liêm Thiển Nghĩa, người vừa cấp cứu cho cậu ta vừa vẫn là —— Dương Phàm.

“U.” Dương Phàm tháo ống nghe bệnh xuống.

“Cậu ta thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tổng thể mà nói không có việc gì, chỉ bị chút chấn động não nhẹ, bên cạnh đó, xương sườn bị thương, rất may không thương đến nội tạng. Xương tay trái có nứt vài chỗ, trầy da thì không ít.” Dương Phàm khép sổ bệnh lại, cười nói, “Cậu ta còn rất khỏe mạnh, hẳn là có thể bình phục rất nhanh.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, hỏi xem có thể vào thăm vấn được không, chợt nghe Dương Phàm “A a ~” hai tiếng, vươn ngón trở lên khẽ lắc lắc.

“Không phải vừa nói bị thương không nặng sao?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Sao không thể thăm vấn a?”

“Gây mê còn chưa tỉnh đâu.” Dương Phàm thuận miệng đáp một câu.

“... Chỉ bị thương ngoài da sao phải đánh thuốc mê a.” Bạch Ngọc Đường có chút ngoài ý muốn, tâm nói gây xương thì bó bột hoặc nẹp lại là được rồi mà.

Dương Phàm cũng ngăn người, nhìn chằm chằm vào Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường một lát, sau đó từ trong túi áo lấy ra một cái túi nhỏ, bên trong có một đầu đạn, “Nói cách khác vết thương này của cậu ta không phải do hai người gây ra?”

Lúc này đến phiên Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngây ngẩn cả người.

Bạch Ngọc Đường cầm lấy cái túi nhỏ, “Bắn vào đâu thế?”

“Tôi vừa mới nói đó, xương sườn bị thương, chính là do nó tạo thành, rất nguy hiểm đó.” Dương Phàm nhún nhún vai, “Lấy đạn ra nên phải gây mê.”

“Phát đạn vừa rồi của cậu trúng vào bánh xe đúng không?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Tổng thể mà nói thì cậu ta may mắn đó.” Dương Phàm từ trong túi áo lấy ra một túi vật chứng giao cho Triển Chiêu, “Trên cổ cậu ta có sợi dây chuyền có mặt này, đạn là nhờ nó cản một chút mới trực tiếp bay xuống bên sườn.”

Triển Chiêu nhìn chăm chăm vào mặt dây chuyền kia một chút, thì thấy nó là một đồng tiền theo phong cách cổ xưa, chữ viết bên trên có chút cách điệu, nhìn không ra là viết cái gì, còn có một khoảng trống, là do viên đạn kia tạo thành, quả nhiên mạng lớn a.

“Lúc nào cậu ta mới tỉnh a?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ngày mai.” Dương Phàm nói xong quay lưng rời đi.

Liên Thiển Nghĩa được đẩy ra đưa vào phòng bệnh, Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại kêu người tới bảo vệ. Án tử lúc này đã có bước phát triển ... Có người muốn giết Liên Thiển Nghĩa! May mà cậu ta tránh được một kiếp —— nhưng vấn đề là cậu ta trúng đạn lúc nào?

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, xoay người đi ra ngoài.

“Nè, Tiểu Bạch.” Triển Chiêu vội đuổi theo, Bạch Ngọc Đường lái xe vào tầng hầm cảnh cục ... Đến chỗ chiếc xe của Liên Thiển Nghĩa vừa được đưa về, nhào người nhìn thật kĩ chỗ cửa xe.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Miêu Nhi!”

“Hả?” Triển Chiêu cũng đi qua .

“Nhìn chỗ này.” Bạch Ngọc Đường đưa tay chỉ vết kính vỡ trên cửa xe, “Ở đây có thể là vết đạn, cậu ta bị bắn ở trên xe!” Nói rồi, gọi điện thoại gọi Mã Hán.

Chỉ chốc lát sau, Mã Hán cùng Triệu Hổ chạy xuống.

“Đội trưởng.”

Bạch Ngọc Đường ngoắc ngoắc hai người bọn họ, rồi chỉ vào vết kính vỡ như ẩn như hiện đó, “Đây là vết đạn đúng không?” Nói rồi, lấy ra đầu đạn trong người Liên Thiển Nghĩa cho anh xem.

“Trăm phần trăm.” Mã Hán nhìn chăm chăm vào vết kính vỡ một chút, lại nhìn sang viên đạn, “Điểm xạ kích ở rất xa.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều nhíu mày.

“Bắt quá trong lúc bắn có thể đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn!” Mã Hán nói, rồi chỉ vào cánh cửa xe, “Theo lý mà nói viên đạn từ chính diện được bắn vào, đối phương hẳn là nhắm thẳng vào đầu tài xế, thế nhưng có lẽ bất thành linh xe bị nghiêng đi, bởi vậy đường đạn bị lệch, cho nên không tạo thành lỗ hổng tròn mà tạo thành một hình cánh quạt vỡ vụn.”

“Bọn tôi lúc đó không nghe được tiếng súng cũng không phát hiện ra có gì không thích hợp a.” Triển Chiêu phân tích, “Có thể là cậu với tay bắn tĩa kia song song nổ súng, nên xe bị lệch hướng.”

“Đội trưởng, có phải anh bắn vào bánh xe lúc cậu ta chuẩn bị chuyển hướng đúng không?” Mã Hán hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Tiểu tử này tuyệt đối là một tay già đời.” Mã Hán nở nụ cười, “Những tay súng bắn tĩa đều đợi đối phương chuyển hướng mới nổ súng, mục đích chỉ có một, đó là không để lại vỏ đạn!”

“Sao có khả năng?”

“Có.” Mã Hán chỉ chỉ chiếc xe, “Trong lúc xe chuyển hướng thì bắn một phát chính diện, qua một lớp thủy tinh, lại bắn trúng đầu đối phương, sau đó sẽ xuyên đầu bay ra, có thể phối hợp với độ nghiêng khi xe chuyển hướng, bay ra khỏi cửa kính. Tiền đề đương nhiên là phiến kính đó phải được mở ra, đạn sau khi bay ra sẽ rơi xuống đất, sẽ không bị ai phát hiện, đến lúc đó hẳn chỉ cần thu đạn về là được.”

“Đúng là sự trùng hợp ngẫu nhiên nha!” Triển Chiêu cũng bật cười, vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Một phát đó của cậu không ngờ lại cứu sống cậu ta.”

Bạch Ngọc Đường cười khổ, lắc đầu, “... May là lúc đó không phải nhắm vào hai ta.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút cũng có chút sợ hãi, vừa rồi hai người đứng ở giữa đường, nếu như có âm mưu thật thì khác gì bia ngắm sống đâu, bất quá Bạch Ngọc Đường có ở đó, hẳn là sẽ biến nguy thành an

a! Lần này bởi vì nổ súng cùng lúc, hơn nữa tay súng bắn tỉa kia không phải hướng về bọn họ nên Bạch Ngọc Đường mới không phát hiện. Loại chuyện này trước đây không phải chưa từng gặp qua, giác quan thứ sáu của Bạch Ngọc Đường so với cảnh khuyển còn nhanh nhạy hơn, nhất định có thể phát hiện đúng lúc! Nghĩ xong, lại vỗ vỗ lên vai Bạch Ngọc Đường hai cái, rồi cười cười với người ta.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu cười đến tự tin tràn đầy, cũng gạt đầu —— đúng là không sợ bị bắn tỉa.

Mã Hán nhìn chăm chăm vào đầu đạn, “Ừm, đây là loại đạn hay được sử dụng trong thi đấu quân sự năm môn phối hợp!”

* Quân sự năm môn phối hợp bao gồm: bắn súng trường cự ly 200 mét; chạy vượt chướng ngại vật 500 mét (20 chướng ngại vật); bơi thực dụng 50 mét (4 chướng ngại vật); ném lựu đạn; chạy việt dã 8 km. (nguồn)

Bạch Ngọc Đường nói, “Đạn của súng huấn luyện? Là câu lạc bộ cho thuê sao?”

“Phải, câu lạc bộ cho thuê hoặc lắp ráp súng thường dùng loại đạn này.” Mã Hán nhìn lại đầu đạn một lần nữa, “Súng đạn trong câu lạc bộ bắn súng được quản chế rất nghiêm ngặt, muốn lấy ra cũng không dễ dàng, bất quá ...”

“Bất quá cái gì?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thanh hỏi.

“Bây giờ có rất nhiều nơi bán lẻ từng bộ phận, đừng nói là súng, xe tăng cũng có thể mua được.” Mã Hán rất quen thuộc với các câu lạc bộ bắn súng của thành phố S, “Tôi có biết mấy nơi có thể xuất ra súng huấn luyện.”

Nói rồi, anh lôi Triệu Hổ còn đang ngó nghiêng nghiên cứu vết rạn hình cánh quạt trên cánh cửa đi thăm dò nguồn gốc của khẩu súng.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lên lầu, quay về SCI.

“Vì sao muốn giết Liêm Thiển Nghĩa nhỉ? Không phải cậu ta biết đầu mối quan trọng sao.” Triển Chiêu lẩm bẩm.

“Ừ ...” Bạch Ngọc Đường trả lời rất không tập trung.

“Này.” Triển Chiêu chọc chọc anh, “Cậu làm sao vậy? Vừa rồi còn tốt mà, Mã Hán đụng tới chỗ nào của cậu hả?”

“Không phải! .” Bạch Ngọc Đường vội lắc đầu, “Mấy ngày hôm trước đụng phải lão Vương của đội ngắm bắn, ông ấy nói muốn về hưu, mà giờ đang tìm không được người giỏi về làm huấn luyện viên.”

Triển Chiêu ngắt người, “Có ý gì a?”

“Bên bộ đội đặc chủng chắc là muốn điều Mã Hán qua đó ...”

“Như vậy sao được!” Triển Chiêu bật người không đồng ý, “Mã Hán có khả năng như vậy, điều đi SCI tổn thất lớn a!”

“Bởi vậy ngày đó lúc cục trưởng Bao ám chỉ tôi về vụ này, tôi đã tỏ rõ là không muốn.” Bạch Ngọc Đường gãi gãi đầu, “Bất quá cậu cũng biết, đội ngắm bắn trực thuộc bên bộ đội đặc chủng, cục trưởng Bao không làm chủ được, phụ trách điều động người bên đó lại là Tiễn Gia Nhượng.”

“Chính là tên Tiễn Gia Nhượng lòng dạ hẹp hòi đó? !” Triển Chiêu nhíu mày, “Hắn không phải từng có mâu thuẫn với chúng ra hay sao, lần này khẳng định quyết tâm điều Mã Hán đi để gây khó dễ cậu.”

“Cậu cũng nghĩ như thế?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Vậy cậu có kiến nghị gì không?”

“Kiến nghị cái gì.” Triển Chiêu hai mắt hí lại, “Phân liệt hẳn luôn!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, đưa tay ôm lấy hai vai anh, “Chờ đến lúc thực sự không còn biện pháp sẽ phân liệt hẳn.”

“Thượng cấp của hắn là ai?” Triển Chiêu hỏi, “Loại sự tình này phải hạ thủ từ trên người cá lớn a.”

“Hình như họ Ngụy, tên cái gì Cường ấy.”

“Không vui!” Triển Chiêu nhìn trời, “Cục trưởng Bao đã từng đắc tội, không thể nói chuyện được, cậu cũng biết mấy tay quản lý việc điều động nhân sự có bao giờ được yêu mến đâu.”

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai.

“Nga... Khó trách cậu buồn thế.” Triển Chiêu tròn mắt vừa chuyển, liền mỉm cười, “... Chúng ta phải nghĩ ra cách chứ, không thể để bị dồn đến góc tường đúng không? À, Mã Hán biết chưa?”

“Chưa.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Cậu ấy thật vất vả mới ra khỏi đội ngắm bắn được, bắt cậu ấy quay lại cho dù cho làm người tham mưu cậu ấy khẳng định cũng không muốn đâu.”

“Vì sao? Đây cũng coi như lên chức mà!”

Bạch Ngọc Đường cười cười, “SCI là cứu người, đội ngắm bắn là giết người, tuy rằng cũng là cứu người, bắt quả tuyệt đối là hai cảm giác khác nhau.”

“Ừ hiểu.”

Hai người ra khỏi thang máy trở lại SCI, chỉ thấy tất cả mọi người đều ở đó.

“Đội trưởng.” Mọi người hỏi đầu mối, Bạch Ngọc Đường đi vào kể sơ qua, chuẩn bị phúc thẩm Hứa gia Tam Hồ nọ.

Triển Chiêu ở cửa suy nghĩ một chút, sau đó tranh thủ chuồn ra ngoài, chui vào một góc khuất lấy điện thoại ra ấn ấn số gọi đi.

“A lô?” Điện thoại được thông, Triển Chiêu hỏi, “Hồ Tử, Mã Hán có ở cạnh cậu không?”

Triệu Hồ nghe thấy thế thì hơi mờ mịt, “Không, bọn em đến cửa câu lạc bộ thì anh ấy đi tìm quản lý, em đi loanh quanh quan sát.”

“Tôi nói với cậu chuyện này, cậu không được kích động.”

“Gi?” Triệu Hồ cười ha hả, “Em không dễ kích động thế đâu nha.”

...

Chờ Triển Chiêu đem chuyện điều động người nói ra xong.

“Trờiiii!” Triệu Hồ quả nhiên kích động, “Tên vương bát đản nào dám điều người!”

“Cậu có muốn giữ lại người cộng tác của cậu không?” Triển Chiêu hỏi.

“Đương nhiên a!” Triệu Hồ không vui, “Em còn chuẩn bị tổ chức hôn lễ chung với Tiểu Mã ca, làm huấn luyện viên phải đến thâm sơn cùng cốc có gì tốt chứ, quan báo thù riêng! Huấn luyện bắn tỉa trước giờ đều tìm mấy người lớn tuổi, dựa vào cái gì lại bắt Tiểu Mã ca đi!”

“Vậy nghĩ cách đi nha.” Triển Chiêu gợi ý, “Cái gọi là xà có xà đạo, cậu rõ hơn ai hết.”

Triệu Hồ ngẩn người, “Nga... Em hiểu rồi!” Nói xong, cúp điện thoại.

Triển Chiêu thu hồi điện thoại quay đầu lại, thì thấy phía sau mình có một bóng trắng.

“A...” Triển Chiêu giật mình, tập trung nhìn kĩ, thì thấy là Mã Hán đang gặm bánh gạo đen đứng sau lưng anh cười tủm tỉm a cười tủm tỉm.

“Hân, có gì không a...” Triển Chiêu lau mồ hôi, sao mà ai từ phòng pháp y đi ra cũng như bay thế, bước đi không tiếng động.

“Hắc hắc.” Mã Hán lắc đầu, chỉ chỉ phòng pháp y, “Em có phát hiện trọng đại!”

Triển Chiêu sững sốt, vội cùng cô đi vào trong phòng, “Phát hiện gì a?”

“Em rửa ráy cho thi thể người bị hại một chút.” Mã Hán nói, miệng nhai bánh gạo, tay lật miếng vải trắng đang phủ lên thi thể, Triển Chiêu nhú nhú mày, ba cổ thi thể đàn ông trắng bóc hình như không mặc đồ.

“Hân.” Triển Chiêu nhin không được hỏi, “Em suốt ngày nhìn mấy thứ này, rồi nhìn Lạc Thiên còn có cảm giác sao?”

Mã Hân ăn nốt bánh rồi đeo găng tay vào, tiếp tục cười, “Hi hi ~ nhìn anh ấy có cảm giác hơn chứ.”

Triển Chiêu thấy cô nàng trưng ta vẻ mặt cười xấu xa, liền biết cô cùng Lạc Thiên có lẽ có hi vọng, quả nhiên cô nàng này đã nắm chắc trong tay a.

“Nhìn chỗ này.” Mã Hân đưa tay chỉ vào ngực và sườn của tử thi.

Triển Chiêu cúi đầu nhìn kỹ, chỉ thấy ba cổ thi thể đều có một vết hằn hình tròn, không quá hoàn chỉnh, thể nhưng vẫn có thể nhìn ra.

“Lúc trước em không chú ý, vì vết thương trên người bọn họ tương đối nhiều, sau đó mới phát hiện, sau gáy bọn họ có chút trầy da, giống như trước khi chết có đeo dây chuyền, thể nhưng trên thi thể không có cái dây chuyền nào cả!” Mã Hân nói rồi đi tới bên máy vi tính, “Vì vậy em tiến hành đo lường, có thể trước khi bọn họ chết, dây chuyền trên người đã bị cầm đi, nên là ...”

“Bọn họ có thể đeo cùng một loại dây chuyền!” Triển Chiêu cũng đi qua.

Mã Hân click vào một hình ảnh, “Em quét ba vết hằn vào máy, sau đó đem chúng chồng lên nhau, thì thấy nó khá giống một đồng tiền, em nhờ Tương Bình làm rõ nét lên một chút, quả thật là một đồng tiền!”

Triển Chiêu nhìn chăm chăm vào đồng tiền kia một lúc lâu, sau đó từ trong túi lấy ra vật chứng lúc này Dương Phàm đưa cho, mảnh tiền này tuy rằng đã bị đạn bắn thủng một lỗ ... Thế nhưng... từ hoa văn bên trên có thể suy ra chúng giống nhau như đúc!

“Liên Thiển Nghĩa cũng có tiền sử bị hỗn loạn tư duy, lại đeo dây chuyền giống với đám A Mao, vậy bọn họ có quan hệ.” Triển Chiêu bước nhanh ra ngoài, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường vừa nhận được điện thoại của mình cũng bước nhanh tới, “Miêu Nhi, Mã Hán vừa tra được chút manh mối từ khẩu súng, đoán xem là ai?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Ai?”

“Thành viên cao cấp của câu lạc bộ bắn súng, Liên Thiển Trung, tiểu tử này từng hai lần đoạt quán quân bắn xạ kích!” Bạch Ngọc Đường ngắt máy, “Mặc kệ có động cơ hay không, chúng ta có thể thỉnh hãn đến cảnh cục tâm sự rồi.”

Triển Chiêu gật đầu, cầm mặt dây chuyền hình đồng tiền cho Bạch Ngọc Đường xem, “Bên này cũng có điểm giống nhau!” .

337. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 14

Chương 14 : Vội vã muốn ngồi tù

“Ừm ...”

Sắc trời đã tối dần, Công Tôn lười biếng dựa vào giường lục a lục ... mò a mò ... sờ tới sờ lui.

“Kính của em đâu.” Cuối cùng, Công Tôn không thể nhin được nữa, đẩy đẩy Bạch Cẩm Đường đang nắm chặt lấy tay mình, “Đừng nháo, kính của em!”

Bạch Cẩm Đường nằm tựa người vào đầu giường, bàn tay vẫn lôi kéo Công Tôn không tha, “Bộ đáng em không đeo kính, mắt hơi nheo lại để nhìn, anh thích nhất đó.”

Công Tôn rất muốn đập lại vài câu, đáng tiếc hiện tại mệt mỏi muốn chết, chỉ biết giương mắt nhìn đồng hồ trên tường, “Chiều nay không phải anh có việc ...”

“Hà?” Bạch Cẩm Đường cúi đầu hôn cổ tay Công Tôn, “Chịu thôi ... chính sự quan trọng hơn.”

“Cái này gọi là chính sự?” Công Tôn tựa vào vai anh, tay chọc chọc bờ ngực anh, “Đúng rồi, em vẫn luôn thắc mắc.”

“Thắc mắc cái gì?” Bạch Cẩm Đường đưa tay lấy một điều thuốc trên đầu giường, lại thuận tay mò phải một cái hộp, giờ mới nhớ ra a ... thiếu chút nữa quên mất.

“Anh vì sao không có lông ngực?” Công Tôn hiểu kỳ.

... Bạch Cẩm Đường trầm mặc một lúc, “Có thứ đó rất ảnh hưởng đến chất lượng sinh hoạt X! Vì thế anh không để.” Nói rồi, vươn tay lấy cái hộp xuống đưa cho Công Tôn.

“Cái gì thế?” Công Tôn cầm cái hộp nhìn một chút, nhìn rất có phong cách cổ xưa a, mở ra nhìn, thì thấy bên trong là một con dao nhỏ vô cùng tinh xảo ánh sắc xanh, “Đây là?”

“Đồ cổ đào từ dưới đất lên.” Bạch Cẩm Đường đốt điều thuốc, vừa hít một ngụm đã bị Công Tôn đoạt đi ngậm vào miệng mình, anh lấy con dao ra xem hoa văn khắc bên trên thì thấy đó là vài dòng cổ văn giống hệt giáp cốt văn ... lại nhìn đến chất liệu cùng trọng lượng của nó, “Chà, đồ cổ thật hả?”

*giáp cốt văn: chữ khắc trên mai ruà và xương thú thời nhà Thương, Trung Quốc, thế kỷ 16-11 trước công nguyên

“Ừ, Nghe nói là con dao dùng để giải phẫu đầu tiên trong lịch sử.” Bạch Cẩm Đường lấy điều thuốc từ môi Công Tôn đặt vào môi mình, rồi giúp Công Tôn chỉnh lý lại đầu tóc một chút.

“Tặng dao giải phẫu cho em?” Công Tôn nhào tới cọ a cọ làm chán trượt xuống dưới, trên vai với lưng còn lưu lại ấn ký rất rõ ràng làm Bạch Cẩm Đường vô thức ho khan một tiếng, vội đưa chân kéo lên, che khuất lưng Công Tôn đi, để tránh lát nữa mất công lại hóa thân cầm thú.

“Rất sắc a, anh nhờ người mài qua rồi?” Công Tôn hỏi Bạch Cẩm Đường.

“Không a.” Bạch Cẩm Đường lắc đầu, “Lúc anh vừa thấy nó cũng tưởng chỉ là đồ dỏm, bắt quá sau có tìm chuyên gia giám định thì người ta nói là chính phẩm.”

“Vậy tính là quốc bảo rồi, anh làm vậy có sao không đó?” Công Tôn giật mình.

“Ừ.” Bạch Cẩm Đường mỉm cười, “Khoét một lỗ, đeo vào làm móc khoá thế nào?”

“Hảo biến thái.” Công Tôn dở khóc dở cười, rồi lại đưa tay nheo nheo cầm anh, “Nhưng em thích.”

Bạch Cẩm Đường ngẩn người, Công Tôn dĩ nhiên lại nói thích với mình ... Ngoại trừ lần kết hôn kia ra... Công Tôn vẫn chưa chịu nói thêm lần nào.

“Em thích dao, hay thích...” Bạch Cẩm Đường chỉ chỉ chính mình.

Công Tôn rướn người ấn anh xuống trên giường, “Anh nói xem?”

Vì vậy... Bạch Cẩm Đường dù không muốn cũng phải hoá thân thành cầm thú lần hai.

...

Khác với Bạch Cẩm Đường cùng Công Tôn tranh thủ lúc rảnh rồi phong lưu khoái hoạt, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại đang sút đầu mẻ trán.

Bọn họ để Lạc Thiên Tần Âu thẩm vấn lại Hứa gia Tam Hổ, để Tương Bình phân tích lai lịch của đồng tiền kia, còn bản thân hai người thì chạy tới Liêm gia. Bọn họ muốn lục soát xem Liêm Thiển Trung có tàng trữ súng tự lắp ráp không, cái này thứ nhất là trái với qui định quản lý súng đạn. Hơn nữa nếu thực sự tìm được súng, chỉ cần tiến hành so sánh đường đạn sẽ chứng minh được viên đạn trên người Liêm Thiển Nghĩa có phải từ khẩu súng đó bắn vào không, Liêm Thiển Trung hiện tại là kẻ tình nghi mưu sát em trai ... Mà những người khác của Liêm gia cũng có thể tiếp xúc với cây súng này, vì vậy toàn bộ đều là kẻ tình nghi, cần điều tra từng người một.

Liêm Đồng Lý với Bao Chứng dù sao cũng là chỗ bạn bè nhiều năm, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thật ra có phần hơi bối rối.

Lúc đến nhà Liêm gia, thật trùng hợp ở đó đang tổ chức tiệc ... Cũng không biết là loại tiệc gì. Nói chung trong sân đèn đóm sang choang, xe cộ chật ních, vừa nhìn đã biết toàn nhân vật nổi tiếng tập hợp.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, không khéo vậy chứ, tình huống này thì xấu hổ chết. Cầu cho đừng là thọ yến hay hỉ yến này nọ, nếu không đi vào bắt người ngày mai sẽ chiếm hết mấy trang nhất mắt.

Đang chuẩn bị vào cửa thì phía sau có một chiếc xe màu đen dừng lại, người bên trong mở cửa xe bước xuống, “Chiêu? Ngọc Đường?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe thấy giọng nói quen thuộc, nhìn lại, thì ra là Triển Khải Thiên.

“Ba ba?” Triển Chiêu cũng là ngẩn người, vì sao Triển Khải Thiên ở chỗ này, mà song song đó, cửa xe ở bên phó lái cũng mở ra, Bạch Duẫn Văn bước xuống, sau khi thấy Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu thì sững sốt không thôi.

Bạch Ngọc Đường cũng có chút xấu hổ, đã lâu không gặp mặt a.

Triển Chiêu khẽ huých Bạch Ngọc Đường, không quên chào hỏi, “Chú Bạch.”

Bạch Duẫn Văn gật đầu, Bạch Ngọc Đường cũng chào một tiếng, “Ba ba, chú Triển ...”

“Hai đứa cũng đến đây mua đồ sao?” Triển Khải Thiên cười cười đóng cửa xe, “Lúc Cẩm Đường nói cho bọn ta biết nơi này có bán thứ tốt, cũng không nói hai đứa cũng đến a.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người —— anh hai nói sao?

Triển Chiêu thấy sắc mặt Bạch Duẫn Văn có vẻ không tệ, mới hỏi, “Mua gì thế ạ?”

Triển Khải Thiên gật đầu, “Những thứ kia tốt nhất không nên mua, bọn ba tới điều tra.”

“Hai người không phải cảnh sát vì sao phải điều tra?” Bạch Ngọc Đường thốt ra, bất quá nghĩ đến thân phận của hai vị này thì hỏi câu khác, “Bọn họ đang bán cái gì?”

Lúc này đến phiên Bạch Duẫn Văn cùng Triển Khải Thiên hai mặt nhìn nhau, rồi đồng thanh hỏi, “Hai con không phải đến mua đồ sao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, bất quá anh cùng Triển Chiêu cũng yên tâm một chút, hoá ra Liêm Đồng Lý không phải mở tiệc mà là đang bán đồ a, anh đưa lệnh bắt cùng lệnh lục soát đưa cho Bạch Duẫn Văn Triển Khải Thiên xem, thấy hai người nhủ chặt lòng mày, “Mưu sát và tàng trữ súng ống? !”

“Vâng, bọn con đi vào trước.” Bạch Ngọc Đường đi vào trong, Triển Chiêu để anh vào trước, còn mình ở lại cửa nói chuyện với Triển Khải Thiên.

Chờ Bạch Ngọc Đường vào rồi, Triển Chiêu hỏi, “Ba, hai người đến điều tra cái gì?”

“Nga, hai ngày trước, Cẩm Đường có tặng cho bọn ba vài thứ.” Triển Khải Thiên nói rồi từ trong xe lấy ra hai thứ gì đó, Triển Chiêu nhìn kỹ, thì thấy đó là một thanh kiếm cổ và một thanh đao cổ, vừa nhìn đã biết là thứ tốt, nồng đậm khí chất cổ xưa.

“Ở đây nghe nói có bán một lượng lớn đồ giả, nhưng Cẩm Đường đã tìm người giám định qua.” Bạch Duẫn Văn mở miệng, “Đều là chính phẩm!”

“Chính phẩm?” Triển Chiêu cầm thanh cổ đao đó lên lật qua lật lại, “Bằng đồng a, cái này mà ở thời Đường thì là bảo bối đó.”

“Nói ra chắc cháu không tin, cuối nhà Hán đó.” Bạch Duẫn Văn nói ra một câu làm Triển Chiêu giật mình buông nó ra luôn, “Quốc bảo từ trước nhà Minh không ai dám động vào đó, Liêm Đồng Lý này không muốn sống nữa hay sao mà ở chỗ này đầu cơ trục lợi đồ cổ? !”

“Hắn hình như nói với mọi người đó là hàng giả chất lượng cao, hơn nữa bán với giá không phải là quá đắt.” Triển Khải Thiên lắc đầu, “Bởi vậy ba nghĩ có lẽ hắn thiếu tiền, hoặc là có ý đồ khác. Dù sao cũng là quen biết đã lâu, nên giờ muốn đến xem, nếu là có gì khó khăn có thể nói, nhưng trái pháp luật thì tội không thể tha.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu cũng đồng tình, lại cảm thấy án tử này thật rắc rối phức tạp, hình như có chỗ nào đó không hợp với lẽ thường.

“Chiêu.” Triển Khải Thiên khẽ chọc chọc Triển Chiêu, nhỏ giọng hỏi, “Ngọc Đường gần đây tâm tình thế nào?”

“A?” Triển Chiêu ngẩn người.

Bạch Duẫn Văn thả hai món cổ vật lại trong xe, rồi nói với Triển Khải Thiên, “Hai người từ từ trò chuyện, tôi vào xem bán cái gì.” Nói xong, bước nhanh vào trong.

Triển Khải Thiên cười lắc đầu, “Thực sự là... rõ ràng là người muốn biết nhất.”

“Nga... di truyền nhiều quá a, tính cách không được tự nhiên y hệt Tiểu Bạch.” Triển Chiêu cảm khái.

“Ngọc Đường vẫn còn đang giận bọn ba sao?” Triển Khải Thiên nhin không được hỏi.

“Cũng không phải tức giận, chỉ là không hiểu rõ, hai người lại không chịu nói thật, cậu ấy có phần nóng ruột!” Triển Chiêu cũng nói xong cũng bất đắc dĩ, “Ba, mọi người vì sao thà rằng để anh hai mất đi ký ức, cũng không muốn anh ấy nhớ lại a?”

Triển Khải Thiên không nói lời nào, một lúc lâu mới khẽ thở dài, “Chiêu ba hỏi con, con nếu ở bên ngoài bị thương, có bao giờ nói cho ba mẹ biết đầu tiên không?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Không nha, sẽ bị mắng chết.”

“Chỉ vì sợ mẹ con mắng?”

... Triển Chiêu lắc đầu, “Không muốn hai người lo lắng nữa.”

“Thói quen của con nít là hay làm nũng với người lớn, đến khi không làm nũng nữa mà giấu diếm này nọ, chỉ có một nguyên nhân, đó là không muốn đối phương lo lắng.” Triển Khải Thiên vỗ vỗ vai Triển Chiêu, “Con nghĩ ba với chú Bạch con sẽ không có chừng mực đến mức đi làm bậy sao? Thật sự là chưa đến lúc để giải thích.”

Triển Chiêu gật đầu ý bảo đã hiểu.

Chính lúc này, Bạch Ngọc Đường bước nhanh ra, phân phó người lục soát mọi góc ngách, trên tay còn đang cầm một khẩu súng tự chế hình dạng cổ quái.

“Thực sự tìm được rồi?” Triển Chiêu lại có chút ngoài ý muốn, “Có tên hung thủ ngốc đến mức đem hung khí để trong nhà sao?”

Bạch Ngọc Đường đặt súng vào trong hộp đựng vật chứng, “Liên Thiển Trung không ở trong phòng, tôi hỏi Liên Đồng Lý, ông ta nói vừa rồi còn thấy mà, không biết chạy đâu rồi, quay lại nhìn thì thấy cửa sổ phía sau đang mở ... có thể là chạy trốn từ đó.”

“Không thích hợp a!” Triển Chiêu lắc đầu, “Nếu như súng đúng là của Liên Thiển Trung, hẳn có thể viện cớ là súng từng bị mất, có lẽ ai đó đột nhập vào nhà lấy đi, sau lại thì tìm lại được, Liên Thiển Nghĩa bị thương hẳn cũng có thể chối bay. Nhưng hiện tại lại chạy trốn như thế, lập tức biến thành chạy án, tội danh cứ thế đã được chứng thực a!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, gọi điện thoại cho đội Hình sự, để bọn họ phát lệnh truy nã toàn thành Liên Thiển Trung, thông tri cho bên quản lý xuất nhập cảnh nghiêm ngặt kiểm tra người muốn xuất cảnh, bởi vì Liên Thiển Trung có mấy bay tư nhân loại nhỏ, hẳn rất có thể sẽ dùng nó để thoát đi, nên cũng phải theo dõi nghiêm ngặt các sân bay lớn.

Lúc này, Bạch Duẫn Văn cũng đi ra.

“Thế nào?” Triển Khải Thiên hỏi, “Bán đồ thật hay đồ giả?”

“Bán xen lẫn nhau.” Bạch Duẫn Văn nói, nhún nhún vai, “Bất quá cũng có một vài dân đầu cơ người nước ngoài, phần nhiều đều có dụng ý khác.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều thở dài.

Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại cho Bao Chứng, hỏi ông, “Liên Đồng Lý bị tình nghi đầu cơ trục lợi văn vật, ngài có muốn bắt ông ta về không?”

Bao Chứng sau khi ngẩn người, đáp lại một câu, “Giải quyết theo công việc.”

... Vì vậy, những người có liên quan đều bị đưa đến cảnh cục, án tử này trở nên rất lớn, các phương diện liên quan cũng quá rộng, Bạch Ngọc Đường nghĩ nên đưa người của bộ Văn hoá đến điều tra thật giả, tiến hành giám định xong mới quyết định có khởi tố hay không.

Triển Chiêu đứng một chỗ nhìn chúng cảnh viên đang bận rộn thu thập kho tàng, đột nhiên hỏi, “Đúng rồi, Liêm phu nhân với tiểu thiếu gia đâu?”

Bạch Ngọc Đường tìm người giúp việc của Liêm gia đến hỏi thăm, đáp án là —— xuất ngoại nghỉ dưỡng rồi.

“Không thích hợp a.” Triển Chiêu kinh ngạc, “Là trùng hợp hay vội vội vàng vàng trốn đi?”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, một nhà Liêm Đồng Lý này đến tột cùng đang làm trò quỷ gì vậy? Lập tức gọi điện cho Tương Bình tra xem hai mẹ con nhà họ đi đâu.

“Không cảm thấy lạ à?” Lúc này, Triển Khải Thiên đột nhiên nói một câu, còn muốn nói gì đó nữa, nhưng Bạch Duẫn Văn bên cạnh vỗ vỗ vai ông, “Kế tiếp không phải chuyện của chúng ta, để đó cho cảnh sát đi.” Nói, vào xe, Triển Khải Thiên bắt đắc dĩ vỗ vỗ vai Triển Chiêu, rồi cũng chui vào xe.

Sau khi xe quay đầu, Bạch Duẫn Văn liếc Ngọc Đường, “Đừng quên gọi điện ẹ đó, thằng con hư hỏng!”

Bạch Ngọc Đường khóe miệng giật giật —— con hư á ...

Người đi, Triển Chiêu tiếp tục câu hỏi của Triển Khải Thiên, “Không cảm thấy lạ à?”

“Người nhà này hình như rất vội vã muốn nhận tội, vội vã muốn ngồi tù, thật làm cho người ta thấy bất khả tư nghị!” Bạch Ngọc Đường cười nhạt một tiếng, “Đồng đồ cổ này được bắt đầu bán cách đây không lâu, có người ngốc cũng biết đồ quý phải giao dịch ngầm, đằng này lại bày ra buôn bán công khai, còn bán cho anh trai của cảnh sát ... Hắn có khi thực sự vô cùng muốn bị chúng ta bắt đó.”

Triển Chiêu nghe đến đó, nở nụ cười, “Cảnh cục đối với phạm nhân mà nói, có cái gì hấp dẫn đây?”

“Khẳng định không phải là thức ăn.” Bạch Ngọc Đường đùa một câu, Triển Chiêu lắc đầu.

Hai người nhìn nhau, trong đầu đều nảy ra một ý niệm —— ở lại cảnh cục, còn có một nhân tố rất trọng yếu, đó là sự an toàn.

338. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 15

Chương 15 : Ai cũng có lúc thiếu tiền

Tình huống của Liêm gia ngày hôm sau lập tức được phơi bày trên mặt báo, cũng không biết là ai đã thông tri cho truyền thông mà đăng tin nói đủ kiểu.

Đầu tiên là Liêm Đồng Lý là hậu nhân của Liêm lão đại, nhân vật truyền kỳ được nhắc đến trong các tiểu thuyết trộm mộ, lại còn dẫn chứng cứ khắp nơi nói rằng Liêm gia để lại rất nhiều di sản trộm mộ được năm đó, đều là quốc bảo, cũng là tiền vốn cho gia đình Liêm Đồng Lý sau này.

Còn nói Liêm Thiển Nghĩa bị trúng đạn, tính mạng đang nguy kịch, lại bị một nhóm người nước ngoài theo dõi; cũng có người đe dọa bắt cóc vợ con Liêm Đồng Lý, hiện tại Liêm Thiển Trung ở đâu không ai biết, Liêm Đồng Lý bởi vì đầu cơ trục lợi văn vật đã bị bắt, nhà giàu có trong nháy mắt tụt dốc, làm người ta thổn thức không thôi ...

Triển Chiêu sáng sớm đứng lên, tựa ở sofa uống sữa đọc báo, “Chắc chắc ... Những ký giả này đều trốn dưới giường Liêm Đồng Lý à? Ngày cả nhà người ta có tình biến cũng nhất thanh nhị sở, cậu xem ba trang báo này, trực tiếp tìm một biên tập sửa sửa một hồi là có ngay một vở kịch truyền hình, đặt tên là Nhà giàu buôn đồ cổ ... không đúng không đúng, Nhà giàu đi trộm mộ cũng được đó? !”

Bạch Trì bọc người trong cái chăn dày, miệng ngậm nhiệt kế, tựa ở bên máy phun ảm chờ ra, Công Tôn đi tới lấy nhiệt kế từ trong miệng cậu ra, nhìn một chút, rồi đưa tay xoa xoa đầu Bạch Trì “Nè... Tiểu Trì Trì, nghỉ bệnh đi nha, ba mươi chín độ!”

“Khụ khụ.” Bạch Trì ho khan, gối đầu lên Lisbon hàm hồ nói, “Uống thuốc thì tốt rồi...”

“Thật là, phải truyền nước biển đó!” Công Tôn đưa cho cậu một cái bánh, “Phải ngoan ngoãn uống thuốc nữa.”

Bạch Trì đặc biệt xui xẻo, hôm qua trong khi mọi người ở vườn hoa đằng sau nhà Liêm Đồng Lý tìm kiếm Liêm Thiển Trung, cậu lại đạp phải đuôi một con chó đen trong vườn rồi bị rượt, trong tình thế cấp bách bị trượt chân rơi vào hồ nước. Sau khi ướt chèm bẹp được cứu ra thì thấy choáng váng đau đầu, sáng sớm hôm nay tỉnh lại, thì cả người vô lực rồi bắt đầu sốt cao, Triệu Trinh ôm cả người lẫn chăn xuống lầu cho Công Tôn xem, quả nhiên —— bị bệnh!

“Nghỉ ngơi một chút là được.” Triệu Trinh ôm lấy Bạch Trì, “Lát anh gọi gì đó về, em ăn xong uống thuốc rồi nghỉ ngơi đi, Dương Phạm nói lát nữa sẽ qua truyền nước cho em.”

“Khụ khụ.” Bạch Trì tiếp tục ho khan, trong lòng cảm thấy thật mất mặt, trong lúc quan trọng lại bị té vào trong nước.

“Công Tôn.” Bạch Ngọc Đường bưng bữa sáng ngon lành ra, nói với Công Tôn, “Cho con mèo kia một viên thuốc cảm luôn đi.”

“Vì sao?” Triển Chiêu ngẩng đầu, “Tôi có bệnh đâu.”

Mọi người cùng nhìn sang —— trong nhà đang có một ổ vi khuẩn gây bệnh thế kia, con mèo này bị lây là chuyện sớm muộn thôi.

“Tôi đi nấu một ít giấm, lát nữa tất cả cùng uống canh gừng đi.” Bạch Ngọc Đường quay về phòng bếp.

Triển Chiêu cắn sandwich, “Những tin tức này khẳng định là người nhà Liêm người tung ra ngoài! Nếu không sao có thể tỉ mỉ như vậy, hơn nữa thời gian cũng quá đúng lúc.”

“Lúc này là vừa đẹp a.” Công Tôn có chút đau thắt lưng, đang ngồi trên ghế sofa mềm mại ôm lấy tiểu sư tử vừa nhào tới vào lòng, “Liêm Đồng Lý bị bắt, Liêm Thiển Nghĩa nằm trong bệnh viện, Liêm Thiển Trung ở đâu không ai biết, Liêm Thực Lễ đã ở sẵn trong cảnh cục ... Một nhà già trẻ đều đông đủ.”

“Aiz ... Nháo tới nháo lui vẫn là dây dưa với người nhà họ Liêm, vẫn chẳng có những chuyện khác.” Triển Chiêu có chút bất mãn “Nhưng dựa vào diễn biến mọi chuyện, chứng tỏ phía sau còn có người, tôi vẫn cảm thấy người ngầm bắt Liêm Thiển Nghĩa không phải là Liêm Thiển Trung, nhưng mà là người nào a? !”

“Có thể lấy được súng của Liêm Thiển Trung, hẳn cũng là người trong câu lạc bộ đó ha?” Bạch Ngọc Đường từ trong bếp đi ra, “Lát nữa kêu Mã Hán cùng Triệu Hồ đi tra.”

“Đúng rồi.” Công Tôn hỏi, “Có đầu mối gì về phân đội công binh của Liêm Đồng Lý không a?”

“Là tin đồn thôi sao? Vẫn không thấy người.” Bạch Ngọc Đường cho người lớn ăn xong, bắt đầu cho đám động vật ăn, là sữa với một số thực phẩm lành mạnh. Lilya sau vài ngày nữa sẽ sinh, bao tử rất lớn, hiện tại là thú cưng được bảo hộ nhất trong nhà. Bạch Ngọc Đường nhìn trời, mèo nhà không biết một lượt có thể sinh bao nhiêu con đây, anh đã liên lạc với vị bác sỹ thú y lần trước giúp Lỗ Ban giảm béo kia, đến lúc đó có thể đưa cô nàng đến đó để sinh. Bất quá dễ xong rồi dễ bị nhiễm trùng lắm, Bạch Ngọc Đường thở dài... Lần trước bà bác sỹ làm giải phẫu triệt sản cho Lilya kia sao không làm cho sạch sẽ một chút vậy trời!

“Tiểu Bạch.” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường ngồi xồm bên Lilya xoa xoa đầu cô nàng đến xuất thần, Lilya đang lọp bọp uống sữa, biểu tình vô cùng hạnh phúc, “Đừng trêu ghẹo vợ của Lỗ Ban!”

Bạch Ngọc Đường bất lực, quay đầu lại nhìn anh, sau đó đứng lên rửa tay thay quần áo, nguyên một nhà toàn là người rảnh rỗi, chỉ có mỗi mình mình ... Không có biện pháp, ai kêu anh bị khiết phích làm chi, không cách nào mời được người giúp việc.

Bạch Cẩm Đường vừa đeo cà vạt vừa bước xuống lầu, tiếp nhận ly sữa Công Tôn đưa cho, hôn xuống má người ta một cái, “Sớm a, hôm nay phải đến tối anh mới về.”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, “Em đang muốn nán lại phòng pháp y một đêm a, Hân Hân phát hiện ra rất nhiều đầu mối mới... Ai nha, cô nàng này càng ngày càng có khả năng a.”

“Buổi tối tan tầm chờ anh.” Bạch Cẩm Đường cùng Công Tôn mật mật đường đường, chẳng thèm nhìn đến đám người đang nhăm mặt nhăm mũi.

Kim đồng hồ chỉ tám giờ, tất cả mọi người ăn xong chuẩn bị rời cửa, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, là Bao Chứng gọi tới.

“Cục trưởng Bao?” Bạch Ngọc Đường tiếp điện thoại, chợt nghe ngữ khí của Bao Chứng ở đầu dây bên kia có chút hả hê, “Các cậu đã làm gì hả?”

“Dạ?” Bạch Ngọc Đường sững sốt, nhìn sang Triển Chiêu, Triển Chiêu cúi đầu uống trà, có vẻ rất ung dung.

“Tiễn Gia Nhượng vừa gọi điện thoại đến, nói đội ngầm bắt đã tìm được huấn luyện viên thích hợp, không cần điều Mã Hán qua nữa, còn nói cậu ấy là thiên tài, làm huấn luyện viên quá lãng phí, cứ để cậu ấy thanh thản ổn định ở lại SCI tiếp tục cống hiến, còn kêu tôi nghìn vạn lần phải thông tri cho cậu một tiếng, nói cho cậu biết chuyện này do chính hân xử lý.”

Bạch Ngọc Đường thật tình rất khó hiểu, “Có chuyện này sao?”

“Bất quá đó cũng là chuyện tốt, tôi còn tưởng Tiểu Triển sẽ phân liệt Tiễn Gia Nhượng kia chứ, tính tình hân thay đổi một trăm tám mươi độ luôn, còn chủ động hướng lên trên giúp SCI hỏi xin thêm kinh phí.”

...

Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại, ngồi vào sô pha, đưa tay nắm lấy cằm Triển Chiêu, hỏi, “Này, hôm qua cả ngày lẫn đêm cậu đều ở cạnh tôi, không có khả năng chạy đi phân liệt Tiễn Gia Nhượng kia, vậy thằng cha đó thể nào lại đổi tính a?”

Triển Chiêu cười thần bí, “Bí mật!”

Bạch Ngọc Đường nắm lấy cằm người nọ không tha, “Nói nhanh! Thành thật khai ra!”

“Ha ha.” Triển Chiêu khoanh tay, “Nói chứ Hồ Tử rất có bản lĩnh nha.”

“Cậu kêu Hồ Tử đi làm à?” Bạch Ngọc Đường giật mình, “Tiểu tử đó đã làm gì?”

“Đi đến bờ sông sao có thể không làm ướt giày a, muốn cho Tiễn Gia Nhượng cúi đầu đơn giản thôi, chỉ cần nói với hân, tôi biết anh đã làm những gì... là ok thôi!” Triển Chiêu nhú mày, “Xà có xà đạo thử có thử đạo, bằng hữu giang hồ của Triệu Hồ đủ để cung cấp cho cậu ấy những bí mật mà Tiễn Gia Nhượng cả đời này cũng không dám tới gần SCI.”

“Lợi hại.” Bạch Ngọc Đường thoả mãn, “Không đánh mà thắng!”

Nói xong cầm chìa khoá lên biểu thị phải rời nhà rồi, bỗng thấy Triển Chiêu ngồi ngốc trên sô pha, hình như đã nghĩ ra cái gì.

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi anh.

“Ừm ... Xà có xà đạo thử có thử đạo ... Đi ở bờ sông sao có thể không ướt giày!” Triển Chiêu đứng lên, vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Có đầu mối!”

Sau đó, mọi người đi làm hết, Bạch Trì giây dựa cũng muốn đi theo, nhưng cuối cùng đã bị Triệu Trinh ôm lên lầu nghỉ ngơi, Dương Phạm cũng đã chạy tới truyền nước biển cho cậu.

Công Tôn, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tới cảnh cục, quyết định chia nhau ra điều tra.

Người của SCI hôm nay bề bộn nhiều việc, Lạc Thiên cùng Tần Âu đến bệnh viện hỏi thăm Liêm Thiển Nghĩa.

Vương Triều Trương Long tiếp tục thẩm vấn Hứa gia Tam Hồ, ba tên này mồm mép lão luyện, chết sống cũng không chịu nói thật, hôm nay có lẽ phải hạ chút công phu.

Mã Hân với Công Tôn tiếp tục khám nghiệm tử thi tìm đầu mối.

Tề Nhạc Trần Du đến tiếp tục giúp trò chuyện với Liêm Thực Lễ, mong muốn có thể tìm được càng nhiều đầu mối càng tốt.

Về phía Liêm Đồng Lý, Bao Chứng tự mình đi thăm vấn. Tương Bình tiếp tục điều tra đầu mối về mặt dây chuyền hình đồng tiền.

Mà Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thì muốn đưa Triệu Hổ và Mã Hán ra ngoài. Bọn họ muốn đi ba nơi, thứ nhất, chợ đồ cổ, tìm mấy tay anh chị và người cung cấp thông tin, hỏi xem có ai chuyên giúp trộm mộ, có hiểu biết đối với việc làm ăn của Liêm Đồng Lý hay không. Nơi thứ hai, đương nhiên là bệnh viện Liêm Thiển Nghĩa từng ở, phải tìm hiểu chi tiết bệnh tình của cậu ta, phương diện này Triển Chiêu là chuyên gia, khẳng định có thể có thêm không ít đầu mối. Và nơi cuối cùng, chính là trường bắn kia, đến đó nhìn xem, có khi tìm được tung tích của Liêm Thiển Trung cũng nên.

Chúng cảnh viên dưới quyền Ngải Hổ phối hợp với SCI, cùng nhau tìm kiếm Liêm Thiển Trung đang lẩn trốn.

Xe rời khỏi cảnh cục, Mã Hán cùng Triệu Hổ ngồi ở ghế sau. Trên đường đến cảnh cục Triển Chiêu có ghé qua sạp báo mua hết những tờ nói về biến cố của gia đình Liêm Đồng Lý, hai người lúc này có thể đọc.

“Oa... Hảo đặc sắc a!” Triệu Hổ tấm tắc nói, “Người nhà này điên rồi hay sao, cứ nhiên ngay cả chuyện Liêm Đồng Lý Liêm Thiển Trung hai cha con giành nhau một người phụ nữ cũng tuồn ra ngoài, không muốn sống yên nữa a!”

Triển Chiêu dựa vào lưng ghế hỏi Triệu Hổ, “Hổ Tử, cậu thật sự có quen mấy tay anh chị ở đó hả?”

“Phải, quen nha!” Triệu Hổ gật đầu, “Mấy lão đại ở khu đông nam em đều quen, có hai người tương đối thân thuộc.”

“Tiểu Vương kia chuyên làm giả đồ cổ hả?” Mã Hán hỏi.

“Phải! Mua bán đồ cổ ấy hả, bên ngoài đều là hàng giả, hàng thật ở hết bên trong á, trước đây cũng có bán cho người nước ngoài, nhưng hiện tại thì không dám nữa, vì làm thế tội nặng lại còn có lỗi với tổ tông, nên giờ chỉ giao dịch ở trong nước, người nhà mình có tiền a!”

“Bây giờ thực sự còn mấy kẻ đi trộm mộ sao?” Triển Chiêu hiếu kỳ.

“Hiện tại đều là cầm máy dò kim loại đi dò lại những chỗ đã đào rồi thôi.” Triệu Hổ khép quyển báo lại, “Phần mộ của tổ tiên, chỗ nào có thể tìm được cũng đã đào hết rồi. Anh nghĩ a, ngay cả phần mộ của Từ Hi Lão Phật gia cũng đã bị đào, thì còn mộ ai không dám đào nữa, có tên tuổi một chút đều bị đào hết rồi.”

“Ừ ...” Triển Chiêu gật đầu, “Nói cách khác, tấm bản đồ của Liêm lão đại năm đó lúc này càng thêm trân quý!”

“Đúng vậy a.” Triệu Hổ gật đầu, “Hôm nay em có hẹn một người cung cấp thông tin tên là Vương Quý, hẳn nói, người thường như chúng ta bây giờ mới biết chuyện về tấm bản đồ gia truyền của nhà Liêm Đồng Lý, đây là bí mật từ vài chục năm trước, còn nói nó đã bị trộm đi, cũng có nói năm đó đã bị thiêu hủy, còn có nói Liêm lão đại là trung lương không thể hại con cháu của ông ấy, bởi vậy vẫn không có ai động bọn họ... Bất quá cũng có nói Liêm Đồng Lý không hề đơn giản, trên tay có người, không ai dám động vào.”

“Nói như vậy, chuyện lần này không phải do kẻ trộm mộ bình thường làm?” Triển Chiêu nhíu mày.

“Đúng vậy, hiện tại tất cả mọi người đều mang tâm lý hoảng sợ, thứ nhất sẽ bị tóm ngay, đầu cơ trục lợi văn vật càng lúc càng phiêu lưu, thứ hai... Bọn họ đều nói lần này có thể do người ngoài làm, rất có thể là nhóm khác, hoặc là kẻ ngoài nghề... Gần đây khủng hoảng kinh tế nhiều chỗ bán súng ống đạn dược đều khó khăn muốn chết, muốn tìm cách quay vòng vốn. Người Trung Quốc có tiền mới yêu nước được, may mà còn cái gọi là tư tưởng hiếu đạo lá rụng về cội đối với tổ tông, cho nên cũng chỉ bán cho người trong nước.”

“Thiếu tiền sao...” Triển Chiêu thì thảo tự nói, “Thiếu tiền a...”

“Tiền sĩ Triển, anh cũng không có thiếu tiền nha.” Triệu Hổ cười hì hì cùng Mã Hán nhìn nhau, sau đó hỏi, “A, tấm chi phiếu lần trước Triệu Tước bỏ vào trong rương hai người xài sao rồi nha? Đủ mua hết nửa khu biệt thự ở bãi biển Caribe không a? !”

“Tôi với Tiểu Bạch mang đi quyên góp hết rồi.” Triễn Chiêu nói, “Tôi tặng ấy quỹ khen thưởng, đều là về tâm lý học. Còn có một phần giúp đỡ cho giáo dục, trợ giúp vùng nghèo khó xây dựng trường học, trao học bổng cho sinh viên, sau đó chính là thiên tai vân vân, đều quyên hết sạch rồi. Tiểu Bạch quyên góp cho quỹ nhân viên cảnh vụ, còn có mấy quỹ dành cho thương binh người tàn tật sau chiến tranh ...”

“Oa... Đây chẳng khác nào coi tiền như rác rưởi.” Triệu Hổ tấm tắc hai tiếng, “Bất quá cũng phải, đồng tiền kia nhiều vậy, giữ bên người chính là tai họa.”

Bạch Ngọc Đường nhìn kính chiếu hậu một chút, chỉ thấy Triễn Chiêu vẻ mặt có chút suy tư, liền hỏi, “Miêu Nhi, nghĩ gì thế?”

“Hừ hừ.” Triễn Chiêu đột nhiên nở nụ cười, “Tôi đang nghĩ, tiền nhiều đích thật là tai họa, nhưng không có tiền thì nửa bước cũng khó đi. Người sống trên đời, chỉ có một vấn đề tiền thì rất khó làm anh hùng hán a, ai cũng có lúc thiếu tiền mà, đúng không?”

Bạch Ngọc Đường thấy cậu ta cười đến đắc ý, chỉ biết con mèo đó khẳng định đã có đầu mối!

339. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 16

Chương 16 : Bàn cờ mệnh mông

Trên đời này có vài thứ có vẻ tách rời với thời đại, vạn nhất thực sự theo kịp bước chân của thời đại, thì mọi người lại chẳng hiếm lạ nữa, mà ví dụ tiêu biểu nhất chính là đồ cổ.

Vô luận buôn bán có phát đạt đến mức nào, đồ cổ vẫn được bày bán ở vỉa hè là đa số, trong cửa hàng có lắp đặt thiết bị tiên tiến cũng có, thế nhưng mua ở những nơi đó đều là hàng giả, muốn thật sự mua được thứ tốt phải có người quen mới ổn.

Ngoài dự đoán của Triễn Chiêu bọn họ, Tiểu Vương đúng là không phải mấy tên bán đồ giả ở vỉa hè.

Triệu Hổ đưa mọi người đến một cửa hàng mang đậm khí thế cổ xưa tên là “Mặc Hương Trai”, bên trong chủ yếu bày bán ngọc khí và thi họa, cùng một số hàng giả rất có phẩm chất.

* Ngọc khí: đồ bằng ngọc

* Thi họa: tranh chữ

“Mấy tiên sinh muốn mua gì a?” Cô gái phục vụ tuổi còn rất nhỏ, mặc một thân sườn xám đỏ xinh xắn, đi tới lễ phép hỏi Triễn Chiêu bọn họ.

“Nga.” Triệu Hổ rất quen thuộc chỗ này, liền hỏi, “Tiểu Vương có ở đây không, có việc muốn tìm, cô cứ nói là có Triệu Hổ tới.”

“Nga, được.” Cô gái phục vụ đi vào trong, chỉ chốc lát sau, một thanh niên để tóc dài mặc một thân trường bào cổ quái chạy ra, “Trời ạ! Hổ ca anh sao lại đi vào bằng cửa chính thế a? !”

Tiểu Vương sau khi đối mặt với Triễn Chiêu Bạch Ngọc Đường, lập tức bày ra bộ mặt khóc tang, “Trời! Mang cả đội trưởng SCI đến, tôi chết chắc rồi!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lại nhìn Triệu Hổ.

Triệu Hổ nhíu mày, “Đừng sốt ruột nữa, có chuyện muốn hỏi cậu.”

Tiểu Vương vội kêu cô gái phục vụ đóng cửa, cửa hàng đồ cổ bỗng nhiên đóng cửa là rất bình thường, điều này biểu thị đang có buôn bán lớn, cổ chủ muốn xem hàng thật.

Nha đầu kia nhanh chóng đóng cửa chính lại.

Tiểu Vương hít sâu, nơm nớp lo sợ liếc Bạch Ngọc Đường, “Ha hã... Bạch đội trưởng hảo.”

Triễn Chiêu quan sát gã một chút, phát hiện người này chỉ hơn hai mươi, mày liễu mắt phượng bộ dáng không tồi, chỉ là tuy rằng trang phục thoát nhìn rất ổn trọng, nhưng tính cách có vẻ hơi bị láu cá.

Tiểu Vương thấy mọi người đứng, liền vội vã mời ngồi, tiểu cô nương châm trà giúp mọi người, rồi đưa lên những chén trà có nắp đậy, vô cùng cổ kính.

“Hắc hắc.” Tiểu Vương uống trà xong, hỏi mọi người, “Các vị khách quý a, tìm tôi có gì phân phó?”

Bạch Ngọc Đường nhìn sang Triển Chiêu.

Triển Chiêu uống một ngụm trà, chép chép miệng thưởng thức, cảm thấy trà không tồi mới buông chén hỏi, “Ông chủ Vương, Liêm Thiển Trung ở chỗ này đúng không?”

“Khụ khụ khụ ...” Tiểu Vương phun một ngụm nước trà, liên tục ho khan nhìn Triển Chiêu, “Này, cái này...”

“Nga...” Triển Chiêu gật đầu, “VẬY là có a.”

“Không có a!” Tiểu Vương vội vã lắc đầu, “Không ở đây mà!”

Bạch Ngọc Đường cũng có chút buồn bực, Triển Chiêu sao lại hỏi như vậy.

Mã Hán ở một bên uống nước xem náo nhiệt, anh cũng không thích nói chuyện, dù sao lời Triển Chiêu nói nhất định không sai.

Triệu Hổ ngồi bên cạnh Mã Hán cắn hạt dưa, vừa giới thiệu cho anh món bánh phomai trộn hạt óc chó.

Triển Chiêu thấy Tiểu Vương phản ứng lớn như vậy, thì nở nụ cười, “Nói như vậy cậu có quen biết Liêm Thiển Trung.”

“Ách... Không quen a.” Tiểu Vương lắc đầu.

“Vậy sao cậu không hỏi Liêm Thiển Trung là ai trước, mà lại vội vàng phiết thanh quan hệ hả?” Triển Chiêu cắn một hạt thông nhai a nhai, mỉm cười.

“Khụ khụ.” Tiểu Vương nhìn Triển Chiêu có chút luống cuống, đã từng nghe nói Triển Chiêu này có thuật đọc tâm, rất thần thánh, “Cái kia, tiền sĩ Triển, Liêm Thiển Trung là ông chủ lớn, tôi đương nhiên đã từng nghe qua, thế nhưng không có quen a! Hắn là đại nhân vật cỡ nào chứ, sao lại quen một tên tiểu tốt như tôi.”

“Nga, vậy là cậu biết hắn đang ở đâu.” Triển Chiêu tuy rằng là hỏi, nhưng ngữ khí muôn phần chắc chắn.

“Không biết a... Trên báo không phải nói hắn đã chạy mất rồi sao.” Tiểu Vương cười gượng hai tiếng.

“Nga.” Triển Chiêu gật đầu, “Không nói, sẽ tố cậu tội bán đồ giả, nói dối, sẽ tố cậu tàng trữ văn vật.”

“Này ...”

Tiểu Vương giậm chân, nhìn Triệu Hổ cầu cứu, “Hổ ca, anh ... anh cho em một lời công đạo xem nào!”

Triệu Hổ nhún nhún vai, chỉ chỉ Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Hai người bọn họ là sếp của tôi.”

“Em ...”

“Tiểu Vương.” Triệu Hổ cắn điểm tâm cười nói, “Sách của tiền sĩ Triển không phải cậu đã đọc qua sao, đừng đùa giỡn với anh ấy nữa không coi chừng anh ấy thôi miên cậu đó ... Còn có a, vị đội trưởng này nè, cậu cứ đùa giỡn thế tôi chả dám đảm bảo tính mạng cho cậu đâu, thành thật ăn nói đi.”

“Aiz ...” Tiểu Vương do dự nửa ngày, thở dài ngồi xuống, nhìn Triển Chiêu một chút lại nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, mở miệng, “Tôi có biết hắn ở chỗ nào, nhưng các anh nghìn vạn lần đừng nói là tôi nói ra nha! Không tôi khó giữ được cái mạng nhỏ này đó!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đều gật đầu.

“Liêm Thiển Trung là người làm ăn lớn, cả hắn với lão cha đều không phải nhân vật nhỏ gì, nhưng mà gần đây hình như đụng phải phiền phức lớn!” Tiểu Vương hạ giọng, “Có một nhóm người đang theo dõi bọn họ ... Cụ thể là chuyện gì xảy ra tôi cũng không biết, bất quá a, người nhà họ Liêm bây giờ, làm tất cả những chuyện vừa rồi đều chỉ vì hai chữ.”

Mọi người nghe thấy liền tập trung tinh thần, “Hai chữ gì?”

“Tị nạn!” Tiểu Vương mỉm cười, “Liêm Thiển Trung trong tay còn có người, bọn họ muốn tách khỏi đám người kia, đồng thời đi tìm thứ gì đó.”

“Vật gì vậy?”

“Khụ khụ.” Tiểu Vương ho khan một tiếng.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường có chút buồn bực, Triệu Hổ chột chột Triển Chiêu, “Tiền sĩ Triển, theo quy củ thì phải đưa phí cho người cung cấp tin.”

“Này cũng cần tiền à?” Triển Chiêu có chút bất mãn, quay sang Bạch Ngọc Đường nhướn mày — Tiểu Bạch trả thù lao kia!

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lấy ví tiền ra, một lần thu năm trăm.

Tiểu Vương cầm tiền hắc hắc cười, rồi cúi người thấp giọng nói, “Các vị, có biết Đường Trung Tông Lý Hiền không?”

Triển Chiêu gật đầu, “Biết, là cái người kế vị không được hai tháng thì bị Võ Tắc Thiên phế đi làm Lư Lăng Vương, sau khi Võ Tắc Thiên chết thì lên ngôi hoàng đế một lần nữa đúng không?”

“Không sai!” Tiểu Vương vỗ tay một cái, “Vị Trung Tông này a, y hết cha ở chỗ bị vợ quản nghiêm ngặt, một người là Võ hoàng hậu, một người là Vi hoàng hậu, đem hai vị hoàng đế chính đến hồ đồ. Vi hoàng hậu vợ của vị Trung Tông này thích chơi song lục (1), có chút giống với cờ phi hành (2) hoặc cờ tỷ phú (3) bây giờ, chơi ăn tiền đằng hoàng.”

(1) Song lục: một loại cờ giống cờ cá ngựa, đổ xúc xắc để quyết định số bước đi, quân cờ đi đến một điểm đích nào đó trước thì thắng

(2) Cờ phi hành: cái này thì chính xác là cờ cá ngựa luôn, mỗi cái của TQ không phải là con cá ngựa mà là cái máy bay, nên tên của nó là cờ phi hành ==))

(3) Cờ tỷ phú: giống giống cờ cá ngựa, nhưng ở mỗi ô quân cờ dừng lại sẽ có yêu cầu này nọ, người chơi phải làm theo

Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Ừ ... Vi hậu bình thường hay cùng Võ Tam Tư chơi song lục, chơi tới chơi lui rồi nảy ra tư tình, còn có Thượng Quan Uyển Nhi nữa.”

* Võ Tam Tư là cháu trai của Võ Tắc Thiên, sau khi Đường Trung Tông khôi phục ngôi vị của mình, Võ Tam Tư dâng người tình của mình là Thượng Quan Uyển Nhi cho vua làm phi. Cuộc tình tay ba giữa Vi hậu – Thượng Quan phi và Võ Tam Tư tồn không ít bút mực của các nhà lịch sử học TQ

“U... Quả nhiên vị tiền sĩ nào cũng là bác học chi sĩ a!” Tiểu Vương vội vàng vuốt mông ngựa, Triển Chiêu ho khan một tiếng, ý bảo gã tiếp tục nói.

“Khụ khụ, Trung Tông năm đó gặp khó khăn thì gặp được Vi hoàng hậu, Vi hậu còn cứu mạng của ông ấy, bởi vậy ông ấy rất sủng ái hoàng hậu của mình, tuy rằng sau này bị chính tay vợ và con gái mình độc chết.” Tiểu Vương lấy ra một cái hộp, bên trong có một quyển sách cổ, “Quyển sách này là của một họa sĩ cung đình ngày đó lưu lại!”

“Đây là song lục sao?” Triển Chiêu nhìn một bức họa trong đó, bên trong vẽ một bàn cờ cực lớn.

“Không sai, năm đó a, Trung Tông quá thành thật lại yêu thương lão bà, luôn cung cấp tiền cho vợ mình đánh cờ, bất quá Vi hậu toàn đánh thua.” Tiểu Vương làm một động tác đổ xúc xắc, “Trung Tông có một khối hi thể cổ ngọc, nghe nói đã được chịu ơn của trời xanh, vài lần Trung Tông đại nạn không chết đều là nó phù hộ, có thể mang đến vận may. Vi hậu liền nháo loạn âm ỉ, bắt Trung Tông tìm một người thợ thủ công, đem khối cổ ngọc làm thành một con xúc xắc!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều vô thức giật giật khóe miệng — hôn quân a.

“Để xứng với con xúc xắc này, đương nhiên chủ yếu là muốn lão bà vui vẻ.” Tiểu Vương cười lắc đầu, “Trung Tông lão nhân gia không tiếc bỏ tiền chế tạo một bàn cờ bằng vàng, quân cờ bằng ngọc thạch khảm vàng, còn có một chiếc hộp bằng ngọc bích đựng những đồng xu bằng bảo thạch! Nghe nói nguyên một bộ này

được gọi là cờ may mắn, vì sau này hoàng hậu chơi cờ rất ít khi thua, bởi vậy được hoàng hậu vô cùng yêu thích.”

Triển Chiêu cùng mọi người hai mặt nhìn nhau, nghe là biết rất có giá trị!

“Vi hoàng hậu độc chết Trung Tông rồi muốn làm Võ hoàng hậu thứ hai, không nghĩ tới chẳng bao lâu sau thì bị Lý Long Cơ (*) giết chết, phong hào Hoàng Hậu cũng bị tước luôn, rồi bị biếm làm thứ dân.” Tiểu Vương nói, vươn ba ngón tay, “Vi hậu có ba cô con gái, Vinh Thọ công chúa mất sớm, còn lại hai người, một là Trường Ninh một là An Lạc, đều lợi hại y hệt mẹ mình, điên cuồng muốn làm Tắc Thiên thứ hai ... Nói đi cũng phải nói lại, phụ nữ Đường triều thật là trâu bò a! An Lạc cùng Vi hậu cùng phải chết, nhưng Trường Ninh lại sống rất tốt, ra khỏi cung lập tức cùng xa cực dục ra sức vợ vết của cải. Lăng mộ của nàng vẫn không ai tìm được, theo tư liệu lịch sử ghi chép lại, Trường Ninh công chúa năm đó mua quan bán tước tiền tài vô số kể, hết thấy đều mai táng theo xuống mồ! Hơn nữa bàn cờ kia cũng chẳng biết đã đi đâu, rất nhiều chứng cứ chỉ ra là nàng đã cầm đi. Bởi vì bận tâm vật bồi táng bị người khác trộm mấy nên nàng rất lao lực suy nghĩ bố cục cho chính mộ phần của mình, cụ thể vị trí ở đâu không ai biết được! Bất quá tôi dám khẳng định, phần mộ của nàng hiện nay có thể tìm thấy được! Nếu như đào lên có thể có được bàn cờ may mắn rồi, chắc chắn —— đó mới là bảo bối thật sự nha!”

* Lý Long Cơ: cháu ruột của Đường Trung Tông, sau này lên ngôi thành Đường Huyền Tông, chính là chồng của Dương Quý Phi.

Tiểu Vương nói đến mức nước miếng bay đầy trời, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe xong, đúng là có thêm được đầu mối mới, hoặc nên nói là —— động cơ.

“Bên trong bản đồ của Liêm gia, có ghi chép về vị trí của ngôi mộ đó không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ha ha, phân nửa!” Tiểu Vương vẻ mặt tiếc hận lắc đầu, “Chắc chắn, kiệt tác của Liêm lão đại năm đó a!”

“Là sao?” Mọi người khó hiểu.

“Liêm lão đại năm đó chia tám bản đồ thành hai phần, một phần không có nội dung gì quan trọng mấy thì giữ bên người, phần còn lại đặc biệt lớn và có nội dung thì tiếp tục xé làm hai, phân nửa lưu cho người nhà, phân nửa giữ bên người. Ông ấy không muốn thứ tốt như vậy bị người khác lấy đi... Đặc biệt là những năm đó, sợ nhất là rơi vào trong tay người Nhật, sẽ để lại tiếng xấu muôn đời!”

Triển Chiêu cùng mọi người gật đầu, án tử này không phải bắt đầu từ ngôi mộ triều Tống, nơi cuối cùng Liêm lão đại đi trộm đó sao ... Bọn họ phải tìm cho ra tám bản đồ còn lại thôi!

“Nè.” Triển Chiêu hỏi Tiểu Vương, “Cậu nói cả nửa ngày, rốt cuộc Liêm Thiên Trung đang ở đâu hả?”

Tiểu Vương cười tủm tỉm vươn tay ra xoa xoa —— tiền!

Triển Chiêu mắt lé nhìn sang —— muốn lừa đảo hả? !

Tiểu Vương nói tiếp, “Đây là tin tức độc quyền, không còn ai khác biết, giá gấp đôi a!”

Triển Chiêu bắt đắc dĩ liếc Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường không thể làm gì khác hơn là tiếp tục trả thù lao, nghĩ bụng Tiểu Vương này mà đòi tiền tiếp thì mình phải đi quét thẻ mất.

Tiểu Vương được tiền xong, thỏa mãn nói, “Tôi nói cho các vị biết một luật lệ! Hiện tại trộm mộ không dễ dàng, đặc biệt là những nơi đã đội khảo cổ tiến vào, cũng phải tìm một chỗ nằm vùng!”

Tất cả mọi người gật đầu, ý bảo có hiểu.

“Nằm vùng ấy hả, dù sao cũng phải tìm cho được một nơi thuận lợi, tin tức có thể lui tới nhanh chóng, nơi nào nói mở là mở, nói đóng là đóng, khách lui tới nhiều mà không ai hoài nghi?”

“Tiệm bán báo!” Triệu Hổ bật người nói.

Tiểu Vương cười cười, Triển Chiêu sững sờ, Bạch Ngọc Đường cũng nhú mày, hỏi, “Đại lý vé số?”

Tiểu Vương vỗ tay một cái, “Không hồ là Bạch đội trưởng! Bất quá tôi chưa nói gì nha, là tự các vị đoán được.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều vô thức động tâm —— nhìn sao cũng thấy vé số có chuyện, rất khả nghi, lúc đó sao không nghĩ ra nhỉ, hoá ra bản thân chỗ bán cũng có chuyện a!

“Miêu Nhi.”

Bạch Ngọc Đường kêu Triển Chiêu một tiếng, Triển Chiêu cười —— ý bảo Bạch Ngọc Đường đừng nóng nảy.

Bạch Ngọc Đường cũng không phải sốt ruột gì, dù sao bọn họ vẫn có liên lạc với đội khảo cổ, gần đây bên đó không có hành động gì, đại lý kia cũng không thể đến ngay được, để tránh đả thảo kinh xà, bắt quá anh không rõ Triển Chiêu còn có gì muốn hỏi nữa.

“Nè, tiến sĩ Triển, tôi biết gì thì đều khai cả rồi.” Tiểu Vương cười đến bất đắc dĩ, “Hỏi nữa tôi cũng không biết đâu!”

“Không hỏi nữa.” Triển Chiêu cười ha hả, “Tôi mua đồ nha.”

“Mua đồ?” Tiểu Vương cười gượng hai tiếng, “Mua cái gì?”

Triển Chiêu tính toán tổng cộng số tiền Bạch Ngọc Đường vừa phải đưa cho gã, rồi cầm một thanh đao bạc đặt giữa bàn lên, “Thanh đao này!”

Tiểu Vương hít mạnh một hơi, “Cái đó ... là trấn điểm chi bảo của tôi ...”

Triển Chiêu nhướn nhướn mày, “Quả nhiên là thứ tốt sao! Vậy thì cái kia đi, bao nhiêu tiền?”

Tiểu Vương hít sâu, vươn ba ngón tay ra.

“Ba trăm đồng a, không đắt!” Triển Chiêu cười.

Tiểu Vương thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Tiến sĩ Triển, là ba mươi vạn a!”

“Ba nghìn.” Triển Chiêu trả giá, Tiểu Vương há miệng nửa ngày không nói được câu nào, sau mới thì thào, “Tiến sĩ Triển, thanh đao đó đã rỉ sét, không rút ra được, anh mua về cũng vô dụng thôi a.”

“Không phải chứ, rất mới mà!” Triệu Hổ đi qua, giơ tay lên cầm lấy chuôi đao rút thử, quả thật không nhúc nhích chút nào.

“U a!” Triệu Hổ xoa xoa tay rồi dùng lực, nhưng nó vẫn im lìm như trước, kêu Mã Hán thử xem, Mã Hán rút một chút, cũng lắc đầu, “Có phải đồ giả không? Đáng tiếc cái vỏ đao tốt như vậy.”

“Xem đi.” Tiểu Vương bắt đầu vỗ ngực, “Tôi đã nói rồi, thanh đao này vẫn đang tìm một người có thể rút ra, nhưng là chưa ai có thể, ba trăm thì ba trăm ...”

Vừa dứt lời, chợt nghe “xoẹt” một tiếng, Bạch Ngọc Đường chưa cố hết sức, đao đã ra khỏi vỏ.

...

Bạch Ngọc Đường đưa thanh đao giơ ngang tầm mắt, trong phòng hàn quang lóe lóe.

Bạch Ngọc Đường nhìn lưỡi đao sắc bén kia một chút, nhìn như mới vậy, một vết mẻ cũng không có, chỉ là cầm trong tay thì nặng trĩu, liếc mắt đã biết là đồ cổ, vì rất dày rất nặng, căn bản không phải thứ máy móc hiện đại có thể làm ra được.

“Thứ tốt.” Mã Hán gật đầu.

“Này.” Triển Chiêu đưa tay vỗ vỗ vai Tiểu Vương đang mục trừng khẩu ngốc, “Cậu nói đó nha! Ba trăm thì ba trăm ...”

“Tôi ... Tôi ...” Tiểu Vương lúc này mới lắp bắp được vài chữ.

“Tôi cũng không làm khó cậu.” Triển Chiêu cười nói, “Năm trăm nha, so với ba trăm của cậu nhiều hơn hai trăm lận đó.”

Tiểu Vương có chút hô hấp không thông, “Năm ... Năm trăm...”

“Không được thêm bớt nữa, thuận tiện lấy cho tôi một sợi dây để trang trí đi?” Triển Chiêu con mắt chợt lóe.

Tiểu Vương cảm thấy tức ngực.

Đưa tay chỉ một sợi dây có mặt hình con mèo nhỏ bằng bạch ngọc trong quầy hàng, Triển Chiêu nói, “Cái kia đi, làm kiếm trụ hợp đó, miễn phí nha.”

*kiếm trụ: dây trang trí chuôi kiếm, là cái sợi tua rua mình hay thấy trên phim á

“Gì ...” Tiểu Vương hai mắt trắng dã, mắt tiêu cự rồi.

Sau đó, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường thu hoạch tràn đầy rời đi.

Tiểu Vương tiến tới cửa, có chút khó hiểu hỏi Triển Chiêu, “Đúng rồi tiến sĩ Triển, sao anh biết tôi biết Liêm Thiển Trung ở đâu?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Bởi vì phản ứng của cậu lúc bọn tôi vừa vào.”

“Phản ứng?” Tiểu Vương ngẩn người.

“Cậu hiển nhiên không muốn có liên quan gì đến chuyện đó.” Triển Chiêu nhếch nhếch khóe miệng, “Tôi liền đoán cậu có thể có biết thứ mà chúng tôi muốn biết nhất, vì vậy thử cậu một chút, là tự cậu nói ra toàn bộ a.”

Tiểu Vương mí mắt giật giật, người này thật khó lường a!

“Đúng rồi.” Triển Chiêu hỏi gã, “Đao này tìm được ở đâu?”

“Nghe nói khai quật được ở ngôi mộ từ nhà Tống, là một ngôi mộ nhỏ, bên trong cái gì cũng không có, chỉ có một thanh đao với một thanh kiếm hợp táng, tôi ngẫu nhiên có được thanh đao này, kiếm thì không biết đến tay ai rồi, bắt quá cũng không rút ra được.” Nói rồi, gã nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, có chút bất đắc dĩ cười cười, “Có lẽ đúng là có duyên a, loại cổ đao này, nhiều hay ít đều có chút linh khí.”

Triển Chiêu cảm ơn gã rồi rời đi.

Tiểu Vương trở lại trong điểm đóng cửa lại, đột nhiên ôm ngực, “Ai nha ai nha.”

Tiểu cô nương vội chạy đến dịu gã, “Ông chủ làm sao vậy?”

“Làm sao ư ... tiếc chứ sao.” Tiểu Vương khóc lóc, “Ai nha, Triển Chiêu kia so với trong truyền thuyết còn lợi hại hơn a, hắn cầm mất hai thứ đáng giá nhất trong điểm nhà chúng ta đi rồi.”

“Là mua mà, không phải đã trả cho chúng ta năm trăm đồng sao.” Tiểu cô nương lên cười.

“Em còn cười,nhanh đi thu dọn đi!”

“Để làm gì?”

“Dọn nhà a!” Tiểu Vương vội vã suốt đêm, nghe nói đêm đó, cửa hàng của Tiểu Vương bị cháy. Cụ thể là ai làm thì không ai biết, bắt quá trên cửa có dấu vết bị phá hư, có thể là sau khi trộm vào nhà thì tiêu hủy chứng cứ... Nói chung cũng không giải quyết được gì. Bởi vì cho dù có vào bên trong cũng chỉ là một khoảng không đầy tro tàn khói bụi mà thôi.

340. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 17

Chương 17 : Câu lạc bộ bắn súng

Sau khi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mang theo Triệu Hồ Mã Hán rời khỏi cửa hàng của Tiểu Vương thì chạy đến bệnh viện.

Chỉ tiếc những bác sĩ y tá ngày trước có liên quan đến Liêm Thiển Nghĩa đều như bốc hơi khỏi nhân gian. Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ, tìm được nhân viên phụ trách quản lý tư liệu yêu cầu lấy tư liệu trước

đây để kiểm tra. Chỉ tiếc anh vừa mở miệng, người phụ trách kia đã nói, “Tư liệu không phải đều đưa cho cảnh sát các anh rồi sao?”

Tất cả mọi người sững sốt.

Triển Chiêu hỏi, “Đưa cho vị cảnh sát nào?”

Người phụ trách suy nghĩ một chút, “Ừm ... Tôi không để ý nữa, đến từ một tuần trước, mặc tây trang đen, có thể chứng nhận.”

Mọi người vốn đang mong cho có án tử nào khác trùng hợp, nhưng vừa nghe lời này xong liền cảm thấy không thích hợp —— chỗ nào mà có cảnh sát mặc vest đen đi làm chứ, cũng đâu phải FBI trên TV đâu.

“Hắn cầm đi những tư liệu gì?” Triển Chiêu trò chuyện với người phụ trách kia một chút, còn Bạch Ngọc Đường gọi Tương Bình tiến vào máy tính của bệnh viện tìm tư liệu.

Tương Bình gọi điện lại báo cáo, máy tính của bệnh viện lưu lại rất ít, hiện tại tất cả các ca bệnh đều được cập nhật lên mạng toàn quốc, chỉ là không hề có tư liệu về Liêm Thiển Nghĩa, cậu ta cũng không có đến kiểm tra sức khỏe, để ghi lại bệnh án. Bất quá cậu từ camera theo dõi của bệnh viện có tìm ra được một ít đầu mối.

Cậu cắt đoạn video đó ra rồi gửi cho Bạch Ngọc Đường, sau đó tiếp tục đi tra tìm phương thức liên hệ giữa nhân viên lúc này với tình huống của Liêm Thiển Trung năm đó.

Triển Chiêu trở về lắc đầu với Bạch Ngọc Đường, “Thứ bị đi chính là báo cáo y học, có thể là ghi chép của bác sĩ phụ trách Liêm Thiển Nghĩa năm đó.”

“Bất quá tư liệu này cũng không toàn diện.” Người phụ trách nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Bác sĩ Phạm suốt đời nghiên cứu chứng hoang tưởng, ông ấy có rất nhiều tư liệu cá nhân quý giá, đều được sao làm hai bản, một bản được giữ ở nhà tiến hành nghiên cứu.”

Bạch Ngọc Đường để Tương Bình tiếp tục tra đầu mối, gọi Lạc Thiên bọn họ đi xem, tìm ra báo cáo y học rồi, bên trong có khi sẽ có đầu mối trọng yếu.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường mở điện thoại xem video Tương Bình gửi sang, nhú mày, bởi vì là quay lại bao quát nên không rõ ràng lắm, mặt hầu như không nhìn thấy, người nọ còn đeo kính râm.

Nhìn qua một lần cũng không ra thêm được manh mối nào, người phụ trách nọ lại ba phải, cái nào cũng được, bất quá vẫn bị yêu cầu cung về cảnh cục ghép chân dung.

Mọi người chạy một chuyến không công đến bệnh viện, không thể làm gì khác hơn là lái xe đến trường bắn tiếp tục điều tra.

“Ừm ...” Triển Chiêu nhìn ảnh chụp trong điện thoại cau mày, “Chậm một bước rồi, nếu đến điều tra sớm thì có phải tốt không?”

“Người phụ trách kia cũng nói, tư liệu bị đem đi từ một tuần trước, chúng ta mới vừa biết Liêm Thiển Nghĩa đã từng nằm viện đây thôi mà.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Bất quá, giả tạo thẻ chứng nhận, dễ dàng lừa gạt nhân viên bệnh viện cầm tư liệu đi, người này làm việc rất kín đáo, hẳn không phải người bình thường.”

“Người này không phải Liêm Thiển Trung đâu nhỉ?” Triển Chiêu nhìn video trong điện thoại, để Triệu Hổ Mã Hán cùng xem, cả hai đều lắc đầu, người này thoạt nhìn to con hơn Liêm Thiển Trung, lưng dài vai rộng.

“Người này...” Mã Hán nhìn chăm chăm vào ảnh chụp một lúc lâu thì nói, “Hắn bình thường có luyện súng! Hơn nữa tinh thông cách sử dụng súng ngắm.”

“Này cũng có thể nhìn ra?” Triển Chiêu hiếu kỳ.

“Anh xem bờ vai của hắn!” Mã Hán chỉ vào vai người nọ, “Thói quen khi dùng súng đã sớm dung nhập vào thân thể, người này không có khả năng là Liêm Thiển Trung, cảm giác giống như một tay súng bắn tỉa chuyên nghiệp hoặc sát thủ chuyên nghiệp.”

“Nga!” Triệu Hổ nhìn chăm chăm vào ảnh chụp gậy đầu, “Ừm, động tác của hắn với động tác của Tiểu Mã ca khi lơ đãng rất giống nhau! Lúc cúi đầu sẽ có chút hóp ngực, hơn nữa một bên vai lui về sau, một bên vai hướng về trước.”

Triển Chiêu ngửa mặt suy nghĩ một chút, có vẻ đúng nha —— lúc nâng súng ngắm bắn thường sẽ có loại động tác này!

“Ừm ...” Triển Chiêu hơi nhướn mày, “Thú vị a, hay là, Liêm Thiển Nghĩa bị thương không có quan hệ với hắn.”

Sau đó, mọi người đến câu lạc bộ xạ kích.

Câu lạc bộ bắn súng này rất cao cấp, số tiền hội viên phải đóng rất cao, hơn nữa phải trả trước, còn phải bắn thử trước nữa. Nghe nói câu lạc bộ không thu nhận người mới vào nghề, vì thiết bị bên trong đều là những thứ chuyên nghiệp nhất, lính mới đi vào có thể sẽ làm hư khí giới. Nói cách khác, câu lạc bộ này đại đa số đều là những tay thiện xạ.

Với tình huống này, Bạch Ngọc Đường cùng Mã Hán trà trộn vào trong không thành vấn đề, Triệu Hổ đương nhiên cũng có thể đi vào, bất quá Triển Chiêu thì tuyệt đối vào không được.

Bạch Ngọc Đường trước đó còn cùng Triển Chiêu thương lượng, “Miêu Nhi, đưa thẻ cảnh sát ra luôn đi.”

“Làm gì?” Triển Chiêu rất không phục, chỉ bắn một phát thôi mà!

Tất cả mọi người nhìn trời, điển hình của bất đao Hoàng Hà tâm bất tử là đây!

* Bất đao Hoàng Hà tâm bất tử: chưa đến phút cuối thì chưa bỏ cuộc

Dựa theo quy củ, mọi người tiến vào trường bắn bắn thử. Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Hổ đều dễ dàng qua cửa, Mã Hán hôm qua đã bắn rồi, người phụ trách câu lạc bộ rất tán thưởng anh, bây giờ không cần bắn lại ...

Kế tiếp đến phiên Triển Chiêu.

Triển Chiêu trong tay có súng nhưng thật ra lúc trước mới luyện qua súng lục thôi, súng ngắm là lần đầu tiên dùng, bất quá anh nghĩ —— súng lục cũng ngắm vào bia mà, súng ngắm còn có thước ngắm nữa a! Đã có thước ngắm rồi còn sợ không bắn dính sao? !

Vì vậy, anh tự tin tràn đầy chọn tư thế ngồi bắn, vì nghĩ nếu có chỗ để chống tay thì súng sẽ ổn định hơn một chút.

Tỉ mỉ ngắm, nổ súng, phát thứ nhất bắn nát bóng đèn treo trong sân huấn luyện, phát thứ hai thì có trúng bia, chỉ tiếc là cái bia bên cạnh của cái bia bên cạnh của cái bia cần bắn, còn trúng ngay vòng mười. Phát thứ ba ... Xét thấy rất có thể sẽ bắn trúng quần chúng vô tội, Bạch Ngọc Đường hợp thời ngăn cản anh tiếp tục gây hại cho cảnh cây ngọn cỏ.

“Không thể nào a!” Triển Chiêu nghiêm túc phân tích, “Tôi ngắm chính xác vào hồng tâm, đồng thời tính toán tốc độ viên đạn, quỹ đạo bay, cùng với ảnh hưởng của gió và lực hút trái đất, không lý do gì lại bắn không trúng, số liệu lại không gậy người!”

Mã Hán ở phía sau đỡ trán, Triệu Hổ ở bên cạnh bật cười nhỏ giọng nói, “Ai cũng có thứ không am hiểu đúng không, bọn em không thể viết sách, nhưng có thể bắn súng!”

“Thật ngại quá.” Người phụ trách tên là Tony, là con lai Trung Ý (TQ+Italia), khuôn mặt man mác nét u buồn, hướng Triển Chiêu cười cười, “Tuy rằng cậu rất khả ái, nhưng đáng tiếc chỗ bọn tôi đây người thường không thể gia nhập, nếu cậu có hứng thú, tôi có thể chỉ cho cậu một vài kỹ xảo cơ bản.”

Triển Chiêu liếc sang Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường xuất thẻ cảnh sát ra, “Chúng tôi muốn điều tra một chuyện.”

“Nga...” Người phụ trách nhìn sang Triển Chiêu, hỏi, “Cậu cũng là cảnh sát?”

Triển Chiêu còn chưa kịp mở miệng, ba người còn lại đã đồng thanh, “Không phải!”

...

Triển Chiêu chợt thấy có một loại cảm giác bị vứt bỏ, phiền muộn liếc sang Ngọc Đường.

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng, giải thích kĩ hơn cho Tony, “Là cổ vấn, thuộc về văn chức.”

“Nga...” Người phụ trách gật đầu, “Khó trách.”

Tony đưa mọi người vào trong trường bắn, vừa nói với Mã Hán, “Kỳ thực lúc cậu vừa xuất hiện ngày hôm qua, tôi đã biết cậu hiển nhiên không phải người bình thường, cũng đoán cậu không phải sát thủ cũng là cảnh sát... Đáng tiếc lúc đó tôi lại nghĩ cậu chính là sát thủ.”

“Này này.” Triệu Hồ có chút bất mãn, “Anh ấy nhìn thiếu đứng đắn sao? ! Tiểu Mã ca chính là một cảnh viên mẫu mực đó.”

“Nga.” Tony mỉm cười, “Cảnh sát bình thường sẽ không đến chỗ tôi luyện súng, kỷ luật quân nhân có quy định mà, đặc biệt là đối với tay súng bắn tỉa chuyên nghiệp.”

Mọi người cũng không tiếp tục truy vấn, Triển Chiêu tỉ mỉ quan sát bốn phía cùng với người tên Tony này ... Cao thủ đến câu lạc bộ này luyện súng đúng là không ít, bao gồm cả Tony, đều có một vài động tác theo thói quen, quan sát đằng sau hắn cũng thấy rất rõ ràng.

“Các cậu muốn điều tra Liêm Thiển Trung sao?” Tony hỏi.

“Phải.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có đầu mối gì để cung cấp không?”

“Các cậu nói cậu ta dùng súng bắn em trai, dẫn đến người em trai kia bị thương nặng, là thật sao?” Tony có vẻ không tin nổi, “Tôi thấy chuyện này không có khả năng đâu.”

“Vì sao?”

Triển Chiêu bắn súng không thạo, nhưng đặt câu hỏi rất thuận miệng, “Thành tích bắn của hắn rất à.”

“Đúng vậy, hắn bắn bia cố định rất lợi hại, nhưng bắn bia di động lại rất kém cỏi!” Tony nhún nhún vai, “Tay súng bắn tỉa chuyên nghiệp với quán quân xạ kích khác biệt vô cùng lớn đó!”

“Đúng vậy.” Mã Hán gật đầu, “Quán quân xạ kích cùng tay súng bắn tỉa chuyên nghiệp là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau ... Người bắn Liêm Thiển Nghĩa kia, nhìn thủ pháp thì chính là một sát thủ chuyên nghiệp.”

“Như vậy theo anh, ở đây có người nào đáng để nghi ngờ không?” Triển Chiêu hỏi Tony.

“Ách...” Tony nở nụ cười, “Cậu đang dụ tôi nói sao? Tôi cũng không thể tùy tiện suy đoán, những người này đều là khách hàng của tôi a.”

“Anh có bản ghi chép lại kết quả bắn các loại không?” Mã Hán hỏi, “Cho chúng tôi xem một chút.”

“A ... Cái này thì có.” Tony lục tìm tư liệu đưa ra.

Bạch Ngọc Đường cầm tư liệu lật a lật, cũng không có thêm đầu mối gì.

Triển Chiêu ở một bên nhìn quanh phòng làm việc của Tony, nghiên cứu tính cách của người này, không hiểu sao ... cảm thấy cách bố trí căn phòng này cùng tính cách của Tony hoàn toàn không phù hợp —— Triển Chiêu có chút nghi vấn, là tính cách Tony có phần bị che giấu, hay là hắn không phải chủ nhân của căn phòng này? Thật kỳ quái!

“Biết vì sao cậu bắn không trúng không?” Tony thấp giọng cười hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu ngẩng mặt nhìn hắn một chút, cười hỏi, “Vì sao?”

Tony đưa tay vỗ nhẹ lên vai Triển Chiêu, “Lực tay quá yếu.”

Triển Chiêu không rõ, then chốt là mình đã ngắm đúng, hơn nữa cũng tính toán sai số rồi mà.

“Cho dù cậu ngắm đúng, nhưng trong khoảnh khắc bóp cò, cần một lực rất lớn để khống chế tốt khẩu súng! Nếu không chỉ cần đầu ngón tay cậu có một động tác rất nhỏ thôi cũng có thể làm hồng tâm lệch đi vạn

dậm.” Tony cười nói, “Có muốn tôi cùng cậu luyện tập không ... Tôi sẽ dạy cho cậu cách khống chế lực tay và tư thế chính xác ...”

“Khụ khụ.”

Tony còn chưa nói xong, Bạch Ngọc Đường đã ho khan vài tiếng cắt ngang, đặt tư liệu trở lại trên bàn rồi bước đến ngăn giữa hắn và Triển Chiêu, “Chúng tôi cần kiểm tra những súng ống anh có ở đây, lát nữa anh lấy ra toàn bộ để đưa đến cảnh cục.”

“Không phải chứ? !” Tony vội giơ hai tay lên, “Phải kiểm tra trong bao lâu a? Tôi còn phải buôn bán chứ!”

Triệu Hổ nhếch nhếch khóe miệng, “Khoảng mười ngày nữa tháng gì đó a, lại nói tiếp, thông tin trên cây súng đó chứng tỏ nó thuộc về câu lạc bộ của anh chứ không phải của Liêm Thiển Trung, vì vậy anh cũng có trách nhiệm.”

Tony lập tức khẩn trương lui ra phía sau một chút, mềm giọng thương lượng với Bạch Ngọc Đường, “Tôi vừa rồi không thấy cái nhẫn trên tay cậu ấy, giờ thấy rồi sẽ không đến gần cậu ấy nữa, OK? Mỹ nhân sao quan trọng bằng miếng ăn a.”

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn hắn một cái, “Chỗ này của anh có camera không?”

“Có.”

“Chỉ có một cửa chính có thể ra vào?”

“Còn có cửa sau, nhưng hai bên đều có camera theo dõi.”

“Vậy đi coi camera ở hai cánh cửa.”

Tony vội thành thật đưa Bạch Ngọc Đường bọn họ đi xem video theo dõi, cách xa Triển Chiêu cả dặm.

Trước khi lên lầu, Triển Chiêu thừa dịp không ai để ý dùng cánh tay chọt a chọt Bạch Ngọc Đường, “Bạch đội trưởng mượn việc công trả thù riêng nha.”

“Cậu muốn tôi công báo tư thù lắm hả?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Hắn đùa giỡn cậu hai lần, chưa đủ ba, dám làm thêm lần nữa đảm bảo tôi phế hắn.”

Triển Chiêu cười thầm, quay đầu lại... chột để ý thấy một nơi có phần không được tự nhiên —— trên hành lang có rất nhiều cây xanh, cứ cách vài bước lại có một cây, có vẻ quá dày đặc, không quá thích hợp.

“Sao anh trồng lắm cây ở đây vậy?” Triển Chiêu hiếu kỳ.

“Nga, ở sân bắn ấy hả, tuy không nhìn thấy nhưng có rất nhiều bụi, trồng chút cây xanh sẽ đỡ hơn.” Tony trả lời.

“Nga...” Triển Chiêu gật đầu, bỗng nhiên nhìn sang Triệu Hổ bên cạnh, lại đưa tai khê sờ lên lỗ tai.

Triệu Hổ lập tức nói, “Đội trưởng, băng ghi hình các anh cứ xem đi, bọn em đi dạo loanh quanh đây!”

Mã Hán tuy rằng không thấy được ánh mắt của Triển Chiêu, nhưng cũng đoán được là có việc, liền cùng Triệu Hổ ở lại bên ngoài.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cùng Triển Chiêu theo Tony vào thang máy lên lầu.

Triệu Hổ đi đến bên cạnh chậu hoa bắt đầu quan sát.

Mã Hán đi theo, khó hiểu nhìn cậu, Triệu Hổ chỉ chỉ vào chậu cây cho anh nhìn.

Mã Hán nhướn mày —— làm gì đó?

Triệu Hổ học lại động tác vừa rồi của Triển Chiêu sờ sờ lỗ tai, Mã Hán lập tức hiểu ra —— Triển Chiêu có những động tác ám chỉ như sau, xoa giữa mũi ám chỉ có máy theo dõi, xoa phía dưới mũi ám chỉ có mùi lạ, mà xoa lỗ tai chính là có máy nghe trộm!

Hai người lập tức vòng quanh cái cây, bùn đất cũng dẫm ra để coi nhưng không phát hiện, trên lá cây cũng không có.

Triệu Hổ nhanh trí đưa tay nhắc chậu cây lên, thì thấy dưới đáy có một hố nhỏ, bên dưới là —— một cái máy nghe trộm màu đen nhỏ cỡ một cái cúc áo!

Hai người nhìn nhau rồi chia nhau ra tìm, phát hiện thấy bên dưới chậu cây nào cũng có một cái. Nếu như nói lắp đặt camera để phòng ngừa mất súng hoặc bị trộm ... Vậy cứ cách vài bước lại có một máy nghe trộm thế này —— là để làm gì đây?

Triệu Hổ lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Triển Chiêu.

Vừa lúc cửa thang máy tới cửa phòng theo dõi, Triển Chiêu đưa điện thoại cho Bạch Ngọc Đường nhìn một chút, Triệu Hổ gửi tới : “ Đã tìm được máy nghe trộm, câu lạc bộ này có chuyện! ”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường song song ngẩng đầu nhìn về phía trước, không hiểu sao cảm thấy, bóng lưng của Tony, cùng bóng lưng của người ở trong camera bệnh viện, có vài phần tương tự ? !

341. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 18

Chương 18 : Cơ hội cuối cùng...

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đứng trong thang máy, theo thang máy từ từ đi lên, Triển Chiêu có chút nhàn rỗi ngó nghiêng xung quanh.

Tony nhìn chăm chăm vào dãy số đang không ngừng biến hoá, từng tầng từng tầng một đi lên.

Điện thoại của Triển Chiêu lại khẽ rung một chút.

Triển Chiêu khẽ nhếch khóe miệng, lấy điện thoại ra nhìn một chút, quả nhiên là tin nhắn Triệu Hổ bọn họ gửi tới.

Ngay cả Mã Hán Triệu Hổ cũng có thể hiểu được ý của Triển Chiêu, thì đừng nói đến Bạch Ngọc Đường đã đạt đến trình độ đồng tâm ăn ý không nói cũng hiểu.

Hơi lui ra phía sau, Bạch Ngọc Đường nhìn có vẻ như đang buồn chán, nhưng thật ra đây là tư thế chứng tỏ anh đang cảnh giác, đã bắt đầu phòng bị Tony này. Đây là phản ứng rất bình thường, lúc cậu phòng bị một ai đó đương nhiên sẽ không đưa lưng mình về phía hắn, phía sau vĩnh viễn giao cho người mình tin cậy nhất mà.

“Đình” một tiếng, thang máy đã tới nơi.

Triển Chiêu cũng lui về sau một chút, Tony đi ra ngoài, Bạch Ngọc Đường chợt thấy trên mặt sàn đá cẩm thạch trơn nhẵn có một bóng người, lập tức đưa tay kéo áo Tony lại.

“Ách...”

Tony sửng sốt, chợt cảm giác có vật gì đó cứng rắn áp lên lưng mình, dựa vào cảm giác thì —— hẳn là súng lục.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Đi ra.”

Tony cười, “Đi ra cái gì?”

Triển Chiêu thấy tình huống trước mắt thì mở miệng, “Tôi khuyên anh không nên khiêu chiến với tính nhẫn nại của cậu ấy, còn có người đang ở trước cửa thang máy kia nữa.”

Chân Tony đang chặn ngay cửa, thang máy không có cách nào đóng lại được, muốn lùi chân về thì Bạch Ngọc Đường lại không cho hắn động.

Lúc này, chợt thấy bóng người trên mặt đất khẽ thối lui ... Có vẻ như muốn chạy.

Triển Chiêu nhìn đồng hồ đeo tay một chút, bốn mươi lăm giây, đủ để những người có thể lực phi thường như Triệu Hổ với Mã Hán chạy lên đây...

Quả nhiên, bên ngoài nghe được tiếng người thấp giọng nói, “Không được nhúc nhích.”

Người nói chính là Mã Hán.

Bạch Ngọc Đường khê đẩy Tony.

Tony đi ra ngoài, Triển Chiêu cũng ra theo, chỉ thấy trong hành lang có một người, tay cầm súng đang giơ lên qua đầu ... Tiếp đó, súng bị Triệu Hổ tịch thu, hai tay bị bẻ về sau lưng còng lại.

Bạch Ngọc Đường cũng khoá tay Tony lại.

Triển Chiêu chấp tay sau lưng đánh mặt về phía phòng theo dõi với Mã Hán.

Mã Hán cùng Triệu Hổ gật đầu, cầm súng đi tới trước cửa phòng đó.

Vừa mở cửa, bên trong lập tức truyền đến hàng loạt tiếng súng.

Thế nhưng Mã Hán cùng Triệu Hổ kinh nghiệm phong phú, đã trốn sang hai bên, người bên trong có vẻ không có kinh nghiệm, hướng ra phía cửa làm một trận đùng đoàng, làm vách tường phía trước lỗ chỗ vết đạn.

Chờ tiếng súng ngừng, qua một lúc lâu, bên trong có người nhẹ nhàng mở cửa, song song đó, Triệu Hổ giơ chân một cước đạp vào.

“Ngô...”

Bên trong truyền đến một tiếng kêu đau đớn.

Mã Hán cùng Triệu Hổ ào vào, bắt trọn người bên trong.

Tony cúi đầu thở dài, có chút tiếc nuối nói, “Là tôi sơ suất, hôm qua Mã Hán tới tôi nên dời đi mới phải.”

Đưa ba người vào trong phòng, đều cho bọn họ ngồi xuống.

Triển Chiêu ngồi xuống ghế đối diện Tony, Mã Hán đi mở video theo dõi, Triệu Hổ lục soát xung quanh.

Bạch Ngọc Đường nhìn ba người, đều rất lạ mặt, cuối cùng ánh mắt rớt xuống người Tony, “Giả cảnh sát đi lấy tư liệu là anh?”

“Không phải.” Tony lắc đầu, “Tôi không biết các cậu đang nói cái gì.”

“Chúng tôi đã thấy anh trong video theo dõi ngày hôm đó, có chối cũng vô dụng thôi.” Triển Chiêu trái phải quan sát hẳn, “Chính là anh không sai.”

“Người giống người là bình thường mà.” Tony nói thăm một câu, “Bệnh viện nhiều người như vậy, không có bằng chứng xác thực thì đừng vu oan cho người khác.”

“Ha ha.” Triệu Hổ đang lục soát loanh quanh đột nhiên cười một tiếng.

“Chiêu này thực sự là ngàn lần đều dính a.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Kẻ đang chột dạ thích nhất là không đánh đã khai.”

“Ừ.” Triển Chiêu cũng biểu thị đồng ý, gật đầu cười với Tony, “Ai nói với anh là ở bệnh viện?”

Tony lập tức á khẩu, có chút bất lực nhìn thoáng qua Triển Chiêu, “Cậu quả nhiên rất giỏi hoạt, khó trách hẳn nói cậu là người khó đối phó nhất!”

Triển Chiêu ngẩn người, Bạch Ngọc Đường bóp trán.

Triển Chiêu đứng lên, đi sang một bên lấy điện thoại ra ấn một dãy số, quả nhiên không lâu sau, điện thoại được thông, một giọng nói quen thuộc truyền đến, “Meo meo ...”

Triển Chiêu hít sâu một hơi, “Việc này lại có liên quan đến chú? !”

Người ở đầu bên kia vẫn là ngữ điệu bất cần đời muôn thuở, “Con mèo nhỏ, mặt mã phá giải thế nào rồi?”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu ho khan một tiếng, “Sắp!”

“Nga... Sắp a! Vậy là vẫn chưa giải ra?”

Triển Chiêu nghiêng rằng.

Bạch Ngọc Đường lấy đi điện thoại trong tay Triển Chiêu, áp vô tai mình, “Triệu Tước, việc này có quan hệ gì với ông?”

“Thật ra là không có, ta chỉ muốn phá đám chút thôi, đương nhiên là không phải phá mấy nhóc.” Triệu Tước nói, “Tony bắt quá chỉ là một tên chuyên quét đường thôi, không nên làm khó hắn.”

“Ông mời tên quét đường đến giết Liêm Thiển Nghĩa giá họa cho Liêm Thiển Trung? !” Bạch Ngọc Đường có chút không thể tin được, có thể vì từ lần trước Triệu Tước quá mức an phận thủ thường nên chính mình đã quên mất lão ta là một phần tử chuyên phạm tội.

“Ta là đang lấy bạo chế bạo, không có ảnh hưởng gì đến hành động của cảnh sát mấy đứa đâu, bắt quá mấy đứa đã điều tra đến đây rồi, này cũng không sao cả, kết quả cũng thế thôi ... Bởi vậy, nỗ lực lên!” Nói xong, mặc danh kỳ diệu cúp điện thoại trước.

Bạch Ngọc Đường không hiểu gì cả, quay sang nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu thở dài, quay lại hỏi Tony, “Triệu Tước cho các người tiền, kêu các người giết Liêm Thiển Nghĩa, giá họa cho Liêm Thiển Trung, sau đó đến bệnh viện lấy toàn bộ tư liệu đi? Vì sao?”

“Mục đích chỉ là tìm được thứ gì đó trước Liêm Thiển Trung thôi!” Tony nhún nhún vai, “Những cái khác cổ chủ không nói, không hỏi nhiều cũng là quy củ của chúng tôi mà.”

“Tư liệu không tìm được.” Triệu Hổ nhìn Triển Chiêu.

“Thứ đó đâu?” Triển Chiêu nhíu mày nhìn Tony.

“Bí mật gửi đến cảnh cục.” Tony nói, “Cổ chủ sáng nay gọi điện kêu tôi làm, đồng thời nhắc nhở tôi nên tìm chỗ nào đó tránh đi một chút, ta là tự ý muốn gặp các cậu.”

Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại về hỏi Tương Bình, bên kia nói đúng là có một cái túi nặng trĩu gửi đến cho Triển Chiêu, quét sơ qua thì đều là văn kiện.

Bạch Ngọc Đường đóng điện thoại lại.

Mã Hán cùng Triệu Hổ quay đầu lại nhìn —— kẻ chuyên quét đường thì có bắt cũng vô dụng thôi, bởi vì chứng cứ không có khả năng tìm được, dù sao thì xà có xà đạo, công việc của bọn họ hoàn toàn thuộc về hai thế giới khác nhau, hầu như bình thường đều là nước sông không phạm nước giếng.

Bạch Ngọc Đường gạt đầu, Mã Hán cùng Triệu Hổ mở còng tay cho ba người kia.

Tony thở dài, “Aizzz... Tôi lại phải dọn nhà sao, thật vất vả mới sống yên ổn ở thành phố S.”

“Sát thủ chuyên nghiệp, nên mới bố trí nhiều máy nghe trộm ở nơi làm việc như vậy?” Triển Chiêu hỏi hắn.

“Hừ hừ!” Tony gạt đầu, “Cẩn thận thuyền chạy được vạn năm mà, kinh nghiệm lần này một lần nữa dạy tôi phải cúp đuôi mà đối nhân xử thế, lòng hiếu kỳ hại chết con mèo a.”

Triển Chiêu hai tay nâng cằm lé mắt nhìn hắn, “Anh không phải cái gì cũng không muốn biết chứ? Con người luôn hiếu kỳ a.”

Tony do dự một chút, hình như đang lo lắng.

Bạch Ngọc Đường lắc a lắc cái còng trên tay.

Tony hỏi, “Nếu như tôi nói, có thể khỏi dọn nhà không? ở thành phố S làm ăn rất được!”

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, “Anh cứ làm ăn đi ai quản đâu?”

Tony cười cười, nói, “Liêm Thiển Trung... có một chuyện!”

Tất cả mọi người chăm chú nghe.

“Tiểu tử đó ...”

“Chú!”

Không đợi Tony nói xong, chợt nghe một thanh âm giòn giã vang lên, thủy tinh vỡ nát.

Bạch Ngọc Đường vừa nghe tiếng súng lập tức trong nháy mắt đá văng Tony, song song đó nhào về phía Triển Chiêu... Thế nhưng Tony ngã xuống một bên rồi, bên ngực hắn vẫn xuất hiện một lỗ máu.

Lực đạn xuyên thấu rất mạnh, trực tiếp xuyên qua người ghim vào tường, may mà Triển Chiêu được Bạch Ngọc Đường ôm đi, viên đạn vừa xoẹt qua vai, nguy hiểm thật.

Bạch Ngọc Đường vừa nhìn đã thấy không ổn, lập tức kéo Triển Chiêu bỏ chạy, vừa hét lên, “Đạn xuyên thép, rút nhanh!”

Triệu Hổ lẫn đến bên cửa sổ, trước tiên kéo rèm cửa lại, sau đó cùng những người khác nhanh chóng chạy khỏi phòng theo dõi ... Song song đó, lại có vài tiếng vang lên, cửa thủy tinh toàn bộ vỡ nát, máy báo động của ô tô ở dưới lầu bắt đầu kêu to.

Lúc Triệu Hổ cùng Mã Hán nâng Tony ra ngoài, trên quai hàm Triệu Hổ xuất hiện một vết máu.

“Mẹ ơi ... Thiếu chút nữa bị hủy dung rồi.” Triệu Hổ đưa tay chùi máu, lại đập đập tay vào ngực tổ khổ với Mã Hán.

Mã Hán trừng mắt sang, “Mặt cậu có cái gì đáng để hủy đâu a.”

Hai người anh em của Tony đều khẩn trương chiếu cổ hắn, Bạch Ngọc Đường gọi điện kêu xe cứu thương.

Thế nhưng Tony có vẻ đã không ổn, đạn chỉ bị lệch khỏi quỹ đạo một chút, không biết có bắn trúng tim không, miệng đầy máu là máu, xuất huyết bên trong là điều chắc chắn rồi.

“Tony!” Triển Chiêu thấy Tony nhìn mình, khuôn miệng đang đóng mở, vội nhào qua nghe.

Tony há há miệng, gián đoạn nói vài chữ, “Cơ hội cuối cùng ... Ứng...”

Nói xong, bắt đầu suy yếu thở dốc.

“Đại ca!” Hai người anh em kia vô cùng kích động, đã nhìn không được mà khóc thành tiếng.

Mã Hán đi qua, nói với Bạch Ngọc Đường, “Đối diện có điểm ngắm bắn!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, để Triển Chiêu cùng Triệu Hổ ở lại chỗ này chờ xe cứu thương và những người khác đến, còn anh với Mã Hán qua bên kia xem.

Triển Chiêu nói với theo dặn dò cẩn thận, nhìn bóng hai người rời đi trong đầu có chút hỗn loạn —— cơ hội cuối cùng? Ứng? Có ý gì? Có quan hệ với Liêm Thiển Trung không?

Hàng loạt câu hỏi xoay vòng vòng trong đầu Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường cùng Mã Hán chạy ra khỏi cầu lạc bộ bắn súng, chạy ào sang toà nhà đối diện.

“Đoán xem là ai?” Mã Hán hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Liêm Thiển Trung.”

“Tôi cũng đoán thế.”

Hai người theo thang bộ chạy lên sân thượng.

Cẩn thận mở cửa dò xét toàn bộ không gian ... Quả nhiên đã không còn ai.

“Đây là toà nhà cao nhất ở đây, có thể tinh tường ngắm bắn phòng theo dõi ở phía bên kia.” Mã Hán nhìn xuống chỗ phòng theo dõi, chỉ thấy toàn bộ thủy tinh bị nghiền nát, còn có xe cứu thương với xe cảnh sát vừa tới ở dưới lầu, có chút khó hiểu, “Tony là một sát thủ chuyên nghiệp, sao lại chọn một nơi thế này để làm ăn nhỉ?”

“Đề không làm người khác hoài nghi a.” Bạch Ngọc Đường đi ra phía sau sân thượng, rất nhanh ở trên tay vịn bằng sắt tìm được một vết lõm rất rõ ràng, anh nhìn xuống dưới, “Hắn là từ nơi này đu dây thường xuống a.”

“Đội trưởng!” Mã Hán quay đầu lại kêu Bạch Ngọc Đường một tiếng.

Bạch Ngọc Đường bước nhanh qua, chỉ thấy trên mặt đất có rất nhiều vỏ đạn.

“Vì sao không mang vỏ đạn đi?” Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống, nhặt vỏ đạn lên nhìn thoáng qua, nhúu mày, “Đây không phải súng tự chế.”

“Súng tự chế không có uy lực mạnh như thế!” Mã Hán cầm một khối đạn so với đạn bình thường thì dài gấp đôi lên tỉ mỉ quan sát một chút, rồi nhúu mày, “Súng này rất ít nơi có thể bán, để tôi tra cho!” Bạch Ngọc Đường gật đầu, đứng lên đi tới bên lan can, nhìn xuống quang cảnh phồn hoa bên dưới của thành phố S.

Án tử lần này, dường như khác với những án tử trong quá khứ.

Nếu như nói đến án tử trong quá khứ, thì chính là những âm mưu khác nhau, những án kiện khác nhau quần quýt cùng một chỗ, mà án tử lần này lại rất đơn thuần, nhưng liên lụy tới rất nhiều hung thủ khác nhau.

Rất nhanh, cảnh sát lên đến nơi.

Bạch Ngọc Đường và Mã Hán trở về câu lạc bộ bắn súng.

Triển Chiêu nhìn anh.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

Triển Chiêu thở dài... chạy thoát rồi sao, cảm giác của anh lúc này so với Bạch Ngọc Đường càng thêm thiên đầu vạn tự ——cơ hội cuối cùng, ừng...

Tony và hai người anh em của mình dưới sự áp giải của cảnh sát cùng đi đến bệnh viện cấp cứu, mọi người cũng quay về SCI.

Trong phòng làm việc.

“Đừng nhúc nhích!” Mã Hán giúp Triệu Hổ băng vết thương trên mặt, “Anh gặp may đó nha, sâu thêm một tí thì xấu mất cái mặt rồi.”

Triệu Hổ đưa tay sờ sờ, “Có để lại sẹo không a?”

Công Tôn tay chống cằm tựa bên người Triển Chiêu nhìn cậu được băng bó liền trêu ghẹo, “Yên tâm đi, Tề Nhạc theo phong cách punk mà, cậu có sẹo con bé càng yêu cậu.”

“Đúng thế nga.” Triệu Hổ cười hì hì nói, “Cô ấy nói chỉ có hổ mới có vằn trên lưng, càng đẹp trai oai phong!”

Tất cả mọi người bất đắc dĩ nhìn cậu ta.

Triển Chiêu lấy tư liệu ra xem, quả nhiên là bệnh án do bác sĩ Phạm kia làm, vừa đọc vài tờ đã cau mày chăm chú xem thật kĩ, mọi người nhìn liền biết nhất định là có đầu mối.

Bạch Trì tiếp điện thoại, rồi nói với Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng, Tony đang phẫu thuật, bị thương rất nặng, bác sĩ nói tình huống không khả quan cho lắm.”

“Thân là người quét đường, một mực quét sạch người khác, không nghĩ tới cũng sẽ bị người khác quét sạch!” Mọi người có chút cảm khái, “Bảo ứng sao?”

“Chúng ta tuy rằng đã biết chỗ ẩn thân của Liêm Thiển Trung!” Bạch Ngọc Đường nói, “Bất quá hần rất có thể sẽ dời đi, hơn nữa hiện tại đến đó rất dễ đả thảo kinh xà.”

“Yên tâm!” Triển Chiêu nhìn ca bệnh đột nhiên ngẩng đầu lên nói, “Tôi có biện pháp để bắt hần phải ra.”

Mọi người nhìn Triển Chiêu, hình như còn nhiệt tình hơn lúc trước a, có thể bởi vì Tony bị thương suýt chết, làm cho anh đối với sự kiêu ngạo của hung thủ phản cảm hơn xưa gấp bội.

Triển Chiêu khép bệnh án lại, “Chúng ta đi thăm Liêm Thiển Nghĩa trước, bệnh của cậu ta thế nhưng khá là thú vị a.”

342. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 19

Chương 19 : Xác chết biến đổi

“A!!!!”

Công Tôn vừa từ toilet đi ra, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm cổ quái bén nhọn truyền tới, nghe có vẻ giống tiếng thét của một cô gái, cũng giống tiếng kim loại bị kéo lê dưới mặt đất tạo thành.

Toilet ở hành lang phía tây, mà phòng pháp y lại ở phía đông, ở giữa là phòng làm việc của SCI, Công Tôn ra khỏi toilet, nếu như không nghe nhầm, thanh âm đó hình như truyền tới từ phòng pháp y.

Có vẻ cũng không ít người nghe được tiếng kêu, Bạch Trì bọn họ cũng từ phòng làm việc đi ra, Công Tôn vừa lúc đi tới trước cửa, liền hỏi mọi người “Từ phòng pháp y truyền ra đúng không?”

“Hân Hân kêu hả?” Tần Âu cũng chạy tới trước cửa phòng pháp y nhìn vào trong, hẳn là không phải a, Mã Hân hình như đã ra ngoài rồi.

“Không phải Hân Hân đâu.” Công Tôn nhìn thời gian một chút, “Con bé đi ăn với Lạc Thiên rồi... Hơn nữa trong phòng pháp y chỉ có thi thể.”

“Ừm ...” Tất cả mọi người gật đầu, cho dù thi thể có bất dục thì phản ứng của Mã Hân cũng sẽ giống Công Tôn thôi, phi đao giải phẫu chắc không kêu thành vậy chứ?

Mọi người đi qua phòng pháp y, đẩy cánh cửa phòng đang khép hờ, bên trong đúng là không có ai, thi thể cũng ở trong tủ đông cả rồi, trên bàn không có gì cả, Mã Hân cùng Công Tôn đều khiết phích, thu dọn gian phòng rất sạch sẽ.

Công Tôn sờ sờ cằm, “Ừm ... Kỳ quái a.”

Bạch Trì chợt cảm thấy sau gáy lạnh lạnh, khẽ vò a vò góc áo, hỏi Công Tôn, “Vậy vừa rồi ... cái gì kêu a?”

Công Tôn cũng cảm thấy buồn bực, rõ ràng nghe được thanh âm là từ trong phòng pháp y mà!

“Vừa rồi có ai vào không?” Công Tôn hỏi mọi người.

Trương Long lắc đầu, “Không thể nào a, ra vào phòng pháp y chắc chắn phải đi qua cửa SCI, bọn em nhiều người như vậy, không có khả năng không phát hiện, còn có trang bị cho án kiện nữa a, hiện tại ra vào thang máy đều phải quét thẻ.”

“Ừm ...” Công Tôn suy nghĩ một chút, đi qua mở tủ thủy tinh, lấy ra đủ thứ ở bên trong, đều là những món quà quý dị Bạch Cẩm Đường thu thập khắp nơi trên thế giới về cho anh. Đồng hồ báo thức kêu the thé không có pin, hẳn sẽ không phát ra âm thanh, cái máy mô phỏng tiếng cười của bộ xương khô cũng không mở chốt ... Còn thứ gì có thể kêu như tiếng sợ hãi của con gái a? !

Công Tôn trên dưới trái phải tìm một vòng, cuối cùng ... mọi người đem lực chú ý đặt vào chiếc tủ đông.

“Khụ khụ.” Bạch Trì thấp giọng hỏi Công Tôn, “Trong này ... có cô gái nào không a?”

Công Tôn ngửa mặt lên trời suy nghĩ một chút, “Đều là đàn ông a... Ngô, bắt quá cũng không nhất định nga, nói không chừng đã thay đổi, nghe nói mấy thứ này chẳng phân biệt được giới tính đâu.”

“Cái gì chẳng phân biệt được giới tính a? !” Mọi người khần trương nhìn Công Tôn.

“Thực sự a?” Bạch Trì kỳ thực rất tin tưởng mấy thứ này, đột trước hơn nửa đêm còn ngồi nghe “Cổ sự phòng hỏa táng”, đến nỗi ban đêm mà không có Triệu Trinh bên cạnh sẽ ngủ không được, ngặt nỗi đã sợ nhưng vẫn thích nghe.

Mọi người nhích tới gần cái tủ đông một chút, bỗng nhiên đằng sau có một giọng nói vang lên, “Các người đang làm gì?”

“A!”

Bạch Trì đang hết sức chăm chú nhìn tủ đông, nghe thấy lại càng hoảng sợ, vội vã quay đầu lại ...

Thì ra là Bạch Cẩm Đường hai tay đút túi tựa ở cửa, hỏi Công Tôn, “Tiết mục tiêu khiến mới hả?”

“Đại ca, anh đến lúc nào vậy?” Bạch Trì vỗ vỗ ngực hỏi Bạch Cẩm Đường.

“Vừa xong.” Bạch Cẩm Đường hỏi Công Tôn, “Đi ăn không?”

“Ừm . . . Em phải bắt chuyện với bọn họ chút đã, xem có phải bắt mãn với giường ngủ không êm không.” Công Tôn nói đùa, sau đó đưa tay mở ngăn tủ đông ra, nhưng vừa mở một cái thì một mùi tanh tưởi ập đến.

“Ngô!” Bạch Trì trong tay còn đang cầm sữa uống a, vừa ngửi thấy mùi này xém chút nữa đã nhỏ ra, lập tức che miệng chạy ào ra ngoài.

Trương Long cảm thấy không quá thích hợp, “Cái gì thôi vậy? !”

Công Tôn chau mày, chạy qua một bên đeo khẩu trang trừ vị (trừ: loại bỏ, vị: mùi) vào, ra hiệu ọi người lui ra phía sau, còn rất bất công ném cho Bạch Cẩm Đường một cái, mọi người hai mặt nhìn nhau, Công Tôn chỉ nhún nhún vai, “Chỉ có hai cái thôi.”

Những người khác không thể làm gì khác hơn là dùng tay áo che miệng che mũi lại.

Công Tôn mở quạt lên trước, sau đó đến bên tủ đông kéo thi thể ra ...

Thi thể vừa lôi ra thì có dịch mủ vàng từ trong ngăn kéo chảy theo, lan đầy trên mặt đất.

Mọi người nhìn không được ôm lấy bụng của mình, Bạch Cẩm Đường cũng giật mình nhìn nhìn đồng dịch vàng sền sệt đang cuộn cuộn chảy ra.

Công Tôn phát hiện khoá kéo trên túi đựng thi thể đang mở, liền biết rằng —— nhất định đã có người động vào thi thể! Thói quen của anh với Mã Hân là cực kì cẩn thận, thi thể bỏ vào xong nhất định sẽ khoá khoá lên!

Nhìn vào bên trong túi, mơ hồ có thể thấy được một ít thịt vụn đỏ vàng vàng dính trên những mẫu xương, Công Tôn vô thức hất cái túi đi, mục trùng khẩu ngược.

Thi thể lúc này hầu như đã phân rã toàn bộ, một cơ thể con người hoàn chỉnh giờ đã biến thành một đồng xương với đầy túi thịt vụn.

“Không có khả năng a...” Công Tôn lắc lắc đầu, chạy đến kéo hết những thi thể còn lại trong tủ ra ... Hai cỗ thi thể còn lại cũng biến thành một đồng lầy nhầy dính dính, còn những thi thể từ những vụ án trước thì vẫn bình thường!

Lúc này, chợt nghe bên ngoài truyền đến thanh âm, “Oa... SCI các người lại làm gì thế a, sao thôi vậy?”

Công Tôn cùng mọi người quay đầu lại, nhận ra đó là mấy cảnh viên bên đội Kinh tế ở lầu dưới đang hiếu kì nhìn vào trong. Điều tra tội phạm kinh tế đều là những nhân viên văn chức không có nền tảng, đa phần bình thường toàn giao tiếp với máy vi tính, cả đám vừa liếc mắt thấy một túi thịt vụn ... lập tức che miệng chạy vào toilet oa oa phun nhổ, vừa ồn ào, “Trời ạ, các người lại đi bắt sát thủ biến thái kiểu gì thế a? !”

Bạch Trì hảo tâm cầm một ly sinh tố ướp lạnh đưa cho bọn họ, “Có thể giữ tinh thần ổn định.”

Mọi người vừa nhìn thấy ly sinh tố sền sệt, lập tức che miệng bỏ chạy, còn không ngừng hô to “Biến thái a!”

Công Tôn nhíu mày, mở cửa thông gió ra, sau đó quay lại vẫy vẫy Tần Âu, “Giúp tôi đưa thi thể lên bàn.”

Tần Âu ngược lại rất trấn định, có lẽ bởi vì trước đây anh đi phá bom, cảnh tượng bom nổ thịt nát thấy quá nhiều rồi, nên bây giờ cũng không có cảm giác gì đặc biệt lắm. Đi tới đeo găng tay, Tần Âu giúp Công Tôn đem túi thi thể kia đặt lên bàn khám nghiệm tử thi, Trương Long cùng Vương Triều cũng phụ nhắc những cái khác, Bạch Trì quyết định phải kiên cường để không bị người khác xem thường, nhưng Bạch Cẩm Đường lại đưa tay túm cổ áo cậu lại, “Không cần miễn cưỡng, lỡ nôn vào trong túi thì không phân biệt được đâu.”

Bạch Trì lại cảm thấy ứ lên ở cổ, ngẩng đầu thì nhìn thấy tiểu ý trên mặt Bạch Cẩm Đường, Bạch Trì kêu khổ —— đại ca thật xấu!

Công Tôn làm một động tác gọi điện thoại với Tương Bình, “Gọi Hân Hân về cho tôi, cũng gọi cho Tiểu Bạch với Tiểu Triển đi.”

“Nga, vâng!” Tương Bình vội chạy đi gọi điện thoại.

Mã Hân đang cùng Lạc Thiên dùng bữa thì thấy Tương Bình gọi điện thoại, cứ tưởng đã phát hiện ra đầu mối mới, không ngờ lại nghe Tương Bình nói, “Cô em! Xảy ra chuyện lớn rồi, Công Tôn gọi em về giúp khám nghiệm tử thi kìa.”

“Có người chết nữa ạ?” Mã Hân nhú mào.

“Không phải a! Ba cỗ thi thể hai người khám nghiệm lần trước biến thành thịt vụn cả rồi!”

“Hả? !”

...

“Làm sao vậy?” Lạc Thiên thấy Mã Hân sững sờ thì lên tiếng hỏi.

“Ách...” Mã Hân nhìn sang Dương Dương đang ngon lành ăn thịt băm bên cạnh, cười nói, “Hai người ăn đi, em về giúp Công Tôn.”

“Nga, vậy chúng ta mang về ăn ...” Lạc Thiên thấy Mã Hân liều mạng nháy mắt xua tay, liền đoán có lẽ lại đang có cỗ thi thể kinh khủng dọa người nào đó rồi, liền gật đầu, chờ Dương Dương ăn xong thì chở thẳng bé đi học.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu vừa đi vào bệnh viện chuẩn bị đến xem Liêm Thiển Nghĩa, thì nhận được điện thoại của Tương Bình.

“Cái gì?” Triển Chiêu nghe xong sững sốt đến gần nửa phút mới hồi phục lại tinh thần, “Sao có khả năng?”

“Làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“À, mấy cỗ thi thể kia biến thành thịt vụn cả rồi.” Triển Chiêu nhăn mặt nhăn mũi, “Quang cảnh lúc này chắc rất buồn nôn, quên đi, lát chúng ta hãy về xem, đến chỗ Liêm Thiển Nghĩa trước.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ có người động vào thi thể?

Trước cửa phòng của Liêm Thiển Nghĩa có hai cảnh viên đang đứng, là để bảo vệ an toàn, cửa phòng bệnh không đóng, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi vào, thì thấy Dương Phàm đang kiểm tra thân thể cho Liêm Thiển Nghĩa. Khí sắc của cậu ta thoát nhìn tốt hơn rất nhiều, chỉ là sắc mặt tái nhợt, ánh mắt ... nói thể nào nhỉ, có chút dại ra.

Dương Phàm sau khi thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thì gật đầu chào hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, Triển Chiêu cùng Dương Phàm ra ngoài, hỏi về bệnh tình của cậu ta.

“Không có việc gì, chỉ là bị thương ngoài da mà thôi.” Dương Phàm lật xem ghi chép kiểm tra một chút, rồi nói với Triển Chiêu, “Tình trạng vết thương ổn định, có thể hồi rồi đó.”

“Cái kia...” Triển Chiêu ngăn Dương Phàm đang muốn rời đi lại, “Cậu ta có bị trúng độc gì đó không?”

“Trúng độc?” Dương Phàm sững sốt, sờ sờ đầu, “Độc gì a? Có đầu mối sao? Tôi kiểm tra lại cho cậu ta một chút.”

“Có loại độc nào có thể làm cho cơ thể biến thành một đồng thịt vụn không?” Triển Chiêu nghiêm túc hỏi.

“Có!” Dương Phàm càng trả lời nghiêm túc hơn, “Hoá thi phần của Vi Tiểu Bảo với Hoá cốt miên chưởng của Giả Thái hậu đó!”

* Vi Tiểu Bảo, Giả Thái hậu: nhân vật trong Lộc Đỉnh Ký

Triển Chiêu nhìn trời trừng mắt liếc qua, Dương Phàm so với Công Tôn còn tỉnh hơn, nhanh chóng cường điệu, “Tôi nói thật mà!”

“Hmm ...” Dương Phàm không nói giỡn nữa, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, rồi nói, “Kỳ thực cơ thể người với một khối thịt heo chẳng có gì khác nhau, phương thức để làm một miếng thịt nát vụn có rất nhiều rất nhiều a! Ví dụ như rút mỡ, hoặc hoá lỏng mỡ, sau đó hút ra!”

Dương Phàm mô phỏng khiến cho Triển Chiêu run rẩy khoé miệng, “Tiêm thuốc được không?”

“Đương nhiên là được.” Dương Phàm vỗ vỗ cánh tay Triển Chiêu, “Tiêm vào một ít chất ô-xy hoá mạnh là được, con người là một sinh vật khá yếu đuối a.”

Triển Chiêu nhú mày, “Vậy có chất nào tiêm vào khi còn sống, nhưng khi vừa chết hoặc chết được một khoảng thời gian rất dài rồi mới hoà tan không?”

“Ừm ...” Dương Phàm nhún vai, “Cái này cậu phải hỏi Công Tôn a, anh ta tinh thông hơn tôi, bắt quá thể chất con người là khác nhau, loại phương pháp hạ độc này rất phức tạp, hơn nữa hoàn toàn không cần thiết.”

“Đúng vậy, nhưng anh có thể kiểm tra cho Liêm Thiển Nghĩa lại lần nữa không?” Triển Chiêu nghiêm túc nói, “Tôi sợ cậu ta bị trúng độc!”

“Không thành vấn đề.” Dương Phàm gật đầu, “Tôi đi sắp xếp cho cậu ta một buổi kiểm tra thân thể và kiểm tra chất độc toàn diện!”

“Cảm ơn.” Triển Chiêu gật đầu, rồi tạm biệt Dương Phàm quay trở về phòng bệnh.

Bạch Ngọc Đường đã ngồi xuống trò chuyện vài câu với Liêm Thiển Nghĩa, thấy Triển Chiêu trở về, thoáng có chút khó hiểu — hỏi Dương Phàm cái gì? Lâu như vậy?

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái với anh, ý là — lát nữa nói cho biết.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Liêm Thiển Nghĩa, “Biết ai muốn giết cậu không?”

Liêm Thiển Nghĩa không nói gì.

“Trên người cậu hình như có rất nhiều bí mật.” Triển Chiêu cũng đi qua ngồi xuống, “Nói cho chúng tôi nghe một chút đi.”

Liêm Thiển Nghĩa khẽ nhắm hai mắt lại, có vẻ không muốn hợp tác.

Triển Chiêu lấy ra chiếc dây chuyền đã bị thủng một lỗ ở mặt dây khế lắc a lắc, “Còn có ba khối tiền xu giống nhau như đúc.”

Vùng trán Liêm Thiển Nghĩa khẽ run lên, Triển Chiêu liền hiểu — cậu ta cùng ba người A Mao, có thể có liên quan.

“Không hỏi xem tình huống của cha anh cậu thế nào sao?” Triển Chiêu hỏi tiếp, rất có tính nhẫn nại, bởi vì anh còn muốn thăm dò nội tâm của Liêm Thiển Nghĩa.

Liêm Thiển Nghĩa lại ngoài dự đoán của mọi người mở miệng ra trả lời rất đậm mực, thậm chí có chút vô tình, “Không can hệ gì đến tôi ... Những người đó thế nào cũng được.”

“Vô tình thế a?” Bạch Ngọc Đường không hiểu sao cảm thấy Liêm Thiển Nghĩa hình như có khác biệt lớn so với lúc này.

“Đám con cháu bất tài mà thôi.” Liêm Thiển Nghĩa nhàn nhạt thở dài, ngữ điệu nói có vẻ rất già dặn.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, cách nói chuyện của tiểu tử này là lạ, không phải thực sự có ký ức di truyền, nghĩ mình đã sống vài ngàn tuổi đó chứ?

Bạch Ngọc Đường không biết loại tình huống này có thể hình dung như thế nào, bèn nói, “Chúng tôi biết cậu đã từng bị bệnh...”

“Người bị bệnh không phải là tôi, mà là mấy người các cậu.” Liêm Thiển Nghĩa cười nhạt một tiếng, “Các cậu ai cũng không biết, ai cũng chưa từng trải qua ... Tôi biết, các cậu chỉ là đám người nông cạn mà thôi, sống lâu rồi sẽ biết, thế giới này tràn ngập lời nói dối, không có ai có thể tin tưởng.”

Triển Chiêu đưa tay khẽ sờ cảm quan sát Liêm Thiển Nghĩa.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn anh.

“Ừm ...” Triển Chiêu mỉm cười, “Cậu có vẻ cùng Liêm Thiển Nghĩa ngày đó chúng tôi cứu ra, về mặt tính cách có biến hóa rất lớn a!”

Liêm Thiển Nghĩa sững sốt, Bạch Ngọc Đường cũng đang nghĩ như thế ... Thật sự sao!

Triển Chiêu lại quan sát một chút thần tình cử chỉ của cậu ta, bỗng nhiên mỉm cười, “Ừm... Lúc bác sĩ nói cậu có bệnh, có nói qua cậu có thể đã bị nhân cách phân liệt không?”

Liêm Thiển Nghĩa nhú mày, “Tôi đã nói rồi, tôi căn bản không có bệnh.”

“Người uống say vẫn luôn nói mình không say a.” Triển Chiêu mỉm cười, “Kỳ thực cậu biết không, có một số người nếu bị phân ra thành hai nhân cách, vẫn có thể bảo lưu ký ức của hai bên?”

Liêm Thiển Nghĩa sững sốt.

“Ví dụ như, cậu là người bình thường, nhưng người anh em được phân liệt ra kia không quá bình thường, cho rằng mình chính là Lý Liên Anh, vậy cậu cũng sẽ bảo lưu ký ức cậu là Lý Liên Anh. Trên thế giới này, có rất nhiều loại biến nhỏ nhỏ trên não bộ có thể ảnh hưởng đến toàn bộ hệ thống tư duy của cậu, nhưng cậu lại không hề hay biết.”

“Cậu ít nói bậy đi.” Liêm Thiển Nghĩa nhú mày, có vẻ rất bất mãn với Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh nhìn ra chút mánh khóe ... Anh nhớ rõ trên xe của Liêm Thiển Nghĩa còn có sách tâm lý của Triển Chiêu, mà người nhà Liêm gia cũng từng nói qua, Liêm Thiển Nghĩa chính là một fan trung thành của Triển Chiêu, nhìn thấy thần tượng hẳn phải kích động một chút chứ? Sao lại khó chịu vậy ...

Triển Chiêu mỉm cười, quay lại nháy nháy mắt với Bạch Ngọc Đường, kêu anh nhìn ngực của Liêm Thiển Nghĩa.

Bạch Ngọc Đường ngẫm hiểu, chẳng lẽ thời điểm chuyển hóa của Liêm Thiển Nghĩa là khi bị đau đớn sao? Nghĩ tới đây, liền đưa tay ra nhằm ngay vùng hông Liêm Thiển Nghĩa đang bị thương vỗ một cái.

“A...” Liêm Thiển Nghĩa kêu thảm thiết một tiếng, Triển Chiêu vội chạy đi đóng cửa để tránh bị người phát hiện bọn họ đang “ngược đãi” bệnh nhân.

“...” Liêm Thiển Nghĩa liên tục thở gấp, vẻ mặt không thể tin được nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Các người ... Hai người các người ...” Nói rồi, cậu ta đột nhiên nghiêng mặt sang một bên, qua một lúc lâu mới chậm rãi quay lại.

Lúc này, thần tình Liêm Thiển Nghĩa nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên thay đổi, khí thế sắc bén mới rồi bay biến đâu mất, chỉ còn lại một bộ dáng nhát gan “Các anh ...”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút —— thật sự phân liệt?

Triển Chiêu không nói lời nào, chỉ đặc biệt “thâm tình” nhìn chăm chăm vào hai mắt Liêm Thiển Nghĩa, một lúc lâu, mới nói một câu, “Cậu thật sự xem sách của tôi rất nghiêm túc”

Liêm Thiển Nghĩa khẽ vui vẻ.

Triển Chiêu chậm rãi nói, “Diễn rất đạt, bắt quá trình độ còn chưa đủ.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày —— giả vờ sao?

Liêm Thiển Nghĩa mờ mịt nhìn Triển Chiêu.

“Cậu chọn thời điểm chuyển hoá sai, nếu nhân cách phân liệt có phân chia mạnh yếu thì khi gặp nguy hiểm phải là nhân cách mạnh hơn ra mặt a!” Triển Chiêu cười, “Cậu muốn dùng nhân cách phân liệt để che dấu quá khứ của mình sao? Yên tâm đi, tôi tuy là nhà tâm lý học, nhưng tôi tin tưởng khoa học, chỉ cần trên lý thuyết đã có giải thích, thì trong hiện thực tuyệt đối có khả năng tồn tại.”

Liêm Thiển Nghĩa trong mắt hiện lên một tia khác thường.

“Nga...” Triển Chiêu gật đầu, “Quả nhiên đoán đúng rồi.”

Liêm Thiển Nghĩa hít sâu một hơi, cười đến bất đắc dĩ, “Quả nhiên, không gạt được anh.”

343. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 20

Chương 20 : Xâm nhập

“Cậu giả bộ nhân cách phân liệt, là muốn chúng tôi dừng truy cứu bệnh sử của cậu nữa?” Bạch Ngọc Đường cũng hiểu được ý của Triển Chiêu, xem ra cậu ấy vừa cùng Liêm Thiển Nghĩa tâm lý chiến, đương nhiên Triển Chiêu nhìn thấu mánh khoé của Liêm Thiển Nghĩa.

“Ha ha.” Liêm Thiển Nghĩa bất đắc dĩ cười cười, “Quả nhiên, múa rìu qua mắt thợ không thể nào không bị vạch trần ... Tôi cũng sớm biết căn bản không thể lừa được anh.”

“Vì sao muốn giấu diếm?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tìm ghế ngồi xuống, chuẩn bị tra hỏi.

“Ừm, đầu tiên tôi muốn cảm ơn hai người.” Liêm Thiển Nghĩa dùng tay khê chạm vào vùng xương sườn bị thương của mình, “Hai anh đều đã cứu mạng tôi.”

Triển Chiêu cũng công nhận một phát súng lầm của Bạch Ngọc Đường đã cứu mạng Liêm Thiển Nghĩa, nhưng mà mình ... đã cứu cậu ta hồi nào?

“Sách của anh đã cứu tôi.” Liêm Thiển Nghĩa mỉm cười, “Kỳ thực bệnh của tôi không phải do mấy tay lăng bắm kia chữa lành, mà là anh.”

Triển Chiêu nhướn nhướn mày, cái này có tính là được khen không ta?

“Bọn họ đều xem tôi là tên điên mà lần qua lần lại, tôi khi còn bé cũng cho rằng mình bị điên ... Mãi đến khi tôi đọc được sách của anh!” Lúc Liêm Thiển Nghĩa nói những lời này, thần tình vô cùng tự nhiên, “Đọc sách của anh, tôi bắt đầu phát hiện, trên thế giới này kỳ thực không hề có người điên, ngoại trừ một bộ phận nhỏ những người mắc bệnh về sinh lý, phần đa những người khác là do những nguyên nhân khác tạo thành.”

Bạch Ngọc Đường nhìn sang Triển Chiêu—— cậu xác định thứ cậu viết chính là sách?

Triển Chiêu ho khan một tiếng, nhìn Liêm Thiển Nghĩa, “Sau đó sao? Cậu phát hiện mình có vấn đề gì?”

“Tôi đã từng, đương nhiên, là thật lâu thật lâu trước kia, viết cho anh một bức thư, hỏi sự khác nhau giữa ký ức di truyền, nhân cách phân liệt và chứng hoang tưởng, anh còn nhớ không?” Liêm Thiển Nghĩa cười hỏi.

Trong từ điển của Triển Chiêu làm gì có chữ “quên”, đương nhiên vẫn còn nhớ rõ, thậm chí ngay cả ngày tháng cụ thể đều có thể nói ra, “Đã lâu lắm rồi, tôi còn nhớ, tôi còn trả lời lại rất chi tiết a.”

“Không sai, lá thư này của anh, giúp tôi từ trong mớ hỗn loạn phân rã tình trạng của chính mình.” Lúc Liêm Thiển Nghĩa nói có chút cảm khái, “Bị điên không phải tôi, tôi chỉ là trường hợp đặc biệt. Lúc đó tôi điên cuồng đọc sách cùng bài viết trên tạp chí của anh. Còn tìm rất nhiều sách tâm lý học để xem, cuối cùng lợi dụng những kiến thức này, đem đóng ký ức cùng tư duy hỗn loạn của mình sắp xếp lại một chút, Vì vậy mà tôi có thể sinh sống như một người bình thường.”

“Ký ức của cậu có những cái gì?” Triển Chiêu nén lại tâm tình hỏi thăm...

Thế nhưng việc Liêm Thiển Nghĩa có xác định chính xác tình huống của mình hay không, anh vẫn rất hoài nghi. Về phương diện ký ức di truyền, anh nghĩ Liêm Thiển Nghĩa có thể đã có chút nhầm lẫn. Những lý thuyết này bản thân nó chưa từng kinh qua căn cứ xác thực cụ thể nào, cũng không thành hệ thống khoa học chân chính. Nói cách khác nó vẫn có khuyết điểm, Liêm Thiển Nghĩa bắt quá chỉ là bắt được vài sợi rơm rạ cứu mạng mà thôi, hiện tại muốn kết luận cậu ta có thực sự có ký ức di truyền không, vẫn còn quá sớm.

Thế nhưng sự hứng thú của Triển Chiêu vẫn bị bắt đi, bởi vì bất luận nhìn theo góc độ nào thì Liêm Thiển Nghĩa cũng là một ví dụ vô cùng tốt, từ trước đến nay chưa từng gặp một ca bệnh thực sự nào như thế.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu hơi híp mắt như mèo nhìn thấy chuột, liền biết cậu ta nhất định đang quan sát gì đó.

“Như vậy, miêu tả cụ thể cảnh trong mơ của cậu cho tôi nghe đi.” Triển Chiêu lấy bút ghi âm tùy thân ra, đơn giản biến Liêm Thiển Nghĩa thành bệnh nhân, làm trị liệu cho cậu ta.

Bạch Ngọc Đường ở một bên nghe, anh đứng cạnh cửa sổ, cửa sổ tuy đang đóng nhưng có thể từ bên trong nhìn xuống phía dưới.

Lúc này khí trời đã bắt đầu chạng vạng.

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên chú ý thấy, dưới lầu có một chiếc xe cảnh sát dừng lại.

Lại nhìn ra xa xa... Anh nhớ kĩ lúc vào cổng cũng nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát.

Theo anh biết, cảnh sát đến thủ vệ có bốn người, trong đó hai người đứng trước cửa mặc thường phục anh có quen, đều là thủ hạ của Ngải Hổ. Bên ngoài có hai người mặc đồng phục, canh ở ngoài cửa lớn. Mặc thường phục chắc không thể nào đi xe cảnh sát xuống nhỉ, còn mặc đồng phục, chỉ hai người mà đi hai xe?

Triển Chiêu ngồi bên giường, cùng Liêm Thiển Nghĩa trò chuyện.

Bạch Ngọc Đường thông dong đi tới cửa, mở ra nhìn bên ngoài một chút, hai cảnh viên kia vẫn đứng ở đó, cũng quay sang nhìn anh.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Chỉ có hai người trực ở đây thôi hả? Còn ai khác nữa không?”

“Có, Bạch đội trưởng.” Một viên cảnh sát trả lời, “Có một người đang ở trong xe, một người ở cửa hành lang, còn có hai người mặc thường phục khác giao ca với bọn tôi, cứ bốn tiếng đổi một lần.”

“Nga...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, đi ra ngoài đóng cửa lại, ngoắc ngoắc tay với hai người.

Hai người đi qua, Bạch Ngọc Đường nói thầm với bọn họ vài câu. Hai người nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường khẽ khoát khoát tay, ý bảo bọn họ cứ làm theo là được.

Vì vậy hai người gật đầu, đã rõ.

Bạch Ngọc Đường trở lại trong phòng đóng cửa lại, Triển Chiêu còn đang nói chuyện với Liêm Thiển Nghĩa. Anh không nói tiếng nào, cũng không quấy rầy hai người họ, đi tới cửa, đến phòng làm việc đối diện mượn một cái áo blouse trắng. Cởi áo khoác thay vào, cũng cầm theo một cặp bệnh án cùng bút viết, đứng ở trước cửa phòng Triển Chiêu bọn họ, hai người cảnh viên vẫn đứng ở đó như cũ, không rõ tình hình lắm.

...

Bên ngoài phòng làm việc SCI tụ tập N người, đều là cảnh viên ở các tầng khác, đa phần là bởi vì ngửi thấy mùi tanh tưởi ập đến, đồng thời nghe người của Đội Kinh tế vừa đi “tham quan” về kể lại, cái phòng pháp y quỷ dị của Công Tôn vừa xuất hiện thi biến, vì vậy liền lũ lượt kéo nhau lên đây vây xem.

Ở giữa hành lang là người của khoa Giám định dưới sự yêu cầu của Công Tôn đang tiến hành thu thập chứng cứ ở hành lang.

Còn người trong SCI thì đeo mặt nạ phòng độc đơn giản đang vây lấy phòng pháp y. Còn có Bạch Cẩm Đường vốn muốn rủ Công Tôn đi ăn nhưng hiện tại chẳng muốn ăn bất cứ cái gì.

Ở tận cùng của tầng này, chính là phòng pháp y, Công Tôn đang nghiên cứu một đồng thối vụn cùng khớp xương . .

Mã Hân thật vất vả mới chen vào được, chạy ào vào phòng pháp y, vừa nhìn thì há hốc mồm, “Tại sao có thể như vậy?”

Công Tôn chỉ chỉ khẩu trang, Mã Hân đeo vào xong, Công Tôn cầm một lọ thủy tinh đưa cho cô, “Trong cơ thể bọn họ hình như có chất ô-xy hoá mạnh, em kiểm tra thành phần đi.”

“Thi thể bị người phá hủy sao?” Mã Hân thay đồ đeo găng tay, tiếp nhận thứ gì đó Công Tôn đưa qua, “Không có khả năng a, thi thể vẫn luôn ở trong phòng pháp y, không có ai tiến vào a.”

“Không phải không ai nga.”

Công Tôn cùng mọi người ngẩng đầu nhìn cậu ta, Tương Bình đuổi những ai không phải người của SCI đi rồi mở máy tính ra ọi người xem, “Đây là video đêm hôm qua.”

Tất cả mọi người ngồi xuống xem, Công Tôn nháy mắt mấy cái, “Phòng pháp y cũng có camera theo dõi?”

“Khụ khụ ...” Tương Bình ho khan một tiếng, úp úp mở mở, “Ừm ... Kỳ thực cả tòa nhà này đều có hai tầng giám sát, chỉ có em mới có thể theo dõi, lại tách biệt hoàn toàn với camera của phòng bảo an dưới kia, bởi vậy hacker rất khó công kích.”

Bạch Cẩm Đường đột nhiên hỏi, “Có lưu lại không?”

Tương Bình khoe miệng giật giật, lỗ tai dần đỏ bừng.

Mọi người ngừng nhìn cậu.

Tương Bình vội mở video ra để ọi người xem, chỉ thấy hình ảnh hôn ám... hẳn là vào buổi tối.

“Nói cách khác, mỗi góc ngách của SCI đều có camera giám sát? !” Bạch Trì bỗng nhiên nhớ ra mấy ngày hôm trước có cùng Triệu Trinh đứng trong góc hành lang hôn nhau, không phải đã bị thấy cả rồi chứ!!! Cậu nhóc liền bật người đỏ mặt xấu hổ hỏi Tương Bình.

“Ừm ... Khụ khụ, cũng không phải chỗ nào cũng có, tiếp tục xem video đi a.” Tương Bình bỗng nhiên ý thức được mình rất có thể sẽ bị diệt khẩu, vội vã dời đi sự chú ý của mọi người, điều chỉnh video đến khoảng thời gian hai giờ sáng, mọi người liền thấy ở ngoài cửa sổ phòng pháp y, xuất hiện một bóng trắng.

“Đây là cái gì?” Công Tôn thấy bóng trắng thì ngẩn người, bóng trắng này hình dạng rất đặc biệt, dường như có chút ánh huỳnh quang, một khối trong suốt nhìn như là người, nhưng lại không giống người.

“Oa!” Bạch Trì kêu lên sợ hãi, “Cái gì thế a!”

“Camera này có tia hồng ngoại, gặp phải thứ gì dễ phản quang sẽ biến thành như vậy!” Tương Bình nói, “Em nghi người này đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, phải mặc một bộ đồ tương đối đặc biệt mới có thể tạo thành loại hiệu quả này.”

“Thế nhưng hẳn vào bằng cách nào?” Trương Long gãi gãi đầu.

“Phỏng chừng từ trên mái nhà thả dây thừng leo xuống, cảnh cục mỗi một tầng đều có cảnh viên trực ban, nếu bò tường leo lên không thể nào không có ai phát hiện. Hơn nữa bò tay không độ khó cũng cao lắm a, tôi lên mái nhà nhìn xem.” Tần Âu đi ra ngoài, Lạc Thiên vừa lúc trở về, vừa nhìn thấy tình huống, cùng hẳn đi ra ngoài.

Trong phòng pháp y, mọi người tiếp tục xem video.

Chỉ thấy bóng trắng cổ quái nọ dùng động tác cổ quái không kém mở song cửa ra, sau đó lách người vào.

Mã Hân đến bên cửa sổ nhìn một chút, nhúu mày, cửa sổ ở phòng pháp y, nửa bên dưới đã cố định không có cách nào khác mở được. Chỉ có nửa bên trên dùng để thông khí nên có thể mở ra, nhìn tình huống người nọ, chắc là vào từ phía trên.

“A!” Mã Hân đứng lên ghế, chỉ vào phần cửa sổ phía trên nói với mọi người, “Trên cửa sổ có một cái lỗ!”

Trương Long đi qua, trèo lên trên ghế nhìn ra bên ngoài, nhúu mày, “Là có người lợi dụng băng dán thủy tinh để làm! Lỗ quá nhỏ, lại ở phía trên, nên vẫn chưa ai phát hiện.”

“Hẳn mở cửa từ cái lỗ nhỏ đó, băng dán thủy tinh ngăn cho toàn bộ tấm kính vỡ ra, đây là thủ pháp của nhân viên chuyên nghiệp.” Mã Hân vội gọi người của Khoa Giám định vào, xem có thể tìm ra sợi vải trên quần áo hay dấu vân tay gì không.

Lúc này, Bao Chứng cũng vào, đi tới bên mọi người, hỏi, “Nghe nói có người từ bên ngoài xâm nhập vào?”

“Bọn tôi đang xem, còn không biết hần có phải người không nữa.” Tương Bình nói xong, liền trúng một đập của Bao Chứng, “Không phải người thì là cái gì? !”

Tương Bình xoa xoa gáy, rồi bật ọi người tiếp tục xem.

Thì thấy người nọ đi tới bên tủ đông, mở ngăn tủ ra, sau đó cúi đầu ...

Hình ảnh sau đó có chút quỷ dị, người nọ ôm thi thể không biết đang làm cái gì.

“Hần đang làm gì?” Mã Hân kinh hãi.

“Nhìn như đang đâm loạn thi thể.” Công Tôn mỉu máo, “Lúc tôi đang học pháp y có gặp qua loại người mê thích thứ này rồi.”

Tất cả mọi người nhú mày, cho dù có biến thái thật, chạy đến nhà tang lễ hoặc nhà xác là được, cũng không cần đến mức mạo hiểm chạy đến phòng pháp y của cảnh cục chứ? Hơn nữa, cho dù có đâm loạn đến đâu cũng không thể nào biến thi thể thành thịt vụn a!

Người nọ bận rộn một hồi, mọi người chờ thật lâu, hình như hần đang tìm cái gì đó. Tiếp đến, hần lại mở những ngăn tủ khác, với cùng một phương thức lấy hai thi thể còn lại ra lật tới lật lui một hồi, xoay người đóng ngăn kéo lại, cẩn cẩn dực dực theo đường cũ quay trở về.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, cái này là sao đây? !

“Vừa rồi thì sao?” Công Tôn hỏi Tương Bình, “Tôi vừa vào toilet thì nghe thấy tiếng thét chói tai đó?”

Tương Bình tua video lại khoảng thời gian đó để Công Tôn xem, thể nhưng hoàn toàn không có gì dị thường.

Công Tôn vẫn không rõ... Thanh âm nọ rất giống tiếng thét chói tai mà? !

“Ừm, cũng giống tiếng vật gì đó bị ma sát a, cũng giống tiếng còi nữa.” Bạch Trì hồi tưởng lại cảm giác lúc đó ... Chỉ là mấy thứ âm thanh này có tồn tại tính chủ quan, mỗi người nghe sẽ không giống nhau.

Lúc này, Lạc Thiên và Tần Âu cũng đã trở về, kêu khoa Giám định lên lầu lấy chứng cứ, bọn họ phát hiện ra trên rào chắn có chỗ bị tróc sơn, xem ra là có người dùng dây thừng đu xuống... Chỉ là cảnh cục được thủ vệ rất nghiêm mật, những người đó dùng cách gì để lên được mái nhà a? Cái này đáng để bàn luận một chút!

“Hô...” Công Tôn hai tay đút túi, nhìn chằm chằm vào ba túi thịt vụn lẫn với mẫu xương nọ một lúc lâu rồi nói, “Quên đi, đều ra ngoài đóng cửa lại cho tôi, tôi với Hần Hần khám nghiệm tử thi.”

Mọi người lập tức xoay người đi ra, Bao Chứng tới nhìn thấy tình huống này cũng xoay người chạy lẹ, quá buồn nôn đi.

Lại nghe Công Tôn đột nhiên nói, “Lưu lại hai người để giúp tôi!”

Mọi người giật nảy người.

Công Tôn đưa tay chỉ chỉ Lạc Thiên và Tần Âu, “Hai cậu đi. Trước tiên lấy toàn bộ xương ra.”

Tần Âu cùng Lạc Thiên mặt thoáng cái trở nên trắng bệch, mọi người may mắn không bị điểm danh, lập tức tản đi.

Bạch Cẩm Đường cũng bị đuổi ra giống mọi người, cửa vừa đóng lại, anh liền đưa tay kéo cổ áo của Tương Bình đang muốn chạy lại, “Cậu còn giữ lại những đoạn video khác không?”

“Không...” Tương Bình lắc đầu lia lịa như cái trống bỏi.

Bạch Cẩm Đường mỉm cười, “Cậu định giá đi, anh với cậu giao dịch.”

Tương Bình trưng ra bộ mặt đau khổ, “Đại ca anh đừng hại em a, tư liệu em không thể bán cho người khác được.”

“Nga... Quả nhiên có ghi lại a.” Bạch Cẩm Đường thoả mãn gật đầu, sắc mặt phát lạnh, “Nói như vậy, cậu đã xem qua?”

Tương Bình lập tức xanh mặt, “Không có a... Em không có mà! Lắp camera là do Bạch đội trưởng phân phó, video đều được kiểm tra mỗi tuần một lần, vô dụng thì sẽ cắt bỏ.”

Bạch Cẩm Đường khẽ nheo mắt.

Tương Bình há miệng ngáp ngừng, sau đó quyết định thẳng thắn, dù sao mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn, “Cái kia... Mấy đoạn tình cảm mãnh liệt của các anh, em vừa liếc mắt thấy tình huống không đúng liền tua đi.”

“Hửm?” Bạch Cẩm Đường nhếch nhếch khóe miệng, “Không lưu lại dự phòng sao?”

Tương Bình nuốt nuốt nước miếng, “Chỉ có tiến sĩ Triển lấy đi một phần! Những cái khác đều cắt bỏ a.”

“Nga...” Bạch Cẩm Đường thỏa mãn gật đầu, thả Tương Bình đi, Tương Bình lập tức chạy về phòng làm việc, lại bị Bạch Trì níu lại, “Cái kia... Anh, ở hành lang có camera không?”

“Hả? !” Tương Bình há to miệng, “Bạch đại ca với Công Tôn ở trong phòng pháp y đã dành, cậu dĩ nhiên cũng cùng Triệu Trinh ở trong hành lang ... Oa! Trì Trì cậu sao cỏi mở quá vậy a?”

“Không có mà!” Bạch Trì đỏ mặt, “Vậy anh có lắp không?”

Tương Bình gật đầu.

Bạch Trì sắc mặt đen thui, sau đó xáp đến nắm áo Tương Bình lắc a lắc, “Cho em! Toàn bộ đoạn băng trong cái máy đó cho em hết đi!”

344. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 21

Chương 21 : Âm mưu

Bạch Ngọc Đường mặc áo blouse trắng vào xong thì biến thành một chàng bác sĩ hào hoa phong nhã. Anh cầm văn kiện trên tay, vừa đi vừa ghi chép, vừa quẹo vào góc thì thấy có một cảnh viên đang mặc đồng phục đứng ở đó.

Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn một cái, trong mắt toát ra một tia nghi hoặc, “Chưa thấy anh lần nào.”

“Nga.” Cảnh viên nọ cười cười, “Tôi đi trực đêm, cậu đồng nghiệp kia có việc nên xin nghỉ rồi.”

“Nga.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, xoay người vừa muốn đi, lại suy nghĩ một chút rồi hỏi tiếp, “Đúng rồi, vị bác sĩ tâm lý học kia tên là gì?”

“A?” Cảnh viên nọ ngăn người, “Cái gì?”

“Nga, cái người đang nói chuyện phiếm với bệnh nhân đó, một cảnh sát rất nhã nhặn.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nói cái gì bảo tàng, ký ức. . . Nếu như không phải nhà tâm lý học, vậy án tử cảnh sát mấy anh điều tra gần đây cũng quá thú vị đi ấy nhỉ?”

“Nga. . .” Cảnh viên nọ cười gượng hai tiếng, “Thật không? Đúng rồi, trong phòng đang nói gì thế?”

“Ừm.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Thần thần bí bí, còn kêu cảnh sát bên ngoài để cửa mở nữa.”

“Nga. . . Đúng vậy là thần bí nhỉ, không biết đang tra cái gì ha?”

Bạch Ngọc Đường cũng nhún vai, ý bảo ai biết được, rồi xoay người rời đi.

Chờ Bạch Ngọc Đường xuống lầu, cảnh viên nọ nhìn thoáng về hướng phòng bệnh, chỉ thấy hai cảnh viên mặc thường phục khép lại cánh cửa đang mở rồi rời đi, tới phía cuối hành lang tựa bên cửa sổ nhìn ra phong cảnh bên ngoài.

Cảnh viên nọ nấp trở về tường, đưa tay lấy súng từ trong ngực ra, cẩn thận giấu ở sau lưng, vút cái lao ra, đi nhanh về phía phòng bệnh.

Hai cảnh viên mặc thường phục hoàn toàn không chú ý, cửa phòng bệnh đang khép hờ, hẩn cẩn thận xông vào, giơ súng ra muốn bắn, nhưng lại phát hiện ra trong phòng không một bóng người.

Hắn ngây ngẩn cả người, lúc này, phía sau có người xuất hiện, đưa tay đoạt được súng của hắn rồi cười lạnh một tiếng, “Làm sát thủ mà ngay cả địa điểm cũng không rõ ràng, anh thật đúng là thất bại.”

Cảnh viên nọ giật mình mạnh mẽ quay đầu lại, thì thấy Bạch Ngọc Đường đang đứng phía sau lưng, hai cảnh viên mặc thường phục nọ cũng vào, nhận lấy khẩu súng trong tay Bạch Ngọc Đường, còng tay tên cảnh viên kia lại, “Bạch đội trưởng thật giỏi a, không đánh mà thắng lại lấy được cả tang vật, thật lợi hại!”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, gọi cảnh sát đến áp tải sát thủ trở về.

Về tới phòng của Liêm Thiển Nghĩa, Triển Chiêu đã kết thúc cuộc trò chuyện với Liêm Thiển Nghĩa. Lúc này anh đang đứng ngay bên cửa sổ nhìn xuống lầu, cảnh viên đang áp giải tên sát thủ giả trang cảnh sát kia vào trong xe. Còn có một viên cảnh sát bị chụp thuốc mê được dỡ ra, giờ đang ở cửa thở dốc.

“Hỏi xong rồi?” Bạch Ngọc Đường đi vào hỏi Triển Chiêu.

“Chiêu này hẳn là chiêu lén đổi hiện trường a.” Triển Chiêu quay đầu lại nhìn người kia một chút, mỉm cười, “Cậu phát hiện có người giả mạo cảnh sát trà trộn vào trong, Vì vậy âm thầm kêu hai người cảnh sát mặc thường phục mở cánh cửa phòng bệnh bên cạnh ra, đồng thời đứng canh giữ nó. Sau đó chính mình cầm văn kiện, làm bộ từ trong gian phòng đó đi ra, tên sát thủ kia lập tức chủ quan phán đoán đó chính là phòng bệnh của Liêm Thiển Nghĩa. Sau đó cậu lại đi tới bắt chuyện với hắn. Việc làm này là để nói cho hắn biết bệnh nhân cậu vừa kiểm tra xong chính là Liêm Thiển Nghĩa. . . Vì vậy tên ngu ngốc kia đã bị cậu lừa đẹp chui vào một căn phòng trống không. Cậu lại bám đuôi hắn, bởi vì lúc hắn đánh lén lực chú ý đều đặt ở hai cảnh viên trước mặt kia mà không bận tâm đến phía sau mình!” Triển Chiêu nói xong, nhin không được vỗ vỗ tay, “Nếu như đoạn tường thuật vừa rồi được truyền ra ngoài, có thể trở thành tài liệu giảng dạy cho các khoá đào tạo vệ sĩ đó nha, Bạch đội trưởng.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhướn mày, cũng không có thêm biểu hiện gì.

“Thật thông minh a.” Liêm Thiển Nghĩa cũng nghe được, cảm khái nói, “Quả nhiên vật hợp theo loài, trở thành một cặp bài trùng thông minh quả thật không có khả năng chỉ dựa vào một người.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, ý bảo —— hỏi xong chưa?

Triển Chiêu gật đầu, quay sang nói với Liêm Thiển Nghĩa, “Hảo hảo dưỡng thương đi, chúng tôi đi trước liệu. . . Đúng rồi.” Lúc ra đến cửa, Triển Chiêu quay đầu lại nói với cậu ta, “Đừng chạy trốn nga!”

“A, sao thế được.” Liêm Thiển Nghĩa cười cười, tiếp tục nằm xuống ngủ ngon.

Bạch Ngọc Đường an bài thêm người đến bảo vệ cậu ta rồi cùng Triển Chiêu trở về.

“Nghe được chuyện gì thú vị không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Ừm . . .” Thần tình trên mặt Triển Chiêu khá phức tạp, “Nói như thế nào nhỉ. . . Nếu nói thú vị, thà rằng nói không thú vị còn hơn.”

“Vậy nói thẳng ra là không thú vị sao, không cần trả lời nghiêm túc thế chứ?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy buồn cười.

“Thế nhưng “không thú vị” không đủ để khái quát cảm giác của tôi a.” Triển Chiêu bắt chéo chân, có chút thất vọng nói, “Tình huống của Liêm Thiển Nghĩa cũng không phải là ký ức di truyền. . . Cái gọi là ký ức di truyền, bất quá chỉ là một âm mưu mà thôi, âm mưu này để che giấu chuyện cậu ta bị chứng tư duy hỗn loạn, hay để che giấu bộ mặt thật của cậu ta thì còn cần được kiểm chứng.”

“Nga?” Bạch Ngọc Đường cũng không biết nên an ủi thế nào, “Chuyện này có phần làm người ta thất vọng nha.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu sờ sờ mũi, lộ ra biểu tình thất vọng, thở dài, “Ghét nhất là đang xử lý án kiện thì gặp phải tình huống này, lòng tin tràn đầy tin tưởng đó là sự kiện lớn, không nghĩ tới chỉ là một khúc nhạc đệm, còn là khúc dạo đầu.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, hỏi, “Khẳng định Liêm Thiển Nghĩa không phải ký ức di truyền quá vậy?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Vô cùng khẳng định.”

“Nói cụ thể chút nào, lý do là gì?” Bạch Ngọc Đường kêu Triển Chiêu giải thích ỉn, Triển Chiêu suy nghĩ một chút, rồi nói, “Cậu biết cậu ta hồi ức đến đời nào không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Ông cố của cậu ta?”

“Hừ hừ, tính cả cậu ta nữa, tổng cộng là bốn đời!” Triển Chiêu trả lời.

“Sau đó?”

“Sau đó chính là không có khả năng a!” Triển Chiêu phì cười, “Đại não của con người hiện nay chỉ có thể sử dụng cùng lắm là 5%. Bất cứ thứ gì trong cơ thể chúng ta từ lục phủ ngũ tạng, hệ thống tư duy, hệ thần kinh, đến từng bộ phận nhỏ, đều thích ứng với 5% này, chỉ cần 6% thôi cũng làm cho người đó muốn phát điên rồi, huống chi là bốn đời, chính là tứ bội đó, là những 20% . . . Nếu thật thế thì về mặt sinh lý, tất cả cơ quan trong cơ thể cậu ta đều nhân lên gấp ba!”

Bạch Ngọc Đường nhún nhún mày, “Tỷ như. . . tám đôi mắt?”

“Và tất cả những nơi còn lại đều có thể bị như vậy, di truyền càng xa biến hoá càng lớn!” Triển Chiêu nhún nhún vai, “Nhưng xem qua báo cáo kiểm tra toàn diện của Liêm Thiển Nghĩa, đặc biệt là chức năng thần kinh của cậu ta . . . Phải nói thế nào nhỉ, giống y hệt người bình thường, đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng xảy ra nếu cậu ta thực sự được di truyền bốn đời ký ức khổng lồ! Huống chi cậu ta còn không cần bất kì sự trợ giúp bên ngoài nào mà tự mình chữa bệnh ỉn! Vì vậy chắc chắn không phải!”

“Vậy là cái gì?”

“Siêu nhân!” Triển Chiêu như đinh đóng cột trả lời, “Cậu ta nếu thật sự có thể làm được, chúng ta căn bản không có khả năng bắt cậu ta! Bởi vì chỉ số thông minh của cậu ta sẽ gấp hai, thậm chí gấp ba chúng ta!”

Bạch Ngọc Đường nhin không được khề đằng hắng một tiếng, “Nói cách khác, nếu có người nói hấn bảo lưu ký ức mấy nghìn năm trước thì nhất định là giả sao?”

“Nếu chỉ bảo tồn một đời thì có khoảng 0. 00000001% khả năng xảy ra, nếu bảo tồn ký ức nhiều năm như vậy, người đó không phải lừa gạt cũng là bị điên!” Triển Chiêu xoa xoa cổ, “Cũng như cái hoá thi thuỷ gì đó của Công Tôn chỉ có trong phim ảnh ấy!”

* Hoá thi thuỷ có lẽ là thi thể biến thành nước, trong phim chương Tung Cửa đầy ra í

Bạch Ngọc Đường bật cười, nhìn ra Triển Chiêu trong lòng không được thoải mái, đương nhiên cũng có thể lý giải được sự mất mát của cậu ta.

Đem xe đậu vào tầng hầm cảnh cục, Bạch Ngọc Đường mở cửa xe thì liếc thấy Cẩm Đường đang đứng tựa vào xe hút thuốc, bên cạnh là Triệu Hổ cùng Mã Hán cũng đang hút thuốc.

“Theo dõi tình huống thế nào?” Bạch Ngọc Đường đóng cửa xe, hỏi Mã Hán và Triệu Hổ.

“Đội trưởng, nhân thủ đều đã an bài xong, tuyệt đối không dả thảo kinh xà, đại lý vé số kia đúng là có chút vấn đề!”

“Vấn đề gì?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi.

“Ông lão đó ở có một mình, nhưng mua rất nhiều phần cơm, sau đó hộp cơm cũng không được đưa ra ngoài, đằng sau nhà có một thùng nhựa đường, mỗi ngày đều đốt một hồi.” Triệu Hổ cười hắc hắc, “Còn có. . . mỗi ngày nhất định sẽ có vài người người đến mua vé số rồi đi tới đi lui ở khu vực bán vé số với chỗ đang khảo cổ!”

“Ừm . . .” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau —— cơ bản có thể xác định được chỗ ẩn náu của Liêm Thiển Trung rồi.

“Đúng rồi, anh hai . . .” Triển Chiêu liếc Cẩm Đường, “Sao anh lại ở đây?”

“Anh tìm Công Tôn đi ăn.” Bạch Cẩm Đường nhún nhún vai, “Bất quá có khi đêm nay phải đến tiếp lương thực rồi.”

“Anh hai, anh gầy đi phải không?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Công Tôn thời gian làm việc bất định, nhưng từ khi Mã Hán đến đây, tủ lạnh nhỏ trong phòng pháp y lúc nào cũng đầy đồ ăn, anh ấy sẽ không đói bụng, anh đừng theo chân anh ấy nhịn đói đó.”

Bạch Cẩm Đường cười cười, Triển Chiêu cũng nhìn qua tỉ mỉ phân tích, “Đúng nga! Có vẻ gầy đi nè, mặt hơi hóp vào nhìn càng giống Tiểu Bạch thêm vài phần, bắt quá anh so với Tiểu Bạch cao . . .”

Nói còn chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đã dùng tay chốt chốt anh mấy cái, đối với chuyện chiều cao của mình ít hơn của Bạch Cẩm Đường, Bạch Ngọc Đường rất không vui, đương nhiên, Bạch Cẩm Đường đúng là cao quá khổ rồi.

“Cậu về nhà chưa?” Bạch Cẩm Đường dụi tắt điều thuốc, hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gãi gãi đầu, “Đã gọi ẹ rồi, cuối tuần này em về.”

Bạch Cẩm Đường thỏa mãn gật đầu, “Nói với Công Tôn anh trở về xử lý công việc, hần xong việc thì gọi cho anh, anh tới đón về.” Nói xong, lên xe rời đi.

“Nhớ phải ăn đó a!” Bạch Ngọc Đường ở phía sau hô lên.

Bạch Cẩm Đường đưa tay ra vẫy a vẫy, ý bảo đã biết.

“Chắc chắc.” Triệu Hổ vuốt cằm ở phía sau nhìn chăm chăm.

“Này, cậu lại bị sao vậy?” Mã Hán khó hiểu nhìn sang.

“Này, Tiểu Mã ca!” Triệu Hổ khoác tay lên vai Mã Hán, nói, “Nếu như được hỏi, trong SCI. . . không không phải, là trong những người đàn ông em quen, người nào có phong vị đàn ông nhất, vậy nhất định là Bạch đại ca nha!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn cậu ta, Mã Hán bật cười, “Vậy xin hỏi cậu đã gặp qua người nào không có phong vị đàn ông?”

“Phụt. . .” Triệu Hổ nhin cười, “Tiểu Trì Trì, phong vị nam hài!”

“Hắt xì. . .” Trên lầu, Bạch Trì hắt hơi một cái rõ to, đang tựa ở sofa nóng ruột chờ Công Tôn bọn họ đi ra.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đang đi lên lầu, đã sớm nghe thấy Công Tôn phát hiện được thứ tốt, đều hiếu kỳ.

Vào phòng làm việc, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu trước tiên đi coi video giám sát.

“Đó là cái gì vậy? Người hả?” Triển Chiêu cảm thấy bóng trắng kia nhìn có chút không giống người lắm, nhưng hành vi cử chỉ lại hoàn toàn là của con người.

“Có thể do tia hồng ngoại trong camera làm sai lầm về thị giác!” Tương Bình lắc đầu, “Em đang tìm video ở các máy khác, trên lầu cũng đã thu thập bằng chứng xong, chỉ không rõ là ai có bản lĩnh lớn như vậy, có thể đi lên mái nhà mà không bị ai phát hiện. . . cái này không dùng phi cơ trực thăng thì cũng phải dùng thứ gì đó để bay lên chứ, người thường hẳn là không có loại trang bị này cũng không có khả năng tiến hành loại nghiên cứu này đâu nhỉ?”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật đầu, “À, Công Tôn bên kia sao rồi?”

“Còn đang khám nghiệm tử thi, vật lộn với đồng thệ vụn bụi chẳng!” Tương Bình hướng về phòng pháp y làm một mặt quỷ, “Lạc Thiên với Tần Âu chắc cũng muốn nôn mửa lắm rồi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bật cười, đeo khẩu trang, cùng nhau mở cửa phòng pháp y.

Công Tôn đang tháo khẩu trang ra, quạt lớn trong phòng vẫn không ngừng thổi gió, xem ra đã kết thúc.

Mã Hán đang ở ngai bên máy vi tính ghi chép lại, Tần Âu với Lạc Thiên chạy ào ra cửa, đứng bên ngoài hành lang hít sâu, xem ra cũng đã chịu đủ rồi.

“Thế nào?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn.

“Đều ở bên kia.” Công Tôn chỉ chỉ bàn giải phẫu, “Màu trắng là xương đã được thanh lý, bịt kín trong hộp chính là thịt vụn.”

“Ít như vậy?” Triển Chiêu có chút buồn bực, “Ba thân thể người mà chỉ cần ba cái hộp thôi sao?”

“Mỡ đều hoá lỏng rồi, nước cũng bốc hơi.” Công Tôn nói, lắc đầu, “Thi thể hoàn chỉnh bị phá hỏng gần hết, hiệu quả so với hóa thi thủy không sai biệt lắm, nước xì ra đọng ở đáy hộp ấy.”

“Do con người làm ra sao?” Triển Chiêu khom lưng, nhìn chằm chằm vào đồng thịt vụn, “Ừm . . . Hung thủ phá hư thi thể để làm gì? Mấy cỗ thi thể này đều đã được kiểm tra toàn bộ, vì sao còn muốn phá hỏng a?”

“Không sai.” Công Tôn đi tới, “Ban đầu tôi cũng không có bất cứ manh mối gì, mấy cỗ thi thể này căn bản không có gì đặc biệt hết, hung thủ vì sao lại muốn phá hư.”

“Sau đó anh nghĩ ra cái gì hả?” Triển Chiêu hỏi.

“Tôi nghĩ ra một chuyện!”

“Chuyện gì a?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thanh hỏi.

“Đúng rồi, các cậu đã từng chơi điệp tiên chưa?” Công Tôn đột nhiên hỏi một vấn đề hoàn toàn không có liên quan.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngó người một hồi mới có phản ứng, “Chưa. . . Nhưng đã nghe nói qua.”

“Điệp tiên có lịch sử tồn tại rất lâu rồi, là một loại kĩ xảo lừa gạt mà mấy nhân sĩ thông linh thời cổ đại hoặc phù thủy này nọ thường dùng để giả thần giả quỷ.” Mã Hân vừa gõ bàn phím ghi lại báo cáo, vừa giúp giải thích.

“Nghe nói là thả sâu ở bên trong, đúng không?” Triển Chiêu hỏi.

“Không sai!” Mã Hân gật đầu.

“Sau đó?” Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn, “Cái đó với mấy thi thể này có quan hệ gì?”

“Ừm, nếu như nói toàn bộ án kiện chỉ là một hồi âm mưu.” Công Tôn cười, đưa tay chỉ chỉ đồng xương trên giường, “Như vậy những thi thể này đã bị đặt lên cái đĩa đầy sâu, mảnh khoé bịt người càng thêm hoàn mỹ!”

Chú thích:

Điệp tiên: (Điệp ~ đĩa, tiên ~ thần tiên, tạm dịch là chiếc đĩa thần kỳ =))) một kiểu bói toán bằng đĩa của TQ. Khi bói phát hiện thấy đĩa di động, hỏi 1 vấn đề đĩa lại di động khác nhau.

345. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 22

Chương 22 : Bắt cá lớn

Công Tôn nói một câu làm mọi người không thể hiểu nổi, tư duy của mọi người đều bị đảo lộn cả rồi, bao gồm cả Triển Chiêu.

“Công Tôn... Có ý gì?” Triển Chiêu lần đầu tiên có cảm giác chính mình thật ngốc, nhìn Công Tôn, “Sâu?”

Công Tôn mỉm cười, hỏi anh, “Nhiều năm đã qua, vì sao tất cả mọi người không dùng cách trực quan nhất là xem xem trong đĩa có thủ sẵn sâu hay không, mà lại cố tin rằng đó là thông linh vậy? Nhà tâm lý học, giải thích xem!”

Triển Chiêu ngẩn người, trên mặt chợt hiện lên một tia bừng tỉnh, “Nga... Là một loại tâm lý ỷ lại! Thông linh thuật đại thể là để câu thông với linh hồn người đã chết, cũng là thứ trong tiềm thức chúng ta mong muốn có tồn tại thật sự nhất, vì thế cũng muốn quên đi khả năng giả mạo của nó. Nói cách khác cơ sở để

chúng ta suy nghĩ là điệp tiên thật sự tồn tại, sâu không tồn tại! Cho nên mới cho ra những kết luận sau đó! Nói cách khác, cơ sở của tư duy sai, nên toàn bộ đều sai, mục tiêu ở đẳng đông, điểm xuất phát ban đầu của chúng ta lại ở đẳng tây, cho dù có làm tốt mấy cũng không tìm được mục tiêu đó!”

“Ừ, khen cậu thông minh không sai mà.” Công Tôn cười tủm tỉm, “Nói một hiểu mười a!”

Bạch Ngọc Đường nghe xong cũng ngây người, “Cơ sở chúng ta lo lắng là thi thể đã bị phá hủy... Vì vậy mới xuất hiện những suy nghĩ sau đó.”

“Chưa đủ đâu!” Triển Chiêu và Công Tôn song song nhắc nhở Bạch Ngọc Đường, “Là thi thể của ai bị phá hủy?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, miệng há hốc, trên mặt là biểu tình kinh ngạc.

“Biểu tình của tôi lúc đó so với cậu khoa trương hơn nhiều!” Công Tôn đi tới phía trước cái tủ đông, chỉ vào một loạt ngăn ở phía dưới cùng, “Ba ngăn tủ này trống không, bên trong không có thi thể nào cả, bất quá để đảm bảo, tôi theo bản năng mở nó ra nhìn!” Nói rồi, đưa tay mở một trong số những ngăn tủ đó ra.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn vào trong —— trống không.

Đồng loạt nhìn về phía Công Tôn.

“Nhìn vào sâu một chút ...” Công Tôn nói xong, rầm một tiếng, đem ngăn tủ triệt để giật ra, thì thấy bên trong có một cái túi màu đen.

Những người khác của SCI đang đứng ngoài cửa nhìn thấy cũng có chút tròn tròn mắt, Lạc Thiên đi vào, “Sao lại thế? !”

“Rất đơn giản.” Triển Chiêu lạnh lùng cười, “Biết con sóc khi phát hiện ra một lượng lớn quả thông, nhưng một lần mang đi không hết, sẽ làm như thế nào không?”

“A!” Hàng loạt người đồng loạt vỗ đầu, “Giấu đi, chờ lát nữa quay lại lấy!”

“Bị đùa giỡn rồi!” Mọi người mở hai ngăn tủ còn lại ra luôn, “Khá lắm cái gọi là nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất a!”

“Thế nhưng thi thể giống như bị ngấn đi a!” Bạch Trì cảm thấy có phần không thích hợp.

“Bị cắt đoạn rồi.” Công Tôn mở túi đựng thi thể ra, “Quả nhiên... Bởi vì đã bị đóng băng nên không có máu chảy ra.”

“... Làm như vậy là muốn trộm thi thể đi?” Bạch Trì bỗng nhiên cảm thấy mờ mịt, “Đóng thi thể bị hoà tan kia là thủ thuật che mắt, trên thi thể A Mao bọn họ có bí mật gì sao?”

Triển Chiêu vỗ vỗ Bạch Trì đang có chút hỗn loạn, “Tiểu Trì Trì, có đôi khi muốn, không nhất thiết phải là có chuyện, không muốn, lại có thể sẽ có chuyện, đường có thể đi về phía trước, cũng có thể lùi về phía sau, chỉ là do thói quen nên mới đi về phía trước, bởi vậy mới không quen với việc đi về phía sau.”

“Mẹ ơi ...” Triệu Hổ vỗ vỗ đầu, “Các vị nói tiếng người được không a? Tại hạ nghe không có hiểu.”

Công Tôn nhẹ nhàng khoát tay áo, nói, “Triển Chiêu nói không sai, những thi thể bị hoán đổi này hoàn toàn không có vấn đề!” Nói rồi, đưa tay chỉ chỉ ba phần xương trắng ỏn trên bàn giải phẫu, “Vô cùng bình thường... Nhưng các cậu đừng quên, tuổi xương của những thi thể kia vốn siêu cấp giống nhau!”

“Nga!” Triệu Hổ gãi đầu, “Đã hiểu a, mấy tay đó không muốn chúng ta có những khớp xương này! Chúng ta là khớp xương đúng, không phải khớp xương sai! Cũng như những khớp xương sai lại là khớp xương đúng!”

Mọi người nghe xong có phần chóng mặt, Mã Hán đưa tay vỗ vỗ Triệu Hổ đang hưng phấn, “Hổ Tử, cậu vẫn chưa hiểu lắm đâu, chứ không sao chúng tôi càng mơ màng hơn thế này!”

Tất cả mọi người cười.

“Hổ Tử nói có phần đúng đó!” Triển Chiêu gật đầu, “Vốn từ những khớp xương có tuổi bình thường này, chúng ta có thể tra được đầu mối quan trọng, cho nên mới dùng cách như thế để đổi trắng thay đen, làm chúng ta bị luống cuống! Bề ngoài là muốn chúng ta cho rằng thi thể bị hủy bởi vì trong đó có ẩn chứa bí

mật, vì thế sẽ liều mạng xét nghiệm nghiên cứu ba cỗ thi thể giả kia, do đó sẽ bỏ lỡ chứng cứ trên thi thể thật sự!”

“Những khớp xương của mấy cỗ thi thể giả trải qua sự ăn mòn của chất ô-xy hoá mạnh hầu như đã không còn tế bào nào sống. Không còn tế bào sống là một vấn đề rất phiền phức, nếu bên trong mà bị trộn vào lông tóc của thi thể thật thì phán đoán đưa ra có thể bị lỗi!”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một hồi, “Chúng ta không có cách nào đi so ADN, nhất định phải tìm sự trợ giúp từ những nơi chuyên nghiệp hơn, Vì vậy chờ chúng ta rời khỏi phòng pháp y, sẽ tìm cách đến đem thi thể thật ra ngoài! Người kia lén lút đến, biểu thị hẳn rất quen thuộc với cấu tạo nội bộ cảnh cục. Tòa nhà lớn nào cũng vậy, càng tầng dưới càng được bảo vệ nghiêm mật, tầng càng cao càng được buông lỏng, bởi vậy hẳn tiến nhập từ tầng cao nhất. Thực thi loại kế hoạch này, biểu thị hẳn nhất định có phương pháp quang minh chính đại để đi vào phòng pháp y của SCI, hơn nữa xác định vào thời gian đó sẽ không còn một ai!”

Mã Hán nhú nhú mày, “Muốn tiến vào thế nào?”

Bạch Ngọc Đường đưa tay chỉ vào cánh cửa sổ đã bị đục một lỗ trong phòng.

“Nga!” Mọi người lập tức minh bạch —— cửa sổ hỏng, nhất định phải sửa! Hơn nữa có một tai hoạ ngầm lớn như vậy, Bao Chứng nhất định sẽ tìm người đến lắp đặt thiết bị bảo vệ, thời gian thi công tất nhiên là buổi tối, lúc mà tất cả mọi người đều không có mặt!

“Vậy đoạn video kia ...” Tương Bình nghĩ tới đây, bỗng nhiên chau mày, xoay người bước nhanh trở lại phòng làm việc.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, sắc mặt nghiêm trọng —— nói thật thì đoạn video kia chắc chắn là giả mạo, máy theo dõi của Tương Bình là mạng lưới nội bộ, có nội gián!

Tương Bình trở lại triệt để kiểm tra lại toàn bộ mạng lưới camera quan sát trong cảnh cục, ban đầu cậu cảm thấy rất nhọc nhã, chính mình tự nhận là hacker mạnh nhất mà còn rất đơn giản bị người ta lừa giỡn. Nhưng khi tỉnh táo lại rồi, cậu bắt đầu hoài nghi, hệ thống giám thị của cậu là mạng nội bộ, cách biệt hoàn toàn so với mạng ngoại bộ thông thường, nhưng hơn nữa còn có một tầng bảo vệ do chính mình thiết kế, bởi vậy người có thể sửa chữa hình ảnh trong camera tất nhiên là người có thể đăng nhập vào hệ thống. Mặt khác, lúc Tương Bình thiết kế hệ thống này, Bao Chứng đã từng nói với cậu một câu, “Cao cấp, cũng không phải ai cũng trong sạch, tâm phòng người không thể không có!”

Những lời này, Tương Bình cũng không nói với ai, nhưng cậu biết, đây là Bao Chứng nhắc nhở cậu, ở bên trên rất có thể cũng có những kẻ sâu mọt, phải sớm có đề phòng ... Vì vậy Tương Bình đương nhiên đã có phòng bị.

Rất nhanh kiểm tra xong, Tương Bình bỗng hưng phấn hẳn —— giấu đầu lòi đuôi bị tóm rồi nhé!

Trong phòng pháp y, mọi người kêu Lư Phương liên hệ với người đến sửa cửa thủy tinh, tiếp tục cho thu thập chứng cứ, sau đó chuẩn bị cho tốt, chờ thời gian định rồi, phục kích bắt tên gian lận chân chính kia!

Triển Chiêu ở một bên nhìn chăm chăm vào thi thể A Mao bọn họ một lúc lâu, đột nhiên hỏi Công Tôn, “Anh nghĩ ra được đầu mối gì không?”

“Biết rõ tuổi xương cũng chẳng có tác dụng gì, mà kết quả kiểm tra toàn diện lúc trước của tôi cũng không có phát hiện dị dạng, vì vậy tôi mới nghĩ, có phải trên xương của thi thể có bệnh không. Vì vậy mới kiểm tra lại một chút, phát hiện một thứ rất kỳ hoặc!” Công Tôn nói rồi kêu Mã Hán đưa tư liệu ra, giao cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

“Các cậu xem.” Công Tôn cời găng tay chỉ vào văn kiện, “Tuổi xương của bọn họ lớn như vậy, có người nói là do di truyền, nhưng sau khi tôi tỉ mỉ kiểm tra đo lường thì phát hiện, ngoại trừ bị già hóa ra, còn bị gòn xốp và mắc chứng bệnh nghiêm trọng về xương, giống như từng trải qua bức xạ hạt nhân ấy.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhú mày, đích thật là tình trạng rất đáng sợ.

“Bởi vì khớp xương quá già, người chết lại mặc một thân trang phục nhà Thanh, vì vậy tôi phạm phải một sai lầm căn bản —— sai lầm điệp tiên!” Công Tôn cười, “Tôi chỉ nghĩ do xương bị già hóa nên dẫn đến

những chứng bệnh này, mà không phải những chứng bệnh này, dẫn đến xương bị già hóa!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sững sốt một hồi thì bừng tỉnh đại ngộ, cái gì mà tổ tiên bọn họ đều đến Nam Dương làm công, từng bị điện từ phóng xạ làm cho khớp xương bị già hóa, những chuyện quỷ này đều có thể được bịa đặt ra! Lại còn những người này bị ký ức di truyền, tất cả những thứ tại điểm suy nghĩ ban đầu kia nữa, haiz~, đại tiên đề để bọn họ suy luận bị sai rồi.

Xem ra, tất cả mọi người đã trở thành kiểu ỷ lại vào điệp tiên, mà vị bác sĩ Phạm thoát nhìn trung hậu thành thật kia có thể chính là con sâu trong đĩa.

“Bọn em tra xét một chút thì nhận được một đầu mối quan trọng.” Mã Hân chỉ vào tư liệu trong máy vi tính tiếp tục nói, “Loại bệnh về xương này, trong lịch sử cũng có ghi chép nhất định. Nhật Bản những năm đầu phát triển ngành công nghiệp dẫn đến ô nhiễm kim loại trong phạm vi lớn, đã từng xuất hiện qua đủ loại tật bệnh, trong đó có loại bệnh về xương này. Người bệnh ngoại trừ xương cốt bị già hóa ra, còn mắc những bệnh về tinh thần nhất định, như là huyễn tưởng hoặc tâm thần. Loại ô nhiễm này đến từ một phương pháp sản xuất công nghiệp. Em đã lên mạng tìm tòi một ít tin tức cũ, phát hiện ngôi làng của A Mao bọn họ, chính là chỗ gần cổ mộ triều Tống đang được khai quật đó, có một nhà máy kim khí đã rất lâu đời. Sau đó bởi vì gây ô nhiễm nặng nên bị đình chỉ hoạt động ... Nhưng lúc đó ở thượng nguồn đã bị ô nhiễm rồi, ảnh hưởng đến sức khỏe của người dân bản xứ! Bởi vì ảnh hưởng vô cùng xấu nên việc này giới truyền thông không dám đưa tin.”

Triển Chiêu cầm lấy báo cáo phân tích xương suy nghĩ một chút, “Những tư liệu này đúng là rất hữu dụng, thế nhưng tất cả chỉ hướng đến chuyện bác sĩ Phạm là một tay lừa đảo, chứ không thể dùng làm căn cứ để định tội, hung thủ cần gì phải đi theo con đường khó khăn tốn kém như vậy? ! Hẳn là còn có đầu mối quan trọng khác!”

“Đội trưởng!”

Lúc này, Tương Bình cầm laptop đi vào, sau khi đóng cửa thì hạ giọng nói, “Trong cảnh cục chúng ta có nội gián!”

Tất cả mọi người sững sốt kinh hãi nhìn cậu, chuyện này không thể nói đùa nha, nếu mà là thật, nó sẽ thành vụ bê bối chấn động nhất cảnh cục mất.

“Em kiểm tra thấy hệ thống mạng nội bộ đã bị sửa chữa, là để tráo video đó! Chúng ta bị lừa rồi, có một người nào đó đưa mật mã hệ thống cho hacker, hacker này thoải mái tiến nhập một cách an toàn vào hệ thống rồi thay đổi hình ảnh trong camera, dẫn đến phương hướng điều tra của chúng ta bị lệch lạc!”

“Bao nhiêu người biết mật mã?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, người trong cảnh cục sao? Dễ dàng sửa vậy!

“Mười người!” Tương Bình buông laptop, làm mặt quỷ với Bạch Ngọc Đường, “Mấy người có cấp bậc cao ấy!”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, Triển Chiêu hỏi, “Có thể điều tra ra không?”

“Aiz, có thể dễ dàng sửa như vậy, là vì muốn câu cá lớn a! Chỉ là em không nghĩ đến chuyện này lại thật sự xảy ra!” Tương Bình le lưỡi, điểm ra vài tư liệu, “Thằng cha này khẳng định trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, mật mã nội bộ đại gia đây cho bọn hắn, mỗi người là một cái khác nhau! Ai dám đưa mật mã cho người khác, chẳng khác nào tự miệng khai ra mình chính là nội gián.”

Mọi người tinh thần rung lên, nghiêng đầu nhìn sang tư liệu, nhìn thoáng qua rồi đều sững sốt triệt để!

Chỉ thấy trên màn hình xuất hiện tư liệu của một cảnh sát trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi, tóc muối tiêu, ngũ quan phân minh, hình dạng vô cùng kiên định lãnh khốc, vừa nhìn đã biết từ quân đội đi ra.

“Ngụy Tử Cường!” Triển Chiêu lạnh lùng nói, “Người sai Tiễn Gia Nhượng điều động Mã Hán ...”

Tất cả mọi người sững sốt, song song hỏi, “Ai muốn điều động Mã Hán đi?”

Triển Chiêu quay qua Bạch Ngọc Đường meo méo, không cẩn thận lộ miệng mất rồi.

Mã Hán đứng ngay bên cạnh đương nhiên cũng nghe được. Anh trong lòng cũng có cân nhắc, Triệu Hổ làm cái gì, anh đương nhiên biết, cũng rất cảm kích người anh em này, chỉ là không nghĩ tới ... trên tầng cao cấp nhất của cảnh cục như vậy, dĩ nhiên lại có một kẻ nội gián!

“Ông ta cùng cấp với cục trưởng Bao đúng không? !” Mã Hán vừa nghe có người gây bất lợi cho anh trai mình, liền bật người đen mặt, “Vì sao ông lại giúp người ta trộm thi thể đi?”

Triển Chiêu bước đến gần nói với Tương Bình, “Tương Bình, cậu tra lại phần báo cáo bệnh án này, tư liệu kiểm tra sức khỏe của cảnh sát cùng tư liệu kiểm tra sức khỏe của tù nhân ... Nói chung triệt để kiểm tra toàn bộ mọi người một chút, xem còn có ai mắc chứng bệnh này không!”

“Rõ!” Tương Bình căn cứ theo tư liệu bắt đầu kiểm tra, rất nhanh đã ra kết quả, chỉ có tư liệu kiểm tra sức khỏe của một người rất phù hợp với yêu cầu.

Đó là một tên tù nhân, họ Vương, tên là Vương Lương Hữu. Đứng thấy cái tên ôn hòa thân thiện, kẻ này thế nhưng là một tên trộm mộ, cũng là một đạo tặc chuyên trộm những tác phẩm nghệ thuật lâu đời, phạm qua rất nhiều án tử, với những gì hắn đã làm đủ để bắn chết vài lần, nhưng hắn lại bị kết án không thời hạn. Không phán tử hình là bởi vì hắn còn có đồng bọn đang lẩn trốn chưa bắt được, mặt khác, còn có rất nhiều tiền bạc cùng văn vật quốc bảo chưa thể tìm về.”

“Tra xem người này với đám A Mao có quan hệ gì không.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày nói với Tương Bình.

“Đã tra xong.” Tương Bình rất nhanh gõ vài cái, sau đó mạnh mẽ ngắt đầu, “Đội trưởng! Vương Lương Hữu với đám A Mao là đồng hương! Chỉ là Vương Lương Hữu đi nhập ngũ từ lâu ... rồi không thấy quay về làng nữa!”

“Tham gia quân ngũ?” Bạch Ngọc Đường sững sốt, nhíu mày suy nghĩ một chút, “Tra xem hắn với Ngụy Tử Cường có gì liên quan không?”

“Rõ.” Tương Bình lại tra tìm một chút, “Nga, đội trưởng! Ngụy Tử Cường trước đây làm huấn luyện viên trong quân ngũ, đã từng dạy ba đợt tân binh về kỹ thuật trinh sát ... Trong đó có một đợt học viên có Vương Lương Hữu!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nở nụ cười, “Thì ra là thế a...”

“Miêu Nhi, có muốn thông tri cho cục trưởng Bao không?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, việc này không phải chuyện đùa.

“Ừm.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, khoát khoát tay, “Cục trưởng Bao với Ngụy Tử Cường cùng cấp, cậu cũng biết cục trưởng Bao không biết giấu diếm ánh mắt, vạn nhất có hành động mất tự nhiên, dễ dàng thảo kinh xà! Chẳng bằng chúng ta thu thập đầy đủ tang chứng vật chứng, vạn đã đóng thuyền sau đó cho ông ấy một kinh hỉ thì hơn. Mặt khác... Chúng ta còn phải phóng dây dài câu cá lớn a.”

“Oa!” Triệu Hổ bật cười, “Tiền sĩ Triển, con cá này còn chưa đủ lớn a?”

Triển Chiêu nhếch nhếch khoé miệng, “Chưa đủ!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, nghĩ đến cái gì?”

“Không phải là nghĩ đến cái gì, mà là cân nhắc lại toàn bộ!” Triển Chiêu đưa tay vỗ vỗ vai anh, “Còn nhớ lần trước tôi nói gì với cậu không?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, tỉ mỉ suy nghĩ một chút rồi gật mạnh đầu, “Ai cũng có lúc thiếu tiền!”

Triển Chiêu xoa tay xoa loạn mái tóc của Bạch Ngọc Đường, “Thật thông minh!”

346. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 23

Chương 23 : Phong ba câu cá trong nhà ăn

Triển Chiêu chủ trương phóng dây dài câu cá lớn, mọi người tuy rằng chưa hiểu lắm, thế nhưng Triển Chiêu chẳng khác nào một người cầm đầu, SCI thì luôn luôn tôn sùng một câu châm ngôn —— tin tưởng mèo, không sai đâu!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tỉ mỉ an bài hành động kế tiếp, chờ đến khi trời tối đen sẽ đi bắt người, đương nhiên... còn phải đúng lúc thổi gió đi, nói cách khác, cần phóng mồi ra đã.

Từ giờ đến tối còn một lúc nữa, có thể ăn một bữa cơm, Triển Chiêu chột chột Mã Hán, “Đi ăn không?”

Mã Hán có chút buồn bực, nhìn một chút Triển Chiêu lại nhìn một chút Bạch Ngọc Đường bên cạnh, “Ăn?”

“Nga...” Công Tôn ngẫm hiểu đi tới, “Trong nhà ăn có thể sẽ có người thủ sẵn để nghe ngóng tin tức, chúng ta phóng mồi lúc này là thích hợp nhất.”

“Tôi với Ngọc Đường không tiện ra mặt, có người sẽ đề phòng bọn tôi.” Triển Chiêu vẽ mặt xấu xa, “Ngụy Tử Cường để tránh nghi ngờ cũng sẽ không trực tiếp hành động, vì thế khẳng định sẽ để thân tín đi dò la tin tức... Thủ hạ của hắn có thể nói chuyện với SCI phỏng chừng cũng chỉ có Tiền Gia Nhượng, cậu mang Hân Hân xuống là thích hợp nhất!”

Mã Hán gật đầu “Tôi đi thì không thành vấn đề... Bất quá nên nói cái gì?”

“Anh hai.” Mã Hán vỗ vai anh, “Đeo tai nghe theo, để tiến sĩ Triển chỉ anh nói.”

Mã Hán nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, hai người đều gật đầu, “Cứ như thế đi!”

Một hồi, Mã Hán cùng Mã Hân, Công Tôn cùng nhau đi ăn. Mã Hán mang theo máy nghe trộm cùng tai nghe, Mã Hân đi theo phụ họa cho anh, còn Công Tôn đi theo giúp vui.

Ba người lách lư đi vào nhà ăn, những người khác ở trong phòng thông qua máy nghe trộm hóng náo nhiệt, cũng không chịu đi ra ngoài ăn, Bạch Trì phải chạy đi mua về.

Triển Chiêu vừa gặm pizza, vừa bấm tin nhắn.

Bạch Ngọc Đường bên cạnh nhìn thấy, hỏi, “Miêu Nhi, cậu gửi tin nhắn cho ai đấy?”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, “Còn để đấy, chưa có gửi đi a, thời cơ chưa chín.”

Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Lúc nào mới chín?”

Triển Chiêu tám tắc hai tiếng, “Chưa gặp thỏ chưa thả chim ưng!”

...

Lúc này, chột nghe thấy Mã Hán thấp giọng nói một câu, “Cá tới.”

“Nhanh như vậy đã tới rồi, phỏng chừng từ sớm đã có người theo dõi.” Triệu Hổ tựa ở bên cửa sổ khẽ cười một tiếng, cậu vô cùng ngứa mắt cái tên Tiền Gia Nhượng này.

Triển Chiêu cười tủm tỉm, ấn nút gửi tin nhắn đi.

Bạch Ngọc Đường nâng cằm, biểu tình này của Triển Chiêu chứng tỏ cậu ta đang đùa dai.

Tiền Gia Nhượng kỳ thực cũng không thường đến cantin ăn.

Cantin của cảnh cục chia ra làm nhiều tầng, nơi mọi người thường đến nhất là cái ở tầng một. Bởi vì cảnh sát là loại nghề nghiệp không tuân theo quy luật ăn uống nhất, bởi vậy hệ thống nhà ăn trong cảnh cục phục vụ 24/24, hơn nữa thức ăn vô cùng ngon, thế nhưng những người có chức vị tương đối cao thì không thường đến.

Đương nhiên, sử dụng nhà ăn với tần suất cao nhất chính là người của phòng pháp y ... Có vẻ người của phòng pháp y với khoa giám định rất thích ăn uống, chắc là công việc của bọn họ rất kích thích khẩu vị a.

Mã Hân quen thuộc gọi bữa tối cộng thêm vài phần điểm tâm.

Nào là sườn rán, canh trứng, cá nướng, rồi điểm tâm ngọt, cuối cùng còn muốn một quả chuối tiêu cùng một khối bánh gạo đen, Mã Hán ở bên cạnh nhìn Mã Hán gọi món ăn, bất đắc dĩ nói, “Nè, đừng tưởng giả được rồi đi ăn lung tung, coi chừng béo ra Lạc Thiên không thèm thích nữa đó.”

Trong phòng làm việc, Lạc Thiên đang uống trà thì thấy mọi người quay lại nhìn mình, anh xấu hổ mở miệng, “Béo hay gầy cũng được ...”

Tần Âu ở một bên bật cười.

Mã Hán còn chưa thoả mãn, một phát gọi thêm hai khối bánh gạo đen, không hổ với danh xưng “cảnh cục đại vị nữ vương”. (đại ~ lớn, vị ~ dạ dày)

“Mua nhiều như vậy a?”

Không ngoài dự liệu, Tiền Gia Nhượng chạy tới lôi kéo làm quen, hỏi Mã Hán, “Trực đêm sao?”

Mã Hán thở dài, “Aiz ... Có chút chuyện xảy ra, đương nhiên phải trực đêm.”

Lí do của Mã Hán đã được Triển Chiêu thông qua từ trước, tuy nói là câu cá, nhưng trong lúc tung mồi cũng không thể để nó nghi ngờ! Phòng pháp y xảy ra chuyện lớn như vậy, không ở lại trực đêm là chuyện không thể nào.

“Tôi nghe nói có người lên vào phòng pháp y SCI phá hỏng thi thể, thật hay giả vậy?” Tiền Gia Nhượng bắt đầu sắm vai bà tám.

“Khụ khụ.”

Lúc này, Công Tôn xuất hiện phía sau lưng hắn, mua thêm một phần cá nướng với một phần thịt viên, có vẻ rất ngon miệng.

Triển Chiêu lại cười cười.

Bạch Ngọc Đường càng nghĩ càng không rõ, đưa tay cầm điện thoại của Triển Chiêu lên xem tin nhắn mới gửi đi là gì, xem xong lập tức há hốc mồm, nhìn Triển Chiêu, “Mèo, cậu ...”

Triển Chiêu hắc hắc cười, “Trò hay còn ở phía sau a!”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, Bạch Trì đang gặm pizza cũng nhìn qua, thì thấy tin nhắn đó Triển Chiêu gửi cho Bạch Cẩm Đường, nội dung là, “Có người có ý với Công Tôn, đang ở căn tin quán quýt không tha.”

“A...” Bạch Trì hít mạnh một hơi, bắt đầu lo lắng lát nữa có khi nào sẽ có đổ máu trong căn tin không.

Bạch Ngọc Đường nâng cằm tiếp tục nghe đối thoại ở bên kia.

“Nói chứ Bạch đội trưởng của mọi người cũng quá nghiêm khắc đi.” Tiền Gia Nhượng tiếp tục tiết mục làm thân của mình, “Phòng pháp y có người xâm nhập thì để cảnh sát bên ngoài trực cũng được chứ sao, lại bắt người của phòng pháp y trực tiếp làm?”

“Aiz, án tử nhiều không đủ người trực a.” Mã Hán lắc đầu, “Bởi vậy thân con gái như em đây chẳng thể làm gì khác hơn là ăn nhiều một chút, vạn nhất có chuyện gì phát sinh, đánh không lại ... ít nhất ... cũng có thể hét to một chút a.”

Tiền Gia Nhượng bị cô chọc cho cười vang, rồi theo ba người ngồi xuống cùng một cái bàn, Mã Hán từ trước đến nay vẫn ít nói, dựa theo lời dẫn của Triển Chiêu, tìm một cái bàn tròn bốn người lần lượt cùng ngồi xuống.

Một bàn tổng cộng bốn người, Mã Hán cùng Mã Hán ngồi cạnh nhau, vậy thì cho dù Tiền Gia Nhượng ngồi chỗ nào cũng sẽ ngay cạnh Công Tôn.

“Có muốn tôi điều cho vài người đến hỗ trợ không?” Tiền Gia Nhượng hoàn toàn chưa phát hiện ra, lập tức ngồi xuống cạnh Mã Hán, tiếp tục làm thân.

Mã Hán nhìn hắn một chút, hỏi, “Điều người ở chỗ nào?”

“Về chuyện điều người đến tôi có thể hỗ trợ a, chỉ sợ Bạch đội trưởng của mọi người không cho.” Tiền Gia Nhượng nói, lại hỏi Công Tôn, “Công Tôn cậu là chủ quản phòng pháp y mà, cậu có cần thêm người không?”

“Anh cung cấp người sống chứ?” Công Tôn nhai miếng cá nướng sắc mặt âm trầm.

Tiền Gia Nhượng giật mình, Công Tôn cần người sống để trực dùm hay để giải phẫu vậy?

Triển Chiêu ở trước máy tính cười lẩn lộn.

Bạch Ngọc Đường chột chột Triển Chiêu, chỉ chỉ microphone, ý bảo —— làm sao nữa? Đừng cười, câu cá a!

Triển Chiêu khoát khoát tay, ý bảo —— còn chưa đến lúc.

Bạch Ngọc Đường không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại chờ đợi.

Mọi người đang ăn cơm cũng không lên tiếng phản đối, Công Tôn miệng nhai cá nướng mắt nhìn sang thịt băm viên, nghĩ nghĩ, lại muốn ăn thêm một bát mì, lập tức đứng lên, vừa mở miệng, “Hân a, tối này không có việc gì làm thì tổng vệ sinh đi, tìm người đến lau sạch tủ đông á, cái đó mà không tẩy đi ngày mai thối ùm lên đó, thịt vụn cũng sắp nảy dòi rồi.”

Công Tôn nói không lớn, nhưng những cảnh viên ngồi xung quanh đều đang dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng động tĩnh bên này, vì thế bất đắc dĩ nghe thấy rất rõ ràng đoạn vừa rồi, đều che miệng bỏ chạy mất.

Tiền Gia Nhượng mở nước chanh uống một ngụm, “Nhân viên vệ sinh tôi giúp mọi người an bài nha.”

Công Tôn cùng Mã Hân không biết có nên trả lời hay không ... Bởi vì Triển Chiêu đã nói, phải câu cá, lúc này cá mắc câu rồi, lại không biết cách chốt lại làm sao ... Trong lúc nhất thời hai người đều quay sang nhìn Mã Hán, bởi vì Mã Hán là người nhận chỉ thị của Triển Chiêu.

Mã Hán thấy hai người kia nhìn mình, tâm nói hai người đừng nhìn nữa coi, cẩn thận bị lộ.

Tiền Gia Nhượng cũng có chút nghi hoặc, quay sang nhìn Mã Hán.

Triển Chiêu nói với Mã Hán một câu, “Không cần, để Lư Phương an bài là được.”

Mã Hán lập tức lặp lại y xì, Tiền Gia Nhượng nhìn thần sắc Mã Hán một chút, trong lòng liền hiểu, Mã Hán có lẽ đã biết chuyện mình muốn điều động cậu ta đi chỗ khác, đang rất ngứa mắt mình, đám tinh anh của SCI này a, cái gì cũng tốt, chỉ có cái luôn tự cho là đúng, chính trực chẳng thèm luồn cúi ... Bất quá như vậy cũng tốt, tiếp tục làm thân thôi, người chính chức có tâm tình gì cũng bày ra nét mặt, chẳng cần phải để phòng.

Bạch Ngọc Đường chột chột Triển Chiêu —— kế tiếp?

Triển Chiêu chớp chớp mắt với anh —— có cách mà!

“Người Lư Phương tìm là nhân viên vệ sinh bên ngoài sao?” Tiền Gia Nhượng có vẻ tương đối lo lắng, “Vừa xảy ra chuyện, không bằng để nhân viên của mình đến làm đi?”

Mã Hán có chút do dự, kỳ thực là anh đang chờ chỉ thị tiếp theo của Triển Chiêu a, nhưng Triển Chiêu vẫn tiếp tục nhai nuốt pizza, chẳng nói lời nào. Bạch Ngọc Đường cầm thìa quấy cà phê, tâm nói, này có tính là một chiêu mới để khi dễ người thành thật không a?

Nhưng trong mắt Tiền Gia Nhượng lúc này, phản ứng như vậy là rất bình thường, càng thêm chắc chắn nhận định của mình rằng, Mã Hán bình thường tuy rất lạnh lùng rất lợi hại, nhưng lại rất thành thật nha, liền hỏi, “Có chuyện gì khó xử?”

“Không có.” Triển Chiêu vẫn gắp pizza, Mã Hán đành mở miệng đáp một tiếng, Tiền Gia Nhượng trong lòng cười thầm, quả nhiên không thành thật gì cả.

“Aiz, Tiểu Mã.” Tiền Gia Nhượng nghiêm túc làm công tác tư tưởng cho Mã Hán, “Sao lại dối lòng vậy? Phải biết rằng trong toàn bộ SCI, tôi đánh giá cao cậu nhất, thế nào, có chuyện gì không thể nói cho tôi biết chứ?”

Mã Hán cười cười, nhưng trong tai nghe lúc này chỉ có tiếng Triển Chiêu gặm a gặm pizza, anh cũng không biết nên nói gì mới tốt, vì vậy không thể làm gì khác hơn là chỉ cười trừ.

Tiền Gia Nhượng thấy biểu tình của Mã Hán, liền nghĩ tăng bốc đã thành công rồi, quả nhiên ai cũng thích được khen mà, phải không ngừng phát huy a.

Bạch Ngọc Đường cùng Bạch Trì đều có chút gấp gáp, song song túm a túm Triển Chiêu —— nhanh!

Triển Chiêu “khụ khụ” ho khan một tiếng, Mã Hán ở đầu bên kia không biết có nên làm theo hay không, do do dự dự một hồi rồi cũng ho khan một tiếng.

Tiền Gia Nhượng biết, lúc này có lẽ người trước mắt đã mở lòng, lúc nói chuyện là ok nhất!

Triệu Hổ tại đột nhiên cười một tiếng vui vẻ... Triển Chiêu quá hiểu Mã Hán mà. Với tâm phòng người quá mạnh mẽ của Mã Hán, có lẽ có chút quan hệ với việc làm tay súng bắn tĩa của anh. Lúc Tiền Gia Nhượng bắt đầu bày trò làm thân, nếu anh mở miệng thì sẽ không được tự nhiên, mà không chịu nói, thì sẽ câu không được cá.

Triển Chiêu cố ý để Tiền Gia Nhượng trải nghiệm một chút khó khăn, đầu tiên, Mã Hán không nói, có vẻ như đang không bằng lòng gì hần, sau đó nói nói tốt vài câu, Mã Hán lại mở miệng ... Tiền Gia Nhượng là loại người có tính cách tương đối tự phụ, sẽ không hoài nghi có trá, chỉ biết tự mãn với bản lĩnh của chính mình, kiểu người như tay Mã Hán này, đã để lộ tâm tình qua ánh mắt thì sao thắng được đại gia ta, bởi vậy đối với những lúc bị “khớp” cũng sẽ tin tưởng không nghi ngờ.

Triển Chiêu biết tình huống lúc này không tệ, thì nói một câu, “Ăn cơm đi, buổi tối SCI bọn tôi đều có nhiệm vụ, gọi người ngoài đến thì Lữ Phương phải điều thêm người khác đến theo dõi, người trong nhà thì không cần thiết.”

Mã Hán không còn cách nào khác, anh cũng biết Triển Chiêu đang làm cái gì, liền nói lại y chang.

Tiền Gia Nhượng thoả mãn gật đầu, cười nói, “Nga... Như vậy a, nên thế nên thế, ha ha.”

Mọi người trong SCI đương nhiên cũng hiểu cách làm của Triển Chiêu, đều rất bất đắc dĩ với năng lực “đùa bỡn” người khác này của anh, may mà anh không phải kẻ xấu, mà là một tay chuyên trị kẻ xấu, nếu không sẽ rất phiền phức a.

Mã Hán đang ăn cơm, thấy Công Tôn ăn cá nướng, lại chạy đi mua một phần gà cuộn về, trong bụng nghĩ, gần đây Bạch đại ca chắc là nhu cầu rất lớn, năng lượng Công Tôn nạp vào người so với bình thường nhiều hơn nha!

Công Tôn thấy thần tình của cô thì nhếch miệng cười —— vậy em ăn nhiều vậy là đang chuẩn bị sao?

Mã Hán da mặt tương đối dày nhưng dù sao cũng là một cô gái, mặt dần đỏ ửng lên liếc nhìn Công Tôn, Công Tôn vui vẻ bật cười.

Chính lúc này, Triệu Hổ đang tựa bên cửa sổ nhìn thấy một chiếc xe màu đen bay đến vút vào bãi đỗ xe, thì hô lên một câu, “Báo động! Xe của Bạch đại ca tới.”

Triển Chiêu lập tức nhìn đồng hồ đeo tay, mỉm cười chạy đến bên microphone, nói với Mã Hán, “Mã Hán.”

Mã Hán đang ăn cơm, nghe thấy Triển Chiêu gọi thì biết Triển Chiêu sắp chỉ thị mình làm gì đó, lập tức bắt động thanh sắc nghe.

Triển Chiêu nhìn đồng hồ đeo tay, khoảng 15 giây sau thì nói với Mã Hán, “Làm bộ đứng lên lấy thêm đồ ăn.”

Mã Hán ngẩn người, nhưng không hề do dự, lập tức đứng lên đi lấy đồ ăn, bàn cũng không phải là quá lớn, Mã Hán muốn đứng lên, Tiền Gia Nhượng phải kéo ghế né ra, và thế sẽ gần Công Tôn thêm một chút.

Công Tôn xé thịt gà cuộn nhìn sang, chờ Mã Hán lấy đồ ăn về thì câu cá tiếp.

Mà chỗ Mã Hán ngồi, là vị trí đối diện cửa ra vào, nhìn thấy bóng người đang dần xuất hiện ngoài cửa ... Mã Hán thiếu chút nữa cắn vào lưới, tâm gào thét —— wow! Đặc sắc nha!

Mã Hán đi tới quầy đồ ăn quay đầu lại nhìn, cũng hít sâu một hơi, anh có lẽ cũng đã hiểu ý của Triển Chiêu rồi, bởi vì Bạch Cẩm Đường không biết từ lúc nào đang bước đến phía sau Công Tôn.

“Tiểu Mã, món gì a?” Đại thẩm mức cơm thấy suất cơm của Mã Hán vẫn chưa với đi bao nhiêu thì khó hiểu hỏi.

“Bạch...” Mã Hán há miệng lấp bắp, đại thẩm lập tức mức cho anh một muôi cải trắng.

Mã Hán lau mồ hôi, bưng phần cơm quay trở lại.

Tiền Gia Nhượng thấy Mã Hán trở về thì tiếp tục nghiêng sang một bên, dựa rất gần vào Công Tôn để Mã Hán thuận lợi ngồi vào ghế, Mã Hán thấy Bạch Cẩm Đường sắc mặt lại đen thêm vài phần, tâm nói —— rồi xong!

Công Tôn nhai thịt gà chuẩn bị xem náo nhiệt tiếp, nhưng thấy mí mắt giật giật, phía sau thì hơi lạnh, trên bàn ăn đổ xuống một bóng người.

Lúc này đám người trong SCI đều tụ tập trước màn hình máy tính, bởi vì Tương Bình nhện không được đã mở hình ảnh đang theo dõi trong nhà ăn ra, lúc này tiếng hình đều vô cùng rõ ràng sắc nét.

Ai cũng thấy Bạch Cẩm Đường đen mặt tiến tới từ phía sau lưng Công Tôn, nhìn Công Tôn với Tiền Gia Nhượng cánh tay hầu như sát vào nhau không một khe hở.

“Em cá đại ca sẽ nổi bão cho coi.” Triệu Hổ đập xuống hai mươi đồng.

“Không thể nào, đại ca gần đây lý trí hơn rất nhiều.” Bạch Trì cũng đặt xuống hai mươi đồng.

Mọi người cũng thi nhau đập tiền vào hai chỗ.

Triển Chiêu đột nhiên quay về phía microphone ho khan một tiếng, làm bừng tỉnh Mã Hán đang dờ ra nhìn chằm chằm vào Bạch Cẩm Đường, “Bạch đại ca.”

Mã Hán theo ý của Triển Chiêu, kêu một tiếng Bạch đại ca.

“Khụ khụ...”

Tiếp theo đó là tiếng ho sặc sụa của Công Tôn, Tiền Gia Nhượng cũng quay đầu lại, nhìn thấy Bạch Cẩm Đường.

Hắn thật ra có biết người tên Bạch Cẩm Đường này, thiết bị tiên tiến trong cảnh cục hơn phân nửa là do người này quyên tặng, đặc biệt là phòng pháp y siêu xa hoa trên tầng cao nhất kia. Người đó cùng Công Tôn là một cặp phu phu hợp pháp kết hôn, điểm ấy cả cảnh cục ai cũng biết. Chỉ là... hắn không thể hiểu nổi vì sao vị Bạch đại ca này lại nhìn mình một cách “trìu mến” như vậy, hay là người nhà họ Bạch ai cũng một kiểu “mặt đơ” như thế a?

Bạch Ngọc Đường đỡ trán đợi bị kịch phát sinh.

Công Tôn chợt hiểu ra, dậm chân mắng to trong lòng —— con mèo thối, dám ám toán lão tử!

Triển Chiêu không cười, chỉ xuất ra hai mươi đồng đặt ở giữa hai đồng tiền kia, “Tôi cá hùm không ra tay được, đại ca sẽ bị Công Tôn lôi đi.”

Quả nhiên, Công Tôn đứng lên kéo Bạch Cẩm Đường đang muốn làm thịt Tiền Gia Nhượng ra ngoài, “Anh đến đây làm gì?”

“Bắt kẻ thông dâm.” Bạch Cẩm Đường trả lời một câu, Công Tôn một cước đạp qua, rồi túm lấy cả vạt kéo người đi. Anh là người thông minh, thoáng cái đã hiểu Triển Chiêu bày trò xấu để chính người này, song song đó cũng muốn đưa ra một lý do hợp lý để đêm nay anh không xuất hiện.

Chỉ là đêm nay không phải ở phòng pháp y, về nhà lại càng thảm hại hơn, Bạch Cẩm Đường khẳng định sẽ lần qua lần lại cả đêm, sớm biết thế ráng ăn nhiều thịt gà chút.

Hai anh em Mã Hán Mã Hân một người bưng đồ ăn một người cầm trà sữa, thay Tiền Gia Nhượng lau mồ hôi, cuối cùng cũng thoát được một kiếp a? !

“Làm sao vậy?” Tiền Gia Nhượng vẽ mặt mờ mịt.

Triển Chiêu quay lại nói với Mã Hán, “Không có việc gì, ăn cơm đi.”

Mã Hán y lời thuật lại, ngồi xuống tiếp tục ăn.

Mã Hán quay sang bà tám, “Tiễn đại quan, ngài hại chết Công Tôn rồi nga!”

“A?” Tiễn Gia Nhượng há miệng.

Triển Chiêu ở bên kia thoả mãn gật đầu, phụ nữ thường thích tám chuyện, thế nhưng phụ nữ thích tám lúc cần tám mới là người phụ nữ thông minh.

Sau đó, Mã Hán sinh động như thật kể cho hần nghe Bạch đại ca là một bình dấm chua, vừa rồi nếu không phải Công Tôn lôi anh ấy đi đúng lúc á, anh hôm nay không bị lột da mới lạ đó!

Tiến Gia Nhượng cũng mạnh mẽ lau mồ hôi, ngấm lại tình cảnh vừa rồi đúng là dễ làm người khác hiểu lầm mà, hần thật ra có nghe qua Bạch Cẩm Đường nợ tính tình cổ quái, bất quá SCI đào đâu ra người bình thường a, kể cả thân thích của bọn họ.

Triển Chiêu cầm lấy microphone, nói với Mã Hán, “Hân, đêm nay Công Tôn không đến đây được đâu, chỉ có một mình em có được không a?”

Mã Hán lập tức thuật lại.

“Ừm ...” Mã Hán rất thông minh a, lập tức cau mũi nói tiếp, “Vậy làm sao bây giờ, các anh đều phải ra ngoài.”

“Hay em qua phòng làm việc ngồi, Tương Bình Lạc Thiên đều ở lại.” Mã Hán chiếu theo lời Triển Chiêu nói lại.

“Nhưng đội trưởng nói trong phòng pháp y phải có người a.” Mã Hán đáp lời.

“Hay là lát nói với đội trưởng tìm người sửa thuỷ tinh với dọn vệ sinh luôn.” Mã Hán nói theo Triển Chiêu, “Như vậy sẽ luôn có người, em cũng không phải ở lại.”

“Nga, được đó, em đi tìm Lạc Thiên.” Mã Hán cười tủm tỉm đáp lời, chuyện cô thích Lạc Thiên trên dưới cảnh cục ai cũng biết. Mã Hán điều kiện không tồi, người xếp hàng theo đuổi không ít, cô sợ phiền phức đành phải tung tin ra ngoài, toàn bộ nam sinh trong cảnh cục đều rất buồn bực, SCI đây là nước phù sa không chảy ruộng ngoài sao.

Nhanh chóng ăn cơm xong, Mã Hán cùng Mã Hán quay về phòng làm việc, Tiễn Gia Nhượng cũng vội vã trở lại phòng mình, phỏng chừng phải đi báo cáo tình hình thám thính.

Mã Hán cùng Mã Hán vào thang máy, đập tay — cá cắn câu rồi!

347. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 24

Chương 24 : Tắm màn đen

Triển Chiêu đứng đằng sau chỉ huy câu cá đã thành công, phần còn lại chính là văn nhân rời đi, quân nhân ra trận!

Bạch Ngọc Đường tính toán lại hành động đêm nay một chút, sao cũng thấy ... có phần thiếu hoàn mỹ. .

Đầu tiên — làm việc gì cũng phải có cái nhìn đại cục, trật tự phải rõ ràng! Mỗi câu rõ ràng là thơm ngon đặc biệt như vậy, nhưng làm sao có thể câu được con cá lớn hơn? .

Nói lên cặp đôi hoàn hảo của SCI, cũng không phải là không có ý nghĩa. .

Triển Chiêu không thể nghi ngờ là một người vô cùng thông minh, nhưng anh có thể chọc ghẹo rất nhiều người, lại luôn luôn bị một người khổng chế, đó chính là Bạch Ngọc Đường.

Rất khó tưởng tượng một người thông minh như vậy, đánh bài chơi cờ đều thắng mọi người, nhưng bình thường toàn là bại tướng dưới tay Bạch Ngọc Đường. Đối với việc này, Bạch Trì đã từng nghiêm túc thỉnh giáo Triển Chiêu, “Đây là vì sao a?” .

Câu trả lời của Triển Chiêu là, “Anh nhường đó!” .

Câu trả lời của Công Tôn tương đối khoa học hơn, “Gia Cát Lượng thông minh hay không thông minh? Nhưng ông ta mãi mãi chỉ là một quân sư, làm lão đại cần phải suy nghĩ mạch lạc và tư duy logic! Còn phải biết cách sai sử được người thông minh.”

Vì vậy, điểm khó lường nhất của Bạch đội trưởng chính là để cho Triền Chiêu thiên mã hành không (tự do hành động), rồi có chỗ nào không thể nghĩ ra thì xoa xoa an ủi, y như xoa lông mèo ấy, xoa xong thì vụ án cũng đã ra! .

Lần này việc cần làm chính là phục kích, các bước như sau —— dụ dỗ, cài bẫy rập, mai phục, bắt người! .

Nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng kết quả đạt được có thể là rất nhiều . .

Đối phương cần phải làm là giả trang thành nhân viên sửa cửa thủy tinh hoặc người dọn dẹp vệ sinh trực tiếp đi vào phòng pháp y, bởi vì công việc của những người này đều cần mang theo những thùng dụng cụ cỡ đại, nên nhất định có chỗ để giấu ba thi thể kia . .

Nhưng hiện tại có một việc tương đối làm Bạch Ngọc Đường đau đầu! Đó là, bắt được đám người đi trộm thi thể kia thì chẳng có gì nan giải, khó khăn nhất chính là tóm được kẻ chủ mưu thật sự đứng đằng sau bức màn, cũng chính là Tiễn Gia Nhượng Ngụy Tử Cường, làm sao có thể làm bọn họ lộ diện đây? .

Kết luận là, trước khi mai phục còn phải thiết lập một cái bẫy.

Bạch Ngọc Đường bị kẹt ở chuyện suy tính cách làm bẫy rập, đành đưa tay捏 một cái vào vai Triền Chiêu đang ăn uống ngon lành, “Mèo.”

Triền Chiêu liếc sang, “Hả?”

“Bắt đám lâu la để làm gì, còn dễ dãi thảo kinh xà.” Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nói, “Phải nghĩ ra cách một phát bắt được cá lớn a.”

“Ừ.” Triền Chiêu gật đầu không nói lời nào. .

“Mật mã là từ máy tính của Ngụy Tử Cường truyền ra, bản thân chuyện này cũng là một chứng cứ, thế nhưng nó liên quan đến mấy vi tính a, cứ tùy tiện viện một cái cớ cũng có thể thoát nạn. Nếu chứng cứ không đủ chỉ làm cho đối phương thu mình vào cái vỏ cứng hơn ... Ngụy Tử Cường bắt quá chỉ là một khâu chứa nhiều dầu mỡ trọng yếu hơn một chút, kẻ chân chính đứng sau bức màn còn ở trong tối.” Bạch Ngọc Đường nói xong, thấy Triền Chiêu hai tay nâng cằm, nghiêm mặt nhìn anh, còn vừa ngáp một cái.

Bạch Ngọc Đường nhìn anh một hồi, “Mèo, buồn ngủ a?” .

Triền Chiêu lắc đầu, tiếp tục nhìn chăm chú vào Bạch Ngọc Đường.

“Vậy cậu có nghe tôi nói gì không đó?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp. .

“Nghe được a!” Triền Chiêu gật đầu, “Ý của cậu là, phải nghĩ ra cách để Ngụy Tử Cường bọn họ lộ đuôi ra, đúng không?” .

Bạch Ngọc Đường lập tức gật đầu, “Ừ, vậy cậu có cách không?” .

Triền Chiêu suy nghĩ một chút, mỉm cười, “Biện pháp sao, đương nhiên không phải không có, bắt quá a ...” .

“Bắt quá cái gì?” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ anh, “Mèo, bán nút gì đó? Thời gian cũng không còn sớm.” .

“Cần Bạch đội trưởng cậu hi sinh một chút!” Vẻ tươi cười của Triền Chiêu lúc này có bao nhiêu là hàm súc . .

Bạch Ngọc Đường buông bút, nhìn sang, “Hi sinh làm sao?” .

“Hi sinh trên mặt chữ!” Triền Chiêu nhướn mày, “Muốn câu cá lớn, phải dùng mồi lớn, muốn được đại sự, phải dùng đại hỗn loạn!”

Bạch Ngọc Đường nắm tay chống cằm nhìn Triền Chiêu, “Miêu Nhi ... Nói cụ thể chút.” .

“Cậu nói xem, thằng hề vì sao muốn giết người dơi?” Triền Chiêu bỗng nhiên hỏi một câu lạc đề . .

Bạch Ngọc Đường mày nhăn lại, “Cậu biết tôi không đọc truyện tranh mà.” .

“Nhạc Phi vì sao phải chết a?” Triển Chiêu thay đổi một nhân vật đại chúng hơn . .

*Nhạc Phi: một trung tướng thời nhà Tống, bị Tần Cối – 1 kẻ bán nước hại chết. xem chi tiết hơn tại đây

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, “Miêu Nhi, cậu muốn tôi giả chết để đối phương thả lỏng cảnh giác a?” .

Triển Chiêu vươn người qua, thấp giọng nói, “Cậu dám chơi không? Không chỉ cậu, còn có tôi, chúng ta cùng nhau!” .

... .

Bạch Ngọc Đường há miệng, “Này ... cậu tôi đều rời khỏi ... SCI làm sao bây giờ? !” .

Triển Chiêu nhún nhún vai, “Cậu nói xem, những kẻ vẫn đang tìm kiếm cơ hội nhưng không được, có thể hay không đang chờ cơ hội này? !” .

Bạch Ngọc Đường khoanh tay, có vẻ đang nghiêm túc lo lắng, “Đúng vậy ...” .

“Tôi vẫn nghĩ, rất nhiều chuyện chúng ta gặp phải từ trước đến nay, đều có quan hệ với nghiên cứu của Triệu Tước năm đó. Cái nghiên cứu này, căn cứ vào điều tra của tôi, cùng với phần tư liệu bí mật tôi dịch được, đã cho ra một vài kết luận. Trên cơ bản, có một tổ chức thần bí từ rất lâu trước đây đã bắt đầu làm một số nghiên cứu về cực hạn của con người. Trong đó liên quan đến rất nhiều lĩnh vực, có về tâm lý, cũng có về thần kinh, đương nhiên... còn có về mặt sinh lý.” Triển Chiêu tựa ở trên bàn, trong tay nắm chặt ly sữa đã trống không, “Nghiên cứu này từ trước chiến tranh đã bắt đầu rồi, lúc đó có lẽ trực thuộc chính phủ, nhưng rất hiển nhiên, trong những năm chiến tranh, bọn họ gặp trở ngại thật lớn. Nắm trong tay một kế hoạch không biết bao giờ mới có thể hoàn thiện ... Thành viên thiên tài Triệu Tước năm đó thiêu huỷ bản kế hoạch kia. Nhưng mà, cái gọi là thành cũng chết mà bại cũng chết, Triệu Tước quái nhân này dường như đã tạo cho tổ chức kia phiền toái rất lớn, khiến cho nó không thể gượng dậy đến tận bây giờ. Mà lúc này, bọn họ lại gặp phải một khó khăn trí mạng.” .

“Không có tiền?” Bạch Ngọc Đường hỏi . .

“Hừ hừ.” Triển Chiêu nở nụ cười, “Tiền không phải vạn năng, nhưng muốn nghiên cứu không thể không có tiền. Hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, có thể sử dụng để nghiên cứu rất nhiều, nhưng mà thiết bị chưa chắc có thể đuổi kịp ý tưởng, muốn làm thí nghiệm, không có kinh tế cường đại hậu thuẫn thì căn bản không thể hoàn thành!”

“Kinh phí, một lần hết nhiều tiền như vậy, muốn bắt động cái gì thanh sắc căn bản là không có khả năng!” Bạch Ngọc Đường suy tư.

“Vốn chi phiếu ngân hàng Triệu Tước cho chúng ta là nguồn tài chính tốt nhất đó, mỗi cái chúng ta quyền góp hết mất rồi. Nếu như muốn có một nguồn gia tài cự phú khác, phương pháp tương đối tốt là ...” Triển Chiêu nói đến đây thì dừng lại một chút. .

Bạch Ngọc Đường tiếp lời, “Đào ra một kho báu!” .

“Thế nhưng a!” Triển Chiêu nghiêm túc nói, “Cậu cho rằng trên thế giới này có một kho báu chân chính tồn tại sao?”

Bạch Ngọc Đường có chút xuất thần, “Kho báu chân chính?” .

“Mỏ vàng mỏ kim cương ... so ra đều kém mỏ dầu!” Triển Chiêu bật cười, “Có khi thậm chí còn không bằng mỏ muối! Phương pháp kiếm tiền có trăm ngàn cách, tội gì dùng cách trộm mộ vụng về như thế. Mặt khác, chúng ta đã có thể xác định Liêm Thiển Nghĩa cũng không phải có ký ức di truyền thật sự, vậy rất có thể lời tổ tiên Liêm Đồng Lý thuật lại, đều là bịa đặt.” .

“Đúng vậy!” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Vậy tấm bản đồ kia có thật sự tồn tại không, hay chỉ là thứ từ trong miệng người nhà họ Liêm nói ra?”

“Aiz!” Triển Chiêu dùng cánh tay cọ cọ anh, “Suy nghĩ một chút! Nếu như Liêm Thiển Nghĩa thật sự có ký ức di truyền, vậy tìm bản đồ làm gì nữa, tự vẽ ra là được! Còn có a, Liêm Thiển Trung thật sự muốn tìm

mộ Bắc Tống này nọ, vì sao lại trốn trong đại lý vé số chờ thời? Hắn đang chờ cái gì? Chờ đội khảo cổ đào mộ chính lên à? Vậy ít nhất cũng phải mất ba bốn tháng, hơn nữa đến lúc đó của báu lấy lên rồi đi cướp lại sao? Vậy chẳng khác nào tự đi tìm đường chết?”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy có lý, “Đúng vậy, toàn bộ án trộm mộ, còn có thi thể tuổi xương trên trăm tuổi bị lấy cắp, nhìn thoáng qua cũng thấy không ăn khớp cho lắm ... Có thể nói, cổ tình làm ra vẻ huyền bí, là cố ý muốn nhiều loạn chúng ta.” .

Triển Chiêu khẽ vỗ tay một cái, “... Nếu một ngày nào đó, tôi có hơn chục hoặc hàng chục triệu tiền của bất chính, sau đó, tôi nắm trong tay vài tác phẩm nghệ thuật từ thời Tống. Chỉ cần đưa thứ đó ra nước ngoài, cho đấu giá chúng, sau đó dùng món tiền bất nghĩa đó mua lại chúng với giá thật cao, vậy tiền nọ có phải đã được rửa(*) rồi hay không?” .

* rửa tiền: là hành vi tiêu dùng 1 số lượng lớn tiền bất chính (do ăn hối lộ, buôn lậu, trốn thuế, v.v) để hợp pháp hoá chúng. Ví dụ như đầu cơ bất động sản, mua đồ cổ (như trong truyện), ...từ đó sinh ra 2 khái niệm khác là tiền trắng – tiền hợp pháp, và tiền đen – tiền bất chính, tiền bất hợp pháp.

“Nghe giống một biện pháp để rửa tiền vậy?” Bạch Ngọc Đường nhún mày.

“Trước đây tổ chức vẫn tìm chúng ta với Triệu Tước để gây khó dễ kia có rất nhiều quan hệ bà con, bạn bè ở nước ngoài, làm như vậy quả thực rất tiện a!”

“Đúng vậy, cho dù có thật sự khai quật được cổ mộ thời Tống cũng không nhất định sẽ phát hiện được thứ gì.” Bạch Ngọc Đường nhíp nhíp tay lên mặt bàn, “Tác phẩm nghệ thuật được định giá không có giới hạn, đặc biệt là vừa được đào lên. Trong mộ của triều Tống lại chẳng có gì đặc biệt ngoại trừ đồ sứ, vậy càng khó định giá hơn nữa, rất dễ bị khai giá ở trên trời a! Lại là giao dịch ở chợ đen, rất khó điều tra rõ ngọn nguồn.”

“Bởi vậy vẫn chưa có ra tay, là vì thời cơ chưa đến!” Triển Chiêu so vai với Bạch Ngọc Đường, thấp giọng nói, “Đám người đó như là đang chờ đợi cái gì đó ... Chúng ta nếu đã nắm được bọn họ có nội gián, không bằng tìm hiểu nguồn gốc luôn a!” .

“Nói nửa ngày...” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cậu rốt cuộc đang có chủ ý gì hả?” .

“Đêm nay, để đám người đó trộm thi thể đi! Đương nhiên, cái bọn chúng trộm là thi thể do Công Tôn và Mã Hân làm giả. Mấy thứ đó mà mang đi chắc là cũng thiêu hủy thôi.” Triển Chiêu nói, trên mặt bày ra một vẻ hưng phấn vô cùng, “Sau đó a, chúng ta tặng cho bọn chúng một cái bánh ngọt cỡ bự, lại tạo ra chút hỗn loạn, xem ai có thể ăn được bánh đấy!” .

Bạch Ngọc Đường chà xát tay, “Miêu Nhi, cậu chuẩn bị đại chiến với bọn họ đấy à?” .

“Có phải đại chiến không tôi không thể nói chính xác, nhưng mà cũng giống chơi cờ năm quân á, kẻ đi trước sẽ chiếm được ưu thế!” Triển Chiêu mặt lạnh đi vài phần, “Chúng ta mọi lần đều phòng thủ, hiện tại đám người đó đã vị vậy vào thế yếu, phải bắt được cơ hội này, xoay chuyển thế cục!”

* cờ năm quân: cờ ca rô á, nhưng bên TQ gọi là cờ năm quân.

“Đánh cuộc một lần thử xem.” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn cùng giảo hoạt, liền biết cậu ta có khi đã tính kế từ lâu, đã sớm muốn làm như thế! .

“Phương pháp cụ thể?” Bạch Ngọc Đường đương nhiên là người luôn luôn ủng hộ mọi kế sách của Triển Chiêu . .

“Đầu tiên, đêm nay để bọn chúng trộm thi thể giả đi!” Triển Chiêu nói ra ý nghĩ của mình, “Chúng ta có thể lén thu hình lại, sưu tập chứng cứ để sau này sử dụng... Thế nhưng không được dẫm thảo kinh xà!” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, anh cũng đang có ý này, từ đầu đến giờ, đây có lẽ là cơ hội tốt nhất để bọn họ có thể tiếp xúc với một tầng thần bí sau tấm màn đen, cần phải mạnh tay một chút! Loại cảnh sát cao cấp như Ngụy Tử Cường dĩ nhiên lại là nội ứng tuyệt đối không thể là hành vi tự phát đơn thuần, phía sau chắc chắn còn có người, suy xét ra, Ngụy Tử Cường này cũng chỉ là một quân cờ có thể dễ dàng vứt bỏ, vì thế nếu chỉ bắt mình lão ta thì quá đáng tiếc!

“Sau đó?” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Còn có một vấn đề, muốn rửa tiền cũng phải có tiền mới rửa được a... Bọn họ sao có được một lượng lớn tiền bất hợp pháp như vậy a!” .

“Biện pháp tốt nhất sao...” Triển Chiêu suy nghĩ một chút rồi lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Cẩm Đường. Khá lâu sau điện thoại mới thông, không ngoài dự liệu, từ đầu dây bên kia truyền đến một luồng hơi thở vô cùng ầm ập. .

“Anh hai.” Triển Chiêu kêu một tiếng. .

Bạch Cẩm Đường rất nể tình đáp, “Bây giờ đang nhiều việc quá!” .

“Rất gấp a!” Triển Chiêu truy hỏi, “Có những cách nào để chuẩn bị một số tiền thật lớn vậy anh?” .

Bạch Cẩm Đường ngẩn người, chợt nghe giọng nói của Công Tôn truyền đến, “Ai nha, anh còn chưa xong à! Một muốn chết!” .

Bạch Cẩm Đường cười cười, vô cùng ôn nhu nói, “Vậy em đi nghỉ trước đi.” Nói xong, hít một hơi thuốc rồi hỏi Triển Chiêu, “Bao nhiêu tiền?” .

“Rất rất nhiều!” .

“Cướp kho bạc.” Bạch Cẩm Đường trả lời. .

Triển Chiêu nhú mày, cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, lại hỏi, “Còn cách nào không?” .

“Gian lận tài chính.” Bạch Cẩm Đường tiếp tục trả lời. .

“Vì sao đều là hành vi trái pháp luật vậy?” Bạch Ngọc Đường có chút gấp gáp. .

Bạch Cẩm Đường cười lạnh một tiếng, “Giữa lúc làm ăn ổn định, lợi ích lâu dài, làm mấy trò buôn bán kiếm tiền bất chính, chết càng nhanh, lại đoạn tử tuyệt tôn.”

“Ngoại trừ mấy thứ đó, còn cách nào không a?” Triển Chiêu nghĩ sao cũng thấy còn thiếu thiếu gì đó, hẳn là không phải hai cách kiếm tiền anh hai vừa nói đâu.

Bạch Cẩm Đường lại suy nghĩ một chút, nói, “Buôn bán súng ống đạn dược.” .

“Không có khả năng!” Triển Chiêu khẽ đảo mắt, “... Đòi tiền hơi bị lâu, có khi còn chẳng đòi được.” .

Bạch Cẩm Đường nghe xong, bỗng nhiên nở nụ cười, “Nga... Anh vừa nghĩ ra chuyện này.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe được tiếng cười của Bạch Cẩm Đường, đều khẽ động trong lòng — có cửa vào a! .

“Coi thế giới là một cái giỏ lớn, có cây táo ngon cũng có cây táo dở, nhưng chẳng nào quả táo cũng rơi vào trong giỏ.” Bạch Cẩm Đường cười, “Cậu tính xem, những chức vị có thể được tiền lương tiền thưởng cao nhiều hay ít? Nhưng số lượng người giàu chắc chắn nhiều hơn số người đó ... Bỏ những người có tiền sạch đó đi, thì tiền trong tay những người còn lại đều đen a.” .

“A!” Triển Chiêu bừng tỉnh đại ngộ, vỗ tay một cái, “Đen ăn đen!”

Bạch Cẩm Đường cười gật đầu, “Theo anh được biết, sắp tới sẽ có một chiếc du thuyền xa hoa chạy qua đây. Hình như đánh bài đánh bạc gì trên đó á, nó chẳng khác nào một đồng tiền đen trôi lơ lửng trên biển! Chỉ cần tóm mười tên phú hào, mỗi tên vơ vét khoảng một tỷ là đã được chục tỷ rồi, hơn nữa đồng tiền đó đen đến mức không thể tiếp xúc với ánh sáng, ai mà dám báo nguy.” . (1 NDT ~ 3 Đ)

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bốn mắt sáng ngời — cái này có lý nè! .

“Bao giờ nó đến vậy anh?” .

“Ngày mai? Hay ngày kia gì đó, để anh kêu Đại Đình đi hỏi thăm.” .

“ok!” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đáp ứng một tiếng, cảm ơn Bạch Cẩm Đường, sau đó mỹ mãn cúp điện thoại. .

Triển Chiêu chợt chợt khuỷu tay vào bụng Bạch Ngọc Đường, “Sao? Chịu chưa?” .

Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu một cái... Đúng là có thể thử phóng đi một sợi dây dài một chút, trong lúc câu cá, hay nhất là có thể xóc tấm màn che thần bí lên! Là ai cũng được, chỉ muốn nhìn thử xem núp ở phía sau, rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Hai người nhìn nhau, tâm đã quyết, bọn họ cũng không muốn như thế hệ trước, che sự thật tung hoành mù!

348. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 25

Chương 25 : Cá lớn cá nhỏ

Triển Chiêu bọn họ kể sách đã có, âm mưu dưới tầng sâu lại một lần nữa hiện lên. Triển Chiêu sau một hồi suy luận, còn có đầu mối Bạch Cẩm Đường cung cấp, đã đem vụ án liên hệ với tổ chức thần bí vẫn ẩn thân kĩ lưỡng kia.

Muốn thuận lợi thực thi kế hoạch phóng dây dài câu cá lớn lần này, phải hi sinh một chút, mà đêm nay chính là then chốt của then chốt.

Mà dựa theo sự suy đoán khá thận trọng trước đây của mọi người, Tiền Gia Nhượng sẽ cho người đến thu hồi thi thể.

Mất thấy thời gian để mọi người chuẩn bị không còn nhiều lắm, Bạch Ngọc Đường sắp xếp lại vị trí mai phục của mọi người vào lát nữa, phải làm sao để vừa tránh được cảnh giới của bọn chúng, vừa bí mật mai phục theo dõi.

Trong lúc mọi người vội vàng chuẩn bị, Triển Chiêu lại ngồi trên sô pha, tay nâng cằm, có vẻ đang khúc mắc vấn đề gì đó, vùng xung quanh lông mày cau lại, vừa nhìn liền biết có tâm sự . .

“Miêu Nhi, làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường đi qua ngồi xuống bên cạnh, Triển Chiêu khẽ đáp, “Trong suy luận của chúng ta, có khi nào còn kẽ hở hay không?” .

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, cũng bắt đầu suy xét lại.

Bạch Trì có lẽ là đối tượng, hoặc do có nhiệm vụ quan trọng nên khẩn trương, đang ở một bên uống cà phê ăn bánh quy. Tương Bình lao động trí óc quá nhiều tiêu hao năng lượng, cũng đang ngồi cạnh cậu ăn cái gì đó. Chợt nghe Bạch Trì nhỏ giọng nói thầm, “Rất ít thấy a.”

“Cái gì?” Tương Bình không thính tai lắm, hỏi lại Bạch Trì. .

“Nga.” Bạch Trì vẽ mặt cảm khái quay sang nói với Tương Bình, “Anh xem, anh ấy hình như đang rất buồn.”

Tương Bình theo ánh mắt của Bạch Trì nhìn qua, rồi gật đầu nhỏ giọng nói, “Ài nha, nhiệm vụ đêm nay của chúng ta có lẽ sẽ có thay đổi rồi.”

“A?” Bạch Trì sững sốt, “Vậy là anh ấy lại phát hiện được gì đó đúng không?” .

“Đúng đó, em xem thần sắc của tiền sĩ Triển kia, không chừng đang suy nghĩ cẩn thận vấn đề gì đó nha.” Tương Bình tấm tắc hai tiếng.

“Đúng rồi...” Bạch Trì đột nhiên hỏi Tương Bình, “Anh nói xem tiểu thuyết trinh thám có hữu dụng với phá án thực sự không?”

“Ha hã.” Tương Bình bị Bạch Trì chọc cho bật cười, “Đẹp đi, làm gì có chuyện dễ dàng như trong tiểu thuyết chứ, trong tiểu thuyết phần đa là viết về một quỷ kế, mật thất giết người, mật thất có ẩn giấu cơ quan ngầm, có cơ quan ngầm rồi còn đào thêm một địa đạo để hung thủ chui vào đó theo dõi tình hình, không thì cải trang để trở lại hiện trường gây án ... Hung thủ kiểu thế trong hiện thực rất ít. Hung thủ trong tiểu thuyết tuyệt đối là kẻ đã từng xuất hiện dưới ngòi bút của tác giả. Nhưng trong án hiện thực làm sao mà cậu biết được hung thủ giới hạn trong những người nào? Có rất nhiều vụ án ngẫu nhiên, tỷ như một tên điên chạy vào nhà dân, giết người rồi trốn đi, thành phố mấy nghìn vạn nhân khẩu, lại không lưu lại bất cứ dấu mối gì, biến người mệnh mông đi chỗ nào mà tìm?” .

“Đúng vậy.” Bạch Trì gật đầu, “Phạm nhân đều xuất hiện bên cạnh... Đúng nga, hung thủ chúng ta tìm được rất ít khi là người bên cạnh chúng ta.” Nói rồi, quét mắt sang mấy thành viên SCI.

“Mấy cái tiểu thuyết đó a, bịa đặt hết!” Triệu Hổ xách ghế qua ngồi xuống, “Nhưng mà á, đừng nói tiểu thuyết ly kỳ, hiện thực có khi còn ly kỳ hơn tiểu thuyết nhiều.” .

“Đúng thế.” Bạch Trì gật đầu. .

Chính lúc này, Triển Chiêu bỗng nhiên ngẩng đầu nói, “Không được, phải bắt Tiền Gia Nhượng!” .

“Hả?” Tất cả mọi người giật mình. .

Bạch Trì hỏi, “Anh ... Anh không sợ đả thảo kinh xà a?” .

Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh tỉ mỉ cân nhắc một hồi xong, cũng khẽ gật đầu, “Đúng vậy, chúng ta sợ đả thảo kinh xà, nhưng cũng có thể sẽ chữa lợn lành thành lợn què!” .

“Vì sao a?” Tất cả mọi người vây đến, nghĩ không ra kế hoạch đả xà xuất động hoàn mỹ như thế còn bị thiếu cái gì a.

“Tôi suy nghĩ một chút, tương kế tựu kế cũng không thể giả vờ ngốc quá được, dù sao chuyện du thuyền cũng chỉ là chúng ta đoán ra, không có bằng chứng xác thực a! Vội vã quyết định như thế vạn nhất là đoán sai thì sao? Mặt khác, chúng ta chuẩn bị thi thể giả để câu cá lớn, nếu bị phát hiện sẽ rất nguy hiểm. Nếu như để thi thể thật ra, có khi cái được không bù nổi cái mất. Cùng với đả thảo kinh xà khiến đối phương càng thêm thận trọng, không bằng cứ một phát bắt người.” Triển Chiêu nghiêm túc nói, “SCI á, thông minh là đương nhiên, ngu ngốc là chuyện không thể nào, đối phương nếu đã từng tiếp xúc với chúng ta hẳn cũng sẽ hiểu chúng ta vài phần, quá mức thuận lợi... chẳng phải sẽ gây nghi ngờ?” .

“Miêu Nhi, ý của cậu là... Chúng ta dựa theo kế hoạch lúc trước, chờ bọn chúng đến trộm xác thể rồi tóm luôn con cá này, sau đó quăng mồi đến chỗ Ngụy Tử Cường sau.” Bạch Ngọc Đường hỏi . .

“Không sai!” Triển Chiêu gật đầu, “Nếu như Tiền Gia Nhượng sa lưới, hẳn không thể không lôi Ngụy Tử Cường cùng ra!”

“Ẩn núp trong cảnh cực nhiều năm như vậy, nhất định là một quân cờ trọng yếu!” Bạch Ngọc Đường cười nhạt một tiếng, “Nếu như bị sa lưới, chúng ta có hoài nghi, đối phương nhất định sẽ chặt đứt đường dây đi qua lão. Nhưng chó gấp gấp sẽ nhảy qua tường, người gấp gấp sẽ để lại kẽ hở, cậu cũng nói bọn họ hiện tại thiếu tiền nghiêm trọng, thu mình lại sẽ là đường cùng, mà bí quá hoá liều sẽ là bại lộ.” .

“Không sai!” Triển Chiêu có vẻ rất cao hứng khi Bạch Ngọc Đường đồng ý quan điểm của mình, “Nếu như Tiền Gia Nhượng cùng Ngụy Tử Cường đều sa lưới, vậy thì tốt rồi! Một lần hành động lấy ra được một khối u nhọt ác tính như vậy, nội bộ cảnh cực nhất định sẽ vô cùng bận rộn, bầu không khí vô cùng khẩn trương! Đương nhiên SCI lập được công lớn, nhất định sẽ chúc mừng một phen.”

“Lúc đó mà gây án chính là thời cơ tốt nhất!” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng cười, “Miêu Nhi, tôi cũng nghĩ đêm nay phải bắt người cho chắc ăn cái đã!”

Triển Chiêu lại nhìn mọi người, người ở đây đã sớm ngứa mắt với Tiền Gia Nhượng, gây khó dễ khắp nơi thì không nói đi, lại còn đi làm gian tế, cái loại sâu một này, nhất định phải diệt trừ!

Cân nhắc xong, Bạch Ngọc Đường để Tương Bình sắp xếp lại bằng chứng, mặt khác mọi người tương kế tựu kế, vẫn như cũ lợi dụng thi thể giả để làm mồi dụ.

Mọi người giả bộ lái xe rời đi chuẩn bị hành động, kỳ thực đã thay đổi hướng đi, phân công nhau mai phục ở gần SCI.

Tương Bình một lần nữa sửa lại chương trình của camera giám sát, chuẩn bị tùy thời mà ghi lại hình ảnh phạm pháp, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường ở ở trong xe bên ngoài cảnh cực theo dõi màn hình, chỉ huy hành động. .

Thời gian từng chút một qua đi, mọi người chong mắt chờ đợi đến giờ thiêng, bắt kẻ phạm tội! .

Triển Chiêu ngắn gọn báo cáo lại cho Bao Chứng một chút, Bao Chứng nghe xong, cũng không kinh ngạc như dự đoán của mọi người, chỉ nói một câu, “Ừ, cẩn thận là trên hết, cần đội đặc công hỗ trợ thì cứ điều động người, ta sẽ không ra mặt.” .

Triển Chiêu quay sang nhướn mày với Bạch Ngọc Đường ... Gừng càng già càng cay nhà, xem ra Bao Chứng đã sớm đoán được chuyện lần này nhất định là có nội gián quấy phá, phải chuẩn bị cho tốt để diệt trừ con sâu mọt Ngụy Tử Cường này . .

Hừng đông, xung quanh một mảnh an tĩnh. .

Triệu Hổ lặng lẽ đi thăm dò, khi trở về nhỏ giọng nói với Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Đèn sáng, Tiễn Gia Nhượng với Ngụy Tử Cường đều chưa về à!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu. .

“Hắn ở lại có lẽ là để giúp đối phương không chế camera, để cho bọn chúng thần không biết quỷ không hay mà hành động.” Tương Bình chỉ chỉ máy vi tính, “Em đang theo dõi hắn nè, đã sớm mai phục chỉ chờ hắn chui vào thôi!” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, vẫy tay gọi Triệu Hổ Mã Hán cùng Vương Triều Trương Long, “Bốn người các cậu lan lợi một chút, phân công nhau theo dõi Tiễn Gia Nhượng với Ngụy Tử Cường, không được để cho bọn họ chạy! Tôi kêu bắt phải lập tức bắt bọn họ lại.” .

“Rõ.” Bốn người đã sớm chọn được vị trí mai phục ỳnh, đều tản ra bốn phía. .

Lúc này, điện thoại vang lên, là Lư Phương gọi tới, “Người tới, đang ở dưới lầu, có cần tiến hành kiểm tra không?”

“Cần chứ, tất cả dựa theo trình tự bình thường mà làm!” Bạch Ngọc Đường cầm bộ đàm, từ cửa sổ xe nhìn vào thì thấy được bốn người mặc đồng phục màu xanh từ trên một chiếc xe của công ty vệ sinh bước xuống, còn có mấy người cầm theo thiết bị để lắp đặt cửa thủy tinh . .

Rất nhanh, những nhân viên này qua được khâu kiểm tra mà đi lên lầu. .

Song song đó, Tương Bình hô một tiếng, “Đội trưởng! Có hành động!” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn vào màn hình.

Tương Bình đã hack rút hai cái máy tính của Tiễn Gia Nhượng và Ngụy Tử Cường, toàn bộ quá trình truy lùng dấu vết bằng camera đều được tiến hành trên một đường dây bí mật khác . .

“Hắn có phát hiện ra không đó?” Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ hỏi Tương Bình, chẳng biết vì sao Tương Bình vừa gõ máy tính vừa hưng phấn như thế.

“Yên tâm!” Tương Bình cười cười, “Kỳ thực a, em đã thiết kế hai đường nhỏ, lão ta ở bên đó á, chỉ là một hình ảnh không có thật mà thôi, chương trình của em là chương trình ngược, tức là lão bên kia muốn thấy cái gì, em sẽ cho lão thấy cái đó, lão cho rằng lão làm gì mấy người chúng ta chẳng biết được, nhưng thật ra thẳng cha đó làm gì chúng ta thấy hết, em còn ghi lại chương trình của lão, đồng thời quay lại màn hình máy tính cùng biểu cảm trên mặt lão ở mọi góc độ, bởi vậy mới nói, đây là nhân chứng vật chứng đều thu được a!” .

Bạch Ngọc Đường nghe xong, cùng Triển Chiêu nhìn nhau một hồi —— ngoại trừ “làm gì” ra, nghe chẳng hiểu tí nào cả!

“Vào ống kính rồi, xem kìa!” Tương Bình chỉ chỉ vào màn hình theo dõi.

Chỉ thấy mấy tên mặc đồ công nhân màu xanh kia sau khi vào được cảnh cục rồi, trước tiên gọi qua cho Tiễn Gia Nhượng, ý là —— tới rồi!

Điện thoại cũng không được thông, chắc là Tiễn Gia Nhượng đã ngắt máy . .

Điện thoại được gọi đi cùng với tiếng di động của Tiễn Gia Nhượng kêu gần như là cùng một lúc. Tương Bình bắt đầu nhanh chóng ghi lại số điện thoại đã gọi cho Tiễn Gia Nhượng từ màn hình của hắn.

Tiến Gia Nhượng đứng lên, vừa đi ra ngoài vừa thao tác xoá nhật ký cuộc gọi ... Hắn lén lút đi dọc theo hành lang, đương nhiên, nhìn lướt qua màn hình giám thị thì thấy rất bình thường, nhưng SCI đều là những tay trình sát già đời, ai trong ngực có quỷ, từ biểu cảm trên nét mặt trong ánh mắt đều có thể nhìn ra.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều dán mắt vào màn hình, chỉ thấy Tiễn Gia Nhượng bước nhanh tới gần phòng làm việc của quan chức cấp cao Ngụy Tử Cường thì ngừng lại, gõ vài cái rồi trực tiếp mở cửa đi vào, “Tới rồi!” .

Ngụy Tử Cường ngẩng đầu nhìn hẩn, bất động thanh sắc “ừ” một tiếng. .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hết hồn nhìn Tương Bình, “Có cả máy nghe trộm?” .

Tương Bình hắc hắc cười, “Trên camera kỳ thực đều có thiết bị nghe lén, trước cục trưởng Bao bắt em lắp đặt, nhưng mà bình thường chưa từng mở ra!” .

“Thật không?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thâm than, “Quả nhiên cục trưởng Bao đã sớm hoài nghi lão ta có chuyện?” .

“Em không rõ lắm, lệnh cho em làm gì thì em làm thế a.” Tương Bình cười hì hì. .

Bạch Ngọc Đường đưa tay vỗ vai cậu ra, “Nói đi, cục trưởng Bao còn có bí mật gì cậu biết bọn tôi không biết không?”

Tương Bình hắc hắc cười vang, nói không có, đào đầu ra lắm bí mật thế a. .

Lúc này, Ngụy Tử Cường đi đến bên bệ cửa sổ hút thuốc, Tiễn Gia Nhượng ngồi vào máy tính của lão, bắt đầu thao tác.

“Tên Tiễn Gia Nhượng này bắt đầu bóp méo hình ảnh đó! Lão tử thiếu chút nữa quên mất hẩn quản lý khoa kỹ thuật a, có chút tay nghề. Cừ thật, cách làm y như lần trước!” Tương Bình hưng phấn hẩn lên. .

Triển Chiêu nghiêng đầu quan sát Tương Bình bên cạnh, rất thắc mắc vì sao chỉ cần gõ bàn phím thôi mà đã hài lòng đến như vậy.

“Bất cứ hành động nào của hẩn đều được ghi lại?” Bạch Ngọc Đường hỏi. .

“Không sai!” Tương Bình gật đầu, “Thằng cha này chết chắc rồi!” .

Triển Chiêu vẫn đứng bên cạnh, thấp giọng nói một câu, “Ngụy Tử Cường là một con cáo già.” .

“Ừ!” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Lão vẫn đứng bên cạnh chẳng nói lời nào, hơn nữa ánh mắt đều nhìn bên ngoài chứ không nhìn vào màn hình máy tính, cho dù có bị quay lại, lão cũng có thể nói là không biết gì hết, Tiễn Gia Nhượng cố ý lừa lão, lấy máy vi tính của lão để làm chuyện xấu.”

“Đúng vậy, lão có thể thoái mái thoát tội như thường.” Tương Bình nhún vai, “Nếu như lão vẫn không nhìn vào máy vi tính, hoặc là không nói chuyện với Tiễn Gia Nhượng thì ...”

“Miêu Nhi ...” .

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói, “Biết cục trưởng Bao vì sao không ra mặt không?” .

“Ha hã.” Triển Chiêu cười cười, “Ngụy Tử Cường với cục trưởng Bao cũng coi như là bằng mặt mà không bằng lòng, chúng ta lần này may là không vấp phải sai lầm nào, nói cách khác, nếu để bọn họ dễ dàng lấy thi thể đi ... thật đúng là sẽ bị hoài nghi mất!” .

“Bọn họ đi vào phòng pháp y rồi!” .

Bạch Trì chỉ chỉ vào một hình ảnh trong máy giám thị, quả nhiên, mấy tên áo xanh đã vào được bên trong rồi.

Triển Chiêu đột nhiên nói qua bộ đàm, “Lạc Thiên, Tần Âu, hai người quay về xem đi, giả bộ phải về lấy tư liệu, sau đó tới phòng pháp y đợi một lúc, hỏi đông hỏi tây kéo dài thời gian.” .

Lạc Thiên và Tần Âu đang ở ngay bên ngoài con đường đi vào cảnh cục, nghe lệnh xong có chút không hiểu. .

“Nhớ kỹ a.” Triển Chiêu dặn, “Lái xe từ đường hầm bên hông tiến vào cảnh cục! Đừng để cho người ở phía chính diện nhìn thấy.”

Tần Âu cùng Lạc Thiên lập tức hiểu rõ, lái xe trở về. .

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi?” .

Triển Chiêu mỉm cười, “Không thể buông tha Ngụy Tử Cường, chỉ một mình Tiễn Gia Nhượng phải gánh tội thay thì thật đáng tiếc, con cá này không đủ lớn, không đáng cho chúng ta phải châu chực trong thời tiết lạnh thế này!” .

Bạch Ngọc Đường cũng cười cười, “... Cậu muốn quây rầy kế hoạch của bọn họ. Phát hiện có người đột nhiên trở về, Ngụy Tử Cường lại không thấy rõ lắm, nhất định sẽ bắt Tiễn Gia Nhượng xem băng theo dõi ở ga ra, mà đám người bên kia cũng bắt đầu làm việc rồi. Ngụy Tử Cường vẫn giả bộ không biết, với trí tuệ và năng lực của Tiễn Gia Nhượng nhất định không thể xử lý được chuyện này, chỉ có thể hỏi Ngụy Tử Cường.” .

“Thông minh.” Triển Chiêu lạnh lùng quan sát hình ảnh Ngụy Tử Cường đang tự đắc hút thuốc bên cửa sổ, “Cậu thông minh, nhưng người khác cũng không ngốc!” .

349. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 26

Chương 26 : Độ trí thông minh

Lạc Thiên với Tần Âu đột nhiên xuất hiện, cùng với “hướng đi” rất đẹp của hai người, Ngụy Tử Cường rất nhanh phát hiện ra đồng thời nhú chặt lông mày.

Hiện tại muốn thông tri cho đám người đang hành động kia, nhắc nhở bọn họ có người của SCI về, phải cẩn thận, nhưng chính mình lại không thể quay đầu lại, để tránh bị ghi hình làm chứng cứ sau này. Ngụy Tử Cường hơi do dự một chút, sau đó khê ho khan một tiếng, nói một câu, “Gió lên a, là gió Tây.” .

Tiến Gia Nhượng hơi ngăn người quay lại liếc lão một cái, sau đó lại quay đầu về gõ gõ bàn phím. .

“Tiến sĩ, hẳn chỉnh góc quay của camera!” Tương Bình thấy màn hình máy vi tính của Tiễn Gia Nhượng có chút thay đổi, “Đang kiểm tra camera ở lối vào phía tây.” .

Triển Chiêu hơi nhướn mày, “Đủ khôn khéo nha.” .

Bạch Ngọc Đường cười, “Vẫn không có kẽ hở, Miêu Nhi, chó chưa vội trèo tường rồi.”

Triển Chiêu hiểu rõ gật đầu, cầm lấy bộ đàm nói với Lạc Thiên cùng Tần Âu, “Hai người làm bộ rất sốt ruột, vừa nhìn đồng hồ vừa chạy vào trong.”

Lạc Thiên cùng Tần Âu là hai người vô cùng ổn trọng, tuy rằng chuyện trải qua là khác nhau, nhưng đều là những đau khổ, không những sức nhẫn nại mạnh mẽ mà còn cực kỳ thông minh cẩn thận; hai người ngầm hiểu nhất cử nhất động đã lọt vào trong camera ghi hình, lập tức gia tăng cước bộ. Dưới màn hình giám thị của Tiễn Gia Nhượng, hai người họ đang vội vã chạy tới thang máy rồi vào cửa... .

Lập tức màn hình chuyển sang cảnh ở trong thang máy, chỉ thấy hai người họ liên tục xem đồng hồ, lại không biết đang nói chuyện gì với nhau.

Tiến Gia Nhượng nhìn thoáng qua, mỉm cười, thấp giọng nói, “Gió lớn có lẽ chỉ tùy tiện thổi thôi, lập tức sẽ ngừng, yên tâm.”

Ngụy Tử Cường cúi đầu không nói, lão không thể nhìn màn hình, bởi vậy không thể phân biệt được tình huống của hai người kia, chỉ có thể dựa vào phán đoán của Tiễn Gia Nhượng mà phân tích tình hình, cũng không phải có gì nguy hiểm mà chỉ là có việc gì đó đột xuất phát sinh, chắc là không sao đâu.

Lúc này, Tiễn Gia Nhượng chuyển sang quan sát hình ảnh trong phòng pháp y, chỉ thấy mấy tay kia bắt đầu đổi cửa thủy tinh, còn những tên khác mở ngăn kéo tủ đông ra, sau đó có một tên lấy điện thoại ra xem một chút . .

Đám người đó lập tức đóng ngăn tủ lại, làm bộ thành hình dạng của những nhân viên vệ sinh mẫu mực, tiếp tục quét tước. .

Lúc này... cửa thang máy mở, Tần Âu cùng Lạc Thiên vội vã chạy vào phòng làm việc của SCI tìm tư liệu, song song đó ... hai người để ý thấy phòng pháp y đang mở cả cửa lẫn đèn.

Lạc Thiên nhìn thoáng qua, hỏi, “Đổi kính hả?” .

“Đúng vậy.” Tên phụ trách đi tới.

Tần Âu cũng đến quan sát những kẻ đó một chút, lại hỏi, “Có giấy chứng nhận không?” .

“Có.” Tên này vội lấy giấy chứng nhận cho Tần Âu xem.

Lạc Thiên lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu nhìn màn hình, cười nói, “Thông minh.” .

Chỉ chốc lát sau, điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang lên. .

“A lô?” .

“Đội trưởng.” Lạc Thiên làm bộ bình thường nói chuyện với anh, “Đêm nay có người đến đổi cửa kính hả?” .

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, trả lời, “Nga, Lư Phương có nhắc qua, người tới rồi?” .

“Đúng vậy.” Lạc Thiên gật đầu, Tần Âu rất tỉ mỉ kiểm tra từng người một . .

“Hai cậu nhìn bọn họ làm xong rồi cùng đi đi.” Bạch Ngọc Đường dặn. .

“Vậy tư liệu thì sao?” Lạc Thiên thông minh hỏi câu này . .

Triển Chiêu âm thầm gật đầu, Bạch Ngọc Đường cười nói, “Không vội.” .

... .

Tiền Gia Nhượng nhìn đồng hồ đeo tay, có chút không nhịn được mở miệng, “Ách... Gió thật sự đang quẩn lấy người a.” .

Ngụy Tử Cường đang nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, ngược lại nở nụ cười, “Có gió là bình thường, gió không quẩn người sẽ không gọi là gió.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, đối phó với người thông minh, có đôi khi phải dùng biện pháp ngốc nghếch để hấn dễ vào tròng, bởi vì hấn luôn luôn xem người khác cũng thông minh như hấn . .

Sự đa nghi cẩn thận của Tần Âu và Lạc Thiên trái lại càng làm tang lòng tin của Ngụy Tử Cường và Tiền Gia Nhượng . .

Bạch Trì hiếu kỳ hỏi Triển Chiêu, “Anh, cái này rốt cuộc là mảnh khoe bịp người, hay là đang tâm lý chiến a?” .

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, trả lời, “Tâm lý chiến.” .

“Thế nhưng...” Bạch Trì vẫn không hiểu, “Anh không hề biết Ngụy Tử Cường với Tiền Gia Nhượng, hai người kia lại có tính cách khác biệt như vậy, vì sao có thể đoán được tâm tính bọn họ thế a?” .

“Đây là thông qua hành vi dự đoán tâm tính a.” Triển Chiêu lấy điện thoại di động ra, vừa bấm tin nhắn vừa giải thích cho Bạch Trì.

“Kỳ thực thông minh với ngu ngốc chỉ là tương đối mà thôi, cái quan trọng nhất là phỏng đoán được tính cách của đối phương. Mỗi hành động của một người, đều để lộ ra chút tin tức nào đó. Tìm được tin tức chủ yếu và chính xác nhất rồi nhắm vào đó, hấn lập tức dễ dàng mắc câu.”

“Nga...” Bạch Trì nhìn Triển Chiêu đang lách cách lách cách bấm tin nhắn, lại nhìn sang Bạch Ngọc Đường đang đứng cạnh Tương Bình, hết sức chăm chú nhìn cậu ta thiết lập bẫy rập và ghi lại hành vi của Tiền Gia Nhượng ... thì có chút ước ao. Hai người này, dường như luôn luôn có thể không cần dùng đến ngôn ngữ cũng hiểu được suy nghĩ của đối phương, phải rèn luyện kiểu gì mới có được loại ăn ý đến mức này a? .

“Anh.” Bạch Trì thấy Triển Chiêu gửi xong tin nhắn rồi, lại hỏi, “Có thể kể chi tiết cho em nghe không?” .

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, gật đầu, “Ừ, hiểu biết của anh với Tiền Gia Nhượng, là thông qua sự tương phản giữa hành vi và tính cách của hấn.”

Bạch Trì nghệt mặt ra

“Từ chức vị và thân phận, hắn hắn là người có thể ra lệnh cho người khác; từ thái độ khi nói chuyện với người khác, hắn cũng là người tương đối giỏi nhìn ánh mắt của người khác. Bởi vậy một điểm quan trọng trong tính cách của hắn là sự khéo léo. Đây cũng là lý do vì sao hắn không có gì xuất chúng tài năng nhưng lại có thể trèo cao như vậy. Một người như thế, vì sao biết sẽ đắc tội anh với Ngọc Đường, vẫn chịu lộ diện an bài chuyện của Mã Hán?” Triển Chiêu hỏi Bạch Trì, “Nhận ra hành vi với tính cách không phù hợp chưa?”.

Bạch Trì suy nghĩ một chút, gật đầu, “Đúng nga.”.

“Bởi vì sau một thời gian làm việc ở đây hắn biết so với thiết lập quan hệ với đồng nghiệp thì hắn đang có cơ hội có một mối quan hệ khác quan trọng hơn rất nhiều. Mà loại quan hệ này, chính là quan hệ giữa hắn với Ngụy Tử Cường, thế nên hắn mới vì lợi ích đó mà cam nguyện vi phạm tính cách làm việc của mình.” Triển Chiêu nói, rồi chỉ chỉ vào Ngụy Tử Cường trong màn hình, “Phải biết rằng, bất luận đằng sau bức màn là ai, cũng chỉ có thể vi phạm ý nguyện làm việc, chứ không thể vi phạm tính cách làm việc được. Trong ngắn hạn, đột nhiên vi phạm tính cách của mình, là do hắn có toan tính gì đó. Còn trong dài hạn, thay đổi thói quen, chứng tỏ hắn chỉ là một quân cờ bị người ra quân thúc.”.

Bạch Trì gật đầu. .

“Cái gọi là quân cờ, màu đen cũng được mà màu trắng cũng ok, đều là thứ để sử dụng, hắn có thể dùng quân đen của hắn để ăn quân trắng của cậu, cậu cũng có thể dùng quân đen của hắn để cản đường quân đen của mình.” Triển Chiêu nói đến đây, chợt nghe Bạch Ngọc Đường khê ho khan một tiếng, liền biết chính mình càng nói càng trêu tượng, lại nhìn sang Bạch Trì, quả nhiên vừa rồi còn rất rõ ràng, bây giờ trên mặt đã xuất hiện chút mờ mịt.

Triển Chiêu gãi gãi đầu, trong lúc chưa biết nên tiếp tục thế nào, Bạch Ngọc Đường đã giúp anh phiên dịch, “Hành vi của quân cờ, tác dụng lớn nhất chính là tìm được người biết cách chơi cờ.”.

“Nga!” Bạch Trì vỗ tay một cái, “Đúng nga!”.

Triển Chiêu có chút bất mãn liếc Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cười cười, lúc này Lạc Thiên và Tần Âu đang đứng chờ ngay cửa phòng pháp y, quan sát đám người kia sửa lại cửa với quét dọn vệ sinh. Càng thú vị chính là, hai người còn không nhanh không chậm đứng ngay đó bàn về chuyện con cái.

Lạc Thiên nói Dương Dương gần đây có chút phiền phức, phát âm tiếng Anh không được chuẩn cho lắm, Tần Âu nói có thể để Tiểu Dịch sửa giúp cho, mặt khác cũng muốn Lạc Dương chỉ cho Tiểu Dịch nhu đạo. .

Tiến Gia Nhượng nhú mày có vẻ đã gấp lắm rồi, dù sao... bọn họ cũng không thể nán lại quá lâu được, Ngụy Tử Cường lại không chịu nhìn máy vi tính mà cứ nhìn đầu đầu, có gì xảy ra thì làm sao đây a! .

“Cơn gió này thật đáng ghét a!” Tiến Gia Nhượng nhin không được lải nhải một câu. .

Ngụy Tử Cường cười cười, “Gió lớn thì đóng cửa lại đi, cứ để nó thổi để cảm mạo, bị cảm rồi thì đáng ghét thật.”

Tiến Gia Nhượng hiểu ra, lập tức gọi điện thoại cho tên phụ trách, “Làm nhanh chút coi.”.

Lúc đối phương nhận điện thoại, Lạc Thiên cố tình nhìn vào bên trong, như là đang nghi hoặc —— đã trễ thế này còn gọi điện thoại a.

Tên nhân viên đó xem ra cũng tương đối lão làng, lập tức ồ ào trả lời, “Đã biết, bên này xong xuôi lập tức đến chỗ ông anh!” Nói xong, cúp điện thoại.

Lạc Thiên cùng Tần Âu tiếp tục nói chuyện, giờ đã nói tới vấn đề chiều cao cân nặng của Dương Dương và Tiểu Dịch rồi. Tần Âu hỏi Dương Dương bình thường thích ăn cái gì, Tiểu Dịch kén ăn vô cùng, người gây trở xương ra. .

Lúc này, một tên nhân viên vệ sinh đi tới, rút cho hai người hai điều thuốc. .

Tần Âu cùng Lạc Thiên khê khoát tay chặn lại, biểu thị không hút đầu —— giỡn hoài, hai người họ đều là siêu cấp ba ba, sao có khả năng hút thuốc chứ, điển hình của kiểu người vừa nhìn thấy ông khác hút thuốc cạnh con mình liền muốn nhào tới động thủ đánh người đó . .

“Hai vị cảnh sát, các anh phải trực nguyên đêm sao?” Nhân viên vệ sinh cười hì hì hỏi . .

Tần Âu thoát nhìn so với Lạc Thiên hòa khí hơn, dù sao cũng có một khuôn mặt búp bê thích cười mà. Anh gật đầu, “Đúng vậy, nhưng là cách tuần mới phải trực một lần, các cậu thì sao? Tối nào cũng phải khổ cực thế này à?” .

“Đúng vậy!” Người nọ than thở, “Hiện tại thành phần tri thức vô cùng quý giá, ban ngày đi làm không thể quá rỗi, cửa kính văn phòng lại dễ hỏng, bọn em không thể làm gì khác hơn là buổi tối đến đổi a.” .

Một tên đang quét dọn cũng ngẩng đầu, “Nhưng mà quét dọn phòng pháp y bọn em lần đầu được làm đó!”

Tần Âu cười gật đầu. .

Lúc này, Triển Chiêu hướng về bộ đàm nói, “Lạc Thiên, đi toilet.”

Lạc Thiên vỗ lưng Tần Âu, “Tôi đi toilet chút.” .

“Ừ.” Tần Âu gật đầu, thấy Lạc Thiên đi, anh cũng đến một bên dựa vào tường mở điện thoại ra coi.

Mấy tên nhân viên lập tức ra hiệu cho nhau, Tần Âu đứng ngay tường đối diện, chỉ cần ngẩng đầu là sẽ thấy bọn họ, hiện tại động thủ có chút mạo hiểm. Nhưng thật vất vả Lạc Thiên mới rời đi... Mất thấy thời gian càng ngày càng trễ, hai người SCI này có vẻ đã được lệnh của Bạch Ngọc Đường, phải cùng bọn họ rời đi.

Lúc này, một tên nhân viên đi ra cửa, dùng máy hút bụi ồn ào lướt trên sàn nhà, vừa muốn đóng cửa lại hút bụi phía sau.

Tần Âu thấy có thể bị dính bụi thì rất khó chịu đi qua một bên, vừa xoay người, chợt nghe Triển Chiêu nói, “Đi tới nơi bọn chúng không thể nhìn được cậu, gọi một cuộc điện thoại.”

Tần Âu thuận thế đi tới cuối hành lang, vừa lúc đêm nay Dương Phàm trực đêm, anh liền gọi điện thoại qua đó, “Còn đang trực hả?” “Có đói bụng không?” “Có muốn ăn khuya không?” ... bla bla các loại tình nhân nức nở . .

... .

Trong lúc này, mấy tên nhân viên thấy thời cơ vừa đẹp, lập tức một tên ngăn cửa hút bụi, một tên đứng ngay cửa canh gác, trong phòng còn ba tên bắt đầu động thủ.

Mấy tên này tay chân cực nhanh, quen thuộc tìm được đồng thi thể giả đã bị bẻ gãy chum bao kín mít, lập tức giấu toàn bộ vào trong máy hút bụi cỡ đại . .

Rất nhanh cửa được mở ra, bọn chúng tiếp tục quét tước a quét dọn ... Lạc Thiên cũng từ WC trở về, thấy Tần Âu đang gọi điện thoại cũng không quá rầy, chỉ tới trước cửa tiếp tục quan sát . .

Biểu tình trên mặt của bọn chúng rõ ràng đã thả lỏng đi rất nhiều, Tiễn Gia Nhượng cũng thả lỏng đi không ít, cảm thấy mấy tên đó có thể kết thúc công việc được rồi, hần khẩn trương đến độ có chút đau dạ dày luôn.

Triển Chiêu nhìn đồng hồ một chút, cười nói, “Không khác là bao, nên đi ra rồi đó.”

Quả nhiên, mấy tay nhân viên vệ sinh đó bắt đầu thu dọn đồ đạc, cửa kính cũng đã thay xong.

Lạc Thiên và Tần Âu kiểm tra một chút rồi đóng cửa, cùng đám người đó đi xuống lầu, lúc ra ngoài, còn cẩn thận kiểm tra qua xe đẩy dụng cụ, lại nhìn chăm chăm vào cái máy hút bụi như là có chút nghi hoặc. .

Tiến Gia Nhượng nhú mày, “Thật khó đối phó.” .

Vừa mới dứt lời, chợt nghe áo Ngụy Tử Cường ho khan một tiếng, Tiễn Gia Nhượng cũng giật mình, thiếu chút nữa nói ra lời rồi, bất quá hần cũng oán giận trong lòng không ít —— Ngụy Tử Cường cũng quá cẩn thận rồi đó.

Bạch Trì đột nhiên hỏi Triển Chiêu, “Anh, anh từ hành vi của Tiễn Gia Nhượng nhìn ra được Ngụy Tử Cường này siêu cấp cẩn thận sao?”

Triển Chiêu gật đầu.

Bạch Ngọc Đường thấy đám người đó chuẩn bị rời đi liền quay đầu sang nói với Triển Chiêu, “Không khác dự tính lắm, diễn viên quần chúng đâu? Có đến đúng lúc không đó?” .

Triển Chiêu mỉm cười, “Hắn là...” .

Lúc này, chợt nghe Bạch Trì “nha” một tiếng, trước cửa chính của cảnh cục lúc này, có một chiếc xe jeep dừng lại.

Song song đó, Lạc Thiên và Tần Âu với đám người nọ đang cùng nhau đi vào thang máy, chuẩn bị xuống lầu. .

Bạch Trì vì sao lại kêu lên, bởi vì xe jeep đó là của Triệu Trinh. Cậu giật mình, ai nha, không phải Triệu Trinh nói với cậu đêm nay có nhiệm vụ quan trọng sao, thế nào giờ này còn tới đây? !

Cậu đang muốn gọi điện thoại thông tri cho Triệu Trinh, nhưng Triển Chiêu lại khê cấu tay cậu một cái, “Nè, hai vị diễn viên quần chúng này anh mời tới đó.”

Bạch Trì ngẩn người, “Hai vị?”, lúc này mới ý thức được, Triển Chiêu vừa rồi có khi là gửi tin nhắn cho Triệu Trinh cũng nên, nhưng mà hai vị...

Lúc này, Triệu Trinh mở cửa xe ra, bước xuống, lại mở cửa sau —— Lisbon nhảy xuống.

Bạch Trì há to miệng, đột nhiên hiểu được ý định của Triển Chiêu. “Anh, anh muốn ép Tiễn Gia Nhượng bọn họ đi ra?”

Triển Chiêu cười nhạt một tiếng, “Ừ, chúng ta không cần đấu võ với hắn, đùa giỡn tâm tư là đủ vui rồi!” .

Dứt lời, nói với Lạc Thiên cùng Tần Âu đang ra khỏi thang máy, “Lát nữa gặp được người quen, nhớ bắt chuyện.”

Hai người đang nghi hoặc người quen là ai a, ngẩng đầu, thì thấy Triệu Trinh hai tay dắt túi quần đang chậm rãi đi tới, bên cạnh còn có một chú sư tử trắng uy phong lẫm lẫm.

Trong cảnh cục hầu như ai cũng biết Lisbon, cảnh sát đang trực còn vỗ vỗ đầu nó, Lisbon dùng đuôi khê quất lên cánh tay hắn một chút, coi như là chào hỏi. .

Mà đi ra cùng Lạc Thiên với Tần Âu còn có mấy tên nhân viên kia, bọn họ nhìn thấy thì ngây ngẩn cả người... Có chút khó tin vào hai mắt của mình, cứng còng tại chỗ luôn.

“Không sao đâu.” Tần Âu quay đầu lại thấy bọn chúng khấn trương, lập tức xua tay, “Nó không đả thương người đâu.”

Đang nói chuyện, Lisbon thấy được Lạc Thiên với Tần Âu. Nó cùng người trong SCI đã sớm quen quá rồi, trong đó Triển Chiêu bọn họ ngày nào cũng thấy, chỉ có Tần Âu Lạc Thiên tương đối khó gặp, bởi vậy lần này nó phá lệ thân thiết, găm nhẹ một tiếng rồi hưng phấn chạy tới. .

Tuy nói là găm nhẹ, nhưng cũng là sư tử găm a, mấy tên kia lập tức cứng người thêm vài phần, ngay cả động cũng không dám động.

Tiến Gia Nhượng cũng “ách” một tiếng, lúc này hắn chẳng biết nên miêu tả tình huống trước mắt này như thế nào, Ngụy Tử Cường lại không thể quay đầu lại nhìn, chỉ có thể lo lắng chờ đợi. .

Lisbon tới bên cạnh Lạc Thiên bọn họ, vô cùng thân thiết nghiêng chiếc đầu khổng lồ ử ử vào hai người . .

Tần Âu vỗ vỗ đầu nó, hỏi Triệu Trinh, “Sao anh lại tới đây?” .

Triệu Trinh xem đồng hồ một chút, đáp lời, “Trì Trì nói bọn họ xong việc rồi, kêu tôi tới đón em ấy đi ăn khuya.”

Mấy tên nhân viên đang chen chúc nhau bên bờ tường khảm trượng nhìn Lisbon, Lisbon liếc mắt qua, nghĩ — đám người này đang lén lút cái gì? .

Tần Âu cười, “Còn chưa về đâu, đến sớm rồi đó, SCI hiện tại không có ai.” .

Triệu Trinh tựa hồ có chút bất đắc dĩ khẽ nhún vai, ba người đứng ngay hành lang hàn huyên vài câu. .

Tần Âu thấy đám nhân viên còn đứng hình ở bên cạnh thì cười cười, “Đi a, đã nói nó không cần người đâu.”

“Ách...”
Mấy người gạt đầu, vừa định đẩy xe đi, lại nghe Lisbon bắt chợt rống lên một tiếng.

Tương Bình ngoáy ngoáy lỗ tai, “Chậc, hơi của Lisbon thật khỏe.” .

Triển Chiêu khước miệng nhếch lên, “Bé ngoan!” .

Lisbon vì sao rống, vì nó ngửi thấy mùi lạ!

Triệu Trinh cùng Tần Âu Lạc Thiên khó hiểu nhìn Lisbon, chỉ thấy nó dùng mũi ngửi ngửi cái thùng máy hút bụi to đùng, trong miệng còn không ngừng phát ra thanh âm grừ grừ như đang suy nghĩ gì đó . .

Triệu Trinh ngẩng đầu, “Lisbon, làm sao vậy?”

“Ich ...” Lisbon giơ cái chân trắng béo múp của nó lên, một phát vỗ xuống thùng máy hút bụi đang chứa thi thể. Phần nắp bằng nhựa của nó lập tức bị đập nát, song song đó... Lisbon tuốt móng ra khỏi lớp đệm thịt, mấy tên kia sắc mặt đã trắng xanh, chân cũng nhũn cả ra. Khó trách a, bị một con chó lớn nhìn chăm chặp đã thấy áp lực rồi, huống chi đây là chúa tể rừng xanh a. .

Triệu Trinh nhìn nhìn cái máy hút bụi một chút.

Ngay lúc này, Tiễn Gia Nhượng nhện không được, mở miệng mắng, “Nhanh nhện lên a! Sợ cái gì? !” .

Ngụy Tử Cường thì đang nhứ chặt hai hàng lông mày.

Triển Chiêu cười, đưa tay tháo tai nghe xuống, đeo microphone tùy thân vào, Bạch Ngọc Đường cũng cầm bộ đàm đi ra cửa, “Các bộ phận chú ý, kế hoạch B, Triệu Hồ Mã Hán, cá sắp bơi ra, chuẩn bị sẵn sàng.”

Lúc này, Triệu Hồ Mã Hán đợi dưới mái hiên đang chán đến mức móc meo lên rồi, nghe được chỉ thị lập tức tỉnh thần lên hẳn.

Triển Chiêu vẫy vẫy Bạch Trì, “Đi, Trì Trì, cùng bọn anh lên sân khấu!” .

350. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 27

Chương 27 : Thu lưới bắt cá

Tính cách của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hầu như hoàn toàn tương phản, một người vô cùng yên tĩnh một người lại siêu cấp hiếu động, một người là quỷ linh tinh một người lại khốc muốn chết. Bởi vậy hai người bọn họ từ nhỏ đã khắc khẩu và phân cao thấp mà lớn lên, nhưng lại ở chung với nhau rất hoà hợp. Về quan hệ giữa hai người, Công Tôn đã từng có một hình dung kinh điển — yêu thương nhau thật sự, không phải chưa bao giờ cãi nhau, mà là suốt ngày cãi nhau, nhưng chưa bao giờ tách nhau ra . .

Cái gọi là ăn ý, không nhất thiết lúc nào cũng hoà hợp với nhau, mà là trong lúc cần hoà hợp thì sẽ hoà hợp, và trong lúc không cần hoà hợp dứt khoát sẽ không hoà hợp! Muốn được như thế, kỳ thực cũng không có gì khó khăn, cũng không cần phải thông minh sắc sảo, chỉ cần có một mục tiêu chung là được. Ngoại trừ cảm tình ra, đại đa số sự việc trên thế gian này đều tuân theo quy luật ấy . .

Giống như những người tốt đều tin vào công lý, nên những hành động họ làm ra cũng sẽ như thế, người xấu thì tin vào ác quỷ, nên hành vi cũng tà độc không kém. Mà người nửa chính nửa tà thì hành xử cũng nửa vờ như thế mà thôi.

.

Triệu Trinh dẫn Lisbon đến “viện trợ” .

Lạc Thiên và Tần Âu cũng biết “viện trợ” trong kế hoạch đã đến rồi.

Cả hai bên đều không biết bước tiếp theo là gì, mà Triển Chiêu cũng không có thêm chỉ thị nào, duy nhất làm ra hành động theo bản năng, chính là Lisbon.

Triệu Trinh và Lạc Thiên, Tần Âu đành dựa theo tình huống phát sinh mà tùy cơ ứng biến . .

Triệu Trinh khó hiểu nhìn Lisbon đang giữ chặt lấy cái thùng hút bụi kia, hỏi, “Lisbon, sao thế, đói bụng?”

“Grừ grừ . . .” Lisbon chỉ thấy trong cái thùng này có mùi gì quái quái, như là mùi thịt thối. Nó dù sao cũng thuộc loài Mèo Hoang, cái danh Vua muôn loài cũng không phải để cho êm tai, ngửi thấy mùi thì thế, nó đương nhiên phải cân nhắc a cân nhắc! .

Mấy tên thủ hạ cải trang thành nhân viên vệ sinh kia đang gấp muốn chết.

Tần Âu ưa nói giỡn, liền cười hỏi Triệu Trinh, “Anh chưa cho nó ăn no đúng không, giờ mới phải tìm thêm điểm tâm kia?” Nói rồi, quay sang đùa mấy tên kia, “Nè, bên trong có gì đó? Người chết a?” .

“Làm gì có a, cảnh sát anh đúng là biết nói đùa!” Mấy tên nhân viên vệ sinh nọ lập tức chối bay chối biến.

Triệu Trinh vỗ vỗ Lisbon, “Đi thôi Lisbon, đừng náo loạn.” .

Triệu Trinh vỗ vỗ Lisbon là có chủ ý, Lisbon đã được nuôi dưỡng mười năm rồi, đương nhiên rất nghe lời, Triệu Trinh ngoài miệng kêu nó đừng quậy, nhưng động tác vỗ vỗ đó là muốn nó cứ kè kè. . . Vậy đến tột cùng là muốn tiếp tục hay dừng lại đây? .

Sư tử cũng có tư duy nha, Lisbon ngồi xuống bên cái thùng, một chân trước vẫn giữ lấy không cho ai cướp đi, rồi khề nghiêng đầu nghĩ a nghĩ — tiếp tục hay không đây? Thật phiền! .

Nó cứ ôm lấy máy hút bụi không tha, mấy người kia ứa mồ hôi lạnh, căng thẳng đến kinh hoàng.

Mà lúc này sốt ruột nhất chính là Tiễn Gia Nhượng, tất cả hành động trước đó đều vô cùng thuận lợi, giờ lại bị kẹt ở khâu cuối cùng thế này có phải muốn giết người không cơ chứ? ! Mà hắn lúc này lại không ra đó được, làm sao mà cứu nguy bây giờ, không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại nhìn Ngụy Tử Cường. .

Ngụy Tử Cường thì đang tự nhủ, có khi nào . . . bị trúng kế không nhỉ, nhưng lại không giống lắm, cục diện có chút đoán không ra.

Mà lúc này, Triển Chiêu cùng mọi người đã xuống xe, Triển Chiêu nói thăm vài câu với Bạch Trì, Bạch Trì nghe xong gật đầu, rồi theo cửa trước đi vào cảnh cục, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu tiếp tục ẩn nấp, chờ thời cơ. .

Ở cửa trước, Triệu Trinh đang cùng Tần Âu với những người khác nói chuyện phiếm, cộng thêm Lisbon đang quậy rối. .

Chợt nghe Bạch Trì ở đằng xa kêu một tiếng, “Trinh.” .

Triệu Trinh quay đầu lại, Tần Âu và Lạc Thiên thấy Bạch Trì thì hỏi, “Đội trưởng đâu?” .

“Sắp về rồi đó.” Bạch Trì chạy tới. .

Tiến Gia Nhượng thấy Bạch Trì trở về càng thêm khẩn trương, quay đầu lại hỏi Ngụy Tử Cường, “Làm sao bây giờ?” .

Ngụy Tử Cường trong lòng hơi bức, có chút hối hận vì đã kêu Tiễn Gia Nhượng hỗ trợ, người này thực sự là một cái gỏi thêu hoa, nhìn được mà dùng chẳng được.

Nếu như nói trên thế giới này có thứ gì đó có thể khiến Lisbon quăng cả miếng thịt bò đã dâng lên đến miệng, thì đó chỉ có thể là Bạch Trì. Đây gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn a, Lisbon yêu chết Bạch Trì là đạo lý không ai không hiểu. Nó vừa thấy Bạch Trì chạy tới, đã sớm mặc kệ cái máy hút bụi kia, quay đầu lại đi về phía Bạch Trì. Không đợi cậu đến gần Triệu Trinh, nó đã chặn lại cọ tới cọ lui không cho cậu đi, còn cố ý dùng đuôi giữ tay cậu lại.

Bạch Trì xoa xoa đầu đó, nhiệm vụ vừa rồi Triển Chiêu giao cho cậu chính là — dẫn Lisbon rời khỏi cái máy, nhưng ngăn cửa trước lại!

Bảo an của cảnh cục vô cùng nghiêm mật, lúc những tên đó đi vào bằng cửa trước đã được kiểm tra qua một lần. Nói cách khác, nhân viên bảo an có nhận ra bọn chúng, thấy bọn chúng đi ra, khẳng định sẽ thả cho đi. .

Tương tự như thế, người ở cửa sau căn bản chưa từng thấy bọn chúng, nên nếu bọn chúng ra ngoài tất nhiên sẽ chặn lại. Thùng máy hút bụi lớn như vậy chắc chắn sẽ bị yêu cầu mở ra để kiểm tra. .

Nhưng vấn đề hiện tại là, Lisbon đã chặn ở cửa trước, những người đó căn bản không có cách nào để đi qua, thời gian càng thêm kéo dài, mà Triển Chiêu bọn họ sắp về đến nơi. .

Càng khiến Tiễn Gia Nhượng lo lắng chính là, Triệu Trinh thỉnh thoảng lại liếc nhìn cái thùng máy hút bụi, hiển nhiên đã có nghi ngờ. Bọn chúng không nhanh nhanh đi ra ngoài đi, vạn nhất lát nữa Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường về thì sẽ rất phiền phức. Nhất là Triển Chiêu, hẳn tất nhiên liếc mắt một cái là có thể nhìn ra manh mối!

Nghĩ tới đây, hắn cũng thật sự nhịn không được nữa, lập tức lấy điện thoại ra, mạo hiểm gọi cho tên phụ trách kia, thấp giọng nói, “Kế hoạch B.”

Tên kia ngầm hiểu, lập tức lái xe vệ sinh đi về hướng cửa sau.

Triệu Trinh nghi hoặc nhìn mọi người, Tần Âu cùng Lạc Thiên làm bộ không phát hiện, Triệu Trinh cũng không nói lời nào. Đây gọi là hợp tác ăn ý a.

Bạch Trì hoàn thành nhiệm vụ, cùng Triệu Trinh bọn họ giả vờ quay về phòng làm việc SCI.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu mai phục ở gần cửa sau, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Miêu Nhi, xác định sẽ có người chó cùng rứt giậu?”

Triển Chiêu cười, “Bởi vậy mới nói là cùng chúng ta lên sân khấu a.” .

Mấy tên nhân viên vệ sinh giả kia chạy tới bãi đỗ xe ở cửa sau, nhìn trái nhìn phải thấy không có ai thì tụt trực tiếp gọi điện cho Tiễn Gia Nhượng.

Tiễn Gia Nhượng nhíu mày, “Các cậu muốn chết à!” .

Ngụy Tử Cường bắt đầu lắc đầu, thực sự là không thuận lợi! .

“Chúng tôi làm sao nữa bây giờ? Sẽ bị phát hiện đó.” Tên gọi điện khẩn trương. .

“Tôi dời ống kính camera ở bãi đỗ xe đi, các cậu để thứ đó vào cốp sau cho tôi, xe không có khóa.” Tiễn Gia Nhượng nhíu mày, “Sau đó các cậu nhanh đi đi, thông minh một chút cho tôi.” .

“Được!” Đối phương cúp máy, Tương Bình đã sớm thu âm thu hình được thanh thanh sở sở, lập tức liên hệ với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Tiến sĩ Triển, y hệt suy đoán của anh!” .

“Toàn bộ quá trình đều thu lại được chưa?”

“Được rồi!” Tương Bình gật đầu, “Tiễn Gia Nhượng chạy không được, chứng cứ chưa đầy đủ chỉ có Ngụy Tử Cường!”

“Tôi có biện pháp!” Triển Chiêu cười, nháy mắt với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường gật đầu, lái xe tiến vào cửa sau.

Ngụy Tử Cường xa xa nhìn thấy chiếc xe của hai người họ, lập tức nhíu mày —— chiếc xe này của Bạch Ngọc Đường cho dù là đi đêm hay đi ngày cũng đều bắt mắt, chỉ cần liếc một cái là nhận ra ngay, lão vội ho khan một tiếng.

Mà lúc này, Tiễn Gia Nhượng đã cuống lắm rồi. Hắn vừa di chuyển camera trong ga ra, hiện tại sự tình đã vượt qua phạm vi khống chế làm hắn rất hoảng loạn. Giờ lại nghe tiếng ho khan của Ngụy Tử Cường, thật sự là ngu ngốc trong nhất thời liền quay lại hỏi, “Làm sao vậy?”

Ngụy Tử Cường không chịu nổi nữa, tới đâu thì tới đi, liền mở miệng, “Bãi đỗ xe.” .

Tương Bình lúc này đang giám thị gắt gao, lập tức reo lên, “Trúng kế rồi!!!” .

Tiền Gia Nhượng quay ống kính ra phía cửa bãi đỗ xe, thì thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã lái xe vào đến nơi, đang nói chuyện với nhân viên bảo an ở cửa.

Kỳ thực bọn họ chỉ hàn huyên lung tung, nhân viên bảo an này hỏi Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Khuya thế còn phải trực sao? Hảo khổ cực a.”

Triển Chiêu cùng hần than phiền vài câu, nói là cục trưởng Bao bóc lột nhân viên mà lại không chịu tăng lương gì cả, làm ấy vị bảo an cười vang.

Nhìn đến bên trong ga ra, mấy tay kia mới chỉ kịp giấu hai cổ thi thể vào cốp sau, cái thứ ba còn chưa kịp xếp vào.

Nhưng lúc này, theo dõi gắt gao bọn chúng không chỉ có Tiền Gia Nhượng, mà còn có Tương Bình, Tương Bình lập tức thông tri cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng, cái thứ hai rồi!”

Bạch Ngọc Đường lập tức cùng Triển Chiêu tạm biệt mấy vị bảo an, lái xe tiến vào.

Tiền Gia Nhượng vội gọi ấy tay kia, “Nhanh lên, Bạch Ngọc Đường vào rồi kìa!” .

“Nhưng còn một cái . . .” Đối phương cũng hoảng loạn . .

Ngụy Tử Cường nóng nảy giục Tiền Gia Nhượng, “Giấu đi trước!” .

Đối phương vội đẩy nguyên cái máy hút bụi vào trong góc rồi kéo một thùng rác lớn đến che lại, vừa trở ra thì thấy xe của Bạch Ngọc Đường đến gần.

Mấy tên đó bình tĩnh lại, làm bộ như không có việc gì, đẩy máy hút bụi và dụng cụ vệ sinh hướng ra cửa.

Xe của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa lúc dừng lại, Triển Chiêu xuống xe, quả nhiên. . . để ý đến bọn chúng . .

“Chờ một chút.” Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên gọi bọn chúng lại, “Có giấy chứng nhận không?” .

“Đã trễ thế này còn làm việc?” Bạch Ngọc Đường vừa xem giấy chứng nhận vừa hỏi.

“Đúng vậy, bắt quá bọn tôi làm xong là có thể trở về, không có vất vả như cảnh sát các anh.” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, Triển Chiêu vẫn nghiêng đầu nhìn bọn họ, như là đang quan sát. .

“Vây. . . các anh cảnh sát không còn việc gì thì bọn tôi đi trước.” Mấy tên đó đang muốn đi, Triển Chiêu đột nhiên hỏi, “Tôi nhìn qua rất giống cảnh sát sao?” .

Mấy tên đó sững sốt, quay đầu lại nhìn anh . .

Triển Chiêu nhìn lại, vừa nói giỡn với Bạch Ngọc Đường, “Lần đầu tiên có người nhìn tôi xong liền nghĩ tôi là cảnh sát chứ không phải là văn chức nha.” . .

Bạch Ngọc Đường bật cười, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, “Đi thôi, xong sớm một chút còn về ngủ.” .

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, mấy tên kia thở phào nhẹ nhõm, xoay người vừa muốn đi, lại nghe Triển Chiêu hô một tiếng, “Chờ một chút!”

Mọi người sững sốt.

Triển Chiêu lại chạy đến nhìn chăm chăm vào chiếc máy hút bụi, “Đây là cái gì a?” .

“Máy hút bụi a.” Một tên đi đầu trả lời. .

“Lớn như vậy a?” Triển Chiêu chỉ chỉ cái thùng, “Có thể mở cho tôi xem kết cấu bên trong được không?”

Mấy người âm thầm lau mồ hôi lạnh, quả nhiên rất cẩn thận a! Lập tức mở thùng máy ra cho anh coi, bên trong hoàn toàn trống trơn, chỉ có chút bụi bặm lưu lại.

Trước một màn hình máy vi tính ở tầng cao, Tiền Gia Nhượng cũng thở phào một cái, “Triển Chiêu thực sự là khó đối phó.” .

Sau đó, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi trên lầu, những kẻ đó đi qua cửa kiểm tra, thuận lợi rời đi .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu sau khi đi vào thang máy, thì Triển Chiêu vươn một ngón tay gãi gãi trán, nói với Tương Bình đang ở trong xe, “Đội một hành động, theo dõi chặt vào.” .

Ở bên ngoài bố trí tổng cộng là ba đội đi bắt người, thấy đám nhân viên vệ sinh này đi ra, đội một lập tức đuổi theo.

Tiền Gia Nhượng thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trở lại SCI rồi thì quay sang gật đầu với Ngụy Tử Cường, sau đó đi ra cửa sau xử lý mấy cỗ thi thể.

Ngụy Tử Cường ngồi vào trước máy vi tính, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Tiền Gia Nhượng thuận lợi đem thi thể đi, hành động lần này coi như thành công, quả nhiên đám người SCI kia khó đối phó.

Tiền Gia Nhượng vừa ra cửa, Tương Bình liền báo cho Triển Chiêu, Triển Chiêu lệnh cho Triệu Hổ cùng Mã Hán bảo đảm Tiền Gia Nhượng không lấy được thi thể còn lại ở trong thùng rác.

Hai người ngằm hiểu.

Tiền Gia Nhượng vừa xuống bãi đỗ xe dưới lầu, đang muốn chạy tới thùng rác tìm máy hút bụi, chợt nghe đằng sau có tiếng bước chân, quay đầu lại thì . . . giật mình.

Là Triệu Hổ và Mã Hán đang đi tới . .

“A lô, đội trưởng a!” Triệu Hổ đang gọi điện thoại, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Bọn em chuẩn bị xong rồi, các anh bao giờ xuống?”

“Rõ.” Triệu Hổ cúp máy, nhìn Mã Hán, “Đội trưởng nói sẽ xuống ngay, tìm được đầu mối rồi, lập tức xuất phát.”

“Nga.” Mã Hán gật đầu, vừa đốt một điếu thuốc lên vừa nhìn quanh bốn phía, liếc mắt thấy Tiền Gia Nhượng đang lúng túng đứng bên thùng rác cách đó không xa thì có chút ngoài ý muốn.

“Tiểu Mã ca!” Triệu Hổ đoạt lấy điếu thuốc trên môi Mã Hán, “Nơi công cộng cấm hút thuốc, coi chừng bị phạt tiền đó.”

Mã Hán có chút bất đắc dĩ, trái phải nhìn một chút, rồi cầm điếu thuốc đi về phía thùng rác . .

“Ha ha.” Tiền Gia Nhượng quay sang cười với Mã Hán một cái.

Mã Hán ném điếu thuốc vào thùng rác xong khó hiểu nhìn sang, “Anh làm gì ở đây?” .

Tiền Gia Nhượng gào thét trong lòng, muốn chết quá!!! .

Triệu Hổ cũng chạy tới reu ghẹo, “Nè, tôi nói lão Tiễn a, lão có phải gấp quá rồi muốn tiểu tiện lung tung không a? Cần thận đính camera rồi bị phát tán lên mạng đó nha.” .

Mã Hán nhin cười.

Tiền Gia Nhượng há miệng mắng Triệu Hổ, “Tiểu tử này đúng là miệng chó thổ không được ngà voi mà.” .

“Trề thế này còn chưa về?” Mã Hán phong cách hoàn toàn trái ngược với Triệu Hổ, có phần tương đối đa nghi, hơn nữa cũng không tin kẻ trước mắt này.

Tiền Gia Nhượng không có biện pháp, đành cười nói, “Giờ về đây, mấy ngày nay nhiều việc quá.” .

Nói xong, lên xe rời đi. Ra khỏi cảnh cục rồi, hắn gọi điện cho Ngụy Tử Cường, “Vẫn chưa lấy được.”

Ngụy Tử Cường nhíu mày, “Cậu làm ăn kiểu gì thế hả.”

“Ách. . . Đụng phải vài người.” Tiền Gia Nhượng kêu lão coi camera . .

Ngụy Tử Cường chuyển hình ảnh giám sát đến bãi đỗ xe, vừa đúng lúc Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu bọn họ xuống đó . . . Vội vã như thế có nhiệm vụ gì đó, đều lái xe đi. .

Tiền Gia Nhượng sốt ruột, “Trong xe có hai cỗ thi thể, hiện tại trở về rất mạo hiểm!” .

“Cậu đưa chúng đi đi, cái cuối cùng để cho tôi!” Nói xong, Ngụy Tử Cường cúp điện thoại, vội vã ra ngoài. Tương Bình thở mẫn thu lưới, báo cáo với Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Cá lớn mắc câu, công đức viên mãn.” .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, sau khi cười hạnh phúc thì cầm lấy bộ đàm, “Các đội dựa theo kế hoạch, chia nhau ra bắt cá!”

.

Ra lệnh một tiếng, xe vệ sinh bị chặn lại, người bị bắt toàn bộ . .

Mã Hán cùng Triệu Hổ, Tần Ấu Lạc Thiên leo lên hai chiếc xe, lặng lẽ đi theo Tiễn Gia Nhượng, xem hắn đi đến đâu để tiêu hủy thi thể . .

Về phía Ngụy Tử Cường, lão vội vã xuống lầu, đẩy thùng rác ra lôi máy hút bụi đến bên xe của mình, sau đó mở cốp sau lên, lấy thi thể đặt vào trong đó . .

Lại nghe phía sau có một giọng nói quen thuộc truyền đến. .

“Cục trưởng Ngụy, ra ngoài làm việc sao?” .

Ngụy Tử Cường sắc mặt lập tức trắng nhợt, quay đầu lại, thì thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đang đứng ngay phía sau. .

Triển Chiêu cười hì hì nhìn thi thể trong tay lão, “Mua nhiều thịt vậy, chuẩn bị lễ mừng năm mới a?” .

.

351. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 28

Chương 28 : Gần trong gang tăt

Ngụy Tử Cường trăm triệu lần không ngờ lão lại bị Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tóm được cả người lẫn tang vật, lão đã chờ đợi lo lắng cả một ngày, ai ngờ đầu toàn bộ hành động đều nằm trong kế hoạch của SCI. . . Nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tuổi trẻ phơi phới, lão âm thầm thở dài, hậu sinh khả uý a.

Song song đó, Mã Hán cùng Triệu Hổ dẫn người đi theo Tiễn Gia Nhượng, thằng cha này chạy xe đến một nơi hẻo lánh gần biển thì dừng lại, mở cốp sau lấy thi thể cùng một thùng xăng ra, sau đó lấy điện thoại muốn gọi hỏi xem Ngụy Tử Cường bao giờ tới để cùng nhau thiêu hủy luôn.

Triệu Hổ cùng Mã Hán thấy hắn chỉ muốn hủy thi chứ không có ý định mở ra chắp nối mấy cái xác lại, mặc dù có chút mất hứng, nhưng vẫn phải dựa theo mệnh lệnh của Bạch Ngọc Đường thực hiện việc bắt người.

Tiến Gia Nhượng vừa cầm thùng xăng lên, chợt nghe phía sau có người cười hì hì hỏi hắn, “Ui, Tiễn Gia Nhượng, lão đang luẩn quẩn trong lòng nên muốn tự thiêu sao? Rốt cuộc có biết nghịch lửa thiêu luôn người có nghĩa là gì không hả?” .

Tiến Gia Nhượng vừa nghe thấy giọng nói này, lập tức quay đầu lại thì thấy Triệu Hổ đang vui tươi hơn hử a vui tươi hơn hử nhìn hắn, trong nháy mắt máu cũng lạnh đi vài phần.

Mã Hán xuất hiện ở một phía khác gần đó, còn có một lượng lớn cảnh viên vây lấy hắn . .

Tiến Gia Nhượng trưng ra vẻ mặt cầu xin ném cái bật lửa với thùng xăng đi, khụy xuống chờ bị bắt . .

Chờ người bị giải đi, Triệu Hổ nắm tay đấm vào vai Mã Hán một cái, “Thật con mẹ nó thống khoái! Tiểu Mã ca, anh nói xem đi theo người thông minh là tốt hay xấu a? Phá được án này xong thật sáng khoái mà!” .

Mã Hán trên mặt cũng ngập tràn tiểu ý khó gặp, vừa cùng mọi người tán dóc vừa giải Tiễn Gia Nhượng về SCI . .

SCI thành công đào ra một con sâu một siêu cấp lớn, lại thu được tang chứng vật chứng đầy đủ, trong nháy mắt oanh động toàn bộ giới cảnh sát cùng truyền thông. Ở trên cao hơn muốn trực tiếp điều tra kỹ lại một lần, ai cũng không quá tin tưởng chuyện này, dĩ nhiên lại ẩn núp trong ngành hơn hai mươi năm, thật sự là chuyện không ai ngờ đến!

Bao Chứng sáng sớm nhận được điện thoại của Bạch Duẩn Văn, nghe xong kết quả cũng có chút há hốc mồm, vốn tưởng Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường bọn họ tối đa cũng chỉ bắt được cá nhỏ, ai dè đầu chỉ huy tài tình như thế, một lưới tung ra cá lớn cá nhỏ bắt được hết! Cúp điện thoại, Bao Chứng lẩm bẩm, “Đám nhóc này thật giỏi a! Cứ như thế vị trí của lão tử cũng dễ cho bọn chúng thôi.”

Thống khoái đứng lên, chạy tới cảnh cục.

.

Sáng sớm, Mã Hân xách một chai rượu champagne cùng một túi lớn đồ ăn vui tươi hơn hử chạy vào cảnh cục, dọc đường đi rất nhiều đồng nghiệp đều bàn luận về chuyện này. Mã Hân càng thêm vui mừng, gia tăng cước bộ nhảy vào SCI, quả nhiên, mọi người suốt đêm thẩm vấn Tiền Gia Nhượng cùng Ngụy Tử Cường, lúc này cả đám đều đối diện kêu khóc.

Công Tôn cũng kéo lê thân thể “uể oải” đi tới, vừa đi vào phòng làm việc vừa mắng Bạch Cẩm Đường, cặp song sinh cũng chạy đến dâng lên đồ ăn cao cấp, là Bạch Cẩm Đường bắt đưa đến SCI để chúc mừng chiến công.

So với hơn mười hộp đồ ăn đại ca cho người mang tới kia, đồ ăn Mã Hân mang đến chẳng khác nào điểm tâm hay đồ ăn vặt. Cô nàng đỏ mặt hướng Lạc Thiên bày ra bộ dáng tổn thương, muốn an ủi a~! muốn ôm một cái a~! .

Lạc Thiên cứng ngắc ôm lấy cô vỗ a vỗ, không được tự nhiên đến mức làm toàn thể SCI im phăng phắc.

Triệu Hổ nhỏ giọng nói với Triển Chiêu, “Thiên ca cũng quá ngại ngùng đi, có phải bị cản trở tâm lý gì không a? Tiền sĩ Triển anh xem cho anh ấy xem?”

Mã Hân ở một bên lơ tai hồng hồng nhìn Lạc Thiên, trong lòng thầm mắng, đáng ghét, làm cho bản tiểu thư như không có lực hấp dẫn ấy.

Cả đám SCI đang hỉ hả chúc mừng chiến tích.

Bạch Ngọc Đường ở cửa nhìn vào, cảm thấy động tĩnh không nhỏ, quay sang hỏi Triển Chiêu, “OK?”

Triển Chiêu gật đầu, “Ừ, mà không biết lát nữa cục trưởng Bao lên đây có nổi bão không nữa.”

Đang nói chuyện, cửa thang máy mở . .

Bao Chứng đi ra, phía sau là Triệu Trinh và Lisbon, hai người gặp nhau ở dưới lầu . .

Triệu Trinh hai tay đút túi quần, trong ánh mắt là sự sáng khoái vui vẻ, vì hôm qua anh đến “viện trợ” xong thì bị Bạch Trì đuổi về nhà ngủ. Do gần đây công việc rất bề bộn, Bạch Trì lo lắng cho sức khỏe của anh, muốn anh phải giữ gìn giấc ngủ. Từ lúc quen biết với một ảo thuật gia, Bạch Trì mới biết đằng sau ánh hào quang loá mắt là sự nỗ lực cùng gian khổ rất nhiều, quả nhiên làm nghề gì cũng không dễ, muốn làm tốt càng khó hơn, giống như đứng nhất nhì như Triệu Trinh thực sự quá khổ cực. Cũng như Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Công Tôn đều ưu tú như vậy, toàn bộ nỗ lực phía sau đều bị hào quang của một thiên tài che giấu đi mà thôi.

Bao Chứng ra khỏi thang máy thấy cục diện trước mắt đầu tiên là ngăn người, sau đó thì đi tới nói với Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Không tồi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, tâm nói, không phải chứ, Bao Chứng biết rõ bước tiếp theo bọn họ muốn làm gì sao?

“Cục trưởng Bao . . .”

Bao Chứng khẽ khoát tay chặn lại, “Lát tôi giúp các cậu liên hệ với cảnh sát biển, các cậu cùng bọn họ hảo hảo đàm phán chuyện hợp tác, nhớ kỹ, lần này nhất định phải cẩn thận.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường há to miệng đại ra nhìn Bao Chứng đi xa, hai người song song nuốt nước bọt, tâm nói —— quả nhiên gừng càng già càng cay a! .

Triệu Trinh chậm rãi tới bên cạnh mở miệng, “Có chuyện này muốn nói với hai người.” .

“Hà?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường song song ngẩng đầu nhìn anh.

Triệu Trinh xòe tay để lộ ra một tấm vé không biết hô biến từ đâu ra, đưa cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường xem, “Tôi nhận được thư mời, du thuyền vào ngày kia!” .

“Cậu muốn đi?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều biết hành động này rất nguy hiểm! Người trên thuyền đa phần bối cảnh đều phức tạp, với thân phận của Triệu Trinh không đi thì tốt hơn.

Triệu Trinh nhún nhún vai, “Các anh chắc chẳng ai lên đó được đâu nhỉ? Tôi thì OK, hành động lớn như vậy, dù sao cũng cần có một nội ứng chứ.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cũng biết, bất cứ người nào trong SCI muốn trà trộn lên thuyền đều không có khả năng . . . Triệu Trinh đích thật là lựa chọn tốt nhất, thế nhưng chỉ có mình cậu ta lên cũng làm người ta lo lắng a.

Triển Chiêu quay đầu lại, nhìn mọi người xung quanh, người nào có thể giúp đây? Đột nhiên. . . trong đầu hiện lên một sự lựa chọn, thế nhưng nghĩ lại thấy có chút không thích hợp, bên đi qua một bên nhíu mày cân nhắc.

Triệu Trinh thấy bộ dáng của Triển Chiêu thì hỏi Bạch Ngọc Đường, “Anh ấy sao thế?” .

Bạch Ngọc Đường cười cười, “Tìm người giúp cậu a.” .

“Giúp tôi?” Triệu Trinh bật cười, “Tìm làm gì? Mình tôi hành động tiện hơn.” .

“Không phải thế.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Thứ nhất quan hệ đến an toàn của cậu, thứ hai. . . Lần này thực sự là một dịp may ngàn năm có một, bí mật chúng ta muốn biết đã gần trong gang tấc, đương nhiên muốn một phát vạch trần, nhìn rõ chân tướng.” .

“Thế nhưng, người trong SCI đối phương có lẽ đều biết, lên thuyền không dễ dàng đâu!” Triệu Trinh nghĩ, “Cải trang đi thì cũng có thể, nhưng Triển Chiêu phải chỉ huy hành động ở trên thuyền, anh phải chỉ huy bên đội cứu viện, những người khác. . . mạo hiểm thì không nói, nhưng không chắc có thể giúp tôi, cặp song sinh may ra có thể.” .

“Cặp song sinh không được.” Triển Chiêu đi trở về, nói, “Không đủ đầu óc, các cậu cũng không phải đi đánh nhau, bọn họ chỉ giỏi vác súng tiểu liên bắn phá thôi! Tôi cần một người nắm vững tâm lý học, khi cần thiết có thể thôi miên, phải hơn người thường, có năng lực hoàn thành những nhiệm vụ đặc biệt.” .

Vừa dứt lời, cặp song sinh ở sau lưng cùng nhau hắt xì một cái, mờ mịt quay đầu lại nhìn nhau, như là hỏi —— ai nói xấu chúng mình ấy nhỉ?

“Vậy anh muốn tìm ai?” Triệu Trinh nhún vai, “Bạch Trì tuyệt đối không thể đi, hơn nữa Trì Trì trụ không nổi đâu, chỉ có anh!”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, Bạch Ngọc Đường khẽ cười, “Còn có một người.”

Triệu Trinh bừng tỉnh đại ngộ, có chút bất lực cười, “Không nên a, tôi nhìn thấy ông ấy là đã hồi hộp rồi.” .

“Hồi hộp cái gì, các người không phải là thân thích sao?” Triển Chiêu nói, “Dẫn lão đi có ích lắm a, lỡ có nguy hiểm cậu chạy một mình là được, dù sau lão cũng là tiểu cường, qua vài ngày là thoát được thôi!” .

Triệu Trinh dở khóc dở cười nhìn Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường cũng vỗ vỗ Triển Chiêu, “Triệu Tước đích thật là lựa chọn tốt nhất, nhưng ông ấy chưa chắc đã giúp được, không phải gần đây bề bộn nhiều việc sao?”

“Ừm . . .” Triển Chiêu cũng lắc đầu, “Tôi nghĩ lão có khi còn hận không thể dẹp hết bận rộn đi để giúp chúng ta ấy chứ, dù sao lão cũng rất thích những việc nhỏ cỏ tận gốc bỏ đá xuống giếng như thế này, có cừ oán tất báo là tính cách của lão, hẳn là đã chờ cơ hội này rất lâu rồi. Bất quá cứ thế gọi điện cho lão

cầu lão giúp đỡ thật là khó chịu trong người nha . . . Có cách nào để không cần cầu lão mà tự lão chạy tới hỗ trợ không nhỉ?”

“Tôi giúp cậu gọi cho ông ấy?” Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại ra . .

“Không được!” Triển Chiêu dè tay anh lại, “Cậu gọi với tôi gọi khác gì nhau đâu?” .

Bạch Ngọc Đường nghe xong, ý vị thâm trường nhìn Triển Chiêu một chút, gật đầu, “Nga. . . hoá ra tôi với cậu không có gì khác nhau a!”

Triển Chiêu xấu hổ, quyết định suy nghĩ thêm chút nữa. .

Buổi chiều, bên ngoài cổng cảnh cục đều là truyền thông, vì Ngụy Tử Cường chức vị rất à, toàn bộ cảnh cục đều gia tăng phòng ngự, phần tiếp theo đều do Bao Chứng xử lý.

SCI tiếp tục xử lý án trộm mộ của Liêm gia, nhưng nói thật ra, tâm tư của mọi người lúc này đều đặt vào du thuyền sắp đến vài ngày nữa, lần hành động này quy mô quá lớn làm mọi người có chút hưng phấn.

Buổi chiều, Tương Bình từ camera giám sát lên bố trí kia, phát hiện ra đại lý bán vé số gần khu mộ thời Tống có người ra vào, mà người này qua nhiều lần kiểm chứng, đã chứng thực được đó là một nhân viên làm việc trên du thuyền nọ, hẳn là nội ứng được cài vào a . .

Cứ như vậy, mọi người càng tự tin hơn với hành động kế tiếp này . .

Bạch Ngọc Đường liên hệ với cảnh sát biển, đem đó can huy động toàn bộ lực lượng cảnh sát biển, còn có ba chiếc trực thăng phụ trách đưa Bạch Ngọc Đường, SCI cùng đội đặc công lên thuyền, mặt khác còn có đội ca nô và xuồng máy sẵn sàng nhận lệnh. Chi tiết tương đối phức tạp, Bạch Ngọc Đường cùng Mã Hán có kinh nghiệm về chuyện này, liền cùng đối phương bàn bạc, an bài kế hoạch.

Mọi người bận tới mảy mảy mắt, Triển Chiêu lại không có hứng thú với mấy trò bày binh bố trận, đang một mình ở trong phòng nghỉ đi tới đi lui, xoay vòng vòng bên sofa làm Lisbon choáng hết cả đầu.

Triệu Trinh đang ở ngoài đánh bài, cửa phòng nghỉ SCI lúc này xuất hiện không ít cảnh sát từ các đội khác, đều đến để nhìn Triệu Trinh.

Triển Chiêu vừa đi vừa nhìn Triệu Trinh, cậu ta đang ngồi trên sofa, hai tay khéo léo tẩy bài. Động tác cực kỳ nhanh, nhưng cậu ta có vẻ không tập trung lắm, như là đang đùa giỡn thôi. Triển Chiêu trước đây đã từng phát hiện ra tay của Triệu Trinh vô cùng thần kỳ, ngón tay bẻ lại có thể chạm vào mu bàn tay, liền hỏi xem có phải do bẩm sinh không. Câu trả lời của Triệu Trinh là —— do áp lực trong nước nóng.

Triển Chiêu bỗng nhiên rất hứng thú ngồi xuống hỏi, “Cậu có thể hô biến ra người sống không a?” .

Triệu Trinh bật cười, nhìn Triển Chiêu, thần tình này như là nói —— anh lại muốn gì a? .

“Tôi thấy cậu thường hay làm máy bay xe hơi các loại từ không biến thành có, loại này có thể làm trực tiếp được, hay là cần TV phối hợp a?” .

“Tôi chỉ đi lưu diễn, không diễn trên TV.” Triệu Trinh cười, “Cận cảnh hay viễn cảnh không phải là vấn đề, hiện trường ảo thuật mới là ảo thuật chân chính!” .

“Vây . . .” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, lại hỏi Triệu Trinh, “Có thể đem đội cảnh sát biển bí mật đến gần du thuyền không?” .

Triệu Trinh nghe xong nở nụ cười, “Cái này không khó.” .

“Thật hay giả?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Vây trực tiếp biến bọn tôi lên thuyền?” .

Triệu Trinh vẽ mặt bội phục nhìn sang, “Tôi biến anh lên sao hoả trước nhé?” .

Triển Chiêu mếu máo ngồi ở bên nhìn anh . .

Triệu Trinh khó hiểu, “Còn có gì muốn nói hả?” .

Triển Chiêu nhún nhún vai, ý bảo không có. .

Triệu Trinh lắc đầu, “Tôi hiểu rồi, biến cái này cho anh.” .

“Biến cái gì cho tôi cơ?” Triển Chiêu buồn bực.

Triệu Trinh cầm lấy điện thoại của Triển Chiêu, ấn tìm một chuỗi tên dài ngoằng, ngón tay thon thả ấn chọn cái tên đó. Xong rồi trả lại di động cho Triển Chiêu, chỉ chỉ ra cửa, “Đi mở cửa đi.”

“Hả?” Triển Chiêu không hiểu . .

Triệu Trinh cười, “Đi xem.”

Triển Chiêu ngơ vức bước từng bước ra, đưa tay mở cửa . . .

Bên ngoài trống trơn, người nào cũng không có.

Triển Chiêu vẻ mặt khinh bỉ quay đầu lại nhìn Triệu Trinh, vừa định mở miệng chọc ghẹo hai câu, chợt nghe một giọng nói quen thuộc truyền đến, “Không tệ nha, tiến triển rất nhanh.”

Triển Chiêu sững sốt quay đầu lại, thì thấy Triệu Tước đã lâu không gặp đang đứng ngay sau lưng.

“Chú . . .”

“Mấy đứa thật có bản lĩnh nha, đã mò được đuôi của bọn chúng, hành động cũng nhanh hơn bọn ta mấy chục năm trước nữa, nên nói là khoa học kỹ thuật phát triển, hay là nói Trường Giang sóng sau xô sóng trước đây a.” Triệu Tước ồn ào tay dứt túi thông thả đi tới. Thấy Triệu Trinh ngồi ở sô pha, liền cười hì hì đi tới ngồi xuống ngay bên cạnh, xoa xoa đầu anh “Ngoan!”

Triệu Trinh có chút xấu hổ quay sang bắt chuyện với Triệu Tước, đại khái là gọi một tiếng “chú” ấy mà.

Triển Chiêu nhìn điện thoại của mình một chút, không rõ Triệu Trinh đã làm như thế nào? Lẽ nào Triệu Tước đã nói chuyện với cậu ta trước đó rồi?

Nghĩ tới đây, không biết ma xui quỷ khiến thế nào anh lại đưa tay tìm kiếm số của Bạch Ngọc Đường. Sau đó trái phải nhìn một chút, không có động tĩnh gì, đang định quay đầu lại nói chuyện với Triệu Tước, thì phía sau truyền đến giọng nói của Bạch Ngọc Đường, “Miêu Nhi, tôi vừa thấy Triệu Tước lên lầu. . .”

“A!” Triển Chiêu bị giật mình, mạnh mẽ quay đầu lại.

Bạch Ngọc Đường cũng bày ra vẻ mặt giật mình nhìn lại anh, không biết sao con mèo này lại phản ứng dữ vậy.

“Ha ha!” Triệu Tước nhìn thấy toàn bộ, rất vui vẻ gác tay lên vai Triệu Trinh, “Thật thú vị a, đã lâu không cảnh thú vị thế này nha!”

Triệu Trinh nhìn Triệu Tước một chút, có chút lo lắng “Chú xác định muốn đi? Những người đó đều biết chú a, chú lên thuyền có sao không?”

“Không sợ”, Triệu Tước nghiêng người qua cười cười, “Nhóc không phải là ảo thuật gia mạnh nhất thế giới sao! Biến chú thành hình dạng khác là được! Lần này cơ hội ngàn năm có một, chú muốn gặp bạn cũ a.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường nói, “Để Tương Bình lấp đặt thiết bị lên người chú, để phòng ngừa vạn nhất còn phải mặc áo chống đạn.”

Triệu Tước cũng nở nụ cười, “Nếu mang những thứ đó mới có thể toàn mệnh thì ta đã sớm chết mấy kiếp rồi.”

Triển Chiêu thấy hắn rất có tinh thần, liền hỏi, “Lần này chú định làm gì a?”

Triệu Tước cười nhẹ làm một động tác “suyt” với Triển Chiêu, “Có một loại ma thuật, gọi là khống chế tâm linh.”

Triển Chiêu nhú mào, “Chú điên rồi, một con thuyền lớn đầy người như vậy, chú muốn làm gì?”

Triệu Tước nhún vai, “Dù sao ta cũng là kẻ điên mà, làm chuyện điên rồ mới là hợp lý . . . Muốn báo thù, phải triệt để, ném kẻ địch xuống vực thẳm, nghiền nát chúng, để chúng vĩnh viễn không thể luân hồi!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hít sâu một hơi, mong sao lần này mời Triệu Tước hỗ trợ, không phải là một quyết định sai lầm.

352. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 29

Chương 29 : Chuẩn bị hành động

Triệu Tước đồng ý hỗ trợ, thật ra đối với mọi người là một tin tức tốt.

Triệu Trinh cùng ông ấy lên thuyền, sẽ cần hoá trang cho ông ấy một chút, mà thành viên của SCI cũng có rất nhiều thứ phải chuẩn bị, mọi người phân công nhau hành động.

Bạch Ngọc Đường cùng chỉ huy đội đặc công, cảnh sát biển bàn nhau kế hoạch hành động hoàn chỉnh, anh còn từ chỗ cặp song sinh lấy được bản đồ kết cấu nội bộ của chiếc du thuyền nọ . .

Hai vị chỉ huy kia không biết Bạch Ngọc Đường từ đâu có được tin tức tình báo tốt như vậy, chỉ cảm thấy quá mức thần kỳ . .

Mã Hán tự mình tuyển chọn vài người ưu tú nhất để ngấm bản từ xa, lần này anh phải tác chiến từ trên trực thăng, độ khó rất lớn. Triệu Hổ cùng Lạc Thiên đi theo đội viên đội đặc công nghiên cứu thiết bị cùng phương pháp để lên thuyền . .

Tương Bình và Tần Âu phụ trách vấn đề kỹ thuật, những người khác cũng chạy đi liên lạc với những người có hành động tương quan. Bạch Trì chạy tới chạy lui chỉnh lý tư liệu. Ngược lại Công Tôn với Mã Hân nhân đến phát chán.

Chỉ có Triển Chiêu hình như không có việc gì để làm, Bạch Ngọc Đường vốn muốn anh cùng đi bàn kế hoạch với hai vị đội trưởng nọ, nhưng Triển Chiêu không chịu, anh nói có một số việc cần làm nên phải về nhà.

Triển Chiêu về nhà làm gì chứ? .

Anh leo lên ban công ở lầu hai, cầm trong tay một ly nước, ngồi trên tay vịn nhìn ra quang cảnh thành phố bên dưới những sườn núi xa xa. Anh trước đây đã từng tán thán quá, cảnh đêm của thành phố thật đẹp, nhưng cũng là thành phố đó, ban ngày lại vô cùng hỗn loạn, ban đêm xe càng nhiều càng trắng lè, ban ngày xe càng nhiều càng bực mình . .

Triển Chiêu lẳng lặng nhìn, sâu sắc cảm nhận được, hoá ra bóng đêm có thể che giấu được rất nhiều thứ, cũng có thể phơi bày được nhiều thứ.

Anh nhìn đến xuất thần, rồi chợt nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, quay đầu lại, thì ra là Công Tôn vừa đi dạo trở về.

“Cảnh cực quá rối loạn.” Công Tôn ngồi bên cạnh, từ trong túi lấy ra cho anh một cây kẹo mút . .

Triển Chiêu buồn bực nhận lấy, Công Tôn cười, “Lúc ở cảnh cực được Dương Dương cho đó.” .

Lúc này, từ ngoài cửa Lisbon với tiểu sư tử cũng chạy tới, vô cùng thân thiết cọ a cọ hai người. . . Người của SCI, kể cả Bạch Cẩm Đường, Triệu Trinh đều là người bạn rỗi, thường ngày căn bản không thấy mặt mũi đâu, không nghĩ tới hôm nay lại nhân rỗi như thế.

Công Tôn thấy Triển Chiêu hình như có tâm sự, thì hỏi, “Làm sao vậy? Không muốn để Triệu Tước hỗ trợ hả?” .

Triển Chiêu nhún vai, “Lát nữa anh hai về, thấy Triệu Tước không biết có mất hứng không đây.” .

“Hắn không thèm để ý đâu.” Công Tôn biết Triển Chiêu đang suy nghĩ quá nhiều bèn an ủi, “Hơn nữa, đêm nay bọn anh ra ngoài.”

“Còn Bạch Ngọc Đường nữa, tôi muốn hỏi Triệu Tước xem người kia là ai, có quan hệ gì với Bạch Ngọc Đường không.” Triển Chiêu ngồi xuống phía dưới, “Bất quá lão ta chắc chắn sẽ không nói thật.” .

Công Tôn tựa người vào lan can khẽ xoa cằm, “Tôi lại không muốn biết năm đó Cẩm Đường đã gặp phải chuyện gì, có lẽ là muốn trốn tránh a.”

Triển Chiêu nở nụ cười, gật đầu, “Ngọc Đường hình như cũng không muốn biết, nhưng có một số việc nếu không giải quyết, chúng nó vẫn sẽ theo mình, rồi lại giống như bậc cha chú xấu hổ mà trải qua.” .

“Cũng đúng a.” Công Tôn gật đầu. Lúc này, hai người chợt nhìn thấy ở sân bên dưới, Triệu Tước thay đổi một thân trang phục màu đen rất ít khi thấy đang đi vào, mái tóc dài được giấu vào trong bộ tóc giả, nói chứ thấy lão không để tóc dài, thật sự có chút không quen.

“Con người thực sự có thể cải biến tự nhiên, không bao giờ già đi sao?” Công Tôn nhìn chằm chằm vào Triệu Tước, rồi đột nhiên nói, “Nếu có thể để tôi giải phẫu ra xem thì tốt rồi.” .

“Khụ khụ. . .” Triển Chiêu cảm khái, không ngờ Công Tôn đột nhiên nói ra câu này nha.

“Kỳ thực cậu muốn biết có thể đi hỏi.” Công Tôn bỗng nhiên quay sang, nghiêm túc nói với Triển Chiêu, “Cùng lắm thì để ông ấy cười cậu hai câu, vì Bạch Ngọc Đường a.” .

Triển Chiêu ngẩn người, đưa tay gỡ tóc, đúng vậy. . . vì Tiểu Bạch, lão thích cười thì để lão cười! Nghĩ xong, anh xoa người đi xuống dưới lầu.

Ra đến cửa thì thấy Triệu Tước đang ngồi trên ghế dài ở ngoài sân, bên cạnh là Lilya và Lỗ Ban, trên đùi còn có một đám mèo nhỏ meo meo meo meo không ngừng, đám mèo nhỏ này không biết từ lúc nào lại thân cận với ông ấy thế a.

Triệu Tước đang cúi đầu nựng mấy con mèo, thấy Triển Chiêu chậm rãi đi tới, khoe miệng khẽ nhếch lên, rồi ôm lấy Lỗ Ban đặt sang bên kia, như là để ra một chỗ trống cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu hít sâu một hơi, một lần nữa nhắc nhở chính mình, vì Ngọc Đường a! .

Tới bên cạnh ngồi xuống, Triển Chiêu giương mắt nhìn ông ta, “Có một số việc muốn hỏi chú.” .

“Ừ?” Triệu Tước nắm lấy chân của một nhóc mèo mập nhất, có vẻ rất thoải mái khi tiếp xúc với những thứ mềm mại. Khí trời ẩm áp dễ chịu cộng với tiếng kêu meo meo meo meo của đám nhóc mèo lông xù, Triển Chiêu bỗng thất thần . .

Cảnh tượng này đã rất lâu rồi không được nhìn thấy . . . Bất quá hình như mỗi lần gặp được Triệu Tước, ông ấy đều đang rất khả nghi đợi dưới một khung cảnh rất ẩm áp được chiếu rọi bởi ánh nắng huy hoàng. Tỷ như, lần đầu tiên gặp mặt là bên cạnh cây Tây Môn ngập tràn ánh mặt trời, còn có nhà kính trồng hoa, hành lang triển lãm tranh sáng sủa, sân nhà trải bằng cát biển, thảo nguyên Châu Phi đầy ánh nắng . . .

Thấy Triển Chiêu dờ ra, Triệu Tước quay sang nhìn anh, “Gần đây rất mệt phải không?” .

Triển Chiêu ngẩn người, ý thức được chắc mình có quãng thâm rồi, lúc này mới sực nhớ ra, chính mình còn ngủ được vài tiếng, Ngọc Đường từ khi quyết định bắt Tiền Gia Nhượng vẫn chưa chớp mắt được tí nào, hiện tại lại phải đi bàn chuyện quan trọng, tối nay nhất định phải ép cậu ấy ngủ một giấc!

“A.” Triệu Tước cười lắc đầu. .

“Sao vậy?” .

“Nhóc trúng độc nặng quá rồi.” Triệu Tước thấp giọng nói, “Vô luận nhắc tới chuyện gì, trên mặt nhóc cũng sẽ hiện ra thần tình đang tưởng niệm người nào đó.”

“Nào có? !” Triển Chiêu có chút xấu hổ, xoa loạn Lỗ Ban với Lilya vừa nhảy vào lòng làm nũng . .

“Mèo thật biết cách làm người yêu thích a.” Triệu Tước bỗng cảm khái, “Rõ ràng rất được sủng, nhưng vẫn dè dặt từng tí một. Rõ ràng rất để ý đến sự sủng ái của chủ nhân, nhưng vẫn làm bộ không quan tâm, chỉ một mực đùa giỡn a đùa giỡn. Rõ ràng đã rất khả ái, lại vẫn luôn chú ý đến dáng vẻ, mỗi một động tác đều cố gắng điệu dàng thêm vài phần . . . Chó thì không giống thế, nếu không để ý đến nó á, nó sẽ lăn ra sàn ngay.”

“Mèo cũng sẽ lăn nha.” Triển Chiêu xoa xoa bụng Lỗ Ban . .

Triệu Tước nở nụ cười, Triển Chiêu âm thầm thở dài, người này thực sự rất thích cười nha, tuy rằng đa số điệu cười của lão đều nhìn muốn đập.

“Tôi muốn hỏi chú một chuyện ” Triển Chiêu bỗng nhiên nói . .

“Cái gì?” Triệu Tước lại khá ôn hoà hỏi lại.

“Về người kia.” Triển Chiêu nói, “Cái người giống Ngọc Đường . . .” .

“Nhóc thấy bọn họ giống nhau?” Triệu Tước nhướn mày.

Triển Chiêu bị thần tình của ông ta khiến cho sững sốt, gật đầu, “Rất giống a.” .

“Ha hả.” Triệu Tước cười nhạt lắc đầu, “Không giống đâu!” .

Triển Chiêu nhú mày, vẻ ngoài rõ ràng là giống nhau như thế a, chẳng lẽ là hoá trang? Không lẽ hoá trang cả người luôn? .

“Ông ta là ai vậy?” Triển Chiêu vẫn muốn truy đến cùng, Triệu Tước rõ ràng đã tỏ rõ ông không muốn nói, dựa theo tính cách của Triển Chiêu thì sẽ không hỏi nữa, nhưng chính là câu nói kia, vì Bạch Ngọc Đường a . .

Triệu Tước có chút bối rối, khẽ đưa tay sờ cằm, “Nhóc xác định Bạch Ngọc Đường muốn biết?” .

“Tôi có thể xem xét xem có nên nói với cậu ấy hay không, nhưng mà tôi muốn biết, tôi phải xác định chuyện này là vô hại.” Triển Chiêu nghiêm túc nói, “Hành động lần có thể nói là tôi thiếu chú một nhân tình, nếu là người kia có quan hệ đến Ngọc Đường, tôi phải suy nghĩ cho rõ ràng!”

Triệu Tước cười lắc đầu, “Nhóc nghĩ cứ nói ra là rõ ràng? Hơn nữa lần này ta vì báo thù riêng là chính.”

“Một ngựa trả một ngựa!” Triển Chiêu kiên trì, “Tôi không muốn sau này Ngọc Đường bị khó xử.” .

“Nhóc với người đó lúc còn trẻ thật giống nhau nha, một tiếng Ngọc Đường hai tiếng cũng Ngọc Đường, nơi nơi chống chọi suy nghĩ cho cậu ta.” Triệu Tước bỗng thần bí nói, “Bất quá hẳn với Bạch Ngọc Đường không giống nhau đâu, tiểu lão hổ của nhóc là độc nhất vô nhị.”

Triển Chiêu cảm thấy Triệu Tước như đang hoài niệm chuyện xưa, có chút khó hiểu hỏi ông ta, “Ai là hẳn?” .

Triệu Tước trầm mặc một lúc lâu mới mở miệng, “Cái này, ta nói nhỏ cho nhóc biết, nhóc đừng nói cho người khác.” .

Triển Chiêu dở khóc dở cười, nghe sao giống mấy lúc Dương Dương với Tiểu Dịch nói thầm với nhau vậy, học sinh tiểu học à? .

Triệu Tước vươn người qua, bụm lấy lỗ tai Triển Chiêu, khẽ nói vào đó một câu.

Triển Chiêu sau khi nghe xong thì ngây ngẩn cả người, anh nhìn chằm chằm Triệu Tước, “Chú . . . gạt tôi phải không?” .

Triệu Tước ôm đám mèo đặt cả xuống ghế, đứng lên, chấp tay sau lưng đi vào trong biệt thự, chỉ để lại một câu, “Đúng hay không, nhóc tự mình phán đoán đi.” .

Vì vậy, Triển Chiêu thực sự ngồi ở trên ghế dài, ôm một đám mèo phán đoán đến hết chiều luôn . .

Bạch Ngọc Đường bàn chuyện xong trở về thì thấy một màn trước mắt thế này—— dưới ánh chiều tà vàng vọt, Triển Chiêu ôm một đám mèo, ngồi ở trên ghế đờ ra. .

Đi tới cạnh Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường khẽ ho khan một tiếng, “Đây là phương thức giao lưu tình cảm với đồng loại hả? Hay là cậu chuẩn bị biến thân?” .

Triển Chiêu ngẩng mặt liền thấy được Bạch Ngọc Đường đứng dưới ánh mặt trời vàng chói đang cười nhìn mình. Trên mặt phảng phất chút mệt nhọc, nhưng tâm tình vô cùng không tệ.

Triển Chiêu đột nhiên nhớ ra đã từng nghe ai đó nói rằng —— cho dù mệt đến mức nào, chỉ cần về đến nhà, thấy người bạn thích cười với bạn, tâm tình sẽ tốt lên rất nhiều. Cho dù người bạn thích kia bộ dạng như thế nào, lúc nhìn thấy đều cảm thấy vui sướng, mới là yêu thích chân chính.

Triển Chiêu đặt một đám mèo nhỏ đang lười biếng ngủ khi xuống, đứng lên, “Mệt không?” .

Bạch Ngọc Đường cười gật đầu, “Có một chút.” .

“Vậy đi ngủ a!” Triển Chiêu lôi người vào nhà, “Cơm tối tôi làm cho!” .

“Thực sự?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, “Cậu không phải không muốn đến gần nhà bếp nhất sao? Tôi không muốn đang ngủ nữa chừng phải dậy dập lửa đâu đó.”

“Sao thế được!” Triển Chiêu đẩy người lên lầu, ấn xuống giường đắp chăn lên, cẩn cẩn dực dực đi ra cửa, túm lấy tiểu sư tử đang chuẩn bị nhào vào làm nũng, đóng cửa lại, để Bạch Ngọc Đường hảo hảo ngủ một giấc.

Đi xuống lầu, Bạch Trì cũng đã trở về, ôm theo một đồng lớn tư liệu, “Anh, đây là ghi chép toàn bộ những thảo luận ngày hôm nay, Tương Bình đã đánh máy cho anh, đội trưởng nói đưa anh xem một chút để nắm rõ một chút thay đổi.

Triển Chiêu gật đầu, ngồi xuống cầm tư liệu lên xem, vừa hỏi Bạch Trì, “Chỗ cổ mộ sao rồi?”

“Nga, đúng rồi, nghe nói đội khảo cổ vào ngày du thuyền kia rồi bến sẽ khai quật mộ chính!” Bạch Trì ngáp một cái, “Nhưng mà đội trưởng nói đó là kế điệu hổ ly sơn dời sự chú ý của chúng ta đi, bố trí cảnh sát mai phục ở bên đó là được!” .

“Ừ, thông minh!” Triển Chiêu gật đầu, tiếp tục xem, đột nhiên nghĩ đến chuyện còn phải làm cơm, cái này độ khó có hơi cao, Bạch Trì tay nghề không tồi, thẳng thắn nhờ nhóc ấy giúp thôi! Thế nhưng mới chớp mắt ngẩng đầu lên

Đã thấy Bạch Trì ôm Lisbon, bắt đầu ngáy ngủ.

Anh đành vỗ vỗ tiểu sư tử, để nó lên lầu kêu Triệu Trinh xuống . .

Triệu Trinh thấy Bạch Trì mệt đến mức này cũng thương tiếc muốn chết, lập tức ôm lấy bế vào phòng cho cậu nhóc ngủ ngon . .

Triển Chiêu nhìn Triệu Trinh vừa trở lại, “Cậu có thể biến ra một bàn đồ ăn cho tôi không?” .

Triệu Trinh khoe miệng giật giật, đưa điện thoại cho anh, “Kêu người chuyển phát biến cho anh đi.” .

Triển Chiêu nhìn chăm chú vào cái điện thoại, Công Tôn vừa lúc xuống cầu thang, thấy anh cầm điện thoại thì nói “Không cần gọi đồ ăn cho tôi đâu, tôi với Cẩm Đường ra ngoài ăn rồi.” .

Triển Chiêu nâng cằm, gọi đồ bên ngoài sao . . . một chút thành ý cũng không có a.

Từ trong tủ lạnh lấy ra ít thịt bò cho Lisbon với tiểu sư tử, lại đổ cho Lỗ Ban bọn chúng ít thức ăn ẻo, sau đó Triển Chiêu đứng gốc luôn trong bếp.

“Đang làm gì đó?” Triệu Tước đi đến, “Đúng rồi, ta đói a! Trong nhà nhóc có gì ăn được không?”

Triển Chiêu nhìn ông ta, nghĩ bụng, người có tuổi lại biết vẽ tranh, hẳn là nấu cơm cũng không thành vấn đề đi.

“Nga, tôi muốn chuẩn bị cơm tối cho Ngọc Đường.” Triển Chiêu trả lời.

“Vừa đẹp, ta cũng đói bụng.” Triệu Tước nhìn như muốn có một phần.

“Ừm . . .” Triển Chiêu chỉ chỉ vào hai cái hộp sắt nằm cạnh nhau, “Cái nào là lò vi ba cái nào là lò nướng điện?”

Triệu Tước lẳng lặng đứng tại chỗ nhìn anh cả nửa phút, sau đó đưa tay chỉ ra cửa bếp, “Đi ra ngoài!” .

Triển Chiêu ngượng ngùng đi ra . .

Ba phút sau, Triệu Tước thò đầu ra hỏi, “Con mèo nhỏ, mấy cái hộp này, hộp nào là muối ăn hộp nào là mì chính?”

. . . .

Triển Chiêu vỗ trán, đưa tay cầm lấy điện thoại gọi đồ ăn ngoài về . .

Đến tận nửa đêm, Bạch Ngọc Đường với Bạch Trì cũng chưa có tỉnh. .

Triển Chiêu cùng hai chú cháu Triệu Tước, Triệu Trinh ngồi trên sô pha tỉ mỉ nghiên cứu kế hoạch hành động lần này.

“Cậu phải làm chút ảo thuật đó.” Triển Chiêu hỏi Triệu Trinh, “Đã chuẩn bị gì chưa?” .

“Ừ! Lần này có rất nhiều thứ xen vào giữa chừng, nên chọn làm ảo thuật ở bên ngoài, không gian tương đối lớn.” Triệu Trinh trình bày chi tiết màn ảo thuật cho hai người kia, còn phương pháp để dẫn dắt đường nhìn của mọi người đi chỗ khác, để đội viên có thể lên thuyền. .

“Có mấy chỗ khó.” Triển Chiêu nghe Triệu Trinh nói xong, cảm thấy rất hoàn mỹ, nhưng lại có rất nhiều chi tiết vô cùng phiền phức. Phải để cho bọn chúng ra tay cướp đoạt bất cóc này nọ, phải có chứng cứ mới có thể xông lên bắt người, thời cơ rất khó nắm chắc, chỉ cần có chút sơ hở thôi lập tức kiếm củi ba năm thiêu một giờ a.

“Cho dù có bắt được, rất có khả năng chỉ là đám tiểu lâu la!” Triệu Tước chỉ chỉ ảnh chụp du thuyền trên bàn, “Ít nhất phải có gì đó để dụ cá lớn đến! Để cho bọn chúng tiền mất tật mang!” .

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn Triệu Tước, “Có cá lớn sao? Chú nắm rõ kết cấu nội bộ của bọn họ?” .

“Đương nhiên!” Triệu Tước mỉm cười, “Chỉ cần có mồi ngon là có thể khơi gợi khẩu vị của bọn chúng, cá lớn tự động sẽ bơi ra.”

“Mồi là gì?” Triệu Trinh hỏi.

Triệu Tước đưa tay chỉ vào mình, “Chú!” .

Triển Chiêu cùng Triệu Trinh nhìn nhau, “Chú á? !” .

Triệu Tước cười lạnh một tiếng, “Bọn họ nếu bắt được ta, chẳng khác nào có tiền cũng như có cơ hội vùng lên lần nữa, ta so với bất cứ phú hào nào trên thuyền đều có lực hấp dẫn hơn!” .

Triển Chiêu nhíu mày, “Vậy chẳng phải chú sẽ gặp nguy hiểm sao? Vạ nhất bọn chúng đều chuyển hướng sang chú thì làm sao bây giờ?”

“Nếu như nhóc là tên bại hoại lập ra hành động lần này, thấy một tên còn bại hoại hơn là ta đột nhiên xuất hiện, nhóc sẽ thế nào?” Triệu Tước hỏi lại Triển Chiêu. .

Triển Chiêu nhún mày, “Hoảng sợ.” .

“Đó là tư duy của người thường.” Triệu Tước sửa lưng, “Ta nói nhóc ấy, một người có năng lực cạnh tranh, người đứng ở mắt xích cao nhất trong chuỗi thức ăn, một người có trí tuệ xem thường chúng sinh!” .

Triển Chiêu nhìn ông ta một lát, gật đầu, “Hoàn thành kế hoạch, đồng thời bắt sống chú!” .

“Thấy không.” Triệu Tước mỉm cười, “Nhớ kỹ, dùng tư duy của nhóc để nhận định đối phương, nhóc thông minh, phải câu con cá lớn!”

Triển Chiêu hơi nheo mắt, “Chú đang chỉ đạo tôi?” .

“Không dám. . . Một ít nhắc nhở thiện ý thôi.” Triệu Tước cầm bia trên bàn lên, cùng hai người còn lại chạm cốc, “Lần này không ai quản, được hợp pháp quấy rối, chúng ta nhất định phải đại sát tứ phương!” .

Bên trong Triển Chiêu cùng Triệu Trinh đều ẩn giấu một tính cách không an phận cực kì mạnh mẽ, dưới sự ràng buộc kìm kẹp mà quấy đạp không ngừng, lúc này đang dần dần trôi lên trong lòng.

Sau khi kết thúc hội nghị bàn tròn, Triển Chiêu cầm theo thứ gì đó ăn được trở về phòng.

Bạch Ngọc Đường còn đang ngủ say, có lẽ vì quá mệt mỏi. . . Chắc phải sáng mai mới có thể tỉnh lại.

Triển Chiêu nằm xuống bên cạnh, đưa tay cẩn thận sửa sang đầu tóc cho Bạch Ngọc Đường, rồi khẽ nhàng vuốt ve khuôn mặt trước mắt, thấp giọng nói, “Ngọc Đường, tôi vừa biết một bí mật nga, chờ cậu dậy sẽ nói cho cậu biết. Còn có, lần này nhất định phải dùng dao đâm thẳng vào tim bọn chúng, để bọn chúng

biết cái gì gọi là đau nhưt! Chúng ta với mọi người bị thiếu nợ nhiều quá rồi, một ngày nào đó phải bắt bọn chúng trả cho đủ!” .

353. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 30

Chương 30 : Kẻ thù ở trên thuyền

Ba ngày chuẩn bị chớp mắt đã trôi qua, tới ngày lên thuyền, mọi hành động của SCI đều đã được lên kế hoạch cụ thể.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngồi trên một chiếc du thuyền, nhìn Tương Bình biến một căn phòng trên đó thành phòng theo dõi.

“Chà chà.” Triển Chiêu nhìn quanh bốn phía nhin không được tám tắc hai tiếng, hỏi Bao Chứng, “Cục trưởng Bao lần này chịu chỉ dũ nha, thuê du thuyền chắc là không ít tiền nhỉ?”

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường đưa tay, chỉ chỉ về phía một cái tủ vừa đựng rượu vừa trưng bày đủ loại đồ vật kinh dị.

Triển Chiêu ngăn người, ngờ vực, “Du thuyền này là của ai thế?” .

Công Tôn đang rót rượu bên quầy bar, trả lời dùm, “Của Cẩm Đường.” .

Mọi người cười gượng hai tiếng, cùng nhau xoay mặt nhìn Bao Chứng —— hảo mắt mặt nga! Lại đi mượn của người ta.

Bao Chứng mặt vốn đen nên không biết có đỏ lên không, nhưng cũng có chút xấu hổ ho khan một tiếng.

“Đúng rồi, anh hai đâu?” Triển Chiêu hỏi Công Tôn.

“Còn đang ở trên.” Công Tôn cười hì hì cầm ly rượu đi tìm Bạch Cẩm Đường, Bao Chứng lắc đầu, “Đi tới đi lui an nhàn như vậy, nhìn y như đi nghỉ phép.” .

“Chịu thôi a, người giúp việc tay ngắn mà.” Triển Chiêu ở một bên bắt Bạch Trì pha chế cocktail, mở miệng trêu chọc.

... .

Từ chạng vạng tối đã bắt đầu chuẩn bị, rồi ngồi đợi đến tận nửa đêm, cuối cùng, cũng đến lúc lên thuyền . .

Nhân viên điều tra ở mặt trước truyền tin tức về —— chiếc du thuyền nợ đã vào cảng bỏ neo, hành khách đang lên thuyền.

Triển Chiêu lấy ống nhòm ra nhìn, “Oa! Du thuyền thật lớn a, sớm biết lớn như vậy chúng ta cũng trà trộn lên rồi.”

“Đừng thấy lớn vậy mà ham, nếu có xảy ra chuyện không may chắc chắn là dính chùm với nhau!” Bao Chứng nhìn đồng hồ đeo tay một chút, “Lát nữa phải bắt cóc nhiều người như vậy, đám đạo tặc đó chắc chắn phải có hỏa lực cường đại.” .

Bạch Trì khản trương nắm chặt tay nhìn màn hình giám thị, tâm thần không yên lo lắng dùm cho Triệu Trinh . .

“Bọn họ chuẩn bị lên thuyền.” .

Lúc này, Tương Bình từ hình ảnh mini cameras trên người Triệu Trinh và Triệu Tước thu được, mở miệng nhắc nhở mọi người.

“Đội trưởng, có thuyền nhỏ tới gần!” Lúc này, Mã Hán đang giám thị ở trên cao truyền tin về.

“Cái gì?” Mọi người sững sốt. .

Tương Bình điều chỉnh ra-đa kiểm tra, thì thấy được có sáu điểm nhỏ rất nhanh lướt đến gần du thuyền.

“Nhanh như vậy, hẳn là tàu siêu tốc đi?” Bạch Ngọc Đường hỏi Mã Hán, “Có thể thấy rõ không?” .

“Có, trên mỗi thuyền đều có ít nhất mười người.” Mã Hán giơ ống nhòm lên vừa nhìn vừa trả lời Bạch Ngọc Đường, “Mặc đồ đen, nhìn qua như là đang chấp hành nhiệm vụ.”

“Gấp gấp thế à?” Bao Chứng nhíu mày, “Muốn hành động ở gần bờ sao, không lẽ đại bản doanh ở thành phố S?”

“Đối phương rất sốt ruột, lộ diện quá sớm.” Bao Chứng nói, “Hiển nhiên chuyện xử lý Ngụy Tử Cường chúng ta đã thành công, cách thức hành động như vậy không khiến cho bọn họ nghi ngờ.”

Tất cả mọi người gật đầu. .

Lúc này, tín hiệu thu phát trên người Triệu Trinh cùng Triệu Tước có chút biến động, xem ra hai người đã thành công đi qua cửa an ninh, tiến vào bên trong du thuyền. .

“Nhìn cũng bình thường thôi.” Tương Bình lấy tay gạt cần thay đổi góc quay của camera, hầu như quay lại được toàn bộ mà không gặp chút cản trở.

“Thứ này cũng có thể xoay ạ?” Bạch Trì tò mò. .

“Ừ, Cài trên cúc áo, có xoay mấy cũng không ai phát hiện, còn có những cái khác trên măng-sét, nút buộc phía sau áo ... Nói chung là có bao nhiêu nút đều cài hết!” Tương Bình có phần đắc ý đáp.

“An ninh cũng không quá nghiêm ngặt.” Triển Chiêu ngồi trên ghế xoay bên cạnh, ôm lưng ghế nhìn vào màn hình, “Bọn họ có lên sai thuyền không thế?”

“Hắn là không đâu.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ vào một người đàn ông trung niên Triệu Trinh đang đi tới, “Có thấy quen mắt không?”

“Hắn là người phụ trách cao cấp nhất của chiếc du thuyền này.” Tương Bình lật tư liệu về người đó ra, “Không sai được.”

Triệu Trinh cùng người phụ trách nói chuyện sơ qua về màn ảo thuật đêm nay, đối phương hỏi thăm xem nhóm cộng sự của Triệu Trinh đâu, Triệu Trinh nói lát nữa sẽ lên thuyền, tự bọn họ cũng có thuyền với máy bay, nói chung sắp xếp được rồi, đối phương không cần lo lắng. Người phụ trách nọ lo lắng đến tính bảo mật của màn ảo thuật nên cũng không hỏi nhiều. Hắn làm sao biết được, nhóm cộng sự của Triệu Trinh lại toàn cảnh sát a ... Đương nhiên, đối với đám hành khách đang vui vẻ hài lòng trên con thuyền này mà nói, “nhóm cộng sự” này thế nhưng lại là ân nhân cứu mạng nha! .

Sau khi lên thuyền, Triệu Trinh cùng Triệu Tước tiến vào một căn phòng nghỉ rất xa hoa, Triệu Tước chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống phía dưới. Mini camera ghi lại rất rõ ràng từng người đang lục tục lên thuyền, Tương Bình dùng kỹ thuật phân hình điều tra từng thân phận một. .

“Không ít người có thân phận nha!” Tương Bình tán thán. .

“Đừng nói, đều là giàu có nhờ làm ăn bất chính cả, vạn nhất bị bắt trói chắc có không ít cảnh sát sẵn sàng cứu bọn họ đâu.” Bạch Cẩm Đường tựa ở bên bàn nhìn sang, đa phần anh đều có quen biết. .

“Không mời anh à?” Công Tôn ở bên cạnh hỏi. .

Bạch Cẩm Đường khẽ nhếch khóe miệng, nắm cằm người kia, “Đã nói anh là người làm ăn chân chính, sao em không chịu tin nhỉ?”

... .

“Nhìn người này!” Tương Bình bỗng chỉ vào một người đang xuất hiện trong màn hình, “Phân hình không ra kết quả, nhưng đám người tiền hô hậu ủng hình như rất có thân phận a.”

“Mặt hắn đã được hoá trang!” Công Tôn chỉ vào gương mặt người nọ, “Đó là loại kỹ thuật hoá trang rất cao siêu chứ không đơn thuần là phẫu thuật thẩm mỹ, phẫu thuật thẩm mỹ hắn là không đạt được hiệu quả này đâu.”

“Nè.” Đang nói chuyện, trong bộ đàm đột nhiên truyền đến giọng của Triệu Tước, “Thấy không?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không rõ Triệu Tước đang hỏi ai, đang trái phải nhìn quanh thì phát hiện Bao Chứng đã đi tới, ông ấy vừa rồi vẫn không có gì biểu tình gì bỗng dưng lúc này kích động vạn phần, sau khi tỉ mỉ nhìn kĩ thì mở miệng, “Là hẩn?” .

“Đương nhiên là hẩn.” Triệu Tước khề nâng cằm, cười nói, “Lát nữa hẩn thấy tôi, chắc biểu tình cũng y hết cậu bây giờ.” .

“Cậu không nhận sai chứ?” Bao Chứng lại xác nhận một lần. .

“Hẩn hóa thành tro tôi cũng nhận được.” Triệu Tước nhàn nhạt nói.

“Người nào a?” Triệu Chiêu tò mò hỏi Bao Chứng. .

“Kẻ nhất định phải bắt.” Bao Chứng nói, vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Nhớ kỹ tên này! Lát nữa cho dù có thể nào cũng phải bắt hẩn lại, tuyệt đối không để hẩn thoát!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lại nhìn sang Triệu Chiêu, khó có được lúc thấy cục trưởng Bao nghiêm túc. .

Tương Bình phân tích kết cấu khuôn mặt người nọ, dưới sự trợ giúp của Công Tôn, loại bỏ đi những lớp nguy trang, diện mạo ban đầu dần lộ ra, đó là một ông bác người ngoại quốc khoảng chừng năm mươi tuổi . .

Tương Bình bắt đầu lục lợi cơ sở dữ liệu... Nhưng tìm thật lâu cũng không tìm được người này. .

“Không tìm được?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Không có khả năng a!” .

Bao Chứng mở miệng, “Tìm trong số những người đã chết ấy!” .

Mọi người vô cùng sửng sốt, người chết á? .

Tương Bình lập tức tra trong danh sách những người đã tử vong, rất nhanh thì tìm thấy kết quả. .

“Tân Cách? Carlos?.” Công Tôn cảm thấy tên này có chút quen quen liền thò đầu vào xem, “Nhà sinh vật học người Nam Mỹ, sinh năm 1925, mất năm 1988.” .

“A... Người này tôi đã nghe qua rồi.” Triệu Chiêu cùng Bạch Trì với trí nhớ siêu cường đương nhiên nhớ ra vị này.

“Người đã chết sao còn thấy ở đây?” Bạch Ngọc Đường hỏi Bao Chứng. .

“Á á.” Song song đó, kết quả tìm kiếm của Tương Bình vẫn đang soạn soạn chạy ra, lại có ba thân phận khác nhau nữa xuất hiện, bác sĩ, thương nhân, phóng viên chiến trường... chờ một chút. .

“Đều là sinh năm 1925, mất năm 1988.” Tương Bình lật qua các loại tư liệu, “Mọi người xem, ảnh chụp đều là một tấm.”

“Hệ thống hồ sơ năm đó cũng chưa phát triển như bây giờ, những ... những cái này đều được bổ sung vào sau.” Bao Chứng nói, “Họ của hẩn vẫn luôn thay đổi, chỉ có cái tên Tân Cách là giữ nguyên, vì vậy bọn ta đều gọi hẩn là Tân Cách. Tên này kinh nghiệm phong phú, từng trải qua chiến tranh, học thức cũng rất uyên bác, chỉ tiếc là chẳng làm được gì tốt.” .

“Cục trưởng, hẩn cụ thể là làm gì?” Triệu Chiêu hỏi. .

“Hẩn am hiểu nhất là phương diện sinh vật, cái thực nghiệm đối với Lạc Thiên bọn họ, hẩn là một trong những người khởi xướng và giữ vai trò quan trọng.” Triệu Tước ở đầu dây bên kia tốt bụng giải thích dùm, “Là một con cá rất lớn, bắt quá hẩn xuất hiện đây chứng tỏ cũng là kẻ sắp chết rồi, lão bắt tử rớt cuộc cũng có ngày này.” .

Triệu Chiêu trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, Triệu Tước vừa nói đám người năm đó ai cũng thích làm lão bắt tử kia, nhưng mà đám bọn họ đúng là lão bắt tử thật! .

“Sinh năm 1925, hiện tại cũng đã hơn tám mươi tuổi, nhưng thoạt nhìn vẫn như người trung niên, rất bình thường a!” Bạch Ngọc Đường nhìn dáng đi của người nọ, cảm thấy không thể hiểu nổi. Nói đến bất lão, kiểu như Triệu Tước Triệu Khải Thiên đã bốn năm mươi tuổi mà nhìn như ba mươi anh còn có thể tiếp

thu, chỉ là nhìn trẻ hơn chút thôi mà, nhưng cái kiểu vừa không già vừa không chết này thật khiến người ta buồn nôn mà . .

“Người bên cạnh hắn cũng không phải là đèn cạn dầu a.” Tương Bình tiếp tục phân tích thân phận, “Đều là phần tử nguy hiểm, vài người đã từng có mặt trong sổ đen.” .

“Hừ hừ.” .

Đầu bên kia bộ đàm bỗng nhiên truyền đến tiếng cười của Triệu Tước . .

Mọi người nhìn nhau, lại nhìn màn hình, thì thấy trong đó lại có người lên thuyền . .

“Liêm Thiển Trung!” Bạch Trì tinh mắt, bật người liền nhận ra . .

“Hắn không phải đang chờ ở chỗ cổ mộ để vào đảo bảo bối sao.” Bạch Ngọc Đường gọi điện hỏi cảnh viên đang mai phục ở cổ mộ, muốn biết bên đó có động tĩnh gì không.

Cảnh viên ở đó nói đại lý vé số vẫn mở đèn, có người ra ra vào vào có vẻ rất bận rộn, cổ mộ đã qua thời gian khai quật nhưng vẫn chưa thấy có người đến hành động! .

“Quả nhiên cổ mộ chỉ là nguy trang.” Triển Chiêu đưa tay sờ sờ cằm, nghi hoặc, “Sao hai đám người này lại cùng xuất hiện ở đây nhỉ?”

“Con người luôn phát triển chứ sao.” Triệu Tước cười nhạo một tiếng, hình như đang rất thích thú, “Giống như lúc bé xem Liêu Trai là đã thấy sợ, lớn lên rồi xem The Grudge cũng thấy nhàm chán thôi.” .

Mọi người nghe đến đó nhin không được quay sang nhìn nhau, quả nhiên sở thích y chang Triển Chiêu mà . .

“Ý chú là, phương hướng nghiên cứu của đối phương đã chuyển từ sinh lý phát triển sang các mặt khác? Nếu là nghiên cứu làm cho trường sinh bất lão, còn không bằng khai phá bộ não một chút?” Triển Chiêu nói một hơi, chọc cho Triệu Tước cười ha ha, “Đúng vậy, kẻ điên mới bắt đầu đào tạo chủng loại mới, để sinh tồn mà. Dù sao bây giờ không thể so sánh với khi đó, không thể tùy tiện vứt đi một vài thậm chí hơn chục người mà không có ai phát hiện ra tuổi tác của họ kì cục, cũng không có chiến tranh để lợi dụng đó làm thí nghiệm! Hơn nữa, không tiền không thể thì trường sinh bất lão để làm gì?” .

Tất cả mọi người nhú mày, người điên mới là sao? .

“Đúng là có dấu hiệu cho thấy đám già khăng đó gần đây có xuất động làm gì ấy, như là đang kháng cự với ai đó.” Bao Chứng hai tay dứt túi đứng bên quầy bar, “Khủng long lợi hại thì đã làm sao, đến khi con người xuất hiện chúng đều đã chết hết.”

“Hơn nữa cái gọi là sinh lý thực nghiệm.” Công Tôn cũng lắc đầu, “Tôi đã từng nghiên cứu tình trạng máu với tế bào của Lạc Thiên, không già đi chỉ là hiện tượng bề ngoài mà thôi, chứ chẳng ảnh hưởng gì đến tuổi thọ cả, gia tăng sức mạnh cũng chỉ vì bị tê liệt thần kinh và mất đi cảm giác đau nhức mà thôi, căn bản không phải là tiến hóa, già rồi cũng phải chết thôi!” .

Bao Chứng cười, “Đúng vậy.” .

Đang nói chuyện, Triệu Tước bỗng vỗ vỗ Triệu Trinh, “Đi, dẫn nhóc đi gặp vài trưởng bối.” .

Triển Chiêu sau khi nghe được thì khẽ nhú mày, hỏi Triệu Tước, “Chú muốn hành động?” .

Bạch Trì cũng khẩn trương, “Trinh không có chuyên nghiệp trong lĩnh vực này, đừng dẫn anh ấy đi làm gì nguy hiểm nga.”

Triệu Tước bật cười, “Hôm nay trên thuyền toàn một đám cá chết, có cái gì nguy hiểm chứ.” Nói xong quay sang chọc Triển Chiêu, “Meo meo có muốn qua đây không? Rất thú vị nga! Những người đó không phải cậu có nằm mơ cũng muốn gặp một lần sao? Nói không chừng có thể hỏi ra rất nhiều rất nhiều đầu mối năm đó, cậu rất muốn đúng không? Rất muốn đúng không? Muốn cũng không cho qua!” .

Triển Chiêu tức giận đến xanh mặt, sớm biết thế tự mình lên đó với cháu lão, nhưng mà không có biện pháp a, phải ở đây chỉ huy hành động.

Bạch Ngọc Đường bên cạnh đã sớm thấy được hai mắt mèo của Triển Chiêu đang lóng la lóng lánh, liền đưa tay ôm lấy vai người ta an ủi, “Đừng nóng vội Miêu Nhi, bắt sống rồi chúng ta từ từ hỏi.” .

Triển Chiêu cau mày gật đầu, cũng biết Triệu Tước chỉ cần có cơ hội sẽ giở giọng chộc tức mình.

“Tên Tân Cách này.” Bao Chứng nói với Bạch Ngọc Đường, “Hiện tại tuy có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng hoàn toàn là nhờ ảnh hưởng của thuốc men, một ông già đã hơn chín mươi có gắng gượng mấy cũng có giới hạn. Bởi vậy rất có thể hắn đã trở thành một thứ bỏ đi, nhiệm vụ này nếu thất bại nói không chừng hắn sẽ không còn giá trị để lưu lại nữa! Bởi vậy lát nữa phải đề phòng đối phương giết người diệt khẩu, cố gắng đưa hắn nguyên vẹn về đây!” .

“Cháu hiểu rồi.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, mọi người xoa tay, hồi hộp chờ đến lúc hành động. .

Lúc này, người trên du thuyền mỗi lúc một đông, Triệu Tước cùng Triệu Trinh dưới sự chỉ dẫn của nhân viên phục vụ đã vào bên trong sông bạc xa hoa ở trên tầng cao nhất.

“Nguy rồi!” Triển Chiêu đột nhiên nói một câu. .

“Cái gì nguy rồi?” Bạch Ngọc Đường trong lòng run lên, hành động lớn như vậy chỉ sợ xảy ra biết cố gì đó thôi, đến lúc đó không những kiếm củi ba năm thiêu một giờ mà còn phải chạy đi tạ lỗi với từng phòng ban . .

Triển Chiêu cầm lấy bộ đàm, hỏi Triệu Tước, “Chú sẽ không ngứa tay muốn bài bạc chứ hả?” .

Triệu Tước khẽ nhún vai, ôm lấy vai Triệu Trinh đang hết nhìn đông lại nhìn sang tây, “Trinh, chúng ta đi chơi bài ma thuật đi.”

“Bài ma thuật?” Triệu Trinh mờ mịt . .

Mọi người cũng chẳng hiểu gì hết, mà Triệu Tước cũng đã thành công tìm được vị trí của Tân Cách, thấp giọng nói với Triệu Trinh, hắn là một con ma bài bạc, trên người mang theo rất nhiều bài chuyên để trao đổi gian lận, nhờ giúp chú đánh với hắn, để hắn thua đến thoát quần được không? .

Bạch Trì nghe thấy thế lông tơ dựng thẳng đứng, từ đầu bên này hét lên, “Không được dạy anh ấy tráo bài!”

Triển Chiêu túm Bạch Trì đang cúi kính qua một bên, hỏi Triệu Tước, “Sao chú không tự đánh?” .

“Muốn trí nhớ với chỉ số thông minh thắng được bài bạc thì ít nhất phải có cạnh tranh công bằng, đối phương đây lại nhanh tay nhanh mắt thì ta chịu thôi.” Triệu Tước mỉm cười, “Huống chi ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.” .

Triệu Trinh từ nãy đến giờ chỉ lo hóng náo nhiệt không hề nói chuyện cuối cùng cũng mở miệng, “Không sao, không khó lắm.” .

Triển Chiêu quay sang thấy Bạch Ngọc Đường đang đỡ trán, cậu ấy chắc đang đau dạ dày lắm, Triệu Tước này đúng là có thể làm được việc, nhưng điểm chết người là không thể nào khống chế được, dễ gặp rắc rối! .

Mọi người bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đều nhìn về Bao Chứng đang đứng phía sau . .

Bao Chứng ngửa mặt lên trời suy nghĩ một chút rồi nói, “Quyền chỉ huy bên này giao cho các cậu đó, quân chỉ viện đã tới, tôi đi tổ chức.”

Kết quả, Bao Chứng trốn tránh trách nhiệm phải xông đi thắng . .

Triển Chiêu đề nghị Triệu Tước, “Nói kế hoạch của chú cho tôi nghe đi!” .

“Kế hoạch gì?” Triệu Tước cũng trả lời rất tùy ý, “Các cậu chỉ huy, tôi nghe lệnh làm việc, hiện tại có nhiệm vụ gì không? Cảnh sát Mèo Đen?” .

“Chưa có! Đối phương chưa hành động lấy đâu ra nhiệm vụ cho chú? Chú an phận thủ thường một chút là tốt lắm rồi!” Triển Chiêu nghiêng răng.

“Nga... Vậy ta có thể tự do hoạt động rồi.” Triệu Tước cười, lôi kéo Triệu Trinh, “Đi, chúng ta an phận thủ thường đi đánh bạc.” .

Triển Chiêu cũng nổi khùng, Bạch Trì bên cạnh càng thêm lo lắng, bên cạnh Tân Cách đều là mấy tên đã từng dính lệnh truy nã, rồi thì sát thủ chuyên nghiệp này nọ, Triệu Trinh như vậy thì rất nguy hiểm a . .

Bạch Ngọc Đường lại khẽ khoát tay với hai người, ý bảo không cần khẩn trương như vậy, Triệu Tước hẳn sẽ có chừng mực, dù sao Triệu Trinh cũng là cháu trai duy nhất của ông ta, mà Triệu Trinh vốn rất thông minh, sẽ không bị thiệt đâu mà sợ . .

Triển Chiêu không thể làm gì khác hơn là lẳng lặng đứng nhìn, đồng thời ... ở góc màn hình, một bóng người chợt hiện lên, vừa vặn Triển Chiêu nhìn thấy rất rõ ràng —— âm thầm kinh hãi, sao hắn lại ở đó?

354. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 31

Chương 31 : Đánh bạc

Thân ảnh người kia hiện lên quá nhanh, Triển Chiêu chỉ có thể nhìn thấy trong tích tắc, gần như nghĩ mình đã nhìn nhầm rồi, lại đảo mắt liếc Ngọc Đường, thì thấy cậu ấy đang chăm chú nhìn vào sơ đồ bố cục con thuyền và cầm bộ đàm thảo luận chiến thuật với đội viên lát nữa sẽ lên thuyền, hoàn toàn không nhìn thấy gì ở phía bên này.

Triển Chiêu thu hồi đường nhìn tiếp tục tìm kiếm trong màn hình nhưng bóng người kia đã không còn tung tích ... Có thể suy ra, vừa rồi là Triệu Tước dành riêng cho anh nhìn.

Đang suy nghĩ, Triệu Tước đã lôi kéo Triệu Trinh tới bên bàn đánh bạc.

Tân Cách đích thật là một tay cờ bạc, khách khứa ở trên cái du thuyền xa hoa này hầu hết đều là tài phiệt hoặc kẻ sẵn mồi, quảng tiền không hề tiếc tay.

Bởi vậy trên chiếu bạc tiền cược rất cao, Tân Cách là một cao thủ, ai đánh với hắn gần như cầm chắc cái thua.

“Vẫn thắng như vậy chắc chắn có gian lận!” Triển Chiêu nhíu mày, “Sòng bạc cứ mặc kệ vậy sao?”

“Du thuyền lấy phí cao ngất, bài bạc kiểu này cũng không có nhà cái, chỉ là dân cờ bạc moi tiền của nhau mà thôi, mọi người vui vẻ chơi chủ yếu là vì không có quy củ, vì thế mới xuất hiện cả những kẻ vô pháp vô thiên như thế.” Tương Bình tra xét kĩ đồng tư liệu, không lơ là bất cứ chi tiết nào.

“Trinh phải cẩn thận một chút.” Bạch Trì ngồi ở trên ghế nóng ruột nhìn màn hình, bởi vì không thể nhìn thấy Triệu Trinh, chỉ nhìn thấy người và sự việc trước mặt anh ấy, bởi vậy cậu nhóc càng thêm lo lắng.

Triệu Trinh tới ngồi đối diện Tân Cách, Triệu Tước ở ngay phía sau.

Tân Cách hiển nhiên chỉ để ý đến đối thủ trên chiếu bạc của mình, khi nhận ra đó là Triệu Trinh thì hơi sửng sốt, “Nga? ảo thuật gia tiền sinh.”

“Tiêu rồi!” Bạch Trì mặt như đưa đám, “Hắn nhận ra Trinh rồi.”

Triển Chiêu đỡ khóc đỡ cười xoa đầu cậu an ủi, “Trì Trì, rất ít người không nhận ra Triệu Trinh.”

Bạch Trì càng thêm phiền muộn, đối phương khẳng định biết quan hệ giữa Triệu Trinh với Triệu Tước, sẽ không...

Quả nhiên, Tân Cách chậm rãi ngẩng đầu, khi hắn thấy Triệu Tước đang mỉm cười nhìn hắn thì, biểu tình trên mặt làm Triển Chiêu cùng mọi người vốn đang lo lắng nhìn không được cười lăn lộn.

“Nhìn như mấy con cóc há mồm chờ côn trùng ấy.” Công Tôn ở một bên sinh động hình dung một chút, lại một lần nữa làm mọi người cười vắng.

Tân Cách bị đứng hình tầm ba bốn phút mới dời ánh mắt ra khỏi khuôn mặt Triệu Tước, lúc này sắc mặt hắn trắng xanh, ánh mắt lại càng hoảng hốt bất định.

Triệu Tước lạnh lùng mở miệng, “Chà, thật thú vị, dĩ nhiên ở loại địa phương này lại gặp được bạn cũ.”

Nét mặt Tân Cách dần ra một chút.

Bạch Ngọc Đường cảm khái, “Dễ bị lừa vậy?”

Triển Chiêu cũng nhíu mày, “Không chỉ dễ dụ, có vẻ cũng rất nghe lời.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong đầu tiên là ngẩn người, sau đó giật mình, “Triệu Tước nhanh như vậy đã kịp động tay động chân rồi? !”

“Cái gì?” Mọi người không giải thích được quay lại nhìn hai người —— động tay chân gì cơ?

“Tên ngu ngốc đó nhìn Triệu Tước những ba phút, kêu hắn đi tự tử cũng được nữa là.” Triển Chiêu lắc đầu, “Phóng to màn hình lên là có thể thấy sự biến hoá trong mắt hắn!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Thế nhưng Triệu Tước chưa hề nói gì …” Tương Bình cảm thấy thật kinh khủng, mà Triển Chiêu có thể nhìn ra cũng ghê gớm không kém.

Triển Chiêu cười lạnh một tiếng, “Tân Cách kia có khi cũng chỉ là cá nhỏ, nói cách khác, chỉ là một nhân viên kỹ thuật không hề có sức chiến đấu.”

“Còn dám người đi theo?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm, dù sao Tân Cách cũng không có năng lực chống trả, ở trước mặt Triệu Tước lúc này chẳng khác nào một con sơn dương đang đợi làm thịt, nhất định đang có kẻ khác ẩn núp đằng sau, có thể không biết nhiều bí mật bằng hắn, không có địa vị cao như hắn, nhưng nhất định có khả năng cùng sự quyết đoán hơn!”

Triển Chiêu vừa mới dứt lời, từ đầu bên kia truyền đến tiếng cười khê của Triệu Tước, “Rất đúng nha.”

Đến khi Triển Chiêu phục hồi tinh thần, Triệu Trinh đã thắng được Tân Cách đại cao thủ.

Tân Cách trợn mắt há hốc mồm nhìn Triệu Trinh.

Triển Chiêu ở một bên thở dài, “Hôm nay biểu tình của hắn hơi bị nhiều nha.”

Tân Cách buông bài trong tay xuống, nhìn chằm chằm vào Triệu Trinh, rồi đưa tay chỉ chỉ vào anh, “Cao thủ.”

Triệu Trinh nhàn nhạt đáp, “Tôi thường chơi với bài, nhưng rất ít khi đánh.”

Bạch Trì tùm tùm nói, “Ảo thuật với lá bài của Trinh siêu cấp đặc sắc nha, anh ấy tẩy bài nhìn cũng đẹp nữa.”

Mọi người có chút bất đắc dĩ nhìn cậu, Bạch Trì đã hoàn toàn bị Triệu Trinh thu phục mất rồi, chẳng còn nhớ đến chuyện lúc còn bé bị khi dễ thảm thế nào nữa.

Tân Cách cũng cười lắc đầu, “Người trẻ tuổi a, khiêm tốn quá mức sẽ thành ngạo mạn đó.”

Triệu Trinh nhướn mày, “Tôi chỉ nói thật thôi.”

Tân Cách gật đầu, tỉnh tâm lại tiếp tục cùng Triệu Trinh đánh ván thứ hai, nhưng mà... thua thảm hại hơn nữa.

“Oa.” Triển Chiêu lắc đầu, “Triệu Trinh không trực tiếp xếp bài trong tay Tân Cách thành tháp đã rất nể mặt hắn rồi! Tân Cách này thật sự là dân cờ bạc chính gốc sao, đã thua đến vậy còn muốn đánh tiếp?”

“Dân cờ bạc thực sự chính là như vậy. Càng thua càng muốn đánh, luôn nghĩ vận may nhất định sẽ đến với mình, nên mới có những kẻ táng gia bại sản chỉ trong vòng một đêm.” Bạch Cẩm Đường ở một bên nhàn nhạt nói, “Hiểu cảm được buồn được thì không phải dân cờ bạc.”

Nửa giờ sau, Tân Cách thua hết số tiền cược mà hắn có, nhưng vẫn tiếp tục muốn đánh, quả thật đã đến lúc phải cởi quần, Triển Chiêu chột chột Bạch Trì bên cạnh, “Trì Trì, Triệu Trinh thắng bao nhiêu tiền rồi?”

Bạch Trì mở to hai mắt, “Khoảng năm mươi vạn USD.”

Mọi người phẫn hận nheo mắt lại —— lời dữ vậy trời!

Vì vậy, ở bên kia, Triệu Trinh nghe được tiếng hô lớn của mọi người trong SCI truyền đến tai, “Mời khách!!! Tặng quà!!!”

Ừ tai rồi.

Triệu Tước ôm vai Triệu Trinh cúi xuống nói nhỏ vào tai anh, “Nhóc dĩ nhiên lại hoà đồng như vậy, gen của Triệu gia chúng ta bị biến dị nghiêm trọng mất rồi!”

Triệu Trinh bắt đầu dĩ nhiên nhìn ông ta, mọi người bên này ngẩng mặt suy nghĩ một chút, ảo thuật gia mang theo sư tử đi khắp nơi tuyệt đối sẽ không hoà đồng, hơn nữa Triệu Trinh trước đây thật sự là một bộ đáng độc lai độc vãng, quả nhiên là công lao của Bạch Trì nha!

Triệu Tước trong lúc làm bộ khích lệ Triệu Trinh đã lặng lẽ kêu anh tìm cách làm đồng hồ đeo tay của Tân Cách chạy nhanh đi mười phút.

Triệu Trinh nghe xong không phản ứng, thấy Tân Cách từ bên kia chiếu bạc đi lại phía mình thì đưa tay ra, như là muốn cùng hắn bắt tay.

Tân Cách dù sao cũng là trưởng bối, sao lại đi trở mặt với Triệu Trinh được, đành cùng anh bắt tay mấy cái, lúc rút tay về bỏ đi còn cùng người bên cạnh oán giận cái gì mà phong thuỷ không tốt, sớm biết thế trước khi ra khỏi nhà đừng nhổ mấy cọng tóc bạc đi.

Mọi người nghe thấy nhếch miệng, ăn uống chơi gái đánh bạc, có số cả rồi a!

Bạch Ngọc Đường lại chú ý đến yêu cầu vừa rồi của Triệu Tước, liền hỏi, “Chính đồng hồ được chưa?”

Triệu Trinh ho khan một tiếng, biểu thị đã sửa xong.

Tương Bình ở một bên thử chỉnh đồng hồ trong tay mình, muốn nghiên cứu xem tay Triệu Trinh rốt cuộc là nhanh đến mức nào mà có thể hoàn thành trong nháy mắt lại không bị phát hiện? Người này nếu không phải là ảo thuật gia tuyệt đối sẽ là siêu trộm a, gen nhà Triệu Tước thật là nguy hiểm!

Triển Chiêu khoanh tay đứng một bên, gót chân khẽ gõ gõ xuống nền, có vẻ rất không kiên nhẫn, “Đám trộm cướp đó sao còn chưa ra tay a? Đồ ăn cũng sắp lạnh rồi.”

Mọi người mỉm cười nhìn anh, biết anh bị Triệu Tước đoạt mất danh tiếng rất không hài lòng.

“Tân Cách có thể phát hiện ra đồng hồ chạy sai không?” Bạch Trì lo lắng hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Ừm, Triệu Tước nếu đã yêu cầu như thế, chắc là sẽ không nguy hiểm đâu, hơn nữa trong lúc hắn đánh bạc rất nhập tâm, không hề có chút khái niệm nào về thời gian cả.”

“Đội trưởng!”

Lúc này, Mã Hán từ đài quan sát trên cao truyền tin về, “Có thuyền lớn tới gần!”

“Thuyền lớn?” Mọi người vội nhìn sang máy thu tín hiệu ra đa cùng màn hình giám thị, đúng là có một con thuyền rất lớn đang tiến đến gần, hình dạng như một chiến hạm loại nhỏ.

“Đám súng ống đạn dược kia đều mua từ bên ngoài à?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Loại này căn bản không phải tàu dân dụng.”

“Dạo này có tiền thì ngay cả tàu sân bay cũng có thể mua được ấy chứ.” Bạch Cẩm Đường ở một bên nhỏ giọng nói thầm, “Giới tài phiệt hiện tại đều lưu hành kiểu mua sắm chiến hạm thế này, chạy ra xa vài hải lý, bố trí cho khoảng không đó y như trên mặt đất, v.v , để tránh bị ám sát. Có người còn trực tiếp mua một hòn đảo, dựa theo đúng cách thức của đảo Alcatraz vây lưới sắt quanh tường, muốn một đội quân đứng canh gác, ở bên trong thì kiến tạo nên vương quốc của chính mình.”

Mọi người nhìn không được quay sang nhìn anh, không biết đại ca có đang lên kế hoạch giống vậy không nha.

“Mua đảo không người đất không anh hai?” Triển Chiêu đột nhiên hứng thú với đề tài này.

“Cũng được.” Bạch Cẩm Đường trả lời, “Bất quá rất không có lợi, thứ nhất không thể mua được nhiều đảo nhỏ, mà mua về rồi muốn tu sửa này nọ quá công phu. Mua một khối đá ngầm về, bỏ tiền túi ra xây lên

một cái cung điện, rồi lại nuôi thêm một đám lính đánh thuê, cũng chẳng đỡ lại được một đợt hồng thủy, đến lúc đó lại thành đồ ăn cho cá hết.”

“Vậy đảo lớn hơn chút thì sao?” Sự hứng thú của Triển Chiêu đối với đề tài này hình như không phải để tìm kiếm tâm lý mới lạ gì, mà là một lý do khác.

Bạch Cẩm Đường thấy thần sắc con mèo nọ vô cùng nghiêm túc, đành trả lời, “Anh kêu cặp song sinh đi tìm một bản báo giá về, bất quá có rất nhiều đảo đều được bí mật bán ra, có cái còn liên quan đến bí mật quân sự, rất khó lấy được toàn bộ tư liệu, đảo nhỏ không người ở trên trái đất này cũng khá nhiều đó!”

“Nếu như muốn kiến tạo một căn cứ thí nghiệm bí mật, không có gì tốt hơn một hòn đảo nhỏ nhỉ!” Triển Chiêu tự nhủ, “Trên đất liền không khả thi lắm, không an toàn như trên đảo được!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đúng vậy.

“Hai người bọn họ muốn đi đâu vậy kìa?”

Đúng lúc này, Tương Bình quay đầu lại hỏi Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, bởi vì Triệu Tước đã kéo Triệu Trinh rời khỏi sòng bạc, đi lên nơi cao nhất của con thuyền.

“Triệu Tước?” Triển Chiêu hỏi, “Hai người muốn làm gì?”

“Còn khoảng năm phút nữa, cho người ra đi là vừa, đến giờ đập nhau rồi!” Triệu Tước mỉm cười, “Con cừu kia sẽ báo giờ chính xác.” Nói xong, hắc hắc cười kéo Triệu Trinh trốn vào trong một căn phòng xa hoa không kém của ai đó.

Triển Chiêu quay đầu lại liếc Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cầm lấy bộ đàm, “Các tổ đội chú ý, chuẩn bị hành động.”

Sau đó, Bạch Ngọc Đường rời khỏi buồng nhỏ trên tàu, Triển Chiêu tiến ra boong tàu, đột nhiên kéo người đang muốn nhảy lên ca nô đó lại, ghé vào bên tai nhỏ giọng nói một câu.

Bạch Ngọc Đường sững sốt, đảo mắt nhìn Triển Chiêu, “Thực sự?”

Triển Chiêu gật đầu, lại nghiêng người, ghé vào tai anh nói thêm vài câu nữa, Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, đưa tay nhéo nhéo lỗ tai Triển Chiêu, sau đó rời thuyền nhảy lên ca nô, chạy tới chỗ mọi người đang tập hợp.

Triển Chiêu trở lại buồng nhỏ biểu tình nghiêm túc hẳn, mọi người cũng trở nên khẩn trương, dù sao cũng là một án lớn.

Tương Bình chặn tín hiệu truyền tin ở trên du thuyền lại, vô hiệu hoá những cuộc điện thoại từ bên trong ra ngoài để tránh hồng yệ. Mặt khác, hình ảnh trên màn hình giám thị đã được đổi sang hình ảnh trong camera theo dõi bên trong con thuyền, rất nhiều góc chết đã được trang bị camera chuyên dụng của cảnh sát, đây đều là cảnh cục pháp chuyên viên kỹ thuật lên thuyền nội ứng ngoại hợp làm thành.

Tương Bình bẻ bẻ khớp tay, bắt đầu điên cuồng gõ bàn phím, “Bắt hết đám chúng mày!”

Sau đó, thiết bị giám thị cao cấp trên du thuyền đều tập trung vào Tân Cách, bắt luận hẳn đi tới đâu, làm động tác gì, đều bị quay lại chiếu cả lên màn hình.

Quả nhiên, sau khi Tân Cách quay về phòng, mang theo thuộc hạ mặc một thân áo khoác rộng thùng thình đi ra, bên trong có giấu súng.

“Triệu Tước thực sự đã động tay động chân với Tân Cách sao?” Bạch Trì nhin không được hỏi Triển Chiêu, “Chú ấy vì sao muốn cho thời gian sớm hơn mười phút? Là muốn Tân Cách hành động trước thời gian sao?”

“Ông ấy muốn dẫn dụ con cá khác!” Triển Chiêu thấp giọng nói, “Có nơi tổ chức sẽ có thể lực, có thể lực sẽ có người tài và người thường, có người tài không thì không sao. Nhưng có người tài lại có cả người thường sẽ không ngừng đấu tranh nội bộ, sau đó lập bang kết phái. Dựa theo cách nói của Triệu Tước và cục trưởng Bao, Tân Cách là nguyên lão, cái kiểu có kỹ thuật nhưng không theo kịp tiết tấu như thế sẽ bị đào thải, nhưng mà vai vế thì không thể lộn xộn, hẳn là chỉ huy, tuy rằng chỉ hữu danh vô thực. Mà mặt khác có lẽ có một vị hậu bối tuổi trẻ tài cao đến tổ chức hành động lần này. Nhiệm vụ của Tân Cách bất quá chỉ đơn

giản hô lên một tiếng ‘bắt đầu’ mà thôi, nếu bị hô sớm một chút, mọi người nhất định sẽ hỏi ý kiến bạn đội phó kia, cứ theo dõi đám đó chúng ta có thể tìm được cá lớn.”

“Ha ha.” Từ đầu bên kia, Triệu Tước nở nụ cười, “Thật hiểu ta nha, chỉ cần một cái liếc mắt cũng có thể hiểu được nhau có tính là tâm ý tương thông không nhỉ? Chúng ta quả nhiên là tuyệt phối mà.”

“Chú tỉnh táo chút đi, coi chừng lát nữa Ngọc Đường cho chú một cú đó.” Triển Chiêu khê nhưn mày, “Lão tử có người rồi, mà chưa cũng chỉ thích loại hình hoàn mỹ khỏe mạnh sáng sủa thôi, phiền nhất là cái kiểu tối tăm thần bí, tóc dài eo lả tuyệt đối không cần nghĩ, sang một bên tránh nắng đi.”

Tất cả mọi người cúi đầu giả ho khan nhin cười.

Bạch Ngọc Đường ở một nơi khác bất đắc dĩ đỡ trán, Triển Chiêu chỉ cần có chút quan hệ gì tới Triệu Tước sẽ bật người gỡ bỏ ngay, phúc hắc theo lữ thừa kịch liệt bay lên, từ một con mèo đen bình thường trong nháy mắt chuyển hóa thành tiểu ác ma.

Triệu Tước ở bên kia tay cầm một cái ly thủy tinh hờn dỗi, “Chẳng đáng yêu tí nào!”

Triệu Trinh đứng bên cửa sổ nhìn xuống, “Bốn phía đều có ca nô, đằng xa có thuyền, khoảng mười phút nữa là có thể tiếp cận.”

“Nga, tốt lắm, hài kịch sắp được trình diễn.” Triệu Tước nhìn đồng hồ đeo tay, song song đó, phía dưới truyền đến một trận đạn bắn “pằng pằng pằng”, còn có tiếng người hét lên.

Trên màn hình giám thị, Tân Cách đi vào sông bạc, từ trong áo khoác lấy súng ra hướng lên trần nhà nả một băng đạn, mọi người hoảng sợ chạy tứ tán, hần cầm lấy cái loa hét lên, “Không cần hoảng sợ, chạy loạn bị bắn chết ráng chịu, ngồi xuống hết cho tao.”

“Nga!” Triển Chiêu nhìn lời nói và hành động của hần, rất hứng thú gật đầu, “Có chút tình tiết của phim cao bồi miền Tây a, quả nhiên đã già rồi.”

“Phim cao bồi miền Tây?” Bạch Trì không hiểu quay sang hỏi.

Triển Chiêu chẳng kịp giải thích, chỉ kịp quay đầu của Bạch Trì hướng lại về phía màn hình để cùng nhau quan sát.

Song song đó, thủ hạ của Tân Cách cũng loạn thành một đoàn, cả đám vô thức nhìn vào đồng hồ đeo tay, cuối cùng không còn cách nào khác đành lấy súng ra hỗ trợ Tân Cách, nhưng tiếng lòng thì trăm người như một —— sao lại hành động sớm mười phút a.

Tương Bình chăm chú điều chỉnh camera, hưng phấn hét lên, “Khống chế hết chúng bay, xem chạy đi đâu cho thoát!”

Nhìn nữa, thủ hạ của Tân Cách đang đồng loạt nhìn về phía một người.

“Hần!” Triển Chiêu cùng Bạch Trì đồng thanh hô lên, chỉ về phía một người, “Chính là hần!”

“Ngọc Đường, thấy không?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lúc này đã cùng đội viên đặc công leo lên trục thẳng rời khỏi sân bay, từ notebook mang theo bên người, có thể thấy rõ ràng một kẻ mà Tương Bình đã cố tình đánh dấu lại cho anh, “Miêu Nhi, tôi thấy rồi!”

“Cẩn thận người này.” Triển Chiêu nhắc nhở, “Cổ tay hần có đeo một cái đồng hồ, thấy không?”

Bạch Ngọc Đường trả lời, “Thấy!”

“Chú ý những người đeo đồng hồ kiểu này, không giống với những người khác ... Tôi vẫn hay nói ấy, cậu hiểu không.”

“Ừ, hiểu rồi.” Bạch Ngọc Đường ngắn gọn trả lời.

Bạch Trì với Tương Bình hiểu kỳ quay lại hỏi, “Hiểu cái gì?”

Triển Chiêu nhếch khóe miệng, “Vật hợp theo loài, cho dù là biến thái nhất trong số những kẻ biến thái, cũng có tính cách chung và tính cách riêng ... Trên đời này không có hai người hoàn toàn giống nhau, đương nhiên cũng không có hai người hoàn toàn khác nhau. Anh hùng đều có điểm giống nhau, đó là khí tiết, biến thái cũng có điểm giống nhau, đó là tử mĩ tiểu tiết!”

355. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 32

Chương 32 : Cái đuôi

Tân Cách dính chiêu của Triệu Tước, hành động trước thời gian, thủ hạ của hắn đều chưa kịp chuẩn bị, hiện trường có chút hỗn loạn.

Mà nghe thấy có người nổ súng, trong sòng bạc đương nhiên là đại loạn, đám người bắt cóc kia vội không chế hiện trường, bắt mọi người cầm miệng.

Triệu Trinh cùng Triệu Tước ở trong phòng nghe thấy rất rõ ràng.

Triệu Trinh mở cửa đi ra ngoài.

“Này” Triệu Tước một tay kéo người lại, “Từ bé người nhà mình đã dạy nhóc thế nào hả? Có tiện nghi phải chiếm, có nguy hiểm phải trốn, có biến thái phải biến thái hơn, Triệu gia tam đại nguyên tắc không ai dạy nhóc hả?”

“Hay a!” Trong phòng chỉ huy, Bạch Trì đồng ý gật đầu như bỏ củi, Triển Chiêu bắt đắc dĩ nhìn cậu nhóc một cái.

“Cháu không đi, bọn họ sẽ không thể lên thuyền, phải làm thủ thuật che mắt a.” Triệu Trinh nói rồi ra ngoài đi lên trên đỉnh.

Triệu Tước không có cách nào khác đành đi theo cháu mình, rất sợ thằng bé gặp phải nguy hiểm, Triệu gia chỉ còn lại mỗi nhánh cây này, hắn cũng không muốn gánh trên lưng tội danh làm đoạn tử tuyệt tôn Triệu gia, tuy rằng đoạn tử tuyệt tôn xem ra là chuyện sớm muộn rồi.

Triệu Trinh leo lên cao, Triệu Tước nhìn đồng hồ, “Chờ bọn hắn hiểu ra tăng cường phòng hộ, chúng ta có tối đa hai phút.”

Triệu Trinh gạt đầu, từ trong chiếc hộp tù thân lấy ra một tấm giấy bóng kính.

Triệu Tước ở một bên hơi tò mò, “Tính làm ảo thuật “lật tẩy bí mật” sao?”

Bạch Trì gấp đến độ ồn ào, “Đừng làm anh ấy phân tâm!”

Triệu Tước nghe xong điên máu, thằng nhóc kia dĩ nhiên lại dám mắng mình! Tức giận xông lên nã, Triệu Tước đưa tay ra hướng về phía cánh tay Triệu Trinh nhéo một cái, còn cố ý để cho Bạch Trì thấy, trong miệng nói, “Ta cứ nhéo đây, nhóc định làm gì!”

Triển Chiêu xua xua tay với Bạch Trì đang tức giận, “Em đừng để ý đến lão, em càng thế lão càng mạnh tay đó.”

Triệu Trinh bắn hai đầu của tấm giấy sang lan can ở hai đầu thuyền. Loại giấy bóng kính này chỉ dùng để làm đạo cụ biểu diễn ảo thuật, vô cùng đắt đỏ, chia làm hai loại là dùng ban ngày và dùng ban đêm. Triển Chiêu đã từng đọc qua về nó một lần, sau đó liền gọi nó là băng vệ sinh ảo thuật. Mỗi lần mở miệng nhắc đến lại khiến Bạch Ngọc Đường khiết phích muốn phát điên, bởi vậy Triển Chiêu thường dùng cái này để chọc người kia bạo phát.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu dùng bộ đàm nói với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, dùng ban đêm.”

Ở trong trục thẳng, mọi người đột nhiên thấy Bạch đội trưởng nắm chặt bộ đàm vò vò tóc, chúng đội viên đột kích hai mặt nhìn nhau, cái gì dùng ban đêm cơ?

Chỉ có Triệu Hồ ở một bên che miệng cười rinh rích, Mã Hán đáp cậu, ý bảo —— đừng nhúc nhích, làm tay tôi run!

Lúc này trên tay Mã Hán đang cầm súng ngắm a, nhiệm vụ của anh lát nữa hơi bị khó, đó là từ trên trực thăng bắn rơi tấm giấy kính kia xuống, như vậy sẽ tạo thành cảnh tượng máy bay đột nhiên xuất hiện, tốt nhất là đợi cho đến khi mọi người đều xuống dưới thành công, nhưng lại phải ngắm bắn mấy tên phục kích, bởi vậy anh phải tìm được vị trí thích hợp đã.

Triệu Trinh bố trí bốn phía hoàn tất, đang muốn cùng Triệu Tước rời đi.

Thì từ cửa cầu thang có tiếng bước chân vang lên, còn có tiếng người oán giận, “Chuyện gì xảy ra vậy a! Sao lại sớm mười phút, thằng cha đó già đến hồ đồ rồi à!”

Triệu Tước cùng Triệu Trinh nhìn nhau, Triệu Trinh lập tức lôi Triệu Tước trốn ra sau cửa, từ đó thấy được đằng kia có hai người, Triệu Trinh lấy hai thanh phi đao ra.

Triệu Tước nhìn hai thanh phi đao nhỏ đến thương cảm, bĩu môi.

Triệu Trinh nhìn trời, như là muốn ông chú mình đừng kén cá chọn canh nữa.

Bạch Trì thấy Triệu Trinh muốn tập kích hai người nọ thì nhịn không được khê nhủu mày. Triệu Trinh là người thường chứ phải cảnh sát đâu, anh ấy cho tới bây giờ chưa từng giết ai, bây giờ thực sự sẽ làm sao? Xuất phát từ tư tâm, Bạch Trì không muốn để Triệu Trinh giết người, việc này sẽ lưu lại bóng ma suốt cuộc đời, cũng giống như Bạch Ngọc Đường không muốn Triễn Chiêu giết người vậy.

Lúc này Triệu Tước đưa tay, chỉ chỉ cái cổ của chính mình.

Triệu Trinh không hiểu.

Triệu Tước chỉ vào nơi giao nhau giữa cổ và xương quai xanh, rồi làm một động tác chém đao với Triệu Trinh.

“Chú ấy muốn nói gì a?” Bạch Trì tò mò nhìn Triễn Chiêu.

Triễn Chiêu mỉm cười, “Là vị trí của dây thanh quản.”

Bạch Trì trừng mắt nhìn.

“Cắt ở đó, người sẽ không chết, chỉ mất đi khả năng nói và phát ra âm thanh thôi.” Triễn Chiêu khê nhún vai, “Triệu Trinh hẳn có thể dễ dàng mô phỏng lại giọng của bọn chúng, ngay cả nơi cao nhất cũng đã khống chế được, vạn sự đại cát!”

Bạch Trì nghe thấy thế há to miệng, quả nhiên, hai tên thủ vệ kia vác súng trên vai, đạn đã lên sẵn nòng mở cửa đi tới, bởi vì có tấm giấy kính vuông góc che kín, hai người không nhìn thấy được trực thăng đang từ phía xa đang tiến đến gần.

Vừa đứng lại, đột nhiên nghe thấy có tiếng huýt còi.

Hai người nhanh chóng quay đầu lại, trong vòng 0. 3 giây để người ta có thể có phản ứng thứ hai, Triệu Trinh phi hai thanh đao qua ... thanh đao trót lọt ghim vào vị trí bên trên xương quai xanh, chính là nơi Triệu Tước vừa chỉ.

Hai tên kia há miệng đưa tay che vết thương, muốn nói nhưng ngay cả tiếng ú ớ cũng không thoát ra được, chỉ cảm thấy cổ họng thều thào.

Triệu Trinh bước ra, đánh hai phát vào hai cái cổ, bọn chúng không tiếng động ngã xuống đất.

Lúc này, từ trong bộ đàm truyền đến giọng của Tân Cách, “Trên đó thế nào?”

Triệu Tước cầm lấy bộ đàm, mô phỏng theo giọng nói vừa nghe được, “Tối rồi.”

“Liên lạc với đội thuyền chưa?” Tân Cách nhủu mày, “Sao lại muộn như vậy?”

Triệu Trinh cầm lấy ống nhòm nhìn một chút, “Còn chưa thấy đâu.”

“Cái gì?”

“Thực sự không có.”

Tân Cách vọt tới boong tàu nhìn ra phía xa, nhưng mà vì có tấm kính che mắt, hoàn toàn không thấy bóng dáng con thuyền nào, chỉ có một mảng nước biển vắng vẻ âm trầm.

“Hỗn đản!” Tân Cách đang muốn mở bộ đàm, trực thăng của Bạch Ngọc Đường bọn họ gần như đã tới nơi, Bạch Ngọc Đường cầm một cái nổ quân dụng, bắn thiết bị làm nhiễu sóng xuống phía dưới.

Thiết bị nhiễu sóng vòng xuống dưới tấm kính rơi vào trên thuyền, trong nháy mắt, trừ tín hiệu để cảnh sát liên lạc với nhau mà Tương Bình đã bố trí ra, những tín hiệu khác đều bị chặn.

Thanh âm oán giận của Tân Cách chỉ có Triển Chiêu bọn họ nghe được, đối phương chẳng biết tí gì.

Lúc này, máy bay đã tiến đến gần tấm kính, Bạch Ngọc Đường ra hiệu cho đội viên đặc công phía sau đeo mặt nạ vào, ý bảo —— lên thuyền!

Mọi người thả dây xuống, Mã Hán giờ súng ngắm vào móc cổ định tấm kính, chờ hiệu lệnh của Bạch Ngọc Đường.

Ở trên đỉnh, Triệu Tước trói hai tên thủ vệ đã ngắt xiềng, rút vũ khí của bọn chúng ra đưa cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh vô cùng chán ghét máy thứ súng ống đạn dược này, nhưng thấy Triệu Tước trờm mắt, anh đành phải ngoan ngoãn nhận lấy.

Triệu Tước cầm lấy một khẩu súng trường, đi tới bên rào chắn, ngắm xuống phía dưới.

Triển Chiêu khẽ nhú mồm, “Chú biết bắn súng?”

Triệu Tước nở nụ cười, “Mèo nhỏ, ta là thiên tài, thiên tài không có cực hạn.”

Triển Chiêu bĩu môi, “Nổ vừa thôi, đừng bắn trúng Tiểu Bạch đó!”

Triệu Tước cười lắc đầu.

Đúng lúc này, Bạch Ngọc Đường bọn họ đã tiếp cận vị trí rất gần boong tàu, anh đưa tay, làm một tư thế nổ súng về phía Mã Hán.

Mã Hán bóp cò, hai phát lưu loát, tấm kính lập tức cuốn lên ... trực thăng bất thành linh xuất hiện trên bầu trời ngay boong tàu, và đang tiếp tục đi xuống.

Bạch Ngọc Đường chờ mọi người đu dây xuống thuyền, rất nhanh giải quyết hai thủ vệ ở bên ngoài, không tiếng động theo con đường đã vạch sẵn trên bản vẽ đi vào thuyền.

Trên hai boong tay có sẵn mấy tay phục kích.

Bất quá Tân Cách hành động sớm làm bọn họ không chuẩn bị tốt, vừa lắp súng xong đang chuẩn bị giờ lên ngắm thì hai viên đạn từ đâu bay đến hạ gục lần lượt hai tên.

Mã Hán hơi sửng sốt, anh mới bắn có một viên thôi, vừa nhìn lên đỉnh thuyền thì thấy ... Triệu Tước đang giờ ngón cái lên với mình, ý bảo ở nơi góc chết của anh còn có một tên.

Mã Hán theo chỉ dẫn của Triệu Tước tìm được một tên đang ẩn nấp, lập tức nổ súng đánh gục, trong lòng nghi hoặc không thôi, ký hiệu Triệu Tước vừa dùng chính là ngôn ngữ tay chuyên dụng của tay súng bắn tỉa, ông ta đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp sao?

Lúc này... Bạch Ngọc Đường cùng mọi người đã thuận lợi lên lầu, bao vây sòng bạc.

Sòng bạc lúc này là một mảnh đại loạn, đoàn người vào đánh bạc đều đã quỳ xuống, hai tay ôm đầu, kẻ bắt cóc dựa theo tư liệu có sẵn trong Ipad đối chiếu từng người một, lôi hết những ai là phú hào ra xếp hàng.

Triển Chiêu khẽ nhú mồm, “Ipad còn có thể dùng thế này sao?”

Bạch Trì vừa từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, quay đầu lại khó hiểu nhìn Triển Chiêu, “Kỹ thuật bắn súng của Triệu Tước rất chuẩn a! Sao lại thế hả anh? Không phải cục trưởng Bao bọn họ đã từng nói, về mặt võ học chú ấy hoàn toàn không được sao?”

Triển Chiêu nhú, cười cười, “Cải tổ gen chẳng hạn, chắc lão tự ỉn uống thuốc gì đấy.”

“Nhóc đồ kị nha? Không phục nha?” Triệu Tước từ bên kia vừa chọc ghẹo Triễn Chiêu, vừa phục kích bên kia. Nơi đó là góc chết của Mã Hán, trực thăng vốn phải đi đường vòng, như vậy sẽ cần nhiều vòng tằm kính để phòng hộ hơn, có thể sẽ khiến thuyền cứu viện ở xa xa cảnh giác, nếu mà bại lộ sẽ để sống cá lớn mất.

Trong lúc này, trực thăng từ vị trí mà Triệu Trinh yêu cầu, hoàn toàn bí mật bay lên trên.

Mấy chiếc thuyền ở xa ngày càng đến gần thuyền lớn của Tân Cách bọn họ.

Lúc này, có một người thông qua đường dây trò chuyện của Tân Cách bọn họ hỏi thăm tình huống.

Tương Bình sau khi chặn tín hiệu, đều phát trở lại vào máy vi tính trong phòng giám thị cho Triễn Chiêu nghe. Cậu đã sớm nắm được giọng nói của Tân Cách, thông qua xử lý bằng vi tính, Triễn Chiêu chỉ cần dùng giọng của mình trả lời vào trong microphone, lập tức sẽ trở thành giọng của Tân Cách truyền lại vào bộ đàm của đối phương.

“Sao lại động thủ sớm vậy hả?” Tiếng quát to này làm Triễn Chiêu hoàn toàn tin tưởng, thân phận của người này cao hơn Tân Cách!

Phản kích càng làm cho Triễn Chiêu thêm chuyên chú.

Sau khi phân tích đầy đủ tính tình của Tân Cách, Triễn Chiêu nghĩ nên trả lời thế này, “Không cần cậu thuyết giáo tôi.”

Bạch Trì kinh ngạc nhìn Triễn Chiêu.

Đối phương tức giận, “Ông tốt nhất nên một vừa hai phải thôi, lần hành động này nếu thất bại, tôi sợ ông không ngóc đầu dậy nổi đâu!”

“Tôi đã nói rồi, không tới phiên cậu khoa tay múa chân với tôi!” Triễn Chiêu lạnh lùng cười, “Cậu không đến, tôi đã trả đám người trên thuyền về hết rồi, dù sao trên đảo cũng không có ai, náo nhiệt chút cũng tốt.”

“Ông điên rồi!” Đối phương quát lên, “Ông đang nói ở đâu đấy hả, trong đại sảnh có bao nhiêu người nghe?”

“Ha hả a.” Triễn Chiêu nở nụ cười, “Ta sẽ làm thật toàn bộ.”

“Đồ ngu!” Đối phương hiển nhiên nghĩ Tân Cách thành sự không thấy bại sự có thừa, lập tức phân phó mọi người nhanh chóng tới gần thuyền lớn.

Đứng trên mái nhà phát hiện con thuyền ở xa xa đang gia tăng tốc độ, Triệu Tước mỉm cười, xem ra con mèo nọ đã thành công.

Bạch Ngọc Đường bọn họ lúc này đã tiến nhập phòng khách, Tương Bình đem vị trí của mấy tên phản tử phạm tội thể hiện lên màn kính của Bạch Ngọc Đường bọn họ.

Căn cứ vào toạ độ, đội viên đặc công dùng súng điện bắn về phía mục tiêu của mình, đám bắt cóc bị dòng điện mạnh bắn trúng, trong nháy mắt ngất xỉu tập thể.

Tân Cách lúc này đã sớm bị tình huống đột phát làm cho choáng váng, cầm lấy bộ đàm hô to, kêu bên kia dừng tới đây.

Thế nhưng tín hiệu đã bị cắt rồi còn đâu, SCI chuẩn bị rất công phu, làm sao dễ dàng để bọn chúng đào tẩu.

Bạch Ngọc Đường bắt trói toàn bộ Tân Cách cùng đám thuộc hạ, đồng thời tiện tay bắt luôn Liêm Thiển Trung đang muốn đào tẩu.

Bắt gọn một đám người xong, chợt nghe Triễn Chiêu nói, “Tiểu Bạch, tới rồi, đã bắt đầu lên thuyền!”

“Đề phòng bọn họ nhảy xuống biển, chờ bọn chúng lên thuyền toàn bộ đã!” Bạch Ngọc Đường rất cẩn thận phân phó.

Không lâu sau, Triệu Trinh từ bên trên truyền tin, “Toàn bộ lên thuyền!”

Bạch Ngọc Đường hướng về phía đội xuống máy và lực lượng cảnh sát biển ra lệnh, “Hành động!”

Trong nháy mắt, ngoài khơi hiện lên vô số đèn pha, người phụ trách đội cảnh sát biển cầm loa phóng thanh hướng về phía bọn bắt cóc trên du thuyền kêu gọi đầu hàng.

Ánh sáng mạnh mẽ làm mặt biển sáng rực lên, kết quả là đám người vừa lên thuyền lập tức bị loá mắt, ngay lúc bọn chúng quyết định nhảy xuống biển thì, bất cứ kẻ nào tiến lên trước một bước đều bị hạ gục trong nháy mắt.

Đám còn lại ngửa mặt lên nhìn thì thấy trên không trung có một chiếc trực thăng xuất hiện, trên đó có tay súng bắn tỉa đang nhắm vào bọn họ.

Nhìn xuống hai thi thể đang bất động dưới chân, kẻ dẫn đầu đám bắt cóc kia lại vô thức nhìn lên trên, chợt nghe Triệu Tước nói với vài cái trực thăng vừa vút tới trên đỉnh đầu, “Cho ta chút ánh sáng coi!”

Triển Chiêu bắt đắc dĩ, “Cho ông ấy đi.”

Vì vậy, trực thăng lập tức rọi đèn xuống chiếu sáng vị trí của Triệu Tước.

Bên dưới ánh sáng chói loà có hai người, bên trên là Triệu Tước, bên dưới, là một người đàn ông tuổi tác không khác biệt Triệu Tước lắm. Cũng là một người châu Á, bên trái trên mặt có một vết sẹo, khi còn trẻ bề ngoài có lẽ không tồi.

Thần tình trên mặt hắn lúc này có thể nói là đặc sắc, so với lúc Tân Cách thấy được Triệu Tước còn có phần kinh ngạc hơn.

Triệu Tước chìa thẳng súng vào người đó, cười nhạt một tiếng, “TrầnBAT, nhiều năm như vậy cậu vẫn còn rất ăn ảnh a, nào, cười một cái!”

Đối phương cứng còng tại chỗ, Bạch Ngọc Đường chợt nghe Bao Chứng gấp đến độ hét to, “Bắt lấy hắn Tiểu Bạch! Phải còn sống!”

Bạch Ngọc Đường không nói hai lời, mang theo đội viên đặc công xuống phía dưới, dưới sự yểm trợ của tay súng bắn tỉa hốt gọn đám người đó, để phòng ngừa có người tự sát, mỗi tên đều được đeo lên mặt một cái khẩu trang rất đặc thù.

Người được Triệu Tước gọi là TrầnBAT kia khẽ nghiêng đầu, gât gao nhìn chằm chằm vào Triệu Tước.

Triệu Tước khẽ nhếch khóe miệng, cúi đầu nói một câu, “Thay Bạch Diệp ân cần hỏi thăm cậu.”

Triển Chiêu nghe không rõ lắm, bốn phía đều là trực thăng quá ầm ĩ, anh vô thức quay lại hỏi Bạch Trì, “Ông ấy vừa nói cái gì?”

“Bạch... gì đó.” Bạch Trì cũng nghe không rõ lắm.

“Chờ một chút...” Triển Chiêu đột nhiên nhìn vào màn hình giám thị, hỏi Tương Bình, “Người kia đâu?”

Tương Bình không rõ, hỏi lại Triển Chiêu, “Người kia gì a?”

Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào màn hình giám thị nhưng tìm khắp nơi không thấy người đâu, anh vừa rồi rõ ràng có thoáng nhìn thấy người đàn ông thần bí trông rất giống Bạch Ngọc Đường, “Người kia đâu? Rõ ràng tôi vừa nhìn thấy.”

Bạch Ngọc Đường ở trong bộ đàm nghe được, hỏi Triển Chiêu, “Người nào cơ?”

“Hắn không phải Bạch Diệp đâu.” Triệu Tước như hiểu được suy nghĩ của Triển Chiêu, nở nụ cười, “Bạch Diệp đã chết.”

“Triệu Tước!” Đột nhiên trong bộ đàm truyền đến một giọng nói, “Im miệng!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sửng sốt, là giọng của Bạch Duẫn Văn, ông ấy chẳng lẽ đang ở chỗ Bao Chứng?

Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu, vừa định hỏi rõ, chợt nghe Bao Chứng nói với Tương Bình, “Nhiệm vụ kết thúc, cắt liên lạc đi.”

“A.” Triệu Tước cười nhạt một tiếng, “Nha nha, không đưa Cẩm Đường đến bãi tế cậu ấy sao ...”

Nói còn chưa dứt lời, chợt nghe Bao Chứng rống lên một tiếng, “Tương Bình!”

“Ách...” Tương Bình bất đắc dĩ ần chót cắt đứt tín hiệu, rồi có chút áy náy nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào màn hình giám thị, đột nhiên cảm thấy đằng sau có người liền quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Công Tôn nghiêm mặt đứng một bên, Bạch Cẩm Đường cũng không biết đã đến từ lúc nào, trên tay cầm một ly rượu tựa ở quầy bar khẽ lắc a lắc cái ly, tự nhủ, “Bạch Diệp là ai? Tên rất quen nha ...”

Bỏ mặt nạ xuống, Bạch Ngọc Đường chạy đi tìm Triệu Tước thì nhìn thấy Triệu Trinh đang kéo hai tên thủ vệ đã bị thương.

“Triệu Tước đâu?” Bạch Ngọc Đường vội chạy lại hỏi.

Triệu Trinh nhú nhú mày, “Tôi đưa hai tên này xuống, chú ấy không đi cùng ...”

Bạch Ngọc Đường chau mày, lệnh cảnh viên nhanh chóng đi tìm.

Chỉ tiếc là lật hết từng góc ngách của con thuyền lên cũng không thấy bóng dáng Triệu Tước đâu, biến mất vô căn cứ vậy?

Bạch Trì nhìn Triển Chiêu, “Anh.”

Triển Chiêu thở dài, “Người ta đã sớm có chuẩn bị rồi, ở trong nước chuẩn bị một bộ đồ lặn với một bình ô-xi đầy khí là có thể bỏ chạy ... Thảo nào người nọ lại xuất hiện, hoá ra là để giúp Triệu Tước thoát thân.”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn Bạch Cẩm Đường đang suy nghĩ, lắc đầu thở dài. Tháo tai nghe xuống, lên thuyền chờ Bạch Ngọc Đường về.

Triển Chiêu trong lòng buồn bực... Bao Chứng bọn họ rốt cuộc đang giấu diếm cái gì, rõ ràng là một trận thắng lớn hả hê vui mừng, tự dừng tới sau lại thả xuống một cái đuôi, thật là làm người ta khó chịu!

356. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 33

Chương 33 : Nghĩa trang

Triển Chiêu bọn họ về tới SCI, liền lao đầu vào tổng kết vụ án.

Người cần bắt đã bắt xong, đám người có liên quan bên cổ mộ cũng đã bắt về... Lúc này chẳng khác nào một đợt thu hoạch vụ mùa lớn, trộm lớn trộm nhỏ đều đã tóm cả.

“Wow!” Triệu Hổ nhìn bản danh sách thật dài, “Lần đầu tiên phá được vụ án lớn vậy nha!”

“Giống phá một tổ chức hơn.” Mã Hán nhìn danh sách nói, “Phần lớn là bị ép phạm tội.”

Bạch Ngọc Đường chỉ huy mọi người phân loại phạm nhân vừa bắt được, xử lý theo từng nhóm.

Hai tên Trần Bật, Tân Cách là phạm nhân tương đối quan trọng, cùng với đám người có liên quan đều bị giam giữ ở ngục giam đặc thù, nghiêm ngặt giám sát, ai cũng không được thăm nuôi.

Cha con Liêm gia cùng với bác sĩ Phạm, chờ ngày tiến vào phòng thẩm vấn.

Đám nội gián Ngụy Tử Cường đều đã nhận tội, cũng cho vào nhà giam đặc biệt, sau này còn có lúc phải dùng.

Cuối cùng là Tam Hổ và ông bác ở đại lý vé số, cùng với mấy kẻ nội ứng trong đội khảo cổ, đều tính là tiểu lâu la, xử trí theo luật là được.

Thủ phạm thật sự của vụ án lần này kỳ thực chỉ có vài người, kể cả Liêm Đồng Lý cũng là nghe lệnh hành sự. Vấn đề của nghe lệnh hành sự là phải tìm được thủ phạm chính, nhưng thủ phạm chính mà Triển Chiêu bọn họ muốn tìm lại là cái tổ chức thần bí kì quái kia. Cho tới bây giờ, đầu mối vẫn rất ít, hơn nữa lần này ngoại trừ Trần Bật ra, những kẻ bắt được có vẻ đều là đồ bỏ đi của tổ chức, giá trị có hạn.

Triển Chiêu chờ thẩm vấn xong chạy đi chỉnh lý một lượng lớn số liệu, đem án tử từ đầu tới cuối vuốt xuôi lại một lần, bộc lộ rõ chân tướng của nó. Tổng kết lại một chút, án tử này có thể gom lại trong vài từ then chốt — nghiên cứu thực nghiệm, eo hẹp tài chính, ký ức di truyền, văn vật trân quý, bắt cóc vợ vết tài sản, đảo nhỏ, đồ bỏ đi.

Trên một hòn đảo nào đó có tổ chức thần bí mà Triển Chiêu bọn họ vẫn muốn điều tra cho ra. Bọn chúng vẫn đang tiến hành thực nghiệm lên con người, lần này có vẻ là ký ức di truyền. Nhưng mà eo hẹp tài chính có vẻ đã thành một vấn đề nan giải cấp bách. Vốn bọn chúng muốn thông qua tìm kiếm văn vật trân quý để bổ sung ngân sách, sau lại chuyển hướng thành bắt cóc vợ vết tài sản. Bên trong tổ chức đó hình như đã có sự thay đổi, vì vậy đã xuất hiện thêm một lượng đồ bỏ đi nhất định.

Bạch Trì cảm khái, “Trước đây chế tạo ra quỷ hút máu, rồi Lạc Thiên, còn có Triệu Tước... Tổ chức nọ có vẻ đã làm được rất nhiều chuyện, bọn họ muốn sáng tạo ra những con người không giống như người bình thường sao.”

“Thời gian tồn tại của nó cũng khá lâu rồi đó.” Triển Chiêu lôi tư liệu về án quỷ hút máu lần trước ra xem “Gần như là bắt đầu từ trước Chiến tranh thế giới lần I, sắp được một thế kỷ rồi đó.” (Cttr TGI 1914-1918)

“Ban đầu có lẽ thuộc về bên quân đội, có một lượng quân phí nhất định phát ra định kỳ.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Bất quá sau đó trải qua nhiều cuộc chiến tranh, loại thí nghiệm điên cuồng này có lẽ đã bị vứt bỏ, nhưng mà những kẻ tham dự vào thí nghiệm tuyệt đối không muốn buông tay, vì vậy trở thành một tổ chức độc lập.”

“Tổ chức quy mô khổng lồ, kinh phí đầu tư cũng rất lớn, bởi vậy cần một lượng tiền không hề nhỏ.” Tần Âu xem kỹ những phi vụ trước đây của tổ chức nọ, “Bọn chúng rốt cuộc đang nghiên cứu cái gì a!”

“Trước bị Triệu Tước giấu đi, tờ chi phiếu nọ có lẽ chính là nguồn tài chính mà bọn họ khao khát, nhưng mà cuối cùng không thành công. Cha mẹ của Trần Du, cặp vợ chồng đạo tặc trong truyền thuyết, kho tàng năm đó đã bị giấu đi, không hề tìm được chút nào, vì vậy mới chó cùng rứt giậu!” Triển Chiêu hưng phấn tường thuật, “Việc gấp rút cần tiền có thể suy ra hai điểm, thứ nhất, bọn chúng đang thiếu tiền không cách nào làm gì được. Thứ hai, bọn chúng đang tiến hành một thí nghiệm kinh người nào đó, cần phải có tiền.!”

“Mọi người còn nhớ video lần trước Triệu Tước gửi tới không?” Bạch Ngọc Đường nói, “Cái mà có bóng lưng của một người không biết già ấy!”

Tất cả mọi người gật đầu, “Nhớ kỹ.”

“Ừ.” Triển Chiêu nghe Bạch Ngọc Đường nhắc lại, cũng gật đầu, “Tôi hiểu rồi, bối cảnh quay video đó chính là trên một hòn đảo.”

“Em sẽ dựa theo đầu mối đó tìm vị trí một chút!” Tương Bình ghi nhớ đầu mối, chuẩn bị lát nữa đi tìm.

“Liêm Đồng Lý cùng Liêm Thiển Trung trước đây cũng là đối tượng nghiên cứu của tổ chức nọ, tiến hành thí nghiệm với bọn họ chính là Tân Cách và bác sĩ Phạm.” Triệu Hổ nói ra kết quả thẩm vấn hai cha con nhà kia, “Cha con bọn họ phát tài hoàn toàn là vì những thứ đồ lấy từ trong mộ mà tổ tiên lưu lại cho. Thế nhưng số lượng có hạn, bọn họ cũng biết về truyền thuyết của Liêm lão đại, vì vậy đã nghĩ đến chuyện thông qua ký ức của chính mình, tìm đến tám bản đồ mà Liêm lão đại đã lưu lại kia. Bản đồ trong tay bọn họ đa phần đều là giả tạo, đại khái là bức tranh tự bọn họ vẽ ra nhờ ký ức di truyền gì đó.”

“Cũng là thời gian bị chứng hoang tưởng đúng không.” Bạch Trì lắc đầu, “Muốn tiền đến phát điên rồi sao?”

“Ba người kia, chính là ba “người đời Thanh” đã tập kích Hân Hân kia”, Triển Chiêu cũng nói ra chân tướng hỏi được trong miệng bác sĩ Phạm, “Kỳ thực cũng là đối tượng nghiên cứu, bọn họ trốn đi, giả trang thành tượng đất chui vào cổ mộ bất quá chỉ để né tránh đuôi bắt của bệnh viện thôi.”

“Phạm Minh đem chứng hoang tưởng với ký ức di truyền lộn tới lộn lui trong người bọn họ, cuối cùng, không thể làm gì khác hơn là xem bọn họ như đám đồ bỏ đẹp qua một bên, phái Hứa gia Tam Hổ đi theo dõi bọn họ. Nhưng sau đó lại trăm phương nghìn kế muốn hủy thi diệt tích, có thể bởi vì hàng loạt thí nghiệm của bọn họ có để lại vết tích trên cơ thể người.” Công Tôn bổ sung, “Tôi với Hân Hân vừa kiểm tra thi thể thêm một lần, đã tìm ra đầu mối trên phương diện này!”

“Vậy những người đó không chừng là then chốt của thí nghiệm.” Triển Chiêu nói, “Nếu không đối phương sẽ không mạo hiểm như vậy, ngay cả nội gián cài vào cảnh cục gần hai mươi năm như Ngụy Tử Cường cũng được sử dụng!”

“Cũng giống sự xuất hiện của Dương Dương năm đó.” Lạc Thiên hơi cảm khái, “Lập tức dẫn đến sự cải biến phương hướng thí nghiệm.”

“Cái này là đầu mối rất quan trọng đó!” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu.

Triển Chiêu tiếp tục phân tích, “Căn cứ vào lời khai của bác sĩ Phạm, ba người nọ xuất hiện một vài triệu chứng đặc biệt, mà chính chúng có thể là nguyên nhân khiến phương hướng của thí nghiệm lần này được thay đổi!”

“Triệu chứng gì a?” Tất cả mọi người hiếu kỳ.

Triển Chiêu cười khở một tiếng lắc đầu, “Tất cả bọn họ đều không nói được trọng điểm, bác sĩ Phạm, cha con Liêm gia, tôi đã quan sát bọn họ, bọn họ không phải là cứng đầu không chịu khai, mà là bị thôi miên.”

“Thôi miên?” Bạch Ngọc Đường nhủ mày, “Có người không muốn bọn họ khai ra nên đã phong tỏa nó lại?”

“Đúng vậy!” Triển Chiêu gật đầu, “Bác sĩ Phạm chỉ luôn miệng hô, may mắn, bọn họ thật may mắn.”

“May mắn!” Mọi người hai mặt nhìn nhau, “Là nói về chuyện vé số sao?”

Triển Chiêu hơi nhún vai, “Ai biết được? Hơn nữa bọn họ đang trong tình trạng chạy trốn chết, sao còn tâm tình đi mua vé số, điều này chứng tỏ bọn họ biết vé đó nhất định sẽ trúng!”

“Lẽ nào có khả năng nhận vận may ... hoặc là khả năng biết trước tình huống?” Tất cả mọi người nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nở nụ cười, “Có thể lắm.”

“Ba người trong quá trình lần trốn thì bị thương, khi vào được cổ mộ thì nguy trạng thành tượng đất. Một người bởi vì bị thương nặng đã chết, hai người còn lại cũng rất suy yếu. Đội khảo cổ có tay sai ngầm của bác sĩ Phạm, bởi vì phát hiện ra bọn họ nhưng chưa kịp xử lý nên đã động tay động chân với bản ghi chép khảo cổ. Bọn họ tập kích Mã Hân, hoàn toàn là phản ứng theo bản năng!” Công Tôn nói rồi lấy ra phim chụp X quang ọi người xem, “Căn cứ vào phân tích mặt cắt não bộ, mấy người này có khuynh hướng bạo lực tương đối nghiêm trọng, tôi nghi ngờ đó là tác dụng phụ sản sinh trong quá trình thực nghiệm, nói chung bọn họ tập kích Hân Hân hoàn toàn là do bản năng!”

“Đáng tiếc đã bị tôi bắn chết!” Lạc Thiên có chút ảo não, “Không thì cũng có người còn sống, sẽ biết thêm càng nhiều.”

Công Tôn vỗ vỗ Lạc Thiên, “Mấy người đó đã mất nước nghiêm trọng, yếu đến mức hấp hối rồi!”

“Phương hướng điều tra của chúng ta đều nhắm vào người nhà họ Liêm, hiện tại xem ra, Liêm gia chỉ là một nguy trạng, mà sở dĩ muốn giết Liêm Thiển Dị, là vì cậu ta đã phát hiện được vài thứ.” Triển Chiêu đưa ca bệnh của Liêm Thiển Dị ọi người xem, “Cậu ta trước đây vẫn tiếp thu trị liệu chứng hoang tưởng, kỳ thực cũng là trong tình trạng chẳng biết gì trở thành vật thí nghiệm, để rồi tiếp xúc được một ít đầu mối. Tôi đã hỏi cậu ta, kết quả cũng giống hai người còn lại, chẳng nhớ được bất cứ cái gì hữu dụng.”

“Cho nên mới dẫn đến việc bị tay súng bắn tía giết người diệt khẩu sao?” Bạch Ngọc Đường thở dài, “Ba ba với anh trai cậu ta dĩ nhiên đều có tham dự, duy nhất chẳng biết gì chắc chỉ có cô em Liêm Thục Lễ.”

“Phần sau của vụ án thì chúng ta đều nắm rõ.” Bạch Trì đóng phần báo cáo vụ án thật dài lại, “Tất cả đều điên rồi, chỉ vì mục đích duy nhất là giữ bí mật và đoạt tiền.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Đúng vậy, chẳng liên quan đến chuyện Tân Cách bọn họ có phải là đám bỏ đi hay không, hành động của tổ chức nọ gây ra cảm giác bọn chúng đã cùng đồ mạt lộ.”

“Cũng đúng, bởi vậy phải đuổi theo gắt gao một chút.” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, hai người trong lòng đều hiểu rõ —— mấu chốt ở ngay trên người Trần Bất.

Mọi người giải tán, Triển Chiêu cầm báo cáo tổng kết, đứng ở hành lang chờ ra, cách đó không xa là phòng làm việc của Bao Chứng.

Bạch Ngọc Đường đi tới cửa, thấy Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào hai cánh cửa kia, trong ánh mắt có một chút xung động, cũng có một chút không phục.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường đi lên, khẽ vỗ vào vai Triển Chiêu.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn anh, “Ngọc Đường, tôi không cam lòng, dựa vào cái gì không cho chúng ta tra Trần Bất?”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu như vậy cũng có chút không đành lòng, đương nhiên anh cũng rất bực mình, nhưng mà mấy trưởng bối họ vẫn không để bọn họ rơi vào chuyện năm đó.

Triển Chiêu bắt đầu hăng máu, đang muốn xông vào phòng tìm Bao Chứng tranh luận.

Lúc này, Công Tôn đột nhiên vội vã đi ra, vỗ hai người, ý bảo —— đi với tôi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, theo Công Tôn đi vào thang máy.

“Cẩm Đường nói với chúng ta, hần đang tới nghĩa trang gặp Triệu Tước!” Công Tôn nói xong, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều giật mình.

“Anh hai một mình đi gặp Triệu Tước?” Triển Chiêu nhíu mày, “Anh ấy không sao chứ?”

“Không cần sốt ruột.” Công Tôn lắc đầu, “Cẩm Đường nói, Triệu Tước sáng nay tới phòng làm việc tìm hần, nói muốn dẫn hần đến tảo mộ Bạch Diệp.”

“Bạch Diệp đến tốt cùng là ai?” Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi.

“Không biết, bất quá Cẩm Đường kêu tôi đưa hai cậu qua.” Công Tôn cười, “Triệu Tước có vẻ muốn tiết lộ bí mật gì đó.”

Triển Chiêu hai mắt sáng ngời, Bạch Ngọc Đường lại đang nửa mừng nửa lo.

Ba người leo lên xe, chạy đến nghĩa trang họ.

Bạch Cẩm Đường nói địa chỉ ọi người, cũng không phải là nghĩa trang công cộng. Mà là một toà giáo đường nhỏ tinh xảo nơi vùng quê yên tĩnh.

Sân trước giáo đường nở đầy Tây Môn trắng. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn Tây Môn trắng từng mảng một trắng toát, đột nhiên nhớ tới phòng bệnh đặc biệt của Triệu Tước năm đó.

Đi dọc theo một con đường nhỏ, chợt thấy cả bóng người lóe lên ở một cánh cổng bên sân, Triển Chiêu sững sốt, còn muốn chạy qua đó nhìn, bởi vì bóng lưng họ rất quen thuộc... Là người có phần giống Bạch Ngọc Đường kia.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường đưa tay chỉ ra xa, thì thấy cách đó không xa, dưới một gốc lim cao to có mười mấy ngôi mộ trắng noãn ở đó ... Ở trong nước loại mộ bia như thế này vô cùng hiếm thấy.

Trước mỗi ngôi mộ đều đặt một chùm hoa Tây Môn trắng noãn.

Triệu Tước và Bạch Cẩm Đường đang ngồi trên một cái ghế dài, cặp song sinh thì đứng ở một chỗ xa hơn chút, ánh mắt lướt qua đồng mộ bia, vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

Bạch Cẩm Đường với Triệu Tước không biết đang nói chuyện gì.

Triển Chiêu vội bước nhanh qua đó, Công Tôn ngồi xuống cạnh Bạch Cẩm Đường, cầm lấy tay anh nhìn thần sắc trên mặt anh, thấy không có gì dị dạng mới yên tâm một chút.

“Ở đây sao có nhiều phần mộ vậy a?” Triển Chiêu đi tới cạnh Triệu Tước, hỏi ông ta

Triệu Tước chỉ chỉ những phần mộ này, thấp giọng nói với Triển Chiêu, “Bọn họ đã chết rất lâu rồi nhưng không được ai nhớ đến.”

Bạch Ngọc Đường nhìn chung quanh bốn phía, cuối cùng đã hiểu vì sao cặp song sinh bày ra khuôn mặt khó hiểu — hơn mười ngôi mộ nằm ở đây không hề có tên, nhìn sao cũng thấy thê lương đến rợn người.

Triệu Tước nói xong, đứng lên chuẩn bị đi.

“Này!” Triển Chiêu cản ông ta lại, “Chú không phải muốn nói gì đó sao?”

“Ta nói rồi, lúc nào rảnh rồi đến đây thăm họ nghe chưa.” Triệu Tước chỉ chỉ mộ bia, “Ở đây không có bí mật gì cả, chỉ có vài câu chuyện cũ bi thương mà thôi. Ta đã gọi điện cho Bao Chứng thông báo chuyện đưa mấy cậu đến đây rồi, bọn họ sẽ ấy cậu tham dự điều tra thôi, không thì cứ đi tra thân phận của chủ nhân mấy ngôi mộ này nè.” Nói rồi, Triệu Tước giảo hoạt cười.

“Vậy Bạch Diệp là ai a?” Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi.

Triệu Tước quay đầu lại, chỉ chỉ vào ngôi mộ đầu tiên bên tay trái, “Cậu ta.”

“Bọn họ đã chết như thế nào.” Triển Chiêu tò mò, mỗi một ngôi mộ đều giống nhau, phía trước đều có một chùm Tây Môn, chứng tỏ đều là người Triệu Tước quen biết.

Triệu Tước đến gần Triển Chiêu thấp giọng nói, “Đừng hỏi bọn họ vì sao chết, đã không còn quan trọng nữa. Quan trọng là, kẻ đáng chết vẫn không chết, không đáng chết thì chết hết trơn, chính nghĩa gì gì chứ, đều là chó má!” Nói xong, xoay người đi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau liếc mắt.

Lúc này, bên ngoài có một chiếc xe vội vã chạy đến, cửa mở ra, Bao Chứng và Bạch Duẫn Văn vội vội vàng vàng chạy xuống, Triển Khải Thiên cũng từ ghé sau đi ra.

Đứng mặt Triệu Tước đang muốn lên xe, Triệu Tước mỉm cười với ba người, sau đó khẽ phát tay áo xem như chào hỏi. Rồi leo lên xe rời đi.

Bao Chứng nhú mồm, đi vào nghĩa trang phía sau giáo đường.

Trong nghĩa trang, mọi người yên lặng mặt đối mặt, không khí có chút xấu hổ.

Ba người đều vô thức lướt mắt qua những ngôi mộ một chút, Triển Chiêu bỗng nhiên khẽ nhướn mày, hỏi, “Vì sao?”

Ba người đều sững sốt nhìn Triển Chiêu, Triển Khải Thiên hỏi, “Cái gì?”

Triển Chiêu tỉ mỉ đánh giá ba người trước mắt, “Ba người rất bài xích nơi này, trong mắt có nét xấu hổ.”

Công Tôn vội đưa tay túm a túm Triển Chiêu, con nít nói chuyện như vậy sẽ bị mắng đó.

Quả nhiên, Triển Khải Thiên lập tức giận tái mặt, Triển Chiêu vẫn không sợ chết truy vấn, “Vì sao hổ thẹn lại lớn hơn thương tâm, cái gì gọi là kẻ đáng chết lại không chết, không đáng chết lại chết sạch?”

“Này!” Bao Chứng vội ngăn cản Triển Chiêu, “Tiểu Triển cháu không rõ nội tình đâu, bọn ta không muốn tới nơi này là bởi vì ...”

“Bởi vì đến bây giờ vẫn chưa báo thù được cho bọn họ nên cảm thấy hổ thẹn, thật không?” Bạch Ngọc Đường từ phía sau Triển Chiêu đi lên, cùng Triển Chiêu sóng vai, nhìn ba bậc cha chú trước mắt.

Bao Chứng bắt đầu dĩ lắc đầu, nhìn sang Triển Khải Thiên cùng Bạch Duẫn Văn một chút, hai người đó lại xoay mặt nhìn chỗ khác, hình như đang lặng lẽ thở dài.

“Bọn con muốn tham dự điều tra, án tử năm đó hãy giao cho SCI đi ạ, sẽ không ảnh hưởng đến công việc bình thường đâu, bọn con sẽ âm thầm làm việc.” Triển Chiêu nói với ba người.

“Nếu tiếp tục giấu nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Bạch Ngọc Đường đương nhiên chung chiến tuyến với Triển Chiêu, “Chúng con cũng sẽ điều tra thôi, nhất định thế!” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau mỉm cười rồi r3q0cr9q 0rip3ir39eoffv

Bao Chứng nhú mồm, dường như có chút do dự.

Trong lúc mọi người đang giăng co, Bạch Cẩm Đường bỗng nhiên đứng lên, anh vừa ngồi trước ngôi mộ của Bạch Diệp quan sát một chút, đột nhiên đưa tay từ trong bụi cỏ lấy ra một thứ gì đó ọi người xem, “Đây là cái gì?”

Triển Chiêu nhìn qua, thì ra là một chiếc đồng hồ bỏ túi.

Bạch Cẩm Đường khê chau mày, bởi vì nắp đồng hồ có thể mở ra ... Mở rồi mới biết, nó không phải là đồng hồ bỏ túi mà là một cái mặt dây chuyền có thể nhét hình vào.

Trên ảnh chụp là một người đàn ông còn khá trẻ, nhìn kỹ thì thấy rất giống Bạch Cẩm Đường, cũng giống Bạch Ngọc Đường... cũng giống Bạch Duẫn Văn.

Bạch Ngọc Đường cùng Bạch Cẩm Đường kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Bạch Duẫn Văn, đây là ảnh chụp của ba ba hai người khi còn rất trẻ.

“Đây là ai vậy?” Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm một hồi lâu rồi mở miệng hỏi Bạch Duẫn Văn, “Ba, ba có anh em sinh đôi hả?”

Bạch Duẫn Văn bước nhanh tới, đưa tay cầm lấy cái mặt dây chuyền, nhìn chằm chằm vào người trong đó một lúc lâu, lắc đầu, “Không ngờ còn có thể thấy...”

“Đó là ai vậy a?” Bạch Cẩm Đường hiếu kỳ.

Bạch Duẫn Văn trả lại mặt dây chuyền cho anh, “Ba đó.”

Mọi người trầm mặc rồi cùng nhau mở miệng, “Gạt người!”

Bạch Duẫn Văn cùng Bao Chứng có phần xấu hổ.

Triển Chiêu cũng nói, “Khí chất hoàn toàn không giống nha, một người thô cuồng một người nhã nhặn!”

“Vô lễ!” Triển Khải Thiên trừng mắt nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu đành phải nhìn lên trời.

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm vào lão ba nhà mình, hỏi lại, “Đó là ai vậy a? Ba?”

Bạch Duẫn Văn thở dài, “Anh hai của ba.”

Tuy rằng đã có dự liệu, nhưng Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vẫn kinh hãi há to miệng —— anh hai không phải là con ruột của ông sao?

“Cũng đúng a!” . Công Tôn mở miệng, “Tôi vẫn luôn nghi ngờ, dựa vào tuổi tác của Bạch ma ma căn bản không thể sinh con sớm như vậy a! Hơn nữa đứa thứ nhất với đứa thứ hai hơn kém nhau tám năm, điều này có phần ...”

Nhiều người trong tình huống như vậy sẽ không thèm để ý đến nữa, nhưng Bạch Cẩm Đường thì ngược lại. Anh bình tĩnh đứng một bên, như là đã sớm có dự đoán, lúc này chỉ đốt một điếu thuốc lên, chờ mọi người nói chuyện cho xong.

Triển Khải Thiên đi tới, “Cẩm Đường sinh ra chưa được một tuần Bạch Diệp đã qua đời, vẫn là Duẫn Văn một mực chiều cổ cháu, không nói cho cháu biết là vì không muốn cháu hiểu lầm, không phải là không thương cháu, đưa cháu ra nước ngoài cũng là để bảo vệ cháu thôi ...”

Bạch Cẩm Đường nghe xong, không có phản ứng.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều híp mắt liếc Duẫn Văn, loại chuyện này có gì đâu mà phải giấu diếm a, làm mất công người ta hoài nghi Bạch ma ma từng xuất tường.

Triển Chiêu sờ sờ cằm, bậc cha chú là anh em ruột, thảo nào khuôn mặt giống nhau như vậy, độ phù hợp của ADN cũng ở mức cao nha.

“Vậy người kia là ai a?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi Triển Khải Thiên.

“Người nào?” Triển Khải Thiên chưa hiểu.

“Người rất giống Ngọc Đường ấy.”

“A...” Bạch Duẫn Văn cười, “Một quả bom hẹn giờ cài ở vị trí quan trọng.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mờ mịt.

“Đừng hỏi nữa, việc này không phải bằng vài ba câu là có thể nói rõ ràng!” Triển Khải Thiên kéo Triển Chiêu đến bên cạnh, “Một ngày nào đó các con sẽ biết.”

“Bọn con muốn ...”

“Được rồi.” Bao Chứng khẽ ngắt lời, nói với hai người, “Hai đứa không phải muốn tra án sao, tư liệu đều cầm đi.”

Bạch Duẫn Văn cùng Triển Khải Thiên quay lại nhìn Bao Chứng, dường như có chút bối rối.

“Hai đứa nó do hai cậu sinh ra, tính tình làm sao hai cậu cũng hiểu rõ mà.” Bao Chứng không vui, “Hai cậu chạy đi đâu đó lánh là xong, chỉ có tôi ở cùng bọn chúng mỗi ngày, đến lúc đó chắc tôi bị phiền đến phát điên quá, muốn tra thì cứ tra đi, dù sao cũng lớn cả rồi.”

Bạch Duẫn Văn với Triển Khải Thiên đành ngầm đồng ý.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau mừng rỡ!

Buổi chiều hôm đó, hai người từ trong tay Bao Chứng chiếm được đầu mối sưu tập từ rất lâu trước đến tận bây giờ, còn có tư liệu Triển Khải Thiên cho bọn họ lúc trước, cùng với hồ sơ bí mật Triệu Tước đã cho ... Hầu như có thể lắp ghép lại để suy ra hoàn chỉnh chuyện hồi đó.

Ký ức của Tân Cách cũng bị ngăn trở, kẻ duy nhất còn tương đối thanh tỉnh chỉ có Trần Bất.

Nhưng ý chí của Trần Bất khá cứng rắn, có vẻ đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt. Từ lúc hắn bị giam đã không nói một lời nào, cho dù áp dụng phương pháp nào cũng không mở miệng.

Triển Chiêu muốn thôi miên hắn, nhưng Trần Bất chỉ cười nói anh còn non lắm, chọc Triển Chiêu tức đến xù lông, may mà là có Bạch Ngọc Đường ngăn lại.

Tương Bình đã tra ra vị trí của hòn đảo kia, mọi người bắt đầu dựa vào đó để tra án, ăn ý thâm hạ quyết tâm. Vô luận loại thực nghiệm này đã tiến hành được bao lâu, đạt tới trình độ nào, đã có thành quả gì đã tâm gì, nói chung đã đến lúc phải chấm dứt toàn bộ chuyện này. Con người, không phải là đối tượng để làm thí nghiệm!

— KẾT ÁN —

357. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 34

Phiên ngoại: những tên trộm nhỏ đêm Trung thu . . .

_____o0o_____

Buổi tối hôm Trung thu, Bao Chứng nhận được điện thoại của Bạch Ngọc Đường, nói là trong biệt thự Bạch gia có tổ chức tiệc mừng Trung thu, tất cả mọi người đều tham gia, hỏi Bao Chứng có muốn cùng chung vui hay không, Bạch ma ma có làm rất nhiều bánh trung thu ngon lành muốn ông tới thưởng thức.

Bao Chứng suy nghĩ một chút, cảm thấy không tồi nên quyết định đi.

Buổi tối rảo bước một mình trong khu nhà, Bao Chứng chợt nghe phía sau có tiếng bước chân, ông không phản ứng gì tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau đột nhiên có ba kẻ vọt đến, cầm con dao nhỏ sáng loáng chỉ vào Bao Chứng.

Cầm đầu là một tên cao to, hai tên phía sau một ục ịch, một cao gầy.

Bao Chứng nhíu nhíu mày, nghĩ xem mấy tên này là muốn trả thù hay muốn làm gì? Đêm Trung thu rồi còn gặp phải chuyện này, thật phiền phức.

Đang muốn đập cho bọn chúng một trận cho xong, lại nghe tên cao to dẫn đầu cầm dao uy hiếp Bao Chứng, “Lão già, thành thật một chút, hỏi gì trả lời nấy nghe chưa, bọn này kính già yêu trẻ, sẽ không đánh lão.”

Bao Chứng mí mắt giật giật —— lão già? ! Mấy tên này chán sống rồi!

“Đại ca, có phải người Châu Phi không a? Sao đen dữ vậy?” Tên béo ịch bên cạnh thắc mắc.

Bao Chứng thâm niệm trong đầu, chúng bây chết chắc rồi, chết chắc rồi!

“lão già, tôi hỏi lão, trong khu biệt thự này, nhà nào có tiền nhất, biết không hả?”

Bao Chứng sững sốt, suy nghĩ một chút, nga, có thể là một đám trộm cướp lẻn vào muốn kiếm chác, gần đây đúng là hay có án trộm vặt. Lập tức trả lời, “Các cậu cứ đi thẳng, phía cuối tiểu khu này có một cái sân màu trắng rất lớn, bên trong có một toà biệt thự màu trắng, đó là nhà giàu nhất ở đây!”

“Có thật không?” Ba tên đó nhìn Bao Chứng ngờ vực, “Lão dẫn bọn tôi đi?”

Bao Chứng nhún nhún vai, “Đi a, không thành vấn đề.” Nói xong, tiếp tục theo đường cũ mà đi, ba tên trộm kia nơm nớp theo ở phía sau.

Bốn người tới trước cổng biệt thự của Bạch Cẩm Đường, Bao Chứng chĩa chĩa vào bên trong, sao lại khéo như thế, vì ngày hôm nay tổ chức tiệc nên nhiều người, xe tới đều đậu ngay trước cửa, mấy tên trộm nhỏ liếc mắt thấy số lượng xe của gia chủ thì hai mắt tỏa ánh sáng —— quả nhiên rất có tiền a!

Bao Chứng nói với bọn chúng, “Nè, trong đó nghe nói một cái ghế con con thôi đã trị giá vài vạn, tôi mang mấy cậu tới, mấy cậu đừng tổ giác tôi đó!”

Ba tên trộm nhìn nhau một hồi, lão đại nọ lại âm trầm hỏi Bao Chứng, “Nè, lão sẽ không đi báo nguy chứ hả? !”

Bao Chứng lắc đầu, “Sao lại thế!”

“Không được, bọn này không tin lão, lão cũng phải vào!”

Bao Chứng nhin cười, “Cổng cao như vậy vào làm sao a? Mấy cậu cũng nói tôi già rồi mà.”

Tên cao gầy nọ tay chân rất nhanh nhẹn, lập tức leo vào trong mở cổng cho Bao Chứng.

Bao Chứng bắt đầu đi vào, cả đám trước tiên trốn vào trong bụi cỏ, Bao Chứng thấy bọn họ ẩn núp rất cẩn thận thì vẫy tay, “Nè, các cậu cứ ở đây, tôi vào thám thính tình huống cho.” Nói xong, chạy mất.

Mấy tên đó muốn bắt ông lại nhưng lại sợ bị phát hiện, đành phải dọc theo bụi cỏ lết về phía trước, lúc này đã cuối thu, trong bụi cỏ muối rất nhiều, chờ đến khi bọn chúng tới được gần biệt thự, cả chân đã toàn u nhọt.

Bao Chứng một mình tới cửa biệt thự, thì thấy Lisbon đang nằm sắp ở đó.

Bao Chứng suy nghĩ một chút rồi đuổi đuổi Lisbon để nó đi vô nhà.

Cặp song sinh vừa lúc đi ra thấy được Bao Chứng, “Oa, cục trưởng ngài leo tường vào sao? Bọn cháu đang bảo sao thiết bị báo động lại kêu nha.”

Bao Chứng gật đầu, “Ừ, muốn thử xem hệ thống an ninh nhà các cậu thế nào.”

“Bao gia gia ~~” Dương Dương cùng Tiểu Dịch chạy ra vây lấy ông, Bao Chứng mỗi tay nựng một nhóc, nghiêm túc nói, “Không được gọi là gia gia! Phải gọi là thúc thúc!”

Hai đứa nhóc nhăn mặt.

Vào nhà xong, Bao Chứng cầm bánh trung thu lên ăn, tâm nói tay nghề nấu ăn của Bạch ma ma càng ngày càng cao nha, lại khe liếc mắt ra ngoài thì thấy ngoài cửa sổ có người tới gần, có lẽ chính là ba tên trộm hồi nãy.

Bao Chứng vội nói với mọi người, “Tôi đi toilet cái đã.” Nói xong bỏ chạy.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái —— cầm bánh trung thu vào WC sao?

Lúc này, mấy cô gái cùng Triển Bạch ma ma đang nói chuyện thường ngày, Công Tôn và Triển Chiêu đang ngồi trên sô pha, Triển Chiêu vừa ăn bánh trung thu vừa xem tư liệu, Công Tôn thì nghiên cứu mấy loại rượu vang mới trong brochure.

Thấy Lisbon bước lại gần, Triển Chiêu dịch người qua một chút để Lisbon tựa vào sô pha, còn mình thì tựa vào cái bụng mềm mềm ấm ấm của nó.

Triệu Trinh thì ngồi trên một cái sô pha khác, đang dạy Dương Dương và Tiểu Dịch làm ảo thuật.

Bạch Trì đang pha trà sữa, Bạch Ngọc Đường là bận rộn nhất, đang hấp cua cho cả nhà.

Triển Chiêu dựa vào Lisbon, chợt thấy cửa sổ phía trên TV hình như có ba người đang nhấp nhòm nhìn vào trong này.

Ban đầu anh cứ tưởng mình bị hoa mắt, nhưng nhìn kỹ lại thì đúng là có ba kẻ xa lạ đang lén lén lút lút. Triển Chiêu dùng điều khiển từ xa che miệng, hỏi Công Tôn bên cạnh, “Công Tôn a, có nhìn thấy ...”

“Ừ, thấy.” Công Tôn dùng brochure rượu vang che miệng, nói, “Hàng tươi sống nha, đêm nay Lisbon có thứ để ăn rồi.”

“Gần đây xung quanh thường hay bị trộm.” Tiểu Đình nằm bò trên lưng ghế sô pha, “Chắc là mấy tên này lên vào làm.”

“Làm sao bây giờ?” Bạch Trì bưng trà sữa đến ọi người, “Chúng ta bắt không a?”

“Bắt, nhưng cứ thế đi ra bọn chúng sẽ chạy mất!” Triển Chiêu khẽ nháy mắt với mọi người.

Trong lúc đó, mấy tên trộm vật ở ngoài cửa đã sớm bị muỗi thịt cho không chừa chỗ nào, lão nhị lão tam hỏi lão đại, “Đại ca, chúng ta làm sao bây giờ? Bên trong rất nhiều người nha!”

“Hình như đều ở lầu một, chúng ta lên lầu hai trộm.” Lão đại ra chủ ý, chỉ chỉ vào lầu hai.

Lão nhị lão tam đều gật đầu, ba người bắt đầu leo lên trên.

Công Tôn Triển Chiêu và Bạch Trì nhìn thấy ba tên kia đã lên lầu thì khẽ trao đổi ánh mắt.

Công Tôn hạ giọng nói, “Cấm Đường đang ở lầu hai a.”

Triển Chiêu gật đầu với Bạch Trì, phân công nhau hành động.

Triệu Trinh đưa lưng về phía cửa sổ nên không thấy mấy kẻ kia, chỉ lo giỡn với mấy đứa nhỏ, Bạch Trì đi qua, “Trinh.”

Triệu Trinh thấy cậu nhóc cười tủm tỉm ngồi xuống cạnh mình thì hỏi, “Sao thế?”

Bạch Trì nghiêng người ghé vào tai anh nói thầm, “Anh mang Lisbon lên lầu hai đi, em có cái này vui lắm nè.”

Triệu Trinh nhướn mày cười gian, “Trì Trì, em nếu có gì vui muốn cho anh thật thì không cần đến Lisbon hỗ trợ đâu ha? Hay là có tư thế gì mới?”

“Đi đi!” Bạch Trì trên mặt có chút hồng, lấy tay khẽ đẩy người đi, Triệu Trinh lại không đứng đắn rồi.

“Được rồi ... Em đừng để anh phải chờ lâu đó nha.” Triệu Trinh vẫy vẫy Lisbon, Lisbon lập tức từ phía sau Triển Chiêu nhảy khỏi sô pha, theo Triệu Trinh lên lầu.

Triển Chiêu cười cười, chạy vào nhà bếp, “Ngọc Đường.”

“Hả?” Bạch Ngọc Đường đang lo cột mấy con cua, thấy Triển Chiêu đi vào vội nói, “Cẩn thận nó kẹp cậu đó! Những con cua này còn hung dữ lắm.”

“Chờ lát nữa cột tiếp.” Triển Chiêu ghé vào tai anh thấp giọng nói, “Lầu hai có chuyện thú vị cho cậu nha.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, dùng cánh tay cọ a cọ Triển Chiêu, “Cậu cũng biết đêm nay tôi muốn làm chuyện thú vị sao?”

Triển Chiêu nhin cười, “Cậu đi xem?”

“Cùng đi?”

“Ừ.” Triển Chiêu cùng anh đi lên lầu, Bạch Trì với Công Tôn cũng vội buông thứ trong tay ra, lặng lẽ theo lên lầu hai, đứng ở ngoài cửa nhìn vào trong.

Ba tên trộm nọ rất khó khăn mới leo lên đến nơi, bởi vì mặt này của lầu hai vừa đẹp có ba gian phòng, vì vậy mỗi tên một gian, phân công nhau hành sự. Lão đại vào phòng Bạch Cẩm Đường, lão nhị vào phòng của cặp Triển Chiêu, lão tam vào phòng của Bạch Trì và Triệu Trinh.

Trong phòng của Bạch Cẩm Đường.

Công Tôn mở cửa nhìn vào thì thấy Bạch Cẩm Đường đang xem tư liệu, mà rèm cửa bên cạnh anh đi đang khe giật a giật.

Cái rèm cửa này cản ánh sáng, từ bên ngoài nhìn vào chẳng biết được bên trong có bật đèn hay không.

Bạch Cẩm Đường chậm rãi buông tư liệu trong tay xuống, xoay mặt nhìn cái rèm cửa vừa giật kia, lại thấy động thêm vài cái, giống như có người muốn kéo nó qua một bên, nhưng phương hướng hơi ngược một chút nên không làm được.

Công Tôn che miệng thiếu chút nữa cười ra tiếng, Bạch Cẩm Đường quay đầu lại thì thấy anh đang ở ngoài cửa phòng, bất đắc dĩ lắc đầu, đi tới bên cửa sổ cầm tấm rèm kia kéo xoẹt một phát ...

Bên ngoài có một kẻ cao to trong miệng ngậm dao, hai tay ôm cửa sổ.

Bạch Cẩm Đường ngăn người, người nọ lấy dao trong miệng ra, chỉ vào Bạch Cẩm Đường, “Ăn trộm đây!”

Bạch Cẩm Đường nhìn gã một lúc lâu, không nhúc nhích.

Tên cao to nọ thấy chân mình dần nhũn ra, Bạch Cẩm Đường khí thế phi phàm, hình như không dễ đối phó cho lắm ...

“Ăn trộm đây ...” Lại hô lên một tiếng.

Bạch Cẩm Đường gật đầu, đóng cửa lại.

Bên ngoài lập tức truyền đến thanh âm, “A... Bịch!”

Công Tôn vội nhanh nhanh chạy xuống xem náo nhiệt, ai dè đầu vừa xoay người đã bị Bạch Cẩm Đường túm lấy cánh tay.

“Nhanh vậy, anh biết khinh công à?” Công Tôn hoảng sợ nhìn Bạch Cẩm Đường đang đứng ngay sau mình.

Bạch Cẩm Đường nhướn mày, ghé vào tai anh thì thầm, “Khinh công hay gì cũng được, anh xong việc rồi, làm việc nghỉ ngơi đi đôi với nhau mà, vì vậy chúng ta tiêu khiển một chút đi.” Nói xong, kéo Công Tôn vào phòng, đóng cửa.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu vừa vào phòng mở đèn ... thì thấy có một kẻ đang lù lù trước mắt, một tay cầm dao một tay đu cửa, hình như đang bị kẹt ở đó ... béo quá mà, bụng không thể nào chui lọt.

“Phụt.” Triển Chiêu che miệng lại.

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, vừa bước vào trong thì thấy tên trộm béo kia cầm dao khoa tay múa chân, “Ăn trộm đây!”

Bạch Ngọc Đường diện vô biểu tình nói với gã, “Cảnh sát đây.”

Tên trộm béo tội nghiệp nháy mắt mấy cái, sau đó dịch dịch ra đằng sau, biến mất khỏi khung cửa sổ, “A... Bịch!”

Triển Chiêu đi qua nhìn xuống, “Ngã thành hình chữ S kia, bên cạnh còn có một tên hình chữ C, không biết tên còn lại đi xuống có thành chữ I không nha.”

Bạch Ngọc Đường đóng cửa lại, bước tới lôi kéo Triển Chiêu, thăm nghĩ làm bên cửa sổ cũng không tồi nhỉ ...

Mấy con cua đang ngo ngoe trong nhà bếp đã bị quăng lên chín tầng mây.

Còn lại tên cao gầy đã dễ dàng chui vào phòng Bạch Trì bọn họ, còn chưa kịp trộm cái gì thì nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân, gã liền vội vàng chui xuống dưới bàn.

Triệu Trinh mở rộng cửa vào trong, hỏi Bạch Trì phía sau, “Cái gì vui a?”

Bạch Trì nhìn một chút, không thấy trộm đâu, tâm nói không vô dụng đến mức trèo lên không nổi chứ?

Chính lúc này, Lisbon lắc lư đi tới bên bàn, cúi đầu.

Tên trộm đang tự cảm thấy mình may mắn đã trốn kịp thì cảm thấy có thứ lông xù gì đó đang cọ a cọ vào đầu mình.

Ngẩng lên ...

“A!”

Một trận thét chói tai vang lên làm Lisbon giật mình đẩy đẩy thêm mấy cái, người nọ ôm đầu chạy vọt ra, chẳng thèm nhìn đường trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra ngoài, và rất quen thuộc ...

“A... Bịch.” Bởi vì quá gầy, quả nhiên thành một chữ I.

Chờ Triệu Trinh phục hồi lại tinh thần, trong phòng đã không còn ai, anh đến bên cửa sổ nhìn xuống, SCI.

Quay đầu lại nhìn Bạch Trì, “Đây là chuyện vui đó hả?”

“Ừ, tên đó có lẽ ở trong đám trộm gần đây ...” Bạch Trì còn chưa nói xong, Triệu Trinh đã hướng Lisbon chỉ chỉ ra ngoài cửa, “Lisbon, đi ra ngoài, chuyện kể tiếp không phù hợp với trẻ nhỏ.”

Lisbon lắc lư đi ra ngoài, thuận tiện dùng chân sau kéo cửa lại, sầm một tiếng, khoá “chuyện vui” lại bên trong.

Dưới lầu, tiếng người ngã xuống đã sớm kinh động mọi người, cặp song sinh đi ra túm lấy ba tên trộm kia đập ột trận, Lạc Thiên Mã Hán cũng góp vào chút sức, sau đó giao cho cảnh sát đưa về cảnh cục.

Ban đêm, trong trại tạm giam, ba tên co ro trong một phòng, cảm thấy thê lương không gì sánh được.

Lão đại: “Sớm biết thế không nghe lời lão già đen thui đó.”

Lão nhị: “Đúng a.”

Lão tam: “Đám người đó dĩ nhiên lại nuôi sư tử chứ!”

Đang nói thì có một viên cảnh sát đi tới đưa cho bọn họ một người túi, “Nè, cục trưởng của chúng tôi cho các anh.”

Ba tên trộm vật nhìn nhau rồi nhận lấy mở túi ra, bên trong hoá ra là ba cái bánh.

“Ai nha, cảnh cục này rất có tình người đó a...” Một tên ôm cái mặt sưng vù bầm dập của mình cảm khái.

Trên lầu, trong phòng làm việc của cục trưởng, Bao Chứng vừa ăn bánh trung thu vừa uống trà, nhìn ngắm ánh trăng tròn vo treo lơ lửng trên cao, “Dám nói ta già, dám nói ta đen? ! Đây chính là kết cục!”

358. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 35

Phiên ngoại: Nguyên đán trứng tròn xoe

Hôm nguyên đán, cảnh cục tổ chức một hoạt động liên hoan nhỏ. Toàn thể nhân viên và người nhà đều được tham gia.

Vì đặc trưng của ngày Nguyên đán nên các hoạt động được tổ chức ra đều phải có bóng hoặc thứ gì đó hình tròn, chuỗi chương trình với tên gọi —— ngày hội thể thao trứng tròn xoe

Nhưng muốn tổ chức một ngày hội thi đấu như thế, từng phòng ban phải chuẩn bị một hạng mục hoạt động mang tính chất thể thao, đồng thời, phải trang trí cho phòng làm việc thật sống động. Vì thế toàn bộ cảnh

cục đều bận rộn hẳn lên. Nghe nói hoạt động chuẩn bị ảnh hưởng trực tiếp đến số lượng tiền thưởng nhân dịp nguyên đán, nên tất cả các phòng ban đều không dám lơ là.

Bạch Trì phụ trách làm gián điệp đi tìm hiểu tin tức, cậu chạy quanh cảnh cục một lượt, từng phòng tổ chức ra cái gì đều dò xét được — nhưng mà vấn đề phát sinh sau đó là, những hạng mục thông thường đều đã được giành phần làm hết trơn rồi. Tỷ như bóng rổ, những năm phòng tổ chức, bóng đá cũng không ít, bowling, bóng chày, tennis vân vân đều đủ cả . .

Mọi người trong SCI hai mặt nhìn nhau, Triền Chiêu rất thích phần thưởng giành cho giải nhất kia, cũng không phải là tiền bạc gì mà là một cái đồng hồ nhỏ mô phỏng theo hình dạng một nhóc Altman phiên bản Q mỗi khi ấn nút sẽ kêu lên “Hạt pháo, phóng ra!” . .

Từ khi Triền Chiêu nhìn thấy cái đồng hồ báo thức kia xong vẫn lẳng nhặng bám riết Bạch Ngọc Đường không tha, Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, “Miêu Nhi ... Ngày hội thể thao chứ có phải đấu trường đâu, tôi không chắc có thể thắng hết cho cậu được a.”

Vì vậy, ánh mắt Triền Chiêu trở nên u ám . .

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, chỉ còn cách động viên SCI cố gắng hết sức, dù sao tiền thưởng cũng đủ để kéo nhau đi làm một bữa no nê, mà Altman thì có thể dùng để giải trừ oan hồn tên Triền Chiêu kia, tránh việc oán khí quá nặng rồi đi gây rối lung tung.

Bước đầu tiên là — lựa chọn hạng mục! .

Toàn bộ SCI, ngoại trừ Triền Chiêu, Công Tôn và trạch nam Tương Bình, những người khác đều vận động OK. Bạch Trì vẫn rất nỗ lực luyện tập, hiện tại có thể vật lộn đơn giản, chạy bộ cũng rất lợi hại.

“Lần này là thi đấu tích điểm! Một mặt, người phòng khác sẽ tới phòng chúng ta chơi, nếu thắng trên sân nhà có thể tích điểm. Mặt khác, phải phái người đến tham gia các hoạt động của các phòng bạn, thắng cũng có thể tích điểm. Cứ thế đến cuối cùng, ai có điểm tích lũy cao nhất thì giành phần thắng, có ba giải cao nhất. Đương nhiên ...” Triền Chiêu vẫn tâm tâm niệm niệm con Altman mà chỉ có giải nhất mới có được.

Triền Chiêu nhìn bốn phía một chút, cảm thấy thế đàn lực cô sao sao ấy, nên đã quyết định — tìm cứu viện! .

Vì vậy, Bạch Cẩm Đường, Triệu Trinh, cặp song sinh, còn có Dương Dương với Tiểu Dịch đều bị kéo tới. .

Trước tiên là dựa vào điểm mạnh của từng người, Triền Chiêu chia họ đi các phòng để kiểm điểm, vì muốn có nhiều điểm nên đã phái toàn bộ đi, chỉ giữ lại Bạch Ngọc Đường để cố thủ trong nhà . .

Bạch Ngọc Đường há miệng nhìn Triền Chiêu, “Con mèo cậu muốn hại tôi một chết à?” .

Triền Chiêu nhướn mày, “Giành được Altman tôi thưởng cho.” .

“Thực sự?” Bạch Ngọc Đường có chút mừng rỡ . .

Triền Chiêu gật đầu, vươn người tới trầm giọng, “Vì vậy nhất định phải thắng!” .

“Chúng ta làm gì đây?” Công Tôn tựa ở sofa vừa lật xem một quyển tạp chí thể thao, vừa hỏi Bạch Cẩm Đường bên cạnh.

“Golf đi.” Bạch Cẩm Đường trả lời, mọi người kín đáo dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn anh — đào đâu ra gây đánh golf. .

“Anh kêu cặp song sinh mang đồ chuyên dụng đến ấy cậu.” Bạch Cẩm Đường vừa định lấy điện thoại ra liên bị Bạch Ngọc Đường cùng Triền Chiêu ngăn lại — cảnh cục nghiêm cấm khoe của! .

Bạch Cẩm Đường nhún nhún vai. .

Công Tôn đột nhiên cười nói, “Hay là chúng ta làm nhà ma?” .

Triền Chiêu nhìn trời, “Công Tôn, phải có bóng hoặc đồ vật hình tròn!” .

Công Tôn đưa tay khê đẩy gọng kính, “Đầu người nè! Cũng là hình cầu đó thôi, tôi có thể đảm bảo sẽ hạ gục từng người bước vào!”

Mã Hán lập tức hưng phấn hẳn, hai người lao vào thảo luận chi tiết cho căn nhà ma, sau đó quyết định chạy về phòng pháp y làm một cái, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đỡ trán bất lực . .

Triển Chiêu thấy Dương Dương với Tiểu Dịch ở một bên chơi yoyo liền hỏi, “Hai đứa có đề nghị gì không a?” .

Dương Dương cùng Tiểu Dịch tay cầm yoyo nhìn nhau, rồi lại nhìn Triển Chiêu. .

Tương Bình góp lời, “Hay là đánh bi-a?” .

Triển Chiêu bắt đầu dĩ, “Sao mấy loại vận động cậu thích đều ở trong nhà vậy a?” .

Tương Bình đưa tay chỉ vào bộ trò chơi siêu cấp tiên tiến của mình, “Ở trong đó muốn chơi gì chẳng được a, hay là ọi người chơi ảo đi?” .

“Ừm ...” Bạch Cẩm Đường hình như rất hứng thú với bộ trò chơi của Tương Bình, anh gần đây đang chuẩn bị tạo một sân chơi ảo cỡ lớn, phải gọi Tương Bình đến giúp phát triển thêm mới được, sẵn sàng ra giá cao để mua bản quyền luôn, hơn nữa còn phải sản xuất trang bị để chơi nữa, chi phí nói ra chắc hù Tương Bình ngất xỉu mất.

“Đội trưởng!” .

Lúc này, Mã Hán đã trở về, trong tay cầm theo thẻ tích điểm, anh đã hoàn thành nhiệm vụ . .

“Thật nhanh nha!” Bạch Ngọc Đường cảm khái, “Cậu thi cái gì đó?” .

Mã Hán nhún nhún vai, “Đội ngắm bắn tổ chức chơi phi tiêu.” .

“Phi tiêu?” Mọi người nhú mào — nga, đúng rồi! Cái bia để phi không phải là hình tròn sao! Mã Hán nghe nói đã thắng liên tiếp ba hiệp, thắng lợi trở về, lấy thẻ tích điểm ra giao cho Bạch Ngọc Đường, đây là chiến lợi phẩm đầu tiên! .

“Chúng ta tổ chức gì thế?” Mã Hán thấy mọi người còn đứng trong phòng, chưa thấy làm cái gì cả thì hiểu kỳ hỏi . .

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Còn đang suy nghĩ!” .

“Đội trưởng.” .

Lúc này, Lạc Thiên cũng đã trở về, cầm trên tay một thẻ tích điểm . .

“Cậu cũng thật nhanh nha.” Triển Chiêu buồn bực, “Chơi gì á?” .

“Khụ khụ.” Lạc Thiên ho khan một tiếng, “Cử tạ...” .

Mọi người không biết nên nói gì. .

Rất nhanh, Triệu Trinh, Bạch Trì cũng trở về, trên tay đều có thẻ tích điểm . .

Triển Chiêu kinh ngạc vì Bạch Trì cũng dễ dàng giành thắng lợi, liền hỏi, “Em chơi gì vậy a?” .

Bạch Trì cười trộm, “Anh, bên khoa kinh tế chơi cờ vây, em chạy vào tham gia luôn!” .

Triển Chiêu bọn họ nhìn không được giật giật khóe miệng — cờ vây cũng tính là vận động thể thao? Cái đó thuộc về trí não chứ nhỉ?

Triển Chiêu đột nhiên quay đầu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hay là chúng ta chơi nhớ bài đi? Tìm một cái bàn hình tròn là được.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, “Miêu Nhi, cũng mệt cậu nghĩ ra đó!” .

Rất nhanh, người được phái đi đều đã trở về, tất nhiên, toàn bộ thẻ tích điểm trong cảnh cục đều bị bọn họ đoạt mất. Sau đó, bỗng nghe từ dưới lầu có tiếng bước chân “rầm rầm rầm”, sau đó là Triệu Hổ lao vọt vào đóng cửa lại . .

“Mẹ ời!” Triệu Hổ lau mồ hôi, chợt nghe bên ngoài có người phá cửa, “SCI đâu! Mở cửa ra!” .

Bạch Ngọc Đường nhìn mọi người, “Sao vậy?” .

Tần Âu đưa tấm thẻ trên tay cho Bạch Ngọc Đường, “Hiện tại toàn bộ thẻ tích điểm đều nằm trong tay SCI, bọn họ phải đến đoạt lại chứ sao?” .

“Ai nha!” Bạch Trì khản trương, “Vậy bọn họ muốn đánh hội đồng a, chúng ta phải chuẩn bị một trò gì đó tuyệt đối không thua mới được a!”

Tất cả mọi người nhìn Triển Chiêu, mà lúc này, Triển Chiêu đang cau mày tựa bên cửa sổ, hình như đang suy nghĩ . .

Cuối cùng ... Anh cười nhạt một tiếng, chạy lại nói nhỏ vào tai Bạch Cẩm Đường vài câu. .

Bạch Cẩm Đường ngăn người, vẻ mặt bội phục nhìn Triển Chiêu, “Có sao không đó?”

“Không đâu mà!” Triển Chiêu neho mắt, ra vẻ tình thế bất buộc! .

Bạch Cẩm Đường lấy điện thoại ra đưa cho Triển Chiêu, “Tự cậu nhắn tin cho song sinh kêu bọn họ làm cho.”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, giờ mới phát hiện cặp song sinh không có ở trong phòng, chẳng lẽ bị kẹt ở ngoài chưa vào được? .

Triển Chiêu rất nhanh gửi đi một tin nhắn, không lâu sau, ở cửa có một chiếc xe tải lớn dừng lại, cặp song sinh mang theo một đám người khiêng hòm to hòm nhỏ đi vào. Thật vất vả mới lọt vào được phòng làm việc SCI, Bạch Ngọc Đường Triệu Hổ mở cửa ra, nghênh đón mọi người tiến vào . .

Toàn bộ cảnh viên trong cảnh cục đều đứng ở cửa nhìn chăm chăm vào người ở bên trong . .

“SCI các người chuẩn bị gì thế?” .

Triển Chiêu cười, đưa tay xốc tấm vải lớn phủ trên bàn lên . .

Mọi người nhìn vào thì thấy đó là một cái bàn để đánh bạc, bên trên là một cái đĩa quay Roulette, Triển Chiêu cười, “Thấy mọi người đông đảo quá nên tôi muốn một lần giải quyết cho xong luôn, Vì vậy, chúng ta chơi Roulette ha!” .

Triển Chiêu vừa nói xong, toàn thể chúng cảnh viên cười ngất. .

Đương nhiên, cuối cùng Triển Chiêu cùng với cái đĩa quay Roulette của mình đã như nguyện thu được giải nhất, chiếm được cái đồng hồ báo thức kia.

Triển Chiêu ôm đồng hồ báo thức trở về phòng làm việc, chợt thấy Dương Dương với Tiểu Dịch dùng ánh mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào Altman.

Tiểu Dịch cảm thán, “Oa, thật đáng yêu!” .

“Đúng vậy.” Dương Dương nhỏ giọng nói với Tiểu Dịch, “Nhưng cái đó là của tiến sĩ Triển a, Tiểu Dịch, hôm nào chúng ta vào cửa hàng đồ chơi xem có không đi.” .

“Nga...” Tiểu Dịch nghe xong thì ngờ vực nhìn Triển Chiêu một chút rồi ghé vào tai Dương Dương hỏi, “Dương Dương a, tiến sĩ Triển lớn như vậy rồi còn muốn chơi đồ chơi sao, tớ nghe ba ba nói chỉ số thông minh của chú ấy rất à!” .

Dương Dương che miệng lại, nhỏ giọng nói, “Cái kia... chắc là sở thích đặc biệt đó.” .

“Chúng ta đi mua luôn đi?” Tiểu Dịch lôi kéo cánh tay nhỏ nhắn của Dương Dương, “Tớ rất thích nó nga.”

Triển Chiêu đứng cách đó không xa nghe thấy toàn bộ thì thấy hơi nhồn nhột . .

Bạch Ngọc Đường bưng cà phê đứng ngay bên cạnh nghiêng người qua thấp giọng nói vào tai anh, “Miêu Nhi, cậu không thấy xấu hổ hả?”

Triển Chiêu nhìn lại Altman kia một chút, cảm còn chưa nóng tay mà . .

“Miêu Nhi ...” Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng nói, “Đừng để mấy đứa nhóc chê cười a.” .

Triển Chiêu giãy dụa, “Ngày mai tôi đến cửa hàng đồ chơi tìm cho chúng một con là được mà.” .

“Cái này số lượng có hạn.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên lật một trang báo vừa nói, “Còn có thể ghi âm, toàn thể giới chỉ phát hành năm mươi con.”

Triển Chiêu thấy tim đau như vỡ vụn.

“Không còn đâu a...” Tiểu Dịch nghe thấy thế thì ử rử hử, Dương Dương sờ sờ đầu nhóc, “Tiểu Dịch ngoan, tiến sĩ Triển thực sự rất thích nó.”

“Ừ, tớ biết mà.” Tiểu Dịch gật đầu, không thể làm một đứa trẻ hư đi đoạt đồ chơi với người khác được . .

Triển Chiêu nhìn trời, cảm thấy lương tâm cắn rứt vô cùng, hơn nữa nếu truyền ra ngoài chuyện một tiến sĩ tâm lý học nổi tiếng, chuyên gia tâm lý học tội phạm hàng đầu đi giành đồ chơi với một đứa nhóc mới mười tuổi — chẳng phải sẽ bị cười đến rụng răng mất sao, đặc biệt là cái kẻ tên Triệu Tước kia! .

Hít sâu một hơi, Triển Chiêu làm bộ chưa nghe thấy gì cầm món đồ chơi đến bên Tiểu Dịch và Dương Dương, nhẹ nhàng hỏi, “Dương Dương, cháu thích không a? Altman này cho cháu nhé?” .

Tiểu Dịch vừa mừng vừa sợ, há to miệng hỏi Triển Chiêu, “Thực sự a? Nhưng tiến sĩ Triển chú không phải rất thích sao?”

“Đúng vậy.” Dương Dương cũng cảm thấy không tốt, chú Triển đã mất nhiều công sức vậy mới lấy về được mà . .

“Không có nha!” Triển Chiêu vội lắc đầu, cười đến thản nhiên, “Chú lớn thế này rồi sao còn thích chơi đồ chơi, ha ha.” .

Người trong SCI đồng loạt nhìn trời, Lạc Thiên và Tần Âu đều có linh cảm không tốt, đang muốn chạy tới ngăn lại thì thấy Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu với mình, có vẻ đang có dự định gì khác . .

Cuối cùng, Tiểu Dịch hân hoan nhận lấy Altman béo lùn chắc nịch kia cùng chơi với Dương Dương, Triển Chiêu đi tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, bưng ngực — nội thương a! .

Giờ cơm tối, mọi người cầm tiền thưởng đi ăn một bữa say sưa. Về đến nhà rồi, Triển Chiêu vẫn ỉu xiu xiu.

Bạch Ngọc Đường tắm rửa xong đi ra thì thấy Triển Chiêu đang tựa trên giường dùng điều khiển đổi loạn kênh TV, anh đi đến bên cạnh, mở tủ đầu giường, lấy ra một cái hộp đưa sang . .

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, ngẩng mặt liếc Ngọc Đường, “Cái gì a?” .

“Dù sao cũng là thứ tốt, mở ra xem.” Bạch Ngọc Đường lau tóc. .

Triển Chiêu mở hộp nhìn vào trong

“A!” .

Bạch Ngọc Đường thấy vị kia nhà mình vẻ mặt hưng phấn, cũng cười lắc đầu. .

Triển Chiêu từ trong hộp lấy ra một chiếc đồng hồ hình Altman phiên bản Q y hết cái kia, kinh ngạc hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cậu sao lại ...”

“Ngày trước cậu xem tạp chí xong thì yêu thích thứ này, nên tôi cố ý nhờ anh hai mua về dùm.” Bạch Ngọc Đường cười cười sẵn đến, “Đêm nay tôi có được thưởng không a?” .

Triển Chiêu sáng khoái gật đầu, “Đương nhiên là có!” .

Bạch Ngọc Đường mỉm cười... Chính lúc này, Triển Chiêu mở bao bì ra, ấn nút, Altman kia lập tức phát ra thanh âm, “Miêu Nhi, năm mới vui vẻ!”

Là giọng của Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu ngẩn người, lại ấn ấn thêm mấy lần, vẫn là cái câu kia, “Miêu Nhi, năm mới vui vẻ!” .

Triển Chiêu chậm rãi quay đầu, Bạch Ngọc Đường cười gượng hai tiếng, “Miêu Nhi, năm mới vui vẻ.” .

Triển Chiêu ai oán, “Sao không phải là ‘hạt pháo, phóng ra!’?” .

“Ách... Tôi mua nó để làm quà năm mới cho cậu, nên mới ...” Bạch Ngọc Đường vội muốn xuống giường nhưng Triển Chiêu đã phần nộ nhào tới, “Tôi muốn hạt pháo phóng ra cơ

!!! Cậu mau đổi lại cho tôi, đổi lại cho tôi

!!!!”.

Ban đêm, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ ngồi ở đầu giường niệm, “Hạt pháo, phóng ra~~.” .

Sau đó đảo mắt nhìn Triển Chiêu. .

Triển Chiêu tấm tắc hai tiếng lắc đầu, “Không giống a!” .

Bạch Ngọc Đường nhìn trời... Hai người lẩn qua lẩn lại đến qua nửa đêm, Triển Chiêu cuối cùng cũng thấm mệt, nằm ở trong chăn mơ mơ màng màng.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ buông Altman kia ra, đưa tay đắp lại chăn cho Triển Chiêu, sau đó tắt đèn nằm xuống, bỗng cảm thấy Triển Chiêu đang giật giật tay áo mình.

“Muốn ghi âm nữa sao Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường vẽ mặt bất đắc dĩ, “Ngủ đi...” .

“Ai bảo cậu ghi đâu?” Triển Chiêu thì thầm, “Cậu không phải muốn thưởng sao?” .

Bạch Ngọc Đường sững sốt, lập tức tiêu tan mọi mệt mỏi, mỹ mãn tận hưởng món quà năm mới mà Triển Chiêu dành ỉnh.

... .

Ngày kế, Triển Chiêu vui tươi rạo rực mang theo con Altman kia xuống lầu, nghĩ bụng, có thêm câu nói “Hạt pháo, phóng ra!” do chính Bạch Ngọc Đường nói chơi sẽ thích lắm đây.

Đặt Altman lên bàn trà, anh ngồi xuống ghé xem tạp chí, Công Tôn rất hứng thú cầm Altman kia lên xem, “Y hệt con kia?”

“Phải.” Triển Chiêu cười ha hả gật đầu. .

Công Tôn liền ấn xuống cái nút phát tiếng, thanh âm truyền ra thật sự là

“Oa!” Cặp song sinh từ trong phòng bếp đi ra, “Ai mới sáng sớm đã đóng phim cấp ba rồi a? Hảo cỏi mở nha!”

Công Tôn cầm lấy Altman đang không ngừng phát ra thanh âm đỏ mặt kia, run rẩy trả lại cho Triển Chiêu, “Cái này... so với tiếng cười của đầu lâu khô còn quỷ dị hơn a.” .

Triển Chiêu mặt đã sẫm đỏ tới tận mang tai, cầm lấy Altman lập tức tắt đi, đứng lên thành thịch bước lên lầu, “Bạch Ngọc Đường, cậu tối hôm qua ghi âm phải mấy thứ không liên quan rồi nè !!! ” .

Bạch Ngọc Đường đang ở trong phòng tập thể dục khẽ sờ sờ cầm —— không biết Altman kia có chức năng dẫn dắt (động dục) không nhỉ.

359. Quyển Iii – Vụ Án 12 – Chương 36

SCI phiên ngoại: Chuyện ma trong lễ Giáng Sinh

Sáng sớm 24 tháng 12 năm 2010.

Triển Chiêu từ trong tiếng kéo kệt kéo kệt ầm ĩ tỉnh lại, mơ mơ màng màng mở mắt, anh nhớ không lầm thì hôm nay là ngày nghỉ. Quân chúng SCI sao bao nhiêu lao lực vất vả đã được Bao Chứng mở lòng từ bi cho toàn bộ nghỉ ngơi nhân dịp Giáng Sinh, nghe nói còn có tiền thưởng ... Hình như là được anh hai tài trợ . .

“Meo meo~ meo meo~” .

Triển Chiêu vừa muốn đứng dậy, chợt nghe thấy tiếng mèo nhỏ non nớt kêu lên . .

Theo tiếng kêu đó cúi đầu thì thấy Lỗ Ban với Lilya đang lười biếng nằm bên gối đầu của mình . .

Triển Chiêu buồn bực, nơi đó vốn phải là Bạch Ngọc Đường mới đúng a, lập tức đưa tay đuổi đuổi hai con mèo, “Nhanh xuống đi, để Tiểu Bạch thấy cậu ấy lại đổi hết chăn drap bây giờ.” .

Lilya với Lỗ Ban đương nhiên không hiểu, thấy Triển Chiêu tỉnh liền bật người chạy lại cọ tới cọ lui làm nũng . .

Song song đó, trong chăn lại truyền đến tiếng meo meo meo meo . .

Triển Chiêu nghi ngờ xốc chăn lên nhìn xuống —— ui chao, một ổ mèo con đều ở trong chăn mình kìa, cả đám nhóc mới sinh mập mập tròn vo, còn chưa cai sữa hẳn nữa mà, đặc biệt khả ái nha . .

Triển Chiêu sáng sớm tâm tình vô cùng tốt, ôm cả ổ mèo lên mỗi con sờ sờ một tí, chợt nghe từ trong sân truyền đến thanh âm “kéo kệt kéo kệt” .

Đứng lên, ghé người lên bệ cửa sổ nhìn xuống ... Tối hôm qua có tuyết rơi rất dày, bên ngoài đã một mảng trắng xoá, dưới gốc một cây tuyết tùng có bắc hai cái thang lớn, Đại Đình Tiểu Đình ở trên đó, tay cầm một cái cửa kéo qua kéo lại, xem ra đang muốn đem một nhánh về làm cây thông Noel.

Lisbon và tiểu sư tử ở trong tuyết chạy tới chạy lui, Bạch Trì cầm một cái tô lớn, bên trong có thịt bò sống ấy nhóc sư tử ăn.

Triển Chiêu đuổi người ngáp một cái, đã cảm thụ được hơi thở ấm áp của một ngày lễ Giáng Sinh. Nhìn đến đồng hồ báo thức trên đầu giường —— còn chưa tới tám giờ, Bạch Ngọc Đường khẳng định đã rời giường chuẩn bị cho ngày lễ Giáng Sinh. Bọn họ đã lâu không đi dạo phố, Triển Chiêu định lát nữa cùng nhau đi siêu thị mua đồ ăn cho kì nghỉ ... Đương nhiên, còn có món quà để ngày mai Giáng Sinh tặng ọi người . .

Từ trong tủ đầu giường lặng lẽ lấy ra một cái hoá đơn ... Đây là thứ để Triển Chiêu hôm nay đi nhận hàng. Mấy ngày hôm trước, anh đã đặt cho Bạch Ngọc Đường một món quà vô cùng đặc biệt, con chuột khẳng định sẽ rất thích, đương nhiên, phải giữ bí mật! Cẩn cẩn dục dục giấu hoá đơn vào trong ví tiền rồi đặt ở đầu giường. Suy nghĩ một chút lại thấy không an toàn, Triển Chiêu bèn nhét ví tiền vào trong túi ... Từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên phải đắn đo xem để ví tiền ở chỗ nào đó, nhưng cứ nghĩ đến bất ngờ dành cho Bạch Ngọc Đường thì chấp nhận nhịn một chút. .

Rửa mặt xong xuôi, Triển Chiêu thần thanh khí sảng mang theo một đám mèo lớn mèo nhỏ ra khỏi phòng ngủ đi xuống lầu. Chỉ thấy trên sân pha, Bạch Cẩm Đường đang uống cà phê, Công Tôn đang uống hồng trà. Hai người đứng tác phong của những đại thúc chuẩn mực, một người đang đọc tài chính tạp chí chán òm, một người thì đọc tờ báo gì đó còn buồn chán hơn .

“Anh hai, Công Tôn.” Triển Chiêu xuống lầu, tiếp được tiểu sư tử vừa lao đến đòi thân thiết . .

“Sớm a.” Công Tôn đáp lời . .

Triển Chiêu thấy trên bàn có đặt sẵn một phần sandwich cá hồi mà anh yêu thích, còn có một ly sữa vẫn đang nóng, thì nhìn quanh nhà bếp một chút, “Ngọc Đường đâu?” .

“Đi mua đồ rồi.” Bạch Cẩm Đường trả lời, “Tối nay có làm tiệc mừng Giáng sinh, có lẽ phải mua nhiều thứ lắm, sáng sớm đã đi với Triệu Trinh rồi.” .

“A?” Triển Chiêu có chút khó chịu, bỏ lại mình mà đi vậy à . .

Công Tôn cười, “Chắc hẳn muốn mua thứ gì đó mà không muốn cho cậu coi a?” .

Triển Chiêu vừa nghe liền hiểu, Bạch Ngọc Đường đi chuẩn bị quà ỉnh a ... Vừa đẹp, lát nữa anh cũng đi lấy đồ.

“Mà nè ...” Công Tôn đột nhiên hỏi Bạch Cẩm Đường, “Năm nay anh chuẩn bị cái gì thế?” .

Bạch Cẩm Đường mỉm cười đắc ý, “Bí mật... Nói chung em nhất định sẽ thích.” .

Triển Chiêu khóe miệng giật giật một chút, với thẩm mỹ phi nhân loại của Công Tôn cùng với sự sùng bái vô nguyên tắc của Bạch Cẩm Đường, rất có thể thể xuất hiện một thứ kinh thế hãi tục gì đó cho xem! .

Vội vã ăn điểm tâm, Triển Chiêu cùng Bạch Trì hợp tác lái xe đi ra ngoài mua đồ, sau khi hài lòng ôm được quà về rồi thì chia nhau đi tìm chỗ giấu . .

Mãi đến tận chiều mới thấy Bạch Ngọc Đường với Triệu Trinh xách túi lớn túi nhỏ trở về, phía sau còn có Lạc Thiên bị bức ép làm người khuân đồ, đang bưng một thứ gì đó rất đồ sộ.

Triển Chiêu hiếu kỳ muốn nhìn lên xem Bạch Ngọc Đường mua gì ỉnh, nhưng chẳng thấy Bạch Ngọc Đường giấu diếm gì cả ... Người này, công tác bảo mật không tệ nha . .

Triệu Trinh thì khởi nói đi, anh đã không muốn người khác thấy thì đương nhiên không ai thấy được, Vì vậy Tiểu Bạch Trì cũng rất sốt ruột.

Bữa tiệc tối được ấn định là bắt đầu lúc tám giờ, mọi người phân công nhau vội vàng chuẩn bị.

Bạch Ngọc Đường cùng Bạch Trì vào nhà bếp làm cơm, Triệu Trinh với Triển Chiêu còn có Công Tôn ở phòng ngoài trang trí cây thông Noel, quà của từng người đều đã gói kín rồi bày cả dưới tàng cây . .

Đến tối, Bạch Cẩm Đường nhận được một cuộc điện thoại, “Ừ, tốt, có thể đặt xuống”.

Triển Chiêu bọn họ đều dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng, vừa nghe thấy hai chữ “đặt xuống” lập tức bật người minh bạch... Món quà của Công Tôn được đưa tới bằng máy bay.

Quả nhiên, rất nhanh có tiếng phi cơ trực thăng vang lên. .

Không lâu sau, Đại Đình Tiểu Đình dùng sức đẩy một cái thùng hình vuông vào, cái thùng nọ dài khoảng một thước rưỡi, rộng khoảng nửa thước.

Bạch Ngọc Đường với Bạch Trì bưng một con gà nướng còn to hơn cả đà điểu đi ra, nhìn thấy cái thùng nọ cũng rất hiếu kỳ.

“Lớn như vậy a?” Triển Chiêu hỏi Triệu Trinh bên cạnh, “Đoán xem là gì?” .

Triệu Trinh hí hóp mắt quan sát cái thùng của Công Tôn, một lát mới nói, “Bỏ vào một cỗ thi thể vừa đẹp nha.”

“Leng keng...” .

Lúc này, chuông cửa vang lên, từ màn hình điện tử nhìn ra thì là Bao Chứng, Triển Chiêu liền ấn chốt mở cửa.

Người trong SCI không phải là cây đã có chủ thì cũng là làm chủ lẫn nhau, đều có lịch trình của riêng mình, vì thế đêm nay tới góp vui chỉ có những người cô đơn. Bao Chứng là một trong số đó, Triển Chiêu cũng có nhắn tin cho Triệu Tước kêu ông ta nếu có hứng thú thì đưa người đàn ông thần bí kia đến luôn, nhưng mà phải mang theo hai phần quà!

Triệu Tước không đến, Triển Chiêu đương nhiên cũng không để ý gì nhiều. .

Bao Chứng vào phòng, bên ngoài tuyết lại bắt đầu rơi, ông đứng ở cửa vỗ vỗ tuyết trên người, sau khi vào nhà thì hỏi Bạch Trì đang bưng trà nóng đến ỉnh, “Đứa trẻ bên ngoài kia là con nhà ai a? Tuyết lớn như vậy còn chơi đùa, kêu nó vào đây đi a!” .

Triển Chiêu bọn người ngẩn người, Bạch Trì nhìn ra ngoài cửa sổ, “Làm gì có đứa trẻ nào ạ? Cục trưởng ngài bị hoa mắt rồi.”

“Không a, đang đắp tuyết trong sân nhà mấy cậu mà.” Bao Chứng nói rồi đứng lên chỉ ra ngoài cửa sổ... Chỉ là tuyết bên ngoài vô cùng bằng phẳng, ngoại trừ một chuỗi dấu chân ông vừa đi vào đây ra, cái gì cũng không có. .

“Ách?” Bao Chứng sờ sờ đầu, vẻ mặt khó tin . .

Lúc này, lại một tiếng chuông cửa vang lên. Triển Chiêu chạy đến màn hình điện tử nhìn ra ngoài, anh cứ tưởng là Triệu Tước chứ ... nhưng lại chẳng thấy ai.

“Chuông cửa bị hư hả?” Triển Chiêu hỏi Đại Đình.

“Không thể nào? Có thể là con nít nhà hàng xóm nghịch ngợm đó.” Cặp song sinh đang cằn cằn dục dục treo ngôi sao lên đỉnh cây thông đồng thanh, “Mới kiểm tra hai ngày trước mà.” .

Mọi người cũng không quá để ý tiếp tục chuẩn bị, thức ăn Bạch Ngọc Đường chuẩn bị đêm nay đặc biệt phong phú, mùi thơm nức mũi tràn ngập gian phòng, mọi người đã sớm đói đến mức không chịu nổi . .

Lúc này, chuông cửa lại vang lên, Triển Chiêu đi tới nhìn, hoá ra là người đến đưa thức ăn, Bạch Cẩm Đường có gọi mấy món hải sản bình thường không hay ăn về, thấy mọi người đều vội vàng, anh liền chạy ra cổng kí nhận.

Người nhân viên này rất khách khí, “Ngài hảo, Giáng sinh vui vẻ a.” .

Bạch Cẩm Đường cười cười, gật đầu, “Giáng sinh vui vẻ.” .

“Trong nhà các vị quá nóng sao.” Trong lúc Bạch Cẩm Đường ký tên, chợt nghe người nhân viên chuyển phát này hỏi, “Đứa trẻ kia là con cháu nhà các vị a? Sao trời lạnh thế này lại mặc áo cộc tay ở bên ngoài đắp người tuyết a, nhanh kêu nó vào nhà thôi.” .

Bạch Cẩm Đường () trong lúc ngây người đã viết tên mình thành Bạch Cẩm Đường () ... rồi ngẩng đầu nhìn người nọ . .

(2 từ đều là Đường nhưng Đường(1) có nghĩa là rạch rỡ, đường hoàng. Đường(2) có nghĩa là Hoa hải đường)

Người kia cũng không để ý nhiều như vậy, nhận lấy tờ giấy rồi đưa đồ cho Bạch Cẩm Đường, “Cua hoàng đế rất tươi nha, còn có một hộp thịt cua đã được luộc qua theo yêu cầu của ngài, phải chế biến trong vòng một giờ, không thì phải ướp lạnh a.” Nói xong, xoay người đi. .

Bạch Cẩm Đường đóng cửa lại, quay đầu nhìn thoáng qua... Trong sân một mảng trắng xoá, làm gì có đứa trẻ nào a ...

Anh sờ sờ cằm, tâm nói —— sẽ không ma quỷ thế chứ . .

Đi về phòng, mọi người vẫn đang bận rộn, Bạch Cẩm Đường đưa đồ cho Bạch Trì rồi đến bên sofa ngồi xuống... Đúng lúc này lại truyền đến tiếng chuông cửa, Triển Chiêu nhú mào, “Sao nhiều người đến vậy?” Tiến đến phía trước màn hình vừa nhìn thì, “A!!!” .

Mọi người nghe thấy tiếng kêu của Triển Chiêu càng hoảng sợ hơn, chạy lại nhìn thì thấy bên ngoài cái gì cũng không có.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường vừa lúc bưng đồ ăn đi ra, “Sao mà hoảng sợ vậy?” .

“Ách...” Triển Chiêu chỉ chỉ vào màn hình, “Tôi vừa thấy một người tóc tai bù xù, mặc đồ trắng, nhìn như Sadako (*) đứng ẩn chuông cửa, bây giờ lại biến mất rồi.” .

*Sadako: là con ma chui ra từ TV trong bộ phim ma The ring (tên tiếng Việt là Vòng tròn ác nghiệt) phiên bản Nhật.

Mọi người trầm mặc một lát rồi phì cười, Triển Chiêu kể chuyện cười thật thiếu dinh dưỡng nha, một chút cũng không dọa người.

Triển Chiêu vội biện giải —— thật mà, là thật đó a! .

“Sắp ăn được rồi đó.” Bạch Ngọc Đường kêu mọi người ngồi xuống, Triển Chiêu lấy điện thoại ra, mặt nhăn mày nhú gửi đi một tin nhắn —— bọn tôi ăn đây, đêm nay đồ ăn siêu ngon nha, chú không đến thiết rắng chịu . .

Tin nhắn vừa gửi đi, chợt có tiếng điện thoại bàn vang lên . .

Bạch Trì chạy đến nghe, “Xin chào, Merry Christmas.” .

“Hừ hừ ~...” Trong điện thoại chỉ truyền đến tiếng hít thở khàn khàn . .

“A lô?” Bạch Trì tưởng tín hiệu không tốt, nghiêng lỗ tai chăm chú nghe, lại thấy đầu kia có người nói, “Trả con lại cho ta...”

Giọng nói nọ trầm thấp khàn khàn vang lên, “Mau mở cửa ra, trả con lại cho ta...” .

“Oa!” Bạch Trì ném điện thoại bật lùi ra sau, Triệu Trinh đang đứng ngay phía sau lưng cậu, “Sau thế, Trì Trì? .

“Quý!” Bạch Trì chỉ vào điện thoại, “Nữ quỷ đòi mạng a!” .

“Không phải chứ ...” Triệu Trinh đưa tay cầm lấy điện thoại lên nghe, nhưng đầu bên kia chỉ còn lại thanh âm “tút tut tut”.

“Nữ quỷ gì a?” Triển Chiêu hỏi, “Nói cái gì thế?” .

“À nói trả con cho ả ...” Bạch Trì nhớ trong điện thoại có chức năng ghi âm liền mở nó lên, nhưng kỳ quái chính là, đoạn nói chuyện vừa rồi không được ghi lại . .

“Ôi chào?” Bạch Trì ôm điện thoại lên trái phải kiểm tra một lượt, “Không đúng a!” .

Cặp song sinh nhào qua ôm lấy cánh tay cho Bạch Trì, “Tiểu Trì Trì, muốn dọa mọi người đúng không a?”.

“Em không có a, vừa rồi thực sự... A!” Bạch Trì đột nhiên hét to một tiếng. Song song đó, trong phòng, “xoẹt” một tiếng đèn điện toàn bộ đều tắt phụt . .

Trong bóng tối, mọi người nhìn thấy bên ngoài cửa kính có một nữ quỷ áo trắng tóc tai bù xù trườn trên cửa sổ the thé kêu lên, “Con ta, trả con cho ta!” .

Trong phòng trong nháy mắt loạn thành một đoàn.

“Con cái gì a?” Triển Chiêu cũng có chút kinh ngạc, song song đó chợt cảm giác phía sau mình có người đụng chạm vào mình một chút, giọng nói trúc trắc vang lên, “Mẹ ... Con ở chỗ này.” .

Triển Chiêu thoáng nhìn qua, thì thấy một cánh tay anh ánh sắc xanh y như trong Yuyu đang đặt lên vai mình.

*Yuyu ~ Yuyu Hakusho – tên 1 manga của Nhật

“A!!!” .

Một tiếng hét thảm truyền đến, song song đó, đèn điện “xoẹt” một cái sáng choang.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đứng ở bên cạnh công tắc điện, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn mọi người đang hoảng sợ trong phòng, rồi mở cửa ra lôi “nữ quỷ” đang cong người bên cửa sổ vào trong. .

Nữ quỷ nọ cười ha ha ha, tiếng cười rất quen thuộc, Triển Chiêu bắt người tối sầm mặt lại ... Nhìn lại thì thấy Bao Chứng đứng ở ngay phía sau mình, trên tay cầm một đạo cụ – cánh tay phát sáng trong Yuyu.

Mọi người trong nháy mắt cứng ngắc. .

“Nữ quỷ” nọ tháo khăn trùm đầu xuống, cởi luôn áo choàng trắng toát, lập tức lộ ra bộ mặt thật bên trong. Triển Chiêu mí mắt giật giật, không gì khác chính là khuôn mặt muốn đập của Triệu Tước, kết hợp với điệu cười rất tiêu chuẩn, mắt nháy nháy với mọi người, ” Merry Christmas!”

Hoá ra vừa rồi Bao Chứng không vào một mình, mà mang theo Triệu Tước cùng đi vào trong biệt thự, Triệu Tước khoác một thân áo choàng trắng ẩn ở trong tuyết, căn bản không thể phân biệt . .

Bao Chứng vào rồi trong gạt mọi người chuyện nhìn thấy đứa bé chơi đùa trong tuyết. Nhân viên giao đồ ăn, cùng với nữ quỷ vừa ẩn chuồng cửa đều là hai người họ sắp xếp, “tam nhân thành hổ” chính là đây, làm ọi người đều ý thức được có chuyện ma quái. Điện thoại cũng bị biến thành diễn viên quần chúng góp vui, đơn giản là vừa rồi Bao Chứng nhân lúc mọi người không chú ý đã tắt chức năng ghi âm của điện thoại lại. Công tắc nguồn cũng là ông ấy nhân lúc mọi người đều đang tập trung vào cái điện thoại thì cúp xuống ... Mượn chút thủ pháp ảo thuật của Triệu Trinh a . .

* Tam nhân thành hổ : 1 2 người thì không nhưng 3 người nói có cọp, thiên hạ sẽ tin là có cọp thật.

Triển Chiêu cùng Bạch Trì đều chấn kinh quá độ, nhưng khó tin chính là, Bạch Cẩm Đường mặt mũi cũng trắng bệch

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt không dám tin liếc Cẩm Đường, “Anh hai ... loại xiếc này anh cũng tin?” .

Bạch Cẩm Đường đen mặt ăn khối thịt cua Công Tôn đưa sang, “Đừng nhiều chuyện.” .

Sau khi ăn bữa cơm ngon lành, mọi người trao đổi quà cho nhau, món quà dành cho người trong lòng đương nhiên rất hao tổn tâm sức, thu được nụ cười của đối phương thì đều rất thoả mãn.

Triệu Tước cùng Bao Chứng nói tiết mục vừa rồi chính là quà, muốn thứ khác cũng không có, chỉ thuần túy đến ăn ké cơm thôi, nhưng lại rất vô tư nhận quà của mọi người . .

Cuối cùng, mọi người đem lực chú ý dời đến cái thùng bụi của Bạch Cẩm Đường . .

Công Tôn mất cả buổi mới mở được nó ra ... xốc màn che lên thì thấy bên trong là một món đồ điêu khắc trong suốt. Hình dạng rất sống động, hình như là một đôi mẫu tử ôm chặt lấy nhau . .

“À!” Công Tôn thoáng cái hiểu ra, “Đây là bức điêu khắc thi thể nổi tiếng thế giới nè! Dùng thi thể tự nhiên làm khuôn mẫu, bên ngoài tráng bằng thủy tinh, vĩnh viễn lưu lại khoảnh khắc lúc chết!”.

“Ừ.” Bạch Cẩm Đường đốt một điếu thuốc, “Khối thi thể này là một cặp mẫu tử chết vì tai nạn giao thông, lúc chết vẫn đang gắt gao ôm lấy nhau.”

Mọi người bật người hiểu ra, thảo nào Bạch Cẩm Đường vừa rồi bị dọa đến trắng mặt, hiện tại nghĩ đến ... Quả nhiên. .

Qua nửa đêm, Bao Chứng với Triệu Tước cáo từ rồi đi, mọi người quay về phòng ngủ.

Món quà Triển Chiêu nhận được từ Bạch Ngọc Đường là một thanh cổ kiếm màu đen, nghe nói là một đôi với thanh cổ kiếm màu trắng Bạch Ngọc Đường mua về ngày đó.

Bạch Ngọc Đường thì có chút phiền muộn, Triển Chiêu đêm nay vẫn chưa tặng quà ình, chắc là quên mất rồi.

Rầu rĩ chui vào ổ chăn, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên thấy gối đầu có chút cứng, liền đưa tay sờ sờ bên dưới, sau đó nở nụ cười...

Triển Chiêu bên cạnh cũng híp mắt cười. .

Lấy thứ gì đó ra, thì thấy đó là một mặt dây chuyền bằng ngọc lưu ly vô cùng hài hước — Một con chuột bị trói gô, bên cạnh là một con mèo nhỏ đang nắm dây, vẻ mặt đắc ý dào dạt . .

Triển Chiêu nhướn mày vỗ ngực, “Tự thiết kế đó!” .

Bạch Ngọc Đường đeo nó vào dây chuyền rồi cười cười nhào đến hôn, đêm nay không khí không tồi, còn có ba ngày nghỉ ngơi, không có lý do gì để ngăn cản chuyện tốt sắp sửa phát sinh a . .

Ngay lúc bầu không khí dần dần ấm muội, Triển Chiêu bỗng nhiên nghe thấy một tràng cười từ bên ngoài truyền vào . .

Giống như tiếng cười của một phụ nữ và một đứa trẻ . .

Anh ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ... Trong nháy mắt lập tức cứng người —trên mặt đất đầy tuyết dưới lầu, có một đôi mẫu tử đang ở đó vừa ném tuyết vừa cười vang, vui vẻ không kể siết. Đặc điểm duy nhất của hai người chính là sắc mặt trắng hơn tờ giấy, Triển Chiêu khóe miệng giật giật, không phải chứ ...

Bạch Ngọc Đường túm người trở về, tiếp tục màn triền miên vừa rồi . .

“Nè nè.” Triển Chiêu vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường đang chăm chỉ cày cấy cái cổ của mình, “Tiểu Bạch, vừa rồi có thấy không?”

Bạch Ngọc Đường kéo chăn lên phủ kín hai người, “Không thấy!” .

“Rõ ràng là cậu thấy!” .

“Không mà!” .

“Thực sự không thấy?”

“Có thấy cũng xem như không thấy!” .

“ ... ”

360. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 1

Vụ án thứ 13 – Cuồng y hung thủ

Chương 1 : Điện ảnh, nha sĩ, thi thể

“Còn rất xa sao?”

“Sắp tới rồi.”

“Anh đã nói như vậy những mấy lần”

“Kiên trì lên, chúng ta sắp thoát rồi.”

“Có lẽ là cả đời cũng không thể thoát ra được.”

“Không đâu, đừng nói linh tinh!”

“Em dường như không thể nữa rồi.”

“Đừng nói ngốc nữa.”

“Đừng bỏ em lại.”

“Được, anh sẽ không bỏ em lại!”

.....

“Chúng ta thoát ra rồi! Em nhìn xem, có thấy không, là đường lớn!”

Con đường lớn u ám đầy bùn đất, em cuối cùng cũng không có thấy được, anh sẽ đưa em trở về, nhất định.

__END__

[Âm nhạc – Phụ đề]

“Hu hu.....đau chết mất!”

“Ai cho cậu động đây!” Dương Phàm dùng bông y tế giúp Bạch Trì cầm máu nơi chân răng vừa nhổ xong, “Ba ngày sau bớt sưng là ổn, mấy ngày này đừng ăn những thứ cứng nghe chưa!”

“Àn.”

“Khóc cái gì?” Dương Phàm nhìn đôi mắt đỏ hoe của Bạch Trì khó hiểu, “ Bao nhiêu tuổi rồi mà nhổ răng cũng khóc?”

“Không phải! Bộ phim kia làm em cảm động quá!” Bạch Trì oán trách Dương Phàm, “Sao anh lại cho em xem bộ phim như thế này.”

“Ày nha, sao lại nói vô lý như thế?” Dương Phàm kháng nghị, “Chính cậu nói sợ gặp nha sĩ, tôi đây giúp cậu nhổ răng, cậu vẫn nói sợ, tôi phải bật phim cho cậu phân tâm, giờ coi xong lại quay ra khóc !?!”

“Đây là phim gì a?” Bạch Trì cầm máu xong vừa ôm hàm vừa ngó ngó thùng DVD cạnh đấy.

“[Thị trấn bác sĩ điên]?” Bạch Trì nhăn mặt nhăn mũi, “Là một bộ phim đầy tính nhân văn, sao cái bìa nó đáng sợ đến vậy, bình thường nhìn thấy nhất định em sẽ không xem.”

“Tôi cũng có ngờ là nó không phải phim kinh dị đâu.” Dương Phàm tiếc rẻ.

“Nha!” Bạch Trì bất mãn nhìn Dương Phàm, “Anh định mở phim dọa em sợ chết khiếp sao?”

Dương Phàm nhún vai, thu thập vật dụng, “Tôi quay về bệnh viện làm việc đây, nhớ kĩ đừng ăn đồ sống hay đồ nguội gì đó, ba ngày sau tới chỗ tôi tái khám!”

“Dạ.” Bạch Trì gật gật đầu, nói lời cảm ơn với Dương Phàm.

Nhìn lại vỏ đĩa phim trên tay, mặt sau có ghi tóm tắt sơ lược – lại phát hiện càng không đúng!

Nội dung bộ phim [Thị trấn bác sĩ điên] trên vỏ đĩa là nói về một tay bác sĩ không bình thường, tới một thị trấn nhỏ, đem tất cả người dân sống ở đó trở thành vật thí nghiệm cho những nghiên cứu điên khùng của hắn ta, sau thì dẫn tới việc bùng phát một dịch bệnh không ngờ, cả thị trấn ấy ai ai cũng biến thành quái vật, là nơi người người cắn giết nhau kinh hoàng. Có chút giống với tình tiết của mấy cuốn phim kinh dị khác như [Cái xác không hồn], [28 ngày sợ hãi] vậy. Có điều bộ phim Bạch Trì vừa xem được lại là một câu chuyện kể về việc một cặp tình nhân nọ bị lạc vào một khu rừng rậm không người, họ cố gắng tìm kiếm đường ra, tình tiết thì đầy cảm động, chỉ tiếc cái kết vẫn là bị thương.

“Trì Trì, ổn chưa em?”

Vừa vặn, Triển Chiêu đẩy cửa ngó vào.

Bạch Trì cảm thấy răng hàm đau nhức vài ngày, hóa ra là cu cậu mọc răng khôn, đau tới mức cơm cũng không nhai nổi, mặt thì sưng phù như úp bát, Dương Phàm kiểm tra một chút rồi nói, nên nhổ cái răng lung lay án ngữ (đe ép) phía trên đi.

Có điều, kể từ ngày Triệu Trinh dụ cậu xem cái gì mà [Nha sĩ kinh hồn] cậu bị dọa ột trận nhớ đời. Bộ phim đó xoay quanh tên nha sĩ biến thái cuồng sát nhân, thích dùng khoan điện banh mồm nạn nhân ra mà giải phẫu. Sau vụ đó, Bạch Trì có chứng sợ nha sĩ, vì vậy rằng có đau đến mấy cũng khất lần ngày mai rồi lại ngày mốt mãi không chịu đi khám cho xong.

Công Tôn tốt bụng nói để anh nhổ giúp, kéo cậu tới phòng pháp y.

Bạch Trì vẫn e dè, còn hỏi, “Phòng pháp y làm gì có ghế tựa để nằm đâu.”

Công Tôn cười hì hì nói, “Bàn giải phẫu thì khác gì!”

Bạch Trì cùng tập thể SCI sợ tái mặt cùng nhau bỏ trốn.

Cũng may, Dương Phàm có giấy phép chứng nhận thi nha khoa, còn mượn được phòng khám của một người bạn làm nha sĩ, đem Bạch Trì kéo đến giúp đỡ cái răng khôn kia.

“Anh, phim xem hay lắm, có điều bỏ nhầm vỏ rồi, không biết được tên.” Bạch Trì cầm cái đĩa, theo Triển Chiêu ra ngoài thì chạm mặt người bạn nha sĩ của Dương Phàm – Bác sĩ Thu, Thu Y Văn.

“Trì Trì, có đau hay không, a?” Bác sĩ Thu năm nay ba mươi lăm tuổi nhưng nhìn bên ngoài còn tưởng mới được đôi mươi, rất xinh đẹp cái chính là vẫn còn lẻ bóng.

“Không đau.” Bạch Trì có chút ngượng ngùng, mất mặt a, đều tại Triệu Trinh không tốt, cho cậu xem cái loại phim kinh dị kia.

“Bộ phim này tên là gì vậy a?” Bạch Trì hỏi Thu Y Văn.

“Cái này sao..... Chị cũng không biết, đĩa phim mua về rồi cứ nhét vào đấy thôi!” Thu Y văn cười nói, “Có thể là xếp lộn rồi.”

“Như vậy a.” Bạch Trì cảm thấy thật trùng hợp.

“Em thích ư?” Thu Y Văn nói, “Vậy tặng cho em đó, dù sao đây cũng không phải gu của chị, chị là chị thích mấy loại phim kinh dị ấy.” Nói xong, nháy mắt với Bạch Trì mấy cái, “ [Nha sĩ kinh hồn] xem chưa?”

Bạch Trì mặt trắng xanh, nhanh chóng kéo Triển Chiêu cùng tạm biệt rồi chạy mất.

“Lâu thế.” Bạch Ngọc Đường ở trong xe xem báo ngồi chờ, thấy Triển Chiêu bọn họ ra tới liền khởi động máy.

Triển Chiêu có phần bất đắc dĩ nhìn tờ báo xếp bên cạnh, “Máy tính bảng mới mua cho cậu đâu?”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, “Cái kia sử dụng rắc rối lắm, còn bé như vậy.”

Triển Chiêu nói không lên lời, một người đẹp trai như vậy, ngồi trong một cái xe đẹp mà như vậy, lại không đầu soàn soạt lật báo – kích thích thị giác người qua đường quá mãnh liệt a!

“Anh, sao anh không cùng vào với tụi em?” Bạch Trì hỏi Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu buồn cười.

“Anh cười gì vậy ạ?” Bạch Trì tò mò.

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường nhăn ga, mang tất cả về lại cảnh cục.

Triển Chiêu nhỏ giọng nói cho Bạch Trì, “Đối với một người mắc bệnh sạch sẽ mà nói, họ ngại nhất là vào phòng nha sĩ, sợ nhìn phải những tấm áp phích các bệnh răng lợi dính đầy trên tường! Tiểu Bạch để tránh bị sâu răng nên ngày nào cũng phải chà sát từng cái răng một đó.”

Bạch Trì kinh ngạc mở to hai mắt, thì ra Bạch Ngọc Đường dùng mảnh vô song cũng có nhược điểm a.

Văn phòng SCI.

Mã Hân ôm túi sưởi ngồi đó chăm chú xem Tần Âu thực hành thao tác tháo dỡ một quả bom đã bị vô hiệu hóa.

Cùng Triển Chiêu tiến vào, Bạch Ngọc Đường cười hỏi anh, “Làm sao vậy, ngứa ngứa tay chân?”

Tần Âu cười cười, “Gần đây, bom mìn đổi mới rất nhanh, không luyện sợ lỗi nghề.”

Những người khác qua hỏi thăm Bạch Trì mới đi nhỏ rằng về, tiện muốn ngó coi tay nghề của Dương Phàm thế nào, sau nếu có gì trục trặc cứ nhờ anh nhỏ cho – thì ra người sợ nha sĩ trong cảnh cục không phải chỉ có một.

Triển Chiêu ngồi xuống, chuẩn bị tiếp tục nghiên cứu một chồng lớn tư liệu trước mặt.

Từ khi Bao Chứng cho phép bọn cậu điều tra lại án kiện năm đó, cả hai đã mang tất cả tư liệu về đây. Thật sự không nghĩ tới là nó nhiều đến như vậy! Phải đọc rồi phân tích ngần ấy chữ là còn chưa kể đóng mật mã rất lằng nhằng nằm chờ kia.

“Có án tử”

Bao Chứng đẩy cửa tiến vào, tiện thể khoát tay ra hiệu với người phía sau.

Bạch Ngọc Đường đi ra xem xét thì thấy ba cảnh viên từ cửa phía sau Công Tôn đẩy giường inox có bánh xe tiến vào, đặt trên đó là một chiếc bọc màu đen.

Công Tôn cùng Mã Hân liếc mắt nhìn nhau một cái, tiến tới, “Sao lại thế này?”

Cảnh viên đẩy chiếc bàn vào phòng pháp y, sau đó nhanh chóng đi ra.

Bao Chứng gật gật đầu bảo họ rời đi.

“Là như vậy.” Bao Chứng thấy Bạch Ngọc Đường có vẻ khó hiểu, nói, “Mấy ngày trước, tòa nhà phía sau trường Đại học Y có phát hiện một thi thể nam giới. Quản lý tòa nhà báo cho cảnh sát tới nhận, người đàn ông này hình như đụng xe hay là bị sao đó, tóm lại chết ở bãi đỗ xe. Ban đầu, pháp y Dương đã tới hiện trường nghiệm thi, chính là vừa mới cởi quần áo người đó, ông ấy đã nói đưa tới tặng cho Công Tôn đi, là thứ tốt đấy, Công Tôn lần này vui phải biết, có điều SCI lại có án liên hoàn giết người rồi.”

Tất cả mọi người cảm thấy đùa hay thật vậy, phát hiện một xác người liền phán được có án liên hoàn cần phá? Dương pháp y gần đây càng lúc càng giống thần a.

“Tôi đi nhìn xem.” Công Tôn cùng Mã Hân kích động chạy vào phòng pháp y, những người khác vì tò mò cũng theo vào nốt.

Riêng Triển Chiêu thì bị Bao Chứng gọi lại, nói, “Đúng rồi, sắp tới, đại học Y muốn tổ chức một buổi hội thảo về tâm lý học, họ hy vọng cậu tới dự.”

Triển Chiêu nhú mày, “Cháu nghiên cứu tâm lý học tội phạm chứ có phải là cố vấn định hướng y học này nọ đâu, tới làm gì?”

“Cậu có danh lại có mã, đây đủ làm lí do chưa?” Bao Chửng vỗ vỗ vai, “Coi như cậu trợ giúp các học sinh nâng ôn tâm lý học nhé, cậu đồng ý tới một cái biết đâu bên họ bớt được áp lực kinh phí nữa thì sao.” Nói xong liền khoát tay với Triển Chiêu rồi rời đi.

Triển Chiêu bắt đầu đi, xoay người thì nhìn thấy Bạch Trì ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm cái đĩa phim.

“Trì Trì, trúng độc hả?” Triển Chiêu hỏi.

“Không phải a!” Bạch Trì cười nói, “Đột nhiên em cảm thấy thật khéo làm sao, vở đĩa phim này giới thiệu phim kinh dị Thị trấn bác sĩ điên cũng có hai người bỏ trốn trốn thoát, không ghi kết cục. Mà đĩa phim kia cũng kể một đôi tình nhân tìm kiếm đường thoát ra, hình như là có người cố ý xếp nhầm chúng, như là biểu thị một kết cục nào đó?”

Triển Chiêu vươn tay xoa đầu Bạch Trì, nói, “Trì Trì, em có biết vì sao trên thế giới này đại đa số các tác phẩm điện ảnh nổi tiếng của Nhật đều là bi kịch hay không?”

Bạch Trì lắc lắc đầu, “Bi kịch khiến cho con người ta khắc sâu chẳng?”

“Vấn đề chính là họ muốn đề cập tới tư tưởng cùng với bản năng sinh tồn của nhân loại ở thời khắc cuối cùng!” Triển Chiêu chắc chắn hai tiếng, “Cả hai thứ này vốn luôn song song cùng tồn tại, nếu không phải ở giây phút sinh tử cuối cùng, muốn sống hay không muốn sống, sự chọn lựa lúc này mới là có ý nghĩa nhất. Mà cái kết bi kịch lại thỏa mãn được quan niệm số mệnh khó cưỡng cầu, ba nhát dao cùng lúc sẽ tạo thành sự dẫn dắt sâu sắc, vì thế mà ghi nhớ mãi!

(Ba nhát dao = tư tưởng [chọn lựa muốn sống hay không muốn sống] + bản năng [muốn sống] + số mệnh [bi kịch : không được sống] -> khiến người xem day dứt)

Bạch Trì nghe xong như lọt vào sương mù, đang muốn hỏi lại, chợt nghe trong phòng pháp y truyền đến một trận kinh hô.

Triển Chiêu cùng Bạch Trì xoay sang nhìn nhau một cái rồi chạy vọt tới, nhìn vào bên trong.

Trên giường giải phẫu là thi thể một người đàn ông, cái khiến cho người khác khiếp sợ chính là.....thân thể người này giống như là được người ta dùng kim chỉ ráp nối từng bộ phận vào vậy. Nhìn vào những mảng da màu khác nhau hiển nhiên có thể nhận thấy chúng không thuộc cùng một cơ thể, mà những đường chỉ kia lại được khâu thật đẹp mắt. Mọi người lần đầu tiên nhìn thì thấy thật đáng sợ thể nhưng cũng phải nói thi thể này có thể coi là một tác phẩm độc đáo có một không hai.

Hơn nữa, bộ dạng người chết thập phần anh tuấn, dáng người cũng có một tỉ lệ chuẩn miến chề.

“Đến mặt cũng được làm!” Công Tôn xem xét cái đầu xinh đẹp của tử thi.

Đúng lúc này, đột nhiên.....thi thể kia trườn mắt.

“Mẹ ơi!” Triệu Hổ hét lên một tiếng.

Mã Hân cũng hoảng hồn lùi lại phía sau, nàng khám nghiệm tử thi bấy lâu nay, lần đầu tiên đụng phải loại tình huống như thế này. Mấu chốt là đôi con mắt đó không những thể còn chậm rãi liếc trái liếc phải như đang nhìn người xung quanh.

SCI hết thấy sợ trắng mặt.

Có điều, cái người còn khiến người ta có cảm giác khủng bố hơn chính là Công Tôn.

Anh còn đang ôm đầu thi thể, chậm rãi di chuyển ánh mắt theo từng cử động của đôi con ngươi kia.

“Công Tôn?” Bạch Ngọc Đường đi ra rồi lại đi vào, Triển Chiêu cũng kinh ngạc mở to hai mắt, “Xác chết vùng dậy sao? Tình trạng này phải chăng là cái đó còn chưa chết?”

“Đồng tử của hân giãn rồi, không có khả năng nhìn gì được nữa, cũng chẳng sống lại nổi đâu. Trợn mắt là bởi vì trên mí mắt có quét dung dịch gì đó, nơi này nhiệt độ so với tầng hầm của lão Dương thấp hơn cho nên chất dính đó co rút lại, mí mắt vén lên thôi. Trông mắt động đậy là vì nó được nhỏ thủy ngân, thủy ngân là thứ chịu tải, chỉ cần vị trí hơi lệch một chút, thủy ngân sẽ dao động như những đợt sóng vậy, con ngươi vì thế cũng liên lạc theo.”

Triển Chiêu ngây ngốc ngó Công Tôn.

Công Tôn chỉ chỉ con dao giải phẫu trên khay hướng Mã Hân nói, “Nếu hân đột nhiên ngồi dậy thì dùng dao bạc này đâm vào tim hân một nhát, biết đâu có khi còn chưa chết thật.”

Tất cả mọi người đồng loạt lùi về phía sau thêm vài bước, Công Tôn mỉm cười, “Lừa đấy!”

Hết thấy SCI ai nấy từ đầu tới chân bất giác run rẩy vài cái, Người này tâm lý tiếp nhận sự việc quả nhiên là mạnh mẽ!

Triệu Hồ vò đầu, có chút táo bạo, “Em không tin, em không tin anh ấy mới rồi một chút cũng không hề sợ hãi!”

Mã Hân ở một bên bất đắc dĩ vỗ vỗ vai anh, “Thôi thôi, chấp nhận số phận đi.”

Công Tôn cười lắc đầu, “Giảng dạy đám học viên khoa pháp y vài năm, trải nghiệm mấy trò đùa tai quái của chúng độ vài khóa, thì lúc ấy cho dù thi thể có phát sinh tình trạng gì đi chăng nữa cậu cũng sẽ không còn thấy giật mình đâu.”

Mọi người hít khí lạnh, nuốt nước miếng ực ực, Công việc thật đáng sợ!

Công Tôn đem thi thể chuyển qua bàn giải phẫu trong phòng, rồi nhìn chằm chằm.

Bạch Ngọc Đường đi qua hỏi, “Bộ phận cơ thể Có phải là của cùng một người?”

“Nhìn tình trạng da bên ngoài hân không phải là một!” Công Tôn trả lời, “Hơn nữa thi thể được bảo quản tốt lắm, đã xử lý chống phân hủy, còn ngửi được mùi formalin!”

“Nội tạng thì sao?” Triển Chiêu bước tới ngó đôi con người vẫn đang đảo qua đảo lại kia, “Chúng ta tìm được con quái vật Frankenstein nhà Franken à?”

Công Tôn xoa xoa hai tay về mặt hưng phấn nói, “Giải phẫu xong sẽ biết!”

Tất cả mọi người khẽ nhăn mặt, thức thời mà lùi lùi tới sát ngoài cửa mới thôi.

Công Tôn kiểm tra sơ lược thi thể xong bắt đầu giải phẫu.....Khi thi thể được mở ra, cả anh cùng Mã Hân đều sững sốt.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hỏi.

Công Tôn hướng mọi người vẫy vẫy tay.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ra rồi lại vào, bọn họ đối với việc này vốn rất muốn nôn, nhưng thi thể này sao cả mùi thối cũng không có, nhìn kĩ quả thực ngây ngốc cả người.

Phía sau lớp da bị rách mở là một tổ hợp cơ quan được chế tạo tinh tế. Ngay cả mạch máu đều được làm tới tinh vi, vị trí đặt chuẩn xác. Một bộ khung xương bằng inox, gồm sứt thì cấu thành từng phần nội tạng, hình dáng kích thước tiêu chuẩn, còn có một cái máy bơm hình quả tim đang đập thật thần kỳ.

Nhìn thật lâu sau, Công Tôn đột nhiên ngẩng lên về mặt khao khát hướng Bạch Ngọc Đường nói, “Phá án xong thì cho tôi nhé? Được chứ, được chứ?”

Tất cả mọi người nhìn trời.....

361. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 2

Chương 2 : Kết cục không rõ ràng

Công Tôn cùng Mã Hân khám xét khối thi thể kia vô cùng cẩn thận, sau đó nói với Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Vụ này không thể quy vào án mưu sát được đâu bởi vì đây không được tính là một thi thể! Chỉ có phần da bên ngoài là thực. Hơn nữa chúng đều được xử lý chống phân hủy rồi, tất cả nội tạng cơ quan khác đều được làm bằng vật liệu inox, kể cả đầu lâu. Riêng mắt thì có đôi con người cũng là thật, được đắp vào, và giữ lỏng bằng thủy ngân, bởi vậy mới có hiện tượng con mắt di động.”

“Chúng ta phải tra tương ứng mẫu DNA của da và nhân cầu đó thì mới xác định được nạn nhân thực sự.” Mã Hân thở dài bắt đầu mở sổ lấy mẫu da, “Xem ra lại là cả một kì công lớn rồi đây, nhưng mà em thích!”

Công Tôn rất phối hợp gật gật đầu, “Đúng vậy, thú vị lắm!”

“Tên này thích làm búp bê biến thái sao?” Triển Chiêu lầm bầm, “Hàng tốt như thế còn mang vứt bỏ?”

“Ây da. Có thể là do nó không hoàn mĩ thực sự nên hẳn mới bỏ đi chẳng?” Công Tôn tỉ mỉ đo đạc ghi chép số liệu cấu tạo từng bộ phận khí quan, còn phân chia rõ cả tỉ lệ xương cốt, “Chắc chắn, quả nhiên vô cùng tinh tế, có điều một số chỗ vẫn cần phải chỉnh lại, cái thứ này khẳng định là do một tay ngoại khoa nào đó tạo nên chứ tuyệt đối không phải bên pháp y làm!”

Trong đầu Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đột nhiên nảy sinh cùng một suy nghĩ, nếu mà cái tên biến thái ấy có ngỏ lời muốn hợp tác sản xuất cùng Công Tôn, nhất định là anh sẽ trăm phần trăm hào hứng mà gia nhập.

“Lão Dương có nghi ngờ đây là án sát hại liên hoàn, phải chăng là có lý do nào đó?” Triển Chiêu điều Mã Hân xuống tìm người.

Một lúc sau, Mã Hân mang theo Dương pháp y lên tới nơi.

Lão Dương tuổi cũng đã gần sáu chục, là cái tuổi sắp được về nghỉ hưu ấy. Ban đầu lão nhìn thấy khối thi thể chấp vá này liền cảm thấy hẳn là phải chết rất nhiều mạng người rồi, lão còn liên tưởng tới cả cuốn tiểu thuyết [Thuật chiêm tinh giết người] của Soji Shimada nữa kia. Nhưng lúc này đây nhìn tới thứ trên bàn giải phẫu thì mắt cũng đã mở lớn.

“Ai nha, kiệt tác a!” Lão Dương hí cả mắt lại nhìn chăm chú.

“Đúng chứ đúng chứ?” Công Tôn tùm tùm cười còn mang cả kính lúp ra soi cho rõ, “Xương cốt còn có xi lanh thủy lực, co duỗi được nữa nha!”

“Để ta coi để ta coi.” Lão Dương xí lấy cái kính tự mình nghiên cứu, “Chà! Tương đối chính xác a! Thiên tài!”

Mã Hân cũng hưng phấn ghi ghi chép chép thủ làm tư liệu riêng, “Mắt còn có thể động nữa đó thầy, lúc này làm con giật cả mình!”

“Thật hả? Ha ha ha” Tiếng cười già nua của pháp y Dương góp phần làm cho phòng sâu nhất tầng cao nhất của cảnh cục càng thêm quỷ dị.

Ở cửa, Triệu Hổ kéo kéo Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nói, “Đội trưởng, chúng ta rút lui nha, em chịu không nổi!”

Triển Chiêu cùng những người khác cũng cảm thấy có chút gai gai người, liền lập tức rời đi.

Sau khi ra ngoài, ai nấy trong SCI đều không khỏi rung mình một cái, bỏ lại căn phòng kia với ba vị pháp y hứng trí bừng bừng cùng thưởng thức khối thi thể “Đầy tính nghệ thuật”.

Mọi người vừa về tới văn phòng SCI thì thấy cửa thang máy mở ra, một cô gái dáng người nhỏ nhỏ xinh xinh, mặc áo da kẻ sọc, đi boots lớn, hai tay đút túi bước tới, còn phụng phịu.

“A....Nhạc Nhạc?” Triệu Hổ vừa thấy trên mặt Tề Nhạc có chút buồn bực liền bước tới hỏi, “Làm sao vậy? Mặt xị hết cả ra.”

Tề Nhạc mếu máo, “Em bị kiện.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, khóe miệng Triệu Hổ giật giật, “Kiện cái gì?”

“Hôm qua em đánh người.” Tề Nhạc than thở.

“Đánh ai?” Tất cả mọi người đều tò mò, Tề Nhạc tính tình bộc trực xem ra lại tái phát rồi.

“Một tên nam diễn viên dê tiện!” Tề Nhạc mắt húng nói.

“Hai bên không phải đều có công ty đại diện sao, giải quyết riêng được rồi, làm gì kéo nhau tới tận tòa án chứ?” Bạch Tri ở bên Triệu Trinh lâu như vậy, đối với loại sự tình này cũng có chút hiểu biết.

“Không phải.” Tề Nhạc bị kéo vào trong văn phòng hỏi chuyện, “Nha, em nói ra các anh không được bảo em là sao chối này nọ, chuyên sinh chuyện!”

Tất cả mí mắt bắt đầu động đậy, Tề Nhạc với Bạch Đại ca số mạng giống nhau, đều nổi tiếng là thần gieo họa, không biết lại có chuyện gì nữa đây.

“Em cứ nói đi!” Triệu Hồ sốt ruột.

“Cái tên nam diễn viên đó sáng nay bị phát hiện chết ở nhà riêng, còn bị phanh thây nữa.” Tề Nhạc vẽ mặt đưa đám nói.

.....

Cả đồng người không ai thốt lên lời.

Thật lâu sau, Triển Chiêu khẽ vỗ vỗ vai Tề Nhạc, “Mấy hôm nữa có rảnh tới chỗ Bạch Đại ca cùng nhau đi cúng bái nhé.”

“Cảnh sát tình nghi em?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Chứ không thì làm sao lại bị kiện?”

“Tối hôm qua em đi tham gia hoạt động ở thành phố khác, sáng nay mới trở về! Có chứng cứ ngoại phạm đầy đủ!” Tề Nhạc thanh minh.

“Nhà họ kiểm có kiện em ra tòa?” Triển Chiêu khó hiểu.

Tề Nhạc nói lầm bầm một tiếng, “Vợ hấn nói em thuê người tới giết hấn.....Dường như là muốn kiếm chác một khoản tiền bồi thường, bằng không sẽ tiếp tục làm âm làm ỉ.”

Mọi người rõ nản, cô vợ kia cũng đủ tác quái, thi thể chồng mình còn chưa lạnh mà đã nghĩ đến tiền tang.

“Cảnh sát không có chứng cứ sẽ không bắt người oan đâu.” Bạch Tri đưa cho cô một ly trà sữa, lại hỏi, “Đúng rồi, sao em lại đánh hấn? Đùa giỡn danh ca?”

“Không có đâu!” Tề Nhạc lại tức lên, “Em thấy hấn xô đẩy một ông cụ quét rác liền bước tới mắng hấn hai câu. Hấn chẳng buồn nghe cứ tiếp tục đánh ông lão, miệng còn văng ra những lời lẽ khiếm nhã, em nóng máu liền quát cho hấn nên thân.”

“Oa, ... Em là con gái thật đấy hả?” Triệu Hồ vừa dứt lời liền bị Tề Nhạc thụi không thương tiếc.

Lúc này, cửa thang máy lại mở, Đại Đình, Tiểu Đình vừa tới, “Nhạc Nhạc, đã thu xếp xong, trở về luyện thanh đi.”

“Ok.” Tề Nhạc rời đi, Triệu Hồ nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nhìn lại anh, gật gật, cho phép anh đưa cô nhóc trở về.

“Sao trùng hợp vậy được?” Triển Chiêu hỏi cặp song sinh, “Có thể là do fan của Tề Nhạc làm không?”

“Khỏi nói, có thể lắm a!” Cặp song sinh đưa cho Tương Bình một cái USB, chỉ anh mở một cái video có sẵn trong đó, nói, “Họa là từ cái này mà ra đấy!”

Mọi người tập trung lại xem, video chiếu một đoạn tin tức giải trí.

Hình ảnh trong tin tức là của camera theo dõi ghi lại. Sáng hôm qua ở bãi đỗ xe trước cửa đài truyền hình, có một ông lão quét rác không cẩn thận làm xước xe của một nam diễn viên. Tên đó liền thượng cẳng chân hạ cẳng tay với ông. Tề Nhạc lái xe tới đúng lúc đó, nhìn thấy liền dừng lại ngăn cản. Hấn vậy mà vẫn không chịu thôi, Tề Nhạc liền áp dụng chiêu thức “phòng lang thuật” (cách tránh sói) tiện có cái bình giữ nhiệt siêu lớn ở ghế sau, liền ra sức đánh cho tên diễn viên kia trốn chui trốn lủi.

“Tề Nhạc dữ dã man!” Bạch Tri nhin không được thốt lên, tất cả ra sức gật đầu đồng tình, “Chính xác!”

“Nhạc Nhạc chính là hình tượng nữ trung hào kiệt mà mấy nữ sinh thời nay vô cùng ngưỡng mộ, vô cùng yêu mến đó.” Đại Đình lắc đầu, “Đây là camera giám sát ở đài truyền hình trực tiếp ghi được, tối hôm qua được cắt ghép thành tư liệu cho tin tức rồi phát đi.”

“Nếu biết tên nam diễn viên kia đã chết, hẳn là còn chấn động hơn?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, ghé sang hỏi Triển Chiêu, “Tay diễn viên này là ai a, một người đàn ông mà lại đi đánh một ông lão?”

Triển Chiêu lắc đầu.

Cặp song sinh nhìn cả hai như là thấy được sinh vật quý hiếm, “Không ai trong số các cậu biết hẳn?”

Hai người lắc lắc, cặp song sinh quay qua nhìn đám người phía sau lưng, cũng lại là lắc lắc a.

“Cảnh sát các cậu đời sống tinh thần nghèo nàn tới mức này sao?” Tiểu Đình dùng ánh mắt đầy thương cảm mà nhìn tất cả.

“Hắn tên Tần Thiên.” Đại Đình giới thiệu, “Vai vế so với Tề Nhạc cao hơn rất nhiều, tuy nhiên gần đây sự nghiệp của hắn lại xuống dốc, tin đồn thì tứ tung. Tôi có biết hắn, tính cách người này vốn không có vô lý như thế đâu, xem ra gần đây hắn phải chịu áp lực khá lớn.”

“Áp lực lắm sao?” Triển Chiêu quay qua xem lại đoạn video kia, nhíu mày, “Chính xác phải nói là không tự kiểm soát được.”

“Miêu nhi.” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ Triển Chiêu, “Giao cho bọn Ngải Hổ được rồi, dù sao cũng không phải án tử của chúng ta !”

Triển Chiêu gật đầu.

Lúc này, trong phòng pháp y sát vách, Công Tôn mấy người họ đã nghiên cứu xong tác phẩm nghệ thuật kia, Dương pháp y cảm thấy vô cùng mỹ mãn lắc lư đi sang văn phòng SCI, nhận lấy cốc trà sữa từ Bạch Trì, uống một ngụm.

“Đúng rồi, lão Dương.” Triển Chiêu hỏi, “Thầy hôm nay khám nghiệm tử thi, có thi thể của Tần Thiên không vậy?”

“Có.” Lão Dương gật đầu, lấy di động ra , “Ta còn cùng anh ta chụp chung mấy tấm nữa đấy.”

“Oa.....” Bạch Trì nhìn thấy ảnh lão Dương chụp cùng xác chết mà kinh hoàng, “Lão Dương, người thật biến thái! Đối với người chết phải thể hiện kính trọng một chút chứ, như vậy sẽ không tốt đâu!”

Công Tôn ở một bên gật đầu, “Chính xác, so với tôi còn biến thái hơn.”

Tất cả mọi người buồn cười liếc liếc anh, Chỉ ít đôi khi còn tự hiểu chính mình.

“Ai da, ta không phải với ai cũng chụp đâu nhé, hẳn có chút đặc biệt nha!” Lão Dương lắc lắc đầu, “Ta rất mê bộ phim [Thị trấn bác sĩ điên] mà hắn cùng với Sầm Diệc đóng! Ai, kĩ năng diễn xuất không tồi, chỉ tiếc sau hắn không còn nhận mấy bộ phim kinh dị của Nhật nữa chứ, ngược lại đắm đầu vào diễn mấy cái thể loại hài kịch yêu đương nơi đô thị linh tinh, chọn sai một bước là sự nghiệp liền tuột dốc không phanh.”

“Thị trấn bác sĩ điên” Bạch Trì ngẩn người, đem vỏ đĩa phim sáng nay ra cho ông coi, “Là cái này sao?”

“Nó đó!” Lão Dương lật xem vỏ đĩa rồi gật đầu.

Triển Chiêu cũng cầm qua xem, vỏ đĩa in hình một nam diễn viên, chính là Tần Thiên kia, khi đó so với bây giờ trông trẻ hơn một chút.

“Kết thúc của bộ phim này thế nào vậy ạ?” Bạch Trì tò mò hỏi.

“Tất cả đều chết!” Lão Dương nói.

“Đều chết?” Bạch Trì tinh thần có chút xẹp xuống.

“Ta cũng từng nghĩ Tần Thiên với Sầm Diệc kia sẽ cùng nhau trốn thoát, ngờ đâu tại thời điểm tới được cổng trấn rồi, Sầm Diệc trong vai diễn người bác sĩ nông thôn kia cũng bị nhiễm bệnh, Tần Thiên sau đó

quyết không bỏ trốn một mình, ở lại cùng hân chết chung.” Dương pháp y chắc chắn hai tiếng, “Cái lúc đó ta xem mà cảm thấy tiếc vô cùng!”

“Đúng rồi lão Dương” Bạch Trì lại hỏi, “Người rất thích xem băng đĩa sao?”

Lão Dương nghe được cái chữ “Rất” kia chọc đúng chỗ ngứa a, hào phóng hỏi, “Muốn biết cái gì?”

Bạch Trì đem nội dung đĩa phim sáng nay xem ở phòng khám răng ra kể lại một lượt cho ông nghe rồi hỏi tên thực của bộ phim ấy.

Dương pháp y nghe cái biết liền, “Đó là đĩa phim [Lạc đường], đoạt giải thưởng phim nhựa đấy, khá nổi tiếng có điều được sản xuất cũng tương đối lâu rồi.”

“Dạ!” Bạch Trì vô cùng thỏa mãn chạy tới bên bàn máy vi tính, lên mạng tìm tòi thông tin cũng như các bình luận về bộ phim.

Bạch Ngọc Đường ù ù cạc cạc chả hiểu sao mọi người lại nhảy phắt sang nói chuyện phim ảnh này giờ, liền nhắc lại, “Hiện trạng thi thể Tần Thiên như thế nào vậy thầy?”

“À, ta khẳng định không phải do Tề Nhạc làm.” Dương pháp y trả lời, “Thi thể bị chia cắt thành nhiều khối, hung thủ hẳn là phải có kiến thức y khoa, hơn nữa trước khi tiến hành động chạm dao kéo thi thể đã được xử lý tụ máu rất tốt rồi, rất sạch sẽ không hề có máu dây ra.”

“Xử lý tụ máu?” Triển Chiêu nhú mày, “Loại thủ pháp này rất phổ biến sao?”

“Dĩ nhiên là ít gặp!” Dương pháp y cười cười, “Ta trước kia có xử lý qua các thi thể mà mấy tên sát thủ biến thái lưu lại, thành ra chẳng còn sợ hay kích động gì nữa, máu me be bét gặp cũng nhiều, nhưng tên hung thủ lần này lại khác, dường như hân mắc bệnh ưa sạch sẽ ấy, ghét thấy máu, nên thi thể kia tốt lắm!”

Mọi người dở khóc dở cười, đúng là dạng hung thủ nào cũng có.

Tuy rằng cảm thấy có điểm hứng thú nhưng án tử này vốn không có cách nào tiếp nhận về để tra. Tiễn lão Dương rời đi xong, SCI đành phải tiếp tục hưởng thụ sự nhàn rỗi.

Triển Chiêu thấy tất cả mọi người đều tụ lại xem phim thì hiểu kì. Thì ra Tương Bình đã tìm được bộ phim [Thị trấn bác sĩ điên] với cả [Lạc đường] bản tốt, ai nấy mỗi người một túi bỏng một ly trà sữa thơm ngon, ngồi chăm chú dõi theo.

“Ai nha, Tần Thiên diễn xuất không tồi, chết đi cũng thật đáng tiếc!” Triển Chiêu hiển nhiên đối với phim kinh dị rất có hứng thú.

“Hai bộ phim này dường như có mối liên hệ nào đó ấy!” Bạch Ngọc Đường nói, “Cậu xem, Thị trấn bác sĩ điên là phim kể về một tên bác sĩ. Trong Lạc đường cũng có xuất hiện một vai. Kết cuộc cả hai phim đều là gần đạt tới mục đích, Thị trấn bác sĩ điên thì chết hết cả còn Lạc đường lại cho kết thúc mở chẳng rõ ra sao.....Rốt cuộc cái đích cuối cùng của nhân vật là đâu?”

Tất cả mọi người lắc đầu, mấy cái đĩa phim gần đây đều có cái kết ẩn ý như vậy? Không đưa người xem tới nơi tới chốn.

Bạch Ngọc Đường nhìn thời gian, vừa vặn đã tới giờ ăn tối, liền kéo Triển Chiêu đứng lên, “Đi nào Miêu nhi, đi ăn cơm.”

Triển Chiêu cầm túi tài liệu có đựng bản bút ký bằng tiếng Nhật mang theo bên người, chuẩn bị cùng Bạch Ngọc Đường đi dùng bữa.

Cùng lúc cửa phòng pháp y bật mở, Công Tôn khoanh tay bước ra, “Chưa ăn được đâu.”

Tất cả mọi người sững sốt, quay sang nhìn anh một cái, “Sao vậy?”

Công Tôn cầm tập giấy giám định mới làm xong đưa qua cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cầm lấy mở ra xem, nhú mày, “Thật sự là án giết người liên hoàn hả?”

[Thuật chiêm tinh giết người] : theo như tham khảo thì là một cuốn tiểu thuyết tên The Tokyo Zodiac Murders của Soji Shimada.

362. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 3

Chương 3 : Mỗi liên hệ không ngờ

Tập tài liệu Công Tôn vừa đưa bao gồm cả báo cáo kiểm tra trong ngoài khối thi thể nghệ thuật kia cùng với bản xét nghiệm phân tích DNA từ các mẫu da đã đối chiếu xác định thân phận chủ thể.

Tám áo da kia quả thực được khâu vá từ các mảnh ghép của rất nhiều người.....Mẫu chốt là những người đó không có thông tin trong kho dữ liệu lưu trữ của cảnh cục, hiện tại vẫn là vô danh vô tính.

Triển Chiêu nhìn bản tổng hợp kết quả mà nhú mày, “Nói cách khác, những người này không có báo tử cũng không vô cơ mất tích càng không được nhân thân trình báo tìm kiếm sao?”

Công Tôn gật gật đầu, “Đừng nhìn cả khối thi thể là do nhiều mảnh da ghép lại, diện tích của mỗi một tấm cũng tương đối lớn, hơn nữa đều là cả miếng da hoàn chỉnh. Tôi đã nghĩ lý nào một người sống bị lột một mảng da lớn như thế có thể không cần chữa trị mà tự lành lại được ư? Liền cùng Hân Hân tra xét những hồ sơ bệnh án của tất cả các bệnh viện trong toàn thành phố S nhưng không thu được bất kì một trường hợp cấp cứu nào có tình trạng như vậy trong khoảng thời gian gần đây.”

“Không tra được thân phận, ngay cả những cơ sở chữa trị cũng không có thông tin.....Hắn lấy ở đâu ra nhiều da đến vậy nhỉ?” Triển Chiêu nhú mày, “Có nghi vấn, còn đôi mắt kia thì sao?”

Công Tôn lắc đầu, “Hân Hân ngay cả tóc cũng mang ra tra, gần như làm nguyên một đồ án ấy, trước hết phải từ những mẫu da này xác định xem có bao nhiêu người đi đã rồi tính sau chứ vừa rồi cô nàng có nói thứ lông trên đầu này cũng không phải chỉ là của một người!”

“Có thể là hung thủ lấy từ những người vô tình làm quen được?” Lạc Thiên hỏi, “Nếu là bà con họ hàng nhà ai đó thất lạc vân vân, có muốn làm gì cũng có thể giấu giếm, chết hay chưa thì thần không biết quỷ không hay!”

“Có thể là đi lấy trộm từ những cái xác hay không?” Triển Chiêu nghe xong cũng bắt đầu phát huy hết trí tưởng tượng lồng ghép cùng những bộ phim kinh dị mà cậu đã từng xem, “Ví dụ như hung thủ là nhân viên nhà tang lễ, thầy pháp chuyên trang điểm cho người chết, hoặc là người quản lý nhà xác hỏa táng chẳng?”

Tất cả mọi người vẽ mặt vô cùng bội phục mà nhìn cái người kia.

Bạch Ngọc Đường lại lắc lắc đầu, “Thật sự là án giết người liên hoàn không sai đâu.” Nói xong đem trang cuối cùng trong bản báo cáo lật ra đưa cho Triển Chiêu xem, “Da không có hiện tượng hư thối, đã được xử lý chống phân hủy, không có thi ban.”

Triển Chiêu nhú nhú mày, “Nếu là lấy từ nhà tang lễ hay nơi hỏa táng thì....quả thực thi thể sẽ được ướp đá trước, thậm chí có thể lưu lại những vài ngày, da rất khó mà không bị hư thối, mà nổi thi ban thì tuyệt đối không thể tránh khỏi.”

“Không có thi ban chứng tỏ, người đó sau khi chết thì bị lột da xuống ngay hoặc là bị lột da ngay tại thời điểm người kia vẫn còn sống” Công Tôn nhún nhún vai, “Các cậu có thể bắt tay vào tìm kiếm xem gần đây nhất có những ai bị mất tích đi.”

“Dù rằng có bản báo cáo này chỉ ra nghi vấn.” Bạch Ngọc Đường liếc liếc Công Tôn, “Nhưng không thể làm căn cứ xác định 100% là án mưu sát liên hoàn, có khi Bao cục sẽ không đồng ý cho chúng ta tra.”

Công Tôn nhướn mày một cái – Khó chịu.

Triển Chiêu nháy mắt với Bạch Ngọc Đường – Công Tôn là muốn tìm thấy tên biến thái đã làm cái thi thể kia a?

Tất cả mọi người nhin cười.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, đem tư liệu giao cho Tương Bình, “Nói thật, tôi đối với án tử này cũng rất có hứng thú, sẽ không đơn giản chút nào đâu, tận lực điều tra thêm manh mối đi nhé!”

“Rõ!” Tương Bình cầm tư liệu, bắt đầu nghĩ đủ mọi biện pháp để kiếm thêm thông tin.

Những người khác không có việc gì làm lại giống như trước thực~ là ~nhàn.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tiếp tục kế hoạch đi ăn trưa, vừa tới cửa thang máy thì điện thoại reo.

Nhận điện, là của Bạch Cẩm Đường gọi tới, “Anh hai?”

“Có rảnh không?” Bạch Cẩm Đường hỏi.

“Sao vậy anh?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Có chút chuyện.”

Bạch Cẩm Đường nói câu này khiến Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Anh muốn hỏi vụ án của Tần Thiên hả?”

Bạch Cẩm Đường trầm mặc một chút rồi nói, “Không phải, là một người khác.”

“Còn nữa?! Đại ca, anh có muốn thử đi cúng bái một lần không!” Bạch Ngọc Đường lắc đầu cảm thán, Triển Chiêu ghé lại gần hỏi, “Sao thế, lại chết người ư?”

“Người chết là ai vậy anh?” Bạch Ngọc Đường thở dài hỏi.

“Làm gì có ai chết.” Bạch Cẩm Đường nói, “Tình huống có chút phức tạp, cậu có rảnh thì qua đây, đưa cả Tiểu Chiêu theo nữa.”

“Ồ?” Bạch Ngọc Đường không kịp hiểu gì, nhìn nhìn Triển Chiêu một chút rồi đành kéo cậu xuống lấy xe.

Hai người tới sảnh công ty thì Đại Đình Tiểu Đình đã đứng đợi sẵn ở đó, thấy họ đến liền vẫy vẫy tay.

Bạch Ngọc Đường lên tiếng hỏi trước, “Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Đình thần thần bí bí nói, “Chuyện vô cùng quỷ dị nha!”

Triển Chiêu nhìn trời, “Hai người đừng có thừa nước đục thả câu nữa đi, rốt cuộc là làm sao?”

Cặp song sinh mang cả hai lên tầng, tiến vào phòng Bạch Cẩm Đường thì thấy đại ca của họ đã ngồi sẵn ở bàn tiếp khách, phía sau là đội ngũ mặc đồ đen đứng ngay ngắn. Những người này Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều biết, họ là vệ sĩ của Bạch Cẩm Đường, bình thường cũng được phân công bảo hộ Công Tôn từ xa.

“Anh?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn Bạch Cẩm Đường, chỉ thấy anh hướng mắt về phía sofa đối diện, ý bảo nhìn đi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trông theo thì sửng sốt, phía bên đó có một người đàn ông đang ngồi.

Người nọ sắc mặt tái nhợt, cũng rất gầy, trạng thái tinh thần xem ra không được tốt cho lắm. Anh ta mặc một bộ vest đen, hai tay đan chặt vào nhau, mắt nhìn chăm chăm mặt bàn phía trước.

Nếu như bình thường thì cả Bạch Ngọc Đường lẫn Triển Chiêu cũng không chắc là sẽ nhận ra ngay người ngồi đó là ai, nhưng vừa khéo mới khoảng một tiếng trước họ còn ngồi xem, ngồi bình luận về phim của người nọ, cho nên ấn tượng vẫn còn rất sâu.

Anh ta chính là bạn diễn cùng với Tần Thiên trong bộ phim kinh dị [Tay bác sĩ điên trong thị trấn] kia – nam diễn viên Sầm Diệc.

Tình trạng hiện tại của Sầm Diệc khiến Triển Chiêu nổi lên một chút hoài nghi.

Bạch Ngọc Đường tới bên người Bạch Cẩm Đường hỏi, “Có anh ta ở đây để làm gì?”

“Nửa tháng trước, Sầm Diệc cảm thấy dường như bị cái gì đó đe dọa, cho nên anh phái người bảo hộ cho cậu ta.” Bạch Cẩm Đường nói, “Nửa tháng sau, cậu ta thì không sao nhưng Tần Thiên thì lại chết. Vừa rồi cậu ấy tới gặp anh, còn nói là người tiếp theo phải chết chắc chắn chính là mình. Cả Tần Thiên lẫn cậu ấy đều là diễn viên của Bạch thị, bình thường anh em cũng có quan hệ quen biết cá nhân, dường như cả hai cùng gặp thứ phiền toái gì đó.”

“Ồ.....Vì thế nên thấy chuyện xảy đến với người kia mà lo sợ cho chính mình ấy hả?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừ.” Bạch Cẩm Đường gật gật đầu, “Có điều anh hỏi cậu ta thì cái gì cũng không nói, phản ứng kỳ quái không hiểu được nên muốn Tiểu Chiêu tới xem xem cậu ta có phải mắc bệnh rồi hay không.”

Triển Chiêu đi qua, nhìn bộ dạng người nọ toát lên sự căng thẳng cùng mệt mỏi, tâm tình còn có chút không thể tự không chế, liền lên tiếng, “Sầm Diệc, chúng tôi là cảnh sát, anh cảm thấy có người muốn giết mình sao?”

“Trốn không thoát chính là trốn nữa cũng không thoát, cả đời cũng không thể trốn thoát!” Sầm Diệc ngồi đó tự mình lầm bầm.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe xong thì thấy lời này thật quen tai, nhớ lại bộ phim [Tay bác sĩ điên trong thị trấn] hình như cũng đã từng xuất hiện qua, còn chính là lời thoại của vai diễn người bác sĩ do Sầm Diệc đóng.

“Sầm Diệc?” Tiểu Đình vỗ vỗ vai hắn, “Ai, hồn về hồn về a”

Sầm Diệc cũng lắc lắc đầu, tự nói, “Tiểu Lục, bọn họ rất nhanh sẽ đuổi giết tới đây, cậu chạy trước đi!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, có chút bất lực, Vẫn là những lời thoại! Tiểu Lục là vai diễn của Tần Thiên.

Bạch Cẩm Đường nhìn người kia một chút rồi gật gật đầu với mấy người vệ sĩ.

Một vệ sĩ tiến lên giải thích, “Chúng tôi theo anh ta mấy ngày, tình trạng như vậy cũng thường diễn ra, dường như là nhập hần vào vai diễn kia mà sống vậy.”

Triển Chiêu ngẫm nghĩ, hỏi Bạch Ngọc Đường. “Vai diễn của anh ta trong phim tên là gì ấy nhỉ?”

“Hình như danh xưng là bác sĩ Vương.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

Quả nhiên ba chữ “Bác sĩ Vương” vừa mới nói ra, Sầm Diệc ngẩng đầu lên nhìn hai người họ, có chút phản ứng rồi.

Hai người liếc mắt qua nhau, có chút dở khóc dở cười, Sầm Diệc này nhập tâm vào vai diễn quá sâu, không bình thường chút nào cả.

Đồng thời, cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều nảy sinh một nghi vấn – Vì sao Bạch Trì xem được bộ phim đó xong liền xảy ra những chuyện này? Tuy rằng Trì Trì ban đầu không phải xem [Tay bác sĩ điên trong thị trấn] mà chỉ cảm có cái vỏ! Có điều nội dung phim cậu nhóc xem cũng có vài phần tương quan. Sầm Diệc và Tần Thiên – hai nhân vật chính Chỉ đơn thuần là trùng hợp thôi sao? Nếu không trùng hợp thì rốt cuộc là có ẩn tình gì?

“Bác sĩ Vương.” Triển Chiêu hỏi Sầm Diệc, “Ai muốn đuổi giết ông?”

Sầm Diệc nhìn chằm chằm vào Triển Chiêu thật lâu, rồi đột nhiên nhú mày, đưa hai tay lên vỗ vỗ chính đầu mình. Sau đó dường như là vừa tỉnh ngủ, dùng tay xoa xoa đôi mắt một cách nhẹ nhàng, “Ủm.....”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại quay qua nhìn nhau, cặp song sinh ngó người kia hỏi dò, “Này, Sầm Diệc, anh không sao chứ?”

Sầm Diệc buông hai tay xuống, ngẩng lên nhìn mọi người lắc đầu, “Tôi không sao.....”

“Lúc này là anh thật chứ?” Cặp song sinh khó hiểu.

“Tôi.....Có thể là Tần Thiên mới chết, tôi có chút không thừa nhận nổi.” Sầm Diệc cau mày, bộ dáng vô cùng mệt mỏi.

Những người khác khẽ đưa mắt nhìn nhau – Tên này đang chơi cái trò gì vậy?”

Triển Chiêu cười cười, “Vậy hiện tại anh ổn rồi chứ?”

“Đã không có việc gì rồi.” Sầm Diệc lắc đầu đứng lên, “Tôi còn có chút chuyện, xin phép.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Trong phòng, còn lại mấy người họ ngơ ngác.

Bạch Cẩm Đường châm một liều thuốc, lúc này mấy vệ sĩ kia mới phản ứng lại, nhanh chân chạy theo.

Cặp song sinh cả kinh quay sang cảm thán với Bạch Cẩm Đường, “Ai nha, lão đại, hấn dọa người ta sợ chết đi được!”

“Hấn có phải có bệnh không?”

Bạch Cẩm Đường nhả khói thuốc, hỏi Triển Chiêu, “Sao lại thành cái dạng như vậy? Bệnh hay không bệnh?”

“Không bệnh.” Triển Chiêu nhún nhún vai.

Bạch Ngọc Đường cũng gật gật đầu, “Em cũng cảm thấy như vậy!”

“Còn biểu hiện đó?” Bạch Cẩm Đường ngẩng đầu nhìn cả hai, “Cố ý sao?”

“Dường như anh ta muốn gợi ý cho chúng ta điều gì đó, cho chúng ta tự liên hệ với án tử nhưng lại không nghĩ làm như vậy khiến người khác rất chú ý.” Bạch Ngọc Đường chống cằm.

“Chính xác, hơn nữa có đầu mối, chính là thời điểm hấn tìm anh hai nhờ trợ giúp, là nửa tháng trước.” Triển Chiêu cười cười.

Cặp song sinh suy nghĩ một chút cũng hiểu ra, “Nói như vậy, từ nửa tháng trước Sầm Diệc đã cảm thấy được có thứ gì đó nguy hiểm quanh mình, đe dọa đến tính mạng của hấn lẫn Tần Thiên bởi thế mới tìm đến vệ sĩ. Hiện giờ Tần Thiên đã chết, hấn càng cảm thấy lo sợ hơn, nên cố tình diễn trò để các cậu tra xét án tử! Ngẫm nói, cái chết của Tần Thiên không hề đơn giản chút nào?”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu gật gật đầu, “Cũng chỉ có thể lý giải như vậy!”

Sau đó, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường muốn trở về lại bị cặp song sinh kéo lại, lôi đi ăn.

Bạch thị rất lớn, Đại Đình, Tiểu Đình mang cả hai xuống phòng ăn của công ty – nơi phục vụ cho các nghệ sĩ. Nghe nói thức ăn ở đó là hạng nhất, lúc ăn cơm nhân tiện còn có thể ngắm các mỹ nhân. Chỉ tiếc là cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đối với lĩnh vực giải trí hay các minh tinh gì đó cũng không nhạy cảm lắm, bởi vậy cho dù có là siêu sao mà đi qua trước mắt, cơ bản họ cũng chẳng hề hay biết đâu.

Bốn người ngồi xuống ăn cơm, Triển Chiêu tuy chẳng rõ ai với ai nhưng vẫn tò mò đông tây nhìn ngó.

Vừa vặn, từ cửa có bốn người khác đi vào.

Hai cô gái đi phía trước, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều quen thuộc. Một mới ở cảnh cục phụng phịu sáng nay – Tề Nhạc, một chính là cô bé Trần Du không gặp đã lâu. Theo sau cả hai còn có hai cậu thanh niên khác, một người đẹp trai để đầu con nhím, người kia thất bím tóc, chân rất dài. Đây là cả band của Tề Nhạc.

Tề Nhạc và Trần Du thấy người thì bỏ cả đồ ăn mà chạy tới, hai người phía sau biết hai anh đó là cảnh sát, là đồng sự của bạn trai một trong hai cô, quen thì không nhưng cũng bưng đồ qua ngồi kè.

Muốn thành một ban nhạc thần tượng, tất nhiên mỗi một thành viên cần phải có một cá tính riêng, cái cậu đầu con nhím kia thì chơi ghi-ta, có chút quái tính nhưng khá là hoạt bát, cái cậu lạnh lùng còn lại xài bass (ghi ta điện) và không nói lời nào.

“Hở tử đâu?” Bạch Ngọc Đường thấy Tề Nhạc về một mình liền hỏi.

“Quay về rồi!” Tề Nhạc bĩu môi, “Tên đầu gỗ!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cười cười, nhìn sang Trần Du thì thấy cô vừa gọi điện dặn dò ông nội đừng quên dùng bữa xong rồi uống thuốc, liền hỏi, “Ông nội khỏe chứ? Đúng rồi, anh hai em thế nào?”

Từ sau vụ án lần trước, thân thể Trần Mật trở nên có chút miễn cưỡng, là con lớn của một siêu trộm thế kỷ sao lại đi làm cảnh sát? Còn vụ anh tự ý hành động kia, phải nhận thật nhiều sự khiển trách nhưng Bao Chứng vẫn muốn giữ anh tại chức, tuy nhiên Trần Mật tự thấy anh ở lại thì không hề thích hợp. Mật khác, Tần Âu cũng đã quay về cảnh cục đi làm, cái gọi là ngẩng đầu không thấy cúi đầu chạm mặt nhau, lúc đó sẽ vô cùng xấu hổ, do đó liền đơn giản là nộp đơn xin từ chức.

“Ông nội vẫn khỏe lắm, hiện tại ở nhà có anh hai trò chuyện, chơi cờ cùng ông, không thì lại đưa ông đi hóng mát.” Trần Du cười hì hì nói, “Anh hai cũng rất tốt, vừa hiếu thuận với ông lại thương em hết mực, việc làm ăn cũng không tồi.”

“Làm ăn?” Bạch Ngọc Đường tò mò, Thì ra cao thủ phá bom mình lúc đổi nghề sẽ lựa chọn buôn bán nha.

“Thì thử phá cách đó.” Trần Du vừa nói xong, Triển Chiêu liền ho khan mấy tiếng, dựng ngón cái nói, “Chọn nghề được lắm!”

Cặp song sinh ở bên hỗ trợ cho song phương làm quen, giới thiệu một chút ban nhạc của hai cô nàng, cậu trai đầu con nhím kia tên gọi Trần Khả Phong, ngồi bên cạnh là cậu trai mang trong mình hai dòng máu, tên chữ là Kaibin. Tiếng Trung chưa sôi nên không nói lời nào.

Còn khoe, band của Tề Nhạc đang được hoan nghênh lắm, tiền đồ thông thoáng sẽ phát không ngừng.

Đầu nhím Trần Khả Phong nhìn nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường một chút rồi hỏi, “Anh chính là thiên tài tâm lý học gì đó hả?”

Triển Chiêu hơi nhú mày, chờ nghe cậu ta nói tiếp.

“Tôi nghe nói anh có thể đoán được người khác muốn làm gì chỉ bằng một cái liếc mắt?” Trần Khả Phong ghé vào trên bàn cười hỏi Triển Chiêu, “Anh nói xem, tôi đây sắp tới định làm cái gì?”

Triển Chiêu bưng tách cà phê lên trừng mắt nhìn, Trần Du đập chân tên kia một cái.

Trần Khả Phong thu lại ý đồ đùa giỡn nhưng có chút không phục.

Triển Chiêu buông chén xuống, cười cười, nói, “Cậu dự tính đêm nay sẽ mời Trần Du đi xem phim, bộ phim mà cậu đã nhờ người khác trợ giúp chuẩn bị, trên màn hình lớn sẽ chiếu lời thổ lộ tình yêu, sau đó nhân lúc cô bé còn đang ngạc nhiên cậu sẽ ở bên đi tới lặp lại lời tỏ tình đó một lần nữa với hy vọng cơ hội thứ N này của mình rồi sẽ thành công.”

“Phốc.....” Trần Khả Phong đột ngột phun trà, Kaibin ở cạnh bên há to miệng, Tề Nhạc thì đấm bàn mà cười.

Riêng Trần Du mặt không đâu tự dưng đỏ ửng.

Trần Khả Phong cầm khăn lau miệng, có chút kinh hãi nhìn Triển Chiêu, “Sao.....sao anh lại biết?”

Triển Chiêu nheo mắt, “Cậu có muốn biết mình sẽ thành công ở con số thứ bao nhiêu không?”

Trần Khả Phong hào hứng muốn cất lời thì bị Trần Du hung hăng trừng mắt một cái, câu hỏi muốn thoát ra kia ngoan ngoan giữ chặt trong miệng, thấy Trần Du cầm sandwich chạy, hắn cũng lập tức đuổi theo.

Bạch Ngọc Đường nhìn hai người kia rồi đi mất liền hỏi, “Miêu nhi, sao cậu biết được thế?”

Triển Chiêu nhấc mông, rút ra từ dưới ghế một quyển tạp chí để lên bàn, “Trong lúc chờ đồ ăn tôi có xem qua một chút, cập nhật thị phi từ báo chí mà ra.”

Mọi người cùng nhau giật giật khóe miệng.

Mấy người đang nói giỡn, đột nhiên nghe thấy bên ngoài rối loạn, sau đó là tiếng Trần Du hét đến chói tai.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường giật thót mình một cái, tâm nói, Trần Du cùng Tề Nhạc là hai vật chủ của tai ương nha (bị tai họa bám thân) vẫn bị sao xấu chiếu mạng hử? Sao lúc nào cũng có một màn như thế này kia chứ!

Mọi người lập tức chạy ra ngoài xem, thì thấy Trần Du ngã ngồi trên mặt đất, Trần Khả Phong nằm ở bên, trên ngực có một mũi tên găm ở đó. Tề cầm vào ngực trái, không biết có vào tim hay chưa nhưng cậu ta lúc này thì đã bất tỉnh nhân sự.

Triển Chiêu gọi điện cho xe cứu thương cũng báo cho cảnh sát, Bạch Ngọc Đường ở bên trấn an Trần Du, hỏi, “Sao lại thế này?”

Trần Du từ từ hồi phục tinh thần nói, “Phụ nữ, vừa rồi có một người phụ nữ cầm cung bắn tên, là một bác sĩ, mặc áo blouse, còn đeo ở cổ một cái ống nghe, tay cầm cung tên chữ thập!” Vừa nói vừa chỉ vào dây hành lang trước mặt, “Rẽ trái biến mất rồi”

363. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 4

Chương 4 : Nổ tiền

Bạch Ngọc Đường nghe Trần Du nói xong liền lập tức đuổi theo, Triển Chiêu tuy rằng lo lắng nhưng vết thương của Trần Khả Phong tương đối nặng phải chạy đi kiếm bác sĩ dành kêu cấp song sinh đuổi theo anh, trong tay người kia còn có mang nổ tiền nữa.

Triển Chiêu một mặt ở bên cầm máu cho Trần Khả Phong, một mặt lo lắng cho Bạch Ngọc Đường, rồi quá mãi mới nhớ ra nơi này là tòa nhà đào tạo những người làm nghệ thuật thì lấy đâu ra bác sĩ!

Trần Du cùng Tề Nhạc cũng hỗ trợ, Kaibin ở một bên ôm đầu, dường như là bị choáng.

Triển Chiêu nhìn cậu ta rồi hỏi, “Cậu say máu sao?”

Kaibin chỉ cảm thấy đầu óc hiện tại quay cuồng, ngồi bệt dưới đất không thể thốt lên lời, cố gắng tránh cho ánh mắt mình không chạm phải vết thương ứa máu trên ngực Trần Khả Phong.

Rất nhanh, xe cứu thương đã tới.

Các y sĩ nâng Trần Khả Phong lên xe, Tề Nhạc, Trần Du và người quản lý cũng theo cùng. Kaibin loạng choạng đứng thở một chỗ, Triển Chiêu gấp rút chạy đi tìm Bạch Ngọc Đường.

Chính là, cái tòa nhà lớn như vậy, biết tìm ở chỗ nào đây?

Triển Chiêu không dám gọi điện thoại sợ nếu đang mai phục hắn hoặc là đang giao đấu thì sẽ khiến anh bị phân tâm.

Đang bồn chồn lo lắng thì cửa thang máy chậm rãi hé mở, Bạch Ngọc Đường ủ rũ trở về, Đại Đình, Tiểu Đình theo phía sau.

“Thế nào?” Triển Chiêu chạy tới.

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Mất dấu rồi.”

“Nơi này lấy đâu ra bác sĩ?” Triển Chiêu nghi hoặc.

“Tầng bảy là nơi tổ điện ảnh – truyền hình đang dàn dựng bối cảnh để quay phim về đề tài bệnh viện.” Tiểu Đình bất đắc dĩ nói, “Có rất nhiều người mặc áo blouse, diễn viên phụ không thôi cũng đã có cả trăm cái, đạo cụ diễn xuất đầy đủ, cần bản là kiếm không ra!”

Triển Chiêu nhíu mày.....Vì sao nhất định khi đó phải mặc blouse trắng?

“Cậu nhóc kia sao rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu lắc đầu, “Đã đưa đi bệnh viện, tôi cũng gọi cho Triệu Hổ tới đó rồi.”

“Ai muốn giết cậu ta vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi cặp sinh đôi.

Cặp sinh đôi nhìn trời, “Biết làm sao được chứ?”

“Cậu ta thoát nhìn cũng có bộ dáng công tử đào hoa, người bắn lên lại là nữ giới, có thể là thù hận vì tình hay không?” Triển Chiêu hỏi.

“Cậu ta có mà đào hoa với không khí.” Tiểu Đình sát lại, nhỏ giọng nói, “Gia đình Trần Khả Phong rất có điều kiện nhé, cậu nhóc gia nhập ban nhạc cũng chỉ là vui chơi thôi, mãi không chịu đi chủ yếu cũng bởi muốn theo đuổi Tiểu Du thôi ấy.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mắt nheo nheo – Ra là thế!

“Cô nhóc Trần Du kia thật được nhiều người mến mộ.” Tiểu Đinh tủm tỉm cười, “Mỗi ngày đều đúng giờ gọi điện nhắc ông nội nhớ uống thuốc, loại hình cháu ngoan có hiếu rất được yêu thích nha.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều công nhận, lại hỏi tiếp, “Trần Khả Phong có kẻ thù hay không?”

Tiểu Đinh nhú mày, “Tình địch kể ra cũng có, nhưng là người với người, Tiểu Du lại chẳng tỏ ra có hứng thú đặc biệt với ai, sẽ không đến nỗi làm ra hành động giết hại lẫn nhau nghiêm trọng như thế chứ!”

“Tần Thiên bị Tề Nhạc đánh, ngày hôm sau thì chết, Trần Khả Phong cùng band với Tề Nhạc.....” Triển Chiêu khẽ nhú mày, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có mối liên hệ gì hay không?”

“Nhắc mới nhớ, Nhạc Nhạc mấy hôm trước cũng tấn cho Trần Khả Phong kia một trận.”

Kaibin bị choáng vì nhìn thấy máu, lúc này mới rời xô pha bước qua. Tiếng Trung của cậu ta không tốt lắm nhưng vẫn đủ để người nghe hiểu được.

“Ai, cô bé Tề Nhạc này có khuynh hướng bạo lực hay không thế?” Bạch Ngọc Đường nhăn mặt, “Sao lại đánh người?”

“Không trách Nhạc Nhạc được” Kaibin có chút khinh thường bĩu môi, “Tên Khả Phong ấy đi tới đâu cũng nói những lời bóng gió ám chỉ hằn với Trần Du quan hệ thân mật lắm khiến tất cả đều hiểu lầm. Nhạc Nhạc với Trần Du là quan hệ chị em còn thân hơn ruột thịt, thường vì bệnh vực lẫn nhau mà đối chọi với người ngoài.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nghi hoặc, Lẽ nào là fan của Tề Nhạc? Mọi chuyện quá trùng hợp.....Dù sao, việc Trần Khả Phong bị tập kích, Tần Thiên bị phanh thây, mức độ có sự khác biệt khó hiểu. Máu chốt vụ tấn công lần này còn có một thứ, chính là kẻ đó sử dụng nổ tiền!

“Thành phố S chỗ nào có bán cung tên chữ thập vậy?” Triển Chiêu nhú mày, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Loại vũ khí này không phải đã bị quản chế rồi sao? Nơi này cũng không phải khu vực sản bắn, nếu muốn tìm một cái thì không hề dễ dàng!”

(Quản chế: quản lí giám sát nghiêm ngặt)

“Tôi gọi Tương Bình điều tra một chút.” Bạch Ngọc Đường mở điện thoại.

Triển Chiêu quay sang hỏi Kaibin, “Trần Khả Phong theo đuổi Trần Du như vậy, cô bé không có phản ứng sao?”

Kaibin lắc đầu, “Không thích! Vẫn không đáp ứng.”

Lúc này, cửa thang máy lại mở một lần nữa, Công Tôn thẳng một đường chạy tới trước mặt cả hai, nhìn ngó xung quanh, “Thì thể đâu?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thở dài nói, “Thì thể nào chứ? Có chết người đâu, đã đưa đi cấp cứu rồi.”

“Không phải chết người.....” Công Tôn cau mày, nháy mắt liên sáng tỏ – Bạch Cẩm Đường đùa giỡn anh! Cũng phải, nếu như có án tử, hẳn là Bạch Ngọc Đường sẽ trực tiếp gọi cho anh mới đúng, sao lại để cho Bạch Cẩm Đường phải gọi qua!

Công Tôn ôm lửa giận phùng phùng đang muốn quay về cảnh cục thì cửa thang máy mở ra vừa lúc Bạch Cẩm Đường từ trong bước tới, ôm lấy anh rồi mang đi mất.

Triển Chiêu ôm cánh tay lắc đầu, “Hai người bọn họ cũng đã là lão phu phu, loại chuyện trêu ghẹo nhau này vẫn còn chưa chơi chán hả?”

(Lão phu phu: ‘vợ’-chồng già ^0^)

“Người ta lãng mạn thế đó.” Bạch Ngọc Đường buồn thiu đứng ở bên, “Nào giống như chúng ta, một chút tình thú cũng không.”

Triển Chiêu cười hì hì nhìn anh, “Cậu muốn tình thú như thế nào đây Bạch đội trưởng?”

Bạch Ngọc Đường sắp lại, hai tay ôm người kia, ở bên tai thì thầm nói, “Tặng bảy nhiều trang phục hộ sĩ lắm.....”

“Bệnh rồi sao, hứ, học tập mấy lão già biến thái!” Triển Chiêu đưa tay nhéo anh một cái rồi túm áo lôi ra ngoài.

Ra tới nơi thì bọn Ngải Hổ cũng vừa đến, dù sao cũng là án tập kích thông thường, giao cho bên hình sự là ổn, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại như trước thật ~ là ~ nhàn.

“A, Bạch đội trưởng, tiến sĩ Triển.” Hai người đang định rời đi thì nghe thấy có người gọi mình, liền xoay đầu lại Là Trần Giai Di, trên người cô còn mặc trang phục của bác sĩ, có áo blouse trắng, trên cổ đeo cả ống nghe, thướt tha đi tới.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sững sốt, “Cô cũng có vai diễn trong bộ phim bác sĩ gì đó sao?”

“Đúng vậy, phần hai rồi, phần một đạt vị trí quán quân trên bảng xếp hạng đấy nhé.” Trần Giai Di có chút không biết nói gì với cái đôi này, “Vừa nhìn đã biết hai anh không có xem TV, cẩn thận không khéo cách ly với xã hội đó!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cười cười, Triển Chiêu nhanh trí hỏi, “Có biết người tên Trần Khả Phong không?”

“Cái tên tiểu tử theo đuổi Tiểu Du chứ gì, có biết.” Trần Giai Di gật gật đầu.

“Cậu ta bị người khác tập kích, cô có manh mối gì cho chúng tôi tham khảo không?” Triển Chiêu cảm thấy bộ tứ Mã Hân – Trần Giai Di – Tề Nhạc – Trần Du có thể chia làm hai cực tính cách, hai người phía trước so với hai người phía sau có phần nội tâm sâu sắc hơn, nhất là Giai Di, sự nghiệp của cô ấy được như ngày hôm nay quả thực không phải chuyện dễ dàng gì.

“Àn, tôi vừa nghe nói rồi, có phải cậu ta bị tập kích bằng cung tên chữ thập đúng không?” Trần Giai Di đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy!” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, cảm thấy dường như sẽ có gợi ý.

“Tôi cùng Tiểu Du không lâu trước có một cuộc gặp gỡ đầy duyên phận nha.” Trần Giai Di cười hì hì chỉ vào quán cà phê phía trước, “Mời người ta ăn bánh ngọt thì người ta sẽ nói cho các anh!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cấp tốc mang cô nàng đi đãi bánh, may mắn là những quán hàng xung quanh Bạch thị vốn đã quen có ngôi sao nọ mình tinh kia xuất hiện thường xuyên nên cũng không ai để ý vậy xem.

Yên vị trong quán cà phê, Trần Giai Di gọi một phần bánh ngọt sau đó kể lại cuộc gặp gỡ bất ngờ đó cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

“Mấy ngày nữa thôi là đến sinh nhật của Tiểu Mã câu thân yêu nhà tôi rồi không phải sao!” Trần Giai Di mở miệng khiến cho cà phê vừa chạm tới môi cả hai liền dừng lại, mất nửa ngày sau mới tiêu hóa xong câu nói kia – À nha, ‘Tiểu Mã câu thân yêu’ không phải là ám chỉ Mã Hán sao!

(Tiểu mã câu: chú ngựa nhỏ)

“Rồi sao?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhanh chóng xua đuổi hình ảnh Tiểu Mã câu kia ra khỏi đầu để hỏi vào trọng điểm.

“Tôi muốn mua cho anh ấy một món quà thực đặc biệt, sủng ngắm đảm bảo mua không nổi! Mua là phạm pháp liền, nếu chỉ là mô hình không thì anh ấy đâu có thiếu. Vừa vặn lúc ấy, tôi xem được một đoạn video, thấy người ta dùng cung chữ thập sẵn bắn thú vô cùng dũng mãnh, cho nên tôi nghĩ muốn tìm mua một cái làm quà sinh nhật cho ai kia!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngăn người, Trần Giai Di đối với Mã Hán thật hiểu rõ nha, theo như tính cách cũng như sở thích của cậu ấy, món quà này chắc chắn sẽ yêu thích vô cùng.

“Có điều, thành phố S tìm chỗ nào bán mới khó! Hơn nữa, tôi cũng không hiểu rõ về những thứ này, lỡ như mua đồ không tốt sẽ bứt rứt lắm ấy!” Giai Di nói xong, xoay người mở túi xách mang theo. Từ trong đồng đồ trang điểm tìm được một tấm danh thiếp, “Cuối cùng thì tìm được nơi này!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhận lấy tấm card, trên đó có ghi – Cửa hàng chuyên bán dụng cụ săn bắn. Mặt sau có địa chỉ cùng điện thoại.

“Có cửa hàng như vậy a.....” Triển Chiêu cảm thấy rất thích thú, “Thành phố S có khu vực săn thú nữa sao?”

“Không có, nhưng cửa hàng ấy buôn bán rất được nha! Phần lớn là những người nước ngoài yêu thích săn bắn, đến mua vật dụng này nọ! Dụng cụ thì được làm thủ công, nghe nói cung chữ thập nơi này làm là tốt nhất thế giới!” Giai Di cười tủm tỉm, “Tôi đã tham khảo ba bốn vị sư phụ về mấy món đồ này, họ đều chỉ cho tôi tới nơi đó mà chọn mua.”

“Mấy cô có cuộc gặp gỡ đầy duyên phận là ở cửa hàng đó hả?” Triển Chiêu gấp gấp hỏi.

“Hân Hân cùng Tề Nhạc hai đứa không có lương tâm đó đều đi thăm thú với Anata hết, có mỗi Tiểu Du là còn rảnh thôi, cho nên ngày đó chúng tôi bị khẩu trang, đeo kính râm bước ra phố, theo địa chỉ mà tìm cho được cửa hàng này..... Có điều, nó nằm ở khu ngã chín ấy!”

“Ngã chín?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Là ngã chín ở phía nam khu Tây?”

“Đúng vậy.” Trần Du gật đầu.

“Các cô điên rồi sao!” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Cái nơi đó tập trung toàn lưu manh không thì cũng móc túi, toàn những kẻ lấy việc ăn trộm làm nghề, hai thân gái các cô làm sao lại chui vào đó!”

“Cũng có chuyện gì đâu!” Giai Di bưng cà phê, “Hai đứa tôi chỉ mãi đề phòng bị người khác nhận mặt, lén lút tới khi vào được cửa hàng, ban đầu có gặp một anh chàng cũng chỉ hơn hai mươi thôi, đang bận bịu làm cung tên chữ thập, hỏi ông chủ có trong cửa hàng không thì anh ta nhận mình chính là chủ ở đó.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhíu mày – Hơn hai mươi tuổi mà tay nghề đã tốt như vậy sao?

“Hai đứa tôi nói tới mua cung tên chữ thập, các anh đoán xem người đó nói thế nào!” Giai Di mất hứng nói, “Anh ta nói, cung chữ thập không bán cho phụ nữ, đó không phải đồ cho phụ nữ dùng. Tôi cùng anh ta tranh luận mãi, đã nói là cung tên mua tặng cho bạn trai người ta, là một tay súng bắn tỉa rồi, vậy mà còn làm người khác tức chết, nói gì mà cung chọn phải hợp tay người, đã muốn thì tự mình tới mua. Tôi nói không cần lo, anh ta lại nhất định không chịu bán, còn đuổi khách nữa chứ.”

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều có chút nóng vội.

“Cuối cùng thì tôi và Tiểu Du bất đắc dĩ phải quay về, có điều lúc đi ra thì gặp ngay mấy tên lưu manh.” Giai Di bĩu môi, “Tính tình Tiểu Du thì hai người biết rồi đó, cô ấy giống Tề Nhạc đều rất có nghĩa khí nha, sợ bọn người kia nhận ra tôi sẽ làm loạn hơn nữa nên cô ấy tự nhận trách nhiệm chống đỡ, kêu tôi chạy nhanh đi, nói rồi cùng chúng động thủ, còn bị thương. May mắn khăn quàng cổ của tôi để quên trong cửa hàng ấy, nên anh chàng kia chạy theo trả lại, vừa vặn hỗ trợ. Anh ta giỏi võ ghê a! Thật đó! Cứ như vận động viên đấu vật chuyên nghiệp vậy, lợi hại vô cùng.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ – Đây tính là khả nghi hay đơn giản chỉ là anh hùng ẩn mình nơi trần thế?

“Tôi cùng Tiểu Du được cứu, cảm ơn xong muốn rời đi thì anh ta nói Tiểu Du bị thương rồi, quay về cửa hàng băng bó tạm trước đã, sau đó sẽ chở hai chúng tôi về!” Trần Giai Di nói tới đây thì cười toe toét.

Triển Chiêu không đợi cô mở miệng đã gật gù, “À nha.....anh ta có cảm tình với Trần Du sao?”

“Anh làm thế nào biết a?” Giai Di mất hứng, Không có cách nào thừa nước đục thả câu hết!

“Nói tiếp đi.” Bạch Ngọc Đường thúc giục.

“Sau thì anh ta đồng ý bán cho tôi một cái cung tên chữ thập, còn tận tình lái xe chở chúng tôi về tận nhà!” Giai Di cười hì hì, “Tiếp nữa là Tiểu Du đều đặn cùng người ta nhắn tin liên lạc, anh chàng đó tên là Lam Tây a.”

“Lam Tây?” Triển Chiêu cảm thấy cái tên này thực lạ, liền hỏi, “Anh ta không phải người Hán?”

“Ai nha, tiến sĩ Triển kiến thức thật rộng rãi!” Trần Giai Di gật đầu, “Tiểu Du nói anh ta là người Lạt Túc, quê quán ở vùng sông nước Vân Nam.”

(Dân tộc Lạt Túc: một trong những dân tộc thiểu số ở tỉnh Vân Nam, Trung Quốc)

“Rất hợp lý.” Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu, “Dân tộc Lạt Túc nhiều thế hệ đều dựa vào săn bắn mà kiếm ăn, hàng năm còn có những giải thi đấu săn bắn, đàn ông trong tộc ai cũng có cung tên, ngoài ra còn có cả những mũi tên độc nữa.”

“Có điều, chuyện này Tiểu Du vô cùng kín đáo, cô ấy sợ Trần Khả Phong biết được sẽ rất phiền, chỉ cần ai đó có ý với Tiểu Du là cái tên kia lập tức phá hư, tính cách điên điên thích làm loạn.” Giai Di nhỏ giọng nói, “Nhưng mà tôi cũng thấy anh chàng Lam Tây đó có chút thần bí, lại có sự hấp dẫn của một người đàn ông mang hơi thở dã thú đầy nguy hiểm. Tiểu Du còn trẻ, dễ bị lừa, các anh chi bằng nhân tiện điều tra người đó một chút giùm đi.”

Triển Chiêu gật đầu.

“Anh chàng Lam Tây kia tuy có dùng cung chữ thập nhưng người tập kích Trần Khả Phong lại là nữ giới.” Bạch Ngọc Đường nói xong quay sang nhìn Triển Chiêu, cả hai quyết định khoan về SCI đã, đi tới ngõ chín tiếng xấu lan xa kia xem xét một chút, nếu được tiện tay chọn một cái cung chữ thập đem về chơi a.

364. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 5

Chương 5 : Bệnh viện

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lên ô tô chuẩn bị đi tới gặp Lam Tây thì điện thoại reo, là Bao Chứng gọi.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, Triển Chiêu nhắc máy, “Bao cục?”

“Lúc Trần Khả Phong bị tập kích, các cậu cũng có mặt ở hiện trường hả?” Bao Chứng hỏi.

“Dạ phải.” Triển Chiêu gật đầu, hỏi Bao Chứng, “Sao vậy sếp? Bên Ngải Hồ tiếp nhận vụ này rồi mà?”

“SCI gần đây không có chuyện gì làm, án tử này mấy cậu tra đi.” Bao Chứng nói, “Bên Ngải Hồ gần đây án chất cả đống, không đủ nhân sự nên xin thêm trợ giúp.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhau một cái, tình quái hỏi Bao Chứng, “A? Chúng cháu tra sao? Có tính là lẩn sân không vậy? Sẽ không ảnh hưởng đến danh dự của SCI chứ? Sẽ không khiến cho sếp bị khó xử nữa chứ.....”

“Hai tên nhóc các cậu đừng có được thể rồi khoe mẽ!” Bao Chứng hung dữ chặn họng, “Còn có vụ của Tần Thiên nữa, tính gộp lại thì Trần Khả Phong đã là người thứ hai thuộc công ty của anh hai mấy đứa bị mưu hại rồi, tuy rằng cậu ta mạng lớn chưa chết nhưng dư luận cũng đã nổi sóng. Tôi cho các cậu thời hạn phá án, nếu không sớm tra cho ra thì tập thể cùng nhau đi cộ WC cho tôi.”

“Nói như vậy, cả hai vụ đều giao cho tụi cháu sao?” Bạch Ngọc Đường có chút hưng phấn xác nhận.

“Phải.” Bao Chứng đáp ứng một tiếng, “Còn nữa, cái xác hợp kim kỳ quái kia các cậu cũng mang về điều tra nốt đi, Công Tôn cả buổi cứ nhìn chăm chăm thi thể tới chảy cả nước miếng. Tóm lại, thời điểm nhiệt độ lên cao này, các phần tử tội phạm cũng bắt đầu lung lay rồi.”

(Ý bác ấy là bọn tội phạm là 1 khối tinh thể có liên kết ion, tăng nhiệt thì mỗi phần tử trong cấu trúc đó bắt đầu động đậy, rời khỏi điểm cân bằng $\sim(\sim)$ *xoắn*)

“Không thành vấn đề.” Bạch Ngọc Đường đáp ứng xong quay qua nhìn Triển Chiêu, cùng nhau cười – Cuối cùng cũng có việc để làm!

“Ngọc Đường, chúng ta khoan hãy đi tìm Lam Tây.” Triển Chiêu đột nhiên nói, “Tới bệnh viện trước đi.”

“Cậu muốn đi xem tình trạng của Trần Khả Phong trước?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm, tôi muốn gặp Trần Khả Phong một chút, vết thương chệch về phía vai trái, xem mức độ chảy máu hẳn là không nguy hiểm đến tính mạng.....” Triển Chiêu lắc lắc đầu, “Tôi nghĩ, lúc đi tìm Lam Tây, mang Trần Du theo sẽ có lợi thế.”

“Hãy.....Mỹ nhân kể a.” Bạch Ngọc Đường bật ngón cái, khen, “Miêu nhi, vẫn là cậu suy nghĩ chu đáo.”

Nói xong, cả hai thay đổi lịch trình, quay đầu xe hướng về phía bệnh viện. Dù sao họ cũng muốn hỏi lại Trần Khả Phong về kẻ tập kích, xem có thể có thêm manh mối nào hay không.

Mặt khác, người thực hiện việc mưu sát lần này tỏ ra khá bình tĩnh, không giống như một kẻ mới vào nghề, vô cùng tự tin! Cho nên cả hai hoài nghi, phải chăng cô nàng không chỉ mới giết người lần đầu, nếu không thì hẳn là đã được đào tạo chuyên nghiệp.

Bệnh viện Trần Khả Phong được đưa tới cấp cứu cũng là nơi Dương Phàm làm việc. Triển Chiêu tới nơi thì thấy Triệu Hổ, Mã Hân còn có cả Lạc Thiên, những thành viên khác trong ban nhạc và người đại diện vẫn đang lo lắng đứng đợi trước cửa phòng phẫu thuật.

“Thế nào rồi?” Triển Chiêu chạy tới hỏi Triệu Hổ.

Triệu Hổ nhún vai, “Dương Phàm vừa mới nói, không chết được đâu nhưng vẫn đang mổ, thấy bảo mũi tên kia có đầu móc, lấy ra hơi lâu một chút, có thể còn có độc nữa.....Khá nguy hiểm!”

“Thời đại nào rồi còn dùng phương thức tập kích này chứ?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, có điều trong lòng càng thêm suy nghĩ – Mũi tên có độc? Có thể có liên quan đến Lam Tây hay không?

Triển Chiêu thấy Mã Hân, Trần Du, Tề Nhạc đều có mặt ở đây liền qua hỏi, “Hân Hân, sao em cũng tới đây?”

Mã Hân chỉ tay vào Triệu Hổ, “Đều tại anh ấy lập bà lập bập, nói không rõ ràng gì cả làm em nghĩ Tiểu Du bị thương, liền tức tốc chạy tới, hù chết người mà.”

“Ồ.....” Triển Chiêu gật gật đầu, liếc mắt thấy cả ba cô nương này tùm lại cùng một chỗ, liền tự ý thức được chỗ này có thể ví như nơi “khuê mật” của nữ nhi, cảm thấy đứng chung hẳn sẽ tổn sức lắm, vẫn là tránh xa ra một chút cho lành.

(Khuê mật: nơi phòng ngủ của con gái = nói những chuyện tế nhị, riêng tư)

Có điều, nhìn sắc mặt Trần Du lúc này tương đối thoải mái, chỉ giống như người tới thăm bệnh, đích xác là không có chút cảm giác gì với cái cậu Trần Khả Phong này rồi.

Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ, cũng không còn sớm nữa, nháy mắt với Triển Chiêu – Hay cứ mang Trần Du đi trước đi?

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ – Làm vậy hình như không có tình người a!

Đang do dự thì thấy Dương Phàm từ đầu vội vã chạy tới, đứng sát bên cả hai rồi nhìn mọi người nhần nhó, “Cọp mẹ đến đây!”

Tất cả đồng loạt sững sốt, Cọp mẹ gì ở đây?

Thắc mắc được một câu thì trên hành lang trước mặt xuất hiện một cô bác sĩ trẻ tuổi, mặc áo blouse trắng đang bưng bưng lửa giận chạy tới. Vừa nhìn thấy người đại diện của Trần Khả Phong đứng đó, liền túm áo đẩy mạnh vào tường, “Kẻ nào làm em trai tôi bị thương hả? Các người chết hết rồi hay sao mà để cho kẻ đó lên vào tận tòa nhà mà ra tay, sao không phải bắn trúng ông kia chứ! Vì sao lại là nó, các người định tính thế nào đây?”

Mọi người ở đó nhần cả mặt – Hung dữ quá a.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu xoay qua nhìn Tề Nhạc, Tề Nhạc thấp giọng nói, “Đó là Trần Khả Tình chị ruột của Trần Khả Phong.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, Đã hiểu, đại khái là lo lắng cho em trai nên mới giận dữ như vậy đi.

“Trần thiếu gia không có việc gì.” Người đại diện kia vội vàng giải thích, “Bác sĩ nói không chạm tới tim.”

“Tim?” Trần Khả Tình sắc mặt trắng xanh ra sức trừng mắt. Triển Chiêu đứng ở một bên nhìn, nổi hứng đánh giá – Cô nàng này bộ dáng không tồi, chị em nhà họ Trần cả hai tướng mạo đều được xếp vào hàng xuất sắc, có điều cô chị hơi hung dữ. Hẳn là có tính cách khá mạnh, cộng thêm chút ngạo mạn.

Triển Chiêu đang so sánh thì thấy Trần Khả Tình xoay sang Dương Phàm, giọng điệu dịu đi một chút, hỏi, “Bác sĩ Dương, tình huống cụ thể ra sao?”

Dương Phàm nói, “À, không ảnh hưởng gì tới nội tạng, chỉ là bị đâm, hiện tại đang lấy mũi tên ra.”

“Tên?” Trần Khả Tình ngẩn người, trong mắt lóe lên một tia khác thường, Triển Chiêu vừa vặn thấy được – À ha, có ẩn tình rồi đây.

“Mũi tên gì?” Trần Khả Tình khôi phục tinh thần, hỏi.

“Cậu ấy bị người dùng cung tên chữ thập bắn.” Tề Nhạc đáp lời, “Trúng một tên.”

Trong nháy mắt, sắc mặt Trần Khả Tình trở nên rất khó coi, sau đó, cô nàng khôi phục biểu tình hung tợn khi này, trừng mắt người Tề Nhạc, “Đều là tại mấy người, tụ lại với nhau, thành lập cái ban nhạc gì đó rồi làm cho nó như bị quỷ ám tới mức mê muội mà đâm đầu vào.” Nói xong liếc Trần Du một cái, “Bày đặt của ngon vật lạ không ăn đi ăn cái thứ mũi tên thối nát không đáng một hào.”

Trần Du chẳng muốn tốn hơi thừa lời với cô ả, chỉ kéo tay giữ Tề Nhạc đang phát hỏa ở một bên, ý bảo – Kệ đi, bây giờ không phải lúc cãi nhau.

“Ai được phân công phẫu thuật cho nó?” Trần Khả Tình trừng mắt với người đại diện.

Người đại diện co rụt cả cổ lại, trong lòng thầm than, Thật sự là cộp mẹ a!

Mọi người hiện tại đều phát hãi với tính khí đáng sợ của cô nàng thì đột nhiên có người khẽ mở miệng, “Tôi còn tưởng là tiếng ai nghe quen quen, thì ra là cô, đã có tuổi rồi mà vẫn chưa chữa hết bệnh tâm thần sao? Đi cửa sau vào bệnh viện hử? Ít cũng dạo chơi trong viện này được một năm rồi ấy nha?”

Mọi người đồng loạt hít sâu một hơi, người châm ngòi nổ lần này là Mã Hân. Cô nàng còn chưa xong, vẫn từ tốn nói tiếp, “Đừng có cả ngày mở miệng ra là nói người khác thối nát, ai thối nát người đó phải tự biết, người ta là hồn nhiên ngây thơ, cô mới là thối nát từ tận xương tủy thì có.”

Triển Chiêu nháy mắt với Bạch Ngọc Đường – Mồm mép khá lắm a!

Lạc Thiên ù ù cạc cạc đứng bên Mã Hân chẳng hiểu gì, Tề Nhạc lại gật đầu tán thưởng, Nói đúng lắm!

Triển Chiêu ở cạnh nghe cái liền nhận ra Mã Hân dường như quen biết với Trần Khả Tình, có khi còn biết không ít chuyện của cô ta, không phải đã từng học cùng nhau đấy chứ?

Trần Khả Tình tức đến nổi mặt mũi trắng bệch, nhìn chằm chằm Mã Hân, rồi bỗng nhiên sững sốt, “Cô.....Cô là Mã Hân?”

Mã Hân cười lạnh một tiếng, “Đừng có lớn tiếng, cô quen biết với bao nhiêu người tôi đây rõ ràng nhất, chọn được bác sĩ có năng lực ấy mà tôi so với cô cũng biết nhiều hơn.”

“Cô.....” Trần Khả Tình một câu cũng không nói nổi, tức nghẹn họng.

Mã Hân tủm tỉm cười, nhìn qua chỗ khác.

Triển Chiêu nhẹ nhàng kéo tay áo Bạch Ngọc Đường, nháy mắt – Mau nhìn đi! Nữ sinh cãi nhau đó nha!

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười ngược mắt nhìn trời, tình huống gì mà loạn như vậy.

Dương Phàm hỏi Mã Hân, “Quen biết hở?”

“Ân, trước kia cùng là nghiên cứu sinh với nhau, có điều sau đó em chuyển qua bên pháp y cùng Công Tôn.” Mã Hân đáp.

Trần Khả Tình khó chịu nhìn Mã Hân, ôm cánh tay đứng tựa ở một bên, dường như cơ tức còn lớn lắm.

Mã Hân ở cạnh Trần Du và Tề Nhạc, liếc mắt nhìn Trần Khả Tình một cái, xem ra cũng không thuận mắt với nhau.

Triển Chiêu đối với cái cô nàng Trần Khả Tình này cảm thấy khá hứng thú, có vẻ như từ cô họ có thể tìm được manh mối mấu chốt nào đó chẳng.....ít nhất là hai chữ cùng tên đã khiến cô nàng hoảng sợ.

Mã Hân đang đứng chờ thì thấy có người gõ nhẹ vai mình, quay đầu lại thì Triển Chiêu nháy nháy mắt với cô.

Mã Hân ngẫm hiểu, nhẹ nhàng rời đi cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, tới chỗ quanh cầu thang.

“Cô nàng đó với em có ân oán sao?” Triển Chiêu tò mò.

Mã Hân hơi nhún vai, “Không hẳn là ân oán, trước kia tụi em học cùng khóa, còn được xếp chung trong tứ đại mỹ nữ nữa kia....”

Mã Hân vừa dứt lời thì thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn cô với vẻ mặt khàng khác, khiến Mã Hân tức dậm chân, “Xem thường em nha!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vội vàng lắc đầu quầy quậy, “Không! Là đại mỹ nữ mà!”

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu hỏi, “Cô ta có.....điểm nào đặc biệt không?”

“Đặc biệt?” Mã Hân gật gật đầu, “Đặc biệt đáng ghét thì có! Em cùng với ba người kia không có cảm tình với nhau cho lắm. Toàn là họ tìm tới em gây phiền toái thôi, cũng là số em may, mỗi lần đều không đau không ngứa. Trần Khả Tình luôn nghĩ mình rất nổi tiếng, cái gì mà bác sĩ giai nhân a, y vào gia đình có tiền mà khoe khoang, còn thích tụ tập với mấy nam sinh nữa, đời sống cá nhân thác loạn. Mặc khác, cần nhớ là ngàn vạn lần đừng để cô ta phẫu thuật, tay nghề còn không bằng thợ đóng giấy đâu. Em một lòng hướng về Công Tôn, sau như nguyện được dưới quyền minh chủ! Không ngờ là cô ả cũng có thể tốt nghiệp ra trường.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe xong cảm thấy rất buồn cười.

“Lúc này khi nhắc đến mũi tên, cô nàng dường như có phản ứng!” Triển Chiêu hỏi Mã Hân, “Có thấy không?”

Mã Hân nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Em không chú ý, ừm, em không biết nhiều về cô ta đâu, nhưng các anh có thể hỏi giáo viên hướng dẫn của cô ta mà.”

“Giáo viên hướng dẫn?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không hiểu.

“Phải a, chúng em có cùng một giáo viên hướng dẫn, cô ấy tốt lắm, lúc em xin chuyển khoa, cô ấy còn rất buồn đó.” Mã Hân nói xong, mở điện thoại ra, “Ừm.....có điều cũng hai ba năm nay không liên lạc rồi, lần này phải mời cô đi ăn mới được.”

Mã Hân cười tủm tỉm ẩn số, điện thoại thông, cô nhóc làm động tác ám chỉ nhỏ giọng một chút, rồi dựa vào bên tường, ngọt ngào kêu một tiếng, “Cô Hác ~”

Nhưng sau tiếng gọi đó thì Mã Hân không thấy lên tiếng nữa, chỉ sững sờ đứng một chỗ, đầu bên kia hình như có tiếng người nói chuyện.

“Thật ư?” Mất một lúc lâu sau, Mã Hân mới không dám tin, hỏi lại, “Sao có thể.....”

Cuối cùng, ngắt điện thoại.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy sắc mặt Mã Hân chớp mắt đã khác thường, liền hỏi, “Làm sao vậy?”

“Điện thoại nối tới văn phòng, là đồng nghiệp của cô tiếp máy, người đó nói cô Hác ba năm trước đã mất rồi.....” Lòng mày Mã Hân nhể nhịu lại, “Là tai nạn hàng không.....”

Cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều bị bất ngờ, muốn an ủi Mã Hân lại nhìn thấy vẻ mặt tiếc nuối cùng ân hận của cô bé, một từ cũng không thốt ra được, đành nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô.

“Lúc em thi chuyển khoa, cô còn chạy theo em mà đánh đuổi, khi em được theo ké mình chủ cô lại rất vui. Sau có nghe nói cô xuất ngoại một chuyến, cũng mất liên lạc luôn, không nghĩ rằng.....”

“Sự đời khó đoán.” Triển Chiêu một bên an ủi Mã Hân, một bên vầy vầy Lạc Thiên tới.

Lạc Thiên đi qua thấy vẻ mặt mất mát của Mã Hân liền ở bên cạnh vỗ về.

Xa xa, Trần Khả Tình trông thấy không hiểu chuyện gì, nhịu nhịu mày. Lúc ánh mắt của cô và cậu giao nhau, Triển Chiêu liền mỉm cười.

Bạch Ngọc Đường thấp giọng hỏi, “Miêu nhi, có phát hiện?”

“Umm, nói thế nào nhỉ.” Triển Chiêu xoa xoa cằm, “Có một chút, như là gió thổi trước cơn giông, dự cảm không tốt lắm.”

Vừa dứt lời thì đèn phòng phẫu thuật tắt, bác sĩ đi ra.

“Sao rồi?” Tất cả vây quanh hỏi.

“Không có việc gì.” Bác sĩ lấy mũi tên ra giao cho cảnh sát, tất cả nhịn không được nhịu mày, tâm nói, Người bắn ra cái tên này hận Trần Khả Phong tới độ nào chứ? Mũi tên dài ba tấc, trái phải có răng cưa, vừa nhỏ vừa nhọn, bên trên vẫn còn vết máu, lúc lấy ra nhất định là phải chịu không ít khổ sở.

“Loại mũi tên này rất hiếm gặp a.” Triển Chiêu bọc nó bằng một tấm vải, liếc mắt với Bạch Ngọc Đường – Có một nơi có thể tra nha.

“Người bệnh đã tỉnh, các cậu muốn hỏi gì cũng có thể hỏi rồi, tóm lại lần này xem như là may mắn đó.” Bác sĩ nói xong thì rời đi.

Nhóm Tề Nhạc bước vào an ủi, dù sao cũng là thành viên trong cùng một band, lâu ngày chung một chỗ cũng có tình cảm.

Bạch Ngọc Đường cầm túi vải đựng cung tên đi vào, muốn hỏi qua tình huống cụ thể một chút.

Triển Chiêu ở phía sau, theo bản năng nhìn quanh, thấy Trần Khả Tình ở một bên hồn phách thất lạc đi đầu mất, bộ dáng ngờ ngác, chỉ có hai con mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào túi vải trong tay Bạch Ngọc Đường – Có thể xác nhận, cô nàng nhìn thấy mũi tên đó mà hoảng sợ.

Triển Chiêu đi vào phòng bệnh, khoe miệng khe nhếch lên – Có ẩn tình!

365. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 6

Chương 6 : Mũi tên

“Tiểu Du, tôi không sao.” Bộ dạng Trần Khả Phong hơi thờ yếu ớt kéo tay Trần Du miệng nói bản thân không có việc gì, thật sự có chút đáng thương.

Bạch Ngọc Đường đứng bên thấy bầu không khí có phần không thích hợp để hỏi chuyện cho lắm, còn Triển Chiêu ở cạnh anh thì chăm chú quan sát biểu tình của Trần Du và Trần Khả Phong để phân tích tâm lý của họ lúc này. Nói như thế nào nhỉ, quả là tình huống điển hình cho câu nói, “Tình chàng hữu ý lòng thiếp vô tình” a! Trần Khả Phong xem ra đã yêu tới chết đi sống lại ai kia rồi, có điều Trần Du chính là không thích điểm tính cách đó của anh chàng. Phân tích quá trình trưởng thành của Trần Du có thể nói cô là một cô gái mạnh mẽ nếu đứng phải loại công tử nhà giàu, tính cách yếu đuối như vậy, phỏng chừng không có cảm giác gì được đâu.....Ai, loại chuyện này cũng khó mà nói cho chính xác, không phải cứ hi sinh hết mình thì ắt sẽ có hồi báo được, hy vọng Trần Khả Phong sẽ sớm nhận ra điều đó.

Triển Chiêu cứ mãi phân tích tâm lý còn Bạch Ngọc Đường ở bên đã có chút sốt ruột, muốn nhanh chóng hỏi thăm Trần Khả Phong về manh mối.

“Khụ khụ.” Tề Nhạc đi lên vỗ vỗ Trần Du, mang người lui xuống một chút, ý bảo – Trước cứ để họ hỏi Trần Khả Phong một số chuyện đã.

Mã Hân thấy mọi chuyện ổn rồi liền cùng Lạc Thiên về trước, dù sao ở SCI cũng còn rất nhiều việc.

Bạch Ngọc Đường tiến tới, hỏi Trần Khả Phong về người tập kích cậu ta, về mặt Trần Khả Phong mờ mịt, “Tôi cũng không kịp thấy rõ người nọ là ai, chỉ vừa nhìn thấy bóng áo trắng từ một góc đi ra, sau đó ngực liền đau nhói, như bị ai đó cứa ột đường.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, đúng là theo như lời Trần Du nói, mọi thứ phát sinh trong chớp mắt, quá nhanh cũng quá ngỡ ngàng, có lẽ đến chính Trần Khả Phong cũng còn thấy mơ hồ.

Triển Chiêu dường như đối với Trần Khả Phong không có hứng thú, nhìn qua bên Dương Phàm đang xem xét bản ghi chép sau phẫu thuật, bước tới cửa thì phát hiện không thấy bóng dáng của Trần Khả Tình.

Việc này có chút kỳ quái, với tính cách cố chấp cùng ngang ngược của mình.....cô nàng hẳn phải tiến tới ngăn cản bọn họ quấy rầy em trai mình nghỉ ngơi mới đúng a, sao lại cứ thế đi mất?

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu hướng Dương Phàm ngoắc ngoắc ngón trỏ gọi anh tới gần cửa, hỏi một chút về Trần Khả Tình, từ gia đình cho tới nhiều vấn đề khác nữa.....Đương nhiên, Triển Chiêu cũng không quên nhắc tới người giáo viên hướng dẫn đã mất mà Mã Hân có nói tới kia – Cô giáo Hác.

“À.....Cậu nói Hác Linh a, đáng tiếc.” Dương Phàm lắc lắc đầu, “Chị ấy là người thầy thuốc có một không hai đó, cũng là một nhà nhân loại học.”

“A! Giống Công Tôn sao, làm một nhà nhân loại học có thể giám định thân phận hài cốt, cũng có thể tham gia các đoàn khảo cổ?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừm, tuy rằng tên tuổi và khả năng không thể so bì với Công Tôn, ai cũng biết cậu ta là lợi hại nhất.” Dương Phàm gật gật đầu, “Hác Linh ngoại trừ chuyên về y học lâm sàng ra, đối với nhân loại học cũng rất có đóng góp, chỉ tiếc là lần đi giám định thi thể sau một cuộc xung đột của bộ tộc nào đó rồi lúc quay về gặp tai nạn hàng không.”

“Hác Linh trước kia là đồng nghiệp của anh?” Triển Chiêu không hiểu tại sao cậu lại cực kì có hứng thú về vị giảng viên này, đại khái là xuất phát từ sự mẫn cảm theo bản năng đi.

“Ừm, xem như là vậy! Chị ấy cùng với Công Tôn cũng có thể có quen biết, hai người bọn họ đều là những tinh anh trong nghề cả mà.” Dương Phàm trả lời.

“Còn Trần Khả Tình thì sao, nghe Mã Hân nói xem ra y thuật của cô ta phải chẳng vô cùng kém?”

“Cô gái đó biết cái gì gọi là y thuật sao, chỉ thích gây âm ỉ, ỷ vào cái danh mỹ nữ rồi chỗ nào cũng ra oai.” Dương Phàm cười cười lắc đầu, “Thật ra, cô nàng dựa vào gia thế mới vào được bệnh viện này, chỗ chúng tôi ai ai cũng nói, nếu người nào đó bị cô ấy xem bệnh cho, thật sự sẽ giống như chấp nhận tham gia một cuộc phiêu lưu mang đầy tính mạo hiểm vậy. Cho nên, về cơ bản Trần Khả Tình chính là một bác sĩ vô cùng nhàn, chỉ có việc bảo quản trang thiết bị lật vặt, vân vân mà thôi. Nói đến bác sĩ.....”

Dương Phàm nhìn Triển Chiêu nói, “Người bạn cùng khóa với cô nàng tên là Mã Hân kia kìa, trước đây Hác Linh cũng thường nhắc tới a, chị rất yêu quý cô nữ sinh này, nói cô ấy được trời cho cả cái tâm lẫn cái tài, có tố chất để trở thành một vị bác sĩ vô cùng ưu tú, chỉ tiếc là quá ngưỡng mộ Công Tôn, sau thì bị bắt cóc mất.”

“Ồ.....” Triển Chiêu lại gật đầu, ậm ừ không rõ nghĩa.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường mang theo Trần Du cùng đám người Tề Nhạc đi ra, hướng Triển Chiêu lắc lắc đầu, ý bảo – Không thu hoạch được gì.

Bạch Ngọc Đường để Triệu Hồ đưa Tề Nhạc về, bản thân cùng Triển Chiêu đem Trần Du theo, cùng đi tới chỗ Lam Tây.

Triển Chiêu bảo Bạch Ngọc Đường cùng Trần Du đợi mình một chút, rồi quay lại phòng bệnh.

Bạch Ngọc Đường không rõ cậu muốn làm gì, đành đứng đó đợi, cùng Trần Du nhìn ngắc xung quanh.

Triển Chiêu chạy vào hỏi Trần Khả Phong một câu, “Cậu với Kaibin quan hệ không tốt ư? Vì sao cậu ấy không tới thăm cậu?”

Trần Khả Phong ngẩn người, sau đó liền đáp rất thoải mái, “À, không phải đâu, hai người chúng tôi quan hệ bình thường, cậu ta có một điểm yếu là sợ nhất bệnh viện, máu, và truyền dịch.....Cứ đứng tới một trong ba cái này thì lập tức chân tay đều nhũn cả ra, đừng nói là đi, đến đứng cũng không nổi ấy.”

Triển Chiêu nghe đến đó thì khẽ nhíu mày, đây không phải là triệu chứng của bệnh say máu thông thường mà là di chứng của một người đã từng bị chấn thương, sợ tới bệnh viện, sợ nhìn thấy máu, sợ cả truyền dịch.....Chẳng lẽ là di chứng hậu phẫu? (Hậu phẫu: giai đoạn sau phẫu thuật)

Đang nghĩ ngợi thì Bạch Ngọc Đường đứng bên ngoài thúc giục, “Miêu nhi, trời sắp tối rồi.”

“Xong rồi đây.” Triển Chiêu hỏi Trần Khả Phong một vấn đề cuối, “Cậu nghĩ hung thủ có thể muốn nhắm vào gia đình của cậu hay không?”

“Không thể nào.” Trần Khả Phong nhíu mày, “Tuy rằng chị gái tôi tính tình hơi táo bạo một chút nhưng cũng không đến mức khiến người khác phải ra tay giết chúng tôi chứ? Mà.....chị gái tôi có thể gặp nguy hiểm hay không?”

“Tôi chỉ suy đoán một chút thôi.” Triển Chiêu thấy cậu ta kích động như vậy cho nên chần chừ rằng tình cảm giữa hai chị em họ là vô cùng khăng khít, cũng càng khẳng định hành vi cổ quái của Trần Khả Phong rõ ràng là đang che giấu một bí mật nào đó.

Triển Chiêu thấy tình trạng hiện tại của Trần Khả Phong cũng không tốt, dù sao cũng bị trọng thương, nếu như hỏi thêm gì nữa thì quá là vô nhân đạo, vì thế liền an ủi, khuyên nhủ cậu ta cố gắng nghỉ ngơi, lưu lại mấy cảnh viên tăng cường bảo vệ, rồi cùng Bạch Ngọc Đường rời đi.

Trên đường thì nhận được điện thoại từ Lạc Thiên gọi đến, xin phép nghỉ cùng Mã Hân, cô bé vì cái chết của cô Hắc mà cảm thấy trong lòng khó chịu, muốn tranh thủ nửa ngày này đi thăm mộ người, Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên đồng ý.

Triển Chiêu thấy Trần Du ngồi ghé sau ngấn người, liền quay lại cười hì hì hỏi, “Trần Du à.”

“Vâng?” Trần Du ngẩng lên.

“Em nghĩ sao về Trần Khả Phong a?” Triển Chiêu thẳng thắn hỏi.

Trần Du nhún nhún vai, “Em không thích công tử nhà giàu, lại càng không thích những người làm âm nhạc.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy thú vị thật, “Chính em cũng là người hoạt động âm nhạc kia mà!”

“Chính bởi thế đó!” Trần Du nhỏ giọng than thở, “Anh nghĩ xem, anh với tiến sĩ Triển không phải một tài về văn một giỏi về võ sao, chứ nếu cả hai mà cùng thiên về võ không thì đã đánh nhau to rồi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau một cái, cũng phải, một văn một võ mà mỗi ngày cũng đã cắn qua cắn lại, chứ hai văn hai võ còn không phải là máu sẽ chảy thành sông?

“Em có biết rõ Trần Khả Phong không?” Triển Chiêu lại hỏi.

“Chị gái của Trần Khả Phong sao, tính cách vô cùng ngang ngược, chúng em không quen nhau, khả năng chấp nhận sự việc của chị ta hình như có chút vấn đề.” Trần Du tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Có đôi khi giống giống như bị bệnh tâm thần ấy, nhưng thật ra rất yêu thương em trai.”

Lúc này điện thoại Trần Du vang lên, “Ai nha, là anh hai, có thể là muộn như vậy rồi mà chưa thấy em về.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở một bên nghe Trần Du làm nũng với Trần Mật cảm thấy thật thú vị, đầu bên kia còn có giọng của ông nội cô nữa, hiện tại Trần gia phỏng chừng rất náo nhiệt.

Xe dừng lại ở ngã chín, Trần Du theo cả hai tới cửa hàng của Lam Tây, cửa quán nửa khép nửa mở, bên trong truyền ra tiếng “Cọc cọc....” còn có tiếng hai người khách nước ngoài trò chuyện với nhau.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đẩy cửa đi vào, nhìn thấy nơi đó có hai người nước ngoài đang đứng thử cung, một người con trai trẻ tuổi, làn da khỏe mạnh màu đồng cổ đang cúi người, ở bên một cái bàn nhỏ, mài gỗ.

“Lam Tây.” Trần Du gọi người đó một tiếng, chàng trai ngẩng đầu lên, gương mặt vốn không có biểu tình gì bỗng nhiên nở nụ cười, có điều khi nhìn thấy phía sau có thêm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì có chút khó hiểu. Sau đó tầm mắt rơi xuống túi vải trong tay Bạch Ngọc Đường, mũi tên vật chứng kia khá là dài, khó mà bọc cho hết được.

Lam Tây buông cây gỗ xuống, đứng thẳng lên, mắt nhìn chăm chăm vào mũi tên.

Lúc này, mấy người ngoại quốc đi tới gọi Lam Tây, muốn hỏi cách dùng cung như thế nào cho đúng, hình như họ cũng chỉ là những người được bạn bè giới thiệu tới đây.

Lam Tây bỗng nhiên cầm lại cung tên trong tay hai người ngoại quốc thả về chỗ cũ, sau đó đưa người ra cửa, tiễn khách!

Cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều cả kinh, tâm nói, oa.....tính tình thật dứt khoát.

Mấy người nước ngoài hai mặt nhìn nhau, cảm thấy anh chàng này hình như có vấn đề, tuy nhiên nhìn tới vẻ mặt nghiêm túc cộng với dáng vẻ hung hãn, làn da ngăm đen đặc trưng dân tộc Lạt Túc của Lam Tây thì không dám nói gì, chỉ hùng hù hỏ hỏ mà bỏ đi.

Lam Tây đem cửa lớn đóng lại, bước qua giật lấy mũi tên trong tay Bạch Ngọc Đường, khi rút ra xem thì đầu mũi tên vẫn còn dính máu liền nhú mảy.

“Lam Tây?” Trần Du thấy biểu tình dọa người của anh liền dè dặt gọi một tiếng.

“A.....” Lam Tây bình tĩnh, thấy bản thân vừa rồi thất thố liền gật gật đầu với Trần Du, đem mũi tên trả lại cho Bạch Ngọc Đường, nhưng tầm mắt vẫn dõi theo nó.

(Thất thố = mất bình tĩnh, thất lễ, không lịch sự ..v..v..)

Triển Chiêu nhận thấy tính cách của Lam Tây khá đơn thuần, liền nói với Trần Du, “Giới thiệu một chút.”

“A.” Trần Du nhanh chóng giúp hai bên làm quen, nói với Lam Tây rằng hai người họ là cảnh sát, nghe nói anh là người hiểu biết trong lĩnh vực họ đang cần nên có chút việc muốn anh trợ giúp.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường khẽ đá mắt – Trần Du quả nhiên lanh lợi nha, mấy câu đó nghe xuôi tai thật.

Lam Tây gật đầu, chỉ mũi tên trên tay Bạch Ngọc Đường nói, “Tôi biết loại tên này.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trong lòng vui vẻ – Có manh mối a!

“Tôi muốn tìm kẻ đã sử dụng loại mũi tên này!” Lam Tây bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nói, “Các anh biết tên đó sao, hẳn là ai?”

Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu, hỏi Lam Tây, “Chiều hôm nay cậu ở nơi nào?”

Lam Tây sững sốt, “Tôi ở mỏ đá phía tây.”

“Tới mỏ đá?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tò mò.

Lam Tây chỉ vào đầu một mũi tên hình tam giác, màu đen, nói, “Các anh nghĩ đây là sắt sao? Là đá đó!”

“A?” Cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều ngạc nhiên, Thứ màu đen này là làm từ đá chứ không phải sắt? Nhìn không ra a!

“Đầu tên được làm bằng đá so với làm bằng sắt sẽ nhẹ hơn, khi bắn cũng có sự chuẩn xác vượt trội.” Lam Tây giải thích.

“Ồ.....” Triển Chiêu gật đầu, lại hỏi, “Có người làm chứng không?”

Lam Tây cười cười, từ trong quầy lấy ra một tảng đá khá lớn dùng để làm mũi tên, “Từ trưa tôi đã cùng các công nhân ngồi mài đá, loại đầu mũi tên này muốn làm xong một cái cũng mất tới nửa giờ. Các anh có thể đi hỏi họ, gần trăm nhân công ấy là tôi thuê, mấy ngày nay dường như trưa nào cũng phải tới nơi đó.”

“Vì sao phải làm nhiều tên như vậy?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“À, mới đây có một người nước ngoài mua một mảnh rừng để mở khu săn bắn, cần một lượng lớn những cung tên chữ thập này.” Lam Tây nói xong xuất ra đơn hàng cho cả hai nhìn.

Trần Du ở bên tìm tách pha trà cho cả ba người, kêu họ ngồi xuống nói tiếp.

Lam Tây có đủ chứng cứ ngoại phạm lúc vụ việc xảy ra, hơn nữa Trần Du trước cũng đã nói, người tập kích là một cô gái.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đem chuyện Trần Khả Phong bị tập kích kia kể lại một lần, cũng đem mũi tên đặt trước mặt Lam Tây.

“Con gái?” Lam Tây nhíu mày, “Các anh nói, người bắn tên là một cô gái?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật gật đầu, tâm nói, Có vấn đề gì sao?

Lam Tây cầm mũi tên nói, “Cung chữ thập mũi tên bắn ra đều vô cùng nhỏ, cũng do đây là nổ tiễn (nổ tên) chứ không phải cung tiễn (cung tên) lực đẩy của nó là hữu hạn!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng gật đầu, như là hỏi – Rồi sao?

“Mũi tên này không chỉ nhọn hoắt mà nó còn có cạnh răng cưa hai bên, loại tên như vậy hiện đã bị cấm bán, chỉ có thể tự chế tạo mà thôi!” Lam Tây nói xong, liền mang tất cả những mũi tên trong cửa hàng ra đối chiếu, “Đầu mũi tên chính là thứ quyết định nó sẽ được dùng để săn bắn hay sẽ được dùng để làm hung khí. Những mũi tên mà tôi bán ra đều là loại đã qua đăng kiểm, không ai dám kinh doanh loại đầu tên như vậy đâu. Mặt khác, sử dụng loại mũi tên này cũng cần có một cây cung khá vững, bằng không khi bắn ra sẽ không đủ sức giết người.”

(Đăng kiểm: đăng ký + kiểm tra, kiểm soát)

“Như vậy có nghĩa là.....kẻ bắn tên là một cao thủ dùng nổ?” Bạch Ngọc Đường lại hỏi, “Vì sao sau khi nghe chúng tôi nói người tập kích là một cô gái thì cậu lại kinh ngạc đến vậy?”

Lam Tây nghĩ nghĩ rồi chọn một cây cung chữ thập đưa cho Trần Du, “Dùng một tay cầm nó thử xem.”

“Nặng ghê nha.” Trần Du nhắc nhắc tay lên, dù có thể giương được cung cho thẳng nhưng tay Trần Du lại không hề vững, cứ run run.

Lam Tây lại chọn một chiếc cung khác lớn hơn nữa, “Bắn loại tên này, ít nhất cần kéo được cỡ cung như thế.” Nói xong, đưa qua cho Trần Du. Cô vừa mới cầm lên liền cảm thấy cánh tay vô cùng đau nhức.

Bạch Ngọc Đường đưa tay đỡ qua, chính mình cầm thử, gật đầu, “Với lực cánh tay của con gái thì quả nhiên rất khó mà làm được, đến nam giới cũng phải là người đã từng qua huấn luyện mới có thể cầm vững.”

Triển Chiêu nhíu mày, hỏi Trần Du, “Cô gái kia cao không?”

Trần Du sờ sờ đầu, “Umm.....khi đó em cảm thấy đích thực người kia là một cô gái, có điều vừa nghe các anh nói, giờ hỏi lại thì em cũng không chắc nữa đâu, chỉ kịp nhìn thoáng qua thôi ấy.”

Triển Chiêu gật đầu, cũng không hỏi thêm gì nữa.

“Phải rồi.” Bạch Ngọc Đường buông nổ tên xuống, hỏi Lam Tây, “Cậu sao lại muốn tìm người bắn loại tên này?”

Sắc mặt Lam Tây chậm rãi trầm xuống, mang mọi người vào gian bên cạnh. Anh mở một cánh cửa gỗ trên tường ra, bên trong không nghĩ tới có một ban thờ lập theo phong tục. Một tấm ảnh đen trắng phía trước, tiếp đó là lư hương, trong cùng là một bình đựng tro cốt, trước đó có một hộp gấm khá dài.

“Đây là.....” Triển Chiêu cảm thấy người trong tấm ảnh kia có nét gì đó rất giống Lam Tây.

“Anh trai tôi.” Lam Tây thấp giọng, “Anh ấy tên Lam Kỳ.” Nói xong mở hộp gấm kia ra.....Bên trong có một mũi tên, cùng với mũi tên trong tay Triển Chiêu bọn họ giống nhau như đúc, hai cạnh đầu mũi tên cũng có răng cưa.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng loạt sửng sốt.

“Anh ấy chính là vì mũi tên này mà chết.” Lam Tây lạnh giọng, “Tôi nhất định phải tìm được kẻ đó! Hắn cũng có thể là hung thủ đã ra tay giết hại anh trai tôi.”

[1] Cung tiễn (Cung tên)

366. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 7

Chương 7 : Tai nạn trên không

“Cậu nói là anh trai cậu bị loại mũi tên này bắn chết?” Bạch Ngọc Đường đem hai mũi tên ra so sánh, quả thực chúng rất giống nhau, chỉ khác là một cái mới hơn, một cái cũ hơn.

Triển Chiêu cảm thấy rất có hứng thú với hai mũi tên này, “Là do cùng một người chế tác?”

“Hẳn là không phải.” Lam Tây lắc lắc đầu, đưa ra một câu trả lời ngoài dự đoán.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau một cái, Trần Du ở bên nghe mà như lọt giữa sương mù, nhìn không được cất tiếng hỏi, “Nhưng không phải anh vừa mới nói, muốn tìm kẻ làm loại tên này hay sao?”

“Anh còn chưa nói xong.” Lam Tây đem hai mũi tên giơ lên trước mặt ba người, “Kẻ chế tạo ra mũi tên này từ thủ pháp, kỹ xảo cho tới thói quen quả là giống với người kia như đúc. Nhưng như mọi người cũng biết, trên thế giới có rất nhiều người vẽ lại bức họa nàng Mona Lisa, mà bức tranh thật thì vĩnh viễn lại chỉ có một.”

Triển Chiêu nghe xong gật gật đầu, “Ý của cậu là mũi tên trong tay chúng tôi là do kẻ bắt chước hung thủ giết hại anh trai cậu làm ra.”

Lam Tây gật đầu, “Nói đúng hơn, là tôi cảm nhận được phía sau hẳn có người chỉ đạo, kẻ giết hại anh trai tôi là một tay già đời còn mũi tên này lại là thành phẩm của một tay còn non kinh nghiệm.”

“Cậu khẳng định?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Mới hay cũ cũng có thể phân biệt được ư?”

“Dựa vào cảm giác!” Lam Tây trả lời.

“Cảm giác.....” Triển Chiêu tự thì thầm, cảm mũi tên đứng đó ngăn người.

Bạch Ngọc Đường hỏi Lam Tây, “Có thể đem án tử của anh trai cậu kể cho chúng tôi nghe một chút được không?”

Lam Tây gật đầu, cùng mọi người trở ra, ngồi xuống bàn nước.

“Anh trai tôi là một tay mạo hiểm.” Lam Tây thấp giọng nói, “Các anh có thể cũng đã biết, những đứa trẻ Lật Túc chúng tôi ngay từ khi còn bé đã ưa thích việc săn thú cùng sự mạo hiểm. Anh ấy rất có tinh thần trọng nghĩa, cũng từng theo học y khoa, rồi học đấu vật, năng lực sinh tồn vô cùng mạnh mẽ.”

“Cụ thể anh ta làm công việc gì?” Bạch Ngọc Đường đối với người như vậy cảm thấy thật hiếu kỳ.

“À.....Nói sao nhỉ, đại khái là một người chuyên làm việc tốt đi.” Lam Tây cười khổ một chút.

“Chuyên làm việc tốt?” Đây là lần đầu tiên Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe tới loại công việc này.

“Là thế này, anh ấy từng nói với tôi, trên thế giới này thật ra có rất nhiều thứ không hề công bằng. Ví dụ như một ngày nào đó ở Châu Âu xảy ra chiến tranh chẳng hạn, dù nó chỉ là một cuộc tập kích khủng bố quy mô nhỏ thôi nhưng truyền thông cũng sẽ truyền phát tin tức hết sức ảm ỉ, và nếu có hơn mười người chết quốc tế bọn họ sẽ lập tức đăng đàn rồi lên án, rồi chỉ trích các hành vi bạo lực nọ kia cùng với vô số những những sự đồng tình ủng hộ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở bên nghe, gật gật đầu, chờ Lam Tây nói tiếp.

“Nhưng cũng như vậy, thử nhìn vào các nước không phát triển mà xem, mỗi ngày, lượng người chết tính ra so với mấy con số thương vong ấy có khi còn lớn hơn, rồi bạo lực và khủng bố thì lan tràn!” Lam Tây thở dài, “Ở Châu Phi, riêng nạn phân biệt chủng tộc cũng đã khiến cho hàng trăm thậm chí hàng nghìn người phải chết, vậy mà việc đó có mấy ai quan tâm, người người trên thế giới này lúc nào cũng hô hào ủng hộ sự công bằng, nhưng thực chất chỉ hùa theo phong trào hết thấy.”

“Ra vậy.” Trần Du gật gật đầu, “Chẳng khác gì chuyện Tần Thiên bị giết chết, báo chí liền thay nhau đưa đủ loại tin, mà người gặp bất hạnh trên đời mỗi ngày đều có, như việc một đứa trẻ bị lừa bán đi chỉ được xếp đăng có ba dòng, còn việc siêu sao tổ chức đám cưới lại có tiêu đề to hoành tráng ở ngay đầu trang nhất.”

Lam Tây gật đầu, “Là như thế đó!”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, Hai vị đây có cách nhìn nhận giá trị sống cùng thế giới quan thật giống nhau.

“Vậy thì, anh trai cậu là người theo chủ nghĩa công đạo?” Bạch Ngọc Đường dường như là đã hiểu được tính chất công việc mà anh trai Lam Tây theo đuổi, “Có thể ví như một hiệp khách lãng du sao?”

Lam Tây gật đầu, “Phải, anh trai tôi rất có bản lĩnh, tự mình quyên góp ủng hộ lương thực sau đó lái máy bay đưa đến những nơi nguy hiểm nhất. Hoặc là đưa một số các y bác sĩ tình nguyện tới nơi mà bọn khủng bố hoành hành ngang ngược để cứu chữa bệnh, rồi tự mình làm vệ sĩ bảo hộ họ an toàn, cùng với rất nhiều rất nhiều những việc làm khác như thế nữa.”

“Àn.” Triển Chiêu gật gật đầu, “Thực làm cho người khác phải kính nể.”

“Tôi cũng không quá lo lắng cho anh ấy, nhưng lần cuối cùng thì có chút khác biệt.” Lam Tây nói xong, thanh âm cũng thấp hơn một chút, tựa như có điểm thương cảm, “Anh trai tôi đối với những người xung quanh thì luôn luôn thấu hiểu, đồng tình nhưng chính cuộc sống tình cảm cá nhân của bản thân lại không hề tốt đẹp được như thế. Anh ấy thậm chí còn cảm thấy, hiện tại tuy có rất nhiều những cô gái ưu tú, xuất sắc nhưng lại không hề có chút đồng cảm nào với nhân loại cũng không có mấy cái gọi là tinh thần trọng nghĩa.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, quả thật con gái trong cái xã hội hiện đại bây giờ họ đều chỉ coi trọng vật chất, kiếm được một người hết lòng vì người khác, nghĩ cho người khác trước cả cho bản thân mình và vân vân thì phải nói là càng ngày càng hiếm.

Lúc Lam Tây nói chuyện, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn sang phía Trần Du, cô nàng không có ý kiến gì chính là không có hứng thú, chỉ ở một bên chuyện tâm nghịch nghịch cung nỏ mà không quá chú tâm tới câu chuyện của ba người.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nháy mắt liền hiểu được.....ngày đó, Lam Tây nhất định là nhìn bộ dáng Trần Du không quản ngại nguy hiểm của bản thân, bảo vệ cho Trần Giai Di cho nên cảm thấy, cô bé thực là một người có tinh thần trọng nghĩa, cũng thực tốt bụng, vì thế mà sinh ra hảo cảm. Mà cô nương này đúng là rất anh dũng, trước đó cũng đã từng quên mình cứu Tề Nhạc một phen.

Lúc này, từ căn bếp phía bên trong truyền ra tiếng âm nước sôi “Tu tu”.

Lam Tây đang muốn đứng dậy thì Trần Du đã vội xung phong đảm nhiệm đi thay anh, mọi người cứ tiếp tục nói chuyện.

Lam Tây dõi theo bóng dáng Trần Du, nhìn không được tán thưởng, “Một cô gái như thế thật hiếm thấy.”

Bạch Ngọc Đường ghé sát Triển Chiêu hỏi nhỏ, “Loại tính cách này của Trần Du có nguyên nhân tâm lý nào không?”

Triển Chiêu gật gật đầu, “Mấu chốt là từ ông nội của cô bé.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt.

“Cậu cũng biết, cha mẹ của Trần Du là đạo tặc, ai cũng lo mấu tội phạm hản là sẽ có di truyền a.” Triển Chiêu nhỏ giọng, “Cậu cũng thấy Trần gia gia đó, mười phần tỏa ra là chính khí ngút trời, nhất định là

ngay từ nhỏ đã giáo dục Trần Du rất nhiều những đạo lý chính nghĩa, tránh cho cô nhóc sau này lớn lên lại sao y bản chính từ ba ba má má của mình.”

“Ồ.....” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có lý.”

Lúc này, Trần Du xách ấm nước đi ra, rót thêm nước sôi vào bình trà rồi lại tiếng tục ngồi xuống đũa nghịch cung nỏ.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu khê ho khan một tiếng, đem thần trí của Lam Tây đang vô thức tập trung trên người Trần Du kéo về, hỏi tiếp, “Đúng rồi, điểm bắt đồng lần cuối mà cậu nói là cái gì?”

“À, bình thường thì tôi không rõ anh ấy đi nơi nào, mỗi năm đại khái hai anh em chỉ gặp nhau được có một lần, hơn nữa toàn là anh ấy tìm tới chỗ tôi, ngay cả điện thoại cũng chẳng gọi được. Thế nhưng ba năm trước đây, trước thời điểm anh ấy gặp nạn, bỗng dưng anh hai gọi điện thoại đường dài cho tôi. Anh nói mình đang ở trên một hòn đảo nhỏ thuộc Thái Bình Dương, tín hiệu đứt quãng, nhưng dường như anh ấy đang rất hưng phấn, còn nói bản thân đã tìm được một cô gái tốt lắm, xem ra là lỡ yêu mất rồi, khi trở lại sẽ dẫn tới gặp tôi, sau đó sẽ chuẩn bị hôn lễ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên tới tròn con mắt – Có người thấy vừa lòng sao? Cô gái kia hẳn phải là nữ trung hào kiệt gì đó rồi.

“Cô gái ấy là ai a?” Triển Chiêu hỏi, “Cậu có biết tên không?”

Lam Tây lắc lắc đầu, có chút tiếc nuối, “Tôi lúc ấy cũng muốn hỏi nhưng tín hiệu điện thoại không được tốt, nói được có nhiều đó rồi ngắt đường truyền luôn. Không lâu sau, công ty hàng không gọi tới, bảo tôi tới xác nhận thi thể, anh hai tôi không phải chết vì tai nạn máy bay lần đó mà chết vì bị chính mũi tên này xuyên qua tim.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cả kinh.

“Tai nạn máy bay cách đây ba năm?” Trong đầu Triển Chiêu lóe lên một suy nghĩ Không khéo như vậy đi?

Bạch Ngọc Đường cũng kinh ngạc, liền hỏi, “Vụ tai nạn ấy là chuyến bay nào?”

“Là một phi cơ hạng nhỏ, bay từ Quảng Châu vượt Thái Bình Dương.” Lam Tây nói xong, đem những gì anh biết về chuyến bay kể lại cho hai người, “Hòn đảo nhỏ nơi họ đến tên là Kesian, dân đảo có khoảng một nghìn người, đều là dân bản xứ. Nơi đó sau một trận động đất dữ dội, cư dân không biết sinh sống tiếp ra làm sao, chẳng ai tới chỗ họ cứu viện, rồi dẫn đến tranh đấu phân biệt chủng tộc, tiêu diệt lẫn nhau. Tới khi nhân viên gìn giữ hòa bình tới nơi thì xác người đã la liệt, trong số đó có cả một vài du khách ngoại quốc. Anh tôi theo đội tình nguyện tới làm công tác giám định thi thể. Lúc theo đoàn y bác sĩ quay về thì máy bay của họ bị rơi xuống một hòn đảo nhỏ khác vô danh, tất cả đều chết.”

“Tôi có điểm thắc mắc.” Triển Chiêu khó hiểu, “Toàn bộ hành khách đều chết, tại sao riêng anh trai cậu lại trúng tên.”

“Tai nạn lần đó rất đặc biệt!” Lam Tây lắc lắc đầu, “Lúc phi cơ cất cánh, nó chở quá số người quy định.”

“Sao?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cảm thấy khôi hài, “Máy bay mà cũng quá tải?”

“Khi họ rút đi, cũng là lúc làn sóng bạo động một lần nữa bùng phát mà nhân viên gìn giữ hòa bình số lượng quá ít cho nên trước mắt tất cả cùng rời đi, giữa đường thì máy bay rơi, rất nhiều người khi đó vẫn còn sống. Nhưng họ ở hòn đảo kia lay lắt hơn một tháng trời, nước ngọt không có, lương thực cũng không, rất có thể đã xảy ra tàn sát nội bộ hoặc cũng có thể họ đã bị ai đó tập kích hoặc vô vàn những tình huống hiểm nghèo khác phát sinh.....Tóm lại, khi cảnh sát biển tới nơi, thì số xác chết với số người trên phi cơ ngày đó đã hoàn toàn trùng khớp.”

“Có bao nhiêu người chết giống anh trai cậu, cũng bởi một mũi tên đâm xuyên qua tim?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tôi không biết.” Lam Tây thở dài, “Tôi cũng đã từng dò hỏi nhưng phía cảnh sát không muốn cung cấp thông tin, sau đó thì vụ này bị họ xử lạnh.”

(Xử lạnh: bỏ qua hoặc tạm thời gác lại)

“Giảng viên Hác năm đó cũng là tình nguyện viên tới một hòn đảo làm giám định thi thể, sau cũng gặp tai nạn máy bay, chẳng lẽ là trên cùng một chuyến.” Bạch Ngọc Đường gọi điện cho Tương Bình, kêu anh tra xét lại thông tin, rồi in cho họ một bản danh sách sơ bộ về những người gặp nạn, manh mối này khá mơ hồ, dường như là đã bị coi nhẹ.

“Tôi cảm thấy chúng ta cũng nên tra kỹ lại vụ này một chút.” Bạch Ngọc Đường khẽ gõ gõ cằm, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng gật gật đầu, gọi Trần Du đang ở bên lơ mơ ngủ, “Trần Du?”

“Dạ?” Trần Du ngẩng đầu nhìn hai người.

“Trần Khả Phong gia nhập ban nhạc từ bao giờ?” Triển Chiêu hỏi.

“A, sau khi anh trai của Nhạc Nhạc mất không bao lâu, chúng em có tìm tay chơi ghi ta mới. Vừa vặn, Khả Phong cùng Kaibin lại mới từ hải ngoại trở về cho nên cặp song sinh đã đề nghị chúng em hợp tác với nhau, cũng.....được hai năm rồi.”

“Ba năm trước, em có biết hai người đó không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đương nhiên là không rồi!” Trần Du buồn cười, “Em với Nhạc Nhạc mới nổi tiếng cũng chưa được đến ba năm đâu nha.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không khỏi có chút nhụt chí, nói như vậy, Trần Du lúc ấy chưa biết Trần Khả Phong là ai thì khó mà biết vì sao lại có người muốn giết hắn.....Còn dùng phương thức này để ra tay, liệu sự việc có liên quan tới tai nạn ba năm về trước hay không?”

“Nhưng Khả Phong có chứng sợ hãi máy bay đó.” Trần Du đột nhiên nói.

“Sợ máy bay?” Bạch Ngọc Đường nhún mày.

“Dạ!” Trần Du cười cười, “Hồi đầu, lúc đi máy bay, cứ khi nào cất cánh là mặt mũi cậu ta đều trắng bệch, mồ hôi tuôn như suối, cảm giác thà chết quách đi cho rồi, nhưng sau đó đi nhiều thành quen, cũng đỡ hơn trước.”

Triển Chiêu ngăn người, “Ồ, vì thế nên đợt trước mấy đứa hỏi anh cách trị liệu chứng bệnh sợ máy bay là để chữa cho cậu nhóc đó hả?”

“Đúng vậy.” Trần Du gật đầu, “Bằng không cứ mỗi lần đi diễn, đợt cậu ấy nào là đi tàu, không thì đi thuyền mãi mới tới nơi, vô cùng phiền toái. Mà chiêu bóc quả cam anh dạy tụi em, thực sự dùng được lắm nha!”

“Bóc quả cam?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn Triển Chiêu.

“Thì là phương pháp di dời lực chú ý ấy.” Triển Chiêu cười hì hì, đáp, “Giống như khi người ta đi xem phim kinh dị, cứ ăn từng vốc bỏng thật to vào là sẽ không còn thấy sợ hãi nhiều nữa.”

Mọi người ngồi lại trong cửa hàng của Lam Tây thêm một lúc, Bạch Ngọc Đường cùng Lam Tây nghiên cứu qua về mấy mũi tên, trước khi rời đi rốt cuộc họ cũng tựu được một cái cung chữ thập mới đẹp hết sẩy, rồi cùng Trần Du trở về.

“Án này vậy mà thực phức tạp.” Bạch Ngọc Đường khởi động xe, nói, “Án tử của anh trai Lam Tây cùng với giáo viên hướng dẫn của Mã Hân thực sự có liên hệ sao?”

“Ừ.....Tôi còn cảm thấy Trần Khả Tình cũng rất đáng nghi.” Triển Chiêu gác chân lên, “Trở về tra kỹ hơn một chút vụ tai nạn năm đó, biết đâu sẽ tìm thêm được đầu mối.”

“Em giúp hai người dò hỏi Trần Khả Phong nha?” Trần Du trỗi lên nói, “Nói không chừng có thể hỏi được cái gì thì sao.”

Triển Chiêu nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, cười hỏi, “Em thật muốn hỗ trợ?”

“Ừa.” Trần Du gật gật đầu.

“Vậy em có thể đóng kịch được không?” Triển Chiêu bỗng dưng nhếch miệng cười xấu xa, Bạch Ngọc Đường nhìn trời, Con mèo này lại muốn xuất ra mưu ma chước quỷ gì nữa đây.

“Đương nhiên có thể nha, dạo này em với Nhạc Nhạc đều thích đóng vai nhân vật lắm đó.” Trần Du vỗ ngực, “Em chính là chân truyền tâm đắc nhất của chị Giai Di này!”

“Vây tốt nhất.” Triển Chiêu cười, “Em giúp anh, diễn một vở kịch vui đi!”

367. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 8

Chương 8 : Khúc hát nhân ngư

Trần Du được Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đưa về tận nhà, vừa ra khỏi xe thì đụng ngay Trần Mật. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu chào hỏi xong xuôi liền rời đi, hai anh em Trần gia cũng quay lên nhà.

“Anh còn tưởng em được bạn trai đưa về cơ đấy.” Trần Mật trêu ghẹo Trần Du, “Xem người ta kia kia, chị em nhà họ Tam ai đã về nhà nấy, em cũng nên kiếm cho được người của mình đi.”

“Hừ.....” Trần Du nhăn mũi, “Em gần đây đang bị hung thần mượn số, có rảnh để cùng Nhạc Nhạc đi giao lưu gì đâu, không cần thận lại với phải một tên cuồng sát nhân nào đó mang về thì chết mệt!”

“Này, em đừng có nói bậy nói bạ nhé, lại xảy ra chuyện gì rồi?” Trần Mật nhú mày, hai cô nhóc này quả thực vận số không được đẹp cho lắm.

Trần Du đem toàn bộ sự việc kể lại một lượt, Trần Mật nghe xong khẽ nhú mày, “Vụ tai nạn hàng không ba năm trước anh cũng có chút ấn tượng.”

“Thật à?” Trần Du phấn chấn hẳn lên, “Hồi trước không phải anh ở tổ phá bom sao? Chẳng lẽ máy bay kia bị kẻ nào đó làm cho phát nổ?”

“Đúng là chiếc máy bay đó bị nổ mạnh trước khi rơi, sau khi đội cứu hộ thu thập lại những mảnh vỡ họ có liên lạc với bên anh qua đánh giá.” Trần Mật cùng Trần Du ra khỏi thang máy, về tới cửa nhà, tra khóa vào ổ, “Năm đó cũng có một vài điểm đáng ngờ, theo như anh được biết thì số người tìm được không hề khớp nhưng vụ việc có rất nhiều vấn đề khác liên quan, thành ra sau thì bị xếp xó.”

“Việc liên quan đến mạng người mà có thể cho qua ư?” Trần Du bất mãn, “Tai nạn mà giáo viên hướng dẫn của Nhạc Nhạc gặp phải còn có cái chết của anh trai Lam Tây! Cảnh sát các anh sao lại không điều tra cho tử tế cơ chứ.”

“Lam Tây? Ai thế?” Lỗ tai Trần Mật lọt vào một cái tên.

“À.....bạn em.” Trần Du nhanh chân chạy vào bếp đun lại thức ăn, Trần Mật cười lắc đầu, đi đến bên sofa ngồi xuống uống hộp nước.

Trần gia gia nghe có tiếng động thì từ tầng trên bước xuống, “A Mật à, Tiểu Du nó về chưa? Vừa nãy có người tìm con bé đấy.”

“Ở trong bếp rồi nội.” Trần Mật trả lời.

“Ai tìm cháu vậy?” Trần Du chạy tới.

“Ông thấy điện thoại trong phòng cháu nó reo.” Trần gia gia nói, “Có thể là của người đại diện gọi tới.”

“Dạ!” Trần Du chạy lên nghe lại tin nhắn ghi âm, có chút thắc mắc, Sao không trực tiếp gọi vào di động cho rồi?

Vừa nhấn nút nghe, bên tai liền truyền tới một đoạn nhạc cổ quái mà không hề có tiếng người nói chuyện.

Trần Du nhú mày, nghiêng đầu, áp sát tai nghe, khúc nhạc có nhịp có phách rõ ràng, không phải nhạc hiện đại mà là cùng loại với âm nhạc của dân tộc thiểu số nào đó hoặc là nhạc vũ cổ của châu Phi. Còn có tiếng ong ong kỳ lạ xen lẫn nữa, không biết là từ loại nhạc cụ nào tạo nên, sáo ư?

Trần Du nghe cả nửa ngày, khúc nhạc đại khái kéo dài khoảng ba phút sau đó rốt cuộc cũng có tiếng người nói chuyện. Trần Du nhú mày, lấy cây bút ghi âm ra nhấn nút thu lại, tiếp tục ngồi xuống giường chăm

chú nghe. Không hiểu sao càng nghe lại càng sản sinh ra một loại ảo giác, giống như.....bên kia có người đang khóc, là trẻ con? Hay là tiếng mèo nhỏ đang kêu?

Tiếp tục nghe, Trần Du bỗng cảm thấy không ổn, trước mắt tối sầm lại, tâm tình trở nên rất xấu, rất xấu.....

“Tiểu Du, ăn cơm thôi!” Từ phòng khách, Trần gia gia gọi to, sau đó quay lại hỏi Trần Mật, “Nó lên phòng lâu như vậy làm cái gì không biết?”

Trần Mật cũng thấy lạ, liền đi lên xem, cửa vừa mở.....

“Tiểu Du!”

Trần gia gia ở dưới lầu nghe tiếng hô của Trần Mật thì cả kinh, tim gan như muốn rụng rời, đang định chạy lên thì lại nghe Trần Mật kêu to, “Ông nội, mau gọi cấp cứu, mau!”

“Được!” Trần gia gia run rẩy chạy vội tới nhấn điện thoại, Trần Mật gần như đã bế Trần Du chạy xuống dưới, “Không kịp rồi, cháu đưa nó vào viện.”

“Con bé sao vậy.” Trần gia gia chỉ thấy cháu gái mình đang hôn mê bất tỉnh.

“Nó uống thuốc linh tinh, còn dùng túi nhựa tự bịt kín đầu.....”

“Hả?!” Trần gia gia gấp đến độ dậm chân, “Sao lại thế này a?”

Trần Mật đưa Trần Du vào viện, Dương Phàm cấp tốc đưa cô bé đi rửa ruột.

Trần Mật mở di động báo cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, Trần Du lúc cùng hai người họ trở về vẫn còn vui vẻ, sao bỗng dưng vô duyên vô cớ lại muốn tự sát?

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tới nơi thì thấy Trần gia gia đang ở trong phòng bệnh trấn an Trần Du, cô bé hình như không bình thường, miệng vẫn còn đang nói cái gì mà, “Để cho tôi chết đi, tôi muốn chết.....”

“Sao có thể như vậy?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

Dương Phàm tiêm thuốc an thần cho Trần Du xong quay ra hỏi, “Cô bé có phải đã bị cái gì kích thích hay không? Trạng thái tâm lý có vấn đề nghiêm trọng.”

“Lúc con bé trở về nhà ăn cơm thì vẫn ổn! Trước khi lên lầu cũng không có việc gì.....” Trần Mật dù sao cũng từng là cảnh sát, hoàn toàn có thể nhận ra sự việc nào là bất hợp lý, nghĩ nghĩ liền nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Du bị như vậy là sau khi lên lầu nghe cuộc gọi ghi âm.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhìn nhau, sau đó giao cho Lạc Thiên bọn họ ở lại trông giữ Trần Du, tránh cho khi tỉnh lại cô bé tiếp tục muốn làm những việc điên rồ, sau đó cả hai theo Trần Mật cùng Trần gia gia quay lại nhà.

Bước ra khỏi thang máy thì thấy, cửa nhà Trần gia đang mở.

Triển Chiêu nhíu mày, Bạch Ngọc Đường rút súng, từ từ tiến lại gần.

Trần Mật khẽ hỏi Trần gia gia, “Ông nội, lúc người ra sau có khóa cửa chưa?”

Ông cụ luống cuống, lắc đầu ý bảo Cũng không nhớ nữa.....Có điều, tiện tay sập cửa lại đã là thói quen, hẳn là sẽ không quên đâu?

Đẩy cửa ra, trong phòng cũng không có người, Triển Chiêu định đi vào thì bị Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng ngăn lại, chỉ chỉ dưới mặt đất.

Mọi người cúi đầu nhìn, trên sàn gỗ màu nâu đỏ, có mấy dấu chân.

Nhà Trần Du không thể như vậy, gia đình ba người ai nấy cũng có chút ưa sạch sẽ thái quá vì thế mỗi khi vào tới cửa là phải thay giày ngay.

Bạch Ngọc Đường nhìn Trần Mật.

Trần Mật lắc lắc đầu, ý bảo – Không phải dấu chân của họ! Có kẻ đã đột nhập vào nhà!

Triển Chiêu nhanh chóng nhìn lướt qua sô pha cạnh bàn trà, vỗ vỗ Trần Mật.

Trần Mật cau mày – Điện thoại đâu?

Bạch Ngọc Đường tra xét từ lầu một tới lầu hai, tất cả các phòng, ngoại trừ điện thoại bàn bị mất, các thứ khác thì vẫn y nguyên.

“Xem ra mẫu ghi âm trong điện thoại quả thực có vấn đề.” Bạch Ngọc Đường nói với Triển Chiêu.

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Có người thông qua đoạn ghi âm đó đã thôi miên Trần Du, khiến cho cô bé muốn tự sát, có thể hẳn đã mai phục gần chỗ này, cho nên nhân lúc mọi người đưa cô bé tới bệnh viện, hẳn đã lên vào lấy lại bản ghi âm kia. Kể đó chắc là lần đầu tiên tới đây nên không biết phòng Trần Du là phòng nào, cũng không biết người nhận điện là ai, cho nên đã đem tất cả điện thoại mà trộm đi.”

Trần Mật biết Triển Chiêu là chuyên gia về phương diện này liền hỏi, “Vậy có thể làm cho Tiểu Du hồi phục được không? Nếu thôi miên không được giải trừ thì con bé vẫn sẽ không ngừng đòi tự sát?”

“Tôi cần biết đoạn ghi âm kia như thế nào mới có thể đúng bệnh hốt thuốc được.” Triển Chiêu bắt đầu nhìn bốn phía xung quanh.

“Bản ghi âm kia bị lấy đi mất rồi chẳng lẽ Tiểu Du sẽ không cứu được hay sao?” Trần gia gia vì kích động mà huyết áp tăng cao, ôm ngực khuyu xuống.

Trần Mật chạy nhanh tới đỡ ông ngồi xuống sô pha hít thở, Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đang không ngừng tìm kiếm khắp nơi liền an ủi hai người, “Đừng vội, nói không chừng còn có hy vọng khác.”

Hai người đều sững sốt, nhìn tới Triển Chiêu đi lên phòng của Trần Du.

Triển Chiêu đứng ở giữa phòng ngăn người, sau đó ngồi xuống trên giường, còn đem giấy cởi bỏ, ngồi xếp bằng một chỗ.

Trần Mật nói với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Du bình thường cũng thích ngồi như vậy hoặc là nằm hẳn ra mà nghe nhạc, con bé không thích xem TV chỉ thích mỗi nghe nhạc mà thôi.”

“Nhiều đĩa CD thật đấy.” Triển Chiêu chú ý tới một giá sách cao sát trần ở bên giường của Trần Du, xếp đầy các đĩa CD đủ loại.

“Đúng vậy, Tiểu Du từ nhỏ đã thích nghe nhạc rồi.” Ông cụ nói xong lại nhớ tới cảnh cháu gái mình suýt nữa thì chết, nghĩ mà thấy sợ.

Trần Mật thấy Triển Chiêu xoay trái xoay phải tìm kiếm xung quanh liền hỏi, “Cậu muốn tìm cái gì?”

“Cứ cảm thấy thiếu cái gì đó?”

“Miêu nhi?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Tai nghe!”

“Ừ!” Triển Chiêu gật đầu, “Người thích nghe nhạc không phải luôn mang bên mình một cái tai nghe hay sao? Trong phòng hẳn là phải có một cái tai nghe cỡ lớn.” Triển Chiêu nói xong, đang ngồi trên giường bỗng đứng trực tiếng cúi mình ngả úp mặt xuống đất.

Bạch Ngọc Đường ở bên trông thấy sợ hết cả hồn.

Triển Chiêu quỳ rạp trên mặt đất hỏi Trần Mật, “Lúc anh chạy vào có phải Trần Du đang ở tư thế này hay không?”

“Phải.....” Trần Mật còn chưa đáp xong thì đã thấy Triển Chiêu vươn tay lấy từ trong gầm giường ra một cái tai nghe cỡ lớn có dây nối với một chiếc bút ghi âm.

“Là của Tiểu Du!” Trần gia gia chỉ vào cây bút ghi âm nói, “Tiểu Du bình thường nghe được âm thanh gì thú vị con bé cũng sẽ lấy cái đó thu lại, sau thì dùng tai nghe để nghe, đến cả tiếng mưa rơi nó cũng nói, mưa to mưa nhỏ tiết tấu không giống nhau, nghe rồi sẽ thấy có thể nhận biết được cả tâm tình của ông trời.”

“Ông nội, đừng kích động.” Trần Mật ở bên xoa xoa ngực cho ông cụ.

Triển Chiêu đeo tai nghe vào, nhấn nút phát âm.

Nghe xong một lúc sau, Triển Chiêu tháo tai nghe ra cười nói, “Không có việc gì, tôi đã biết sao bị lại như vậy rồi.”

Trần Mật cùng Trần gia gia đều vui mừng nhẹ nhõm.

Bạch Ngọc Đường cũng muốn thử nghe, lại bị Triển Chiêu khê ngăn cản, “Không thể nghe.”

Tất cả đồng loạt khó hiểu, “Vì sao vậy?”

“Nghe xong là xảy ra án mạng chết người đó.” Triển Chiêu chỉ chỉ cây bút ghi âm, khoe miệng khê nhếch lên, “Bên trong này là tiếng hát nhân ngư.”

“Hả?” Tất cả kinh hãi nhìn Triển Chiêu.

“Tóm lại, đi chữa cho Trần Du trước, sau đó..... sẽ giải thích ọi người nghe.” Triển Chiêu nói xong, liền mang Bạch Ngọc Đường ra xe.

Bạch Ngọc Đường gọi cho Trương Long, kêu cậu đưa người ở khoa giám định tới lấy dấu vết để giày lưu lại trên sàn.

Tới bệnh viện thì đã thấy cả đám người Mã Hân, Tề Nhạc cũng có mặt hết rồi, đang lo lắng vây quanh Dương Phàm hỏi han tình hình.

Triển Chiêu đem tất thấy hòa hết ra ngoài, đóng cửa phòng bệnh lại, ở bên trong cùng Trần Du chùng mười phút.

Lúc cửa phòng lại mở ra, mọi người ngó vào thì thấy Trần Du ngồi trên giường nhăn nhó, “Sao em có cảm giác giống như bản thân đã nuốt cả muỗng bột giặt không vậy?”

“Ai nha, Tiểu Du à!” Trần gia gia mừng rỡ vọt vào trước, “Con hù chết ông nội!”

“Làm sao vậy ạ?” Trần Du cảm thấy mồm miệng cứ chát chát, lại có chút ngai ngái, nhìn không được phải lè lưỡi. Trần gia gia ôm cô vừa khóc vừa cười, cô nhóc càng chẳng hiểu cái gì đang diễn ra.

Nhìn tới đám đông đang đứng vây quanh, Trần Du mờ mịt hỏi, “Mọi người tới đây làm chi?”

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu qua hỏi, “Sao lại thế này?”

Triển Chiêu nhỏ giọng nói, “Có người thông qua ghi âm, thôi miên ám thị Trần Du tự sát!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, hỏi, “Tên nào thế, là tiếng hát của nhân ngư sao?”

Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Cậu có từng nghe truyền thuyết về mỹ nhân ngư chưa?”

“Mỹ nhân ngư?” Bạch Ngọc Đường ôm tay đứng chờ nghe Triển Chiêu nói.

“Chính là mỹ nhân ngư trong truyền thuyết với mỹ nhân ngư trong những câu chuyện đồng thoại khác nhau lắm a.” Triển Chiêu nói, “Trong truyền thuyết, nhân ngư nào là tham lam rồi hung tàn, thích giết chóc.....còn có cả hãm hiếp nữa!”

“Được rồi, được rồi.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tôi bắt đầu tiếp cận với khái niệm nhân ngư rồi, cậu nói vào trọng điểm được chưa a?”

“Thời điểm đó, những người theo ngành hàng hải sợ nhất là gặp phải nhân ngư.” Triển Chiêu nói, “Bởi vì giọng ca của chúng đều có tính mê hoặc, mỗi lần phát hiện có thuyền, nhân ngư sẽ cất tiếng hát. Loại năng lực mê hoặc này chính là khiến con người ta sinh ra ảo giác, nhóm thuyền viên sẽ tự động lao mình xuống mặt biển đen ngòm sau đó thì làm mồi cho chúng. Cũng chính vì vậy, người ta mới hay phát hiện ra quỷ thuyền, trên đó có thức ăn có nước uống chỉ mỗi tội không hề có người!”

“Đều bị ăn thịt hết sao?” Bạch Ngọc Đường cười gượng hai tiếng, “Nói như vậy không phải nàng tiên cá nữa mà là phù thủy cá rồi?”

Triển Chiêu nói tiếp, “Những giả thuyết về sự tồn tại của nhân ngư vẫn khiến dư luận xôn xao, đương nhiên loài sinh vật mang hình dạng người cá khẳng định là không tồn tại, bởi vì điều đó không phù hợp

với thuyết tiến hóa mà kết cấu sinh lý cũng không thể hình thành. Nhiều người lấy ví dụ như loài bò biển ấy.....thực ra động vật có vú sống ở biển thì không hiếm, chỉ là tôi nghĩ nếu hoài nghi loài rái cá không phải sẽ hợp lý hơn sao? Còn nếu thực sự là loài bò biển vậy thì không phải công chúa cá nhỏ xinh đẹp gì nữa rồi, mà sẽ thành bà mẹ cá béo ú mới đúng.”

Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu chọc cười.

“Lúc tôi học cao học, cũng từng có một khoảng thời gian tôi rất thích xem những câu truyện phiêu lưu rồi hoang đảo này nọ linh tinh còn gì.” Triển Chiêu hỏi.

“Cái này là thuộc loại hình tâm lý học phạm sấu sao? Môn địa lý hử?”

Triển Chiêu trừng mắt liếc anh một cái, không cho Bạch Ngọc Đường tiếp tục ngắt lời rồi nói tiếp, “Trên Trái Đất có khoảng năm nghìn hòn đảo nhỏ các loại, áng chừng diện tích khoảng một ngàn ki lô mét vuông (km²). Trên những hòn đảo đó có sự tồn tại của rất nhiều những bộ tộc nguyên thủy thần bí mà chúng ta còn chưa hiểu biết hết. Tôi có đọc một cuốn sách của một giảng viên môn tâm lý học viết. Trước kia, ông ấy từng ở trên một hòn đảo nhỏ, có nghe được một loại tạp âm cổ xưa, thứ âm thanh này nghe thì có điểm giống tiếng cú mèo kêu, lại có điểm giống với tiếng một đứa nhỏ đang khóc, rất đặc biệt. Hơn nữa, sau khi nghe thứ âm thanh này, có rất nhiều người đều sinh ra ảo giác. Ông ấy hỏi thăm dân bản xứ ở đó thì họ cho biết, khúc nhạc cổ này tồn tại cho tới nay cũng đã bị biến đổi nhiều. Nguyên bản của nó là một cổ khúc chết chóc. Tổ tiên của họ từng dùng loại âm thanh này khiến cho các thuyền viên trên những con thuyền gần tiến tới đảo thì nhau tự sát, sau đó họ sẽ vớt những cái xác đó lên để làm thức ăn – Xưa kia họ là một bộ tộc ăn thịt.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong ruột gan có chút nhộn nhạo, “Nói cách khác, tổ tiên của họ là những mỹ nhân ngư trong truyền thuyết?”

“Đây là một loại kiến giải về mỹ nhân ngư mà tôi thấy hợp lý nhất.” Triển Chiêu tủm tủm cười, nói.

“Một loại?” Bạch Ngọc Đường bật cười, “Miêu nhi, cậu còn biết rất nhiều loại nữa sao?”

“Đúng vậy, vô cùng nhiều luôn, có hứng thú nghe không?” Triển Chiêu bưng bưng hứng trí.

“Để lần sau, lần sau đi.” Bạch Ngọc Đường nhanh chóng xua tay.

“Loại tạp âm đó đã được ông ấy phân tích, nó bao gồm những nhịp trống kết hợp với thứ ngôn ngữ bí mật. Bên trong tiềm tàng ngôn ngữ thôi miên, đưa những ám chỉ vào tiềm thức của người tiếp nhận, khiến cho người đó vô tri vô giác mà tự sát.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, “Có người muốn ám hại Trần Du.....để sử dụng được phương thức này cũng không có mấy người đâu?”

“Cho nên, đó là một manh mối.” Triển Chiêu chống cằm, “Nhưng mà tôi vẫn chưa lý giải được, tại sao kẻ đó lại muốn hại tới Trần Du?”

“Chắc chắn là có liên quan tới vụ án lần này.” Bạch Ngọc Đường cười, “Hung thủ hẳn là một tên vô cùng đặc biệt nhỉ?”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu vừa mới gật gật đầu, thì Mã Hân đã từ đâu vội vã chạy tới.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn cô, Mã Hân đưa tay “Hừ...” một cái ý bảo hai người đừng lên tiếng.

Mã Hân đưa di động lại gần, kề sát bên tai Triển Chiêu.

Triển Chiêu nghe thấy từ đầu bên kia truyền tới thanh âm của những nhịp trống, rồi tiếng nhạc u u, rất đặc biệt, giống như là tiếng trẻ nhỏ đang khóc, rồi lại giống như là tiếng mèo nhỏ đang kêu.

Triển Chiêu lập tức nháy mắt với Bạch Ngọc Đường. Anh liền gọi cho Tương Bình kêu cậu lập tức tra theo cuộc gọi Mã Hân đang nhận.

Tương Bình trong phút chốc đã tìm được địa điểm, là một buồng điện thoại công cộng.

Bạch Ngọc Đường lệnh cho nhóm Mã Hân bọn họ đi xem.

“Vẫn còn nghe?” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu vẫn chăm chú nghe, có chút lo lắng, “Uy, Miêu nhi! Đừng có nghe nữa, nhỡ cậu cũng muốn tự sát bây giờ thì ai cứu được đây.”

Triển Chiêu nhìn trời – Sao bị được chứ?!

Lúc này, Bạch Ngọc Đường thấy di động reo lên, là Mã Hán gọi tới, “Đội trưởng, buồng điện thoại chỉ có mỗi một cái máy ghi âm thôi.....”

Triển Chiêu ở một bên nghe được, đột nhiên cả kinh giữ lấy điện thoại trong tay Bạch Ngọc Đường hô lên, “Đi mau!”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy lỗ tai bị tiếng hô của Triển Chiêu làm cho ong ong hết cả, ai ngờ cùng lúc đầu bên kia lại truyền đến một tiếng nổ còn lớn hơn.....Có cái gì đó nổ rất mạnh.

“A!” Mã Hán nhảy dựng lên, “Anh hai!”

“Tôi không sao!” Rất nhanh, đầu bên kia Mã Hán đã đáp lại, “Cũng may là đi cùng Tần Âu, anh ấy tới gần buồng điện thoại thì phát hiện có bom cài sẵn.”

Triển Chiêu ngắt điện thoại xong thở hắt ra một hơi.

“Dọa chết người, này là có ý gì cơ chứ?” Mã Hán hỏi hai người, “Khiêu chiến với cảnh sát sao?”

Triển Chiêu lắc lắc đầu, “Không có lý do khiêu khích a.”

Bạch Ngọc Đường cũng đồng ý, “Tôi có cảm giác giống với uy hiếp hoặc là cảnh cáo hơn.”

“Tôi cũng cảm thấy vậy đó.” Triển Chiêu gật đầu, “Hình như hắn muốn cảnh cáo chúng ta, đừng dính tới vụ này.”

368. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 9

Chương 9 : Trò đùa dai

Hai khúc nhạc, nhắm ngay vào Trần Du và Mã Hán – hai cô gái tay trái gà không chặt, điều này khiến cho toàn thể SCI phải đau đầu.

Một quả bom, nhằm vào Tần Âu và Mã Hán tùy cơ xuất động, uy lực mười phần. Nếu lần này không phải có Tần Âu cùng tới đoạn chắc tất cả không chết thì cũng sẽ trọng thương.

Đây có thể tính là một phát súng đe dọa hoặc nói cách khác là uy hiếp.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường than nhẹ, “Phái người của khoa giám định và đội dò phá bom mìn tới hiện trường.”

“Lại nói.....” Triển Chiêu đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tần Âu và Trần Mật đều rời đi rồi, hiện tại tổ trưởng tổ bom mìn là ai?”

“À.....hai ngày trước mới nghe Bao cục nhắc tới, người nọ là một chuyên gia từ nước ngoài trở về, cực kì kiêu ngạo, nhưng lại là bằng hữu với đại ca.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Ha?” Triển Chiêu nghe thấy tin này rất mới nha, “Đại ca trước kia cùng cảnh sát có quen biết?”

“Ây.....Là bởi vì đại ca cứ mở khách sạn, mở công ty, mở siêu thị, mở bệnh viện tóm lại là mở đủ thứ linh tinh gì gì đó, để rồi liên tiếp bị người khác tặng hơn mười hai mươi trái bom, lần nào cũng mời đi mời lại bọn họ, rốt cuộc thành ra bằng hữu.”

Triển Chiêu nhin không được giật giật khóe miệng, Mã Hán ở bên nghe thấy cũng giật mình, “Oa, Bạch đại ca siêu quá đi!”

“Ừ, cho nên cái tên chuyên gia phá bom đó còn giễu cợt anh ấy là người bị suy thần ám quẻ.”

“Ha? Ngoại trừ Công Tôn, rốt cuộc vẫn còn có người khiến đại ca kinh ngạc?” Triển Chiêu hiếu kì.

“Đương nhiên không có khả năng.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Cái tên cảnh sát kia tiếng Trung không tốt lắm, vì thế đại ca tính trả thù hắn, liền gợi ý đặt cho hắn một cái tên tiếng Trung nghe thật oai.”

“Tên là gì?” Triển Chiêu và Mã Hân cùng nhau hỏi.

“À thì, hắn thích loài hổ, hỏi đại ca, có họ nào là họ của hổ hay không.” Bạch Ngọc Đường giải thích, “Rồi đại ca liền nói với hắn, hổ là vua của muôn loài, vậy lấy họ Vương đi. Còn nói hắn luôn một mình hành sự, lại rất kiêu ngạo, vì thế lấy tên là Bá sẽ tỏ rõ khí phách con người, chốt lại tên đầy đủ của hắn là Vương Bá!”

Triển Chiêu và Mã Hân đều nhếch miệng, “Thật thiếu đạo đức! Làm bộ làm tịch!”

Nghe ba người trò chuyện, Dương Phàm cũng lắc lư lại gần, dường như nghe được hai chữ “Vương Bá” buồn cười nói, “Ai nha.....vị Vương Tiểu Nhân đó tôi cũng biết hắn, cả Tần Âu cũng có biết nha.”

“Vương Tiểu Nhân?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thắc mắc.

“Ừm, Tần Âu nói, trước kia có một thời kì cùng hợp tác phá bom, vị cảnh sát họ Vương có một thói quen đó là lúc phá bom sẽ kể chuyện cười.” Dương Phàm bắt đầu kể, “Tần Âu rất dễ cười, cho nên lần đó cười tới quần ruột, lúc tháo bom run tay thiếu chút nữa thì cắt sai dây.”

“Ra là vậy” Triển Chiêu thấy cái người này khá hứng thú, ngẫm nghĩ lại thấy có chút kỳ quái, liền hỏi, “Cái vị Vương Tiểu Nhân đó đang làm chuyên gia bom mìn ở nước ngoài kia mà, sao lại đột nhiên chuyển qua chỗ chúng tôi?”

“Cái này tôi cũng không biết.” Dương Phàm lắc đầu, “Tôi đi đây, các cậu gặp Trần Du đi, cô bé đã không có việc gì rồi.”

Triển Chiêu gật đầu, tạm biệt Dương Phàm rồi trở lại.

“Hân Hân, mấy đứa sắp tới nên cẩn thận một chút.” Bạch Ngọc Đường dặn Mã Hân, “Đặc biệt là Trần Du.....có thể là vô tình trông thấy điều gì đó bất lợi cho hung thủ nên mới đưa đến họa sát thân.”

“Đúng đó, tôi cũng cảm thấy như vậy.” Triển Chiêu ở cạnh bên gật đầu, “Đối phương dường như rất quyết tuyệt.”

“Quyết tuyệt?” Bạch Ngọc Đường đối với sự hình dung của Triển Chiêu có chút cảm giác.

“Tôi có một loại dự cảm không được tốt cho lắm.” Triển Chiêu chốt lại.

“Trùng hợp thế?” Bạch Ngọc Đường bật cười, “Tôi cũng vậy.”

Hai người yên lặng liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng đều có chút bất an – Dự cảm của cảnh sát là một thứ khiến người ta đau đầu, vì cơ bản linh cảm thứ tốt thì sẽ chẳng bao giờ xảy ra.

Về tới phòng bệnh, Trần Du quả thực đã ổn, có điều cô nhóc không hề nhớ những việc mới vừa trải qua, bác sĩ nói cần lưu lại viện để theo dõi một ngày.

Để Mã Hân và Trần Mật ở lại chăm sóc người, còn tất cả về nhà trước. Bạch Ngọc Đường phái Triệu Hổ đưa các cô gái về, chính mình mang theo Triển Chiêu quay lại cảnh cục.

Trong văn phòng của SCI, người bên khoa giám định và Bao cục đều đã ở đó, đang thuật lại toàn bộ sự tình.

Thấy cả hai đã về, Bao Chứng tiếp nhận báo cáo đồng thời cảm ơn các nhân viên tổ giám định đã vất vả, sau đó vẫy tay với hai người một cái, ý bảo – Vào phòng tôi.

“Miêu nhi.....” Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu, “Theo quan sát của cậu, tâm tình Bao cục thế nào?”

Triển Chiêu thấp giọng đáp, “Bão cấp chín.”

“Nghiêm trọng vậy sao?” Bạch Ngọc Đường không ngừng kêu khổ, Bao cục lại muốn bạo phát nữa rồi.

Quả nhiên, vừa vào phòng liền thấy mặt Bao Chứng đen thật đen, “Sao chuyện lại thành ra như vậy?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau mắt đá qua đá lại, ý bảo – Cậu lên đi.

“Cậu nói trước!” Bao Chứng liếc Bạch Ngọc Đường.

“Hiện tại, án tử vẫn chưa rõ ràng lắm.” Bạch Ngọc Đường đem chuyện gặp mặt Lam Tây buổi chiều nay nói lại một lần.

“Lam Kỳ?” Bao Chứng ngồi xuống ghế, tên này hình như có chút ấn tượng, “Tai nạn trên không.....Ngày mai tôi giúp các cậu hỏi lại chuyện này, xem có chút tư liệu gì không.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đương nhiên phản chấn.

“Cái chính là vì sao kẻ đó lại muốn giết Trần Du? Còn đặt bom ở buồng điện thoại?” Bao Chứng cau mày nhìn Triển Chiêu, “Vừa rồi cảnh sát Vương bên tổ bom mìn có nói qua cho ta biết, bom này rất lớn nhưng may mắn mới chỉ nổ có một phần, phần khác kẻ đặt bom đã cố tình làm một lớp cách biệt vật lý. Nếu toàn bộ đều kíp đều nổ thì Mã Hán với Tần Ấu cho dù chạy cũng không thoát. Mặt khác, bom là loại được không chế từ xa, đối phương xem ra chỉ muốn hù dọa hai người họ, loại tình huống gì vậy hả?”

“Này.....” Triển Chiêu cân nhắc một chút, “Nếu nói đơn giản, thì cháu cảm thấy lần này chúng ta không cần thận trọng phải một vụ án đặc biệt rồi. Án này hung thủ sắp xếp kế hoạch tương đối chặt chẽ, cẩn thận, không cho phép thất bại, chỉ là hắn không ngờ tới lại bị chúng ta đụng vào! Cho nên khi này hắn muốn cảnh cáo. Hắn không nghĩ sẽ làm bị thương người vô tội, nhưng nếu ai đó còn dám quấy rầy kế hoạch của hắn, thì sẽ không tốt số thêm lần nữa đâu, hắn cũng đã cho ta thấy, hắn có năng lực đảm bảo chuyện này.”

“Vậy cậu miêu tả qua một chút ‘hắn’ là cái dạng người nào?” Bao Chứng cầm cốc cà phê lên nhấp, nghe Triển Chiêu phác họa tâm lý hung thủ.

“Đây là một loại tội phạm có mục tiêu có kế hoạch phạm tội cụ thể, hung thủ không phải là kẻ có tinh thần bất thường hay biến thái mà là kiểu người đem hành vi phạm tội xem như một loại nhiệm vụ nhất định phải hoàn thành.” Triển Chiêu nói đến chuyên môn của bản thân ngay lập tức tỉnh táo hẳn lên, cũng ngồi xuống ghế, bóc chocolate trên bàn thủ trưởng vừa ăn vừa nói, “Hung thủ vô cùng rõ ràng về bản thân, hắn cảm thấy chính mình vẫn có tính người, không phải là một tên sát nhân điên loạn, cho nên hắn không muốn có người vô tội nào khác bị thương. Có thể thấy ngay thường hắn là một người có sự nghiệp thành công nhưng chuyện hắn phải làm lại vô cùng trọng yếu, cho dù có phải gạt bỏ đạo đức của bản thân cũng nhất quyết phải hoàn thành!”

“Từ từ.....” Bao Chứng vẽ mặt bất đắc dĩ chen ngang, “Cậu dùng ngôn ngữ nhân loại để nói cho tôi hiểu có được không?”

Triển Chiêu mếu máo, Bạch Ngọc Đường ở bên cũng cầm một viên chocolate, phiên dịch, “Ý Miêu nhi là hung thủ có thể muốn báo thù.”

Bao Chứng nghe xong, vuốt cằm, “À.....báo thù sao.”

Triển Chiêu giận lấy Bạch Ngọc Đường trừng mắt với anh một cái, Bạch Ngọc Đường đem chocolate trong tay nhét vào miệng con mèo, “Gi a?”

“Cắt câu lấy nghĩa!” Triển Chiêu bắt mẫn.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Vậy cậu đem những giải thích dây dưa lược hết đi rồi nói cái kết luận về hung thủ mà cậu hình dung ra xem nào?”

Triển Chiêu phụng phịu một lúc lâu sau thì nói, “.....muốn báo thù.....”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, bị Triển Chiêu giẫm ột cái, đau thấu trời, bất đắc dĩ nhìn cậu.

“Nếu là báo thù, vậy thì phương pháp càng ngày càng cực đoan, trước kia chúng ta cũng đụng tới không ít loại án tử như vậy.” Bao Chứng hít sâu một hơi, “Hung thủ chắc cũng không ngờ tới là sẽ sớm bị các cậu sờ gáy đến thế.”

“Cháu cũng hiểu Dù sao, nếu Trần Du không biết chúng ta, đại ca không không phải muốn tra rõ cái chết của Tần Thiên, lúc Trần Khả Phong bị tập kích hai đứa tụi cháu không có mặt, mấy vụ án này có thể phải rất lâu sau chúng ta mới phát giác chúng là những mắt xích.” Bạch Ngọc Đường hạ giọng nói, “Mặt

khác, vì báo thù mà hung thủ dám dùng thái độ đó đối với cảnh sát có thể thấy, quyết tâm cùng mức độ hận thù của y, Miêu nhi khi này dùng hai từ ‘Quyết tuyệt’ rất chính xác, sau này có thể sẽ còn rất nhiều chuyện phát sinh thêm.”

“Vậy mấy đứa có chút.....manh mối rồi chứ?” Bao Chứng lo lắng, “Mấy ngày sắp tới sẽ có rất nhiều hội nghị diễn ra ở thành phố S, nổ một vụ thế này bảo ta làm sao ăn không tiêu!”

“Có!” Hai mắt Triển Chiêu phát sáng, “Chị gái của Trần Khả Phong là Trần Khả Tình!”

“Miêu nhi, cậu hoài nghi người này biết cái gì đó?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ!” Triển Chiêu gật đầu, “Theo như phản ứng của cô ta khi nhìn thấy mũi tên bằng chứng, tôi cảm thấy cô nàng biết không hề ít. Đặc biệt là chuyện anh trai của Lam Tây bị rơi máy bay lại chết vì bị mũi tên tương tự găm trúng, hẳn là Trần Khả Tình đối với vụ tai nạn kia có thể biết rất nhiều!”

“Hung thủ vì sao muốn giết Trần Khả Phong chứ không phải Trần Khả Tình?” Bạch Ngọc Đường nghi hoặc.

“Ừ.....Uy hiếp? Hoặc là có mục đích khác, cái này phải điều tra.” Triển Chiêu vừa nói vừa bóc chocolate của Bao Chứng ăn thả phanh, trong lòng mỹ mãn, hương vị siêu siêu tuyệt hảo!

Ăn cho đến hết, cái hộp liền bị Bao Chứng đoạt đi, “Hai đứa mang vụ án ra phân tích tiếp đi, còn nữa, ngay mai có hội thảo tâm lý học đừng quên đến đó!”

Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường lôi ra khỏi văn phòng, trong lòng một trăm hai mươi phần trăm không muốn, “Rõ ràng có manh mối, sao còn bắt chúng ta tham dự cái hội nghị gì đó kia, đi gặp gỡ rõ lãng phí thời gian.”

Hai người vừa trò chuyện vừa về lại văn phòng, trên bàn Tương Bình chất đầy tài liệu.

“Tra cái gì thế?” Bạch Ngọc Đường lấy tư liệu xem.

“Là toàn bộ thông tin về những người gặp nạn trong chuyến bay lần đó.” Tương Bình bắt đầu dể dẽ thả dãi, “Em tìm khắp rồi, nhiều kinh khủng, muốn xem cho hết cũng tốn kha khá thời gian.”

Bạch Ngọc Đường ôm cánh tay nhìn Triển Chiêu, “Miêu nhi, có cảm thấy đây không phải biện pháp đúng đắn không, phải nghĩ ra cách nào đẩy nhanh tiến độ mới được.”

“Chẳng bằng cậu phái người theo sát Trần Khả Tình cho rồi?” Triển Chiêu đề nghị.

“Cũng đúng, chỉ là vị Đại tiểu thư kia hung hãn quá, cần phải hết sức cẩn thận không còn phiên toái hơn.” Bạch Ngọc Đường tìm Trương Long và Vương Triều dặn họ đi theo dõi Trần Khả Tình.

Sau khi sắp xếp xong toàn bộ, Bạch Ngọc Đường nhìn thời gian, “Đi thôi Miêu nhi, trở về tắm rửa một cái, còn có thể ngủ được hai tiếng đồng hồ.”

“Đi ăn khuya đi?” Triển Chiêu bỗng nhiên hứng trí nói, “Một ngày trời cơm cũng không được ăn cho tử tế, phải hậu đãi ngũ tạng ổn thỏa mới được.”

“Cậu không thấy mệt?” Bạch Ngọc Đường bắt lặc.

“Ngày mai tham gia hội nghị, sẽ được thôi miên sau.” Triển Chiêu hai tay dứt túi đi ra ngoài, cùng Bạch Ngọc Đường tìm quán ăn khuya, tâm tình cũng không tệ lắm. Bạch Ngọc Đường cũng nhìn ra, Triển Chiêu rất có hứng thú với vụ án lần này.

“Cái thi thể bằng hợp kim kia cũng không có manh mối.” Bạch Ngọc Đường đẩy đĩa rau vào gần với Triển Chiêu hơn, “Ngày mai chúng ta đi tới trường đại học đó, tiện thể quan sát xem thế nào.”

“Ừ, cũng không phải không có việc gì làm, nơi đó là trường cũ của Mã Hân, coi như ta đi điều tra thực địa vậy.” Triển Chiêu ngậm chiếc đũa, kiên quyết gọi thêm một phần gà rán.

Hai người đang ăn vui vẻ, di động của Bạch Ngọc Đường vang lên.

“Bọn Trương Long” Bạch Ngọc Đường nhìn màn hình.

“Không phải chứ, vừa mới xuất phát không bao lâu đã xuất hiện dị tượng?” Triển Chiêu nhấn nút nghe.

“Đội trưởng, chúng tôi theo dõi Trần Khả Tình tới một quán bar, sau đó xảy ra một chuyện rất quỷ dị.” Đầu bên kia là giọng của Trương Long.

“Là chuyện gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Lúc tan tầm, Trần Khả Tình cùng hai cô gái nữa vào trong quán bar giải khát, chúng tôi cũng giả bộ tới đó gọi rượu.” Trương Long kể lại, “Uống được một lúc thì đột nhiên thấy cả ba người bật dậy hét lên, chúng tôi nhìn sang phát hiện ra dưới đáy ly cocktail có một ngón tay và một ngón chân cái.....đều là của người.”

“Khụ khụ.....” Triển Chiêu đang nhấp một ngụm sago (chè trân châu) nghe xong mà sặc.

Bạch Ngọc Đường cũng có chút buồn nôn, “Ly của mỗi người đều có?”

“Đúng vậy, các cô ấy hiện đang nôn thốc nôn tháo, quán bar loạn hết cả lên, chúng tôi vừa gọi về cho cảnh cục. Đội trưởng, bằng không các anh tự tới xem đi?”

“Được, tôi với cậu ấy sẽ qua luôn.”

Triển Chiêu gõ cằm, “Ngón tay và ngón chân cái, đây là trò đùa dai điển hình a.”

Bạch Ngọc Đường xách Triển Chiêu từ trên ghế đứng lên ra xe, “Đùa dai không phải ai cũng dùng tới đầu ngón tay ngón chân người đấy chứ?”

Triển Chiêu khê cười, “Thì thế.”

Xe tới quán bar, ở đó đã có đầy đủ nhân viên khoa giám định, Công Tôn cũng tới luôn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái sau đó đi qua. Bên cạnh xe cứu thương là Trần Khả Tình cùng hai cô gái đang đứng đó không ngừng nôn khan. Cả ba bộ dạng đều là những vị đại tiểu thư cả, mấy nhân viên cứu hộ muốn các cô lên xe các cô cũng không đi.

Triển Chiêu chú ý quan sát một chút, tuy rằng cậu không hiểu lắm cái gì là hàng hiệu hay không hàng hiệu nhưng mấy cô đây quần áo gọn gàng, từ đồ trang sức cho tới túi xách đều rất xa xỉ, phỏng chừng gia cảnh cũng không tệ.

“Sao lại nôn ảm ảm như vậy?” Bạch Ngọc Đường cười hỏi Công Tôn, cảm thấy có chút quỷ dị – Công Tôn trông vui thế kia khẳng định là có thứ cổ quái!

“Là thế này.” Công Tôn chỉ vào đầu ngón tay còn ở trong ly ọi người xem.

Hóa ra ly cocktail họ gọi, lớp dưới cùng có màu trắng sữa, bởi vậy ngón tay với ngón chân cái kia chìm ở đáy mới không bị phát hiện ra, chỉ có khi uống gần hết mới để lộ, rượu uống cả rồi, khó trách họ ghê tởm đến vậy.

“Cái này cũng chưa là gì.” Công Tôn còn vươn tay chìa chìa một nửa cái hamburger còn ăn dở trên bàn, bên trong kẹp một miếng thịt. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vội tới xem.

Triển Chiêu cau mày, Bạch Ngọc Đường có bệnh ưa sạch sẽ nhìn xong liền cảm thấy rất muốn nôn.

Thứ Công Tôn gấp lên chính là phân nửa cái tai.....Tuy rằng đã được thái rất mỏng nhưng nhìn một cái là có thể nhận ra ngay.

“Kỳ thật cũng không kinh khủng lắm!” Công Tôn khước miệng đều nhếch hết lên rồi, “Lần sau đem kịch bản này bán cho Bạch Cẩm Đường bọn họ mang đi dàn dựng phim kinh dị đi.”

“Còn có thứ ghê tởm hơn?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trăm miệng một lời, rất khó tưởng tượng ra còn cái gì dị hơn thế nữa.

“Nhìn này.” Công Tôn lại chỉ chỉ trên mặt đất, nơi đó là những thứ mấy cô nàng kia vừa mới cho ra.

Công Tôn giơ lên một cái túi nhựa đựng vật chứng, bên trong có vài mẩu thịt màu hồng hồng, trông giống lưỡi lợn có điều màu sắc nhạt hơn.

“Đây là cái gì?” Triển Chiêu méo miệng.

“Ừ thì, những thứ các cô ấy nôn ra, nó là lưỡi người ấy.” Công Tôn rất hài lòng nhìn biểu cảm của hai người kia, nói tiếp, “Theo như mức độ phân hủy, áng chừng đây là một phần bữa cơm chiều nha, đã tiêu hóa được một ít!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy mí mắt giật giật – Ai lại đùa dai đến vậy?

*Vương Bát = Vương bát đản = Tên khốn nạn ~(~). Tên tuổi chất khỏi nói ~

369. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 10

Chương 10 : Trò đùa dai

Trần Khả Tình và hai cô gái kia rốt cuộc cũng tới bệnh viện làm kiểm tra tổng quát một lượt. Tuy bọn họ không có dấu hiệu trúng độc nào nhưng trước mắt chắc chắn nhìn thấy cơm thì khó mà nuốt trôi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở cảnh cục chờ Lạc Thiên bọn họ đưa ba cô gái kia về, hỏi kỹ tình huống.

Theo lý mà nói, trải qua loại chuyện như thế này, lẽ thường ba cô gái hẳn là phải vô cùng sợ hãi, hy vọng cảnh sát nhanh chóng bắt được kẻ biến thái hù dọa mình. Đằng này, phản ứng của Trần Khả Tình bọn họ nửa điểm cũng không giống. Đặc biệt là Trần Khả Tình, bình tĩnh một cách khác lạ, còn nói là phải về nhà ngủ.

Hai cô gái kia xem ra cũng rất nghe theo, Trần Khả Tình nói cái gì thì các cô liền hòa theo cái đó.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tất nhiên không dễ bị lừa, thấy biểu hiện của ba người họ như vậy liền đoán chắc có điều gì đó đang được che giấu giấu.

“Trước đây các cô đã từng bị trêu đùa bằng cách này rồi sao?” Triển Chiêu hỏi Trần Khả Tình.

Trần Khả Tình lắc lắc đầu, “Không có.”

“Vậy mà một chút cũng không thấy cô giật mình nh?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Không sợ hãi sao?”

“Sợ hãi?” Trần Khả Tình cười cười, “Cảnh sát Bạch, chúng tôi đều là những người học y kia mà. Đúng là mới đầu cũng có chút ghê tởm nhưng nói thật thật người với thịt heo chung quy cũng có gì khác nhau đâu, ăn thì cũng ăn rồi, thần kinh của những bác sĩ như tụi tôi vô cùng vững vàng đó.”

Triển Chiêu hơi hơi nhếch mày, đá mắt với Bạch Ngọc Đường – Nghe chưa, sạch sẽ với vệ sinh gì đều là mây bay hết!

Bạch Ngọc Đường trong lòng vô phương tiếp nhận, lại hỏi, “Các cô có gây thù chuốc oán với người nào không? Thịt người với thịt heo cho dù thành phần có giống nhau nhưng người chết với lợn chết thì vẫn khác nhau lắm đấy.”

Trần Khả Tình chuyển mắt một vòng, nhìn xung quanh, rồi nhếch mi, “Được thôi, tôi cũng có hoài nghi một người, chính là nữ pháp y Mã Hân của cảnh cục các vị!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ngẩn người, liếc nhìn nhau đầy khó hiểu, “Mã Hân?”

“Đúng vậy! Thứ nhất, cô ta là pháp y, có thể tiếp xúc với các bộ phận, thi thể người chết. Thứ hai, cô ta với tôi từng có lẽ.” Trần Khả Tình trả lời, “Cho nên anh cảnh sát đây có muốn lập tức bắt cô ta về đồn thẩm vấn hay không?”

Bạch Ngọc Đường thì nhíu mày, Cô nàng này chỗ nào cũng đùa giỡn được, mà Triển Chiêu lại cười tủm tỉm, “Là lẽ tét gì vậy?”

Trần Khả Tình nhún vai, “Chính là không vừa mắt nhau, lời qua tiếng lại rồi mâu thuẫn, cô nàng lá gan rất lớn, các anh cũng biết rồi đấy!”

“Tôi nghe nói hai cô từng là đồng môn, học chung một thầy, là giáo sư Hác – người đã không may gặp phải tai nạn hàng không.” Triển Chiêu khéo léo chuyển đề tài.

Trần Khả Tình hơi cau mày, hai người ngồi kế bên khẽ vội liếc nhau một cái, rồi có chút khấn trương nhìn cô.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều là những đôi mắt tinh anh, liếc một cái liền nhận ra, ba người họ đều rất nhạy cảm với tai nạn của vị giáo sư họ Hác này,

“Gọi Mã Hân tới đây đi?” Triển Chiêu lấy điện thoại ra.

“Ai, quên đi.” Trần Khả Tình ngăn cản, “Tôi vừa rồi chỉ là tức khí mà nói thôi, cũng đã nhiều năm không gặp rồi, chắc không phải do cô ta làm đâu.”

“Tức khí mà nói chính là vu cáo?” Bạch Ngọc Đường đường rút cũng không tha, “Làm giả chứng cứ, tội sẽ rất nặng.”

“Tôi uống say nói mê nói sáng được chưa?” Trần Khả Tình vừa tức vừa vội, tính cách ngang ngược hẳn lên, nói bừa, “Tôi vừa mới chịu đả kích, các vị không có chút nào cảm thông được à!”

“Vừa rồi chẳng phải cô nói, là bác sĩ thì tinh thần rất vững vàng hay sao?” Triển Chiêu dần thu lại nụ cười, “Hay là cô có điều gì giấu diếm?”

“Không có.” Trần Khả Tình vội vã lắc đầu.

Triển Chiêu đặt mũi tên bắn trúng Trần Khả Phong lúc trước lên bàn, đưa tới trước mặt Trần Khả Tình.

Trong khoảnh khắc mũi tên được đặt lên, Triển Chiêu nhận thấy Trần Khả Tình biến sắc mà gương mặt của hai cô gái bên cạnh cũng chỉ có thể dùng một từ để hình dung, đó là trắng bệch.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xác định, mấy người họ chắc chắn biết rõ lai lịch của mũi tên này, cái chính là không ai chịu nói. Có điều, lần thẩm vấn này Triển Chiêu cũng không hề nhắc tới Lam Kỳ, cậu không muốn đối phương nắm được nhiều tin tức.

“Tôi đau đầu quá....a....” Lúc này, Trần Khả Tình bỗng dưng có bệnh, “Ngày mai tôi còn phải đi làm, không thể thức đêm! Anh cảnh sát à, chúng tôi là người bị hại, sao các anh lại tra hỏi chẳng khác gì lấy cung vậy chứ?”

“Đúng thế!” Hai cô gái bên cạnh cũng bắt đầu phản đối.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều bật cười, Giấu đầu hở đuôi, cũng không có nhiều đầu mối để hỏi cho lắm, trước mắt cứ thả họ về đi.

“Đây là danh thiếp của tôi.” Bạch Ngọc Đường đưa ra ba tấm card, “Các cô nếu nhớ tới điều gì hoặc là phát hiện nghi vấn hay gặp phải tình huống hiểm nguy thì cứ theo số này mà gọi tới.”

“Không phải chuyện công thì có thể gọi cho anh được không a?” Ba cô nàng tùm tùm cười hỏi.

Bạch Ngọc Đường giờ chiếc nhẫn nơi ngón áp út bàn tay trái lên cho các cô xem, khiến các cô lùi bước.

Ba người kia đi rồi, tuy trên mặt vẫn còn duy trì ý cười nhưng Triển Chiêu thấy họ chạy trốn chết như thể cũng phải lắc lắc đầu. Ra tới cửa thì bắt gặp Lạc Dương đang khẽ ngáp, còn Mã Hân đang kéo kéo hẳn làm nũng ra sức kêu đói bụng.

Mọi người mặt đối mặt, Trần Khả Tình có vẻ chần chờ lại có chút xấu hổ, Lạc Thiên đi mua đồ ăn giúp Mã Hân thuận tiện đưa cả ba cô gái cùng xuống.

“Họ có liên quan đến chuyện xảy ra năm đó?” Cửa thang máy vừa đóng, Bạch Ngọc Đường liền hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, Tương Bình cũng đã tra xong tư liệu về ba cô nàng, đi qua đưa cho hai sếp nhà mình, vừa vặn thấy Mã Hân đang ngáp liền đưa cho cô một gói cà phê.

“Hân Hân, không phải em về nhà rồi sao?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Nga, mới này Công Tôn gọi điện kể vụ ở quán bar cho em nghe, biết làm sao được, em thấy thú vị quá nhện không nổi cho nên quyết định tăng ca.” Mã Hân đi tới gần máy pha cà phê, “Là tên nào làm thế, hamburger kẹp lưỡi người a, chơi quá ác.”

“Đúng rồi, em biết cả ba người họ à?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

“Biết tất, trước không phải em kể có ba người luôn muốn chinh em sao, đó đó.” Mã Hân lại khẽ ngáp, “Nói thật, nghe thấy có người chơi xấu họ, bỗng cô nương suýt nữa cười đến bò lăn khắp nhà.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bó tay nhìn cô.

Mã Hân vội che miệng lại, “Biết biết, làm cảnh viên luôn phải giữ thái độ công bằng chính trực.” Miệng thì nói rõ đạo lý, nhưng khóe môi cô thì cười mãi không kéo xuống nổi, thực là vui vẻ.

“Ngoại trừ Trần Khả Tình đã biết, hai cô gái còn lại, một tên Tiết Cẩm, một tên Dư Tiểu Phương, có thể cho nhận xét một chút không?” Triển Chiêu hỏi Mã Hân, “Trần Khả Tình về cơ bản trước em đã nói rồi, anh cũng có chút nắm bắt được, có điều hai người kia hình như rất nghe lời cô nàng thì phải?”

“Ừm, đúng vậy, Trần Khả Tình là thủ lĩnh. Vì gia cảnh cô ta rất rất giàu, cho nên từ nhỏ đã thích làm số một, thích người khác nghe lời mình.” Mã Hân nghĩ nghĩ, “Em cũng chỉ biết sơ sơ, Tiết Cẩm nếu mang ra so sánh thì thực lực cũng khá hơn một chút, không giống Trần Khả Tình mọi thứ đều dựa vào gia thế mà lên, có điều em nghe nói sau này Tiết Cẩm chuyển sang học khoa tâm lý học.”

“Ô?” Triển Chiêu đối với chuyển biến này cảm thấy thật hứng thú, “Từ y học lâm sàng chuyển sang tâm lý học? Vậy chẳng phải là học lại từ đầu sao. Học y mất những năm năm, dứt bỏ chuyên tu thạc sĩ mà không thấy tiếc?”

“Àn, cụ thể em cũng không rõ.” Mã Hân nhún nhún vai, “Anh chuyên mải tâm lý học, có từng nghe thấy tên cô ấy không? Nói không chừng học được một hai năm tâm lý học xã hội rồi chuyển sang công tác cho các hội từ thiện thì sao? Hoặc là nghiên cứu tâm lý học giáo dục rồi làm giảng viên gì gì đó.....Cô ta xem như là người có tâm nhất trong số ba người họ rồi, có điều lại chẳng tự mình có một chút chủ kiến, bị Trần Khả Tình hết đến kêu đi đường thành thói quen.”

“Còn Dư Tiểu Phương thì sao?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Dư Tiểu Phương bộ dáng xinh đẹp luôn muốn chơi trội, nhân cách ư, không thể nói là hoàn toàn xấu xa nhưng rất thực dụng, ưa thích hư vinh.” Mã Hân nghĩ nghĩ, “Hiện tại cô ta làm cái gì thì em không biết nhưng có vẻ như không phải bác sĩ a.”

“Học y không phải cơ bản sẽ theo nghề y sao? Trừ khi là giống em chuyển sang hệ pháp y?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Thì đó a, bằng không thì còn có thể làm cái gì, sinh viên khoa xã hội với sinh viên khoa tự nhiên khác nhau cũng chính ở điểm đó. Học vật lý thì không thể làm bên ngành hóa học nhưng học tiếng Anh vẫn có thể đi làm những ngành liên quan tới tiếng Trung nha!” Mã Hân nhăn nhăn mũi, “Có điều, nữ sinh bên ngành kỹ thuật so ra dễ kiếm bạn trai hơn, bởi vì tài nguyên có sẵn vô cùng phong phú.”

“Em nguyên là một trong bốn hoa hậu giảng đường năm đó, hẳn là có rất nhiều người theo đuổi hả?” Triển Chiêu bỗng nhiên cảm thấy thật hóng, “Lúc ấy có cùng mấy cô nàng kia giành giật gì không?”

“Mới không có.” Mã Hân thoải mái lắc đầu, “Yêu cầu của em cao lắm, anh cũng biết em chỉ bị thu hút trước những người đàn ông thành thực, mấy tên con trai vừa ngốc vừa non trong trường không đủ trình độ.”

“Thế giữa họ có từng.....xảy ra tranh cãi vì tình cảm không?” Triển Chiêu tựa hồ vô cùng có hứng thú với ba cô nàng kia.

Mã Hân nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, “Ừm.....thật sự là em không có phát hiện gì cả, tại chẳng quá chú ý bao giờ a, nhưng em vẫn giữ lại nick chat của mấy đứa cùng khóa, có thể đi buôn một chuyến, ba người họ cũng coi như là những tiêu điểm thị phi, đi hỏi phỏng chừng cũng thu được không ít.”

“Tốt lắm!” Triển Chiêu cầm một cái tách đến bên máy pha cà phê hỗ trợ cô, “Mau chóng truyền lại kết quả hóng hớt cho anh ha!”

Mã Hân gật gù đầu, ôm tách cà phê chui vô phòng pháp y. Công Tôn đang bận rộn ở bên, nhìn thấy liền gọi, “Hân Hân, giúp tôi tra DNA của mấy mẫu vụn đầu lưỡi chút.”

“Rất nhiều đầu vụn a.” Mã Hân có chút lo lắng, “Còn là nôn ra nữa, sẽ trộn lẫn cả dịch mật lẫn niêm dịch dạ dày, khó mà nghiệm ra hết được.”

“Tận lực đi, ngón tay ngón chân cái tôi đã nghiệm xong rồi, em đoán kết quả thế nào?”

“Thế nào a?” Mã Hân chớp chớp mắt.

Công Tôn mang ra mấy bản số liệu cùng kết quả kiểm tra DNA đã so khớp đưa cho Mã Hân xem, “Lần trước chúng ta đã nghiệm cứu lớp da toàn thân cái khối thi thể hợp kim kia, giờ tôi mang ra đối chiếu với, hoàn toàn trùng khớp.”

Mã Hân cả kinh, “A?! Thế tức là, kẻ hù dọa ba người kia chính là cái vị Dr.K đã làm ra khối thi thể đó sao?”

“Doctor K?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lò dò đến cửa thám thính nghe thấy cái tên này, nhìn không được tò mò.

“Bọn tôi đặt cho y một cái biệt hiệu.” Công Tôn nói, “K là chữ cái mở đầu của từ Killer.”

“Ngón tay, ngón chân cái đều đã được ngâm qua Formalin.” Công Tôn nói với Triển Chiêu, “Cũng cùng được xử lý chống phân hủy giống lớp da kia.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật gật đầu – Thật sự chỉ là một trò đùa dai thôi sao?

“Đinh.” Một tiếng, cửa thang máy mở ra, có tiếng bước chân truyền tới.

“Tiếng bước chân này?” Cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều vểnh tai nghe.

Cùng lúc, cửa bị đẩy ra, Bạch Cẩm Đường cầm theo một cái hộp đi tới, thấy tất cả đều ở đó thì nhú mày, “Thời gian công tác của mấy cậu nếu đem quy ra hiệu suất kinh tế thì quả thực rất thấp, đúng là bán rẻ sức lao động!”

Mọi người đồng loạt cho y một nửa ánh mắt, “Đây gọi là lý tưởng a! Chính là đam mê a!”

Bạch Cẩm Đường trầm mặc trong chốc lát, “Lý tưởng cùng đam mê của mấy người thật quá khác biệt với lý tưởng cùng đam mê của người bình thường!”

“Nói cái gì đấy?” Công Tôn tiếp nhận hộp, bên trong chính là món mỳ ý pho mát mà anh thích ăn, liền cười cười nâng cằm y lên hỏi, “Anh đối với lý tưởng cùng đam mê của tôi có ý kiến?”

“Không.” Bạch Cẩm Đường lập tức không có lập trường mà lắc đầu phủ nhận, “Em nói cái gì anh đều đồng ý với cái đó.”

Kể đó, lại có một người khác gõ cửa, Lạc Thiên cầm hotdog bán dưới lầu đi đến, “Hân Hân, hotdog.”

Mã Hân tiếp lấy, cầm một ngum, Lạc Thiên lại đưa cà phê cho cô, “Đủ ăn không? Lát nữa, tầm hơn ba giờ đi ăn hoành thánh nhé.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đứng ở một bên nhìn, mắt nheo nheo – Hai đôi này ân ái quá!

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng, bỗng nhiên cảm thấy bản thân chỉ mãi lo lời Triển Chiêu đi tra tra xét xét, đã lâu không có thư giãn, quả thực vẫn nên tìm cơ hội xin sếp vài ngày phép nghỉ ngơi một chút.

“Người đi rồi?” Triển Chiêu không quá để ý vấn đề này, quay sang hỏi Lạc Thiên.

“Àn, họ gọi ba taxi nhưng lại đi cùng một hướng.” Lạc Thiên vẫn rất cẩn thận, đem những chi tiết cần lưu ý nói cho Triển Chiêu.

“Ồ?” Triển Chiêu cảm thấy có điều thú vị, “Cùng một hướng sao? Bình thường thì cả ba phải ngồi cùng một xe, sau đó xuống ở ba điểm khác nhau mới đúng chứ? Hay là chỗ ở cách nhau rất xa?”

“Ừm.....đây là tiêu chuẩn của việc bằng mặt mà không bằng lòng a.” Mã Hân lắc lắc đầu, “Con gái cơ bản đều thích cùng nhau tụ lại một chỗ, cũng muộn như vậy rồi, còn ngại ngồi chung với nhau mấy phút để về đến nhà sao?”

“Trước đó họ còn đi ăn với nhau cơ đấy, nực cười.” Triển Chiêu nói, “Đường như là họ muốn lảng tránh, sợ chúng ta tra ra điểm gì đó giống nhau?”

“Đúng là khả nghi.” Bạch Ngọc Đường thấy thời gian không còn sớm, liền bảo, “Muốn thức hay muốn ngủ gì trước cứ phải về nhà nghỉ ngơi cái đã, sáng mai nói sau.”

Mọi người gật đầu, tan ca. Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu rời đi trước, Công Tôn và Mã Hân ở lại thu dọn đồ đạc sẽ về sau. Lúc về được đến nhà cũng gần rạng sáng.

Triển Chiêu dựa vào đầu giường, lười không muốn động.

Bạch Ngọc Đường ở bên cũng nằm xuống, “Miêu nhi, có mệt không?”

“Lại chẳng.” Triển Chiêu cảm giác có thứ gì đó lỏng xù, đang cọ cọ sau lưng mình, quay đầu nhìn thử, thì ra là tiểu sư tử cùng Lỗ Ban a.

“Hai nhóc bị bọn ta đánh thức?” Triển Chiêu vươn tay ôm lấy chúng.

Bạch Ngọc Đường chống cằm nhìn cậu, “Tôi cảm thấy sau vụ này chúng ta cần có một đợt nghỉ xả hơi.”

“Cũng phải, nếu không nghỉ ngơi, phỏng chừng tình trạng mệt nhọc quá độ này sẽ ảnh hưởng đến năng suất mất.” Triển Chiêu nháy mắt với Bạch Ngọc Đường mấy cái, “Chờ kết thúc vụ án này, chúng ta cùng đi du lịch, chơi hân một tháng mới về!”

“Meo……”

Triển Chiêu đang cùng Bạch Ngọc Đường thảo luận xem họ nên đi đâu cho kỳ nghỉ này thì chợt nghe thấy có tiếng mèo kêu.

Hai người ngẩng đầu lên nhìn Lisbon, Lisbon đang gặm gặm lỗ tai tiểu sư tử đùa nghịch, không giống như vừa kêu.

“Không phải chứ?” Bạch Ngọc Đường nhìn trời, “Lại là di động.”

“Là tin nhắn a? Chúc ngủ ngon hả?” Triển Chiêu rút ngay vào chăn, “Ngàn vạn lần đừng là Bao cục, tôi muốn đi ngủ.”

Bạch Ngọc Đường vươn tay lấy di động từ trong túi áo khoác ra, quả nhiên có một tin nhắn.

Nhấn nút mở thông báo, màn hình hiển thị một dãy số thực lạ, nội dung ghi – [Tôi có một số chuyện muốn nói, anh có thể một mình tới gặp tôi được không? Tôi đang rất sợ hãi, các anh có thể bảo hộ cho tôi được không?]

Kí tên – Tiết Cẩm.

“Miêu nhi.” Bạch Ngọc Đường gọi.

Triển Chiêu tuy rằng không muốn chui ra nhưng nghe giọng điệu của Bạch Ngọc Đường xem ra rất nghiêm túc, liền ngồi dậy, lại gần xem, “Tiết Cẩm? Mã Hân có nói, cô nàng là người được nhất trong số ba người họ, có thể là cô ta muốn nói sự thật. Hỏi địa chỉ rồi chúng ta lập tức đi!”

Bạch Ngọc Đường nhấn trở lại – [Nhà cô ở đâu? Chúng tôi sẽ lập tức đến.]

Một lát sau, tin nhắn phản hồi lại một chuỗi địa chỉ, cùng với địa chỉ Tương Bình tra được cho bọn họ trùng khớp với nhau.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu cũng chuẩn bị đi liền nói, “Miêu nhi, bằng không để tôi tới một mình cũng được?”

“Không cần, tôi đi cùng cậu, cậu đi một mình tôi lo lắng.” Triển Chiêu nhanh chóng mặc áo khoác, cũng không còn cảm giác buồn ngủ, cùng Bạch Ngọc Đường xuống dưới nhà, lấy xe, vừa vặn gặp Bạch Cẩm Đường cùng Công Tôn mới trở về.

“Vừa về đã lại đi sao?” Bạch Cẩm Đường nhíu mày, “Hòa bình thế giới cũng không phải chỉ dựa vào hai đứa, cứ bán mạng như vậy để làm gì?”

“Có tình huống khẩn cấp, trở về tụi em nói sau.” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vào trong xe lập tức rời đi.

Bạch Cẩm Đường nhìn trời. Công Tôn biết y thương em trai, liền túm lấy caravat kéo người vào nhà.

Bạch Ngọc Đường lái xe đưa Triển Chiêu chạy tới nhà Tiết Cẩm, một khu chung cư xa xỉ, cô ở tầng [12]. Hai người ra khỏi thang máy thì thấy cửa nhà Tiết Cẩm để mở, giật mình mang theo dự cảm không tốt. Tiết Cẩm là phụ nữ, hiện tại còn đang trong trạng thái sợ hãi vô cùng, mà vẫn có tâm trí mở cửa chờ sẵn bọn họ sao?

Triển Chiêu nhanh chân bước tới, đột nhiên Bạch Ngọc Đường kéo cậu lại phía sau.

Triển Chiêu sửng sốt, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ cánh cửa phòng khép hờ, mà trên đó phản chiếu ánh đèn vàng Có một bóng đen ở bên trong đung đưa – Trong đó có người!

370. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 11

Chương 11 : Đe dọa

Cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều khẩn trương thủ thế tiếp cận kẻ bên trong, nhưng một lúc sau nhìn kỹ lại thì cảm thấy dường như có chút gì đó không thích hợp. Nếu như đích xác trong nhà có người đi lại vậy tại sao không hề thấy có âm thanh phát ra, tại sao bóng người đó vẫn theo quy luật đồng đưa qua lại?

Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn, bóng đen mang dáng dấp của một cô gái, trái ~ phải ~ trái ~ phải..... nhịp điệu giống như con lắc đồng hồ, tốc độ cũng không quá nhanh.

Triển Chiêu không rõ lắm này là loại kỹ xảo gì? Khó hiểu liếc sang Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lắng tai nghe một hồi, chợt bên trong phát ra từng đợt âm thanh kỳ quái, nghe hao hao tiếng mèo con nức nở, “ô ô” còn có tiếng “tê tê...”

Bạch Ngọc Đường chau mày, rút súng ra, đẩy cửa lách người tiến vào.

Phòng khách không bật đèn, ánh sáng là từ bên trong hắt ra, đoán chừng là từ phòng ngủ. Hình ảnh phản chiếu trên cánh cửa dần biến hóa, có cái gì đó buộc vào chân đèn, tả lay hữu động.

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng đảo mắt một lượt xác định không có ai mới cẩn thận ra hiệu cho Triển Chiêu đi theo mình. Triển Chiêu tự nhiên phối hợp, trái phải nhìn quanh.

Hai người hướng căn phòng sáng đèn đi tới, được vài bước, Triển Chiêu liền cảm giác có thứ gì đó vừa lướt qua chân mình liền cúi đầu nhìn xem.....Chút ánh sáng ít ỏi cũng đủ làm lộ ra một con rắn màu xanh lục to cỡ hai ngón tay chấp đôi đang cong mình trườn tới.

“A!” Triển Chiêu dù sao cũng ít khi ra ngoài, hơn nữa con người có ba sinh vật luôn kị, nhất nhện nhì xà thứ ba là kiến chúa. Vừa thấy một màn này, Triển Chiêu lông tóc toàn thân nhất loạt dựng đứng, vùng chân kêu lên.

Nghe thấy tiếng kêu, âm thanh “Ô ô” trong phòng càng thêm dữ dội, dường như là có người cắn chặt răng mà khóc.

“Miêu nhi, đi ra ngoài!”

Bạch Ngọc Đường vừa hô vừa giữ nắm tay nơi cánh cửa.

Triển Chiêu hướng mắt về phía cửa phòng ngủ, nháy mắt toàn thân nổi tầng tầng da gà.

Những con rắn uốn éo vẫn tiếp tục bò ra.

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng bật đèn, tới trước cửa phòng, tránh né mấy con rắn bò lổm ngổm, cau mày, vươn tay đối với người bên trong nói, “Cô đừng động đây, bình tĩnh một chút!”

Triển Chiêu ngăn không được tò mò, cũng chạy tới nhìn qua, giật mình kinh hãi.

Trên mặt đất, toàn rần là rần. Ở giữa phòng là một cái bao thật lớn móc lên đèn trùm, đang đung đưa theo nhịp. Thứ mà cả hai nhìn thấy bóng dáng ánh trên cửa chính là nó. Trên bao có một lỗ thủng, rần từ trong bao theo đường đó mà rơi xuống.

Bao bố nhìn thoáng qua cũng phải có một số lượng rần rất lớn.

Trong một góc phòng, Tiết Cầm bị trói chặt trên một cái ghế, dây thừng quấn quanh vừa vô cùng phức tạp vừa có móc nối với chính bao chứa rần đang treo trên chùm đèn kia. Tiết Cầm miệng bị dán băng dính không thể lên tiếng, chỉ có thể ô ô nức nở.

Giày của cô được cởi bỏ, để chân trần trên ghế, dưới sàn là hàng chục con rần bơi qua bơi lại, Tiết Cầm sợ tới mức vẫn còn khóc mãi.

“Miêu nhi, gọi điện báo cáo tình huống một chút, để họ cho người bên đội phòng cháy chữa cháy tới thu thập bọn rần này, số lượng rất lớn.” Bạch Ngọc Đường nói xong tìm chỗ đem tất cả những con rần đang loanh quanh dưới gầm ghế Tiết Cầm quét ra.

Triển Chiêu gọi điện thoại, đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường nhìn lũ rần. Cả hai lúc này cùng có chung một nghi vấn, Là ai? Đã làm tới mức này, sự việc không tránh khỏi đã có phần thái quá!

Tiết Cầm miệng còn dán băng keo, Bạch Ngọc Đường vốn muốn giúp cô gỡ ra nhưng Triển Chiêu không cho.

“Câu xem tình huống hiện tại đi, một khi gỡ băng xuống, cô ấy đang rất xung động, có thể khiến tình hình càng khó không chế hơn. Vạn nhất dây thừng động khiến cho toàn bộ rần đều rơi xuống thì phiền to.” Triển Chiêu nhanh chóng giải thích cho Tiết Cầm nghe, “Vậy nên cô chịu khó nhẫn nại thêm một chút, lập tức sẽ có người đến ngay.”

Tiết Cầm ở bên khê gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu – Miêu nhi, cái người làm ra trò này có mục đích gì?

Triển Chiêu khê nhếch mi – Trả thù cùng với dần vật!

Chốc lát đã thấy Công Tôn mang theo một đám người đến nơi, phía sau anh là đội viên đội phòng cháy chữa cháy đã mặc sẵn trang phục phòng hộ.

“Bạch đội trưởng.” Người dẫn đội tới chào Bạch Ngọc Đường một câu.

Bạch Ngọc Đường nhận ra đội trưởng trung đội phòng cháy chữa cháy của cảnh cục – Tiêu Thắm.

“Đội trưởng Tiêu.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ bao rứa, “Trong này có không ít rần đâu.”

“Ngày nay con người thật sự là càng lúc càng biến thái.” Tiêu Thắm lắc lắc đầu, có vài đội viên đã bắt đầu gom rần trên mặt đất.

“Đều là loại không có độc.” Một người ở phía sau lên tiếng.

Người này mặc áo khoác dài màu trắng, ước chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, tóc màu nâu xoăn ngắn, phong thái so với Công Tôn có chút tương đồng, một loại phong thái rất đặc biệt, phong thái của người theo ngành y a. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn người nọ, cảm giác có chút quen mắt – Gặp qua ở đâu rồi nhỉ?

Người nọ nhìn thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thì hơi ngẩn người dường như cũng mang máng nghĩ tới cái gì đó, một lúc sau lập tức hô lên, “A! Là hai cậu chủ của con mèo béo kia sao.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe được hai chữ “Mèo béo” thì giật mình nhớ ra, “Ồ! Là vị bác sĩ thú y ác khẩu kia!”

“Cậu ta làm bác sĩ thú y chỉ là sở thích cá nhân mà thôi” Công Tôn cười cười giúp hai bên giới thiệu, “Đây là chuyên gia động vật học quốc nội vô cùng nổi danh, Trần Dần, hiện tại chúng tôi đang cùng nhau nghiên cứu một chút về đề tài tiến hóa, tôi thấy hai người điện báo có rần liền đem cậu ta theo.”

“Đã từng nghe danh” Triển Chiêu bắt tay với y.

“Tôi cũng kính ngưỡng tên tuổi của tiến sĩ Triển đã lâu.” Trần Dần thực giữ lễ theo sát tất cả mọi người chào hỏi, lại nhìn thấy túi lớn treo lơ lửng bên trong căn phòng thì ngẩn người, “Ý tưởng vô cùng sáng tạo nha.” Nói xong, y lấy kính mắt ra đeo vào nhìn chăm chú cái bao toàn là rắn, thật lâu sau mới nói, “Rắn không đến từ nơi này.”

Bạch Ngọc Đường hỏi lại, “Ý anh là, chúng không phải sinh vật bản địa?”

“Thành thị là nơi rất ít khi người ta có thể nhìn thấy rắn. Phần lớn rắn sinh trưởng ở nông thôn, rắn cỏ và rắn nước là hay bắt gặp nhất. Nước ta đại khái có khoảng hơn hai trăm loài, rắn lục chiếm đa số, có điều những con rắn này đến từ vùng nhiệt đới cơ.” Trần Dần nói xong, tiện tay từ trong túi rút ra một con, “Động vật máu lạnh đối với nhiệt độ yêu cầu rất cao, những con rắn này không thích ứng lắm với khí hậu nơi đây cho nên chúng đều ở vào trạng thái cứng ngắc, do đó mới không trườn ra toàn bộ.”

“Như vậy a.....” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

“Đội trưởng Tiêu.” Trần Dần hướng Tiêu Thắm nói, “Cái lỗ rách này chỉ cần lấy băng dính bịt kín vào, ngăn không cho chúng bò ra nữa là có thể tháo cái túi xuống. Với nhiệt độ hiện tại, những con rắn này không còn khả năng công kích nữa đâu.”

“Được.” Tiêu Thắm dựa theo lời Trần Dần kêu đội viên vào thành công đem bao rắn đó hạ xuống, quả nhiên bình yên vô sự.

“Hắn là còn mấy con.” Trần Dần chỉ vào mấy góc phòng, chỉ cần là nơi y chỉ, đội viên đội phòng cháy chữa cháy đều tìm được ở đó một đám rắn hỗn độn.

“Đều bắt hết rồi.” Trần Dần vừa dứt lời thì điện thoại reo. Nhận điện xong, y liền hướng Công Tôn bọn họ cáo lỗi, “Thật ngại, có một ca khó sinh của giống ngựa lùn Pony, tôi phải đi gấp.”

“Được.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng nói lời cảm tạ.

“Đúng rồi, để nuôi được đám rắn này cần phải có điều kiện.” Trần Dần để lại danh thiếp cho hai người, “Nếu cần hỗ trợ gì thì đến phòng khám tìm tôi hoặc là trực tiếp gọi điện thoại cũng được, thay tôi chào con mèo béo kia một câu nhé.” Nói xong liền vội vã rời đi.

“Một vị bác sĩ rất được nha.” Bạch Trì lại gần xem danh thiếp.

“Chuyên gia động vật học mở phòng khám làm bác sĩ thú y sao?” Triển Chiêu hỏi Công Tôn, “Anh ta rất thích động vật?”

“Ừm, Trần Dần có thể coi là một trong những người yêu động vật nhất trên thế gian.” Công Tôn cười cười, “Loài nào y cũng thu phục được hết.”

“Anh ta dường như rất hiểu tâm lý của động vật, ngày đó sau khi Lỗ Ban bị mắng áy câu, về nhà liền thực sự giảm béo thành công.” Triển Chiêu cảm thấy rất hứng thú, “Khi rảnh phải tranh thủ học hỏi anh ta mới được.”

Lúc này, Tiết Cẩm đã được giải thoát, cô được đỡ ra sofa ngồi, vẫn không ngừng phát run.

“Không có việc gì chứ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không....” Tiết Cẩm lắc đầu, nhưng vẫn không kìm được run rẩy, hai mắt nhìn đăm đăm ra phía trước, tất cả đều cảm thấy trạng thái của cô nàng thực kỳ quái.

“Có cần đi bệnh viện không?” Bạch Trì hỏi.

“Không cần, tôi không cần.” Tiết Cẩm lắc lắc đầu, hai tay nắm chặt chiếc khăn mặt mà Công Tôn đưa cho. Triển Chiêu nhìn nhìn cô, khẽ nhíu mày, “Chúng sợ hãi động vật máu lạnh ư?”

Tiết Cẩm càng không ngừng gật đầu, “Àn, đúng vậy, bác sĩ cũng đã từng nói với tôi.”

“Đó là bệnh gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Bệnh tâm lý sao?”

“Cũng tựa như chúng ưa sạch sẽ của cậu đó, những lúc không nghiêm trọng lắm thì chỉ là một bóng ma trong tâm tưởng, nhưng khi mức độ nặng thêm liền giống như bị giam cầm trong nỗi sợ hãi cao độ vậy, ảnh hưởng tới cuộc sống thường ngày.”

“Sao lại có loại bệnh này?” Công Tôn khó hiểu.

“Từng bị răn dọa qua? Hoặc là phải chịu đựng ở cùng chúng một thời gian dài?” Triển Chiêu hỏi Tiết Cẩm.

“Phải.....tôi từng rơi vào một hang rắn.” Tiết Cẩm vừa nói xong, ai nấy đều cả kinh.

“Hang rắn?” Triển Chiêu cảm thấy thật kỳ lạ, “Không phải ở thành phố S chứ?”

Tiết Cẩm lắc đầu, “Trong một chuyến du lịch tới Amazon.”

“Ồ.” Tất cả đồng loạt gật gù đầu, một vài cảnh phim kinh dị cùng lướt qua tâm trí họ, Cũng đúng.

“Là ai tập kích cô?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tiết Cẩm.

“Tôi.....tôi không biết, lúc tôi chờ hai anh, chẳng hiểu sao liền thiếp đi, đến khi tỉnh dậy thì đã thành như vậy rồi.” Tiết Cẩm nói xong lại run lên một chút, hỏi, “Có phải có người muốn giết tôi hay không?”

“Nếu muốn giết cô, chờ lúc cô ngất xỉu đã đem cô ném xuống lầu rồi, không cần bày trận như thế này chứ? Hơn nữa cửa ngoài mở, đến hừng đông khẳng định sẽ có người phát hiện ra.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Vậy ư.” Tiết Cẩm gật gù đầu.

“Tiết tiểu thư, cô nhấn chúng tôi tới là có chuyện muốn nói” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Hiện tại có thể nói được không?”

“Ách.....” Tiết Cẩm do dự một chút, “Không Không có gì.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sững sốt.

Một bên, các thành viên khác của SCI cũng có chút khó hiểu nhìn Tiết Cẩm.

“Tiết tiểu thư, cô vừa mới nói” Triển Chiêu còn chưa dứt lời, Tiết Cẩm đã vội lắc đầu, “Không có gì, tôi có chút thần kinh không vững vàng, trí nhớ cũng tệ, không nhớ rõ lắm.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, lấy cái cớ này thực vụng về thái quá, vì cái gì mà Tiết Cẩm đột nhiên thay đổi chủ ý, giữ miệng kín như bưng? Vì tình huống đột ngột phát sinh này..... Hay là do sợ hãi khi nhìn thấy rắn?”

Mọi người định hỏi thêm cô nhưng Tiết Cẩm nói chính mình đau đầu khó chịu, đáp cho có lệ cuối cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bắt đầu rời đi.

“Cô có số điện thoại của tôi, nếu phát sinh tình huống lập tức phải báo cho tôi biết.” Bạch Ngọc Đường lại lưu thêm một danh thiếp nữa cho đảm bảo.

“Có cần chúng tôi phái người bảo hộ không?” Triển Chiêu hỏi.

“Àn.....Không có việc gì, tôi gọi bạn tới ở cùng là ổn rồi.” Thái độ Tiết Cẩm thay đổi 180o đem cảnh sát tất thấy mời ra về, đóng cửa lại.

Ngoài cửa, tất cả hai mặt nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Tiết Cẩm làm vậy là ý gì?”

Triển Chiêu nhíu mày, “Xem ra, vụ rắn làm loạn này đã khiến cô ấy thay đổi ý định.”

“Rắn” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Vì sợ rắn, cho nên giấu diếm?”

“Xem ra còn rất nhiều thứ chúng ta phải tra.” Triển Chiêu thở dài.

“Kế tiếp làm sao bây giờ a?” Bạch Trì bắt đầu dĩ, “Vất vả mãi mới có chút manh mối.”

“Àn.....” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Mọi người đoán, đỡ để cho ngựa mẹ áng chừng mất mấy tiếng?”

Bạch Ngọc Đường cười, “Muốn từ những con rắn này tìm thêm manh mối?”

Triển Chiêu đắc ý, “Nha, cũng nên tới cảm tạ người đã giúp Lỗ Ban giảm béo thành công chứ, đi không?”

Chờ mọi người trở lại biệt thự, Trần Dần cũng lái xe tới nơi, cửa xe mở, cùng với người trên xe bước xuống, là hai chú chó Đức giống lưng đen. Dáng vẻ rất linh hoạt, dường như là một đực một cái, oai vệ đi song song với Trần Dần.

“Oa!” Triển Chiêu từ xa trông thấy, “Đẹp quá!”

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng.

Triển Chiêu an ủi anh, “Tôi là khen hai con chó chứ không có nói người, cậu đẹp trai hơn y.”

Bạch Ngọc Đường đầu hàng.

Trần Dần mang theo hai chú chó tiến vào, cũng lại từ xa nhìn thấy Triển Chiêu trên tay bế một tiểu sư tử, dưới chân là đại sư tử Lisbon đang ghé vào, nằm dài trên thảm, bên cạnh còn có một đoàn mèo lớn mèo nhỏ khác nữa.

“Thật sự là một gia đình người vật quán quýt.” Trần Dần đi tới, nhìn ngắm Lỗ Ban, “Không tồi, giảm béo thành công!”

Lỗ Ban hiển nhiên còn nhớ rõ người đã khiến lòng tự trọng của nó bị tổn thương sâu sắc, thấy y nó liền nhào vào trong lòng Triển Chiêu mà trốn.

Trần Dần đưa tay ra xoa xoa đầu nó, “Với giống mèo Ragdoll của Myanmar, bây giờ chính là một nhóc khá quý giá đó.”

Lỗ Ban quơ quơ cái đuôi, LiLya cũng tiến đến.

Trần Dần ôm lấy con mèo cái, “Garfield thuần chủng? Thật xinh đẹp!”

“Còn một đám mèo nhỏ nữa, cùng với.....” Triển Chiêu còn chưa dứt lời đã thấy Trần Dần nhìn chăm chăm vào hai chú sư tử trắng.

Đi tới bên cạnh Lisbon, Trần Dần ngồi xổm xuống ngắm nó, “Hoàn mỹ!”

Lại nhìn sang tiểu sư tử, giơ tay lên, “Nơi này là thiên đường!”

Tất cả đều nhin cười, Trần Dần quay đầu lại hỏi, “Không ai cảm thấy ở đây họ nhà mèo nhiều quá dẫn tới mất cân bằng rồi sao? Có muốn nuôi mấy con chó để điều chỉnh bớt hay không?” Nói rồi, y giới thiệu hai chú chó lưng đen của mình ọi người, “R and T.”

“R and T?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy khá thú vị, “Vậy khi gọi chúng phải kêu như thế nào?”

“Rất đơn giản.” Trần Dần cười, “Hất xì.”

Hai chú chó Đức nghe thấy tiếng liền phe phẩy cái đuôi chạy tới.

Mọi người liền cảm thấy một cơn gió cuốn qua, “Nhật quá a..... cười không nổi.”

Khi mà ai nấy đều nặn không ra một cái nhếch môi thì Công Tôn lại ở bên cười khúc khích.

Bạch Cẩm Đường ngồi cạnh anh cũng chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái rồi lại tiếp tục xem báo.

“Mấy cậu muốn tôi xem cái gì?” Trần Dần sau khi chào hỏi hết mấy thú cưng mới hỏi đến Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường dẫn y tới cạnh một cái thùng lớn, mở ra, bên trong ánh chùng có ít nhất khoảng một trăm con rắn đang lộn xộn, “Vừa mới dốc từ cái bao rắn đó ra.”

Trần Dần hơi hơi nhếch mi.

“Chúng tôi nghĩ, anh có thể từ những con rắn này tìm ra được manh mối về người nuôi chúng hay không?” Triển Chiêu đưa ra yêu cầu.

“Để tôi xem xem.” Trần Dần bắt lên hai con rắn, quan sát tỉ mỉ, “Trong tự nhiên rắn có khoảng hơn ba nghìn loài, mà loài có độc chiếm không đến 1/5. Rắn kỳ thật cũng khá thông minh, lại có linh tính.”

“Tôi có một vấn đề chuyên môn muốn hỏi.” Triển Chiêu cất lời, “Chuyện bị rơi vào động rấn, có những trường hợp nào có thể phát sinh?”

Trần Dần ngẩn người, lập tức cười ha ha đứng lên, “Mấy cậu chịu ảnh hưởng của phim kinh dị hả? Thảm họa rấn điên sao?”

Triển Chiêu không hiểu lắm.

“Cái chuyện cả ngàn con rấn tụ lại một chỗ, mà bên trong còn có một con rấn chúa là trạng thái sinh tồn tuyệt đối không có đâu.” Trần Dần lắc đầu, “Rấn là loại sống đơn độc, hơn nữa lại thích đào hang, một con rấn một cái hang không hơn. Tình huống rấn mẹ sinh sản phải bảo vệ hơn mười cái trứng là do rấn không cùng loại sẽ không cùng tồn tại. Còn muốn chúng nọ tụ tập lại một chỗ trừ phi là vườn bách thú muốn mở hang rấn, còn lại căn bản không có khả năng.”

“Vậy nguyên nhân gì khiến cho Tiết Cẩm mắc bệnh sợ hãi động vật máu lạnh?” Bạch Trì hỏi Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường ở bên nhìn vẻ mặt của Triển Chiêu, hỏi, “Miêu nhi, căn bản là không tồn tại loại bệnh này đúng chứ? Cậu gạt cô ta.”

Triển Chiêu giương giương khóe miệng, “Đúng vậy, tôi chỉ gọi cho cô ta một nguyên nhân để lấy làm lý do giải thích cho những biểu cảm bất thường của mình mà thôi.”

“Lý do?” Tất cả mọi người khó hiểu.

“Người sợ rấn kỳ thực cũng không có rắc rối gì.” Triển Chiêu nói, “Con gái ở vào loại tình huống như vậy, cho dù là gào thét như điên hay là trực tiếp ngắt đi đều là những phản ứng hết sức bình thường, ngược lại, biểu hiện bình tĩnh mới chính là không bình thường.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Tôi hiểu, vậy chứng tỏ lá gan của Tiết Cẩm rất lớn, con người cũng rất lạnh lùng.”

“Đúng a, nói như vậy, cô ấy cố tỏ vẻ sự bình tĩnh của bản thân là do đang phải hết sức kiềm chế.” Bạch Trì đồng ý.

“Một người nguy tạo cảm xúc của chính mình đồng nghĩa với việc ở vào thời điểm đó họ cần một cái cớ.” Triển Chiêu cười cười, “Vì thế, tôi cấp cho cô ấy một gợi ý a, và rồi cứ tự nhiên dựa vào đó định lừa chúng ta ra về. Còn việc bác sĩ tâm lý gì đó Loại bệnh này không hề tồn tại, sợ hãi là một trạng thái tâm lý hết sức bình thường, sợ rấn cũng là một loại sợ sự nguy hiểm mà thôi, ai cũng có.”

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, cũng thông suốt nguyên nhân Triển Chiêu làm như vậy.

Bạch Ngọc Đường khẽ sờ cằm, “Miêu nhi, ý của cậu là chuyện Tiết Cẩm muốn nói cho chúng ta cùng với người thả đám rấn này là có quan hệ ư. Rấn nhắc nhở cô ta không được nói cho chúng ta biết bí mật gì đó. Việc Tiết Cẩm hỏi tôi tính mạng cô có bị nguy hiểm hay không chính là muốn quyết nói hay không nói?”

Triển Chiêu vừa lòng gật đầu, “Tôi cũng nghĩ như vậy!”

“Nói đơn giản một chút.” Bạch Cẩm Đường nghe vụ án cảm thấy cũng có chút hứng thú, nhưng là nghe một hồi rấn nọ rấn kia, làm cho hần thực nhức đầu.

“Đơn giản chính là Tiết Cẩm muốn nói cho chúng ta chuyện trong quá khứ, mà trong đó có một nhân tố là rấn. Lại có người muốn dùng rấn để nhắc tỉnh cô rằng đừng manh động, nếu không ắt phải chết!” Bạch Ngọc Đường cười cười, “Dùng một dọa trăm.”

“Về chuyện xảy ra trong quá khứ.....” Ai nấy đều biết đây là ám chỉ chuyện gì, liền tùy ý mà liên tưởng.

“Tuy rằng không biết mấy vị đang bàn cái gì.” Lúc này Trần Dần chợt lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của tất cả, “Nhưng, tôi hẳn là có thể tìm được nơi nuôi dưỡng đám rấn.”

Tất cả trong lòng hồ hởi, Triển Chiêu bắt lấy vành tai của Lỗ Ban xoa xoa, cảm khái – Vậy mới nói, chuyên gia chính là chuyên gia a!

*Hai em “Hắt xì” (R and T – Ar~en~ti)

R

T

*Giống ngựa lùn Pony

371. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 12

Chương 12 : Cảnh cáo

Trần Dần nhắc lên một con rắn cỏ, ngón tay khê gầy gầy đầu nó, con rắn lẳng lẳng lúc lắc đầu, nhưng vẫn ngoan ngoãn tựa như rất rất nghe lời.

“Con rắn này có thể giúp ta tìm được nguồn gốc.” Trần Dần nói.

“Rắn chết, hẳn là chúng ta có thể từ dạ dày của chúng phân tích được thành phần thức ăn thực vật, cùng với xác định đồng vị từ lớp vảy của nó để suy ra mức độ sinh trưởng, xác nhận xem chúng sống ở trong hoàn cảnh như thế nào rồi lần theo đó mà tìm ra địa phương có rắn.” Công Tôn đứng trên góc độ pháp y đưa ra nhận định.

“Ừm, thật ra cũng không cần phức tạp như thế, các cậu vận khí tốt lắm.” Trần Dần nói xong liền giơ con rắn kia ra trước mặt cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xem, “Rắn này dân gian gọi tên chúng là rắn cỏ da hoa, là loài khác biệt nhất trong số các loại rắn cùng dòng!”

“Vừa nãy anh cũng nói loại rắn này xuất phát từ nhiệt đới, đúng là có phần hoạt bát hơn!” Triển Chiêu gật đầu, nếu không nhìn kĩ quả thực không nhận ra.

“Rắn là một loài động vật kỳ diệu, chúng rất giỏi về nguy trang, dễ thích ứng với hoàn cảnh sống. Rắn cỏ da hoa sản sinh nhiều ở vùng núi, mà trung tâm thành phố S thực sự rất hiếm có nơi sinh trưởng.” Trần Dần cười, “Nơi mà loại rắn này hay lui tới vừa khéo đợt trước tôi vừa mới mang đội nghiên cứu sinh của mình đi thực nghiệm, vùng chè hoang trên núi Thanh Sơn!”

“Đồi chè hoang?” Cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt.

“Phải.” Trần Dần gật đầu, “Vùng núi Thanh Sơn rìa thành phố S, địa hình khá hiểm trở, không phải nơi khai thác du lịch gì. Trên đó dùng làm lâm trường thì sẽ rất tiện lợi, chính quyền cũng đã chia khoảng và bán được kha khá rồi, trong đó có một mảng triển núi có rất nhiều cây lá chè hoang.”

“Ồ!” Mọi người trong khoảnh khắc đều tự cảm thấy dường như chính mình không phải người thành phố S nha, lần đầu nghe tới có loại địa phương như thế này.

“Còn có lá chè hoang nữa a.....” Bạch Cẩm Đường lẩm bẩm.

“Vài năm trở lại đây, lá chè hoang rất được ưa chuộng, rất nhiều người chịu chi, sẵn sàng ra giá cao để mua về uống, hoặc là có lắm người hứng trí bưng lên liền tự mình lên núi hái chè.” Trần Dần nói, “Cũng bởi vậy mà dạo trước xảy ra vài vụ người đi hái chè bị rắn cắn rồi khởi kiện. Rừng do chính quyền quản lý, liền gọi chúng tôi tới nghiên cứu địa hình, e sợ trong đó có loại rắn độc sinh sống. Và rồi.....chúng tôi tìm được loại rắn cỏ da hoa này đây.”

“Hay là thử xem xem trong bụng nó có lá trà không a....” Tiểu Đinh vỗ tay đề xuất, liền bị Đại Đinh đập ột cước, “Rắn sao có thể ăn lá chè được hử!”

“Vậy à” Tiểu Đinh xụ mặt.

“Rắn cỏ da hoa chủ yếu ăn chuột và ếch, còn việc nó có ăn lá chè hay không tạm thời miễn bình luận a, bởi vì trong mỗi một hoàn cảnh sống rắn có thể tự mình biến hóa để thích ứng được với môi trường, hình thái cũng có thể sai lệch so với nguyên bản luôn.”

Tất cả mọi người lắc đầu, rắn không phải vẫn là rắn hay sao? Có cái gì khác với không khác kia chứ!

Trần Dần nhìn trời, “Vậy nên tôi mới nói các cậu vận khí rõ tốt, nhìn coi!”

Y nói xong liền ọi người xem cái đuôi của con rắn, nơi đó có buộc một cái thiết bị gì đó hao hao với một đầu đinh nhỏ.

“Đây là cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhìn ngấm một hồi.

“Chúng tôi thời điểm làm thí nghiệm đều trang bị thiết bị theo dõi.” Trần Dần cười, “Vận khí vượng quá chứ hả?”

Mọi người đều công nhận – Thực sự là vận khí tốt tới tận cửa rồi!

“Lúc đó, chúng tôi phóng sinh tổng cộng mười con rắn, mỗi con đều mang theo thiết bị theo dõi.” Trần Dần nói xong, lấy điện thoại ra gọi cho trợ lý của mình, kêu cậu ta mang xe của viện tới đây, bên trong đó đều là thiết bị nghiên cứu thực nghiệm cả. Toàn bộ thông tin về mấy con rắn này cùng với cách thức đánh số, địa phương thả ra đều được ghi chép lại cẩn thận, lưu trong sổ sách.

“Thật sự là đại ân nhân!” Bạch Ngọc Đường nhin không được cảm khái.

“Đừng khách khí.” Trần Dần nói xong, tâm trạng lại trùng xuống.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hỏi.

“Ai, gốc núi Thanh Sơn có chút cao hơn so với mặt nước biển, nhiệt độ của núi vì thế cũng lạnh hơn, không biết chừng có thể có một đoàn rắn tụ lại quần cư.”

“Gi?” Triển Chiêu giật mình, “Không phải anh vừa nói, rắn sẽ không tập hợp lại một chỗ sao?”

“Nhưng chúng có thể làm hàng xóm mỗi khi đến thời điểm ngủ đông, theo kiểu sưởi ấm cho nhau ấy.” Trần Dần cười, “Chỉ là ngủ đông thôi nên đừng lo. Loại tình huống này mấy khu núi cao tôi từng đi khảo sát qua đã từng thấy rồi, nói trước để các cậu chuẩn bị tâm lý thôi, dù sao cũng là một lượng lớn các cá thể rắn quần vào nhau.....” Nói xong, y đưa tay vỗ vỗ đầu con rắn kia, “Hoàn toàn bất đồng, mi tuyệt đối là được nuôi a, vô luận là ai dưỡng được rắn, cũng cần phải có kiến thức chuyên môn nhất định!”

“Anh hoài nghi người làm ra chuyện này cũng là một nhà nghiên cứu động vật học như anh?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Hắn cũng không yêu động vật.” Trần Dần có vẻ chán nản lắc lắc đầu, “Cho dù hắn đang muốn làm cái gì thì hành động này của hắn chính là muốn đẩy lũ rắn vào chỗ chết, kẻ có thể một lần ra tay đoạt đi nhiều sinh mạng như vậy tuyệt đối là thứ hung tàn.”

Ai nấy đều gật gật đầu, con người và loài động vật khác kỳ thực cũng giống nhau, tất cả đều chỉ có một sinh mạng. Bất đồng là ở chỗ, trong chuỗi thức ăn của mình, con người lấy động vật làm nguồn sống đồng thời tồn tại cái gọi là đạo đức cùng lòng thương hại mà thôi. Nếu đặt chúng sinh ngang hàng thì giết động vật cũng là một hành vi giết chóc.

Rất nhanh, trợ lý của Trần Dần đã đánh xe tới.

Xe dừng ở cổng biệt thự của Bạch Cẩm Đường, từ trên xe bước xuống là một cậu thanh niên tuổi tác còn đương đôi trẻ, mặc áo sơ mi, quần đồng phục. Trên cổ có đeo thẻ tên, khẽ ngáp một cái rồi tiến tới nói chuyện với Trần Dần, “Bác sĩ, xe tới rồi.”

Trần Dần bước lên giới thiệu một chút, đây là nghiên cứu sinh của y, tên Triệu Cần.

“Họ Triệu a.” Triển Chiêu đối với mấy chữ này có chút miễn cảm, nhưng mà nhìn sao cũng thấy bộ dáng người này không có loại khí chất đặc thù gì, có vẻ như cùng Triệu Tước không có quan hệ.

Triệu Trinh đứng ở một bên xoa dịu Triển Chiêu, “Nhà của tôi cũng chẳng có mấy người, thân thích bà con khác đều ở nước ngoài định cư, anh xem, Triệu Hồ không phải cũng họ Triệu là gì?”

Triệu Cần ngửa mặt lên nhìn biệt thự của Bạch Cẩm Đường một cái rồi cúi đầu không nói chuyện, quay trở lại xe lấy thiết bị.

Triển Chiêu đứng cách đó không xa vừa lúc quan sát thấy, cũng cảm nhận được thái độ biến hóa của người kia – Đường như không thân thiện lắm a.

“Quét hình từ thiết bị theo dõi của con rắn này giúp tôi.” Trần Dần đem con rắn đưa cho Triệu Cần. Triệu Cần cầm lấy một chiếc máy hao hao với loại máy quét mã vạch ở siêu thị đưa tới chạm vào thiết bị gắn trên đuôi con rắn kia một chút, màn hình liền hiện lên một con số, sau đó nói cho Trần Dần, “Là con rắn số 7.”

“Hành vi lộ tuyến trước đó cùng với địa điểm dừng lại cũng kiểm tra đi.” Trần Dần kêu Triệu Cần lấy số liệu giao cho Bạch Ngọc Đường.

“Chúng vẫn luôn ở tại Thanh Sơn sao!” Bạch Ngọc Đường nhìn biểu tượng hiển thị, nhú mày, “Nói vậy đám rắn này được dẫn trực tiếp từ Thanh Sơn thẳng tới nội thành cũng chính là bỏ vào nhà Tiết Cầm.”

“Thời gian xảy ra sự việc cùng với lời khai của Tiết Cầm tương đối khớp nhau.” Triển Chiêu gật gù đầu, chỉ vào phạm vi hoạt động của đám rắn hỏi Trần Dần, “Chúng thường sinh sống cố định một chỗ ư?”

Trần Dần nhìn nhìn, hỏi Triệu Cần, “Cậu nghĩ thế nào?”

Triệu Cần lắc đầu, “Đương nhiên là không, loại rắn này nếu ở trạng thái thức tỉnh, không phải ngủ đông hẳn là sẽ bỏ đi tìm kiếm thức ăn, sao có thể ở ra chỉ ở một chỗ được.”

Trần Dần gật đầu, hướng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nói, “Ý kiến của tôi cũng giống như thế.”

“Kia có thể tra được vị trí của những con rắn khác hay không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Có thể.” Trần Dần ra hiệu cho Triệu Cần đi tra.

“Có năm con phân tách, bốn con khác thì ở gần nhau!” Triệu Cần nói, “Nếu không phải ngủ đông, chắc là bị ai đó bắt được rồi.”

“Cậu nghĩ cái nào có khả năng nhiều nhất?” Bạch Ngọc Đường hỏi y.

Trần Dần ngẫm nghĩ, “Về sau khoảng hơn 70%.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, dùng điện thoại gọi toàn thể đội viên SCI cùng Bao Chứng tới, tất cả đi tìm kiếm nơi đám rắn này bị gom lại. Có thể sẽ tìm ra được manh mối kẻ đe dọa Tiết Cầm ngày hôm nay.

Có điều lên núi vào ban đêm không phải là chuyện dễ. Bao Chứng nhờ tới cả sự giúp đỡ của người trong ban quản lý rừng, Trần Dần và Triệu Cần quen thuộc địa hình sẽ là người dẫn đường, cộng thêm một nhóm đội viên phòng cháy chữa cháy và nhân viên cứu hộ rừng rậm, lập thành một đoàn y chang như đi thám hiểm, cùng nhau tiến vào Thanh Sơn.

Núi Thanh Sơn không cao nhưng địa thế hiểm trở, cây cối rậm rạp. Nhóm người SCI chủ yếu là dân đô thị, mò mẫm tới nơi hoang dã này thật có chút cảm giác chính mình trở lại thời kỳ nguyên thủy xa xôi.

Triển Chiêu đi bên cạnh Bạch Ngọc Đường, vừa đi vừa hỏi người quản lý rừng một số vấn đề.

“Nơi này bị bỏ hoang như vậy? Cục kiểm lâm không khai phát gì sao?” Triển Chiêu hỏi, “Bình thường mọi người đi tuần có qua nơi này không?”

“Phần núi này hầu như đã thành lâm trường giao cho tư nhân, chúng tôi cũng không xâm phạm tới!” Quản lý Lâm tay cầm đèn pin chuyên dụng vừa chiếu đường đi vừa đáp.

“Lâm trường tư nhân ư, người mua là ai vậy?” Bạch Ngọc Đường cầm bản đồ đánh dấu vị trí hỏi.

Quản lý thoáng nhìn xung quanh, nhú mày, “Nơi này là.....”

“Là cái gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy ông chần chừ liền đồng thanh hỏi.

“Ách, này.....”

“Chú nói đi không có gì phải kiêng kỵ hết.” Bạch Ngọc Đường thúc giục.

“Chủ sở hữu là một người phụ nữ, nhưng đã chết rồi.” Quản lý Lâm có phần bất đắc dĩ nói, “Cô ấy mua phần rừng này dường như là muốn phát triển nghiệp trà, đầu tư khai thác chúng. Chỉ tiếc là ba năm trước gặp tai nạn máy bay qua đời, từ đó tới giờ chốn này bỏ hoang, chúng tôi cũng có dùng danh nghĩa của cô ấy phát tin tìm người thân, nhưng cho đến nay vẫn chưa thấy có ai tới nhận hết. Cô ấy là một người tốt, nghe danh là giáo sư đại học thì phải.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau một cái rồi cùng hỏi, “Vị giáo sư đó có phải họ Hác không?”

“Đúng vậy, giáo sư Hác!” Quản lý Lâm gật đầu, “Tôi cũng đã gặp cô ấy vài lần, tính cách rất cởi mở, các cậu quen biết sao?”

Mọi người nghe xong đều nhăn mặt nhíu mày – Giáo sư Hác chết vì tai nạn hàng không, vì sao vẫn có người sử dụng lâm trường này? Mặt khác, điều mà Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường để tâm nhất chính là, người bị hại tức Trần Khả Tình bọn họ lại từng là học trò của cô? Giữa hai nút thắt này rốt cuộc có mối nối ở đâu?

“Mấy cậu nói giáo sư Hác, có phải là người hướng dẫn sinh viên nhập khoa không?”

Trần Dần dẫn theo hai chú chó R và T đi phía trước nghe được đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy!” Triển Chiêu nhìn y, “Anh biết sao?”

“Biết!” Trần Dần gật gù đầu, hỏi Triệu Cần tay cầm đèn pin tay giữ R và T, “Cũng chính là vị giáo sư mà cậu vẫn hay nhắc với tôi sao?”

Triệu Cần gật gù đầu, không nói thêm gì.

Thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mang vẻ mặt khó hiểu, Trần Dần giải thích giùm, “Triệu Cần sinh ra và lớn lên ở nông thôn, nơi ấy nhỏ lắm, chi phí học tập đều là nhờ vào sự trợ giúp hảo tâm từ vị giáo sư kia. Lúc lên đại học giành được suất học bổng tư nhân, cũng là do người đó sáng lập.”

“Là giáo sư Hác ư?” Triển Chiêu hỏi Triệu Cần, “Vậy cậu đã từng gặp qua cô ấy, quen biết với cô ấy sao?”

“Vô nghĩa!” Triệu Cần không nhận được nói, “Ân nhân có thể không quen biết sao.”

Ánh mắt Triển Chiêu khẽ nheo lại, Thái độ người này kém quá đi!

“Có thể nói một chút về cô ấy được không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Có cái gì đâu.” Triệu Cần bình thản nói, “Một người tốt luôn làm việc tốt đã chết, vậy thôi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đá mắt sang nhau, từ đầu họ đều cảm giác được tính cách của Triệu Cần có phần lãnh đạm thậm chí là khó chiều, nhưng trông diện mạo cũng như thái độ của cậu ta đối với Trần Dần lại không thấy cậu ta là một kẻ quái gở khó ở chung.

Triển Chiêu từ cách ăn mặc và màu sắc ưa thích của Triệu Cần nhìn ra được, con người này tính cách khá thoải mái, vì sao lại cố tình đối với bọn họ tỏ ra có thành kiến như vậy nhỉ?

“Trước đây chúng tôi đã làm cái gì động chạm tới cậu sao?” Triển Chiêu hỏi một câu.

Triệu Cần ngẩn người, xoay mặt sang phía khác.

“Đừng để ý đến cậu ta, bị mẫn cảm với cảnh sát ấy mà, ghét tất tẩn tạt từ đặc vụ cho tới bảo an!” Trần Dần giải thích giùm, “Tính tình trẻ con!”

Triệu Cần hừ một tiếng, mang theo R,T đi vượt lên.

“Sao lại không thích cảnh sát?” Bạch Ngọc Đường buồn bực.

“Lý tưởng trước kia của cậu ta chính là làm cảnh sát a.” Trần Dần hạ giọng nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Sau ngày đó chẳng biết thế nào bỗng dưng quay ra hiềm khích với tất cả cảnh sát!”

“Ngày đó?” Bạch Ngọc Đường hỏi Trần Dần, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Trần Dần nhún vai, “Ngày ấy cách đây ba năm, cậu ta nhận được một cuộc điện thoại, bộ dáng có vẻ rất sốt ruột, chạy ra khỏi phòng thí nghiệm, đi tới tận tối mới trở về.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày – Ba năm trước? Là bọn họ suy nghĩ nhiều sao?

“Lúc trở lại thì khóc rất lớn, từ đó về sau, cứ gặp cảnh sát là chán ghét, cũng tuyên bố.....bản thân không muốn làm cảnh sát.” Trần Dần nhăn nhó cái mũi, “Tôi cũng không tiện hỏi cụ thể.”

Bạch Ngọc Đường đá đá mắt sang Triển Chiêu – Cậu nghiên cứu sinh này khẳng định biết cái gì đó! Tôi dùng trực giác của một người cảnh sát đảm bảo với cậu luôn!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng tiến lên phía trước đuổi theo Triệu Cần. Bạch Ngọc Đường lùi lại một chút, ở phía sau chuẩn bị cùng Triển Chiêu phối hợp, tìm cách khiến cậu nhóc nói ra.

Triển Chiêu đi lên trước, song song với R và T, vỗ vỗ đầu bọn nó.

R và T vẫn giữ gìn được đức tính tốt đẹp của dòng máu chó Đức lưng đen, linh động, thân mật, thân thiện, hiểu được ý người. Chúng quay đầu lại nhìn Triển Chiêu, còn lắc lắc đuôi với cậu nữa.

“Giống lưng đen thật sự là oai phong a, còn con mèo béo Lỗ Ban nhà tôi hết ăn rồi lại ngủ thật chẳng có mặt mũi gì.” Triển Chiêu cười hì hì tìm đề tài bắt chuyện.

Triệu Cần hơi hơi nhún vai, “Cảnh sát bây giờ cũng chẳng khác mấy, ngoại trừ linh tiền lương ra cũng chẳng được nước gì.”

Ở đây cũng có không ít cảnh sát, nghe câu đó đều nhú mày.

Triệu Hổ đi cách họ không xa, nghe xong nóng máu đạp chân tiến lên vài bước, “Hãy, ta nói cho thằng nhóc cậu nghe, cậu nghĩ thế là sai toét!”

Mã Hán nhìn nhìn Triệu Hổ, muốn nói – Cùng người kia tranh luận làm gì, loại quan niệm này cũng không phải chỉ có mình cậu ta nghĩ thế.

“Nghề của chúng tôi chính là lao đầu vào nơi nguy hiểm nhất!” Triệu Hổ đập lại câu nói của Triệu Cần, “Cậu thuận miệng nói một câu nhưng có biết chúng tôi cố gắng bao nhiêu năm không hã, chẳng khác nào phủ quyết hết mọi thứ, tôi đây cũng nói mấy vị nghiên cứu động vật như các cậu chẳng khác gì mua đồ bón cho heo ăn rồi từng xèo chúng, thế nào a?”

Triệu Cần quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Triệu Hổ.

Triệu Hổ cũng ra sức trừng mắt cho lớn hơn – Bậy trừng cái gì? Ta đây ngay cả tay buôn ma túy cuồng loạn, biến thái còn không sợ lẽ nào sợ bậy?

Triệu Cần không đáp trả, quay đầu tiếp tục đi, cũng đánh mắt sang R và T ngụ ý cảnh cáo Triệu Hổ, coi chừng thả chúng ra cắn hân!

“Ồ này!” Triệu Hổ còn định nháo thêm thì bị Mã Hán kéo về, ra hiệu yên tĩnh một chút đi, cùng với những tên như thế tranh luận đều là vô nghĩa thôi.

Triệu Hổ bĩu môi, mắt húng dậm chân một bên.

Triển Chiêu nở nụ cười, có chút ẩn ý, vội dạo bước nhanh hơn tới gần Triệu Cần, hỏi, “Tôi đoán thử nhé, cậu tức tối với cảnh sát là bởi vì họ đã từng khiến cậu thất vọng đúng không?”

Triệu Cần bĩu môi, quay mặt sang phía khác.

“Ồ.....” Triển Chiêu gật gật đầu, “Có liên quan đến chuyện của giáo sư Hác đúng không?”

Ánh mắt Triệu Cần lay động, tiếp tục cúi đầu đi.

Triển Chiêu khước môi khẽ kéo lên, “Giáo sư Hác không phải chết do tai nạn máy bay, đúng không?”

Triệu Cần giật mạnh đầu ngẩng lên nhìn Triển Chiêu, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc hòa lẫn với sự tức giận.

Triển Chiêu gật gật đầu, “Quả nhiên.....Vậy, sẽ không phải cuộc điện thoại ba năm trước là giáo sư Hác gọi cho cậu đi?”

“Oa, cái này anh cũng đoán được?” Triệu Cần nhú mày nhìn Triển Chiêu, “Anh là gì vậy a? Phù thủy? Hay là thầy tướng số?”

Triển Chiêu chấp tay sau lưng ngẩng mặt ra chiều ngẫm nghĩ, “Tôi có một chút phù thủy ha.....Giáo sư Hắc gọi điện cầu cứu cậu, cậu báo nguy với cảnh sát nhưng họ không nghe, sau đó còn phong tỏa tin tức nữa, đúng chứ?”

Triệu Cần vừa định nói gì đó thì bỗng nhiên, R và T đi phía trước đứng sững lại, gồng người lên cảnh giác nhìn chăm chăm phía trước.

“Có biến!” Bạch Ngọc Đường đi lên.

“Là tín hiệu của nguy hiểm.” Trần Dần nói cho Triển Chiêu, “Chó lưng đen là giống có cảm quan rất nhạy bén, có thể là chúng đã phát giác được thứ gì đó rồi.”

“Mấy cậu có ngửi thấy mùi gì không?” Công Tôn đột nhiên hỏi, “Giống như là mùi thịt nướng hay là đốt gỗ vậy.....”

“Mùi khét!” Triển Chiêu gật gật đầu.

Lúc này, nhóm người Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Hồ bọn họ quay lại ngoắc ngoắc tay với mọi người, mà R và T ở cạnh bên cũng hướng về phía khe núi xa xa mà sửa lên.

Mọi người tới một khe núi, thì thấy một căn nhà gỗ đang bốc cháy hừng hực.

“Meo~”

Di động Triển Chiêu bỗng vang lên.

Triển Chiêu ngắt người, lấy ra xem, là một tệp tin, không phải tin nhắn!

Đọc nội dung tệp tin, Triển Chiêu nhú mày, trên màn hình hiện lên một dòng chữ rất ngắn gọn – [Bớt lo chuyện người!]

“Là bản sao, rất khó tra nguồn gốc?”

Lúc này, Công Tôn cũng giơ ra di động của mình, đưa cho Triển Chiêu nhìn, một bức điện y hệt.

Mọi người ai nấy cũng mở di động ra xem, thì ra toàn bộ SCI đều được gửi một tệp tin như vậy.

Triển Chiêu bỗng nhiên nở nụ cười liếc Bạch Ngọc Đường.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường lại ngưng trọng, phải biết rằng chuyện gửi thư tín tới máy của mỗi một đội viên SCI là đồng nghĩa với việc biết được số điện thoại của từng người, đây là một điều không hề đơn giản!

*Rắn cỏ da hoa (rắn hoa)

372. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 13

Chương 13 : Ngọn lửa hận thù

Cháy rừng không phải là chuyện đùa, mặc kệ hiện tại có phải là mùa cao điểm phòng cháy chữa cháy hay không thì khu vực lân cận luôn có cư dân sinh sống, chỉ một mối lửa thôi cũng có thể gây ra những tổn thất nặng nề.

Vì thế, quản lý Lâm vội vàng chạy đi gọi cứu hỏa, R và T vẫn cứ đứng ở đó sửa lớn liên hồi, dường như là còn có điều gì đó không thích hợp.

“Mùi thịt cháy!” Bạch Ngọc Đường nhú mày, nói.

“Ý cậu là bên trong có người?” Triển Chiêu nhìn thấy Bạch Ngọc Đường định lao vội đi liền nhanh tay giữ chặt, “Ngọc Đường!”

“Để chúng tôi đi cho.” Lúc này, đội cứu hỏa đã tới, Bạch Ngọc Đường cũng mượn họ một bộ đồ phòng hộ mặc vào rồi xuống theo. Triển Chiêu cũng biết không thể cản được anh đành sốt ruột đứng gần đó chờ đợi.

Triệu Cần ở bên nhìn thấy, nhú mày không nói lời nào.

Mọi người vọt xuống dưới hiện trường, nhìn ngọn lửa lớn quét qua mảnh liệt, trên mặt đất ngổn ngang xác rắn cháy đen.

“Là mùi thịt rắn bị nướng cháy?” Bạch Trì hỏi.

Công Tôn gầy một con rắn lên ngửi thử, lắc đầu, “Mùi không giống!”

Lúc này, đội viên phòng cháy chữa cháy đã xâm nhập được vào trung tâm ngọn lửa, Tần Âu ngăn Bạch Ngọc Đường đang muốn xông vào, “Đội trưởng, tôi có kinh nghiệm, để tôi đi cho!”

Tất cả mọi người đều biết trước kia anh chính là đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy của cảnh cục, bởi vậy Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, đem bộ đồ phòng hộ giao cho Tần Âu. Tần Âu nhanh chóng mặc vào rồi theo chân những đội viên kia. Một lát sau.....Tần Âu cùng hai ba đội viên khác khiêng từ trong đám cháy ra một cái tủ sắt lớn.

Từ bên trong tủ sắt truyền ra tiếng của một người phụ nữ đang la hét đến chói tai, có chút khó chịu.

Tần Âu tháo mặt nạ phòng độc xuống thở hổn hển, nói, “Bên trong có rất nhiều mồi săn thú, thỏ hoang.....còn có.....”

“Có gì?” Mọi người khó hiểu.

Tần Âu khẽ cau mày, “Thi thể người cụt tay cụt chân, dường như cũng đã được ngâm qua formalin rồi.”

Lúc này, cửa tủ sắt kêu tiếng “Két” một cái mở ra, bên trong là một người phụ nữ đầu tóc rối bù đang muốn bỏ chạy, vừa ôm đầu vừa điên cuồng la hét như một người mất trí.

Tất cả đều nhú mày, trong chiếc tủ sắt kia có đặt một thiết bị cung cấp dưỡng khí đơn giản, trên màn hình là những con số đếm ngược biểu thị khoảng thời gian có thể duy trì, hiện tại đang dừng ở con số 5.

Tủ sắt dẫn nhiệt rất nhanh, bên trong xem ra rất nóng, từng mảng đỏ trên da dẻ người phụ nữ kia hẳn là do bị bỏng. Nhưng hình như bà ấy bị dọa sợ tới phát điên rồi, vừa khóc lóc vừa kêu gào, miệng cứ lặp đi lặp lại mãi một câu, “Chuyện không liên quan đến tôi, không liên quan đến tôi a!”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, kêu Lạc Thiên và Triệu Hổ đỡ người phụ nữ đó dậy, nhưng vẫn khá là khó khống chế.

Bạch Trì lo gọi xe cứu thương, Triển Chiêu ở bên người phụ nữ nói mấy câu, sau đó thì từ từ dẫn dắt, “Hít sâu, thở nhẹ.....”

Người phụ nữ kia dần dần bình tĩnh lại, ngây ngốc làm theo những tiết tấu mà Triển Chiêu phát ra.

“Thả lỏng.” Triển Chiêu gật đầu, đã thành công khiến cho người này yên ổn.

Bấy giờ, tất cả mới có thể nhìn thật rõ ràng, người phụ nữ này tuổi chừng bốn mươi, thân hình gầy dộc, hai gò má hóp lại, giống như là đã bị bỏ đói vài ngày. Mái tóc dài màu nâu vô cùng hỗn loạn, cạnh mắt có vết tì, hẳn là thường xuyên đeo kính mắt quanh năm.

Triệu Cần đột nhiên kêu lên một tiếng, “A?! Chủ nhiệm!”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cậu quen chị ta?”

Triệu Cần gật gật đầu, “Cô ấy là chủ nhiệm khoa giáo dục.”

“Thì ra là giáo viên trường đại học mà cậu đang học?” Triển Chiêu hỏi, “Cũng là trường giáo sư Hắc giảng dạy ư?”

“Phải.....”

Thời điểm Triển Chiêu nhắc đến giáo sư Hắc, đã chú ý thấy sự biến hóa rất nhỏ trong ánh mắt vị chủ nhiệm kia. Nhờ ánh lửa, con ngươi trong mắt bà ta giãn ra rõ rệt.

Triển Chiêu nhú mày, “S-O-R.”

“Cái gì?” Tất cả mọi người buồn bực, Đây lại là thuật ngữ mới sao.

Triển Chiêu nhìn nhìn mọi người, “Hiệu ứng Pavlov.”

“À.” Tất cả gật gật đầu.

Triệu Cần nhíu mày hỏi Triệu Hổ, “Anh cũng biết.”

“Vớ vẩn.” Triệu Hổ lườm y một cái, “Ông đây cũng không phải phường thất học.”

Triệu Cần biết người này vừa mới bị mình châm chọc chức nghiệp cảnh sát cho nên còn cáu kỉnh, cũng không nói gì thêm nữa.

“S-O-R nghĩa là Điều kiện – Phản xạ – Hành vi.” Triển Chiêu nói, “Chị ta bị đối đãi như vậy ắt sẽ có một lý do, mà lý do đó khi nhắc đến, theo bản năng sẽ làm cho chị ta sợ.”

“Lý do gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chú ý vào con người.” Triển Chiêu đối diện với vị nữ chủ nhiệm, nói, “Hung thủ.”

Đồng tử biến hóa, hơi căng ra, đôi mắt cũng trừng lớn.

“Sát hại.”

Con người giữ nguyên biểu hiện như cũ.

“Hác Linh.”

Vẫn vậy, nhưng gương mặt lại lộ vẻ kinh hoàng.

“Tai nạn máy bay.”

Con người không phản ứng, chỉ có mí mắt khẽ rung.

Cũng không biết vị chủ nhiệm kia bị Triển Chiêu tác động như thế nào mà lại ngoan ngoãn ngồi im như một con rối gỗ, nghe gì đáp nấy.

“Trần Khả Tĩnh.”

Đôi mắt vô thức chớp một cái.

“Triệu Cần.”

Triệu Cần đứng bên hơi sững sốt.

Vị chủ nhiệm kia không có biến hóa gì.

“Chân tướng.”

Lại thêm một cái chớp mắt nữa, dường như rất không yên ổn.

“Bảo thù.”

Lần này đồng tử tiếp tục giãn ra.

Triển Chiêu trầm mặc trong chốc lát, rồi nói, “Thực xin lỗi.....”

“A!” Người nọ bỗng nhiên kêu lên, tựa như được ai đó cởi dây trói cho vậy, bịt chặt lỗ tai ra sức lắc đầu, lặp đi lặp lại mãi một câu, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

Triển Chiêu lắc lắc đầu. Lúc này, nhân viên cấp cứu từ dưới chân núi đã lên tới nơi, Bạch Ngọc Đường phân phó cho Bạch Trì cùng Lạc Thiên đi theo, đưa người tới bệnh viện.

“Miêu nhi, những phản ứng vừa rồi nói lên điều gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Những người khác cũng gật đầu. Trong lúc chờ cho đội phòng cháy chữa cháy dập tắt hoàn toàn ngọn lửa, tất cả vây quanh Triển Chiêu chờ nghe lời giải đáp.

“Tôi dùng thí nghiệm phản ứng đồng tử kỳ thực là muốn thông qua đó xác định mức độ kích động cũng như cảm xúc của chị ta với những sự vật được nêu.” Triển Chiêu giải thích.

Công Tôn gật đầu, “Con người chính là vật có tương tác với những biến hóa của cơ thể. Ví dụ như, khi ta khấn trương, hưng phấn hoặc là khiếp sợ ta đều rơi vào trạng thái căng thẳng, các cơ co rút lại, gián tiếp làm cho đồng tử mở rộng ra. Và ngược lại, khi cơ thể ở trạng thái thả lỏng, hoặc dây thần kinh giao cảm bị tổn thương, các cơ không bị tác động sẽ trùng xuống, khiến cho đồng tử như bị thu hẹp lại, thậm chí là không thể mở lớn hơn.”

Triển Chiêu gật gù đầu, Công Tôn đứng trên góc độ của bên pháp y giải thích quả nhiên so với chính mình nói sẽ dễ hiểu hơn, “Các nhà tâm lý học thường sử dụng loại thủ pháp này để phán đoán tâm tình của người bệnh, nó còn được ứng dụng rộng rãi trong việc thẩm vấn chứng thực tội danh. Những biểu hiện phản hồi của vị chủ nhiệm kia đã nói cho ta biết hết thấy những điều sau đây:

[Hung thủ, sát hại, Hác Linh – Là thứ khiến chị ta sợ hãi];

[Tai nạn máy bay – Làm lòng chị ta bất an];

[Trần Khả Tình – Chị ta nghi ngờ];

[Triệu Cần, chỉ là để so sánh – Chị ta hoàn toàn không có phản ứng, trong trí nhớ không có cái tên này];

[Chân tướng – Khiến chị ta càng thêm bồn chồn];

[Báo thù – Thì cực kỳ sợ hãi];

[Thực xin lỗi – Là điều duy nhất chị ta có thể làm].”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Triệu Hồ nghĩ nghĩ, “Tổng kết lại là gì?”

Triển Chiêu hí mắt liếc sang phía Bạch Ngọc Đường, Cậu tổng kết đi, dù sao cậu cũng rành việc này lắm mà.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ, “Có thể nói, rõ ràng là Hác Linh đã bị sát hại, có chủ mưu. Tai nạn máy bay khiến cho chị ta bồn chồn, khả năng Trần Khả Tình có liên quan là rất cao, việc xảy đến với chị ta ngày hôm nay chính là bị báo thù, cho nên vô cùng lo lắng, mà điều duy nhất chị ta có thể làm dường như chỉ là nói lời xin lỗi. Xem ra.....vị chủ nhiệm này cũng không phải là hoàn toàn không có liên quan đâu.”

“Bạch đội trưởng.”

Lúc này, các đội viên đội phòng cháy vẫy tay ra hiệu, “Xong rồi!”

Bạch Ngọc Đường gật gù đầu, người bên khoa giám định cũng đã tới, chờ thăm dò qua hiện trường rồi thu thập chứng cứ. Chỉ là ngọn lửa cháy lớn như vậy, những thứ còn sót lại cũng không nhiều. Bên đội phòng cháy chữa cháy đã cử người qua phối hợp xác định nguyên nhân gây hỏa hoạn.

“Có chất dẫn cháy.” Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy chỉ cho Bạch ngọc Đường thấy một can xăng chống trượt trên mặt cỏ.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, Tần Âu dẫn người qua xem.

“Thế này đủ để khẳng định là cố ý phóng hỏa rồi.” Tần Âu nhìn xung quanh.

“Gọi đội cảnh khuyến tới hỗ trợ đi.” Bạch Ngọc Đường nhắc Trương Long, Vương Triều nhanh chóng đi lục soát, tránh để kẻ phóng hỏa lẩn trốn trong núi.

Tần Âu tiến vào bên trong đồng phệ tích, Triệu Hồ và Mã Hán đi vòng xung quanh.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đứng ở ngoài quan sát, đột nhiên Bạch Ngọc Đường quay sang hỏi Triển Chiêu, “Về tệp tin kia, cậu thấy thế nào? Miêu nhi?”

“Đối phương hẳn là quen biết với Mã Hân hoặc là Trần Du.

Triển Chiêu thần nhiên nói.

“Không phải chứ.” Triệu Hồ nghe được chạy lại hỏi, “Tiến sĩ Triển, anh nghĩ là hai cô bé kia bán đứng chúng ta sao?”

Triển Chiêu cười cười, “Tôi không phải có ý này.”

Mã Hán cũng nghe thấy, lòng hơi lo lo, lần trước Trần Du và Mã Hán đều là mục tiêu tiếp nhận cuộc điện thoại ‘Tiếng hát nhân ngư’, Trần Du bị tác động thiếu chút nữa đi tìm cái chết, ngay sau đó là đến Mã Hán.

“Trần Du và Mã Hán đều có số điện thoại của chúng ta, lại là cầu nối duy nhất giữa Hác Linh và Trần Khả Tình.” Bạch Ngọc Đường đi về phía trước, ngồi xuống xem xét những xác rắn cháy đen, “Án này rõ ràng là một vụ báo thù, kế hoạch của đối phương được chuẩn bị vô cùng chu đáo, cho nên nhất định sẽ điều tra toàn bộ những mối quan hệ của những người có liên quan. Thân phận của Mã Hán khá đặc biệt, Trần Du cũng quen biết với chúng ta.....Cho nên, phạm vi điều tra của chúng ta tất cả đều nằm trong khả năng đối phó của hung thủ.”

Mã Hán và Triệu Hổ đã hiểu.

Mã Hán nghe xong cúi đầu, “Nếu Trần Du và Mã Hán đều bị đối phương lựa chọn, thì dường như hung thủ tình nguyện gây hại cho Trần Du chứ tuyệt không muốn thương tổn gì tới Mã Hán.”

“Ừ!” Triệu Chiêu gật đầu khen ngợi, “Tiểu Mã ca quả nhiên nhạy bén sâu sắc a!”

Mã Hán nhìn trời, cái biệt danh này khởi nguồn từ Triệu Hổ, ấy vậy mà giờ đây cả cảnh cục, ai ai cũng lấy nó để gọi anh.

“Là do người nọ gửi cho Trần Du đoạn ghi âm Tiếng hát nhân ngư kia trước nên.....Mã Hán mới có sự phỏng bị sao.” Triệu Hổ vừa dứt lời, đã nghe Trần Dần và Triệu Cần đồng loạt thốt lên, “Tiếng hát nhân ngư?!”

Trong mắt hai người họ dường như đang phát sáng lấp lánh a lấp lánh, biểu tình y hệt những lúc Công Tôn dụng đến mấy thi thể cổ quái ha.

Triển Chiêu nhìn trời, “Không phải là nhân ngư thật sự, chỉ là thứ âm nhạc trong truyền thuyết thôi.”

“Âyz.” Trần Dần cùng Triệu Cần tụt hứng, Lại là giả sao!

“Đây là một hành động được ăn cả ngã về không.” Triển Chiêu đi đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường, xem xét những phế tích cháy đen, “Vẫn chưa tới đâu, những hành động khủng bố mấy ngày qua chỉ là hồi chuông báo trước cho người bị nhắm đến thực sự mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, “Đối với một người mang trong lòng những điều hỏ thẹn thì sống giữa tầng tầng sợ hãi còn dần vặt hơn là vì sợ hãi mà chết đi.”

“Trước là hù dọa người, cho người cảm thấy sợ hãi tột cùng, rồi lại thả người trở về trạng thái an toàn, yên ổn, nhưng cũng chính ở thời điểm người không ngờ tới nhất, khiến cho người chết mà không thể nhắm mắt.” Triển Chiêu lắc lắc đầu, ‘Điển hình của sự hận thù tột độ, nhất định là có một nỗi oán hận khắc cốt ghi tâm.’

“Có thể là báo thù cho Hác Linh hay không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đừng quên.” Triển Chiêu nhắc nhở, “Lần đó là tai nạn máy bay, người chết không chỉ có mình Hác Linh đâu.”

“Ý cậu là còn có Lam Kỳ?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Trần Du ở chỗ Lam Tây trở về liền bị ám hại.”

“Tai nạn máy bay kia.....chúng ta hẳn là phải điều tra sâu thêm một chút rồi.” Triển Chiêu cười cười, “Tìm người thực sự biết rõ chuyện.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Các cảnh viên vẫn đang bận rộn, cách đó không xa, Trần Dần ngồi trên một tầng đã lớn, nhìn Triệu Cần hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm hai người Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bàn bạc về vụ án, cùng những người khác đang cặm cụi tỉ mỉ thu dọn hiện trường, tìm kiếm manh mối.

“Cậu hãy thử dỡ bỏ đề phòng, tin tưởng thêm một lần nữa đi.” Trần Dần mở miệng, “Dù sao cũng không tổn thất gì.”

Triệu Cần quay đầu lại nhìn Trần Dần.

Trần Dần chỉ chỉ vào đầu mình, “Bằng trực giác của ta.....họ là những con người đáng tin cậy.”

Triệu Cần cúi đầu im lặng, một lúc sau liền đi tới sau lưng Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Tôi có một số việc.....”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn cậu.

Triệu Cần muốn đưa cho cả hai một chiếc di động đã cũ sờn. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trước đó đã từng thấy trong túi áo khoác của Trần Dần có một chiếc điện thoại mới tinh, này còn dùng để tra cứu số liệu. Mà chiếc này thì đã cũ, tuy nhiên lại được nạp điện thực đầy đủ, còn vô cùng cẩn thận mà cất giữ ở sâu trong túi quần.

“Ba năm nay, tôi vẫn luôn mang nó theo bên mình, cước phí hàng năm, nạp điện hàng ngày đều là tôi làm cả. Tôi vẫn hy vọng có một ngày, cô ấy lại gọi điện về.” Triệu Cần mở mục tin nhắn, “Giáo sư Hác là người mà tôi kính trọng nhất, tình cảm giữa hai chúng tôi rất đặc biệt, cô ấy thương yêu tôi, chẳng khác nào một người chị ruột trong gia đình.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhú mày, Mã Hân cũng từng nói, Hác Linh là một người vô cùng tốt, lại và một thầy thuốc, một nhà nhân loại học có tài, chỉ tiếc là ra đi khi còn dang dở.

“Lần đó, cô ấy rời đi, để tới một hòn đảo nhỏ làm công việc giám định thi thể.” Triển Cần thấp giọng nói, “Nơi đó vẫn có những phần tử nổi loạn còn sót lại, đáng ra không nên đi. Ngày đầu tiên tới nơi, cô ấy có nhắn tin về.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng tiến lại xem, nội dung tin nhắn là – [Tiểu Cần, cô vừa mới đáp xuống xong, vượt Thái Bình Dương cảm giác thật tuyệt vời, nhìn hòn đảo nhỏ giữa lòng đại dương xanh thẳm chẳng khác nào một ánh sao trên bầu trời vậy đó.]

“Đây là của ngày hôm sau.” Triệu Cần mở tin kế tiếp.

[Tiểu Cần, tình hình nơi đây không hề tệ thắm như cô đã tưởng tượng, cư dân trên đảo rất hiếu khách, cảnh ngộ của họ thật bất công, còn có, cô gặp được một người rất đặc biệt nha.]

“Tin thứ ba.”

[Còn nhớ ngày đó cô từng nói gì không? Đại dương xanh thẳm, hòn đảo nhỏ như một ánh sao trên trời, vậy mà tại nơi đây có thể gặp được người đó, thật là kỳ diệu.]

“Thứ tư.”

[Hôm nay suýt nữa là cô bị phần tử bạo động bắt đi rồi, người nọ rất dũng cảm gọi dân quân địa phương tới cứu cô, lúc về, sẽ dẫn đi gặp em ^-^.]

“Ngày thứ năm, thì cô không nhắn một tin nào hết.” Triệu Cần nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Ngày thứ sáu, tôi nhận được một cuộc điện thoại.”

“Cô ấy nói gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Cái gì cũng không nói, chỉ có khóc thôi.” Triệu Cần dè dặt âm thanh, “Cô ấy vốn là một người rất kiên cường, rất bình tĩnh, trước giờ tôi chưa từng thấy cô khóc, lại còn khóc tới mức tê tâm liệt phế như thế nữa, sau cùng là một tiếng nổ rất mạnh át sang.”

“Là tiếng nổ máy bay sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không phải, vì ngoài tiếng khóc của cô ấy ra, tôi không hề nghe thấy những tiếng hoảng loạn cũng không nghe thấy tiếng gió quật của dòng nghịch lưu, ngược lại đầu bên kia có tiếng hải âu kêu, cùng với một âm thanh khác.....”

“Âm thanh gì vậy?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thanh hỏi.

“Là tiếng cười.” Triệu Cần nhú mày, “Cô Hác khóc thương tâm như vậy mà bên cạnh lại có người cất giọng cười!”

“Là ai cười, nam hay nữ?”

“Tôi nghe không ra! Kỳ thật là không chú ý đến.” Triệu Cần biểu tình rồi rầm, “Khi ấy tôi bị tiếng khóc của cô giáo làm cho bối rối, lúc sau chạy đi báo cảnh sát, bọn họ đều bảo tôi đã nghe nhầm, không ai chịu tin tôi!”

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ bả vai cậu, “Yên tâm đi, hiện tại cả cái chết của Hác Linh, cả vụ tai nạn máy bay đều xuất hiện rất nhiều nghi vấn, chúng tôi sẽ tiến hành điều tra lại.”

Triệu Cần gật gật đầu, Bạch Ngọc Đường kêu cậu lát nữa theo họ về cảnh cục, lấy những chi tiết đó lưu lại làm lời khai.

“Đại dương xanh thăm, đảo nhỏ như một ánh sao trên bầu trời a.....” Triển Chiêu cảm khái, nở nụ cười.

“Phải.” Bạch Ngọc Đường cũng gật gật đầu, “Lam Kỳ.”

Thuật ngữ S-O-R (S-R) : thực chất là chuỗi phản ứng [Kích thích → Tiếp nhận → Hồi đáp] nhưng do chỉ Nhã viết là [Điều kiện – Phản xạ - Hành vi] nên mình giữ nguyên.

Soredium [sə'ri:diəm] = Sự kích thích.

373. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 14

Chương 14 : Hành vi thăng cấp

Thứ có thể thu thập trong đồng phế tích cháy đen này chẳng được là bao, cảnh viên khoa giám định kiên trì lật từng tấc đất để tìm kiếm, rốt cuộc cũng phát hiện ra một chuyện khá bất thường. Đó là giữa đồng đồ nát có hai chiếc ghế đặt đối mặt vào nhau, bốn phía xung quanh đều đã cháy rụi mà riêng chúng lại hoàn toàn không hao tổn tí gì.

Cảnh viên khoa giám định gom được một ít thứ vụn vụn lưu lại trên bề mặt ghế, cùng với vài dấu vân tay nguyên vẹn và một vệt nửa bàn tay.

Việc tìm thấy những dấu vân tay này đã kích lệ mọi người rất nhiều, vì dù sao đối phương nếu như đã muốn thiêu hủy cả căn phòng tức là hẳn đã muốn hủy đi triệt để tất cả mọi chứng cứ, tìm được một dấu vân tay đồng nghĩa với việc nhất định họ sẽ có thêm được đầu mối.

Việc lục soát toàn bộ quả núi tiến hành cho tới tận hừng đông nhưng không thu hoạch thêm được kết quả gì. Phụ cận là khu du lịch thưởng lãm vườn trà mọc hoang dã, thường xuyên có nhiều người tới tới lui lui, rác thải cùng vô số những vật dụng bỏ quên, thất lạc khác của du khách chỗ nào cũng có, căn bản nếu muốn phân loại thực không dễ dàng gì. Vậy nên tất cả nhất trí chờ kết quả phân tích dấu vân tay trước đã.

Tảng sáng, tất cả quy tụ về tại SCI, một tách cà phê, một phần ăn nhẹ lót dạ. Kết quả đã được đặt sẵn ở trên bàn và dấu vân tay nọ cũng tiếp tục không tìm được chủ.

Ở thời điểm mà Triển Chiêu bọn họ đang rất chán chường thì người bên khoa giám định lại cấp cho tất cả một tia hy vọng mới – Bàn tay kia rất lớn!

“Bàn tay rất lớn?” Triển Chiêu cảm thấy kỳ quái vô cùng, “Cỡ nào?”

“Chính là to một cách bất thường!” Chủ nhiệm bộ phận giám định, tức lão Vương đang đẩy đẩy kính, tuyên bố.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu rất chăm chú tiếp thu cái nghĩa đen của hai từ “bất thường” này, cảm thấy thú vị rồi đây.

“Áng chừng cỡ người là bao nhiêu?” Công Tôn hỏi.

“Nói sao nhỉ.....Dựa theo dấu vân tay cùng đường vân ở lòng bàn tay mà ta thu thập được thì hai trang giấy A4 vừa vịn xò đủ cả 5 ngón tay, mà khoảng cách giữa các ngón cũng tương đối lớn.” Lão Vương hào hứng nói.

“Hai trang?” Bạch Trì cầm hai tờ A4 lên so so, cảm thấy có chút khủng bố.

“Tay lớn như vậy, cỡ người tính ra ước chừng hai mét là ít?” Công Tôn khua tay múa chân mô tả một chút rồi hỏi Triển Chiêu, “Còn nhớ cái lần chúng ta qua Mỹ đi coi bóng rổ không?”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy, cái áo thi đấu mua làm quà cho Dương Dương lúc giở ra chẳng khác gì một cái chăn.”

Bạch Ngọc Đường nhìn lão Vương, “Ý của chú là chúng ta đang kiếm một tên hung thủ khổng lồ cao tầm 2m1 nặng tầm 132 kg ư?”

Tất cả mọi người ngửa mặt lên trần tưởng tượng một chút.

“Nếu có người mang dáng vẻ như vậy thì cục quản lý rừng không có lý gì là không phát hiện ra đúng không?” Triển Chiêu cảm thấy không lý giải nổi.

“Có thể tên đó chỉ có mỗi tay là to thôi thì sao?” Triệu Hổ hỏi, “Tức là dáng người không cao lớn lắm nhưng tay lại phát triển đặc biệt ấy?!”

Công Tôn cho Triệu Hổ nĩa con mắt, “Giống như Mickey Mouse?”

Triệu Hổ vừa định gật đầu thì Mã Hán ở phía sau bật ột cái, Triệu Hổ xoa xoa ột, “Thế gian muôn hình vạn trạng, có cái gì là không đâu.”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, đột nhiên thủ thủ, “Quasimodo?”

Bạch Ngọc Đường buồn cười ngắm người kia, “Miêu nhi, ý tưởng rất lãng mạn.”

Triển Chiêu lắc đầu, cảm thấy tình tiết đang bị đẩy sang hướng tưởng tượng hóa.

“Cũng xem như là một manh mối, chúng ta tiến hành điều tra tiếp đi.” Bạch Ngọc Đường chuyển tư liệu qua cho Tương Bình, nhìn thời gian, “Mọi người cũng đã mệt, trở về ngủ lấy bốn tiếng, sau bữa trưa quay lại tập hợp, chúng ta cùng thảo luận vụ án!”

“Rõ!”

Mọi người đồng loạt tản đi, Triển Chiêu khẽ ngáp một cái, lắc lư ra tới cửa thì đụng phải sếp Bao, “Không có thời gian cho hai đứa nữa đâu, nhanh nhanh xuất phát!”

Bao Chứng thúc giục.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã muốn mệt rã rời, nghiêng nghiêng đầu hỏi ông, “Đi chỗ nào ạ?”

Bao Chứng trừng mắt với Triển Chiêu, “Ta đã sớm nhắc hai đứa là hôm nay ở hội trường đại học y tổ chức hội thảo nghiên cứu chuyên đề về tâm lý học, cậu phải lên diễn thuyết, đúng chứ!”

“Á.....” Triển Chiêu hoàn toàn quên sạch sẽ luôn, ôm mặt rầu rĩ ca cẩm, “Số mình cực khổ quá.”

“Khổ cũng phải đi!” Bao Chứng đem một xấp tư liệu dúi cho Bạch Ngọc Đường, “Mã Hán và Trần Du sẽ đi cùng hai đứa.”

“A?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Hai cô nhóc ấy theo bọn cháu làm gì?”

“Họ là hai nhân vật mấu chốt trong vụ án lần này, không phải sao?” Bao Chứng cười cười, “Tụi nhỏ ở dưới sảnh rồi, lẹ lẹ lên.” Hoàn tất nhiệm vụ, Bao Chứng sáng khoái rời đi.

Triển Chiêu tâm không cam tình không nguyện mặc kệ Bạch Ngọc Đường tha vào thang máy tha đi. Cả hai cố gắng tự an ủi, dù sao cũng một công hai lợi tức, tiện đường thăm dò vụ án cũng tốt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở trên xe cố gắng chớp mắt. Mã Hán lái xe đưa tất cả tới trường đại học. Cả cô lẫn Trần Du đều nhăm nhăm chiếc xe của Bạch Ngọc Đường từ lâu rồi, bữa nay mới được thực sự trải nghiệm.

.

Buổi diễn thuyết bắt đầu diễn ra từ lúc 9 giờ, khi Triển Chiêu bọn họ tới vừa vặn thời gian họ nghỉ giải lao. Không khí trong trường hôm nay thực náo nhiệt, tràn đầy sức sống.

Vì xe không thể tiến vào sân trường nên bọn họ đậu xe ở bãi đỗ, rồi xuống xe đi bộ. Mặc dù không gọi điện báo cho trường cử người xuống đón nhưng mới được vài bước trong sân, thì chẳng mấy.....Trần Du đã bị phát hiện!

Dù sao người ta cũng đường đường là bóng hồng danh giá của một ban nhạc nổi tiếng, rất nhanh bị vây kín bởi một đám người, hết bắt tay rồi lại kí tên.

Triển Chiêu cùng Mã Hân lách lách người thoát ra rồi chạy đi trước. Còn Bạch Ngọc Đường ở lại hỗ trợ Trần Du đi lối khác, thuận tiện thăm dò một chút tình hình ở đây. Hai bên hẹn lát nữa sẽ gặp nhau ở hội trường diễn ra buổi diễn thuyết.

Triển Chiêu và Mã Hân tới gần khu hội thảo mới biết lần quy tụ này được tổ chức có quy mô không hề nhỏ chút nào. Mà vị trí phụ trách đứng ở cửa lớn chào hỏi mọi người lại chính là Dư Tiểu Phượng.

Từ xa Triển Chiêu đã nhìn thấy cô nàng trong trang phục nghiêm chỉnh đang trả lời phỏng vấn, nghi hoặc hỏi Mã Hân, “Dư Tiểu Phượng sao lại có mặt ở đây? Mà hội thảo trường học kiểu gì mời tới nhiều phóng viên đến vậy?”

“Em cũng điện hỏi thăm các thầy rồi, Dư Tiểu Phượng với Tiết Cẩm đều chuyển khoa, họ lái sang ngành tâm lý học giữa chừng. Cô nàng vừa có dáng vẻ thu hút, vừa thích khoe khoang chơi trội, hồi trước cũng đã từng góp tên trong một scandal của một anh chàng nổi tiếng nào đó, cho nên chính em cũng thắc mắc là cô ta muốn làm nhà tâm lý học, muốn chen một chân sang thế giới giải trí hay là làm công tác đối ngoại cho trường nữa đây.” Mã Hân nhún nhún vai, “Có điều bữa nay Tiết Cẩm bận không thể tới cho nên chỉ có một mình cô nàng làm đại diện thôi.”

Triển Chiêu gật gật đầu, lúc này, rìa ngoài đám đông phóng viên có hai người nước ngoài, tay ôm máy ảnh. Nhưng có vẻ như họ không hứng thú lắm với Dư Tiểu Phượng, nên chỉ đứng đó ngó ngó nghiêng nghiêng, dường như còn đang chờ đợi.

Triển Chiêu cảm thấy hai người này có chút quen mặt, nghĩ nghĩ, nhíu mày, “Sao lại là bọn họ chứ?”

Hai tay phóng viên nước ngoài kia vừa quét thấy Triển Chiêu liền vội vàng chạy tới nhiệt tình chào hỏi, “Tiến sĩ Triển!”

“Ai vậy a?” Mã Hân nhìn thấy hai cơn lốc sắp sửa phóng qua thì tò mò hỏi Triển Chiêu.

“Phóng viên và chủ biên.” Triển Chiêu đáp, “Là người bên trang tin tức xã hội chứ không phải là loại tờ báo viết về giải trí đâu.”

“Sao bọn họ biết anh?” Mã Hân không thoải mái.

“SCI từng điều tra, giải quyết một vài vụ án quốc tế, họ là những người đưa tin, lúc ấy có chút qua lại.” Triển Chiêu thấy hai vị kia đang hào hứng chạy lại càng gần thì hơi nhíu mày, nhỏ giọng nhắc nhở Mã Hân, “Họ rất nhạy bén, đừng để lộ ra chuyện vụ tai nạn máy bay biết không.”

“Dạ.” Mã Hân gật đầu.

“Tiến sĩ Triển!” Người tới trước là vị phóng viên tuổi cũng đã phải tầm bốn đến năm mươi, nhiệt tình chào hỏi bọn họ. Người theo sát phía sau còn chưa kịp thở đã nâng máy ảnh lên chụp tạm mấy tấm.

Triển Chiêu giới thiệu qua một chút về hai người. Thomas và Jack, đều là những tay máy có thâm niên.

Thomas bỗng nhiên tiến sát lại, nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu, “Thế nào rồi? Đã có manh mối?”

Triển Chiêu hơi sững sốt, khó hiểu nhìn y, “Manh mối gì vậy?”

“Hắc hắc, đừng giấu mà tiến sĩ Triển, cậu không phải đang tra lại vụ tai nạn máy bay năm đó hay sao?” Thomas nói nhỏ, “Không nắm được tin tức tôi cũng chẳng mất công mò sang đây!”

Triển Chiêu nhướn mày, “Anh nghe tin này ở đâu ra thế?”

“Có người nhắn tin báo cho tôi.....” Thomas mở di động ra đưa cho Triển Chiêu xem.

Triển Chiêu tiếp nhận, tin nhắn có viết – Tai nạn máy bay ba năm trước đây là một âm mưu, hãy đến thành phố S, SCI đang điều tra lại vụ đó, tin này tuyệt đối có giá trị.

Triển Chiêu nhú mồm, địa chỉ người gửi tin nhắn này – Chính là kẻ đã gửi tin cảnh cáo SCI, đừng tiếp tục can thiệp.

Triển Chiêu có chút mờ mịt, tại sao hắn phải vừa thông báo cho phóng viên quốc tế có tiếng tới phỏng vấn vừa cảnh cáo bọn họ không được tái điều tra? Hung thủ rốt cuộc đang tính toán cái gì?

Còn một thứ nữa khiến Triển Chiêu rất để ý – Hai lần gửi tin này một là y viết bằng tiếng Trung, một y viết bằng ngoại ngữ, phong cách rất khác biệt! Lại phân liệt nữa sao?

“Có thể bắt mí chút đỉnh được không?” Thomas cười hì hì hỏi Triển Chiêu, “Đội trưởng Bạch đâu rồi? Mãi chưa nhìn thấy cậu ấy.”

Triển Chiêu nhún nhún vai, “Tôi nghĩ hai người bị người khác lừa giỡn rồi, án hiện tại chúng tôi điều tra là án phân thân chứ tai nạn hàng không nào.”

“Phân thân?” Thomas kinh ngạc.

“Kỳ lạ là hai người lại tin tưởng loại tin nhắn này rồi cứ nhiên chạy tới đây, mà không hề gọi điện hỏi trước.” Triển Chiêu cười nói đầy hàm ý, “Loại tin tức này giống với trò đùa còn hơn là sự thực.” Nói xong, mang theo Mã Hân rời đi.

Dư Tiểu Phượng đang bước xuống cầu thang, tiếp đón, bắt tay với Triển Chiêu, “Tiến sĩ Triển, anh đến thật tốt quá.”

Triển Chiêu cười cười, Dư Tiểu Phượng lại nhìn sang Mã Hân, “Sao cậu cũng tới đây?”

“Tôi là người dẫn đường.” Mã Hân cười hì hì, “Đúng rồi, ngày hôm qua chủ nhiệm khoa suýt nữa thì mất mạng, cậu biết không?”

Dư Tiểu Phượng sững sốt, “Cái gì.....suýt chết? Không phải chỉ có chuyện Tiết Cẩm gặp phải biến thái sao?”

“Đúng vậy.” Mã Hân gật gật đầu, “Kể sau Tiết Cẩm, chủ nhiệm cũng gặp họa luôn. Có phải các cậu đã từng chung tay làm một chuyện xấu xa gì đó nên bây giờ mới có người tìm đến báo thù hay không?”

“Không.....Không thể nào!” Dư Tiểu Phượng vội vã lắc đầu, “Đừng nói bừa!”

Mã Hân nhún nhún vai, “Tôi hỏi cũng là vì lo lắng ấy cậu thôi, hôm qua còn cùng nhau ăn phải thức ăn kẹp ngón chân cái còn gì, cẩn thận vẫn hơn.”

Trên gương mặt Dư Tiểu Phượng lộ ra biểu tình đầy phức tạp, không rõ đó là sự xấu hổ, lúng túng, lo âu hay là một thoáng kinh hoàng, tóm lại cô nàng rất nhanh lướt qua những ánh nhìn đầy tò mò của những tay phóng viên rồi cùng Triển Chiêu bọn họ tiến vào hội trường.

Trước khi đi vào, Triển Chiêu còn quay đầu lại nhìn Thomas và Jack vẫn đứng ở bậc thang tầng dưới, Thomas đang dùng điện thoại để nhắn tin.

Trong lòng Triển Chiêu khẽ động, cũng lấy máy ra nhắn cho Bạch Ngọc Đường một tin.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường và Trần Du còn đang vướng mấy fan nữ sinh chưa tới giờ lên lớp, vô cùng nhiệt tình đòi dẫn cả hai đi thăm quan toàn trường.

Trần Du hỏi, học y có phải sẽ có môn giải phẫu hay không? Dừng thi thể thật sao, có thể nhìn một chút không?

Các cô nhóc đều cười, nói thi thể rất quý giá cũng rất hiếm hoi, chỉ khi có tiết mới được phép tiếp xúc mà thôi.

Trần Du rất thông minh, khéo léo đưa đẩy đề tài cuộc nói chuyện sang những đồn thổi, truyền kì trong trường, cô bảo mình sắp tới sẽ nhận vai diễn là một sinh viên y khoa trong một bộ phim kinh dị, cho nên đến để thử nghiệm cảm giác thực tế.

Mấy cô gái nghe thế liền nhao nhao lên, em một câu, chị một câu, cùng Trần Du nói về những “Quái sự” nổi tiếng được truyền miệng trong trường. Bạch Ngọc Đường lẳng lặng đi ở bên nghe bọn họ kể chuyện, có một đoạn khiến cho anh thực chú ý.

“Có hai giảng viên tự sát ư?” Bạch Ngọc Đường tò mò, “Xảy ra khi nào thế?”

“Ba tháng trước ạ.” Một nữ sinh thấy anh trai áo trắng siêu ưa nhìn cất giọng, đều tò mò, Anh ấy là trợ lý của chị Trần Du sao? Hay là người đại diện? Có khi nào.....là nam diễn viên đóng cùng chẳng?

“Có thể nói rõ hơn không?” Trần Du hỏi, “Vì sao họ lại tự sát thế?”

“Dạ, một người là thầy Lưu dạy môn giải phẫu cho tụi em, thầy ấy nhảy lầu.” Các nữ sinh giải thích cho Trần Du và Bạch Ngọc Đường, “Còn một người là thầy Vương dạy về bệnh lý, bị chết đuối trên sông.”

“Chuyện của thầy Lưu là kỳ quái đáng sợ nhất, bữa đó chúng em đang trong giờ lên lớp, học được nửa tiết chả hiểu vì sao thầy ấy liền mở toang cửa sổ ra rồi lao xuống.” Các cô gái đều tận mắt chứng kiến sự việc, lại kể, “Phòng thực hành giải phẫu là ở tầng năm, ngã xuống rồi nhưng thầy vẫn còn hô hấp, nên mọi người liền đưa thầy ấy đi cấp cứu ngay, nhưng đêm đó thầy vẫn không qua khỏi!”

“Đang học dở chừng thì đột nhiên nhảy xuống?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy khó hiểu, “Không có dấu hiệu báo trước sao?”

“Không có a!” Một cô gái lắc đầu khẳng định, “Tụi em cả lớp 30 người đều nhìn rõ mà!”

“Còn người giảng viên bị chết đuối thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Do đâu mà mọi người cũng nói ông ấy tự sát.”

“Thầy ấy chết đuối dưới cái lạch thoát nước của trường.” Các nữ sinh đáp, “Lạch nước cao được bao nhiêu phân mà có thể chết đuối kia chứ?”

“Đúng vậy, mọi người đều hoài nghi thầy ấy bị lên cơn đau tim đột ngột nên bị té xuống đó, rồi ngạt nước mà chết.”

“Với cả, đã nửa đêm rồi thầy ấy chạy tới chỗ cái lạch thoát nước để làm chi?”

“Hiệu trưởng thông cáo thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Đều xác định là họ tự sát?”

“Dạ phải, cảnh sát cũng đã tới điều tra, kết án vẫn là tự sát thôi!”

“Trước đó họ có bị khủng bố tinh thần gì không ta?” Trần Du thắc mắc.

“Hai thầy ấy lúc trước đã từng có hiện tượng như bị quỷ ám ấy!”

“Mấy nhóc học y cơ mà? Vẫn mê tín thế sao?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy buồn cười.

“Cái chính là chuyện diễn ra quỷ dị lắm, có một lần đang ở trên lớp, thầy Lưu bỗng nhiên cởi giày ra rồi tự đập vào mặt mình, đập tới nổi sưng vù luôn, miệng thì lảm nhảm, ‘Đều tại người, đều tại người, tự làm tự chịu!’”

Trần Du mở to mắt, “Thật bất thường!”

“Đúng chứ?” Các cô gái như được cổ vũ tinh thần, “Còn thầy Vương a, tuổi tác cũng đã cao, thế mà ngày đó lỏa thể, chẳng mặc bất cứ một cái gì chạy khắp trường! Lúc sau suýt bị đâm đơn kiện!”

“Cuộc sống trong trường mấy đứa thật phản kích quá đi!” Trần Du cảm thấy tâm tình rất hào hứng.

“Thầy Lưu còn từng tự sát một lần rồi, nhưng bị vợ thầy ấy phát hiện cứu mạng đúng lúc. Thầy Vương cũng từng muốn nhảy lầu, nhưng nhà trường can mãi cũng lại thôi!”

“Vì sao đang yên đang lành họ lại muốn tự sát hết lượt thế nhỉ?” Trần Du khó hiểu, “Thầy hiệu trưởng đối đãi lương thưởng cũng không đến nỗi nào chứ?”

“Còn rất tốt là đằng khác.” Các nữ sinh lắc đầu, “Cả hai thầy ấy suốt ngày lảm bảm một mình cho nên mọi người vẫn nghĩ họ bị quỷ ám! Chứ họ làm bài kiểm tra tinh thần cũng không có vấn đề gì đâu!”

Bạch Ngọc Đường đối với cái chết của hai vị giảng viên này có phần hứng thú, liền gửi tin nhắn cho Tương Bình kêu cậu tra một ít tư liệu để đọc xem sao. Vừa vặn nhìn thấy tin nhắn của Triển Chiêu, mở ra, rồi khẽ nhú mày.

Trong hội trường, cuộc hội thảo và nghiên cứu tâm lý học lại tiếp tục diễn ra, chủ yếu là nghe nói chuyện.

Triển Chiêu chịu đựng không ngáp lên, ánh mắt cầm cự không díp xuống. Hiện tại, nhu cầu cấp thiết của cậu là phải có một ly cà phê trợ giúp tỉnh táo bay tới cứu mệnh. May mắn, Mã Hân giật mình nhìn thấy rồi lén lén chạy ra ngoài một lát, đến khi chạy về, trên tay cầm theo một cốc lớn cà phê mới pha.

Triển Chiêu uống một ngụm trước để lấy lại tinh thần, sau mới hỏi Mã Hân, “Ồ đâu ra thế?”

“Xin tạm ở phòng hội đồng một ít.” Mã Hân có chút đắc ý, “Nơi này em thuộc lâu lâu! Với cả, vừa nãy em còn chôm được một chuyện.”

Triển Chiêu dần dần cảm giác được hiệu quả của vị cà phê, hỏi, “Chuyện gì?”

“Em có ý đi bằng lối cửa sau, nghe được Dư Tiểu Phượng cãi nhau với chồng qua điện thoại!” Mã Hân lấy ra di động đưa cho Triển Chiêu, “Đã ghi âm toàn bộ.”

“Thông minh!” Triển Chiêu đeo tai nghe, Mã Hân thao tác mở tập tin.

Mặc dù, Dư Tiểu Phượng rõ ràng đã cố ý hạ giọng nhưng sự kích động trong âm điệu của cô nàng vẫn là không thể không chế. Độ cao thấp của âm thanh là thứ mà máy ghi âm thu lại chính xác nhất.

Dư Tiểu Phượng nói với người ở đầu bên kia, “Anh rốt cuộc muốn thế nào? Tôi đã nói là mọi thứ đều không có liên quan gì tới tôi, anh đừng có làm như một âm hồn mãi vẫn không siêu thoát mà bám lấy tôi như thế!”

.....Một thoáng yên lặng, dường như là người kia đang hồi đáp.

“Không phải tôi, là chủ ý của Khả Tình!”

.....Lại ngắt quãng.

“Tôi nói cho anh biết, đừng có một tác lại muốn tiến thêm một bước, tôi đã đưa cho anh rất nhiều tiền rồi!”

Triển Chiêu và Mã Hân liếc mắt nhìn nhau – Tiền?

“Chuyện ngày đó anh cũng có một chân! Hiện tại cảnh sát còn chưa tra được đến anh cho nên muốn vợ vét tài sản của tôi sao?! Tôi nói để anh hay, muốn cầm tiền rồi cùng Trần Khả Tình bỏ trốn ư, không đời nào tôi để cho anh đắc ý được như vậy, cùng lắm thì chết cả đôi!”

.....Đối phương tiếp tục nói gì đó khiến Dư Tiểu Phượng kích động gầm lên, “Giết tôi? Chỉ bằng anh sao, tự mình đi chết đi!”

.....Điện thoại đã ngắt.

“Thật dữ dội a!” Triển Chiêu nhìn Mã Hân, “Nội dung cuộc hội thoại cũng rất thú vị!”

Lúc này, nhìn qua Dư Tiểu Phượng đang ở một bên chuẩn bị, dường như sắp tới sẽ lên nói a.

“Cô nàng cũng muốn diễn thuyết?” Triển Chiêu hỏi Mã Hân.

“Có thể thể hiện đương nhiên cô ta sẽ không bỏ lỡ đâu.” Mã Hân gật gật đầu. Khi lên bục, Dư Tiểu Phượng bước đi rất nhẹ nhàng, gương mặt tươi cười tràn đầy sự tự tin giống như chuyện vừa nãy chưa từng phát sinh qua vậy. Cô nàng dường như rất hài lòng với những tràng vỗ tay ở phía dưới, điều chỉnh độ cao của mic xong xuôi, liền nở nụ cười bắt đầu.

Tuy rằng, một tràng phát biểu của cô không có sự liên quan đáng kể nào tới tâm lý học cả nhưng bộ dáng xinh đẹp cùng với sự khôi hài trong diễn đạt đã thu về rất nhiều sự chú ý cùng những tiếng vỗ tay của thính giả.

Triển Chiêu nhú mày, “Dư Tiểu Phượng này có tố chất tâm lý của hung thủ a.”

Mã Hân cười cười, “Cũng có tố chất của một bác sĩ nữa, cô nàng và Trần Khả Tình đều thuộc loại người có năng lực khổng chế tâm tình, có thể xếp vào dạng phụ nữ mạnh mẽ.”

Đang muốn chăm chú nghe cô nàng phát biểu một chút thì bỗng nhiên Dư Tiểu Phượng cứng miệng, cau mày, cố gắng cử động môi, lại nói không ra một chữ.

Mã Hân khẽ nhủ mày, “Hình như có vấn đề.”

Kế đó, Dư Tiểu Phượng ôm lấy cổ họng mình, vẻ mặt lộ ra sự thống khổ, người nghe dưới hội trường cũng bắt đầu nhốn nháo. Cuối cùng, cô nàng run rẩy ngã xuống đất, vẫn không ngừng giữ chặt lấy cổ họng mà run run. Các giảng viên y khoa hàng đầu vội vọt lên xem xét tình trạng của cô, dù sao ở đây không thiếu gì thầy thuốc, những người còn lại thì nhanh chóng gọi xe cứu thương.

“Dường như là trúng phải loại độc kích thích thần kinh.” Mã Hân nói với Triển Chiêu, “Hoặc là não bộ bị tác động rất mạnh.”

Tình trạng của Dư Tiểu Phượng càng lúc càng không ổn, chờ tới lúc xe cứu thương có mặt, cô đã lên cơn co rút, không thể hô hấp.

Sau khi Dư Tiểu Phượng được nâng lên xe, đưa thẳng vào phòng cấp cứu, có vài vị giảng viên ở lại trường tiến đến nói với Triển Chiêu, “Nhất định là trúng độc, tôi hừng được thứ mùi hăng hăng, e rằng đó là thạch tín.”

“Trúng độc ư?” Mã Hân ai mắt mở lớn, “Cô ấy vừa rồi có nếm qua thứ gì đó không ạ?”

“A.....là nước khoáng!” Một cộng tác viên bên cạnh Dư Tiểu Phượng đều nói, “Mua từ máy bán tự động.”

“Chai nước đó đâu?” Triển Chiêu hỏi, mọi người lập tức đi tìm, nhưng tới lui vẫn chẳng thấy đâu.

“Miêu nhi.”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường cũng cùng Trần Du chạy tới, “Có chuyện gì thế? Tôi thấy có xe cứu thương.”

“Dư Tiểu Phượng bị người hạ độc, đối phương lần này ra tay dường như không còn chỉ là đùa giỡn nữa, rất có thể cô ta sẽ chết.” Triển Chiêu nói xong, lại hỏi Bạch Ngọc Đường, “Thứ tôi bảo, cậu lấy được chưa?”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, gơ ra, đó là một cái di động. Loáng thoáng Mã Hân nhớ lại, không phải thứ này giống hệt với chiếc Iphone của tay phóng viên tên Thomas vừa nãy hay sao.

Trần Du hướng cô nháy nháy mắt mấy cái – Bạch đội trưởng cũng biết trộm đồ nha! Ra tay rất lẹ!

Triển Chiêu mở di động ra xem mục tin nhắn, cái mới gửi gần nhất có ghi – Có chắc không vậy? Triển Chiêu phủ nhận a.

“Người nhận lưu là XXX a.” Triển Chiêu cười cười, liếc sang Bạch Ngọc Đường, “Sao lại thần bí vậy nhỉ?”

Bạch Ngọc Đường gửi số điện thoại cho Tương Bình tra, Triển Chiêu hoàn toàn “vứt bỏ mặt mũi” mà xem lên các đoạn tin nhắn khác. Lúc xem xong khóe miệng lấp lửng cười cười.

Lúc này, mọi người từ trong hội trường đi ra, Triển Chiêu đưa điện thoại ột vị giáo sư tuổi tác cũng tương đối lớn, “Thầy ơi, em nhặt được một cái di động.”

Vị giáo sư vừa mới cầm được thứ đó trên tay còn đang định hỏi thì Triển Chiêu bọn họ đã sớm chạy mất tiêu rồi.

Khi mọi người tới được bệnh viện thì bác sĩ cấp cứu tiếc nuối báo tin, Dư Tiểu Phượng đã chết.

Triển Chiêu cau mày có chút khó tin, “Đã chết?”

Vị bác sĩ gật đầu, “Đây là một án mạng, cô ấy trúng độc mà chết, phán đoán bước đầu là như vậy còn cụ thể vẫn nên chờ kết quả giải phẫu bên pháp y, có thể tìm được loại độc lưu lại trong dịch dạ dày đó.”

Mọi người gật đầu, sau khi vị bác sĩ rời đi, tất cả tụ lại một chỗ, “Không hợp lý! Một chút cũng không hợp lý!”

“Đúng vậy, chuyện lần này đột nhiên giống như hành vi được nâng cấp vậy.” Bạch Ngọc Đường cũng nhìn ra chỗ không thích hợp.

“Chẳng lẽ lại là đánh nhanh diệt gọn?” Triển Chiêu nhú mào, “Là hai hung thủ, hai cách thức gây án hay là cùng một phe, giết người diệt khẩu tung hỏa mù với chúng ta?”

Mọi người vẫn đang chìm trong đồng nghi hoặc khó lý giải thì điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang lên, một dãy số lạ gọi tới. Nhấn nút nghe, giọng nói của đối phương đã qua máy biến âm truyền sang, cũng chỉ có một câu duy nhất, “Sắp tới, còn có rất nhiều người sẽ chết!” Nói xong điện thoại bị ngắt.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu nhẹ nhàng sờ cằm, “Có lẽ, không chỉ có một người ra tay báo thù.”

374. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 15

Chương 15 : Giết sâu

Việc Dư Tiểu Phượng bị độc chết khiến cho Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy thực uể oải. Hiện tại, đầu óc cậu mơ hồ, chỉ muốn được ngủ, mà bụng dạ thì lại kêu đói, tâm tình trở nên cáu kỉnh.

....

Sau khi tất cả quay trở lại SCI, mọi người gặp nhau ở trong nhà ăn của cảnh cục. Bạch Ngọc Đường đang dùng ba phần sandwich cá ngừ đồ hộp Triển Chiêu trì trì trệ trệ. Con mèo nhà anh lúc này chẳng khác gì một con robot, chỉ biết há mồm chờ tiếp thức ăn, rồi khép mồm nhai nhai nuốt nuốt, hai mắt thẳng tắp vô định, ngẩn người.

“Tiến sĩ Triển rơi vào trạng thái gì thế?” Triệu Hồ hỏi Mã Hán bên người.

“Có thể là vì vụ án rối rắm quá.” Mã Hán nhún vai, “Dù sao Dư Tiểu Phượng chết cũng khá đột ngột.”

“Có những hai kẻ cùng báo thù ư? Vì sao thủ pháp lại bất đồng, chẳng lẽ là do chúng ta suy đoán bị sai?” Triển Chiêu nhả ra nghi vấn đồng thời cũng bị nhét lại một miếng thịt gà.

Bạch Ngọc Đường cầm miếng sandwich thứ hai lên chuẩn bị dứt cho Triển Chiêu, nói, “Thi thể của Dư Tiểu Phượng đã chuyển qua cho bên Công Tôn bọn họ rồi, mấy hôm nữa người nhà cô ấy sẽ đến nhận lại.”

“Có thể là hai vụ án riêng biệt bị chúng ta vô tình trộn lẫn hay không?” Lạc Thiên hỏi.

“Cũng có thể.” Triển Chiêu nghe được một lời lý giải khá hợp thích cho sự bất đồng trong cách thức gây án khiến tinh thần có điểm phấn chấn hơn mà đồ ăn nạp vào cũng đang nhanh chóng phát huy công dụng.

“Cái người muốn vợ vét tài sản của Dư Tiểu Phượng có manh mối gì không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Trương Long và Vương Triều.

Cả hai lắc đầu, “Chúng tôi tra theo số điện thoại thì tên của chủ di động là vô danh, đến lúc tra được tận nguồn thì di động đã không thể liên lạc được nữa.”

“Ít nhất điều đó cũng đã chứng minh, hoặc là hắn đã biết được tin Dư Tiểu Phượng chết hoặc là hắn tin chắc cô nàng sẽ phải chết.” Triển Chiêu nhìn mọi người, “Nếu không thì có lý do gì khiến hắn vội vã vứt bỏ số di động của mình trong khi chưa lấy được thêm một đồng nào từ cô ta đâu.”

“Dựa theo hướng này rồi thử lại xem” Bạch Ngọc Đường giao cho Trương Long bọn họ tiếp tục tìm kiếm, “Qua những lời của Dư Tiểu Phượng trong đoạn ghi âm, kẻ kia dường như cũng từng tham dự sự kiện năm đó, ít nhất là một vai nhỏ cho nên mới không bị cảnh sát lần ra, nếu thế rất có khả năng y ra tay giết người là nhằm mục đích diệt khẩu lắm chứ.”

Bắt gặp quang cảnh dưới mắt Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường vẫn cảm thấy, cứ phải để cho cậu được nghỉ ngơi một giấc trước đi đã.

Vậy nên, cuộc họp tới đây tạm ngừng, ai trở về việc nấy, còn hai người vào trong phòng chợp mắt lấy vài phút để sốc lại tinh thần.

Cái gọi là chợp mắt chính là ôm gối đầu chui vào trong phòng nghỉ đã được Bạch Ngọc Đường tân tạo một cách thoải mái và xa hoa, ngọt ngào ngủ một giấc ngon lành.

Phòng pháp y cách vách.

Công Tôn và Mã Hân đã trang bị xong bao tay, chuẩn bị tiến hành giải phẫu.

Lạc Thiên và Tần Âu đứng ở bên cầm bản ghi chép, Bạch Trì hỗ trợ chụp ảnh tử thi. Dù rằng đêm qua, tất cả mọi thành viên của SCI đều phải liên tục bận bịu suốt mấy tiếng đồng hồ, nhưng sáng nay đã được đền bù một giấc ngủ, cho nên tinh thần đang rất tỉnh táo.

“Thật không nghĩ tới có một ngày em phải giải phẫu cho bạn của mình a.” Mã Hân có chút cảm khái.

Công Tôn đưa dao phẫu thuật cho Mã Hân, “Em tới đi.”

“Em?” Mã Hân tâm tình phức tạp tiếp nhận con dao, cúi đầu.....nhìn gương mặt Dư Tiểu Phượng.

Trong lúc Mã Hân thao tác giải phẫu thì Công Tôn lại đứng ở bên nhìn Dư Tiểu Phượng. Cô gái này quả là một người đẹp có nhan sắc chỉ là thói quen sống đường như không hề tốt một chút nào thôi.

“Trên cánh tay trái của cô nàng có hình xăm.” Công Tôn chỉ cho Bạch Trì tới chụp lại.

“Hình vẽ này có ý nghĩa gì không?” Tần Âu đối với hình xăm trên tay Dư Tiểu Phượng nảy ra hứng thú, ngồi xổm xuống xem xét kỹ càng, “Có một chút uốn lượn, cũng không phải là câu nói hay chữ viết, nhìn hao hao với một hình vẽ thì đúng hơn? Biểu tượng cộng đồng hay hội nhóm gì cũng chẳng giống.”

“Nó trông như.....một tấm bản đồ nhỉ?” Công Tôn nhíu mày, chăm chú quan sát, “Là một miếng ghép trong một tấm địa đồ sao? Có đường cắt y hệt như kinh tuyến vĩ tuyến giao nhau vậy.”

“Bản đồ?” Bạch Trì ghé lại nhìn, lục lọi đồng bản đồ não cậu từng “chụp” lại tìm thử, biết đâu có cái nào khớp.....Bạch Trì đã từng đem toàn bộ bản đồ thế giới từ trên xuống dưới, từ trái qua phải tiếp nhận hết vào trong đầu, thậm chí tọa độ thủ đô, thành phố của từng quốc gia cũng sao lại luôn, nhưng đồng hình vẽ này chẳng giống một chỗ nào của những phần châu lục ấy cả.

“Trông thì cũng cảm thấy khá giống nhưng không nhìn ra hình dáng tương tự với bất kỳ quốc gia nào.” Mọi người ngồi xổm xuống bên cạnh cánh tay trái của Dư Tiểu Phượng cân nhắc một hồi.

“Có lẽ không phải là bản đồ mà là một đồ thị hàm số thì sao?” Bạch Trì nghiêng đầu.....nhìn ra vấn đề, “Mọi người xem, có trục tọa độ đó.”

“Giả như đây là trục tọa độ thì.....nhìn chỗ này, có một dấu X.” Công Tôn chỉ vào một ký hiệu tại vị trí hai trục giao nhau.

“Ai lại đi sắm một cái đồ thị hàm số ở trên cánh tay kia chứ?” Bạch Trì khó hiểu.

“Một nhà toán học nào đó chẳng hạn?” Tần Âu nhún vai.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau một cái rồi đồng loạt lắc đầu.

“Ô?!” Mã Hân đột nhiên kêu lên, khiến tất cả ngẩng đầu.

“Trong cơ thể cô ấy có con sâu.” Mã Hân nói xong, từ trong nội tạng của Dư Tiểu Phượng gấp ra một thứ kích thước tương đối lớn, màu đen, góc cạnh, áng chừng 3cm.

Ban đầu mới nghe Mã Hân nhắc đến sâu, ai nấy cũng đều nghĩ, chắc nhiều lắm là ruồi bọ hay con gián không thì giun dũa là cùng chứ gì? Nhưng đợi cho đến khi Mã Hân gấp thứ đó ra thì tất cả không nhận được nhất loạn tròn tròn mắt.

Thứ này không phải là một con sâu ở trạng thái trung gian của sinh vật cụ thể, cũng không phải là họ hàng với loài sâu tức là kí sinh trùng cư trú trong ruột già mà đích thực là một con côn trùng lông lá vốn dĩ đã được gọi là sâu!

Tần Âu nhíu mày, vỗ vỗ vai Công Tôn, “Tôi từng xem House M.D, đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ cái tập mà có một người phụ nữ vô tình nuôi dưỡng trong cơ thể mình một con kí sinh trùng dài cỡ 25cm ấy.”

“A.....” Bạch Trì mặt mày méo mó, “Thật dã man.”

“Kí sinh trùng trong cơ thể người đều là dạng mềm oặt, sao thứ này lại góc cạnh như thế?” Lạc Thiên chỉ chỉ con sâu đang bị kẹp trong tay Mã Hân.

“Không thể nào.” Công Tôn lắc đầu, “Đây tuyệt đối không phải là kí sinh trùng!”

“Thế nó loại trùng gì a?” Mã Hân nhìn kỹ một chút, “..... ai lại nuốt một con sâu vào bụng bao giờ?”

“Nuốt vào thì lẽ ra em phải gấp được nó ở trong dạ dày chứ, vì sao lại tìm thấy ở bên ngoài, trong gan ư?” Công Tôn lấy một cái cốc phân vạch, đem con sâu thả vào trong, muốn tỉ mỉ quan sát.

Đột nhiên.....con sâu khê cựa quậy.

“Còn sống?!” Mọi người cả kinh.

Công Tôn lập tức úp ngược chiếc cốc xuống bàn, kêu Mã Hân lấy một cái lọ kín mang qua đây. Sau đó, Công Tôn nút chặt con sâu bên trong chiếc lọ, chẳng mấy chốc, con sâu liền cử động, ở bên trong ngó ngoáy.

“Đây là con gì a?” Mã Hân tự dưng thấy sờn da gà, sao con sâu này lại hung hãn đến vậy.

Công Tôn lắc đầu, anh cũng không hiểu biết rõ lắm về các loại côn trùng nên liền mở điện thoại kêu Trần Dần chạy qua đây.

Trần Dần mang theo cậu trợ lý Triệu Cần kích động chạy sang, vừa nhìn thấy thứ ở bên trong chiếc lọ liền ngẩn người. Rồi tay ôm khư khư cái hòm dụng cụ tức tới dậm chân mà nhìn cả đám tinh anh SCI vẫn đang kinh ngạc dõi theo y còn pha chút thộn thộn đứng ngốc tại một chỗ.

Triệu Cần nhíu mày, “Đôi càng trên phát triển, có cánh, có râu. Phân chia đầu mình, toàn thân ba khúc, có đủ sáu chân, khoang trước vượt trội, nó chính là con kiến a!”

“Con kiến?” Nhóm người Bạch Trì đồng loạt thất thanh, “Nhưng mà nó có ba khúc rất lớn đó!”

“Kiến có rất nhiều chủng loại.” Trần Dần hạ giọng nói, “Chỉ là, có loại phổ biến có loại hiếm thấy mà thôi, nếu nói đến kích thước, lớn nhất có thể lên tới 5cm kia. Kiến là loại có khả năng thích nghi ngoại cảnh cũng là loài có tập tính sống theo bầy đàn. Là một loài có khá nhiều sự bí ẩn con người chưa thể giải đáp nổi. Các vị tin không, theo như khoa học viễn tưởng, trong vũ trụ có hàng vạn tinh cầu mà thống trị nơi đó chính là loài kiến!”

Về mặt Trần Dần vô cùng hưng phấn, nhưng mọi người lại dùng loại ánh mắt như đang nhìn một bệnh nhân trốn trại mà lắng nghe y.

“Cậu có thể viết được một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng rồi đấy.” Công Tôn cầm chiếc lọ lên, “Nó có thể tiến vào bên trong cơ thể theo cách nào? Nuốt thì chẳng phải sẽ bị dịch vị hòa tan sao?”

“Có thể là sau khi người đó chết rồi thì con kiến mới chui vào không?” Trần Dần nhíu mày, “Với cả con kiến này thuộc loại gì thế?”

“Cậu cũng không biết?” Công Tôn giật mình.

Trần Dần cười cười, “Những loại kiến có ghi chép trong sách tất nhiên là tôi biết hết nhưng con này, hoặc là loài mới xuất hiện hoặc là thể đột biến à nha.” Nói xong y nhìn thì thể Dư Tiểu Phượng nằm đó, “Cô gái này bị nó cắn chết hả?”

“Cô ấy chết vì bị trúng độc.” Mã Hân nhíu mày, “Lạ là cô ấy uống nước xong thù tử vong, nhưng con kiến trong bụng cô ấy lại không chết?”

“Hân Hân.” Công Tôn đột nhiên nói, “Mở dạ dày của Dư Tiểu Phượng ra xem.”

Mã Hân lập tức nhận lệnh, cắt mở dạ dày, Công Tôn nhìn nhìn, “Vẫn toàn vụn.”

Mọi người sửng sốt, “Không phải chui từ dạ dày ra sao?”

“Lập sắp thì thể xuống, thử nhìn đằng sau coi.” Công Tôn cùng Mã Hân dựng Dư Tiểu Phượng dậy, trở mình. Lập tức họ nhìn thấy trên lưng cô có một vết thương tương đối nhỏ tựa như một nốt ruồi son hình tròn, xung quanh vẫn còn chút vết máu.

“Dư Tiểu Phương không có dấu hiệu xuất huyết ư?” Công Tôn hỏi Mã Hân.

Mã Hân gật đầu, “Không có! Nội tạng y nguyên, không bị tổn hại gì.”

“Con kiến đi vào từ miện vết thương này đây.” Công Tôn nói xong, mặt hơi biến sắc.

Tần Âu mắt mở lớn, “Anh đừng nói là con kiến tự mình khoét da chui vào nhé?”

Mọi người tức thì cùng nhau quay mặt về phía cái lọ đựng con kiến càng to sắc bén, rồi theo bản năng kéo chân về, Công Tôn thì nhả mặt lắc đầu, “Xem cả đồng phim kinh dị rồi mà tôi vẫn còn bỏ sót loại hình khủng bố như thế này sao?”

Tất cả mọi người đưa mắt tập trung trên người Trần Dần, chờ nghe ý kiến chuyên gia.

Trần Dần chống cằm suy nghĩ một lát rồi gật đầu, “Tại một tình cầu nào đấy thì có lẽ có khả năng.....nhưng ở địa cầu của chúng ta thì xem chừng.....”

Chỉ cần nghe tới đó thôi là họ đã thở ra nhẹ nhõm rồi.

“Miện vết thương có hình dạng xác định, vết rạch rất chuẩn luôn.” Mã Hân kiểm tra, “Một vết khoét tròn trịa, giống như bị một đầu lưỡi dao cắt thành!”

“Như vậy là có người sử dụng hung khí dạng ống đầu nhọn từ phía sau đâm lên Dư Tiểu Phương rồi đẩy con kiến theo đường đó đẩy vào ư?” Công Tôn kiểm tra vết rạch, tại miện vết thương có lưu lại một chất dính dính có thể giúp ta xác định thứ hung khí cụ thể. Công Tôn tán thưởng, “Kẻ ra tay nắm rất vững kiến thức y khoa, đâm 1 nhát này này mà không thương tổn gì đến nội tạng bên trong, xuống tay vững vàng tới khó tin!”

Mã Hân đem kết quả giải phẫu tập hợp lại, cho ra rất nhiều manh mối, có thể nói tình huống mà Dư Tiểu Phương gặp phải thực là thú vị.

Nói như thế nào nhỉ, mặc dù Dư Tiểu Phương bị trúng độc chết ngay tức khắc nhưng con kiến tìm thấy trong cơ thể cô lại là một đầu mối đáng giá vô cùng.

Công Tôn phát hiện thứ dính trên miện vết thương có thành phần của nhiều loại thảo dược, hung khí hẳn là được làm từ trúc!

“Làm từ trúc sao.....ví dụ như ống tiêu bằng trúc ấy hả?!” Tất cả đều hiếu kỳ.

“Có thể hình dung nó giống như cái xẻng làm bằng thép nhưng cán được bọc gỗ hình trụ tròn đúng không?” Tần Âu đoán.

“Cái gì làm từ trúc cơ?”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã nạp đủ điện năng để trở lại, đẩy cửa tiến vào.

Công Tôn đem những gì họ phân tích được ban nãy nói qua một lượt với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, mà Trần Dần cũng đã liên hệ xong với chuyên gia nghiên cứu về loài kiến ở nước ngoài, hỏi ra được thứ đang hùng hổ ở trong lọ kia chính là biến chủng của loài kiến Bulldog đen Australia.

“Bulldog sao?” Triển Chiêu nhìn chằm chằm con kiến trong chiếc bình, “Vì sao nó lại ở trong khoang bụng của Dư Tiểu Phương?”

“Có biết vì sao con kiến trú trong cơ thể cô nàng nhưng không chết không?” Công Tôn cầm kết quả kiểm định đo lường hỏi mọi người.

Triển Chiêu kéo cái ghế ngồi xuống bên bàn chăm chú lắng nghe, hiện tại cậu đang rất hứng thú đối với chuyện này.

“Miện vết thương tôi đã nghiệm tra xong, thu được một hỗn hợp pha trộn giữa một lượng lớn cà độc dược, đương quy, thiên nam tinh, cây xương bồ và có cả cần sa nữa.” Công Tôn liệt kê toàn bộ những thành phần được ghi trên bản báo cáo.

“Nó có tác động như thế nào?” Mọi người còn chưa hiểu.

“A, trộn một lượng lớn cà độc dược với cây xương bồ, sao em nghe giống với phương pháp điều chế ra chất gây tê thời cổ đại vậy nhỉ.” Mã Hân chợt nghĩ ra.

“Đúng vậy, cần sa cũng dùng để trấn áp cơn đau.” Công Tôn giải thích, “Mặt khác, trong hỗn hợp trên còn có một lượng nhỏ Sodium bicarbonate (Na_2CO_3) và giấm trắng (CH_3COOH) !”

“Sodium bicarbonate..... carbonate natri sao?” Triển Chiêu hỏi, “Hai thứ này chẳng phải sẽ phản ứng với nhau tạo thành cacbon dioxide (CO_2) ư? Cái này thời trung học phổ thông ai cũng đã từng học qua.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Phương pháp này có thể khiến cho côn trùng bị tê liệt trong nháy mắt, chỉ cần vẩy chúng trong môi trường đậm đặc khí CO_2 ở nhiệt độ cao là chúng sẽ lập tức hôn mê!” Công Tôn nói, “Con kiến kia đã ở vào trạng thái như vậy tại thời điểm mà hung thủ đặt nó ở đầu ống trúng nhằm đưa nó vào trong cơ thể nạn nhân. Ống trúc có được vật gây tê, mà miệng vết thương lại không hề lớn, cho nên Dư Tiểu Phượng đã không phát giác ra. Chờ cho đến khi cô nàng cảm thấy bất thường thì con kiến cũng đã sớm thức tỉnh.....Vì thế với cái càn sắc nhọn của mình con kiến biến thể chủng Bulldog Australia kia sẽ xuyên qua nội tạng của cô nàng, bò tới bò lui để kiếm tìm đường ra.”

Mọi người ngồi nghe mà ai nấy đều nhú mào, trí tưởng tượng lập tức được thúc đẩy, hình ảnh kia xem chừng thật đáng sợ quá đi.

Triển Chiêu nhin không được hỏi, “Rồi.....thì thế nào?”

“Cô ấy may mắn ở chỗ là có thể chết ngay lập tức vì trúng độc.” Mã Hân đơn giản nói, “Bằng không sẽ phải chết trong đau đớn day dứt. Hơn nữa, trong cơ thể con kiến có khả năng tích trữ một lượng lớn chất bẩn, một khi miệng vết thương còn hở thu hút vi khuẩn hoặc là làm khe cửa cho kí sinh trùng chui vào thì.....Tóm lại, kết cục của Dư Tiểu Phượng sẽ là rất thảm luôn. Đẳng nào cũng vẫn phải chết nhưng là chết trong thống khổ vô cùng.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chẳng ai nói được câu gì.

“Thật độc ác.” Trần Dần nhin không được thốt lên.

“Đây là biểu hiện của một hành vi tra tấn!” Triển Chiêu lẩm bẩm, “Tôi vẫn không hiểu nổi, nếu hắn đã chuẩn bị hết thảy để tra tấn Vu Tiểu Phượng và ngồi chờ xem kịch vui thì tại sao hắn lại đồng thời ra tay hạ độc với cô ấy, còn sử dụng chất kịch độc, làm cho Dư Tiểu Phượng vẫn chưa kịp ném mùi đau khổ đã lại cứ thế mà chết đi?”

“Đúng vậy.....” Bạch Ngọc Đường cũng chưa suy luận ra.

“Chỉ có thể giải thích với một lý do duy nhất, đó là đã có hai hung thủ cùng song song ra tay, một là báo thù bằng cách tra tấn đến chết, còn một là thẳng tay sát hại đối phương. Cũng có nghĩa là, kẻ dụng độc với Dư Tiểu Phượng và kẻ gọi điện nói với chúng ta nói ‘tiếp theo sẽ chết rất nhiều người’ là hai kẻ khác nhau. Mục đích của bọn chúng đều là báo thù, như vậy, nếu cả hai hung thủ hoàn toàn không biết lẫn nhau thì có thể bọn họ ở hai chiến trường riêng biệt! Còn nếu hai bên nhận biết thì chứng tỏ – có khả năng lại là trường hợp một xác hai hồn nữa rồi!”

Mọi người đang cân nhắc những phân tích của Triển Chiêu thì bỗng nhiên di động của Bạch Ngọc Đường đổ chuông.

Tiếp điện thoại, Bạch Ngọc Đường nhú mào, đứng dậy, “Đã chết người thứ hai.”

“Ai?” Triển Chiêu khẩn trương, “Tiết Cầm hay là Trần Khả Tình?”

“Đều không phải.” Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, “Một người mà tất cả chúng ta tuyệt đối đều không nghĩ đến!”

*Sodium bicarbonate (Carbonate Natri): thành phần chính trong thuốc chữa bệnh dạ dày.

* Phản ứng:



(Sodium bicarbonate + giấm trắng → khí CO₂)

375. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 16

Chương 16 : Thị trấn bác sĩ điên

Vụ án vốn còn đang chưa thể phân rõ nội tình, SCI đã lại nhận được tin báo tử của một người mà họ vốn không hề nghĩ tới – Sầm Dịch.

“Không phải Sầm Dịch có vệ sĩ kề bên sao, anh ta chết như thế nào?” Triển Chiêu thắc mắc.

“Đến cả nơi phát giác thi thể cậu cũng không tưởng tượng được đâu.” Bạch Ngọc Đường mang theo mọi người đi tới hiện trường vụ án, “Là trên đường quốc lộ trong bộ phim Thị trấn bác sĩ điên ấy.”

“Là cảnh cuối của bộ phim Thị trấn bác sĩ điên ư?” Bạch Trì lộ rõ vẻ kinh ngạc, “Sao có thể như vậy.....”

“Vệ sĩ được thuê thuật lại với cảnh sát là hôm qua đột nhiên Sầm Dịch nói mình không được khỏe, phải đi bệnh viện khám xem sao. Lúc bọn họ vẫn đứng đợi ở ngoài thì anh ta đã leo cửa sổ trốn đi đâu mất. Vừa nãy có người gọi điện tới báo, phát hiện một thi thể đàn ông, trên người có giấy tờ xác minh thân phận, chứng minh thư đề tên Sầm Dịch.” Bạch Ngọc Đường nói qua về cuộc gọi vừa xong.

“Phải dùng tới giấy tờ tùy thân mới xác minh được danh tính ư?” Công Tôn tỏ mò, “Vì sao? Thi thể bị hủy dung?”

“Xem ra chắc là như vậy.” Bạch Ngọc Đường lái xe, hạ giọng nói, “Giết chết Tần Thiên giờ là đến Sầm Dịch, hung thủ không phải đang muốn thực thể hóa bộ phim đấy chứ.”

“Bộ phim Thị trấn bác sĩ điên có quan hệ với một loạt những vụ án này ư?” Triển Chiêu nhú mày, “Vì sao trước khi vụ án xảy ra, chúng ta lại được tiếp xúc với nó?”

Tất cả đồng loạt liếc sang Bạch Trì.

Bạch Trì trưng mắt lên thanh minh, “Em là bị đưa đến phòng khám răng của bác sĩ Thu nha, ngày đó anh Dương Phàm cũng có mặt còn gì.”

“Bác sĩ Thu.....” Triển Chiêu chống cằm.

“Anh, anh hoài nghi bác sĩ Thu à?” Bạch Trì sát lại, “Sự liên hệ giữa chị ấy và vụ án này rõ ràng là rất rất xa, hơn nữa, phòng khám răng có rất nhiều, ngày đó em với anh Dương Phàm chỉ chọn đại thôi, mà xấp bằng đĩa đó cũng là chị ấy tiện đặt trong góc từ trước, sẽ không phải có chủ đích gì đi?”

Bạch Ngọc Đường gọi cho Tương Bình, kêu cậu tra một chút về bối cảnh của bác sĩ Thu, hy vọng là cô vô can trong chuyện này, mà họ thì cũng có thể bài trừ hiểm nghi, nói không chừng còn có thể thu được một chút manh mối.

Chẳng mất bao lâu, xe đã chạy tới ngôi làng nhỏ, nơi được lấy làm bối cảnh cho bộ phim Thị trấn bác sĩ điên. Vùng này có ít người tới lui, năm đó trước khi sử dụng làm bối cảnh để quay, đoàn làm phim đã phải cải tạo khá nhiều. Nghe nói ở đây đặt một nhà máy sản xuất hóa chất cho nên nguồn nước và cả bầu không khí đều bị ô nhiễm nghiêm trọng, thôn dân họ e sợ nên tất cả đều nhất loạt dời đi, cũng không có phá bỏ nhà hay quay trở lại đây nữa.

Từ xa nhìn lại, khu vực này quả đúng là vắng vẻ chẳng khác gì một thôn làng có đại dịch cương thi.

“Thì ra thành phố S vẫn còn có nơi như thế này a.” Bạch Trì bước xuống xe, phóng tầm mắt. Xa xa là một đồng cỏ hoang, mọc cao gần đủ để che lấp con người. Ở tại trung tâm người ta cho dựng một cây thánh giá cỡ lớn tựa như cái cột vẫn hay được dùng để dựng bù nhìn rơm, mà hiện tại thì đang cột thi thể.

Nhóm người Bạch Ngọc Đường xịt thuốc diệt sâu bọ toàn thân một lượt rồi mới tiến vào, dù sao, đồng hoang rậm rạp, lở như bị con côn trùng nào đó cắn phải thì phiền.

Xuyên qua đám cỏ cao san sát, mọi người tới bên cạnh nạn nhân.

Một vài cảnh viên đang tiến hành chụp lại hiện trường cùng hình dạng thi thể. Vừa nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, liền đi qua báo cáo, “Bạch đội trưởng, đây là giấy tờ tùy thân của người chết.”

Bạch Ngọc Đường tiếp nhận một cái cặp da, đúng là nó thuộc về Sầm Dịch thật, bên trong còn đầy đủ cả hộ chiếu lẫn chứng minh thư.

“Xe của anh ta nằm ở bên này.” Cảnh viên đưa tay chỉ vào một chiếc Buick màu đen úp sấp trong đám cỏ lau bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường ngửa mặt nhìn thi thể bị dựng đứng trên thanh gỗ chữ thập, nhũn mảy, “Vì sao gương mặt anh ta lại be bét thế kia?”

“Chắc là đã bị quạ rĩa.” Công Tôn nói, “Dựa theo tình trạng lật úp của chiếc xe mà phán đoán thì có thể cậu ta đã bị thương rất nghiêm trọng dẫn đến tử vong hoặc trước đó, khi va chạm xảy ra cậu ta đã chết rồi. Nếu như phần đầu xuất huyết hoặc là miệng vết thương để hở rồi treo lên cao thế này thì quá dễ dàng để thu hút đám quạ bay tới bằng không cũng khó tránh khỏi những loại thú như chim săn mồi luôn lớn vờn quanh đây.”

“Khi chúng tôi tìm được thi thể, quả thực, anh ta đang bị cả đàn quạ bu quanh.” Cảnh viên nói với Bạch Ngọc Đường, “Chúng tôi có hỏi qua thôn dân, họ nói ban đầu đồng cỏ hoang này là một khoảnh ruộng lúa mì. Nhưng vì chỗ này tụ tập rất nhiều quạ đen lại quá hung hăng cho nên đã cố ý làm cái giá dựng bù nhìn để dọa đuổi. Cho tới khi vùng này bị ô nhiễm nặng rồi dẫn đến tranh chấp bồi thường, thôn dân đồng loạt rời đi thì nó cũng bị để hoang đó. Bù nhìn đã sớm bị gỡ ra, mấy tháng rồi đám trẻ con ở vùng phụ cận dùng nó để treo lá quốc kỳ.” nói xong, cảnh viên chỉ vào lá cờ dướm đó trên mặt đất cách chỗ họ độ vài bước chân.

Người bên khoa giám định đã chụp ảnh xong, liền đem lá cờ thu hồi lại cẩn thận.

Người cảnh viên nói tiếp, “Gọi điện báo án là một bác gái.”

Triển Chiêu bọ họ quay qua nhìn. Phía rĩa đồng cỏ có một người phụ nữ tầm bốn năm chục tuổi đang nói chuyện với một nữ cảnh quan, bên cạnh còn có hai đứa trẻ.

“Là bọ trẻ phát hiện ra cái xác ư?” Triển Chiêu hỏi.

“Phải.” Cảnh viên gật đầu, “Cái nhà xưởng kia sau đó cũng bị bỏ hoang, ô nhiễm đủ thứ nên không thể sử dụng được nữa, cộng thêm chuyện bồi thường và vấn đề sang nhượng quyền sử dụng đất cho nên họ cứ để đó thôi, đến sang năm mới tiến hành xử lý. Bọ trẻ con ở vùng phụ cận thường hay lui tới nơi này chơi đùa. Hôm kia, hai anh em nhà ấy phát hiện lá quốc kỳ bị vứt xuống đất, trên cây thánh giá cả đám quạ đen đang bu lấy một người thì phát hoảng, chạy về nói với người thân, hôm nay bác gái đó liền gọi điện tới báo án.”

Bạch Ngọc Đường gật gù đầu, người cảnh viên báo cáo xong cũng rời đi. Bạch Trì và Lạc Thiên tới hỏi chuyện vị nông phụ nọ cũng thu được lời đáp tương ứng.

Sau đó, mọi người đứng quanh cái giá chữ thập ngửa mặt lên quan sát thi thể Sầm Dịch.

“Cái giá này cao chừng 3m ha?” Tần Âu quan sát cấu tạo của nó, “Đóng cố định vào đế đá cao cỡ 1m, thân giá là 2m, thanh ngang tầm 5m có dư.”

Tất cả đều gật đầu.

“Sầm Dịch cao chừng 1m8, là một người đàn ông trưởng thành, tuy rằng hơi gầy nhưng cân nặng ít nhất cũng phải bảy chục kí.” Công Tôn đánh giá sơ bộ, “Muốn đem một người như vậy buộc lên thanh trụ này thì cá nhân tuyệt đối là làm không xong?”

Tất cả lại gật đầu.

Lúc này, Tần Âu đang ở chỗ chiếc xe Buick vẩy vẩy tay gọi mọi người.

Bạch Ngọc Đường đi qua, Tần Âu chỉ vào phần bị đè bẹp của chiếc xe, nói, “Xe hẳn là đang chạy với tốc độ cao trên đường quốc lộ, hơn nữa, dựa theo phương xe bị lật nhào chứng tỏ nó đã bị áp sát. Thêm hai cái rãnh bánh xe trượt sâu này nữa, có thể khẳng định vụ tai nạn của Sầm Dịch được xếp vào hàng sự cố giao thông nghiêm trọng cực kỳ. Mọi người xem, bên trái mình xe có một vết xước, dựa theo hướng kéo dài to nhỏ hẳn là Sầm Dịch đang phóng rất nhanh trên con lộ này thì đột nhiên một chiếc xe khác có tốc độ kinh

khủng hơn cỡ như đang đua xe công thức 1 ấy, từ đằng sau lao vượt lên. Căn cứ vào dấu tích nặng nhẹ của vụ va chạm, phỏng chừng phải là một con xe Jeep.”

Tất cả đều đồng tình, Quả nhiên là nhân viên đội phòng cháy chữa cháy đứng ra phân tích có khác.

Công Tôn ngồi xổm trước phần ghế lái đã dẹp lẹp, nhận xét, “Có thể tại thời điểm chiếc xe đang lộn nhào thì Sầm Dịch đã chết.”

Bạch Ngọc Đường quan sát thấy đai an toàn vẫn còn nguyên vẹn chứng tỏ lúc y lái xe đã không hề đeo, đối mặt với thần chết những hai lần, còn sống mới là lạ đó.....

“Vì sao anh ta phải cắt đuôi cảnh sát, rồi phóng như điên tới thị trấn này?” Triển Chiêu đứng bên cạnh chiếc xe, nghĩ mãi không ra.

Lúc sau, Công Tôn và Mã Hán mang theo cảnh viên khoa giám định đi tới hạ thi thể xuống.

SCI còn lại, mỗi người mang theo hai cảnh viên, tiến hành lúc soát bốn phía xung quanh. Không bao lâu đã nghe thấy tiếng Triệu Hồ gọi Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng, phát hiện di động trên mặt đất!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt sang nhau rồi cùng chạy tới.

Nhặt chiếc di động thuần một màu trắng từ dưới mặt đất lên xem, trên màn hình vẫn còn hiển thị trạng thái nhận cuộc gọi.

“Hắn là tại thời điểm chiếc xe mất tay lái mà trượt xoáy thì nó đã theo lối cửa kính văng ra ngoài.” Mã Hán ánh chừng khoảng cách, “Có thể trước khi xảy ra tai nạn Sầm Dịch đang gọi điện thoại!”

Triển Chiêu trở về danh mục cuộc gọi phát hiện, thời điểm chiếc xe gặp va chạm là vào rạng sáng ngày hôm nay, khó trách không có ai phát hiện ra sớm. Y trốn khỏi bệnh viện vào tầm chiều ngày hôm qua. Nói vậy cũng tức là giữa hai đoạn thời gian này có tới mười tiếng đồng hồ không ai biết Sầm Dịch đã đi đến những đâu.

Màn hình hiển thị tên người gọi, là một chữ – X

“X?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, cùng Triển Chiêu xoay mặt nhìn nhau. Trước đó, đoạn tin nhắn mà Thomas nhận được cũng xuất phát từ một số điện thoại mà X được dùng làm bí danh, Liệu có phải hắn chỉ là một người?

Triển Chiêu xem xét những thư mục khác trong chiếc di động, tìm thấy thêm một tin nhắn nữa cũng là X gửi mà Sầm Dịch nhận được vào tầm giờ chiều ngày hôm qua, nội dung có ghi – Cô ta ở trong tay tôi, nếu không muốn cô ta chết thì tới chỗ cũ gặp mặt.

Bạch Ngọc Đường đọc số điện thoại cho Tương Bình tra, kết quả hoàn toàn trùng khớp với số máy trước đó đã gửi tin cho Thomas.

Triển Chiêu ôm cánh tay đứng một bên xuất thần, “ ‘Cô ta ở trong tay tôi’ phụ nữ ư?”

“Có phải hắn ám chỉ cô gái bị trói đó không?” Bạch Trì có chút lo lắng, “Nơi này là thị trấn bác sĩ điên nha.”

Tất cả mọi người nhíu mày, nhìn lại thị trấn nhỏ bị bao trùm bởi một mảnh hoang vu.

“Cái chết của Dư Tiểu Phượng nếu như nguyên nhân bắt nguồn từ án tử của Hác Linh, thì có lẽ nào cái chết của Tần Thiên và Sầm Dịch xuất phát từ một án tử khác không?” Bạch Trì hỏi, “Em không thấy hai người này có mối liên hệ gì với Hác Linh cả.”

“Nhưng cách thức giết người lại tương tự nhau.” Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, “Thời điểm phát sinh các vụ án mạng cũng không hề hợp lý. Kể mang bí danh X kia lại rất khả nghi, mà việc Tần Thiên, Sầm Dịch, Trần Khả Phong trực thuộc cùng một công ty cũng khiến cho vấn đề càng trở nên khó giải thích.”

“Bọn họ có sự liên hệ với nhau.”

Triển Chiêu buông ra một câu khiến cho tất cả ngẩng đầu nhìn.

Triển Chiêu mở thư mục tin nhắn trong máy Sầm Dịch, có một số được gửi tới từ Trần Khả Phong, một số khác được gửi tới từ một người có tên là Tiểu Phượng. Cậu đem số điện thoại của người này ra so sánh với

số máy của Dư Tiểu Phượng đang nằm trên bàn giải phẫu trong phòng pháp y của SCI và kết quả thu về là hoàn toàn trùng khớp.

“Hai người bọn họ vậy mà quen biết lẫn nhau ư, lại đều đã chết?!” Bạch Trì kinh ngạc.

Triển Chiêu đem tin nhắn mở ra, Bạch Trì đọc nội dung xong thì nhú mày, “Thực mắc ói!”

Tất cả nghe thấy liền tò mò tới xem, thì ra phần lớn những mẫu tin nhắn giữa hai người họ đều là những lời tán tỉnh vô cùng táo bạo và tục tĩu.

“Bọn họ là tình nhân sao?” Tần Âu chặc chặc hai tiếng, “Tuổi tác không phải chênh lệch hơi quá đấy chứ?”

“Phỏng chừng là loại quan hệ thể xác.” Triển Chiêu xem xong đồng tin nhắn thì hào hứng ra mặt, “Tình nhân thực sự mà nhắn tin cho nhau nếu không phải là quan tâm tới sức khỏe của đối phương thì cũng là biểu lộ tâm tình. Ai lại dùng những ngôn từ hạ lưu khiến người khác đọc còn thấy buồn nôn thế này đâu chứ, nhìn không ra nổi một chút chân tình.”

“Sầm Dịch có thể coi là một ngôi sao điện ảnh có tầm mà Dư Tiểu Phượng cũng là một cô gái có nhan sắc, có tuổi trẻ. Tiền bạc, địa vị cả hai đều chẳng thiếu, đáng ra không thể tồn tại loại quan hệ như vậy mới đúng.” Công Tôn khó hiểu.

“Sầm Dịch.....” Mã Hân vừa chạy tới đã nghe được đoạn phân tích đời tư này liền tranh thủ đóng góp “Dư Tiểu Phượng đối với mẫu đàn ông phù hợp làm người yêu cô ta thì yêu cầu rất cao! Sẽ không thích một người hơn mình cả đồng tuổi thế này đâu.”

“Khăng định hả?” Triển Chiêu hỏi cô.

“Em với cô nàng dù sao cũng học cùng nhau mấy năm lận, tiêu chuẩn hàng đầu của Dư Tiểu Phượng chính là vẻ bề ngoài nha, loại hình ưa thích đặc biệt là các nam sinh, tốt nhất là còn đang học đại học, mỹ nam trong mình hòa quyện hai dòng máu.”

Tất cả khê nhú mày, “Loại hình thật đa dạng.”

Mã Hân gật gật đầu, lại nhìn đoạn tin nhắn, nhú mày, “Dư Tiểu Phượng hẳn là chỉ miễn cưỡng qua lại với Sầm Dịch mà thôi, còn đâu xem chừng cô nàng ghét hẳn lắm.”

“Cái này cũng nhìn ra được hả?” Lạc Thiên hiếu kỳ.

“Em cũng là phụ nữ mà!” Mã Hân lắc lắc đầu, “Dư Tiểu Phượng tốt xấu gì cũng là một mỹ nhân, lại còn là thiên kim tiểu thư nữa, sao có thể nói chuyện yêu đương dễ dãi như thế này!”

Mọi người cân nhắc, Cũng phải, loại tin nhắn như vậy nếu thực sự gửi cho người mình yêu thì thật hết nói nổi rồi.

Mã Hân có chút đồng tình với Dư Tiểu Phượng, “Có khi nào Sầm Dịch nắm được yếu điểm gì của cô ấy hay không? Mà thái độ của Sầm Dịch cũng rất khó diễn tả nhé!”

“Rất khó diễn tả?” Cả đám đàn ông con trai trong SCI khiêm tốn tiếp thu.

Mã Hân nghĩ nghĩ, “Sầm Dịch giống như là cố ý muốn hạ thấp cô ấy vậy, tra tấn về mặt tinh thần, cũng có thể hành hạ cả về mặt thể xác nữa. Mà các anh nghĩ thử coi, chỉ nhận được một cái tin nhắn như thế này thôi cũng đủ để tố cáo hẳn về tội quấy nhiễu tình dục rồi, huống chi đây còn là cả đồng, quả thực là ám ảnh người khác còn gì.”

Bạch Ngọc Đường suy luận, “Cuộc điện thoại đòi tiền mà Dư Tiểu Phượng nhận được lúc trước khi chết, dường như cô ta cũng ở vào trạng thái bị người nọ khống chế uy hiếp.”

Triển Chiêu nghe Bạch Ngọc Đường nói xong, đứng tại chỗ trầm tư một lúc rồi xoay người tới cạnh chiếc xe.

Triển Chiêu ngồi xổm xuống cạnh cửa xe, định lần mò chui vào bên trong.

“Miêu nhi, cậu muốn tìm cái gì?” Bạch Ngọc Đường chặn Triển Chiêu lại, ý bảo – Loại việc nặng này để tôi làm cho.

Triển Chiêu cũng thuận theo, lùi lại để cho anh trườn vào, “Ngọc Đường, tìm xem bên dưới tấm đệm ghế xe có cái sim rác nào không?”

Bạch Ngọc Đường mặc dù chưa rõ tình huống nhưng vẫn nghe theo lời Triển Chiêu mà mày mò, rốt cuộc cũng tìm ra.

“Miêu nhi, làm sao cậu biết?” Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên không thôi.

Triển Chiêu xấu xa cười, “Tuổi thông minh a!”

Bạch Ngọc Đường cầm nín, đem sim rác đưa cho cậu. Triển Chiêu giơ tay tiếp nhận, đồng thời hỗ trợ kéo Bạch Ngọc Đường chui ra.

Lấy điện thoại của Sầm Dịch thay sim vào, quả nhiên.....tòan bộ nhật ký ngày hôm qua đều là những cuộc gọi tới số máy của Dư Tiểu Phượng.

Triển Chiêu khê cười cười.

Bạch Trì hỏi, “Vậy người uy hiếp Dư Tiểu Phượng đồng thời muốn vợ vét tài sản của cô ta chính là Sầm Dịch sao?”

“Không.....”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng loạt lắc đầu.

Tất cả ngạc nhiên nhìn hai người bọn họ, khó hiểu.

Triển Chiêu quay sang hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cậu cũng hoài nghi ư?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Sim này được giấu rất lộ liễu.”

Triển Chiêu cười gật đầu, cất cao giọng, “Công Tôn, anh lấy mẫu về đối chiếu với DNA của Sầm Dịch thử xem, xác nhận lại thân phận thi thể đó nhé.”

Lúc này, Công Tôn vừa mới cùng các cảnh viên khác hạ được thi thể xuống, nghe Triển Chiêu nhắc mình thì ngẩn người, quay đầu hỏi, “Các cậu hoài nghi hấn không phải là Sầm Dịch sao?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Xe của Sầm Dịch, giấy tờ tùy thân của Sầm Dịch, điện thoại cũng “ Lạc Thiên cảm thấy kỳ kỳ, “Nếu không phải Sầm Dịch thì đó là ai?”

Triển Chiêu nhìn con đường dẫn vào Thị trấn bác sĩ điên, “Phải lục soát thôn này, từng tác từng tác một.”

Mặc dù SCI đuổi không kịp suy nghĩ của Triển Chiêu, nhưng họ lại rất tin tưởng những phán đoán của cậu, vì thế tất cả liền cùng nhau tiến vào thôn trang.

Vừa tới được cổng lớn, thì bầu trời nổi lên một tiếng sấm vang dội.

Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt nhìn trời, những đám mây đen vần vũ lan tỏa, tiếng sấm giữa đồng hoang thực khiến con người ta bất giác run lên.

“Vào chỗ nào đó bên trong thôn tránh tạm cái đã.” Triển Chiêu chỉ chỉ một dãy nhà hoang khá lớn gần kề.

Bạch Trì liên tưởng đến tình tiết trong bộ phim mình từng xem, mếu máo kể lại, “Chỗ đó là bệnh xá mà anh, trong phim, cương thi đều là từ trong đó chạy tới.....” Lời còn chưa dứt đã bị Triệu Hổ chồm tới khoác vai, “Sợ gì, chúng ta có Công Tôn đại vương ở đây đó thôi, nhóc có biết vì sao anh lại có cái danh quỷ kiến sầu không đấy?”

Công Tôn ở bên vút cho Triệu Hổ nửa con mắt.

Mọi người hướng bệnh viện chạy tới, trời đất như sát lại, mây đen trùng xuống, trút hạ một cơn mưa.

Lúc tất cả còn cách cửa bệnh viện áng chừng khoảng mười mét thì giữa không trung một tia chớp lóe lên.

“Rầm” một tiếng, sắc bén tựa như muốn xé đôi bầu trời, cắt ngọt tầng mây.....Cửa sổ tầng hai tối mịt ở vào khoảnh khắc đó lóe sáng một bóng hình. Tính từ bên trái, gian thứ nhất, tầng thứ hai cạnh cửa sổ, tất cả đều trông thấy – Đường như ở đó có người.

“Ồi!” Triệu Hổ kinh hô, “Có phải là mô hình không vậy?”

“Thật lớn.....” Công Tôn đột nhiên nói một câu.

Đám người Triển Chiêu sửng sốt, “Cái gì lớn?”

Công Tôn nhú mào, “Vóc dáng! Dựa theo tỉ lệ, người này phải cao tới chừng hai mét?”

“Phải!” Mã Hân cũng gật đầu, người học y dù sao đối với loại phản xạ này có phần nhanh nhạy hơn, “Cái đầu cũng thật lớn!”

Mọi người vừa nghe tới cái gì mà cao hai mét là tự nhiên đồng loạt liên tưởng tới bàn tay tìm thấy được trên chiếc ghế gỗ trong vụ cháy rừng hôm kia – Một bàn tay rất lớn thuộc về một tên hung thủ rất cao to!

“Hấn động!” Bạch Ngọc Đường không hổ danh là phi công hạng nhất. Cũng nhờ thường ngày anh chẳng mấy khi coi ti vi, còn luôn giữ thói quen sinh hoạt nề nếp mà thị lực suốt bao năm qua vẫn luôn tốt ở mức kinh người, liếc một cái liền biết y – Là thực thể sống!

“Đừng để cho hắn chạy!” Bạch Ngọc Đường mang theo người nhanh chóng vây bọc lối ra.

Triển Chiêu chạy phía sau Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng nói, “Nếu sở hữu cỡ người như vậy thì hoàn toàn có thể cột cái xác vào cây thánh giá!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu – Đúng là rất khả nghi!

Chờ cho tới khi tất cả chặn đứng ở cửa bệnh viện thì trời đã sớm âm u, tiếng sấm chớp ầm ầm liên hồi.

Thôn này vốn từ lâu đã bị hoang vắng, không cấp điện không cấp nước, hành lang cũ kĩ tối đen. Trên mặt đất rải rác những tấm phim chụp X – quang, những vệt máu hóa thẫm, những mảnh vỡ lổn nhổn cùng trang thiết bị phủ đầy bụi, tro. Còn có những phần nội tạng, tứ chi dẫm máu lưu lại thật là khủng bố, kinh dị.

376. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 17

Chương 17 : Ăn miếng trả miếng

Đếm theo dãy hành lang hướng lên trên thì bệnh viện có tổng cộng hai tầng. Lối lên tầng sân thượng trên cùng có cửa sắt bị khóa, tầng hai hoàn toàn không hề thấp đèn, tối đen một mảnh. Từ bên trong căn phòng truyền ra những tiếng “kéo cà kéo kẹt” liên hồi, dường như là dây đèn bị gió tấp dưng đưa dưng đưa.

Bạch Ngọc Đường dùng tay ra hiệu ọi người phân tán, triển khai kế hoạch. Lát nữa khi anh đi vào, Lạc Thiên và Tần Âu sẽ bám theo. Mã Hán và Triệu Hổ lập chốt chặn ở phía cửa, tuyệt đối không được để cho hắn chạy thoát!

Tất cả nhất trí gật đầu.

Triển Chiêu, Công Tôn và Bạch Trì là những người không có khả năng chống cự, lại có nguy cơ trở thành vật ngáng đường, vô tình giúp hung thủ bỏ trốn cho nên đều tự biết mình mà lui lại phía sau, tránh đi.

Bạch Ngọc Đường không hề rút súng vì dù sao, anh cũng là người đầu tiên tiến vào, trong hoàn cảnh tối mù nhìn còn không rõ, nếu như cầm súng trong tay mà đột nhiên có tình huống nào đó bất ngờ khiến tay cô cử động theo phản xạ thì sẽ rất nguy hiểm. Hoặc là lỡ như, bản thân anh bị cướp mất súng, toàn đội có thể sẽ rơi vào tình trạng bị khống chế, ép buộc.

Tay nắm chắc bên hông, Bạch Ngọc Đường tiến vào.

Bốn phía tối mờ nhưng chưa đến mức không phân rõ nổi đồ đạc xung quanh. Bên ngoài, mây đen dày đặc cản lại ánh sáng khiến người ta quên mất mặt trời vẫn còn chưa lặn.

Bạch Ngọc Đường vừa mới đặt bước chân đầu tiên vượt qua ngưỡng cửa thì giữa những tầng mây một vệt sáng lóe lên. Tiếng sấm nổ “Rầm rầm” tựa như trời đất đang muốn cùng đổ sụp, tia lửa điện màu lam cắt qua đêm bóng tối xé toang.

Bạch Ngọc Đường chớp lấy thời cơ nhìn về phía góc tường, một thân hình to lớn lọt vào tầm mắt, trong khoảnh khắc đó, ngay đến cả chính bản thân anh cũng còn hoài nghi, Hắc thực sự là một con người?

Cùng lúc, người nọ chuyển động, lao về phía Bạch Ngọc Đường. Tuy động tác của hắn rất mạnh bạo nhưng lại có chút vụng về, kiểu như thân thể không mấy linh hoạt.

Bạch Ngọc Đường nghiêng mình vượt qua sườn người nọ, rồi thúc mạnh khuỷu tay vào thắt lưng hắn, nghe “Coong” một tiếng thì lưu loát thu tay, Minh vừa nện phải sắt sao? Xương cốt con người đâu thể cứng được như thế!

Lạc Thiên và Tân Âu cũng nhập cuộc.

Lúc này, các cảnh viên hỗ trợ đứng ở dưới tầng, theo sự chỉ đạo của Triển Chiêu dùng đèn pin cầm tay, tập trung chiếu thẳng vào mắt kẻ có dáng người cao lớn nhất.

Cường độ chiếu sáng của đèn pin cũng không phải là chuyện đùa, soi tới đâu rọi tới đó. Người nọ dường như rất chán ghét ánh sáng, vừa thấy bản thân bị chiếu đèn liền đưa tay lên vội vàng che chắn.

Ngay tại thời điểm hắn còn mãi loay hoay thì tất cả mọi người đều đã kịp nhìn thấy trên gương mặt đó có ba vết sẹo xấu xí thực dài!

Giây kế tiếp người nọ hoàn toàn bị rơi vào thế bao vây của nhóm Bạch Ngọc Đường. Dường như đây là lần đầu tiên hắn bắt gặp cùng lúc nhiều người đến vậy, nhất thời không biết phải làm sao, liền bật khóc. Âm thanh khàn khàn kỳ quái mang theo những tiếng hô bé tắc vầy vùng.

Công Tôn đứng bên cạnh Triển Chiêu nhíu mày, nhỏ giọng nói, “Mũi hắn giống như được làm ấy.”

Triển Chiêu vẻ mặt bình tĩnh, “Nói cách khác, gương mặt kia là do phẫu thuật hỏng sao?”

Công Tôn tặng Triển Chiêu một ánh nhìn khâm phục, như thể đang nói – Cậu vẫn còn tâm trạng để đùa giỡn ha.

Người nọ trốn không được nữa, sau khi gào khóc một hồi liền hướng cửa sổ phía sau lưng mình lao tới.

“Không xong!” Bạch Ngọc Đường vọt lên nhưng không kịp, tên quái vật hình người kia không chút do dự mà tông thẳng đầu vào tấm kính cửa sổ bằng thủy tinh.

SCI đồng loạt mở to hai mắt.

Bạch Trì cả kinh kêu lên, “Chỗ đó rất cao a!”

Bạch Ngọc Đường đuổi tới bên cửa sổ nhìn xuống, người nọ không hề bị xây xát một chút nào, chỉ đơn giản là lặn một vòng rồi bật dậy, loạng choạng chạy đi.

Lúc này, cơn mưa trút xuống càng lúc càng nặng hạt.

Bạch Ngọc Đường giẫm lên cửa sổ, đang định nhảy theo thì Triển Chiêu đã lên tới trên tầng, ở ngay phía sau anh kêu toáng, “Đừng có dại!”

Những người khác cũng đuổi tới nơi.

Bạch Ngọc Đường thuận theo, để Triển Chiêu ôm ngang lấy anh kéo xuống.

“Miêu nhi, ... tôi không có nhảy, cậu đừng kích động như vậy.” Bạch Ngọc Đường bắt đầu xoay người lại xoa dịu con mèo. Mà Triển Chiêu thì vẫn mặc kệ, cứ bám chặt lấy anh canh chừng, “Cậu không muốn sống nữa hả? Gãy chân gãy tay rồi thì tính sao!”

Bạch Ngọc Đường cam chịu, đành phải rút súng ở bên hông ra, nghiêng theo hướng người nọ chạy, giơ súng lên ngắm. Đích bắn là bắp chân y. Bạch Ngọc Đường có chút hơi do dự. Mục tiêu di động sẽ rất khó nhắm được chính xác, mà việc người này có phạm tội thật hay không anh còn chưa có xác định. Chỉ đành tạm

lực không làm hắn bị thương mà thôi. Còn giả như y thực sự là kẻ đã giết Sầm Dịch? Nếu để cho hắn chạy thoát thì việc tìm lại được sẽ rất khó.

May mắn, Lạc Thiên và Triệu Hổ đã sớm chạy xuống dưới, tăng tốc đuổi theo.

Triển Chiêu nhìn khoảng cách giữa hai bên thì cảm thấy, để bắt được người kia chỉ còn là việc sớm hay muộn.

Bên ngoài, dưới màn mưa to tầm tã, có một chiếc xe Jeep để cửa mở chạy lại đây.

Triển Chiêu nheo mắt, “Có phải là ứng đón hay không?”

Bạch Ngọc Đường nhú mồm, “Chiếc xe này.....hình như tôi đã gặp qua.”

Lời vừa mới dứt, quái nhân kia đã chạy tới bên cạnh chiếc xe.

Xe phanh dừng ngay lúc đó, mà quái nhân còn tiếp tục muốn bỏ chạy. Cửa cạnh chiếc xe Jeep bật mở, bật thẳng vào người quái nhân kia. Lực đẩy mạnh tới mức khiến cho thân hình cao lớn khẽ nghiêng ngả.

Trên xe có một đáng người linh hoạt bám vào mép cửa trần xe, tung hai chân ra bắt chéo quanh cổ người nọ.

Quái nhân ngã quỵ xuống, mặt thẳng tắp mà hướng lên trời.

Triển Chiêu nhếch mi, “Bản lĩnh không tồi a!”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Quả là vậy.”

Lạc Thiên và Triệu Hổ cũng đã chạy tới, hợp lực lại đè chặt hai cánh tay của quái nhân. Bên phía Lạc Thiên, hắn vô lực nhúc nhích còn bên của Triệu Hổ thì có chút khó khăn. Thật may Mã Hán đã chạy tới, kịp thời hỗ trợ. Hai tay vừa tiếp xúc, anh mới biết được, người nọ khỏe tới mức nào.

Trời vẫn cứ ào ào đổ mưa, mí mắt mọi người đã sớm muốn sụp xuống, trên người ướt đầm, nặng nề.

Trương Long và Vương Triều dùng còng lớn khóa tay quái nhân lại, rồi để phòng còn điều thêm hai cảnh viên to khỏe nữa xốc nách hai bên.

Mà thật khéo, cái người vừa nãy ra tay hỗ trợ SCI bọn họ cũng là một nam nhân có vóc người vạm vỡ. Lúc này, anh ta còn bận mang vẻ mặt khó hiểu nhìn hết thấy mọi người đứng dưới màn mưa.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái – Lam Tây! Sao cậu ta lại có mặt ở chỗ này?

Tránh đi cơn mưa xối xả, tất cả trở vào bên trong.

Vừa vắt nước trên người, Triệu Hổ vừa nhìn quái nhân kia, “Thằng nhóc cậu, chạy cái gì!”

Nhưng người nọ dường như nghe không hiểu tiếng Trung, giãy giụa một cái, hai mắt lo lắng mở to, biểu thị việc bị bức bách thế này hắn không hề thích.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu từ trên tầng hai đi xuống.

Công Tôn ngửa mặt lên phân tích người nọ, “Ô? Không phải là người châu Á nha! Khung xương thật lớn!”

“Giống cỡ người tiền sử ấy hả?” Triệu Hổ nhú mồm, “Thực ra, em thấy hắn cũng không hơn kém O’Neal là bao!”

* O’Neal: là một vận động viên bóng rổ chuyên nghiệp của Mỹ (kiếm diễn viên, rapper), cũng là một trong những tay bóng vĩ đại nhất của lịch sử NBA, một vận động viên xuất sắc của thời đại.

Bạch Ngọc Đường hỏi Lam Tây đang giữ giữ chiếc áo vest, “Sao cậu lại tới đây?”

Lam Tây nhún vai, “Có người bảo tôi đến.” Nói xong, lấy di động ra đưa ọi người nhìn.

Triển Chiêu tiếp nhận chiếc điện thoại, tất cả cùng quay tới, nhìn cái là nhận ra ngay, hình nền Trần Du kia đây.

Tập thể nhất trí đồng lời, “Ồ?”

“Ách.....” Lam Tây xấu hổ tự mình mở ra một tin nhắn ọi người xem. Bên dưới dãy số biểu thị chỉ ghi – [Nếu muốn điều tra cái chết của anh trai cậu thì hãy tới Thị trấn bác sĩ điên]

Kí tên – X

“X rốt cuộc là kẻ nào?” Triển Chiêu đưa trả điện thoại lại cho Lam Tây. Tin nhắn được gửi từ nửa tiếng trước. Sầm Dịch cũng bị gọi tới đây, vậy X với quái nhân kia có thể nào là một? Hắn không điên tới mức tự gọi thêm người tới tìm mình gây rắc rối chứ? Án vụ lần này nếu kéo thêm cả cái chết của Lam Kỳ thì càng chứng tỏ nó có quan hệ mật thiết với lần tai nạn máy bay ba năm trước kia!

“Hắn là hung thủ giết anh trai tôi sao?” Lam Tây khó hiểu nhìn về phía quái nhân.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhẹ nhàng lắc đầu – Cảm giác có chút kỳ quặc.

Bạch Ngọc Đường nhìn quái nhân, nhíu mày, “Hắn nhìn không giống người có thể lái xe, mà Sầm Dịch lại bị áp xe rồi lật nhào mà dẫn đến tử nạn, có thể nói việc xử lý thi thể là do hắn làm còn ra tay thì là một kẻ khác.”

Tất cả gật đầu, tiếp tục tản ra khám xét bốn phía.

Triển Chiêu chống cằm, dùng thử một câu tiếng Anh hỏi hắn, quái nhân lại không hề đáp. Cậu chuyển sang thử bằng tiếng Pháp, hắn cũng chẳng phản ứng một câu.

Triển Chiêu xoay qua hỏi Công Tôn, “Anh có nhìn ra hắn là người ở đâu không?”

“Dựa theo kết cấu xương sọ, dị trạng lại giống cùng với hình thể không lồ và màu da rám nắng có thể nhận định hắn là con lai. Mà tổ tiên hắn có khả năng là những nô lệ châu Phi thuộc Ai Cập cổ đại. Những người da đen này thân hình thường cao lớn, chủ yếu sinh sống dọc bờ sông Nile. Vào thời kỳ việc buôn bán nô lệ nở rộ, có một lượng lớn họ bị biến làm làm nông nô ở các nông trại, lâm trường bên Nam Mỹ.”

“Nam Mỹ sao, tức là sẽ sử dụng ngôn ngữ hệ Latin.” Triển Chiêu bèn thử nói tiếng Bồ Đào Nha với quái nhân nhưng hắn vẫn không hiểu, phương án cuối cùng, tiếng Tây Ban Nha thì thế nào.

Quái nhân đưa mắt nhìn Triển Chiêu như thể – Ta nghe hiểu.

Triển Chiêu hỏi hắn tên gì, hắn lắc đầu, cự tuyệt đối thoại.

Triển Chiêu ôm cánh tay, “Chủ nhân của cậu cũng ở đây đúng không?”

Hắn bỗng nhiên khấn thưng.

Tất cả đều nhìn ra được phản ứng đó, người này dù cho bộ dáng có cao lớn đến đâu thì trí năng cũng không mấy tỉ lệ thuận. Nếu mang năng lực dẫn dắt của Triển Chiêu ra mà nói, thì quả thực muốn hỏi cái gì cũng rất đơn giản thôi. Nhìn vẻ mặt nửa muốn nói nửa không kia của hắn rõ ràng là quái nhân vẫn chưa được hưởng qua sự huấn luyện chuyên nghiệp nào rồi.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng sách một tiếng, nhìn Triển Chiêu, “Vừa rồi mưa lớn quá, thanh âm nghe được không mấy rõ ràng, còn bị kéo dài lâu như vậy, tên kia có thể đã trốn thoát rồi.”

Quả nhiên, không bao lâu sau Mã Hán bọn họ quay trở lại báo cáo, phía cửa sau của thôn phát hiện dấu vết lốp xe mới rời đi, họ đã cho người bám theo đó truy đuổi, nhưng chắc không khả quan lắm.

“Kéo đi lực chú ý của chúng ta rồi an toàn chạy xe mà rời khỏi.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau nhìn về phía quái nhân nhân ngồi trên bậc thang, yên lặng để mặc cho Công Tôn quan sát vết sọc trên mặt hắn.

“Công Tôn, có phát hiện?” Triển Chiêu hỏi, đồng thời thông báo thêm một câu cho ai kia, “Chủ nhân cậu trốn thoát rồi.”

Quái nhân nhẹ nhàng thở ra, cũng không còn phản kháng hay là nóng vội nữa.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau – Trung thành ghê!

“Vết sọc trên mặt đúng là do phẫu thuật thẩm mỹ tạo thành.” Công Tôn nói, “Cả cái mũi cũng thế.”

“Thật sự là chỉnh sửa sao?” Triển Chiêu buồn bực, “Ai đem hân chỉnh cho xấu xí như vậy?”

Công Tôn khoát tay, kéo chiếc áo của quái nhân cao lên cho đám người Triển Chiêu nhìn thấy, trên cơ thể hân có một mảng sẹo lớn do vết bỏng để lại.

“Bỏng?” Tất cả đồng loạt nhú mày.

“Hân có thể đã phải chịu qua một tai nạn cháy nổ rất mạnh, mặt bị thương tổn khá nhiều, xương cốt phân nửa cũng gãy rụng, thân thể bị bỏng nặng. Có người đã giúp hân tái tạo lại mũi, mà việc cấy ghép da cũng rất thành công.” Công Tôn tấm tắc hai tiếng, “Phải nói, độ khó của ca phẫu thuật này là không tưởng, cho dù sau khi cấy ghép da, khuôn mặt không thể nói là đẹp nhưng công năng thì kiện toàn, quả thực là kết quả giải phẫu hoàn mỹ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy anh càng nói càng hưng phấn liền vỗ vỗ vai anh, “Kết luận gì?”

Công Tôn gấp đúng phải hai vị thánh giả không có lòng, bĩu môi, “Tay bác sĩ phẫu thuật cho hân xứng đáng là số 1 thế giới về ngoại khoa!”

“Cậu thử tìm những ghi chép về bệnh án của hân đi.” Bạch Ngọc Đường gọi điện về cho Tương Bình, sau buong điện thoại xuống lại hỏi Công Tôn, “Phần eo của hân có cái gì vậy? Rất cứng!”

Công Tôn hơi sững sốt, lập tức ngồi xổm xuống, kéo hạ đai quần của quái nhân, kiểm tra qua, bề ngoài không có gì đặc biệt, liền sờ sờ hai bên xương sườn cùng xương hông, nhú mày, “Hân ộp xương!”

“Khó trách lại cứng như vậy.” Bạch Ngọc Đường tò mò, “Rốt cuộc tên này tổng thể giải phẫu bao nhiêu chỗ rồi?”

Công Tôn cũng không trả lời, vẫn đang chăm chú xem xét toàn thân người kia, vẻ mặt lộ ra biểu tình hết như anh đang bị một đồng sẹo lớn sẹo nhỏ trên cơ thể quái nhân dọa cho sợ vậy. Cuối cùng, anh đưa tay vuốt khe chúng, nhú chặt mày.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu nhắc nhở Công Tôn, “Nếu như đại ca thấy anh cứ sờ soạng một vật thể sống giới tính nam như vậy thì anh ấy sẽ nổi bão đó.”

Công Tôn thu tay lại, xoay mặt nhìn Triển Chiêu, “Giống nhau!”

“Cái gì giống nhau?” Tất cả ngơ ngác.

“Khởi cơ thể nhân tạo ngày đó chúng ta nhật được!” Công Tôn nói, “Tất cả những vết sẹo được phân bố giống nhau! Nói cách khác, chúng tương ứng với những điểm nổi!”

“Cái gì?” Ai nấy đều sững sốt, giật mình nhớ lại khởi cơ thể hợp kim họ nhật được ban đầu.

“Ngay cả đường may, thói quen thắt chỉ khâu, toàn bộ không hề sai khác!” Công Tôn lẩm bẩm, “Cái kia là giả, có thể chỉ dùng để thực nghiệm thao tác mà thôi, sau đó vận dụng những kỹ thuật khéo léo bậc nhất đem một người đã hoàn toàn bị biến dạng khôi phục trở lại như ban đầu! Quả thực là kỳ tích.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Một thầy thuốc có tay nghề ngoại khoa cao siêu, một ẩn số X luôn gửi tin nhắn, một Sầm Dịch bị giết, một lời nhắc về án tử của Lam Kỳ.” Bạch Ngọc Đường nhìn quái nhân kia, “Nhiều chi tiết có liên hệ như vậy, xem ra phải tìm cách để hân cất lời rồi.”

Triển Chiêu ngẫm nghĩ, “Tôi cảm thấy dường như có người đang cố ý đưa cho chúng ta những manh mối này.”

Tất cả mọi người nhú mày, nhìn Triển Chiêu.

“Vừa nãy tiếng sấm rất lớn, mưa cũng trắng xóa ào ào.” Bạch Ngọc Đường nhìn cửa chính, hiểu được ý tứ của Triển Chiêu, “Nếu tên kia muốn chạy trốn, thì đào thoát bằng cổng sau tất nhiên hợp lý hơn cổng trước!”

“Chiếc xe đã được giấu sẵn ở cổng sau, nếu không mưa to chúng ta sẽ sớm phát giác. Thôn này nhỏ như vậy, tiếng động cơ ô tô nhất định nghe rất rõ!” Tần Âu cũng nhìn ra manh mối, “Nói cách khác, trận mưa này là ngoài ý muốn tiếp tay cho người kia!”

“Nếu không có trận mưa này, có thể chúng ta đã bắt được cả quái nhân lẫn chủ nhân của hắn.” Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, “Kẻ mang bí danh là X, thực mong muốn kết quả này. Còn về phần Lam Tây, nếu cậu ta xuất hiện không đúng lúc, đến sớm hơn một chút, tại thời điểm chúng ta còn đang tra án thì cũng sẽ bị chúng ta nghi ngờ.”

Triển Chiêu nhìn quái nhân, ngồi xổm xuống nghiêm túc nói, “Chủ nhân của cậu gặp nguy hiểm!”

Hắn ngẩng mặt nhìn Triển Chiêu, ánh mắt lóe lên sự dao động, có thể thấy.....người này đang rất lo lắng cho vị “Chủ nhân” kia, tuy rằng hắn không thông minh nhưng vẫn có bản năng nghi hoặc.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, thấp giọng nói, “X tìm được y!”

Quái nhân mở to hai mắt, lộ rõ vẻ kinh hoàng, dĩ nhiên không quả nổi mắt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

“Y ở nơi nào?” Triển Chiêu hỏi, “Nói cho chúng tôi biết, chúng tôi mới có thể bảo vệ được hắn.”

Quái nhân do dự một chút, cuối cùng chán nản mà gục đầu, nhẹ nhàng lúc lắc.

“Chúng tôi thật sự muốn bảo hộ y, cậu hãy tin tưởng chúng tôi.”

Quái nhân ngẩng đầu, nhìn đám người Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. Thật lâu sau, rốt cuộc cũng cất giọng, âm thanh nặng nề đặc giọng mũi, chỉ nói một câu, “Không kịp.”

“Cậu nói chủ nhân cậu đi làm chuyện gì?” Triển Chiêu nghi hoặc.

“Ăn miếng trả miếng.” Nói xong câu này, hắn hoàn toàn yên lặng, cho dù mọi người có hỏi thế nào đi chăng nữa, quái nhân cũng không hề lên tiếng.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Không có cách nào khác khiến cho hắn mở miệng ư?”

Triển Chiêu nhìn quái nhân thật lâu sau mới nói, “Có thể, nhưng mà chẳng phải Bao cục từng dọa nếu tôi tùy tiện thôi miên người khác thì sẽ bắt tôi đi cọ WC đó sao?”

“Ăn miếng trả miếng a, thời gian không đợi người.” Bạch ngọc Đường nhỏ giọng ghé vào bên tai Triển Chiêu nói, “Chúng ta âm thầm mà làm, quỷ thần còn không biết sắp nhà biết làm sao! Nếu quả thực bị phạt cọ WC, tôi sẽ cùng cậu, nha.”

Triển Chiêu nhếch nhếch khóe miệng, “Ừa.”

377. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 18

Chương 18 : Mục tiêu là pháp y

SCI dẫn về một người khổng lồ tiến hành thẩm vấn – chuyện này đã khiến cho dưới sảnh chật ních cảnh viên vây xem.

Người nọ còng tay rồi còng chân nói chung là đủ cả nhưng nhìn từ bên ngoài vào vẫn chẳng mấy ai có cảm giác tin tưởng là bao. Thực ra quái nhân cũng không hề phản kháng.

Công Tôn và Mã Hân đi ở bên, cầm tấm ảnh chụp khối thi thể kim loại, trái ngấm phải nhìn, thảo luận hưng phấn, rằng thì đường may có thật là trùng khớp với vết sẹo hay không, hai tác phẩm này đều xuất phát từ một tác giả chứ, mãi cho đến khi có người vỗ một cái vào vai anh.

Công Tôn quay đầu lại, thấy trọn khuôn mặt đen xì của Bạch Cẩm Đường ở phía sau. Nãy giờ, Bạch Cẩm Đường vẫn kiên nhẫn ngồi trong văn phòng SCI chờ đợi nhưng ai đó trở về rồi mà vẫn hoàn toàn không phát hiện ra, mắt cứ một mực dính chặt vào cái xác dằm.

“Sao anh lại tới đây?” Công Tôn ngạc nhiên hỏi Bạch Cẩm Đường, “Họp xong rồi?”

Bạch Cẩm Đường chỉ chỉ đồng hồ, Công Tôn mới sực nhớ – Đã hẹn Cẩm Đường cùng ăn cơm chiều, nhất thời hưng phấn mà quên đi mất.

Mã Hân lẳng lẳng bỏ trốn, để mặc Bạch Cẩm Đường túm lấy Công Tôn chuẩn bị rời ra xe.

Công Tôn buồn bực trong lòng, anh còn đang nghĩ sẽ bắt tay vào xem xét mấy cái đường may kia ngay lập tức a! Có điều vẫn là Cẩm Đường quan trọng hơn! Cần nhắc một chút, Công Tôn quyết định lát nữa đi ăn cơm, rần rần mềm mềm thủ thà thủ thỉ làm sao để y còn thả mình trở lại cảnh cực, khi đó phỏng chừng Triển Chiêu bọn họ cũng đã tiến hành thôi miên xong, tốt nhất là có thể hỏi cho ra thân phận thực sự của tay bác sĩ đó.

Xuống tới cửa lớn ở sảnh, Công Tôn bắt gặp lão Dương.

“Ai nha, Công Tôn à, chừng nào thì cậu rồi thế?” Lão Dương đẩy đẩy gọng kính lão chào hỏi Công Tôn.

“A, hiện tại em đi ăn cơm.” Công Tôn nhìn sang Bạch Cẩm Đường một cái.

Bạch Cẩm Đường tự nhiên hiểu ý, sẽ không làm ảnh hưởng tới công việc của anh, mà lão Dương là pháp y kỳ cựu của cảnh cực, năm đó Công Tôn vào đây thực tập, cũng đã được ông chiếu cố một thời gian, quan hệ tốt lắm. Bữa trước y còn biếu lão hảnh một chai rượu vang đỏ để tỏ lòng nữa kia.

Tách ra để cho hai người bọn họ trao đổi, Bạch Cẩm Đường đi tới chỗ đậu xe.

“Này, cái khối thi thể lần trước, ta có phát hiện một ít manh mối.” Lão Dương vội vàng nói, “Tư liệu còn đặt trong văn phòng.”

“Đúng rồi thầy.” Công Tôn dặn lão Dương lên chỗ SCI xem thứ phát hiện mới của anh trước.

“Lại có thứ mới a!” Lão Dương đẩy đẩy kính, “Hai người cứ đi ăn cơm cái đã, để lão lên xem xem, ta cũng cần phải tìm gặp tiến sĩ Triển tâm sự một hồi, ai.....”

Nói xong lão Dương thở dài.

Công Tôn thấy ông uể oải như vậy thì quan tâm, “Thầy có chuyện? Con gái thầy lại không cho thầy uống rượu nữa sao?”

Nhà lão Dương có hẳn hai thiên kim tiểu tư lặn, ngày ngày sát sao theo dõi xem cha uống rượu bao nhiêu, hạn chế cha ăn thịt sợ ông cao huyết áp. Công Tôn hỏi đùa như vậy nhưng lão Dương vẫn không giống như mọi khi hờn dỗi vài câu, lần này vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ mà lắc đầu, “Ai, chờ lát nữa cậu quay lại thì nói đi.” Sau đó, ông vỗ vỗ bả vai Công Tôn, tiến vào thang máy trở về văn phòng mình.

Công Tôn tự hỏi, Lão Dương có tâm sự gì sao?

Vừa nghĩ vừa đi ra tới cửa, Bạch Cẩm Đường đang đứng lẳng ở đó nhìn chằm chằm cái xe.

“Này, có đi hay không?” Công Tôn vỗ vỗ y, chỉ thấy Bạch Cẩm Đường khẽ nhú mày, kéo Công Tôn ra phía sau lưng, lùi lại.

“Làm sao vậy?” Công Tôn không hiểu.

“Nhìn không ra xe có điểm bất thường ư?” Bạch Cẩm Đường nhắc.

Công Tôn lập tức nhìn lại, quả thật chiếc xe có phần nghiêng sang một bên, liền ngồi xổm xuống nhìn nhìn, “Ai nha, nổ lốp!”

Bạch Cẩm Đường trong lòng thầm nói, Không có khả năng, lúc mới tới nó vẫn còn lành lặn.

Cũng ngồi xổm xuống, Bạch Cẩm Đường nhú mày, “Bị người phá mất hai bánh.”

Công Tôn mở to hai mắt nhìn xung quanh, “Là bị trêu đùa hay có người cố ý tìm anh gây phiền toái?”

Bạch Cẩm Đường nhún nhún vai, mắt liếc qua chiếc camera ở cổng cảnh cực, lấy điện thoại gọi cặp song sinh kêu xe tải điều một chiếc khác tới rồi cầu cái này đi.

Công Tôn kéo Bạch Cẩm Đường, “Dù sao cũng phải chờ, lên lầu cái đã?”

Bạch Cẩm Đường nhếch mi nhìn người yêu, “Có phải em kêu đệ tử tới chọc nổ nó hay không a?”

“Tôi cũng chẳng dỗi hơi đến thế!” Công Tôn nhanh chóng minh oan! Kiên quyết phủ nhận.

Bạch Cẩm Đường bắt đắc dĩ thở dài, linh hồn bé nhỏ của Công Tôn nhà y đều đã bị mấy cái thi thể giời ời gì đó hút mất rồi, cứ kéo người đi cũng chẳng còn ý nghĩa nữa. Lại nhớ tới bọn Bạch Ngọc Đường cũng chưa hề ăn cơm, Bạch Cẩm Đường đành gọi lại cho cặp song sinh, kêu bọn họ mang đồ ăn cho hết thấy mọi người trong SCI vậy.

Nhận được cái gập đầu của Bạch Cẩm Đường, Công Tôn cười tươi xoay người trở vào. Nhưng vừa mới quay lưng lại thì có một dấu chấm đỏ kỳ quái lay động phía sau đầu anh đập vào mắt Bạch Cẩm Đường. Trong lòng y khẽ run lên, tức tốc đem người ở phía trước mặt cuốn lấy.

“Ai nha.....” Công Tôn bị kéo giật lại quá bất ngờ, kêu lên. Bạch Cẩm Đường trực tiếp lôi người hạ thấp hẳn xuống rồi chạy đi.

Trong lúc rối loạn, kính mắt của Công Tôn bị hất văng, rơi xuống đất, cả đường chẳng rõ đi đứng ra làm sao, chỉ cảm giác được Bạch Cẩm Đường đã ôm anh cấp tốc tiến vào bên trong cảnh cục, tìm nơi bí mật mà ẩn nấp.

Mấy cảnh viên trực cổng thấy một màn như vậy lại được Bạch Cẩm Đường ra hiệu, liền trực tiếp quay số nhanh chóng gọi tới văn phòng SCI.

Kính mắt bị rớt, Công Tôn nhìn chẳng rõ cái gì, híp mắt thấy mờ mờ bóng dáng Bạch Cẩm Đường, một bên tay được bó tạm, máu vẫn còn chảy.

“Cẩm Đường, anh bị sao vậy?” Công Tôn cầm lấy tay Bạch Cẩm Đường đưa lại gần, cánh tay y bị trầy da.

Bạch Cẩm Đường dùng cằm ra hiệu cho anh nhìn lại phía cổng. Trên mặt đất có một cái hố mới toanh, “Không có việc gì, chỉ là bị đạn sượt qua thôi.”

Công Tôn sững sốt hồi lâu, sau đó chăm chú nhìn y, “Anh lại gặp phải đối thủ?”

Bạch Cẩm Đường bật cười, nhìn lại Công Tôn, “Tôi hỏi em mới đúng, lần này rõ ràng đối phương tới tìm em.....”

Lời còn chưa dứt đã bị tiếng “Loảng xoảng, rích rắc” cắt ngang.

Chỉ trong nháy mắt, những bức tường thủy tinh dưới sảnh cảnh cục đều vỡ nát văng ra tứ phía. Tiếng còi xe báo khẩn vang lên không dứt, còn có tiếng người hô hét đến chói tai.

Công Tôn và Bạch Cẩm Đường đưa mắt nhìn nhau, trong đầu bật lên cùng một suy nghĩ – Nguy rồi! SCI mọi người!

Cả hai nhanh chóng chạy tới phía thang máy, lên tầng.

Tới tầng cao nhất, văn phòng SCI, tất cả những bức màn đều đã được kéo xuống, Bạch Ngọc Đường chắn phía trước Triển Chiêu, nấp sau hốc tường, những thành viên SCI cũng đều tránh ở những vị trí an toàn khác, vẻ mặt đầy sự nghi hoặc, khó hiểu.

Văn phòng SCI cửa kính vỡ gần như toàn bộ mà phòng pháp y thì triệt để bị oanh tạc nát luôn, hiển nhiên đã bị tập trung bắn phá. Cánh tay Lạc Thiên bị thương, Mã Hân đang giúp y xử lý.

Bạch Cẩm Đường nhíu mày, “Không phải đã trang bị kính chống đạn sao?!”

Tần Âu dùng một chiếc chìa khóa nạy ra viên đạn khá dài mắc trên tường, giơ lên ọi người xem, “Chẳng có gì lạ, đây là đạn xuyên thép được cải tiến.”

“Cải tiến?” Bạch Ngọc Đường tiếp nhận viên đạn, thân đạn quả thực dài hơn rất nhiều, phía sau còn có một chốt vặn xoáy, nhíu mày, “Bom bi?”

“Phải.” Tần Âu gập đầu, “Loại này chuyên môn được sử dụng trong những trường hợp muốn công phá xuyên qua lớp lá chắn bằng thủy tinh. Kính chống đạn đều có một tầng cứng đặc thù, có thể giúp chặn đứng viên

đạn trong lần bắn thứ nhất, nhưng nếu bị bắn vào cùng một điểm rất nhiều lần thì tầng cứng kia trở nên vô hiệu. Viên đạn này được thiết kế với nguyên lý hai lần đẩy, lần thứ nhất sẽ làm vỡ kết cấu bề mặt, lần thứ hai mới là xuyên qua.”

“Cho nên nó mới bật trở lại.” Lạc Thiên khẽ thở ra, “Nếu không tôi cũng không phản ứng kịp.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Công Tôn có chút chật vật, kính mắt bị rớt chẳng thấy đâu, còn Bạch Cẩm Đường thì trên cánh tay cũng bị xước xát, nhú máu, “Kỳ quái.”

Triển Chiêu gạt đầu, “Mã Hán cũng nằm trong tầm ngắm!”

“Mục tiêu là pháp y?” Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Pháp y không phải là chức nghiệp an toàn nhất trong cảnh cục này hay sao?” Bạch Cẩm Đường nhú máu, cuối cùng thì chuyển qua giận chó đánh mèo, “Văn phòng cảnh cục chẳng để làm gì sao phải lắp loại cửa kính to đến thế? Sau lắp lại bằng gạch hết!”

“Ai nha, đại ca, ngài bớt giận.” Triệu Hổ đem Bạch Cẩm Đường đang bốc khói kéo sang một bên, Bạch Trì cũng nhanh chân chạy đi pha trà giải nhiệt.

Mã Hán tới bên cửa sổ, quan sát vị trí ngắm bắn, xem xét những điểm găm đạn trên tường, lấy tay mô phỏng giới tuyến hồng ngoại, khoanh vùng một chút rồi quay đầu nói với Bạch Ngọc Đường, “Ồ tòa nhà đối diện.”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu, ý bảo Mã Hán và Triệu Hổ qua bên đó lục soát trước, đem cả người bên khoa giám định theo, hung thủ phỏng chừng đã sớm rời khỏi.

Mã Hán liền dẫn người đi, dưới lầu tiếng xe cứu thương vang lên không ngớt.

Công Tôn cầm băng gạc xử lý vết thương trên tay Bạch Cẩm Đường, nhẹ giọng nói, “Có phải những mảnh thủy tinh vỡ trút xuống khiến cảnh viên bị thương không?”

Triển Chiêu nhìn quái nhân trong phòng thẩm vấn, vẻ mặt không có chút gì thay đổi, tựa như vụ xả súng vừa rồi chẳng đáng để cho hắn lưu tâm.

Triển Chiêu nhú máu, “Lực chú ý không hề bị phân tán a, chỉ số thông minh còn chưa có phát triển đầy đủ sao?”

Bạch Ngọc Đường đi tới, đang định hỏi Triển Chiêu có tiếp tục thẩm vấn nữa hay không thì chợt nghe thang máy “Đình” lên một tiếng, Triệu Hổ vội vã xông ra, “Đội trưởng! Dương pháp y cũng bị tập kích!”

“Cái gì?” Tất cả đồng loạt sững sốt.

Triển Chiêu nhú máu, “Không phải chỉ riêng pháp y thuộc SCI thôi sao? Những pháp y khác thế nào?”

“Không rõ.” Triệu Hổ lắc đầu, “Trước mắt mới thấy có Dương pháp y.”

“Thầy ấy có ổn không a?” Mã Hán sốt ruột, “Bị tập kích ở chỗ nào?”

“Cảnh vệ gác cổng cho biết lão Dương có nhận được một cuộc điện thoại, báo ra ký nhận kiện hàng nhưng bảo an bọn họ không hề thấy có ai tới cả. Lúc sau phát hiện thì ông ấy đã bị trọng thương.” Triệu Hổ giải thích qua, “Dường như là bị ai đó dẫn ra ngoài vậy.”

“Bị thương thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Hình như là chấn thương ở cổ, đồng sự bên khoa pháp y còn nói tình trạng nguy cấp vô cùng, đang trên đường đưa đi cấp cứu rồi.” Triệu Hổ nhú máu, “Còn có.”

“Còn có cái gì?” Tất cả đồng thanh.

“Mã Hán nói, kẻ tập kích bên tòa nhà kia căn bản không thể nhắm tới Dương pháp y.” Triệu Hổ nhìn nhìn mọi người, “Tức là có tới hai tay súng bắn tã lặn.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn miệng vết thương của Bạch Cẩm Đường, hỏi, “Các anh cũng bị ngắm bắn ở ngoài cổng?”

Bạch Cẩm Đường nghĩ nghĩ, “Kẻ nắm bắt Công Tôn với Dương pháp y có lẽ là cùng một người.” Nói xong, hình như là nhớ lại cái gì đó, liền quay sang hỏi người bên cạnh, “Lão Dương vừa nãy nói những gì với em?”

Tất cả nhìn qua Công Tôn.

Công Tôn nhớ rằng lão Dương và anh chỉ nói về cổ thi thể và sự uế oải của ông mà thôi.

Đem đoạn đối thoại nói sơ qua cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, cả hai nhìn nhau một cái sau đó lắc đầu, “Lão Dương chưa có lên tới đây.”

“Tôi đi xem xét văn phòng của Lão Dương, có thể có đầu mối.”

“Tôi tới bệnh viện xem ông ấy.” Công Tôn lo lắng, vừa nãy cứ vội đi chưa kịp nghe ông nói mọi chuyện, nếu chẳng may.....thì quả thực là sẽ nuối tiếc mãi mãi.

“Anh hiện tại ra ngoài sẽ không an toàn!” Bạch Ngọc Đường ngăn Công Tôn lại.

Bạch Cẩm Đường cũng kéo Công Tôn ngồi xuống, “Đúng là rất không an toàn.....”

Vừa dứt lời, thang máy lại “Đình” lên, cánh cửa tách mở.

“Hàng tới đây ~” Cặp song sinh xách hai bịch cơm Tây đi đến, cao hứng hô dài từ ngoài cửa. Vừa vào tới bên trong thì lại thấy cả đồng người ủ rũ mặt mày, văn phòng SCI che chắn tối om, đèn không bật, màn không treo, đến là ngây người. Cuối cùng.....ánh mắt bọn họ dừng lại trên cánh tay Bạch Cẩm Đường đang quấn băng trắng.

“Oa!” Cặp song sinh đồng thanh đồng thủ, “Đại ca, này là bạo lực gia đình hả?”

Được thêm Lạc Thiên cũng bị thương thì rút cả cằm, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Bạch Cẩm Đường khoát tay với cặp song sinh, đem viên đạn ban nãy đưa cho bọn họ, hỏi, “Thấy qua chưa?”

Cặp song sinh cầm viên đạn quan sát một lúc, “Ồ, chuyên nghiệp đấy chứ, có điều cũng lạc hậu rồi.....Dùng loại đạn này bây giờ không hay gặp lắm.”

“Lạc hậu?” Triển Chiêu khó hiểu, “Sao lại nói vậy?”

“Hiện tại có đạn xuyên thép chuyên dùng luôn cơ.” Cặp song sinh nhún vai, “Loại cải tiến như này lâu rồi chưa thấy đó.”

“Đúng là đã cũ rồi.” Lam Tây nãy giờ bị không khí ngồi lặng ở một bên lúc này bỗng lên tiếng.

Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn y, “Cậu đã gặp qua?”

Lam Tây có phần hơi do dự, muốn nói rồi lại thôi.

Triển Chiêu dõi theo biểu cảm của y thật lâu sau thấp giọng hỏi, “Lam Kì chế tạo ra?”

Về mặt Lam Tây xụ xuống, hiển nhiên là Triển Chiêu đã nói trúng.

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Anh cậu không phải đã chết rồi sao?”

“Anh ấy quả thực đã chết!” Lam Tây lắc đầu, “Nhưng loại đạn này, tôi đã từng thấy anh ấy dùng.”

“Anh trai cậu dùng nó để làm gì?” Bạch Ngọc Đường cầm viên đạn hỏi, “Thứ này không giống như một loại vũ khí tự vệ.”

Lam Tây trầm mặc một lúc, “Anh ấy dùng nó để giết người.”

* Bom bi

378. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 19

Chương 19 : Làm lộ màn ảnh

“Anh trai cậu từng giết người?” Bạch Ngọc Đường cầm viên đạn, khó hiểu nhìn Lam Tây, có chút chưa nắm được tình huống.

“Đó là từ rất lâu trước, chuyện phát sinh tại một thị trấn nhỏ ở Nam Mỹ.” Lam Tây giải thích, “Tình huống cụ thể tôi không còn nhớ rõ nhưng dường như sự việc khẩn cấp vô cùng, phiên quân bắt cóc một chiếc xe của nhà trẻ. Anh hai tôi cũng có mặt ở đó, tìm mọi cách để cứu viện. Lúc ấy họ lại không có sự hỗ trợ của quân đội chính quy, thời gian cấp bách, cách duy nhất là bắn chết tên thủ lĩnh kia. Đạn chuyên dụng đã không còn, nên anh ấy đành tự mình cải tiến khẩu súng cùng đầu đạn mới.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Hắn là chuyện đó đã xảy ra lâu lắm rồi?”

“Phải, trong một lần gặp mặt, anh hai uống rượu rồi tâm sự với tôi, khi ấy tôi cũng khá sốc. Viên đạn anh vẫn còn giữ cho nên đã lấy ra đưa tôi xem.” Nói xong, Lam Tây bắt đầu đi buông vai, “Anh trai tôi thực sự đã chết.”

“Có lẽ, cũng không phải do Lam Kỳ làm.” Bạch Ngọc Đường nhìn viên đạn, “Hoặc là người kia học được từ anh ấy, hoặc là.....anh ấy được người nọ chỉ dẫn cho.”

Mọi người nhìn nhau, sự tình càng lúc càng phức tạp.

Cảnh cục lại một lần nữa nâng mức đề phòng, Bao Chứng giận dữ ngoài sở liệu, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhân cơ hội liền bỏ trốn cùng nhau.

Cặp song sinh tới bệnh viện nghe ngóng tình hình rồi gọi điện về báo, lão Dương còn đang trong phòng cấp cứu chưa ra. Nghe nói viên đạn găm trong lồng ngực làm tổn thương đến nội tạng khí quan, mà tuổi của ông cũng đã xếp vào hàng bô lão, bác sĩ nhắc mọi người nên chuẩn bị sẵn sàng về mặt tâm lý thì hơn.

Dương Phàm cũng nằm trong nhóm hội chẩn, xác nhận tình huống không mấy khả quan.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chờ mọi người thu xếp xong xuôi rồi cùng tới văn phòng Dương pháp y kiểm tra một lượt, mục đích là tìm hiểu xem, ông có phát hiện gì muốn nói, biết đâu nó cũng chính là nguồn gốc hung thủ làm ra vụ việc ngày hôm nay.

Tương Bình mở máy tính của Dương pháp y ra cẩn thận xem xét, Công Tôn nhận tra cứu đồng tài liệu chuyên ngành còn Mã Hân thì phụ trách phòng giải phẫu.

Triển Chiêu ngồi trên ghế xoay trong văn phòng Dương pháp y đảo quanh một vòng.

“Lão Dương tìm rất nhiều tư liệu a.” Công Tôn lật xem văn kiện, nói, “Đều là luận văn y học cùng với một ít bản ghi chép ngoại khoa về các vụ án không chính quy.”

“Ông ấy không phải là một pháp y sao?” Bạch Cẩm Đường có chút khó hiểu, “Chẳng lẽ muốn đổi nghề?”

Công Tôn lắc lắc đầu, “Hắn là không đâu.....Có chút kỳ quái.”

Bạch Ngọc Đường thấy văn phòng vô cùng ngăn nắp thì nhận định Dương pháp y hẳn cũng là người rất ưa sự sạch sẽ, gọn gàng.

Ông mới nói muốn lên SCI thì lập tức có người gọi ông xuống ký nhận bao hàng hiển nhiên là có kẻ vội vã muốn đẩy lão Dương vào chỗ chết, có thể có liên hệ với những phát hiện mới kia.

Triển Chiêu ngửa mặt nhìn lên trần nhà, thật lâu sau, “Lão Dương gần đây dường như có chút hoài niệm.”

“Hoài niệm?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

Triển Chiêu chỉ chỉ vào tập đĩa VCD trên bàn trà – Hỗn loạn.

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay, ở nơi đó có một cuốn album, thực cũ, có vẻ như nó mới được lão Dương lôi ra.

Vỏ đĩa [Thị trấn bác sĩ điên] còn để mở, đặt ở trên cùng, nhưng ruột đĩa lại không hề có.

Triển Chiêu đón lấy ánh nhìn của Bạch Ngọc Đường, bắt chéo hai ngón.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Là sao?”

“Cuống vé lần trước chúng ta đi xem ca nhạc đâu?” Triền Chiêu chưa vội đáp, còn hỏi lại.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Kệ trong cuốn tiểu thuyết cậu mới xem một nửa kia, tầm trang thứ hai trăm gì đó.”

Tất cả mọi người về mặt hắc tuyến – Khả năng điều khiển hành vi của hội chứng ưa sạch sẽ quả là đáng sợ.

“Đĩa VCD ghi lại quá trình sinh nở của LiLya cậu để chỗ nào?” Triền Chiêu hỏi tiếp.

Bạch Ngọc Đường hơi nâng mặt lên, “Này..... Tầng thứ hai trên giá sách, đặt cạnh ảnh chụp chung của nó với Lỗ Ban.”

Triền Chiêu lại chỉ tay về phía chồng đĩa, “Ruột đĩa đâu rồi?”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, những thành viên SCI khác cũng lục đục tìm kiếm.

Bạch Ngọc Đường ban đầu khẽ nhíu mày, sau đó thì bước nhanh tới cạnh bàn, dừng lại ở chỗ Tương Bình đang ôm máy tính, “Có đĩa ở trong ổ hay không?”

Tương Bình kiểm tra, quả nhiên ruột đĩa [Thị trấn bác sĩ điên] nằm ở trong đó.

Bạch Ngọc Đường lấy đĩa ra, rồi quay lại nhìn Triền Chiêu, “Miêu nhi, này có nghĩa là gì?”

“Thứ ông ấy muốn cho chúng ta xem chính là nó.” Triền Chiêu nói.

“Có thể chỉ là quên chưa lấy ra không ?” Công Tôn hỏi, “Tôi cũng toàn như thế hết.”

Mọi người gật đầu.

Triền Chiêu lắc đầu, “Không thể. Với tính cách của lão Dương, sẽ không vô tình để mở vỏ đĩa nằm chổng trơ như vậy đâu.”

Nói xong, Triền Chiêu lại chỉ chỉ cái máy tính xách tay, nói với Tương Bình, “Xem bên dưới có cái gì không?”

Tương Bình cúi đầu làm theo, laptop bên trên không có gì, mà bên dưới cũng chỉ là mặt bàn thủy tinh.

Lúc cậu định đặt về vị trí cũ thì từ bên dưới rơi ra một tấm ảnh, đáp nhẹ xuống mặt sàn.....

Bạch Ngọc Đường đi qua nhặt nó lên, “Mặt dưới của máy tính khá nóng, thực dễ để tấm ảnh dính vào.”

“Nhiệt độ quá nóng có thể làm hỏng hình.” Triền Chiêu nói, “Lão Dương hẳn là vội vã đi ra ngoài nên mới đặt tạm ở đó, chắc ông nghĩ là sẽ không lâu lắm.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường nhìn tấm ảnh, “Vẫn không hiểu mấy.”

Triền Chiêu đứng lên, đi qua xem.

Trên tấm ảnh là hai cậu trai ánh chừng mới mười ba mười bốn tuổi, một người thì đeo mắt kính, người còn lại sở hữu mái tóc vàng đặc trưng của thiếu niên phương Tây. Cả hai tuy rất gầy nhưng bộ dáng vẫn toát lên vẻ hoạt bát, da dẻ phơi nắng nên có phần ngăm ngăm đen. Tụi nhỏ mặc quần áo ngắn tay, cười đến sáng lạn, trên tay còn nâng một con cá thiết to, cần câu gài phía sau lưng, dựng thẳng đứng, có thể đoán được cả hai hẳn là đang muốn khoe ra chiến lợi phẩm của mình.

“Lão Dương vì sao lại để tấm ảnh kẹp dưới laptop?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

Triền Chiêu gõ gõ vào chiếc máy tính, “Ông ấy đang do dự.”

Tất cả nhìn Triền Chiêu.

“Dương pháp y ngồi trên ghế, bỏ đĩa CD vào ổ, trong tay cầm ảnh chụp, cuối cùng là do dự.” Triền Chiêu nói xong cầm tấm ảnh, “Ngay lúc đó, điện thoại đột nhiên reo lên, ông ấy úp tấm ảnh xuống.”

Mọi người chăm chú nhìn động tác của Triền Chiêu, dường như cũng hình dung ra tình huống của lão Dương lúc đó.

“Nhưng tấm ảnh này vô cùng quan trọng, còn chứa đựng một bí mật nào đó.” Triển Chiêu ngẩng lên nhìn mọi người, “Bình thường những đồ vật quan trọng con người ta thường luôn cầm chúng theo trên tay nếu đột nhiên có chuyện phải rời khỏi trong chốc lát, sao ông ấy lại tiện tay đặt nó ở trên bàn? Hay là.....”

“Dùng thứ gì đó chặn lại!” Tất cả đồng loạt trả lời.

“Nếu tấm ảnh này chỉ là một thứ vô dụng, lão Dương hẳn sẽ kéo ngăn kéo dưới bàn ra bỏ vào hoặc là trả về vị trí cũ của nó, đằng này ông ấy kẹp ngay dưới đế của máy tính chứng tỏ, lát nữa vẫn còn muốn dùng.”

“Chẳng lẽ lão Dương muốn mang cho chúng ta xem ư?” Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, suy đoán của Triển Chiêu quả thực rất hợp lý. Vì thế tất cả cùng tụ lại nghiên cứu thử xem.

“Ảnh này có vấn đề gì đâu?” Mọi người cẩn thận ngắm nghía, nhìn mãi không ra chỗ bất thường.

“Đây là lão Dương này.” Công Tôn vươn tay ra, chỉ vào một thiếu niên.

“Chẳng giống chút nào a.” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Ừ, nhưng kết cấu xương mặt sẽ không gạt người.” Công Tôn nhéo nhéo cái mũi của chính mình, “Những đặc điểm gương mặt của cậu nhóc này khi lớn lên phát triển hoàn thiện sẽ y hệt như lão Dương đó.”

Mọi người đối mắt nhìn nhau, rồi lại chỉ cậu trai tóc vàng còn lại, “Còn người này là ai?”

“Cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy qua.” Công Tôn cầm tấm ảnh nhìn thật kỹ, “Nhưng mà nếu đem đối chiếu với những hình chụp có ghi chép ví như trong hồ sơ tội phạm hay là người đã tử vong thì.....có lẽ sẽ điều tra ra.”

“Lão Dương xem cái đĩa này rất nhiều lần.” Tương Bình tra nhật ký hoạt động trong máy tính Dương pháp y, “Xem đi xem lại ấy.”

“Không ngừng?”

“Gần như là nguyên đêm luôn.” Tương Bình nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Từ hôm qua tới hôm nay, tua lại hoài.”

“Khó trách hôm nay trông ông ấy mệt mỏi đến thế.” Công Tôn nhíu mày, “Rốt cuộc là đã phát hiện ra cái gì đây.”

Bạch Ngọc Đường cầm cái đĩa, “Dem tới phòng chiếu của cảnh cục mở ra xem lại một lần, chúng ta cần chú ý đến những điểm đáng nghi.”

Tất cả gật đầu, mang theo đĩa VCD cùng tới phòng chiếu.

Lúc Bao Chứng tìm tới SCI thì nhận được tin báo, từ lớn đến bé cái phòng này đều đang tụ lại một góc mở phim kinh dị cùng nhau xem, vì thế mà ông hùng hổ đập cửa xông vào, “Mấy đứa.....”

“Bao cục.” Bạch Ngọc Đường không đợi cho ông phát uy, lấy ảnh chụp giơ ra, “Sếp biết người này không?”

Bao Chứng cầm tấm hình, lắc lắc đầu, “Tóc đen là lão Dương phỏng?”

“Chú biết?” Bạch ngọc Đường kinh ngạc.

“Vớ vẩn, dù tuổi tác có phần hơn kém khá xa nhưng tôi gặp ông ấy từ hồi lão Dương còn rất trẻ, người ta là đệ nhất pháp y quốc nội thế hệ đầu đó.” Bao Chứng nhìn kỹ ảnh chụp, “Người còn lại này.....hình như đã gặp qua ở đâu đó.”

“Sếp cố gắng nhớ rõ lại xem.” Bạch Ngọc Đường thúc giục, “Chuyện lão Dương bị tập kích có thể cùng hắn có liên quan.”

“Ách.....” Bao Chứng nghiêng đầu nghĩ mãi.

Triển Chiêu đi qua, “Bao cục lớn tuổi rồi nghĩ không ra chẳng? Để cháu giúp.....”

“Biến!” Bao Chứng trừng mắt với Triển Chiêu, nhưng quả thực không nhớ được cái gì hết, “Đúng rồi, anh chàng người Tây kia mấy cậu nhốt trong phòng thẩm vấn định tiếp theo xử lý thế nào? Muốn hỏi nữa hay không?”

“Chuẩn bị thẩm vấn nhưng chưa có đầy đủ tư liệu cho nên tụi cháu muốn xem lại VCD rồi tới sau.” Triển Chiêu ngồi xuống.

Bao Chứng nhứ mày đi vào, “Bộ phim này có gì đặc biệt hử?”

Triển Chiêu lắc lắc đầu, “Không rõ, nhưng dường như lão Dương muốn tụi cháu xem cái này. Với cả Tần Thiên rồi Sầm Dịch, cả hai đều là diễn viên chính trong phim, chẳng rõ nguyên do vì sao lại bị hại chết. Quái nhân kia bắt được ở hiện trường cũng chính là địa điểm quay trước kia, cho nên.....”

“A, dừng lại chỗ này một chút!”

Triển Chiêu đang giải thích thì chợt nghe Bạch Trì chỉ tay vào màn hình hô lên.

Tất cả ai nấy đều rõ, Bạch Trì có biệt tài nạp dữ liệu qua mắt vào đầu rồi lập tức lưu trữ lại luôn, có phản ứng này phỏng chừng đã phát hiện ra cái gì đó.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu đến bên người Bạch Trì.

“Em vừa mới thấy thứ giống hệt với hình xăm trên cánh tay của Dư Tiểu Phượng.” Bạch Trì di di con chuột, trở lại hình ảnh trước đó, rồi chỉ vào một vách tường, “Nhìn thử cái này.”

Tất cả tập trung nhìn lên, đó là một vách tường bên trong hành lang tối om của cái bệnh viện họ vừa trú mưa tạm, một mảng sơn phun đen xì, họa tiết hao hao với bản đồ, lại có trục tọa độ, có mũi tên cùng với một dấu X.

“Nét viết chữ X với dấu thập quá giống nhau.” Triển Chiêu trước đó có nghiên cứu qua một chút về các loại bút tích, nhìn xong đưa ra nhận xét.

“Cả chiều chúng ta đều ở đó.” Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, “Không thể không phát hiện ra!”

“Nơi đó có màu đỏ như là vết máu ấy.” Bạch Trì lại tua, lần thứ hai khung cảnh xuất hiện thì họa đồ đã không còn hình dạng như cũ mà thay vào đó là một mảng thẫm màu hỗn độn.

Những vệt đỏ đan xen lúc trước cũng không cho người xem có cảm giác gì nhiều. Nhưng lúc này coi quả thực đến là quỷ dị – vết máu trải rộng tung tóe xung quanh, không giống như là có ai đó cố tình vẽ loạn.

“Này không phải rõ ràng là làm lộ màn ảnh à?” Bao Chứng hỏi.

“Phải.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, kêu Tương Bình phóng to khối màu đó lên.

“Ách.....” Sau khi hình ảnh đã được phóng đại, mọi người nhất loạt chỉ vào màn hình, đồng thanh, “Nơi này có một dấu tay!”

Quả thực là như vậy, một dấu tay toàn vẹn mập mờ giữa nền đỏ nhức mắt. Vẫn phải nhắc lại câu này, phim kinh dị, cảnh tượng khủng bố là đúng rồi, giữa một vũng máu có thêm một dấu vết hình bàn tay hay là dấu vết hình bàn chân thì vẫn thực bình thường có phải không. Chỉ là đối với đám người Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bọn họ thì dấu tay ấy kỳ quái vô cùng – Giống như là đã từng nhìn thấy ở đâu!

Tất cả đảo mắt sang nhau rồi cùng nở nụ cười – Dấu tay thật lớn a!

Bao Chứng cũng nhìn ra, “Là của cái cậu người Tây kia hử?”

“Bộ phim này đã được quay từ rất lâu rồi.” Triển Chiêu ngân nga, “Nói cách khác, có người đã cố ý xóa bỏ và thay đổi khối đồ họa này nhằm ẩn giấu nó đi, mà người thực hiện là anh chàng cao lớn nọ. Không ngờ.....những thước phim đã vô tình ghi lại được, còn khán giả thì chẳng mấy ai thêm để tâm.”

“Người bình thường xem phim sẽ không chú ý tới tiểu tiết đó.” Triển Chiêu nhẹ nhàng vuốt cằm, “Thứ này có bí mật gì đây?”

“Kẻ hèn Sầm Dịch ra gặp riêng cũng kí tên là X!” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ vào kí hiệu dấu nhân kia, “Có phải ám chỉ X ở nơi này không?”

Trong lúc suy luận của mọi người lại đang đi vào ngõ cụt thì Bạch Trì tiếp tục phát hiện thêm những điểm rất khả nghi, “Xem nơi này!”

Quay lại màn hình, mọi người tập trung nhìn vào chỗ mà tay Bạch Trì đang chỉ – Đó là cảnh quay “ma quỷ đi dạo”.

Thời điểm quay ánh chùng là chạng vạng, cho nên ánh sáng không được tốt lắm. Cảnh tập trung miêu tả cương thi do diễn viên quần chúng sắm vai đội mồ trở dậy tìm kiếm thức ăn.

Mà ở một góc rất hẹp của phân đoạn đó loáng thoáng xuất hiện khuôn mặt của hai người, bọn họ không mặc trang phục diễn cũng không hề hóa trang, hoàn toàn không đóng một vai trò gì cả.

Nếu như không phải Bạch Trì quan sát được thì thật sự khó mà phát hiện ra. Đây là ưu thế của những người có chỉ số thông minh cao nha, lực chú ý so với người thường mạnh mẽ gấp bội của gấp bội.

Hai bóng dáng đó đang chạy như điên về phía trước, bên ngoài giới hạn cảnh quay, vô tình bị ống kính lia qua thu được.

Tương Bình khoanh vùng, tăng kích cỡ ảnh. Bọn họ chạy một trước một sau, mà người ở phía sau thì thân hình cao lớn quá khổ, động tác tương đối vụng về.

Tất cả nhìn một cái liền nhận ra ngay, còn ai ngoài quái nhân mà cả đội vừa mới quơ được ban nãy.

Về phần người chạy phía trước, bộ dáng có hơn phân nửa đã bị khổng lồ đuổi phía sau chắn đi không nhìn được.

Thực may mắn làm sao, y tự mình quay đầu, trong một thoáng gương mặt được thu trọn.

Tương Bình cất lấy phóng to ra – Người nọ có mái tóc vàng ngoại quốc, râu để rậm rạp căn bản nhìn không ra tuổi, nhưng gương mặt lại thực có chút quen quen.

Công Tôn vội vã đem tấm ảnh tìm thấy trong phòng lão Dương ra so sánh đối chiếu “Tuyệt đối là cùng một người, lão Dương nhận ra hần, có thể là nhờ vào đặc điểm bẩm sinh – màu tóc.”

Tất cả hơi nhú mày nhưng cũng đồng thời nhẹ nhàng thở một hơi – Đây là chỗ liên hệ!

Cùng lúc, Bao Chứng lại vỗ vỗ vào trán, “Tôi đã từng thấy y!”

379. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 20

Chương 20 : Bị quỷ đột kích

“Gặp qua ở đâu sếp?” Mọi người nhất loạt xoay đầu nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng xoa xoa ót, “Không nhớ nữa.”

“Bao cục, để cháu thôi miên nha?” Triển Chiêu chân thành nói, “Một chút cũng không đau đâu, thật đấy!”

Bao Chứng ném cho Triển Chiêu nửa con mắt, thực ra ông cũng nhớ được mang máng, “Mới gặp mấy ngày trước.”

“Mới mấy ngày trước?” Mọi người hiếu kỳ, Công Tôn cũng nói, “Còn tưởng sếp và lão Dương trước đây cùng quen biết y.....”

“Đúng rồi!” Bao Chứng vỗ tay một cái khiến tất cả giật nảy.

“Hai ngày trước tôi thấy bọn họ giáp mặt với nhau.” Bao Chứng nói, “Hôm đó tôi hẹn lão Dương cùng đi ăn khuya, ông ấy dạo này có chút hoài niệm, còn nằng nặc kéo tôi tới tận chợ đêm ở phụ cận đại học y nữa kia. Cái loại chợ đêm xung quanh trường học này thực náo nhiệt, lúc bọn tôi còn đang ăn cơm thì lão Dương nhìn thấy bóng dáng của một ai đó liền kích động chạy theo.”

Mọi người kinh ngạc.

Công Tôn mở to hai mắt, “Lão Dương chạy bộ á? Bao cục, ngài chẳng tốt bụng chút nào, sao không giúp ông ấy đuổi bắt người kia, tìm lão Dương không được tốt lắm.”

“Chờ cho đến khi tôi đuổi tới thì ông ấy lại bảo là nhận sai người.” Bao Chứng nhún vai, chỉ vào màn hình, “Hiện tại lù lù trước mắt thì tôi mới nhớ ra thôi. Người đó tóc râu đều trắng, dáng vẻ lại rất gầy, nhìn không rõ có phải người ngoại quốc hay không.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn sang nhau.

“Em hình như cũng từng gặp qua y.” Bạch Trì bỗng nhiên lên tiếng.

Tất cả trợn mắt chiếu thẳng laze vào tiểu Trì Trì, “Nhóc cũng từng đi ăn đêm với lão Dương?”

Bạch Trì lúc lắc cái đầu, “Không không Nhưng mà em dám chắc là mình đã từng gặp qua người này rồi.”

Công Tôn dúm đầu cậu nhóc, “Có thể là do tập trung quá nên sinh ra ảo giác không?”

“Ừm.....” Bạch Trì do dự.

Tất cả nhìn lại cũng bất giác cảm thấy quả đúng là có chút quen quen, rồi ra sức lắc lắc đầu, tâm nói, có lẽ nào cuốn băng này có phép thôi miên thật.

“Ha ha.”

Lúc này, Triển Chiêu bỗng nhiên nở nụ cười, “Không phải bị thôi miên đâu, chúng ta thực sự đều đã từng gặp qua ông ấy.”

Mọi người kinh ngạc nhìn Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường dường như cũng phát hiện ra vấn đề liền kêu Tương Bình mở đoạn băng video ngày đó Tề Nhạc ‘dạy dỗ’ Tần Thiên ở bãi đậu xe.

Xem được một hồi, ai nấy đều bưng tỉnh – Đã nói là nhìn rất quen rồi còn gì! Thì ra người nọ chính là ông lão quét rác bị Tần Thiên giận chó đánh mèo a!

Triển Chiêu hỏi Bạch Cẩm Đường, “Đại ca, ông ấy là công nhân vệ sinh của công ty anh sao?”

Bạch Cẩm Đường nhún vai, “Anh không biết, phải hỏi bên nhân sự chứ.”

Tương Bình thực hiện so sánh hai đoạn video bằng hình chiếu lập thể, có kết quả liền ngẩng mặt lên nói với Bạch Ngọc Đường, “Cùng một người!”

“Đây là nhân vật có hiềm nghi rất lớn.” Bao Chứng nói, “Phát lệnh truy nã hẩn, kêu bọn Ngải Hổ phái người đến khu vực phụ cận tìm kiếm đi, tìm thấy lập tức bắt giữ áp giải về.”

Tương Bình gật đầu nhận lệnh.

“Tần Thiên động tay động chân với ông lão hẩn là có lý do!” Bạch Ngọc Đường nhíu mày ngẫm nghĩ, hỏi Triển Chiêu, “Có còn nhớ hôm chúng ta gặp Sầm Dịch ở văn phòng của đại ca không.....”

Triển Chiêu hơi nhíu mày, “Ừ! Hẩn có đọc một lời thoại! Trốn không thoát chính là trốn nữa cũng không thoát!”

Vai diễn bác sĩ của Sầm Dịch coi bộ ở vào trạng thái quá mức bị quan, ‘trốn không thoát’ này là trốn không thoát nổi trách nhiệm buộc phải gánh vác hay là không chống chọi được nữa mà bỏ trốn nhưng rồi vẫn bị cuốn trở về.

“Kỳ thật các anh có cảm thấy rằng có một số tình tiết khiến cho người xem cảm thấy rất đau xót không?” Bạch Trì bỗng nhiên cảm khái, “Hai nhân vật chính vốn thuộc về dạng người sống rất hơi hợt, họ không hề có một tín niệm nào để vin vào rồi cố gắng sống sót, hoàn toàn là do may mắn vẫn còn ở bên. Mặt khác, người người nhà nhà đều đã bị cương thi hại chết, tứ cố vô thân.”

“Nó ám chỉ gì sao?” Bao Chứng hỏi, “Thường thường đều là vậy mà, càng không muốn chết thì càng dễ tử, cứ không sợ chết thì thường sẽ sống sót đến cuối cùng, đánh trận cũng như vậy cả thôi.”

Toàn thể SCI lâm vào cảm khái, tua đi tua lại cả chục lần vẫn không nhìn ra được có manh mối gì cất dấu trong đoạn phim kia.

Một lúc lâu sau, mọi người cùng chung ngân định, ngoại trừ biểu cảm trên gương mặt của Sầm Dịch và Tần Thiên có chút quái gở thì căn bản những thứ khác vốn rất bình thường.

Triển Chiêu chột chột Bạch Ngọc Đường, “Không phải tôi hoa mắt chứ?”

Bạch Ngọc Đường ngoái đầu lại nhìn vào mắt Triển Chiêu, mấy giây sau còn nghiêm túc giơ ra dấu chữ V, rồi hỏi, “Đây là mấy?”

Triển Chiêu đập cho con chuột một đập, “Cậu mới cần đếm hai ba ấy!”

Bạch Ngọc Đường thu tay lại, trở về bộ dáng đứng đắn, hỏi, “Phát hiện cái gì?”

Triển Chiêu chỉ vào biểu tình của Tần Thiên và Sầm Dịch ở trên màn hình, “Tôi không hiểu diễn xuất nhưng cái đoạn này có phải không nên cười hay không a?”

Bạch Cẩm Đường tuy không rõ SCI đang tra cái vụ án gì chỉ là căn cứ vào góc độ của một người thường thức điện ảnh y cũng gật đầu, “Đúng là rất lạ.”

“Nói thật, tuy Sầm Dịch và Tần Thiên được đánh giá rất cao trong bộ phim này ai cũng nói họ diễn rất khá.” Bạch Trì chà xát cánh tay, “Nhưng mà em cảm thấy lúc họ diễn cũng là lúc họ lên cơn thần kinh.”

“Bối cảnh phim, thuộc thể loại kinh dị.....Có tố chất thần kinh cũng coi như là một loại năng lực diễn xuất đi.” Bao Chứng vuốt cằm nhú mày.

“Cả hai dường như đang cười nhạo mấy câu thoại.” Triển Chiêu lẩm bẩm, “Có quan hệ gì với ông lão kia đâu.”

Tất cả cũng chung một suy nghĩ.

“Đúng rồi.” Triển Chiêu hỏi Triệu Hổ, “Tề Nhạc đâu? Tìm cô nhóc hỏi chuyện của ông lão thử coi, Tần Thiên không phải là vừa đánh mắng vừa đuổi theo người nợ sao? Hấn mắng cái gì nhỉ?”

“Nhạc Nhạc hôm nay cùng Trần Du vào bệnh viện thăm Trần Khả Phong rồi.” Triệu Hổ trả lời, “Phòng chùng lúc này còn chưa có về tới đâu.”

“Cũng tiện.” Công Tôn sốt ruột, “Chúng ta vào xem lão Dương đi, lòng tôi bất an lắm .”

Bạch Cẩm Đường gật gù đầu, vì để cho an toàn, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu quyết định dùng xe chống đạn của cảnh cục để chở Công Tôn đi, hơn nữa lúc này chắc hung thủ cũng đã tạm thời dừng tay gác kiếm.

Mọi người lái xe tới bệnh viện, trước cửa phòng cấp cứu có rất nhiều người đứng chờ.

Bị vây ở trong cùng là thân nhân của lão Dương, hai cô con gái ông đều khóc tới sưng cả mắt, ngoài ra còn có một đồng đàn em rồi học trò xưa nay đều đến, đứng chặt kín bên ngoài.

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn sang Công Tôn – Thật sự là môn đồ trải khắp thiên hạ a!

Công Tôn gật đầu – Lại chẳng vậy! Đừng nhìn lão Dương cả ngày treo bộ dạng con mèo lười rúc đầu ở trong tầng hầm cảnh cục mà nhầm, người ta dù gì cũng là cây đại thụ trong giới pháp y kia đấy!

Đại Đỉnh và Tiểu Đỉnh túc trực ở bên, ời rất nhiều những bác sĩ giỏi tới để hội chẩn. Đại Đỉnh lẳng lặng qua chỗ Triển Chiêu bọn họ, nói thăm, “Vừa nãy bác sĩ có nhắn ra, tình huống đã chuyển biến tốt đẹp! Tính mạng của ông ấy an toàn rồi.”

Ai nấy nghe xong cũng đều thở ra nhẹ nhõm.

Lưu lại mọi người ở đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau qua khu phòng bệnh gặp Tề Nhạc, Trần Du.

Cũng chính là tới buổi mà Trần Khả Phong đang nằm nghỉ dưỡng.

Lúc này, Trần Du hiện ngồi ở phía cuối giường gọt táo, Tề Nhạc thảo luận ca khúc với Trần Khả Phong.

“Mấy bữa trước không phải đã khá hơn nhiều rồi sao?” Tề Nhạc nhìn Trần Khả Phong vô tư xem bản nhạc phổ, còn Trần Du thì cầm quả táo ngẩn người, nhìn không được mà hỏi, “Sao lại tái phát?”

Trần Khả Phong nhún vai, ho khan một tiếng, “Cũng không có gì.”

“Còn không có gì.” Tề Nhạc tức khí, “Cậu mới chạm vào đàn được hai nhát thì học máu, dọa chết con người ta, chị cậu không phải là bác sĩ sao, một chút cũng không để tâm tới ?!”

Trần Khả Phong nghe cô nói cũng chỉ thở dài, buông bản nhạc xuống, “Tay nghề của chị tôi cậu còn không biết sao.”

Trần Du ngắc đầu, “Chị cậu không tới bệnh viện làm việc sao?”

“Dạo này nhiều chuyện xảy ra, còn tâm trí đâu mà làm việc nữa, xin nghỉ dài hạn rồi.” Trần Khả Phong nhún mày, “Tôi cảm thấy chị ấy có tâm sự.”

Trần Du và Tề Nhạc đánh mắt qua nhau, do dự, họ muốn hỏi Trần Khả Phong chút chuyện liên quan đến Trần Khả Tình, nhưng lại sợ nói năng lung tung, lỡ như để lộ ra tin tức gì đó, phá hư kế hoạch của SCI thì xong đời.

Lúc này, di động của Trần Du vang lên.

Thấy màn hình hiển thị cuộc gọi của Lam Tây liền chạy vội ra ngoài bắt máy, “Alo?”

Để tránh cho Trần Khả Phong lại lên cơn ghen rồi chọc phá lung tung, Trần Du tựa sát ra mép ngoài hành lang, đè thấp giọng.

“Tiểu Du?” Lam Tây sau khi rời khỏi SCI cũng cùng mọi người tới cửa bệnh viện, nhưng chỉ đứng ở dưới không đi lên, vì dù sao anh hiện tại cũng nằm trong diện nghi vấn, chỗ nào cần tránh tốt nhất vẫn nên hạn chế tới lui, chẳng qua anh muốn gặp Trần Du quá, “Tôi ở dưới cổng bệnh viện, theo Bạch đội trưởng bọn họ đến đây, chừng nào em làm xong chuyện thì cùng nhau đi ăn cơm nhé?”

“Ăn cái gì?” Trần Du cầm điện thoại cùng Lam Tây nói chuyện phiếm.

“Tùy em a, em muốn ăn cái gì.....”

Bên ngoài thủ thỉ thủ thỉ, trong phòng Trần Khả Phong cố gắng ngó ra, nhún mày, “Nhạc Nhạc, Tiểu Du nói chuyện với ai vậy?”

“À.....anh trai cậu ấy.” Tề Nhạc thuận miệng đáp lại một câu, kỳ thật chẳng cần đoán cô cũng biết người gọi, thực sự là Lam Tây cơ.

Trần Du đang trò chuyện với Lam Tây chợt nghe có tiếng bước chân trên hành lang từ đằng xa tiến tới. Mấy phút trước cô có nhận được tin nhắn của Bạch Ngọc Đường, báo rằng anh và Triển Chiêu sẽ qua đây, liền hướng mắt lên nhìn thử, một giây sau đó thì tay chân rụng rời, cả người chết đứng.

Tề Nhạc và Trần Khả Phong đang ở trong phòng chờ lại bất chợt nghe thấy tiếng thét sợ hãi của Trần Du.

Hai người cả kinh, ngay sau đó Trần Du xông vào khóa trái cửa, vừa thở vừa nói nhanh, “Nhạc Nhạc, mau gọi điện cho Bạch đội trưởng bọn họ!”

Tề Nhạc lúng túng làm theo, đồng thời phía ngoài cửa tiếng bước chân đã ngày một rõ ràng – “Cộp cộp cộp” – đối phương hẳn phải to khỏe tới mức nào mới có thể khiến sàn nhà rung lên như thế.

Trong đầu cấp báo cô phải chạy ra hỗ trợ, liền ném điện thoại cho Trần Khả Phong, “Cậu gọi!”

Trần Khả Phong luống cuống chân tay.

Trần Du sợ tới mức sắc mặt đã tái cả đi, di động trong tay cô còn chưa hề tắt, Lam Tây nghe được sự tình liền nhanh chóng chạy lên, còn hỏi, “Tiểu Du, làm sao vậy?!”

Trần Khả Phong ôm ngực bị băng bó đứng lên định tới phụ giúp chặn cửa.

Bất chợt, cánh cửa xô đánh “Rầm” một cái, bị đẩy ra.

Trần Du và Tề Nhạc lão đảo ngã dụi xuống đất.

Lúc ngửa mặt lên nhìn thì nhận thấy, người kia là một nam nhân cao lớn, trên người đơn giản mặc một chiếc áo len màu đen cùng một chiếc quần bò đã bạc, chỗ đáng sợ hơn cả chính là trên gương mặt hắn có

treo một vẻ quỷ dị vô cùng.....Nói cho đúng thì không phải là do hấn đeo mặt nạ mà là trực tiếp dùng màu vẽ lên. Cũng không phải vẽ theo những khuôn mẫu thường thấy trong kinh kịch mà là khắc họa một loại mặt quỷ họ chưa từng thấy bao giờ. Màu sắc sinh động, đường nét rất đặc biệt, khiến cho người khác nhìn vào cảm giác bản thân gặp quỷ thật sự.

Người nọ tiến vào, một chút cũng không thêm để ý đến hai cô gái ngã ngay gần cửa mà chỉ chăm chăm hướng về phía Trần Khả Phong, rút dao ra ý đồ cắm thẳng vào tim người trước mắt.

Trần Khả Phong tuy rằng đang bị thương nặng nhưng bản năng muốn sống thôi thúc cậu ta túm chặt cổ tay người nọ, mặc cho cánh tay đã bị thương cũng đang đuối sức dần. Mắt thấy con dao nhỏ sắp sửa đâm tới, Trần Du và Tề Nhạc ở một bên đứng dậy cầm ghế diên cuồng đập người, còn lớn tiếng hô lên, “Cứu mạng!”

Bên trái bên phải giằng co, người vẽ mặt nọ có chút bối rối, một tay gạt đẩy Trần Du cùng Tề Nhạc, một tay dùng nhiều sức hơn nhằm sớm giết được Trần Khả Phong.

Tình thế đang tựa như mảnh chuông treo sợi chỉ thì một bóng trắng lao vào.

Cả ba bất giác thở hắt ra một hơi – Là Bạch Ngọc Đường.

Chỉ trong nháy mắt, anh vọt tới nhắm thẳng vào cổ người mặc đồ đen vật xuống, khiến y trở tay không kịp lao đảo khuỷu ngã trên mặt sàn, tay theo phản xạ một chống đàng trước một vòng ra phía sau định đâm đối phương thì.....

“Rắc” một tiếng.

“A!” Người nọ kêu lên, cánh tay đã bị trật khớp.

Trần Du nghe được âm thanh này thì chau mày, nhìn nhìn Tề Nhạc, mà Trần Khả Phong cũng ngáy ngẩn cả ra, mắt nhìn chăm chăm vào người mặc đồ đen đang bị Bạch Ngọc Đường chế trụ.

Triển Chiêu nhận được cái gạt đầu của Bạch Ngọc Đường thì vội vàng tiến vào, chạy tới chỗ hai cô gái còn đang ngồi bệt dưới đất.

Bạch Ngọc Đường tra còng tay người nọ xong xuôi.

Tề Nhạc đi đến bên cạnh hấn lấy khăn ướt ra định lau đi khuôn mặt quỷ.

Triển Chiêu nhanh chóng cản lại.

“Từ từ Nhạc Nhạc, để anh chụp lại một tấm đã.” Nói xong lấy di động ra chụp lại bộ mặt giả quỷ, đồng thời cảm thấy đáng vẽ này rất kỳ quái a!

Tề Nhạc sau đó ra sức lau cho bằng sạch những vết màu đen đỏ, diện mạo thật sự của người nọ cũng dần dần lộ ra.

Mọi người vừa thấy thì tránh không khỏi giật mình. Sững sốt nửa ngày, Trần Du bật thốt lên, “Kaibin?!”

Trần Khả Phong cũng nhận ra người anh em chơi nhạc cùng với mình bấy lâu nay, “Cậu diên rồi sao?!”

Mặc dù Kaibin bị Bạch Ngọc Đường vặn trật khớp tay còn còng ngược sau đầu hiển nhiên đau đớn ầm ầm nhưng ánh mắt thì vẫn gắt gao nhìn thẳng vào Trần Khả Phong, trừng tới mức muốn xuất cả huyết, liều mạng giãy giụa, cổ tay lập tức bị cọ sát mà chảy máu.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, cảm thấy khí lực của người này quả là lớn hơn mức bình thường, Không đúng, lúc trước họ đã từng gặp mặt Kaibin chỉ là một anh chàng ngoại quốc có vóc dáng còn lại vừa yếu ớt vừa nhát gan, chẳng lẽ khi đó cậu ta chỉ giả bộ thôi sao?

Trần Du và Tề Nhạc cũng nhìn ra điểm bất thường của cậu bạn. Trần Khả Phong hết nhìn con dao ở trên mặt đất rồi lại nhìn đến vết máu dây khắp người mình, sau đó ngơ ngác nhìn một Kaibin không chút run rẩy, nhin không được hỏi hấn, “Cậu cậu không phải có chứng sợ máu, sợ bệnh viện sao?”

Lúc này, ngoài cửa có tiếng người chạy vội vã, là Lam Tây và Triệu Hồ kích động phóng tới nơi.

Lam Tây vừa mới nghe được tiếng hét của Trần Du thì đã lao đi chẳng thêm suy nghĩ, tới cổng bệnh viện đụng trúng Triệu Hổ đi mua nước trở ra, nói sơ sơ tình huống thôi cũng đủ khiến Triệu Hổ sợ mất hồn cuống cuồng đồn hết tốc lực.

“Ừm.” Triển Chiêu nhìn chằm chằm Kaibin thật lâu, sau đó giơ ngón cái ra quệt một ít màu vẽ trên gương mặt hắn, đưa lên ngang mũi ngửi thử. Rồi thì, xoay người nói với mấy vị hộ sĩ sợ cứng người nép sát cạnh khung cửa, “Giúp tôi đến chỗ phòng cấp cứu tìm một người là pháp y Công Tôn đưa đến đây, còn có Các vị có bác sĩ chuyên về Đông y chứ? Cũng mời giùm tôi luôn.”

Nhóm hộ sĩ nhìn qua nhau rồi cũng thuận theo đi gọi người.

Bạch Ngọc Đường giao Kaibin vẫn đang cố sức giãy giụa sang cho Triệu Hổ để đi tới bên cạnh Triển Chiêu, “Miêu nhi, hắn bị làm sao vậy?”

“Người điều khiển hắn cũng có thể chính là người đã giết chết Dư Tiểu Phượng.” Triển Chiêu lau đi vệt màu trên tay, “Thứ dùng để vẽ khuôn mặt này có mùi của thảo dược, trước kia tôi từng nghe nói, có những bộ tộc nguyên thủy chế ra màu vẽ từ cỏ cây, vẽ lên sẽ càng thêm dũng mãnh khi giao chiến, kỳ thật là bởi vì trong hỗn hợp đó có tinh chất gây tê của thảo dược, khiến cho cảm giác đau đớn bị lấn át đi. Mà sáp ở trên mặt thì mùi hương của thuốc màu sẽ đưa con người ta vào một loại ảo giác huyền hoặc, phần lớn là thúc đẩy sự hung hãn điên cuồng.”

380. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 21

Chương 21 : Vùng nước ma quỷ

Kaibin tuy đã bị trấn áp nhưng tâm tính dường như vẫn rất kích động một cách không bình thường.

Triển Chiêu trước tiên kêu người giúp cậu ta lau sạch đồng màu vẽ, sau đó lấy gương để cho hắn tự giác nhìn lại chính mình. Kaibin trừng mắt với cái gương mất nửa ngày, rồi lâm vào mê man, tình trạng vô cùng cổ quái.

Bạch Ngọc Đường còn hỏi Triển Chiêu như thật, “Miêu nhi, tình huống này là sao? Bị thôi miên? Bị hạ ám chỉ? Hay là điên rồi?”

Triển Chiêu hơi hơi nhún vai, “Một chút ảo giác, một chút ám chỉ, tôi không chắc chắn lắm, cũng chẳng có cách nào xác định được mức độ tác động của loại dược vật này mà.”

Công Tôn cùng với vài vị bác sĩ bên khoa Đông y xem xét một hồi những vệt màu vẽ lấy xuống trên mặt Kaibin rồi đều nhất trí – Trong hỗn hợp này đa phần là dược vật gây ảo giác còn có một vài trong số chúng là những loại cỏ rất khó kiếm được hiện nay. Ví dụ như một số chỉ sinh trưởng ở những vùng rừng nhiệt đới, một số khác là thảo mộc chỉ sinh trưởng dưới đáy đại dương.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trở lại phòng bệnh, Trần Du và Tề Nhạc ngồi ở trên ghế, để các y tá giúp hai người xử lý vết thương ngoài da. Lam Tây ngồi bên Trần Du an ủi, Triệu Hổ ở bên Tề Nhạc hỏi thăm, “Tên Kaibin ấy bị làm sao vậy?”

“Chẳng rõ thế nào.” Tề Nhạc lắc đầu, “Kaibin nhìn vậy chứ chẳng khác gì cọng bún, cho cậu ấy một trăm lá gan cũng không dám động tới một con gà, càng đừng nói là giết người.”

“Tên Kaibin ấy nhìn thấy máu còn đứng không vững.” Trần Khả Phong tức khí xả ra, “Vậy mà dám cầm dao tới định giết tôi, đầu óc có bệnh.”

Trần Khả Phong ôm một cục tức vô cùng lớn giận chó đánh mèo lên Kaibin, nhưng thực chất là muốn gào to với cái người tên Lam Tây có vẻ rất thân mật với Trần Du nọ.

Tề Nhạc quả trách hắn, “Cả cậu nữa, bình thường mỗi ngày ba lượt giễu cợt cậu ấy nhất gan, giờ tốt nhỉ, phát điên rồi thì người đầu tiên cậu ấy tìm giết chính là cậu a!”

“Cậu thường xuyên giễu cợt Kaibin sao?” Triển Chiêu dường như là nghe được điểm gì đó mấu chốt, quay sang hỏi Trần Khả Phong.

“Cũng chẳng có gì” Trần Khả Phong nhún vai.

“Ai mà cậu ta chẳng giấu cợt, nhiều người muốn xử lý cậu ta lắm, fan cũng muốn góp chung một tay luôn.” Lúc này, Đại Đình Tiểu Đình đã đi đến, giơ tay chữ V nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Có tin tức tốt, Dương pháp y tỉnh lại rồi.”

“Thật sao?!” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kích động đứng bật cả dậy.

Công Tôn nghe được liền nhanh chân chạy thẳng xuống dưới tầng, cặp song sinh vẫy vẫy tay ra đằng sau cũng bảo, “Lão Dương phẫu thuật xong tỉnh lại, cự tuyệt sử dụng thuốc giảm đau, nói phải duy trì tỉnh táo báo cho cả hai một việc, Dương Phàm kêu chúng tôi nhanh đi gọi người tới a.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, vội vã đuổi theo Công Tôn, bên này lưu lại cho Đại Đình, Tiểu Đình vậy.

Trong phòng bệnh, lão Dương đeo ống thở, nằm trên giường, mọi người thấy ông không có việc gì nữa cũng yên lặng rời đi. Hiện tại, phòng cấp cứu là nơi được bảo hộ cấp độ cao, Bao Chứng điều tới ba tầng cảnh vệ túc trực, miễn hết các loại người lạ vào thăm, chỉ để lại mỗi cô cháu gái thay người thân chăm sóc ông ngoại.

Tiến vào bên trong, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhận thấy ngoại trừ Bao Chứng, Công Tôn, Bạch Cẩm Đường và SCI mọi người có mặt, Dương Phàm phụ trách theo dõi máy móc, còn có một người nước ngoài họ chưa từng tiếp xúc qua.

Người này thoát nhìn có thể đoán được là con lai, không thì ít nhất cũng là người châu Âu có một vài nét của châu Á? Tóc vàng bồng sinh, da dẻ trắng tuyết vô cùng thuận mắt. Y hiện đang một bên cười hì hì đánh giá Công Tôn, một bên cùng Bạch Cẩm Đường nói chuyện phiếm.

Thấy Triển Chiêu tò mò, Bao Chứng liền đáp, “Là tổ trưởng mới của tổ bom mìn, Vương đội trưởng.”

Bao Chứng cũng không nỡ nhả tâm đem cái tên Vương Bá nọ ra mà giới thiệu, nhưng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe cái thì nhận ra ngay – Ồ! Chính là chuyên gia bom mìn đồng thời cũng người bạn bị Bạch Cẩm Đường đặt đều ột cái tên đó ư.

“Anh ta có quan hệ với vụ án?” Bạch Ngọc Đường hỏi Bao Chứng.

Bao Chứng gật gật đầu, nhìn về phía lão Dương.

Vương Bá quay qua chào hỏi, “Cùng Dương pháp y nói chuyện phiếm rồi ngẫu nhiên biết được cả hai trước kia có một giai đoạn là “đồng hương” cho nên sau đó chúng tôi thân thiết lắm.”

Bạch Ngọc Đường đến bên giường, hỏi ông, “Lão Dương, thực sự chú có thể nói chứ?”

Lão Dương gật gật đầu, dường như có phần cố sức một chút.

Tất cả đều lo lắng ông không đủ khí lực để trò chuyện lâu dài nhưng xét theo tình hình thực tế muốn bắt được tên hung thủ kia, đành phải để ông chịu thiệt một chút đi vậy.

Dương Phàm nhìn đồng hồ, “Mọi người có mười phút nhé, nói xong tôi sẽ lập tức tiêm thuốc giảm đau để ông ấy nghỉ ngơi.”

Tất cả gật đầu, nhanh chóng tiến vào chủ đề.

Triển Chiêu đem theo tám ảnh trước đó tìm được đưa ra cho lão Dương xem, hỏi, “Có phải là về chuyện của người này hay không?”

Lão Dương mỉm cười hài lòng, gật đầu nhìn Triển Chiêu, “Tôi biết chắc cho dù tôi có chết cậu cũng sẽ phát hiện ra mà.”

Cô cháu gái ở bên nghe xong lập tức trách nhẹ ông, “Ông đừng nói gở!”

Lão Dương hắc hắc cười lên vài tiếng, sau đó nhíu mày nặng nề thở do miệng vết thương bị tác động gây đau.

Công Tôn cắt đứt chuỗi hào hứng của lão Dương, “Người trong ảnh là ai vậy?”

Bạch Trì cầm ảnh cắt từ đoạn phim mang ra so.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Lão Dương, có phải cùng một người không?”

Lão Dương gật đầu, “Đúng vậy, cậu ta là Bobby, tên đầy đủ thì tôi không nhớ rõ, chuyện cũng đã rất lâu rồi.”

Tất cả gật đầu, chờ đợi ông nói tiếp.

“Gia đình tôi cũng coi như có nhiều thế hệ đều làm ngành y, trước đây cha tôi sang Mỹ học tập, tôi và mẹ cũng cùng theo, Bobby khi ấy là hàng xóm bên nhà. Cậu ta rất hướng nội cũng rất gầy, không giống như những thiếu niên khác bên Mỹ say mê bóng bầu dục hay bóng chày mà lại giống tôi thích đọc sách, yêu xem phim kinh dị, quyết chí theo nghề y. Ban đầu, tụi tôi thân nhau lắm, cho đến khi cha tốt nghiệp xong trở lại quê hương mang theo tôi. Lên cấp ba hai đứa vẫn thư từ qua lại, lúc ấy cậu ta đã có một số những nghiên cứu rất đáng nể. Dự định đợi cho tới khi tôi tốt nghiệp xong, vượt qua kỳ thi đại học cam go thì sẽ gặp nhau một chuyến, đâu ngờ sự kiện kinh người ngày đó lại xảy ra.”

Lão Dương nói tới đây thoáng dừng lại để thở.

Cô cháu gái nhanh chân chạy tới chỉnh máy cho ông, ngưng nghỉ một lát.

Vương Bá phụ giúp kể đoạn này, “Đó là chuyện từ rất nhiều năm trước đây, lúc ấy chúng ta có khi còn chưa có sinh ra đâu, tôi cũng chỉ được xem lại tư liệu. Ở một thị trấn nhỏ miền nam nước Mỹ, cha mẹ thường xuyên dùng Bobby điên để hù dọa bọn trẻ con.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Bobby điên sao Tôi nhớ, đó là một vụ án vô cùng nổi tiếng.”

“Có phải là vụ tay bác sĩ tâm thần bị khởi tố về tội danh giết người hàng loạt, lãnh án 150 năm tù hay không?” Bạch Ngọc Đường nghe cũng thấy rất quen thuộc, nhíu mày, “Đúng là náo động một thời.”

Bạch Trì dường như cũng từng nghe qua, “À! Chính là tên bác sĩ quái dị ưa thích thí nghiệm giải phẫu lên trên cơ thể sống ấy à?”

Những người khác nghe được cụm từ “Bobby” thì nhất loạt đánh mắt về phía giường bệnh.

Bao Chứng nhìn tấm ảnh chụp, “Bobby đó thời điểm bị bắt còn rất trẻ tuổi, là một sinh viên y khoa. Năm đó ai cũng thấy tiếc ột tài năng chớm nở rất có thiên phú để trở thành một bác sĩ thiên tài, sao lại ném mình vào vũng máu tội lỗi trở thành một ác ma giết người kia chứ. Cũng có người còn nói hẳn chính là Jack đồ tể của hiện thực, lan truyền rất xa.”

Vương Bá chỉ vào gương mặt Bobby trên tấm ảnh cắt ra từ bộ phim, “Thật không dám tưởng tượng có một ngày y cũng già đi như vậy, trí nhớ của tôi vẫn còn lưu lại hình ảnh hẳn trong tập hồ sơ lúc bị giải đến nhà giam biệt lập ở đảo Ác Ma năm nào.”

“Y đã từng ở đảo Ác Ma sao?” Bạch Ngọc Đường cũng có phần cảm khái, người kia hiện tại thực sự không còn trẻ trung.

“Bobby chính là người cuối cùng được giải tới đó, lão già này cả đời dường như luôn có thần linh phù hộ cho hay sao vậy.” Vương Bá thở dài, buông ảnh chụp xuống, “Đảo Ác Ma bị vứt bỏ từ năm 1963, ngay trong ngày di chuyển tù nhân sang trại giam khác thì y vượt ngục.”

“Cái gì?” Mọi người kinh ngạc.

“Vượt ngục?” Triển Chiêu nhíu mày, “Chưa từng nghe nói qua à!”

“Đương nhiên.” Vương Bá nhún vai, “Thuyền rời đảo gặp nạn trên biển, cậu cũng biết, xung quanh Đảo ác ma tụ lại từng đàn cá mập còn gì, ai chẳng nghĩ y rơi xuống đó tất yếu cũng sẽ trở thành miếng mồi ngon cho chúng. Vì tránh cho truyền thông náo động, chính quyền cũng không có công bố vụ này ra. Hơn nữa về sau không thấy phát sinh thêm vụ mưu sát nào nữa, cho nên băng đi thật lâu, không ngờ tới Hẳn vẫn còn sống đến tận bây giờ.”

Lão Dương hạ ống dưỡng khí xuống, nói tiếp, “Căn cứ vào các mốc thời gian, tôi tính được, trước khi vào tù Bobby vẫn là một sinh viên y khoa đam mê y học vô tận, thường xuyên thư từ qua lại với tôi. Khoảng

thời gian mất liên lạc sau đó có thể là đã bị giải tới hòn đảo kia rồi. Hôm tôi cùng Bao cục đi ăn đêm, loáng thoáng phía xa tôi nhìn thấy bóng dáng cậu ấy, ban đầu vẫn không dám tin nhưng sau cứ nhìn mãi, nhìn thực kĩ, rốt cuộc thực khó phủ nhận, tôi liền đuổi theo Bobby, lúc chạm mặt, người nọ lại nói tôi đã nhận sai người rồi.”

“Y thực sự ở trong thành phố sao? Tới đây làm gì?” Bạch Ngọc Đường không nghĩ ra.

Lão Dương lắc đầu, “Tôi cũng không rõ. Ngày đó nhìn qua thi thể của Dư Tiểu Phượng cùng với vết thương trên người cô bé tôi bỗng nhiên nghĩ tới một việc.”

Tất cả chăm chú lắng nghe.

“Tôi còn nhớ rất rõ, Bobby từng làm một vài nghiên cứu về thảo dược, về công dụng của thực vật sinh trưởng ở những điều kiện khác nhau. Cậu ta có suy đoán rất bạo dạn, đó là ở những khu vực địa lý đặc thù chắc hẳn phải tồn tại những loài thực vật có các đặc tính mà con người còn chưa hề biết đến.” Lão Dương nói xong nhìn nhìn mọi người, “Cậu ta còn nói, nếu sau này thành danh thì sẽ lấy biệt hiệu là Bác sĩ X!”

“Bác sĩ X?” Triển Chiêu khẽ nhíu mày, Chữ X thần bí đó chẳng lẽ được giải thích theo cách này sao?

“Bởi vì X có nghĩa là không biết.” Lão Dương khẽ cười, “Cậu ta từ nhỏ đã không từ thủ đoạn, miễn là đạt được mục đích, có thể nói cậu ta là người sở hữu cách thức tư duy vừa rất phức tạp vừa quá đơn thuần. Nếu cậu ta thực sự đã từng giết rất nhiều người thì tôi dám khẳng định đó chẳng phải do oán thù cá nhân hay mưu cầu tư lợi gì hết đâu, cậu ta chỉ muốn kiểm chứng một kiến thức y học nào đó mà bản thân rất quan tâm hoặc là muốn tìm hiểu kĩ hơn, nắm bắt rõ hơn mà thôi. Thế giới này, đối với Bobby ngoại trừ y học những thứ khác đều là vô nghĩa.”

Sau khi nghe xong, Vương Bá tổng kết lại một câu, “Cố chấp đến điên cuồng.”

Mọi người cũng gật đầu – Cục kỳ cố chấp.

“Lần này có thể là hẳn thực sự muốn giết chú hay không?” Triển Chiêu hỏi lão Dương.

Lão Dương lắc đầu không rõ, lại có chút thương cảm, “Tôi không biết, có thể lắm.....Nếu tôi cũng là vật cản trong quá trình nghiên cứu của cậu ta, thì cho dù tôi là ai, Bobby cũng sẽ không do dự là ra tay giết chết.”

Mọi người cơ bản đều hiểu được, Xem ra tay bác sĩ này là mối hiểm nghi đầu tiên cũng là mối hiểm nghi lớn nhất mà bọn họ có được ở thời điểm này.

Nhưng có một điều mà tất cả vẫn suy nghĩ mãi, là vì sao Bobby lại ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này giết người? Những người đó lại có quan hệ với vụ tai nạn máy bay gây ra cái chết của giáo sư Hác? Mối liên hệ giữa chúng là gì?

Trả lại không gian để Dương pháp y tính dưỡng cho tốt, mọi người trở lại văn phòng SCI.

Trong văn phòng, Tương Bình dùng tốc độ không phải của thường nhân hằng say mà thao tác máy tính.

Triển Chiêu nhìn qua thì khẽ nhíu mày, “Tâm tình không tồi nha, có thể có phát hiện!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ngày nào Tương Bình chả ôm lấy cái máy tính thủy chung như một, vậy mà cũng có thể nhìn ra tâm tình lúc tốt lúc xấu nữa ư?

Đối mặt với những dấu hỏi chấm trên đầu mọi người, Bạch Ngọc Đường giúp Triển Chiêu lý giải, “Tốc độ gõ nhanh hơn thường ngày, ngón tay lướt mang theo lực đạo cũng nhẹ hơn, chứng tỏ người đánh máy đang ở trong trạng thái thả lỏng.”

“Chính xác!” Triển Chiêu gật đầu.

Không ai nói được câu gì, chỉ nghĩ, thật đúng là gần son rồi cũng đổ Bạch Ngọc Đường ngày ngày ở bên cạnh Triển Chiêu đến giờ thì đã học được cách phân tích tâm lý của người thường.

Vừa tiến vào văn phòng đã thấy Tương Bình vẫy vẫy, cả hai nhanh chóng chạy qua, rồi nghe cậu ta cười hi hi mà hỏi, “ Các anh xem Cướp biển vùng Caribbean phần 4 chưa?”

Triển Chiêu nhìn trời, Bạch Ngọc Đường ôm cánh tay nhìn Tương Bình, “Vào thẳng vấn đề đi!”

“Trong đó có một tiểu nhân ngư thực rất đáng yêu nhỉ?” Tương Bình bỡ.

Bạch Trì gật gật, “Chuẩn a.....”

“Tamara sao?” Triệu Hổ cũng sát tới.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn sang nhau. Tương Bình dự là bom sắp nổ nên mau chóng lại hỏi câu nữa, “Tiền sĩ Triển, lúc trước Trần Du bị trúng khúc hát nhân ngư đúng không?”

Triển Chiêu có phần sững sốt, gật đầu, “Phải, có liên hệ gì?”

Tương Bình cầm hình chụp Kaibin lúc nãy đưa ra, “Mặt nạ này được gọi với cái tên là mặt nạ nhân ngư.”

“Nhân ngư.....” Tất cả kinh ngạc há to miệng.

“Mặt nạ nhân ngư gì mà trông khủng bố vậy?” Triển Chiêu thắc mắc.

“Em có đáp án đấy.” Tương Bình mở ra một trang web, gần đây bên châu Âu có một triển lãm nghệ thuật, trưng bày Những hòn đảo đã bị biến mất do chính phủ tổ chức. Trong đó có một tổ hợp những bức tranh chụp người dân bản địa tất cả trên mặt đều vẽ màu và một trong số đó giống hệt như họa tiết mặt nạ quỷ của Kaibin!

“Bọn họ là bộ tộc nhân ngư.” Tương Bình nói, “Em đã liên hệ qua với người quyền tặc tranh mà ban tổ chức giúp chúng ta tìm trước đó, người này kể thứ âm thanh kia chính là tiếng trống mê hoặc thuyền viên, dụ dỗ họ tới gần rồi cướp bóc, ăn thịt.”

Ai nấy nghe xong cũng đều ngạc nhiên – Có thực!

Triển Chiêu liền hỏi, “Hiện tại bọn họ sinh sống thế nào?”

Tương Bình mở thêm một ít tư liệu, “Em vừa chat với người quyền tặc, anh ta bảo năm đó ông nội anh ta trong một lần đi thám hiểm về lại rồi mang trở về. Còn gửi cả ảnh chụp trong nhật ký du lịch của ông nội sang cho chúng ta xem, em phát hiện lại có thêm một thứ trùng khớp nữa.”

Tất cả tụ lại quanh máy tính.

Tương Bình phóng ra một bức họa đồ đơn giản, bên cạnh là những kí tự kỳ quái.

“Thứ này nhìn rất quen mắt a!” Trong đầu mọi người thoáng cái liền nhớ đến hình xăm trực tọa độ chữ X bí ẩn kia.

“Những kí tự bên cạnh nó, có ý nghĩa gì?” Bạch Ngọc Đường vừa chỉ chỉ vừa quay sang hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn một hồi mới thấp giọng đáp, “Tiếng Do Thái, Vùng nước ma quỷ.”

381. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 22

Chương 22 : Thí nghiệm

“Vùng nước ma quỷ, vật tổ nhân ngư.” Hai thứ này xuất hiện trong vụ án chính là những đầu mối vô cùng trọng yếu nhưng vấn đề là bọn họ phải phân tích, sử dụng chúng như thế nào đây?

Biết được hình dáng của địa điểm nhưng không nắm được kinh độ và vĩ độ thì quả thực quá khó để xác định được nơi họ cần đến. Theo như bức kí họa, hòn đảo trải khá rộng và dài, một kích thước mà tất cả thành viên SCI chưa ai từng nhìn thấy, cũng chưa ai từng nghe nhắc đến nó với cái tên Vùng nước ma quỷ.

Rắc rối càng lớn hơn đó là điểm chết của công nghệ tìm kiếm bằng ảnh chụp vệ tinh, hình dạng của hòn đảo nhỏ sẽ biến hóa theo sự lên xuống của thủy triều. Mặc dù Tương Bình đã vận dụng hết tất cả các phiên bản ngôn ngữ của cụm từ Vùng nước ma quỷ để tìm kiếm nhưng kết quả tra được lại chỉ toàn một đồng những tin tức lộn xộn chẳng liên quan.

Ví dụ như nhắc tới Vùng nước ma quỷ thì thu được hàng loạt những bài viết về Tam giác quỷ Bermuda, không thì cũng nào là thủy quái, tinh linh trong hồ. Chẳng hề có một bức vẽ hay kí họa nào tương ứng hoặc hao hao với những thứ họ đang có hết.

Bạch Ngọc Đường kêu Tương Bình gọi chuyên gia bên phía hải quân tới xin hỗ trợ.

Lại nói, Bobby một khi đã được xác định là đối tượng tình nghi đặc biệt, nếu như y thực sự đang ở trong thành phố thì Bao Chứng cũng có thể ra lệnh truy nã được rồi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dời lực chú ý của mình về tới quái nhân to lớn đang ngồi trong phòng thẩm vấn kia.

Người nọ đã im lặng ở đó cả nửa ngày trời, động cũng không hề động, ban đầu áp giải về trong tư thế gì thì bây giờ vẫn giữ nguyên một tư thế đấy, hết như máy móc.

Triển Chiêu ôm cánh tay tựa vào vách ngăn thủy tinh nhìn hẩn ngẩn người.

Bạch Ngọc Đường đi tới gọi, “Miêu nhi.”

Triển Chiêu quay sang, thấy tóc anh có chút rối loạn, chắc là vừa mới rửa mặt xong liền lấy khăn ướt giúp Bạch Ngọc Đường chỉnh trang lại.

Bạch Ngọc Đường đưa tay tiếp nhận, thấp giọng hỏi, “Có đói bụng không?”

“Có chút.” Triển Chiêu nói xong lại gõ gõ tay vào mặt kính.

Người bên trong vẫn không có phản ứng gì.

“Thật tò mò tên quái nhân này.” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Quân nhân bình thường trong huấn luyện tập trung cao độ có thể làm được như vậy không?”

Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, “Tập trung là một chuyện, như hẩn lại càng giống với trì độn hơn.”

“Ừ.....” Triển Chiêu dí nắm đấm của mình vào hõm vai Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Cậu đoán hẩn bao nhiêu tuổi?”

Bạch Ngọc Đường cười cười, đem nắm đấm kia kéo xuống, rồi cũng dí trả Triển Chiêu, nhắc nhở, “Miêu nhi, ngày đó tôi cùng hẩn so qua, dựa theo khí lực thì nhiều lắm hẩn cũng chỉ ở tầm tuổi trung niên, nhưng dựa theo phản xạ.....tôi cảm thấy hẩn hẩn là trên năm mươi rồi.”

Triển Chiêu gật gật đầu, dường như cũng đồng tình với nhận định đó, “Ai, Ngọc Đường.”

“Ừ?” Bạch Ngọc Đường nghe Triển Chiêu ngân nga hai từ “Ngọc Đường”, tâm tình phát lên vài phần, còn có ý cười trong giọng điệu.

“Cậu có nghĩ ngoại trừ thôi miên sẽ chẳng có biện pháp nào khác khiến hẩn mở miệng hay không?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường hơi ngậy ra một chút rồi lắc đầu đáp, “Tôi lại không thể đánh hẩn để bức cung, hơn nữa nhìn thể kia chiêu chắc này cũng không mấy có hiệu quả.”

“Ha a.” Triển Chiêu cười, “Cậu đoán, vì sao hẩn phải đi theo Bobby?”

Bạch Ngọc Đường khẽ cười, “Miêu nhi, này không giống tác phong của cậu, không trực tiếp thôi miên hẩn, lẽ nào có điểm khó khăn?”

Triển Chiêu ôm cánh tay, “Tôi hoài nghi đầu hẩn cũng đã được người kia cải tạo qua, lại có chút cảm giác hệ thần kinh của hẩn từng bị thương tổn.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, nhìn Triển Chiêu, “Hệ thần kinh bị thương tổn thì sẽ không thể thôi miên?”

Triển Chiêu híp mắt nhìn anh, “Cậu có từng thấy tôi thôi miên Lỗ Ban không?”

Bạch Ngọc Đường á khẩu, “Cậu thôi miên con mèo béo ấy để làm gì?”

Triển Chiêu giương giương khóe miệng, “Nếu tôi thành công, thôi miên được Lỗ Ban, kêu nó trồng cây chuối thì tôi sẽ nổi danh thế giới!” Triển Chiêu đắc ý nháy mắt với anh.

Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu.

Trong căn biệt thự, Lỗ Ban đang cùng LiLya nằm dài trên ghế, đám mèo con vây quanh bên người, bỗng đứng thấy rùng mình. Nó ngóc cái đầu xù ngó đông ngó tây, nhìn đến Lisbon úp sấp cạnh sofa liếm lông chăm chú cho tiểu sư tử đang mơ màng ngái ngủ, làm gì có ai khác nữa a.....LiLya nâng móng vuốt vỗ cho tên bên cạnh một cái – Ngoan ngoan ngủ đi!

“Vậy không thôi miên thì dùng cách nào bây giờ?” Bạch Ngọc Đường hứng trí hỏi Triển Chiêu.

“Này.....” Triển Chiêu đột nhiên cười rộ, “Tôi vẫn muốn hỏi cậu hẳn vì sao lại nghe lời Bobby như thế? Kia chỉ là một ông lão thôi mà.”

“Miêu nhi, bữa nay cậu toàn bắt tôi phải đoán.” Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ than thở, “Bobby được nhắc đến như một thiên tài y học, những vết sẹo trên người quái nhân có thể là đã từng cứu vớt sinh mạng của hẳn chăng?”

Triển Chiêu nghe, gật gật đầu, “Gì nữa?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày nghĩ, “Giả như hẳn là người máy, chúng ta thử đổi pin, đổi tim của hẳn xem liệu có thể bắt hẳn nghe lời hay không?”

Bạch Ngọc Đường vốn dĩ đang tính nói giỡn, ấy vậy mà nói xong lại bị Triển Chiêu nhìn chăm chăm.

Bạch Ngọc Đường bị soi tới mức ngây ngốc, gọi gọi, “Miêu nhi?”

“Ừ.....” Triển Chiêu lấy di động ra, gọi cho Dương Phàm, “Dương Phàm, cậu có cái máy X – quang cầm tay không?”

“A?” Dương Phàm ở đầu bên kia ngẩn người.

Lát sau, Công Tôn cầm máy dò kim loại đi sang.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn thấy thì há hốc mồm, “Công Tôn, anh qua đây làm chi?”

“Chẳng phải các cậu muốn nhìn thử coi trong thân thể hẳn có thứ gì đặc sắc hay không hả.....Dùng cái này thử trước, nếu có tín hiệu thì dẫn đi chụp X – quang.” Nói xong, cầm dụng cụ tới phòng thẩm vấn.

Trong phòng, quái nhân vẫn ngồi vững như cũ, Công Tôn cầm cái máy chẳng khác gì cái vợt tennis quờ từ trên xuống dưới, chậm rãi.....tiếng títt kêu phát không ngừng.

Công Tôn đứng sau lưng người nọ mà ngẩn người.

Quái nhân vốn không hề có chút phản ứng nhưng máy móc inh ỏi bên tai dường như thực sự rất phiền, hẳn quay đầu nhìn nhìn ra vẻ muốn né muốn tránh.

“Ồ.....” Công Tôn cầm cái máy đi ra, đóng cửa phòng, người nọ lại quay về trạng thái ban nãy.

“Là sao vậy?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thắc mắc.

“Máy dò tìm thiết bị này có thể đã gây nhiễu linh kiện bên trong người hẳn.” Công Tôn đẩy đẩy mắt kính, chậm rãi nói.

“Linh kiện.....bên trong?” Bạch Ngọc Đường vẽ mặt cảm thán nhìn Công Tôn, “Ý của anh là bên trong hẳn có lắp đặt máy móc?”

“Có thể nói là như vậy, mật độ kim loại rất dày!” Công Tôn nhún vai, “Trừ khi xương cốt toàn thân đều bị gãy, sau đó được gia cố với rất nhiều đinh, bằng không rất khó xảy ra hiện tượng trên.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Chụp X – quang đi!”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Có thiết bị cầm tay không?”

“Đương nhiên là không.” Công Tôn đem máy móc thu hồi, “Phải dùng thiết bị chuẩn để xác nhận, hơn nữa làm thế nào buộc hẳn phối hợp đi.”

“Hắn động một chút cũng không động.....” Bạch Ngọc Đường khó xử, “Kéo hẳn đi khó lắm đây.”

“Biện pháp thì luôn luôn có.” Công Tôn lúc đứng nói chuyện bộ dáng có phần đau đau chỗ thắt lưng, “Hà mã, cá voi còn có thể mang đi được, có lý nào lại không khiêng được tên kia.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu chặc chặc hai tiếng, “Ai nha, cảnh cục nếu có cái phòng chụp X – quang thì tốt rồi.”

Bạch Ngọc Đường xoay người, đang cân nhắc thì lại nhìn thấy Bạch Cẩm Đường đã đứng ở gần đó không biết từ lúc nào, coi bộ là tới gọi Công Tôn đi, Mấy lời Triển Chiêu vừa than thở đại ca hẳn là cũng nghe rất rõ, chân mày kéo sát vào nhau thế kia.

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, Đại ca, anh sẽ không bỗng dưng quên góp cái phòng X – quang nào nữa đi, hoặc là trực tiếp xây thêm một cái bệnh viện ở phụ cận gì đó chứ.

Tương Bình liên hệ với phía bệnh viện một chút, nhanh chóng sắp xếp đem cái người cao to xiềng xích quanh thân kia tiến hành nhập viện, áp giải đi chụp X- quang.

Cầm bản phim chụp, Công Tôn và Dương Phàm ngửa mặt nhìn chăm chú, sau đó là kinh hãi than lên, tấm tắc ca ngợi, “Chẳng khác mấy nếu đem người sói mang đi chụp X – quang, toàn bộ đều cơ giới hóa nha! Khó trách, khí lực lớn đến như vậy.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng ngẩng đầu lên nhìn, quái nhân quả nhiên có đến hơn một nửa khung xương đều là máy móc, xem ra ngoại trừ da thịt được khâu, ngay cả xương cốt cũng đồng dạng được lắp ghép mà thành.

“Phần đầu thì hoàn toàn bình thường.” Dương Phàm, nhìn ảnh chụp cắt lớp não bộ, nói với Triển Chiêu, “Phần thân tuy bị tổn hại nhiều nhưng não bộ lại vô cùng khỏe mạnh. Tương tác với thiết bị dò tìm chắc là bởi cái máy trợ thính này đi.”

“Máy trợ thính?” Triển Chiêu tò mò, “Y điếc sao?”

“Cũng không hẳn, chỉ là bên tai trái bị tổn thương cho nên cần có máy để trợ giúp, mắt trái cũng có vấn đề.” Dương Phàm giải thích, “Người này bị tác động ở bên trái khá nhiều.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Bị thương tập trung tại một bên.....”

“Áp lực nổ ư?” Triển Chiêu hỏi.

Dương Phàm gật đầu, “Có thể vật nổ nằm ở phía bên trái của hắn. Bình thường trong một vụ nổ vật nổ sẽ tản ra lực sát thương ở khắp các phía. Nạn nhân thường chịu những chấn thương, những khuyết thiếu cơ thể ở những phần không hề giống nhau, chỉ duy có phần đầu là vẫn còn nguyên vẹn.”

“Vóc dáng lớn, nạn nhân của một vụ nổ.....có giúp phát hiện thêm được gì hay không?” Bạch Ngọc Đường kêu Tương Bình dựa theo đó lại tra, văn kiện trên bàn mỗi lúc một chất chồng như núi, cần phải tra cứu hàng loạt cho nên Bạch Trì xưng phong ở một bên toàn lực trợ giúp.

Triệu Trinh gấp gấp ngồi ở ghế dựa sô pha nhìn lên chiếc đồng hồ. SCI bọn họ đã liên tục truy án cả mấy ngày trời, không được ăn ngủ tử tế, nhìn xem, Bạch Trì bận rộn đến là đau lòng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đem quái nhân trở lại, phía sau còn dẫn theo hai người khác mang thêm mấy thứ trên tay.

Một là Lam Tây, một là Trần Dần, mỗi người ôm một quyển sách.

Lam Tây đem đồng tư liệu giao cho Triển Chiêu, “Tiền sĩ Triển, đây là album ảnh của anh hai tôi.”

Triển Chiêu mở ra xem, mọi người cùng tụ lại – Lam Kỳ có vài phần tương tự so với Lam Tây. Chỉ là anh thành thực hơn, đem cho người nhìn một cảm giác ấm áp tựa như được mặt trời chiếu rọi. Là một chàng thanh niên điển trai.

Triển Chiêu gật gật đầu, rút ra một tấm mà cậu cho rằng nó sẽ là thứ hữu dụng nhất.

Trần Dần cũng đẩy một cuốn album qua, “Đây là toàn bộ ảnh chụp của những hòn đảo nhiệt đới có sự hiện diện của loài kiến to lớn kia.”

Triển Chiêu tiếp nhận, lật qua lật lại, cũng không nhiều lắm, “Làm thế nào để phân biệt đâu với đâu?”

Trần Dần cười cười, “Sự khác biệt giữa những hòn đảo này chính là vùng nước biển bao quanh nó, hải lưu biến đổi theo khí hậu, hệ sinh thái bởi vậy cũng bất đồng, thậm chí thực vật phân chia rất rõ, chỉ cần nhìn vào nó là có thể nhận ra.”

“Giới hạn phạm vi rồi thông qua hình dáng và tọa độ để tìm kiếm.” Bạch Ngọc Đường cũng hiểu, đây đã là cách khoanh vùng tối ưu.

Triển Chiêu gật gật đầu, gấp lại ảnh đồng ảnh chụp, Bạch Ngọc Đường nhìn qua, “Miêu nhi, cậu chuẩn bị làm thế nào?”

“Trước tiên, đi thử phản ứng của hắc dã.” Triển Chiêu nói dứt lời, ngoài cửa, Triệu Hổ và Mã Hán đưa tới một cái máy chiếu, dựa theo yêu cầu của Triển Chiêu đặt màn chiếu trước mặt quái nhân trong phòng.

Triển Chiêu đứng ở vách ngăn thủy tinh, camera phóng đại gương mặt người nọ, có thể giúp cho Triển Chiêu nhìn rõ từng biến hóa cho dù là nhỏ nhất.

Ảnh chụp được lướt qua, Triển Chiêu chính là người thay hình vào – Tấm chụp Trần Du chịu tác động của tiếng hát nhân ngư trong bệnh viện, tấm chụp xác chết của Dư Tiểu Phượng, Sầm Dịch rồi Tần Thiên.....chậm rãi. Một loạt trình chiếu này là Triển Chiêu tự mình thiết lập trình tự, điều chỉnh thời điểm đưa ra.

Cùng lúc, gương mặt quái nhân vốn dĩ không hề có chút biểu cảm gì đã lộ ra những biến hóa khó tả. Qua từng chuỗi phản ứng đó, Triển Chiêu nhìn thấy toàn bộ những tình tiết vụ án lần lượt phát sinh.

382. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 23

Chương 23 : Cuộc tập kích không lí do

Phản ứng của quái nhân quả thực thú vị, tại thời điểm những tấm ảnh được chiếu lên, vẻ mặt cứng nhắc kia đã thoáng có thêm chút biến hóa. Đặc biệt là ánh mắt lúc nhìn đến phong cảnh làm nền.

Triển Chiêu gỡ bỏ những bức hình Trần Dần cung cấp vừa trình chiếu, nói với Tương Bình, “Có thể đây là nơi mà hắc dã từng có một đoạn thời gian sinh sống khá dài, phản ứng với những tấm ảnh là cảm giác quen thuộc.”

Có lẽ Trần Dần đã tìm đúng hướng, Tương Bình dựa theo đó bắt đầu đối chiếu địa hình.

Những bức ảnh chụp người kế tiếp, quái nhân không có mấy phản ứng gì quá lớn, riêng chỉ có tấm hình của Bobby là hắc dã để lộ ra vẻ mặt thân quen.

Triển Chiêu càng lúc càng quan sát chăm chú hơn. Một tập ảnh thật dày từng chút từng chút một được lật qua, mỗi một biến hóa cho dù là nhỏ nhất cũng đều được Triển Chiêu nắm bắt, ghi chép lại sao sát không rời.

Bạch Ngọc Đường biết Triển Chiêu gần đây đang nghiên cứu về phương diện này, muốn song song ghi chép số liệu để làm dẫn chứng viết một luận đề tâm lý học mới.

Suốt quá trình chỉ có Công Tôn là người duy nhất được phép ở bên hỗ trợ. Bạch Ngọc Đường đứng cạnh cũng không dám quấy rầy, Triển Chiêu đơn giản gợi ý cho anh rời đi, “Cậu đi ăn rồi ngủ một giấc trước đi.”

Bị đuổi ra khỏi phòng thẩm vấn, Bạch Ngọc Đường đành tìm qua những người khác. Lúc này tất cả đều tập trung tại văn phòng, nghỉ ngơi.

Queo vào khu vực hút thuốc, Bạch Cẩm Đường cùng Mã Hán và Triệu Hổ đều đứng ở đó, làm một điều giải khuây. Lạc Thiên tranh thủ gọi điện cho Dương Dương báo bối, Tần Âu ngâm bút nghiêm chỉnh ngồi thảo luận cùng với Vương Bá đang chăm chú không biết vẽ vẽ viết viết cái gì

Bạch Ngọc Đường tiến vào trong.

Triệu Hổ tò mò hỏi, “Đội trưởng, tiến sĩ Triền đang thử nghiệm cái gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, ý bảo – Đến lúc đó sẽ hay, cậu ấy làm việc luôn có ý tứ.

Lại nghe Lạc Thiên trò chuyện với Dương Dương, “Ngày mai con còn phải thi đấu, sao không ngủ sớm đi? Mục tiêu của Olympic gì nữa, đừng thức quá khuya con nhé.”

Bạch Ngọc Đường hỏi Tần Âu, “Dương Dương lại tham gia giải đấu gì thế?”

“À, giải trẻ thanh thiếu niên bộ môn tennis ấy mà.” Tần Âu nói, “Mai là trận chung kết, đối thủ của cậu nhóc ở bán kết đánh thắng Tiểu Dịch, nên hai ngày nay nó cứ nhao nhao lên đòi Dương Dương phải giúp mình báo thù.”

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu, “Lạc Dương không phải thi đấu nhu đạo sao, như thế nào lại biến thành tuyển thủ tennis?”

Tần Âu nhún vai, “Nhu đạo thi xong rồi a!”

Bạch Ngọc Đường khẽ thở dài, gần đây bận quá, chuyện trong nhà ngoài ngõ cũng chẳng kịp hay, nên sớm cho tụi nhỏ một lời cổ vũ mới phải.

“Loang loáng?” Lạc Thiên nhú mày, “Trong nhà có người không.....vậy con nói với chú Trinh để chú ấy giúp con kiểm tra xem, còn con thì đi ngủ sớm một chút!”

Cúp điện thoại, về mặt Lạc Thiên dường như có phần lo lắng.

Bạch Ngọc Đường hỏi anh, “Làm sao vậy?”

“À, lúc này Triệu Trinh đưa Dương Dương về nhà lớn ngủ qua đêm nay, lúc nó đang làm bài tập thì nhìn thấy bên ngoài có thứ ánh sáng kỳ lạ.” Lạc Thiên thuật lại, “Tôi đã bảo nó nói với Triệu Trinh rồi.”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Ánh sáng đó thế nào?”

“Loang loáng màu lam.”

“Cặp song sinh không ở nhà ư?” Bạch Cẩm Đường hỏi rồi mới nhớ, “Đúng rồi, tôi đã để bọn họ ở lại bảo vệ cho lão Dương.”

“Mọi người yên tâm, có Trinh ở nhà mà.” Bạch Trì bưng khay đồ uống tới.

“Dương Dương nhìn thấy ánh sáng?” Mã Hán hỏi, “Điểm sáng tản tròn không?”

“Nó nói là màu xanh biếc, nhấp nháy, di động ngang dọc.” Lạc Thiên khẩn trương tới nhấp nhồm, “Không phải là tia hồng ngoại chắc sẽ không sao chứ?”

Mã Hán nhú mày, ngẫm nghĩ, “Màu xanh biếc.....”

Lạc Thiên nhin không được đứng hẳn lên, “Có thể có nguy hiểm gì không?!”

Mã Hán cân nhắc, “Không loại trừ khả năng chỉ là đèn chiếu phòng hộ thành phố? Việc nó có thể di động lên xuống có chút khả nghi.”

“Ngắm bắn không phải là điểm đỏ sao?” Triệu Hổ khó hiểu, “Nói không chừng là nhắm với đuôi con đom đóm nào đó rồi?”

“Dương Dương nói nó xuyên qua hần bễ mặt thủy tinh, có chút....”

“Xuyên thấu?” Mã Hán sững sốt, “Đó không phải là tia sáng, mà là bức xạ đường ngắm! Có lẽ là vũ khí lạnh.”

Nói đến vũ khí lạnh, ai nấy nhất loạt đều nghĩ tới thứ cung nỏ đã tập kích Trần Khả Phong trước đây.

Bạch Ngọc Đường mang theo Lạc Thiên, Mã Hán tức tốc chạy xe về lại biệt thự, Bạch Cẩm Đường cũng cùng theo.

“Yên tâm.” Tất cả đều an ủi Lạc Thiên, “Còn có Triệu Trinh ở nhà mà, thêm Lisbon nữa, sẽ không có chuyện gì đâu.”

.....

Ở tại biệt thự lúc này, Dương Dương đang cầm sách bài tập chạy xuống lầu dưới. Trong phòng khách, Triệu Trinh tựa trên người Lisbon, cầm mấy khối cầu nhàm chán luyện tập đầu ngón tay.

Lỗ Ban ghé bên tai anh, dùng móng vuốt đùa nghịch. LiLya ngoan ngoãn ghé vào sô pha đuổi người để ấy cục cưng ăn no.

Triệu Trinh vốn định ở cạnh cục chờ đón Bạch Trì, có điều cậu nhóc lại vội tới hoa mắt, còn bản thân anh thì ngồi không mà lại chẳng thể giúp được gì liền bị ai kia phái về trước chiếu cổ Lạc Dương, thuận tiện ột tập hợp động vật lớn nhỏ trong nhà ăn bữa tối.

“Chú Trinh.”

Triệu Trinh và Lisbon cùng ngẩng đầu lên nhìn Dương Dương. Cái đuôi của Lisbon còn phe phẩy vài cái, mèo nhỏ cũng ngóc cổ đưa mắt về phía bé con.

“Cháu nhìn thấy có ánh sáng chiếu qua chiếu lại trên tầng.” Dương Dương bước tới ngồi xuống sô pha, trong tay còn ôm cuốn sách bài tập, “Màu xanh biếc.”

Triệu Trinh vươn tay sờ sờ đầu cậu nhóc, “Ánh đèn màu xanh biếc sao? Có chuyển động không?”

“Có ạ.” Dương Dương gật đầu, “Ba ba bảo cháu đi hỏi chú.”

Triệu Trinh cầm điều khiển từ xa, chuyển TV sang chế độ màn hình theo dõi, phân cắt thành từng góc cảnh trong biệt thự.

“Phía trước hay phía sau?”

“Phía sau ạ.” Dương Dương nghĩ nghĩ, “Cháu cũng không chắc lắm.”

Triệu Trinh nhíu mày, trước xem toàn bộ từng cảnh, các camera vẫn hoạt động bình thường, sau cắt từng máy xem kỹ một lượt, “Không có thứ gì tương đương như vậy cả.”

Dương Dương chớp mắt mấy cái, “Có thể là đèn hắt từ ngoài đường hoặc là mấy con đom đóm.....”

Lời còn chưa dứt, đã thấy Triệu Trinh nhíu mày càng sâu. Màn hình dừng ở camera quét qua ban công phía tây khu nhà.

“Dương Dương.”

“Dạ?” Dương Dương nghiêng đầu.

“Gom hết mèo con về ổ đi.” Triệu Trinh đứng lên.

Lạc Dương nhanh chóng chạy đi lấy giỏ đệm, đem đám nhóc tì bỏ vào trong rồi cũng bế Lỗ Ban và LiLya đặt vào.

Triệu Trinh cầm giỏ, dắt Dương Dương đi vào phòng kín, đóng cửa lại, tắt hết toàn bộ đèn đi, đối với Lisbon khẽ gật đầu.

Lisbon lẳng lặng theo phía sau.

Hè vừa rồi, cặp song sinh quyết định tạo thêm cho biệt thự hai chỗ trốn bí mật để đề phòng tình huống khẩn cấp, một gian cách vách nối với một căn cứ dưới sàn nhà. Cả hai nơi đều có thể giấu người, tường bọc thép tấm rất dày, có thể ngăn được loạt đạn gần công phá. Bên trong có trang bị sẵn mặt nạ phòng độc, thiết bị cung cấp oxy, vũ khí và cả đồ ăn. Triệu Trinh mở cửa tầng hầm, để Lạc Dương và Lisbon đi xuống.

“Vậy còn chú?” Lạc Dương không chịu để một mình Triệu Trinh ở bên ngoài.

“Không sao, cháu nhắn tin cho ba ba nói qua tình huống một chút nhé.” Triệu Trinh bảo Dương Dương cứ đi xuống trốn, cửa không mở cũng đừng ra.

Đây nắp tầng hầm, phủ tấm thảm trở lại xong xuôi, Triệu Trinh cúi nắp phía sau sofa đợi chờ, đồng thời quan sát tia sáng màu xanh biếc đang xuyên qua thủy tinh chiếu vào, khu vực loạn.

Triệu Trinh nghi hoặc – Đây là bức xạ đường ngắm gì đó sao? Tập kích kiểu gì mà lộn xộn quá vậy?

Lại nói tiếp, hôm nay kể ra cũng may mắn Triệu Trinh có ở nhà, thay bằng những người khác chưa chắc đã nhận ra sơ hở của đối phương.....ban này theo dõi qua màn ảnh, anh phát hiện, một loạt bụi cây ở sân sau có sự dịch chuyển giống như đã từng có người xâm nhập qua. Về phần vì lý do gì mà chuông báo động không lên tiếng hiện tại Triệu Trinh cũng không rõ ràng lắm.

Dương Dương trốn ở bên dưới lo lắng cho Triệu Trinh không thôi, vì thế cầm di động đem tình huống nhanh chóng báo cho Lạc Thiên toàn bộ. Quay đầu sang nhìn Lisbon bên người, đang ngửa mặt nhìn cái nắp chặn lối vào, tựa hồ thực lo lắng cho cậu chủ.

Dương Dương nhìn tin nhắn phản hồi, rồi an ủi, “Chắc lát là có thể ra rồi.” Đưa tay xoa xoa cái bòm của nó, “Đừng lo lắng, ba ba bọn họ rất nhanh sẽ về đến.”

Lúc này, một chiếc xe lạ cũng dừng trước cửa biệt thự. Người tới là Trần Du cùng Lam Tây. Hai người vốn đi ăn tối với nhau, Mã Hân lại điện cho Trần Du cậy nhờ bọn họ mua giùm cô một bộ váy rồi mang tới tặng cho Dương Dương. Gần đây cả Mã Hân và Lạc Thiên đều bận bịu công việc, không có cách nào khác giúp Dương Dương cổ vũ tinh thần, thực có chút áy náy.

Lam Tây nhìn biệt thự, “Đóng cửa tắt đèn, có phải không có người ở nhà hay không?”

“Hân Hân nói Dương Dương chuyên nghiệp lắm, mai nhóc ấy phải tham gia chung kết tranh huy chương, nói không chừng cũng đã sớm đi ngủ.”

“Cái ánh sáng màu lam kia là gì vậy?” Lam Tây bỗng nhiên chỉ tay vào thứ loang loáng di động trên cửa sổ, hỏi, “Là tia laser sao?”

“Tia laser?” Trần Du nheo mắt lại nhìn, “Có thứ gì đó chẳng? Hoặc là Triệu Trinh đang luyện tập.....”

Trần Du còn chưa dứt lời, đột ngột “Loảng xoảng oanh” một tiếng, nghe như âm thanh thủy tinh vỡ vụn truyền ra.

“Sao lại thế này?” Trần Du cả kinh.

Lam Tây mở cửa xe, “Tôi đi qua nhìn, em lái xe đậu ngoài đường lớn, gọi điện thoại cho phía Bạch Ngọc Đường mau.”

“Anh cẩn thận đó!” Trần Du nói xong, Lam Tây cả kinh chạy đến cửa sân, trèo tường tiến vào.

Triệu Trinh nắp phía sau sofa, chợt nghe thấy âm gió “sưu sưu” vun vút bắn vào. TV còn chưa kịp ngắt nguồn, rút dây, chỉ sau một cái chớp mắt màn hình bị nhắm trúng vỡ vụn, điện nổ tanh tách.

Triệu Trinh tâm nói, Tên bắn sao? Lực xuyên thấu mạnh thật!”

Trần Du vừa mới ra đến đầu đường thì chạm ngay phải xe của SCI bọn họ, cô nhanh chóng chạy xuống ngăn đón, nói trước tình hình.

Bạch Ngọc Đường lập tức trực tiếp phóng thật nhanh tới nơi.....

Lam Tây xoay người chạy tới phía sau biệt thự, rồi ghé vào phía cửa, đưa mắt nhìn bên trong.

Triệu Trinh cũng nhìn qua, hai người đã từng gặp nhau tại bệnh viện, cũng tính là quen biết, Lam Tây vẫy vẫy tay với anh. Triệu Trinh đưa tay chỗ về phía sau ám chỉ – Hân ở phía trước.

Lam Tây gật đầu, cùng lúc Bạch Ngọc Đường bọn họ cũng đã xuống xe.

Lam Tây hơi cúi lưng, hướng về phía sau bụi cây nhìn thấy một bóng đen đang ẩn nấp, bộ dáng thủ thế muốn bỏ chạy tới nơi.

“Này!” Lam Tây hô một tiếng, hần lập tức bật dậy, mọi người hết thấy cũng cùng lúc tức tốc đuổi theo phía sau.

Bóng đen kia chạy trốn không hẳn là nhanh, vừa tới cận tường đã bị Lam Tây từ phía sau đầu túm lấy, đè lại.

Triệu Trinh cũng chạy ra.

Lam Tây đặt người nọ trên mặt đất, chờ Bạch Ngọc Đường bọn họ tới nơi.

Qua một hồi, Lam Tây mới phát hiện, người nọ hình như có chút không đúng lắm, lật bỏ khăn trùm đầu, thứ lộ ra là một mái tóc dài, đen nhánh, “Là nữ ư?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, lập tức nghĩ tới người phụ nữ bí ẩn bắn bị thương Trần Khả Phong, lần đó họ cũng thu được một chiếc khăn như thế.

Sau khi tháo bỏ trùm đầu xuống, tất cả đều ngây ngẩn.

“Trần Khả Tình?!” Bạch ngọc Đường kinh ngạc, chẳng lẽ người bắn Trần Khả Phong cũng là cô ta? Không phải chứ, phản ứng lần đó không giống như cô nàng chính là hung thủ. Rốt cuộc là xuất phát từ mục đích gì mà Trần Khả Tình lại đánh lén chỗ ở của bọn họ đây?

Đem người qua hỏi một lượt, Trần Khả Tình cũng không nói, chỉ dùng vẻ mặt quái dị, trừng mắt nhìn Lam Tây, sau đó bị Mã Hán bọn họ áp tải lên xe, dẫn về cảnh cục.

Kế tiếp là vào trong phóng thích Dương Dương và Lisbon cùng với một đám mèo to mèo nhỏ ra.

Bạch Ngọc Đường nhặt chiếc cung nỏ lên.

“Đây không phải là loại cung do tôi làm.” Lam Tây tiếp nhận qua tay, đánh giá nó một chút, “Hàng thủ công lắp ráp, uy lực so với súng cũng ngang nhau, phương pháp sử dụng tương tự, khó trách phụ nữ cũng có thể bắn được mũi tên với sức công phá lớn đến như thế.”

Bạch Cẩm Đường đứng ở sân sau nhà nhìn camera cùng trang thiết bị chống trộm nghiêm mật của mình, “Sao cô ta có thể tiến vào được nhỉ?”

“Thiết bị vẫn hoạt động.” Triệu Trinh nói, “Nhưng hệ thống báo nguy không có kêu lên, rất kỳ quái.”

“Những tay chuyên nghiệp có thể hiểu rõ cách thức gây nhiễu hệ thống điện tử, với cả loại nỏ tên này.” Bạch Cẩm Đường chỉ chỉ vào vật chứng “Cần dạo qua chợ đêm buôn qua tay súng ống đạn dược mới có thể tìm thấy.”

“Trần Khả Tình chỉ là một bác sĩ thôi mà.” Bạch Ngọc Đường nhú mày, cảm thấy có chút khó hiểu – Vì sao Trần Khả Tình lại đột nhiên làm ra loại chuyện nào? Lý do là vì đâu? Bị người lợi dụng? Một án kiện vốn nghĩ đơn giản sau lại càng lúc càng bắt nổi với hàng loạt những gốc rễ sâu xa.

Căn cứ vào lời của Lam Tây và Triệu Trinh miêu tả lại, thì Trần Khả Tình sau một hồi khua ngoáy loạn xạ thì lại muốn bỏ cửa chạy lấy người, chẳng hề có mục đích, Lẽ nào cô nàng có mục tiêu xác định từ trước?

Chờ cho tất cả quay lại cảnh cục, Triển Chiêu đã sớm từ trong phòng thẩm vấn trở ra, đang đối diện với một đồng lớn tư liệu, chăm chú sửa sang lại, lúc ngẩng lên nhìn thấy Trần Khả Tình, cậu lộ ra một nụ cười thú vị, hỏi thử, “Đi ăn trộm gà sao lại sơ ý để mất nguyên cả nắm gạo vậy?”

Trên gương mặt Trần Khả Tình thoáng hiện lên một tia kinh ngạc những lập tức gạt đi ngay, cười lạnh, “Tôi không biết mấy vị đang nói cái gì, dạo này tinh thần của tôi không được ổn định cho lắm.”

“A.” Triệu Hổ bật cười, “Trạng thái không tốt thì sẽ chơi bắn tên, còn trạng thái tốt thì quý cô đây muốn làm cái gì?”

Bạch Ngọc Đường để người dẫn Trần Khả Tình vào phòng thẩm vấn đợi trước, quay sang hỏi Triển Chiêu, “Miêu nhi, cô ta hành động rất lạ.”

“Trần Khả Tĩnh làm như vậy là có nguyên nhân. Chúng ta luẩn quẩn một vòng với cái án tử này cũng đều là công lao của cô nàng hết đó!” Triển Chiêu nói xong, đưa một bản vẽ tay qua cho Bạch Ngọc Đường, chỉ, “Còn cần phải bắt giữ một vài người khác nữa, về cơ bản vụ án đã bắt đầu định hình rồi!”

Bạch Ngọc Đường dựa theo những đánh dấu của Triển Chiêu trình tự nhìn xuống dưới thật kỹ, gật đầu, “Thì ra thế.”

“Đội trưởng, có tin tức!” Lúc này, Tương Bình kích động cầm bản in chạy qua, “Dựa theo những bức ảnh ban nãy, em đã tra ra được một hòn đảo nhỏ vô danh, mọi người nhìn xem.”

Tất cả chạy lại, vừa thấy liền có chút dở khóc dở cười – Thì ra, X là có ý tứ này a!

383. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 24

Chương 24 : Đảo X

Cứ đem ý nghĩa của chữ X làm cho thêm phần phức tạp, vật lộn một hồi, lúc nhìn được đáp án thực khiến đám người Triển Chiêu bọn họ chỉ muốn ngã ngửa ra – Đơn giản X chỉ là hình dáng của hai đường rãnh biển đan chéo.

Triển Chiêu dở khóc dở cười cầm tấm ảnh chụp, hình dạng của hòn đảo vừa khít với đồ án trên bức tường – Một chữ X nổi trên cái nền sậm màu của đất.

“Đây là do tự nhiên tạo thành sao?”

Công Tôn nâng cằm, “Có thể là do độ sâu dưới đáy biển không đồng đều, hoặc nó là điểm giao của hai dòng hải lưu đối nhau, mà cũng có thể là do luồng cá luôn di cư qua lại rồi mài mòn thành.”

“Nước biển xanh nhạt, rãnh chữ X trên đảo màu xanh đậm hơn?” Triển Chiêu hỏi Tương Bình, “Có thể xác định kinh độ, vĩ độ chứ?”

“Đã xác định, là một hòn đảo rất nhỏ, vô danh, tạm thời ta cứ gọi nó là đảo X.” Tương Bình chuyển qua một tấm hình khác, “Em cũng tìm được một ít thông tin bên lề, có thêm phát hiện.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiếp nhận bức ảnh đôi chỗ đã ố vàng, thời điểm chụp có lẽ là khoảng một vài năm trước đây. Trung tâm tấm hình là một con thuyền cũ nát neo đậu ở ngay gần hòn đảo, tập thể thuyền viên đang bốc dỡ từng chiếc thùng từ trong khoang hàng chuyển ra.

Bọn họ trên lưng đều đeo quai chéo súng trường nhưng thoát nhìn lại không có điểm nào trông giống với binh lính.

“Hai anh nhìn lá cờ đi.” Tương Bình nhắc nhở.

“Cờ hải tặc?” Triển Chiêu kinh ngạc hỏi Tương Bình, “Bức ảnh này làm sao mà chụp được vậy?”

Những người khác đi qua nhìn cũng không giấu được vẻ ngạc nhiên – Thực sự là cờ hải tặc a?

“Em vừa mới hoàn tất việc tra dữ liệu, hòn đảo nhỏ này nằm trên vành đai giao lộ hải phận, năm đó bọn hải tặc vẫn còn hoành hành.” Tương Bình thao tác bàn phím, “Có cái thú vị hơn nữa này, đám hải tặc về sau phần lớn đều bị bắt, khi người ta tra hỏi về nơi cất giấu chiến lợi phẩm, bọn chúng đều nói là mang cất giấu trên đảo hải tặc.”

Triệu Hổ vỗ vỗ ngực, “Em còn tưởng bọn họ sẽ nói là One piece cơ.”

Hệ quả là rước được một loạt ánh mắt coi thường, “Ít xem phim hoạt hình chút đi.”

“Đảo hải tặc.....thật sinh động nha.” Công Tôn chỉ chỉ vào chữ X, “Thực giống với hai mẫu xương bắt chéo vào nhau trên nền cờ, có vẻ như nó là thứ nhân tạo rồi.”

“Mặt khác, em thông qua sự trợ giúp của phía quân đội, thu về thêm một ít ảnh chụp vệ tinh áng chừng đã lưu trữ từ ba năm trước, cũng không cho công bố, Bao cục đã phải cất nhắc ít lời.” Tương Bình đem một xấp ảnh chụp thả qua cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. Vẫn là chụp hòn đảo nhỏ, chỉ khác là khối

bụi dâng trào, dường như vừa mới có một vụ nổ mạnh. Lẫn trong đó là thấp thoáng xác máy bay còn lộ rõ số hiệu đuôi – 408.

“Đây chính là hòn đảo mà chiếc máy bay gặp nạn ba năm về trước rơi xuống đó ư?” Bạch Ngọc Đường nhú mồm, “So với những tin tức lúc trước chúng ta có được hoàn toàn không trùng khớp!”

“Đúng vậy, lệch pha trầm trọng luôn. Trên bản ghi chép công khai, hòn đảo nạn là một đảo nhỏ lân cận đảo cứu trợ, khoảng cách không quá xa.” Tương Bình chống cằm, “Em đoán, đảo X mới xác thực là nơi máy bay rơi xuống. Còn cái đảo kia chỉ là hiện trường thứ hai được giả dựng lên mà thôi!”

“Dem thi thể hành khách cùng với xác máy bay vận chuyển sang một hòn đảo khác……” Triển Chiêu vuốt cằm, “Là muốn che giấu chân tướng ư.”

“Khó trách năm đó truyền thông lại có thể đưa tin tỉ mỉ kỹ càng như thế.” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Nói như vậy, vụ việc thực sự đây đưa rất lớn ha. Đảo X này nhất định có che giấu một bí mật trọng đại mà căn nguyên khởi phát một màn báo thù này hẳn cũng nằm ở tại chính nơi đây.”

“Cho dù thật sự là như vậy thì tại sao kẻ nạn không quay lại hòn đảo ấy để mà báo thù, chạy tới nơi này giết Sầm Dịch, giết Tần Thiên bọn họ là có lý do gì đây? Cùng một dàn những đầu mối khác có liên quan gì?” Công Tôn càng nghĩ càng hồ đồ.

“Đi hỏi Trần Khả Tình thôi.” Triển Chiêu mỉm cười.

Bạch Ngọc Đường lo lắng, “Cô nàng khẳng định sẽ không phối hợp.”

“Hoàn toàn không có một chút thái độ hợp tác gì hết.” Trương Long trở về, “Bà cô này còn đang làm loạn ở trong phòng thẩm vấn ấy sắp.”

Triển Chiêu cười nhạt, ngoắc ngoắc tay với Bạch Ngọc Đường, “Tôi có biện pháp.”

Mọi người đi theo Triển Chiêu tới cửa phòng thẩm vấn, cách lớp thủy tinh nhìn trước trạng thái của Trần Khả Tình, Triển Chiêu thông qua micro nói vọng vào, “Cô không muốn hợp tác sao?”

Trần Khả Tình khinh thường, cười lạnh một tiếng.

“Đành vậy, dù sao cũng không tổn thất nghiêm trọng thứ gì, chúng tôi sẽ coi đây là một án kiện dân sự để xử lý, cô chỉ việc ký vào giấy xác nhận bồi thường.” Triển Chiêu nói xong, cười, “Và có thể rời đi luôn.”

Tất cả mở to hai mắt, cứ thế thả người?

Bạch Trì kéo kéo tay áo Triển Chiêu, “Anh, cô ta suýt nữa thì bắn trúng Trinh rồi.”

Vào lúc mọi người còn đang bận dị nghị, Bạch Ngọc Đường lại nhẹ nhàng khoát khoát tay trấn an – Hãy nhìn biểu hiện của Trần Khả Tình đi đã.

Thật lạ là ai kia nghe mình được phóng thích ngược lại kinh ngạc nhìn chằm chằm vào tấm ngăn cách thủy tinh, khóe miệng giương giương một vẻ thực lo lắng. Thú vị nhất là cô nàng căn bản không có đứng dậy rời đi.

“Cô ta biết bản thân chính là mục tiêu báo thù cuối cùng.” Bạch Ngọc Đường đã sớm hiểu ý đồ của Triển Chiêu, “Nếu tách khỏi sự bảo hộ của chúng ta, Trần Khả Tình đảm bảo chết chắc.”

Triển Chiêu gật đầu, “Ừ, kẻ kia vốn không hề vướng mắc oán thù gì với chúng ta, vụ việc cảnh cáo cũng chỉ là muốn chúng ta đừng gây trở ngại cho kế hoạch của hắn. Tuy nhiên, đối phương vì để thực hiện được tâm nguyện cũng không tiếc trở mặt với người ngoài, thậm chí bắn chết cả cảnh sát của ta chứng tỏ mối thù ấy có chết hắn cũng phải báo. Có thể nói, Trần Khả Tình chưa chết thì chuyện vẫn còn chưa kết thúc đâu. Mặt khác, trong suốt quá trình người nạn báo thù bỗng dưng lại xuất hiện tùm lum những manh mối chẳng chút liên quan, chỉ vừa khéo dẫn dắt chúng ta tiến gần hơn với hắn.”

“Mấy cái manh mối kia tuyệt đối không phải là sơ hở của hung thủ mà là có người có ý cung cấp cho chúng ta.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ Trần Khả Tình còn đang ngây người trong phòng thẩm vấn, “Có thể là cô ấy.”

“Cô ta sẽ mở miệng thôi.” Triền Chiêu quan sát thần sắc trên gương mặt Trần Khả Tình, khẩn trương rồi bất an tất thấy đều đã sớm viết rõ lên cả.

“Giữ lại con mỗi cuối cùng, hung thủ hẳn phải phần hận Trần Khả Tình sâu nhất.” Tần Âu nghi hoặc, “Như vậy, vụ tai nạn trên không còn có kho báu gì đó.....quan hệ thế nào với một nữ bác sĩ đây?”

Lạc Thiên cũng có chút lý giải cho hung thủ, “Hắn sử dụng nổ tên chứng tỏ hẳn có thói quen săn bắn, con mồi trọng yếu tất nhiên sẽ phải hưởng dụng cuối cùng. Đầu tiên cứ phải vờn cho con mồi chú ý tới sự nguy hiểm mà hắn mang tới, sau đó vì quá sợ hãi và túng quẫn tinh thần mà tự động tình nguyện chết đi.”

“Chủ đích báo thù hẳn là đã ấp ủ từ rất lâu, vô luận thế nào hẳn cũng sẽ muốn tự tay kết liễu Trần Khả Tình” Triền Chiêu cười, “Chỉ là không ngờ tới, Trần Khả Tình xếp đặt vừa khéo để bị bắt giam, bởi vậy chúng ta nghiễm nhiên trở thành chứng ngại lớn nhất đối với hung thủ.”

“Dựa vào năng lực của hung thủ mà nói, hẳn không chắc có đủ khả năng đột nhập được vào cơ quan đầu não của cảnh cục là SCI.” Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát, “Phải cần tới hai tay súng bắn tỉa kia!”

“Nhìn cách thức hắn tập kích lão Dương và Công Tôn có thể thấy tay này khá là chuyên nghiệp.” Mã Hán lắc đầu cười khổ, “Bị một tay súng bắn tỉa ngắm trúng chẳng khác nào là con mồi lọt vào tầm mắt của gã thợ săn, kết quả luôn là nơm nớp sợ hãi mà chết.”

“Địa giới phòng vệ trải rộng được tới cỡ nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Trong vòng bán kính từ tám trăm đến một nghìn mét đều có thể.” Mã Hán trả bản đồ thành phố S ra, “Xung quanh cảnh cục địa thế có chút phức tạp, rất khó phòng bị được hết.”

“Phạm vi tối đa những 1km, thủ thế nào được a?” Triệu Hổ vò đầu, “Cần bao nhiêu cảnh vệ?”

“Cũng không phải chỗ nào cũng thích hợp để ngắm bắn.” Mã Hán chỉ tay lên bản đồ, “Trước kia tôi từng phân tích qua, vị thế xạ kích được tới cảnh cục không hẳn là quá nhiều, nhưng để chặn được hết thấy, ít nhất phải cần đến một ngàn người đó.”

“Điều kiện tiên quyết vẫn là lấy cảnh cục là mục tiêu.” Triền Chiêu thở dài, “Tôi có thể khiến cho Trần Khả Tình mở miệng nhưng hung thủ là một kẻ rất khó nắm bắt.”

“Đây là thực chứng cho câu Quần tử báo thù mười năm chưa muộn à nha!” Triệu Hổ cảm thấy khá nan giải, “Nếu em mà là hung thủ thì cùng lắm là có thể chờ thêm một chút chứ tuyệt không thể trốn tránh suốt cả đời!”

“Hỏi ra tên hung thủ trước đã.” Triền Chiêu chuẩn bị tiếp cận Trần Khả Tình. Cô nàng hiện giờ có vẻ như đang phải ôm lấy một trái thuốc nổ, thấp thỏm không thôi. Mà chính tại lúc này, trên hành lang có tiếng kêu truyền đến, “Bạch đội trưởng!”

Tương Bình cầm tư liệu từ trong văn phòng đi ra, vừa vịn dụng phải Trần Dần từ trong thang máy lao vội tới.

Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngo ra, Công Tôn cũng góp mặt, “Trần Dần?”

Tất cả khó hiểu, vừa này đưa xong đồng ảnh người này bận bịu, đã sớm rời đi, sao giờ quay trở lại?

Bạch Ngọc Đường chú ý thấy trên tay y còn có vết thương, nhú máu, “Xảy ra chuyện gì?”

“Triệu Cần bị bắt đi rồi!” Trần Dần chạy đến nơi, giọng nói có chút kích động.

“Bị ai bắt?”

Triền Chiêu cũng khó hiểu, “Bắt cóc ư?”

“Hai tên áo đen bịt mặt.” Trần Dần hít thở không thông, “Bọn họ nói sẽ không động đến Triệu Cần, còn bảo ta đem cái này tới cho các cậu đây.”

Bạch Ngọc Đường đưa tay qua tiếp nhận, trên mặt giấy vụn ven có một câu – Ngày mai vào lúc mười hai giờ trưa, mang Trần Khả Tình tới phòng bệnh của Trần Khả Phong, bằng không chuẩn bị nhặt xác của Triệu Cần.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, gấp lại tờ giấy, “Hắn hẹn ở bệnh viện. Nơi đó có rất nhiều cách thức để ra tay, thời điểm hẹn là mười hai giờ trưa, lúc ấy lại rất đông người.”

“Bệnh viện có không gian mở, rất thích hợp để ngắm bắn!” Mã Hán cau mày.

Trần Dần bám lấy tay Triển Chiêu, gấp tới độ muốn chết, “Các cậu nhất định phải cứu Triệu Cần a!”

Công Tôn an ủi, “Không sao đâu, cậu đừng quá lo lắng.” Nói xong, dẫn y vào văn phòng ngồi xuống một lát.

“Nếu hung thủ thật sự là Hác Linh thì thật ra không cần lo lắng cho tính mạng của Triệu Cần, cái chính là” Triển Chiêu bỗng nhiên vuốt cằm, “Vì sao lại cố tình bắt giữ Triệu Cần cơ chứ?”

“Miêu nhi.” Bạch Ngọc Đường nhìn Trần Khả Tĩnh trong phòng thẩm vấn, “Trước cậu thẩm vấn cô nàng đi đã.”

Triển Chiêu biết, Bạch Ngọc Đường có thể đã có kế hoạch nhất định, liền gật đầu, đi vào phòng thẩm vấn.

Triển Chiêu vừa rời đi, Bạch Ngọc Đường đã hỏi Mã Hán, “Bệnh viện nhiều người như vậy, thích hợp để ngắm bắn sao?”

“Bệnh viện xác thực là đông người, nhưng khu điều dưỡng thì lại không nhiều lắm. Hơn nữa mục tiêu đã cố định, cộng với thiết kế nhiều cửa sổ lắp kính của phòng bệnh sẽ là một ưu thế cho đối phương.”

“Bệnh viện ở trung tâm thành phố, trong phạm vi một kilomet xếp đặt phòng hộ là không có khả năng.” Triệu Hồ cười đến bất đắc dĩ, “Cho dù Trần Khả Tĩnh có khai ra hung thủ thì hiện tại đối phương cũng đã sớm xách đồ bỏ chạy, không có địa điểm cụ thể, làm sao mà tóm.”

“Những tay súng bắn tỉa vốn rất khó bắt.” Bạch Ngọc Đường nói xong bỗng khẽ mỉm cười, nhìn Mã Hán, “Nhưng không phải không có khả năng, hử?”

Mã Hán ngẩn người, “Đội trưởng, anh đang nghĩ.....”

“Tôi nghe nói cậu cũng đã từng một lần.” Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt, “Còn lưu lại thành truyền kỳ trong giới nữa chứ.”

Mã Hán xấu hổ.

Tất cả đảo mắt nhìn qua, “Cậu đã từng cái gì thế, Tiểu Mã ca?”

Bạch Ngọc Đường cười, “Dùng mảnh khóe đòn bắt được một tay súng bắn tỉa khác, phản ngắm bắn.”

“Phản.....” Mọi người hai mặt nhìn nhau, “Phản kiểu gì?”

Bạch Ngọc Đường nhếch mi nhìn Mã Hán, ý nói – Cái này cậu trả lời.

“Nguyên lý nền của phản ngắm bắn chính là tay súng bắn tỉa này đầu trí tay súng bắn tỉa khác.” Mã Hán giải thích, “Điều kiện chính là phải nắm được mục tiêu của đối phương, phân tích hoàn cảnh ngắm bắn, phỏng đoán tâm lý thời điểm người đó ra tay, căn cứ vào các loại tình huống có thể xảy đến trong quá trình thao tác đồng thời chọn nơi phục kích. Đợi cho đối phương xuất hiện, ra tay hạ trước người kia.”

“Thần kỳ như vậy sao?” Bạch Trì cảm khái, “Địa điểm ngắm bắn nhiều như thế làm cách nào xác định được nơi hắn chọn?”

“Cho nên mới cần đến thật nhiều may mắn, còn phải có thông tin tình báo và đặc biệt là nắm, hiểu được tâm lý của đối phương nữa kia.....Tôi không tự tin mấy.” Mã Hán có phần tỏ ý muốn rút lui, cái này, áp lực lớn quá!

“Cậu làm đi.” Bạch Ngọc Đường thưởng cho cấp dưới một câu cổ vũ vô cùng không có trách nhiệm, “Tôi tin tưởng cậu.”

Mã Hán khó có thời điểm lộ ra vẻ mặt cầu xin, “Đây là đánh cược đó sếp.”

Tất cả cũng chẳng có nghĩa khí vỗ vỗ vai anh, “Tiểu Mã ca cố lên!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, muốn tập trung nghe cuộc thẩm vấn của Triển Chiêu với Trần Khả Tình bên trong thì chợt nghe Mã Hán nói tiếp, “Một mình tôi không được, phải kéo thêm một người nữa xuống nước.”

Tất cả tò mò nhìn Mã Hán đưa tay chỉ chỗ, gọi tên đội trưởng nhà chúng ta.

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, điểm mặt chính mình, “Tôi?”

“Anh cũng đã từng trải qua rồi mà, tay súng bắn tỉa.” Mã Hán mỉm cười, “Dù là thị lực hay là tâm lý anh đều rất có tố chất, không dùng dùng thực lãng phí.”

“Tôi không phải chuyên về bên đó.” Bạch Ngọc Đường xua tay, “Cậu muốn tìm người có năng lực để phối hợp thì tôi sẽ hỏi Bao cục giữ cho.”

Mã Hán lắc đầu, “Không kịp, những xạ kích viên khác đều có nhiệm vụ sẵn ở bên ngoài rồi, mấy cao thủ tôi quen biết nếu muốn gọi tới cũng phải hai ba ngày nữa, còn phải có thời gian để chuẩn bị. Những lứa đàn em thì tâm lý chưa đủ vững vàng để thử sức với áp lực của phản gián bản.”

Bạch Ngọc Đường vò đầu, Mã Hán vỗ vỗ vai anh, trả lại một câu, “Đội trưởng, anh có thể, tôi tin tưởng anh!”

Tất cả đều cố gắng nhăn cười.

Bạch Ngọc Đường thở dài chấp nhận.

Lúc này, anh lại chợt nghe Triển Chiêu từ trong phòng thẩm vấn truyền qua mi ột tiếng ho nhẹ. Từ lúc mở âm kết nối, bên ngoài thảo luận cái gì, bên tai cậu đều nghe thấy hết, vì thế cũng bốn cọt đánh một ánh mắt ẩn ý qua cho Bạch Ngọc Đường.

Đội trưởng Bạch đầu hàng, hướng tới micro nhanh chóng nói, “Miêu nhi, bắt đầu thôi.”

— —

“Cô không rời đi sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Không truy hỏi mà đã kêu tôi đi?” Trần Khả Tình rút ra một điều thuốc.

Còn chưa kịp châm lửa, điều thuốc đã bị Triển Chiêu đoạt đi, sau đó đưa mắt nhìn thẳng về phía cô nàng, “Vậy chúng ta nói chút chuyện phiếm nhé, nói qua về tâm tình hiện tại của cô thì sao.”

Tất cả mọi người thực muốn cười, Vào đề rồi đây.....

Trần Khả Tình cũng nhếch miệng, “Tiến sĩ Triển, anh lợi hại, muốn cùng tôi chơi trò chơi tâm lý sao. Có điều, kẻ giết người phóng hỏa không phải là tôi, anh nên đi bắt tên hung thủ thực sự mới đúng.”

“Vậy cô thử miêu tả hung thủ xem.” Triển Chiêu gọn lời, dứt tiếng, “Mà tiện nhất, cô nói thẳng tên hung thủ cho lẹ.”

“Là Hác Linh.” Trần Khả Tình thấp giọng nói, “Nhưng tôi không tìm ra người, phỏng chừng là quỷ hồn.”

Triển Chiêu cười nhẹ, “Quỷ hồn a.”

— —

Tất cả nhìn sang Bạch Ngọc Đường – Về mặt của tiến sĩ Triển giống như đã nghĩ tới cái gì đó?

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai – Lần này không cảm ứng được, bị thủy tinh ngăn cách mất rồi còn đâu.

— —

“Vậy năm đó cô đã phạm phải tội lỗi gì?” Triển Chiêu nhẹ nhàng gõ ngón tay trên mặt bàn, “Nếu cô không muốn nói, thì mời cô ra về.”

Trần Khả Tình cắn răng do dự, rất lâu sau rốt cuộc cũng chịu mở lời, nói thật ngắn gọn, “Tôi hại người, đúng vậy! Cho nên bà ấy trở về báo thù.”

384. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 25

Chương 25 : Trí nhớ

Trần Khả Tình thần thần bí bí nói với Triển Chiêu, hết thấy đều quy lại một hướng – Đó là do Hắc Linh báo thù.

Triển Chiêu muốn hỏi nguyên do cốt lõi, năm đó ở trên hòn đảo nhỏ đã xảy ra chuyện gì thì Trần Khả Tình lại cười lên một tiếng, “Tôi chỉ có thể nói cho anh.....”

Triển Chiêu quan sát vẻ mặt của Trần Khả Tình, dễ dàng nhận thấy cô nàng đã có sự chuẩn bị.

“Tôi sẽ không rời cảnh cục, các anh có trách nhiệm bảo hộ tôi, mặt khác, tôi cần nhắc nhở tất cả một điều.” Trên gương mặt Trần Khả Tình là nụ cười rõ nét, nhìn vào Triển Chiêu, “Mọi thứ tôi có được hết thấy vốn đều thuộc về tôi, các vị không nên có ý kiến. Ngoan ngoãn giúp tôi bắt lấy kẻ đang muốn báo thù kia đi, mặc kệ là Hắc Linh hay là quỷ hồn, tôi chỉ nhắc trước, nếu như không bắt lấy bà ấy các anh sẽ phiền toái to, càng lúc sẽ càng có nhiều người chết nữa đó!”

Triển Chiêu nhíu mày nhìn cô nàng một chút rồi đứng dậy đi tới cửa.

“Miêu nhi?” Bạch Ngọc Đường nhận thấy thần sắc của Triển Chiêu có chút bất ổn, liền nghĩ có phải đã có chuyện không hay gì xảy ra hay không.

Triển Chiêu tới cạnh Bạch Ngọc Đường, “Nơi Tiết Cầm ở có bố trí người bảo hộ không?”

“Vẫn có.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Gọi điện thoại hỏi thử một chút xem người còn ở đó hay không đi.” Triển Chiêu lo lắng.

Một lát sau, Bạch Ngọc Đường nối được điện thoại với cảnh viên phụ trách, nhận tin – Tiết Cầm đang ở nhà, vẫn an toàn.

Triển Chiêu nhẹ nhàng thở ra, quay đầu lại nhìn Trần Khả Tình trong phòng thẩm vấn.

“Miêu nhi, cô ta dường như có âm mưu gì đó.”

“Ừ, cho nên không thể nóng vội.” Triển Chiêu gật gật đầu, “Có thể tra xét bối cảnh nhà Trần Khả Phong được không?”

“Lịch sử gia tộc này có liên quan tới án vụ?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Dường như gia cảnh của cô ta cùng Tiết Cầm và Dư Tiểu Phượng đều rất tốt.”

“Cái chính là không có tra được gia nghiệp của bọn họ a.” Tương Bình đã sớm thao tác.

Lúc này, trong phòng pháp y, Mã Hân loẹt quẹt cái dép đi ra, trong tay cô nhóc là hai tờ giấy, vừa nhìn vừa đối chiếu, vừa nhăn mày, bộ dáng xem chừng đã phát hiện cái gì đó không mấy hợp lý.

Công Tôn biết cô đang xem xét DNA, đối chiếu thi thể với thân phận của Sầm Dịch, thấy vẻ mặt Mã Hân kỳ quặc liền vội hỏi, “Hân Hân, kết quả thế nào?”

Mã Hân ngẩng mặt lên nhìn mọi người rồi lắc đầu, “Phù hợp thì cũng có phù hợp nhưng vẫn còn một chút sai biệt!”

“Sai biệt?” Công Tôn nhíu mày, “Di truyền?”

“Không giống như cha – con a” Mã Hân đem số liệu giao cho Công Tôn.

Công Tôn cầm lên so sánh, kinh ngạc, “La anh – em sao!”

“Anh em ruột?” Triển Chiêu vội vàng hỏi.

“Đúng.”

“Vậy người chết là anh em ruột của Sầm Dịch ư” Bạch Trì suy luận, “Lúc trước em có xem tiểu sử gia tộc của anh ta, cũng không thấy có nhắc đến anh em ruột thịt nào hết.”

Bạch Ngọc Đường nhú mồm, tức là có người đã giết thân nhân của Sầm Dịch rồi ngụy tạo thành y, nói vậy Sầm Dịch thực sự đang ở đâu? Bị mang đến chỗ nào rồi?”

Tất cả mờ mịt lắc đầu.

“Em còn tìm được thứ này nữa.” Mã Hân ngoắc ngoắc tay với mọi người, ý bảo theo cô vào trong xem.

Trong phòng, thi thể đã hoàn tất giải phẫu. Công Tôn xem bản báo cáo, nguyên nhân tử vong phỏng đoán, là do va chạm chọt xát giữa hai xe.

“Em cảm thấy kỳ quái chính là nơi này.” Mã Hân chỉ vào một vết phỏng phía bắp tay phải của cái xác, hỏi, “Nhìn xem, có thấy quen mắt không?”

Mọi người quan sát một lúc rồi đều gật đầu, đồng nhất ý kiến, “Giống với dấu tích trên cánh tay Dư Tiểu Phượng, từ vị trí cho tới kích cỡ sai biệt không lớn lắm, nhưng của y không phải được vẽ mà lại do vết bỏng gây nên!”

“Đây là một phương pháp xăm hình có từ xa xưa.” Công Tôn cúi đầu nhìn, “Có một vấn đề nghiêm trọng!”

Tất cả chăm chú chờ anh nói tiếp.

“Em cũng thấy kỳ quái a!” Mã Hân ra sức gật đầu theo, cùng Công Tôn nghiêm túc nhìn phần cánh tay của thi thể.

“Là gì? Đừng thừa nước đục thả câu nữa!” Triển Chiêu có phần sốt ruột thúc giục hai người.

Chính lúc này, phía sau có giọng nói của một người phụ nữ vang lên, “Dựa theo hiện trạng của vết bỏng, hình xăm hẳn là ngay từ khi nạn nhân còn bé đã được tạo thành, nói cách khác ngay từ nhỏ y đã có hình xăm trên tay.”

Mọi người giật mình, vội vàng quay lại – Ở phía cửa đã đứng sẵn hai người.

Một đang uể oải ngáp khê, tất cả đều quen biết – Dương Phàm, vừa mới hết ca trực, chẳng biết vì sao lại đột nhiên chạy tới đây.

Bên cạnh anh còn có một mỹ nhân khác nữa, vừa quen vừa lạ, riêng Bạch Trì thì kinh ngạc kêu lên, “Bác sĩ Thu?!”

Người tới đúng là vị nha sĩ đã cho Dương Phàm mượn phòng khám của mình giúp Trì Trì nhổ răng.

“Hi.” Bác sĩ Thu hòa nhã cười với Bạch Trì, xem như chào hỏi, “Răng thế nào rồi, bé thỏ nhỏ?”

Bạch Trì xấu hổ lúng ba lúng búng, răng thì tốt rồi, nhưng bé thỏ nhỏ này thì.....

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đánh mắt sang nhau – Thu Y Vãn vì sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Nói thật, ai nấy trong SCI nguyên bản đều có chung một suy nghĩ trong đầu – Tiền căn dẫn đến một chuỗi những sự kiện này dường như đều bắt nguồn từ cái lần Bạch Trì xem được đĩa VCD phim [Thị trấn bác sĩ điên] tại phòng khám của bác sĩ Thu ngày đó. Nói cách khác, thời điểm án tử bắt đầu cũng xác nhận từ đây, liệu có thể trùng hợp đến thế?

“Sao nhìn tôi như vậy?” Thu Y Vãn có chút bất đắc dĩ nhìn mọi người, hạ tay, “Tôi cùng Dương Phàm tới đây là để báo án.”

“Báo án?” Bạch Ngọc Đường giật mình, “Cô bị tập kích hay là sao?”

“Này, nói sao nhỉ.” Thu Y Vãn suy nghĩ, thật lâu sau thì khê chắc một tiếng, lắc đầu, “Tóm lại khó nói hết trong một lời.”

“Đến phòng nghỉ ngồi xuống rồi nói.” Triển Chiêu có vẻ khá có hứng thú với Thu Y Vãn, nhanh chóng dẫn cô tới phòng nghỉ xa hoa cách vách.

Thu Y Vãn ngồi trên sofa nhìn nhìn bốn phía, thuận tay tiếp lấy ly trà mà Bạch Trì đưa cho, hớp một ngụm sáng khoái, rồi cảm thán một hơi, “Cảnh cục như này thật đúng là không giống với người thường.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ngồi xuống đối diện cô, các cảnh viên SCI khác đứng ngoài cửa chờ, tò mò nghe ngóng động tĩnh bên trong. Tất cả đều có chút nghi hoặc – Có khả năng Thu Y Văn chính là Hắc Linh hay không? Đã từng phẫu thuật hay hóa trang gì gì đó ấy?

“Gương mặt người này chính xác là đã từng động chạm dao kéo, nhưng là đại phẫu.” Công Tôn vuốt cằm ở một bên nói, “Tổng quát vẫn có thể nhìn ra kết cấu lúc trước cùng những đường nét đặc thù.” Nói xong anh quay qua nhìn Mã Hân đang ngây ngẩn bên người, “Giống không?”

Thật lâu sau, Mã Hân mới gật gật, “Có chút.....một chút.”

Bạch Ngọc Đường theo lệ hỏi Thu Y Văn, “Cô muốn báo án gì?”

“À, là rình rập cùng theo dõi.” Thu Y Văn trả lời có phần thông dong.

Triển Chiêu nghiêm chỉnh nhìn Thu Y Văn, “SCI chuyên xử lý những án vụ đặc thù, những sự việc như vậy lại không thể quản.....”

“Tôi biết, tôi tới đây là bởi vì SCI có cậu.” Thu Y Văn hít sâu một hơi, “Trước tôi vẫn do dự chưa muốn tới nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy nữa thì chắc tôi sẽ phát điên. Dương Phàm nói với tôi, các vấn đề về tâm lý, cậu đều có thể giải quyết được.”

Triển Chiêu hơi hơi nhú mày – Dương Phàm cậu cũng chăm đi ba hoa a.

“Tôi cảm thấy đầu mình có chút vấn đề.” Thu Y Văn nói một câu này khiến cho tất cả đều khó hiểu.

“Ý cô là phương diện nào?” Bạch Ngọc Đường chưa rõ. “Cô là một bác sĩ có tiếng, lời nói cử chỉ lưu loát, suy nghĩ nhanh nhẹn, tôi không thấy có thiếu hụt thứ gì.”

“Không phải là có chỗ thiếu hụt.” Thu Y Văn cười cười, “Tôi biết mình là Thu Y Văn, độc thân, có tiền, y thuật cao, sở hữu một phòng nha riêng biệt.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trao đổi ánh mắt, tâm nói – Không phải tốt lắm sao? Có vấn đề gì đâu?

“Các cậu có thể cảm thấy tôi không có vấn đề gì nhưng tôi lại nhận ra bản thân gặp rắc rối nghiêm trọng.” Thu Y Văn bắt lực nói, “Tôi không có kí ức, hoàn toàn không có một chút trí nhớ nào! Kể cả về bản thân lẫn mối quan hệ với những người khác.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ở bên trong sảnh sốt một thì ngoài cửa những người khác trong SCI lại kinh ngạc tới mười – Đây là có ý gì thế?

“Tôi biết cha mẹ mình đều đã mất, nhưng lại không nhớ chi tiết bất cứ kí ức nào về họ, quá khứ của tôi trống rỗng hoàn toàn, chỉ có.....”

“Chỉ có sự việc khá quái, đúng chứ?” Triển Chiêu nói một câu khiến Thu Y Văn ngẩng đầu, ra sức gật, “Đúng vậy.”

Lúc này, bên ngoài còn có một người có thể cảm thụ được trọn vẹn tâm lý của Thu Y Văn – Chính là Bạch Cẩm Đường đang đứng tựa ở cửa.

Công Tôn quay đầu lại, theo bản năng chạm vào tay y.

Bạch Cẩm Đường mỉm cười, đúng là đồng cảm – Không có chi tiết chỉ có chung chung, giống như có một ai đó nói cho thân xác này biết, nó là dạng người gì, đã từng trải qua những cột mốc nào, nhưng thật sự chính bản thân họ lại cái gì cũng không biết. Cảm giác chịu đựng chuyện này thật khó diễn tả, họ luôn phải sống trong sự hoang mang tột cùng, còn luôn nhìn nhận bản thân chẳng khác nào một con rối gỗ.

Triển Chiêu đi tới bên người Thu Y Văn, nói, “Thất lễ.” Sau đó thì nhìn chằm chằm vào ánh mắt cô, thật lâu sau mới hỏi, “Trừ điều đó ra, có vấn đề gì khác nữa?”

“Tôi từng chỉnh dung.” Thu Y Văn tiếp tục trả lời, “Nhưng là đại phẫu, thay đổi hình dạng bản thân, loại sự kiện này tôi cũng không nhớ rõ là mình đã từng làm, càng kỳ quái hơn tôi còn chẳng thể tưởng tượng lại được dáng vẻ lúc trước. Thời đại này công nghệ trong y học phát triển rất tốt, nhưng.....Nói ra xin đừng chê cười, tôi đã từng hoài nghi, bản thân có chẳng từng bị người ngoài hành tinh bắt cóc rồi sau đó lại đem trả về hay không.”

“Cô không phải bị người ngoài hành tinh bắt cóc đâu, mà là bị một cao nhân bắt cóc thì có.” Triển Chiêu đứng lên, hỏi, “Cô không ngại để chúng tôi kiểm tra DNA của mình chứ?”

Thu Y Văn ngẩn người, ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Triển Chiêu, thật lâu sau đó, “Cậu nhận thấy.....tôi không phải Thu Y Văn?”

Triển Chiêu mỉm cười, cũng không giấu diếm, “Phải.”

Mã Hân nhanh chóng chạy đi lấy dụng cụ, Thu Y Văn ngồi ngây ra, có chút không biết phải phản ứng thế nào.

Triển Chiêu đứng lên đi ra phía ngoài cửa, Bạch Ngọc Đường cũng theo sau, “Miêu nhi, cô ấy.....”

Triển Chiêu thấp giọng nói với anh, “Rất kỳ quái.”

“Giả bộ sao?” Bạch Ngọc Đường nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Không phải giả bộ cho nên mới kỳ quái!” Triển Chiêu có chút ý tứ khó diễn tả, “Cô ấy quả thực bị áp đặt trí nhớ.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Áp đặt bằng cách nào? Chuyện không phải lại cùng Triệu Tước bọn họ có quan hệ.....”

“Không có khả năng là Triệu Tước.” Triển Chiêu lắc đầu, có chút đánh giá thấp, “Thủ pháp cầu thả, lại chỉ có dụng gián đoạn. Trường hợp của đại ca, Triệu Tước phải rất kỳ công mới có thể phong tỏa được toàn bộ ký ức của anh ấy, mỗi lần nhớ ra cái gì đó là mỗi lần khởi động công tác cảnh báo, khiến cho anh ấy lập tức ngắt đi. Đại não bị ngăn cản quá trình gợi nhớ, vừa không thương tổn tới tâm lý vừa bảo mật được thông tin một cách tối ưu.”

Bạch Ngọc Đường khẽ cười, “Khó có một lần được nghe cậu khích lệ y.”

Triển Chiêu nheo nheo khoeo mắt, “Ai khen chú ta, cao tay tới đâu cũng vẫn là phạm tội.”

Bạch Ngọc Đường bó tay, gật gật đầu, “Tiếp tục, chuyện của Thu Y Văn này là như thế nào?”

“So về thủ pháp người ra tay rõ ràng còn non nhưng tôi lại hoài nghi hẳn ta không chỉ sử dụng cách thức không chế bằng tâm lý, nắm đó hẳn là có phối hợp với việc dùng dược vật, hoặc cũng có thể Thu Y Văn từng chịu một sự chấn động khá lớn, không có năng lực suy nghĩ tiền căn. Trường hợp này cùng với chuyện Kaibin bị điều khiển tìm tới hạ sát Trần Khả Phong hoàn toàn giống nhau.” Triển Chiêu ôm cánh tay, nhìn vào trong phòng, Công Tôn bọn họ đang tiến hành kiểm tra.

“Miêu nhi.” Bạch Ngọc Đường nghĩ mãi không ra, “Nếu Thu Y Văn thật sự có quan hệ tới án vụ lần này thì vì sao lại tự động đem mình đưa tới? Vốn dĩ chúng ta cũng không mấy hoài nghi cô ta, căn bản không có chút đầu mối nào liên hệ khá sâu tới người này.”

“Không phải cô ấy nói mình bị theo dõi và rình mò hay sao.” Triển Chiêu cười cười, thấy Công Tôn đi ra, liền hỏi, “Thế nào?”

Công Tôn thấp giọng nói, “Rất kỳ quái, trên người Thu Y Văn có những phần da bị bỏng với diện tích lớn vậy mà hỏi chúng có từ đâu thì cô ấy trả lời là không biết. Hơn nữa, vết thương được xử lý không tồi, còn có dấu tích cấy ghép da bề mặt nữa.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Từ bên ngoài nhìn vào thực chẳng nhận ra, tay nghề thật tinh tế.”

“Người này quả thực rất kỹ tính, có thể nói là vô cùng cẩn thận, thậm chí là dồn hết tâm sức vào quá trình trị liệu cho Thu Y Văn.” Công Tôn nhún vai, sau đó thì cùng Mã Hân tiến vào phòng phân tích gen đi truyền.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay trở lại, ngồi xuống đối diện với Thu Y Văn hỏi thẳng vào chính đề.

“Cô nói có người quấy rầy mình, cụ thể một chút đi?”

“Được.” Thu Y Văn gật đầu, “Vào tháng trước, có một người đàn ông đến phòng khám của tôi cậy rằng, sau đó thì ngày nào cũng đến. Ban đầu tôi còn tưởng hẳn có ý tứ gì với mình nhưng ra ám hiệu vài lần thì

xác nhận chuyện không như tôi nghĩ, vậy mà hấn cứ đến suốt. Lúc ấy tôi cảm thấy có chút hoang mang, tuy rằng tôi chưa quen biết với hấn bao giờ nhưng theo bản năng lại có chút sợ hãi. Lá gan của tôi rất lớn, thích xem phim kinh dị, những khách hàng bình thường đến người vốn hung hăng tôi cũng đã từng gặp qua, chỉ duy có hấn ta, tôi luôn có cảm giác không tốt, chỉ muốn né tránh.”

Triển Chiêu nâng cằm, chăm chú lắng nghe.

“Về sau, có một ngày hấn uống rượu, xông tới phòng khám của tôi nói năng lộn xộn, ý tứ cũng thực kỳ quái.” Thu Y Văn có chút bất đắc dĩ, “Sau còn động chân động tay.....”

“Hấn nói lời kỳ quái?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy đây là điểm mấu chốt.

“Phải, hấn nói biết bí mật của tôi, bảo tôi không cần giả bộ, hấn sẽ không nói cho người khác....vân..vân....” Thu Y Văn dở khóc dở cười, “Tôi căn bản chẳng hiểu hấn nói cái gì, nhưng lúc ấy phòng khám lại chỉ có một mình tôi, hấn xông tới.....may mắn bạn hấn đuổi tới kịp, giải thích qua loa rồi mạnh mẽ kéo hấn dời đi.”

“Người bạn đó trông như thế nào?” Triển Chiêu xuất ra một xấp ảnh chụp, rút lấy hai tấm ảnh của Sầm Dịch và Tần Thiên đưa qua cho Thu Y Văn xem, hỏi, “Cô biết hai người hay chứ?”

Thu Y Văn cầm lấy bức hình của Sầm Dịch, “Đây là người bạn kia, cậu ta rất thân thiện, không chỉ cứu tôi một mạng còn giúp hấn giải thích với tôi. Khi đó tôi cảm thấy có chút khó hiểu, căn bản lỗi không phải của cậu ta vậy mà cậu ta còn quỳ hấn xuống đất tỏ ý mong tôi tha thứ.”

“Cô nói cậu ta quỳ xuống nhận lỗi với cô?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc.

“Đúng vậy, hình như người đó đã cùng với tên kia uống rượu lúc trước.” Thu Y Văn cười cười, “Người bạn này thật tốt? Cậu ta còn lo tôi đi báo công an. Vốn dĩ tôi cũng đã có suy nghĩ làm đơn trình báo hấn tội quấy rối tình dục nhưng ngẫm đi ngẫm lại, còn có anh bạn này cam đoan, nói tên kia sẽ không bao giờ đến làm phiền tôi nữa, sau khi xác thực tôi cũng cho qua.”

Bạch Ngọc Đường liên tưởng đến người anh em ruột của Sầm Dịch, có chút hoài nghi, “Cô có chụp lại ảnh của người đó không?”

“À, cái này không cần.” Thu Y Văn mở di động ra, “Trước đó hấn có gửi qua cho tôi một tấm ảnh, chụp tôi với y sát cạnh nhau. Sau hấn hành động như thế, tôi vẫn nghĩ dùng nó làm căn cứ tố cáo hấn tội quấy rối tình dục cho nên vẫn chưa có xóa đi.” Nói xong mở thư mục ra, đưa cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn.

Người đàn ông trong tấm ảnh quả thực đem lại một cảm giác rất hạ lưu, hoàn toàn bất đồng với sự mừng rỡ của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trước đó. Hai người từng nghĩ, nếu là anh em với Sầm Dịch, ít nhất cũng phải dễ coi một chút đi? Nhưng cái tên này tuổi tác thoát nhìn cũng chẳng còn trẻ, nhân phẩm lại đáng khinh, khiến họ tự hỏi, hay là mình nghĩ sai phương hướng?

Bạch Ngọc Đường trước giao cho Tương Bình tra cứu.

Triển Chiêu tiếp tục hỏi Thu Y Văn, “Sau đó thì sao?”

“Sau này, tuy rằng hấn không tiếp tục xuất hiện trước mặt tôi nữa, nhưng trong nhà lại phát sinh một số chuyện bất bình thường.” Thu Y Văn nói, “Tôi cảm giác thấy mình đang bị theo dõi, nghĩ rồi lại thấy bản thân hoang tưởng biết bao, nhưng kể đó thì phát hiện, không chỉ trong nhà mà ở cả phòng khám đều có dấu vết bị trộm cắp. Máy tính cũng bị mở ra, dường như là lục tìm tài liệu, hòm thư cũng bị xem xét. Tôi càng nghĩ càng thấy không an toàn! Mới rồi tôi rời khỏi phòng khám cũng có cảm giác ai đó rình rập phía sau. Lúc đi ngang bệnh viện nhớ ra Dương Phàm quen biết mọi người cho nên tôi chạy vào mong cậu ấy trợ giúp, rồi Dương Phàm đưa tôi tới đây.”

Mọi người nghe xong đều cảm thấy thực kỳ quái – Người nào theo dõi Thu Y Văn đây?

Bạch Ngọc Đường càng nghĩ càng thấy khúc mắc, thân phận thực của Thu Y Văn này thần bí, câu chuyện nghe kể nửa hoặc nửa nghi? Có thể có bẫy rập gì hay không.....

Còn đang tự hỏi thì Tương Bình đi đến, “Em tra ra rồi.”

Bạch Ngọc Đường đưa tay tiếp nhận tư liệu Tương Bình mang tới, lấy ra một tấm ảnh chụp phóng đại, “Hắn có tiền án?”

“Phải sắp, từ quấy rối tình dục cho tới cưỡng gian, ra tù vào tội ba bốn lần rồi.” Tương Bình ôm cánh tay, “Còn có.....”

Lời còn chưa dứt đã bị tiếng chân dồn dập cắt ngang, Mã Hân xông vào với gương mặt trắng bệch.

“Hân Hân?” Lạc Thiên và Mã Hán hỏi cô, “Làm sao vậy?”

Mã Hân nhìn chằm chằm vào Thu Y Vãn, biểu tình gần như là không thể tin nổi.

“Hắn là đồ cặn bã!” Mã Hân nghiêm túc nói, “Người này vốn dĩ là giáo viên phòng y tế của trường chúng em, sau đó vì quấy rối các nữ sinh viên nên bị khai trừ, còn bị giam vào trong trại nữa! Trọng điểm là ở chỗ, vị chủ nhiệm lần trước chúng ta cứu thoát khỏi đám cháy chính là vợ của y!”

Tất cả kinh ngạc không thôi, lập tức nhớ tới người phụ nữ điên điên khùng khùng bị nhốt trong tủ sắt, suýt chút nữa là bị thiêu sống, nhúu mày – Những người này, có liên quan?

385. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 26

Chương 26 : Bẫy

Thu Y Vãn mang đến cho SCI một manh mối thực cổ quái, thân phận của tên theo dõi biến thái kia đã được Mã Hân xác nhận, thì ra chính là giáo y của trường lại móc nối với mất xích vị chủ nhiệm lần trước, Thật sự có quan hệ với án vụ sao?

“Người này tên là gì?” Triển Chiêu hỏi Mã Hân.

“Em chỉ biết y họ Trần thôi.” Mã Hân nhún nhún vai, “Em đã sớm đầu quân cho Công Tôn, cũng không tiếp tục theo học ở đó nữa, cho nên cũng ít gặp. Mà hắn vì tội quấy rối nữ sinh chẳng bao lâu liền bị khai trừ.” Nói xong, Mã Hân còn bồi thêm một chút đắc ý, “Nhưng có cho tiền hắn cũng chẳng dám động đến em đâu, anh hai sẽ xử chết hắn!”

Tất cả miễn cưỡng gật đầu, về mặt tỏ ý – Đúng đúng, có anh hai thật tốt! Huống chi anh hai nhóc còn là Tiểu Mã ca.

“Trần?”

Lúc này, Thu Y Vãn lại lộ ra biểu tình nghi hoặc, nhìn Mã Hân, “Hắn không phải họ Sầm sao?”

Mọi người nhất loạt sửng sốt, Triển Chiêu hỏi, “Cô nói hắn họ Sầm? Sơn hay Sầm? (shān cén)

“Phải, khi hắn đến trông rằng tôi có xem bảo hiểm y tế của hắn, còn có cả dấu xác nhận của bác sĩ tại bệnh viện cơ mà. Lúc hắn tự giới thiệu sơ qua, cũng nói hắn tên là Sầm Văn.”

“Họ Sầm không phải là một họ quá thông dụng.” Bạch Ngọc Đường cũng như các thành viên SCI khác đều nghĩ tới Sầm Dịch – Mẫu DNA tương ứng với phần lớn DNA của Sầm Dịch kia đã được Công Tôn phán đoán là thuộc về người anh em ruột của y. Lại thêm cái người họ Sầm này nữa, có liên hệ chăng?

“Đúng rồi.” Công Tôn hỏi Thu Y Vãn, “Cái tên Sầm Văn này, ở chỗ cô có lưu lại thứ gì đó có thể xác định DNA của hắn hay không?”

Thu Y Vãn lắc lắc đầu, “Hắn đã từng tặng tôi một cái răng hàm nhưng thứ mắc ói như vậy tôi đã sớm đem đi vứt.”

“Đến nhà hắn có lẽ sẽ tìm được thứ gì đó.” Tương Bình rất nhanh đã tìm được một chuỗi địa chỉ, “Từ hồ sơ trong phòng giáo vụ trường học của vị chủ nhiệm kia em ghi nhận được, quả thực chồng của bà ấy tên là Sầm Văn.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau cười – Có manh mối.

“Lạc Thiên, anh với Tần Âu đi đi.”

“Em nữa.” Mã Hân xung phong nhận việc, nhanh chóng đem bản báo cáo trong tay giao cho Công Tôn, rồi dùng bộ dáng gần như là đang muốn bỏ trốn mà chạy. Lạc Thiên và Tần Âu cảm thấy cô nhóc thực kỳ quái, nhưng rồi cũng đi theo sau.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng thắc mắc, khó hiểu nhìn sang Công Tôn. Riêng anh thì dường như có thể hiểu được tâm tình bất an của cô bé, kéo hai người kia ra xa một chút rồi mới mở bản báo cáo đưa cho họ xem.

“Nhân viên giám định của vụ tai nạn máy bay năm đó lợi dụng sự việc di dời thi thể cộng với số lượng nạn nhân quá đông mà không thực sự đối chiếu hết DNA đã vội chứng nhận Hác Linh đã chết. Nhưng các cậu xem kết quả phân tích của Thu Y Văn này đi.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đối chiếu qua lại mất nửa ngày – Giống nhau y đúc!

“Thu Y Văn thực sự là Hác Linh?” Bạch Ngọc Đường tuy rằng mới rồi cũng le lói suy nghĩ ấy nhưng khi thực sự xác nhận vẫn có chút kinh ngạc không thôi, “Cảm giác thật quỷ dị.”

“Cũng không hẳn.” Triển Chiêu đem báo cáo trả lại cho Công Tôn, “Mặt của cô ấy có thể khôi phục lại không?”

Công Tôn gật gù đầu, “Có thể, cậu xem ảnh chụp lúc trước đi.”

Triển Chiêu đem ra so sánh, “Hoàn toàn không có chỗ nào tương tự.”

“Người chỉnh sửa cho cô ấy là một kẻ thông minh.” Công Tôn cười cười, “Hác Linh vốn dĩ rất xinh đẹp, gương mặt nhỏ tương xứng với Thu Y Văn, nhưng phần mũi lại cao hơn một chút, bờ môi tôn đầy hơn một chút, dưới cằm cũng được căn chỉnh rõ ràng, mí mắt cắt lót sâu hơn, hai bên tai nhìn qua lớn hơn so với lúc trước.”

“Ừm.....Được anh nhắc mới thấy, ra là đắp nặn thêm chứ không phải cắt bỏ chỗ nào?”

“Phải! Bình thường phẫu thuật thẩm mỹ vùng mặt thường là hút mỡ khiến cho tổng thể gương mặt nhỏ đi, đằng này người kia lại làm ồi thứ lớn hơn một chút.” Công Tôn cười, “Có thể nhận thấy dụng tâm lo lắng của ai kia, sau này chỉ cần lấy ra là có thể khôi phục lại nguyên trạng.”

“Như thế không phải vẫn bị nhào da sao?” Lỗi suy nghĩ của Triển Chiêu quả nhiên phát triển theo một chiều hướng kỳ dị.

Công Tôn bị cậu chọc cười, “Thì kéo nó lại.”

Khóe miệng Triển Chiêu co giật hai cái.

“Kỳ thật nhìn Thu Y Văn như vậy cũng rất tốt.....” Công Tôn có chút cảm khái, liên tưởng đến cái chết của Lam Kỳ cùng sự kiện Hác Linh từng gọi về cho Triệu Cần khóc mãi.

Tất cả thở dài, “Có một số việc đừng nhớ lại sẽ tốt hơn.”

Bạch Ngọc Đường kêu Tương Bình điều tra một chút về hành tung của Thu Y Văn mấy ngày qua. Xem chừng gần đây cô rất bận rộn, đại đa số thời gian không khám bệnh thì cũng tham dự hội nghị, hội thảo nọ kia, cũng không có gì bất thường.

Triển Chiêu theo bản năng quay đầu lại nhìn người trong phòng, Thu Y Văn có chút nhàm chán nhìn ngấm xung quanh, Là ai đã chỉnh nắn giúp cô ấy? Cho người này một sinh mệnh mới, giúp người này gạt bỏ những quá khứ thương đau.

“Miêu nhi.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cô ấy có thể chỉ đang giả bộ hay không?”

Triển Chiêu hơi nhún vai, “Nếu Thu Y Văn có thể linh hoạt khống chế bản thể ở trạng thái thôi miên thì trừ khi cô ấy có năng lực của Triệu Tước hoặc là.....”

“Hoặc là cái gì?”

Triển Chiêu lại nhìn Thu Y Văn một cái, thì thầm, “Y, sẽ không dai dẳng như âm hồn bất tán vậy chứ.....sự tình cùng với chú ta thật chẳng liên can.”

“Nhưng dựa theo cách thức ra tay, lại đem đến một cảm giác thú vị rất quái lạ, cũng thực xấu xa.” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở, “Hơn nữa, thử tính xem, thời điểm Hắc Linh gặp nạn đã là ba năm về trước, theo lý mà nói, Triệu Tước lúc đó đã không còn ở trong trại giam đặc thù. Mà về sau thực tế đã minh chứng, phòng giam biệt lập đó căn bản chẳng có tác dụng gì đâu.”

“Ừ, gần như là ra vào tùy ý.” Triển Chiêu cười lạnh một tiếng, cầm điện thoại cân nhắc, dường như có chút lo lắng, do dự có nên gọi hỏi hay không.

Lúc này, điện thoại lại reo.

Triển Chiêu thấy uể oải, tâm nói, Sẽ không bị y đoán trúng đi, lúc muốn tiếp điện mới phát giác, tiếng chuông không phải di động của chính mình, xoay mặt liếc sang Bạch Ngọc Đường.

“Lạc Thiên?” Bạch Ngọc Đường nhìn tên hiển thị, nhíu mày – Vừa mới xuất phát đã gọi về?

“Cái gì? Tôi đến ngay.”

Cúp điện thoại, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Lạc Thiên bọn họ báo, vừa tới nơi thì đã phát hiện chủ nhiệm chết trong nhà.”

“A?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Không phải có cảnh sát bảo hộ bà ấy sao?”

“Hình như vừa mới chết.” Bạch Ngọc Đường nhún vai, chỉ vào chỗ trái tim, “Thấy bảo nỏ tiến lại xuất hiện ở đó.”

“Đã chết bao lâu?”

“Mã Hân nói, áng chừng một tiếng đồng hồ trở lại.” Bạch Ngọc Đường thở dài.

Triển Chiêu nhíu mày, “Vậy không phải là Trần Khả Tĩnh làm, là người ám sát Trần Khả Phong lúc trước sao?”

“Ừ, Lam Tây cũng nói, nỏ tiến của cô nàng không giống còn gì.” Bạch Ngọc Đường cắt điện thoại, “Đi, chúng ta tới hiện trường xem cái đã.”

“Cậu muốn đi?” Triển Chiêu giữ chặt anh, “Cậu quên là ngày mai còn muốn cùng Mã Hán đi bắt hung thủ sao!”

Bạch Ngọc Đường quả thực đã sớm quên, lại nhớ đến áp lực tâm lý sắp tới, méo miệng.

Triển Chiêu hiếm khi thấy được một Bạch Ngọc Đường khấn trương, cảm giác thú vị phết, không ngờ Bạch Ngọc Đường cũng giữ chặt lấy cậu, “Miêu nhi, mai cả cậu cũng cùng đi.”

Triển Chiêu mở to hai mắt, “Cậu không sợ tôi sẽ nhầm loạn quần chúng vô tội hoặc là bắn lộn mấy cái đĩa bay sao, còn lại thì tôi không có ý kiến.”

“Haiz.” Bạch Ngọc Đường vô lực nhìn còn mèo nhà anh, “Ai cho cậu sờ vào súng đâu, chỉ muốn cậu giúp tôi phán đoán thôi.”

Triển Chiêu lại càng nói lý, “Tôi không muốn, lỡ như đoán sai thì sao?”

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ bả vai Triển Chiêu, “Tôi tin tưởng cậu, đi nhé!” Nói xong rất vô trách nhiệm san sẻ gánh nặng tinh thần với người yêu rồi dắt ai kia vào thang máy.

Rất nhanh sau đó, hai người đã lái ô tô đến nơi. Đó là một khu chung cư, lên trên tầng, họ bắt chuyện đầu tiên là hai cậu cảnh viên đang ảo não đứng cạnh cửa.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đánh mắt qua nhau, hỏi rõ tình huống.

“Chúng tôi bị tập kích phía sau.” Cả hai uể oải, “Đột nhiên phần gáy đau nhói.”

Bạch Ngọc Đường kiểm tra, xác thực có một điểm đỏ nhỏ nơi ấy.

“Là kim châm sao?” Triển Chiêu cũng xem, “Gây mê?”

“Nếu dùng kim đâm trực tiếp thì sẽ bị phát hiện.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ miệng vết thương, “Hắn là dùng ống thổi châm.”

“Nguyên thủy thật.” Triển Chiêu gật đầu, “Tác phong tương tự như người điều khiển Kaibin bằng loại mặt nạ kia.”

Cả hai tiếp bước vào trong, vết máu kéo dài ngang phòng khách, thi thể hắn nằm ở phòng ngủ.

Tần Âu đang khám lật một ít sách báo cùng tạp chí, Lạc Thiên thì bận xem xét một cuốn nhật ký rõ dày. Mã Hân chắc đang ở cạnh thi thể làm ghi chép.

Hai người đến trước cửa phòng ngủ nhìn hướng vào trong, nhú mào, ban nãy còn nghĩ, một mũi tên xuyên tim mà sao máu chảy nhiều đến thế, thì ra nạn nhân là bị cắt ngang yết hầu.

Bị cắt vị trí này sẽ khó mà kêu cứu, máu phun rất nhanh và mạnh, lại mất một lúc sau mới thực sự tử vong, quả là một hình phạt tàn nhẫn.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Vì sao đã xuyên thủng tim người ta còn muốn cắt yết hầu?”

“Thực ra trình tự không phải như thế.” Mã Hân tháo bao tay xuống, “Bà ấy là bị cắt yết hầu trước, sau khi chết rồi mới bị cắm tên thẳng vào tim.”

Triển Chiêu xoay người, nghiêng đầu xem, “Phần thân của mũi tên có răng cưa.”

“Chết rồi sau đó mới đâm ư.” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Làm điều thừa thãi, chẳng lẽ mũi tên này có ẩn ý gì?”

Không bao lâu sau, người bên khoa giám định cũng vội vã đến, bắt đầu thu thập hiện trường. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi ra phía ngoài, Lạc Thiên cầm cuốn nhật ký đưa tới cho Triển Chiêu, “Tiến sĩ Triển, một trăm phần trăm là nỗi lòng của oán phụ, tôi chẳng nhìn ra được cái gì hết.”

Triển Chiêu hí hóp mắt, lộ ra biểu tình vui vẻ, cậu yêu thích nhất chính là loại hình này đây.

Cậu cầm cuốn nhật ký rời đi, còn Bạch Ngọc Đường thì tiếp tục ở lại trong phòng quan sát. Anh không phải là Triển Chiêu, không có năng lực nhìn qua con chữ mà đoán được con người, chỉ có năng lực nhìn qua sự vật bày biện mà thu được một vài đặc điểm tính cách của chủ nhân căn hộ mà thôi.

Vươn tay gỡ xuống mô hình súng săn treo trên tường, ngắm nghía một chút rồi gắn trở lại, tiếp tục mở từng nắp ngăn kéo, tìm thấy một ít tranh vẽ.

“Sầm Văn dường như rất thích săn thú.” Bạch Ngọc Đường thả đồng sách ảnh săn bắn về lại chỗ cũ, cuối cùng.....ở một ngăn kéo tối om phía bên trong, anh đụng đến một phần gỗ ghe là lạ.

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, xem chừng đã tìm thấy cái cần kiếm rồi đây. Dùng hai tay lôi cả cái tầng ngăn kéo đó ra, lật lớp đáy lên, quả nhiên – Bên dưới là một loạt đạn được sắp xếp chi tiết.

Tần Âu đang xem sách báo, ngó qua nhìn, kinh ngạc đảo mắt lên khẩu súng săn phía bên trên, “Là súng thật sao?”

“Ừ.....” Bạch Ngọc Đường lấy ra một viên đạn đưa cho Tần Âu, “Thấy quen mắt không?”

Tần Âu cầm nó xem thật kỹ, “Lựu đạn?”

“Cái này nữa.” Bạch Ngọc Đường rút tiếp hai viên khác nữa.

“Bom bi!” Tần Âu ngây ngẩn, lại nhìn Bạch Ngọc Đường đặt thứ gì đó vào tay mình, kinh ngạc, “Đây không phải là đạn tự chế sao.....”

“Cao thủ làm đạn.” Bạch Ngọc Đường cười nhạt, “Tên này nhất định không đơn giản chút nào.”

“Có cần trợ giúp không?”

Lúc này, Triển Chiêu cầm nhật ký trong tay đi tới.

Nhìn thấy nơi khoe miệng cậu có nét cười, Bạch Ngọc Đường biết, nhất định Triển Chiêu đã có phát hiện gì đó rồi, “Có manh mối?”

“Cho cậu xem tấm hình này.” Triển Chiêu đưa qua một bức ảnh cho Bạch Ngọc Đường coi. Là ảnh chụp chung hai nam hai nữ, bọn họ chơi bắn trận giả trong rừng.

Bạch Ngọc Đường nhìn qua, tuy rằng so với hiện tại, những người trong hình còn khá trẻ nhưng vẫn có thể xác nhận, “Nam là Sầm Văn cùng Sầm Dịch, còn nữ là Trần Khả Tình và Tiết Cẩm.”

Bạch Ngọc Đường cầm bức ảnh, nhíu mày chăm chú, “Bọn họ quen biết nhau từ trước, có giao tình ư?”

“Cậu đoán, ai là người chụp hình cho bọn họ?”

“Tuy tôi không biết là người nào.” Bạch Ngọc Đường đem ảnh đưa lại cho Triển Chiêu, “Nhưng tôi biết khẩu súng trong tay Tiết Cẩm kia.”

Triển Chiêu thoáng sửng sốt, nhìn lại khẩu súng, kích cỡ khá lớn, trông cũng rất ngẫu. Còn súng trong tay Sầm Văn thì ở ngay trên tường đó.....Là súng thật?

“Bọn họ không phải là chơi trận giả.” Lạc Thiên chỉ chỉ bối cảnh nền, “Nơi này thực sự là núi rừng hoang dã.”

“Có thể là họ đi săn thú.” Tần Âu chỉ vào khẩu súng trong tay Tiết Cẩm, “Đây là súng trường dùng chuyên để ngắm bắn, tầm đạn từ 800 đến 1500 m, uy lực rất mạnh, có thể xuyên thủng cả vỏ thép luôn.” Nói xong, xuất ra viên đạn Bạch Ngọc Đường vừa đưa cho anh, “Cái này, là bom bi, cùng loại với thứ đã công phá lớp kính chống đạn của cảnh cục hôm nọ!”

Triển Chiêu kinh ngạc không thôi, “Một trong hai tay súng bắn tỉa đó là Tiết Cẩm?”

“Miêu nhi.” Bạch Ngọc Đường trầm giọng, “Vũ khí của Sầm Dịch là nỏ chữ thập, của Trần Khả Tình cũng thế. So sánh thì của Sầm Dịch lớn hơn, là đồ chế tác thủ công, còn cái của Trần Khả Tình chính là thứ mà hôm qua cô nàng sử dụng.”

Triển Chiêu vuốt vuốt cằm nhìn chăm chăm tấm ảnh, ngẩn người. Một lúc lâu sau bỗng nhiên hỏi sang một vấn đề khác, “Phong cảnh phía sau nhìn quen mắt nhỉ?”

Bạch Ngọc Đường cẩn thận nhìn theo, xác nhận, “Giống với dạng thực vật trong tấm ảnh mà Trần Dần đã cung cấp giúp chúng ta xác định đảo X!”

“Bọn họ đi săn trên đảo X ư?” Mã Hán chạy lại góp một chân, “Em thấy cách ăn mặc này tựa như tham gia huấn luyện quân đội ấy?”

“Ảnh kẹp trong nhật ký?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Ừ, giấu ở phần bìa.” Triển Chiêu lật trang nhật ký cuối cùng cho Bạch Ngọc Đường xem, nơi đó có một lỗ thủng, hẳn là Triển Chiêu đã rút tấm ảnh ra theo đường đó. Giấu thật kỹ, nếu như không phải Triển Chiêu cẩn thận xem xét, hẳn là sẽ không bị phát hiện ra.

“Người chụp có thể là vợ của Sầm Văn hay không?” Tần Âu suy đoán, “Chính là vị chủ nhiệm ấy, sau bà ta tự mình giấu tấm ảnh?”

“Chắc là vậy, đọc nhật ký của bà ta mà toàn thấy nhược điểm của Sầm Văn không.” Triển Chiêu nói xong, nhẹ hích vai Bạch Ngọc Đường, “Ngày mai không cần hai người đi đối bắn nữa.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Vì sao.....”

“Bởi vì chúng ta mới chỉ biết thân phận của một tay súng bắn tỉa.” Triển Chiêu cười, “Nếu ngày mai một trong hai người Mã Hán hoặc cậu vô tình bắn chết người nọ thì Triệu Cần cũng nhất định phải chết.”

Bạch Ngọc Đường nghiêm túc suy nghĩ thật lâu, “Ý cậu là Trần Khả Tình cố ý để cho chúng ta bắt được? Cô ta cùng đồng bọn sắp xếp một cái bẫy, trao đổi cô ả lấy Triệu Cần, dẫn chúng ta đến bệnh viện. Kẻ báo thù kia biết Trần Khả Tình bị bắt, liền cảm thấy cơ hội giết cô nàng không còn nhiều, cho nên nhất định phải xuất hiện! Tin Trần Khả Tình tới bệnh viện một khi lộ ra, đối phương rất có thể sẽ phục kích. Kế mượn dao giết người thật hoàn mỹ.”

“Không hổ là Bạch đội trưởng a, phản ứng rất lẹ.” Triển Chiêu vừa lòng gật gù.

Lạc Thiên và Tần Âu gần như cũng hiểu được, nhất loạt thở dài, “Vị chủ nhiệm này đột nhiên chết, phần nào giúp chúng ta phát hiện ra vấn đề, trùng hợp hay có người hỗ trợ đây?”

“Có lẽ là phần may mắn trong câu ‘Cẩn thận mấy cũng có sai sót’ hoặc là báo ứng.” Triển Chiêu cười, “Người đi báo thù thông minh hơn hẳn bọn họ, cũng chấp nhất hơn, thù hận sâu hơn họ tưởng, mà ý trời cũng như thế.....”

“Cậu ám chỉ việc Thu Y Văn đột nhiên tới chỗ chúng ta?”

“Không ai quấy rối cô ấy thì Thu Y Văn cũng sẽ chẳng tìm tới SCI, nhân quả tuần hoàn quả thực vẫn linh ứng.” Triển Chiêu cầm tấm ảnh chụp phe phẩy, còn có chút lo lắng. Sau cùng thì nói với Bạch Ngọc Đường, “Cậu có thấy là.....chúng ta cần tạo thêm chút áp lực cho Tiểu Mã ca không?”

Bạch Ngọc Đường cười, “Chỉ cần không phải tôi tự nổ súng thì cậu muốn gia tăng áp lực thế nào cũng không vấn đề.”

Lạc Thiên và Tần Âu có chút thương cảm cho Mã Hán.

“Ngày mai vẫn làm theo kế hoạch.” Triển Chiêu thần bí nói, “Tiểu Mã ca sẽ đánh cược với ông trời, cậu có nghĩ cấp dưới của mình có thể nhắm bắn chuẩn như hầy quả cầu lông, lệch một chút vào nòng súng, điều viên đạn lệch hướng lộn mục tiêu hay không?”

Triển Chiêu nói xong, tất cả há hốc trợn tròn nhìn cái người là đầu não của SCI.

Mã Hán nhận thấy khoảng lặng thích hợp, lén lén chui ra cửa ngoài gọi điện cho anh trai, “Anh, chạy mau, Tiến sĩ Triển muốn thí mạng anh đó!”

Mã Hán ù ù cạc cạc tiếp nhận cuộc gọi thần tốc, chằm chằm nhìn di động ngẩn người.

“Tiểu Mã ca, có biến?” Triệu Hồ tò mò tới hỏi.

Mã Hán lặng thinh một lúc lâu, sau đó thì vươn tay xách cổ áo Triệu Hồ qua, “Mai cậu đi theo tôi.”

“Vì sao chứ?”

“Không biết, cứ cảm thấy có chút bất an.” Mã Hán nhìn đàn em, “Tôi cần cái vận cứt chó của cậu!”

“Oa, Tiểu Mã ca, anh cần em ư?” Triệu Hồ ca hát.

Mã Hán không đáp lời, lúc lắc đầu rời đi, câu hỏi mấy giây trước vừa vắn lộn vào tai của Tề Nhạc, Triệu Hồ bị cô nàng nhéo tai giáo huấn một phen, “Mang anh đi bán chợ đen bán đồng nát!”

386. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 27

Chương 27 : Bố cục song song

Sau khi trở lại SCI, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhắc nhở cảnh viên phụ trách giám sát Tiết Cẩm để ý đến hành tung của cô nàng chặt chẽ hơn một chút. Nếu đêm nay Tiết Cẩm không bỏ trốn thì người ngay mai động thủ có thể chính là Sầm Dịch hiện đang mất tích kia, mặt khác hẳn còn có một người nữa đồng phối hợp, người này bọn họ còn chưa rõ. Nhưng Sầm Dịch hẳn cũng biết ngày mai, cảnh sát sẽ triển khai không ít người đề phòng, đến lúc hẳn muốn chạy trốn, dĩ nhiên phải có người tiếp ứng.

Nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nhất định Sầm Dịch sẽ thông báo cho người kia. Đến lúc đó hẳn chính là manh mối cuối cùng giúp SCI tìm được Triệu Cần.

Mà Tiết Cẩm cũng rất có thể nảy ra ý tưởng đào thoát vào phút cuối, theo dõi sát sao cô nàng không biết chừng cũng tìm được chỗ Triệu Cần bị giam.

Vì thế, Bạch Ngọc Đường sắp xếp lại một chút kế hoạch tác chiến ngày mai.

Mã Hán và Triệu Hồ mai phục trên mái thượng bệnh viện.

Nơi này, cặp song sinh sẽ tìm cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hai người thể thân bổ khuyết trong đội hình. Dù sao, nếu dẫn Trần Khả tình tới bệnh viện mà bọn họ không có mặt sẽ khiến cho đối phương nghi ngờ.

Hai người thể thân đều là những diễn viên chuyên nghiệp trực thuộc Bạch thị, khi hóa trang vào phải nói là giống y như đúc. Những người khác, Triển Chiêu cũng có sự bố trí chu toàn.

Cậu phân công Lạc Thiên và Tần Âu là người áp dẫn Trần Khả Tình vào trong bệnh viện, cùng với đó, ở bên ngoài, cặp song sinh đảm trách mai phục sẵn. Tay súng bắn tỉa nếu như không hạ sát được Trần Khả Tình trong lần đạn đầu, rất có thể sẽ tiếp tục tập kích thêm lần nữa. Nếu vậy phỏng chừng bọn họ sẽ thực sự phải giáp đấu Mà người phụ nữ tập kích Trần Khả Phong lần nọ chắc cũng sẽ xuất hiện. Bởi nơi này là bệnh viện, mặc áo blouse trắng để ngụy trang là rất dễ dàng.

Vì để phòng ngừa sự tình có biến, Triển Chiêu còn nhờ người phụ trách bộ phận nhân sự đem tư liệu của tất cả các bác sĩ, y tá, hộ sĩ mang ra cho Bạch Trì xem hình một lượt, sau đó nhiệm vụ của cậu là đứng ở phòng kỹ thuật quan sát các camrea, nếu nhận thấy có người phụ nữ nào khả nghi, đương nhiên không nhất thiết là mặc áo blouse liền báo lại. Để làm được việc này cũng chỉ mỗi Bạch Trì mới có loại siêu năng lực đó mà thôi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thủ sẵn ở một nóc nhà khác, nơi đó có một sân bay, cả hai cùng Tương Bình có thể tại đây quan sát được toàn cảnh bệnh viện, vừa tiện chỉ huy, vừa tiện chạy tới khi thật sự cần thiết. Bạch Ngọc Đường còn có thể thỏa cơn nghiền bay lượn, khởi động trực thăng trực tiếp truy bắt tội phạm luôn.

Sắp xét hết thấy mọi thứ, mọi người được phép nghỉ ngơi, chuẩn bị tâm lý, có điều riêng Triệu Hổ lăn qua lăn lại thể nào cũng không thể ngủ nổi. Mà trăm tội là ở cái yêu cầu của Mã Hán vừa xong.

Trước giờ xuất kích, còn hai tiếng đồng hồ tranh thủ chợp mắt, những người khác trong SCI để cho tiện, tất cả đều nghỉ lại khách sạn của Bạch Cẩm Đường cách bệnh viện không xa, nắm chặt thời gian, điều dưỡng tinh thần.

Triển Chiêu cầm một đồng tư liệu lớn ngồi phân tích, còn Bạch Ngọc Đường ở bên nằm đem giấc ngủ bổ sung.

Xem được một nửa, Triển Chiêu chợt nghe thấy có người gõ cửa, quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, anh không tỉnh lại, xem ra đã mệt mỏi quá độ rồi.

Triển Chiêu nhanh chóng tới mở cửa, mèo béo Lỗ Ban cùng tiểu sư tử vọt lên trước, phục sẵn chờ cửa mở, trùng mắt với cái người dám quấy rầy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghỉ ngơi.

Cửa mở ra, Triển Chiêu ngăn người, trước mắt anh là chàng trai Triệu Hổ của chúng ta ôm cá voi đứng đó.

Triển Chiêu buồn cười, Triệu Hổ sao trông tiêu tụy đến thế, đóng cửa lại, đi ra ngoài, “Sao vậy? Chưa ngủ ư?”

Triệu Hổ u buồn nhìn Triển Chiêu, “Tiền sĩ Triển, em cần điều chỉnh tâm lý.”

Triển Chiêu đoán, phỏng chừng Triệu Hổ vì ngày mai phải trợ giúp Mã Hán phản ngắm bắn cho nên áp lực tâm lý thực nặng nề.

“Này, Hổ tử.” Triển Chiêu đặt tay lên vai bệnh nhân, “Cậu cảm thấy trong tất cả mọi người, ai có năng lực tiếp nhận tốt nhất?”

Triển Hổ chỉ về phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu nâng mi, “Còn không?”

Triệu Hổ vỗ đầu, “Công Tôn!”

“Ừ!” Triển Chiêu tùm tùm cười, phái người kia tìm tới chỗ khác, “Công Tôn với đại ca ở trong phòng ấy, nếu cậu có được chân truyền của bọn, cam đoan thần kinh sẽ vững như thép luôn ... chắc.”

Chờ Triệu Hổ hiểu được mình phải làm gì thì Triển Chiêu đã sớm trở lại trong phòng.

Thở dài, Triệu Hổ ỷ vào lá gan lớn anh dũng đi gõ cửa phòng nghỉ của Bạch Cẩm Đường cùng Công Tôn.

“Cốc cốc.” hai tiếng, Triệu Hổ khẩn trương chuẩn bị tư thế bỏ chạy, đề phòng vạn nhất Bạch đại ca và đại pháp y ở trong đang bận “nghiên cứu” vấn đề quan trọng nào đó, chính mình chẳng phải đang muốn đi tìm cái chết hay sao?

Gõ vài cái lên cửa, đã thấy Công Tôn chạy ra, “Có chuyện gì?”

Triệu Hổ len lén nhìn vào trong, đèn phòng đã tắt, “Công Tôn đại nhân, em có chút hồi hộp.....”

“Ồ!” Công Tôn vỗ tay một cái, “Muốn nâng cao tinh thần sao? Vừa lúc, vào trong vào trong!”

Triệu Hổ bị Công Tôn kéo vào phòng. Bên trong là cặp song sinh ôm gói đồ ăn vặt rõ to ngồi trước TV, Triệu Trinh cùng Lisbon đang nằm úp sấp còn bận ngáp cũng ở đó.

Bạch Cẩm Đường tựa bên cửa sổ xem tư liệu, thấy TV bên này truyền đến tiếng hét chói tai, Triệu Hổ cả kinh, “Các anh đang làm gì vậy?”

Triệu Trinh nhìn qua, “Bạch Trì bận xem đồng danh sách kia, đuổi tôi sang đây, mà nơi này thú để tiêu khiển chỉ có mỗi phim kinh dị thôi ấy.”

Công Tôn trầm giọng, vỗ vỗ bả vai Triệu Hổ nói, “Hổ tử, xem phim kinh dị có thể làm tiêu tán áp lực của cậu, đến, thử không? Tôi có một bộ này mới đây!”

Triệu Hổ xoay người bỏ chạy, nghĩ tới Bạch Trì ở phòng cách vách phỏng chừng còn bận soát cả đồng danh sách nhân viên thật dày, những người khác hẳn đều đã ngủ. Rốt cuộc, ... Triệu Hổ quyết định mò lên tầng thượng để mặc cho gió thổi, Bình tĩnh bình tĩnh.

Vừa mới tới nơi lại phát hiện Mã Hán đã ngồi sẵn ở đó, ngậm điều thuốc lá bên miệng, “Cùm cụp cùm cụp” đóng mở nắp bật lửa trên tay.

“Uy.” Triệu Hổ hí hích anh một phen, “Khuya rồi không ngủ lại mò lên đây chơi trò nhảm chán sao.”

Mã Hán thấy con cá voi được ôm chặt cứng trong tay Triệu Hổ thì nhú mày, “Bộ dạng cậu gì thế này?”

“Nói đến nói đi đều tại anh.” Triệu Hổ ngồi bệt xuống đất, “Em không ngủ được, nếu như tim em mà có bệnh gì thì phí phẫu thuật anh đi mà trả nhé.”

Mã Hán không phản bác, dựa vào bên tường, tiếp tục phá cái bật lửa trên tay, “Không ngủ được là chuyện bình thường.”

“Mà, Tiểu Mã ca, anh cũng không ngủ được ư?” Triệu Hổ tò mò, “Không thể nào, anh làm tay súng bắn tỉa nhiều năm như vậy, những nhiệm vụ cân não hơn nữa cũng đã tiếp nhận rất nhiều lần, mà vẫn khản trương ư?”

Mã Hán nhìn cái bật lửa, hỏi Triệu Hổ, “Cậu hiện tại nổ súng có còn run tay không?”

“Sẽ không a.”

“Nếu như có con tin?”

“Ừm, một chút.”

“Con tin là người cậu quen biết.”

“Hơi hơi.”

“Là thân nhân của mình.”

“Cái này có phần”

“Bắn chết nhằm người.”

“Oa sẽ rất thảm.”

“Sau đó có người tìm cậu trả thù?”

“Không sao cả.”

“Bị khai trừ”

“Ách, nơi này không chứa, còn có nơi khác.”

“Không có tiền còn nợ vay.”

“Nhà em có sản nghiệp của tổ tiên!”

“Bạn gái không cần cậu.”

“Hứ, bị dính chắc hơn kéo nữa ấy.”

“Không thể trở lại làm cảnh sát.”

“Ừm Thì có thể làm thám tử tư.”

“Vậy cậu sợ cái gì?”

Triệu Hồ sờ sờ đầu, cảm thấy hình như chẳng có gì để phải sợ cả, đảo mắt, nhìn Mã Hán vẫn nghịch chiếc bật lửa kia, liền hỏi, “Vậy còn anh? Sao lại rối loạn như thế? Anh cũng sợ?”

Mã Hán cười cười, “Tôi không sợ kết quả sau khi bắn.”

Triệu Hồ ghé cầm vào lan can tầng thượng nhìn anh, “Thế là gì?”

“Sợ không nóp được cò.” Mã Hán nhìn chăm chăm vào chiếc bật lửa, xuất thần.

“Nè, anh mỗi lần xuất trận, trước sau luôn cầm cái bật lửa này trong tay, của bạn gái tặng sao?”

Mã Hán thấy Triệu Hồ rút ra điều thuốc, đưa qua cho người kia mượn bật lửa, “Dù sao bóp cò cũng không phải là cậu thì sợ cái gì, cậu chỉ việc mang theo cái vận số của mình the tôi, tôi hỏi gì đáp nấy là xong.” Dứt lời, Mã Hán đá cho cậu em một cước, “Ngủ sớm chút đi.”

Triệu Hồ mở cái bật lửa nhìn thử, nó thực đặc biệt, dường như là những nét khắc được tạo hình thủ công, một bên thân là hình viên đạn cắm vào, một bên thân còn lại là hình viên đạn bắn ra. Thiết kế thực thú vị, còn có một chuỗi những kí tự kỳ quái, hao hao giống tiếng Nga. Mặt khác, bốn góc cũng có khắc hoa văn theo phong cách cổ xưa. Chính giữa viên đạn khắc sâu mấy chữ theo một cách rất độc đáo – HADES.

Triệu Hồ nhất thời đọc ra, cứ nghĩ mãi – Hades Thần quản địa ngục Hades ư?

Cất lại điều thuốc, chạy theo Mã Hán xuống lầu, Triệu Hồ trả bật lửa lại cho anh, “Ày, anh vụng thật, mấy lời kia, là ai chỉ anh nói thế?”

“Người dạy tôi nổ súng.”

“ *Huýt sáo* Ai ai? Huấn luyện viên bên học viện cảnh sát?” Triệu Hồ vỗ đầu, “A. có phải cha anh không?”

Mã Hán giật giật khoe miệng, “Không phải.”

“Thần bí thế.” Triệu Hồ nghĩ một hồi, “Em đã biết, là cấp trên trong quân ngũ của anh?”

“Là một tay súng bắn tỉa vô cùng lợi hại.” Mã Hán nhìn cậu một cái, mỉm cười, “Có một không hai.”

.....

Trong phòng, Triển Chiêu tựa lưng vào đầu giường ngắm cảnh đêm, xa xa, trên nóc tòa nhà cao tầng, đèn quét an ninh chớp lóe chớp tắt. Thành thị mọc lên nơi nơi đều là những tòa nhà cao tầng, bởi vậy mà thứ đèn tín hiệu này được xem như một vì sao độc tôn trên không trung thành phố S. Người dân ngẫu nhiên ngửa mặt lên trời là có thể nhìn thấy rồi tự nhủ, sao nào cũng chỉ giống như vậy mà thôi.

Triển Chiêu đột nhiên nghĩ, kỳ thật ban đêm hay ban ngày thì ở thành phố cũng chẳng khác gì nhau, dân chúng cũng chia ra thành hai loại. Một thì thích hợp với ban đêm, một lại thích ứng với ban ngày.

Triển Chiêu đang xuất thần thì điện thoại khẽ rung.

Cầm di động lên nhìn, Triển Chiêu kinh ngạc Là điện tới máy của Bạch Ngọc Đường, một dãy số chưa bao giờ thấy.

Nhìn người bên cạnh còn đang ngủ say, Triển Chiêu cầm di động của anh tới phòng tắm, đóng cửa lại, nghe, “Alo?”

“Ồ? Là mèo nhỏ tiếp điện thoại sao? Tiểu lão hổ nhà bây đâu, ta tìm hấn có chuyện!”

Triển Chiêu vừa nghe tới cái giọng điệu “Ồ a” quen thuộc của người kia thì lòng lập tức lộp bộp lo lắng, nhú mào, “Triệu Tước, chú là âm hồn bắt tán!”

Đầu bên kia, Triệu Tước dường như đang ăn dở cái gì đó, nhộn nhạo nói, “Bây có lương tâm không hả, đã lâu không gặp mà vừa gọi tới lại bị bây kêu là âm hồn bắt tán, thẳng nhóc chết dẫm!”

“Chú ăn cái gì đó?”

“Kem xoài với bánh tôm.”

Triển Chiêu nhăn mày, tâm nói, Ăn đi, ăn tới no chết chú đi! Lại hỏi, “Chú tìm Ngọc Đường làm chi?”

“Tìm cậu ta nói chuyện yêu đương được chưa?”

“Chú muốn chết!” Triển Chiêu làm bộ muốn quăng điện thoại.

“Á! Từ từ!” Triệu Tước nhanh chóng can lại, “Không đùa được với bây! Quên đi, thay ta chuyển lời tới cậu ta, lâu rồi mấy đứa chưa được nghỉ ngơi hử?”

Triển Chiêu cảm thấy trong giọng đối phương lộ chút đau lòng, “Chú lại muốn làm cái gì?”

“Nè, có muốn tới thành phố T không?” Triệu Tước cười hì hì, hỏi, “Suối nước nóng suối nước nóng! Ngâm mình trong suối nước nóng!”

Triển Chiêu nhìn trời, “Thành phố T..... chú có biết nó rất xa không hả? Mà có khác gì thành phố S đâu? Nghỉ phép người ta muốn đến ven biển khí hậu ôn hòa phơi nắng kia.”

“Quả nhiên là tính mèo khó đổi.” Triệu Tước cười lên một tiếng, “Tiểu lão hổ nhà bây đang ngủ sao? Gần đây mệt chết đi?”

Triển Chiêu hơi nhếch mi, “Không a, chỉ là cậu ấy không có hứng tiếp máy chú thôi.”

“Ha hả, xem ra là gặp án lớn nha, muốn ta hỗ trợ không?”

Triển Chiêu đắc ý phản hồi, “Ngày mai là phá xong án, không cần chú quấy loạn.”

“Thế thì tuyệt, vậy cuối tuần đến thành phố T đi, ta chờ.” Nói xong định cúp điện thoại.

“Áy!” Triển Chiêu gọi với, “Đến đó làm chi?”

“Ta sẽ hóa trang cho hết thấy cảnh viên trong SCI.” Triệu Tước mỉm cười, “Mọi người sẽ giúp ta bắt u linh.”

“U linh” Triển Chiêu còn chưa nói dứt lời, Triệu Tước bên kia lại hắc hắc cười, “Riêng Bao Chứng thì ta sẽ có qua có lại, cho nên cậu ta nhất định sẽ đồng ý, thế đó, gặp lại sau.”

“Khoan!” Triển Chiêu vội kêu.

“Làm sao nữa, núu kéo người ta a?”

“Nói qua chút về vụ đó đi?” Triển Chiêu truy hỏi, cứ cảm thấy cùng Triệu Tước dây dưa án tử nhất định sẽ không phải sự vụ bình thường, chuyện quan trọng phải hỏi rõ ràng trước đã.

“Xuân về hoa nở, là thời điểm tốt để sinh viên mới nhập trường nha!”

“Hử?” Triển Chiêu mờ mịt, “Chú đang nói gì thế?”

“Hí, meo meo.” Giọng điệu Triệu Tước lúc này khiến Triển Chiêu liên tưởng ngay đến bộ dáng muốn thừa nước đục thả câu của y, “Cậu nghe qua khúc đàn trần hồn chưa?”

Triển Chiêu ngẩn người, “Chú nói một khúc nhạc ư?”

“Một khúc nhạc cổ xưa, rất xưa!”

“Này, là khúc nhạc dùng để đưa tiền linh hồn sao?” Triển Chiêu không rõ Triệu Tước hỏi câu này là có ý gì.

“Chắc.” Triệu Tước nhắc nhở, “Trần hồn khúc được ghi trên tài liệu lịch sử đều viết là một tác phẩm thuộc hí kịch không thì cũng là xuất phát từ bên tôn giáo, nhưng trên thực tế, loại vũ khúc này sinh ra tại nơi chiến trường.”

“Chiến trường?” Triển Chiêu có chút hứng thú, ngồi trong bồn tắm lớn, chống cằm nghe Triệu Tước tiếp tục nói.

“Thời kỳ Trung cổ đen tối, chinh chiến liên miên, nạn dịch song hành, thi thể không chất đống nơi chiến trường thì cũng xếp chồng trong những hẻm núi.”

Triển Chiêu gật gật đầu, “Sau đó?”

“Phần lớn đều bị kền kền, chuột bỏ rĩa xác tới trơ xương, xương gãy, xương vỡ lộ ra ruột rỗng vì thế gió thổi qua, cỏ cây cọ vào làm thành một bản giao hưởng rền vang.” Triệu Tước nói hăng say, “Mỗi lần có gió lùa qua khe núi, người ta sẽ nghe được một thứ âm thanh trầm thấp, chậm rãi, vừa co vừa giãn, mang theo thứ cảm giác kỳ ảo xa xưa. Mỗi một đợt âm nổi tiếp lại càng réo rắt hơn, thực thê lương. Ngẫu nhiên ở những nơi có địa hình phức tạp một chút, còn có thể nghe được cả âm thanh cánh gió mệnh mông táp vào thạch đá. Thứ âm thanh này không thể dùng ngôn ngữ mà hình dung được, chỉ có thể tưởng tượng như có hàng ngàn hàng vạn những vong linh trên mặt đất cùng nhau xướng ca, nó mới chính là trần hồn khúc thực thụ.”

Triển Chiêu nghe xong khẽ nhướn mày, rõ ràng là đã bị kích thích, “Chú nói mấy thứ này cùng với việc nhờ SCI đi bắt quỷ hồn có liên quan gì?”

“Tình huống cụ thể đến lúc đó rồi nói, sẽ không khiến cho bây thất vọng đâu.” Nói xong, đang định cúp điện thoại thì chợt nhớ tới một việc, “Đúng rồi, trong SCI có một tay súng bắn tỉa đúng không?”

Triển Chiêu nheo nheo mắt, cảnh giác, “Chú muốn làm gì?”

“Hỏi chút thôi, khẩn trương cái gì, ta có chút ấn tượng với cậu ta, rất ít nói chuyện.” Triệu Tước mỉm cười, “Vật tùy thân là một cái bật lửa đúng chứ? Lần này nhớ đem cả cậu ấy tới, cậu ta có chút quan hệ với quỷ hồn kia nha, ha ha.”

Triển Chiêu nhìn trời, “Người hút thuốc ai chẳng mang theo cái bật lửa, chú ít nói linh tinh đi, động tới đội viên SCI phải chú ý, cẩn thận tôi phân liệt chú luôn.”

“Thằng nhóc chết dẫm nhà bây!”

“Ông già chết dẫm nhà chú!”

“Hắc hắc.” Triệu Tước bỗng nhiên thần bí cười cười, sau đó thay vì cãi nhau liền đổi sách lược, “Tiểu lão hồ nhà bây kỹ thuật bắn súng cũng được ha? Còn nhóc, hửm? Có thể nạp đạn, bắn được một phát chứ? Hay vẫn chỉ biết lau súng thôi?”

Triển Chiêu khịt khịt mũi, “Ít nhất có thể trúng ba viên!” Nói xong, hung hăng nhấn nút ngắt kết nối, ngắt đầu Bạch Ngọc Đường ôm cánh tay tựa cửa, dở khóc dở cười nhìn ai kia, “Miêu nhi, trong khi tôi đi lấy tư liệu thì cậu lại xài lén đi động của tôi.”

Triển Chiêu ngăn người ở bồn tắm thật lâu, suýt nữa quên trả lại di động cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng không hỏi gì, chỉ cầm lại di động, “Sắp tới giờ rồi.”

Triển Chiêu trở lại biểu tình nghiêm túc, “Đều chuẩn bị tốt?”

Bạch Ngọc Đường giơ bản vẽ trong tay ra, “Tương Bình dựa theo yêu cầu của cậu đã lập bản đồ ba chiều rồi đây.”

Triển Chiêu đem bản vẽ cầm lấy, mở ra xem.

Bạch Ngọc Đường hỏi cậu, “Miêu nhi, vì sao cậu cảm thấy Mã Hán có thể làm được?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Kỳ thật Mã Hán có làm được hay không cũng không quan trọng.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, nhú mày, “Miêu nhi ... cậu không sợ người vô tội sẽ bị bắn nhầm.”

Triển Chiêu khoát tay, “Không chắc là Mã Hán sẽ nổ súng.”

“Vây.....”

“Không nổ súng cũng không ảnh hưởng đến việc vây bắt của chúng ta. Đây là thế trận hai cực, khác biệt mà lại giống nhau, cả hai bên đều muốn chúng ta lọt bẫy, vô luận là nhắm diệt bên nào cũng đều chỉ có thể bỏ mặc mình sa chân.” Triển Chiêu mở vòi nước rửa tay, “Hết thấy đều chỉ là một bố cục phân ra hai đầu, cũng là đánh cực trên hai nước đầu, thứ duy nhất khác biệt chính là cho dù một trong hai bên xảy ra biến cố, kẻ thắng lại luôn là chúng ta, ở giữa, thâm tóm một hơi.”

Bạch Ngọc Đường hiểu được ý tứ của Triển Chiêu, “Miêu nhi, cậu không thêm để ý đến việc Trần Khả Tình sống hay chết phải không?”

“Đúng vậy, tôi chỉ muốn cứu Triệu Cần và tóm gọn hung thủ, mà, chúng ta làm vậy vẫn đúng.” Triển Chiêu không chút do dự gật đầu, “Đứng trên góc độ tâm lý lý học mà biện giảng thì pháp luật tượng trưng cho sự trừng phạt, cùng với sự trừng phạt trong ý nghĩ không thể tính là cân bằng.”

Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ, “Đây là lý luận cho cái gọi là dù hung thủ có chết, người bị hại cũng đã không thể hồi sinh, thương tổn vĩnh viễn ở lại với người còn đó sao?”

“Đương nhiên.” Triển Chiêu thản nhiên gật đầu, “Có thể gắng gượng từng bước sống mà báo thù chỉ có hai con đường để đi, thứ nhất, hung thủ đang lẩn trốn, hẳn phải dùng hết tâm tư để đuổi theo. Thứ hai, chính là một tay đâm chết cừu nhân, rồi không hề hối tiếc mà tự sát hoặc tự nguyện chuộc lại những thương tổn đã gây ra trong suốt quá trình dai dẳng kia.”

“Vì thế cho nên cậu dùng thế trận này để đặt bẫy cả người đi báo thù cùng kẻ bị báo thù sao, vô luận bọn họ có lựa chọn thế nào, cũng sẽ đều không có lối thoát?” Bạch Ngọc Đường xoa xoa đầu Triển Chiêu, “Miêu nhi, dùng não quá độ đối với thân thể không tốt, mà cách thức suy nghĩ của cậu cũng không có mấy người có thể lý giải nổi đâu, ngẫu nhiên thả lỏng một chút, để cơ thể cũng được nghỉ ngơi.”

Triển Chiêu xoa xoa mi tâm, gật đầu đáp, “Tôi làm như vậy thì sứ mệnh cảnh sát sẽ không còn tuyệt đối chính nghĩa nữa, cậu không phê bình giáo dục tôi sao, Bạch đội trưởng?”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ cười cười, “Trên đời nào có thứ chính nghĩa tuyệt đối cơ chứ.”

Triển Chiêu nheo mắt, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên quay qua hỏi, “Vây nếu Mã Hán làm được thì sao?”

Triển Chiêu nhú mày, nghĩ tới việc Triệu Tước vừa rồi đột nhiên nhắc tới chuyện tay súng bắn tĩa – Cái bật lửa? Quen biết u linh “Mã Hán lai lịch rõ ràng, trong nhà đã nhiều thế hệ đều làm cảnh sát, cũng không có thành phần xấu dây dưa, sao lại nói y có quan hệ với mấy cái trời ơi đất hỡi gì kia?”

“Hửm?” Bạch Ngọc Đường nghe không hiểu.

“À, không có gì.” Triển Chiêu tùy tiện khoát tay cho qua, “Cũng có thể đó, Tiểu Mã ca nói không chừng sẽ làm nên kỳ tích ha.”

Bạch Ngọc Đường mặc dù cảm thấy Triển Chiêu đang có thứ để bắn khoả nhưng không hỏi nhiều, phỏng chừng là chút chuyện không liên quan tới tổng thể, trước cứ toàn lực bắt lấy hung thủ của vụ án lần này cái đã rồi nói sau.

Toàn bộ cảnh viên trong SCI đã tập kết tại cửa, cũng sắp tới giờ hành sự, bắt đầu cuộc đi săn.

*Trong chương này có một đoạn xoắn não của Triển Chiêu, mọi người ai hiểu được thì giơ một ngón cái, còn không thì mình hiểu ý Triển Chiêu như thế này:

+ Có tội đền tội, hy sinh kẻ có tội (Trần Khả Tình) bảo vệ người vô tội (Triệu Cần), bắt được hung thủ là quan trọng nhất

TKT chết, SCI – ng. báo thù – người bị trả thù phải giáp đấu.

+ Báo thù đứng trước pháp luật vẫn là tội ác, nhưng hãy để lương tâm người đó tự xét xử trước đã.

+ Trương hợp Mã Hán không bắn / bắn không trúng.

Hai phía phân tranh, ở giữa hưởng lợi, lằng lằng quan sát, lựa đúng thời cơ. Để thù được báo tự nhiên bắt được người báo thù

+ Mã Hán bắn trúng – người báo thù hạ được đồng lõa của Trần Khả Tình (nhóm kẻ thù)

Y sẽ tự động đầu thú, tóm được cả nhóm Trần Khả Tình luôn.

387. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 28

Chương 28 : Phản ngầm bắn

Giữa trưa, thời điểm 11 giờ 30 phút, tại nóc thượng sân bay, ở vị trí cao nhất qua sát bệnh viện lân cận, một gian lều trại dã chiến được dựng lên, bên trong là trận địa máy tính của Tương Bình N cái máy tính là N cái camera đem toàn bộ thành phố S thu vào trong tầm tay. Trên bàn chỉ huy có một tấm bản đồ giao thông trải rộng, cùng với đồng dây số liên lạc với các chốt chặn tuần tra. Lần hành động này, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu sắp xếp tổng bộ chỉ huy thực tốt, Bao Chứng cũng đến đây, tự mình đốc thúc.

Tất cả vào vị trí, chờ đợi, Mã Hán kẻ bên nòng súng chủ chốt.

Tại cảnh cục, Lạc Thiên gọi điện báo, bọn họ đã chuẩn bị xe đưa Trần Khả Tình đi. Mới đầu cô nàng có chút không tự nhiên, sau đó cũng thỏa hiệp, thấy mọi người cùng tới, cô ta chỉ muốn xài chiêu lạt mềm buộc chặt đùa giỡn chút thôi.

Triển Chiêu liên lạc qua bộ đàm, “Triệu Hổ, hiện tại mấy cậu đang ở đâu?”

“Phía sau hậu trường vây quanh sân thượng bệnh viện.” Triệu Hổ hạ giọng báo cáo.

“Còn Mã Hán?”

“Vẫn cầm cái bật lửa ngẩn người.”

“Tình trạng của cậu ấy thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Này.....” Triệu Hổ quay đầu lại quan sát ai kia, Mã Hán hai mắt đăm đăm nhìn tòa nhà cao tầng phía trước, trên mặt hoàn toàn không có biểu tình gì.

“Em cũng chẳng biết phải hình dung thế nào nữa.” Triệu Hổ vò đầu.

“Đội trưởng.” Lúc này, Tương Bình đi ra báo, “Vệ tinh bao quát toàn bộ khu vực đã truyền tín hiệu về, hiện tại tất cả các nóc nhà đều không có người nào hết.”

“Hắn là tay già đời.” Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, “Sẽ không lên sân thượng chọn chỗ đâu, nấp ở một căn phòng nào đấy mới là tối ưu.”

“Phòng?” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, “Nhà dân bình thường sẽ không dễ dàng tiến xuất, muốn tự do đi lại trừ khi là khách sạn?”

“Nhà dân thực ra, nếu uy hiếp họ thì vẫn có thể trú vào.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Nếu tay đó thực sự xem việc hạ sát Trần Khả Tình là chuyện tối trọng yếu thì hắn sẽ không hề do dự dùng vũ lực.”

“Chắc Mã Hán cũng lo lắng điểm này, sáng nay tôi cho cậu ấy làm một bài test hình ảnh nhỏ, cậu ấy vẽ một đồng đường ngang dọc rồi rầm.” Triển Chiêu gật đầu, quay lại nhìn Bao Chứng cau mày đứng ở đó. Nhớ tới cuộc điện thoại với Triệu Tước đêm qua, Triển Chiêu thăm dò, hỏi thử, “Bao cục, tối hôm qua.....”

Chẳng đợi cho Triển Chiêu nói hết, Bao Chứng đã nhẹ nhàng khoát tay chặn ngang, “Giải quyết xong mọi chuyện trước mắt rồi nói sau.”

Triển Chiêu đành phải quay về phía Bạch Ngọc Đường làm mặt quỷ, Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu cười. Lúc này, Bạch Trì chốt ở phòng giám sát trong bệnh viện mở bộ đàm ra báo cáo, “Anh, có động tĩnh!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đánh mắt sang nhau, Tương Bình tiếp nhận hình ảnh từ bên Bạch Trì truyền tới.

“Em phát hiện người phụ nữ này không phải bác sĩ của bệnh viện, mặc áo blouse trắng trà trộn vào đây, các anh tuyệt đối không thể ngờ được đâu.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều tò mò, lúc hình ảnh được mở ra, Triển Chiêu sững sốt, Bạch Ngọc Đường sinh nghi, “Này không phải là Tiết Cầm sao?”

Bao Chứng cũng nhú mày, “Tiết Cầm lén trốn ra.”

Bạch Ngọc Đường đã sớm rút điện thoại gọi cho bên Ngải Hồ.

“Không a, Tiết Cầm vẫn ở trong phòng mà, tụi em còn thấy rõ cô nàng ấy chứ!” Ngải Hồ phất người đi xác nhận, lời nói rất chắc chắn, “Bạch đội trưởng, chúng em nếu để lọt mất một người, xảy ra vấn đề gì em sẽ tự vẫn tạ tội.”

Bạch Ngọc Đường buông điện thoại, Tương Bình nhanh chóng tra kiểm thông tin, sau đó ngẩng đầu nói với anh, “Đội trưởng.”

“Hử?”

Tương Bình cười, “Thì ra Tiết Cầm là con song sinh, còn có một cô em gái, thông tin trên thực tế ghi đã sớm mất do tai nạn xe cộ.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Chết khi nào?”

“Được mười năm rồi ấy, cho nên lúc trước chúng ta vẫn không tra được.” Tương Bình lần thêm được chút ít manh mối, “Chết khi còn đang học trung học, cô nàng từng là quán quân đội cung tiễn thiếu niên thành phố, nghe nói vốn dĩ còn được đặt hy vọng tham gia thể vận hội Olympic nữa kia.”

“Cung tiễn ...” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu chỉ vào bức hình vừa xong, “Ảnh này không phải là chụp Tiết Cầm, mà là người em gái sinh đôi của cô ấy!”

“Tên là gì?” Bao Chứng hỏi Tương Bình.

“Là Tiết Lê.”

“Như vậy đã rõ.” Triển Chiêu mỉm cười, “Cô ta chính là cái người thần bí sẽ ngầm giúp đỡ cho Sầm Dịch ngày hôm nay. Cũng giống với Sầm Văn, cô nàng chưa từng để lộ mặt, bởi vì diện mạo giống với Tiết Cầm như đúc, có thể tùy thời đổi chỗ thân phận lẫn nhau. Chúng ta có tìm nữa tìm mãi cũng không thấy, đây chính là nguyên do.”

“Nhưng thân phận thật đã xác nhận tử vong, chứng minh thư cấp thế nào được?” Bao Chứng nhìn tư liệu trên máy tính.

“Phía chính phủ còn có một người.” Bạch Ngọc Đường nói, “Cũng là người che giấu chân tướng sự cố máy bay năm đó. Việc giúp một người đã chết có được thẻ căn cước chứng minh quả thực chẳng khó khăn gì.”

Hai hàng lông mày của Bao Chứng kéo sát lại, sắc mặt nghiêm trọng đứng lên. Suy nghĩ một lát bỗng nhiên xoay người lại, đi ra ngoài.

“Bao cục?” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu khó hiểu.

“Các cậu tiếp tục, tôi đi có chuyện.” Bao Chứng nói xong, đưa tay chỉ về phía hai người, “Bắt lấy kẻ giúp đỡ đó cho tôi.”

Cả hai gật đầu.

Bao Chứng nhanh chóng xuống lầu.

Triển Chiêu đánh mắt sang phía Bạch Ngọc Đường, “Cậu đoán sắp tới chỗ nào?”

Bạch Ngọc Đường âm thầm cười, “Chắc là tìm bắt cái người mà chúng ta không tóm được đi, có thể là con sâu làm rầu nồi canh trong đội ngũ cao cấp nào đó chẳng hạn.”

Triển Chiêu lắc lắc đầu, dùng tay chọt chọt người ở kế bên, “Con chuột gian manh!”

“Đội trưởng.”

Lúc này, Tương Bình lại ngẩng đầu lên, “Tiết Lê dường như rất có kinh nghiệm, cô nàng né theo ngoại vi tầm quét của camera biến mất rồi.”

“Ngoại trừ ở cổng chính bệnh viện, những nơi khác quả thực có thể tránh camera.” Bạch Ngọc Đường nghi hoặc, “Mấy năm nay cô nàng mất tăm mất tích ở đâu vậy? Sao lại có được loại kỹ năng này?”

“Chuyên nghiệp mấy cũng vô dụng.” Tương Bình kết nối đường truyền hình ảnh khác sang cho Bạch Trì, “Tối hôm qua Tần Âu đã bí mật lắp đặt thêm những camera mini khác bao quanh khu vực phòng bệnh của Trần Khả Phong rồi, triệt để quét được hết những điểm mù của camera chính.”

“Không hổ danh ha.” Triển Chiêu xoay qua nhìn.

“Tần Âu đúng là chuyên gia bom mìn có khác!” Tương Bình tấm tắc khen, “Rất am hiểu máy móc cùng kết cấu không gian, thiên tài luôn nha. Đương nhiên cũng phải cảm tạ Trần Mật đã cung cấp trang thiết bị tức thời nữa.”

Bạch Ngọc Đường ôm cánh tay nhìn Tương Bình, “Các cậu từ khi nào mà muốn làm gì là làm đó vậy? Đến tôi cũng không biết.”

Tương Bình xấu hổ cười trừ, “Là Bạch đại ca xuất quỷ nha.....”

Bạch Ngọc Đường thở dài.

“Đến giờ rồi.” Triển Chiêu nhìn nhìn đồng hồ, ngẩng đầu nói với Bạch Ngọc Đường.

Anh lập tức thu hồi tâm tư đùa giỡn, lấy bộ đàm liên lạc với bọn Triệu Hổ, “Thế nào?”

Triệu Hổ quay đầu nhìn nhìn Mã Hán đã sớm chuẩn bị tốt tư thế, tổng cộng có hai khẩu súng ngấm, một trông rất khủng bố, một so ra có vẻ khá bình thường.

“Oa, Tiểu Mã ca, anh là muốn dùng súng hay là dùng đại pháo thế?”

Mã Hán nhìn cậu em, “Một cái tầm bắn hai nghìn mét, một cái tầm bắn chỉ có tám trăm, cậu nói xem chọn cái nào?”

“Anh dữ dội thiệt Cái hai nghìn mét này chẳng lẽ chính là TAC – 50 trong truyền thuyết đây sao?” Hai mắt Triệu Hổ sáng lóa cả lên, “Nghe nói, mục tiêu kỷ lục 2500m bị hạ chính là dùng loại súng này có phải không a?”

Mã Hán im lặng nhìn ai đó, Sao mình lại hỏi cậu ta cơ chứ?

Triệu Hổ lấy ra một đồng xu, “Hôm qua em nghĩ mãi mới ra cái biện pháp này đây, anh không phải chỉ cần vận khí của em chứ không cần cái đầu này suy nghĩ hay sao, nếu trúng mặt trên thì ngấm cái hai ngàn đó, còn nếu trúng mặt dưới thì chỉ cần xài cái tám trăm thôi.” Nói xong, tung đồng xu lên, tiếp nó rơi xuống trước mắt Mã Hán, ... Vận khí chọn, mặt phản diện.

“Tám trăm!” Triệu Hổ miết miết đồng xu lẻ.

Mã Hán cười cười, dùng TAC – 50 bắt đầu ngấm.

Triệu Hổ khó hiểu, “Anh không nghe theo vận khí của em sao?”

“Cậu đen đui cũng gặp không ít.” Mã Hán nói xong, dùng lại vẫy vẫy tay với Triệu Hổ kêu người qua đây xem.

Triệu Hổ nhích tới, nhìn qua ống ngắm. Xa xa, ở phía sau cửa sổ tầng nhà có ban công, cũng có một người ôm súng nhắm bắn!

Triệu Hổ nhìn kỹ, Không phải cái người tên Sầm Dịch đã sớm chết đó sao.

“Đội trưởng, Sầm Dịch xuất hiện!” Triệu Hổ đồng thời cũng nhìn về phía cổng bệnh viện, “Xe của nhóm Lạc Thiên cũng đã rẽ vào gara.”

Bạch Ngọc Đường cầm bộ đàm, “Mã Hán, người nữa đâu?”

Mã Hán ghìim súng, “Tổng cộng có ba mươi điểm thích hợp để ngắm bắn, tôi vẫn đang tìm.”

Cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đều khấn trương, ở một đầu khác, Bạch Trì báo qua, “Anh, Tiết Lê lại xuất hiện nữa, dường như cô ta muốn cắm chốt ở gần phòng bệnh của Trần Khả Phong.”

“Nói cho phía Lạc Thiên địa điểm của cô nàng, bảo họ cẩn thận một chút, Tiết Lê cũng khá cảnh giác, đừng đánh rần động cỏ!” Bạch Ngọc Đường phân phó xong, lại hỏi bên Triệu Hổ, “Tìm được chưa?”

Triệu Hổ cũng lo lắng, “Vẫn chưa thấy a.”

Mã Hán thấp giọng nói, “Tất cả các vị trí ngắm bắn cũng không có động.”

“Này làm sao bây giờ, Lạc Thiên bọn họ tới rồi đó.” Triệu Hổ cầm kính viễn vọng đảo lung tung, “Anh quan sát cẩn thận chưa?”

Đang nói thì đột nhiên bất động, đưa tay giật giật Mã Hán, “A, anh xem, ông lão kia có phải hay không?”

Mã Hán hơi giật mình, tiến đến bên cạnh Triệu Hổ, Triệu Hổ lập tức chuyển ống sang cho anh, “Nhìn coi.”

Mã Hán dùng kính viễn vọng nhìn tới không chớp mắt, ở một vị trí hoàn toàn không thích hợp để ngắm bắn, có một người đứng chờ.

“Thì ra là thế.” Mã Hán dùng vẻ mặt bội phục nhìn ai kia, “Loại địa phương này mà cũng nhìn ra được, không thẹn với cái vận số cứt chó của cậu.”

Triệu Hổ bĩu môi.

Mã Hán nói sơ lược vị trí cho Tương Bình lần ra hình ảnh từ camera theo dõi, quả đúng là tìm được. Một căn nhà còn đang quét vôi, bên ngoài đậu hai chiếc xe cần cẩu có thùng dùng để nâng người lên xuống, sơn quét, vệ sinh tầng cao. Rất tiện ở chỗ, người nấp có thể đặt được súng ngắm thuận tiện, không bị phát hiện một cách dễ dàng.

Triệu Hổ cầm kính viễn vọng đảo loạn lung tung, gặp may thì trúng, buồn bực hỏi Mã Hán, “Ở góc độ đó cũng có thể bắn trúng tới bệnh viện ấy hả?”

Mã Hán lắc đầu, Đứng ở nơi đó y muốn làm gì? Vị trí không đúng a.

Lúc này, phía Lạc Thiên truyền tin tới, họ đã đến gần phòng bệnh của Trần Khả Phong, chuẩn bị đi vào.

Triển Chiêu nhìn ông lão xuất hiện trong camera, thắc mắc, “Là Bobby đúng không?”

“Tuy rằng có đội mũ nhưng nhìn ngoại hình thì đúng là như vậy.” Tương Bình thao tác bàn phím, điều chỉnh góc độ, phát hiện điểm bất hợp lý, “Trừ khi y khiến cho viên đạn có thể bắn vòng cung bằng không thì khó mà trúng được ấy.”

Triển Chiêu vuốt cằm, “Hay là dùng hỏa tiễn, không phải đạn thường?”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, cầm bộ đàm nói, “Mã Hán, biết ý đồ của y không?”

Triệu Hổ không hiểu, nhưng Mã Hán lại gật đầu, “Ừm, có lẽ là đoán được.”

Lời vừa dứt, Lạc Thiên bọn họ đã dẫn Trần Khả Tình vào trong phòng, cùng lúc, xe cần cẩu của Bobby chậm rãi hạ xuống.

“Ồ, vừa di chuyển vừa ngắm bắn sao!” Triển Chiêu thực tâm sinh ra vài phần nể phục, “Ông lão này cũng đủ khôn khéo, trước thì ngồi nấp mình chờ đúng thời gian, lúc cần cẩu hạ xuống vừa vận đặt tầm bắn ở vào trí tốt nhất, ra tay rồi nhanh chóng thoát đi. Cứ như vậy, sau khi y nổ súng, chúng ta cũng chẳng phát hiện nổi điểm ngắm là ở đâu, rất dễ dàng đào tẩu.”

“Loại tình huống này thật sự có thể bắn trúng sao?” Tương Bình có chút lo lắng hỏi, “Tiểu Mã ca, đừng có quá.”

Bạch Ngọc Đường chỉ huy cảnh viên thủ sẵn ở phụ cận, “Địch ở hai bên đã xác định, các vị trí không cần nôn nóng, lát nữa bắt lấy Bobby, để cho Sầm Dịch chạy, bắt Tiết Lê là được rồi, Sầm Dịch cho người theo dõi tìm Triệu Cần trước đã, rõ chưa?”

“Đã rõ.” Tất cả đội viên SCI sẵn sàng ở thế chờ đón quân địch, chờ đợi thời cơ nổ phát súng quyết định kia.

“Mã Hán.” Triển Chiêu cầm bộ đàm, “Đừng gượng ép.”

Mã Hán quỳ rạp trên mặt đất, đáp vu vơ, “Vị trí của Sầm Dịch có thể quan sát thấy Bobby, chỉ cần Bobby nổ súng, y sẽ lập tức trở thành bia ngắm sống của hần.”

Triển Chiêu nhoẻn miệng cười.

Bạch Ngọc Đường cũng hiểu, ý của Mã Hán là nếu anh nổ súng mà nhắm được trúng thì có thể cứu được tính mạng của cả Trần Khả Tình lẫn Bobby. Còn nếu không nổ súng thì cả hai sẽ phải chết. Nổ súng nhưng bắn trượt có thể chết thêm càng nhiều người vô tội hơn, hoặc là đánh rắn động cỏ.

Triệu Hồ ở một bên lau mồ hôi – Trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, hồi hộp khó nén.

Đúng mười hai giờ trưa, Trần Khả Tình xuất hiện trong phòng bệnh của Trần Khả Phong, đồng thời, cần cầu của Bobby đã hạ xuống điểm bắn tốt nhất.

Mọi người thấy y giờ khẩu súng lên Mã Hán giữ tay còn muốn nhấn xuống.

“Hành động.” Bạch Ngọc Đường không quản trúng hay không nữa, trước tiên hạ lệnh tiến công.

*“bậu tường vây quanh sân thượng bệnh viện” nó là chỗ này này:

* Hỏa tiễn:

* TAC – 50 : là một loại súng bắn tỉa công phá. Nó được xác định sử dụng để bắn các xe bọc thép nhẹ, phương tiện hàng không, phá hủy radar, pháo, tên lửa và chống bắn tỉa (phản ngắm bắn). Tầm bắn tối ưu 1500m.

388. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 29

Chương 29 : Sự thật năm đó

Bạch Ngọc Đường vừa phát lệnh, hai cảnh viên canh sẵn bên cửa sổ phòng bệnh Trần Khả Phong nhanh chóng kéo hạ tấm màn, nhóm của Lạc Thiên lập tức đá văng cửa phòng trống cách vách bắt gọn Tiết Lê đang dùng kính viễn vọng quan sát sự tình tiến triển bên trong.

Một đầu khác, cần cầu dựng Bobby mới vừa tiếp hạ xuống mặt đất, mà tay hần thì dường như cũng đã bị thương. Y ôm súng định bỏ trốn nhưng cảnh viên mai phục sẵn đã ập tới nơi. Kể cuối cùng là Sầm Dịch, trên bả vai hần thủng một lỗ, thấm máu đỏ tươi.

Trương Long nhặt khẩu súng của Bobby lên, phát hiện nòng súng của y có một vết lõm sâu hoắm, hần là viên đạn của Mã Hán đã thành công, cải biến hướng xiên của khẩu súng. Lực tương tác rất mạnh khiến cho ngón tay y đặt tại cò súng bị gãy ngang. Viên đạn của Tiểu Mã ca sau va chạm bắn vọt lên rất cao cũng rất nhanh lại rụng xuống, đáp ngay trong thùng cần cầu, không gây tổn thương tới những người khác bên ngoài.

Một phát đạn này khiến cho Bobby không khống chế được trạng thái vọt nòng của viên đạn, khiến nó đi chệch mục tiêu vô hình trung tấp trúng vào bả vai Sầm Dịch đang căn tia qua kính viễn vọng nhằm tập kích được y.

Sầm Dịch cũng không biết rõ nguồn cơn, còn cho là kế hoạch của hần bị Bobby nhìn thấu, bên tai lại nghe thấy tiếng còi cảnh sát réo lên, chỉ đành vội vàng rút rui, băng tạm vết thương rồi xách đồ bỏ trốn.

Hần bị thương không lái xe được, đành bắt taxi chở ra ngoại thành phía nam.

Lái xe taxi vừa khéo chạy qua để Sầm Dịch gọi đón không phải ai khác mà chính là Triệu Trinh trong thân phận hóa trang.

Trên xe đã sớm được gắn thêm thiết bị theo dõi cùng với máy nghe trộm, Triệu Trinh còn mang theo điện thoại liên lạc mini, tình nguyện làm nhân viên SCI không lương ngoài biên chế. Cũng bởi vị này nhanh tay nhanh mắt, phản ứng cùng suy đoán đều rất linh hoạt, cho nên Bạch Ngọc Đường đã đích thân mời tới để có gì hỗ trợ thêm.

“Đội trưởng, rần vào động.” Trương Long, Triệu Hổ lái chiếc xe phía sau điện về báo cáo.

“Đi theo hần.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng thở ra, “Tìm chỗ giam giữ Triệu Cần!”

Lúc rời đi, Sầm Dịch nhìn qua cửa kính liền thấy cách đó không xa tập trung thật nhiều xe cảnh sát, mà cảnh sát viên thì đang áp giải Bobby lên xe. Hần theo bản năng cúi hần đầu xuống, chờ đến khi xe thoát tới một khu vực an toàn, bốn phía thông thuận mới dám nhẹ nhàng thở ra.

“Không đi thành nam nữa.” Hần đột nhiên ngẩng đầu nói với lái xe giả trang – Triệu Trinh, “Cho tôi tới ngã ba phía Đông chỗ phố chợ bán thú nuôi trong nhà.”

Mọi người nhờ máy nghe trộm mà rõ được tin tức, Bạch Ngọc Đường cười, “Chợ thú cưng đúng là rất thích hợp với Triệu Cần.” Anh quay sang phân phó người đến khu vực đó tìm kiếm. Cũng không quên nhắc nhở bọn họ dẫn cả Trần Dần, cùng cặp đôi chó Đức lông đen Hắt – Xi đi theo.

Buông máy bộ đàm chờ đợi tin tức, Bạch Ngọc Đường có chút tiếc nuối nhìn chiếc trực thăng đậu cách đó không xa, “Xem ra chẳng được dùng rồi, tình huống tiến triển thuận lợi hơn tôi nghĩ.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu vuốt cằm, rất hưng phấn tua thêm một lượt video ghi lại cảnh Mã Hán bắn một phát chủ chốt ban này, “Không nghĩ tới là có thể thực sự bắn trúng nha.”

Bạch Ngọc Đường cũng xoay lại nhìn, “Đúng là thần kỳ, chẳng trách cậu ta chọn TAC – 50, viên đạn bình thường không thể có được lực tác mạnh bạo như thế.”

“Tiểu Mã ca lần này thực sự oai phong.” Tương Bình chống cằm, liên tục tán thưởng, “Một phát đạn này đã trở thành dấu ấn kinh điển trong lý thuyết thực tiễn về phản ngắm bắn nha, giờ thì lượng fan lại chẳng tăng cả đồng.”

“Mà lạ, có thể thật sự bắn trúng được ư?” Triển Chiêu ngồi trên ghế nhỏ giọng tự hỏi, dường như là có điểm nghi ngại không thông, “Người bình thường có thể sao? Viên đạn thì vô tri vô giác, cũng không phải được điều khiển từ xa, nhắm vào mục tiêu cách tận 2km, đường đạn chính xác tới độ ấy, thực có thể?”

Bạch Ngọc Đường hoàn toàn vô lực, nhìn Triển Chiêu bần thần tựa hồ đối với lần bắn này còn chút gút mắc, liền hỏi, “Miêu nhi, bắn trúng có vấn đề gì sao?”

“Hử?” Triển Chiêu cười cười, “À, thật ra thì không có vấn đề gì cả, tôi chỉ cảm thấy việc nhắm được trúng có phần ngoài sức tưởng tượng chút thôi. Muốn như thế hần phải tính toán chính xác từ sức gió, góc độ, khoảng cách, tầm phóng vân vân. Hơn nữa, viên đạn còn đánh trúng vào nòng súng đối phương làm nó thay đổi cung độ đến Tiểu Bạch cậu cũng phải suy nghĩ căn chỉnh rất kỹ công thì mới có thể tính ra nha.”

“Những tay súng bắn tỉa họ thường bắn theo cảm giác mà.” Bạch Ngọc Đường thuận miệng đáp một câu, ở bên chỉ huy Lạc Thiên bọn họ trước đem Tiết Lê và Bobby giải về cảnh cục, đầu khác Ngải Hổ tiến bắt Tiết Cẩm, cũng trở lại luôn,

Thấy Triển Chiêu còn ngẩn người, Bạch Ngọc Đường lại hỏi, “Miêu nhi, lại làm sao?”

Triển Chiêu ngồi trên ghế, vắt chân chống cằm, tâm tư vẫn xoay tròn như cũ, “Chỉ trong chớp mắt, hần là theo bản năng đi, bằng không thì cũng dựa vào kinh nghiệm có khả năng thiên phú liền dễ như vậy ư?”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, tại sao Triển Chiêu lại bần thần mãi về một phát súng như vậy?

Nhìn sang phía bệnh viện, Mã Hán và Triệu Hổ đã xuống tới nơi, Triệu Hổ kích động đứng ở một bên hoa chân múa tay vui sướng, rất nhiều cảnh viên vây đầy xung quanh hỏi han tình huống một khác kia. Mã Hán đi tới một chiếc xe cửa mở, ngồi xuống thả cho dây thần kinh buông lỏng, lát nữa anh còn muốn đi kiểm tra tâm lý hậu chiến, lúc này phỏng chừng cần phải điều chỉnh lại trạng thái cảm xúc mất, cầm bát lửa châm điều thuốc trên tay.

Trí não Bạch Ngọc Đường lóe lên một cái – Triển Chiêu tối hôm qua hình như có hỏi về cái bật lửa của Mã Hán.

“Tương Bình, cậu có biết cái bật lửa của Tiểu Mã ca từ đâu mà có không?” Triển Chiêu hỏi Tương Bình.

“Cái này em thì không biết a.” Tương Bình sờ sờ đầu, “Hình như anh ấy luôn mang theo hai cái bên người, một cái màu bạc là vật may mắn, cứ mỗi lần nhiệm vụ hoàn thành là anh ấy toàn dùng nó thôi.”

“Miêu nhi.” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ Triển Chiêu một chút, “Lại đa nghị nữa.”

“Không có, chỉ tò mò chút a.” Triển Chiêu cười mỉm, đứng lên.

Không bao lâu sau, tin tức từ một đầu khác truyền đến. Nhóm Trương Long dừng xe trước một tiệm chụp ảnh tọa lạc tại khu chợ bán vật nuôi phía Đông thành phố, Triệu Cần bị nhốt ở dưới tầng hầm. Cậu ta không bị thương, chỉ bị bịt mắt, giải cứu xong đã đưa thẳng tới bệnh viện kiểm tra.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau cười – Phá án!

Bạch Ngọc Đường liên lạc với Triệu Trinh qua điện thoại nhỏ, “Tìm được người rồi, xài ảo thuật thôi.”

Triệu Trinh mỉm cười, dừng xe ở ven đường, Sầm Dịch còn chưa kịp hiểu sự tình chớp mắt một cái liền bị cặp song sinh từ đầu biến tới trấn áp, nhét vào xe cảnh sát chính quy.

Bạch Ngọc Đường thu bộ đàm, phát lệnh toàn bộ cảnh viên quay về cảnh cục.

“Miêu nhi, đã gom được hết!”

Triển Chiêu gật đầu, “Kế tiếp, chúng ta có thể hỏi chính xác sự tình tai nạn năm đó rồi.”

“Bắt đầu từ ai trước đây?”

“Bobby và Sầm Dịch.” Triển Chiêu thần bí nở nụ cười, “Gọi cả bác sĩ Thu tới nữa.”

“Cậu muốn khôi phục trí nhớ cho Hác Linh?” Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, “Như vậy được chứ?”

Triển Chiêu cười cười, vỗ vỗ anh, “Cậu không nói cho cô ấy thì sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ tự mình tìm hiểu ra.”

“Phải, nên hay không biết cũng chỉ Hác Linh mới có quyền tự quyết định.” Bạch Ngọc Đường thở dài, “Đây không phải là chuyện chúng ta có thể đánh giá.”

.....

Trong phòng thẩm vấn của SCI, Bobby ngồi một mình cạnh bàn, mặt không chút biểu cảm, bên ngoài, chúng cảnh viên vây kín xung quanh, họ muốn tận mắt nhìn thấy nhân tố truyền kỳ của đảo Ác Ma cũng chính là tay bác sĩ điên vô cùng hung ác.

Công Tôn xí được vị trí tốt nhất – đối mặt với cửa kính cách gian, có chút kích động. Lão Dương cũng được Dương Phàm đẩy xe lăn đi tới.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mở cửa phòng thẩm vấn, phụ Dương Phàm, đẩy lão Dương tiến vào trong.

Gương mặt già nua của Bobby vốn không có biến động gì, nháy mắt toát lên một tia kinh hãi, cười nhìn lão Dương, “Đã lâu không gặp! Cậu cũng biến thành một ông già rồi.”

Lão Dương cũng cười, gật đầu, “Đã lâu không gặp, lúc trước còn làm bộ không biết tôi.”

“Cậu lại ghi thù hằn, không phải tôi cũng hết cách sao, bên cạnh cậu còn có một ông thần mặt đen đó nữa.”

Tại cửa, sếp Bao vừa mới vội vàng chạy qua, nghe được khó trách giật giật bên mồm – Ông thần mặt đen.

Dương Phàm giúp Bobby xử lý vết thương, nhú mày, “Bốn đầu ngón tay đều bị gãy làm ba đoạn, vết thương vĩnh viễn không khôi phục được như trước.”

“Viên đạn đó rốt cuộc ta bắn trúng ai thế?” Bobby tò mò, lại nhìn nhìn qua tấm thủy tinh, “Giúp tôi gửi lời thăm hỏi tới tay súng thiện xạ kia nhé.”

Triệu Hồ trái phải nhìn quanh, “Ế? Tiểu Mã ca đâu rồi?”

Bạch Trì chỉ tay qua gian cách vách, “Hình như anh ấy nhận được điện thoại, sang phòng bên nghe rồi.”

Triệu Hồ bĩu môi, “Tám chín phần là Trần Giai Di gọi tới.” Cũng không thèm để ý nữa, quay đầu lại tiếp tục nghe.

Bạch Ngọc Đường đưa ra bức hình Sầm Dịch, “Là hần, xương bả vai đập nát.”

“A, không tồi.” Bobby cười cười, lại hỏi, “Còn Trần Khả Tình với cô ả họ Tiết kia đâu?”

“Đều đang giam giữ.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nếu ông muốn bọn họ cả đời phải trả giá trong ngục tối thì tốt nhất hãy nói ra chân tướng sự việc đi.”

Bobby nhún vai, “Ta đương nhiên sẽ nói, nhưng trước đây” Y quay sang hỏi lão Dương, “Cậu có quen bác sĩ tim mạch nào không? Tôi có một cuộc giải phẫu cuối cùng cần phải làm!”

Lão Dương hỏi lại, “Cuộc giải phẫu cuối cùng?”

Dương Phàm tuy không rõ bọn họ đang nói gì nhưng vẫn lên tiếng, “Tôi có biết một vài vị bác sĩ có uy tín.”

“Cái này tôi không thể tự mình ra tay.” Bobby chỉ vào Dương Phàm, “Cậu giúp là tốt nhất.”

Dương Phàm chịu hẳn, “Dù sao cũng phải xem xét tình huống bệnh trạng trước đã.”

Bobby xem chừng vô cùng kiên cường, “Tôi sẽ dạy cậu phải làm như thế nào, cậu chỉ cần thao tác mà thôi, nhóc ạ.”

Dương Phàm giật giật khóe miệng, may mắn, người bị nói không phải là Công Tôn, đồng dạng là trí thức nhưng tính tình bọn họ có sự khác biệt rất lớn nha.

“Ông muốn điều trị cho ai?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu hỏi, “Là nguyên nhân khiến ông phải ngàn dặm xa xôi chạy tới thành phố S?”

Bobby gật đầu, nếp nhăn trên mặt trùng xuống, thêm phần già nua.

Triển Chiêu nhíu mày, “Vì sao ông không trực tiếp giải phẫu?”

“Thân thể ta không cho phép, cuộc phẫu thuật này đòi hỏi trình độ phải cao thời gian lại kéo dài.” Bobby nhìn Dương Phàm, “Tôi quan sát cậu một hồi, tay nghề không tệ. Cách thức tôi chỉ dẫn, thao tác thì cậu làm, chỉ được phép thành công, không được phép thất bại.”

Dương Phàm bĩu môi, tâm nói, ông lão này nói chuyện cứ như ra lệnh cho người khác ấy. Có điều, Bạch Ngọc Đường bọn họ còn có chuyện khác cần làm, Dương Phàm trước phụ giúp lão Dương ra ngoài cái đã.

Sau đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi xuống.

Bobby mang vẻ mặt thoải mái đối diện với cả hai, “Các cậu hành động cũng không tệ.”

“Người chỉnh dung cho Hác Linh là ông ư?” Triển Chiêu hỏi ra nghi vấn trong lòng, “Giúp cô ấy gạt bỏ trí nhớ cũng là ông? Phương pháp là gì, thôi miên sao?”

Bobby nhíu nhíu đầu mày, cười một tiếng, “Đương nhiên không cần dùng tới thủ thuật này.”

Bạch Ngọc Đường nghi hoặc, “Vậy ông dùng cách nào?”

“Thôi miên mấy thứ ấy một chút ta cũng không có hứng thú, chỉ là con người, đầu não là nơi khổng chế rất nhiều thứ, như tư tưởng, hành vi, thói quen, đương nhiên cũng có cả trí nhớ. Ta chỉ tác động vào đại não Tiểu Linh một chút, khiến cho con bé tạm thời quên một số thứ mà thôi.”

“Tiểu Linh?” Triển Chiêu có chút buồn cười, “Ông nói Hác Linh? Thật kỳ lạ, là một tay sát thủ biến thái chẳng chút coi trọng mạng người như ông, lạnh lùng và tàn nhẫn, vì cái gì lại cứu Hác Linh còn trăm phương ngàn kế thay cô ấy báo thù nữa chứ?”

Bobby nhìn Triển Chiêu, nở nụ cười, “Có người từng nói với ta, cậu là một chuyên gia tâm lý học lợi hại nhất, vậy cậu thử nói xem.”

Triển Chiêu trầm ngâm một lúc, rồi mở miệng, “Ông là cha của Hác Linh?”

Tất cả đều kinh ngạc tột độ, đồng loạt xoay đầu lại nhìn Thu Y Văn vẻ mặt mờ mịt đứng phía sau tấm ngăn cách thủy tinh.

“Quả nhiên không đơn giản a.” Bobby cười nhạo một tiếng, “Hơn bốn mươi năm về trước, ta bị đưa tới đảo Ác Ma, rồi thì gặp nạn bị rơi xuống nước, lúc tỉnh lại đã thấy bản thân ở trên một con thuyền của hải tặc rồi.”

Ai nấy đều im lặng, chăm chú lắng nghe Bobby nhớ lại đoạn ký ức còn sống đã trở thành truyền kỳ đó.

“Con thuyền kia vốn là thuyền buôn đến từ Đông Nam Á, trao đổi buôn bán thực chất đều phi pháp mà thôi. Thành viên thì dạng người nào cũng có, từ hải tặc, buôn lậu, bán thuốc phiện, mua đổi súng ống đạn dược, tất cả đều qua tay. Ta được cứu lên vốn họ định dùng làm phu khuân vác hoặc là nô lệ Cũng có thể dùng làm tấm lá chắn bằng thịt người chẳng.” Bobby cười cười, “Thẳng cho đến một ngày, thuyền trưởng rơi xuống nước, hắn bị cá mập cắn đứt một cánh tay. Ta không quản cứu hắn, còn giúp hắn nối tay trở về. Từ đó, ta trở thành thầy thuốc có địa vị tối quan trọng trên thuyền. Thuyền trưởng bắt đầu tín nhiệm ta, bọn ta làm bạn từ đó. Ở trên thuyền rất khoái hoạt, có tiền là có thể mua được những thiết bị tiên tiến, lại có nguồn lực thực nghiệm sống dồi dào có thể dùng để nghiên cứu, các cậu thấy có tuyệt không?”

Tất cả nhin không được chân mày nhíu sát – Quả nhiên là tay bác sĩ biến thái điên khùng!

“Ngày vui ngắn chẳng tày gang, có thể là do đám hải tặc quá mức hung hăng ngang ngược, lại thêm các quốc gia bắt đầu dồn quân tiêu trừ hải phạm xung quanh. Việc giao thương cũng gặp phải hình cảnh quốc tế truy xét buôn lậu rồi thì ma túy Một ngày nọ trong thế chật vật, thuyền trưởng quyết định trở lại đường chính, rồi đảo vào đất liền mở khu công nghiệp, gây dựng tập đoàn vận tải, bán buôn. Những tiền của cướp được lúc trước trở thành vốn khởi điểm của chúng ta lúc bấy giờ.”

“Năm đó phân chia, đám lão Đại mỗi người lấy được phần của mình rồi thì cùng rời đi, tới phiên ta chọn lựa, ta quyết định ở lại. Thuyền trưởng chọn đảo X để làm căn cứ, tiền bạc giấu kín ở nơi đây, sau này cần thì trở lại lấy. Ta ở trên đảo nhỏ lập một phòng nghiên cứu bắt đầu vùi vào y học, thuận tiện trông coi kho báu luôn. Kể đó ta bồi dưỡng ra được một đám đệ tử cho riêng mình. Khi những người bạn cũ cần tiền, ta sẽ giúp họ cấp vốn có tính phí. Ngoài ra, thỉnh thoảng ta cũng sẽ rời đảo đến thành thị mua một vài thiết bị y học. Hơn ba mươi năm trước, ta gặp một người phụ nữ, nhất thời cuồng nhiệt sinh ra một cô nhóc con. Ta vì nghiên cứu y học mà tách rời bọn họ, sau lại nghe nói vợ ta đã mất, còn đứa nhỏ được giao ột cặp vợ chồng bác sĩ nọ nhận nuôi. Nhóc con quả nhiên có di truyền dòng máu y học của cha nó, tuổi trẻ đã đạt nhiều thành tựu, không chỉ là một bác sĩ nổi danh, còn là một nhà nhân loại học có tiếng Thực rất giỏi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trong lòng sáng tỏ, chỉ sợ ngay cả chính Hác Linh cũng không biết thân thế thực sự của bản thân.

“Vốn mọi chuyện vẫn cứ như vậy đã bao năm qua, an tường vô sự, ta say mê nghiên cứu y học, Tiểu Linh thì miệt mài với luận án luận văn, cuộc sống chậm rãi mà yên ổn. Những đồng sự xấu năm nào quay lại đường ngay cũng đều đã là những thương nhân thành đạt, hết thấy thực tốt đẹp cho đến một vài năm trước, bọn họ lần lượt bị giết.”

Thần sắc Bobby nghiêm túc lại vài phần, “Có mấy người trẻ tuổi không biết từ đâu tìm được bí mật của đảo X, bọn chúng bắt đầu tìm kiếm xung quanh đảo, khắp mọi nơi. Họ nam có nữ có, thân phận thần bí, ngoài mặt thì trông khá giống những người bình thường nhưng một vài trong số đó đã được trải qua huấn luyện quân sự, về phần bọn họ học ở chỗ nào, ta không được rõ lắm. Cuối cùng, với đủ mọi cách thức, rốt cuộc bọn họ cũng tìm được đến ta, để rồi sau đó làm ra tấm thảm kịch của ba năm trở về trước.”

389. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 30

Chương 30 : Kỳ tích

Bobby tiếp tục kể lại sự tình năm đó.

“Lúc ấy, ta phát hiện những người bạn thuyền trước kia của mình lần lượt bị hại, cứ như có một tổ chức nào đó đang đuổi giết không tha. Ban đầu ta nghĩ là do ân oán thương trường hoặc là tranh giành lợi ích. Nhưng sau một hồi điều tra, ta phát hiện, mục đích thực sự của đối phương dường như là đang tìm kiếm một nguồn lực tài chính dồi dào.”

“Ông phát hiện từ khi nào?” Triển Chiêu có chút tò mò, hỏi.

“Ta trộm xem thi thể của những người đã chết Trên cơ thể bọn họ có dấu vết bị tra khảo hỏi cung.” Nói tới đây, y thở dài, “Chính là trên hồ sơ, tất cả đều được ghi là đột tử, không có bất kỳ ai tới báo án, cảnh sát cũng ngó lơ, cho nên ta hoài nghi, nội bộ cảnh sát phải chăng cũng có kẻ góp mặt.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đánh mắt qua nhau – Có thể giấu giếm tai nạn máy bay năm đó hẳn phải là một nhân vật có thế lực không nhỏ, chẳng trách sếp Bao vừa rời đi với vẻ mặt nghiêm trọng thế kia.

“Ông có điều tra thân phận người này hay không?” Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi.

“Đã điều tra rồi.” Bobby mỉm cười, “Hơn nữa, hắn cũng đã chết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhú mày.

Tương Bình nghe xong, nghĩ nghĩ một chút rồi nói với mọi người, “Sáng nay quả thực có tin về một vị lãnh đạo cao cấp đã về hưu bị chết trong nhà. Cảnh sát tìm được trong biệt thự người này có rất nhiều dấu hiệu gây án, chuẩn bị bắt tay vào điều tra.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thông qua tai nghe nhận được thông tin Tương Bình cung cấp, theo bản năng nhìn về phía Bobby.

Bobby mỉm cười, “Đuổi cùng giết tận là tác phong của ta.”

“Tiếp tục.” Bạch Ngọc Đường không nói thêm gì, chỉ kêu y kể tiếp câu chuyện ban nãy.

“Sau có xảy ra một chút chuyện, khiến ta bất ngờ.” Bobby tựa vào lưng ghế, “Phòng thí nghiệm trên đảo X mà ta tự kiến tạo, cũng là nơi ta cùng Santa sinh sống.”

“Satan là cái người cao lớn kia sao?” Triển Chiêu tò mò, “Cậu ta từng bị thương nặng?”

“Phải, Satan độc gần giống với Ma Vương, cho nên ta đặt biệt danh cho y như thế.” Bobby gật đầu, “Cậu ta vốn là một quân binh, người Nam Tư cũ. Khi dải đất liên bang này phân tranh rồi tan rã ta đã đặt chân tới đây để tìm kiếm vật thí nghiệm cho riêng mình.”

“Vật thí nghiệm?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cảm thấy mấy chữ này nghe thật chói tai.

“Phải, chiến tranh luôn mang đến rất nhiều tai thương.” Bobby nói lời này mà mặt không đổi sắc, “Bác sĩ thì luôn muốn tìm đến những nơi có nhiều bệnh nhân nhất.”

“Ông đi tới đó vì muốn cứu người hay là vì thứ y học thực nghiệm của ông?” Triển Chiêu hỏi.

Bobby đáp lại mà chẳng cần suy nghĩ, “Y học thực nghiệm, ta thích làm thầy thuốc không phải vì muốn chữa bệnh cứu người, cái ta hứng thú chính là chiến thắng tử thần, nắm trong tay sinh mệnh của kẻ khác thực rất có cảm giác thành tựu.”

Cách cửa mọi người nghe xong nhin không được nhú mày – Không hổ là bác sĩ điên, đến lý do cũng đủ điên khủng.

“Satan là vật thí nghiệm tốt nhất mà ta tìm được, ta không chỉ trị liệu vết thương cho hắn mà còn gia công được một thành phẩm thật sự hoàn mỹ.” Bobby đối với việc này vô cùng đắc ý, “Có điều, chính cái lúc ta đi mua đồ ăn và được phẩm thí tung tích bị bại lộ. Nhóm người kia vẫn luôn truy tìm ta, ba năm trước bọn họ tới đảo X là muốn giết nốt lão già cuối cùng này để cướp đoạt tài sản.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đánh mắt sang nhau, “Ba năm trước?”

“Không khéo sao nên chuyện Thế giới này có lẽ thực sự có nghiệt duyên.” Bobby âm thầm trầm ngâm, “Ta lánh nạn ở nơi lấy bối cảnh ột bộ phim. Cũng tại đó ta gặp Tần Thiên cùng Sầm Dịch. Tần Thiên là bạn của một chiến hữu hải tặc chung thuyền với ta năm xưa, nhưng chính hắn cũng lại là kẻ đi mật báo.

Mà đám người Sầm Dịch là một lũ ham mê truy tìm châu báu vàng bạc. Chúng từng học đồ vật học sẵn bản, ưa những gì kích thích, một lòng muốn chiếm được kho tàng này.”

“Bạn mình bị hại mà Tần Thiên vẫn hợp tác với nhóm người Sầm Dịch ư, vì sao?”

“Vì bọn chúng căn bản không lấy được thứ gì.”

“Lý do?” Triển Chiêu có chút khúc mắc, “ Vì sao năm đó các vị không đem hết thấy chia đều ra?”

Mọi người đứng ngoài phòng thẩm vẫn cũng hiếu kỳ như trên.

“Câu nghi hải tặc lúc bây giờ thường cướp cái gì?” Bobby bỗng nhiên cười hỏi, sau đó lộ ra vẻ mặt khinh thường, “Cướp thuyền chở vũ khí hay là bắt cóc con tin rồi tống tiền, bắt cóc chính thuyền viên của tổ lái?”

Triển Chiêu nhíu mày, “Các người năm đó cướp gì?”

“Vàng thỏi, bạc trắng, các loại đồ gốm sứ trang sức, kim cương, những tác phẩm nghệ thuật vô giá, tóm lại đều là bảo vật.....” Bobby nói tới cao hứng, “Tiền giấy nào có giữ nguyên được giá trị của nó.”

“Dự định đem những bảo vật kia truyền lại cho đời sau?” Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, “Cho nên tất cả đều chưa từng động đến chúng.”

“Đúng vậy.” Giọng Bobby thêm trầm, “Nhưng người với người đâu có giống nhau cho được, ta cùng Satan tránh ở gần thị trấn bắc sĩ diện kia một thời gian, trí nhớ của Satan lại có hạn, cho nên mới vẽ lại hình dáng đảo X trên bức tường khu trạm xá. Cậu ta rất thích hòn đảo này nhưng thân phận và hành tung của bọn ta rồi cũng bị lộ ra, Tần Thiên cùng Sầm Dịch bắt đầu theo dõi, luân phiên nhau để ngấm ngấm điều tra.”

“Ngay cả thân phận của Hác Linh cũng điều tra tới?”

“Không.” Bobby lắc lắc đầu, có vẻ vô cùng ảo não, “Vậy mới gọi là nghiệt duyên. Ta lặng lẽ quan sát con bé, rồi vô tình phát hiện đám người này có liên hệ trong cuộc sống của con gái ta, luôn xuất hiện cùng nó. Đặc biệt là Sầm Dịch và Tần Thiên, cũng đều thích Hác Linh, còn đám sinh viên nữ thì không ưa điều này. Hác Linh căn bản không cùng một thế giới với bọn chúng, đáng lý không nên bị kéo vào.”

“Chẳng lẽ, thời điểm máy bay của Hác Linh rơi xuống vừa khéo đám người kia cũng đang tập kích ông, lại còn cùng trên đảo X. Vì thế chúng liền một lần giết gọn?” Triển Chiêu nhíu mày, nếu vậy thì quá là trùng hợp rồi.

“Là như vậy đấy.” Bobby thở dài, “Tham dự vào đội tranh cướp bảo vật ngoại trừ Sầm Dịch, Tiết Cẩm, Trần Khả Tĩnh bọn chúng còn có một đội quân súng ống ngang cơ, có thể là lính đánh thuê. Ta cùng Santa hoàn toàn không làm cách nào ngăn cản được. May mà có bạn trai của Hác Linh.”

“Ông nói Lam Kỳ?”

Bobby gật đầu, “Vì để bảo toàn bí mật này, toàn bộ hành khách vô tội gặp nạn trên chuyến bay đều thành mục tiêu bị hạ sát, tất cả không trừ ai. Duy có Lam Kỳ mang theo Hác Linh bỏ trốn được, cậu ta rất lợi hại, chỉ bằng năng lực của bản thân mà đánh gục hết đám người có trang bị vũ khí đó. Cũng là vào phút chót, Hác Linh đã xin tha cho đám sinh viên của mình đáng tiếc, cũng bởi vậy mà bị đánh lén sau lưng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn nhau – Hác Linh ngày đó gọi điện về cho Triệu Cần, có lẽ chính vì hối hận đã nhất thời mềm lòng thả cho bọn Trần Khả Tĩnh một con đường sống, kết quả hại chết người mình yêu.

“Sau đó vụ nổ mạnh kế tiếp là có chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Hác Linh muốn mang Lam Kỳ còn đang hấp hối rời đi, nhưng hai đứa lại bị bọn chúng ném vào một con thuyền cứu nạn nhỏ, dùng thuốc nổ triệt tiêu. Rồi chúng gom người đốt cháy tập thể, dùng trực thăng kéo tàn tích sang một hòn đảo nhỏ khác, giả dựng hiện trường một vụ tai nạn hàng không. Người nhà tới nhận người thân, phần lớn mang về hoặc là mẫu vụn xương cháy hoặc thi cốt hóa tro.”

“Trần Khả Tĩnh bọn họ sau đó cũng không có đột xuất phát lên!” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“A.” Bobby cười lạnh một tiếng, “Bọn chúng cũng không cướp được bảo vật, tất cả còn vẫn còn nguyên vẹn giấu ở một nơi vĩnh viễn cũng không thể tìm thấy.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường theo những manh mối Bobby cung cấp đoán hỏi. “Nói vậy, Hác Linh lúc ấy không chết?”

“Quãng đời còn lại của ta có ba chuyện phải làm, hai cái đã hoàn thành, chỉ còn sự kiện thứ ba này nữa giải phẫu tim xong hết thấy đều thành công.” Bobby trả lời chẳng mấy liên quan, “Rồi sau đó lên trời với một thú vui nho nhỏ, ta phải trị hết những căn bệnh nan y, sớm ngày trở lại nhân thế.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau – Một cái kết cục thật hài hước.

“Tôi đoán chắc được hai chuyện, một là cứu sống Hác Linh, hai là báo thù cho cô ấy nhưng chuyện thứ ba là chuyện gì?” Triển Chiêu hỏi, “Vì sao phải làm phẫu thuật?”

“Tạo ra một kỳ tích.” Bobby mỉm cười, “Hai năm trở lại đây ta một mực dành hết tâm huyết cho chuyện này. Ta âm thầm chăm sóc cho Hác Linh thẳng đến một ngày Sầm Văn hoài nghi thân phận của nó.”

“Người đầu tiên phát hiện ra cô ấy là Sầm Văn?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, thật đúng là không nghĩ tới.

“Trí nhớ của Hác Linh chỉ là tạm quên, bởi vậy có một số thói quen cơ bản vẫn còn.” Bobby nhíu mày, “Hơn nữa, ta tiến hành trả thù đã ba năm chưa từng có gián đoạn.”

“Trước đó ra tay như thế nào?”

“Cản trở bọn họ, chậm rãi tra tấn.” Biểu cảm bình tĩnh, “Mấy cô ả trong lòng cũng cảm thấy có người âm thầm nhắm tới cho nên có tật giật mình, đều nghĩ rằng âm hồn Hác Linh vẫn mãi chưa tan.”

“Chúng tôi cũng đã điều tra tình hình kinh tế cùng lộ trình sự nghiệp của bọn họ.” Bạch Ngọc Đường lật ra tư liệu đã được Tương Bình chỉnh lý qua, “Có thể nói, bắt đầu từ ba năm trước cho tới hiện tại, bọn họ đều tuốt dốc không phanh, đặc biệt là Sầm Dịch và Tần Thiên.”

“Trong một lần Sầm Văn đến chữa răng ở phòng khám của Hác Linh, đã nhìn ra vết tích. Hắn trộm lấy mẫu về kiểm chứng DNA của Hác Linh, kết quả khiến cho hắn vừa tức hận cũng vừa thỏa lòng.” Bobby nói với sắc mặt khó coi, “Hắn còn dùng kết quả này để áp chế Sầm Dịch, bởi vì Sầm Dịch tuy nham hiểm thâm độc nhưng đối với Hác Linh lại rất đối si tình Bởi vậy, Sầm Văn sau cũng trở thành thứ đồ bị vứt bỏ.”

“Sầm Văn cùng Dư Tiểu Phượng đều là do ông giết?”

“À, đó là kế hoạch của ta.” Bobby lắc lắc đầu, “Ta chỉ muốn tra tấn bọn chúng, tất nhiên mục đích cuối cùng là muốn chúng phải chết. Sớm nhất là Tần Thiên, ta ở bãi đậu xe khiêu khích hắn, khiến cho hắn thân bại danh liệt. Người ra tay thực sự lại là Tiết Cẩm. Bắt thương Trần Khả Phong, xuống tay với Dư Tiểu Phượng ... cả con kiến bụi kia nữa, thì do một tay ta làm hết.”

“Được gây tê cũng hữu hiệu ha?” Triển Chiêu nhìn thành phần dược liệu trong bản báo cáo, “Còn có tiếng hát nhân ngư nữa.”

“Một chút gia vị mà thôi, nhìn thấy kẻ mà mình oán hận thống khổ là chuyện vui sướng nhất trên đời.” Bobby cười đến tà ác, “Gây ra thương tổn ta chưa từng để tâm đến. Các người vô duyên vô cớ quấy rối kế hoạch báo thù đã được chuẩn bị tỉ mỉ của ta, cô gái kia dây dưa với Trần Khả Phong một chỗ, rồi buông điện thoại phát nổ, những tin nhắn cũng chỉ là lời cảnh báo của ta.”

“Sầm Văn là do Sầm Dịch giết?” Bạch Ngọc Đường thật sự không thể lý giải được cái tâm lý thoải mái thừa nhận mình là kẻ xấu của Bobby, chỉ đơn giản hỏi tiếp sự tình.

“Bởi vì hắn quấy rối Hác Linh, hơn nữa, Sầm Dịch muốn thoát tội nên tự biên tự diễn, giả như mình bị giết, sau đó tất nhiên chẳng có ai tiếp tục điều tra về y.” Bobby xoay xoay chiếc nhẫn ở ngón út.

“Dựa theo lời ông nói nếu chúng tôi không nhảy vào điều tra thì thân phận của Hác Linh cũng không có bị vạch trần Ông định trả thù bọn họ thế nào đây?” Triển Chiêu hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Bobby cười cười, “Trong suốt cuộc đời mình, ta không thể quên được tiếng khóc của Hác Linh trên thuyền hôm đó.”

“Ông cũng không thể tính là người tốt, giết rất nhiều người như vậy, những tiếng khóc thảm thiết hẳn đều đã từng nghe qua.” Bạch Ngọc Đường nói chuyện không chút khách khí.

Bobby hơi nhoeo miệng đáp, “Với ta mà nói, thì chưa từng có cảm giác này, ta đối với nhân loại một chút cảm tình đều không có, nhưng ít nhất ta cũng sẽ không ở những lúc người khác khóc mà ta lại cười.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng không nói gì thêm. Thảm án đã xong cuối cùng kết án, sau đó để Vương Triều, Trương Long vào dẫn người đi. Những người có liên quan tới vụ tai nạn máy bay năm đó cũng đều thành thật khai nhận. Trần Khả Tĩnh bọn họ rút cuộc chỉ vì thí tốt giữ xe, mà tự tàn sát lẫn nhau, muốn lợi dụng SCI để Bobby bị tóm, thật tiếc thông minh vô hạn rút cuộc vẫn là thông minh nhầm.

Vụ án lần này xem như được phá thành công, giữ lại được tính mạng Bobby xem như là kỳ tích.

Đêm đó, tại nhà Bạch Ngọc Đường bọn họ, có tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ để chúc mừng, Bạch Ngọc Đường tự mình xuống bếp, chờ Dương Phàm phẫu thuật xong tất cả liên hoan, kể đó còn được thưởng một ngày nghỉ. Nghỉ ngơi cho tốt rồi cùng nhau tới nơi Triệu Tước đang chờ, dường như y đã trao đổi thương lượng với sếp Bao nhà họ xong xuôi, SCI toàn bộ cảnh viên đều được phái qua hỗ trợ phá án.

Dương Phàm nhìn phương án phẫu thuật mà kinh ngạc không thôi, “Khó tới mức không thể tưởng tượng nổi!”

“Phức tạp vậy sao?” Triển Chiêu ôm ổ ngô luộc ngồi cạnh Dương Phàm, gặm gặm cắn cắn một bắp lớn.

Dương Phàm ngẩng đầu nhìn đồng ngô trong lòng ai kia, “Nhiệt lượng rất cao nha, cậu không sợ béo?”

Triển Chiêu nhún vai, “Béo mới tốt, béo mới có thể trấn áp con chuột!”

Dương Phàm dở khóc dở cười, cao thấp đánh giá Triển Chiêu một chút, “Ừ ha, cậu vốn dĩ là tạng người gầy, lao động trí óc cũng có thể tiêu hao phần lớn năng lượng, thường xuyên động não với thường xuyên vận động cũng không khác biệt là mấy, chính là năng lực phối hợp thân thể.....”

Lời còn chưa dứt, đã bị Triển Chiêu dùng bắp chặn rằng.

Trong phòng bếp, Bạch Trì đeo tạp dề đem đồ ăn Bạch Ngọc Đường hoàn tất mang tới bàn sắp xếp.

“Bất ngờ nha, rất ít khi thấy đội trưởng nấu đồ ăn Trung Quốc.”

“Bởi vì đồ ăn Trung Quốc nấu nướng rất kỳ công, cậu ấy không có thời gian thôi.” Triển Chiêu ghé tới cầm lấy sơ đồ trong tay anh, “Thứ bên cạnh vẽ cái gì vậy?”

“Đây là hệ thống tuần hoàn ngoài.” Dương Phàm đáp, “Tuyệt đối là thiết bị tân tiến nhất.”

“Tuần hoàn ngoài?” Triển Chiêu dựa theo nghĩa trên mặt chữ mà suy đoán, “Là thứ thay thế hệ tuần hoàn trong cơ thể sao? Bị thương rất nặng mới cần dùng tới nó đi?”

“Đây là bản ghi chép lại toàn bộ quá trình trị liệu khi trước của y, gần như là vực một khối thi thể sống lại vậy đó.” Dương Phàm cảm khái không thôi, “Đáng tiếc, thiên tài mà lại làm sát nhân cuồng, biến thái, nếu không thì đã tạo phúc cho nhân loại.”

“Ăn cơm.”

Bạch Ngọc Đường chờ đem toàn bộ món ngon hoàn tất, bắt đầu tới gọi mọi người.

Công Tôn quán lấy Dương Dương ngửi ngửi, nhíu mày, “Sao lại có mùi của một trái đào mật thế này?”

Lạc Dương trưng lên vẻ mặt tội nghiệp, nhỏ giọng nói, “Chị Hân Hân nói dạo này cháu chơi bóng, phơi nắng bị đen đi, cho nên dành hẳn một tuýp kem sữa mùi đào mật xoa xoa cho cháu đó. Cứ ra ngoài là bị chị ấy trát ột lô.”

“Phốc Khụ khụ.” Triển Chiêu đang hớp một muỗng canh, nghe tới đó thì vừa sặc vừa cười.

“Chuẩn bị cho trận đấu thế nào rồi?” Dương Phàm ngậm thìa hỏi cậu nhóc.

“Buổi chiều ngày mốt, tranh ngôi vị quán quân giải thi đấu thanh thiếu thiên!” Dương Phàm kích động nói, “Có trực tiếp trên TV nữa nha!”

“Long trọng như vậy?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Ba ba đi cổ vũ cho con.” Lạc Thiên gấp rau cho Dương Dương, khiến nhóc con cười đến híp cả mắt.

“Sáng sớm mai phẫu thuật xong tầm mười giờ, có thể ngủ bù một giấc, ngày mốt đi coi trận đấu.” Dương Phàm gấp đồ ăn ném thử, kinh hãi Tay nghề của Bạch Ngọc Đường tuyệt đối là bếp trưởng nhà hàng năm sao.

“Phẫu thuật lâu đến vậy ư?” Tần Âu lo lắng, “Một mình cậu ổn không?”

“Không chỉ có một mình tôi, bác sĩ Thu cũng góp sức, tôi còn mời mấy thầy trong khoa đến hỗ trợ thêm nữa, Bobby đã đồng ý, đúng rồi, Công Tôn anh ấy cũng tham gia.”

“Phải!” Công Tôn cầm thìa gạt đầu, “Tôi còn muốn ghi chép lại một phần, lão Dương không tới được, nhưng lại rất muốn nhìn xem, Bobby cũng nói, đây là sự tái sinh truyền kỳ.”

“Người này từng là trọng phạm.” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Y muốn phẫu thuật cho ai đây?”

“Yên tâm đi, lần này là phẫu thuật cứu người.” Triển Chiêu vỗ vỗ vai anh.

“Tôi chỉ ngại biết đâu hần sẽ cứu dậy một tên sát thủ.” Bạch Ngọc Đường hút hút đầu tôm, cảm thấy ý vị mỹ mãn, liền gấp một con vào bát Triển Chiêu.

Ăn uống no đủ, kể đó Bao Chứng gọi điện thoại đến, giọng điệu có chút quái dị, “Không làm phẫu thuật ở bệnh viện.”

“Thế làm ở nơi nào?” Công Tôn khó hiểu, “Sẽ không làm ở nhà kho công xưởng gì đó chứ?”

“Ày để tôi tới đón mấy cậu đi, sẽ lập tức tới.” Bao Chứng nói xong, thở dài một lượt, “Có lẽ thực sự tồn tại cái gọi là kỳ tích trên đời.”

390. Quyển Iii – Vụ Án 13 – Chương 31

Chương 31 : Một sự khởi đầu mới

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dẫn theo toàn bộ thành viên trong SCI cùng Bao Chứng tới địa chỉ được chọn để làm nơi phẫu thuật nọ, thật là nói không nên lời.

Nơi họ tới, chính xác là thị trấn bác sĩ điên kia.

“Trần nhỏ này, bọn cháu đã điều tra qua, không có nơi nào có thể thực hiện phẫu thuật được?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Mấy đứa mới tìm trên mặt đất chứ đã tìm dưới lòng đất đâu.”

Bao Chứng mang theo bọn họ vào một nhà kho rất đối bình thường, lần tìm chốt chặn được che giấu rất kỹ, sàn nhà sau đó bỗng dưng rời ra.

“Tầng hầm?” Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống nhìn kết cấu ghép nối, “Tân tiến vậy sao?”

Bao Chứng mỉm cười, “Phía dưới còn khiến các cậu mở rộng tầm mắt nhiều.”

Bạch Cẩm Đường theo Công Tôn cùng đi xuống, nhìn quanh bốn phía, phát hiện, tầng hầm này với cái không gian bên trên quả là một trời một vực. Bên dưới vô cùng sạch sẽ, từng lớp từng lớp tường màu trắng bạc được phân chia bằng tia cực tím khử trùng, khiến cho người đặt chân vào đây có cảm giác, họ như đang đi trong một con tàu vũ trụ thực sự vậy.

Theo sau bước chân Bao Chứng, con đường càng lúc càng dài, Bạch Ngọc Đường nhận thấy xung quanh trang bị không ít thiết bị giám sát cùng những chiếc còi báo động gắn ở mỗi chốt chặn, nhìn không được nhú mày, “Tiêu tốn thật ha?”

Bao Chứng mỉm cười, “Ở đây còn lắp đặt cả trang thiết bị chống động đất, lũ lụt, sấm sét đánh tới, vô cùng hoành tráng! Bên ngoài thiết kế thêm một khoang thuyền cứu hộ, có thể nổi khi mực nước dâng cao, thép tấm, thủy tinh chịu lực tuyệt hảo.”

“Cái này có thể mang ra trình làng không sắp?” Triệu Hổ bĩu môi, “Nếu có thể công khai mang đi triển lãm thì con người xác thực có thể nhìn thấy Noah rồi? Phải nhanh chóng in vé rao bán mới được?”

Mọi người biết cậu chàng vẫn hay nói giỡn, chỉ riêng Bạch Cẩm Đường lại ngẩng đầu quan sát, thực sự nghiêm túc cân nhắc có nên làm một cái như thế này hay không, vạn nhất về sau nếu có xảy ra chuyện thì cũng có một nơi để mà trốn.

Y còn đang chìm đắm trong suy tư thì lại bị Công Tôn bên sườn chọt cho vài cái, “Đừng có suy nghĩ linh tinh!”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đi phía trước nhìn nhau cười cười – Đại ca quả nhiên tâm tư động dấy.

Cuối cùng, họ cũng dừng lại trước một cánh cửa rất dày. Trước khi bước vào tất cả phải mặc trang phục phòng hộ chống độc toàn thân.

“Đây là nơi nào vậy?” Triển Chiêu vừa mặc đồ vừa thắc mắc, “Nhà xưởng sản xuất vũ thí hóa học sao sắp?”

“Là một phòng bệnh.” Bao Chứng mở cửa ra, cảnh tượng phía sau khiến ai nấy đều kinh sợ.

Trước mắt họ là một căn phòng ộp thủy tinh, còn có đường dẫn xuống dưới. Mọi người bám cầu thang đi tới Căn phòng giải phẫu sạch sẽ rõ rệt cũng xuất hiện, trang thiết bị hết thảy đều đầy đủ, mới nhất và cũng lớn nhất.

Chính giữa căn phòng là một chiếc giường giải phẫu lớn, trên đó có một người nằm. Người nọ được cách ly bên ngoài bởi lồng kính, bề mặt kính mờ mờ cho thấy nhiệt độ bên trong hẳn phải rất thấp, ước chừng ngang bằng với nhiệt độ ngăn đá tủ lạnh. Máy móc kề bên vẫn đang hoạt động đồng đều, màn hình hiển thị huyết áp cùng các chỉ số sống khác.

Công Tôn kinh ngạc tới không khép nổi miệng, ghé vào cạnh tường thủy tinh nhìn ngấm với vẻ mặt chẳng khác nào một nhóc tí lần đầu tiên được người lớn dẫn tới công viên trò chơi. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường theo bản năng nhìn qua vị tình nhân của ai kia Quả nhiên, trong mắt anh hai ngập tràn ý niệm – Nhất định phải tặng cho Công Tôn một cái! Xảy một cái! Lập một cái !.....

“Bên trong là ai vậy ạ?” Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi Bao Chứng.

Bao Chứng đưa tay chỉ chỉ.

Mọi người nhìn qua hướng đối diện.

Bobby ngồi trên xe lăn, tay bị còng, đứng quanh còn có một vài người khác.

Thu Y Văn cũng ở tại đó, đang đứng bên người y, tò mò nhìn chăm chăm vào người đang được cách ly.

Ở vị trí của cô có thể nhìn được khuôn mặt người đang nằm trong kia.

Nhưng điều khiến Bạch Ngọc Đường bọn họ càng giật mình chính là – Lam Tây cũng tới đây, tuy không mặc trang phục phòng hộ nhưng lại mặc bộ đồ hỗ trợ giải phẫu.

Thậm chí tóc cậu ta cũng bị cạo hết, Mã Hân ở bên đang lấy máu Lam Tây, dường như là dùng để xét nghiệm gì đó.

Công Tôn sững sờ, “Sẽ không phải.....” Chưa nói xong đã tức tốc chạy qua.

Dương Phàm đi theo sau cũng kinh ngạc không thôi.

“Làm sao vậy?” Bạch Cẩm Đường khó hiểu, mà Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu cũng chỉ biết nhún mày.

“Mọi người xem.” Mã Hân quay đầu lại gọi.

Lúc này, Lam Tây đã làm kiểm tra xong, tiến vào phòng phẫu thuật, nằm xuống một chiếc giường nhỏ.

Mã Hân rồi Hác Linh đều theo vào. Hai người lấy dụng cụ đã khử trùng, bắt đầu tiến hành truyền máu.

“Không phải chứ!” Bạch Ngọc Đường cả kinh.

“Người Bobby muốn phẫu thuật cho là Lam Kỳ!” Triển Chiêu cũng biết là thực khó tin nhưng thứ duy nhất họ có thể phỏng đoán được cũng chỉ có nhiều đây.

Kể đó, tất cả tới vị trí quan sát ngoài phòng giải phẫu, lo lắng chờ đợi.

Không lâu sau, Dương Phàm bọn họ nhanh chóng tiến vào, lồng kính bị khóa chặt bấy lâu nay được mở ra.

Mọi người rốt cuộc cũng thấy rõ dung nhan người kia – Một chàng trai còn rất trẻ, thân thể được gắn nối rất nhiều ống dây, vết sẹo trên gương mặt có màu khá khác với tổng thể. Nhưng kỹ thuật khâu phải nói là người làm đã rất tỉ mỉ, gần như là nhìn không ra dấu vết.

Nhìn người nọ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức nhớ tới bức ảnh Lam Kỳ ngày đó họ nhìn thấy trong nhà Lam Tây – Có gầy hơn một chút, nhưng nằm đó những ba năm bất động, biến đổi của cơ thể là điều tất nhiên.

“Anh ta còn sống sao?” Triệu Hổ neho neho mắt ngồi chồm hổm xoay sở tầm nhìn phát hiện phần ngực kia quả thực có hơi phập phồng.

“Thật sự sống đó!” Bạch Trì với Tương Bình cũng kích động không thôi.

Công Tôn đứng cạnh chiếc camera trên giá đỡ ba chân, nhắm ngay chính giữa khung hình rồi than thở, “Kỳ tích! Kỳ tích a!”

Mà lúc này, Hác Linh không rõ tại sao, tay cầm dao giải phẫu vô lực, bắt giác ngẩng đầu lên

Triển Chiêu khẽ nhú mày, “Phản xạ bản năng.”

“Là ý gì?” Bạch Ngọc Đường nhìn sang Triển Chiêu.

“Bobby can thiệp ngăn cản trí nhớ của Hác Linh trở lại, nhưng có một số cái vẫn không thể ngăn được.” Triển Chiêu thấp giọng nói, “Đặc biệt là khi nhìn tới nguyên nhân kích thích lớn nhất.”

“Nguyên nhân kích thích?” Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ, “Năm đó Lam Kỳ chính là kí ức sâu đậm nhất trong lòng Hác Linh, cho nên hiện tại cũng chính là đả kích lớn nhất tới cô ấy sao. Hác Linh kỳ thực có thể vô thức nổi lên cảm giác bị thương hoặc là tưởng niệm nhưng đại não lại không tiếp nhận và phản hồi? Do đó cô ấy mới không tự chủ làm ra những phản ứng như kia.”

“Hoàn toàn chính xác!” Triển Chiêu gật đầu, vỗ vai khen ngợi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường neho mắt cười.

Những người khác nhìn cả hai trong nghi hoặc.

Bạch Trì nhện không được hỏi, “Anh, hai người không căng thẳng sao?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, khó hiểu, “Căng thẳng cái gì?”

“Hác Linh nhìn như hoàn toàn không thể cầm dao giải phẫu, kia phải làm thế nào bây giờ? Đi mời bác sĩ khác tới sao?”

Triển Chiêu cười, “Hác Linh không thể còn có một người cầu mãi mới tới lượt kia kia, không phát hiện ra sao?”

Mọi người xoay lại nhìn vào trong, Công Tôn nhà mình đã sớm tiếp nhận dao mổ, hai mắt tỏa sáng.

“Uôi.” Triệu Hổ hạ giọng hỏi, “Anh Công Tôn từng động tới người sống rồi sao?”

“Trên phương diện lý thuyết thì pháp y cũng học y học lâm sàng như bác sĩ y khoa bình thường. Mặt khác, Công Tôn không phải có rất nhiều bằng chuyên ngành sao?” Triển Chiêu vuốt cằm cân nhắc, “Dựa vào kỹ thuật thao tác cùng tâm lý tiếp nhận vô cùng vững vàng của Công Tôn, anh ấy hoàn toàn có thể đảm nhiệm vai trò một bác sĩ biến thái! À không không, là một bác sĩ ngoại khoa tiêu chuẩn, nhưng nếu xét trên kinh nghiệm thực tiễn thì.....”

“Yên tâm đi, cậu ấy từng thao tác trên vật sống rồi.”

Bạch Cẩm Đường vừa dứt lời, tất cả kinh hãi tới tròn mắt.

Bạch Ngọc Đường lên tiếng trước, “Các anh không phải đã thử nghiệm cái gì đó chứ? Giải phẫu cơ thể sống là phạm pháp đấy!”

Bạch Cẩm Đường lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Thật hả?”

Bạch Ngọc Đường càng thêm bó tay, “Dĩ nhiên!”

Bạch Cẩm Đường trầm ngâm một lúc lâu sau mới lại gật gật đầu, quay sang cặp song sinh lệnh, “Dem con chuột béo kia bỏ đi.”

“Đại ca!” Cặp song sinh kiên quyết lắc đầu, “Anh muốn thả Kì Kì ư? Công Tôn anh ấy sẽ nổi bão đấy!”

“Kì Kì nào?” Triển Chiêu nghe không ra.

“Là long miêu Công Tôn dưỡng trong phòng ấy à! Là long miêu không phải con chuột!” Bạch Trì không quên sửa lại câu trước của Bạch Cẩm Đường cho đúng.

Bạch Cẩm Đường liếc Bạch Ngọc Đường, “Nó có hai cái răng cửa thôi ấy.”

Bạch Ngọc Đường chân tình gật đầu, “À, đó là con chuột.”

Bạch Trì nghe mà đổi nha.

Triển Chiêu hỏi vào trọng điểm, “Đang nói giải phẫu cơ thể sống sao lại liên quan tới vụ này?”

“Đại ca nói nghe kinh khủng quá.” Bạch Trì nhanh chân chạy tới giải thích, “Ngày đó anh Công Tôn nhìn thấy long miêu hấp hối trong chiếc hộp giấy bị bỏ ven đường, liền mang về. Sau khi kiểm tra tổng thể, phát hiện nó có một cái bướu lành khá bự, lại có dấu hiệu phản ứng phụ do thuốc, liền phỏng đoán long miêu này trước vốn là vật cưng được nuôi dưỡng, vì một cái u mà thân thể không thoải mái. Chẳng biết gặp phải tên lang băm nào cho nó dùng được bậy, cuối cùng còn sinh ra phản thuốc. Người nuôi nó cảm thấy nó chết chắc rồi nên mới ném nó đi như vậy.”

Triển Chiêu nhú mày, “Liên quan gì tới giải phẫu cơ thể sống?”

“Công Tôn mang nó về vốn nghĩ nó là chết già nên muốn nhân tiện lúc nó vẫn còn hấp hối giải phẫu thử xem sao, không ngờ phát hiện ra bệnh còn trị được khỏi, cắt bỏ khối u, rồi cho nó dùng nửa viên aspirin hạ sốt là xong.” Bạch Cẩm Đường trả lời, “Sau đó vẫn dưỡng ở nhà.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhất loạt giật giật khóe miệng – Rồi, rồi, lại nhiều thêm một con long miêu.

“Long miêu kia tên là gì?” Triển Chiêu hỏi, “Kì Kì sao?”

“Công Tôn Bạch Kì!” Bạch Cẩm Đường hỗ trợ giải đáp, “Tên thân mật, Kì Kì.”

Triển Chiêu liếc sang Bạch Ngọc Đường với ánh mắt rất không kiên nhẫn, mọi người chỉ biết đỡ trán mà nhìn.

“Bắt đầu rồi.”

Lúc này, Bao Chứng chỉ vào bên trong phòng giải phẫu, thông báo.

Bobby ngồi đó chỉ đạo, Dương Phàm và Công Tôn trực tiếp ra tay, Mã Hán, Triệu Cần trong vai trò hỗ trợ đứng bên, Trần Dân phụ trách theo dõi máy móc.

Còn lại ngồi đợi bên ngoài.

Chung quanh thật yên ắng, thời gian từng chút từng chút trôi đi Trong không gian có một âm thanh đều đặn đong đưa “cùm cụp, cùm cụp”.

Triển Chiêu quay sang, chú ý tới Mã Hán đang vô thức đóng mở chiếc bật lửa.

Triển Chiêu nhìn chăm chăm vào nó, chiếc bật lửa có vỏ ngoài được điêu khắc bằng tay, tinh tế tới từng chi tiết. Loại bật lửa này vô cùng đắt đỏ, lại thuần thủ công, đã ít lại càng hiếm, gần như độc nhất vô nhị trên đời.

“Cái bật lửa thực đặc biệt a.” Triển Chiêu hỏi Mã Hán, “Tự cậu làm?”

Mã Hán hồi tỉnh, “Người khác tặng cho tôi.”

“Giai Di?” Triển Chiêu khó có được khi đi tám chuyện.

Bạch Ngọc Đường cũng quay đầu lại xem, Triển Chiêu cơ bản sẽ không nhàm thoai loại chuyện này, anh biết cậu vẫn luôn để tâm tới thứ đồ vật bất ly thân này của Mã Hán. Hơn nữa trước đó, Mã Hán mới ngấm bản thành công, mọi người vui mừng không tả, riêng Triển Chiêu dường như lại có thêm một mối nghi hoặc phân tâm.

Mã Hán lắc lắc đầu, lúc này, trong phòng giải phẫu tựa hồ xảy ra tình huống, tất cả khẩn trương tới sát lại xem, thật không tiện hỏi vào lúc này, cậu chỉ kịp để ý – Viên đạn xuyên ngang bật lửa, điều này có ý nghĩa tượng trưng gì đây?

Đợi chờ không biết bao nhiêu lâu, tất cả chuyển sang thay phiên trông chừng, rồi ăn cơm, trò chuyện một chút, đúng lúc đó, cửa phòng bật mở.

Tất cả đều đi ra. Trong phòng chỉ còn lại Lam Kỳ được chuyển sang giường bệnh bình thường nằm đó, cùng với Lam Tây về mặt vô cùng kích động trông coi.

Công Tôn và Dương Phàm đi tới, hoàn toàn không nhìn ra ở họ có sự mệt mỏi gì, mà ngược lại, chỉ toàn là hưng phấn.

Triển Chiêu vậy là biết, giải phẫu vô cùng thành công, Lam Kỳ rồi sẽ khỏe lại, đương nhiên còn cả quá trình vật lý trị liệu đằng đằng nữa, nhưng chẳng bao lâu, cậu ấy cũng có thể bắt đầu cuộc sống một lần nữa.

Bobby với hai tay bị còng là người cuối cùng đứng bên giường Lam Kỳ, Hác Linh tò mò nhìn sang y một cái. Trước khi rời đi y nói nhỏ với Dương Phàm một hai câu, Dương Phàm gật đầu đáp ứng.

Vụ án bác sĩ điên vô cùng chấn động này, SCI lại một lần nữa phá được hoàn mỹ, đương nhiên lần này còn thông cáo cả chân tướng vụ tai nạn máy bay ba năm trước đây. Nhưng đợi thực lắm ẩn tình, mà sự thấu hiểu của công chúng lại có giới hạn, cho nên họ chỉ lựa chọn công khai một phần để chấp nhận nhất mà thôi. Mặt khác, những kẻ có liên quan tới cả hai vụ án đều nhận được sự trừng phạt thích đáng. Hồ sơ tới đây đóng khép.

Chiều ngày kế tiếp, Dương Phàm cùng một vài vị bác sĩ khoa chỉnh hình tới giúp Hác Linh khôi phục lại gương mặt vốn có, đem Thu Y Văn biến trở về.

Lúc này, Lam Kỳ cũng được chuyển sang phòng điều dưỡng dài hạn. Bạch Cẩm Đường giúp đôi tình nhân xếp chung một phòng hai giường cạnh nhau, để họ khi tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy chính là đối phương.

Vài ngày sau đó, Bobby qua đời vì căn bệnh ung thư.

Mà Hác Linh cùng Lam Kỳ cũng đồng thời tỉnh lại.

Thật kỳ diệu, kị ức là Thu Y Văn suốt ba năm đã qua hoàn toàn như không tồn tại, cả Hác Linh lẫn Lam Kỳ đều chỉ nghĩ, bọn họ đã được người cứu thoát, mà những gì cô ghi nhớ cũng toàn là những điều tốt đẹp được lưu lại.

Sau khi tỉnh, Hác Linh vì quá đổi vui mừng mà bật khóc, ngón tay Lam Kỳ dù không vững vàng nhưng vẫn cố sức, vừa cười vừa bao phủ tay cô.

Hác Linh nói với anh, “Anh nói thực.”

Lam Kỳ gật gật đầu, có chút gượng gượng nói, “Chúng ta nhất định có thể ra ngoài.”

Vừa vặn, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tới đây thăm họ.

Ở cửa nhìn một màn bên trong phòng bệnh cũng không biết xấu hổ mà tiến vào quấy rầy, đem giỏ hoa quả giao cho Lam Tây cùng Trần Du đang chiếu cố bọn họ. Cái đôi này tiền triển cũng thực lệ, Trần Du rốt cuộc cũng không còn cô đơn lẻ bóng nữa, bốn tỷ muội quần quít lấy nhau bây giờ đều có nơi có chốn.

“Đúng rồi, Miêu nhi.”

Ra khỏi bệnh viện, Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Về phần kí ức ba năm rồi của hai người họ, sau này nếu bị hỏi chúng ta phải giải thích như thế nào đây?”

Triển Chiêu cũng nhìn nhận ra vấn đề khúc mắc, nghĩ nghĩ rồi vỗ tay một cái, “A! Cứ bảo là họ xuyên không, khi trở lại thì trí nhớ đều bị xóa sạch đi!”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán.

Mà Triển Chiêu lại thực hưng phấn xoay quanh hỏi, “Câu nói, nên chọn xuyên về quá khứ hay xuyên đến tương lai mới tốt đây?”

— KẾT ÁN —

391. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 1

Quyển 4

Vụ án thứ 14 – Trấn hồn khúc

Chương 1 : E và Ghost.

Trong cuộc thi đấu tennis giải thanh thiếu niên, bây giờ đang tiến hành trận đấu cho cấp tiểu học.

“Dương Dương cố lên!”

Tiểu Dịch đứng ngay hàng đầu tiên, cổ vũ cho Lạc Dương.

Tần Âu, người cha 34 tuổi phải cầm dù nhảy tới nhảy lui che cho Tiểu Dịch, sợ đứa con trắng trẻo hồng hào của mình bị phơi đen thui. Dương Phàm cầm lon nước ngọt đứng kế bên xem trận đấu, trạng thái của Lạc Dương xem ra không tệ!

Lạc Thiên với Mã Hân cũng đứng ở hàng thứ nhất, khẩn trương nhìn trận đấu. Tất cả mọi người trong SCI đều tới cổ vũ, còn có những tuyển thủ khác, thầy cô và bạn học của Lạc Dương.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi ở giữa khu, Triển Chiêu bắt chéo chân, trong tay cầm lon nước ngọt, phân tích tâm lý đối thủ của Lạc Dương.

“Miêu nhi.” Bạch Ngọc Đường ngáp một cái, “Tâm lý của con nít cũng nằm trong phạm vi tâm lý học ư?”

“A, đề tài nghiên cứu này gần đây rất được lưu hành nha!” Vừa nhắc tới vấn đề chuyên môn, Triển Chiêu liền hứng thú lai láng, nói một tràng thuật ngữ tâm lý học làm Bạch Ngọc Đường choáng váng cả đầu óc.

“Anh, có muốn ăn hay uống gì không?” Bạch Trì cầm tới một cái bao đựng đầy đồ ăn thức uống.

“Trì Trì, tỉ số bao nhiêu rồi?” Triển Chiêu hỏi.

“Bây giờ là bàn thứ hai, 3 vs 1, Dương Dương phá được một đòn tẩy banh của đối phương.”

“Luật cho con nít cũng là ba thắng hai phải không?” Bạch Ngọc Đường tính toán một chút, “Ván này Dương Dương tẩy banh, phải tẩy hạ thắng kia luôn!”

Triển Chiêu cũng gật đầu.

Cách đó không xa, Triệu Hồ cùng Mã Hán đi tới, hai người bọn họ lúc này phải đi chuẩn bị đồ dùng, hôm qua Triển Chiêu có liên lạc với Triệu Tước, tối nay bọn họ cất cánh, mai là tới.

“Chuẩn bị xong rồi.” Triệu Hồ ngồi xuống chỗ phía trước Triển Chiêu bọn họ, hỏi Công Tôn phía trước, “Sao rồi anh?”

“Theo tình hình hiện tại thì phần thắng là 90%!” Công Tôn rất có lòng tin Dương Dương sẽ thắng.

Mã Hán cũng ngồi xuống, lúc này, có vài nam sinh trung học bước tới, hỏi Mã Hán, “Người anh em, ượn bột lửa.”

Mã Hán nhìn bọn họ, lắc đầu, “Không có.”

“Vậy anh đang cầm cái gì kia?” Ba thiếu niên tựa hồ có chút bất mãn, chỉ chỉ bật lửa trong tay Mã Hán.

“Ê, dám nhóc kia!” Triệu Hồ trợn mắt, “Con nít con nôi mà đi hút thuốc lá hả? Còn dám mượn bật lửa của cảnh sát, học trường nào, nói mau!”

Ba thiếu niên bị dọa, hồn vía bay mấy, vội vàng bỏ chạy.

“Con nít bây giờ thật là...” Bạch Trì lắc đầu.

Triển Chiêu thấy bây giờ có cơ hội, liền leo xuống một bậc thang, ngồi cạnh Mã Hán, cười híp mắt nhìn anh.

Mã Hán bị dọa sợ hết hồn, khi nào Triển Chiêu lộ nụ cười như mèo hiền lành, vậy cơ bản không phải phân liệt thì cũng có chuyện không tốt, theo bản năng nhích ra một chút.

“Ai, Tiểu Mã ca.” Triển Chiêu vươn tay vỗ bả vai Mã Hán, “Nói chuyện chút nha?”

“Nói chuyện gì?” Mã Hán nơm nớp lo sợ hỏi.

“Thì... ví dụ như chiếc bật lửa này đi.” Triển Chiêu vươn tay chỉ, “Ai tặng cậu vậy? Cậu xem nó như bảo bối vậy.”

“Nga.” Mã Hán thở phào một cái, cầm cái bật lửa, “Là người dạy tôi bắn súng tặng cho tôi.”

Triển Chiêu hơi nheo mắt lại, “Người dạy cậu bắn súng?”

“Ừ.” Mã Hán gật đầu, “Làm cho tôi muốn trở thành tay súng bắn tỉa cũng chính là người đó, là người thầy... đầu tiên.”

“Tiểu Mã ca, thời gian còn dài, mà chờ thì lâu lắm đó, hay là cậu kể chuyện cho tôi nghe đi!” Triển Chiêu hứng thú hỏi.

“Kể chuyện gì?” Lần này thì Mã Hán lại không hiểu gì cả.

Đồng thời, mọi người hô lên, thì ra Dương Dương đã bảo vệ được lần ném banh của mình, tỉ số 4 vs 1, thắng lợi trong tầm tay.

“Ê ê.” Triển Chiêu kéo kéo Bạch Ngọc Đường đang ngủ gà ngủ gật, bảo hắn ngồi sang bên kia của Mã Hán.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cùng Triển Chiêu trái phải tấn công, Mã Hán rất khẩn trương, nhìn hai người, “Hai người muốn biết cái gì?”

“Đương nhiên là chuyện về người dạy cậu bắn phát súng đầu tiên đó!” Triển Chiêu nghiêm túc hỏi, “Kể nghe chút đi. Người đó là hạng người gì?”

“Àn, hắn là tay súng bắn tỉa mạnh nhất trên đời.” Mã Hán bắt đầu nhớ lại lần gặp đầu tiên, “Cũng chẳng có chuyện gì, chỉ là một lần vô tình gặp gỡ. Lúc còn nhỏ, tôi với Hân Hân đi trại hè, con gái người ta thì nhất, Hân Hân thì quỷ gặp còn phải sợ, nửa đêm nửa hôm đòi vô rừng đi vệ sinh.”

“Lúc đó cậu mấy tuổi?” Triển Chiêu buồn bực.

“Khoảng bảy tuổi... đó là trại hè năm tiểu học thứ nhất.” Mã Hán nhớ lại, “Lần đó dẫn Hân Hân về lều, tôi vừa mới nằm xuống, liền nghe thấy tiếng súng, tôi lập tức bò dậy, tìm nơi phát ra âm thanh.”

“Anh nói lúc đó anh bảy tuổi á?” Bạch Trì trợn mắt, “Nghe thấy tiếng súng còn chạy đi coi?”

Mã Hán gật đầu, “Chạy đi tìm thanh âm kì lạ là phản ứng bản năng rồi.”

Bạch Ngọc Đường và Bạch Cẩm Đường ngồi bên cạnh gật đầu — Dĩ nhiên rồi!

Bạch Trì bĩu môi, Triệu Trình sờ đầu cậu, ý bảo đừng để ý tới đám không phải người này.

“Tôi chạy vào rừng, chạy rất xa, cuối cùng thấy một người đàn ông cầm súng.” Mã Hán nhớ lại, “Lúc đó hắn bảo tôi đừng lên tiếng, tôi thấy hắn đang nhắm bắn một con gà núi.”

“Sau đó thì sao?”

“Tôi bước tới, cầm cây súng của hắn ngẩng lên một chút.” Mã Hán thấy mọi người đều trợn mắt nhìn mình, liền nhún vai, “Trên cây có rất nhiều gà núi, đều đang ngủ. Nhưng tôi thấy hắn ngắm một con phía sau ổ gà, bên trong có thể còn mấy con nữa. Không cần phải tạo ra tổn thương nhiều như thế, cho nên tôi bảo hắn nhắm con gà ở trên cành cao nhất.”

“Khoảng cách bao xa?” Bạch Ngọc Đường chen vào hỏi một câu.

Mã Hán suy nghĩ một chút, “Giờ nhớ lại thì khoảng hai ba trăm mét.”

Mọi người trầm mặc một lúc, cùng đồng thanh nói, “Thị lực tốt ghê.”

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Hắn rất thoải mái, đưa súng cho tôi, hỏi tôi có muốn thử bắn một lần không. Còn dạy tôi nạp đạn thế nào, bóp cò, cách nhắm bắn, còn có lực đàn hồi đại khái lớn bao nhiêu, phạm vi bao xa.” Mã Hán nói xong, lắc đầu, “Thật ra đêm đó hắn đại khái nói hết tất cả cho tôi biết, còn lại thì do tôi tự phán đoán.”

“Kết quả thì sao?” Triệu Hổ tò mò.

“Tôi bắn trúng con gà đó.”

Bạch Trì kinh ngạc, “Lợi hại vậy!”

“Nhưng lúc con gà rơi xuống thì đập trúng ổ gà.” Mã Hán bật cười, “Hắn nói cho tôi biết, trên cây có bảy con gà, bốn con chim với ba ổ chim. Chỉ có bắn con hắn nhắm lúc đầu mới không gây tổn hại gì.”

Tất cả mọi người nhướn mày, “Quả nhiên rất lợi hại!”

“Sau đó?” Triển Chiêu hỏi.

“Hắn nói chuyện với tôi một lúc lâu, dạy tôi một số thứ, ví dụ như khi bóp cò chi tiết nào là quan trọng nhất, quan sát và chờ đợi phải tốn bao nhiêu thời gian. Lúc bóp cò, thân thể và cây súng phải hòa làm một, thân thể không thể cảm thấy gì, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió thổi.” Mã Hán nói, “Không biết trò chuyện trong bao nhiêu lâu, Hân Hân tỉnh lại, phát hiện không thấy tôi nên khóc ré lên, đánh thức giáo viên, tất cả thầy cô cũng vào trong núi tìm kiếm.”

“Hắn bỏ đi?” Triển Chiêu tiếc nuối, “Cậu có hỏi tên hắn không?”

Mã Hán lắc đầu, “Trước khi đi hắn bảo tôi phải giữ bí mật, còn nói... sau này tôi nhất định sẽ đi làm tay súng bắn tỉa.”

“Chờ chút.” Triệu Hổ nghe xong có chút nghi ngờ, “Còn cái bật lửa thì sao? Sau đó anh có gặp lại hắn?”

“Ừ.” Mã Hán gật đầu, “Cho đến trước khi tôi làm tay súng bắn tỉa, hắn vẫn luôn tới gặp tôi, khoảng một hai năm sẽ tới một lần. Tùy nơi tùy chỗ tự nhiên nảy ra, rủ tôi đi săn thú hoặc đi bắn súng, hoặc là tập trận giả. Tôi đã từng nghĩ hắn là huấn luyện viên.”

“Hắn không phải à?” Triển Chiêu cau mày.

“Lần cuối cùng hắn tới gặp tôi, tôi nói tôi đã trúng tuyển.” Mã Hán nói, “Sau khi tranh tài lần cuối, hắn cho tôi cái bật lửa, còn nói ‘Đạn sẽ không dừng lại, nó sẽ mãi mãi xuyên thấu tất cả, một tay bắn tỉa giỏi, phải biết né tránh không để nó làm mình bị thương’. Từ đó trở đi, hắn không còn xuất hiện nữa.”

Bạch Ngọc Đường thân là cảnh sát nhưng vẫn tán thưởng gật đầu, “Rất biết khai thông a.”

“Nhưng sau đó tôi cũng không tìm thấy tên hắn trong danh sách các tay bắn tỉa giỏi nhất của cảnh cục.” Mã Hán lắc đầu.

“Hắn trông thế nào, tên là gì?” Bạch Cẩm Đường hỏi.

“Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, hắn còn trẻ lắm, trên dưới ba mươi, mái tóc đen không ngắn không dài, tướng mạo anh tuấn, vóc người cao gầy, rất mạnh mẽ. Hắn lúc nào cũng mặc đồ đen, khí chất quý dị nhưng cũng ổn, trầm mặc ít nói, bây giờ chắc năm mươi rồi.” Mã Hán cười, “Lần cuối tôi gặp hắn, hắn vẫn là một ông chú đẹp trai đó nha, lúc trẻ hắn là phải giữ dáng lắm.” Vừa nói vừa chỉ Triển Chiêu, “Loại hình có hơi giống ba của anh, nhưng có chút cuồng dã, còn để râu.”

Triển Chiêu sờ cảm, liên tưởng tới khí chất của cha mình, gắn thêm râu vào... Hề hề! Tay súng bắn tĩa kia hẳn là rất tuyệt vời.

“Tên gì thế?” Đại Đình, Tiểu Đình không khỏi liên tưởng tới một người, hỏi, “Có phải hẳn không có tai trái?”

Mã Hán khẽ mỉm cười, “Quả nhiên là biết?”

“Không phải chứ?” Cặp sinh đôi kinh hoảng.

“Gì vậy?” Triển Chiêu buồn bực.

“Người đó là Eleven, bình thường gọi là E.” Bạch Ngọc Đường trả lời thay, “Mệnh danh là sát thủ đệ nhất cũng là tay bắn tĩa mạnh nhất.”

“Eleven?” Triển Chiêu không rõ, “Mười một? Có ý gì?”

“Số người giết được trong chớp mắt.” Mã Hán ngẩng đầu, “Hắn đã từng làm lính đánh thuê tham gia chiến đấu trên đường phố, không một ai có thể phá vỡ kỷ lục của hắn, trong một giây hạ được 11 tên, từ đó lấy tên là Eleven.”

“Hắn đúng là rất nổi tiếng, nghe nói ở phía Trung Đông và Tây Phi, có một vài bộ tộc chinh chiến thường thuê tay súng bắn tĩa để báo thù. Mà hắn đối với người của mình chính là thần thánh lợi, còn đối với kẻ thù chính là thần chết.” Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn Mã Hán, “Nhưng hắn dạy cậu bắn súng, hơn nữa còn xem cậu như học trò, quan tâm suốt mười mấy năm? Sau đó cậu chạy đi làm cảnh sát, có thể sau này sẽ phải đuổi giết hắn?”

Mã Hán gật đầu, cười vô lực, cũng cảm thấy cuộc đời trở trêu, gật đầu, “Cho nên sau khi tôi làm cảnh sát, hắn cũng không hề tới gặp tôi thêm lần nào nữa.”

Tưởng Bình cầm theo cái máy tính, mở lên tìm kiếm, “Oa, Tiểu Mã ca, anh biết người thầy đầu tiên của anh giết bao nhiêu người rồi không? Đơn giản mà nói là một tấm bia đá lớn (*) của sát thủ nhà nghề đó!”

(*) Tấm bia đá lớn thường được ví với những kiệt tác bất hủ.

Mã Hán cười khổ, “Nhưng mà tôi nghe nói, hình như hắn đã chết rồi.”

“Sao lại chết?” Triển Chiêu cũng có chút muốn gặp người này, chết rồi tiếc lắm a.

“Tôi cũng nghe nói.” Tiểu Đình nói, “Chuyện này năm đó truyền đi nhiều lắm, nghe nói, E giết boss của một tổ chức, tổ chức kia có thể lực rất lớn mạnh, đi lung sục khắp thế giới, tìm kiếm các tay súng bắn tĩa về bồi dưỡng, treo tiền thưởng để bọn họ giết E. Cuối cùng có một tay sát thủ tên là Ghost, thành công, giết chết E.”

Mã Hán gật đầu, “Tôi cũng nghe vậy.”

“Ghost?” Triển Chiêu cau mày, “Bóng ma?”

Bạch Ngọc Đường giương mắt nhìn hắn, ánh mắt hai người giao nhau, cả hai cùng chung một suy nghĩ — Lần này bọn họ tới thành phố T, chính là bắt “u linh”, Triệu Tước còn cố ý nói phải dẫn theo Mã Hán, còn có chiếc bật lửa kia, còn nói u linh có chút liên quan tới Mã Hán... Chẳng lẽ lần này Triệu Tước muốn bọn họ đi đối phó với một tên sát thủ nhà nghề? Xuất động toàn lực của SCI chỉ để bắt một tên sát thủ? Triệu Tước bắt đầu lo chuyện bao đồng từ bao giờ thế? Hay là tên sát thủ đó đã chọc tới Triệu Tước... Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không có lý nào Triệu Tước bị người ta chọc, lại không thể tự mình xử lý, phải cần tới sự giúp đỡ từ người khác.

Triển Chiêu sờ cảm, lăm bằm, “Thú vị đây.”

“Tất nhiên là thú vị rồi, không thú vị ta tìm nhóc làm gì?”

Triển Chiêu đang xuất thần, liền nghe thấy một thanh âm quen thuộc, cả kinh xoay đầu lại.

Chỉ thấy một bóng người chột lóe, nhìn lại, Triệu Tước mặc một bộ quần áo trắng, tóc dài tùy ý, ngồi xuống cạnh Bạch Ngọc Đường, ôm tay, “Chúng ta giả bộ làm tình nhân đi!”

Đã lâu không gặp, khí sắc của Triệu Tước xem ra vẫn rất tốt, không mập cũng chẳng ốm đi... người này hình như vĩnh viễn cũng không thay đổi.

Bạch Ngọc Đường ngửa mặt nhìn trời, Triệu Tước chạy tới đây làm gì?

Triển Chiêu đằng đằng sát khí nhìn Triệu Tước đang ôm cánh tay Bạch Ngọc Đường.

“U, cậu cũng ở đây hả?” Triệu Tước leo xuống một bậc thang, tới cạnh Bạch Cẩm Đường, nhìn vào con người của hắn, “Gần đây có nhưc đầu không? Có gặp ác mộng không?”

Bạch Cẩm Đường lắc đầu, “Không có.”

Triệu Tước khẽ mỉm cười, Công Tôn khó hiểu... Bạch Cẩm Đường lui tới với Triệu Tước?

“Tôi muốn một chiếc Bentley màu trắng.” Triệu Tước vươn tay, giống như muốn Bạch Cẩm Đường tặng quà.

Bạch Cẩm Đường nhướn mày với cặp song sinh, “Mua cho chú ta đi.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cặp song sinh lè lưỡi thầm mắng ai kia phá của, chạy đi gọi điện mua xe.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghi ngờ nhìn Triệu Tước hết lê lét sang người này rồi lại chạy tới người kia chọc phá, chọc đủ hết một vòng không sót ai mới chịu trở về ngồi cạnh Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn ông, “Chú không phải nói ở thành phố T chờ sao? Sao đột nhiên lại chạy tới đây?”

Triệu Tước cười híp mắt, vòng qua Triển Chiêu, nói nhỏ với Bạch Ngọc Đường, “Lát nữa, theo ta đi lấy đồ nha.”

“Lấy cái gì?” Triển Chiêu buồn bực, vừa hỏi vừa ngăn Bạch Ngọc Đường.

Triệu Tước đặt ngón tay lên môi, “Bí ~ mật ~”

Triển Chiêu tức giận, Triệu Tước chợt nhảy lên, “Thắng rồi!”

Mọi người xoay mặt nhìn nhau, chỉ thấy Lạc Dương dễ dàng đánh trả banh, cuối cùng đoạt chức vô địch! Tất cả cao hứng chạy xuống ăn mừng.

Bạch Ngọc Đường đứng lên, phúi phúi quần trắng, thấy Triệu Tước vẫn ngồi bên bậc thang, nâng cằm nhìn mình, Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn thẳng vào mắt ông, hỏi, “Chú thật sự chỉ muốn bắt Ghost? Đơn giản vậy thôi?”

Triệu Tước nở nụ cười vô hại, “Ừ, mấy đứa giúp ta bắt người, ta mời mấy đứa đi nghe ca nhạc.”

“Nhạc gì?” Bạch Ngọc Đường cũng có thể coi là ngu về âm nhạc, hiển nhiên chẳng có hứng thú.

“Bạch đội trưởng đã từng giết người chưa?” Triệu Tước mỉm cười.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ý bảo — Tất nhiên đã từng.

“Vậy để tể những vong linh kia.” Triệu Tước động ngón tay, “Chúng ta hãy cùng đàn một khúc an hồn nhé.”

Triển Chiêu đứng phía dưới, ngẩng mặt lên nhìn, thấy Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn Triệu Tước, Triệu Tước ngồi trên bậc thang, làm tư thế gảy đàn... Là mình đa nghi ư?

392. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 2

Chương 2: Thay thế và bổ sung.

Đồng hồ chỉ chín giờ tối.

Triển Chiêu một tay cầm ly kem dâu, một tay cầm cái muỗng, đang híp mắt nhìn thẳng cánh cửa ở phía trước.

Mọi người ở phía sau đang tiệc tùng vui vẻ.

Dương Dương được giải vô địch, SCI bởi vì chuẩn bị phải đi xa nên quyết định mở tiệc chúc mừng Dương Dương.

Mọi người đều rất vui, duy chỉ có Triển Chiêu là híp mắt ngồi trên ghế sofa, nhìn chằm chằm cửa lớn.

Nửa tiếng trước, Triệu Tước ăn điểm tâm xong, đột nhiên lôi Bạch Ngọc Đường đi, bảo là muốn anh giúp một chuyện.

Triển Chiêu muốn đi chung, Triệu Tước lừa Triển Chiêu đi mua đồ ăn nhẹ, khi Triển Chiêu quay về, hai người đã đi xa.

Triển Chiêu gọi điện cho Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nói Triệu Tước muốn mình đi giúp một tay, nói Triển Chiêu đừng lo, sẽ về nhanh thôi.

Triển Chiêu nhẩn nhện về nhà đợi, cứ 30 giây lại nhìn đồng hồ một lần — Lâu quá!

Mà lúc này, Bạch Ngọc Đường theo ý của Triệu Tước lái xe tới một tòa nhà — Cục cảnh sát cũ của thành phố S. Trụ sở SCI bây giờ được xây ở cục mới, còn ở đây xem ra rất cũ, bỏ hoang đã lâu, có mấy chỗ đã bị phá, chuẩn bị xây trường cảnh sát. Đêm xuống, ở đó tối đen như mực, Bạch Ngọc Đường dừng xe, khó hiểu nhìn Triệu Tước, “Tối đây làm gì?”

Triệu Tước khẽ cười, “Tìm bảo bối.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong cảm thấy rất mơ hồ, nhưng vẫn xuống xe. Anh cầm đèn pin, cùng Triệu Tước bước vào tòa nhà cũ nát.

Triệu Tước tìm được cầu thang, Triệu Tước theo con đường, đi xuống lòng đất.

Thanh âm va chạm với cầu thép vang lên, tầng hai ở bên dưới, từng là nhà xác của cục cảnh sát ngày xưa.

Bạch Ngọc Đường nhìn tấm bảng hiệu gỉ sét, hai từ nhà xác thật sự làm người ta rợn da gà.

Triệu Tước bước mấy bước, xoay đầu lại nhìn, thấy Bạch Ngọc Đường khí định thần nhân đi bên cạnh, trong tay cầm đèn pin rọi trái rọi phải, “Cũng hủy nhiều lắm rồi nhì.”

“Cậu không thấy âm trầm đáng sợ à?” Triệu Tước híp mắt hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhìn ông, “Có gì đáng sợ? Đâu phải tôi chưa từng tới.”

Triệu Tước bĩu môi, chỉ Bạch Ngọc Đường, “Cái này người ta gọi là thiếu hụt cảm giác sợ hãi.”

Bạch Ngọc Đường bó tay, ngẩng đầu... thấy nóc nhà tróc sơn, hỏi Triệu Tước, “Nửa đêm nửa hôm chú dẫn tôi tới đây làm gì?”

“Hê hê.” Triệu Tước híp mắt nói với Bạch Ngọc Đường, “Cậu phải đảm bảo nha, đừng nói cho con mèo kia biết, ta khổ cực lắm mới bỏ được nó ở lại.”

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, “Vậy tôi không thể đảm bảo.”

“Sợ nó à?” Triệu Tước chơi phép khích tướng.

Bạch Ngọc Đường da mặt dày, thờ ơ nói, “Đương nhiên.”

“Cậu thừa nhận cậu sợ nó?” Triệu Tước kinh ngạc, “Cậu thật là con cháu nhà Bạch gia á?”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy buồn cười, cũng không trả lời, thấy Triệu Tước bước tới một căn phòng kề bên phòng nghiệm thi, đưa tay nắm tay cầm tựa hồ muốn mở cửa.

Thử vài lần, Triệu Tước “Sách” một tiếng, “Mở không được! Khóa rồi!” Vừa nói vừa nhìn Bạch Ngọc Đường, “Đá vắng nó đi!”

Bạch Ngọc Đường khâm phục nhìn ông, “Chú kêu tôi tới đây chỉ để đập cửa? Vậy sao chú không dẫn Lạc Thiên theo đi, xem ra còn thiết thực hơn.” Nói xong, đưa đèn pin cho Triệu Tước, móc chìa khóa ra, trên chìa khóa có hai dây thép con.

Triệu Tước cầm đèn pin, chìa vô mặt mình, giả ma nói, “Cảnh sát mà có công cụ cạy khóa mới ghê chứ.”

Bạch Ngọc Đường mở cửa ra, lấy lại đèn pin, “Cảnh sát tất nhiên có rồi.”

“Nhầm chán.” Triệu Tước vào kho, mới vừa bước một chân vào, bụi bay tùm lum, Triệu Tước ho khan một cái, dùng tay vẩy bụi, “Không ai quét dọn hết, thiệt là.”

“Nhắc mới nhớ.” Bạch Ngọc Đường hơi ngạc nhiên, “Cái kho này từ đó tới giờ không có ai vào hết, còn một mực khóa lại, tôi còn tưởng là bỏ.”

“Bởi vì hai mươi năm trước có người chết ở đây.” Triệu Tước thờ ơ trả lời.

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Hai mươi năm trước? Ai chết?”

Triệu Tước nheo mắt lại, quan sát Bạch Ngọc Đường, vươn tay chỉ trần nhà.

Bạch Ngọc Đường không rõ, ngẩng đầu nhìn... sững sốt. Trong nháy mắt đó, hẳn thật sự sợ hết hồn.

Trên trần nhà được gắn một chiếc gương ma thuật. Hơn nửa đêm, không bật đèn, ngẩng đầu nhìn liền thấy một cái gương ma thuật. Mấu chốt là nhìn rồi mới biết là gương ma thuật, cảm giác đầu tiên khi nhìn thấy là phía trên xuất hiện một cái đầu vặn vẹo, còn là mặt của mình...

“Há há!” Triệu Tước cười phá lên, “Chơi vui không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn ông, “Cái gương này kì lạ quá.”

“Lúc nhìn lên có phải... thấy cái mặt mình vặn vẹo?” Thanh âm của Triệu Tước vang lên bên tai.

Bạch Ngọc Đường xoay mặt sang, nhìn thẳng vào mắt ông, “Triển Chiêu đã thử thôi miên tôi không biết bao nhiêu lần, đều thất bại, cho nên chú khỏi tốn công phí sức.”

Triệu Tước hơi sững sốt.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ mặt gương, “Đó là khẩu lệnh của ám chỉ, có đúng không?”

Qua hồi lâu, Triệu Tước hừ một tiếng, “Chả dễ thương gì hết!”

Bạch Ngọc Đường hỏi ông, “Rốt cuộc là chú muốn tìm cái gì?”

“Phía sau tấm gương.” Triệu Tước chỉ tay, cầm cái ghế đặt ở trước mặt, “Leo lên đi, mở gương ra, bên trong có một quyển tài liệu, lấy xuống.”

Bạch Ngọc Đường đưa đèn pin cho ông, leo lên cái ghế, vặn đinh ốc ra. Quả nhiên, đằng sau tấm gương có một lỗ hổng. Hắn lấy túi nilon từ bên trong xuống.

“Đây là cái gì?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

“Lên máy bay rồi xem.” Triệu Tước vỗ vỗ lớp bụi đóng trên túi, “Tài liệu quan trọng!”

Bạch Ngọc Đường thấy ông không chịu nói, nên cũng không nhiều lời, hai người lên xe, trở về nhà.

Nửa đường thì nhận được điện thoại của Triển Chiêu, nói bọn họ đã ra phi trường tư nhân, nói hai người mau tới nhanh, bay sang thành phố T.

Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại, phát hiện Triệu Tước đang nhìn mình, liền hỏi, “Chú nhìn cái gì?”

“Àn... Cậu có nhớ người lần trước không?” Triệu Tước hỏi.

“Chú nói người nào?”

“Cái người giống cậu ý.”

Bạch Ngọc Đường nhin không được nhú mày, “Người đó là ai?”

“Là người rất giống cậu.”

“Câu trên với câu dưới y chang nhau.”

“Hắn cũng không thể bị thôi miên.” Triệu Tước nhắc chân, “Thật ra cậu có nghĩ tới một vấn đề không?”

“Vấn đề của chú rất nhiều.” Bạch Ngọc Đường đánh tay lái, phía trước chính là phi trường.

“Nếu một người muốn thống trị thế giới, nên bồi dưỡng toàn bộ hay theo hình thức chiến sĩ tiến công, hay là phòng ngự không để đao thương chạm vào?”

“Vậy có gì khác dĩ tử chi mâu, công tử thuần (*)?” Bạch Ngọc Đường dừng xe, “Nếu là tôi, tôi sẽ chọn một nửa tiến công, một nửa phòng ngự.”

“Có giáo cũng có lá chắn a.” Triệu Tước cười cười, vẫn như cũ, ý nghĩa không rõ ràng.

Mới vừa xuống xe, đã thấy Triển Chiêu chạy ào tới, kéo Bạch Ngọc Đường qua kiểm tra một phen, mắt nhìn chăm chú Triệu Tước.

Triệu Tước giơ túi nylon quơ quơ, “Có muốn xem đồ quan trọng không?”

Triển Chiêu sững sốt, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Thứ gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Giấu trong kho ở cục cảnh sát cũ, cái phòng từ đó tới giờ cũng không mở ỷ!”

Theo miêu tả của Bạch Ngọc Đường, mắt Triển Chiêu bắt đầu sáng lên, chuyển sang Triệu Tước, “Cho tôi coi một chút.”

Mọi người thuận lợi lên phi cơ, Triển Chiêu thành công cướp được cái túi, mở túi nylon ra, bên trong là một cuốn ghi chép vụ án.

“Vụ án gì mà thần bí vậy chứ?” Triển Chiêu buồn bực.

“Túi màu xanh da trời?” Công Tôn tựa hồ có chút thất vọng, “Túi màu đen là vụ cực kì bí mật, túi màu đỏ là vụ án quan trọng, màu vàng là vụ án có người chết, màu xanh da trời chẳng qua chỉ là vụ hình sự nhẹ, màu xanh lá là án dân sự, màu trắng là liên quan đến thuốc.”

“Mấy vụ hình sự bình thường không có chết người, chú giấu hồi nào vậy?” Triển Chiêu cầm cái túi lên nhìn, phát hiện không phải vụ án của hai mươi năm trước, mà là án ba năm trước.

“Tài liệu này ở đâu ra vậy!” Triển Chiêu hỏi ông.

Triệu Tước nhướn mày, đặt ngón tay lên môi, “Bí mật!”

Triển Chiêu đọc tài liệu bên trong, chỉ thấy đây là mấy vụ bắt cóc, tổng cộng có ba vụ.

“Bắt cóc bình thường thôi mà.” Triển Chiêu liếc nhìn, cau mày, “Kẻ bắt cóc này thật kì lạ, bắt cóc người bình thường, thậm chí là con của một gia đình không có điều kiện, lại đòi tiền chuộc hơn một trăm vạn?”

Triệu Tước khẽ mỉm cười, gật đầu.

“Tại sao?” Bạch Ngọc Đường nghĩ không ra, “Nhà họ được nhận tiền trợ cấp hay tiền bảo hiểm?”

Triệu Tước lắc đầu, “Hình như đều không có.”

“Cái gì?”

Triển Chiêu kinh ngạc hô lên, “Tên bắt cóc gọi một lần sau đó không gọi nữa? Cũng không giết con tin hay tới nhận tiền, cứ thế biến mất?”

Triệu Tước chỉ chỉ phía dưới, ý bảo hắn đọc tiếp.

Tất cả đều châu đầu vào đọc tài liệu — Mấy đứa bé bị bắt, sau đó cũng không thấy đâu, cha mẹ phải chịu đựng bao nhiêu thống khổ. Ba vụ án, đều là những bé gái từ 6 đến 10 tuổi, cùng một thủ pháp, kết cục cũng biến mất y như nhau.

“Nếu chỉ có vậy, có khi nào bắt nhầm người không?” Bạch Cẩm Đường đang đọc báo, xoay đầu hỏi.

“Nhưng đã ba vụ rồi...” Bạch Ngọc Đường hơi lắc đầu, “Kì lạ!”

“Ba vụ án đều xảy ra vào ba năm trước.” Công Tôn liếc nhìn tài liệu, “Lúc đó vừa lúc chuyển cục cảnh sát, tài liệu này là tồn kho à?”

Triệu Tước cầm chiếc bánh chocolate Bạch Trì vừa lấy từ tủ lạnh ra, vừa ăn vừa gật gù khen bánh ngon.

“Ba vụ án này có gì đặc biệt?” Triển Chiêu hỏi.

Triệu Tước hơi cười cười, ngoắc ngoắc Bạch Cẩm Đường, “Cậu có tiền, tôi hỏi cậu một vấn đề.”

Bạch Cẩm Đường xoay đầu lại.

“Nếu nói thế này, có người bắt cóc em của cậu, đòi cậu 10 triệu, cậu có báo cảnh sát không?”

Bạch Cẩm Đường rút khóe miệng, “Trực tiếp giết chết cho rồi.”

Triệu Tước bó tay, “Giả thiết, cậu là triệu phú thậm chí là tỷ phú, là một thương nhân bình thường, trong nhà chỉ có duy nhất một đứa con gái nhưng lại bị bắt cóc, tên bắt cóc đòi tiền chuộc, cậu có sẵn sàng đưa tiền không? Hay là báo cảnh sát, hay là xài một số biện pháp phản chế? Nếu như con tin bị giết, cậu có trả thù không?”

Mọi người nhìn nhau, Triển Chiêu nhướn mày, “Tôi hiểu rồi, những đứa bé này là vật thay thế.”

Triệu Tước bĩu môi gặm bánh, “Quả nhiên người thông minh không dễ chọc!”

Triển Chiêu hiểu, nhưng mọi người không hiểu, Triệu Trinh hỏi, “Vật thay thế là gì?”

“Nói ví dụ như, mấy đứa trẻ sống trong gia đình giàu có không bị ai bắt cóc, nhưng đứa bé hay chơi với tụi nó lại bị bắt. Tên bắt cóc gửi quá trình gây án ấy gia đình giàu có, nói với bọn họ, nếu không muốn con mình gặp chuyện không may, vậy thì lấy tiền mang tới một nơi theo lời của chúng.”

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Mấy đứa bé kia quả nhiên là vật thay thế, thật sự có người ngoan ngoãn làm theo?”

“Theo góc độ tâm lý học mà nói, đây là hành vi tránh khỏi thương tổn, nó đã thuộc về bản năng, cho nên sẽ có nhiều người lựa chọn.” Triển Chiêu phân tích, “Nếu lựa chọn để vụ bắt cóc xảy ra, như vậy thương tổn sẽ phát sinh, rất nhiều người sẽ chọn đối mặt, tiếp nhận, hoặc là chống cự. Mà hành động bắt cóc người khác để thay thế, thuộc về hành vi cảnh cáo và thị uy, đại đa số sẽ chọn cách tránh khỏi thương tổn, cho ít tiền dần xếp ổn thỏa, chỉ cần con mình sau này không sao là được. Hơn nữa, còn không chế được kết cục bị thảm phát sinh, có tác dụng ngăn chặn. Muốn cho đối phương biết, đừng chi phối, kết quả là sẽ không biết có chuyện gì xảy ra!”

“Thật quá đáng!” Bạch Trì bất mãn, “Mấy đứa trẻ làm vật thay thế rất đáng thương, ai sẽ tới bảo vệ quyền lợi cho chúng nó? Đã giao tiền chuộc sao còn không chịu thả? Hơn nữa còn biến mất?”

“Đây là án chú muốn tra?” Triển Chiêu hỏi.

Triệu Tước khề mỉm cười, “Gần đây có chút nhớ chuyện ngày xưa.”

“Chú có ý gì?”

“Trên đời này có không ít người thích sưu tập mấy con búp bê cũ, có biết nó tốt ở chỗ nào không?” Triệu Tước lại bắt đầu đặt câu hỏi.

Nhưng mà chỉ có mình Triển Chiêu là nghe ông nói nhảm, hai người đều có mô thức suy nghĩ cố quái y chang nhau nên hẳn rất nhanh đã hiểu, “Hiểu rồi, chấm dứt cuộc sống đầu tiên, bắt đầu lại cuộc sống thứ hai, đùa giỡn một người so với hình thành một người thú vị hơn.”

“Bingo!” Triệu Tước nhét miếng bánh cuối cùng vào miệng, “Còn nữa.”

Tất cả mọi người nhìn Triệu Tước.

Chỉ thấy ông rút tay vào túi sờ sờ, lấy ra một tấm hình, đưa cho Triển Chiêu.

Trong hình là một bé trai dễ thương.

“Đây là ai?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Nó tên là Trần Tân.” Triệu Tước nói, “Năm nay bảy tuổi.”

“Thằng bé này xảy ra chuyện gì?” Lạc Thiên dù sao cũng đã làm cha, đặc biệt chú ý tới những vụ liên quan tới con nít.

“Hai ngày trước, nó bị bắt cóc.” Triệu Tước nói, không quên bổ sung, “Nó mồ côi cha từ nhỏ, mẹ nó dựa vào tiền bảo hiểm với tiền phúc lợi, còn làm công cho người ta để nuôi nó, điều kiện gia đình có thể nói là rất nghèo.”

“Tên bắt cóc đòi bao nhiêu?”

“Năm triệu.” Triệu Tước nâng cằm, “Vấn đề là, trong lớp của nó, bạn bè đều là con nhà giàu có.”

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Nó học là trường nào vậy?”

“Trường quý tộc tư nhân.”

Triển Chiêu nghe không hiểu, “Lúc này chú nói nhà Trần Tân rất nghèo, sao lại vào trường mắc như vậy chứ?”

“Vật bổ sung và thử nghiệm.” Triệu Tước bắt chéo chân, “Tuyển học sinh nghèo vào chỗ còn trống, là ý tưởng gần đây của mấy trường quý tộc, mục đích là để mấy đứa học sinh nhà giàu cảm thấy mình rất ưu việt. Dĩ nhiên, ở bên ngoài thì nói là muốn mấy đứa con nít ở hai tầng lớp khác nhau có thể cùng chung sống.”

“Còn chưa lớn mà đã phân giai cấp rồi à?” Triển Chiêu giận dữ ném tài liệu, “Hỗn láo!”

Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Tước, “Lúc trước không phải chú nói bắt Ghost ư? Án bắt cóc này có liên quan gì tới Ghost?”

“Không liên quan a.” Triệu Tước nhún vai.

“Cái gì?” Mọi người nhìn ông.

“Bắt Ghost đúng là nhiệm vụ lần này của mấy đứa.” Triệu Tước trả lời, “Cái này là thuận tiện làm luôn.” Vừa nói vừa giơ ngón tay nhẹ nhàng làm hành động bắn súng, “Giúp người khác là sở thích của ta!” Nói xong, quán lấy Bạch Trì đòi hắt pha trà sữa.

Bạch Ngọc Đường không tài nào hiểu được Triệu Tước rốt cuộc có chủ ý gì.

Mà lúc này Triển Chiêu lại để ý tới một việc — Triệu Tước vừa rồi bắn hai phát, so với lần ở sân tennis hơi tương tự nhưng cũng không giống lắm... Có hàm nghĩa gì đây?

(*) Dĩ tử chi mâu, công tử chi thuẫn: Câu này lấy ra từ cuốn sách “Hàn Phi Tử”.

Ngày xưa, nước Sở có người bán thuẫn (lá chắn) và mâu (giáo), người đó khen: “Thuẫn của tôi rất chắc chắn, không gì có thể đâm thủng được.” Lại khen mâu của mình: “Mâu của tôi rất sắc nhọn, không gì là không thể đâm thủng được.” Có người hỏi: “Lấy mâu của anh đâm thuẫn của anh thì thế nào?” Người đó không biết trả lời làm sao. [tiengtrung.org]

Giải thích sâu hơn: Đầu tiên, bởi vì nguyên nhân công kích, loài người tạo ra cây giáo, bởi vì còn cần phòng ngự, cho nên tạo thêm lá chắn. Cho nên, vô luận là công kích hay phòng thủ, giáo và lá chắn là quan trọng như nhau. Sau đó khi mọi người kiểm nghiệm giáo và lá chắn cái nào chiếm ưu thế hơn, mới xảy ra suy nghĩ dùng giáo của mình đâm lá chắn của mình. [Baiké]

Đại khái Bạch Ngọc Đường muốn nói Triệu Tước đang tự làm khó mình.

Triển Chiêu cúi xuống khẽ cau mày, động tác này của Triệu Tước, tựa hồ mang theo một ám hiệu gì đó.

393. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 3

Chương 3: Căn cứ bí mật.

Triển Chiêu đang ngủ, đột nhiên cảm thấy mình bị cái gì đó đè, còn nghe thấy một thanh âm kì lạ. Lúc thấy bản thân sắp hít thở không thông, Triển Chiêu mở mắt... Mặt một con mèo hiện ra ngay trước mặt.

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, thấy Lỗ Ban nằm trên ngực mình, móng vuốt đặt lên bả vai hắn, híp mắt ngủ, trong miệng phát ra tiếng gừ gừ đặc biệt của mèo.

Triển Chiêu cả kinh ngồi dậy, hần thấy mình vẫn còn trên máy bay, Bạch Ngọc Đường đang xem tài liệu bên cạnh, còn mình thì nằm trên ghế sofa.

“Àn...” Triển Chiêu bế Lỗ Ban xuống đất, “Hô, sao nó lại ở đây?”

Bạch Ngọc Đường không ngẩng đầu, vươn tay chỉ bên góc.

Bạch Trì đang ở bên đó ột đám mèo to nhỏ ăn, Lilya và sư tử con cũng ở đó, đang nằm trong lòng Lisbon lim dim ngủ.

“Cũng đâu bỏ tụi nó ở nhà được.” Bạch Trì cỡ nào cũng không thể bỏ rơi đám gia đình mèo này được.

Triển Chiêu ngáp một cái, “Mấy giờ rồi?”

“Chưa tới hai giờ.” Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ đeo tay, “Sắp tới rồi.”

Triển Chiêu cầm cái ly, chạy vào bếp định rót cà phê uống. Vừa vào cửa, liền thấy Triệu Tước đang tựa bên cửa, xuyên qua lớp thủy tinh, nhìn cảnh đêm bên dưới.

Triển Chiêu thấy cà phê đã được pha, đưa tay sờ... nóng! Vội vàng rót ra ly, uống một hớp... thoải mái hít một hơi, quả nhiên Bạch Trì pha cà phê là ngon nhất!

Ngẩng đầu, thấy Triệu Tước tựa vào cửa nhìn mình, vừa rồi Triển Chiêu không để ý tới, trong tay Triệu Tước cũng có một ly cà phê.

Triển Chiêu bước tới, “Cà phê này chú pha?”

Triệu Tước cười cười, “Nhóc cứ uống thế không sợ ta bỏ độc à?”

Triển Chiêu cầm ly cà phê nhìn ông, “Chú còn biết nấu cà phê, đúng là nghĩ không ra.”

Triệu Tước càng thêm vui vẻ, cầm ly nhẹ nhàng cụng vào ly của Triển Chiêu, sau đó tiếp tục dựa vào cửa sổ ngắm phong cảnh.

“Buổi tối ở thành phố T thật ít đèn.” Triển Chiêu cũng bước tới.

“Đây cũng chẳng phải thành phố tấp nập.” Triển Chiêu nhắc mi, “So với thành phố S, ở đây có thể xem là vùng ngoại ô.”

“Tại sao trường quý tộc lại xây ở nơi này?” Triển Chiêu mở miệng hỏi những nghi vấn vẫn tồn tại trong lòng, “Trường quý tộc xây ở vùng ngoại ô thì tôi có thể hiểu, nhưng bình thường phải xây ở thành phố hiện đại, to lớn, tại sao lại xây ở một nơi vắng vẻ thế này?”

“Đó là một trường học đặc biệt.” Triệu Tước hơi mỉm cười, “Bọn nhỏ sẽ được học cái gọi là cá lớn ăn cá bé.”

Triển Chiêu khẽ cau mày, “Xã hội vốn đã là cá lớn ăn cá bé, dạy cho bọn nhỏ cũng không phải chuyện gì xấu. Nếu bảo vệ quá mức, tụi nhỏ sẽ nghĩ thế giới bên ngoài giống như truyện cổ tích, một khi chân chính đối diện mới phát hiện chỉ là ảo tưởng thôi, vậy thì càng thêm tổn thương.”

Triệu Tước cười, “Bình thường, dạy cho bọn nhỏ là chuyện cần thiết, nhưng nói cho cùng, một con dê đợi làm thịt với một con sói đi bắt dê, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

Triển Chiêu ngăn người, “Ý chú là, trường học kia cố ý bồi dưỡng học sinh trở thành sói ăn thịt người?”

“Xác thực mà nói, là một vài học sinh.” Triệu Tước uống một ngụm cà phê, “Một số đứa, ít thôi, rất đặc biệt. Người đặc biệt, bình thường sẽ dễ làm ra kỳ tích, lịch sử sẽ vì nhóm người đặc biệt làm ra mấy chuyện đặc biệt, hơn nữa còn chú ý tới những chi tiết đặc biệt mà tạo thành!”

“Cho nên mới phải “bổ sung” học sinh nghèo, dùng để làm con mồi?” Triển Chiêu cảm thấy buồn cười, “Đó là trường gì? Trường dạy sát thủ à?”

Triệu Tước chỉ cười, không nói gì.

“Nhưng tôi cảm thấy không phải đứa nào cũng giống nhau.” Triển Chiêu nghiêm túc nói, “Con người là động vật dễ thay đổi, sẽ chẳng phải là sói hay dê đơn giản như vậy. Nói ví dụ như, sau khi sói tới gần dê, nó sẽ

biến thành dê, sau khi dê đến gần sói, nó cũng sẽ càng thêm hung hãn giống như sói. Sinh vật là dạng luôn bảo vệ sinh mạng của mình bằng mọi cách hơn nữa còn tiến hóa không ngừng.”

“Ân!” Triệu Tước tán thưởng gật đầu, “Ta chính là thích điểm này của nhóc.”

Triển Chiêu thuận tay rót một ly cà phê, hướng về phòng khách. Ngồi xuống bên cạnh Bạch Ngọc Đường, đưa ly cà phê cho hắn, thuận tay ôm lấy Lỗ Ban, vuốt vuốt lông.

Bạch Ngọc Đường cũng xem xong tài liệu, đặt văn kiện xuống, thần sắc trên mặt không tốt.

“Thế nào?” Triển Chiêu tò mò.

“Trường học này phải nói là địa ngục trần gian, tôi mà có con, có chết cũng không cho nó vào đó học!” Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

Triển Chiêu cầm văn kiện lên, mở ra, bên trong là xấp giới thiệu ngôi trường hoa lệ.

“Đây là trường học?” Triển Chiêu vô cùng kinh ngạc, “Kiến trúc rất đẹp, giống bảo tàng hơn.”

“Trường đẹp a, sao lại không cho con vào đây học?” Lạc Thiên cảm thấy hứng thú, bước tới xem.

“Lạc Thiên, cậu định để Dương Dương học trường tư?” Công Tôn hỏi.

Lạc Thiên lắc đầu, “Không, tôi tôn trọng quyết định của Dương Dương, nhưng mà Dương Dương rất hiểu chuyện, biết học trường tư sẽ rất áp lực về phương diện kinh tế.”

“Tôi có thể giúp.” Bạch Cẩm Đường nói.

“A.” Lạc Thiên khoát tay, “Thật ra tôi muốn Dương Dương học trường công, tôi muốn nó sống đơn giản một chút.”

“Đơn giản a...” Bạch Cẩm Đường như có điều suy nghĩ, gật đầu, nhưng cũng không nói gì, tiếp tục xem tài liệu.

Công Tôn nằm trên ghế sofa, nhìn giấy giới thiệu về trường học trong tay Triển Chiêu, “A, đúng là một nơi rất đáng sợ.”

“Nơi nào đáng sợ?” Triệu Trinh tựa hồ cũng sinh ra hứng thú với xấp tài liệu.

Bạch Ngọc Đường nhìn mọi người, chợt phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng, “Nhắc mới nhớ, mọi người đâu phải cảnh sát, đi theo làm gì?”

Mọi người nhìn nhau, chỉ mũi mình, “Người thân a!”

Bạch Ngọc Đường bó tay, quyết định đi nằm một lát.

“Trường học này cái gì cũng có, chỉ là... ách, không có sự ngây thơ.” Công Tôn suy nghĩ cách dùng từ, hai từ kia vừa phát ra, Bạch Cẩm Đường nhin không được, cười một tiếng, cặp song sinh chống cằm.

“Em cũng thấy vậy.” Triển Chiêu lại lật tài liệu, đột nhiên có một phần giới thiệu về trường khác rơi ra.

Triển Chiêu mở ra xem, phát hiện là bảng giới thiệu một trường đại học còn căn kẽ hơn, chắc chắn có liên quan đến ngôi trường tiểu học kia.

Triển Chiêu nhìn tên của ngôi trường, buồn bực, “Trong nước có cái trường nào sao?”

“Trường này chỉ dạy ba năm, năm cuối sẽ được đưa sang nước khác.” Triệu Tước khẽ mỉm cười, “Hoặc chỗ khác.”

“Ví dụ đi.” Triển Chiêu bắt đầu hiểu ra tại sao ngay từ đầu Triệu Tước đã nói “mùa xuân rất thích hợp để khai giảng”, cảm tính cho hắn biết lần này có dính tới trường học.

“Nói ví dụ như chiến trường, thương trường, hoặc nhà hỏa táng.” Triệu Tước trả lời.

“Chú muốn chúng tôi tới trường học bắt u linh?” Bạch Ngọc Đường vốn chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ Triệu Tước lại nghiêm túc gật đầu, “Không sai.”

“Chú vừa mới nói vụ bắt cóc chỉ là nhân tiện...” Bạch Ngọc Đường vừa nghĩ tới trường liền có hai suy nghĩ, một là bọn họ sẽ phải giao thiệp với đám nhóc trong đầu chứa cả trăm thậm chí cả ngàn quỷ kế, hai là phần lớn thời gian sẽ bị giam chung với đám con nít.

“Tiểu học là nhân tiện làm luôn, cái ta nói là đại học.” Triệu Tước nở nụ cười vô hại.

Triển Chiêu nhìn ông, “Rốt cuộc chú muốn chúng tôi tra cái gì?”

Triệu Tước nâng cằm, nháy mắt với hắn, “Ghost!”

Triển Chiêu bỏ tài liệu lại vào túi, “Thôi bỏ, tôi đi ngủ.”

Mọi người không thể làm gì khác hơn là đem một bụng chứa đầy nghi ngờ đi nghỉ ngơi, Triệu Tước ngồi xuống, ôm Lỗ Ban, nắm lỗ tai của nó nhỏ giọng nói vào, “Mèo có phải có thể thấy hồn ma? Vậy mày thấy gì vậy? Có phải đẹp mê người không? Rất dễ thương! Rất hoàn mỹ.”

...

Không đợi Triển Chiêu đi ngủ giấc thứ hai, máy bay đã đáp xuống phi trường.

Có Bạch Cẩm Đường đi theo, phương tiện giao thông cũng chẳng phải chuyện cần lo lắng, chẳng qua... Ở thành phố T, chẳng có nhân vật làm ăn nào, biết đi đâu đây? Đang lúc Bạch Cẩm Đường đang suy nghĩ nên ở khách sạn hay nhà dân, Triệu Tước đã đề nghị, “Có muốn tới căn cứ bí mật của ta không?”

Triển Chiêu bọn họ nhìn nhau, “Căn cứ bí mật?”

Triệu Tước thần thần bí bí dẫn mọi người tới một nơi — Trạm xe lửa bỏ hoang.

“Trạm xe?” Bạch Cẩm Đường cũng cảm thấy ngạc nhiên.

“Nơi này cũng liên quan tới một người.” Lúc Triệu Tước nói lời này, ông xoay người ra sau, nhìn Mã Hán đang ngáp.

Triển Chiêu chú ý tới động tác này của Triệu Tước, nhắc mi hỏi, “Eleven?”

Quả nhiên, Mã Hán tỉnh lại, ngẩng đầu.

Triệu Tước có chút bất đắc dĩ lắc đầu, dẫn mọi người đi tiếp, trong miệng lầm bầm, “Ghét nhất là đụng phải mấy đứa thông minh!”

Triển Chiêu đắc thắng gơ hai ngón tay hình chữ “V” với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường không biết rõ vụ này nên cũng không đoán được độ khó của nó, nhưng lần này phá án rất náo nhiệt, Triển Chiêu với Triệu Tước thì hay giận dữ như con nít, tất cả mọi người đều biết, sau này sẽ chẳng được sống yên bình đâu, khẳng định cả ngày sẽ ồn ào cho coi.

“Chú biết hắn?” Mã Hán nhin không được hỏi Triệu Tước.

Triệu Tước xoay đầu nhìn, suy nghĩ một lát, ngoắc ngoắc.

Mã Hán đi tới, Triệu Tước bắt đầu kéo cổ áo mình xuống.

“Á!” Triển Chiêu giữ tay ông lại, “Chú định làm gì vậy!”

Triệu Hồ cũng gật đầu, “Đúng vậy, Tiểu Mã ca có bạn gái rồi!”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, cách suy nghĩ của đám người này đúng là có vấn đề.

Triệu Tước không thể làm gì khác là dùng sức kéo cổ áo xuống, ở vị trí ngực trái có một vết sẹo. Vết thương hình tròn rõ ràng... là vết đạn bắn.

Triển Chiêu kinh ngạc quên cả giữ tay ông, dần dần thả ra, chỉ ngực Triệu Tước, “Chỗ này không phải tim sao?”

“Cách tim 1cm.” Triệu Tước trả lời rất tùy ý, “Nhưng mà vẫn làm ta phải nằm trên giường nửa năm.”

“Sao chú lại bị bắn?” Triển Chiêu bội phục ông cũng tỏ ra lo lắng cho tính mạng của ông, “Eleven?”

“Ừ.” Triệu Tước gật đầu, “Đối thủ của ta, muốn hấn tới giết ta, ta dám nói, đây là chuyện đúng đắn nhất mà hấn từng làm.”

“Trên thực tế, chúng tôi quan tâm tới đối thủ của chú nhiều hơn.” Bạch Ngọc Đường sắc bén nói.

“Thả lỏng, thả lỏng đi.” Triệu Tước nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai hấn.

“Eleven thì sao?” Mã Hán có một dự cảm không hay, muốn mạng của Triệu Tước, lấy tính cách của ông mà nói, không thể nào không báo thù. Tưởng tượng bản thân nếu như đi đắc tội với Triển Chiêu, bị Triển Chiêu đuổi giết, vậy sẽ rất đáng sợ.

“Sao hấn lại không kiên trì đuổi giết chú?” Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Không phù hợp với tính cách của một sát thủ chuyên nghiệp, hay là nói, chú giết hấn?”

“Không phải chứ!” Mã Hán có chút khản trương.

“Àn, thao tác cụ thể không phải ta làm, cho nên ta cũng không rõ, nhưng có một người nhiều chuyện tìm được hấn, vốn là muốn báo thù, nhưng lại phát hiện ra đối thủ của ta đang đuổi giết hấn, vì vậy hành động báo thù liền biến thành cứu người.” Triệu Tước nhún vai, “Dĩ nhiên, sau khi cứu hấn, người kia liền bắn hấn, bắn ngay vị trí hấn từng bắn ta, hơn nữa cũng làm hấn nằm trên giường nửa năm.”

Triển Chiêu chớp mắt, quả nhiên là ăn miếng trả miếng!

“Nửa năm sau đó?” Tất cả nhìn ông.

“Cứ như vậy... biến mất.” Triệu Tước buông tay, “Giống như một đám mây vậy.”

“Đứng đắn chút đi.” Triển Chiêu cau mày.

“Ta rất đứng đắn nha!” Triệu Tước dẫn mọi người, cầm đèn pin, bước về phía đường ray, trên đường ray có một chiếc xe lửa. Xác thực mà nói, là có một đầu xe, với hai buồng xe, chẳng qua, đó chỉ là nguy trang.

“Cool!” Công Tôn kinh ngạc nhìn chữ viết quỷ dị trên thành xe, khoe miệng Triển Chiêu giật giật... cảm giác biến thái quá nha, nhưng mà cool ghê!

Triệu Tước mở cửa xe, ở đó có một cái máy phân biệt dấu tay, với một cái máy phân biệt giọng nói. Sau khi xác nhận, cửa lớn mở ra.

Triệu Tước dẫn mọi người vào... bên trong buồng xe, cũng không phải không có gì, mà là có rất nhiều người, nào là phục vụ, đầu bếp, công nhân vệ sinh các loại, đều là do Triệu Tước thuê.

“Vào đây, có gì cần phân phó thì cứ nói với bọn họ.” Triệu Tước vừa nói vừa vươn tay chỉ phía sau, “Buồng xe cuối cùng là khu làm việc, ở đây là khu sinh hoạt.”

Thiết kế bên trong xe lửa vô cùng hiện đại, mặc dù cách đây không lâu, bọn họ vừa tới phòng phẫu thuật sang trọng dưới lòng đất, nhưng khi vào đây, vẫn cảm thấy sợ hãi không dứt.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Tước, “Sao chú có nhiều tiền quá vậy?”

Triệu Tước chớp mắt mấy cái, chỉ Bạch Cẩm Đường, “Hấn cho ta.”

Mọi người kinh ngạc nhìn Bạch Cẩm Đường, Triển Chiêu hỏi, “Hồi nào vậy anh?”

Bạch Cẩm Đường suy nghĩ, nhìn cặp song sinh.

“Đại khái khoảng hai tháng trước.” Cặp song sinh học đáng vẻ của Triệu Tước, chỉ Bạch Cẩm Đường, “Ta vừa thấy một miếng đất rất vừa lòng! Ta muốn mua!”

Tất cả chuyển sang nhìn Công Tôn, bởi vì ai cũng muốn hỏi nguyên nhân Bạch Cẩm Đường giúp Triệu Tước, nhưng không biết mở miệng thế nào, người thích hợp nhất để làm chỉ có mình Công Tôn thôi.

Công Tôn ngược lại không có vấn đề gì, từ trước tới nay hấn không hề can thiệp vào chuyện làm ăn của Bạch Cẩm Đường, tiền là do Bạch Cẩm Đường kiếm, xài thế nào thì tùy hấn.

“Tới phòng làm việc đi.” Triệu Tước bước tới cánh cửa sắt ở bên vách tường, mở ra, mọi người nhìn vào trong, ai cũng há mồm trợn mắt.

Trong phòng có rất nhiều màn hình, trên đó là hình bản đồ chi tiết cận kề, bên trên có rất nhiều điểm sáng đủ màu, một số còn đang di chuyển.

“Má ơi!” Tưởng Bình há to miệng.

Bạch Ngọc Đường bước tới trước bàn làm việc, thấy trên đó có đầy nút với mấy thiết bị, có chút buồn cười, hỏi Triệu Tước, “Gần đây chú làm gì vậy? Phóng tên lửa hay phát động chiến tranh?”

Triệu Tước không giận, cười cười, khích lệ hẳn, “Gần đây cậu rất hài hước nha!”

Lúc nói chuyện, Tưởng Bình mở máy chủ gõ vài cái, đồng thời, từ trên cao rơi xuống mấy màn hình màu đen, che bốn bức tường, sau đó, có vô số cửa sổ khoảng 15 inch, hiện lên chằng chịt.

Triệu Hổ cảm thấy có chút ghê tởm, giống như bị say xe, vội vàng đi kiếm nước uống.

Nhìn Triệu Hổ chạy đi, Triển Chiêu cùng Triệu Tước đồng thanh, “Hắn có chứng sợ những thứ chằng chịt!”

Nói xong, hai người nhìn nhau, sau đó đồng thời quay mặt đi.

Sau khi Tưởng Bình cẩn thận kiểm tra thiết bị, hẳn kinh hãi hỏi, “Ba ngàn điểm, chú giám thị cả thành phố ư?”

Triệu Tước vươn tay vỗ Bạch Trì, “Nhóc làm được đó, khai phá đại não nha, giám thị mấy màn hình này đi.”

Bạch Trì chết lặng, nhiệm vụ này cần mấy trăm người lận! Một mình hẳn sao mà làm nổi?!

Triển Chiêu rút cuộc không còn nhẫn nại nữa, hỏi Triệu Tước, “Chú rút cuộc muốn làm gì?”

Nụ cười trên mặt Triệu Tước dần biến mất, “Bắt Ghost! Ta vẫn luôn nói như thế mà.”

Bạch Ngọc Đường nhìn mấy màn hình, “Ghost thật sự đang ở thành phố T?”

“Không sai!” Triệu Tước chậm rãi híp mắt lại, “Ta nhất định phải bắt được hắn!”

“Một mình chú bắt không nổi à?” Triển Chiêu đã hỏi tới trọng điểm.

Triệu Tước lắc đầu, “Bảo thạch càng lớn càng đắt tiền, trò chơi càng lớn càng vui! Nếu đã tới đây rồi thì coi như nghỉ phép đi, chơi trò săn Ghost với ta.”

394. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 4

Chương 4: Sáng sớm.

Mọi người muốn hỏi cụ thể, nhưng nhìn Triệu Tước xem ra cũng chẳng vội, ông bảo mọi người đi ngủ một giấc, sáng mai rồi nói tiếp.

Triển Chiêu bọn họ được an bài ở mấy căn phòng xa hoa trong xe lửa mà từ trước tới nay vẫn chưa từng được trải nghiệm.

Triển Chiêu mở cửa, bước vào trong, liếc mắt nhìn một vòng, hẳn thấy bên trong có đầy đủ thiết bị, nào là bàn, TV, sofa, máy vi tính các loại, đều vô cùng tiện lợi.

“Phòng đẹp nha!” Triển Chiêu mang sự tử con thả xuống thăm cùng gia đình mèo.

Mở cửa phòng toilet, phát hiện có chậu cát èo, Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Đúng là rất tiện.”

Hai người thay quần áo, vào toilet đánh răng.

“Cậu đoán xem, Triệu Tước có gắn mini camera trong phòng tụi mình không?” Triển Chiêu đột nhiên mở miệng hỏi, Bạch Ngọc Đường phun hết bọt kem trong miệng ra.

Triển Chiêu cười, bé Lỗ Ban đang nằm trên bồn rửa mặt lên, lấy lược chải cho nó.

Bạch Ngọc Đường bước ra, vào phòng ngủ. Phát hiện chiếc giường rất lớn, hơn nữa còn làm theo hình chữ “Công ()”, đúng là một thiết kế rất nhân tính hóa, có thể ngủ cùng nhau, cũng có thể ngủ xa nhau.

Hắn bước tới bên giường, trên đầu giường có một chiếc điều khiển, hắn cầm lên nhìn, trên đó có rất nhiều chế độ khác nhau.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất thú vị, nghiên cứu một chút, phát hiện ra mỗi một chế độ đều được đặt tên rất thú vị — Orient Express, EuroStar, Tibet... Đây là tên của những con tàu trứ danh.

Triển Chiêu rửa mặt xong, gia đình mèo đã đến giờ về ổ, hắn đột nhiên nghe thấy thanh âm xe lửa chạy.

Ngẩng đầu, chỉ thấy bên ngoài cửa sổ là những dãy núi tuyết trắng, dù rằng trong đêm nhưng vẫn nhìn thấy rõ ràng, từng bách cao vút san sát nhau, đặc biệt là tuyết rơi rất nhiều, bắt giác làm người ta cảm thấy lạnh lẽo. Loại núi rừng bao la này, còn mang theo một cảm giác nặng trĩu, cộng thêm bầu trời sạch sẽ, Triển Chiêu nghĩ không ra đây là đâu. Huống hồ chỉ hắn cũng rất rõ ràng, chiếc xe lửa này không hề chạy.

Bạch Ngọc Đường nằm trên giường, dựa vào gối đầu nhìn phong cảnh bên ngoài, xoay xoay chiếc điều khiển trong tay, “Thú vị ghê.”

Triển Chiêu đóng cửa lại, cảm giác xe đang chạy càng thêm rõ ràng.

“Cậu cho xe chạy đi đâu vậy?”

“Zagreb tới Sarajevo.” Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Lúc này ở đó đang là mùa đông, hẳn là hợp với thẩm mỹ của cậu nhỉ?”

Triển Chiêu cười, chạy tới, chui vào chăn, cảm nhận được một loại thư thái, mềm mại còn ấm áp.

Đột nhiên, một đám mèo to nhỏ cùng nhảy lên giường, dựa vào thành giường liếm lông.

Triển Chiêu nhìn một lát, nhin không được cười, vươn tay sờ sư tử con đang liếm móng vuốt ở giữa đám mèo, “Hành động rất nghệ thuật!”

Bạch Ngọc Đường bật đèn ngủ trên đầu giường, cùng Triển Chiêu gối đầu, nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, một lúc sau, chìm vào giấc ngủ.

...

Trưa hôm sau, Triển Chiêu bị những tiếng kêu “Meo meo meo” đánh thức, hắn đột nhiên ý thức được, đã lâu rồi không được ngủ nghỉ ngơi.

“Oáp ~” Triển Chiêu ngáp một cái, ngồi dậy vươn vai, nhìn người bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường đã sớm tỉnh lại, đang dựa trên thành giường xem máy vi tính.

“Sớm.”

Triển Chiêu tiến tới, chào một tiếng, hôn lên khóe miệng Bạch Ngọc Đường.

“Sớm.” Bạch Ngọc Đường ôn nhu đáp lại, mỗi ngày đều có tiết mục này, cho dù bây giờ đã là buổi trưa.

Nhưng mà, đột nhiên có một thanh âm truyền tới, “Sớm, ta cũng muốn hôn!”

Triển Chiêu sững sốt, thanh âm của Triệu Tước phát ra từ đâu vậy?

“Gắn camera thật sao?!” Triển Chiêu gấp đến độ nói lung tung, Bạch Ngọc Đường cười bất đắc dĩ, vươn tay chọc chọc vai hắn, chỉ vào màn hình.

Triển Chiêu nhìn vào.

Thì ra Triệu Tước và Bạch Ngọc Đường đang gọi video, đồng thời gửi sang một ít văn kiện.

Triển Chiêu bĩu môi, dọa hắn cả thân đổ mồ hôi.

Triển Chiêu xuống giường thay quần áo, Bạch Ngọc Đường tiếp tục nhận văn kiện.

“Hôm nay chúng ta đi đâu?” Triển Chiêu cầm bàn chải đánh răng, từ toilet bước ra hỏi, thuận tiện bế con mèo con trên vai Tiểu Bạch lên lưng Lỗ Ban.

“Hôm nay là tự do hoạt động.” Triệu Tước giúp Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Tự do hoạt động?” Triền Chiêu bắt mẫn, “VẬY CHÚ GỌI CHÚNG TÔI TỚI THÀNH PHỐ T GẤP NHƯ VẬY ĐỂ LÀM GÌ? TÔI CÒN TƯỜNG CÓ CHUYỆN GÌ QUAN TRỌNG LẮM, CÒN SẮP KHÔNG KỊP NỮA CHỨ.”

“Chỉ là ta không đợi được thôi.”

Đang lúc nói chuyện, bên ngoài truyền tới tiếng đập cửa. Triền Chiêu chạy ra mở, chỉ thấy Triệu Tước đang ở ngoài, tay cầm điện thoại, đang gọi video với bọn họ.

“Chẳng phải chú ghét mấy thứ khoa học kỹ thật à? Từ bao giờ đã sử dụng thành thạo như vậy?” Triền Chiêu nói, bỗng nhiên vươn tay hung hăng bóp mặt Triệu Tước, “Để tôi xem coi chú có phải đồ giả không!”

“A!” Triệu Tước để Triền Chiêu tùy ý nắn bóp, chờ Triền Chiêu buông tay ra chạy vào toilet trốn, mặt của Triệu Tước đã đỏ hết lên.

“Có ngon thì bước ra đây!” Triệu Tước đập cửa toilet, thẹn quá hóa giận.

Triền Chiêu mỹ mẫn tiếp tục đánh răng.

Triệu Tước cầm gối đầu, ném về phía Bạch Ngọc Đường vừa mới xuống giường.

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu, né được.

Triệu Tước lại cầm cái gối khác, ném...

“Liên quan gì tới tôi chứ?” Bạch Ngọc Đường không hiểu được.

“Cậu có trách nhiệm!” Triệu Tước ném đi, lúc bay rồi đột nhiên cảm thấy sao còn chưa rót? Sau đó còn nghe tiếng mèo kêu nữa.

Bạch Ngọc Đường lúc này không có trốn, vươn tay tiếp được cái gối, Lỗ Ban sợ tới mức lùi vào trong ổ, lông xù đuôi cong lên, tự bảo vệ mình.

Triệu Tước vuốt lông mèo, tâm tình xem ra không được tốt, “Ta ra phòng ăn chờ hai đứa, ăn xong, ta dẫn mấy đứa đi tham quan.” Nói xong, ra ngoài đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng lại, Triền Chiêu liền thò đầu ra, “Đi rồi?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, mặc áo khoác vào.

“Tôi nghe nói mấy tòa giáo đường cũ ở đây được xây theo kiến trúc của Nga, tôi chưa được tới nữa, tranh và thánh giá của chính phái có phải rất khác Cơ Đốc giáo không?” Tâm tình của Triền Chiêu rất tốt.

Bạch Ngọc Đường nhún vai, ý bảo mình cũng không biết, Triền Chiêu mở cửa ra, “Lát nữa chúng ta tới khe núi...”

Hắn còn chưa dứt lời, trước mặt đột nhiên có cái gì đó xẹt qua.

Triền Chiêu sững sốt, Bạch Ngọc Đường lập tức kéo hắn vào phòng, chắn trước mặt. Sau đó đột nhiên có dòng nước bắn vào mặt mình.

Chỉ thấy Triệu Tước cầm cây súng nước thật lớn, nói, “Con mèo chết chắc!”

Nhưng động tác của Bạch Ngọc Đường quá nhanh, vì thế Triền Chiêu tránh được một kiếp, để Bạch Ngọc Đường hứng hết.

Triền Chiêu thò mặt ra trước nhìn Bạch Ngọc Đường, phát hiện tóc với mặt của con chuột đều ướt hết, biến thành chuột lột!

Bạch Ngọc Đường vươn tay lau mặt, thần tình phức tạp.

Triệu Tước xấu hổ rút rút khóe miệng, một lúc lâu, há miệng, “Tại cậu có trách nhiệm... Phốc!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Triền Chiêu đã cầm cái gối hình con mèo lên, đập vào mặt Triệu Tước.

Sau vài giây trầm mặc, những người khác vừa mới rời giường liền nghe thấy một thanh âm chấn động, “Con mèo chết, bây giờ xong đời rồi con!”

Vì vậy, chờ Bạch Ngọc Đường bọn họ bước ra khỏi phòng, trên hành lang không được rộng lắm, Triệu Tước và Triển Chiêu, một người cầm súng nước, một người cầm gối, để Bạch Ngọc Đường xen giữa, đánh nhau. Bạch Ngọc Đường bị súng nước bắn ướt từ đầu tới chân, còn bị Triển Chiêu cầm gối đánh vài cái.

SCI mọi người đều chết lặng, nhìn Bạch Ngọc Đường cúi đầu, vùng lông mày nhíu chặt, nhắm mắt tựa hồ đang nhắm nại... nhắm nại...

Rốt cuộc, hấn rống lên, “Đủ rồi! Buông vũ khí xuống, ra phòng ăn ngay lập tức!”

...

Triệu Tước và Triển Chiêu meo meo, cuối cùng cũng ngoan ngoãn bỏ vũ khí xuống, ra phòng ăn ăn sáng, Bạch Ngọc Đường nhìn trời, trở về phòng tắm rửa thay quần áo.

Chờ hấn trở ra, mọi người đã ngồi xuống bàn ăn sáng, Bạch Trì cầm tấm bản đồ, mở ra, dựa theo thói quen bình thường ghi nhớ địa hình, cảm khái nói, “Bố cục đường phố ở đây phức tạp ghê nha.”

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống bên cạnh Triển Chiêu, Triển Chiêu đưa cho hấn một miếng sandwich. Nhờ có biểu hiện “anh dũng” của Bạch Ngọc Đường mà hấn mới có thể chiếm được thể thượng phong trong cuộc chiến với Triệu Tước. Bởi vậy Triển Chiêu đã sớm tự mình chuẩn bị sandwich theo khẩu vị của Bạch Ngọc Đường, đãi hấn.

Bạch Ngọc Đường cắn một miếng... Chợt nghe “Cong” một tiếng, cũng may là răng hấn chắc, không thôi là đi luôn hàng tiền đạo rồi.

Mọi người đang trò chuyện cũng xoay mặt nhìn hấn, tâm nói, Bạch Ngọc Đường cắn cái gì mà tiếng vang quá vậy?

Bạch Ngọc Đường lấy miếng sandwich ra, lật lớp bánh lên, rút ra con dao nhỏ, bội phục nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu há to miệng kinh ngạc nhìn chằm chằm — Lúc nãy quét sốt mayonnaise, quên lấy ra!

Bạch Ngọc Đường nhu mi tâm, cũng may là chưa có gãy răng, không thôi đường đường là Bạch đội trưởng của SCI, tự nhiên mất hai cái răng cửa thì còn mặt mũi gì nữa. Triển Chiêu ngưng ngưng cầm miếng sandwich lật tới lật lui kiểm tra, sau đó nâng lên đưa tới trước mặt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ăn xong, nghiêm túc nói với Triển Chiêu, “Miêu nhi, cái sốt màu vàng lúc nãy không phải Mayonnaise.”

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, chỉ thấy Triệu Tước ngồi đối diện khúc khích cười, từ bên dưới cầm lên chai sốt Mayonnaise.

Triển Chiêu hơi sững sốt, vậy lúc nãy hấn quét cái gì? Vươn tay cầm cái bình kia — Mù tịt!

Triển Chiêu kinh hãi xoay mặt, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường ưu nhã cầm ly nước lên uống, đây là ly thứ ba rồi.

Bạch Trì nhỏ giọng nói với Triệu Trinh, “Sáng nay hình như ảnh cũng làm vật hy sinh đó.”

Triệu Trinh dùng một tay, biến ra một quả trứng sống được bọc trong da mỏng, đút cho Lisbon. Triệu Hổ bên cạnh vụng về lột trứng, sau đó bỏ vào miệng ăn như chó tạp.

Mã Hán bên cạnh đang ăn trứng chân nước sôi cũng mặc niệm thay cho trái trứng kia.

Công Tôn dùng dao chọc trái trứng chần, làm lòng đỏ vỡ ra văng tung tóe, hỏi Triệu Tước, “Khe nui lần trước chú nói, thực sự tồn tại?”

“A!” Triệu Tước vỗ tay một cái, chỉ Công Tôn, “Rất biết thưởng thức! Có muốn đi xem không?”

Công Tôn gật đầu.

“Nhưng mà ta lại muốn dẫn con mèo đi xem nhà thờ, hay ta cho cậu địa chỉ, cậu tự mình đi?” Triệu Tước vươn tay, đưa cho Công Tôn một màn hình điện tử.

“Đây là cái gì?” Công Tôn thấy nó có chút giống Ipad, nhưng mà kích cỡ cũng chỉ to khoảng một bàn tay, màn hình cũng là dạng cảm ứng.

“Công cụ mới.” Tương Bình giải thích, “Bản đồ điện tử của thành phố T.”

Triệu Tước nhờ một cô giúp việc, lấy ra thêm vài cái máy, phát ọi người, mặt khác còn đưa ỗi người một cái vòng bít kiểu đinh tán đặc biệt, “Đây là hệ thống định vị, mọi người có thể dùng bản đồ điện tử trong tay để tìm đồng nghiệp của mình, còn có thể tìm được mọi ngõ ngách trong thành phố T.”

Bạch Ngọc Đường cầm lấy, nhìn một lát... Lần này Triệu Tước rất chịu xài tiền, điều này có phải chứng minh cho việc, hành động lần này rất nguy hiểm?

“Đừng hiểu lầm.” Triệu Tước nhìn Bạch Ngọc Đường, khoát tay, tựa hồ đoán được tâm tư của hắn, “Đây là sản phẩm mới chuẩn bị ra mắt của công ty anh cậu, tôi chỉ lấy ra thử nghiệm thôi.”

Đại Đình và Tiểu Đình gật đầu, “Ý tưởng của Tướng Bình đó.”

Tất cả hí hóp quay sang nhìn hắn, thảo nào gần đây lại đổi xe, phỏng chừng buôn bán lời không ít.

Chiếc máy này rõ ràng rất tiện cho việc du lịch, hệ thống GPS hoàn chỉnh, nếu như không gặp trở ngại gì, hẳn là sẽ bán rất được.

Sau khi Công Tôn tìm được vị trí của khe núi, trên màn hình hiện rõ địa điểm và đường đi tới đó, bọn họ có thể đi phương tiện công cộng hoặc tự lái xe. Mặt khác, trên đó còn có thêm vài tấm hình chụp khe núi kia...

Tiện tai xoát màn hình, Công Tôn nghĩ phong cảnh ở đó thật đẹp, Bạch Trì có mang theo camera, thế là Triệu Trinh bọn họ cũng đi, quyết định tới đó chụp ảnh.

Triển Chiêu có chút dao động, nói, “Hay là tới khe núi đi? Nhà thờ để bữa nào...”

“Không được.”

Không ngờ Triệu Tước lại kiên quyết phản đối, giống như có định kiến với Triển Chiêu, Triệu Tước xuất ra khí thế không cho phản kháng, trừng mắt nhìn, “Đi nhà thờ!”

“Không muốn đi.” Triển Chiêu nghi ngờ, có phải Triệu Tước đã lên kế hoạch gì rồi không, “Tới đó làm gì?”

“Còn hỏi nữa.” Triệu Tước mỉm cười, “Tới nhà thờ đương nhiên là để rửa sạch tội nghiệt rồi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sững sốt.

Triệu Tước cầm miếng bánh mì đã quét mứt, lơ đãng hỏi Mã Hán, “Cậu cũng đi chứ?”

Mã Hán kinh ngạc, tựa hồ có chút không hiểu.

Triệu Hồ nghĩ Triệu Tước ám chỉ Mã Hán tội nghiệt rất nặng, khó chịu, “Chú có ý gì?”

Triển Chiêu vươn tay vỗ vai hắn, “Chú ta không có ác ý đâu.”

Bạch Ngọc Đường với Triệu Tước đều sững sốt, Triệu Tước nhấm nháp, hai bên khóe miệng cong lên, “Con mèo thông minh...”

Mới nói được vài chữ, Triển Chiêu đã đổi lời, vươn tay chỉ Triệu Tước, nói với Triệu Hồ, “Nhưng mà cách ăn nói quá khinh rẻ.” Nói xong, đưa đĩa rau cho Mã Hán, “Tiểu Mã ca, đánh chú ta đi!”

Một lát sau, Triển Chiêu và Triệu Tước lại tiếp tục chiến tranh, chỉ là lần này đổi địa điểm thành bàn ăn, vũ khí là sốt cà chua với sốt Mayonnaise.

Bạch Ngọc Đường thức thời, cầm miếng sandwich chạy đi trốn, hẳn không muốn tắm lại lần nữa đâu.

395. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 5

Chương 5: Thiếu niên bắt lương.

Sau khi cuộc chiến của Triển Chiêu và Triệu Tước chấm dứt, cơm cũng đã ăn xong, mọi người chia làm hai nhóm, Bạch Ngọc Đường mang theo Công Tôn, Bạch Trì, Triệu Trinh và cặp song sinh, tới khe núi lớn tham quan.

Tần Âu, Lạc Thiên và Tưởng Bình ở lại canh giữ, Tưởng Bình cần thu thập một ít tài liệu để chạy thử máy móc.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì đi cùng Triệu Tước, tới nhà thờ, còn có Mã Hán và Triệu Hổ.

Triển Chiêu cầm bản đồ vẽ vẽ, “Đi nhà thờ nào?”

“Cái này.” Triệu Tước lấy ra một tấm hình, đưa cho Triển Chiêu nhìn.

Triển Chiêu cầm tấm hình, nhíu mày, “Đây là nhà thờ? Sao lại có màu đen? Hơn nữa cũng chẳng phải đầu củ hành!”

“Àn.” Triệu Tước gật đầu, “Một kiểu kiến trúc từ xa xưa.”

Bạch Ngọc Đường nhìn tấm hình chụp tòa giáo đường cũ kỹ, “Chỉ có hai tầng thôi sao? Nhỏ như vậy có khi nào bị phá rồi không?”

“Àn... Hẳn là vẫn còn.” Triệu Tước lầm bầm, “Rõ ràng năm ngoái hẳn còn tới đó mà.”

“Hắn?” Triển Chiêu dựng thẳng hai lỗ tai, cảm thấy hứng thú, hỏi.

Triệu Tước mỉm cười, thần bí nói, “Năm nào hẳn cũng tới... Năm nay vẫn chưa tới ngày.”

Bạch Ngọc Đường nghi hoặc, “Năm nào cũng tới nhà thờ? Để viếng ai sao?”

Triệu Tước “Phốc” một tiếng, vươn tay vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Quả nhiên không giống, haha.”

Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Nói nửa ngày, rốt cuộc chú có biết đường không?” Triệu Hổ hỏi.

Triệu Tước suy nghĩ, “Không biết.”

Bốn người nhìn trời.

Triển Chiêu nhíu mày, “Vậy đổi cái khác đi.” Vừa nói xong, hắn liền thấy tòa giáo đường lớn nhất thành phố T ở phía xa xa, mái vòm hình củ hành, tràn ngập phong tình nước Nga, “Tới cái kia đi? Không biết có bán búp bê Matryoshka (*) không nhỉ, tôi muốn mua.”

“Không cho đi!” Triệu Tước cau mày có vẻ không vui, chỉ tấm hình, “Chỉ được tới chỗ này thôi.”

“Tại sao?” Triển Chiêu nhăn mày, “Chẳng có gì đẹp hết.”

“Được.” Triệu Tước buông tay, “VẬY tới cái kia đi.”

Triển Chiêu chỉ muốn hỏi ra thêm vài manh mối cộng thêm làm trái ý Triệu Tước, ai ngờ ông lại đồng ý rất nhanh, hắn có chút không kịp thích ứng. Không ngờ Triệu Tước lại kéo cánh tay Bạch Ngọc Đường, “Đừng để ý con mèo tầm thường kia nữa.”

Triển Chiêu đuổi theo, giật cánh tay Bạch Ngọc Đường lại, “Chú mới tầm thường! Một chút manh mối cũng không có làm sao tìm, còn nữa, chú phải cho tôi biết lý do tại sao phải tới nhà thờ kia chứ!”

Triệu Tước hơi cười cười, cầm tấm ảnh lên, cuộn lại, chỉ thấy mặt trái có viết: ngày 6 tháng 11, còn có vết tích ố vàng.

Đối với vết tích có màu sắc thế nào, làm cảnh sát sẽ rất mẫn cảm, đặc biệt là những vết có dạng bắn tung tóe.

“Vết máu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Nhà thờ này, không hề đơn giản như vẻ ngoài của nó.” Triệu Tước nháy mắt với Triển Chiêu, “Phía sau nó là một nghĩa địa.”

Triển Chiêu treo tâm nghe ông nói, sau đó buông xuống, “Rất nhiều nhà thờ có nghĩa địa ở đằng sau mà?”

“Nghĩa địa này chôn cất những người rất đặc biệt.” Triệu Tước nở nụ cười.

“Đặc biệt thế nào?”

“Đặc biệt tới nỗi người kia năm nào cũng tới thăm.”

“Người kia rốt cuộc là ai...”

“Họ Bạch...” Triệu Tước kéo dài âm điệu, “Bạch Bạch Bạch...”

Tâm Triển Chiêu nhất thời bị kéo theo, chờ nửa ngày, hẳn rốt cuộc biết Triệu Tước chỉ thừa nước đục thả câu, khẳng định không chịu nói, cho nên khoát tay, “Được rồi, chú đừng hát nữa, đi theo chú là được chứ gì.”

Triệu Tước cười, lấy ra một tờ giấy, bên trên là bản đồ xiêu xiêu vẹo vẹo, “Đại khái đi theo cái này là được.”

“Ai vẽ mà xấu quá vậy?”

“Bao Chửng a.” Triệu Tước nói xong, thần bí cười cười.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghĩ, trong đó hẳn là có bí mật, mấy ông chú này, đừng nói là ngày xưa đã phát sinh chuyện gì ở đó nha?

Mọi người hướng về phía trước đi theo tấm bản đồ.

Đi được một khoảng xa, bọn họ thấy có một cửa hàng bán hoa. Bạch Ngọc Đường cầm tấm ảnh bước vào, chủ nhân của cửa hàng là một dì béo, dì đang chỉnh sửa bó hoa bách hợp.

“Xin hỏi.”

Dì béo quay đầu lại, “Nga, Tiểu Bạch.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, Triển Chiêu ở phía sau khẽ nhú mày, Triệu Tước thì cười trộm.

“Ách...” Dì béo cầm bó hoa bách hợp tới gần Bạch Ngọc Đường, đại khái vì cận thị, cho nên khi tới gần mới thấy rõ được, “Ai nha, xin lỗi tôi nhận nhầm người.”

Dì béo che miệng cười, “Hai người là anh em? Sao lại giống vậy a, nhưng mà cậu nhìn trẻ hơn.”

Bạch Ngọc Đường cười cười, hỏi, “Người ấy hay tới đây lắm sao dì?”

“Năm nào cũng tới, lúc nào cũng mua một bó hoa bách hợp, sau đó vào nhà thờ ở phía trước.”

“Cháu cũng muốn mua một bó.” Bạch Ngọc Đường cầm bó hoa bách hợp, hỏi dì béo, “Dì có biết người đó tới thăm ai không?”

Dì béo nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Hình như tới thăm dì Thái.”

“Dì Thái?” Bạch Ngọc Đường chưa từng nghe qua trong gia đình mình có ai họ Thái.

“Là bà nội của Tân Tân a!” Dì béo nói xong, nhìn Bạch Ngọc Đường không có phản ứng gì, tựa hồ có chút nghi hoặc, “Cậu là... bạn của hắn?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cháu chỉ muốn hỏi thăm một chút thôi.”

“Ha hã, hai bà cháu đều được chôn ở đây, mọi người có lòng tới thì tốt, ta nói chỉ có Tiểu Bạch là còn nhớ về bọn họ thôi.” Dì béo thở dài, “Ai, có vài người, mệnh quý như vàng, có vài người, mệnh nhẹ như cỏ rác.”

Bạch Ngọc Đường muốn hỏi tiếp, nhưng thấy vấn đề của bản thân cũng không có nhiều lắm, hơn nữa dì béo đã vào trong tiếp tục thu dọn.

Triển Chiêu vuốt cằm, giống như đang suy xét những lời vừa rồi của dì béo, thấy Bạch Ngọc Đường xoay lại nhìn mình, hắn liền ngoắc ngón tay, ý bảo — Hối nhiều đó được rồi, hối nữa mắc công lại làm người ta nghi ngờ.

Bạch Ngọc Đường thanh toán tiền, mọi người phải đi. Lúc này đột nhiên truyền tới thanh âm truy đuổi, còn có tiếng hô, “Đừng chạy, ông đây sẽ chém chết mày!”

Triển Chiêu bọn họ lui về phía sau, nhìn ra ngoài, chỉ thấy một đám học sinh mặc đồng phục, nhìn đáng dấp xem ra đang học cấp ba.

Có một nam sinh cầm quyển sách, chạy trốn, phía sau là một đám nam sinh, cầm dao đuổi theo.

“Oa...” Triệu Hổ kinh ngạc, “Bạo lực học đường hả?”

“Ai, lại đánh nhau!” Dì béo chọn ra mấy cành hoa đẹp, đặt ra ngoài cửa, đứng cạnh Bạch Ngọc Đường bọn họ, nói, “Mấy đứa học sinh gần đây, không biết vì áp lực xã hội hay trường dạy không tốt, có mấy đứa y chang mấy thằng lưu manh, nếu không vợ vét tiền của bạn học thì đuổi đánh người ta.”

Triệu Hổ cảm thấy hứng thú, đứng xem, hỏi Mã Hán bên cạnh, “Tiểu Mã ca, lúc nhỏ anh có bị ai ăn hiếp không?”

Mã Hán liếc hần, “Làm gì có khả năng đó.”

Mắt thấy nam sinh không còn chạy nổi, Triển Chiêu vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, “Có tới giúp không?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, giờ có muốn không giúp cũng không được, nam sinh kia đã hết sức, té bên chân bọn họ.

“Mày còn dám chạy! Chạy nữa đi!” Đám phía sau đuổi tới, dẫn đầu là một tên đầu vàng, thân thể gầy cao, mặc đồng phục sơ mi trắng với quần xanh đen, nguyên bản rất nhã nhặn, nhưng đã bị chiếc thắt lưng dạng Punk rock phá hỏng.

Trong tay hắn cầm một cái ống chì, phỏng chừng là lựu được ở ven đường, giơ lên đánh nam sinh kia.

Nam sinh ôm đầu, nhưng ống chì vẫn không chạm vào người hắn, bởi vì giữa chừng đã bị Bạch Ngọc Đường giữ lại.

Tên đầu vàng sững sốt, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trước mặt hắn có mấy người, nhìn không giống dân ở đây. Người giữ tay hắn lại là một nam nhân mặc đồ trắng, đẹp trai nha, thoạt nhìn cũng coi như có tư chất nhã nhặn. Nhìn hai bên, một bên là Triển Chiêu và Triệu Tước, bên kia là Mã Hán và Triệu Hổ. Mấy nam sinh nhú mày... Năm đại nhân, toàn là dạng không dễ chọc.

Triển Chiêu đếm một chút, đuổi theo nam sinh kia có bốn người, tuy rằng chỉ mới học cấp ba, nhưng vóc dáng lại rất cao. Bên cạnh tên tóc vàng, có một tên đeo kính chỉ có gọng, dáng người thấp, tay cầm trái bóng rổ. Phía sau là một tên mập mạp, ít nhất 100kg, vóc dáng cao, tóc đen, da mặt đen như Bao Chửng, nhìn đặc biệt thân thiết. Chỉ tiếc, bên trong và bên ngoài quá khác nhau, có chút ấu trĩ, chỉ biết dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, bình thường, dùng bạo lực không thể nào giải quyết vấn đề, mà sẽ càng làm vấn đề thêm nghiêm trọng.

Nam sinh bị đuổi, thuận tiện nhặt sách lên phủi phủi.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn cuốn sách — Tuyển tập mỹ học của Nietzsche. Lại nhìn nhìn thiếu niên cầm ‘vũ khí’, Triển Chiêu liền mếu máo, sắc nét tương phản, không biết phải làm thế nào để mạnh hơn? Cái này có thể trở thành một chủ đề thảo luận trong tiết triết học.

Nam sinh bị truy đuổi đeo kính mắt, thấp gầy, nhìn thể trạng cũng khó trách sao lại dễ bị ăn hiếp như vậy. Tuy rằng mặc đồng phục, nhưng nhìn cặp sách và mắt kính có thể thấy — Gia cảnh xem ra không tệ.

Nam sinh được giúp đỡ, rất nhanh đứng lên nhìn một vòng, sau đó như thở phào nhẹ nhõm.

Triển Chiêu quan sát thần sắc của nam sinh, đây là một người tương đối biết xem thời thế, biết cân nhắc ở đâu có người tốt và xấu... Có thể nói đó là một người rất khôn khéo.

Triển Chiêu nhìn lại tên tóc vàng, ống chì trong tay bị Bạch Ngọc Đường nắm, hắn ngẩng mặt lên, cầm nhếch lên, hai mắt nhìn xuống dưới, so với mấy thiếu niên bất lương trong phim điện ảnh, đúng là có vài phần tương tự. Rõ ràng đã làm chuyện ngu ngốc nhưng lại cứ muốn lộ ra sức mạnh với dũng khí của mình, không biết là do phim tả quá thật hay do hắn đóng theo phim. Cho nên, chuyện xấu với ảnh hưởng xấu

giống như đi song hành với nhau, phát triển như hình với bóng — Có chuyện xấu mới sinh ra ảnh hưởng xấu, mà nếu bị ảnh hưởng xấu tất nhiên sẽ sinh ra chuyện xấu, mãi mãi không tháo gỡ được! Xung động ấu trĩ, với không cam lòng cũng bình thường thôi, vì đây là tuổi trẻ. Đứa trẻ sử dụng quá nhiều chất xám với đứa trẻ có quá nhiều hormone tiết ra, sẽ có hai cách phát tiết, cũng sẽ là hai khởi đầu khác nhau.

“Bỏ tay ra!” Thiếu niên nói, nhưng mà vóc dáng cũng không cao bằng Bạch Ngọc Đường, vẻ mặt lộ ra “hung hãn”, làm Bạch Ngọc Đường có chút muốn cười.

Triệu Hổ bĩu môi, trước đây hắn đã từng có một khoảng thời gian làm nằm vùng, bình thường đều chơi chung với đám lưu manh, nhỏ thì đi trộm cắp, lớn thì làm vận chuyển ma túy, hạng người nào hắn cũng đã từng giao thiệp qua, bình thường mà nói, người càng có dáng như lưu manh, sẽ càng không phải lưu manh thật sự.

“Anh bớt lo chuyện bao đồng đi, hôm nay tôi phải phế nó!” Tên tóc vàng ngẩng mặt cảnh cáo Bạch Ngọc Đường, không quên uy hiếp nam sinh.

Triển Chiêu thấy hai gò má của hắn đen thui, còn có vết sâu không ngứa, hẳn là vết sẹo. Có vẻ là đã bị từ nhỏ... Ngoài ý muốn? Hay do bạo lực tạo thành nên mới có thói quen bạo lực?

“Giết người là phạm pháp.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng kéo, thiếu niên cảm thấy một trận đau đớn, buông tay, ông chỉ đã ở trong tay Bạch Ngọc Đường, thiếu niên cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình — Tróc da, ửng ửng đau.

Nam sinh bị truy đuổi nhìn thấy hết, biết mình đã an toàn, phải phải ông quần dính bụi, lấy điện thoại ra gọi.

“Ông đây chưa đủ 18 tuổi, có ngồi tù cũng chỉ ngồi ba năm thôi!” Thiếu niên lớn giọng nói, mạnh miệng chứng minh sự ấu trĩ của mình.

Triển Chiêu đột nhiên hiểu kỳ, “Sao cậu lại muốn giết hắn? Hắn đắc tội gì với cậu?”

“Hắn làm nhục em gái tôi!”

Tên tóc vàng đưa ra lý do có vẻ rất có tính thuyết phục, Triển Chiêu nhìn nam sinh đã gọi điện xong, đối phương lập tức giải thích, “Tôi không có, em hắn tới tìm tôi hỏi bài tập, tôi chỉ nói có hai câu thôi.”

“Nói có hai câu mà mấy đứa con gái trong lớp mày thiếu chút nữa đẩy nó xuống sông?!” Thiếu niên càng nói càng khiến Triển Chiêu tin hắn có đầy đủ lý do để đánh nam sinh.

Bạch Ngọc Đường trả ông chỉ lại cho hắn, nhìn ba nam sinh phía sau, “Ba cậu đi theo làm gì? Giúp đỡ anh em?”

Ba người cũng tỏ vẻ oai phong, ý là — Tất nhiên!

Lúc này, cách đó không xa có một chiếc Audi màu đen chạy tới.

Xe đậu bên cạnh Triển Chiêu bọn họ, hai người đàn ông khôi ngô bước xuống, nam sinh chạy về phía họ.

“Cậu chủ.”

Hai người cao to cung kính, hiển nhiên là vệ sĩ, phía trước còn có một tài xế.

“Chuyện hôm nay.” Nam sinh chỉ chỉ nhóm thiếu niên bắt lương, sau đó nhìn về phía Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, rất lễ phép cúi người, “Cám ơn đã giúp đỡ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, phải nói thế nào nhỉ — Đây là một đứa trẻ tốt không chê vào đâu được, từ đầu tới giờ, lúc nào cũng nho nhã lễ độ, mặc dù xem ra có vẻ quá lão luyện.

Hai vệ sĩ liếc mắt nhìn nhóm thiếu niên bắt lương, trong mắt mang theo cảnh cáo.

Tên tóc vàng vẫn không chịu thua, gờ ổng chùi, “Mày có ngon thì ra đây! Thế này quá tiện nghi...”

Nói còn chưa dứt lời, ông chỉ đã bị vệ sĩ chụp lấy ném đi, sau đó hắn nắm lấy cổ tay thiếu niên, kéo ngược ra sau tựa hồ muốn đặt thiếu niên lên xe hơi.

Chỉ là cánh tay vừa bị bẻ, cảm giác đau đớn vừa ập tới, hắn liền cảm thấy mình tay mình đã được thả.

Vệ sĩ không rõ chuyện gì vừa xảy ra, thiếu niên kia bị Bạch Ngọc Đường cướp đi, còn mình thì lảo đảo đứng không vững. Hai vệ sĩ liếc nhìn nhau, sau đó kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường — Đụng trúng cao thủ rồi!

“Chỉ là con nít thôi, cần gì phải ra tay mạnh vậy.” Bạch Ngọc Đường là người nhà nghề, động tác lúc này của tên vệ sĩ xem ra rất đơn giản, nhưng trên thực tế, thiếu niên có thể sẽ bị gãy tay. Hơn nữa loại thủ pháp này là thuộc về bộ đội đặc chủng, vận gãy xương, có thể dẫn tới đứt dây chằng, vô cùng đau đớn cũng cực kì nguy hiểm, vì cả đời sau thiếu niên sẽ mất đi một cánh tay.

“Về đi, tôi không sao rồi.”

Nam sinh ngồi trong xe cau mày, gọi hai vệ sĩ.

Vệ sĩ cúi đầu vào xe, nam sinh thò đầu ra, nói với thiếu niên, “Tôi hy vọng cậu sẽ không tìm tôi gây phiền phức nữa.”

Thiếu niên tức giận tới mặt trắng bệch.

Triệu Hổ đột nhiên lên tiếng, “Tiểu tử như cậu cũng thuộc dạng khôn lanh đó chứ, nhưng mà... hai mắt vừa thôi nhóc.” Nói xong, chỉ chỉ hai vệ sĩ.

Nam sinh sững sốt.

Triển Chiêu mỉm cười, chỉ hai mắt mình, “Chính mắt chúng tôi nhìn thấy, cậu gật đầu, hai vệ sĩ mới dám ra tay. Một học sinh giỏi nhưng nếu bị ghi có hành vi bạo lực thì sau này rất khó vào trường đại học tốt nha.”

Nam sinh sững sốt, nét ngoan ngoãn trên mặt lập tức biến mất, trắng mắt liếc thiếu niên, “Em mày tự tới mà, cũng chả phải dạng xinh xắn gì, hai bên tình nguyện thì sao tao chịu trách nhiệm được?”

“Thằng khốn nạn!” Thiếu niên muốn đuổi theo, nhưng bị hai nam sinh phía sau ngăn cản, đuổi theo, hai vệ sĩ kia sẽ càng có lý do đánh người.

Nam sinh kia cũng chẳng phải dạng ngoan hiền gì, ghé vào bên cửa sổ cười cười, “Thứ không có văn hóa dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, hai chúng ta đã được định sẵn là người của hai thế giới, sau này đừng tìm tao nữa.”

Tài xế lái xe đi, nhìn theo bóng xe xa dần, mọi người cũng chỉ biết giương mắt nhìn.

“Hừ.” Triệu Tước nhin không được cảm thán, “Thật xấu!”

Triển Chiêu có chút đỏ khốc đỏ cười nhìn ông, “Lúc nhỏ chú chẳng phải cũng vậy sao?”

Triệu Tước nhú mày, “Ta sao lại biến thành cái thứ đó được?!”

Bạch Ngọc Đường xoay đầu lại, nhìn thiếu niên trên người đỏ đầy mồ hôi, “Bị trật khớp?”

Thiếu niên ngẩn người, “Bớt lo chuyện bao đồng đi, đều tại các người hết!”

“Trách chúng tôi?” Triệu Hổ nhú mày, “Nếu lúc nãy không xen vào thì chú mày đã bị đánh chết rồi, nhắm chịu nổi không?” Nói xong, nhìn Mã Hán bên cạnh không nói lời nào, Triệu Hổ dùng cùi chỏ chọc chọc hắn, “Anh thấy có đúng không?”

Mã Hán nhìn thiếu niên, đột nhiên chỉ vết sẹo trên mặt hắn, “Là do đạn xẹt qua tạo thành.”

Trong mắt thiếu niên đột nhiên hiện lên một tia hoảng loạn, sau đó lập tức trừng mọi người, cũng không trả lời, chỉ bảo mấy nam sinh kia về trước.

Ba nam sinh tựa hồ có chút do dự, tên mập mạp liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, “Bị trật khớp, phải chữa làm sao?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay túm cánh tay thiếu niên, bẻ một cái.

“Á!” Thiếu niên nhe răng, “Fuck!”

Bạch Ngọc Đường trừng mắt, thiếu niên bĩu môi, giật giật cánh tay vẫn còn hơi đau.

Triệu Tước khoanh tay đứng bên cạnh, đột nhiên hỏi, “Ai, nhóc nhóc, có biết bà Thái không?”

Tiếng nói vừa dứt, mấy nam sinh đều kinh ngạc nhìn Triệu Tước. Thiếu niên hỏi, “Chú nói bà Thái nào?”

“Bà nội của Tân Tân.” Triển Chiêu nói.

Thiếu niên gãi đầu, liếc nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đang cầm một bó hoa bách hợp, lập tức bật người, “Nga! Các anh là bạn của gia đình nhà bà Thái?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Chúng tôi muốn tới viếng mộ bà Thái, các cậu có biết đường không?”

“Biết.” Mấy nam sinh đều rất dũng cảm, sắc mặt cũng khác lúc nãy, vươn tay chỉ về phía trước, “Theo chúng tôi đi. Các anh cũng coi như là người có tình có nghĩa, còn nhớ tới bà Thái và Tân Tân.”

Triển Chiêu thấy câu này rất quen tai, có vài phần tương tự với lời của dì béo bán hoa. Có chút buồn bực, sao lại nói như vậy? Chẳng lẽ có nhiều người quên hai người họ lắm sao?

396. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 6

Chương 6: Phép lạ trong tháp chuông.

Bốn thiếu niên dẫn đường cho Bạch Ngọc Đường bọn họ, kỳ thật cũng chẳng phải du côn, chỉ là dân sống ở đây thôi. Vùng này là một trong những khu phức tạp nhất của thành phố T, địa hình phức tạp, chợ búa đông đúc, không biết từ khi nào ở đây lại được gắn cái mác là “Xóm cũ”.

“Hề là con trai đánh nhau tại xóm cũ, đều sẽ gia nhập bang phái.” Dần dần biến thành câu nói lưu hành trong giới học sinh. Những học sinh có gia cảnh nghèo khó thường sẽ được gắn mác là lưu manh, hết lần này tới lần khác, dần dần sẽ nổi tiếng khắp trường. Vì vậy có một quy luật — Ở nơi có giai cấp phân biệt, chắc chắn sẽ có đấu tranh, hơn nữa giữa các học sinh sẽ xảy ra xung đột. Mà căn cứ theo giá trị quan (*) của đại đa số con người, bọn nhỏ sống ở xóm cũ sẽ bị đổ lỗi là người gây ra mọi chuyện.

(*) Giá trị quan: là việc phán đoán xem việc gì là quan trọng, việc gì là không quan trọng, bằng cách đưa vào những thứ tự ưu tiên, trọng số khi đánh giá nó. [WikiJP - dịch: Tenkana Home]

Thiếu niên tóc vàng tên là Trần Chí Tân, có một đứa em gái tên là Trần Chí Cẩm, cha mẹ đã mất, hai anh em ở với bà nội trong một căn nhà nhỏ, ba bà cháu dựa vào tiền làm công của hai anh em với tiền về hưu để sinh sống.

Nam sinh có vóc dáng cao là tuyển sinh đặc biệt của trường thể dục gần đó, chơi bóng rổ, tên là Từ Kiệt.

Nam sinh mập mạp gọi là Tiểu Hổ, nói tới cũng khéo, Tiểu Hổ trùng tên lẫn họ với Triệu Hổ. Triệu Hổ nhìn hắn một lúc, vỗ đầu hắn, “Được rồi, cho chú mày tên Đại Hổ, ta Tiểu Hổ cho.”

Một người này giờ không nói gì, thoát nhìn có dáng thư sinh, tóc đen, đeo mắt kính, tên là Trần Kính. Hắn sinh ra ở đây, nhưng sau đó cha hắn đột nhiên trở nên giàu có, cho nên đi tìm vợ mới, hắn là con một, cha hắn rất thương hắn, nhưng hắn lại muốn ở mẹ, nên lưu lại sống ở đây.

Triển Chiêu nghe xong, trong lòng nghĩ chỉ là học sinh phổ thông thôi, chẳng có gì đặc biệt. Nói tới cũng kì lạ, không biết từ lúc nào, khó khăn đã biến thành một loại thân phận đặc biệt, một người khi gặp phải chuyện khó khăn, họ sẽ chẳng nhận được sự cảm thông mà đó sẽ là sự kỳ thị, không biết thế giới này đã xảy ra chuyện gì, con người đột nhiên đều trở nên “mạnh mẽ”.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bọn họ đại khái giới thiệu bản thân một chút, nhưng mà cũng không nhắc tới mình là cảnh sát, chỉ nói tới đây tảo mộ với muốn thăm trường học.

“Được rồi.” Bạch Ngọc Đường hỏi Trần Chí Tân, “Sao các cậu lại nói không ai nhớ tới bà Thái và Tân Tân?”

“Chính xác là không phải không có ai nhớ tới bà Thái và Tân Tân, mà là chẳng ai nhớ tới mọi người ở đây cả.” Chí Tân hơi nhún vai, “Người sống ở đây phần lớn đều là trẻ mồ côi, ít người có thân nhân lắm, bình thường đều đã chết, không còn ai nhớ rõ. Cho nên mấy người chúng tôi có hứa với nhau, ai chết trước thì người còn sống hằng năm phải tới tảo mộ, nếu cùng chết hết thì phải an táng cùng một chỗ.”

Triển Chiêu hơi nhướn mày, vuốt cằm — Một người vẫn còn trẻ, hẳn lên nên vui vẻ lạc quan mới đúng, có sao lại bi quan như thế?

Triệu Hổ vỗ vai Tiểu Hổ, “Anh nói nè mấy đứa, tuổi còn trẻ, đường đời còn dài, chưa biết ngày mai ra sao, cần gì phải hứa thấy ghê vậy chứ, phải là mười năm sau gặp lại, có lẽ chỉ vài năm sau thôi, đến lúc đó có vợ có con hết rồi, con mình lại tiếp tục làm bạn với nhau, chẳng phải sao!”

Triển Chiêu hơi cong môi, đây chính là tính cách lạc quan điển hình.

“Được rồi, mấy anh rốt cuộc làm nghề gì?” Trần Chí Tân hỏi Triển Chiêu bọn họ, “Người mẫu? Hay làm kinh doanh?”

“Ách...” Bạch Ngọc Đường chưa kịp nói, Triển Chiêu đã nhỏ giọng trả lời thay, “Giáo viên.”

“Giáo viên?!” Bốn người kinh ngạc.

“Giáo viên của trường bên cạnh?” Trần Kính lắc đầu ý bảo không tin, “Nếu trường bên cạnh có giáo viên đẹp thế này, hẳn là đã truyền khắp làng khắp xóm rồi, làm sao chúng tôi lại không biết chứ?”

“Tôi khảo sát.” Triệu Tước thuận miệng trả lời, Bạch Ngọc Đường cứng ngắc gật đầu.

“Anh dạy môn gì?” Trần Chí Tân hỏi Triển Chiêu.

“Tâm lý học.”

“Nga, giáo viên bệnh tâm thần..”

Chí Tân nói xong, trong lòng mọi người đều có chút hồi hộp, Bạch Ngọc Đường nhanh tay giữ chặt Triển Chiêu sắp sửa bạo phát, “Đừng so đo với con nít.”

Triển Chiêu đứng một bên tự nói, “Tâm lý học không phải bệnh tâm thần, tâm lý học không phải bệnh tâm thần...”

Bốn người hai mặt nhìn nhau, sao vậy?

Triệu Tước bội phục, “Mấy đứa liều thật, cả ta còn chưa dám nói.”

Mọi người đã tới trước cửa nhà thờ.

“Cũ quá trời.” Triệu Hổ quan sát, “Nhà thờ này vẫn còn hoạt động à?”

“Chỉ còn dùng để rung chuông thôi.”

“Rung chuông?” Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, chợt nghe từ trên cao, truyền đến tiếng chuông vang. Tiếng chuông mang theo một loại cảm giác trầm tĩnh, không biết phải nói là êm tai hay không êm tai nữa, nhưng mà... Nếu đã nghe thành thói quen, hẳn sẽ có một cảm giác nhớ về chuyện cũ.

“Người rung chuông sống ở đây luôn?” Triển Chiêu hiếu kỳ, “Ai trả lương?”

“Àn, ông chủ của miếng đất này?” Trần Chí Tân nhún vai, “Mảnh đất chúng tôi đang sống là thuộc về tư nhân.”

“Vậy sẽ phá bỏ nhà thờ này sao?” Triệu Tước có chút nuối tiếc.

“Hẳn là không.” Trần Chí Tân mỉm cười, “Mảnh đất này đã bị bán nhiều năm rồi, nhưng mà cũng chẳng nghe nói sẽ phá bỏ hay xây lại, hắc hắc, có lẽ là dân ở đây, sau đó làm ăn phát đạt, rồi mua lại mảnh đất này để làm kỷ niệm.”

“Toàn bộ khu này?” Bạch Ngọc Đường cũng thấy kì lạ, Thành phố T mấy năm gần đây phát triển rất nhanh, nhưng xóm cũ này vẫn còn nằm trong nội thành, thế mà chẳng phá bỏ hay xây dựng lại, nếu làm bất động sản hẳn là phải có một tài sản nhỏ, người mua đúng là có ý riêng.

“Nghĩa địa ở đằng sau.” Chí Tân dẫn bọn họ đi.

“Bọn họ được chôn ở đây?” Bạch Ngọc Đường vô cùng hiếu kỳ, “Cứ chôn vậy sao? Bây giờ vẫn cho phép làm vậy?”

“Ở đây không có ai quản lý hết, nhiều người không có tiền để hỏa táng, cứ thế chôn ở đây, vì vậy không biết từ khi nào, nó đã biến thành một bãi tha ma.”

Tất cả mọi người kinh ngạc, “Vậy cũng được á?”

“Có ai quản đâu.” Tiểu Hồ nhún vai, “Người ở đây đều chỉ có một mình, ai lại quan tâm bọn họ được chôn ở đâu? Không ai tới viếng, tự nhiên cũng chẳng có ai phát hiện.”

Triển Chiêu nhìn bọn họ, “Mấy cậu học cấp mấy?”

“Cấp ba.” Chí Tân đắc ý, “Năm sau có thể đi kiếm việc làm rồi.”

“Không học tiếp sao?” Triệu Hồ nhú mày, “Bây giờ thi đại học cũng không khó, học trường dạy nghề cũng được mà, con nít đừng vào đời quá sớm.”

Chí Tân bĩu môi, “Quên đi, tôi muốn kiếm chút tiền cho em gái làm của hồi môn.”

Triệu Hồ nhú mày, xoay đầu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu vươn tay vỗ vai hắn — Hiện thực luôn tàn khốc mà, nhiều người có số phận rất bi thảm.

Mọi người bước vào nhà thờ, thấy một ông già mặc đồ đen, quần khăn choàng cổ, khép khiễng bước ra cửa. Cánh cửa bị lệch, cho nên có đóng hay không cũng giống nhau.

“Đừng có phá!” Ông vừa thấy bọn Chí Tân liền rống lên, sau đó cũng mặc kệ, xoay người vào căn phòng nhỏ trong nhà thờ, tiếp tục ăn mì.

“Người lớn ở gần đây đều nói ông ấy là quái nhân rung chuông, còn nói ông thích ăn thịt con nít để hù dọa tụi nó!” Chí Tân cười cợt nhả, tựa hồ còn muốn hù Triệu Tước, bởi vì nhìn ông đặc biệt nhả nhặn, thường xuyên để lộ biểu tình như con nít.

Quả nhiên Triệu Tước liền ôm cánh tay Bạch Ngọc Đường, “Á! Ghê quá hà!”

Triển Chiêu liếc ông — Không biết mắc cỡ!

Triệu Tước chớp mắt nhìn hắn — Phải cho tụi nhỏ chút mặt mũi chứ!

Phía sau nhà thờ, quả thực có một mảnh sân nhỏ, xung quanh được trồng những cây thông cao chót vót, dưới tàng cây có nhiều phần mộ mọc mọc.

“Kiểu dáng Tây Âu?” Triển Chiêu nhìn một lượt, cuối cùng dừng lại ở hai mộ bia làm bằng đá cẩm thạch màu trắng. Hoa phần mộ đó cũng không lớn, bên trên có khắc năm sinh năm mất, thế nhưng không có ảnh chụp. Ở giữa hai tấm bia, có một tiểu thiên sứ xinh đẹp được khắc bằng đá cẩm thạch. Trải qua mưa gió nhiều năm, bây giờ nhìn có chút cũ kỹ, nhưng thần thái vẫn hoạt bát dễ thương, làm cho người ta thấy ấm áp, hạnh phúc.

“Rất dụng tâm.” Triển Chiêu ngẩng đầu hỏi Triệu Tước, “Cái vị Bạch Bạch Bạch của chú, tại sao năm nào cũng tới đây?”

Triệu Tước xoay mặt đi, “Ai mà biết.”

Bạch Ngọc Đường bước tới, đặt bó hoa bách hợp ở trước mặt tiểu thiên sứ, hỏi Chí Tân, “Hai bà cháu chết thế nào?”

“Bà Thái bị bệnh chết, còn Tân Tân thì không biết.”

“Không biết?” Triển Chiêu có chút buồn bực, “Có ý gì?”

“Một buổi chiều nọ, bà Thái đột nhiên nói Tân Tân đi đâu mất rồi, đi tìm khắp nơi cũng chẳng thấy đâu, chúng tôi nghĩ Tân Tân đã bị bắt cóc. Bà Thái ngồi trước cửa chờ suốt đêm.”

“Chúng tôi qua an ủi bà, cả đêm bà đều nói mong Bồ Tát phù hộ cho Tân Tân, nếu thật sự bị bắt cóc, cũng mong là sau đó được người có gia thế trong sạch thu nhận về nuôi, ngàn vạn lần đừng để Tân Tân chịu khổ.”

Triển Chiêu nhú mày, “Sự thật chứng minh nó không bị bắt cóc?”

“Sáng hôm sau, bà Thái đi tìm, khi trở về, phát hiện trước cửa nhà có một tờ giấy, bên dưới có một cái túi đựng rất nhiều tiền, trên tờ giấy viết, “Nếu bà không tìm thấy, thì hãy tìm chúng tôi.” Chí Tân lắc đầu, “Trên giấy còn vẽ đường tới mộ của Tân Tân, sau đó còn viết xin lỗi.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Xin lỗi? Còn tờ giấy thì sao?”

“Đã sớm mất rồi.”

“Lúc chúng tôi tới đó, phát hiện có một bia mộ dựng thẳng, bên cạnh có một cái hố, bên trong là một chiếc quan tài đất tiền, mở nắp. Tân Tân nằm bên trong, vẻ mặt an tĩnh, còn được thay quần áo mới.” Nói xong, vươn tay chỉ cổ, “Nhưng mà trên cổ Tân Tân có một cái lỗ.”

“Do đạn bắn?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không biết.” Chí Tân thở dài, “Tân Tân lúc đó đã đông cứng, không còn thở, đó lần đầu tiên tôi thấy người chết, còn bà Thái thì khóc lên khóc xuống, xỉu mấy lần. Chúng tôi định đưa thi thể của Tân Tân đi hỏa táng, sau đó chuyển ra nghĩa trang công cộng, dù sao cũng nhận được tiền, nhưng bà Thái không chịu sử dụng số tiền đó. Chúng tôi lúc đó rất sợ nhưng cũng không báo cảnh sát, tự đây nắp quan tài lại, sau đó lấp đất vào. Từ hôm đó trở đi, bà Thái mặc kệ mưa gió cứ tới đây chờ, muốn chờ hung thủ tới đây nói lý do, nhưng đợi mãi cũng chẳng thấy ai. Không lâu sau, bà cũng chết, chờ chúng tôi phát hiện ra, ở đây đã xuất hiện thêm một bia mộ.”

Nói đến đây, bốn thằng nhóc đều hí mắt nhìn mọi người, “Đừng nói là các anh có liên quan tới cái chết của Tân Tân nha?!”

Triển Chiêu lắc đầu, “Không hề.”

“Chứng cứ đâu!” Mấy thiếu niên hoài nghi.

“Chúng tôi không biết nghĩa địa nằm ở đâu.” Bạch Ngọc Đường nói một câu, bốn người bĩu môi — Đúng ha!

Sau đó, mọi người đơn giản bái tế hai người không quen biết. Triển Chiêu nhìn Triệu Tước, “Bái tế xong rồi, chú dẫn chúng tôi tới đây hẳn là có lý do.”

Triệu Tước nhìn chằm chằm tiểu thiên sứ tới gần người.

Triển Chiêu thấy ông không nói lời nào, xoay đầu liếc Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường cũng có chút bất đắc dĩ, nhún vai — Không biết a.

“Ê, có nên dẫn bọn họ đi xem cái kia không?”

Lúc này, mấy nam sinh khe khẽ nói với nhau.

“Không nên, có quen biết gì đâu.”

“Nhưng mà họ không giống người xấu.”

“Ê, người ta mới cứu mày một mạng đó!”

“Đi xem cái gì?” Triển Chiêu hiểu kỳ.

“Thứ thứ vị.” Trần Chí Tân vẫy vẫy mọi người, kéo nhau vào nhà thờ.

Trong nhà thờ cũng không có gì đặc biệt, nó chỉ quá cũ mà thôi.

“Nhìn cái gì đâu?” Triển Chiêu không rõ.

“Mấy giờ rồi anh?” Tiểu Hồ hỏi Mã Hán đi phía sau, nãy giờ không nói tiếng nào.

“4h28.”

“Nhanh lên, khoảng 4h30 là thấy đó.” Trần Chí Tân bọn họ tựa hồ rất kích động.

“Nhìn cái gì mới được?” Tất cả đều không giải thích được.

“Hẳn là nhìn cái kia.”

Triệu Tước mở miệng nói, vươn tay chỉ về bức tường ở phía trước.

Mọi người liền ngẩng đầu nhìn, trên bức tường trước mặt, có một cây thánh giá rất lớn, hầu như chiếm hẳn có mặt tường. Đầu tiên người bình thường sẽ nghĩ có cái gì đó đặc biệt, bức tường sẽ bị đổ hay đại loại vậy, qua một lúc nhìn lại, xung quanh cây thánh giá đột nhiên xuất hiện hào quang.

“Có thật không vậy...” Triệu Hồ bước tới nhìn cho kỹ, “Cool quá!”

Theo ánh mặt trời dần dần ngả về tây, ánh sáng tà tà chiếu vào nhà thờ âm u, tạo thành hào quang xung quanh cây thánh giá.

Sau khi Triển Chiêu nhìn thấy cây thánh giá bị vàng sáng bao lấy, chẳng hiểu sao lại đột nhiên nổi da gà. Nếu lúc này có tiếng chuông nặng nề vang lên, đây chắc chắn sẽ là thể nghiệm không gì sánh bằng.

“Thiết kế mới lạ quá!” Triệu Tước cũng nhận không được, tán thưởng.

“Cool chứ?” Chí Tân đặc ý, “Trước đây không có, sau đó đột nhiên xuất hiện!”

“Đột nhiên?” Triển Chiêu hơi sửng sốt.

Mã Hán nhặt lên xác đạn ở dưới đất đã rỉ sét, đưa cho Triển Chiêu nhìn.

Triển Chiêu kinh ngạc, Bạch Ngọc Đường chạy tới trước cây thánh giá, xoay đầu lại, cười nói, “Có vết đạn!”

Cùng lúc đó, kim quang chiếu lên thân thể Bạch Ngọc Đường, tạo thành hào quang xung quanh. Ánh nắng chiều tà rất nhanh đổi biên độ, bắn thẳng vào kim quang xung quanh cây thánh giá trên bức tường, hai ánh sáng giao nhau làm người ta chói mắt, chiếu thẳng vào mắt Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhắm mắt lại, trong lòng sinh ra ảo giác quỷ dị, phẳng phát cường quang đã bị thân ảnh Bạch Ngọc Đường nuốt mất, chỉ còn lại nửa viên không trọn vẹn.

Hơi nheo nheo mắt, Triển Chiêu chợt nghe thanh âm của Triệu Tước vang lên bên tai, hắn không biết ông đã tới bên cạnh mình từ lúc nào, trong giọng nói mang theo tiểu ý, tựa hồ ám chỉ điều gì đó, “Thần thánh sẽ phù hộ người tốt, nhưng cũng sẽ cướp đi người quan trọng nhất.”

Triển Chiêu lập tức đảo mắt nhìn chằm chằm Triệu Tước.

Triệu Tước mỉm cười, “Chắc chắc... Ánh mắt thấy ghê quá, con mèo hung ác!”

Ánh sáng dần dần biến mất, Triển Chiêu xoay đầu lại, Bạch Ngọc Đường đang đứng đó, tâm tình trong nháy mắt liền tốt lên, “Tiểu Bạch.”

“Miêu nhi... Tới đây đi.”

Bạch Ngọc Đường lúc này đang ngẩng mặt nhìn mái vòm cao cao, nói với Triển Chiêu, “Tôi nghĩ, tôi đã biết Tân Tân chết thế nào rồi.”

397. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 7

Chương 7: Hiện trường.

Triển Chiêu bước tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở phía trên có một cầu thang xoay, tay vịn đã rỉ sét loang lổ. Ở trên tay vịn, có một chuỗi trang sức màu đen, trên đó có đeo một cây thánh giá, đang bay bay theo gió.

Nhìn nhìn lại mái vòm, Triển Chiêu hơi sửng sốt, trên đỉnh được làm bằng kính lồi đồng chất, bóng người bên dưới chiếu lên trên, nhìn giống như quái vật, đầu nhọn, rộng, hai chân bé tí, toàn thân đều là góc cạnh, ngũ quan lập tức trở thành hình tam giác, ai đẹp cách mấy, khi chiếu vào chiếc kính đó thì cũng trở thành quỷ ảnh thôi.

Nhìn thật lâu, Triển Chiêu xoay đầu lại khó hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tôi không rõ.”

Bạch Ngọc Đường chỉ vị trí treo chuỗi trang sức trên tay vịn, nói với Triển Chiêu, “Nhìn kỹ đi.”

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn kỹ, mới phát hiện ra... bên cạnh vị trí của cây thánh giá treo lơ lửng, có một vết lớn kì lạ — Hằn là vết máu khô.

“Ở đây cũng có vết máu.” Mã Hán bước tới trước mặt cây thánh giá, cách bức tường một khoảng xa, chỉ chỉ vết máu khô trên mặt đất.

“Ở đây không có ai quét dọn, âu cũng là chuyện tốt.” Triển Chiêu khoanh tay nghiên cứu một chút, vết máu hằn là không phải rơi từ trên cao xuống, nói cách khác, ở đây có hai người? Vô luận là ai, chảy nhiều máu như vậy, hẳn là chết chắc rồi.

“Chỗ cái thang kia là góc chết.” Bạch Ngọc Đường vươn tay chỉ chỉ cây thánh giá treo lơ lửng, “Muốn bắn trúng người đứng ở đó, hầu như là không có khả năng, trừ khi...”

Triển Chiêu không giải thích được.

“Trừ khi là lạc đạn.” Mã Hán vươn tay chỉ kính lồi trên trần nhà, “Trên đó có một vết lõm, hẳn là vết đạn. Tính từ đây khoảng cách không quá mười mét, súng lục bình thường khi bắn trúng mái nhà sẽ sản sinh ra lực bắn ngược lại rất mạnh. Bởi vì tính chất mặt lồi, hơn nữa lạc đạn còn là bên trong, đạn sẽ trực tiếp bắn về phía cầu thang, chỗ bị bắn vừa lúc ở vị trí chuỗi trang sức kia.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Căn cứ theo độ cao của tay vịn, người bị bắn hẳn là cao bằng tay vịn, chiều cao không quá một mét, nếu là người trưởng thành, thì chỉ bắn trúng chân thôi. Con người không có khả năng đứng im, vết máu lưu lại không chỉ có vị trí này. Mà nếu là một đứa con nít, hơn nữa còn bị bắn trúng ngay cổ...”

Triển Chiêu giương miệng — Miêu tả của mọi người, rất phù hợp với Tân Tân!

“Nhưng mà, sao lại có người bắn súng lên trần nhà?” Triệu Hổ không rõ.

Mã Hán đứng trước vết máu, vươn tay làm động tác gơ súng về phía vị trí của Bạch Ngọc Đường, “Nổ súng ở chỗ này, lúc bóp cò, song song bị bắn trúng, thuận thế ngã xuống, đạn bắn lên trên.”

Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh bục giảng trước cây thánh giá, “Súng lục không có khả năng tạo ra lực bắn mạnh như vậy, trong nháy mắt làm người ta ngã ra sau.”

“Súng ngắm?” Triệu Hổ ngẩng đầu nhìn vết đạn trên bức tường, “Có người cố ý tạo cái lỗ này sao?”

Triển Chiêu và Triệu Tước liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu, “Lỗ đạn là điểm chế tạo để ngắm bắn, rất tiện ngắm bắn từ bên ngoài, một phương pháp rất sáng tạo.”

Mã Hán ngẩng đầu, xuyên thấu qua vết đạn nhìn ra bên ngoài, chỉ vết đạn thứ tư ở bên trái, “Điểm bắn ở phía tòa nhà ba tầng ở đối diện.”

“Nói như vậy, Tân Tân chết do đạn lạc.” Bạch Ngọc Đường xoay đầu nhìn cây thánh giá, “Dù cho có tính sai số cách nào thì nó cũng chết.”

Triển Chiêu nhíu mày, thẳng bẻ tội nghiệp, theo một góc độ nào đó, cái này cũng được gọi là số phận?

“Các anh...”

Trong lúc mọi người đang phân tích cái chết của Tân Tân, Trần Chí Tân nhin không được, lên tiếng hỏi, “Là ai?”

Tất cả đều sửng sốt, Triển Chiêu và Triệu Tước mặt không đổi sắc, “Giáo viên!”

“Con khỉ!” Chí Tân bĩu môi, chỉ vào Mã Hán, “Tư thế gơ súng đẹp quá trời! Người bình thường sẽ không tài nào làm được.”

Mí mắt Mã Hán giật giật, “Thầy dạy bắn.”

Mọi người nhìn trời, Tiểu Mã ca nói xạo chả chuyên nghiệp gì hết.

Mấy thiếu niên hồ nghi nhìn Bạch Ngọc Đường bọn họ, nhỏ giọng hỏi, “Các anh... có phải là cảnh sát không?”

Bạch Ngọc Đường không nói, Triển Chiêu thì chưa kịp mở miệng, Triệu Tước đã mỉm cười bước tới, hạ giọng nói, “Đúng, là cảnh sát.”

Chí Tân nhìn ông — Quả nhiên!

“Mấy đứa.” Triệu Tước vươn tay vỗ nhẹ vai mấy thiếu niên, “Về nhà làm bài tập đi, hôm nay chưa từng gặp ta...”

Nói còn chưa dứt, Triển Chiêu đã chụp tay ông đẩy ra.

“Ai da!” Triệu Tước lão đảo, bất mãn quay lại trừng Triển Chiêu.

Chí Tân bọn họ cũng giật mình, đột nhiên có một loại cảm giác, giống như vừa tỉnh lại, sao lại buồn ngủ vậy?

“Rốt cuộc là sao?” Tiểu Hồ cào tóc nhìn mọi người.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Triệu Tước — Chú muốn chết hả! Con nít cũng không chừa.

Triệu Tước bĩu môi, Mã Hán và Triệu Hồ nhìn nhau, chuyện gì đã xảy ra? Triệu Tước cứ như vậy thôi miên người ta? Hầu như không có động tác gì đặc biệt, vậy chẳng phải phòng như không phòng ư?

“Các anh rốt cuộc có phải cảnh sát không vậy?” Chí Tân hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có phải tới tra án không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, “Ở gần đây có án phải tra à?”

“Sao lại không!” Chí Tân chăm chú, “Ở đây rất quái dị!”

“Quái dị?” Triển Chiêu cảm thấy hứng thú, “Ở đâu quái dị?”

“Chỗ nào cũng quái dị hết!” Chí Tân nhún vai, “Ở đây tự nhiên hay có người mất tích, từ đó trở đi không gặp lại nữa.”

Bạch Ngọc Đường buồn bực, “Vô cớ mất tích?”

“Đều là người sống lang thang hoặc là cô nhi góa phụ, có ai quan tâm tới bọn họ đâu?” Chí Tân lắc đầu, “Buổi tối ngay cả ma cũng không thấy con nào, mỗi khi đi làm về, lúc nào cũng phải chạy hết.”

“Buổi tối còn phải đi làm ư?” Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ, “Làm gì vậy?”

“Trực đêm ở trạm xăng phía trước á.” Chí Tân chỉ chỉ Tiểu Hồ, “Hắn làm chung với tôi.”

“Ban ngày có đi học không?”

“Có chứ! Nhưng mà toàn ngủ thôi.”

Triển Chiêu nhíu mày, sống kiểu này hèn chi một đứa ốm nhách, một đứa mập như heo, đều là những loại không được điều dưỡng tốt.

“Chú mày nói bình thường có người đột nhiên mất tích vô cớ, bọn họ có tên tuổi cụ thể không?” Triệu Hồ lấy sổ ra chuẩn bị ghi lại.

“Nhìn đi, quả nhiên là cảnh sát!” Chí Tân bọn họ reo lên.

Triển Chiêu nheo mắt lại, Triệu Tước thì thâm bên tai hắn, “Lát nữa thôi miên...”

“Không được!” Triển Chiêu lườm ông, “Tuyệt đối không được!”

“Tại sao?” Triệu Tước bất mãn.

“Tội nó đồng ý thì mới được làm.” Triển Chiêu bước xa ra, “Coi chừng Ngọc Đường đánh chú đó!”

Triệu Tước nhìn trộm Bạch Ngọc Đường. Lúc này hắn đang đứng trước bọn Chí Tân hỏi mấy câu, bên mặt nghiêng kia... Triệu Tước lắc đầu, chắc chết! Bối rồi quá a!

Triển Chiêu thấy ông tự vò đầu, buồn cười, “Sao vậy? Không trị được cái vị Bạch Bạch Bạch...”

Triệu Tước xem thường liếc hắn.

Chí Tân báo tên với Triệu Hổ, Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một lát, viết số điện thoại của mình xuống, “Nhớ chú ý cẩn thận, nếu có chuyện gì thì gọi cho tôi.”

Chí Tân cầm số điện thoại, nhỏ giọng hỏi, “Tôi có thể đưa cho em tôi không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, thằng nhóc này hình như rất quan tâm em gái mình.

Rời khỏi nhà thờ, mọi người cũng phân thành hai hướng, Chí Tân bọn họ đùa giỡn cùng nhau tới quảng trường cũ nát, Triển Chiêu bọn họ quay về trạm xe lửa.

“Chú giám chế toàn bộ thành phố, cũng vì mục đích này?” Triển Chiêu hỏi Triệu Tước, “Mấy người bị mất tích này, đừng nói là bị u linh ăn mất rồi nha?”

Triệu Tước mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ tay, “Có muốn làm trắc nghiệm tâm lý không?”

Triển Chiêu nhú mày, “Chú lại muốn bày trò gì nữa?”

“Người ta nghiêm túc nha!” Triệu Tước cường điệu lên, “Ví dụ như nói, nhóc chính là thần chết.”

Triệu Hổ tiến tới, “Thần chết loại nào cơ?”

“Chính là loại bất cứ lúc nào cũng có thể cướp đi sinh mạng của người khác.” Triệu Tước đút hai tay vào túi, cười tủm tỉm hỏi, “Bây giờ trong tay mấy đứa đang giữ 5 linh hồn, có bốn thể xác, một linh hồn chỉ có thể dung nhập một thể xác, biến thành một thể hoàn chỉnh. Nếu có hai linh hồn trở lên, sẽ biến thành người có nhân cách phân liệt, có lẽ còn phân rất nhiều. Vậy mấy đứa xếp thế nào đây?”

Tất cả mọi người nhú mày, chẳng phải đang thiếu một xác và dư một linh hồn ư?

“A, trước hết bóp chết một linh hồn, cho bốn linh hồn còn lại nhập vào xác. B, cho ba linh hồn nhập xác, còn lại hai linh hồn cho xài chung một xác. C, để bọn họ tự giết lẫn nhau, sau khi có một người chết đi, bình quân chia xác cho bốn linh hồn còn lại. D, chọn cách khác.”

“Vấn đề hảo biến thái.” Triệu Hổ hỏi, “Chọn thể xác có đủ nam nữ thì sao? Nếu vậy thì cho con gái nhập xác, sau đó lấy chồng sinh con...”

“Chính bản thân đứa con cũng là một linh hồn khác rồi.” Triệu Tước nhướn mày.

Triệu Hổ nhếch miệng, “Hảo ngược!”

“Nhóc thấy sao?” Triệu Tước hỏi Triển Chiêu.

“D.”

“Ồ.” Triệu Tước gật đầu, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Còn cậu?”

“D.”

“Cậu thì sao?” Triệu Tước hỏi Mã Hán.

Mã Hán tựa hồ lúc đầu còn đang xuất thần, có lẽ đang suy nghĩ gì đó, khi Triệu Tước hỏi, hắn đáp, “Tôi không có hứng thú, mọi người cứ đoán đi.”

Triệu Tước nhú mày, lắc đầu, “Còn trẻ, thanh xuân phơi phới thế kia mà sao mặt mày buồn hiu vậy?”

“Có chú già không nên nết thì có, bao nhiêu tuổi rồi mà còn hiếu động nhảy nhót như con nít!” Triển Chiêu tận dụng mọi cách giúp Mã Hán cãi lại.

Triệu Tước tức giận, trừng hắn, “Nhóc chọn D... vậy muốn thế nào?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Năm linh hồn, cho vào một thân thể. Ba xác còn lại thì đem đi tiêu hủy.”

Triệu Tước liếc Bạch Ngọc Đường, hắn cũng gật đầu, “Tôi cũng nghĩ vậy.”

“Úi trời ơi, hai đứa biến thái quá!” Triệu Tước lắc đầu nhìn trời, “Năm linh hồn trong một thân thể sẽ đánh nhau đó!”

“Chưa chắc.” Triển Chiêu nhẹ nhàng lắc đầu, “Chỉ có cách đó mới không tạo ra bất kì thương vong nào.”

“Tại sao?” Triệu Hổ không giải thích được.

“Nếu chọn A, đầu tiên sẽ phải giải quyết một linh hồn, cho nên phải bỏ cách này. Nếu chọn B, bốn người, trong đó sẽ có một người bị nhân cách phân liệt, người đó sẽ đi uy hiếp sự an toàn của ba người còn lại. Dù sao, chỉ cần giết một người là có thể chiếm được xác của họ. Nếu chọn C, thì càng thêm tàn khốc, một cuộc chiến vô vị. Nhưng nếu chọn D, năm linh hồn sẽ cùng tồn tại trong một thân thể, không có sự lựa chọn nào khác, bọn họ chỉ có thể chung sống hòa bình.”

“Nhóc không sợ bọn họ sẽ tự giết lẫn nhau à?” Triệu Tước hỏi.

“Tự giết lẫn nhau? Một hai người còn có thể, nhưng nếu đối thủ là bốn người, tổng thể có năm người, sẽ không dễ dàng như vậy, cho nên, đây chính là phương pháp giảm bớt thương vong nhất.”

“Nhưng bốn người có thể hợp sức a!” Triệu Tước giương mắt, “Vậy mình sẽ càng có cơ hội hơn?”

“Nó còn phụ thuộc vào định nghĩa về sinh mạng của bọn họ nữa.” Bạch Ngọc Đường bổ sung, “Cái gọi là sinh mạng rốt cuộc là gì, là linh hồn hay thể xác, là bản chất hay vật chứa.”

Triệu Tước nở nụ cười, liếc Bạch Ngọc Đường, “Nó là tiểu biến thái, sao cậu cũng thế vậy hả!”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Người tôi thích là tiểu biến thái nên cũng hết cách thôi.”

Triển Chiêu nhướn mày nhìn Triệu Tước.

Lúc này, mọi người đã về tới trạm xe lửa, Triệu Tước đập cửa xe, rống, “Đồ khoe khoang!”

Mọi người cười, bước vào trong, vừa vào liền ngửi thấy mùi thơm.

Bạch Cẩm Đường bọn họ đã về, Công Tôn còn mang về một khối xương đầu để nghiên cứu, Bạch Trì có chụp rất nhiều ảnh.

Triển Chiêu mang về mặt ao ước xem mấy tấm hình, khe núi lớn quả là rất hùng vĩ, hôm nay hẳn cũng chẳng được nhìn nhà thờ đầu hành, Triệu Tước cũng chẳng chịu nói là tới tra án gì, càng không biết Bạch Bạch kia là ai, một chuyến đi không có ý nghĩa!

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, chuẩn bị ăn, thấy Triệu Hổ tự nhiên nháy mắt với mình, ý bảo hẳn nhìn Mã Hán. Bạch Ngọc Đường nhìn sang, nhúu mày — Mã Hán dùng tay nâng cằm, ngồi trước bàn cơm chờ ra. Từ đầu tới giờ, hắn vẫn luôn kì lạ... Chẳng lẽ theo vụ này lại nghĩ tới cái gì?

Bạch Ngọc Đường định hỏi, nhưng lại bị Triển Chiêu kéo tay, hắn xoay đầu lại...

Triển Chiêu lắc đầu, ý bảo — Để Mã Hán tự mình suy nghĩ thông suốt sẽ tốt hơn.

Bạch Ngọc Đường thấy cũng đúng, ai cũng có chuyện thầm kín, không nên hỏi làm gì.

Ăn cơm xong, mọi người cùng nhau xem tài liệu, nói chuyện phiếm, mắt thấy trời đã khuya, mọi người quyết định đi nghỉ ngơi.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu về phòng, nằm trên giường ngắm bầu trời đêm bên ngoài, Triển Chiêu dùng hai tay gối đầu, “Ồ đây, có một cổ tử khí quỷ dị.”

Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh, nghiêm túc nói, “Miêu nhi, cậu quả nhiên có khứu giác của dã thú.”

Triển Chiêu vung chân đá hắn.

Lúc này, điện thoại của Bạch Ngọc Đường đột nhiên kêu “Meo~” lên một tiếng.

Bạch Ngọc Đường mở ra xem, khê nhúu mày.

“Sao vậy?” Triển Chiêu nhìn sang, chỉ thấy một tin nhắn từ một số lạ, chỉ có đơn giản vài chữ — Có muốn đồ xăng không?

“Đồ xăng?” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vươn tay lấy áo khoác, “Trạm xăng đầu ư? Không khéo như vậy chứ?”

Triển Chiêu cũng cầm áo khoác, đi cùng Bạch Ngọc Đường, ra cửa đột nhiên gặp cặp song sinh, cặp song sinh thấy hai người ra ngoài nên liền vui vẻ đi theo. Lạc Thiên với Tần Âu có chút lo lắng, cũng đi theo, vừa khởi động xe, cửa sau đột nhiên mở ra.

Hai người xoay đầu lại, chỉ thấy Triệu Tước chui vào, vươn tay chỉ xe Bạch Ngọc Đường ở phía trước, “Chạy theo tụi nó!”

398. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 8

Chương 8: Sát hạch.

Bạch Ngọc Đường lái xe tới trạm xăng dầu, thấy Triển Chiêu bên cạnh cầm di động, nhìn tin nhắn vừa rồi, hỏi, “Miêu nhi, dưới tình huống này, sao lại có một tin nhắn gửi tới?”

“Rất không bình thường.” Triển Chiêu cũng thấy kì lạ, “Nếu gặp nguy hiểm, có thể gửi đi một tin nhắn, tại sao không gửi cứu mạng linh tinh gì đó, mà hỏi chúng ta có muốn đổ xăng không?”

“Cậu là chuyên gia tâm lý, thử nói xem?” Bạch Ngọc Đường quẹo cua, phát hiện phía trước hình như là bọn Chí Tân, chỗ này rất nhỏ, buổi tối ngay cả ma cũng không thấy.

“Tin nhắn không nói rõ, tỏ vẻ có điều ám chỉ, chứ không nói rõ muốn ám chỉ, nghĩa là có người đang giám sát. Bị người ta giám sát chỉ có thể nhắn tin ngắn, tình huống chỉ có hai loại.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, trong lòng hiểu rõ.

Cặp song sinh khó hiểu, “Rốt cuộc là sao a?”

“Cảm giác có nguy hiểm tới gần, hơn nữa còn ở bên cạnh người tạo ra sự nguy hiểm, nhưng căn bản vẫn chưa bị uy hiếp, đây là loại thứ nhất.” Triển Chiêu trả lời, “Loại hai chính là không xuất phát từ ý định của bản thân, mà là bị người ta khống chế.”

Cặp song sinh nghe xong, nhìn nhau một cái, cùng nhau chuyển hướng sang Bạch Ngọc Đường, “Dịch giùm ấy ời!”

Triển Chiêu nheo mắt lại.

Bạch Ngọc Đường cười vô lực, “Đơn giản mà nói, một loại chính là bọn Chí Tân chủ động cầu cứu, loại còn lại là bị bắt nhắn tin.”

“Nga...” Cặp song sinh gật đầu, “Nhưng mà ở trạm xăng thì có nguy hiểm gì? Cướp bóc tới trạm xăng làm chi, cửa hàng tiện lợi gần trạm xăng phỏng chừng còn nhiều tiền hơn.”

Triển Chiêu cầm di động nâng cằm, “Theo lý mà nói, bọn Chí Tân đi làm không phải ngày một ngày hai, tại sao hôm nay mới gặp chuyện không may?”

Xe dừng lại ở gần trạm xăng, Bạch Ngọc Đường xuống xe nhìn nhìn, nhíu mày — Ở đây không có ai, cặp song sinh chỉ cửa hàng tiện lợi gần đó, “Bên đó cũng không có ai hết! Nhưng có xe.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt thấy chiếc xe Audi rõ ràng, hơi nhíu mày... Nhìn quen nha, không khéo vậy chứ?

Bạch Ngọc Đường bọn họ bước vào trạm xăng, bên cạnh máy đổ xăng tìm được một chiếc điện thoại. Bạch Ngọc Đường nhặt điện thoại lên, phát hiện đúng là điện thoại của Chí Tân, lúc này vừa gửi tin nhắn cho bọn họ. Trên màn hình vẫn còn tin nhắn kia, vẫn chưa thoát ra, có thể thấy sau khi nhắn xong thì làm rơi điện thoại.

“Phía sau bị nứt, chắc là cuống quá nên làm rớt.” Cặp song sinh nhìn xung quanh, “Tên tiểu quỷ mà hai người nói, không phải gặp chuyện gì rồi chứ?”

Triển Chiêu đứng bên máy đổ xăng, nhìn chiếc xe đậu trước cửa hàng tiện lợi, xoay đầu lại, nhìn trạm canh gác ở trước mặt.

Bạch Ngọc Đường liếc mắt thấy bịch snack rớt ngoài cửa, hai hàng lông mày chau lại, bước nhanh tới.

Vươn tay đẩy cửa, phát hiện cửa bị khóa, liền gõ vài tiếng.

Bên trong không có phản ứng gì.

“Tiểu Hồ.” Bạch Ngọc Đường nói, “Là chúng tôi, mở cửa đi.”

Trong chốc lát, quả nhiên nghe thấy một loạt tiếng động bồm rỏi, lật đật mở cửa.

Rất nhanh, cửa mở ra, Tiểu Hồ thò đầu ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường thấy mặt mũi hần trắng bệch, hỏi, “Có chuyện gì xảy ra?”

“Thằng Chu Duyệt!” Tiểu Hồ lòng như lửa đốt, “Nó bắt Chí Cầm đi rồi!”

“Là nam sinh hồi chiều? Bọn họ bắt em gái Chí Tân?” Triển Chiêu nhú mày, “Cái này là bắt cóc?”

“Lúc này, tôi với Chí Tân ở trong phòng ăn bánh snack, đột nhiên thấy chiếc xe kia đậu ở bên đường, có bốn thằng bước xuống, sau đó bắt Chí Cầm đi.” Giọng Tiểu Hồ có chút khàn khàn, “Chí Tân bảo tôi trốn trong phòng, có chết cũng không được ra ngoài. Đám nam sinh chạy sang bên đây, tụi nó.. Tụi nó có cầm dao với súng!”

“Súng?” Lạc Thiên kinh ngạc, “Là đồ chơi?”

“Tôi không biết.” Tiểu Hồ lắc đầu, “Bọn họ buộc chúng tôi gửi đi bốn tin nhắn, muốn chúng tôi dẫn bốn người tới trạm xăng, nhưng lại không được báo cảnh sát, nếu không sẽ giết Chí Cầm!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hiểu rõ, cho nên Chí Tân mới nhắn cho bọn họ... Quả nhiên là bị bắt làm.

“Người đâu rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Bọn họ nói, chấy ở đây sẽ rất phiền, cho nên mang Chí Tân với Chí Cầm tới nhà xưởng bỏ phế ở phía sau.” Tiểu Hồ vẽ mặt cầu xin, “Mới vừa đi khỏi, tôi muốn gọi điện liên lạc với bọn Trần Kính, các anh...”

“Đừng gọi.” Bạch Ngọc Đường chỉ chiếc xe của mình, “Vào trong chờ.” Nói xong, nói với Triển Chiêu và Triệu Tước, “Hai người cũng vào trong chờ, cặp song sinh ở lại trông chừng.” Nói xong, nhìn Tần Âu và Lạc Thiên, “Chúng ta đi cứu người.”

“A!” Triệu Tước có ý kiến, “Tôi cũng phải đi!”

Bạch Ngọc Đường trừng mắt nhìn ông, Triệu Tước lập tức chạy đi nấp sau lưng Triển Chiêu, “Ghê quá!”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, nhìn Triển Chiêu gật đầu, cùng Lạc Thiên và Tần Âu tới nhà xưởng bỏ phế.

Triển Chiêu khoanh tay nhìn xung quanh, cuối cùng tầm mắt rơi xuống chiếc xe Audi, nheo mắt lại, nở nụ cười.

Cặp song sinh liếc mắt nhìn nhau, tiến tới nhìn hẩn, “Cậu lại có chủ ý gì nữa?”

Triển Chiêu đút hai tay vào túi, cùng Triệu Tước đi xung quanh chiếc xe mấy vòng, xuyên qua cửa kính nhìn vào bên trong, phát hiện có một chiếc túi sách.

“Hú.” Triển Chiêu vỗ vai cặp song sinh, “Mở cửa giùm đi.”

Cặp song sinh vẽ mặt bội phục nhìn Triển Chiêu, “Bộ tưởng nói mở là được hả, có chìa khóa đâu mà mở?”

Triển Chiêu nhìn đồng hồ đeo tay, “Cho hai anh ba phút, mở cửa ra!”

Cặp song sinh không nói gì, Tiểu Đinh sờ sờ túi quần, lấy ra một cái máy nhìn như điện thoại di động, ấn lên cửa xe, nhấn nút. Trên đó xuất hiện một dây số, trải qua nhiều lần biến hóa, dây số cũng dừng lại, đồng thời, “Piu” một tiếng, khóa điện tử của chiếc xe đã mở.

Tiểu Hồ đối với thứ kia rất hứng thú, cặp song sinh hung hăng giáo huấn, “Con nít con nôi, đừng học người ta làm chuyện xấu!”

Triển Chiêu mở cửa ra, bắt đầu lục tìm bên trong, tìm thấy một chiếc laptop, cầm lên xem. Triệu Tước tò mò cũng vào trong xem, thuận tiện sờ bên này một cái, sờ bên kia một cái.

Ở bên kia, Bạch Ngọc Đường dẫn Tần Âu và Lạc Thiên tới nhà xưởng bỏ phế.

Tần Âu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Thằng nhóc Chu Duyệt kia là học sinh? Sao lại to gan vậy?”

Bạch Ngọc Đường cười, “Nhìn bề ngoài đúng là chẳng nhận ra nó lớn mật như thế.”

“Học sinh bây giờ đúng là coi trời bằng vung!” Lạc Thiên nhíu mày, “Bắt cóc, uy hiếp đều dám làm, còn muốn xài súng nữa ư?”

Tới nhà xưởng, chỉ thấy có một căn phòng sáng đèn, bên trong truyền tới tiếng con gái khóc còn có tiếng kêu cứu.

Bạch Ngọc Đường bọn họ theo khe cửa nhìn vào trong, có một nữ sinh bị trói tay chân, ném xuống đất. Xung quanh không có ai.

Lạc Thiên muốn chạy vào mở trói, nữ sinh thấy có người lạ vào, lập tức khóc lớn.

“Đừng kích động, chúng tôi tới cứu anh cô.” Bạch Ngọc Đường giơ điện thoại của Chí Tân cho cô nhìn, chạy tới mở trói.

Nữ sinh này thoát nhìn có vài nét giống Trần Chí Tân, hẳn là em gái hắn. Sau khi nghe Bạch Ngọc Đường nói vậy, Chí Cầm lập tức yên lặng, sau đó năn nỉ nói, “Mau đi cứu anh tôi với, đám kia là bọn điên, anh sẽ bị giết mất!”

“Bọn họ ở đâu?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Trong rừng ở đằng sau.” Nữ sinh khóc suốt suốt nói, “Bọn họ đều cầm súng, còn có nổ tiễn nữa, nói là muốn đi săn, bảo anh tôi chạy vào rừng, nếu không sẽ làm thịt tôi.”

Bạch Ngọc Đường cho dù có kiến thức rộng rãi cũng kinh ngạc không thôi — Có cần khoa trương như vậy không?

“Bọn họ có mấy người?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Bốn, trong đó có Chu Duyệt, ba người còn lại đều là bạn học của hắn.” Chí Cầm ô ô khóc lớn, “Đều tại tôi, tôi không nhìn ra bọn họ chính là đám biến thái mặt người dạ thú! Là tôi hại chết anh mình!”

“Đừng kích động.” Bạch Ngọc Đường bảo Tần Âu mang Chí Cầm về chỗ Triển Chiêu bọn họ, mình với Lạc Thiên sẽ chạy vào rừng.

Nói tới vào rừng, không ai có thể nắm rõ bằng Lạc Thiên, nhớ năm đó hắn phải sinh sống trong rừng thâm dã chiến, nơi này không có nhiều cây, chỉ có mấy cây cổ thụ trên vùng đất hoang thoi.

Hai người lặng lẽ vào rừng, ở đây phần lớn đều trồng cây ven đường, không có khả năng che giấu.

Lạc Thiên và Bạch Ngọc Đường liếc mắt liền thấy ánh đèn pin, còn chuẩn bị đầy đủ như vậy sao! Ánh sáng tập trung ở hai nơi, hai người lặng lẽ tới gần, chợt nghe thấy cuộc đối thoại của hai người.

“Thằng kia chạy đâu mất rồi?”

“Nó bị tao bắn ngay bắp đùi, hẳn là không chạy đi đâu xa đâu.”

“Mặt khác, bốn người kia còn chưa xuất hiện.”

“Gấp cái gì, chơi từ từ mới vui... Ngồi!”

Hai người còn chưa dứt lời, đã bị Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên ở phía sau nhào lên, đánh một phát bên gáy, trong nháy mắt liền hôn mê, bọn họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Ai!” Xảy ra chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường phát hiện có thanh âm phát ra từ bộ đàm bên hông hai nam sinh.

Lạc Thiên lấy súng của hai người đưa cho Bạch Ngọc Đường nhìn, là súng mô phỏng. Tuy rằng theo lý thuyết mà nói, đây là súng đồ chơi, nhưng bên trong dùng đạn BB thép, bắn ở cự ly gần sẽ có lực sát thương rất lớn!

Trên người bọn họ còn mang trang bị dạ hành, cùng với hệ thống định vị và vũ khí mô phỏng... Đây là nguyên một bộ đồ chơi dã chiến, nhưng trải qua một số thay đổi nhất định, nó đã không còn là đồ chơi nữa, mà là vũ khí thật sự.

“Này!”

Lúc này, trước mặt có ánh đèn chiếu tới, Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên lập tức chạy đi nấp.

“Tụi bây bị gì vậy! Mắt liên lạc phải bị phạt đó!”

“Nhưng mà, sát hạch thất bại, tụi bây chết chắc rồi!”

Bạch Ngọc Đường cùng Lạc Thiên liếc mắt nhìn nhau — Bị phạt? Sát hạch?

Mặt khác, hai người nương theo ánh đèn pin nhìn tới, Bạch Ngọc Đường liếc mắt liền thấy nam sinh hồi chiều hạ lệnh vệ sĩ đánh Chí Tân, xem chút nữa là gãy tay, nam sinh đó hẳn là Chu Duyệt.

Chu Duyệt cùng người bạn tới gần, thấy hai người bạn bị đánh ngất xỉu, cũng lập tức kinh hãi. Nhưng mà chưa kịp hiểu đã xảy ra chuyện gì, hai người đã bị Bạch Ngọc Đường bọn họ đánh lên.

Vì sợ hai người nhận ra, sau này gặp phải chuyện phiền phức, Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên cũng nhanh chóng đánh ngất bọn họ.

Hai người ngồi xổm xuống kiểm tra trang bị của bốn nam sinh, chỉ thấy trên cổ tay Chu Duyệt có đeo một cái máy đo thời gian.

“Tụi nó đúng là đang chơi dã chiến.” Lạc Thiên cầm nỏ tiến lên xem.

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên xoay người lại... Nhìn sâu vào cánh rừng.

“Sao vậy?” Lạc Thiên hỏi, “Tìm được bé trai kia rồi?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, tắt đèn pin, lôi Lạc Thiên vào sau gốc cây thụ, nhìn ra ngoài.

Trong chốc lát, xa xa xuất hiện một bóng người.

Bên kia cánh rừng là đường cao tốc, hai bên có đèn đường, ven đường có một người đang đứng, có thể thông qua ánh đèn nhìn rõ bóng dáng của hắn.

Lúc đầu Bạch Ngọc Đường nghĩ đó là Chí Tân, nhưng nhìn kỹ thì không phải... Dựa theo dáng người và chiều cao, đây là một người đã trưởng thành. Hơn nữa người này tương đối mạnh mẽ, tựa hồ thân thủ không tồi, đội nón, đeo balo, trong tay cầm đồng hồ quả quýt, cúi đầu nhìn nhìn, sau đó xoay người chạy đi.

Lúc sau, Lạc Thiên và Bạch Ngọc Đường nghe thấy thanh âm khởi động xe ở xa xa.

“Muốn đuổi theo không?” Lạc Thiên hỏi.

“Đi tìm Chí Tân trước đã.”

Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên chia nhau đi tìm, trong chốc lát, tìm được Trần Chí Tân đang trốn trên cây.

“Lão đại!” Trần Chí Tân vẻ mặt cầu xin, “Tôi biết anh sẽ tới mà!”

Bạch Ngọc Đường bó tay, ngoắc ngoắc hắn, “Tôi không phải lão đại của cậu, xuống đây!”

“Em tôi đâu?”

“Yên tâm.” Bạch Ngọc Đường dẫn hắn đi, “An toàn rồi.”

Bước qua chỗ Chu Duyệt, Trần Chí Tân cúi đầu nhìn, phát hiện bốn người đều té xỉu, lập tức nhìn trái nhìn phải, “Còn một người nữa đâu?”

“Vẫn còn?” Bạch Ngọc Đường sưng sốt, “Không phải nói chỉ có bốn thôi sao?”

“Còn một người chờ trong rừng, cầm đồng hồ tính thời gian cho tụi nó, hình như là giám khảo gì đó á.” Chí Tân xoa xoa chỗ bị cắn, “Biến thái, dám lấy ông đây làm cương thi để truy đuổi, còn tính điểm nữa chứ, không biết có cái gì vui nữa.”

“Bọn họ đang thi?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Còn tính điểm, không phải tìm cậu báo thù sao?”

“Phải, còn tỷ thí gì đó nữa.” Trần Chí Tân phát hỏa, “Thằng Chu Duyệt chết bầm đó còn nói muốn mạng của tôi, lúc nói còn rất thật.”

“Người kia có bộ dáng thế nào?”

“Tôi không thấy rõ diện mạo của hắn, hắn trốn ở xa lắm, nhưng tụi nó có gọi hắn là huấn luyện viên.”

“Huấn luyện viên... Không phải thầy?” Lạc Thiên nghi ngờ.

Nhưng mà để bốn nam sinh ngất ở đây cũng không tốt, báo cảnh sát thì nói toạc ra cho rồi, vì thế, Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên vác bốn người ra ngoài, bỏ vào xe.

“Thu hoạch được gì vậy?” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu cầm một chiếc laptop màu đen, mím môi cười cười, hình như đã phát hiện ra manh mối.

Khép màn hình lại, Triển Chiêu nhìn bốn nam sinh bị vứt vào xe, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cậu cứu được hai anh em nhà kia được một lần, chưa hẳn sẽ cứu được lần hai, chúng ta phải trị tận gốc mới được.”

Bạch Ngọc Đường buồn cười, “Miêu nhi, cậu muốn trị thế nào?”

“Ám thị tụi nó là được rồi.” Triệu Tước mỉm cười, “Thuận tiện hỏi chút chuyện luôn.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, biết hắn và Triệu Tước phải dùng thủ đoạn “không bình thường” để hỏi. Nhìn bốn nam sinh này, có thể chỉ có cách này thôi, vì thế Bạch Ngọc Đường liền kéo mọi người đi.

Triển Chiêu mở cửa xe, cùng Triệu Tước cứu tỉnh bốn nam sinh, rồi “tán gẫu” một lúc với bọn họ.

Chờ bọn họ tán gẫu xong, bốn nam sinh máy móc bước ra, giống như không biết hai anh em Trần Chí Tân và Trần Chí Cầm.

“Cứ thả đi vậy sao?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Những thứ muốn biết đều đã hỏi rồi.” Triển Chiêu cười cười, nhỏ giọng nói vào lỗ tai Bạch Ngọc Đường, “Thì ra, những nam sinh này đang bắt Ghost.”

399. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 9

Chương 9: Án bắt cóc.

Triển Chiêu bọn họ đưa hai anh em Chí Tân về nhà. Căn nhà cũng không đơn sơ như trong tưởng tượng, nó được dọn dẹp rất sạch sẽ, Chí Tân phải đi làm kiếm tiền, nên chuyện dọn dẹp đều do Chí Cầm làm, nấu ăn cũng rất ngon.

Chí Tân vốn còn muốn ra trạm xăng làm tiếp, nhưng Tiểu Hồ không dám đi, Chí Cầm cũng không cho đi, ba người dù sao cũng chỉ mới là học sinh trung học, trải qua mấy chuyện này, nói không sợ là gạt người.

“Mấy anh vào uống trà nha?” Chí Tân mời Bạch Ngọc Đường bọn họ vào nhà, bước đi rất nhẹ nhàng, sợ làm bà nội tỉnh.

Triển Chiêu nhìn chồng sách vở để trên bàn, vươn tay mở ra xem, Chí Cầm học rất giỏi, Chí Tân tựa hồ không theo kịp bài học cho lắm nhưng cũng không phải dạng ngu ngốc.

Triển Chiêu nâng cằm nhìn Chí Tân châm trà, bởi vì không đủ ly nên rất quần bách, ngượng ngùng.

Bạch Ngọc Đường thấy chẳng còn sớm, liền hỏi Triển Chiêu, “Tụi kia sẽ không tìm tới đây gây phiền phức nữa chứ?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Sẽ không.”

Chí Tân cùng Chí Cầm liếc mắt nhìn nhau, Tiểu Hồ hỏi, “Các anh rốt cuộc là ai vậy?”

Triển Chiêu nhìn xung quanh, nói với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, mọi người ra ngoài chờ tôi, tôi muốn nói chuyện với bọn họ.”

Bạch Ngọc Đường gật gù đầu, đứng lên mang mọi người ra ngoài.

Triệu Tước không chịu đi, muốn ở lại xem, nhưng lại bị Bạch Ngọc Đường túm áo kéo đi, đóng cửa lại.

Triệu Tước ra ngoài, giặt lại cổ áo, trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Buổi tối ở thành phố T rất lạnh, Tần Âu, Lạc Thiên và cặp song sinh đều chui vào xe trốn, Bạch Ngọc Đường vẫn đứng trước cửa, Triệu Tước đứng bên cạnh hắn, trốn vào góc, tránh gió.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn ông, thấy ông mặc áo len màu trắng, cổ rụt lại.

“Chú lạnh thì vào xe chờ đi.”

Triệu Tước ngẩng mặt lên, cười tủm tỉm, “Cậu quan tâm tôi?”

Bạch Ngọc Đường tựa vào cửa, ngẩng mặt nhìn nóc nhà cũ nát, xung quanh được sơn cẩn thận, còn đỉnh là dạng vật liệu phòng cháy và giữ ấm, có thể thấy rất được người ta cẩn thận tu sửa.

“Tiểu quỷ kia, rất quý trọng người nhà.” Triệu Tước dịch tới bên Bạch Ngọc Đường, nhờ hắn cản gió giùm mình, “Con mèo kia làm gì ở trong vậy?”

Bạch Ngọc Đường ngẩng bầu trời đêm tối ngẩn người, không nhanh không chậm nói, “Miêu nhi rất thiện lương.”

“Xì.” Triệu Tước bắt mẫn, “Biết con mèo nhà cậu tốt, đừng có lúc nào cũng nhắc, buồn nôn.”

Bạch Ngọc Đường cười, “Tôi nói thật.”

“Được rồi, nó tốt, ta hư.” Triệu Tước bĩu môi, “Triển Chiêu nhà cậu là Bạch Liên Hoa (1), còn ta là lỗi gỏi.”

(1) Bạch Liên Hoa là loại hoa tượng trưng cho sự thuần hóa của nhân tính, tượng trưng cho bồ đề tâm hay còn gọi là giác tâm, thường có 8 cánh ứng với Bát chính đạo trong Phật giáo.

Bạch Ngọc Đường nhìn ông, “Lúc trước hình như tôi đã từng nói lời tương tự như thế với chú.”

Triệu Tước liếc hắn.

“Từng nói rất quá phận.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói.

“Hừ.” Triệu Tước xoay mặt đi, “Cậu nói tay tôi dơ bẩn.”

Bạch Ngọc Đường nhìn ông, “Xin lỗi.”

Triệu Tước hơi sững sốt, kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường như nhìn thấy kỳ quan thế giới thứ 8, “Người Bạch gia không phải thiếu tể bào xin lỗi ư? Sao cậu lại xin lỗi tôi?”

“Anh hai hình như rất tin chú.” Bạch Ngọc Đường dút hai tay vào túi, nhìn nhìn cửa sổ, bên trong rọi ra ánh đèn ấm áp, “Có đôi khi tôi suy nghĩ, năm đó có khi nào chú là người cứu anh hai không, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người của Bạch gia có phải nợ chú nhiều lắm không.”

Triệu Tước bật lỗ tai lại, “Không có nghe, không có nghe gì hết!”

Bạch Ngọc Đường buồn bực nhìn ông, Triệu Tước xoay mặt nhìn đi chỗ khác, tóc dài che đi nửa khuôn mặt, nhìn không ra đang có biểu tình gì, trong không khí có gió lạnh quấy phá, không hiểu sao lại tăng thêm một phần thương cảm.

Thật lâu sau, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Người ấy tên là gì?”

Triệu Tước không nói, trầm mặc một lúc lâu, “Bạch Diệp.”

“Dạ của ban đêm?”

(Chữ Diệp đọc là yè, mà chữ Dạ cũng là yè)

“A.” Triệu Tước nở nụ cười, “Cậu nói xem có ai lại đặt tên này không? Bộ điên hả? Đã Bạch rồi còn Dạ, sao không gọi là Bạch Hắc cho rồi, tinh thần phân liệt!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, “Hay là Diệp trong ánh lửa? Vậy đâu có tinh thần phân liệt, tiền đồ sáng lạn mà.”

“Vậy kêu Bạch Chối Lợi hay Bạch Sáng Lạn đi, Bạch Thối cũng được, còn cùng âm với Dạ nữa chứ, giả bộ 13 (2)!” Triệu Tước khinh bỉ, “Mốt gọi hần là Bạch Mười Ba đi!”

“Người đó rất lợi hại.” Bạch Ngọc Đường nói, “Lần đó giao thủ cùng chú ta, tôi có thể cảm nhận được.”

Triệu Tước nở nụ cười, ngẩng mặt nhìn hần, “Hần làm sao cam lòng ra tay đánh cậu chứ!”

Bạch Ngọc Đường nhũu mày, “Ý chú là, chú ta không dùng toàn lực mà chỉ chơi đùa với tôi?”

“Chắc chắc.” Triệu Tước lắc đầu, “Con nít chẳng biết trời cao đất rộng.”

“Chú ta lợi hại thế nào?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

Triệu Tước hơi hơi nhếch miệng, “Giống như tên hần vậy.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Là cái tên hỗn đản giả bộ mười ba sẽ mang tới ngọn lửa trong đêm tối!” Triệu Tước nói xong, cười rộ lên.

Bạch Ngọc Đường buồn bực, một lúc sau mới hỏi, “Vậy chú hận hay thương người đó?”

Triệu Tước bị một phen đả kích, đẩy Bạch Ngọc Đường, xem nữa thì té.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn ông.

Triệu Tước chỉ mũi mình, “Hỏi một vấn đề quá kém thông minh.”

Bạch Ngọc Đường sờ sờ mũi, đứng thẳng người, mỉm cười, “Đúng ha, giờ hỏi vấn đề kém thông minh, chú chưa chắc trả lời được.”

Triệu Tước xoay mặt đi, tựa hồ sinh ra hờn giận.

Chốc lát sau, cửa mở ra, Triển Chiêu bước ra ngoài, đằng sau là một bà lão hiền lành, có chút gầy yếu, hần là bà nội của Chí Tân.

Bà lão đưa hần ra, Triển Chiêu lễ phép chào tạm biệt, bà lão nhìn Bạch Ngọc Đường bọn họ, gật đầu chào tạm biệt, Chí Tân và Chí Cầm ở phía sau, thành thành thật thật, Tiểu Hồ cũng đứng ở đó, tựa hồ rất vui vẻ.

Triển Chiêu bọn họ lên xe, cùng mọi người phát tay chào rồi rời đi.

Khởi động xe, Triệu Tước tò mò hỏi Triển Chiêu, “Nhóc đã làm gì?”

Triển Chiêu theo kính chiếu hậu nhìn ông, cười tủm tỉm nói, “Không phải chú thông minh lắm sao? Tự đoán đi!”

Triệu Tước bĩu môi, “Ra oai cái gì chứ.”

Bạch Ngọc Đường trên đường lái xe về, lên tiếng hỏi Triển Chiêu, “Cậu định giúp bọn họ?”

“Ừ.” Triển Chiêu tựa vào lưng ghế, “Tôi định giúp hai anh em tới khi tụi nó học xong.”

“Tới khi học xong?” Triệu Tước tiến tới, “Nếu hai đứa nó học y, hay học kiến trúc không ngừng đào tạo sâu... Vậy chẳng lẽ nhóc phải lo cho tụi nó mười mấy năm?”

Triển Chiêu gơ hai ngón tay, “Cũng may nhà có tiền.”

Triệu Tước bĩu môi, Bạch Ngọc Đường cười lắc đầu.

“Ai.” Triệu Tước nâng cằm, “Nhóc làm cảnh sát nhiều năm, nghèo khổ, thất vọng, đói khổ lạnh lẽo, hần là đã gặp không ít đi? Người nào cũng giúp, tiền đâu cho đủ? Nhóc còn lấy tiền nhuận bút lần trước đem đi quyền góp, hai đứa tụi bây là cái đồ phá cửa!”

Triển Chiêu xoay mặt nhìn ông, “Tôi tại sao phải giúp mọi người, tôi chỉ có thể thấy ai giúp được thì giúp thôi.”

“Nếu thằng nhóc kia biến thành người xấu thì sao?” Triệu Tước nhắc nhở, “Mấy năm nay, có tâm chưa chắc sẽ được báo đáp.”

Triển Chiêu vươn tay chụp lấy gáy ông, “Không sao, dạy dỗ đằng hoàng là được! Chú xem chú đi, cũng thay đổi nhiều rồi, phải cho con nít cơ hội chứ.”

Triệu Tước mím môi nhìn chằm chằm Triển Chiêu một lúc lâu, nhào tới nắm tóc hắn, “Không biết phân biệt lớn nhỏ!”

Phía sau, Tần Âu hí hóp mắt nhìn chiếc xe đằng trước, “Sao xe đội trưởng lại chạy hình chữ S a?”

Cặp song sinh lập tức nhào lên, nói với Lạc Thiên đang lái xe, “Giữ khoảng cách an toàn đó, quả nhiên không theo sát bọn họ là đúng! Triệu Tước lại phá rồi!”

Lạc Thiên nhìn chiếc xe phía trước, bởi vì chuyện ngày xưa, nên trong lòng hắn vẫn còn tồn tại bóng ma đối với Triệu Tước, cảm thấy người này rất đáng sợ, lên tiếng hỏi, “Chúng ta thật sự phải tin Triệu Tước, hợp tác với chú ta?”

Tần Âu không biết chuyện về Triệu Tước, bởi vì hắn mới gia nhập, liền hỏi, “Chú ta không phải người nhà?”

“Người nhà?” Cặp song sinh khó hiểu nhìn hắn.

“Nga, lúc trước tôi cứ nghĩ chú ta là thân thích của tiền sĩ Triển với Bạch đội trưởng, hay là thầy... Ngó!”

Từ “thầy” vừa thoát ra khỏi miệng, cặp song sinh liền bịt miệng hắn lại, “Để con mèo đó nghe anh nói Triệu Tước là thầy hắn thì anh chết chắc đó!”

Tần Âu nhìn bọn họ — Chết chắc?

“Nói ví dụ như.” Tiểu Đinh hù dọa, “Biến anh thành bệnh nhân bị tính cách phân liệt, hơn nữa còn phân liệt ra mười mấy tính cách!”

Tần Âu trợn mắt nhìn.

“Hay là nói.” Đại Đinh hù dọa tiếp, “Phân liệt anh thành ba người khác nhau, sau đó cho bọn họ yêu nhau, trở thành tình tay ba!”

Tần Âu giật giật mí mắt, nuốt nước miếng — Thật đáng sợ!

“Hắt xì.” Triển Chiêu hắt hơi một cái, xoa xoa mũi.

Bạch Ngọc Đường thuận tay lấy khăn giấy đưa cho hắn, đột nhiên...

Giữa đường ở trước mặt, đèn xe chiếu trúng một thứ gì đó.

Bạch Ngọc Đường đạp thắng, đánh tay lái đi mới không đụng trúng.

Triển Chiêu muốn xuống xe nhìn thử nhưng lại bị Bạch Ngọc Đường giữ lại, “Từ từ.”

Xe của Tần Âu bọn họ cũng đã tới, Lạc Thiên đạp thắng, nhìn phía trước, “Cái gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường kéo cửa kính xuống, nhìn ra ngoài, khẽ nhíu mày... Phía trước có một bao tải lớn. Mất chốt là, cái bao còn nhúc nhích.

“Bên trong có người!” Triển Chiêu liếc mắt liền nhận ra, Bạch Ngọc Đường xuống xe, Tần Âu và Lạc Thiên cũng chạy tới.

Tháo dây cột ra, nhìn vào bên trong liền thấy có một thiếu niên. Mười sáu, mười bảy tuổi, hai tay bị trói sau lưng, bịt mắt, hai chân cũng bị trói, miệng bị nhét cái gì đó.

Thiếu niên cứ nằm như vậy ở giữa đường, nếu không phải Bạch Ngọc Đường tinh mắt, thì thiếu niên đã bị xe cán chết rồi.

Bạch Ngọc Đường tháo bịt miệng thiếu niên ra.

“Cứu mạng, đừng giết tôi, ba tôi sẽ đưa tiền cho các người...”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau — Con tin?

“Đừng sợ, chúng tôi là người đi ngang qua đây.” Bạch Ngọc Đường cời bịt mắt cho hắn, mở trói, phát hiện thiếu niên bị trói rất chặt, da đã bị phá một ít, có thể thấy đã bị trói rất lâu.

“Đưa cậu tới bệnh viện nha?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Làm ơn gọi điện thoại cho nhà tôi, tôi chỉ muốn về nhà.” Thiếu niên đáng thương nói, Bạch Ngọc Đường hỏi số điện thoại, sau đó bấm gọi.

Đầu dây bên kia nghe thấy bọn họ gặp được thiếu niên, liền lập tức hô lên, “Lão gia, tìm được thiếu gia rồi!”

Lát sau, có một đoàn xe chạy tới, vệ sĩ mặc đồ như Men in Black bước xuống.

Thiếu niên được Lạc Thiên khoác cho thêm cái áo, ngồi lạnh run cầm cập. Lúc này, có một ông lão tóc trắng chạy tới, “Thiếu gia! Thiếu gia không có chuyện gì là tốt rồi!”

Thiếu niên nhìn nhìn ông, “Thiên thúc, ba tôi đâu?”

“Ách, lão gia lo lắng cho cậu tới mức đổ bệnh, cho nên bảo tôi tới đón cậu.” Lúc nói chuyện, trên mặt ông lộ ra một tia do dự, tựa hồ hô hấp không thông. Triển Chiêu nhíu mày lắc đầu — Người này đang nói dối.

Thiếu niên gật đầu, thất vọng hiện lên trên mặt, đứng dậy, “Giao tiền chuộc chưa?”

“Rồi, đã giao rồi!” Ông lão lập tức gật đầu, “Lão gia rất sốt ruột, rất lo lắng cho cậu.”

“Thiên thúc.” Thiếu niên cười khổ, “Tiền chuộc là thúc giao hay bác tôi giao?”

Ông lão xấu hổ, “Sao cậu lại hỏi vậy...”

“Người bị bắt là tôi chứ không phải anh tôi, ông ta sẽ chẳng để ý đâu.” Thiếu niên mắt mát cúi đầu, sau đó giống như nhớ ra gì đó, xoay đầu sang Triển Chiêu bọn họ, “Cám ơn đã cứu tôi.”

“Nga... Đa, đa tạ các vị!” Ông lão vươn tay, tiếp nhận gói tiền từ vệ sĩ, đưa cho Bạch Ngọc Đường bọn họ, “Chút lòng thành, mong các vị nhận cho.”

Bạch Ngọc Đường buồn cười, tất nhiên không thể cầm, nếu cầm thì chẳng phải mình trở thành tội phạm bắt cóc tổng tiền à? Hắn nắm cổ Triệu Tước đang vươn tay chuẩn bị nhận tiền, quảng sang bên Triển Chiêu.

Triển Chiêu túm Triệu Tước kéo ra sau, Bạch Ngọc Đường xua tay, “Ở đây trị an rất kém, về sau cẩn thận một chút.” Nói xong, mọi người lên xe, lái đi.

Xe chạy đi rồi, Triển Chiêu và Triệu Tước còn ngoái đầu lại xem tình huống ở đó.

Thiếu niên được ông lão đưa vào xe, đoàn xe rất nhanh cũng chạy đi.

Triển Chiêu nhìn Triệu Tước, “Chú thấy sao?”

Triệu Tước cười, “Còn nhóc thấy sao?”

“Ừm...” Triển Chiêu vươn tay nhẹ nhàng nâng cằm, cùng Triệu Tước liếc mắt một cái, hai người cùng nhau lắc đầu, “Khéo a! Quá khéo!”

Bạch Ngọc Đường buồn cười — Hai người này, ở phương diện nào đó, cách nói chuyện đúng là rất giống nhau.

(2) Giả bộ mười ba: Mười ba (shisan) đọc gần giống với với thời thượng (shishang). Mà (shishang) phân tích ra từng chữ rồi ghép lại còn có nghĩa là phẩm vị cao sang. Từ đó suy ra giả bộ mười ba có nghĩa là giả bộ làm ra ta đây cao sang. (Tham khảo từ shenmeshi) (Sau một hồi nghiên cứu một đồng dài sọc mới ra ==” Cao siêu quá a =____=)

400. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 10

Chương 10: Thu hoạch ngoài ý muốn.

Bạch Ngọc Đường rất biết tự giác, hẳn không muốn đi hỏi Triễn Chiêu và Triệu Tước, hai cái đầu hoạt động quá mạnh mẽ, về chuyện cái gọi là ‘quá khéo’ đó cụ thể là cái gì. Hắn chỉ chú ý tới một chi tiết... Gom lại những tình tiết lúc trước, cộng thêm trường hợp này, phải điều tra lại! Sau khi đến thành phố T, mới ngày đầu tiên đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, trong đó, Bạch Ngọc Đường có phát hiện vài tình tiết làm cho người ta bất an, phải điều tra thêm một bước mới biết được.

Sau khi trở về trạm xe lửa, người đầu tiên Bạch Ngọc Đường đi tìm, chính là Tưởng Bình.

“Thu thập manh mối thế nào rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Nga, chiều nay em hack vào cảnh cục thành phố T, đây là do Triệu Tước bảo, đây hầu như là toàn bộ tư liệu của thằng bé tên là Trần Tân bị bắt kia.” Tưởng Bình đưa tờ giấy mỏng cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, nhú mày, “Chỉ có gọi điện báo cảnh sát với vài câu ghi chép?”

“Ân.” Tưởng Bình gật đầu, tựa hồ cũng có chút tức giận, “Không có tư liệu điều tra, cũng chẳng có hồ sơ, thậm chí cũng không có nhân viên chuyên môn đi tìm hiểu. Chỉ có tư liệu ghi có người gọi điện tới báo cảnh sát thôi.” Nói xong, hắn bĩu môi, “Khoảng cách vụ án phát sinh, hôm nay đã sắp hết ngày thứ ba, mai là ngày thứ tư rồi, vụ án hoàn toàn không có ai xử lý! Thời gian cứu viện hoàng kim đã sớm qua, căn cứ theo án lệ bắt cóc con nít, trong vòng 24h, xác suất thành công là hơn 80%, 32h giảm xuống 50%, tới ngày thứ ba, xác suất sống sót chỉ còn lại 30% thôi.”

“Cảnh sát ở đây làm việc kiểu gì vậy.” Triệu Hổ cũng bất mãn, “Chẳng còn coi trọng vụ con nít bị bắt cóc nữa.”

“Lúc trước ta cũng đã từng nói.” Triệu Tước bước tới, “Gia đình của thằng bé rất nghèo, điện thoại không có chế độ ghi âm, nói cách khác, mẹ nó đi báo cảnh sát, cũng chưa chắc có người tin.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, hỏi, “Có địa chỉ nhà Trần Tân không?”

Tưởng Bình đưa tờ giấy cho hắn, “Đã sớm in ra rồi.”

Bạch Ngọc Đường cầm địa chỉ nhìn nhìn, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Triệu Tước.

Ánh mắt Triệu Tước và Bạch Ngọc Đường giao nhau, Triệu Tước lập tức nhìn đi chỗ khác.

Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu liếc mắt nhìn nhau, Triễn Chiêu chột chột gáy Triệu Tước, “Tiểu tử chú có phải giở trò gì rồi không!”

“Không biết lớn nhỏ!” Triệu Tước xoa gáy, “Nhóc mới là tiểu tử!”

Mọi người khó hiểu, Bạch Trì hỏi Triễn Chiêu, “Sao vậy anh?”

Công Tôn đang cho Lỗ Ban ăn, hỏi, “Tại sao Triệu Tước lại có tấm ảnh của thằng nhóc kia?”

Tất cả ngẩn người... Đúng ha! Nếu chỉ là con nít bình thường, cảnh sát cũng không coi trọng, thế sao Triệu Tước lại có hình của nó?

“Hơn nữa tấm kia là chụp trong đời sống hàng ngày!” Triễn Chiêu khoanh tay nhìn ông.

Triệu Tước mím môi muốn nghĩ đối sách, Bạch Cẩm Đường cầm tờ báo chậm rãi nói một câu, “Đã sớm nói là chú giấu không được mà.”

“Soạt” một tiếng, mọi người cùng quay sang nhìn Bạch Cẩm Đường, Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Anh hai, hai người đang làm trò quỷ gì vậy?”

Bạch Cẩm Đường đặt tờ báo xuống, ngẩng đầu, “Anh chỉ hỗ trợ thôi, còn chủ mưu là ông.” Nói xong, vươn tay chỉ Triệu Tước, đem mọi chuyển đẩy sang cho ông.

Triệu Tước bĩu môi, ngồi xuống trừng Bạch Cẩm Đường, “Đồ phản bội!”

Bạch Cẩm Đường tiếp tục đọc báo.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hí hóp mắt nhìn nhau.

“Ai.” Triệu Tước thở dài, “Thật ra là liên quan tới một chuyện. Năm nào cái tên ngu ngốc kia cũng tới đây tảo mộ.”

Triển Chiêu khó hiểu, “Ai ngu ngốc?”

Triệu Tước nháy mắt, “Bỏ qua đoạn này!”

Khóe miệng mọi người khẽ rút.

“Sau đó ta muốn làm rõ một chuyện nên chạy tới đây.” Triệu Tước nói, “Đại khái khoảng nửa năm trước, ta mới bắt đầu nghiên cứu chuyện này.”

“Chuyện của ai?” Triển Chiêu nhú mày.

Triệu Tước nhìn hẩn trong chốc lát, mở miệng, “Bỏ qua!”

Triển Chiêu thật sự rất muốn lật bàn, Bạch Ngọc Đường vội vàng dè hẩn lại, ý bảo để Triệu Tước nói hết đã.

“Sau khi lắp đặt thiết bị đầy đủ, ta còn phải thực hành khảo sát hiện trường, sau đó... Ta gặp một vụ bắt cóc.” Triệu Tước nói xong, vừa mếu máo vừa nói với một người phục vụ, “Đi xem Trần Tân tỉnh chưa?”

Tất cả sững sốt.

Triển Chiêu kinh ngạc, “Nó ở chỗ của chú?!”

Triệu Tước nhìn trời, “Hai mẹ con đều ở chỗ ta.”

Mọi người khinh bỉ nhìn ông, sau đó duỗi ngón tay về phía ông — Đồ lừa đảo!

Triệu Tước lập tức lắc đầu, “Không phải mà!”

Lúc này, phía sau toa hành khách, một cánh cửa mở ra, có một đứa bé rất dễ thương, ôm gấu bông chạy tới. Khuôn mặt nó nhỏ nhắn, đỏ bừng, đây chẳng phải là Trần Tân ư! Bạch Cẩm Đường ngồi gần cửa. Nó vừa thấy liền ngẩng mặt cười, “Chú Bạch.”

Bạch Cẩm Đường sờ sờ đầu nó, ngẩng đầu lên thì bắt gặp Công Tôn đang hí hóp mắt nhìn mình.

Bạch Cẩm Đường xấu hổ buông tay, “Anh thật sự chỉ là tông phạm.”

Thằng bé thấy ở đây có nhiều người, có chút ngượng ngùng, liền chạy ra phía sau Triệu Tước, nhỏ giọng nói, “Chú Triệu.”

“Sao còn chưa ngủ?”

“Dạ, con đang coi hoạt hình.” Thằng bé nói xong, tò mò nhìn Lisbon và sư tử con, “Mẹ con ngủ rồi.”

Triệu Tước gật gật đầu, nói với mọi người, “Ba ngày trước, cụ thể là chưa tới bốn ngày, ta thấy người muốn bắt cóc nó.”

Mọi người nhú mày — Xem ra, thằng bé này xem chút nữa bị bắt không phải giả.

“Vì thế ta cứu nó.”

Tất cả nhìn Trần Tân, thấy nó ôm gấu bông gật đầu, núp phía sau Triệu Tước.

“Vậy sao chú lại giữ nó ở lại đây?” Triển Chiêu khó hiểu.

“Thật ra ta đưa nó về nhà, sau đó mẹ nó nhận được cuộc gọi đòi tiền chuộc.” Triệu Tước nói xong, nhẹ nhàng chỉ đầu, “Bọn cướp lúc đó vẫn chưa bắt được người, bị ta cản trở, cho nên liền quăng vũ khí bỏ chạy.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, “Nói như vậy, đối phương gọi điện trước, lúc gọi điện thậm chí cũng không quan tâm là thằng bé đã bị bắt hay chưa?”

“Đúng vậy.” Triệu Tước gật đầu.

“Cái này rất không hợp lý.” Bạch Trì tỏ vẻ khó hiểu, “Giống như mục tiêu căn bản không phải bắt cóc với tiền chuộc.”

“Chính xác.” Triệu Tước mỉm cười, “Sau khi ta đưa nó về nhà, mẹ nó nói đã báo cảnh sát, sau khi ổn định lại, mẹ nó muốn gọi điện hủy bỏ, cho nên ta đã nhờ vả, đừng gọi điện báo hủy.”

Tất cả đều kinh ngạc, lý do là gì?

“Ta hỏi Trần Tân có ý nguyện gì, nó nói không muốn học cái trường kia nữa, rời khỏi thành phố này, cùng mẹ nương tựa nhau sống qua ngày. Cho nên ta đưa hai mẹ con tới đây, bảo hai mẹ con tạm ở đây một thời gian, sau khi liên hệ với trường học linh tinh này nọ, ta sẽ phụ trách đưa bọn họ tới thành phố S.” Nói xong, chỉ chỉ Bạch Cẩm Đường, “Xác thực mà nói, hẳn là người chi tiền.”

Bạch Cẩm Đường nhún mày, ý bảo — Minh chỉ là tông phạm, toàn bộ chủ ý là của Triệu Tước.

“Sao chú phải làm vậy, Trần Tân có gì đặc biệt ư?” Triển Chiêu buồn bực.

“Ta giám sát nơi này đã lâu, vốn là vì muốn tìm Ghost, nhưng sau đó tìm được vài manh mối không liên quan.” Triệu Tước nói xong, đưa ra ít tài liệu, “Đó cũng chính là nguyên nhân Bao Chứng phê duyệt cho ta mượn mấy đứa.”

Triển Chiêu nhận tài liệu, nhíu mày.

Trong đó có ba tấm hình, hai nam một nữ.

Một người đàn ông tóc ngắn màu trắng, xem ra là người nước ngoài, hơn nữa còn là dân tộc Slavs (*), biểu tình nghiêm túc, khoảng chừng trên dưới bốn mươi.

(*) Dân tộc Slavs là một nhóm dân tộc Ấn – Âu, sống ở Trung Âu, Đông Âu, Đông Nam châu Âu, Bắc Á và Trung Á, sử dụng ngôn ngữ Ấn – Âu.

Một người đàn ông khác có mái tóc đen, làn da ngăm đen, bộ dáng có chút hung hãn, bên má trái có một vết dao rõ ràng, khô ngo, khoảng chừng ba mươi tuổi.

Người nữ rất có phong độ dạng trí thức, để tóc ngắn tới cổ, ngũ quan có thể nói là thanh tú bình thường, đeo mắt kính, biểu tình cũng rất nghiêm túc, có chút giống giáo viên trung học ăn nói thận trọng, chính là loại học sinh sợ nhất.

“Ba người này là ai?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

Ba tấm này đều là ảnh chụp của tư liệu, hơn nữa còn rất cũ, chỉ là hình trắng đen, hẳn là đã lâu lắm rồi.

“Hai người này là tội phạm bị truy nã.”

Chính lúc này, Bạch Trì vươn tay chỉ người đàn ông có vết dao trên mặt với người phụ nữ.

“Tội phạm truy nã?” Mọi người kinh ngạc nhìn hắn.

Bạch Trì rất khẳng định gật đầu, “Nhưng mà đây là tội phạm bị truy nã của hai mươi năm trước, họ đã mất tích rất rất nhiều năm rồi!”

“Em nhớ rõ tội phạm bị truy nã hai mươi năm trước?” Bạch Cẩm Đường ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Bạch Trì.

Bạch Trì xấu hổ gãi đầu, nhỏ giọng nói, “Bởi vì hình như các anh rất để ý chuyện của hai mươi năm trước, cho nên em đã dành thời gian xem lại hồ sơ từ 15 đến 25 năm trước, tư liệu với tin tức đều xem cả.”

Mọi người há to miệng.

Triển Chiêu khẽ nhíu mày, khó trách lúc nào Bạch Trì cũng tới thư viện, không thì cầm hồ sơ xem, thì ra... Bạch Trì làm như vậy, đều là vì bọn họ, em ấy hoàn toàn không dành thời gian làm chuyện của mình.

Bạch Ngọc Đường vươn tay sờ đầu Bạch Trì, “Dùng não vừa thôi! Đừng để bản thân mệt quá.”

Bạch Trì ngượng ngùng cười, “Không sao, bình thường lúc rảnh em vẫn hay đọc sách mà.”

“Hai người họ sao lại bị truy nã?” Triệu Hồ khó hiểu.

Mã Hán đột nhiên vươn tay, chỉ người phụ nữ kia, “Sát thủ!”

Tất cả đều kinh ngạc nhìn hần.

Bạch Trì gật đầu, “Đúng vậy, cô ta tên là Tuyết Nhạn, đừng thấy tên đẹp vậy chứ, thật ra là một sát thủ lòng dạ độc ác, cô ta đã từng giết rất nhiều người! Là tội phạm bị cảnh sát quốc tế truy nã, Tuyết Nhạn thật ra cũng chỉ là tên giả mà thôi.”

Tất cả mọi người gật đầu, thì ra là thế.

“Sao cậu lại biết, cũng từng học qua?” Triển Chiêu tò mò nhìn Mã Hán.

Mã Hán lắc đầu, xua tay, “Tay súng bắn tĩa nào cũng biết cô ta.”

“Hả?” Mọi người kinh ngạc, “Nổi tiếng vậy sao?”

“Không phải, cô ta là một án lệ!” Mã Hán nói, “Trong thời gian học tập, huấn luyện viên sẽ kể một vài án lệ kinh điển, giúp chúng tôi có thêm kinh nghiệm, còn cho chúng tôi xem một ít tư liệu với video. Người phụ nữ này rất thạo phản ngắm bắn, cô ta có một án lệ phản ngắm song trọng rất kinh điển.”

“Phản ngắm song trọng là gì?” Công Tôn không hiểu.

“Ngắm bắn, phản ngắm bắn, sau đó lại phản ngắm bắn.” Bạch Ngọc Đường giải thích thay, “Tôi thấy tấm ảnh có chút quen mắt, người này chính là người hiềm nghi X mà huấn luyện viên cho xem?”

Mã Hán gật đầu.

Triển Chiêu buồn bực — Bạch Ngọc Đường từng tham gia chương trình học của tay súng bắn tĩa ư?

“Tôi đã từng nghe Eleven nhắc qua.” Mã Hán nói, “Trong một lần chấp hành nhiệm vụ ngắm bắn, cô ta gặp phải phản ngắm bắn, cho nên cô ta cũng dùng phản ngắm bắn đối phó với cảnh sát, người ngắm bắn cô ta. Eleven thường nói, so với những tay súng lãnh khốc, tay súng của người này giống như còn mang theo oán độc đặc biệt, theo thói quen ngắm bắn là có thể nhận ra.”

“Eleven cùng thời đại với cô ta?” Triển Chiêu tính thử tuổi, người phụ nữ kia bây giờ hẳn là đã 50 rồi.

“Còn người mang vết sẹo?” Bạch Ngọc Đường hỏi Bạch Trì.

“Sát thủ liên hoàn.” Bạch Trì chỉ chỉ, “Hắn rất biến thái, thuộc loại trọng phạm cực kì nguy hiểm, nhưng mà lý do giết người của hắn rất nghịch lý!”

“Nói thế nào?”

“Hắn vốn là cảnh sát, có một lần trực đêm, hắn chơi cờ với đồng nghiệp. Sau khi chơi thua, hắn điên lên đánh chết đồng nghiệp, còn đả thương vài cảnh viên, từ đó về sau bắt đầu cuộc sống chạy trốn chết. Trên đường đi hắn gây rất nhiều chuyện, nhưng sau đó cũng đột nhiên biến mất.”

Tất cả lắc đầu, người gì đâu hung tàn quá.

Triệu Hồ đột nhiên hỏi Triển Chiêu, “Tiền sĩ Triển, tại sao có người trời sinh đã hung tàn, hơn nữa mức độ còn làm người ta giận sôi, điểm mấu chốt là ở đâu? Là do tâm thần bị bóp méo ư?”

Triển Chiêu cười cười, “Nguyên nhân hình thành tính cách của một người có rất nhiều, có thể do bệnh, có thể do sinh lý, có thể do tinh thần, cũng có thể do tác động từ bên ngoài, thậm chí là bị táo bón cũng có thể làm người ta hỗn loạn. Còn có một số người, trời sinh đã thiếu hụt gien.”

“Thiếu hụt gien?” Mọi người lần đầu tiên nghe thấy loại này.

“Tục ngữ có câu, con người có ngũ giác, thật ra, cảm giác của con người đâu chỉ có năm ít vậy.” Triển Chiêu chỉ chỉ đầu, “Nếu có quá ít cảm xúc, sẽ làm cho người ta trở nên hung tàn.”

“Ví dụ?” Tất cả đều tò mò.

“Đau khổ, sợ hãi, phẩm hạnh, đồng tình, rất nhiều rất nhiều.” Triển Chiêu thả lỏng tay, “Thật ra có đôi khi người ta cũng không cảm nhận được sự hung tàn, chỉ cảm thấy thiếu hụt hoặc mất cảm giác. Bình thường sau khi chúng ta nhìn thấy một hình ảnh gì đó, đều sẽ cảm thấy giống như bản thân mình đã từng trải qua. Nói ví dụ như khi làm rớt cây búa xuống chân, người bình thường khi nhìn thấy sẽ tưởng tượng mình đã từng bị đập trúng hoặc có cái gì đó cắt vào tay, sau đó lại tiếp tục tưởng tượng, cảm thấy sẽ đau lắm a! Vì thế sẽ cho rằng người đó hẳn là đau lắm, đồng thời cũng sinh ra các loại phản ứng khác nhau, ví dụ như đồng tình, quan tâm, vân vân. Nhưng khi một người không cảm nhận được sự đau đớn, họ căn bản sẽ chẳng thấy đau! Cho nên có nhìn thấy cũng không khó chịu, vì thế khi hắn cầm cây búa đánh người khác, cũng không biết người đó sẽ đau. Đó cũng chính là nguyên nhân bạo lực của trẻ em. Vì còn nhỏ nên có rất nhiều chuyện vẫn chưa biết, nói ví dụ như chúng ta thường xuyên thấy mấy đứa trẻ đánh chết con chim, vì chúng nó căn bản chưa từng trải qua đau đớn, cũng không bị đạo đức ràng buộc, cho nên không biết con chim sẽ đau, hoặc làm vậy là sai. Đây chính là lý do tại sao những đứa trẻ khi còn nhỏ đã làm những chuyện tàn nhẫn, nhưng khi lớn lên lại rất dịu hiền, ngoan ngoãn. Kinh nghiệm sẽ quyết định hành vi của chúng ta, con người chính là động vật, nếu không có suy nghĩ, đạo đức, pháp luật, cảm giác, vân vân, kiểm soát nhân tố bên trong và bên ngoài, con người và dã thú sẽ chẳng có gì khác biệt, trong thế giới của dã thú, không có thiện và ác.”

Tất cả mọi người gật đầu, lần này Triển Chiêu nói rất dài, nhưng lần này là sử dụng tiếng Trung, nên ai cũng hiểu.

Bạch Ngọc Đường xoay đầu nhìn Triệu Tước, “Còn người đầu trắng đó là ai?”

Triệu Tước hơi mỉm cười, “So với chuyện bọn họ là ai... Ta nghĩ cái này sẽ càng làm mấy đứa hứng thú hơn.” Nói xong, ông lại lấy ra ba tấm ảnh, “Những thứ này ta lấy được trong nửa năm giám sát thành phố T, là ngẫu nhiên chụp được, cũng chính là thu hoạch ngoài ý muốn!”

Mọi người cầm ba tấm ảnh, sửng sốt.

Ba tấm hình chụp ba người, so với ba tấm lúc nãy là giống nhau như đúc, cách ăn mặc đúng là đã khác, nhưng khuôn mặt thì chẳng khác gì.

Triển Chiêu nhìn ngày, “Hai tháng trước?”

“Là trùng hợp...” Bạch Trì lẩm bẩm.

“Một người thì không nói làm gì, đằng này lại là cả ba người, không thể trùng hợp được.” Triệu Trinh có ý kiến bất đồng.

“Ta có chụp ở nhiều góc độ khác nhau.” Triệu Tước mở ngăn kéo ra, lấy ra ba xấp ảnh dày, “Ta đã cẩn thận dùng hệ thống phân biệt khuôn mặt để xác nhận, hoàn toàn chính xác!”

“Sao bọn họ lại xuất hiện ở đây?” Tất cả nghi hoặc.

Công Tôn nhìn nhìn tấm hình lại nhìn mọi người, “Này này, mọi người có thấy trọng điểm càng ngày càng lệch không?”

Tất cả hiểu rõ gật đầu, bây giờ lại xuất hiện thêm chuyện khác, lại càng không tưởng tượng nổi — Nhưng mà đã qua nhiều năm, bộ dáng của ba người này, lại chẳng có chút biến hóa! Nói cách khác, bọn họ không hề già đi!

“Phẫu thuật thẩm mỹ?” Triệu Hồ hỏi.

“Không có khả năng đó!” Công Tôn chắc chắn lắc đầu, “Phẫu thuật thẩm mỹ không có khả năng giữ nguyên hình dạng của một người mãi mãi! Không có gì có thể che dấu sự thay đổi của thời gian!”

“Cho nên...” Bạch Ngọc Đường quơ quơ tấm hình, nhìn Triệu Tước, “Đây là nguyên nhân Bao cục đuổi chúng tôi tới đây?”

Triệu Tước mỉm cười, nhìn Triển Chiêu đã bị áp lực làm cho hưng phấn, “Nhiệt tình trăm phần trăm ha?”

Tất cả mọi người đều có chút kích động.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, thật sự không nghĩ tới — Lần này là lần đầu tiên bọn họ được trực tiếp điều tra vụ án bị che giấu hai mươi năm trước... cảm kị như một bí mật!

401. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 11

Chương 11: Đời thứ ba.

Sáng hôm sau, Bạch Ngọc Đường thức dậy, thấy Triển Chiêu đang ngồi bên cửa sổ, xung quanh là đại gia đình mèo, trong tay cầm tư liệu thật dày, còn rất chăm chú.

Bạch Ngọc Đường vươn tay nhu mi tâm, vừa định ngồi dậy, bên tai liền truyền đến tiếng hỏi, “Cậu tỉnh rồi?”

Bạch Ngọc Đường cả kinh, lập tức bật dậy, chỉ thấy Triệu Tước đang ngồi xếp bằng trên thảm, trên đùi là sư tử con đang nằm, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường nhúm mày, “Sao chú lại ở đây?”

Triệu Tước giơ chân quơ quơ đôi dép, “Con mèo nhà cậu bảo tôi tới.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, xuống giường đánh răng rửa mặt, hỏi, “Mới sáng sớm hai người đã nghiên cứu cái gì vậy?”

Triệu Tước nói, “Hôm nay mấy đứa phải tới trường đi học!”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, đảo mắt nhìn ông, “Đi học?”

“Ừ.” Triệu Tước gật đầu, “Cậu với Tiểu Bạch làm học sinh chuyển trường, con mèo với Công Tôn làm thầy giáo. Đúng rồi, còn cái tên Triệu Hổ nhìn ngốc ngốc đó làm thầy thể dục được đó, sau đó...”

“Chờ chút.” Bạch Ngọc Đường vô cùng bình tĩnh, súc miệng, đặt cái ly xuống, bước ra hỏi Triệu Tước, “Tôi làm học sinh?”

“Ừ.” Triệu Tước gật đầu, chặc chặc hai tiếng, “Chứ sao nữa, loại hình con trai này rất nhiều đứa ghét a, thể dục tốt, học cũng giỏi, đẹp trai nữa, thành tích lại tốt, còn thích con trai...”

“Khụ khụ...” Triển Chiêu đang uống cà phê, nghe tới đó liền ho khan không ngừng, ngẩng đầu nhìn Triệu Tước, “Trường đại học?”

Triệu Tước gật gù.

“Tôi không đồng ý.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

Triệu Tước đánh giá hắn một chút, “Rất nhiều học sinh trung học trông còn già hơn cậu nói chỉ là đại học, cho nên sẽ không bị phát hiện đâu.”

“Không phải vấn đề này.” Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, “Cái trường kia quỷ dị như vậy, tôi không thể để hắn đi một mình.” Vừa nói, vừa vươn tay chỉ Triển Chiêu.

Triển Chiêu đang nhai bánh ngọt, phồng má lên.

Triệu Tước nhìn thoáng qua, lắc đầu bĩu môi, tựa hồ rất bất mãn, “Ăn ái cái gì chứ, đặc ý vừa thôi.”

“Hay là, tôi với hắn đều làm sinh viên, như vậy cũng dễ tiếp ứng với Bạch Trì hơn, nếu không Triệu Trinh cũng sẽ lo lắng.”

Triệu Tước hơi khó xử, vuốt cằm, “Àn... Vậy chẳng phải thiếu một thầy giáo sao!”

“Để Mã Hán làm đi, thuận tiện để hắn chiếu cố Công Tôn luôn, nếu không anh hai sẽ căng thẳng lắm.” Triển Chiêu cũng biết đám sinh viên kia chẳng phải hạng vừa, thầy giáo khó tra được gì lắm.

Triệu Tước ngồi một bên nhỏ giọng thì thầm, “Àn, tay súng bắn tỉa kia... Thật ra cũng được a, nói không chừng còn phát hiện điều gì đó.”

Triệu Tước và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, cùng hỏi Triệu Tước, “Còn chú làm gì?”

Triệu Tước neho mắt, cong khóe miệng, “Ta là phụ huynh!”

Mí mắt hai người đều đồng thời giật giật.

“Đúng rồi.” Triễn Chiêu đột nhiên có nghi vấn, “Sao lại có thể tùy ý an bài sinh viên với giáo viên, chú quen hiệu trưởng à?”

Triệu Tước nâng cằm, “Bởi vì Cẩm Đường mua cái trường đó luôn rồi, dù sao cũng là tư nhân, giám hiệu đương nhiên có quyền định đoạt!”

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường khẽ rút khóe miệng, cuối cùng, Triễn Chiêu thở dài, “Anh hai sao lại chịu làm hiệu trưởng...”

“Chắc chắn, ai nói để hấn làm đâu.” Triệu Tước tựa hồ bất mãn.

“Vậy là ai?” Hai người đồng thanh nói, Triệu Tước chỉ mũi mình, “Đương nhiên là ta rồi, há há! Hiệu trưởng Triệu!”

Triệu Tước nói xong, ra ngoài ăn điểm tâm, Triễn Chiêu nghi ngờ nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cậu có cảm thấy....”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu — Tại sao anh hai lại hợp tác với Triệu Tước? Hai người bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì?

Triễn Chiêu chỉ có thể nhún vai, “Hay là đi hỏi anh đi?”

“Ngày hôm qua tôi đã muốn hỏi rồi, mà bị manh mối của Triệu Tước đưa cắt ngang.” Bạch Ngọc Đường thay quần áo, “Ấn núp vào trường... Sao tôi lại có cảm giác như mò kim đáy bể thế này? Cụ thể là muốn bắt ai?”

“Cũng không biết nữa.” Triễn Chiêu đưa tư liệu cho Bạch Ngọc Đường, “Cái trường này đúng là loạn.”

Bạch Ngọc Đường mở hồ sơ ra, phát hiện bên trong đều là tư liệu của giáo viên và sinh viên.

“Gì mà tùm lum vậy?” Bạch Ngọc Đường thấy khó tin, “Cái trường này thuộc dạng quý tộc, nhưng mà trong đây dạy cái gì?”

“Lúc trước đã nói rồi, bối cảnh gia đình của bọn họ đều thuộc dạng tương đối giàu có, vào trường này sẽ được học ngôn ngữ, xã giao, lễ nghi, năng lực sinh tồn, tất cả mọi phương diện, sau đó trực tiếp đề cử cho các trường danh tiếng ở nước ngoài, được nhận thì học.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, “Cái này có được tính là đánh cắp tài nguyên xã hội không?”

“Thế giới này vốn đã không công bằng.” Triễn Chiêu lật tư liệu, “Nhưng mà hôm qua Triệu Tước cho chúng ta xem ba tấm hình kia, bọn họ đều có mặt ở ngôi trường này.”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, “Giỡn hử? Ba người kia đều là tội phạm giết người!”

“Bọn họ đều là giáo viên, tên đầu bạc bây giờ có tên là Anthony, là giáo viên dạy tiếng Nga. Sát thủ Tuyết Nhận tên là Triệu Tuyết Diễm, dạy môn số học, hình tượng rất hợp ha?” Triễn Chiêu còn rất hưng trí, “Còn tên có vết sẹo này là Vương Húc, làm bảo vệ.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Mấy người này tụ tập ở đây làm gì?”

“Đám người đó làm chuyện gì đều có lý do.” Triễn Chiêu cười lạnh, “Cắm cọc trong trường lâu như vậy, nhất định là đang âm mưu gì đó. Trường học này mới xây cách đây không lâu, hẳn là không có bảo tàng linh tinh gì đó nhỉ? Trường học thì có cái gì? Học sinh!”

“Ý của cậu là, bọn họ muốn âm mưu lấy đồ từ đám sinh viên? Tiền?”

“Bất cóc ở đây tỉ lệ xảy ra rất cao, nhưng mục tiêu cơ bản là học sinh nhỏ tuổi, hơn nữa, còn ở mức độ kiểm soát được.” Triễn Chiêu lắc đầu, “Chuyện tử vong ngoài ý muốn với bị thương, rất ít xảy ra ở trường đại học!”

“Vậy thì tại sao? Ba người cùng tìm một chỗ ở ẩn ư?” Bạch Ngọc Đường có chút muốn cười.

“Lần này Triệu Tước bảo chúng ta đi bắt Ghost, mà mấy người này...”

“Bọn họ cũng là...?” Bạch Ngọc Đường được Triển Chiêu nhắc mới bừng tỉnh, lập tức hiểu ra, “Gần giống mục đích của Triệu Tước, chủ ta được anh hai giúp đỡ, vận dụng tài lực đi tìm Ghost, mà đối phương chỉ có thể dùng người? Để lại ba người đều xem là nhân vật ngoan độc, có khi nào lại muốn diệt khẩu hơn là bắt người không?”

Triển Chiêu cười tủm tỉm sờ sờ sau gáy Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, năng lực từ một suy ra ba đúng là càng ngày càng kinh người nha.”

“Cái tên Ghost đó rốt cuộc là ai?” Bạch Ngọc Đường lầm bầm, “Là sát thủ giết chết Eleven trong truyền thuyết, hay là người quan trọng cần phải bắt giữ?”

“Cái này chỉ có Triệu Tước biết, nhưng mà ổng lúc nào cũng thừa nước đục thả câu, chả chịu nói.” Triển Chiêu bắt mồm.

“Hay là hỏi ổng đi?”

“Ổng nói mới lạ á, hay chúng ta đi hỏi anh hai?”

Hai người đang thương lượng, đột nhiên thanh âm của Triệu Tước truyền tới, “Ai bảo ta không chịu nói?”

Hai người cùng nhau xoay đầu lại, kinh ngạc nhìn ông, “Chú chịu nói?”

Khóe miệng Triệu Tước khẽ rút, “Hai đứa nhóc tì tội này, muốn cái gì thì hỏi đi, bộ hỏi xong hai đứa chết hả? Còn lòng và lòng vòng.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, Triển Chiêu lập tức chạy tới kéo Triệu Tước vào, “Ghost rốt cuộc là ai vậy? Là sát thủ?”

“Hắn đúng là sát thủ, nhưng không phải sát thủ bình thường, mà là sát thủ độc nhất vô nhị!”

Triển Chiêu khó hiểu, “Độc nhất vô nhị?”

“Có khuôn mặt của con nít...”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường bị sặc nước, kính nể nhìn Triệu Tước.

“Nói thiệt!”

“Là nữ?!” Triển Chiêu kinh ngạc không thôi.

“Xác thực mà nói, là một nữ sinh.” Triệu Tước chấp hai tay lại nhẹ nhàng vãi lại, “Một nữ sinh rất dễ thương a.”

Triển Chiêu và Triệu Tước thở dài, cho tới bây giờ, Triệu Tước vẫn luôn không đứng đắn như vậy.

“Chú nói là một nữ sinh, vậy năm nay bao nhiêu tuổi?”

“10 tuổi?” Triệu Tước vươn tay sờ cằm, “Nhưng mà thoát nhìn thì khoảng 16, 17 lận. Tóm lại là đẹp!”

“Chú nói một tay súng bắn tĩa 10 tuổi có khả năng cực mạnh, nói giỡn hả?”

Lúc này, Mã Hán tới gọi mọi người ra ăn sáng, tựa bên cửa, Triệu Hổ bên cạnh cũng vô cùng kinh ngạc, “Thiệt hay giả? Chẳng lẽ mới có mấy tuổi đã đi giết người? Chẳng lẽ tập kích bất ngờ?!”

Triệu Tước hơi cong khóe miệng, “Là một cô gái có nét đẹp vĩnh hằng.”

Tất cả đều sửng sốt.

“Rất lâu trước kia, cô ta thoát nhìn khoảng 16, 17 tuổi, cho đến bây giờ, vẫn thoát nhìn khoảng 16, 17 tuổi.” Triệu Tước nói xong, nhin không được chặc chặc hai tiếng, “Trang điểm bảo dưỡng đều là mây bay! Bề ngoài mười mấy tuổi, bên trong là khuôn mặt già nua, bên trong vẻ thiên sứ là một bà phù thủy, vẻ ngoài nữ sinh nhưng suy nghĩ của bà già bốn mươi tuổi.”

“Sát thủ kia không già đi, cho nên vẫn giữ được vẻ thanh xuân, giống như ba người kia?” Từ sáng sớm Triển Chiêu đã bưng bưng hứng trí về ngôi trường kia, bây giờ càng thêm hứng trí bưng bưng.

“Giống như bọn họ?” Triệu Tước bỗng nhiên nở nụ cười, “Lúc này ta đã nói, cô ta là độc nhất vô nhị.”

“Có ý gì?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Trước mắt, cô ta là người duy nhất còn tồn tại trong thí nghiệm đời thứ ba.” Triệu Tước hơi nhướn mày với Triển Chiêu, “Ta đã để lại cho nhóc nhiều tư liệu mà ha?”

Sắc mặt lúc này của Triển Chiêu là vô cùng phức tạp, phức tạp nhất từ trước tới nay.

Đời thứ ba! Trong những tư liệu nghiên cứu mà Triệu Tước cho hắn, hắn đã giải được một phần nội dung, trong đó có viết một báo cáo quan trọng về thí nghiệm nghiên cứu đời thứ ba.

Lúc trước, Triển Chiêu bọn họ đã tra ra, có một tổ chức thần bí, đang âm thầm sử dụng con người để làm thí nghiệm. Theo manh mối tra được ở mấy vụ trước, lịch sử của tập đoàn này có thể ngược dòng tới thế chiến thứ hai, là một tổ chức nghiêm mật lại có cơ cấu tương đối thần bí.

Giống như Lạc Thiên, nhiều năm qua, bọn họ đã tiến hành vô số thí nghiệm, về phần mục đích, vẫn không có ai biết, kết quả chế tạo đủ loại thiên phú dị bẩm chính là làm con người bị biến dị. Kết hợp những manh mối từ những lần trước với lần này, tựa hồ có rất nhiều thực nghiệm đã làm chậm lại sự phát triển của con người, làm cho thời gian giống như “dừng lại”. Đương nhiên còn có một số khác, ví dụ như Lạc Thiên là loại nâng cao năng lực công kích, hoặc một số sự kiện quỷ dị liên quan tới uống máu người. Tóm lại, tư liệu rất hỗn loạn, Triển Chiêu vẫn đang trên đường sửa chữa.

Nhưng mà, cụm từ đời thứ ba này, đúng là đã chạm vào dây thần kinh của Triển Chiêu. Thực nghiệm sinh vật loại này, có thật có giả, có thành công cũng có thất bại, đương nhiên cũng sẽ có biến dị phát sinh ngoài ý muốn. Nếu là thực nghiệm giai đoạn đầu, sẽ càng dễ mắc sai lầm. Mà một lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nó sẽ ảnh hưởng đến nhóm đối tượng thực nghiệm thứ ba, nhóm người kia được xưng là đời thứ ba... Bọn họ được đánh số thứ tự là PTW3, tổng cộng có bảy đối tượng thực nghiệm, đủ mọi lứa tuổi. PTW hình như là tên viết tắt của một nhà khoa học hoặc một tổ chuyên gia thực nghiệm, Triển Chiêu phát hiện hắn là người phụ trách chủ yếu các thực nghiệm, hơn nữa phần lớn đều rất điên cuồng.

Thực nghiệm đời thứ ba, căn cứ theo kết quả báo cáo, trong quá trình có xảy ra đột biến, cuối cùng quyết định tự bạo! Cái gọi là tự bạo, chính là phương pháp để người ta tiêu diệt hoặc tự bản thân tiêu diệt mình, thần không biết quỷ không hay làm cho nhóm người đó biến mất. Nghe nói đời thứ ba tương đối đáng sợ, không thể khống chế, đây chính là điểm chí mạng! Về phần cấp độ biến dị, trong tư liệu cũng không nói rõ.

Triển Chiêu khó hiểu hỏi Triệu Tước, “Không phải nói đã tự bạo hết rồi sao?”

“Tự bạo?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, đây là thuật ngữ chuyên nghiệp gì a?

“Đây chẳng qua là PTW tự bóp méo tư liệu để lừa gạt ông chủ của hắn thôi.” Triệu Tước mỉm cười, “Tiểu tử kia giữ lại một tên, ỉnh một con đường lui, chính là Ghost!”

“PTW là ai?” Bạch Ngọc Đường tò mò, “Quái nhân nghiên cứu khoa học linh tinh?”

Triệu Tước mỉm cười, “Hắn là người biết rất nhiều bí mật, cho nên... lần này, chúng ta muốn hắn sống, còn đối phương lại muốn hắn chết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng gật đầu, “Mấu chốt để tìm được PTW chính là tìm Ghost. Nếu là một cô gái có bộ dáng xinh đẹp, chú xác định cô ta đang ẩn núp trong trường, giả trang thành sinh viên?”

Triệu Tước gật đầu, “Mấy đứa phải phồng tay trên của ba người kia, tìm được Ghost, đương nhiên còn phải dự phòng các tình huống bất ngờ xảy ra, tóm lại phải tìm được PTW trước. Mặt khác... Cô gái xinh đẹp kia, cũng phải cẩn thận. Tư liệu về cô ta cơ hồ là trắng tinh, nghĩa là không ai biết diện mạo của cô ta thế nào, chỉ biết cô ta là một người cực kì đáng yêu. Nhưng mà, cô ta chính là một vũ khí chí mạng, nguy hiểm vô cùng, là sát thủ cao cấp nhất.”

402. Quyển IV – Vụ Án 14 – Chương 12

Chương 12: Ôn lại cuộc sống thời đi học.

Mấy chiếc xe dừng lại trước cửa trường học tư nhân nổi tiếng nhất ở thành phố T.

Bởi vì sinh viên ở trường này đều được đưa đón bằng xe đắt tiền, nên cũng không làm người ta chú ý.

Sinh viên lần này gồm có: Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Bạch Trì. Còn đội ngũ giáo viên gồm có: Công Tôn, Mã Hán, Triệu Hổ. Mọi người cùng nhau vào trường, lặng lẽ tới chỗ Triệu Tước cũng chính là phòng hiệu trưởng.

Trong phòng làm việc, Triệu Tước còn mời tới một nhân viên kỹ thuật, phụ trách khổng chế camera và liên lạc với Tưởng Bình về những vấn đề kỹ thuật. Phòng giám sát được giấu rất kỹ, ngăn cách bên trong phòng hiệu trưởng.

Triệu Tước và Bạch Cẩm Đường đều đang ở trong phòng.

Cặp song sinh cầm hai bình rượu đỏ, nói gì đó với Bạch Cẩm Đường, thấy mọi người tiến vào, hai người cười hì hì cất hai bình rượu vào rương gỗ xa xỉ.

Triển Chiêu nhìn thoáng qua, biết Bạch Cẩm Đường gần đây có mua một trang trại làm rượu, thừa dịp buôn bán luôn... Phòng chừng đã bán lời, biết Công Tôn thích rượu đỏ, nên cố ý mang hai chai tới đây.

Triển Chiêu lặng lẽ liếc nhìn nhân hiệu, bĩu môi — Cái gì mà mây bay a, anh hai chính là một cái máy in tiền, chính là loại dốt tiền vì nhiệm vụ trong mấy cuốn truyện tranh của thiếu nữ ý!

Triển Chiêu lắc lắc đầu, hoàn hồn lại... Triệu Tước đã nói xong nhiệm vụ lần này, mà hắn lại không hề nghe gì cả.

“Hiểu hết rồi chứ?” Triệu Tước đóng quyển vở lại, đưa giấy căn cước và thẻ học sinh cho bọn họ, hỏi, “Có vấn đề gì thì giờ tay lên.”

Triển Chiêu yên lặng giờ tay.

“Nói!” Triệu Tước nhìn hắn, nghĩ hắn lại hỏi vấn đề làm khó mình.

Triển Chiêu nhìn ông hồi lâu, nói, “Nói lại lần nữa đi, hồi này tôi không có nghe.”

Triệu Tước trầm mặc một lúc, sau đó cầm cây thước trên bàn lên, “Ta muốn dùng cách phạt thể xác học sinh!”

Mọi người ở trong phòng quây một trận, sau đó nói rõ kế hoạch một lần nữa.

Kế hoạch được an bài như sau:

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Bạch Trì là học sinh chuyển trường, bởi vì đại học không phân rõ khoa và viện, cũng không có lớp, chủ yếu là chọn môn học với học những môn phụ, kết thúc năm học sẽ tính tổng số điểm, bài vở tương đối thoải mái, cho nên cũng dễ cho Triển Chiêu bọn họ không phải lự lẫm. Ký túc xá cũng không phải dạng nhà trọ tập thể như bình thường, sinh viên ở đây cơ bản đều là ngoại trú.

Mã Hán là huấn luyện viên môn xạ kích, Triệu Hổ là thầy dạy thể dục, Công Tôn phụ trách phòng y tế, cặp song sinh thì làm... y tá.

Tiểu Đinh cầm đồng phục y tá đùa với Triển Chiêu, “Nhìn được không?”

Triển Chiêu bĩu môi, “Biến thái!”

Cặp song sinh bị đả kích, nín Công Tôn, “Chị dâu!”

Công Tôn trừng mắt nhìn bọn họ, phất tay, “Đi trực đi, có chuyện gì thì gọi cho tôi.”

“Vậy còn anh?” Cặp song sinh khó hiểu nhìn Công Tôn.

Công Tôn cầm chai rượu, chuẩn bị sang phòng kế bên uống rượu với Bạch Cẩm Đường.

Bạch Cẩm Đường vươn tay khoác vai Công Tôn, nhướn mày với cặp song sinh, “Không có việc gì thì cũng đừng tới quấy rầy.”

Khóe miệng cặp song sinh khê rút, bước sang phòng kế bên nhìn thử, phát hiện Bạch Cẩm Đường đã chuẩn bị một phòng nghỉ xa hoa ở bên cạnh.

Đại Đình lắc đầu, “Đại ca rốt cuộc đang nghĩ cái gì a.”

Tiểu Đình bĩu môi, “Nghĩ muốn Công Tôn chứ nghĩ cái gì nữa? Chuyên môn của anh là mỗi ngày muốn Công Tôn với chi tiền.”

Cặp song sinh nói nhỏ với nhau, vừa nói vừa đi, Công Tôn cũng bị Bạch Cẩm Đường dùng chai rượu ngon dụ đi, trong phòng, Bạch Trì đang cầm mục lục xem chương trình học, Triệu Trinh nhàm chán ngồi bên cạnh, thần tốc xoay xoay rubik. Bởi vì hắn rất nổi tiếng, cho nên ai cũng biết, vì thế đành phải ngậm ngùi chờ ở hậu trường, không có cách bởi Trì Trì nhà hắn thể nghiệm cuộc sống đại học, bởi vậy vô cùng buồn bực.

“Chương trình học so với các trường khác cũng không khác gì, nhưng mà tại sao lại học môn xạ kích?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Môn xạ kích là môn phụ.” Mã Hán lật xem, “Môn phụ mà cũng rất khoa trương.”

“Đúng vậy, vật lộn, điều tra hình sự, còn có rất nhiều chương trình đề cập tới điều tra buôn bán ma túy.” Triệu Hổ liếc nhìn, “Đây là cái trường gì a? Trường cảnh sát hả?”

“Nếu giống như mấy người buổi tối chạy đi chơi dã chiến, vậy mấy kỹ năng loại này cũng là bình thường thôi.” Triển Chiêu khép tài liệu lại, “Lại nói, là một người lương thiện, đầu tiên đều sẽ muốn năng lực có thể tự bảo vệ mình.”

“Chú có nghi ngờ đối tượng nào không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Tước.

“Có.” Triệu Tước mở danh sách ra, cười tủm tỉm, “Có mấy em sinh viên nữ đáng yêu lắm a!”

Tất cả mọi người trừng ông.

Triệu Tước cười rầu rĩ, “Bởi vì người từng gặp Ghost đều đã chết, cho nên ta cũng không biết cô ta rốt cuộc có bộ dáng thế nào, nói cô ta là người trẻ mãi không già, cũng chỉ là lời đồn thôi.” Nói xong, ông vỗ tay, “Được rồi được rồi, các vị đồng học, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, hảo hảo hòa nhập với mọi người, cũng đừng quên điều tra... mấy giáo viên kia.” Triệu Tước đuổi mọi người đi.

Triển Chiêu có chút nghi ngờ, muốn hỏi Triệu Tước sau đó phải làm gì, nhưng lại bị Bạch Ngọc Đường tóm đi, “Đi thôi, tùy tiện đi tham quan một chút.”

Bạch Trì cầm sách đi theo phía sau, vừa lật xem chương trình học vừa nói, “Anh, có dạy tâm lý học tội phạm nữa đó!”

“Vậy á?” Triển Chiêu kinh ngạc, trường đại học dạy môn tâm lý cũng là chuyện bình thường, nhưng tại sao lại phân tâm lý học tội phạm ra một môn riêng biệt... đúng là có chút kì lạ.

“Môn chính hay phụ?”

“Là phụ, nhưng tâm lý học lại là môn chính.” Bạch Trì nói xong, danh sách giáo viên, lập tức la lên, “Á!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều xoay đầu lại nhìn hắn.

“Anh, xem tên giáo viên nè!” Bạch Trì đưa danh sách như hiến vật quý cho Triển Chiêu. Triển Chiêu nhú mày liếc một cái, chỉ thấy bên trong viết rõ ràng — Tâm lý học, chủ giảng môn tâm lý học tội phạm, Triển Chiêu.

Triển Chiêu há to miệng, “Cái ông già Triệu Tước kia...”

“Lúc đầu đúng là định cho cậu làm giáo viên, có khi nào quên sửa lại tên không?” Bạch Ngọc Đường an ủi, “Tối lúc đó nói đánh sai tên là được rồi.”

Triển Chiêu nhú mày, có dự cảm không tốt.

Ba người một đường theo đường lớn thông ra sân trường, cách đó không xa là căn tin, bây giờ là tám giờ sáng, hầu hết sinh viên không có lớp đều mới thức dậy, chạy tới căn tin ăn sáng.

Bạch Ngọc Đường bọn họ cũng vào căn tin, không phải vì đói bụng, mà là căn tin thường là nơi tám chuyện của hầu hết sinh viên.

Ba người vào căn tin, tìm một chỗ ngồi xuống, Bạch Ngọc Đường đi lấy sữa đậu nành cho hai người, như vậy sẽ không có ai nghi ngờ.

Triển Chiêu ngồi xuống, một tay nâng cằm nhìn Bạch Trì dùng tốc độ không phải người thường xem tư liệu, “Trì Trì, em có xem tài liệu giảng dạy không?”

“Còn chút xíu nữa là xong rồi.” Bạch Trì lật xem trang cuối cùng, nói với Triển Chiêu, “Tâm lý học đều đề cập tới mảnh khoe lừa người với phòng ngừa bị lừa linh tinh. Phương diện này chủ yếu là về tài chính, có chút giống học viện thương nghiệp.”

Triển Chiêu nâng cằm, “Hừ, cũng chính nhờ vào chương trình đó, sau này ngoại trừ phòng ngừa bị gạt, hơn nữa còn dễ dàng đi lừa người ta.”

“Còn học viện thương nghiệp, bình thường đều dùng một đồng giáo trình, dạy sinh viên làm sao để biến một đồng thành một ngàn.” Bạch Trì xem xong tờ cuối cùng, gấp sách lại.

Lúc này, bên cạnh đột nhiên nghe “Tách” một tiếng.

Triển Chiêu và Bạch Trì cùng quay đầu lại, chỉ thấy hai nữ sinh đang ăn sáng, thuận tiện giơ máy chụp hình bọn họ.

Bạch Trì cùng Triển Chiêu ngẩn người, trong đầu lập tức nảy ra một ý nghĩ — Phải tạo quan hệ tốt! Vì thế đều cong khoe miệng, cười lên.

Hai người này, một tuấn mỹ, một đáng yêu, hai nữ sinh liếc mắt nhìn nhau — Tuyệt đối không phải sinh viên ở đây! Bởi vì lúc trước chưa từng gặp qua. Vì thế liền nhích ghế sang, nữ sinh ngồi gần Bạch Trì hỏi, “Hai bạn học trường nào vậy?”

“Chúng tôi là học sinh mới chuyển trường.” Bạch Trì nói, “Vừa tới thôi.”

“Thật sao?!” Nữ sinh hưng phấn, “Hai bạn học năm mấy?”

Bạch Trì và Triển Chiêu đáp, “Năm hai.”

“Tụi mình cũng vậy!” Nữ sinh kia hưng phấn, “Vậy mấy bạn không phải người sống ở đây?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Không phải, mới từ nước ngoài về.”

“Nga, vậy tiết sau mấy bạn vào học có đúng không?” Nữ sinh kia kích động, “Sinh viên ở đây hầu hết cũng không phải người địa phương, mình cũng mới từ nước ngoài về không lâu.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, Bạch Trì xem môn học — Triển Chiêu đúng là chủ giảng môn tâm lý học tội phạm.

“Có nghe gì chưa? Giáo viên lần này là chuyên gia tâm lý học Triển Chiêu đó!” Nữ sinh sáng mắt lên, “Nghe nói là người quyền uy nhất trong giới tâm lý học hiện giờ, còn trẻ lại đẹp nữa, nhưng mà không có ảnh chụp.”

Khoe miệng Triển Chiêu khê rút — Sao họ lại biết.

Bạch Trì cũng kinh ngạc — Anh nổi tiếng vậy sao.

“Mình là Lưu Manh (*), hội phó hội học sinh.” Nữ sinh có vẻ hoạt bát, rộng rãi, “Hai người có muốn làm quen bạn mới không? Mình giới thiệu cho hai bạn.”

(*) Tên chị này hồ báo quá *vuốt mồ hôi* Lưu ở đây là họ Lưu còn Manh là dễ thương chứ không phải mang ý kia nha.

Nhiệm vụ của bọn họ hiện giờ chủ yếu là đánh vào trong nhóm sinh viên, tìm kiếm “Ghost” khả nghi, đương nhiên cũng cần phải có người quen biết rộng, vì thế hào phóng gật đầu, “Được, chúng tôi còn một người...”

“Này!”

Chính lúc này, một thanh âm vô cùng hung ác truyền tới, “Thằng nhóc, sao lại nói chuyện với em tao? Tránh xa ra một chút!”

Triển Chiêu và Bạch Trì hơi sửng sốt, nghe thanh âm như ngay cạnh mình, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bên tay trái có một nam sinh cao lớn đang đứng. Nam sinh kia có mái tóc đen, vuốt ve cứng ngắc, giống như con nhím vậy, hai tay dút vào túi, đánh giá Triển Chiêu.

Triển Chiêu khó hiểu nhìn Lưu Manh.

Lưu Manh trừng mắt nhìn nam sinh, “La hét cái gì? Trần Lộ gả chồng, chẳng lẽ ngày nào cũng đi theo trông nom!”

Triển Chiêu theo tầm mắt mọi người, nhìn thoáng qua nữ sinh ngồi đối diện Lưu Manh, Trần Lộ phỏng chừng là cô, là em gái của nam sinh kia?

Lúc bắt đầu, Trần Lộ đúng là rất nhiệt tình, nhưng không bằng Lưu Manh, hiển nhiên tính cách chắc cũng thuộc dạng hướng nội.

“Anh.” Cô ngoắc ngoắc nam sinh, “Bọn họ là học sinh mới chuyển trường, bọn em mới quen.”

“Mới quen mà thân thiết vậy sao?” Nam sinh chép miệng, tính cách tựa hồ cũng rất xấu, liếc mắt nhìn Lưu Manh, “Trông có vẻ đẹp dễ nhưng mà chắc cũng thuộc dạng chơi với máu gà.”

“Anh nói cái gì!” Lưu Manh trừng mắt.

Triển Chiêu một tay nâng cằm, hứng thú nhìn nam sinh, “Người không quá thẳng thắn hoặc không quá tự tin, bình thường sẽ hay ghen tị hơn nữa còn rất miễn cưỡng, lại không sáng suốt, càng muốn lấy lòng lại càng dễ đắc tội.”

Tất cả mọi người sửng sốt, trên mặt nam sinh biến sắc.

Triển Chiêu nở nụ cười, “Không cho em gái nói chuyện với người lạ, chỉ là cái cố, cậu không muốn bạn của em gái mình nói chuyện với người lạ?”

Nam sinh nháy mắt đỏ mặt.

Lưu Manh chớp mắt mấy cái, nhìn Trần Lộ.

Bạch Trì gật đầu, “Nga... Cậu thích cô ấy?”

Đừng nhìn nam sinh kiêu ngạo như thế, thật sự cũng rất đơn thuần, nháy mắt mặt đã đỏ rần, rống, “Mày chán sống hả?!”

Đồng thời, có vài người bước tới. Đều là nam, đứng bên cạnh nam sinh kia, “Trần Hi, có chuyện gì vậy?”

“Có người gây chuyện?”

Triển Chiêu đánh giá bọn họ, nam sinh tên Trần Hi kia tựa hồ cũng rất có lực.

“Mày mới tới?” Trần Hi cười, cảnh cáo Triển Chiêu, “Không hiểu quy củ, tốt nhất nên an phận thủ thường.”

“Cái gì gọi là an phận thủ thường?” Tính cách của Triển Chiêu cũng rất thú vị, thích thấy người ta tức giận. Vì thế thích chọc những người không nên chọc. Cười như không cười, nói, “Quy củ là do ai đặt?”

“Ông đây là chủ tịch hội học sinh, quy củ đương nhiên là ta đặt, nếu còn ở đây thì nên thành thật đi.” Trần Hi nói xong, túm lấy Trần Lộ, “Đi!”

Trần Lộ trừng mắt, “Anh, đừng ngang ngược như vậy!”

Trần Hi thấy có không ít người vây quanh, rống, “Nhìn cái gì! Cút hết!”

Trong trường tựa hồ có không ít người sợ hãi, lập tức xoay người bỏ đi.

Triển Chiêu cong khóe miệng... Người này là lựa chọn tốt nhất để điều tra các sinh viên, vì thế khiêu khích nở nụ cười, “Quy củ gì đó, đều sửa lại hết đi, từ nay về sau, lời nói của cậu sẽ chẳng còn hiệu lực nữa.”

“Cậu nói gì?” Tất cả buồn cười nhìn Triển Chiêu, cảm thấy người này đúng là không biết trời cao đất rộng.

Triển Chiêu lộ ra nụ cười của học sinh hư hỏng, nói, “Cậu chỉ là hội trưởng hội học sinh, còn tôi là người nhà hiệu trưởng, em trai cán bộ, bối cảnh so với cậu mạnh hơn, cậu phải làm sao đây? Nơi này là trường tư nhân không phải trường công lập, tôi chỉ cần gọi một cú điện thoại là có thể đuổi học cậu rồi, cậu có muốn thử không?” Nói xong, lại nhìn mọi người xung quanh, “Tính cả các người nữa.”

Tất cả trong nháy mắt đều sững sờ.

“Mày... nói láo!” Dáng vẻ bệ vệ của Trần Hi cũng mất đi mấy phần.

Triển Chiêu cảm thấy làm học sinh hư cũng vui đó chứ, cho nên tính tình xấu xa lại vùng dậy, lấy điện thoại ra, “Cậu muốn thử?”

Nói xong, hắn hỏi mấy sinh viên ở phía sau Trần Hi, “Đúng rồi, mấy bạn tên gì, có cần báo luôn không? Vì hội trưởng, mọi người cũng nên đồng cam cộng khổ nha. Nhưng mà bồi thường gì đó hắn là không cần nhỉ, nhà mấy bạn giàu mà.”

Vài nam sinh hiển nhiên do dự, nhìn nhìn lẫn nhau, vươn tay kéo Trần Hi, mang ý tứ, “Thôi, bỏ đi.”

Trần Hi nhú mày, Triển Chiêu khép điện thoại lại, “Đây là cái mấy bạn gọi là đoàn thể vững chắc? Chỉ cần người có uy quyền lớn hơn xuất hiện, nó liền sụp đổ.” Nói xong, vươn tay quơ quơ cuốn giáo trình tâm lý học, “Đừng học trường tư nhân nữa, cũng khỏi học tâm lý học đi, mấy người chẳng kiếm được một người bạn thật sự đâu.”

Lưu Manh vỗ tay, “Suất!”

Trần Hi nhin không được, vươn tay, “Thằng nhóc, mày muốn chết?!”

Chỉ tiếc nắm tay vừa giơ lên, đã bị một người ở phía sau nắm lấy, hắn xoay đầu lại, chỉ thấy mấy chai sữa đậu nành quơ quơ trước mặt, có người hỏi, “Uống sữa hạ nhiệt không?”

Trần Hi tránh hai cái, tay không cử động được, kinh ngạc nhìn người phía sau... Hắn chỉ tùy tiện nắm thôi, nhưng cánh tay giống như bị cố định vậy.

Hai chai sữa đậu nành được chuyển qua cho Bạch Trì và Triển Chiêu, trước mắt Trần Hi là một người không cao hơn hắn bao nhiêu, nhưng mà hiển nhiên là đẹp trai lắm, mặc một thân trắng toát.

Triển Chiêu nâng cằm, thở dài... Bốn phía không ngừng có tiếng huýt sáo. Hắn ngậm ống hút uống sữa, lực sát thương của Bạch Ngọc Đường rất mạnh, lúc này đi mua sữa không biết giết bao nhiêu người rồi.

Bạch Ngọc Đường bước tới bên cạnh Triển Chiêu, vươn chân nhẹ nhàng kéo ghế sang, ngồi xuống... Triển Chiêu bỗng nhiên nhớ lại ngày xưa, đây là động tác hồi đi học của Bạch Ngọc Đường. Bởi vì ở căn tin, lần nào cũng là Triển Chiêu cầm sách đọc, sau đó Bạch Ngọc Đường cầm hai khay cơm về, vì không có tay cho nên thuận tiện dùng chân, vì chân dài nên lúc làm cũng rất đẹp.

“Mày là ai?” Trần Hi xoa xoa cánh tay, cảm thấy có chút đau nhức.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Học sinh chuyển trường.”

Vì thế, trước khi lên lớp, trong trường đã truyền đi một tin — Hôm nay có ba học sinh chuyển trường vừa mới tới, rất đẹp trai!

Mà bên đám học sinh mê trai cũng truyền đi một tin — Có một huấn luyện viên dạy môn xạ kích siêu khốc và thầy dạy thể dục siêu dễ thương vừa mới tới!

Nhưng mà còn một tin nữa được truyền đi trong giới giáo viên — Hiệu trưởng mới đẹp trai cực!

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Bạch Trì vào lớp, chuẩn bị học tiết thứ nhất, và nghênh đón vị chuyên gia tâm lý học Triển Chiêu.

Bạch Trì đã xem xong sách giáo khoa, “Không biết bọn họ sẽ tìm ai tới dạy?”

Triển Chiêu hứng thú lật sách giáo khoa, mí mắt giật giật, hắn lập tức đề lại. Bỗng nhiên, chợt nghe thanh âm ồn ào trong lớp.

Triển Chiêu ngẩng đầu, chỉ thấy ngoài cửa, Triệu Tước cầm sách giáo khoa, một tay đút vào túi, tao nhã đi vào, bước lên bục giảng, quảng sách lên bàn, chậm rì rì dùng thanh âm dày đặc biệt, nói, "Tôi là Triển Chiêu."

...

"Nha!" Sau một lúc trầm mặc, các nữ sinh hét lên chói tai, các nam sinh cũng há hốc trợn mồm.

Bạch Ngọc Đường đề lại Triển Chiêu đang sắp sửa nhào lên, khuyên hấn, "Miêu nhi, phải bình tĩnh a!"

403. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 13

Chương 13: Học sinh ngoan, học sinh quậy và học sinh hư.

Triệu Tước vừa nói bản thân là Triển Chiêu, trong phòng một mảng ồ lên.

Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường đề xuống mới không nhảy dựng lên, các nữ sinh bên cạnh hét chói tai, "Cũng quá đẹp rồi!"

Triển Chiêu trừng Bạch Ngọc Đường, "Lão tử đẹp hơn ông!"

Bạch Ngọc Đường gật đầu, "Ừ ừ, cậu với ba cậu đẹp hơn ông."

Triển Chiêu tức giận giãy dụa, Triệu Tước nhất định sẽ nói bậy bạ phá hoại thanh danh của hấn!

Bạch Trì bị mấy nữ sinh bên cạnh la hét, phải bịt lỗ tai lại.

Triệu Tước chậm rãi gõ bàn, nói, "Ai muốn học thôi miên?"

"Phụt..."

Bạch Ngọc Đường thật vất vả mới ổn định được Triển Chiêu, định uống miếng nước, nhưng một câu kia của Triệu Tước làm hấn phun hết cả ra.

Nữ sinh phía trước cầm tức xoay đầu lại.

Bạch Ngọc Đường lập tức giải thích.

Hai nữ sinh bị phun nước lúc đầu rất bức bối, nhưng khi thấy rõ người phun là Bạch Ngọc Đường, nháy mắt khôi phục nụ cười, nói liên tục, "Không sao không sao!" ý như là cứ phun đi, đừng khách khí!

Bạch Ngọc Đường lau miệng, nhìn Triển Chiêu, quả nhiên, con mèo mặt đen thui!

Triệu Tước vừa dứt lời, cả lớp đồng thời giơ tay, mặt khác, di động liền phát huy công hiệu... Đảo mắt một cái, cả trường đều biết có một giảng viên tâm lý học đẹp trai nhất từ trước tới nay!

"Muốn học thôi miên cũng được thôi." Triệu Tước đưa ra một xấp giấy, ném cho sinh viên hàng một, "Mỗi người một tờ, tôi hỏi cái gì, các anh các chị cứ viết xuống trả lời cái đó."

Rất nhanh, mỗi người đều cầm được một tờ.

Triển Chiêu cầm lên nhìn, chỉ là tờ giấy A4 cần điền tên và họ thôi, lão già yêu nghiệt này muốn làm cái gì?!

Bạch Ngọc Đường nâng cằm quan sát mọi người, sinh viên quả nhiên có đủ loại hình, nhớ lại năm xưa, bởi vì nhảy lớp với đi lính quá sớm, cho nên hấn vẫn luôn thiếu cảm giác này, cảm giác của một sinh viên.

Triệu Tước thấy mọi người đã có đủ, bắt đầu hỏi, "Vấn đề thứ nhất, viết tên người mình thích nhất và lý do tại sao lại thích họ."

Ông vừa nói xong, liền có một bạn giơ tay đặt câu hỏi, "Cái gọi là thích, chính xác là ái mộ, khâm phục hay là cái gì ạ?"

Triệu Tước cười, "Không cần để ý, cứ để đại não chi phối, khi nhìn thấy hai từ "thích nhất", mọi người nghĩ tới ai, thì viết tên người đó xuống! Lý do, chờ viết tên xong rồi tính!"

Các sinh viên đều cúi đầu cặm cụi viết.

Bạch Ngọc Đường thấp giọng hỏi Triển Chiêu, “Chú ta định giở trò gì vậy?”

“Hướng dẫn tâm lý tập thể.” Triển Chiêu nâng cằm bữu môi, “Kỹ xảo mà thầy bói hoặc lừa đảo hay xài.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhướn mày, “Ví dụ như?”

“Giống như trực tiếp hỏi cậu, cậu cảm thấy người nào khả nghi nhất, vậy sẽ khiến cho cậu nghi ngờ. Mà nếu lấy vấn đề đặt chen lẫn giữa nhiều vấn đề khác, vậy sẽ rất hợp logic. Mặt khác, có vài vấn đề sau khi trải qua tự hỏi cùng bản năng tự đáp sẽ có hiệu quả rất khác nhau, người trả lời theo bản năng sẽ có tác dụng trong thời gian dài, vậy mới có thể sinh ra quán tính, chiêu này thường dùng cho khoa nhi, Triệu Tước sẽ được như ý.”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Cậu khen chú ta?”

Triển Chiêu nhú mũi, “Xí, nào có, cơ bản cũng chỉ...”

“Hai anh đẹp trai ngồi giữa bàn ba từ dưới đếm lên.”

Lúc này, Triệu Tước đột nhiên nói một câu, mọi người đều xoay đầu lại, Triển Chiêu theo bản năng xoay ra sau nhìn, phía sau là hai bàn...

Xoay đầu lại, phát hiện mọi người đều đang nhìn mình.

Triệu Tước cười tủm tỉm, “Không được nói chuyện riêng trong lớp.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xấu hổ cúi đầu viết, liếc mắt nhìn nhau — Ông già!

“Vấn đề thứ hai.” Triệu Tước hỏi tiếp, “Mọi người ghét ai nhất? Tại sao?”

Các sinh viên lần đầu tiên được học kiểu này, một hai người rất hưng phấn, còn thật sự ghi xuống.

“Vấn đề thứ ba, nếu cho các bạn giết một người, các bạn sẽ giết ai?”

Trên mặt các sinh viên càng lộ ra vẻ hưng phấn — Đây là lĩnh vực mà bình thường bọn họ không được đề cập tới.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, đại khái có thể đoán ra vấn đề của Triệu Tước.

Quả nhiên, Triệu Tước chậm rãi đặt câu hỏi, “Trong những người mà các bạn quen biết, cảm thấy ai có khả năng giết người nhất?”

Một loạt vấn đề tiếp theo, Triệu Tước đều hỏi theo trình tự, đáp án phỏng chừng có rất nhiều... Có thể phải cần Bạch Trì phân loại, sau đó Triển Chiêu bọn họ sẽ thu thập được manh mối đầu tiên.

Một tiết này, Triệu Tước rất nhanh đã hỏi xong.

“Thầy ơi, thầy nói dạy tụi em thôi miên mà?” Có mấy nữ sinh can đảm chủ động hỏi Triệu Tước.

Triệu Tước cười tủm tỉm, “Muốn học thôi miên phải cần có thiên phú nhất định.” Nói xong, quơ quơ xấp giấy trong tay, “Tôi sẽ tìm hiểu các bạn trước, sau đó sẽ chọn vài người thích hợp để học thôi miên.”

Các học sinh châu đầu lại, Triệu Tước thu bài, “Tan học, giờ là bài tập về nhà.”

“Hả?!” Nhóm sinh viên đa số đều quen không có bài tập về nhà, vừa nghe tiết sau phải trả bài, tập thể liền nhú mày.

“Không phải đề mục gì khó khăn, ngược lại, rất thú vị là khác.” Nói xong, Triệu Tước viết một địa chỉ web lên bảng, “Trong địa chỉ này, có một trò chơi nhỏ, các bạn đều có máy tính đúng không? Không có thì vào thư viện cũng được.”

“Trò chơi?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

“Đây là một trò chơi trốn thoát đơn giản, bài tập về nhà cho các bạn cũng chính là chơi trò này một lần, thắng hay thua đều được.” Triệu Tước nói xong, cười tủm tỉm, “Nhớ rõ phải đăng nhập bằng tên thật, chơi một lần là được. Đúng rồi, đây là trò chơi thử trí thông minh mà không cần học tập hay dụng công, cho

nên ngàn vạn lần đừng nhờ người khác chơi giùm. Tan học.” Nói xong, cầm xấp giấy cuộn lại như bánh trắng, lảo đảo đi ra.

Mọi người trong phòng đều nhiệt tình thảo luận về bài tập, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, cơ bản cũng chẳng thu hoạch được gì, chờ về nhà sửa bài tập rồi tính tiếp.

“Tiết kế tiếp là môn gì?” Triển Chiêu hỏi Bạch Trì.

“Nga, là môn xạ kích.”

“Mấy bạn cũng học xạ kích?”

Lúc này, hai nữ sinh bị Bạch Ngọc Đường phun nước, xoay đầu lại hỏi, “Mấy bạn là học sinh chuyển trường hả? Lúc trước chưa từng gặp qua.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Trên mặt hai nữ sinh lộ ra nét cười quỷ quái, tựa hồ vui sướng khi thấy người gặp họa, cao hứng nhỏ giọng nói gì đó với nhau.

Triển Chiêu khó hiểu hỏi hai người, “Có vấn đề gì sao?”

“Không...” Hai nữ sinh hiển nhiên có bí mật.

Triển Chiêu nhìn Bạch Trì bĩu môi — Lên cương!

Bạch Trì khó hiểu nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, mang ý — Lên là sao anh?

Hai nữ sinh bị cái nghiêng đầu của Bạch Trì làm say mê, nhỏ giọng trao đổi — Bạch Trì nhìn dễ thương như con thỏ vậy!

“Sao vậy?” Bạch Trì tò mò, mở to hai mắt, mắt sáng lấp lánh.

Hai nữ sinh chịu không nổi, vì thế liền nói với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Tiết sau có trò vui để xem!”

“Có trò gì vui?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu.

Trong đó có một nữ sinh, vươn tay chỉ nam sinh ngồi phía trước, đang nói chuyện với mấy người bạn, “Có nhìn thấy không? Hắn tên là Chu Dật!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn lên, nam sinh kia có bộ dáng không tồi, tóc đen, đeo kính nhả nhận, mặc áo sơ mi màu lam nhạt và quần đen, khuôn mặt... Hình dung thế nào nhỉ? Cũng không tệ nhưng có nét rất ngạo mạn.

“Chu Dật?” Bạch Ngọc Đường hỏi hai nữ sinh, “Hắn với môn xạ kích có liên quan gì tới nhau?”

“Mấy bạn không biết thôi, Chu Dật là quán quân xạ kích cấp đại học cả nước, trong trường có danh xưng là tay súng thiện xạ! Mà hắn cũng chả tốt lành gì, mấy huấn luyện viên bị hắn đuổi mấy người rồi, lần này lại có thầy mới, phỏng chừng cũng vậy à!”

“Hắn đuổi thầy?” Triển Chiêu khó hiểu, “Hắn có thể sao?”

“Bối cảnh gia đình cũng không quá thuyết phục, tuy rằng nhà hắn đúng là có tiền. Thầy cô hã, dạy hắn không được thì dạy người khác, tiền cũng dư dả. Nhưng mà người này...”

Lúc đang nói chuyện, có một nam sinh đi ngang chỗ Chu Dật, hắn bỗng nhiên giơ chân ra ngáng đường.

Nam sinh không để ý, ngã văng ra ngoài. Nơi này là phòng học của trường đại học, mỗi bàn đều được xếp trên bậc thang, nam sinh này té ngã, nếu không có bạn giữ thì đã bị thương rồi.

“Chu Dật, khùng hã!” Bạn của nam sinh rất tức giận, “Đùa vừa phải thôi, chẳng biết phân biệt nặng nhẹ!”

Chu Dật nhướn mày, cười lạnh, “Vì nó rất vô dụng.”

“Mày...”

“Tao làm sao?” Chu Dật ngẩng mặt lên, lúc nói chuyện không hề khách khí, “Kẻ yếu sẽ bị khi dễ, giờ thích ứng trước không phải tốt hơn à?”

“Nhìn mày giống như đồ thất học...”

“Thằng nhóc như mày mà dám nói chuyện học hành với tao?” Chu Dật nhắc chân, đá hấn, “Mày xứng sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn ra, Chu Dật này hình như có học võ, nam sinh kia bị đá văng ra ngoài, cuối cùng bị đám ăn theo Chu Dật đuổi đi.

Trong phòng học cũng đã chuẩn bị xong, chờ vào tiết hai.

Chu Dật nhảy lên ghế, khoát tay với đám ăn theo, “Đi, chúng ta đi gặp thầy mới!”

“Ai, khẳng định sẽ rất kiêu ngạo!”

“Kiêu ngạo thì để ông làm bìa ngấm, ha ha...”

Hai nữ sinh thấp giọng nói với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Người này, chính là rất kiêu ngạo còn không biết lưu tình, mấy thầy giáo đều bị hấn làm nhục mà bỏ đi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường theo bản năng “Ồ” một tiếng, nhưng mà ở Bạch Trì xem ra, tiếng “Ồ” này chẳng phải lo lắng gì, mà là đang chờ xem kịch vui.

Mọi người cùng nhau ra sân tập, Bạch Trì hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Anh, Tiểu Mã ca có khi nào bị họ làm khó dễ không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cười tủm tỉm, “Dù sao tiết này khẳng định sẽ rất thú vị!”

Trên bãi đất trống, Mã Hán đang đứng xem “giáo trình”, có chút kì lạ. Chương trình học của học kỳ này rất dày và tỉ mỉ, sinh viên bình thường cần học nhiều như vậy ư? Giáo trình này là do ai viết? Hấn vừa tới, phát hiện chỉ có mình hấn dạy, một mình chủ nhiệm cả khoa thể dục, không có ai trông coi hấn.

Lúc này, điện thoại đột nhiên reo lên, trên màn hình hiện dãy số lạ, “Alo?”

Đầu dây bên kia không có ai nói chuyện, nhưng vẫn có thể cảm nhận bên đó có người.

“Ai vậy?” Mã Hán khẽ nhú mày.

“Là tôi.”

Mã Hán sững sốt, tập trung cực độ, cau mày, hơi kinh ngạc, “Eleven?”

“Sao cậu lại ở đây?”

“Sao chú lại biết tôi ở đây?”

“Ha ha.”

“Chú chưa chết?”

“Cậu có nhớ tôi đã từng dạy cậu cái gì không?”

“Chú dạy tôi rất nhiều, chú muốn nói cái nào?”

“Sát thủ giỏi nhất phải mang trên người bao nhiêu cây súng?”

“Ba cây.”

“Cây nào nguy hiểm nhất?”

Lúc này, chuông chuyển tiết reo lên, xa xa cũng đã có sinh viên tụ tập.

“Không quấy rầy cậu nữa.”

Mã Hán há mồm, nhưng bên kia đã cúp mất rồi, hấn chỉ biết thở dài, cúp điện thoại ra ngoài, bên tai tựa hồ vẫn còn vang câu nói kia — Nguy hiểm nhất, là cây thứ tư, súng trên người kẻ thù, mãi mãi nhiều hơn so với trong tưởng tượng.

Ra sân tập bắn, sinh viên đều đã tới, bởi vì chỉ có một sân tập, cho nên môn xạ kích được chia làm nhiều lớp, mỗi lớp có 30 sinh viên, phân giờ ra học.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gặp lại cô nữ sinh Lưu Manh xinh đẹp, còn có hội trưởng hội học sinh Trần Hi, cùng với em gái Trần Lộ, thoạt nhìn rất biết điều.

“Hi!” Lưu Manh nhiệt tình chào hỏi Triển Chiêu bọn họ, Trần Hi thối mặt ra.

Mã Hán đi tới trước mặt sinh viên, hần thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, có chút do dự — Có nên nói chuyện Eleven cho họ biết không?

Triển Chiêu bỗng nhiên nheo mắt nói với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Mã ca hình như có tâm sự.”

Bạch Ngọc Đường bội phục nhìn hần, “Hần được xưng là đệ nhất mặt đơ của giới cảnh sát, cậu có thể nhìn ra hần có tâm sự?”

Triển Chiêu nhướn mày, “Hả? Là Tiểu Mã ca á, tôi còn tưởng là Bao cục!”

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Bao cục cảm xúc tràn trề như thế mà?”

“Tại vì chú ý đen quá nên không thấy rõ cảm xúc chứ sao!” Triển Chiêu nói rất có lý, “Công Tôn nói, cơ thể với màu sắc của làn da rất giống nhau, làn da đen thui của Bao cục chính là trang bị hợp kim!”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy có chút muốn ngắt, trong óc đột nhiên xuất hiện hình ảnh Bao Chứng với bộ dáng bắp thịt đen tuyền, lập tức vỗ vỗ đầu.

“Ý, thầy mới xem ra cũng không tệ!”

“Nghiêm túc quá chừng!”

“Tôi thích điểm đó đó!”

Chủ đề bây giờ vẫn xoay quanh vấn đề giáo viên mới tới.

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường theo bản năng tới gần Chu Dật, chờ xem náo nhiệt.

Bạch Trì đi theo hai người, đổ mồ hôi giùm Tiểu Mã ca. Lúc trước học ở trường cảnh sát, hần cũng thường gặp học sinh loại này, rất giỏi còn làm thầy khó xử, lúc đó mấy thầy rất xấu hổ, không biết Tiểu Mã ca sẽ xử lý thế nào.

Mã Hán thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tới gần, liền nhìn mọi người. Lúc trước hần đã từng dạy nhóm ngắm bắn, hần là cũng không khác gì ha?

“Ai, thầy mới.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nheo mắt lại nhìn Chu Dật đột nhiên xen mồm vào.

Mã Hán nhìn hần, người này đúng là không có quy củ.

“Có biết tôi là ai không?” Chu Dật có chút không quen, bình thường trước khi đi học hoặc tới trường, ai cũng chào hỏi hần.

Mã Hán nhíu mày, tâm nói là ai thì kệ cậu chứ, nhưng mà rất nhanh hần liền thấy bộ dáng vui sướng khi thấy người gặp họa của đôi trẻ kia... Mã Hán có chút cảm thấy kì lạ.

“Thầy không phải hội viên chính thức của hiệp hội xạ kích?” Chu Dật cười, hỏi Mã Hán, “Trường này thật lạ, tìm một người thường tới làm thầy.”

Triển Chiêu nhăn mặt nhìn Bạch Ngọc Đường —Ồ ồ! Hần dám nói Tiểu Mã ca là người ngoài nghề kia!

Bạch Ngọc Đường sờ mũi, đây là người không biết sợ trong truyền thuyết ư?!

Mã Hán đại khái cũng biết người kia đang làm gì, phỏng chừng là khiêu khích hoặc không phục, cũng thường thôi, đây chẳng phải là văn vô đệ nhất vô vô đệ nhị (*) ư, dạng học sinh kiểu này hần cũng đã từng gặp rồi.

(*) Là văn nhân thì không ai chịu nhận là đệ nhất nhưng là võ nhân thì không ai chịu đứng thứ hai.

“Tôi không biết thầy có tư cách dạy tôi không.” Chu Dật đại khái là người rất thích gây chuyện, nói với mấy bạn học phía sau, “Hay là để tao dạy tụi mày đi!”

Mọi người nhìn nhau, lại nữa rồi! Có chút đồng tình với thầy mới, cũng có vài người mang vẻ mặt hóng chuyện vui.

Bạch Ngọc Đường thấy Chu Dật mặt vênh tới trời, lắc đầu.

Mã Hán nhìn nhìn Chu Dật, vươn tay đưa súng cho hắn, nói, “Cái thùng nhôm năm mươi mét ngoài kia, bắn nó đi.”

“Chỉ vậy thôi?” Chu Dật giơ súng.

“Từ từ.” Mã Hán nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, sau đó vươn tay về phía nam sinh đeo cặp sách, “Cho tôi mượn cặp sách.”

Nam sinh không rõ, đưa cặp sách cho Mã Hán.

Mã Hán nhặt lên năm viên đá bỏ vào cặp, cầm thấy nặng nặng, sau đó đeo lên tay Chu Dật.

“Á!” Chu Dật cả kinh, sao mà giơ tay đây, chợt nghe Mã Hán nói, “Bắt đầu.”

“Bị bệnh hả, có biết tay của tôi đáng giá...”

“Cậu học bắn hay học đàn?” Mã Hán nhìn hắn một cái, “Có năm viên đá mà cũng chịu không nổi, bắn con khỉ gì nữa?”

“Thầy...” Chu Dật tức giận, “Ai có thể chứ? Thầy làm được hả?”

Mã Hán cầm súng, vươn tay đeo cặp sách, bắn ba phát, trúng ba thùng nhôm.

Sinh viên hai mặt nhìn nhau, có người che miệng kinh hô.

Chu Dật mếu máo, tuy rằng không phục nhưng vẫn về đơn vị, nếu không sẽ rất mất mặt.

“Ai cho về?” Mã Hán lạnh lùng nói.

Chu Dật xoay đầu lại.

“Làm chậm trễ giờ học, đi nhặt mấy cái thùng về.”

Triển Chiêu túm cánh tay Bạch Ngọc Đường lắc lắc — Tiểu Mã ca nghiêm khắc quá!

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, cái này còn nhẹ đó, Mã Hán nổi danh là huấn luyện viên ma quỷ trong đội ngắm bắn, nhiều đặc công còn phải phát khóc, huống chi là mấy đứa sinh viên này.

Chu Dật không có cách, đành phải đi làm.

“Ngồi chễm hễm đi.”

“Thầy... thầy đừng có quá đáng!”

“Học bắn mà có nhiều đó cũng làm không được?”

“Tôi...”

“Học kỳ này cậu rớt, cút.”

“Thầy, thầy có biết tôi là ai không?”

“Mặc kệ cậu chứ, cậu là ai liên quan gì tới tôi?”

“Thầy, thầy nghĩ tôi là ai?!”

“Thế cậu coi tôi là ai?”

...

“Phốc!” Có không ít sinh viên không nhịn được cười, lần đầu tiên thấy Chu Dật bị biến thành thằng ngốc.

Chu Dật cãi nửa ngày, giận tới nổi mặt cũng tái đi.

Bạch Trì kinh ngạc hỏi Triển Chiêu, “Hở tử không phải nói Tiểu Mã ca ăn nói vụng về lắm sao?”

Bạch Ngọc Đường khoanh tay, “Bình thường thì mềm mấp lắm nhưng mà hơi tiếc, bị ngốc.”

Bạch Trì mếu máo, không hiểu sao có chút hâm mộ, mọi người trong SCI đều rất giỏi! Ra ngoài sẽ chẳng chịu thiệt, chỉ có mình mình là không được như người ta, chiều cao cũng không bằng...

Chu Dật lúc này có thể được tính là đụng phải đối thủ, nhưng chức quán quân của hắn mà bị trượt môn này thì rất mất mặt, cho nên đành phải ngồi xổm xuống, đi lấy thùng chịu phạt. Bình thường hắn rất kiêu ngạo, bởi vậy bây giờ xấu mặt làm mọi người rất cao hứng. Nhưng mấy sinh viên kia còn chưa cười xong, Mã Hán đã nói, “Bạn mình bị phạt mà cười cái gì? Tất cả chạy quanh sân 20 vòng.”

Bạch Ngọc Đường theo bản năng nhìn Triển Chiêu, quả nhiên, ánh mắt của con mèo lúc này là — 20 vòng á?! Tôi muốn trốn học!

404. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 14

Chương 14: Kể khả nghi.

Hai mươi vòng, tuy rằng vòng chạy cũng không lớn, nhưng khi chạy, mấy sinh viên vẫn than thấu trời, đương nhiên, khổ sở nhất vẫn không phải bọn họ.

Tiểu Bạch Trì tuy rằng thể lực không tốt lắm, nhưng hằng ngày đều chăm chỉ luyện tập nên vẫn chạy được. Mà Bạch Ngọc Đường là một người cuồng vận động, nói hai mươi vòng chứ hai trăm vòng hắn cũng chạy không ngừng nghỉ, nhưng Triển Chiêu thì...

Mới chạy được hai mươi bước, Triển Chiêu đã đứng lại, đếm nhịp tim đập.

Bạch Ngọc Đường chạy xong vòng thứ hai, quẹo lại chỗ hắn, “Miêu nhi, cậu phải chạy a, như vậy thân thể mới khỏe mạnh được.”

Triển Chiêu còn thật sự nói, “Tôi chạy rồi!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, “Muốn sống lâu thì phải vận động, cậu mới chạy chưa tới hai vòng.”

Triển Chiêu nghiêm mặt, “Muốn sống lâu phải ở yên một chỗ!”

Bạch Ngọc Đường nhin không được rút khéo miệng.

“Cậu nhìn đi, rùa là loài động vật sống lâu nhất, chúng nó cơ hồ nằm im bất động!” Triển Chiêu còn giảng đạo cho Bạch Ngọc Đường, “Voi sống lâu hơn báo nè, cá voi sống lâu hơn cá mèi...”

“Rồi rồi... Cậu tiếp tục đứng im đi.” Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, chạy tiếp.

Triển Chiêu chạy sang một bên, xem đồng hồ.

Bởi vì hắn và Bạch Ngọc Đường là học sinh chuyển trường nên còn rất nhiều người không biết hắn, bởi vậy cũng không biết tại sao người này lại đứng chờ mà không chạy. Sau khi chạy năm vòng, mọi người đã mệt muốn xỉu, căn bản không còn tâm ý chú ý tới cái khác.

Triển Chiêu thấy còn lâu, liền chạy tới gốc cây che nắng, kéo ghế tới ngồi xuống.

Chốc lát sau, Bạch Ngọc Đường chạy tới chỗ hắn.

Triển Chiêu ngẩng mặt lên, “Cậu chạy xong rồi?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống bên cạnh.

Triển Chiêu nhìn mấy sinh viên đang chạy với tốc độ rùa bò, “Bọn họ chạy mấy vòng rồi?”

“Khoảng năm vòng.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ Bạch Trì, “Trì Trì chạy được 13 vòng rồi, tôi thấy cũng sắp xong.”

Triển Chiêu có chút để ý, thể lực gần đây của Bạch Trì hình như có tiến bộ vượt bậc nha.

Lại qua khoảng năm phút sau, Bạch Trì chạy xong 20 vòng, duỗi chân tay bước tới bên bọn họ, ngoài dự đoán của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, Trần Hi cũng đã chạy xong, thằng nhóc này đúng là có sức chịu đựng. Đồng dạng, Chu Dật ngồi chồm hổm đi lấy thùng nhôm cũng chạy xong rồi, còn mấy nam sinh thân thể khỏe mạnh cũng đã chạy xong, nhưng mà tập thể còn lại thì ngồi hết xuống đất cầu xin tha mạng.

Mã Hán lắc đầu, cũng không miễn cưỡng, bảo bọn họ nghỉ ngơi.

Chu Dật chống đầu gối đứng thở, Trần Hi nhìn Bạch Ngọc Đường, “Chạy cũng nhanh dữ? Thể lực tốt vậy sao? Chẳng lẽ chuyên thể thao?”

Bạch Ngọc Đường từ chối cho ý kiến, nhún vai.

“Đúng rồi, cậu tên gì?” Chu Dật cũng bước tới hỏi Bạch Ngọc Đường, dừng nhìn hắn vậy chứ thật ra cũng không để tâm nhiều.

Bạch Ngọc Đường nhớ tới tên trên thẻ học sinh, mở miệng, “Bạch Ngũ.”

“Bạch Ngũ?” Trần Hi cười, “Tên khố quá a, đứng thứ 5?”

Bạch Ngũ lắc đầu, đây là sắp xếp theo tuổi của Triệu Tước. Bạch gia có nhiều người, nào là Bạch Duẩn Văn, Bạch Diệp, Bạch Phong, họ đều là trưởng bối, Bạch Cẩm Đường là lão Tứ, cho nên hắn là Ngũ, Bạch Trì là Lục. Vì thế Triệu Tước rất khoái trá đặt Bạch Ngũ cho Bạch Ngọc Đường. Về phần Triển Chiêu...

“Còn cậu?” Trần Hi tò mò nhìn Triển Chiêu, “Sao lại không chạy?”

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, nhớ tới cái tên trên thẻ học sinh, có chút nín thở, tâm không cam lòng không nguyện nói, “Triển Mậu.”

“Cậu quen huấn luyện viên?” Chu Dật buồn bực, “Cậu không chạy ổng cũng chả nói gì.”

Triển Chiêu hơi nhướn mày, “Tôi có chứng rối loạn vận động phối hợp, không thể tiến hành những việc mang tính trình tự hoặc quy luật mang tính chu kỳ hoặc vận động lặp lại, hô hấp, huyết áp phải ổn định trong mức độ thoải mái, nếu không sẽ nguy hiểm tới tính mạng.”

Chu Dật cùng Trần Hi há to miệng... Bệnh gì vậy trời? Một câu nghe cũng không hiểu.

Triển Chiêu nheo mắt lại, cười, “Cho nên, tôi không thể vận động, tôi đã chào hỏi thầy giáo rồi, ổng cũng kệ tôi.”

“Ồ...” Chu Dật và Trần Hi nửa hiểu nửa không gật đầu, lúc này, Mã Hán ở bên kia tập hợp mọi người lại, hai người bọn họ liền chạy đi.

Triển Chiêu đứng lên, tao nhã vỗ ống quần dính cỏ, chậm chạp bước đi. Phía sau, Bạch Trì nhin không được hỏi Bạch Ngọc Đường, “Anh, bệnh kia là bệnh gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường hơi hơi nhướn mày, “Bệnh lười!”

Nói xong liền hứng mấy ánh mắt phóng dao của Triển Chiêu.

Sau khi mọi người đã tập trung lại, có mấy người mệt muốn xỉu, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng nghe Mã Hán giảng bài.

Mã Hán mở xem thành tích của mọi người trước, có chút khó hiểu — Học xạ kích một năm còn chưa đủ, giờ còn muốn học tiếp? Đám người này học thuật bắn súng để làm gì?

Mọi người được xếp thứ tự theo thành tích, Mã Hán cong khóe miệng, không nhịn được cười một tiếng.

“A!” Trần Hi chỉ hắn, “Thầy cười nhạo!”

Chúng sinh viên đều nhut chí.

Mã Hán lắc lắc danh sách trên tay, “Các bạn thật giỏi, học cả năm cũng không bắn trúng vòng thứ năm.”

Sinh viên vẻ mặt buồn bực.

Chu Dật khoanh tay nói thăm, đừng đánh đồng hấn với đám phé vật này.

Triển Chiêu không có gì làm, nhìn xung quanh, Bạch Ngọc Đường không quên chọc, “Cũng đỡ rồi, có người học mười mấy năm cũng không bắn trúng bia.”

Triển Chiêu phóng dao — Ê con chuột kia!

“Bắn thử vài phát cho tôi xem.” Mã Hán dẫn mọi người ra sân tập bắn, bia ngắm cũng không xa, chỉ khoảng 20m, nhóm sinh viên sắp xếp đội, mỗi người bắn một phát, có mấy người bắn chuẩn, bắn một cái đã trúng vòng bảy, đại đa số đều dưới vòng năm, còn lại đều không bắn trúng bia. Chỉ có Chu Dật và Trần Hi là bắn tương đối chuẩn.

Cuối cùng chỉ còn lại Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu và Bạch Trì.

Bạch Trì bước lên, lúc trước hấn đã tìm hiểu rất nhiều, kiến thức cơ bản rất vững, bắn một phát, dưới vòng chín một chút, cảm thấy súng tập luyện nhẹ hơn súng thật, sức giật cũng không giống, cần điều chỉnh lại số liệu.

Bạch Ngọc Đường nhận súng, suy nghĩ, bắn một phát.

Mã Hán hơi nhắc mi... Trúng hồng tâm.

Các sinh viên đều kinh ngạc, Chu Dật cũng có chút giật mình, Bạch Ngũ này về thể dục tương đối xuất chúng nha.

“Trước kia từng học qua?” Mã Hán nhận lại súng, hỏi hấn, đương nhiên là cố ý... Bởi vì dưới tình huống này, nếu không hỏi sẽ bị nghi ngờ.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Àn.”

Mã Hán giao súng cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn cây súng, “Tôi theo chủ nghĩa hòa bình, không thích sử dụng bạo lực.”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, Mã Hán vô lực.

“Vậy chạy hai mươi vòng nha?” Mã Hán nhìn hấn.

Triển Chiêu lập tức cầm súng lên, “Thời điểm thích hợp vẫn phải sử dụng bạo lực.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu... Con mèo này chẳng có nguyên tắc gì hết.

Triển Chiêu cầm súng tới vị trí cách chỗ bắn không xa, cúi đầu, cầm súng, chân nhích tới nhích lui, giống như đang tìm gì đó.

Tất cả khó hiểu nhìn hấn, Mã Hán cũng buồn bực.

Triển Chiêu giẫm lên vị trí trước một hàng, sau đó nghiêng thân, đưa tay nổ súng...

Tiếng kinh hô lập tức truyền tới.

Vòng 10!

Các học sinh hai mặt nhìn nhau, lại nói, Triển Chiêu lúc này không chạy, tất cả đều tưởng hấn là tên một sách hoặc gỏi thêu hoa (*) không xài được. Không nghĩ tới... hấn lại có thể bắn chuẩn như vậy.

(*) Ví với những người chỉ có hình dáng bên ngoài không có học thức tài năng.

“Ái chà, chân nhân bất lộ tướng a.” Trần Lộ vẻ mặt tán thưởng, Lưu Manh cũng gật đầu, Trần Hi bên cạnh không phục, bĩu môi, “Gặp may thôi.”

Mã Hán cũng bất ngờ, âm thầm tự nhéo mình, nhìn xem có phải Triển Chiêu thôi miên tập thể hay không, nhưng mà cảm giác đau truyền tới, Bạch Ngọc Đường cũng giật giật, Mã Hán cứ tưởng đang mơ.

Triển Chiêu đặt súng lên bàn, lão đảo về chỗ, đứng sau lưng Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, “Miêu nhi, sao bắn được hay vậy?”

Triển Chiêu cười thần bí, “Bí mật.”

Bạch Trì bội phục vô cùng, quả nhiên, Triển Chiêu muốn gì đều làm được sao?

Bạch Ngọc Đường buồn bực nhớ lại mấy bước đi của Triển Chiêu, có gì kì lạ ư?

Mã Hán cầm súng lên, đưa tới trước mặt mọi người, “Bây giờ học cầm súng trước, muốn bắn chuẩn, phải hiểu súng trước.”

Mấy sinh viên cũng thấy Tiểu Mã ca giảng bài rất có tính thuyết phục, vì thế đều xúm lại nghe.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì đứng phía sau.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Có phát hiện nhân vật khả nghi không?”

Triển Chiêu cau mày, “Cậu nói nhân vật khả nghi nào? Mấy nữ sinh đều giống nhau a.”

“Tôi không có nói xem bề ngoài, cái tôi nói là tâm lý.” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở, “Có ai là Ghost nguy trang không?”

Triển Chiêu bĩu môi, “Thật ra tôi cảm thấy tiến hành kiểm tra sức khỏe tổng quát thì tốt hơn.”

“Kiểm tra sức khỏe?” Bạch Ngọc Đường có chút ngạc nhiên.

“Cậu nghĩ đi, chức nghiệp là sát thủ, cỡ nào cũng đã từng giết người, từng học võ, tôi không tin tay chân của cô ta không có vết chai, trên người không có một vết sẹo.”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này, đúng là rất có lý!

Học được một nửa, Triển Chiêu phát hiện trên khán đài gần đó, có mấy sinh viên tụ tập, đương nhiên không phải vây xem lớp này tập bắn, bắn súng cũng không có gì hay để xem, mà là vây quanh cái gì đó.

Triển Chiêu khều khều Bạch Ngọc Đường, “Bên kia đang làm gì vậy?”

“Bên kia... Hình như là sân bóng rổ.” Bạch Ngọc Đường nói xong, Bạch Trì liền nhào tới, “Bên cạnh là lớp thể dục của Hồ tử đó!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, xoay đầu nhìn mọi người còn đang học, một đám nữ sinh mắt đầy sao nhìn Mã Hán, hai người ăn ý quyết định — trốn đi!

Ra ngoài, sang sân bóng bên cạnh, dù sao bọn họ cũng chẳng cần thi.

Sân bóng bên cạnh rất ồn ào, có nhiều người tới xem náo nhiệt.

“Sao lại đông vậy?” Triển Chiêu vỗ vỗ một sinh viên, “Có chuyện gì vậy?”

“Đang thi đấu!” Sinh viên kia có chút hưng phấn.

“Ai đấu với ai?” Triển Chiêu khó hiểu, mấy trận đấu này nhiều người hứng thú lắm sao?

“Đấu với trường kế bên á!” Nam sinh kia nói tiếp, “Lần trước đấu vòng tròn (*), bọn họ giở trò với chúng ta nên mới thắng. Lần này có thầy thể dục mới tới. Vừa lúc trường bên sang khiêu khích, cho nên tìm người tới đấu 1 chọi 1.”

(*) Đấu vòng tròn gồm có ba môn: Bóng đá, bóng rổ và bóng chuyền.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhin không được rút rút khóe miệng — Quả nhiên là phong cách của Triệu Hổ.

Chen vào sân bóng, đúng là khó giải quyết.

Triển Chiêu ngáp một cái, nhìn thấy hai nữ sinh bước tới, trên tay quần băng, hình như bị thương. Hai người còn nói chuyện vui vẻ, nói bác sĩ đúng là đẹp trai, mặc áo trắng rất giống người mẫu.

Triển Chiêu cười cười, ngẩng đầu... Bỗng nhiên nhìn thấy một nữ sinh trên khán đài.

Nữ sinh kia mặc áo len màu đen, váy ngắn, mang vớ, tóc là do râm nắng hay nhuộm vàng? Bởi vì Triển Chiêu ngẩng mặt nhìn nên phản quang không thấy rõ lắm.

Trên khán đài cao, xung quanh trống rỗng, phần lớn sinh viên đều tập trung ở hai tầng dưới, một mình cô ta đứng trên cao, trông có vẻ kì lạ.

Triển Chiêu còn muốn nhìn kỹ, mặt trời đang dần ngả về tây nên rất chói, hấn nhắm mắt lại, mở mắt nhìn kỹ lần nữa... Không thấy nữ sinh kia đâu.

Triển Chiêu ngẩn người, nhìn xung quanh khán đài... Cảm thấy không đúng, vừa rồi chỉ có mấy giây, cô ta có thể đi đâu được?

“Miêu nhi.”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đứng trước mặt hấn, vỗ tay một cái, “Nhìn cái gì vậy?”

“Hả?” Triển Chiêu lấy lại tinh thần, “Vừa rồi bên kia có một nữ sinh, cậu có thấy không?”

Triển Chiêu hỏi.

“Cậu nói cô ta?” Bạch Ngọc Đường chỉ khán đài trước mặt cách đó không xa.

Trên bậc thang bên trái, có một nữ sinh đáng yêu chạy nhanh xuống. Nữ sinh chậm rãi hòa vào nhóm bạn, nói chuyện líu lo... Nhóm bạn đó là hai nữ sinh lúc nãy vừa từ phòng y tế về, xem ra là chơi chung.

Đúng vậy, áo len màu đen, váy ngắn, tóc màu nâu nhạt, một nữ sinh rất khả ái. Sau khi cô ta chạy xuống, Triển Chiêu lại thấy không khả nghi... Chẳng lẽ mình lầm?

Hai người trở lại sân bắn, trong đầu Triển Chiêu vẫn là bộ dáng của nữ sinh kia... Lạ ở chỗ nào chứ?

Sau khi tan học, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tới phòng hiệu trưởng, vào cửa liền thấy một đồng hồ ăn bày trên bàn, Triệu Hổ đang ăn cơm, sau đó đột nhiên vọt vào phòng tắm, tắm rửa thay đồng phục, thoát nhìn rất giống thanh niên nhiệt huyết tràn trề, kéo Mã Hán tới kể chuyện đội bóng trường bên có mấy đứa rất muốn đắm.

Triển Chiêu không bước tới bàn, mà là tới chỗ nhân viên kỹ thuật kiểm tra camera ở sân bóng. Camera quay được nữ sinh kia, Triển Chiêu lấy được ảnh chụp tương đối rõ ràng, thuận tiện tra luôn thân phận.

“Nhanh như vậy đã có kẻ tình nghi?” Triệu Tước cười, “Thật không hổ là tiến sĩ Triển.”

Triển Chiêu liếc ông, tiếp nhận tư liệu của nhân viên kỹ thuật, “Tào Linh, một cái tên bình thường.”

“Thành viên hội học sinh, hội vẽ tranh, hội cờ vây, hội đàn tranh...” Triển Chiêu nói, “Tham gia nhiều hoạt động dữ.”

“Ân, vóc dáng có phải hơi nhỏ?” Triệu Tước nhăn mũi, “Màn hình phẳng a màn hình phẳng!”

Triển Chiêu trừng ông, “Chú đừng có giống mấy ông chú kì cục có được không vậy?”

Triệu Tước tò mò, “Cô ta chọc giận nhóc sao? Sao lại nghi ngờ cô ta?”

“Không nói rõ được, giống như...”

Triển Chiêu còn chưa dứt lời, bỗng nhiên, cửa mở ra, có một người chạy vào.

Tất cả ngẩng đầu nhìn, phát hiện là Công Tôn, hấn đóng cửa lại, mắt mở to, giống như bị cái gì đó kích thích.

“Sao vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Công Tôn nhìn bọn họ thật lâu, mở miệng, thanh âm rất bình tĩnh, “Có người chết!”

405. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 15

Chương 15: Tàng thi.

“Người chết?” Tất cả nhìn Công Tôn.

Bạch Ngọc Đường hơi nhướn mày, hỏi hẩn, “Anh nói người chết bình thường?”

Công Tôn chớp mắt, “Người chết mà còn phân ra bình thường với không bình thường hả?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, nhìn Công Tôn, “Bởi vì biểu tình của anh, giống như nhìn thấy thi thể không bình thường, hơn nữa anh còn ở cùng anh hai...”

Khóe miệng Công Tôn khê rút, vuốt cằm cân nhắc, “Lại nói, cũng là do tên kia làm loạn, anh hai mấy cậu đúng thật là cần đi bái thần.”

“Liên quan tới anh hai?” Bạch Ngọc Đường mới hỏi xong, cửa cũng mở ra, Bạch Cẩm Đường bước vào, hình như mới rửa tay, vừa đi vừa dùng khăn lau, vẻ mặt hoang mang, “Tà môn nha, lần nào cũng vậy.”

“Xảy ra chuyện gì?” Triển Chiêu khó hiểu hỏi.

Triệu Tước cũng hiểu kì tiến tới.

Công Tôn nhìn nhìn Bạch Cẩm Đường.

Bạch Cẩm Đường vươn tay sờ trán, nhìn Công Tôn, ý là — Hay là em nói đi.

Công Tôn mặt nhăn nhú, bắt đầu giải thích, “Lúc này không phải chúng tôi đi uống rượu sao?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, đúng vậy, uống rượu xong sẽ loạn tính rồi làm chuyện gì gì đó... Hơn nữa mọi người đều rõ, Bạch Cẩm Đường cho Công Tôn uống rượu cũng chính vì hai chữ loạn tính kia.

“Uống rượu xong, thuận tiện làm chuyện đó đó một tí...” Công Tôn xoa cằm.

“Chuyện đó đó là chuyện gì?” Tất cả vẻ mặt ngây thơ, mở to mắt nhìn hai người.

Công Tôn xấu hổ.

Bạch Cẩm Đường nhìn trời, kéo Công Tôn qua, “Làm một lần ọi người xem liền biết chứ gì.”

“Ế!” Công Tôn rống lên một tiếng, nhưng đã không còn kịp nữa, Bạch Cẩm Đường một tay ấn hẩn lên tường, mọi người đang chờ thưởng thức cảnh sinh động, nhưng Bạch Cẩm Đường lại dừng tay, chống tay lên tường nhìn mọi người, “Là như vậy.”

“Là như vậy?” Triệu Tước tức giận, “Kế tiếp đâu? Đã làm rồi sao không...”

Nói còn chưa dứt lời, Triển Chiêu nắm tóc ông kéo một cái, “Chú nói bậy gì đó!”

“Tôi cũng đâu có cố ý.” Bạch Cẩm Đường trả lời, rất hợp tình hợp lý, có chút buồn bực, “Lãng phí một chai rượu ngon của ông!”

Mọi người vẻ mặt khinh bỉ nhìn hẩn — Quả nhiên!

“Sau đó xảy ra chuyện gì?” Ở đây chỉ còn Bạch Ngọc Đường là giữ vững ý chí, hỏi Công Tôn.

Công Tôn chỉ vách tường phía sau mình, “Có thể là vừa lúc đụng trúng chỗ cần đụng, mảng tường bóc ra, một bàn tay đặt lên vai tôi, còn là thầy khô.”

Mọi người nhin không được rút khóe miệng — Khó trách sắc mặt đều thay đổi, bị cắt ngang hứng thú mà còn rất kinh khủng.

“Anh nói bên trong vách tường có người chết?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Thi thể đâu?”

Công Tôn buông tay, “Còn trong tường, tôi đã khóa cửa phòng y tế lại rồi, tạm thời không có ai vào được.”

“Người chết trong bao lâu rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Công Tôn lắc đầu, “Tôi phải khám nghiệm tử thi mới biết được, bên trong vách tường có chút đặc biệt, sẽ có côn trùng cắn thi thể, cho nên không thể nhìn tình huống bên ngoài mà phán đoán được. Nhưng nhìn về ngoài, thạch cao cũng bẩn, hẳn là đã lâu lắm rồi.”

“Trong vách tường của phòng y tế, phát hiện được một thi thể, đúng là kì lạ.” Triển Chiêu ngẩng đầu hỏi Triệu Tước, “Vụ lần này của chú có bao nhiêu án chưa giải quyết vậy?”

Triệu Tước nhanh chóng lắc đầu, “Cái này ta cũng lần đầu tiên nghe thấy đó!”

“Hay là chúng ta đi xem thử đi, lấy thi thể ra kiểm nghiệm một chút?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường có chút khó xử, “Nhưng mà... ở đây không thuộc phạm vi quản lý của chúng ta, nếu có vụ án giết người, hẳn là phải báo cho cảnh sát địa phương biết trước, nếu không sẽ phá hư hiện trường.”

Mọi người nhìn lẫn nhau, cũng phải.

“Nhưng mà...” Triệu Tước không nhanh không chậm nói, “Có lẽ sẽ bứt dây động rừng, kiếm củi ba năm thiêu một giờ, làm không đến nơi đến chốn, còn bị Bao cục mắng...”

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường khê rút.

Triển Chiêu vỗ hân, “Cậu gọi điện hỏi Bao cục đi, bảo ông ấy nói với cảnh sát địa phương, chúng ta cũng có quyền lực giám sát và tiếp nhận các vụ án ở đây.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, móc điện thoại ra đưa cho Triệu Tước.

Triệu Tước cong khóe miệng, bấm số, nhấn loa ngoài.

Trong chốc lát, đầu dây bên kia truyền tới tiếng Bao Chứng, “Alo?”

“Hớ ni ~~”

“Phốc!”

Cách điện thoại, mọi người có thể nghe tiếng Bao Chứng phun nước sau đó là một tràng ho khù khụ, cả đám cùng mỉm cười — Quá đã!

Triệu Tước cười hì hì nói, “Chúng tôi phát hiện một thi thể.”

Bao Chứng thở dài, “Liên quan tới vụ đang điều tra?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Dạ.”

Bao Chứng trầm mặc một hồi, “Được rồi, các cậu cứ làm việc, tôi sẽ liên lạc với cảnh sát bên đó.”

Mọi người trong SCI vừa kinh hỉ vừa kinh ngạc — Sao Bao cục nói chuyện nhẹ nhàng vậy? Chẳng lẽ Triệu Tước nắm được nhược điểm của ông, cho nên nói gì nghe nấy?

“Ai nha, không hổ là Hắc Bánh Bao, quả nhiên biết tùy cơ ứng biến!” Triệu Tước trêu chọc Bao Chứng.

Bao Chứng bỗng nhiên cũng cười, học theo ngữ khí của Triệu Tước, “Thế cậu có biết cái gọi là tự chui đầu vào lưới không?”

“Cái gì?” Triệu Tước khó hiểu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, chợt nghe đầu dây bên kia truyền tới một thanh âm lạnh như băng, “Thì ra ở thành phố T.”

Triệu Tước cả kinh, tóc dựng thẳng lên, “Vèo” một cái chạy ra trốn sau lưng Bạch Cẩm Đường.

Triển Chiêu vẻ mặt hồ nghi, ai lại lợi hại vậy, có thể dọa Triệu Tước sợ tới như vậy.

“Em chạy tới đó làm gì...” Nói còn chưa dứt lời, Bạch Cẩm Đường đã cúp điện thoại.

Tất cả mọi người nhìn Triệu Tước.

Chỉ thấy Triệu Tước vẻ mặt cầu xin, nắm tay áo Bạch Cẩm Đường, “Chết chắc rồi!”

Bạch Cẩm Đường bật cười, “Ai biểu chú vênh vào làm gì.”

Triệu Tước buồn bực, “Một chút kinh hỉ bất ngờ cũng không có! Cái đồ bánh bao đen thui một trứng kia!”

“Người kia là ai?” Triển Chiêu nghi hoặc, Triệu Tước sao lại như vậy, “Kinh hỉ bất ngờ cái gì?”

“Không.” Triệu Tước rầu rĩ xoay người, dẫn mọi người đi.

Triển Chiêu nháy mắt với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường lập tức chạy tới khoác tay lên bả vai Bạch Cẩm Đường, “Anh hai.”

Công Tôn tất nhiên bị Triển Chiêu kéo đi.

“Người kia là ai vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Bạch Cẩm Đường nhún mày, “Qua vụ này mấy đứa sẽ biết.”

“Gần đây anh rất thân với Triệu Tước nha.” Bạch Ngọc Đường thuận miệng hỏi, “Không liên quan tới Bạch Diệp chứ?”

Bạch Cẩm Đường sững sốt, sau đó lập tức bật cười, lắc đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Em nhỏ hơn anh sao trí nhớ kém quá vậy, Bạch Diệp đã chết rồi, em cũng nhìn thấy bia mộ mà.”

“Anh xác định?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nhưng Triệu Tước đã từng nói về Bạch Diệp với em, so với hình dung của mấy lão ba cũng không giống.”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, không nói gì.

“Vậy anh cảm thấy, rốt cuộc là thế nào?” Bạch Ngọc Đường chưa từ bỏ ý định.

Bạch Cẩm Đường vỗ vỗ bả vai hắn, “Tóm lại là thế nào, thì em và anh vẫn là anh em.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Hả?”

Bạch Cẩm Đường cười ảm đạm, “Em đừng chọc giận ba đó.”

Bạch Ngọc Đường méo máo, nhìn đi nơi khác. Từ chuyện trước, Bạch Cẩm Đường đúng là có chút định kiến về Bạch Duẩn Văn, tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng rõ ràng là né tránh, số lần về nhà càng ngày càng ít.

“Ông ấy không muốn anh nhớ lại, đúng là có đầy đủ lý do.” Bạch Cẩm Đường cười bất đắc dĩ.

“Vậy anh và Triệu Tước đang điều tra cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Nói cho tụi em biết thì sẽ dễ tra hơn.”

“Mấu chốt thì anh cũng không biết.” Bạch Cẩm Đường lắc đầu, “Thật ra em và Triển Chiêu, có lẽ đã bước vào một con đường sai lầm.”

“Con đường sai lầm?”

Hai người phía sau, Triển Chiêu khó hiểu nhìn Công Tôn. Bạch Ngọc Đường ở phía trước ép hỏi Bạch Cẩm Đường, đương nhiên Triển Chiêu cũng không rảnh rỗi, ở phía sau ép cung Công Tôn.

Công Tôn chỉ trả lời, “Thật ra anh cũng hỏi Cẩm Đường, tại sao lại gạt mấy đứa, hắn lại nói, hai đứa đã bước vào một con đường sai lầm.”

Triển Chiêu khoanh tay, “Đó là cái gì?”

Công Tôn nhún vai, “Đơn giản mà nói, giống như những chuyện càng không cho hai đứa biết, hai đứa lại càng muốn biết...”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, tựa hồ đã hiểu.

Phía sau, Triệu Tước lộ ra nụ cười giảo hoạt.

“Meo!” một tiếng.

Mọi người xoay đầu lại.

Triệu Tước xấu hổ móc điện thoại ra, là tin nhắn. Lấy tiếng mèo kêu làm tiếng chuông đã sớm làm mọi người trong SCI nghe thành thói quen, một chút cũng không thấy lạ. Nhưng tiếng tin nhắn của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường là thu của Lỗ Ban, lúc nó nằm úp sấp kêu một tiếng, thực mạnh. Tiếng di động của Triệu Tước lại không giống, nói ví dụ như tiếng tin nhắn của Bạch Trì là thu của mèo con, lúc nó tức giận. Của Triển Chiêu là thu lúc Lỗ Ban tạc mao, của Bao Chửng là lúc Lỗ Ban còn béo phệ. Mà cái này giống như Lỗ Ban bị nắm đuôi, tiếng kêu rất hung tàn.

Triệu Tước tùy tiện đưa cho Triển Chiêu, “Xem giùm ta hần nhắn cái gì.”

Triệu Tước tò mò, mở di động ra xem, trên đó chỉ có một dòng ngắn ngủi — “Mấy ngày nữa tôi tới, em phải thành thật cho tôi.”

...

“Chỉ vậy thôi?” Triệu Tước nhìn sang.

Triển Chiêu giấu điện thoại đi không cho ông xem, “Chú nói rõ đi, tại sao chú lại sợ?”

“Ai nói ta sợ?” Triệu Tước không phục.

“Như vậy mà không phải sợ?” Triển Chiêu buồn cười, “Chú nhìn chú đi, cả tin nhắn cũng không dám coi.”

Triệu Tước thu di động, lẩm bầm, “Ta sợ phiền phức thôi.”

“Àn...” Triển Chiêu suy nghĩ, “Muốn hỏi một vấn đề!”

“Cái gì?”

“Không, hai vấn đề.” Triển Chiêu vươn hai ngón tay, “Một, cái gọi là con đường sai lầm có phải ám chỉ nó rất rối loạn?”

Triệu Tước hơi nhướn mày, “Nga?”

“Tôi rất khó tưởng tượng, có chuyện gì mà chú, ba tôi, chú Bạch hơn nữa còn có Bao cục, nhiều người như vậy mà trải qua bao nhiêu năm vẫn không tra được. Càng thú vị hơn chính là trí nhớ của anh hai, bọn họ thà rằng xóa sạch trí nhớ của anh ấy cũng không muốn anh ấy khôi phục, tôi không cho là kỳ ức đó sẽ làm anh hai sợ hãi. Nếu có gì đó quan trọng cần phải bỏ đi, tính tới tính lui cũng chỉ có một, đó là rối loạn!”

Triệu Tước nhìn Triển Chiêu, “Tiếp đi.”

“Mọi người tốn rất nhiều thời gian mà không tra ra chân tướng, có thể nào vì mọi người cũng bị vây trong rối loạn, ký ức về vụ án năm đó, chính bản thân các chú cũng không phân biệt được đâu là thật, đâu là giả. Cho nên các chú mới lựa chọn để lộ một ít manh mối cho chúng tôi, còn lại thì giấu hết. Bởi vì biết quá nhiều sẽ rất khó phân biệt, so với người cái gì cũng không biết sẽ càng thêm rối loạn.”

Triệu Tước nghe xong, che miệng cười.

Triển Chiêu nhướn mày, “Tôi đoán sai sao?”

Triệu Tước cười xong, thở dài, “Đúng là rất thông minh, nhanh như vậy đã mò ra được một chút.”

Triển Chiêu nhướn mày, “Quả nhiên là vậy? Đó cũng chính là nguyên nhân chú hứng thú với tâm lý học, thôi miên và ám thị?”

Triệu Tước vươn một ngón tay, “Còn điều thứ hai?”

Triển Chiêu hé miệng, “Nếu tất cả đã rất rối loạn, thì chân tướng cũng chưa chắc là chân tướng, sự thật cũng chưa chắc là sự thật, vậy Bạch Diệp rốt cuộc có mấy người?”

Triệu Tước sững sốt, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, thần sắc có chút quái dị.

Triển Chiêu khoanh tay, “Tại sao lại có người giống Ngọc Đường tới vậy, tôi thật sự vẫn luôn để ý.”

Triệu Tước ngậm miệng không nói, trầm mặc một lúc, sau đó ngáp một cái, “Nhóc đoán xem ở căn tin có bán cà chua xào trứng không?”

Triển Chiêu thấy ông chuyển đề tài, có chút tức giận, “Căn tin nào cũng có hết!”

Triệu Tước lên ra trốn phía sau Bạch Cẩm Đường, xoay đầu nhìn mặt nhìn Triển Chiêu, “Con mèo hung ác!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chỉ có thể hỏi tới đây, nhưng cũng không hỏi được gì, có chút tức giận, nhưng mà cũng không có cách.

Mọi người vào phòng y tế, đóng cửa lại... Liếc mắt liền thấy tường nứt một mảng lớn.

“Lớn vậy á?” Triệu Tước kinh ngạc nhìn Bạch Cẩm Đường, “Một cái đẩy thôi á?”

Bạch Cẩm Đường kéo kéo cà vạt — Chút lòng thành thôi!

“Trong tường có một cái lỗ?” Bạch Ngọc Đường đứng trước khoảng trống, nhìn vào trong. Chỉ thấy một cổ thi thể trong tình trạng khô héo, nghiêng người, một tay vươn ra ngoài, cánh tay không trọn vẹn rách nát, da bọc xương, nhiều nếp nhăn khô vàng.

“Lại nói.” Công Tôn bước tới, ngửi ngửi tay thi thể, “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy màu này trên thi thể người.”

“Người này có bệnh sao? Sao toàn thân đều vàng khè vậy?” Bạch Trì cũng ngửi thử, nắm mũi lại, “Còn có mùi lưu huỳnh nữa.”

“Lưu huỳnh...” Công Tôn cầm thùng dụng cụ, chuẩn bị đập thạch cao ra, lấy một ít làm bằng chứng, cũng thuận tiện thấy rõ thi thể kia.

Đại Đình và Tiểu Đình tới giúp.

Vừa mới đập một mảng tường, bên trong có gì đó màu đen trượt ra, mọi người tập trung nhìn, có chút buồn nôn.

“Tóc dài vậy sao?” Triển Chiêu kinh ngạc, chỉ thấy tóc của thi thể rất dài, dài tới gót chân luôn, hơn nữa cảm giác còn rất không tồi.

“Là nữ?” Bạch Trì hỏi.

“Tóc dài chưa chắc là nữ.” Công Tôn nhìn lông tóc, “Có lẽ sau khi chết mới dài ra, mọi người xem móng tay đi.”

Một đám vất vả ghé vào khe hẹp nhìn vào trong, xem tay người chết, móng tay dài tới dọa người, còn cong lại, ít nhất phải dài tới 40, 50cm.

“Đúng là sau khi chết, tóc và móng tay còn có thể mọc dài, nhưng mà dài thế này thì có chút không bình thường...” Triển Chiêu cũng thấy khó tin.

“Hiện tượng này đúng là không bình thường.” Công Tôn lắc đầu, cẩn thận nghiên cứu, “Có thể liên quan đến làn da màu vàng.”

Đang lúc thảo luận đột nhiên có người đập cửa.

Tất cả đều kinh hoảng.

Công Tôn ho khan một tiếng, “Ai vậy?”

“Bác sĩ, có sinh viên bị té xỉu, nhờ anh mau mau tới xem!” Thanh âm của một cô giáo truyền vào.

“Nga...” Công Tôn lập tức đứng dậy, tất cả có chút khó xử, gian phòng thì lớn, trong phòng lại nhiều người, quan trọng là có một thầy khô. Cô giáo thì đứng ngoài cửa, mở cửa ra một cái liền thấy hết.

“Cô đưa sinh viên tới phòng bệnh bên cạnh đi, tôi lập tức tới ngay!” Công Tôn trả lời, Triển Chiêu ghé vào mắt mèo trên cửa, nhìn ra ngoài, thấy cô giáo và một nam sinh đang đỡ một người hình như đã ngất xỉu.

Triển Chiêu xoay đầu lại, nhìn mọi người, ý là đã đi rồi.

Công Tôn thay áo trắng ra ngoài, Triển Chiêu cũng kích động đuổi theo.

Bạch Ngọc Đường giữ chặt hần, “Cậu đi theo làm gì?”

“Cô giáo đó chúng ta biết, vừa mới xem tư liệu hôm qua.” Triển Chiêu cười thần bí, “Chính là nữ sát thủ Tuyết Nhận.”

406. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 16

Chương 16: Mất tích.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn có Công Tôn, ngó trước ngó sau, không thấy ai, liền chạy đi. Cặp song sinh nhanh chóng đóng cửa lại, những người còn lại đảm đương việc giám định, thu thập chứng cứ ở hiện trường, sau đó có một ý tưởng, lấy thi thể ra.

Ba người sau khi sang phòng bệnh, chỉ thấy một nữ sinh nằm trên giường, bên cạnh là nam sinh đang xấu hổ, hần mặc đồ thể dục, trên người mồ hôi chảy ròng ròng. Cô giáo sử dụng tên giả Triệu Tuyết Diễm kia, cũng chính là sát thủ Tuyết Nhận, đứng bên cạnh, nhẹ nhàng chăm sóc nữ sinh.

Nữ sinh nằm trên giường làm Triển Chiêu chú ý.

Mới vừa vào cửa, Triển Chiêu đã nhẹ nhàng dùng khuỷu tay gạt Bạch Ngọc Đường, bĩu môi nhìn hắn, nhỏ giọng nói, “Ngực lớn!”

Bạch Ngọc Đường trừng mắt nhìn hắn — Lớn nhỏ cái gì, chẳng lẽ ai cũng là Ghost? Là Ghost cũng chẳng dễ xui như vậy.

“Sao lại xui?” Công Tôn đeo ống nghe, lại bị khuôn mặt của nữ sinh hấp dẫn tầm mắt... Căn bản nhìn rất được, nhưng mà trên trán có một cục u.

“Đụng phải cột điện?” Công Tôn nhú mày.

“Không phải, tôi đang dạy học, đột nhiên có một trái bóng bay vào, vừa lúc đụng trúng em ấy.” Triệu Tuyết Diễm rất bất đắc dĩ.

“Trái bóng?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Cô dạy phòng nào vậy?”

“Phòng ba.”

Triển Chiêu còn theo sát Bạch Ngọc Đường, nói, “Trái bóng kia có vấn đề...”

Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn hắn, “Cậu cũng thấy vậy?”

“Ừ!” Triển Chiêu gật đầu, “Nhất định là do Conan đá!”

...

Trầm mặc một lát, nam sinh kia đột nhiên cười lên.

“Haha...” Ngay cả nữ sinh nằm trên giường cũng tỉnh, cười xong cảm thấy đầu hơi đau, xoa đầu than “Ái ui”.

Công Tôn cẩn thận kiểm tra một chút, “Chuyện nhỏ thôi, tan bầm là được rồi, giờ nằm ở đây nghỉ, lát nữa thì về nhà. Mấy ngày nay đừng ăn đồ chua với đồ cay, đừng gội cũng đừng xoa, lúc rửa mặt phải cẩn thận, nó sẽ tự tan, đụng vào sẽ để lại sẹo hoặc dấu đen.”

“Nga, cảm ơn bác sĩ.” Nữ sinh đã thanh tỉnh lại, dựa vào thành giường, lấy gương ra nhìn.

Triệu Tuyết Diễm nghe nữ sinh không sao, cũng an ủi cô, bảo đừng để ý, vẫn đẹp lắm, mấy ngày sau là tan bầm thôi. Còn nói giỡn với cô, đùa thử với bạn trai xem sao, nói với hắn về sau cũng không tan bầm, coi hắn có dễ tâm không.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, người này đầu giống làm sát thủ đâu, là cô giáo hòa nhã dễ gần điển hình mà, hơn nữa thoát nhìn cũng không nghiêm khắc.

“Đến phiên cậu.”

Ai ngờ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa mới khen vài câu, Triệu Tuyết Diễm lập tức biến sắc, xoay đầu nhìn nam sinh.

Đừng thấy nam sinh cao to vậy chứ, vừa nghe gọi mình hần liền giật nảy, “Cô... cô Triệu.”

Công Tôn tháo ống nghe ra xem nào nhiệt.

“Giờ làm gì với cậu đây, muốn phạt hay ghi lỗi?” Triệu Tuyết Diễm khoanh tay, lạnh băng nhìn nam sinh.

“Đừng mà cô, không liên quan tới em.”

“Một đám chơi với nhau ở dưới, có một mình cậu chạy lên, vậy không phải cậu thì là ai?” Triệu Tuyết Diễm chống nạnh, “Có cần tìm cảnh sát làm kiểm tra vân tay không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không tự giác rút rút khóe miệng — Nháy mắt đã trở nên đáng sợ!

“Không phải, tụi em đang chơi bóng rổ, còn bóng đá là sân thể dục bên cạnh.”

“Sân thể dục?” Triển Chiêu tính khoảng cách, “Vậy trái đó không phải Conan đá mà là Ultraman (*)!”

(*) Ultraman là siêu nhân ý, không biết hồi nhỏ mọi người có coi phim này không

Bạch Ngọc Đường vỗ nhẹ hần, ý nói — Đừng cắt lời người ta, Miêu nhi.

Ai ngờ Triệu Tuyết Diễm đột nhiên xoay đầu nhìn hai người, “Hai đứa học năm hai? Không đi học chạy tới đây làm gì?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh nói, “Khám bệnh!”

Công Tôn ngắc đầu, “Bọn họ phải viết đơn xin nghỉ, tôi bảo bọn họ chờ.”

Triệu Tuyết Diễm thu tầm mắt lại, trừng nam sinh kia, “Viết tên với lớp xuống, chờ xử phạt!”

“Oan quá cô!” Nam sinh nóng nảy, “Trái banh đó không phải em đá mà!”

“Vậy là ai?” Bạch Ngọc Đường thấy nói mãi mà chưa vào trọng điểm, có chút buồn bực.

“Lúc này chúng tôi đang chơi bóng rổ, sân thể dục bên cạnh đột nhiên có đứa đá banh sang, chúng tôi sợ ảnh hưởng, cho nên thuận tiện đá trái banh ra cửa.” Nam sinh giải thích, “Cái này cũng bình thường thôi, sân bên kia thường đá sang bên này, chúng tôi lúc nào cũng đá ra cửa, sẽ có người bên kia chạy qua nhặt. Nhưng mà lần này tôi dùng sức hơi nhiều, cho nên trái banh bị đá ra giữa đường. Vừa lúc có một nữ sinh ôm chồng sách bước tới, tôi nghĩ nếu làm người ta té thì xong luôn, cho nên chạy tới... Không nghĩ tới nữ sinh kia nhắc chân, đá trái banh đi...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thanh, “Cậu nói đá trái banh là một nữ sinh?”

“Đúng vậy.” Nam sinh gật đầu.

“A.” Triệu Tuyết Diễm cười lạnh, “Lừa quỷ hả?”

“Thật mà.”

“Nữ sinh kia tên gì?”

“Tôi không biết...”

“Diện mạo?”

“Vóc dáng không cao, cô ta ôm chồng sách che cả mặt nên tôi không thấy.”

Triệu Tuyết Diễm cười lạnh, “Nói tiếp đi.”

“Tôi cảm thấy hần không nói dối.”

Đang lúc nam sinh hết đường chối cãi, Triển Chiêu bỗng nhiên lên tiếng.

Nam sinh nhìn Triển Chiêu như nhìn thấy ân nhân.

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Nếu đặt ra một câu chuyện, nói là nam sinh cao lớn sẽ dễ làm người ta tin hơn là một nữ sinh thấp bé.”

“Đúng vậy!” Nam sinh gật đầu, “Tôi thấy cô ta đá trái banh đi, trái banh bay về phía đây lâu, tôi chủ yếu muốn nhặt bóng giùm, ai ngờ trái banh lại làm bể cửa thủy tinh còn làm người ta bị thương.” Nam sinh chán nản, “Nữ sinh kia cũng quá mạnh, Carlos năm đó cũng không đá được như vậy, bay hơn nửa sân mà còn mang lực sát thương.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều muốn cười.

Triệu Tuyết Diễm tựa hồ cũng không chịu tiếp thu.

Lúc này, nữ sinh kia lên tiếng, “Cô ơi, hay là điều tra rõ đi. Hắn cũng không phải cố ý, em cũng không sao rồi.”

Triệu Tuyết Diễm cúi đầu nhìn nữ sinh, thanh âm lập tức trở nên mềm mỏng, “Khó có được người phóng khoáng như em. Vậy đi, tiền thuốc men của em để cho cậu ta trả, quan sát hai ngày, có muốn kiện cô ta hay không để em quyết định, để lại sẹo thì cậu ta phụ trách!”

Nam sinh vừa nghe, vội vàng giơ tay, “Không thành vấn đề!”

Nữ sinh đỏ mặt, nam sinh thì hắc hắc cười ngây ngô, tâm nói, ngẫu nhiên đá đi một trái bóng lại kiếm được bạn gái xinh đẹp thì còn gì bằng.

Triệu Tuyết Diễm liếc hắn, nói với Công Tôn, “Cám ơn nhiều, tôi còn phải về lớp dạy tiếp. Phiên anh chăm sóc học trò giùm tôi.”

“Nga... Không thành vấn đề.” Công Tôn gật đầu, trong lòng nghĩ, ai da, cô giáo này đủ khốc nha, so với bác sĩ cũng chẳng khách khí, chỉ nhẹ nhàng với học sinh của mình thôi.

Triệu Tuyết Diễm ngẩng đầu, ra ngoài, tiếng giày cao gót chạm đất vang lên.

Chờ cô đi hẳn, Triển Chiêu mới hỏi nữ sinh, “Ai, cô ấy có phải là người theo chủ nghĩa nữ quyền?”

“Cũng dễ thấy mà!” Nữ sinh cầm ly nước Công Tôn đưa sang, gật đầu, “Cô Triệu đối xử với sinh viên nữ rất tốt, nhưng mà rất hận đàn ông, đối xử với nam sinh giống như đối xử với chó vậy.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhún mày — Không phải chứ?

“Thật đó.” Nam sinh chơi bóng rổ cũng võ ngực nói, “Cô Triệu nổi tiếng là quý gái còn phải sợ, nổi danh thống hận đàn ông. Có một lần, có một bạn nam rất lịch sự mở cửa giùm cô ấy, vậy mà cổ lại chửi ầm lên mắng hắn tới phát khóc, rất khủng khiếp!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau liếc mắt một cái — Đây đủ tính cách của một sát thủ.

“Cổ vì bắt nam sinh trốn học mà vào thẳng nhà vệ sinh nam.” Nữ sinh kia cũng rất bất đắc dĩ, “Câu nói cửa miệng chính là, đàn ông có lợi hại tới đâu cũng là do phụ nữ sinh ra! Cho nên đàn ông là loài phụ thuộc và phụ nữ!”

Triển Chiêu rụt cổ lại — Sống theo chủ nghĩa nữ quyền! Lần đầu tiên gặp một người cực đoan như vậy ở trong nước!

“Hôm nay cũng may có hai người.” Nam sinh nói lời cảm tạ với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Nếu không có hai người, tôi đã trở thành người chết thay rồi, còn nữa, cảm ơn bác sĩ.”

Công Tôn cười cười, “Chỉ là chút lòng thành, nhưng mà lúc này cậu nói thật?”

“Cái gì... À!” Nam sinh tỉnh táo, “Nữ sinh đó sao?”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, khoanh tay lại, “Xương của con người quyết định sức mạnh của họ, chân có sức lớn cũng liên quan tới hình thể của con người. Có thể quan sát chân của cầu thủ bóng đá là thấy, rất có lực, xương đùi thô, chân và mông cũng lớn, nhưng bàn chân và mắt cá lại nhỏ. Từ chỗ sân bóng rổ đến phòng 3, làm vỡ thủy tinh còn tạo ra thương tổn, đáng người của nữ sinh kia hẳn là phải tương đối cường tráng?”

“Không hề!” Nam sinh lắc đầu, “Lúc này tôi cũng đã nói, nữ sinh kia rất xinh đẹp, tôi thấy mặt rồi, nếu không phải mỹ nữ tôi sẽ chẳng tới nhặt bóng đâu.”

Nam sinh vừa nói xong, nữ sinh nằm trên giường liền liếc hẳn, “Trông mặt mà bắt hình dong!”

“Nói giỡn nói giỡn thôi.” Nam sinh còn rất vui tươi, khoát tay, “Không phải mỹ nữ mình cũng nhặt mà.” Nói xong, tự giới thiệu, “Tôi là Lưu Ảnh, mọi người xưng hô thế nào? Tôi chưa từng gặp hai người, chẳng lẽ là hai học sinh chuyển trường siêu đẹp trai trong lời đồn?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cười cười, tự giới thiệu.

Nam sinh vỗ tay một cái, “Tan học cùng nhau chơi bóng nha? Tiết ba tiết bốn hai người có học không? Chơi bóng rổ xong chúng ta đi ăn lẩu.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu muốn hỏi tình trạng của nữ sinh kia cho nên liền đồng ý, “Chúng tôi rảnh.”

“Ok!” Nam sinh còn hỏi số điện thoại của hai người.

Công Tôn hỏi hẳn, “Cậu miêu tả lại nữ sinh kia đi.”

Nam sinh nhìn Công Tôn, giống như không rõ sao hẳn lại hiếu kỳ như vậy.

Công Tôn cười, “Chân của nữ sinh kia có thể bị thương.”

“Nga!” Nam sinh nghĩ nghĩ, “Vóc dáng thoát nhìn rất nhỏ, khoảng 1m6, có cảm giác đặc biệt thanh thuần, nhưng mà lực của đôi chân... Chắc, chắc là do may mắn thôi.”

“Ngực có lớn không?”

Một câu của Triển Chiêu làm nữ sinh nằm trên giường phun hết nước lên thảm, có chút kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, lúc này đúng thật là cô rất có hảo cảm với hẳn, hơn nữa theo bản năng của nữ sinh, cảm thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rất có tiềm năng hử... Nhưng mà, sao lại hỏi câu này?

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, Công Tôn rút rút khóe miệng.

Nam sinh cười xấu xa, nháy mắt với Triển Chiêu, “Cũng không tệ, rất được!”

Mọi người suy nghĩ — Lực bàn chân mạnh như vậy hẳn là có học võ, các phương diện khác... đều rất phù hợp với Ghost.

“Tên là gì, cậu có biết không?” Triển Chiêu hỏi.

“Ách...” Nam sinh có chút chần chờ, sau đó gãi đầu, “Chưa kịp hỏi.”

Lúc này, điện thoại của hẳn reo lên. Nam sinh lấy ra xem, “Ai nha, tôi còn phải đi học! Lát nữa trước tiết ba, tập hợp ở sân bóng nha!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Nam sinh vừa ra cửa, đột nhiên nhớ tới cái gì, xoay người lại đưa di động cho nữ sinh, “Lưu số của bạn đi.”

Nữ sinh đỏ mặt, “Chỉ vậy...”

“Lỡ bạn có chuyện gì rồi sao? Mình chịu trách nhiệm mà!”

Nữ sinh đỏ mặt nhưng vẫn lưu số mình cho hẳn, nam sinh cầm điện thoại, lao đi như một cơn gió.

Công Tôn ở bên cạnh lắc đầu, “Ai nha, tuổi trẻ a, quả nhiên sức sống tràn trề.”

Nữ sinh lấy chăn che mặt, có chút xấu hổ, “Hắn là đội phó đội bóng rổ, rất nổi tiếng, nhưng mà đào hoa lắm, cả ngày đi theo đuổi con gái.”

Công Tôn nhìn cô, “Vậy sao? Vậy không được rồi! Không đáng tin cậy.”

“Tôi mới không cần hẳn.” Nữ sinh nhếch khóe miệng, “Nhưng mà hẹn hò với hẳn một lần cũng được.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gãi đầu... Thời đại thay đổi rồi, nam sinh nữ sinh bây giờ chẳng ngây thơ như bọn họ ngày xưa.

Trong chốc lát, có hai nữ sinh tới đón bạn về, Triển Chiêu bọn họ về phòng y tế, bọn họ đã phá tường ra, chờ Công Tôn tới khám nghiệm tử thi.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Miêu nhi, Lưu Ảnh kia, cậu có cảm thấy hắn có điều giấu diếm không?”

“Tuyệt đối có.” Triển Chiêu gật đầu, “Hắn biết danh tính của nữ sinh kia, chỉ là cố ý không nói cho chúng ta biết.”

“Tại sao?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Ý thức có mỗi nguy chứ sao!” Triển Chiêu cười, khoát tay, “Lát nữa đi chơi bóng rổ đi!”

Tất cả đồng loạt xoay đầu nhìn hắn, “Cậu biết chơi bóng rổ?!”

Triển Chiêu xụ mặt, “Mấy người coi thường tôi!”

Do dự một chút, mọi người ăn ý xoay đầu lại, than thở, “Đi đứng còn chưa xong nói chi chơi bóng...”

Triển Chiêu tức muốn chết.

Công Tôn bảo cặp song sinh đặt thi thể lên giường bệnh, nhúu mày, “Là nam.”

“Là nam nhưng sao tóc dài vậy?” Tất cả đồng thời nhúu mày.

“Tôi phải giải phẫu, sau đó mới có thể ọi người biết kết quả.” Công Tôn tiếp tục làm việc.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy tới giờ rồi, liền theo lời hứa xuống sân chơi bóng.

Tới sân bóng, liền nhìn thấy đội trưởng đứng mắng người, “Lưu Ảnh đâu, cái thằng chết bầm kia sao còn chưa tới, điện thoại cũng không thèm nghe!”

“Lúc này học được nửa tiết, nó nhận được tin nhắn sau đó liền trốn đi.”

“Đi tìm thử coi!”

“Không thấy, tìm trong phòng học với ký túc xá rồi, không chừng đã đi hẹn hò.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngẩn người, đều nhúu mày.

“Miêu nhi?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Triển Chiêu lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

Người Triển Chiêu gọi là nữ sinh bị thương lúc này, Triển Chiêu nhớ số của cô. Sau khi chuyển máy, Triển Chiêu hỏi, “Lưu Ảnh có ở cạnh cô không?”

Nữ sinh có chút mờ mịt, “Không a.”

Triển Chiêu gấp di động lại, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Không ổn rồi!”

407. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 17

Chương 17: Súng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa nghe không thấy Lưu Ảnh đâu, liền đoán được tình huống có vẻ không ổn, thằng nhóc này mê sắc đẹp, hắn là sẽ bị mỹ nữ kia dụ đi. Sợ người ta tranh giành nên còn bí mật lên lút, đây chính là tờ may mắn biến thành xui xẻo. Nếu nữ sinh kia thật sự là Ghost, cô tuyệt đối sẽ giết người diệt khẩu, nên được xưng là sát thủ mạnh nhất, vậy làm thật thằng nhóc không hề phòng bị kia là một chuyện không hề tổn sức.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy ra sân vận động, việc cấp bách nhất là làm sao để tìm được Lưu Ảnh. Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại ra gọi cho Tưởng Bình, hỏi có tìm được tư liệu theo dõi ở gần sân bóng rổ không. Tưởng Bình tìm, có thấy, nhưng quay không thấy người, nữ sinh kia rất xảo quyệt, tránh thoát tất cả camera.

“Quả nhiên không phải hạng người dễ xoi.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Miêu nhi, đoán chút đi!”

“Đoán cái gì?” Triển Chiêu nhướn mày.

Bạch Ngọc Đường sốt ruột, “Hay dùng siêu năng lực của cậu, tìm xem thằng nhóc kia đang ở đâu?”

Triển Chiêu suy nghĩ, “Trường học là một yên tĩnh nhất, sau khi xử lý thi thể, đem thi thể...”

“Quảng vào những nơi tối đen sẽ không bị ai phát hiện?” Bạch Ngọc Đường bắt đầu nêu ví dụ, “Sân thượng? Hay mấy lùm cây...” Nói xong, hắn lấy điện thoại ra gọi cho Tưởng Bình, “Tìm trên sân thượng, nhìn xem có thấy một nam sinh tên là Lưu Ảnh không, xem những nơi hắn đã từng tới.”

Tưởng Bình bắt đầu tìm, rất nhanh trả lời, trên sân thượng không có ai cả.

“Chúng ta đi đâu tìm trước?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu đứng tại chỗ, xuất thần.

“Miêu nhi?” Bạch Ngọc Đường kêu hắn một tiếng.

“Àn?” Triển Chiêu phục hồi tinh thần, hỏi lại Bạch Ngọc Đường, “Nếu Ghost đã che giấu lâu như vậy, tại sao lại vì một trái bóng mà để lộ sơ hở? Chẳng lẽ cô ta thích bóng đá?”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, một sát thủ xuất sắc, bởi vì sơ xuất hoặc không khổng chế được mà đá bay một trái banh, cái này có chút hợp lý.

“Hơn nữa vừa lúc bay vào lớp của Triệu Tuyết Diễm...” Trong lòng Bạch Ngọc Đường khẽ động, “Có khi nào là cố ý?”

“Triệu Tuyết Diễm vừa rồi nghe Lưu Ảnh nói người đá trái banh là một cô gái, cô ta liền bỏ đi, nếu thật sự là sát thủ, mục đích ẩn núp trong trường học cũng giống như chúng ta, chính là tìm Ghost, vậy cô ta hẳn là đã hành động.” Triển Chiêu nhú mày, “Mục đích kế tiếp của cô ta chính là muốn giết đối phương, mà nam sinh kia...”

“Nam sinh kia bất luận thể nào cũng là tai họa ngầm, cần phải thanh trừ, mặc kệ là Triệu Tuyết Diễm hay Ghost, bọn họ đều sẽ giết người diệt khẩu.” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Có một chỗ bình thường có thể không có ai tới, hơn nữa... cho dù có tiếng vang truyền ra, cũng sẽ không khiến người ta nghi ngờ, kể cả tiếng súng...”

Hai người đồng thời liếc mắt nhìn nhau — Sân tập bắn!

“Vừa rồi cậu có để ý thấy phía sau sân tập là một khu rừng nhỏ không?” Bạch Ngọc Đường nhanh chóng hướng ra sân tập bắn, vừa đi vừa nói với Triển Chiêu, “Trong môn xạ kích có hoạt động thực chiến với huấn luyện dã ngoại.”

“Thủ tiêu xong, tìm một cây treo thi thể lên, bất cứ lúc nào cũng có thể xử lý, phía sau cánh rừng là đường cao tốc, thần không biết quỷ không hay.” Triển Chiêu nhú mày, “Tiểu Mã ca có ở gần sân tập bắn không?”

“Chạy qua đó trước đã.” Bạch Ngọc Đường chạy nhanh về phía sân tập bắn, gọi điện cho Mã Hán nhưng hắn lại không nghe.

“Kì lạ, sao lại không nghe máy?” Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, “Không giống tác phong của Mã Hán.”

Bạch Ngọc Đường lập tức gọi cho Triệu Hổ, sân thể dục ngay bên cạnh sân tập bắn, Bạch Ngọc Đường nói tình hình cho hắn biết, bảo hai người đang tới, kêu hắn đi tìm Mã Hán.

Triệu Hổ cúp điện thoại, lập tức phóng về văn phòng.

Cửa không khóa, bên trong không có ai, Triệu Hổ bước vào, khẽ nhú mày... Di động còn ở trên bàn, trà vẫn còn nóng. Sờ sờ tách trà, Triệu Hổ cảm thấy không hợp lý, Mã Hán hình như đi rất gấp, tại sao di động cũng không mang theo?

Triệu Hổ cầm di động lên, mở ra xem... Buồn bực, Mã Hán cài mật mã.

Triệu Hổ nghĩ nghĩ, gọi điện cho Triển Chiêu.

“Thế nào?” Triển Chiêu đang chạy phía sau Bạch Ngọc Đường, ngày thường rất ít vận động nên kết quả là giờ chạy như hết hơi.

Triệu Hổ không kịp thuyết minh tình hình, “Điện thoại của Tiểu Mã ca khóa mật mã, mật mã có 6 số...”

Triển Chiêu tạm dừng ba giây, “234567.”

Khóe miệng Triệu Hổ khe rút, không nghĩ ra sao lại đoán được? Nhưng vẫn bấm thử... kết quả mở được.

Triệu Hổ cảm thấy lạnh lạnh sống lưng.

“Xem tin nhắn của hần.” Không đợi Triệu Hổ đáp, Triển Chiêu đã giục.

“Đang xem.” Triệu Hổ mở hộp thư, phát hiện có một tin vừa gửi cách đây 5 phút, “Ghost xuất hiện, đang vào rừng sau sân tập bắn.”

Triệu Hổ nhú mày, “Người gửi là Eleven.”

Triển Chiêu nhú mày, “Eleven hôm nay có gọi điện cho Tiểu Mã ca không?”

Triệu Hổ mở lịch sử cuộc gọi, “Có...”

Triển Chiêu lập tức hiểu ra tại sao Mã Hán lại mang bộ dáng có tâm sự.

Rất nhanh, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã tới sân tập bắn.

“Tiểu Bạch.” Triển Chiêu bắt lấy Bạch Ngọc Đường, thấp giọng nói, “Eleven và Mã Hán đang ở bên trong.”

Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, “Ở phía sau?”

“Năm phút trước Eleven gọi Tiểu Mã ca vào, cậu đoán xem là làm gì?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Hần đang đuổi bắt Ghost?”

“Cho dù là vậy, đó cũng không phải lý do bảo Tiểu Mã ca đâm đầu vào nguy hiểm.”

“Hú hú!”

Lúc này, hai người đang đứng gần ban công lầu hai, thấy Triệu Hổ chạy từ văn phòng ra, ngoắc ngoắc hai người.

Bạch Ngọc Đường nói với Triển Chiêu, “Cậu lên lầu với Hổ tử đi, tôi vào rừng.”

Triển Chiêu giữ chặt tay hần, “Không cho!”

Triệu Hổ ở trên cầm vali xách tay thật dài, bên trong trống không, quơ quơ hai người, “Súng trong vali bị lấy đi rồi!”

Bạch Ngọc Đường có chút căm tức, “Hần ra tay thật sao? Tại sao không nói với tôi một tiếng?”

Triển Chiêu cảm thấy hành động của Mã Hán có chút khác thường, chẳng lẽ có lý do gì đó?

Lúc này, trong rừng truyền ra tiếng bước chân.

Triển Chiêu bọn họ theo bản năng nhìn vào rừng, còn nghe thấy tiếng cười, trong chốc lát, có hai nữ sinh bước ra.

“Chết khát mất, bọn họ chả biết mệt gì cả.”

“Tớ thấy ảnh bị ông thầy mới tới kích thích rồi.”

“Đúng vậy, nhưng mà hần có bản lĩnh, tớ bắn chả chuẩn gì hết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sửng sốt, hai nữ sinh kia là Lưu Manh và Trần Lộ, bọn họ đang cầm súng mô phỏng bước ra.

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, nhưng hai nữ sinh kia khi thấy hai người còn kinh ngạc hơn, y như gặp quỷ, “Á? Bọn họ cũng gọi hai người tới chơi thực chiến?”

“Đồ trang bị đâu?” Trần Lộ thấy hai người đi tay không tới, “Tay không làm sao mà đánh, hay là dùng của mình đi?”

Bạch Ngọc Đường cầm súng nhìn nhìn, phát hiện là súng mô phỏng dạng viên nang mềm. Loại súng này thường dùng để chơi chiến đấu, vì không đủ thương người, biến đạn cứng thành đạn mềm, dạng này là vật liệu đặc biệt, sau khi bắn trúng sẽ rơi xuống, giống như chất dẻo cao su, không đau cũng không bắn... Nhưng cây súng quả là mô phỏng, rất nhẹ.

“Trong rừng còn có ai nữa?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ách... Anh mình, Chu Dật bọn họ đều ở trống.” Trần Lộ thấy vẻ mặt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khẩn trương, có chút khó hiểu.

“Mọi người bắt đầu chơi từ lúc nào?” Triển Chiêu sốt ruột.

“Nửa tiếng trước...” Lưu Manh nói.

Bạch Ngọc Đường vươn tay chỉ cánh cửa, “Không thấy bảng cấm vào sao?”

Trần Lộ sợ tới mức mắt đỏ lên, Lưu Manh kéo cô ra sau, trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Hung dữ như vậy làm gì? Chúng tôi ngoại trừ lúc đi học thì không được vào, trộm vào là chúng tôi sai, nhưng chúng tôi chỉ xài súng mô phỏng thôi. Lúc này Chu Dật bọn họ cũng hỏi thầy rồi, thấy kiểm tra xong bảo không có vấn đề, cho nên cho chúng tôi chơi chút xíu.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, khó trách Mã Hán lại vội vã chạy đi, trong rừng có Triệu Tuyết Diễm, Ghost còn có Eleven, tổng cộng có ba sát thủ... Mấy sinh viên kia trên người không có đánh dấu, súng mô phỏng nhìn không khác gì súng thật, lỡ không thể nhường nhịn, chẳng lẽ sẽ phải giết hết ư? Mã Hán tất nhiên phải mau mau chạy đi cứu.

“Bên trong tổng cộng có bao nhiêu người?” Triển Chiêu hỏi Lưu Manh.

“Có bốn người, Trần Hi, Chu Dật, còn hai tên ăn theo Chu Dật nữa, tôi không biết tên...”

Bạch Ngọc Đường gật đầu nhìn Triển Chiêu, ý bảo hắn dẫn hai nữ sinh đi xa một chút, hắn vào giúp Mã Hán.

“Ngọc Đường, cậu phải cẩn thận.” Triển Chiêu lo lắng.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cầm súng vào rừng.

“Ai, tôi cũng đi.” Lưu Manh tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng mà xem ra muốn vào gọi mọi người về.

Bạch Ngọc Đường xoay đầu lại, “Tránh xa chỗ này ra một chút.” Nói xong, xoay người vào rừng, ngũ khí vô cùng nghiêm khắc.

Lưu Manh đứng tại chỗ cảm thấy rất oan uổng, khoanh tay nói với Triển Chiêu, “Người này tính tình tệ quá, cho nên tôi ghét nhất là loại nam sinh này!”

Triển Chiêu cười gượng hai tiếng, nhưng mà vẫn đang lo lắng cho nên cũng lười trả lời.

Chính lúc này, điện thoại reo lên, hắn bắt máy, bên kia truyền tới thanh âm u ám của Triệu Tước, “Ta là ma...”

Khóe miệng Triển Chiêu khê rút, ông nội này chắc lại quậy phá rồi, phải cúp máy.

“Tình hình sao rồi?” Triệu Tước thay đổi giọng điệu, hỏi hắn.

“Còn có thể thế nào, nguy cấp chứ sao!” Triển Chiêu bắt mẫn, trong lòng nói, Bạch Ngọc Đường với Mã Hán ở bên trong mà xảy ra chuyện gì, hắn sẽ xử đẹp Triệu Tước, người khởi xướng chuyện này.

“Không cần sợ.” Triệu Tước lại âm trầm nói, “Cứu viện tới rồi.”

“Cứu viện gì?” Triển Chiêu sững sốt.

“Cứu viện cho hai cái tên không biết sợ kia...”

“Hai tên...” Triền Chiêu không nói gì, ý chỉ Eleven?

Triệu Tước hạ giọng nói, “Về cổ thi thể kia, có muốn biết là ai không?”

Triền Chiêu thỉnh thoảng nghe một câu như vậy, có chút không theo kịp, hắn vẫn còn rối rắm ở mảng cứu viện. Chính lúc này, bên trong truyền ra tiếng súng.

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

“Tiếng súng?” Triệu Tước cũng nghe thấy, nhưng chưa kịp hỏi, Triền Chiêu đã cúp điện thoại.

“Tiếng gì vậy?” Trần Lộ hỏi Lưu Manh.

Lưu Manh cũng luống cuống, “Súng mô phỏng đâu thể bắn ra tiếng này...”

“Lên lầu đi!” Triền Chiêu thấy Triệu Hổ đứng trên cao, có thể đã nhìn thấy tình hình trong rừng, đuổi hai nữ sinh đã trắng bệch lên lầu.

“Triền...” Triệu Hổ thiếu chút nữa phun ra hai từ tiến sĩ, nhưng vừa thấy hai nữ sinh, hắn liền nhú mào.

Triền Chiêu vươn tay chỉ vào văn phòng, “Vào trong ngồi, không gọi thì đừng ra.”

“Tại sao tôi phải nghe lời cậu?” Lưu Manh so với Trần Lộ khó quản hơn nhiều lắm, vì thế Triền Chiêu đành phải vỗ nhẹ lên bả vai cô, thấp giọng nói bên tai.

Lưu Manh liền rơi vào trạng thái khờ dại, ngoan ngoãn kéo Trần Lộ vào trong, đóng cửa lại, ngồi xuống không hề nhúc nhích.

Triền Chiêu ra hành lang, hỏi Triệu Hổ, “Tình hình thế nào?”

“Cánh rừng hơi dày, nhưng hình như lúc này em có nhìn thấy.” Triệu Hổ lấy ra máy định vị mà Triệu Tước đưa, “Tiểu Mã ca vẫn đeo vòng, bây giờ anh ấy đang ở giữa rừng, đội trưởng đang ở gần anh.”

Triền Chiêu thấy thần sắc của Triệu Hổ có chút quái dị, liền hỏi, “Sao vậy?”

“Khoảng ba phút rồi, Tiểu Mã ca không hề di chuyển.” Triệu Hổ có chút lo lắng nói.

“Đây là tốt hay xấu?” Triền Chiêu biết, so với bất kỳ ai, Triệu Hổ vẫn luôn là người hiểu Mã Hán nhất.

“Tiểu Mã ca chỉ đứng im bất động trong hai tình huống.” Triệu Hổ nói, “Một là khi nổ súng, hai là bị trúng đạn.”

Triền Chiêu nhú mào, tính tới bây giờ chỉ nghe một tiếng súng, có thể thấy, không phải tình huống tốt.

“Nhưng mà em cảm thấy hắn là không có việc gì.” Triệu Hổ vươn tay chỉ màn hình, Bạch Ngọc Đường đã tới chỗ Mã Hán, hơn nữa Mã Hán đã di chuyển.

Hai người thở phào nhẹ nhõm.

“Yên tâm, bọn họ ở cùng một chỗ sẽ không sao.” Triền Chiêu nói, sau đó lại lầm bầm, “Huống chi, tôi còn nghe nói là có cứu viện.”

“Cứu viện?” Triệu Hổ nhìn Triền Chiêu, hình như nhớ ra gì đó, “Đúng rồi tiến sĩ Triền, sao anh biết mật mã điện thoại của Tiểu Mã ca?”

Triền Chiêu lúc đầu có chút sửng sốt, sau đó bật cười, “Ha ha.”

“Nói em nghe chút đi!”

“Chiếu theo tính cách của Mã Hán, hầu như sẽ không thiết lập mật mã cho di động của mình, cho nên...” Triền Chiêu hỏi, “Ai sẽ quan tâm tới di động của hắn?”

Triệu Hổ bĩu môi, “Trần Giai Di!”

“Chẳng phải sao, yêu Giai Di tương đương 2+1, vì thế mật mã của Mã Hán là yêu Giai Di Giai Di Giai Di Giai Di Giai Di...” Triền Chiêu nhún vai.

Triệu Hổ giật giật mí mắt, “Cho nên chính là 234567?”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy, yêu chính là +1 liền ok!”

Triệu Hổ lui ra sau vài bước, “VẬY... mật mã di động của em là gì?”

Triển Chiêu chớp mắt, “Di động của cậu không có mật mã, nhưng mật mã hòm thư với QQ là 5S5S52S.”

Triệu Hổ há miệng, “Sao anh biết?!”

Triển Chiêu vỗ vỗ bả vai hắn, “Tôi đẹp tôi đẹp tôi đẹp nhất, Hổ Tử, tôi biết!”

Triệu Hổ nện tường, “Em phải đổi mật mã!”

Triển Chiêu nhắc nhở, “Cậu có phải muốn sửa thành 2ZC8D?”

Triệu Hổ thầm hít một hơi, há to miệng. Triển Chiêu sờ đầu hắn, khả năng “Triển Chiêu đoán không được” không hề tồn tại, chấp nhận số phận đi!

Triệu Hổ vẽ mặt cầu xin, kéo dài giọng, “Anh ~ là ~ quý ~ a ~”

Triển Chiêu mỉm cười xoay đầu đi, nói đùa với Triệu Hổ vài câu, tâm tình khẩn trương đã giảm đi một chút, nhìn rừng cây trước mặt, Triển Chiêu lần đầu tiên có cảm giác vô lực, không giúp được gì, sát thủ cực mạnh và sát thủ siêu đẳng đang tập kích ở bên trong, nhưng mà, Triển Chiêu rất tin tưởng Bạch Ngọc Đường và Mã Hán, hai người nhất định sẽ bình an...

Triển Chiêu còn chưa cầu nguyện xong, chợt nghe một tiếng “Đoàng” nữa vang lên.

Triển Chiêu ngây người, nhìn Triệu Hổ, “Sao lại vang như vậy?”

Triệu Hổ nhú mi, thấp giọng nói, “Không phải một tiếng súng.”

Triển Chiêu không hiểu, “Có ý gì?”

“Bốn hoặc năm tiếng súng cùng vang.” Triệu Hổ nói xong, nhìn về phía xa, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, “Kì lạ, có một tiếng súng, khoảng cách tựa hồ rất xa... rất xa.”

408. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 18

Chương 18: Mặt trận ngầm bắn.

Bạch Ngọc Đường vào rừng, thông qua máy định vị tìm được chỗ của Mã Hán. Mã Hán đang núp đằng sau một cái cây, trên tay cầm súng bắn tỉa hay dùng, phía sau có hai người, một người là Trần Hi, hắn đang đỡ Chu Dật bị thương ở bả vai, mặt khác, chẳng thấy hai người đi theo Chu Dật đâu.

Đầu vai Chu Dật đầy máu, xem ra... tiếng súng vừa rồi là bắn trúng hắn, Bạch Ngọc Đường nhìn ra, bị thương có vẻ nặng.

Bạch Ngọc Đường vẫn mang thân phận là sinh viên, cho nên không tiện rút súng, hắn chỉ nấp ở chỗ bí mật, nhìn Mã Hán.

Mã Hán và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Trần Hi bên cạnh cũng thấy, còn xua tay với hắn, ý bảo đi đi.

Bạch Ngọc Đường biết... Khoảng trống từ chỗ gốc cây của hắn tới chỗ Mã Hán chính là khu vực xạ kích, trên mặt đất có vết máu, Chu Dật vừa rồi phỏng chừng bị bắn ở chỗ này.

Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh, muốn thoát khỏi khu rừng này đưa Chu Dật đi bệnh viện, nhanh nhất chỉ có con đường này. Mã Hán chọn vị trí này là tuyệt đối chính xác, nhưng tình hình hiện giờ, không ai che chắn, hắn không đào thoát được. Chỉ có thể núp sau gốc cây, Bạch Ngọc Đường ở trước mặt Trần Hi và Chu Dật không thích hợp để rút súng, cho dù có rút súng, vị trí hiện tại cũng không ổn, tốt nhất là phải ở chỗ xa hoặc cao...

Mã Hán nhú mày lắc đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, xoay đầu lại nhìn thoáng qua Chu Dật. Bạch Ngọc Đường thuận thế nhìn sang, Chu Dật máu chảy không ngừng, mặt mũi trắng bệch, nếu cứ chờ thế này, hắn

sẽ mất quá nhiều máu mà chết. Bạch Ngọc Đường hiểu ý, Mã Hán nói vị trí này không được, hơn nữa mình không thể chờ được nữa, bảo Bạch Ngọc Đường nghĩ cách.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ, ngoại trừ mấy sinh viên, người trong rừng mang theo súng chỉ có ba người, một là Triệu Tuyết Diễm, hai là Eleven, người còn lại là Ghost thần bí.

Ba người này đều là sát thủ giết người không chớp mắt, chỉ có một điểm khác nhau, chính là tại sao Eleven lại gọi Mã Hán vào? Đơn giản chỉ vì muốn hắn tới xem náo nhiệt? Hay Eleven biết trong này có sinh viên chơi thực chiến, bảo Mã Hán vào đây bảo vệ bọn họ? Trên đời này hắn là không có tay bắn tỉa nào tốt như vậy...

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên hơi ngần người — Hảo tâm? Bạch Ngọc Đường nhớ lại lúc Triển Chiêu hỏi về chiếc bật lửa của Mã Hán, Mã Hán hình như đã từng nói, lúc Eleven dạy hắn bắn súng, có nói, tay súng bắn tỉa giỏi nhất, sẽ không bao giờ tạo ra bất kì thương tổn nào cho người vô hại!

Nói cách khác, Eleven gọi Mã Hán vào, chính là bảo hắn bảo vệ nhóm sinh viên!

Nghĩa là, Mã Hán dẫn hai sinh viên ra ngoài, Eleven tuyệt đối sẽ không nổ súng ngăn cản, chỉ còn lại Triệu Tuyết Diễm và Ghost. Hai người đều muốn đưa đối phương vào chỗ chết, nhất định đều đang nấp ở vị trí tốt, một trong hai người ai cũng sẽ không nổ súng trước, nếu không sẽ để lộ vị trí của mình. Vậy người bắn bả vai Chu Dật lúc này là ai?

Bạch Ngọc Đường đưa ra giả thuyết đơn giản, Ghost dẫn bọn họ vào rừng, cô ta hẳn sẽ không ngu ngốc tới độ núp trong rừng, cho nên vị trí tốt nhất là ngấm bắn ở vị trí cách đó không xa. Theo góc độ trúng đạn của Chu Dật, hình như là từ trên cao bắn xuống, nói cách khác người bắn Chu Dật không chín thì mười, chính là Triệu Tuyết Diễm.

Từ này tới giờ chỉ có một tiếng súng, tỏ vẻ Ghost vẫn chưa bắn. Ở đây có sát thủ và tay súng bắn tỉa hàng đầu thế giới, tình huống nào lại biết vị trí của đối phương nhưng lại không có cách nổ súng? Kể cả có chướng ngại vật. Lấy súng ngắm có kính viễn vọng ở bội số lớn mà nói, lá cây, tán cây đều không thể ngăn trở tầm nhìn của mục tiêu. Nói cách khác có một thân cây có thể che cả người, cây thụ thân to ở đây, không nhiều lắm.

Bạch Ngọc Đường cuộn mình lại trốn sau thân cây nhìn xung quanh... Liếc mắt liền thấy một cây thông sừng sững ở cách đó không xa... Nơi Triệu Tuyết Diễm trốn, chỉ có thể ở đó.

Bạch Ngọc Đường thuận thế nhướn người ra trước, xoay mặt về phía cây thông kia, lặng lẽ rút súng ở phía sau, khoát tay với Mã Hán.

Mã Hán nhìn thủ thế của Bạch Ngọc Đường, thấy hắn nhìn về phía cây thông, điểm bắn của Ghost hẳn là cũng hướng về gốc cây đó.

Mã Hán ngẫm hiểu, cùng Trần Hi đỡ Chu Dật dậy, chạy nhanh sang chỗ Bạch Ngọc Đường, quả nhiên không bị bắn.

Bạch Ngọc Đường gật đầu với Mã Hán, hắn tựa vào thân cây, nói với Trần Hi, “Điу hắn ra ngoài!”

Trần Hi có chút do dự.

“Sao còn chưa đi!” Mã Hán trừng mắt, “Nếu không đi hắn sẽ chảy máu tới chết đó!”

Trần Hi đành phải đỡ Chu Dật dậy, điу hắn ra ngoài.

Đồng thời, liền nghe tiếng súng rất vang truyền đến...

Trong nháy mắt này, Trần Hi và Chu Dật cũng không phát hiện, bọn họ chỉ cầm đầu mà chạy, không nhận ra không phải chỉ có một phát súng.

Phát thứ nhất, bắn trúng cây thông che cho Triệu Tuyết Diễm. Đồng thời hắn thấy thân ảnh Triệu Tuyết Diễm chột lóe, giơ súng che thân...

Phát thứ hai, bắn trúng gáy cô ta.

Mã Hán cũng nổ súng cùng lúc, bắn về hướng trái ngược cây thông.

Vừa lúc đó, Bạch Ngọc Đường chợt thấy đằng sau có một cảm giác khác thường, trong lòng lập tức căng thẳng, mạnh mẽ kéo Mã Hán trốn ra phía sau gốc cây.

“Rầm” một tiếng, một thi thể nam bị trúng đạn rơi xuống sau lưng bọn họ.

Đội hai người thấy rõ ràng là ai, Bạch Ngọc Đường liền sửng sốt — Là Lưu Ảnh!

Mà kì lạ chính là, trên tay Lưu Ảnh có cầm súng. Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn, Mã Hán đã cất súng đi, “Có thể tôi đã bắn chết một người.”

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ Lưu Ảnh bị bắn trên mặt đất, “Hắn bị ai bắn?”

Mã Hán nhìn thật lâu, lắc đầu, “Không phải Eleven, phát thứ nhất là do Eleven bắn, mục tiêu là Triệu Tuyệt Diễm. Phát thứ hai phải là của tôi.”

” Cậu bắn trúng Ghost?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

Mã Hán đưa súng cho hắn, “Phỏng chừng không phải, bởi vì người tôi bắn trúng là nam.”

Bạch Ngọc Đường cầm súng ngắm về phía xa — Quả nhiên! Chỉ thấy cách đó khoảng hai ba trăm mét, có một căn nhà nhỏ, trên lan can có một thi thể nằm úp sấp. Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn, cảm thấy không hợp lý, hắn bỗng nhiên hướng nhìn lên cao...

Thật lâu sau, hắn bỏ súng xuống, “Là người đó...”

“Eleven hắn là đi rồi.” Mã Hán tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường, “Còn một phát nữa là ai bắn?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ, âm thầm cười, “Cứu viện.”

Triển Chiêu và Triệu Hổ ở bên ngoài, sau khi nghe một tiếng súng rất vang kia, trong lòng đều không yên.

Rất nhanh liền thấy Trần Hi dìu Chu Dật chạy ra, Triệu Hổ nhanh chóng chạy xuống, gọi cấp cứu. Triển Chiêu lo lắng nhìn chằm chằm rừng cây, thật lâu sau... nhìn thấy Bạch Ngọc Đường và Mã Hán bước ra.

Triển Chiêu thở một hơi — Bình an vô sự!

“Xem ra, không kinh động cảnh sát là không được rồi.” Bạch Ngọc Đường gọi cho Bao Chứng, bảo ông liên lạc với cảnh sát địa phương. Hắn còn bị Bao Chứng nhân tiện chửi mấy câu, mới bắt đầu đã phát hiện một thầy khô, giờ còn bắn chết ba người, đụng trúng ngay ổ rồi!

Trong chốc lát, xe cấp cứu liền có mặt, đưa Chu Dật tới bệnh viện, Trần Hi có chút rối loạn, “Rốt cuộc là có chuyện gì vậy!”

Lúc này, trong rừng lại có hai người chạy ra, là hai người đi theo Chu Dật, mặt tái mét, vừa chạy vừa giữ quần. Thì ra bọn họ lúc này đang chơi thực chiến thì mắc tiểu, cả hai chạy vào nhà vệ sinh, cho nên tránh được một kiếp, mới mở cửa ra liền nghe thấy tiếng súng, sợ tới mức giật bắn, lao ra chạy về đây.

Bạch Ngọc Đường đã sớm cất súng đi, bởi vậy Trần Hi không hề nghi ngờ hắn, chỉ nhìn Mã Hán, “Thầy là giáo viên, sao lại có súng thật?”

Mã Hán đứng dậy, “Chỉ là đạn tập luyện thôi, hơn nữa tôi cũng không bắn trúng ai.” Mã Hán trả lời qua loa cho xong.

“Không sao chứ?” Triển Chiêu chạy tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, nháy mắt với hắn, ý hỏi — Có tìm được Ghost không?

Bạch Ngọc Đường lắc đầu nhẹ, Eleven cũng được, cứu viện cũng tốt, hắn chỉ không nghĩ ra... Tại sao Lưu Ảnh lại giống như một sát thủ, cầm súng, trốn ở phía trên mai phục?

“Á, Tiểu Manh, Tiểu Lộ, sao hai người lại ở đây?”

Lúc này, Trần Hi chạy lên văn phòng, thấy Lưu Manh và Trần Lộ đang ngồi ngẩn người, nhìn chằm chằm về phía trước, kêu cũng không có phản ứng.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu ho khan một tiếng, Lưu Manh và Trần Lộ đột nhiên tỉnh lại, có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường khẽ rút, tròng Triền Chiêu, hạ giọng, “Cậu thôi miên bọn họ...”

Triền Chiêu than thở, “Tình huống khẩn cấp mà!”

Trong chốc lát, có cảnh viên tới thu thập thi thể, đại khái hỏi Bạch Ngọc Đường và Mã Hán vài câu, sau đó liền rời khỏi, không hỏi nhiều... Hiển nhiên, Bao Chứng đã gọi cho bọn họ.

Chờ Bạch Ngọc Đường bọn họ thoát khỏi cuộc truy vấn của đám sinh viên, trời cũng đã tối đen.

Triền Chiêu đói bụng thâm kêu, “Chết đói, căng thẳng quá cũng tiêu hao năng lượng a.”

“Về ăn cơm đi.” Bạch Ngọc Đường nhìn di động, có tin nhắn mới, “Triệu Tước nói thi thể đã đem về an toàn, Công Tôn đang khám nghiệm tử thi, tìm được rất nhiều manh mối.”

“Còn thi thể hai nam sinh kia? Có thể đưa tới chỗ chúng ta không?” Triền Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, có chút khó xử lắc đầu, “Tôi thấy khó đó, dù sao thi thể cũng không thể vận chuyển bậy bạ... Nhiều nhất cũng chỉ có thể xin báo cáo khám nghiệm tử thi thôi.”

“Hai người kia đều là nam, nghĩa là không phải Ghost, nhưng xem ra, kỹ thuật lại rất chuyên nghiệp, trong cái trường này rất cuộc có bao nhiêu tên khủng bố?!”

Về tới trạm xe lửa, mới mở cửa ra liền ngửi thấy mùi thơm, trên bàn là mấy đĩa mì Ý.

“Chú mua ở ngoài?” Triền Chiêu ngồi xuống, tò mò hỏi Triệu Tước.

Mọi người ngồi xuống, sau khi ăn một miếng, tất cả sững sốt... ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Cậu nấu khi nào vậy?” Triền Chiêu vừa ăn vừa hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không phải tôi làm.”

“Không phải cậu?” Ngoại trừ Triệu Tước, ai cũng kinh ngạc xoay đầu sang.

“Mùi vị giống y chang!” Triệu Hổ có chút không tin.

Tất cả đều gật đầu, so với tài nghệ của Bạch Ngọc Đường, phải nói là không khác gì!

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, xoay đầu nhìn Triền Chiêu, Triền Chiêu thì nhìn Triệu Tước.

Triệu Tước chậm chạp bóc vỏ tôm.

“Cứu viện kia đâu?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi.

Triệu Tước bĩu môi, “Là viện trợ từ bên ngoài, chẳng phải chủ lực nên đuổi đi rồi!”

“Dù sao người ta cũng cứu tôi với Mã Hán, gọi tới để mọi người gặp mặt đi?” Bạch Ngọc Đường mở miệng.

Triệu Tước bĩu môi, “Hắn cứu cậu là chuyện phải làm, để ý làm gì!”

Bạch Cẩm Đường nhìn trái nhìn phải, cảm thấy không khí có chút kì cục, liền hỏi Triệu Tước, “Đang nói ai vậy?”

Triệu Tước mếu máo không nói lời nào, giống như bị ghen.

Triền Chiêu híp mắt, đột nhiên vươn tay chỉ ông, “Hiểu rồi, người kia là khắc tinh của chú!”

Triệu Tước lập tức bốc hỏa, vươn tay chỉ mũi mình, “Sao không phải là hắn khắc ta?”

“Vậy chú sợ người ta làm gì?” Triền Chiêu cảm thấy biểu tình lúc này của Triệu Tước rất thú vị, nhin không được lên tiếng hỏi.

“Sợ cái mốc xì, không biết phân biệt, ông đây phải cắt đứt quan hệ với hắn!” Nói xong, cơm cũng không ăn nữa, nổi giận đùng đùng quay về phòng.

Mọi người nhìn nhau, Công Tôn lúc này chỉ lo khám nghiệm tử thi, không để ý tình hình bên ngoài, liền hỏi Bạch Cẩm Đường, “Có chuyện gì vậy? Sao tự nhiên lại nóng nảy?”

“Cãi nhau thôi mà.” Bạch Cẩm Đường nở nụ cười ả ý, sau đó tiếp tục ăn.

Nhìn hai người này cứ thần thần bí bí, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường càng muốn biết người kia là ai.

Công Tôn đột nhiên nhớ tới chính sự, ngừng đầu nói, “Đúng rồi, thi thể chúng ta tìm được trong vách tường, chức nghiệp của hắn cũng là sát thủ!”

409. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 19

Chương 19: Huyết thống.

“Cũng là sát thủ?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Sao lại biết được?”

“Đợi chút.” Công Tôn buông nĩa, vào phòng phía sau lấy ra một cây súng săn dài, đặt xuống trước mặt Triển Chiêu bọn họ.

“Đây là súng gì?” Cho tới bây giờ Triển Chiêu cũng chưa từng thấy qua, “Rất dị dạng.”

“Remington...” Mã Hán cầm súng lên.

“Remington dài dữ vậy hả?” Triệu Hổ cảm thấy không giống.

“Đây là đời đầu tiên.” Bạch Cẩm Đường vươn tay lấy súng, nhìn nhìn, điều chỉnh một chút, bên trong chỉ còn một viên đạn, vươn tay lấy ra, “Từ súng tới đạn, đều là tự mình lắp, những tay súng bắn tỉa đời đầu đều sử dụng súng săn cải tạo thành súng ngắm.”

Tất cả hơi mở miệng liếc nhìn đại ca của Bạch gia.

Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Anh hai quả nhiên có buôn bán súng ống đạn dược...”

Bạch Cẩm Đường đặt súng trước mặt Bạch Ngọc Đường, “Súng dạng này được sản xuất hàng loạt trong khoảng sáu năm, nhưng người ở thập niên 80 sẽ không dùng nữa.”

“Đây chẳng phải là chuyện của 40 năm trước sao?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, hỏi Công Tôn, “Kết quả khám nghiệm tử thi đâu? Đã chết bao lâu rồi?”

Công Tôn nhún vai, “Khoảng ba năm.”

Mọi người nhìn nhau.

Mã Hán cầm viên đạn lên, bên trên chỉ có hai kí tự tiếng Anh đơn giản — B.K.

“B.K...” Mã Hán nhíu mày, “Không phải...”

“Thế nào?” Triển Chiêu hỏi hắn.

Mã Hán ngừng đầu nhìn Triển Chiêu, “Eleven đã từng nói với tôi, lúc trước ông ấy đã từng hợp tác với một người có ngoại hiệu là K, đã mất tích hai mươi năm trước. Eleven luôn luôn đi tìm người kia, theo như ông ấy nói, người đó là một tay súng bắn tỉa rất tuyệt, còn là người cải tạo súng giỏi nhất.”

“Cây súng này quả là được cải tạo rất lớn.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ nòng súng, “Súng ngắm muốn làm cho thanh âm biến mất là không có khả năng, nhưng cây súng này được cải tạo vô cùng phức tạp, khi bắn cơ hồ không hề nghe thấy tiếng. Nếu dùng để tập kích gần, nó sẽ là vũ khí giết người hoàn mỹ nhất, còn có thể giúp tay súng an toàn thoát thân, không làm bại lộ tung tích.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Mất tích hai mươi năm, đã chết ba năm... Vậy trong mười bảy năm hắn đã làm gì?”

Mọi người đều nghĩ không ra.

“Tôi chỉ nói thi thể đã chết ba năm thôi.” Công Tôn bỗng nhiên ngừng đầu, chiếc nĩa bạc trong tay đang cầm một con tôm, nụ cười trên mặt mang hàm ý khác, “Cũng đâu có nói người đã chết ba năm.”

Tất cả giống như ăn phải đồ hư, xoay mặt nhìn Công Tôn, hình dung đơn giản chỉ có — Mờ mịt và khó hiểu.

Triệu Hổ gãi đầu, “Là sao?”

“Tóc?” Triệu Trinh đột nhiên hỏi.

Công Tôn mỉm cười.

Triển Chiêu cũng gật đầu, “Tóc của người bình thường có thể dài được như vậy, ít nhất cũng phải tốn hai mươi năm.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Sau khi chết tóc vẫn dài ra tôi còn có thể hiểu, nhưng dài trong những hai mươi năm, chất dinh dưỡng ở đâu ra để nuôi tóc?”

“Tế bào.” Công Tôn ngắt đầu, “Tôi vừa gọi cho Mã Hán mang dụng cụ tới đây, bước đầu kiểm tra, thi thể này tuy đã khô héo, nhưng vẫn còn một số tế bào còn sống!”

Mọi người há to miệng.

Bạch Cẩm Đường nhìn Công Tôn, “Vừa rồi em bảo anh lấy một sợi tóc của Triệu Tước, chính là vì cái này?”

Công Tôn gật đầu, “Dùng để so sánh, tế bào đó không chết nhưng không phải dạng sinh lực mạnh mẽ, mà là đang từ từ suy kiệt.”

“Em nghe không hiểu.” Triển Chiêu không rõ, “Tế bào là thông qua tái sinh? Người đã chết, tế bào làm sao tái sinh được?”

“Người đã chết, thân thể đã mục nát, nhưng tế bào tái sinh so với người bình thường được duy trì rất lâu, tế bào cũng từ từ chết chứ không giống như con người.” Công Tôn đưa ra ví dụ, “Nếu dùng người sống để làm ví dụ, thì nó sẽ thế này, khi bị thương nhẹ sẽ mau lành hơn người khác, khi bị thương nặng sẽ bị nhiễm khuẩn chậm hơn người khác.”

“Quý hút máu?” Triệu Hồ bĩu môi, “Có răng nanh không? Thật sự là B.K?”

“Chỉ sợ người này chính là B.K mà Eleven vẫn luôn đi tìm.” Công Tôn có chút tiếc nuối gật đầu, nói với Mã Hán, “Bởi vì tôi phát hiện một hình xăm trên bàn tay hắn, nguyên bản thi thể đã khô quắt không thể thấy, nhưng lúc tôi khám nghiệm dùng tia tử ngoại mới thấy được.”

“Là K?” Mã Hán hỏi.

Công Tôn gật đầu, “Khi soi ra thì chính là xăm một chữ K.”

Mã Hán khẽ thở dài, “Eleven đột nhiên xuất hiện ở đây, đừng nói là có liên quan tới cái chết của hắn đi?”

“Vậy hắn chết thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn.

“Bị trúng đạn ngay tim.” Công Tôn đưa đầu đạn cho hắn xem.

“Là súng ngắn.” Mã Hán cầm viên đạn, nhíu mày, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cũng là súng cải tạo.”

Bạch Ngọc Đường tới chỗ thi thể, cẩn thận xem xét, “Có thể khôi phục dung mạo không? Bây giờ có nhìn thì cũng chỉ thấy một cái xác khô héo.”

“Tế bào vẫn còn một nửa là còn sống.” Công Tôn nói, “Nếu đem thi thể đi đóng băng, qua mấy chục năm, khoa học kỹ thuật đều đã tiến bộ, nói không chừng có thể tái sinh những tế bào còn lại, như vậy hắn có thể sống lại một lần nữa.”

“Phim khoa học viễn tưởng sao?” Triệu Trinh tựa bên cửa nhìn thi thể, “Àn, đề tài này đúng là rất mới.”

“Eleven cũng không già đi?” Triển Chiêu hỏi Mã Hán.

Mã Hán lắc đầu, “Tôi cũng biết có chút kì cục, so với Triệu Tước bọn họ đúng là có chút giống. Nhưng mà ổng để râu, bình thường lại lời thôi lếch thếch, thoát nhìn cũng không trẻ tới vậy.”

Triển Chiêu vuốt cằm, “Thú vị nha.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, “Thú vị cái gì?”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, vươn tay vỗ bả vai Bạch Ngọc Đường, “Mỗi khi ăn xong cậu thường làm gì?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Hả?”

“Làm cơm tối.”

“Ăn cơm.”

“Ăn cơm xong?”

“Rửa chén.”

...

Mọi người khinh bỉ nhìn Triển Chiêu, không nấu cơm cũng không rửa chén!

Triển Chiêu ho khan, “Rửa chén xong?”

“Rửa tay.”

“Rửa tay xong?” Triển Chiêu có chút nổi nóng.

“...” Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lúc, “Giặt quần áo.”

Triển Chiêu nổi điên, chỉ vào Bạch Ngọc Đường, “Đừng có tả mình như người chồng mẫu mực! Rõ ràng ăn cơm xong cậu sẽ đi tiêu thực!”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, hình như hắn có thói quen ăn xong sẽ ra ngoài đi dạo, chơi với Lisbon bọn nó...

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường tò mò nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật gật đầu, “Có muốn đi nhổ tóc không?”

Bạch Ngọc Đường hiểu ý, cười cười gật đầu, cùng Triển Chiêu ra ngoài.

Bạch Trì hoang mang, “Hai anh đi đâu vậy?”

Triệu Trinh vỗ vỗ, “Tiêu thực đó, kệ bọn họ đi.”

Công Tôn cầm dao phẫu thuật, nhìn thầy khô trên bàn, hỏi Mã Hán, “Cậu có định gọi điện cho Eleven, hỏi ổng có muốn đóng băng thi thể này không?”

Mã Hán đỏ khốc đỏ cười, “Đóng băng để ở đâu? Everest hay Bắc Cực?”

Triệu Hổ vỗ tay một cái, “Tiểu Mã ca, chủ ý này của anh rất hay!”

Bạch Cẩm Đường ra ngoài hút thuốc, tiếp tục ngồi đọc báo, còn Công Tôn tiếp tục nghiên cứu vấn đề tế bào.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ra ngoài, nhìn trước nhìn sau chẳng thấy bóng người, cách đó không xa có một công trường, bên trong có một dàn giáo. Dàn giáo này rất lớn, giống như dàn tháp vậy, cứ vút ở đây, cũng chẳng thấy ai hoàn thành công trường.

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên chỉ tầng cao nhất cho Triển Chiêu nhìn.

Ánh trăng đêm nay rất sáng, một vòng tròn lớn treo lơ lửng giữa bầu trời đen.

Ánh trăng chiếu xuống một người... Triển Chiêu lắc đầu, giống như Bạch Ngọc Đường, cân xứng, ngạo mạn. Người nọ một tay dút vào túi quần, một tay làm động tác mà Bạch Ngọc Đường ngày thường sẽ không làm — Hút thuốc.

Không biết có phải là do ảo giác, hay do cách người nọ hút thuốc — Cảm giác giống như Bạch Cẩm Đường vậy.

Triển Chiêu lại lắc đầu, là ảo giác ư? Người đó giống như một sự kết hợp giữa Bạch Cẩm Đường và Bạch Ngọc Đường.

Hoàn mỹ!

Từ kia vừa hiện ra trong đầu Triển Chiêu, hắn lập tức xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu lại xuất thần... Đây mới là hoàn mỹ, còn trẻ nữa. Suy nghĩ bỗng nhiên tuôn ra ào ào, Triển Chiêu có chút không thể khống chế, hần nghĩ tới rất nhiều từ, nói ví dụ như — Tiến hóa!

“Miêu nhi!” Bạch Ngọc Đường kêu hần, cắt ngang dòng suy nghĩ, “Có muốn lên đó không?”

Triển Chiêu nhìn độ cao, thành thật nói, “Giờ mà leo lên thì mệt lắm, nhưng nếu đứng trên đó thì rất đẹp.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Có thể gọi chú ta xuống, nếu đã xuất hiện ở đây, cũng tỏ vẻ không muốn tránh mặt chúng ta.”

“Gặp rồi nói gì giờ?” Triển Chiêu hỏi, “Hi, Bạch Bạch Bạch tiên sinh, chú có phải tên là Bạch Diệp không? Là Bạch Dạ hay là Bạch Diệp? Chẳng phải chú đang nằm dưới đất sao? Sao lại đội mồ sống dậy? Còn nữa a, chú có quan hệ gì với Bạch Ngọc Đường? Có quan hệ gì với ba Bạch Ngọc Đường? Có quan hệ gì với ba của ba của Bạch Ngọc Đường?”

Triển Chiêu nói ột tràng, Bạch Ngọc Đường bó tay, kéo hần đi về phía trước.

Trong xe ở phía sau, Triệu Tước tựa bên cửa sổ, nguyên bản đang thưởng thức bóng dáng ai kia dưới ánh trăng, lại thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi ngang. Triệu Tước nghĩ nghĩ, đứng lên chạy ra ngoài xem náo nhiệt!

Triệu Trinh thấy Triệu Tước lúc nãy đang tức giận, giờ thì như con thỏ phóng ra ngoài, có chút ngạc nhiên, kéo màn ra, liếc nhìn ra ngoài, sờ cằm.

“Trinh.” Bạch Trì chột hần, “Nhìn cái gì vậy?”

“Nga.” Triệu Trinh xoay đầu lại, “Lần sau mua đàn giáo về, sau đó anh đứng ở trên, rồi để ánh trăng chiếu xuống, em thấy thế nào?”

“Á!” Bạch Trì mở to miệng, vỗ tay, “Ngầu nha!”

Triệu Trinh sờ đầu hần, “Ngoan!”

Bạch Cẩm Đường vốn đang đọc báo, nghe hai người nói vậy, cũng nhin không được ngẩng đầu, vén màn lên nhìn, thấy người nọ đứng dưới ánh trăng.

Công Tôn không biết đã bước tới cạnh hần từ khi nào, ngồi xuống, cầm điếu thuốc trong tay hần, tự mình hút, soạt một tiếng mở báo ra.

Bạch Cẩm Đường nhìn hần.

Công Tôn dùng ngón trỏ đẩy kính mắt, hỏi hần, “Anh có biết yếu tố cần thiết nào cho việc vừa hút thuốc vừa đọc báo không?”

Bạch Cẩm Đường mở mồm nhìn hần.

Công Tôn giơ chân lên cho hần xem đôi dép lê xù xù, “Dép lê đó! Nó là thứ tốt nhất!”

Bạch Cẩm Đường buồn cười, đơn giản vươn tay kéo màn ra, nghiêng người tựa vào Công Tôn, lấy mắt kính của hần, nhìn tình hình bên ngoài.

Công Tôn híp mắt giơ báo lên, “Quả nhiên... kính mắt quan trọng hơn dép lê!”

Bạch Cẩm Đường xoay đầu lại, kéo cà vạt hần, mỉm cười, “Cho anh dựa một chút.”

Công Tôn đỡ đầu hần nằm xuống đùi mình, còn mình thì tựa vào lưng ghế, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong bóng đêm một mảng mơ hồ, chỉ có người đứng dưới ánh trăng, bóng người kéo dài, làm một động tác quen thuộc, rút ra điếu thuốc thứ hai.

“Thì ra di truyền cũng không phải thứ thần kì nhất.” Công Tôn bỗng nhiên lầm bầm.

Bạch Cẩm Đường ngẩng đầu, “Vậy là gì?”

Công Tôn trầm mặc một lát, mở miệng, “Là huyết thống.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chạy tới bên dưới dàn giáo.

Triển Chiêu ngẩng mặt nhìn, dàn giáo này được xếp đan xen nhau, vô cùng vững chắc, dù sao mỗi dàn giáo đều được làm rất thô. Nhưng thật ra cũng không cao, nhiều nhất cũng chỉ có ba tầng, nhưng mà rất rộng, cho nên cảm giác rất cao.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, liền nhìn thấy mấy đốm đỏ từ trên cao rơi xuống... Đụng phải mặt đất, là tàn thuốc.

Triển Chiêu còn đang nhìn tàn thuốc, đột nhiên cảm thấy tiếng gió.

Bạch Ngọc Đường phía sau kéo hần lui lại, trước mặt liền có thân ảnh nhảy xuống đất. Đạp lên tàn thuốc kia, áo khoác đen và quần jean đen, giống như Bạch Ngọc Đường bước vào lọ mực vậy, trời và đất, ngày và đêm.

Triển Chiêu đánh giá người trước mặt, cố gắng dứt bỏ hành động nhảy xuống lúc nãy, một hành động rất trái với quy luật tự nhiên.

Gương mặt tương tự, nhưng cảm người nọ vẫn chưa được cạo sạch râu, một thứ mà không bao giờ xuất hiện trên khuôn mặt sạch sẽ của Bạch Ngọc Đường. Nhưng mà... lại mang theo vài nét tang thương.

Hai bên nhìn nhau trong chốc lát, người nọ đi ngang qua hai người, bước tới cách đó không xa, cầm lên một cái vali dài, giống như loại vali xách tay đựng đàn violon, tùy tay đeo phía sau, bước đi, cũng chẳng phải đi về hướng xe lửa, mà là hướng ngược lại, trong màn đêm trống trải, không biết người nọ muốn đi đâu.

“Bạch Diệp?” Bạch Ngọc Đường nhin không được, lên tiếng hỏi.

Người nọ dừng cước bộ, xoay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Bạch Diệp đang nằm dưới mồ.”

Triển Chiêu nghe thấy thanh âm của người nọ, không hiểu sao lại thấy có chút quen thuộc, đã nghe thấy ở đâu? Tưởng tượng, trong lòng không hiểu sao lại ngứa ngáy, quái dị nói không nên lời — Là thanh âm xen lẫn giữa giọng nói của Bạch Ngọc Đường và Bạch Cẩm Đường.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Vậy chú là ai?”

Người nọ nhìn chằm chằm hai người trong chốc lát, đột nhiên khước miệng cong lên, xoay người tiếp tục đi, lơ đãng giơ tay nhẹ nhàng ngăn lại, chậm rì rì nói, “Người giám hộ Triệu Tước.”

“Phốc...” Triển Chiêu không hiểu sao lại hết giận, nhin không được cười ra tiếng.

Phía sau, Triệu Tước đang trốn ở chỗ bí mật nghe lén, đột nhiên nhảy ra, đá chân mắng chửi, “Giám cái đầu anh, giỡn cái p gì chứ, có ngon thì đừng về nữa!”

Một thân hắc y rất nhanh biến mất trong màn đêm.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu xoay đầu lại, khó hiểu hỏi, “Người đó rốt cuộc là ai?”

Về giận dữ trên mặt Triệu Tước dần dịu đi, nhìn nhìn hai người, “Hai đứa cảm thấy sao?”

“Người đó rất mạnh.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói, “Dùng chìa khóa xử lý Taber chính là ông ấy?”

Triệu Tước bỗng nhiên nở nụ cười, vươn ngón tay đặt lên môi, “Xuyt.”

Triển Chiêu nhíu mày, Triệu Tước muốn...

Nhưng mà không đợi Triển Chiêu mở miệng, Triệu Tước đã lên tiếng trước, dùng thanh âm trầm thấp, ẩn chứa hàm ý nói, “Trên đời này, hần là người duy nhất, thành phẩm hoàn mỹ nhất, không chút tỳ vết, không thể làm lại, không thể tiêu hủy... Một người đã mất đi tư cách chết.”

410. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 20

Chương 20: Đàn Violoncello.

Sáng sớm hôm sau. lúc mọi người chuẩn bị rời giường “đi học”, liền nhìn thấy Mã Hân mặc áo khoác, đội mũ, quần khăn, cầm vali lớn, nhỏ vui vẻ chạy tới.

“Oa! Đồ sộ quá!” Mã Hán nhìn chiếc xe lửa.

Mã Hán đứng bên cửa sổ ngoắc cô, “Không phải anh nói ra nhà ga đón em sao, sao lại tự mình chạy tới?”

Mã Hán dậm dậm chân, nhìn xung quanh, “Lợi hại nha! Trực tiếp cải tạo từ xe lửa?”

Lạc Thiên chạy ra ngoài đón cô, cô hưng phấn chạy lên xe.

Triệu Hồ dùng khuỷu tay chọt chọt Mã Hán, “Tính cách của em gái anh sao khác anh quá vậy?”

Mã Hán nhìn trời. Ra ngoài giúp Mã Hán khiêng hành lý.

“Thiết bị mới?” Triển Chiêu tò mò theo sát Đại Đình Tiểu Đình vừa ra khỏi phòng máy móc.

“Hân Hân, nặng như vậy, làm sao bưng một mình tới đây được?” Bạch Trì tò mò hỏi Mã Hán, “Ăn rau chân vịt không?”

“Ăn!” Mã Hán đắc ý, “Ồ trên đường em gặp được một anh đẹp trai, anh giúp em á.”

“Anh đẹp trai nào?” Mã Hán và Lạc Thiên đồng thanh nói.

Mã Hán nhú mồm, “Em đừng nói đùng phải người nào kì lạ đi?”

“Đâu có, một người làm âm nhạc, đẹp trai cực kì còn vui tính nữa, trên lưng đeo đàn Violoncello.” Mã Hán ngồi xuống, cầm sandwich lên cắn, tò mò nhìn Triệu Tước.

Triệu Tước cười hì hì nhìn Mã Hán, đưa cho cô miếng bánh mì nướng quét sốt mayonnaise, “Hân Hân, ăn cái này đi.”

“Cám ơn chú.” Mã Hán tươi cười cầm lấy.

Triển Chiêu nâng cằm nhìn, trong lòng nói, con bé này chẳng sợ bị hạ độc.

“Miêu nhi.” Bạch Ngọc Đường túm lấy hăn, “Đi thôi, trễ rồi.”

Triển Chiêu buồn bực đứng dậy, cùng Bạch Ngọc Đường mang theo Bạch Trì tới trường đi học.

Biến cố ngày hôm qua cùng với có xe cảnh sát vào trường, cũng chẳng làm sinh viên chú ý, ngược lại vừa tới trường liền thấy đèn hoa giăng đầy, giống như chúc mừng hay làm ngày hội gì đó.

“Cái này là sao?” Triển Chiêu khó hiểu.

“Hello, anh em!”

Triển Chiêu bọn họ sững sốt... Anh em? Xoay đầu lại nhìn, chỉ thấy Chu Dật đang bó bột cánh tay, không biết đã tới phía sau bọn họ từ khi nào. Hăn còn rất hưng phấn, chụp bả vai Bạch Ngọc Đường, “Trần Hi nói hôm qua cũng may có cậu cứu mạng, còn thầy dạy bắn kòck kòck kia đâu?”

“Sao trong sân nhiều người vậy, đang làm gì thế?” Bạch Ngọc Đường hỏi lại.

“Kỷ niệm ngày thành lập trường!” Trần Hi bước tới, phía sau là Lưu Mạnh và Trần Lộ.

“Ai.” Trần Hi vỗ bả vai Bạch Ngọc Đường, “Hôm qua có gì không? Sau đó hai người có tới cục cảnh sát không?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Tôi không biết.”

“Nhưng ngày hôm qua là cậu vào cứu chúng tôi mà.”

“Tôi nghe thấy tiếng súng mới chạy vào.” Bạch Ngọc Đường hỏi Chu Dật, “Vết thương thế nào?”

“Chuyện nhỏ thôi.” Chu Dật cười hì hì, hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Hai người mới chuyển trường, không biết truyền thống của ngày thành lập trường sao?”

Triển Chiêu bọn họ nhìn nhau, lắc đầu — Có truyền thống gì?

“Hằng năm, cứ vào ngày kỉ niệm thành lập trường, sinh viên phải tổ chức vài hoạt động, sau đó căn cứ theo biểu hiện, hội học sinh sẽ chấm điểm cho bọn họ, thuận tiện chọn ra nam sinh và nữ sinh của năm, có phần

thưởng và cộng điểm nữa.” Trần Hi cong khoe miệng, “Ba người các cậu khỏi cần hỏi cũng biết, đảm bảo chưa chuẩn bị gì.”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhún vai.

Bạch Trì lắc đầu, “Không ai nói với chúng tôi hết.”

“Trong quy định có ghi, nếu trong ngày kỉ niệm thành lập trường không làm gì cả, sẽ bị trừ điểm, không thể tốt nghiệp.” Trần Lộ đưa poster kỉ niệm ngày thành lập trường cho ba người, “Nói cách khác, tốt xấu gì cũng phải chuẩn bị một cái, hoặc tham gia hoạt động của một xã đoàn.”

“Tiết mục?” Triển Chiêu cầm poster nhìn nhìn, có chút buồn bực nhìn Bạch Ngọc Đường — Sao Triệu Tước không nói?

“Nói như vậy, trong ngày này tất cả sinh viên đều phải có mặt, không được nghỉ phép?” Trọng điểm mà Bạch Ngọc Đường chú ý không phải được cộng điểm hay bị trừ điểm, dù sao bọn họ cũng đâu cần tốt nghiệp, có được cộng điểm hay không cũng vậy thôi. Mấu chốt là nếu tất cả sinh viên đều ở đây, hẳn là Ghost cũng sẽ xuất hiện, đây là cơ hội tốt cho bọn họ điều tra.

“Ba người chưa có tiết mục, hay là tôi giúp ba người nha?” Lưu Manh chạy tới, hai tay đặt lên bả vai Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Hai anh đẹp trai, hai người có sở trường gì?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, “Sở trường...”

Triển Chiêu nghĩ tới nghĩ lui — Thôi miên, ám chỉ, ăn với ngủ có tính là sở trường không?

Bạch Ngọc Đường nghĩ xuôi nghĩ ngược, — Bắt cướp, lái máy bay? Giặt quần áo với nấu cơm có tính là sở trường không?

“Tôi!” Bạch Trì kích động giơ tay, “Lần này tôi làm ảo thuật!”

“Thật sao?” Mọi người kinh ngạc.

Gần đây Bạch Trì có học được mấy chiêu từ Triệu Trinh, cả ngày tay chân ngứa ngáy, muốn kéo mọi người tới làm cho xem, gặp lần này có cơ hội biểu hiện, tất nhiên phải lập tức xuất bài rồi.

“Ok!” Lưu Manh vỗ tay, “Tiệc tối của chúng ta vừa lúc không có tiết mục ảo thuật, có thể cứu cậu rồi.”

“Nga.” Bạch Trì gật đầu, xoay đầu nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu làm động tác nghe điện thoại với hắn, Bạch Trì hiểu được, Triển Chiêu bảo hắn lưu ý tiệc tối bên kia, có chuyện gì thì liên lạc, sau đó Bạch Trì liền bị Lưu Manh và Trần Lộ lôi đi.

Còn lại Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Chu Dật nhìn hai người, “Hai người ngoại trừ đẹp trai ra, có tinh thông cái gì không?”

“Ai, thể năng của cậu không tồi, đội bóng rổ đang thiếu Lưu Ảnh, lát nữa đấu giao hữu không đủ, hay cậu vào thay đi?” Trần Hi đề nghị, “Nhưng mà có thể đánh chủ lực hay không mới là vấn đề, dù sao thi đấu tất nhiên phải có chút kịch liệt.”

“Lưu Ảnh chính là người ngã từ trên cây xuống?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đúng vậy!” Chu Dật lập tức tỉnh táo, “Cái thằng đó không biết gây chuyện gì với bà cô kia, mang súng thật vào bắn bậy bạ, cũng may mạng ông đây lớn không thôi tiêu rồi, gần đây có nhiều vụ đấu súng trong trường lắm, có thể nào hắn bị áp lực lớn quá hay mang tâm lý biến thái trả thù xã hội không?”

“Mọi người đều chơi trong đội bóng rổ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Trần Hi, “Vậy sao hôm qua không đi tập mà lại chạy vào rừng?”

“Không cùng cấp bậc.” Trần Hi bật cười, “Dù sao chúng tôi cũng chỉ là dự bị, Lưu Ảnh mới là chủ lực, lại nói, tuy rằng hắn tán gái rất giỏi, nhưng tính cách rất kì lạ, không có ai quen thân với hắn cả.”

“Có biết nhà hắn ở đâu không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Trần Hi và Chu Dật nhìn nhau, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Sao vậy, cậu muốn tra hấn?”

Triển Chiêu cười, “Đừng có nói với tôi hai người không có hứng thú.”

“Còn ngày kỉ niệm...”

“Đút lót cho hiệu trưởng đi.” Triển Chiêu nhướn mày.

“Hiệu trưởng sẽ chịu ư?” Trần Hi lo lắng.

“Chịu.”

Bên này đang do dự, đột nhiên có người bước tới giữa Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, cười tủm tỉm gật đầu, “Hai đứa dẫn ta theo, ta sẽ chịu, hiệu trưởng dễ nói lắm.”

Bốn người nhìn thấy, liền giật mình, người tới là Triệu Tước, đằng sau là Mã Hán và Triệu Hổ.

“Hiệu trưởng!” Trần Hi khấn trương.

“Xuyt.” Triệu Tước vỗ nhẹ bả vai hấn, “Chúng ta chuồn lẹ đi!”

Trần Hi gật đầu, không hiểu sao lại cảm thấy mơ hồ.

Triển Chiêu trừng mắt liếc ông, Triệu Tước cười xấu xa.

Vì thế, mọi người theo sự chỉ dẫn của hiệu trưởng, “chuồn đi” tìm nhà của Lưu Ảnh. Trần Hi quan hệ rất rộng, hỏi vài người quen biết với Lưu Ảnh, đại khái tìm được khu vực nhà hấn.

“Hấn là ở gần đây thôi.” Trần Hi nhìn tòa nhà có phần đơn giản ở trước mặt, “Ở đây sao?”

“Có vấn đề gì?” Triển Chiêu thấy hấn nghi ngờ, liền hỏi.

“Có thể học ở một trường đắt tiền như thế, đại đa số đều là con nhà giàu, nhà của mình phải là biệt thự hoặc chung cư sang trọng, đúng không?” Triệu Tước hỏi Trần Hi.

Trần Hi mếu máo, “Nhìn Lưu Ảnh thật đoán không ra hấn là người nhà nghèo.”

Bạch Ngọc Đường tới phòng hướng dẫn trước chung cư, lấy tấm hình của Lưu Ảnh ra, hỏi quản lý, “Người này có phải sống ở đây không?”

Quản lý nhìn thoáng qua, gật đầu, “Đúng vậy.”

“Vậy hấn ở căn nào?”

“Àn... Hấn là người thuê không phải sống chung cùng cả nhà, ở đây chỉ có hai phòng là cho thuê, những căn khác đều là những hộ gia đình sống trên hai mươi năm, tôi đều biết.” Quản lý viết số điện thoại cho Bạch Ngọc Đường, “Ở đây có vài chủ nhà cho thuê, cậu gọi điện hỏi sẽ biết.”

“Này.” Trần Hi tò mò hỏi Triển Chiêu, “Hấn có phải xem Bạch Ngũ là cảnh sát không? Sao lại phối hợp vậy?”

Triển Chiêu cười, không nói gì, khí chất của Bạch đội trưởng quả là rất cường đại.

Mọi người vào trong, gọi điện hỏi vài chủ nhà cho thuê, rất nhanh tìm được phòng của Lưu Ảnh, hấn ở tầng 21, phòng 504. Đây là nơi rất cũ, trên đường đi, ánh đèn mờ mịt, vô cùng đơn sơ.

“Á, thằng nhóc Lưu Ảnh sao lại vào học trường mình vậy? Hay vì sở thích cá nhân?” Trần Hi và Chu Dật cùng suy nghĩ, “Sao lại có thể sống được ở đây, không biết có chuột không.”

Bạch Ngọc Đường đang đi, chợt nghe phía trên, có tiếng bước chân truyền tới.

Tiếng bước chân này rất đặc biệt, không phải thanh âm của giày cao gót, mà giống như gấn sắt trên đôi giày.

Nghe tiếng bước chân, có thể xem là nhẹ nhàng, tiết tấu không nhanh không chậm. Đồng thời, còn có tiếng huyết sáo...

Tiếng huýt sáo rõ ràng dễ nghe, cũng chẳng phải bài hát được yêu thích bây giờ, mà là một bài ca dao từ xưa.

Triển Chiêu bỗng nhiên sững sốt, vì bài ca dao này... hắn đã từng nghe.

Bạch Ngọc Đường đi ở phía trước, chậm rãi ngẩng đầu, theo bản năng thả chậm cước bộ, cũng hiểu ra bài ca dao này rất quen thuộc.

Triệu Tước bỗng nhiên bước lên, thấp giọng nói với Triển Chiêu, “ ”. (Ghép vần lại là: yalanqi)
“Hả?”

Trần Hi và Chu Dật ở bên cạnh nghe không hiểu, “Cái gì tề?” (Tề có phiên âm là ji)

“ ”. Triển Chiêu thấp giọng nói, “Tiếng Nga, nghĩa là đàn Violoncello.”

Trần Hi và Chu Dật nhìn nhau, tâm nói, người bạn mới chuyển trường này, thành linh nghe một câu tiếng Nga, vậy mà cũng hiểu?

Triệu Tước nhếch khóe miệng, bỗng nhiên chui ra sau Mã Hán.

Mã Hán đứng cứng ngắc, nhìn ông, tựa hồ khó hiểu.

Triệu Hổ cũng buồn bực, “Tước gia, chú làm gì vậy? Dê Tiểu Mã ca hả?”

Triệu Tước nhìn Triệu Hổ, đặt ngón tay lên miệng, chưa kịp “Xuyt”, Triệu Hổ đã che mắt lại, phòng hờ khỏi bị trúng chưởng.

Lúc này, tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Hai bên sắp chạm mặt nhau, tiếng huýt sáo cũng càng lúc càng rõ ràng.

Bạch Ngọc Đường theo bản năng kéo Triển Chiêu ra sau, Triển Chiêu thấp giọng nói vào lỗ tai hắn, “Tôi nhớ ra rồi, bài ca dao này tôi từng nghe ở...”

“Tôi cũng đã nhớ ra.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói, “Giai điệu này Lạc Thiên hẳn là rất quen thuộc.”

“Hai người râu hùm đi theo Taber.” Triển Chiêu thấp giọng nói, “Đỗ Xá và Kiệt Kiệt, đây là bài ca dao mà Kiệt Kiệt hát.”

“ ” và “ ”. (simijiya và yikushiga)

Chính lúc này, tiếng huýt sáo biến thành tiếng nói chuyện, trong câu xen lẫn tiếng Nga và tiếng Trung, Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu thấp giọng nói, “Rắn và ếch.”

Lúc đang nói chuyện, cả hai cùng gặp nhau ở một bậc thang, Bạch Ngọc Đường bọn họ đi lên, còn người kia đi xuống.

Song phương đối diện.

Người kia mặc áo khoác đen, trên người còn đeo một ít đồ trang sức màu bạc, thân thể cao gầy. Hắn đeo kính râm màu vàng, tóc ngắn, có chút giống đầu nhím, màu đen, mặc quần da, trên giày cũng đeo xiềng xích, cái này có thể giải thích cho thanh âm kì quái kia. Sau lưng đeo thùng đựng đàn Violoncello rất to. Triệu Hổ nhẹ nhàng dùng khuỷu tay huých Mã Hán, “Cái thùng này đẹp nè, phong cách hơn cái cũ của anh, bữa nào rảnh chúng ta cũng mua một cái đi?”

Mã Hán không nói gì, nhìn hắn, Triệu Tước phía sau bỗng nhiên “Phốc” một tiếng.

Một tiếng “Phốc” này làm người nọ dời tầm mắt khỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, nhìn Triệu Tước phía sau, hắn lập tứ tháo kính mắt xuống.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn thấy mắt hắn có màu lam nhạt, sống mũi cao, rõ ràng là người mang dòng máu Đông Âu.

“Nga!” Người nọ bỗng nhiên giơ hai tay lên trời, sau đó trực tiếp quỳ trên bậc thang, “Hallelujah (*)!”

(*) Hallelujah là từ tán thán, dùng để ca ngợi Thiên Chúa, để bày tỏ niềm hân hoan vui mừng và cảm ơn vì được nhiều ơn lành của Thiên Chúa.

Mọi người bị hành động của hắn làm giật mình.

Người nọ chỉ nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng, “Thần minh, người nào là kỳ tích mà ngài nói?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xoay đầu nhìn Triệu Tước, ánh mắt kia mang ý — Chú biết người điên này? Sao người chú quen đều điên vậy, hơn nữa người sau còn điên hơn người trước!

Triệu Tước bĩu môi, vẻ mặt ghét bỏ.

Bạch Ngọc Đường chợt nghe tiếng xiềng xích động dậy, hắn xoay đầu lại, đồng thời đặt tay lên súng bên hông, nhướn mày nhìn người trên bậc thang. Ánh mắt cảnh cáo — Đừng có xằng bậy!

Quả nhiên, tay người nọ cũng đặt bên hông.

Vì hai người đều được quần áo che lại, bởi vậy mọi người không thấy dưới tay bọn họ là cái gì. Mã Hán và Triệu Hồ theo bản năng kéo Chu Dật và Trần Hi ra sau, nên hai người nhìn không rõ, gấp đến độ nhón thẳng chân.

“Nga...” Người nọ gật đầu, ý vị thâm trường nhìn Bạch Ngọc Đường, “Thì ra là cậu.”

Bạch Ngọc Đường nhớ lại lời Mã Hán lúc nãy, ở trên xe, có một anh đẹp trai mang đàn Violoncello giúp đỡ, khỏe vô cùng.

Hắn thả tay ra, gơ tay không cho Bạch Ngọc Đường nhìn, chậm rãi đứng dậy, “Tôi có chút chuyện còn phải làm, lần tới chơi tiếp với cậu.” Nói xong, nhảy lên tay vịn cầu thang.

Tay vịn của cầu thang là cây sắt rỉ sét, chỉ bằng ngón tay cái. Nhưng người nọ lại đút hai tay vào túi, chậm chậm bước xuống, năng lực cân bằng có chút kinh người.

Đến chỗ quẹo, hắn ngã người về sau, dễ dàng nhào lộn, tránh khỏi chướng ngại vật, khom người xuống, dễ dàng đáp trên bậc thang, đeo kính vào. Xoay đầu nhẹ nhàng khoát tay với mọi người, nói với Mã Hán, “Giúp tôi hỏi thăm Eleven.”

Nói xong liền bỏ đi.

Triển Chiêu nhìn Mã Hán, “Cậu biết hắn?”

Mã Hán suy nghĩ rất lâu, lắc đầu, “Tôi xác định là chưa từng gặp qua, nhưng cũng không chắc là hắn chưa từng gặp tôi.”

“Càng ngày càng thú vị.” Triệu Tước cười hì hì, tiếp tục đi.

Triển Chiêu đi theo phía sau, “Tại sao lại xuất hiện một người kì lạ như thế? Hắn là ai?”

“Cũng tới bắt Ghost.” Triệu Tước nháy mắt với Triển Chiêu, “Bọn sát thủ lo ăn uống chè chén, tất nhiên không thể thiếu dàn nhạc.”

“Dàn nhạc?” Triển Chiêu buồn cười, “Hèn chi mang theo Violoncello.”

“Lúc nãy hắn nói kỳ tích gì vậy?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, hỏi Triệu Tước.

“Đừng để ý.” Triệu Tước khoát tay, “Chúng ta tìm xong về trường tham gia lễ hội, tiệc tối ở cung thể thao đêm nay, nhất định có chuyện náo nhiệt để xem.”

*Đàn Violoncello

411. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 21

Chương 21: Party của sát thủ.

Bước tới trước cửa nhà Lưu Ảnh, mọi người liếc mắt liền thấy cánh cửa khép hờ, Bạch Ngọc Đường nhíu mày, đã có người tới đây?

Vươn tay đẩy cửa ra, không ngoài dự liệu, trong phòng đều bị lục tung, hình như đã có người vào trong.

Bạch Ngọc Đường nhủ mảy, tới bên cạnh cửa sổ.

Chỉ thấy người mang đàn violoncello đang ở dưới, còn không quên ngẩng đầu khoát tay chặn bọn họ, sau đó lập tức chạy đi, giờ có đuổi theo, phỏng chừng cũng không kịp nữa.

Triển Chiêu đi xung quanh căn phòng, nhỏ giọng nói với Bạch Ngọc Đường, “Mặc kệ hần tìm cái gì, hần là vẫn chưa tìm được.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu.

Trần Hi và Chu Dật rất khó hiểu, nhưng mơ hồ vẫn cảm nhận được, những người này không đơn giản chỉ là sinh viên và thầy giáo.

Triệu Hổ đứng giữ cửa, hỏi Triển Chiêu, “Hần không tìm ra nhưng anh thì hần là tìm được ha!” Triển Chiêu cười, nhìn Triệu Hổ, “Hổ tử, cậu thường giấu đồ ở đâu?”

“Àn.” Triệu Hổ suy nghĩ.

“Cơ bản hần không có giấu.” Mã Hán ở một bên nói, “Toàn là bạ đâu ném đó.”

Triệu Hổ cười hắc hắc.

“Lại nói...” Triển Chiêu hỏi Triệu Hổ, “Có lần tôi nghe anh hai nói, anh tham gia bữa tiệc gì đó gặp được ba cậu, thì ra nhà cậu làm kinh doanh? Còn rất có tiền.”

Triệu Hổ chớp mắt mấy cái, “VẬY sao... bán cái gì em cũng chả biết nữa.”

Bạch Ngọc Đường lật xem một quyển ghi chép trên bàn, lơ đãng trả lời, “Tôi đã xem tư liệu của hần, gia cảnh giàu có.”

Triển Chiêu há to miệng, hỏi Triển Hổ, “VẬY Hổ tử chẳng phải là Hổ thiếu gia ư? Sao một chút cảm giác quý công tử cũng không có, còn học diễn xuất thành du côn, đi làm nằm vùng?”

Triệu Hổ bĩu môi, “Đàn ông phải dựa vào chính mình!”

Mã Hán ở bên cạnh, cười nói, “Hổ tử không có khái niệm về tiền.”

“VẬY cậu sợ nhất bị trộm cái gì?” Triển Chiêu hỏi Triệu Hổ.

Triệu Hổ nhìn trái nhìn phải, thấy Trần Hi với Chu Dật đang to nhỏ gì đó, hần nhỏ giọng nói với Triển Chiêu, “Súng.”

Triển Chiêu bó tay, “Ngoài cái đó ra còn cái gì nữa không?”

Triệu Hổ ngẩng mặt suy nghĩ nửa ngày, “Nga! Em có một cái card ngôi sao NBA.”

“Cậu giấu ở đâu?”

“Trong sách.” Triệu Hổ nhìn giá sách bên cạnh, sách đều rút hết xuống đất, hần là đã bị lục qua.

“Đều bị lục tung hết rồi.” Triệu Hổ mếu máo.

“Nghĩa là đối phương cũng đang tìm một cái miếng gì đó.” Triệu Tước lắc lắc ở một bên ngắm phong cảnh.

“Đĩa CD hoặc tờ giấy?” Triệu Hổ nhìn trên bàn, laptop đã biến mất, “Đĩa CD?”

Triển Chiêu khoát tay áo, “Thiết bị âm thanh vẫn còn nguyên vẹn, CD rút đầy trên mặt đất, hần là không tìm đĩa CD.”

“Đĩa CD rút đầy trên mặt đất mà còn không phải?”

“Nếu tìm đĩa CD thì đã không lục tung lên như thế.” Triệu Tước nói, “Hần là sẽ đem đi hết, chẳng phải dễ dàng hơn sao?”

“VẬY hần tìm tờ giấy...” Triệu Hổ nhìn nhìn khắp nơi, “Tấm hình?”

Triển Chiêu cười gật đầu, “Àn, có một thứ là tấm hình.”

“Vậy thứ nữa là gì?” Mã Hán tò mò.

“Là một tờ A4.” Triệu Tước chậm rãi nói, vươn tay chỉ cửa sổ cách Bạch Ngọc Đường không xa, “Cửa sổ có vấn đề.”

“Cửa sổ...” Mọi người bước tới nhìn.

Triển Chiêu xoay đầu híp mắt nhìn Triệu Tước — Dám cướp danh tiếng của tôi!

Triệu Tước cười xấu xa, “Nhóc nghĩ nhóc có cơ hội? Lúc ta có thì nhóc chỉ mới mặc quần yếm thôi!”

Triển Chiêu nổi giận a.

Kiểm tra cửa sổ một chút, đó là dạng cửa sổ gỗ kiểu cũ, Bạch Ngọc Đường dọc theo cánh cửa, sờ sờ một chút, phát hiện bên trong rất dày, cạy ra liền thấy một cái hộp đựng bút máy.

Mở hộp ra, bên trong có một cây bút máy.

Bạch Ngọc Đường lấy cây bút ra, bên trong không có ruột bút, chỉ có một cuộn giấy. Rút ra xem, hẳn liền nhú mào...

“Giấy trắng?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

“Có thể là mực ẩn.” Triển Chiêu bảo hắn cắt vào, đem về cho Tưởng Bình xử lý.

“Còn tấm hình?” Triệu Hổ hỏi.

Bạch Ngọc Đường lắc lắc hộp bút, phát hiện bên trong còn có thứ gì đó lắc lư, cạy lột hộp ra nhìn, bên dưới có một tấm ảnh được gấp lại.

Mở ra nhìn... chỉ là tấm hình tập thể giống loại ảnh chụp khi tốt nghiệp.

“Hình như lâu rồi.” Triển Chiêu lấy tấm ảnh, đây là hình đen trắng, có khung lượn sóng, tấm ảnh cũng thuộc dạng giấy cũ, nhưng mà chụp rất rõ, bên dưới khung trắng còn ghi “Nhân dân chụp ảnh quán”, xem ra tấm này đã chụp cách đây ít nhất hai mươi năm.

“Ồ ồ.” Triệu Tước cầm tấm hình, “Đã lâu rồi không thấy.”

Triển Chiêu nhìn ông, “Chú nói tấm ảnh hay người trong tấm ảnh?”

Triệu Tước cười thần bí, chỉ chỉ một người trong tấm ảnh, hỏi Triển Chiêu, “Nhìn quen không?”

Triển Chiêu nhìn chăm chăm, kinh ngạc há to miệng — Người trong ảnh chụp, chính là Triệu Tước.

Bạch Ngọc Đường cũng đánh giá Triệu Tước, khó hiểu, “Tại sao...”

Triệu Tước nhẹ nhàng gõ môi, ý bảo hai người đừng lên tiếng, nhìn tiếp đi.

Theo ngón tay ông trượt tiếp, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn thấy vài người quen — Bạch Duẫn Văn, Triển Khải Thiên, Bao Chứng lúc còn trẻ, còn có... Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu chỉ Bạch Ngọc Đường trong ảnh, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường xua tay, “Không phải tôi.”

Triển Chiêu nhìn Triệu Tước, “Người giám hộ của chú?”

Triệu Tước lập tức suy sụp, vươn tay bóp quai hàm Triển Chiêu, “Thử nói lại coi!”

Triển Chiêu lập tức né ra, xoa mặt trán ông.

“Mọi người rốt cuộc là ai?”

Lúc này, Trần Hi nhin không được, lên tiếng hỏi.

Triệu Tước xoay đầu lại, vỗ nhẹ lên bả vai hắn, “Ngoan, qua bên kia đợi đi.”

Trần Hi mở to hai mắt, “Nga.” rồi ngoan ngoãn đứng đợi.

Thấy tình cảnh này, Chu Dật cũng lui về sau, hoảng sợ nhìn Triệu Tước, lại thấy Trần Hi ngốc ngốc đứng im tại chỗ, rất khác thường.

Chu Dật muốn tông cửa chạy ra, nhưng đã bị Mã Hán túm cổ kéo về.

“Mấy người làm gì vậy?” Chu Dật giãy dụa, hét muốn xé cổ họng, “Cứu mạng...”

Nói còn chưa dứt, Triệu Hổ đã đánh vào đầu hắn, “Điên hử, cứu mạng cái gì!”

“Cậu cũng đừng đóng kịch nữa.” Triển Chiêu vẫy vẫy hắn, “Chi bằng chúng ta tâm sự chút đi?”

Chu Dật sững sốt, xoay đầu lại nhìn Triển Chiêu.

Triệu Tước khoanh tay, “Cho dù không muốn mở miệng, ta cũng có cách làm cậu mở miệng, cho nên tốt nhất là tự mình ngoan ngoãn nói đi.”

Chu Dật nhú mày, “Mấy người rốt cuộc là ai?”

“Cậu rốt cuộc là ai mới đúng.” Bạch Ngọc Đường chen vào nói, “Ngày hôm qua Triệu Tuyết Diễm thấy ai cũng không nổ súng, chỉ khi thấy cậu cô ta liền bắn, cậu cũng rất may, tránh được một kiếp.”

“Cậu bắn không trúng cũng chỉ là giả bộ.” Mã Hán tựa vào cạnh cửa, “Tính cách cũng thế, người bắn chuẩn, rất ít người có tính cách khoa trương.”

Chu Dật nhìn trái nhìn phải, thấy mình thật sự thoát không được, buông tay, “Tôi đã sớm học ở đó, nhưng chỉ là sinh viên bình thường thôi, là mấy anh cuốn tôi vào mà?”

Mọi người hai mắt nhìn nhau.

Chu Dật đút tay vào túi, “Tôi thấy đột nhiên có nhiều thầy mới tới, còn đổi cả hiệu trưởng.” Nói xong, chỉ chỉ Mã Hán, “Người này vừa nhìn liền biết là tay súng bắn tã, tôi chỉ muốn dàn xếp ổn thỏa, nhiều một chuyện chi bằng bớt một chuyện, ai biết Trần Hi lại chỉ biết chơi, vào rừng thực chiến, còn đụng trúng bà điên kia với Eleven.”

Mọi người nghe tới đó đều sững sốt.

Mã Hán kinh ngạc nhìn Chu Dật, “Cậu biết Eleven?”

“Tôi nhìn được nửa mặt của hắn, cũng may còn chưa bỏ mạng.” Chu Dật xấu hổ cười cười.

Mọi người nhìn hắn. Bình thường mà nói, sinh viên hơn hai mươi tuổi, là đoạn thời gian khó nhận biết tuổi chính xác nhất, nhưng Chu Dật bộ dáng rất non, chỉ giống nam sinh mười mấy tuổi, hơn nữa còn giống một học sinh hơn.

“Cậu rốt cuộc là ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Mấy anh là cảnh sát hay sát thủ?” Chu Dật hỏi lại.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, cùng nhìn Triệu Tước, “Cậu không biết ông ấy?”

Chu Dật thành thật lắc đầu, “Không biết.”

Triệu Tước cũng nói, “Hắn không cùng loại người bên ta, bên ta không có dạng này.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, “Cậu là sát thủ?”

Chu Dật bắt đầu dĩ cười cười, “Ừ, vậy... các anh là cảnh sát?” Nói xong chỉ chỉ Triệu Tước, “Người này không giống.”

Triệu Tước rất tự giác dịch tới bên cạnh Triển Chiêu, “Ta và hắn là người ngoài hành tinh, chúng tôi là người của hành tinh Miêu.”

Triển Chiêu đẩy ông ra xa cả thước.

“Tại sao nhóm sát thủ lại trốn trong trường học?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Các người rốt cuộc đang tìm cái gì?”

“Sai rồi sai rồi.” Chu Dật xua tay, “Tôi căn bản không có mục đích, trường học này là nơi tránh gió của sát thủ, tôi đã sớm thu tay, chỉ muốn thăm lắng bắt đầu cuộc sống mới. Nếu như chỉ trả thù địch thủ thì tôi cũng hiểu được, nhưng lại có không ít sát thủ vào ẩn nấp, tôi cũng có dự cảm sẽ có gì đó xảy ra, nhưng chưa kịp trốn thì đã bị cuốn vào rồi.”

“Nơi tránh gió của sát thủ... Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?” Triển Chiêu nhin không được, lên tiếng hỏi.

“Tôi hai mươi mốt.” Chu Dật trả lời.

Mọi người ngẩn người, “Vậy cậu bắt đầu làm sát thủ từ năm bao nhiêu tuổi?”

Chu Dật ngẩng mặt lên suy nghĩ, “Ân, khoảng năm mười bốn mười lăm tuổi, tới khoảng mười chín.”

Mọi người trầm mặc thật lâu, Triệu Hổ nhẹ nhàng khều Mã Hán, “Thì ra sát thủ cũng có trẻ em nữa hả?”

“Trước đây cái gì cũng có điều dễ không chế.” Chu Dật thản nhiên nói, “Hơn nữa không bị người ta nghi ngờ, xác suất thành công rất cao, che dấu rất tốt.”

Triệu Tước suy nghĩ, đột nhiên vỗ tay một cái, “Nga...”

Triển Chiêu nhìn ông, “Chú nghĩ tới cái gì vậy?”

“Có vài tổ chức sát thủ thường làm chuyện này, nhưng mà có rất ít sát thủ có thể toàn thân trở ra, sao cậu có thể bắt đầu lại được?”

Chu Dật suy nghĩ, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Các anh có thể không truy cứu, không bắt tôi vào tù không?”

Bạch Ngọc Đường nhũu mày, “Nghề của cậu là sát thủ, bắt được rồi thì sao lại thả?”

Chu Dật méo mào, hần biết, không có gì xảy ra thì hần sẽ bị xử bắn, vì thế cúi đầu không nói gì.

“Ai, đừng cứng nhắc như thế.” Triệu Tước khoát tay với Bạch Ngọc Đường, “Cậu cũng đâu có chứng cứ, làm sao chứng minh được hần đã từng giết người?”

Bạch Ngọc Đường cũng không nói nhiều, cúi đầu tiếp tục lật quyển vở. Triển Chiêu nhìn nhìn Mã Hán và Triệu Hổ đứng cạnh cửa, hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng xoay mặt đi nhìn chỗ khác. Lại nói, Chu Dật nhỏ như vậy đã đi làm sát thủ, nhất định là bị ép, hơn nữa thân thể hần là cũng rất đáng thương. Nhưng mà nếu từng giết người vô tội, kết cục thế nào thì cũng có thể tưởng tượng ra. Triển Chiêu thật sự không thể xác định, cho dù lần này bọn họ không bắt hần, hần có thể tiếp tục đi bao xa, giống như lần này, thế sự có nhân quả, muốn tiếp tục cuộc sống của người bình thường, hần là không có khả năng.

“Nói đi.” Triệu Tước giục hần.

Chu Dật bước lên mấy bước, lấy tờ giấy lúc nãy Bạch Ngọc Đường lấy được từ hộp bút, vươn tay hỏi Mã Hán, “Anh có bật lửa không?”

Mã Hán đưa bật lửa cho hần.

Chu Dật mở bật lửa, đặt dưới tờ giấy, hươ hươ vài cái, trên tờ giấy lập tức hiện chữ.

Tất cả buồn bực — Sao hần lại biết?

“Lưu Ảnh cũng là sát thủ.” Chu Dật nói, “Cách này có chút phổ biến, danh sách này là mục tiêu mà người ủy thác yêu cầu hần giết, dùng nước chanh để viết, rất nhiều sát thủ đều làm chuyện này, về phần xuất phát từ tự hào hay áy náy, vậy phải hỏi Lưu Ảnh đã chết thì mới biết được.”

Triển Chiêu cầm danh sách nhìn sơ qua một lần, Lưu Ảnh còn trẻ, phạm tội cũng không ít, trên tờ giấy viết rất nhiều, tuyệt đối không phải trong một hai năm có thể hoàn thành, vì thế hỏi Chu Dật, “Hần cũng giống như cậu? Ẩn mình trong trường học để chuẩn bị cuộc sống mới?”

“Không có khả năng.” Chu Dật lắc đầu, “Các anh nghĩ có nhiều người được sống lại lắm sao? Bởi vì tôi may mắn, mới thoát khỏi tổ chức. Còn Lưu Ảnh, hần tới đây để chấp hành nhiệm vụ.”

“Chấp hành nhiệm vụ gì?” Mã Hán hỏi, “Cậu đi ngăn chặn tin đồn?”

“Căn cứ vào lời của người nọ, thì đây chính là party.” Chu Dật nói.

“Party?”

“Chính là săn bắn tập thể.” Chu Dật giải thích, “Có thể có một người treo giải thưởng lớn để giết một người. Hơn nữa người này hẳn là sát thủ cấp cao, giết được người đó, giá trị mình sẽ được nâng lên, cho nên mới có nhiều người tới đây.”

“Vậy cậu có biết có bao nhiêu sát thủ tập trung ở thành phố T không?” Triển Chiêu hỏi.

Chu Dật hơi nhún vai, “Không biết chắc, tôi không xác định được mục tiêu của bọn họ là ai, các anh có đối tượng nghi ngờ nào không? Nói ví dụ như Triệu Tuyết Diễm muốn giết ai? Mục tiêu của cô ta với Eleven là một? Dù sao với trình độ của Triệu Tuyết Diễm, cũng không đáng để Eleven tự xuất thân.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng gật đầu.

Triển Chiêu liền nói cho hắn biết, “Bắt Ghost.”

Chu Dật ngây người, nhìn chằm chằm mọi người.

“Thế nào?” Triệu Tước cười, hỏi hắn, “Chưa từng nghe qua?”

Chu Dật cười gượng hai tiếng, “Ghost a... khó trách.”

“Vậy bây giờ cậu có thể suy đoán, ở đây có bao nhiêu sát thủ, sắp tới có bao nhiêu sát thủ lại tới nữa đi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Chu Dật trầm mặc, ngẩng đầu nói, “Toàn bộ.”

“Cậu nói tất cả sát thủ đều sẽ tới đây?” Mã Hán cảm thấy có chút khoa trương.

“Tất cả những sát thủ đủ tiêu chuẩn sẽ trở lại!” Chu Dật nhíu mày, lăm bằm, “Cơ mà ai khùng quá vậy, treo giải thưởng bắt Ghost?”

“Có vấn đề gì sao?” Triển Chiêu hỏi, “Đối phương ra giá rất cao?”

“Đây không phải vấn đề về tiền.” Chu Dật lắc đầu, “Bắt Ghost rất phiêu lưu, các anh không biết sao? Đối phương là vũ khí giết người, nếu giết không thành thì bản thân sẽ bị giết, mà người treo giải bắt Ghost sẽ trở thành đối tượng săn bắn cả đời.”

“Tất cả sát thủ đều tới đây, không phải rất kì lạ ư?” Triển Chiêu cảm thấy rất không logic, “Nếu Ghost đứng nhất trong giới sát thủ, vậy người có thể khiêu chiến với cô ta cũng không nhiều, tại sao lần này lại đến hết? Không sợ bị giết sao?”

“Có thể hiểu.” Giọng của Chu Dật nhỏ đi vài phần.

“Hiểu thế nào?” Mọi người đều không rõ.

“Ghost sở dĩ không thể chiến thắng, bởi vì cô ta là u linh mờ mịt, theo tục truyền, cô ta là một linh hồn màu trắng, nhẹ như tờ giấy vậy, hoàn toàn không có tình cảm.” Chu Dật tự nói, “Nhưng một sát thủ khi không muốn giết người nữa, nháy mắt liền biến thành một con cọp không có răng.”

“Cậu xác định cô ta không muốn giết người?” Triển Chiêu hơi nheo mắt lại, “Nói không chừng cô ta cũng đang chấp hành nhiệm vụ thì sao?”

Chu Dật bỗng nhiên nở nụ cười, lắc đầu.

“Có cái gì mắc cười ư?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Các anh không biết.” Chu Dật sâu kín nói, “Người bình thường và sát thủ, có một con đường, một khi đã vượt qua, thì sẽ không bao giờ trở lại.”

Triệu Hồ cân nhắc, “Rất sâu sắc.”

Chu Dật nhìn đồng hồ, “Người bình thường một khi đã đi làm sát thủ, thì cả đời cũng sẽ không có tư cách trở lại làm người bình thường, mà sát thủ một khi muốn quay lại, thì cả đời cũng không làm sát thủ nữa. Tôi cảm thấy tôi vẫn nên tìm một chỗ tránh gió, mắc công lại bị cuốn vào.”

Lúc này, điện thoại Chu Dật bỗng nhiên reo lên, hắn lấy ra xem tin nhắn, “Trần Lộ nhắn, hỏi Trần Hi sao không bắt máy, còn hỏi chúng ta chừng nào về, biểu diễn sắp bắt đầu rồi.”

Triển Chiêu chợt nhớ lại lời Triệu Tước khi nãy, sắp có trò vui để xem, vì thế liền hỏi ông, “Sao lúc này chú nói tiệc tối sẽ có trò náo nhiệt để xem?”

Triệu Tước cười giảo hoạt, “Nhóc không biết à? Lát nữa trên sân khấu lớn, tiết mục cuối cùng sẽ là toàn bộ nữ sinh cùng hợp xướng, ai vắng mặt liền bị đuổi học.”

Tất cả kinh ngạc nhìn Triệu Tước.

Triệu Tước nhẹ nhàng vỗ ngực, “Làm hiệu trưởng rất tốt, có thể chỉ định tiết mục, rất tiện để tìm người.”

412. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 22

Chương 22: Trí tuệ của kẻ điên.

Lúc Triển Chiêu bọn họ trở về trường học, mọi người đang diễn tập lần cuối cho bữa tiệc.

Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh, liếc mắt liền thấy một người — Triệu Trinh.

Trên sân khấu, Bạch Trì đang luyện tập, ở dưới sân khấu, Triệu Trinh đang ngồi xem, bắt chéo chân, dùng tay nâng cằm, ngay cả kính râm cũng không đeo, trong mắt toàn là yêu, mấy nữ sinh bên cạnh bắt đầu châu vào nhau to nhỏ, hỏi nhau người đó có phải Triệu Trinh không? Nhìn rất giống!

Triển Chiêu bó tay, gien của người Triệu gia đúng là loại rất nổi bật.

Triệu Tước cong khoe miệng, chạy tới, ngồi xuống bên cạnh Triệu Trinh, vươn tay chụp bả vai hắn, “Gọi một tiếng coi!”

Triệu Trinh xấu hổ, một lúc sau mới nói, “Chú...”

“Ngoan!” Triệu Tước xoa đầu hắn.

Trên sân khấu, Bạch Trì lập tức làm sai, con thỏ giấu trong nón nhảy ra, Bạch Trì lập tức đuổi theo, trên mặt đỏ bừng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu, Triệu Trinh cũng khản trương, Triệu Tước thì cười, “Con thỏ đơn giản.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa định bước tới thì lại bị Lưu Manh giữ lại, “A! Hai người chạy đi đâu, mau lên diễn tập!”

“Diễn tập?” Hai người đều há mồm.

“Anh vẫn chưa đưa kịch bản cho họ?!” Lưu Manh căm giận nhìn Trần Hi.

Trần Hi vừa mới tỉnh lại, không biết vừa rồi có chuyện gì, mơ mơ màng màng nói, “Hà?”

“Anh hai, anh bị cái gì vậy, sắp bắt đầu rồi!” Trần Lộ cũng sốt ruột, nhét kịch bản vào tay hai người, vươn tay chỉ Bạch Ngọc Đường, “Cậu đóng vai sát thủ.”

“Sát...” Bạch Ngọc Đường há miệng, còn chưa kịp nói gì đã bị Trần Lộ cướp lời.

Cô chỉ vào Triển Chiêu, “Cậu đóng vai cảnh sát.”

...

Triển Chiêu rất muốn từ chối, nhưng mà trước hết vẫn nhịn không được phì cười.

Bạch Ngọc Đường cầm áo choàng với mặt nạ Lưu Manh đưa, khó hiểu hỏi, “Tại sao tôi phải đóng sát thủ?”

“Cậu giống lắm!” Lưu Manh và Trần Lộ đồng thanh.

Bạch Ngọc Đường há miệng.

“Đây là tính cách nhân vật!” Lưu Manh nhét một tờ A4 được đánh máy vào tay Bạch Ngọc Đường, “Mau tập đi, hai người là diễn viên đó!”

“Diễn viên?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, tâm nói, mới đi chưa tới 1 tiếng mà đã như thế này.

“Bởi vì các nữ sinh đều bỏ phiếu cho hai người làm diễn viên, cho nên...” Lưu Manh vỗ bả vai hắn, “Điểm cộng của học kì này dựa vào hai người đó!” Nói xong, cùng Trần Lộ vui mừng chạy đi chỉ đạo mấy tiết mục khác.

Bạch Ngọc Đường đứng tại chỗ, Triển Chiêu lấy tờ giấy trong tay hắn, “Từ nhỏ đã được huấn luyện làm vũ khí giết người, đơn giản, vô tình, lãnh khốc đến cực điểm, giết người không chớp mắt, được liệt vào vị trí thứ nhất của hàng sát thủ! Thói quen, thích cười quỷ dị, ai nhìn thấy nụ cười của hắn đều sẽ chết. Vũ khí: súng ngắn. Hắn là linh hồn cô độc lang thang khắp nẻo đường, có một ngày kia hắn đứng dưới đèn đường, ngẩng mặt lên 45 độ, nhìn lên trên lầu, thấy kẻ thù cũng là tình nhân của hắn...”

“Miêu nhi.” Bạch Ngọc Đường nghe tới đây liền choáng váng đầu óc, “Ai viết kịch bản mà ác quá vậy, tôi diễn được sao?”

“Thú vị lắm mà!” Triển Chiêu vươn tay sờ cằm hắn, “Ngẩng đầu lên 45 độ tôi coi coi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rất thường nháo động, động chạm tay chân là chuyện bình thường, nhưng mà bên đây đang đùa giỡn, bên kia liền truyền tới những tiếng thét chói tai, cúi đầu nhìn, mới phát hiện có một đám người đang nhìn về phía này.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu thu tay, tiếp tục đọc, “Cảnh sát chính trực thiện lương, thấy sát thủ anh tuấn lại cô đơn dưới lầu, trong một khắc kia, hắn bị ánh mắt đó mê hoặc. Trời đột nhiên đổ cơn mưa, hắn dẫn sát thủ ướt nhẹp về nhà, hai người ngồi trong phòng tối đen cả đêm, sáng hôm sau, cảnh sát tỉnh lại, sát thủ đã đi...”

“Ồ!” Triển Chiêu cầm tờ giấy tán thưởng, “Rất văn nghệ!”

Bạch Ngọc Đường thấy một diễn viên ủ rũ đi ngang hắn, liền thuận tay giữ chặt, đưa mặt nạ và áo choàng nhét vào tay nam sinh.

Nam sinh cầm lấy, ngây ngô ngẩng đầu nhìn, “Tôi... tôi diễn ư?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, vỗ hắn, “Để cậu diễn hợp hơn!”

Nam sinh đỏ mặt hỏi Triển Chiêu, “Vậy... cảnh sát vẫn là cậu diễn?”

Triển Chiêu chớp mắt, tựa hồ đang lo lắng.

“Nụ hôn cuối màn, chúng ta có nên tập luyện... Á!” Nam sinh còn chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa đạp hắn xuống sân khấu.

Nam sinh cả kinh, vứt áo choàng và mặt nạ lại, bỏ chạy, Triển Chiêu túm cánh tay Bạch Ngọc Đường, “Bình tĩnh, cảnh sát sẽ không đánh người.”

Bạch Ngọc Đường cầm kịch bản, vẻ mặt khó chịu, “Ông đây vừa mới làm sát thủ!”

Triển Chiêu bật cười, đọc tiếp.

“Miêu nhi, cậu thật sự muốn diễn?”

“Chơi cũng vui mà.” Triển Chiêu cười hì hì, hắn biết Bạch Ngọc Đường có chút xiu chứng cường bức, bởi vậy bình thường nhìn rất khốc, tuyệt đối sẽ không làm chuyện mình thấy ngu hoặc rất dọa người, vì thế làm khó hắn, chính là một trong những niềm vui chủ yếu của Triển Chiêu. Đối lấy niềm vui tất nhiên phải trả giá rồi, tự mình xấu hổ với Bạch Ngọc Đường và mình cùng nhau xấu hổ thì cũng đâu còn vui nữa.

Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh Triển Chiêu, lật xem kịch bản, càng xem càng thái quá.

Lúc này, Trần Lộ xấu hổ bước tới, hỏi hai người, “Kịch bản thế nào?”

“Àn...” Triển Chiêu vừa định khen vài câu, phỏng chừng là do cô gái này viết. Ai ngờ Bạch Ngọc Đường lại nhanh hơn, “Hoàn toàn không hợp logic, người viết kịch bản này một chút thường thức cũng không có!”

Trần Lộ há hốc, ngẩng đầu lên, “Không... không biết thường thức?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gõ kịch bản, “Ai lại cầm súng giấu chạy ra đường chứ, còn nữa, sát thủ quan trọng nhất chính là ẩn mình, đeo mặt nạ, mặc áo choàng, bị đèn hắt? Mặt khác, cảnh sát sao lại hơn nửa đêm mở cửa sổ ra, biết trời sẽ mưa thì phải đóng lại mới đúng chứ. Còn nữa, đứng dưới bóng đèn ngẩng mặt lên, cảnh sát có đẹp trai cách mấy thì sát thủ cũng không thấy được, huống chi trời còn mưa. Còn nữa...”

Bạch Ngọc Đường còn chưa nói xong, Trần Lộ đột nhiên đỏ mặt, xoay đầu bỏ chạy.

Bạch Ngọc Đường không hiểu, hỏi Triển Chiêu, “Sao vậy?”

Triển Chiêu không nói gì, khoanh tay nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cậu mắng cô ấy như vậy, người ta đương nhiên phải vừa khóc vừa chạy rồi.”

“Tôi mắng cô ấy hồi nào?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Mắc bệnh vọng tưởng bị hại?”

Triển Chiêu không nói gì, thu kịch bản, “Con chuột không có tình thú!”

Bạch Ngọc Đường càng thêm buồn bực.

“Kịch bản này là do Trần Lộ viết.” Triển Chiêu nói.

Bạch Ngọc Đường há miệng — Vậy thì chết rồi!

Lúc này, Lưu Manh hùng hùng hổ hổ từ xa bước tới.

Triển Chiêu nhẹ nhàng khều Bạch Ngọc Đường, “Theo tôi quan sát, cô ấy nhất định là tới tìm cậu tính sổ!”

Bạch Ngọc Đường đưa mặt nạ, áo choàng và kịch bản cho Triển Chiêu, “Cho nên, nơi an toàn nhất bây giờ là nhà vệ sinh nam!” Nói xong, nhảy xuống sân khấu, chạy vào nhà vệ sinh tạm lánh.

Lưu Manh chạy tới, “Tên kia đâu!”

Triển Chiêu cười nói, “Đi vệ sinh.”

“Chạy hă, lát nữa tính sổ sau!” Nói xong, Lưu Manh chạy vào hậu trường chuẩn bị.

Triển Chiêu cũng không muốn đứng trên sân khấu nữa, nhảy xuống dưới, tới ghé trống trên hàng đầu, ngồi xuống lật xem kịch bản.

Chu Dật ngồi xuống bên cạnh hắn, thấp giọng nói, “Có không ít người cùng nghề tới đây.”

Triển Chiêu không nâng đầu, tiếp tục xem kịch bản, vừa xem vừa nói chuyện, “Là cùng nghề với cậu hay cùng nghề với tôi?”

“Là cùng nghề lúc trước với tôi, nói chính xác là vậy.” Nói xong, Chu Dật đề thấp thanh âm, “Hợp xướng tối nay là bối cảnh đằng sau vở diễn của hai người, nhóm nữ sinh sẽ hát bài tình ca, Lưu Manh rất thích chuẩn bị những cảnh lớn.”

“Ồ.” Triển Chiêu tán thưởng, “Nữ sinh này rất biết gây sức ép.”

“Anh cũng đừng quên, hôm nay sẽ có hơn 20 sát thủ cao cấp tới đây.” Chu Dật nói xong, mỉm cười, “Cậu và Bạch Ngọc Đường đứng trên sân khấu chính là bia ngắm sống, không sợ à?”

Triển Chiêu rót cuộc ngắt đầu, cười tủm tỉm nói, “Chỉ số thông minh của cậu là bao nhiêu?”

Chu Dật sững sốt, có chút không kịp suy nghĩ.

“Cậu có biết không, người có chỉ số IQ 120 so với người có IQ 100, thông minh hơn nhiều lắm. Mà một người có chỉ số IQ 150 so với người có IQ 120, người có IQ 120 cả đời này cũng không hiểu được người kia. Đồng dạng, trong mắt người có chỉ số IQ 200, người có chỉ số IQ 150 chỉ là con rệp mà thôi.”

“Có ý gì?” Chu Dật nghe không hiểu.

Triển Chiêu cười ảm đạm, “Trong mắt thiên tài, bất kể là ai cũng chỉ là hạng tép riu.” Nói xong, hắn cúi đầu xem kịch bản.

Chu Dật cười bất đắc dĩ, ngẩng đầu lên, hắn cũng không biết Triển Chiêu hàm ý điều gì, nhưng khi ngẩng mặt nhìn trần nhà, hắn đột nhiên chú ý tới một số chi tiết. Trên nóc nhà được trang hoàng hơn mười đèn sân khấu, đại khái chỉ dùng để tô đậm không khí cùng tăng thêm hiệu quả sân khấu. Nhưng dựa vào thị lực của một tay súng bắn tỉa, qua quan sát cẩn thận, hắn phát hiện ra trong khe hẹp của đèn, có gắn không ít camera.

Chu Dật kinh ngạc... Cả căn phòng đều được gắn camera, không hề có góc chết. Càng làm cho hắn kinh ngạc hơn, camera gắn vào bóng đèn, sẽ không dễ dàng bị phát hiện, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một ít ánh sáng màu xanh biếc. Loại ánh sáng này hắn biết, đó là camera trí năng, có công năng xuyên thấu và phân biệt hình ảnh, dưới những camera này, súng ống sẽ chẳng có cách che giấu. Khó trách Triệu Tước lại hưng phấn tổ chức tiệc tối lần này, thì ra đã an bài xong xuôi hết rồi, sát thủ vừa vào cửa liền bị nhận ra, có thể nói là tự chui đầu vào lưới. Chu Dật rốt cuộc hiểu ra hàm ý của Triển Chiêu — Những chuyện mình lo lắng, Triệu Tước đã sớm nghĩ tới rồi, hơn nữa còn dựa vào đó để lợi dụng. Mà chỉ số thông minh của sát thủ có cao tới đâu, cũng không đấu lại Triển Chiêu và Triệu Tước.

Lắc lắc đầu, Chu Dật đơn giản tựa vào lưng ghế, ngủ một chút, nghỉ ngơi dưỡng sức lát nữa xem kịch vui.

...

Bạch Ngọc Đường xuyên qua hành lang thật dài, hướng tới nhà vệ sinh. Bởi vì bữa tiệc vẫn chưa chính thức bắt đầu nên không cho ai vào, trong nhà vệ sinh rất yên ắng, cũng không có ai. Đẩy cửa ra, Bạch Ngọc Đường tới bồn rửa tay, đồng thời, hắn chú ý tới một thứ, có một hơi thở rất nhẹ, nhẹ tới nỗi cơ hồ không hề nghe thấy.

“Rầm” một tiếng.

Ngay lúc đó bay cánh cửa thứ nhất, Bạch Ngọc Đường lập tức rút súng. Hắn chĩa súng vào trong. Mà kỳ lạ chính là, bên trong không có ai.

“Bước ra.” Bạch Ngọc Đường chĩa súng vào phòng thứ hai, trong chớp lát, bên trong truyền ra tiếng cười nhẹ, “Rất cảnh giác, di truyền của Bạch gia thật sự rất khủng khiếp.”

Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt.

Cánh cửa chậm rãi mở ra, có một người đàn ông tóc đen, râu lia chia, đeo kính đen ngồi trên bồn cầu, trong tay cầm gói thuốc lá, rút ra một điếu chuẩn bị hút. Tóc dài qua bả vai có vẻ tùy ý, động tác đốt thuốc thành thực, làm Bạch Ngọc Đường cảm thấy có chút quen mắt. Khẽ nhíu mày, hắn hỏi, “Eleven?”

Người nọ ngẩng đầu, nở nụ cười, “Mã Hán rất sùng bái cậu.”

Bạch Ngọc Đường thu súng, xoay người lại, ra bồn rửa tay.

“Trước mặt sát thủ mà thả lỏng vậy à?” Eleven hỏi.

Bạch Ngọc Đường rút giấy lau tay, “Quấy rầy hai người nói chuyện.” Nói xong, bước ra ngoài.

“Không quấy rầy.” Eleven nở nụ cười, “Người trong nhà cũng nói chuyện khách khí như thế?”

Một cánh cửa từ phòng trong mở ra, là Bạch Diệp... Bạch Ngọc Đường không biết xưng hô thế nào, người kia vẫn chưa nói ra thân phận và danh tính của mình. Bạch Diệp đi ra, thấp giọng hỏi, “Triệu Tước cũng tới?”

Bạch Ngọc Đường gật gật, lại nhìn hộp đàn violoncello bên cạnh Eleven, “Ông muốn làm gì?”

Eleven cười, “Làm gì đâu? Tiệc tối đương nhiên phải biểu diễn, ta còn tự mình dẫn dàn nhạc tới.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Hôm nay có rất nhiều sinh viên vô tội!”

“Sách.” Eleven lắc đầu, “Tiểu Mã cũng dùng giọng này để nói, đáng tiếc, ban đầu vốn tưởng có thể kế thừa y bát (*) của ta, công việc tốt đẹp, không nên đi làm cảnh sát, nhỉ?” Nói xong, liếc nhìn Bạch Diệp.

(*) Y bát là mảnh áo chén cơm.

Bạch Diệp không nhìn hắn, lạnh giọng nói, “Chẳng phải nói còn việc phải làm à?”

“Nga, quên!” Eleven khoát tay với Bạch Ngọc Đường, “Bye, giúp ta hỏi thăm Tiểu Mã.” Nói xong, mở cửa ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường xoay đầu liếc Bạch Diệp, không hiểu sao có chút không tự nhiên. Khuôn mặt của Bạch Diệp cơ hồ giống y chang hắn, Bạch Ngọc Đường đang tưởng tượng mười mấy năm sau mình sẽ mang bộ dạng đó, có chút không nói nên lời.

“Eleven muốn làm gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi Bạch Diệp, “Triệu Tước nói cho chú kinh hỉ bất ngờ, là có ý gì?”

“Kinh hỉ có đôi khi sẽ biến thành kinh hách.” Động tác lau tay của Bạch Diệp, giống y đúc Bạch Ngọc Đường, một lần rút ba tờ, xài cùng lúc ba tờ. Lau tay xong, vò giấy lại ném vào thùng rác, động tác cũng giống như Bạch Ngọc Đường, mục tiêu luôn là chướng ngại vật trên thùng rác, sau đó chính xác bắn ngược lại vào thùng, sẽ có ít nhất hai thậm chí ba hoặc bốn đường cong hoàn mỹ. Dùng lời của Triển Chiêu để hình dung, bản năng của người này, không có lúc nào không khoe thiên phú trời ban ỳnh.

Bạch Ngọc Đường xuất thần.

“Tâm phòng bị vẫn chưa đủ, thiếu thận trọng sẽ không bảo vệ được người bên cạnh.” Bạch Diệp nhắc nhở.

Bạch Ngọc Đường phục hồi tinh thần, “Chú vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi.”

“Vấn đề thật ra không phải Eleven muốn làm gì, mà là Ghost muốn làm gì.”

Bạch Ngọc Đường không rõ, “Cô ta không phải là con mồi sao?”

“Cậu và Triển Chiêu vẫn còn hơi non.” Bạch Diệp cười cười, nhét gì đó vào tay Bạch Ngọc Đường, “Trên đời này không có con mồi vĩnh viễn, cũng không có thợ săn vĩnh viễn. Hoạt động nguy hiểm nhất trên đời chính là săn bắn, bởi vì rừng rất lớn, cậu mãi mãi cũng chẳng biết cái gì đang đợi cậu, là đầm lầy hay bẫy rập.”

“Chú nói những sát thủ được triệu tập là cái bẫy?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn Bạch Diệp.

“Các cậu không hiểu Triệu Tước.” Bạch Diệp lắc đầu, “Nhưng tôi hiểu.”

“Ý chú là, tất cả đều do Triệu Tước sắp đặt?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, vậy tại sao Bao cục lại đồng ý để bọn họ tới hỗ trợ?

“Cũng không hẳn là sắp đặt.” Bạch Diệp cười khỏ, “Nhưng không đảm bảo là hắn biết, hơn nữa còn thuận tiện làm gì đó, làm chuyện kinh hỉ không phải điểm mạnh của hắn. Một khi hắn điên lên, một chữ kinh hách cũng không đủ để khái quát, cho dù còng hắn lại, hắn cũng có khả năng làm người còng hắn tháo còng ra rồi tự nuốt vào, chết ngay trước mặt hắn.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày.

“Đương nhiên.” Bạch Diệp an ủi, “Cậu và Triển Chiêu vẫn mãi là người hắn thương nhất, hắn sẽ không bao giờ làm các cậu tổn thương.”

“Mấy chú rốt cuộc có quan hệ gì với tôi và Triển Chiêu?” Bạch Ngọc Đường rốt cuộc nhịn không được, hỏi ra điều rối rắm trong lòng bọn họ bấy lâu nay, hoặc là nói, đây là điều tra tấn hắn và Triển Chiêu không biết bao nhiêu lâu rồi.

“Chính vì không muốn các cậu biến thành như thế.”

“Như thế nào?”

“Mau quay lại đi.” Bạch Diệp nhắc vali lên, “Trò hay sắp bắt đầu rồi, không cần gấp, sớm muộn gì cậu cũng biết rõ chân tướng thôi.”

413. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 23

Chương 23: Theo dõi.

Khi Bạch Ngọc Đường trở lại, bên trong đã rất tấp nập, các xã đoàn hầu như đều chuẩn bị tiết mục, vô cùng náo nhiệt. Đặc biệt là tiết mục hợp xướng của nữ sinh, toàn bộ đều thống nhất mặc đồng phục đen. Về phần tại sao lại là màu đen, Triệu Tước có nói — Sát thủ phần lớn đều hợp với màu đen, nếu con gái mặc quần áo bình thường, chỉ cần mặc màu da, vậy sát khí đều sẽ bị giấu hết. Nhưng khi mặc màu đen, sát thủ sẽ tự động tiến vào trạng thái đề phòng, có điều dễ quan sát hơn.

Triển Chiêu thay quần áo, cầm kịch bản lắc lư, thoạt nhìn chơi rất vui. Bạch Ngọc Đường bước tới, thấp giọng nói vào tai hắn, kể lại tình huống lúc này.

Trong thánh phòng, Triệu Tước đang ghé đầu vào vai Triệu Trinh, thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu to nhỏ thương lượng cái gì đó, ông vươn tay hơi hơi sờ sờ cằm.

“Ồ?” Triệu Tước vươn tay cầm đồ uống Mã Hân đưa, khó hiểu hỏi, “Sao lại tới?”

“Tước gia nói có trò vui để xem mà!” Mã Hân ngồi xuống, đưa trà sữa cho ông.

“Ngaoan.” Triệu Tước cầm trà sữa, nói nhỏ gì đó với Mã Hân, Mã Hân gật gật đầu. Lạc Thiên cũng tới, ngồi xuống cạnh Mã Hân, cúi đầu xem danh sách tiết mục, nhưng thật ra là đang chú ý bên kia.

Triệu Hổ và Mã Hán ngồi ở vị trí cách đó không xa, Triệu Hổ xoa cổ, dùng cánh tay huých Mã Hán, “Tiểu Mã ca, em gái anh không phải thích dạng già dặn sao, có khi nào thích người khác không?”

Mã Hán lật xem tờ quảng cáo tiệc tối, thuận miệng đáp, “Sao có thể, nó với Lạc Thiên giờ cũng rất tốt không phải sao, còn thích người nào nữa? Đàn ông trong mắt nó bây giờ đều là nữ hết.”

“Vậy anh không lo ư?” Triệu Hổ nhỏ giọng nói, “Triệu Tước biết thôi miên, lỗ thôi miên luôn em gái anh thì sao?”

Mã Hán bật cười, “Chẳng phải có tiến sĩ Triển rồi à, thôi miên lại là được rồi, tốt nhất là thôi miên nó thành thực nữ thì càng tốt, tôi sẽ mời hắn đi ăn cơm.”

Triệu Hổ bĩu môi, ngồi chờ sinh nhảm chán, liền nhìn xung quanh, tám nhăm với Mã Hán, “Anh nhìn mấy nữ sinh đi, một đám mặc đồng phục y chang nhau, rồi lát sao phân biệt?”

“Mặc đồng phục lại càng dễ nhận ra hơn.” Mã Hán cúi đầu tiếp tục xem tờ quảng cáo, “Người bình thường nhìn mọi người chỉ xem quần áo, bởi vậy nếu muốn chuồn, thay quần áo là biện pháp tốt nhất. Nhưng nếu mọi người cùng mặc đồng phục, người ta sẽ liền nhìn khuôn mặt của bọn họ, rất khó trốn đi.”

“Anh cảm thấy Ghost rốt cuộc là ai?” Triệu Hổ cảm thấy kì lạ, “Sát thủ này cũng thật là, mình là con gái, sao không đổi nghề sống an nhàn nửa đời sau, tại sao cứ phải theo đuổi cái nghề này chứ?”

“Nếu nói vậy thì chắc nên đi làm cảnh sát nhỉ?”

Mã Hán không mở miệng, thanh âm truyền tới từ phía sau.

Hai người kinh ngạc xoay đầu lại, có một người tươi cười bước tới ngồi xuống phía sau, gác đôi chân dài, nhìn hai người.

Mã Hán nhú mày, “Eleven.”

Triệu Hổ kinh ngạc mở to hai mắt, tâm nói Eleven quả nhiên khí phách phi thường, tại sao lại công khai lộ diện? Hắn lại chú ý tới thùng đàn violoncello bên cạnh, Triệu Hổ có chút khản trương.

“Đừng căng thẳng.” Eleven nhảy bèn cảm nhận được Triệu Hổ đang nghĩ gì, cười nói, “Ta chỉ tới xem tiết mục thôi.”

“Sẽ có tiết mục gì?” Mã Hán xoay đầu lại nhìn.

“Ừm...” Eleven tựa vào lưng ghế, nhìn chằm chằm Mã Hán, sau đó lại nhìn Bạch Ngọc Đường đang nói chuyện với Triển Chiêu. Sau đó lại nhìn hai người, vuốt cằm tựa hồ đang cân nhắc.

Mã Hán thấy hành động của hắn, thoáng ngẩn người, sau đó liền cười một tiếng.

“Ồ, cậu cũng có lúc chủ động cười người khác?” Tâm tình của Eleven tựa hồ rất tốt.

Mã Hán thấy hắn cười, đột nhiên nghĩ tới thi thể của K... Nhất thời có chút nghẹn, vì thế không nói gì.

Eleven nhìn trái nhìn phải, cuối cùng dừng mắt trên người Triển Chiêu, “Người bên cạnh Bạch Ngọc Đường là Triển Chiêu? Giống y đúc miêu tả của Triệu Tước!”

Mã Hán trầm mặc một lát, “Chú hỏi làm gì?”

“Qua chào hỏi tí thôi.” Eleven nói, “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Mã Hán lắc lắc đầu, “Tôi khuyên chú đừng có tới chọc hắn.”

“Sợ Bạch Ngọc Đường giết tôi?” Eleven hỏi.

Mã Hán không trả lời, chỉ nhìn thùng đàn bên cạnh, tựa hồ có chút nghi hoặc.

“Sao?” Eleven cười hỏi, “Đẹp hả?”

“Mang súng lớn như vậy, trong hội trường sẽ có cuộc chiến ngắm bắn?” Mã Hán hơi khó hiểu, “Chú một vừa hai phải thôi, nơi này mà có biến động, sinh viên cũng rất dễ chấn kinh, đến lúc đó mấy ngàn người đập lên nhau, thương vong sẽ rất nghiêm trọng!”

“Cảnh giác đúng là cao hơn trước, nhưng sức tưởng tượng vẫn chưa đủ, có biết tại sao không?” Eleven rất hứng thú nói, “Tôi đã sớm nói rồi, quen bạn gái đi, lãng mạn một chút thì sức tưởng tượng cũng phong phú hơn.”

Triệu Hổ chớp mắt, “Ảnh có quen...”

Mã Hán liếc mắt một cái, Triệu Hổ mếu máo, “Rõ ràng là có mà.”

“Ồ!” Eleven hứng thú nâng cằm, “Con gái nhà ai mà xui quá vậy? Hay là anh nào may mắn quá vậy?”

Mã Hán quay sang nhìn hắn, “Chú gần đây rảnh quá nhỉ?”

Eleven ngẩng đầu, lập tức thu lại nụ cười.

Triệu Hổ và Mã Hán theo tầm mắt của hắn nhìn sang, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường không biết từ khi nào đã chú ý tới bên này, đối mắt với Eleven.

Triển Chiêu cũng nhìn thoáng qua, xoay đầu lại tiếp tục xem kịch bản, lơ đãng hỏi, “Eleven hả?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng gật đầu, cũng xoay đầu đi, thuận tay cầm ly trà sữa, hỏi, “Sao vậy?”

“Đừng thấy hắn cười vậy chứ trong lòng thật ra đang căng thẳng.” Triển Chiêu trả lời, thuận miệng đọc kịch bản, “Nga, anh yêu, sao anh nỡ bỏ em đi...”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường mất hình tượng sắc súa, nhìn Triển Chiêu, “Cậu đang làm gì vậy?”

“Tập kịch!” Triển Chiêu chỉ lời thoại của Bạch Ngọc Đường, “Đọc cho kỹ, lát nữa mà quên là chết!”

“Cậu đừng có quây, mấy cái này sao mà diễn?” Bạch Ngọc Đường nhìn lời thoại, cảm thấy rất buồn nôn, “Sao mà nói được chứ?”

Triển Chiêu đặt kịch bản lên đầu gối, nhẹ nhàng vỗ cánh tay Bạch Ngọc Đường, “Anh yêu, anh có bỏ em đi không?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Sẽ không.”

“Cậu phải nói, em yêu, anh sao có thể bỏ em được? Không có em, thế giới của anh sẽ không hoàn chỉnh!” Triển Chiêu đọc xong, Bạch Ngọc Đường đỡ trán, “Cậu giết tôi đi!”

Triển Chiêu bật cười.

Triệu Hổ thấy rõ, dùng cánh tay chọt chọt Mã Hán, “Đội trưởng sao lại bị tiến sĩ Triển tra tấn dữ vậy? Em thấy ảnh sắp điên rồi.”

Mã Hán bật cười, “Kêu hán đi diễn kịch, một hơi nói nhiều như thế, phỏng chừng bây giờ hán rất muốn đi chết.”

“Ồ?” Eleven chồm lên, “Đồng cảm à?”

Mã Hán cúi đầu, thật lâu sau mới nâng đầu lên hỏi, “Chú muốn tôi hỗ trợ?”

Eleven ngẩn người, sau đó bật cười, “Ta biểu hiện rõ vậy sao?”

“Với tôi thì không nhưng với người khác thì phải.” Mã Hán nói xong, lấy di động cho hán xem, chỉ thấy Triển Chiêu nhả một tin — Eleven muốn cậu giúp nhưng khó mở miệng.

Khóe miệng Eleven khẽ rút, ngẩng đầu, chỉ thấy Triển Chiêu yên lặng xoay đầu lại, khoát tay, “Nga, kẻ thù kia, kẻ thù cũng đâu vĩnh viễn là kẻ thù...”

Nói còn chưa xong, Bạch Ngọc Đường đã giữ gáy hán, “Nói chuyện bình thường giùm đi! Đừng có câu nào cũng thêm “Nga” vào!”

Triển Chiêu giầy dựa, “Nói vậy thú vị mà!”

Triệu Hổ cười, nhìn Eleven, “Chú muốn Tiểu Mã ca giúp một tay? Sao không nói đại đi, thầy trò còn khách khí cái gì, quanh co lòng vòng.”

Eleven nở nụ cười, ngoắc ngón tay với Mã Hán, ý bảo hán đi với mình.

Mã Hán đứng dậy, Triệu Hổ liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường gật đầu, hán lập tức vọt theo.

Eleven thấy được, “Một người đủ rồi, cậu cũng không giúp được gì.”

Triệu Hổ bĩu môi, “Chú nghĩ cái gì vậy, tôi đâu có giúp chú, tôi giúp Tiểu Mã ca chứ bộ!”

Mã Hán biết Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lo ình cho nên gật đầu.

Eleven không nói gì thêm, dẫn hai người ra ngoài. Mã Hán vốn tưởng hán sẽ dẫn hai người ra sân vận động, không nghĩ tới Eleven lại dẫn hai người lên lầu hai.

“Sao lại lên đây?” Mã Hán không rõ, hơn nữa vị trí của bọn họ là hướng về khán giả, chứ không phải hướng về sân khấu.

Mã Hán nghĩ, ý của Eleven là: hán chiếm khu phía đông, còn mình thì trốn ở khu phía tây.

Lúc này, Eleven mở thùng ra, lấy ra hai cây súng ngắm.

Mã Hán nhìn thoáng qua, cảm thấy có chút bức bối, đây không phải súng bắn tỉa đầy đủ, hán cầm súng lên nhìn một chút, nhú mày, “Bên trong trang bị đạn gì?”

“Đạn gây mê, viên đạn rất nhỏ, trước đây cậu đã từng xài đạn BB rồi mà nhỉ?” Eleven trừng mắt nhìn Mã Hán và Triệu Hổ, “Đêm nay có đổ máu hay không, liền phải xem cậu và ta, cậu bắn trúng thì của cậu, ta bắn trúng... thì cũng là của cậu, đây là điều kiện hợp tác! Nhưng nếu không bắn trúng hoặc bắn trúng người khác, vậy sẽ xảy ra nhiều loạn, ta sẽ không chịu trách nhiệm, dù sao gây chuyện cũng đâu phải ta.”

Mã Hán buồn cười, “Chú muốn tôi bắn ai?”

“Người cậu thấy khả nghi nhất trong mọi người.” Eleven chỉ chỉ đôi mắt, “Có nhớ ta đã từng dạy gì không?”

Mã Hán trầm mặc một lát, “Mỗi một tay súng bắn tỉa đều có đôi mắt của thợ săn.”

“Yes!” Eleven gật đầu, “Loại bỏ con mồi này, bắn thợ săn.”

Triệu Hổ có chút không rõ, “Chờ một chút, không phải nói Ghost là nữ, đứng sau bối cảnh sao? Hôn nữa trong khán phòng lát nữa đều là nam sinh, nữ sinh đều lên hợp xướng rồi, giám sát nam sinh thì không thể giám sát nữ sinh! Nóc nhà là dạng tròn, chúng ta có bốn người?”

Eleven cười cười, không giải thích, ngồi xuống tìm vị trí.

Mã Hán kéo Triệu Hổ, không nói gì, tới góc phía tây.

“Tiểu Mã ca, anh thật sự muốn giúp?” Triệu Hổ cẩn thận kiểm tra cây súng, mở đạn ra xem, phát hiện bên trong có bom chất lỏng vào, “Anh đoán xem bên trong có khi nào là độc không?”

Mã Hán cầm bật lửa ngăn người, hai mắt nhìn chăm chăm trần nhà.

Dưới lầu, Triển Chiêu còn đang chăm chú học thoại, Bạch Ngọc Đường thì nghiêm mặt ngẩng đầu, vừa rồi hắn có một cảm giác rất kì lạ, phía trên đang có người theo dõi. Đại khái vì làm cảnh sát đã lâu nên trực giác cực kì nhạy bén, một khi có người dùng ống nhòm hoặc nòng súng chĩa vào mình, vô luận xa bao nhiêu hắn đều sẽ cảm nhận được.

Hắn ngẩng đầu nhìn kỹ, chợt phát hiện nòng súng và nụ cười xấu xa của Eleven.

Bạch Ngọc Đường nhủ mày, nói khẽ nói Triển Chiêu, “Tôi biết Eleven và Mã Hán làm gì rồi.”

Triển Chiêu ngẩng đầu, nhìn nhìn, đại khái cũng hiểu được, “Thao tác có khó khăn không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn thật lâu, hỏi, “Không ‘nga’ nữa?”

Triển Chiêu thêm vào, “Nga...”

Bạch Ngọc Đường lập tức bịt miệng hắn, “Thao tác cho dù có khó khăn thì Mã Hán vẫn có thể làm được.”

Triển Chiêu nhắc mi, “Cậu có thể hiểu nghĩa là cậu cũng có thể, vì thế cậu và Mã Hán có chỗ giống nhau, cũng giống Eleven, có được một năng lực đặc biệt mà người khác không có... Là thị lực?”

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, vươn tay gõ đầu Triển Chiêu, “Nếu tôi không quá hiểu cậu thì cũng giống như người bình thường, đều sẽ bị cậu hù chết.”

Triển Chiêu khép kịch bản lại, ngẩng mặt đơn giản nhìn ngọn đèn nhiều màu trên trần nhà, khó hiểu, “Nhưng mà, có thị lực tốt phải xài thế nào?”

Bạch Ngọc Đường cũng ngẩng mặt, nhìn trần nhà, “Cậu nhìn gì vậy?”

“Đèn màu.” Triển Chiêu trả lời.

“Nhìn kỹ thử xem.”

“Àn... thấy giá treo đèn.”

“Nhìn kỹ tí nữa!”

Triển Chiêu nhìn thật lâu, “Không thấy gì hết.”

“Bên cạnh bóng đèn.” Bạch Ngọc Đường gợi ý.

“Ồ, camera.” Triển Chiêu gật đầu, “Cũng giống bóng đèn a, có gì đặc biệt ư?”

Bạch Ngọc Đường nhìn camera phía trên bọn họ, “Có nhìn thấy camera đó không?”

“Thấy.” Triển Chiêu gật đầu.

“Bên trong có cái gì?”

“Nga!” Triển Chiêu kìm lòng không được, “Bóng đèn lớn vậy mà gắn camera có tí xiu, tôi tới chỗ nào mới xem được bên trong có cái gì?”

Bạch Ngọc Đường cười cười, chỗ ngồi phía sau có ống nhòm Triệu Hổ mang tới, vươn tay lấy, đưa cho Triển Chiêu, “Nhìn lại đi!”

Triển Chiêu cầm ống nhòm, ngẩng đầu xem camera... Nhìn thật lâu, sau đó buông ống nhòm, “Có ảnh ngược của chúng ta!”

“Không tồi.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Lát nữa biểu diễn, đèn xung quanh sẽ tắt hết, chỉ còn lại đèn sân khấu, vì thế, giám sát khán giả sẽ dựa vào mắt thường để nhìn, còn tình huống trên sân khấu sẽ dựa vào ảnh ngược trên bóng đèn.”

Triển Chiêu sững sốt hồi lâu, gật gật đầu, “Tôi hiểu rồi, thao tác này độ khó rất cao, lại nói, Eleven, Bạch Diệp, còn có Triệu Tước, bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?”

414. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 24

Chương 24: Xuất sắc.

Cho Dù Bạch Ngọc Đường có không tình nguyện, thì thời gian vẫn đang trôi đi, buổi diễn vẫn sắp bắt đầu.

Trên sân khấu đang diễn tập lần cuối cho tiết mục hợp xướng, các sinh viên đang vào hội trường, diễn tập cuối cùng cũng xong, các nữ sinh đều tự động đi xuống, trở về chỗ ngồi.

Triển Chiêu cuộn kịch bản lại, nhẹ nhàng gõ cằm, nhìn xung quanh.

Bạch Ngọc Đường lại quan sát các cửa vào, phát hiện mọi người chen đầy cả lối đi, lát nữa mà xảy ra chuyện gì, có thể sẽ tạo ra nhiều loạn cực kì lớn.

Bạch Ngọc Đường không tự giác nhớ lại lời Bạch Diệp, Triệu Tước là một “kẻ điên”, một khi điên lên, không có chuyện gì là không làm được. Triệu Tước tổ chức một bữa tiệc lớn như vậy, có thể đã chuẩn bị trước cái gì không?

“Sách.”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, chỉ thấy Triển Chiêu đang nhìn mình.

Bạch Ngọc Đường hơi nhướn mày, nhìn Triển Chiêu, mang ý — Tình hình thế nào, Miêu nhi?

Triển Chiêu nheo mắt lại, “Cậu xem ra rất lo lắng.”

Bạch Ngọc Đường nói ra suy nghĩ trong lòng cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu sờ sờ đầu hắn, “Yên tâm đi.”

Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Yên tâm cái gì?”

Triển Chiêu nở nụ cười, “Cậu không nghĩ Triệu Tước là kẻ điên, nhưng tôi thì đã dự kiến rồi. Tới bây giờ tôi vẫn luôn nghĩ chú ta chẳng phải là kẻ điên nhất, mà là càng ngày càng điên.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, “Vậy cậu xác định hôm nay sẽ không có gì xảy ra? Lát nữa mà cả đám đập lên nhau, Bao cục sẽ băm nát tôi ra đó!”

Triển Chiêu vuốt lại vạt áo ở phía trong, “Cái điên của Triệu Tước cũng không phải loại điên đó.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, như chờ hắn giải thích.

Triển Chiêu nhắc chân, “Làm đắm thuyền, mọi người đều rơi hết xuống nước, hoặc làm người trong thuyền rơi hết xuống nước nhưng thuyền không chìm, cái nào điên hơn?”

Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, “Cũng gần như nhau.”

Triển Chiêu cong khóe miệng, “Cái này cũng không phải điên, người điên thật sự là ngay trong lúc đó, biến con thuyền thành thuyền ma, lang thang trên biển một trăm năm, sau khi được tìm thấy, thì thể vẫn được bảo tồn nguyên vẹn.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Điên không giống người thường?”

“Lát nữa khẳng định sẽ có trò hay để xem, nhưng mà tôi một chút cũng không lo lắng sẽ làm liên lụy người vô tội.” Triển Chiêu đề thấp thanh âm, “Làm liên lụy người vô tội chỉ có kẻ ngu mới phạm phải, nếu hôm nay Triệu Tước làm như thế, đảm bảo sẽ bị tôi cười tới chết.”

Trong lòng Bạch Ngọc Đường lập tức nắm chắc, đúng vậy, đối với Triệu Tước mà nói, không có chuyện gì mất mặt hơn chuyện bị Triển Chiêu chế giễu!

Đồng hồ điểm bảy giờ tối, buổi diễn chính thức bắt đầu.

Đèn xung quanh đều được tắt, đèn màu trên đỉnh được bật lên.

Các sinh viên ngẩng đầu, nhìn ánh sáng lấp lánh trên đỉnh, đều cảm thấy hiệu trưởng kiêu được thần tài ư? Cũng quá trắng lẹ rồi.

Bạch Ngọc Đường nhìn hồi lâu, cúi đầu nhìn tới cuối tờ quảng cáo, có viết rõ ràng — Tập đoàn Bạch thị hân hạnh tài trợ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cảm giác mồ hôi đổ sau gáy, anh hai dư tiền tới nổi quăng như rác luôn sao?

MC lần này là Trần Hi và Lưu Manh, hai người đứng trên sân khấu, thoạt nhìn rất xứng, Triển Chiêu gác chân hờ hờ nhìn, Bạch Ngọc Đường vẫn ngẩng đầu, nhìn ngọn đèn kia...

Tuy rằng thị lực của hắn đã vượt qua người bình thường, nhưng muốn nhìn hình ảnh phản xạ từ bên trong camera là không thể, Mã Hán và Eleven có kính ngắm thì khác. Nhưng mà... nếu chịu khó nhìn kỹ, vẫn có thể theo quang ảnh khác nhau nhận ra điểm khác biệt. Sau khi nhìn vài lần, Bạch Ngọc Đường liền thích ứng, những người ngồi bên dưới rõ ràng luôn nhìn về phía trước, trên đó phản chiếu hình ảnh màu đen, một khi ngẩng đầu, sẽ có điểm nhạt hơi chớp. Nếu thường xuyên ngẩng đầu... Nghĩa là người đó có vấn đề.

Bạch Ngọc Đường đang nhìn, bên cạnh đột nhiên có người ngồi xuống — Là Chu Dật.

“Anh đẹp trai.” Chu Dật khều khều bả vai Bạch Ngọc Đường, “Anh mà ngẩng đầu nữa là sẽ ảnh hưởng cục diện đó!”

Bạch Ngọc Đường không rõ, xoay đầu nhìn hắn.

“Anh có cảm thấy có mấy ánh sáng chớp chớp không?” Chu Dật nói, “Mấy nữ sinh đằng sau đang thi nhau chụp hình anh đó anh hai, đừng nhìn nữa!” Chu Dật bắt đầu đi.

Triển Chiêu vươn tay đè đầu Bạch Ngọc Đường, “Ngoan! Giấu mặt đi đừng để người ta chụp nữa!”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cho hắn xem đồng hồ, “Trời ơi, cả tiếng nữa mới tới chúng ta.”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, kịch bản hắn còn chưa đọc.

Trên sân khấu bây giờ đang có tiết mục ca hát, Trần Lộ chạy xuống, hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Thuộc lời thoại chưa?”

Triển Chiêu ra dấu OK, Trần Lộ lại nhìn Bạch Ngọc Đường, nơm nớp lo sợ hỏi, “Kịch bản có phải viết không hay?”

Bạch Ngọc Đường rất muốn gật đầu, nhưng mà bị Triển Chiêu néo một cái, vì vậy từ yes bên miệng liền đổi thành no, nhưng mà nếu mở miệng nói vài câu an ủi thì rất khó, dù sao Bạch Ngọc Đường cũng không mắng nữ sinh kia nữa.

“Hay là vậy đi.” Trần Lộ nói, “Lát nữa nếu cậu không thuộc, vậy cứ tự do phát huy.”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, “Tự do phát huy cũng được?”

“Đúng vậy!” Trần Lộ gật đầu, “Cậu cảm thấy rất buồn nôn thì diễn khóc một chút cũng được, cậu diễn sát thủ mà, càng khóc thì càng ok!”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, cảm thấy có thể chấp nhận, nhét kịch bản sang một bên, “Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Trần Lộ vui mừng chạy đi, Bạch Ngọc Đường nhún vai với Triển Chiêu — Ít nhất khỏi cần học thoại.

Triển Chiêu vuốt cằm, “Cậu không học thoại đối đáp với tôi, vậy tôi chịu thiệt rồi?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay, gác lên lưng ghé Triển Chiêu, nhẹ nhàng xoa mi tâm, nói với hắn, “Triệu Tước có âm mưu gì không vậy, sao tôi cảm thấy hình vẽ trên sân khấu cứ thay đổi, rất có quy luật.”

Triển Chiêu ngăn người, ngẩng đầu lên liền thấy, hơi nhú mày, xoay đầu nhìn Triệu Tước.

Triệu Tước ngồi cách đó không xa nhẹ nhàng vẫy tay với hắn, giống như chào hỏi, có vẻ còn cười khẽ.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Chú ta động tay động chân?”

Triển Chiêu gật đầu, “Chúng ta thật sự không hề đoán sai, không quây ban không phải Triệu Tước!”

“Chú ta muốn làm gì?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Ám thị mọi người ngồi yên, không được nhúc nhích.” Triển Chiêu bĩu môi, “Khó trách không cần sợ lát nữa gây ra nhiễu loạn.”

Bạch Ngọc Đường không biết nói gì — Đây là phương pháp phòng bị việc hỗn loạn đập lên nhau?

“Cậu xác định cứ như vậy sẽ không sao?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất lo lắng.

Triển Chiêu ngẩng mặt nhìn hắn, “Chẳng phải cậu không sao à? Thể chất mỗi người không giống nhau, thứ này chỉ có thể đối phó với một số thiếu nam thiếu nữ không có tâm trí, nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?” Bạch Ngọc Đường sốt ruột, “Miêu nhi, nói hết đi!”

“Bản năng của con người không thể thay đổi, người được huấn luyện thường xuyên, bản năng đề cao cảnh giác sẽ càng cao.” Triển Chiêu nói, “Ví dụ như một người thường xuyên vận động, phản ứng sẽ nhạy hơn, là một sát thủ, ý chí so với người bình thường kiên cường hơn, năng lực chống cự cũng cao hơn, năng lực chống lại quấy nhiễu cũng trội hơn người thường, cho nên...”

“Sát thủ sẽ phát hiện ra?”

“Chắc chắn, đám sát thủ không phải nhà tâm lý học đâu honey, hơn nữa cái này là do Triệu Tước bố trí, ngoại trừ tôi ra sẽ không có ai phát hiện.” Triển Chiêu tràn đầy tự tin chắc chắn hai tiếng, “Khủng long bị đâm, một tiếng sau nó mới thấy đau, chờ đám người kia phát hiện mình bị tính kế, phỏng chừng Triệu Tước đã đem họ đi bán rồi.”

Triển Chiêu nói xong, thấy Bạch Ngọc Đường nhìn mình, tựa hồ có chỗ không hiểu.

Triển Chiêu nhíu mày, Bạch Ngọc Đường tự nhiên ngốc hử? Liên hỏi, “Không hiểu câu nào?”

“Câu đầu tiên.” Bạch Ngọc Đường không do dự trả lời.

“Cái này là do Triệu Tước...”

“Câu trước nữa!”

“Đám sát thủ không phải nhà tâm lý học đâu honey!” Triển Chiêu cười.

“Bỏ hết đồng râu ria ở đầu, giữ lại từ cuối.” Bạch Ngọc Đường cũng cười, “Cái đó nghe không rõ!”

Triển Chiêu vươn ngón tay chọt chọt xương sườn Bạch Ngọc Đường, “Honey!”

Bạch Ngọc Đường mặt mày hớn hở.

Chu Dật bội phục nhìn hai người, tâm nói, giờ phút này còn có tâm trí liếc mắt đưa tình? Tình cảm rất tốt, vậy chắc nhạy cảm lắm?

Bây giờ là tiết mục ảo thuật của Bạch Trì, Bạch Ngọc Đường xoay đầu lại, không thấy Triệu Trinh đâu... Cái này lạ nha, Tiểu Bạch Trì diễn ảo thuật, tại sao Triệu Trinh lại không ở dưới xem?

Đang nghi hoặc, chỉ thấy Bạch Trì bước lên sân khấu, đằng sau là “trợ lý”, cầm nón giúp hắn.

Triển Chiêu nheo mắt lại, “Tôi thấy kì này Bạch Trì nổi chắc rồi!”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, Triệu Trinh lên làm trợ lý cho Bạch Trì, quả nhiên, sau khi Bạch Trì biến mất, cả hội trường đều oanh động.

Triển Chiêu vừa vỗ tay vừa lắc đầu, “Làm quá mức nha, chơi kì quá nha!”

Bạch Ngọc Đường buồn cười, “Cậu kích động quá làm gì?”

“Vỡ kịch của chúng ta lỡ bị thua thì sao? Điểm sẽ bị trừ đó, không công bằng, Triệu Trinh là dân chuyên nghiệp!” Triễn Chiêu kháng nghị.

Bạch Ngọc Đường không nói gì, “Miêu nhi, cậu có phải rất muốn diễn?”

Bạch Ngọc Đường chưa nói xong, hần đột nhiên tạm dừng.

Hần xoay đầu nhìn, khe nhú mày, tựa hồ nhận ra điểm khác thường.

“Ê.” Triễn Chiêu vỗ hần, “Sao vậy?”

Chu Dật cũng nghiêng đầu nhìn, không rõ sao lại thế này?

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Có thể là nghe lầm.”

“Không cần thiết.” Triễn Chiêu chỉ vị trí cách đó không xa.

Bạch Ngọc Đường đảo mắt nhìn, chỉ thấy ở chỗ Triệu Tước và Mã Hán bọn họ, Lạc Thiên cũng xoay mặt nhìn, cùng hướng về phía của Bạch Ngọc Đường khi nãy. Khoảng cách của Lạc Thiên so với Bạch Ngọc Đường gần hơn, hơn nữa dựa vào cảm giác mà nói... Lạc Thiên được trời ban khả năng kinh người, lần nào cũng rất chuẩn.

Triễn Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Nghe thấy tiếng gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Tiếng súng đã gắn ống giảm thanh.”

Triễn Chiêu chau mày, “Ống giảm thanh... vậy không phải súng ngắm?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Vậy không phải Mã Hán bọn họ?”

“... Mã Hán có bắn thì sẽ báo cho cậu một tiếng.” Triễn Chiêu còn chưa nói xong, di động của Bạch Ngọc Đường đột nhiên “Meo~” một tiếng, là Mã Hán nhả — Ghế 13, hàng 3 từ dưới đếm lên có người bị trúng đạn, là bắn lên, vẫn chưa tìm thấy vị trí bắn.

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

Triễn Chiêu cầm di động quơ quơ về phía Triệu Tước, thuận tiện cho ông một ánh mắt — Sao lại thế này?!

Triệu Tước hơi cong khóe miệng, cười xấu xa.

Triễn Chiêu sửng sốt, Bạch Ngọc Đường chuẩn bị xoay đầu ra sau nhìn, nhưng lại nghe thêm một tiếng “Phốc”.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, kéo Triễn Chiêu ra phía sau sân khấu.

“Chi vậy?” Triễn Chiêu kinh ngạc.

“Không an toàn.” Bạch Ngọc Đường giấu hần tới chỗ bí mật, di động lại reo lên, là Mã Hán gọi, hần bắt máy, “Sao lại thế này?”

Mã Hán thấp giọng nói, “Hai người bị bắn đều là sát thủ, tôi và Eleven vừa mới phát hiện, bọn họ không phải đối đầu, dự định làm ký hiệu và gây mê, có thể có người giành nổ súng trước chúng ta. Hơn nữa còn dùng súng lục gắn ống giảm thanh, rất ồn, chúng tôi tìm không ra nơi bắn.”

“Đều là sát thủ?” Bạch Ngọc Đường một tay gõ cằm, “Mục tiêu đang ngắm đã bị bắn...”

“Sao vậy?” Triễn Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nói với Mã Hán, “Bắn vào lưng ghế Triệu Tước đi.”

“Hả?” Mã Hán không hiểu.

“Làm đi.” Bạch Ngọc Đường đơn giản phân phó.

“Nga.” Mã Hán quả thực nhắm vào lưng ghế Triệu Tước, bắn một phát.

Đồng thời chợt nghe một tiếng “Phốc”, Triệu Tước cả kinh nhảy dựng, chui tọt vào lòng Bạch Trì vừa mới về chỗ.

Triệu Trinh vội vàng kéo hần qua, Bạch Trì nhìn lưng ghế Triệu Tước, chỉ thấy bên trên có một viên đạn... Kinh ngạc há to miệng, không đợi Triệu Tước lên tiếng, Bạch Trì một tay đè ông lại, thuận tiện nhét xuống dưới ghế.

“Á!” Triệu Tước bị đè, giãy dụa, Bạch Trì dùng chân giữ, còn nói, “Đừng cử động, có người muốn giết chú!”

Triệu Tước tức giận nói, “Giết con khỉ, là cái tên họ Bạch kia chính ta!”

“Bạch nào?” Bạch Trì buồn bực, tâm nói tôi cũng họ Bạch chứ bộ. Triệu Trinh bảo hần thả Triệu Tước ra, không cần xen vào, Triệu Tước không chết được đâu.

Triệu Tước khó khăn giãy ra ngoài, hậm hực đứng lên, kéo tay áo hướng vào hậu trường.

Bạch Ngọc Đường thấy ông, trong lòng hiểu rõ, nói với Mã Hán, “Kính ngắm của cậu bị phá.”

“Cái gì?” Mã Hán hơi sững sốt, kéo kính ngắm ra xem, phát hiện bên trong được trang bị thêm một thiết bị dư thừa — Là trang bị điều khiển, bình thường dùng để chỉ đường bắn.

Hần nhúu mày nhìn Eleven.

Triệu Hồ bước tới, “Sao vậy?”

“Bị chọc.” Mã Hán ném súng, muốn đi tìm Eleven hỏi chuyện, ai ngờ lại nghe một tiếng “Phốc”.

Hần sững sốt, Triệu Hồ đột nhiên nhào lên kéo hần nằm xuống mặt đất.

Mã Hán ngẩng đầu, liền thấy Eleven té trên mặt đất, trên vai có máu, mà súng ngắm của hần cũng bị bắn xuyên qua kính ngắm, thấu kính vỡ vụn.

“Eleven!”

Dù sao cũng là thầy trò, Mã Hán phải qua đó, ai ngờ Eleven lại cầm súng, xoay người bỏ chạy.

“Mã Hán?” Bạch Ngọc Đường vẫn chưa cúp máy, chợt nghe bên kia truyền tới thanh âm kì lạ, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Triệu Hồ kéo Mã Hán ra sau tấm biển quảng cáo, trốn ở chỗ bí mật, cầm di động, “Đội trưởng, Eleven bị bắn, bây giờ chạy mất rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Tước.

Mặt Triệu Tước không chút thay đổi, chỉ nhẹ nhàng vuốt cằm, lầm bầm, “Trên đời này chỉ có hai người là có thể bắn trúng Eleven...”

Vừa dứt lời, ở hành lang cách đó không xa, truyền tới tiếng nói chuyện, “Không phải tôi.”

Mọi người xoay đầu lại, là Bạch Diệp.

Triệu Tước nở nụ cười, “Ồ? Xem ra tình hình đang phát triển theo chiều hướng thú vị nha.”

Triển Chiêu nhìn trái nhìn phải, hơi nhướn mày, “Chẳng lẽ...”

Triệu Tước ngẩng mặt, cười nói, “Phản ứng rất nhanh, nhưng mà ta đã sớm có chuẩn bị.” Nói xong, ông lấy bộ đàm ra, nói với đầu bên kia, “Chuẩn bị xong chưa?”

Bên kia liền truyền tới thanh âm của cặp song sinh, “Ok.”

Triệu Tước vươn ba ngón tay, giống như đếm ngược.

Vừa lúc đó, Mã Hán trên lầu nhận được một cuộc điện thoại, hần bắt máy, một thanh âm xa lạ truyền tới, “Tiếp tục đi, nếu không tôi sẽ nổ súng.”

Mã Hán sững sốt, “Ai vậy?”

“Tôi cho cậu ba giây, bắn một sát thủ... Một... Hai...”

“Chờ chút!”

“Tôi đang nhắm một cô gái ngồi giữa hàng mười hai, vị trí thứ bảy, cậu không tìm người khác, tôi sẽ bắn đó.”

Mã Hán cảm thấy lỗ tai ong ong, vị trí kia là Mã Hán...

“VẬY, BA...”

Ngay lúc người nọ “Ba” một tiếng, nguồn điện đột nhiên cắt đứt, xung quanh một mảng im lặng.

Các sinh viên đều sửng sốt, sau đó bắt đầu xôn xao, châu đầu vào nhau to nhỏ — Cúp điện ư?

“Khụ khụ.” Triệu Tước lấy ra một cái loa phóng thanh, “Mọi người không cần khẩn trương, không phải cúp điện, chúng ta đã đóng tiền điện rồi.”

Triệu Tước vừa nói xong, mọi người đều cười vang.

Triển Chiêu cau mày, giữa bóng tối chỉ có thể nhận ra hình dáng của Triệu Tước, hắn nói nhỏ với Bạch Ngọc Đường, “Ông lấy cái loa ở đâu ra vậy? Biến ra hả?”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, hắn muốn cẩn thận suy nghĩ lại mọi chuyện, cảm thấy hình như đã xem nhẹ cái gì rồi.

Triệu Tước cầm loa phóng thanh tựa hồ muốn lên sân khấu, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vội vàng ngăn lại, “Chú muốn làm gì?”

Triệu Tước cười, vỗ vỗ hai người, “Cho hai đứa xem trò vui.” Nói xong, bước lên sân khấu.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu xoay đầu lại, liền nhìn thấy Bạch Diệp bước tới bên cạnh, trên tay cầm súng ngắm.

Mà lúc này, ai cũng không để ý, vị trí bên cạnh Bạch Trì đột nhiên trống không, không biết Triệu Trinh đã đi đâu rồi.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy Bạch Diệp đưa cái gì đó cho hắn, khó hiểu.

“Có một người nhất định phải bắt.” Bạch Diệp nói vào tai hắn, “Hãy cho tôi thấy huyết thống của Bạch gia tới đời cậu vẫn chưa hề suy giảm.”

Triển Chiêu đứng bên cạnh bọn họ, bỗng nhiên nhận ra — Đây chính là màn Triệu Tước đã chuẩn bị rất xuất sắc, tất cả diễn viên chính thật ra chỉ là diễn viên quần chúng, mà tất cả diễn viên quần chúng lại bắt tri bất giác trở thành diễn viên chính. Vị trí của con mồi và thợ săn sẽ luôn luôn thay đổi, một khi chưa trúng đạn, ai cũng không biết, rốt cuộc mình là thợ săn hay chính là con mồi.

415. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 25

Chương 25: Tiếng chuông vang lên.

Trong hội trường tối tăm, Triệu Tước nói vài câu ổn định lại sinh viên, những sinh viên bắt đầu yên lặng ngồi chờ tiết mục tiếp theo, có khe khẽ nói chuyện, có đèn điện thoại chiếu sáng.

Không có nhiều thời gian cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu phân tích tình huống, bởi vì nếu duy trì bóng tối quá một phút, nhất định sẽ tránh không khỏi rối loạn.

Tất cả mọi người đều tập trung nín thở, chờ đợi.

Bạch Ngọc Đường cầm thứ gì đó trong tay, khẽ nhú mày, nhìn Bạch Diệp bước ra ngoài, làm động tác nghe điện thoại với mình... Trong bóng tối, chỉ có hình dáng, nhưng ngón tay chỉ về phía trước vẫn nhìn thấy rất rõ ràng.

Bạch Ngọc Đường cầm điện thoại, hỏi Mã Hán, “Còn ở đó không?”

“Còn.” Mã Hán nói, Triệu Hổ ngồi chồm hổm bên cạnh, muốn lấy thiết bị điều khiển trong kính ngắm ra nhưng làm mãi mà vẫn không được.

“Eleven đâu?”

“Chạy rồi.” Mã Hán trả lời.

“Bạch Diệp đang lên, lát nữa chú ta bảo làm gì thì làm nấy.”

“Bạch...” Mã Hán và Triệu Hổ ngẩng đầu, liền nhìn thấy hình dáng Bạch Diệp đứng ở bên cạnh, trong bóng tối, người nọ im lặng bước đi, thẳng đến khi tới gần trong gang tấc, hai người mới phát hiện ra, thật sự một thân đồ mồ hôi lạnh... Nếu bị đánh lén, đảm bảo sẽ không còn mạng.

Mã Hán có chút cảnh giác, cũng may Bạch Ngọc Đường nói trước, nếu không hẳn và Triệu Hổ đã theo bản năng phản kích... Đương nhiên có hiệu quả không thì không thể xác định.

Bạch Diệp cầm súng, lựa một vị trí.

Mã Hán nhắc nhở, “Trong bóng tối, chú nhắm thế nào?”

“Ba...”

Ngay lúc hắn vừa dứt lời, đèn sân khấu lập tức chiếu xuống giữa trung tâm.

Các sinh viên đang nín thở lập tức bị kích động, dưới ánh sáng xuất hiện một người.

Mọi người hơi tò mò... Ngay cả Trần Hi và Lưu Manh làm MC cũng giật mình xem lại danh sách biểu diễn, có tiết mục này sao?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu nhìn ra sân khấu, chỉ thấy người đứng trên đó đang cầm một cây đàn violin...

Ngoại trừ nhìn thấy người nọ mặc tây trang màu xám, đội mũ phớt xám, thân hình hoàn mỹ ra thì cũng chẳng biết hắn là ai.

Hắn đặt cây đàn lên vai, cầm cung vẽ ra một đường cong đẹp mắt, âm giai hoa lệ huyền nhạc vang lên.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hơi há miệng — Vô cùng dễ nghe!

Triển Chiêu cầm cánh tay Bạch Ngọc Đường lắc lắc, “Không phải Triệu Trinh đó sao? Cậu đoán xem anh hai có trả tiền ăn này của hắn không?”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, đầu hắn bây giờ rất mơ hồ, Triệu Tước rút cuộc muốn làm gì?

Mọi người lúc ban đầu đều ngẩn ra, sau đó bắt đầu vỗ tay, dù sao đây cũng là trường học quý tộc, học đàn violin và dương cầm gần như là môn bắt buộc, vài người đối với tài kéo đàn của Triệu Trinh khen không dứt miệng, quả thật rất chuyên nghiệp.

Bạch Trì nhìn nhìn bên cạnh, vừa rồi Triệu Trinh còn ở đây, sao lại tự nhiên lên sân khấu biểu diễn? Còn nữa, Triệu Trinh nhà mình đúng là đại minh tinh, cái gì cũng làm tốt!

Đang lúc mọi người say mê thưởng thức âm nhạc, đột nhiên ánh đèn thứ hai bật lên.

Tầm mắt của mọi người lập tức dời khỏi Triệu Trinh, tới vòng sáng thứ hai. Nguyên bản nghĩ tới sẽ có mỹ nhân lên múa một phen, ai ngờ lại có tiếng “Meo meo ~” phát ra.

Sau đó, tiếng thét chói tai nổi lên từ khắp phía, cùng với tiếng nữ sinh kêu to, “Đáng yêu quá!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hít một hơi — Bên trong vòng sáng, là hai con mèo lớn mang theo đám mèo con bước lên sân khấu, trong tiếng đàn du dương, theo tiết tấu phát đuôi, lỗ tai khê nhếch, còn rất biết cảm thụ giai điệu, meo meo vài tiếng.

Một con Myanmar, một con Garfield, đúng là Lỗ Ban và Lilya.

Thân mình của Lỗ Ban và Lilya rất đáng yêu, một đám mèo con được Bạch Trì tỉ mỉ nuôi nấng, tròn tròn béo ú, hơn nữa màu lông và đốm khác nhau, có con giống ba, có con giống mẹ, một đám mèo lên sân khấu, bộ dáng ngây thơ, toàn bộ nữ sinh đều muốn diên lên.

Triệu Trinh hơi cong khóe miệng, nhiệm vụ của hắn chính là đây, kéo lực chú ý của mọi người.

Triển Chiêu dựa vào bàn, cảm thấy có chút buồn bực, bình thường Lỗ Ban rất lì lợm, tại sao ở cùng Triệu Trinh lại ngoan như thế?

Đang buồn bực, Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi hắn, “Miêu nhi, giúp tôi làm một đề toán.”

“Đề gì?” Triển Chiêu khó hiểu nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường nói, “Khu B – hàng 13 – ghế 23, khu C – hàng 3 – ghế 21, khu C – hàng 9 – ghế 2, khu D – hàng 8 – ghế 15, khu E – hàng 5 – ghế 7, khu F – hàng 22 – ghế 9.” Bạch Ngọc Đường nói, “Trong hội trường, có tổng cộng bao nhiêu vị trí có thể bắn trúng những chỗ này, đồng thời cũng bắn trúng Eleven? Cậu có nhớ vị trí khu không?”

Triển Chiêu trừng mắt nhìn, ngẩng mặt bắt đầu tính, nói với Bạch Ngọc Đường, “Cho tôi một phút.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, thuận tiện cúi nhìn di động, bọn họ vẫn chưa cúp điện thoại.

Mã Hán vẫn cầm di động trong tay, lời nói của Bạch Ngọc Đường rõ ràng có thể nghe thấy.

Bạch Diệp hơi cong khóe miệng, hỏi Mã Hán, “Tiểu quý, có đèn pin không?”

Mã Hán gật gật đầu, là tay súng bắn tỉa đương nhiên phải chuẩn bị một số thứ, hắn lấy trong túi ra chiếc đèn pin nhỏ, dùng để bỏ túi, rất tiện lợi.

“Có nhớ mấy vị trí vừa nói không?” Bạch Diệp hỏi.

Mã Hán đã sớm hiểu rõ, “Chú muốn tôi chiếu đại khái vào mấy vị trí đó để chú nổ súng?”

“Ừ.”

“Nhưng người kia đang trốn ở chỗ bí mật, lỡ hắn ra tay nhanh hơn chú thì sao?” Mã Hán có chút khó hiểu, “Hay là tôi trực tiếp chiếu vào vị trí đó để hỗ trợ?”

Bạch Diệp nở nụ cười, “Tôi ra tay nhanh hơn hắn là được.”

Mã Hán càng không rõ, nhìn cây súng trên tay Bạch Diệp, “Chú xài đạn gì thế? Có gì khác nhau? Chú có bắn hắn ngất xỉu hay bắn chết thì hắn vẫn ngồi đó, người nọ bắn thêm một phát nữa cũng được vậy?”

Bạch Diệp nhìn Mã Hán, sau đó lắc đầu, “Cho nên Eleven nói rất đúng, cậu căn bản không thể làm sát thủ.”

Mã Hán hơi sững sốt.

Bạch Diệp không nói nữa, “Bắt đầu.”

Mã Hán bắt đầu dĩ nhưng vẫn làm theo.

Hắn nhớ lại mấy vị trí, trong một mảng tối đen, phía dưới chiếu đèn sân khấu, lực chú ý của mọi người đều đặt lên Triệu Trinh và đám mèo, người bình thường sẽ không nhìn lên trên.

Nhưng đèn pin không có khả năng chiếu xuống, cho nên Mã Hán đại khái nhớ lại vị trí, rồi đảo đèn qua. Bạch Diệp cũng đã bóp cò.

Nếu xem đây là trận đá banh, tiền đạo chỉ cần một cú sút vào khung thành, nhanh thì được cúp thế giới, chậm một chút thì sẽ mất. Bây giờ cũng thế, chỉ cần thời khắc bấm cò khác nhau, kết quả cũng sẽ khác nhau một cách rõ rệt.

Động tác bóp cò của Bạch Diệp làm Mã Hán và Triệu Hồ theo bản năng liếc nhìn nhau — Quả nhiên là cao thủ trong cao thủ.

Ngay lúc Bạch Diệp nổ súng, Triển Chiêu đã giải ra đáp án, ngẩng đầu trả lời Bạch Ngọc Đường, “Chỉ có một vị trí, là khu D, hàng 18, ghế số 1.”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, sao lại quên mất, trong hội trường tối tăm, khu D vốn là trong góc, hơn nữa còn là góc chết, có thể thấy đối phương thiết kế rất tỉ mỉ, nhưng mà... Là ai nổ súng bắn Eleven?

“Bắn trúng Eleven, phải là bắn từ khu F.” Triển Chiêu vuốt cằm, “Nếu tôi nhớ không lầm, khu F không nằm cạnh khu E, mà là ở góc nghiêng đối diện, trong thời gian ngắn ngủi, chạy từ khu E sang khu F là không có khả năng, trừ phi là Triệu Trinh làm ảo thuật.”

“Nói như vậy là có hai người?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Xem ra Eleven chỉ tính tới người ở khu E, người kia là bất ngờ xuất hiện?”

“Phải là tình huống bất ngờ.” Triển Chiêu gật đầu, “Để xem Triệu Tước xử lý thế nào.” Nói xong, nhìn vật trong tay Bạch Ngọc Đường, cười hỏi, “Cậu nghĩ người Bạch Diệp muốn bắn là khu E hay khu F?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, trầm mặc một lát, cùng đồng thanh nói, “Khu E!”

“Á?”

Nói tới đây, Triển Chiêu đột nhiên nhớ tới một vấn đề... Triệu Tước lúc nãy cầm loa phóng thanh lên sân khấu, bây giờ biến đâu mất rồi? Trên sân khấu bây giờ chỉ có Triệu Trinh và đám mèo, Triệu Tước hoàn toàn biệt tăm.

Thanh âm “Phốc phốc” rất nhỏ vang lên, Bạch Diệp thuận lợi xử lý hết mục tiêu, sau đó thu súng, bắt đầu đổi nòng.

Triệu Hổ trợn mắt há mồm, đạn Bạch Diệp sử dụng là loạn hôn mê giết điện, hơn nữa mỗi một phát cơ hồ đều bắn cùng lúc với ánh đèn pin của Mã Hán, vừa rơi là bắn trúng, đúng là thật không dễ dàng luyện ra tay súng thượng đẳng.

Mã Hán thu đèn pin, áp lực quá lớn làm hấn đau cổ tay.

Bạch Diệp xoay đầu lại nhìn hấn, tươi cười nói, “Không hổ là cao thủ mà Eleven lúc nào cũng đặt bên miệng, quả nhiên không phải dạng dễ đối phó.”

Mã Hán cười gượng hai tiếng, cũng không giữ thắc mắc trong lòng, hỏi Bạch Diệp, “Lúc nãy là ai bắn Eleven?”

“Trên đời này chỉ có hai người bắn trúng hấn.” Bạch Diệp thản nhiên nói, “Người thứ nhất là tôi.”

“Còn người kia?”

“Là Ghost.”

Triệu Hổ và Mã Hán liếc mắt nhìn nhau, kinh ngạc không thôi — Ghost xuất hiện?!

Bên kia, Bạch Ngọc Đường cũng nghe thấy, hấn thấp giọng hỏi Triển Chiêu, “Miêu nhi, cậu có cảm thấy, mục đích thật sự của Triệu Tước, hình như không phải là Ghost? Chúng ta bị ổng lừa rồi.”

Triển Chiêu nghe xong, ảm đạm cười, “Tôi cũng thấy vậy, theo lời Triệu Tước nói, chú ta muốn cho Bạch Diệp kinh hãi, là có ý khác. Mà Eleven căn bản là lợi dụng chúng ta, mục tiêu chung của bọn họ, ngoại trừ Ghost ra, chính là người bí ẩn nổ súng ở khu E lúc nãy! Nhưng mà người đó không nghĩ tới, Ghost lại xuất hiện phá hư kế hoạch của mình.”

“Cho nên cậu cảm thấy, Eleven và Triệu Tước bọn họ đang đối phó với cùng một người, chính là ngấm bắn người thần bí ở khu E, mà người thần bí đó lại muốn ngấm bắn những sát thủ khác?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Mối liên hệ quá phức tạp!”

“Chắc chắc.” Triển Chiêu vươn tay nhẹ nhàng mở góc áo, “Thật ra tôi lại thấy ngược lại.”

Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, “Ngược lại?”

“Tôi cảm thấy Eleven mới là người đột nhiên xuất hiện, mà Ghost mới là người hợp tác với Triệu Tước.” Triển Chiêu nói xong, Bạch Ngọc Đường có chút hồ đồ.

Lúc hai người đang cân nhắc, chợt nghe tiếng đàn của Triệu Trinh mơ hồ dừng lại, tiếng meo meo của đám mèo cũng không còn, mọi người bắt đầu vỗ tay âm ỉ.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu theo bản năng nhìn Triệu Trinh, không hiểu sao lại ngẩn người, Triệu Trinh đeo mặt nạ màu trắng, dưới mặt nạ xuất hiện nụ cười có chút xấu xa.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều có cùng một ảo giác — Người này là Triệu Trinh ư? Sao cảm giác lại giống Triệu Tước quá vậy?

Cùng lúc đó, chợt nghe “Bụp” một tiếng, sinh viên trong hội trường đều giật nảy... Trên sân khấu, Triệu Trinh và đám mèo đột nhiên biến mất, thanh âm của Triệu Tước truyền tới, tao nhã còn mang sức hút, “Khụ khụ, các sinh viên, xin mời thưởng thức tiết mục đặc biệt của hôm nay, sân khấu kịch...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở dưới đều há miệng — Sân khấu kịch không phải tiết mục cuối cùng ư?

Trần Lộ hốt hoảng lao tới, “Chết rồi! Hiệu trưởng giới thiệu lung tung, tới phiên hai người rồi kìa!”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường cả kinh, đột ngột như vậy?!

Triển Chiêu chà tay, túm Bạch Ngọc Đường ra sau, mau lẹ đi thay quần áo.

Trần Lộ thấy trên tay Bạch Ngọc Đường có một chiếc áo choàng đen, trong bóng tối không thấy rõ, liền hỏi, “Cậu lấy cái này ở đâu ra vậy?”

Bạch Ngọc Đường hoàn hồn, nhìn cô, cười, “Đạo cụ.”

Trần Lộ che miệng sững sờ, nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vào hậu trường, trong lòng căng thẳng vô cùng.

Triển Chiêu vừa đeo mặt nạ vừa híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Phóng điện lung tung!”

Bạch Ngọc Đường lấy súng ngắm đeo bên hông, phủ thêm áo choàng đen, giấu súng bên trong áo choàng, nhìn không có gì là không ổn.

Triển Chiêu ngồi xổm xuống kiểm tra thanh súng.

“Bên trong là đạn gây mê, có thể làm người bị bắn té xỉu nhưng không chết.” Bạch Ngọc Đường đeo mặt nạ vào, nghe thấy tiếng đàn du dương truyền ra từ phía trước.

Triển Chiêu nhíu mày, “Sao kì vậy? Đây là nhạc nền?”

“Sao lại không phải tiếng mưa rơi?” Bạch Ngọc Đường tuy rằng không thuộc lời thoại, nhưng nội dung cơ bản vẫn nắm rõ, “Không phải câu chuyện xảy ra trong đêm mưa ư?”

Triển Chiêu nhún vai, “Ai biết, lên sân khấu có khi Triệu Tước cũng diễn.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Đây là màn xuất sắc mà Triệu Tước đã chuẩn bị trước?”

Triển Chiêu bắt đầu đi buông tay, “Hai ta xem ra chỉ người đột nhiên trở thành diễn viên, Triệu Trinh phỏng chừng là người cung cấp đạo cụ và bối cảnh, những thợ săn tới đây, chớp mắt liền biến thành con mồi, còn cái người tự mình là hoàng tước ở phía sau kia, lại biến thành con mồi lớn nhất.”

Bạch Ngọc Đường nhìn súng trong áo choàng, “Bạch Diệp muốn tôi bắt người ở khu E? Đứng trên sân khấu có thể bắn, nhưng ở trên thì sáng, bên dưới thì tối, trước khi chúng ta nổ súng, bản thân đều sẽ biến thành bia ngắm!”

“Triệu Tước hẳn là đã nghĩ tới điều đó đầu tiên.” Triển Chiêu hơi cong khóe miệng, “Hơn nữa, tôi đại khái đã đoán ra được nội dung của vở kịch. Chính là toàn bộ vụ án này.”

Bạch Ngọc Đường nghi hoặc, “Có liên quan tới vụ đầu súng ở nhà thờ?”

“Không.” Triển Chiêu chỉ lỗ tai, “Nghe đi! Tiếng chuông này có quen không?”

Bạch Ngọc Đường hơi chau mày, “Người ở khu E, thì ra là hắn!”

416. Quyển IV – Vụ Án 14 – Chương 26

Chương 26: Sân khấu và nắm mồ.

Đèn sân khấu một lần nữa vụt tắt, nhạc nền chậm rãi vang lên, có vài người cảm thấy buồn bực — Bởi vì theo kịch bản ban đầu, tất cả nữ sinh sẽ lên hát làm bối cảnh, vì thế mọi người đều mặc đồng phục tập nũa ngày, sao bây giờ lại đổi?

Lưu Manh và Trần Hi xấu hổ chạy lên giới thiệu, “Và bây giờ là sân khấu kịch.”

Các sinh viên đều nghi hoặc chờ đợi, chợt nghe nhạc nền càng thêm rõ ràng, tiếng gió gào thét, cùng với tiếng chuông nhẹ vang, có vẻ rất tiêu điều.

Tiếng chuông tựa hồ mang theo tiết tấu nào đó, cùng loại với tiếng chuông của nhà thờ kiểu cũ.

Tất cả đều hơi ngẩn người, có nhiều người là dân ở đây, thời gian sống ở chỗ này không hề ngắn, bởi vậy đều cảm thấy tiếng chuông này rất quen thuộc.

Lúc này, đèn sân khấu bật sáng, chiếu xuống sân khấu, giờ đây đã có người đứng.

Chờ mọi người đều thấy rõ ràng, các nữ sinh đều che miệng lại, tránh cho tiếng thét không phát ra. Nhưng tiếng nói chuyện khe khẽ vẫn vang lên... Ngay cả nam sinh cũng có không ít người tán thưởng, người đứng trên sân khấu, thật sự rất đẹp.

Trên sân khấu bây giờ chỉ có một ánh đèn màu lam nhạt, cùng một cây cột đèn. Triển Chiêu mặc một thân tây trang màu đen, có vẻ rất cao ráo, hấn tựa vào cột đèn, đút hai tay vào túi, trông rất tùy ý. Trên thân Triển Chiêu toát ra một cỗ khí nhã nhặn, trang phục màu đen làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Dưới sân khấu, Bạch Trì mở to hai mắt, Mã Hân kích động lắc lắc cánh tay Bạch Trì, “Ngầu quá, ngầu quá!”

Một góc cách đó không xa, không biết Bạch Cẩm Đường đã tới từ lúc nào, gác chân lên, buồn bực hỏi Công Tôn ngồi bên cạnh, “Đây là tiết mục gì?”

Cái Công Tôn lo lắng không phải điều này, hấn không nhìn Triển Chiêu mà là ngẩng đầu, hơi hơi nghiêng, nhúu mày tự hỏi.

“Sao thế?” Bạch Cẩm Đường hỏi.

“Àn... Em cảm thấy tiếng chuông này rất quen tai.” Công Tôn nhúu mày, “Nghe thấy ở đâu nhỉ?”

Bạch Cẩm Đường đột nhiên nở nụ cười.

“Anh cười cái gì?” Công Tôn khó hiểu.

Bạch Cẩm Đường lấy chiếc bật lửa trong túi ra, đưa cho Công Tôn nhìn.

Công Tôn nhúu mày, không rõ mang ý nghĩa gì.

Bạch Cẩm Đường vươn ngón tay, gõ lên vỏ kim loại của chiếc bật lửa một cái, làm cho nó phát ra tiếng “Đinh”.

Công Tôn chớp mắt mấy cái, vẫn không hiểu.

Bạch Cẩm Đường thu lại chiếc bật lửa, chỉ giữ lại ngón tay dừng giữa không trung, làm lại động tác vừa rồi, nhìn Công Tôn, “Em nghe thấy tiếng gì?”

Công Tôn biết mình không nghe thấy gì, nhưng liền hiểu được ẩn ý của Bạch Cẩm Đường — Cái gọi là từ một mà suy ra ba, Công Tôn tuy rằng bình thường không khoe khoang chỉ số thông minh của mình, nhưng cũng không giống kẻ ngốc một hơi ghi nhớ từ điển, nhưng giờ không nhắc thì quả thật là không được rồi, tam đại quái vật của cảnh cực, Công Tôn chính là một trong ba người đó.

Chỉ dùng thời gian ba giây để xâu chuỗi vấn đề, Công Tôn lập tức ngẩng đầu nhìn Bạch Cẩm Đường, “Lúc trước Triệu Tước đã từng ám thị chúng ta?”

Bạch Cẩm Đường nhếch khóe miệng, vươn tay đỡ sau gáy Công Tôn, quay sang hôn lên trán hấn, dùng thanh âm trầm thấp nói, “Ngay cả tế bào não của em cũng rất khôn gỏi!”

Công Tôn chỉ cười, hần hiểu được bí ẩn trong tiếng chuông, hần tin Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhất định cũng hiểu, cho nên Triễn Chiêu mới lấy tạo hình đó bước lên sân khấu, hần là đang phối hợp với Triệu Tước, diễn một màn kịch.

Bên dưới sân khấu, Triệu Tước hơi híp mắt, trong mắt lộ ra tia giảo hoạt.

Bạch Ngọc Đường mặc áo choàng bước tới, đứng bên cạnh ông, chuẩn bị tùy lúc đều có thể bước lên sân khấu. Hoàn toàn khác lần tập trước, hần không phải từ phía sau bước lên, mà là đứng bên cạnh phía dưới.

Triệu Tước một tay nâng cằm, vẫn chăm chú nhìn Triễn Chiêu, thấp giọng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có hoa không?”

Bạch Ngọc Đường không nói gì.

“Chuyện đẹp nhất trên đời này, chính là tự mình trồng một cây cỏ thụ, chăm sóc cho nó trở thành đại thụ che trời.”

Bạch Ngọc Đường cười gượng hai tiếng.

“Có ý kiến?” Triệu Tước xoay mặt nhìn hần.

“Cây không cần chăm sóc, nó cũng sẽ tự trở thành đại thụ che trời.” Thần sắc của Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ, liếc mắt nhìn Triệu Tước, “Hạt giống còn quan trọng hơn, chú đừng quá đắc ý, cái cây kia so với tưởng tượng của chú vẫn đang lớn lên rất nhanh.”

Triệu Tước tựa vào bàn, nở nụ cười buồn, vươn tay chọt quai hàm Bạch Ngọc Đường, “Giống y chang!”

Bạch Ngọc Đường né tránh, trong một mắng tối đen, hần nhìn về phía khán đài đông đúc... Đây là huyết thống mà Bạch Diệp nói? Bản thân đột nhiên trở nên nhạy bén dị thường, thậm chí còn có thể nghe ra hơi thở khác nhau, phương hướng có nguy hiểm đang ẩn núp, giống như một lần nữa khai phá ngũ giác, là ám chỉ điều thần kì này ư?

Phía trên lầu hai, Mã Hán đã tắt đèn, tựa vào tấm biển quảng cáo lau mồ hôi, hai mắt nhìn lên trên, nhẹ nhàng điều chỉnh hô hấp.

Triệu Hồ cũng rất khẩn trương, cảm thấy Mã Hán rọi đèn còn mệt hơn nổ súng.

Bạch Diệp ngồi phía sau tấm biển quảng cáo, trong tiếng chuông du dương, bắt đầu tháo súng bắn tỉa, sau đó tự sắp xếp lại.

Mã Hán bỗng nhiên cúi đầu, nhìn cây súng trong tay Bạch Diệp, “Chú muốn giết người?”

“Xác thực mà nói là muốn bắt người, đương nhiên, lúc cần thiết, tôi cũng sẽ giết người.” Bạch Diệp hít một hơi, “Mùi thuốc lá.”

Triệu Hồ nhú mày, ngửi ngửi, “Có mùi sao?”

Bạch Diệp chỉ cười, chính là nụ cười xen lẫn giữa Bạch Ngọc Đường và Bạch Cẩm Đường, còn mang theo nét tang thương mà hai người kia không có.

“Có...” Mã Hán gật đầu, “Còn có tiếng bật lửa và màu của lửa.”

Triệu Hồ nghe xong muốn mơ, tâm nói Tiểu Mã ca căng thẳng quá nên bị ảo giác rồi sao?

Bạch Diệp nhìn nhìn Mã Hán, “Cậu quả thật có thiên phú hơn người, khó trách Eleven lại nói cậu là người kế tục.”

Mã Hán nhú mày, “Tôi không thích.”

Bạch Diệp cười cười, tiến tới hỏi, “Nhưng mà, cậu vẫn còn thiếu.”

Mã Hán nhìn ông.

“Nhìn thấy màu của lửa vẫn còn chưa đủ.” Bạch Diệp nói một câu kì lạ, chỉ chỉ cái mũi, “Còn phải ngửi ra được mùi vị, có thể nhận ra mùi của thi thể, cùng với sát khí làm cho người ta hưng phấn.”

...

Trong khán phòng, Bạch Trì chăm chú nhìn Triển Chiêu nhẹ nhàng dứt tay vào túi, lấy ra một viên đạn. Vỗ đạn bằng đồng bóng loáng, dưới ánh sáng phản xạ vài tia lốm đốm.

Bạch Trì không hiểu sao lại ngửi thấy mùi thuốc súng, vừa xoay đầu lại liền bị một người vươn tay giữ chặt.

Bạch Trì ngẩng đầu, Triệu Trinh đột nhiên không thấy đâu giờ đã trở lại.

“Anh đi đâu vậy?” Bạch Trì hỏi.

“Lấy thân mình làm bối cảnh.” Triệu Trinh mỉm cười, thấy Bạch Trì chau mày liền hỏi, “Sao vậy? Không thoải mái?”

“Không phải.” Bạch Trì chỉ mũi, “Em ngửi thấy mùi lạ, giống như thuốc súng ý.”

Triệu Trinh cho hắn một viên kẹo bạc hà, “Cẩn thận nha, ảo thuật của Triển Chiêu cũng không kém anh đâu, tốt xấu gì em cũng là người họ Bạch, ít nhiều đều bị ảnh hưởng.”

“Hả?” Bạch Trì chớp mắt.

“Huống chi ở đây còn có Triệu Tước.” Triệu Trinh bắt đắc dĩ chỉ hai mắt mình, “Nếu nói anh là người có thể làm mê hoặc đôi mắt, thì bọn họ chính là người làm mê hoặc nhân tâm, đặc biệt là trái tim người họ Bạch.”

Bạch Trì nhú mày, mùi bạc hà nồng đậm át đi mùi thuốc súng... Chẳng lẽ đang ám chỉ cái gì?

Hắn bắt đầu chú ý tới xung quanh, bốn phía lặng như tờ, chỉ có tiếng gió ong ong và tiếng chuông quen thuộc.

Công Tôn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt cổ Bạch Cẩm Đường, kéo đầu hắn tựa lên vai mình, thấp giọng hỏi, “Không thoải mái?”

Bạch Cẩm Đường cười âm trầm, “Có chút muốn ới.”

“Có rồi sao?” Công Tôn đùa giỡn, “Mấy tháng rồi?”

Bạch Cẩm Đường nở nụ cười, áp chế cái mùi làm cho hắn muốn nôn — Mùi thi thể, cùng với sát khí làm người ta hưng phấn, trong hội trường hôm nay, có thể nói là quần ma loạn vũ, rất không thoải mái.

Trên sân khấu, Triển Chiêu nhẹ nhàng chơi đùa với viên đạn, chậm rãi mở miệng, “Đây là câu chuyện về một viên đạn.”

Mọi người nhìn chằm chằm Triển Chiêu, tựa hồ đang chờ hắn kể chuyện.

Triển Chiêu chậm rãi duỗi hai tay lên cao, Bạch Trì chợt nghe Triệu Trinh búng tay một cái... Bối cảnh trên sân khấu lập tức thay đổi, đằng sau hiện ra cây thánh giá thật lớn, chiếu hào quang vạn trượng.

Trong bóng đêm thình lình sáng ngời, ánh sáng màu vàng óng ánh, giống như ánh thái dương chói lọi, mà cây thánh giá lại làm người ta có một loại cảm giác thần thánh nói không nên lời, ánh sáng chói lọi này giống như ánh đèn của di động, cái bóng kéo dài, thẳng đến khi trong khán phòng xuất hiện bóng ngược của cây thánh giá.

Các sinh viên căn bản không thể lý giải bối cảnh này làm sao để làm được, khối lập thể nhìn rất chân thật, giống như bối cảnh bị xuyên thấu, ánh mặt trời chiếu vào... Nhưng mà, mọi người đều biết cái này không có khả năng xảy ra, vì bây giờ là ban đêm.

Bạch Trì nhỏ giọng hỏi Triệu Trinh, “Anh làm hả? Hiệu quả giống như 3D.”

Triệu Trinh hơi cong khóe miệng, “Triệu Tước phân phó cần ánh mặt trời, cho nên anh liền làm cái này.”

Bạch Trì sùng bái nhìn hắn, “Lợi hại quá!”

Triệu Trinh vô cùng hưởng thụ, xoa xoa đầu Bạch Trì không chịu buông tay, thuận tiện nhét thêm một cục kẹo vào miệng hắn, mắc công lại không khỏe.

Triển Chiêu chấp tay ra sau, đi tới trước cây thánh giá, hỏi, “Nhìn thấy cây thánh giá, mọi người nghĩ tới điều gì?”

Đứng trước nhiều người, Triển Chiêu không hề mất bình tĩnh, bản thân hắn chính là giảng sư trường đại học, luận về tâm lý học với mấy ngàn chuyên gia giỏi nhất thế giới còn rất thành thạo, huống chi là mấy sinh viên này.

“Thượng đế.”

“Bệnh viện.”

“Hội chữ thập đỏ.”

“Tuyệt an lành.”

...

Có rất nhiều đáp án, các sinh viên cũng rất hưng phấn, cảm xúc tựa hồ đã bị Triển Chiêu dẫn dắt.

“Còn đối với tôi, thì đó là nắm mồ.” Triển Chiêu mỉm cười. Làn da của hắn vốn đã trắng, dưới dương quang màu vàng, khuôn mặt cũng trở nên nhu hòa dị thường, chỉ có ánh mắt sáng ngời và khóe miệng hơi cong lên, đoạt đi ánh mắt của mọi người.

“Oa...” Mã Hân ôm ngực, nói với Lạc Thiên, “Tiền sĩ Triển phải có thêm hai cái cánh nữa.”

“Hả?” Lạc Thiên không hiểu.

“Anh không thấy ngũ quan anh ấy thiện lương, làm cho người ta có cảm giác anh ấy chưa từng làm ai tổn thương?” Mã Hân cũng không biết mình đang nói gì.

Lạc Thiên quả nhiên không hiểu, nhưng mà — Hắn và Triển Chiêu có lối suy nghĩ vô cùng giống nhau. Ánh sáng màu vàng vừa xuất hiện, quét khắp khán phòng, dương quang kéo dài tạo thành bóng ngược lại chẳng làm hắn nghĩ tới thần thánh, ngược lại, trong đầu lại xuất hiện một ý nghĩ — Cái chết, nắm mồ!

“Chỗ này.” Triển Chiêu tiếp tục vươn tay, nhẹ nhàng chỉ vị trí dưới chân mình, hỏi tất cả mọi người, “Mọi người có biết là ở đâu không?”

Mọi người nhìn nhau, “Là trường học.”

Triển Chiêu vươn ngón tay vuốt nhẹ góc áo, “Mọi người đều không biết, hai mươi năm trước, nơi này là một ngôi mộ rất lớn!”

Các sinh viên to nhỏ với nhau, “Ngôi mộ?”

“Đúng vậy, cũng chẳng phải ngôi mộ của người bình thường.” Triển Chiêu cười, “Là mộ của sát thủ.”

Các sinh viên cảm thấy rất thần kỳ, chẳng biết Triển Chiêu nói theo kịch bản hay đang nói thật, nhưng mà lòng hiếu kỳ ai lại chẳng có, tất cả đều im lặng lắng nghe.

Chu Dật đang ngồi trong khán phòng cũng cười khở lắc đầu.

Lúc này, có một người ngồi xuống bên cạnh, “Ban ngày thiếu chút nữa không nhận ra cậu, quả nhiên đêm xuống là lúc thích hợp nhận khuôn mặt nhất.”

Chu Dật đảo mắt, người bên cạnh mặc đồ Punk rock chói mắt, ngồi trong tối nhưng vẫn đeo kính mát.

“Bây giờ không cần giả bộ nữa.” Chu Dật cười âm trầm, “Mà anh nghĩ đeo kính mát sẽ giúp anh ngăn cản ám thị?”

“Haha.” Người nọ tháo kính xuống, đúng là người vừa gặp hồi chiều ở nhà Lưu Ảnh — Sát thủ Cello.

“Thật không nghĩ tới, Triển Chiêu cũng có thể vạch trần chuyện năm xưa, đúng là hậu sinh khả úy.” Nói xong, hắn vỗ vỗ thùng đàn bên cạnh, “Bây giờ hắn là bia ngắm, có muốn thử một lần không?”

“Tôi khuyên anh đừng làm hành động thiếu suy nghĩ.” Chu Dật bình tĩnh nói, “Có hành động thì làm ơn ra chỗ khác mà làm, đừng liên lụy tới tôi.”

“Cậu sợ cái gì?” Cello buồn cười, “Quả nhiên sống dưới ánh sáng lâu quá nên giờ không thể thích ứng bóng đêm? Đừng nói giờ nổ súng cũng sẽ run tay nha?”

Chu Dật bỗng nhiên nở nụ cười, “Tôi biết anh lấy việc giết người làm niềm vui, làm sát thủ rất vui vẻ, tên tuổi cũng đã có từ trước, cũng biết trời sinh mình có năng khiếu làm sát thủ, là người gần với thần đàn (*) nhất.”

(*) Chỉ người có địa vị và quyền uy cao nhất.

“Chẳng lẽ không đúng?” Cello nhẹ nhàng sờ cằm.

“Không biết kính nể, anh còn cách thần đàn rất xa.” Chu Dật nói, “Nơi này không tới lượt anh vênh váo, cẩn thận một chút, đi sai một bước, thì cả đời cũng đừng mong được nổ súng thêm lần nữa.”

Cello cảm thấy rất buồn cười, nhưng cũng không cãi lại, mắt hứng nhún vai, “Dù sao tình huống hoàn toàn khác so với tôi đã nghĩ, tôi cũng không có hứng thú, khi rảnh nói tiếp.” Nói xong, hắn vươn tay cầm thùng đàn lên chuẩn bị rời khỏi. Ngón tay vừa chạm tới dây thùng, nháy mắt “Ba” một tiếng, thùng rơi xuống đất, dây đàn vẫn còn trong tay.

Cello sửng sốt, nhìn thùng đàn rơi trên mặt đất, vết đạn đã xuyên qua ống quần mình, trên mặt khó thấy thần sắc ngạc nhiên đã xuất hiện.

“Nhìn đi.” Chu Dật mỉm cười, chỉ chỉ mũi, “Ở đây có người thánh hơn anh.”

Cello nhíu mày, tựa hồ hiểu ra điều gì đó, nhanh chóng đứng dậy, rời khỏi hội trường.

Chu Dật xoay đầu lại, nhìn về phía hậu trường đen tối — Đó mới là thần đàn chân chính, vĩnh viễn không biết mình là thần, làm cho người ta hâm mộ cũng làm cho người ta kính sợ.

Trong lối đi nhỏ, Triệu Tước khó hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường bắn phát súng ‘bậy’, “Làm gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhìn ông, “Ngửi được mùi.”

“Mùi gì?”

“Mùi nguy hiểm.” Bạch Ngọc Đường bình tĩnh trả lời, nói xong nhìn lên sân khấu, cũng không nhìn Triển Chiêu mà là mục tiêu khác.

Bạch Diệp tựa sau tấm biển quảng cáo, cũng nở nụ cười, “Không hổ là họ Bạch, huyết thống cực mạnh!”

Mã Hán và Triệu Hổ nhìn nhau, nhíu mày — Sự việc hình như càng ngày càng vượt xa phạm vi mà bọn họ có thể hiểu, hai người bỗng nhiên nhớ tới một câu mà Triển Chiêu thường nói — Cấp bậc khác nhau sẽ làm bản thân không thể khai thông vấn đề mà người thông minh hơn mình đang suy nghĩ, cái gọi là ba ông thợ may bằng một Gia Cát Lượng (*), chỉ là để an ủi kẻ ngu dốt, trên thực tế, cho dù có ba trăm Gia Cát Lượng thì vẫn không thể hiểu rõ cuộc Khổng Minh đang nghĩ cái gì.

(*) Câu này có nghĩa là ba người kém cỏi biết làm việc tập thể còn hơn một người giỏi giang. [Wiki]

417. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 27

Chương 27: Tiền đề của hạnh phúc.

Sân khấu kịch ban đầu bây giờ trở thành sân khấu của một mình Triển Chiêu, các sinh viên không hiểu sao, nhưng vì ánh sáng chiếu xuống người Triển Chiêu quá hoàn mỹ, bọn họ cũng bất chấp nghi ngờ, tiếp tục thưởng thức.

Triển Chiêu vừa lên sân khấu đã nói nơi này lúc đầu không phải là trường học, mà là mộ của sát thủ.

Trong đêm yên tĩnh, không khí cũng tốt, cái gọi là chuyện đáng sợ nhất chính là một mình ngồi nghe chuyện ma, mà chuyện không hề đáng sợ nhất chính là cả đám cùng nhau ngồi xem phim kinh dị, cho nên các sinh viên đã sớm chuẩn bị đồ ăn vặt, hưng trí bùng bùng.

Triển Chiêu vừa lúc tạm dừng một chút, mở miệng, “Chỗ này, vốn là một thôn trang nghèo khổ lại xa xôi, rất ít người sống, hai mươi năm trước, nơi này cực kì yên lặng.”

Các sinh viên nhìn nhau, cảm thấy đúng thật là vậy, vài năm nay đột nhiên có nhiều người tới, chủ yếu là tới trường này học.

“Mọi người có thường xem phim không?”

Triển Chiêu đột nhiên hỏi một câu, các sinh viên đều gật đầu.

“Đã từng xem khách sạn Hòa Bình chưa?”

Tất cả mọi người nghĩ nghĩ, đại đa số đều gật đầu, một bộ phim điện ảnh xưa, rất kinh điển.

“Vậy câu chuyện sẽ bắt đầu từ đó.” Triển Chiêu nở nụ cười, đôi mắt trong suốt nheo nheo, phóng điện gấp khán phòng.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy, lắc đầu, Triệu Tước bĩu môi — Con mèo chết, phóng điện lung tung!

Triển Chiêu tiếp tục kể chuyện, “Từ trước có một vài sát thủ, ừm, đại khái là hơn hai mươi năm trước, bọn họ được huấn luyện rất tốt, đi chấp hành nhiệm vụ, có người đã chết, có người bị thương, một ngày kia, bọn họ vì quá áp lực và bản tính của con người đột nhiên thức tỉnh, bọn họ đứng nhìn các cặp đôi, cha mẹ con cái, đều cảm thấy rất kì lạ — Tại sao mình lại chọn con đường không có ngày mai, không có hạnh phúc, sớm hay muộn gì cũng chết, không có đường về?”

Phần lớn đều cảm thấy Triển Chiêu nói rất có lý, nở nụ cười.

Chu Dật ngồi ở phía trước cũng cười, nhưng nụ cười lại mang hương vị cay đắng của cà phê đen. Đúng là cười vui lắm, càng là chuyện chân thật, lại càng cảm thấy buồn cười, bởi vì đại đa số đều không sống cuộc sống quá mức chân thật, nếu đời người đều như vậy thì đúng là trò cười.

“Con người khi còn sống, căn bản theo đuổi ba thứ.” Triển Chiêu nói, “Là thành công, tự do và hạnh phúc. Trong đó tự do là truy cầu cơ bản nhất, tiền đề của tự do chính là gì?”

Có sinh viên rất nhanh giơ tay, “An toàn!”

“Thông minh!” Triển Chiêu khen ngợi gật đầu, “Còn tiền đề của thành công?”

Các sinh viên nhìn nhau, khe khẽ thương lượng, sau đó có người trả lời.

“Năng lực?”

Triển Chiêu hơi nhún vai.

“Học thức?”

Triển Chiêu lắc đầu.

Bên cạnh sân khấu, Triệu Tước giơ tay, “Hứng thú.”

Triển Chiêu khinh bỉ nhìn ông, Triệu Tước mếu máo, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Chứ là cái gì?”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười.

Lúc này, trong khán phòng tối đen, có một thanh âm trầm thấp truyền tới, nhẹ nhàng nói, “Dã tâm.”

Triển Chiêu nở nụ cười, hẳn nghe ra, đây là Bạch Cẩm Đường nói, quả nhiên, người thành công rất hiểu về nó, vô cùng thông suốt.

“Đúng vậy, chính là dã tâm!” Triển Chiêu vừa lòng gật đầu, “Điểm xuất phát của mọi thứ đều phải bắt đầu từ dã tâm.”

Các sinh viên tựa hồ cũng không có ý kiến khác, cảm thấy có thể chấp nhận đáp án này, đúng vậy, có dã tâm mới có thể phấn đấu, thậm chí không từ thủ đoạn, mỗi một thành công, đều là kết quả của dã tâm.

“Còn hạnh phúc thì sao?” Triển Chiêu hỏi, “Trên đời này, ai mới xứng đáng có được hạnh phúc? Tiền đề để đạt được hạnh phúc là gì?”

“Tôi biết, là tự do và thành công!” Có mấy nam sinh xảo quyệt ồn ào, chọc mọi người cười ồ lên.

Có rất nhiều đáp án, dù sao đều là sinh viên, hội trường trong chốc lát biến thành lớp học thảo luận.

Triển Chiêu phủ định tất cả đáp án, cuối cùng, hần vươn tay chỉ Chu Dật ngồi ngay phía trước, “Cậu nói đi, tiền đề của hạnh phúc là cái gì?”

Chu Dật ngẩn người, ánh mắt nhìn thẳng Triển Chiêu, sau một lát dại ra, mới cười khổ lắc đầu, Triển Chiêu lại chơi xấu rồi.

Nhưng mà hần vẫn mở miệng trả lời, “Người không làm chuyện xấu, mới xứng đáng được hạnh phúc.”

Sau một lát trầm mặc, nhiều sinh viên đột nhiên thay đổi suy nghĩ, cảm thấy đáp án hần là cái này, đương nhiên, có thể hiểu được chỉ có vài người, ví dụ như Lạc Thiên.

Tiền đề của hạnh phúc là gì? Tại sao lại có người nói, đời người là một con đường không thể quay lại, đi một bước sai lầm, nó sẽ trở thành hình xăm mãi mãi không thể xóa được.

Điều này Lạc Thiên có thể hiểu rất sâu, ví dụ như lúc Lạc Dương tặng quà cho hần, mừng ngày của cha, hần cảm thấy rất vui vẻ, nhưng đêm xuống hần lại mơ thấy cuộc sống trong rừng, chính tay mình đã từng giết rất nhiều người, qua một lúc, hần bừng tỉnh sau cơn ác mộng, hần thường mơ thấy những chuyện xấu mình từng làm sẽ đổ lên đầu Lạc Dương.

Loại cảm giác này làm mỗi bước đi của hần trở nên khó khăn, hần không dám yêu cầu hay thực hiện điều gì, thậm chí còn không dám chấp nhận Mã Hân, bởi vì cảm thấy bản thân không xứng đáng có được hạnh phúc, sớm hay muộn mình cũng sẽ gặp báo ứng, đến lúc đó đừng làm liên lụy tới con gái nhà người ta.

Vì thế, Lạc Thiên đã từng nhờ Triển Chiêu cố vấn tâm lý, giảng giải những suy nghĩ bất đồng trong lòng, Triển Chiêu cũng không nói “Đừng suy nghĩ nhiều, mọi chuyện sẽ trở nên tốt hơn, những sai lầm lúc trước không phải lỗi của anh, anh cũng chỉ bị ép buộc thôi...” Mà là nói một câu như đinh đóng cột, “Đúng vậy, sớm hay muộn gì anh cũng sẽ gặp báo ứng.”

Lạc Thiên lúc ấy trợn to mắt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu vỗ vai hần, “Dù sao cũng sẽ gặp báo ứng, thừa dịp vẫn chưa tới, cứ hưởng thụ cảm giác hạnh phúc đi.”

Vì thế, Lạc Thiên rất thoải mái mà sống, luôn vui vẻ, cứ nuôi con, cứ cưới vợ, chờ tới lúc gặp báo ứng cũng có thể mỉm cười nơi suối vàng.

Thật ra loại đạo lý này, chỉ có người trưởng thành mới hiểu được, cả đời người, phần lớn đều phạm phải sai lầm khi còn trẻ, có người sai nhỏ, thì tốt rồi, có thể yên tâm sống hết nửa đời sau, có người phạm sai lầm không thể cứu vãn, mặc kệ bị bắt hay tự nguyện, bọn họ cũng không thể may mắn thoát khỏi, nó sẽ chém đứt con đường hạnh phúc.

“Sau khi thức tỉnh, thoát khỏi vận mệnh ban đầu, bọn họ cũng chẳng biết mình may mắn hay bất hạnh, sau khi giết bao nhiêu người, nhưng vẫn không hề bị giết, cũng không bị bắt, cứ như thế bị quên đi!” Triển Chiêu bước ra giữa sân khấu, không biết từ khi nào đã có một chiếc ghế sofa ở đó, hần ngồi xuống, tao nhã bắt chéo chân, cầm ly cà phê lên uống một hớp, “Con đường duy nhất của bọn họ, chính là tìm một thị trấn nhỏ, tới đó hưởng thụ thứ còn lại trong ba điều kia mà bọn họ luôn ao ước, tự do! Ngồi trong khách sạn Hòa Bình, uống rượu tâm sự qua ngày.”

Nhạc nền lúc này lại vang lên tiếng gió và tiếng chuông du dương.

“Tiếng chuông này có quen không?” Triển Chiêu hỏi, “Cẩn thận nghe nha.”

Mọi người dựng thẳng lỗ tai lên nghe, lập tức có vài người hiểu ra, “Có phải tiếng chuông của nhà thờ ở bên kia khu bỏ hoang? Đằng sau nhà thờ có nghĩa địa.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật đầu, “Nghĩa địa ở khu bỏ hoang đó, mọi người có từng cẩn thận nghiên cứu qua chưa?”

Tất cả đều cảm thấy buồn cười, ai lại tới cái xóm nghèo rách nát đó, đi nghiên cứu nghĩa địa đằng sau nhà thờ chứ?

“Chỗ đó rất kì lạ.” Triển Chiêu nâng cằm, “Không chỉ có một người nói với tôi, người sống ở đó, đều bị lãng quên, tất cả mọi người đều không nhớ bọn họ là ai.”

Bạch Trì cùng Lạc Thiên liếc mắt nhìn nhau — Có liên quan tới vụ án sao? Tòa giáo đường kia.

Triệu Tước nâng cằm, nhìn Bạch Ngọc Đường trầm mặc dựa vào một bên, hẳn bây giờ, đặc biệt im lặng, im lặng hơn cả trước kia. Triệu Tước lắc đầu thở dài, điểm tốt nhất của người họ Bạch là vạn năng, di truyền đại gian đại ác, thiên phú hung sát khó liệu, cả đời nhất định không phải dạng bình thường, cho nên cuộc sống tất nhiên cũng không hề bình thường. Thiên tài chính là con dao hai lưỡi, hầu hết thiên tài đều không được sống vui vẻ dễ dàng.

“Cho nên tôi ọi người hai đề tài để lựa chọn.” Triển Chiêu vươn hai ngón tay, dưới ánh sáng, bóng của hai ngón tay chiếu lên màn sân khấu đằng sau, các đốt ngón tay thanh tú, sạch sẽ thon dài.

“Thứ nhất, nghĩa địa đó là nhóm sát thủ sau khi theo đuổi cuộc sống tự do đã chết, không ai nhớ về bọn họ, cho nên sau khi được mai táng ai cũng chẳng tới thăm bọn họ.” Triển Chiêu thấy các sinh viên chuẩn bị gật đầu, lại nói tiếp, “Thứ hai, chính là người bị bọn họ giết. Những người từng chết dưới tay bọn họ, ngay cả họ cũng chưa chắc nhớ được tên, không có thi thể, chỉ có bia mộ trống trơn, những người được mai táng chính là tội nghiệt của sát thủ, cùng với quyền hạn đi đến hạnh phúc của bọn họ.”

Mọi người không nói gì, cảm thấy hai vấn đề trên cái nào cũng có thể.

“Vô luận là ai, nhà thờ kia, đối với rất nhiều người chẳng mang ý nghĩa gì, bị nhiều người lãng quên, nhưng có vài người lại nhớ rất kỹ, mang ý nghĩa vô cùng quan trọng, cho dù đó là khu bỏ hoang.” Triển Chiêu cười hỏi, “Ai trong số mọi người là dân sống ở khu bỏ hoang? Ai có thể hiểu được ba mẹ của mình? Người mà các bạn cho rằng chính là ba mẹ, siêng năng lại vất vả hay là thành công hay là thất bại, cuộc sống khi còn trẻ của ba mẹ các bạn thế nào, các bạn có biết không? Có thể, bọn họ chính là sát thủ tự tay mai táng quyền lợi được hạnh phúc của mình, quát tháo giang hồ?”

Có không ít người nở nụ cười, nhưng cũng không sai, đại đa số đều không biết nhiều về chuyện khi còn trẻ của ba mẹ mình.

“Nói ví dụ.” Triển Chiêu nói tiếp, “Mọi người chính là sát thủ trong khách sạn Hòa Bình, sau khi vứt bỏ vận mệnh một sát thủ, thứ mọi người muốn nhìn thấy nhất là gì? Muốn con mình rời xa điều gì nhất?”

Các sinh viên cũng không ngu ngốc, mọi người đều hiểu đạo lý trong đó, ai cũng không muốn thế hệ sau của mình lại tiếp tục kéo dài tội ác, cũng không muốn con mình lặp lại cực khổ của mình.

Lạc Thiên khẽ nhún mày, thứ hắn mong muốn nhất chính là Lạc Dương có thể khỏe mạnh lớn lên, thứ muốn Lạc Dương rời xa, chính là cuộc đời giống như mình, vẫn chưa trưởng thành đã làm ra chuyện phạm tội, thế cho nên cũng không thể quay lại con đường chân chính nữa.

Lúc này, có mấy người nhin không được, lên tiếng hỏi, “Có liên quan gì tới trường học?”

“Đúng vậy, thế nào trường học lại là nắm mồ?”

Triển Chiêu hơi cong khóe miệng, “Bởi vì nắm mồ không phải lúc nào cũng dùng để mai táng, tội ác trong đó có thể bị bắt ép, hối hận không kịp, cũng có thể bị trừng phạt, tro tàn bốc cháy.”

“Ngay tại hai mươi năm trước!” Triển Chiêu đột nhiên nâng giọng, mấy sinh viên đang chìm trong câu chuyện cũng giật mình, vươn tay vỗ vỗ ngực.

Triệu Hồ ở trên cả kinh đuối chân, “Lại nữa rồi, chiêu này đúng là vạn thử vạn linh, hù chết ông!”

Mã Hán bắt đắc dĩ, cái gọi là “chiêu này”, chính là thủ đoạn mà Triển Chiêu thường xài khi kể chuyện ma. Đầu tiên dẫn mọi người vào hai lựa chọn, cho người ta tưởng tượng một giả thuyết khủng bố, trong lúc mọi người chuyên tâm suy nghĩ, đột nhiên tạo ra một kích thích, đánh vào trạng thái tự bảo vệ mình của mọi người, làm cho họ sợ hãi, đúng là vạn thử vạn linh, bách phát bách trúng!

Triển Chiêu mỉm cười, đề thấp thanh âm, “Nhóm sát thủ phát hiện một người, một bí mật, giấu trong trường học này, điều này đối với bọn họ và đời sau của bọn họ mà nói, đều vô cùng quan trọng...”

418. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 28

Chương 28: Chọn lựa người ưu tú.

Câu chuyện của Triển Chiêu khơi gợi lòng hiếu kỳ của mọi người.

Sau một cái búng tay nhẹ nhàng, lực chú ý của mọi người lại tập trung trên người hắn một lần nữa, nhìn Triển Chiêu ngồi trên sô pha, không biết đây có phải là ảo giác không, đằng sau ghế sô pha giống như có người ngồi tựa lưng vào, nhưng mà người kia lên đó bằng cách nào? Hay chỉ là hiệu quả của hình chiếu?

Có mấy người phát hiện chi tiết này, chính là Bạch Cẩm Đường và Lạc Thiên, còn đại đa số thì căn bản không nhận ra.

Thanh âm của Triển Chiêu vang lên, “Trên đời này, loài vật nào là gần với con người nhất?”

Đây là vấn đề gì?

Các sinh viên nhìn lẫn nhau, có người đoán tinh tinh, có người đoán khỉ, nhưng thật ra có vài người thông minh hơn, gơ tay nói, “Con kiến!”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy, kết cấu xã hội của loài kiến rất giống loài người, thật ra loài người cũng là động vật, cơ bản đều sẽ là kẻ yếu phục tùng kẻ mạnh, vô luận là hình thức quần thể sinh vật nào, đều không thoát khỏi kết cấu của kim tử tháp, chặt chẽ lại cũng cố.”

Tất cả đều gật đầu.

“Cho nên có vài thứ, vẫn luôn ngưng kết trong máu của chúng ta.” Triển Chiêu không nhanh không chậm nói, “Cũng giống như di truyền và tiến hóa, khi sinh sản sẽ chọn tính ưu tú, mọi người cảm thấy thế hệ tiếp theo của sát thủ, có thể khác mọi người không?”

Tất cả mọi người gật đầu, cảm thấy hắn là có chút ảnh hưởng? Giống như tiểu thuyết võ hiệp, thế hệ kế tiếp của cao thủ bình thường sẽ mạnh hơn người bình thường một chút.

“Lại hỏi mọi người.” Triển Chiêu từng bước dẫn đường ọi người, giống như giải thích một lối suy nghĩ phức tạp, “Đã từng xem phim sự nổi dậy của loài khỉ chưa?”

Các sinh viên đều buồn cười, sao lại nhắc tới phim lúc này, nhưng mà vẫn gật đầu, bộ phim sử dụng tinh tinh làm vật thí nghiệm, chúng nó bị tiêm thuốc chống lão hóa và si ngốc vào người, cho nên rất thông minh nhưng lại có khuynh hướng bạo lực, cuối cùng bị loài người hủy diệt, chỉ để lại tinh tinh con. Bởi vì nguyên nhân di truyền, tinh tinh con cũng có chỉ số thông minh rất cao, hơn nữa còn tiến hóa nhanh hơn cả mẹ.

“Tình huống này cũng sẽ phát sinh trên loài người.” Tầm mắt Triển Chiêu đảo xuống dưới khán đài, Lạc Thiên hơi nhíu mày — Lạc Dương không có những phản ứng bài xích giống như mình trước kia, giống như trời sinh đã có.

Công Tôn là chuyên gia học thuật, về phương diện này tự nhiên sẽ rất hiểu ý Triển Chiêu, không chỉ có Lạc Dương, mà còn có Bạch Cẩm Đường, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, thậm chí là Tiểu Bạch Trì cũng có thiên phú hơn người, tựa hồ là kết quả di truyền của tính ưu tú.

Con người có một loại tồn tại kỳ bí, đặc biệt là trong sinh sản.

Một thế hệ không thể thừa hưởng được thiên phú, trải qua một lần gây giống, liền biến thành tài năng bẩm sinh, một lần sinh con, đạt đến tiến hóa toàn diện. Bồi dưỡng cơ thể mẹ, giống như một dụng cụ đựng thứ đang lên men, có thể cất giữ mọi thứ, từ định lượng của thế hệ trước, biến chất tới thế hệ sau.

Triển Chiêu dẫn dụ cho các sinh viên đều dừng lại đúng lúc, người không rõ nguyên nhân sẽ không hiểu hàm ý trong đó là gì, cứ nghĩ là tình tiết tiểu thuyết huyền nghi.

Nhưng có một số người, chính là những thành viên của SCI, còn có một số người biết chuyện năm đó, cùng với Triệu Tước, Bạch Diệp, đều hiểu Triễn Chiêu muốn nói gì.

Lúc người thông minh nói chuyện, có thể biến một câu nói làm ối người hiểu một ý nghĩa khác nhau.

Giả thiết của Triễn Chiêu làm ọi người mang nghi hoặc trong lòng bắt đầu đưa ra một đáp án, cũng chính là mấu chốt của vụ án lần này — Tại sao ở một nơi nhỏ bé như thành phố T, lại xảy ra quá nhiều chuyện bí ẩn? Tại sao nơi này vẫn không được cải tạo, tại sao chỗ này lại biến thành trung tâm tránh gió của bọn sát thủ?

Nếu như nói, nhóm sát thủ đào tẩu hai mươi năm trước cũng giống như Lạc Thiên bọn họ, đã từng bị tổ chức kia huấn luyện qua, thậm chí cũng bị lấy ra làm thực nghiệm, như vậy cũng khó tránh tạo ra thế hệ tiếp theo như Lạc Dương.

Mục đích chủ yếu để bọn họ tới đây, chính là — Ghost!

Lúc trước, Triễn Chiêu và Triệu Tước đã từng nhắc qua, Ghost chính là thành phẩm thành công duy nhất của PTW. PTW là người sáng lập ra tổ chức thần bí kia, vô luận là từ viết tắt đó đại diện ột người hay tổ chức, thì vẫn không thể phủ nhận, nếu nơi này thật sự có đứa trẻ giống như Lạc Dương, vậy thì mỗi đứa nhỏ sống ở khu bỏ hoang này, đối với tổ chức đang xuống dốc kia, chính là “Bảo tàng”!

Triệu Tước hơi mỉm cười, Bạch Ngọc Đường bên cạnh đã sớm biến mất, thủ pháp của Triệu Trinh đúng là nhanh tới kinh người, phải đánh lừa cả một hội trường. Triễn Chiêu đã tìm ra manh mối, có mở đầu, vậy thì sẽ rất thuận lợi đoán ra kết cục. Hành động kế tiếp, phải dựa vào thiên phú của Bạch Ngọc Đường, ra tay có nhanh hơn Bạch Diệp không? Cái mà bọn họ gọi là tiến hóa...

Bạch Diệp mai phục trên tầng hai, cảm thụ hơi thở.

Triệu Hổ ở bên cạnh khều khều Mã Hán, “Tiểu Mã ca, hình như em đã hiểu rồi.”

Mã Hán nhìn hẩn, không nói gì.

“Lúc trước em cảm thấy rất quỷ dị, Triệu Tước boss như vậy, tại sao lại vì mấy vụ án bắt cóc con nít mà tới đây? Bỏ ra rất nhiều tiền để tra xét thành phố T, em cảm thấy giống như những đứa trẻ ở đây có thiên phú vậy. Có thể nào vụ bắt cóc con nít nhà nghèo thay thế mấy đứa tiểu thư thiếu gia, tiết mục mấy đứa trẻ biến mất, căn bản chỉ là thủ thuật che mắt? Thật ra mục tiêu thật sự chính là những đứa trẻ bị mất tích!” Triệu Hổ nhăn mặt, “Anh nghĩ đi, tụi nhỏ chỉ mới học tiểu học, đem bán thì có hơi lớn, bị giết thì phải thấy xác chứ! Chẳng lẽ lại giống như Lạc Thiên, từ nhỏ đã bị bắt, huấn luyện thành sát thủ?”

Bạch Diệp nhíu nhíu khóe miệng, dừng nhìn Triệu Hổ ngơ ngơ vậy chứ, lúc mấu chốt đúng là không hề ngu ngốc.

Mã Hán nhìn Triệu Hổ, hỏi hẩn, “Cậu nghĩ xem, nếu Lạc Thiên biết Dương Dương bị bọn họ bắt đi, hẩn sẽ thế nào?”

“Oa...” Triệu Hổ nhướn mày, “Nhất định là núi lửa bùng nổ, liều mạng chạy đi...”

Nói tới đây, thấy Mã Hán hiểu rõ nhìn mình.

Triệu Hổ gãi đầu, “Sát thủ lần này tụ tập để bắt Ghost, chính vì nguyên nhân này? Khó trách lại bắn nhau ì xèo, chẳng lẽ vì cứu mấy đứa nhỏ nên mới tới?”

Mã Hán gật gật đầu, đột nhiên nghĩ tới điều gì, nhìn Bạch Diệp.

Bạch Diệp cũng cười, “Phản ứng rất nhanh.”

“Sao?” Triệu Hổ tò mò hỏi Mã Hán, mình không nghĩ tới cái gì nhỉ?

“Lúc này tôi chiếu đèn pin, thấy hầu hết đều là sinh viên.” Mã Hán đè thấp thanh âm, “Tôi đã nghĩ, tại sao ở khu bỏ hoang lại có nhiều cô nhi quá vậy?”

Triệu Hổ trừng mắt nhìn, sau đó toàn thân đều nổi da gà, “Đừng nói là...”

Bạch Diệp gác súng, thản nhiên nói một câu, “Mười lăm mười sáu tuổi mãi mãi không già, con mình còn lớn hơn mình, mắc cười chưa?”

...

Công Tôn nhẹ nhàng lắc đầu, liếc Bạch Cẩm Đường, “Nếu đều là mười sáu mười bảy tuổi, vậy bệnh trạng cũng giống như Ghost!”

“Ghost là từ PTW mà ra, nói cách khác, những sát thủ kia cũng từ PTW, nếu PTW là một người, vậy bắt con nít cũng chính là hắn, động thủ rất có thể là Ghost, cho nên mọi người mới bỏ nhiều công sức để bắt Ghost. Sở dĩ cô ta lên vào trường học, bởi vì tính toán số tuổi, những sát thủ thế hệ tiếp theo có thể cũng đã tới tuổi này, nói cách khác... Lưu Ảnh bị giết hôm đó cũng chưa chắc chỉ là thanh niên đơn giản.”

“Ba mẹ và đứa con cùng nhau đi học?” Công Tôn thở dài, “Rất có thể nhiệm vụ của Ghost chính là diệt trừ những vật thí nghiệm còn sót lại, cho nên...”

...

Bạch Trì cau mày nhìn Triệu Trinh, “Nhóm sát thủ vì đứa con của mình, muốn tìm ra Ghost, mà nhiệm vụ của Ghost chính là giết nhóm sát thủ, đồng thời phải nhận ra ai có tiềm chất, cho nên trường học này mới giống như doanh trại huấn luyện, những học sinh trung học chúng ta gặp lần trước, thậm chí là học sinh tiểu học, cũng đều phải trải qua huấn luyện, nói là huấn luyện, chỉ bằng nói đó là chọn lựa.”

Triệu Trinh gật đầu, “Có không ít người sẽ chọn lựa trong khu bỏ hoang, cho nên Triệu Tước phải giám sát toàn bộ, như vậy tính ra... Bạch Diệp và Mã Hán hẳn là thu phục nhóm sát thủ, mà bây giờ, ngoại trừ nhóm sát thủ còn có Ghost, cùng với PTW thần bí kia.”

Mã Hán vỗ nhẹ tay, “Tiến sĩ Triển đem vụ án năm đó nói trước mặt mọi người vậy ư? Vậy ảnh và Bạch đội trưởng có phải đã biết hung thủ là ai?”

Lạc Thiên gật đầu, “Sát khí của đội trưởng rất nặng.”

Triệu Trinh và Bạch Trì đều buồn cười nhìn Lạc Thiên, “Sát khí ở đâu ra?”

Lạc Thiên xấu hổ cười cười, “Tôi cảm thấy hình như Triệu Tước đã làm gì đó với chúng ta, tôi nhạy cảm hơn bình thường nhiều lắm.”

Triệu Trinh chỉ cười, “Cho nên, lại là câu nói kia ‘ai là con mèo, ai là thợ săn, tới cuối mới biết được.’”

...

“Chết!” Bạch Trì cả kinh, “Nếu Ghost đang mai phục bên dưới, vậy ảnh chẳng phải trở thành bia ngắm sao!”

“Em không thấy người ngồi phía sau Triển Chiêu à?” Triệu Trinh mỉm cười, nhắc nhở hắn, “Anh tốn bao nhiêu công sức để biến hắn lên trên đó... Cho nên cũng không phải cái bóng đâu.”

Triệu Trinh vừa dứt lời, Triển Chiêu liền bị một kéo ra sau, ẩn lên ghế sofa, đồng thời một miếng vải màu đen “Soạt” một tiếng, che kín cả Triển Chiêu.

Đằng sau ghế sofa, có một người đứng dậy... giơ cây súng ngắm dưới chiếc áo choàng màu đen, động tác cực nhanh, ngay cả Triệu Trinh và Bạch Cẩm Đường cũng nhíu mày.

Triệu Tước kinh ngạc hơi mở miệng — So với trong tưởng tượng, tiến hóa còn nhanh hơn.

Triệu Trinh nhanh tay ấn một cái nút, chỉ thấy trên sân khấu, đèn sân khấu chớp tắt, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều biến mất.

“Á?” Bạch Trì cả kinh, các sinh viên cũng xôn xao.

Đồng thời, một tiếng súng rõ ràng vang lên.

Lại nhìn trên sân khấu, sofa vẫn ở đó, mà Triển Chiêu cũng đang tạo nhả uống cà phê, giống như nãy giờ không có cái gì xảy ra.

Triển Chiêu không nhanh không chậm búng tay một cái... Mấy sinh viên lúc này đang há mắt tròn mồm đều hai mắt nhìn nhau, đây là hoa mắt hay ảo giác? Có chút gì đó không rõ ràng.

Bạch Trì cũng để ý tới một việc, Bạch Ngọc Đường đã biến mất.

Triệu Trinh vươn tay kêu Lạc Thiên, “Biết viên đạn bay đi đâu không?”

Lạc Thiên gật đầu, “Có hai tiếng súng, đại khái biết được phương hướng nhưng không xác định được điểm rơi.”

Triệu Trinh vươn tay, chỉ lên tầng hai.

Lạc Thiên ngẩng đầu, chỉ thấy Mã Hán đang đứng sau tấm quảng cáo, nhẹ nhàng phất tay với hắn, đèn pin nhoáng lên một cái, vừa lúc chiếu vào vị trí trong góc cách đó không xa.

Lạc Thiên và Triệu Trinh liếc mắt nhìn nhau, cùng rời khỏi chỗ ngồi.

Trên tầng hai, Mã Hán thu đèn pin, cúi đầu nhìn Bạch Diệp đang thu dọn bên cạnh.

Triệu Hổ đắc ý nói, “Đội trưởng nhanh hơn chú!”

Mã Hán cũng gật đầu, “Biên độ của hắn lớn hơn, tiếng súng vang sớm hơn.”

Bạch Diệp liếc nhìn hắn, cũng không nói gì, cầm thùng lên, rời khỏi, nhưng lại làm người ta cảm thấy, Bạch Diệp giống như đang cười.

Mã Hán và Triệu Hổ liếc mắt nhìn nhau, lập tức đuổi theo, Bạch Ngọc Đường sau khi nổ súng, liền theo con đường mà Triệu Trinh bố trí ra ngoài, mà vừa rồi, cũng có một người thừa dịp tắt đèn, liền bỏ trốn... Hai người, một đã chết, một người còn lại chạy đi đâu chứ!

Triệu Trinh và Lạc Thiên rất nhanh chạy tới vị trí Mã Hán chỉ, ở phía sau vị trí trong cùng của hàng cuối, có một nữ sinh nằm dưới đất, mặc đồng phục, thoát nhìn rất đáng yêu, nhưng cây súng ngấm trong tay thì không đáng yêu tí nào. Cô hẳn là đã núp ở đây rất lâu, trên trán lúc này có một viên đạn.

Triệu Trinh khẽ nhíu mày — Phát súng của Bạch Ngọc Đường rất chuẩn. Nhưng nếu bắn chậm một chút thôi, vậy thì phối hợp cùng đèn sân khấu của mình là sai lầm, người trúng đạn có thể là người đứng trên sân khấu. Đương nhiên, động tác che cho Triển Chiêu còn nhanh hơn cả giờ súng, nói cách khác, kế hoạch đầu súng liều mạng lần này của Bạch Ngọc Đường chính là — Thứ nhất, bảo vệ Triển Chiêu; thứ hai, giết chết Ghost; cuối cùng là tránh đạn... Tuy rằng hành động của Bạch Ngọc Đường chỉ làm theo bản năng, nhưng có thể nhìn ra thâm tình nồng đậm bên trong.

Khó trách vẻ mặt của Triển Chiêu lúc này ở trên sân khấu, cũng ôn nhu đi vài phần.

Triệu Trinh lấy ra một chiếc bao bố phản quang, bỏ thi thể vào, giấu trong khe ghế, vô thanh vô tức dẫn Lạc Thiên rời đi... Lát nữa tan cuộc, có thể chậm rãi thu dọn.

Trên sân khấu, Triển Chiêu buông tách cà phê, cái bóng phía sau đã biến mất, Bạch Ngọc Đường đã xử lý Ghost, bây giờ phải đi tìm PTW.

“Sau đó thì sao?” Có vài sinh viên vẫn thấy chưa xong, tò mò hỏi, “Kết quả thế nào?”

“Kết quả?” Triển Chiêu đứng dậy, đèn sân khấu vụt tắt, đèn phòng được bật lên.

Triển Chiêu mỉm cười, “Kết quả chính là nhóm sát thủ cùng với nghĩa địa sau nhà thờ kia, đều bị mọi người quên lãng.”

“Sát thủ đi giết người nhưng không bị trừng phạt sao?”

“Nhưng mà, giết người phải đền mạng chứ!”

“Nhưng mà cũng rất đáng thương.”

“Nhưng mà, muốn báo ứng thì phải đổ lên đầu người huấn luyện bọn họ chứ.”

...

Trong khán phòng, mọi người đều có những ý kiến khác nhau, bắt đầu xôn xao tranh luận.

Triển Chiêu cười, lắc lắc đầu, chậm rì rì vươn tay cầm micro Triệu Tước để lại, ho khan một tiếng, “Tiết mục kế tiếp, hiệu trưởng sẽ hát ọi người nghe.”

Những sinh viên lúc này còn mặt đỏ tai hồng, bây giờ lập tức xoay mặt nhìn Triệu Tước đứng cạnh sân khấu.

Triệu Tước vẫn còn chưa khép miệng lại, mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu — Cái gì?

Triển Chiêu làm một tư thế vỗ tay rất tao nhã, “Xin mọi người hoan nghênh!”

Trong hội trường lập tức vỗ tay ầm ỹ.

Triệu Tước xấu hổ, Trần Lộ và Lưu Manh đứng trong hậu trường, lật danh sách khí thế, “Tiết mục này ở đâu ra?”

Trần Hi đã không còn muốn làm MC nữa, tựa vào bàn lắc đầu, “Hiệu trưởng này đúng là không đáng tin!”

Triển Chiêu nhường sân khấu lại cho Triệu Tước, Triệu Tước ngẩng đầu, Bạch Diệp bọn họ đã sớm đuổi theo Bạch Ngọc Đường.

Triệu Tước bước lên sân khấu, mọi người đều thấy vui tai vui mắt, Triển Chiêu vừa rồi nhã nhặn anh tuấn, Triệu Tước lần này lại mang một phong vị khác, diện mạo yêu nghiệt nên tiếng ca hẳn cũng giống như tiên!

Những sinh viên vô cùng chờ mong, Công Tôn nhướn cổ, hỏi Bạch Cẩm Đường, “Lần đầu tiên được nghe Triệu Tước hát nha! Không biết giọng hát thế nào nữa?”

Bạch Cẩm Đường gác chân, vươn hai tay, nói với Công Tôn, “Làm theo anh.”

Công Tôn không rõ, xoay mặt nhìn Bạch Cẩm Đường, “Tư thế gì vậy?”

Bạch Cẩm Đường che hai tai lại, “Như vậy nè!”

Công Tôn vẻ mặt ngu ngơ nhìn hấn — Bịt lỗ tai?

Lúc này, Triệu Tước ho khan vài tiếng, cầm micro Triển Chiêu đưa cho, lấy một loại khí thế cực kì kiêu ngạo, hát bài “Tiểu Minh đến Quảng Châu” ọi người nghe.

Mà vị hiệu trưởng mỹ nhân có hơi thở nghệ thuật đặc biệt này, dĩ nhiên ngũ âm (*) không được đầy đủ, vô cùng kinh thế hãi tục, một khúc nhạc thiếu nhi lại giống như ma âm tra tấn lỗ tai, những sát thủ lúc này bị bắn bất tỉnh, giờ cũng tỉnh lại, ngơ ngác nhìn sân khấu.

(*) Ngũ âm: theo âm vận học, chỉ năm loại phụ âm khác nhau ở vị trí phát âm: âm hầu (cổ họng), âm nha (răng hàm), âm thiệt (lưỡi), âm xỉ (răng cửa) và âm thần (môi).

Sau khi hát xong, mọi người đều làm một động tác y như Bạch Cẩm Đường — Bịt lỗ tai!

Lại nhìn sang Triển Chiêu, hấn đang ôm cái bàn cười nghiêng cười ngả, cười tới nỗi không đứng dậy được.

Triệu Tước tao nhã khom người cúi chào, sau khi nói “Cám ơn” liền quăng micro, phóng xuống bóp cổ Triển Chiêu.

Mọi người trong hậu trường vội vàng chạy tới, khuyên can hai người.

Lưu Manh cũng lên sân khấu giới thiệu chương trình, “Mọi người đừng cười nữa, bây giờ là tiết mục hợp xướng!”

Công Tôn ngoáy ngoáy lỗ tai, hỏi Bạch Cẩm Đường, “Sao anh biết Triệu Tước hát rất khó nghe?”

Bạch Cẩm Đường thả tay xuống, hơi xuất thần, “Lúc trước thường xuyên nghe thấy...”

“Hả?” Công Tôn kinh ngạc, “Lúc trước?”

Bạch Cẩm Đường vươn tay sờ tai hấn, tựa hồ có chút hoài niệm, “Ừ, chú ta, Bao cục, ba anh, chú Triển, còn có người kia nữa, một đội năm người, cùng nhau hát bài hai chú cọp, ai cũng hát dở như nhau.”

Công Tôn nhìn chăm chăm Bạch Cẩm Đường, “Năm người... là lúc anh còn nhỏ?”

Bạch Cẩm Đường cười, gật gật đầu, “Ừ, khi đó bọn họ rất vui vẻ.”

Công Tôn thấy sắc mặt hắn dần trở nên ảm đạm, liền hỏi, “Sao giờ lại không vui?”

Bạch Cẩm Đường nhún vai, “Em không nghe Triển Chiêu vừa nói sao?”

Công Tôn nghiêng đầu...

Bạch Cẩm Đường ngẩng đầu nhìn Triệu Tước chạy xuống sân khấu bóp cổ Triển Chiêu, “Con đường hạnh phúc, đã bị chặt đứt.”

...

Trong nhà thờ tối đen, một thân ảnh màu đen luống cuống lấp đạn.

“Kéo kẹt” một tiếng, cửa lớn nhẹ nhàng bị mở ra...

Ánh trăng sắc lạnh chiếu vào nhà thờ tối đen, tạo thành một vòng tròn màu trắng bạc, có một người đứng ngoài cửa, thân hình hoàn mỹ chỉ mang một màu đen, súng trong tay hạ xuống tạo thành cái bóng, chiếu xuống mặt đất, mang theo một cảm giác quen thuộc.

“Bạch... Bạch Diệp?!”

Trong bóng tối, thanh âm của người nọ mang theo một loại hoảng sợ, “Cậu... vừa rồi là cậu? Tại sao lại phá chuyện tốt của tôi chứ, còn giết người của tôi nữa. Tôi đối với cậu không có cừu hận mà! Năm đó hại các người cũng đâu phải tôi!”

Người đứng trước cửa chậm rãi bước vào, ánh trăng giống như sáng soi mọi chỗ, lại theo lỗ đạn trên cây thánh giá đối diện chiếu vào, mơ hồ có thể nhìn thấy gương mặt người nọ.

Người đứng trước mặt, hiển nhiên so với Bạch Diệp trẻ hơn, cũng hoàn mỹ hơn.

419. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 29

Chương 29: Quà tặng.

Dưới ánh trăng, hai đầu trong giáo đường, một đầu là cửa lớn, một đầu là lỗ đạn trên cây thánh giá, hai bên đều có ánh sáng chiếu vào, chẳng qua một cái rõ ràng, một cái mờ昧.

Cầm súng đứng trước cửa, chính là Bạch Ngọc Đường.

Mà người ngồi dưới cây thánh giá đang thu dọn đồ đạc, là một ông già trên mặt đầy nếp nhăn, theo tư thế vừa rồi của ông, có thể nhìn ra một chút.

Lúc này ông đang ngồi xổm bên cạnh một cái rương, trên tay cầm súng lục, dưới đất có hai viên đạn.

Bạch Ngọc Đường đã từng gặp người này, hoàn toàn không hề đoán sai, chính là gợi ý mà sáng sớm Triệu Tước cho bọn họ — Tiếng chuông vang theo tiết tấu, động tác của bàn tay tạo ra giai điệu cố định, ông già này, chính là người rung chuông của nhà thờ, là người duy nhất còn lại sống trong nhà thờ, không ai chú ý tới ông, mà điều đáng để chú ý nhất chính là ngay ngày đầu tiên bọn họ tới thành phố T, lần đầu bước vào nhà thờ, bọn họ đã gặp qua người này.

Bạch Ngọc Đường đứng đối diện người nọ.

Người nọ nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, tay hơi run, cầm súng lục hoang mang lấp đạn.

Bạch Ngọc Đường chậm rãi ngồi xuống, nhìn ông, hai ánh mắt đối diện, mở miệng, “Nếu dùng phân tích chuyên nghiệp của con mèo mà nói, tay run vì do khấn trương, mà toàn thân cũng đều run lên, nói cách khác, không chỉ có tay run, mà là toàn thân đều run rẩy, đồng thời phối hợp với căng thẳng, còn có đổ mồ hôi. Tôi thấy tay ông run rất vững vàng, hành động cũng chẳng có trở ngại.”

Quả nhiên, tay người kia đang run như đồng hồ quả lắc, lập tức từ từ chậm rãi dừng lại, trong yên lặng còn mang theo một loại vững vàng, súng lục tùy ý ném trên mặt đất, chậm rãi đứng lên, “Vốn tưởng rằng người đuổi theo là Bạch Diệp, ai ngờ lại là cậu.”

Bạch Ngọc Đường cũng đứng lên, “Giả bộ què không phiền à?”

Người nọ chậm rãi cởi giày, vươn tay cởi áo khoác thật lớn trên người xuống, cả người cũng gầy hẳn, vóc dáng bé đi không ít, thanh âm cũng thay đổi, có chút trung tính, “Cậu đúng là rất giống Bạch Diệp, đặc biệt là lực quan sát.”

Bạch Ngọc Đường đánh giá người nọ, đột nhiên hiểu ra sao lại có lời đồn Ghost là một cô gái xinh đẹp, người trước mặt mặc một thân áo da màu đen, rất gầy, vóc dáng nhìn đại khái khoảng chừng 1m50 hoặc 1m60, bộ dáng phải hình dung thế nào nhỉ, không phải thanh tú cũng không phải khó coi, mà là nằm giữa giữa, nói cách khác chính là một chút đặc điểm cũng không có. Loại khuôn mặt này rất dễ hóa trang, tóc ngắn màu đen, vô luận là hành vi hay cử chỉ, thanh âm nói chuyện, đều có vẻ vô cùng trung tính, rất khó phân biệt là trai hay gái. Người nọ cũng chẳng phải ông bác gì, mặt nạ sau khi bị tháo xuống, trên đó chẳng có nếp nhăn nào, mà là một khuôn mặt rất trẻ, đương nhiên... Hai mắt có phải thật hay không thì Bạch Ngọc Đường cũng không rảnh để đi nghiên cứu, cũng chẳng có hứng thú, cái hấp dẫn thú bây giờ chính là xung quanh tràn ngập mùi thuốc súng. Bạch Ngọc Đường biết, còn một khẩu súng nữa, hơn nữa còn nằm trước ngực đối phương.

“Có thể đoán ra ta là ai không?” Người đứng đối diện không thể phân biệt tuổi tác, càng không biết rõ thân phận, đứng dưới ánh trăng, thân ảnh thập phần thon nhỏ, có vẻ dị dạng.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ, “Người mới là Ghost?”

“A.” Đối phương tìm một cái bàn, nửa ngồi nửa đứng dựa vào nó, “Từ khi Triệu Tước tới thành phố T, ta đã biết chuyện lần này sẽ không xong, hẳn giống như con dòi bám vào xác chết, đuổi cách nào cũng không đi.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, mở miệng, “Hẳn là nên dùng một loài sinh vật đẹp hơn để hình dung, dòi bọ bám trên xác chết có vẻ hợp với ngươi hơn.”

Đối phương nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường hồi lâu, bỗng nhiên nở nụ cười, “Cậu là cảnh sát, Triệu Tước là kẻ trộm, sao lại nói tốt cho hắn?”

“Kẻ trộm được phân ra rất nhiều loại.” Bạch Ngọc Đường cũng không biết tại sao lại muốn thay Triệu Tước nói hai câu, hẳn luôn cảm thấy giữa Triển Chiêu và Triệu Tước có một mối liên hệ nào đó không rõ ràng, vũ nhục Triệu Tước cũng y như vũ nhục Triển Chiêu, làm cho hắn ghét vô cùng, “Hàng tốt cũng có loại kém, có người cảm thấy buồn nôn, có người lại thưởng thức.”

“Cậu thích Triệu Tước?” Đối phương khoa trương nở nụ cười, lắc đầu liên tục, “Vậy thì có lẽ đây là truyện cười vui nhất mà ta từng nghe, cũng giống như sử dụng bom nguyên tử để tán thưởng Oppenheimer (*) vậy, một vở hài kịch mang tính châm biếm.”

(*) Oppenheimer có tên đầy đủ là Robert Oppenheimer, ông là ‘cha đẻ của bom hạt nhân’.

Bạch Ngọc Đường có thể hiểu lời ám chỉ trong ý người kia, đối phương đang nói, tạo ra mọi đau khổ chính là Triệu Tước, chứ ta mới là người khởi xướng tất cả!

Nhưng mà, Bạch Ngọc Đường là người đứng đầu SCI, là người đưa ra quyết định, đương nhiên là có năng lực làm rõ đúng sai, cũng có chủ kiến của mình, mặc kệ lời nói của đối phương có bao nhiêu đáng tin, đó cũng chỉ là một phía, hẳn tin chứng cứ hơn. Còn mặt kia, hẳn không biết một nhà khoa học, có dã tâm và tham lam của một nhà chính trị gia mang trách nhiệm gì trên lưng. Từ đó có hai loại khởi đầu, chế tạo bình khí và sử dụng bình khí, bình thường đều là hai loại người.

Thấy Bạch Ngọc Đường không bị thuyết phục, đối phương có chút mất mát, bàn tay vẫn thả xuôi bên hông, hiện ra một loại vừa khẩn trương vừa thả lỏng, Bạch Ngọc Đường biết, đối phương đang chờ cơ hội rút súng, bây giờ hẳn là đang chuẩn bị. Nhưng vì bản thân không hề mất cảnh giác, đối phương cũng chẳng có cơ hội rút súng, thời gian giằng co càng lâu, sẽ càng bất lợi cho đối phương, cho nên người kia chắc chắn sẽ nghĩ

mọi biện pháp để đoạt lấy cơ hội sống sót cuối cùng của mình. Mặt khác, cũng là quan trọng nhất, Bạch Ngọc Đường vẫn còn chưa rõ, thủ phạm thật sự của vụ án lần này, rốt cuộc là ai?

Ngay lúc hai bên đang giằng co, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân không nặng không nhẹ.

Hai bên cùng liếc mắt nhìn, Bạch Ngọc Đường cảm nhận được hơi thở phía sau, không quen thuộc cũng không xa lạ — Triệu Tước.

“Ồ.”

Bước tới trước cửa, Triệu Tước dựa vào cánh cửa, nói vào bên trong nhà thờ tối đen, “Chắc chắc, thì ra là màn hình phẳng!”

Đối phương hơi lùi ra sau, “Mi đúng là âm hồn không tan!”

Triệu Tước bước tới phía sau Bạch Ngọc Đường, cầm đặt bên tai hắn, thấp giọng nói, “Người này chính là PTW, hỏi thăm một chút đi!”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt.

“Ngoại trừ là PTW, hắn còn là Ghost.” Triệu Tước nhỏ giọng nói, “Mà người cậu vừa bắn chết lúc nãy...”

“Cũng là Ghost?” Bạch Ngọc Đường cẩn thận suy nghĩ, nhú mày, “Ghost không phải một người, mà chính là bản thân PTW? Lời đồn thực nghiệm của PTW năm đó thất bại, phải tiêu hủy tất cả thành phẩm thất bại, hắn bỏ chạy, để lại một Ghost tự bảo vệ mình. Nhưng sự thật thì hoàn toàn ngược lại. Tất cả thành phẩm thất bại đi giết người sáng lập, sau đó ngụy trang thành người sáng lập rồi bỏ trốn, để lại một mình Ghost... Sở dĩ Ghost lại trở thành sát thủ cực mạnh, chính là vì Ghost không chỉ có một người.”

“Ha ha...” Người nọ nhin không được vỗ tay, “Rất thông minh, rất thông minh, nhưng mà vẫn có chút đoán sai.”

Bạch Ngọc Đường chờ hắn nói, đồng thời cũng cảm thấy có một hơi thở đang tới gần.

“Ông già đó không bị chúng tôi giết chết, mà là bị người khác giết, trùng hợp, cái chết của ông ta lại là con đường sống cho chúng tôi.” Người nọ nói xong, vẻ mặt liền trở nên nghiêm túc, “Nhưng mà chúng tôi không phải thành phẩm thất bại, kế hoạch của PTW là rất đúng đắn, người sai là mi, sớm hay muộn gì ta cũng sẽ chứng minh được, mi mới là đồ khiếm khuyết!” Nói xong, vươn tay chỉ Triệu Tước.

Triệu Tước nhìn người nọ trong chốc lát, nhin không được mở miệng, “Đồ ngu, là hoàn chỉnh.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, chữ hay lắm.

“Bạch Ngọc Đường.” Người nọ đứng dậy, “Hay chúng ta làm một giao dịch, thế nào?”

Bạch Ngọc Đường mặt không đổi sắc, ý bảo hắn tiếp tục nói.

“Chúng ta thật ra không oán không thù, hơn nữa lại có chung kẻ thù, ta có thể cho cậu một số tư liệu và manh mối mà các cậu chưa từng có.”

“Điều kiện gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Buông tha chúng tôi.”

Bạch Ngọc Đường hỏi lại, “Còn những đứa nhỏ bị bắt cóc thì sao?”

“Đó đều là thành phẩm thất bại.” Đối phương rất thần nhiên, “Chúng nó khi sinh ra đã mang trong mình căn bệnh nan y, vô cùng kém cỏi, kết cục chỉ có hai, không phải bị giết thì chính là đi giết người.”

“Nói đi, bọn nhỏ ở đâu?” Bạch Ngọc Đường ngại lời dong dài.

“Nghĩa địa.” Đối phương mở miệng, ngữ điệu không cao không thấp, “Đó là chốn về của chúng nó.”

“Vậy sao ngươi không về đi?” Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, “Chốn về của người khác, ngươi chẳng có quyền quyết định.”

“Ý của cậu là gì?”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Nếu phải hợp tác, thì người phía sau người còn giá trị hơn. Trong tay đã có thứ tốt thì tại sao lại phải hợp tác với đồ phế thải như ngươi?”

Triệu Tước ở bên cạnh gật đầu, vỗ tay, nói rất hay! Đồng thời, ông cũng liếc nhìn vết đạn phía trên cây thánh giá.

Đúng lúc này, Bạch Ngọc Đường đột nhiên vươn tay đẩy Triệu Tước sang một bên.

Triệu Tước lão đảo, chợt nghe “Đoàng” một tiếng, viên đạn xẹt qua hai người tạo ra tiếng gió như xé toạt không khí...

Đồng thời, có một người ngã quỵ đằng sau Bạch Ngọc Đường và Triệu Tước, trên trán có một lỗ đạn, trong tay hắn cầm súng tựa hồ mới vừa chạy vào đây, chuẩn bị đánh lén. Mà viên đạn bắn trúng hắn, chính là xuyên qua lỗ đạn trên cây thánh giá, xuyên thẳng vào trán, rất chuẩn.

Ghost đứng ở đầu kia khe cau mày, xoay đầu nhìn lỗ đạn, “Quả nhiên là cao thủ.”

Ở phía xa xa, Mã Hán rút vỏ đạn, nhắm tiếp, còn oán giận nói, “Súng của Bạch Diệp khó xài quá.”

Triệu Hổ cầm súng yểm trợ bên cạnh, “Chuẩn quá Tiểu Mã ca!”

Mã Hán lầm bầm, “Lỗ đạn kia tuyệt đối không hề đơn giản.”

“Có ý gì?”

“Không có góc chết! Có thể bắn tới mọi vị trí trong nhà thờ.” Mã Hán thấp giọng nói, “Tôi có một cảm giác.”

“Cảm giác gì?”

“Là do Bạch Diệp làm, lỗ đạn trên cây thánh giá kia.”

“Ngô... đúng là rất có sức thuyết phục, nhưng mà...” Triệu Hổ nhíu mày, hỏi Mã Hán, “Đứa nhỏ bị ngộ sát kia, còn có hằng năm Bạch Diệp đều tới cúng bái, chẳng lẽ chú ta là người ngộ sát Tân Tân?”

Mã Hán không nói lời nào, “Có lẽ...”

“Em vẫn luôn tưởng là Eleven.” Triệu Hổ vừa quan sát bốn phía, vào chỗ phòng bị, vừa nói, “Bởi vì Eleven nói cái gì tổn thương linh tính gì đó.”

Mã Hán không nói gì, “Lúc Eleven nói với tôi câu đó, thời gian sớm hơn, có lẽ...”

“Có lẽ cái gì?”

“Có lẽ, Eleven xuất hiện ở đây vì mục đích khác.” Mã Hán nhíu mày, nhắm bên kia nổ một phát súng, vỏ đạn vẫn rơi ra như cũ. Vỏ đạn màu vàng kim trên không trung tạo ra một vòng cung đẹp mắt, rơi xuống đất tạo thành âm thanh leng keng, lăn đi trên mặt đất, vừa lúc lăn tới bên chân một người.

Triệu Hổ kinh ngạc, “Tiền sĩ Triển, sao anh lại tới đây?”

Triển Chiêu cầm ống nhòm trong tay, một tay đút vào túi quần, “Triệu Tước bảo tôi tới, nói là có trò hay.”

“Trò hay?” Triệu Hổ khó hiểu, nhìn ra phía sau Triển Chiêu, nguyên bản nói phân công nhau đi tìm Bạch Ngọc Đường, Bạch Diệp cũng đã tới, hình như là đi cùng Triển Chiêu.

“A?” Triệu Hổ kinh ngạc, “Chú không phải nói đi tìm đội trưởng ư?”

Bạch Diệp bước tới trước ban công nhìn về phía xa xa, thấp giọng nói, “Triệu Tước bảo tôi tới đây.”

“Lại là ông?” Triệu Hổ kinh ngạc, “Nè, hai người không thể nói tới đây giúp chúng tôi sao? Toàn là chạy tới xem náo nhiệt.”

Bạch Diệp giơ ống nhòm nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại một chỗ, nhìn ra phía xa.

Triển Chiêu cũng cầm ống nhòm, hướng về cùng một phương, phát hiện Bạch Diệp đang nhìn về vùng núi, nghĩ nghĩ, “Bên kia là vị trí của khe núi?”

“Là khe núi mà Công Tôn bọn họ lần trước tới sao?” Triệu Hổ cũng bước tới.

Chỉ có Mã Hán là nổ phát súng thứ ba, tổng cộng bắn chết ba người tới gần nhà thờ, có ý định đánh lén Bạch Ngọc Đường.

Ở một chỗ khác, Triệu Tước ngáp một cái, nói với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Mã bắn không tồi nha.”

Bạch Ngọc Đường không nói nhiều lời, cảm thấy hình như có chút kì lạ.

Đúng lúc này, Triệu Tước đột nhiên thối vào lỗ tai hắn.

Bạch Ngọc Đường cả kinh, vốn tưởng mình lộ sơ hở, sẽ bị đánh lén, nhưng kì lạ chính là, Ghost xoay mình, chạy vào trong bóng tối.

Bạch Ngọc Đường muốn đuổi theo, Triệu Tước bắt lấy hắn, “Đuổi theo làm chi.”

Bạch Ngọc Đường có chút không biết nói sao, “Chú toàn gây trở ngại, chẳng giúp ích được gì.”

“Xuyt.” Triệu Tước vươn ngón tay nhẹ nhàng chỉ, “Nhìn bên kia.”

Bạch Ngọc Đường thấy ông chỉ về hướng ngược lại, có chút khó hiểu, “Có ý gì?”

Triệu Tước cười thần bí, “Có một câu là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng đằng sau, sắp có trò hay để coi nè.”

Xa xa, Triển Chiêu buông ống nhòm, quay sang liếc Bạch Diệp, “Đây là món quà Triệu Tước tặng chú?”

Bạch Diệp trầm mặc thật lâu, bất đắc dĩ lắc đầu, “Yêu hắn, trái tim nhất định phải vượt qua cả sự vững vàng mới chịu được.”

“Đúng nha.” Triển Chiêu lầm bầm, “Không phải điên nhất, mà là càng ngày càng điên, lấy tất cả làm đến mức tận cùng, mới chính là phẩm vị của Triệu Tước.”

420. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 30

Chương 30: Khúc nhạc dạo.

Dưới sự quấy rối của Triệu Tước, Bạch Ngọc Đường vẫn không rõ ràng thân phận thật sự của PTW thần bí kia, ngay cả giới tính cũng không biết, đã để đối phương tròn mắt.

Hắn muốn đuổi theo, nhưng Triệu Tước lại nói cho hắn biết, có trò hay để xem.

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu, “Xem trò gì? Vừa rồi vẫn còn chưa đủ?”

Triệu Tước giơ ngón tay nhẹ nhàng đặt trước môi, ý bảo Bạch Ngọc Đường đừng nói gì cả, sau đó xoay người hướng về cửa chính, bước đi.

Bạch Ngọc Đường xoay đầu lại nhìn ba cổ thi thể, khe nhú mày. Lúc ra ngoài, hắn lại thoáng ngoái đầu lại, tựa hồ có chút chần chờ, hắn đang suy nghĩ có nên gọi người tới thu dọn thi thể không, cứ để thế này, có cảm giác không phải người chết, mà là chó chết mèo chết, ngay cả tôn nghiêm cơ bản nhất cũng không có.

Triệu Tước thấy hắn không theo kịp, liền xoay đầu lại, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đứng trên bậc thang, ngoái đầu nhìn vào trong nhà thờ, ánh trăng sáng ngời bao lấy thân thể hắn, hai mắt nhìn dưới mặt đất, có lẽ bởi vì ánh trăng quá sáng, trong mắt Bạch Ngọc Đường hiện ra vệt sáng lốm đốm, giống như phản quang lại nhu hòa.

Bình thường mà nói, trong mắt một người kiên định, khi họ do dự lại càng thêm mê người.

Triệu Tước thấy Bạch Ngọc Đường có chút khó xử, nhin không được nở nụ cười.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn ông.

Trong nháy mắt Bạch Ngọc Đường xoay đầu lại, Triệu Tước bỗng nhiên nhớ tới một câu mà người kia từng nói — Nếu cả đời này, cuộc sống đối với người là tàn khốc không ngừng lặp lại, như vậy người cũng có chết cũng chẳng tiếc nuối, kiếp sau, ông trời nhất định sẽ đi tìm người, sau đó cưng chiều người gấp bội. Câu nói kia, chính là văn bia khắc trên mộ của bọn họ, cũng chính là lý do duy nhất tàn phá cả cuộc đời bọn họ.

Triệu Tước rất vừa lòng ánh mắt lúc này của Bạch Ngọc Đường, trong mắt có thương xót, có bất đắc dĩ. Chỉ có người hạnh phúc mới hiểu được sự thương xót, bởi vì biết mình may mắn, nên mới có thể cảm thụ bất hạnh của người khác, do đó rất thông cảm.

Triệu Tước ngẩng mặt lên, nhìn về cây thánh giá chói mắt trên bức tường, giống như xuyên qua lỗ đạn nhìn ra thế giới bên kia, mà bên kia chính là Bạch Diệp đang đứng trên sân thượng.

Bạch Diệp tựa hai tay vào song sắt, nhào nửa thân ra ngoài, nhìn về khe núi dưới ánh trăng phía xa, tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Triệu Tước, vô ý xoay đầu nhìn thoáng qua nhà thờ. Nếu như bên trong nhà thờ là quang ảnh cây thánh giá xinh đẹp, thì bên ngoài chính là vách tường bị vết đạn tàn phá. Triệu Tước đứng ở bên kia, giống như mặt trong của chiếc gương, rõ ràng có thể chạm vào, nhưng lại vĩnh viễn tương phản, có làm thế nào cũng không làm người kia bước ra khỏi chiếc gương.

Bạch Diệp khẽ cong khóe miệng, cười rất nhạt, vô cùng nhạt, nhạt đến nỗi Triển Chiêu đứng bên cạnh quan sát, nhìn nụ cười này thường thức ra một tia bất đắc dĩ. Giỏi về phân tích tâm lý như hần, cũng rất khó phán đoán tâm tình lúc này của Bạch Diệp là gì, đối mặt với món quà điên cuồng như vậy, Bạch Diệp kinh nhiều hơn hay hỉ nhiều hơn?

Mã Hán ngẩng đầu, bỗng nhiên nhìn bốn phía.

“Sao vậy?” Triệu Hồ tò mò.

“Ách... Hình như...” Mã Hán còn chưa dứt lời, chợt nghe một loạt thanh âm “Phành phạch” truyền tới, bên trong khe núi xa xa, giống như có cái gì đó kinh động đàn diều.

Đàn diều đông nghịt trong khe sâu bay lên cao, rất nhanh bay về phương xa.

Bạch Diệp nhíu chặt mày, “Mở ra ư...”

“Mở ra?” Triển Chiêu tò mò, “Cái gì mở?”

“Nghe đi...” Bạch Diệp nhắc nhở.

Triển Chiêu bẹn họ hơi sững sốt, chợt nghe một thanh âm kì lạ truyền tới, thanh âm này chỉ có thể dùng hai từ cổ quái để hình dung, hơn nữa không chỉ có một âm mà là một tổ hợp.

Có một thanh âm như kim loại ma sát, lại có chút giống như tiếng chuông gió, lại có chút như gõ trống, rồi lại như tiếng thổi sáo vo ve, đồ thập cẩm à? Nhưng tổng thể, vẫn là một loại rất trầm trọng làm cho người ta không thể hiểu, một cảm giác rất thê lương, đại khái có liên quan đến bối cảnh của khe núi.

Triển Chiêu liền hỏi Bạch Diệp, “Là cái gì vậy?”

Bạch Diệp trầm mặc một lát, Bạch Ngọc Đường cũng hỏi một câu y chang với Triệu Tước, cả hai đồng thời cùng trả lời — Phần mộ.

Triển Chiêu hoài nghi.

Triệu Hồ dùng khuỷu tay nhẹ nhàng chọc Mã Hán, “Tiểu Mã ca, phần mộ gì vậy?”

Mã Hán trầm mặc một lát, nhíu mày, “Hình như có tiếng cửa kim loại mở ra, bởi vì tiếng vọng nên mới tạo ra hiệu quả thế này, còn có...”

“Còn có xương cốt rơi xuống, cùng với không khí loãng đột nhiên biến hóa tạo thành gió, thổi vào những bộ xương rỗng, hơn nữa còn có thanh âm đàn diều kinh hách bay lên.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Tước, “Chẳng phải khe núi đó là di tích cổ ư? Vì sao lại nói là phần mộ?”

Triệu Tước vỗ tay, “Lợi hại quá trời nha, vậy mà cũng nghe được, có lực cảm âm tuyệt đối? Triển Tiểu Miêu còn nói cậu âm si, quả nhiên là có gien đột biến!”

Bạch Ngọc Đường thở dài, “Chú rút cuộc muốn cái gì?”

Đôi mắt Triệu Tước hơi lảng đi, bước về khu nghĩa địa.

Bạch Ngọc Đường hoang mang đi theo, nhìn những bia mộ từng tảng lớn trước mặt, mới ý thức ra, thì ra có nhiều người hy sinh tới vậy. Hắn không khỏi liên tưởng tới ba thi thể trong nhà thờ, đi giết người với bị người giết, đều bị ai như nhau.

“Nơi này vốn là một đồng hoang tàn.” Thanh âm của Triệu Tước không mang mùi vị gì, không cao cũng không thấp, hai mắt nhìn về một bia mộ màu trắng.

Bạch Ngọc Đường thấy tiểu thiên sứ quen thuộc — Là bia mộ của Tân Tân, một đứa bé bị lãng quên, bỏ hoa bách hợp đặt trước mộ trông còn rất mới, cùng với không khí trầm lặng lại trở nên rục rở.

Triệu Tước chậm rãi vươn tay, một tay đặt trước ngực, tay kia giữ khuỷu tay, ngón tay thon dài hơi cong lại, chậm rãi đặt lên dưới cằm, nhẹ nhàng mở miệng, dùng ngữ khí kể chuyện cười nói với Bạch Ngọc Đường, “Chuẩn bị xong chưa?”

Bạch Ngọc Đường không trả lời, chỉ hơi cúi đầu nhìn chăm chú vào bia mộ, thông thả bước về phía trước vài bước, sau đó đột nhiên nắm cánh tay Triệu Tước kéo qua, hai người vừa trốn vào sau một bia mộ liền nghe thanh âm đầu súng chói tai vang lên.

Bạch Ngọc Đường giữ súng, nhìn thoáng qua Triệu Tước đang bịt chặt hai lỗ tai, nhăn nhó nhìn mình.

“Nghe...”

Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, chợt nghe tiếng chuông vang lên.

Bây giờ khoảng chín giờ tối, Bạch Ngọc Đường chau mày, tròng Triệu Tước.

Triệu Tước giơ ba ngón tay, lại giống như ra hiệu ok, nháy mắt với Bạch Ngọc Đường, trong lòng hắn sáng tỏ, nếu thí nghiệm năm đó của PTW còn trữ hàng, vậy phải là bảy người, vừa rồi có một người chạy thoát, ba người bị Mã Hán bắn chết, nói như vậy, chỉ còn lại ba người.

Chuông nhà thờ sẽ vang lên chín tiếng, vì thế...

Trong đầu Bạch Ngọc Đường xuất hiện một suy nghĩ, rất xứng với nụ cười狡 hoạt của Triệu Tước, từ đó tới giờ hắn vẫn luôn nhã nhặn nhưng vẫn nhịn không được mắng chửi một câu thô tục.

Triệu Tước cười thoải mái, nhìn Bạch Ngọc Đường chợt nhảy sang núp sau một bia mộ khác, tiến về phía người sát thủ đầu tiên, lúc tiếng chuông thứ ba vang lên cũng là lúc bóp cò, sau đó hắn xông vào rừng cây rậm rạp.

Nổi gót tiếng chuông chính là tiếng súng.

Xa xa, Triển Chiêu đứng trên sân thượng, nhìn về phía nhà thờ, nhíu mày, “Hy sinh bạn đồng hành?”

“Bọ ngựa bắt ve.” Bạch Diệp thần nhiên nói một câu, “Vốn là dùng để đối phó với tôi.”

“Nhưng Triệu Tước đã đổi chú thành Ngọc Đường.” Triển Chiêu hơi nheo mắt lại, “Là vì càng nắm chắc phần thắng?”

Bạch Diệp cười như không cười nhìn Triển Chiêu, “Có thể nói như vậy.”

Triển Chiêu xoay đầu lại, đáy mắt lộ ra bình tĩnh và đắc ý, “Cậu ấy mạnh hơn chú.”

Lại một tiếng súng nữa vang lên.

“Người thứ ba hẳn là đã giải quyết xong rồi.” Bạch Diệp lầm bầm, nghe thấy tiếng chuông thứ tám vang lên, nhịn không được gật đầu, “Rất nhanh.”

...

Triệu Tước không nghe thấy động tĩnh, vừa định liếc nhìn thăm dò, đột nhiên có người từ phía sau túm lấy, xoay đầu lại, là Bạch Ngọc Đường, hắn một tay túm lấy ông, chạy như điên ra ngoài.

“Ái da!” Triệu Tước bị Bạch Ngọc Đường quăng ra ngoài bức tường, rơi xuống mặt cỏ rần rần, Triệu Tước xoa mông mắng chửi, Bạch Ngọc Đường nhảy ra ngoài, kéo lấy ông tiếp tục chạy.

Hai người chạy ra khỏi khu vực nhà thờ, tiếng chuông thứ chín đồng thời vang lên.

Sau đó chính là một trận nổ kinh thiên động địa, Bạch Ngọc Đường đứng lại, xoay đầu nhìn về phía nhà thờ.

Triệu Tước bị hấn kéo đi, ngồi chồm hổm ở một bên võ ngực, ngẩng mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, không biết là do vấn đề góc ngắm, hay vì dáng người Bạch Ngọc Đường cao ráo, một thân áo trắng trong đêm quả thật rất chói mắt.

Tóm lại là rất động lòng người — Tại sao lại có nhiều người muốn tuổi trẻ, sức mạnh, mỹ mạo, thiên phú, trí tuệ... Rồi bởi vì tất cả những điều tốt đẹp đó trở nên điên cuồng.

Theo tiếng nổ, cả tòa giáo đường cùng nghĩa địa giống như bị phá nát, nổ tung, bụi mù bay lên bốn phía, trong bụi bay mù mịt, có những mảnh đá văng ra tứ tung.

Xa xa, Triệu Hổ mở miệng, “Không phải chứ...”

Bạch Diệp nhú mày, “Quả nhiên có mai phục.”

“Nguy rồi, đội trưởng bọn họ...” Triệu Hổ sốt ruột, lập tức lấy điện thoại ra.

Triển Chiêu thấp giọng nói, “Yên tâm đi, Ngọc Đường và Triệu Tước sẽ không sao đâu.”

Mã Hán buông súng ngắm, vừa rồi theo kính ngắm hấn nhìn thấy Bạch Ngọc Đường ném Triệu Tước ra ngoài, đồng thời cũng phóng ra chạy đi, thân ảnh màu trắng trong đêm, giống như con báo trắng, tràn ngập mỹ cảm của sức mạnh.

“Bọn họ không sao.” Mã Hán xoay đầu lại, chỉ chỉ kính ngắm, ý bảo mình đã nhìn thấy.

“Đây là chim sẻ đứng đằng sau.” Triển Chiêu dứt hai tay vào túi bước xuống lầu, “Muốn tính kế với Triệu Tước à? Quá ngây thơ.”

Mã Hán và Triệu Hổ nhìn nhau, cùng hướng về Bạch Diệp đang nhìn khe núi xa xa, “Món quà đó rốt cuộc là gì?”

Bạch Diệp trầm mặc thật lâu, chậm rãi xoay người lại, mở miệng, “Đại khái là trấn hồn khúc.”

Triệu Hổ mở to hai mắt, đơn giản thả súng, cũng không muốn hỏi, đứng lên, nhặt áo khoác của Mã Hán lên, lấy ra gói thuốc lá, phát hiện bên trong còn ba điếu, hấn liền rút một điếu inh, một điếu cho Mã Hán và một điếu cho Bạch Diệp.

Bước tới lan can bên cạnh Bạch Diệp, Triệu Hổ vươn tay giữ song sắt, “Gia thích ~”

Triển Chiêu bước xuống dưới lầu, xoay đầu nhìn lên trên, chỉ thấy trên đó có ba người đàn ông, cúi đầu đốt thuốc, ánh lửa đỏ sáng lấp lánh, sương khói vẽ ra ba hình ảnh khác nhau, bay lên giữa không trung đêm tối, dị thường phù hợp.

Triển Chiêu cười cười lắc đầu, bước về phía trước, đột nhiên có một chiếc xe màu trắng phóng như bay tới, dừng trước mặt hấn.

Bạch Ngọc Đường mở cửa xe, Triển Chiêu bước lên.

Triệu Tước ngồi ở phía sau, hứng trí bưng bưng, tựa vào lưng ghế nhìn hai người, “Tiết mục sắp bắt đầu!”

Triển Chiêu nhắc mi, “Tôi rất mong chờ.”

Bạch Ngọc Đường khởi động xe, hướng về khe núi kia phóng đi.

421. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 31

Chương 31: Nguồn gốc.

“Eleven chưa bao giờ nhận học trò, từ sau khi B.K mất tích, trong suốt hai mươi năm hấn đều chỉ có một mình, vì sao năm đó hấn lại dạy cậu?” Bạch Diệp cầm điếu thuốc, lơ đãng hỏi Mã Hán bên cạnh.

Mã Hán lắc đầu, “Tôi không biết.”

“Tại vì Tiểu Mã ca có thiên phú đó mờ ~” Triệu Hổ từng nghe Mã Hán kể về lần gặp đầu tiên của mình và Eleven, cho nên nhiều chuyện nói với Bạch Diệp.

Trong ánh mắt của Bạch Diệp hiện rõ thần sắc hiểu rõ, “Thì ra là vậy, đó là chuyện của hai mươi năm trước?”

“Cũng cỡ đó.” Mã Hán gật đầu.

“Khó trách.” Bạch Diệp thản nhiên cười cười, “Quả nhiên rất thú vị.”

“Có ý gì?” Mã Hán khó hiểu liếc Bạch Diệp.

Bạch Diệp trầm mặc một lát, “Trong hai mươi năm nay, Eleven có thể chống đỡ tới bây giờ, ít nhiều gì cũng có liên quan tới cậu.”

“Chú có ý gì?” Mã Hán kinh ngạc.

“Em đã nói là ông thầm yêu anh mà!” Triệu Hổ đứng bên cạnh gào to, Mã Hán giơ chân đá hất đi, hỏi Bạch Diệp, “Chú nói đi.”

“Đừng hiểu lầm, Eleven thích đàn còn hơn người, chỉ là cậu có ý nghĩa đặc biệt đối với hắn mà thôi.” Bạch Diệp khoát tay, “Đặc biệt là lúc cậu còn nhỏ.”

“Ồ!”

Ngay lúc Mã Hán đang suy nghĩ, Triệu Hổ đột nhiên vỗ tay một cái, “Em biết rồi, ông là cha ruột của anh!”

Mã Hán đánh Triệu Hổ một cái.

“Anh gọi điện hỏi mẹ anh thử đi?” Triệu Hổ xoa gáy, vẻ mặt vô tội, “Nếu không thì tại sao một sát thủ lãnh huyết như ông lại chiều cổ anh như thế?”

Mã Hán không nói gì, lúc này, Mã Hán và Công Tôn lắc lư đi tới, trong tay Công Tôn còn giữ một cái thùng rất to.

Mã Hán vừa lúc nghe thấy Triệu Hổ nói cái gì mà Eleven là cha của Mã Hán, cô lập tức nhào tới nhéo lỗ tai Triệu Hổ, “Anh nói bậy cái gì vậy hả!”

Triệu Hổ che lỗ tai xin tha.

Công Tôn quan sát khuôn mặt Mã Hán một lát, gật đầu, “Không đâu, kết cấu của khuôn mặt không có nét di truyền của Eleven, đáng người cũng không giống.”

“Nghe thấy chưa!” Mã Hán nhéo lỗ tai Triệu Hổ, “Mẹ em mà nghe được thì anh chết chắc, từ nay về sau khỏi được qua nhà ăn cơm chực nữa!”

Triệu Hổ che lỗ tai nhận sai, khó hiểu nhìn hai người, “Sao hai người lại tới đây?”

“Bạch đại ca chờ tụi em tới.” Mã Hán nói, “Nói ở đây xem trò hay, còn Lạc Thiên bọn họ thì tới khe núi chấp hành nhiệm vụ.”

“A?!” Triệu Hổ cả kinh, ngoắc Mã Hán, “Tiểu Mã ca, chúng ta cũng đi đi!”

Mã Hán gật đầu.

Công Tôn ngăn lại, “Cấm Đường nói hai người ở đây thì tốt hơn.”

“Tại sao?” Triệu Hổ bất mãn.

“Lát nữa còn có chuyện cần nhờ tới hai người.” Công Tôn đưa cái thùng cho Mã Hán, “Triệu Tước bảo tôi đưa cho cậu.”

Mã Hán khó hiểu, mở thùng ra, bên trong là thanh súng ngắm tự chế, cùng với thi thể của B.K, nhưng đã được sửa sang lại. Thanh súng này sau khi lắp lại, tầm bắn rất xa, B.K không hổ là chuyên gia súng ống giỏi nhất.

Bạch Diệp phủ một hơi khói, “Eleven chiều cổ cậu, bởi vì duyên phận.”

“Duyên phận?” Mã Hán không hiểu, “Có ý gì?”

“Triệu Tước nói cậu có chiếc bật lửa?”

“Ừm.” Mã Hán lấy bật lửa cho Bạch Diệp xem.

“Đây là bật lửa của B.K, không phải của Eleven.” Bạch Diệp nhìn thoáng qua, sau đó trả lại cho Mã Hán.

Mã Hán nhìn bật lửa, “B.K...”

“Ừ.”

“Thi thể của hân tại sao lại bị giấu trong bức tường?” Công Tôn đối với vụ án của B.K vẫn chưa giải quyết xong, vô cùng tò mò, “Hân chắc đã chết hai mươi năm, nhưng tốc độ mục nát của thi thể không giống người bình thường, sinh mệnh của các tế bào rất kinh người.”

“Cụ thể thế nào thì chờ Triệu Tước bọn họ hành động xong đã, cậu đại khái đã hiểu được, giờ nói tiếp thì rất phiền phức.” Bạch Diệp lười biếng trả lời, Công Tôn có chút bất đắc dĩ, ở phương diện nào đó, người này không hề giống sự sẵn sàng của Bạch Ngọc Đường, mà là càng giống Bạch Cẩm Đường hơn.

“B.K là một người rất thú vị.” Bạch Diệp bỗng nhiên nở nụ cười, “Eleven lúc trước rất giống cậu, không nói gì, cũng không cười, trên mặt hoàn toàn không có biểu tình.”

Mã Hán nhìn nhìn Bạch Diệp, “Quá khen, hình dung này hợp với chú hơn.”

Bạch Diệp cười gượng một tiếng, “Sau khi B.K gặp hân, hai người cùng đi làm sát thủ...”

“Tại sao phải làm sát thủ?” Mã Hán hỏi ra vấn đề luôn canh cánh trong lòng.

“Khi sinh ra đã là sát thủ, bọn họ không có quyền lựa chọn.” Bạch Diệp trầm giọng nói, “Năm đó chúng tôi còn trẻ... rơi vào thế trận hỗn loạn, từ đó thay đổi cuộc đời, cũng có chút liên quan đến hai người bọn họ.”

“Thế trận?” Công Tôn vội vàng hỏi, “Các chú năm đó chính là vì hai người họ nên mới phát hiện ra tổ chức kia, Eleven và B.K đều là người do tổ chức đó bồi dưỡng?”

“Cụ thể thì bảo Triệu Tước kể đi.” Bạch Diệp vẫn lười như cũ, “Chuyện của hai mươi năm trước rất phức tạp, nhưng mà B.K và Eleven luôn luôn ở cùng nhau.”

“Quan hệ của bọn họ là thế nào?” Triệu Hổ tò mò, “Bạn bè hay là tình nhân hay là hợp tác?”

Bạch Diệp suy nghĩ, “Đồng loại.”

“Đồng loại?” Mã Hán chớp mắt.

“Trên đời này chỉ có một người giống hệt y như mình.” Bạch Diệp cầm điều thuốc ngăn người, “Mặc kệ tình cảm có tốt hay không, một khi mất đi, từ đó về sau bản thân liền trở nên cô đơn.”

Công Tôn tựa vào lan can, sau khi nghe xong liền hỏi, “Ý chú là B.K và Eleven là hai người giống nhau, B.K chết đi, Eleven liền trở nên cô đơn?”

“B.K không giống những sát thủ bình thường, hân thuộc loại điên cuồng, tính cách rất khó nắm bắt.” Bạch Diệp thần nhiên nói, “Có đôi khi hân rất điên, nhưng có đôi lúc lại trầm mặc, Eleven thích săn thú hơn giết người, mỗi lần hân ngắm bắn, B.K đều nâng nòng súng lên.”

Mã Hán ngăn người, liếc Bạch Diệp, “Nâng nòng súng? Tại sao?”

“Để hân đừng tạo ra những thương tổn khác, nếu không nắm chắc thì đừng bắn.” Bạch Diệp nói, “B.K có thể coi là một trong những sát thủ mạnh nhất, hung ác, tàn khốc, nhưng mà hân an phận, thu dưỡng động vật nhỏ, đối đãi với động vật còn tốt hơn người.”

“Đúng là kì lạ.” Triệu Hổ chắc chắc hai tiếng, “Tại sao quái nhân đều ở cùng nhau nhỉ?”

“Vậy B.K chết thế nào?” Mã Hán hỏi.

“Trong lúc đuổi giết PTW thì mất tích.”

“Giết hân là Ghost?” Công Tôn nhú mày.

“Không phải.” Bạch Diệp lắc đầu, “Là sát thủ còn lại.”

Mọi người nhìn nhau, Mã Hán nhỏ giọng hỏi, “Chính là những người mà mọi người đang cứu?”

“Tôi nói phải cứu bọn họ khi nào?” Bạch Diệp tựa hồ cảm thấy cái này rất vui.

“Vậy những sát thủ lần này muốn bắt Ghost có thể tránh được một kiếp là nhờ công lao của đội trưởng và tiến sĩ Triển?” Mã Hán hỏi lại.

“Chỗ này đã sớm biến thành một khu quái lạ.” Bạch Diệp nói, “Bọn sát thủ thật vất vả thoát được, sau đó sinh ra thế hệ tiếp theo, nhưng vẫn duy trì hình dạng của thiếu niên, bọn họ đều e ngại tất cả những nhân tố nguy hiểm đến từ bên ngoài. Cả đời B.K đều truy tìm tằm tích của tổ chức kia, hẳn tra được PTW tới nơi này, vì thế liền tới đây. Nhưng hẳn lại bị cho là nhân tố nguy hiểm, sai sót chết trong tay sát thủ đang ẩn núp. Từ đó về sau B.K biến mất, không xuất hiện nữa.”

“Eleven có biết không?” Mã Hán hỏi.

“Có lẽ. Sau khi B.K chết, Eleven đã từng một lần lặng mắt, tôi và Triệu Tước đều cảm thấy có lẽ hẳn đã chết trong một lần chấp hành nhiệm vụ, nhưng mà...” Bạch Diệp cầm mẫu thuốc đã hút xong, bắn lên mái nhà, “Sau khi cậu xuất hiện, giúp hẳn lấy lại tinh thần, hẳn bắt đầu đi tìm người giết B.K, chuẩn bị báo thù.”

“Báo thù?” Mã Hán nhú mày, “Tại sao chú ấy lại nhắm vào Ghost?”

“Nhưng mà, giết B.K cũng đâu phải Ghost.” Triệu Hổ cũng không hiểu.

Bạch Diệp lắc lắc đầu, “Cho nên Eleven mới nói, cả đời cậu cũng không thể làm sát thủ.”

Nói tới đây, nhìn sang Mã Hán đang quơ quơ tay, “Đại vương, tôi có ý kiến.”

Tất cả xoay mặt nhìn cô.

Mã Hán nói, “Tôi cảm thấy bị người ta giết chính là số mệnh của sát thủ, là sát thủ phải chuẩn bị tâm lý, cho nên đối với mỗi sát thủ mà nói, bi thảm nhất không phải chấm dứt kiếp sống sát thủ, mà là bắt đầu kiếp sống sát thủ, cho nên mới muốn báo thù, muốn tìm ra ngọn nguồn, có đúng không chú?”

Bạch Diệp hơi nhướn mày, tỏ vẻ tán thưởng.

Triệu Hổ thấy Mã Hán đắc ý, thỉnh thoảng nói một câu, “Ái chà, con gái như em vì theo đuổi Lạc Thiên mà bỏ ra không ít công sức... Ái da! Đau!”

Lại bị đánh thêm lần nữa.

“Tại sao lại nói Mã Hán không thể làm sát thủ?” Công Tôn nâng cằm hỏi.

“Em biết!” Mã Hán và Triệu Hổ cùng gơ tay.

Mã Hán nhìn hai người.

“Bởi vì có rất nhiều người yêu.”

Bạch Diệp lấy gói thuốc trong túi ra, “Ba năm trước, tôi đã tới đây với Eleven.”

“Hai người cùng nhau?” Triệu Hổ kinh ngạc, “Hai người rất quen thuộc? Đừng nói chú trả lại cho ông một phát súng nha?”

“Đương nhiên không phải tới đây du lịch, chỉ là trùng hợp thôi, tôi tới đây thăm bạn, còn hẳn thì tới giết người.” Thanh âm Bạch Diệp thấp đi vài phần, “Tôi cho hẳn một ít manh mối, hẳn lại cho tôi một bi kịch không thể tưởng tượng được.”

Mọi người cùng nhau nghiêng đầu, tò mò nhìn Bạch Diệp, trình độ thiên sát cô tình (*) của người này còn vượt xa Mã Hán, tại sao lại có bạn ở một nơi hẻo lánh như thế này? Chẳng lẽ là sát thủ? Còn nữa, bi kịch không tưởng đó là gì?

(*) Là sao chiếu mệnh của một người. Nghĩa là tất cả những người thân xung quanh anh ta đều sẽ gặp tai họa.

...

“Chú nói, người bạn của Bạch Diệp chính là thằng bé Tân Tân?” Triển Chiêu kinh ngạc nhìn Triệu Tước, “Vậy Tân Tân cũng là sát thủ? Không phải là con nít? Có thể giữ hình dạng thời thơ ấu?”

“Không phải, nó đúng là con nít, bình thường tới nỗi không thể bình thường hơn.” Triệu Tước nói, “Nó với Bạch Diệp thật ra rất có duyên.”

“Thế nào gọi là có duyên?” Bạch Ngọc Đường đã thấy khe núi ở phía xa, bắt đầu thả chậm tốc độ xuống núi.

“Có một lần Bạch Diệp bị thương, đứa bé đó đã cứu hắn một mạng.” Triệu Tước nở nụ cười, “Cho nên Bạch Diệp thường tới đây thăm nó.”

“Nga...” Triển Chiêu gật đầu, suy tư, “Bạch Diệp bị thương là vì Ghost?”

“Lần bị thương đó là do truy tìm người giết B.K, Ghost là đoàn đội tác chiến, vô cùng giỏi hoạt, rất nhiều sát thủ đều chết dưới tay bọn họ. Nếu Bạch Diệp không có đủ tỉnh táo, có thể cũng đã chết, cũng may là có đứa bé kia cứu hắn.” Triệu Tước nhún vai, “Khe núi chính là là cứ điểm quan trọng của bọn họ. Ghost khẳng định làm theo kế hoạch của PTW, lợi dụng di truyền của quy luật hơn được kém thua, tiếp tục nghiên cứu.”

“Chú kiêng kị PTW như vậy, hẳn là vì bọn họ đã đi đúng hướng?” Triển Chiêu đã xem tư liệu nghiên cứu của Triệu Tước, PTW đúng là đã đi đúng hướng, chính là vứt bỏ nhóm thể hệ thực nghiệm ban đầu, biến họ thành một đồ đựng, gây dựng thể hệ tiếp theo, thể hệ đó mới chính là thành phẩm thành công thật sự. Nhưng tư liệu liên quan quá ít, hơn nữa PTW dù sao cũng không phải là thiên tài như Triệu Tước, bởi vậy hậu quả thế nào, rất khó biết được.

422. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 32

Chương 32: Hành động.

“Ghost chỉ là ngục trang, là công cụ kiếm tiền của bọn họ, có đúng không?” Sau khi phân tích một loạt manh mối có được, Triển Chiêu kết luận, “Nguyên bản PTW là một tổ bảy người, ngục trang thành Ghost đi chấp hành nhiệm vụ, sau khi lấy được thù lao lại tiếp tục nghiên cứu, bắt đầu từ hai mươi năm trước tới khoảng ba năm trước bắt đầu lộ dấu vết, hẳn là đã có hệ thống hoàn thiện và quy mô cực lớn, tại sao cho tới bây giờ vẫn không có ai phát hiện?”

“Có người ở phía sau chống đỡ.” Triệu Tước nhìn thấy chiếc xe quân đội đậu trước khe núi, nhìn nhìn đồng hồ, “Tốc độ của Bao Chửng cũng rất nhanh.”

“Ai chống đỡ cho bọn họ?”

“Lát nữa phải đi tìm danh sách và tư liệu, đây là người mà mấy đứa lúc sau phải bắt.” Triệu Tước mỉm cười, “Nhóc không phải rất thông minh ư, thử liên tưởng chút nữa đi.”

Triển Chiêu sững sốt, lập tức tỉnh ngộ, “Chính là người bắt cóc mấy đứa nhỏ sau đó đòi tiền chuộc?”

Triệu Tước cong khóe miệng, “Đó là phương pháp rửa tiền tốt nhất, có đôi lúc cần một số tiền quá lớn, vì để không làm người khác nghi ngờ, tiền chuộc chính là con đường thoái thác tốt nhất, căn bản sẽ không có người đi truy xét.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, dừng xe lại, cảm giác phát triển của vụ án càng lúc càng rõ ràng, cũng càng làm cho người ta khó chịu, từ đầu tới giờ, vẫn chỉ là một âm mưu rất lớn, đằng sau âm mưu đó chính là dã tâm không hề nhỏ, cùng với một cái gọi là nghiên cứu không thể khống chế. Con người đối với tự tìm tòi về bản thân chính là con dao hai lưỡi, loại học thuật này, khi nói thì rất đẹp, nhưng khi làm thì lại rất tàn nhẫn, hậu quả lại làm người ta không thể chấp nhận, đánh vỡ quy luật trừng phạt tự nhiên ư?

Bên cạnh chiếc xe quân đội có mười mấy người đang đứng, là tổ hành động của đội đặc công, võ trang đầy đủ, đứng phía trước là Bao Chửng, khó khi nào nhìn thấy ông cầm súng mặc áo chống đạn, mà không phải tây trang.

“Bao cục, sắp tự mang người tới?” Bạch Ngọc Đường tiếp nhận áo chống đạn do đội trưởng đội đặc công đưa, hai người hiển nhiên là bạn cũ, gật đầu coi như chào hỏi.

Triển Chiêu và Triệu Tước cũng xuống xe, Triển Chiêu liền hỏi, “Mấy chú đã sớm chuẩn bị?”

Triệu Tước cười hì hì, bước tới vài bước, tiếp cận nhóm đặc công được trang bị rất cẩn thận.

Bạch Ngọc Đường thay quần áo xong, bên kia khe núi, xe của Lạc Thiên bọn họ cũng đã tới, xuống xe ngoại trừ có Lạc Thiên và Tầu Âu, còn có cặp song sinh và Bạch Trì, cùng với Triệu Trinh và Bạch Cẩm Đường chậm rì rì.

Bao Chứng nhíu mày, tròng Bạch Ngọc Đường, “Cậu nói đi lo vụ án đặc biệt mà kéo theo đông đủ cả nhà vậy hả?”

Bạch Ngọc Đường rút khóe miệng, trong lòng nói, sao lúc anh hai chi tiền hỗ trợ chú lại không nói tiếng nào!

Bạch Cẩm Đường ngẩng mặt quan sát tảng đá như bị oanh tạc đi một nửa, như có điều suy nghĩ.

Triệu Trinh vươn tay bắt lấy áo chống đạn của Bạch Trì, “Em không phải là nhân viên văn phòng ư? Đừng có vào đó.”

Bạch Trì giãy dụa nửa ngày, khó khăn lắm mới lấy được áo chống đạn, nhưng Triệu Trinh lại cầm đi không ặc, xem ra là không muốn hấn tham gia hành động với đội đặc công.

Bạch Cẩm Đường vừa lòng gật đầu, cảm thấy bản thân không mang Công Tôn tới đây là quá chính xác.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, cảm thấy không thể khoan tay đứng nhìn, thuận tiện đoạt đi áo chống đạn trong tay Triển Chiêu, đẩy hấn sang cho cặp song sinh, cùng đội đặc công và Bao Chứng bàn kế hoạch hành động.

“Chờ chút.” Triệu Tước khoát tay.

Tất cả xoay đầu lại nhìn ông.

Triệu Tước lấy hai áo chống đạn, đưa cho Triển Chiêu và Bạch Trì, sau đó lôi bốn đội viên ra, bắt họ cởi áo chống đạn đưa cho Bạch Cẩm Đường, Triệu Trinh và cặp song sinh.

Đội trưởng đội đặc công nhìn Bao Chứng — Vậy là sao?

Bao Chứng cũng nhíu mày, hỏi Triệu Tước, “Cậu muốn làm gì?”

Triệu Tước khoan tay, cười tủm tỉm, “Bốn thằng nhóc kia tâm lý quá yếu, bọn họ vào đó lại bị bóng ma trong lòng quấy nhiễu thì hỏng hết việc lớn.”

Bốn đội viên kia đúng là tuổi còn nhỏ, nhưng mà đều là tinh anh trong cảnh đội, vừa nghe thấy lời Triệu Tước trong đó có ám chỉ chút xem thường, cái gì mà tâm lý quá yếu, chẳng lẽ vào đó sẽ bị hù chết? Vài người mặt đỏ bừng, thần tình không phục nhìn đội trưởng.

Bạch Cẩm Đường và Triệu Trinh cũng khoát tay, “Chúng tôi là người nhà, không phải nhân viên.”

Cặp song sinh nhìn nhau — Có trả tiền không? Được nổ súng không? Có trả tiền tai nạn lao động không?

Bao Chứng nghe xong, tựa hồ có chút do dự, đội trưởng đội đặc công và Bạch Ngọc Đường xem tình huống, hai người đều xoay mặt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đang tự mặc áo chống đạn, thấy hai người nhìn mình, có chút tiếc nuối gật gật đầu, Triệu Tước nói rất đúng.

Đội trưởng đội đặc công bắt đắc dĩ ra thủ thế với bốn đội viên kia, ý bảo — Nghe theo đi.

Bốn người bắt đắc dĩ, đành phải làm theo, cởi áo chống đạn ra đưa cho họ, thuận tiện tháo luôn trang bị, vô cùng không phục.

Bạch Trì giúp Triệu Trinh mặc áo chống đạn, có chút lo lắng hỏi Bao Chứng, “Có gặp nguy hiểm không chú? Trinh với đại ca đều chưa từng trải qua huấn luyện đặc biệt.”

Cặp song sinh cũng giơ tay, “Chúng tôi cũng vậy!”

Bao Chứng trừng mắt liếc hai người, ý bảo đừng gây thêm chuyện.

“Yên tâm đi, bốn người họ không cần người khác bảo vệ, có khi còn dư sức đi bảo vệ người ta nữa kìa.” Triệu Tước mỉm cười, “Chuẩn bị xong rồi thì bàn kế hoạch hành động đi, lần này phải hết sức cẩn thận.”

Lòng hiếu kỳ của Triển Chiêu nổi dậy bưng bưng, hỏi Triệu Tước, “Núi này có cửa thật ư? Cứ điểm quan trọng nằm ở đâu?”

Triệu Tước sờ cằm, “Nói chung là có đó, nhưng mà sở trường tìm kiếm thì không thuộc phạm vi của ta và nhóc.”

Nói xong, mọi người ăn ý xoay đầu nhìn Triệu Trinh đang nghịch áo chống đạn, tựa hồ cảm thấy mặc thế nào cũng vướng.

Thấy mọi người nhìn mình, Triệu Trinh sờ cằm, “Mở cửa hả... Mọi người đọc vừng ơi mở ra hai lần thử xem?”

Bao Chứng ở bên cạnh một bên lông mày nhướn lên, ông đã ráng nhẩn nại tới bây giờ, đại sự ngay trước mắt mà đám này cứ cà lơ phất phơ...

Đang lúc chuẩn bị phát tác cơn giận, Triệu Trinh bỗng nhiên xoay người nhìn về vách núi rất xa.

Lúc này, một đội viên bị thay thế, tâm không cam lòng không nguyện nhìn Triệu Trinh ngay cả áo chống đạn cũng không mặc, nói, “Để súng ở đâu đây đại minh tinh?”

Vừa dứt lời, Triệu Trinh bỗng nhiên phi đao về vách núi phía xa kia. Đao và bài là hai thứ Triệu Trinh luôn mang theo, thể trọng của Triệu Trinh vẫn luôn là một câu đố, bởi vì hắn nhìn luôn gầy gò, nhưng máy móc trên người thì nhiều vô cùng.

Đao cắm vào trong vách đá, ánh đao chói lọi lắc lư hai cái, sau đó mặt đất bắt đầu run lên.

Thanh âm quen thuộc một lần nữa truyền tới, đàn chim một lần nữa bay lên cao, mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy vách đá trước mặt bắt đầu di chuyển, có rất nhiều viên đá rơi xuống, tiếng gió xuyên qua hải cốt lại vang lên.

Rất nhanh, trước mặt lập tức hiện ra cửa vào rất lớn.

Tận mắt nhìn thấy đúng thật là rất chấn động.

Triển Chiêu nhíu mày, “Nơi này khẳng định không phải mới mở gần đây, tại sao lại không có ai phát hiện?”

“Cứ điểm quan trọng đương nhiên là tồn tại rất lâu rồi.” Triệu Tước cười, “Chỉ là có người lợi dụng mà thôi.”

Bao Chứng kiểm tra trang bị ọi người, sau đó nhìn Triệu Tước.

Triệu Tước mở miệng, “Sau khi vào đó, bên trong có ba con đường, một cái đi thẳng, một cái lên tầng hai, một cái xuống tầng hầm.

Trên lầu là ký túc xá của nhóm thực nghiệm, bọn họ đều có sức chiến đấu, nhưng mà hầu hết đều là con nít, mục tiêu là cứu viện người vô tội, nhóc mang người đi.” Nói xong, chỉ Bạch Trì.

“Tôi?” Bạch Trì há miệng.

“Yên tâm, ta đi với nhóc.” Triệu Tước nói xong, chỉ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Đường ở giữa là tới phòng nghiên cứu và phòng thí nghiệm, cũng chính là trung tâm, người bị giấu ở đó tương đối nhiều, phải tận lực bắt sống, nếu có vũ khí thì có thể giải quyết luôn.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

“Cuối cùng là đường xuống tầng hầm.” Triệu Tước nhìn nhìn Bạch Cẩm Đường, “Là lò thiêu và chỗ giấu tư liệu, tốt nhất là người có tâm lý vững vàng một chút hãy vào, những sát thủ còn sót lại hẳn là cũng ở đó, có lẽ còn có cửa khác, cậu hiểu rồi chứ?”

Bạch Cẩm Đường nhẹ nhàng gật đầu.

Bạch Ngọc Đường nhú mày hỏi Triệu Tước, “Sao chú biết rõ quá vậy?”

Triệu Tước hơi nhún vai, “Đoán.”

Tất cả đều cảm thấy lá phổi của mình hơi bành trướng, Triệu Tước này định mở to mắt nói dối hay nghĩ mọi người ngu ngốc?

...

Bao Chứng bắt đắ dĩ ngăn mọi người đang chuẩn bị có hành động đánh nhau, “Mọi chuyện chờ hành động xong rồi tính tiếp, phân công nhau ra hành động, cẩn thận một chút!”

“Vâng!” Mọi người liền thống nhất một lần nữa.

Đội thứ nhất, Triệu Trinh, Bạch Trì và Triệu Tước mang theo năm đội viên cùng lên lầu hai, việc của bọn họ có chút đơn giản, cơ bản chỉ nghe theo chỉ huy của Triệu Tước.

Đội thứ hai, Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, mang theo Lạc Thiên bọn họ cùng nhau vào tầng giữa, nhiệm vụ là bắt sống nhân viên nghiên cứu, Bao Chứng cũng vào theo, về phần phải làm thế nào, tới lúc đó tùy cơ ứng biến.

Cuối cùng là đội của Bạch Cẩm Đường, cặp song sinh, đội trưởng đội đặc công mang theo mấy đội viên còn lại cùng nhau xuống tầng hầm, tổ này có chút nguy hiểm, nhưng Triệu Tước nói sát thủ hần là đã trốn hết rồi, cơ bản chỉ cần thu thập tàn cuộc là xong, coi như khai mở nhân giới. Làm ọi người không biết phải ứng phó thế nào, nhưng đội viên đã trải qua huấn luyện đặc biệt, làm nhiệm vụ cơ bản đều sẽ gặp nguy hiểm. Cặp song sinh thì khỏi cần nói, càng nguy hiểm càng thú vị, Bạch Cẩm Đường đối với việc này trong lòng đã hiểu, cũng không hỏi nhiều.

Mọi người phân công nhau ra làm việc.

Trước khi vào cửa, Triển Chiêu túm lấy Triệu Tước, “Chú có phải đã lỡ mất cái gì rồi không?”

Triệu Tước vẽ mặt vô tội, “Cái gì cơ?”

“Người hồi nãy đâu?” Triển Chiêu hỏi, “Nếu như hần là một phần của Ghost, giả trang thành người rung chuông trốn trong nhà thờ, bây giờ hần ở tầng mấy? Nơi này còn rất nhiều bí mật vẫn chưa cởi bỏ, phải bắt lấy hần.”

Triệu Tước bật cười, “Vừa rồi hần đã chạy mất, nhóc đoán xem tại sao hần không chạy luôn mà lại chạy về đây?”

“Lấy tư liệu quan trọng?” Triển Chiêu không hề nghĩ ngợi, trả lời, “Hần nghĩ Tiểu Bạch đã chết trong vụ nổ rồi.”

“Lúc nãy hần trốn thoát bằng cách nào?”

“Hy sinh đồng bọn.” Triển Chiêu vừa nói vừa nhú mày, “Ý chú là, lần này hần vẫn muốn xài phương pháp đó, hy sinh tất cả đồng bọn, lấy tư liệu quan trọng rồi thừa cơ bỏ trốn?”

Triệu Tước vỗ nhẹ lên bả vai hần, “Đó là một con cáo già, chiêu này xài mười lần chẳng sai.”

“Cho nên chú lại làm chim sẻ đứng đằng sau?” Triển Chiêu nhìn ông, “Không giống tích cách của chú tí nào.”

“Sau khi hành động lần này kết thúc, cam đoan với nhóc chúng ta sẽ thu hoạch được rất nhiều.” Triệu Tước cười thản nhiên, lại giống như nghĩ tới điều gì, “Đúng rồi, nhóc có biết trừng phạt tốt nhất dành cho kẻ bỏ trốn là gì không?”

Triển Chiêu nhún vai, cũng sắp phải đi, thấy Bạch Ngọc Đường đang ngoắc ngoắc mình, hần liền thúc giục Triệu Tước, “Nói lẹ đi!”

“Đối phó với một kẻ bỏ trốn, phương pháp tốt nhất chính là cho hần hy vọng.” Triệu Tước mỉm cười, lên lầu hai, bên trong giống như kho máy bay, quả nhiên như lời Triệu Tước nói, phân ra ba con đường, bố cục hợp lý.

“Hy vọng?” Triển Chiêu đi theo Bạch Ngọc Đường, ngẩng đầu, chỉ thấy Triệu Tước đứng phía trên há miệng nhìn mình, nhìn khẩu ngữ của ông có thể đoán ra ông nói sáu từ — Rồi làm cho hắn tuyệt vọng.

423. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 33

Chương 33: Người đùa giỡn vận mệnh.

“Nhỏ quá a.” Mã Hân tựa vào lan can, xuyên qua kính ngắm nhìn về phía xa, “Em còn tưởng thấy rõ lắm chứ.”

“Ngốc quá trời.” Triệu Hồ bĩu môi, “Nếu thấy rõ thì em đi làm tay súng bắn tỉa được rồi, cao thủ đều là gián điệp mù.”

“Y như con kiến sao mà bắn trúng?” Mã Hân tò mò hỏi Mã Hán.

Mã Hán thông qua máy định vị tìm tung tích của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, thuận miệng trả lời, “Giống con kiến mới dễ bắn trúng.”

“Tại sao?” Mã Hân nghiêng đầu nhìn anh mình.

“Là con kiến còn bắn trúng thì nói chi là người?” Mã Hán không yên lòng trả lời, ngẩng đầu hỏi Bạch Diệp, “Eleven đang ở đâu?”

Bạch Diệp hơi nhún vai, “Hắn đại khái có việc phải làm.”

Mã Hán nhíu mày, cùng Triệu Hồ trao đổi ánh mắt, yên lặng chờ đợi.

Công Tôn đứng bên cạnh Bạch Diệp, cảm thấy rất hứng thú, hỏi ông, “Tôi muốn hỏi chú một vấn đề.”

Bạch Diệp nhìn thoáng qua, lập tức nở nụ cười, “Ở một mức độ nào đó, cậu có vẻ giống Tước.”

“Nga?” Công Tôn tò mò, “Là cái gì?”

“Cậu muốn hỏi vấn đề gì?” Bạch Diệp không trả lời mà là quay lại vấn đề chính.

“Àn...” Công Tôn vuốt cằm, “Tôi sơ lược vụ án lại một lần, có mấy chỗ vẫn chưa rõ.”

Bạch Diệp nhướn mày.

Mã Hân nhanh chóng chạy tới, “Sơ lược lại vụ án rất cần thiết! Đầu em còn một đồng mây mù!”

“Đầu tiên, Triệu Tước không ngừng lừa gạt thậm chí còn trừng phạt Bao cục, bảo chúng tôi tới thành phố T, nói là bắt Ghost.” Công Tôn dựa theo trí nhớ của mình, sơ lược lại.

“Triệu Tước tìm được tư liệu về mấy vụ án bắt cóc ba năm trước trong trụ sở cũ, nói cách khác, chú ta thật ra đã theo vụ án này từ ba năm trước, cuối cùng xác định ở thành phố T, rồi thông qua sự giúp đỡ của Cẩm Đường, trang bị hệ thống camera theo dõi cả thành phố. Tôi đã hỏi Tưởng Bình, muốn thiết lập hệ thống camera phức tạp như thế này, xử lý một đồng tin tức lớn như thế, cần ít nhất là hai năm mới thực hiện xong.” Công Tôn gõ cằm, “Nhưng mà có một chút tôi vẫn nghĩ không ra.”

Bạch Diệp cười thản nhiên, hỏi, “Cái gì?”

“Thằng bé Trần Tân kia.” Công Tôn khoanh tay, “Triệu Tước cứu nó, sau đó giúp nó che giấu. Chú ta bố trí lâu như vậy mà không có ai phát hiện, tỏ vẻ chú ta vẫn luôn rất bận rộn. Nhưng cứu Trần Tân sau đó mang cả đội SCI tới thành phố T, không thể nói là không phách lối, hơn nữa còn tiếp nhận chức hiệu trưởng... Không sợ bút dây động rùng ư?”

Bạch Diệp hơi cong khóe miệng.

Công Tôn liếc mắt nhìn hắn, “Có đôi khi tôi cảm thấy, Triển Chiêu và Triệu Tước đều thuộc loại người trẻ con, nhưng mà chỉ số thông minh lại rất cao, tính trẻ con chẳng qua chỉ vì mình giảm áp lực thôi, tuyệt đối không hề ngây thơ. Tôi tin, chơi với Triệu Tước lâu như thế, mọi người đều ngập trong mây mù, nhưng trong lòng Triển Chiêu hiển nhiên có thể hiểu ra, trò đùa chỉ là vẻ bề ngoài, vô luận là lên vào trường học,

hay bắt Ghost ở buổi diễn, thậm chí là tiến vào cứ điểm quan trọng kia... Đều không phải mục đích cuối cùng của chú ta.”

Bạch Diệp khẽ cúi đầu, tựa vào lan can nghe Công Tôn nói, trên mặt luôn hiện hữu nụ cười thản nhiên.

Triệu Hồ ôm súng tựa vào lan can, ngẩng mặt nhìn Công Tôn, “Thật ra em cũng cảm thấy kì lạ.”

“Kì lạ thế nào?” Mã Hân hỏi.

“Sau khi chúng ta đến thành phố T, đụng phải rất nhiều chuyện không bình thường, tới tới lui lui đều liên quan tới sát thủ, Ghost, PTW, còn có nắm mồi. Em cảm thấy, tại sao phải lòng vòng như thế chứ, mấy sát thủ thì điều tra trực tiếp là được rồi, cùng lắm thì bắt một người về tra hỏi. Cứ điểm quan trọng chúng ta đều đã rõ ràng, trực tiếp phái người vào là xong, hành vi bắt cóc con nít đã có thể cấu thành tội, mặc kệ hấn nghiên cứu cái gì chứ, đều đã phạm tội rồi, lấy chứng cứ đó là được, cần gì phải điều động binh lực náo loạn cả nửa ngày, Triệu Tước rốt cuộc muốn làm gì?”

“Còn có Eleven.” Mã Hán cũng lên tiếng, “Chú ấy muốn báo thù, vậy chỉ cần liên thủ với mấy chú xử lý bảy người kia là xong, không cần phải như vậy.”

Bạch Diệp khẽ lắc đầu, chỉ cười mà không nói.

“Trừ khi...” Công Tôn ngẩng đầu nhìn ông, “Triệu Tước nói cho chú một kinh hỉ, chẳng lẽ đó không phải là Ghost cũng chẳng phải PTW?”

“Triệu Tước bố trí ba năm, muốn bắt tất nhiên không phải con cá nhỏ.”

Lúc này, trên cầu thang truyền tới một thanh âm.

Tất cả dừng sột, xoay đầu lại, chỉ thấy có một người chậm rãi đi lên, trong tay cầm một cái thùng rất lớn.

Tất cả đều nhíu mày... Người này có chút ngoài dự đoán của mọi người, nhưng áo sơ mi hoa hòe chói lóa đều làm ọi người la lên, “Súp lơ!”

Người tới chính là Eugene đã lâu không gặp, vừa nghe tới hai từ “Súp lơ”, Eugene vô lực tựa vào tay dựa của cầu thang, “Cả một đời lừng lẫy của ông...”

“Có mang đồ tới không?” Bạch Diệp hỏi.

“Có nè.” Eugene đặt thùng xuống đất, vừa lúc đặt trước mặt Mã Hán, “Ai, đưa cho cậu đó.”

Mã Hán không rõ, nhíu mày nhìn hấn.

Eugene mở thùng ra, bên trong là một thanh súng ngắn.

“Á... Súng này là súng gì?” Mã Hân chạy tới xem, “Chưa bao giờ thấy qua.”

Eugene xoay mặt nhìn Mã Hân, mặt mày hớn hở, “Ồ ồ! Mỹ nữ! SCI của mấy người toàn là người ưu tú không a.”

Mã Hân nhìn hấn một cái, cảm thấy thẩm mỹ của người này rất có vấn đề.

Mã Hán nhìn cây súng thật lâu, ngẩng đầu nhìn Eugene, “Anh muốn chiến tranh giữa các vì sao hả? Mang thứ này tới làm gì?”

“Hắc hắc.” Eugene cười hớn hở, “Đây là trang bị vũ khí do Bao Chứng xin, tôi chỉ là hệ thống chuyển phát nhanh bằng người thôi.” Nói xong, chỉ kí hiệu của cảnh cục trên cây súng cho hấn.

“Anh, đây là súng gì?” Mã Hân tò mò, “Tại sao lại có màu vàng đất, nòng súng cũng dài nữa.”

“Đây là M200, tầm bắn hơn 2000m.” Mã Hán cầm súng lên, nhìn nhìn nòng súng dài, nhíu mày liếc Bạch Diệp, “Mấy chú muốn làm gì?”

“Yểm trợ.” Bạch Diệp thấp giọng nói, “Đối phó với Cello.”

Mã Hán nghĩ tới tên sát thủ ăn mặc kì lạ kia, “Hấn không phải đã đi rồi sao?”

“Chật chạp.” Eugene nâng cằm lắc đầu, “Thằng nhóc đó vì có nhiệm vụ phải làm nên mới đi.” Nói xong, vỗ vỗ bả vai Mã Hán, “Hắn cũng có M200, lát nữa cậu xử đẹp hắn đi.”

Mã Hán không hiểu gì cả.

Bạch Diệp nhìn đồng hồ, “Chắc là đã tới rồi.”

Eugene cười hì hì ngồi xuống đất, vươn tay nhẹ nhàng hươ hươ, giống như nhạc trưởng, “Tiết mục mà Triệu Tước đã tỉ mỉ chuẩn bị, trấn hồn khúc sắp bắt đầu.”

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiến vào trung tâm của cứ điểm.

Triển Chiêu vừa đi vừa quan sát xung quanh... Kết cấu bên trong cứ điểm, cũng không biết tại sao lại làm cho hắn có cảm giác quen thuộc.

Trước mặt vang lên tiếng cảnh báo, mọi người vừa định bước vào hành lang thật dài, Lạc Thiên liền ngăn lại, “Phía trước có hệ thống báo nguy, trực tiếp bước vào sẽ có cửa sắt sập xuống.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn.

Lạc Thiên nhún vai, “Ở đây giống như căn cứ thực nghiệm đã bắt tôi.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, sờ soạng trên tường, quả nhiên tìm được một hộp sắt, mở cửa ra, bên trong có mấy khóa mật mã.

“Rất cũ.” Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua, “Không phải quét tròng đen, cũng không phải dấu vân tay, mà là mật mã.”

Bao Chứng nhìn Lạc Thiên, ý hỏi — Có biết mật mã không?

Triển Chiêu vươn tay bấm một dãy số sau đó nhìn mọi người — Đi thôi.

Bạch Ngọc Đường vào trước.

Bao Chứng và Lạc Thiên nhìn nhau, nhưng cả một con đường, cũng chẳng gặp cơ quan nào.

Bao Chứng liền hỏi Triển Chiêu, “Ta nói... Công lực gần đây của cậu tăng mạnh nha.”

Triển Chiêu cười, động tác tiết lộ mật mã, Triệu Tước đã làm vô số lần. Thật ra Triệu Tước đã sớm cho bọn họ biết, tiếng chuông, trấn hồn khúc, mật mã... Tất cả đều nằm trong động tác ngón tay của ông.

Vừa xuyên qua hành lang, liền thấy một căn phòng đang thí nghiệm, có tro bụi rơi xuống rất nhiều, mấy ông già mặc áo trắng xoay người bỏ chạy.

Bao Chứng dễ dàng dẫn người bắt họ lại.

Mấy gian thí nghiệm khác, Triển Chiêu đều cẩn thận xem xét, thực nghiệm của PTW quả nhiên rất có hệ thống, cũng tiến bộ không ít.

Triển Chiêu lấy tốc độ nhanh nhất xem tư liệu trong máy tính, Bao Chứng nhìn thoáng qua, cảm thấy những dòng chữ bay ào ào với tốc độ không tưởng, nhìn rất choáng váng lại ghê tởm, nhưng Triển Chiêu lại vô cùng chuyên chú.

Sau khi bắt lấy năm nhân viên nghiên cứu, Lạc Thiên kiểm tra lại một lần, sau đó nói với mọi người — Sạch sẽ.

Sau khi xem xong tư liệu nghiên cứu, Triển Chiêu ngắt đầu nói với Bạch Ngọc Đường, “Hàng mẫu!”

“Cái gì mẫu?”

“Hàng mẫu có có giá trị nhất của PTW, tổng cộng có mười lọ.” Triển Chiêu nói, “Như vậy thành phẩm tạo ra sẽ không già cũng rất mạnh cộng thêm vài năng lực nữa, nếu mà đánh mất, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng được.”

“Hàng mẫu có hình dạng thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Phải là có tư liệu tranh ảnh về mười cái lọ đó.” Triển Chiêu vừa dứt lời, Lạc Thiên đã bắt đầu tìm kiếm.

Bao Chứng đứng bên cạnh không nói gì.

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nhìn về phía Bao Chứng, “Bao cục?”

“Sao?” Bao Chứng ngẩng đầu.

“Hồi đó gặp phải chuyện này chú đều nhảy dựng lên.” Bạch Ngọc Đường nhìn ông, “Sao giờ lại không nổi nóng?”

Bao Chứng sờ cằm, “Cái này...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sốt hai giây, liếc mắt nhìn nhau — Nếu tìm được hàng mẫu, Bao Chứng chỉ có thể giao tất cả tài liệu lên cấp trên, thứ này giống như mặt gương vậy, ai có thể đảm bảo không bị những tài liệu này hấp dẫn, không đi nghiên cứu tiếp? Nếu một ngày phát hiện ra máy thời gian, tất nhiên phải tiêu hủy nó, đây là biện pháp tốt nhất... Nhưng phải tiêu hủy thế nào?

Triển Chiêu lắc đầu thở dài, “Xem ra Triệu Tước đã tính xong cả rồi.”

Bạch Ngọc Đường thu súng, thông qua thiết bị truyền tin hỏi Bạch Trì, “Mọi người ở bên đó thế nào rồi?”

“Tụi em phát hiện mấy đứa trẻ bị trói, có hai người canh gác, một người đã bị bắt, một người đã chạy mất, em với Trinh đang đuổi theo.”

Triển Chiêu hỏi, “Triệu Tước đâu?”

“Chắc ở phía sau...” Bạch Trì đáp lại, “Tụi em đuổi theo người kia lên lâu rồi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhú mày, liên lạc với Bạch Cẩm Đường.

Trong máy truyền ra tiếng đầu súng ầm ầm còn có tiếng Bạch Cẩm Đường chậm rì rì hút thuốc, “Phía dưới đúng là có phong cảnh đẹp.”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, “Có thu hoạch gì không anh?”

“Bắt được bốn tên lính, còn hai thằng nữa thì đã bị cặp song sinh bắn chết.”

“Cảnh viên đâu?”

“Đang ói.”

“Tại sao lại ói?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều có chút buồn bực.

“Nga, thì ra dưới tầng hầm có lò thiêu thật...” Nói tới đây, Bạch Cẩm Đường tạm dừng một chút, “Hình như có cá lọt lưới, để anh đi tìm sự với hần.” Nói xong, liền cúp máy.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có chút không biết nói gì, xoay đầu nhìn mấy nhân viên nghiên cứu.

Triển Chiêu dùng điện thoại trí năng mà Tướng Bình đưa, chụp khuôn mặt bọn họ lại, sau đó gửi cho hần phân biệt.

Sau khi phân biệt, thân phận của bọn họ đều tra ra được, những người này là bác sĩ và nhà khoa học bị mất tích. Mấy nhà khoa học này đều bị khai trừ do tiến hành những thực nghiệm nguy hiểm, sau đó mất tích, đại khái là chuyện của ba bốn năm trước, phần lớn đều đến từ Nam Mỹ.

Triển Chiêu hàn huyên với bọn họ vài câu, phát hiện hình như đã bị tẩy não, vài người đều cảm thấy mình là thiên tài, tất cả mọi người đều là đồ ngốc, những thứ bọn họ nghiên cứu đều là những cái người bình thường không thể hiểu được.

Triển Chiêu ngáp một cái, bảo cảnh viên áp giải người đi, mọi người ra ngoài, phát hiện nhân số không đủ... Không có Triệu Tước, Bạch Trì và Triệu Trinh cũng biến mất, kể cả Bạch Cẩm Đường và cặp song sinh cũng không thấy đâu.

“Người đâu mất hết rồi?” Bao Chứng nhú mày.

Vài cảnh viên nói Triệu Tước đột nhiên biến mất, Triệu Trinh với Bạch Trì thì đang đuổi theo người canh gác, Bạch Cẩm Đường và cặp song sinh hình như đang đuổi theo cá lọt lưới.

Bạch Ngọc Đường tính toán, “Còn tên Ghost chạy trốn kia?”

“Không đoán trước được, mục đích của hắn về đây hẳn là để lấy hàng mẫu đi.” Triền Chiêu nói xong, một tay gác lên bả vai Bạch Ngọc Đường, “Ở đây đằng trước chẳng có thôn làng, đằng sau chẳng có nhà trọ, nhiều cảnh sát như vậy hắn có thể chạy ư? Nếu không thì chúng ta đem cảnh khuyển tới bắt hắn.”

Bạch Ngọc Đường nhìn bộ dáng thoải mái của hắn, lắc đầu, “Xem ra Triệu Tước đã an bài xong rồi, hắn và hàng mẫu chẳng thể chạy thoát, nhưng mà tôi có chút vẫn không rõ, Triệu Tước rốt cuộc chuẩn bị cái gì cho Bạch Diệp?”

Triền Chiêu hừ một tiếng, “Có một lời thoại rất hợp với Triệu Tước.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Lời thoại gì?”

“Đoán trúng mở đầu nhưng không đoán trúng kết cục.” Triền Chiêu nhún vai, thấy Bao Chứng dễ dàng phân công nhân lực, tựa hồ vẫn còn chưa muốn đi, bĩu môi nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua Bao Chứng, hiểu được ý của Triền Chiêu — Đây gọi là không có lợi sẽ không tới ư, Bao Chứng và Triệu Tước đã đạt được thỏa hiệp, xem ra thu hoạch lần này hẳn không chỉ có bắt được mấy nhà khoa học điên và cứu mấy đứa trẻ, mà còn một con cá lớn ở phía sau.

Bạch Trì đứng bên dưới chờ, tầng trên đều là cầu thang song sắt, hắn lo cho Triệu Trinh, nhưng Triệu Trinh lại chạy quá nhanh, hắn lại tự ti về bản thân không nhanh bằng người ta.

Chợt hắn nghe một tiếng “Rầm” từ trên lầu truyền xuống.

Sau đó là tiếng “bình bịch”, có một người đang lăn xuống.

Vừa lúc ngã xuống trước mặt Bạch Trì, Bạch Trì nhanh tay lấy còng ra, còng tay hắn lại.

Triệu Trinh trực tiếp ngồi trên tay vịn, hai tay đút túi, thuận thế trượt xuống, vô cùng thoải mái.

Bạch Trì thấy đã bắt được, muốn lên lầu nhìn xem.

Triệu Trinh vươn tay ngăn lại, “Đừng đi.”

“Tại sao?”

Triệu Trinh nghĩ nghĩ, mếu máo, “Phía trên đều là đồ chơi của con nít.”

Bạch Trì ngẩn người, có chút không rõ — Chẳng lẽ chỉ dùng mấy cái này để lừa con nít?

Triệu Trinh bổ sung, “Đều đã cũ lắm rồi.”

Bạch Trì nhú mày, cúi đầu nhìn người kia.

Nhìn kỹ, Bạch Trì liền nhận ra, “Chẳng phải là thầy dạy thể dục trong trường sao?”

Người nọ hai tay bị còng ở phía sau, nhìn chằm chằm Bạch Trì và Triệu Trinh, ánh mắt rất hung ác.

Triệu Trinh nhìn hắn, nói với Bạch Trì, “Hắn có vẻ là người bình thường, chỉ làm vì tiền thôi.”

“Sao anh lại làm vậy?” Bạch Trì áp giải hắn ra ngoài, “Anh không có tình người à? Không cảm thấy mấy đứa trẻ đó rất tội nghiệp ư?”

“Đồ thí nghiệm thì vẫn chỉ là đồ thí nghiệm.” Người nọ nói chuyện, thanh âm rất bình tĩnh, “Mỗi người đều có vận mệnh riêng.”

Bạch Trì nhú chặt hai hàng lông mày, “Vận mệnh của người ta chẳng tới phiên các người định đoạt.”

“Cho nên mới thú vị.” Người nọ chậm rãi xoay đầu, cười cười liếc Bạch Trì, có chút cứng ngắc, “Người mạnh có thể nắm trong tay vận mệnh của người khác, kẻ yếu chỉ có thể bị người ta nắm, đây là thể giới.”

Khi nói chuyện, mọi người đều đã xuống lầu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa lúc nghe thấy câu kia, xoay đầu lại nhìn, chỉ thấy Bạch Trì tính tình luôn tốt một tay ấn người kia xuống đất, sau đó bước sang bên cạnh đứng thờ, không biết là do mệt hay tức giận.

Triệu Trinh lắc đầu.

Lúc này, Bạch Cẩm Đường chậm rì rì đi tới, phía sau là cặp song sinh đang kéo người một người canh gác như kéo chó.

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua, phát hiện người kia bị đánh bầm dập, bất mãn liếc Bạch Cẩm Đường, “Sao lại xài hình phạt riêng?”

Bạch Cẩm Đường nhún vai, “Ai biểu hấn đẹp chi.”

Bạch Ngọc Đường rút khoeo miệng, hạ giọng nói, “Chúng ta là cảnh sát, không phải xã hội đen, anh hai!”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, còn thật sự nói, “Cho nên anh mới muốn giáo dục hấn, để hấn hưởng thụ một chút loại cảm giác bị người ta nắm vận mệnh trong tay thú vị tới cỡ nào.” Nói xong, bảo cặp song sinh ấn người xuống đất, sau đó đi sang một bên đứng.

Triển Chiêu nhìn hai người canh gác, “Cách nhìn nhận vấn đề rất giống nhau a...”

Sau khi gắng hỏi, tất cả nhân viên đều có cách nói rất nhất trí, vẻ mặt cũng mang loại chất phác tương tự.

Triển Chiêu mở mắt bọn họ xem thử, dăm chiêu — Bị thôi miên khổng chế, là cao thủ...

Lúc này, chợt nghe Triệu Trinh hỏi, “Mọi người... có nghe thấy tiếng gì không?”

Lạc Thiên gật đầu, “Có, tiếng ong ong ong, tôi vừa mới nghe thấy.”

“Cái gì ong ong ong?” Đội trưởng đội đặc công áp giải người lên xe, khó hiểu hỏi.

Mọi người trầm mặc một lát, cẩn thận nghe, ngay lúc không rõ ràng, Bạch Ngọc Đường mở miệng, “Là tiếng trực thăng.”

“Ghost giấu trực thăng vì muốn bỏ chạy?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Không phải.” Bạch Ngọc Đường chắc chắn lắc đầu, “Trực thăng đang đáp xuống chứ không phải cất cánh.”

Mọi người cùng xoay đầu nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng vội vàng lắc đầu, “Ta không có xin!”

Trong lòng mọi người hồi hộp — Chẳng lẽ có viện trợ từ bên ngoài?

Xa xa, Mã Hán nhắm về phía dây thừng treo lơ lửng trên trực thăng — Muốn chạy à? Đâu dễ dàng vậy, mi đừng hòng nghĩ tới!

424. Quyển Iv – Vụ Án 14 – Chương 34

Chương 34: Văn chương.

Mã Hán bắn rớt dây thừng treo lơ lửng trên trực thăng, Eugene ngồi dưới đất nâng cằm, nhin không được huyết sáo, “Thiên phú kinh người nha, có muốn theo tôi đi kiếm tiền không, làm cảnh sát chỉ uống quá...”

Nói còn chưa xong, sau lưng liền cảm thấy từng trận gió lạnh.

Xoay đầu lại, liền nhìn thấy Mã Hân nhìn mình như hổ rình mồi, “Anh thử lặp lại lần nữa coi, tôi nói Tước gia thôi miên anh, để anh tự cạo đầu mình!”

Eugene hít một hơi lãnh khí, theo bản năng che đầu mình lại.

Bạch Diệp và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, cô bé này thật khủng khiếp, liếc mắt một cái đã thấy “nhược điểm” của Eugene!

Mã Hán lại nổ thêm một phát súng vô tình.

Công Tôn thấy hấn không bắn trúng gì cả, tò mò, “Bắn vào không trung?”

Mã Hán không nói chuyện, trông có vẻ rất tập trung.

Triệu Hồ nhẹ nhàng khoát tay, chỉ về hướng xa xa.

Công Tôn mờ mịt.

Eugene đẩy mắt kính dùng làm trang sức trên mũi, nện chân cười to, “Tên Punk kia phỏng chừng chưa bao giờ mệt như vậy, a há há há!”

Công Tôn kinh ngạc, chẳng lẽ vừa rồi Mã Hán bắn trúng Cello?

Sau đó, Mã Hán lại nổ thêm một phát súng.

Công Tôn nhìn thấy cánh dưới của trực thăng xuất hiện mấy đốm lửa, trực thăng cũng bắt đầu lắc lư.

“Bắn trật?” Công Tôn hơi buồn bực.

Mã Hán ngẩng đầu, nhú mày nói, “Hình ảnh thật quỷ dị.”

Mọi người cùng nhau xoay mặt nhìn, chỉ thấy trực thăng bay giữa không trung.

Phía trước trực thăng là đỉnh núi, có một người đứng ở đó, không biết người đó đã trèo lên từ khi nào, thân hình gầy yếu, áo khoác bay phấp phật do gió của cánh quạt trực thăng tạo ra, tóc dài bay bay.

“Đó chẳng phải là Triệu Tước ư?” Triệu Hồ nhú mày.

Mã Hán nhắm mắt, bắn thêm hai phát, phần đầu và phần đuôi của trực thăng cũng bắt đầu bốc hỏa.

Công Tôn bọn họ cũng hiểu ra, cái này căn bản chẳng phải bắn trật, mà là đang cảnh cáo. Triệu Tước không mang vũ khí đứng trước mặt trực thăng, đối phương nếu có vũ khí chắc chắn sẽ công kích ông.

Hành vi của Mã Hán đúng như yêu cầu của Triệu Tước, yểm trợ.

Trực thăng của đối phương cũng không phải quân dụng, bởi vậy không có súng, người trên phi cơ chỉ có thể chọn phương pháp tới gần, Mã Hán chính là bắn cảnh cáo người kia — Hấn có thể bắn rơi trực thăng bất cứ lúc nào, hoặc là đánh gục người bên trong bất kể là ai, bởi vậy muốn đối phương phải thành thật một chút.

Bạch Diệp nhìn chăm chú Triệu Tước thật lâu, sau đó xoay người rời đi.

“A?” Mã Hán đuổi theo, “Chú Bạch, chú đi đâu vậy? Tước gia nói có quà cho chú mà.”

Bạch Diệp hơi xoay đầu lại, thản nhiên cười cười nhìn Mã Hán, tuy cười nhưng nhìn rất bắt mắt, “Tôi đã biết hấn muốn tặng gì cho tôi rồi.”

Tất cả mọi người sững sờ.

Bạch Diệp lắc đầu, “Tôi không thích.”

Bạch Diệp nói xong, thả nhanh cước bộ, sau đó biến mất trong màn đêm, trên sân thượng chỉ còn lại Mã Hán bọn họ, xoay đầu nhìn về phía Eugene.

Eugene nhún vai, “Tôi thích!”

Mọi người đều không hiểu được, Triệu Tước đứng trên đỉnh núi phía xa, đột nhiên vươn tay, một tay hướng lên trên, một tay nhẹ nhàng kéo trong không trung... Động tác giống như đang kéo violin.

Lập tức truyền tới thanh âm phập phồng u oán, mang theo sầu bi ảm đạm, cùng với một cảm giác trang nghiêm nói không nên lời.

Triệu Hồ ngoáy lỗ tai, “Ai nha, ở đâu ra vậy?”

Mã Hán kinh ngạc che miệng, “Trên tay chú ấy không có cầm đàn!”

Eugene nâng cằm thờ dãi, “Chiêu này của Triệu Tước, thằng nhóc Triển Chiêu sẽ không thấy, nếu mà thấy phỏng chừng sẽ dậm chân đùng đùng.”

Mã Hán đột nhiên ngẩng đầu, “Chưa chắc.”

...

Trước khe núi xa xa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra ngoài nhìn lên đỉnh núi.

Bạch Trì kinh ngạc hỏi Triệu Trinh, “Anh có nghe thấy gì không! Sao có thể?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, thấy khoe miệng hằn cong lên ba phần.

“Anh rốt cuộc biết Triệu Tước giết người kia bằng cách nào rồi.” Bạch Cẩm Đường đột nhiên mở miệng.

Tất cả xoay đầu lại nhìn hấn.

Bạch Cẩm Đường trả lời, “Còn nhớ hôm ở biệt thự, có người đánh lén, Triệu Tước chưa động một ngón tay, đối phương đã chết?”

Bạch Ngọc Đường theo bản năng nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn Triệu Tước đứng trên núi, mở miệng, “Loại này gọi là thôi miên giác quan, là một mảnh khoe bịp người.”

“Mảnh khoe bịp người...” Triệu Trinh thì thào nói, “Có ý gì?”

“Tôi đề nghị cậu đừng sử dụng chiêu này vào ảo thuật.” Triển Chiêu nhắc nhở, “Nếu như cậu muốn bị khai trừ, về sau cũng bị cấm diễn xuất.”

Triệu Trinh cười gượng hai tiếng, “Cám ơn đã nhắc nhở.”

“Em vẫn chưa hiểu.” Bạch Trì tò mò nói.

Triển Chiêu hỏi Bạch Trì, “Em có sợ đau không?”

Bạch Trì lắc đầu, “Không sợ.”

Triển Chiêu gật đầu, “Lại đây, anh làm thử cho em xem.”

Bạch Trì vươn tay.

Triển Chiêu đột nhiên làm động tác bật lửa.

Bạch Trì rút tay lại, “Ái da...”

Lại nhìn ngón tay, trên đó có một bọt nước.

“Oa...” Triệu Trinh đau lòng, thổi ngón tay cho Bạch Trì, nhìn Triển Chiêu, “Sao cậu lại làm thật?”

Bạch Trì kinh ngạc nhìn ngón tay mình, sau đó nhìn Triển Chiêu, “Sao có thể...”

“Động tác ám thị lừa gạt đại não của em, sau đó đại não sẽ đi lừa gạt thân thể.” Triển Chiêu nói rất chậm, “Bởi vì em biết lửa rất nóng, sau khi bị phỏng sẽ nổi bọt nước.”

Bạch Trì hơi ngẩn người, trên cánh tay mình đúng là có một vết phỏng, đó là do trước đây nghịch thuốc lá của ba ba mà bị thương, sau đó bị nổi bọt nước, đau rất lâu, rồi còn để lại sẹo.

Trong lòng mọi người đều trở nên lạnh lẽo — Nói cách khác, chỉ cần từng bị dao đâm, rồi làm tư thế đâm dao, vậy mình cũng sẽ bị đau? Vậy nếu từng bị bắn, một khi làm động tác bắn...

Bao Chứng lắc đầu, bước sang bên cạnh nhìn đồng hồ, tính thời gian.

“Một năng lực thật đáng sợ.” Đội trưởng đội đặc công nhìn Triển Chiêu, “Giết người không cần tự ra tay, quả thật là một sát thủ cực mạnh.”

Bạch Ngọc Đường xoay đầu lại liếc hấn, biểu tình không hề thân thiện.

Đội trưởng đội đặc công nhú mày, tựa hồ còn muốn nói, nhưng khi nhìn ánh mắt của Bạch Ngọc Đường, hấn liền nuốt lại.

Bạch Ngọc Đường xoay đầu trông Triển Chiêu — Mai mốt đừng có khoe khoang nữa, tự tạo nguy hiểm cho bản thân.

Triển Chiêu sờ sờ mũi — Bị chữ... Đột nhiên, hắn vươn ngón trỏ, đặt lên môi nhìn đội trưởng đội đặc công, “Xuyt” một tiếng.

Đôi phương hơi sững sốt, sau đó sợ tới mức nhảy lên, “Cậu làm gì vậy?”

Triển Chiêu cong khoe miệng, “Phải giữ bí mật nha.”

Đôi phương tròn mắt há mồm đứng ở đó, cũng không biết bị cái gì, cảm thấy trong đầu trống rỗng, vừa rồi Triển Chiêu đã nói gì?

Mọi người nhìn nhau — Động tác “Xuyt” của Triển Chiêu lúc này, giống y đúc động tác thường ngày của Triệu Tước.

Mọi người ở đây, ngoại trừ mấy đội viên đặc công, ai cũng đều nhìn thấy động tác này ở Triệu Tước, thật ra bây giờ ngẫm lại, động tác này rất bình thường, rất nhiều người đều đã làm, chỉ có Triệu Tước là vô cùng đặc biệt, tựa hồ mang theo tà khí, vô luận bất cứ chức thể nào cũng không giống, duy chỉ có Triển Chiêu mơ hồ làm ra lại cực kì giống... Nếu hai người đối chỗ cho nhau, động tác kia liền rất trùng khớp!

Bạch Trì bỗng nhiên cảm thấy, kĩ năng bắn súng giỏi, thể lực xuất chúng, kinh nghiệm phong phú, tất cả đều có thể với tôi, duy chỉ có Triệu Tước và Triển Chiêu là mãi mãi không thể đuổi kịp, người đứng trên thần đàn vĩnh viễn làm cho người bên ngoài không thể tưởng tượng được, một loại năng lực thần kì, giống như nó có thể mang tới mọi loại nguy hiểm.

...

Rất xa, Công Tôn nhìn trực thăng đang từ từ bay đi, người vừa rồi trên dây thừng không biết đã văng đi đâu, hai bên khe núi đều là sườn dốc đất lở, hẳn là không ngã chết chứ, bây giờ trực thăng cũng bay đi rồi, phải làm sao đây?

Mã Hán ngẩng đầu nhìn trực thăng bay đi, có chút không biết phải làm gì tiếp theo — Mình có nên bắn rơi trực thăng không?

Nhưng ngay lúc hắn đang do dự, đột nhiên phía xa có một tiếng súng vang lên.

Trên cánh quạt của trực thăng bị xẹt lửa điện, toàn bộ trực thăng đều mất thăng bằng, một đầu đâm vào vách đá, sau đó xảy ra nổ mạnh, ngã vào khe núi.

Bạch Ngọc Đường thấy rõ ràng, nhú mày, “Là do ai bắn?”

“Chắc chắn không phải Mã Hán.” Bạch Trì nhanh chóng nói.

Triệu Hổ và Công Tôn hai mặt nhìn nhau, nhìn nòng súng của Mã Hán không có khói bốc lên.

Mã Hán ngẩng đầu nhìn hai người, thật lâu sau mới nói, “Có thể là Eleven!”

“Sau đó chú ta muốn làm gì?” Công Tôn vẽ mặt nghi hoặc.

Mọi người ở đây đều có một nghi hoặc giống nhau, đột nhiên...

Bên trong khe núi truyền tới tiếng “Phụt”, giống như có ai quẹt diêm, ném vào trong gió, hoặc có ai đó thổi nến.

Sau một lúc im lặng, đột nhiên “Oanh” một tiếng, toàn bộ khe núi bùng lên ngọn lửa... Nhìn vào đó giống như địa ngục sâu thẳm tối tăm, dị thường chói mắt.

“A!” Công Tôn vỗ tay một cái, “Bên trong khe núi đều là xương cốt, trong xương cốt có hàm lượng phốt pho rất cao, có thể châm...” Nói tới đây, Công Tôn lại vỗ đầu, “Không đúng, cũng không đến mức giống như chất dẫn cháy...”

Từ “cháy” vừa ra khỏi miệng, ánh lửa đột nhiên tỏa ra hào quang vạn trượng, giống như phóng khói lửa, có sương khói màu trắng mang theo ánh sáng chói mắt tỏa ra.

Tất cả há to miệng... Nên nói thế nào nhỉ, đẹp đến không tưởng tượng hay là không đẹp, màu trắng bay loạn, màu đỏ của lửa, còn có vẻ dữ tợn của núi đá, mang theo một cảm giác quỷ dị vụn vụn.

“Đây là hiệu quả của đạn phốt pho trắng.” Mã Hán hoang mang.

“Đạn phốt pho trắng là cái gì?” Mã Hán không hiểu lắm.

“Con bé này, khi phốt pho trắng tiếp xúc với khí oxi, đó chính là chất thiêu đốt, hơn nữa khi bám vào cái gì đó, nếu không đốt hết sẽ không tắt.” Eugene chậm rì rì nói.

Mã Hán vĩnh môi, “Mấy thử nghiệm của tôi đều dựa trên hóa học, bớt khoe khoang đi.”

Eugene rút rút khoe miệng, Triệu Hổ giúp giải thích một câu, “Đạn phốt pho trắng khi bắn lên trời chính là pháo hoa, bắn xuống đất chính là đạn lửa.”

Mã Hán hơi há miệng, “Là vũ khí?!”

...

“Có thể là nhiên liệu của lò thiêu.” Bạch Cẩm Đường nhìn khe núi trước mặt bị đốt trụi, cũng may chỗ bọn họ đứng là chỗ rẽ, lửa không có cách lan tràn tới đây, xem ra là để thanh lý.

Triển Chiêu ngẩng đầu, Triệu Tước đã không còn ở đó nữa.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu gọi Bạch Ngọc Đường, “Không thấy Triệu Tước!”

Bạch Ngọc Đường thật ra không thấy bất ngờ, thấp giọng nói với hắn, “Cậu không phát hiện?”

“Phát hiện cái gì?” Triển Chiêu buồn bực.

“Bao cục cũng biến mất rồi.” Bạch Ngọc Đường nói.

Mọi người cùng xoay mặt nhìn xung quanh — Bao Chửng không biết đã trốn đi từ khi nào!

“Hứ!” Triển Chiêu dậm chân, ảo não nói, “Sao lại không đề phòng chứ, ổng khẳng định đã đi giao dịch với Triệu Tước rồi, ổng bắt được người ổng muốn, Triệu Tước làm xong việc muốn làm, còn chúng ta thì tới đây giúp đỡ người ta không công, tiền còn chưa được nhận!”

Dứt lời, hắn chạy đi tìm Bao Chửng.

Bạch Ngọc Đường giữ cánh tay hắn lại, “Không cho đi!”

Triển Chiêu căm giận xoay đầu, bất mãn nhìn Bạch Ngọc Đường, “Lần này khó có cơ hội...”

“Tôi biết.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Nhưng bây giờ nơi nơi đều là phốt pho, lỡ gây ra chuyện gì thì sao!”

Triển Chiêu nhìn khe núi phía xa vẫn còn đang cháy, không nói gì, nhưng vẫn không cam lòng.

“Yên tâm.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên lấy máy định vị của Tưởng Bình đã đưa cho bọn họ, bên trên có một điểm đỏ đang nhấp nháy.

Triển Chiêu tò mò nhìn Bạch Ngọc Đường, “Sao lại?”

Bạch Ngọc Đường nhấc mi, giơ tay áo cho Triển Chiêu nhìn, “Lúc này tôi tháo hai nút áo, một cái lén bỏ vào túi Bao cục, một cái thì lén bỏ vào túi Triệu Tước.”

Triển Chiêu sững sốt thật lâu, đột nhiên nâng mặt Bạch Ngọc Đường lên cần một cái, “Thiên tài!”

Bạch Ngọc Đường xấu hổ khó có khi nào thấy, mọi người hỏi, “Giờ làm gì tiếp đây?”

Bạch Cẩm Đường khinh bỉ nhìn mọi người, “Cháy lớn như vậy tất nhiên phải gọi 119 rồi!”

...

Trầm mặc một hồi, Bạch Trì lấy di động ra gọi xe cứu hỏa.

Thật ra không cần gọi, cháy lớn như vậy, đều kinh động tới cảnh sát và cứu hỏa.

Triển Chiêu bọn họ thành công lui thân, lưu lại đội trưởng đội đặc công cùng mấy đội viên và mấy đứa trẻ không hiểu sao vẫn luôn cảm thấy có gì đó quan trọng mà nghĩ hoài không ra, chờ cảnh sát địa phương tới.

Mọi người dựa theo điểm sáng của Bao Chứng trên máy định vị, tìm được một con đường... Hoàn toàn không bị thể lửa ảnh hưởng, hướng về phía đông.

Ở chỗ rẽ ngay đầu đường, Triển Chiêu bọn họ thành công chặn Bao Chứng lại.

Bao Chứng cầm trong tay cái bao lớn, xấu hổ nhìn mọi người.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ cái bao trong tay Bao Chứng, nói với Lạc Thiên, “Lạc Thiên, giúp Bao cục đem chúng cố về SCI.”

“Nga.” Lạc Thiên bước tới cầm cái bao, mở ra, phát hiện bên trong là tư liệu và một chiếc máy tính.

Triển Chiêu lấy tư liệu lật xem, rút ra một bản đồ rất dày, là bản đồ địa hình cực kì rõ ràng. Bạch Ngọc Đường cũng lật tư liệu xem, nhíu mày hỏi Bao Chứng, “Bao cục... Đây là cái gì?”

Bao Chứng vuốt cằm nhìn trời.

Bạch Trì chạy tới, “A? Đây không phải tư liệu về vụ án thuốc phiện vẫn chưa phá được ư?”

Triệu Trinh nhíu mày, “Nga... Thì ra là những tư liệu về mấy vụ án vẫn chưa phá được.”

Bạch Trì lấy tốc độ cực nhanh lật xem hơn phân nửa, “Oa... Bên trong có hơn mười mấy án chưa phá được!”

Triển Chiêu cắn răng nhìn Bao Chứng, “Đây là điều kiện trao đổi?!”

Bao Chứng xấu hổ, “Ồ thì...”

Bạch Ngọc Đường cũng không biết phải làm sao, nháo nhào nửa ngày, căn bản chẳng phải tư liệu về vụ của Triệu Tước, cũng khó trách Triển Chiêu lại thất vọng.

“Không phải chứ.” Triển Chiêu nhíu mày, “Triệu Tước nói có lợi cho tôi, bình thường ông rất giữ lời mà.”

Tất cả châu đầu vào nhìn máy định vị — Nhưng điểm đỏ của Triệu Tước lại dừng ở đây, không hề di chuyển. Nhìn xung quanh cũng chẳng thấy bóng dáng của Triệu Tước.

Triển Chiêu vươn tay sờ đáy cái bao, quả nhiên tìm được chiếc cúc áo.

Mọi người nhụt chí — Trốn mất rồi.

“Triệu Tước đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi Bao Chứng.

Bao Chứng do dự một lát, chỉ chỉ phía sau, “Hắn đi hướng bên kia.”

Thấy Triển Chiêu bọn họ còn muốn đuổi theo, Bao Chứng mở miệng, “Thật ra hắn đúng là có thứ để lại ấy cậu.”

Mọi người hơi ngẩn người.

Bao Chứng lấy điện thoại ra, không biết gọi cho ai, nói vài câu sau đó cúp máy, nói với mọi người, “Trục thăng đã bị thiêu hủy, người trên đó chưa chết, đều ở trong khe núi, có hai người bị phỏng nặng, đều đã bắt lại.”

Ánh mắt Triển Chiêu sáng lên, “Còn Ghost?”

Bao Chứng lắc đầu, “Đã sớm chạy mất rồi.”

Mọi người nhìn ông với ánh mắt nghi ngờ.

Bao Chứng bất đắc dĩ cười cười, “Chạy thật rồi, ít nhất thì ta không có phận sự bắt hắn, về phần là ai... Ta không thể không chế được.” Nói xong, chậm rãi rời đi.

Triển Chiêu nhìn Bao Chứng đi xa, vẫn luôn cảm thấy thiếu cái gì đó.

“Khụ khụ.”

Lúc này, Triệu Trinh đột nhiên ho khan một tiếng.

Tất cả đều nhìn hẩn.

Triệu Trinh buông tay, trong tay cầm bóp da, còn có hai chiếc di động, một cái máy ghi chép, một quyển sổ, hộp danh thiếp...

“Trinh...” Bạch Trì hoang mang, “Cái gì vậy?”

Triệu Trinh nháy mắt, “Toàn bộ đồ vật trên người Bao cục, lúc này mới lấy được, mọi người mau xem xem cái nào xài được, chọn xong để tôi đem trả.”

Mí mắt Bạch Ngọc Đường giật giật, Bạch Cẩm Đường vỗ vai Triệu Trinh, “Tôi rất vừa ý phong cách làm việc của cậu!”

Triển Chiêu lập tức chạy tới lựa, không có chút gì gọi là cảm giác tội lỗi.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy tốt nhất là đừng nhìn, kéo Lạc Thiên tới bên vách núi, cầm ống nhòm nhìn xung quanh tìm kiếm.

Triển Chiêu lục một hồi, lực chú ý tập trung vào quyển sổ có bìa màu đen.

Hẩn nhanh chóng mở ra xem, càng xem càng nhũn mảy, cuối cùng xem xong, sắc mặt Triển Chiêu có chút biến hóa, trả lại hết cho Triệu Trinh, “Mau trả lại lên, không thôi bảo nổi là chết!”

Triệu Trinh lẹ làng chạy đi trả đồ.

Bạch Cẩm Đường nhìn thần sắc buồn bực của Triển Chiêu, “Sao vậy?”

Triển Chiêu nhìn Bạch Cẩm Đường, chần chờ một lát, vẫn không nói gì.

Bạch Cẩm Đường không hiểu ra sao, còn chưa kịp hỏi, Bạch Ngọc Đường ở bên kia đã la lên.

Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên trượt xuống sườn núi, dẫn mọi người đi về phía trước, nói “Tìm được rồi”, mọi người cũng không biết đã tìm thấy cái gì.

Dọc theo mặt đất gồ ghề đi về phía trước, Bạch Ngọc Đường chú ý tới khuôn mặt Triển Chiêu hơi chuyển trắng, tựa hồ có cái gì làm bản thân phức tạp. Triển Chiêu rất ít khi như thế, gặp phải vấn đề nan giải hoặc có chuyện nghĩ không ra, vẻ mặt thường là hưng phấn, có chuyện gì xảy ra ư?

Bạch Ngọc Đường theo bản năng liếc Bạch Cẩm Đường, Bạch Cẩm Đường chỉ nhún vai — Hẩn cũng buồn bực.

Mọi người đi về hướng đông, đi rất xa thì tới đường quốc lộ trước miệng khe núi, có một chiếc xe đang đậu.

Trước chiếc xe jeep, có một bóng người màu đen đang nằm.

Bạch Ngọc Đường rút súng ra, cùng Lạc Thiên bọc sang bên kia, phát hiện thì ra là người chết.

Triển Chiêu ngồi xổm xuống xem xét.

Bạch Ngọc Đường nhận ra khuôn mặt bất nam bất nữ này, nói với Triển Chiêu, “Là Ghost cuối cùng.”

Triển Chiêu chỉ chân thi thể, ở đó có một cái lỗ.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống kiểm tra, hoang mang nhìn Triển Chiêu, “Ngắm từ phía trên theo hướng nghiêng tạo thành, ngay lúc hẩn chuẩn bị mở cửa xe.”

Triển Chiêu không rõ ý nghĩa lắt léo, “Triệu Tước nói, phương pháp tốt nhất trừng phạt một người...”

“Là cho hẩn hy vọng rồi làm hẩn thất vọng?” Bạch Ngọc Đường nói, sau đó lắt léo, “Đúng là cho hẩn hy vọng sau đó giết hẩn...”

“Người này chết như thế nào?” Lạc Thiên nhìn hai mắt thi thể nhìn lên bầu trời, toàn thân chỉ có một lỗ ở chân, không thể a, máu đầu có chảy nhiều lắm, sao mà chết được?

“Trúng độc?”

“Trúng đạn.” Triển Chiêu đột nhiên vươn tay, lấy tay làm ra thủ thế bắn súng, ngón trỏ dè lên trán thi thể.

Bạch Cẩm Đường vươn tay dè trán hẳn, quả nhiên bị móp...

“Là do Triệu Tước giết ư...” Bạch Cẩm Đường lầm bầm, “Chết kiểu này thật đúng là làm trái lẽ thường.”

Bạch Ngọc Đường bước tới bên cạnh chiếc xe, ngồi xổm xuống nhìn, trên mặt đất có mười lọ ống nghiệm bị vỡ, còn có một đồng giấy bị đốt thành tro, gió núi thổi qua, đem tro tàn bay đi trong gió.

“Tin tin...”

Mọi người bị tiếng còi xe gọi, ngẩng đầu nhìn về phía xa, ở giữa quốc lộ có một chiếc xe màu đen.

Kính xe kéo xuống, Triệu Tước thò đầu ra ngoài, hôn gió với mọi người.

Trong khoảnh khắc Triệu Tước xoay cửa kính, mọi người thấy người lái là Bạch Diệp.

Xe rất nhanh chạy đi, dùng tốc độ không cho phép ai đuổi theo, biến mất trong màn đêm.

Triển Chiêu thở dài, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Vụ án coi như đã kết thúc.”

“Cậu có còn... nghi vấn gì không?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu lắc lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Vậy thì tốt rồi.”

Triển Chiêu xoay người, cùng mọi người rút lui.

Quyển sổ lúc này, trên đó là chữ viết của Triệu Tước, quyển sổ đó là nhật ký của Triệu Tước viết hai mươi năm trước. Trong đó có ghi một chuyện. Triển Chiêu biết, đó mới là món quà chân chính mà Triệu Tước cho hắn. Màn đêm năm đó vô cùng thâm trầm, dù cho chỉ xốc lên một góc nhỏ nhìn vào, Triển Chiêu đã cảm thấy rợn người kinh khủng, đó là điều khó có thể thừa nhận.

...

Ba ngày sau, mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị về thành phố S.

Bạch Cẩm Đường nhận được tin nhắn của Triệu Tước, ông nói ông rất thích chiếc xe lửa này, vì thế cho hắn một địa chỉ, bảo hắn mau phái người mang chiếc xe lửa tới đó.

Việc khổ sai này đương nhiên là giao cho cặp song sinh rồi, Đại Đình Tiểu Đình tìm mấy cái chiếc container, còn vận dụng máy bay vận tải, làm rất hoành tráng.

Bạch Ngọc Đường mấy ngày nay đều quan sát biến hóa của Triển Chiêu, ngoại trừ ngăn người đêm kia ra thì không có gì khác. Bây giờ đã khôi phục thái độ bình thường, hơn nữa còn thoải mái không ít, lại có chút hoạt bát.

Bạch Ngọc Đường cũng không hỏi, nếu muốn nói, Triển Chiêu sẽ tự nói, Triển Chiêu không nói tuyệt đối không phải vì giấu diếm cái gì, mà là không biết mở miệng thế nào, Bạch Ngọc Đường đương nhiên sẽ chờ đợi, không hề nóng nảy.

Mọi người thu dọn xong, lúc chuẩn bị đi thì không thấy Mã Hán đâu.

Triệu Hồ bĩu môi lắc đầu, “Mới sáng sớm ảnh đã ra ngoài, nói có việc phải lo, bảo chúng ta về trước, không cần chờ.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Dù sao cũng không vội, Bạch Ngọc Đường bảo Triệu Hồ nhắn cho Mã Hán, làm xong thì tập hợp ở sân bay.

...

Lúc này, ở trước cửa bãi đỗ xe của đại học T, có một chiếc xe Jeep đang đậu, có một người mặc đồ đen đem hai cái thùng bỏ vào cốp xe.

“Một thi thể, một khẩu súng, chú cứ định chạy hiên ngang trên đường vậy à?”

Phía sau có một thanh âm truyền tới.

Người mặc đồ đen xoay lại, trên mặt đeo kính râm, trên trán có dán băng keo cá nhân, xem ra là bị trầy da. Đóng cốp xe lại, tháo kính xuống, là Eleven, nhìn người phía sau, hai tay đút túi quần, một thân áo đen, Mã Hán.

“Cậu trưởng thành rồi, về sau không cần ta nữa.” Eleven mở miệng nói, “Mấy phát súng hôm qua rất khá.”

Mã Hán nhìn Eleven, “Chú hợp tác với Triệu Tước là vì báo thù cho K?”

Eleven từ chối cho ý kiến, hơi nhướn mày, “Cứ coi là vậy đi.”

“Báo thù xong rồi?” Mã Hán hỏi.

“Chỉ vừa bắt đầu thôi.” Eleven cười ảm đạm, “Mới chỉ là mở đầu, sao lại kết thúc sớm vậy được.”

Mã Hán nhíu mày, “Giết chết người hợp tác với chú là Ghost, Ghost nếu đã chết rồi, chú tiếp tục làm sát thủ để làm gì?”

“Hắn không phải người hợp tác.” Eleven lắc đầu, “Hắn là người duy nhất giống ta tồn tại trên đời này, ta cũng chẳng phải đi báo thù, chỉ là có vài người phải trả giá, là bọn họ, cũng chính là chúng ta.”

Mã Hán nhíu mày, nhưng chưa kịp mở miệng, Eleven đã nói tiếp, “Kỹ thuật của cậu rất hoàn mỹ, không hề sót mẻ, nhưng cậu không thích hợp làm sát thủ, chỉ thích hợp làm cảnh sát, có biết tại sao không?”

Mã Hán lắc đầu.

“Lâu như vậy mà vẫn chưa hiểu?” Eleven đeo kính mắt, “Nhưng mà đừng lo, cậu còn trẻ, còn nhiều thời gian, chờ tất cả chấm dứt, cậu sẽ tìm ra đáp án.” Nói xong, mở cửa xe, leo lên, xoay đầu xe, lúc chạy ngang qua Mã Hán, ngừng lại.

“Giúp ta hỏi thăm Bạch Ngọc Đường.” Eleven rút ra một điều thuốc, “Còn có Triển Chiêu nữa.”

“Chờng nào mới chấm dứt?” Mã Hán vươn tay lấy bật lửa, mời thuốc cho Eleven.

Eleven theo bản năng nhìn về chiếc bật lửa, điều thuốc được mời lửa, đồ đen giao nhau, sương khói ảm đạm.

“Sẽ có một ngày chấm dứt.” Eleven nhún vai, “Không có gì là mãi mãi.” Nói xong, khởi động xe, rời đi.

...

Trên máy bay, Triệu Hổ và Mã Hán đang chơi cờ tỷ phú, một đám vây xung quanh, cười đùa vô cùng huyên náo.

Bạch Ngọc Đường dựa vào Lisbon, ngẩn người.

“Nè.” Triển Chiêu vỗ đầu gối hắn, đưa qua một ly cà phê.

Bạch Ngọc Đường nhận lấy, hỏi Triển Chiêu, “Lại nói, năm đó ngộ sát Tân Tân, rốt cuộc là ai?”

“Đạn.” Triển Chiêu cũng dựa vào Lisbon, nằm kế bên Bạch Ngọc Đường, trong tay cầm ly cà phê nóng hằm hập.

“Đạn?”

“Có biết tại sao khi Eleven dạy Mã Hán bắn súng, điều đầu tiên chính là dạy hắn không được gây thương tổn khác không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Có thể nói là sát thủ cũng có trái tim lương thiện?”

“Ai.” Triển Chiêu lắc đầu, “Là do sở thích.”

“Có ý gì?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Sát thủ chưa chắc lương thiện, nhưng mọi người đều có sở thích, hành động nâng súng Eleven trước đây của Mã Hán, làm cho Eleven cực kì thích đứa bé này, không hơn.” Triển Chiêu chậm rãi nói, “Nếu cậu thích một người, cậu sẽ làm gì?”

Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu, “Tận lực tránh mọi thương tổn cho hần.”

“Dạy một người có thiên phú và hoàn cảnh cuộc sống như Mã Hần, là muốn hần dừng vì năng lực của mình mà ngộ thương người khác sau đó hối hận cả đời.” Triển Chiêu nói, “Mà nếu thích một cậu bé như Tân Tân, sống trong hoàn cảnh xung quanh đều là sát thủ, cậu sẽ dạy nó cái gì?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, “Dạy nó làm sao để tránh bị người ta làm mình bị thương.”

“Nói thẳng ra?”

“Dạy nó phải trốn ở đâu mới không bị bắn trúng.” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Tân Tân nhớ kỹ, cho nên lúc phát sinh chuyện đầu súng, nó đã trốn trong góc, cho nên mới bị đạn lạc giết chết?”

“Điểm quan trọng cũng chẳng phải do ai bắn viên đạn đó.” Triển Chiêu uống một hớp cà phê, “Quan trọng là, ban đầu cậu muốn cứu một người, nhưng lại biến thành hại họ, giống như ông trời lúc nào cũng nhắc nhở bên tai cậu, cậu đã làm gì, cậu đã mang tới tai họa gì cho người ta, làm cho cậu ăn không ngon ngủ không yên, quả thực là một tra tấn gấp trăm lần.”

“Kính hỉ mà Triệu Tước nói...”

“Là phát tiết, cũng là giận chó đánh mèo.” Triển Chiêu cười thản nhiên, “Bất kể là ai, một khi làm thương tổn đến người mình yêu, cho dù là vận mệnh, chú ta cũng muốn phá hủy, kể cả kết cục là cái chết, Triệu Tước vẫn muốn biến nó thành một lễ tang xinh đẹp nhất, đàn một khúc trầm hờn êm tai nhất, tặng cho bọn họ một bữa tiệc đưa tiễn hạnh phúc mà vĩnh viễn cũng không thuộc về họ.”

Bạch Ngọc Đường cảm ly cà phê tới xuất thần, “Triệu Tước vì Bạch Diệp phá hủy tất cả địa điểm, giết chết tất cả những người liên quan tới Tân Tân, ngọn nguồn của việc giận chó đánh mèo...”

Triển Chiêu gật đầu, “Cả người Triệu Tước, chỉ có biểu tượng là bình thần, tình cảm của chú ta cũng là cuồng loạn, bất kể là yêu hay hận.”

“Trước khi Bạch Diệp đi, có vẻ rất bất đắc dĩ.” Không biết đã nghe lén từ khi nào, Công Tôn cũng vào nhập cuộc, “Chú ta còn nói không thích.”

“Đương nhiên là không thích rồi.” Triển Chiêu mỉm cười, “Triệu Tước giúp Bạch Diệp học cách căm ghét vận mệnh, chứ không phải căm giận chính mình.”

“Triệu Tước điên rồi, người ta một là thuận theo vận mệnh hai là chống lại nó, còn Triệu Tước lại đặt tới trình độ báo thù vận mệnh ư?” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Tự mình hủy diệt a...”

“Làm người giám hộ cho Triệu Tước.” Triển Chiêu nhắc nhở, “Bạch Diệp chắc chắn sẽ rất đau đầu.”

“Chú ta muốn Bạch Diệp cùng điên với mình...” Công Tôn bất đắc dĩ, “Cái này là cực hạn của yêu? Còn bị dị dạng nữa.”

“Chắc chắc.” Triển Chiêu xua tay, “Đừng nghĩ phức tạp quá, Triệu Tước chỉ là một đứa trẻ đơn giản bị phá hư nhưng không muốn bị người ta phá, vậy thôi.”

...

“Hắt xì...” Triệu Tước xoa xoa mũi, buồn ngủ xoay người, nhìn Bạch Diệp bên cạnh.

Bạch Diệp thì xoay mặt nhìn người bị trói còn bị bịt miệng ở phía sau, nhú mày nhìn Triệu Tước, “Em chế tạo hiện trường giả là hần đã chết, mang người về đây, chuẩn bị cái gì vậy?”

Triệu Tước nhẹ nhàng đặt ngón trỏ lên môi, cười tà khí, “Đương nhiên là chuẩn bị thiên tiếp theo, chỉ mới là nhạc dạo đầu, không kết thúc dễ dàng vậy đâu.”

— KẾT ÁN —

425. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 1

Vụ án thứ 15 : Con thuyền ma quái

Chương 1 : Hồn phách sôi trào

Cuối tháng bảy, hè nóng bức, nhiệt độ không khí phút chốc đã đạt đến gần 400, và cứ giữ như thế cả một ngày trời... Thành phố S tự nhiên lại phải nghênh đón một đợt cúp điện lớn.

Sự thoải mái mà phòng máy điều hòa tạo ra sau khi bị ánh nắng chói chang rọi cả nửa giờ, đã không còn sót lại chút gì, cả tòa nhà cảnh cực lúc này y hệt một cái lồng hấp bự, mà chủ yếu là nhà cao tầng có rất nhiều cửa sổ mở không được, vì vậy nguyên tòa nhà lớn đẹp đẽ, chúng cảnh sát cả một tập đoàn “áo quần xộc xệch” ướt sũng đi qua đi lại không ngớt.

Bao Chứng cởi áo sơ mi ngoài ra, cầm một cái nẹp văn kiện làm quạt đi tới cửa văn phòng SCI, vừa nhìn vào trong, sững sốt.

Bên trong văn phòng rộng lớn, còn lại mỗi một mình Bạch Trì.

Bạch Trì mặc áo sơ mi trắng, quần short tự xắn, một tay cầm miếng đá chậm cổ, một tay dùng máy làm vài ly đá bào.

“Sao lại chỉ có một mình cháu?” Bao Chứng đi vào, trái phải nhìn một chút, “Ngọc Đường bọn họ đâu? Ra ngoài làm việc rồi?”

Bạch Trì làm cho Bao Chứng một ly đá bào vị chanh, chỉ chỉ phòng pháp y phía sau, “Đều đang ở trong phòng của Công Tôn tránh nóng rồi ạ.”

Bao Chứng suy nghĩ một chút, khoe miệng nhếch lên —— cực cảnh sát có thiết bị phát điện riêng, bởi vì có vài nơi nhất định phải cung cấp điện, chẳng hạn như phòng máy dữ liệu, chẳng hạn như phòng lạnh cất vật chứng, và thêm nữa là ... tủ lạnh của phòng pháp y.

Bao Chứng giúp Bạch Trì bưng cái khay, đem hơn mười ly đá bào tới cửa phòng pháp y, đẩy cửa, lập tức nhìn thấy một tình cảnh quỷ dị.

Cửa mở, một luồng mát mẻ tràn tới, thực sự là dễ chịu...

Trên bàn giải phẫu đang có vài người cùng ngồi, đọc sách có, chơi game trên ipad có, ngồi nói chuyện phiếm có. Vài cái tủ cất thi thể dựng ở một bên tường trong phòng giải phẫu bị mở, bên trong không có thi thể, khí lạnh là từ đó tỏa ra.

Mọi người ngẩng đầu, sau khi nhìn chằm chằm khuôn mặt đen thêm vài phần của Bao Chứng khoảng ba mươi giây thì đồng loạt đứng dậy lấy đá bào.

Bao Chứng lắc lắc đầu đi đến, tiện tay đóng cửa, đưa cái nẹp văn kiện cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhận tài liệu, không nhìn đã hỏi, “Có án gì ạ?”

“Khụ khụ.” Bao Chứng khê ho khan một tiếng, “Không tính là án tử được, tính là nhiệm vụ thôi, xem các cậu có thấy hứng thú hay không.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— nhiệm vụ đặc biệt sao? Trên cơ bản cảnh cực đã phân công rõ ràng, SCI lập ra để bắt sát thủ liên hoàn hoặc biến thái, rất ít tiếp nhận công tác khác.

Bạch Ngọc Đường mở tài liệu nhìn qua lập tức khép lại, “Cái gì mà mắc ói vậy chứ?”

Triển Chiêu biết anh gần đây ngoại trừ bệnh sạch sẽ ra còn có thêm chứng sợ hãi sự dày đặc, cho thấy áp lực tâm lý của anh đang tăng lên theo mức lụy thừa.

Công Tôn đã lấy được tài liệu qua, “Cái gì mà mắc ói đâu? Tôi thích!”

Mở nẹp văn kiện, bên trong có những tấm ảnh chụp khổ A4, hình như được chụp dưới nước, nền ảnh xám xịt còn có một chút tạp chất đáy, rong bèo cùng với ánh đèn pha màu xanh lục.

Ở chính giữa tấm hình là một cái rương cổ xưa, công nghệ chế tạo bằng vòng đồng cùng đinh tán gắn chặt vào gỗ, cộng với một chút họa tiết khắc hoa văn cổ điển, cố gắng lắm mới nhìn ra là đó là đồ cổ. Bên trên mặt rương bám đầy rong rêu và vỏ sò, nắp đang được một người mặc đồng phục lặn màu đen mở ra, tuy chỉ chụp mỗi bàn tay, nhưng hiển nhiên đây không phải trọng điểm của tấm ảnh.

Trọng điểm của tấm ảnh là, trong cái rương lớn được phát hiện ở đáy biển theo kiểu giấu kho báu này, chứa không phải vàng bạc châu báu hay đồ gốm sứ quý giá gì, mà là một rương toàn đầu lâu trắng hếu.

“Oa...” Công Tôn khẽ nhếch khóe miệng biểu thị thứ này siêu cấp phù hợp với gu thẩm mỹ của anh.

Triển Chiêu vươn qua nhìn, “Đây là cái gì vậy?”

“Lâm Nhược, có nghe qua tên này chưa?” Bao Chứng hỏi.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, “Vị thương nhân trẻ tuổi ấy à?”

“Cẩm Đường cùng cậu ta hình như rất quen thuộc.” Công Tôn vừa đưa ảnh chụp ọi người xung quanh thưởng thức, vừa nói, “Bọn họ vẫn thường hợp tác làm ăn, Cẩm Đường nói cậu ta là người thông minh.”

“Ồ.” Triệu Hổ giật mình, “Bạch đại ca rất ít khen người nha?”

“Trong ấn tượng của tôi anh ấy chỉ mới nói là Miêu Nhi thông minh thôi.” Bạch Ngọc Đường liếc sang Triển Chiêu.

Mọi người cùng nhau nhìn phía Triển Chiêu đang bưng ly đá bào ngâm cái muỗng xem ảnh chụp —— cao cấp như thế sao?

Triển Chiêu ngẩng mặt suy nghĩ một chút, “Lâm Nhược... Nga, chính là Lâm Nhược mới mười sáu tuổi đã giành được được quán quân cờ vua, sau đó chuyển sang làm bất động sản, bất ngờ giàu lên sau một đêm, rồi rút khỏi trước khi suy giảm bất động sản xảy ra, sau đó dựa vào thông minh tài trí chuyển sang tiếp cận hơn mười ngành nghề, đều thành công mỹ mãn, năm nay còn chưa đến ba mươi tuổi, là No.1 trong top 5 King của thành phố S đây sao?”

Mọi người trầm mặc chốc lát.

Bạch Ngọc Đường đặt ly đá bào xuống, quay sang hỏi Triển Chiêu, “Cậu sao biết rõ thế?”

Triển Chiêu tiện tay cầm lấy tạp chí sáng nay đưa tới, “Đó, tôi vừa xem qua, thần kỳ ghê, đương kim No.1 trong top 5 King của thành phố S lại không phải là anh hai.”

“Khụ khụ.” Công Tôn ho khan một tiếng, “Anh hai của cậu đã kết hôn rồi!”

Tất cả mọi người cười xấu xa —— Công Tôn thật tích cực nha!

Bạch Ngọc Đường cầm lấy tạp chí lật lật, là tạp chí Tài chính và Kinh tế số mới nhất, mỗi một số đều sẽ tỉ mỉ giới thiệu một vị nhân sĩ thành công ở trang nhất, Bạch Cẩm Đường cũng từng được lên, từ ảnh chụp vị họ Lâm này xem ra, thật là tướng mạo đường đường, thân hình gương mặt tài năng đều rất OK, nhiệt tình với hoạt động từ thiện, yêu thích vận động, bằng cấp rất cao, xuất thân cũng tốt, có vẻ tính tình cũng không tệ lắm, nhân duyên vô cùng đào hoa, quả thực nhân trung long phượng mã trung xích thố.

*nhân trung long phượng mã trung xích thố: long phượng trong đám người, Xích Thố trong đám ngựa

”Chậc.” Triệu Hổ nhìn lướt qua, “Mấy vị hào phú đẹp trai trong truyền thuyết gần đây rất phổ biến nha.”

“Người này có quan hệ gì với cái rương chứa xương khô kia à?” Công Tôn hiếu kỳ hỏi Bao Chứng.

“Nga, Lâm Nhược có một sở thích, biết không?” Bao Chứng hỏi.

Công Tôn trả lời, “Có phải là đi lặn không à? Tôi từng nghe Cẩm Đường nhắc đến, những vùng nước lớn trên thế giới cậu ta đều đã lặn qua.”

Mọi người kỳ quái, tên Lâm Nhược này cùng đại ca Bạch gia thực sự quan hệ không tồi à, ngay cả sở thích cũng biết, còn có thể nói cho Công Tôn...

“Lâm Nhược gia thế hiển hách, bậc cha chú cùng tổ tiên đều là những người rất ưu tú, cha cậu ta với hai người cha của các cậu cũng rất quen thuộc.” Bao Chứng nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một chút.

“Nói cả nửa ngày rồi.” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Rốt cuộc là nhiệm vụ gì à?”

“Là thế này.” Bao Chứng cau mày, “Nửa tháng trước, Lâm Nhược cùng mấy người bạn đi lặn ở vùng biển quốc tế. Đó là nơi lưu truyền sự kiện con thuyền Emilia chìm hồi trước, bọn họ đã phát hiện cái rương ở đây.”

“Thuyền Emilia ? !” Triển Chiêu mạnh mẽ ngẩng đầu, vừa nãy bởi vì quá nóng mà ỉu xiu không có chút tinh thần nào, giờ đây trong mắt lại lóe lên tia sáng vô cùng kỳ dị.

Bạch Ngọc Đường buồn cười nhìn anh, “Miêu Nhi, có cần hưng phấn vậy không?”

“Bạn chưa từng nghe qua về thuyền Emilia?” Triển Chiêu kích động.

Bạch Trì hiếu kỳ, “Trong danh sách mười vụ chìm thuyền lớn của thế giới không có con thuyền nào là Emilia nha, em cũng chưa từng nghe qua.”

“Emilia không phải thuyền chìm.” Triển Chiêu mỉm cười, “Là thuyền ma.”

“Thuyền...” Mọi người lúc này đều ngưng mày tròng lớn mắt, biểu tình vô cùng thống nhất, “Thuyền ma? !”

“Cũng chính là con thuyền âm hồn trong truyền thuyết?” Triệu Hổ xác nhận lại một lần.

Triển Chiêu nở nụ cười, gật đầu.

“Nhưng trong danh sách mười con thuyền ma của thế giới cũng không có Emilia.” Bạch Trì gãi đầu.

Tất cả mọi người buồn cười nhìn cậu — thẳng nhóc này đã xem bao nhiêu danh sách top mười của thế giới vậy

~Triển Chiêu ăn xong đá bào, chống chân hăng hái bưng bưng nói, “Emilia là một con thuyền hầu như đã bị lãng quên, thế nhưng rất có sức thuyết phục, bởi vì khá là hoang đường nên rất nhiều người không biết, tôi là bởi vì nghiên cứu tâm lý học chuyên nghiệp, mới biết được con thuyền này.”

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau, thuyền ma còn có liên quan đến tâm lý học sao?

Bao Chứng cầm đá bào ngồi xuống, quyết định nghỉ một lát cùng thuận tiện hóng mát luôn, để cho Triển Chiêu giảng giải lại ọi người.

“Khoảng một ngàn năm sau công nguyên, giữa vùng Scandinavia của Bắc Âu, có một nhóm người sinh sống, bọn họ là một dân tộc phồn thịnh trên biển, ngay cả thủ đô đế quốc Anh nghe đến đã sợ mất mật.” Triển Chiêu mở đầu luôn bằng một câu chuyện xưa.

SCI mọi người bình thường cũng không phải là loại không học vấn không nghề nghiệp đầu óc ngu si tứ chi phát triển, về mặt tri thức cũng rất hiểu biết, cùng nhau hỏi, “Anh đang nói người Viking?”

*Người Viking dùng để chỉ những nhà thám hiểm, thương nhân, chiến binh, hải tặc ở Bắc Âu vào thời đại đồ đá muộn, trên bán đảo Scandinavia, vùng Đan Mạch, Na Uy, Thụy Điển và Phần Lan ngày nay.

“Đúng.” Triển Chiêu gật đầu, “Tương truyền trong tộc người Viking, có một tên hải tặc rất nổi tiếng, đồng thời hắn cũng là một người ngâm thơ rong, tên là Logan.”

Tất cả mọi người kiên trì nghe.

“Người Viking tin rằng phải dùng cảm chết trận trên biển mới có thể lên thiên đường, nên nam giới thành niên hầu như suốt đời đều ở trên biển chém giết, Logan với trí tuệ, sức mạnh, tài năng của mình, là một tên hải tặc gần như hoàn hảo, thanh danh bay xa, nhưng một lần sóng gió khiến thuyền của hắn gặp tổn hại nghiêm trọng, hắn phải cập bến ở một đảo nhỏ. Lúc đó Logan chí khí bùng bùng, hắn muốn một con thuyền lớn hơn nữa, trùng hợp chính là, lúc hắn nghỉ ngơi trong một quán bar trên hòn đảo đó thì nghe thấy có người nhắc tới, trên đảo có một người thợ thuyền giỏi, chuyên về chế tạo thuyền lớn.”

Mọi người nghe đến đó đều dựng thẳng lỗ tai.

Bạch Trì chớp mắt, “Ai nha, phiên bản hiện thực của One Piece nha!”

“Đương nhiên là không phải a.” Triển Chiêu khước miệng co rút, ngữ tốc nhanh hơn, “Logan đem vàng bạc đến nhờ người thợ tàu kia làm một con thuyền, nhưng đối phương lại biết hắn là hải tặc, kiên quyết cự tuyệt!”

“Tiếp đó?”

“Logan bắt cóc con gái Emilia của người thợ thuyền để ép ông đóng thuyền ỉnh.”

“Nga...” Mọi người đại khái đều có thể đoán được kế tiếp phát triển thế nào, “Logan đã yêu Emilia luôn chứ gì?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Emilia chỉ là con gái một người đóng thuyền thôi, cô còn có một thân phận khác, đó là người hầu của chủ nhân hòn đảo nhỏ.”

Mọi người nhìn nhau —— phức tạp hóa rồi.

“Chủ nhân hòn đảo nhỏ này là một vị bá tước, con gái của vị bá tước tên là Cecilia, vô cùng xinh đẹp.” Triển Chiêu cười nói, “Người Logan yêu là Cecilia, đồng thời hắn cũng đã căn dặn người đóng thuyền rằng, chiếc chiến thuyền này sẽ có tên là Cecilia.” Triển Chiêu nói đến chỗ này, chú ý tới biểu cảm hoang mang của mọi người, ai cũng như đang hỏi —— Sao không có chút gì liên quan đến Emilia hết trơn vậy a? !

“Cecilia và Emilia tuy rằng là chủ tớ, nhưng hai người cũng đồng thời là bạn tốt.” Trong ánh mắt Triển Chiêu hiện lên một tia hưng phấn, khiến Bạch Ngọc Đường thấy được một chút manh mối, có lẽ trong câu chuyện này sắp có ai đó nảy sinh tâm lý cực đoan rồi, mà thứ khiến Triển Chiêu thực sự cảm thấy hứng thú, thật ra chính là loại tâm lý này!

“Logan là một người đàn ông quyến rũ, cùng Cecilia trai tài gái sắc vô cùng xứng đôi, nhưng trên thực tế, Logan là một tay không thành thật.” Triển Chiêu nói tiếp, “Logan vốn dĩ thông đồng với Emilia, còn từng nảy sinh quan hệ với cô, khiến Emilia tự nguyện cho hắn bắt cóc, ép cha mình giúp tạo thuyền. Thế nhưng khi Logan nhìn thấy Cecilia lần đầu tiên liền nói dối, hơn nữa vị bá tước đại nhân cha của Cecilia lại rất yêu thích năng lực cùng dã tâm của Logan, nên đã đồng ý giúp đỡ chuyến hành trình của hắn, còn quyết định hôn lễ long trọng trên đảo cho bọn họ.”

“Oa...” Bạch Trì nhin không được cảm khái, “Tên Logan này rất hèn a!”

“Đúng là vô đạo đức.” Công Tôn cũng lắc đầu, “Vậy chẳng phải là Emilia bị ruồng bỏ?”

“Đúng.” Triển Chiêu gật đầu, “Emilia cũng không tính là đẹp, gia cảnh cũng vậy, không như Cecilia có giáo dưỡng lại được người người yêu mến, nói chung về mọi mặt đều kém xa, căn bản cũng không xứng với Logan.”

“Vậy Logan ngay từ đầu lừa dối cô ta mục đích chính là để có được thuyền?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Hắn lợi dụng cô ta?”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật đầu, hơn nữa cha Emilia đã bị bá tước tạo áp lực, không thể làm gì khác hơn là tạo thuyền cho Logan, cũng không giúp được Emilia.

“Gạt người được rồi sao lại phải gạt cả tình cảm a.” Bạch Trì lắc đầu liên tục, “Quá xấu xa.”

“Sau đó phát triển thế nào?” Công Tôn chống cằm, cảm thấy rất hứng thú nhìn Triển Chiêu, “Emilia từ bỏ sao?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Đêm tân hôn lễ, Emilia đầu độc vào thức ăn, giết hết mọi người bằng thuốc độc, đồng thời chém đầu tất cả bọn họ.”

“Mọi...” Lạc Thiên há to miệng, “Mọi người?”

“Đúng vậy, mọi người trên đảo, có lẽ hơn một ngàn người, tất cả những người tới tham dự hôn lễ, bao gồm cả Logan, toàn bộ người nhà của Emilia, cùng với cha của cô ta.”

Cả căn phòng trầm mặc một lát, mọi người lúc này trong lòng chỉ có duy nhất một ý niệm trong đầu —— tuyệt đối không nên lường gạt tình cảm nữ nhân ... để người ta nóng lên là toi đời!

“Lúc đó, thuyền đã làm xong, một con thuyền vô cùng to đẹp, kỳ trân dị bảo Logan vợ vét từ các nơi trên thế giới cũng đều để ở trên thuyền, chỉ là trên thân thuyền, tên ‘Cecilia’ còn chưa kịp khắc vào. Emilia đưa thủ cấp của Logan cùng những người cô ta hận nhất lên trên, một mình lái thuyền rời bến... Cũng không biết phiêu lưu trên biển bao lâu, cuối cùng sau khi gặp phải sóng gió, con thuyền liền mất tích. Có người

nói bị chìm, cũng có người nói đã biến mất, cuối cùng bị nói thành thuyền ma. Bởi vì sau đó xuất hiện một vài ghi chép, rằng có thuyền viên khi rời bến đã thấy qua một chiếc thuyền lớn như vậy, thân thuyền không có tên, một người phụ nữ y phục trắng đứng ở đầu thuyền. Người đời sau không dùng cái tên ‘Cecilia’ để gọi chiếc thuyền này nữa, mà gọi nó là — Emilia.”

Triển Chiêu nói xong, nhìn Bao Chứng, “Đương nhiên, đây chỉ là một truyền thuyết về người Viking từ xưa thuật lại, nếu như cái rương đầu người thực sự tồn tại, vậy chứng tỏ chuyện về Emilia là thật rồi.”

“Nói cách khác Emilia có thể bị chìm ở gần đó, trên thuyền có kho báu lớn...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Người truy tìm kho báu trên biển có thể sẽ bận rộn một trận rồi.”

“Lâm Nhược phát hiện cái rương ấy.” Công Tôn hỏi Bao Chứng, “Cậu ta muốn tôi giám định xương sọ sao?”

Bao Chứng cười cười, lắc đầu, “Cái rương cùng xương sọ đều được đưa đến nhà bảo tàng rồi.”

Mọi người khẽ sững sốt, rồi khó hiểu hỏi, “Vậy anh ta muốn làm gì?”

“Xin được bảo vệ.”

“Hả?” Mọi người khó chịu.

“Ngày đó cùng cậu ta lặn xuống nước còn có bốn người nữa, đều là những nhà thám hiểm ham mê lặn biển không cùng quốc tịch, trong đó có nhà nhân chủng học, có có học giả lịch sử, còn có nhà hải dương học.” Bao Chứng nhún vai, “Trong vòng nửa tháng, bốn người này đều đã chết.”

“Hả...”

Lúc này, Triển Chiêu đột nhiên khẽ “a” một tiếng, hình như đã nghĩ tới cái gì.

“Tình huống gì?” Bạch Ngọc Đường nhìn anh.

“Theo như lời thuật lại, khi Emilia rời đi, đã châm lửa hỏa thiêu toàn bộ hòn đảo nhỏ, kể cả thi thể cũng thiêu hủy.” Triển Chiêu nói, “Mà lúc phiêu bạt trên biển không có thức ăn, Emilia đã dùng nước nóng luộc đồng thủ cấp mang theo để ăn.”

Tất cả mọi người nhin không được nhú mày — cô gái này đúng là bị lừa rất thảm, nhưng di chứng tổn thương kiểu này không phải quá kịch liệt rồi chứ? Cầm hận đến mức đó sao?

“Bọn hải tặc chết ở trong nước đã là số mệnh, nhưng hắn là không hy vọng chết ở trong nôi.” Triển Chiêu bắt đầu cười, “Theo như lời thuật lại của hải tặc, có một điều cấm kỵ thần bí, chính là không thể ăn nước đã luộc thi thể đồng bọn, bằng không, hồn phách cũng sẽ theo sôi theo, oán khí vĩnh viễn mãnh liệt dâng trào, sẽ nguyên rửa đến chết tất cả những ai tiếp cận thi cốt!”

“Vậy...” Bạch Ngọc Đường hỏi Bao Chứng, “Mấy vị học giả kia chết như thế nào ạ?”

“Chết đuối.” Bao Chứng mở miệng, “Một người chết đuối trong bồn tắm lớn, một người chết đuối trong hồ bơi, một người chết đuối trong hồ nước, người còn lại còn kỳ quái hơn, chết đuối trong một bể cá lớn. Nhưng tất cả những chuyện này không phải điều kỳ quái nhất.”

“Vậy rốt cuộc là kỳ quái đến mức nào?” Bạch Ngọc Đường nhú mày.

“Tất cả thi thể đều có hiện tượng bị luộc.”

Mọi người chậm rãi há lớn miệng — thật là lời nguyên a?

“Thi thể đâu?” Công Tôn cực độ hiếu kỳ.

“Bọn họ đều là người ngoại quốc, thi thể không có khả năng từ ngoại quốc đưa qua, hơn nữa vì bị phán định là tử vong ngoài ý muốn, nên thi thể đã được xử lý.” Bao Chứng nhún vai, “Lâm Nhược gần đây chỉ rõ là muốn được SCI bảo hộ, cũng thuận tiện tra vụ án này luôn, bởi vì cậu ta thấy rất khả nghi, các cậu có hứng thú hay không...”

“Có!” Triển Chiêu là người đầu tiên giơ tay.

Công Tôn và Bạch Trì trong mắt cũng lấp lánh ánh sáng.

“Thật là một vụ án thú vị.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Thuyền ma a... Ngay cả hồn phách cũng sôi trào được, cái này lợi hại.”

426. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 2

Chương 2 : Sức chịu đựng của trái tim

Hai ba tiếng sau, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường theo Bao Chứng đến nơi ở của Lâm Nhược, bởi vì không phải điều tra chính thức nên không có nhiều người cùng đi, chỉ là muốn xem qua tình huống chút thôi . Lâm Nhược này không phải ở nhà trọ, cũng không phải ở biệt thự, mà là ở trong một pháo đài cổ kính .

Triển Chiêu xuống xe, chiêm ngưỡng khu trang viên kiểu Anh bên ngoài ngoại ô thành phố S này, không khỏi sợ hãi than một tiếng, “Thành phố S cũng có loại kiến trúc này sao?”

“Lâu năm phết rồi đó.” Bao Chứng cùng một ông lão có dáng dấp quần gia bắt chuyện với nhau, sau đó đưa hai người vào trong.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn thiết bị bảo vệ vô cùng tinh vi, còn có hàng loạt vệ sĩ đứng rải khắp nơi, quay sang Triển Chiêu nhún mày —— mời cảnh sát đến hỗ trợ hình như hơi bị thừa rồi đó? .

Triển Chiêu thì đang nghi ngờ mắt thẩm mỹ của Lâm Nhược, với loại tính cách này, có thể cùng Bạch Cẩm Đường làm bạn tốt sao?

“Đây không phải là nơi ở của Lâm Nhược.” Bao Chứng như nhìn ra tâm tư của hai người, quay đầu lại nói vài câu, “Là tài sản của ông bà cậu ta, bởi vì chuyện lần này nên bị cha mẹ cưỡng chế mang về đây để bảo đảm an toàn.” .

“Thiếu gia ở trọ trong thành phố, cậu ấy không thích ở cùng vệ sĩ với người giúp việc, lão gia lo lắng cho sự an toàn của cậu ấy, nên mới bắt cậu ấy về đây.” Quần gia nho nhã lễ độ tiếp lời .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau —— thảo nào Cục trưởng Bao lại nói gia thế của anh ta rất hiển hách .

Đi vào phòng khách thì thấy có một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi đang chờ sẵn, trên mắt có đeo kính, thoát nhìn tương đối nhã nhặn.

Ông ấy cùng Bao Chứng hình như có quen biết đã lâu, hàn huyên vài câu, khi Bao Chứng giới thiệu Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì nói là tiểu hài tử nhà Khải Thiên với Duẩn Văn .

Người này tự giới thiệu một chút, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lúc này mới biết ông ta tên Lâm Khiêm Tứ, là cha của Lâm Nhược.

Triển Chiêu nghe xong tên này thì cảm thấy rất đặc biệt, vì vậy mới lục lại trong mớ ký ức khổng lồ trong đầu, quả nhiên dò ra được thân phận người này —— là một thuyền thương rất thành công, gia tư cự phú, nếu không nhầm thì vợ của ông ấy, chính là mẹ của Lâm Nhược, là hiệu trưởng của một trường đại học nào đó, xuất thân danh môn. Đời ông nội có mở một bệnh viện, mỗi một người đều là nhân tài, tổ tiên hình như là đại quan của một vương triều nào đó ... Quả nhiên là thế gia.

Triển Chiêu lo dò gia phả nhà người ta trong đầu, Bạch Ngọc Đường thì khắp nơi nhìn xung quanh một lượt, phát hiện bảo vệ tương đối nghiêm ngặt, nét mặt vô cùng dữ tợn.

“Đi gọi Thừa Kế xuống đây.” Sau khi Lâm Khiêm Tứ ngồi xuống liền phân phó quần gia .

Triển Chiêu liếc qua Bạch Ngọc Đường —— không phải là Lâm Nhược sao? Thừa Kế ở đâu ra nữa? .

Bạch Ngọc Đường khoe miệng giật giật một chút —— con nhà giàu mà, chắc ngoài tên chính ra còn có tên tự các loại .

Triển Chiêu lông mày khẽ giật —— không phải đâu... .

Bạch Ngọc Đường nhìn qua —— ai biết được .

“Khụ khụ.” Bao Chứng nhẹ ho một tiếng, ngăn cản hai con người nhìn như không có gì nhưng trên thực tế đang “mất đi mây lại”

“Bác cũng rất lâu chưa gặp lại Duẩn Văn với Khải Thiên rồi.” Lâm Khiêm Tứ đưa cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một quả cam đã lột vỏ, có vẻ rất thân thiết.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại có chút không quen, thấy không giống đang làm việc cũng không giống đang tiếp trường bồi, rất không được tự nhiên...

Đúng lúc này, quần gia trán đầy mồ hôi từ trên lầu chạy xuống, đến bên Lâm Khiêm Tứ hạ giọng nói vài câu, tuy rằng ông ấy rất cẩn thận, nhưng tai Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lại nhạy vô cùng, có thể nghe ra lời quần gia nói chính là —— không thấy thiếu gia đâu .

“Cái gì?” Lâm Khiêm Tứ khẩn trương, “Kẻ nào?” .

“Không biết a, vệ sĩ canh ở cửa nói cậu ấy không hề đi qua, cửa sổ có mở, nhưng vệ sĩ đứng dưới lầu cũng không thấy cậu ấy trèo xuống.”

Lâm Khiêm Tứ vẻ mặt vẻ giận dữ, “Bác không nói với nó hôm nay cục trưởng Bao sẽ đến à?” .

“Tôi nói rồi ...”

“Nhanh đi tìm, tôi không tin nó có thể không kinh động nhiều vệ sĩ như vậy mà chạy đi được.” Lâm Khiêm Tứ hỗn hển phân phó người đi tìm.

Bao Chứng nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường một chút, chỉ thấy hai người vô cùng ăn ý bưng chén trà, chậm rãi uống, động tác thống nhất lại diện vô biểu tình.

Động tĩnh ở chỗ này hiển nhiên kinh động những người khác trong nhà, lúc này, một người phụ nữ trung niên đi xuống. Bà thoát nhìn còn khá trẻ tuổi, nhưng khí chất lại rất xuất chúng, ăn mặc vô cùng ưu nhã, vô cùng quý khí .

“Lão gia, xảy ra chuyện gì?” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ăn ý liếc mắt nhìn nhau —— đóng phim cổ trang sao? Còn lão gia a

“Không có việc gì, em lên nhà đi.” Lâm Khiêm Tứ rất có khí chất của bậc thế gia vọng tộc .

“Có phải Thừa Kế xảy ra chuyện rồi không?” .

Triển Chiêu sờ sờ cằm, Bạch Ngọc Đường cũng đưa tay sờ sờ lỗ tai... .

Bao Chứng thoáng nhìn thấy hành động mờ ám của hai người, có chút kỳ quái. .

“Không có việc gì.” Lâm Khiêm Tứ nói với một cô giúp việc xinh đẹp bên cạnh, “Đỡ phu nhân lên lầu.” .

Lâm phu nhân cuối cùng cũng phải lên lầu, nhà cửa lúc này vô cùng rối loạn, chúng vệ sĩ đang quật từng thước đất để tìm Lâm đại thiếu gia.

Triển Chiêu buông cái chén, hỏi Bao Chứng, “Không phải Lâm Nhược tìm chúng ta để tra án sao?” .

Bao Chứng cũng có chút khó hiểu nhìn ông Lâm. .

Lâm Khiêm Tứ xấu hổ cười cười, “Kỳ thực là bác a, nhưng lúc nói với nó nó cũng không phản đối a, thế nào lại”

“Lâm Nhược chưa từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp nào” Bao Chứng nhìn ngoài cửa một chút, “Nhiều vệ sĩ như vậy, cậu ta hẳn là ra không được, có khi nào đã đến một phòng khác rồi không?”.

Lâm Khiêm Tứ cũng gật đầu, gọi người đi tìm từng căn phòng một .

“Thật ra những vệ sĩ này nên lui xuống thì hơn.” Bạch Ngọc Đường buông chén trà, vốn định lịch sự uống một ngụm, lại phát hiện có mùi rau thơm, không biết do chính mình không biết thưởng thức hay là lá trà đã biến chất, nói chung chỉ có thể hợp với cà phê và trà xanh tự mình pha thôi.

Lâm Khiêm Tứ khó hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường. .

“À ...” Bạch Ngọc Đường lơ đãng nói, “Cháu nghĩ người bình thường căn bản không thể đối phó với con trai của bác được đâu ạ, chỉ những người thông minh mới có thể thôi, những vệ sĩ này cũng không đỡ được đâu, trái lại càng nhiều người càng lộn xộn.” .

Bao Chứng yên lặng trừng Bạch Ngọc Đường —— lễ phép a! Lễ phép! .

Bạch Ngọc Đường không thể làm gì khác hơn là nhắc chén trà lên tiếp tục điệp khúc uống hồng trà a uống hồng trà .

Ông Lâm trầm ngâm suy nghĩ, có lẽ là cần nhắc lời Bạch Ngọc Đường nói. Triển Chiêu hình như đối với sự mất tích của Lâm Nhược không có hứng thú, từ lúc vào gian phòng, đường nhìn của anh đều rơi vào một bức tranh phong cảnh ở tường đối diện. Trong tranh là một cảnh biển rộng, trên biển có một con thuyền. Hình ảnh rất đơn giản, nhưng thông thường mà nói bức tranh càng đơn giản càng không ổn, tranh này vô luận là kết cấu, khí thế, hay chi tiết bao quát đều được xử lý rất tốt, vừa hào hùng lại nhu hòa, rất thích hợp với đồ trang trí quanh gian phòng này, lại có một loại quý khí rất cổ xưa. Triển Chiêu cứ quan sát mãi, xác định bức tranh này còn rất mới, thủ pháp hẳn cũng đến từ một họa sĩ đương đại. Triển Chiêu đối với nghệ thuật đương đại có hiểu biết nhất định, nhưng không nhớ ra được ai có một tay vẽ có trọng lượng thế này, người có thiên phú kinh người như thế, hẳn phải rất nổi danh mới đúng a...

“Đây là do Thừa Kế vẽ.” Lâm Khiêm Tứ quay đầu lại nhìn thoáng qua rồi khẽ nói một câu, nhưng từ ngữ điệu đến ánh mắt, đều toát lên nét tự hào khó nén .

“Vâng.” Triển Chiêu bí ẩn gật đầu, phát ra một âm tiết, trong đó có vẻ bao hàm rất nhiều tình tự.

Bạch Ngọc Đường thực sự thấy trà rất khó uống, lần thứ hai buông nó ra, nhìn thấy nét mặt Lâm Khiêm Tứ đã hoá xanh, lo lắng nhìn vệ sĩ đang âm âm ngoài cửa, khe khẽ thở dài.

Lâm Khiêm Tứ thấy bọn họ phải chờ đến sốt ruột, thì xấu hổ cười, “Thừa Kế cái gì cũng tốt, chỉ là tính tình quá quật cường, bác bắt nó kế thừa gia nghiệp nó không chịu, kỳ thủ chuyên nghiệp, họa sĩ, kiến trúc sư, học giả, thương nhân, nhiều nghề như vậy nó đều có thể chọn, nhưng hết lần này tới lần khác lại ra biển làm thợ lặn, để bây giờ gặp phải đại họa lâm đầu...” .

“Cháu vẫn muốn hỏi, Thừa Kế là tên tự của anh ấy hay sao ạ?” Triển Chiêu cuối cùng cũng nhịn không được đành mở miệng .

“Không phải.” Nói đến đây Lâm Khiêm Tứ sắc mặt càng khó nhìn thêm vài phần, “Nó vốn tên là Lâm Thừa Kế, nhưng năm mười tám tuổi lại một mực đòi đổi thành Lâm Nhược.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu —— thì ra là thế a. .

“Lão gia, trong sân trên nóc nhà, cả nhà lớn đều đã tìm qua.” Quản gia vội vã chạy lại, thấp giọng nói, “Cũng không có...”

Lâm Khiêm Tứ lúc này đã thực sự lo lắng, “Phái người đến nhà trọ của nó đi, lẽ nào đã trốn thật rồi a?”

Quản gia vừa muốn đi, Bạch Ngọc Đường lại đưa tay nhẹ kéo áo ông ấy lại .

Quản gia nhìn anh, Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ về một chỗ cách đó không xa, đó là một tủ rượu vô cùng xa hoa ở đằng sau Lâm Khiêm Tứ, “Thiếu gia nhà bác ở trong đó.”

Mọi người sững sốt, cùng nhau nhìn về phía ngăn tủ kia .

Quản gia há mồm, “Sao có khả năng, ngăn tủ đó tôi vừa mới mở ra ...” .

Ông ấy nói còn chưa dứt lời, Lâm Khiêm Tứ đã phất tay ngăn lại, giận tái mặt nhìn ngăn tủ, “Còn không ra!” .

Đại khái khoảng năm giây, chợt nghe cửa tủ “cùm cụp” một tiếng, sau đó chậm rãi mở ra .

Một người tuổi còn trẻ hai tay đút túi quần, mỉm cười xuất hiện .

Lâm Khiêm Tứ sắc mặt lại đen thêm vài phần, “Đi qua đây, thằng nhóc con!” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lúc này mới thấy rõ hình dạng của vị Lâm Nhược này ... Quả nhiên có mười phần quý khí của công tử thế gia, cao gầy cân xứng, tướng mạo đường đường, khuôn mặt theo kiểu nhã nhặn, tuy nhiên có thể nhìn ra được, tính cách người này tương đối rộng rãi.

Anh ta lúc này một chút cảm giác xấu hổ cũng không có, sau khi đi ra thì đưa tay chọc chọc Bạch Ngọc Đường, “Không hổ là em trai của Cẩm Đường.”

Triển Chiêu nhú mày nhìn Bạch Ngọc Đường —— trực tiếp gọi Cẩm Đường kìa! .

Bạch Ngọc Đường gật đầu —— phải chú ý. .

Lâm Nhược đi tới, rất lễ phép chào hỏi Bao Chứng, sau đó đi tới bên cạnh Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, rồi nói với quản gia đang thở hổn hển phía sau, “Bác nè, đổi cả phê cho Bạch đội trưởng đi, cậu ấy không thích uống hồng trà.” .

Bạch Ngọc Đường nhướn mày .

Triển Chiêu yên lặng liếc liếc Bạch Ngọc Đường —— hồng trà này đắt tiền lắm nha, cực phẩm đó .

Quản gia rất nhanh bưng cả phê lên, còn đưa cho Lâm Nhược một ly không biết đựng đồ uống gì, Lâm Nhược còn yêu sách nói không đủ ngọt, phải thêm đường.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhú mày, ý tứ là —— thấy không, làm thiếu gia chỉ biết yêu sách, cậu xem gã làm xằng làm bậy thế mà trên mặt cha gã với quản gia gã vẫn chỉ có một chữ “sùng” thôi .

Bạch Ngọc Đường yên lặng uống cà phê —— còn không vào chính đề đi a? .

“Con còn cười được, trốn trong ngăn tủ làm gì?” Lâm Khiêm Tứ không rõ anh ta đã chui vào ngăn tủ từ lúc nào, càng không rõ Bạch Ngọc Đường làm sao lại phát hiện ra, nhưng mà ấn tượng của ông đối với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều xuất phát từ những người cha của bọn họ, cho nên ông vô cùng tin tưởng rằng hai cậu con trai này đều không đơn giản. .

“Anh ấy chỉ là cùng anh hai đánh cuộc xem bọn cháu có thể tìm ra anh ấy hay không thôi.” Triển Chiêu hỏi Lâm Nhược, “Đúng không a?”

Lâm Nhược cười đến thoải mái, quay sang gật đầu với Triển Chiêu, “Ừ, Cẩm Đường nói hai người các cậu khẳng định có thể giúp đỡ, tôi tin, tôi còn thua một chai rượu ngon nha.”

“Ồ đồ!” Ông Lâm trừng mắt liếc anh ta, Lâm Nhược lập tức ngồi ngay lại, thuận tay đưa cho ông bỏ quả cam đã bóc vỏ xong .

Sắc mặt ông Lâm lập tức hòa hoãn đi vài phần. .

Bao Chứng nháy nháy mắt với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, ý là —— thấy chưa, muốn dỗ người già phải làm như thế! .

Bạch Ngọc Đường khoe miệng giật giật, dỗ mẹ bằng cách này còn trót lọt, chứ mà dỗ lão cha á, thế nào ông cụ chẳng nghĩ mình uống lộn thuốc.

Triển Chiêu thấy Lâm Nhược bày ra một tư thế như là chuyện gì cũng thành thạo, bỗng nhiên ý xấu nổi lên, liền mở miệng, “Bức tranh kia vẽ rất khá nha.”

Lâm Nhược mỉm cười, “Cẩm Đường nói cậu chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu nhân tâm, kêu tôi đừng đắc tội với cậu, bằng không hậu quả tự mà gánh lấy.”

Bao Chứng ở một bên yên lặng gật đầu, ý là —— lời lão đại nhà họ Bạch nói rất đáng tin đó .

“Không bằng cậu nói thử xem tôi đang nghĩ gì?” Lâm Nhược cười meo meo, “Nếu như nhìn không thấu, coi như tôi nâng cốc thắng lợi.”

Triển Chiêu trầm mặc trong chốc lát rồi mở miệng “Tuy rằng hành vi của anh luôn có chút mạo hiểm, nhưng thực tế anh là một con người rất có chừng mực, mọi việc phải nắm rõ trong lòng bàn tay mới tiến hành, cho nên bác trai không cần quá lo lắng. Mặt khác tham vọng của anh rất lớn, đi lặn biển cũng chỉ là một cách để giải tỏa áp lực thôi, cái tên Thừa Kế thật ra là rất thích hợp với anh, gánh nặng của gia tộc nặng như

vậy, dã tâm cũng không nhỏ, mong muốn dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng vượt qua khỏi bậc cha chú, thực sự là đứa con tốt của bác trai a.”

Triển Chiêu nói xong, buông cái chén, rồi hỏi Lâm Nhựt đang có chút quần bách, “Thế nào, anh còn tư liệu có liên quan đến Emilia không?”

“Khụ.” Ông Lâm lúc này không thể không chế khoé miệng đang nhếch lên của mình, Lâm Nhựt từ trước đến nay đều là cao thủ xuất chiêu, không ngờ ngày hôm nay bị cả Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chế trụ, “Cha với chú Bao cho chuyện phải bàn, đám thanh niên các con đi đâu đó nói chuyện đi, không cần ngồi đây với bọn ta.”

Lâm Nhựt đầu ông ông đứng lên, ngoắc ngoắc Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Lên phòng tôi đi, tôi có rất nhiều tư liệu.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trao đổi ánh mắt, rồi theo Lâm Nhựt lên lầu .

Chờ ba người đi rồi, Lâm Khiêm Tứ cười nhìn Bao Chứng, “Thực sự là hậu sinh khả uý.” .

Bao Chứng cười lắc đầu, cùng Lâm Khiêm Tứ phẩm trà nói chuyện phiếm, vụ án cứ giao cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu xử lý thôi .

... .

“Kỳ thực tôi không tin vào chuyện lời nguyền.” Phòng của Lâm Nhựt ở lầu ba, là một căn phòng ở ngay đỉnh, giường là một cái vồng, toàn bộ không gian trong phòng bị một cái bàn thật lớn chiếm dụng, trên bàn bày rất nhiều tư liệu cùng sách vở dày cộp, trên tường đều là tin tức và ảnh chụp đã cũ .

Triển Chiêu nhìn lướt qua mặt tường, “Anh có hứng thú với Emilia à?” .

“Ừ!” Lâm Nhựt cũng không phủ nhận, “Tôi muốn trong lúc còn sống có thể tìm được chiếc thuyền ấy, tốt nhất là có thể tìm được xương cốt của Emilia.”

Triển Chiêu hiếu kỳ, “Vì sao lại là chiếc thuyền này?” .

Lâm Nhựt cười cười, “Không biết, cảm giác thôi, lần đầu tiên tôi gặp chuyện này đã rất muốn thấy Emilia rồi, đáng tiếc cô ta đã chết, cũng rất có thể chỉ là truyền thuyết thôi, nhưng mà càng điều tra càng thấy thú vị a.” .

Bạch Ngọc Đường tỉ mỉ nhìn tấm hình chụp cái rương toàn đầu lâu, phát hiện ảnh chụp rất chi tiết, vết xương ở cổ là một mặt phẳng hoàn toàn, có thể thấy đúng là do bị chặt đứt .

“Meo meo~” .

Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại di động ra, đó là tin nhắn Tương Bình gửi cho anh những tư liệu về cái chết của bạn Lâm Nhựt, không nhiều lắm, đều được định án là tử vong ngoài ý muốn .

“Thứ thật sự khiến tôi hoài nghi cái chết của bọn họ, chính là những bức thư này.” Lâm Nhựt bật máy tính, mở hòm thư ra cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường xem, “Vào ngày qua đời, bọn họ đều gửi cho tôi một phong thư.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn qua, phát hiện nội dung của những bức thư đều giống nhau, chỉ là vì khác quốc tịch, nên ngôn ngữ được sử dụng khác nhau. Nếu phiên dịch cả thành tiếng Trung, thì chỉ có một ý nghĩa —— trái tim của con người, đến tận cùng có thể chịu đựng được bao nhiêu?

427. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 3

Chương 3 : Thi thể thất lạc

Bức thư Lâm Nhựt nhận được tuy chỉ có một câu ngắn nhưng trong lúc này lại toát lên một vẻ quỷ dị khó tả.

Những người bạn của Lâm Nhựt đến từ những quốc gia khác nhau, sử dụng nhiều loại ngôn ngữ khác nhau.

Triển Chiêu nhìn một chút, khẳng định, “Là thư của cùng một người gửi.”

Lâm Nhược gật đầu, “Cậu cũng nghĩ như thế?”

Triển Chiêu lại có chút bất ngờ, hỏi Lâm Nhược, “Sao anh cũng nghĩ là một người?”

“Không phải tôi nghĩ, tôi tìm người xác nhận rồi.” Lâm Nhược lấy ra một ít văn kiện cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xem, “Tôi tìm một vài nhà ngôn ngữ học, giám định căn cứ, có 80% khả năng là một người gửi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— quan hệ của Lâm Nhược rất rộng nha.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại của Lâm Nhược reo, anh ta cầm lấy nhìn một chút, nói tiếng xin lỗi rồi chạy đi tiếp chuyện.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mơ hồ nghe được anh ta đang từ chối xã giao.

Bạch Ngọc Đường lật xem tư liệu điều tra chi tiết, “Rất có hệ thống.”

”Hẳn là người khác giúp anh ta lấy được.” Triển Chiêu vuốt cằm, nhìn về phía Lâm Nhược đang ở bên ngoài. Nói như thế nào nhỉ ... Có thể là bởi vì tuổi trẻ đắc chí, đường làm quan rộng mở, hoặc bởi vì ông trời cho anh ta quá nhiều ưu ái, ở người này luôn toát ra một loại cảm giác dương quang xán lạn, lại luôn luôn mỉm cười.

”Miêu Nhi.”

Triển Chiêu quay đầu lại.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ chính mình, “Nhìn bên này này, cậu nhìn bên kia thêm nữa tôi sẽ ghen đấy.”

Triển Chiêu bật cười, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Anh ta khiến tôi nghĩ đến cậu mà.”

“Loại chèo chống này không có tác dụng đâu.” Bạch Ngọc Đường ý kiến.

“Không có lí do khác đâu.” Triển Chiêu khoác vai anh cùng nhau nhìn ra ban công, Lâm Nhược không biết đã tiếp đến cuộc điện thoại thứ mấy rồi, hình như là từ chối không xong, đáng vẻ tiến thoái lưỡng nan giống như một học sinh bị cấm túc vậy ...

“Gia thế tốt, điều kiện bẩm sinh tốt, có thể lực lại có trí tuệ, tính cách hoàn hảo lại có rất nhiều bạn bè.” Triển Chiêu ôm lấy cánh tay kết luận, “Quả thực y như cậu, thuộc về kiểu người được ông trời ưu ái, có đúng hay không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Theo ý tôi, ông trời nếu như đối với tôi là ưu ái thì đối với anh ta quả thực chính là cưng chiều đến kiêu căng,... ít nhất ... Tôi không có cái loại khéo léo và tính cách tốt như thế.”

“Sorry!” Lâm Nhược nói chuyện xong thì chạy lại, nhưng mà điện thoại anh ta vẫn giữ khư khư trong tay.

Triển Chiêu hỏi, “Anh có cần hỗ trợ gì không?”

Lâm Nhược nhếch khóe miệng, “Quả nhiên là người thông minh... Vậy thế này đi, mời mọc không bằng ngẫu nhiên gặp, các cậu buổi tối có rảnh hay không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— gần đây không có án tử nên không cần tăng ca a.

“Không bằng gọi thêm Cẩm Đường, bạn bè các cậu cũng gọi tới đi, địa điểm tôi chọn.” Lâm Nhược rất thân thiện, “Chúng ta uống rượu liên hoan thế nào?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau cười.

“Có hứng thú không?” Lâm Nhược cười tủm tỉm.

“Anh muốn cùng bạn bè tụ tập, nhưng sợ cha anh không đồng ý, nên mới kéo thêm chúng tôi chứ gì?” Triển Chiêu hỏi ngược lại anh ta.

”Ách...” Lâm Nhựt thấy bị vạch trần, hai tay tạo thành hình chữ thập cầu giúp đỡ, “Giúp tôi chút đi, tôi bị nhốt ở nhà đến phát bệnh rồi.”

Triển Chiêu nhìn một chút Bạch Ngọc Đường, ý là —— Bạch đội trưởng, có thể đảm bảo an toàn không?

Bạch Ngọc Đường nhún vai, nhiều người như vậy ở cùng nhau, an toàn hẳn là không thành vấn đề, với lại mọi người đã lâu không tụ tập lại, cũng không tệ.

Thấy hai người gật đầu, Lâm Nhựt liên tục nói cảm ơn, rồi chạy ra gọi điện thoại .

...

Quả nhiên, Ông Lâm lúc nghe con trai nói muốn ra ngoài tụ tập với bạn bè sắc mặt liền trầm xuống, nhưng khi nghe thấy đi cùng với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì lập tức hòa hoãn lại, còn hỏi xem đến chỗ nào.

Lâm Nhựt nói là ở nhà một người bạn tốt người nước ngoài tên là Stephen.

Ông Lâm hình như có biết, gật đầu, dặn anh ta về nhà sớm một chút, sau đó phân phó bốn người vệ sĩ đi theo bảo hộ an toàn.

Trên đường quay về cục cảnh sát cùng Bao Chứng, Triển Chiêu nhìn địa chỉ địa điểm tụ tập mà Lâm Nhựt đưa cho, hiếu kỳ, “Stephen này, có phải chính là vị Stephen kia không a?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Cậu đang nói cái gã dân IT mới nổi kia ấy hả?”

“Ừ.” Triển Chiêu sờ cằm, “Hình như cũng là bạn của anh hai? Tôi trước đây thấy trên báo nói họ có hợp tác.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Trí nhớ của cậu với mấy thứ báo chí thật rõ ràng đó.”

Triển Chiêu nheo mắt, cười xấu xa, “Bổn đại gia chưa bao giờ biết cái gì gọi là quên nha.”

Bạch Ngọc Đường không nói gì.

“Có tiến triển gì không?” Bao Chứng vừa lái xe vừa hỏi hai người.

“Ngoại trừ ba bức thư không tên ra, những cái khác chỉ còn là lời thuật lại.” Bạch Ngọc Đường tựa ở ghế sau mở điện thoại gửi tin nhắn liên lạc mọi người về chuyện tụ họp buổi tối, dù sao hiện nay trong thành phố S cũng không có phát sinh án mạng, anh cũng không có hứng thú với truyền thuyết thần thoại như Triển Chiêu, bởi vậy không có hào hứng.

“Có thể là người Lâm gia khẩn trương quá hay không... ?” Triển Chiêu tựa người vào lưng ghế hỏi Bao Chứng, “Cho tới bây giờ, Lâm Nhựt còn chưa bị uy hiếp hoặc có dấu hiệu gặp nguy hiểm mà.”

“Vậy các cậu coi như biết thêm một người bạn đi.” Bao Chứng lười biếng nói một câu, “Các cậu cũng hợp nhau mà.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— nói lại cũng đúng, Lâm Nhựt tổng thể mà nói đúng là hoàn mỹ đến mức không sút mẻ, mọi mặt đều khiến người khác yêu mến, hơn nữa lại là bạn của anh hai, yêu ai yêu cả đường đi thôi.

“Đúng rồi, Lam Kỳ gần đây tình trạng thế nào a?” Bạch Ngọc Đường gửi tin nhắn xong, nghĩ xem có nên mời luôn hai anh em Lam Tây Lam Kỳ không, liền ngắt đầu hỏi Bao Chứng.

“À, khỏe lại rồi, hiện tại có thể chạy nhảy, nghe nói đã cầu hôn thành công, qua đợt này muốn cùng Hắc Linh kết hôn.” Bao Chứng nói đến đây thần thái trở nên phấn khởi.

“Được nha... Thế mới nói đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời.” Bạch Ngọc Đường gửi tin cho Lam Tây, có lẽ gần đây tất cả mọi người đều nhàn rồi không có chuyện gì làm, nên vừa nghe đến tụ họp đều phấn khích hẳn, còn nói muốn mang theo thân nhân đi nữa, trong chốc lát đã lên đến mười mấy người.

“Người nhiều như vậy được không a?” Triển Chiêu gọi điện thoại hỏi Lâm Nhựt xem có nên đổi địa điểm sang địa bàn của Bạch Cẩm Đường không?

Nhưng Lâm Nhược lại nói Stephen vô cùng hiếu khách, lần này chủ yếu tụ họp là để xem hầm rượu vang mới và vườn hoa hồng, còn mời mấy người đầu bếp chuẩn của Pháp đến, người càng đông càng tốt.

“Hầm rượu, thức ăn Pháp, vườn hoa hồng a...” Triển Chiêu nhếch miệng với Bạch Ngọc Đường, “Kẻ có tiền là kẻ độc ác.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, thấy Bao Chứng trên xe có mấy cuốn tạp chí du lịch, thì cầm lên lật xem, “Cục trưởng Bao, chú muốn đi du lịch a?”

“Nga, không có, Dương Dương mấy ngày hôm trước mua về đó, chắc định chọn nơi tuần trăng mật cho Lạc Thiên và Mã Hân.” Bao Chứng thuận miệng trả lời, phát hiện phía trước hình như có tai nạn xe cộ thì có chút bực dọc, đành phải tiến vào hàng xe dài, chờ đợi.

“Dương Dương làm con thế này, thực sự là phí sức lao động, ngay cả hôn sự của cha mình cũng phải giúp xử lý.” Triển Chiêu thấy có kẹt xe, liền đơn giản đẩy Bạch Ngọc Đường sang một bên, sau đó xoay người nằm xuống, dựa vào anh bắt đầu ngủ.

Bạch Ngọc Đường vừa làm tấm đệm thịt vừa lật xem tạp chí, có lẽ là bởi vì trời quá nóng, hình ảnh biển xanh trên tạp chí du lịch trở nên rất mê người. Bạch Ngọc Đường xoa cằm, nhìn một chút Triển Chiêu bên cạnh đang hí hóp mắt lưỡi biếng ngủ gật—— hình như đã lâu không đi du lịch, không biết có đợt du lịch du thuyền tiểu đảo nào không? Đi khoảng nửa tháng mười ngày gì đó.

“Sao lại có cảnh sát?” Bao Chứng một tay cầm vô lăng, thò đầu ra ngoài nhìn về phía trước, phát hiện có mấy cảnh sát giao thông đang thông đường, bên tường phòng hộ có một chiếc Buick Sedan có rèm che bị đụng vào, mấy người cảnh sát còn giăng dây cảnh giới, chẳng lẽ đã đâm chết người rồi?

“Xảy ra chuyện gì?” Bao Chứng hạ cửa kính xe xuống, hướng về phía địa điểm tai nạn, hỏi một vị cảnh sát trẻ.

Bao Chứng với đặc điểm nổi bật là khuôn mặt đen thui đã sớm thành dấu hiệu nhận biết chói sáng đối với đồng nghiệp thuộc cấp trên dưới trong ngành. Tiểu cảnh viên nọ bật thẳng người đáp lời, “Cục trưởng, xảy ra tai nạn xe cộ!”

Bao Chứng bị anh ta chọc cười, “Cục trưởng không bị tai nạn, là tai nạn của ai?”

“Ách...” Cảnh viên gãi đầu, “Là như vậy, chủ nhân của chiếc xe Buick Sedan kia vừa lên đường cao tốc, thì một thi thể từ trên trời rơi xuống đập vào mũi xe, ông ta sợ quá không khống chế được tay lái nên đụng vào tường phòng hộ, hai chiếc xe phía sau phanh lại không kịp nên tông vào đuôi xe này, ba vị tài xế bị thương nhẹ.”

“Cậu nói cái gì từ trên trời rớt xuống cơ?”

Bạch Ngọc Đường mở cửa sổ sau của xe, lộ đầu ra ngoài hỏi, Triển Chiêu tựa trên người anh vừa mơ màng ngủ, cũng tỉnh lại.

Cũng giống như khuôn mặt đen của Bao Chứng, những gương mặt đẹp trai đến kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ của SCI cũng là dấu hiệu được biết đến rộng rãi.

”Bạch đội trưởng, là một thi thể từ trên trời rớt xuống!” Tiểu cảnh viên đưa một ngón tay chỉ về phía cách đó không xa, ở giữa vùng cảnh giới, có một thi thể đang nằm ...

Bao Chứng nhú mày dừng xe sang một bên, dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường—— cái số hung thần!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vô tội nhìn nhau—— lại bị khinh bỉ nữa rồi.

Hai người xuống xe, ánh nhìn đầu tiên không dừng ở thi thể, mà là ngẩng mặt hướng lên phía trên.

Nơi này là cầu vượt, hai bên không có nhà cao tầng, sao lại có thi thể rớt xuống? Chẳng lẽ là máy bay bay qua rồi thả xuống? Không có khả năng, nếu như là máy bay hàng không dân dụng thì chuyện này không thể nào xảy ra, vậy là máy bay tư nhân? Không phận bên này hình như không có mở đường bay a ...

Bạch Ngọc Đường đi qua đi thăm dò thi thể.

Tình trạng tổn hại của thi thể không nghiêm trọng như tưởng tượng, nam giới, xem ra chỉ mới hơn ba mươi tuổi, y phục rất đẹp, cà- vạt, thắt lưng đều là hàng hiệu xa xỉ. Bạch Ngọc Đường chụp một tấm ảnh, gửi cho Tương Bình điều tra thân phận người chết.

Triển Chiêu tuy rằng không phải pháp y, thế nhưng phát hiện vết thương quanh thân thi thể hình như có vấn đề. Nếu như đúng theo như lời người cảnh sát kia, là từ trên trời rớt xuống, vậy thi thể hẳn phải bể nát biến dạng mới đúng, nhưng thi thể này vết thương bể nát lại không nghiêm trọng, ngược lại quanh thân vết trầy da nhỏ rất nhiều, càng giống như từ một chỗ thấp ngã nhào xuống hơn.

“Thấy thế nào?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Thay vì nói là thiên tiên giáng trần, tôi thà tin là từ một cái xe vận tải nào đó ngã xuống còn hơn.” Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại kêu Tương Bình tra xét camera an ninh đoạn gần nơi xảy ra tai nạn, quả nhiên phát hiện một chiếc xe tải container lớn, trên thùng đựng hàng có một người chết. Tương Bình chụp lại biển số xe, lúc này... Ngải Hồ bọn họ cũng đưa người đến.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thức thời lui về trong xe, để tránh bị nói là quản quá nhiều thứ, cùng Bao Chứng quay về cục cảnh sát.

Bao Chứng vừa lái xe vừa lắc đầu, lẩm bẩm, “Lúc rảnh rồi chắc phải thay đổi phong thủy này nọ thôi, hai cậu chắc chắn có âm hồn thụ thể rồi!”

...

Trở lại cục cảnh sát, mọi người không ngoài dự đoán đều đang chuẩn bị cho tốt để tham gia tiệc tùng, có gia quyến nào đều chạy đi đón hết, để lại mỗi mình Tương Bình cô đơn ngồi gõ bàn phím. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều từng nghĩ tới vấn đề này, nếu có một ngày Tương Bình kết hôn, không khéo cô dâu chính là nhân vật hư cấu ra ... Nhưng cũng từng có lời đồn cậu ta đã kết hôn nha, đương nhiên, trong lời đồn đó, cô dâu cũng là một cô dâu ảo.

“Sếp, biết người chết là ai không?” Tương Bình không đầu không đuôi nhả ra một câu.

Bạch Ngọc Đường có chút buồn bực, “Ai chết cơ?”

Tương Bình nhìn trời, “Anh không phải vừa gửi ảnh chụp về sao?”

“À ...” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chợt nhớ ra, nhưng đúng là cũng có vài phần hiếu kỳ, một người trang phục đẹp như vậy, không biết đã xảy ra chuyện gì mà lại chết ở trên nóc thùng đựng hàng, còn bị cho rơi xuống xe.

“Người này tên là Đinh Nguyên, hai anh nghe qua chưa?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Trong kho trí nhớ vô tận của cậu có lý lịch trích ngang không?”

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, “Ông trùm ngành da thuộc đó, cậu chưa từng nghe qua à?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “May mặc?”

“Đúng ra là cung cấp nguyên vật liệu cho những nhãn hiệu thời thượng, rất có danh tiếng.” Triển Chiêu ôm tay lắc đầu, “Sao lại chết trẻ như thế a.”

“Oa... Không phải trùng hợp như vậy chứ.” Tương Bình kiểm tra tư liệu, trong miệng còn ngậm ống hút hút đồ uống, cũng không biết nhìn thấy gì mà biểu tình trên mặt trở nên rất phức tạp.

“Có vấn đề gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Eo ... Chắc sẽ không ma quái vậy chứ, chỉ là trùng hợp thôi.” Tương Bình yếu ớt quay đầu lại, “Lúc trước đội thuyền tham gia chuyến hành trình tìm kiếm Emilia của Lâm Nhược có tổng cộng ba chiếc, trong đó một chiếc là do Đinh Nguyên cung cấp.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ngẩn người, liếc mắt nhìn nhau.

“Ui ui ...” Tương Bình chà xát cánh tay, “Có lẽ chỉ trùng hợp thôi, nổi hết cả da gà, hơn nữa mấy người trước đều là chết đuối, gã đây là ngã chết, không liên quan a.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút rồi bỏ ra ngoài, Triển Chiêu nghĩ có lẽ cậu ta đến tầng hầm, vì vậy cũng đuổi theo.

Tầng hầm là địa bàn của Dương pháp y, cục cảnh sát thành phố S có hai cấm địa người ngựa chớ lại gần, một là phòng pháp y trên tầng mười ba của Công Tôn, còn lại chính là phòng pháp y và nhà xác ở tầng hầm thứ hai của Dương pháp y.

Nguồn cung cấp điện của thành phố S không biết đã khôi phục từ lúc nào, nhưng tầng hầm thứ hai này vốn không cần máy lạnh cũng đã lạnh lẽo đến gai người.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đẩy cửa phòng giải phẫu ra thì thấy Dương pháp y và mấy người trợ thủ của ông đang giải phẫu thi thể vừa đưa tới.

Triển Chiêu nhìn sang, đúng thật là Đinh Nguyên.

”Lão Dương.”

”Ôi.” Dương pháp y ngẩng đầu nhìn hai người, phản ứng đầu tiên là che chắn lấy thi thể, ”Hai cậu lại thay Công Tôn đến chỗ tôi đoạt thi thể à? Tôi không cho a! Đã lâu lắm rồi không được tươi mới như vậy.”

Triển Chiêu nhin cười, Bạch Ngọc Đường thì đỡ trán, lão Dương vừa bình phục lập tức hoạt bát như xưa. Sau khi Bobby chết bệnh, lão Dương trở lại ngục giam thăm Satan, lại chẳng khác nào chăm sóc con gái ruột của mình, chiếu cố Hác Linh và Lam Kỳ, nghe nói trong hôn lễ sắp tới của họ, lão Dương còn tự mình làm người chứng hôn.

”Không có, cháu chỉ muốn đến hỏi thăm xem người này chết như thế nào thôi.” Bạch Ngọc Đường đi tới bên cạnh bàn giải phẫu, nhìn thi thể trắng bệch trên bàn.

”Chết đuối.” Lão Dương đáp lời.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau — thật kỳ dị.

”Còn có.” Lão Dương cầm lấy một mảnh thủy tinh bên cạnh đưa cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xem, ”Từ trong phổi của gã tìm được một ít tảo, là loại tảo chỉ tồn tại trong biển.”

”Chết đuối ở biển?” Triển Chiêu nhíu mày.

”Tôi chỉ có thể nói là chết đuối trong nước biển, còn có đúng là ở biển hay không thì không dám cam đoan.” Lão Dương vuốt cằm, ”Thời gian tử vong có lẽ là đêm qua.”

”Đúng rồi, tôi còn phát hiện một chuyện kỳ quái.” Lão Dương nâng tay người chết lên, cầm cái đèn pin tia cực tím, chiếu cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xem.

Chỉ thấy trên da có một ấn ký, như là bị con dấu nào đó in lại, bên trong khung tròn là một con thuyền buồm cổ xưa.

”Đây là cái gì?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

”Giống như con dấu đồ chơi của bọn trẻ con.” Trợ thủ của lão Dương đang đứng bên cạnh đáp lời, cô ấy đã là mẹ của hai đứa con trai nên tương đối có kinh nghiệm, ”Hiện tại có một khu vui chơi, mỗi lần chơi một trò, sẽ in lên tay một con dấu. Loại mực in dấu này khi tẩy đi, trên da vẫn lưu lại vết tích, dùng đèn tia cực tím chiếu vào sẽ hiện ra.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhớ đến loại con dấu này, Dương Dương và Tiểu Dịch có không ít, đến khu vui chơi cũng thích in dấu lên tay— nhưng Đinh Nguyên với tư cách một nhà phú hào thành thực, vả lại vẫn độc thân không có con cái, sao lại có dấu ấn như vậy trên tay?

”Con dấu đó cô biết không?” Bạch Ngọc Đường hỏi vị trợ thủ.

Cô ấy lắc đầu, nói rất chắc chắn, ”Hai thằng nhóc nhà tôi là Hồn Thế Ma Vương, toàn bộ nơi vui chơi trong thành phố S tôi còn quen thuộc hơn so với phòng bếp nhà mình, tuyệt đối không có con dấu nào như vậy.”

Triển Chiêu nhìn chăm chăm cái hình một hồi rồi lấy điện thoại ra, anh mới nãy ở thư phòng của Lâm Nhược đã chụp vài tấm ảnh làm tư liệu, trong đó có Emilia trong truyền thuyết.

Dem ảnh chụp ra so sánh với con dấu, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hai mắt đều mở lớn thêm vài phần — y như nhau ! Con thuyền chính giữa con dấu đó, chính là Emilia.

428. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 4

Chương 4 : Oán hận của Emilia

Emilia, tựa như một oan hồn phần nộ đột nhiên thức tỉnh, những người liên quan đến cô ta đều chết trong địa giới của thành phố S, có điều ra đi lần này không phải là Lâm Nhược, người đã trực tiếp tiếp xúc với con thuyền và đóng xương sọ, mà lại là Đinh Nguyên, một người cung cấp thuyền — Là một sự trùng hợp nào đó? Hay thực sự có liên hệ? Nhưng mà chuyện Đinh Nguyên có con dấu Emilia dưới cánh tay và chết do nước biển là có thật, điều này làm cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không thể nào không lưu tâm.

“Có cần nói lại với cục trưởng Bao không?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Chờ thêm chút xem?” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một lát, “Xem Ngải Hồ bọn họ tra được thêm cái gì không.” .

Triển Chiêu gật đầu. .

Hai người rời khỏi phòng pháp y dưới tầng hầm lầu hai, đi lên bãi đỗ xe ở tầng hầm lầu một định chuẩn bị lái xe về nhà.

Bất thành linh từ phía sau, Bạch Ngọc Đường nhanh mắt nhìn thấy được một chiếc xe màu đen có rèm che đang lao nhanh vào khu vực giảm tốc độ của bãi đỗ xe, anh lập tức theo bản năng kéo Triển Chiêu lại — chiếc xe này có vấn đề, bình thường vào khu giảm tốc rồi còn chạy nhanh như vậy sao?

Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường tóm lại liền cảm giác được sự khản trương của anh, song song đó chợt nghe “rầm” một tiếng, chiếc xe nọ trực tiếp tông vào sườn một chiếc jeep đậu ngay ngoài cùng, tổn thất nghiêm trọng... .

“A!” Triển Chiêu giật mình, vội tóm lấy Bạch Ngọc Đường, “Xe của cục trưởng Bao bị đụng nát rồi!”

Bạch Ngọc Đường lúc này cũng bày ra một vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, khi anh mở miệng ra, lời nói cũng dọa người không kém, “Anh hai?” .

Triển Chiêu ngẩn người, quay đầu lại nhìn thì thấy cửa cái xe đen có rèm che vừa tung hoành mới rồi bị đẩy ra, rồi kẹt lại nửa chừng vì đã biến dạng, người bên trong liền một cước đá văng nó, phương thức mở cửa vô cùng khí phách .

Bạch Cẩm Đường xuống xe chuyện đầu tiên làm chính là cởi tây trang ra vắt lên nóc xe, rồi tiện tay nói lỏng cà vạt để thông khí.

“Anh hai!” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu vội vã chạy tới. .

Bạch Cẩm Đường quay đầu lại thấy hai người, hình như có chút giật mình. .

Bạch Ngọc Đường kiểm tra thân thể Bạch Cẩm Đường một chút, phát hiện không có bị thương chỗ nào mới cúi đầu nhìn sang thì thấy hai chiếc xe vừa rồi đụng nhau lại vô cùng thê thảm. Đặc biệt là cái xe màu đen của Bạch Cẩm Đường, méo mó đến độ không còn ra hình dạng gì .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau — tình huống gì đây a?

Triển Chiêu vươn người qua ngửi ngửi, không có mùi rượu, khẳng định không phải do uống say rồi lái loạn .

Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu nổi, “Anh hai, anh bị gì thế?” .

Bạch Cẩm Đường nhìn hai người một chút, bình tĩnh nói, “Phanh không ăn.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường há to miệng, lại nghe Bạch Cẩm Đường không nhanh không chậm bồi thêm một câu, “GPS chỉ đường bậy, vô lăng cũng có chút vấn đề.” .

“A?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường há mồm, một ý niệm đồng loạt nổi lên trong đầu —— cái thể loại xe gì vậy a? !

Hai người lúc này mới phát hiện ra, xe này không phải xe bình thường Bạch Cẩm Đường hay đi .

Bạch Cẩm Đường thường dùng nhất là hai chiếc xe, một có tài xế riêng, chuyên dùng cho công việc, cũng phụ trách đi đón Công Tôn; một anh hay tự lái hơn, là chiếc Mercedes-Benz đen, cái vừa rồi bị tai nạn chưa từng thấy anh lái qua .

“Anh thiếu chút nữa lao xuống biển rồi.” Bạch Cẩm Đường có vẻ rất hoang mang, “Đưa cái bản đồ định vị này cho Tương Bình xem đi.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, trầm mặc một lát, rồi đồng thanh hỏi, “Anh đã từng chạm qua Emilia chưa?”

Bạch Cẩm Đường nhú mày, “Cái gì thích mặc đẹp cơ?”(*) .

(*) “thích mặc đẹp” (– ài mỗi lì) cách đọc giống với Emilia .

“Chính là vụ án của Lâm Nhược đó.” Triển Chiêu nhắc nhở. .

Bạch Cẩm Đường hơi sững sốt, hình như đang cố nhớ lại .

Lúc này, Tương Bình xuống tới nơi, ôm theo một cái laptop, phía sau còn có Công Tôn cầm theo hai tập tư liệu, vẻ mặt vô cùng sốt ruột.

Công Tôn đến gần, túm lấy cổ Bạch Cẩm Đường kiểm tới kiểm lui .

Bạch Cẩm Đường để mặc anh nhìn tứ lung tung, thuận tay sờ mó an ủi nói không có việc gì. .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lui qua một bên nhường đường .

Triển Chiêu chột chột Bạch Ngọc Đường, “Anh hai dạo này hình như gầy đi nhưng càng thêm rắn chắc a.”

“Ừ, không phải do yêu cầu của Công Tôn sao, độ dày từng lớp mỡ này nọ, mức độ cơ bắp vân vân ...” .

“Chuyện gì xảy ra?” Công Tôn kiểm tra xong, phát hiện Bạch Cẩm Đường không có bị thương thì an tâm hơn một chút, sau đó lập tức tra hỏi nguyên nhân.

Thì ra hôm nay cặp song sinh không có bên cạnh, Bạch Cẩm Đường lại muốn đi tìm bạn bè bàn chuyện gì đó, nhưng không biết đường để đi nên mới dựa theo bản đồ định vị thì thiếu chút nữa lao đầu xuống biển. Thời khắc mấu chốt phanh lại không ăn, vô lăng cũng không ổn. Anh đụng tới đụng lui một hồi, khó khăn lắm mới tìm được đường đến cục cảnh sát, chui vào bãi đậu xe, dùng khu giảm tốc để hãm tốc độ lại, sau đó đụng vào xe của Bao Chứng mới có thể ngừng, có thể nói là một đường kinh hoàng.

“Bạch đại ca, hệ thống định vị của anh bị hack rồi!” Tương Bình ngẩng đầu liếc Cẩm Đường.

Bạch Cẩm Đường nhú mày —— quả nhiên. .

“Bị hack?” Bạch Ngọc Đường cũng khản trương hẳn. .

“Có người muốn hại anh?” Công Tôn khó hiểu .

“Xác định là bị hack chứ không phải bị phá hỏng?” Triển Chiêu hỏi Tương Bình. .

“Đúng vậy.” Tương Bình chỉ vào máy định vị, “Hơn nữa còn có người thật ngòi tháo tác nữa.” .

“Là sao a?” Triển Chiêu không hiểu lắm .

“Là chờ hệ thống khởi động rồi, đối phương sẽ căn cứ vào tình hình giao thông để cải biến lộ tuyến của chiếc xe.” Tương Bình ngẩng đầu nói, “Đại ca anh gần đây có đặc tội ai không a?” .

Bạch Ngọc Đường cũng hỏi Bạch Cẩm Đường, “Có cướp mối làm ăn của tiền bối nào không? Hay là thù cũ?” .

Bạch Cẩm Đường trầm mặc một lát rồi lắc đầu, “Hắn là không phải nhắm vào anh.” .

Mọi người nhìn nhau, “Sao cơ?” .

“Đây là xe của Lâm Nhược.” .

Bạch Cẩm Đường vừa nói một câu, mọi người liền sửng sốt. .

“Đúng nha, mấy hôm trước chơi bóng, cậu ta hình như hay lái xe này tới.” Công Tôn cũng đã nhận ra.

“Chiếc xe này của Lâm Nhược vốn luôn đậu trong sân bóng, lẽ ra hôm nay anh sẽ đến sân bóng bàn chuyện làm ăn, đến lúc lại nhận được điện thoại của một người bạn đi bàn chút chuyện.” Bạch Cẩm Đường cau mày. .

Công Tôn có chút áy náy, “Tài xế của anh chở em tới cảnh cục lấy tư liệu, đang định lấy xong quay về đón anh.”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Anh thấy tiện có xe của Lâm Nhược ở sẵn đó, nên mượn lái tạm một chút...”

“Lâm Nhược bình thường đều lái chiếc xe này?” Triển Chiêu hỏi .

“Đúng là hay dùng.” Bạch Cẩm Đường gật đầu. .

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Nói như vậy, là có người muốn giết Lâm Nhược?” .

Bạch Cẩm Đường rất nghiêm túc xem xét, “Hắn là đúng đó, thật lâu rồi không có ai muốn giết anh, anh dạo này cũng rất an phận thủ thường, trừ phi là tình địch.” Nói rồi, nhìn Công Tôn, “Gần đây có tên biến thái nào thầm yêu em không?” .

Công Tôn một cước đạp qua, thuận tiện giúp Bạch Cẩm Đường chỉnh lại áo quần, quả nhiên áo sơ mi sọc xanh hợp với hắn.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy hương phát triển cùng phương thức biểu đạt tình cảm của hai người này thật vô cùng khó hiểu.

“Tra được rồi.” Lúc này, Tương Bình ngẩng đầu nói với mọi người, “Địa chỉ của hacker.” .

Việc này không nên chậm trễ, mọi người cùng nhau hành động, chuẩn bị đến bãi phỏng vị hacker này một chút .

Dựa theo địa chỉ, mọi người tìm được một khu nhà phía sau chợ bán thức ăn, địa chỉ vừa rồi trùng với địa chỉ trên cửa một căn phòng trọ nhỏ, chợt nghe từ bên trong truyền ra thanh âm ồn ào của rock metal .

Bạch Ngọc Đường đưa tay gõ gõ cửa... Cửa liền cọt kẹt một tiếng rồi tự mở ra, trong phòng thoáng truyền đến một mùi vị rất khó ngửi, như là đồ ăn bị thiu hoặc là thứ gì đó bị ầm mốc .

Căn nhà này khá đơn sơ, chỉ có một gian phòng, bên trong có giường và một cái bàn, trên bàn là máy vi tính, ngoài ra không có một ai.

Triển Chiêu đi qua nhìn vào máy vi tính một chút, phát hiện nó đang mở, mặt bàn kín mít hấp dẫn sự chú ý của mọi người —— trên đó là những tấm hình cắt từ báo ra về Emilia, đều không quá rõ ràng, nhưng theo đường nét có thể nhận ra .

Trên bức tường mốc meo dán không ít ảnh chụp cùng tin tức, đều là về Lâm Nhược .

“Hắn đang giám thị Lâm Nhược sao?” Công Tôn thấy một tường toàn ảnh chụp, nhin không được nhíu mày .

“Đội trưởng, chính cái máy này đã điều khiển hệ thống định vị.” Tương Bình ngẩng đầu nói với Bạch Ngọc Đường, “Trong máy có không ít tin tức về Lâm Nhược, còn có một ít tư liệu về Emilia.” .

Bạch Ngọc Đường nhìn chung quanh một chút, “Người đâu?” .

“Không phải biết tập kích sai người nên đã chạy rồi chứ?” Triển Chiêu hỏi .

“Hắn có biết chuyện xe lao vào cục cảnh sát.” Tương Bình ngẩng đầu, “Vừa rời khỏi đây không lâu lắm, nhưng có lẽ hắn không phát hiện ra chúng ta đuổi theo đến đây đâu.”

“Các người tìm ai a?” .

Lúc này, ngoài cửa phòng có một bà lão đi tới, thò đầu vào nhìn .

Bạch Ngọc Đường lấy thẻ chứng nhận ra, rồi hỏi bà ấy có quen người trọ trong gian phòng này không .

Bà lão gật đầu, nói ọi người biết, bà chính là chủ của dãy nhà trọ này, ở trong phòng này là một thanh niên tầm hai mươi tuổi, tên là Trần Phi, cả ngày chỉ biết chơi game, rất ồn ào, chẳng thấy cậu ta đi học hay đi làm gì, tính tình rất quái gở, cũng không chơi với ai.

“Có biết cậu ta đi đâu rồi không?” Bạch Ngọc Đường hỏi. .

Bà lão khó hiểu nhìn mọi người một hồi lâu, “Các cậu không phải cảnh sát sao?” .

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, “Đúng vậy.” .

“Thế các cậu không phải đến để tra nguyên nhân cái chết của cậu ta à?” Bà lão có vẻ cũng có chút lơ mơ. .

Mọi người trầm mặc trong chốc lát, kinh ngạc hỏi lại, “Bà nói là cậu ấy đã chết?” .

“Đúng vậy, chết ba ngày trước rồi a. Lúc đó thật nhiều cảnh sát tới đây, cậu ta chết đuối, hình như bị té xuống sông!” Bà lão đáp lời, rồi nhìn sang chiếc máy vi tính đang phát ra thứ âm nhạc xập xình, “Tôi nghe thấy mấy tiếng này càng thêm hoảng sợ, cứ tưởng cậu ta hoàn hồn trở về, nên mới qua đây xem.”

“Cây ấy ba ngày trước đã chết đuối rồi sao?” Triển Chiêu cảm thấy không thể tin nổi, “Không ai vào phòng này chứ ạ?”

“Sao có khả năng.” Bà lão lắc đầu, “Cửa tôi khoá rồi mà, chờ cảnh sát các cậu nói một tiếng tôi mới dám vào dọn dẹp này nọ, cũng chẳng liên lạc được với người nhà của cậu ta.” .

“Cậu ta bị té xuống sông, là tự sát hay mưu sát thế bà?” Công Tôn truy hỏi .

Bà lão thở dài lắc đầu, “Có thể do luẩn quẩn trong lòng nên tự sát a.” .

“Vì sao nói như vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi .

“Ày ... Thanh niên bây giờ a, chẳng giống bọn tôi hồi đó, chẳng còn đơn thuần nữa, nhưng cũng không trách được bọn họ, thời bây giờ so với hồi đó của bọn tôi không giống nhau a.” Bà lão chậm rãi nói, “Lúc bọn tôi còn trẻ, mọi người ai cũng như ai, sống thì cùng nhau sống, khổ thì cùng nhau khổ. Hiện tại đã khác mất rồi, có người phú quý tường vân, cũng có người thê thảm không có lối ra. Thanh niên tâm cao khí ngạo, cảm thấy không có tiền đồ, có lẽ trong nhất thời nghĩ không thông, liền đi tự sát. Thuê nhà của tôi ở đây cũng hỗn tạp lắm, có người cần cù tích cóp rồi cũng tốt lên, nhưng đại đa phần là thanh niên giống vậy thôi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu. .

Triển Chiêu nhún vai, anh hiện tại không có hứng thú đi lý giải xem người thanh niên kia gặp phải cảnh ngộ hay trạng thái tâm lý gì, chỉ quan tâm xem nếu chủ nhân căn phòng kia đã chết ba ngày trước, vậy ai là người điều khiển máy tính a? .

Bà chủ nói chuyện phiếm vài câu rồi đi, Bạch Ngọc Đường ra khỏi phòng, gọi điện thoại về cảnh cục hỏi thăm kết quả điều tra có liên quan đến Trần Phi.

Bạch Cẩm Đường ngồi bên ngõ nhỏ hút thuốc, có vẻ không ưa được mùi vị ở trong phòng, Công Tôn thì đứng bên cạnh quan sát anh.

Tương Bình nghiên cứu mấy thứ trong máy tính của Trần Phi, đồng thời ghi lại lịch sử online của cậu ta .

“Ừm ...” Triển Chiêu ở trong phòng đi một vòng, quan sát những thứ về Lâm Nhược và Emilia mà Trần Phi cất giữ, rồi vuốt cằm, “Trần Phi sưu tầm những thứ này, hình như cũng không phải để hại chết Lâm Nhược.” .

“Có ý gì?” .

Bạch Ngọc Đường đi vào, vừa lúc nghe được câu này .

“Tôi thấy Trần Phi này có vẻ rất sùng bái Lâm Nhược, có thể nói là thâm mến anh ta.” Triển Chiêu tháo một tấm ảnh chụp của Lâm Nhược từ trên tường xuống, “Hành vi của cậu ta nếu nói là giám thị, thì nói thành theo đuổi thần tượng sẽ phù hợp hơn.”

“Vậy còn việc điều tra về Emilia? Giải thích sao được chứ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Có thể là ...” Triển Chiêu còn muốn nói gì đó, chợt nghe Tương Bình hô lên một tiếng, “Đội trưởng.”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại thì thấy Tương Bình đang ngoắc lấy ngoắc để hai người.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi tới sau lưng cậu ta, nhìn vào vị trí màn hình mà Tương Bình chỉ.

Thì ra Tương Bình từ đồng tư liệu trong máy tìm được một tấm hình, bên trong là một người còn trẻ đứng ở trên thuyền, hình như đang chuẩn bị rời bến.

“Người này là Trần Phi.” Bạch Ngọc Đường lấy tư liệu từ cảnh cục gửi vào điện thoại mở ra, so sánh hai tấm hình.

“Ảnh này có vấn đề gì?” Triển Chiêu hiểu kỳ.

“Đằng sau cậu ta có vài chiếc thuyền đang rời khỏi anh thấy không?” Tương Bình chỉ vào một con thuyền trong đó, “Tự nhiên em thấy quen quen, hoá ra đó chính là chiếc thuyền của Đinh Nguyên mới chết sáng nay, cũng là một trong những con thuyền theo Lâm Nhược bọn họ rời bến tìm kiếm Emilia. Đằng sau đó chính là đội thuyền của Lâm Nhược.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau — lại có liên quan đến Lâm Nhược?

“Còn nữa, trong hòm thư của cậu ta có một phong thư, theo máy tính ghi lại thì cậu ta ba ngày trước có đọc qua phong thư này, rồi đóng máy lại, buổi sáng hôm nay lại được mở ra.” Tương Bình nói, rồi click vào bức thư cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xem.

Bên trong phong thư cuối cùng Trần Phi mở ra trước khi chết, chỉ có một câu nói, chính là — trái tim của con người, đến tột cùng có thể chịu đựng được bao nhiêu?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sửng sốt.

“Tên của người gửi.” Tương Bình kéo đến cuối cùng, có một chữ kí — Emilia.

Đọc thư xong, Tương Bình không ngừng chà sát cánh tay đã nổi lên mấy tầng da gà.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cái chết của Đinh Nguyên, xem ra cũng không phải ngoài ý muốn, mà là trùng hợp.”

Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi cho Bao Chứng, anh vừa ấn số vừa nói, “Tôi cảm thấy, có lẽ còn chết nhiều người lắm.”

“A?” Triển Chiêu hứng thú hỏi, “Vì sao nghĩ như thế?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Không thể nói rõ, chỉ thấy Emilia này, cho dù đã nhiều năm thế rồi, vẫn còn mang oán hận.”

429. Quyển IV – Vụ Án 15 – Chương 5

Chương 5 : Lập trường

Bao Chứng nghe Bạch Ngọc Đường báo về vụ án xong, lập tức lệnh cho Ngải Hồ bọn họ đem vụ án này chuyển sang nhóm Bạch Ngọc Đường, thì thể Đinh Nguyên cũng được đưa đến phòng pháp y của SCI.

Thi thể Trần Phi đang ở nhà tang lễ, cũng được người đưa sang bên này.

Mã Hân mặc áo dài trắng ôm cánh tay đi xung quanh thi thể, cũng không động thủ gì, chỉ dùng hai ngón tay bóp cằm, “ừm” một tiếng thật dài.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không thể hiểu nổi ý nghĩa hành động này của cô.

Triều Hồ từ trước đến nay vẫn coi Mã Hân như em gái mình, liền chọc ghẹo, “Nè, em nói xem một nha đầu như em, sao thói quen giống như đúc với Công Tôn thế a!”

“Thói quen gì?” Công Tôn đang mang bao tay, hiếu kỳ nhìn Triều Hồ.

“Thích pose bên thi thể a.” Triều Hồ bắt chước cô tạo dáng.

Mã Hân đá cật ta.

Công Tôn đi tới bên cạnh thi thể, lão Dương đã giải phẫu qua, báo cáo cũng viết rất rõ ràng, Công Tôn cảm thấy không có vấn đề gì quá lớn, định bụng xem sơ qua một chút thôi.

Công Tôn ngẩng đầu định kêu Mã Hân đưa mình cái nhíp, nhưng Mã Hân còn đang bận nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào thi thể.

“Hân Hân, sao vậy?”

“A ...” Mã Hân vừa nhanh chóng mang bao tay, vừa nói, “Chỉ là cảm giác là lạ.”

“Cảm giác gì a?” Triển Chiêu cười tủm tỉm tiến lên một chút, tay chấp lại phía sau, hình như rất hứng thú với câu trả lời tiếp theo của Mã Hân.

Mã Hân vừa đưa nhíp cho Công Tôn, vừa nói với Triển Chiêu, “Em mấy ngày hôm trước mới gặp qua người này.”

Bạch Ngọc Đường lập tức hỏi, “Em gặp gã khi nào?” .

“Không phải quen biết, là thế này.” Mã Hân nói, “Mấy ngày hôm trước, có một buổi trình diễn thời trang, chị Giai Di cùng nhóm Nhạc Nhạc có thiệp mời, mới đưa em đến mở mang tầm mắt. Trong buổi trình diễn em có thấy gã hào hứng ôm một cô người mẫu xinh đẹp, bên cạnh không biết bao nhiêu người lòe loẹt vây quanh.”

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau, cũng đúng, Đinh Nguyên kinh doanh thời trang mà, kỳ thực thì người định đoạt xu thế lưu hành hàng năm không phải mấy tay thiết kế thời trang, mà là nhà cung cấp vải vóc nguyên vật liệu. Cũng giống như một món ăn có được nói đến hay không, ngoại trừ đầu bếp ra, còn phải xem bản thân nguyên vật liệu nữa.

“Sau đó?” Triển Chiêu truy hỏi Mã Hân, “Ấn tượng với gã ta thế nào?” .

“Ừm, rất bất ngờ a!” Mã Hân nói, “Em trước đây xem báo, cảm thấy loại người thế này đại thể đều là hạng công tử đào hoa ngả nón, nhưng mà lúc gã đến chào hỏi chị Giai Di thì rất nho nhã lễ độ, cảm thấy tiếp xúc rất ổn. Chị Giai Di giới thiệu bọn em một chút, gã vừa nghe nói em là pháp y, liền hỏi em có biết Công Tôn không.”

Công Tôn khó hiểu ngẩng đầu, “Tôi không biết gã a, gã biết tôi sao?”

Mã Hân cắn môi, như đang do dự có nên nói tiếp hay không.

Công Tôn đứng bên cạnh nhứ mày, tay cầm dao giải phẫu hướng về phía Mã Hân khẽ vạch thành một đường, “Em theo ai?”

“Ngài!” Mã Hân không hề nghĩ ngợi, “Minh chủ!”

Công Tôn thoả mãn gật đầu, “Nói.”

Mã Hân mỉm cười trốn đằng sau Triển Chiêu, “Đinh Nguyên nghe nói em đang theo ngài, lập tức lấy ly champagne trong tay em đi, rồi kêu phục vụ mở một bình rượu ngon cho em, còn nói sau này có trình diễn thời trang sẽ gửi thiệp mời cho em, tốt nhất là em có thể đưa ngài đến luôn.”

Công Tôn khó hiểu, “Để làm gì? Tôi không có hứng thú với quần áo.”

“Gã nói, ngay cả Bạch Cẩm Đường cũng bị trị, ngài là cái tên truyền thuyết trong giới mỹ nhân ...”

“Phụt...”

Tại cửa, cà phê trong miệng Bạch Ngọc Đường đều bị phun ra hết.

Những người khác cũng cùng nhau che miệng.

Quả nhiên, mặt Công Tôn trở nên trắng xanh, ra sức trừng Bạch Ngọc Đường đang đứng khoanh tay ở cửa, vẻ mặt “thì ra là thế” cùng cái gật đầu trong im lặng biểu thị sự tán thành.

“Nhưng mà a...” Mã Hân thu hồi khuôn mặt tươi cười, liếc nhìn Đinh Nguyên đang nằm trên bàn giải phẫu, “Gã kỳ thực không đáng ghét chút nào cả, không ngờ lại phải chết như vậy, nhìn sao cũng thấy người như thế này nếu còn sống tương lai hẳn là vô hạn tốt đẹp, tuổi còn trẻ mà lại có thực lực như vậy, hôm qua còn cảm thấy gã như con cưng của ông trời, hôm nay đã biến thành một đứa con rơi, quả thật có chút đả kích người khác.”

“Từ một góc độ nào đó mà nói, như thế này sẽ khiến nhân loại được công bằng với nhau hơn đấy chứ?” Triển Chiêu chấp tay phía sau, chậm rãi hỏi.

“Vâng.” Mã Hân gật đầu, “... Ít nhất ... tất cả mọi người đều như nhau, bất luận hôm nay anh là phú quý hay khốn cùng, đều có thể không được nhìn thấy ánh mặt trời của ngày hôm sau, chỉ có số phận là tuyệt đối không công bằng lại vừa tuyệt đối công bằng.”

“Oa...”

Mã Hân nói xong, một đám người SCI ở cửa cùng vỗ tay, “Thật sâu sắc thật có triết lý!”

Mã Hân nhả mặt nhả mũi không để ý tới mấy người đó nữa, xoay lại cùng Công Tôn đang đen mặt kiểm tra thi thể.

Bạch Ngọc Đường đến toilet cởi áo sơ mi bị cà phê làm dơ, mặc áo ba lỗ trở lại.

“Oa... Sếp, mới ban ngày ban mặt không cần gọi cảm như vậy chứ?” Triệu Hổ chọc xong Mã Hân lại chọc tới Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường một cước đá văng cậu ta, “Từ hôm nay trở đi mấy người các cậu bảo vệ Lâm Nhược cho tôi, đi phân ca đi.”

Mọi người SCI chạy đi tự động phân ca, nhưng mà cũng chẳng có gì phải phân, đảo ba ca, hai người một nhóm, Mã Hán và Triệu Hổ, Trương Long và Vương Triều, Lạc Thiên và Tần Ấu.

Bạch Trì tìm hết toàn bộ tin tức và bài báo liên quan đến Đinh Nguyên, đang lật xem lướt qua, còn có một chút sổ sách cùng với ghi chép công tác từ công ty của Đinh Nguyên gửi tới, đều là Ngải Hổ bọn họ thu thập được mang đến cho.

Bạch Ngọc Đường đi tới bên cạnh Triển Chiêu, thấy anh tay trái cầm cốc cà phê, tay phải cầm bức ảnh chụp con thuyền Emilia, hình như đang xuất thần.

“Thông thường nếu cậu có vẻ mặt này, tức là đã phát hiện được đầu mối gì đó.” Bạch Ngọc Đường đứng ở trước mặt anh.

Triển Chiêu ngẩng đầu, đưa tay nhéo nhéo cánh tay Bạch Ngọc Đường, nheo mắt, “Cậu có phải lại rần chắc hơn rồi không?”

Bạch Ngọc Đường buồn cười nhìn anh, “Tôi có vận động mà.”

Triển Chiêu chỉ chỉ đầu mình, “Tôi cũng có vận động mà.”

“Đúng vậy đúng vậy, người ta thì vận động hiếu khí còn cậu thì vận động hiếu não.” Bạch Ngọc Đường cầm đồng tấm ảnh chụp lên, trước sau nhìn qua một chút, miệng hỏi Triển Chiêu, “Nghĩ đến cái gì?”

“Ừm...” Triển Chiêu có vẻ không yên lòng, vừa cầm cái cốc trên dưới quan sát Bạch Ngọc Đường, vừa nói, “Thông thường để phán đoán một người đàn ông có đẹp trai thực sự hay không, có bốn tiêu chuẩn.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, không hiểu Triển Chiêu đang nói cái gì.

“Tiêu chuẩn mà ngày đó hai người nói tới là gì ấy nhỉ?” Triển Chiêu ngoắc ngón tay hỏi Mã Hân từ phòng pháp y đang cười tùm tùm đi ra.

“Là có râu, tóc húi cua, mặc áo cũ, không sợ phơi nắng đen da.” Mã Hân tán thưởng nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, chặc chặc hai tiếng, “Tỉ lệ đường cong rất hoàn mỹ, chỉ là hơi gầy, vẫn là lão Thiên nhà em dễ nhìn hơn.” Nói xong, Hân Hân hớn hở rời đi

Triển Chiêu uống một ngụm cà phê, nhướn mày liếc Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, người ta chê cậu gầy, còn chê cậu không có mị lực bằng một ông chú kia!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, trả lại ảnh chụp cho Triển Chiêu, “Tôi đi tìm bộ đồ để mặc đây.” Nói xong định chạy đi.

Triển Chiêu kéo anh lại, “Thôi vậy cũng được rồi, ngày nóng thế này mà công việc của cục cảnh sát lại khổ cực như thế, cho chị em đang phấn đấu nơi tiền tuyến chút phúc lợi đi.”

Lúc Triển Chiêu chọc ghẹo, ở cửa có một vài cô gái đi ngang qua nghe thấy nên ghé vào nhìn trộm được một chút.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu vẫy tay với các cô, nhóm cảnh sát nữ thường ngày một cước có thể đạp sập tường kia liền vui tươi hơn hớn chạy lại, thuận tiện chụp chút ảnh lưu niệm.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu nhìn Triển Chiêu, “Cậu hào phóng quá nhỉ.”

“Aizzz, thấy được thì giữ chặt không cho đi, kiểu này á, gọi là tâm lý khoe khoang đó.” Triển Chiêu vừa cùng Bạch Ngọc Đường quay về phòng làm việc của SCI, vừa nói, “Con người là như thế này, có thứ gì tốt, vừa sợ người khác biết lại vừa sợ người khác không biết. Kể sợ người khác biết, là bởi vì sợ bị cướp đi, còn ai sợ người ta không biết, lại là vì tự cao tự đại.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có quan hệ gì với vụ án a?”

Triển Chiêu liếc mắt nhìn, “Tôi chỉ thuận miệng nói một chút thôi, vì sao lại thành có quan hệ tới vụ án rồi?”

Bạch Ngọc Đường khước miệng mang theo nét cười, “Con người là như thế này, đã nghĩ ra đầu mối gì đó, vừa muốn nói cho người khác biết vừa không muốn cứ đơn giản thế mà nói ra. Muốn nói cho người khác biết, là bởi vì thật vất vả mới nghĩ ra nên cảm thấy ghen ứ khó chịu, còn không muốn dễ dàng nói ra, là vì muốn làm thánh Joseph thêm một chút.”

Triển Chiêu khước miệng giật giật, trừng mắt lườm, “Con chuột bạch, đừng tưởng rằng cậu có cơ bắp thì ra oai, có tập luyện nữa cậu cũng vẫn gầy vậy thôi!”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, đây là kiểu thẹn quá thành giận?

Đuổi mấy người vây xem ở cửa đi, Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu vào phòng làm việc, biểu cảm nét mặt hai người khiến cho những ai đứng bên ngoài đều có suy nghĩ vô hạn.

Vào phòng làm việc mở máy lạnh, tìm áo ngắn tay mặc vào, Bạch Ngọc Đường lại hỏi Triển Chiêu, “Nghĩ đến cái gì?”

Triển Chiêu ngồi xuống, không đáp mà hỏi ngược lại, “Cậu có từng phân tích tâm tính Emilia không?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày suy nghĩ một chút, “Cô ta dù sao cũng là một người đã chết hoặc là một nhân vật được kể lại, cho dù có suy đoán cũng không có cách nào mà chứng thực đúng sai.”

“Tôi đoán Emilia không phải người chết cũng không phải nhân vật trong truyền thuyết.” Triển Chiêu uống xong cà phê, đặt cốc lên trên bàn, mở miệng, “Là hồn ma.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Cậu từ trước đến nay không tin vào quỷ thần, dù thế nào cũng là một nhà tâm lý học cơ mà.”

“Trước cậu có nói qua, Emilia vẫn còn đang oán hận, cậu dựa trên cơ sở nào mà suy xét như vậy? Cậu nhận định về Emilia, coi là người chết, là nhân vật truyền thuyết, hay chỉ là một hồn ma viễn vông thôi?”

Bạch Ngọc Đường quả thật nghiêm túc suy xét một chút, cuối cùng gật đầu, “Nói đến đó... Hình như quả thật là như vậy.”

Triển Chiêu đứng lên, đến bên cửa sổ nhìn những người qua đường vừa đi lại vừa lau mồ hôi dưới cái nắng chói chang ngày hè, “Con người thông thường có rất nhiều lập trường, lập trường của người khác, lập trường của chính mình; thông thường thì vì lập trường bất đồng, cho nên cách nghĩ cũng bất đồng.”

Bạch Ngọc Đường nhìn cốc cà phê trên bàn, “Sau đó?” .

“Cậu nghĩ là ai giết Đinh Nguyên?” Triển Chiêu hỏi, “Còn có mấy nhà thám hiểm này nữa?”

“Nói chung hồn ma hẳn sẽ không điều khiển được máy vi tính để hack GPS các loại chứ.” Bạch Ngọc Đường từ trước đến nay luôn có khả năng lĩnh hội ý tứ của Triển Chiêu rất tốt, “Ý của cậu là, nhất định vụ án phải có một hung thủ, mà mỗi tên hung thủ khi gây án đều có lý do của mình, đặc biệt là kiểu giết người liên hoàn có tư duy kín đáo bố trí tình xảo thế này, chúng ta nên biết rằng động cơ sẽ nói lên lập trường và suy nghĩ của hung thủ, xem đến tội cùng hẳn ta hoặc ả ta vì sao lại hạ thủ. Nói cách khác, bất luận thân phận thực của hẳn ta hay ả ta là gì, trong khoảnh khắc giết người, cũng chính là hồn ma Emilia.”

Triển Chiêu thoả mãn gật đầu, ngón tay khẽ gõ hai cái lên tấm thủy tinh ngoài nóng trong lạnh trước mặt, “Nếu hành vi của Emilia là thật, điểm nào từ cô ta mà cậu không thể lý giải nhất?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, từ trong mớ suy đoán về hung thủ vừa rồi phục hồi lại tinh thần, “Ừm ... Tôi không rõ vì sao cô ta phải giết hết mọi người.”

Triển Chiêu chờ anh nói tiếp.

“Lòng oán hận của cô ta nặng nề hay nhẹ nhàng, có lẽ có liên quan đến nỗi nhục nhã mà cô ta đã trải qua, cô ta hận tên tình nhân phản bội và tình địch của mình, những người dân cười nhạo cô ta, gã bá tước cậy quyền thế cướp đi hạnh phúc của cô ta, thậm chí là cha của cô ta, những người này tôi đều có thể hiểu... Tôi chỉ không hiểu, cả một hòn đảo nhỏ, lẽ nào không có một ai thông cảm với cô ta sao?”

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường, “Cậu nghĩ, sẽ có người thông cảm với Emilia?”

“Đương nhiên.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, rất khẳng định, “Emilia nói thế nào cũng là nạn nhân vô tội nhất, thế giới này dù có bị đẩy lên thêm một hai ngàn năm, hay là thời kì cổ đại, nhân tâm cũng không thể tốt lên hay hỏng theo được, sự khác biệt sẽ luôn luôn tồn tại. Tôi cho rằng người thông cảm với Emilia không chỉ là có, mà còn có không ít, cho dù là ngại quyền thế của bá tước nên không có biểu đạt ra, thì cũng phải có một hai người như vậy đến an ủi Emilia chứ?”

Triển Chiêu gật đầu, “Thế nên cậu nghĩ, Emilia còn bị cái gì đó khác kích thích thêm nên mới phản ứng kịch liệt thành như vậy? Oán hận chồng chất không tiêu tan?” .

Bạch Ngọc Đường hơi nhún vai, “Bên cạnh đó chúng ta còn có một đầu mối quan trọng khác, câu nói kia, hình như không có quan hệ gì với truyền thuyết.”

“Trái tim con người, đến tội cùng có thể chịu đựng gánh nặng bao nhiêu?” Triển Chiêu tỉ mỉ suy xét những từ này, “Trái tim con người thực sự không thể chịu đựng thêm bao nhiêu gánh nặng... Gánh nặng gì?”

Hai người đang xuất thần, cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Công Tôn vẻ mặt thất vọng tại cửa “hừ” một tiếng.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, thấy ngoài cửa còn có vài người khác hiếu kỳ nhìn vào, nhất thời có chút xấu hổ.

Công Tôn cầm một phần văn kiện đi đến, “Lại có phát hiện.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, “Phát hiện?”

“Thi thể Trần Phi vừa đưa tới.” Công Tôn lấy vài tấm ảnh chụp ra, “Tôi vừa trở thi thể, thì thấy cái này đây.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu vươn qua nhìn, thì thấy Công Tôn chụp lại lưng thi thể, có phát hiện phần cổ và lưng có mấy vết rõ ràng, là dấu vân tay.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Sao có thể như vậy?”

“Cậu ta không phải tự sát, là bị người ấn vào trong nước mới chết đuối.” Công Tôn nói, rồi lôi gần nửa cái thước cuộn ra, so sánh độ dài cho Bạch Ngọc Đường xem, “Nhưng mà cổ tay có chút quỳ dị.”

“Tôi cũng thấy dấu tay này hình như hơi nhỏ!” Triển Chiêu nhìn dấu tay trên ảnh chụp thi thể.

Hai người thấy không trực quan cho lắm, liền cùng Công Tôn quay trở lại phòng pháp y, ở đó đã có không ít người đang xem.

Quả nhiên, trực tiếp xem, phát hiện trên vai có hai dấu tay rất khéo.

Mã Hân đưa tay qua so sánh một chút, “So với em còn nhỏ hơn một vòng a, hẳn là một cô gái vóc người rất nhỏ, hoặc nói thẳng ra là một đứa trẻ.”

“Đứa trẻ...” Triệu Hổ nhú mày, “Không thể nào kinh khủng như vậy chứ?” .

“Kiểm tra tay của người này xem.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở miệng.

Triển Chiêu cũng nghĩ tới vết mực đã được tẩy trên thi thể Đinh Nguyên kia, Mã Hân cầm đèn tia cực tím chiếu tay phải Trần Phi, không phát hiện gì, lại chiếu tay trái...

Một vết mực hình con dấu xuất hiện rõ ràng trước mắt mọi người, nhưng kỳ quái chính là, hình trong con dấu này, lại không phải là Emilia.

430. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 6

Chương 6 : Đoạn đầu dài

Con dấu trên tay Trần Phi, không phải là Emilia, mà là một kiểu kỳ quái giống giống như hình dạng chữ “H”, nhưng dường như không phải là chữ cái, lại gần như một chữ “công” (), bởi vì con dấu hình tròn, nên nhìn sao cũng thấy hợp lý.

“Đây là cái gì?” Triển Chiêu hỏi mọi người, xem có ai nghĩ ra thứ gì hay không.

Nhưng tất cả đều lắc đầu —— nghĩ không ra. .

Vì vậy, mọi người đứng trong phòng pháp y, lại quét mắt nhìn đến vai Trần Phi.

Vào mùa hè thứ mát lạnh nhất có thể giải trừ cái nóng là gì? Không phải kem ly, cũng không phải điều hòa quạt điện gì, mà là một lũ u hồn...

Đang nóng muốn chết, đột nhiên có một tiểu quỷ chạy lại “hi” với cậu một tiếng, kiểu gì cậu cũng bị dọa ột thân mồ hôi lạnh ngay.

Trên vai của Trần Phi có vết ấn của hai dấu tay nhỏ, giống như một con sâu róm mình đầy lông lá vậy, khiến người ta mơ hồ cảm thấy được, bên trong không khí nóng bức này có luồng khí mát lạnh thổi qua .

Triệu Hổ phụng phịu, “Thật là ma quái a!” .

“Một đứa bé chắc là không có được khí lực này đâu.” Công Tôn vẫn lạnh lùng phân tích thi thể Trần Phi, “Cậu ta tuy rằng không quá cường tráng mạnh khỏe nhưng cũng không tính là gầy yếu được, một đứa bé hẳn không có cách nào chế phục được.”

Mã Hân cởi áo của Trần Phi ra, nhìn vào lưng cậu ta, rồi lắc lắc đầu có vẻ rất hoang mang quay sang nhìn Công Tôn. .

Công Tôn cũng bày ra vẻ mặt buồn bực. . .

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hỏi anh .

“Nếu như là một đứa nhóc, thân thể kia hẳn là rất thấp, nó có thể áp chế Trần Phi, nhất định phải đè lên lưng cậu ta, mà người đang giãy dựa khí lực rất lớn, cậu xem dấu tay lưu lại rõ ràng như vậy, có thể tưởng

tượng được hung thủ dùng rất nhiều sức để đè lên ... Như vậy có thể suy ra, ở những vị trí khác, cũng sẽ lưu lại một vài dấu vết.” .

“Đúng nha.” Bạch Trì gật đầu, “Nếu như đè lên người cậu ta, lưng sẽ có dấu vết của đầu gối, cho dù nằm úp sấp rồi lấy chân kẹp lấy... hai bên sườn cũng sẽ có dấu, thế nhưng cậu ta không có, lưng với sườn đều rất bình thường.” .

“Dấu tay cũng không bị ngược.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Không phải do ấn xuống từ một hướng khác, chỉ có thể là ấn từ phía đó... Vậy đến tội cùng sao lại làm được thành vậy?” .

“Trừ phi...” Triển Chiêu chậm rãi quay lại nhìn mọi người, “Nhảy lên cao, đè xuống ...” Vừa nói, vừa nhấn một cái vào vai Triệu Hổ, Triệu Hổ giật mình nhảy dựng lên .

“Mẹ ơi, kinh khủng quá!” Triệu Hổ chà xát đám da gà. .

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy vụ án này rất kỳ hoặc, lại không có bất luận đầu mối nào .

Triển Chiêu lấy điện thoại di động ra, gọi hỏi Lâm Nhược, “Anh có tài liệu nào ghi chép chiều cao cân nặng của Emilia không a?”

Lâm Nhược nghe xong cũng thấy hết hồn, suy nghĩ một chút rồi nói, “Hình như có tả cô ta vóc người vừa phải, nhưng mà cô ta là nha đầu hầu hạ tiểu thư, khả năng quá nhỏ nhắn xinh xắn cũng không cao lắm đi?” .

Mọi người nhìn nhau, vậy làm sao có quan hệ với dấu tay nhỏ nhắn xinh xắn kia được a? .

“Này, các cậu còn chưa đến à?” Lâm Nhược hối thúc, “Tôi bên này chuẩn bị bắt đầu rồi đó, trời sắp đen thui rồi!”

Mọi người quá chuyên chú nghiên cứu thi thể, trời tối rồi cũng không để ý. .

Bạch Cẩm Đường thấy Bạch Ngọc Đường bọn họ có án kiện phải làm thì nói, “Nếu không đi nói với cậu ta một tiếng là được.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu. .

Triển Chiêu hai tay đút túi lắc đầu, “Hắn nên cùng Lâm Nhược hảo hảo nói chuyện, hơn nữa anh ta cũng đang gặp nguy hiểm.”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, hành trình vẫn được tiếp tục. .

Ba mươi phút sau, mọi người đi ô tô tới gian biệt thự Lâm Nhược tụ tập mọi người .

Triển Chiêu đứng trước cánh cổng sắt màu trắng rất nghệ thuật, nhìn vào vườn hoa hồng bát ngát bên trong, còn có kiến trúc như một toà thành châu Âu phía sau vườn hoa hồng, cả suối phun có pho tượng theo phong cách La Mã cổ đại nữa chứ, không khỏi nhíu mày lắc đầu .

“Sao thế?” Bạch Ngọc Đường tò mò nhìn anh .

Triển Chiêu ôm cánh tay, “Trên đời này thực sự không thiếu kẻ có tiền.” .

Bạch Cẩm Đường đi tới bên cạnh Triển Chiêu, “Cậu dừng dính lấy SCI nữa, ra ngoài thuê một vài người mở một phòng khám tư nhân, lựa mấy tên phú hào rồi nhận làm bác sĩ riêng cho chúng, đi giảng bài toàn thể giới, mỗi năm ra nhiều sách chút, có tiền mua vài căn nhà cao cấp để đầu tư, một năm rưỡi sau cũng sẽ rất có tiền.”

Triển Chiêu khóe miệng giật giật.

Cổng lớn từ từ mở ra, mọi người trong SCI bước vào bằng một con đường rải đầy sỏi trắng, trong vườn hoa hồng trước mắt, bàn cơm đã được bày ra chỉnh tề, có những người phục vụ một thân đồ trắng tiến tiến xuất xuất bưng đồ ăn, trên bàn đều là mỹ thực.

Phía trước không ít người quần áo chỉnh tề .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, nói thế nào nhỉ —— tụ tập ở biệt thự của Bạch Cẩm Đường thú vị hơn nhiều, cơm do Bạch Ngọc Đường và Triển Bạch ma ma làm, dọn bàn là người của SCI, rửa chén là những người ăn mà không nấu, chuẩn bị đồ uống là Bạch Trì... chứ không phải mấy vị “đầu bếp nổi tiếng thế giới” như ở đây.

Bạch Cẩm Đường đưa tay vỗ vỗ vai Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, thấp giọng nói, “Thứ lỗi cho bọn họ a, bọn họ từ lúc sinh ra tới giờ chưa thấy gì khác ngoài sự giàu có lộng lẫy vân vân, không thể nào thả cho bọn họ tự lập được đâu ...” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười nhìn Bạch Cẩm Đường. .

Chỉ thấy Bạch Cẩm Đường đưa tay vẫy chào những người ở phía xa xa .

“Cẩm Đường! Bên này.” Rất nhiều người chào hỏi Bạch Cẩm Đường, xem ra đều quen biết nhau .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mang theo người của SCI cùng qua đó, Công Tôn bên cạnh không nhanh không chậm đi theo, với tư thế này, ai còn dám mở miệng nói ra hai chữ “mỹ nhân”, bị ăn dao là chuyện khỏi phải bàn! .

Người rất nhiều, vô cùng náo nhiệt, đều đây đó giới thiệu làm quen .

Trần Giai Di đã ở sẵn, cô đảo mắt xung quanh thấy ở đây không ít mỹ nữ, liền vội vàng kéo Mã Hán sang một bên, giám sát chặt chẽ.

Triệu Hổ ôm cánh tay, “Xem cô em Giai Di kìa, nhìn Tiểu Mã ca như muốn ăn tươi nuốt sống tới nơi á, ai nha, cô nương này nhìn thật sắc sỡ, không biết có phải kiểu con gái vài ngày đổi một anh không nữa.” .

“Chị Giai Di không nông cạn thế đâu!” Mã Hán bưng đồ uống đứng một bên, vừa đưa tay kéo kéo Lạc Thiên vừa giảng giải cho Triệu Hổ, “Chị ấy tin vào thượng đế, luôn mơ ước được làm một bà nội trợ đảm đang, lúc nào cũng sẵn sàng rời khỏi giới nghệ sĩ ở nhà làm một nàng dâu ngoan, giúp anh hai sinh nguyên một đội bóng vân vân.”

“Oa...” Triệu Hổ nhìn Mã Hán, “Đám nha đầu mấy đứa bình thường nói chuyện đều không tiết chế thế a?”

“Tiết chế cái gì?” .

Phía sau vừa truyền đến một giọng nói, Triệu Hổ lập tức giật mình rút cổ lại, đám Tề Nhạc cũng tới rồi a~. Tề Nhạc nhào tới đu lên vai Triệu Hổ, Triệu Hổ hét hồn bạt người về phía sau, vai run lên, “Hết hồn nha.” .

Tề Nhạc nhíu mày nhìn cậu ta, “Anh bị sao thế?” .

Triệu Hổ kể cho cô nghe về vụ án lần này, Tề Nhạc hoảng sợ ôm chặt lấy cánh tay cậu, “Thật dọa người!~” .

Trần Du chạy đi lôi kéo Lam Khê, bốn chị em đều đã có bạn, ngọt đến mức những người khác đều trở thành dư thừa .

... .

Triển Chiêu mặc kệ, cùng Bạch Ngọc Đường ngồi một chỗ chén đồ ăn .

“Này.” Triển Chiêu nhắc nhở Bạch Ngọc Đường, “Anh hai cậu với Tề Nhạc ở đây cả đấy, hai tên mang hoạ đây mình cùng xuất hiện, hậu quả rất nghiêm trọng đó.” .

“Cậu đừng có miệng quạ đen nữa đi.” Bạch Ngọc Đường bắt lực, “Tôi nói bọn họ giám sát kĩ Lâm Nhược rồi.” .

“Ném thử rượu vải không?” .

Vừa dứt lời, bên cạnh có một người đi đến, đưa cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hai bình rượu .

Vừa rồi Lâm Nhược có giới thiệu, người bê rượu đó chính là Stephen, chủ nhân của vườn hoa, một trong những ông hoàng của thành phố S từ vài năm trước, bên cạnh đó anh ta đã có một vị hôn thê tên là Lily. .

Stephen là một thanh niên khiến người khác vô cùng yêu thích, dân IT và dân kinh doanh đại thể có chút khác nhau, bởi vì làm kỹ thuật, nên tính tình tương đối đơn thuần. Stephen tóc hơi xoăn, nhìn như một

sinh viên, nụ cười hết sức sáng sủa, vừa bê rượu lại cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa chỉ vào Tương Bình đang nghiên cứu đĩa sườn cừu ở phía sau, vừa nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tôi có thể chuộc ra được không? Người kia là một thiên tài!” .

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Tương Bình là một trong những hacker hàng đầu thế giới, nếu cậu ấy rời khỏi cục cảnh sát, từ nay về sau cũng không được tiếp cận máy vi tính nữa.”

“Quả nhiên...” Stephen như đang rất tiếc hận. .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mở bình rượu vải uống một ngụm, cảm thấy thật ngon .

“Aiz~~.” Stephen lại thở dài, xoay mặt nhìn đi đâu đó. .

Triển Chiêu thấy anh ta đang ngắm một mỹ nữ tóc ngắn rất khả ái, liền hỏi, “Đó là Lily?” .

Stephen hơi ngại ngùng, “Lâm Nhược nói cậu có thể nhìn thấu nhân tâm, còn có thể nắm rõ nhân tâm trong lòng bàn tay, vậy cậu nói xem, lát nữa tôi ...”

“Ừm.” Triển Chiêu không đợi anh ta nói xong đã cười cười gật đầu, “Cô ấy có lẽ cũng đoán được hôm nay anh muốn làm gì nên đã chuẩn bị tốt rồi, anh cứ yên tâm mà làm, nhất định sẽ thành công.” .

“Yes!” Stephen hài lòng hoan hô một tiếng, cứ cảm ơn suốt, sau đó xoay người chạy đi .

“Thảo nào bày bàn trắng trong vườn hoa hồng, hoá ra là muốn cầu hôn.” Bạch Ngọc Đường uống một ngụm rượu, hỏi Triển Chiêu, “Cậu đoán xem bọn họ có biết về cái chết của Đinh Nguyên không?” .

“Hôm nay mấy tờ báo lớn đều đưa tin.” Triển Chiêu gật đầu, “Hẳn là đã biết.” .

“Còn rượu vải không a?” .

Lúc này, một người chạy đến bên bọn họ hỏi .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn anh ta, cảm thấy khá quen mắt. Triển Chiêu thoáng cái nhớ ra ... Người thanh niên tóc vàng đẹp mắt này là ngôi sao mới nổi trong giới golf thủ, liên tục giành được ngôi vị quán quân, mỗi tội Triển Chiêu không thích chơi bóng nên không biết rõ, lần trước cùng ngồi ăn với lão ba mới nói chuyện qua. Triển Khải Thiên hình như rất tán thưởng anh ta, nói anh ta là một thiên tài, tên là gì nhỉ? Đúng rồi, là Ryan.

Bạch Ngọc Đường cầm một bình rượu nho khác đưa cho anh ta .

“Cảm ơn.” Tiếng Trung của Ryan không tồi, anh ta sau đó cứ nhìn xung quanh, hình như muốn tìm dụng cụ để mở nắp bình .

Chắc ai đó đã lấy đi, bốn phía cũng không có. .

Ryan hiển nhiên thuộc kiểu người không thể tự mình gánh vác sinh hoạt, liền gọi một người phục vụ lại, “Giúp tôi mở cái bình này.”

Người phục vụ đang muốn vào phòng bếp tìm dụng cụ để mở .

Thì Bạch Ngọc Đường giơ tay cầm lấy cái bình, đưa đến cạnh bàn nhẹ nhàng gõ một cái, rồi trả lại cho Ryan .

Ryan tiếp lấy bình rượu hai mắt sáng như sao, “Thật xuất sắc!” .

Triển Chiêu ho khan một tiếng. .

Ryan nói xong chạy đi chỗ khác náo loạn ầm ĩ ... một bộ dáng điên điên khùng khùng .

“Đám người này hình như cũng không khó để ở chung.” .

Triệu Trinh đi tới, trên tay có hai bình rượu, anh vừa mở nắp theo cách thức giống với Ryan, vừa cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nói chuyện phiếm.

“Cậu cũng giống đám bọn họ.” Bạch Ngọc Đường thấy anh đưa bình rượu qua, thì khế cụng vào .

Triển Chiêu hỏi Triệu Trinh, “Đúng rồi, gần đây người kia có liên lạc với cậu không a?” .

“Người nào?” Triệu Trinh biết rõ còn cố tình hỏi lại .

“Chính là cái kẻ một đầu lông tóc xoã xược á.” Triển Chiêu hí mắt. .

Triệu Trinh bắt đắc dĩ lắc đầu, “Triệu Tước ấy hả? Không có a, từ chuyện lần trước xong, đã lâu tôi không thấy ông ấy.”

“Thật không?” Triển Chiêu nhú mày, “Ông ta không biết đang nghiên cứu cái gì.” .

“Thế nào, lâu không gặp nên rất tưởng niệm?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, Triển Chiêu từ trong hương rượu ngòn ngọt, ngửi ra một mùi chua nhàn nhạt.

Lúc này, ở trước mặt, hai anh em Lam Kỳ và Lam Tây cùng đi tới, phía sau là Lạc Thiên và Mã Hân Triệu Hồ đang sợ hãi rùng mình. Phía sau nữa là một đám cô nương uống rượu xong như phát điên rồi, mọi người ai cũng không dám tới gần. .

“Thân thể thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi tình hình của Lam Kỳ .

“Phục hồi rất khá.” Lam Kỳ giơ tay lên, tuy vẫn có thể thấy được đường khâu, nhưng lại không gây bất cứ cảm giác khó chịu nào, trái lại còn thấy đường khâu sao mà mỹ cảm .

Triển Chiêu bỗng nhiên nghĩ, Bobbie tuy rằng đã chết, nhưng sự sống sót của Lam Kỳ chính là một huyền thoại đẹp nhất trên đời, chờ Lam Kỳ cùng Hác Linh kết hôn sinh con, truyền kỳ về Bobbie sẽ vẫn được tiếp diễn qua các thế hệ. Đương nhiên, mong sao các đời sau của bọn họ đều giống như Hác Linh, di truyền được y thuật thần kì của Bobbie, nhưng cũng cần có những con người thiện lương nhân ái để phát triển, với phẩm chất của Lam Kỳ và Hác Linh, chuyện này hẳn là không thành vấn đề.

“Chú!” .

Bên này mọi người đang uống rượu, Mã Hân đột nhiên chạy qua, hướng về phía Lạc Thiên .

Lạc Thiên quay đầu lại nhìn, thấy cô đầu tóc rối loạn liền giúp cô chỉnh lý lại một chút, vô cùng săn sóc quan tâm, “Uống ít một chút, lát về không khéo lại say khướt.” .

Mã Hân hé miệng cười, cho vào lòng bàn tay anh một thứ gì đó, “Lát nữa giúp cái này tí.”

Lạc Thiên nhìn thứ trong tay mình, thấy đó là một khối đá cuội thì có chút khó hiểu nhìn Mã Hân .

Mã Hân chỉ chỉ một vật hình cầu màu đen ở trên lầu hai phía xa xa .

“Cái kia, lát nữa lúc cắt dây, anh hãy ném hòn đá này lên, nhớ là sau khi Stephen cầu hôn thành công a!” .

Lạc Thiên ngẫm hiểu, gật đầu, “Cứ để anh.” .

Mã Hân hôn anh một cái rồi xoay người chạy mất .

Lạc Thiên quay đầu lại, thì thấy Triệu Hồ mở miệng, “Chú~, cháu cũng muốn ...” .

Mọi người bị chọc cười, Lạc Thiên đưa tay cổ cho cậu ta một cái .

Bên này đang đùa giỡn, thì ở đầu bên kia có chút xôn xao .

Mọi người quay đầu lại thì thấy trong vườn hoa, Stephen đã quỳ một gối xuống cầm lấy tay Lily .

Những cô gái khác che miệng a che miệng, chuẩn bị hét chói tai a chuẩn bị hét chói tai. .

Lạc Thiên cầm hòn đá cuội, khẽ ngấm một cự ly thuận tiện, giờ chỉ cần Lily gật đầu liền lập tức ném hòn đá lên.

“Emilia ...” .

Ngay khoảnh khắc Stephen chuẩn bị thâm tình thốt lên tên người yêu dấu và nói lời cầu hôn, thì không biết ai đột nhiên nói một tiếng “Emilia” .

Thoáng chốc, bầu không khí có chút cứng ngắc. .

Khi mọi người lấy lại tinh thần, liền cảm thấy giọng nói này vô cùng quý dị, giống như là —— một đứa bé, lại có chút nữ tính hoà trong đó. Hơn nữa mang theo giọng mũi nồng đậm, không giống như phát âm của người bản xứ .

Bạch Ngọc Đường nhìn khắp nơi, nhưng người quá nhiều quá âm ỉ, một chút phát hiện cũng không có, không xác định được giọng nói kia vọng lại từ chỗ nào.

“Nhaaaaa

~!” .

Trong lúc bầu không khí ngưng trọng, chợt nghe Lily hoảng sợ che miệng thét lớn, rồi run tay chỉ vào nhà kiếng đang trồng hoa.

Cô như đang phải chịu thứ gì kinh khủng lắm, tiếng kêu đến tê tâm liệt phế. Stephen quay đầu lại nhìn thoáng qua, vội vã đưa tay che mắt cô lại, dường như cũng nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ .

Bạch Ngọc Đường chạy tới bên bọn họ nhìn theo, rồi nhúu mày ngoắc ngoắc với mấy người đứng sau, vừa dặn dò Lâm Nhược mới chạy tới, “Các anh đều ở trong sân đừng đi đâu hết.” .

Bạch Ngọc Đường mang theo Lạc Thiên, Mã Hán cùng Triệu Hổ chạy về phía nhà kính, những người khác đều đứng lại ở giữa vườn hoa, Tương Bình kiểm kê lại nhân số.

Triển Chiêu đứng ở phía trước, đối diện với vị trí của căn nhà kính, nhìn vào phía trong căn nhà không biết từ bao giờ đã được mở cửa, chứng kiến được một màn vô cùng thê thảm.

Giữa căn nhà kính, lộ ra một cái đầu người, tóc vàng, khuôn mặt quyến rũ, tuổi trẻ tràn trề sức sống ... chỉ tiếc hai mắt đã bị đục đến mức trợn to, rời khỏi chiếc cổ giờ chỉ còn vết máu lưu lại, giờ phút này đây đã không còn khả năng sinh tồn —— chính là Ryan, tay golf thiên tài nọ.

Bạch Ngọc Đường chạy đến bên ngoài nhà kính thì phát hiện cửa đã được mở chốt, anh đẩy cửa bước vào, thì thấy bên một bức tường trong căn nhà hoa hồng có dựng một cái giá màu đen hình dạng cổ quái, trên cái giá này có đầu của Ryan, phía dưới, là thi thể Ryan đang nằm úp sấp. Thứ làm đứt đoạn thi thể chính là một tảng đao được chém xuống .

“Đây là cái gì?” Triệu Hổ lắp bắp. .

“Đoạn đầu đài.” .

Lúc này, Công Tôn mang theo Mã Hán tiến vào, Triển Chiêu cũng đã tới cửa vườn hoa .

“Vừa mới chết.” Công Tôn kiểm tra thi thể một chút, nhúu mày, “Không quá mười phút đâu.” .

Mọi người nhin không được thẩn thức, vì sự ra đi của một thiên tài trẻ tuổi mà siết chặt tay đau xót .

Bạch Ngọc Đường cũng có chút tự trách, bọn họ đem toàn bộ lực chú ý đặt trên người Lâm Nhược, không nghĩ tới chuyện những người khác cũng có thể bị hại.

“Ngọc Đường.” .

Lúc này, Triển Chiêu đột nhiên kêu Bạch Ngọc Đường một tiếng. .

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại. .

Triển Chiêu chỉ chỉ cái giá nọ, “Thanh đao kia hình như có thể di động lên xuống, cậu cho nó di chuyển để nhìn một chút xem.”

Bạch Ngọc Đường đi qua, đeo găng tay vào rồi đẩy thanh đao lên, đoạn giữa cái giá này quả nhiên có một lỗ thủng, thanh đao khớp vào là vừa đẹp.

Mọi người lui ra phía sau vài bước để quan sát, lập tức trong đáy mắt không hẹn nhưng cùng hiện lên hình ảnh con dấu trên tay thi thể Trần Phi —— thanh đao này, khi nhấc lên có hình dạng của một chữ “H”, cũng chính là một chữ “công” dựng ngược .

Nhớ tới một tiếng “Emilia” trong khoảng không hư vô mờ mịt vừa rồi, một buổi đêm ngày hè nóng bức, soạt một cái, trở nên lạnh lẽo đến vô cùng.

431. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 7

Chương 7 : Độc hoa hồng

Cái chết của Ryan khiến vườn hoa hồng vốn ngập tràn vẻ lãng mạn biến thành một nơi vô cùng kinh khủng, ở đây ngoại trừ mấy cô nhóm Mã Hân và mấy người thường ra ra vào vào cùng SCI ra, những người khác đều đã mất đi lý tính.

Lâm Nhược vẫn khá bình tĩnh, dựa theo phân phó của Bạch Cẩm Đường, tập trung mọi người đến chỗ lều ở khu đất trống phía sau, không cho bất cứ ai rời đi, bởi vì không biết tình huống hiện tại là gì.

Triển Chiêu nhìn người vào trong nhà kính trồng hoa xử lý thi thể.

Bạch Cẩm Đường đưa tay, vỗ nhẹ Triệu Trinh một cái.

Triệu Trinh quay đầu lại.

“Cậu vừa rồi có nghe thấy...” Bạch Cẩm Đường hỏi.

“Emilia sao?” Triệu Trinh gật đầu, anh đúng là cũng nghe được.

“Vậy không phải tôi nghe nhầm rồi.” Bạch Cẩm Đường vô cùng bình tĩnh hỏi Triệu Trinh, “Trò xiếc này, có thể lừa gạt người khác, nhưng hẳn là không gạt được cậu chứ?”

Triệu Trinh nhếch khóe miệng, nhìn như đang mỉm cười, rồi đến bên tai Bạch Cẩm Đường thấp giọng nói, “Đương nhiên.”

“Giọng nói đó là từ đâu tới vậy? Tôi tương đối hiểu kỳ.” Bạch Cẩm Đường hình như không hiểu, “Vì sao không nhận ra phương hướng?”

Triệu Trinh đưa tay nhẹ nhàng chỉ lỗ tai mình, “Cái gọi là âm thanh vòm, biết nguyên lý của nó không?”

Lam Tây và Lam Kỳ đứng phía trước đều quay đầu lại nhìn Triệu Trinh, “Âm thanh vòm?”

Xem ra, tất cả mọi người đều đang hiểu kỳ cùng một vấn đề.

Triệu Trinh mở miệng hỏi, “Lúc bật máy điều hòa, nếu không muốn cảm giác được hướng gió, phương pháp tốt nhất là gì?”

Lam Tây và Lam Kỳ liếc mắt nhìn nhau, hỏi, “Gió bốn phía?”

Triệu Trinh mỉm cười, “Chỉ cần bốn phương tám hướng bố trí mấy luồng gió, thổi theo những hướng khác nhau, gió thổi qua chướng ngại vật cách trở, sẽ chậm lại một chút, gió bị chặn phản lại một cách hỗn loạn, sẽ tạo cảm giác mát mẻ, cũng không gây khó chịu khi chỉ thổi đến từ một phía.”

“Cậu muốn nói nguyên lý âm thanh cũng giống vậy?” Bạch Cẩm Đường nhú mày, “Nơi này có nhiều nguồn âm?”

“Lắp đặt ở chỗ nào được chứ?” Lam Tây nhìn xung quanh.

Triệu Trinh nhàn nhạt cười, “Ở đây cái gì nhiều nhất?”

Mọi người hơi ngẩn người, cùng đồng thời nhướn mày —— hoa hồng!

Nói rồi, ba người đều nhìn về phía vườn hoa hồng um tùm, nếu như nguồn phát âm được lắp đặt ở chỗ nào đó trong vườn hoa hồng, vậy muốn tìm thì độ khó thực sự rất cao.

“Những cây hoa hồng này có gai, là loài hồng dại sang quý.” Lam Kỳ quan sát một chút, ngẩng đầu nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh đưa tay từ trên bàn cầm lấy một cái thìa, vừa giơ tay ném vào đám hoa hồng dày đặc, vừa quan sát một vòng phản ứng của mọi người xung quanh, lực chú ý của mọi người đều ở chỗ thi thể Ryan trong

nhà kính trồng hoa, không có bất kỳ ai chú ý tới bên này. Anh nhướn mày với ba người, “Nguyên lý cơ bản của ảo thuật, dời lực chú ý.”

“Vừa rồi lực chú ý của mọi người đều ở màn cầu hôn của Stephen và Lily, nên không ai chú ý tới việc có người ném nguồn phát âm vào vườn hoa, ý cậu là thế đúng không?” Bạch Cẩm Đường nhìn Triệu Trinh, “Nhưng tất cả mọi người đã không chú ý tới, thì cậu không có lý do gì để chú ý...”

Triệu Trinh nhún vai, “Tôi không chú ý mà.”

Tất cả mọi người nhún mày nhìn anh.

Triệu Trinh cười, “Có điều, tôi không chú ý, không có nghĩa là người khác cũng không chú ý.”

Lam Tây có chút hiếu kỳ, “Ở đây người tinh thông ảo thuật nhất là anh, anh đã không chú ý thì còn ai chú ý nữa?”

Triệu Trinh nở nụ cười, “Lại không phải chỉ là một người. Tôi không chú ý tới là bình thường, bởi vì tôi là người bình thường, cũng không phải máy quét hình mà cứ hễ thấy là có thể nhớ kỹ, mà cho dù có không chú ý thì sau này khi dò lại bộ nhớ thì vẫn có thể tìm ra. Nhưng ở đây đúng ra có hai cái máy quét hình và bộ lưu trữ sống như thế, chỉ cần thấy được sẽ không quên, cứ việc lục lại sẽ tìm được.”

Được Triệu Trinh nhắc nhở như thế, tất cả mọi người bưng tỉnh đại ngộ, cùng nhau nhìn về phía nhà kính trồng hoa.

Chỉ thấy Triển Chiêu lúc này đứng ở cửa nhà kính, không biết đang nói cái gì với Bạch Trì.

Bạch Trì nhắm mắt lại chăm chú hồi tưởng, còn Triển Chiêu thì nhìn về phía một cái lều trắng cách lối vào vườn hoa không xa.

Bạch Ngọc Đường đi đến, đứng bên cạnh Triển Chiêu, Triển Chiêu đưa một ngón tay chỉ vào cái lều, thì thầm vài câu.

Lúc này, Bạch Trì cũng ngẩng lên, gật đầu với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại thấp giọng phân phó Mã Hán Triệu Hổ và Lạc Thiên vài câu, ba người theo anh đến bao vây cái lều.

Lúc này, Stephen và Lâm Nhược cũng đã chú ý đến tình huống nơi này.

“Bên kia hẳn là một nhà bếp tạm thời.” Triệu Trinh ngoắc ngón tay với Bạch Trì.

Bạch Trì chạy tới.

“Là ai?” Triệu Trinh hỏi cậu.

“Là một người phục vụ tóc vàng.” Bạch Trì trả lời, “Hơn hai mươi tuổi, trên mặt có tàn nhang, mũi hơi lệch, rất gầy, cao đại khái 1m75 gì đó.”

Bạch Trì miêu tả đầy đủ tỉ mỉ, mọi người suy nghĩ một chút, hình như quả thật có một người phục vụ như vậy qua lại trước mắt mình.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường bọn họ đã tới cửa nhà bếp, nhìn vào trong.

Nhà bếp hầu như tách biệt với bên ngoài, bởi vì cách vườn hoa khá xa, hơn nữa lần này mời tới một đầu bếp người Pháp vô cùng khó tính, yêu cầu điều kiện nhà bếp phải yên tĩnh, phải vệ sinh, phải đáp ứng được vô số yêu cầu này nọ.

Mặt khác, khi Stephen cầu hôn, toàn bộ phục vụ đều không được phép đến quấy rầy, nên tất cả đều ở nhà bếp bận rộn thu xếp và chuẩn bị cho bữa tiệc chính.

Triển Chiêu đứng ở cửa nhà kính trồng hoa xem xét tình hình.

Phía sau Công Tôn và Mã Hán còn đang khám nghiệm tử thi.

Mã Hán đưa tay lấy ra một chùm chìa khóa, bên trên có một cái đèn mini chiếu tia cực tím, trông giống cái đèn nhỏ bình thường hay dùng để kiểm tra tiền. Đây là thói quen của Mã Hán, cũng là điểm Công Tôn thích ở cô, cẩn thận tỉ mỉ.

Công Tôn hiểu ý cô, hai người dùng đèn tia cực tím chiếu vào mu bàn tay thi thể Ryan, không thấy có con dấu, hai người hơi chờ một chút rồi lật lại, nhìn vào lòng bàn tay. Khi vừa lật tay qua, hai người chợt kinh ngạc giật mình ... Bởi vì trong lòng bàn tay Ryan rõ ràng có nét mực màu xanh, dường như con dấu mới vừa đóng lên, còn chưa kịp tẩy đi, đương nhiên cũng không cần đèn chiếu tia cực tím.

Mà hình bên trong con dấu không phải Emilia cũng không phải đoạn đầu dài H, mà là một đóa hoa hồng.

Mã Hán cấp tốc lấy điện thoại chụp ảnh lại, chạy tới cửa cho Triển Chiêu xem.

Triển Chiêu vốn đang căng thẳng nhìn chăm chăm hành động của Bạch Ngọc Đường bọn họ, được Mã Hán gọi, thì cúi đầu nhìn cái điện thoại cô đưa tới trước mắt...

Xem qua xong, Triển Chiêu khẽ chống cằm, hình như có chuyện gì đó không thể nghĩ thông, đang khẽ cau mày xuất thần.

Lúc này, chợt nghe “rầm” một tiếng, hình như là tủ chén ở nhà bếp bị đẩy ngã, tiếng bát đĩa “loảng xoảng” rơi xuống đất nghe rất rõ ràng.

Lập tức, từ trong cái lều hơi nghiêng đột nhiên có một người lao ra, phi thân giống như đang đào tẩu.

Phía sau Triệu Hổ đuổi theo sát nút, tung chân đá người nọ một cước, người nọ lảo đảo ngã sấp xuống, thế nhưng không dừng lại, chỉ lộn nhào đến phía trước, rồi thoáng cái đã lúi vào bụi hoa hồng dày.

Mã Hán theo sau Triệu Hổ, hai người cùng nhau truy đuổi.

Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên từ một hướng khác đi ra, chuẩn bị lao vào bụi hoa phía trước bọc đánh.

Lúc này, Triển Chiêu đột nhiên hô to một tiếng, “Dừng tới gần bụi hoa!”

Nhưng Mã Hán và Triệu Hổ đã bước nhanh đến phía bụi hoa, không bàn tới có thể dừng ngay lại hay không, hai người bọn họ phỏng chừng cũng không nghe thấy lời Triển Chiêu nói.

“Đứng hết lại!” Triển Chiêu sốt ruột hô to một tiếng.

Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên đều dừng kịp, khó hiểu quay đầu lại nhìn, nhưng Mã Hán và Triệu Hổ một chân đã dẫm vào bụi hoa, không thể dừng được. Đúng lúc này, hai người đột nhiên cảm giác bị một cổ lực cường đại từ phía sau túm lấy vai, nhấc lên.

“Ông ...” Triệu Hổ thiếu chút nữa chửi thề, nhưng sau đó cảm thấy hai chân bay lên không, cả người bị nâng lên cao như đang ngồi xích đu.

Mã Hán cũng ngửa người ra sau, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, nhìn lại...

Bạch Cẩm Đường hai tay nắm lấy hai người, hơi hất cầm... ý bảo hai người bọn họ nhìn vào bụi hoa.

“Bật đèn!” Stephen quay về người phục vụ phía cửa hét lên.

Đúng lúc này, chợt nghe từ trong bụi hoa trong truyền đến tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Đèn ở bốn phía được mở lên, trong nháy mắt, toàn bộ vườn hoa bị chiếu sáng như ban ngày, mọi người nhìn thấy một người phục vụ tóc vàng mặc đồ trắng đang lăn lộn giữa bụi hoa hồng, gã giãy dụa đến mức xé rách y phục mình, trên cánh tay và khuôn mặt đều là vết thương đâm máu vì bị gai hoa hồng đâm, nét mặt co quắp méo mó.

Lam Kỳ nhíu mày ngồi xổm xuống nhìn chăm chăm bụi hoa, “Gã đó ... hình như trúng phải độc kích thích thần kinh.” Vừa nói, vừa chỉ vào lá cây hoa hồng, “Trên lá có một ít vết lốm đốm phản quang, còn có một vài chỗ đổi màu.”

Lúc này, Công Tôn và Triển Chiêu cũng đã đi tới.

“Có người hạ độc tố thần kinh trong bụi hoa hồng sao?” Công Tôn nói, “Chỉ cần có ai chạy vào bụi hoa, nhất định sẽ bị gai đâm, lúc máu cùng độc tiếp xúc, độc sẽ phát tác dẫn đến tử vong.”

“Hạ độc trên diện tích lớn như vậy...” Bạch Cẩm Đường nhíu mày, “Là lúc tưới hoa trộn độc lẫn vào nước sao?”

Lam Tây gật đầu, “Có thể.”

“Oa...” Triệu Hổ vỗ vỗ lồng ngực đang còn phập phồng vì sợ hãi, may mà Bạch Cẩm Đường đủ thần lực, có thể một tay nắm lấy mình và Mã Hán xách lên, nếu không lần này chết chắc rồi, còn có thể bị chết rất thâm.

“Đại ca!” Triệu Hổ cầm tay Bạch Cẩm Đường phía sau lắc a lắc, “Cảm tạ cái tay thần kỳ của anh a, em thay mặt mọi người lớn nhỏ trong nhà em cảm tạ anh...”

Bạch Cẩm Đường dở khóc dở cười rút tay về, Mã Hán đứng bên cạnh nhớ lại mà cũng thấy sợ, ai lại hao tổn tâm tư như vậy mà giết người, nếu nói kẻ hạ độc lập kế hoạch cẩn thận thì không bằng nói hắn ta dụng tâm ác độc thì hơn. Bởi vì cách hạ độc này căn bản không có một chút tính chính xác nào, ai cũng đều có thể đi vào bụi hoa, nói cách khác, ai cũng đều có thể bị giết oan ức.

“Lần tưới hoa gần nhất là lúc nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Stephen đang mặt mũi trắng bệch.

“A, hình như là buổi chiều hôm nay, tôi thấy có người đang tưới nước ...”

Stephen phục hồi lại tinh thần, hình như là nhớ tới cái gì, lập tức hỏi, “Quản gia đâu? Kevin đâu?”

Tất cả mọi người đều nhớ đến lão quản gia râu bạc người Anh vừa mới đi ngang qua vài lần trước mắt, bắt chuyện với vài người khách và hòa ái gần gũi hướng dẫn phục vụ bê đồ ăn thức uống kia.

“Á Á!”

Lúc mọi người đang nhìn quanh bốn phía tìm quản gia thì nghe nhóm Tề Nhạc Tần Du đột nhiên hét lớn lên.

Mấy cô gái này đều là bạn của một vài người trong SCI, tuy rằng bình thường không có gì cũng cãi nhau ầm ĩ, nhưng tiếng kêu thảm thiết này vẫn làm Lạc Thiên bọn họ dựng thẳng tóc gáy, Triệu Hổ nhảy dựng lên, “Chuyện gì?”

“Người trên kia là ai vậy!” Giai Di lá gan lớn nhất, cũng khá bình tĩnh, đưa một ngón tay chỉ lên lầu hai.

Mọi người giương mắt nhìn, thì thấy tại lầu hai của căn nhà lớn, phía sau một cửa sổ sát sàn, có một cô gái đang đứng

Đúng ra thì lúc này có một người đứng trên lầu hai hóng nắng bên dưới cũng không phải chuyện kỳ quái gì, chỉ là cô gái này làm cho người ta có cảm giác quá quỷ dị. Vì cô ta nấp ở trong phần tối, tất cả mọi người đều không nhìn rõ được tướng mạo, chỉ thấy mỗi mái tóc xoăn dày buông xuống trước ngực, hình như còn mặc váy trắng, bộ váy có hơi rộng một chút, nhìn thoáng qua thì khá giống loại mà phụ nữ thời Trung cổ thường mặc...

Đôi tay cô ta kê sát cửa sổ, như là đang xem xét tình hình bên ngoài, cử chỉ toát lên một sự âm trầm lạnh lẽo.

“Tay cô ta rất nhỏ.” Triển Chiêu nhắc nhở một câu, Bạch Ngọc Đường cũng cau mày.

Không ít khách khứa chịu không nổi kích thích, liên tục sợ hãi kêu lên, phần đa bên phái nữ đều đã đứng ngồi không yên.

Triển Chiêu thấp giọng nói với Bạch Trì đang ngồi bên cạnh, “Trì Trì, nhớ kỹ biểu cảm hiện tại của từng người.”

Bạch Trì hơi sững sốt, lập tức phục hồi lại tinh thần, bắt đầu nhìn quanh bốn phía, đường nhìn xẹt qua nét mặt mỗi người, như là máy quét hình, dùng trí nhớ kinh người của cậu, bảo lưu giờ khắc này, bảo lưu rất nhiều khuôn mặt cùng những bí mật có khả năng ẩn dấu phía sau những khuôn mặt này.

“Tôi.” Bạch Ngọc Đường nói với mọi người SCI.

Mã Hán cùng mọi người chạy về hướng căn nhà lớn, phối hợp với mấy người bảo vệ mở cửa lên trên lầu.

Bạch Ngọc Đường chỉ lên tới lầu một rồi dừng lại, nhìn chăm chăm vào cô gái trong cửa sổ.

Anh đánh giá độ cao của ban công lầu hai, sau đó lui lại, chạy lấy đà nhảy lên.

Động tác này có lẽ mọi người ở đây chỉ mới thấy được trong phim, Lâm Nhược đứng bên cạnh Triển Chiêu, cũng nhìn không được tán thán, “Sự thăng bằng và sức bật thật kinh người.”

Trong đầu Triển Chiêu đột nhiên hiện lên cái tên mà Triệu Tước thường gọi Bạch Ngọc Đường ——tiểu lão hổ nhà cậu.

Đúng thế, với khả năng vận động trời phú này, có thể giúp Bạch Ngọc Đường làm rất nhiều hành động trái với lẽ thường.

Tới bên cửa sổ, Bạch Ngọc Đường đối diện với cô gái ở bên trong, cô gái kia cũng không hề chạy đi, hai người cứ như thế mà đứng, cách nhau một tầng thủy tinh lạnh lẽo.

Triển Chiêu quá hiểu Bạch Ngọc Đường, từ một biến hóa bất kỳ nào đó trong biểu cảm của Ngọc Đường, anh cũng đều có thể đọc ra tâm tư và suy nghĩ của người kia. Theo Triển Chiêu thấy, lúc này Bạch Ngọc Đường, là vẻ mặt hoang mang.

432. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 8

Chương 8 : Nguyên nhân mọi chuyện

Sự nghi hoặc trên mặt Bạch Ngọc Đường biến mất, anh cấp tốc mở cửa, đưa tay tiếp được một người ngã sắp xuống, là một cô gái vóc người rất nhỏ nhắn xinh xắn, anh lập tức hét xuống dưới lầu, “Bác sĩ !!!!”

Công Tôn và Dương Phàm nhìn nhau, rồi vội chạy lên trên .

Lúc này, đèn ở lầu hai cũng được bật lên, Triệu Hổ bọn họ mở cửa phòng, thấy tình huống trước mắt cũng sửng sốt.

Mọi người nhìn không được hiểu kỳ, Triển Chiêu cũng chạy lên lầu, Stephen cùng Lâm Nhược theo phía sau.

.

Vào phòng rồi, liền thấy một màn quỷ dị .

Thư phòng trên lầu hai vô cùng xa hoa, nhưng trên tấm thảm sang quý giữa phòng, có một ông lão đang nằm đó, chính là quản gia Kevin mà mọi người đang tìm. .

Trên cổ quản gia có quần một cái cà vạt thật dài .

Ở bên ngoài ban công, có một cái giá mắc đồ. Trên giá mắc đồ có treo hai túi máu, còn có rất nhiều ống dẫn, một đầu ống cắm trên người thiếu nữ mặc váy dài trắng muốt, cô gái này hiện tại hoàn toàn không còn ý thức, đang nằm nghiêng trên tay Bạch Ngọc Đường, mặt trắng như tờ giấy. Bạch Ngọc Đường chỉ đỡ lấy cô mà không dám động, bởi vì khoảng cách giữa cô và túi máu quá xa, anh không thể xác định được lúc này là đang truyền máu hay đang rút máu, thế nhưng anh có thể cảm giác được, cô gái đang lạnh ngắt này, tim mạch vẫn còn đang đập .

“Đỡ lấy đừng nhúc nhích!” Dương Phàm lao tới, nhìn nhìn túi máu một chút, “Là truyền máu, cô ta bị mất máu nghiêm trọng, nhanh gọi xe cứu thương!”

“Quản gia đã chết!” Công Tôn kiểm tra tình hình của Kevin, bất đắc dĩ lắc đầu. .

“Sally!” .

Lúc này, từ cửa truyền đến một tiếng hét thảm thiết .

Một tiếng kêu vô cùng bi thương và sợ hãi, là của Stephen .

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu thì thấy Triển Chiêu và Stephen đang cùng nhau ở cửa, Stephen sau khi thấy cô gái kia xong, đột nhiên kêu lớn, “Trời ạ! Sally!” .

Triệu Hổ và Lạc Thiên cố gắng ngăn cản Stephen đang muốn phát điên .

Triển Chiêu hỏi Lâm Nhược đang tái mặt phía sau, “Chuyện gì xảy ra vậy?” .

Lâm Nhược nhú mày, “Sally là em gái của Stephen.” .

Triển Chiêu nghi hoặc nhìn Lâm Nhược. .

“Sally lúc này nên ở Anh du học mới đúng... Tôi cũng không rõ vì sao con bé lại về đây.” Lâm Nhược lắc đầu, vẻ mặt hoang mang, “Stephen sợ con bé vội trở về tham gia tiệc cầu hôn sẽ làm ảnh hưởng đến bài vở, nên không nói cho con bé biết.”

“Xem ra đã có người nói cho cô bé biết.” .

Mã Hán từ dưới đất nhật lên một cái di động, bấm phần tin nhắn ra cho Triển Chiêu xem, xung quanh còn có vài phần hành lý của Sally.

Triển Chiêu nhận lấy chiếc điện thoại, thấy trong đó toàn là lưu trữ cuộc trò chuyện của Kevin cùng Sally, hai người hình như muốn bí mật làm Stephen hôm nay được bất ngờ.

Triển Chiêu mở hành lý ra, phát hiện bên trong có một cái hộp được đóng gói vô cùng tinh xảo, xem ra là quà mừng đính hôn cho Stephen.

“Cô bé không ổn!” Dương Phàm cấp cứu cho Sally .

Tâm tình của Stephen đã hoàn toàn không khống chế được, Triệu Hổ và Lạc Thiên cố sức lôi anh ta ra ngoài, mà Lily theo Lâm Nhược nói thì cùng Sally thân thiết như chị em, vừa chạy lên thấy tình huống trước mắt, lập tức hôn mê bất tỉnh. .

Xe cứu thương đúng lúc chạy tới, Dương Phàm cùng nhân viên cứu thương đưa người đến bệnh viện .

Bạch Cẩm Đường kêu cặp song sinh vừa tới đưa Stephen đi bệnh viện luôn .

Rất nhiều cảnh viên được Bao Chứng điều động có mặt, Bạch Ngọc Đường lệnh cho người của SCI thăm dò hiện trường, cẩn thận đám hoa hồng có độc.

Vườn hoa hồng vốn mỹ lệ lại thanh tĩnh, hôm nay bỗng nồng đậm mùi máu tanh .

Trong bụi hoa có một thi thể vặn vẹo, vườn hồng được tắm độc ở dưới ánh trăng lộ ra những vết lốm đốm mơ hồ quỷ dị. Vài con đom đóm không biết từ đâu bay đến đậu lên cánh lá, không rõ có phải tác dụng của chất độc không, ánh đèn màu xanh dịu từ phía đuôi đom đóm lại biến thành một màu xanh vô cùng ma quái.

Triển Chiêu đứng ở ban công, nhìn bao quát xuống bên dưới .

Bạch Cẩm Đường cùng Triệu Trinh đứng ở cửa ban công cách đó không xa, Lâm Nhược đứng một mình ở một ban công khác, diện vô biểu tình nhìn cảnh sát bận rộn dưới lầu, không còn đáng tươi cười như trước nữa .

Bạch Ngọc Đường rửa tay xong đi ra, tới bên cạnh Triển Chiêu .

“Tôi ghét vụ án này.” Triển Chiêu thấp giọng nói .

“Mấy vụ án SCI tiếp nhận từ trước tới giờ, có cái nào cậu thích sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi lại.

“Cái này không giống.” Triển Chiêu trầm mặc một lúc lâu, “Có lẽ chúng ta nên miêu tả lại nhân cách của Emilia một lần nữa.”

Bạch Ngọc Đường nhìn anh, “Là sao a?” .

“Cậu nói cậu không rõ Emilia vì sao muốn đuổi tận giết tuyệt mọi người trong thôn, phải không?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cậu cảm thấy không hợp logic, hẳn là có một sự kiện gì đó mà chúng ta không biết đã phát sinh, kích thích Emilia.” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tôi quả thật là không nghĩ ra a.” .

“Bởi vì cậu không phải là Emilia, bất kỳ hung thủ nào cũng không phải là Emilia.” Triển Chiêu quay đầu lại hỏi Bạch Ngọc Đường, “Giả thiết một chút, nếu như Stephen giết tôi, cậu có thể làm thế với em gái của hắn không, để báo thù?” .

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, lắc đầu, “Sẽ không.” .

“Vậy đối với cậu mà nói, có chuyện gì khiến cậu khổ sở hơn chuyện tôi đã chết không?” .

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không có.” .

Triển Chiêu đậm đậm cười, “Trên đời này có những kẻ xấu, so với bất luận kẻ nào chúng ta đã gặp qua, đều tà ác hơn.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, nhìn Triển Chiêu, “Emilia làm dao động thế giới quan của cậu?” .

“Là cách nhìn người.” Triển Chiêu nghiêm túc nói, “Triệu Tước trước đây đã nói qua, nghiên cứu của tôi có sự giới hạn, bởi vì tôi chưa bao giờ biết rõ lòng người có thể tà ác tới trình độ nào.” .

Bạch Ngọc Đường nhú mày, quay đầu lại nhìn Lâm Nhượng đang tới gần bọn họ, anh ta có vẻ đang do dự, như có gì đó muốn hỏi.

Bạch Ngọc Đường đương nhiên biết anh ta đủ thông minh, sẽ tự mình phân tích vụ tập kích lần này, liền hỏi, “Stephen với lần thám hiểm Emilia lần trước của anh có quan hệ gì không?” .

Lâm Nhượng lắc đầu, “Không có, cậu ấy không xuất tiền cũng không xuất lực, nhưng mỗi người bạn của tôi đều biết tôi nắm rõ nguyên nhân vụ chìm tàu Emilia.” .

Triển Chiêu đưa tay khẽ xoa xoa mi tâm, “Vậy Ryan thì sao? Anh ta cùng Emilia không có vấn đề gì chứ? Còn người nhân viên phục vụ kia, trước đây anh đã gặp qua chưa? Còn một người tên là Trần Phi, còn có Đinh Nguyên...” .

“Cả Sally nữa.” Lâm Nhượng đi tới bên lan can, nhìn chiếc xe nâng đang từ cổng tiến vào, xem chừng chuẩn bị xúc vườn hoa hồng lên .

“Còn có mấy người bạn thuyền.” Lâm Nhượng lẩm bẩm, “Đều có liên quan tới tôi, có phải chính tôi đã hại họ không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, không lên tiếng. .

“Tôi thà tin vào chuyện oan hồn của Emilia trở lại quấy phá.” Lâm Nhượng sắc mặt trầm xuống, “Hoặc là, tôi đã đắc tội với ma quỷ, giờ phải chịu trả thù.” .

“Anh có nghĩ ra được người nào hận anh đến mức này không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Lâm Nhượng. .

Lâm Nhượng trầm ngâm một lúc, lắc đầu, “Tôi thực sự nghĩ không ra, nhưng mà tôi khẳng định tôi chưa làm qua chuyện xấu nào để phải chịu trả thù như vậy.”

Triển Chiêu vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, “Tôi cần suy nghĩ một chút nữa.” Nói xong, một mình đi vào gian phòng, ngồi xuống, nhắm mắt, bắt đầu suy tưởng. .

Hành động này của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên mới thấy, nhưng mà sức tư duy của cậu ấy từ trước đến nay luôn không phải thứ người thường có thể hiểu. Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, thì thấy Lâm Nhượng đã đi tới ban công bên kia, tay đặt lên trên lan can, cau mày. .

Bạch Cẩm Đường đốt một điếu thuốc, lúc này, hai anh em Lâm Tây và Lâm Kỳ cũng đi qua .

Lâm Tây đi tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, thấp giọng nhắc nhở, “Có thể có chút tình huống không ổn.” .

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn anh ta .

Lâm Tây hất hất cằm, ý bảo Bạch Ngọc Đường nhìn ra xa. .

Bạch Ngọc Đường theo hướng anh ta chỉ nhìn qua, thì thấy trong mái hiên cách đó không xa, đang tụ tập vài người. Những người này đều là bạn tốt của Stephen và Lâm Nhượng, hơn nữa... đều là tình anh các giới .

Bạch Ngọc Đường vừa nhìn thoáng qua, cũng biết đó toàn là người nổi tiếng, những người này đều là người trẻ tuổi có máu mặt ở thành phố S, có tinh anh giới thương trường, có nghệ sĩ nổi tiếng, cũng có danh y, luật sư, còn có vài công chức nhà nước đảm nhiệm các chức vị quan trọng .

“Bọn họ hình như định phản kích.” Lam Tây thấp giọng nói, “Tôi vừa đi qua bọn họ, đằng đằng sát khí a.”

Bạch Ngọc Đường nhủ mày, xem ra, án kiện lần này, đã châm ngòi khiến đoàn người này nổi giận. .

Lúc này, một trong số những người đó quay đầu lại, quét mắt qua các tầng lầu, sau khi thấy Lâm Nhược, thì đưa tay vẫy vẫy anh ta .

Lâm Nhược biểu tình nghiêm túc bay qua lan can, từ lầu hai nhảy xuống, chạy đến bên cạnh bọn họ, mọi người vây một chỗ như đang thương lượng gì đó.

“Bọn họ đang làm gì?” Bạch Ngọc Đường cảm giác được sự rối loạn trong đoàn người, cùng bầu không khí vô cùng dị thường .

“Dùng phương pháp của chính mình để giải quyết vấn đề.” Bạch Cẩm Đường đi đến .

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn anh, “Muốn giải quyết thế nào cơ?” .

Bạch Cẩm Đường hơi nhún vai, “Bọn họ cũng không phải những con cừu non không có khả năng chống trả, có khả năng giết nhiều tinh anh như vậy đúng là ác lang, một khi đã chạm đến cực hạn, bọn họ đương nhiên sẽ phản kích.” .

“Nói cách khác, bọn họ có đối tượng hoài nghi, đúng không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Bạch Cẩm Đường. .

Bạch Cẩm Đường khẽ nhún vai, “Anh cùng bọn họ có chút bất đồng, không thể dung nạp hoàn toàn, bởi vậy cũng không phải thành viên trong hội anh em của bọn họ.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Các anh không phải đều quen biết nhau sao?” .

“Quen thì quen, nhưng dù sao sở thích và suy nghĩ đều bất đồng.” Bạch Cẩm Đường hai tay đút túi, “Anh là một người bình thường xây dựng dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, bọn họ lại là thiên chi kiêu tử vừa sinh ra đã có nền tảng vững chắc trong tay, giá trị cơ bản đã khác nhau, trải nghiệm càng khác nhau hơn.” .

Bạch Ngọc Đường trầm ngâm, “Bạn bè và đồng loại là khái niệm khác nhau, đúng không?” .

Bạch Cẩm Đường hơi nhướn mày, “Bước tiếp theo bọn họ muốn làm gì, cậu ta có thể hiểu được đó.”

Bạch Ngọc Đường thấy anh chỉ chỉ Triệu Trinh. .

Triệu Trinh đang buồn chán xoay xoay khối rubik, thấy Bạch Ngọc Đường nhìn mình thì nhún vai, “Ăn miếng trả miếng, còn có thể thế nào nữa?”

Bạch Ngọc Đường muốn xuống lầu, Bạch Cẩm Đường kéo anh lại, “Bọn họ sẽ không nói cho cậu biết đâu.” .

“Nếu bọn họ chuẩn bị báo thù thật thì quá nguy hiểm.” Bạch Ngọc Đường không rõ, “Nếu đã có đối tượng nghi ngờ thì vì sao không nói cho cảnh sát? Có thể cùng hợp tác mà?” .

Bạch Cẩm Đường nở nụ cười, “Cậu nếu gặp nguy hiểm phản ứng đầu tiên là cầu cứu hay tự cứu?” .

Bạch Ngọc Đường ngẩn người. .

“Bạch Ngọc Đường cậu mà cần cầu sự hỗ trợ của người khác sao?” Bạch Cẩm Đường đưa tay vỗ vỗ vai anh, “Bọn họ với cậu giống nhau, đều là thiên chi kiêu tử, bọn họ đạt đến vị trí ngày hôm nay, cũng chưa từng cầu qua người khác, đều chỉ dựa vào chính mình. Thông minh và nổi tiếng là thứ bọn họ tự hào nhất từ trước đến nay, nhưng oan hôn kia lại xuất hiện hung hăng trên choker bọn họ, đương nhiên phải đòi lại a.” .

Bạch Ngọc Đường trầm tư một lát, “Ấu trĩ.” .

“Anh cũng nghĩ như thế.” Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Nhưng cậu thử nhìn ánh mắt của bọn họ xem.” .

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn ánh mắt của đám người dưới lầu, phải hình dung thế nào nhỉ? Kiên định? Hưng phấn? Hay sát ý đằng đằng... Thần tình đó thực sự quá phức tạp .

“Cuộc sống đối với bọn họ mà nói vốn chỉ là một trò chơi.” Bạch Cẩm Đường nói, “Lâm Nhược chạy đi tìm cái thuyền cổ kia, vốn là ăn no không có chuyện gì làm nên đi tìm chút chuyện kích thích. Đoàn người này đã lâu chưa có được ý chí chiến đấu như thế, không cảm thấy bọn họ ngoài phần nô ra, còn rất hưng phấn sao? Người hiểu chiến gặp phải lời khiêu chiến, từ trước đến nay đều có loại tâm tình này.” .

Lúc này, Lâm Nhược nhận được một cuộc điện thoại, sau khi cúp máy thì nói gì đó với mọi người, bọn họ liền thở phào một hơi.

“Đội trưởng.” .

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, Tần Âu đã tới phía sau anh, thấp giọng nói, “Dương Phàm gọi điện qua, nói Sally đã thoát nạn , nhưng bởi vì mất máu quá nhiều nên khả năng sẽ có di chứng. Cô bé bị người đánh ngất, rút máu ra rồi lại truyền máu vào, thủ đoạn rất tàn nhẫn. Stephen thuê rất nhiều vệ sĩ bảo vệ hai người kia, sau đó không thấy tăm hơi.” .

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Không nhìn thấy sao?” .

“Lúc Dương Phàm lên xe, tôi có kêu cậu ấy chú ý đến Stephen một chút.” Tần Âu nói tiếp, “Dương Phàm nói Stephen đã thì thầm vào tai em gái anh ta một câu.” .

“Câu gì?” .

“Anh sẽ bắt bọn chúng phải trả giá...” Tần Âu hơi nhướn mày .

“Bọn chúng ...” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc. .

“Đội trưởng.” .

Lúc này, Triệu Hổ chạy tới, “Trước cổng quá chùng xe chạy tới, có cả người nữa.” .

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Người nào?” .

“Vệ sĩ áo đen.” Triệu Hổ bĩu môi, “Đều nói tới đón thiếu gia về.”

“Thiếu gia ...” .

Mọi người quét mắt xuống lầu một vòng, ở đây có không ít thiếu gia a

“Tôi nghĩ tôi tìm được một ít đầu mối rồi.” .

Mọi người quay đầu lại, thì thấy Triển Chiêu dường như đã suy nghĩ xong, đang từ thư phòng đi ra, trong tay cầm một tập văn kiện, đưa cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường mở ra nhìn, trầm mặc một lát, rồi đưa tư liệu đó cho Bạch Cẩm Đường xem, “Cái này là nguyên nhân của mọi chuyện sao?”

Bạch Cẩm Đường chẳng hiểu gì nhận lấy tập văn kiện, sau khi đọc xong cũng ngẩn người.

Triệu Trinh cũng ngó qua, nhin không được thốt lên, “Còn kinh khủng hơn tưởng tượng của tôi nữa.” .

Mã Hán ở một bên nhin không được cũng nói một câu, “Rảnh quá không có gì làm sao.”

Triệu Hổ khoác vai anh, “Đúng nga, cái kiểu lẩn qua lẩn lại này thực sự là... Giờ thì rước lấy phiền phức lớn như vậy a.”

433. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 9

Chương 9 : Kế hoạch thuyền ma

Bạch Ngọc Đường mở tập văn kiện, hóa ra đó là phần ghi chép lại một kế hoạch, còn có vài bức hình mô tả, cùng với một ít ảnh chụp thực cảnh.

Theo như tư liệu thể hiện, Stephen thuê người tạo một chiếc du thuyền, làm ngay trong một xưởng đóng tàu tại bến cảng thành phố S.

Mà chiếc du thuyền này giống như đúc với hình vẽ Emilia trong tư liệu, chỉ là hiện đại hơn, cũng lớn hơn, chiếc du thuyền vừa theo phong cách cổ xưa vừa đẹp lộng lẫy.

Mà khiến cho người ta lú lẫm chính là, chiếc du thuyền bởi vì kỹ thuật tạo thuyền hiện đại, nên đã thủ tiêu buồm và cột buồm, nhưng vẫn giữ lại bức tượng điêu khắc đầu thuyền. Mà bức tượng điêu khắc này lại không giống với mọi con thuyền từ trước đến nay — mà là tạo hình một cô gái mỹ lệ, trong lòng ôm một bộ xương khô, thoạt nhìn vô cùng quý dị.

Lúc này, Bạch Cẩm Đường đột nhiên “A...” một tiếng, như là nhớ tới chuyện gì.

“Anh nhớ tới cái gì hả?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Trước hình như có nghe bọn họ nói qua một lần.” Bạch Cẩm Đường nói, “Lần đó là sinh nhật Lâm Nhược, mấy người bọn họ hình như nói muốn chuẩn bị một phần quà lớn cho cậu ta, góp vốn trước, bên anh hình như cũng góp một chút.”

“Anh là nói bọn họ vì định chúc mừng sinh nhật Lâm Nhược, nên cứ đơn giản tạo một con thuyền Emilia cho anh ta?” Triển Chiêu kinh ngạc, hỏi Bạch Cẩm Đường, “Vậy anh góp bao nhiêu vốn? Cái này là một chiếc du thuyền đó!”

Bạch Cẩm Đường lắc đầu, “Chuyện tiền nong do cặp song sinh chi, nhưng chú của Stephen là vua đóng thuyền, loại thuyền này hẳn là vì tình thân, sẽ không đắt quá đâu.”

Mọi người nhìn nhau.

Bạch Trì đứng một bên nhanh chóng lật xem toàn bộ tư liệu, sau đó ngẩng đầu báo cáo, “Không chỉ có mỗi thuyền đâu ạ!” .

Tất cả mọi người quay đầu lại, “Còn có cái gì?” .

“Còn sửa lại tuyến đường bay, có cả hòn đảo nhỏ trong truyền thuyết năm đó bị Emilia hủy diệt đến mức gần như đã mất tích nữa. Bọn họ có vẻ muốn biến chiếc du thuyền này và hòn đảo nhỏ kia thành hạng mục du lịch hạng nhất, trong đó còn có cả thám hiểm vùng biển nơi Emilia chìm gì đó nữa ...” Bạch Trì chớp mắt mấy cái, “Toàn bộ hạng mục nếu như hoàn thành, còn liên quan đến du lịch và một vài hạng mục biểu diễn giải trí, toàn bộ kế hoạch kinh doanh rất hoàn thiện, rất nhiều người tham gia, có thể gọi tên là Kế Hoạch Thuyền Ma.”

“Anh, anh có tham gia không vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi Bạch Cẩm Đường.

Bạch Cẩm Đường cười gượng một tiếng, lắc đầu, “Anh vốn không hứng thú với mấy thứ này, nếu như biết bọn họ làm thành vậy, anh cũng sẽ không góp vốn.”

“Vì sao?” Triển Chiêu khó hiểu, “Nghe xong thấy rất có lợi nhuận mà, hơn nữa giới thương nhân quyền quý của thành phố S nhất định sẽ được mời tới không ít, nơi rất tốt để tạo danh tiếng bổ sung quan hệ a!” .

Bạch Cẩm Đường có chút bất đắc dĩ, “Nhưng mà toàn bộ lễ khai trương a, khánh thành cao ốc a, dạ tiệc a... Anh nếu có thể miễn được thì miễn hết.”

Tất cả mọi người khó hiểu nhìn anh.

“Em biết!” Tề Nhạc không biết từ chỗ nào xông ra, “Giống như người ta khai trương cũng không dám mời bọn em cắt băng ấy.”

“Bởi vì không may mắn.” Trần Du bất đắc dĩ mếu máo, “Đi tới chỗ nào cũng có người chết.”

Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Đúng vậy đấy.”

Mọi người nhìn nhau, với trình độ không may mắn của Bạch Cẩm Đường, lại có thêm Tề Nhạc và Trần Du, nếu xuất hiện đồng thời trên chuyến đi đầu tiên của con thuyền Emilia này, quả thực đủ khiến người ta toát mồ hôi hột.

“Các em sao lại lên đây?” Lạc Thiên hỏi Mã Hân đang ôm cánh tay mình, “Hiện trường thanh lý xong rồi?”

Mã Hân nhìn cửa một chút, thấy không có ai mới nhỏ giọng nói, “Ai phải về thì cũng về cả rồi, chủ nhà người ta lại đuổi mình, hình như không muốn phối hợp.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày.

Lúc này, dưới lầu vang lên tiếng bước chân.

Bạch Trì nhanh chóng đem văn kiện thả lại trên bàn, mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau —— dù sao, bọn họ không có lệnh lục soát, loại tư liệu này lại thuộc về bí mật làm ăn, tạm thời coi như không phát hiện đi.

Cửa phòng mở, Lâm Nhược đi đến, “Xin lỗi, thực sự không nghĩ tới lại thành như thế này.”

“Stephen không có việc gì chứ?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nghe nói anh ta đã rời bệnh viện.”

“Cậu ấy đang gấp rút trở về.” Lâm Nhược thở dài, “Sally đã không còn nguy hiểm tính mạng, nhưng còn phải tĩnh dưỡng nhiều.”

Tất cả mọi người gật đầu, bầu không khí dần trở nên ngưng ngập.

Lúc này, Công Tôn mang theo cái rương cuối cùng đi đến, nói với Bạch Ngọc Đường, “Thi thể đã vận chuyển về, kiểm tra hiện trường kết thúc, vườn hoa cần tạm thời phong tỏa.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, Công Tôn đưa Mã Hân về trước khám nghiệm tử thi.

Lâm Nhược có vẻ mệt mỏi, lôi ghế ra ngồi xuống.

“Bạn của anh đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi anh ta.

“Về hết rồi, cảnh sát đã hỏi xong, mỗi người đều có ít nhất mười mấy vệ sĩ bảo vệ, chắc sẽ không đã xảy ra chuyện đâu.” Lâm Nhược ỉu xiu, nhìn mọi người, “Các cậu không trở về cục cảnh sát sao?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Còn có một số việc muốn hỏi anh.”

Lâm Nhược gật đầu, “Muốn tôi đến cục cảnh sát hay đến phòng làm việc của tôi?”

“Đến chỗ anh đi.” Triển Chiêu hình như rất hứng thú với phòng làm việc của Lâm Nhược.

“Ừ, chờ Stephen trở về, tôi nói với cậu ta một tiếng rồi đi.” Lâm Nhược thấy trong phòng còn có người đang thu thập chứng cứ, liền vô thức thu chân đang gác ở trên ghế lại, nhìn tầm mắt chờ ra.

Nơi này là chỗ Sally và quản gia Kevin bị tấn công, trước đã có người thu thập chứng cứ rồi, lúc này, Triệu Hồ và Mã Hán còn đang kiểm tra xung quanh.

Bạch Cẩm Đường và Lâm Nhược nói chuyện phiếm, cũng giết được một chút thời gian, Lam Tây và Lam Kỳ giúp đưa các cô gái về nhà, trong biệt thự to như vậy, ít người hẳn đi.

Triển Chiêu quan sát Lâm Nhược một hồi, anh ta hình như có chút uể oải, nhưng thật ra lại không thấy có biểu cảm gì là bất an hay nôn nóng.

Điểm này kỳ thực có chút kỳ quái, nói cách khác, Lâm Nhược không cảm thấy chuyện lần này là do mình gây phiền phức cho bạn bè. Thông thường, người đang gặp phải phiền phức và người gây cho người khác phiền phức tâm tình hoàn toàn không giống nhau, kết quả chuyện lần này rõ ràng đã làm phiền Stephen. Nhưng Lâm Nhược thân là một người có tinh thần trách nhiệm, cũng không có một chút biểu cảm áy náy, chứng tỏ anh ta còn biết một vài đầu mối khác, tai họa lần này, chẳng lẽ là tự Stephen rước lấy?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trao đổi ánh mắt.

Trong lúc đối thoại bằng mắt, chỉ có hai người mới hiểu được... đây đã trở thành sự ăn ý và thói quen.

Bạch Ngọc Đường hiển nhiên cũng phát hiện tâm tình của Lâm Nhược rất ổn định, nhìn sang Triển Chiêu —— kỳ quái a.

Triển Chiêu gật đầu, nhìn thoáng qua cái bàn —— cậu đoán xem anh ta có biết về bản ghi chép kế hoạch và chuyện họ đang làm không?

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày —— nếu thực sự có biết, đối phương cũng là một phen hảo ý muốn vì anh ta chúc mừng sinh nhật, không lý do gì một chút cũng không áy náy.

Triển Chiêu sờ sờ cằm —— vừa rồi Lâm Nhược xuống lầu trước, tâm tình so với hiện tại bất an hơn, cũng có tỏ ra áy náy, nhưng vì sao lần này lại không có?

Hai người trầm mặc một hồi, rồi cùng nhìn phía Triệu Trinh cách đó không xa đang ngáp.

Triệu Trinh không có việc gì làm thì có chút mệt rũ rượi, vừa ngáp một cái lại nhận được hai ánh nhìn sắc bén, anh không khỏi giật mình khó hiểu nhìn lại Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau hắt mắt với anh, rồi nhìn tập văn kiện trên bàn.

Triệu Trinh chớp mắt mấy cái, nhún vai —— ý gì?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn trời, lại nhìn Lâm Nhược.

Triệu Trinh chỉ buồn cười, anh phát hiện diện mạo của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rất đồng bộ nha, chỉ tiết đều giống nhau như đúc, tiếc là anh vẫn không thể hiểu ý, vì vậy bất đắc dĩ liếc sang Trì Trì cầu cứu.

Bạch Trì trái phải nhìn một chút, nghĩ có lẽ Triển Chiêu là muốn cho Lâm Nhược “trùng hợp” mà thấy phần văn kiện kia, từ đó thử một lần xem anh ta có biết kế hoạch này hay không.

Bạch Trì bĩu môi với tập ghi chép kế hoạch trên bàn, rồi quay đầu “xoẹt” với Triệu Trinh một cái, nháy mắt.

Quả nhiên trao đổi sóng điện từ giữa tình nhân với nhau dễ hơn một ít, Triệu Trinh lập tức lĩnh hội tinh hoa, liền quay sang nhìn về phía Lâm Nhược.

Lâm Nhược lúc này ngồi ở trên ghế, anh ta rất hiểu động, không làm sao an tĩnh được, cứ nắm cái ghế nhích tới nhích lui.

Triệu Trinh cầm tiền xu trong tay nhẹ nhàng bắn tới một chân ghế, mọi người cũng không nghe được tiếng gì, bởi vì tiền xu bắn lên rồi rớt xuống thảm, nhưng sau đó chân ghế của Lâm Nhược nghiêng đi, anh ta ngã về sau và lập tức trở tay một cái để giữ thăng bằng.

Động tác rất mạnh, cái bàn anh ta bám vào nghiêng đi, văn kiện trên bàn rơi lả tả trên mặt đất cùng với bút thước này trong ống đựng.

Lâm Nhược vừa rồi không tập trung, nghĩ đó là của mình, nên nhanh chóng thu nhặt, khi khom lưng cúi đầu, ảnh chụp từ trong văn kiện rớt ra, khiến anh ta chú ý.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trao đổi ánh mắt —— đạt mục đích!

Sau đó Lâm Nhược rút tấm ảnh còn kẹp lại một nửa bên trong văn kiện ra xem, đó là ảnh chụp Emilia tại xưởng đóng tàu, đã làm xong gần 60%.

Biểu cảm rõ ràng nhất khi Lâm Nhược cầm tấm ảnh đó là hai mắt trừng to, ngay cả một người chưa từng được huấn luyện tâm lý học như Bạch Ngọc Đường cũng nhìn ra được —— anh ta trước giờ căn bản chưa thấy qua, có lẽ cũng chẳng biết những người anh em tốt của mình đã chuẩn bị ỉnh một phần “ngạc nhiên” như vậy.

Lâm Nhược cấp tốc mở tập văn kiện, đứng lên lật xem, càng xem sắc mặt càng khó nhìn.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, ý là —— thế nào?

Triển Chiêu khẽ gật đầu, từ việc quan sát thần sắc của Lâm Nhược, anh đã lấy được đầu mối mong muốn.

“Làm sao vậy?” Bạch Cẩm Đường hỏi Lâm Nhược, cũng coi như giúp đỡ Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường thêm lửa.

“Không...” Lâm Nhược lắc đầu.

Lúc này, dưới lầu truyền đến tiếng mở cửa, Triển Chiêu đi tới ban công thì thấy cái xe màu đen có rèm che thường ngày đưa đón Bạch Cẩm Đường đang quẹo vào vườn hoa, xe mở cửa, Tiểu Đình đi ra, phía sau là Stephen.

“Oa...” Tiểu Đình nhìn vườn hoa hồng bị xe nâng san bằng phía trước, “Làm gì vậy a?”

Đại Đình đậu xe rồi chạy xuống, đứng ở bên cạnh Tiểu Đình, “Không phải là hoa hồng mới mua sao, giống đất tiền thế, sao lại san đi?”

Bạch Cẩm Đường đi tới bên ban công, cặp song sinh giơ tay vẫy a vẫy với anh.

Tiểu Đình ồn ào, “Lão đại, nghe nói anh hôm nay bị ám sát? Thằng nào a, bọn em đi kiện nó!”

Bạch Cẩm Đường không nói gì.

Lúc này, Lâm Nhược cầm lấy phần văn kiện, bước nhanh xuống lầu.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu hai người đều không lên tiếng, bước nhanh theo xuống phía dưới.

Stephen vừa từ trong xe đi ra thì thấy Lâm Nhược hùng hổ chạy tới, túm lấy mình kéo vào trong một cái lều cạnh đó.

Cặp song sinh liếc mắt nhìn nhau, có chút hiếu kỳ ngẩng mặt liếc Cẩm Đường.

Bạch Cẩm Đường lắc đầu, ý bảo —— đừng để ý đến bọn họ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bước nhanh tới ngoài lều, chợt nghe bên trong truyền ra tiếng nói chuyện.

“Các cậu làm cái gì thế này?” Lâm Nhược đang hỏi.

Stephen hình như hơi ngẩn người, nhưng rất nhanh đã trả lời, “Định cho cậu một sự ngạc nhiên mà.”

Lâm Nhược hình như không phản đối, chỉ trầm mặc một lúc lâu, “Còn có bao nhiêu người tham dự nữa? Có Đinh Nguyên không?”

Stephen trầm mặc một lát, “Tất cả mọi người tham gia, có cả Ryan ...” .

“Các cậu...” Lâm Nhược như thể nói không nên lời, không biết là đang sốt ruột hay tức giận.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— mọi người? Là chỉ nguyên nhóm bọn họ?

Triển Chiêu cảm thấy thời cơ không tồi, liền bấu môi với Bạch Ngọc Đường, là ý —— đi vào!

Bạch Ngọc Đường đi vào trong thì vừa vặn nhìn thấy .

Lâm Nhược đang túm lấy Stephen, một tay cầm ảnh chụp giơ ra trước mặt.

Ở bên ngoài nghe bọn họ đối thoại, không thể cảm thụ được bầu không khí nhạy cảm bên trong.

Lâm Nhược nhìn Stephen, Stephen nhìn Lâm Nhược, hai người như đang có chuyện gì muốn giấu diếm ... Thật giống như rất kiêng dè Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vậy.

Triển Chiêu từ biểu tình bọn họ đọc được một vài chi tiết —— hai người này, có bí mật, không thể nói ra ngoài!

Lầu hai, Bạch Trì tỉ mỉ lật xem toàn bộ sách vở và tư liệu trong thư phòng, đặc biệt là một ít ghi chép tiếng Nhật của Stephen.

Triệu Hổ và Mã Hán ở cửa giúp cậu canh chừng.

Triệu Trinh lục xem đồ dùng của Stephen.

“Ừm...”

Bạch Trì xem tư liệu, phán đoán phạm vi quan hệ và sở thích của Stephen, chợt nghe thấy Triệu Trinh phát ra một thanh âm khó hiểu.

“Thế nào rồi?” Bạch Trì quay đầu lại nhìn Triệu Trinh.

Tuy rằng Triệu Trinh không phải thành viên chính thức của SCI, thường ngày cũng không hứng thú với việc tham dự phá án, nhưng Triệu Trinh với năng lực đặc biệt của mình, lại là cháu trai của Triệu Tước, Bạch Trì biết anh cực kỳ thông minh, chỉ cần anh chịu nghĩ, nhất định có thể tìm được một vài đầu mối người khác phát hiện không được.

“Lục lợi riêng tư của người khác hình như không tốt lắm nha?” Triệu Trinh sờ sờ mũi, như là muốn nói lại thôi.

“Anh phát hiện cái gì?” Bạch Trì chạy qua.

Ở cửa, Mã Hán và Triệu Hổ cũng hiếu kỳ nhìn vào.

Triệu Trinh nhú mày với hai người, ý là —— cửa có người không?.

Triệu Hổ và Mã Hán nhìn kỹ lại, lắc đầu, không có ai!

Triệu Trinh gật đầu, hạ giọng nói với ba người nói, “Trong gian phòng này, có một cửa ngầm.”.

“Có thể là kết sắt các loại hay không a?” Bạch Trì nghĩ Stephen có tiền như thế, lại thích mấy thứ mạo hiểm này nọ, trong phòng có một phòng ngầm cũng không khó hiểu.

Triệu Trinh đưa tay, nhẹ nhàng ấn vào cái gì đó, chợt thấy một tầng giá sách mở ra.

Đằng sau, xuất hiện cánh cửa khép hờ.

“Mở ra rồi?” Bạch Trì kinh ngạc.

Triệu Trinh nhẹ nhàng mở cửa, chỉ thấy tiếp theo là những bậc thang đá đen ngòm, thông xuống bên dưới.

Triệu Hổ nhìn thoáng qua, “Nơi này là lầu hai, đi xuống chính là lầu một, phòng ở đây kết cấu phức tạp quá a.”

Triệu Trinh đóng cửa, vươn ngón tay khê “suyt” một cái.

“Oa, các vị đừng tùy tiện làm động tác này a, nhìn quý dị quá đi.” Triệu Hổ không hiểu sao lại nhớ tới Triệu Tước.

Triệu Trinh chỉ chỉ phía dưới, “Tôi có nghe thấy tiếng động.”

“Tiếng gì?” Bạch Trì kinh ngạc.

Triệu Trinh dán tai lên tường nghe, “Tiếng móng tay cào tường... còn có tiếng xiềng xích.”

Mọi người nhìn nhau.

Triệu Hổ nhếch miệng, “Phía dưới không phải giam con mãnh thú gì chứ?”

“Chắc không phải đâu.” Triệu Trinh ôm cánh tay, thờ ờ nói, “Còn có tiếng con gái hát.”

Triệu Trinh nói xong, nhìn lại thì thấy Triệu Hổ bọn họ đang há mồm chen lẫn nhau dán tai vào tường nghe xem hát cái gì...

434. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 10

Chương 10 : Múa cùng mà quý

Triệu Trinh mở cửa căn phòng tối, tất cả mọi người đều nghe được thanh âm kinh khủng từ bên trong truyền đến, hiệu quả còn hơn cả phim kinh dị.

Mà bên trong tầng hầm ngoại trừ có tiếng móng tay cào tường, tiếng xiềng xích kéo lê trên mặt đất như Triệu Trinh nói ra, còn có tiếng hát của một cô gái.

Triệu Hổ dán chặt vào tường, chợt cảm thấy tiếng hát này hình như không phải tiếng Trung, nghe không rõ lắm, không biết là đang hát hay đang lẩm bẩm, nhưng là giọng của một cô gái thì tuyệt đối không sai. .

“Oa. . Tình huống quái quỷ gì a.” Triệu Hổ đu lên người Mã Hán. .

Mã Hán nhú mảy, bủ môi một cái với Triệu Hổ, “Xuống xem xem.” .

“Không phải chứ?” Triệu Hổ nhảy dựng sang một bên, “Loại chuyện này cứ để Lạc Thiên hoặc đội trưởng làm thì khoa học hơn đó!”

Mã Hán nhú mảy, “Nhanh a, tranh thủ bây giờ không có ai.” .

“Chính bởi vì không có ai a, phía dưới là người nào . Ai nha!” Triệu Hổ còn đang tranh luận, Triệu Trinh đứng phía sau đã nhắc chân đạp ột cước.

Triệu Hổ lão đảo bồ nhào xuống dưới, để bảo trì cân bằng và không lặn xuống tiếp, Hổ Tử đáng thương phải cố lặn về phía chân cầu thang.

Mã Hán theo xuống phía dưới, Bạch Trì muốn xuống cùng, thì Triệu Trinh khẽ túm lấy cậu .

“Không xuống a?” Bạch Trì nhìn Triệu Trinh. .

Triệu Trinh nhún vai, “Để hai anh em bọn họ đối phó a, chúng ta giúp canh chừng.” .

“Hổ Tử bị hù chết thì làm sao?” Bạch Trì có chút lo lắng. .

“Em đừng nghe cậu ta huyền thuyên.” Triệu Trinh lắc đầu, “Cậu ta lá gan lớn lắm.” .

Ở phía dưới, Triệu Hổ một mạch lao xuống, phát hiện còn có một cánh cửa, cậu ta phanh lại không ăn, vừa vịn tông thẳng vào.

Trong tầng hầm chỉ có vài tia sáng mờ mờ, so với trong tưởng tượng thì rộng hơn không ít, hình như chính là gara của căn biệt thự. Mà trong bóng tối thanh âm của xiềng xích càng thêm rõ ràng, còn có tiếng gì đó anh anh rất cổ quái .

Triệu Hổ hơi xác định được vị trí của thanh âm, xoay mặt nhìn về bên trái, xe trong gara toàn bộ đều ở bên phải, bên trái hoàn toàn trống không, trong bóng tối, mờ mờ có thể thấy được một bóng người trắng toát .

Phía sau Triệu Hổ, Mã Hán cũng đã xuống tới nơi, hai người đứng ở lối vào tầng hầm nhìn về phía góc tường u ám kia, thì thấy nơi đó một người đang đứng, bộ váy trắng này nhìn rất quen mắt. . Tỉ mỉ nhớ lại một chút, hoá ra chính là chiếc váy trung cổ Sally đã mặc khi bị tấn công .

Mã Hán và Triệu Hổ nhìn nhau, rồi đi về phía trước hai bước, đột nhiên, có tiếng “tắt tắt tác tác” của xiềng xích truyền đến, bóng người nọ khẽ giật mình. .

“Người nào?” Triệu Hổ hỏi một tiếng. .

Lúc này, chợt nghe thấy một tiếng hát lẫn vào tiếng khóc truyền đến, nghe không rõ đang hát cái gì.

Rồi người nọ bỗng nhiên giãy dụa đứng lên, dường như trên người bị trói bởi rất nhiều xiềng xích, trong bóng tối không nhìn ra được xiềng xích dài hay ngắn, nhưng cô ta đã bước được vài bước .

Triệu Hổ bước lên một bước, đột nhiên cảm giác đã đá vào thứ gì đó, liền cúi đầu nhìn. . Hóa ra là một vật thể trắng hình tròn đang lăn ùng ục .

Mã Hán cũng cúi đầu nhìn kĩ lại, lập tức hít một hơi sâu, thứ trắng tròn đã lăn tút đi xa đó chính là một cái đầu lâu.

“Nha a!” .

Đang trong bầu không khí âm trầm lạnh lẽo, đột nhiên nghe thấy một tiếng thét vô cùng thảm liệt dọa người truyền đến, thanh âm này, Triệu Hổ và Mã Hán cảm thấy tiếng kêu của một con mèo bị ô tô nghiền lên cũng không hiệu quả bằng, quả thực chỉ có kim loại va chạm với đồ sứ mới có thể dữ dội như vậy.

Theo tiếng kêu, cô gái đứng trong góc tối đột nhiên dồn sức đánh về phía trước, đôi tay gầy như hai mẫu xương khô giờ cao, trong tay nắm một thanh búa thật dài còn đầm máu .

Mã Hán móc súng ra .

“Này, chờ đã.” Triệu Hổ ôm lấy tay Mã Hán, “Hình như không phải quỷ đâu, em thấy giống người bị tâm thần hơn á.”

Nhưng kỳ quái chính là, Triệu Hổ vừa nói xong, cô gái không biết là nữ quỷ hay nữ bệnh nhân đang bỏ nhào vào bọn họ kia đột nhiên đứng lại. .

Cô ta đứng lại một chỗ, khẽ chống cằm suy nghĩ một hồi, rồi tự lẩm bẩm, “Giống người điên hơn giống quỷ?” .

Triệu Hổ cùng Mã Hán hai mặt nhìn nhau —— biết nói kìa! .

Sau đó, chỉ thấy cô gái váy trắng này lắc đầu, trong miệng “hừ” lên một tiếng bất mãn, sau đó đi tới một bên ẩn vào công tắc, toàn bộ tầng hầm đều sáng lên. .

Lại thấy cô gái này buông búa, đưa tay tháo xích ở trên cổ xuống, đi qua một bên. .

Lúc này, Mã Hán và Triệu Hổ mới chú ý thấy bên cạnh có camera, máy giám sát, cả đường ray di động nữa, còn có rất nhiều đạo cụ và trang phục, mười phần mười là tư thế đóng phim .

Cô gái này đi tới bên máy giám sát phát lại đoạn video vừa rồi, nhìn chằm chằm một hồi, nhú mày, “Hình như có chút phóng đại, chẳng kinh dị gì cả.” .

Triệu Hổ và Mã Hán nhìn nhau —— đây là một kiểu khác của bệnh tâm thần sao? .

Lúc này, Bạch Trì trên lầu cũng vội vã chạy xuống, phía sau là Triệu Trinh đang rất hiếu kỳ .

Hai người bọn họ ở trên lầu cũng nghe thấy tiếng động, là tiếng kêu thảm thiết bén nhọn như sắp chết đến nơi, làm hai người thực sự nhin không được hiếu kỳ.

Thế nhưng lúc này tầng hầm lại sáng như ban ngày, phía trước máy giám sát là một cô gái vẻ mặt vô cùng chuyên chú.

“Sao lại .” Bạch Trì vừa định hỏi Triệu Hổ cùng Mã Hán chuyện gì xảy ra, đột nhiên nín bật nhìn chằm chằm vào cô gái đang đứng trước máy giám sát kia .

Triệu Hổ cùng Mã Hán theo đường nhìn của cậu nhóc nhìn qua, hai người nghĩ Bạch Trì chắc cũng rất giật mình, vừa định mở miệng, chợt thấy Tiểu Bạch xông lên đẩy hai người ra, bước về phía trước, nhìn chằm chằm vào cô gái kia một lúc lâu, vừa mừng vừa sợ lắp bắp, “Nha, Tương Nam a!”

Triệu Hổ cùng Mã Hán đều nghệt mặt ra, trằm miệng một lời hỏi, “Tương Nam là ai? Có quen hả?” .

Bạch Trì vẻ mặt ghét bỏ nhìn hai người, dường như có chút bất lực .

Lúc này, cô gái kia rời khỏi cái máy giám sát, đưa tay tháo mái tóc đen rối loạn lại dính máu trên đầu xuống .

Hoá ra là tóc giả, cô ta thật ra để một mái tóc ngắn rất cá tính gọn gàng. .

Mã Hán cùng Triệu Hổ suy đoán một chút, chị gái này cũng không còn trẻ như vẻ bề ngoài, phỏng chừng cũng gần bốn mươi đi? Nhưng mà bảo dưỡng cũng không tệ, trên mặt hình như có hoá trang nên còn chút máu, chị ta lấy từ trong túi ra một cặp kính đeo vào, cả người lập tức nhã nhặn đi không ít.

Triệu Hổ và Mã Hán trong nháy mắt đều cảm thấy, hình như có chút quen mắt, đã gặp ở đâu nhỉ? .

“Xem ra diễn xuất của tôi quá thất bại rồi, giống người điên hơn giống quỷ, còn bị người khác trực tiếp nhận ra.” Chị ta bất đắc dĩ thở dài, “Nhưng cũng cảm ơn các cậu đã nói cho tôi biết nói thật, những người đó chỉ biết vỗ tay trầm trồ khen ngợi, tôi diễn cái gì bọn họ cũng không nói thật ra, một chút thú vị cũng không có.” .

Triệu Hổ cùng Mã Hán nghe chị ta nói xong, chẳng lẽ là một diễn viên? .

Bạch Trì sờ soạng nửa ngày lấy ra một quyển sổ ghi chép, cầm bút chạy tới, “Cho em xin chữ ký được không a?” .

Tương Nam nhìn cậu một chút, mỉm cười, “Cậu thích xem phim của chị?.” .

“Thích a.” .

“Thích nhất vai diễn nào của chị?” Tương Nam tiếp nhận quyển sổ, “Hợp lý chị mới ký cho nha.”

“Em thích nhất vai bà già trong Thành Phố Tro á.” Bạch Trì còn thiếu mỗi cảnh hai mắt phát ra sao nữa thôi, Triệu Hổ cùng Mã Hán vô thức quay đầu lại nhìn Triệu Trinh, chỉ thấy Triệu Trinh vẻ mặt cực khó chịu. .

“Vai đó rất ít người thích, bộ phim cũng không đắt khách.” Tương Nam mỉm cười, nhưng vẫn ký cho Bạch Trì.

“Không a, vai đó chị diễn rất tốt, nói chung em thích!” Bạch Trì cầm lấy quyển sổ có chữ kí lòng vui như hoa nở.

Tương Nam hình như rất thoả mãn với đáp án này, đưa tay xoa xoa đầu Bạch Trì, kỳ thực cũng không có gì, với tuổi của Tương Nam có thể làm mẹ hoặc dì của Bạch Trì rồi ấy chứ, nhưng mà Triệu Hổ và Mã Hán vẫn cảm thấy tâm tình của Triệu Trinh chắc đã down xuống mấy level rồi.

“Mọi người đang làm gì thế?” .

Lúc này, từ trên lầu bước xuống vài người, dẫn đầu chính là Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, phía sau còn có Stephen và Lâm Nhược.

“Tương Nam!” Stephen thấy Tương Nam xong, hình như cũng có chút giật mình, “Sao chị .” .

“Đêm nay chị ngủ không được, muốn tìm đến cảm giác được tập luyện một chút.” Tương Nam bước qua khe ôm Stephen, có vẻ giao tình không tệ.

“Đó chính là Tương Nam?” Triển Chiêu hiểu kỳ hỏi Bạch Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường thật ra cũng có nghe qua tên này, anh từ trước đến nay không hề quan tâm đến giới giải trí cũng không hề xem phim hay kịch gì, bất quá mẹ anh rất thích Tương Nam, còn khoe với anh đây là một nữ diễn viên huyền thoại. Nghe nói Tương Nam sinh ra bần hàn cuộc sống bấp bênh, bất quá có được khả năng diễn xuất thiên bẩm, nhận được không ít vai diễn, cuối cùng cũng trở thành nghệ sĩ nổi tiếng thế giới .

Triệu Trinh cũng là đại minh tinh, hai người bọn họ hình như cũng có quen biết, bất quá mặt Triệu Trinh lúc này thật đen, tựa hồ tâm tình không tốt. .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu càng chú ý nhiều hơn ở y phục trên người Tương Nam, y hệt như bộ Sally đã mặc.

“Không có gì để giải thích sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi Stephen. .

“Nơi này trước kia dùng để thí nghiệm tạo hình, phải bảo mật... cho nên không có công khai.” .

“Xảy ra chuyện gì sao?” Tương Nam có chút khó hiểu, hỏi Stephen. .

Stephen nói cho Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu biết, bọn họ kỳ thực có kế hoạch kinh doanh, dự định dựng lại chuyển hành trình của Emilia, cùng dựng một bộ phim theo truyền thuyết về Emilia. Đầu tư vào làm phim rất lớn, mấy ngày nay đã chuẩn bị chụp ảnh, nửa năm sau sẽ chiếu phim, đến lúc đó Emilia cũng làm xong, lần đầu để Emilia ra khơi, sẽ thu đủ tiền vốn về .

Tương Nam lúc đọc được kịch bản cảm thấy rất hứng thú, liền đồng ý diễn vai Emilia, nghe nói bộ phim này ngay cả khách mời cũng rất máu mặt, hình như Trần Giai Di cũng được mời biểu diễn, nhưng mà Giai Di đã từ chối. Mã Hán thật ra cũng biết chuyện đó, tháng sau anh có một kỳ nghỉ dài, Giai Di rất hài lòng, cùng hẹn anh đi du lịch, mấy ngày nay mỗi ngày đều hứng khởi chuẩn bị, phỏng chừng vì vậy nên mới từ chối.

Triển Chiêu hứng thú tham quan xung quanh một chút, “Nơi này là gara sao?” .

“Đúng, cái cửa ngầm và địa đạo kia là cửa thoát hiểm khẩn cấp.” Stephen trả lời, “Tôi đã từng bị bắt cóc hụt, trong lòng còn sợ hãi, nên mỗi nơi đều khẩn cấp đào vài thông đạo.” .

Triển Chiêu vô thức nhìn sang Triệu Trinh. .

Triệu Trinh hơi nhướn mày, thần tình này như là nói —— nếu miễn cưỡng một chút thì lời giải thích đó cũng tạm ổn đi .

“Chị ở chỗ này tập luyện bao lâu rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tương Nam. .

Tương Nam là nghệ sĩ đẳng cấp, thường ngày mọi người hẳn đều theo sau chị ta tiền hô hậu ủng, rất ít khi nghe được có người dùng loại ngữ khí này nói chuyện với mình, liền cảm thấy hứng thú quan sát Bạch Ngọc Đường một chút, sau đó không khỏi kinh ngạc, “A? Cậu có phải là em trai của Bạch Cẩm Đường không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, quả nhiên cũng biết Bạch Cẩm Đường a, anh hai mình về nước cũng chưa bao lâu, thực sự là danh nổi như cồn.

“Vậy cậu hẳn là cảnh sát nhỉ.” Tương Nam lại nhìn Mã Hán và Triệu Hổ một chút, “Hoá ra các cậu cũng là cảnh sát a, tôi nói đúng đấy chứ.” .

“Tương Nam.” Lâm Nhược thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vẻ mặt tương đối nghiêm túc, liền nhắc nhở chị ta, “Vừa xảy ra chút chuyện, Sally bị trọng thương, chị phối hợp với cảnh sát một chút.” .

Tương Nam ngăn người, nhìn Stephen, “Sally xảy ra chuyện gì?” .

Stephen kể sơ qua, Tương Nam cũng giật mình, “Trời ạ, Ryan đã chết? !” .

“Chị bắt đầu tập luyện từ lúc nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tương Nam, “Trong lúc đó chỉ có một mình chị trong gara sao? Không thấy những người khác đi qua?” .

“Ừm.” Tương Nam tựa hồ có chút bối rối .

“Có gì không tiện trả lời sao?” Triển Chiêu cảm thấy Tương Nam rất thú vị, vẫn luôn chú ý đến biểu cảm của chị ta.

Triển Chiêu luôn rất hứng thú với người theo nghiệp diễn viên, thật ra bọn họ chính là đối tượng nghiên cứu đặc biệt của ngành tâm lý học, nhất là những diễn viên trứ danh .

Tương Nam này, Triển Chiêu cũng có chút hiểu biết, anh đã từng xem qua hai bộ phim chị ta đóng, Triển Chiêu phát hiện diễn viên giỏi kỳ thực trong lúc diễn đều trải qua một quá trình thôi miên, không phải thôi miên khán giả, mà là thôi miên chính mình. Tương Nam để lại cho anh ấn tượng rất sâu sắc, bởi vì lúc chị ta diễn luôn biểu hiện được tâm lý nhân vật rất trọn vẹn, hơn nữa ngay cả giọng nói cũng có thể thay đổi tùy lúc, hầu như đem chính mình biến thành một người khác, anh vẫn muốn có cơ hội tiếp xúc một chút với vị diễn viên có lối diễn xuất rất tinh xảo như có tâm linh liên thông với vai diễn này .

“Tôi ở chỗ này khoảng trên dưới hai tiếng rồi.” Tương Nam nói. .

“Lâu như vậy?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy hình như có chút không hợp lý, “Ở một mình trong căn hầm u ám này?”

“Đúng vậy, tôi vào từ cửa sau.” Tương Nam chỉ chỉ vào một cánh cửa màu trắng cách đó không xa .

“Sau khi chị đến đây có thấy ai khác không?” Triệu Hổ hỏi, “Bên ngoài ầm ĩ như vậy mà chị không biết?”

Tương Nam đi tới một bên lấy ra một cái ipod cùng một cái tai nghe cỡ khổng, áy náy nhìn mọi người, “Tôi sưu tập một số bài hát phù hợp với tâm tình của Emilia, để tạo được cảm hứng, tôi sẽ ngồi trong bóng đêm nghe nhạc, sau đó lấy xiềng xích quấn mình lại rồi ngâm nga theo, mãi cho đến khi thấy hai cậu đẩy cửa vào, tôi cảm thấy cảm hứng tràn trề, nên muốn diễn một chút, chỉ là đáng tiếc. . không xong, tôi vẫn chưa bắt được điểm mấu chốt.” .

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— lý do này phải nói thế nào nhỉ? Lý luận hợp lý, logic đến mức không cách nào hiểu nổi, dù sao cũng là tính cách của một nghệ sĩ.

Triển Chiêu chìa tay ra, “Có thể cho tôi nghe được không?” .

Tương Nam đưa tai nghe cho anh .

Triển Chiêu đeo tai nghe vào, bắt đầu nghe nhạc .

Bài nhạc Tương Nam chọn vô cùng kỳ quái, nhưng tiết tấu và thể loại đều hài hoà. Loại nhạc này vô cùng khó tạo ra, một kiểu phối nhạc rất hùng hồn, đàn organ lại thêm bộ gõ, tiết tấu rất nặng nhưng lại rất

chậm, gây ra một cảm giác trĩu nặng, giống như đập từng búa từng búa một vào tim vậy. Áp lực thế nhưng lại cảm thấy rất trống trải. .

Triển Chiêu nhắm mắt lại nghe, một lúc lâu sau, anh tháo tai nghe ra, lẩm bẩm, “Chị lý giải Emilia thế này sao?”

Tương Nam đột nhiên nở nụ cười, “Nói thật ra tôi cũng không rõ tôi lý giải người này thế nào nữa.” .

Triển Chiêu lắc đầu, “Khó trách cách diễn của chị giống người điên hơn giống quỷ.” .

“Ồ?” Tương Nam cảm thấy rất hứng thú liền hỏi, “Là sao?” .

“Tôi nghĩ, chị dồn quá nhiều tình cảm cá nhân vào vai Emilia này.” Triển Chiêu mỉm cười, “Lúc diễn chị luôn cố thuyết phục bản thân rằng mình chính là Emilia, nhưng trên thực tế chị không phải Emilia, bản chất của chị và cô ta khác nhau.”

“Có không?” .

“Chị là người đứng trên đỉnh vinh quang, Emilia lại là người bị dẫm đạp xuống đáy của tận cùng.” Triển Chiêu hào hứng phân tích, “Đơn giản mà nói, chị nghĩ hành động của Emilia là báo thù, là hành động cuối cùng để kết thúc mọi chuyện, nhưng hành động của Emilia là phản kháng, cô ta không cảm thấy có bất luận tính nghệ thuật gì gì đó bên trong. . Ừm, nhưng thật ra chị diễn thành thế nào cũng được cả.” .

“Là sao nha?” Tương Nam không quá rõ ràng .

“Cách chị đem chính mình nhập vào vai diễn đúng là không sai, nhưng là một chuyên gia tâm lý học tôi khuyên chị nên ít sử dụng phương pháp này thôi, bởi vì cực hạn của việc tự thôi miên mình chính là bị lạc hướng.” Triển Chiêu đưa một ngón tay lên khẽ lắc, “Lúc này do chị đang không chế Emilia, nên chị diễn không giống, nhưng đến khi chị diễn đạt rồi, thì khi đó Emilia đang không chế chị, múa cùng ma quỷ như vậy quá mức nguy hiểm, cố gắng đừng ném thử.”

Triển Chiêu nói xong, tất cả mọi người nhìn anh, phỏng chừng nơi này có hơn phân nửa người nghe không hiểu anh nói cái gì, người của SCI thì vẫn nghe không hiểu rồi, điểm mấu chốt bình thường đều do Bạch Ngọc Đường phiên dịch cho, nên cũng không nhất thiết phải lao lực để nghe hiểu.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút, ý là —— Miêu Nhi, cậu lại phát bệnh à .

Triển Chiêu gãi gãi đầu —— quá hưng phấn nên thành như thế, Tương Nam là một cực phẩm để làm tài liệu nghiên cứu nha. .

Bạch Ngọc Đường gọi người của khoa giám định đến tầng hầm để thu thập chứng cứ, những người khác vẫn như trước khi xảy ra vụ án. Giữa Lâm Nhượng và Stephen lúc này lại có một bầu không khí rất vi diệu, như đang xấu hổ, lại vô cùng ẩn ý giữ im lặng .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng dưới bầu không khí rất cổ quái trong gara, chỉ có thể nói rằng, đám tinh anh lúc này thực sự là sương mù trọng trọng. .

Qua một khoảng thời gian, việc điều tra đã được một ít, Tương Nam phải đi về, trước khi đi chị ta nhìn về phía Triển Chiêu, lẩm bẩm, “Múa cùng ma quỷ ư.” .

Nói xong, chị ta hơi cúi đầu như đang suy nghĩ gì đó, rồi leo lên xe rời khỏi .

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu bên cạnh một chút, nhỏ giọng mở miệng, “Miêu Nhi, cậu đang có tính toán gì đúng không?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Theo Tương Nam.” .

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, ngẫm hiểu.

435. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 11

Chương 11 : Ma ám

Tương Nam đột nhiên xuất hiện, theo lý thuyết thì cũng khá là hợp lý, không thể nói rõ chị ta đáng nghi bao nhiêu, nhưng cũng không thể nói chị ta hoàn toàn không đáng nghi, bởi vì tất cả quá trùng khớp.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mượn một chiếc xe đen không gây chú ý, lặng lẽ theo dõi xe của Tương Nam.

Triệu Trinh và Bạch Trì cũng theo cùng, những người khác đều quay về tổng bộ SCI.

Triệu Trinh ngáp ở ghế sau ngủ gà ngủ gật, Tiểu Bạch Trì hỏi Triển Chiêu, “Anh, anh nghi ngờ Tương Nam a?”

Triển Chiêu cảm thấy buồn cười, quay đầu lại hỏi Bạch Trì, “Em thích Tương Nam như thế a?”

Bạch Trì cắn cắn môi, hình như đang chìm vào ký ức nào đó.

“Chị ta đưa em về quá khứ nào đó à?” Triển Chiêu dùng cái nhìn tâm lý để thăm dò, rất hứng thú truy hỏi.

“Vâng, lúc này em có nói là em thích phim Thành Phố Tro mà chị ấy diễn vai một bà già á?” Bạch Trì hỏi.

Triển Chiêu ngẩng mặt suy nghĩ một chút, “Thành Phố Tro? Chưa từng nghe qua bộ phim nào như thế a.”

“Là một bộ phim điện ảnh nhỏ thôi, em năm ấy tốt nghiệp ở trường cảnh sát xong thì nghỉ hè, đến Pháp du lịch rồi xem được trong một rạp chiếu bóng nhỏ.” Bạch Trì nhớ tới việc này, hình như còn có chút cảm khái, “Em năm đó tốt nghiệp trường cảnh sát rất không vui, cảm giác như có làm gì cũng không vực dậy nổi tinh thần, rồi tình cờ xem được bộ phim đó.”

“Nội dung là gì?” Triển Chiêu hiếu kỳ, “Nghe tên vậy, là loại nghệ thuật tối nghĩa sao?”

“Ngược lại, là hài kịch hoang đường, gọi là Thành Phố Tro là bởi vì thành phố ấy không lâu trước đó có núi lửa xung quanh hoạt động, tro núi lửa bao trùm cả tòa thành. Lúc mọi người chạy nạn, một bà già không cẩn thận để thất lạc di vật duy nhất mà người bạn già chết đi để lại cho, là một cái đồng hồ bỏ túi loại nhỏ. Lúc bà ấy quay về đi tìm, phát hiện thật nhiều bụi bao trùm cả tòa thành. Nghị viện lúc đó đại diện cho dân chúng bắt đầu họp lại bàn xem làm thế nào để dọn sạch bụi, cần bao nhiêu người dọn, xoay sở chi phí dọn dẹp như thế nào, nên dời cứu viện, hay tự thân vận động, nếu như mắc bệnh vì bụi thì phải xử lý như thế nào, làm sao để bồi thường tổn thất, ... vân vân.”

Triệu Trinh vốn như đang ngủ, nghe đến đó thì khẽ cười một tiếng, “Quả thật là vừa hoang đường vừa đầy giọng văn nghệ.”

“Lúc cả thành đang khắc khổ, bà già chạy vào bên trong, không phải đi dọn bụi, mà là đi tìm cái đồng hồ bà đánh rơi. Lúc tìm kiếm, bà ấy gạt bụi đi thì phát hiện rất nhiều thứ phía dưới lớp bụi. Ví dụ như món đồ chơi trẻ con bị rác bụi chôn vùi, hoặc chữ viết nguệch ngoạc trên tường, còn có người ăn mày chưa kịp chạy trốn đã chết, một gia đình mèo nhỏ trốn đi... Tuy rằng cuối cùng hình như cái đồng hồ của bà ấy không tìm được... Câu chuyện không đầu không đuôi, thế nhưng lúc em xem cũng không cảm thấy khó chịu.” Bạch Trì vuốt cằm, “Tương Nam diễn bà già kia, ánh mắt rất hay, rất an tĩnh, cảm giác dữ thế vô tranh*, em mỗi lần đau buồn nhớ tới ánh mắt của chị ấy, sẽ bình tĩnh một chút.”

* dữ thế vô tranh: không tranh với đời.

Triển Chiêu gật đầu, hỏi tiếp, “Vậy hôm nay em gặp người thật rồi, có cảm giác gì?”

“Ừm, cảm giác diễn viên chính là diễn viên a, chị ấy ngoài đời thực khiến người ta có cảm giác hoàn toàn không giống với bà già kia, như là một người khác vậy.”

Triển Chiêu nghe xong Bạch Trì nói, ngón tay khẽ gõ gõ lên đầu gối như đang suy nghĩ cái gì đó, không nói thêm gì.

Lúc này, xe Bạch Ngọc Đường ngừng lại, trốn ở phía sau một bồn hoa.

Ở phía trước, xe của Tương Nam rẽ vào một khu biệt thự, cửa không có nhân viên an ninh, nhưng chắc là có camera.

Bạch Ngọc Đường không vội vàng tới gần, chuẩn bị thăm dò tình hình trước đã.

“Nơi này có người ở không?” Triển Chiêu hiếu kỳ nhìn cảnh vật chung quanh, “Thật là tịch mịch, tôi tưởng người ta thích mua biệt thự ở đây chứ.”

“Bán không được.” Triệu Trinh nói, “Vốn chỗ này phong thủy không tốt lắm.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhìn sang, “Cậu cũng tin phong thủy?”

“Không tin cũng không thể thay đổi lời đồn rằng phong thủy nơi này không tốt a, mua biệt thự không phải để đầu tư cũng là để ở, đầu tư thì sợ lỗ, ở thì sợ mất mạng, đương nhiên không tốt để mua. Hơn nữa tôi nghĩ Tương Nam có lẽ là thuê để ở đó.”

“Thuê...” Triển Chiêu cười, “Cậu muốn nói, Tương Nam cố ý thuê một căn nhà ma để thử nghiệm cuộc sống sao?”

“Rất hợp lý a, tôi thấy hành vi của chị ta cũng tương đối quái dị.” Triệu Trinh chỉ chỉ đầu, “Cái này gọi là vì nghệ thuật hy sinh tinh thần.”

Bạch Trì hí hóp mắt nhìn, “Dám chua.”

Triệu Trinh bật cười, “Đúng vậy, chua đấy! Muốn ăn sườn xào chua ngọt.”

Bạch Trì cười tủm tỉm, “Trở về rồi làm cho anh, trong tủ lạnh có sườn.”

Triệu Trinh tâm tình hình như tốt lên không ít, Triển Chiêu đột nhiên rất nghiêm túc nhìn sang Bạch Ngọc Đường đang bấm điện thoại, “Tôi cũng muốn ăn sườn xào chua ngọt, tôi đã mấy ngày nay không ăn thịt, muốn ăn thịt a

.”

Bạch Ngọc Đường bắt lực nhìn anh, “Cậu vừa rồi ở bữa tiệc không phải mới gặm cả khúc vai cừu với nửa cái đùi gà à, còn nói đùi gà của người ta không thể ăn nổi, kể có tiền chắc chắc thích mua loại gà được biến đổi gen từ vịt ...”

Triển Chiêu vẫn nhìn thẳng, không hề sợ hãi cũng không hề xấu hổ đối diện với anh.

Bạch Ngọc Đường lập tức bại trận, “Trở về rồi làm cho cậu...”

Lúc này, chiếc xe đưa Tương Nam rời khỏi, xem ra đã đưa người về đến nơi.

Gọi điện thoại, Bạch Ngọc Đường lệnh cho Tương Bình hỗ trợ điều tra người sở hữu khu biệt thự, cùng với bất động sản cá nhân và tình hình kinh tế của Tương Nam.

Không bao lâu, Tương Bình bên kia đã hồi âm.

Phỏng chừng không khác lắm so với thông tin của Triệu Trinh, Tương Nam không hề cố sức kiếm tiền, đương nhiên, tình hình kinh tế của chị ta không tệ, đầu tư cũng rất lý trí phù hợp, thế nhưng không tính là đại phú đại quý. Mà khu biệt thự này thuộc về một công ty bất động sản nào đó, xây dựng đã lâu, tình trạng tiêu thụ không mấy lý tưởng, chủ yếu bởi vì chuyện ma quỷ.

Khu vực này theo lý mà nói thì cũng không tệ, hẳn là có thể bán được giá tốt, nên năm đó khi bán ra thì cạnh tranh rất kịch liệt. Có điều sau khi mua được rồi, từ lúc thiết kế đến lúc xây xong, hầu như mỗi ngày đều có chuyện xảy ra, còn có vài người chết, rất quỷ dị. Cuối cùng chủ thầu mê tín dị đoan đi tìm một thầy phong thủy đến xem, thầy phong thủy nói nơi này trước đây là bãi tha ma, là nơi đại hung, xây nhà chỗ này, người ở người chết, không có phương pháp phá giải.

Có người được chủ thầu bán lại cho, mới vừa vào ở được một ngày thì con chó chết mất tiêu, người đó nói vào ban đêm đèn điện không sáng, ống nước phun nước, ác mộng liên tục, kinh khủng dị thường, vì vậy bỏ chạy trong đêm luôn, thuận tiện đăng báo than trách, âm ỉ dư luận một thời gian, sau đó người người truyền tai nhau nói tòa nhà này bị ma ám, cuối cùng bị bỏ không ở đây đã nhiều năm.

Tương Nam là người gần đây nhất thuê khu vực này ở, có vẻ đúng là muốn thử nghiệm cuộc sống.

Bạch Ngọc Đường lại nói Tương Bình điều tra một chút về Tương Nam.

Kết quả là — Tương Nam, năm nay bốn mươi hai tuổi, gia cảnh trung bình, lúc hơn hai mươi tuổi có kết hôn một lần, sau đó ly hôn, không có con cái, quanh năm sống một mình, không có bạn bè gì.

Tư liệu này là từ một tờ báo lá cải nào đó, độ tin tưởng còn chờ khảo chứng.

“Nhưng em nghe nói Tương Nam có một đặc điểm này.” Bạch Ngọc Đường ấn loa ngoài để mọi người đều nghe được lời Tương Bình.

Triển Chiêu hỏi xen vào một câu, “Có phải đang có ai khác ở bên cạnh cậu không đấy?”

“Hắc hắc.”

Đầu kia điện thoại, truyền đến tiếng cười của lão Dương.

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau, xem ra tư liệu trực tiếp của Tương Bình là đến từ lão Dương, lão Dương có tiếng ham mê điện ảnh, phương diện này hỏi ông ấy là hợp nhất.

“Tương Nam mỗi lần diễn một vai nào đều phải nhập vai trước một tháng, còn có a, quý dị nhất chính là cô ấy có thể tìm người na ná với nhân vật đến ở cùng. Nếu như vai diễn này có hình tượng nguyên mẫu càng tốt, cô ấy sẽ ở cùng một chỗ với hình mẫu luôn, mặc kệ đối phương là nam hay nữ, là người tốt là người xấu, nghe nói có một lần cần diễn vai thủ phạm giết người, cô ấy còn mỗi ngày đến ngục giam sưu tầm vân vân” lão Dương hằng hái bùm bùm nói đủ thứ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều có thể tưởng tượng ra dáng vẻ hiện tại đang cầm cốc cà phê ăn chocolate của ông ấy.

Triển Chiêu nhin không được chen vào một câu, “Cẩn thận huyết áp và lượng đường máu của bác đó!”

Lão Dương sắc mặt ngum cà phê.

“Tìm nguyên mẫu...” Triệu Trinh nhủ mày, “Lần này nguyên mẫu là một con ma, chị ta tính ở với ai? Không lẽ chị ta đến nhà tang lễ sưu tầm.”

Bạch Trì suy nghĩ một chút, “Nơi này phong thủy không tốt lại có chuyện ma quái, nhưng xem ra Tương Nam không phải ngày đầu tiên ở đây, vừa rồi biểu hiện của chị ấy tại gara nhà Stephen, hình như cũng chưa tìm được cảm giác đúng.”

“Có lẽ là cách tìm hiểu sai.” Triển Chiêu không nhanh không chậm thốt ra một câu.

“Xung quanh đây có chỗ hổng nào có thể vào hay không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tương Bình.

“Vào đại đi anh.” Tương Bình nói, “Căn nhà này toàn chuyện ma quái a, bán không được bỏ trống đã nhiều năm, đương nhiên không có camera các loại gì đâu.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ độ khó khi đột nhập vào, chuẩn bị xuống xe.

“Tôi cũng đi.” Triển Chiêu xung phong nhận việc.

“Tôi cũng đi.” Triệu Trinh cũng nhiệt tình hiềm thấy.

“Em cũng...” Bạch Trì cũng yếu ớt nhắc tay, xem ra đối với thần tượng của mình cảm thấy rất hứng thú.

Bạch Ngọc Đường thở dài, “Vậy đi cả đi.” Nói xong, mở cửa xe, mọi người cùng nhau nghênh ngang tiến vào khu biệt thự, thực sự không có bất kì ai ở trong, hơn nữa còn âm phong từng đợt.

Triển Chiêu thật tình cảm khái — quá có tinh thần hy sinh.

“Đó là ánh nền hả?” Triển Chiêu chỉ vào một ánh sáng lơ mơ duy nhất của khu biệt thự hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Có thể còn chưa nổi điện.” Bạch Ngọc Đường nhìn bốn phía một chút.

“Điện nổi hay không thì không biết, nhưng Tương Nam sắp Thông Thiên Học là thật.” Triệu Trinh có chút không thể hiểu nổi, “Thử nghiệm cuộc sống như vậy, chị ta sao không đến đại một hòn đảo nào đó mà phiêu lưu?”

Triển Chiêu nhìn Tiểu Bạch Trì, “Em thấy thế nào?”

Bạch Trì chà xát chà xát cánh tay nổi da gà, “Em thấy có chút quái dị.”

Triển Chiêu mỉm cười, “Em đoán xem, chị ta có thực sự đụng độ với ma hay không?”

“Cái thứ đó không tồn tại mà!” Bạch Trì sợ nổi da gà, kiểu hành động của Tương Nam thể này có thể nói là chuyên nghiệp, nhưng hình như có chút quá

“Đi xem.” Bạch Ngọc Đường bĩu môi.

Bốn người chia hai hướng khác nhau đi về phía biệt thự.

Lúc này, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã tới trước bệ cửa sổ của biệt thự... Họ chọn một chỗ sáng nhất, nấp ở hai bên sườn cửa sổ, nhìn vào trong.

Bên trong ánh sáng mờ mờ, nhưng cũng là có sáng, bên ngoài lại đen kịt nên thấy rất rõ ràng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phát hiện phía trong cửa sổ bọn họ đứng là nhà bếp.

Mùa hè mà, nhiệt độ cao, bên trong không có điện tắt nhiên không có máy điều hòa, cửa sổ mở ra, nhà bếp thấp hai ngọn nến, đều đặt ở bên cạnh bồn nước.

Một người phụ nữ ... đang ở bên bồn nước, cắt cái gì đó.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— Tương Nam đang làm thức ăn?

Nhưng mà, người này có đúng là Tương Nam không a?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không quá chắc chắn, bởi vì cảm giác thấy thân hình này nhỏ nhắn, lại mặc một cái váy liền áo màu trắng, rất ngắn gọn, quan trọng là ... Tương Nam tóc ngắn, người phụ nữ này tóc vừa đen vừa thẳng, dài đến thắt lưng, phía trước còn có tóc mái dài che khuất lông mi, ánh sáng lại mờ mờ, thấy không rõ lắm có phải tóc giả hay không.

Từ bóng lưng cộng thêm động tác thân hình, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thậm chí có một suy nghĩ —— có phải Tương Nam giấu con gái ở chỗ này không a? Nhìn như một cô bé mười bảy mười tám tuổi vậy.

Mà cô gái kia, lúc này trong miệng còn đang ngân nga một bài hát. Giai điệu giản đơn, liên tục lặp lại, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại một lần nữa liếc mắt nhìn nhau, xác định đều chưa từng nghe qua.

Triển Chiêu nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, liên tục dùng ánh mắt ra hiệu cho anh quan sát cái thớt gỗ bên trong, như là muốn dùng tay nghề vào bếp của anh để đoán một chút, xem cô gái kia đang làm món gì?

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu, trong cảnh tối lửa tắt đèn thế này, chỉ thấy cô ta cắt cắt liên hồi, nhưng không có cảm giác giòn giã nên chắc không phải là rau dưa, hình như đang cắt thịt, hơn nữa nhìn con dao chặt xương trong tay cô ta... chẳng lẽ đang cắt sườn các loại gì đó?

Lúc này, chợt nghe có tiếng máy móc gì đó “tích tích tích” kêu lên.

Cô gái đứng thẳng người quay đầu lại.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhanh chóng thụp người xuống ... Xem ra dưới bệ cửa sổ có đặt lò vi ba hay gì đó tương tự.

Thế nhưng vừa rồi lúc cô gái kia quay đầu lại, tóc xung quanh mặt hất lên, trong khoảnh khắc đó Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều thấy rõ, người này chính là Tương Nam không sai!

Bạch Ngọc Đường tựa ở bên tường nhìn trời, hình như cảm thấy dạ dày có chút không khỏe.

Triển Chiêu lại là cau mày vẻ mặt nghiêm trọng.

Bạch Ngọc Đường chớp mắt với anh, ý là —— người phụ nữ này xảy ra chuyện gì?

Triển Chiêu đương nhiên biết Bạch Ngọc Đường đang khó hiểu cái gì, tình trạng của Tương Nam đúng là rất kỳ quái, thông thường mà nói, nếu như một người đã có tuổi mà bảo dưỡng tốt, trang điểm cho trẻ một chút, rất khó bị ai phát hiện ra. Nhưng trang điểm cho trẻ đến thế nào cũng có một giới hạn nhất định, bốn mươi thành ba mươi thì OK, ba mươi thành hai mươi cũng OK, hai mươi thành mười mấy tuổi cũng được,

nhưng bốn mươi mà thành mười mấy tuổi... Cho dù là thiên tài đến thế nào đi chăng nữa, trên sinh lý vẫn có chỗ hỏng, không có khả năng hoàn toàn đạt được, cho dù là trải qua thuật hoá trang cao siêu nhất.

Tương Nam trang điểm rất đậm, mặt đánh phấn dày vô cùng, lớp nền hầu như thuần trắng, che hết những vết tích của năm tháng. Đường kẻ mắt rất đen và rõ, mà khiến người ta khó hiểu nhất là chị ta đã vẽ cặp mắt hai mí nguyên thủy của mình thành mắt một mí, cảm giác cả người đều biến dạng. Điểm chết người chính là môi của chị ta. Thông thường mấy cô học sinh sẽ dùng một ít son môi màu thạch anh nhạt, làm cho người ta cảm giác môi vừa đỏ vừa mỏng vừa có sức sống, cũng có chút gợi cảm nóng bỏng, Tương Nam ngược lại, không chỉ không dùng son, còn dùng phấn dày đắp lên trên làm bờ môi khô khốc, còn có một tầng da cứng mỏng viền xung quanh.

Bạch Ngọc Đường thật muốn về nhà ngay để rửa sạch đôi mắt đang bị kích thích mạnh.

Lúc này, trong phòng truyền đến âm thanh khác, hình như là tiếng chén bát đụng chạm.

Hai người hoàn hồn, nhìn tiếp...

Tương Nam một mình ngồi trong nhà bếp đen kịt, bốn cái bàn vuông nhỏ phía trước, đang dùng dao nĩa bắt đầu ăn cái gì đó.

Cái mũi mèo của Triển Chiêu lúc này có chút tác dụng, anh bịt mũi liếc Ngọc Đường, như là nói —— mùi máu tươi nặng quá.

Bạch Ngọc Đường thị lực tốt, năng lực thích ứng của hai mắt cũng mạnh, khi quen được với ánh sáng rồi, liền thấy rõ dưới ánh nến, Tương Nam đang ăn cái gì ...

Là một người có bệnh sạch sẽ, ý chí cường đại cũng không thể giúp Bạch đội trưởng chế ngự cảm giác buồn nôn từ dạ dày truyền lên cổ.

Thứ Tương Nam đang ăn là thịt bò, sống bao nhiêu Bạch Ngọc Đường nhìn không ra, nhưng mà màu máu đỏ có thể phân biệt được rất rõ ràng.

Triển Chiêu cũng thấy rõ, bởi vì trên đôi môi trắng bệch của Tương Nam có màu máu, lại còn có một vết đỏ theo khóe miệng chảy xuống.

Anh mở to mắt liếc Ngọc Đường, như là hỏi —— cái kia là nước sốt đúng không?

Bạch Ngọc Đường nhún vai, rồi thì thấy Triển Chiêu chăm chú nhìn mình như là muốn nói —— sườn các loại, không ăn nữa!

~~Không bao lâu, Tương Nam ăn xong, buông dao nĩa, cầm hai ngọn nến, rời khỏi nhà bếp.

Tương Nam sinh hoạt mọi thứ hình như đều ở ngay lầu một, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu theo chị ta đi quanh biệt thự vòng vo nửa vòng, thấy bên kia cửa sổ, Bạch Trì và Triệu Trinh có vẻ đã ở đó nhìn từ lâu.

Triệu Trinh “suyt” với hai người, ý bảo người đến kia!

Bốn người tiếp tục vậy xem.

Chỉ thấy khi Tương Nam đi tới phòng khách, ngồi xuống sofa, khóe miệng vẫn còn vết máu đỏ.

Triệu Trinh hoang mang liếc Ngọc Đường và Triển Chiêu —— đây là hình mẫu quái gì đây?

Tương Nam đột nhiên đưa tay từ trên bàn trà cầm lấy một vật gì đó ôm vào trong ngực, là một quả dưa hấu.

Mọi người vô thức dụi dụi mắt nhìn lại mới xác định là không nhìn lầm, chính là loại dưa tròn vo, vân xanh xen trắng.

Tương Nam thu hai chân lên, tựa lưng vào sofa, một tay ôm quả dưa, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve nó, giống y như khung cảnh thường ngày Công Tôn ôm Lỗ Ban vừa vuốt lông nó vừa xem phim kinh dị.

Lúc mọi người ở đây đang hoang mang, thì nghe Tương Nam đột nhiên cất giọng, “Emilia, Emilia, kẻ tiếp đến phiên ai?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều chau mày.

Nói xong, Tương Nam hì hì cười, cười đến mức làm người ta nổi da gà...

Bạch Ngọc Đường và Triệu Trinh, cả Bạch Trì nữa, đều trưng nét mặt hoang mang quay lại nhìn Triển Chiêu, như là hỏi —— nhân cách phân liệt sao?

Triển Chiêu khóe miệng giật giật —— chưa thấy qua kiểu phân liệt nào như thế này, giống bị ma ám hơn đó.

436. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 12

Chương 12 : Ác ma bên người

Bóng đêm đen kịt tĩnh mịch, ánh sáng le lói, căn phòng âm trầm mờ mịt, trong thành phố thật khó tìm được nơi nào dày đặc tử khí như thế, ngôi nhà ma ám trong truyền thuyết, trong đó còn có một người phụ nữ mặt mũi thì trắng bệch hành vi thì quỷ dị .. .

Con người vốn là loài động vật biết sợ hãi, nhưng nỗi sợ của mỗi người không giống nhau, ví như có người sợ bóng tối, cũng có người sợ ánh sáng .

Hành vi của Tương Nam khác với người bình thường rất nhiều, nên trong cái nhìn của mọi người, người phụ nữ này hiện đang bị vây quanh bởi một loại trạng thái chỉ có thể dùng từ kinh khủng để hình dung.

Trong việc này vẫn có một nghi vấn, đó là thân phận của Tương Nam .

Tương Nam là một diễn viên, chị ta sống trong một căn nhà bị ma ám để phỏng đoán được vai diễn Emilia, chị ta mặc dù đang ăn một tảng thịt bò sống, động tác quỷ dị, nhưng điều này vẫn nằm trong phạm vi con người có thể chấp nhận. ... ít nhất ... thứ chị ta ăn không phải là thịt người, chị ta cũng không ôm một thi thể để đi ngủ.

Bạch Ngọc Đường, Triệu Trinh cùng Bạch Trì hiện tại đều đang nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu, cái bọn họ đang nghĩ đương nhiên là —— Tương Nam điên rồi hay vẫn còn bình thường a?

Triển Chiêu thì đang suy nghĩ, anh còn muốn có thêm một ít chi tiết để phán đoán, vì vậy... bốn người không nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát cử động của Tương Nam .

Tương Nam nghiêng người dựa trên sofa, trong tay cầm quả dưa mà đỡ ra, thỉnh thoảng sẽ mở miệng, như đang nói chuyện với ai đó .

Bạch Trì dùng điện thoại thu lại lời Tương Nam nói .

Đương nhiên chỉ có mỗi giọng của Tương Nam, nhưng mà mỗi một lần chị ta nói xong sẽ ngừng lại một lúc, như đang nói chuyện với ai đó, chỉ là giọng nói kia Triển Chiêu bọn họ nghe không được mà thôi .

“Kỳ thực cô có biết không, lúc hần nói hần yêu cô, có phải là thật tình?” .

... .

“Đã biết mà còn lún sâu vào?” .

... .

“Nếu đã sớm có chuẩn bị, sao vẫn thương tâm như vậy?” .

... .

“Điều này cũng đúng, tôi có thể hiểu được cảm giác của cô khi đó.” .

... .

“Đúng là không công bằng, có người làm tổn thương cô, nhưng bọn chúng ngay cả trái tim cũng không có, muốn lấy đòi lại công đạo cũng không được.”

... .

“Tôi nên làm gì tiếp đây?” .

... .

“Được rồi, nghe lời cô vậy.” .

.

Một đoạn đối thoại ngắn kết thúc, mọi người hai mặt nhìn nhau, không rõ Tương Nam vừa nói cái gì, lẽ nào đang chơi diễn vào chỗ trống? Hỏi một đáp một, ai mà biết đáp án là cái gì. .

Lúc này, chợt thấy Tương Nam ngồi thẳng người lên, đưa tay cầm lấy cái bật lửa đốt cháy mấy cây nến trên bàn trà. Trên giá có hai chân nến nên vừa đốt lên căn phòng sáng sủa thêm không ít. .

Khuôn mặt tái nhợt của Tương Nam cũng càng thêm rõ ràng. .

Lúc này, tất cả mọi người đều có một nghi vấn —— gần đây nhiệt độ của thành phố S vô cùng cao, ban ngày có thể lên đến 40 độ, tuy rằng lúc này đã về đêm, nhưng khí trời cũng không mát mẻ thêm bao nhiêu .

Bạch Ngọc Đường cùng những người đứng ngoài cửa sổ đều đã ướt đầm cả lưng, thế nhưng bên trong không hề có điều hòa hay quạt điện gì cả, Tương Nam lại mặc váy dài, ngồi trên sofa da, còn có mái tóc đen dài phủ lấy toàn bộ lưng cổ, thế mà ngay cả một giọt mồ hôi cũng không có.

Có thể do chị ta trát phấn trắng quá dày, cùng với đồ trang trí bằng thủy tinh bày đầy trong phòng làm chiết xạ ánh sáng trắng của ngọn nến, khiến cho da mặt chị ta như có thể phát quang .

Bạch Trì vô thức quay lại nhìn phía sau mình, lúc này, nếu có ai chạy tới đập nhẹ cậu một cái thôi, cậu phỏng chừng sẽ sợ đến mức thét lên, vậy thì hỏng bét .

Trong phòng, Tương Nam từ phía dưới bàn trà lấy lên một bộ bài, là loại bài tarot vô cùng cổ xưa .

Triển Chiêu nhìn chăm chú vào cử động của chị ta ... Tương Nam lúc này như làm theo bản năng, khẽ nhích sang một bên, để ra một chỗ trống bên cạnh .

Đúng lúc này, Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy Triệu Trinh vỗ vai anh một cái .

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn .

Bạch Trì âm thầm thở mạnh, Bạch Ngọc Đường đúng là Bạch Ngọc Đường a, chưa từng bị giật mình lần nào, Trinh sao đột nhiên đập người ta đúng lúc này chứ .

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu nhìn Triệu Trinh, Triệu Trinh thì đưa tay qua trước mặt anh, chỉ chỉ vào sofa Tương Nam đang ngồi ...

Bạch Ngọc Đường theo ngón tay hắn chỉ nhìn qua —— bên cạnh Tương Nam, vốn nên là mặt ghế sofa bằng phẳng, giờ lại bị lõm xuống một chút .

Hai mắt Bạch Ngọc Đường vô thức mở to một ít, như là không tin nổi vào mắt mình .

Lúc này, Bạch Trì cũng ngó qua, vừa thấy xong liền vô thức há miệng, may mà Triệu Trinh vô cùng hiểu cậu, lập tức đưa tay bịt chặt miệng cậu lại, Bạch Trì mới đem tiếng kêu đã lên tới mép nuốt trở về .

Nhưng Trì Trì đáng thương vẫn mở to hai mắt quay lại nhìn Triệu Trinh kích động chớp a chớp, ý là —— tình huống gì đây a? Bên cạnh Tương Nam có người ư? Vì sao nhìn không thấy nhưng sofa lại lõm vào? Người tàng hình sao? .

Thấy Bạch Trì sắp phát điên, Triệu Trinh đoán chắc cái não vô cùng phát triển kia của cậu bây giờ nhất định đang không ngừng tưởng tượng ra đủ mọi thứ, từ Harry Potter đến truyện trinh thám, từ tiểu thuyết kinh dị đến phim khoa học viễn tưởng vân vân .

Triệu Trinh không thể làm gì khác hơn là dùng chính phương pháp của mình để Bạch Trì tạm thời tỉnh táo lại, hoặc ít nhất cũng để cái đầu nhỏ kia không có đủ tập trung để hoạt động nữa ...

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn thoáng qua, có chút bất lực, Bạch Trì vẫn ngây như phỗng bên cạnh Triệu Trinh, sau đó đại não bắt đầu hồi phục lại, gãi gãi đầu, ngại ngùng khôi phục dần lý trí, từ một nhóc

thở phát điên biến thành một bé chim cút nhỏ, vẻ mặt nghi hoặc nhìn mọi người —— vì sao lại như vậy? Là quỷ hay là người tàng hình a? .

Bạch Ngọc Đường nhìn về phía Triển Chiêu, lúc này, Triển Chiêu hơi cúi đầu, hai mắt chuyên chú nhìn vào Tượng Nam bên trong, tay đặt trên cằm, cả người bất động .

Bạch Ngọc Đường rất hiểu Triển Chiêu, với loại thần tình này, cậu ta hẳn đã nắm được mấu chốt của vấn đề. .

Đúng lúc đó, Triển Chiêu đột nhiên quay đầu lại ra hiệu bằng mắt với Bạch Ngọc Đường, cử động này, như là muốn Bạch Ngọc Đường nhanh chóng chạy vào trong phòng.

Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên hoài nghi sự tiếp thu của mình đối với tín hiệu của Triển Chiêu —— lúc này mà chạy vào á?

Triển Chiêu nghiêm túc gật đầu, mở miệng, tạo thành khẩu hình —— nhanh!

Bạch Ngọc Đường bắt đầu nhìn xung quanh tìm nơi để vào, cửa sổ trước mắt đã khoá, cửa chính cũng đóng, chỉ có cửa sổ ở phòng bếp có thể đi vào thôi

Nghĩ xong, anh xoay người rất nhanh trở về phòng bếp, mở cửa sổ. .

Đúng lúc này, Tượng Nam ở bên trong rút ra một lá bài tarot, nhìn thoáng qua, rồi chậm rãi quay sang nhìn vị trí trống trơn bên cạnh, run run mở miệng, “Cô thực sự muốn làm như vậy?” .

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Tượng Nam hít sâu một hơi, đứng lên... .

Nhìn thấy mọi động tác của chị ta từ ngoài cửa sổ, Triển Chiêu liền nhú mày, nhin không được thấp giọng nói, “Nhanh a!”

Triệu Trinh cùng Bạch Trì nhìn nhau —— Triển Chiêu đang nói ai nhanh thế nhỉ? Là Tượng Nam, hay là Bạch Ngọc Đường? .

Lúc này, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng mở cửa sổ phòng bếp lặn vào trong, chạy đến cửa phòng khách .

Tượng Nam đang đi tới trước một cái tủ, rồi mở ngăn ở giữa ra, lấy từ bên trong một khẩu súng, sau đó kéo chốt an toàn, xoay nòng hướng về mình, chậm rãi mở miệng

Ngay khi định đặt nòng súng vào trong họng, phía sau có một bàn tay vươn tới đoạt lấy khẩu súng trong tay Tượng Nam.

Tượng Nam giật mình quay đầu lại, thấy Bạch Ngọc Đường đang cầm súng, đóng chốt an toàn, mở ổ đạn, sau đó nhú mày —— đây nhóc đạn.

“A!” Tượng Nam đột nhiên thét lên, rồi chỉ vào số pha phía sau Bạch Ngọc Đường, như là nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ kinh khủng.

Lập tức Bạch Ngọc Đường kéo lấy Tượng Nam đang sợ hãi che ở sau lưng, trong nháy mắt đóng ổ đạn lại, xoay súng hướng về chỗ số pha Tượng Nam vừa ngồi bắn liên tiếp vài phát .

Triệu Trinh để ý thấy khoe miệng Triển Chiêu hơi nhếch lên —— hiển nhiên hành động của Bạch Ngọc Đường đã chiếm được sự khen ngợi của anh, xem ra khả năng tiếp thu sóng điện từ vẫn trước sau như một, cách nguyên tắc của sổ mà hai người đó vẫn bắt được tín hiệu của nhau .

Theo hành động của Bạch Ngọc Đường, Tượng Nam ngừng hét, nhưng vẫn sợ hãi trốn sau lưng Bạch Ngọc Đường .

Bạch Ngọc Đường đưa tay vỗ vỗ lưng chị ta, như an ủi một cô gái đang sợ hãi .

Tượng Nam ném tóc giả trên đầu xuống, vừa lau mặt vừa khóc nức nở .

Bạch Ngọc Đường đỡ chị ta ra khỏi căn phòng, mở cửa đi ra bên ngoài. .

Triển Chiêu cùng Bạch Trì và Triệu Trinh chạy lại .

Triển Chiêu liếc Ngọc Đường, “Tôi biết trước đây Đinh Nguyên, Ryan cùng Trần Phi chết như thế nào rồi!” .

Bạch Ngọc Đường nhìn khẩu súng trong tay một chút, cũng gật đầu, “Tôi cũng biết sơ sơ rồi ... Đều là tự sát đúng không?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Không sai, trong lúc tự sát còn bị dùng một ít thủ thuật.” .

Triệu Trinh nghe xong, hai tay rút túi đi vào trong phòng, lấy một thanh đao làm ảo thuật ra rạch bỏ lớp vỏ ngoài của sô pha. Chỉ thấy bên trong sô pha có một bộ phận vô cùng đơn giản, dưới chỗ Tương Nam ngồi lúc này có một thứ giông giống túi hơi, chỉ cần cố sức nhấn một cái, một thứ nhìn như cái còi ngay cạnh túi hơi sẽ hút khí vào... Đây là nguyên do vì sao trên mặt sô pha có xuất hiện một vết lõm quái dị ... Chỉ là một trò xiếc nhỏ .

Tương Nam nhìn chằm chằm vào cái sô pha, có vẻ rất hoang mang. .

“Emilia kia ...” .

“Chị xem, đó căn bản không phải Emilia.” Triển Chiêu thấp giọng nói.

Bạch Trì đưa qua một cái đèn pin, Triển Chiêu nương theo ánh đèn quan sát hai mắt của Tương Nam, “Chỉ là trò lừa bịp mà thôi, là sự kết hợp của cơ quan và ám thị, để chị không thể phán đoán được đâu là thật đâu là giả.” .

Tương Nam nhìn Triển Chiêu, như đang có chuyện gì đó nghĩ không thông .

“Trước chị vẫn e ngại và chống cự, đến lúc nghe tôi nói “múa cùng ma quỷ”, mới quyết định cùng cô ta hợp tác, đúng không?” Triển Chiêu hỏi.

Tương Nam kinh ngạc nhìn Triển Chiêu. .

Triệu Trinh cùng Bạch Trì đại khái đã hiểu ra, thảo nào Triển Chiêu nói Bạch Ngọc Đường lái xe theo Tương Nam, hoá ra anh đã sớm nhận ra vấn đề của Tương Nam, đồng thời cho chị ta một ít ám thị, sau đó tính toán một chút, mới cứu được một mạng cho người phụ nữ này.

Bạch Ngọc Đường gọi thành viên của SCI vừa mới trở về cảnh cục tối, bắt đầu tỉ mỉ thu thập chứng cứ bên trong biệt thự, còn bọn họ đưa Tương Nam về trước, hỏi tỉ mỉ lại tình hình cụ thể .

... .

Trong phòng làm việc sáng đèn của SCI, Tương Nam sau khi tẩy sạch lớp hoá trang trên mặt xong thì có vẻ rất gầy rất nhợt nhạt, cũng có vài dấu vết của tuổi tác ở trên mặt, kỳ thực so với phụ nữ bốn mươi tuổi bình thường không khác biệt lắm, dù sao cũng chỉ là một con người .

Mã Hân bưng đến cho chị ta một chén trà nóng, Tương Nam sau khi uống một ngụm thì bình tĩnh trở lại, điều hoà trong cảnh cục mất mẻ, chị ta đã thay bộ đồ trắng đáng sợ ra, mặc vào chiếc áo thể thao của Mã Hân, đang rất tha thiết nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Các cậu đã cứu tôi một mạng, thực sự rất cảm ơn.”

Bạch Ngọc Đường ngồi ở cạnh bàn đối diện, Triển Chiêu ngồi bên cạnh anh, hai người cùng nhau nhìn Tương Nam.

“Chị bắt đầu gặp quỷ từ lúc nào?” Triển Chiêu hỏi .

Tương Nam là một người vô cùng thông minh, cũng là một phụ nữ kiên cường từng trải qua quá nhiều đau khổ, lần này, chị ta có vẻ đã suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện, lập tức trả lời, “Lúc tôi bắt đầu nhận vai Emilia.” Nói rồi, Tương Nam hỏi lại Triển Chiêu, “Tiến sĩ Triển, tôi muốn hỏi, tôi có phải bị người hạ một ám thị gì đó không, để tôi sinh ra những ảo giác nhất định, song song đó có người ở trong biệt thự sắp xếp cơ quan kia, để lúc tôi mô phỏng theo nhân vật Emilia thì sản sinh ra lỗi giác như được gặp quỷ hồn của Emilia thật sự, để tôi sợ hãi, không thể nào không nghe theo lời chỉ huy của cô ta, rồi đến cuối cùng thiếu chút nữa đã tự sát?” .

Triển Chiêu mừng rỡ gật đầu, “Cũng may là chị không bị thôi miên hoàn toàn, biết vì sao không?”

Tương Nam suy nghĩ một chút, gật đầu, “Tôi hiểu được, tôi dùng phương pháp nhập mình vào nhân vật để diễn cho tốt, thế nhưng tôi vẫn nỗ lực bảo trì thanh tỉnh của chính mình, để tránh khỏi việc tư tưởng bị nhân vật chiếm giữ. Cho nên lần này tôi không cách nào thực sự nhập vào vai Emilia được, vì bản thân tôi vẫn bài xích chuyện bị biến thành cô ta. Nhưng cậu vừa rồi ở ga ra đã cố ý nhắc nhở tôi, rằng cách nhập vai của tôi chính là đang múa cùng ma quỷ ... Cho nên lúc đó tôi đã nghĩ, nếu tình huống thực tế của tôi bây giờ chính là múa cùng ma quỷ, vậy vì sao tôi không cùng ma quỷ kia giao lưu một chút —— Vì vậy tôi thuyết phục chính mình, không hề chống cự, hoàn toàn chìm vào trong đó!” .

Triển Chiêu gật đầu, “Xin lỗi đã để chị phải mạo hiểm, nhưng đây lại là phương pháp nhanh nhất.” .

“Cũng là phương pháp tốt nhất.” Tương Nam hiển nhiên không hề tức giận, “Cứ tiếp tục như vậy, tôi chẳng điên cũng chẳng chết, chính câu nói kia, cảm tạ các cậu ... Thế nhưng hung thủ kia có phần quá kinh khủng.” .

“Cho nên mới cần chị giúp bọn tôi tóm hắn.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Kể lại chuyện của chị mấy ngày nay đi, chị cùng Emilia, đã trao đổi thế nào?” .

Triển Chiêu cũng rất hứng thú ngả người vào lưng ghế hỏi chị ta, “Đúng rồi, điều tôi tò mò nhất là, Emilia kia có hình dáng như thế nào?”

437. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 13

Chương 13 : Hình và tiếng

“Tôi hơi sợ.” Tương Nam hình như có chút bối rối, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường muốn chị ta miêu tả đoạn trải nghiệm kinh khủng đó, thế nhưng đây là thứ chị ta nghĩ tới lập tức muốn quên, sao còn dám nhớ lại?

Triển Chiêu cũng không ép buộc, chỉ rót cho chị ta một ly trà nóng để bình tĩnh một chút, sau đó chạy đi kêu Bạch Trì mang ipad của cậu lại, không biết muốn tìm cái gì.

Bạch Ngọc Đường cũng không nói, ở một bên kiên nhẫn chờ, những người khác đều bận rộn.

“Chị có biết không ...” Triển Chiêu cầm một đầu tai nghe vào tai phải, hình như đang chọn bài hát trong ipad của Trì Trì, “Thật ra Emilia do chính chị tưởng tượng ra .”

Tương Nam nghi hoặc, “Không phải do thôi miên tạo thành sao?”

Triển Chiêu vừa chuyên tâm chọn lựa nhạc, vừa gật đầu, “Kỳ thực thôi miên không phải là ảo thuật, không ai có thể không có cơ sở nào mà nhào nặn ra một nhân vật, đều là dựa vào tư liệu, đầu mối, tưởng tượng, hình ảnh, hoặc biến hóa tâm lý vân vân để chấp vá thành. Kỳ thực thứ ban đầu thứ khiến tôi nảy sinh nghi ngờ với chị, chính là cách chị chọn nhạc.”

Tương Nam suy nghĩ một chút, “Nhạc đó, có vấn đề gì a?”

“Âm nhạc là thứ có thể dễ dàng thay đổi tâm tình nhất, cũng là cách tốt nhất để biểu đạt một loại tâm tình nào đó của con người, nghệ thuật là loại ngôn ngữ thứ hai của con người, theo tôi thấy, hội họa nhiếp ảnh các loại là kiểu nghệ thuật hình ảnh, giống như biểu cảm của con người và ngôn ngữ tứ chi, tâm tình biểu đạt ra chẳng khác nào xem một vở kịch câm, hình ảnh thì thấy, nhưng âm thanh thì phải tự tưởng tượng ra. Mà ngược lại, âm nhạc và tiếng ca lại giống như ngôn ngữ con người, tâm tình biểu đạt ra giống như nghe một đoạn đối thoại, tiếng thì nghe được, nhưng hình ảnh lại phải tưởng tượng ra. Nhưng mà trong hoàn cảnh sinh tồn thông thường của một người bình thường, thì tiếng và hình cùng tồn tại, rất khó tìm được một khoảng thời gian nào hoàn toàn không có tiếng chỉ có hình, hay hoàn toàn không có hình chỉ có tiếng.”

Tương Nam gật đầu, Triển Chiêu nói rất rõ ràng, tuy rằng không biết cậu ta cụ thể là muốn biểu đạt cái gì, nhưng mà lời này nghe hiểu được.

Bạch Trì quay lại phía Triệu Trinh chớp mắt mấy cái —— có vẻ vốn từ phổ thông của anh ấy được nâng cao rồi!

Triệu Trinh khoe miệng giật giật —— đúng là bình dân hóa đi rất nhiều.

“Đối phương sử dụng thủ pháp thôi miên, dùng nội dung nói cho chị tưởng tượng ra hình ảnh, lại dùng hình ảnh để khiến chị tưởng tượng ra âm thanh, nói cách khác, chỉ có một phần hình ảnh cùng âm thanh là chị tự tưởng tượng ra, những âm thanh và hình ảnh còn lại đều là giả, là đối phương cho chị thấy, nên trên thực tế, chị không thấy được gì hết! Mà cái tôi cần biết, là đối phương đã nói với chị cái gì, đã cho chị xem cái gì, quá trình này chị không cần theo kịp tư duy của tôi, cũng không cần hiểu rõ hành vi của tôi, chỉ cần trả lời vấn đề tôi hỏi là được.” Triển Chiêu nói xong, đưa tai nghe cho Tương Nam, “Nghe thử xem.”

Tương Nam không hiểu dụng ý của Triển Chiêu lắm, nhưng vẫn nhận lấy tai nghe nghe một chút.

“Có thích không?” Triển Chiêu hỏi.

“Hả, là sao?” Tương Nam đang nghe một ca khúc giọng nam, nhạc chậm rãi thư thả, hình như đã từng nghe qua, là tác phẩm của một người ca sĩ trữ danh.

“Thích không?” Triển Chiêu hỏi, “Cứ đơn giản trả lời là được.”

“À... Không thích.” Tương Nam lắc đầu, “Nhưng hình như nó rất nổi tiếng...”

“Tôi không biết đâu.” Triển Chiêu mỉm cười, “Nên chị không cần phải để ý xem nó có nổi hay không, hoặc có được nhiều người thích hay không, cứ nói cho tôi cảm xúc chân thực của chị là được.”

“Không thích.” Tương Nam quyết đoán hơn vừa rồi một chút.

“Lý do?”

“Giọng hát không phải thứ tôi thích.”

Triển Chiêu khê cười cười, gật đầu, lại thay đổi một bài khác cho chị ta.

Liên tục nghe xong vài bài, Tương Nam lắc đầu, “Đều không thích.”

Bạch Trì xấu hổ đưa tay gãi đầu, gu thưởng thức của mình và thần tượng khác biệt rất lớn a.

Mà toàn bộ lý do Tương Nam quy kết lại đều chỉ có một ——không thích giọng, không phải khẩu vị của tôi.

Tất cả mọi người yên lặng liếc mắt nhìn nhau —— hóa ra Tương Nam bị khống chế bằng giọng nói!

Triển Chiêu lại ngẩng đầu nói với Bạch Cẩm Đường đang dựa vào bên tường xem náo nhiệt, “Anh hai, nói một câu nghe chút đi.”

Bạch Cẩm Đường ngẩn người, “Hả?”

“Câu nói á.” Triển Chiêu mỉm cười, “Ví dụ như ‘Công Tôn thật gọi cảm’ các loại ấy.”

Bạch Cẩm Đường vốn không có hứng thú, bắt quá sau khi nghe thể liền nhướn mày, mở miệng, “Công Tôn thực sự gọi cảm.”

Công Tôn đến xem náo nhiệt ở bên cạnh mặt không đổi sắc nhai sandwich.

Triển Chiêu hỏi Tương Nam, “Thích giọng nói này không?”

Tương Nam gật đầu, “Rất dễ nghe.” Nói rồi, chị ta quay đầu lại chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường, “Kỳ thực tôi thích giọng cậu ấy nhất.”

Triển Chiêu hơi nhướn mày, “Thật tinh mắt! À không phải... tinh tai!”

Bạch Ngọc Đường không nói được gì, Triển Chiêu lúc nào rồi còn đùa giỡn a?

Triển Chiêu dùng ipad mở một tấm hình của một ngôi sao nam đưa tới cho Tương Nam xem, “Đẹp trai không?”

Tương Nam khê nhướn một bên lông mày nhướn lên, “Đẹp con khi.”

Triển Chiêu cười tủm tỉm đổi một cái khác, “Cái này?”

Tương Nam lắc đầu, “Chấp nhận được...” Nói rồi, chỉ chỉ Triệu Trinh, “Cá nhân thích loại tướng mạo kiểu này.”

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn thoáng qua Triệu Trinh.

Triệu Trinh hơi khom người, biểu thị tôi rất vinh hạnh.

Tương Nam hình như cũng khá hưởng thụ, gật đầu tán thưởng, Bạch Trì đứng bên cạnh mếu máo, kéo Triệu Trinh ra xa một chút.

Triển Chiêu sờ sờ cằm, đưa tay nâng cằm Bạch Ngọc Đường hỏi Tương Nam, “Đẹp trai không?”

“Đẹp.” Tương Nam gật đầu, “Thế nhưng mà... đẹp quá ..., không phải khẩu vị của tôi.”

Triển Chiêu chỉ chỉ chính mình, “Tôi thì sao?”

Tương Nam trầm mặc một lúc lâu, “Rất đáng ghét!”

Triển Chiêu hết hồn, “Vì sao?”

Mọi người cũng giật mình.

Tương Nam mở miệng, “Tôi ghét người trắng hơn tôi, thon thả hơn tôi, đẹp hơn tôi, có bạn trai đẹp trai hơn bạn trai tôi!”

Một bên Mã Hân vỗ tay, “Tiếng lòng a!” Nói rồi, thuận tiện liếc ngang qua sếp Công Tôn một chút.

Công Tôn ăn xong sandwich, ực ực uống cà phê đá, trạng thái xa rời nhân thế

~~Triển Chiêu khoe miệng giật giật, thấy mọi người xung quanh đều đang nhin cười, tiện thể lén kim lại khoe miệng đang nhếch lên.

Triển Chiêu phục hồi một chút tâm lý bị thương, chỉ chỉ Bạch Cẩm Đường, “Anh ấy thì sao?”

Tương Nam ngẩng đầu nhìn liếc Cẩm Đường, lắc đầu, “Ừm ... Một người đàn ông tốt, nhưng vẫn không phải khẩu vị của tôi.”

“Lâm Nhược?” Triển Chiêu hỏi.

“Thích!” Tương Nam gật đầu, nói rồi chỉ chỉ Triệu Trinh, “Hai người bọn họ khí chất rất giống nhau.”

Mọi người lại yên lặng liếc mắt nhìn nhau —— thích kiểu quý công tử nhả nhận a.

“Vậy phụ nữ thì sao?” Triển Chiêu hỏi, “Với những người xung quanh thì ai có tướng mạo mà chị thích?”

Tương Nam không hề nghĩ ngợi đáp, “Như Trần Giai Di a.”

“Chị thích kiểu xinh đẹp lạnh lùng a?” Mã Hân hỏi.

“Còn giọng nữ?” Triển Chiêu hỏi tiếp, “Trong những người chị quen có ai không?”

“Ừm, tôi và cô ấy không quen, nhưng tôi rất thích bài hát của cô ấy.” Tương Nam nói, “Nhóm trưởng của ban nhạc rất nổi tiếng, tên là Tề Nhạc.”

Triển Chiêu gật đầu, “Chị thích giọng khàn?”

“Phải.” Tương Nam gật đầu, “Tôi thích loại giọng nữ thê lương này, rất cổ điển lại từng trải, giọng cũng là loại rất hoàn mỹ.”

Mọi người yên lặng liếc mắt nhìn nhau —— rõ là bị điều khiển bằng giọng nói!

Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ hỏi Bạch Trì bên cạnh đang kiểm tra bài hát trong ipad, thuận tiện xem lại gu thẩm mỹ của mình, “Con bé Tề Nhạc đó hát tốt lắm hả?”

Bạch Trì nhướn mày, “Không phải chứ anh! Cô bé được mệnh danh là giọng hát trăm năm mới có đó.”

“Thật không?” Bạch Ngọc Đường bình thường đều không thích nghe nhạc, đặc biệt không thích các loại nhạc rock gì đó, quá âm ỉ. Hơn nữa anh thấy giọng Tề Nhạc còn át cả tiếng công...

Ổ cửa, cặp song sinh xa xa giờ hình chữ “V” với anh —— không có đẳng cấp a! Cô gái nhỏ át tiếng cồng đó lại là cây hái tiền đó!

Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Giọng phụ nữ và đàn ông chị thích tồn tại sự khác nhau rất lớn nga, giọng Ngọc Đường là thuộc về kiểu từ tính mà khêu gợi.”

Bạch Ngọc Đường xoa xoa mũi, “Quá khen.”

Tương Nam lắc đầu, “Tôi không có tỉ mỉ nghiên cứu qua, chỉ là cảm giác.”

“Nhưng về chất giọng trầm thì lại giống nhau.” Triển Chiêu hỏi tiếp, “Tính cách thì sao? Tính cách phái nữ, gu thẩm mỹ của chị có yêu cầu gì không?”

“Ừm.” Tương Nam gật đầu, “Độc lập một chút.”

“Chỉ như vậy?” Triển Chiêu hỏi, “Không cần tâm địa thiện lương hay chín chắn?”

Tương Nam mỉm cười lắc đầu, “Trước hết phải độc lập.”

Triển Chiêu tiếp tục gật đầu.

“Tam quan cũng không quá quan trọng, nhỉ?” Tương Nam hỏi.

Triển Chiêu mỉm cười, “Chị căn bản coi thường mấy cái loại tam quan này, có thể sống sót, mới là tôn chỉ của chị.”

Tương Nam thoả mãn gật đầu, “Không hổ là nhà tâm lý học giỏi nhất.”

Triển Chiêu đứng lên, tới bên cạnh Tương Bình, “Giúp tôi làm bản phác họa.”

“Rõ.” Tương Bình mở phần mềm tạo hình ra, Triển Chiêu bắt đầu chọn hình mắt mũi gương mặt vân vân, đặt lên...

Mọi người nhìn nhau.

Tương Nam hiếu kỳ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cậu ấy đang làm cái gì?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Phá án.”

Tương Nam bắt đắc dĩ ngồi trở lại tiếp tục chờ.

Một hồi sau, Triển Chiêu cầm tấm ảnh màu mè đi qua, quay mặt trái vào phía Tương Nam, “Cho chị xem thứ này.”

Tương Nam ngẩng mắt nhìn mặt trái tấm ảnh trên tay Triển Chiêu, “Cái gì vậy?”

“Chị trước hết phải hít thật sâu, hình ảnh có chút dọa người.” Triển Chiêu nhắc nhở, “Hãy đảm bảo tâm tình được ổn định.”

Tương Nam nở nụ cười, “Cậu e sẽ làm tôi sợ sao? Tôi ngay cả ma cũng đã gặp qua, còn có thể sợ cái gì?”

“Ok” Triển Chiêu gật đầu, lật tấm ảnh lại, quay mặt phải vào chị ta.

“Á!” Tương Nam đột nhiên hét lên một tiếng, đứng lên lùi về sau một bước, rồi đụng vào một cái ghế ngã sập xuống, may là Bạch Ngọc Đường sớm có chuẩn bị nên tiến đến giúp đỡ chị ta.

Tương Nam thở dốc, bưng ngực, nhìn Triển Chiêu, “Tại... Tại sao có thể như vậy?”

Triển Chiêu nhìn tấm ảnh trong tay, “Đây là hình dáng hồn ma Emilia khi chị ở trong trạng thái bị thôi miên nhìn thấy đúng không?”

Tương Nam hít sâu mấy hơi, gật đầu, vẻ mặt không tin vào mắt mình, “Không thể tin được, giống như đúc! Thực sự giống như đúc! Chỉ là hồn ma kia tái nhợt hơn chút, môi cũng là màu tím, không khí trầm lắng hơn, thế nhưng tướng mạo thực sự là...”

“Nói chậm một chút.” Công Tôn cầm một cái túi giấy qua đưa cho Tương Nam hít sâu, cố gắng không nên kích động lại.

Lúc này, những người khác cũng đều đi đến vây xem chân dung hồn ma “Emilia”.

Cô gái trong ảnh, khoảng 17-18 tuổi, rất trẻ, cũng rất dễ nhìn, nhưng không phải vẻ mỹ lệ trực quan, cũng không thanh tú, hai hàng lông mày thẳng, phần đuôi mày còn thoáng có chút cong xuống, nhìn có chút đáng thương, hai mắt tương đối mờ đục, tướng mạo giống như người lai Âu Á, mũi rất cao, đôi môi rất mỏng.

“Ừm ...” Triệu Trinh đưa tay, che đi nửa phần trên khuôn mặt trong bức hình, “Khuôn miệng là của Tề Nhạc.”

“Đúng nga!” Bạch Trì gật đầu.

“Mũi giống của chị Giai Di.” Mã Hân tinh mắt nhận ra.

“Gương mặt...” Bạch Trì nghiêng đầu.

“Toàn bộ đường nét vốn rất đẹp, nhưng xương má hơi lớn một chút, phá hủy sự mượt mà của cả khuôn.” Công Tôn mở miệng, “Thế nhưng loại thẩm mỹ này chỉ duy nhất có ở người phương Đông, thẩm mỹ của chúng ta, đặc biệt là đối với phụ nữ, phần đa đều bị giới hạn ở mặt trái xoan cằm nhọn mới là hoàn mỹ, nên nếu phụ nữ một khi xương má lớn, sẽ làm người ta cảm thấy mỹ cảm của khuôn mặt bị tổn hại. Nhưng trên thực tế, rất nhiều vùng đã thoát ly được giới hạn thẩm mỹ của bản thân, đều lấy xương má lớn, cằm lớn làm chuẩn mực.” Công Tôn cầm bức hình bình luận một chút, “Đôi mắt rất trống rỗng, thế nhưng không khó nhìn, hai con mắt chỉ khe hở, có vẻ không đặc biệt thông minh, cặp lông mày đều, thẳng đến mức có chút dựng ngược là nét đặc biệt nhất.”

“Đặc biệt ở đâu ạ?” Bạch Trì truy hỏi.

“Diễn viên chính trong phim The pianist tên là gì nhỉ?” Công Tôn hỏi.

“Adrien Brody.” Bạch Trì đáp lời, đây là một trong những bộ phim điện ảnh cậu yêu thích, đối với nam diễn viên cũng ấn tượng sâu sắc.

“Người diễn viên đó có hai hàng lông mày đều, thẳng và hơi ngược.” Công Tôn mỉm cười, “Lông mày ngược với xương mày cao đối với nam giới ngoại quốc kỳ thực rất thông thường, bởi vì viền mắt con người vốn là một vòng tròn; mà người có lông mày kiểu này kết hợp với kiểu đều, thẳng, một khi giương mắt lên, sẽ bày ra thần tình ưu thương; loại ánh mắt này không cần diễn viên diễn quá nhiều cũng đã là công cụ tốt nhất để giải thích những bi kịch dẫn đến nỗi buồn.”

Tương Nam gật đầu, “Đúng vậy.”

“Ừm ...” Bạch Trì cầm bức phác họa nhìn nửa ngày, “Người này chẳng tạo cảm giác kinh khủng chút nào a.”

Tất cả mọi người gật đầu.

Lúc này, Tương Bình giúp Triển Chiêu in ra một tấm ảnh khác.

Bạch Ngọc Đường tiện tay nhận lấy, nhìn thoáng qua, khẽ nhíu mày, đưa ra ọi người xem, “Cái này mới kinh khủng.”

Bức họa hiện ra trước mắt, tất cả mọi người nhìn không được cau mày.

Tương Nam lại bắt đầu thở dốc, Công Tôn vừa cho chị ta hít sâu, vừa nói, “Khuôn mặt này thật kinh khủng.”

“Rõ ràng là hai người giống nhau, vì sao tấm này lại có cảm giác kinh khủng nhiều như vậy?” Bạch Trì lật qua lật lại nhìn tấm ảnh.

“Bởi vì nó hoàn toàn đối xứng, đúng không?” Triệu Trinh hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, “Là do hai phần gương mặt bên phải hợp lại mà thành.”

Triển Chiêu đưa tấm ảnh chụp để tới trước mắt Tương Nam, “Kỳ thực Emilia này đã thông qua sự lý giải của chị đối với cô ta, trải nghiệm của bản thân chị, thẩm mỹ cơ bản của chị cùng với chút ám thị đối phương tạo cho chị... Tổng hợp các nhân tố lại tạo nên một người. Mà thứ khiến cho chị sản sinh cảm giác kinh

khủng, là một loại tâm lý sợ hãi theo bản năng của con người, giống như người ta có đôi khi lại sợ hãi chính mình trong gương, nhất là khi hình ảnh trong gương bị biến dạng.”

Tương Nam khẽ gật đầu, “Ra là như vậy...”

Triển Chiêu đặt tấm ảnh kinh khủng đằng sau tấm ảnh bình thường, sau đó kéo Bạch Ngọc Đường qua, để anh đối mặt với Tương Nam.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống.

Triển Chiêu dùng ảnh chụp chắn trước mặt Bạch Ngọc Đường, đánh mắt với Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường hai tay áp vào lưng ghế dựa, cách một lớp ảnh nên không thể nhìn thấy biểu cảm của Tương Nam, nhưng anh hiểu được dụng ý của Triển Chiêu, bắt đầu khéo léo dẫn dắt, “Lúc Emilia ở cùng chị đã nói những cái gì?”

Tương Nam cảm giác giọng Bạch Ngọc Đường như có một ma lực nào đó, không còn sợ nữa, hình Emilia trước mắt cũng không còn kinh khủng, chậm rãi mở miệng, nói ọi người biết, trong khoảng thời gian ngắn ngủi Emilia cùng chị ta ở chung, đã xảy ra chuyện gì.

...

Tại bến tàu, trên chiếc du thuyền thật lớn, một người đứng ở đầu thuyền, ngoài khơi đen kịt cùng bóng tối đan vào một chỗ. Gió biển bắt đầu thổi, ngẩng mặt lên là khoảng không đêm tối, mây đen che hết những vì sao.

Chậm rãi mở miệng, âm thanh trầm thấp lại mang theo sự u oán truyền ra, theo gió thổi chìm vào dòng nước biển...

“Emilia, kế tiếp là ai?”

...

“Được, nghe lời cô.”

Tiếng súng chói tai vang vọng cả bầu trời đêm... Sóng biển theo cơn lốc đột kích, dần dần bắt đầu cuộn trào mãnh liệt, tựa như một con cự thú đang gào rú, há cái mõm đen lớn, sóng biển trong vòm họng của nó là vô số oan hồn nặng nề chìm và lòng biển, tất cả mọi thứ ở biển, đều là bữa tiệc lớn của chúng, hận thù dâng trào, trốn cũng không thoát.

438. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 14

Chương 14 : Con mối và kẻ đồng phạm

Tương Nam dưới sự dẫn dắt của Triển Chiêu, áp chế được cảm giác sợ hãi, đem sự kiện chị ta đã trải qua mấy ngày nay từ đầu đến cuối kể ra. .

Mấy ngày nay, đối với Tương Nam mà nói, chính là một bộ phim kinh dị không rõ mở kết .

Từ sau khi chị ta nhận vai Emilia, sinh hoạt liền xảy ra chút biến hoá nhỏ, tất cả đều tuần tự xảy ra, đầu tiên, chị ta cảm giác thấy trong nhà mình như có thêm một người nữa .

Tương Nam là một phụ nữ dũng cảm đến mức khuyết thiếu cảm giác sợ hãi, có thể do trong cuộc sống trải qua quá nhiều đau khổ, cũng gặp phải quá nhiều người, quá nhiều chuyện, dẫn đến việc chị ta đối với bản thân rất tự tin, đối với những sự việc quanh mình cũng có năng lực kiểm soát cường đại .

Nhưng loại sợ hãi dần dần lan tràn từ đáy lòng này lại khó có thể miêu tả, Tương Nam bắt đầu hoài nghi có người theo dõi mình.

Nhưng khi suy nghĩ cẩn thận, chị ta thấy mình cũng không phải thần tượng trẻ tuổi gì, sao lại có fan cuồng được? Hiện nay rất nhiều bạn trẻ còn chẳng biết chị ta là ai, hơn nữa tính tình chị ta trầm lắng, cũng không có nhiều tiền, hẳn cũng không đến mức bị ai ghen ghét .

Tương Nam nói chuyện với công ty quản lý, công ty lập tức liên hệ với cảnh sát. .

Cảnh sát phái vài đặc viên đi theo chị ta vài ngày, xác định không có bất luận kẻ nào theo dõi hay muốn thương tổn chị ta thì không theo sát chị ta nữa. Song song đó, ai cũng cảm thấy tinh thần của Tương Nam có chút căng thẳng, có thể là quá mệt mỏi, đã khuyên chị ta nên nghỉ ngơi nhiều hơn .

Công ty quản lý cũng hiểu được kịch bản của Emilia vốn có chút quỷ dị, lại có dính dáng đến lời nguyện về Emilia xôn xao một thời, rất nhiều người đã khuyên chị ta từ bỏ vai diễn đó .

Nhưng lúc này, Tương Nam đã sản sinh hứng thú vô tận với vai Emilia này .

Một vai diễn tốt đối với diễn viên mà nói chính là sự mê hoặc trí mạng, vì vậy Tương Nam quyết định tiếp tục nghiên cứu kịch bản, đồng thời thả lỏng tâm tình.

Dần dần, khả năng thích ứng siêu cường của Tương Nam đã quen thuộc với loại cảm giác bị rình mò này, thậm chí còn sản sinh cảm giác thoải mái cùng sự hưởng thụ trong sợ hãi rất cổ quái .

Chị ta bắt đầu nghĩ, nếu sống trong cảm giác sợ hãi sẽ có thể lý giải Emilia càng nhanh. Mặt khác, bởi vì chị ta rất ít tiếp xúc với phim kinh dị, nên muốn cho chính mình hưởng thụ bầu không khí kinh khủng, tìm ra cảm hứng để đóng một bộ phim kinh dị ...

Vì vậy, chị ta thuê toà biệt thự ma ám kia, còn tìm đến gara nhà Staphen để luyện tập, bắt đầu những thử nghiệm mà người ngoài nhìn vào cảm thấy cực độ điên cuồng .

Thông thường mà nói, một người nếu quá mạnh mẽ, người khác sẽ quên mất chuyện phải chiều cố ý, một người nếu có lá gan quá lớn, mọi người sẽ không lo lắng việc y bị sợ hãi ... Tương Nam chính là như vậy. Vì Tương Nam thể hiện chị không hề sợ hãi, đồng thời thích ứng được quá nhanh, nói thật, ngay cả mấy người đàn ông trong công ty quản lý cũng có chút sợ chị . Ai mà dám qua đêm ở một căn nhà có quỷ chứ? Vì vậy mọi người đều rời khỏi chị ta, để Tương Nam một mình đối mặt với bóng đêm, đối mặt với sợ hãi...

Rồi dần dần, Emilia xuất hiện .

Emilia xuất hiện vào một buổi hoàng hôn, chiều hôm đó, Tương Nam tham gia buổi phỏng vấn của đài truyền hình xong thì lên xe về nhà, chị ta cảm thấy rất uể oải. .

Xe theo đường nhỏ chạy vào biệt thự, Tương Nam dựa vào cửa sổ xe chậm rãi mở mắt, thấy được bầu trời ở phía xa xa —— ánh chiều tà màu máu hiếm thấy .

“Khí trời sao lại quái thế a.” Tương Nam thì thào tự nói. .

Lúc này, chợt nghe thấy một giọng nữ vang lên bên tai, “Muốn mưa đó mà.”

Tương Nam hơi sửng sốt, cho rằng mình bị ù tai, trái phải nhìn một chút, bên cạnh lại chẳng có ai .

“Tiểu Cố?” .

Lái xe cho Tương Nam là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, đã giúp chị ta ba năm, họ Cố, Tương Nam vẫn gọi hắn là Tiểu Cố. .

“Tương tiểu thư?” Tiểu Cố tưởng Tương Nam muốn đi đâu đó, liền nhìn vào chị ta bên trong gương chiếu hậu .

“Chị khó chịu à?” Tiểu Cố thấy sắc mặt của Tương Nam hơi trắng, như là hữu khí vô lực, liền hỏi.

“Cậu vừa nói gì với tôi à?” Tương Nam tuy xác định đó là giọng của một cô gái, tuyệt đối không phải Tiểu Cố nói ra, nhưng vẫn hỏi một tiếng. .

Tiểu Cố lắc đầu, “Không a... Có khi là nằm mơ không?” .

“Ừm ...” Tương Nam gật đầu, hỏi, “Có phải trời muốn mưa không nhỉ?” .

“Sao có thể, chị xem trời đẹp như vậy ...” Tiểu Cố còn chưa dứt lời, bỗng nhiên, bầu trời trâm xuống .

Sau đó, từng giọt mưa lạch cạch lạch cạch rơi xuống cửa kính xe, người đi đường xung quanh hiển nhiên trở tay không kịp, đều lấy gì đó che đầu rồi chạy nhanh đi tìm chỗ trú .

Bầu trời tối sầm xuống, bắt đầu sấm sét ầm ào .

Tiểu Cố chạy chậm lại, kinh ngạc bội phục nhìn vào Tương Nam đang dờ ra trong kính chiếu hậu, “Tương tiểu thư, sao chị biết trời sắp mưa? Thật lợi hại a!” .

Tương Nam lấy lại tinh thần, cười cười... Trong đầu thấy có chút bồn chồn, đúng lúc này, chị ta nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng cười rất rõ ràng. Chính là của cô gái lúc này, trong tiếng cười có chút ranh mãnh hung ác, có phần âm trầm khó hiểu.

Tương Nam cảm thấy từ sau gáy chạy dọc xuống, nổi lên một tầng da gà. .

Tương Nam lúc này đã sớm tỉnh táo hoàn toàn, chị ta nhìn ngó xung quanh một vòng, hoàn toàn không có ai khác, hơn nữa Tiểu Cố căn bản không mở miệng, đó là giọng nói của ai a? .

“Radio có mở không?” Tương Nam đem hi vọng mong manh cuối cùng ký thác lên chiếc radio .

Tiểu Cố lắc đầu, “Không a, tôi thấy chị ngủ nên không có mở ... muốn mở lên không?” .

“Không cần.” Tương Nam suy nghĩ một chút, “Tiểu Cố a, cậu lát nữa muốn đi đón bạn gái đúng không?”

“Đúng vậy, Tương tiểu thư muốn đi đâu khác nữa hả?” Tiểu Cố hỏi, “Tôi để cô ấy tự về cũng được.”

“Nga, không ... cậu lái tiếp đi.” Tương Nam lắc đầu, xe liền quẹo vào khu biệt thự không người ở.

Tiểu Cố mỗi lần chở chị ta tới đây hoặc đón chị ta đi đều vô cùng vội vàng, hẳn là rất sợ dừng lại .

Lần này cũng thế, Tương Nam vừa đi vài bước, Tiểu Cố đã vội lái xe đi mất .

Lúc này mưa gió đã dần ngừng lại... Tương Nam mở cửa biệt thự, trời cũng đã tối .

“Xì xì ...” .

Nghe đến đó, Bạch Trì bắt đầu chà xát cánh tay, có một khúc ca không biết từ đâu xướng tới, “Phong xuy hàn mao động động động, kê bì ngật đáp mẫn địa lạc.” (gió thổi lông tơ lạnh cóng, da gà nổi đầy người)

“Tiếp theo sao?” Triển Chiêu nhưng lại nghe đến hăng hái bưng bưng. .

“Sau đó tôi vào nhà, làm mấy chuyện bình thường vẫn làm, trong lúc tôi ngồi trước gương tẩy trang, thì có một cô gái trẻ tuổi ...” Nói rồi, Tương Nam chỉ chỉ khuôn mặt Emilia trong tay Triển Chiêu, “Xuất hiện sau lưng tôi.” .

“Nha a!” .

Chính lúc này, Bạch Trì kêu thảm một tiếng. .

Mọi người quay đầu lại, thì thấy Bao Chứng đang xấu hổ đứng phía sau Bạch Trì, Bạch Trì thì hoảng sợ nhào về phía Triệu Trinh.

Hoá ra lúc Tương Nam kể đến đoạn Emilia xuất hiện sau lưng chị ta, Bạch Trì chợt cảm thấy phía sau mình có hơi thở, vừa nhìn thì ... khuôn mặt đen như mực, tròn mắt trắng dã .

Vì vậy, trong lúc gặp được thần tượng của mình ở văn phòng SCI, Bạch Trì đã thét lên vô cùng thảm thiết.

Bao Chứng xấu hổ nhìn Bạch Trì, ông cũng bị cậu nhóc dọa lại, vốn ông đi ngang qua cửa thì cảm thấy xung quanh yên ắng, đang nghĩ đám nhóc này lại làm trò quỷ gì a? Vừa vào cửa, đã bị Bạch Trì hét cho phát run. .

Triển Chiêu đem lực chú ý của Tương Nam kéo trở về, để chị ta không chú ý đến những tình huống khác, rồi tiếp tục hỏi, “Sau đó sao? Emilia vẫn theo chị?” .

“Không.” Tương Nam lắc đầu, “Lúc cô ta xuất hiện, tôi sợ đến mức kêu lớn lên, rồi chạy ra khỏi biệt thự, điện thoại gọi người tới đón tôi. Lúc tôi ở nhà bạn, buổi tối không có nhìn thấy Emilia, ngày thứ hai tôi ở lại quán rượu, cũng không có Emilia, tôi mới hoài nghi có phải tôi nhìn lầm rồi tự hù dọa mình không, vì vậy ngày hôm sau, vào ban ngày... tôi trở về biệt thự.”

“Sau đó? Chị lại thấy cô ta?” Triển Chiêu hỏi .

“Đúng vậy, cô ta ngồi trên ghế sofa, kê tựa lưng, trên tay còn ôm một khối đầu lâu trắng ớn, nhẹ nhàng xoa xoa, sau đó còn nhìn về phía tôi cười cười.” .

“Cô ta cười với chị?” Triển Chiêu truy vấn, “Có nói gì không?” .

“Cô ta nói tiếng Anh a.” Tương Nam nói, “Còn nói không ít.” .

“Kể càng chi tiết càng tốt!” .

“Mới đầu cô ta kêu đói, muốn ăn gì đó, sau lại nói cô ta đi ra đằng này một chút, tôi vẫn không dám nói chuyện với cô ta, lại chạy ra khỏi biệt thự, đi tìm Kim sư phụ.” .

“Người nào là Kim sư phụ?” Mọi người hiếu kỳ hỏi chị ta .

“Kim Lương đúng không?” Triệu Trinh đột nhiên hỏi .

Mọi người quay đầu lại nhìn anh .

Tương Nam gật đầu, “Tôi vốn không quen thầy trừ tà trừ ma gì cả, thầy nọ thầy kia làm gì chứ, nhưng lần này lại thực sự gặp quỷ, muốn không tin cũng không được. Nếu như báo nguy, tôi sợ lần này cảnh sát sẽ đưa tôi vào viện tâm thần mất, đến lúc đó sự tình càng thêm loạn, người tôi có thể tín nhiệm thì không nhiều lắm, người đại diện của tôi đã giới thiệu vị Kim sư phụ này cho tôi, tôi cần đến tìm hắn để hàn huyên trò chuyện.”

“Kim Lương... nam hay nữ thế?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi Triệu Trinh. .

“Là nam, bốn mươi tuổi.” Triệu Trinh nói, “Lúc tôi biểu diễn có gặp qua gã.” Nói rồi, nhìn Tương Nam, “Chị đi tìm gã có ích lợi gì, cũng chỉ là một ảo thuật gia gà mờ giả dạng mà thôi.” .

Tương Nam bắt đầu dĩ cười cười, “Quả nhiên là thế ...” .

“Kim Lương này, có phải đã từng có tiết mục trên TV đúng không, còn có trang web với phòng làm việc riêng, cái gì mà Kim sư phụ – bậc thầy ngoại cảm a?” Bạch Trì cau mày, “Em vừa lật lại kế hoạch dạo chơi quỷ thuyền của Stephen bọn họ. Trong đó có nhắc tới gã nha, gã đó phụ trách một hạng mục hoạt động, chính là để mọi người bằng con đường ngoại cảm, giao lưu với Emilia.” .

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Cái quái gì thế.” .

“Gã vẫn luôn gạt người như thế.” Triệu Trinh nói, “Ngày trước lúc tôi biểu diễn ột tiết mục trên TV, vừa lúc đụng phải, tuyệt đối là một kẻ lừa gạt.” .

“Đội trưởng.” .

Tương Bình rất nhanh đem thông tin điều tra về Kim Lương đưa cho Bạch Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường cầm ảnh chụp nhìn một chút, đưa cho Triển Chiêu. .

Triển Chiêu cũng liếc mắt qua, một người đàn ông trung niên, tóc để dài, tạo hình khá giống thần tiên. Triển Chiêu hơi nhướn mày, ý bảo Tương Nam tiếp tục nói, “Chị kể cho ông ta nghe chuyện về Emilia?”

“Không có.” Tương Nam lắc đầu, “Tôi đối với hắn vẫn có chút phòng bị, nên chỉ nói là một người bạn của tôi mới mua nhà, phong thủy hình như không được tốt.” .

Triển Chiêu sờ sờ cằm, cảm thấy tình huống phát triển càng ngày càng thú vị .

“Kim Lương cho tôi một lời khuyên, hắn nói, vô luận thấy cái gì cũng đừng nói chuyện với nó, nó sẽ không có cách nào làm gì tôi.” Tương Nam nhún vai, “Tôi cứ tưởng hắn sẽ cho tôi thêm bùa chú gì chứ, khá bất ngờ là cái gì cũng không có, chỉ nói tôi nhanh báo người bạn kia dọn nhà đi.”

“Nga?” Triển Chiêu yên lặng gật đầu, lại cầm tấm hình chụp Kim Lương lên nhìn .

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường nhảy cảm thấy được Triển Chiêu hình như có chút hứng thú với Kim Lương này .

“Ừm...” Triển Chiêu trầm mặc chốc lát, rồi mở miệng, “Kiểu tóc thật khó nhìn!” .

Bạch Ngọc Đường không nói gì. .

“Cô quay về biệt thự lúc nào?” Bạch Cẩm Đường hỏi Tương Nam, “Sao không nghe lời hấn dọn đi?” .

“Tôi không biết.” Tương Nam dường như cũng không quá rõ ràng, “Tôi chỉ thấy càng về sau tôi càng không sợ cô ta, thật ra tôi chẳng để ý gì đến cô ta, cô ta cũng chỉ liên miên cần nhân mãi bên tai tôi, chứ cũng không gây thương tổn gì cho tôi cả.” .

“Nội dung cô ta nói với chị có khác nhau không?” Triển Chiêu hỏi .

“Có a!” Tương Nam gật đầu, “Ban đầu cô ta chỉ nói vài chuyện tầm phào, nhưng đến lần thứ hai tôi trở về biệt thự, cô ta bắt đầu kể chuyện của cô ta, tôi lúc ở gara sử dụng những đạo cụ như thế để mô phỏng là vì cô ta nói cho tôi biết. Nhưng lúc đó cô ta chỉ kể với tôi chuyện cô ta chặt bỏ đầu bọn họ, chứ không đi động gì đến phương diện tình cảm, cho đến khi ...” .

“Cho đến khi chị cũng nói chuyện với cô ta?” Triển Chiêu hiểu rõ, “Cũng chính là lúc gặp tôi ở gara, chị trở về lập tức cùng cô ta nói chuyện?”

Tương Nam gật đầu, “Không sai, cô ta vẫn nói, cô ta rất yêu người kia, người kia phản bội cô ta, bọn họ đều phản bội cô ta.”

“Người kia...” Triển Chiêu sờ sờ cằm, đột nhiên hỏi, “Chị có thấy trên người mình ... có vết tích gì không bình thường nào không?”

Tương Nam ngẩn người, “Cái gì?” .

“Ừm ... Có thể xem qua cánh tay của chị không?” Triển Chiêu nói, “Nếu không tiện, có thể để Mã Hân ...”

“Không sao.” Tương Nam xắn tay áo lên, để mọi người nhìn cánh tay mình .

Cánh tay Tương Nam trắng trơn, tuyệt đối không có vết tích gì. .

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, ý là —— muốn tìm con dấu? .

Triển Chiêu gật đầu. .

Tương Nam cũng có chút khó hiểu hỏi Triển Chiêu, “Câu nghĩ trên tay tôi sẽ có cái gì?” .

“Ừm ...” Triển Chiêu nói, “Vết tích của một con dấu.” .

Tương Nam đứng lên, vẫy vẫy Mã Hân, đi vào trong phòng nghỉ. .

Một hồi sau, Mã Hân đi ra .

Tương Nam cũng đi ra, đưa lưng về phía mọi người, Mã Hân đưa tay khê giúp chị ta vén áo ra ... Chỉ thấy trên xương bả vai của Tương Nam, thực sự có một con dấu .

Mà ở bên trong con dấu, là hình một viên đạn. .

Bạch Ngọc Đường vừa thấy liền nhíu mày, “Có từ lúc nào a?” .

Tương Nam cũng không rõ ràng lắm, “Trên lưng có con dấu sao?” .

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Báo trước kiểu chết tiếp theo sao? Sẽ là ai đây?” .

Triển Chiêu chỉ chỉ ảnh chụp của Kim Lương .

Bạch Ngọc Đường có chút kinh ngạc, “Gã đó?” .

Triển Chiêu gật đầu, “Mỗi người đều là con mồi của Emilia, đồng thời cũng là đồng lõa của Emilia, lúc giúp đỡ Emilia giết người xong, lập tức sẽ tự sát, sạch sẽ. Đây là lí do vì sao chúng ta lâu như vậy rồi cũng không tìm được bất cứ nguyên nhân đầu mối gì, tất cả đầu mối này nọ đều xuất hiện trên cơ thể người đã chết.” .

“Nhưng mà tính ra vẫn có chút ngoài ý muốn, đúng không?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi, “Mỗi lần con dấu đều xuất hiện ở vị trí có thể nhìn thấy được, nhưng lần này lại không phải, cảm giác như vội vã tạo ra ... Hơn nữa, dựa theo quy luật từ trước đến giờ mà nói, Tương Nam hẳn phải chết trước mặt Kim Lương chứ, đúng không?” .

Triển Chiêu thoả mãn nhếch khoé miệng, “Thông minh.”

439. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 15

Chương 15 : Emilia về với biển sâu

“Emilia miêu tả tình cảm của cô ta năm đó thế nào?” .

Triển Chiêu tiếp tục hỏi Tương Nam. .

“Ừm . Emilia một mực cường điệu cô ta bị phản bội, cô ta rất hận bọn họ, thế nhưng cụ thể thì . cô ta lại không nói gì thêm.” Tương Nam có vẻ cũng rất hoang mang, “Loại cảm giác này kỳ thực rất quái lạ, tôi cảm thấy chính mình cũng không quá thanh tỉnh, cô ta nói với tôi cái gì, tôi liền tin cái đó, hơn nữa còn bắt giác nghe theo chỉ thị của cô ta. Cái loại cảm giác này, thật giống như bị bóng đè, tôi rõ ràng muốn xoay người, nhưng lại không thể động đậy. Nếu như tôi thanh tỉnh, tôi nhất định sẽ hỏi cô ta rất nhiều vấn đề, nhưng lúc đó tôi lại hoàn toàn bị khống chế.”

Triển Chiêu gật đầu, điển hình của trạng thái ngủ khi bị thôi miên đây mà, không biết do tay nghề chưa đủ, hay là thủ đoạn quá mức cao thâm, nên đã cố ý không thôi miên sâu .

Lúc này, Triệu Hổ bọn họ gọi điện thoại về, Bạch Ngọc Đường vừa kêu bọn họ dựa theo địa chỉ đi tìm vị Kim Lương đại sư có thể là người bị hại tiếp theo kia, bọn họ đã tới nơi, bên trong không hề có người. Bảo vệ trực cổng nói, Kim sư phụ sáng sớm đã ra ngoài, đến bây giờ còn chưa trở về. Nhưng gã đó bình thường cũng ra ngoài giúp người khác xem phong thủy, vài ngày không trở về là bình thường .

Tương Bình gọi điện thoại tìm được người đại diện của Kim Lương, người đó nói Kim Lương mấy ngày nay thân thể không tốt lắm nên đã nghỉ ngơi, không có tiếp nhận bất cứ nhiệm vụ gì.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, cảm thấy có chút vấn đề, vì vậy tất cả mọi người bắt đầu tìm kiếm vị đại sư này.

Rạng sáng, những nơi bình thường Kim Lương hay tới đều đã tìm qua, vẫn không thấy hình bóng của gã, e là gã cũng không ở trong gara, mọi người không thể làm gì khác hơn là đăng lên truyền hình biển số và đặc điểm chiếc xe, để tìm ra đầu mối. .

Gã dù sao cũng là một kẻ có tiếng tăm, muốn tìm không thể nào trắc trở như vậy, ở đâu cũng không thấy người, rất có thể đã xảy ra chuyện. .

. .

“Oáp a ~” .

Bây giờ sáng, Tiểu Bạch Trì vừa ngáp vừa chạy đi mua bánh rán và hot dog, còn có một túi lớn bánh bao, đang lên lầu giải vây cho đám người SCI đã nhịn đói cả buổi tối .

Vừa xách theo túi lớn túi nhỏ chạy vào sảnh lớn cảnh cục, chợt nghe phía sau có người gọi, “Bạch Trì.” .

Bạch Trì quay lại đầu, thì thấy đang bước tới là một người đàn ông, trông khá đẹp trai, còn có chút quen mặt. .

“A!” Bạch Trì thoáng cái đã nhận ra, đó là tổ trưởng cũ của tổ phòng chống bạo lực, anh trai của Trần Du, Trần Mật.

Lúc Trần Mật rời khỏi cảnh cục, nghe nói đã mở một công ty kinh doanh chất nổ, vì là người trong nghề nên làm ăn rất khấm khá. Nhưng mà Trần Mật rất ít khi cùng người trong cảnh cục tiếp xúc, cũng không cùng Trần Du tham gia tụ tập với bọn họ, nên đã không gặp rất lâu rồi.

“Trần đội trưởng.” Bạch Trì rất ngưỡng mộ hắn, tuy rằng về mặt kỹ thuật chuyên môn Trần Mật không giỏi như Tần Âu, nhưng cũng là một nhân vật quan trọng .

“Đã sớm không phải Trần đội trưởng nữa rồi.” Trần Mật tay dứt túi quần, hỏi Bạch Trì, “Bạch đội trưởng với tiền sĩ Triển có ở đây không?”

“Có nha, lên ngồi chơi?” Bạch Trì cười tủm tỉm mời anh ta ăn bánh bao .

“Trì Trì.” .

Lúc này, cách đó không xa có người ồn ào đi vào, “Có gì ăn chưa? Chết đói mất!” .

Bạch Trì thấy được Triệu Hổ cùng Mã Hán đi tìm Kim Lương cả đêm vừa ngừng xe đi vào cảnh cực, người đang nhào tới chỗ cậu đòi ăn đường nhiên chính là Triệu Hổ.

Hai người bọn họ cũng không đưa xe vào bãi đỗ xe, tư thế này phỏng chừng trở về chưa kịp nói quá hai câu đã phải xuất môn tìm người tiếp.

“Tìm được người chưa anh?” Bạch Trì đưa bữa sáng cho Triệu Hổ .

“Còn chưa thấy.” Mã Hán đi tới lắc đầu, thấy Trần Mật thì có chút kinh ngạc. .

Trần Mật hỏi, “Đang tra án của Stephen đúng không?” .

Mọi người gật đầu, liếc mắt nhìn nhau, rồi đồng loạt hí mắt nhìn Trần Mật, “Anh không phải có đầu mối gì chứ?”

“Không biết có tính được không .” .

“Tính!” Không đợi Trần Mật nói xong, đã bị mọi người tha lên lầu .

Phòng làm việc SCI, Triển Chiêu ngồi trên ghế xoay, cầm tấm hình của Emilia đảo tới đảo lui, hình như đang chờ ra xuất thần, một bộ dáng ngơ ngẩn, người của phòng khác đi ngang qua nhìn thấy đều nhin không được cảm khái —— Triển Chiêu càng ngày càng có khí chất của thần tiên a.

Bạch Ngọc Đường đang ở chỗ Tương Bình xem đoạn clip quay lại cảnh gã Kim Lương đó lừa gạt người, Triệu Trinh ngồi trên sofa ngủ gật. .

Tương Nam đã mệt nhọc vài ngày, vừa uống ly sữa mật ong Bạch Trì pha cho xong, giờ đang ở trên chiếc sofa mềm mại trong phòng nghỉ ngủ ngon lành .

Bạch Trì đưa Trần Mật vào phòng làm việc, mọi người cùng ngẩng đầu nhìn ra, hiển nhiên cũng có chút ngoài ý muốn. .

Bạch Cẩm Đường vốn đang dụi dụi thuốc chuẩn bị trở về công ty, thấy Trần Mật, rất tự nhiên gật đầu chào hỏi, lại khiến ột đám người giật mình nghi hoặc —— phạm vi quen biết của Bạch đại ca hình như quá rộng rồi đó a .

Mọi người hàn huyên vài câu. .

Trần Mật nói, “Tiểu Du nói với tôi tối qua mọi người đừng phải án ở biệt thự của Stephen.” .

Mọi người nhìn nhau, gật đầu chờ anh ta nói tiếp .

“Mấy hôm nay tôi cũng theo dõi tin tức, có vẻ đã chết không ít người.” Trần Mật đổi chân, “Tôi chợt nhớ đến một chuyện, có thể có liên quan.”

“Chuyện gì á?” Triển Chiêu hiếu kỳ. .

“Tôi lúc trước từng nhận được một đơn đặt hàng, có liên quan đến Stephen.” Trần Mật nói, “Stephen bọn họ đang làm một chiếc du thuyền, tính ra cũng xong rồi, không biết định làm gì trên đó, nhưng lại muốn công ty tôi lắp đặt một ít thiết bị nổ ở trên thuyền.” .

“Lắp thiết bị gây nổ ở trên thuyền?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Bọn họ muốn làm cái gì a?” .

“Tôi lên thuyền tham quan, đo đạc này nọ một chút, thì phát hiện chiếc thuyền có chút kỳ quái, thiết kế theo kiểu cổ xưa, hơn nữa trên thuyền bố trí rất nhiều vật trang trí rừng rợn, nghe nói chủ đề của du thuyền này là hành trình thuyền ma.” Trần Mật nhún vai, “Thế nhưng vì đặt ở trên thuyền, lượng hỏa dược cần được khổng chế nghiêm ngặt, bọn họ nói với tôi vài ý tưởng tổng quát, tôi cũng cần biết tình huống chính thể của con thuyền, lại phải thử nghiệm một chút, công trình này khá lớn.”

Tất cả mọi người gật đầu. .

“Vậy anh phát hiện ra vấn đề gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi .

“Thiết kế của con thuyền thì không có vấn đề gì, thân tàu cũng đủ vững chắc, vài vụ nổ nho nhỏ hoàn toàn có thể chịu được, lần đầu tiên thí nghiệm vô cùng thành công, vấn đề là ở lần vận chuyển sau cùng.” Trần Mật nghiêm túc, “Lần này ngoại trừ có thiết bị gây nổ còn có vài màn biểu diễn pháo hoa, có rất nhiều trang bị cần lắp đặt sớm, con thuyền này đã hạ thủy, mấy ngày hôm trước tôi vừa vận chuyển nhóm hoả được cuối cùng lên trên.”

“Chờ một chút. .” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn Trần Mật, “Anh nói, chiếc thuyền này đã xong xuôi toàn bộ?”

Trần Mật gật đầu, “Đúng vậy.” .

Mọi người đây đó nhìn nhau —— nhanh như vậy? Trong tư liệu rõ ràng còn một khoảng thời gian nữa mà, hơn nữa có rất nhiều bức vẽ chưa thi công đến hoặc đang thi công dang dở . Cố tình lừa người sao? .

“Trần Mật, thuyền đó tên là gì?” Triển Chiêu truy vấn. .

“Emilia.” Trần Mật trả lời, “Lúc tôi đo đạc có quan sát toàn bộ chiếc thuyền, trên thân tàu có cái tên này, nhìn giống mấy con thuyền ma trong phim, cũng kiểu chữ rí máu đỏ đó, bởi vậy ấn tượng tương đối sâu sắc.” .

Triển Chiêu nhíu mày, “Đám người này thực sự chơi với lửa a. .” .

“Sau đó sao?” Bạch Ngọc Đường trở về chính đề, “Lúc anh vận chuyển hoả được lên thuyền phát sinh chuyện gì?” .

“Cũng không phải lúc vận chuyển gặp chuyện không may, mà là sau khi kiểm tra.” Trần Mật cau mày nói, “Tiếp xúc với hoả được nhất định phải vô cùng cẩn thận, tôi vẫn thường kiểm tra liên tục, vào lần kiểm tra gần nhất, tôi phát hiện liều lượng hoả được đã bị ai đó điều chỉnh.”

Tất cả mọi người ngẩn người. .

Triển Chiêu hỏi, “Là sao a?” .

“Nói đơn giản là, tôi phát hiện hoả được tôi vận chuyển tới lần trước đã bị người khác thay đổi.” Trần Mật lo lắng a lo lắng, “Cách điều phối hoả được đó hoàn toàn khác so với số thuốc tôi mang lên thuyền, hơn nữa nếu không phải tôi làm trong tổ chống cháy nổ đủ lâu, mũi cũng tương đối thính, người bình thường căn bản không phát hiện ra. Phương pháp điều chế kia căn bản không phải phối ra hoả được mà là phối ra thuốc nổ, có lẽ chờ đến một ngày nào đó thuyền gặp cơn biển động, nhất định sẽ bị đánh chìm.”

“Oa. .” Triệu Hổ nhướn mày, “Vậy khác nào Titanic ngủm trong bình yên đâu nha?” .

“Chiếc du thuyền này rất khổng lồ, quy mô chưa hẳn đã thua Titanic, hơn nữa sức chứa của nó phải lên đến một nghìn người, đến lúc đó toàn bộ đoàn người chắc chắn phải bồi táng.” Trần Mật nói xong, nhún nhún vai, “Tôi có nói cho Stephen biết chuyện này, nghĩ có thể là có người có cừ oán với cậu ta . Anh cũng biết, có thể nặng tay như vậy phỏng chừng là thâm cừ đại hận, nhưng cũng là một tên điên có chỉ số thông minh cực cao, tôi muốn báo nguy cho cậu ta đồng thời tạm ngưng kế hoạch lần này.” .

Những cảnh sát ở đây đều gật đầu —— quả thực là điên cuồng đến mức không thể điên cuồng hơn, một phát đánh chìm nguyên một đoàn thuyền người, điên nhưng rất có năng lực a.

“Thế nhưng Stephen không đồng ý?” Triển Chiêu nhíu mày hỏi .

“Thật ra không chỉ Stephen, một hạng mục của bọn họ thôi cũng có không ít nhà đầu tư, tôi không biết bọn họ gấp gáp cái gì mà cứ muốn tiến hành, có thể do đám thiên chi kiêu tử kia tự tin có thừa. Nhưng tôi thì tôi theo không có nổi, bởi vậy sau đó tôi bồi thường tiền rồi ngưng hẳn hợp đồng.”

“Rất sáng suốt.” Triệu Trinh khen ngợi, “Mà ở thành phố S này rất khó tìm ra công ty nào chuyên nghiệp như công ty nhà anh nha?”

“Toàn bộ thế giới cũng không có mấy công ty để bọn họ lựa chọn đâu.” Trần Mật về phương diện này lại rất tự tin, “Cho dù là Tần Âu, phá bom thì cậu ta hơn tôi thật, nhưng chế bom thì chưa chắc đâu.” .

Tất cả mọi người gật đầu, trước đây quả thật từng nghe Tần Âu nói qua .

“Vốn giữa tôi với khách hàng có thoả thuận giữ bí mật, nhưng hiện tại cũng không tính là quan hệ chủ khách nữa, với cả nghe Tiểu Du kể về vụ án đêm đó, tôi nghĩ nên nói qua với các anh” Trần Mật hiển nhiên đối với việc này cũng có chút lo lắng, “Chiếc thuyền đó tuyệt đối không thể rời bến, cho dù nó là thuyền gì, có bị oan hồn nào chiếm hay không.” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu. .

Trần Mật nói xong thì đứng dậy cáo từ .

Để Bạch Trì tiễn anh ta xuống lầu, mọi người trong phòng hai mặt nhìn nhau. .

“Tương Bình.” Bạch Ngọc Đường trầm tư một lát, “Cậu đem đám người bên cạnh Stephen, Lâm Nhược trên dưới ba đời điều tra cho tôi, tôi muốn có tư liệu chi tiết về gia cảnh.” .

“Rõ.” Tương Bình bắt đầu trách nhiệm tìm tòi chỉnh lí của mình .

Bạch Trì vừa trở về, Triển Chiêu kêu cậu đến kho dữ liệu, thư viện và phòng lưu trữ báo chí cũ tìm tư liệu về Emilia, đắm thuyền, cùng vài gia tộc có liên quan .

Triệu Trinh cũng đi với Bạch Trì .

Triệu Hổ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng, anh nghĩ chuyện lần này không phải sát thủ biến thái liên hoàn gì, mà là có người trả thù phải không?”

Bạch Ngọc Đường vừa gọi điện nói Tần Âu cùng Lạc Thiên theo lời Trần Mật đi điều tra nơi phát ra hoả được nọ, xem có tìm được người mua không, cúp điện thoại xong quay qua gật đầu với Triệu Hổ và Mã Hán, “Biến thái sẽ không có sự lựa chọn, hết lần này tới lần khác chỉ tìm mỗi đám người này để hạ thủ, nhất định là có lý do.”

“Tôi thấy Stephen bọn họ hình như cũng có nghi ngờ, chỉ là không chịu nói ra.” Triển Chiêu ôm cánh tay, “Mà vụ án lần này chẳng giống vụ án của Bobbie có ý đồ báo thù vô cùng rõ ràng, lần này lại giả thần giả quỷ.” .

Đang nói chuyện, chuông điện thoại của Triệu Hổ reo lên, vừa nghe xong liền báo cáo lại với Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng, bên đài phát thanh nói có một tài xế ở gần xưởng đóng tàu thấy xe của Kim Lương, Trương Long bọn họ vừa chạy qua, xác nhận đúng là xe của Kim Lương, nhưng người thì không có ở đó, mà người dân xung quanh nói tối hôm qua có nghe thấy “đoàng” một tiếng, có thể là tiếng súng.” .

Bạch Ngọc Đường nhú mày, lập tức dẫn mọi người chạy tới xưởng đóng tàu. .

Vừa ra ngoài thì Mã Hán nhận được một cuộc điện thoại, là Trần Giai Di gọi tới. Giai Di trừ phi có việc gấp, nếu không sẽ không gọi tới trong giờ làm việc của anh để quấy rầy. Vừa chạy ra ngoài, Mã Hán vừa mở máy nghe, sau khi nghe xong cau mày thấp giọng nói với Bạch Ngọc Đường, “Giai Di nói, công ty điện ảnh lại đến tìm cô ấy để đóng vai Emilia, có vẻ Tương Nam đã từ chối vai diễn này, còn nói cô ấy vừa nhận được vé VIP tham gia chuyến đi đầu tiên trên du thuyền của đám Stephen, là ba ngày sau đó.” .

“Nhanh như vậy?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày .

“Khó nghĩ nha.” Triển Chiêu vuốt cằm, không quên dặn Mã Hán, “Kêu Giai Di nghìn vạn lần đừng đi, còn có mấy cô nhóm Tề Nhạc nữa.”

Mã Hán gật đầu, “Chuyện vé mời mấy cô ấy đều báo lại với cặp song sinh, hai người họ đã từ chối giúp, thế nhưng Giai Di nói cũng có không ít người nhận được vé mời, đặc biệt là vài người mới vào nghề, bởi vì lần này toàn nhân vật quyền cao chức trọng, cơ hội khó có được lần hai, nên đều tranh nhau đi.”

“Eo .” Triệu Hổ lắc đầu, “Bọn họ không biết đó là thuyền ma sao a?” .

“Phỏng chừng đã biết càng thêm hưng phấn.” Bạch Ngọc Đường bình tĩnh nói, “Nếu Kim Lương thực sự chết trên Emilia, vậy con thuyền này chính là hiện trường gây án, ai cũng đừng mong có thể rời khỏi bến tàu.” .

. .

Chỉ là, chạy tới nơi thì mọi người đành thất vọng rồi. .

Tại hiện trường, Ngải Hổ bọn họ đã ở sẵn, xem ra đã có người báo cảnh sát .

Thấy Bạch Ngọc Đường bọn họ chạy tới đây, Ngải Hổ buồn bực hỏi, “Bạch đội trưởng, án tự sát các anh cũng quản nha?”

Triển Chiêu nhìn chiếc du thuyền nhỏ ở chỗ Ngải Hổ bọn họ một chút, nhin không được nhíu mày, Bạch Ngọc Đường bên cạnh cũng có cảm giác bất an, Kim Lương không chết trên du thuyền đó, mà chết trên một chiếc thuyền du lịch loại nhỏ .

Lên thuyền quan sát thì thấy ở dưới sàn phía mũi thuyền có một thi thể đàn ông đang nằm, người chết chính là vị đại sư vô cùng am hiểu phong thủy địa lí kia, Kim Lương. .

Kim Lương chết rất thảm, miệng ngậm họng súng lục nổ đầu mà chết, trên thuyền huyết nhục mơ hồ .

Công Tôn xách theo thùng đồ nghề ngồi xổm xuống nhìn một chút, lắc đầu, “Gã không tính ra chuyện mình sẽ chết thảm thế này đâu.”

Buông cái thùng ra đeo bao tay vào, Công Tôn và Mã Hân chẳng biết toan tính cái gì, lại đi lột y phục người chết .

Ngải Hổ khoe miệng giật giật, quay lại nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường —tình huống gì đây a? .

Chính lúc này, từ bên trong xưởng đóng tàu truyền ra một tiếng còi hơi rền rĩ, còn có tiếng pháo nổ đùng đoàng.

“Oa, có thuyền mới xuất xưởng sao?” Ngải Hổ vô cùng kích động, chạy đến mạn thuyền nhìn ra phía xa xa, “Thật lớn, có phải tàu biển không a? Em lần đầu tiên nhìn thấy một du thuyền lớn cỡ thế này xuất xưởng nha.” .

“Đội trưởng.” .

Lúc này, Mã Hân gọi Bạch Ngọc Đường một tiếng. .

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, thấy thi thể Kim Lương đang quỳ rạp trên mặt đất, phần áo che lưng bị vén lên, ở phía trái ngay vị trí gần quả tim, có một con dấu tròn .

Lần này bên trong con dấu, có một chiếc thuyền, đang chìm nghiêng. .

“Nhìn kia.” .

Đúng lúc này, Triển Chiêu đột nhiên đưa tay chỉ vào chiếc du thuyền vĩ đại đang được vận chuyển ra khỏi xưởng đóng tàu. Thông thường mấy loại du thuyền này vì thân thuyền quá lớn, nên cần phải kéo ra khỏi xưởng .

Tất cả mọi người nhìn theo hướng tay Triển Chiêu chỉ . Chiếc du thuyền được kéo ra một thân trắng tinh cực kì khí phái. Nhưng lực chú ý của Triển Chiêu đã bị một thứ khác hấp dẫn, đó chính là dòng chữ tiếng Anh màu đỏ nổi bật trên thân thuyền trắng sáng . Y như lời Trần Mật nói, chính là kiểu chữ nhỏ máu đặc biệt thông dụng, viết lên chính là — Emilia.

440. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 16

Chương 16 : Khoảnh khắc cuối cùng

Trên đời này có vài thứ, chỉ khi đặt ở nơi thích hợp mới có thể được mọi người thừa nhận, chứ đặt ở nơi không thích hợp sẽ khiến người ta cảm thấy đột ngột. .

Thật ra bên trong có rất nhiều thuyền đang bỏ beo, to nhỏ đủ loại đủ kiểu dáng, đều dừng ở bên bờ, đây là cảnh tượng vốn dĩ rất hài hòa, nhưng khi thuyền Emilia hạ thủy, lại mang đến cho người ta một cảm giác không tương xứng .

Xưởng đóng tàu ở đây kết hợp với bến tàu ở xa xa, hình thành một bến cảng rất lớn, đừng nói là du thuyền, cho dù là tàu chở hàng cỡ lớn ra ra vào vào cũng vẫn có thể thấy rõ như ban ngày. Emilia xuất xưởng trà trộn lẫn vào trong đám tàu hàng, trông cũng không quá to ... Thế nhưng, vẫn đem lại một loại cảm giác không ăn khớp .

“Sao lại quái đản thế a.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Ban ngày ban mặt mà nhìn con thuyền này chả khác nào thuyền ma cả.”

“Tôi cũng thấy thế.” Triển Chiêu gật đầu, “Do thiết kế và vẽ bề ngoài hay còn do thứ gì khác nhỉ? Thật giống một con thuyền ma đang lướt trên biển á.” .

“Có thể do hiệu quả làm cũ không?” Công Tôn nâng gọng kính, “Hay là do khí thế của nó?”

Lúc này, không chỉ Bạch Ngọc Đường bọn họ, xung quanh cũng có không ít người đến coi, một vài người đứng trên boong tàu chở hàng, còn có các thuyền viên, đều chỉ chỉ trỏ trỏ, vô cùng hiếu kỳ về Emilia. .

“Xem ra cảm thụ trực quan của mỗi người cũng không khác nhau là mấy.” Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại cho Tương Bình, kêu cậu ta điều tra một chút, xem nhà thiết kế của con thuyền Emilia này là ai. .

Công Tôn và Mã Hân kiểm tra sơ bộ thi thể Kim Lương .

“Thời gian tử vong khoảng 2 đến 3 giờ sáng.” Công Tôn tháo găng tay xuống, nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Phân tích mặt ngoài thì là tự sát, còn các đầu mối khác, phải mang về tiến hành kiểm tra thi thể thêm mới biết được.” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu. .

Triển Chiêu nhìn xung quanh chiếc du thuyền một chút, “Con thuyền này rất khí phái, là ở đâu tới đây? Kim Lương có thể mua nổi sao?”

Triệu Hồ ra ngoài hỏi thăm mấy nhân viên trong bến tàu, có vài người nhận ra Kim Lương. Họ đều nói con thuyền này đúng là của Kim Lương, hình như vừa mua được không bao lâu. .

“Thầy tướng số bây giờ giàu vậy a?” Triển Chiêu kinh ngạc. .

“Bình thường thôi.” Công Tôn từ trong túi quần Kim Lương lấy ra một quyển danh thiếp dày, lật vài trang, đưa cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lơ đãng lật qua lật lại, “Đều là quan to.” .

“Còn có sổ công tác.” Mã Hân lật xem một quyển sổ dày Kim Lương mang theo bên người, tấm tắc hai tiếng, “Lịch trình dày đặc nha, thật nhiều người tìm gã để xem phong thủy!” .

“A.” Triển Chiêu tỉ mỉ lật từng trang, nhíu mày, “Sớm biết thế tôi cũng đi làm thầy tướng số, so với làm tâm lý kiếm tiền thật dễ hơn nhiều!”

“Đội trưởng.” .

Lúc này, Mã Hán đang chạy loanh quanh đột nhiên vẫy vẫy Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu .

Hai người nhìn nhau —— chắc là phát hiện ra đầu mối gì thú vị đây .

Theo Mã Hán xuống buồng nhỏ trên tàu, bên trong ánh đèn mờ ảo, phía dưới du thuyền có ba gian phòng, gian thứ nhất là phòng khách, có quầy bar và sofa bố trí rất hoa lệ, cũng không có gì đặc biệt. .

Triển Chiêu chú ý tới tủ rượu phía sau quầy bar, bên trên xếp đủ các loại rượu đỏ, có chút hiếu kỳ, liền hỏi Bạch Ngọc Đường, “Trời nóng thế này mà rượu đều đặt ở trên thuyền?” .

Bạch Ngọc Đường mở tủ rượu nhìn một chút, phát hiện có hệ thống điều khiển nhiệt, suy nghĩ một chút, “Có thể chỉ để tạm thời ở đây thôi.”

“Tủ ly cũng đầy rồi a.” Triển Chiêu nghi hoặc, “Kim Lương ở trên thuyền, hay là chuẩn bị để tiếp khách?”

“Gã hẳn là không ở đây.” Mã Hán mở cửa một gian phòng, nói với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Tôi trước sau đều xem qua rồi, không có phòng ngủ.” .

Triển Chiêu đi qua nhìn gian phòng sau cánh cửa Mã Hán vừa mở ra .

Đó là một gian phòng đậm phong cách Trung Quốc, lắp đặt đồng thiết bị này hẳn là không ít tiền đi, tuy rằng rất nhỏ nhưng vô cùng tinh xảo, nội thất bằng gỗ lim mang đến không khí rất cổ xưa, chỉ là treo rất nhiều tranh vải màu đen, bên trên dùng mực đen vẽ nên đủ loại bùa chú, trên bàn còn bày vài thanh kiếm cổ, xung quanh nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện rất nhiều đồng tiền cổ được một ít vải đen kết lại treo ở góc tường, tại mỗi góc đều đặt một chiếc gương đồng vàng óng, phản chiếu không quá rõ ràng, bởi vì góc đặt nên hình ảnh người trong gương không được rõ, cảm giác như có ba đầu sáu tay. .

“Ồ?” .

Một tiếng “ồ” này của Công Tôn hàm chứa rất nhiều ý tứ, Triển Chiêu nghe ra không ít hứng thú bên trong — đích xác, cách bố trí của căn phòng này, nếu như có thêm vài cương thi ngồi trên ghế lim tay cầm chén ngọc chứa thuốc độc, sẽ triệt để phù hợp với thẩm mỹ của Công Tôn .

“Đây rốt cuộc là thứ gì?” Bạch Ngọc Đường khoanh cánh tay ngẩng đầu nhìn bức phù điêu bát quái cùng bốn vị La Hán khuôn mặt dữ tợn, chẳng hiểu sao lại nghĩ đến chuyện khoác một bộ đồ cổ trang cho Công Tôn, lập tức có thể chụp thành ảnh cổ trang chẳng thua kém hàng thật .

Mã Hán chụp ảnh gian phòng lại, chuẩn bị gửi cho Tương Bình nghiên cứu. .

Lúc này, Tương Bình vừa lúc gọi điện qua, “Đội trưởng a, em tra được rất nhiều đầu mối, anh xem video một chút nè.”

Bạch Ngọc Đường đem chiếc điện thoại trí tuệ ném sang cho Triển Chiêu, chiếc điện thoại này đã được Tương Bình xin “tổ chức” cung cấp cho, Bạch Ngọc Đường trên căn bản không hề động vào, điện thoại di động gần đây trông chẳng khác nào cục gạch cả, trực tiếp có thể đập người chết, công dụng nhiều đến mức quả thực vũ nhục đến cái danh của “điện thoại di động”.

Triển Chiêu lại dùng rất thuần thục, chọn vào video call, sau đó đặt điện thoại lên một cái giá nhìn y chang cái bàn thờ cách đó không xa, hai bên còn có hai cái giá cắm nến, đằng trước lại có một cái lư hương, hơn nữa bên trong màn hình đang hiện ra khuôn mặt phóng đại của Tương Bình ... Mọi người trong vô thức chỉ muốn chấp tay vái lạy.

Tương Bình ở bên này đang chiếu video trên máy tính, liếc mắt thấy được cảnh tượng ở bên kia lại càng thêm hoảng sợ, “Oa... Từ thuyền ma nhảy sang Liêu Trai sao? Tình tiết kiểu này đã man quá rồi nha.” .

“Tra được gì rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tương Bình. .

“Trước tiên ọi người xem mấy tấm hình.” Tương Bình thao tác một hồi, trên màn hình xuất hiện một số hình ảnh .

Triển Chiêu phóng to hình lên, thì phát hiện đó là ảnh chụp một chiếc thuyền cổ .

“Đây là ảnh chụp gì?” Công Tôn nhìn vào, phát hiện mấy con thuyền này hình thức tương đối khác nhau, có kiểu dáng Trung Quốc cũng có kiểu dáng Tây Âu, điểm giống nhau chính là đều rất cũ nát, hơn nữa đều gọi đến một loại cảm giác quỷ dị không nói nên lời .

“Người này.” Tương Bình đưa ra một tấm hình đen trắng, trên tấm hình là một người đàn ông cao lớn, nhìn không ra bao nhiêu tuổi, có vẻ đã trung niên, cảm giác có phần giống người Ả Rập .

“Ai a?” Bạch Ngọc Đường tò mò .

“Người này tên Mario, là một thợ chụp ảnh phong cảnh biển rất nổi tiếng, có một biệt hiệu, là Người săn thuyền ma.” Tương Bình nói, “Người này quanh năm du lịch trên biển, quay chụp đủ loại thuyền ma cả chìm lẫn nổi, trong quãng thời gian ông ấy mất tích từ năm hai mươi tuổi đến năm bốn mươi tuổi, đã quay chụp được 12 chiếc thuyền ma có tên trong lịch sử, bên cạnh đó còn vài trăm chiếc thuyền chìm dưới đáy biển khác, có điều năm 40 tuổi ông ấy vừa rời bến thì mất tích luôn, không thấy trở về nữa, có lẽ đã gặp nạn trên biển.” .

Bạch Ngọc Đường xoa xoa mi tâm, việc này cùng vụ án chẳng thấy có chút liên quan gì cả, đầu mối lúc này đã đủ hỗn loạn, sao lại còn xuất hiện thêm tay Mario này chứ? .

Triển Chiêu hiển nhiên cũng có chung suy nghĩ với Bạch Ngọc Đường, anh khó hiểu hỏi Tương Bình, “Mario này có quan hệ gì với vụ án của chúng ta?”

“Mọi người nhìn tấm này xem.” Tương Bình bỗng nhiên lấy ra một tấm hình khác ra .

Trong nháy mắt, mọi người đều trở nên trầm mặc, sau đó đồng loạt ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi có con thuyền Emilia ở phía xa xa

Emilia cùng con thuyền cổ trong tấm hình đen trắng trên màn hình lúc này hầu như giống nhau như đúc!

“Y hệt...” Công Tôn kinh ngạc, “Emilia được thiết kế dựa vào tấm ảnh này?” .

“Rất giống đúng không? Chỉ là chiếc thuyền này không có dòng chữ Emilia thôi.” Tương Bình nói, “Tấm ảnh này do Mario chụp trước khi mất tích ở rìa Tây Thái Bình Dương. Trong ghi chép cá nhân của Mario có miêu tả về chiếc thuyền này. Bên trong viết : “ngày đó trời rất nóng, nhiệt độ trên boong tàu lên đến 50 độ, mặt trời chói chang, nước biển xanh ngắt nhưng vô cùng tĩnh lặng. Mấy chiếc thuyền ma ông ấy phát hiện ra cơ bản đều gặp được trong lúc bão bùng sấm chớp, bởi vậy ngày đó ông ấy chỉ cầm ống nhòm và máy hình để chụp mấy con cá heo. Lúc ông ấy cầm ống nhòm nhìn xung quanh xem có hòn đảo nhỏ nào ở xung quanh không thì phát hiện được chiếc thuyền màu trắng này.” .

“Ồ...” Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào tấm ảnh, “Chiếc thuyền này bất luận nhìn thế nào cũng là một chiếc thuyền hiện đại, chỉ là không có vật gì để so sánh nên không biết nó lớn đến mức nào.” .

Công Tôn cũng gật đầu, “Emilia nếu như có thật, chắc cũng cùng kết cấu như thế này nhỉ?”

Tất cả mọi người gật đầu, hạn chế về thời gian là đây a .

“Còn không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tương Bình.

Tương Bình tiếp tục đọc bản ghi chép cá nhân của Mario, “Chiếc thuyền này xuất hiện rất quỷ dị. Xung quanh không hề có gợn nước, hơn nữa vị trí nó đứng không hề ít đá ngầm. Kỳ quái nhất chính là, con thuyền này thoát nhìn rất trầm lặng, trên thuyền ngay cả một người cũng không có, thân thuyền loang lổ, rõ ràng không hề có mục đích dong thuyền du ngoạn trên biển, lúc đó Mario biết rằng, ông ấy chắc chắn đã gặp được một con thuyền ma, một con thuyền ma đặc biệt.” .

Tất cả mọi người gật đầu —— đủ đặc biệt a .

“Nhưng vì góc chụp không tốt lắm, lúc ông ấy giương máy lên thì ảnh chụp không được đẹp, vì vậy liền thay đổi phương hướng, đuổi theo con thuyền nọ.” Tương Bình nói đến đây, thanh âm dè dặt xuống vài phần, như đang muốn tạo không khí rung rợn, “Khi ông ấy xuyên qua đồng đá ngầm, hao hết tâm tư mới kéo gần được khoảng cách với con thuyền ma thì xuất hiện một sự kiện cổ quái.” .

“Nói nhanh, không được câu giờ!” Bạch Ngọc Đường giục. .

Tương Bình chỉ chỉ vào một tấm hình khác, là chụp lại một trang nhật ký viết bằng tiếng Ả Rập, chỉ thấy bên trên có đánh dấu vài trọng điểm, chắc là Tương Bình dùng máy vi tính đánh dấu lại cho Bạch Ngọc Đường bọn họ dễ nhìn .

Triển Chiêu nhìn thoáng qua, nhú mày, “Mario nói ông ấy ở đầu thuyền nhìn thấy một cô gái.” .

Tất cả mọi người sững sốt, “Trên thuyền có người?” .

“Nè, tình tiết sao giống trong phim kinh dị quá nha?” Công Tôn hưng phấn hẳn, “Một cô gái nhỏ đột nhiên xuất hiện ngăn cản chàng trai lên thuyền vân vân?” .

“Công Tôn, anh xem phim nhiều quá rồi.” Tương Bình gọi một gáo nước lạnh, “Hiện thực so với phim ảnh bi kịch hơn nhiều nga.”

Công Tôn chẳng hiểu gì, lúc này, mọi người nhìn sang Triển Chiêu, thấy vẻ mặt của anh có chút phức tạp, phiên dịch được tiếp tục, “Mario nói, ông ấy thấy cô gái kia đi tới đầu thuyền, sau đó, có những người khác lục tục theo sau, trong đám người đó nam có nữ có già có trẻ có, đều xếp hàng ở phía sau lan can phía đầu thuyền như một đội quân, rất nhiều người còn rơi nước mắt.” .

Mọi người khó hiểu, “Rơi nước mắt?” .

“Em biết rồi.” Mã Hân hỏi, “Có phải thuyền bọn họ gặp nạn, gặp được thuyền của Mario, cho rằng đã được cứu không?”

Mọi người gật đầu —— có khả năng nha .

“Cũng có thể.” Triển Chiêu nói. “Khi ông ấy đang xem xét xem đám người trước mắt là người hay là ma, đột nhiên một tiếng súng vang lên, một người trong số đó đầu bị nổ tung.” .

Triển Chiêu nói xong, tất cả mọi người sửng sốt. .

Công Tôn ngoáy ngoáy lỗ tai, “Tình huống kinh khủng gì thế?” .

Triển Chiêu nhún vai, tiếp tục nói, “Sau đó ông ấy nghe thấy hàng loạt tiếng súng liên tiếp vang lên, những người đứng ở đầu thuyền đều bị trúng đạn mà chết ... Ngay trước mắt ông.” .

Bạch Ngọc Đường sửng sốt một hồi, mở miệng, “Chẳng lẽ là hải tặc?” .

Triển Chiêu gật đầu, “Mario nói sau khi người trên thuyền bị xử quyết xong, có đám người bịt mặt cầm súng đến đập hết đồng thi thể xuống biển, khi liếc mắt thấy ông, liền quay lại nổ súng. May là vị trí của ông ấy không tính là quá gần, lập tức quay đầu bỏ chạy mới tránh thoát một kiếp. Rồi đi xa rồi, mới phát hiện phía sau chiếc thuyền kia, có vài chiếc thuyền hải tặc dừng lại, những chuyện diễn ra sau đó ông ấy không quá rõ ràng.” .

Mọi người nghe được mục trùng khẩu ngữ —— trùng hợp như vậy, quả thực là chấn động. .

Triển Chiêu nhìn lại tấm hình, “Về mặt ý nghĩa, đây chính là khoảnh khắc ngay trước khi con thuyền đó biến thành thuyền ma sao?”

Tương Bình gật đầu, “Không sai a, bởi vậy khi tấm hình này được trưng bày trong triển lãm cá nhân của Mario thì được mệnh danh là khoảnh khắc cuối cùng ”

Tất cả mọi người trầm mặc không nói —— khoảnh khắc cuối cùng ư? Vì sao vẽ bề ngoài của Emilia với nó lại giống nhau như đúc? Nhưng dù sao đi nữa thì cái tên kia cũng rất không may mắn!

441. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 17

Chương 17 : Truy tìm tung tích tai nạn trên biển

Nếu là bị đội thuyền hải tặc bắt cóc, sẽ biết được năm mất tích, vậy tương đối dễ làm.

Tương Bình rất có khả năng, sáng sớm cũng đã lục lại tư liệu đội thuyền năm đó gặp chuyện không may, qua sàng lọc, cậu tìm được chiếc thuyền màu trắng, đồng thời cung cấp cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một đầu mối mới.

“Đó chỉ là một con tàu thủy, không có tên gọi riêng, thế nhưng có số hiệu là PT. Chiếc tàu thủy này vốn khởi hành từ đảo Saipan đi đến Hawaii, thế nhưng trên đường không biết vì sao lệch khỏi quỹ đạo an toàn, mất liên lạc, không còn tung tích.” Tương Bình bật tư liệu hình ảnh con thuyền cho Bạch Ngọc Đường xem, so sánh với con thuyền “Emilia” hiện tại, chiếc thuyền này mới hơn, cũng sinh động hơn, càng không giống với không khí trầm lắng của chiếc thuyền hiện tại này.

Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào hình ảnh, khẽ nhíu mày, “Tàu thủy?”

“Cũng không hoàn toàn tính là tàu thủy.” Tương Bình nói, “Em đã điều tra qua, chiếc thuyền này phân thành hai tầng trên dưới. Cũng giống với máy bay có khoang thường, khoang thương mại và khoang hạng nhất, tầng dưới cùng của PT là tàu thủy bình thường, dùng để vận chuyển hành khách, hơn nữa ngồi tầng dưới này đa số là người thường, khách du lịch hoặc công nhân v.v, còn có một ít hàng hóa. Mà lầu hai lại là nơi xa hoa trên tàu, tiếp đãi những vị khách vô cùng giàu có.”

Mọi người nghe xong không thấy có vấn đề gì, loại sắp xếp này rất bình thường, dù sao từ đảo Saipan đến Hawaii cũng khá dài.

“Sau khi mất tích thì sao?” Triển Chiêu hỏi, “Có tìm được không?”

“Không có.” Tương Bình hai tay đan vào nhau, “Nguyên con thuyền lớn không còn ai, chỉ để lại một đoạn ghi âm thông tin, lúc đó một lượng lớn nhân viên và cảnh sát biển bắt tay vào tìm kiếm cũng không tìm được bất luận đầu mối gì, hơn nữa sau đó bão đến, việc truy tìm phải dừng lại, đến khi có thể tiếp tục tìm thì không còn gì lưu lại nữa.”

Mọi người nghe đến đó, đều nhú mào.

Bạch Ngọc Đường hỏi Tương Bình, “Chạy đoạn ghi âm một chút.”

“Vâng.” Tương Bình đáp tiếng, lại không quên nhắc nhở, “Có tạp âm rất mạnh, hơn nữa... Nghe một chút rồi sẽ biết.”

Tương Bình kiểu muốn nói lại thôi càng khiến ọi người lòng hiếu kỳ càng thêm mạnh mẽ.

Đoạn ghi âm không tính là ngắn, tạp âm ầm ĩ vô cùng lớn, truyền ra đầu tiên là tiếng thuyền trưởng cầu cứu bằng tiếng Anh, “Chúng tôi bị tập kích ...”

Nhưng sau đó là một loạt tiếng súng, có thể nghe ra một vài tiếng hân là từ trong phòng điều khiển phát ra, một vài tiếng là ở bên ngoài...

Tất cả mọi người nhú mào, có lẽ đây là thời điểm hành quyết mà Mario nhìn thấy.

Sau đó chỉ còn lại tín hiệu tạp âm ầm ĩ.

Mọi người vừa định mở miệng, lại nghe Tương Bình nói, “Còn nữa!”

Tất cả mọi người hơi sửng sốt, “Còn nữa hả?”

Lại đợi khoảng năm phút, đều là tạp âm, không có gì đặc biệt, khiến cho khoảng thời gian chờ đợi dài dằng dặc và vô cùng khó khăn.

Lúc mọi người ở đây lòng hiếu kỳ đều bùng lên, đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm, còn có một chuỗi tiếng gào cổ quái, nghe không giống tiếng Anh.

Triển Chiêu nghiêng tai cẩn thận nghe, cũng vặn lớn âm lượng một chút.

Trong đoạn ghi âm, ngoại trừ tạp âm hay tiếng kêu gào, một câu nghe cũng không hiểu.

Sau đó, tiếng thét chói tai không ngừng truyền đến, cuối cùng... Có một giọng nói kèm theo thở dốc hình như là ghé sát vào bộ đàm, nói một câu, vẫn như cũ nghe không hiểu, nối tiếp đó là một tiếng kêu thảm thiết kết thúc sinh mệnh.

Lúc mọi người ở đây vẻ mặt hoang mang đầy hồ nghi, đột nhiên... Tạp âm đều biến mất.

Tâm trạng mọi người lúc nghe đoạn ghi âm này cứ nhấp nhô, bây giờ cùng với sự tiêu biến tạp âm rốt cuộc lại rơi vào trạng thái bằng phẳng, đang định đợi âm tắt đi rồi thảo luận một chút, lại nghe được trong ghi âm có tiếng sóng biển rõ ràng, hình như còn có tiếng hải âu kêu.

Một mảnh bình lặng, một giọng nữ hơi khàn khàn, thể nhưng vô cùng rõ ràng truyền đến —— “Emilia”

Âm tiết từ lâu đã quen thuộc với mọi người phát ra, khí lạnh giống như từ lòng bàn chân truyền lên trên “vèo” một cái.

Triệu Hồ kinh ngạc không ngớt, “Vì sao ở đây cũng có Emilia?”

Tất cả mọi người lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, vừa những người đó nói cái quái gì vậy?”

Triển Chiêu chống tay vuốt cằm, “Nói tiếng Việt.”

“Tiếng Việt?” Tất cả mọi người buồn bực, “Vì sao lại nhảy ra tiếng Việt vậy?”

“Hân là hải tặc.” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Năm đó chiến tranh với Việt Nam để lại rất nhiều vũ khí, Việt Nam có không ít ngư dân dùng vũ khí làm hải tặc trên biển, chỉ là tôi không hiểu lắm...”

“Đúng vậy, bọn họ nhiều lắm cũng chỉ đánh cướp một vài thuyền nhỏ, một du thuyền lớn như vậy cũng dám cướp?” Mã Hán cảm thấy không thể tin được.

“Hơn nữa!” Triệu Hồ cũng không rõ, “Sao lại phải giết toàn bộ người trên thuyền?”

“Người Việt đó nói gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu nói, “Cơ bản đều là cầu cứu, có thể nghe rõ tiếng nói lần lượt là, ‘Cứu tôi với!’, ‘Có ma’, ‘Mày là ai’, ‘Cứu với’, ‘Chạy mau’, ‘Đừng giết tôi’ ... Câu cuối cùng là rõ ràng nhất ‘Thuyền ma, cứu tôi với, chúng tôi gặp phải thuyền ma!’ “

“Thuyền ma?” Mọi người nhìn nhau.

“Ghi chép của Mario không viết là còn có thuyền nào khác mà?” Công Tôn khó hiểu.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường cau mày như có chuyện gì không nghĩ ra, liền hỏi, “Làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhìn anh, “Tôi chỉ là cảm thấy kỳ quái, nếu như đám người kia là hải tặc, hình như trình tự không đúng.”

“Trình tự?” Triển Chiêu nghi hoặc, “Trình tự gì cơ?”

“Cậu nghĩ xem, bọn hải tặc có súng, trước tiên phải khống chế được tất cả mọi người đã, rồi mới cướp, cho dù phải giết hết mọi người, cũng cần phải cướp xong, trước khi đi mới làm như thế, đúng không?”

Mọi người suy nghĩ một chút, đều gật đầu.

“Nếu như vừa lên thuyền đã giết hết mọi người, sợ rằng sẽ tạo phản kháng quy mô lớn.” Mã Hán có lẽ đã hiểu được nghi hoặc của Bạch Ngọc Đường.

“Bọn chúng giết sạch mọi người, còn muốn vớt thi thể xuống biển.” Triển Chiêu vuốt cằm, “Chúng tỏ thứ bọn chúng muốn là chiếc thuyền...”

“Đừng quên trên thuyền còn có một nhóm người giàu có.” Công Tôn nhắc nhở.

“Là muốn bắt hết đám người giàu có và chiếc thuyền đi rồi sau đó vơ vét tài sản? Hay đơn thuần chỉ muốn chiếm chiếc thuyền?” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Cách làm phức tạp như vậy... không giống hải tặc.”

“Trên biển mà có thuyền có trang bị vũ khí, ngoại trừ hải tặc ra còn có hai loại người.” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Một là đám buôn ma túy, hai là tổ chức vũ trang quy mô nhỏ, đám người giàu đó có đầu mối gì không? Lúc đó có nhận được vụ án vơ vét tài sản nào không?”

“Không có, cả người lẫn thuyền đều mất tích ở Thái Bình Dương.” Tương Bình cấp tốc tìm một chút, “Sếp, hai điều anh nói không chừng có đầu mối thật a.”

“Hả?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn Tương Bình.

“Em vừa tìm kiếm ghi chép chấp pháp hải cảng của khu vực đó từ năm ấy đến bây giờ, xem có tên người gốc Việt nào buôn bán hay buôn lậu thuốc phiện bị sa lưới hay không, thực sự có một nha!”

“Có một?” Triển Chiêu vui vẻ, “Tư liệu chi tiết?”

“Người này tên là Nguyễn Văn Cao, năm đó bởi vì buôn lậu thuốc phiện nên bị sa lưới, gã hiện tại ở trong Thành phố S a!” Tương Bình có chút vui mừng.

Bạch Ngọc Đường nghe xong cảm thấy kỳ lạ, “Gã đó là một người Việt sa lưới vì thuốc phiện, vì sao lại ở trong thành phố S? Trong ngục giam?”

“Trong bệnh viện tâm thần.” Tương Bình tìm ra sơ yếu lý lịch và ca bệnh, truyền cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bọn họ.

Triển Chiêu nhìn thoáng qua, nhướn mày, “Là một nhân vật truyền kỳ a!”

Tất cả mọi người kỹ càng nghiên cứu một chút, Nguyễn Văn Cao này sinh ra ở một làng chài Việt Nam, kỹ năng bơi lội tốt, từ nhỏ đã thích lặn xuống nước bắt cá vân vân. Mười sáu tuổi bắt đầu sa vào con đường phạm tội, vài năm sau đã làm loạn đến đáng gờm, thành một tên trùm ma túy lớn ở Việt Nam. Sau đó

bằng đẳng gã trong một lần càn quét chất cấm quy mô lớn bị đánh tan, bên cạnh gã chỉ còn lại một nhóm người, cả đám chạy trốn ra biển... Từ đó về sau mất tung mất tích.

Năm đó, đội cứu hộ trên vùng biển gần Hawaii cứu lên một người đàn ông đang bập bênh cùng cái bè gỗ. Gã cũng không biết đã trôi nổi trên biển bao lâu, gầy trơ xương da đen kịt, thế nhưng vẫn gắt gao bám lấy bè gỗ không buông. Lúc đưa gã vào bệnh viện, cảnh sát căn cứ theo vân tay từ trong danh sách tội phạm truy nã của hình cảnh quốc tế tìm ra được thân phận, người này chính là trùm buôn thuốc phiện Nguyễn Văn Cao đại danh đỉnh đỉnh.

Nguyễn Văn Cao trong bệnh viện an dưỡng hơn mười ngày mới triệt để hồi phục, có điều gã tuy rằng tỉnh lại nhưng bị diên mất tiêu.

Gã bị dẫn độ về nước, vẫn nhốt trong ngục giam, thế nhưng người này có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng, lại mắc chứng nóng nảy, ngông cuồng... Chờ một chút. Nguyễn Văn Cao lãnh tội danh từ rất nhiều cấp bậc, điểm chết người chính là gã còn có liên quan đến một lượng vàng lớn.

“Vàng?” Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ, “ Bao nhiêu vàng?”

“Nghe nói bên Nguyễn Văn Cao còn có mấy tay trùm buôn thuốc phiện, ở trong ổ thuốc phiện gần Phnom Penh có giấu một lượng vàng lớn, năm đó khi Nguyễn Văn Cao đào tẩu, không chỉ mang đi một số lượng lớn vũ khí còn mang đi toàn bộ số vàng. Bởi vậy không chỉ cảnh sát, ngay cả những tay buôn ma túy khác cũng đang truy lùng gã. Thế nhưng Nguyễn Văn Cao quả thật bị diên rồi, vô luận nói với gã thế nào gã cũng chỉ lải nhải lải nhải.” Tương Bình đưa ảnh Nguyễn Văn Cao ọi người xem, “Gã gần đây đang ở trong bệnh viện tâm thần của thành phố S tiếp nhận trị liệu.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy không thể nào hiểu nổi, “Gã là trọng phạm mà? Vì sao lại ra nước ngoài trị liệu? Việt Nam không có bệnh viện tâm thần sao?”

“Gã đã sớm được thả ra.” Tương Bình nhún vai, “Ba năm trước đây có một người giàu có mời luật sư, tìm một số tiền lớn chạy chọt cho gã, nói chung tên này cuối cùng được phóng xuất, hơn nữa lại có bệnh tâm thần nghiêm trọng, vì vậy tới thành phố S chữa bệnh, đã hơn nửa năm rồi.”

Mọi người trầm mặc một hồi, trong óc đều hiện lên một ý niệm —— ai đã bỏ tiền ra chạy chọt cho gã? Chẳng lẽ là tay buôn ma túy muốn chiếm được số vàng? Không có quan hệ gì đến vụ án tai nạn thuyền trên biển năm đó chứ?

“Năm đó gã lưu lạc đến Hawaii, cảnh sát địa phương không có liên hệ gì đến vụ án thuyền PT mất tích sao?”

“Không có.” Tương Bình lắc đầu, “Căn cứ vào thời gian được tính toán, gã được cứu lên bờ, cách thời điểm chiếc thuyền kia mất tích khoảng ba tháng.”

“Ba tháng?” Tất cả mọi người nhú mày —— không có khả năng trôi nổi trên biển đến ba tháng chứ.

Mọi người nhìn nhau có chút mất hứng, có thể lại toi công rồi, gã này và vụ án thuyền mất tích trên biển không có quan hệ gì sao? Nhưng lại có rất nhiều thứ cần cân nhắc đến sự trùng khớp nha.

“Mặc kệ thế nào, ở thành phố S là tiện nhất, chúng ta đi gặp gã thử.” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu lại hiếu kỳ hỏi Tương Bình, “Viện trưởng bệnh viện tâm thần gã đang chữa trị là ai?”

Tương Bình lại tra xét một hồi, mở miệng nói, “A...”

Mọi người đợi một hồi chỉ thấy cậu ta “a” một tiếng, một bên đuôi lông mày Triển Chiêu liên giật giật, “Ai?”

“Có thể là cùng tên thôi...” Tương Bình nói, “Vị bác sĩ này không có ảnh chụp, chỉ có tư liệu, tên là... Triệu Giác.”

Mặt Triển Chiêu trầm xuống, “Triệu Giác...”

Bạch Ngọc Đường thở dài, vốn anh nghĩ khả năng Nguyễn Văn Cao và tai nạn trên biển có quan hệ với nhau chỉ đúng phân nửa thôi, lúc này xem ra là cả mười phần luôn rồi.

Triển Chiêu vốn không có hứng thú với cái gì mà ngưi quý xà thần trận pháp trên thuyền của Kim Lương, giờ lại muốn ngay lập tức lao đến bệnh viện tìm tên “Triệu Giác” đó.

*Triệu Giác và Triệu Tước đều đọc là zhào jué (tham khảo: QT)

Bạch Ngọc Đường giữ anh lại, ít nhất hãy xem qua mấy gian phòng khác một chút đã.

Gian phòng thứ hai ở ngay sát vách, không giống với gian đầu tiên, gian này là kiểu phong cách Trung Hoa cổ đại, lại ở sát vách một gian phong cách châu Âu cổ điển như vậy, vừa sặc sỡ vừa phức tạp.

Bạch Ngọc Đường giao cho những người khác điều tra cách thức bày biện trong thuyền, tìm kiếm đầu mối khả nghi, thuận tiện đến nhà Kim Lương tìm một chút xem có tài liệu ghi chép các loại gì đó hay không.

Triển Chiêu đã sớm ngồi ở trong xe, ngoắc Bạch Ngọc Đường, “Nhanh nào!”

...

Xe chạy đến bệnh viện tâm thần, Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu dằng dằng sát khí, không quên nhắc nhở anh, “Người còn có thể giống người, trùng tên lại càng nhiều hơn, cậu đừng kích động như vậy, vạn nhất đến lúc đó thực sự là “Giác” chứ không phải “Tước” thì sao?”

”Không đâu, nhất định là thế!” Triển Chiêu híp mắt.

”Chắc chắn vậy sao?”

”Nhờ trực giác!”

...

Bạch Ngọc Đường cũng không nói thêm gì, đem xe đỗ lại trước cửa bệnh viện, cùng Triển Chiêu đi vào.

Trung tâm chữa bệnh tâm thần thành phố S là bệnh viện tốt nhất cấp thế giới, quy mô cũng rất lớn, bên trong phân thành những khu vực không giống nhau, để trị liệu cho từng kiểu bệnh nhân không giống nhau, nguồn nhân viên y tế cũng tương đối dồi dào, bình thường sẽ có hội đồng điều trị đồng đảo cùng với một vài bác sĩ tạm thời. Triển Chiêu cũng coi như là danh nhân, ở đây quen rất nhiều bác sĩ, đi vào đều một đường chào hỏi.

Đến trước bàn trực kiểm tra một chút, phòng làm việc của bác sĩ Triệu Giác ở tầng 11 khu 7 – khu tổng hợp trị liệu, cần hẹn trước.

Bạch Ngọc Đường lấy thẻ cảnh sát ra, nữ nhân viên y tá trước bàn trực liền đưa bọn họ đi tìm người.

Khu tổng hợp trị liệu cùng loại với khu an dưỡng, Triển Chiêu rất nghi ngờ người mắc chứng nóng nảy giống như Nguyễn Văn Cao vì sao lại ở đây, mà không phải bị nhốt ở khu trị liệu cho người bệnh nguy hiểm cao độ, cái nơi giống như nhà tù ấy.

Vào khu 7, liền cảm giác được tiếng chim hương hoa, người rất ít, ngoại trừ bệnh viện và ký túc xá ra chỉ có hoa viên, trong hoa viên không hề ít bệnh nhân mặc áo sơ mi sọc xanh trắng, có người đang vận động, có người đang đọc sách, có người đang vẽ tranh... Các nữ y tá cũng rất thanh thoi.

Tới phòng làm việc tầng 11, bộ đàm của cô y tá phát tiếng, có vẻ nhân viên trực kêu cô trở lại, Vì vậy cô đưa tay chỉ chỉ phòng làm việc đầu cùng hành lang nơi cửa phòng đang khép hờ, nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Bác sĩ Triệu ở chỗ đó, ông ấy rất thân thiện, các vị trực tiếp tìm ông ấy hỏi là được.”

Bạch Ngọc Đường thấy y tá vội vã đi, quay đầu lại, Triển Chiêu đã sải bước hướng về phía phòng làm việc này.

442. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 18

Chương 18 : Quan sát

Triển Chiêu sải bước thẳng đến phòng làm việc phía đầu hành lang, vừa tới cửa, chợt nghe từ bên trong truyền ra tiếng “lạch cạch lạch cạch”.

Triển Chiêu nhíu suy nghĩ một chút —— thanh âm này có chút quen tai a? Đúng rồi, là tiếng chơi mạt chược? !

Khóe miệng không khống chế được giật giật một hồi, Triển Chiêu nhíu mày, nghĩ bụng, kẻ nào dám chơi mạt chược ngay trong bệnh viện a? .

Bạch Ngọc Đường từ phía sau đi tới cũng cảm thấy buồn cười, đưa tay nhẹ nhàng đẩy cửa ra... Hình ảnh trước mắt cũng không vui vẻ như vừa rồi nghe được, ngược lại mang theo một chút âm trầm. Cái này chỉ sợ là bàn mạt chược quý dị nhất mà Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cả đời này được thấy qua .

Ba thiếu một không thể thành sự, muốn chơi mạt chược đương nhiên cần có bốn người ngồi một bàn, thế nhưng lúc này ở bên bàn, chỉ có một người.

Người này rầm rầm xào bài, lầm lầm xếp bài, rồi bắt đầu cùng chính mình chơi mạt chược .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường yên lặng nhìn nhau, chợt thấy người đàn ông nọ từ vị trí của mình, chuyển sang vị trí nhà cái, lại đến chỗ đối diện, rồi lại tiếp tục đổi chỗ ... Chỉ một người mà di chuyển vòng quanh, hơn nữa mỗi lần đổi vị trí là một lần biến đổi khí tức thần sắc trên khuôn mặt.

Đường nhìn của Triển Chiêu dừng lại trên người ông ta hồi lâu, quan sát thật kĩ càng, đó là một ông lão khoảng sáu mươi tuổi, khuôn mặt rất phổ thông, lại hơi gầy. Đường nhìn lướt qua vai, tiến về phía sau lưng lão, ở đó có một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, đang cùng chính mình đánh bài, tay trái một bộ, tay phải một bộ, ra bài rồi sẽ đổi tay, ở chính vị thắng bé sẽ dùng tay trái, mà ở phần vị lại biến thành một đứa nhóc thuận tay phải, về kỳ quặc thì miễn phải bàn .

Trong góc tối, còn có một bé gái, đang cùng chính mình đánh cờ. .

Ba người này đều ngồi một mình chơi trò của nhiều người, hơn nữa chơi đến bất diệt nhạc hồ. .

Triển Chiêu nhìn quanh một chút, cũng không thấy bóng dáng Triệu Tước đâu —— chẳng lẽ nghĩ sai rồi.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày nhìn hành vi quái dị của ba người nọ, thấp giọng nói với Triển Chiêu, “Cuối cùng cũng tìm được chút bầu không khí của một nhà thương điên.”

Triển Chiêu liếc mắt sang, “Đã nói là bệnh viện tâm thần không phải nhà thương điên mà!” .

Bạch Ngọc Đường nhướn mày —— khác nhau chỗ nào? .

Triển Chiêu bực mình, hỏi ông lão quái dị đang chơi mạt chược, “Triệu Tước đâu?” .

... .

Chỉ là người nọ hình như đã hoàn toàn chìm đắm trong bầu không khí “mỹ hảo” chính mình xây dựng nên, bận rộn đến mức căn bản không nghe thấy câu hỏi của Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn kỹ vào bàn cờ, lại nhìn sang tình huống của hai đứa trẻ phía sau kia, rồi quay qua Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Ba bệnh nhân này bị nhân cách phân liệt tiêu chuẩn đó a.” .

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Phân đến độ tùy tiện như thế á?” .

Triển Chiêu hơi nhíu mày, “Nhân cách tùy ý nhảy vào nhảy ra, hình như đang dùng nhân cách chính để khống chế mấy nhân cách còn lại, nếu như để trị liệu nhân cách phân liệt, đây đích thật là một biện pháp rất mới mẻ độc đáo, chỉ là rất có thể sẽ bồi dưỡng ra một anh hùng khác trong tương lai ...”

“Đỉnh linh linh linh...” .

Một tràng tiếng chuông thanh thúy từ phía sau bọn họ truyền tới, rồi một giọng nói quen thuộc vang lên, “Đã đến giờ nghỉ ngơi, hai tiếng sau sẽ có đợt huấn luyện thứ hai.” .

Lời vừa dứt, mấy người đang phân liệt đến mức tự đắc kỳ nhạc đó đột nhiên khôi phục lại bình thường, đứng lên, xoay người rời khỏi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay đầu lại... Mí mắt hai người giật giật không ngừng —— quả nhiên! .

Ổ cửa là Triệu Tước đã mất tích khá lâu, ăn mặc một thân trang phục cổ quái, đang tà tà tựa vào khung cửa .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quan sát ông ta, miệng khê há hốc —— biểu thị sự kinh ngạc.

Phong cách ăn mặc của Triệu Tước bây giờ hình như đã thay đổi, ông ta lúc trước thích trang phục rộng rãi tùy ý, nên về cơ bản phía trên đều là áo len hoặc áo sơmi, phía dưới sẽ là quần âu. Nhưng lúc này ông ta dĩ nhiên lại mặc trang phục ngay ngắn nghiêm túc, quần vest đen, sơmi trắng và gilê đen, trên cổ tay còn vắt ngang một kiện áo khoác dài màu trắng, tóc được cột gọn lên, chải chuốt đến độ chỉnh tề hơn thường ngày nhiều, mà then chốt nhất chính là... .

Triển Chiêu đưa tay chỉ Triệu Tước, “Vì sao lại có râu!” .

...

Triệu Tước đắc ý sờ sờ chòm râu ngắn ngủn, cười hỏi, “Đẹp trai không?” .

Triển Chiêu đương nhiên chết sống gì cũng không phun ra một tiếng “đẹp”, nhưng đám râu đỏ của Triệu Tước thực sự làm cho chính thể có phần thay đổi, cực kỳ không thích ứng.

Triển Chiêu đưa tay sờ sờ túi của Bạch Ngọc Đường .

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Miêu Nhi?” .

Triển Chiêu sờ soạng nửa ngày chỉ mò ra được khẩu súng, nghiêm túc hỏi, “Dao cạo râu của cậu đâu?” .

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, “Ổ trong xe...” .

Triển Chiêu nhớ ra hôm trước cậu ấy vừa dùng qua, liền cầm khẩu súng lên, “Dứt khoát phải bắn sạch nó.” .

Bạch Ngọc Đường đề súng lại, kéo Triển Chiêu qua một bên, nhỏ giọng nói, “Kỳ thực tạo hình cũng không tệ a, thoát nhìn thành thực hơn một chút.”

Triển Chiêu nhú mày, chính vì không tệ nên mới không vừa mắt! .

Triệu Tước đối với tạo hình mới này tự tin tràn đầy, bộ dáng ôm theo áo blouse trắng ưu nhã đi vào phòng làm việc chẳng giống bác sĩ của một bệnh tâm thần tâm thần chút nào, ngược lại càng giống một công tử quý tộc hơn... .

Triển Chiêu càng nhìn chòm râu của ông ta càng thấy ngứa mắt, không thể nào chuyên tâm nói chuyện .

Bạch Ngọc Đường lại thích ứng rất nhanh, tạo hình này cùng lão ba anh có chút giống nhau, đương nhiên, Triệu Tước thanh tú hơn, lão ba thì thô lỗ hơn.

“Sao chú lại ở bệnh viện này?” Bạch Ngọc Đường hỏi .

Triệu Tước hai tay dứt túi tiến lại gần Bạch Ngọc Đường, nheo đôi mắt phượng hẹp dài nhìn anh, “Chắc chắc, nhóc gần đây trông người lớn lên không ít nhỉ, có muốn thay đổi tạo hình ...” .

Nói còn chưa dứt lời, Triển Chiêu đã một quyền đánh qua, Triệu Tước nhanh chân trốn phía sau Bạch Ngọc Đường, bảo vệ bộ râu của chính mình.

Bạch Ngọc Đường không nói gì, “Trước hết tra án đã, tra xong hai người đi tìm chỗ nào đó thoáng mát hơn để đấu đá thì hay hơn.” .

Triệu Tước hơi sững sốt, vịn vai Bạch Ngọc Đường thò đầu ra nhìn anh cùng Triển Chiêu, “Tra án gì a?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đều có chút ngoài ý muốn liếc sang Triệu Tước, “Chú không biết?” .

Triệu Tước càng thêm mờ mịt, “Không a, ta gần đây đang nghiên cứu một chuyện quan trọng nha, hai đứa lại đừng phải án gì rồi? Ai nha, đến tốt cùng là phong thủy mấy đứa không tốt hay là lão Bao kia đen quá câu dẫn điểm xấu đây a? Sao mà thành phố S lúc nào cũng có biến thái chui ra gây họa thế.” .

Triển Chiêu nhú mày, liếc Ngọc Đường —— không phải Triệu Tước cố ý dẫn chúng ta tới sao? .

Bạch Ngọc Đường cũng không dám tin, Triệu Tước lại không có quan hệ đến án tử này à .

“Chú có biết Lâm Nhược không?” Triển Chiêu thử thăm dò Triệu Tước. .

Triệu Tước nháy mắt mấy cái, “Chim gì cơ?” .

Triển Chiêu nhìn trời, nói chuyện với nhúm râu kia thật khó chịu! .

Bạch Ngọc Đường nhủu mày hỏi Triệu Tước, “Sao chú lại ở đây?” .

“Ta làm ở đây lâu lắm rồi nha, để tìm tư liệu nghiên cứu.” Triệu Tước hai tay dứt túi, trả lời vô cùng thần nhiên, “Mà sao hai đứa tìm được chỗ này của ta?” .

“Chú nghiên cứu cái gì?” Triển Chiêu hiếu kỳ, “Nhân cách chính khổng chế nhân cách phụ, dùng trò chơi thành lập quan hệ chủ tớ giữa các nhân cách, đem đám nhân cách đó giai cấp hóa?” .

Triệu Tước hơi nhướn mày, “Chỉ là một phần trong nghiên cứu thôi, ở đây tài nguyên rất phong phú.” .

“Vì sao?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thanh hỏi .

Triệu Tước hai tay dứt túi đáp, “Đội ngũ bác sĩ trong bệnh viện này có một số dự án nghiên cứu hàng đầu thế giới nha, viện trưởng ở đây còn là bạn tốt của ta, người mắc bệnh cổ quái từ các nơi trên thế giới lại đổ cả về nơi này, ta thu thập tư liệu kiêm giúp bọn họ xem bệnh luôn.” .

Triển Chiêu trầm mặc liếc một hồi, nhìn quanh, “Bệnh rất nhiều sao?” .

“Rất nhiều nha!” Triệu Tước nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, “Nhóc gặp qua kiểu nhân cách chính và một nhân cách phụ yêu nhau, còn một nhân cách nữa là kẻ thứ ba chưa? Siêu cấp đặc sắc nha!”

Triển Chiêu há miệng thèm thuồng —— hảo muốn nhìn a! .

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng kéo a kéo Triển Chiêu đang hưng phấn không ngừng, “Miêu Nhi, nói chính sự a!” .

Bị nhắc mới tỉnh, Triển Chiêu cuối cùng cũng bình tĩnh lại .

Triệu Tước càng ngạc nhiên thêm vài phần, “Chính sự? Trong bệnh viện này có bệnh nhân nào đó là sát nhân hai đứa đang tìm hả?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Muốn tra thân phận thôi, bệnh nhân của chú chắc toàn mắc mấy chứng quái dị thôi nhỉ?” .

“Đúng vậy.” Triệu Tước gật đầu, “Ta đặc biệt chọn ra đó.” .

“Có ai là người Việt tên Nguyễn Văn Cao không?” .

Triển Chiêu vừa nói xong, Triệu Tước lại ngăn người, hình như có chút giật mình, “Hai đứa tìm Nguyễn Văn Cao?”

“Phải.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu cái rụp .

Triệu Tước nhủu nhủu mày, “Nguyễn Văn Cao a...” .

“Có vấn đề gì?” Triển Chiêu nhìn ra đầu mối, liền hỏi Triệu Tước. .

“Ừ.” Triệu Tước hơi méo mào, hình như có phần bối rối .

“Nói a.” Triển Chiêu giục. .

Triệu Tước suy nghĩ một chút, nhìn Triển Chiêu, “Tiểu quỷ, nhóc lúc trước có viết một luận văn, bên trong là bài nghiên cứu về sự thay đổi nhân cách đúng không?” .

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn Triệu Tước, “Chú có xem luận văn của tôi?” .

Triệu Tước liếc sang, “Thời buổi này viết luận văn xong có thể đọc nổi được mấy người đâu, nhóc coi như có bài bản chút.”

Bạch Ngọc Đường chợt phát hiện tâm tình Triển Chiêu rõ ràng tốt lên rất nhiều... Cũng phải, trong lĩnh vực tâm lý học mà được Triệu Tước thừa nhận, chẳng khác nào đi đóng phim được nhận giải Oscar .

Thừa dịp Triển Chiêu tâm tình tốt, Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Tước, “Nguyễn Văn Cao với thay đổi nhân cách gì gì đó có quan hệ sao?” .

Triệu Tước nhú mày, hướng hai người ngoắc ngoắc ngón tay, “Đến đây.” .

Hai người liền cùng ông ta đi ra ban công .

Triệu Tước dựa vào lan can nhìn quanh, cuối cùng chỉ vào một người đàn ông đang ngồi trên ghế dài đọc sách, ý bảo Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn theo, “Gã đó chính là Nguyễn Văn Cao.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều đứng ở xa quan sát gã một chút

Triển Chiêu nhú mày .

Nguyễn Văn Cao này da ngăm đen vóc dáng thấp bé, tóc xám trắng, bởi vì cúi đầu, thấy không rõ ngũ quan, chỉ cảm thấy gã vô cùng gầy yếu, lạnh lùng nghiêm nghị... lại rất minh mẫn! .

Trên người một bệnh nhân tâm thần lâu năm sinh hoạt trong trại an dưỡng, hẳn là có thể tìm được rất nhiều tâm tình cùng tính cách đặc biệt, thế nhưng rất khó tìm được sự minh mẫn cùng bình tĩnh, nhưng Nguyễn Văn Cao này lại có, một điểm cũng không giống với mắc bệnh tâm thần .

Triệu Tước lấy ra một tập tài liệu dày, “Người này là một trong những bệnh nhân trọng điểm ta đang nghiên cứu, hai đứa đã đến để điều tra, vậy bối cảnh của gã hẳn là nắm rõ hơn ta.” .

Bạch Ngọc Đường tuy không phải chuyên gia tâm lý học, nhưng năng lực nhìn người cũng không tồi, anh dựa vào lan can tỉ mỉ quan sát người kia, một lúc lâu thì mở miệng, “Tôi thấy gã không giống đàn ông ...” .

Lời vừa nói ra, Triển Chiêu cùng Triệu Tước đều giật mình .

Triển Chiêu vội chạy tới, đưa tay hươ a hươ trước mắt Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường a, đừng vì một tên không nên để râu mà mất lòng tin với những người đàn ông để râu khác nha!” .

Triệu Tước nhin không được quay sang Triển Chiêu hướng bàn chân nhỏ đạp xuống một cước. .

Triển Chiêu xoa chân trừng ông ta .

Triệu Tước lại quay qua thở dài, liếc Ngọc Đường, “Đám họ Bạch mấy người, sao giác quan thứ sáu mạnh dã man vậy.”

Lúc này lại đến phiên Triển Chiêu buồn bực, anh cầm lấy tư liệu lật xem một chút, rồi nhìn Triệu Tước, “Chú sau khi nghiên cứu, cảm thấy trong cơ thể Nguyễn Văn Cao có một nhân cách nữ sao?” .

“Gã không bị phân liệt đơn giản như vậy!” Triệu Tước khê khoát khoát tay, “Người này rất kỳ quái, trước hết ta mới chỉ có thể xác định rằng gã không có tổn thương về tinh thần nào, cũng không mắc bệnh tâm lý.” .

“Nhân cách phân liệt không phải sao?” Bạch Ngọc Đường nghi hoặc. .

“Thay đổi nhân cách cũng chỉ là một giả thuyết mà thôi.” Triệu Tước trầm giọng nói, “Ta còn đang tiến hành quan sát gã, mà gã hình như cũng cảm nhận, nên rất đề phòng ta, điều tra của ta không thể tiến hành sâu hơn.” .

Triển Chiêu nhú mày, nhìn chằm chằm vào người nọ một lúc lâu, “Tôi không thấy gã có hành vi đặc thù của việc nữ tính hóa a, chú quan sát bao lâu để kết luận ra thế?” .

“Gần nửa năm đó.” Triệu Tước vỗ vỗ vai Triển Chiêu, “Ta cũng lâu như vậy mới nhìn ra chút đầu mối nha, mà tiểu lão hồ nhà nhóc giác quan thứ sáu còn nhạy hơn cún nữa.” .

Bạch Ngọc Đường ánh mắt xẹt qua, Triệu Tước lập tức trốn phía sau Triển Chiêu, “Dữ thế!” .

Triển Chiêu ánh mắt ghét bỏ trừng sang, sau đó khó hiểu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Sao cậu lại thấy gã không giống đàn ông?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Làm thí nghiệm cho cậu xem nhá?” .

Triển Chiêu cùng Triệu Tước nhìn nhau .

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại ra, gọi cho Mã Hán, “Mã Hán, cậu tới khoảng sân ở sườn đông toà nhà cao tầng, lên lầu ba mươi, dùng mắt thường nhìn về hướng mười giờ xuống khoảng sân đó.” .

Mã Hán chẳng hiểu gì cả, nhưng vẫn cùng Triệu Hổ chạy tới chỗ Bạch Ngọc Đường chỉ .

“Oa...” Triệu Hổ ghé vào cửa sổ nhìn xuống thì có chút váng đầu, “Cái gì sân a, phía dưới toàn kiến là kiến!”

Mã Hán dù sao cũng xuất thân là tay súng bắn tỉa, thị lực vô cùng tốt, thấy Bạch Ngọc Đường kêu mình nhìn cái sân kia, liền gọi cho Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng, anh muốn tôi nhìn cái gì?” .

“Một người ngồi trong sân, trên cái ghế dài, cậu nhìn xem là nam hay nữ.” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Mã Hán nhìn thoáng qua, trả lời, “Nữ.” .

Ở bên này, nghe xong cuộc đối thoại Triển Chiêu cùng Triệu Tước đều chau mày —— dường như đang suy nghĩ. .

“Như thế nào, miêu tả cụ thể một chút.” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp. .

“Rõ ...” .

Bởi vì khoảng cách thực sự quá xa, người chỉ có một đường viền cùng vài đường nét, gần như chỉ còn là một điểm đen. .

Triệu Hổ con mắt đã nhúu thành một đường, “Này sao có thể thấy a? Độ khó rất cao đó?” .

Mã Hán miêu tả cho Bạch Ngọc Đường một chút, “Nữ, rất gầy, có phải đang đọc sách không? Hình như còn rất trẻ?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cậu mang theo ống nhòm không?” .

“Có.” .

“Lấy ra nhìn lần nữa, rồi miêu tả lại cho tôi.” .

“Được.” Mã Hán lấy ống nhòm ra nhìn xong, ngây ngẩn cả người... .

Triệu Hổ chợt thấy anh gần như đã đứng hình, trên tay cầm điện thoại di động không hề nhúc nhích, y hết bị điểm huyết, miệng lại càng ngày càng há to, đối với Mã Hán nổi tiếng mặt than thì đây thật sự là kỳ cảnh hiếm có. Triệu Hổ vội lấy điện thoại ra chụp lại làm kỷ niệm.

“Mã Hán?” Triển Chiêu nhắc nhở Mã Hán qua điện thoại, “Lại miêu tả người kia một chút.” .

“Ách...” Mã Hán hít sâu một hơi, lại cảm thấy rất uể oải, cảm giác như toàn bộ lòng tin đều tan vỡ, “Tại sao có thể như vậy?”

“Không phải vấn đề của cậu.” Bạch Ngọc Đường nói tiếp, “Miêu tả một chút.” .

“Là một người đàn ông, tóc xám trắng, vừa đen vừa gầy.” Mã Hán mở miệng miêu tả lần nữa, rồi khẽ lẩm bẩm, như khó cách nào tha thứ cho cảm giác của chính mình, “Sao mình lại nhìn thành nữ vậy trời ...” .

Nói xong, anh buông ống nhòm dùng mắt thường nhìn xuống, hai mắt càng mở lớn thêm —— mắt thường nhìn đúng là nữ a. .

Triệu Hổ ở một bên thúc thúc hông Mã Hán, “Tiểu Mã ca, không nên vương mắc thế, nhất định là anh cầm ống nhòm sai cách thôi.”

“Được rồi, hai người đã hoàn thành nhiệm vụ, tiếp tục đi thăm dò Kim Lương.” Bạch Ngọc Đường rất không có trách nhiệm cúp điện thoại mất tiêu.

Mã Hán bỗng nhiên ngừng đầu xoay người đi, “Tôi phải đi kiểm tra mắt.” .

Triệu Hồ lúc lắc đầu bám theo, còn mở miệng trêu chọc, “Tiểu Mã ca, anh xem em giống nam hay giống nữ? Nếu là nữ thì có xinh không a?”

... .

“Vì sao lại như vậy?” Triển Chiêu và Triệu Tước cùng nhau hỏi Bạch Ngọc Đường, khó có được thứ mà cả hai sinh vật IQ cao ngất như bọn họ không thể lý giải .

“Cái này gọi là phân biệt sơ bộ.” Bạch Ngọc Đường nói, “Tôi và Mã Hán đã tiếp thu qua huấn luyện vô cùng nghiêm khắc, việc phân rõ được thuộc tính của vật thể đối với tay súng bắn tỉa và phi công là vô cùng quan trọng, ví dụ như Mã Hán phải liếc mắt liền nhận ra đang di động là người hay vật, có đúng là mục tiêu ngắm bắn hay không, tôi thì phải nhận rõ thứ đang lao rất nhanh đến là chim hay là máy bay khác.” .

Triển Chiêu cùng Triệu Tước chớp mắt, “Tiếp tục.” .

“Khi cự ly quá xa, phán đoán của con người có thể xảy ra sai sót, trong không trung, một con chim gần cậu một chút với một cái máy bay cách xa cậu một chút hầu như không thể phân biệt, chỉ có thể dựa vào cảm giác sơ bộ đầu tiên, radar cùng bộ phận điều khiển từ mặt đất không thể bảo vệ cậu mãi được, có tình huống đột ngột phát sinh phải nhờ vào cảm giác, có thể nói đó là một loại kinh nghiệm.” .

Triển Chiêu cùng Triệu Tước nhìn nhau —— vượt qua phạm vi tâm lý học mất rồi .

“Khi dưỡng thành thói quen rồi, sẽ từ thuộc tính cơ bản nhất để tiến tới phân biệt một thứ gì đó.” Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Ví như Nguyễn Văn Cao kia, điểm nhìn của mỗi người khi quan sát gì đó là không giống nhau, người bình thường đầu tiên sẽ chú ý tới mái tóc xám trắng, vóc người thấp bé, làn da rám nắng ... của gã. Tôi và Mã Hán đầu tiên nhìn lại là phán đoán xem gã là nam hay nữ? Có tính uy hiếp hay không?” .

“Tính uy hiếp?” Triển Chiêu hiếu kỳ, “Vậy theo cậu quan sát, gã có tính uy hiếp không a?” .

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, trầm mặc trong chốc lát, “Cực độ nguy hiểm.” .

... .

“Nè, Meo Meo .” .

Triệu Tước đột nhiên hứng thú tựa vào vai Triển Chiêu, duỗi tay chọc a chọc lưng anh, “Hai nhóc rốt cuộc đang tra án gì a? Rất thú vị đó.” .

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, rồi hỏi, “Chú thấy, thay đổi nhân cách với bị ma ám, có gì khác nhau?” .

Triệu Tước ngẩn người, lập tức cười đến thoải mái, “Quả nhiên là có án thú vị a, ta cũng muốn tham gia!”

“Đi a, cạo đồng râu này đi!” .

Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào cằm của ông ta, vẫn rất muốn kéo ông ta đi đâu đó cạo phég đi, các thứ râu ria này thật không vừa mắt! .

“Không được.” Triệu Tước bưng cằm đắc ý, “Gần đây lưu hành man look nha!”

Triển Chiêu bĩu môi, “Sao chú không đi cạo trọc đầu luôn đi!” .

Triệu Tước ôm râu cười hỏi, “Tiểu quý, nhóc đổ kị a?” .

Triển Chiêu khé miệng giật giật, “Chú làm như râu là ngực không bằng, đàn ông ai chả có, đổ kị cái quái gì.” .

Bạch Ngọc Đường rất muốn nhắc nhở hai người rằng còn có chính sự phải làm, nhưng hai người nọ vẫn cố gân cổ lên cãi nhau, bất lực lướt qua bọn họ, đường nhìn của Bạch Ngọc Đường bị Nguyễn Văn Cao đang ở dưới sân hấp dẫn ... Lúc này, gã ta đã chậm rãi buông sách xuống, từ từ đứng lên.

443. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 19

Chương 19 : Chạy trốn

Nguyễn Văn Cao ngẩng đầu, nhìn về phía ban công Bạch Ngọc Đường bọn họ đang đứng, có lẽ bởi vì ánh mặt trời khá chói mắt, bởi vậy gã giờ quyển sách đang cầm trên tay lên che đi khuôn mặt .

Nương theo ánh nắng, Triển Chiêu thấy được quyển sách đó, là một phiên bản tiếng Anh của Kafka .

Triển Chiêu hơi nhướn mày .

Triệu Tước nhỏ giọng nói, “Gã hôm qua đọc Harry Potter, hôm nay thì đọc Kafka, ta nhớ hôm nọ gã có đọc sách của Haruki Murakami, hôm trước nữa lại đọc Doraemon.” .

Triển Chiêu nghe xong, trầm mặc không nói, hơi híp mắt nhìn Nguyễn Văn Cao dưới ánh nắng chói lòà, nên nói thế nào nhỉ, không biết có phải do Bạch Ngọc Đường vừa nói ra không mà anh thấy tư thế gã cầm sách che mặt thế này dĩ nhiên lại có phần “thực nữ”, tao nhả mà lịch sự, cùng vóc người vừa thấp bé vừa chắc chắn của gã thực sự đối nhau chan chất.

Bạch Ngọc Đường nhìn một hồi, cũng đột nhiên hỏi Triệu Tước, “Nơi này có chỗ nào để gã có thể vận động kịch liệt không?”

Triệu Tước nháy mắt mấy cái, “Cái gì mà vận động kịch liệt?” .

“Tập thể hình bơi lặn các loại á.” Bạch Ngọc Đường hỏi .

Triệu Tước khước miệng giật giật, “Sao có khả năng, cậu còn xem chỗ này là trại an dưỡng không a, bọn họ mỗi ngày có vận động mạnh nhất cũng chỉ là tản bộ thôi.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, thần sắc lộ ra một tia nghi hoặc. .

Triển Chiêu nhìn thấy liền hỏi, “Thế nào?” .

Bạch Ngọc Đường nhìn Nguyễn Văn Cao thu hồi sách, đang chuẩn bị quay trở về phòng, trả lời, “Gã bảo trì rất khá.”

Triển Chiêu chẳng hiểu gì cả .

“Vóc người như thế bình thường mỗi ngày đều phải rèn luyện, đồng thời tuân theo những nguyên tắc nhất định mới có thể có được, chiều dài cánh tay rõ ràng cùng thân thể không cân xứng, chỉ trên phát triển, có thể do gã quanh năm bám vịn trên thuyền mới thành vậy. Lại nhìn đến độ dày của ngực lưng vai, kỹ năng bơi lội hẳn là vô cùng tốt, nếu không phải mỗi ngày đều luyện tập, không thể nào duy trì tốt như vậy.” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, hỏi Triệu Tước, “Gã một ngày có bao nhiêu thời gian ở một mình, nằm ngoài phạm vi giám thị?”

“Buổi tối a.” Triệu Tước suy nghĩ một chút, “Đa phần ban ngày của gã đều là trị liệu, những lúc khác thì đọc sách, buổi tối ngủ, sinh hoạt rất có quy luật.” .

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, gọi điện cho Tương Bình, để cậu bí mật mang một bộ camera theo dõi qua .

Triển Chiêu hiếu kỳ, “Cậu muốn giám sát sinh hoạt buổi tối của Nguyễn Văn Cao?” .

“Tôi nghĩ gã mỗi buổi tối chỉ ít dành ra 3 tiếng để rèn luyện cơ thể.” Bạch Ngọc Đường đậm đậm cười, “Luyện cơ thể để bảo trì vóc người thì không có vấn đề, nhưng len lén làm thì rất kỳ quái. Hơn nữa vận động cường độ cao như vậy cũng quá a, thực sự thì chỉ có thủy thủ... hoặc hải tặc mới cần đến, người bình thường căn bản không cần.” .

“Khó trách ta thấy thân hình gã có chút dị dạng.” Triệu Tước vuốt vuốt vài sợi râu lún phún, “Nhưng bởi vì thoạt nhìn rất gầy, nên cũng không gây chú ý.” .

“Gầy có lẽ vì gã hạn chế ăn uống.” Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Tước, “Có thực đơn hàng ngày không?” .

Triệu Tước gọi y tá chuyên phụ trách chiếu cố sinh hoạt của Nguyễn Văn Cao tới, kêu cậu ta cầm bản ghi chép hoạt động cùng bữa ăn của Nguyễn Văn Cao đến. Bạch Ngọc Đường lật xem liếc một chút, nhíu mày, “Đây là thực đơn cho bộ đội đặc chủng.” .

Triệu Tước và Triển Chiêu kinh ngạc không ngớt .

“Gã đó chắc là xuất thân từ quân đội, nên mới nghiêm khắc với bản thân a?” Triển Chiêu chọc chọc Bạch Ngọc Đường, “Cậu bình thường cũng rất chú ý đến mấy cái đó mà, gì mà hạn chế a, rèn luyện a...” .

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Tôi muốn bắt trộm đương nhiên phải bảo trì cho tốt, gã lại không giống vậy.” .

Ba người đã đi xuống tới sảnh lớn dưới lầu, Triển Chiêu khắp nơi nhìn một chút, “Bệnh viện này trang hoàng không tồi a.”

“Đúng a, chủ nhân có tiền mà.” Triệu Tước tấm tắc hai tiếng. .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, nháy mắt hỏi, “Chủ là ai a?” .

Triệu Tước nhếch miệng cười đến đặc biệt hài lòng, râu khê run a run, Triển Chiêu tâm lại bắt đầu ngứa ngáy, ở đâu có dao cạo râu hủ trời?

Triệu Tước dẫn hai người đi qua hành lang sáng sủa, có vài y tá đi ngang qua, đều tửm tửm cười hô “Bác sĩ Triệu.”

Triệu Tước nghiêm trang phóng điện vèo vèo, đến mức mấy cô y tá nhỏ đều trở nên ngây ngất .

Triển Chiêu túm Bạch Ngọc Đường nháy nháy mắt mấy cái — cùng lão ta so xem ai phóng điện mạnh hơn đi! .

Bạch Ngọc Đường không nói gì lắc đầu — cách cả hai thể hệ rồi không nên gây hận thù .

Đi tới cuối hành lang, ở góc phải có một cánh cửa lớn, đẩy cửa đi vào, dĩ nhiên là một phòng đọc vô cùng sáng sủa rộng rãi, bên trong có rất nhiều giá sách. .

Đằng trước giá sách không phải bàn dài bày báo chí các loại thường thấy, mà là một chiếc sofa mềm mại, có vài người đang ngồi đọc sách, cũng có y tá đang ở trong phòng chờ.

Phòng đọc vô cùng an tĩnh. .

Sau khi Triệu Tước đi vào, hai tay đút túi đi về hướng giá sách, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng đi theo .

Ba người một đường tìm kiếm, nhưng không thấy bóng dáng Nguyễn Văn Cao đâu .

Triệu Tước nhức đầu, “Chẳng lẽ không tới đây?” .

Triển Chiêu lui ra sau vài bước, nhìn nhìn chiếc xe đựng sách vừa được trả mà một y tá đang đẩy đi sắp vào giá. Trên xe có quyển Kafka vừa rồi .

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường .

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nhanh chân chạy khắp nơi, nhưng toàn bộ phòng đọc căn bản không hề có bóng dáng của Nguyễn Văn Cao. Song song đó, Bạch Ngọc Đường phát hiện một chi tiết — một cánh cửa sổ trên mái phía cuối căn phòng đã được mở ra — vị trí cánh cửa rất cao, kích thước vừa đẹp để một người có thể chui ra chui vào.

Bạch Ngọc Đường cấp tốc nhìn lên bốn phía nóc nhà, phát hiện trên cửa có cameras, hẳn là có thể quay đến vị trí chiếc cửa sổ.

Triệu Tước cấp tốc đi tới ấn chuông báo động, cầm lấy bộ đàm, “Đóng cửa lớn lại, có bệnh nhân nguy hiểm rời khỏi phạm vi giám thị.”

Theo tiếng chuông vang lên, nhân viên bảo an trong bệnh viện bắt đầu bài tra, ở cửa có bảo vệ trấn thủ, bệnh nhân đang tản bộ bên ngoài đều được đưa vào trong. .

Nhưng qua nửa giờ lục soát, vẫn không thể tìm được Nguyễn Văn Cao .

Ở cửa, Tương Bình cầm máy móc chạy tới ngõ ngách bị chặn lại bên ngoài, sau khi được thả vào trong, việc đầu tiên làm là đi kiểm tra thiết bị theo dõi.

Mấy nhân viên bảo an phụ trách theo dõi camera cũng rất bất đắc dĩ, bọn họ tuy rằng có xem, nhưng phạm vi quá rộng, căn bản xem không kịp, cũng chẳng rõ có ai đào tẩu hay không .

Tương Bình dựa theo thời gian Bạch Ngọc Đường bọn họ suy tính để xác định phạm vi kiểm tra, tỉ mỉ tua lại hình .

Nguyễn Văn Cao quả thật có xuất hiện trong phòng đọc, gã đặt sách xuống, thông thả đi về phía đằng sau mấy kệ sách, động tác nhìn có vẻ hiền lành lại chậm chạp. Gã lảng lạng đi tới phía sau, không hề khiến bất cứ ai hoài nghi, dù sao thì ngày nào gã chẳng đi như vậy.

Thế nhưng ngay khi gã biến mất đằng sau giá sách khoảng ba mươi giây thì Bạch Ngọc Đường đột nhiên hô, “Giảm tốc độ.”

Tương Bình thao tác làm tốc độ trình chiếu chậm lại .

Mọi người liền thấy một bóng đen, trông y chang một con khỉ, rất nhanh lên đến cửa sổ phía trên mái nhà, chui ra khỏi đó rồi biến mất .

“Oa...” Triệu Tước nhìn không được tán thán, “Động tác thật chuyên nghiệp a!” .

Bạch Ngọc Đường lệnh Tương Bình, “Chiếu lại bằng tốc độ bình thường.” .

Tương Bình điều chỉnh lại tốc độ chiếu rồi ấn cho đoạn phim chạy, mọi người rốt cuộc đã hiểu vì sao không ai phát hiện ra, bởi vì tốc độ Nguyễn Văn Cao thoát ra khỏi cửa sổ thực sự quá nhanh, gần như trong nháy mắt đã biến mất, cái này căn bản không phải thứ người thường có thể làm được .

Triển Chiêu sờ sờ cằm, xem ra Bạch Ngọc Đường nói không sai, Nguyễn Văn Cao đúng là có kiên trì vận động, rèn luyện khí lực, nên thân thủ rất miễn tiện.

“Không phải mỗi ngày đều luyện tập là để đào tẩu chứ?” Triệu Tước gác tay lên vai Triển Chiêu, cau mày tấm tắc hai tiếng, “Cũng không đúng a, sớm không trốn muộn không trốn, lại nhằm đúng ngày hôm nay, lại ngay lúc thấy được hai đứa. Chẳng lẽ gã có ý định tránh né hai đứa a?”

Mọi người lại hỏi thăm những y tá phụ trách quản lý phòng đọc, các cô đều nói Nguyễn Văn Cao hôm nay đến sớm, bình thường đều phải chạng vạng mới tới đây.

Hỏi xem Nguyễn Văn Cao có nói gì không, thì một y tá nhớ là khi đi lướt qua thì có nghe gã lẩm bẩm gì đó, nhưng cụ thể là gì thì không rõ, không để ý .

Dù sao cũng là một bệnh nhân tâm thần cực độ nguy hiểm, Bạch Ngọc Đường phát lệnh tìm kiếm Nguyễn Văn Cao toàn thành, Triển Chiêu thì vào phòng của Nguyễn Văn Cao tìm kiếm đầu mối. .

... .

“Tiểu Mã ca.” .

Trong một bệnh viện nào đó của thành phố S, Mã Hán cầm giấy kiểm tra đi xuống thang máy, cau mày. .

Triệu Hổ chạy lại, “Thế nào a?” .

“Mất rất khỏe.” Mã Hán đưa giấy cho cậu ta nhìn .

“Sau đó?” Triệu Hổ theo Mã Hán ra khỏi cửa bệnh viện, chợt thấy anh đột ngột dừng lại, liền hỏi, “Không về à?”

Mã Hán đứng bất động tại chỗ, như là đang chờ ra. .

“Không phải anh muốn đi tra thêm chút đầu mối sao?” Triệu Hổ chọc chọc anh, “Đi, qua chỗ Kim Lương tìm Trương Long bọn họ.”

Mã Hán đột nhiên hỏi Triệu Hổ, “Ngày trước cậu có nói với tôi, biểu tượng giống một cái cánh, xe đó gọi là gì?”

Triệu Hổ nháy mắt mấy cái, “Aston Martin?” .

“Ừ.” Mã Hán gật đầu, “Lâm Nhược cũng có một chiếc đúng không?” .

“Đúng vậy, màu bạc.” Triệu Hổ gật đầu. .

“Có phải chiếc đó không?” Mã Hán đột nhiên đưa tay chỉ một chiếc xe đậu trong một hẻm nhỏ tương đối kín đáo ở phía xa. Biển số xe đã bị khuất một nửa, Triệu Hổ nhìn thấy chạy đi, rồi vui vẻ chạy về báo cáo, “Đúng là nó a!” .

Hai người nhìn nhau, Mã Hán nhú mày, “Lâm Nhược đang trong bệnh viện sao?” .

“Không phải đâu.” Triệu Hổ ôm cánh tay nhìn một chút, “Đây là bệnh viện công, con nhà giàu đến làm gì a? Hay là xe gặp tai nạn? Không đúng a, trông còn tốt lắm, bóng loáng đến chói mắt.” .

Mã Hán nhú mày, “Lái một chiếc xe như vậy rất dễ gây chú ý đúng không?” .

“Chắc ... Lâm Nhược bình thường không phải rất khiêm tốn sao, chiếc xe này lúc trước một mực đậu ở trong ga ra, nếu không phải ngày đó kiểm tra hệ thống an ninh nhà anh ta thì chắc cũng chẳng biết là có nó.” Triệu Hổ nói, rồi lấy điện thoại ra, “Có một biện pháp giải quyết!” .

Mã Hán khó hiểu nhìn cậu ta .

Chỉ thấy Triệu Hổ lục tìm số của Lâm Nhược, ấn gọi đi, sau đó bịt mũi, “A lô? Xin hỏi là chủ của chiếc LR phải không? Có người báo xe của anh đậu trước cổng bệnh viện cản trở xe cứu thương, mong anh mau chóng đem xe đi chỗ khác.” .

Nói xong, Triệu Hổ cúp điện thoại, vươn hai ngón tay về phía Mã Hán —— đối phó!

... .

Hai người nấp vào một chỗ kín đáo, chờ đợi .

Quả nhiên, một hồi sau, từ hướng cửa lớn của bệnh viện, Lâm Nhược một thân áo sơ mi quần jean vội vội vàng vàng chạy đến. Vừa ra cửa thì nhìn về phía chiếc xe của mình, lại nhìn nhìn con đường vắng hoe, vò đầu có chút khó hiểu, xe cứu thương ở đâu ra?

Đang nghi hoặc, anh ta nhận được một cuộc điện thoại, nói vài câu, rồi lên xe rời khỏi .

Triệu Hổ vỗ vỗ Mã Hán, “Có muốn đi theo không?” .

“Đi theo làm gì?” Mã Hán kéo người lại, “Xe anh ta nổi bật thế, tùy tiện hỏi thăm cũng ra được tung tích, thẳng cha này hành vi khác thường, mình gọi điện hỏi tiến sĩ Triển đã.” .

Triệu Hổ gật đầu, “Ý kiến hay.” .

... .

Triển Chiêu quan sát phòng của Nguyễn Văn Cao xong thì trong lòng tràn đầy nghi hoặc, mới vừa quay về phòng đọc thì nhận được điện thoại của Mã Hán, sau khi nghe xong trầm ngâm nửa ngày rồi mở miệng, “Cậu đi khám mắt thật à?” .

Mã Hán nhìn trời, Triệu Hổ ở phía sau nhin cười .

“Hai cậu vào trong hỏi xem Lâm Nhược đi thăm ai.” Triển Chiêu nói, “Anh ta đã tới đó, khẳng định là có mục đích.”

Mã Hán gật đầu, cúp máy, cùng Triệu Hổ đi ngược vào trong bệnh viện. .

Bạch Ngọc Đường ở một hướng khác cúp điện thoại, đi tới nói với Triển Chiêu và Triệu Tước, “Các lối ra, đường đi ở xung quanh đều đang tìm, không thấy tung tích Nguyễn Văn Cao đâu, gã mặc đồ bệnh nhân hẳn sẽ không hành động thuận lợi đến vậy, tôi vừa gọi cho đội cảnh khuyến.” .

Đang nói chuyện, chợt thấy ngoài cửa có người thò đầu vào đảo mắt nhìn quanh. .

Triệu Tước liếc mắt thấy, thì nhếch miệng cười, “Trì Trì!” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn lại, thì thấy Bạch Trì lưng đeo ba lô tay ôm một tập văn kiện .

Bạch Trì hiển nhiên thấy Triệu Tước để râu cũng kinh ngạc không ngớt, há to miệng chạy vào tham quan. .

Triệu Tước đưa tay vò vò đầu cậu, “Ai nha, nhóc cũng không dễ dàng a, nhiều năm như vậy chưa từng thấy nhóc cao hơn hay người lớn hơn gì cả.”

Triệu Tước vừa mở miệng, một mũi tên chuẩn xác bắn trúng nổi lông của Bạch Trì, quả nhiên, Tiểu Bạch Trì đã bắt đầu mếu máo.

Triệu Tước chọc ghẹo Bạch Trì xong, lại quay sang chọc ghẹo Bạch Ngọc Đường đang vội vã liên lạc với các khu để hợp tác tìm Nguyễn Văn Cao.

Triển Chiêu đưa tay khoác lên vai Bạch Trì, “Trì Trì, đừng để ý đến lão, lát nữa chúng ta liên thủ tìm cách cạo sạch râu của lão!”

Bạch Trì ngẩng mặt, “Cạo râu á?” .

“Trì Trì, em tới đây là gì?” Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại rồi tiện tay đẩy Triệu Tước ra, đi tới hỏi Bạch Trì.

“Nga.” Bạch Trì nói, “Hoá ra Kim lương kia, mỗi lần làm việc đều lưu lại một ít tài liệu chi tiết, rất tiện để điều tra. Em vừa xem một chút, các anh đoán xem, một tháng trước ai đến gặp gã?” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, tò mò, “Ai?” .

“Lâm Nhược!” Bạch Trì lấy bản ghi chép trong bao công văn ra đưa cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xem, “Hai anh xem xem Lâm Nhược tìm gã để làm gì.” .

Triển Chiêu lật a lật bản ghi chép, nhú mồm, “Lâm Nhược tìm gã để đuổi ma sao?” .

Bạch Trì gật đầu. .

“Không giống tính cách của Lâm Nhược a.” Bạch Ngọc Đường nhú mồm, “Trước cũng không nghe anh ta nhắc tới chuyện này, anh ta đụng phải quỷ sao? Hay là trong nhà có chuyện kỳ quái?” .

“Mấy thằng cha này, cứ thần thần bí bí, hẳn đang giấu không ít sự tình.” Triển Chiêu cười nhạt một tiếng, đưa quyển sổ lại cho Bạch Trì.

“Đội trưởng.” .

Tương Bình từ ban công đi vào, “Đội cảnh khuyến tới rồi.” .

Một y tá cầm đồ dùng của Nguyễn Văn Cao cho đội cảnh khuyến, để cảnh viên dắt theo cảnh khuyến đi tìm tung tích của Nguyễn Văn Cao, cảnh khuyến ngửi mùi rồi một đường nghiêm túc tìm kiếm ... Nguyễn Văn Cao thực sự đã ra khỏi bệnh viện, nhưng chỉ đuổi theo được một lúc thì bởi vì trên đường người xe quá nhiều mùi vị hỗn tạp, cảnh khuyến không còn tìm được nữa.

“Cũng không phải biện pháp hay.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Cậu vừa ở trong phòng của Nguyễn Văn Cao có tìm ra đầu mối gì không?”

“Thật ra là có.” Triển Chiêu gật đầu, “Phát hiện ra gã cùng một người nào đó có quan hệ.”

“Ai?” Bạch Ngọc Đường tò mò .

“Không bằng cậu tự mình tới phòng gã xem?” Triển Chiêu mỉm cười, “Có khi cậu còn phát hiện ra nhiều hơn đây.”

444. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 25

Chương 25 : Ngọn nguồn của sự phẫn nộ

Hà Doanh hai tay nâng cằm, nhìn Tương Bình mở phần mềm ghép ảnh ra .

“Cái này?” .

“Không giống.” .

“Cái này?” .

“Ừm ...” .

“Cái này?” .

“Chắc ...” .

“Này, tiểu thư.” Tương Bình thử hình thử đến sáu bảy chục lượt, cuối cùng bất đắc dĩ nhìn Hà Doanh, “Cô đến tốt cùng có nhớ hay không a?” .

Hà Doanh vò đầu, “Tôi không biết... nhìn cái nào cũng thấy giống giống.” .

“Cô bị mù à?” Tương Bình nóng nảy, “Rõ ràng tám nào cũng khác nhau, giống chỗ nào hả? !” .

Hà Doanh nâng cằm lé mắt nhìn cậu ta, một lúc lâu, phun ra hai chữ, “Trạch nam!” .

Tương Bình khoe miệng giật giật, nhìn Hà Doanh một lúc lâu, mở miệng, “Thặng nữ.” .

... .

“Ai nha!” .

Phòng bệnh bên này đang nói về chiếc nhẫn Linh Hồn Xanh, chợt nghe thấy một trận âm ỉ ở phòng bên cạnh, sau đó thấy Tương Bình ôm đầu vọt vào, Hà Doanh giờ một cái gối đầu trên giường bệnh, đang chạy theo phía sau đập cậu .

Triệu Hổ vội chạy lại ngăn cản, “Oa... Cô nương bình tĩnh một chút a, đánh cảnh sát tội rất nặng đó, còn có a, cô em không phải vừa rồi còn mất máu quá nhiều sao, hồi máu nhanh vậy?” .

Hà Doanh tức giận đến mức thở gấp, chỉ vào Tương Bình, “Không tha cho anh.” .

Tương Bình trốn phía sau Bạch Ngọc Đường, cậu ta là kỹ thuật viên, đương nhiên không giống với những thành viên khác của SCI, trạch nam tiêu chuẩn không thể rèn luyện, cũng giống với Triển Chiêu Công Tôn đều thuộc về kiểu người động khẩu không động thủ. Nhưng mà, Công Tôn có cái lưỡi độc, then chốt còn có thể phi dao giải phẫu. Triển Chiêu không động khẩu thì thôi, hễ động một chút có thể đoạt mệnh người trong phạm vi vài trượng. Tương Bình thì tương đối thâm hiểm rồi, đưa cậu bàn phím để cậu xâm nhập lâu năm góc còn được, những thứ khác đều vô ích a .

Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi Tương Bình, “Sao cậu lại trêu chọc cô ấy?” .

Tương Bình bĩu môi, “Làm nửa ngày ngay cả một khuôn mặt cũng không xác định được.” .

Triển Chiêu hơi ngẩn người. .

Bạch Ngọc Đường nhìn Hà Doanh. .

Hà Doanh xiu xuống, nhúu mày, “Em không biết có phải bị đánh ngã bất tỉnh không, nghĩ mãi không ra hình dáng khuôn mặt nọ, rõ ràng trước đó em nhớ rất rõ ràng.” .

Triển Chiêu nghe xong khẽ sờ sờ cằm, quay đầu lại nhìn Triệu Tước. .

Triệu Tước như không để ý tựa lưng vào ghế sofa, ngón tay gầy gầy bó dạ lan hương màu lam ở trên bàn.

Triển Chiêu lại nhìn sang bó dạ lan hương, khẽ nhúu mày. .

Triệu Tước trên mặt xuất hiện một dáng tươi cười, khẽ hé miệng, cho Triển Chiêu một khẩu hình .

Triển Chiêu nhìn ra khẩu hình của ông ta, đó là hai chữ —— mèo ngoan. .

Triển Chiêu quay đầu lại, trong lòng nghĩ —— chẳng lẽ Triệu Tước đang muốn bắt chước mình? .

Chính lúc này, Bạch Ngọc Đường nhận được điện thoại của Bao Chứng .

“Cục trưởng Bao?” Bạch Ngọc Đường đi ra ngoài tiếp điện thoại, một lát sau, thấy anh bình tĩnh quay về.

Triển Chiêu rất quen thuộc với biểu tình này của Bạch Ngọc Đường, đây là biểu tình chứng tỏ cậu ấy vô cùng mất hứng cũng vô cùng bất đắc dĩ

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hỏi .

Bạch Ngọc Đường nói nhỏ vào tai Triển Chiêu, “Cục trưởng Bao gọi điện, nói em gái của Stephen tỉnh rồi, đã xác nhận là Nguyễn Văn Cao tập kích cô bé và quần gia, ông ấy hối thúc chúng ta kết án.” .

“Giục chúng ta kết án?” Triển Chiêu có chút buồn cười, “Sao lại giục?” .

Bạch Ngọc Đường hơi nhướn mày, “Có mấy gia tộc đều cùng cảnh sát cấp cao lui tới thân mật.” .

“Cục trưởng Bao sẽ không như thế.” Triển Chiêu nhíu mày .

“Ông ấy đúng là sẽ không như thế, nhưng hiện tại cũng không có lý do để không kết án.” Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, “Lẽ nào lại nói với gia đình người ta rằng kẻ tình nghi là một con quỷ?”

Triển Chiêu nhíu mày, đúng là nói không nên lời, có nói bọn nó cũng sẽ không tin. .

“Làm sao vậy?” Lâm Nhược hỏi .

“Ách...” Triển Chiêu nhìn Lâm Nhược một chút lại nhìn Hàn Vĩ trên giường một chút, rồi khẽ liếc Bạch Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường thở dài —— chuyện Nguyễn Văn Cao muốn tập kích Lâm Nhược có thể xem là chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, như vậy kết án gã là chuyện hợp tình hợp lý, còn bệnh nhân tâm thần tập kích Lâm Nhược vừa rồi, hoàn toàn có thể lấy lý do qua loa tặc trách để cho qua .

“Stephen bọn họ đang gấp cái gì chứ?” Triển Chiêu buồn bực, “Vì sao muốn vội vã kết án?” .

“Bởi vì ảnh hưởng không tốt đó.” .

Mọi người ngẩn người, quay đầu lại, thì thấy Hà Doanh đang đứng một bên nói thầm. .

“Cái gì ảnh hưởng cơ?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi. .

Hà Doanh trừng mắt nhìn, “Đừng nói là các anh cũng không hay đọc mấy tin tức bát quái chứ?” .

Mọi người hai mặt nhìn nhau. .

Tương Bình buồn bực, “Cái gì bát quái?” .

“Sao các người ai cũng không xem a.” Hà Doanh nhờ hai y tá khác đến phòng trực ôm hai chồng tạp chí lớn trở về, lật ra ọi người xem, thì thấy mấy bài viết trong đó còn ly kỳ hơn cả tiểu thuyết, viết về sự kiên “huyết án vườn hồng” nọ. .

“Huyết án vườn hồng?” Triển Chiêu nhíu mày, “Là vụ án xảy ra trong hoa viên nhà Stephen?” .

Bạch Ngọc Đường lật lướt qua, sau đó kinh ngạc vạn phần, “... Là ai viết? Cái gì mà gia tộc tình cừ, tin tức từ đâu mà có đây?”

“Thật sự là rất khả nghi a!” Triển Chiêu cũng gật đầu, “Dĩ nhiên còn biết Stephen trước đây từng có 6 người bạn gái, vì sao chúng ta không điều tra ra nha!” .

Hà Doanh nhìn trời, “Tạp chí lá cải đương nhiên là viết bậy a.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngẩn người, quay sang nhìn cô, “Viết bậy?” .

“Đúng vậy, nhưng bình thường ngoại trừ cảnh sát ra ai đọc cũng tin hết á, thỉnh thoảng cũng có cảnh sát tin nữa.” Hà Doanh cười hì hì, “Đợt báo này của ngày hôm nay còn chưa ra, lát tan tầm ra tiệm báo hỏi là có rồi đó.”

“Bài này lại không hề nhắc đến Emilia, xem ra chỉ là căn cứ trên một ít tin tức mặt ngoài rồi đoán ra, nhưng cũng viết đến mức quá chân thật đặc sắc rồi.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nhìn Triển Chiêu, “Tập chí này trang trí rất bắt mắt, tiêu đề giật kinh người, còn liên quan đến cừu phú, tiền tài bất nghĩa, làm giàu các loại, tương đối nhạy cảm.” .

Triển Chiêu ôm cánh tay, “Mọi người thích đọc những thứ này à, năm nay sao lại phổ biến cái kiểu suy diễn thể hệ thứ hai thì trái ngược với thể hệ thứ nhất thể nhĩ, viết thành dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, không ngừng vươn lên, nhả nhận hữu lễ, gia giáo thậm nghiêm này nọ?” .

Bạch Ngọc Đường buông tập chí xuống, “Được đấy, một lý do để anh ta muốn kết án thì phải kết án.” Nói rồi, nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cái cơ này khá ổn đấy!” .

“Ừm ...” Triển Chiêu vuốt cằm suy nghĩ .

Chợt nghe Triệu Tước phía sau chậm rì rì phun một câu, “Nguyễn Văn Cao cũng chỉ là một con thỏ trong lồng sắt, nhóc muốn gã nói cái gì mà chẳng được, bảo gã một ngụm cần chết chủ mưu phía sau không phải là ổn sao.” .

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn ông ta .

Bạch Ngọc Đường nhướn mày —— chủ ý không tồi .

Triển Chiêu hí mắt liếc Triệu Tước —— bâng mông tà đạo. .

Triệu Tước cười hì hì tiếp tục sờ a sờ dạ lan hương. .

Triển Chiêu khoe miệng giật giật, thật muốn đập cho lão hai cước, hướng về cái cảm có râu của lâu đập xuống là hay nhất! .

“Đúng rồi.” Triển Chiêu hỏi Lâm Nhượng, “Nếu Hàn Vĩ đã tỉnh, anh không cần phải tiếp tục tiến hành kế hoạch hạ thủy Emilia phải không?”.

Lâm Nhượng nghe xong, lộ vẻ bất đắc dĩ, “Tôi chưa từng có kế hoạch gì gọi là cho Emilia rời bến a, là Stephen bọn họ...”

“Anh không có cách nào làm kế hoạch đó biến mất sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Chiếc thuyền đó mà rời bến trên 50% sẽ xảy ra chuyện.”

“Trước tôi đã từng nói vấn đề này với Stephen, nhưng lần này đầu tư quá lớn, nếu thủ tiêu sợ rằng sẽ tổn thất rất nặng, cậu ấy không thể ăn nói với đám người đầu tư cũng như cổ đông. Mặt khác...” Lâm Nhượng dừng lại một chút, “Biết vì sao Stephen muốn hỏi mọi người nhanh kết án không?” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, trầm mặc một lát, trong lòng ngầm hiểu .

Triệu Hổ nghe một hồi vẫn chẳng hiểu gì, liền dùng tay huých huých Mã Hán, “Vì sao a?” .

Mã Hán thấp giọng nói, “Bọn họ muốn báo thù riêng.” .

“Nga...” Triệu Hổ đã hiểu ra, gật gù, “Đám công tử quý tộc đó nuốt không trôi mối hận này, nên muốn ra tay làm thịt hung thủ.”

“Bọn họ biết chuyện của anh cùng Hàn Vĩ không?” Triển Chiêu hỏi Lâm Nhượng. .

Lâm Nhượng nhìn Hàn Vĩ một chút, “Biết thì có biết...” .

“Tôi không quen theo chân bọn họ.” Hàn Vĩ thấy Lâm Nhượng có phần bối rối thì đỡ lời, “Bọn họ không quá thích tôi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trong lòng hiểu rõ —— quả nhiên không phải là người trong cùng một thế giới .

“Đúng rồi.” Hàn Vĩ đột nhiên hỏi Lâm Nhược, “Cậu với bọn họ mấy năm nay vẫn tốt chứ?” .

Lâm Nhược cười khở một tiếng, cũng không nói cho Hàn Vĩ biết dạo này liên tiếp phát sinh án mạng chết người, nói với cậu ấy mấy thứ đó làm gì a.

Về chuyện của “Emilia”, Lâm Nhược đã kể lại rất rõ ràng, đương nhiên, ngoại trừ Triển Chiêu và Triệu Tước ra, ai cũng cảm thấy đó là một cố sự kinh khủng .

Bạch Ngọc Đường muốn hỏi xem Triển Chiêu có phải đã phát hiện ra cái gì không, có điều còn chưa mở miệng thì từ cửa có âm thanh hỗn loạn truyền đến.

Mọi người đảo mắt nhìn ra, thì thấy mấy người mặc áo vest đen cao to đứng chắn ngoài cửa .

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày. .

Lúc này, một ông lão xuất hiện trước mắt mọi người .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhận ra, đó là quản gia nhà Lâm Nhược .

Quản gia sắc mặt tương đối ngưng trọng, “Thiếu gia.” .

Lâm Nhược vừa nhìn thấy lão liền biến thành mặt khổ qua, vò đầu. .

“Thiếu gia, lão gia đã biết chuyện cậu bị tập kích, cũng biết...” Vừa nói, quản gia vừa liếc sang Hàn Vĩ, sau đó nói, “Lão gia lệnh ngài nhanh chóng về nhà.” .

Lâm Nhược nhìn tư thế của đám người mặc áo đen đằng sau lão một chút, xem ra lão ba ở nhà đã ra lệnh, anh không chịu về liền trực tiếp trốn về.

Lâm Nhược đứng lên, lúc đi qua Bạch Ngọc Đường thì thấp giọng nói, “Trong khoảng thời gian này phiền cậu giúp tôi chiếu cố Hàn Vĩ, tôi có thể sẽ mất một thời gian không ra ngoài được.” .

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn người, gật đầu. .

Lâm Nhược quay đầu lại vỗ vỗ vai Hàn Vĩ, Hàn Vĩ dường như cũng hiểu rõ, gật đầu chào tạm biệt bạn mình.

Lâm Nhược theo quản gia đi về, chung quanh là vài vòng vệ sĩ, nhưng nhìn qua cũng thấy rất khí phái. .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau — thu được tin tức nhanh vậy sao? .

Đang buồn bực, Triển Chiêu chợt để ý thấy Triệu Tước đã từ sofa xáp đến bên giường Hàn Vĩ, tìm một cái ghế ngồi xuống, tò mò, “Lão ba cậu ta không thích cậu à?” .

Hàn Vĩ thở dài thấp giọng nói, “Bác trai không quá thích Lâm Nhược qua lại với tôi.” .

“Vì sao?” Triệu Tước hiếu kỳ. .

Triển Chiêu cảm thấy kỳ quái — Triệu Tước sao lại thích thú với mấy chuyện này? .

“Bác trai yêu cầu rất cao với tương lai của Lâm Nhược.” Hàn Vĩ thản nhiên nói, “Đối với những người không giúp được gì cho cậu ấy, ông cho rằng kết giao chỉ lãng phí thời gian.” .

“Chà.” Triệu Tước gật đầu, híp mắt, “Quả nhiên muốn thành công phải có giá trị quan.” .

“Mấy thứ đại loại như thành công, chỉ là tương đối mà thôi.” Hàn Vĩ hàm hàm hồ hồ lăm lăm một câu, rồi không nói thêm gì nữa, quay sang hỏi bác sĩ vừa đi vào về phương pháp phục kiện cùng vật lý trị liệu, hình như rất muốn nhanh chóng khôi phục thân thể. .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sắp xếp một chút, sau đó từ biệt Hàn Vĩ, để lại hai cảnh viên phụ trách an toàn, Hàn Vĩ cũng đã có người chăm sóc do Lâm Nhược an bài từ trước .

Mã Hán và Triệu Hổ đem tên bệnh nhân tập kích Lâm Nhược kia mang về cảnh cục, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường leo lên xe, Triệu Tước cũng chui vào ghế sau, tựa người vào lưng ghế yêu sách, “Ta đói bụng muốn chết, đi ăn a!” .

Bạch Ngọc Đường còn chưa mở miệng, Triển Chiêu đã hỏi anh, “Hàn Vĩ không có người nhà sao?” .

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Có vẻ không ai quan tâm đến sống chết của hần.” .

Triệu Tước khước miệng giật giật —— bị lơ đẹp rồi! .

“Ý của Hàn Vĩ là cha của Lâm Nhược vì bọn họ tầng lớp bất đồng mà phản cảm con trai cùng hần lui tới?”
Bạch Ngọc Đường lái xe, cau mày, “Cảm thấy không quá hợp lý.” .

“Sao lại không hợp lý?” Triển Chiêu hứng thú hỏi, “Giác quan thứ sáu của cậu lại nói gì hả?” .

Bạch Ngọc Đường cười cười, “Tôi thấy thái độ Lâm lão gia tử đối với quản gia, vệ sĩ và người giúp việc trong nhà đều vô cùng hiền lành, không giống kiểu người thực dụng như thế, hơn nữa dựa theo tính cách của Lâm Nhược mà suy ra, từ nhỏ cũng không giống kiểu được bồi dưỡng như một quý tộc mà lớn lên.”

“Này!” Triệu Tước trừng mắt, “Ta đói!” .

Triển Chiêu nâng cằm suy nghĩ một chút, liếc Ngọc Đường, “Stephen bọn họ sao có thể khẳng định hung thủ sẽ lên thuyền nhỉ?”

“Hiển nhiên bọn họ có đầu mối chúng ta không có, thậm chí cả Lâm Nhược cũng không có nốt, tôi vẫn cảm thấy đám người này có liên quan đến sự kiện năm đó.” Bạch Ngọc Đường đáp xong, Triệu Tước từ phía sau đột nhiên chồm lên che mắt anh lại, “Ta chết đói rồi !!!” .

... .

Phía sau Mã Hán và Triệu Hổ nhìn thấy cảnh xe của Bạch Ngọc Đường phía trước lượn thành một hình chữ S hoàn mỹ, nhướn mày —— đội trưởng đã lâu không lái xe vậy nha.

Triển Chiêu gạt Triệu Tước ra, Bạch Ngọc Đường mới ổn định cái xe lại, tránh cho hậu quả xe hủy người tiêu .

Triển Chiêu trừng mắt với Triệu Tước, “Đói chết lão đi!” .

Triệu Tước ôm cánh tay, “Tiểu tử thôi dám lơ ta, không nói cho biết Linh Hồn Xanh là cái gì!” .

... .

Triệu Hổ và Mã Hán giật mình nhìn xe của Bạch Ngọc Đường phía trước đột ngột dừng lại .

“Mẹ ơi!” Triệu Hổ hét một tiếng, Mã Hán vội đạp phanh xe, thiếu chút nữa tông vào đuôi xe nhà sếp rồi .

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Triệu Tước vừa dựa người lại vào ghế, “Chú biết Linh Hồn Xanh là cái gì? Chú biết lai lịch của cái nhần đó?”

Triệu Tước bĩu môi, xoa ót, “Ta muốn thứ gì đó ăn được.” .

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, quay qua Triển Chiêu. .

Triển Chiêu nhần nại hỏi, “Chú muốn ăn gì?” .

Triệu Tước cười tùm tùm nhìn anh, “Vây nhóc nhận sai trước cho ta nghe chút nào.” .

Triển Chiêu mí mắt giật giật, đưa tay vào túi quần, lấy điện thoại di động ra .

Triệu Tước nghiêng đầu tò mò, “Làm gì á? Gọi thức ăn nhanh sao? Ta không ăn đâu nha, ta muốn vô quán ngồi cơ.”

“Nga.” Triển Chiêu chậm rãi nói, “Hôm trước Bạch Diệp có cho tôi một dãy số, dặn nếu chú quấy rối, có thể ...” .

Triển Chiêu nói chưa dứt lời, Triệu Tước đã chồm lên đè điện thoại anh xuống, trừng mắt, “Thằng nhóc phản bội!” .

Triển Chiêu rút tay về, “Rõ ràng tôi với Bạch Diệp cùng một chiến tuyến ngay từ đầu, ai thêm cùng chú thông đồng làm bậy chứ!” Nói rồi, lại muốn ấn số gọi đi.

“Ta muốn ăn cơm hải sản, còn muốn ăn lưỡi vịt, còn muốn ăn kem sầu riêng, còn muốn bánh bao đậu ...”
Triệu Tước lui xuống, “Còn có, không được gọi điện cho tên ôn thần kia!”

Triển Chiêu tưởng tượng đến thứ khẩu vị hỗn tạp kia một chút, bĩu môi nói thầm, “Đau bụng chết lão đi!” .

Nhưng không có biện pháp a, Bạch Ngọc Đường đành kêu Triệu Hồ bọn họ áp tải người về trước, còn chính mình lái xe ... tới một nhà hàng buôn bán khá thuận lợi của Bạch Cẩm Đường .

Bạch Ngọc Đường đến đó đặt một gian phòng, cho Triệu Tước ăn thứ ông ta muốn .

Triển Chiêu thấy Triệu Tước được ăn tâm tình tốt hơn không ít, liền hỏi, “Chú biết Linh Hồn Xanh?” .

Triệu Tước một thìa cơm hải sản một thìa kem ly hàm hồ mở miệng, “Thứ trang sức đó, vô giá.” .

“Nói cách khác, chuyện năm đó Logan dùng chiếc nhẫn nợ lừa Emilia không phải là truyền thuyết, mà là có thật sao?” Triển Chiêu nhú mày.

“Ha ha.” Triệu Tước lại gặm một ngụm bánh bao đậu, “Nếu thực sự thứ trang sức đó có tồn tại, như vậy có thể giải thích, Emilia này không hề phần nợ ngay từ đầu, mà là có nguyên nhân khác.”

445. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 20

Chương 20 : Tỉnh lại

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đi tới phòng của Nguyễn Văn Cao .

Ở đây dù sao cũng là bệnh viện chứ không phải ngục giam, gian phòng cũng không quá mức đơn sơ, có một phòng ngủ, bên ngoài phòng ngủ có ban công, còn có một phòng tắm kết hợp với buồng vệ sinh. .

Bạch Ngọc Đường theo Triển Chiêu vào trong, cảm giác đầu tiên chính là gian phòng sáng sủa sạch sẽ, đồ vật này nợ đều dựa theo quy luật nhất định bài bố rất khá. Trước Bạch Ngọc Đường vẫn nghĩ Nguyễn Văn Cao từng ở trong quân đội, nên gian phòng hẳn là sẽ đậm chất quân nhân, nhưng khi vào nhìn thì hình như không phải. Tuy rằng rất chỉnh tề, nhưng chỉnh tề này không bao hàm tính kỷ luật trong đó, nhưng thật ra lại cảm nhận được một vị đạo khác lạ

“Như là phòng ngủ của kẻ có tiền á.” Triển Chiêu mở miệng. .

Bạch Ngọc Đường không quá rõ ràng, “Là sao a?” .

“Được người hầu thu thập.” Triển Chiêu trả lời. .

Bạch Ngọc Đường hơi nhướn mày, hình như đã hiểu, “Thì ra là thế.” .

“Gian phòng này ta rất ít vào.” Triệu Tước ôm cánh tay đi theo phía sau, khắp nơi nhìn quanh, “Nguyễn Văn Cao này đối với người khác phòng bị rất dữ dội, không hề thích ở cùng với ai.” .

Bạch Trì lật xem một quyển sổ ghi chép trên bàn, đều là ghi chép từ sách đã đọc, hoặc là một vài bức tranh .

“Nguyễn Văn Cao có thói quen vẽ tranh?” Triển Chiêu nhìn thoáng qua, hỏi Triệu Tước. .

“Ừ, hơn nữa tranh cũng khá đặc biệt.” Triệu Tước đối với hội họa có kiến giải rất độc đáo, “Thông thường muốn vẽ tranh, kiên trì vẽ đến khi đẹp lên kể ra cũng không khó, nhưng chỉ với vài nét bút đã có thể nhìn ra sự đặc biệt, vậy thì quá khủng bố rồi ... Xúc cảm đối với hội họa, cùng sự đặc biệt trong nét bút, cũng giống như giọng hát của con người, là được trời sinh, càng đặc biệt, càng là miếng cơm ông trời ban tặng.” .

“Anh ...” Bạch Trì lật vài tờ, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu. .

Triển Chiêu nhàn nhạt cười, anh đã xem qua rồi, khẽ gật đầu, “Đúng là rất đặc biệt.” .

Bạch Ngọc Đường chưa rõ lắm liền nhận lấy để xem, vừa thấy thì hai mắt mở to thêm không ít, biểu tình kinh ngạc tràn lên —— mỗi bức vẽ của Nguyễn Văn Cao đều có một khoanh tròn, nhìn giống như ... con dấu! .

Bạch Trì lật lướt qua vài tờ để Bạch Ngọc Đường xem .

Bạch Ngọc Đường khê cau mày — đây là bản phác thảo của mấy con dấu kia .

Một cái là vòng tròn có Emilia bên trong — ấn ký có trên người Đinh Nguyên, người đầu tiên bỏ mạng.

Một cái là vòng tròn có chữ “H” bên trong — đoạn đầu dài, ấn ký có trên người Trần Phi bỏ mạng vì chết đuối, trên lưng có dấu tay quỷ dị.

Một cái có hình hoa hồng bên trong — ấn ký có trên người tay golf thiên tài Ryan, chết trên đoạn đầu dài.

... .

Những con dấu Triển Chiêu bọn họ từng tìm ra trên người nạn nhân từ đầu vụ án tới giờ, đều xuất hiện trong bức vẽ của Nguyễn Văn Cao.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, những bản phác hoạ này, là do Nguyễn Văn Cao tự nghĩ ra? Hay là gã đã thấy qua rồi vẽ lại?

Triệu Tước thấy hai người như có chút bối rối thì cầm lấy bản vẽ lên nhìn thoáng qua, mỉm cười, “Những nét vẽ tràn ngập sức tưởng tượng cùng sự tìm tòi, cách đặt bút chứng tỏ không phải là vẽ mà là đang sáng tạo, đây chính là sản phẩm gốc của gã” .

Triển Chiêu vùng xung quanh lòng mày lại nhăn thêm vài phần, lẽ nào Nguyễn Văn Cao là hung thủ? Thế nhưng chỉ có phác thảo, con dấu thật ở đâu?

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Bạch Tri bắt đầu lục tung tìm kiếm, cũng không tìm được mấy con dấu .

Triển Chiêu cầm lấy một bản phác hoạ khác, đưa cho Bạch Ngọc Đường xem .

Bạch Ngọc Đường mở ra, lại càng thêm hoảng sợ, vốn tưởng rằng Nguyễn Văn Cao chỉ biết vẽ vài nét đơn giản, không nghĩ tới bản lĩnh của người này rất cao cường.

“Đây là cách vẽ đậm chất trường phái cổ điển Pháp tiêu chuẩn.” Triệu Tước nói, “Rembrandt, Raphael đều vẽ tranh theo thủ pháp này.”

Triển Chiêu nhìn ông ta, “Có phải phóng đại lên không a?” .

“Không phải gã vẽ tốt, mà là kỹ xảo thực sự quá cổ điển, đồng thời dùng đúng bút bằng than, thật khó nắm bắt a.” Triệu Tước mỉm cười. .

“Trọng điểm không phải là gã ta vẽ thế nào.” Bạch Ngọc Đường lên tiếng cắt ngang cảnh Triển Chiêu cùng Triệu Tước say sưa thảo luận kỹ thuật vẽ tranh của Nguyễn Văn Cao, sau đó chỉ chỉ vào một quyển sổ khác, chỉ thấy bên trong Nguyễn Văn Cao vẽ đầy một quyển toàn Lâm Nhượng .

Triệu Tước khê nhìn, “Ngoại trừ gã thâm mến cái cậu thanh niên này ra thì không nghĩ được lý do khác.” .

“Lâm Nhượng gã ta vẽ hình như trẻ hơn bây giờ một chút.” Triển Chiêu cũng nghi hoặc, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có cảm giác, người này là Lâm Nhượng lúc mười mấy tuổi, không giống với hình dạng hơn 20 tuổi bây giờ, có vẻ trẻ con đơn thuần hơn, hiện tại sao còn có thể có loại khí chất này, người đã trưởng thành rồi mà.” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Chẳng lẽ Nguyễn Văn Cao quen Lâm Nhượng từ rất sớm?”.

“Không thể nào a.” Triển Chiêu buồn cười, “Vài năm trước khi Lâm Nhượng còn đi học thì Nguyễn Văn Cao đã là hải tặc lừng lẫy, không có chút xúy tình tiết nào của một vở kịch cầu huyệt a?” .

Bạch Ngọc Đường nhíu mày .

“Thứ khiến ta không quá rõ ràng chính là bức họa này.” .

Triệu Tước cắt đứt thảo luận của Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, đưa tay chỉ chỉ một bức tranh trên tường, “Bức họa này là vật trang trí duy nhất trong phòng, nhưng nó cùng với những bức tranh chính tay Nguyễn Văn Cao vẽ có thẩm mỹ hoàn toàn bất đồng, cũng là thứ duy nhất gã mang theo khi đến đây.”

Triệu Tước nói xong, mọi người không hẹn cùng ngẩng đầu nhìn bức họa trên tường. .

Đây là một bức tranh vẽ một con thuyền trong đợt sóng dữ. .

Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy có chút quen mắt, suy nghĩ một chút, rồi khẽ vỗ Bạch Ngọc Đường, “Cậu còn nhớ lúc chúng ta đến nhà Lâm Nhược không, trong phòng anh ta có một bức hải đồ đi biển á?” .

Bạch Ngọc Đường cố nhớ lại, anh tuy không ghi nhiều về tranh ảnh, nhưng hiện tại nhìn kỹ lại, cảm thấy hai bức họa tuy rằng một lớn một nhỏ, nội dung sắc điệu cũng không giống, nhưng phong cách lại thập phần tương tự. .

“Tranh của Lâm Nhược ...” Bạch Ngọc Đường càng thêm buồn bực, “Nguyễn Văn Cao với Lâm Nhược tuổi tác kém rất xa, cảnh ngộ cũng không giống nhau, vì sao gã lại có tranh của Lâm Nhược?” .

Triển Chiêu đi tới trước bức tranh, đưa tay tháo nó xuống. .

Theo động tác của anh, có một tấm hình từ trong đó rớt ra. .

Bạch Trì ngồi xuống nhặt lên xem, thì nhận ra đó là ảnh chụp Lâm Nhược. .

“Cái này hình như mới chụp gần đây.” Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm ảnh chụp một lúc, “Lâm Nhược có phải đang ở trên con thuyền Emilia không?”

Triển Chiêu cũng nhìn kỹ, gật đầu, “Sáng nay chính là thời điểm thử nghiệm ...” .

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, đem tấm ảnh lật ngược lại ... Mọi người nhìn vào thì ngây ngẩn cả người. .

Chỉ thấy ở phía đối diện của tấm ảnh có một con dấu, ở bên trong chính là con thuyền Emilia. Cái này không giống với Emilia huyền thoại trên người Đinh Nguyên, đây là con dấu trên người Kim Lương, là Emilia do Stephen bọn họ vừa tạo ra. Nhưng cũng có chút khác biệt. Đó là Emilia trong con dấu trên người Kim Lương đang chìm nghỉm, còn con thuyền này vẫn nổi ngoài biển khơi

“Có lẽ tôi biết Lâm Nhược đi đâu rồi.” Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Mà Nguyễn Văn Cao kia ...”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Lâm Nhược đang gặp nguy hiểm.” Nói xong bước vội ra ngoài. .

Triệu Tước thấy ba người vội vàng vàng rời đi, cũng nhanh chân theo ra ngoài, ra vẻ rất hứng thú. .

... .

Một nơi khác, Triệu Hổ cùng Mã Hán đã vào trong bệnh viện, đang hỏi một y tá dưới lầu xem Lâm Nhược tới đây làm gì.

Y tá nọ thấy cảnh sát hỏi, đương nhiên phải trả lời, “Lâm tiên sinh đến thăm Hàn Vĩ.” .

“Hàn Vĩ?” Triệu Hổ buồn bực, sao lại chui đầu ra một người nữa vậy. .

“Hai người tìm Hàn Vĩ sao?” .

Lúc này, phía sau có người hỏi. .

Triệu Hổ và Mã Hán quay đầu lại, thì thấy một cô gái mặc áo blouse trắng đứng phía sau bọn họ. .

“A?” Nữ bác sĩ nọ đột nhiên nhìn Mã Hán, “Anh là anh trai của Hàn Hân đúng không?” .

Mã Hán cũng cảm thấy nữ bác sĩ này có chút quen mắt, thoáng cái đã nhớ ra, “Cô là bạn học của Hàn Hân?” .

“Đúng vậy, em là bác sĩ thực tập ở đây.” Nữ bác sĩ tự giới thiệu, “Em tên Hà Doanh.” .

Mã Hán gật đầu, anh có nhớ cô nương này, là một trong số bạn học cũ của Mã Hân.

Triệu Hổ nhìn anh một cái —cô nhóc này đáng tin không? .

Mã Hán suy nghĩ một chút, quay lại trao ánh mắt— cùng Hàn Hân quan hệ không tồi, hẳn là đáng tin đi. .

“A.” .

Hà Doanh đột nhiên phì cười. .

Triệu Hổ và Mã Hán nhìn cô .

Hà Doanh trề môi, “Con gái bây giờ thật không dễ sống a, mấy anh dễ nhìn toàn mắt đi mày lại với nhau.” .

Mã Hán nhìn trời, Triệu Hổ thì da mặt còn dày hơn tường thành đương nhiên không để bụng, còn chỉ chỉ Mã Hán, “Đúng a, mấy cô nương trong cảnh cực đều thích YY bọn anh.”

Mấy y tá bên cạnh nghe được đều bật cười, Mã Hán thật muốn một cước đạp bay cậu ta ra ngoài. Bất đắc dĩ nói sang chuyện khác, “Có thể nói qua tình huống của Hàn Vĩ không? Hắn cùng Lâm Nhược có quan hệ gì cô biết không?” .

“Biết.” Hà Doanh cười tùm tùm vầy vầy hai người, “Em biết một ít tình huống căn bản cùng một vài lời đồn đại, đi theo em, em đưa hai người đi gặp Hàn Vĩ.” .

Mã Hán cùng cô gái đi vào thang máy, thấy Triệu Hổ còn đang xem đồng hồ mấy vị y tá nọ chụp cảnh hai người họ đứng chung, không nói một lời, trực tiếp vươn tay túm cổ áo lôi đi .

Vào thang máy. .

Hà Doanh cười hỏi, “Hai anh cộng tác sao, cảm tình thật tốt a.” .

Mã Hán tiếp tục nhìn trời. .

Triệu Hổ cười ha hả, “Đều trách đội trưởng bọn anh thích ghép đôi a.” .

Hà Doanh xuất thần, “Kỳ thực Lâm Nhược cùng Hàn Vĩ cũng là đôi bạn tốt, chỉ là đáng tiếc...” .

“Đáng tiếc cái gì?” Mã Hán khó hiểu .

Hà Doanh có chút ngoài ý muốn, “Các anh không biết tin tức bát quái của Lâm Nhược sao?” .

Triệu Hổ cùng Mã Hán nhìn nhau —— biết để làm gì a? .

“Lâm Nhược cũng coi như một nhân vật phong vân.” Hà Doanh cười cười, “Đây là em nghe người ta nói kết hợp với đọc báo mà biết, Lâm Nhược vốn cùng Hàn Vĩ ở trong đội đua thuyền buồm, từ khi học đại học bắt đầu lập thành đội, tham gia rất nhiều cuộc đua trên thế giới, còn từng được giải quán quân.”

Mã Hán và Triệu Hổ có phần khó chống đỡ —— Lâm Nhược thể chất kiểu gì đây a? Tài giỏi đẹp trai giàu có còn chưa tính, sao còn muốn làm gì đều được thể chứ?

“Nhưng thật đáng tiếc đáng tiếc, Hàn Vĩ từ 6 năm trước gặp chuyện không may, thuyền của hắn và Lâm Nhược ở trên biển gặp phải một cơn lốc, hai người khi được cứu đều đã bất tỉnh nhân sự. Lâm Nhược được đưa vào bệnh viện tư tìm bác sĩ tốt nhất để trị liệu, thế nhưng Hàn Vĩ chỉ ở bệnh viện phổ thông, hơn nữa do chữa trị không kịp thời, Lâm Nhược đã khỏi hẳn, còn Hàn Vĩ lại lâm vào trạng thái thực vật, đã 6 năm rồi chưa có tỉnh lại.” .

Mã Hán và Triệu Hổ nhìn nhau —— chưa từng nghe Lâm Nhược nhắc qua .

“Gia cảnh Hàn Vĩ không tốt lắm, người nhà đều đã bỏ cuộc, nhưng Lâm Nhược vẫn trả tiền để hắn được tiếp tục nằm viện, hơn nữa mỗi tuần đều đến thăm.” Hà Doanh nói rồi lắc đầu cảm khái, “Hảo hữu ái a!” .

Thang máy đã tới tầng cao nhất, lúc cửa mở ra Mã Hán và Triệu Hổ mới phát hiện tuy rằng là bệnh viện công, nhưng chỗ này điều kiện vô cùng tốt.

“Không thua kém bệnh viện tư a.” Mã Hán nhìn quanh bốn phía. .

“Đúng vậy, viện trưởng là bạn của cha Lâm Nhược, bởi vậy đã đặc biệt dành riêng một tầng này cho Hàn Vĩ, ở đây thanh tĩnh, giá cả lại hợp lý.” Hà Doanh nói, “Tình hình của Hàn Vĩ rất ổn định, gần đây còn có dấu hiệu sống lại, bởi vậy Lâm Nhược cũng thường tới đây hơn trước.”

“Dấu hiệu sống lại?” Triệu Hổ hiếu kỳ, “Là hần có thể tỉnh lại sao? Người sống thực vật đến 6 năm còn có thể tỉnh lại, thật hiếm có a.”

“Đúng vậy, thế nhưng máu bầm trong đầu hần đã tan hần, các chức năng cũng dần tốt lên, hơn nữa gần đây não bộ hoạt động tương đối khoẻ mạnh.” Hà Doanh đưa hai người đến trước cửa một phòng bệnh .

Mở hé cánh cửa, hai người nhìn vào... Chỉ thấy trong phòng bệnh sạch sẽ ngăn nắp, có một thanh niên khoảng hai mươi tuổi đang nằm lẳng lẳng trên giường .

Triệu Hổ và Mã Hán quan sát sơ qua một chút, hần bề ngoài sáng sủa thanh tú, tuy rằng không anh tuấn loá mắt như Lâm Nhược, nhưng cũng rất dễ nhìn. Có lẽ do quanh năm nằm trong phòng kín, nên tương đối gầy gò, da dễ thì tái nhợt không có chút huyết sắc. .

Hần an tĩnh nằm đó, trên tủ đầu giường có một bó dạ lan hương màu xanh lam, bức tường cũng màu xanh nước biển ... Không hiểu sao gọi nên cảm giác trong phòng có một chút không khí của đại dương. Trên bức tường cạnh giường có treo hai bức ảnh. Một bức chụp Lâm Nhược và Hàn Vĩ cùng ngồi trên một chiếc thuyền cấp tốc xé gió vượt sóng băng băng trên biển. Bên cạnh là một bức chụp hai người mặc đồ thi đấu, khoác vai nhau, trên tay cầm huy chương chiến thắng. Trong ảnh hai người thoạt nhìn còn tương đối trẻ, có lẽ chưa đến hai mươi, một bộ dáng tươi cười thanh xuân thuần túy ...

Màu xanh vốn đã gọi nên không khí thương cảm, gian phòng này bố trí rất ấm áp, nhưng vẫn mang theo chút đau buồn nhàn nhạt .

Mã Hán và Triệu Hổ nhìn nhau, Lâm Nhược si mê Emilia như vậy, có khi nào có liên quan đến Hàn Vĩ không a? Hàn Vĩ cùng án kiện này, có quan hệ gì không? .

Đang nghĩ ngợi, điện thoại của Triệu Hổ vang lên, người gọi là Bạch Ngọc Đường. .

Sau khi nghe xong, Triệu Hổ vỗ Mã Hán, biểu tình vô cùng nghiêm túc, “Đi.” .

Mã Hán gật đầu, quay sang cảm tạ Hà Doanh rồi cùng Triệu Hổ vội vã rời đi .

Hà Doanh thấy hai người thoát cái đã không thấy đâu, nháy mắt mấy cái, “vút” một tiếng lấy điện thoại ra, “Hần! Anh cậu có bạn trai đúng không?”

“Phụt...” Mã Hân phun nguyên ngụm nước nho ra ngoài .

Công Tôn đang xem báo ngẩng lên liếc cô một cái, rồi tiếp tục cúi đầu đọc nốt .

“Thực sự không có a!” Hà Doanh mừng rỡ, “Vậy cậu giúp bọn tớ làm quen đi!” .

“Cậu tới chậm rồi!” Mã Hân bĩu môi, “Đã sớm bị người ta nhắm trúng.” .

“Là anh trai CP kia của anh ấy đúng không?” Hà Doanh ai oán. .

“Phụt ...” Mã Hân lại phun tiếp một ngụm nước nho .

Công Tôn đẩy đẩy gọng kính, lật sang trang khác. .

“Cũng là cây đã có chủ a!” Mã Hân cảnh cáo bạn, “Cậu đừng xằng bậy, hai bà đó đều là cạp mẹ! Động tới bạn trai của hai bà coi chừng bị mổ thịt đó.”

“A!” Hà Doanh quần quýt cọ tường, “Sao lại như vậy, đáng ghét, đàn ông tốt đều bị nhắm cả rồi, lão nương chẳng lẽ gả đi không nổi ...”

Đang làm nũng, đột nhiên nghe “lạch cạch” một tiếng. .

Hà Doanh sững sờ, vọt tới cửa phòng bệnh nhìn vào, thì thấy bó dạ lan hương chẳng biết từ lúc nào đã rơi xuống mặt đất, mà Hàn Vĩ nằm trên giường, đang chậm rãi chớp chớp mắt .

“Nha a!” Hà Doanh hoảng hốt kêu lên, rồi cố sức rung chuông. .

Mã Hân cả kinh, vội vàng cúp điện thoại, Công Tôn ngồi cách thật xa cũng nghe được từ ống nghe điện thoại truyền đến tiếng con gái hét chói tai, thì tò mò nhìn sang Mã Hân.

Mã Hân lắc đầu, “Cô nương này hận đến phát điên rồi...” Nói rồi, ngẩng đầu hỏi Công Tôn, “Minh chủ, có quen anh nào tốt không? Giới thiệu cho bạn em!” .

Công Tôn vuốt cằm nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Cặp song sinh đó chịu không? Mua một tặng một.” .

Mã Hân mặt nhăn thành hình bánh bao, “Ai mà thèm!” .

Công Tôn tiếc hận lắc đầu, “Một ngày nào đó phải quăng hai cái bóng đèn hạt nhân đó đi mới được.” .

“Bóng đèn hạt nhân?” Mã Hân tò mò, sao lại gọi thế a? .

Công Tôn đẩy đẩy gọng kính, một bộ dáng bất mãn, “Vĩnh viễn không tắt!” .

446. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 21

Chương 21 : Ba phút

Trời tối dần, mặt trời phía xa bắt đầu lặn, treo lơ lửng phía bờ biển, ánh sáng rực rỡ nhuộm đỏ cả mặt biển... Vì ảnh hưởng của bão, sóng biển gần đây không lúc nào bình yên .

Emilia bỏ neo ở gần cảng, trên thuyền vẫn còn phủ một lượng lớn vải bạt, có lẽ sơn trên các lan can còn chưa khô hẳn, hoặc là sợ gió to làm lộn xộn mọi thứ ... Nói chung, cái thân thuyền ma quái đã bị che khuất, ngăn trở ánh mắt tò mò của người dân.

Lâm Nhược lên trên, đứng ở trên boong thuyền, nhìn ánh mặt trời phía xa xa .

Biển rộng với anh mà nói, là một sự tồn tại đặc biệt, anh đã từng gặp qua đủ loại màu sắc hình dạng của biển, từ hơn 10 tuổi đã bắt đầu gắn bó với thuyền buồm, đã gặp qua không ít loại sóng gió, càng nguy hiểm, càng có lực hấp dẫn, đã từng vì sóng lớn mà mê muội, vì đường ngang xanh ngắt mệnh mông vô bờ mà mê hoặc, biển rộng chẳng bao giờ chiến thắng anh, cho đến lần gặp tai nạn trên biển kia .

Ngón tay Lâm Nhược khẽ lướt qua cằm mình, một ít hồi ức chợt xuất hiện. .

Chính mình khi đã quyết chí, vĩnh viễn chỉ biết tìm cách khống chế buồm làm sao chạy cho nhanh, Hàn Vĩ lúc ấy luôn trêu ghẹo, “Chậm một chút, vội vàng đi đâu thai sao?” .

Lâm Nhược khi ấy trẻ tuổi ngạo khí, tự tin đến mức gần như biến thành tự cao tự đại, “Sóng có to nữa cũng không làm gì được bốn thiếu gia.”

Hàn Vĩ cười, “Cậu kiếp này mệnh quá tốt, nên kiểm chế một chút sóng chậm rãi một chút, kiếp sau không đầu thai tốt được vậy đâu.”

Lời Hàn Vĩ nói, Lâm Nhược chưa từng để trong lòng

Hiện tại, Lâm Nhược vẫn chưa hề mất đi dũng khí chinh phục biển rộng, anh cũng chưa từng e ngại sóng lớn, chỉ là đang chống cự với số phận. Hoá ra mệnh tốt với mệnh không tốt khác biệt lớn như vậy, đều gặp nạn trên biển như nhau, anh đã tỉnh rất lâu rồi, còn Hàn Vĩ lại vĩnh viễn chưa chịu tỉnh.

“Rì rì ...” .

Điện thoại rung làm giật mình, Lâm Nhược lấy ra coi, là một tin nhắn, còn chưa kịp xem, thì nghe thấy tiếng bước chân... Hình như từ trên boong tàu truyền xuống .

Nhìn thời gian trên màn hình điện thoại một chút, Lâm Nhược nhú mày, quay về hướng cầu thang hô lên, “Sao muộn vậy, chờ cả nửa ngày.”

... .

Theo giọng nói của Lâm Nhược, tiếng bước chân đột nhiên biến mất, nhưng cũng không thấy người xuất hiện .

Lâm Nhược ngăn người, nhú mày nhìn về phía cầu thang, “Stephen?” .

“Đừng đùa.” Lâm Nhược có chút nhịn không được, vừa rồi anh nhận được điện thoại của Stephen gọi đến quán bar bình thường hay gặp có chuyện cần nói, thế nhưng vừa lái xe được nửa đường thì lại nhận được tin nhắn nói là thay đổi địa điểm, hãy đến boong thuyền Emilia .

Lâm Nhược cầm điện thoại, không đọc tin nhắn, mà trực tiếp ấn phím gọi cho Stephen .

Một lát sau, từ phía cầu thang vọng đến tiếng chuông .

Lâm Nhược nhìn trời, đưa điện thoại thả lại vào túi quần, “Này.” .

... .

Thế nhưng phía dưới boong tàu vẫn không hề có phản ứng, hơn nữa... tiếng chuông điện thoại bị ngắt ngang .

Lâm Nhược hơi ngẩn người, chợt cảm thấy... có chút không thích hợp. .

Anh lui một bước về phía sau, nhìn tình huống xung quanh một chút, nhưng vẫn chú ý phía cầu thang, sau đó lấy điện thoại ra, gọi đến quán bar Stephen hẹn gặp lúc này .

“A lô?” .

Bartender tiếp điện thoại, bên kia rất ồn .

Lâm Nhược hỏi, “Stephen có ở đó không?” .

“Lâm Nhược a?” Bartender ồn ào, “Bọn họ đều ở đây a, sao cậu còn chưa đến?” .

Lâm Nhược trong ngực lộp bộp một chút, trả lời một tiếng, “Lát nữa tôi mới tới được.” .

Nói xong, Lâm Nhược ngắt điện thoại, mở miệng, “Ai đấy?” .

Phía dưới boong tàu vẫn không có tiếng động. .

Lâm Nhược cẩn thận đi tới cửa cầu thang, thấy dưới đó không một bóng người, ngay trên bậc thang sắt trắng sáng có một chiếc điện thoại. Đó là của Stephen, Lâm Nhược nhú mào, lui về phía boong tàu, không dám mạo hiểm xuống dưới cũng không kiểm tra chiếc điện thoại .

Anh đang cân nhắc tình hình — trời càng ngày càng tối, bị tấn công trong đêm tối rất bất lợi với mình, thế nhưng muốn rời khỏi boong tàu chỉ có thể đi qua cầu thang kia, nơi đó lại có chút hạn chế tầm nhìn, xuống phía dưới rất dễ trở thành bia ngắm đạn .

Thò người nhìn ra ngoài một chút, đồng vãi bạt che mưa có thể mượn lực để nhảy xuống dưới, thế nhưng cự ly tương đối xa, dễ té bị thương, nhảy xuống biển lại càng không được, dưới nước nguy cơ càng nhiều, xuống đó rồi thân bất do kỷ a. .

Lâm Nhược vừa nhanh nhanh tìm cách thoát thân, vừa buồn bực không ít, là ai dẫn mình đến đây a? Đối phương hiển nhiên không có chút hảo ý nào.

Nghĩ tới đây, Lâm Nhược cấp tốc nhặt đồng dây thừng trên sàn thuyền lên, đem một đầu cột chắc trên lan can, đầu kia sợi dây thả xuống, vừa đến ngang thân tàu. Vừa làm y chang thế với những sợi còn lại, vừa nghiêm túc cảnh giác quan sát biến hoá xung quanh .

Sau đó anh trèo lên đài quan sát, đứng ở bên trên nhìn xuống toàn bộ con thuyền... nhưng lại bị đồng vãi bạt che đi phần lớn đường nhìn .

Lúc này, điện thoại di động lại “rì rì” hai tiếng. .

Lâm Nhược nhú mào, lấy ra nhìn, cả hai cái đều là tin nhắn. Anh mở cái thứ nhất ra, là Bạch Ngọc Đường gửi tới, chỉ có một câu — cố chống đỡ ba phút .

Lâm Nhược vừa đọc xong, lập tức dấy lên hy vọng, xem ra đúng là có người muốn hại mình, Bạch Ngọc Đường bọn họ đang tới cứu mình đây. Căn cứ vào lòng tin với Bạch Cẩm Đường, Lâm Nhược cũng rất tin tưởng Bạch Ngọc Đường, chống đỡ được ba phút sẽ không phải chết nữa, làm gì đến mức không thể sống sót trong ba phút a?

Theo quán tính, anh mở nốt tin nhắn còn lại ... vừa liếc mắt, Lâm Nhược ngây ngẩn cả người. .

Một trận gió biển thổi qua, mang theo mùi muối biển mặn nồng, làm cái đầu gần như muốn sung huyết của Lâm Nhược trở nên thanh tỉnh, tùy thời mà đến thôi .

Bỗng một trận gió “vút” cái thổi qua, Lâm Nhược vô thức cúi đầu, có một người vừa vụt qua, ngẩng đầu lên, theo động tác của anh, một người cũng nhảy xuống tới nơi .

Lâm Nhược thối lui vài bước, cùng người nọ bảo trì khoảng cách, song song đó liếc mắt quan sát người nọ, nhú mày

Anh cho tới bây giờ chưa từng thấy qua kẻ trước mắt này, thấp bé, rắn chắc, một thân ngăm đen, động tác rất miễn tiện, theo hình dạng thì cũng đã gần 50, tóc đều bạc trắng, thể nhưng hai mắt hung hãn, tướng mạo cũng có chút cảm giác tiêu điều .

Kỳ quái nhất chính là, gã dĩ nhiên lại mặc một thân đồ ca rô trắng, cùng loại với đồ ngủ... hoặc là, đồ bệnh nhân?

Thứ đầu tiên xuất hiện trong đầu Lâm Nhược là —— chức nghiệp sát thủ? Thế nhưng lại thấy gã không đeo găng tay, nào chức nghiệp sát thủ nào không chuyên nghiệp như thế? Còn mặc đồ của bệnh nhân

“Ông là ai?” .

Lâm Nhược tận lực kéo chính mình ra khỏi kích động do tin nhắn kia mang lại, anh nhất định phải chịu đựng ba phút, chỉ ba phút thôi! Rồi sẽ trở về nhìn người kia! .

Lâm Nhược cũng không phải thiếu gia tay trái gà không chặt gì, anh tuy rằng không có công phu gây uy hiếp tính mạng người khác, nhưng năng lực tự vệ vẫn có, hơn nữa động tác rất miễn tiện. .

Anh lúc này gắt gao nhìn thẳng vào người nọ, tính toán địch bất động ta cũng bất động, vừa ra sức câu giờ, “Ông có quen tôi?”

Đối phương khẽ vận thất lưng, vốn đang nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Lâm Nhược, nhưng sau đó, động tác của gã thả lỏng dần.

Lâm Nhược cũng không thả lỏng, vẫn cảnh giác .

“Anh không nhớ tôi sao?” .

Người nọ mở miệng hỏi, dường như có chút thất vọng. .

Lâm Nhược nhìn kỹ lại gã, xác định chính mình tuyệt đối không nhận ra cũng chưa từng thấy qua kẻ này, “Nhắc lại một chút?”

Đối phương khẽ nở nụ cười, mở miệng, “Tôi là Emilia.” .

Lâm Nhược sững sốt, khoe miệng khẽ giật giật, “Rất hài hước.” .

“Chắc chắn.” Đối phương vốn có tướng mạo rất nam tính, giờ lại làm những động tác rất nữ tính, làm Lâm Nhược có chút không thể thích ứng. Thế nhưng lại không giống mấy kẻ ảo lả... Cử động rất tự nhiên, mang đến cảm giác là một cô gái thật sự .

“Vài năm không gặp, anh thay đổi không ít a.” Người nọ cười lắc đầu, “Anh cũng thật kỳ quái nha, những năm gần đây, anh không phải đều một mực tìm tôi sao? Hiện tại tìm được rồi, nhưng lại không nhận ra?” .

Lâm Nhược thần sắc nghiêm túc thêm vài phần, nhú mày, “Có ý gì?” .

Người nọ ôm ngực, “Anh đúng là biết cách làm tôi thương tâm, như vậy cho tôi hỏi anh một vấn đề...” .

Dừng lại một hồi, người nọ mở miệng, “Tôi hảo tịch mịch a, rất muốn lưu lại một người bồi bên cạnh, hai người các anh, chỉ có thể ở lại một người, là người nào? Cho các anh tự chọn.” .

Theo lời gã, sắc mặt Lâm Nhược trắng bệch, “Ông ...” .

“Tôi lưu lại.” Người nọ không để ý tới Lâm Nhược, thanh âm thần tình nghiêm túc phong phú, như đang phân thành hai vai diễn solo.

“Để cậu ấy ở lại.” .

“Cậu àm ĩ cái gì, ai cũng không được ở lại!” .

“Cậu đi đi!” .

“Nắm chặt đừng buông tay!” .

“Cậu trở về đi, đều nói rồi, kiếp sau không có mệnh tốt như giờ đâu.” .

“Tôi sẽ không để cậu lại một mình, cùng lắm thì cùng chết.” .

... .

Người nọ vẫn còn tiếp tục. .

Lâm Nhược sắc mặt lúc này đã y hệt người chết, cái gì tao nhả lịch sử toàn bộ mất sạch, trên mặt lúc này tức giận ngút trời, anh cắn răng hét lên, “Câm miệng.”

“Nhớ ra tôi rồi sao?” Đối phương cũng cười đến thoải mái, “Người bạn kia của anh thế nào rồi? Nga, đúng rồi, tôi đã thả anh ấy trở về, anh ấy hẳn là đã tỉnh ha.” .

Lâm Nhược nắm chặt điện thoại trong tay, tin nhắn vừa rồi là do Hà Doanh gửi cho anh, kêu anh nhanh đến bệnh viện, Hàn Vĩ đã tỉnh.

“Nhưng mà đáng tiếc nga.” Người nọ cười đến vài phần âm trầm, “Hai người tôi đều thích, để một người chạy mất tôi hảo tịch tịch a, nên bây giờ tôi muốn dẫn anh đi.” .

Lâm Nhược đường nhìn đảo qua tay mình một chút, thời gian trên màn hình lúc này, so với hồi nãy, đã tròn ba phút.

“Hai người vĩnh viễn không thể gặp mặt ...” .

Lời còn chưa dứt, Lâm Nhược đã cắt ngang, “Chưa chắc.” .

Người nọ hơi sững sốt, bởi vì trên mặt Lâm Nhược dĩ nhiên lại hiện ra nét tươi cười. .

“Đi chết đi.” Lâm Nhược đột nhiên túm lại một sợi dây thừng trên sàn tàu, rồi chạy nhanh ra hướng đầu thuyền, thân hình nhún một cái, cầm lấy sợi dây nhảy ra ngoài. .

Ngay phía dưới thuyền, một chiếc ca nô đã chờ sẵn, trên thuyền, Triển Chiêu ngửa mặt ngoắc ngoắc Lâm Nhược. Phía sau Triển Chiêu, ở chỗ đầu thuyền, còn có một người thông thả ngồi vuốt râu, đang ngửa cổ hiếu kì nhìn tình huống bên trên, thấy Lâm Nhược xuống tới, nhin không được cười, “Còn rất cơ linh nha.”

Lâm Nhược bị sợi dây giữ lại ở giữa không trung, Triển Chiêu tắt động cơ ca nô, ra hiệu bảo Lâm Nhược nhảy xuống biển .

Lâm Nhược đang lựa chọn góc để nhảy, thì cảm giác đầu còn lại của sợi dây bị một sức lực rất mạnh kéo ngược lại .

Người nọ thò người ra, lực hai tay nắm chặt lấy sợi dây thật kinh người, như là muốn đem Lâm Nhược túm trở về .

Lâm Nhược chau mày, đột nhiên nghe Triển Chiêu hô một tiếng, “Hít sâu! Nín thở!” .

Lâm Nhược vô thức hít một ngụm hơi, song song đó nghe “đoàng” một tiếng, sợi dây thừng đứt làm hai, Lâm Nhược thuận thế rút xuống phía dưới, vèo một tiếng rơi vào trong biển .

Triển Chiêu đưa tay kéo anh ta lên, đưa qua một cái chăn dày, rồi quay đầu lại hướng về nóc nhà phía xa xa dựng thẳng ngón tay cái.

Trên nóc nhà xa xa, Triệu Hổ cầm ống nhòm vẫy vẫy Triển Chiêu, mà Mã Hán bên cạnh, lại nhắm nòng súng thẳng vào một người vì sợi dây đột ngột đứt ngang nên đã té lăn ra sàn thuyền .

Triển Chiêu quay người lên thuyền hét lên, “Nguyễn Văn Cao, ông không còn đường chạy, đầu hàng đi.” .

Triệu Tước phía sau nhin không được “phụt” một tiếng. .

Triển Chiêu đang vui vẻ, nghe tiếng Triệu Tước cười xấu xa, quay đầu lại trừng cho ông ta một cái . .

Triệu Tước lắc đầu, “Làm gì mà thích thú thế, người đọc sách đi đua đòi với nhà binh, thật khó nhìn!” .

Triển Chiêu một cước đạp qua, đôi giày da đen tuyền sáng bóng của Triệu Tước lập tức xuất hiện một dấu chân giày, khiến ông ta tức giận hét lên, “Con mèo thối.”

Mã Hán mở đường ngấm bằng tia hồng ngoại, một điểm màu đỏ dừng lại trên bộ tóc xù xì của Nguyễn Văn Cao, nhắc gã không nên phản kháng, thúc thủ chịu trời.

Nhưng Nguyễn Văn Cao dường như không có ý định hợp tác, gã đứng dậy, trèo lên lan can như muốn nhảy xuống đuổi theo Lâm Nhược.

Thế nhưng từ ca nô phía dưới, Triệu Tước bỗng nhiên đứng lên, ngửa đầu nghiêm mặt nhìn gã, đồng thời khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng sờ sờ cằm, “Thú vị a.” .

Nguyễn Văn Cao chau mày, lui về phía boong tàu. .

Triệu Hổ thông qua ống nhòm nhìn thấy toàn bộ, kinh ngạc, “Cái gì, gã dĩ nhiên sợ Triệu Tước còn hơn sợ đạn?” .

Mã Hán ngẩng đầu, “Cậu không sợ sao?” .

Triệu Hổ bĩu môi, “Sợ ...” .

Sau đó lại hỏi, “Anh không nhắm nữa à?” .

Mã Hán nhún vai, “Còn cần sao? Gã có thể chạy không?” .

Triệu Hổ tiếp tục cầm ống nhòm quan sát, vừa chêm thêm một câu, “Đúng nha, phía sau còn có thứ đáng sợ hơn đang chờ gã.”

... .

Trên boong tàu, Nguyễn Văn Cao xoay người muốn chạy, thì từ cửa cầu thang, một thân ảnh màu trắng lao ra, Bạch Ngọc Đường đứng sừng sững ở đó.

Sắc mặt Nguyễn Văn Cao trắng bạch. .

Bạch Ngọc Đường theo dõi gã một hồi, mở miệng, “Có nên đổi lại hay không? Tôi không muốn đánh phụ nữ.”

Nguyễn Văn Cao hơi nheo mắt, sau đó thối lui dần, đột nhiên khẽ uốn người, cầm lấy một đầu dây, giống y hệt Lâm Nhược vừa rồi, chuẩn bị nhảy ra khỏi thuyền .

“Nga?” Mã Hán ở phía xa theo dõi tình hình qua ống ngắm buồn bực, “So với Triệu Tước còn sợ đội trưởng hơn sao?”

“Chưa chắc nha.” Triệu Hổ lại không có cùng quan điểm, “Thằng cha này rất khôn khéo.” .

Vừa dứt lời, thì thấy Bạch Ngọc Đường lui về phía cầu thang .

Lúc này, mọi người cũng hiểu được động tác của Nguyễn Văn Cao, hoá ra gã cầm sợi dây nhảy khỏi boong tàu xong, sẽ thuận thế nhảy lên lầu hai, một chiêu này xuất kỳ bất ý, vô cùng giáo hoạt, thế nhưng gã vừa đứng vững thì Bạch Ngọc Đường đã đứng ngay trước mặt.

Nguyễn Văn Cao xoay người muốn chạy lại chỗ thang treo, nhưng Lạc Thiên Tần Ân đã tiến đến, ngăn cản lối đi cuối cùng của gã .

Thối lui đến cạnh boong tàu, Nguyễn Văn Cao khắp nơi nhìn một chút, đã không còn đường chạy .

Cuối cùng, trong lúc mọi người ai cũng cho rằng gã sẽ liều mạng lao vào đánh nhau hoặc trực tiếp nhảy xuống biển cầu may, thì miệng gã chợt lộ ra dáng tươi cười, ôm đầu, quỳ xuống. .

Lạc Thiên tiến lại túm gã đứng lên .

Bạch Ngọc Đường đến gần, nhìn gã, “Hợp tác vậy?” .

Nguyễn Văn Cao ngẩng đầu, “Thứ các người có, cũng chỉ là cái xác này mà thôi, ta luôn ở trên thuyền Emilia, dưới đáy sâu của biển khơi vô tận ...”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày gật đầu, như biểu thị sự tán thành, song song đó có chút buồn cười hời hợt, “Ông xác định?”

Nguyễn Văn Cao khẽ cau mày. .

Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt gã, “Tôi không tin ông bị ma quỷ gì chiếm hết, trên đời này làm gì có cái thứ đó, tôi chỉ biết ông đang diễn trò.” .

Nguyễn Văn Cao nhìn anh .

“Nhưng đừng lo.” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở gã, “Có hai người đang chờ để chơi đùa cùng ông đó, ông đã đùa giỡn người khác bao nhiêu, bọn họ cũng sẽ đùa giỡn với ông bấy nhiêu, Emilia ạ.” .

... .

Trên boong tàu, Triển Chiêu hỏi Triệu Tước, “Gã là bệnh nhân của chú, lúc này hoài nghi của chú đã được chứng thực, kế tiếp chú định làm gì?”

Triệu Tước lúc này vẫn còn một ít phần khởi khó nhẹn, khẽ nhếch miệng mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng xoa nhúm râu dưới cằm, “Khó có được tài liệu sống như vậy, đương nhiên phải tỉ mỉ phân tích, đem nữ quỷ kia nhốt vào lồng, chậm rãi chơi đùa.”

Triển Chiêu khinh bỉ, “Biến thái.” .

Triệu Tước liếc mắt sang, “Nhóc không muốn thấy Emilia sao?” .

Triển Chiêu nhìn trời. .

“Các cậu có thể chở tôi đến bệnh viện trước được không?” .

Lên bờ rồi, Triển Chiêu và Mã Hán bọn họ hội hợp, Lâm Nhượng cũng mở miệng muốn tạm hoãn việc quay về SCI.

Triển Chiêu tưởng anh ta bị thương, Lâm Nhượng lại lắc đầu, “Chở tôi đến bệnh viện, tôi muốn gặp một người, trở về rồi tôi kể hết cho các cậu.” .

Mã Hán hỏi, “Thăm Hàn Vĩ?” .

Lâm Nhượng như có chút giật mình, nhưng cũng không tính toán chuyện làm sao bọn họ biết, chỉ đơn giản nói, “Cậu ấy tỉnh rồi.”

“Cái gì?” .

Lúc này đến phiên Triệu Hổ cùng Mã Hán giật mình, vừa nãy thấy còn đang hôn mê, tỉnh nhanh vậy? .

Bạch Ngọc Đường nói với hai người, “Hai cậu đưa anh ấy đến bệnh viện đi.” .

Mã Hán cùng Triệu Hổ gật đầu, mang theo Lâm Nhượng đi trước .

Lạc Thiên cùng Tần Âu đem Nguyễn Văn Cao áp vào xe cảnh sát. .

Triệu Tước nóng lòng muốn thử nghiệm, Bạch Ngọc Đường cũng muốn đi, chợt thấy Triển Chiêu bất động tại chỗ, quay đầu lại nhìn chiếc xe dẫn khuất dạng của Mã Hán bọn họ.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường hỏi anh, “Làm sao vậy?” .

Triển Chiêu lắc đầu, “Không ... Chỉ cảm thấy kỳ quái.” .

“Cậu muốn nói là, Hàn Vĩ đột nhiên tỉnh lúc này?” .

Triển Chiêu khẽ nhú mày, sau đó lại lắc đầu, “Trước hết thăm vấn Nguyễn Văn Cao đã, tôi cũng rất muốn trông thấy Emilia đang sống nhờ trong cơ thể gã kia.” .

447. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 22

Chương 22 : Lãng quên và thức tỉnh

Nguyễn Văn Cao được an trí dưới ngọn đèn trong căn phòng thẩm vấn bị cố tình làm cho hôn ám .

Tại cửa, tất cả thành viên SCI xúm lại xem, ngoại trừ Triệu Hồ và Mã Hán đã đưa Lâm Nhược đi gặp Hàn Vĩ .

Ngay cả Triệu Trinh và Bạch Ngọc Đường cũng tới để nhìn xem ông trùm buôn thuốc phiện trong truyền thuyết lại bị oán quỷ nhập xác Nguyễn Văn Cao, đến tột cùng là ở cái dạng gì.

Lần này, Bạch Ngọc Đường không vào, chỉ cùng mọi người đứng bên ngoài lớp thủy tinh ngăn phòng thẩm vấn .

Triển Chiêu và Triệu Tước đều ở bên trong .

Triển Chiêu ngồi đối diện Nguyễn Văn Cao, Triệu Tước thì đứng nghiên cứu đồng camera trên tường .

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, Triển Chiêu đưa tay túm lại y phục Triệu Tước, ý bảo ông ta —— vào chuyện chính thôi .

Triệu Tước quay đầu lại, ngồi xuống, nâng cằm nhìn Nguyễn Văn Cao phía đối diện .

Nguyễn Văn Cao lúc này không khác vừa nãy là mấy, Bạch Ngọc Đường ở ngoài nhìn vào, xác định gã lúc này chính là Emilia, vì từ gã tản ra một cổ âm khí làm cho người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị. .

Triển Chiêu hiếu kỳ, “Không chạy nữa sao?” .

Nguyễn Văn Cao mỉm cười, “Còn sớm.” .

“Chà.” Triệu Tước hứng thú vịn phần vuốt vuốt cằm. .

Nguyễn Văn Cao bỗng nhiên nhìn ông ta, “Thật ra . ông không chỉ đơn giản là bác sĩ của một bệnh viện tâm thần như vậy.”

Triệu Tước tiếp tục vuốt râu, toàn bộ SCI đều đối với bộ râu của ông ta có chút cảm giác là lạ không thể thích ứng, càng cảm thấy không có cách nào tập trung lực chú ý.

Bạch Trì vuốt cằm rất nghiêm túc, “Để râu cũng có phong vị đàn ông phết nha?” .

Triệu Trinh bắt đầu xoa xoa đầu cậu, “Em không hợp râu, thật đó.” .

. .

“Trên người ông có mùi giống tôi.” Nguyễn Văn Cao nheo mắt nhìn Triệu Tước, nhãn thần tối dần, thanh âm cũng trầm thấp, “Mùi của ma quỷ!” .

Triệu Tước vẫn nâng cằm như cũ, khẽ vuốt râu quan sát gã, đôi mắt phượng hẹp dài hơi híp lại, cực kỳ giống con mèo đang quan sát con chuột, có một chút tính toán, cũng có một chút không hảo ý. .

Triển Chiêu nhìn Triệu Tước một chút, như là hỏi —— chú muốn làm gì a? .

Khoé miệng Triệu Tước bỗng nhếch lên, dí sát vào mặt Triển Chiêu, “Nhóc đã từng tạo ác mộng cho ai chưa?” .

Triển Chiêu nhú mày, nhìn Triệu Tước. .

Triệu Tước chớp mắt, ngón tay khẽ điểm điểm lên môi, “Ta thích nhất là giáo huấn mấy tên tiểu quỷ không chịu nghe lời.”

Triển Chiêu khoé miệng giật giật, ngu ngốc, giả vờ khí suất gì chứ, râu ria đúng là không vừa mắt! .

Bạch Ngọc Đường nhú mày, ấn microphone, “Hai người đùa giỡn cái gì? Thẩm vấn đi?” .

Triệu Tước tháo tai nghe, đứng lên, đi tới đối diện tường thủy tinh .

Hai bên gương đều là Triệu Tước, một bên Triệu Tước nhìn chính mình, một bên Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Tước. .

Triệu Tước đột nhiên đưa tay kéo rèm lại .

Bạch Ngọc Đường nhú mày .

Đã thấy Triệu Tước vươn tay, ngón tay tinh tế thon dài khẽ đặt lên môi, phun ra một tiếng “suyt” không ai không quen thuộc . Hơi cúi đầu, khóe miệng mang theo dáng tươi cười, ngẩng lên, hai mắt tràn ngập tà ác trước nay chưa từng thấy .

Bạch Ngọc Đường lại nhú mày —— ánh mắt này, vẻ mặt này của Triệu Tước, anh cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua. .

Mọi người theo bản năng sửng sốt, “xoẹt” một tiếng, Triệu Tước kéo rèm lại .

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường có chút lo lắng, hỏi Triển Chiêu. .

“Không sao.” Triển Chiêu nói rồi, tắt microphone cùng camera đi. .

Tương Bình cầm lấy ống nghe liếc Ngọc Đường, “Đội trưởng, không hợp quy củ.” .

Bạch Ngọc Đường nhú mày, đang do dự có nên mở cửa đi vào không .

Lại nghe phía sau có một giọng nói truyền đến, “Để cậu ta làm đi.” .

Mọi người quay đầu lại, thì thấy Bao Chứng không biết từ lúc nào đã tới, đang đứng ở cửa lớn bên ngoài phòng thẩm vấn, một thân tây trang màu xám, tay rút túi quần, miệng nói như đang lẩm bẩm, “Đã lâu chưa thấy qua.” .

“Thấy gì cơ ạ?” Triệu Trinh đang tựa ở cửa hiếu kỳ. .

“Cái suyt kia sao?” Bạch Trì hỏi .

“Là biểu tình đó.” Bao Chứng đốt một điếu thuốc, “Xem ra cậu ta rất hưng phấn, thật lâu không ai có thể làm cậu ta hài lòng như vậy.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, quay đầu lại nhìn ông, “Ngài xác định là ông ta hài lòng?” .

Bao Chứng cười cười, “So với Triệu Tước, tiến sĩ Triển kia của các cậu còn non lắm.” .

Tất cả mọi người nhìn Bao Chứng. .

Bạch Ngọc Đường nhú mày, biểu thị nghe không hiểu .

Bao Chứng cười nhún vai, “Để cậu ta có thêm kiến thức chút cũng tốt, cậu ta thông minh như vậy, có thể học hỏi được đây, có điều nghìn vạn lần đừng học cái xấu.” Nói xong, xoay người đi. .

Tất cả mọi người sửng sốt đứng bất động nghĩ xem lời kia của Bao Chứng rốt cuộc có ý gì .

Lúc này, Bạch Cẩm Đường giơ cánh tay lên nhìn đồng hồ, mở miệng, “Năm phút rồi, còn hai phút nữa.” .

Công Tôn không hiểu, “Là sao?” .

“Bảy phút.” Bạch Cẩm Đường nói, “Triệu Tước đã từng nói, bảy phút quý giá, cho ông ta bảy phút, ông ta có thể triệt để cải biến một người, từ trong ra ngoài, làm người đó ngay cả chính mình là ai cũng không rõ.” .

Công Tôn nhú mày can đảm, “Anh sau này tránh xa lão ra một chút!” .

Bạch Cẩm Đường hơi nhướn mày, đưa tay khẽ xoa xoa sau tai Công Tôn, mỉm cười. .

Mọi người yên lặng quay đầu lại —— không thấy gì hết a không thấy gì hết .

Mã Hân đếm ngược, “Còn ba mươi giây nữa là tròn bảy phút.” .

Còn chưa dứt lời, lại “xoẹt” một tiếng, rèm cửa bị giật ra .

Lúc này, cửa phòng thẩm vấn mở ra, Triển Chiêu đi tới, lắc lắc đầu, vẻ mặt dở khóc dở cười. .

Bạch Ngọc Đường không rõ tình huống bên trong, xuyên qua lớp thủy tinh, chỉ thấy Triệu Tước hai tay nâng cằm, mỉm cười nhìn Nguyễn Văn Cao đối diện.

Mà trạng thái của Nguyễn Văn Cao lúc này rất thú vị, gã cứng ngắc ngồi trên ghế, biểu cảm khuôn mặt vô cùng kinh khủng, nhưng vẫn cùng Triệu Tước đối thoại.

“Tình huống gì đây a?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu. .

Triển Chiêu nhìn trời, “Tôi cả đời này chưa thấy ai buồn chán như vậy.” Nói xong, tiếp tục đi vào phòng thẩm vấn.

Mọi người hai mặt nhìn nhau. .

Thấy Triển Chiêu mở microphone lên, mọi người xúm vào nghe ngóng. .

Chỉ thấy Nguyễn Văn Cao cứng ngắc ngồi đó, biểu tình trên mặt là sự thống khổ không gì sánh được, mà giọng nói phát ra cũng trở nên sắc sảo, có chút giống phụ nữ, “Ông làm gì đây a? Thả tôi ra! Thả tôi ra a!” .

Triệu Tước nâng má, cười đến mặt mày loàn loàn, “Khoá bà cả đời trong đó nha?” .

“Ai cứu mạng a, ông là đồ điên, thả tôi ra!” .

Tần Âu nhăn tít hai hàng lông mày, “Tôi thấy thế nào cũng không thể hiểu được.” .

Lạc Thiên cũng bó tay lắc đầu. .

Tất cả mọi người nhìn về phía Bạch Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường thở dài, mở microphone hỏi, “Hai người ai giải thích chút gì coi?” .

Triển Chiêu rót cuộc mở miệng, “Ông ta nhốt Emilia vào một cái lồng sắt, rồi thuận tay ném xuống nước.”

Tất cả mọi người vẫn nhìn Bạch Ngọc Đường, như là nói —— phiên dịch thành tiếng Trung cho anh em đi~? .

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lúc lâu, “Phỏng chừng chính là ý trên mặt chữ.” .

Triển Chiêu không nói gì nhìn Triệu Tước bên cạnh đang đùa giỡn vô cùng hài lòng, “Chú một vừa hai phải thôi, coi chừng đùa chết người đó.” .

Triệu Tước nhún vai, “Dù gì bà ta cũng chẳng nói gì đâu, không bằng hỏi người khác.” .

Triển Chiêu nhíu mày, “Người khác?” .

Đang nói chuyện, Triệu Tước đột nhiên đưa tay búng một cái trước mặt Nguyễn Văn Cao .

Một tiếng “tách” thanh thúy vang lên .

Người ngồi đối diện đột nhiên chấn động toàn thân, ngồi thẳng dậy, quay đầu lại nhìn hai tay mình đang bị khoá trên ghế, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu và Triệu Tước. .

Ngoài cửa sổ, Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Biến nam rồi.” .

Bạch Cẩm Đường vuốt cằm, “Thú vị a, ánh mắt cũng thay đổi.” .

Triệu Trinh tựa ở bên tường, thò đầu qua nhìn chăm chú, “Như vậy cũng được?” .

Triển Chiêu xoa mặt, nhìn Triệu Tước. .

Triệu Tước cười xấu xa liếc mắt với anh, “Nhóc còn non lắm, ngoan, học hỏi đi.” .

Bạch Ngọc Đường chợt nghĩ mình có nên vào túm Triển Chiêu ra đây không, để tránh việc cậu ta nhảy dựng lên đập Triệu Tước. .

Tại cửa phòng thẩm vấn, mọi người đều hai mặt nhìn nhau, phồng chùng muốn trở mặt, Triệu Tước đang khiêu khích kia .

Trong lúc mọi người vô cùng khẩn trương, thì Triển Chiêu lại không hề tức giận, còn vô cùng bình tĩnh, anh nhìn Triệu Tước một hồi, đột nhiên nâng cằm tựa ở trên bàn, ngón giữa tay phải thon thả ở trên bàn gõ nhẹ hai cái, sau đó đưa lên, ở trước mặt Nguyễn Văn Cao búng “tách” một tiếng .

.

Nhìn sang Nguyễn Văn Cao, lại trở nên cứng ngắc không động đậy .

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Lại thành nữ rồi .” .

Song song đó, Nguyễn Văn Cao hét lên, “Thả tôi ra, tôi không thở được! Cứu mạng a!” .

Nói còn chưa xong, Triển Chiêu lại duỗi tay “tách” cái nữa, Nguyễn Văn Cao lại giống như chấn động ban nãy, an tĩnh dần, vẻ mặt mờ mịt.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Nam rồi .” .

Bạch Cẩm Đường khoe miệng giật giật, “Loại phương pháp này có khi nào đùa con người ta đến chết không?”

.

Công Tôn cũng gật đầu, “Đúng vậy, so ra thật biến thái, đổi tới đổi lui, biến nam biến nữ.” .

Triệu Tước vẫn đang nhìn Triển Chiêu, nhưng tiểu ý trên mặt đã không còn, một lúc lâu sau mới nhướn mày, “Được đó.”

Triển Chiêu thần sắc như thường, “Tôi học được rất nhanh.” .

Triệu Tước khoe miệng nhếch lên, “Tiểu quỷ. .” .

“Hai người xong chưa?” . Bạch Ngọc Đường ấn microphone, hạ giọng. .

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái — ai nha, giọng nói rất không vui về a .

Triệu Tước nâng cằm nháy mắt với Triển Chiêu — ghen tị đó mà! .

Triển Chiêu nhìn thoáng qua tấm thủy tinh .

Bạch Ngọc Đường mở miệng, “Hỏi gã một chút chuyện năm đó, tranh thủ bây giờ gã còn là nam a.” .

Triển Chiêu cùng Triệu Tước thu hồi tâm tư ngoạn nháo, nghiêm túc hỏi Nguyễn Văn Cao, “Nguyễn Văn Cao?” .

Lúc này, Nguyễn Văn Cao cúi đầu, hình như đang suy tư gì đó, hơn nữa có vẻ vô cùng uể oải. .

“Tôi vì sao lại ở đây?” Một lúc lâu, Nguyễn Văn Cao mở miệng hỏi, “Các người là ai?” .

Triển Chiêu khê nhú mày, Triệu Tước cũng nâng cằm bĩu môi, như có gì đó khó giải quyết .

Triệu Trinh hiếu kỳ, “Có phải bị giỡn đến điên rồi không?” .

Bạch Trì cũng lo lắng, “Không thể nào. .” .

Đang nói chuyện, chợt thấy Triển Chiêu và Triệu Tước bỗng nhiên cùng nhau đứng lên, bốn con mắt nhìn chăm chăm vào Nguyễn Văn Cao, sau đó, hai người quay qua nhìn nhau, trên mặt kinh ngạc tràn ngập .

“Sao vậy?” Bạch Ngọc Đường buồn bực. .

Triển Chiêu và Triệu Tước rời khỏi chỗ ngồi, bước ra ngoài phòng thẩm vấn .

“Ký ức người này xảy ra vấn đề.” Triệu Tước nói, rồi chỉ chỉ Công Tôn, “Đề nghị cậu chụp cắt lớp não cho gã xem đầu gã có bị tổn thương gì không.” .

Công Tôn khê nhú mày, “Trên bệnh án của gã ta không có nhắc tới chuyện đại não bị tổn thương.” .

Triệu Tước nói tiếp, “Có thể đã bị che giấu rồi, gã không có nói dối, cũng không bị thôi miên, không ai phong bế ký ức của gã, thế nhưng gã cái gì cũng không nhớ rõ.” .

Công Tôn nhìn Triển Chiêu. .

Triển Chiêu gật đầu, đồng ý với cách nói của Triệu Tước .

“Vậy cho biến thành nữ rồi hỏi.” Bạch Ngọc Đường nói .

Triệu Tước đậm đậm cười, “Kẻ bên trong đó căn bản không phải Emilia chân chính.” .

Triển Chiêu cũng gật đầu. .

“Là sao?” Bạch Cẩm Đường nghe không hiểu lắm .

“Nói cách khác Nguyễn Văn Cao chỉ là một quân cờ, chứ không phải người khởi xướng thực sự.” Triển Chiêu giải thích, “Hơn nữa, mọi người nhìn cánh tay gã ta xem, tôi vừa mới nhìn thấy.” .

Bạch Ngọc Đường xuyên qua tường thủy tinh nhìn vào, chỉ thấy tay áo của Nguyễn Văn Cao bởi vì giấy dựa mà bị kéo cao lên tận khuỷu tay, trên cánh tay gã, có một con dấu hình tròn màu xanh, hình vẽ bên trong có thể lờ mờ nhìn ra, là một thanh đao .

“Lúc Lâm Nhược bị giết xong, sẽ dùng đao tự sát à?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu. .

Triển Chiêu gật đầu, “Nhân cách của Emilia trong đầu gã kia cũng không hoàn chỉnh.” .

“Không hoàn chỉnh là sao ạ?” Bạch Trì buồn bực. .

“Nói cách khác cũng giống như người Tương Nam nhìn thấy kia, chỉ là sản phẩm của tưởng tượng.” Triển Chiêu cười cười, “Vừa lúc ký ức của Nguyễn Văn Cao cái gì cũng không có, người không có ký ức rất dễ bị vây trong bất an cực độ; rất yếu đuối, rất dễ dùng nhân cách Emilia để bắt gã làm tù binh, lúc chiếm được ý thức của gã rồi, thì Nguyễn Văn Cao thật kia đã bị nhốt lại.”

“Tĩnh lại cũng không thể dùng.” Triệu Tước nhàn nhạt phun ra một câu, “Não bộ đều tổn thương, vĩnh viễn không có khả năng nhớ lại.”

Công Tôn an bài người đưa Nguyễn Văn Cao đi làm kiểm tra .

Bạch Ngọc Đường thở dài, chưa vui mừng được bao lâu .

“Kỳ thực cũng không đến nỗi.” Triển Chiêu hình như nhìn ra tâm tư của Bạch Ngọc Đường, “Thứ Lâm Nhược biết có khi còn nhiều hơn cả Nguyễn Văn Cao. . Còn có vị Hàn Vĩ kia.” .

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, xoay người, “Đi, đến bệnh viện.” .

Triển Chiêu cười cười gật đầu, Triệu Tước cũng muốn đi theo, đến cửa thang máy rồi, Triển Chiêu đá đá ông ta, “Chú đi theo làm gì? Không có chú bớt đi vài chuyện thị phi đó.” .

Triệu Tước hai mắt nheo lại, mạnh mẽ theo vào thang máy, đứng đối diện Triển Chiêu .

Triển Chiêu tuy rằng vừa rồi không rơi vào thế hạ phong, tiếp tục cùng Triệu Tước tranh đấu, thế nhưng trong lòng vẫn có chút kiêng kỵ, vừa rồi nếu không nhanh trí, thật sự đã bị Triệu Tước ăn sạch, người này, đích thật xứng với cái danh thiên tài. .

Triển Chiêu ngẩng đầu, thì thấy Bạch Ngọc Đường đang nhìn mình .

Triển Chiêu xoay mặt nhìn sang chỗ khác .

Bạch Ngọc Đường lắc đầu. .

Triển Chiêu ôm cánh tay nghĩ, Bạch Ngọc Đường so với Triệu Tước còn bí ẩn hơn, người này một điểm tâm lý học thường thức cũng không có, thế mà thuật đọc tâm so với ai khác đều lợi hại hơn! .

. .

Lúc này, trong bệnh viện, Triệu Hồ và Mã Hán đang đứng ở cửa phòng bệnh .

Vừa rồi bọn họ đưa Lâm Nhược vội vã tới đây, thấy Hàn Vĩ dưới sự trợ giúp của Hà Doanh cùng các bác sĩ y tá đã tỉnh lại hoàn toàn, hiện tại bác sĩ đang bận rộn làm đủ loại kiểm tra cho hắn .

Ý thức của Hàn Vĩ hình như đã thanh tỉnh, ký ức cũng bình thường, nhưng tạm thời còn chưa nói được, cũng không thể nào nhúc nhích, dù sao cũng đã nằm nhiều năm như vậy, các cơ cũng cần có sự thích ứng dần .

Lâm Nhược đi vào trong phòng bệnh, Hàn Vĩ cũng nhìn thấy anh ta, hai mắt như sáng lên, người cũng có tinh thần thêm không ít.

Lâm Nhược vẫn còn ướm nhẹp, tóc tai đều lộn xộn, vị công tử này có lẽ từ khi sinh ra tới giờ chưa từng chậ vật như vậy, có điều khi ngồi trên sofa bên giường nhìn Hàn Vĩ tiếp nhận kiểm tra, dáng tươi cười trên mặt Lâm Nhược hiện ra rất rõ ràng, nhưng cũng xem lẫn chút ưu sầu nhàn nhạt, tạo nên một biểu tình rất khó hiểu .

Triệu Hổ khẽ huých Mã Hán, “Anh thấy thế nào?” .

“Cái gì thấy thế nào?” Mã Hán hỏi lại .

“Hai người bọn họ xứng đôi không?” Triệu Hổ hỏi vô cùng nhàm chán .

Mã Hán bắt đắc dĩ tròng mắt qua, “Cậu buồn chán quá rồi hả?” .

“Em hỏi chuyện nghiêm túc mà.” Triệu Hổ biểu tình đúng là rất nghiêm túc, “Anh thấy xứng đôi không? Phân tích từ góc độ của một cặp tình nhân nha.”

Mã Hán nhú mày, quay đầu lại nhìn một chút. . Nói như thế nào nhỉ, Lâm Nhược thì hiện tại ướm như chuột, nhưng vẫn không giấu được nét ưu việt của mình cùng sự quý khí từ trong xương cốt. Nhưng Hàn Vĩ. . nên nói hắn quá bình thường hay quá tầm thường nhỉ? Hai người hoàn toàn đến từ hai thế giới khác nhau, dùng từ không xứng đôi để hình dung cũng còn quá nhẹ .

“Chân tình thực lòng hay là hư tình giả ý? Giấu diếm che đậy hay thẳng thắn rõ ràng?” Triệu Hổ lần đầu tiên trong đời dùng một loạt nhiều thành ngữ cụm từ như vậy.

Mã Hán trầm mặc trong chốc lát, “Tôi ngay cả Nguyễn Văn Cao cũng nhìn thành phụ nữ, cậu đừng hỏi ý kiến của tôi.” .

“Di. .” Triệu Hổ nhe răng, “Tiểu Mã ca, cái này gọi là trực giác của dã thú.” .

Mã Hán thấy cậu ta cợt nhả cũng chẳng thèm hòa theo, chỉ tựa ở cửa tiếp tục nhìn hai người bên trong đang trao nhau ánh mắt, khẽ nhú mày.

“Nè, có vấn đề gì thế?” Triệu Hổ nhạy cảm phát hiện ra Mã Hán hình như có thấy gì đó, lập tức hỏi anh.

Mã Hán suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Không thể nói rõ a.” .

“Tiểu Mã ca, anh không thể như vậy a!” Triệu Hổ bỗng nghiêm mặt, “Anh đã bị cản trở cơ mặt rồi, không thể bị cản trở ngôn ngữ luôn chứ.” .

Nói còn chưa dứt lời, Mã Hán một cước đạp qua .

Triệu Hổ nhanh chân né được .

Lúc này, hai người lại nghiêm túc hẳn .

Nhìn nhau một hồi, hai người đều cau mày tiếp tục quan sát tình huống bên trong .

Triệu Hổ thấp giọng hỏi Mã Hán, “Anh đang suy nghĩ cái gì?” .

“Cũng không khác cậu lắm.” Mã Hán nhìn Hàn Vĩ một chút, lại nhìn Lâm Nhược một chút, “Cậu thấy là ai có vấn đề?”

Triệu Hổ sờ sờ cằm, mở miệng, “Hàn Vĩ.” .

Mã Hán hiểu rõ, “Quả nhiên. .”

448. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 23

Chương 23 : Cuộc gặp gỡ trên biển

Lúc Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy tới bệnh viện thì phần kiểm tra của các bác sĩ đã xong, Mã Hán và Triệu Hổ vẫn đứng ở cửa đợi, trong phòng, Lâm Nhượng lặng lẽ ngồi trên sofa chờ .

Hà Doanh đi tới, trên tay cầm báo cáo kết quả kiểm tra, “Chúc mừng, quả thực là kỳ tích.” .

Lâm Nhượng đi ra hỏi, “Cậu ấy không có vấn đề gì chứ?” .

“Không, các cơ chức năng rất nhanh sẽ khôi phục, hơn nữa trong não không còn máu bầm, ký ức cũng như đại não đều rất bình thường.” Hà Doanh đưa bản kết quả cho Lâm Nhượng, “Làm thêm vật lý trị liệu nữa là có thể xuống giường, đến lúc đó có thể đưa về nhà tĩnh dưỡng, trong khoảng nửa năm sẽ thích ứng với sinh hoạt bình thường, bình phục triệt để.” .

Lâm Nhượng nhận lấy bản kết quả, nói cảm ơn, Hà Doanh cười tủm tỉm đi ra, trước khi đi còn liếc mắt sang Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, sau đó chui vào lối cầu thang, lấy điện thoại ra “Hân Hân, SCI nhà cậu .” .

Mã Hán bắt đầu dĩ ngôn ngữ, “Đều là cậu đã có chủ a, hai người đẹp trai nhất chính là một CP, cậu cũng đừng nghĩ cách nữa, ngoan a.”

Hà Doanh lại bắt đầu cợt nhả .

Mã Hán đột nhiên nhớ ra Tương Bình vẫn còn độc thân, chỉ là .

“Còn có một trạch nam cậu có muốn không?” .

“Chẳng!” Hà Doanh cợt nhả, “Người ta muốn tài giỏi đẹp trai giàu có! Bằng không tài giỏi đẹp trai thôi cũng được, nếu không ít nhất cũng phải đẹp trai a!”

Mã Hán bắt đầu dĩ ngôn ngữ .

“Cái kia.” Hà Doanh bước xuống vài bậc thang, dựa vào tường nhỏ giọng hỏi Mã Hán, “Cái chú đẹp trai để râu .” .

“Oa. .” Mã Hán há mồm, hô lên một tiếng, “Người đó mà cậu cũng dám mơ mộng a, cẩn thận chết không có chỗ chôn đó.”

Hà Doanh mỉa mai, “Có dọa người vậy thật không a.” .

“Nguy hiểm đến tính mạng đó chị hai.” Mã Hán nghiêm túc dặn dò, “Cậu mau dẹp suy nghĩ đó đi, một đám đàn ông vì ông ấy mà đấu nhau đến thiên hôn địa ám, con gái chúng ta tránh xa ra một chút, cùng lắm thì hôm nào tố mang cậu đến đội Hình sự chọn, chỗ đó cũng rất nhiều anh để nhìn a.” .

“Cậu nói đó nha.” Hà Doanh thấy cũng không khác nhau là mấy, đảo mắt. . chợt thấy ở trên một bậc thang, có một thứ gì đó sáng lấp lánh.

“Í?” Hà Doanh bước xuống, nhặt lên xem. .

Mã Hán chợt nghe Hà Doanh lầm bầm, “Ai làm rớt nhẫn nè?” .

“Nhẫn gì cơ?” Mã Hán hiếu kỳ .

“Ách, tót. . Ai nha.” Hà Doanh đột nhiên kêu lên một tiếng, sau đó, Mã Hán nghe một tiếng “rầm” vang lên, điện thoại bị ngắt.

“Doanh?” Mã Hán có chút dự cảm bất hảo, “Doanh!” .

“Làm sao vậy?” Công Tôn thấy Mã Hán đột nhiên bật dậy, có chút kỳ quái. .

“Hình như đã xảy ra chuyện.” Mã Hán vội gọi qua cho Bạch Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường đang muốn vào phòng xem Hàn Vi, điện thoại chợt vang lên —— là Mã Hán gọi .

“A lô?” Bạch Ngọc Đường nghe được chột nhú mày, “Em nói chậm thôi.” .

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hỏi .

Bạch Ngọc Đường nhìn bốn phía một chút, hỏi, “Nữ bác sĩ vừa rồi đâu?” .

“Trong cầu thang thoát hiểm.” Triệu Hổ chỉ tay về phía cầu thang bộ .

Bạch Ngọc Đường mở cửa cầu thang, đi vào, bước xuống dưới một tầng, thì thấy trên bậc thang tầng dưới có một cô gái mặc áo blouse trắng nằm sõng soài trên vũng máu, hình như đã bị thương ở đầu .

Bạch Ngọc Đường vội chạy xuống, đưa tay kiểm tra hơi thở, phát hiện còn sống, liền hét lên, “Mau gọi bác sĩ, có người bị thương.”

Triệu Hổ nhờ người kêu bác sĩ đến, các y tá ba chân bốn cẳng đưa Hà Doanh vào phòng cấp cứu, vì phát hiện kịp thời, Hà Doanh không bị nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vì bị đập vào ót nên vẫn hôn mê bất tỉnh. .

. .

Triển Chiêu đứng ở cầu thang nhìn xuống, Hà Doanh hình như bị ngã từ trên xuống, đụng phải đầu, có điều .

Cầu thang hai bên đều có tay vịn, hơn nữa cầu thang của bệnh viện nên khá thoải, từng bậc thang cũng rất rộng. Hà Doanh vóc người mềm mại, cũng chỉ đi giày đế bằng, hơn nữa cô gái này thoát nhìn cũng có vẻ hay vận động, mà cũng không có vừa đọc báo vừa đi, làm sao lại bị ngã xuống?

Trên mặt đất còn có một chiếc điện thoại đã bị hỏng, chắc là đang nói chuyện với Mã Hân. Điện thoại cũng đã vỡ . chứng tỏ bị rớt từ trên xuống .

Triển Chiêu nhìn về phía góc tường. .

Bạch Ngọc Đường cũng đi tới, ngồi xổm xuống quan sát, “Hà Doanh giống như bị ai đó tập kích, không giống như sự cố ngoài ý muốn, tôi gọi Tương Bình đến kiểm tra hệ thống camera rồi.” .

Triển Chiêu nhú mày, “Nếu là có người tập kích cô ấy, vậy vì sao a?” .

Bạch Ngọc Đường nhìn lên phía trên một chút, “Chỗ này rất ít người đi, hơn nữa hiển nhiên là đánh lén, Hà Doanh trông cũng khá dũng cảm, ở đây nếu cô ta hét to một tiếng, chúng ta cũng có thể nghe.” .

“Chờ cô ấy tỉnh lại, hỏi là biết biết.” Triển Chiêu hai tay đút túi, ý bảo, trước hết đến xem Hàn Vĩ đã.

“Cậu nghĩ Lâm Nhược với Hàn Vĩ là quan hệ gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi một vấn đề rất khó nắm bắt.

Triển Chiêu nở nụ cười, hỏi lại, “Thế nào? Thấy hai người bọn họ không xứng?” .

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, “Chắc vậy . Khí thế không quá giống nhau.” .

“Tôi cũng thấy thế.” Triển Chiêu nhún vai, “Lâm Nhược chắc chỉ xem hần là bạn, hoặc là .”

“Hoặc là sao?” .

“Anh ta đối với hần có chút hồ thẹn.” Triển Chiêu nói, “Tôi vẫn thấy Lâm Nhược là một người bên ngoài thì rộng rãi nhưng bên trong ẩn giấu rất nhiều bí mật, ví như chuyện của Hàn Vĩ, anh ta giấu cũng quá tốt đi, nếu không phải Hồ Tử và Mã Hán đánh bừa mà trúng, chúng ta hiện tại vẫn chẳng biết đến sự tồn tại của Hàn Vĩ.”

“Vậy cậu đoán xem đám Stephen có biết Hàn Vĩ không?” Bạch Ngọc Đường hỏi .

“Biết hay không thì tôi không chắc.” Triển Chiêu mếu máo lắc đầu, “Nhưng nhất định là có biết thì cũng không hợp nhau, căn bản không phải là người trong cùng một vòng tròn.” .

Hai người đẩy cửa ra khỏi cầu thang, lập tức thấy một tình cảnh quỷ dị trước mắt, Triệu Tước đang xoè tay, còn Triệu Hổ thì cho ông ta tờ 10 đồng.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Cho ông ta tiền làm gì?” .

Triệu Hồ trả lời, “Tước gia nói lát nữa em sẽ gặp tai nạn đổ máu, cái này gọi là phí tiêu trừ rủi ro.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lé mắt nhìn Triệu Tước. .

Triệu Tước giơ hai ngón tay kẹp lấy tờ tiền khê đưa qua đưa lại, cười đến vô cùng đắc ý. .

Triển Chiêu không nhìn đến đồng râu của ông ta, tiến vào phòng. .

Trong phòng rất an tĩnh, Hàn Vĩ nằm ở trên giường, quần gia của Lâm Nhược vừa tới, mang đến cho anh ta hai bộ quần áo.

Lâm Nhược muốn đi toilet thay đồ, Bạch Ngọc Đường ra hiệu cho Triệu Hồ và Mã Hán đưa anh ta đi. .

Lâm Nhược cũng không ý kiến, dù sao cũng vừa tìm được đường sống từ chỗ chết, cẩn thận vẫn hay nhất. .

Trong phòng chỉ còn lại Hàn Vĩ, hắn có chút mờ mịt nhìn mọi người trước mắt, mở miệng nói chuyện cũng không tiện.

Triển Chiêu đi tới bên giường, kéo ghế ngồi xuống. .

Bác sĩ có khuyên Hàn Vĩ nói nhiều một chút, như vậy sẽ bình phục nhanh hơn, vì vậy hắn nỗ lực mở miệng “Các cậu, là bạn của Lâm Nhược?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Bọn tôi là cảnh sát.” .

Hàn Vĩ tựa hồ có chút giật mình, “Cảnh sát?” .

“Lâm Nhược trước khi tới thăm anh thì gặp nguy hiểm, có người muốn giết anh ấy.” Triển Chiêu thẳng thắn, nhân tiện quan sát biến hoá trong biểu tình của Hàn Vĩ.

Hàn Vĩ quả nhiên bày ra biểu tình kinh ngạc, “Vì sao? Cậu ấy đắc tội ai sao?” .

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi, “Hàn Vĩ, anh có biết Emilia không?” .

Triển Chiêu vừa nói ra, sắc mặt Hàn Vĩ đột nhiên trắng xanh, há hốc miệng nhìn Triển Chiêu. .

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, hắn hôn mê lâu như vậy, dĩ nhiên cũng biết Emilia? .

“Lâm Nhược có sao không?” Chần chờ một hồi, chợt nghe Hàn Vĩ hỏi. .

Triển Chiêu vừa định nói, lại nghe một hồi chuông báo động vang lên. .

Mọi người hai mặt nhìn nhau, dưới lầu hình như có đại loạn. .

Triệu Tước tò mò nhìn ra bên ngoài, lại sờ sờ râu, “Ai nha, hình như ta tách biệt xã hội lâu quá rồi, hoá ra bệnh viện cũng có chuông báo động nga?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều nhíu mày —— hôm nay là ngày mấy vậy? .

Không lâu sau, tiếng chuông tắt hẳn, cửa thang máy mở ra, Mã Hán đưa Lâm Nhược tiến vào. Lâm Nhược đã thay đồ, lau khô tóc, trở thành một vị công tử phong độ như xưa, chỉ là sắc mặt không tốt lắm, Mã Hán thì đang cau mày. .

“Hồ Tử đâu?” Triển Chiêu hỏi. .

Mã Hán liếc sang Triệu Tước, đưa tay ra, “Trả 10 đồng đây.” .

Triệu Tước nhìn trời. .

“Xảy ra chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi. .

Mã Hán nói, “Lâm Nhược đi thay quần áo, tôi đợi ở cửa, Hồ Tử nói vào cùng thì không hay lắm, ai ngờ được có một kẻ mặc đồ bệnh nhân từ đâu chui ra, cầm búa muốn chém chết Lâm Nhược, Hồ Tử chế trụ được gã đó rồi nhưng đầu lại đụng vào cửa toilet, có chảy máu, đang ở dưới lầu bằng bó; bị thương không nặng lắm.”

“Người nọ thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi. .

“Còn lại nhốt trong phòng an ninh rồi.” Mã Hán nói, “Tôi gọi Trương Long bọn họ đến mang người về rồi, hình như là bệnh nhân trong bệnh viện, thân phận do nhân viên bảo an điều tra giúp, nhưng mà tôi thấy thần trí già không bình thường cho lắm.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau —— lại nữa rồi, sao đi giết Lâm Nhượng toàn tâm thần không vậy .

Lâm Nhượng đi vào phòng, đến bên cạnh Hàn Vĩ ngồi xuống, Hàn Vĩ nhìn anh ta một chút, mở miệng hỏi, “Mấy năm nay cậu vẫn đi tìm cô ta?”

Lâm Nhượng cúi đầu, “Ừ.” .

“Sao cậu đại quá vậy, thật vất vả mới thoát được, tìm cô ta làm gì a.” Hàn Vĩ thở dài. .

Lâm Nhượng sắc mặt âm trầm, “Biết rồi còn hỏi.” .

. .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trở về phòng, lúc này, cửa thang máy lại mở ra, Triệu Hổ đầu quần bằng gạc vẽ mặt ú rử chạy vào, cũng đến đòi Triệu Tước 10 đồng .

Triệu Tước lại hỏi cậu ta, “Cậu đã bị bể đầu chưa?” .

Triệu Hổ ần ần gáy, “Chỉ trầy da một chút, cũng không sao.” .

“Vậy đúng rồi, vốn có tai nạn đổ máu, giờ chỉ có trầy da, 10 đồng là quá lời rồi đó.” Triệu Tước trừng mắt.

Triệu Hổ phiền muộn chạy tới phía sau Mã Hán, thấy Mã Hán trừng Triệu Tước, Triệu Hổ hai tay lắc lắc vai anh, “Quên đi Tiểu Mã ca, không nên dắc tội ổng, dù sao người ta cũng là thần may mắn mà, coi chừng bị ổng phân liệt cũng không biết á.” .

Mã Hán quay đầu lại không nói gì, Triệu Tước ôm cánh tay đi vào phòng, tiếp tục coi như không có chuyện gì xảy ra, xem trò vui .

“Kỳ thực, tôi vẫn chưa nói với các cậu chuyện năm đó.” Lâm Nhượng mở miệng. .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ăn ý gật đầu .

“Lần ra biển tám năm trước kia, ngoại trừ gặp tai nạn, còn gặp thứ khác.” Lâm Nhượng nói. .

“Cái gì?” Triệu Tước hiếu kỳ, cởi giày ngồi xổm trên sô pha, hành vi cùng chòm râu rất không phù hợp, nhìn y chang một ông chú lưu manh.

“Thuyền ma.” .

Lâm Nhượng vừa nói ra, Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Anh muốn nói đến thuyền Emilia?” .

Lâm Nhượng lắc đầu, “Hắn là không phải, chiếc thuyền này không quá cũ, màu trắng, nhìn như là du thuyền hoặc tàu chở hàng, hơn nữa. .”

“Hơn nữa cái gì?” Triển Chiêu hỏi .

“Thân thuyền đầy vết đạn.” Lâm Nhượng bắt đầu nhớ lại chuyện năm đó, “Bọn tôi năm đó đưa thuyền rời bến, đụng phải một cơn lốc, dây thừng giữ buồm chính bị chặt đứt, hơn nữa sóng gió quá lớn, con thuyền nhỏ của bọn tôi căn bản chống đỡ không được, chọt ở phía sau, bọn tôi nhìn thấy một con thuyền lớn đập dềnh trên biển.” .

Mọi người yên lặng nghe Lâm Nhượng tự thuật. .

“Lúc bọn tôi tới gần, phát hiện xung quanh thuyền có vài cái thang dây, nhưng sợi dây đã biến chất, có chút quỷ dị.” Lâm Nhượng nói, “Thế nhưng lúc đó thời gian cấp bách, bọn tôi không suy nghĩ nhiều, đem thuyền của mình cột chặt bên hông thuyền nọ, sau đó bám thang dây leo lên.”

“Trên thuyền là tình huống gì?” Triển Chiêu truy hỏi .

“Tình cảnh như vừa bị đại tàn sát vậy.” Lâm Nhược nói, “Con thuyền nọ rất đáng sợ, thân thuyền boong thuyền nơi nơi đều là vết đạn, còn có vết tích như bị đao chém qua, nhưng trên thuyền không có một vết máu nào, có thể đã bị nước mưa cọ rửa sạch sẽ.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mơ hồ nghĩ, đây có lẽ là con tàu PT sau khi gặp hải tặc đã mất tích. Tám năm trước hẳn là đúng rồi, vừa lúc con thuyền nọ mất tích được một năm .

“Trên thuyền có thi thể không?” Bạch Ngọc Đường hỏi .

“Lúc đó trời đã bắt đầu đổ mưa, bọn tôi chui vào một buồng nhỏ trên tàu, muốn nhìn xem nó còn nhiên liệu để tiếp tục chạy không.” Lâm Nhược nói, hình như lòng còn chút sợ hãi, “Đi vào trong khoang thuyền, chính là phòng điều khiển, cũng không có thi thể, nhưng trên sàn đầy vết máu đen.”

Lâm Nhược nói, Hàn Vĩ khẽ cau mày, có vẻ không hề muốn nhớ lại trải nghiệm kinh hoàng đó .

“Tiếp tục.” Triển Chiêu rút cho Lâm Nhược ly nước. .

Lâm Nhược nói tiếp, “Bọn tôi đoán là con thuyền đó nhất định đã bị hải tặc cướp sạch nên cũng không cố tìm tòi thêm nữa, sau đó bọn tôi phát hiện thiết bị trên thuyền hầu như không còn nhạy nữa, nhiên liệu cũng hết sạch, một con thuyền lớn như vậy nhưng cũng chỉ là một cái xác trôi nổi trên biển khơi.”

“Các anh tính thế nào?” Triển Chiêu hỏi .

“Bọn tôi cũng có thiết bị thông tin vô tuyến, đã thông tri cho cảnh sát biển tình huống của mình, cảnh sát bảo cứ ở trên thuyền đó trú mưa, chờ mưa gió qua đi, bọn họ sẽ đến cứu, bởi vậy bọn tôi an vị trong phòng điều khiển, chỗ nào cũng không dám đi.” Lâm Nhược cười khổ, “Trời rất nhanh trở nên đen kịt, trên thuyền lại không có điện, bọn tôi tìm được một ngọn đèn dầu, đốt lên, chờ mưa gió ngừng.” .

Nói đến đây, Lâm Nhược ngừng lại. .

Triển Chiêu hỏi anh ta, “Lúc đó xảy ra chuyện gì?” .

Lâm Nhược do dự một chút, chột nghe Hàn Vĩ mở miệng, “Lúc đó, tôi rất sợ.” .

Lâm Nhược nhìn hẳn một chút .

“Còn anh?” Bạch Ngọc Đường hỏi Lâm Nhược, “Anh thế nào?” .

“Tôi kể cho cậu ấy nghe một câu chuyện về thuyền ma.” Lâm Nhược mở miệng, Triệu Tước đang ngồi trên sofa “hắc hắc” hai tiếng, như là rất thích thú.

Triệu Hổ cùng Mã Hán đột nhiên cảm thấy rất đồng tình với Hàn Vĩ, đại thiếu gia Lâm Nhược kia thực sự là không sợ trời không sợ đất. .

“Thế nhưng tôi chưa kể được bao lâu.” Lâm Nhược nói, “Chột nghe từ dưới boong thuyền truyền đến tiếng bước chân.” .

Mọi người tưởng tượng đến tình cảnh khi đó một chút, chột cảm thấy lông tơ dựng thẳng đứng .

“Tiếp theo?” Bạch Ngọc Đường không cảm thấy thương cảm cho lắm, dù sao hai người bọn họ bây giờ rõ ràng đang ở đây, chứng tỏ lúc đó đã thoát hiểm, vậy cũng chẳng có gì phải sợ hết.

“Tôi lúc đó rất sợ.” Hàn Vĩ nói, “Lâm Nhược lại nói có lẽ là sóng hoặc gió đập vào thuyền tạo thành, không cần sợ.”

Mọi người gật đầu, Lâm Nhược quả thật rất can đảm .

“Thế nhưng sau đó, ngoại trừ tiếng bước chân, còn có tiếng móng vuốt cào lên boong thuyền.” Lâm Nhược bắt đầu kể. .

“Sau đó?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Anh giải thích thế nào?” .

Lâm Nhược thở dài, “Tôi cầm lấy hai thanh búa dính máu đen trên mặt đất, một cái đưa cho Tiểu Vĩ, nói .”

Mọi người thấy Lâm Nhược không mở miệng, đều quay lại nhìn Hàn Vĩ. .

Hàn Vĩ như là nhớ tới lại cảm thấy buồn cười, tiếp lời, “Cậu ấy nói, chỉ cần không vào thì coi như nó là gió, còn nếu vào thì là thứ gì cũng chém tất, nói không chừng còn có cơm tối để ăn.” .

Mọi người bật cười. .

“Vậy sau nó có vào không?” Triển Chiêu hỏi .

Lâm Nhược lắc đầu, “Sau đó, biến thành tiếng khóc.” .

“Anh cũng nghĩ nó là tiếng gió thổi?” Triệu Hổ nghe kể lại thôi cũng thấy buồn rầu cả người .

“Tôi còn chưa nói xong.” Lâm Nhược bắt đầu kể, “Lúc đó ngoại trừ tiếng gió thổi, còn có tiếng kêu thảm thiết, cùng với tiếng người kêu cứu mạng.” .

Tất cả mọi người nhú mày .

“Ngay lúc bọn tôi rất khẩn trương, ở cánh cửa phía sau phòng điều khiển đột nhiên truyền đến tiếng ‘thình thịch thình thịch thình thịch’, như là có ai đó đang đập cửa.” Lâm Nhược nói. .

“Oa. ” Triệu Hổ nhú mày, “Đây là tình tiết phim kinh dị đó a, hai người ăn ở kiểu gì mà đại vận kiểu này cũng dính phải thế?”

“Với tính cách của anh, sẽ không thêm để mất tới đúng không?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Khi đó anh hẳn là chưa học được cái gọi là sợ hãi đi.”

Lâm Nhược nở nụ cười, gạt đầu. .

Hàn Vĩ cũng cười, “Cậu ấy đúng là chưa bao giờ biết sợ.” .

“Tôi tiến lại mở cánh cửa đó ra.” Lâm Nhược nhàn nhạt kể lại, “Lập tức ủa vào trong khoảng hai chục cỗ thi thể, đều sớm biến thành bộ xương khô, chen chúc đến mức biến dạng.” .

Triệu Hổ nhún mày, cảm thấy mình như được khơi thông tầm mắt, kể gì mà y chàng kể về hai chục con lợn chết à.

“Kỳ thực cũng không cần sợ.” Lâm Nhược nói, “Lên thuyền tôi đã biết trên thuyền này khẳng định đã chết rất nhiều người, có lẽ do hải tặc làm, thế nhưng đồng thi thể đều là nam, trên đầu có quần khăn, trang phục rất quái dị, toàn bộ đi chân trần. . Tôi tỉ mỉ kiểm tra chúng một chút, phát hiện người chết đều là hải tặc.” .

Triển Chiêu xoa cằm, Lâm Nhược khuyết thiếu cảm giác sợ hãi đến mức người khác đều phải giật mình .

“Sau đó sao?” Bạch Ngọc Đường vô cùng hứng thú với câu chuyện này .

“Sau đó tôi chợt thấy kỳ quái, hải tặc nếu như đã giết người, vậy vì sao chúng lại chết rồi bị nhét vào phòng dự trữ của khoang điều khiển, cái phòng dự trữ kia chỉ khoảng 6-7 m2, cậu ngẫm xem, hai mươi mấy cỗ thi thể bị ép như ép cá, ai lại có khí lực lớn như vậy? Coi như có rất nhiều người, thì cũng rất khó để làm được.” .

Mọi người nhìn nhau —— có lý. .

“Bất chợt từ phía sau.” Lâm Nhược sắc mặt đột nhiên thay đổi, giọng kể cũng không còn bình tĩnh như vừa rồi, “Cô ta xuất hiện.”

Tất cả mọi người khẽ nhú mày, Triệu Tước ôm đầu gối, trong ánh mắt toát lên thần tình hưng phấn, khoe miệng nhếch cao .

Triển Chiêu ở phía sau quay đầu lại nhìn ông ta một cái, biểu cảm có chút vi diệu. .

“Emilia.” Lâm Nhược dùng giọng hơi khàn nói ra những lời này. .

Lời còn chưa dứt, chợt nghe “thình thịch” một tiếng. .

Mọi người không hề phòng bị, giật mình quay đầu lại, thì thấy Hà Doanh đầu quấn một vòng băng gạc đang đứng ở cửa, sắc mặt thật trắng a, “Các chú cảnh sát a, cháu là một người vô thần chỉ thờ phụng chủ nghĩa Mác, nhưng vừa rồi cháu tuyệt đối đã đụng phải quỷ!” .

449. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 24

Chương 24 : Linh hồn xanh

Hà Doanh đột nhiên tiến vào, dọa mọi người giật nảy mình, còn tuyên bố nhìn thấy quỷ giữa ban ngày .

Triệu Hổ nghĩ bụng cô nương này không phải bị đập đến hỏng đầu rồi chứ? Giữa thanh thiên bạch nhật mà gặp được quỷ a? .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang nghe Lâm Nhược kể đến phần then chốt, bị Hà Doanh cắt ngang, cũng có chút bất đắc dĩ.

Bạch Ngọc Đường vốn muốn Triệu Hổ và Mã Hán đưa Hà Doanh sang phòng kế bên lấy khẩu cung, còn bọn họ tiếp tục nghe Lâm Nhược kể về Emilia, không ngờ nha đầu này nôn nóng quá kể luôn, “Vừa rồi là một nữ quỷ đánh vào đầu em, còn đẩy em từ lầu trên xuống! Sau đó cầm đi chiếc nhẫn em nhặt được!” .

“Nhẫn?” Triển Chiêu hơi sửng sốt, nhìn Hà Doanh, “Nhẫn gì thế?” .

“Một cái nhẫn hột xoàn rất to rất nặng!” Hà Doanh nói, “Em đang đứng bên cầu thang nói chuyện với Hân Hân thì thấy trên bậc thang có thứ gì đó sáng sáng, chạy lại nhặt lên nhìn thì ra là một chiếc nhẫn, em còn đang nghĩ ai mà lại làm rớt mất cái nhẫn đắt tiền như thế, thì bị đánh.”

“Cô xác định đó là một chiếc nhẫn đắt tiền?” Bạch Ngọc Đường có chút hiếu kỳ, gần đây rất nhiều đồ trang sức kỳ thực chẳng đáng bao nhiêu tiền nhưng nhìn thì thật đến mức không thể thật hơn .

“Đương nhiên có thể xác định!” Hà Doanh đối với phương diện này rất tự tin, “Anh không tin thì hỏi Hân Hân xem, châu bảo trang sức, vàng bạc này nọ em chỉ cần nhìn một chút là có thể nói ra giá của nó, sai biệt chỉ trong khoảng 100 đồng!” .

Triệu Hổ kinh ngạc, “Dữ dội thế a?” .

Hà Doanh cười tủm tỉm, “Làm người phải có truy cầu a!” .

“Miêu tả cái nhẫn một chút.” Triệu Tước đột nhiên mở miệng, Hà Doanh lén liếc mắt nhìn ông ta một chút, tim lập tức đập bang bang —— ai nha, đàn ông tốt đều bị người khác đoạt đi mất tiêu .

“Cái nhẫn đó phải nặng ít nhất 3 ca-ra.” .

Tất cả mọi người có chút kinh ngạc —— 3 ca-ra? .

“Ai lại sơ ý đánh rơi một cái nhẫn lớn như vậy a?” Triệu Hổ buồn bực. .

“Hột xoàn 3 ca-ra hẳn là có đánh số.” Mã Hán hỏi, “Còn gì liên quan đến hình dáng không?” .

“Khung đỡ bằng bạc.” .

Mọi người khoe miệng đều giật giật .

Triển Chiêu hiếu kỳ, “Nhẫn kim cương 3 ca-ra dùng bạc để làm khung sao?” .

“Đúng vậy, trên chiếc nhẫn còn có hoa văn gọn sóng, rất đẹp, cũng rất cổ điển.” Hà Doanh tỉ mỉ miêu tả một chút, “Hơn nữa a, hột xoàn nọ xanh biếc, như là ngọc bích á.” .

“Cô ước chừng xem nó giá trị bao nhiêu tiền?” Triệu Hổ hiếu kỳ. .

“Cái này không thuộc kiểu trang sức em có thể đoán giá a, em nghi là đồ gia truyền của nhà ai đó, hoặc là đồ cổ.” Hà Doanh nói khá chắc chắn .

“Sau đó thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Ai tập kích cô?” .

“Nữ quỷ a!” Hà Doanh trên mặt biểu tình phức tạp, “Em vừa ngồi xuống nhặt cái nhẫn lên nhìn thoáng qua, đầu đột nhiên đau nhức, rồi trực tiếp ngã từ trên lầu xuống phía dưới. Lúc em lăn xuống thấy trên lầu có một cô gái đang đứng, mặc một thân trắng toát, tóc đen dài lộn xộn, mặt trắng bệch, thoạt nhìn còn rất trẻ, chưa đến hai mươi tuổi. Em vừa chớp mắt một cái, cô ta lại như đang lơ lửng trên không trung. Làm em sợ muốn chết! Sau đó lúc em té xuống, nằm rạp trên mặt đất, mọi thứ xoay vòng vòng, nhưng em vẫn

thấy con mắt kia xoẹt qua một tia máu đỏ ... Lúc này cô gái trắng toát kia đột nhiên xuất hiện bên cạnh em, lấy đi cái nhẫn trong tay em. Em cảm thấy tay cô ta vô cùng lạnh lẽo. Rồi em ngất xỉu, tỉnh lại đã thấy mình nằm trên giường bệnh” .

Triển Chiêu chợt hỏi, “Có phải bệnh nhân của bệnh viện này không?” .

“Nữ quỷ kia cũng không phải ngày đầu tiên xuất hiện trong bệnh viện a!” Hà Doanh một câu phán ra làm mọi người giật mình không nhỏ.

“Trước đây cô đã gặp qua?” Triển Chiêu hiểu kỳ. .

“Ngày nào trong bệnh viện mà không có chuyện ma quái!” Hà Doanh còn hỏi lại, “Các anh biết bệnh viện nửa đêm kinh khủng thế nào không? Đặc biệt là khoa nội trú với nhà xác đó, âm trầm u ám. Hơn nữa, ngoại trừ lò hỏa táng với pháp trường, nơi đâu âm khí thịnh như ở bệnh viện? Gần như mỗi ngày đều người chết.” .

Kỳ thực chuyện này cũng không có gì kỳ quái, bình thường trường học, bệnh viện các loại là nơi những câu chuyện ma quỷ phát sinh nhiều nhất, nhất là khi các nữ bác sĩ cùng nữ y tá tụ tập lại, nghe nhầm đồn bầy một đồn mười mười đồn trăm, đi đường đụng phải quỷ phồng chừng như cơm bữa .

“Trong bệnh viện vẫn còn truyền tai nhau chuyện các bác sĩ y tá đụng phải một nữ quỷ khoảng 16-17 tuổi mặc một thân trắng toát mà.” Hà Doanh nghiêm túc kể, “Em tới sau, chỉ nghe mấy bác sĩ đứng tuổi kể lại. Đại khái khoảng 5 năm trước, có một cô gái được đưa vào cấp cứu, là rơi xuống nước rồi bị ngộp, sau đó không thể cứu sống, lúc chết cô mặc một bộ đồ trắng toát, nhưng cô cũng rất đẹp, sau đó có cảnh sát đến điều tra, cô gái này là một cô nhi, 18 tuổi. Cảnh sát nghi ngờ cô bị bạn trai giết chết, thế nhưng người bạn trai đó lại nói cô ấy tự sát, hình như là anh ta di tình biệt luyện yêu một tiểu thư nhà giàu, cô gái nhỏ nghĩ quẩn rồi tự sát. Cuối cùng cảnh sát không có chứng cứ chỉ ra việc anh chàng kia mưu sát, nên đã định thành án tự sát, nghe nói thi thể của cô ở nhà xác không ai đến nhận, sau đó thì mất tích.” .

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Thi thể mất tích?” .

“Đúng vậy, việc này năm đó rất ồn ào, nhưng vẫn là câu nói kia, cô ấy là một cô nhi, không ai truy cứu trách nhiệm, Vì vậy cuối cùng không giải quyết được gì, thế nhưng từ lúc đó, bệnh viện bắt đầu xảy ra chuyện ma quái!” Hà Doanh nói, lắc đầu, “Thật nhiều đồng nghiệp đều gặp qua, lần này phỏng chừng để em đụng phải.”

Triển Chiêu hỏi, “Trước đây đã từng phát sinh chuyện nữ quỷ tập kích người sao?” .

“Chuyện này thì chưa nghe nói qua.” .

“Vậy vì sao cô ta tập kích cô?” Bạch Ngọc Đường hỏi .

Hà Doanh nhún mày, “... Chẳng lẽ bởi vì cái nhẫn kia?” .

Triển Chiêu nghiêm túc hỏi Hà Doanh, “Cô là bác sĩ a, thực sự tin có quỷ sao?”.

Hà Doanh cau mày suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu, “Có phải do tác dụng của thuốc không? Hay do đụng phải đầu? Nhưng em thực sự có thấy mà, cái kia quả thực không giống người giả quỷ ” .

Triệu Hổ lắc đầu, đưa Hà Doanh còn có chút hỗn loạn đến phòng giám sát tìm Tương Bình vẽ lại hình ảnh .

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, mong sao vụ của Hà Doanh chỉ là một án kiện khác, cùng án của Emilia không có quan hệ... Nhưng mà nữ quỷ trắng toát Hà Doanh miêu tả kia lại có điểm giống với Emilia .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gần đây nhìn thấy y phục trắng tinh của mấy cô gái thì có chút đau đầu, quay lại nhìn Lâm Nhược và Hàn Vĩ, thì thấy biểu tình của hai người họ lúc này —— vì diệu không gì sánh được .

Lâm Nhược thì cau mày, vạn phần phức tạp cùng hoang mang, còn Hàn Vĩ lại đem chần nể thành một nhúm, thỉnh thoảng lại liếc liếc Lâm Nhược —— đừng nói chuyên gia phân tích hành vi như Triển Chiêu và Triệu Tước, ngay cả Bạch Ngọc Đường đều nhìn ra được —— biểu tình kiểu này chứng tỏ bất an đang gia tăng.

“Hai người... có vấn đề gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi .

Lâm Nhược xoa xoa mái tóc vừa khô, do dự một chút rồi mở miệng, “Cái nhẫn kia ...”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều vô thức giật giật khóe miệng —— dự cảm bất hảo ! .

Lâm Nhược trầm mặc chốc lát, “Trước hết cứ kể tiếp đi.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, tuy rằng trong lòng còn có nghi hoặc, nhưng vẫn muốn nghe Lâm Nhược kể tiếp .

Lâm Nhược tiếp tục tự thuật trải nghiệm kinh hoàng khi đó.

Lúc nghe thấy một tiếng “Emilia”, hai người cùng nhau nhìn về phía cửa .

Lúc này bên ngoài đen kịt một mảnh, bởi vậy bọn họ không thấy rõ lắm ngoài cửa có thứ gì .

Nhưng mà đúng lúc đó, đột nhiên một ánh sét sượt qua, bên ngoài trong nháy mắt sáng ngời... Lâm Nhược và Hàn Vĩ đều thấy, đứng ngoài cửa lớn, là một cô gái mặc váy trắng .

Do bị khuất sáng, hai người chỉ thấy một đạo ánh sáng xanh viền quanh cơ thể cô gái, ngoài ra thấy không rõ tướng mạo...

Cô ta đứng trong mưa gió, thuyền lại tương đối xóc nảy, nhưng cô ta vẫn đứng thẳng tắp, ăn mặc vô cùng đơn bạc, chỉ có một thân váy liền theo gió phiêu động, hình như còn không được lành lặn .

Lâm Nhược lúc đó nhìn chằm chằm, còn Hàn Vĩ là người bình thường, đương nhiên sợ đến mức kêu lên. .

Trong thuyền, ngọn đèn dầu hôn ám, theo nhịp động đưa của thuyền mà lúc ẩn lúc hiện. .

Ngoài cửa, trong bóng tối, lại sừng sững một bóng người. .

Hàn Vĩ càng hoảng sợ, lúc lấy lại được tinh thần rồi thì nhào qua túm chặt lấy Lâm Nhược. .

Lâm Nhược đứng lên, đưa tay cầm lấy ngọn đèn dầu dưới đất, đi về phía cửa cabin nhỏ, tay kia mang theo một thanh búa.

Mọi người nghe được đều nhú mào —— Lâm Nhược quả nhiên quá can đảm a. .

Thế nhưng vừa tới cửa, nương theo ngọn đèn nhìn ra, bên ngoài không có ai. .

Lâm Nhược quay đầu lại nhìn Hàn Vĩ, muốn hỏi xem hắn vừa rồi có nhìn thấy không, nhưng vừa quay đầu lại, phát hiện Hàn Vĩ vẫn đi theo sau mình, mà phía sau Hàn Vĩ, không biết từ lúc nào, có một cô gái đứng đó .

Lâm Nhược vội kéo lấy Hàn Vĩ, Hàn Vĩ kinh ngạc quay đầu lại nhìn ... Thì thấy cô gái váy trắng này đột nhiên vươn tay, cô ta cùng Lâm Nhược gần như đồng thời túm lấy Hàn Vĩ, nhưng sức lực của cô ta lớn hơn rất nhiều. Hàn Vĩ bị cô ta túm lấy ném qua vai văng đi rất xa ... Trực tiếp bay ra ngoài, đập mạnh vào vách tường bằng sắt của cabin nhỏ, đầu choáng mất hoa .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe xong cảm thấy khó tin —— vóc người nhỏ vậy mà có khí lực đến nhường đó, có thể sao? Lẽ nào thật sự có quỷ? Nghe sao cũng tin không nổi a. .

Lâm Nhược tiếp tục kể về cuộc gặp gỡ đêm đó .

Lúc này, nhờ ngọn đèn đã có thể nhìn rõ khuôn mặt của người kia —— cô ta toàn thân ướt đẫm, tóc đen rối tung xoã trên vai, trên mặt cũng có dính vài sợi tóc, làn da rất trắng, trắng đến mức không bình thường, không phải loại trắng đến trong suốt, mà là trắng như bôi phấn, bởi vậy cảm giác rất quỷ dị, hai mắt rất đen. Đường nét của cô ta Lâm Nhược lúc đó chẳng biết nên hình dung thế nào, nói chung là trong nháy mắt chỉ có thể cảm giác được tà ác, không phân biệt được đẹp hay xấu.

“Cô là ai?” Lâm Nhược chạy tới nâng Hàn Vĩ dậy, Hàn Vĩ đầu rách một khối, vừa đưa tay ôm đầu, vừa nhìn cô gái trắng toát phía trước .

Chỉ thấy cô ta khom lưng, nhặt cái búa trên sàn thuyền lên, hai mắt trầm lặng nhìn chằm chằm vào Lâm Nhược cùng Hàn Vĩ, giọng cao búa .

Sau đó là một màn truy sát đáng sợ .

Cô gái này sức lực vô cùng lớn lại hình như nghe không hiểu ngôn ngữ của con người, Lâm Nhượng đã thử qua rất nhiều loại ngoại ngữ mà mình biết để cùng cô ta thương lượng nhưng cô ta vẫn điên cuồng muốn chém chết hai người bọn họ .

Lâm Nhượng kéo Hàn Vĩ trốn đông trốn tây, cô gái kia hung mãnh dị thường đuổi theo không bỏ, hai người chạy trốn tới boong tàu, đứng ở trong mưa.

Lúc này, mưa rền gió dữ, toàn bộ thuyền lớn đều bị sóng lớn làm cho rung lắc mãnh liệt .

Cô gái áo trắng kia đuổi tới, giơ búa lên cao, đúng lúc ấy, đột nhiên một tia sét giạt ngang ...

Lâm Nhượng và Hàn Vĩ vô thức ngồi thụp xuống ... Chợt thấy ánh điện loé lên, sau đó là một tiếng nổ ầm ầm. Cô gái kia lúc giơ cây búa lên cao chẳng khác nào một cột thu lôi, đã bị sét đánh trúng. .

Lâm Nhượng nói đến đây, Triệu Hồ đưa Hà Doanh đến gặp Tương Bình xong đang vội vã trở về vừa lúc nghe thấy, cậu ta há to miệng, “Ai nha, đây là loại tình tiết gì nha? !” .

“Bị sét đánh trúng?” Triệu Chiêu cũng cảm thấy bất khả tư nghị, liền hỏi Lâm Nhượng cùng Hàn Vĩ, “Cảnh tượng hai người thấy có giống nhau không?”

Lâm Nhượng cùng Hàn Vĩ đều gật đầu, sau đó lại liếc nhau một chút, ý là —— hẳn là giống chứ nhỉ .

“Tiếp tục kể.” Triệu Tước ôm đầu gối tựa trên sô pha, híp mắt vuốt cằm, có vẻ rất hứng thú.

“Cô ta bị sét đánh trúng liền bốc cháy.” Lâm Nhượng nói, “Toàn thân là ngọn lửa màu lam, còn đang huy búa, sau khi kêu thảm thiết vài tiếng, lửa bị mưa to dập tắt, cô ta ngã xuống boong tàu, cả người biến thành một khối đen sì.” .

“Nói cách khác bị sét đánh đã chết?” Bạch Ngọc Đường hỏi ngược lại, “Vậy cũng không phải là quỷ.” .

“Bọn tôi lúc đấy liền biết đã an toàn rồi.” Lâm Nhượng nói, “Đầu của Tiểu Vĩ bị thương, hòm thuốc còn đang ở trên thuyền nhỏ, tôi muốn đi lấy để băng bó cho cậu ấy một chút. Tôi liền xuống thuyền, Tiểu Vĩ ở phía trên thang dây chờ tôi. Tôi vừa cầm hòm thuốc chuẩn bị lên thuyền lớn, thì thấy Tiểu Vĩ kêu một tiếng ngã xuống...” .

Tất cả mọi người nhú mày —— lại bị sao thế? .

“Tôi vốn ở ở đầu thuyền chờ Lâm Nhượng, lúc đó có thể do chảy máu nên có chút chóng mặt, lại còn rất sợ hãi, nên tôi thường quay đầu lại nhìn về phía boong thuyền ... Khi tôi quay lại lần thứ hai, tôi phát hiện thì thể đã cháy đen của nữ quỷ không thấy đâu nữa!” Hàn Vĩ nói đến đây, tay đang cầm chén cũng túm chặt thêm vài phần, “Tôi đang hoảng thì chợt cảm thấy bên cạnh có người, xoay mặt vừa nhìn, thì nữ quỷ nọ đã đứng ở đó, chân tôi bị trượt đi, trực tiếp từ trên thuyền ngã xuống, rơi vào trong nước.” .

“Lúc tôi đưa được Tiểu Vĩ lên thuyền buồm thì chợt thấy nữ quỷ nọ đang chuẩn bị theo thang dây trèo xuống. Vì vậy tôi vội tháo sợi dây buộc thuyền buồm với thuyền lớn ra.” Lâm Nhượng bắt đầu kể, “Lúc này sóng rất lớn, thuyền buồm được giải thoát lập tức trôi ra xa ... Đúng lúc này, nữ quỷ đã trèo xuống bậc thang cuối cùng, cô ta nhào đến túm lấy sợi dây, sóng lớn như vậy, nhưng thuyền lại bị giữ lại dễ dàng.”

Mọi người kinh hãi ——khí lực lớn như vậy? .

“Thuyền buồm lúc đó rất mỏng manh.” Lâm Nhượng nói, “Hơn nữa Tiểu Vĩ cũng té bị thương, thần trí có chút không rõ ràng lắm, mưa to gió lớn, còn có sấm chớp đùng đùng, tôi lúc đó thực sự có điểm hoảng loạn, liền lớn tiếng hỏi cô ta, ‘rốt cuộc cô là ai?’” .

“Cô ta trả lời thế nào?” Triệu Chiêu hỏi .

“Cô ta nói ‘Emilia’” . Lâm Nhượng hồi tưởng lại lúc đó, “Tôi vốn đang định hỏi cô ta muốn làm gì, cô ta đã nói trước ‘ở lại với ta.’” .

Mọi người nhìn nhau, tiếp tục nghe .

“Tôi liều mạng túm lấy sợi dây, Emilia cũng sống chết túm nó, sau đó cô ta nở nụ cười, nói ‘hai người chỉ có thể đi một người!’”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghĩ tới lời Nguyễn Văn Cao nói —— hai người chỉ có thể đi một người! .

“Đối thoại lúc đó ...” Lâm Nhược thở dài, “Chính là mấy câu Nguyễn Văn Cao nói với tôi hồi nãy, hầu như một câu cũng không sai.”

“Thú vị.” Triệu Tước sờ cằm. .

“Sau đó tôi dùng búa chém đứt dây thừng.” Lâm Nhược nói, “Thuyền buồm trôi ra xa, tôi chợt nghe Emilia hét lên, ‘hai người chỉ có thể đi một người! Muốn đem hân trở về, hãy tới tìm ta!’ ” .

Đến lúc tôi tỉnh lại, thì đã ở trong phòng bệnh của gia đình .

... .

Mọi người nghe đến đó, trong lòng đều hiểu rõ —— thảo nào Lâm Nhược mấy năm nay, kiên nhẫn tìm kiếm Emilia, hoá ra anh ta nghĩ Hàn Vi hôn mê, chính là bị Emilia “mang đi”, anh ta tìm kiếm Emilia, là muốn cô ta thả bạn tốt “trở về” .

“Cái nhẫn kia.” .

Trong lúc không khí đang trầm mặc, Lâm Nhược đột nhiên kể tiếp, “Lúc Emilia tập kích bọn tôi, tôi có để ý thấy trên cổ cô ta có một dây chuyền, trên dây chuyền đó treo một chiếc nhẫn, lúc đó tôi cũng không đặc biệt chú ý, chỉ nhìn thoáng qua. Nhưng sau đó khi tôi điều tra về Emilia, phát hiện có một ghi chép. Thứ đó lai lịch không nhỏ, là vật báu Logan đoạt được trên biển, năm đó hân đã từng đem nó đến tặng cho Emilia để nịnh cô ta, sau đó thì đòi lại, rồi dùng nó cầu hôn Cecilia.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều lắc đầu, Logan này đúng là không cách nào làm người khác đồng tình được .

“Nhẫn đó tên gọi là gì?” Triệu Tước đột nhiên hỏi. .

“Gọi là Linh Hồn Xanh.” Lâm Nhược trả lời, “Đến từ một vương tộc của Peru cổ, sau đó bị một thương nhân Tây Ban Nha đoạt được. Lúc thuyền buôn của bọn họ trở về gặp thuyền hải tặc của Logan, bị cướp sạch không còn gì, nhẫn về tay Logan. Trong truyền thuyết về Emilia phần nhắc về chiếc nhẫn tương đối ít, nhưng dựa vào miêu tả, cái nhẫn đó với cái nhẫn vừa rồi bác sĩ Hà nhật được ở cầu thang, có vẻ giống nhau như đúc.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhíu mày —— như vậy chẳng lẽ kẻ vừa đả thương Hà Doanh là Emilia? Vậy nữ quỷ của bệnh viện này là thứ gì?

Triển Chiêu vô thức quay đầu lại nhìn Triệu Tước đang ngồi trên sofa .

Chỉ thấy Triệu Tước lúc này hai tay nắm lấy mắt cá chân thon gầy, cảm giác lên đầu gối, khoe miệng nhếch nhếch, dường như đang cười.

Triển Chiêu đưa mắt qua Bạch Ngọc Đường ra hiệu .

Bạch Ngọc Đường cũng quay đầu lại, thì thấy Triệu Tước vừa cười vừa lẩm bẩm, “Linh Hồn Xanh a... Ha ha.”

450. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 25

Chương 25 : Ngọn nguồn của sự phản nộ

Hà Doanh hai tay nâng cằm, nhìn Tương Bình mở phần mềm ghép ảnh ra .

“Cái này?” .

“Không giống.” .

“Cái này?” .

“Ừm ...” .

“Cái này?” .

“Chắc ...” .

“Này, tiểu thư.” Tương Bình thử hình thử đến sáu bảy chục lượt, cuối cùng bất đắc dĩ nhìn Hà Doanh, “Cô đến tột cùng có nhớ hay không a?” .

Hà Doanh vò đầu, “Tôi không biết... nhìn cái nào cũng thấy giống giống.” .

“Cô bị mù à?” Tương Bình nóng nảy, “Rõ ràng tám nào cũng khác nhau, giống chỗ nào hả? !” .

Hà Doanh nâng cằm lên mắt nhìn cậu ta, một lúc lâu, phun ra hai chữ, “Trạch nam!” .

Tương Bình khoe miệng giật giật, nhìn Hà Doanh một lúc lâu, mở miệng, “Thặng nữ.” .

... .

“Ai nha!” .

Phòng bệnh bên này đang nói về chiếc nhẫn Linh Hồn Xanh, chợt nghe thấy một trận âm ỉ ở phòng bên cạnh, sau đó thấy Tương Bình ôm đầu vọt vào, Hà Doanh giơ một cái gối đầu trên giường bệnh, đang chạy theo phía sau đập cậu .

Triệu Hồ vội chạy lại ngăn cản, “Oa... Cô nương bình tĩnh một chút a, đánh cảnh sát tội rất nặng đó, còn có a, cô em không phải vừa rồi còn mất máu quá nhiều sao, hồi máu nhanh vậy?” .

Hà Doanh tức giận đến mức thở gấp, chỉ vào Tương Bình, “Không tha cho anh.” .

Tương Bình trốn phía sau Bạch Ngọc Đường, cậu ta là kỹ thuật viên, đương nhiên không giống với những thành viên khác của SCI, trạch nam tiêu chuẩn không thể rèn luyện, cũng giống với Triển Chiêu Công Tôn đều thuộc về kiểu người động khẩu không động thủ. Nhưng mà, Công Tôn có cái lưỡi độc, then chốt còn có thể phi dao giải phẫu. Triển Chiêu không động khẩu thì thôi, hễ động một chút có thể đoạt mệnh người trong phạm vi vài trượng. Tương Bình thì tương đối thâm hiểm rồi, đưa cậu bàn phím để cậu xâm nhập lâu năm góc còn được, những thứ khác đều vô ích a .

Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi Tương Bình, “Sao cậu lại trêu chọc cô ấy?” .

Tương Bình bĩu môi, “Làm nửa ngày ngay cả một khuôn mặt cũng không xác định được.” .

Triển Chiêu hơi ngẩn người. .

Bạch Ngọc Đường nhìn Hà Doanh. .

Hà Doanh xịu xuống, nhú mồm, “Em không biết có phải bị đánh ngã bất tỉnh không, nghĩ mãi không ra hình dáng khuôn mặt nọ, rõ ràng trước đó em nhớ rất rõ ràng.” .

Triển Chiêu nghe xong khẽ sờ sờ cằm, quay đầu lại nhìn Triệu Tước. .

Triệu Tước như không để ý tựa lưng vào ghế sofa, ngón tay gầy gầy bó dạ lan hương màu lam ở trên bàn.

Triển Chiêu lại nhìn sang bó dạ lan hương, khẽ nhú mồm. .

Triệu Tước trên mặt xuất hiện một dáng tươi cười, khẽ hé miệng, cho Triển Chiêu một khẩu hình .

Triển Chiêu nhìn ra khẩu hình của ông ta, đó là hai chữ —— mèo ngoan. .

Triển Chiêu quay đầu lại, trong lòng nghĩ —— chẳng lẽ Triệu Tước đang muốn bắt chước mình? .

Chính lúc này, Bạch Ngọc Đường nhận được điện thoại của Bao Chứng .

“Cục trưởng Bao?” Bạch Ngọc Đường đi ra ngoài tiếp điện thoại, một lát sau, thấy anh bình tĩnh quay về.

Triển Chiêu rất quen thuộc với biểu tình này của Bạch Ngọc Đường, đây là biểu tình chứng tỏ cậu ấy vô cùng mất hứng cũng vô cùng bất đắc dĩ

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hỏi .

Bạch Ngọc Đường nói nhỏ vào tai Triển Chiêu, “Cục trưởng Bao gọi điện, nói em gái của Stephen tỉnh rồi, đã xác nhận là Nguyễn Văn Cao tập kích cô bé và quần gia, ông ấy hối thúc chúng ta kết án.” .

“Giục chúng ta kết án?” Triển Chiêu có chút buồn cười, “Sao lại giục?” .

Bạch Ngọc Đường hơi nhướn mày, “Có mấy gia tộc đều cùng cảnh sát cấp cao lui tới thân mật.” .

“Cục trưởng Bao sẽ không như thế.” Triển Chiêu nhú mày .

“Ông ấy đúng là sẽ không như thế, nhưng hiện tại cũng không có lý do để không kết án.” Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ, “Lẽ nào lại nói với gia đình người ta rằng kẻ tình nghi là một con quỷ?”

Triển Chiêu nhú mày, đúng là nói không nên lời, có nói bọn nó cũng sẽ không tin. .

“Làm sao vậy?” Lâm Nhược hỏi .

“Ách...” Triển Chiêu nhìn Lâm Nhược một chút lại nhìn Hàn Vĩ trên giường một chút, rồi khẽ liếc Bạch Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường thở dài —— chuyện Nguyễn Văn Cao muốn tập kích Lâm Nhược có thể xem là chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, như vậy kết án gã là chuyện hợp tình hợp lý, còn bệnh nhân tâm thần tập kích Lâm Nhược vừa rồi, hoàn toàn có thể lấy lý do qua loa tắc trách để cho qua .

“Stephen bọn họ đang gấp cái gì chứ?” Triển Chiêu buồn bực, “Vì sao muốn vội vã kết án?” .

“Bởi vì ảnh hưởng không tốt đó.” .

Mọi người ngẩn người, quay đầu lại, thì thấy Hà Doanh đang đứng một bên nói thầm. .

“Cái gì ảnh hưởng cơ?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi. .

Hà Doanh trừng mắt nhìn, “Đừng nói là các anh cũng không hay đọc mấy tin tức bát quái chứ?” .

Mọi người hai mặt nhìn nhau. .

Tương Bình buồn bực, “Cái gì bát quái?” .

“Sao các người ai cũng không xem a.” Hà Doanh nhờ hai y tá khác đến phòng trực ôm hai chồng tạp chí lớn trở về, lật ra ọi người xem, thì thấy mấy bài viết trong đó còn ly kỳ hơn cả tiểu thuyết, viết về sự kiện “huyết án vườn hồng” nọ. .

“Huyết án vườn hồng?” Triển Chiêu nhú mày, “Là vụ án xảy ra trong hoa viên nhà Stephen?” .

Bạch Ngọc Đường lật lướt qua, sau đó kinh ngạc vạn phần, “... Là ai viết? Cái gì mà gia tộc tình cừ, tin tức từ đâu mà có đây?”

“Thật sự là rất khả nghi a!” Triển Chiêu cũng gật đầu, “Dĩ nhiên còn biết Stephen trước đây từng có 6 người bạn gái, vì sao chúng ta không điều tra ra nha!” .

Hà Doanh nhìn trời, “Tạp chí lá cải đương nhiên là viết bậy a.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngẩn người, quay sang nhìn cô, “Viết bậy?” .

“Đúng vậy, nhưng bình thường ngoại trừ cảnh sát ra ai đọc cũng tin hết á, thỉnh thoảng cũng có cảnh sát tin nữa.” Hà Doanh cười hì hì, “Đợt báo này của ngày hôm nay còn chưa ra, lát tan tầm ra tiệm báo hỏi là có rồi đó.”

“Bài này lại không hề nhắc đến Emilia, xem ra chỉ là căn cứ trên một ít tin tức mặt ngoài rồi đoán ra, nhưng cũng viết đến mức quá chân thật đặc sắc rồi.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nhìn Triển Chiêu, “Tạp chí này trang trí rất bắt mắt, tiêu đề giật kinh người, còn liên quan đến cừu phú, tiền tài bất nghĩa, làm giàu các loại, tương đối nhạy cảm.” .

Triển Chiêu ôm cánh tay, “Mọi người thích đọc những thứ này à, năm nay sao lại phổ biến cái kiểu suy diễn thể hệ thứ hai thì trái ngược với thể hệ thứ nhất thể nhĩ, viết thành dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, không ngừng vươn lên, nhả nhận hữu lễ, gia giáo thậm nghiêm này nọ?” .

Bạch Ngọc Đường buông tạp chí xuống, “Được đấy, một lý do để anh ta muốn kết án thì phải kết án.” Nói rồi, nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi, cái cơ này khá ổn đấy!” .

“Ừm ...” Triển Chiêu vuốt cằm suy nghĩ .

Chợt nghe Triệu Tước phía sau chậm rì rì phun một câu, “Nguyễn Văn Cao cũng chỉ là một con thỏ trong lồng sắt, nhóc muốn gã nói cái gì mà chẳng được, bảo gã một ngụm cần chết chủ mưu phía sau không phải là ổn sao.” .

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn ông ta .

Bạch Ngọc Đường nhướn mày —— chủ ý không tồi .

Triển Chiêu hí mắt liếc Triệu Tước —— bâng mông tà đạo. .

Triệu Tước cười hì hì tiếp tục sờ a sờ dạ lan hương. .

Triển Chiêu khóe miệng giật giật, thật muốn đập cho lão hai cước, hướng về cái cằm có râu của lão đập xuống là hay nhất! .

“Đúng rồi.” Triển Chiêu hỏi Lâm Nhượng, “Nếu Hàn Vĩ đã tỉnh, anh không cần phải tiếp tục tiến hành kế hoạch hạ thủy Emilia phải không?”.

Lâm Nhượng nghe xong, lộ vẻ bất đắc dĩ, “Tôi chưa từng có kế hoạch gì gọi là cho Emilia rời bến a, là Stephen bọn họ...”

“Anh không có cách nào làm kế hoạch đó biến mất sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Chiếc thuyền đó mà rời bến trên 50% sẽ xảy ra chuyện.”

“Trước tôi đã từng nói vấn đề này với Stephen, nhưng lần này đầu tư quá lớn, nếu thủ tiêu sợ rằng sẽ tổn thất rất nặng, cậu ấy không thể ăn nói với đám người đầu tư cũng như cổ đông. Mặt khác...” Lâm Nhượng dừng lại một chút, “Biết vì sao Stephen muốn hỏi mọi người nhanh kết án không?” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, trầm mặc một lát, trong lòng ngầm hiểu .

Triệu Hổ nghe một hồi vẫn chẳng hiểu gì, liền dùng tay huých huých Mã Hán, “Vì sao a?” .

Mã Hán thấp giọng nói, “Bọn họ muốn báo thù riêng.” .

“Nga...” Triệu Hổ đã hiểu ra, gật gù, “Đám công tử quý tộc đó nuốt không trôi mối hận này, nên muốn ra tay làm thịt hung thủ.”

“Bọn họ biết chuyện của anh cùng Hàn Vĩ không?” Triển Chiêu hỏi Lâm Nhượng. .

Lâm Nhượng nhìn Hàn Vĩ một chút, “Biết thì có biết...” .

“Tôi không quen theo chân bọn họ.” Hàn Vĩ thấy Lâm Nhượng có phần bối rối thì đỡ lời, “Bọn họ không quá thích tôi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trong lòng hiểu rõ —— quả nhiên không phải là người trong cùng một thế giới .

“Đúng rồi.” Hàn Vĩ đột nhiên hỏi Lâm Nhượng, “Cậu với bọn họ mấy năm nay vẫn tốt chứ?” .

Lâm Nhượng cười khổ một tiếng, cũng không nói cho Hàn Vĩ biết dạo này liên tiếp phát sinh án mạng chết người, nói với cậu ấy mấy thứ đó làm gì a.

Về chuyện của “Emilia”, Lâm Nhượng đã kể lại rất rõ ràng, đương nhiên, ngoại trừ Triển Chiêu và Triệu Tước ra, ai cũng cảm thấy đó là một cổ sự kinh khủng .

Bạch Ngọc Đường muốn hỏi xem Triển Chiêu có phải đã phát hiện ra cái gì không, có điều còn chưa mở miệng thì từ cửa có âm thanh hỗn loạn truyền đến.

Mọi người đảo mắt nhìn ra, thì thấy mấy người mặc áo vest đen cao to đứng chắn ngoài cửa .

Bạch Ngọc Đường khẽ nhủ mày. .

Lúc này, một ông lão xuất hiện trước mắt mọi người .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhận ra, đó là quản gia nhà Lâm Nhược .

Quản gia sắc mặt tương đối ngưng trọng, “Thiếu gia.” .

Lâm Nhược vừa nhìn thấy lão liền biến thành mặt khổ qua, vò đầu. .

“Thiếu gia, lão gia đã biết chuyện cậu bị tập kích, cũng biết...” Vừa nói, quản gia vừa liếc sang Hàn Vĩ, sau đó nói, “Lão gia lệnh ngài nhanh chóng về nhà.” .

Lâm Nhược nhìn tư thế của đám người mặc áo đen đằng sau lão một chút, xem ra lão ba ở nhà đã ra lệnh, anh không chịu về liền trực tiếp trốn về.

Lâm Nhược đứng lên, lúc đi qua Bạch Ngọc Đường thì thấp giọng nói, “Trong khoảng thời gian này phiền cậu giúp tôi chiếu cố Hàn Vĩ, tôi có thể sẽ mất một thời gian không ra ngoài được.” .

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn người, gật đầu. .

Lâm Nhược quay đầu lại vờ vờ vai Hàn Vĩ, Hàn Vĩ dường như cũng hiểu rõ, gật đầu chào tạm biệt bạn mình.

Lâm Nhược theo quản gia đi về, chung quanh là vài vòng vệ sĩ, nhưng nhìn qua cũng thấy rất khí phách. .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau — thu được tin tức nhanh vậy sao? .

Đang buồn bực, Triển Chiêu chợt để ý thấy Triệu Tước đã từ sofa xáp đến bên giường Hàn Vĩ, tìm một cái ghế ngồi xuống, tò mò, “Lão ba cậu ta không thích cậu à?” .

Hàn Vĩ thở dài thấp giọng nói, “Bác trai không quá thích Lâm Nhược qua lại với tôi.” .

“Vì sao?” Triệu Tước hiếu kỳ. .

Triển Chiêu cảm thấy kỳ quái — Triệu Tước sao lại thích thú với mấy chuyện này? .

“Bác trai yêu cầu rất cao với tương lai của Lâm Nhược.” Hàn Vĩ thản nhiên nói, “Đối với những người không giúp được gì cho cậu ấy, ông cho rằng kết giao chỉ lãng phí thời gian.” .

“Chà.” Triệu Tước gật đầu, híp mắt, “Quả nhiên muốn thành công phải có giá trị quan.” .

“Mấy thứ đại loại như thành công, chỉ là tương đối mà thôi.” Hàn Vĩ hàm hàm hồ hồ lẩm bẩm một câu, rồi không nói thêm gì nữa, quay sang hỏi bác sĩ vừa đi vào về phương pháp phục kiện cùng vật lý trị liệu, hình như rất muốn nhanh chóng khôi phục thân thể. .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sắp xếp một chút, sau đó từ biệt Hàn Vĩ, để lại hai cảnh viên phụ trách an toàn, Hàn Vĩ cũng đã có người chăm sóc do Lâm Nhược an bài từ trước .

Mã Hán và Triệu Hổ đem tên bệnh nhân tập kích Lâm Nhược kia mang về cảnh cục, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường leo lên xe, Triệu Tước cũng chui vào ghế sau, tựa người vào lưng ghế yêu sách, “Ta đói bụng muốn chết, đi ăn a!” .

Bạch Ngọc Đường còn chưa mở miệng, Triển Chiêu đã hỏi anh, “Hàn Vĩ không có người nhà sao?” .

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Có vẻ không ai quan tâm đến sống chết của hắn.” .

Triệu Tước khoé miệng giật giật — bị lừa rồi! .

“Ý của Hàn Vĩ là cha của Lâm Nhược vì bọn họ tầng lớp bất đồng mà phản cảm con trai cùng hắn lui tới?” Bạch Ngọc Đường lái xe, cau mày, “Cảm thấy không quá hợp lý.” .

“Sao lại không hợp lý?” Triển Chiêu hứng thú hỏi, “Giác quan thứ sáu của cậu lại nói gì hả?” .

Bạch Ngọc Đường cười cười, “Tôi thấy thái độ Lâm lão gia tử đối với quản gia, vệ sĩ và người giúp việc trong nhà đều vô cùng hiền lành, không giống kiểu người thực dụng như thế, hơn nữa dựa theo tính cách của Lâm Nhược mà suy ra, từ nhỏ cũng không giống kiểu được bồi dưỡng như một quý tộc mà lớn lên.”

“Này!” Triệu Tước trừng mắt, “Ta đói!” .

Triển Chiêu nâng cằm suy nghĩ một chút, liếc Ngọc Đường, “Stephen bọn họ sao có thể khẳng định hung thủ sẽ lên thuyền nhỉ?”

“Hiển nhiên bọn họ có đầu mối chúng ta không có, thậm chí cả Lâm Nhược cũng không có nốt, tôi vẫn cảm thấy đám người này có liên quan đến sự kiện năm đó.” Bạch Ngọc Đường đáp xong, Triệu Tước từ phía sau đột nhiên chồm lên che mắt anh lại, “Ta chết đói rồi !!!” .

... .

Phía sau Mã Hán và Triệu Hổ nhìn thấy cảnh xe của Bạch Ngọc Đường phía trước lượn thành một hình chữ S hoàn mỹ, nhướn mày —— đội trưởng đã lâu không lái xe vậy nha.

Triển Chiêu gạt Triệu Tước ra, Bạch Ngọc Đường mới ổn định cái xe lại, tránh cho hậu quả xe hủy người tiêu .

Triển Chiêu trừng mắt với Triệu Tước, “Đói chết lão đi!” .

Triệu Tước ôm cánh tay, “Tiểu tử thôi dám lơ ta, không nói cho biết Linh Hồn Xanh là cái gì!” .

... .

Triệu Hổ và Mã Hán giật mình nhìn xe của Bạch Ngọc Đường phía trước đột ngột dừng lại .

“Mẹ ơi!” Triệu Hổ hét một tiếng, Mã Hán vội đạp phanh xe, thiếu chút nữa tông vào đuôi xe nhà sếp rồi .

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Triệu Tước vừa dựa người lại vào ghế, “Chú biết Linh Hồn Xanh là cái gì? Chú biết lai lịch của cái nhẫn đó?”

Triệu Tước bĩu môi, xoa ót, “Ta muốn thứ gì đó ăn được.” .

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, quay qua Triển Chiêu. .

Triển Chiêu nhẫn nại hỏi, “Chú muốn ăn gì?” .

Triệu Tước cười tùm tùm nhìn anh, “Vậy nhóc nhận sai trước cho ta nghe chút nào.” .

Triển Chiêu mí mắt giật giật, đưa tay vào túi quần, lấy điện thoại di động ra .

Triệu Tước nghiêng đầu tò mò, “Làm gì á? Gọi thức ăn nhanh sao? Ta không ăn đâu nha, ta muốn vô quán ngồi cơ.”

“Nga.” Triển Chiêu chậm rãi nói, “Hôm trước Bạch Diệp có cho tôi một dãy số, dặn nếu chú quấy rối, có thể ...” .

Triển Chiêu nói chưa dứt lời, Triệu Tước đã chồm lên đè điện thoại anh xuống, trừng mắt, “Thằng nhóc phản bội!” .

Triển Chiêu rút tay về, “Rõ ràng tôi với Bạch Diệp cùng một chiến tuyến ngay từ đầu, ai thêm cùng chú thông đồng làm vậy chứ!” Nói rồi, lại muốn ấn số gọi đi.

“Ta muốn ăn cơm hải sản, còn muốn ăn lưỡi vịt, còn muốn ăn kem sầu riêng, còn muốn bánh bao đậu ...”

Triệu Tước lui xuống, “Còn có, không được gọi điện cho tên ôn thần kia!”

Triển Chiêu tưởng tượng đến thứ khẩu vị hỗn tạp kia một chút, bĩu môi nói thảm, “Đau bụng chết lão đi!” .

Nhưng không có biện pháp a, Bạch Ngọc Đường đành kêu Triệu Hổ bọn họ áp tải người về trước, còn chính mình lái xe ... tới một nhà hàng buôn bán khá thuận lợi của Bạch Cẩm Đường .

Bạch Ngọc Đường đến đó đặt một gian phòng, cho Triệu Tước ăn thứ ông ta muốn .

Triển Chiêu thấy Triệu Tước được ăn tâm tình tốt hơn không ít, liền hỏi, “Chú biết Linh Hồn Xanh?” .

Triệu Tước một thìa cơm hải sản một thìa kem ly hàm hồ mở miệng, “Thứ trang sức đó, vô giá.” .

“Nói cách khác, chuyện năm đó Logan dùng chiếc nhẫn nọ lừa Emilia không phải là truyền thuyết, mà là có thật sao?” Triển Chiêu nhú mày.

“Ha hã.” Triệu Tước lại gặm một ngum bánh bao đậu, “Nếu thực sự thứ trang sức đó có tồn tại, như vậy có thể giải thích, Emilia này không hề phần nọ ngay từ đầu, mà là có nguyên nhân khác.”

451. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 26

Chương 26 : Blue Doll

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường truy vấn Triệu Tước về chiếc nhẫn “Linh Hồn Xanh” nọ, xem nó đến tột cùng là có địa vị gì.

Triệu Tước ăn no tâm tình thoải mái, liền hỏi hai người, “Từng nghe qua “Ngọc Xanh Hy Vọng” chưa?” .

Triển Chiêu nhướn mày, “Khối hột xoàn đó không phải ở trong bảo tàng hay viện nghiên cứu gì đó sao?” .

Bạch Ngọc Đường tuy rằng không có chút hứng thú nào với hột xoàn châu bảo, nhưng vẫn nghe nói đến “Ngọc Xanh Hy Vọng” đỉnh đỉnh đại danh, kỳ thực khối hột xoàn nọ có nhiều truyền kỳ như vậy, cùng với những người đã từng sở hữu nó có quan hệ rất lớn .

“Ngọc Xanh Hy Vọng” được coi như là một trong số những viên ngọc bích nổi danh nhất trong lịch sử nhân loại, lúc đầu nó được phát hiện ở Ấn Độ, kích thước sau khi mài dũa sơ qua tầm khoảng 100 ca-ra, có thể nói là cỡ khủng. Sau đó lại bốn ba từ Anh đến Pháp rồi qua Hà Lan, cuối cùng được đưa đến một viện triển lãm của Mỹ, sau khi trải qua 300 năm thăng trầm, cách mạng, viễn chinh. Chủ nhân đổi tới đổi lui, gia tộc phá sản, công tước tự sát, quốc vương bị chó cắn chết, hoàng hậu bị đưa lên đoạn đầu đài, các vương công quý tộc vận rủi liên tục. . Trải qua nhiều chuyện phức tạp, kinh qua nhiều lần mài dũa khoan cắt, từ hơn 100 ca-ra ban đầu, đến cuối cùng, chỉ còn lại khoảng bốn mấy ca-ra. .

Mà sở dĩ khối hột xoàn này nổi danh như vậy, chủ yếu là do đã được đoàn làm phim hư cấu thành viên ngọc “Trái Tim Của Biển” (trong Titanic) , hay còn gọi là “Ngọc Xanh Hy Vọng “, hoặc “Nước mắt Ánh trăng”, cuối cùng được gọi là “Hy Vọng” . Bởi vì bất cứ ai từng sở hữu nó đều không thể chết tử tế, nên cũng chính là viên ngọc “Mũi Khoan Số Mệnh” nổi danh .

Triệu Tước ngậm thìa nhìn Triển Chiêu. .

Triển Chiêu nhú mày, “Chú muốn dùng hột xoàn dính lời nguyền đó để hù dọa tôi phải không a! Bảo thạch tự nó căn bản không thể nguyền rủa người, cái gì mà Con Mắt Brahma, Ngọn Núi Mặt Trời, Ngọc Xanh Hy Vọng, Hột Xoàn của Nhiếp Chính Vương . Mấy thứ trang sức “yêu tà quần thân” này bản thân nó không có tội gì hết, chỉ bởi vì có giá trị nên mang lại sự giành giật tranh cướp mới dẫn đến đổ máu. Khác nào Ngọc tỷ của Trung Hoa cổ đại, bản thân không phải chỉ là một khối đá sao, nhưng ai có nó thì có giang sơn, thế mới tạo thành máu chảy thành sông. . Chẳng quan hệ gì đến bản thân nó.”.

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu đồng ý với quan điểm của Triển Chiêu .

Triệu Tước khước miệng giật giật hai cái, rồi vươn ngón trỏ chỉ vào mũi Triển Chiêu, “Gia còn chưa nói xong mà, chỉ hỏi nhóc có biết hay không, tự đừng phun phì phì ra một lèo thế làm gì? Nhóc là mèo hay cua hã, meo meo meo meo meo meo meo meo phiên muốn chết.” .

Bạch Ngọc Đường giữ Triển Chiêu đang tức xanh mặt lại, hỏi Triệu Tước, “Linh Hồn Xanh với Ngọc Xanh Hy Vọng có quan hệ gì?”

“Chẳng có quan hệ gì a.” .

“Vậy chú hỏi làm gì?” Triển Chiêu rút qua kê răng, “Lão già lắm cẩm này.” .

Triệu Tước nheo mắt, hai người bốn con mắt thi nhau đấu xem bên nào dọa người hơn .

Bạch Ngọc Đường bắt đắ dĩ giơ tay ra chắn ở giữa, “Hai người có thể dùng phương thức của người trưởng thành để nói chuyện không hả?”

Triệu Tước tỏ vẻ ta đây là người lớn, không thèm tính toán với Triển Chiêu, tiếp tục nói, “Cái nhẫn Lâm Nhược điều tra trước đây đúng là Linh Hồn Xanh, nói cách khác, chiếc nhẫn trên người Emilia đúng là Linh Hồn Xanh, nó đã bị nguyên rửa, việc này cũng có tài liệu ghi chép lại, sự phẫn nộ của Emilia, rất có thể là vì nó mà ra.” .

“Nói nửa ngày vẫn là lời nguyên.” Triển Chiêu nháy mắt mấy cái. .

Triệu Tước nhìn trời lắc đầu, giơ tay ra hướng về cái ót vẫn quay về phía mình của Triển Chiêu chọt khí thế, chọt cho đến khi bị Bạch Ngọc Đường tóm lại.

Triển Chiêu xoa ót, cân nhắc xem nên dùng nước dừa hấu hay sữa bắp trả thù, hoặc là úp đĩa mì ống vào mặt lão .

“Đầu nhóc bị mì ống lấp rồi phải không a?” Triệu Tước bắt đắ dĩ hỏi Triển Chiêu, lại liếc Ngọc Đường, “Hai đứa nghĩ xem thứ Lâm Nhược với Hàn Vĩ thấy 8 năm trước là người hay quý, là hồn phách của Emilia hay là quý biển a?” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngẩn người, sau đó nhìn nhau —— cái này á .

“Hai đứa nghĩ xem nếu cái nhẫn đó chính là Linh Hồn Xanh trong truyền thuyết, vậy cũng chứng tỏ tập kích Lâm Nhược đêm đó chính là Emilia, nói cách khác con thuyền ma thực sự có tồn tại, mà Emilia theo chiếc thuyền đó trôi nổi nhiều năm như vậy, lại còn giết người . Cướp biển vùng Ca-ri-bê nên có tình tiết này mới phải!” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, đích xác. .

“Vậy chú có đầu mối về Emilia kia hả?” Triển Chiêu hiếu kỳ. .

“Nhóc nói xem, dạo này không hề sinh hoạt phòng the đúng không?” Triệu Tước đưa tay chỉ Triển Chiêu.

Triển Chiêu đập ghế ông ta, “Nói vớ vẩn!” .

Bạch Ngọc Đường ngăn cản Triển Chiêu đang phát khùng, nghiêm túc trả lời Triệu Tước, “Thật ra tôi cũng muốn, chỉ là gần đây thường xuyên có vụ án, con mèo này còn muốn nghiên cứu, bọn tôi đã gần nửa năm chưa ra ngoài nghỉ ngơi tranh thủ làm một chút rồi.” .

Triển Chiêu trắng mắt liếc sang .

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ gáy người nọ, y như bình thường hay vỗ nhóc sư tử ở nhà vậy, để cậu ta bình tĩnh lại một chút, để Triệu Tước nói cho hết lời.

“Nhóc dạo này không hảo hảo nghiên cứu tư liệu ta cho sao?” Triệu Tước hỏi, “Mật mã đã giải được? Tin tức đã nắm rõ?”

Triển Chiêu ngẩn người, sau đó như là nhớ tới cái gì, liền đưa tay vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, “Điện thoại cậu đâu, đưa tôi mượn.”

Bạch Ngọc Đường đưa điện thoại cho anh .

Triển Chiêu mở bản đồ ra, chọn vào một vùng biển nào đó, phóng to tọa độ lên xem xét một lúc. . Sau đó nâng cằm suy nghĩ.

Triệu Tước thấy Triển Chiêu quả nhiên được chỉ điểm một chút đã ngấm, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đưa tay chọc chọc hông Bạch Ngọc Đường, “Ta muốn ăn bánh xoài.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu gọi bánh ngọt cho ông ta .

Triển Chiêu xem bản đồ xong, ngẩng đầu nhìn Triệu Tước, “Nơi con thuyền năm đó gặp nạn, cùng vùng biển Lâm Nhược bọn họ gặp chuyện không may, nằm trong khu thí nghiệm a!” .

Triệu Tước mỉm cười, “Đúng vậy.” .

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Khu thí nghiệm gì?” .

“Trong tư liệu ông ấy cho tôi có bản sao của một kế hoạch, trong đó nói không ít về địa điểm của nơi làm thí nghiệm, nhưng phần lớn đã bị huỷ bỏ. Vùng biển hải tặc bị tập kích và Lâm Nhược bọn họ gặp chuyện không may, nằm gần khu thí nghiệm đó, cũng tựa tựa như hòn đảo Lạc Thiên bọn họ trước đây bị giam giữ a”

Bạch Ngọc Đường nghe Triển Chiêu nhắc đến Lạc Thiên, liền nhú mày, “Cái tổ chức khủng bố kia lại làm thí nghiệm quái đản nào nữa à?”

“Ký hiệu màu xanh!” Triển Chiêu nghĩ tới, “Trên tư liệu của chú có ký hiệu màu xanh, màu cam, còn có màu hồng.”

“Kế hoạch blue.” Triệu Tước cười cười, “Toàn bộ ghi chép chỉ có một trang giấy vậy thôi.”

“Trên trang giấy đó có một con dấu màu xanh, tôi nhớ rất kỹ.” Triển Chiêu nói, “Là ký hiệu để cảnh báo có vật phóng xạ vật cực kỳ nguy hiểm.” .

“Vùng biển đó đúng là rất nguy hiểm.” Triệu Tước thần nhiên nói, “Kế hoạch thử nghiệm Lạc Thiên bọn họ năm đó cũng được tiến hành trên một hòn đảo không người, mà kế hoạch Blue, tên đầy đủ là Blue Doll, so với kế hoạch cải tạo lại Lạc Thiên bọn họ kia, thì tàn khốc hơn gấp bội.”

“Búp bê màu xanh?” Triển Chiêu trầm ngâm, “Hay con rối màu xanh?” .

“Đều như nhau.” Triệu Tước khẽ cười, “Khởi nguồn của kế hoạch này, chính là Linh Hồn Xanh và Ngọc Xanh Hy Vọng.”

“Với thói quen của tổ chức nọ.” Triển Chiêu lẩm bẩm, “Nếu như thí nghiệm thất bại, toàn bộ sẽ bị tiêu huỷ, lẽ nào lại giống lần trước, còn sót lại vào người?” .

“Sót lại vài người?” Triệu Tước hình như thấy cách nói này rất buồn cười, nhìn nhìn Triển Chiêu, “Nhóc gọi mấy thứ đó là người à?”

Triển Chiêu nhú mày .

“Đúng . Lạc Thiên hai đứa nhặt được kia đích xác còn là con người, bởi vì cậu ta là thể hệ sản phẩm cuối cùng của cuộc thí nghiệm.” Triệu Tước cười nhặt một tiếng, “Giống như thí nghiệm thuốc mới vậy, càng là thuốc ra lò cuối cùng, thì càng không mới, cũng càng an toàn. Càng là thuốc được sản xuất sớm thì càng mới, mới đến mức bảo trì hình người thôi cũng rắc rối, cực kỳ nguy hiểm.” .

“Bọn họ đến tốt cùng là đang nghiên cứu vật gì?” Triển Chiêu hiểu kỳ. .

Triệu Tước nâng cằm, dùng một cái nĩa bạc gõ gõ mặt bàn, “Mỗi chuyên gia sẽ phụ trách một hạng mục khác nhau, không thể không nói, trong đám chuyên gia đó, 90% đều là kẻ ăn hại, còn lại 9% là mấy thằng điên, chỉ có 1% là thiên tài.”

Triển Chiêu nhướn mày, “Chú đang tự khen à?” .

Triệu Tước cười một tiếng, “Ta đang khen người thiết kế ra Blue Doll.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau —— có thể đến mức được Triệu Tước gọi một tiếng thiên tài, trên đời này không có nhiều đâu.

“Kế hoạch này cụ thể là cái dạng gì a?” Triển Chiêu hỏi, “Chú kể chi tiết đi.” .

Triệu Tước nhún vai, “Nhóc bắt ta nói ta cũng chịu thôi, ta cũng chỉ nghe qua một ít à.”

“Vậy đem những gì chú biết khai hết ra đây.” Triển Chiêu cầm dao ăn trên bàn uy hiếp ông ta. .

“Nhà khoa học kia tên là Blues.” Triệu Tước sờ sờ cổ, “Là một người mặc chứng tự kỷ trầm trọng, nhưng không thể không nói, hẳn là một thiên tài trong nghiên cứu sinh vật và chế tạo thuốc, mặt khác hẳn cũng có một đam mê giống người bình thường, đó là sưu tầm ngọc bích.” .

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Blues. . Bruce? Chưa từng nghe qua có nhà khoa học nào như thế a, chẳng lẽ là biệt danh?”

“Đương nhiên là biệt danh rồi.” Triệu Tước nói, “Tên thật thì ta không nhớ, dù gì cũng đã chết cả vài chục năm rồi.”

“Ông ta đã chết?” Triển Chiêu cảm thấy có chút đáng tiếc, mất đi một thiên tài mà .

“Chú nói ông ta là thiên tài chứ không nói ông ta là kẻ điên, chứng tỏ chú không thấy hành vi của ông ta là điên cuồng, thế nhưng lại nói thứ ông ta chế tạo ra là quái vật?” Triển Chiêu hỏi.

“Vậy Oppenheim có phải chịu trách nhiệm về những người chết do bom nguyên tử không?” Triệu Tước hỏi lại .

“Ý chú là chế tạo quái vật là ông ta nhưng sử dụng quái vật không phải là ông ta?” Triển Chiêu không làm sao nghĩ thông được, dù sao chế tạo bom với dùng con người làm thí nghiệm là hai việc khác nhau, nhưng anh cũng lười thắc mắc, chờ Triệu Tước nói xong thì hơn .

“Màu xanh có thể làm người ta u buồn.” Triệu Tước tiếp tục nói, “Trước đây cơ sở lý luận của thí nghiệm này là muốn từ trong sinh lý cải biến một người, ví dụ như khi cảm giác đau và cảm giác sợ hãi biến mất, sự ưu sầu buồn bã sẽ bị bài trừ, con người sẽ trở nên tràn ngập năng lượng, đúng không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu. .

“Rất nhiều người đều nghĩ biểu tình có lực sát thương nhất trên thế giới này chính là sự phản nộ, đúng không?” Triệu Tước hỏi tiếp.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại gật tiếp .

“Vì vậy quái vật trên thế giới này phần đa đều có sức mạnh lớn vô cùng, không có cảm giác đau, không có cảm giác sợ hãi, lại tràn ngập sự phản nộ, táo bạo hung tàn, đúng không?” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chỉ còn biết gật a gật không ngừng .

“Nhưng kỳ thực còn có một loại biểu tình khác, cũng có thể làm con người trở nên mạnh mẽ, mà lại sâu sắc hơn phản nộ nhiều!”

Triệu Tước nói xong, hỏi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Có muốn đoán thử không?” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không đáp, chỉ nhìn ông ta, ý là —— chú cứ tiếp tục! .

“Ưu thương và tuyệt vọng.” Triệu Tước thản nhiên nói, “Con người nếu đang cực độ phản nộ sẽ tập kích người khác, còn nếu đang trong trạng thái cực độ tuyệt vọng không có đường lui sẽ tận lực phản kháng. Muốn hại người phải đủ ác độc mới được, nhưng tự cứu mình thì khác, thậm chí không cần nghĩ cũng sẽ làm, đó là bản năng của con người!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cau mày nghe —— phản kháng với gây hại, đúng là hai khái niệm bất đồng . “Chó cùng rút giậu, hổ nóng cắn người.” Triệu Tước nghiêng đầu ngậm ống hút lột rột hút đồ uống, “Người mắc chứng trầm cảm nghiêm trọng thường dễ cáu kỉnh, sẽ có tính công kích rất mạnh. Cũng vì đạo lý này, tất cả mọi người coi đó là hành vi cực độ nguy hiểm, còn chính hản nhìn nhận, thì đó chỉ là tự vệ.” .

“Vậy. .” Triển Chiêu nhìn Triệu Tước, “Vị Bruce kia đã làm gì a?” .

“Thuốc kích thích nổi buồn.” Triệu Tước mở miệng, “Nhóc hản là không xa lạ ha.” .

Triển Chiêu vuốt cằm, “Nhấn màu xanh, khung màu bạc, gợn hình sóng, hoá ra là thể a.”

“Thuốc gì vậy a?” Bạch Ngọc Đường không quá rõ ràng. .

“Giống như một loại ám thị, kích thích nổi buồn trong con người, làm cho nảy sinh ảo giác bị thương tuyệt vọng.” Triển Chiêu nói.

“Một cái nhấn mà có thể làm thế?” Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ. .

“Đúng vậy, trên một chiếc nhấn có thể lưu trữ một lượng lớn tin tức, có đôi khi là một bức tranh, một thể loại âm nhạc, một cử chỉ, một tác phẩm nghệ thuật, nếu là những thông tin cố ý đặt vào tiềm thức con người, thì có thể làm người đó thay đổi tâm tình, cũng giống như thác nước tự sát trừ danh thế giới. Ai cũng nói thác nước đó là ‘nam châm hút tự sát’, hàng năm hấp dẫn rất nhiều người nhảy từ trên cao xuống.

Có người từng nghiên cứu qua, có vài thác nước tỷ lệ tự sát đặc biệt cao, là bởi vì dòng nước tạo thành sự dẫn dắt tâm tình. Tương tự như vậy, một màu xanh thắm trải rộng làm người ta sản sinh cảm giác hít thở không thông. Màu đỏ sẫm di chuyển hoặc chớp tắt làm sản sinh cảm giác bị thiêu đốt, nhưng không phải mỗi người đều như vậy hoặc ở đâu cũng bị vậy, phải vận dụng thoả đáng, tức là hình thành điều kiện tốt nhất để ám thị, đặc biệt là trong lúc tâm tình con người không ổn định.” Triển Chiêu khẽ vuốt cằm, “Dem ám thị ký hiệu hóa, vì vậy mà cái nhẫn kia, biến thành nguyên nhân của tai hoạ.” .

Bạch Ngọc Đường nghe xong, suy nghĩ một chút, “Nói như vậy, năm đó Emilia nổi cơn thịnh nộ, giết sạch mọi người, kể cả những hành vi liên tiếp sau đó, là bởi vì cái nhẫn Linh Hồn Xanh nọ cũng có loại công hiệu này? Sau đó vị tiến sĩ Bruce kia bị thu hút, tự chế ra một cái nhẫn như thế, cũng có hiệu quả tương tự, bắt đầu lợi dụng con người làm thí nghiệm. Mặc kệ trong lúc thí nghiệm xảy ra chuyện gì, dù sao cuối cùng nó cũng thất bại, dựa theo lệ cũ toàn bộ sản phẩm thí nghiệm bị tiêu hủy. Nhưng có một sản phẩm vẫn còn sống, mang theo chiếc nhẫn kia, sinh hoạt trên biển, nữ quý nọ không phải là Emilia. . Nhưng vì sao cô ta lại tự xưng là Emilia?” .

“Có lẽ cô ta được đặt tên là Emilia.” Triển Chiêu nhìn Triệu Tước một chút, “Cũng giống như Eistein đặt tên cho thú cưng là tên người yêu thôi, Bruce đặt tên cho sản phẩm thí nghiệm của mình là Emilia. Chú nói ông ta là thiên tài chứ không phải kẻ điên, có phải bởi vì mục đích ban đầu của Bruce khi sáng tạo ra cô ta không phải là để cô ta không khống chế được rồi đi giết người, mà là có nguyên nhân khác, nhưng sau đó lại bị kẻ khác lợi dụng đúng không?” .

Triệu Tước nở nụ cười, chỉ một câu nhắc nhở, sau đó xử xong cái bánh xoài, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã đem vụ án phân tích được kha khá .

“Thứ ta biết chỉ có nhiều đó thôi.” Ông ta cầm khăn ăn ưu nhã chùi miệng, “Có liên quan đến vụ án hay không, hai đứa tự điều tra nha.” .

“Emilia hết ở trên biển rồi lên đất liền, lại còn có thể thôi miên?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cô ta vì sao lại liên tiếp gây án chứ?” .

“Có lẽ không đơn giản như vậy.” Triển Chiêu khẽ khoát tay chặn lại, “Hiển nhiên, tập kích thuyền hải tặc năm đó, là một nguyên nhân gây ra vụ án Emilia. Còn mấy án kiện liên tiếp xảy ra thành phố S dạo gần đây cũng có liên quan đến cô ta, cô ta nhất định còn có đồng lõa, tuyệt đối không phải làm một mình.”

“Đồng lõa là ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi .

“Ừ, kẻ đồng lõa kia .” Triển Chiêu còn chưa nói dứt lời, điện thoại của Bạch Ngọc Đường đột nhiên vang lên. .

“A lô?” Bạch Ngọc Đường nghe xong, nhú mày, “Cái gì? Ngăn cản bọn họ!” .

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hiếu kỳ. .

Bạch Ngọc Đường nhìn thời gian một chút, “Stephen bọn họ đang tập hợp trên thuyền Emilia, có vẻ đêm nay sẽ rời bến, đám người kia, rốt cuộc là sốt ruột cái gì chứ? !”

452. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 27

Chương 27 : Thuyền

Triển Chiêu trước đây vẫn cho rằng, “vội vàng đi chịu chết” là một câu bịp người, nhưng trên thực tế thỉnh thoảng cũng xảy ra thật, chỉ là cách thức có hơi khoa trương một chút mà thôi .

Đám người Stephen bọn họ nóng lòng muốn cho “Emilia” rời bến, con thuyền này vừa xong lập tức được hạ thủy, rồi lập tức được sử dụng, đó là chưa kể đến nó có bao nhiêu phần quý dị, chỉ tính riêng cuộc phiêu lưu này thôi, quả thực là lấy sinh mệnh những người trên thuyền ra đùa giỡn. .

Bạch Ngọc Đường đi tìm Bao Chứng, muốn ngăn cản Emilia rời bến, nhưng Bao Chứng lại đan hai tay vào nhau, “Cậu đi lật vài tờ báo xem chuyện lần này nóng bỏng đến cỡ nào rồi, xuất bến chính là đêm nay, lối

lên thuyền còn trải thảm đỏ, các loại nhân vật nổi tiếng danh nhân siêu sao đều tề tụ, ta làm sao ngăn cản?” .

“Vụ án tử còn chưa xong mà!” Triển Chiêu bắt mẫn, “Hung thủ chưa bắt được, người trên thuyền phải phối hợp điều tra.”

“Hung thủ là Nguyễn Văn Cao, nhân chứng vật chứng không phải vô cùng xác thực rồi sao?” Bao Chứng vặc lại, “Cậu định nói với truyền thông rằng kẻ giết người là hồn ma Emilia sao? Bảng vàng của SCI muốn bị tháo bỏ? Tiến sĩ Triển cậu không làm chuyên gia tâm lý học nữa chuyển sang làm nhà siêu hình?” .

Triển Chiêu nheo mắt, nghiêng đầu quay về phía Bạch Ngọc Đường truyền tín hiệu —— cục trưởng Bao hôm nay ăn phải cơm sống sao? Thật cáu kỉnh.

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ —— con thuyền này mà rời bến nguy cơ sẽ rất lớn, nếu có người chết thì sẽ chấn động toàn cầu, không cần thận chòm thuyền càng nguy hơn, lão Bao chắc không muốn vĩnh viễn tiếng xấu muôn đời nên mới thành thế, đáng tiếc cũng không có biện pháp với cái đám công tử nhà giàu bất trị kia.

“Vậy phải làm sao bây giờ a?” Triển Chiêu hỏi Bao Chứng, “Cứ để yên cho bọn họ rời bến? Bọn cháu đã có đầu mối nga, Emilia có lẽ là người chứ không phải quỷ, nhưng mà muốn bắt cần phải có thời gian.” .

“Cần bao nhiêu thời gian?” Bao Chứng hỏi .

“Vừa có manh mối thôi a.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có thể mượn có là thuyền không đủ vững chắc, cảm bọn họ mười ngày nữa tháng không được rời bến không?” .

Bao Chứng nhú mày, “Đương nhiên không được, cậu định tìm ai kiểm tra thuyền? Nó có thể rời bến chứng tỏ đã được kiểm tra qua.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày .

“Trời a.” Bao Chứng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn nhìn hai người họ, đưa tay chỉ chỉ vào thái dương, “Động não đi a.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ngẩn người, nhìn nhau. .

“Các cậu muốn giữ thuyền lại không cho bọn họ rời bến, phương pháp còn nhiều mà, nhưng không nên để người của SCI ra mặt.” Bao Chứng nâng cằm, “Đừng vin vào vào án giết người liên hoàn để cấm nó ra khơi nữa, muốn tháo dỡ một con thuyền có rất nhiều lý do! Tháo ra rồi lắp lại, ít nhất phải mất một tháng.” .

Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Tháo thuyền á?” .

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đứng lên, mỉm cười, túm lấy Triển Chiêu, nói với Bao Chứng, “Bọn cháu tiếp tục đi tra đầu mối đây.” .

Bao Chứng thấy anh đã thông suốt, thoả mãn gật đầu. .

Triển Chiêu với vẻ mặt còn nghi hoặc bị Bạch Ngọc Đường túm ra ngoài. Bao Chứng lắc đầu —— bởi vậy mới nói chỉ số thông minh cao hay thấp với chuyện có nhanh trí hay không, thật đúng là hai việc khác nhau. .

Bị Bạch Ngọc Đường trực tiếp xách ra khỏi phòng làm việc của Bao Chứng, Triển Chiêu phiền muộn nhìn Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại ra.

Triển Chiêu hí hóp nhìn anh, “Cái gì mà tháo thuyền ra lắp thuyền lại? Không thể nào có chuyện tôi không hiểu mà cậu lại hiểu a, chỉ số thông minh của tôi tương đối à.” .

Bạch Ngọc Đường bật cười, chọc Triển Chiêu, “Chỉ số thông minh có thể làm cơm ăn sao? Có cao hơn 250 vẫn gốc ... Á.”

Chọc ghẹo chưa xong, bàn chân đáng thương đã bị Triển Chiêu đạp một cước. .

Bạch Ngọc Đường vừa vỗ ống quần vừa nghe điện thoại, “A lô? Tôi là đội trưởng SCI, muốn tìm đội trưởng các cậu.”

Triển Chiêu buồn bực —— đội trưởng nào vậy? .

Một hồi sau, lại nghe Bạch Ngọc Đường nói, “Vương Bá, tôi là Bạch Ngọc Đường a.” .

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái —— Vương Bá, không phải là tổ trưởng tổ phá bom mới tới đó sao? .

“Nhớ giúp tôi đó.” .

Bạch Ngọc Đường nói một hơi xong, Triển Chiêu đã hiểu ra .

Sau đó, Bạch Ngọc Đường còn gọi cho vài cảnh sát khác đội khác nhờ bọn họ giúp đỡ. Yêu cầu của SCI tất cả mọi người trong cảnh cục đều phải phối hợp là quy định của cục trưởng Bao, mà cho dù có không quy định, các đội các ban phối hợp với nhau cũng là chuyện thường tình. Quan hệ của Bạch Ngọc Đường cũng không tồi, tất cả mọi người ai cũng gật đầu đáp ứng. .

Cuối cùng, Bạch Ngọc Đường còn gọi cho cặp song sinh .

Vì vậy, đại khái khoảng một tiếng sau, các đài truyền hình lớn đều phát tin, cảnh sát nhận được điện thoại nặc danh, nói trên thuyền Emilia đêm nay xuất bến có chứa một lượng thuốc nổ lớn, để đảm bảo an toàn, cảnh sát phải tiến hành kiểm tra toàn diện con thuyền để bảo đảm nó rời đi an toàn.

Mặt khác, lần này không ít tổ đội xuất động, nơi nơi là xe cảnh sát, hoàng tuyến được giăng cao, rất nhiều ký giả thủ sẵn xung quanh (đây là ký giả cặp song sinh đưa đến), mặc kệ thật hay giả, nói chung rất hoành tráng, làm lòng người hoảng loạn .

Các nhân vật nổi tiếng được lên thuyền lần này đa phần đều sợ chết, vừa nghe thuyền nọ rời bến rồi rất có thể sẽ thành Titanic ver 2 thì ai còn dám trèo lên? Vì vậy cả đoàn đều tìm cơ từ chối không đi nữa .

Stephen cũng vì lý do an toàn, được đưa đến cảnh cục làm đủ loại điều tra, các tổ đội liên thủ với nhau nín kéo hẩn câu giờ.

Mặt khác, một nhóm đông cảnh sát ở trên thuyền đi qua đi lại kiểm tra, Bạch Ngọc Đường phái Tần Âu và Lạc Thiên mang theo Mã Hân cùng tiến lên thuyền, điều tra một chút. .

Tần Âu gọi cả Trần Mật đi, hai người khó có lúc cùng xuất hiện, hình như có chút không tự nhiên, Vương Bá vuốt mũi đứng bên cạnh, ba chuyên gia về bom mìn chia nhau lục soát ba tầng của con thuyền .

Lạc Thiên mang theo Mã Hân đến góp vui cùng vài đặc công, đến tầng thiết bị ở dưới đáy để kiểm tra. .

“Chú~.” Mã Hân ôm theo một chiếc thùng nhỏ, đi bên cạnh Lạc Thiên, vươn tay kéo kéo cánh tay anh, “Có thấy con thuyền này là lạ không a?”

Lạc Thiên gật đầu, “Em cũng thế hả? Anh đang thấy có gì đó không đúng.” .

“Quá cũ a!” Mã Hân vừa nói vừa chỉ chỉ vào đường ống giăng khắp nơi, “Thật nhiều bụi, lại bị gỉ! Còn có a, dạo này làm gì có ai lấy chì làm ống nước nữa đâu? Đây là trên thuyền mà, vừa nặng vừa không khoa học, hiện tại không kể đến vật liệu mới, ... ít nhất ... cũng phải là ống inox a.” .

Lạc Thiên nhú nhú mày, nhìn chăm chăm vào mấy cái ống đỡ ra, “Nhưng thật ra... có chút quái dị.” .

“Con thuyền này làm xong quá nhanh.” Một vị kỹ sư đi cùng mở miệng, “Như là cải tạo lại thuyền cũ.”

“Cải tạo thuyền cũ?” Lạc Thiên đột nhiên nhớ tới bản kế hoạch nọ, bên trong rõ ràng là tạo ra thuyền mới —— chẳng lẽ là thủ thuật che mắt? .

“Anh xác định đây là cải tạo lại thuyền cũ?” Lạc Thiên hỏi lại vị kỹ sư kia .

Kỹ sư đó cười cười, “Anh cảnh sát, anh có biết một con thuyền phải qua bao nhiêu lần thử nước mới được rời bến không? Đặc biệt là du thuyền lớn thế này, nếu là thuyền cũ sửa lại thì tuyệt đối không thành vấn đề, ... ít nhất ... con thuyền đó đã từng ra biển, nếu như là thuyền tạo mới hoàn toàn, hôm qua mới làm xong hôm nay đã muốn rời bến? Còn là du thuyền chở nhiều khách như vậy? Nằm mơ a.” .

“Có thể nào là cải tạo từ Emilia thật không?” Mã Hân nghĩ tới đây cảm thấy lông tóc gì dựng cả lên .

“Nhưng quy mô thuyền bắt đồng a?” Lạc Thiên lại không nghĩ như vậy, nhưng mà thận trọng vẫn hơn, anh liền lấy di động ra gọi cho Bạch Ngọc Đường .

Bạch Ngọc Đường tiếp điện thoại, cũng buồn bực, “Thuyền cũ sửa lại ...” .

Nói còn chưa xong, Triệu Tước đột nhiên vươn tay giành lấy điện thoại, đặt vào tai “Hai người đang ở phòng thiết bị dưới đây hả?”

“Đúng vậy.” Lạc Thiên cùng Triệu Tước đối thoại cảm thấy có chút không được tự nhiên, Mã Hân cảm giác được sự bối rối của Lạc Thiên liền đưa tay cầm lấy điện thoại, “Đại thần ~.” .

Triệu Tước khẽ cười, “Nga, em gái của tay bắn tỉa.” .

“Bọn cháu đang ở dưới phòng thiết bị a.” Mã Hân ngẩng đầu quan sát xung quanh một chút, rồi cung cấp cho Triệu Tước miêu tả chính xác kết cấu nội bộ căn phòng.

“Ừ.” Triệu Tước nghe xong có vẻ rất hứng thú, “Cô có cầm đèn pin đó không? Nhìn quanh bốn góc trên trần một chút.”

“Bốn góc?” Mã Hân cầm đèn pin chiếu khắp nơi, “Tìm cái gì ạ?” .

“Có ký hiệu hay văn tự đặc biệt gì không?” Triệu Tước hỏi .

“Ừm ...” Mã Hân cầm đèn pin xoay tới xoay lui nửa ngày, Lạc Thiên bên cạnh đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, khẽ kéo cô sang bên trái một chút, thấp giọng nói, “Có phải cái kia không?” .

Đáng tiếc trong mắt Mã Hân lúc này chỉ có bàn tay Lạc Thiên đang nắm lấy cổ tay mình, trong tai Mã Hân chỉ có giọng nói trầm thấp khêu gợi của đại thúc vang lên bên cạnh! Không muốn trả lời a~! Không muốn quan sát a~! .

“Sao lại im luôn rồi?” Triệu Tước buồn bực. .

Triển Chiêu dù sao cũng khá hiểu Mã Hân, vươn người nghe một chút, nói thầm, “Cô nương này chắc là không xong rồi. Ngày này? Có ai ở đó không a? !” .

Lạc Thiên cầm lấy điện thoại, đáp, “Tôi nhìn thấy một ký hiệu màu xanh, như là cái ở trước cửa phòng bệnh truyền nhiễm a. Cũng có chút giống ký hiệu cảnh báo có vật phóng xạ nguy hiểm ...” .

Lạc Thiên nói xong, Triển Chiêu và Triệu Tước quay lại nhìn nhau, hai người cùng nhìn đến kế hoạch Blue Doll đang ở trên bàn, cái ký hiệu màu xanh kia

“Xem ra...” Triển Chiêu cầm phần tư liệu đó lên, “Vấn đề không chỉ có trên người Emilia, còn có trên thuyền Emilia!”

“Hay là đến đó xem?” Bạch Ngọc Đường đề nghị .

Triển Chiêu gật đầu. .

“Nên gọi một người đến.” Triệu Tước đột nhiên mở miệng. .

“Ai a?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường buồn bực. .

Mười phút sau, một chú bạch sư cỡ bự lười biếng đi đến, phía sau là Triệu Trinh còn lười biếng hơn, đang ngáp dài.

“Các người không phải lại muốn kêu tôi làm cổ vấn này nọ nữa chứ?” Triệu Trinh hai tay đút túi đi qua, như là vừa tỉnh ngủ.

Lúc này, Bạch Trì đang chôn mình trong đồng tư liệu, Triển Chiêu kêu cậu dùng tốc độ nhanh nhất lật xem tin tức các loại về thuyền.

“Đủ người rồi.” Triệu Tước đưa tay vỗ vỗ đầu Lisbon, “Đi thôi.” .

“Lisbon cũng phải đi?” Triệu Trinh hiểu kỳ. .

“Nó thì không cần, cậu đi là được.” Bạch Ngọc Đường thu thập một chút rồi cùng mọi người ra ngoài.

Triệu Trinh vỗ vỗ Lisbon, để nó ở nhà với Bạch Trì, rồi quay qua tặng Bạch Trì một cái hôn gió, xong xuôi mới theo Triển Chiêu ra ngoài.

Tiểu Bạch Trì nháy mắt mấy cái, cúi đầu lật tư liệu tiếp, vừa lật qua thì phát hiện ở bên trong tư liệu, không biết từ lúc nào đã kẹp một đoá hoa hồng màu xanh còn mới .

Bạch Trì dở khóc dở cười, lấy cây hoa ra, cắm vào trong ống bút .

“Nè, Trì Trì.” .

Triệu Hồ kéo ghế ngồi xuống cạnh Bạch Trì, tựa lưng vào vai ghế hiếu kỳ hỏi, “Trên người Triệu Trinh có phải giấu rất nhiều đạo cụ đúng không?”

Bạch Trì khinh bỉ nhìn cậu ta, “Đó là mấy ảo thuật gia hạng ba nha, Trinh là thiên tài!” .

Mọi người mỉm cười nhìn nhau —— chà, Tiểu Bạch Trì bảo vệ thiên tài ảo thuật nhà mình kìa .

“Mà sao Triệu Tước lại muốn dẫn anh ấy lên thuyền nhỉ?” Triệu Hồ hỏi Mã Hán đang nghiêm túc lật tư liệu bên cạnh .

“Ừ?” Mã Hán có vẻ rất tập trung, cũng giống đang thất thần, chỉ thuận miệng đáp lại Triệu Hồ một tiếng. .

“Này, Tiểu Mã ca anh đang nghĩ cái gì thế?” Triệu Hồ vươn người qua nhìn đồng tư liệu trong tay anh, “Này là gì á?”

“Bảng phân ca của bệnh viện.” Mã Hán ngẩng đầu. .

“Anh xem cái này làm gì?” Triệu Hồ hiếu kỳ. .

“Vừa rồi Triệu Tước với tiến sĩ Triển đều kêu tôi tìm bảng phân ca nhìn xem có cái gì khả nghi không.” Mã Hán trả lời. .

“Bảng phân ca thì có cái gì được nhỉ?” Bạch Trì cũng ngẩng lên .

“Hai người cũng xem đi, coi có vấn đề không?” Mã Hán đưa qua .

Bạch Trì và Triệu Hồ nhìn nhau, rồi cùng nhìn vào bảng phân công ca trực .

Hai người xem xong thì ngẩn người, sau đó trên mặt đều lộ ra biểu tình khó hiểu .

“Này, không chơi nữa, về nhà ngủ đây.” .

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một giọng nói .

Sau đó thì Hà Doanh gõ đầu bữu môi đi vào, theo sau là Tương Bình đang lắc đầu bất đắc dĩ .

“Làm sao vậy?” Bạch Trì hỏi .

“Cô ta nhớ không được hình dạng của Emilia, vừa làm chuyên gia trong phòng ghép chân dung nổi khùng.” Tương Bình lắc đầu, quay qua chọc Hà Doanh, “Lát nữa chờ tiến sĩ Triển trở về thôi miên cho cô, không chừng sẽ nhớ ra đó.” .

“Hừ!” Hà Doanh nhăn mày nhăn mũi nhìn xung quanh, “Hân Hân đâu?” .

“Ra ngoài rồi.” Bạch Trì đến bên cạnh Hà Doanh, đưa cho cô một ly nước, “Bác sĩ Hà a, hỏi cô chuyện này.”

“Cái gì a?” Hà Doanh uống một ngụm, là trà lài loại tốt nhất, tâm tình cũng tốt theo, ... ít nhất ... cơn tức cũng xẹp xuống.

“Bảng phân công ca trực này, có thường thay đổi không a?” Bạch Trì đưa bảng phân ca cho Hà Doanh nhìn. .

Hà Doanh nhìn lướt qua, lắc đầu, “Không a, tôi làm việc cũng được kha khá thời gian rồi, đều là dựa vào nó để sắp xếp.”

Mọi người nhìn nhau —— nói như vậy, Hà Doanh bị tập kích, có thể không phải vì cô nhạt được nhẵn, mà là có người dùng nhẵn để dụ cô đến, sau đó đánh lén cô .

... .

Bạch Ngọc Đường lái xe chở mọi người đến bến tàu mà Emilia đang bỏ neo, tận lực không kinh động đến người khác, lên thuyền.

Trong khoang thuyền, Lạc Thiên và Mã Hân đang chờ sẵn, Lạc Thiên vẻ mặt rất bình thường, chỉ có Mã Hân ngồi bên cạnh nâng cằm ngấm Lạc Thiên, nét mặt ửng đỏ rất dễ nhận ra .

Triển Chiêu bắt đắc dĩ lắc đầu —— nha đầu này mê trai quá rồi .

Lạc Thiên chỉ ọi người thấy nơi anh vừa phát hiện ra đồng ký hiệu .

Triệu Trinh không rõ mình bị kêu tới làm gì, cũng buồn chán đi loanh quanh, bỗng đột nhiên thấy tỉnh ngủ hẳn.

Lại nói tiếp, mấy anh chàng trong biệt thự Bạch gia, đều có chút gì đó đặc biệt, tỷ như Triển Chiêu thường ngày đều trong trạng thái lười biếng, Bạch Ngọc Đường thì sức sống tràn trề, Bạch Cẩm Đường luôn công tác bận rộn, Công Tôn thì chực chờ kiếm trò gì đó để tiêu khiển, Bạch Trì lại học hỏi không mệt mỏi, cặp song sinh luôn trong trạng thái chọc cười, mà Triệu Trinh, chính là bộ dạng vĩnh viễn không tỉnh ngủ .

Dựa vào một quy luật quỷ dị nào đó, trạng thái của những người này vĩnh viễn không thay đổi, mà nếu thay đổi, giả dụ Triển Chiêu đột nhiên siêng năng, Bạch Ngọc Đường đột nhiên lười biếng, Bạch Cẩm Đường không làm việc nữa, Công Tôn ngồi ngốc một chỗ, Bạch Trì không đọc sách nữa, cặp song sinh bắt đầu nói chuyện đứng đắn, vậy tám phần mười sẽ có biến cố trọng đại. Mà Triệu Trinh bỗng dưng tỉnh ngủ, cơ bản là vì anh đã phát hiện ra chuyện gì đó thú vị... .. ít nhất ... là chuyện phù hợp với hứng thú của anh .

Là một ảo thuật gia nổi danh thế giới, đối với đại đa số sự việc đều không có quá nhiều phản ứng, thứ có thể khiến cho Triệu Trinh thanh tỉnh thực sự không nhiều lắm, làm anh hưng phấn lại càng ít hơn .

Nhưng lúc này, Triệu Trinh lại đút hai tay vào túi quần, ánh mắt bắn về tứ phía, máy móc a, ống nước a, thần tình dĩ nhiên có chút nhảy nhót. .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau hỏi, “Phát hiện cái gì à?” .

Triệu Trinh vuốt cằm, một lúc lâu, dừng chân trước một tổ hợp máy móc, “Bên trong con thuyền này có Cần Khôn a, thực sự là nguy.”

453. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 28

Chương 28 : Thuyền máu

Triệu Trinh loanh quanh bên trong Emilia một hồi, bắt đầu ngứa tay ngứa chân .

Anh tỉ mỉ quan sát một lúc, bắt đầu động thủ, rờ rờ vào mấy chỗ bản lề gì đó. .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau —— Triệu Trinh định tháo thuyền sao? .

“Có cần dụng cụ gì không?” Lạc Thiên đi lên hỏi. .

Triệu Trinh cười lắc đầu, “Làm sao xài dụng cụ được a, thợ mộc giỏi chưa bao giờ cần đến đinh.” .

Mọi người cũng không hiểu lời anh nói có ý gì, nhưng xem ra đang rất hài lòng, thôi thì cứ để kệ đi .

Triệu Tước bước tới ngồi xuống cạnh Mã Hân .

Mã Hân lúc này vẫn đang nâng cằm ngấm Lạc Thiên, khoé miệng khẽ nhếch, vẻ mặt thỏa mãn.

Triệu Tước tròng mắt hơi giật giật, khoé miệng cong lên giả hoạt, mở miệng gọi Mã Hân, “Nè, em gái tay bắn tia.”

Mã Hân quay đầu lại, Triệu Tước hình như rất thích dùng biệt danh để gọi người khác, tỷ như luôn gọi Mã Hân là tay bắn tia, gọi Triệu Hổ là gốc qua, Tương Bình là anh chàng vĩ tính ... Gọi cô là “em gái tay bắn tia”, hoặc “tiểu tòng nhà pháp y” .

Mã Hân đang nghi hoặc, chợt nghe Triển Chiêu nhàn nhạt nói, “Dùng biệt danh để gọi người, chứng tỏ sự ấu trĩ của lão.”

Mọi người nhìn ra chỗ khác —— trò chơi của Triển Chiêu và Triệu Tước luôn luôn là: khiêu khích → phản kích → khiêu khích lại → phản kích lại, không bao giờ ngừng nghỉ.

Triệu Tước liếc Triển Chiêu một cái, rồi tiếp tục hỏi Mã Hân, “Cô có tin trên đời này có quỷ không?” .

Mã Hân nháy mắt mấy cái, “Vâng, không bài trừ mọi khả năng.” .

Triệu Tước cười tủm tỉm, “Vậy nếu có một ngày, cô đứng một mình trong dãy hành lang hắc ám, trước cửa phòng pháp y, thấy một cô gái toàn thân trắng toát chặn trước mặt, mà cô ta đáng ra nên nằm trên bàn giải phẫu, phản ứng đầu tiên của cô là gì?”

Mã Hân ngửa mặt, rất nghiêm túc tưởng tượng, “Cái này ạ ... Có thể cháu sẽ thấy hơi quý dị một chút, nhưng mà trước tiên có lẽ sẽ không nghĩ đến quỷ, mà là cân nhắc xem có phải người đó chưa chết hay không” .

Triệu Tước nhún mày, “Như vậy a.” .

“Nhưng mà.” Mã Hân không quên bổ sung một câu, “Khả năng có người giả dạng là lớn nhất.” .

Triệu Tước híp mắt cười cười, cũng không nói gì nữa .

Triển Chiêu đứng cách đó không xa, Triệu Tước nói gì anh đều nghe thấy, vừa quay đầu nhìn ông ta một cái. .

Triệu Tước đột nhiên đứng lên, chạy đến bên cạnh Triệu Trinh, “Tìm được gì rồi?” .

Triển Chiêu lúc này mới để ý thấy tất cả mọi người hầu như đã vây lại xung quanh Triệu Trinh .

Triệu Trinh như đang làm ảo thuật xếp gạch, xoay xoay mấy cái van để di chuyển những khối thép lớn, một hồi sau, sàn thuyền bị mở ra một tầng lớn.

Phía dưới boong tàu vừa bị lật lên xuất hiện một bảng thép cũ nát, màu trắng, còn có những vết rỉ loang lổ .

Triệu Trinh đưa tay gõ gõ, theo đó những tiếng “đương đương” vang lên .

“Chà.” Triệu Trinh vuốt cằm, bắt đầu quan sát. .

“Đây là chiếc thuyền cũ được cải tạo lại sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi .

“Hẳn là không phải, có thể tôi tìm sai chỗ.” Triệu Trinh lẩm bẩm một câu, đứng lên, nhìn khắp nơi, cuối cùng tìm được một chỗ khác, là nơi những đường ống giao nhau, ngồi xổm xuống, lại bắt đầu lật lên. .

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tìm gì vậy?” .

Bạch Ngọc Đường nhún vai .

Triệu Tước dè dặt thò đầu vô, nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có cảm thấy gió lạnh từng đợt không?” .

Bạch Ngọc Đường nhìn ông ta một chút, Triển Chiêu đưa tay đẩy trán Triệu Tước ra, “Âm hồn bắt tán thì có ...”

“Đúng là âm hồn bắt tán đó !” Triệu Tước thuận thế túm lấy cánh tay Triển Chiêu, mượn đà đu lên gác cầm lên vai anh, “Cô hồn dã quỷ này nọ thật là khủng khiếp a ...” .

Triệu Tước vừa dứt lời, đột nhiên một chuỗi tiếng hét thảm thiết truyền đến

Tiếng hét này thành linh vang lên, hơn nữa sắc nhọn vô cùng, thanh âm không phân biệt được là nam hay nữ, nhưng lại thê lương đến kinh người.

Trong cảnh tối lửa tắt đèn này, có lẽ chỉ cần hét thảm như thế thôi cũng đủ giết người, hét đến mức Mã Hân trực tiếp nhảy dựng lên, nhào vào lòng Lạc Thiên, thể nghiệm cảm giác được làm chim nhỏ nép vào lòng người, mấy đội viên đặc công mặt cũng biến trắng .

Triệu Tước trong lúc tiếng thét rền vang thì đưa tay bóp cổ Triển Chiêu .

Triển Chiêu giật mình lùi ra, xoa xoa cổ nhìn ông ta .

Triệu Tước như là đứa nhỏ đùa dai thành công, hắc hắc cười vui sướng .

Hiện trường chỉ có Bạch Ngọc Đường rất lạnh tĩnh, mặt không đổi sắc, nhìn Triệu Trinh phía trước đang bị tai. .

Hoá ra lúc Triệu Trinh đem vài tấm sắt và đường ống ghép lại, thì một cánh cửa sắt để khổng chế quạt thông gió xuất hiện, anh vừa mở cánh cửa đó ra ... tiếng “thét thảm thiết” lập tức truyền tới. Kỳ thực là do kim loại ma sát với không khí tạo thành lỗi giác chứ không phải có người thật, tiếng hét của con người chắc cũng không đạt đến mức đề-xi-ben này .

Lạc Thiên đưa tay giúp Triệu Trinh tháo tấm cửa sắt nặng chịch đó ra, Triệu Tước hiểu kỳ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Sao cậu không sợ?”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn ông ta một cái, “Sợ cái gì a?” .

“Có người hét mà!” Triệu Tước nhắc nhở. .

“Người hét chứ có phải là người ăn thịt người đâu, có gì phải sợ?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy mặt danh kỳ diệu, cũng không để ý nhiều, đi tới nhìn xem Triệu Trinh bọn họ phát hiện ra cái gì rồi .

“Eo.” Triệu Tước bắt mắt lắc đầu, chọc chọc Triển Chiêu cũng đang bắt mắt y chang, “Khuyết thiếu cảm giác sợ hãi nha.”

Triển Chiêu gật đầu, đồng thời không quên liếc Triệu Tước một cái, vừa rồi bị lão ta hù chết .

“Lại là tấm thép?” Bạch Ngọc Đường ngồi xổm bên cánh cửa thông gió Triệu Trinh bọn họ vừa mở ra, bởi vì cửa nằm trên mặt đất, khi mở ra rồi, phía dưới sàn lộ ra một khoảng không gian so với vừa rồi rộng hơn một chút, có điều dưới đó vẫn là tấm thép trắng bị rỉ loang lổ.

“Lần này không giống.” .

Triệu Trinh từ trong túi tiền lấy ra một chùm chìa khóa .

Tất cả mọi người có chút khó hiểu, anh ta lấy chìa khóa ra làm gì a? Chợt thấy Triệu Trinh lấy ra một chìa khá mỏng, theo khe của tấm thép kia nhét vào, sau đó khê nạy

Cùm cụp một tiếng, khối thép màu trắng đỏ bị nạy lên, Lạc Thiên giúp Triệu Trinh khiêng nó ra ngoài, hoá ra là một cửa để thông vào khoang thuyền.

Dưới khoang thuyền xuất hiện một cầu thang rỉ sắt. Loại cầu thang xoay tròn này ở trên bất cứ con thuyền nào cũng có thể thấy được. .

Mọi người đây đó nhìn nhau .

Triển Chiêu kinh ngạc, “Lẽ nào trong con thuyền này có giấu một con thuyền khác?” .

Triệu Trinh mỉm cười, “So với tưởng tượng của tôi còn thú vị hơn.” .

Nói xong anh định xuống phía dưới. .

“Để tôi.” Bạch Ngọc Đường đưa tay kéo Triệu Trinh lại, “Tôi xuống trước.” .

Triệu Trinh nhìn anh một chút, “Khả năng có cơ quan nga, anh xác định anh xuống trước?” .

Bạch Ngọc Đường lấy súng ra, “Khả năng có hung thủ, cậu xác định cậu xuống trước?” .

... .

Triệu Trinh lập tức làm một thủ thế “mời vào”, không quên nhắc nhở, “Cố gắng đừng đụng vào bất cứ thứ gì.” .

Bạch Ngọc Đường gạt đầu, rồi tiến lên đi xuống dưới trước. Triệu Trinh theo sát phía sau, tiếp đó là Triển Chiêu và Triệu Tước, Lạc Thiên rồi đến Mã Hân, cuối cùng là các đội viên đặc công có vũ trang hạng nặng .

Xuống đến gian phòng phía dưới, bên trong đen kịt một mảnh, Bạch Ngọc Đường cầm đèn pin chiếu khắp nơi, phát hiện nơi bọn họ tiến vào chính là một gian phòng nhỏ trong đồng phòng trên thuyền .

Gian phòng có bố cục rất đơn giản, thậm chí là đơn sơ, có một chiếc giường lò xo, bên trên là thảm lông kiểu cũ, trên tường có treo một cái bánh lái bằng gỗ, còn có một cái bàn, một cái giá cắm nến, dưới sàn có trải thảm đỏ nhưng thực tế đã biến thành màu đen, một cửa sổ loại nhỏ trên tường, còn có một cánh cửa sắt rất hẹp, khắp nơi giăng đầy mạng nhện. .

“Nha a!” .

Mã Hân đột nhiên hô một tiếng, đưa tay chỉ chỉ phía cửa sổ, tiếp tục ôm lấy Lạc Thiên. .

Tất cả mọi người lắc đầu, ai chẳng biết Mã Hân danh xưng Mã Đại Đảm, đệ tử chân truyền của Công Tôn, cho dù có tiểu quỷ đứng trước mặt, phản ứng đầu tiên của cô cũng là cố bắt sống một con về dâng cho chủ tử thôi. Nhưng cô nương này dù sao cũng chỉ là một cô gái đang yêu mê luyến cảm giác được hưởng thụ ôm ấp của người trong lòng ...

Lạc Thiên dùng đèn pin chiếu lên ... Nhú mày. .

Bạch Ngọc Đường đi tới gần cửa sổ nhú mày nhìn chằm chằm vào lớp kính, chỉ thấy trên đó có một vết tay dẫm máu in lên, đã khô từ lâu, thế nhưng ngay cả vân tay, chỉ tay đều có thể thấy rõ ràng, là từ bên ngoài cửa sổ in vào. .

Triển Chiêu sờ sờ cằm, cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau .

Triệu Trinh đi qua mở cánh cửa... Cửa không bị khoá, bên ngoài vẫn đen kịt như thế, là một dãy hành lang thật dài, hai bên có những gian phòng tương tự lần lượt sắp hàng. .

Bạch Ngọc Đường đi tới hành lang chính, nương theo ánh sáng đèn pin, tìm được trên vách tường một cái chốt cùng loại với công tắc nguồn điện. Triệu Trinh kiểm tra một chút, đưa tay ấn xuống .

Một lát sau. .

Khắp nơi một mảng an tĩnh, không gian vẫn đen kịt .

Triệu Trinh khẽ nhún vai với Bạch Ngọc Đường—— chắc là không có điện rồi

Thế nhưng anh đang nhún vai dở thì đột nhiên làm một động tác “suyt”, rồi nghiêng tai lắng nghe. .

Triệu Trinh làm động tác kêu mọi người dừng lên tiếng, dẫn đến khoé miệng Triệu Tước nhếch lên .

Triển Chiêu nhìn ông ta một cái, Triệu Tước quay lại làm một khẩu hình, như là nói —— di truyền nha~! .

Lúc này, mọi người như nghe được tiếng “ong ong” khe khẽ .

Sau đó, có ánh sang chợt loé .

“Máy phát điện đang khởi động.” Triệu Trinh vừa mở lời, trên đỉnh đầu đã xuất hiện ánh đèn. Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, loại đèn hộp cổ xưa này bây giờ hầu như đã bị đèn tiết kiệm năng lượng thay thế hết, có thể thấy được... con thuyền này cũng khá già rồi.

Theo điện áp dần dần ổn định, ánh đèn cũng sáng đều hơn, soi rõ toàn bộ hành lang dài, nhưng mà... ánh sáng này chẳng mang đến chút cảm giác ấm áp nào, ngược lại còn làm cho người ta sợ hãi hơn .

Tất cả mọi người nhin không được nhú mày .

Hành lang hai bên tường đều là màu trắng, nhưng trang trí trên đó là những vết máu đã thâm đen, có vết tay xoa máu thật dài, lại có hàng loạt những dấu máu không rõ hình dạng, khắp nơi đều là vết máu bắn tung toé ... Trên mặt đất càng có nhiều tảng máu lớn nhuộm sàn nhà thành màu xám xịt, chỉ còn lại vài vết đốm trắng. Tuy rằng không có thi thể, nhưng trong không khí chỉ có mùi máu tươi cùng mùi rỉ sắt, làm người ta cảm thấy rất không khoẻ .

“Thật đầm máu.” Hai đội viên đặc công nhin không được mở miệng, “Đây là chốn nào a?” .

“Nhóc đoán sao?” Triệu Tước hỏi Triển Chiêu. .

Triển Chiêu không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm vào Bạch Ngọc Đường phía trước .

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường cúi đầu, đi về phía trước vài bước, ngồi xổm xuống, hình như đang quan sát thứ gì đó .

Mọi người theo ánh mắt của Bạch Ngọc Đường nhìn theo, chỉ thấy trên mặt đất, có một chuỗi thật dài những dấu chân đầm máu.

Vết chân này đại khái chỉ dài như bàn tay của một người trưởng thành, hẳn là của một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, hoặc của một đứa trẻ mới lớn.

Vấn đề là chuỗi vết chân này rất có quy luật, như là đạp lên những vết máu mà bước đi, không có dấu hiệu nào của sự né tránh, cũng không mất trật tự như mấy vết máu xung quanh .

Cảm giác này, thật giống như trong một hiện trường gây án hỗn độn, có một đứa trẻ chân trần bước qua những vũng máu đỏ.

“Nhìn xung quanh vết chân.” Mã Hân cau mày nhắc nhở, bản năng của một pháp y giúp cô phát hiện một ít đầu mối. .

Mọi người nhìn kỹ, thì thấy bên cạnh mỗi vết chân, đều có những dấu máu tròn nhỏ, theo dấu chân một đường đi phía trước.

“Đây là...” Triển Chiêu nhíu mày, “Vết máu nhỏ giọt ...” .

Mọi người ngẫm lại một chút, lúc đứa trẻ này bước đi, có cầm trong tay thứ gì đó đang nhỏ máu từng giọt ...

Nghĩ tới đây, vô thức nuốt nước bọt —— hung khí? Hay là đứa trẻ đó bị thương? .

Triển Chiêu khẽ nhíu mày, vô thức nghĩ tới thứ xuất hiện trên thân thể người chết lúc trước, một dấu tay rất nhỏ.

Bạch Ngọc Đường đứng lên, theo hành lang tiếp tục đi về phía trước .

Triệu Trinh đi theo phía sau. .

Hành lang này rất dài, mọi người vừa đi vừa đánh giá kích thước con thuyền... Tuy rằng được giấu bên trong du thuyền Emilia cũng khá lớn, nhưng... Con thuyền này cũng không nhỏ a. .

“Chờ một chút.” Triển Chiêu đột nhiên nói. .

Bạch Ngọc Đường dừng bước .

Triển Chiêu đưa tay chỉ vào góc tường, “Có phải có tờ giấy gì đó không?” .

Mã Hân đeo găng tay vào, rút nhíp, đi qua nhặt tấm giấy nhuộm đỏ máu lên, nhìn thoáng qua, “Là vé tàu a.” .

“Vé tàu?” Triệu Trinh cũng nhìn thoáng qua, khẽ há miệng, “Chỉ xem được một nửa, nhưng tên thuyền còn nguyên ——PT.”

Triệu Trinh vừa dứt lời, con mắt mọi người đều tròng to thêm một vòng. .

“Thuyền Emilia!” Mã Hân nhỏ giọng kêu sợ hãi, ” Emilia thật a!” .

Triệu Tước nhếch nhếch khóe miệng mỉm cười, vừa dùng cánh tay khẽ huých Triển Chiêu, “Chơi vui ha?” .

Triển Chiêu nhíu mày, “Stephen bọn họ chuẩn bị dùng Emilia giả, mang theo Emilia thật rồi bến? Đến tột cùng ...”

Triển Chiêu còn chưa nói xong, mọi người đã thấy Bạch Ngọc Đường đột nhiên đưa tay ngăn lại .

Lực chú ý của mọi người bị động tác của anh hấp dẫn, cùng nhìn về phía anh .

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đưa tay rút súng, khẽ nhíu mày nhìn phía cuối hành lang, mọi người hiện tại đang đứng ở một hành lang chữ T, đằng trước mặt là phần giao nhau với một hành lang khác .

Bạch Ngọc Đường nhìn một hồi, mở miệng, “Có người.” .

Triệu Trinh thở phào nhẹ nhõm, “Tôi còn tưởng tôi bị hoa mắt.” .

Mấy đội viên đặc công hai mặt nhìn nhau — cần bản không phát hiện. .

“Rất thấp.” Bạch Ngọc Đường nói, “Mặc đồ trắng, tóc rất dài, không thấy mặt.” .

Mọi người tuyệt đối không nghi ngờ thị lực của Bạch Ngọc Đường, tuy rằng hiện tại nghe thấy mấy lời đó thì cảm thấy quỷ dị không nói nên lời.

Trang phục trắng, tóc dài đen, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn... Ở trên thuyền Emilia phủ đầy bụi — chẳng lẽ là hồn ma Emilia? Hay là Blue Doll mà Triệu Tước vẫn nhắc đến?

454. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 29

Chương 29 : Hành lang gấp khúc

Bạch Ngọc Đường sau khi thấy bóng người, lập tức cùng Lạc Thiên đuổi theo .

Những người khác cũng chạy tới .

Thế nhưng vòng vo mấy vòng... bên trong con thuyền như một mê cung, nơi nơi là hành lang gấp khúc, hơn nữa cái nào cũng giống cái nào, máu đọng đầy đất, văng lên đầy tường, mỗi một bảng số phòng đều bị vết máu thấm che mất, thế nên cửa nào cũng như cửa nào, rất nhanh... mọi người mất đi cảm giác phương hướng, đồng thời .

“Ngọc Đường đâu?” .

Triển Chiêu hỏi Mã Hân. .

Mã Hân nhìn xung quanh một chút, phát hiện phía sau chỉ còn lại hai đội viên đặc công, những người khác không biết đã đi đâu.

“Em hình như vừa thấy bọn họ quẹo phải.” Mã Hân gãi gãi đầu, bọn họ chỉ chậm vài bước, thế nào lại đuổi theo không kịp a?

Triển Chiêu nhíu mày, lấy điện thoại ra xem — không có tín hiệu. .

Đội viên đặc công có bộ đàm, mở bộ đàm ra mới biết hai đặc công còn lại đang đi cùng Triệu Tước và Triệu Trinh, cũng không biết đã tới nơi nào, không thấy Bạch Ngọc Đường với Lạc Thiên đâu .

... .

Triệu Tước ngáp một cái, hỏi Triệu Trinh, “Con mèo nhỏ ở đâu?” .

Triệu Trinh nhún vai — không biết luôn .

Bạch Ngọc Đường mất dấu Emilia, nhíu mày, quay đầu lại, chỉ thấy mỗi một mình Lạc Thiên .

“Triển Chiêu đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi .

Lạc Thiên quay đầu lại, “Vừa rồi còn đuổi theo... Sao rồi nhỉ?” .

Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh một chút, nhíu mày vỗ vỗ tường, “Nơi này hình như có vấn đề.” .

“Trở về đi thôi.” Lạc Thiên muốn quay lại thì Bạch Ngọc Đường kéo tay anh, “Phương hướng sai rồi.” .

Lạc Thiên há miệng ... Phương hướng trước sau sao lại sai? .

“Nhìn xung quanh, nhưng đừng queo vào đâu.” Bạch Ngọc Đường nói rồi bước về phía trước, Lạc Thiên theo sát phía sau.

Đi được vài bước, hai người thấy phía trước có một gian phòng khép hờ. Bạch Ngọc Đường mở cửa thì ngửi thấy một mùi vị nhàn nhạt ... nhìn không được nhứu mày —— hình như là mùi đồ ăn, còn mới, chưa bị thiu .

“Đội trưởng.” Lạc Thiên chỉ chỉ trên bàn. .

Bạch Ngọc Đường đi qua nhìn, thì thấy trên bàn có hai cái cà men trống không, góc tường có vài chai nước khoáng, còn có một ít tạp chí và một tấm bảng điện .

Bạch Ngọc Đường nhứu mày, “Có người sống trên thuyền?” .

“Nếu là Emilia.” Lạc Thiên thấp giọng nói, “Ăn tôi có thể hiểu, tạp chí cô ta có đọc hả? Mà vì sao phải trốn ở trên thuyền?” .

Bạch Ngọc Đường nhìn bốn phía tìm kiếm đầu mối, “Không có thứ gì bị dính bụi, có người mang đồ đến cho cô ta, sau đó đem thứ cũ đi.”

“Con thuyền này của Stephen.” Lạc Thiên hỏi, “Chẳng lẽ là hắn?” .

Bạch Ngọc Đường đẩy cửa nhìn ra ngoài, anh muốn tìm Triển Chiêu đến đây, để cậu ấy xem xét hiện trường có hiệu quả hơn .

Thế nhưng ngay khi anh mở cửa ra, phía sau cửa có thứ gì đó “lạch cạch” rơi xuống. .

Bạch Ngọc Đường đóng cửa lại nhìn thoáng qua thì thấy trên mảng tường đằng sau cánh cửa có vài cái đinh, treo trên đó là vài cái rìu cứa hoả. Trong đó có một cái bị cửa huých vào nên rớt xuống đất .

Lạc Thiên ngồi xổm xuống nhặt lên coi, thì thấy trên lưỡi rìu có vết máu .

Đem chiếc rìu treo về chỗ cũ, Lạc Thiên tính toán —— năm cái đinh, bốn cái rìu... Thiếu một cái .

Lạc Thiên ngẩng đầu, liếc Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường sắc mặt xấu hẳn, mở rộng cửa đi ra ngoài —— phải tìm được Triển Chiêu bọn họ trước, Blue Doll kia nếu đúng là thứ sản phẩm thí nghiệm giết người không chớp mắt như lời Triệu Tước nói, vậy Triển Chiêu bọn họ khả năng sẽ gặp nguy hiểm, vấn đề là địa hình ở đây phức tạp, nếu bị xé lẻ ra thì rất phiền phức .

...

“Ai nha...” .

Mã Hân đập phải một bình sắt nằm lăn lóc trên sàn, lão đảo vài cái .

Triển Chiêu đưa tay đỡ lấy cô, “Cẩn thận một chút.” .

“Trên tường có chữ a!” Mã Hân chỉ chỉ vào hai bên tường để Triển Chiêu xem.

Triển Chiêu đi qua nhìn một chút, thì ra là một chuỗi số, hình như có người dùng ngón tay chấm máu viết lên .

Dãy số được sắp xếp tùy tiện, là “47893”, khi viết đến số “3” thì phía dưới có vết máu kéo dài, có lẽ người viết đã hết sức, hoặc trực tiếp ngã xuống tắt thở ... Như vậy dãy số này đã viết xong chưa a? Chỉ là năm chữ số Ả Rập thôi... Âm hiệu chẳng?

“Cái kia, tiền sĩ Triển a.” .

Triển Chiêu thấy Mã Hân gọi mình thì quay đầu lại nhìn .

Chỉ thấy Mã Hân nín lấy cánh tay mình có chút khấn trương nhìn ngó xung quanh, “Hai anh đặc công đâu rồi?”

Triển Chiêu hơi sững sốt, cũng nhìn xung quanh... Ngoại trừ hai người bọn họ, không còn một ai khác .

Triển Chiêu nhíu mày —— nơi này có ma à? Không đến mức mới xoay qua xoay lại đã không thấy tăm hơi thể chứ? Triển Chiêu suy nghĩ một chút, đột nhiên nhìn thấy bức tường đối diện có một vết máu, khiến cho anh chú ý chính là ... vết máu đó thẳng tắp .

Một bên sạch sẽ, một bên là vết máu loang lổ. .

Triển Chiêu nhìn chăm chăm một lúc lâu, vùng xung quanh lòng mày càng lúc càng nhăn, sau đó căn dặn Mã Hân, “Theo sát anh, đừng để lạc.” .

“Vâng!” Mã Hân liên tục gật đầu, tâm nói nơi này mà bị lạc chắc sợ chết quá, không biết ông chủ nhà mình đang ở đâu rồi.

Triển Chiêu dẫn theo Mã Hân đi tới ngã tư nhìn dải phân cách bằng máu nọ, rồi đưa tay khẽ đẩy đẩy bức tường ... Không hề động. .

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, lại dẫn Mã Hân lên phía trước vài bước, quẹo vào, bước vài bước, quay đầu lại nhìn ... Chợt thấy bức tường nọ bỗng nhiên di động.

Anh liền cùng Mã Hân bước thêm vài bước, lập tức cảm thấy toàn bộ mặt đất bằng phẳng di chuyển ... Rất nhanh, hành lang xoay tròn, ghép vào một hành lang khác .

“Thảo nào bị tách nhau ra!” Mã Hân bất mãn, “Cái này cùng kiểu với đường ray xe lửa sao! Bên này chuyển hướng bên kia cũng chuyển hướng nhưng không phát hiện ra đã đổi hành lang! Có thể tìm được mới là lạ đó.” .

“Thiết kế của hành lang này vốn là để tách nhóm ra rồi lạc đường mà.” Triển Chiêu thấp giọng nói, “Tách một lượng lớn người ra lý do thông thường chỉ có một.” .

Mã Hân mặt có chút trắng, “Cô ta không phải là muốn...” .

“Đây tuyệt đối không phải một con tàu thủy đơn giản, nó đã được thiết kế tỉ mỉ để trở thành mê cung.” Triển Chiêu thấp giọng nói, “Vé tàu trên mặt đất sẽ xoay tròn, chẳng khác nào đu quay ma quỷ từng vòng từng vòng xoay tròn.”

“Anh nghĩ đây là một trong những hạng mục trò chơi Stephen bọn họ tạo ra sao?” Mã Hân kinh ngạc. .

“Nếu ra được vùng biển quốc tế, bí mật thả con thuyền Emilia thật ra, giả vờ như nó đi ngang qua thuyền của bọn họ, vậy thực sự sẽ có một màn hành trình mạo hiểm.” Triển Chiêu đưa tay khẽ sờ sờ mặt tường, “Cái mê cung này, tựa như một cây cầu bập bênh, chúng ta bên này biến hóa, bên kia cũng sẽ biến hóa theo, nếu như đã bị nhốt, muốn đi ra ngoài chắc chắn không dễ dàng.” .

“Vậy nếu là giả, thì Emilia vừa chạy tới kia cũng có thể là giả, đúng không?” Mã Hân nhỏ giọng hỏi, “Hoá ra chỉ là trò chơi a, chung quy chỉ là một nàng hề.” .

Triển Chiêu nhíu mày lắc đầu, “Nghe này Mã Hân, hiện tại có ba khả năng.” .

“Ba cái nào ạ?” Mã Hân hỏi .

“Thứ nhất, Stephen biết sự tồn tại của con thuyền này, tất cả là do hấn an bài, đây chỉ là một trò chơi, Emilia chúng ta thấy là một nàng hề.” .

Mã Hân gật đầu —— ai nha, kết cục hoàn mỹ, mọi người vui mừng! .

“Vậy cô ta hấn chỉ làm công ăn lương thôi, mọi người đã rời đi vì sao cô ta còn ở lại?” Triển Chiêu hỏi Mã Hân, “Thuyền còn chưa rời bến, cô ta cũng không cần ở chỗ này diễn xuất đúng không? Nếu như là diễn tập cho nhập vai ... thấy nhiều cảnh sát như vậy, vì sao còn không đi ra?” .

Mã Hân há miệng .

“Quan trọng nhất là...” Triển Chiêu bổ xuống một đao, “Lúc chúng ta xuống ở đây không bật điện.” .

Mã Hân nuốt nước bọt, sau lưng xẹt qua một đợt khí lạnh .

“Khả năng thứ hai, đám Stephen cũng không biết sự tồn tại của con thuyền này.” Triển Chiêu thấp giọng nói, “Nếu thuyền rời bến, Emilia thật xuất hiện, với sự thù hận của bọn họ đối với Emilia, cùng tính cách không sợ trời không sợ đất của dàn thiếu gia này, có phải chắc chắn sẽ lên thuyền không?”

Mã Hân gật đầu, “Đến lúc đó sẽ bị tách ra, sau đó chết chắc rồi!” .

“Khả năng cuối cùng.” Triển Chiêu nói, “Con thuyền tồn tại Stephen có biết, thế nhưng Emilia không phải do hấn an bài.”

Mã Hân nháy mắt mấy cái, “Là tự lên vào sao?” .

“Cho dù là loại nào.” Triển Chiêu thản nhiên nói, “Emilia này đều không có hảo ý.”

Mã Hân càng nghĩ càng thấy kinh khủng, “Điện thoại di động không có tín hiệu cô ta đã sớm biết, hiện tại trên tay chỉ có một cái đèn pin, đèn pin rất dài lát nữa không biết có thể dùng để đánh người không ...” .

Mã Hân vừa nghĩ tới đây, đột nhiên nghe “xoẹt” một cái .

Đèn tắt, xung quanh trong nháy mắt trở nên đen kịt .

Mã Hân hoảng sợ .

Triển Chiêu nhíu mày —— đối phương hiển nhiên đã quen với bóng tối, lẽ nào con mắt cũng có cải biến? Hay là có thiết bị nhìn đêm?

“Tối quá.” Mã Hân khấn trương. .

Triển Chiêu cười, “Em không phải quỷ kiến sầu sao, còn sợ tối hả?” .

Mã Hân bắt đắc dĩ, Triển Chiêu lúc nào rồi còn hài hước thế a? Thần kinh quá vững sao... .

“Đi cùng anh không có cảm giác an toàn đúng không?” Triển Chiêu cười hỏi, “Vạn nhất Emilia tới có lẽ anh không đánh lại cô ta.”

“Không sợ!” Mã Hân vỗ ngực, nhưng thật ra cũng lo lắng không ít, “Đều là con gái mà, em đã học qua thuật phòng thân! Hơn nữa em cao hơn! Em mặc quần cô ta mặc váy, em cột tóc cô ta thả tóc, nếu đánh nhau cô ta sẽ chịu thiệt.” .

Triển Chiêu bị cô chọc cười, “Cô ta đã giết một thuyền đầy hải tặc nha.” .

Mã Hân nghẹn lời. .

Triển Chiêu chìa tay ra, “Đưa đèn pin cho anh, bám sát anh đó, lát nữa có thấy gì cũng không được nói.”

Mã Hân mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu, khi đã thích ứng với bóng tối rồi, hơi ngửa mặt có thể thấy đường nét khuôn mặt của anh, cùng với cặp mắt trong bóng đêm sáng không khác gì mắt mèo .

Triển Chiêu nói, “Không cần sợ, cố chống đỡ ba phút thôi, nãy giờ cũng được một phút rồi, rất nhanh sẽ có người đến.”

“Ba phút? Thật không ạ?” Mã Hân thật sự an tâm hơn một chút .

“Không có chuyện Triệu Trinh trong vòng ba phút không phá được cơ quan, cũng không có chuyện Ngọc Đường trong vòng ba phút không tìm được anh.” Triển Chiêu nói rất bình thản.

Mã Hân ôm ngực —— thật manly! .

Chợt ở phía sau, vang lên tiếng kim loại chạm vào nhau, còn có tiếng bước chân rất nhẹ rất khê, cộc, cộc, cộc ..., trong không gian kín mít thế này lại vô cùng quỷ dị .

Mã Hân nhìn Triển Chiêu đang chắn ở trước mình, một tay cầm đèn pin, một tay đút túi quần mặt không biểu tình, không hiểu sao cảm thấy rất an tâm —— tuy rằng Triển Chiêu không phải kiểu đàn ông khỏe mạnh tráng kiện như Bạch Ngọc Đường hay Lạc Thiên, nhưng lúc anh ấy nói sẽ không có việc gì rất có sức thuyết phục, trốn phía sau cũng có cảm giác an toàn .

Mã Hân nghĩ tới đây, lục túi công tác luôn đeo bên mình, lấy ra một ít thuốc nước cùng một thanh đao, chuẩn bị lát nữa cùng “nữ quỷ” kia liều mạng.

... .

“Đạn?” .

Chàng đặc công mở mịt địa nhìn Triệu Trinh, “Cần đạn làm gì a?” .

“Cho tôi một viên.” Triệu Trinh chìa tay đòi đạn từ vị đặc công kia, động tác không khác gì một đứa trẻ đang đòi quà.

Lúc này anh cũng bị tách ra rồi, chỉ còn lại một viên đặc công hơi ngốc nhưng khá cao to .

Cảnh viên tháo súng ra, đưa cho anh một viên đạn, tò mò, “Anh muốn làm gì?” .

“Làm ảo thuật.” Triệu Trinh cầm đạn đặt xuống đất, đạn lặn sang một bên. Triệu Trinh đi theo nó, mò mò một góc tường. Một hồi sau, anh tìm được một cái khe, dùng chìa khoá khe này, nghe được một trận thanh âm kim loại chuyển động bên trong. Đặc công nọ giật mình phát hiện một bên tường dĩ nhiên lại di động

... .

Triệu Trinh đưa tay chặn bức tường đang chuyển động, lập tức bên kia tường như bị ai đó mở ra, cả hai bức tường vốn ở hai hành lang khác nhau bỗng chốc hợp lại .

Lạc Thiên từ phía đối diện đi tới, phía sau là Bạch Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua Triệu Trinh cùng vị cảnh sát nọ, Triệu Trinh cũng thấy Bạch Ngọc Đường trong tay có một viên đạn, hai người ngăm hiểu nhau, cũng không lời vô ích, tiếp tục tìm .

... .

Theo tiếng bước chân càng ngày càng gần, Triển Chiêu cảm giác được Mã Hân phía sau đang khấn trương .

... Tại phía cuối hành lang, xuất hiện một bóng người màu trắng, mái tóc đen dài phủ trước ngực che đi hơn phân nửa khuôn mặt, vấy dài trắng, bàn chân để trần, cầm trong tay một cây rìu cứu hoả thật dài .

Trong cảnh tối lửa tắt đèn khán bắt chân thiết* lại càng thêm kinh khủng. .

* khán bắt chân thiết: nhìn không rõ ràng

Triển Chiêu khẽ chuyển đèn pin, nhẹ nhàng cầm trong tay, cũng không giơ cao, càng không chiếu vào đối phương, mà cầm như cầm một cái đèn lồng, để ánh đèn lúc ẩn lúc hiện, để lại xung quanh những vết tròn nhoáng tối nhoáng lui .

Triển Chiêu một tay dứt túi quần, khẽ bước về phía trước, hướng thẳng đến bóng trắng kia .

Mã Hân giật mình muốn há mồm ngăn lại, nhưng Triển Chiêu trước đó đã dặn cô không được nói gì hết, cũng không cần phải sợ.

Mã Hân suy nghĩ một chút rồi cũng bước theo, đi ngay sát Triển Chiêu, trong tay cầm sẵn con dao .

Hành động của Triển Chiêu hình như cũng vượt quá tưởng tượng của bóng trắng nọ, cô ta có chút hoang mang đứng đực một chỗ .

Lúc này, chợt nghe Triển Chiêu mở miệng, khẽ hát một khúc nhạc âm điệu cổ quái .

Triển Chiêu thường ngày rất ít khi hát, nhưng bộ óc của anh có năng lực khổng lồ rất mạnh đối với toàn bộ chức năng trên người, mặt khác anh có giọng nói dễ nghe trời cho, bởi vậy Mã Hân luôn tin giọng hát của anh rất chuẩn, Triển Chiêu lúc này hình như đang hát một bài hát bằng tiếng Đức .

Theo tiếng hát của Triển Chiêu, cùng với bước chân ung dung mà biểng nhác của anh, cô gái áo trắng kia dĩ nhiên lại lui về sau một bước.

Triển Chiêu tiếp tục bước đi, tiếng hát không hề ngừng lại, dần dần trở thành một bài văn lưu loát, không biết đang nói cái gì, như là đọc thuộc một đoạn thơ, lại giống như đang tự thuật gì đó, theo cử động của Triển Chiêu, cô gái kia đột nhiên buông tay... Chiếc rìu loảng xoảng rơi xuống đất.

“Nha a!” .

Triển Chiêu bước đến càng ngày càng gần, cô gái kia đột nhiên ôm đầu thét lên, sau đó xoay người bỏ chạy. Triển Chiêu đứng lại, kéo lấy Mã Hân khẽ lui về phía sau, chỉ thấy từ trong khe tường lặn ra một viên đạn. Triển Chiêu và Mã Hân cảm thấy mặt đất dưới chân đang động đậy, bức tường bị một lực đẩy mạnh mẽ gạt qua một bên .

“Miêu Nhi!” .

Bạch Ngọc Đường vọt vào, túm lấy Triển Chiêu, kiểm tra xem có bị thương hay không .

Lạc Thiên cũng vội chạy tới chỗ Mã Hân, “Em không bị thương chứ?” .

“Không ...” Mã Hân vẫn còn ngơ ngác, Triển Chiêu ... Anh ấy vừa làm cái gì? Vì sao “nữ quỷ” kia lại hoảng hốt chạy mất vậy? .

“Em không bị thương vậy vừa rồi hét thảm thiết là ai?” Lạc Thiên vừa rồi nghe thấy tiếng con gái hét, hét đến tê tâm liệt phế luôn a, nên bị dọa đến mức tim muốn nhảy cả ra ngoài, cứ tưởng rằng Mã Hân bị chém chứ .

“Là ...” Mã Hân chưa kịp trả lời, tiếng hét thảm lần thứ hai truyền đến. .

Triển Chiêu nhìn khắp nơi, “Triệu Tước không ở đây sao?” .

Triệu Trinh nhướn mày, “Bị lạc hoặc tự chạy rồi.” .

“Xem ra đã tóm được nữ quỷ nọ.” Triển Chiêu nói rồi chọc chọc Bạch Ngọc Đường, “Đi tìm Triệu Tước đi, đừng để lão hù chết con gái nhà người ta.” .

Bạch Ngọc Đường và Triệu Trinh tiếp tục tận lực tìm ra đầu mối mở cơ quan .

Kỳ thực cách làm của Bạch Ngọc Đường và Triệu Trinh nguyên lý đều giống nhau. Cơ quan của mấy dãy hành lang này, mấu chốt chính là ở “độ dốc”. Triển Chiêu và Mã Hân vừa rồi đẩy tường, tường không hề động, bởi vì hai người đứng một chỗ. Nhưng khi hai người bỏ đi, ngoại lực biến mất, sẽ tạo ra độ dốc, nghiêng về một bên làm cho thông đạo trượt theo hướng còn lại. Mỗi khi có người đi qua, mặt đất chịu trọng lượng nên nghiêng một bên, vậy là hành lang sẽ trượt theo hướng thấp hơn. Điều này dẫn đến mỗi khi có người đi qua, con đường sẽ khác nhau. Đem đạn thả xuống đất, sau khi nó lặn đi, nơi thấp nhất chắc chắn có sơ hở, chuyển nó về vị trí ban đầu, nhất định sẽ đến được nơi người khác đang đi qua .

Không mất nhiều sức, mọi người từ trong hành lang đen kịt tìm được Triệu Tước. .

Cảnh tượng trước mắt lúc này có chút quỷ dị. .

Triệu Tước đang ngồi chồm hổm dưới sàn thuyền, hai tay chống cằm nghiêng đầu, trước mắt ông ta, “nữ quỷ” áo trắng kia ngã ngồi dưới đất, đang vừa khóc vừa dụi mắt, riu riu hoả đã bị ném qua một góc, khóc y hệt một cô gái nhỏ .

“Nhìn chẳng nguy hiểm chút nào a.” Một đội viên đặc công hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có phải chỉ là một nữ sinh bị bắt cóc không a?”

“Không nguy hiểm sao?” Bạch Ngọc Đường bật cười, “Cậu nhìn đường cong trên tay cô ta kìa.” .

Các đội viên đặc công đều vô thức nhìn qua, nhìn rồi thì nhin không được hít một hơi lạnh .

Cô gái này rất gầy yếu, đương nhiên, chỉ là nhìn thoáng qua thôi, thật ra cô ta rất mạnh mẽ .

Phụ nữ rất khó dựa vào luyện tập mà có được cơ bắp rõ ràng, đa phần những cô gái tham gia tập thể hình luyện thành cơ bắp cuồn cuộn đều do đã được tiêm hoocmon, đối với thân thể có tính thương tổn nghiêm trọng. Nhưng mà “nữ quỷ” này, trên cánh tay đường cong rất rõ ràng, này không phải do hoocmon tạo thành, mà là do quanh năm huấn luyện cường độ ới có, mặt khác, làn da trắng bệch của cô cùng những vết sẹo toàn thân, đều làm người khác nhìn thấy mà giật mình.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Tiếp theo làm gì đây?” .

Triển Chiêu nhún vai, “Mang về thôi, rồi tìm người đã nuôi cô ta ở đây.” .

Mọi người ra boong tàu, Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại ra nhìn rồi khẽ nhíu mày ... Trong vòng nửa giờ không có tín hiệu, điện thoại đã reo hơn mười lần, đều là Bao Chứng gọi, chắc là có việc gấp. .

Bạch Ngọc Đường vội ấn số gọi lại, không đợi anh mở miệng giải thích, Bao Chứng đã nói trước, “Lâm Nhược không thấy đâu!”

“Không thấy đâu... Là ý gì ạ?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày —— anh ta không phải đã bị cha bắt về nhốt lại sao? Là tự chạy hay bị bắt cóc rồi. .

“Toàn bộ vệ sĩ canh trước cửa phòng cậu ta đều chết cả rồi, còn cậu ta không thấy đâu, trong phòng bị làm cho loạn thất bát tao, nhìn qua thì giống bị cường chế bắt đi.” Bao Chứng nói xong, Bạch Ngọc Đường sắc mặt cũng nghiêm trọng hẳn —— là ai đã bắt Lâm Nhược?

455. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 30

Chương 30 : Sóng gió to lớn

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy tới nhà của Lâm gia, đến lúc đó mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. .

Lâm Khiêm Tứ để tránh Lâm Nhược tiếp tục trốn, đương nhiên cũng vì muốn con trai được an toàn, nên cố ý sắp xếp 10 vệ sĩ đã qua huấn luyện bảo vệ anh ta.

Tối hôm đó mọi người đều ở nhà, nhưng ở gian phòng khác, hệ thống cảnh báo lại không hề kêu, mọi người thậm chí không biết đã xảy ra chuyện, thẳng đến khi quản gia mang đồ ăn khuya lên cho Lâm Nhược, mới phát hiện cửa phòng thiếu gia mở toang, trước cửa toàn là thi thể, vì vậy chạy đi báo cho Lâm Khiêm Tứ. .

Lâm Khiêm Tứ vội gọi điện thoại cầu cứu Bao Chứng. .

Công Tôn kiểm tra thi thể, nhíu mày, “Bị bắn chết.” .

“Nhưng chúng tôi không nghe thấy tiếng súng...” Quản gia không nhớ rõ lắm, mà nhớ tới cũng cảm thấy rùng mình. .

“Có thể đã lắp ống giảm thanh, vấn đề là...” Bạch Ngọc Đường đi tới cửa sổ nhìn một chút, “Bốn phía còn có hệ thống cảnh báo, làm sao mà hành động được?”

Đèn nhà Lâm gia rất sáng, phạm vi nhìn cũng tốt, một số đông người lên vào gần như là không có khả năng. .

“Đội trưởng.” Trong bộ đàm, Mã Hán và Triệu Hổ đi kiểm tra hệ thống an ninh ở cửa truyền tin tức về, “Hệ thống an ninh bị phá hủy, thủ pháp rất chuyên nghiệp.” .

“Là cao thủ làm à ... Những lần tập kích trước đều muốn giết chết Lâm Nhược, vì sao lần này lại bắt sống nhỉ?” Bạch Ngọc Đường không thể hiểu nổi.

“Ừm ...” Triển Chiêu cũng không rõ. .

“Thừa Kế có thể gặp nguy hiểm gì không?” ông Lâm thường ngày tinh thần dịch dịch, luôn có khí phách của chủ một doanh nghiệp thành công, nhưng hiện tại cả người tiều tụy như già đi trong nháy mắt ... Lâm Nhược là con trai duy nhất, là kiêu ngạo cả một đời của ông, nếu có gì không hay xảy ra, thật khó có thể tưởng tượng được hậu quả.

Triển Chiêu đột nhiên nhìn chằm chằm vào Lâm Khiêm Tứ. .

Ánh mắt giao nhau, Lâm Khiêm Tứ ngẩn người. .

Triển Chiêu hỏi, “Bác, bác có nghĩ ra ai là người hại Lâm Nhược không?” .

“Ách, bác ...” Lâm Khiêm Tứ mờ mịt lắc đầu. .

“Cháu không cần phải có tang chứng, vật chứng gì đâu.” Triển Chiêu nói, “Làm cha mẹ sẽ có trực giác của cha mẹ, Lâm Nhược gặp chuyện không may, người đầu tiên bác nghĩ đến là ai?” .

“Hàn Vĩ.” .

Không đợi Lâm Khiêm Tứ trả lời, Lâm phu nhân đột nhiên lên tiếng .

Lâm Khiêm Tứ nhìn vợ mình một chút .

Lâm phu nhân là tiểu thư khuê các, thường ngày vừa đoan trang lại văn nhã, tính cách vô cùng ôn nhu, cả người toát lên vẻ tử bi như chưa bao giờ làm hại qua một nhánh cây ngọn cỏ nào.

Triển Chiêu nhìn bà, “Hai bác phản đối Lâm Nhược qua lại với Hàn Vĩ, đúng không?” .

Hai người cùng gật đầu. .

“Vì sao? Bởi vì tầng lớp bất đồng ạ?” .

“Đương nhiên không phải!” Lâm Khiêm Tứ vội lắc đầu. .

“Vậy vì sao phản đối bọn họ ạ?” Bạch Ngọc Đường buồn bực. .

“Cảm thấy Hàn Vĩ có ý đồ gì với Lâm Nhược sao?” Triển Chiêu thử thăm dò .

Ông Lâm lắc đầu, “Thừa Kế như thế nào bác biết rất rõ, con trai con gái có ý với nó cũng không ít, nhưng thằng bé xử lý rất khéo, nên bác cho tới bây giờ chưa từng quản qua.” .

“Vậy vì sao ạ?” .

“Trực giác.” Ông Lâm bắt đầu, “Bọn bác đã gặp qua không ít người, sống cả một đời rồi mà, sóng to gió lớn gì mà chưa thấy qua, cậu Hàn Vĩ này, rất nhã nhặn, rất khiêm tốn, rất ôn hòa, rất vô hại... Nhưng không biết vì sao, bác thấy cậu ta liên nghĩ đến chuyện cậu ta sẽ làm thay đổi Thừa Kế, nhìn thấy cậu ta liền cảm thấy không an tâm.” .

Bà Lâm cũng gật đầu, “Lần đầu tiên Thừa Kế dẫn cậu ta về nhà, bác cũng rất sợ, cảm thấy thanh niên này hình như có vấn đề, lúc nói chuyện với lão gia, mới biết cảm giác của cả hai dĩ nhiên đều giống nhau.” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lệnh cho Lạc Thiên đến bệnh viện tìm Hàn Vĩ. .

Triển Chiêu tiếp tục hỏi ông Lâm bà Lâm về chuyện của Hàn Vĩ, những người khác của SCI đi điều tra hiện trường tìm dấu mối, Công Tôn và Mã Hân khám nghiệm sơ bộ tử thi. .

Mà Triệu Tước, hai tay rút túi quần, đứng ở trước bức tranh của Lâm Nhược treo ngoài phòng khách, ngửa mặt thưởng thức. .

“Nghe nói đó là tranh của Lâm Nhược nga.” Bạch Trì đi đến bên cạnh Triệu Tước, cũng ngửa mặt nhìn bức tranh. .

Triệu Tước quay sang, nhìn nhìn Tiểu Bạch Trì, cười hỏi, “Thế nào? Lo lắng cho Lâm Nhược?” .

Bạch Trì có chút ngại ngùng gật đầu, “Anh ta làm cháu nghĩ đến Trinh.” .

“Hai người bọn họ giống nhau sao?” Triệu Tước hiểu kỳ. .

“Giống.” Bạch Trì gật đầu, “Thế giới này có những người như thế nha, dường như muốn làm gì đều có thể làm thật là tốt, lại thông minh, vẻ ngoài đẹp, gia thế tốt, tính tình tốt, tất cả mọi người đều ao ước nhưng hấn lại chẳng quan tâm, cứ một mực thích những thứ mà người khác cảm thấy không xứng với hấn ... hoặc một người nào đó.” .

Triệu Tước nhìn chằm chằm Bạch Trì một hồi, sau đó vươn người qua hôn lên gáy của cậu một cái, “Ai nói cháu không xứng với thằng nhóc đó? Là tên ngốc ấy không xứng với cháu, cháu nhìn trúng nó khác nào nó bắt được vàng đâu.” .

Bạch Trì xoa xoa gáy, có chút ngại ngùng lăm bầm gì đó, Triệu Tước “loạn giảng” một hồi, lại chạy qua một bên tiếp tục tìm dấu mối.

Triệu Tước sờ sờ mũi, giương mắt nhìn bức họa một lần nữa .

Triển Chiêu vừa rồi cũng nghe được đối thoại của Triệu Tước và Bạch Trì, hình như có chút suy nghĩ, cũng đi tới, đứng bên cạnh cùng ông ta ngửa mặt nhìn bức tranh.

Hai người yên lặng đứng cạnh nhau, cùng nhìn một bức họa, biểu tình cũng thống nhất (là không có biểu tình gì hết) , trong hai đôi mắt sáng ngời là hình ảnh sóng to gió lớn bên trong bức tranh .

Bạch Ngọc Đường cũng đi tới, đứng bên cạnh bọn họ, “Hai người có thể cho tôi một ít đầu mối hữu dụng được không, hiện tại không phải lúc để tạo dáng.”

Triển Chiêu và Triệu Tước cùng quay lại liếc Ngọc Đường, “Cậu đã bao giờ tự ti chưa?” .

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Cái gì?” .

“Tự ti.” Triển Chiêu và Triệu Tước lại cùng mở miệng. .

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, “Chưa.” .

“Quả nhiên.” Hai người yên lặng gật đầu, lại đồng loạt quay lại ngửa mặt, tiếp tục nhìn bức tranh .

“Này.” Bạch Ngọc Đường muốn phát hỏa với hai con người trước mắt, “Có manh mối gì để tìm ra kẻ bắt cóc Lâm Nhược chưa, anh ta có gặp nguy hiểm gì không?”

“Ừm ...” Động tác của Triển Chiêu và Triệu Tước vô cùng đồng bộ, hình như thứ hai người đang lo lắng căn bản không phải vấn đề an nguy của Lâm Nhược, mà là một cái gì đó khác, lúc này ý nghĩ mới được kéo trở về, sau khi lo lắng suy nghĩ vài giây thì lắc đầu, “Tạm thời sẽ không.” .

Bạch Ngọc Đường bóp trán, đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên .

Vừa tiếp máy, là Lạc Thiên gọi, thì nhận được một tin tức —— Hàn Vĩ tự xuất viện, chẳng biết đi đâu.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Hắn có thể bước đi hả? Không phải còn đang vật lý trị liệu sao?” .

“Tôi với Tần Âu đang xem camera ở hàng lang nè, là tự mình đi, hành động có chút không được tự nhiên, nhưng càng về sau càng thuận lợi.” Lạc Thiên trả lời, “Trời vừa tối hắn liền bỏ đi, sau khi rời khỏi bệnh viện thì chạy vào một hẻm nhỏ, rồi mất tích.” .

Bạch Ngọc Đường nhú mày, lệnh Lạc Thiên thông tri các nơi để tìm Hàn Vĩ .

“Cái này cũng có thể sao? Người đang trên giường bệnh 8 năm, vừa tỉnh lập tức đứng lên đi...” Bạch Ngọc Đường nhú mày nhìn Triển Chiêu, “Lẽ nào hắn đã sớm tỉnh?” .

“Nhiều người trong bệnh viện trông nom như vậy, sao có khả năng.” Triển Chiêu lắc đầu, “Cho dù là ngủ cũng không thể khống chế chính mình không nhúc nhích như người sống thực vật được, trừ phi...” .

“Trừ phi cái gì?” Bạch Ngọc Đường thấy cha mẹ Lâm Nhược một bên đang gấp muốn chết liền vỗ vỗ Triển Chiêu, ý là —— cậu đừng thừa nước đục thả câu kích thích lão nhân gia nữa đi, vạn nhất lên cơn đau tim không biết có nitroglycerin mà xài không đâu .

Triển Chiêu thấp giọng nói, “Tôi không có thừa nước đục thả câu, chỉ là vừa rồi chưa nghĩ thông a.” .

“Vậy hiện tại cậu đã nghĩ thông chưa?” Bạch Ngọc Đường đẩy đẩy người bên cạnh .

“Cũng tính là thế.” Triển Chiêu chọc chọc Bạch Ngọc Đường, “Đi thôi.” .

“Đi chỗ nào?” .

“Rời bến.” Triển Chiêu cầm cổ tay anh lôi đi .

Người của SCI chẳng hiểu gì cả, nhưng cũng phải chạy theo .

Mọi người trở lại cảnh cục tập hợp, trang bị chỉnh tề, vũ trang hạng nặng đi lên thuyền Emilia, còn dẫn theo cô bé váy trắng vừa bị Triệu Tước dọa khóc trên thuyền .

Cô bé mới đầu vẫn khóc sụt sùi, nhưng sau khi Bạch Trì cầm ly trà sữa đồ dành, cô bé liền ngừng khóc, nhận trà sữa uống khí thế, còn ăn hai khối bánh ga-tô, có vẻ thích ăn đồ ngọt. .

Mọi người cân nhắc xem có nên còng tay cô bé lại không, nhưng nhìn sang chỉ thấy một bé gái tinh khiết vô hại, lại gầy gầy, mắt to, rất nhu thuận đáng thương, lại như có phần thiếu dinh dưỡng .

Mã Hân dùng khăn ẩm rửa sạch mặt mũi cho cô bé, cô bé cũng rất phối hợp, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Triệu Tước, nghe lời như một chú chó nhỏ vừa tìm được chủ nhân sau nhiều ngày đi lạc .

Triển Chiêu có chút hoài nghi nhìn nhìn Triệu Tước. .

Triệu Tước mỉm cười, đưa tay, khẽ xoa xoa đầu cô bé, cô bé lập tức rất hưởng thụ dựa vào cánh tay hắn, ngoan ngoãn không nói câu nào.

Triệu Hổ không quá tin tưởng, nhỏ giọng hỏi Mã Hán, “Con bé đó có thể giết người? Em không tin nổi nha.” .

Mã Hán cũng cảm thấy bất khả tư nghị. .

Triệu Tước bỗng đưa tay chỉ chỉ vào một ống sắt gần đó, rồi ngồi xổm xuống, thì thầm gì đó với cô bé.

Mọi người nghe không hiểu lắm, có thể là tiếng Đức a, nghe âm điệu có chút giống .

Sau đó cô gái nhỏ đưa tay nắm cái ống, nhấc lên, uốn cong .

Lần này, ngay cả Lạc Thiên cũng tròn tròn mắt, kinh ngạc nhìn bé gái có sức mạnh kinh người, sao có khả năng a!

Triệu Hổ há to miệng chạy qua kiểm hàng, ống nước này căn bản không thể nào bị bẻ cong, sức lực thật đáng sợ nha, lại nhìn đến cánh tay mảnh khảnh của cô gái nhỏ, ăn rau chân vịt sao? ! .

Bạch Ngọc Đường nhíu mày nhìn cô bé, rồi hỏi Triệu Tước, “Cô ta là ai?” .

Triệu Tước nhếch miệng cười, không nói gì. .

Triển Chiêu lôi kéo Bạch Ngọc Đường, “Lát nữa tính, giờ bàn chính sự đã.” .

“Thật ra cậu chưa nói cho tôi biết phương hướng.” Bạch Ngọc Đường rất bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu, lần này sóng điện không nhảy, Bạch Ngọc Đường thật sự không hiểu nổi Triển Chiêu đã phát hiện ra cái gì, làm sao mới có thể cứu Lâm Nhược. .

“Có vài thứ cậu thật sự không hiểu.” Triển Chiêu vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Không phải vừa hỏi cậu sao, đã bao giờ tự ti chưa.”

Bạch Ngọc Đường buồn bực —— có liên quan sao? .

“Gọi điện thoại cho Stephen.” Triển Chiêu nói, “Nói cho hắn biết Lâm Nhược mất tích, bị cưỡng chế bắt cóc, hỏi hắn có đầu mối gì không.”

Bạch Ngọc Đường nghe theo. .

Stephen nghe xong, trầm mặc một hồi, rồi nói, “Không biết.” .

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn Triển Chiêu —— Stephen và Lâm Nhược không phải là bạn tốt sao? Thế nào lại lạnh lùng quá vậy?

Triển Chiêu ra hiệu cho Bạch Ngọc Đường tiếp tục —— quả nhiên, Stephen thay đổi trọng tâm câu chuyện, “Thuyền của tôi kiểm tra xong chưa?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu. .

Triển Chiêu gật đầu, làm một khẩu hình —— trả thuyền cho hắn đi! .

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ trả lời Stephen, “Là hiểu lắm, đã kiểm tra xong, trên thuyền không có phát hiện vật nguy hiểm hay hàng cấm gì.”

Stephen bắt mắt, “Các cậu làm lỡ của tôi bao nhiêu là thời gian, có mỗi việc trông Lâm Nhược cũng làm không nổi.” Nói xong, cúp máy.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày nhìn Triển Chiêu, “Sau đó?” .

“Sau đó chờ.” Triển Chiêu chỉ chỉ vào khoang thuyền nội bộ của Emilia .

Mọi người vừa nghĩ đến con thuyền Emilia kì dị kia lại cảm thấy buồn nôn, thế nhưng không có biện pháp, vẫn phải xuống thuyền.

Triển Chiêu muốn Triệu Trinh và Bạch Trì ở lại, để đem con thuyền trở về hình dạng ban đầu sau đó rời thuyền đi tìm Bao Chứng.

Triệu Trinh làm theo, lúc con thuyền đã y như trước thì đưa Bạch Trì rời khỏi, ở lại trong khoang thuyền lúc này chỉ có Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Triệu Tước, cô gái nhỏ, Lạc Thiên, Tần Âu, Mã Hán và Triệu Hổ. .

Muốn phá giải cơ quan bên trong Emilia cũng không khó, dùng vài viên đạn chặn những vị trí mấu chốt lại, hành lang trong thuyền sẽ không nghiêng tới nghiêng lui nữa.

Cô gái nhỏ lôi kéo Triệu Tước đến phòng có cái cà men nọ, có lẽ là phòng của cô bé, lấy từ trong ngăn kéo ra một quyển vở, ngồi xuống cùng Triệu Tước chơi ca rô. .

Tần Âu mở thùng thiết bị trước khi đi Tương Bình đưa cho ra, phát hiện bên trong là một hệ thống liên lạc với tín hiệu siêu mạnh, có cả hệ thống định vị, còn có một cái khác hình như là thiết bị thu sóng ra-đa, trên Emilia có thiết bị ra-đa sao?, lại có cả thiết bị xác định tọa độ an toàn các loại. .

Trừ Tương Bình ra thì người thuần thục các thiết bị điện tử nhất là Tần Âu, anh rất nhanh đã kết nối được với Tương Bình, hoá ra Tương Bình, Bao Chứng bọn họ đều đang ở cảng, còn có cảnh sát biển luôn sẵn sàng đợi lệnh. .

Mọi người cũng không biết tập hợp lại để làm gì, Triển Chiêu chỉ ra hiệu —— đợi. .

Triệu Tước cùng cô gái nhỏ chơi cờ rất hài lòng, ngoài dự liệu của mọi người, cô bé này rất hoạt bát. .

Bạch Ngọc Đường có chút tò mò hỏi Triển Chiêu, “Hai người bọn họ có quen nhau hả?” .

Triển Chiêu ôm cánh tay, “Không rõ lắm, nhưng cô bé chính là Blue Doll.” .

“Vậy không phải Emilia thật à?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Năm đó ...” .

“Blue Doll chỉ là biệt danh, những thành phẩm đi ra từ kế hoạch BLUE đều được gọi là Blue Doll, chưa chắc cô bé đã là Blue Doll năm đó.”

Bạch Ngọc Đường vẫn chưa hiểu rõ lắm, mặt đất dưới chân đột nhiên chuyển động, Triệu Hổ khẽ lắc đầu. .

“Gi?” Mã Hán nhìn xung quanh một chút, tự hỏi, “Tôi bị lỗi giác sao?” .

“Không phải.” Triển Chiêu bình tĩnh lắc đầu. .

“Thuyền động? !” Lạc Thiên nhíu mày, “Ai đang lái thuyền?” .

“Stephen ... Đám người đó a.” Triển Chiêu chỉ điểm cho cô gái đang gãi đầu vì không biết đánh tiếp làm sao, cô bé lập tức hài lòng khoanh một dấu tròn chặn 4 quân của Triệu Tước lại. Triển Chiêu gật đầu, cô bé này trí lực bình thường, không hề ngu ngốc, nhưng rất ngây thơ.

“Stephen lái thuyền đi đâu a?” Triệu Hổ hỏi. .

“Hắn muốn đi đâu tôi cũng không biết.” Triển Chiêu phun ra một câu thiếu chút nữa làm mọi người thổ huyết. .

“Nhưng hắn có thể giúp chúng ta tìm được Lâm Nhược đó.” Triển Chiêu rất chắc chắn, lại quay qua hỏi Triệu Tước, “Đúng không a?”

Triệu Tước gật đầu, “Đúng vậy.” .

Mọi người loạt xoạt quay lại liếc Ngọc Đường, hoàn toàn không hiểu gì hết a ~ .

Bạch Ngọc Đường nhíu mày nhìn chằm chằm Triển Chiêu, một hồi sau đột nhiên nói, “Tôi hiểu rồi.” .

Triển Chiêu và Triệu Tước cùng nở nụ cười. .

“Đội trưởng.” Triệu Hổ thở phào nhẹ nhõm, có người biết nói tiếng người hiểu là được rồi, lập tức túm áo Bạch Ngọc Đường, “Phiên dịch thành tiếng Trung a~.” .

Những người khác cũng gật đầu. .

Bạch Ngọc Đường nói, “Trong bức tranh của Lâm Nhược, ngoại trừ mặt biển sóng to gió lớn ra, còn có bầu trời, bầu trời có sao, phía dưới không có kí tên nhưng có ghi ngày... Vì vậy có thể suy ra kinh độ vĩ độ.” .

Mọi người hơi sửng sốt. .

“Chính là vị trí vùng biển Lâm Nhược gặp phải Emilia, Stephen hẳn là có thể thông qua vị trí của những ngôi sao và thời gian ghi bên dưới mà tra được địa điểm cụ thể.” Bạch Ngọc Đường nhìn cô gái đang ngồi chơi cờ với Triệu Tước một chút, “Hoá ra là thế.”

“Cái này chưa phải tiếng người nha!” Triệu Hổ nài nỉ, “Càng giống tiếng người hơn được không, nói tiếng phổ thông không nên dùng từ cổ a!”

Bạch Ngọc Đường nhìn cậu ta một chút, nói, “Tôi chưa từng tự ti, ông Lâm bà Lâm cũng chưa từng tự ti, chưa từng tự ti là vì không có cái gì làm không được, không có khoảng thời gian phải chịu sự bất lực nên không biết sợ hãi. Lâm Nhược đã từng gặp cảnh biển khơi nuốt chửng bạn bè, gặp qua Emilia và thuyền ma, những thứ khiến anh ta là thiên chi kiêu tử cũng đành bất lực, nên anh ta có sự kính sợ thật sâu với chúng, bức tranh đó là thứ thể hiện sự tự ti của anh ta trước sóng to gió lớn, bởi vậy anh ta có thể thấy, nhưng ông Lâm bà Lâm thì không.” .

Mọi người kêu khổ không ngừng, “Cần người biết tiếng Trung a!”.

Bạch Ngọc Đường cười cười, “Thực giác của cha mẹ chưa hẳn đã chuẩn, bởi vì cách nhìn nhận căn bản không giống nhau.”

... .

“Thắng rồi!” .

Lúc này, cô gái nhỏ đột nhiên hoan hô một tiếng, hoá ra đã đánh thắng Triệu Tước. .

Triệu Tước cười cười xoa đầu cô bé, thưởng cho cô bé một viên kẹo chocolate, vừa lo lắng nói, “Họ Bạch, ai cũng đáng ghét!”

... .

Xa xa, vài chiếc thuyền và ca-nô của cảnh sát biển đã được chuẩn bị tốt .

Bao Chứng cầm ống nhòm nhìn theo đám người Stephen lặng lẽ lên thuyền, Emilia khẽ khàng không một tiếng động rời bến, hướng về phía đại dương mênh mông đen thẫm thẫm .

Bao Chứng buông ống nhòm, hỏi người bên cạnh, “Thực sự không có việc gì chứ?” .

Người bên cạnh tựa vào bánh lái hút thuốc, gật đầu, “Ừ.” .

“Xác định?” .

“Ngọc Đường theo, không có việc gì.” Nhìn người có khuôn mặt hầu như giống y hệt Bạch Ngọc Đường nói ra những lời này, Bao Chứng không khỏi vô thức lắc đầu. .

Bao Chứng thở dài, nói với đội cảnh sát biển cùng phối hợp hành động lần này, “Cứ dựa theo kế hoạch trước đó tiến hành.”

456. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 31

Chương 31 : Anh em song sinh

Thuyền chạy vào vùng biển quốc tế, Tần Âu đeo tai nghe vào, dựa theo hướng dẫn của Tương Bình lắp ráp đồng máy móc phức tạp trong thùng, khẽ lẩm bẩm, “Mấy thứ này vượt qua danh đặc công luôn rồi đó.” .

Triệu Tước còn đang cùng cô gái nhỏ chơi cờ ca rô .

Triển Chiêu ôm cánh tay đứng phía sau xem Tần Âu điều chỉnh máy móc, Mã Hán, Triệu Hổ và Lạc Thiên theo Bạch Ngọc Đường ra bên ngoài đi loanh quanh, tìm hiểu kết cấu nội bộ của con thuyền một chút .

Đại khái nửa giờ sau, Tần Âu cuối cùng cũng xử xong toàn bộ máy móc trong thùng, từ trong túi lấy ra một chiếc máy vi tính nhỏ đưa cho Triển Chiêu, Triển Chiêu bật lên nhìn, thì phát hiện đó là hình ảnh bên ngoài gian buồng nhỏ, hoá ra Bao Chứng đã lệnh Tương Bình lắp đặt camera ghi hình trên thuyền Emilia .

Lúc này, Bạch Ngọc Đường bọn họ cũng đã trở về. .

“Cừ thật.” Vào cửa Triệu Hổ liền lắc đầu, “Con thuyền này thật đậm máu a.” .

“Nhưng mà nhìn như đạo cụ thôi, không giống thật.” Mã Hán nói một câu. .

“Nga?” Triệu Tước rất hứng thú nhìn qua, “Sao lại nói thế?” .

Mã Hán nhìn ông ta, Triệu Hổ bên cạnh vội kéo Mã Hán lại, “Đừng nhìn vào mắt lão, coi chừng bị phân liệt đó.”

Triệu Tước nheo mắt, vừa định nói gì đó, cô gái nhỏ đã túm lấy áo ông ta, “Tới phiên chú.” .

Triệu Tước lập tức cười hì hì quay đầu lại tiếp tục đánh cờ, mọi người không biết chính mình có bị lỗi giác không, nhìn sao cũng thấy cô bé này rất thích Triệu Tước.

“Con thuyền này thật sự quá mới, quá sạch sẽ.” Lạc Thiên tới bên bàn ngồi xuống, mở miệng, “Nếu quả thật là con thuyền năm đó gặp đại nạn, chết nhiều người như vậy, không lý do gì thì thể đều biến mất, vết máu lại hoàn chỉnh như vậy, cũng không hề lưu lại bất cứ tạp vật nào.”

“Tốc độ máu đông lại rất nhanh, sẽ lưu lại chỗ trống của những vật đã bị lấy đi.” Mã Hán lắc đầu, “Thế nhưng ở đây không có, những vết máu đều rất sạch sẽ, có phần giống như được sơn lên, hơn nữa đã lâu như vậy rồi nhưng màu sắc cũng quá tiên diễm đi.” .

“Emilia nhái nữa rồi.” Triệu Hổ bĩu môi, “Hoá trang nữa à? Để làm gì nhỉ?” .

Mọi người đang nói chuyện, thì thấy Tần Âu đột nhiên ngẩng lên, cầm một tai nghe đưa cho Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng, cục trưởng Bao tìm anh.”

Bạch Ngọc Đường đeo tai nghe vào, “Cục trưởng Bao.” .

Bao Chứng trong điện thoại trầm ngâm một lát mới mở miệng, “Vừa rồi cảnh sát phụ trách bảo vệ Tương Nam bị đả thương, đã vào viện rồi.”

Bạch Ngọc Đường vô cùng kinh ngạc, “Vậy Tương Nam đâu?” .

Triển Chiêu nghe được hai chữ “Tương Nam”, hơi sửng sốt, chạy qua áp tai vào một bên nghe ngóng .

“Tương Nam biến mất, cậu cảnh sát kia bị thương rất nặng, còn đang cấp cứu, hiện tại tình huống không khả quan cho lắm.” Bao Chứng nhíu mày.

Bạch Ngọc Đường biểu thị đã biết, rồi ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, “Tương Nam cũng bị bắt cóc? Lẽ nào bị bắt cùng Lâm Nhược?”

“Vì sao bắt cóc Lâm Nhược rồi lại bắt cóc Tương Nam?” Triệu Hổ nghĩ không thông, “Hai người bọn họ có cùng xuất hiện ở đâu sao? Hơn nữa nếu quả thật là Hàn Vi, thì hẳn bắt Tương Nam làm gì?” .

“Ừm ...” Triển Chiêu vuốt cằm, có chút suy nghĩ. .

Bạch Ngọc Đường tìm tablet xem hình ảnh giám thị bên ngoài, từ đó thấy được Stephen đang đứng trong phòng điều khiển.

Bên trong còn có bốn người khác, một người bọn họ có biết, đã từng gặp trong bữa tiệc hôm trước, những người còn lại nhìn cũng rất quen mắt, đều là những thiếu gia xuất hiện trong tiệc đính hôn hôm nọ của Stephen, mặt khác bên ngoài còn có một người đang đứng, xung quanh khoảng mười mấy vệ sĩ đóng vest đen đứng nghiêm nghị .

“Người không ít a.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày .

“Xem từng phòng một chưa?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Không còn ai khác à?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Cậu nghĩ còn có thể có ai?” .

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói Tần Âu hỏi Tương Bình xem trong góc có gắn cameras không .

Tương Bình trả lời gắt thì có gắn, nhưng là ở bên ngoài thuyền, có vài cái có độ xoay rất lớn, cơ bản có thể bao trùm toàn bộ con thuyền.

Triển Chiêu nói Tần Âu thao tác một chút. .

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào màn ảnh, cũng không rõ rốt cuộc là Triển Chiêu đang tìm cái gì. .

Ngay khi cameras chậm rãi di động, Bạch Ngọc Đường đột nhiên hô một tiếng, “Dừng.” .

Tần Âu vội cho dừng màn ảnh, liếc Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường nhíu mày chỉ vào một góc con thuyền trong màn hình, “Nhìn chỗ này.” Tất cả mọi người nhìn theo, thì thấy ở một góc rất khuất ở đuôi thuyền có người đang ngồi xổm .

Nơi người nọ ẩn náu có một tấm màn phản quang che chắn, hắn cầm trong tay một cái la bàn, đang khẽ vén tấm màn lên ngẩng mặt nhìn những ngôi sao .

“Hàn Vĩ? !” .

Mọi người sau khi nhìn rõ khuôn mặt đều kinh ngạc kêu lên .

“Vì sao Hàn Vĩ lại ở trên con thuyền này?” Mọi người vô thức nhìn Triển Chiêu. .

Chỉ thấy Triển Chiêu hơi nhướn nhướn lông mày, biểu tình trên mặt rõ ràng là —— quả nhiên! .

“Nói như vậy, kẻ bắt cóc Lâm Nhược không phải là Hàn Vĩ?” Lạc Thiên hỏi .

“Nhìn kìa.” Mã Hán nhắc mọi người tiếp tục quan sát .

Hàn Vĩ nhanh nhẹn từ trong góc thuyền lao ra, nhảy lên lầu hai, trực tiếp bay qua lan can trốn phía sau rào chắn ... Hắn vừa thao tác xong thì một vệ sĩ lướt đèn pin qua, chờ gã đó đi rồi, Hàn Vĩ lại lập lại kỹ xảo như vừa rồi, tiếp tục tạo màn che .

“Động tác thật thần tốc a.” Triệu Hổ há to miệng, “Hắn có công phu sao?” .

“Nhìn không ra nha.” Mã Hán nhíu mày, “Ở bệnh viện nhìn nhả nhận phết, thậm chí có chút yếu ớt”.

Bạch Ngọc Đường cười nhạt một tiếng, “Với cái động tác kia của hắn, không thể nào đơn giản thế đâu.”

“Cái này có thể sao?” Lạc Thiên cảm thấy không thể tin nổi, “Cơ thể con người trong tình trạng hoàn toàn bất động những tám năm, dĩ nhiên lại không hề bị hoại tử, vừa thích ứng một chút đã cử động như thường.” .

“Về cái này, nãy cậu có nói việc đó vốn không có khả năng, trừ phi...” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Trừ phi cái gì?”

Triển Chiêu cười, quay đầu lại hỏi Mã Hán, “Vừa rồi nhờ cậu kiểm tra bằng phân ca, thế nào rồi?” .

“Xong rồi!” Mã Hán cùng Triệu Hổ đều gật đầu. .

“Phát hiện dị dạng không?” .

“Có.” Mã Hán gật đầu, “Bệnh viện này theo chế độ thay phiên trực ca, nhưng cách bố trí thời gian ở các tầng có một lỗ hổng, không biết vì sao, mỗi ngày từ 5 đến 6 giờ sáng, rồi từ 5 đến 6 giờ chiều, tầng của Hàn Vĩ không có bác sĩ, cũng không có y tá trực luôn, cứ đến giờ đó, bọn họ đều phải đi trực ở các tầng khác, mà bọn họ nếu đã không trực thì cũng không đi lên đấy.”

“Nói như vậy, Hàn Vĩ cũng không phải bị quản chế cả ngày 24 giờ? Mà là mỗi ngày đều có một tiếng mỗi buổi sáng chiều nằm một mình?” Lạc Thiên nhíu mày, “Tôi không rõ, là hắn đã sớm tỉnh, vẫn làm bộ hôn mê, rồi mỗi ngày đứng lên hoạt động hai tiếng đồng hồ để bảo trì cường độ cơ thể, hay là ...” .

Thấy Lạc Thiên có chút hỗn loạn, Triển Chiêu cười cười. .

“Tất cả chỉ có một giải thích.” Triệu Tước chen ngang .

Triển Chiêu liếc mắt qua .

Triệu Tước còn chưa kịp mở miệng đoạt hào quang, thì Bạch Ngọc Đường đã cướp lời, “Anh em song sinh.” .

“Song sinh? !” Mọi người giật mình .

Triệu Hổ há to miệng, “Hai anh em mỗi ngày thay phiên nhau ngủ à?” .

“Như vậy khó bị lộ nhỉ?” Triệu Hổ xoa xoa thái dương, “Dĩ nhiên là một cặp song sinh, không thể tiếp thu mà.”

“Bệnh viện có nội ứng.” Triển Chiêu nhướn mày, “Là nữ quỷ đã đánh ngất Hà Doanh kia.” .

“Lại nói tiếp, nữ quỷ đó vì sao muốn tập kích Hà Doanh?” Lạc Thiên thắc mắc .

“Mục đích chủ yếu hắn là mượn lời của Hà Doanh nói ra Linh Hồn Xanh, làm chúng ta phát hiện ra kế hoạch Blue Doll.” Triển Chiêu nói.

“Thế nhưng... có gì chứng minh Hàn Vĩ có anh em song sinh không?” Triệu Hổ vẫn không rõ.

“Chỉ đoán mò ấy mà, hắn là có kết luận nhanh thôi.” Triển Chiêu nói xong, Tần Âu lại chỉ chỉ tai nghe, ý bảo Bạch Ngọc Đường —— có điện thoại.

Bạch Ngọc Đường tiếp điện thoại, đầu bên kia không phải Bao Chứng mà là Công Tôn, “Tiểu Triển kêu tôi điều tra mẫu tóc thu hồi được trên giường ở bệnh viện, đã xong, chứng thực ADN thuộc về hai người, hắn là anh em, rất giống nhau.” .

Mọi người nghe được tin tức này xong, đều há to miệng nhìn Triển Chiêu. .

“Anh ngày đó từ bệnh viện về liền kêu chúng tôi xem băng phân ca.” Mã Hán không hiểu Triển Chiêu thế nào lại nghi ngờ Hàn Vĩ không phải một mà là hai người, “Vì sao?” .

“Bởi vì trùng hợp.” Triển Chiêu trả lời rất thẳng thắn, “Các cậu vừa đi hắn liền tỉnh, sao lại khéo như thế?”

Triệu Hổ sờ sờ cổ, “Em cũng thấy thẳng cha đó có chút không thích hợp, hoá ra là vì giả bộ sống thực vật sao?”

“Nhưng Hàn Vĩ thật hắn chỉ có một.” Bạch Ngọc Đường vừa nhìn màn hình theo dõi, vừa lẩm bẩm. .

“Đội trưởng, sao anh cũng bắt đầu không nói tiếng Trung nữa rồi?” Triệu Hổ phì cười. .

“Ý tôi là Hàn Vĩ mà cùng Lâm Nhược trở thành bạn, đi ra biển, gặp phải thuyền Emilia, phát sinh tai nạn, cuối cùng trở thành người sống thực vật.” Bạch Ngọc Đường nói, “Dù sao những trải nghiệm này không thể làm giả, thời gian quen biết Lâm Nhược, nếu như là hai người, Lâm Nhược không thể nào không phát hiện, dù sao cũng là sớm chiều ở chung.” .

“Nói như vậy Lâm Nhược mỗi ngày đến thăm là Hàn Vĩ, vì vậy ban ngày nằm ở đó là Hàn Vĩ thật, tỉnh lại cùng nhau kể lại chuyện Emilia năm đó cũng là Hàn Vĩ thật, còn người nằm giường vào buổi tối là song sinh của hắn?” .

“Hoàn toàn ngược lại.” Triển Chiêu lắc đầu, “Ban ngày không phải là Hàn Vĩ có quen biết với Lâm Nhược, mà là vị song sinh kia, hắn có khi còn không biết Lâm Nhược nữa kia, Hàn Vĩ chắc chỉ chạy tới ngủ qua đêm thôi.” .

“Em hiểu rồi.” Triệu Hổ gật đầu, “Tuy rằng là anh em sinh đôi nhưng tính cách lại khác biệt rất lớn, Hàn Vĩ phỏng chừng là người tương đối ôn hòa, mà vị anh em đang ẩn nấp ngoài kia của hắn lại tàn bạo muốn

chết, chúng ta cảm thấy không được tự nhiên là bởi vì hần phải đóng vai Hàn Vĩ, giả trang ốm yếu thì rất dễ, nhưng chuyển đổi tính cách lại rất khó khăn!” .

Triển Chiêu gật đầu, “Hàn Vĩ có lẽ thật sự đã trải qua một kiếp sống thực vật đó, sau khi tỉnh lại mới tiến hành kế hoạch này.”

“Nói như vậy, Hàn Vĩ bắt Lâm Nhược?” Mã Hán hỏi .

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Tôi không cảm thấy Hàn Vĩ sẽ làm bị thương Lâm Nhược.” .

“Các cậu có nghe được lời vợ chồng Lâm Khiêm Tứ nói không, họ không thích Hàn Vĩ, bởi vì họ nghĩ hần có thể sẽ cải biến Lâm Nhược, nhưng không hề nói hần nguy hiểm.” Triển Chiêu chậm rãi nói, “Vụ tôi nói Ngọc Đường không hiểu gì về tự ti còn có một ý nghĩa khác. Ông Lâm bà Lâm nghĩ Hàn Vĩ có chuyện, kỳ thực chỉ là xuất phát từ một loại bản năng cha mẹ bảo vệ con cái thôi, bọn họ có thể cảm nhận được, Hàn Vĩ ở bên Lâm Nhược hình như có mục đích gì đó khác. Mà Hàn Vĩ ban đầu tiếp cận Lâm Nhược, đúng là có mục đích khác thật.” .

“Mục đích gì?” Ý nghĩ của mọi người lúc này hoàn toàn bị Triển Chiêu nắm đi, không cách nào tự mình xem xét được, khác biệt về chỉ số IQ gây nên tò mò rất lớn nha.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một chút .

Bạch Ngọc Đường nói, “Hệ thống an ninh nhà Lâm Nhược bị phá hủy, không thấy có gì kì quái sao?” .

Mã Hán gật đầu, “Giết người quy mô lớn như vậy, không giống người bên ngoài lên vào làm.” .

“Hơn nữa những vệ sĩ này đều đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc.” Triệu Hổ bổ sung, “Như thế nào lại vô thanh vô tức bị bắn gục, cảm giác như là có người quen xuất hiện đánh lén.” .

“Chẳng lẽ là nội ứng?” Lạc Thiên nhíu mày, “Toàn bộ vệ sỹ đều đã chết, chỉ còn lại cha mẹ Lâm Nhược, quản gia cùng vài người giúp việc ... Người làm vườn sao?” .

Triển Chiêu cười hỏi, “Nếu người làm vườn đột nhiên chạy đến cửa phòng thiếu gia, anh là vệ sĩ anh có cảnh giác không?”

Lạc Thiên gật đầu, “Vây... Quản gia cùng người giúp việc?” .

“Khả năng là quản gia không cao, nghe nói đã phục vụ vài chục năm rồi, hơn nữa cũng đã già, nếu có cũng là hữu tâm vô lực thôi.” Bạch Ngọc Đường cười cười, “Là người giúp việc.” .

“Chúng ta có sẵn một gợi ý đó.” Triển Chiêu cười, “Mọi người đoán xem vì sao Tương Nam cũng bị bắt cóc?”

Mọi người bất lực—— chính vì không đoán được mới cần anh a .

Triển Chiêu ôm tay nheo mắt khẽ cười một tiếng, lấy hình ảnh vừa chụp vị song sinh của Hàn Vĩ từ video ghi hình ra, cho cô bé đang chuyên tâm nghiên cứu nước cờ xem, rồi hỏi, “Hần là ai vậy?”

Cô gái nhỏ nhìn thoáng qua, nheo nheo mắt, “Ca ca.” .

Mọi người giật mình .

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, “Hần cũng là... Blue Doll?” .

Triệu Tước mỉm cười, “Song sinh, cũng không chỉ có một đôi.” .

Triển Chiêu nhìn Triệu Tước một chút, “Khi Bruce nghiên cứu Blue Doll, có nhắc tới một điều kiện tiên quyết, thế nhưng không viết rõ đó là gì, từ đây xem ra, đáp án chính là —— cặp song sinh!” .

Triệu Tước gật đầu, “Blue Doll, đều là song sinh ...” .

Mọi người không nói gì nhìn lên trời, đều muốn đập cho Triệu Tước vài cái —— biết mà không nói sớm! .

“Có một chi tiết cần chú ý.” Triển Chiêu nói, “Lúc Hàn Vĩ bỏ đi, cameras thu được động tác ban đầu của hần có chút cứng nhắc.” .

“Điều đó chứng tỏ hắn đã nằm liên tục 12 tiếng đồng hồ.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nói như vậy, hai anh em bọn họ mấy ngày nay không có thay ca, dù sao bây giờ cũng đã có cảnh sát bảo vệ 24/24, thay ca dễ bị lộ, nếu vậy Hàn Vĩ này đang ở đây, còn Hàn Vĩ kia, đi đâu rồi?”

“Bắt cóc Lâm Nhượng không phải Hàn Vĩ, cũng không phải Stephen, vậy là ai?” Triệu Hổ vỗ đầu, “Chẳng lẽ là chị em song sinh của cô bé này?” .

“Hổ Tử.” Triển Chiêu đột nhiên quay sang chăm chú nhìn Triệu Hổ. .

Triệu Hổ giật mình, “Sao ... sao thế?” .

Triển Chiêu mỉm cười, vỗ vỗ vai cậu ta, “Kỳ thực cậu rất thông minh.” .

Triệu Hổ vội thối lui sang một bên âm thầm tự cầu một cái, Triển Chiêu chưa hạ ám thị gì chứ nhỉ, cơ bản mỗi lần đập vai mình đều chưa từng có chuyện tốt a.

Triển Chiêu cười tiếp tục, “Ngoại trừ chị em song sinh của cô bé, hắn là còn một người nữa, chính hắn đã bắt cóc Tương Nam.”

... .

Lâm Nhượng từ trong trạng thái lơ lửng tỉnh lại, loại lơ lửng này anh rất rõ ràng, là vì sóng biển đập vào thuyền mà thành .

Chóng mặt còn có chút đau đầu, anh mở mắt, những gì đã trải qua vừa rồi liền hiện lên ngay trước mắt, làm anh có chút ngỡ ngàng không thể nào tin được... Lúc đó, còn đang xem bản báo cáo hiệu quả của thiết bị mới tại chi nhánh, cửa đột nhiên mở ra, một người giúp việc nữ trong nhà chạy tới, vỗ vào gáy anh một cái, anh liền ngất đi ... Trong nháy mắt té xỉu, thấy được mặt đất ngoài cửa đầm máu, cùng với những thi thể chồng chất lên nhau.

“A ...” Lâm Nhượng ngồi dậy, tỉnh táo lại một chút thì nhìn quanh bốn phía, phát hiện mình đang nằm trên giường trong một căn phòng nhỏ. Thử động tay động chân một chút, thì thấy hai tay không bị trói, cũng không bị bất cứ thứ gì ràng buộc, anh đang muốn tỉ mỉ quan sát lại xung quanh một chút, thì phát hiện trên chiếc giường bên cạnh có người, là một phụ nữ trung niên tóc ngắn .

“Tương Nam?” Lâm Nhượng nương theo ánh đèn yếu ớt trên trần nhà, nhận ra người đang nằm ở giường đối diện.

“Tương Nam!” Lâm Nhượng đi qua kiểm tra hơi thở của chị ta, phát hiện người còn sống, liền ấn mạnh vào nhân trung của chị rồi cố sức lay lắc.

Rất nhanh, Tương Nam cũng tỉnh lại, chị là một phụ nữ kiên cường, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không đánh mất lý trí, bởi vậy rất nhanh tỉnh táo lại đồng thời bảo trì được sự bình tĩnh. Thấy rõ người trước mắt mình xong mới ngăn người, “Lâm Nhượng? Cậu thế nào... cũng bị bắt?”

Lâm Nhượng gật đầu, “Chị bị ai bắt thế?” .

Tương Nam vẻ mặt hoang mang, hình như muốn nhớ gì đó mà nhớ mãi không ra, “Tôi ...” .

Nói còn chưa xong, cửa phòng đột nhiên “cùm cụp” bị mở ra, sau đó một người tiến vào.

457. Quyển IV – Vụ Án 15 – Chương 32

Chương 32 : Di truyền và khẩu vị

Đi vào gian phòng, là một thanh niên trẻ tuổi bề ngoài rất bình thường, có lẽ khoảng 27 tuổi đi? Không dễ xác định cho lắm. Vóc dáng không cao không thấp, tướng mạo không tính là đẹp, ăn mặc cũng rất bình thường .

Lâm Nhượng cảm thấy hắn có chút quen mắt, nhưng thực sự nghĩ không ra đã gặp qua ở đâu, nhưng Tương Nam bên cạnh hình như đã nhận ra người, “Tiểu Cố.” .

Lâm Nhượng phản ứng một chút... Tiểu Cố? .

Lập tức, Lâm Nhược nhớ ra, trí nhớ của anh cũng không tệ lắm, quay sang hỏi Tương Nam, “Hắn là tài xế của chị?”

Tương Nam khẽ gật đầu. .

Lâm Nhược nhíu mày nhìn Tương Nam, ý là —— không phải hắn bắt cóc chị đó chứ? .

“Thiếu gia, anh tỉnh rồi?” .

Lúc này, phía sau Tiểu Cố xuất hiện một cô gái vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, mặc một bộ váy liền màu trắng, vừa mở miệng gọi Lâm Nhược là thiếu gia, giọng nói ngọt, điệu cười cũng ngọt, nhưng tướng mạo thật ra chỉ ở mức trung bình .

Lâm Nhược đương nhiên nhận ra cô ta, chính là một người giúp việc ở trong nhà, anh không rõ cô ta đã làm cho nhà mình được bao lâu, thậm chí còn không nhớ rõ tên cô ta lắm, dù gì anh cũng rất ít khi về .

“Thiếu gia có biết em là ai không a?” Cô hầu gái kia cười tủm tỉm đi đến, nghiêng đầu nhìn anh, “Em là Emilia.”

Lâm Nhược trên dưới quan sát cô ta một chút, vùng xung quanh lông mày hơi nhíu lại —— cô gái này thoát nhìn chỉ 16-17 tuổi, trong ký ức của anh, cô ta chỉ ít cũng làm việc được khoảng bốn năm, có lẽ do đồng phục nên trước đây không cảm thấy, hiện tại xem ra, hình như trẻ quá mức rồi. Càng lớn càng đẹp? Hay là không bao giờ già đi?... .

Lâm Nhược nhìn chằm chằm vào cô ta đến phát ngốc, trong óc lại đang lo lắng các loại khả năng và tính hợp lý của nó, dần dần ở trong lòng phác thảo được vài đường nét cụ thể ... Không lẽ, tất cả những thứ này, còn có một nguyên nhân sâu xa khác? .

“Anh rất thông minh, đã nghĩ được gì rồi?” Cô gái tự xưng là Emilia đoan trang hỏi Lâm Nhược

Lâm Nhược không nói, bắt đầu đem những chuyện từ đầu tới cuối xâu chuỗi lại, mà càng nghĩ, càng thấy quái dị.

“Hắc...” Emilia lại đảo mắt qua nhìn Tương Nam, nheo mắt, “Sao bà già thế a, chẳng giống tôi chút xíu nào!” Nói rồi, đưa tay chọc chọc khuôn mặt của Tương Nam .

Lâm Nhược kéo Tương Nam ra phía sau, hất tay Emilia ra .

Emilia nheo mắt nhìn anh .

Lâm Nhược mở miệng, “Cô căn bản không phải Emilia.” .

“A?” Lực chú ý của Emilia dừng lại trên người anh, “Khẳng định thế?” .

“Tôi đã thấy Emilia, ở trên con thuyền ma.” Lâm Nhược thản nhiên nói, “Các người không phải muốn tôi đưa các người đi tìm ả sao.”

Tiểu Cố nhìn cô hầu gái tự xưng là Emilia kia một chút .

Cô hầu cũng cười, “Anh thật thông minh.” .

“Bắt tôi là được rồi, bắt cả Tương Nam làm gì?” Lâm Nhược có chút không hiểu .

“Bởi vì bà ta biết nhiều thứ lắm.” Nàng hầu trả lời, rồi quay lại liếc nhìn Tiểu Cố .

Tiểu Cố hình như có chút e sợ cô ta, vội lùi ra sau nửa bước. .

“Bà ta vốn phải chết, không ngờ lại bị vài kẻ đáng ghét ngăn trở.” Nói rồi, cô ta tựa lưng vào tường liếc Tương Nam, “Em rất rất ghét bà ta!” .

Tương Nam cảm thấy mặc danh kỳ diệu, “Tôi không nhận ra cô.” .

“Câm miệng!” Ánh mắt cô hầu gái nhìn Tương Nam có chút nguy hiểm, “Biết mang bà tới đây làm gì không?”

Tương Nam nhíu mày .

“Lát nữa, tôi sẽ trói bà lại, chém đứt tay chân bà quăng xuống biển, xem có thể dụ cá lớn tới rửa được không, ha ha ha.” Cô ta làm một tràng không biết là nói hay cười, có điều biểu tình rất âm trầm, sau đó quay lại nói với Tiểu Cố mặt mũi đã trắng bệch lại, “Đi, chặt một tay của bà ta trước cho tôi!” .

Tiểu Cố kinh hãi, “Tôi ...” .

“Tôi hơi khát, muốn uống nước.” .

Không đợi Tiểu Cố nói xong, Lâm Nhược đột nhiên mở miệng, đưa hai ngón tay ra, “Cần hai ly nước.” .

Cô hầu buồn cười nhìn anh .

Lâm Nhược đối mặt với cô ta, “Thiếu gia muốn cô mang nước tới đây, phản ứng của cô chậm quá đấy.” .

Ngoài dự đoán của mọi người, cô hầu nọ không hề tức giận, trái lại còn do dự một hồi, lại nhìn chằm chằm vào mắt của Lâm Nhược một lúc, mới quay đầu lại, gật đầu với Tiểu Cố .

Tiểu Cố đi lấy hai ly nước đến, Lâm Nhược nhận lấy, tự mình uống một ngụm, thấy không có vị gì lạ, cũng không có gì không khỏe, mới đưa nó cho Tương Nam, còn bản thân uống ly còn lại .

Tương Nam cầm ly nước nhìn Lâm Nhược, nhưng thật ra đang rất bất ngờ, đại thiếu gia này thường ngày sống trong an nhàn sung sướng, không ngờ rất biết cách chiều cố người khác, hơn nữa... lại đang bảo vệ mình .

“Anh đối tốt với bà ta thế làm gì?” Trên mặt cô gái giúp việc kia là biểu tình rất không hài lòng, “Bà ta già muốn chết.”

“Tôi có thể hợp tác với cô, nhưng trước hết cô đừng thương tổn người vô tội nữa.” Lâm Nhược mở miệng. .

“Sao anh biết bà ta vô tội?” Cô ta cười nhạt, “Trên đời này ai là vô tội chứ?” .

“Cô chỉ cần nghe theo là được.” Lâm Nhược nhàn nhạt đáp lại, “Tôi định đoạt.” .

Lâm Tương Nam bất ngờ chính là, nữ hầu nọ dĩ nhiên chỉ yên lặng hưởng ứng, không hề phản đối một câu .

Tương Nam dù sao cũng đã lớn tuổi, chị vô thức nhìn qua, thấy trong ánh mắt cô ta nhìn Lâm Nhược có sự ái mộ rất rõ ràng.

Tương Nam lập tức hiểu ra, cô hầu gái này thầm mến Lâm Nhược, mà kiểu đàn ông như Lâm Nhược, cả đời đều được vô số người để ý, cậu ta đương nhiên biết mị lực của bản thân, cũng biết sức ảnh hưởng của mình đối với những cô gái đó .

“Anh có đói bụng không a?” Emilia hỏi .

Lâm Nhược ngăn người, gật đầu, “Có một chút.” .

“Em đi nấu gì đó cho anh ăn.” Nói rồi, cô ta cười tủm tỉm đi ra ngoài .

Tiểu Cố nhìn hai người một chút, cũng vội vã đi ra, đóng cửa lại .

“Hô...” Lâm Nhược thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại thì thấy Tương Nam cũng đang nhìn mình, chị ta thấp giọng nói, “Cảm ơn cậu.” .

Lâm Nhược lại có chút xấu hổ gãi gãi đầu, “Là tôi làm liên lụy chị mới đúng, vô duyên vô cớ lại bị dính thị phi.”

Tương Nam nở nụ cười, hỏi anh, “Cậu tin tôi không?” .

Lâm Nhược ngăn người, gật đầu. .

“Cậu không sợ tôi là người xấu?” Tương Nam lại hỏi. .

Lâm Nhược suy nghĩ một chút, “Người tốt hay người xấu không liên quan gì đến tin hay không tin, tôi tin chị vì chị thông minh lại trải đời hơn tôi.”

Tương Nam nở nụ cười, vươn người qua, thấp giọng nói vào tai Lâm Nhược, “Cho cậu ba lời khuyên ...”

Lâm Nhược kinh ngạc nhìn Tương Nam, “Hữu dụng không?” .

Tương Nam gật đầu, “Tôi tuy thể hiện vai Emilia không thành công, nhưng... hiện nay ngoại trừ Triển Chiêu ra, tôi hẳn là người hiểu Emilia nhất.” .

Lâm Nhược gật đầu. .

Tương Nam lại trở về bên giường mình ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần. .

Lâm Nhược cúi đầu, nhìn chiếc vòng trên tay mình, nó có màu xanh lam, màu của nước biển ... Lâm Nhược nhìn có chút xuất thần. .

... .

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường rút cuộc cũng rời mắt khỏi màn hình tablet, nhìn nhìn Triển Chiêu lúc ẩn lúc hiện không biết đang suy nghĩ cái gì, “Phát hiện cái gì à?” .

Triển Chiêu lúc này thần tình có chút kích động, “Tôi nghĩ đến một người.” .

Bạch Ngọc Đường nhìn anh một hồi, buông máy tính ra, “Tôi rất muốn biết cậu đang nghĩ đến ai mà lại hài lòng thế.”

Triển Chiêu nheo mắt, “Nhân vật quan trọng!” .

“Quan trọng đến mức nào?” Bạch Ngọc Đường ngoắc ngoắc ngón tay, “Qua đây, cùng thảo luận.” .

Triển Chiêu tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, chấp tay sau lưng, nhìn a nhìn chiếc tablet trên bàn, đột nhiên hỏi, “Lâm Nhược thông minh hay không?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không rõ Triển Chiêu đang định nói cái gì .

Chợt nghe từ bên kia bộ đàm truyền đến một giọng nói, “Thông minh.” .

... .

Mọi người nhìn nhau—— là giọng của Bạch Cẩm Đường .

Mọi người vẫn còn nhớ Công Tôn đã nói qua, Bạch Cẩm Đường từng khen Lâm Nhược là người thông minh, hôm nay lại nghe anh ấy chính miệng nói ra, vậy là vô cùng đáng tin rồi.

“Vậy Tương Nam thì sao?” Triển Chiêu lại hỏi. .

“Thông minh.” Bạch Cẩm Đường lại trả lời, sau đó dừng lại một chút, nói tiếp, “Hai người họ bổ sung cho nhau.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Cậu nghĩ hai người họ nếu như liên thủ, hẳn là có thể vượt qua cửa ải khó khăn?” .

Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Có trí tuệ chắc là ổn rồi, nhưng về mặt sức mạnh vũ lực thì yếu hơn một chút, trừ phi...”

“Sức mạnh của Hàn Vĩ cao không?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút rồi nhướn mày, “Hơn nữa Emilia hẳn cũng không tồi.”

Triển Chiêu bỗng mỉm cười, nắm lấy quai hàm Bạch Ngọc Đường, “Cậu vừa thông minh lại vừa có sức mạnh! Perfect nha!”

Triệu Hổ nhìn Mã Hán. .

Lạc Thiên nhìn Tần Âu. .

Tất cả mọi người lắc đầu, cũng lười hỏi, dù sao đến lúc đó Bạch Ngọc Đường lệnh bọn họ làm gì bọn họ làm cái đó là được rồi.

“Này.” .

Lúc này, Triệu Tước đột nhiên nói với cô bé đang chuyên tâm nghiên cứu cờ năm quân, “Chú đặt tên cho bé nha!”

Cô gái nhỏ lập tức ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Triệu Tước. .

Triệu Tước vươn tay, nhẹ nhàng xoa đầu cô bé, “Bé sẽ tên là... Lam Muội Muội... Ai nha.” .

Lời nói mới ra khỏi miệng, Triển Chiêu phía sau liền không chút lưu tình quay lại đập vào đầu ông ta một cái .

Triệu Tước ôm đầu quay lại trừng Triển Chiêu. .

Triển Chiêu cũng trừng lại, “Chú có đạo đức không hả!” .

Triệu Tước đi đến phía sau cô bé, híp mắt hỏi, “Bé tên gì?” .

“Lam Muội Muội!” Cô bé lập tức mở miệng. .

Mọi người hai mặt nhìn nhau. .

Triển Chiêu khề nhú mày, vuốt cằm, hình như có suy nghĩ. .

“Vội rồi giỡn bé thôi.” Triệu Tước giúp cô bé sửa lại tóc, suy nghĩ một chút, lại nói, “Gọi là Lam Mễ ha? Tiểu Mễ.”

Cô gái nhỏ ngẩng đầu nhìn ông ta, vẻ mặt hạnh phúc gật đầu. .

Triển Chiêu híp mắt nhìn Triệu Tước. .

“Bé tên gì a?” Triệu Tước lại hỏi. .

“Tiểu Mễ.” Cô bé này căn bản không có chút ý định phản kháng nào, dường như chỉ cần là Triệu Tước nói, có là gì cũng sẽ nghe theo.

“Cái gì mà Tiểu Mễ a.” Triệu Hổ cảm thấy khó nghe, liền chạy lại hỏi, “Cô bé, em thích tên là gì?”

“Tiểu Mễ!” .

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— cô bé này thật ngoan a! .

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Đây là nguyên lý gì?” .

“Ừm... Hiệu ứng hình xăm.” Triển Chiêu lẩm bẩm một câu .

Mọi người vô thức liếc Ngọc Đường —— Là sao? .

“Thông thường xăm hình cũng có thể nghiệm. Kỳ thực con người ai cũng có một mức độ cuồng tự ngược nhất định.” Triển Chiêu cau mày, hỏi Triệu Tước, “Bản thân Blue Doll có tính phục tùng rất cao sao? Bên trong chuyện này hình như có nhân tố quyết định nào đó ...” .

“Tình yêu.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói một câu. .

“A?” Tất cả mọi người quay đầu lại, Triển Chiêu kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tình yêu?” .

Bạch Ngọc Đường cười cười, “Cô bé thích Triệu Tước.” .

Triển Chiêu nhìn kỹ, thấy ánh mắt Tiểu Mễ nhìn Triệu Tước rất chuyên chú, Triệu Tước khề đưa tay vuốt vuốt tóc cô bé, Tiểu Mễ liền y hệt một con mèo hưởng thụ vỗ về, trong mắt toát ra sự mê luyến nồng đậm .

“A!” .

Triển Chiêu đột nhiên lớn tiếng, là một âm “A” thật dài, ai nghe thấy cũng sửng sốt, đều nhìn sang .

“Mấu chốt chính là tình yêu!” Triển Chiêu có chút vui mừng, “Bruce thật là thiên tài!” .

Triệu Tước nở nụ cười, “Vây nhóc cũng hiểu vì sao Lâm Nhược lại trở thành trung điểm rồi ha.” .

Triển Chiêu gật đầu, “Thật thú vị.” .

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường lên tiếng nhắc nhở, “Tiếng người!” .

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, như là đang sắp xếp lại ngôn từ, rồi mở miệng, “Còn nhớ lần trước đã nói không, phương hướng nghiên cứu của Bruce có sự tương phản với những nghiên cứu trước đó, những cái khác là chặt đứt cảm tình, mà ông ấy lại tăng gấp bội cảm tình, sợ hãi cũng thế, mà tình yêu cũng thế. Dù sao, tâm trạng của con người bị rất nhiều yếu tố khống chế, anh không thể nào đơn độc tình luyện ra một loại tâm trạng đặc trưng nào đó được. Ví dụ như, chỉ biết giận dữ không biết vui vẻ, loại tâm trạng đó thực sự sẽ phá hủy chức năng của não bộ con người, hiểu không?” .

Mọi người gật đầu, tạm thời có thể hiểu, đúng là những cơ quan khác nhau trong não bộ con người đảm nhận khống chế một cảm xúc khác nhau, bất kì cái nào bị tổn thương hoặc mất đi đều dẫn đến tính tình đại biến. .

“Phương pháp đó sẽ phải phá hỏng toàn bộ một hệ thống hoàn chỉnh của cơ thể con người, cái Bruce muốn không phải là thứ đã bị cải biến mà là một chỉnh thể, vì thế ông đã tạo ra những con người đa sầu đa cảm, dễ vui dễ buồn, tức đến hận cũng sẽ yêu đến si! Cảm giác sợ hãi và ý thức tự vệ của Blue Doll cho bọn họ sức chiến đấu không bao giờ cạn, còn yêu thật sâu, sẽ làm bọn họ phục tùng không bao giờ dao động!”

“Nga...” .

Tất cả mọi người đã được giác ngộ —— thì ra là thế .

“Đúng vậy, nếu anh yêu một ai đó đến tận tâm khảm, thì sẽ tuyệt đối trung thành và phục tùng trung thành với người đó. Nhưng làm sao khống chế được bọn họ yêu ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi .

“Thông qua di truyền!” Triển Chiêu hưng phấn hẳn, “Di truyền ở loài người rất thần kỳ, ở trong bụng mẹ mười tháng đã có thể đem một vài thói quen mã hoá thành gen, con cái thường có khẩu vị trung hoà giữa bố và mẹ.” .

“Đúng nha, khẩu vị với yêu thích là có di truyền đó.” Triệu Hổ gật đầu, “Cha em thích ăn cay, em cũng thích ăn cay, còn mẹ em không thích ăn mùi tây, em cũng không thích mùi tây luôn!”.

Lạc Thiên và Mã Hán liền gật đầu —— ngôn ngữ của Triệu Hổ với đồ ăn của Triệu Hổ dễ hiểu hơn nhiều nha.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, dường như đã hiểu ra, “Thế nhưng những trải nghiệm sau này sẽ làm thay đổi những thói quen và khẩu vị đó ... Những vật thí nghiệm đó thoát nhìn rất đơn thuần, vì phải bảo đảm có sự ngăn cách nhất định với xã hội. Nói cách khác những sản phẩm thực nghiệm thành công đối với ái tình sẽ là bẩm sinh, khẩu vị cũng là bẩm sinh, tức là từ gen mà ra. Sau khi đã yêu sẽ yêu đến chí tử bất du* cũng có thể cực độ điên cuồng, là bởi vì cảm xúc đã được nhân lên gấp bội... Á.”

*chí tử bất du: đến chết cũng không thay đổi

Bạch Ngọc Đường còn chưa nói xong đã bị Triển Chiêu câu ột cái .

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt. .

Triển Chiêu khẽ lắc lắc đầu, rồi chỉ chỉ lên cái tai nghe anh còn đeo trên tai .

Bạch Ngọc Đường há miệng, thoáng cái đã nghĩ ra, rồi xấu hổ nhìn Triển Chiêu vò đầu. .

Triệu Tước cười cười, những người khác hai mặt nhìn nhau —— tình huống gì a? ! .

Đầu dây bên kia, Bao Chứng chưa từng để ý đến cuộc trò chuyện của Triển Chiêu bên này, dù sao lúc bọn họ phân tích vụ án đều không nói tiếng người, chờ có kết cục xuất hiện tóm hung thủ về là được, Bao Chứng đang cùng Tương Bình liên hệ với cảnh sát biển .

Nhưng mà, cũng có mấy người đang nghe, Bạch Diệp đang nghe, Mã Hân đang nghe, Triệu Trinh đang nghe... Công Tôn, cũng đang nghe.

Sau khi nghe xong, Công Tôn đột nhiên nhìn Bạch Cẩm Đường bên cạnh một chút .

Bạch Cẩm Đường há miệng ... Không biết nên nói cái gì. .

Công Tôn xoay người ra khỏi gian buồng nhỏ .

Bạch Trì đang ở trong bếp làm đồ ăn khuya ọi người, vừa đi vào cửa thì nhìn thấy Công Tôn khuôn mặt rất bình tĩnh đi ra ngoài, còn đụng phải cậu một cái.

Bạch Trì giật mình, cố sức bảo vệ khay đồ ăn, Bạch Cẩm Đường cũng vừa lao ra, hình như là đuổi theo Công Tôn.

“Chuyện gì a?” Bạch Trì bưng đồ vào phòng, hỏi Triệu Trinh. .

Bạch Diệp vẫn như cũ diện vô biểu tình nhìn ra khơi xa đen đặc .

Triệu Trinh bắt đắc dĩ nhún vai, “Chuyện tình cảm.” .

Bạch Trì càng buồn bực .

“Aii...” Đại Đình gõ gõ vào microphone, “Chuột Bạch cậu gặp rắc rối to rồi nha!” .

Tiểu Đình ôm cánh tay, “Kỳ thực nói mới để ý nha, đại ca đối với Công Tôn nhất kiến chung tình, chung đến mức làm người ta có cảm giác yêu đến ngàn vạn năm vẫn là cái bộ dáng chết đi sống lại vậy quá, có phải cũng liên quan đến di truyền không?” .

“Cái gì a!” Bạch Trì kinh hãi, “Cái gì liên quan đến di truyền cơ?” .

“Nói trắng ra là ba ba của đại ca thích kiểu hình giống Công Tôn, vì vậy Bạch đại ca cũng di truyền sự mê luyến đối với loại hình đó, mà bên trong loại mê luyến này có chứa tính phục tùng nhất định. Công Tôn là một người rất mạnh mẽ, cho nên...” Triệu Trinh chậm rãi phân tích, “Nói cách khác, nếu năm đó Bạch đại ca gặp được người mạnh mẽ kiểu kiểu như vậy, cũng sẽ nhất kiến chung tình, cũng sẽ yêu đến chết đi sống lại, như là tất cả chẳng liên quan gì đến Công Tôn, chỉ là vấn đề di truyền thôi.” .

Lúc này, Bao Chứng buông tư liệu trên tay xuống, bất thành linh quay lại hét về phía microphone, “Ai ấy người thảo luận chuyện tình cảm hả, mấy người gốc cả rồi không phân được nặng nhẹ sao! Tìm không được Lâm Nhược về cho ta thì cả đám đi cọ WC!” .

Bạch Ngọc Đường vội giật tai nghe ra xoa xoa lỗ tai .

Triển Chiêu hí mắt nhìn anh, “Cậu xong đời, chọc phải tổ ong vò vẽ nhé! Anh hai lúc này chắc muốn chết đến nơi rồi quá!” .

Bạch Ngọc Đường cũng biết chính mình gặp rắc rối to rồi, nhưng thật sự không nghĩ tới ông anh nhà mình là một ví dụ điển hình a .

“Chú có biện pháp giải quyết không?” Triển Chiêu chọc chọc Triệu Tước. .

Nhưng Triệu Tước chỉ hằm hừ khoanh tay lơ đẹp .

“Chú sao thế?” Triển Chiêu khó hiểu .

“Dám mắng ta ngu ngốc.” Triệu Tước nói thâm, “Đúng là cái đồ động vật cấp thấp đen bóng IQ chỉ có một trăm!”

Mọi người khoé miệng vô thức co giật... Động vật cấp thấp IQ một trăm? .

“Bạch Trì đã từng nói, Lâm Nhược và Triệu Trinh rất giống nhau, cũng rất giống Triệu Tước, là kiểu thiên tài muốn làm gì đều có thể làm tốt.” Mã Hán tương đối quan tâm đến vụ án, đem trọng tâm câu chuyện kéo lại, dù sao chuyện của Công Tôn Bạch Cẩm Đường có thể giải quyết, hiện tại việc cấp bách chính là phá án.

“Bởi vậy Blue Doll bắt giặc bị Lâm Nhược hấp dẫn, anh ta mới bị cuốn vào bên trong, trở thành trung tâm của mọi vấn đề.” Triệu Hồ gật đầu, “Thì ra là thế a.” .

“Tình yêu với thiên tài... Yêu và phục tùng.” Triển Chiêu nở nụ cười, “Emilia là một người điên yêu, khi tình yêu của cô ta bị giẫm đạp, cô ta liền trả thù lên mọi người, đặc biệt là người cô ta yêu nhất.” .

“Nhưng trừ bạn bè đã chết của Lâm Nhược ra, Emilia không hề thương tổn người thân của Lâm Nhược.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nói cách khác, Blue Doll kia còn yêu Lâm Nhược.” .

“Chỉ cần Lâm Nhược biết mà lợi dụng điểm này, anh ấy có thể khống chế cô ta ... Tình yêu kiểu này, giấu trong ánh mắt, Lâm Nhược có thể phát hiện. Mà giấu ở trong lòng, Tương Nam hẳn sẽ chỉ cho Lâm Nhược cách để lợi dụng... Đây là cái gọi là thông minh bù trừ.” Triển Chiêu khoanh tay cười cười, “Kỳ thực tình yêu của anh hai không hề bị di truyền ảnh hưởng.” .

Những lời này, Triển Chiêu quay lại hét vào tai nghe trên tai Bạch Ngọc Đường, đầu bên kia, Công Tôn bị Bạch Cẩm Đường túm về gian phòng vừa lúc nghe được, liền nghiêng lỗ tai lắng nghe .

“Vì sao lại khẳng định như thế?” Bạch Ngọc Đường buồn bực. .

“Bởi vì anh ấy coi Triệu Tước chỉ là cái thí.” .

... .

Triển Chiêu vừa nói ra miệng, Triệu Tước đang nằm bắn MG lập tức chồm dậy muốn giáo huấn người, Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ chạy tới tách hai bên ra khuyên can.

Công Tôn có vẻ dễ chịu hơn một chút, quay đầu lại thì thấy Bạch Cẩm Đường đang vô cùng ủy khuất nhìn mình, thần tình cực kỳ giống Lỗ Ban khi bị Lilya đuổi khỏi sô pha .

“Anh thật sự xem lão ta là cái thí?” Công Tôn nói thầm một câu, “Trên người lão lừa được không ít tiền đâu.” .

“Hai người đi xử đi!” Bạch Cẩm Đường lập tức ra lệnh cho cặp song sinh, không chút do dự. .

Cặp song sinh chỉ chỉ vào Bạch Diệp đang ở phía trước, ý là —— người giám hộ còn ở kia kìa .

Bạch Diệp lại mở miệng, “Tôi cũng muốn trối cậu ta lại nhốt vào một chỗ, thả ở ngoài chung quy cũng là một tai họa.”

Bạch Cẩm Đường lôi kéo Công Tôn không tha, nhỏ giọng nói, “Chiêu nói xong sai, anh coi tất cả mọi người đều là thí hết, chỉ có em không phải thôi.”

Công Tôn lại dễ chịu thêm chút nữa, nhưng trong lòng vẫn thấy buồn phiền, Blue Doll gì đó chết tiệt a .

Tiểu Đinh Đại Đinh nháy mắt —— có gút mắc a, thật sự có gút mắc nha! .

Đại Đinh bắt đắc dĩ —— một thân oán niệm như vợ lớn phát hiện ra tiểu tình nhân vậy nè

Bao Chứng thở dài —— đám người này thật là, còn không chịu để yên đi! .

... .

Lâm Nhược nhìn đồ ăn đặt ở trước mắt, cùng với ả hầu gái đang ngồi xổm trên mặt đất ngửa mặt lên nhìn mình, nhớ tới lời khuyên thứ nhất Tương Nam cho anh —— Cảm giác của cậu đúng! Cô ta thích cậu, cậu mạnh hơn thế. .

Lâm Nhược cùng cô ta nhìn nhau một hồi, đột nhiên đưa tay nắm cầm cô ta trầm giọng hỏi, “Tên là gì?”

Nữ hầu kia trong mắt toát ra một tia mừng rỡ, nhỏ giọng đáp, “Đều gọi là Emilia.”

“Ngã Lệ Á...” Lâm Nhược cuối cùng cũng nhớ ra cái tên quán gia từng gọi cô ta, “Cô tên là Ngã Lệ Á.”

Ngã Lệ Á thuận theo ngồi xuống bên cạnh Lâm Nhược, ngoan ngoãn gật đầu, “Vâng, em là Ngã Lệ Á, thiếu gia.”

Lâm Nhược mỉm cười, nhớ kỹ lời khuyên thứ hai của Tương Nam —— không nên quá mạo hiểm, cô gái này, không bình thường.

458. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 33

Chương 33 : Nghi lễ

Con người dù sao cũng là động vật trên cạn, cái kiểu rung chuyển xóc nảy trên biển một thời gian dài thế này làm người có cảm giác không khoẻ chút nào.

Căn cứ vào ghi chép trên các loại hải chí, trong các trường hợp chết ngoài ý muốn ở biển, tuyệt đại bộ phận không phải chết đuối hay chết khát, mà là tự tử chết do say tàu chịu không nổi .

Triển Chiêu phiến muộn đứng trong khoang thuyền, mới qua một đoạn thời gian rất ngắn thôi đã xuất hiện phản ứng say tàu rồi, đứng mũi chịu sào là Mã Hán.

Triệu Hổ cũng có chút khó chịu, có điều mặt không trắng bệch như Mã Hán

Tần Âu cũng cảm thấy cả người không thích hợp, đặc biệt là dạ dày. .

Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên không hề có phản ứng gì khác, nhưng khiến ọi người giật mình chính là, Triển Chiêu bình thường thân thể kém nhất, lúc này lại phơi phới như chẳng có việc gì .

Triệu Tước cũng không có việc gì, vuốt cằm quan sát mọi người. .

“Này, đại ca, còn bao lâu nữa a?” Triệu Hổ tiến đến cạnh Tần Âu nhìn toạ độ trong màn hình, “Còn đi nữa chắc em cũng nhảy xuống biển luôn quá.” .

“Tính toán thời gian ra thì chỉ ít phải đến hừng đông mới tới.” Triển Chiêu hơi hột trả lời, “Đại khái còn khoảng 3-4 tiếng nữa.”

“Không phải chứ? !” Triệu Hổ há to miệng, sắc mặt Mã Hán bên cạnh trắng thêm vài phần. .

“Này, Tiểu Mã ca, anh lát nữa có bóp cò nổi không a?” Triệu Hổ khó chịu còn không thành thật, đi trên chộc Mã Hán.

Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Kỳ thực có một phương pháp rất hiệu quả có thể chữa trị bệnh say tàu của các cậu.” .

Mọi người hơi sửng sốt, đều nhìn về phía Triển Chiêu. .

Triển Chiêu đưa tay khê chỉ chỉ lên đầu, “Tôi có thể làm cho các cậu cả đời cũng không say tàu!” .

Mọi người vô thức nuốt nước bọt —— cảm giác thật nguy hiểm a .

Khoảng nửa giờ sau, Mã Hán chịu không nổi chạy ra ngoài, vừa nhìn thấy bức tường sậm đen, còn có mùi máu tươi nồng nặc, anh lập tức tìm một cái bồn nôn ra .

Một người nôn, những người khác cũng cầm cự hết nổi, Triệu Hổ cũng đi nôn, Tần Âu hít sâu, “Tôi trước đây cũng từng ngồi ca-nô, phản ứng không dữ dội thế này a.” .

“Vì hoàn cảnh giam cầm tạo thành cảm giác đó mà.” Triển Chiêu nhìn Mã Hán và Triệu Hổ vừa trở về, hỏi, “Có muốn không a?”

Mã Hán khoát tay áo, biểu thị cứ thế này lát nữa ảnh hưởng sẽ đến hành động mắt, có chiêu gì cứ xuất ra đi, đừng hôn mê là được.

Triển Chiêu cười hì hì đứng lên, có vẻ rất hài lòng. .

“Mỗi người một đĩa đi?” Triệu Tước đột nhiên đề nghị. .

Tất cả mọi người sửng sốt. .

Triệu Hổ và Mã Hán vừa tiêu hoá lời nói đó xong, lập tức cùng nhau lắc đầu ——No! Tuyệt đối không giao mình vào tay Triệu Tước! .

Triển Chiêu nhìn Triệu Tước, híp mắt —— chú muốn làm gì? .

Triệu Tước đưa tay kéo áo Mã Hán, “Đến đây đến đây, cậu theo ta a.” .

Mã Hán kinh ngạc mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu. .

Triệu Hổ lao tới ôm tay Mã Hán lại, “Không được, ông định làm gì Tiểu Mã ca?” .

Triệu Tước “Ồ” một tiếng, “Sợ cái gì, ta không phân liệt đâu, theo ta đi, cùng ta chơi trò này vui lắm.”

Mã Hán kiên quyết lắc đầu, chết cũng không đi! .

Triệu Hổ túm chặt không tha, “Không được bắt CP của tôi đi! Người ta còn là xử nam chưa có bạn gái mà!” .

Tất cả mọi người đồng loạt xoa cằm —— xử nam? Không có khả năng nha, Giai Di lâu như vậy còn chưa chưa được sao?

Mã Hán thật muốn đập cho cậu ta một cái vì tội nói bậy. .

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Triển Chiêu. .

Triển Chiêu hình như đang tính toán gì đó, cũng không ngăn cản, nhưng cũng không quá tán thành, đang do dự. .

Giằng co một lát, Triển Chiêu hỏi Triệu Tước, “Chú muốn làm gì?” .

Triệu Tước mỉm cười, cười đến thâm ý lại mang vài phần thần bí, một đôi mắt vốn hẹp dài, giờ cong lên như hai vầng trăng khuyết, ngón trở thon dài khẽ điểm điểm lên môi, biểu tình này kết hợp với động tác này vốn có chút đẹp để lại khiêu khích, nhưng từ Triệu Tước mà ra, khiêu khích tính là có đi, nhưng còn mang theo chút thần bí và quỷ dị khôn lường .

Triển Chiêu đã từng vô số lần nghiên cứu động tác nhìn như thói quen bình thường này của Triệu Tước, phát hiện mỗi một động tác đẹp dễ của ông ta đều là một loại ký hiệu ngôn ngữ do chính ông ta tỉ mỉ thiết kế ra, ẩn giấu một bí mật nào đó. Mà động tác “suyt” này, mang theo tính ám thị rất mạnh, là một trong những ngôn ngữ cơ thể của con người, có tính định hướng và dẫn dắt suy nghĩ nhất. Những năm gần đây, Triển Chiêu phá giải được rất nhiều động tác của Triệu Tước, nhưng chưa bao giờ có thể phá giải toàn bộ động tác “suyt” này, trong đó đến tận cùng cất giấu huyền bí gì a? .

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm vào màn hình tablet, quyết định không để cho Mã Hán mạo hiểm, mở lời ngăn cản, “Đừng có ý đồ gì với tổ viên của tôi, muốn phân chú đi phân người của chú ấy.” .

Triệu Tước bĩu môi lầm bầm một câu, “Là các người tự chuốc lấy, đến lúc đó đừng có trách ta.” .

Mọi người hai mắt nhìn nhau, Mã Hán hỏi ông ta, “Có ý gì?” .

Triệu Tước hếch mặt đi chỗ khác, biểu thị rất rõ ràng —— không vui! Không nói cho biết! .

Triển Chiêu quay lại Triệu Hổ chỉ chỉ vào gian phòng sát vách. .

Triệu Hổ theo anh vào, không quên hỏi, “Có tác dụng phụ không a tiền sĩ? Có khi nào biến thành con vịt con cá gì không?”

Triển Chiêu khoé miệng giật giật, khẽ đập vào gáy cậu ta một cái, “Muốn biết thành cá thành vịt đi tìm Triệu Trinh đi!” .

Triệu Hổ xoa ót theo Triển Chiêu vào phòng. .

Tần Âu ra hiệu rằng mình sẽ xếp hàng, anh cũng sắp chịu không nổi rồi .

Mã Hán đứng ở cửa, nhìn nhìn Triệu Tước, lại nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường. .

“Ông muốn làm sao?” Mã Hán đi qua hỏi Triệu Tước. .

Tất cả mọi người nhìn ông ta .

Bạch Ngọc Đường cũng ngắc đầu, “Lời vàng của Miêu Nhi phải nhớ cho kỹ.” .

Triệu Tước hiếu kỳ, “Cái gì mà lời vàng lời bạc?” .

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Triệu Tước nói cái gì cũng không được tin.” .

Triệu Tước nghe xong mí mắt giật giật, “Đến lúc đó các người sẽ hối hận.” .

Bạch Ngọc Đường không để ý đến ông ta nữa, tiếp tục cúi đầu nhìn vào màn hình tablet .

“Say tàu với hối hận có quan hệ gì chứ?” Mã Hán hỏi .

Triệu Tước mỉm cười, “Tay súng bắn tĩa, trong nguyên đám SCI cậu là tốt nhất đó nha.” .

Tất cả mọi người nhìn Triệu Tước. .

Bạch Ngọc Đường tò mò, “Cần cứ đâu?” .

“Cậu ấy chưa bao giờ bảo ta nói vậy!” Triệu Tước nghiêm túc mở miệng. .

Mọi người trầm mặc chốc lát, giải thích dùm, “Là vì anh ấy không thích nói chuyện thôi.” .

Mã Hán gật đầu biểu thị đồng ý. .

Triệu Tước khoát tay chặn lại, “Vì thế ta quyết định tặng quà cho cậu ấy!” .

... .

Mã Hán hỏi, “Quà gì?” .

“Nếu là quà, đương nhiên phải gây ngạc nhiên nha, surprise~!” Triệu Tước khoa tay múa chân.

Mã Hán suy nghĩ một chút, gật đầu, “Được.” .

Tất cả mọi người kinh ngạc. .

Bạch Ngọc Đường nhìn anh, “Cậu chắc không?” .

Triệu Tước thì híp mắt “tầm tắc” hai tiếng, “Cậu thông minh.” .

Nói xong, Triệu Tước đứng lên, dẫn Mã Hán chui vào một phòng khác .

Bên phòng sách vách, cửa mở, Triệu Hồ sinh long hoạt hổ quay ra, không choáng nữa, cũng không buồn nôn nữa, tuy rằng Triển Chiêu chỉ ghé vào tai cậu huyền thuyên mấy câu, nhưng bệnh say tàu của cậu chính xác đã ổn rồi. Không biết cái miệng thần kỳ của Triển Chiêu có chữa được những bệnh khác hay không, sao mà hay quá vậy nè .

Triển Chiêu vào phòng, khắp nơi nhìn một chút, phát hiện Mã Hán với Triệu Tước không ở đó, nhin không được nhúu mày, “Thực sự đi?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Mã Hán tự nguyện, mới vừa đi, có muốn ngăn bọn họ lại không?” .

Triển Chiêu khẽ phát tay .

“Cậu xác định không cần?” Bạch Ngọc Đường có chút lo lắng, “Nếu như Triệu Tước đem Mã Hán phân hay nhập thêm thứ nhân cách kỳ quái gì thì làm sao bây giờ?” .

Triển Chiêu lắc đầu, “Chắc là không đâu.” .

Bạch Ngọc Đường vẫn có chút lo lắng, chợt nghe đầu bên kia truyền đến giọng nói của Bạch Diệp, “Yên tâm đi, chỉ có lợi chứ không có hại.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, yên tâm hơn một chút .

... .

Mã Hán bị Triệu Tước dẫn vào gian phòng kế bên, chẳng biết ông ta muốn làm cái gì nữa, đây là lần đầu tiên anh một mình ở cùng Triệu Tước.

“Đừng lo lắng.” Triệu Tước gõ gõ một cái ghế bắt anh ngồi xuống. .

Mã Hán ngồi theo .

Triệu Tước nhìn chòng chọc vào anh, thần tình này, như là đang nhìn một khối thịt ngon đang nằm trên thớt .

“Ông muốn làm gì?” Mã Hán nhìn ông ta .

Triệu Tước cười tủm tỉm, “Ta muốn thử lâu lắm rồi.” Nói rồi, từ trong túi lấy ra một sợi dây rất mảnh, bên trên có cái mặt hình thánh giá màu đen .

Mã Hán khó hiểu nhìn sợi dây chuyền nọ .

Chỉ thấy ở giữa cái mặt thánh giá có khảm bảo thạch màu xanh kích thước bằng khoảng một hạt mè, hình thoi, nhưng hơi méo, hình dạng có chút quái dị. .

Triệu Tước cầm sợi dây chuyền kia, đưa đưa trước mắt Mã Hán, thấp giọng nói, “Nhìn cái thánh giá này, nghĩ đến cái gì?”

Mã Hán nghĩ a

“Không nên suy nghĩ, ta hỏi cậu cái gì, cậu cứ trực tiếp trả lời là được.” Triệu Tước nhắc nhở, “Đừng xem mình là người, cứ coi như là một loại động vật nào đó, theo đuổi bản năng.” .

“Cái chết.” .

“Chà, thấy thánh giá liền nghĩ đến cái chết sao.” Triệu Tước gật đầu, khẽ lắc a lắc sợi dây, lực chú ý của Mã Hán đều tập trung ở hột mè màu xanh đó, như là... .

“Nghĩ đến cái gì?” Triệu Tước tiếp tục hỏi. .

“Nước.” .

Triệu Tước xoay tròn sợi dây, “Nghĩ đến cái gì?” .

“Ánh sáng.” .

“Cậu tin có quỷ không?” .

“Không tin.” .

“Cậu tin nhiệm ai nhất?” .

“Đội trưởng.” .

“Cậu hận ai nhất?.” .

“Không có.” .

“Muốn giết ai nhất?.” .

“Không có.” .

“Người cậu muốn bảo vệ?.” .

“Rất nhiều.” .

... .

Dần dần, Mã Hán tiến nhập một loại trạng thái bán ngủ, hai mắt bắt đầu mất tiêu cự .

Triệu Tước đưa tay khẽ xoa đầu anh, “Thật giống một con cún.” .

Mã Hán không nhúc nhích .

“Quá trình sẽ có chút thống khổ.” Triệu Tước thu hồi dây chuyền, thấp giọng nói bên tai Mã Hán, “Thế nhưng vẫn phải hoàn thành nghi thức này! Sức nhẫn nại của cậu rất mạnh, lại không giống Bạch Ngọc Đường trời sinh đã bài xích bị thí nghiệm, là người thích hợp nhất, bởi vậy ... chống đỡ a!”

... .

Thời gian từng khắc từng khắc trôi qua .

Triển Chiêu cũng đã giúp Tần Âu thôi miên chữa chứng say tàu xe, nhưng cánh cửa phòng bên cạnh vẫn đóng chặt.

Bạch Ngọc Đường nhìn thời gian một chút, nháy mắt với Triển Chiêu —— hai mươi phút rồi! .

Triển Chiêu cũng buồn bực, Triệu Tước muốn làm gì, sao lâu như vậy? .

Lại qua mười phút, ngay khi Triển Chiêu kiểm chế không nổi nữa, cửa phòng đó cuối cùng cũng mở ra, Triệu Tước thông thả bước tới.

“Mã Hán đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi ông ta .

“Chết rồi.” Triệu Tước thuận miệng đáp một câu .

Mọi người há to miệng, Triển Chiêu “vút” một tiếng đập một cái gối qua .

Triệu Tước né ... Vừa lúc Mã Hán ra tới cửa, anh vừa đi vừa xoa xoa cổ như chưa tỉnh hẳn. Vì vậy không kịp rõ chuyện gì đang xảy ra, đã bị cái gối của Triển Chiêu đập vào mặt .

Triển Chiêu xấu hổ, vội thu cái gối về, nhét vào tay Triệu Hổ .

Triệu Hổ ném nó qua một bên chạy tới kiểm tra tình hình của Mã Hán .

Mã Hán xoa cổ, so với trước đó không có gì khác biệt .

Triển Chiêu tiến lại, nhìn vào mắt anh ... Mã Hán không có dấu hiệu bị thôi miên, chỉ là... .

Bạch Ngọc Đường để ý thấy, tóc Mã Hán rất bết, hình như ra rất nhiều mồ hôi .

“Ảo giác sao?” Lạc Thiên khê nhú mày, “Hình như so với vừa rồi đã gầy đi một vòng?” .

Triệu Hổ lượn quanh Mã Hán một vòng, “Đúng là gầy đi nha, ít nhất 3 kí, lưng quần cũng lỏng ra nè.” Nói rồi, đưa tay túm túm, “Ai nha, hoá ra là đi giảm béo!” .

Mã Hán trưng ra vẻ mặt mờ mịt, anh chẳng có cảm giác gì cả, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. .

“Có cảm thấy mệt hay đau ở đâu không?” Triển Chiêu hỏi .

Mã Hán lắc đầu, mỗi tội trên người dính dính, có vẻ đã ra rất nhiều mồ hôi. .

“Thay đồ đi, để thế bị cảm mất.” Triệu Hổ nói. .

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— quần áo ở đâu ra a. .

Lúc này, Tiểu Mễ bỗng nhiên đứng lên, chạy đến tủ quần áo phía trước, mở ra .

Mọi người nhìn theo cử động của cô bé .

Chỉ thấy cô bé từ trong tủ quần áo, lấy ra một cái túi, đưa cho Mã Hán. .

Triển Chiêu mở khoá cái túi ra, chỉ thấy bên trong là một ít đồ nam, đều còn mới tinh, vẫn đang đóng gói, có vẻ được mua từ cửa hàng tiện lợi về .

Mọi người hai mặt nhìn nhau. .

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Sao cháu có mấy thứ này?” .

“Ca ca cho cháu.” Tiểu Mễ trả lời. .

“Ca ca là ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi .

Tiểu Mễ suy nghĩ một chút, như đang cân nhắc xem nên trả lời thế nào .

Triển Chiêu lấy chiếc điện thoại trí năng của Bạch Ngọc Đường ra, kêu Tương Bình gửi sang vài tấm ảnh chụp những người có liên quan đến vụ án, sau đó mở từng tấm cho Tiểu Mễ xem.

Tiểu Mễ ngồi trên ghế nhìn từng tấm lại từng tấm, cuối cùng đưa tay chỉ vào một người, nói, “Ca ca.”

Mọi người vây lại xem, đều có chút hoang mang —— vì sao lại là hắn?

459. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 34

Chương 34 : Ca ca và ca ca

Tiểu Mễ trước đã gọi hai anh em nhà Hàn Vĩ như thế, vì vậy mọi người cứ tưởng lần này cô bé sẽ chỉ vào tấm hình của Hàn Vĩ, nhưng cô bé lại chỉ một người khác, người mà không ai dám nghĩ đến .

Tiểu Mễ chỉ vào, là hình của Ryan .

Chàng thanh niên tóc vàng, tay golf thiên tài, người đã chết trên đoạn đầu đài trong hoa viên nhà Stephen .

Mọi người hai mặt nhìn nhau. .

“Vì sao lại là hắn?” Triệu Hổ nghĩ không thông .

“Ca ca!” Tiểu Mễ lại chỉ thêm một người nữa .

Mọi người nhìn xuống, thì thấy Tiểu Mễ đang chỉ chính là Đinh Nguyên, cái người chết trước mũi xe, bị quăng từ trên cao xuống, trở thành một xác chết trên không, làm nghẽn cả một đoạn đường dài .

“Thú vị, thú vị a!” Triển Chiêu vuốt cằm, cho Tiểu Mễ xem ảnh của Stephen, “Người này thì sao?”

Tiểu Mễ nghiêng đầu ... nhìn một hồi lâu, hình như không dám chắc, chỉ vuốt cằm, “Ừm ...” .

“Ừm là sao nha?” Triển Chiêu kiên trì hỏi cô bé .

Tiểu Mễ đứng lên, tới phía tủ quần áo, mở tủ ra, khẽ nhấc tấm gỗ áp vào phía tủ sát tường.

Mọi người cùng nhìn qua, thì thấy Tiểu Mễ từ phía dưới tấm gỗ lấy ra một tấm ảnh đen trắng.

Tiểu Mễ đưa cho Triển Chiêu xem .

Triển Chiêu tiếp nhận, hoá ra là một tấm ảnh chụp đông người, là một đám nhóc khoảng sáu bảy tuổi khoác vai nhau chụp hình bên bờ biển, thuỷ triều hình như đang lên, vừa tới cẳng chân đám nhóc .

Mấy đứa trẻ này, dựa vào hình dạng thì có lẽ là có năm cặp song sinh, từng cặp từng cặp giống nhau như đúc về mặt vô cùng khả ái.

Tuy rằng còn nhỏ tuổi, nhưng từ đường nét khuôn mặt có thể dễ dàng nhận ra .

Một cặp là chị em nhà Lam Mễ .

Một cặp là người nước ngoài, khuôn mặt y hệt thiên sứ, hẳn là Ryan. .

Một cặp là người châu Á, đường nét này nếu không đề cập đến hẳn sẽ không nghĩ ra, nhưng đã được Tiểu Mễ nhắc nhở rồi nên có thể xác định —— là Đinh Nguyên!

Còn có một cặp vô cùng rõ ràng, là anh em Hàn Vĩ, hai người này có khuôn mặt búp bê, so với khi còn bé thay đổi cũng không nhiều.

Còn một cặp cuối cùng, cũng là hai đứa trẻ người nước ngoài, con trai, thay đổi khá lớn, dường như có chút giống Stephen, nhưng lại không thể khẳng định chắc chắn .

Triển Chiêu gửi tấm hình đó lại cho Tương Bình, để cậu ta phân tích một chút, sau khi Tương Bình phân tích xong, tin tức được gửi về —— đó chính là ảnh chụp lúc nhỏ của Stephen! .

Sau trận này, mọi người đều rất sửng sốt —— Ryan, Đinh Nguyên còn có Stephen, dĩ nhiên đều có anh em song sinh, hơn nữa bọn họ lúc nhỏ có chụp hình chung, trong đó Hàn Vĩ và Tiểu Mễ là Blue Doll, lẽ nào Stephen, Ryan và Đinh Nguyên, cũng là Blue Doll?

Triển Chiêu cầm ảnh chụp quan sát một lát, “Những cặp song sinh này biểu tình thật đặc biệt, có cảm thấy rất khả ái không?”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Đúng là rất khả ái, đứa thì cười đến đặc biệt hài lòng, đứa thì phụng phịu như thế ai thiếu nó tiền vậy.”

Mọi người quan sát một chút, nghĩ bụng tấm ảnh này mà được truyền ra ngoài thì lượt xem khẳng định không nhỏ, thật thú vị, y hệt biểu diễn nghệ thuật vậy, muốn có được năm cặp song sinh để chụp hình một lúc đâu phải là dễ, mà quan trọng là từng cặp một đều có tư thế giống nhau, một đứa không vui còn một đứa lại vô cùng hài lòng ...

“Tính cách của Blue Doll hình như có khác biệt rất lớn, là bù trừ sao?” Triển Chiêu hỏi Triệu Tước.

Triệu Tước khẽ nhếch một bên khóe miệng, “Một người ở trong gương, một người ở ngoài gương, một người rất lucky, người còn lại thì bad luck. Một người là hiện vật, một người chỉ là cái bóng. Một người tự do tự tại, một người lại vĩnh viễn bị giam cầm. Trên đời này có người là thành phẩm, có người là bán thành phẩm, cũng có những người là phụ thuộc phẩm. Giống như cây cỏ xen lẫn với quần thể, thường là mảnh đất màu mỡ của những ký sinh trùng nguy hiểm, tuy rằng không phải quần thể ưu thế, nhưng có thể khiến cho quần thể ưu thế diệt vong.” .

Mọi người nghe xong đều nhất trí gật đầu, sau đó mắt lấp lánh nhìn sang Triển Chiêu —— cần phiên dịch tiếng Trung a.

Triển Chiêu nhìn Triệu Tước một chút, “Blue Doll bồi dưỡng ra hai loại, một là loại chiếm ưu thế, một là loại đánh kèm, mà có thể dùng để làm sát thủ chính là loại đánh kèm, đúng không?” .

Triệu Tước gật đầu, “Ừ, dựa vào thiên phú khác nhau nhận huấn luyện giáo dục khác nhau, tương lai cũng sẽ làm nhiệm vụ khác nhau, chỉ tiếc...” .

“Chỉ tiếc cái gì?” Triển Chiêu hiểu kỳ. .

Triệu Tước giơ hai ngón tay lên, “Trên thế giới này, có hai dạng sự việc hoàn toàn không thể nắm trong tay, đây cũng là nguyên nhân kế hoạch Blue Doll ngừng hẳn!” .

“Hai cái gì a?” Tất cả mọi người buồn bực. .

“Thứ nhất là!” Triệu Tước nhếch miệng cười, “Thiên tai!” .

Mọi người ngẩn người, không nói gì —— đúng a, thiên tai không cách nào dự đoán được, nhưng nghĩ không ra có quan hệ gì với kế hoạch Blue Doll.

“Thứ hai!” Triệu Tước nói, thở dài lắc đầu, “Chính là hình dạng của đứa trẻ khi lớn lên.”

Mọi người nhú mày suy nghĩ —— không thể nào phản bác, đúng là rất khó nắm trong tay, khi còn bé đỏ hồng hồng lớn lên đâu còn thế, khi còn bé cong cong như quả dưa, lớn lên cũng đâu còn bộ dáng y hệt chó con nữa .

“Sản phẩm thí nghiệm ngày đó hẳn là không chỉ có 5 cặp này, còn có những cặp khác.” Triệu Tước lạnh lùng nói, “Những người này bởi vì cảm tình quá mức dồi dào, nên trong lúc chấp hành nhiệm vụ, đã sản sinh vấn đề nghiêm trọng, kiểu như tự biện hộ cho sự không khống chế được cảm xúc của mình.”

“Cảm xúc gì a?” Triển Chiêu hiểu kỳ. .

“Đổ kỹ và bài xích!” Triệu Tước nói, “Một người đã ưu tú, đều mong muốn mình là độc nhất vô nhị, sao lại có thể dễ dàng tha thứ cho việc có kẻ giống mình như đúc cùng tồn tại? Hơn nữa cách Bruce dạy dỗ huấn luyện là, kẻ bên ngoài gương thì vô cùng hoàn hảo, kẻ ở trong gương thì ...” Triệu Tước vừa nói, vừa đưa tay chỉ chỉ vào những đứa trẻ có khuôn mặt vô cùng nghiêm túc, “Bắt đầu bất bình!”

Mọi người đây đó nhìn nhau .

“Blue Doll đánh kèm bắt đầu sản sinh oán hận, thậm chí xuất hiện hiện tượng tự giết lẫn nhau!” Triệu Tước nhún vai, “Vì vậy tổ chức quyết định ngưng hẳn thí nghiệm, Bruce muốn tiêu hủy toàn bộ những sản phẩm thí nghiệm này... Nhưng đúng lúc đó, có động đất.”

Mọi người kinh ngạc há to miệng, “Động đất? !” .

Triển Chiêu gật đầu, “Thảo nào nhắc đến thiên tai.” .

“Động đất gây nên sóng thần nhấn chìm phòng thí nghiệm.” Triệu Tước vừa nói, vừa dùng giấy bút để chơi cờ năm quân nhẹ nhàng miêu tả, rồi tiếp tục nói, “Ta biết tin lập tức chạy đến, sau khi kiểm tra xong, phát hiện thiếu 9 đứa trẻ.”

“Chín?” Triển Chiêu cầm tấm hình nhìn một chút, “Song sinh của Stephen bị mắc lại sao?”

“Đúng, nó đã chết, chín đứa đó biến mất.” Triệu Tước thản nhiên nói, “Những sản phẩm khác của Bruce có lẽ đã chết cả rồi ... Nhưng thi thể của Bruce cũng không tìm được.” .

“Không tìm được thi thể sao biết ông ta đã chết?” Triển Chiêu buồn bực. .

“À ...” Triệu Tước đưa tay ngoắc ngoắc Tần Âu, như là muốn đòi cái tai nghe .

Tần Âu đưa tai nghe cho ông ta .

Triệu Tước nhận lấy, hỏi, “Phải đã chết không?” .

Một hồi sau, bên kia truyền đến giọng nói của Bạch Diệp, “Theo camera quay lại, ông ấy đã bị một khối thép do lũ cuốn đến cắt ngang người, nếu như đoạn video đó là thật, ông ấy không có khả năng sống sót, tình huống lúc đó cũng khó làm giả, thi thể có lẽ đã bị cuốn ra biển rồi.”

Triệu Tước nhún vai với mọi người ——see? .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều khẽ nheo mắt lại —— hai người này, quả nhiên điều tra kĩ từng tí một .

“Nói như vậy.” Triệu Hổ vuốt cằm, “Đinh Nguyên và Stephen, còn có Ryan giỏi giang như vậy, không phải bẩm sinh giống Lâm Nhược? !” .

“Kỳ thực cũng có thể tính là bẩm sinh, nhưng chỉ là sản phẩm của một thí nghiệm mà thôi.” Triển Chiêu có lẽ đứng lâu mỗi chân nên đưa tay nắn vai Bạch Ngọc Đường, “Nói như vậy, Đinh Nguyên, Ryan và Stephen đều được kẻ có tiền thu dưỡng?” .

“Cũng không đúng a, trôi nổi trên biển gặp được du thuyền xa hoa, khi được vớt lên thì gặp mấy phú hào... Phải biết rằng, những đứa nhóc này khi còn bé đều vô cùng khả ái, hơn nữa rất thông minh.” Triệu Tước nhướn mày, “Vì sao không thu dưỡng hết?”

“Chỉ dưỡng một, không dưỡng cả đôi sao?” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, chỉ chỉ vào Hàn Vĩ, “Hắn hình như không giống!”

“Cho dù có khác nhau thế nào, mấy đứa nhóc này đều có chỉ số thông minh cực cao, biết điều đó biểu thị cho cái gì không?” Triệu Tước hỏi.

Mọi người đây đó nhìn nhau. .

Triển Chiêu mở miệng, “Sẽ không quên!” .

Triệu Tước gật đầu, “Bọn họ có lẽ vẫn nhớ kỹ bọn họ là từ đâu tới, khi còn bé tiếp thu huấn luyện như thế nào, Blue Doll đã xảy ra chuyện gì, cùng với... Emilia!” .

“Vậy ai giết Ryan với Đinh Nguyên?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Mà Ryan với Đinh Nguyên đã chết, có phải thuộc loại ưu thế không?”

Mọi người nhướn mày —— đúng vậy, rất có thể là người còn lại

Nói đến đây, tất cả mọi người nhìn về phía Lam Mễ. .

Tiểu Mễ nháy mắt mấy cái, nhìn mọi người. .

“Tiểu Mễ.” Triển Chiêu hỏi cô bé, “Mấy ca ca của cháu quan hệ thế nào?” .

Tiểu Mễ nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Rất tốt a!” .

“Cháu vẫn ở cùng với bọn họ sao?” Triển Chiêu hỏi. .

Tiểu Mễ nhìn mọi người một chút, mọi người đều biết cô bé này cũng rất thông minh, chắc là sẽ nhớ những chuyện xảy ra năm đó.

Tiểu Mễ ngồi trên ghế, khẽ liếc nhìn Triệu Tước .

Triệu Tước sờ sờ đầu cô, “Nói đi.” .

Tiểu Mễ gật đầu, chỉ chỉ màn hình tablet, có lẽ đang chỉ vào anh em của Hàn Vĩ, lại chỉ chỉ vào Đinh Nguyên và Ryan, “Bọn cháu được ngư dân cứu, cháu bị sốt.” .

Mọi người hơi sửng sốt —— bị sốt khiến cô bé sản sinh sự biến đổi sao? .

Triệu Tước vuốt cằm, “Chắc, phát hiện ngoài ý muốn nha.” .

Triển Chiêu trừng mắt qua .

Triệu Tước méu máo, chọc chọc Lam Mễ ý bảo cô bé tiếp tục .

Lam Mễ suy nghĩ một chút, nghiêng đầu, “Các ca ca chiếu cố cháu, cùng nhau sinh hoạt, thẳng đến một ngày, ca ca tìm đến ca ca.”

Mọi người khóe miệng giật giật —— thật nhiều ca ca! .

Lam Mễ chỉ chỉ vào các ca ca trong lời kể của mình, hoá ra là Hàn Vĩ tìm được người anh em sinh đôi của mình .

“Ca ca với ca ca cảm tình rất tốt.” Tiểu Mễ chỉ chỉ vào hai anh em Hàn Vĩ .

Triệu Tước nghe đến đó, đột nhiên ánh mắt sáng lên, “Xác suất luận của Bruce đã đúng!” .

“Xác suất luận gì cơ?” Con mắt của Triển Chiêu cũng sáng ngời, “Lẽ nào ông ấy cũng tính toán được sẽ xuất hiện tình trạng bản dính kèm và bản ưu thế bài xích nhau, cùng với vấn đề tâm tình tan vỡ, thế nhưng cũng giống như đột biến gen, hơn 11 sản phẩm thí nghiệm sẽ có một đôi đột biến, Vĩ vậy đôi này chính là sản phẩm hoàn thiện?” .

Triển Chiêu nói xong, chợt nghe Bạch Diệp ở bên kia bộ đàm cười một tiếng. .

Triệu Tước thở dài, “Chỉ giỏi cướp sân khấu!” .

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Vây cặp song sinh Hàn Vĩ là cặp Blue Doll thành công nhất?” .

“Chắc là còn một đôi nữa!” Triển Chiêu nói. .

Mọi người suy nghĩ một chút, hỏi dò, “Emilia?” .

Triển Chiêu gật đầu, “Là cặp đôi Hàn Vĩ và Lâm Nhược gặp được trên thuyền!” .

“Một đôi?” Triệu Hổ nhớ lại một chút, “Không phải chỉ có một người thôi sao?” .

“Đừng quên!” Bạch Ngọc Đường nói, “Một người đã bị sét đánh chết rồi, sao còn sống được?” .

“Có hai người? !” Triệu Hổ kinh ngạc kêu một tiếng, “Mẹ ơi! Không phải chỉ là ảo giác sao? !” .

“Ảo giác kết hợp với hiện thực a!” Triển Chiêu lắc a lắc ngón tay. .

Triệu Tước gật đầu —— trẻ nhỏ dễ dạy.

“Một đôi này, với đôi của Hàn Vĩ, lại hoàn toàn tương phản!” Triển Chiêu có chút hưng phấn, “Giống như tính chất của cực âm với cực dương a! Bruce với Bobbie giống nhau, căn bản không hề quan tâm xem thí nghiệm của mình có chính nghĩa hay không, có hại chết người hay không, chỉ đơn giản mong muốn nó được thành công! Đúng là nó đã thành công, nếu không có trận động đất đó, chờ ông ấy tiêu huỷ sản phẩm thất bại rồi, chỉ để lại hai đôi Hàn Vĩ và Emilia, mà để ý nha, nó thể nhưng lại vừa đẹp, một đôi nam, một đôi nữ!” .

Mọi người thoáng nghĩ tới Lạc Dương. .

Lạc Thiên gật đầu, “Thí nghiệm thành công triệt để! Có thể tạo ra Blue Doll hoàn mỹ!” .

“Nga...” .

Lúc này, Bạch Diệp đột nhiên ồ lên một tiếng, “Hoá ra là thế.” .

“Chuyện gì xảy ra a?” Bạch Ngọc Đường hỏi ông .

“Thật ra lúc đó Bruce hoàn toàn có thể trốn vào trong hầm trú ẩn, nhưng ông ấy không làm thế, ông ấy hình như muốn đến một gian phòng thí nghiệm.” Bạch Diệp nói, “Từ trong đoạn video, khối sắt dày nước biển cuốn tới đó, có lẽ là cửa của phòng thí nghiệm.”

“Nước lũ lụt làm văng cửa phòng thí nghiệm.” Triển Chiêu gật đầu, “Vì vậy Emilia chạy... Hai người...”

“Tiểu Mễ.” Bạch Ngọc Đường hỏi Lam Mễ, “Ai để cháu ở chỗ này?” .

“Ca ca.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau .

Bạch Ngọc Đường tìm tấm hình chụp Đinh Nguyên đã chết cho Tiểu Mễ xem .

Tiểu Mễ gật đầu, biểu thị đúng là anh ấy! .

Mọi người có chút hỗn loạn, để quần áo vào tủ là Ryan, mà để Tiểu Mễ ở trong con thuyền Emilia lại là Đinh Nguyên .

“Vậy hấn đâu?” Bạch Ngọc Đường chỉ vào Hàn Vĩ, hỏi Tiểu Mễ, “Hấn đang làm gì?” .

Tiểu Mễ có vẻ có chút mất mát, “Ca ca đã đi lâu rồi, nói có chuyện rất quan trọng phải làm. Sau đó không lâu cả hai ca ca đều đi mất.”

“Vậy ai đưa cơm cho cháu?” Triển Chiêu hỏi .

Tiểu Mễ chỉ chỉ Hàn Vĩ, “Ca ca của ca ca.” .

Thật ra những người ở trong phòng còn may mắn, ... ít nhất ... có thể được Tiểu Mễ chỉ hình cho coi, chứ như Bao Chứng ở bên kia nghe thấy mà phát khùng, “Con bé này bị gì vậy? Ca ca ca ca, rốt cuộc là đứa nào?” .

Bạch Diệp đưa tay khẽ vỗ vai Bao Chứng, “Tiểu Hắc, bình tĩnh.” .

Mọi người phía sau nhìn nhau, khóe miệng giật giật, động tác này chẳng khác nào động tác Bạch Ngọc Đường bình thường vỗ vỗ lên đầu Lô Ban đang xù lông — chờ cục trưởng nổi bão thôi .

Nhưng không ai nghĩ tới chính là, Bao Chứng dĩ nhiên thực sự bình tĩnh lại, hình như cơn tức cũng nguôi ngoai, lại tiếp tục kiên nhẫn nghe nốt.

Công Tôn há miệng, nhìn Bạch Cẩm Đường bên cạnh — tình huống gì vậy nè? .

Bạch Cẩm Đường cười — Bạch Diệp rõ ràng là lão đại. .

Bạch Trì và Triệu Trinh phía sau Công Tôn cũng nhìn nhau — có vẻ Bạch Diệp, Bạch Duẫn Văn và Triển Khải Thiên đều là kiểu đặc biệt quyền uy, Triệu Tước thì chẳng khác nào đứa nhóc hư chịu sự giám sát lâu lâu lại bày trò phản nghịch, mà cục trưởng nhà mình thì sao nhỉ, giống giống như là ... em út? .

Bao Chứng đột nhiên quay lại trừng bọn họ, hai mắt mở lớn đến mức nhìn thấy rõ cả con người, thấy mà hết cả hồn.

Bao Chứng quay đầu lại, bĩu môi — dám hoài nghi uy nghiêm của bản cục trưởng, chờ vụ án xong xuôi, cho đám các người đi cọ WC hết!

Lúc này, cảnh sát biển ở phía trước phát tín hiệu cho Bao Chứng, ý bảo bọn họ hãy dừng thuyền lại, tắt hết đèn đi .

Trong nháy mắt, phòng chỉ huy một mảnh đen kịt. .

Bạch Ngọc Đường bên kia cũng nghe thấy có động tĩnh, liền hỏi Bao Chứng, “Sao vậy ạ?” .

Bao Chứng nói, “Cảnh sát biển nói có thuyền tới gần.” .

“Thuyền?” Tất cả mọi người hiểu kỳ, tiến đến phía sau Tần Âu .

Tần Âu di chuyển cameras giám sát .

Rất nhanh, thấy được một con thuyền nhỏ đang tới gần, Stephen thả thang dây xuống, ngay sau đó, có hai người leo lên.

Mọi người nhìn vào màn hình, đều nhủu mảy .

“Oa... May là phát hiện sớm, không thì cứ tưởng là đụng phải quỷ rồi!” Triệu Hồ lắc đầu. .

Leo lên, chính là Đinh Nguyên và Ryan, hai người vốn đã chết từ lâu .

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, cầm tablet lên hỏi Lam Mễ, “Tiểu Mễ, ca ca cháu đây sao?” .

Tiểu Mễ nhìn chằm chằm một lúc lâu, đột nhiên thần sắc ảm đạm lắc đầu, “Ca ca với ca ca, chắc là đã chết rồi.”.

... .

Tất cả mọi người chau mày —— hoá ra hai người đã chết không phải Đinh Nguyên và Ryan thực sự, cái này có thể chứng minh vì sao Ryan bị chết vô thanh vô tức, chỉ cần sớm giết ở đâu đó, chờ đến khi bị phát hiện thì Ryan thật trốn đi là xong!

Triệu Tước bưng một chén trà nhấp một ngụm, rồi ghét bỏ đặt xuống, có vẻ như rất khó uống, sau đó hỏi Triển Chiêu, “Lúc này hiểu rõ rồi chứ?”

Triển Chiêu gật đầu, “Cứ như vậy, toàn bộ vụ án đều rõ ràng.”

460. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 35

Chương 35 : Nổi lên mặt nước

Có thể do ngồi quá lâu trên thuyền, Tương Nam cảm thấy đầu vầng mắt hoa, còn có chút buồn nôn. .

Lâm Nhược vừa đuổi Ngả Lệ Á đi, đang ngồi dựa vào đầu giường ngửa mặt suy tư, chợt thấy Tương Nam bên kia sắc mặt tái nhợt.

Lâm Nhược ngồi xuống bên cạnh, “Say tàu a?” .

Tương Nam có chút xấu hổ gật đầu, rõ ràng chị lớn tuổi hơn Lâm Nhược nhưng suốt ngày phiền người ta chiều cổ mình.

Lâm Nhược đưa tay cầm lấy hai quả cam Ngả Lệ Á vừa đưa tới cho, bóc ra vài miếng vỏ đưa cho Tương Nam, “Ngửi đi”.

Tương Nam cầm lấy ngửi ngửi, phải nói là mùi vị của vỏ cam rất có tác dụng dời đi lực chú ý, cảm thấy đỡ hơn rất nhiều.

Lâm Nhược lại lột vài miếng vỏ khác đưa cho chị, sau đó tách đôi quả cam như là muốn ăn .

Tương Nam nhìn anh ta một chút, cười nói, “Thiếu gia như cậu cũng biết không ít nha.” .

Lâm Nhược cười cười, đưa phân nửa quả cam cho chị ta, thuận miệng nói một câu, “Hàn Vĩ dạy tôi đó.” .

“Cậu ấy là bạn của cậu à?” Tương Nam nhận một nửa quả cam, “Bạn của cậu không phải đều là thiếu gia thôi sao?” .

“Đương nhiên không phải ...” Lâm Nhược nhét một miếng cam vô miệng, chau mày, lấy đi một nửa quả cam trong tay Tương Nam, “Đáng, đừng ăn.”

Tương Nam ôm chân ngồi bên cạnh anh ta .

Lâm Nhược thấy bây giờ ngoài nhàn rồi cũng là nhàn rồi, tính cách của anh tương đối rộng rãi, giờ lại đang buồn chán thế này, không bằng cùng Tương Nam tâm sự một chút, vì vậy mở miệng, “Tôi với Hàn Vĩ quen nhau khi học đại học, lại vừa vặn ở chung một ký túc xá, một người rất đặc biệt.” .

“Đặc biệt thế nào?” Tương Nam hiểu kỳ. .

“Ừm ... Thành tích của cậu ấy không phải đặc biệt giỏi nhưng cũng không kém, thân thể không tính là cường tráng nhưng cũng không suy nhược, đầu óc không tính là thông minh nhưng cũng không ngốc, lá gan không tính là lớn nhưng cũng không nhỏ, tính tình vô cùng tốt nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ tức giận.” .

“Ha hả.” Tương Nam bị Lâm Nhược chọc cười, “Đại đa số người không phải đều như vậy sao?” .

Lâm Nhược cau mày liên tục lắc đầu, “Ừ, đương nhiên không phải.” .

“Là so với đám thiên chi kiêu tử bên cạnh cậu thì độc lập đặc biệt hơn đúng không?” Tương Nam cười nói, “Đa số mọi người đều như thế, bình thường thôi không có gì đặc biệt cả.” .

“Vậy bên cạnh chị có người bạn bình thường không có gì đặc biệt nào không a?” Lâm Nhược hỏi ngược lại chị ta .

Tương Nam ngần người, “A, cái này sao...” .

“Kiểu người bình thường không có gì đặc biệt sẽ không làm bạn với chị, nên mới nói không phải bọn họ không có gì đặc biệt, mà là chị không có cơ hội để hiểu bọn họ.” Lâm Nhược cười cười, giọng nói có phần nhu hoà hơn bình thường, “Chị cứ tiếp xúc thử xem, cậu ấy không khác gì chậu nước ấm vĩnh viễn bốn mươi độ, không bao giờ bị phỏng tay, thực sự không có nhiều đâu.”

Tương Nam nhìn Lâm Nhược, “Cậu có điều gì phiền não à?” .

Lâm Nhược suy nghĩ một chút, chỉ vào bốn phía hỏi ngược lại, “Cái này có tính là phiền não không?” .

Tương Nam cười khổ lắc đầu, “Cậu biết tôi không phải đang nói tình cảnh hiện tại, người bạn đó của cậu bị sao hả? Đã tuyệt giao với cậu hay là đã mất liên lạc? Nhìn cậu vừa rồi có chút thương cảm.” .

Lâm Nhược ngần người, sau đó nhìn về phía trước, hình như đang rất mờ mịt, “Cậu ấy gặp nạn trở thành người thực vật.”

Tương Nam kinh ngạc. .

“Nhưng hai ngày trước đã tỉnh rồi.” .

“Vậy không phải rất tốt sao!” Tương Nam hỏi. .

“Tôi cảm thấy cậu ấy hình như đã thay đổi.” Lâm Nhược nhíu mày xoa xoa ót, “Không biết có phải tôi lỗi giác không, vì sau khi cậu ấy tỉnh lại tôi mới chỉ nhìn thấy cậu ấy một lần, còn chưa kịp trò chuyện gì nhiều đã bị bắt về nhà.” .

“Có khi cậu ấy ngủ lâu quá rồi, bây giờ cần thích ứng a.” Tương Nam an ủi anh ta, “Một con người không thể nào dễ thay đổi như vậy được.”

“Oáp a...” Lâm Nhược ngáp dài một cái, cân nhắc xem có nên ngủ một chút không .

“Cậu không lo lắng sao?” Tương Nam hỏi Lâm Nhược. .

“Lo lắng cái gì a?” Lâm Nhược hỏi ngược trở lại. .

Tương Nam bị khí thế của anh chọc cười, đưa tay chỉ chỉ bốn phía, “Tình huống hiện tại, cậu có biết biết bọn họ muốn dẫn cậu đi đâu không?”

“Không quá rõ ràng.” Lâm Nhược nhíu mày, “Nếu như là trước đây có khi tôi sẽ lo lắng, nhưng bây giờ thì không.”

“Vì sao?” Tương Nam khó hiểu .

“Ừm...” Lâm Nhược vuốt cằm, “Tôi luôn cảm thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sẽ nghĩ cách tới cứu tôi.”

Tương Nam gật đầu, “Cũng đúng, cậu bị bắt cóc, cha mẹ cậu chắc chắn sẽ báo nguy... Thế nhưng, bọn họ sẽ biết chỗ để tìm cậu? Đây là ở trên biển nha.” .

“A, cái này càng không cần lo lắng, đã có Triển Chiêu, cái đầu đó đạt đến trình độ của người ngoài hành tinh rồi, một đầu mối rõ ràng như vậy, không có khả năng nhìn không thấy.” Lâm Nhược có vẻ rất tự tin .

“Cậu từ nhỏ đến lớn đều muốn gì được đó đúng không?” Tương Nam bỗng nhiên cảm thấy vị thiếu gia trước mắt này rất thú vị.

“Không phải a.” Lâm Nhược lắc đầu, “Cha mẹ tôi quản rất nghiêm, sợ tôi biến thành nhị thế tổ kiêu căng ương ngạnh, nên từ nhỏ đã dạy tôi phải biết nhường nhịn, phải biết kiềm chế, phải biết học hỏi khiêm nhường, phải lễ phép, không được cãi nhau, không nên cướp giật đồ của người khác, phải có lòng đồng cảm ... vân vân.”

“Cậu thấy sự rất khác với Stephen bọn họ.” Tương Nam nâng cằm, như đang lẩm bẩm, “Tôi vẫn không tin nổi các cậu sẽ thành bạn bè, tuy rằng các cậu đều là thanh niên tài俊, nhưng Stephen bọn họ cho tôi cảm giác tương đối sắc nhọn tài năng, cậu thì ôn hòa hơn nhiều, quả nhiên là vấn đề gia giáo.” .

“Kỳ thực tôi cũng thấy thắc mắc vì sao lại có thể cùng một chỗ với bọn họ.” Lâm Nhược lại nói rất nghiêm túc, “Tôi vẫn thấy bọn họ hình như đối với tôi đặc biệt tốt, tốt đến mức tôi mà không làm bạn với bọn họ thì sẽ rất tội lỗi.”

Tương Nam cười cười gật đầu, “Cậu thật sự làm cho người ta yêu mến, nhân duyên với phụ nữ ỏn chứ?” .

Lâm Nhược khẽ cười, “OK ...” .

“Kỳ thực lúc gặp được Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu, tôi đã thấy chính mình căn bản chẳng thể tính là thiên chi kiêu tử gì cả.” Lâm Nhược tựa ở trên giường, nhìn ngọn đèn khẽ lay qua lay lại, “Tôi lúc đó rất kinh ngạc, trên đời này dĩ nhiên lại có những người như Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tồn tại, vì sao lại hoàn mỹ như vậy a?”

“Hai người họ đúng là rất đặc biệt.” Tương Nam tự nhận đã gặp qua không ít người, nhưng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đích thật đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc .

“Nhưng mà cậu cũng rất tốt.” Tương Nam vỗ vỗ Lâm Nhược, “Tôi có chút mong muốn được một lần gặp người bạn kia của cậu.”

Lâm Nhược cười cười, gật đầu. .

Lúc này, chợt nghe một tiếng “đình” rất khẽ truyền tới .

Lâm Nhược khẽ nhíu mày, trái phải nhìn một chút, lại có thêm một tiếng “đình” nữa .

Lâm Nhược ngửa mặt nhìn bốn phía, cuối cùng thấy được phía trên cái giường có một ô cửa thông hơi .

Cái song cửa này đã rỉ sét đến mức loang lổ .

Lâm Nhược do dự một chút, Tương Nam hiểu ý bước xuống giường. Đi tới ngòai dựa lưng vào cửa, thuận tiện nghe ngóng động tĩnh, bên ngoài không có ai đi lại. Để phòng ngừa Lâm Nhược bọn họ đào tẩu, cánh cửa đã bị khóa ngoài .

Lâm Nhược đứng lên trên giường, nhìn ra ngoài song cửa, thì thấy có một bàn tay đang khe khẽ đập vào đó.

Lâm Nhược vốn tưởng rằng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phái người đến cứu mình và Tương Nam, tuy rằng không biết bọn họ làm cách nào để lên thuyền, đang nghĩ nghĩ thì chợt thấy bên ngoài song cửa xuất hiện một khuôn mặt, một khuôn mặt rất quen thuộc, thấp giọng gọi, “Nhược.” .

Lâm Nhược giật mình, “Tiểu Vĩ?” .

“Suyt.” Hàn Vĩ ra hiệu cho anh đừng lên tiếng. .

Lâm Nhược gật đầu, Hàn Vĩ quay lại lục lọi lấy thứ gì đó, rồi giao cho Lâm Nhược. .

Lâm Nhược nhận lấy thì phát hiện ra đó là một con dao găm tinh xảo, rất mỏng. .

Có chút khó hiểu nhìn Hàn Vĩ. .

Hàn Vĩ thấp giọng nói, “Cậu giữ lấy phòng thân, hiện tại không có cách nào cứu cậu ra được, đợi lát nữa dùng thuyền thì hay hơn.” .

“Sao cậu lại ...” Lâm Nhược muốn hỏi Hàn Vĩ đã xuất viện lúc nào, vì sao lại ở đây .

Lại nghe Hàn Vĩ “suyt” một tiếng, “Có người tới, nhanh xuống phía dưới đi, đừng làm mấy kẻ đó hoài nghi. Ngã Lệ Á nói gì, cậu cứ ừ là được, đừng đối nghịch với cô ta, còn có, đừng quá thân mật với Tương Nam, lỡ đâu lại hại chết chị ấy.” .

Lâm Nhược gật đầu, xuống giường, Hàn Vĩ lui đi .

Tương Nam cũng quay về giường, khẽ nhún vai với Lâm Nhược —— không có thấy bên ngoài có người đến .

Bất chợt... có tiếng mở khoá vang lên. .

Lâm Nhược vội giấu thanh dao găm đi, Tương Nam có ý tránh xa ra một chút, nằm trên giường của mình, Lâm Nhược đi đến một chỗ khác, nằm xuống giả vờ ngủ. .

Lúc này, cửa mở. .

Ngã Lệ Á đi đến. .

“Thiếu gia ...” .

Đi tới bên cạnh Lâm Nhược, phát hiện Lâm Nhược còn đang ngủ, Ngã Lệ Á liền ghé vào bên giường, nâng mặt ngắm nhìn anh ta, vừa vươn ngón tay khẽ lướt qua khuôn mặt Lâm Nhược. Lâm Nhược khẽ nhíu mày giật giật, Ngã Lệ Á nhìn không được cười ra tiếng, rồi tiếp tục chống cằm ngắm người thương.

Tương Nam nằm cách đó không xa thấy rất rõ ràng, chỉ cảm thấy tình yêu của Ngã Lệ Á làm người ta nổi hết cả da gà. Nếu như ăn Lâm Nhược có thể biểu đạt được tình cảm có lẽ cô ta sẽ không chút do dự nuốt trọn Lâm Nhược mất ... Thứ tình yêu chẳng khác nào một con nhện độc .

Tương Nam không hiểu sao chợt nhớ tới Emilia mình từng nghiên cứu qua ... Emilia năm đó vì yêu hận mà tàn nhẫn sát hại nhiều người như vậy, cũng có phần giống với Ngã Lệ Á, yêu đến quá sâu, yêu đến quá quỷ dị, không cách nào tự kiềm chế, nên khi bị phản bội thì khi yêu sâu đậm bao nhiêu, hận thù cũng sâu sắc bấy nhiêu! .

Tương Nam không thể làm gì khác hơn là nhắm chặt hai mắt giả bộ ngủ, không dám quấy rối cũng không dám làm cô ta chú ý đến, chỉ mong cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhanh nhanh đến cứu bọn họ.

... .

Sau khi Lam Mễ chỉ ra một loạt các anh trai của cô bé, Triển Chiêu dĩ nhiên đã xem xét xong toàn bộ vụ án, điều này đương nhiên làm mọi người vô cùng vui vẻ.

Bao Chứng nghe thấy án đã được phá, tâm tình cũng tốt hẳn .

“Vẽ xong chưa?” Triển Chiêu đi qua nhìn Triệu Tước. .

Mọi người lúc này mới chú ý, Triệu Tước đang cầm giấy bút lúc này dùng để đánh cờ với Lam Mễ vẽ vẽ phác phác cái gì đó.

Thấy Triển Chiêu đang nhìn, Triệu Tước nheo mắt, đem quyển vở giấu đi .

Triển Chiêu nhíu mày, đập vào ghế ông ta một cái .

Triệu Tước nghiêng đầu nhìn anh, “Nhóc biết sao?” .

Triển Chiêu nhướn mày, “Ghép chân dung tôi biết.” .

Triệu Tước cười nhạo, “Không biết vẽ tranh nha... Đồ ngốc ... Ai nha!” .

Triệu Tước còn chưa nói xong, mái tóc dài đã bị Triển Chiêu túm lấy, ông ta giật mình đưa tay gỡ ra, Triển Chiêu thuận lợi đoạt đi quyển vở, lập tức mở ra nhìn, gật đầu, “Ừm, không khác lắm với dự đoán của tôi, nhưng mà bức tranh này hơi bị xấu!” .

Triệu Tước xoa đầu quay lại hét vào microphone, “Tên củi cháy chết tiệt kia, cậu quản thủ hạ ... !” .

“Này!” Bạch Ngọc Đường vội đưa tay bịt miệng Triệu Tước lại, trừng ông ta, ý là —— bên trên còn có người chú biết không hả! Trật tự chút đi!

Triệu Tước hiển nhiên là bất mãn, Bao Chứng... không không, là Khải Thiên, không biết cách giáo dục gì cả, con trai to đầu như thế mà không biết lễ phép quy củ gì hết, đáng ghét!

Mọi người cố gắng vươn đầu nhìn bức tranh trong tay Triển Chiêu .

Cái gọi là sách tốt không phải vì bút chính là đây, tranh của Triệu Tước vẽ vô cùng đẹp ... Cho dù chỉ dùng bút bi giấy tập để vẽ, bức tranh đi ra vẫn rất hoàn hảo .

Triệu Tước vẽ một người đàn ông ... Khoảng chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt ... nói thế nào nhỉ, có phần giống với Lâm Nhược, nhất là khí chất, con mắt lại càng giống hơn. Thế nhưng người này lại không giống thân nhân của Lâm Nhược, nên nói thế nào nhỉ, về đường nét thì hoàn toàn không có bất cứ tương tự gì về mặt di truyền cả, thế nhưng về cảm giác thì khí chất của hai bọn họ giống hệt nhau .

Đương nhiên, người đó đi ra khỏi bức tranh như thế nào để thể hiện hết khí chất của mình, đó hoàn toàn là công sức của Triệu Tước .

“Ai vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, thuận tiện suy đoán một chút, “Bruce?” .

Triển Chiêu gật đầu. .

Triệu Tước đưa cho Tiểu Mễ nhìn, “Ai?” .

Tiểu Mễ nhắc đầu nhìn, vừa mừng vừa sợ, “Nha! Tiến sĩ nha!” .

“Ông ấy đang ở đâu?” Triển Chiêu truy hỏi .

Tiểu Mễ sờ sờ cằm, “Không biết, đã lâu không gặp.” .

Triển Chiêu nhìn Triệu Tước —— lẽ nào thực sự như Bạch Diệp nói, đã chết ở trên đảo? Thật có chút đáng tiếc, một thiên tài như thế a.

Bạch Ngọc Đường có điểm hiếu kỳ, “Sao suy đoán ra tướng mạo của ông ta được?” .

Triệu Tước nhún vai, “Suy luận a!” .

Triển Chiêu trừng mắt liếc qua, lại nói với Bạch Ngọc Đường, “Cùng nguyên lý với cái lần trước tôi thông qua Tương Nam để suy đoán tướng mạo của Emilia đó, lần này có phần cụ thể hơn một chút, vì dù gì cũng đã có người thấy qua, ông ấy và Lâm Nhược tương tự nhau, đây chính là nguyên nhân khiến nhiều người đều vậy lấy Lâm Nhược rồi bất giác bị anh ta hấp dẫn như vậy.” .

Triệu Tước đưa bản vẽ cho Tần Âu, “Dùng cái máy vuông vuông đó chụp lại gửi qua bên kia, rồi hỏi con gián họ Bạch xem người năm đó nhìn thấy có phải người này không.” .

Triển Chiêu nhướn mày —— con gián họ Bạch? .

Mọi người xoa cằm, hoá ra địa vị của Bạch Diệp với địa vị của Bao Chứng trong mắt Triệu Tước không khác nhau lắm a, ông ta vừa mắng Bao Chứng là động vật cấp thấp xong... Giờ thì gọi Bạch Diệp là côn trùng. .

Triệu Hồ đây đó nhìn nhìn mọi người, bọn họ đại khái đều là tế bào nguyên sinh a ... Địa vị của Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu tính ra còn cao chán, mèo với hổ đều là động vật có vú nha, còn là những loài thần thánh của họ Mèo nữa .

Tần Âu gửi bức hoạ qua bên kia. .

Bạch Diệp nhìn ảnh chụp một chút, vuốt cằm, “Người tôi thấy trong video không phải người này.” .

“Nói như vậy Bruce không chết?” Triệu Tước cũng không hề kinh ngạc, “Vây toàn bộ mọi chuyện càng dễ giải thích hơn, sóng thần phỏng chừng cũng đã được tính toán trong kế hoạch, lợi dụng đặc điểm của tự nhiên, vừa làm một màn kịch tử vong, trốn tránh tổ chức truy sát, vừa thành công cứu ra những sản phẩm muốn cứu, nhưng không ngờ một trong những sản phẩm đỉnh kèm nguy hiểm nhất, cần được tiêu huỷ nhất là cặp chị em Emilia lại bị mất tích.”

“Bọn họ muốn thông qua Lâm Nhược để tìm Bruce sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Tìm ông ta làm gì?” .

“Giết.” Triệu Tước cùng Triển Chiêu gần như là đồng thanh đáp lại. .

Bạch Ngọc Đường nhướn mày — không hiểu sao trong đầu hiện ra vấn đề trứng có trước hay gà có trước .

Triệu Tước lại nhìn sang Tiểu Mễ, “Bé bao lâu rồi chưa gặp tiến sĩ?” .

“Ừm ...” Tiểu Mễ suy nghĩ một chút, “Không nhớ rõ nữa, sau khi rời khỏi căn cứ mới chỉ gặp lại một lần.” .

“Ông ta có nói gì với mấy đứa không?” Triệu Tước hỏi tiếp .

Tiểu Mễ lắc đầu, “Cháu không biết, ngài ấy nói với ca ca.” .

“Đội trưởng.” .

Lúc này, Tần Âu khẽ ngoắc ngoắc Bạch Ngọc Đường, ý bảo anh qua đó .

Bạch Ngọc Đường tới phía sau màn hình giám thị, chỉ thấy người anh của Hàn Vĩ vẫn núp ở trong góc kia đã lẩn được vào trong khoang thuyền, quen thuộc đi xuống tầng cuối cùng, tìm được cơ quan Triệu Trinh vừa mở, sau khi thông thạo mở ra thì đi xuống .

“Hắn tới...” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Làm sao bây giờ a?” .

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Phục kích bắt sống.” .

“Không cần khẩn trương.” Triệu Tước khoát tay áo, chậm rãi nói, “Con nhện nhĩa hiệp kia từng nói, năng lực càng lớn trách nhiệm càng lớn.”

Triển Chiêu cầm một cái gối lên muốn đập ông ta .

Triệu Tước trốn sang một bên, “Rõ ràng là hai phe người ngoài hành tinh đánh nhau, bên này là Optimus Prime thì bên kia chính là Megatron.”

* Optimus Prime & Megatron: 2 nhân vật người máy, là kẻ thù không đội trời chung của nhau trong loạt phim hoạt hình Transformers

Tất cả mọi người nhìn ông ta .

Triệu Tước chột chột Tiểu Mễ, “Đi ra dẫn anh của bé vào đây, nói là có thần tượng của Bruce đến hỗ trợ.”

Tiểu Mễ trừng mắt nhìn rồi đứng lên đi ra. .

Không lâu sau, từ bên ngoài truyền đến tiếng chân gấp gáp .

Cửa mở ... Tiểu Mễ lôi kéo một cậu thanh niên vào .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn thấy liền biết — đây chính là Hàn Vĩ buổi chiều mọi người gặp ở bệnh viện, chỉ là lúc này cả người toát lên một khí chất khác hẳn.

Hàn Vĩ nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một chút, cuối cùng đường nhìn rơi vào Triệu Tước, “Ông chính là ... thần tượng của tiến sĩ?”

Triệu Tước khề cười, cảm hơi nhếch lên, “Đúng vậy, ta chính là người duy nhất ông ta công nhận là mạnh hơn ông ta.”

Triển Chiêu trợn mắt trừng Triệu Tước — ra oai cái gì? .

Triệu Tước đáp trả bằng một nụ cười xấu xa, còn hất hàm khiêu khích — nhóc có làm gì cũng không thay đổi được sự thật là đại gia ta sinh ra sớm hơn nhóc đâu!

Hai người bắt đầu trừng nhau .

Bạch Ngọc Đường đưa tay phấp qua phất lại giữa hai ánh mắt đang bắn nhau —— hai người có thể giống người lớn một chút được không? .

Hàn Vĩ nghe thấy Triệu Tước nói xong, trên mặt xuất hiện nét vui vẻ, sau đó hần hỏi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Các cậu sau phát hiện ra chỗ này?”

“Đừng nói chuyện này nữa.” Bạch Ngọc Đường khoát tay chặn lại, “Có người bắt Lâm Nhược anh biết không?” .

“Tôi biết, Tiểu Vĩ đi cứu cậu ta rồi, vốn không muốn cậu ta dính vào chuyện này, nhưng mà ...” .

“Vậy cứu được chưa?” Triển Chiêu hỏi, “Con thuyền này là anh chuẩn bị?” .

“Đúng vậy, đáng tiếc kế hoạch không thành công, đã thảo kinh xà, tất cả đều là ý trời.” .

“Anh tên gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi, dù sao cũng không thể gọi hần là anh sinh đôi của Hàn Vĩ mãi .

“Tôi là Hàn Linh.” Hàn Vĩ cười cười, “Này là do tiến sĩ đặt cho, vốn bọn tôi không có tên, chỉ có mã số.”

“Là mã số của ai?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi .

Mọi người nhớ đến dãy số trên con thuyền PT giả .

Hàn Linh trầm mặc một lát, mở miệng, “Emilia.” .

“Chính là thành phẩm kia?” Triển Chiêu nhú mày .

Hàn Linh cười cười, “Thành phẩm là tôi với Hàn Vĩ, Emilia chỉ là ác ma sống ...” Nói xong, lại nhìn Triệu Tước, như đang hỏi thân phận của Triển Chiêu .

Triệu Tước cười tùm tùm chỉ chỉ Triển Chiêu, “Nhóc í là đồ đệ của ta ...” .

Nói còn chưa xong, Triển Chiêu đã phóng một cái gối qua, “Sao mặt chú dày quá vậy hả, đồ con gián tóc dài!” .

Mọi người hít sâu một hơi, từ đầu bộ đàm bên kia bỗng nghe Bạch Diệp “phụt” một tiếng, rồi yếu ớt mở miệng, nhưng vẫn là ngữ điệu lãnh khốc, “Thực sự là đại khoái nhân tâm!”

*đại khoái nhân tâm: hả hê lòng người

461. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 36

Chương 36 : Người bảo vệ

Sự có mặt của Hàn Linh làm thế cục sáng sủa hơn hẳn .

Triển Chiêu đã suy đoán ra tình tiết vụ án, bước phát triển tiếp theo và mục đích của mọi người. . Thế nhưng sự tình nằm đó quả thật rối rắm, nên cũng muốn người có liên quan giải thích một chút .

Vì vậy Triển Chiêu rất muốn hỏi Hàn Linh chân tướng hoàn chỉnh .

Thế nhưng Hàn Linh lại bảo mọi người, “Không còn kịp rồi, phải rời thuyền!” .

Triển Chiêu và mọi người người hai mặt nhìn nhau. .

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Rời thuyền gì cơ?” .

“Con thuyền này phải đi ra ngoài!” Hàn Linh nghiêm túc nói, “Chúng ta phải đổi thuyền mới đến được hòn đảo.”

Mọi người đều lơ mơ không rõ, Triển Chiêu chợt khẽ vỗ tay một cái, “A. . Tôi hiểu rồi, do trở ngại về hải lưu và tốc độ gió, PT đã trở thành một con thuyền tuần tra!” .

Hàn Linh có chút ngoài ý muốn nhìn Triển Chiêu, lại quay đầu nhìn Triệu Tước. .

Triệu Tước nhún vai, ý là Triển Chiêu cũng không biết toàn bộ mọi chuyện. .

Hàn Linh có chút bối phục nhìn Triển Chiêu, “Cậu quả là không phải thông minh bình thường a, chuyện này cũng có thể nghĩ ra? Cậu cũng là sản phẩm thí nghiệm?”

Triển Chiêu nheo mắt —— phải trả lời sao nhỉ? Chính anh cũng không biết mình có phải sản phẩm thí nghiệm không nữa.

“Cậu ta đương nhiên không phải sản phẩm thí nghiệm.” Triệu Tước cười hì hì .

Triển Chiêu liếc mắt qua .

Triệu Tước nâng cằm, ngón tay khẽ vuốt phần hõm vào dưới môi, thần bí phán một câu, “Cậu ta là thần tích. . Thần linh chơi đùa một chút, tạo ra được những hai kỳ tích.” .

“Khụ khụ.” .

Đầu kia của điện thoại truyền đến tiếng ho khan của Bạch Diệp và Bao Chứng, gần như là cùng một lúc, thanh âm vang lên mang theo chút ý tứ cảnh cáo.

Triệu Tước khẽ méo máo, dựa vào bàn tiếp tục vẽ tranh, Tiểu Mễ hiếu kỳ vờn người nhìn qua .

“Cái gì là trở ngại vì hải lưu?” Triệu Hổ khó hiểu hỏi Triển Chiêu, “Thuyền ma sao lại biến thành thuyền tuần tra?” .

Triển Chiêu như đang sắp xếp lại từ ngữ để giải thích cho những người còn lại hiểu được ý tứ trong đó thì Bạch Ngọc Đường đã đáp thay, “Những con thuyền năm đó đều gặp chuyện không may ở đây, kể cả PT và thuyền của Lâm Nhược, đều là do hải lưu. Bruce chọn hòn đảo này làm căn cứ thí nghiệm, có thể bởi vì tính chất biển ở đây khá đặc biệt, không bao giờ có bất cứ sự xâm nhập nguy hiểm nào . PT đi lạc vào chỗ này, dưới tình huống không thể tự mình di chuyển, chỉ có thể xuôi theo dòng hải lưu đi vòng vòng quanh hòn đảo, trong lúc đi vòng quanh thì gặp được Lâm Nhược bọn họ. . Lâm Nhược lại thành công rời khỏi con thuyền, là vì cái tọa độ kia! Chỉ có một chỗ, chính là đường thông vào hòn đảo mới an toàn, những chỗ khác có lẽ có đá ngầm, dễ mắc cạn hoặc bị lạc. Tọa độ là thứ then chốt để ra vào hòn đảo, nên bọn họ bắt cóc Lâm Nhược, bởi vì chỉ có anh ta mới có thể tìm được đường vào đảo! Còn về thuyền tuần tra, có lẽ thuyền Emilia vẫn canh giữ lối vào, muốn đi vào chỉ có một chỗ đó, vào sai đường cũng không có kết cục tốt.” .

Mọi người nghe xong, cùng nhau xoa cằm, “À .” .

Triển Chiêu liếc xéo Bạch Ngọc Đường —— cướp danh tiếng của tôi! .

Bạch Ngọc Đường khoanh tay nhìn Hàn Linh, “Muốn đi vào hòn đảo kia, nhất định phải qua cửa con thuyền PT này, thật không?”

Hàn Linh gật đầu. .

“Chờ chút chờ chút!” Triệu Hổ với tư cách là đại diện của nhóm người bình thường, với chỉ số thông minh cùng năng lực lý giải của cậu, đã hiểu được những gì Bạch Ngọc Đường nói, vì vậy liền mở miệng, “Ý của anh là, con thuyền PT kia còn đang ở trên biển phải không? Chính là cái vãn vòng quanh hòn đảo kia, trước trên thuyền có hai Emilia, một đã bị sét đánh chết, về phần chết thật hay chưa thì không ai biết, nhưng có lưu lại một người, bây giờ vẫn còn đang ở trên thuyền? Công việc của hai người đó là bảo vệ con đường tiến vào, đảm bảo cho không ai có thể lên đảo?” .

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu gật đầu, “Chứng cứ logic với suy luận thì là hợp lý a!” .

“Hợp lý? !” Triệu Hổ gãi đầu cảm thấy không thể nào hiểu nổi, “Một người sống trên thuyền một năm thôi cũng đã khó tin rồi, thế nào lại sống được nhiều năm như vậy a?” .

“Có vấn đề gì a?” Triệu Tước hỏi lại, vừa nhìn sang Lạc Thiên, “Cậu sống trong cống thoát nước bao lâu?”

Lạc Thiên ngẩn người, Triển Chiêu trừng Triệu Tước .

Triệu Tước đưa tay khẽ gõ gõ lên môi, “Bởi vì ái tình. . hoặc là thân tình!” .

Lạc Thiên nhíu mày —— đích xác, nếu là vì Dương Dương, anh có thể tiếp tục sống trong đường dẫn nước ngầm cả đời, Emilia kia, chẳng lẽ là vì Bruce, tình nguyện sống ở trên thuyền cả đời? .

“Không phải đâu. .” Triệu Hổ nhíu mày, ngẫm lại thì những sản phẩm thí nghiệm này đều là con trong một gia đình bình thường, bởi vì các loại nguyên nhân mà bị bắt đi, sau khi sinh ra mới trở thành sản phẩm thí nghiệm. Những đứa trẻ giống vậy hoặc sẽ dưới sự sủng ái vô điều kiện của cha mẹ vô ưu vô lự lớn lên, hoặc sẽ một mình chịu đựng đủ loại cực khổ. .

“Lần cuối cùng tôi gặp tiến sĩ, ông ấy có nhắc đến chuyện muốn quay về đảo, trên đảo có thứ quan trọng gì đó, ông ấy cũng muốn đi tìm Emilia.” Hàn Linh nhíu mày, “Nếu như Lâm Nhược bọn họ tiếp cận tọa độ đó, gặp được Emilia. Tôi dám cam đoan tất cả người trên thuyền đều phải chết!” .

“Lợi hại như vậy?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy không thể tin nổi. .

“Sức chiến đấu của Emilia theo tuổi tác của ả không ngừng tiến hóa!” Hàn Linh cười khở, “Đừng quên năm đó hai ả đã giết chết nguyên một thuyền hải tặc, còn đem toàn bộ nhét vào trong phòng chứa đồ, các cậu hẳn đã nghe Lâm Nhược nói qua.”

“Bruce còn một mình ở trên đảo a?” Triệu Tước vuốt cằm, “Hừm. .” .

Hàn Linh gật đầu, “Không biết ông ấy cụ thể đang làm gì, nhưng ông ấy rõ ràng đã thí nghiệm thành công, nhưng vẫn khẳng khái muốn dùng hắc kế hoạch.”

Vừa nói, hắn vừa đi ra ngoài. .

Bạch Ngọc Đường ra hiệt cho Lạc Thiên và Triệu Hổ đi giúp hắn một tay, xem đến tột cùng “rời thuyền” của hắn là như thế nào. .

Hàn Linh quen thuộc đi tới đuôi thuyền, mở cánh cửa sắt tiến vào một lối đi vừa dài vừa nhỏ, cuối cùng mở ra cánh cửa cuối cùng. .

Hoá ra con thuyền này cấu tạo có phần giống thuyền chở hàng, phía sau có một cánh cửa lớn, sau khi mở ra, con thuyền nhỏ nọ có thể trực tiếp từ phía đuôi lao ra ngoài. .

“Con thuyền này so với tưởng tượng thì nhỏ hơn một chút a.” Lạc Thiên nhìn khắp nơi, bên ngoài là biển khơi đen kịt. .

Hàn Linh ấn ấn vài cái nút, những chiếc móc cố định lỏng ra, chiếc thuyền nhỏ bên trong theo độ dốc trượt xuống mặt biển đang gầm gừ sóng cuộn. Lúc này tiếng sóng biển rất vang dội, thuyền lớn lại đang mãi chạy nhanh. Thuyền nhỏ đi theo phía sau, hầu như vô thanh vô tức. .

Lạc Thiên nhíu mày, hỏi Hàn Linh, “Anh xác định như vậy sẽ không bị phát hiện?” .

“Không nhanh thế đâu.” Hàn Linh chuyển đà. . Thuyền chạy sang một hướng khác, bởi vì không có bật đèn, với cảnh tối lửa tắt đèn ngoài biển khơi, ai cũng không nhìn thấy ai, hơn nữa thân tàu tuy rằng bên trong là thuần trắng, nhưng bên ngoài là một màu xám tro ám trầm, cũng gần như là nhìn không thấy.

Lạc Thiên trong lòng biết rõ tách thuyền ngay trên biển không phải là chuyện đùa, lần này lại không đèn không tín hiệu, xác định là không có vấn đề sao? .

Anh há to miệng nhìn Hàn Linh. .

Hàn Linh cũng cười cười, “Yên tâm đi, không có việc gì.” .

Lúc này, Triển Chiêu cũng đã lên boong thuyền, đứng đó nhìn ra xa. .

“Oa. .” Triệu Hổ ghé vào lan can nhìn bên ngoài, “Thực sự là đen kịt một mảng a, em lần đầu tiên nhìn thấy biển vừa đen kịt vừa sóng to thế này đó!”

“Chúng ta lệch khỏi quỹ đạo an toàn rồi!” Tần Âu nhìn tin tức phản hồi từ hệ thống định vị, “Chiếc thuyền lớn kia cũng sắp lạc mất rồi, không sao chứ?”

Từ đầu bên kia, Bao Chứng cũng mở miệng hỏi, “Mấy người đang làm trò quỷ gì thế?” .

“Tìm ra Emilia và tiến sĩ Bruce trước đám tinh anh kia.” Hàn Linh nói. .

Tất cả mọi người chưa hiểu rõ lắm, Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Stephen bọn họ đông hơn chúng ta đúng không?”

Hàn Linh cười gật đầu, “Thông minh!” .

“Kế hoạch ban đầu của hai người là thế nào?” Triển Chiêu hỏi Hàn Linh, “Muốn nhìn Stephen bọn họ với Emilia giết nhau người chết ta sống, sau đó trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi?” .

Hàn Linh gật đầu, “Nhưng không nghĩ tới nửa đường lại đụng phải một đám khác, biến cố lần này thực sự là bất ngờ!”

“Đúng rồi.” Hàn Linh hỏi Bạch Ngọc Đường, “Các cậu có súng nga?” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu. .

“Thế nhưng chỉ vài người có lẽ không đủ.” Hàn Linh nhíu mày, “Tôi nghe Tiểu Vĩ nói, trạng thái tinh thần của Emilia năm đó không quá ổn định, đã qua vài năm có lẽ ả đã biến hóa nhiều hơn, sức chiến đấu của chúng ta không biết có đủ hay không.” .

Triển Chiêu nghe xong nhíu nhíu mày, vụ án lần này đã không còn thấy rối rắm nữa, anh đã suy nghĩ cẩn thận hết rồi, thứ anh thắc mắc nhất lúc này chính là, Bruce đến tốt cùng đang làm gì trên đảo? .

“Emilia kia đang ở cấp mấy a?” Triệu Tước đưa tay giật lấy ống nghe đang trên tai Bạch Ngọc Đường, nhìn sóng biển cuộn cuộn ngoài khơi xa, hỏi Bạch Diệp ở đầu bên kia .

Bạch Diệp trầm mặc một lát, trả lời, “Khoảng cấp 7, lực sát thương rất mạnh.” .

“Lợi hại vậy?” Triệu Tước có chút ngoài ý muốn, “Vậy cô ta nên đoán mệnh mới đúng chứ, xác định bây giờ vẫn còn sống?”

“Hay là Bruce đang len lén nghiên cứu lại về phương diện này.” Bạch Diệp chần chờ một chút, “Tôi không yên tâm lắm, cậu kêu Hàn Linh nói toạ độ cho tôi biết, tôi lên thuyền cứu Lâm Nhược, các người cách xa con thuyền đó ra một chút.” .

Triệu Tước đưa ống nghe cho Bạch Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu nhận lấy, Bạch Diệp nói lại một lần. .

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Chú cũng không phải cảnh sát. ” .

“Thứ kia là quái vật, chờ cháu lớn thêm đã.” Lời nói của Bạch Diệp làm Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt tưởng ông cụ Bạch Duẩn Văn nhà mình đang mở miệng giáo huấn . liền theo bản năng không đáp lại .

Triển Chiêu vuốt cằm ở một bên tỉ mỉ quan sát Bạch Ngọc Đường —— ai nha! Giống hệt kiểu tự biết mình là đại cao hay tiểu cao nha.

Bạch Ngọc Đường trừng Triển Chiêu —— ít phân tích tâm lý đi! .

Hàn Linh đem số liệu chính xác nói cho liễu Bạch Diệp, lúc này, chợt thấy Tiểu Mễ cầm búa đi lên.

Triệu Tước lấy đi búa của cô bé, “Lần này không cần bé động thủ đâu.” Tiểu Mễ chớp chớp mắt nhìn Hàn Linh. .

Hàn Linh lại thở phào nhẹ nhõm, “Nếu như mấy người bọn tôi đều ở đây, cũng không chắc có thể giải quyết Emilia, vốn còn muốn chờ bọn họ tự giết nhau.” .

“Cá heo.” .

Lúc này, Triệu Tước đột nhiên đưa tay chỉ ra một chỗ nào đó ngoài khơi xa đen kịt .

Triển Chiêu trắng mắt liếc ông ta, “Tối om tối mò mà chú cũng thấy được cá heo?” .

“Như vậy. . tàu biển sao?” Triệu Tước đưa tay chỉ về phía trước .

Mọi người theo hướng tay ông ta chỉ nhìn qua, nương theo ánh sáng yếu ớt, tại một nơi rất xa, dường như có một đường viền màu sẫm, hình như là một hòn đảo nhỏ? Bởi vì thiếu mất vật tham chiếu rất khó xác định được khoảng cách chính xác, ở phía trước hòn đảo đen kịt đó, có một con thuyền màu trắng.

“Đó là. .” Triển Chiêu lấy ảnh chụp ra nhìn một chút, “PT?” .

“Oa, thuyền Emilia chân chính kia!” Triệu Hổ vội lấy ống nhòm ra .

Những người khác cũng lấy ống nhòm ra xem . đúng là có một con thuyền lớn màu trắng đang chậm rãi trôi nổi.

“Thân thuyền rất chắc chắn.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Có người!” .

“Thực sự?” Triển Chiêu nhìn qua .

Bạch Ngọc Đường đưa ống nhòm cho anh .

Triển Chiêu nhìn một hồi, thực sự thấy ở đầu kia của con thuyền có một người đang đứng, thấy không rõ lắm đường nét, nhưng hẳn là một cô gái. Cô ta đưa lưng về phía mọi người, đang nhìn về thứ gì đó ở một hướng khác, mái tóc dài màu đen ở trong gió đêm bay bay phiêu tán. . có một loại cảm giác rất đặc biệt, quý mị mà tịch mịch .

“Nhìn bên kia!” Mã Hán dùng ống nhòm nhìn thấy gì đó, lập tức chỉ cho Bạch Ngọc Đường, “Hướng ba giờ.”

Bạch Ngọc Đường nhìn theo . là hướng nhìn của cô gái đó, có một con thuyền khác đang đi tới .

“Đó là con thuyền đã bắt cóc Lâm Nhược?” Triển Chiêu hỏi .

“Hẳn là nó. .” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, chỉ thấy con thuyền đó đang chậm rãi tới gần PT. . so ra thì hình thể PT có lớn hơn một chút. .

Lúc này, chỉ thấy cô gái váy trắng kia đột nhiên đứng ở mũi thuyền. .

“Cô ta vừa nhảy lên lan can thế nào vậy?” Triển Chiêu trong lúc nháy mắt không nhìn được rõ ràng .

“Động tác thật nhanh!” Bạch Ngọc Đường cũng nhìn không được tán thán, lúc này có thể tinh tường nhìn thấy bóng lưng của cô ta . Mái tóc đen, chiếc váy trắng, chân để trần, người gầy như que củi, đứng ở trên lan can nhỏ hẹp, trong tay, là một thanh búa thật dài.

Đột nhiên, cô ta nhảy xuống, không biết là nhảy vào trong biển hay nhảy đi đâu, nói chung là không thấy nữa.

Mọi người đang tìm kiếm bóng lưng nọ thì từ bên thuyền bọn họ, có một chiếc ca nô của cảnh sát biển lướt qua với tốc độ xé gió . tiến thẳng đến nơi hai con thuyền đang gặp nhau .

Bạch Ngọc Đường thấy được trên thuyền có hai người cảnh sát đang lái ca nô, trên đó chở theo một người nữa, chính là Bạch Diệp .

Bạch Diệp mặc một thân đồ đen, phía sau lưng có một vật gì đó, giống như một cái hộp dài.

“Ông ấy đeo theo cái gì vậy?” Triển Chiêu tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường lắc đầu — chưa thấy qua. .

Triệu Tước khẽ cười một tiếng, lăm bằm một câu, “Tên dã man.” .

Mọi người chẳng hiểu gì cả, chỉ thấy Bạch Diệp đưa tay túm lấy cái hộp ra phía trước, từ bên trong lấy ra một thứ gì đó.

“Dao?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Thật lớn, gương chỉ huy sao?” .

“Hắn sao dùng được thứ có đẳng cấp thế.” Triệu Tước hai tay nâng cầm, tựa ở trên lan can, “Con dao bạo lực ấy tự hắn làm đó.” .

“Làm như thế nào?” Mọi người đồng thanh hỏi, “Bạch Diệp trước đây từng đúc dao sao?”

Triệu Tước nháy mắt mấy cái, sau đó “phụt” một tiếng, “Con gián sắt thép!” .

Trong khoang thuyền, sự yên tĩnh vốn có trong cơn rung lắc kịch liệt bị phá vỡ hoàn toàn .

Lâm Nhược vốn đang ngủ, thế nhưng bị một trận này làm cho choàng tỉnh, anh có chút mê hoặc mở hai mắt —— thuyền đã lên bờ hay là bị mắc cạn vậy? .

Lúc mở mắt ra thì nhìn thấy khuôn mặt si mê của Ngã Lệ Á .

Ngã Lệ Á vẫn nâng mặt ngắm nhìn Lâm Nhược khi ngủ, mà bộ dáng anh lười biếng tỉnh lại cũng làm cô ta ngắm đến như si như túy. Thấy Lâm Nhược tỉnh, cô ta vừa định mở miệng nói chuyện, đột nhiên. . Bên ngoài truyền đến một tiếng kêu thảm thiết. .

Tiếng kêu vô cùng kinh khủng, dọa cho Tương Nam ngồi bật dậy. . Chỉ thấy một thứ gì đó lăn lông lốc vào trong phòng.

Thứ đó từ cửa lao tới, đập vào chân Ngã Lệ Á .

Lâm Nhược cúi đầu nhìn, lập tức hít một hơi lạnh .

“A!” Tương Nam đã trấn tĩnh lại cũng nhận không được kinh hô lên một tiếng, thứ lăn tới đó chính là một cái đầu người bê bết máu . là của người vừa phụ trách canh cửa phòng, tài xế của chị, Tiểu Cố. .

Không biết có phải ảo giác không, Tương Nam cảm giác đôi mắt của Tiểu Cố chẳng khác nào khi chưa chết, có thể do quá đột ngột nên đã kinh hoàng mở to hai mắt, tuyệt vọng nhìn vào hư vô. .

Tương Nam hai tay che miệng, Lâm Nhược cũng đứng lên. .

Ngã Lệ Á đột nhiên lao tới đóng cửa lại, cùng lúc đó, chợt nghe “ầm” một tiếng . Trên cửa sắt xuất hiện một lỗ thủng, một nửa cán búa kẹt lại, lưỡi búa dừng ngay trước mặt Ngã Lệ Á .

Ngã Lệ Á hơi lùi lại, nhưng vẫn cố sức đứng ở cửa phòng. .

Trên cánh cửa, búa bị rút ra, từ khe hở xuất hiện một con mắt đang đảo tròn quan sát bên trong.

462. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 37

Chương 37 : Monster

Ánh mắt này Lâm Nhược đã từng thấy, nhưng hiện tại vẫn như cũ sợ đến mức nổi da gà, toàn bộ ký ức năm đó ủa trở về, ở trên thuyền, cũng là đôi mắt như thế, gắt gao theo dõi anh và Hàn Vĩ. .

Hiện tại nhìn thoáng qua, ánh mắt đó dường như càng thêm kinh khủng, lãnh khốc, tà ác. .

Ngã Lệ Á khóa cánh cửa sắt lại rồi đưa tay lấy một cái ghế chặn cửa, sau đó thối lui đến trước người Lâm Nhược.

“Ầm”, lại một nhát búa vung xuống, cái lỗ thủng kia lớn thêm một phần .

Lại một búa nữa.

Âm thanh “ầm ầm ầm” cứ đều đều vang xuống không nhanh không chậm . Đối phương cũng không nóng lòng tiến vào, thần sắc kinh sợ của những người trên thuyền dường như càng làm cho ả thỏa mãn.

Tương Nam thấy Lâm Nhược vẫy vẫy mình, lập tức chạy đến cạnh Lâm Nhược, mắt nhìn về phía cửa rồi thấy được khuôn mặt kia. Chị trước đây chưa từng gặp qua, nhưng chị nghĩ, chính mình có lẽ cả đời cũng không quên được khuôn mặt đó, đôi mắt đó .

Ánh mắt đó không nhìn ra là đẹp hay là xấu, chỉ thấy sự tàn ác độc địa .

Tương Nam cho rằng Ngã Lệ Á đã đủ tà ác rồi, thế nhưng cô gái đang cầm búa ngoài cửa kia, chính là . thực sự thuộc về yêu ma quỷ quái .

“Aaaaaa!” Ngã Lệ Á đột nhiên kêu lên, dường như đã mất đi sự bình tĩnh.

Lúc này, Emilia đã chém cho cửa vỡ ra đủ lớn, ả ta cười cười, đưa tay khê đẩy cái ghế đang chặn cửa ra . Xoạch một tiếng, cái ghế trở mình nằm trên mặt đất, sau đó, chợt nghe “rầm” một cái .

Cửa sắt mở rộng.

Ngã Lệ Á hét lên hai tiếng, rồi đột nhiên ngừng lại, nhìn Emilia đang cầm búa đứng ngoài cửa, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Tương Nam thấy sự biến hoá trên khuôn mặt Ngã Lệ Á thì có chút khó hiểu, nhưng không đợi đến khi chị hiểu ra, Ngã Lệ Á đột nhiên nắm lấy cánh tay chị, quăng chị về phía trước.

“A!” Tương Nam căn bản không phòng bị, cả người lão đảo bị quăng đi, nhào tới trên mặt đất, vừa ngẩng đầu thì thấy Emilia đang cúi đầu nhìn mình, trong ánh mắt quý khí ngập tràn.

Trong nháy mắt, Tương Nam hầu như không thể nhúc nhích.

“Tương Nam!” Lâm Nhược lúc này mới tỉnh lại, định lao lên cứu người, ai biết Ngã Lệ Á bất ngờ vung tay lên đẩy anh về phía sau.

Lâm Nhược bị cô ta đẩy một cái, cảm giác như bị xe đụng, cả người ngã văng ra sau, nằm úp sấp xuống giường.

Emilia giơ búa lên, Tương Nam nhắm mắt lại .

Song song đó, nghe được tiếng cười của Ngã Lệ Á truyền đến.

Emilia giương mắt, Ngã Lệ Á đột nhiên từ phía sau lấy ra một khẩu súng, mỉm cười với ả .

Lâm Nhược tuy rằng không có nghiên cứu nhiều về súng ống đạn dược, nhưng vẫn nhìn ra được khẩu súng này uy lực không hề nhỏ. Biểu tình kinh khủng vừa rồi của Ngã Lệ Á sớm đã không thấy đâu, ngược lại vẻ tươi cười này cũng mang theo vài phần âm hiểm.

Sau đó, chợt nghe Ngã Lệ Á há mồm nói vài chữ.

Lâm Nhược nghe hiểu, là một câu tiếng Đức, “Mày là một quái vật.” .

Tương Nam đang kẹt giữa hai người, đương nhiên biết tình huống này nếu như không có biện pháp né tránh, hậu quả tất sẽ không tưởng, hai ả này vừa nhìn đã biết đều là kẻ điên, một người có búa một người có súng, vì vậy, chị liền tận lực lạng lẽ lùi qua một bên, nhưng lúc chị đang bò ra khỏi đường nhìn của Emilia thì Emilia đột nhiên giơ cao búa.

“Đừng!” Lâm Nhược hô lên một tiếng, thuận tay cầm lấy quả cam ném về phía Emilia, Emilia đưa tay chụp lấy, bóp nát.

Tương Nam vội lặn sang một bên, dựa vào tường đứng lên, khẩn trương nhìn Emilia đang ở cửa. .

Emilia mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía Lâm Nhược, có vẻ hơi sững sốt. .

Song song đó, chợt nghe “pằng” một tiếng súng vang lên.

Trong lúc Lâm Nhược cho rằng Emilia đứng gần như vậy tuyệt đối không thể tránh thoát nhất định sẽ bị bắn trúng. . thì thấy ả nhoáng lên. .

Lâm Nhược há to miệng. . Trong đầu anh bây giờ chỉ hiện lên một điều —— phản khoa học! .

Thực sự là phản khoa học!

Emilia trong thời gian ngắn như vậy, dĩ nhiên có thể tránh được đạn, đồng thời vọt tới. .

Ngã Lệ Á dường như cũng sớm có chuẩn bị, bắn xong lập tức lùi ra sau, vừa lùi vừa bắn tiếp .

Buồng nhỏ trên tàu không được lớn cho lắm, ở trong đó nổ súng ai mà chịu cho nổi, không nói đến đạn lạc, chỉ cần tiếng súng nổ “bang bang” cũng đủ làm người ta kinh hoàng.

. .

Lúc này, thuyền của nhóm Bạch Ngọc Đường đã tiếp cận được hai con thuyền kia, từ xa đã nghe thấy tiếng súng nổ.

“Tiếng súng a!” Triển Chiêu có chút lo lắng cho sự an toàn của Bạch Diệp.

Bạch Ngọc Đường yêu cầu Hàn Linh lái nhanh lên một chút, Bao Chứng lại nói bọn họ không cần sốt ruột.

Triển Chiêu liếc sang Triệu Tước, nhân lúc Bạch Ngọc Đường không chú ý, hạ giọng hỏi, “Bạch Diệp với Ngọc Đường, ai lợi hại hơn?”

Triệu Tước ngẩn người, sau đó như là nghe được thứ gì đó hài hước lắm, cười đến mức gập người vào lan can.

Triển Chiêu nhú mày nhìn ông ta, có chút xung động muốn đẩy lão ra khỏi thuyền .

“Nhóc thật sự không biết tiểu lão hổ rằng chưa từng dài ra nhà nhóc có bao nhiêu lực sát thương sao?” Triệu Tước nắm tay nâng cằm tựa vào lan can lắc lắc đầu, như đang cười Triển Chiêu ấu trĩ.

Triển Chiêu nghe thấy mấy chữ “rằng chưa từng dài ra”, khoe miệng liền giật giật. Bạch Ngọc Đường ở trong cảnh cục không có đối thủ, quán quân Sanda N lần, cậu ấy chính là một con cạp răng dài ấy chứ, tả như lão khác nào động vật thân mềm? !

Nhìn một chút Bạch Ngọc Đường đang đứng ở đầu thuyền có chút lo lắng cầm ống nhòm quan sát tình huống trên thuyền, Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Triệu Tước, “Cậu ấy thua Bạch Diệp rất nhiều sao? Trước tôi thấy bọn họ đánh nhau cũng không khác mấy mà.”

“Phụt.” Triệu Tước vẽ mặt buồn cười, “Nhóc từng gặp qua đại lão hổ cổ sức cắn tiểu lão hổ bao giờ chưa?” .

Triển Chiêu nhú mày do dự một chút, lại hỏi, “Chú toàn gọi Ngọc Đường là tiểu lão hổ, chứ tôi là cái gì?” .

“Miêu~.” Triệu Tước đưa tay chọc a chọc vai anh, “Tiểu hắc miêu.” .

“Vậy còn chú?” Triển Chiêu híp mắt hỏi, “Đại miêu?”

Triệu Tước liếc anh một hồi, rồi “phụt” một tiếng.

Triển Chiêu chờ ông ta nói.

Triệu Tước nâng cằm suy nghĩ một hồi, lạnh lùng nở nụ cười, mở miệng âm trầm nói ra một từ, “Monster.”
“A?”

Bởi vì Triệu Tước nói quá nhỏ, nên Triển Chiêu không có nghe rõ, “Cái gì? Con kiến?” .

Triệu Tước lại liếc sang, rồi đưa tay nhéo nhéo hai bên quai hàm của anh, bất chợt một đợt súng nữa truyền đến. .

Súng với đao hoàn toàn khác nhau, súng rất có thể bị hết đạn.

Bạch Ngọc Đường vốn rất miễn cảm với tiếng súng, biết rõ sau khi tiếng súng cuối cùng vang lên, đạn hẫng đã không còn .

. .

Emilia một búa bổ về phía Ngã Lệ Á, Ngã Lệ Á trở tay dùng báng súng ngăn búa lại, có vẻ không chút úy kỵ.

Một vòng bắn phá vừa rồi, Emilia cũng không phải là không hề bị thương, vùng vai và cánh tay của ả đều đã trầy da, nhưng không hề trúng đạn, loại năng lực phản ứng này, dưới cái nhìn của Lâm Nhược thì quả thực là phi nhân loại .

Tương Nam tựa ở bên tường, chị tuy rằng bị dọa sợ nhưng cũng chưa đến mức hồ đồ, vẫn né được tập kích, nhưng bàn chân đã bị trầy da, máu đang chảy không ngừng.

Lâm Nhược thấy Emilia và Ngã Lệ Á cuối cùng cũng dây dưa một chỗ, liền lui đến bên cạnh Tương Nam, kéo chị tránh khỏi hai ả kia, tới gần phía cửa.

Emilia và Ngã Lệ Á tuổi tuy còn trẻ nhưng hành vi vô cùng dị thường, ánh mắt tà ác, năng lực lại kinh người, đang bắt đầu lao vào đánh nhau.

Thông thường con gái đánh nhau không phải là giật nhẹ tóc cũng là túm túm chút y phục hoặc những gì tương tự thế, nhưng hai người này không hề như vậy a . Dưới con mắt của Lâm Nhược, nếu như con gái bình thường đánh nhau là mèo nhỏ cào nhau, vậy hai người này chính là khủng long bạo chúa vs rồng khổng lồ! Lực đạo Emilia đem búa chém xuống làm Lâm Nhược nhin không được nhú mày. Ngã Lệ Á giờ báng súng cản lại, lực búa quá lớn, Ngã Lệ Á đành giơ cao chân một cước đạp vào bụng Emilia .

“Xoạt” một tiếng, Emilia cúi đầu nhìn xuống tấm váy trắng giờ đã có thêm vài tia đỏ thẫm của mình . Nhìn lại giày của Ngã Lệ Á, ở phần đầu có gắn một tầng đinh nhỏ.

Lâm Nhược không rõ hai ả đang đánh vì cái gì, nhưng mà thâm cừ đại hận là điều chắc chắn rồi, nhân lúc hai ả đang đối phó lẫn nhau, bọn họ nên nhanh chóng chạy trốn mới phải! Vì vậy, lúc Emilia một lần nữa giơ cao búa nhằm vào Ngã Lệ Á, Lâm Nhược túm lấy Tương Nam chạy ra phía cửa.

Thế nhưng “ầm” một tiếng. . Ngã Lệ Á túm lấy búa của Emilia, bị Emilia kéo lên, đánh bay tới cửa.

Lâm Nhược bị đụng phải một chút, nhưng lại thuận lợi đẩy Tương Nam ra ngoài.

Tương Nam vốn đang bị thương ở chân, lúc được đẩy ra ngoài có nhìn thấy Lâm Nhược bị Ngã Lệ Á bay đến ép mạnh vào tường, bị đụng không nhẹ.

Lâm Nhược đưa tay ôm lấy vai, đau đến mức mặt mũi trắng bệch. . Anh biết kiểu này không phải trật khớp vai cũng là gãy xương tay rồi, đầu gối cũng có chút đau, như là bị lệch khớp . Nhìn sang hai người kia lại đứng lên tiếp tục lao vào nhau với tốc độ hung tàn, nhưng chỉ là hai cô gái nhỏ nhỏ gầy gầy, nhin không được nhú mày —— quái vật!

Lâm Nhược cố di chuyển nhưng không được, thấy Tương Nam đã ở ngoài cửa, anh cũng hơi an tâm một chút, ngẩng đầu thì thấy Emilia đang khế híp mắt nghi hoặc quan sát mình.

Lâm Nhược lại càng hoảng sợ, Emilia không phải đang dây dưa với Ngã Lệ Á sao? .

Lại nhìn sang, chỉ thấy Ngã Lệ Á không biết từ lúc nào đã nằm ở trên giường, trên người cắm một thanh búa, có vẻ trực tiếp chém vào vai, bị búa ghim vào giường.

Lâm Nhược nhìn thấy liền chau mày, vừa lúc vai đang đau nhức, lúc này lại càng thấy đau nhức hơn .

Ngã Lệ Á nằm trên chiếc giường đầm máu, hai mắt mở to nhìn lên trên, cũng không biết là đã chết hay chưa.

Lâm Nhược cả đời này chưa từng thấy qua cục diện máu tanh thế này, anh đang cố nhìn xem Ngã Lệ Á còn sống hay đã chết thì trước mắt chợt xuất hiện một khuôn mặt khác.

Lâm Nhược giật mình, vô thức ngửa mặt về sau, không đề phòng lập tức bị cộp đầu vào tường, đau đến nhe răng trợn mắt.

Trước mắt, Emilia kia chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, đôi mắt khế neho lại nhìn anh.

Lâm Nhược đương nhiên đã gặp qua ả, kỳ quái chính là đã 8 năm trôi qua nhưng ả hầu như không có gì thay đổi, chỉ có ánh mắt so với khi đó càng thêm biến thái.

Lâm Nhược trong ngực bồn chồn, tâm nói chết chắc rồi, chính mình năm đó cùng Hàn Vĩ hại ả bị sét đánh, lúc này ả còn không đem mình băm nát sao?

Tim đã sớm nghẹn ở cổ họng, chỉ thấy Emilia đột nhiên giơ tay ra . lòng bàn tay toàn máu là máu, thậm chí còn đang nhỏ từng giọt từng giọt xuống sàn.

Lâm Nhược đột nhiên có chút chóng mặt, rất muốn nôn ra . Anh trước đây chưa từng bị chứng sợ máu, nhưng hiện tại là một đôi tay máu chảy đầm đìa đang nhào tới chính mình nha .

Chính lúc này, đột nhiên thấy Emilia cúi đầu, chợt một tiếng “chát” truyền đến, khuôn mặt Emilia trước mắt Lâm Nhược có chút biến đổi, bị một bản thép lớn quét tới, cả người bay qua một bên, nặng nề rơi xuống đất.

Lâm Nhược còn chưa kịp phản ứng, Hàn Vĩ trốn ở phía sau cửa sổ không biết đã xuống từ lúc nào, trên tay cầm một cánh cửa sổ vừa tháo từ trên xuống, vội vàng kéo lấy Lâm Nhược chạy ra ngoài.

Lâm Nhược vai bị trật khớp, đầu còn bị đụng đến choáng váng, bị Hàn Vĩ kéo ra ngoài cũng chỉ lảo đảo chạy theo, đầu gối có lẽ cũng đã bị thương, ngay cả đứng cũng không vững.

Tương Nam đang đứng chờ ở cửa, chị vừa rồi cũng có thể chạy trốn, nhưng cảm thấy bỏ lại Lâm Nhược thì quá mức không nghĩa khí.

Thấy Hàn Vĩ túm người chạy ra, chị cũng đỡ lấy cái chân bị thương, hỗ trợ dìu Lâm Nhược chạy trốn .

“Thuyền!” Tương Nam đưa tay chỉ về phía trước . Quả nhiên bên cạnh con thuyền bọn họ đang đứng có một chiếc thuyền lớn khác đang bỏ neo.

Lâm Nhược lại khẽ hít một hơi lạnh . Con thuyền này anh cả đời đều nhớ kỹ! Liên vô thức nhìn thoáng qua Hàn Vĩ bên cạnh.

Hàn Vĩ cũng đang nhìn anh.

Lúc này, phía sau “ầm” một tiếng, cửa sắt bị đá vỡ, Emilia tay cầm thanh búa đâm máu đi ra, nửa bên mặt của ả toàn là máu, mặt cũng bị Hàn Vĩ đập đến biến hình.

“Hai người trèo qua thuyền bên đó! Kéo mỏ neo lên! Nhanh đi!” Hàn Vĩ từ mũi thuyền lấy một thanh sắt rỉ sét đến loang lổ, như là muốn đi ngăn cản Emilia.

Lâm Nhược vô thức túm hần lại, anh theo bản năng cảm giác được, Hàn Vĩ căn bản đánh không lại Emilia kia . ả ta đã không còn là một con người nữa rồi, cảnh tượng năm đó như đang hiện ra trước mắt, đôi mắt Emilia dọa người, trong miệng còn nói, “hai người chỉ có thể đi một.”

Chỉ với một câu nói đó, Hàn Vĩ đã ngủ 8 năm, lúc này đây, có phải là số phận? Thực sự là nếu nhìn thấy con thuyền ma bất hạnh kia, thì đã định sẵn hai người chỉ có thể đi một người sao?

Lâm Nhược buông cánh tay Hàn Vĩ đang đỡ mình ra, vươn tay nhặt lấy một thanh sắt khác, vừa nói với Tương Nam, “Chị nhanh lên thuyền đi!”

Tương Nam nhìn hai người một chút, đưa tay nhặt một ống nước bằng sắt lên, ý là —— cùng lắm thì chết chung.

Hàn Vĩ có chút bất lực, “Hai người .”

Hần còn chưa nói xong, bỗng nhiên. . cảm thấy phía sau có gì đó đang động .

Lâm Nhược và Tương Nam thì hoàn toàn không phát hiện, Hàn Vĩ dù sao cũng có năng lực đặc thù, hần cảm thấy phía sau có gì đó vút qua, hơn nữa kỳ quái nhất chính là. . Emilia đang cầm búa, giống cương thi nhiều hơn giống người kia, dĩ nhiên cũng dừng bước, ngẩng đầu, nhìn chăm chăm phía sau hần .

Hàn Vĩ vô thức quay đầu, lại càng hoảng sợ. .

Lâm Nhược cũng quay đầu lại, theo bản năng kêu một tiếng, “Bạch Ngọc Đường?” .

Tương Nam nghe được ba chữ “Bạch Ngọc Đường” vừa mừng vừa sợ, tâm nói được cứu rồi, cũng vội quay đầu lại nhìn .

Chỉ thấy ở trên lan can phía đuôi thuyền có một người đang ngồi.

Hần đu trên lan can, tay cầm một cây gậy màu đen thật dài.

Tương Nam nhìn kỹ, kinh ngạc —— người này không phải Bạch Ngọc Đường, tuy rằng khuôn mặt thực sự rất giống, vóc người cũng y hệt, nhưng khí chất hình như không giống lắm. Nên nói thế nào nhỉ . Nếu so ra, Bạch Ngọc Đường có vẻ non hơn? Chẳng lẽ là anh trai của Bạch Ngọc Đường?

Thế nhưng Tương Nam lại nhớ ra anh trai của Bạch Ngọc Đường không phải là Bạch Cẩm Đường sao, cũng không nghe được là có anh em khác .

. .

Tới là ai? Đường nhiên là Bạch Diệp.

Bạch Diệp từ trên lan can nhảy xuống, khoát tay với ba người, “Rời thuyền.” .

Ba người ngẩn ngơ, nhìn ra bên ngoài thì thấy phía dưới có một chiếc ca nô, là ca nô của cảnh sát biển, hai viên đặc công đang há miệng nhìn lên đây, một bộ dáng ngốc lảng .

Hai viên đặc công này đang nhìn cái gì? Bọn họ vừa rời còn đang nghĩ cách làm sao đưa Bạch Diệp lên trên, Bạch Diệp đã vút một cái lên mất rồi!

Thực sự là nhảy lên đó!

Hai người dụi dụi mắt, lại ngơ ngác quay sang quan sát phản ứng của nhau, khi đã xác định chắc chắn không phải là ảo giác rồi, trong óc càng không ngừng quay mòng mòng mấy ý nghĩ —— nhảy lên rồi! Trực tiếp nhảy lên rồi! Sao có khả năng!

Hàn Vĩ tuy không biết người kia là ai, nhưng có thể từ ca nô bên dưới nhảy lên đây, tuyệt đối không đơn giản, Vì vậy hẳn tranh thủ thời gian muốn đưa Lâm Nhượng và Tương Nam đã bị thương rời thuyền. .

Thế nhưng Lâm Nhượng không nhúc nhích, anh đứng nguyên một chỗ, quay đầu lại hiếu kỳ quan sát .

“Nhượng, rời thuyền!” Hàn Vĩ lôi kéo anh.

Lâm Nhượng ngơ ngác đứng bất động, chợt thấy phía trước, Bạch Diệp nắm lấy đầu cái gậy dài kia, rút ra . một thanh đao sáng loá xuất hiện.

Emilia nhìn chăm chăm vào Bạch Diệp, rồi bỗng nhiên lui về sau một bước .

Hàn Vĩ nhú mày —— ả sợ!

Lâm Nhượng cũng kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi Hàn Vĩ, “Cô ta cũng biết sợ sao? Vậy là có thể nói chuyện đằng hoàng đúng không?” .

Hàn Vĩ liếc sang, “Cậu muốn nói chuyện gì với ả? Kỹ xảo dùng búa chém người sao?” .

Lâm Nhượng ngẩn người, nhìn chăm chăm vào Hàn Vĩ, sau đó nở nụ cười, “Cậu bình thường lại rồi?” .

“Tôi đâu có không bình thường đâu, chỉ là người cậu gặp không phải là tôi thôi.” Nói rồi, Hàn Vĩ đỡ Lâm Nhượng lên lan can, lúc này Tương Nam đã nhảy xuống, viên đặc công đỡ chị xuống dưới ca nô, sau đó là Hàn Vĩ và Lâm Nhượng. .

Hai người vừa lên được ca nô thì thấy phía trước có một chiếc thuyền lớn tới gần. . Con thuyền này màu sắc u ám, lướt đi trên biển đen hầu như nhìn không ra hình dạng, thế nhưng những người đứng ở mũi thuyền lại dễ dàng làm cho người khác chú ý, là người của SCI .

Lâm Nhượng lúc này mới triệt để thở phào nhẹ nhõm —— được cứu rồi!

Tương Nam bên cạnh cũng mệt mỏi suy sụp, sống sót rồi, chị không quên nhìn sang Lâm Nhượng, “Cậu nói không sai, bọn họ thực sự tới cứu chúng ta.”

Bạch Ngọc Đường nhìn qua chiếc thuyền, trên đó không có một bóng người, Bạch Diệp đâu? .

Đang nghĩ ngợi, Mã Hán đứng cạnh Bạch Ngọc Đường khẽ huých anh, “Đội trưởng.” .

“Hả?” Bạch Ngọc Đường nhìn sang.

“Trên thuyền có người.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, tâm nói trên thuyền có ai a, Bạch Diệp bọn họ sao. . Nhưng quay đầu lại nhìn thoáng qua Mã Hán, thì phát hiện ánh mắt cậu ta nhìn, không phải là con thuyền Bạch Diệp vừa nhảy lên, mà là một con thuyền to hơn, cũng âm trầm hơn bên cạnh ——PT.

463. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 38

Chương 38 : Mật mã

Nghe được Mã Hán nói, tất cả mọi người cùng nhau nhìn về phía con thuyền cổ màu trắng .

Trên thân thuyền loang lổ rỉ sắt, cùng với gió táp mưa sa quanh năm tạo thành một cảm giác tang thương, cộng thêm màn biển đen kịt xung quanh càng làm tăng thêm một tầng âm trầm, yêu dị, mang theo vị đạo khiến người khác lo lắng không yên quanh quẩn bốn phía. .

“Ha~”

Bầu không khí đang ngưng đọng, Triệu Tước đột nhiên không nhẹ không nặng cười khẽ một tiếng. .

Mọi người lập tức soạt một tiếng, quay đầu lại nhìn ông ta .

Triệu Tước ngửa mặt nhìn những ngôi sao trên trời, mở miệng, “Hôm nay ngày mấy Âm lịch a?” .

Tất cả mọi người nhú mày khó hiểu, không rõ ông ta đang nói cái gì. .

Chỉ có Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu —— Miêu Nhi, ông ta nói cái gì thế?

Triển Chiêu lúc này cũng ngửa mặt nhìn con thuyền ma nọ, “Âm lịch... Chẳng lẽ là thủy triều?” .

Mọi người liền nhú mày —— từ đây tới hòn đảo nhỏ kia không hề ít chỗ nước cạn. .

“Hôm nay hình như là ngày rằm.” Bạch Ngọc Đường tính toán ngày, “Triều lên?” .

Nếu là thủy triều lên ... Những chỗ nước cạn kiểu này nếu nước thấp khẳng định không có cách nào tới gần bờ chứ đừng nói là lên bờ ... Nhưng nếu trên bờ có thuyền nhỏ, như vậy lúc triều lên có thể thuận lợi chèo thuyền qua ... Lẽ nào mỗi lần như thế sẽ tăng thêm tiếp viện?

Dù sao, mặc kệ Emilia là sản phẩm thí nghiệm đến trình độ nào, muốn duy trì sinh mệnh, ăn cơm uống nước hẳn là phải làm đi!

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn khoảng cách giữa hai con thuyền, sau đó lui ra sau vài bước .

“Này!” Triển Chiêu ôm lấy anh, “Cậu muốn làm gì?”

Bạch Ngọc Đường chỉ con thuyền đối diện, “Lên xem có cái gì.”

Triển Chiêu có chút khẩn trương, “Hiện tại tình huống không rõ ràng a, cậu có chắc bên trên là người không? Vạn nhất là một đám cương thi thì sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi ...”

“Không cho đi!” Triển Chiêu kiên quyết lắc đầu, “Cậu cũng gặp qua rồi, cái loại sản phẩm thí nghiệm này, rất dễ biến thành thứ quái dị gì đó, vạn nhất bên trên có mấy cái xác không hồn, truyền nhiễm bệnh độc cương thi thì làm sao bây giờ?” .

Bạch Ngọc Đường không nói gì —— con mèo này dạo này toàn theo Bạch Trì xem mấy thứ kịch truyền hình loạn thất bát tao .

“Này, Bạch Diệp đã trở về.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên đưa tay chỉ ra phía sau Triển Chiêu .

Triển Chiêu quay đầu lại, Bạch Ngọc Đường lui ra phía sau vài bước, nhảy phốc qua lan can... .

Triển Chiêu nhìn thoáng qua chỗ có Bạch Diệp liền biết là trúng kế rồi, nhìn lại... đã thấy Bạch Ngọc Đường đã nhảy qua lan can, đang ở trên thuyền lớn đối diện.

“Này!” Triển Chiêu nóng nảy.

Lạc Thiên vội nhảy theo.

Triệu Hổ và Mã Hán không có sức bật biến thái như hai người vừa rồi nên chạy đi tìm một sợi dây thừng ném lên lan can thuyền đối diện.

Đang định leo qua thì Bạch Ngọc Đường từ thuyền bên đó thò đầu ra phát tay áo, “Không cần qua nữa, đủ người rồi.”

Mọi người đang buồn bực.

Thì thấy Lạc Thiên lôi kéo một người đi ra cạnh thuyền.

Nhìn nữa, đó là một ông lão tóc xám trắng, trông khoảng sáu mươi hơn, ngay cả chòm râu cũng bạc trắng, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng đã nhàu nát kinh người.

“Ặc”, Triệu Hồ nhin không được mở miệng, “Robinson sao?”

Triệu Tước ngẩng mặt, nghiêng đầu nhìn ông lão kia, rồi đưa tay cười tủm tỉm sờ sờ chòm râu của mình .

Ông lão vốn ánh mắt tan rã, hai mắt như không có tiêu điểm nhìn chung quanh, nhưng cuối cùng, ông ta bị động tác kia của Triệu Tước hấp dẫn, liền chăm chăm vào, sau đó hoảng sợ hô lên một tiếng, “Cậu ...”

“Tiến sĩ?” Hàn Linh nhận diện cả nửa ngày mới ra, Lam Mễ phía sau cũng nghiêng đầu khó hiểu nhìn người nọ, có vẻ không tin ông ta là Bruce.

“Tiến ...” Hàn Linh còn muốn hét thêm lần nữa, nhưng ông lão kia đột nhiên giãy dụa nhoài người ra khỏi lan can, híp mắt tỉ mỉ quan sát Triệu Tước, một lúc lâu, ông ta há to miệng, sau đó hưng phấn tràn đầy, kích động hỏi, “Cậu phá giải được rồi đúng không? Phá giải được rồi đúng không?”

Mọi người có chút khó hiểu.

Triển Chiêu nhìn Triệu Tước một chút, “Phá giải cái gì?”

“Anh.” Lam Mễ túm a túm Hàn Linh, “Ông ta là tiến sĩ á? Sao già vậy.” .

Một câu của Tiểu Mễ làm mọi người đều nhú mày ngẫm nghĩ ——Triệu Tước bình thường cũng chẳng phải người, tuổi tác khó phân biệt, rõ ràng đã bốn năm mươi tuổi lại trẻ như mới ba mươi, đương nhiên Triệu Tước đặc biệt hơn một chút, bây giờ ông ta có để râu nên nhìn có chút thành thực, nhưng cũng không quá ba mươi tuổi, nếu như cạo sạch râu đi rồi để tóc dài giả vờ trẻ trung thì cũng chẳng khác thanh niên hai mươi là mấy ... Bạch Diệp cũng thế, thoát nhìn tuổi tác so với Bạch Cẩm Đường chắc khác bao nhiêu – khoảng ba mươi tuổi, nhưng bọn họ rõ ràng cùng tuổi với Triển Khải Thiên với Bạch Duẫn Văn. Triển Khải Thiên, Bạch Duẫn Văn trông lớn tuổi hơn hai người họ một chút, thế nhưng cũng trẻ hơn rất nhiều so với người cùng tuổi rồi, hình như vẻ ngoài đúng tuổi chỉ có một mình Bao Chứng.

“Cậu vì sao không hề thay đổi?” Bruce lúc này trong mắt ngoại trừ Triệu Tước ra ai cũng không thấy, “Cậu nhất định đã phá giải được mật mã kia rồi đúng không? !”

Lời này nhanh chóng chui vào lỗ tai Triển Chiêu, anh vội hỏi Triệu Tước, “Mật mã gì?” .

Triệu Tước mỉm cười, “Nhóc đoán xem?”

Triển Chiêu nén giận, cái mặt ngoài cười trong không cười kia thật quá muốn đập.

Lúc này, người của đội đặc công đưa Lâm Nhược đang bị thương và Tương Nam đang bị dọa sợ lên thuyền.

Tần Âu qua xem thương tích của Lâm Nhược, phát hiện tay bị trật khớp, vết thương trên đùi Tương Nam cũng không nghiêm trọng, bắt đầu xử lý sơ qua cho bọn họ.

...

Bruce còn đang nhìn chăm chăm vào Triệu Tước, hỏi mãi cũng có mỗi một câu, “Mật mã... Cậu phá ra rồi đúng không?”

“Quả nhiên thiên tài cũng có ngày như thế a.” Triệu Tước khoanh tay nhìn Bruce, “Con người có lẽ đều biết cực hạn khả năng của mình là ở đâu, khuyết điểm lớn nhất của người thông minh chính là không gì làm không được, vì vậy cả đời đều phung phí bản thân, đợi đến lúc phát hiện ra mình thực sự không đủ sức, thì cũng là lúc sinh mệnh sắp tàn.”

“Này.” Triển Chiêu hỏi ông ta, “Chú nói cái gì a? Mật mã gì thế?” .

“Đã nói là cho nhóc đoán mà.” Triệu Tước nháy mắt mấy cái với anh.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Tôi nhớ vụ án của Từ Thiên trước đây, lúc chú mang người đi anh ta cũng đang phải đối mặt với cấp tốc già yếu. Còn có tiểu sư tử đã ngừng chỉ tăng trưởng... Lẽ nào bên trong chuyện này còn có một mặt mã?” .

Triệu Tước mỉm cười, “Tư liệu trên tay ta đều đưa cả cho nhóc rồi, nếu nhóc không phát hiện ra, vậy chứng tỏ nhóc ngốc hơn ta.”

Triển Chiêu giận —— cắn chết lão bây giờ!

Triệu Hồ và Mã Hán vứt sợi dây qua cho Bạch Ngọc Đường bọn họ.

Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên muốn vận chuyển Bruce qua thuyền bên này cũng không quá dễ dàng, ông lão kia lúc này vô cùng điên cuồng, túm chặt lấy lan can không ngừng lăm nhăm, “Vì sao không hề thay đổi? Mặt mã kia rốt cuộc là cái gì?”

Triển Chiêu nhìn Triệu Tước, thì thấy Triệu Tước nhìn ra phía sau lưng mình.

Triển Chiêu quay đầu lại, chỉ thấy từ chiếc thuyền vừa bắt cóc Lâm Nhược, Bạch Diệp đi ra. .

Mọi người nhìn nhìn phía sau lưng ông, không có những người khác.

Bạch Diệp đi tới cạnh lan can, đứng ở nơi đó trái phải nhìn một chút, hình như có chút hoang mang. .

“Bạch Diệp.” Triển Chiêu gọi ông ta, “Emilia đâu?”

Bạch Diệp ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, “Ai là Emilia?”

Triển Chiêu đỡ trán ... Gì vậy trời?

“Người cầm búa hồi nãy.” Lâm Nhược nhắc nhở.

“Làm thật rồi.” Bạch Diệp nói rồi, nắm lấy lan can, trực tiếp nhảy xuống. .

Tất cả mọi người giật mình.

“Lẽ nào ông ấy biết bơi?” Triển Chiêu sáp lại gần lan can nhìn xuống, “Không khoa học a! Ông ấy già thế rồi sao còn bơi được!”

Đối diện, Bạch Ngọc Đường đang cùng Lạc Thiên trối Bruce không ngừng giãy dụa nhìn trời lắc đầu. .

Bạch Diệp cũng không có nhảy xuống biển, mà là vững vàng rơi xuống chiếc thuyền nhỏ của cảnh sát. .

Hai viên đặc công nhìn ông.

Bạch Diệp cũng không gọi bọn họ rời thuyền, mà ngồi xổm xuống, theo mặt biển nhìn khắp nơi. .

Hai cảnh viên nhìn nhau, tâm nói Bạch Diệp tìm cái gì a? Cá mập sao? .

“Vừa rồi có ai từ trên thuyền nhảy xuống biển không?” Bạch Ngọc Đường hỏi hai người. .

Hai cảnh viên nhú mày, lắc đầu.

“Chú tìm cái gì?” Triển Chiêu ghé vào lan can hỏi ông.

Bạch Diệp ngẩng đầu, “Tính cả ả ta chém kia, trên thuyền tổng cộng có hai thi thể, một nam một nữ.”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, hai người?

Lâm Nhược cùng Tương Nam nhìn nhau —— không đúng a! Một nam một nữ, nữ bị Bạch Diệp giết là Emilia, nam chính là Tiểu Cố... Vậy Ngã Lệ Á đâu?

“Trên giường hắn là còn thi thể a.” Lâm Nhược hô lên, “Ngã Lệ Á! Bị búa ghim trên giường...”

Suy nghĩ một chút, vừa rồi Emilia thẹn quá hoá giận đuổi theo ra ngoài, có cầm theo búa, nói cách khác cây búa là cô ta từ trên người Ngã Lệ Á nhổ xuống, lẽ nào Ngã Lệ Á còn chưa chết?

“Cẩn thận!”

Đang cùng nhau tìm kiếm “thi thể” biến mất, chợt nghe Triệu Hồ hô to một tiếng. .

Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên thật vất vả mới trói được Bruce lại, chuẩn bị đưa lão ta cột vào dây thừng thả xuống cho đám Triệu Hồ, lại nghe phía sau bỗng “vút” một tiếng, mang theo một trận gió mạnh.

Bạch Ngọc Đường cảm giác gió từ dưới mà lên, chứng tỏ có người đang nhấc vũ khí lên cao ... Anh liền xoay người đẩy Bruce sang một bên.

Lạc Thiên vừa lúc quay đầu lại, tiếp được Bruce bị đẩy tới ... Chợt nghe “ầm” một tiếng... hoả tinh bắn ra bốn phía.

Một nhát búa vút xuống xem trúng vai Bruce, chém đứt lan can bằng sắt bên cạnh, còn chém sâu không ít vào thân thuyền.

Bạch Ngọc Đường quay người lại tránh búa, vừa lúc thấy được một cô gái trước mắt, mặc một thân trang phục nữ giúp việc nhà Lâm Nhược, khuôn mặt vóc người giống y hệt Tiểu Mễ... Cô ta cầm trên tay một thanh búa dài, toàn thân ướt đầm, từ vai trái đến ngực có một vết thương thật lớn đang không ngừng đổ máu.

Bạch Ngọc Đường lập tức nhíu mày ... Tâm nói đây còn phải con người không a, có một vết thương lớn ngay tim như thế mà không có việc gì? Còn vui vẻ đi giết người? Này đến tột cùng là cái chủng loại gì a!

Ngã Lệ Á bị đập bay ra ngoài, vừa rớt xuống lập tức bật dậy, giơ cao búa, không thèm để ý đến Bạch Ngọc Đường, chỉ chăm chăm lao vào Bruce.

Lạc Thiên vội kéo Bruce lui về phía sau... Bọn họ lúc này vì không muốn Bruce gãy dựa rồi rớt xuống biển nên mới trói ông ta lại, đang chuẩn bị cột vào dây thừng a, không ngờ bây giờ lại thành gánh nặng, Bruce không thể nào tự mình thoát được, cởi dây ra thì không kịp, Ngã Lệ Á lại luôn ào ạt tấn công.

Lạc Thiên vừa né được một búa nữa, Bạch Ngọc Đường lấy súng ra.

“Súng bắn không chết đâu.” Phía dưới, Bạch Diệp hô một tiếng, “Tiếp.” .

Bạch Ngọc Đường vừa quay đầu lại ... Thì thấy một thanh dài màu đen nhìn như gậy gộc gì đó được Bạch Diệp ném qua.

Bạch Ngọc Đường theo bản năng đưa tay tiếp được, đầu bên kia, Lạc Thiên túm lấy Bruce chẳng khác nào túm một miếng gỗ tránh trái tránh phải, một cước đá văng Ngã Lệ Á mất đã đổ rục chẳng khác nào kẻ điên.

Triển Chiêu nhìn thấy mà hết hồn, nhưng con thuyền đó cao hơn thuyền của bọn họ, chỉ cần mấy người kia đánh nhau vào sâu bên trong một chút thì người phía dưới chẳng thấy được gì nữa, đương nhiên cũng không giúp được gì.

Bạch Ngọc Đường nhận được rồi mới phát hiện Bạch Diệp ném mình một thanh đao. Anh trước đây từng luyện qua Sanda cùng các loại vật lộn, nhưng đụng đến vũ khí lại rất ít, ai không đứng đi luyện trường đao làm gì, cũng không phải là đóng phim .

Nhưng trong khoảnh khắc nhận được thanh đao, Bạch Ngọc Đường theo bản năng cảm thấy có chút hưng phấn... Có lẽ vì có một sự di truyền nào đó, sự hiếu chiến của đàn ông khi vuốt vũ khí lạnh làm adrenalin càng phân bố nhanh hơn. .

Bạch Ngọc Đường không hiểu sao cảm thấy bản thân cầm đao rất thuận lợi, vừa đưa tay kéo một cái... thanh đao lập tức tuốt vỏ xuất hiện .

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường rút thanh đao sáng loáng ra, có chút buồn bực —— chưa từng thấy cậu ấy dùng qua .

Mà Triệu Tước bên cạnh lại đột nhiên “hắc” một tiếng.

Triển Chiêu vô thức xoay mặt lại nhìn ông ta, chỉ thấy Triệu Tước hai mắt sáng rực, hai bên khoé miệng nhếch lên, đầu lưỡi khê liếm liếm môi —— dường như rất chờ mong, rất hưng phấn, lực chú ý cũng là sự tập trung khó có được .

Mọi người lại thấy Bạch Ngọc Đường khuất vào trong con thuyền, sau đó một tiếng “phụt” truyền đến... Giống như là thứ gì đó bị chém nát, sau đó lại nghe một thanh âm nặng nề vang lên, giống như có gì đó bị nện trên mặt đất, mọi người nhin không được chau mày. .

“Mẹ ơi.” Triệu Hồ bĩu môi, “Đội trưởng bị khiết phích nha, sẽ không làm một thân đầy máu chứ?” .

Triệu Tước mắt đều đã híp thành một sợi chỉ, lại nghe Triễn Chiêu bên cạnh nghiêng rằng, “Chú kích động cái rắm a.”

Triệu Tước nháy mắt mấy cái, quay đầu lại nhìn Triễn Chiêu.

Triễn Chiêu mỉm cười, “Ngọc Đường sẽ không chém cô ta thành hai đoạn đâu.” .

Triệu Tước khê nhưn mày.

Lúc này, Bạch Diệp lên thuyền, nói với mọi người, “Không tệ lắm! Thuyền của bọn họ sắp đến rồi.” .

Đang nói chuyện, Bạch Ngọc Đường đi tới cạnh thuyền, anh toàn thân sạch sẽ, không hề có bất cứ vết máu nào .

Triệu Tước liền nhủu mày, xoa xoa môi, Triễn Chiêu mỉm cười.

Lúc này, thuyền của Bao Chứng bọn họ cũng đã tới.

Bruce bị đưa lên thuyền của Bao Chứng, tạm thời giam giữ, mọi thứ chờ trở về rồi giải quyết .

Mà bên này Triễn Chiêu leo lên con thuyền PT cổ xưa kia, chỉ thấy Ngả Lệ Á nằm thẳng cẳng, trên vai có cắm một thanh đao, cố định cô ta trên mặt đất, làm cô ta không cách nào nhúc nhích, thế nhưng lại không làm tổn thương đến chỗ hiểm, hẳn là không chết được.

Triệu Tước yếu ớt liếc sang Bạch Ngọc Đường, bĩu môi.

Công Tôn nhìn thoáng qua nhứu mày, “Thật tàn ác!”

Đội viên đặc công hợp lực đem thanh đao rút ra, trói gô Ngả Lệ Á lại mang lên thuyền, thu dọn tàn cục, Bao Chứng sai người đưa hai chiếc thuyền kia rời đi, thuyền của cảnh sát cũng tạm lánh ra phía xa.

Chỉ còn lại PT đậu ở chỗ này.

Trên PT, mọi người vào trong khoang thuyền tham quan một chút, phát hiện con thuyền này vô cùng giống con thuyền mô phỏng kia, chỉ là mô hình với đồ thật dù sao cũng là hai cái khác nhau, cái thật dọa người hơn nhiều.

Lần này người lưu lại trên thuyền không ít, Lâm Nhược kiên trì muốn lưu lại, Hàn Vĩ, Hàn Linh và Tiểu Mễ cũng ở lại, mặt khác Công Tôn, Bạch Cẩm Đường, Triệu Trinh với Bạch Trì cũng vì hiếu kỳ không chịu đi ... Đường nhiên, còn có Bạch Diệp đang nghiêm túc chùi đao.

Toàn bộ nhân mã trên con thuyền mô hình hồi nãy cũng đều lên cả, Tần Âu nhìn vị trí trên máy định vị, “Con thuyền kia khoảng hai mươi phút nữa sẽ tới nơi.”

“Đã có thể thấy nó kìa.” Triệu Hồ cầm kính nhìn đêm chỉ vào xa xa. .

Bạch Ngọc Đường nhìn theo, chỉ thấy quả nhiên ở rất xa, có một chiếc thuyền ngoại hình quá khổ chậm rãi tiến qua đây.

Mọi người đây đó nhìn nhau, rồi quay đầu lại nhìn Triễn Chiêu.

Triễn Chiêu nhún vai, “Chờ bọn họ qua đây, đáp án sẽ được tiết lộ.” .

“Còn khoảng hai mươi phút, nghỉ ngơi đi.” Bạch Ngọc Đường thuận miệng nói một câu, Bạch Diệp bên cạnh thì nhìn chăm chăm vào Triệu Tước, “Bộ dáng này của cậu là sao? !”

Triệu Tước vuốt chòm râu dưới cằm, “Cậu đồ kị a?” .

Bạch Diệp khê giật giật lông mày, nhìn mọi người xung quanh một lát, cuối cùng hỏi Công Tôn, “Cho tôi mượn dao phẫu thuật.”

“Cậu muốn làm gì? !” Triệu Tước vội trốn sau lưng Triễn Chiêu.

Công Tôn sợ thiên hạ chưa đủ loạn đưa ra một con dao cạo râu điện .

Bạch Diệp nhướn mày, “Cái này rất tốt.”

Triệu Hổ có chút khó hiểu hỏi Công Tôn, “Anh để dao cạo râu trong người làm gì a? Bình thường không phải toàn mang dao giải phẫu sao?”

Công Tôn cười tủm tỉm sờ sờ cầm Bạch Cẩm Đường bên cạnh, khẽ nhướn mày với Triệu Hổ, “Cái này gọi là tình thú.” .

Triệu Hổ khóe miệng giật giật.

“A!” Triệu Tước bị Bạch Diệp túm lấy, ấn xuống ghế, nắm cầm. .

“Cảnh sát cứu mạng aaaaaa! Có người hành hung!” Triệu Tước giấy dựa gọi Bạch Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, hỏi Bạch Trì, “Có gì uống không, khát nước.” .

“Nga... Có.” Bạch Trì đồng tình nhìn thoáng qua Triệu Tước đang giấy dựa, chạy đi mở cái túi cậu luôn mang bên mình, “Muốn ăn khuya không?”

Mọi người đã sớm đói bụng, Mã Hán và Triệu Hổ vừa rồi còn nôn hết cơm ra, đương nhiên phải bổ sung dinh dưỡng .

Vì vậy, không ai đồng tình với Triệu Tước, tất cả mọi người thừa dịp hai mươi phút nghỉ ngơi vui chơi giải trí. .

Bạch Diệp ấn nút khởi động máy cạo râu, chợt cảm giác có người chọc chọc lưng mình.

Bạch Diệp quay đầu lại, Triễn Chiêu xòe tay ra, cười tủm tỉm hỏi, “Tôi làm được không?” .

Bạch Diệp đưa dao cạo râu cho anh, một tay túm lấy hai cổ tay Triệu Tước, một tay đè đầu Triệu Tước xuống, ý là ... Làm đi.

Triễn Chiêu cười tủm tỉm cầm cái máy cạo đang “ong ong” —— quá sáng khoái a! .

“Nha a!”

Theo tiếng hét thảm của Triệu Tước, mọi người đang hân hoan ngồi ăn bên cạnh đây đó trao đổi ánh mắt cho nhau —— quả nhiên, đại boss chính là Bạch Diệp!

464. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 39

Chương 39 : Tư duy tuần hoàn

Chòm râu của Triệu Tước dưới sự hợp tác của Triễn Chiêu và Bạch Diệp cuối cùng cũng bị cạo sạch .

Vì vậy, trong khoang thuyền, Triệu Tước bĩu môi ngồi giận dỗi, Triễn Chiêu tâm tình vui vẻ gặm miếng sandwich Bạch Trì mang đến, Bạch Diệp dựa vào thuyền nhìn xa xăm.

“Chú ăn không?”

Bạch Trì lấy hết can đảm đi tới cạnh Triệu Tước, đưa cho ông ta một chén trà sữa với một phần sandwich. .

Triệu Tước yếu ớt xoay mặt nhìn Bạch Trì, sau đó nhào tới ôm cậu cứng ngắc, “Hu hu hu~ ...” .

Triệu Trinh vội kéo Bạch Trì ra, Triệu Tước mặt không một giọt nước mắt ngồi xuống, bắt chéo chân, cầm trà sữa với sandwich cắn một ngụm lớn.

Lâm Nhược trên người bị thương không ít, nhưng lúc này anh chẳng thấy đau, chỉ ngửa mặt nhìn chăm chăm vào hai anh em Hàn Vĩ Hàn Linh, thực sự là giống nhau như đúc.

“Anh có vài chỗ vẫn chưa hiểu rõ.” Bạch Cẩm Đường rất hứng thú đi tới cạnh Triễn Chiêu .

“Anh nói xem.” Triển Chiêu nhai nhai sandwich, vì vụ cạo râu vừa rồi mà tâm tình vô cùng tốt. .

“Cái chết của bọn Đinh Nguyên là giả, thật ra họ chưa chết, mà là những người anh em song sinh, đúng không?” Bạch Cẩm Đường hỏi, “Kẻ động thủ kỳ thực chính là Đinh Nguyên, Ryan ... Bọn họ đã tạo ra cái chết giả, nhưng toàn bộ quá trình là thế nào?”

“Cái này nói ra thì phức tạp a, vụ án lần này rất phức tạp.” Triển Chiêu vuốt cằm bắt đầu huyền thuyên, “Kỳ thực tất cả bắt đầu giống như vũ trụ...”

“Cứ nói đi!”

Từ đầu bên kia, Bao Chứng đang đeo tai nghe theo dõi vụ án nhện không được cắt ngang Triển Chiêu, “Nói tiếng người!” .

Triển Chiêu bĩu môi, “Như là hệ ngân hà...”

“Cậu lại nói nhảm nữa xem!” Bao Chứng có chút bùng nổ.

Triển Chiêu thở dài, “Hệ mặt trời ...”

Bao Chứng không nói nữa, chỉ đỡ trán thở dài.

“Hệ mặt trời vì sao hình thành a?” Triển Chiêu hỏi Bạch Cẩm Đường.

Bạch Cẩm Đường nhíu mày nhìn anh, một lúc lâu sau mở miệng, “Cứ nói đi.”

Mọi người bắt đầu dĩ dĩ dĩ dĩ.

“Đơn giản mà nói, các hành tinh luôn di chuyển quanh mặt trời, bởi vì lực hấp dẫn.” Triển Chiêu vươn một ngón tay ra vẽ thành vòng tròn, “Trên thế giới này có rất nhiều thứ có lực hấp dẫn như thế! Lực hấp dẫn giữa người bình thường với người bình thường chẳng liên quan gì với lực hấp dẫn trong tự nhiên hết, nhưng với người không bình thường thì lại khác, anh hiểu không a?”

Bạch Cẩm Đường dựa vào bệ cửa sổ nghe xong, gật đầu, “Cậu cứ nói thẳng là những người không bình thường đó đều bị Lâm Nhược hấp dẫn không phải được rồi sao?”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái.

Mọi người vỗ tay —— không hổ là anh hai của Bạch Ngọc Đường! Năng lực lĩnh ngộ kinh người! .

Triển Chiêu đưa tay gãi gãi quai hàm, Triệu Tước bên cạnh cười có chút hả hê .

“Tôi không hiểu.” Lâm Nhược không quá hiểu tình huống, “Liên quan gì đến tôi a? Tôi không tham gia vào tổ chức khủng bố, cũng chưa từng tiến hành thí nghiệm trên cơ thể nào mà.”

Tất cả mọi người bật cười, đúng là Lâm Nhược hoàn toàn vô tội, điển hình của kiểu nằm trong nhà cũng trúng đạn là đây .

Triển Chiêu cười tủm tỉm chỉ chỉ vào anh ta, “Công chúa Bạch Tuyết cũng có trêu chọc vào nữ vương hoàng hậu đâu, nhưng nữ vương hoàng hậu vẫn muốn nàng chết, là bởi vì sao a?”

Tất cả mọi người nhíu mày, tiếp tục liếc Cẩm Đường.

Bạch Cẩm Đường bắt đầu dĩ dĩ dĩ, “Cậu cứ nói là khí chất của Lâm Nhược giống với Bruce, nên bọn họ mới tự nhiên bị cậu ấy hấp dẫn có phải dễ hiểu hơn không, mấy đồ một sách các cậu cứ giỏi làm phức tạp hoá chuyện đơn giản.” .

“Đại ca!” Triệu Hổ kích động, “Anh quả nhiên là lương tâm của nhân loại a! Bọn em mỗi ngày đều bị một sách tàn phá a!”

Triển Chiêu trừng mắt sang Triệu Hổ, Hổ Tử vội chạy lại núp sau lưng Bạch Cẩm Đường .

“Em đặt giả thiết thế này, năm đó các cặp song sinh sau khi gặp sống thần thì chia ra làm hai, một là nhóm của Tiểu Mễ. Còn lại là đám gia hoả Stephen, một bên rất hiền lành thiện lương, còn một bên ... cũng không nói là ác độc được, coi như là hư hỏng đi.” Triển Chiêu hướng hai bàn tay sang hai bên, coi như đại diện cho hai nhóm người, “Trong số sản phẩm thí nghiệm bị cuốn đi có một cặp song sinh là Hàn Vĩ và Hàn

Linh, ngoài ra còn có một cặp nữa là chị em Emilia. Emilia hình như là thành phẩm sớm nhất trong số bọn họ, nói cách khác không phải sản phẩm thứ cấp như những người còn lại, vì thế tương đối đặc biệt.”

“Hàn Vĩ không nhớ rõ chuyện năm đó, đúng không?” Triển Chiêu hỏi Hàn Vĩ. .

Hàn Vĩ gật đầu, “Lúc gặp sóng thần tôi bị đập đầu vào đầu đó, trong khi ôm tấm ván gỗ vài ngày thì được một người ngư dân cứu, sau đó tôi được nhận nuôi, kỳ thực tôi vẫn không nhớ rõ quá khứ cho lắm, bởi vì tôi mất trí nhớ nên đã tưởng cha mẹ nuôi chính là cha mẹ ruột, tuy rằng gia cảnh cũng bình thường nhưng tuổi thơ của tôi rất vui vẻ. Sau khi bị đung vào đầu một lần nữa, trở thành người thực vật, lúc tỉnh lại khối máu tụ ngày trước đã tan ra, tôi hồi phục lại ký ức, nhớ ra tất cả.”

“Chính xác rồi.” Triển Chiêu gật đầu, “Anh và Lâm Nhược cùng vào một trường đại học, rồi cùng ở một phòng, đồng thời trở thành bạn tốt, cùng nhau tham gia thi đấu thuyền buồm, đây có thể nói là bắt đầu của một đoạn nghiệp duyên!” .

Mọi người đều gật đầu, song song đó thở dài —— nói nghiệt duyên không hề sai chút nào, nếu như năm đó không quen nhau thì sự tình ngày hôm nay có lẽ đã chẳng xảy ra.

“Hàn Vĩ tuy mất đi ký ức nhưng bản năng vẫn còn, anh ấy theo bản năng bị Lâm Nhược hấp dẫn, anh em họ Hàn là thành phẩm ưu tú nhất của Bruce, biết ý nghĩa là gì không?”

Mọi người lắc đầu, không rõ.

Triển Chiêu hí mắt, có loại cảm giác như mình đang cầm đàn gảy vào tai trâu.

“Chắc chắn sẽ yêu mến Bruce nhất.” Bạch Ngọc Đường hợp thời mở miệng, “Khí chất và tính cách của Lâm Nhược có chút giống với Bruce, đại khái là đặc trưng của các thiên tài, vì vậy thẩm mỹ sở thích cũng không khác gì lắm, bởi vậy Hàn Vĩ càng chơi cùng càng thấy thuận mắt.”

“Nga...” Những người khác đều gật đầu, cuối cùng cũng hiểu ra!

Triệu Tước khoe miệng giật giật nhìn Triển Chiêu, như là khinh bỉ anh đi làm việc với một đám động vật cấp thấp. .

“Nếu như gặp gỡ Hàn Vĩ là một sự ngẫu nhiên, thì gặp gỡ Stephen bọn họ lại là lẽ tất nhiên, như là các hành tinh với mặt trời vậy, lực hấp dẫn a lực hấp dẫn!” Triển Chiêu tiếp tục nói, “Stephen bọn họ được các thuyền viên trên một du thuyền xa hoa cứu sống, sau đó trở thành con nuôi của các phú hào trên thuyền, bằng vào thiên phú trời sinh, bọn họ trở thành đại biểu của giới tinh anh trong mắt mọi người, một máy bay chiến đấu trong đám công tử hào hoa.”

Tất cả mọi người bật cười —— Triển Chiêu đang liều mạng nói tiếng phổ thông...

“Hàn Vĩ quên đi quá khứ, nhưng đám Stephen thì không, vì vậy...” Triển Chiêu khê vỗ tay một cái, “Sao Hoả đụng vào Địa Cầu.”

Tất cả mọi người gật đầu —— có thể hiểu được vì sao đám Stephen không ưa Hàn Vĩ ngay từ đầu.

“Stephen lúc phát hiện ra Hàn Vĩ bị mất trí nhớ thì yên tâm hơn một chút, nhưng chung quy vẫn là một mối họa, vì vậy rất ghét anh ấy, không cho anh ấy tiến vào vòng tròn của bọn họ, đương nhiên ... một người không thể hoà nhập được với một nhóm cũng là hiện tượng rất bình thường!”

Mọi người gật đầu —— đúng vậy.

“Thế nhưng sự xuất hiện của Hàn Vĩ vẫn làm Stephen bọn họ lo lắng.” Triển Chiêu nhắc nhở, “Đây cũng chính là tác dụng phụ xuất hiện trong quá trình thí nghiệm của Bruce, trước đã từng nói qua.”

“Thiên chi kiêu tử độc nhất vô nhị đương nhiên không cho phép một người khác giống y hệt mình, đồng thời hoàn mỹ hơn mình tồn tại!” Phân tích lần này rất dễ hiểu, mọi người nghe liền hiểu, Tần Âu thắc mắc, “Vì vậy Stephen bọn họ muốn tìm ra cặp song sinh nữ kia để hủy diệt bọn họ?”

“Đây chỉ là một lý do.” Triển Chiêu vươn hai ngón tay ra, “Còn có một cái nữa, phẩm chất quan trọng nhất của một người thành công là gì?”

Mọi người nhìn Bạch Cẩm Đường.

Bạch Cẩm Đường và Lâm Nhược đồng thanh, “Dĩ tâm.”

“Chính xác.” Triển Chiêu gật đầu, “Người làm ăn cần nhất cái gì?” .

Mọi người lại liếc Cẩm Đường.

Bạch Cẩm Đường và Lâm Nhược lại đồng thanh, “Tài nguyên.”

“Quả nhiên mấy tay đó làm người ta chán ghét mà!” Triển Chiêu lắc đầu, “Bởi vậy mới có câu người nghèo mua dầu ăn kẻ giàu mua dầu mỡ, nghiệp chướng a.”

“Đừng lạc đề tài nữa!” Bao Chứng vừa nhăn nạy xem đồng hồ vừa nghe Triển Chiêu phá án, cũng vô cùng buồn bực — con thuyền kia sao lâu la vậy a, vẫn chưa thấy bóng dáng đâu cả!

“Nguồn tài nguyên trân quý nhất trên thế giới này là gì?” Triển Chiêu lại hỏi .

Triệu Hổ giành phần trả lời, “Con người!”

Những người khác gật đầu, Bạch Cẩm Đường và Lâm Nhược “phì” một tiếng, bật cười. .

“Không phải người sao?” Triệu Hổ hỏi.

Lâm Nhược chỉ chỉ đầu, “Là người giỏi.”

Triệu Hổ nhìn trời, muốn đập chết mấy tay công tử này quá!

“Bruce và hạng mục nghiên cứu của ông ta chính là tài nguyên đáng giá nhất, bởi vì có thể tạo ra những con người hoàn mỹ!” Bạch Cẩm Đường nhìn Triển Chiêu, “Vì thế đám Stephen ngoại trừ muốn tìm cặp song sinh để diệt trừ Hàn Vĩ Hàn Linh ra, còn muốn trở lại hòn đảo nọ, tìm được Bruce, tìm được tài nguyên, thậm chí dò xét công thức thí nghiệm, bởi vì đó thực sự là một kho báu!” .

“Chính xác nha.” Triển Chiêu cười cười, “Nhưng mà một đảo nhỏ giữa biển rộng mênh mông như thế vô cùng khó tìm, mãi cho đến khi xuất hiện hai sự kiện!”

“Thuyền PT, và tai nạn của Hàn Vĩ với Lâm Nhược?” Ngoại trừ Bạch Ngọc Đường ra, Công Tôn là người duy nhất có thể theo sát Triển Chiêu mà không bị tụt lại, “PT năm đó gặp phải hải tặc, hải tặc cướp được nó rồi đi nhưng lại đụng phải chị em Emilia, tất cả đều là nghiệt duyên a!”

“Thế nhưng chị em Emilia làm sao lên được con thuyền đó a?” Triệu Hổ không giải thích được. .

“Suy luận tương tự a.” Triển Chiêu cười cười, “Vì sao những cặp song sinh khác đều được cứu đi, còn chị em Emilia thì không?”

Mọi người nhú nhú mày.

Bạch Ngọc Đường mở miệng, “Chị em Emilia cho dù được ai đó ở trên thuyền cứu lên, hay là tự chặn thuyền lại leo lên, kết cục vẫn là giết sạch người trên đó, khổng chế thuyền!”

“Chính xác.” Triển Chiêu gật đầu, “Trước cũng nói rồi, chị em Emilia ra đời không cùng lượt với các cặp còn lại, nói cách khác, hai ả lớn tuổi hơn những người còn lại nên chưa chắc đã được sinh ra ở trên đảo! Một người chưa từng rời khỏi đảo không thể nào biết vị trí của nó, nhưng nếu là người từ bên ngoài tiến vào thì sẽ rất rõ ràng chuyện đó. Khả năng của Emilia vô cùng cường đại, chứng tỏ tình yêu của hai ả dành cho Bruce rất sâu nặng ... Kết quả là...” .

“Hai ả cho dù đã khổng chế con thuyền nào cũng sẽ tìm cách quay trở về đảo ... Trong quá trình đó, thuyền của hai ả gặp được PT đang bị hải tặc tấn công.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hai ả cần con thuyền lớn hơn nữa để về đảo, nên đã lên thuyền chém người như bằm dưa hấu, thế nhưng... lại để lại một người.”

“Nguyễn Văn Cao!” Mọi người lập tức nhớ đến tay trùm ma túy quỷ dị kia .

“Nguyễn Văn Cao bị mất liên lạc ba tháng mới được cứu từ dưới biển lên, kết quả là... Vậy ba tháng đó gã đi đâu?” Triển Chiêu nhắc nhở.

“Bị đưa đến hòn đảo, đồng thời nhìn thấy Bruce?” Mọi người nghĩ đây là giải thích hợp lý duy nhất .

“Về phần Nguyễn Văn Cao, tình trạng của gã là bị nhét thêm một nhân cách khác vào người, còn chuyện gã được thả, hay là tự trốn đi thì không biết. Thứ đáng quan tâm chính là sau đó có một phú hào thần bí giúp gã thoát khỏi khốn cảnh, đồng thời... có một vài thứ rất quan trọng, đó là những con dấu Nguyễn Văn Cao sáng tạo ra, là kẻ thế mạng cuối cùng!”

“Ý anh là, năm đó chi ra một số tiền lớn để đưa Nguyễn Văn Cao đến thành phố S, sau đó lợi dụng những con dấu gã tạo ra để giết người chính là đám Stephen, mấy người đó muốn dùng Nguyễn Văn Cao làm kẻ chịu tội thay?” Triệu Hổ cuối cùng cũng thông suốt, “Bọn họ từ rất nhiều năm trước đã nghĩ ra kế sách này, tìm được cặp song sinh xong sẽ làm thế nào để giết bọn họ, đó là tạo ra hàng loạt án giết người, rồi cuối cùng đem hành vi phạm tội đổ lên đầu Nguyễn Văn Cao ... Nhưng vì sao Nguyễn Văn Cao muốn giết Lâm Nhượng? Hơn nữa còn bộ dáng bị Emilia chiếm lấy thân thể của gã nữa chứ?” .

“Hổ Tử, suy một ra ba nha, tư duy là một vòng tuần hoàn!” Triển Chiêu đưa tay khê vỗ nhẹ vào gáy Triệu Hổ, “Stephen bọn họ yêu Lâm Nhượng là vì Bruce, mà Nguyễn Văn Cao hận Lâm Nhượng, cũng chính vì Bruce.” .

“Nguyễn Văn Cao vừa đào tẩu thì chạy đi giết Lâm Nhượng, rồi lập tức bị chúng ta tóm về, vừa lúc tội danh được ấn định, đám Stephen thoát khỏi hoài nghi.” Triệu Hổ thuận lợi phân tích tiếp, “Nói cách khác, vốn dĩ đó là một kế hoạch rất hoàn mỹ, chỉ là không nghĩ tới...”

“Không nghĩ tới nửa đường nhảy ra một Trần Giảo Kim ở ngay bên cạnh Lâm Nhượng, mắt thấy tất cả, cũng đoán được tất cả, ả trở thành thế lực thứ ba tham gia vào, làm cục diện càng trở nên phức tạp.” Triển Chiêu nói tiếp.

Mọi người suy nghĩ một chút, “Nữ giúp việc hung ác nhà Lâm Nhượng, Ngã Lệ Á?” .

“Tình huống của Ngã Lệ Á và Tiểu Mễ khá giống nhau.” Triển Chiêu khoanh tay hứng thú nói, “Tiểu Mễ vì bị sốt à sản sinh biến đổi nhất định, việc đó có thể nói là một phương hướng mới của thí nghiệm, chính là bên trong gien của cô bé có chút thiếu hụt nào đó khiến thân thể cô bé trở nên không ổn định. Tương tự thế, Tiểu Mễ bị bệnh, Ngã Lệ Á chắc chắn cũng bị, cho dù ả gặp phải chuyện gì mà bị sốt cao, nói chung, ả cũng đã sản sinh dị biến.”

“Nhưng ả có một mục tiêu rõ ràng.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ả muốn giết Bruce, vì sao?” .

Triển Chiêu vòng vòng ngón tay, chỉ vào đầu, “Tư duy tuần hoàn a tư duy tuần hoàn!” .

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Yêu càng sâu hận cũng càng sâu, Ngã Lệ Á muốn giết chết Bruce, bởi vì ả nghĩ mình bị Bruce phản bội.”

“Điểm này là Tương Nam gợi ý cho tôi.” Triển Chiêu cười nói, “Những án giết người của Stephen bọn họ đều có liên quan với nhau, mục đích rất rõ ràng, bị giết trừ những người anh em song sinh ra thì đều có quan hệ ít nhiều đến việc thuyền Emilia rời bến, bao gồm cả Kim Lương, cũng có thể vì biết quá nhiều nên bị diệt khẩu. Chỉ có mỗi Tương Nam... Chị ấy không phải người Stephen bọn họ muốn giết nhưng vì sao lại bị giết? Hơn nữa lại dùng phương thức quỷ dị như vậy, làm chị ấy vừa thống khổ vừa sợ hãi, với kiểu bắt chấp thủ đoạn để đạt được mục đích của đám Stephen thì hoàn toàn bất đồng, có vẻ như hận ý vô cùng sâu đậm?”

“Hiểu rồi, tư duy tuần hoàn a.” Bạch Ngọc Đường lần này không cần Triển Chiêu nhắc nhở, “Bởi vì Tương Nam đóng vai Emilia, Ngã Lệ Á lại hận Emilia! Vì sao như thế? Vẫn là tư duy tuần hoàn, vì ả nghĩ tiền sĩ phản bội ả, có thể do lúc ả bị nước biển cuốn đi, Bruce không cứu ả mà lựa chọn cứu Emilia, Vì vậy... ả hận Emilia! Cũng hận Tương Nam sắm vai Emilia!”

Triển Chiêu gật đầu, “Thông minh.”

“Hoá ra tư duy vòng vòng kiểu này càng vòng càng thuận nha.” Triệu Hổ nhin không được cảm khái. .

“Các cậu tạm thời dừng vòng vòng đi cái.”

Lúc này, Bao Chứng nhin không được cắt ngang, “Sắp hơn nửa tiếng rồi sao thuyền của đám Stephen còn chưa tới? ! Có dùng tay chèo thì cũng nên tới rồi chứ!”

Lời nói của Bao Chứng đã nhắc nhở mọi người.

Bạch Diệp vẫn tựa bên cửa sổ không nói lời nào chợt mở miệng, “Con thuyền kia từ đầu đã hầu như không chuyển động.”

“Không chuyển động?” Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều chạy đến xem.

“Vì sao?” Triển Chiêu không hiểu.

Lúc này, Triệu Tước đột nhiên nhú mày, thấp giọng nói gì đó với Bạch Diệp .

Nét mặt Bạch Diệp cũng trầm xuống.

Triển Chiêu mơ hồ nghe thấy lời Triệu Tước nói với Bạch Diệp, chỉ có ba chữ —— tắc kè hoa.

465. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 40

Chương 40 : Tắc kè hoa

“Cái gì tắc kè hoa cơ?” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại hỏi Bạch Diệp. .

“Nhanh qua đó đi.” Bạch Diệp nói, “Có thể đã xảy ra chuyện.” .

Bao Chứng phái vài viên cảnh sát dùng ca nô tới gần chiếc thuyền đó, sau khi đội viên đội đặc công lên thuyền đã báo về một tin tức kinh người, “Đều đã chết.” .

“Cái gì?”

Mọi người mục trừng khẩu ngốc, lập tức đổi thuyền chạy đến chiếc du thuyền nạn ... Leo lên trên, một cổ máu tươi dày đặc trong không khí làm tất cả mọi người nhin không được nhú mày.

“Tại sao lại như vậy?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy khó tin, “Có người tới gần con thuyền này sao?” .

“Camera ghi hình chỉ quay được một con thuyền khác tới gần, chúng ta đều thấy mà, chẳng lẽ là nội đấu?” Tần Âu coi lại clip theo dõi một lần nữa ... Mọi góc độ đều có thể nhìn thấy, chẳng có ai khả nghi lên thuyền cả .

Thế nhưng tình cảnh trước mắt đúng là làm cho người ta khó hiểu —— Stephen bọn họ ... bao gồm cả mấy tay vệ sĩ áo đen, toàn bộ đều chết trong khoang thuyền, một súng giữa trán, hoàn toàn không có phản kháng! .

“Vừa mới chết.” Công Tôn kiểm tra thi thể một chút, “Trong vòng nửa tiếng đồng hồ!” .

Triển Chiêu cảm thấy khó tin, nhưng trong đầu bắt chợt hiện ra lời Triệu Tước vừa nói với Bạch Diệp —— tắc kè hoa.

“Tắc kè hoa là gì vậy?” Triển Chiêu đến cạnh Triệu Tước, “Đừng nói mấy chú lại thí nghiệm ra người tàng hình người đổi màu gì nha?” .

Triệu Tước bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu, “Thằng nhóc cậu bị lậm Harry Porter hả?” .

“Vậy là gì a?” Triển Chiêu không hiểu .

“Là sát thủ.” Bạch Diệp nói. .

“Sát thủ...” Bạch Ngọc Đường nhú mày .

Mã Hán từ trên sàn thuyền nhặt lên hai cái vỏ đạn, nói với Triển Chiêu, “Là bắn tĩa bằng súng trường.” .

“Bạch Ngọc Đường đi tới bên thuyền nhìn về phía xa xa, ở đó cũng chỉ là đại dương mênh mông đen kịt, tuy vậy nhưng tầm nhìn cũng không thấp, biến lại bao la như thế căn bản không thể nhìn thấy đội thuyền.” Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu, “Toàn bộ đều là một phát ngay mi tâm, sát thủ nào mà mạnh vậy a? Tắc Kè Hoa còn lợi hại hơn cả Eleven sao?” .

“Eleven chưa phải người giỏi nhất, không thể chịu nổi nhiều người đâu.” Bạch Diệp cười, “Bọn họ sẽ chạy hết mất.”

“Xem ra đám nhóc này biết không ít chuyện nên bị diệt khẩu a.” Triệu Tước cảm thấy mất hứng. .

Nhưng mất hứng nhất phải kể đến Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường, hung thủ thật sự chết mất rồi còn đâu! Vụ án này ngay từ đầu đã chỉ có thể dựa vào suy luận, giờ không thể nghe được bọn họ thuật lại sự thật rồi, càng then chốt hơn là, ai đã giết bọn họ? ! Trong án có án a .

“Trên tay Stephen hình như có thứ gì đó.” .

Cùng lên thuyền nhưng Lâm Nhược khác với mọi người, anh kỳ thực không quá quan tâm đến kết quả, chỉ tương đối hiếu kỳ nguyên nhân. Thi thể nằm trên mặt đất kia làm anh cảm thấy rất xa lạ, rất khó tưởng tượng đó chính là những người bạn đã sớm chiều ở chung với mình bao lâu nay. Hiện tại ngồi xổm xuống nhìn từng thi thể lạnh lẽo mới có cảm giác quen thuộc không gì sánh được ... Nhiều bạn bè như vậy, thoáng cái đều đã không còn.

Lâm Nhược tỉ mỉ xem xét từng thi thể một ... Phát hiện ra trong tay Stephen, có nắm một thứ gì đó.

Công Tôn mở tay thi thể ra, phát hiện đó là một chiếc điện thoại di động. .

“Điện thoại di động?” Công Tôn có chút buồn bực, đưa sang cho Bạch Ngọc Đường. .

“Sắp chết rồi còn muốn gọi điện thoại?” Bạch Ngọc Đường mở nó lên ... Nhíu mày, lại là điện thoại trí tuệ quá đần .

Lúc này, thuyền của cảnh sát cũng đã chạy đến tập hợp với bọn họ, Tương Bình lên thuyền, nhận lấy chiếc điện thoại loay hoay một chút, rồi nói, “Đội trưởng, trong này có rất nhiều tư liệu.” .

“Tư liệu gì?” Bạch Ngọc Đường đi qua nhìn. .

Tương Bình chuyển tư liệu qua máy vi tính sau đó ọi người xem .

“Không hề ít báo cáo nghiên cứu, một phần là về Emilia, một phần là về ngọc bích, một phần về xây dựng nhân cách, còn có vài nghiên cứu về phương diện tâm lý học, còn có...” .

Tương Bình click vào một phần văn kiện cuối cùng, “Như là báo cáo y học, thật dài a.” .

“Báo cáo y học?” Công Tôn hiếu kỳ chạy lại coi, bên trong là rất nhiều sơ đồ giải phẫu trái tim .

“A?” Công Tôn xem lướt qua phần báo cáo dài ngoằng đó, rồi bất chợt ngẩng đầu, có vẻ như đã rơi vào trầm tư. .

“Sao thế a?” Triển Chiêu hỏi Công Tôn. .

“Phần báo cáo y học này nghiên cứu thứ gì đó vô cùng đáng sợ, cũng có phần không thực tế.” Công Tôn nghiêm túc nói, “Bobbie năm đó có lẽ cũng không làm loại nghiên cứu điên cuồng này.” .

“Cuối cùng là nó nghiên cứu cái gì?” Bạch Ngọc Đường giục Công Tôn .

“Ừm, làm sao giải thích cho các cậu nhỉ ...” Công Tôn có vẻ đang sắp xếp một chút ngôn ngữ nhân loại để mở lời, “Các cậu biết vận động viên đua xe đạp với vận động viên bơi lội thường được huấn luyện trong hoàn cảnh thiếu dưỡng khí cao không?” .

Mọi người đều gật đầu, như vậy có thể tăng cường hiệu quả huấn luyện a .

“Kỳ thực thể lực của con người chủ yếu được quyết định bởi độ khỏe của tim, người nào trái tim càng khỏe thì thể lực càng dư thừa, có thể đạt tới cực hạn, sức bật này nọ kinh người!” .

Tất cả mọi người gật đầu, “Tiếp tục a?” .

“Phần báo cáo này là một nghiên cứu tiến hành dưới biển, thông qua kê đơn thuốc làm tăng độ khỏe của tim, làm thể lực con người đại tới một cực hạn nào đó.” Công Tôn nhún vai, “Nhưng nghiên cứu này khá nguy hiểm! Ở trên mặt đất và ở dưới đáy biển là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Thành phần thuốc ở đây có thể gây nghiện, đồng thời sản sinh những tác dụng phụ cực kỳ nghiêm trọng dẫn đến suy tim mà chết... uhm ...” .

Nói đến đây, Công Tôn hình như có nghĩ đến gì đó, liền hỏi Tương Bình, “Có sẵn báo cáo khám nghiệm thi thể của mấy nhà thám hiểm người nước ngoài sau khi chết đuối có hiện tượng bị luộc qua ở đó không?” .

Tương Bình từ trong máy tính lấy báo cáo ra cho Công Tôn .

Công Tôn kiểm tra một chút, “Quả nhiên, luộc thi thể là để ngăn cản chúng ta phát hiện ra biến đổi của chúng, cùng với thành phần thuốc bên trong thân thể!” .

“Bức thư tôi nhận được lúc trước, cái gì mà trái tim rất cuộc có thể chịu đựng được bao nhiêu, lẽ nào có liên quan đến phần báo cáo này?” Lâm Nhược kinh ngạc há to miệng, “Những nhà thám hiểm đó là Stephen bọn họ giết chết?” .

“Không chỉ những người này.” Công Tôn nói, “Em gái của Stephen, hẳn cũng là một vật hi sinh để thí nghiệm.”

“Có ý gì?” Lâm Nhược không rõ. .

“Em gái của Stephen sau khi bị tập kích thì máu bị rút đi hơn phân nửa, sau đó lại đưa một lượng máu mới vào.” Công Tôn nói, “Trước Dương Phàm có nói qua bệnh tình của em gái hắn cho tôi, cô bé này sau đó đã bị di chứng nghiêm trọng, bởi vì lượng máu được truyền lại vào cơ thể có chứa một vài thành phần thuốc.” .

Mọi người giật mình. .

Triển Chiêu nhíu mày, “Nói cách khác, là tiến hành thay máu cho cô bé sao? .

“Không sai, bởi vì nội tạng và não có hiện tượng thiếu dưỡng khí trong thời gian dài, thí nghiệm này tương đối mạo hiểm, những loại thuốc đó là để tăng cường sinh mệnh. Nói cách khác, Stephen dùng em gái mình để thí nghiệm xem thay máu trong thời gian dài có thể dùng thuốc để kéo dài sinh mệnh được không. Kết quả rõ ràng đã thành công, nhưng tác dụng phụ cũng rất rõ ràng. Dương Phàm từng nói hung thủ này bị điên rồi, chẳng biết làm thế vì mục đích gì, hiện tại xem ra, Stephen đang cấp thiết tiến hành thí nghiệm để có được cơ thể người hạng nhất.” .

“Vấn đề là ở những bộ gen kém chất lượng a.” Triệu Tước đột nhiên nở nụ cười, “Bởi vậy mới vội vã đi tìm Bruce, tiếc là chính Bruce cũng khó tự bảo vệ mình.” .

Tất cả mọi người nhìn Triển Chiêu, cầu giải thích a ~ cầu phiên dịch a ~ .

Triển Chiêu có vẻ đã hiểu được, “Trước hết cần phân tích trong các cặp song sinh đâu là phẩm chất tốt đâu là phẩm chất kém ...”

“Công Tôn anh làm gì thế?” .

Không đợi Triển Chiêu nói xong, mọi người đã thấy Công Tôn lôi dao giải phẫu ra tiến hành xử lý thi thể Stephen ngay tại chỗ.

Mọi người lập tức di chuyển đường nhìn, Lâm Nhược đỡ trán ... Sao lại phát triển thành vậy a? .

“Nội tạng có dấu hiệu suy kiệt.” Công Tôn lạnh lùng khám phá cả nửa ngày mới ngẩng mặt lên nói với mọi người, “Quả nhiên thân thể không thể thừa thụ loại gánh nặng này.” .

“Gánh nặng?” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Nói cũng phải, thí nghiệm của Bruce chỉ khống chế tâm tình, đề cao năng lực, nhưng lại không tăng cường về mặt sinh lý, trong thời gian dài sẽ trở thành siêu gánh nặng!” .

Triệu Tước gật đầu, “Không sai!” .

“Báo cáo này rất chi tiết, xem ra hắn đã tìm ra những loại thuốc mới có khả năng trì hoãn sự suy kiệt của bọn họ, nhưng trị được ngọn không trị được gốc, thuốc đang trong quá trình phát triển cần rất nhiều thí nghiệm để cung cấp số liệu.” Công Tôn đã xem xong báo cáo nọ, thở dài, “Năng lực đặc biệt khiến nhịp tim của bọn họ chậm hơn của người bình thường hơn phân nửa, so với trạng thái khi lặn xuống nước không khác là bao, cho nên cần thí nghiệm thuốc mới, đối tượng tốt nhất là nhà thám hiểm hoặc những người chuyên làm việc dưới đáy biển.” .

Lâm Nhược trầm mặc một lát, “Những người bạn này của tôi Stephen bọn họ đều có quen, có lẽ đã âm thầm kết giao.”

“Vậy Lâm Nhược có bị bọn họ cho thử thuốc không?” Hàn Vĩ có chút lo lắng. .

“Yên tâm, Stephen sao nữa làm thế.” Triển Chiêu khoát khoát tay, “Mấy nhà thám hiểm này bị lừa làm chuột bạch, mãi đến khi Lâm Nhược tìm được một rương dầu lâu trong chiếc thuyền Emilia bị chìm thì án liền hoàn Stephen bọn họ tử mĩ bày ra mới chính thức bắt đầu.”

“Nói như vậy, những đầu lâu tôi tìm được ...” Lâm Nhược nhú mày. .

“Có thể là Stephen bọn họ trước đó đã chuẩn bị để anh phát hiện ra a.” Triển Chiêu nói, “Bức thư cũng thế, những điểm đáng ngờ đều được khéo léo dẫn dắt đến con thuyền Emilia trong truyền thuyết.” .

“Đáng tiếc Hàn Vĩ Hàn Linh và Ngã Lệ Á đã làm xáo trộn kế hoạch của bọn họ.” Triệu Hổ hỏi Hàn Vĩ, “Anh tỉnh lại lúc nào á?”

Hàn Vĩ và Hàn Linh nhìn nhau, còn chưa kịp mở miệng, Triển Chiêu đã nói, “Năm năm trước nhỉ?” .

Hàn Linh và Hàn Vĩ gật đầu. .

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Là lúc nữ quỷ xuất hiện trong bệnh viện sao?” .

“Lần đó là giả tạo, đúng không?” Triển Chiêu hỏi Hàn Linh. .

Hàn Linh thở dài, “Nói ra thì thật trùng hợp, năm năm trước tôi đến bệnh viện khám bệnh, đột nhiên có một y tá nhìn tôi chăm chăm, còn hỏi tôi có phải người nhà của bệnh nhân đang sống thực vật ở tầng cao nhất không. Tôi lúc đó rất hiếu kỳ, không lẽ trùng hợp như vậy, mới len lén chạy đến nhìn, dĩ nhiên lại phát hiện ra Tiểu Vĩ.” .

Mọi người cũng gật đầu —— đúng là trùng hợp .

“Từ ngày đó tôi thường tới thăm Tiểu Vĩ, đương nhiên là len lén đến, sau đó thật may, Tiểu Vĩ tỉnh lại.” Hàn Linh nói, “Hơn nữa ký ức của cậu ấy cũng khôi phục, cậu ấy kể cho tôi chuyện của Stephen, tôi mới đi điều tra một chút, phát hiện bọn họ đang kiến tạo thuyền Emilia và điều tra lại chuyện năm đó, tôi liền biết bọn họ đang có dự định khác. Vì vậy, chúng tôi bắt đầu đổi thân phận âm thầm điều tra, đồng thời động tay động chân vào con thuyền đang thi công một chút, chuẩn bị phản kích.” .

Hàn Linh nói đến đây thì thở dài, “Tôi đưa Tiểu Vĩ đến gặp những người anh chị em năm đó bị ly tán, đồng thời để Tiểu Mễ đến đóng vài cảnh ma quái trong bệnh viện để hỗ trợ cho bọn tôi ra ngoài làm việc, nhưng sau khi Tiểu Vĩ nhìn thấy Tiểu Mễ thì phát hiện ra một việc.”

“Phát hiện ra cô bé cùng nàng hầu bên trong nhà Lâm Nhược giống nhau như đúc, vì thế đã suy ra một đầu mối khác?” Triển Chiêu hỏi.

Hàn Linh gật đầu, “Trong quá trình điều tra, chúng tôi bị Stephen bọn họ phát hiện ... rồi bị truy đuổi phải trốn đông trốn tây, cuối cùng mới nhớ ra nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất!” .

“Vì thế mới trốn trong thuyền Emilia tiếp tục điều tra?” Triển Chiêu gật đầu, “Đây đúng là một cách tuyệt diệu.”

“Chỉ là trong quá trình thực hiện, ngoại trừ tôi với Tiểu Mễ, những người khác đều bị phát hiện rồi giết chết, Đinh Nguyên, Ryan khéo léo lợi dụng thi thể của người anh em song sinh của mình để thoát thân, gỡ bỏ hiểm nghi, nguy trạng thân phận.” .

“Hung thủ giết chết đám Kim Lương không thể tìm ra, bởi vì đó là “kẻ đã chết”, Đinh Nguyên và Ryan?” Bạch Ngọc Đường nhìn thi thể trên mặt đất một chút, “Lúc Nguyễn Văn Cao giết Lâm Nhược bị bọn tôi tóm được, vì thế trở thành bia đỡ đạn thay, kết thúc vụ án. Nếu không có chuyện Lâm Nhược và Tương Nam bị bắt cóc, bọn họ đã theo kế hoạch tìm được thuyền Emilia, đồng thời lên đảo tìm kiếm Bruce.”

“Đám người này thật ra cũng rất ngây thơ.” Bạch Diệp nhàn nhạt nói một câu, “Một mình nữ quỷ nọ có thể giết sạch bọn họ.”

“Chưa chắc.” Mã Hán từ một bên lồi ra một thiết bị gì đó thật lớn ọi người xem .

“Máy phát điện?” Bạch Ngọc Đường tử mĩ nghiên cứu cái máy phát điện đã bị cải biên kia và đồng dây nhợ bên trên nó, thoạt nhìn có chút nguy hiểm nha .

“Bọn họ muốn dùng điện giật chết Emilia?” Triệu Trinh nhướn mày, “Cách hay đó!” .

“Cũng đúng, ngay cả cá heo bị điện giật cũng chết nữa là con người, ả còn lại trước kia không phải cũng chết vì sét đánh đó sao.” Bạch Cẩm Đường lắc đầu.

“Người phục vụ kia thì sao ạ?” Bạch Trì hỏi Triển Chiêu. .

“Có lẽ Stephen kêu cậu ta vào bụi hoa tìm gì đó, dẫn cậu ta nếu bị phát hiện lập tức chạy đi ... vì thế đã tặng không tính mạng của mình.” Triển Chiêu thở dài, “Chết vài người như thế là có thể thành công dựng lên án giết người liên hoàn rồi, lựa chọn nạn nhân rất bừa bãi còn gì, cậu Trần Phi thăm mền Lâm Nhược kia cũng bởi vì muốn thiết lập quan hệ với Emilia mà phải chết.” .

“Vậy xe của Cẩm Đường không khống chế được cũng là do bọn chúng làm?” Công Tôn hỏi .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Bọn họ hẳn đã biết người lái xe hôm đó không phải là Lâm Nhược.” .

Bạch Cẩm Đường suy nghĩ một chút, “Anh đang ở sân golf, người gọi đến hẹn đi bàn chuyện làm việc ở công ty có liên quan đến xí nghiệp của Stephen, hạng mục cũng có chút quan hệ đến bọn họ, hoàn toàn có thể là Stephen sắp xếp.” .

“Sai lầm duy nhất ở đây chính là Tương Nam.” Triển Chiêu nói, “Nhóm Stephen có lẽ không muốn Tương Nam bị phát hiện, vì sẽ làm cảnh sát chú ý đến con thuyền Emilia bọn họ đang tạo ra, chỉ là bọn hắn tính không được chuyện đêm đó Tương Nam đột nhiên đến diễn kịch rồi bị Triệu Trinh phát hiện, kể cả chuyện Bạch Trì tìm ra báo cáo thiết kế con thuyền nữa.” .

Tất cả mọi người nhìn mấy cỗ thi thể trên mặt đất một chút —— tiêu chuẩn của việc tự làm bậy không thể sống là đây sao? .

“Bọn em ngày đó phát hiện ra Lâm Nhược cũng là vì thấy được chiếc xe độc nhất vô nhị của anh ấy ở bệnh viện nha.” Triệu Hổ hiếu kỳ hỏi Lâm Nhược, “Sao hôm đó anh lại đi cái xe đó?” .

“Stephen nói một người bạn của cậu ta muốn mượn nó để đi đám cưới.” Lâm Nhược nói, “Tôi hàng tuần đến ngày đó sẽ đi thăm Tiểu Vĩ nên tiện đường lái nó đi luôn, không nghĩ tới việc sẽ gặp được các cậu ở đó.” .

“Stephen bọn họ đã tính toán rất cẩn thận, Mã Hán Triệu Hổ sẽ không đi theo Lâm Nhược mà chỉ thông tri cho Ngọc Đường, sau đó hai cậu ấy sẽ tìm ra Hàn Vĩ. Hàn Linh lúc đó đang thay Hàn Vĩ sắm vai người thực vật phát hiện chúng ta đến thì giả vờ tỉnh lại, sau đó kêu Tiểu Mễ tập kích Hà Doanh, nhắc nhở chúng ta về kế hoạch Blue Doll, bởi vì lúc đó người cùng phe đã chết cả, tiếp tục đơn phương độc mã hành động là không thể, vì vậy đã muốn dẫn dắt chúng ta đến phá án.” Triển Chiêu nhún vai, “Vụ án xâu chuỗi thành công, cũng đã phá xong, chỉ tiếc hung thủ đã chết, tư liệu nghiên cứu không tới tay, không biết trên đảo có còn căn cứ thí nghiệm hay thứ gì đó ...” .

Triển Chiêu còn chưa nói xong, chợt nghe “oành” một tiếng .

“Tiếng gì thế?” Triệu Hổ giật mình .

Mọi người nhìn thấy trên hòn đảo phía xa, hỏa quang tung trời, hình như xảy ra vụ nổ lớn .

Triển Chiêu thở dài, “Lại chậm chân rồi.” .

“Tắc Kè Hoa sau khi giết Stephen thì hủy diệt căn cứ trên đảo sao? Xem ra đạn không phải từ trên biển bắn tới, mà là từ trên đảo.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, lệnh cho cảnh sát biển chuẩn bị đi dập lửa, có lẽ chẳng thu hoạch được gì nhưng vẫn muốn lên đảo nhìn một chút a.

“Đồng tư liệu đó căn bản không quan trọng.” Triệu Tước thấy Triển Chiêu sa sút tinh thần thì mở miệng nói một câu, “Tư liệu đại gia ta đưa cho nhóc mới là báu vật độc nhất vô nhị, cái thứ núp lùm hẻo lánh rừng rú này chẳng cần để ý tới làm gì.” .

Triển Chiêu liếc mắt khinh bỉ, tâm nói —— lúc ông an ủi người khác có cần muốn đập như thế không? .

“Vụ án kết thúc, về viết báo cáo chi tiết cho tôi.” Bao Chứng thấy án đã phá xong liền chuẩn bị quay về .

“Đội trưởng, trong điện thoại còn có một đoạn video a.” Tương Bình nói với Bạch Ngọc Đường .

Mọi người chạy tới xem, thì thấy đoạn video nọ có tên là —— di thư. .

“Cha.” Triệu Tước hào hứng, “Tình thú phết.” .

Mọi người liếc mắt bắt lực. .

Tương Bình mở đoạn video lên, thì ra đó là một đoạn độc thoại của Stephen dành cho Lâm Nhược .

Trong đoạn di ngôn, Stephen thẳng thắn thừa nhận hành vi phạm tội cùng với thân phận là sản phẩm thí nghiệm của mình, đồng thời bày tỏ với Lâm Nhược một chút, người xem đều nổi một thân da gà. Nguyên cái clip ngập tràn cảm giác ác độc biến thái, sau khi nghe xong lập tức nhìn ra được Stephen là một con người vô cùng ích kỷ, khác hoàn toàn với vẻ ngoài ôn hòa mà nhiệt tình. Mặt khác, bên trong không hề đề cập đến vị hôn thê thanh mai trúc mã mà hắn chuẩn bị cầu hôn rồi cưới về kia! Tiếc nuối nhất đời này của Stephen chính là chưa thể nghiên cứu thành công loại thuốc có thể giúp mình bất tử. Có thể thấy được, lúc thu đoạn di ngôn này, Stephen dự đoán mình sẽ bị suy kiệt mà chết chứ không phải là chết trong tay một sát thủ thần bí.

“Giết nhiều người để diệt khẩu như vậy, chính hắn cuối cùng cũng bị kẻ khác diệt khẩu.” Triển Chiêu nhủ mày .

“Bọn họ nhất định đã biết cái gì đó.” Triệu Tước nhắc nhở Triển Chiêu, “Tắc Kè Hoa chưa bao giờ tùy tiện xuất động, vì đám nhóc này nóng nảy mới phải dùng đến đòn sát thủ, cũng coi như biện pháp cứu mạng cuối cùng đi.” .

... .

Trên đường quay về, Triển Chiêu chăm chú nghiên cứu báo cáo nghiên cứu trong điện thoại Stephen .

Bạch Ngọc Đường định chuẩn bị đưa quân đến nhà đám người đã chết đó lục soát tư liệu, nhưng thuyền vừa cập bờ thì nhận được điện thoại báo nhà của nguyên đám Stephen gặp hoả hoạn, cháy sạch không còn một mảnh ngói .

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, “Hủy thi diệt tích sao.” .

“Có nơi nào khác bị hoả hoạn không?” Triệu Tước đột nhiên hỏi .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, rồi đồng thanh, “Ý chú là ổ thí nghiệm thuốc của Stephen?”

Triệu Tước nhìn trời, “Hai đứa đừng thông minh quá như vậy được không hả? Để lão nhân gia ta thỉnh thoảng tự sướng một chút thì mất miếng thịt nào sao? !”

Bạch Ngọc Đường không thèm cùng ông ta múa mép khua môi, lập tức gọi điện thoại về cảnh cục kêu người tra tìm, thế nhưng đêm nay ngoại trừ mấy nhà giàu đó gặp hoả hoạn ra không còn nơi nào khác, kể cả hai thành phố sát bên cũng vậy .

“Stephen sợ chết như vậy, lại hay nóng ruột, phòng nghiên cứu nhất định ở gần thành phố S.” Triển Chiêu lăm lăm, “Nếu như muốn hủy thi diệt tích, phòng thí nghiệm đó hẳn là đối tượng đầu tiên, nhưng cái gì cũng không có... chứng tỏ phát hiện có giá trị của Stephen bọn họ ở ngay trên thành phần thuốc!” .

“Có khi giải phẫu thi thể xong thu được một ít đầu mối cũng không chừng, dù sao thi thể Stephen bọn họ cũng không bị lục soát.” Công Tôn đề nghị.

Triển Chiêu lại cùng Triệu Tước lắc đầu, “Sai phương hướng rồi.” .

Công Tôn không giải thích được. .

“Vì hủy thi diệt tích mà đốt cả nhà, thì sao để lại thi thể được?” Triển Chiêu thở dài, “Nếu những thi thể đó thực sự có giá trị thì vừa rồi đã bị thiêu huỷ luôn rồi.” .

Mọi người suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý. .

Cuối cùng, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đưa Lâm Nhược về nhà, hai vị phụ huynh nhà họ Lâm cuối cùng cũng được yên lòng. .

Triển Chiêu dáo dác tìm hai anh em Hàn Vĩ Hàn Linh nhưng chẳng thấy đâu .

Triển Chiêu tìm được hai cảnh viên phụ trách theo sát hai anh em họ với Tiểu Mễ, phát hiện bọn họ đã lâm vào trạng thái ngây ngốc.

“Triệu Tước hỗn đản!” Triển Chiêu giờ mới lo tìm Triệu Tước với Bạch Diệp, nhưng làm gì còn ở đây a? .

Cuối cùng Triển Chiêu gọi điện thoại cho Triệu Tước, “Lão hói đầu! Lão mang người đi đâu rồi hả?” .

Triệu Tước trầm mặc một lát, “Nhóc dám gọi ta là lão hói đầu? !” .

Nói còn chưa xong, điện thoại đã bị Bạch Diệp đoạt đi, “Mấy người này còn có ích, bọn tôi nghiên cứu chữa bệnh nhân tiện điều trị cho họ luôn, có phát hiện sẽ liên lạc với mấy cậu!” Sau đó ngắt máy .

Triển Chiêu chợt nghe thấy đầu dây bên kia còn có tiếng ầm ĩ vọng lại, hình như là Triệu Tước đang phẫn nộ mắng anh là con mèo ngốc.

Sự kiện thuyền ma khiến cho toàn thành phố sôi sục cuối cùng cũng bị bóc trần, công khai toàn bộ sự thật cho truyền thông thì không tốt lắm, cũng không thể nói ọi người biết có những sản phẩm thí nghiệm vẫn sống xung quanh họ, như thể thiên hạ sẽ đại loạn mất .

Triển Chiêu cùng mọi người chỉnh lý xong vụ án đã là chuyện của nửa tháng sau .

Trong nửa tháng này, Triển Chiêu hầu như mỗi ngày đều đến thăm Bruce đang tiếp thu trị liệu trong bệnh viện ... Lão cả ngày chìm đắm trong trạng thái điên loạn, suốt ngày lảm nhảm cái gì mà mật mã, thiên tài các loại

Bruce ở trong bệnh viện được 18 ngày thì ngừng thở .

Dương Phàm lúc lắc đầu nói cho Triển Chiêu biết nguyên nhân lão chết, “Người này bị chết già, y như một gốc cây già khẳng bị một đục rỗng, chết rất triệt để, toàn bộ đều cạn kiệt, cạn đến mức không thể cạn hơn!” .

“Aizz ...” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường về đến nhà, cuối cùng đành tạm thời buông vụ án vừa tốn kém, mất thời gian, lại rắc rối phức tạp này ra, có chút cảm khái —— trí tuệ của con người tuyệt đối là chìa khoá tạo nên sự phồn vinh, nhưng song song đó cũng có thể là chiếc hộp Pandora* hủy diệt sự tồn tại của con người. Vì tò mò mà mở ra, kết quả là không thể khống chế .

*Hộp Pandora: Theo thần thoại Hy Lạp, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus tặng cho nàng Pandora – người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “ hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường cảm khái với Triển Chiêu, “Kỳ thực thí nghiệm tồn tại đã lâu, người khởi xướng cũng không phải là Triệu Tước, chỉ là ông ta quá mức thông minh, lại quá mức hiếu kỳ, đã mở phải cánh cửa không nên mở.” .

Triển Chiêu bật cười, “Chính xác a, mở cửa này ra, phía sau còn có cửa khác, vì thế từng cánh từng cánh một được mở, lại không thể biết cánh cửa cuối cùng là dẫn đến thiên đường hay địa ngục. Cửa một khi đã mở ra thì muốn đóng cũng không đóng được.”

— KẾT ÁN —

466. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 41

Tiểu phiên ngoại xuân vận

(xuân ~ Tết, vận ~ vận chuyển, xuân vận na ná là về quê ăn Tết a)

Xuân vận đã đến .

Trong phòng làm việc SCI, Bạch Ngọc Đường ngồi trên ghế, cặp chân dài gác lên lưng chiếc ghế xoay, nghiêng người nhìn Tương Bình đang điên cuồng gõ bàn phím, “Thế nào rồi?” .

“Vào không được a!” .

“Một hacker cao cấp như cậu mà ngay cả một trang web bán vé cũng vào không được? !” .

Tương Bình đẩy đẩy gọng kính đúng chất trạch nam, rất nghiêm túc quay đầu lại, “Đội trưởng, lượng người online rất nhiều! Hacker cũng có lúc bất lực chứ!”

“Vậy cậu làm cho nó đừng kẹt nữa a!” .

Tương Bình tiếp tục đẩy kính, “Toàn bộ người trong cảnh cục đều ở trên đó mua vé làm sao không kẹt được a? !” .

“Internet của toàn bộ cảnh cục đều do cậu quản, cậu chặn hết bọn họ phải không phải là được sao? !” Bạch Ngọc Đường hạ lệnh, “Nhanh lên, có làm sao cũng phải mua được hai vé giường nằm!” .

Tương Bình trưng ra vẻ mặt khinh bỉ, “Như vậy sao được? Anh là cục trưởng Bao đánh cược chứ có đội vé về nhà đâu! Dưới lầu vài trăm người mua vé đó, bị kẹt mạng rồi kéo cả lên đây em đánh không lại a!” .

“Ách...” .

“Còn chưa mua được?” Triển Chiêu cầm cái bánh trứng trong tay nhìn qua, “Lâu lắm rồi a?” .

Bạch Ngọc Đường đỡ trán. .

“Anh, anh mua vé làm gì?” Bạch Trì tay cầm mấy ly trà sữa cùng Triệu Trinh đi vào hiếu kỳ hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm. .

.

Sự tình phát sinh vào buổi sáng hôm nay .

Trong tầng hầm, Bao Chứng mặt đen thui bước xuống xe thì đụng phải Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng mới ngừng xe đang vừa gặm bánh vừa đi về phía thang máy .

Hai người vừa thấy sắc mặt Bao Chứng so với ngày thường còn đen hơn vài phần liền biết không có chuyện gì tốt, chỉ biết theo Bao Chứng tiến vào thang máy.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu gặm a gặm bánh trứng, Bao Chứng nhìn chăm chăm vào dòng số đang không ngừng biến hoá trong thang máy, Triển Chiêu mở lời, “Nha, cục trưởng Bao, tâm tình không tốt a?” .

Bao Chứng ngẩn người, quay đầu lại liếc Triển Chiêu, mắt híp cả lại như đang tính toán gì đó. .

Triển Chiêu mỉm cười, “Có phải lại có biến thái không? Cứ kêu Tiểu Bạch đi bắt a.” .

“Khụ khụ ...” Bạch Ngọc Đường bị sặc sữa đậu nành, lại làm bộ không nghe thấy gì hết, tiếp tục gặm bánh .

Bao Chứng suy nghĩ một chút, đột nhiên cười một tiếng, bĩu môi, “SCI mấy cậu đâu phải cái gì cũng có thể hoàn thành.” .

Triển Chiêu ngẩn người, Bạch Ngọc Đường cũng ngẩn đầu liếc qua .

Triển Chiêu chỉ sợ thiên hạ bất loạn, chọc Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, lên!” .

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ nhìn anh một cái, tâm nói sắp đến lễ mừng năm mới rồi, cậu ít trêu chọc loanh quanh đi may ra còn được vài ngày nghỉ Tết mà đi ra ngoài, cứ ở đó mà nhớ thương cái gì biến thái a. .

“A, chuyện này, Bạch Ngọc Đường nhà cậu cũng chẳng làm được gì đâu.” Bao Chứng bĩu môi, “Toàn bộ SCI các cậu cũng vậy, chẳng làm được!”

Triển Chiêu khóe miệng giật giật, liếc Bạch Ngọc Đường — cái này mà nhìn được thì còn gì không thể nhìn a!

Bạch Ngọc Đường liếc lại — cục trưởng Bao đang dùng phép khích tướng a, nghìn vạn lần không được mắc mưu! .

Ai biết Bạch Ngọc Đường không muốn gây chuyện thị phi, Triển Chiêu lại rất sợ không có chuyện thị phi, lập tức đưa tay vỗ ngực Bạch Ngọc Đường, hếch mặt với Bao Chứng, “Có gì đáng lo đâu, Bạch đội trưởng nhà chúng tôi nhất định làm được hết!” .

Bao Chứng híp mắt, “Cực không?” .

Bạch Ngọc Đường vội nháy nháy mắt với Triển Chiêu — không được a! .

Triển Chiêu cười tủm tỉm gật đầu, “Cực!” .

“Đặt cực sao đây?” Bao Chứng hỏi .

Triển Chiêu tiếp tục vỗ ngực Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường làm không được sẽ đi cọ WC.” .

Bao Chứng nhướn mày .

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, ý là — cậu đúng là luôn sẵn sàng hy sinh tôi a! .

“Nếu như Ngọc Đường làm được, ngài cho bọn tôi một tháng nghỉ phép nha?” Triển Chiêu một lời nói ra, Bạch Ngọc Đường lại không lắc đầu nữa mà quay qua tính toán a tính toán, nếu như có thể có một kì nghỉ dài ngày, cọ WC cũng không sao a! .

“Được!” Bao Chứng vỗ ngực, nhưng là vỗ ngực của chính mình, “Một lời đã định!” .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, lúc thang máy “đỉnh” một tiếng liền hỏi, “VẬY ĐẾN TỐT CÙNG LÀ CHUYỆN GÌ?”

Bao Chứng vươn hai ngón tay, chậm rãi mở miệng, “Tôi muốn hai vé nằm.” .

Nói xong, đuổi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ra ngoài, đóng cửa, “Vé ngày mai! Từ thành phố S sang thành phố G.”

Chờ cửa thang máy đóng lại, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau .

Triển Chiêu gặm bánh trứng, “Hai vé nằm?” .

Bạch Ngọc Đường “A” một tiếng, “Này còn không dễ dàng sao? Miêu Nhi, thu thập hành lý chuẩn bị đi nghỉ dài hạn! Chúng ta đến biển đón Tết!” Nói xong, lập tức lao vào phòng làm việc SCI .

... .

Vì vậy mới xuất hiện tình trạng Tương Bình lên mạng giúp mua vé .

Bạch Ngọc Đường kêu Tương Bình lên web chợ đen mua, Tương Bình lắc đầu a lắc đầu, “Đen cũng vô dụng thôi, không có vé đâu!”

Vì vậy, kế hoạch thất bại, Bạch Ngọc Đường chuẩn bị kế khác .

.

“Này? Song sinh!” Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại tìm Đại Đình Tiểu Đình. .

“Gì á?” Tiểu Đình đang chơi game nhận điện thoại. .

“Giúp tôi mua hai vé nằm đi.” .

“Gì?” Tiểu Đình thất thần, bị dính bom. .

Đại Đình thắng, hoan hô ngập trời .

Tiểu Đình bĩu môi, “Bạch Ngọc Đường, cậu là đồ sao chổi!” .

“Sao trắng gì, nghe rõ chưa? !” Bạch Ngọc Đường nói lại .

Tiểu Đình ngoáy ngoáy lỗ tai, “Cậu nói cậu muốn vé nằm? Đi đâu vậy a? Lấy máy bay chở cậu đi!”

“Không được, phải là vé nằm!” .

“Làm sao vậy?” Đại Đình hỏi .

Tiểu Đình bỏ điện thoại ra bĩu môi, “Bạch lão nhị gọi, nói muốn mua hai vé nằm vào ngày mai.” .

Đại Đình mặt nhăn thành cái bánh bao, “Nói cậu ta đã hết từ sớm rồi!” .

“Nghe thấy chưa?” Tiểu Đình nói lại vào điện thoại .

“Đám huynh đệ của hai người đâu?” Bạch Ngọc Đường sốt ruột, “Phải vài ba trăm người đến các trung tâm xếp hàng không lẽ không mua được hai tấm vé? !” .

Đại Đình bĩu môi, “Thôi đi, bọn họ đã sớm về nhà đón tết rồi, ai rảnh đi xếp hàng cho cậu a!” Nói xong, cúp điện thoại.

Triển Chiêu gạch chéo chữ “B” Bạch Ngọc Đường vừa viết đi, lại viết lên đó một chữ “C” .

Bạch Ngọc Đường nhìn anh, Triển Chiêu nắm tay, ý là — một tháng ngày nghỉ lặn đó! Cố lên! .

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là áp dụng kế hoạch “C” — gọi điện đặt vé .

Gọi cả nửa ngày, khó khăn lắm mới thông được, kiên nhẫn nghe một đoạn ghi âm dài dằng dặc, vừa hỏi thì được trả lời — một phiếu! Đừng nói giường nằm, vé đứng cũng không còn đâu! .

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, “Tôi cũng không tin là không có biện pháp!” .

“Hắn là không còn đâu.” Bạch Trì xem lướt qua đồng hồ số liệu dài ngoằng ở các trung tâm bán vé xong, nói cho Bạch Ngọc Đường, “Vé đi gần đây chẳng còn đâu! Vé Tết là màu đỏ tím đó.” .

Bạch Ngọc Đường vẫn không cam lòng, hỏi Triệu Trinh, “Cậu có biện pháp nào không?” .

Triệu Trinh nháy mắt mấy cái, “Hay tôi làm cho anh hai cái?” .

Bạch Trì vội gạt ngang, “Làm giả vé là phạm pháp đó! Hơn nữa vé đều bán cả rồi, lên xe bị phát hiện thì sao!”

“Tối đó rồi xử!” Triệu Trinh nhướn mày, “Người có vé thật đánh ngất nhốt vào toilet.” .

“Ách.” .

Đang nói chuyện thì ở cửa Mã Hân hai tay đút túi áo khinh bỉ nhìn mọi người lắc đầu, “Mấy đại thiếu gia các anh nhìn là biết chưa bao giờ đi tàu Tết!” .

Triển Chiêu nhìn Mã Hân — có ý gì? .

“Trên xe lửa về Tết, anh nếu có đánh ngất ai cũng chắc chắn không thể vào được WC, WC đã bị nhét đầy thứ từ sớm!”

Triệu Trinh nhún vai với Bạch Ngọc Đường — vậy thì chịu thôi .

Triển Chiêu nhăn mặt nhăn mũi, suy nghĩ một chút, lấy điện thoại ra, tâm không cam lòng không muốn ấn đi một dãy số .

Điện thoại được thông, từ đầu bên kia truyền đến một giọng nói lười biếng, “Ui, nhóc mèo, meo meo một tiếng nghe chút coi~.” .

Triển Chiêu nhìn trời, vì kì nghỉ dài hạn, nhin. .

Mọi người cũng nghe thấy — Triển Chiêu dĩ nhiên lại gọi cho Triệu Tước xin giúp đỡ, kỳ tích! .

“Trên đời này có chuyện chắc chắn chú không làm được!” Triển Chiêu quyết định chọn phép khích tướng. .

Triệu Tước nghe xong, hắc hắc hai tiếng, “Nói đi, ngoại trừ vé xe lửa xuân vận ra, chuyện gì đại gia cũng làm được!”

... .

Bên này, Triển Chiêu trầm mặc. .

Mọi người nhin cười. .

Triệu Tước tự nhiên thấy đầu bên kia im re, liền gọi, “Này?” .

Triển Chiêu nghen lời mất rồi .

Sau ba giây, Triệu Tước hỏi, “Nhóc thực sự muốn vé xe lửa hả?” .

Lại ba giây nữa .

Triển Chiêu mở miệng, “Đúng vậy, hai vé nằm ngày mai.” .

... .

Lúc này, đến phiên Triệu Tước trầm mặc ba giây, sau đó, bên kia truyền đến tiếng cười ha ha không ngừng nghỉ .

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chợt nghe thấy giọng nói của Bạch Diệp truyền đến, “Cái gì vui vậy mà cười?” .

“Con mèo này ... con mèo này nói muốn có hai vé nằm vào ngày mai! A ha ha ha.” Triệu Tước vừa cười vừa cúp điện thoại. Trong khoảnh khắc trước khi điện thoại bị cúp mất, mọi người còn nghe được Bạch Diệp hình như có nói một câu, “Không ai dạy thằng bé phải đặt vé từ sớm à?”

Triển Chiêu nhú mày, Bạch Ngọc Đường bên cạnh lại gạch gạch chữ “D” đi, hai người nhìn nhau .

Lúc này, Công Tôn cùng Bạch Cẩm Đường đi vào, Công Tôn hỏi, “Đi ăn không? Gần đây mới tuyển một đầu bếp mới.”

Mọi người nhìn nhau, còn Triển Chiêu nhìn lại cái bánh trứng còn chưa có ăn xong trong tay .

“Ăn sớm vậy a?” Bạch Trì hiểu kỳ hỏi Công Tôn. .

Bạch Cẩm Đường đi tới dựa vào bên bàn, “Muốn tính sớm một chút, sắp đến tết rồi, cái gì cũng phải tính sớm hơn mấy ngày, đầu bếp nhà mình mà cũng phải dặn từ buổi sáng.” .

Mọi người yên lặng liếc sang Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu — Bạch đại ca thần Bồ Đào đó! .

Bạch Ngọc Đường nhìn trời. .

“Sao thế?” Bạch Cẩm Đường khó hiểu liếc Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường giơ hai ngón tay ra ...

Bạch Cẩm Đường nháy mắt mấy cái, “Cậu muốn hai vạn hay hai triệu?” .

Mọi người giật giật khóe miệng. .

Bạch Ngọc Đường nói, “Đều không muốn, em muốn hai vé nằm.” .

Bạch Cẩm Đường trầm mặc một lát, “Anh cho cậu hai triệu ha.” .

Mọi người lại yên lặng nhìn nhau — đại ca tiếp tục thần Thổ Tào rồi! .

“Không phải chỉ là hai vé nằm sao.” .

Lúc mọi người đang hết đường xoay sở, Công Tôn phán một câu, “Dễ.” .

Mọi người soát một cái quay lại nhìn Công Tôn, “Anh có biện pháp?” .

“Đi quanh cảnh cục hỏi một chút, xem ai ngày mai đi thành phố G, đã sớm mua được vé nằm, kêu hắn nhượng vé lại, chúng ta dùng máy bay chỗ hắn về không phải ổn rồi sao?” .

Mọi người trầm mặc một lát, Bạch Ngọc Đường chỉ tay một cái ra lệnh cho SCI, mỗi người phụ trách một tầng, hỏi từng người một!

Vì vậy, SCI xuất động, mỗi người một tầng .

Một lát sau, mọi người ủ rũ trở về. .

Mã Hán trở về báo cáo, “Toàn bộ đội Tình Báo đều chỉ mua được vé đứng, nói là bên phe vé tung tin giả, nguyên đám bọn họ không ai mua được vé nằm.” .

Lạc Thiên trở về báo cáo, “Đội Ma Túy cũng chỉ có vé đứng, nói là mấy tay trùm ma túy sai người mua hết vé nằm rồi, muốn trả đũa.”

Triệu Hồ trở về báo cáo, “Khoa Giám Định vốn có mua được vé nằm, nhưng mà có người lỡ tay làm đổ chất gì đó lên, vé bị tẩy trắng trơn rồi, Tiểu Vương đã bị đánh thành đầu heo.” .

Trương Long trở về báo cáo, “Bên đội Kinh Tế chỉ mua được một vé ngồi còn lại đều là vé đứng, một người còn oán giận nói với tôi phân ra vé đứng vé ngồi là không khoa học...” .

Wang Triều trở về báo cáo, “Đội Đặc Công nói chưa ai mua được vé gì cả, mọi người đang chuẩn bị thuê ô tô về nhà, cường thân kiện thể nung đúc tình cảm bảo vệ môi trường lại không kẹt xe...” .

Tần Âu trở về báo cáo, “Đội Phá bom nói bây giờ có cho nổ trung tâm bán vé cũng không có vé nằm đâu, chết tâm đi.”

Bạch Trì trở về báo cáo, “Phòng Tư liệu nói, theo những gì bọn họ ghi chép lại từ trước đến nay, trước một ngày mà mua được vé nằm là chuyện chẳng bao giờ phát sinh qua!”

Triển Chiêu nghiêm túc cầm lấy cuốn lịch bàn, viết —E, F, G, H, I, J, K, L, M, N... .

Bạch Ngọc Đường sau đó từng cái gạch đi .

Toàn bộ người của SCI tìm phiếu cả ngày, không có kết quả, đều tự về nhà. .

Ban đêm, Bạch Ngọc Đường ở trên giường lật qua lật lại ngủ không được, kì nghỉ dài hạn đã không có rồi. .

Hừng đông hai giờ sáng, Triển Chiêu đột nhiên vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, tôi nghĩ ra cách rồi!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại... .

Ba giây sau, điện thoại của toàn thể nhân viên SCI reo ầm ỹ, mọi người từ trong giấc ngủ giật mình tỉnh giấc.

Bạch Trì cầm lấy điện thoại, thấy là Bạch Ngọc Đường gọi tới, nhưng cúp mất tiêu rồi, còn có một tin nhắn, hiển nhiên gọi điện chỉ là để đánh thức cậu dậy, tin nhắn mới là mục đích. .

Bạch Trì mở tin nhắn ra xem, há miệng, “Hả?” .

Triệu Trinh trở mình ôm lấy cậu, “Một muốn chết.” .

Bạch Trì buông điện thoại, đắp lại chăn cho Triệu Trinh, chui ra khỏi ổ — chấp hành nhiệm vụ thôi .

Mã Hán cầm điện thoại đọc tin nhắn xong, yên lặng nhìn trời, đứng dậy. .

Triệu Hồ vừa ngáp vừa mặc quần áo, “Đây là sao đây trời ...” .

Lạc Thiên mặc đồ vào, đi ngang qua phòng nhỏ của Dương Dương thì khẽ liếc mắt vào trong .

Dương Dương hình như nghe thấy động tĩnh, mơ mơ màng màng hỏi, “Ba, trễ như vậy còn ra ngoài à?” .

Lạc Thiên có chút dở khóc dở cười, “Nhiệm vụ khẩn cấp ...”

... .

Sáng sớm hôm sau. .

Bao Chứng đi thang máy lên lầu, cửa thang máy vừa mở thì thấy trong phòng làm việc của mình có hai người, Bạch Ngọc Đường đang ngồi dựa vào cửa cùng Triển Chiêu đang ngồi trên ghế xoay ngủ gà ngủ gật .

“Sớm như vậy?” Bao Chứng đi vào, Bạch Ngọc Đường đột nhiên từ trong túi lấy ra một thứ gì đó giơ lên trước mắt ông, “Một tháng nghỉ dài hạn, không được thoái thác!” .

Bao Chứng ngẩn người, đưa tay tiếp nhận, “Oa! Vé năm a!” .

“Ngày nghỉ đâu?” Triền Chiêu nghiêm mặt hỏi Bao Chứng. .

Bao Chứng vỗ vỗ ngực, “Nói giữ lời.” .

Triền Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thoả mãn gật đầu, đứng lên, chuẩn bị về nhà ngủ bù .

“Hai cậu sao có được vé này a?” Bao Chứng hiếu kỳ hỏi. .

Bạch Ngọc Đường cùng Triền Chiêu nhìn nhau, giảo hoạt cười, “Bí mật!” .

Cùng ngày, toàn bộ cảnh cục chìm đắm trong bầu không khí vui sướng, bởi vì mới ngày hôm qua người của SCI còn đi từng lầu xin vé, ngày hôm nay đã cầm một xấp vé nằm đến từng lầu phân phát .

“Này, SCI kia đủ N nha, vé nằm thế mà mua cả đồng?” . (N chắc là ngư á, trâu bò =))

“Cậu không nghe gì à?” .

“Nghe gì?” .

“Đêm qua toàn bộ SCI xuất động, bắt toàn bộ bọn buôn lậu vé ở trạm xe lửa.” .

“==! SCI còn phụ trách bắt buôn lậu vé nữa à?” .

“Chưa hết! Nghe nói tiến sĩ Triền đem phân liệt mười tên buôn lậu, bây giờ đang ở nhà ga tặng vé đó.”

467. Quyển Iv – Vụ Án 15 – Chương 42

Phiên ngoại Rằm tháng Bảy: “bay” tới “bay” lui

7:30 sáng .

Mã Hán lái xe, chở Mã Hân đang ngáp dài, vòng vào ga ra cảnh cục .

Vừa dừng lại thì nhìn thấy Triệu Hổ đang mở cửa xe chui ra .

Mã Hân trên tay cầm một cái bánh kẹp, nghiêng đầu nhìn Triệu Hổ đang lắc lắc chìa khoá đi tới. .

“Hổ Tử... Sao anh lại ăn mặc vậy?” Mã Hân mở to mắt nhìn từ đầu đến chân Triệu Hổ. .

Triệu Hổ vừa thấy Mã Hân, thì cười hì hì, “Em gái, còn bánh kẹp không?” .

Mã Hân quay lại tìm trong xe, cô mua mấy túi lộn, vừa quay đi chợt nghe “a ô” một tiếng. .

Mã Hân quay phắt lại, thì thấy bánh kẹp trên tay bị Triệu Hổ cắn mất hơn phân nửa. .

... .

“Ngô!” Triệu Hổ vừa nhai vừa gật gù, “Hôm nay chiên giòn quá nga!” .

Mã Hân từ trước đến nay vốn rất dững cảm, ngoại trừ bảo vệ Lạc Thiên bảo vệ Dương Dương ra còn luôn bảo vệ thức ăn, vừa nhìn thấy miếng bánh kẹp chỉ còn một nửa trong tay, lông tóc đều dựng đứng, đập cửa xe hô lên, “Triệu Hổ!” .

Triệu Hổ xoay người bỏ chạy. .

Mã Hán không nói gì lắc đầu, cũng bước xuống xe, thuận tay lấy túi bánh kẹp trong xe ra rồi nắm lấy Mã Hân đang nổi trận lôi đình, “Còn nhiều mà, xù lông làm gì a.” .

Mã Hân cầm giận tiếp tục gặm bánh. .

Lúc này, có hai chiếc xe cùng nhau tiến vào. .

Một là chiếc xe thể thao màu bạc, của đội trưởng bọn họ, phía sau là chiếc jeep màu đen, của Triệu Trinh.

Mở cửa xe, Bạch Ngọc Đường tinh thần sảng khoái bước xuống, phía sau là Triển Chiêu đang vuốt mũi, “Mùi bánh kẹp.”

Cửa xe Triệu Trinh mở ra, ngồi ở ghế lái là Bạch Trì, ngồi ghế phó lái là Công Tôn, Bạch Trì còn mở cửa sau, chỉ thấy Lisbon tinh thần chấn hưng phóng xuống, vẫy vẫy cái bờm trắng khổng lồ, thuận miệng ngáp một cái, rồi y như một con mèo nhỏ cọ a cọ thất lưng Bạch Trì.

Mã Hán chia bánh, thuận tiện hỏi Bạch Trì, “Trì Trì, sao lại mang Lisbon đến?” .

“Hắc hắc.” Bạch Trì cười gượng một tiếng, tựa hồ có chút ngượng ngùng sờ sờ đầu. .

“Trì Trì, sáng suốt a!” Triệu Hổ chạy tới cầm đi nửa phần bánh kẹp được chia, sắp lại cọ Lisbon, “Hôm nay tớ chăm chú mày ha.”

Bạch Ngọc Đường quan sát Triệu Hổ —— người này không biết mắc chứng gì, hôm nay một thân vàng chói, nhìn y hệt một trái chuối tiêu.

“Sao cậu lại mặc thành cái dạng này?” Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi .

“Mốt đó.” Triệu Hổ bĩu môi. .

“A.” Mã Hán bật cười. .

Triển Chiêu vừa gặm bánh kẹp vừa suy nghĩ, “Nga... Hôm nay là 14 tháng 7 a.” .

Mọi người đã hiểu .

Bạch Ngọc Đường không nói gì Bạch Trì đang ngượng ngùng cùng Triệu Hổ, một người nhất định phải mang theo Lisbon đi làm, một người thì ăn mặc một thân vàng chói, hoá ra là để trừ tà. 14 tháng 7 Âm lịch quỷ môn quan mở ra, buổi tối 12 giờ chính là tết Trung nguyên, còn gọi là Tết cô hồn. Đêm nay toàn thể SCI phải làm đêm để sàng lọc án kiện, phòng chừng hai tên mê tín này cần một thứ gì đó để bảo trụ tinh thần .

Mọi người ăn sáng xong, đang chuẩn bị vào thang máy, chợt nghe xa xa có người hét, “Bác sĩ Công Tôn!” .

Mọi người yên lặng nhìn nhau—— rất ít người kêu Công Tôn như thế, nghe có chút không quen .

Công Tôn cũng thiếu chút nữa quên mất mình là một bác sĩ, quay đầu lại nhìn thoáng qua, thì thấy đó là nhân viên bảo an của cảnh cục.

“Bác sĩ, có chuyển phát nhanh cho anh.” Bảo an này ôm một cái thùng chạy qua, “Gửi từ Thái Lan.”

“A!” Công Tôn há miệng, trên mặt trong nháy mắt xuất hiện nét vui mừng cùng thỏa mãn. Mọi người từ vẻ mặt của hắn đại thể cũng đoán ra trong thùng nhất định là thứ gì đó rất kích thích. .

Công Tôn hớn hở ký nhận đồ, sau đó ôm cái thùng về phòng .

Triệu Hổ hỏi Mã Hán, “Anh đoán là cái gì?” .

Mã Hán nhìn kích cỡ của cái thùng một lát, mở miệng, “Đầu người.” .

Những người khác trầm mặc một lát .

Mã Hán gật đầu, “Đầu người.” .

Triển Chiêu cùng Bạch Trì cũng gật đầu, “Đầu người.” .

Bạch Ngọc Đường giữ cửa thang máy, thở dài. .

Công Tôn vào thang máy, tay ôm cái thùng, trong miệng lầm rầm, chắc là nhạc của một bộ phim kinh dị nào đó.

Mọi người nhìn hắn một cái, lại nhìn xuống cái thùng .

Công Tôn híp mắt, cười cười với mọi người .

Triệu Hổ lại, cùng Bạch Trì đứng cạnh Lisbon, ý bảo —— mọi người lên trước đi .

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ đóng cửa thang máy. .

Mã Hân hiếu kỳ hỏi Công Tôn, “Minh chủ, anh mua cái gì thế? Từ tận Thái Lan cơ à?” .

Công Tôn cười đến thần bí, “Bí mật.” .

Triển Chiêu nhìn trộm Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường ra hiệu không muốn hỏi .

Ra khỏi thang máy, chợt thấy trong phòng làm việc rất náo nhiệt, còn ngửi thấy có mùi của tỏi .

Triển Chiêu bịt mũi, “... Làm gì a?” .

Hai bên máy tính của Tương Bình treo một chùm tỏi .

Lạc Thiên bắt đắc dĩ quay lại cười cười với mọi người, Lạc Dương đang ra sức đứng trên chiếc ghế xoay, cười tít mắt giúp Tần Ấu đeo dây chuyền tỏi vào cổ.

“Dương Dương, cháu đang làm gì a?” Mã Hân lấy bữa sáng từ trong túi ra, chạy tới ôm Dương Dương xuống, thuận tay đưa bánh kẹp cho Lạc Thiên. .

Triệu Hổ vọt lại, “Em gái bắt công nhá, Dương Dương được ăn cơm đảm bọ anh lại phải ăn bánh kẹp.” .

Mã Hân liếc mắt sang, “Dương Dương đang tuổi ăn tuổi lớn, không được ăn thứ nhiều dầu mỡ, ăn ít muối ít đường, bữa sáng phải cân đối giữa đường và tinh bột, giàu vitamin!” .

Triệu Hổ khoe miệng giật giật, Dương Dương vừa ăn sáng vừa đưa cho hắn một chùm tỏi. .

Triển Chiêu hiếu kỳ, “Dương Dương cháu phát tỏi làm gì a?” .

“Thầy giáo nói giữa tháng là Tết cô hồn, tỏi dùng để trừ tà a.” Dương Dương há mồm, lại bị Mã Hân nhét vào một thìa cơm.

Mọi người đều nghĩ phải kiểm điểm cách giáo dục của cái trường này

Hôm nay SCI không có đại án tử phải tra, bất quá gần đây những nơi khác trên cả nước đều có án chưa giải quyết đưa đến, các loại ảnh chụp máu me cùng bản kê khai chi tiết vụ án. Bao Chứng sau khi phân loại vụ án đều đưa cả đến SCI, để bọn họ dùng cả ngày hôm nay để sàng chọn một chút, lưu lại một ít án chưa giải quyết để điều tra.

Trương Long cùng Vương Triều gặm bánh bao, lôi ra thùng tư liệu cỡ bự .

Lúc này, cặp song sinh cũng tới, vào cửa đã nói lâu rồi không liên hoan, có muốn cùng nhau ăn một bữa không .

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Không lẽ không tết tự đừng ăn.” .

Cặp song sinh nghiêng đầu, “Tết Cô hồn a.” .

Tương Bình chạy tới, cùng Trương Long ôm đồng hồ sơ vào phòng họp.

Lúc này, chỉ thấy Công Tôn rửa sạch tay, đang cầm khăn vừa lau vừa bước ra .

Cặp song sinh thấy hắn, lập tức hành lễ, “Chủ nhân buổi sáng tốt lành.” .

Công Tôn vung tay, “Miễn.” .

Cặp song sinh nhìn nhau —— u, sao hôm nay tâm tình tốt vậy? .

Công Tôn vào phòng làm việc cúi đầu, “Cái thùng của tôi đâu?” .

Mọi người cùng nhau nhìn qua, Công Tôn vừa vào phòng làm việc đã đi rửa tay, chắc là muốn rửa sạch dầu từ cái bánh rán, cái thùng vẫn được đặt trên ghế xoay .

Mọi người hồi tưởng một chút, cái thùng đó ... hình như cùng thùng hồ sơ Tương Bình bọn họ ôm vào phòng họp, không sai biệt lắm...

“Má ơi!” .

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe trong phòng hội nghị kêu thảm một tiếng. .

Mọi người đi vào vừa nhìn, chỉ thấy Tương Bình ngồi phệt mông dưới đất, trước mắt bày ra một cái thùng đã được mở ra .

Công Tôn vội chạy tới ôm lấy cái thùng, rồi liếc mắt sang Tương Bình, “Cậu thấy rồi?”

Tương Bình ngẩn người, rồi vội lắc đầu, nhìn như cái trống lắc .

Công Tôn híp mắt biểu thị không tin. .

Tương Bình giơ ba ngón tay thề, “Không thấy gì hết!” .

Công Tôn nhướn mày, thần bí hề hề ôm cái thùng ra khỏi phòng họp, quay về phòng pháp y .

Mã Hân nháy mắt mấy cái, ngay cả cho Dương Dương ăn cũng vội vội vàng vàng, sau đó đem ống hút cắm vào hộp sữa nhét vào tay thằng bé, hôn một phát lên má, rồi phóng tới phòng pháp y góp vui .

Dương Dương nghiêng đầu nhìn Lạc Thiên. .

Lạc Thiên phát tay —— biểu thị thứ đó không thích hợp với con nít .

Triển Chiêu tiến đến gần Tương Bình, hỏi, “Cậu thấy gì a?” .

Tương Bình đột nhiên rùng mình, “Một cái đầu lâu.” .

Mọi người vẻ mặt hiểu rõ —— quả nhiên là đầu người .

“Cậu lần đầu tiên thấy đầu lâu à?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn Tương Bình, “Sao lại bị dọa thành vậy?” .

Tương Bình nhếch miệng, “Cái đầu này chính diện không có mắt, trên sọ lại nhét đầy tròng mắt ...” .

Tương Bình nói chưa hết lời, mọi người đã trầm mặc, Triệu Hổ bịt lỗ tai lắc lắc đầu, “Má ơi, đừng kể nữa a, hù chết ta !” .

Mọi người ăn xong điểm tâm, đều ngồi ở bên bàn hội nghị, bắt đầu phân loại hồ sơ vụ án. .

Triển Chiêu cầm một quyển văn kiện trong tay, không thể nào an phận. .

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm vào một hồ sơ khác mở miệng, “Miêu Nhi.” .

“Hử?” Triển Chiêu nhìn qua .

Bạch Ngọc Đường gấp tập hồ sơ đó lại, lại lấy một tập khác xem, vừa chậm rãi nói, “Hiếu kỳ hại chết mèo đó.”

Triển Chiêu híp mắt liếc người —— thế lại càng hiếu kỳ! .

Trong phòng pháp y, dưới ngọn đèn u ám, Mã Hân tay phải cầm một chén mỳ ly, tay trái cầm một cái đĩa chờ 3 phút ỳ chín, thuận tiện tham quan học tập Công Tôn ra tay mở cái thùng.

“Minh chủ, trong thùng là cái gì?” .

Mã Hân thấy Công Tôn lấy một cái bàn thủy tinh đặt lên đài giải phẫu sáng loáng, sau đó từ trong thùng, cẩn cẩn dục dục bê ra một bộ xương đầu khô quắt .

Bộ xương này vô cùng đặc biệt, hình dạng bên ngoài thì là một chiếc xương sọ hoàn chỉnh, nhưng phần hàm khê gồ ra một chút, hai hàng răng so với người thường thì bén nhọn hơn, nhưng nhìn kĩ vẫn là răng người, không giống răng động vật. .

Mà kỳ lạ nhất chính là, bộ xương khô này vốn nên có hai hốc mắt tối om, nhưng vị trí này chỉ hơi hõm vào, điều này không phù hợp với nguyên lý của xương sọ loài người, chẳng lẽ chỉ là hàng giả? .

Mà ở đỉnh đầu có 7 chỗ lõm vào, y chang chảo làm bánh takoyaki, trong phần lõm đó, có 7 viên tròn tròn. Những viên tròn này giống giống như nhân cầu, bên ngoài có một tầng thủy tinh trong suốt bao phủ, bên trong là các loại con người đủ loại, hình dạng rất quý dị, thể nhưng rất tinh xảo.

Mã Hân mở nắp mỳ gấp một ngụm —— quả nhiên phù hợp với thẩm mỹ của Công Tôn .

“Đây là anh nhờ người mua được từ trong tay một phù thủy Thái Lan đó, gọi là tượng quỷ ở Yangon.” Công Tôn nhướn mày.

Từ cửa truyền vào một tiếng kinh hô đồng thanh, “Tượng quỷ ở Yangon?” .

Công Tôn bất đắc dĩ nhìn về phía cửa, chỉ thấy Triển Chiêu dẫn đầu, ngoại trừ Bạch Ngọc Đường ra toàn bộ SCI đều đang bám dính trước cửa phòng pháp y .

Trong phòng làm việc SCI, Bạch Ngọc Đường thở dài, nhìn người duy nhất còn ở lại — Bạch Trì, “Triệu Hổ cũng đi rồi sao cậu không đi?”

Bạch Trì ôm hồ sơ dựa vào Lisbon, kiên quyết lắc đầu, “Không đi đâu! Đạo này em đã ngủ không tốt rồi”

Triển Chiêu đi vào phòng pháp y, nhìn chăm chăm vào đầu lâu nọ, “Đây là hàng mỹ nghệ hay là đầu lâu thật?” .

“Hàng thật đó.” Công Tôn nói, “Thứ này dùng để hoàn thành nghi lễ của người Thái Lan cổ đại, thuật chiêu hồn dưỡng quỷ.”

Công Tôn nói vừa hết lời, Triệu Hổ lặng lẽ xoay người rời đi. .

“Dưỡng quỷ?” Triển Chiêu mắt sáng rực, “Cụ thể là thế nào?” .

“Là cái dạng này.” Công Tôn từ trong thùng lấy ra một xấp giấy .

Mọi người nhìn nhau, tò mò hỏi, “Là cái gì?” .

Công Tôn bĩu môi, “Bản hướng dẫn a.” .

“Bản hướng dẫn? !” Mọi người kinh hô. .

Công Tôn “hắc hắc” một tiếng, lấy từ trong thùng chuyển phát nhanh một bản hướng dẫn —— Tượng quỷ ở Yangon, bạn muốn có một a phiêu cho riêng mình? Hãy làm theo bản hướng dẫn này, lập tức sẽ có được một bé ma chỉ nghe lời một mình bạn. Đồ chơi này vốn chỉ cho người trưởng thành, trẻ vị thành niên đề nghị nên có người nhà hỗ trợ sử dụng .

... .

Mọi người hít sâu một hơi —— đồ chơi? ! .

Công Tôn hừ một tiếng, mở bản hướng dẫn “chơi” đồ chơi ra. .

Triển Chiêu đi qua nhìn vào bàn giải phẫu .

Mã Hân ăn xong mỳ xong, đã thấy no bụng, vì vậy đứng lên hỗ trợ Công Tôn .

“Tìm một cái hũ có thể bịt kín, để bộ xương vào đó.” Công Tôn nói, Mã Hân ôm một cái bình thủy tinh cỡ lớn chuyên dùng để ngâm tiêu bản đến, Công Tôn cẩn cẩn dục dục đem đầu lâu bỏ vào .

“Để trông mắt nhìn về những hướng khác nhau, không được để tình huống trùng lặp phương hướng phát sinh.” Công Tôn cầm một cây trục thật dài điều chỉnh vị trí của đám trông mắt .

Xem đến đây, Trương Long cùng Vương Triều yên lặng lui ra ngoài. .

“Ba giọt máu dơi.” Công Tôn nói, Mã Hân chạy ra ngoài, một lát đã trở về, trong tay cầm theo một cái túi, bên trong có một con dơi. .

Xem đến đây, Tần Âu yên lặng quay ra .

Triển Chiêu nâng cằm nhìn Công Tôn trói chặt con dơi kia lại, lấy xong ba giọt máu rồi, đưa cho Mã Hân đem nó đi.

“Ba giọt thi du.” Công Tôn lại đọc lên một cái tên trong bản hướng dẫn .

*thi: thi thể

*du: đầu mỡ

Mã Hán tò mò, “Thi du là cái gì?” .

Mã Hân cười tủm tỉm, “Là mỡ có được khi chiên khô thi thể.” .

Mã Hân nói xong, Công Tôn từ trong tủ lạnh lấy ra một khối gì đó trắng bóng, đặt lên trên ngọn lửa đèn cồn đang cháy hừng hực, Mã Hán yên lặng rút lui .

“Ba giọt nước mắt phụ nữ” .

Công Tôn từ trong tủ lạnh, lấy ra một cái ống nghiệm, thuận tiện nhỏ vào vài giọt .

Triển Chiêu kinh ngạc, “Thứ đó mà cũng có sẵn?” .

Công Tôn đắc ý, “Phòng pháp y tài nguyên phong phú a.” .

Lạc Thiên thở dài, cũng yên lặng đi ra. .

Vì vậy, phòng pháp y lúc này chỉ còn lại Công Tôn, Mã Hân cùng Triển Chiêu. .

“Lầm rầm đọc chú ngữ, “khang ba cổ lập cồng đập ba đảo lạc các đề á lạc.”” Công Tôn niệm một lần, Triển Chiêu thấy sái cả quai hàm.

“Thứ cuối cùng.” Công Tôn nhìn bản hướng dẫn, “Dưới đáy thùng có một cây diêm, nhỏ một giọt máu vào cán diêm, sau đó nhanh chóng châm lửa, ném vào trong bình rồi bịt lại, trước khi diêm cháy xong phải bịt cho kín.” .

Công Tôn sờ sờ dưới đáy thùng, thực sự tìm ra được một cây diêm so với diêm bình thường to hơn gấp đôi, đâm một giọt máu của mình nhỏ vào, sau đó xoẹt một tiếng châm diêm, cấp tốc quăng vào trong bình, đẩy lại! .

Lúc diêm được ném vào trong bình, đột nhiên “oanh” một tiếng, bùng lên một ngọn lửa màu xanh, nhưng vì không khí trong bình quá ít nên dần dần biến mất, bên trong sinh ra một làn khói trắng .

Triển Chiêu, Công Tôn và Mã Hân cùng nhau bám vào đài giải phẫu nhìn vào bên trong cái bình, chỉ thấy đám khói trắng này dần dần tụ lại, dần dần biến hình, cuối cùng ... Biến thành một vật thể hình người màu trắng, y hệt một linh hồn nửa trong suốt gì đó, trên mặt có hai lỗ thủng tối om, ở trong cái bình bay a bay

Triển Chiêu cùng Mã Hân há to miệng. .

Công Tôn ôm mặt, “Linh hồn!” .

“Nhỏ như vậy?” Triển Chiêu ghét bỏ việc nó không đủ lớn .

Công Tôn đưa tay mở nắp bình, theo động tác của hắn, “phụt” một tiếng, “linh hồn” màu trắng kia từ trong bình chui ra, rồi lập tức lớn dần lên

Ngay lúc Triển Chiêu cảm thấy nó to không thua kém gì một nô bộc chân chính, thì đột nhiên một trận gió thổi qua

“Phản phật” một tiếng, linh hồn nọ từ song cửa phòng pháp y, nhẹ nhàng bay ra ngoài. .

Ba người há to miệng. .

“Chạy?” Triển Chiêu nhìn Công Tôn. .

Công Tôn cầm bản hướng dẫn lên nhìn, thì thấy ở dòng cuối cùng, có một dòng chữ đỏ chói cảnh báo —— sau khi a phiêu thành hình, tuyệt đối không thể mở bình ra, nếu không, nó sẽ ra ngoài hại người ...

Công Tôn sờ sờ cằm, “Ừ ...” .

Triển Chiêu trầm mặc trong chốc lát, đứng lên, ra ngoài .

Ở hành lang, Triển Chiêu đụng phải Bạch Ngọc Đường đang đi tới .

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu. .

Triển Chiêu sờ sờ cảm, “Thứ gạt người ...” .

Thế nhưng anh vừa dứt lời, đột nhiên, đỉnh đầu “ù ù” một chút, một cái bóng màu trắng nhẹ nhàng lướt qua, mang theo một cơn gió lạnh.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn lên trần .

Song song đó, chợt nghe bên ngoài “rầm” một tiếng sấm, không biết có phải mạch điện không ổn định không, điện trong hành lang loé rồi tắt, lúc sáng lúc tối.

Bầu trời ngoài cửa sổ, mây đen rậm rạp, như báo hiệu một nguy cơ sắp tới .

Dưới lầu SCI, xe của Bạch Cẩm Đường tiến vào trong ga ra, vừa bước xuống thì thấy Triệu Trinh hai tay đút túi tiến lại.

“U, đến đưa Công Tôn đi ăn?” Triệu Trinh hỏi .

Bạch Cẩm Đường gật đầu, hỏi lại, “Cậu thì sao?” .

Triệu Trinh đáp, “Hôm nay nghe nói có bão đổ bộ, buổi biểu diễn của tôi bị hủy, vừa lúc đến tìm Trì Trì đi ăn.”

Hai người bước vào thang máy, cửa thang máy đang muốn đóng hẳn thì có một cánh tay chen vào, cửa thang máy dần mở ra.

Triệu Trinh cùng Bạch Cẩm Đường ngẩng đầu nhìn, có chút khó hiểu, “Sao lại là chú?” .

... .

Trên lầu, Triển Chiêu vuốt cằm hỏi Bạch Ngọc Đường, “Vừa rồi có thứ gì đó bay qua bay lại đúng không?” .

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Mấy người ở trong phòng pháp y làm chuyện kỳ quái gì rồi?” .

Nhưng không đợi Triển Chiêu trả lời, chợt nghe dưới lầu truyền đến một tiếng kêu thảm đến khàn cả giọng, là một giọng nữ cao, “Má ơi, có quỷ a!” .

Nghe phương hướng, có vẻ là từ WC dưới lầu truyền tới .

Tất cả mọi người trong phòng làm việc SCI đều chạy ra, có chút không rõ chuyện gì đang xảy ra .

Lúc này, cửa phòng pháp y mở ra, Công Tôn đặc biệt bình tĩnh cầm một vợt bắt bướm loại bự đi tới, giao cho Bạch Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường cầm cái vợt mờ mịt nhìn Công Tôn, “Làm gì a?” .

Công Tôn mở bản hướng dẫn ra cho Bạch Ngọc Đường xem —— phương pháp hữu hiệu để bắt a phiêu .

Công Tôn đóng bản hướng dẫn lại, ho khan một tiếng, căn dặn, “Phải sống, tôi còn muốn nuôi!” .

... .

“Hắt xì...” .

Bao Chứng trên tầng cao nhất đột nhiên hắt xì một cái, đưa tay bịt miệng, mí mắt không hiểu sao lại nháy liên tục.

Bạch Cẩm Đường cùng Triệu Trinh né ra hai bên, người nọ liền nhào vào thang máy, quay đầu lại ấn vào nút đóng cửa lại .

Chờ cửa thang máy đóng hẳn, lập tức nhào tới ôm Triệu Trinh, “Huhuhu~, có quỷ đuổi theo chú, thật đáng sợ thật đáng sợ.” .

Triệu Trinh đứng trong thang máy, không nói gì nhìn kẻ đang đu trên người mình .

Đột nhiên xông vào chặn cửa, chính là Triệu Tước đã lâu không gặp .

Triệu Trinh cảm khái, lão yêu nghiệt này vô luận bao nhiêu tuổi vẫn thanh tịnh trắng mịn như vậy, cũng không biết lão vừa từ đâu chạy tới đây, trên người mặc một thân áo len trắng quần trắng, mái tóc dài thướt không chịu chải vuốt cho đài hoàng, cứ quần quít trên mặt trên vai mình .

Bạch Cẩm Đường dựa vào thang máy xem một màn trước mắt, Triệu Tước bám dính lấy Triệu Trinh mà nheo nửa ngày, ồ ào, “Chú đói chết mất, chú muốn ăn bánh kẹp.”

Triệu Trinh khước miệng co rút, đem lão ta cho Lisbon làm bữa trưa có được không nhỉ .

“Đinh” một tiếng. .

... .

Thang máy dừng lại ở tầng 10, sau đó, dừng im bất động .

Triệu Trinh ần ần vào nút mở cửa, nhưng thang máy vẫn không phản ứng, song song đó, đèn bên trong bắt đầu lóe lên .

“Oa!” Triệu Tước siết lấy Triệu Trinh, “Nhóc ôm chú úm ba la ra ngoài đi, người ta có chứng sợ bị giam cầm a!” .

Triệu Trinh nhìn trời, bất quá hần vừa ngẩng lên, thì thấy bên trên ngọn đèn, qua những khe của lỗ thông gió, có một bóng người màu trắng đang bay a bay .

Vì vậy, nhà ảo thuật gia đại tài cứ như vậy, nhìn chăm chăm lên bên trên ngáy ngẩn cả người. .

Triệu Tước thấy Triệu Trinh bất động, cũng ngẩng mặt nhìn... .

“Quý nha!” Triệu Tước vẽ mặt hưng phấn hần, sau đó cảm thấy biểu cảm của mình hình như không đúng lắm, thế nhưng vẫn nhịn không được hưng phấn ngút trời, “Có thể bay kìa!” .

Bạch Cẩm Đường cũng ngẩng đầu nhìn, thì thấy một thứ màu trắng hình người nửa trong suốt giống giống u linh, đang ở trong thang máy lượn tới lượn lui.

Chính lúc này, từ thiết bị liên lạc khẩn trong thang máy truyền đến một giọng nói, “Đang có người bị kẹt trong thang máy đúng không?”

Người nói có thể là nhân viên bảo an phụ trách về thang máy ở dưới lầu. .

Bạch Cẩm Đường trả lời, “Phải, kẹt trên tầng 10.” .

“Các vị muốn đi tầng mấy?” Đối phương hỏi. .

“Tầng của SCI.” Bạch Cẩm Đường nói xong, chợt nghe “thình thịch ” một tiếng, đèn trong thang máy tắt đi, tín hiệu khẩn cấp loé lên, tia sáng hôn ám, thang máy bắt đầu tiếp tục lên trên .

Song song đó, chợt nghe Triệu Tước nói, “Vào kìa!” .

Bạch Cẩm Đường ngẩng đầu, Triệu Trinh cũng há to miệng, chỉ thấy “u linh” kia, đang từ cửa thông gió chen vào.

Triệu Tước lại bám lấy Triệu Trinh, “Kích thích nhưng rất đáng sợ nha!” .

Triệu Trinh khước miệng giật giật, vẽ mặt hưng phấn này của chú lấy đâu ra nửa điểm sợ hãi hả? .

Bạch Cẩm Đường nhú mày hỏi Triệu Trinh, “Thứ gì vậy?” .

Triệu Trinh nhún vai, biểu thị hần cũng chưa từng thấy qua. .

Triệu Tước chọc chọc Bạch Cẩm Đường, “Hôm nay là Tết Trung nguyên á.” .

“Tết gì thế?” Bạch Cẩm Đường hiển nhiên chưa từng nghe qua. .

“Chính là Tết của quỷ trong truyền thuyết a.” Triệu Tước nhắc nhở, lại chỉ chỉ thứ trắng trắng đang chen vào được phân nửa kia, “Linh hồn, linh hồn đó ...” .

Bạch Cẩm Đường ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào cái thứ trắng toàn tập kia một chút, “Linh hồn?” .

Sau đó, chỉ thấy Bạch đại ca cởi áo khoác, mở rộng ra, tư thế này, như là muốn bắt linh hồn nọ.

“Cậu muốn làm gì?” Triệu Trinh kinh ngạc địa nhìn Bạch Cẩm Đường. .

Bạch Cẩm Đường mặt không đổi sắc, “Bắt về cho Công Tôn nuôi.” .

Triệu Trinh đỡ trán, Triệu Tước ở một bên vỗ tay, “Ông chồng tốt a!” .

Ngay lúc Bạch Cẩm Đường chuẩn bị bắt “linh hồn” nọ, chợt nghe thấy “đinh” một tiếng... .

Theo cửa thang máy mở ra, bên ngoài chính là phòng làm việc của SCI, hơn nữa rất ồn ào, Bạch Ngọc Đường đang đứng trước cửa thang máy, trong tay còn cầm một cái vợt, Triển Chiêu thì đứng bên cạnh ... Ngay lúc đó “u linh” nọ bay ra, “xoẹt” một cái, bay mất.

“Ồ đó!” Mã Hân vươn một ngón tay, mọi người ngửa mặt... Linh hồn nọ đã chui vào một ống thông gió, biến mất.

Trong thang máy, Bạch Cẩm Đường hai tay đút túi quần, cánh tay khoác theo tây trang, nhìn vợt lưới trên tay Bạch Ngọc Đường, “Các cậu đang chơi gì vậy?” .

Triệu Trinh cũng đi ra, Triển Chiêu liếc mắt thấy Triệu Tước liền nhú mày, “Chú tới đây làm gì?” .

“Tới chơi lẽ a.” Triệu Tước kéo kéo Bạch Ngọc Đường tròng Triển Chiêu, “Mấy đứa đang chơi đi đó? Chơi tết Trung nguyên sao? Thứ hồi này là linh hồn thật à?”

Triển Chiêu gạt tay hấn ra, nhú mày, Triệu Tước đến còn không bằng tiểu quỷ kia đến a .

Triệu Trinh nhìn sang Bạch Trì hỏi xem xảy ra chuyện gì, Bạch Trì kể lại cho hắn chuyện Công Tôn làm thế nào “tạo” ra một linh hồn, sau đó linh hồn này chạy mất

Bên này đang náo nhiệt, đột nhiên, từ trong phòng làm việc của Bao Chứng ở lầu trên, truyền đến một tiếng sư tử rống, “Thứ này bà nó là cái quái gì vậy!” .

Tất cả mọi người cả kinh. .

Sau đó, chợt nghe trên lầu có tiếng bước chân vang lên .

“Không xong.” Bạch Ngọc Đường vừa quay đầu lại... Công Tôn đã không thấy đâu .

Mọi người nhìn nhau bất đắc dĩ —— trốn thật nhanh! .

Bạch Cẩm Đường yên lặng đứng tựa vào tường đốt một điếu thuốc, một hồi nữa đi đâu ăn trưa nhỉ? .

Bao Chứng y như sao băng xẹt xuống lầu, thấy toàn bộ SCI đứng ở cửa phòng làm việc, trên tay Bạch Ngọc Đường còn cầm một vợt lưới, bên sườn còn lộ ra một Triệu Tước. .

“Ai giả trò quỷ!” Bao Chứng rống lên .

Tập thể SCI nhất loạt chỉ vào Triệu Tước... Đương nhiên, Triển Chiêu là đầu têu .

Triệu Tước há to miệng... Cảnh sát hàm oan người tốt! .

Lúc này, dưới lầu liên tiếp có tiếng thét chói tai truyền đến, các nữ đồng nghiệp ở tầng trên đều hét lên, “Quỷ a! Có quỷ a!”

Song song đó, bên ngoài trời sét giập sấm rền, mây đen mù mịt, bão quả nhiên đã về đến đất liền, trời đen kịt mưa tầm tã, điện trong nội bộ cảnh cục không ổn định, Vì vậy, toàn bộ cảnh cục bị vây trong một bầu không khí kinh khủng .

Bao Chứng mặt đã sẫm đen thui, đưa tay chỉ vào Bạch Ngọc Đường, “Dù sao cũng là SCI mấy người thả thứ đó đi, cậu chịu trách nhiệm bắt nó về cho tôi, nói cách khác, không xong thì cả đám tự giác đi cọ WC!” .

Bao Chứng đã lâu chưa dọa cọ WC quăng lại một câu, rồi phì phì xoay người rời đi. .

Triệu Tước nhỏ giọng lầm bầm, “Chắc cũng bị tiểu quỷ kia dọa sợ chứ gì.” .

Mọi người nhin cười. .

Bao Chứng quay đầu lại, trên khuôn mặt đen thui lộ ra vài phần đỏ ửng, đưa tay chỉ Triệu Tước, “Cậu, đi theo tôi, không được ở đây gây thêm phiền toái!”

Triệu Tước bấu môi, bất quá hình như bị Bao Chứng nắm được nhược điểm gì đó, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đi theo, nhưng vừa đi được hai bước, thì thành linh đánh lén Triển Chiêu, đạp lên chân anh một cước, trả thù vụ Triển Chiêu vu oan giá hoạ vừa rồi, xong lập tức chạy trốn mất dạng .

Mọi người thở dài, quay đầu lại, thì thấy Công Tôn như không có gì xảy ra cầm theo mấy cái vợt nữa, phân ọi người. .

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Một người bắt là đủ rồi, nhiều như vậy để làm gì?” .

Công Tôn sờ sờ cằm, đưa bản hướng dẫn cho Bạch Ngọc Đường xem. .

Bạch Ngọc Đường nhíu mày nhìn qua, đọc dòng chữ đỏ chỗ ngón tay Công Tôn chỉ vào —— a phiêu có năng lực phân tách, nếu tiếp xúc không khí quá lâu, sẽ có thể phân liệt, trung bình nửa giờ phân ra một con .

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, cùng nhau trừng Công Tôn —— quá kỳ quái ! .

Công Tôn vợt đến phía sau Bạch Cẩm Đường, Bạch Cẩm Đường phun ra một ngụm khói, ý là —— thế nào? Tôi bênh đấy! (=))

Mọi người không nói gì, tai nghe thấy tiếng thét dưới lầu càng ngày càng nhiều, Bạch Ngọc Đường bắt đắ dĩ phát tay áo, “Phân công nhau tìm!”

Vì vậy SCI chia làm hai tổ, cầm vợt lưới, đi bắt a phiêu .

Lại nói tiếp vợt lưới làm sao bắt được linh hồn? Bản hướng dẫn nói, chỉ cần đem lưới tẩm trong cồn một lúc, sau khi lấy ra, đụng tới a phiêu, nó sẽ lập tức bị biến mất .

Bạch Ngọc Đường tính toán thời gian, bây giờ chỉ còn 10 phút nữa là được nửa tiếng, có thể sẽ có thêm một con, mà để thêm nửa tiếng nữa, thì chính là bốn con, cứ thế mà phân ra thì nguy mất, bởi vậy muốn tận dụng thời gian nửa tiếng bắt hết hai con u linh.

Tới dưới lầu, mọi người vừa nhìn đều nhíu mày .

Dù sao, cảnh sát cũng là người, cảnh sát dưới lầu cũng không được bình tĩnh như Bạch Cẩm Đường cùng Triệu Trinh vừa rồi, bị một con u linh từ đâu xuất hiện làm cho sợ hãi đến đông đảo tây lui, bàn ghế lật nhào không ít, văn kiện rơi lả tả .

Bạch Ngọc Đường cũng thấy vô cùng thê thảm, mọi người nhìn thấy SCI đi xuống còn cầm theo vợt, đều ồn ào, “Bạch đội trưởng, lại là các người giữ trò quỷ a?” .

Những cảnh viên khoa khác cũng phiền muộn, “SCI mấy người bình thường đều chỉnh toàn biến thái cuồng sát nhân còn chưa tính, lần này còn quá hơn a, ngay cả quỷ cũng gọi lên.” .

Bạch Ngọc Đường đang khó chịu trong người, liếc mắt sang mấy người họ .

Mấy cảnh viên này lập tức im bật, bất quá trong lòng hiển nhiên vẫn không phục, chột nghe Triển Chiêu nhỏ giọng bổ sung, “Là Công Tôn làm đó, có muốn tìm anh ấy trách cứ không?” .

Mọi người rụt cổ lại —— quả nhiên là Công Tôn quỷ kiến sầu làm, ai dám tìm hấn trách cứ a, phòng pháp y trên lầu là cấm địa, có vào không có ra a.

Mã Hán Triệu Hồ cùng đội với Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường, phía sau còn có Tương Bình cầm theo một thứ thiết bị kỳ lạ .

“Đi đâu rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi .

Mấy cảnh viên đưa tay chỉ ra phía sau, đại khái là chỉ vào phòng tư liệu .

Mọi người đi tới, lại nghe được một tiếng thét chói tai. .

Bạch Ngọc Đường vọt người tới nơi đó, chỉ thấy có một cảnh viên từ phòng tư liệu chạy ra. .

“Ở đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi .

Cảnh viên đưa tay chỉ về phía cầu thang thoát hiểm .

Bạch Ngọc Đường đuổi theo, xa xa nhìn thấy bóng trắng đang cuồn người bay xuống dưới.

Bạch Ngọc Đường nhảy lên tay vịn, thuận thế lao xuống, Mã Hán ở phía sau đuổi theo .

Triển Chiêu dựa người vào cầu thang cau mày nhìn .

Chỉ thấy u linh nọ bay xuống một lúc, lại đột nhiên bay lên .

Bạch Ngọc Đường cùng Mã Hán sững sốt, Triệu Hổ cầm vợt lưới chạy đến sau cùng vung lưới vào u linh

U linh nọ tốc độ nhanh hơn, Triệu Hổ không bắt được, u linh “vút” một tiếng, bay đến chỗ Triển Chiêu đang đứng.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường hô một tiếng. .

Triển Chiêu lúc này vuốt cầm, cùng u linh kia đối diện. .

Linh hồn nọ khẽ bay a bay, lơ lửng trên mặt tựa hồ vì có luồng hơi thở nên không ngừng lay động, mặt cũng bị biến dạng. Lúc này bởi vì ánh sáng xung quanh không tốt, linh hồn trắng nhờ nhờ nọ còn mang theo chút ánh huỳnh quang. .

Triển Chiêu thấy nó bất động, liền khẽ thổi vào người nó

Theo một hơi Triển Chiêu thổi ra, khuôn mặt u linh nọ tản ra, rồi lần nữa hợp lại.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, “Chà?” .

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đã xông lên, giơ vợt lưới quét xuống... U linh nọ vừa vịn bị tóm vào, ngay sau đó ... giống như làn khói bị đánh vỡ, tứ tán khắp nơi .

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nhìn xung quanh một chút, “Không có?” .

Triển Chiêu đưa tay, tại không trung khẽ hươ a hươ, “Hơi lạnh.” .

Bạch Ngọc Đường cũng thấy có chút lạnh, cúi đầu nhìn, trên mặt đất không có bột phấn, nhưng trong không khí hình như có cảm giác ướt ướt.

“Hơi nước sao?” .

“Có thể là là một chất hoá học rất nhẹ nào đó.” Triển Chiêu nhìn tấm lưới nhúng còn một chút, phát hiện màu của phần lưới đã biến thành màu xanh.

“Ừm.” Triển Chiêu cầm theo vợt lưới, cùng Bạch Ngọc Đường tới khoa giám định .

Những nhà nghiên cứu hoá học trong khoa giám định phân tích thành phần bám trên lưới một chút, rồi nói với mọi người, thứ này là một loại nhân tố hóa học, rất nhẹ, có thể lơ lửng trong không khí, rất dày đặc, lại liên kết với nhau rất mạnh, nên có thể có được “hình người “, gây lỗi giác.

Triển Chiêu nhờ bọn họ phân tích tỉ mỉ hơn, rồi viết ra cụ thể tình .

Lúc Bạch Ngọc Đường đưa người trở lại phòng làm việc, đội của Triệu Trinh bọn họ cũng đã trở về, a phiêu nọ có vẻ còn chưa kịp “phân liệt”, bất quá phân hay không cũng chẳng quan trọng, dù gì cũng chỉ là chút hơi ẩm cấu thành từ vài nguyên tố hoá học thôi .

Công Tôn đang rất phiền muộn, hẳn đã dành tiền cho 500 con dao để mua a phiêu này về, chơi chưa được nửa giờ đã bay đi mất, biết thế lúc đó đứng mở ra.

Tất cả mọi người trong lòng yên lặng lắc đầu —— 500 dao mua một con quỷ, nghĩ sao vậy trời? .

Trở lại phòng pháp y, đụng phải một chuyện càng bức mình hơn .

Công Tôn trên dưới trái phải đều tìm, tượng quỷ Yangon kia của hắn chẳng thấy đâu, bản hướng dẫn cũng mất tích!

“Ai trộm đi rồi?” Công Tôn bực mình. .

Triển Chiêu thoáng cái nhớ ra, kêu Tương Bình gọi điện hỏi Bao Chứng xem Triệu Tước còn ở đó không? .

Câu trả lời là —— đi rồi .

... Cửa sau cảnh cục, một chiếc Bingley màu đen dừng lại, Triệu Tước ôm một cái hộp hớn hở lên xe.

Bạch Diệp ở trong nhú mày nhìn hắn, “Vật gì vậy?” .

“Mượn gió bẻ măng chôm được đó.” Triệu Tước mỉm cười, nghiêng người chớp mắt, “Cậu có sợ quỷ không a?”

Bạch Diệp hồ nghi nhìn hắn, Triệu Tước hắc hắc cười... Xe chạy đi. .

“Triệu Tước thiếu tôi 500 dao!” Công Tôn bất mãn, Bạch Cẩm Đường bên cạnh thấy Công Tôn tâm tình không tốt, đưa tay xoa xoa lỗ tai hắn, “Em muốn mấy cái anh nhờ người mua cho.” .

Công Tôn lườm sang, “Lão tử không phải cơm nhão.” .

Bạch Cẩm Đường gật đầu. .

“Muốn 5 cái.” Vừa nói, Công Tôn vừa cởi áo blouse ra, “Còn muốn sâu độc của thầy pháp.” .

Bạch Cẩm Đường tiếp tục gật đầu, mang người đi ăn. .

Bạch Ngọc Đường phải bận bịu cả buổi sang tâm tình cũng không tốt cho lắm, cùng mọi người tiếp tục về phòng xem tư liệu, đến giờ ăn trưa, Công Tôn mang đồ ăn ngoài về ọi người, nhưng tìm mãi không thấy Triển Chiêu đâu .

Bên ngoài mưa to gió lớn, với tính cách của Triển Chiêu không thể nào sẽ tự đi ra ngoài, người đang ở đâu a? .

Bạch Ngọc Đường ở trong cảnh cục tìm một vòng, không tìm được người, đang buồn bực thì thấy Triển Chiêu thần thần bí bí cầm một túi giấy McDonald trở về. .

Bạch Ngọc Đường cảm thấy mạc danh kỳ diệu, “Trời bảo thế này mà cậu ra ngoài mua McDonald ăn?” .

Triển Chiêu cười, “Bí mật.” .

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi ...” .

“Đúng rồi, lát về nhà ăn chiều mới được.” Triển Chiêu vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Dù sao đêm nay cũng phải thức, ăn no một chút.”

Bạch Ngọc Đường đưa tay muốn cầm lấy cái túi trong tay Triển Chiêu, lại hỏi, “Mẹ tôi có gọi điện không? Không gọi tôi cũng chẳng về, nhìn thấy lão ba mặt đen thui đã không muốn ăn gì rồi.” .

“Ách.” Triển Chiêu đem túi giấu ra sau lưng, “Không nên ăn đồ thừa!” .

Bạch Ngọc Đường buồn bực —— không cho ăn thì mua làm gì? .

8

Nghỉ ngơi một chút, mọi người lại nhìn sang đồng tư liệu cùng ảnh chụp, cảm thấy đầu choáng mắt hoa, Triệu Hổ nói cứ xem nữa chắc bị tự kỷ mất, Bạch Ngọc Đường để mọi người về nhà ăn cơm chiều, đến tối trở lại SCL. .

Lúc này trời còn đang mưa, nhưng gió cũng không quá lớn, nghe nói đến tối bão mới đến .

Về đến nhà, một bàn mỹ thực đã được chuẩn bị tốt, Bạch Ngọc Đường có chút buồn bực Triển Chiêu vì sao về đến nhà rồi còn ôm khư khư lấy cái túi McDonald, then chốt là cậu ta chẳng có ai đụng vào nó .

Cơm tối rất phong phú, Bạch Ngọc Đường ăn no rồi chở Triển Chiêu đi, Triển Chiêu nói muốn về nhà lấy gì đó .

Bạch Ngọc Đường ở dưới lầu chờ anh, Triển Chiêu quay lại, hai tay đã trống trơn, không thấy cái túi đậu nữa.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu híp mắt mím môi, cười đến độ đắc ý, càng cảm thấy biểu tình này của cậu ta giống như vừa đùa giỡn thành công, con mèo này đang hài lòng cái gì vậy? .

9

Trở lại tổng bộ SCI, thấy Bao Chứng đã ở đó xem tư liệu, Triển Chiêu đi tới cười hỏi, “Cục trưởng Bao, buổi tối một mình không sợ sao? Coi chừng a phiêu bắt đi đó.” .

Bao Chứng trừng mắt Triển Chiêu, Triển Chiêu mỹ mãn quay về chỗ ngồi xem tư liệu, thuận tay từ trong ngăn kéo, lôi ra một cái túi giấy của McDonald .

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghĩ đến, lão Vương trưởng khoa giám định, một quái nhân ngành khoa học, bình thường rất thích ăn McDonald, hơn nữa thích đựng nó trong túi giấy, nói là bảo vệ môi trường. .

Cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục xem tư liệu, đến khoảng 10 giờ đêm, điện thoại của Bạch Ngọc Đường đột nhiên vang lên.

Bạch Ngọc Đường lấy ra nhìn thì ra là lão mẹ gọi tới, có chút buồn bực bắt máy, “A lô, mẹ?”

Đầu bên kia, Bạch ma ma hỏi, “Ngọc Đường a, mấy đứa bày trò gì ở nhà đó?” .

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, “Cái gì?” .

“Nga, vừa rồi, Tiểu Chiêu nói buổi tối có bão, mẹ thằng bé gần đây ngủ không an ổn, nhờ mẹ tới cùng bà ấy, chú Triển với ba con kéo nhau vào phòng coi đá banh ... Lúc này bên phòng đó loạn thành một đoàn, ba con còn không ẹ qua, nói cái gì mà đang bắt quỹ a.”

... .

Bạch Ngọc Đường sững sốt khoảng ba giây, rồi “phụt” một tiếng, quay đầu lại nhìn, thì thấy Triển Chiêu giơ hai ngón tay lên làm mặt xấu với mình .

Bạch Ngọc Đường nhện cười, “Mẹ, trong hòm thuốc nhà mình không phải có bình phun sao?” .

“Có nha.” Bạch mụ mụ gật đầu, cách điện thoại, Bạch Ngọc Đường cũng có thể nghe được âm thanh “bình bóp rầm xoảng ” từ đầu bên kia truyền sang, ồn ào thế này coi chừng bị hàng xóm mắng vốn mất .

“Sáng mai, mẹ cầm bình phun này đổ cồn vào đi cứu ba.” Bạch Ngọc Đường nói, “Thấy thứ gì quái quái, phun một chút là được.”

“Nga...” Bạch ma ma nghe đến mơ hồ. .

Cúp điện thoại, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau, rồi lập tức úp sấp lên bàn cười nghiêng ngửa .

Bao Chứng có chút đói bụng, đưa tay cầm túi McDonald Triển Chiêu để trước mặt, vừa mở ra, “vút” một tiếng... một bóng trắng nhẹ nhàng bay ra. .

6

Hừng đông hai giờ sáng .

Cảnh viên phòng tư liệu dưới lầu quay về phòng làm việc. .

“Sao sắc mặt cậu xấu vậy?” Đồng sự hỏi hần. .

“Đừng nói nữa.” Cảnh viên xua xua tay, “Người của SCI càng ngày càng thần kinh.” .

Vì vậy, trong đêm tối, mưa sa gió giạt ùng ùng, nhiều người chạy đến SCI tham quan, chỉ thấy trong phòng làm việc đèn đuốc mờ mờ, trên trần có hơn mười mấy con “u linh” bay qua bay lại, phía dưới toàn thể đội viên SCI nghiêm túc cầm tư liệu xem đủ loại hình ảnh máu me .

Đám cảnh viên đều yên lặng lui ra ngoài .

Bao Chứng đã sớm quay về phòng làm việc của mình, ông cần một cuộc sống của người bình thường a .

Bất quá, lúc này quý dị nhất lại là phòng pháp y .

Phòng pháp y ngay cả đèn cũng không bật, trong căn phòng tối như hũ nút chỉ có ánh sáng le lói của hai cái máy tính đang mở, bên trên còn lơ lửng đủ loại “u linh.”

Công Tôn cùng Mã Hân mỗi người cầm một phần thức ăn khuya, Mã Hân đang kiểm tra bài tập về nhà của Dương Dương, Công Tôn thì lên mạng đặt mua đủ trò chơi hắc ám.

Bạch Cẩm Đường đang nằm ngủ trên bàn giải phẫu, Triệu Trinh dựa vào Lisbon, nghiên cứu bản ghi chép Triển Chiêu đưa cho, chuẩn bị sử dụng u linh cho đợt ảo thuật sắp tới của mình, đồng u linh lơ lửng trên trần kia là do hán chính tay “biến” ra.

Bạch Trì từ toilet xoa tay đi ra, ngửa mặt nhìn đồng u linh bay lượn bên trong hai “quỷ môn quan”, cảm thấy chính mình sinh ra trên đời này, nhất định đã xảy ra một sự sai lệch nào đó ... thờ dài.

HOÀN

468. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 1

Vụ án thứ 16 : Vô xỉ hung thủ

Chương 1 : Lễ tang

Sau khi vụ án thuyền ma kia chấm dứt, Bao Chứng vốn định cấp ọi người trong SCI một đợt nghỉ dài ngày, nhưng mất thấy cũng sắp đến Tết Âm lịch cộng thêm hiện tại cũng chẳng có đại án tử gì, Bạch Ngọc Đường quyết định dời lại nghỉ Tết một thể. Mấy ngày nay tất cả cứ đi làm như bình thường, thoải mái mà giải quyết nốt công vụ, văn thư. Hiển nhiên toàn bộ SCI đều thấy sắp xếp như vậy là hết sức hợp lý.

Đi làm căn bản rất thanh nhàn, gần nhất là đợt tốt nghiệp của lớp cảnh viên mới, cảnh cục thêm vào không ít tân binh dũng mãnh, một hai đều lấy SCI làm thánh địa. Đặc biệt, cảnh cục gần đây cũng trang bị thêm một ít quan hệ xã hội tương quan, đến đi thật nhiều nữ cảnh viên. Bọn họ từ lâu đã nghe danh SCI – mĩ nam tập hợp, lần này tổ chức hẳn một đoàn đi lên thăm quan.

Đương nhiên, bị một đám cô nương ngó nghiêng cũng không phải chuyện gì khó chịu, Triệu Hổ còn rất chi là hưởng thụ, khuyến khích Bạch Ngọc Đường thu nạp thêm vài nữ cảnh viên, nam nữ phối hợp làm việc không tốt hơn ấy chứ.

Lời này không biết như thế nào lọt được vào tai của Tề Nhạc, Hổ tử mấy ngày kế tiếp hừng đủ.

Đồng cảnh ngộ khổ mà không dám than còn có Mã Hán, chẳng qua nỗi khổ ấy không phải xuất phát từ cô bạn gái mình tỉnh Trần Giai Di hay những hoa hoa nữ nhân khác mà lại đến từ Triển Chiêu.

Lại nói, lần trước ở trên thuyền, Triệu Tước không biết đã động tay động chân gì với Mã Hán, sau đó phá án vô cùng thuận lợi.

Triển Chiêu ban đầu còn muốn nghiên cứu cái căn cứ thí nghiệm trên đất liền kia có quan hệ gì hay không nhưng căn cứ ấy đã bị phá hết, trên bờ một mảnh phế tích cũng chẳng còn, đã vậy Triệu Tước cũng trốn mất tăm. Bởi thế..... Mã Hán nghiêm nhiên trở thành đối tượng thí nghiệm duy nhất – tiểu bạch thỏ. Triển Chiêu cả ngày tựa hồ rình mò chăm chăm theo dõi anh, vừa nhìn vừa trêu chọc sau lưng không tha.

Sáng sớm hôm nay, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu sau một đêm nghiên cứu tư liệu không ngủ tiến vào cảnh cục. Nguyên một đường đi qua, các cô gái thỏa sức ngắm nhìn. Ra khỏi thang máy, đụng ngay Triệu Hổ tay cầm điện thoại, “Trước, em xin nghỉ nửa buổi nha.”

“Ừm...” Bạch Ngọc Đường vừa gật đầu. Trong văn phòng, Mã Hán đi ra, “Đội trưởng, buổi chiều tôi xin nghỉ nửa ngày.”

“Ừm...” Bạch Ngọc Đường lại gật gật, rồi kể tiếp lại một bóng trắng phi ra, “Anh, em xin nghỉ nửa ngày...”

Bạch Ngọc Đường khước miệng giật giật, vừa định hỏi một chút các người thế này là muốn làm gì thì cách vách từ phòng pháp y Mã Hán chạy đến, “Đội trưởng, em cũng muốn xin nghỉ nửa ngày nữa...”

Từ một góc, Lạc Thiên cầm di động, gãi đầu tiến tới, “Đội trưởng, buổi chiều tôi xin nghỉ...”

Không đợi hắn nói xong, Bạch Ngọc Đường giơ tay ngăn lại, “Các cậu vội vàng lên thuyền rủ nhau mua vé tập thể hả? Làm sao lũ lượt kéo nhau xin nghỉ phép buổi chiều hết vậy?”

Mọi người liếc mắt nhìn lẫn nhau, Bạch Ngọc Đường lia mắt ý bảo, lần lượt, từng người từng người một khai.

Triệu Hổ mở miệng, “Em đi tham gia lễ tang.”

Bạch Ngọc Đường nhú mi – Vô pháp phản đối, chuẩn.

Lại quay sang Mã Hán, “Tham gia lễ tang.”

Bạch Trì cũng gãi gãi đầu, “Tham gia lễ tang.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Mã Hán, Mã Hán chớp chớp mắt mấy cái, “Tham gia lễ tang.”

Cuối cùng, mọi người ngó Lạc Thiên, Lạc Thiên xấu hổ, “Tham....tham gia lễ tang.”

Triển Chiêu vuốt cằm, tò mò, “Hôm nay là ngày mấy a, nhiều tang lễ đến vậy?”

“Là của cùng một cái chẳng.” Mã Hán hỏi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngẩn người, “Tang lễ của ai?”

“Thường Ngôn.” Mọi người trằm miệng một lời đáp.

“Thường Ngôn.” Triển Chiêu cân nhắc một chút, “Sao nghe quen vậy?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, hỏi “Là cô ca sĩ ngôi sao lên hát hôm quán bar của đại ca khai trương ấy hả?”

“Ồ!” Triển Chiêu cũng nhớ lại, “Là giọng ca rất êm tai kia?”

Tất cả mọi người gật đầu.

Triển Chiêu giật mình, “Cô ấy không phải chỉ mới hai mươi mấy tuổi thôi sao?”

Mã Hán gật gật, “Thân thể vốn không khỏe, bệnh tình gần đây chuyển biến xấu đi, cứu không được, vừa mới mất.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau một cái, đều cảm thấy sự đời thật khó đoán.

“Thực đáng tiếc.” Triển Chiêu có chút cảm khái, bất quá lại tò mò, “Các cậu cùng cô ấy rất thân quen sao?”

Triệu Hổ gật đầu, “Nhạc Nhạc cùng cô ấy rất quen thuộc, em và cô ấy cũng biết qua, ở chung tốt lắm.”

Mã Hán cũng gật gật, “Cô ấy là đàn em của Giai Di.”

Mã Hán thở dài, “Em cùng cô ấy vừa mới quen nhau chưa bao lâu thì đã như vậy rồi.”

Bạch Trì gãi gãi đầu, “Em thích nghe nhạc của cô ấy, lần trước Trình có giới thiệu cho tụi em biết nhau, sau có liên lạc qua, vẫn hay cùng nhau nói chuyện phiếm.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại quay sang Lạc Thiên – Anh xem như là người nhà Mã Hán cùng tới viếng đi?

Lạc Thiên lắc lắc đầu, “Tôi kèm Dương Dương đi, Dương Dương cùng cô ấy rất quen thuộc.”

“Dương Dương ngay cả ngôi sao cũng quen biết?” Tương Bình tò mò, “Giao du thực rộng rãi.”

Lạc Thiên bắt đầu kể, “Lúc mọi người đều bận không ai chăm Dương Dương, Trần Du liền đem Dương Dương tới cùng Thường Ngôn trò chuyện. Dương Dương được cô ấy chiều cổ, đừng chỉ nhìn Thường Ngôn là ngôi sao ca nhạc, thực ra bằng cấp rất cao, tiếng Anh siêu vô cùng, hai người cảm tình tốt lắm.....Biết tin cô ấy mất, Dương Dương khóc mất mấy ngày liền.”

“Hai người bình thường không phải đều lấy tin tức giải trí trong báo ra lật tới lật lui sao?” Công Tôn thất cà vạt từ phòng pháp y bước ra, hiếm khi được thấy anh cởi bỏ áo blouse trắng, thay bằng một thân đen tuyền, “Mấy ngày nay, trang đầu đều là tin về cô ấy.”

“Cổ thực nổi tiếng à?” Triển Chiêu buồn bực.

Mọi người khinh bỉ liếc một cái.

Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn, “Anh cũng đi dự đám tang?”

Công Tôn gật đầu, “Là ca sĩ của công ty Cẩm Đường, chính Cẩm Đường là người đưa cô ấy đến thành công, bình thường vẫn gọi Cẩm Đường một tiếng ca ca.”

Mọi người mở lớn miệng – Tới mức ấy cơ à?

“Cô gái ấy không cha không mẹ, tang lễ là Cẩm Đường làm, mặt khác, hôm nay còn có đại nhân vật đến nữa” Công Tôn đẩy đẩy mắt kính, “Leonard.”

Lỗ tai Triển Chiêu lập tức dựng thẳng lên, “Lão đại Mafia cũng tới? Cũng là người hâm mộ?”

“Người hâm mộ?” Công Tôn bật cười, “Nghe Cẩm Đường nói Leonard từ khi mới mười sáu tuổi đã bắt đầu theo đuổi nàng, nhưng vẫn không được, với hắn nàng là nữ thần, lúc này chắc hắn đang thương tâm muốn chết.”

Mọi người nhin không được đều hít lạnh một hơi.

Triển Chiêu đi vào văn phòng, ghé ghế cạnh Tương Bình tựa vào, “Ai, cậu mở cho tôi mấy bài của Thường Ngôn đi, lần trước có nghe nhưng không rõ ràng lắm.”

Bạch Ngọc Đường phê chuẩn ọi người xong cũng đi vào.

Triển Chiêu cùng Tương Bình đang nghe mấy bài hát của Thường Ngôn.

“Ừm...” Triển Chiêu xoa xoa cằm, “Giọng hát này, không sai.”

“Có điều bộ dáng không phải đặc biệt xinh đẹp.” Tương Bình có chút tò mò, “Có thể làm cho Leonard mê đắm nhiều năm như vậy, nhất định tính cách rất có mị lực.”

Triển Chiêu nghe xong hai bài hát, bắt đầu ngẩn người.

“Này.” Bạch Ngọc Đường chột chột Triển Chiêu, “Buổi chiều bọn họ đều xin phép nghỉ, chúng ta cũng ra ngoài đi dạo đi ?”

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, duỗi ngón chỏ ra quơ quơ, “Không rảnh.” Nói xong cầm lấy đĩa DVD buổi biểu diễn của Thường Ngôn mà Bạch Trì để trên bàn bước tới phòng riêng, tùy tay đóng cửa cái “Rầm” một tiếng.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường nhìn trời – Này không phải là Miêu nhi lại phát hiện được cái gì nữa đi?

Một buổi sáng cứ thế trôi đi, mỗi người một việc mà làm, tới giữa trưa, những ai đã xin được giấy nghỉ phép liền thay y phục màu đen, cùng với nhau tới dự tang lễ.

Bạch Ngọc Đường ở trong văn phòng, cùng Tương Bình yên ổn xem ti vi, coi tin tức.

Hôm nay là tang lễ của Thường Ngôn, có thể nói là chấn động toàn thành phố, nhân vật nổi tiếng tụ tập, quanh khu lễ đường, các fan hâm mộ xếp thành hàng dài, dọc suốt hai bên đường là hoa hồng trắng cùng biểu ngữ tiếc thương. Các cửa hàng cũng ngừng buôn bán, đều đến để tiễn nàng.

“Cô ấy là bị bệnh gì mà mất?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tương Bình.

“Xem ra là bị tim bẩm sinh.” Tương bình tra tư liệu của Thường Ngôn, “Bác sĩ trước có nói cô ấy khó mà sống được qua tuổi hai mươi, giờ mất đi đã hai mươi bảy, cũng tính là kỳ tích rồi.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, nhìn những nhân vật tới dự tang lễ đều rất có tiền, bất quá đại ca không phải ai cũng cho phép tiến vào, phóng viên toàn bộ đều ở ngoài cửa, dù sao là tang sự, không khí cũng trầm lặng.

Lúc này, “Rầm” một tiếng, cánh cửa phòng Triển Chiêu mở ra, ngáp một cái tiến tới tì lên vai Bạch Ngọc Đường than vãn, “Đói chết mất.”

Bạch Ngọc Đường buồn cười nhìn cậu, “Không phải không rảnh sao?”

Triển Chiêu chỉ chỉ bụng, “Muốn ăn cơm!”

Bạch Ngọc Đường xem thời gian, quay sang hỏi lại người duy nhất còn ở trong văn phòng cùng họ là Tương Bình, “Cùng đi ăn chứ?”

Tương Bình kích động đứng lên, “Tuyệt.....A!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bị một tiếng “A” này làm cho giật mình, chỉ thấy Tương Bình vọt tới sát TV, “Leonard đến rồi này!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng đi qua xem, Leonard mặc một bộ vest đen, đeo kính đen, từ trong xe bước ra, theo sau cũng là một hàng đen thấp tùng, khí thế mười phần. Làm người ta kinh ngạc hơn cả là tên súp lơ kia, một thân đen đã đành, mớ tóc hồng mấy bữa trước giờ toàn bộ cũng nhuộm sang đen, bộ dáng cột nhả thường thấy hiển nhiên mất tăm mất tích.

“Leonard đúng là khí thế rõ ràng khác biệt.” Triển Chiêu chắc chắc một tiếng, chỉ vào màn hình, “Đại ca đi ra rồi, chỉ đại ca cho phép mới có thể vào, lão đại mafia điểm này cũng phải khách khí.”

Bạch Cẩm Đường đi tới, rất lễ phép tiếp một vị lão nhân tóc đã ngả bạc, dáng dấp cao gầy khí chất thập phần nho nhã đưa vào.

“Đại ca cũng có lúc lễ phép vậy a?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tương Bình, “Lão nhân kia là ai vậy?”

“Hai người thực sự không biết sao?” Tương Bình bất đắc dĩ, “Ông ấy là Nhiệm Thiếu Thất, là chuyên gia âm nhạc nổi tiếng thế giới.”

“Tôi đã từng thấy qua tạp chí âm nhạc giới thiệu về ông ấy, xem ra chính là chỉ huy dàn nhạc tốt nhất thế giới đó.” Triển Chiêu vuốt cằm, “Loại quốc bảo cấp quốc gia này không tính liên quan với người giới giải trí nữa chứ, sao có thể tới dự lễ tang nha?”

“Không phải trước Mã Hán có nói Thường Ngôn là đàn em của Giai Di sao? Cả hai có khi đều là học trò của ông ấy.”

“Giai Di kia.” Triển Chiêu chỉ vào màn hình.

Trần Giai Di một thân váy đen, che mạng đen mười phần hiếu lễ bước tới đỡ Nhiệm Thiếu Thất đi vào, vừa đi vừa dùng khăn tay lau nước mắt.

“Haizzz” Tương Bình nhin không được cảm khái, “Không dám tin là ngoài trước mặt tiểu Mã ca ra còn có người khiến cho chị Giai Di thể hiện sự ôn nhu, thùy mỵ như vậy, bình thường đều là một hình mẫu nữ nhân hào kiệt không.”

“Ừm...” Triển Chiêu lại nhẹ lướt tay qua cằm, không rõ ý tứ phát ra một âm tiết.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu chỉ ư hử mà không nói gì thêm liền vỗ vỗ, “Không đói bụng sao?”

“Đói.” Triển Chiêu đứng lên, nắm tay Bạch Ngọc Đường kéo đi ăn cơm.

Tương Bình quyết định ở lại xem tiếp, giúp hai người họ lưu giữ tư liệu, không cùng xuất môn.

Hai người vào thang máy, đột nhiên Triển Chiêu thần thần bí bí nói với Bạch Ngọc Đường, “Thường Ngôn có lẽ trước kia đã từng có ý nghĩ muốn chết, cậu tin không?”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, người này nói chuyện chuyên môn bày ra bộ dạng bát quái (muốn khuấy động thị phi).

Triển Chiêu cười mỉm.

“Cậu làm sao biết được vậy?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

Triển Chiêu dùng ngón tay gõ gõ cằm, “Trên người cô ấy, có điểm mờ mịt.”

Bạch Ngọc Đường cười nhẹ, “Là mị lực đi?”

Triển Chiêu chắc chắn hai tiếng lắc đầu, “Người xưa có nói, nữ nhân phần lớn đều có mị lực, nhưng kiểu sống mơ mơ màng màng thì lại là nữ nhân có ma lực a.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Cậu nghiên cứu cả cái đó.”

Triển Chiêu cười tủm tỉm, cả người ghé sát vào Bạch Ngọc Đường, “Đừng ghen a, đại gia cũng chỉ vừa ý có mỗi cậu....”

Lời còn chưa dứt, cửa thang máy đã mở, nữ cảnh viên tay ôm một chồng tư liệu đứng ngay tại đó, nhìn chằm chằm vào trong thang máy thấy hai người cứ chỉ mờ ám, sưng sốt mất ba giây, sau đó giật mình, “Nha a!”

Bạch Ngọc Đường nhanh tay ấn nút đóng vào, cửa thang máy lại khép, hai người còn nghe được tiếng hưng phấn chưa xa, “Thật bạo dạn!”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, Triển Chiêu gật gù cân nhắc, “Dạo này nữ nhân thật không thể hiểu nổi!”

....

Ngoài linh đường tụ tập rất nhiều người, nơi cử hành tang lễ được Bạch Cẩm Đường lựa chọn là một tòa giáo đường, theo sau nén hương tiến biệt là dòng người dài vòng quanh linh cữu, bởi vì quá đông người cho nên sau khi lễ xong từng người từng người đều theo đường nhỏ ra hậu viện chờ đợi cùng nghỉ ngơi, chờ nghỉ thức đưa tang.

Hậu viện vô cùng lớn, cây cối rợp trời, hoa viên cũng thật sự thanh lịch tao nhã.

Mã Hán đi đến hoa viên, ghé vào lan can nhìn về nơi xa... Giáo đường này tọa trên đỉnh núi, phía dưới cảnh chia làm đôi, một bên là nhà nhà san sát, một bên là biển, cảnh trí rất đẹp.

Trần Giai Di và Tề Nhạc đều có việc, Triệu Hổ, Mã Hán thấy vậy cùng tách ra, Triệu Hổ đi lấy chút thức uống, Mã Hán còn lại một mình ngắm người ngắm cảnh xa xa.

Lúc trước Triệu Tước động tay động chân gì với anh, anh cũng không nhớ rõ, nghe đám người Triển Chiêu miêu tả mới mang máng được phần nào, mấy ngày nay anh cũng không cảm thấy bản thân có gì bất ổn. Bất quá, tối đến anh đều chốt cửa lại, sợ chính mình bị Triệu Tước phân liệt hay gì gì đó nửa đêm chạy đi giết người thì thôi xong.

Đang miên man suy nghĩ, cảm giác phía sau có tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Cách đó không xa, có một lão nhân tóc ngả bạc chậm rãi bước tới, đi đến bên cạnh, đứng tựa lan can nhìn ra xa.

Mã Hán cũng không quen biết ông lão, nơi này phần lớn đều là thương nhân, vì thế anh cũng không muốn dính dáng nhiều, xoay người chuẩn bị rời khỏi.

“Cậu chính là bạn trai của Giai Di?” Lão nhân kia đột nhiên mở miệng hỏi Mã Hán.

Mã Hán nhìn qua rồi nghĩ nghĩ – Nhớ lại, lão nhân này là thầy dạy nhạc của Giai Di. Có điều thú thực Giai Di diễn xuất còn tốt hơn là ca hát.

“Giai Di rất thích cậu, nghe nói cậu là cảnh sát?” Lão nhân hỏi tiếp.

Mã Hán gật gật đầu.

“Tôi tên là Nhiễm Thiếu Thất.” Lão nhân tự giới thiệu, vừa rất đúng mực cũng rất phong độ.

Mã Hán lại gật gật đầu, ý bảo lão nhân cứ tiếp tục nói.

“Thường Ngôn với Giai Di rất giống nhau, đều vô cùng xuất sắc.” Nhiễm Thiếu Thất bị tính tình kiêu lời của Mã Hán chọc cười, “Tiểu Ngôn cùng Giai Di đối với tôi mà nói chẳng khác nào hai đứa con gái ruột, tính cách hai đứa tuy khác biệt nhau nhưng đều được mọi người yêu thích.”

Mã Hán cảm thấy, lão nhân đối với sự ra đi của Thường Ngôn thực sự rất thương tâm, cần tìm một ai đó để chia sẻ, bởi vậy vẫn cùng anh một nói một lắng nghe.

“Cậu có còng tay không?” Nhiễm Thiếu Thất đột nhiên hỏi một câu kì quái.

Mã Hán nhìn ông, cảm thấy khó hiểu.

Nhiễm Thiếu Thất tiếp tục hỏi lại, “Có không?”

Lúc này, Triệu Hổ cũng đi mua đồ uống trở lại, phía sau còn có Tề Nhạc cùng Trần Du.

Tề Nhạc và Trần Du cả hai mắt đều đã sưng lên, Triệu Hổ cảm thấy cứ tiếp tục để họ tại đó thì không ổn, nên đưa cả hai ra phía sau hít thở một ít không khí. Đi tới thì thấy Mã Hán đang cùng Nhiễm Thiếu Thất nói chuyện.

Mã Hán bị câu hỏi của Nhiễm Thiếu Thất làm cho ngẩn người, bất quá vẫn gật gật đầu ý rằng – Tất nhiên là có.

“Thật tốt.” Nhiễm Thiếu Thất đột nhiên nắm tay lại, đưa tới trước mặt Mã Hán.

Mã Hán không hiểu ông ta làm vậy là có ý gì.

“Bắt ta đi.” Nhiễm Thiếu Thất bình tĩnh nói.

Lúc này, Triệu Hổ tay cầm đồ uống vừa vặn đi tới, nghe thấy thế cũng ngây ngẩn cả người – Đây, là ý gì thế?

Mã Hán nhìn ông trong chốc lát, lắc lắc đầu, “Tôi không hiểu.”

“Tiểu Ngôn là do tôi giết.” Nhiễm Thiếu Thất nói một câu khiến tất cả cùng ngơ ngác, riêng lão thì vẻ mặt vẫn bình tĩnh, bộ dáng thông nhàn, “Bắt tôi đi.”

Mọi người không biết nên làm sao.

Lúc này, chợt nghe một âm thanh truyền đến, “Nếu đã nói như vậy liền bắt ông ấy đi.”

Mọi người xoay qua nhìn, Leonard đứng tựa vào lan can, phía sau là Eugene tò mò nhìn xung quanh.

“Làm sao có thể a.” Tề Nhạc khó hiểu, “Người không phải vừa mới về nước sao?”

Trần Du cũng gật đầu.

“Bị bệnh mà mất.” Mã Hán quay đầu nói, “Pháp y đã nghiệm chứng không có dấu hiệu bị sát hại nào, cô ấy thực sự chết vì bệnh.”

“Chính là thầy ơi.....” Triệu Hổ đặt tay lên vai Nhiễm Thiếu Thất an ủi, “Người thương tâm quá độ rồi? Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, quả thực rất đau khổ.”

Nhiễm Thiếu Thất lắc đầu, còn thật tình nói, “Bắt tôi đi, bằng không sẽ còn chết thêm nhiều người nữa.”

Mã Hán khẽ nhủ mảy, thấy Triệu Hổ phía sau Nhiễm Thiếu Thất nháy nháy mắt với mình ý rằng – Ông ấy có lẽ nào đầu óc có vấn đề hay không?

Trần Du có vẻ thông minh, nghĩ nghĩ nhanh chân chạy đi tìm Trần Giai Di tới hỗ trợ.

“Á!”

Mọi người ở đây giăng co qua lại bỗng từ phía linh đường truyền đến một tiếng hét chói tai.

Tề Nhạc thất kinh thốt lên, “Không phải chứ!”

Mã Hán cùng Triệu Hồ liếc mắt nhìn nhau một cái – Hôm nay hai ngôi sao khắc mệnh là Bạch đại ca cùng Tề Nhạc đồng thời tụ một chỗ, sẽ không có cái án tử nào phát sinh đi?

Phía xa xa, có rất đông người vây lại trước linh đường, còn có không ít những nữ tu sĩ vẫn đang thét đến chói tai, Mã Hán cùng Triệu Hồ đồng loạt chạy nhanh tới.

Nhiệm Thiếu Thất lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn xa xăm, tự nhủ, “Xem đi.....”

Đang nói, ông cảm giác có người đi tới bên cạnh.

Nhiệm Thiếu Thất quay đầu lại, thấy Leonard gỡ kính râu xuống, đôi mắt thâm thúy, con ngươi màu lam sâu như biển cả, không mang theo cảm xúc lạnh như băng mà nhìn.....Không hổ là đôi mắt của Mafia.

Leonard đánh giá Nhiệm Thiếu Thất trong chớp lát rồi lại đeo kính lên, xoay người rời đi.

“Cứ vậy mà đi sao?” Eugene theo phía sau hỏi, “Tâm tình đã hồi phục? Có còn muốn tự tử nữa hay không?”

Leonard chậm rãi rời hậu viện, “Tôi có muốn tự tử cũng sẽ bắt cậu bồi táng trước rồi nói sau.”

“Cái ông già kia thì sao?” Eugene hỏi, “Ông ta vừa nói đã giết thanh mai trúc mã của anh đó.”

Leonard ra tới sân, đứng ở cửa quay đầu lại, nhìn thoáng qua, thật lâu sau mới nói một câu, “Hắn cũng đã muốn được chết.” Nói xong cùng Eugene bước lên xe, rời đi.

Leonard đi rồi, nhưng hậu viện giáo đường vẫn rất ồn ào.

Mã Hán cùng Triệu Hồ nhờ cặp sinh đôi giúp đỡ người xuống đất, tản đám đông ra. Trên mặt đất là thi thể một người phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi, hai mắt trợn to, sắc mặt trắng bệch, mắt mở lớn cùng thi thể nằm dưới đất thẳng tắp đối với trời xanh. Nhìn cũng đủ biết, đã không còn hơi thở.

Bà ta chết ở bàn cơm tạ lễ ở bên cạnh, trong tay còn nắm chặt cái cốc thủy tinh còn phân nửa nước uống.

Mã Hán vừa nãy cũng ở cạnh bên, đang chăm cho Dương Dương ăn sandwich lát dạ, mắt thấy người phụ nữ này uống được một nửa ly nước sau đó đột nhiên ngửa mặt lên, ngã quy, đưa tay ôm cổ rồi ngưng thở mà chết!

Công Tôn đi tới, lấy khăn tay tách cốc nước ra, đưa lên mũi ngửi thử, nhíu mày. Cùng lúc chỉ chỉ Mã Hán, cả hai nhìn nhau gật đầu – Mùi thật quái dị, là trúng độc?

Công Tôn mở miệng tử thi, chỉ thấy đầu lưỡi đều nát vụn.

Nhìn chằm chằm khoang miệng của tử thi trong chớp lát, Công Tôn đột nhiên nói với Mã Hán, “Đưa cho tôi chiếc đĩa.”

Mã Hán từ trên bàn lấy một chiếc đĩa đưa cho Công Tôn.

Công Tôn cầm đĩa nhẹ nhàng gõ một cái vào răng nanh của thi thể.

“Rộp....”

Xung quanh đồng loạt ồ lên, chỉ thấy sau khi Công Tôn gõ gõ, hai chiếc răng của thi thể rụng xuống cùng với một vật gì đó.

Công Tôn khẽ nhíu mày, “Tà môn!”

Mã Hán cũng mở to đôi mắt, “Đây là loại độc gì vậy?”

Ở một bên, Bạch Cẩm Đường nguyên bản mặt mày vốn đã đen lúc này lại càng thêm tối. Phía sau, cặp song sinh hết nhìn đất lại nhìn trời – Bạch Cẩm Đường cùng Tề Nhạc, hai vị hung thần ác sát này có nhất thiết lần nào đụng mặt cũng phải có người chết hay không a.... Chết liên hồi, này là không có thuốc nào cứu được hết!

.....

Trong nhà ăn cảnh cực, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lúc này đang ngồi thưởng thức cơm rang hải sản cùng thịt bò xú mại, mí mắt lại bắt đầu giật giật không ngừng.

Ngay lập tức, chuông điện thoại vang lên.

Bạch Ngọc Đường đem điện thoại đặt trên bàn, nhìn qua, là Mã Hán gọi.

Triển Chiêu tay cầm đũa, xiên xiên tách tách một cái xú mại, liếc Bạch Ngọc Đường, “Thiếu chút nữa đã quên, hôm nay đại ca cùng Tề Nhạc đang ở cùng một chỗ nha.”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, miễn cưỡng ấn nút tiếp nhận, chợt nghe bên kia Mã Hán thanh âm trầm ổn, ngắn gọn ba chữ, “Chết người rồi.”

469. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 2

Chương 2 : Nha cùng Được

Lại chết người!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ hoàn tất bữa trưa, Triển Chiêu không cam lòng xiên nốt hai viên xú mại cầm trên tay vừa đi vừa cắn, ra khỏi nhà ăn chuẩn bị đi trường gian trị ác.

Xe đến nơi tổ chức tang lễ, Bạch Ngọc Đường vừa bước xuống, đã bị một trận đèn flash máy ảnh nháy lia lịa làm cho sững sốt.

Triển Chiêu trú trong xe nhìn ra bên ngoài, liếc xung quanh một cái – Nhiều phóng viên thật ấy.

Thì ra là chiếc xe quá mức khoa trương của Bạch Ngọc Đường mới dừng ở dưới, các phóng viên đã thi nhau nghĩ tới một đại nhân vật gì đó xuất hiện, bất chấp tất cả vừa mới tản ra vì vụ án, lúc này lại nhao nhao lên.

Có điều, lúc chứng thực được người từ sau cánh cửa xe bước ra, cả đồng người không khỏi nhìn nhau thắc mắc – Cái người vô cùng anh tuấn này, là ai a?

Lạc Thiên cũng ra tới cửa, dẫn Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu tới hiện trường, trên đường nói sơ qua tình hình trước đó.

Ở cửa lớn, các phóng viên tụ tập cũng có không ít người của các tòa soạn chuyên tin tức xã hội, họ đều nhận ra Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường. Tuy cả hai cũng không tính là nhân vật công chúng gì gì cả, nhưng đội trưởng SCI với Bạch Cẩm Đường là anh em, này cũng đủ để Bạch Ngọc Đường có danh có tiếng. Triển Chiêu cũng vậy, trên đời này loại nam nhân nào được người người chào đón nhất? Là thiên tài cùng đẹp trai ấy, cả hai loại nam nhân này cơ bản đều có đủ tư cách để được chú ý nha.

Lúc hai người đột nhiên xuất hiện đã làm không ít phóng viên giật mình, là nơi làm tang lễ xảy ra cái gì sao, kinh động đến cả SCI, là liên hoàn sát thủ ???

Tất cả mọi người đều ngằm nghe nói Bạch Cẩm Đường chính là Hung thần khắc số, tới nơi nào đó không làm đại sự tất làm thành đại án, quả nhiên tin đồn vô cùng xác thực!

“Răng rụng?” Triển Chiêu tò mò hỏi Lạc Thiên, “Răng vì sao lại rụng?”

Lạc Thiên lắc lắc đầu đưa cả hai tới chỗ Mã Hân – nhân chứng đầu tiên tận mắt chứng kiến sự việc, để cho Triển Chiêu hỏi. Người phụ nữ ấy chết ngay lúc cô đang ở gần đó, “Chính là uống được một ngụm nước thì ngã xuống chết. Nơi này đồ ăn là tự bản thân cần gì lấy đó, cũng rất nhiều người uống nước mà chẳng ai bị làm sao. Người phụ nữ ấy chết trong tay còn cầm một ly thủy tinh đựng nước có mùi lạ, mùi còn rất nồng nha.”

“Mùi nồng mà vẫn cầm lên uống sao?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu hỏi.

“Em cũng thấy kì quái.” Mã Hân dường như cũng thắc mắc, “Người bình thường sẽ không có khả năng uống cái ly nước có mùi khó ngửi đến vậy!”

“Có loại độc có khả năng làm cho hàm răng của người ta trong nháy mắt rụng xuống hả?” Triển Chiêu hỏi Mã Hân.

Mã Hân lắc đầu quầy quậy, “Này em mới thấy lần đầu luôn đó, cả em và mình chủ đều đang sầu não đây.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau một cái – Công Tôn cũng có lúc khó xử ư.

Triển Chiêu đưa tay sờ sờ cằm, “Nước này mùi vị rất khó ngửi....”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, thấy mắt cậu hơi híp lại, ngón tay theo quy luật miết miết cằm, tựa hồ đã có manh mối.

Lạc Thiên cùng Mã Hân nhìn nhau, đều cảm thấy kinh ngạc – Sẽ không thần kì như vậy đi ? Thế mà cũng nhìn ra manh mối?

Mọi người tới chỗ đặt thi thể.

Triển Chiêu trước tiên đến bên cạnh cái xác, ngồi xổm xuống, xem xét khoang miệng.

Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn, “Có đầu mối gì không?”

Công Tôn buông tay, “Cần đem về giải phẫu đã.”

Bạch Cẩm Đường đen mặt nói với Bạch Ngọc Đường, “Nếu là đầu độc, hung thủ có thể là người có mặt ở đây hay không?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai , “Cũng có thể, dù sao cũng không thể để bất cứ ai rời đi trước khi lấy lời khai.”

Bạch Cẩm Đường nhìn trời, cặp song sinh bước tới, “Leonard hình như đã rời đi rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày.

“Khụ khụ.”

Bạch Ngọc Đường chợt nghe thấy bên cạnh có người ho khan một tiếng, xoay lại thì thấy Công Tôn đang trừng mắt nhìn anh, “Cậu quản cái gì, đi mà quản con mèo đại nhân nhà cậu ấy.”

Bạch Ngọc Đường lúc này mới phát hiện, hiện trường không ít người nhìn về phía thi thể với vẻ mặt quái kị. Quay lại nhìn thì thấy Triển Chiêu ngồi xổm ở đó, cầm muỗng cà phê gõ gõ vào răng của thi thể.....Gỗ một gõ, rụng một cái răng.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày.

Triển Chiêu mặc dù đôi lúc làm ra một số hành động mà không thêm cân nhắc, nhưng cậu cũng không phải không biết phân biệt nặng nhẹ ra sao, gõ gõ như vậy nhất định là có nguyên nhân Mặt khác, Bạch Ngọc Đường cũng có chút để ý, vì sao răng lại giòn, lỏng như rỗng ruột như vậy? Đây là loại độc được gì thể?

Lúc này, tựa hồ Triển Chiêu đã “Ngoạn” đủ, đứng lên, chậm rì rì đi tới một hướng.

Bạch Ngọc Đường nhìn theo, hướng đó có Mã Hán, Triệu Hổ, cùng một vài cô gái.

“Cậu ấy có phát hiện?” Công Tôn hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ, “Phỏng chừng không cần lưu lại tất cả khách viếng để thẩm tra rồi.”

“Có ý gì?” Bạch Cẩm Đường khó hiểu.

Bạch Ngọc Đường cười, “Miêu nhi dường như đã biết hung thủ là ai, hoặc chính là có biện pháp ép hắn phải lộ mặt.”

Cặp song sinh chớp mắt một cái – Má ơi, thần thông a!

Triển Chiêu đến bên cạnh Mã Hán, nhưng không phải cùng Mã Hán hay Triệu Hổ trao đổi, mà là cùng đám Tề Nhạc, Trần Giai Di nói chuyện phiếm, “Thi thể kia là của ai vậy?”

“Cô ấy là Từ Hồng, là một chuyên gia trang điểm rất có tiếng.” Trần Giai Di trả lời.

Triển Chiêu gật gật đầu, đột nhiên hỏi ba cô gái, “Nơi này không có ai giỏi võ thuật sao?”

Ba người sững sốt.

“Giỏi võ thuật.” Trần Du khó hiểu.

“Ví dụ như diễn viên thể thao hay là thầy dạy võ ấy...”

“À!” Trần Giai Di gật đầu, “Có ba người, là....” Cô vừa định chỉ thì Triển Chiêu ngăn lại, hỏi, “Mọi người có ai mang thuốc theo không?”

“Thuốc gì?” Ba cô gái lại cùng nhau nghiêng đầu.

“Gì cũng được, là thuốc dạng bao con nhộng.”

“Em có.” Trần Du mở túi đeo bên người, “Thuốc trị cảm cúm được không ạ?”

Triển Chiêu lại ngăn cản, giữ ba cô gái đứng một bên rồi ngoắc ngoắc tay ra hiệu cho bọn Mã Hán, Triệu Hổ cùng Bạch Trì lại gần đó.

Sáu người khó hiểu đi qua, Triển Chiêu nhỏ giọng phân phó vài câu, cả sáu liếc mắt nhìn nhau một cái, đều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Sau đó, Triển Chiêu xoay người trở lại chỗ Bạch Ngọc Đường, vừa bước, vừa chấp tay sau lưng giống như con mèo nhỏ quắp được con chuột lớn tha tới, liền hỏi, “Mất bao lâu?”

Triển Chiêu mỉm cười, vươn tay căn ngón, “Không vượt quá 3 phút!”

Bạch Ngọc Đường khiêu mi, tỏ vẻ mỗi mắt mong chờ.

Công Tôn và Bạch Cẩm Đường ở bên cạnh đều cảm thấy, không tưởng a..... Triển Chiêu thực sự là chỉ trong vòng 3 phút có thể bắt được hung thủ?

Bạch Ngọc Đường quan sát sáu người kia bắt đầu hành động, ba cô gái trước chia làm ba hướng khác nhau tách ra, Mã Hán, Triệu Hổ cùng Bạch Trì mỗi người theo sau một hướng, lơ đãng đi qua....Đột nhiên, chợt nghe Bạch Trì hô một tiếng, “Là người!”

Nghe tiếng Bạch Trì, mọi người kinh ngạc! Soạt một cái đồng loạt quay đầu nhìn thì thấy Bạch Trì chỉ vào một người mặc tây trang đen, tóc húi cua, tuổi còn trẻ. Hắn đang đứng cạnh hòn non bộ, vừa thấy Bạch Trì chỉ vào mình thì đột nhiên xoay người bỏ chạy.

Hắn quả nhiên có bản lĩnh, động tác rất nhanh nhẹn, nhảy vượt lên lan can rồi chạy như điên, bất quá, hắn có nhanh như thế nào chẳng nữa thì Bạch Ngọc Đường cũng vẫn nhanh hơn, hai ba bước chẳng quản mang cả giày nhảy lên đuổi theo phía sau.

Hoa viên chường ngại vật không ít, đều là những bụi cây được cắt tỉa xếp đặt điệu nghệ, còn có ghế cùng bồn hoa trải khắp.

Người nọ thẳng hướng lan can né, Bạch Ngọc Đường theo sát phía sau, động tác linh hoạt khiến tất cả mọi người ở đó không khỏi há miệng.

Mục tiêu của kẻ kia hiển nhiên là nhảy khỏi lan can, chỉ tiếc trong chớp mắt hắn tung người ấy, Bạch Ngọc Đường đã nhảy lên trước, giữ tay vịn một cước đạp hắn trở về, khi tên đó đứng dậy được thì Mã Hán và Triệu Hổ đã đuổi tới nơi, áp lấy cho vào còng.

Triển Chiêu cười tủm tỉm hỏi Mã Hán xem đồng hồ chạy thể nào, “Bao lâu?”

“Một phút bốn mươi lăm giây (1:45).” Mã Hán ngẩng mặt nghiêm túc trả lời, trong mắt như không còn nhìn thấy nhân loại nữa mà là nhìn thấy thần tiên a.

Triển Chiêu tựa hồ không quá vừa lòng, “Chậc” một tiếng, “Trước đó, lần phá án nhanh nhất ghi lại được là một phút ba mươi giây (1:30), lần này chậm mất mười lăm giây lận, không có đạt được kỉ lục mới nha.”

Công Tôn đỡ trán, “Cậu làm sao mà biết hung thủ là hắn?”

Triển Chiêu hùng hồn trả lời, “Đoán!”

Mọi người thở dài – Quả nhiên.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đã mang theo người trở lại.

Trần Giai Di nhận ra tên đó, nói với Triển Chiêu, “Hắn là Phan Kiệt, là một diễn viên thể thao, cũng là một giáo viên hướng dẫn của một phòng tập thể hình cùng một lớp dạy võ, rất quen thuộc với Thường Ngôn.”

Triển Chiêu gật gù đầu.

Triển Chiêu hỏi kẻ bị dẫn tới, “Người tại sao muốn giết bà ấy?”

Phan Kiệt trầm mặc một lúc, đơn giản mở miệng, “Bà ta đáng chết.”

Triển Chiêu vuốt cằm, “Bà ấy làm chuyện gì xấu?”

Phan Kiệt không thèm đáp lại.

Bạch Ngọc Đường đưa hắn cho Mã Hán và Triệu Hổ mang về cảnh cục, án tử loại này không thuộc SCI, đem giao cho bọn Ngải Hổ thẩm vấn vậy.

Lúc này, Triệu Trinh từ từ bước tới, đến bên cạnh Triển Chiêu chìa tay ra, bên trong là ba vỏ viên con nhộng, chính là thuốc viên cảm cúm sáu người kia dùng đem đi lừa gạt

Tất cả mọi người khó hiểu.

Triệu Trinh hỏi Chiên Triêu, “Vừa rồi ba cô gái lúc đi ngang qua ba người đàn ông, lẳng lặng làm rơi viên con nhộng này làm cho cả ba chú ý, cúi xuống nhìn. Hai người nọ không có làm gì khác chỉ riêng Phan Kiệt là lẳng lẽ nhặt nó lên xem.... Vì thế Trì Trì đối với hắn kêu lên, đó là toàn bộ quá trình anh phá án?”

Triển Chiêu gật gù đầu.

“Bao con nhộng?” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nhìn Công Tôn.

Công Tôn lúc này cũng đang day cằm lẩm bẩm lâu lâu, “Ồ....thì ra là hạ độc như thế! Thật tài tình.”

“Hạ độc thế nào?” Mã Hán vẫn còn chưa hiểu, những người khác hiển nhiên cũng chẳng khác hơn.

“Công Tôn lấy một chiếc răng của thi thể tới, chỉ thấy răng đó xém màu vàng, giống như là màu sắc bị nướng cháy, hơn nữa còn giòn xốp, “Đây là sứ nha!”

“Chất lượng có vẻ không tốt lắm a....” Trần Giai Di nhún mày.

Tề Nhạc cùng Trần Du cũng gật gù, các nàng cũng có niềng răng hay gắn răng sứ nha nhưng sứ thì phải trắng nõn chứ, sao cái này lại có màu vàng?

“Độc được căn bản không phải hạ ở trong nước.” Công Tôn nói. Ly nước kia là một ly nước bình thường, đây là hạ độc bằng phản ứng hóa học!”

“Dùng phản ứng hóa học để hạ độc?” Tất cả mọi người đều nhún mày – Rất tân tiến nha!

“Phương thức hạ độc này vô cùng tài tình!” Công Tôn nói, “Đầu tiên, nhét trong bao con nhộng một lượng được trộn chất hóa học nhất định, đưa cho nạn nhân uống vào. Bao con nhộng cắn ra thì được có chứa chất hóa học sẽ cùng dịch vị hòa tan tạo ra phản ứng lần một, có khả năng sinh khí hoặc tiết ra chất có mùi vị mà người uống cảm giác.....khát nước cùng hôi miệng, rồi sẽ....”

“Uống nước!” Tất cả mọi người gật đầu.

Công Tôn nói tiếp, “Nhưng khi nước được uống vào, sẽ cùng với sản phẩm của lần phản ứng thứ nhất tác dụng với miếng sứ gắn trên răng sẽ xảy ra phản ứng lần hai, sinh ra nổ hoặc là phản ứng oxy hóa rất mạnh! Cho nên”

“Ah!” Mã Hán vỗ tay một cái, “Cho nên đầu lưỡi nát vụn, răng toàn bộ đều xốp giòn, lỏng lẻo!”

Công Tôn gật gù đầu, “Nước là ở phản ứng lần hai sinh ra mới có mùi khó ngửi như vậy, phản ứng kia hoặc là gây nổ mạnh làm nội tạng bị tổn thương, hoặc cũng có thể là nó đã sinh ra một chất cực độc.”

Tất cả đều đã hiểu, nhìn không được đem mắt liếc nhìn Triển Chiêu một cái – người này a, thật sự thông minh tới mức quỷ dị, nhìn lướt qua mặt mũi cũng sáng sủa, tư duy tựa hồ không hề bị hạn chế, cái chính là việc lấy thìa gõ gõ răng cái xác cũng có thể từ trăm phương pháp hạ độc nhìn ra mấu chốt.

Mã Hân ở một bên thở dài, “Đây gọi là hận đến nghiến răng!”

“Vậy anh như thế nào lại dùng bao con nhộng mà đoán ra hung thủ vậy?” Triệu Hổ khó hiểu hỏi Triển Chiêu, “Còn có a, vì sao lại chỉ hoài nghi ba người có võ học?”

Triển Chiêu ôm tay giảng giải, “Đầu tiên, muốn hạ được loại độc này với phương pháp nêu trên, điểm mấu chốt là phải làm cho người bị hại nuốt viên bao con nhộng xuống.”

Tất cả gật đầu.

“Làm cho con người ta nuốt thuốc còn vội hơn cả uống nước trước là loại tình huống nào có thể xảy ra?” Triển Chiêu hỏi.

“Thuốc giảm đau sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu vừa lòng gật đầu.

“Giảm đau?” Mọi người tò mò.

Các cô gái đồng thanh hỏi, “Là đau bụng sinh lý?”

Triển Chiêu lắc đầu, chỉ chỉ, “Tôi đoán là đau đầu.”

“Đau đầu....”

“Bà ấy tuy rằng đã chết, nhưng xét theo tình trạng thi thể, trước khi chết bà ta đang ở trạng thái tiêu tụy lo âu, mọi người xem một chút, huyết Thái Dương có dấu hiệu lõm xuống, móng tay màu sắc nhợt nhạt, có thể thấy trước lúc chết có lấy tay đè lại huyết Thái Dương, khả năng lớn là đau đầu không chịu được.”

Tất cả mọi người đã hiểu, đau đầu thực sự là bệnh tình của nạn nhân, ở thời điểm đau đầu dữ dội, nếu có người cho họ một viên thuốc giảm đau thì tuyệt đối sẽ vội vàng nhận lấy mà uống.

“Cho dù đau đầu dữ dội cũng sẽ không tùy tiện nhận thuốc từ người lạ.” Bạch Ngọc Đường nói, “Mà kẻ kia mang theo thuốc bên mình, nếu không muốn người khác nghi ngờ thì thân phận là một diễn viên thể thao cùng thầy dạy võ thường xuyên bị thương là hợp lý nhất.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật đầu, “Hơn nữa thuốc họ mang theo chắc chắn sẽ là loại giảm đau tức khắc, so với bác sĩ hay là nữ giới đau bụng kinh mang theo thuốc càng hợp tình hợp lý hơn.”

“Cho nên anh tập trung ba người có thân phận đáng ngờ nhất, thử phản ứng của hân với những viên thuốc con nhộng kia ?” Mã Hán hỏi.

Triển Chiêu gật đầu, “Tuy rằng tôi không biết hân dùng bao con nhộng là dạng gì, nhưng có tật giật mình, hân sẽ theo bản năng đối với bao con nhộng có phản ứng....Kỳ thật tôi thử cả ba võ sư đó mà kẻ nào bối rối thì kẻ đó chính là hung thủ!

“Nhưng không nghĩ tới là hân sẽ nhặt thật!” Bạch Trì nói, “Em còn tưởng hân cầm bao con nhộng đó ném vào hòn non bộ vậy nên cứ theo sự dẫn dắt của anh ấy mà hô to một tiếng.”

“Có lẽ bao con nhộng mà hân dùng cũng có màu sắc tương tự như vật thí nghiệm của chúng ta nên phản ứng rất kịch liệt.” Bạch Ngọc Đường nói, “Người này thoát nhìn cũng không thông minh đến mức có thể nghĩ ra phương pháp kín đáo này để giết người.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, “Tôi cũng nghĩ vậy, hân là có người đưa hân bao con nhộng, còn hân chỉ việc ra tay.”

“Cụ thể thế nào để cho bọn Ngải Hổ tra đi.” Bạch Ngọc Đường nói xong, quay đầu nhìn thoáng qua Nhiễm Thiếu Thất, có chút khó hiểu hỏi mã Hán, “Người kia từ nãy tới giờ vẫn cứ nhìn cậu không thôi, trông có vẻ rất lo lắng.”

“A...Đúng rồi.” Mã Hán cùng Triệu Hổ nói lại những hành động kì quái lúc trước của Nhiễm Thiếu Thất cho Bạch Ngọc Đường.

“Cái gì?” Không đợi Bạch Ngọc Đường có phản ứng, Trần Giai Di đã kêu lên, “Thầy nói ông ấy giết Tiểu Ngôn? Không thể nào! Ông ấy tính cách rất thuần hậu, trừ việc luôn thích lệnh ra thì không có công kích ai bao giờ.”

Mã Hán nhún vai, tỏ vẻ – Anh cũng không rõ tình huống cụ thể.

Lúc này Nhiễm Thiếu Thất cũng đi tới, vẫn là câu nói kia, yêu cầu mọi người bắt chính mình, bằng không sẽ chết thêm rất nhiều người nữa.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, “Ông đến tự thú, như vậy ông giết Thường Ngôn như thế nào?”

Nhiễm Thiếu Thất hiển nhiên không đáp được.

“Thầy, người không sao chứ?” Trần Giai Di có chút lo lắng cho trạng thái tinh thần của lão nhân.

Nhưng Nhiễm Thiếu Thất kiên quyết một cách bướng bỉnh.

Mọi người bắt đầu dĩ – Còn có người cố tình gây sự, nhất định muốn bị bắt hay sao?

“Ông nói, nếu không bắt ông thì sẽ chết rất nhiều người?” Triển Chiêu tò mò, “Vì sao?”

Nhiễm Thiếu Thất hơi cau mày, vẻ mặt u buồn, cũng không thể nói rõ.

Bạch Cẩm Đường lắc đầu, đã nghĩ không muốn truy cứu cái gì nữa. Vì sao cứ mỗi một lần có chuyện gì đó, bắt luận là hiểu là hiểu cứ phải có tai nạn chết người xảy ra, lại còn đi kèm theo nó một đồng thứ rối rắm quái thai.....

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu vì cẩn thận nên quyết định đưa Nhiễm Thiếu Thất về SCI để hỏi tiếp. Lễ tang vẫn tiếp tục, mọi người đang chuẩn bị rời đi thì điện thoại của Tiểu Đình vang lên.

Tiểu Đình tiếp điện thoại, nghe xong, mắt nháy nháy mấy cái, “Hả?”

Bạch Cẩm Đường quay đầu nhìn hắn, ý hỏi – Lại làm sao nữa?

Tiểu Đình cầm điện thoại khó hiểu đáp, “Vừa rồi phía công ty gọi tới nói giáo viên dạy nhảy đột ngột chết.”

Bạch Cẩm Đường nhún mày, lại chết

“Giáo viên dạy nhảy đột tử? Trúng gió?” Công Tôn tò mò.

Tiểu Đình méo miệng, “Là nói, uống được ngụm nước xong ngã xuống, chết luôn.”

Mọi người thần kinh bị kích động mạnh, “Uống nước?”

Tiểu Đình cười khổ đưa điện thoại lên hỏi, “Uy? Các người ai đó mở miệng hắn ra xem, rằng lợi có dị trạng gì không?”

Trong chốc lát, nhân viên bên kia đáp lại, “Răng trên hàm toàn bộ đều rụng hết.....”

Triển Chiêu sờ sờ cằm.

Bạch Ngọc Đường cầm điện thoại, bắt đầu dĩ gọi cho Triệu Hổ cùng Mã Hán, đem Phan Kiệt trực tiếp áp giải qua khu của SCI, nâng cấp án tử thành án liên hoàn giết người.

470. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 3

Chương 3 : Đột phá

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường luôn ra cửa sau rồi khỏi, lại thêm một án giết người liên tiếp, mọi người phân công nhau làm việc, Tần Âu cùng Bạch Trì mang Nhiễm Thiếu Thất về SCI trước.

Mặt khác, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu mang theo Công Tôn, Mã Hán tới hiện trường vụ án thứ hai.

Đương nhiên, cùng đi còn có Bạch Cẩm Đường và hai anh em sinh đôi.

Bạch Cẩm Đường vô cùng nghi hoặc, đến tột cùng là bị làm sao, hẳn có hay không cần thiết phải xoay lại phần mộ tổ tiên ?

Nơi xảy ra án cách nơi tổ chức tang lễ rất xa, hôm nay cũng không biết thế nào, trên đường đông đúc, nhất đi nhất dừng tắc thành một hàng dài.

Đang chạy xe, điện thoại Bạch Ngọc Đường vang lên.

Triển Chiêu vô cùng quen thuộc giúp Bạch Ngọc Đường đang lái xe lấy điện thoại ra tiếp nhận, dù sao mọi tính năng của chiếc điện thoại này anh ngoại trừ nghe gọi còn các thứ khác đều là cậ dùng cả.

Điện thoại là do Tương Bình gọi tới, vừa vặn lúc này ở trên đường lớn, có màn hình công cộng đang phát tin tức gì đó, xe còn tắc dài, cứ là mở cửa ra ngoài xem một chút.

“Alo?” Triển Chiêu nghe máy.

“Khó lường.” Tương Bình mở miệng, “Cho hai người xem cái này.”

Triển Chiêu chớp chớp mắt mấy cái, di động thấy truyền tới một đoạn video, vừa nhận Triển Chiêu khẽ nhú mày....

Tương Bình lại nói tiếp, “Có hỗ trợ kết nối mạng sẵn rồi đó!”

Triển Chiêu nghi hoặc, đưa tay vỗ vỗ gọi Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, cậu có muốn xem cái này không....”

“Cũng đang muốn xem xem.”

Thanh âm Bạch Ngọc Đường truyền đến hơi khác, Triển Chiêu ngẩng đầu thì thấy cửa xe đã mở, Bạch Ngọc Đường ở bên ngoài, theo sau là Mã Hán cùng Triệu Hổ đang há hốc cùng coi cái gì đó. Xe trên của Bạch Cẩm Đường cũng tương tự, Công Tôn xuống xe, đeo kính vào xem cho rõ, dù sao kẹt xe còn lâu, rất nhiều người quanh họ cũng ra ngoài hết.

Mọi người nhìn cái gì vậy?

Trên màn hình lớn đang phát tin tức về lễ tang của Thường Ngôn, nhưng cái đang chú ý là hình ảnh Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường của SCI tới phá án, toàn bộ quá trình đều được thu lại. Phía dưới còn chạy cả ảnh chụp”

Cặp song sinh bám cửa xe há miệng, “Ta xxxxx! Chỗ nào lén gắn camera vậy ?!?!?”

Bạch Cẩm Đường khẽ nhú mày.

“Nếu có kẻ ở gần đó lén quay chụp, không thể nào không bị phát hiện.” Đại Đình nhú mày, “Là nhân viên ở đó động tay động chân, có khả năng là dùng camera giám sát! Còn lấy được cả âm thanh ở hiện trường.”

“Còn có cả ảnh chụp rõ ràng.” Tiểu Đình gọi điện thoại cho công ty, “Để ta tra xem tên nào tay chân không sạch sẽ!”

Lúc này, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chợt nghe phía đầu kia điện thoại Tương Bình gọi có tiếng rống của Bao Chứng truyền đến, “Sao lại thế này?”

“Hình như là bị chụp ảnh.....” Tương bình còn chưa nói xong, Bao Chứng đã bạo phát tiếp, “Đều xóa hết cho tôi!” Tương Bình vặn đầu vặn óc nghĩ cách, “Tốc độ lan truyền quá nhanh, cần phải có thời gian mới xóa bỏ hoàn toàn được.”

“Làm nhanh!” Bao Chứng sốt ruột.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau một cái.

Phía sau Triệu Hổ lên mạng xem xét, thấy lượng bình luận kinh người, không ít người đều đã xem tin tức, phần lớn kinh ngạc với thủ pháp phá án của SCI, đông đảo cư dân mạng đều cảm khái Triển Chiêu không hổ là chuyên gia tâm lý học đẳng cấp thế giới, phương pháp phá án lần này rất đáng kinh ngạc.

Trừ bỏ các bình luận cảm khái trí tuệ của Triển Chiêu, còn có các bình luận cảm thán về khí chất cùng vẻ anh tuấn của Bạch Ngọc Đường lúc truy bắt kẻ gây án này nọ. Đoạn phim hành động bắt đầu dĩ đó được truyền đi truyền lại, quả là một đám người háo sắc.

Tuy rằng không có bình luận tiêu cực nào, phần lớn đều là khích lệ nhưng cục diện dường như khá khó để không chế.

Truyền thông hiện đại là vậy, tốc độ truyền bá kinh người, cứ là tin nóng với dân chúng thì nhà đài tuyệt đối không bỏ qua.

Hơn nữa, truyền thông cũng thật tài tình, không biết từ đâu ghi được một phần SCI phá án khó phân biệt thật giả, rồi radio liền mở thêm ngay một tiết mục, tìm cái gì chuyên gia lung tung hết thấy, tới giảng giải phương thức phá án, kế hoạch điều tra trước mắt ..vân vân...

Ở cảnh cục lại càng náo nhiệt, Lô Phương bị tới tấp các cuộc điện thoại gọi đến hỏi thăm, các loại chương trình radio cũng nhao lên gọi tới mời Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tới góp mặt, hoặc là bất cứ ai trong SCI tới đều được cả.

Kẹt xe cũng chừng một tiếng đồng hồ, mà toàn bộ thế giới lúc ấy đều đã trở nên rối loạn.

Thẳng đến khi giao thông lại một phần nửa thông thuận, Bạch Ngọc Đường kéo cửa kính xe lên rồi tiếp tục lái.

Triển Chiêu vuốt cằm lại nhìn vào video lưu lại.

“Cảm thấy cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Thật lâu sau, Triển Chiêu mới đáp một câu, “Là về bản tin trên màn hình lớn ư.”

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường giật giật, “Hình như là bị chụp.”

“Là chụp ảnh nhưng cùng với bị chụp trộm thật sự cảm giác rất khác nhau.....” Triển Chiêu lầm bầm.

“Có ý tứ gì?” Mã Hán cùng Triệu Hổ hỏi, “Là có người cố ý sao?”

Triển Chiêu đóng di động lại, nhét vào trong túi Bạch Ngọc Đường, sâu xa nói một câu, “Đủ loại kĩ xảo.”

.....

Xe đến trước cổng một nhà xưởng của thành phố thì dừng lại.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường có chút nghi hoặc, hỏi người dẫn đường là cặp song sinh, “Nơi này?”

Cặp song sinh gật đầu, “Đây là nơi tập vũ đạo cùng hướng dẫn nhảy múa các loại thuộc hàng tốt nhất cả nước đây. Đều là những nghệ nhân ở nơi này biên tập động tác, còn có luyện vũ đạo cùng mở lớp lập thành trung tâm huấn luyện vũ công.”

Triển Chiêu nheo nheo mắt, “Sao trông giống cái nhà xưởng toàn phế tích vậy.”

Cặp song sinh khinh bỉ liếc cả hai, “Cái này gọi là nghệ thuật có biết không? Là thiết kế của kiến trúc sư hạng nhất từ Tây Ban Nha đây!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn chung quanh một chút, chậm chậm lẩm bẩm một câu, “Khó trách cư dân người ta thất nghiệp nhiều như vậy.”

Không để ý đến sự ba hoa của cặp song sinh, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu theo hướng cảnh tuyến màu vàng đi tới, “Kho Hàng.”

Án mạng được phát hiện ở tầng hai.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi lên, thấy một vài cảnh sát viên đang cầm di động xem tin tức, hiện trường phong tỏa cũng được một lúc rồi, vì kẹt xe nên tất cả đều đang đợi SCI tới, ngoài ra còn có một vài diễn viên múa.

Bên cạnh, mấy diễn viên múa khê lú rú to nhỏ.

“So với trên màn hình lớn phát còn đẹp trai hơn a!”

“Triển Chiêu thật gầy, làm cách nào giữ được dáng người như thế này a?”

“Làn da thật đẹp!”

Triển Chiêu cảm thấy có chút xấu hổ – Thật kỳ quái!

Thẳng đến khi Bạch Ngọc Đường cũng tiến vào, các nhân viên ở đó mới vội vàng im bật, dù sao, ông chủ cũng cùng tới, lúu rúu đàm luận về em trai ngài rõ ràng chẳng phải chuyện gì tốt.

Công Tôn đi đến cạnh thi thể, ngồi xuống ngắm nhìn xem xét, rồi ngẩng đầu nói với Bạch Ngọc Đường, “Giống nhau.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, hỏi Triển Chiêu, “Cậu còn không quý dị bằng?”

Triển Chiêu buông tay, “Lỡ mất thời điểm gây án một khoảng thời gian rồi, khó a.”

Bạch Ngọc Đường gọi tới một vũ công nữ chứng kiến sự việc tới hỏi.

Vũ công nữ đó hiển nhiên có chút co quắp, lỗ tai đỏ bừng, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu ở một bên miết cằm quan sát – Bạch Ngọc Đường lúc đọc sách giọng điệu cũng như vậy, đều rất thu hút mà bản thân cậu ta thì chẳng tự nhận ra, vẫn vô thanh vô thức làm cho người khác không sao chống cự lại, khiến lượng người yêu mến lên đến cả đồng lớn, nhưng yêu rồi họ lại chùn bước. Từ khi còn đi học, nữ nhân cùng hắn mặt đối mặt trò chuyện đã tính là không nhiều, loại cùng hắn dừng cằm mà thổ lộ kia thì càng thiếu! Triển Chiêu thấy vấn đề này rất đáng để được mang ra nghiên cứu a, ví dụ như nói trắng ra Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn đều là kiểu người lãnh đạm làm tan nát lòng dạ thiếu nữ vậy

Nhân chứng kể lại cũng không sai biệt lắm.

Người kiến tạo vũ đạo này năm nay ba mươi tuổi, không có tên tiếng Trung, mọi người đều gọi hắn là Ryan, là người Ý.

Tiểu Đình nói với Bạch Ngọc Đường, “Cậu ta làm việc ở đây cũng đã lâu, nghệ sĩ nổi tiếng cũng đều là do cậu ta kiến thiết vũ đạo cho đó, vừa có tiền vừa có danh.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, án tử này không có gì rõ ràng.

“Cậu ta có dùng thuốc gì không?” Công Tôn hỏi những người khác.

“Uống thuốc?” Một vũ công gật đầu, “Anh ấy mỗi ngày đều uống rất nhiều thuốc.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Dùng nhiều thuốc?”

“Vâng, có thuốc giảm béo, thuốc giun, thuốc biếng ăn, thuốc chống căng thẳng thần kinh, còn có đôi khi uống cả thuốc giảm đau nữa....”

Công Tôn giật giật khóe miệng, “Muốn tự sát sao?”

“Được cậu ta dùng để ở đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Nhân viên ở đó dẫn người đi tới phòng thay đồ, mở ngăn tủ của Ryan ra.

Triển Chiêu tìm được một cái hộp nhỏ, mở ra.....Bên trong là một đồng hồ vi thuốc các loại, còn có cả mấy viên thuốc dạng bao con nhộng.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, cái này độc được tìm thấy cũng quá dễ dàng đi.

Thấy xung quanh không có người, Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Miêu nhi, có hay không hung thủ cũng giống vụ trước ở tại nơi này?”

Triển Chiêu nhú mày, thả lỏng tay, “Không xác định được, manh mối quá ít.”

Bạch Ngọc Đường đang muốn nói tiếp cái gì đó, thì điện thoại reo.

“Alo?” Bạch Ngọc Đường tiếp điện thoại, bên kia thanh âm của Bạch Trì truyền tới, “Anh, Phan Kiệt đã chết!”

Bạch Ngọc Đường ngây người, chợt nhớ tới, Phan Kiệt là kẻ gây án vừa rồi bị bọn họ bắt giữ.

“Hắn chết như thế nào?” Bạch Ngọc Đường tuy rằng trong lòng có linh cảm gì đó nhưng vẫn hỏi.

“Hắn đến cảnh cục nói khát nước, muốn uống, chúng em cũng không nghĩ nhiều, liền đưa nước cho hắn uống, sau đó.....” Bạch Trì buồn bực.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu trước cũng dán lỗ tai vào nghe ké điện thoại, lúc này nhú mày liếc Bạch Ngọc Đường, “Bằng không, cậu cho tất cả mọi người bên ngoài uống nước thử xem? Nói không chừng hung thủ cũng bị rụng răng rồi chết nha.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, đi ra bên ngoài gọi vài cảnh viên tới.

Mấy cảnh viên nọ hai mặt nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường ra lệnh tập hợp tất cả mọi người, cho xếp thành một hàng, ba cảnh viên này sẽ từng bước từng bước đi qua, xem trong số đó miệng ai có mùi khó ngửi, cái loại mùi quái dị này, người là biết.

Cảnh viên cau mày đi qua từng người từng người một, cuối cùng cả ba đều dừng lại ở một vũ công nữ, nhìn cô.

Vũ công kia thoát nhìn chừng hai mươi tuổi, đáng dấp nhỏ và gầy, lúc này sắc mặt nàng tái nhợt, dường như có gì đó không thoải mái.

Công Tôn bước nhanh qua, “Đưa đầu lưỡi ra cho tôi xem!”

Vũ công kia đột nhiên đẩy anh ra, rồi bỏ chạy.

Chỉ tiếc là vừa chạy được đến cửa thì bị cặp song sinh bắt được.

Cô gái bắt đầu giãy dụa, Công Tôn ngăn lại, “Cô đừng có kích động, nếu tuần hoàn máu tăng cao, tràng vị bị kích cho vận động thì độc tố sẽ bị hấp thu vào máu.”

Vừa nói, vừa ra hiệu cho Đại Đình đem cô đặt ở một bên, Công Tôn dùng một miếng trúc dẹt đặt ở đầu lưỡi cô đè nhấn một chút, vũ công nữ kia “Nôn” một tiếng liền phun ra, chất lỏng màu xanh vàng có chút đen, mùi chất hóa học xông lên gai gai mũi. Công Tôn lấy một ít cho vào lọ sứ làm thí nghiệm, mở tiếp một chai nước khoáng, đổ vào.....

“Bùm” Một tiếng.

Các vũ công khác cùng với cảnh viên quanh đó đều bị làm cho giật nảy người..... Chỉ thấy chất lỏng kia như vậy có thể phát ra tiếng nổ cùng phản ứng sinh cháy, âm thanh nổ thực mạnh.

Vũ công nữ kia tuy đã trút được gần như phần lớn được vật trong người nhưng thân thể hiển nhiên vẫn không thoải mái, còn ồn áo khát nước.

Bạch Ngọc Đường điều người nhanh chóng đưa cô ta tới bệnh viện.

Mã Hán cùng Triệu Hổ nhận lệnh đem người đi viện trước, Công Tôn cũng đi theo tùy thời hỗ trợ.

Bạch Cẩm Đường cảm thấy cơm chiều cùng ăn khuya coi như miễn đi, hắn muốn tìm nơi hoa cỏ tự nhiên nào đó hít thở chốc lát, anh em sinh đôi cũng theo cùng.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu chờ người của khoa giám định xử lý nốt hiện trường cùng với thu thập vật chứng xong rồi mới rời đi cuối cùng.

Lúc này, hoàng hôn đã buông.

Hai người đi ra khỏi nhà xưởng, hoàng hôn xuống làm cho xung quanh nhà xưởng cảm giác vô cùng trống trải.

Triển Chiêu một tay xoa đầu, một tay cầm di động của Bạch Ngọc Đường lên mạng. Lúc này video kia đã sớm bị xóa đi gần hết, phần lớn đều không còn coi được nữa, nhưng đồng bình luận thì vẫn còn xôm tụ.

Trên mạng phản ứng có đủ loại, rất nhiều người cũng hiểu lan truyền loại video này không tốt lắm, nhưng số còn lại cũng có rất nhiều người khác thì phát tán nhiệt tình. Lượng người ủng hộ ‘đội quân SCI’ tăng vọt, có đông đảo cư dân mạng nói cái gì ngôi sao rồi nghệ sĩ rồi anh hùng trừ gian diệt bạo ..vân vân...còn có Bạch Ngọc Đường rồi Triển Chiêu như vậy mới anh tuấn đủ cả.

Bị đoạn video này khuấy rầy kỳ thật cũng không chỉ có Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, cả Mã Hán lẫn Triệu Hổ cũng phải chịu.

Video được quay ở góc cao, trên màn hình không chỉ có quay mỗi Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường bọn họ mà còn có cả những người khác nữa.

Đoạn Mã Hán tới bên Giai Di, cảnh Giai Di ôm chặt cánh tay Mã Hán không buông, cảnh Tề Nhạc đưa nước cho Triệu Hổ uống, bộ dáng hết sức thân mật.....Vì thế nhân diện hai vị tình nhân cảnh sát của hai nữ đại minh tinh này rất cuộc cũng sáng tỏ. Tuy rằng fan của họ ở trên mạng đa phần đều nhất trí cả hai đều hết sức xứng đôi nhưng Mã Hán cùng Triệu Hổ cũng không tránh khỏi một phen bị người khác đem ra ngâm cứu.

May mắn, Tương Bình rất cao tay, cục diện cơ bản đã sớm nằm trong phạm vi có thể khống chế. Tóm lại, hôm nay SCI được một phen tá hỏa, cũng không biết là phúc hay họa, bất quá trong thời gian tới cả hai người đều cảm thấy việc này sẽ đem đến không ít phiền toái.

Vừa lúc đi ra ngoài, Bạch Ngọc Đường đột nhiên đi chậm lại, quay đầu nhìn lướt qua.

Triển Chiêu đang mải nghiền ngẫm đoạn video, phát giác Bạch Ngọc Đường bên cạnh đang đi lùi lại sau cậu thì liền dừng bước.

“Ngọc Đường?” Triển Chiêu thắc mắc nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cậu sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ xe phía trước, “Miêu nhi, lên xe chờ tôi.”

Triển Chiêu ngăn người, nhưng rồi cũng không nói gì thêm, bước nhanh về phía đỗ xe.

Xe của Bạch Ngọc Đường là có khả năng tự khởi động, cảm ứng được Triển Chiêu đi tới, khóa xe tự nhiên được mở. Triển Chiêu lên xe, khóa chốt lại, nhìn theo hướng Bạch Ngọc Đường đi tới.

Thấy Triển Chiêu đã vào trong xe an toàn, Bạch Ngọc Đường liền quay đầu lại phía nhà xưởng. Lúc này, xa xa lóe lên hai điểm sáng.

Triển Chiêu khẽ nhíu mày.....hai điểm sáng kia lóe lên trong ánh hoàng hôn, giống như ánh đèn pha của đoàn tàu đang từ từ lăn bánh. Nhưng Triển Chiêu biết.....nhà xưởng này không có khả năng có xe lửa chạy qua.

Quả nhiên, từ góc khuất là hai chiếc xe máy màu đen song song phóng tới.

Cầm lái là hai tên mặc đồ đen, một tay rú ga, tay còn lại lăm lăm côn điện.

Triển Chiêu khẩn trương, côn điện phát ra tia lửa điện lách tách.....đủ để biết là nó đang mở.

Bạch Ngọc Đường nghe tiếng động cơ réo tới, vừa vặn nhìn thấy một màn này, tự khắc đã hiểu.

Bạch Ngọc Đường cởi áo khoác xuống, cầm trong tay, súng có bắn tới cũng có thể dùng làm tấm đỡ, tránh khỏi bị thương.

Động cơ càng lúc càng lớn, hai chiếc mô tô kia cũng đã chuẩn bị vào cuộc. Xe bỗng rú ga tăng tốc phóng lên, hai tên mặc đồ đen vung côn gậy đánh tới Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đứng yên bất động tại chỗ.

Triển Chiêu hiểu rõ, Bạch Ngọc Đường là đang chờ đúng cơ hội, có chút căng thẳng.

Ngay tại lúc bánh xe còn cách tầm bốn năm bước chân nữa thì thân ảnh Bạch Ngọc Đường chợt động.

Động tác nhanh trong chớp mắt, Triển Chiêu khẽ nhíu mày.....Bắt đầu!

Bạch Ngọc Đường hướng một bên vách vọt qua.

Hai cái xe lơ trớn một chút nhưng rất nhanh đã xoay lại, hiển nhiên đủ điêu luyện như biểu diễn xiếc với xe đạp. Có một chiếc đã vượt lên sát Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng không có đứng yên một chỗ, mà tiếp tục đạp tường lách về hướng ngược lại.

Triển Chiêu bất đắc dĩ cảm thán, Bạch Ngọc Đường có sức bật kinh người, so với chạy trên mặt đất thì việc đạp tường nhảy lên chẳng khác là bao. Bám được tới lần hai, Bạch Ngọc Đường nhún người thả cả cơ thể phi qua, hai tên truy sát lúc này ngược mắt lên nhìn Bạch Ngọc Đường bay trên đầu.

Bạch Ngọc Đường lướt được qua chiếc thứ nhất thì trùng khớp chiếc thứ hai tới sát, do quán tính cũng bị vượt qua luôn.

Bạch Ngọc Đường cầm hai tay áo khoác dang ra, từ phía sau móc vào cổ của một trong hai tên cầm lái.....

“Oành” Một tiếng.

Xe mất tay lái chệch đi trượt dọc, cọ sát vào vách tường nhà xưởng, tên cầm lái bị văng ra khỏi xe, đập xuống đất ngay tại chỗ.

Bạch Ngọc Đường trên không trung lộn người thêm một cái đáp xuống xe của tên thứ hai, dùng tay từ sau vòng chéo quanh mũ bảo hiểm của hắn, làm đầu hắn nghiêng đi, tay cầm côn điện cũng theo quán tính bị lệch, tránh cho hắn vung trúng người. Sau đó nhảy xuống khỏi xe máy, làm thêm một động tác quật vai nữa.....

Tên thứ hai bị ném gần như cong hết một đường tròn trên trời.....sau đó trực tiếp ngã lộn trên mặt đất.

Triển Chiêu nhe răng, cái tên kia a, phỏng chừng nội tạng cũng lộn vị trí hết cả rồi.

Bạch Ngọc Đường một tay kéo tay áo khoác nhấc cả tên kia lên, hắn giở mềm nhũn lắc lư, chẳng khác gì một món đồ chơi hỏng. Bạch Ngọc Đường lật hắn thêm một đường cung ba trăm sáu mươi độ nữa ngửa mặt lên trời, lưng đập mạnh xuống đất, rồi không nhanh không chậm rút lại áo khoác mặc vào, một cước đạp giữ bả vai tên kia, giật lấy côn điện trong tay hắn, ...

Một màn vừa rồi khiến cho chiếc mũ bảo hiểm bị nứt ngay chính giữa.

Triển Chiêu tấm tắc lắc đầu, cách một cái cửa kính xe mà vẫn nghe được thanh âm vỡ vụn “Loảng xoảng” một tiếng.

Chiếc mũ sau va đập bị vỡ vụn thành từng miếng.

Vừa rồi Bạch Ngọc Đường dưới chân dụng chút lực, hắn bị chế trụ bên dưới, kêu thảm thiết một tiếng.....Bả vai trật khớp, đứng dậy không nổi.

Bạch Ngọc Đường đá cái mũ nát tươm ấy qua một bên, đưa tay qua nhấc hắn dậy, kéo sát tới, xoay hắn ra sau. Tên kia chưa kịp hiểu gì thì chân bị đá ột cái khuỷu xống, đầu bị ép cúi theo, cổ tay trái đau nhức bị bẻ ngược, và trên đó chiếc còng đã tra khóa vào lỗ.

Bạch Ngọc Đường ở phía sau hắn bồi thêm một cước vào lưng.....

Kéo tên thứ nhất ném tới bên cạnh, hắn chưa kịp hiểu gì thì bả vai đã thấy bị Bạch Ngọc Đường vịn một cái, tiếng kêu thảm thiết vang lên cùng lúc với cảm giác đau buốt, Bạch Ngọc Đường nhấc nhấc bả vai kia – qua y phục truyền ra là từng đợt run rẩy.

Cùm cụp – cánh tay bị nhấc lên, chờ hắn hiểu được tình huống hiện tại thì chiếc còng đã ‘Răng rắc’ vang lên một tiếng.

Hắn cả kinh, Bạch Ngọc Đường mỗi tay giữ một gáy, dùng sức.....hai cái trán “Cốp” một tiếng, nhất loạt xây xẩm mặt mày, rồi ra ngã xuống đất, song song đối mặt với nhau, nhìn hai cánh tay quỳ dị kia phũ phũ, lắc lắc – Bị đánh trả ngược bởi một cao thủ rồi.

Hiện trạng lúc này kì cục miên man, hai cái đại nam nhân ôm nhau ngã trên mặt đất, cánh tay bị móc nối vào nhau, muốn động cũng không động nổi.

Bạch Ngọc Đường đem người ném trên mặt đất, trên lầu truyền đến tiếng vỗ tay.

Triển Chiêu cũng mở cửa xe bước tới, tay cầm điện thoại – Cả quá trình không vượt quá ba mươi giây.

Bạch Ngọc Đường tiếp lấy di động định gọi điện thoại kêu người đến, một mặt ngẩng lên nhìn.

Chỉ thấy trên tầng hai khu nhà xưởng có rất nhiều người đứng vậy xem, không ít người tay cầm điện thoại chụp tới chụp lui, còn có đầu cả huyết gió cổ vũ.

Triển Chiêu ngồi xổm xuống coi cái đồng vô duyên vô cớ đi tập kích Bạch Ngọc Đường kia, đều rất lạ mặt, bóp bóp chớp mũi đứng lên, “Này cũng thẳng tiến chuyển đến bệnh viện đi, không khéo chút nữa lại đều không có răng nữa đó.”

Bạch Ngọc Đường nhủ mày – Lại nữa!

471. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 4

Chương 4 : Phối phương

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trở lại văn phòng của SCI, vừa bước vào thì sững sốt, theo bản năng cùng lui lại ngó cánh cửa, nhìn biển số – Đúng nha, là văn phòng của SCI đó.

Có điều, hiện tại văn phòng mở đầy máy tính, còn có một vài gương mặt lạ hoắc, căn bản chưa từng thấy qua, nam nữ đều có, và giữa họ tồn tại một điểm rất chung duy nhất – Hoàn toàn không giống cảnh sát chút nào! Một cỗ hơi thở văn phòng bận rộn bay đến đập vào mặt.

Lúc này, Tương Bình đang hướng dẫn, chỉ đạo đội ngũ kỹ thuật viên máy tính của cảnh cục làm việc với khí thế ngất trời.

Lô Phương cau mày ở một bên đang không ngừng tiếp trái nhận phải bên này di động bên kia máy bàn, lặp đi lặp lại mãi chỉ một câu, “Thật ngại, bọn họ sẽ không tới! Không tham gia hoạt động! Không lên TV! Không làm phỏng vấn! Không.....”

.....

Mà các cảnh viên SCI khác, đều tụ lại một chỗ ở hành lang, trước cửa phòng Bao Chứng, mặt đen như đít nòi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, hỏi, “Mấy đoạn video vẫn chưa được loại bỏ hoàn toàn?”

Bao Chứng đưa tay ra, cứng nhắc chỉ chỉ vào màn hình vi tính.

Bạch Ngọc Đường nhìn qua liền thấy cảnh chính bản thân vừa chế trụ hai kẻ tập kích kia, lại video nữa, lần này còn có tiêu đề – Đội trưởng SCI đánh hạ hai sát thủ.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, lúc đó trên tầng hai nhà xưởng có không ít người cầm di động chụp hình, bắt quá sẽ không rảnh rồi đến độ quay chi tiết rồi đem lên trên mạng chứ?”

“Video trước so với cái này là không tương nha.” Tương Bình thập phần bất đắc dĩ, “Nhiều người quay chụp, có đủ các góc độ, lượng phát tán so với clip trình thám hỏi sáng còn kinh hãi hơn, em đêm nay coi như hết ngủ.”

Triển Chiêu tò mò xem xét đồng bình luận bên dưới video, có mấy cái rất có ý tứ, “Tiểu Bạch, cậu xem này, ngôn ngữ internet đương thời đã muốn phá hết khuôn mẫu tượng hình tượng thanh quy chuẩn rồi nha, tự sáng tạo ra các từ còn nhiều sắc thái hơn trước nữa!”

Nói xong, Triển Chiêu đọc ví dụ mấy đoạn cho Bạch Ngọc Đường nghe.....

“Bái phục! Đây là kỹ xảo điện ảnh nha?”

“Má ơi, ảnh bay đó!”

“Ta trong nháy mắt não đã muốn nhũn ra rồi!”

“SCI còn nhận người sao? Bạch đội trưởng, khẩn cầu ngài! “

“Xin tổ chức thành một đoàn! Xin được tới tham quan!”

.....

Bạch Ngọc Đường nghe xong ù ù cạc cạc, Triển Chiêu vừa đọc vừa đắm bàn, nói mấy cái bình luận kiểu này cũng đủ khiến chính mình cười hết muốn thở.

Thêm một đoạn video nữa so với cái vừa rồi Triển Chiêu xem qua lại càng chân thực, không cần kiên nhẫn cũng chẳng cần động não đi phân tích lý giải, trực tiếp gây ấn tượng mạnh tới thị giác, lượng truyền phát kinh người.

Không bao lâu, SCI trở thành từ khóa tìm kiếm Hot.

Mà ở một bên khác, Lô Phương tính tình có nhẫn đến mấy cũng đã bị bạo phát rồi, ba cái điện thoại thay nhau tiếp tiếp, nhắc một cái lại cúp một cái.....

“Nơi này là cảnh cục! Là cục cảnh sát ấy!”

“Bọn họ là cảnh sát! Là cảnh sát đó!”

“SCI hiện đang tra án! Đi tra án rồi!”

.....

Từ cửa, Triệu Hổ cùng Mã Hán đem theo hai cái túi lớn ngoại cỡ đi vào, vẽ mặt kinh hãi nhìn thấy cảnh Lô Phương bị vây hãm tinh thần tới mức không còn khống chế nổi lý trí.

Triệu Hổ còn ca cẩm thêm, “Hô, sau lần mất điện trước, Lô Phương cũng lâu chưa có chịu tình cảnh như thế này rồi.”

Mã Hán cũng bắt đầu đi lắc đầu, vào cửa cùng Bạch Ngọc Đường nói, “Trước mắt, đã cứu sống được ba người, có điều họ đều trúng độc cả, sẽ có di chứng.”

Triệu Hổ cũng gật gật, “Dương Phàm cho bọn họ làm chút kiểm tra, đáng ngạc nhiên là họ không phải thấy cái gì cũng nuốt vào bụng đâu nhé.”

“Có nói tới tại sao lại uống viên thuốc đó hoặc là quá trình trúng độc như thế nào không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Còn chưa hỏi được, bọn họ dây thanh qua đều gặp vấn đề, không thể nói chuyện, cần trị liệu đã. Lạc Thiên cùng Bạch Trì trực ở đó, khi nào có thể nói lại, sẽ lập tức hỏi luôn.” Mã Hán trả lời.

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu.

Triển Chiêu từ trong hai chiếc túi to kia lấy ra một cái sandwich, cắn một miếng rồi hỏi Tần Âu mới từ cửa tiến vào, “Nhiệm Thiếu Thất đâu rồi?”

“Tôi để hẩn ở phòng hỏi cung,” Tần Âu nói, “Còn có Trần Giai Di cùng Tề Nhạc các cô ấy cũng đã tới, đang cùng Mã Hán ở trong phòng nghỉ.”

Triển Chiêu gật gật đầu, hướng Bạch Ngọc Đường ngoắc ngoắc ngón tay, “Đi nào, chúng ta cùng ông ấy tâm sự chút.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ra khỏi cửa. Triển Chiêu trước vòng qua vòng lại một lúc rồi đi vào một cửa hàng bán đồ uống.

“Tiểu Bạch.” Triển Chiêu gọi Bạch Ngọc Đường đang ở phía trước một tiếng.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại.

Triển Chiêu nâng tay, ném qua cho anh một lon nước.

Bạch Ngọc Đường không xoay hẳn người lại nhưng vẫn khéo léo vươn tay ra bắt được vật thể đang bay tới kia, tay còn lại nhẹ nhàng di động, cũng không biết như thế nào khuyển nắp lon nước thoát cái đã xoay xoay trên ngón chỗ thon dài, kết thúc một chuỗi hành động vừa lưu loát vừa đẹp mắt. Chờ cho anh hoàn

tất chu trình vừa đi vừa uống nước vừa tạo dáng trên hành lang thì phía trước truyền đến một trận toàn là tiếng thét chói tai.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu.....

Ngay cửa phòng nghỉ có ít nhất hai mươi mấy nữ cảnh viên, đồng phục có mà thường phục cũng có, phần đông là văn chức, tay còn ôm sổ, tụ ở nơi đó mà hưng phấn, hoặc che miệng hoặc vô tư ngắm nhìn anh rồi thét lên phấn khích.

Bạch Ngọc Đường ngó cái tên đang vui tươi hơn hở gặm sandwich kia đi đến bên mình, liếc mắt một cái.

Triển Chiêu rõ ràng là cố ý, Bạch Ngọc Đường bình thường mở đồ uống đều cùng một bộ dáng vờ như hữu ý vờ như vô tình vừa rồi, lơ đãng giơ chân nhấc tay một chút thôi cũng đã tạo nên lực sát thương ghê gớm. Cái này nếu dùng tiếng lóng mà giải thích thì sẽ là – Các cô nương phía trước sau phút giây mãn nhãn vừa qua đã sớm không thể trụ vững được nữa, đội ngũ hâm mộ Bạch đại đội trưởng giờ đây người còn nhưng hồn đã bay mất, não cũng muốn nhũn hết ra rồi!

Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu – Đây là có ý gì?

Triển Chiêu cười đến hớn hở mặt mày – Phục vụ đại chúng.

Bạch Ngọc Đường nhìn trời.

Triển Chiêu tiếp tục gặm sandwich, đem cái sandwich một miếng lại một miếng ăn đến vừa tào nhả vừa suất khí (toát lên vẻ đẹp trai), vừa nhả nhận lại vừa có điểm trí tuệ.....Tuy rằng ai đó cũng không tự biết cái hành động vô tình này tiếp tục làm mê đảo các cô gái mà trạng thái tâm lý của họ vốn đã không còn tự kiềm chế lơ lửng trôi giữa không trung, xem đi, làm sao mà họ có thể ví ra được cái hành động gặm sandwich là mang dáng vẻ trí tuệ. Đại khái mà nói, đối với các nàng, tất thấy mọi cử động của Triển Chiêu nhất nhất phải gán trí tuệ làm cái mác bất biến

Bất quá, Bạch Ngọc Đường cũng không để ý đến mấy cô nương kia, lại càng không bị người ta hai mắt dán chặt vô mà ngại ngùng khó xử, Bạch đại đội trưởng chính là khí tức toát ra ở cảnh cực khiến cho người khác chùn bước, chỉ có thể ngắm xa chứ không dám tiến lại gần.

Bạch Ngọc Đường đi tới cửa phòng nghỉ mới hiểu được tại sao lại đông con gái đến thế, thì ra bên trong là có Tề Nhạc cùng nhóm người Giai Di.

Giai Di hiện tại, một chút tâm tình đều không có, ở bên trong cùng Mã Hân trò chuyện, Tề Nhạc cùng Trần Du ở trước cửa, tận lực kí tên cho các nhân viên.

Bạch Ngọc Đường có chút không biết nói gì mà nhìn nhìn các cô gái, nghĩ muốn nhắc nhở họ là đang công tác còn dám tụ tập họp fan.

Phía sau, Triển Chiêu lại nhẹ nhàng túm anh cảnh cáo, “Không cần cậu can thiệp các cô ấy theo đuôi thần tượng, càng không được phép coi khinh ngôn luận sau lưng.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhú mày – Nơi này là cảnh cực mà.

Triển Chiêu vươn một ngón tay nhẹ nhàng lắc lắc, còn nghiêm túc nói với Bạch Ngọc Đường, “Cẩn thận người ta từ mền biến thành cấm đó!”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, bất quá từ trước tới giờ anh cũng không quản mấy cái chuyện này, liền chuẩn bị cùng Nhiễm Thiêu Thất nói chuyện.

“Chờ chút, chờ chút.” Triển Chiêu kêu Bạch Ngọc Đường chờ đã, rồi xoay người vào phòng nghỉ trước.

Bạch Ngọc Đường cũng vào theo.

Trần Giai Di đang cầm cốc nước nét mặt hoang mang lo sợ, ngẩng đầu thì thấy Bạch Ngọc Đường bọn họ tiến vào, “Bạch đại đội trưởng, tiến sĩ Triển.....”

Triển Chiêu gật gật đầu, quay lại phía cửa ra vào làm động tác “Xuy” một cái.

Các cô gái thấy đều đã có được chữ kí như ý nguyện bèn chậm rãi rút lui.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu càng khó hiểu – Miêu nhi, cậu hạ ám chỉ với bọn họ? Không thấy họ có bộ dáng gì là biến mền thành cảm hết.

Triển Chiêu khiêu mi – Có một số việc cậu mãi mãi cũng sẽ không thể lý giải thông thạo nổi đâu.....

Bạch Ngọc Đường đỡ trán.

“Nhiễm Thiều Thất nói ông ấy hại chết Thường Ngôn.” Triển Chiêu nói, “Nhiễm Thiều Thất cùng với Thường Ngôn quan hệ hình như không đơn giản, hình như còn thân thiết hơn đối với các cô, là như thế nào?”

Trần Giai Di hiển nhiên cũng biết chuyện có chút phức tạp, “Kỳ thật, có chuyện không biết tôi có nên nói ra hay không....”

Triển Chiêu cười gật gật đầu, “Nhiễm Thiều Thất cùng với Thường Ngôn không phải quan hệ thầy trò đơn giản như vậy đi?”

Trần Giai Di sững sốt, mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu, “Anh.....cũng biết?”

Triển Chiêu vươn người rút lon nước từ trong tay Bạch Ngọc Đường, đưa tới uống một ngụm, hỏi, “Tôi chỉ phỏng đoán, hai người bọn họ là có tình cảm lứa đôi, bên nữ chủ động tiến tới nhưng bên nam lại cố kỵ tuổi tác cách xa mà ra vẻ cự tuyệt, đúng không?”

Trần Giai Di kinh ngạc, “Thần kì, như vậy anh cũng có thể nhìn thấu ?”

“Tôi buổi sáng có nghe mấy bài hát của Thường Ngôn, cảm thấy cô ấy là mẫu người bên ngoài nhã nhặn, nhẹ nhàng nhưng bên trong tính cách có chút cực đoan, dám yêu dám hận, hơn nữa là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ lại mắc bệnh nan y nên sống có chút mơ mơ màng màng.....”

“Toàn bộ đều không sai!” Trần Giai Di gật đầu, “Tính cách của Tiểu Ngôn chính là như vậy, sống mơ mơ màng màng, thực chuẩn xác.”

“Nói cụ thể hơn một chút.” Triển Chiêu tựa hồ lại đối với việc bát quái lại cảm thấy vô cùng hứng thú rồi.

Bạch Ngọc Đường tựa vào sô pha lắng lắng nghe.

“Tôi cùng Tiểu Ngôn từ khi còn rất nhỏ đã đi theo lão sư học âm nhạc! Tiểu Ngôn ngay lần đầu tiên trông thấy thầy ấy đã liền yêu thương, vẫn là loại tình cảm sùng bái, tôn trọng mang theo yêu mến kia! Bất quá, cô ấy cất giấu đoạn tình cảm này rất kín đáo, cho tới khi thân thể đã càng ngày càng yếu đi, cảm thấy được ngày đó đang đến gần bên hướng người thổ lộ, khi ấy, sự việc khiến thầy bị dọa sợ một trận.” Trần Giai Di bất đắc dĩ nói lỏng tay, “Dù sao kém tới hai mươi mấy tuổi đời, thầy lại chỉ mãi say mê âm nhạc, trừ bỏ âm nhạc cái gì cũng không để tâm tới, lại càng không biết phải ứng phó sao với tình huống này.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu hiểu ý.

“Sự tình phát triển sau đó?” Triển Chiêu tiếp tục hỏi.

“Sau thì thầy bị dọa sợ liền né tránh, Tiểu Ngôn tìm người ở khắp nơi.” Trần Giai Di thở dài, “Việc này sao có thể nói ra, một khi đã phơi bày ra ánh sáng, dù tình cảm có thuần khiết bao nhiêu đi chăng nữa, vào ra miệng đời, cũng sẽ từ trắng hóa thành đen.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại gật đầu đồng ý.

”Sư phụ vẫn không tiếp nhận Tiểu Ngôn, lý do thực đầy đủ, chính mình tuổi đã về già, Tiểu Ngôn lại đang trong thời kì thanh xuân đẹp đẻ nhất, hướng chi có thể đó chỉ là tình yêu sùng bái nhất thời nên kiên quyết cự tuyệt, mong cô ấy sớm ngày tìm được ái tình thực sự trên đời.”

Triển Chiêu chống cằm lắng nghe, “Nhiễm Thiều Thất quả thực đã xử lý mọi việc bằng phương pháp thực ngốc.”

Tề Nhạc, Trần Du còn có cả Mã Hân cũng ở một bên nghe chuyện, đều rất tò mò hỏi Triển Chiêu, “Ngốc sao? Ông ấy làm vậy cũng là suy nghĩ cho Thường Ngôn đó chứ.”

“Cho dù Thường Ngôn không có bệnh nan y đi chăng nữa, cô ấy cũng không phải là người đơn giản mà buông bỏ, vĩnh viễn không có được chính là tốt nhất..... Thường Ngôn bởi đâu mà phải lòng Nhiễm Thiếu Thất? Dù rằng có phong độ đến mấy, nhưng cách nhau hơn hai mươi tuổi, một cô gái theo tâm sinh lý bình thường sẽ không có khả năng yêu một người bằng tuổi cha chú của mình, cốt lõi chính là nằm ở tư tưởng cùng tinh thần. Tình cảm của Thường Ngôn dành cho Nhiễm Thiếu Thất xem ra thực sự là đoạn tình cảm thuần túy, trong sáng thậm chí là cao thượng. Ông ấy càng cự tuyệt, Thường Ngôn càng lúc càng lún sâu! Hơn nữa còn lo lắng về mệnh mình sắp tận, loại tâm tình này khiến cô ấy quyết định thể theo tâm nguyện mà làm, sẽ không có lựa chọn thứ hai nào khác.....Cũng vì thế mà con đường cô ấy đi là không thể quay đầu.”

Bốn cô gái ở đây đều há to miệng lắng nghe.

Triển Chiêu thấy mình lan man, liền khoát tay, “Nói lại chuyện chính, Nhiễm Thiếu Thất sau đó thế nào lại xuôi theo?”

“Có một hôm Tiểu Ngôn uống rượu, có nói với tôi, cô ấy rất có thể sắp không trụ được nữa mà thầy vẫn một mực chối từ, cô ấy không muốn mang theo tiếc nuối đó mà sang thế giới bên kia.”

“Nhiễm Thiếu Thất nghe được đúng không?” Triển Chiêu hỏi.

Trần Giai Di gật đầu, “Kỳ thực là do Tiểu Ngôn cố ý an bài, hướng tôi khóc lóc kể lể là mượn cơ hội hướng thầy ngã bài đồng thời thổ lộ.”

“Chiêu này đủ khôn ngoan.” Tề Nhạc bắt đầu dĩ nhiên xét, “Không chiếm được tình yêu thì cho dù có là một chút đồng cảm cũng ép người đó phải chấp nhận, Thường Ngôn này là đã bất chấp giá nào rồi, yêu như vậy thực có chút hèn mọn.”

Trần Giai Di gật đầu, “Sau đó, hai người bọn họ quả thực quan hệ tiến triển trông thấy. Thực ra cũng không có khả năng nắm tay dạo phố hay đi xem phim hoặc ăn tối hẹn hò, mà Tiểu Ngôn cũng không cần này nọ, cô ấy chỉ cần chỗ dựa tinh thần và lòng chung thủy là đủ. Hai người bọn họ thường xuyên ở bên nhau cùng phối nhạc, nói chuyện nhạc âm, tôi có thấy qua vài lần, nếu dứt bỏ hết thấy mọi quy chuẩn đạo đức xã hội đẹp sang một bên, ít nhất một khắc ấy, cả hai đều là hạnh phúc cùng khoái hoạt thường tình.”

Tất cả cùng gật đầu – Có thể lý giải.

“Về sau tôi cũng không quá lưu ý cả hai, trong lúc đó tình cảm giữa họ dường như có biến hóa, nếu nói thầy ấy giết người tôi tuyệt đối không tin, ông ấy ngay đến một con chim sẻ cũng không thể xuống tay được!” Trần Giai Di nói xong, nhíu mày, “Bất quá, tôi cũng có phát hiện một số điểm đáng ngờ.”

Hứng trí bưng bưng ban đầu của Triển Chiêu hiện đang buồn ngủ thì nghe được câu này, cả Bạch Ngọc Đường cũng tỉnh táo lên hẳn, chờ nghe điểm đáng ngờ đó.

“Đầu tiên là laptop của Thường Ngôn không thấy đâu nữa.” Trần Giai Di nói, “Tôi có tìm từng chỗ trong phòng nhưng vẫn không kiếm ra!”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Bình thường cô ấy dùng máy tính để làm gì?”

“Phần lớn đều là soạn nhạc, lên mạng cùng với lưu một ít ảnh chụp.” Trần Giai Di nói, “Tôi vốn định dùng ghi chép cùng ảnh chụp trong máy rồi làm một tuyển tập ảnh lưu lại hai mươi mấy năm cuộc sống mà cô ấy đã trải qua rồi để trong nhà, lúc nào chỉ có một mình, nhớ cô ấy thì mang ra ngắm, nhưng tìm đi tìm lại cũng không thấy đâu!”

Triển Chiêu nghe xong, nhẹ nhàng gật gật đầu, “Không chỉ có một điểm đáng ngờ này đi?”

“Vẫn còn!” Trần Giai Di tiếp tục nói, “Cuốn nhật kí của Tiểu Ngôn viết mười mấy năm nay cùng các bài cắt ra từ báo cũng không thấy nốt!”

Triển Chiêu tò mò, “Viết nhật kí mười mấy năm? Còn cắt từ báo?”

“Đúng vậy, có hẳn một thùng đầy luôn!” Trần Giai Di nói, “Tiểu Ngôn từ nhỏ đã biết mình có bệnh, cho nên đối với cuộc sống từng giây từng phút đều hết sức quý trọng, viết nhật kí cùng với những mẫu báo kia

đã thành thói quen, nhưng bản ghi chép cuộc sống của cô ấy cùng thùng giấy báo tư liệu kia bỗng dưng mất tăm mất tích!”

“Nhật ký cùng với giấy báo lấy một cái là xong, thứ này có thể trộm đi.” Triển Chiêu hỏi.

“Không phải đâu! Thùng tư liệu kia cũng nặng trăm cân là ít, mỗi lần vận chuyển đều phải nhờ tới dịch vụ của công ty hỗ trợ chuyển nhà mà!”

“Còn có gì khác không?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Còn có một điểm nhỏ! Thần sắc Giai Di nghiêm túc lại vài phần, “Cũng là khả nghi nhất!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn thấy cô như vậy cũng chăm chú lắng nghe theo.

“Tiền của Tiểu Ngôn cũng không thấy đâu!”

“Tiền?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở SCI thụ lý án tử lâu như vậy, nói cũng kỳ quái, mấy tên liên hoàn sát thủ động cơ làm chuyện xấu có đến cả ngàn cả vạn cũng chưa thấy có vụ nào xuất phát từ “Tiền”. Tiền là ngọn nguồn của tội ác, nhưng dường như mấy kẻ gây án liên hoàn lại luôn khinh bỉ nó.....Lần này đột nhiên gặp phải chuyện lạ, trong phút chốc có phần chưa kịp thích ứng lắm.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Không chỉ có tài khoản ngân hàng thôi chứ?”

“Phải!” Giai Di gật đầu, “Tiểu Ngôn không có người thân, tôi giúp cô ấy xử lý toàn bộ mọi việc, theo như tôi biết thì Tiểu Ngôn đầu tư vào bất động sản, còn đâu thì gửi ngân hàng, nhưng số tiền gửi ấy cũng chỉ tính là số lẻ!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau một cái.

Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại gọi cho Tương Bình, kêu cậu dù có bận rộn trăm bề cũng trích ra hai ba phút tra cho họ một ít thông tin về Thường Ngôn mới phát sinh.

Mã Hân chạy tới phòng bên cạnh, chốc lát thì chạy về, tay cầm bản tự liệu có ghi chú rõ ràng tiền gửi cả nộp cả xuất của Thường Ngôn thời gian qua.

Triển Chiêu tiếp nhận, xem kỹ rồi nhíu mày, “Một năm trở lại đây, cô ấy chi ra rất nhiều tiền, ít thì mấy vạn nhiều là hơn mười vạn, còn rút toàn tiền mặt, cô ấy dùng nhiều tiền như vậy để làm gì? Mua đồ vật nào đó ư?”

Trần Giai Di lắc đầu, “Nha đầu kia cũng tiết kiệm lắm! Quần áo bình thường gì cũng đều do nhà tài trợ cung cấp, thường không xuất môn cũng không chăm chút thêm, không thích châu báu, cũng không mang đi đâu tư lung tung, nhân thân không có ngay cả tiền lì xì cũng chẳng phải chi, cô ấy thân thể không tốt, của ngon vật lạ đến đâu cũng không thể ăn uống tùy tiện.”

Triển Chiêu khẽ nhíu mày.

Bạch Ngọc Đường bên mở bảng kê tài khoản của Nhiệm Thiếu Thất ra nhìn.

Triển Chiêu ngó sang vừa thấy, “Hô, lão nhân này coi vậy mà rất có tiền a?”

“Phải!” Giai Di gật đầu, “Hơn nữa ông ấy đối với đồng tiền kia hoàn toàn không có ý thức gì hết! Cái gì phải quản lý tài sản ư, đầu tư ư nhất nhất không quản, tiền để tại ngân hàng toàn bộ thì cũng không tính là có lợi gì đi.”

“Tài khóa của ông ấy rất rõ ràng, trên cơ bản dựa vào sổ sách xuất nhập không có điểm gì mờ ám.” Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường, “Tài sản của Thường Ngôn cũng không bằng số lẻ của ông ấy, việc khoản tiền kia biến mất cùng Nhiệm Thiếu Thất hẳn là không có can hệ.”

“Vậy khoản tiền của Thường Ngôn biến đi đâu?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy vô cùng khó hiểu, “Chẳng lẽ là làm rơi mất?”

Bên này mọi người mở mắt nhìn nhau nghi nghi hoặc hoặc, đột nhiên một tiếng “Ầm” vang lên.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cùng nhau ngó ra, chỉ thấy Bao Chứng phá cửa đi vào, khuôn mặt bầm sinh đen sì sì bỗng đứng lúc này lại trắng bệch. Phía sau, Mã Hán, Triệu hổ cũng những người khác trong SCI về mặt như lớn chuyện đến nơi rồi.

“Bao cục?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Làm sao vậy?”

“Xảy ra chuyện rồi!” Bao Chứng đưa tay cứng ngắc ngắc chỉ thẳng vào màn hình tab đưa cho cả hai coi, “Có người tung video lên mạng, dạy cách làm bao con nhộng “vô xỉ” kia!”

Triển Chiêu mắt nháy nháy mấy cái, “ Bao con nhộng “vô xỉ”? Cũng giống với mấy kiểu chế thuốc nhũn não đó sao?”

“Đừng có giỡn, là cách phối ra bao con nhộng trong án tử lần này đây, coi video đi, phương trình hóa học cùng các bước phản ứng đều rõ ràng. Còn dạy người ta phối các chất đó với liều lượng ra làm sao để đủ giết chết được người mình muốn giết....” Bao Chứng nói xong, chỉ vào một hàng chữ to tô đậm, “Mấy người các cậu nhìn xem!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn xuống video, chữ trên đó vô cùng to, còn rất đậm màu, viết: SCI vĩnh viễn không thể bắt được hung thủ – toàn dân là hung thủ! Đứng lên hành động đi, làm cho kẻ mà các người hận, lần này chết mà ràng cũng chẳng còn.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu xem xong thì sững sốt.

“Rốt cuộc cũng tới.”

Thật lâu sau, Bao Chứng mới mở miệng nói được một câu.

“Rốt cuộc cũng tới cái gì?” Tất cả cùng không hiểu.

Từ lúc thành lập SCI, tôi đã cảm thấy chung quy sẽ đến một ngày sự tình như vậy sẽ phát sinh.” Bao Chứng sắc mặt ngưng trọng, “Một hung thủ khiêu chiến với SCI!”

“Uống nước mà chết kia, thật sự khó đề phòng.” Triệu Hổ buồn bực nhìn cái cốc mình cầm trong tay, “Hắn là khiến chúng ta hoang mang a?”

Mã Hán gật gật đầu.

“Chính là..... cần phải có một điều kiện tiên quyết cần thỏa mãn, không phải sao?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy khó hiểu, “Trừ bỏ bao con nhộng hay nước là nhân tố chính còn cần phải có một miếng sứ nữa..... Không phải ai ai cũng niềng răng hết chứ?”

“Ha ha.”

Mọi người đang lúc vò đầu bứt tai chợt nghe được một tiếng cười lạnh, ngược lên nhìn thì thấy Triển Chiêu ôm cánh tay, miết miết cằm, khoe miệng khê cười.

Về mặt này mọi người trong SCI đều quen thuộc, thần thánh hiển linh.

Bạch Ngọc Đường hướng Triển Chiêu hơi hơi chọn mi – Có chiêu?

Triển Chiêu cười, vung một tay túm Bạch Ngọc Đường tha ra cửa.

“Đi chỗ nào?”

“Tóm hung thủ.”

“Lại nữa?”

“Lần này.” Triển Chiêu cười xấu xa, “Bắt được cho hắn uống thuốc nhũn não!”

472. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 5

Chương 5 : Ái nhân

Bạch Ngọc Đường bị Chiển Triệu kéo ra khỏi văn phòng, lúc sau, Triển Chiêu gọi một cuộc điện thoại.

Điện thoại này là gọi tới cho cặp song sinh, hỏi họ một vấn đề, “Thường Ngôn có phải luôn có một trợ lý đi theo không, gần đây hần vô cùng suy sụp, rất ngu ngốc, có đánh bạc hay nghiện thuốc gì đó, ngoại trừ Thường Ngôn cơ bản không ai sẵn lòng cùng hần làm bạn bè?”

Triển Chiêu vừa hỏi xong, cặp song sinh lập tức đáp, “Có một người, là trợ lý của cô ấy, mỗi lần Thường Ngôn xuất ngoại đều mang hần theo bên mình, là Vương Hạo.” Triều Đình còn nói thêm, trước kia hần cùng Thường Ngôn là bạn học, căn bản ban đầu bọn họ không định nhận hần vào Bạch thị đâu, một chút năng lực công tác cũng không có, còn luôn làm hỏng việc, nhưng không hiểu sao Thường Ngôn lại thu nhận hần còn đối với hần rất tốt.

Triển Chiêu gật gật đầu, hỏi Trần Giai Di cùng Tề Nhạc, “Có biết người này không?”

Đám người Trần Giai Di liếc nhìn nhau một chút, có chút mơ hồ, “Cũng có nghe qua, nhưng chưa từng gặp mặt.”

Triển Chiêu cười, quay sang Bạch Ngọc Đường nói, “Chính là hần.”

Bạch Ngọc Đường cùng mấy cô gái hoàn toàn chẳng hiểu gì, bất quá đối với phán đoán của Triển Chiêu thì nhất nhất tin tưởng, vì thế.....Bạch Ngọc Đường cũng chưa xuất động, chỉ gọi cho cảnh sát khu vực gần nơi Vương Hạo sống tới chỗ hần một chuyến, đem hần áp giải về.

Nửa giờ sau, cảnh sát khu vực mang theo Vương Hạo cùng với một thùng lớn nhật kí rồi giấy cắt từ báo ra còn có cả laptop của Thường Ngôn đồng loạt chuyển tới cho SCI.

Vương Hạo sợ tới mức không biết phản ứng thế nào, nói là Thường Ngôn phân phó cho hần làm, hần vừa mới biết được chuyện gì đang diễn ra.

Triển Chiêu thần nhiên cười cười, lắc đầu.

SCI tất cả hai mặt nhìn nhau, ngay cả Bao Chứng cũng chưa nghĩ đến, thế nhưng thật sự đúng như lời Triển Chiêu nói, tóm được chính là một tên không hơn không kém, “Não tàn.”

Tất cả đều không rõ – Triển Chiêu làm thế nào mà chỉ xem qua đoạn video đã chuẩn xác tìm được hung thủ.

.....

Mà lúc này ở trên bãi biển Hawaii xinh đẹp, dưới một tán cây mát mẻ, Triệu Tước một thân áo sơ mi hoa lá màu mè đang cầm máy tính xem chăm chú đột nhiên cười tới lăn cả xuống ghế.

“Ha ha ha....”

Bạch Diệp ghé sang nhìn người trên mặt đất vừa cười vừa dùng tay dầm dẫm xuống nền cát kia, màn hình trên tay còn lại vẫn đang phát một đoạn video có tiêu đề, “Bao con nhộng làm rụng răng”

Bạch Diệp khó hiểu nhìn Triệu Tước cười đến quặn ruột kia, “Em sao vậy?”

“A....Ha ha....” Triệu Tước đã cười đến mức không nói được nổi một chữ, “Tôi hiện tại rất muốn nhìn biểu tình của con mèo nhỏ kia, ha ha..... Cái video này chính xác là một tên não hỏng làm ra, còn muốn khiêu chiến với con mèo đó nữa chứ, ha ha ha. Tôi..... nửa đời sau phải dựa vào những clip hài này mà sống nữa, A....ha.....hách.”

Bạch Diệp nhìn Triệu Tước vẫn một mực lăn lộn trên bãi cát mà câm nín – Lúc này Triển Chiêu rốt cuộc là có biểu cảm gì chứ?

.....

Trong phòng thẩm án của SCI.

Triển Chiêu nhìn Vương Hạo đang ôm đầu ngồi ở phía bên kia, biểu tình của tên đó vừa phức tạp vừa dở khóc dở cười.

Bạch Ngọc Đường đi tới, mới cùng cảnh sát khu vực nhận lấy một ít tư liệu, nói với Triển Chiêu, “Hần là con nghiện cờ bạc.”

Triển Chiêu khẽ cười, liếc một tập tư liệu khác trong tay Bạch Ngọc Đường, “Còn gì nữa?”

Bạch Ngọc Đường cười cười, nói, “Tôi tra xét về Phan Kiệt một chút, còn có cả tư liệu về Từ Hồng cùng với Ryan vũ sư kia, trong tài khoản của bọn họ tất cả đều là tiền bất chính, gần nhất là số tiền Vương Hạo mang đi cá cược vừa khớp với số tiền của bị mất của Thường Ngôn.”

Triển Chiêu khoanh tay hỏi Bạch Ngọc Đường, “Bạch đội trưởng có cảm tưởng gì với án tử lần này không?”

“Tôi là lần đầu gặp dạng án thế này đây.” Bạch Ngọc Đường đáp với biểu tình bất đắc dĩ, “Có người yêu như Thường Ngôn này thực sự dọa người, sống mơ mơ màng màng cũng không đủ để hình dung cô ấy đã phát điên vì yêu.”

Triển Chiêu vừa lòng gật gật, vươn tay nhéo nhéo quai hàm Bạch Ngọc Đường, “Thật thông minh.”

Bao Chứng híp mắt xem cái đôi vừa làm việc vừa liếc mắt đưa tình kia mà hít thở không thông. Vừa rồi ông còn tưởng rằng tên tội phạm tai quái nào đó chỉ số thông minh siêu cao chạy đến khiêu chiến với SCI, cũng không nghĩ Triển Chiêu chỉ cần một phút đồng hồ đã phá xong, còn mang về cho ông thấy cái gì là “Nào hồng” làm tội phạm.

“Ai nha, đừng có kết luận nhanh như vậy.” Triệu Hồ luôn luôn là người không ngại khó, ham học hỏi liên tiến tới gần Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thắc mắc, “Anh nói vậy là nghĩa làm sao?”

Triển Chiêu vuốt cằm ngẩng đầu lên, cũng giống mọi khi, lúc này cậu đang cố gắng phân loại sắp xếp lại ngôn ngữ để tiến hành giải thích quá trình phá án vừa rồi.

Mọi người ở đây ngoại trừ Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn là nói gì hiểu nấy, có loại năng lực lý giải vô địch ra thì những người khác còn lại đều rất dân thường. Có phải hay không là do bản thân mình ngu ngốc, mỗi lần lý giải phá án đều rất lao lực a. “Đầu tiên mọi người coi đoạn video kia đi.” Triển Chiêu lắc lắc đầu, “ Có thể gọi tắt tên của video đó là Tự làm hỏng não.”

Mọi người nhú nhú mi, tình nguyện nghe kĩ!

“Cái video này là một video giảng dạy thông thường, đơn giản là dạy con người ta làm thế nào phối được bao con nhộng gây án.” Triển Chiêu thả tay bên người, “Mỗi lần có video mới được phát tán, tất cả những ai biết rõ án tử sẽ đều cảm thấy hoang mang, nên luôn bỏ qua một điểm khuyết thiếu chủ chốt xuyên suốt toàn bộ án, đó chính là miếng sù! Trên đời này không phải tất cả mọi người đều có một cái niềng răng bằng sù, hay nói cách khác bao con nhộng này chế ra cũng không thể làm cho tất thấy bất cứ ai hề uống nước vào là đều rụng răng hết, đúng chứ?”

Tất cả mọi người gật đầu, đúng là như vậy.

“Chúng ta quay lại xem xét thủ pháp giết người của hung thủ.” Triển Chiêu nói, “Có thể nghĩ ra phương pháp giết người như vậy, các cậu có nghĩ hẳn ắt hẳn phải là một kẻ rất thông minh hay không?”

Tất cả lại cùng gật gật, Mã Hán nói, “Rất thông minh, học thức cũng phải có cấp bậc, hơn nữa phải trải qua tính toán cùng thí nghiệm nhiều lần mới tính đến chuyện đi gây án!”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật đầu, “Án tử này, ngay từ khi bắt đầu đã có kế hoạch rõ ràng, những người bị hại chết tất cả đều có liên hệ với hung thủ, họ đều là nhân viên của tập đoàn Bạch thị, đều quen biết với Thường Ngôn và đều mang niềng răng bằng sù! Nói cách khác, bởi vì bọn họ đều có gắn sù trên răng nên hung thủ mới dùng bao con nhộng chứa độc được cùng với nước làm phương pháp gây án!”

Mã Hán di di cằm, liếc nhìn cái tên Vương Hạo đang mang vẻ mặt cầu xin ngồi ở đằng kia, “Không phải do hẳn nghĩ ra, hẳn tuyệt đối không đủ chỉ số thông minh để nghĩ ra, cũng không thể quái đến mức quay từng giây video rồi phát tán hết chúng trên mạng được.”

“Đây là mấu chốt!” Triển Chiêu gật gật đầu, “Án tử này rõ ràng chỉ mang tính nổ súng khơi mào! Còn có mục đích giết người khác thực sự ở phía sau! Dùng loại độc này chỉ giết một vài người nhưng video được phát tán lại nhân lên nguy cơ xảy ra án, chính là muốn nói sẽ tùy cơ hội mà giết người, khiêu chiến với cảnh sát, là giết người không chủ đích..... Vì thế, lựa chọn nạn nhân cùng với phát tán video thực chất là hai người. Mà dựa theo hành vi phát tán video của hắn thì cả quá trình gây án với hắn chẳng có nửa điểm liên quan. Nghĩ xem việc tung những video ấy lên mạng đối với hắn có điểm nào tốt?”

Mọi người ngẫm nghĩ, lắc đầu, “Chẳng có gì ngoài việc bị chúng ta bắt....”

Triển Chiêu gật đầu, “Cho nên, đoạn video này thực sự hoàn hảo, làm bấy sập mồi cho chúng ta tóm, tên gọi tắt vừa rồi chính là chỉ hân đó.”

Thấy mọi người có vẻ đăm chiêu, Triển Chiêu nói tiếp, “Kể mà tên hung thủ thực sự muốn là kẻ đã hãm hại Phan Kiệt, Từ Hồng, Ryan và cô vũ công hạ độc Ryan nữa chính là Vương Hạo, thủ phạm mà hân giao cho cảnh sát.”

Mã Hán nhú mày, “Hung thủ kia là ai?”

Triển Chiêu cười cười, “Là Thường Ngôn.”

Lời vừa nói ra khiến gần như tất cả đều sững sốt.

Trần Giai Di vẻ mặt mờ mịt, “Nhưng Tiểu Ngôn không phải là đã qua đời rồi sao....”

“Kế hoạch này đã được Thường Ngôn sắp xếp từ trước.” Triển Chiêu nói, “Cô ấy trước khi chết đã an bài tất cả, sau đó bình yên mà ra đi.”

“Vì sao lại muốn giết những người đó?” Tề Nhạc khó hiểu.

“Vì bảo vệ Nhiệm Thiếu Thất, người yêu của mình.” Triển Chiêu nói, “Trước tôi vẫn không hiểu một người con gái bình thường như cô ấy, vì sao lại có thể khiến ột người như Leonard say mê, nhưng xem ra cô ấy thực sự hoàn toàn khác biệt! Cô ấy thân thể không tốt lại chỉ thích nghệ sĩ không thích mafia. Nếu như thân thể cô ấy khỏe mạnh, còn thích Leonard thì kia tuyệt đối là đại tỷ tiêu chuẩn trong mắt bọn họ.”

“Sao có thể?” Giai Di không hiểu, “Tiểu Ngôn rất ôn nhu.”

“Ôn nhu?” Triển Chiêu cười hỏi lại, “Triệu Tước không ôn nhu sao?”

Tất cả sững sốt.

.....

“Hắt xì.....”

Trên bãi cát trắng, Triệu Tước ôm một ly kem xoài tươi hắt hơi một cái thật to, xoa xoa cái mũi.

Bạch Diệp vươn người một cái, thấp giọng nói, “Tôi đi có việc, nửa tiếng nữa sẽ về.”

Triệu Tước xua xua, “Đi đi, tôi ngồi đọc sách.”

Bạch Diệp xoa đầu Triệu Tước rồi đứng dậy.

.....

“Ôn nhu đó là tính tình chứ không phải bản tính của cô ấy.” Lúc này, bên ngoài SCI có người đi tới, lên tiếng, “Người rất ôn nhu cũng có thể rất tàn ác, tàn ác cũng giống như ngoan độc, Thường Ngôn đối với người mình yêu thương thì ôn nhu nhưng đối với những kẻ làm tổn thương tới người yêu của cô ấy thì cô ấy sẽ trở nên vô cùng độc ác. Đừng nhìn cô ấy chỉ là một cô gái bình thường, ý muốn bảo hộ người khác trong cô ấy là vô cùng lớn, nhưng cũng có sự phân biệt, lòng dạ độc ác không từ thủ đoạn, tuy nhiên hết thảy đều do mình cô ấy gánh vác, tuyệt đối không liên lụy tới bạn bè, vừa kiêu ngạo vừa bí ố. Leonard từng nói qua, cô ấy là cô gái phù hợp nhất với tiêu chuẩn yêu thích của hân, cho dù hân không yêu nhưng cũng không thể ngăn cản chính bản thân ngừng việc tán thưởng nàng.”

Mọi người ngó ra bên ngoài thì thấy Bạch Cẩm Đường cùng với cặp song sinh tiến vào. Một đoạn đánh giá trên là của cái người ngày thường cực kì ít nói kia khẩu xuất – Bạch đại ca, Bạch Cẩm Đường.

“Sao cậu lại tới đây?” Công Tôn tò mò hỏi, Bạch Cẩm Đường không phải nói là tìm nơi nào đó hoa tươi nở rộ để an ủi tâm hồn sao?

Bạch Cẩm Đường bắt đắc dĩ, “Cặp song sinh nói ở đây đang phá án cho nên tôi tới xem.”

“Tiếp tục, tiếp tục.” Bao Chứng thúc Triển Chiêu nói tiếp.

“Trước đã nói qua, án lần này nạn nhân đều xoay quanh Thường Ngôn. Đương nhiên không tính hai cái kẻ tập kích tôi cùng Bạch Ngọc Đường.” Triển Chiêu nói xong thì Bạch Cẩm Đường nhú mày, “Có người tập kích hai đứa?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng khoát tay nói, “Chuyện phát sinh sau khi có án, cùng với vụ này không liên quan.”

Triển Chiêu vừa lòng gật đầu, “Đúng vậy!”

“Lược đi hết thấy những râu ria xung quanh, án lần này thực chất vô cùng đơn giản.” Triển Chiêu nói, “Khi Thường Ngôn chết, tiền cùng với nhật kí, tư liệu cất từ báo còn có cả laptop của cô ấy đều biến mất theo.”

Tất cả mọi người suy nghĩ.

Triệu Hổ lên tiếng, “Đúng vậy, laptop cùng nhật kí biến mất chính là để che giấu manh mối, cũng là che giấu những người mà cô ấy kết giao, tiêu hủy chứng cứ cần thiết phải xóa bỏ cả nhật kí cùng các tư liệu cô ấy từng lưu chép lại.”

“Khi điều tra tài khoản xuất nhập của Thường Ngôn tôi có thấy số chi rất nhiều nhưng thực tế lại không thấy cô mua bán đồ vật gì cả, điều tra liên đới những tài khoản khác rất dễ tìm ra những mối liên quan, tiền hẵn là do cô ấy đưa cho những nạn nhân đó.”

Mã Hán cũng gật đầu, “Nói cách khác, những kẻ đó vơ vét tài sản của Thường Ngôn.”

“Qua những gì Giai Di nói thì mọi người đều biết quan hệ của Nhiễm Thiếu Thất với Thường Ngôn.” Mã Hán dùng ý hiểu của mình để phân tích, “Bọn họ có cơ gì để sách nhiễu với Thường Ngôn đâu? Trừ việc nếu mối quan hệ đó bị công khai sẽ ảnh hưởng lớn tới danh tiếng cùng sự nghiệp của Nhiễm Thiếu Thất.”

“Tiểu Ngôn sợ rằng sau khi mình chết, những người đó sẽ tiếp tục vơ vét tài sản của thầy, cho nên đã lập kế hoạch đưa tất cả cùng đi theo ư?” Giai Di cả kinh, “Còn Vương Hạo kia.....”

“Là công cụ mà ngay từ đầu Thường Ngôn đã bồi dưỡng nên.” Triển Chiêu nói, “Thường Ngôn ở sau lập kế hoạch ắt phải có một kẻ ở phía trước ra tay! Kẻ đó không được phép thông minh! Mà phải tham lam! Đối với Thường Ngôn rất tín nhiệm cùng ý lại! Hẳn có thể phải thường xuyên nhận viện trợ từ Thường Ngôn để sống. Kẻ nào thì luôn cần tiếp tế? Suy đoán đơn giản nhất, đối tượng là kẻ nghiện thuốc hoặc say mê cờ bạc. Loại người nào sẽ đối với người khác sinh ra lòng tin cùng sự ỷ lại? Chỉ có thể là kẻ mà cả xã hội này đều chán ghét hẵn, chỉ có một người đối với hẵn hữu hảo. Hơn nữa, Thường Ngôn có thể còn đáp ứng với hẵn, sau khi mọi việc xong xuôi, sẽ cho hẵn một khoản tiền kếch xù. Tương tự như thế, Phan Kiệt giết Từ Hồng, vũ công nữ ra tay với Ryan, tất cả đều chung một thủ đoạn! Thường Ngôn có để lại di ngôn cho Phan Kiệt cùng với nữ vũ công kia nếu đi đầu độc người khác cũng sẽ thu được một khoản rất lời. Vương Kiệt ở sau lưng hạ thủ với hai người kia đồng thời phụ trách tung video lên mạng. Nói chung là Thường Ngôn dạy hẵn đem video tung lên thì cảnh sát sau đó sẽ không bắt được và có thể cầm tiền mà biến mất.....Vương Hạo đối với Thường Ngôn hết sức tin tưởng, cho nên mới hồ đồ mà bị bắt. Như vậy những kẻ biết quan hệ giữa Thường Ngôn và Nhiễm Thiếu Thất đều đã chết, không ai uy hiếp được ông ấy nữa, kẻ hạ độc là Vương Hạo đã nộp mình mà cô thì hoàn toàn vĩnh biệt thế giới, một vòng tròn phạm tội hoàn mỹ!”

“Nhưng Nhiễm Thiếu Thất lại nói với cảnh sát chính ông ta giết Thường Ngôn?” Lạc Thiên hỏi.

“Vì thầy biết.” Trần Giai Di thì thào tự nói, “Thầy rất hiểu tính cách của Thường Ngôn, hẵn là trong lúc vô ý nào đó đã biết được bọn Phan Kiệt bòn rút tiền của Thường Ngôn, thấy hẵn chết liền đoán được cô ấy đã làm gì, nhưng kế hoạch thì không biết cụ thể, cho nên tự thú với cảnh sát, muốn nói ra mối quan hệ giữa hai người, ngăn cản hung thủ gây án tiếp. Sở dĩ ông nói mình giết Thường Ngôn là bởi người tự cảm thấy mình là trung tâm của tất cả, đã gián tiếp hại chết Thường Ngôn, còn hại chết bao nhiêu người khác nữa.....”

Mọi người cũng không biết phải hình dung tình cảm của Thường Ngôn là vô cùng vĩ đại hay là hết sức cực đoan.....Cô dùng tất cả tài sản của mình để thỏa mãn những kẻ uy hiếp đến người cô yêu, không cho chúng đến quấy rầy Nhiễm Thiếu Thất, thậm chí không để cho Giai Di bọn họ biết tới một Vương Hạo như thế kia, để tránh sau này các nàng gặp thêm phiền toái. Ở chính tang lễ của mình bắt đầu giết hết tất thấy, sau đó đem tên đồng lõa ngu ngốc kia giao cho SCI, cấp cho vụ án một dấu chấm hoàn hảo.

“Lại nói, Thường Ngôn vì đâu mà coi trong Nhiệm Thiếu Thất đến vậy?” Tiểu Đình tựa hồ cảm thấy có chút không hiểu tại sao, “Rõ ràng Leonard có mị lực hơn hẳn.”

“Cùng đấu thì đấu nhau.” Bạch Cẩm Đường nói, tất cả quay sang nhìn y, “Tôi nói ở đây là tính cách, có những người tính cách hợp nhau cũng có những người tính cách tương phản, đi theo Leonard chịu sức ép không bằng ở bên người tâm địa thiện lương, hơi ngây ngốc đơn thuần mà lại là đại tài tử, ít nhất như thế cô ấy thấy thực thỏa mãn, thực an toàn.”

“Cô ấy với SCI tin tưởng sao?” Bao Chứng cảm thấy hứng thú hỏi, “Thường Ngôn dường như rất vững tin, rằng chỉ với đoạn video kia các cậu có thể phá án, do đó cô ấy mới dạy cho Vương Hạo cách tung nó lên cho chúng ta xem, đem manh mối tới tận tay, làm hung thủ sập bẫy.”

“Có thể là do Dương Dương.” Lạc Thiên trả lời, “Dương Dương vẫn hay nhắc tới tôi, làm cho Thường Ngôn đối với SCI có hứng thú, lúc trò chuyện phần nhiều nghe Dương Dương kể phá án này nọ như thế nào.”

Mọi người nghe xong đều có chút không nói lên lời, nguyên bản ban đầu cùng nhau cường điệu nghĩ tới một liên hoàn án tử ai ngờ đâu là một bức vẽ vẹn toàn của Thường Ngôn kia nhằm bảo hộ người cô ấy yêu. Với lại cô ấy chết đồng nghĩa với hung thủ thực sự cũng đã chết, một cái tên đồng phạm ngây ngô Vương Hạo kia mang bắt giam, cùng lắm chồng thêm một tội nghiệp cờ bạc sau đó đem cải tạo sau đó một lần nữa trở lại làm người.”

“Phái sát thủ tập kích các cậu cũng là Thường Ngôn ư?” Bao Chứng hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu trên mặt dường như không có ý cười, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng lắc đầu, “Hắn là không phải.”

“Vấn đề ở đây là địa điểm.” Triển Chiêu nói, “Với tính cách của Thường Ngôn, biết chúng tôi là người thân của đại ca, sẽ không vì lý do gì mà ra tay như vậy, hoàn toàn không cần thiết! Nhưng có người khác đột nhiên xen vào, tạo nên cục diện hiện giờ.”

“Kẻ tập kích hai đứa là ai?” Bạch Cẩm Đường hỏi, “Còn tung hai cái video trước đó lên mạng.”

“Vụ của Thường Ngôn đã xong, nếu sau lại có án tử thì tên hung thủ kia mới là kẻ chân chính khiêu chiến với SCI.” Triển Chiêu nói, “Hắn bố trí quay lại toàn cảnh ở lễ tang cùng với khu nhà xưởng sau đó phái người tập kích bọn em. Cho tới bây giờ manh mối duy nhất chính là kẻ đó có quen biết với Thường Ngôn, là vô cùng quen biết....”

Nói tới đây, Triển Chiêu ngừng lại một chút, liếc Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường tựa vào cạnh cửa, nhìn thang máy đang chuyển động, là bảo an dưới lầu đi lên, thấp giọng nói, “Có lẽ, phương pháp mà Thường Ngôn dùng để giết người cũng là do người kia chỉ dạy.....”

Trong lúc đó, bảo an đi đến, “Bạch đội trưởng?”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu.

“Dưới lầu có người gửi cái bao này tới.” Bảo an đưa qua một phong bì, “Chúng tôi đã quét qua, không có chất nổ, nhìn hình dáng dường như là một cái di động.”

Bạch Ngọc Đường tháo băng dính, từ bên trong lấy ra một chiếc điện thoại.

Bao Chứng hỏi bảo an, “Là ai đưa tới?”

Bảo an lắc đầu, “Chỉ thấy vật này ở cửa, ghi chú trên bao là gửi cho SCI, có người đặt ở đó, chúng tôi còn đang tra xét.” Nói xong, bảo an đưa cho Tương Bình video ghi lại, “Chúng tôi đang theo dõi đối tượng mặc đồ đen, hẳn không che mặt.”

Bao Chứng gật đầu ra hiệu đã rõ, bảo an liền rời đi.

Triển Chiêu tiếp nhận điện thoại nhìn nhìn, khẽ nhún mày.....Hoàn toàn bình thường, đại khái là cần xem xét bên trong thế nào một chút.

Vừa vặn, điện thoại đổ chuông.

Triển Chiêu hơi ngẩn người.....

Nhạc chuông là nhạc dạo trong một ca khúc của Thường Ngôn, màn hình hiển thị người gọi đến – Chỉ duy nhất hai chữ “Hung thủ”.

Triển Chiêu đặt điện thoại lên bàn, cầm dây nói.

Tương Bình đem thiết bị ghi âm bật lên.

Nhận điện thoại, ba giây đầu không ai lên tiếng, sau đó có một âm thanh không rõ ràng gây nhiễu, rồi tiếp sau một giọng nói vang lên, “Hello, các vị trong SCI.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau, ý hỏi – Ai lên tiếng đây.

Bất quá, chẳng đợi cho cả hai liếc xong, Bao Chứng đã cất lời, “Người là người nào?”

Mọi người ngẩng đầu nhìn Bao Chứng, chỉ thấy ngữ khí kẻ kia vẫn trầm ổn mà thông nhàn nhưng tất cả đều cảm thấy giọng nói đó là của người có chút khí phách.

“A.....Thì ra là cục trưởng Bao.” Đối phương nói chuyện có chút nâng giọng nhưng thực chất là vô cùng thoải mái, “Các vị chuẩn bị tốt chưa? Bạch đội trưởng, tiến sĩ Triển còn có pháp y Công Tôn cùng với các vị tinh anh khác trong đội, thời gian không nhiều, tôi sẽ không chào hỏi từng người từng người một được.”

Mọi người khẽ nhủ mày – Nhận biết từng người trong SCI một ư?

“Nếu chuẩn bị tốt, chúng ta bắt đầu trò chơi nhé.” Đối phương nói.

“Luật chơi đâu?” Triển Chiêu đột ngột xen vào.

“Quy tắc?”

“Trò chơi nào chẳng có quy tắc riêng.” Triển Chiêu nói. “Ví dụ như giết người bất kỳ và ..vân..vân..”

“Ha ha..., tiến sĩ Triển thực hài hước.” Người nọ dường như cười rất vui vẻ, “Quy tắc đương nhiên do tôi đặt, bởi vì tôi là hung thủ.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhủ mày, “Người muốn như thế nào?”

“Tôi sẽ ra một chỉ dẫn, mỗi chỉ dẫn đều ám chỉ lần ra tay tiếp theo, các vị đoán được đáp số, sẽ ngăn được một vụ án.....đoán không ra, tôi sẽ tiếp tục chờ để đưa các vị chỉ dẫn tiếp theo.” Tuy rằng giọng đã bị biến đổi qua máy nhưng khẩu khí ẩn chứa sung sướng kia thì không che giấu được, “Đương nhiên, nếu các vị thông qua từng chỉ dẫn tìm được manh mối bắt được tôi, như vậy các vị thắng, trò chơi sẽ chấm dứt.”

“Có thể hỏi trước người một vài vấn đề chứ?” Triển Chiêu ngắt lời.

“Có thể, tôi rất vui vẻ trao đổi với các người.”

“Vì sao phải chơi trò chơi này.....còn có người cùng với Thường Ngôn biết nhau.” Triển Chiêu nói.

“Câu thứ nhất, tôi nghĩ cậu biết đáp án rất rõ ràng, các vị có năng lực bảo hộ người lương thiện cơ mà.” Hung thủ bình tĩnh đáp, “Câu thứ hai, đáp án là tôi yêu những ca khúc của nàng.”

“Người nói bảo vệ người lương thiện, vậy người người giết đều là kẻ xấu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đúng vậy.” Người nọ trả lời, “Tôi giết, đều là những kẻ vô sỉ.”

Mọi người nhìn nhau liếc mắt một cái – Lại là vô sỉ a.

“Kẻ thứ nhất.” Người nọ mở miệng, “Nhật kí.”

“Nhật kí?” Bao Chứng nhíu mày, tất cả theo bản năng quay sang nhìn thùng nhật kí cùng giấy báo của Thường Ngôn đặt ở trên bàn, chẳng lẽ manh mối là ở trong cái đồng đó?

“Chỉ có hai chữ?” Triệu Hổ kinh ngạc.

“Vị này hẳn là bạn trai của Tề Nhạc đi.” Đối phương nói ra lời này làm cho tất cả đều nhíu mày – Ngay cả mạng lưới quan hệ cũng nắm rõ.

“Không chỉ hai chữ này thôi đâu, nhật kí tuy có rất nhiều, nhưng không thể làm khó cho khả năng đọc của tiểu bằng hữu Bạch Trì chứ.” Nói xong người nọ cười cười, “Ba ngày sau án sẽ phát sinh, nếu các vị không ngăn cản được, ba ngày nữa tôi sẽ lại gọi đến, báo cho các vị địa điểm thu nhận.....Các vị hãy cố lên.” Nói xong điện thoại liền ngắt.

Mọi người trầm mặc.

Một lát sau, Bao Chứng vỗ vỗ Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Bắt lấy hẩn.”

Cả hai gật đầu, Bao Chứng xoay người đi ra cửa.

.....

Trên bãi biển Hawai, mây đen kéo đến, che khuất một ngày nắng đẹp.

Triệu Tước ngẩng đầu, nhìn gió thổi những tán cây che nắng.

“Đi thôi, trời sắp mưa rồi.” Bạch Diệp trở lại, từ xa tiến lại gần, lưng đeo túi lớn.

“Công việc làm xong rồi?” Triệu Tước hỏi.

“Ừ.” Bạch Diệp gật đầu.

“Chúng ta trở về thành phố S đi?” Triệu Tước đuổi thắt lưng.

“Trở về gì chứ? Chúng ta còn rất nhiều chuyện chưa giải quyết xong.” Bạch Diệp nhú mày.

Triệu Tước nhìn màn hình máy tính, tắt video Bạch Ngọc Đường trấn áp kẻ phục kích đi, “Lần này sẽ có chuyện rất thú vị phát sinh, hẩn là vô cùng phấn khích.”

Nói xong, đứng lên giữ giữ cát ở chân, “Chúng ta đi nhìn xem.”

473. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 6

Chương 6 : Nhật kí

“Nhật kí!”

Chỉ có hai chữ nhưng có đến nguyên một thùng bự, hỏi cách nào tìm cho ra manh mối?

Chạng vạng, Bạch Ngọc Đường gọi tất cả các thành viên trong SCI trở về văn phòng chính, mở cuộc họp nội bộ.

Đầu tiên là xem xét một chút hai kẻ thương tích đầy mình tập kích Bạch Ngọc Đường hồi chiều.

“Hai người nọ đều là diễn viên” Bạch Trì nói, “Họ khai rằng tập kích ban chiều là một cảnh diễn được phân công, bọn họ chỉ biết diễn theo chứ không hề biết anh là cảnh sát thật.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Có ý gì?”

“Bọn họ có mở tin nhắn cho em xem.” Bạch Trì đem di động của hai kẻ kia giao cho Bạch Ngọc Đường, nói, “Đêm qua hai người nhận được thông báo công việc, rồi khi tới xưởng kia thì đã thấy có hai chiếc xe máy sắp xếp sẵn ở đó rồi.”

Triển Chiêu cũng lại gần xem xét.

“Bọn họ nói, lúc trước cũng hay nhận những cảnh quay mà công việc được bàn giao kiểu này. Hơn nữa phim trường cùng với trụ sở biên tập vũ đạo kia rất gần nhau cho nên thành thói quen mà tiếp nhận, tuyệt không nghĩ đến là giả.”

“Phim trường?” Triển Chiêu khó hiểu, “Gần sân tập vũ đạo có trụ sở quay phim ư?”

“Mới có.” Công Tôn nói, “Cảnh Đường cùng với công ty điện ảnh Lâm thị kia có kí kết một hợp đồng xây dựng, công trình chỉ mới hoàn thành cách đây không lâu.”

“Lâm Nhược” Triển Chiêu khóe miệng giật giật, “Sao hẳn lại mời một đại tai tinh như đại ca hợp tác chứ nhỏ.” (Tai tinh: ngôi sao tai ương)

“Lễ khánh thành Tề Nhạc cũng tham dự, còn cắt băng khánh thành nữa đấy..... Nhưng mà không có chết người nào đâu nha!” Công Tôn tủm tỉm cười.

Mọi người dở khóc dở cười, mấy cái vị suy thần này a.

“Hai người nọ còn khai, theo sau bọn họ có cả máy quay để ghi hình lại, bảo bọn họ giả làm sát thủ, phóng xe cầm côn điện đi tập kích người khác.....” Bạch Trì nói tiếp.

“Côn điện kia là giả?” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ, có khi là vậy, đập một cái nát luôn, cũng không tốn tí sức nào.

“Đúng vậy, họ nói cái đó là giả hết, cho nên không có nghi ngờ bị lừa đi tập kích người khác.” Bạch Trì nói, “Còn hai bao con nhộng kia thì họ khai trước khi quay họ có uống thuốc.”

“Thuốc gì?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

Triển Chiêu nhíu mày, “Là thuốc tê gây ảo giác linh tinh đi? Còn có cả hai đều nghiệm?”

Bạch Trì gật gật đầu, “Dương Phàm cho bọn họ làm xét nghiệm, đúng là có thuốc trong người thật. Có điều bọn họ không hít thuốc phiện, chỉ đơn giản là dùng nhiều thuốc gây tê thành nghiện, chưa tính là nghiện nặng.”

Công Tôn bĩu môi, “Thật ngu, loại thuốc này thoát nhìn tưởng như không dễ dàng gây nghiện nhưng gây thương tổn, dần dần phá hỏng hệ thần kinh là điều chắc chắn! Muốn tự sát hả, dân thấy X!”

Tất cả mọi người gật đầu nha gật gật, nghe Công Tôn mắng chửi kẻ khác đặc biệt sáng khoái.

“Kẻ sai hai người đó làm việc là ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tôi có điều tra qua.” Tần Ấu nói, “Là một người trung gian, chuyên chuyển giao công việc cho các diễn viên ở Lâm thị. Người này nhận được thư chỉ thị, rồi tài khoản có tiền được chuyển vào, sau còn có người gọi điện hướng dẫn rõ ràng nữa.”

“Đều là thật?” Triển Chiêu hỏi.

“Chúng tôi tra xét bản ghi chép của bưu điện và ghi chép của bên viễn thông, quả đúng là có thật, bất quá đối phương vô cùng cẩn thận, không lưu lại chút manh mối gì.” Tần Ấu bắt đầu dĩ.

“Cái côn điện kia thoát nhìn vô cùng giống, là đồ giả thật ư?” Triển Chiêu càng nghĩ càng thấy không tưởng.

“Là lấy ở tổ đạo cụ.” Bạch Trì nói, “Bên điện ảnh có tổ kịch hay diễn những vở đánh cướp, có nguyên một giá dựng luôn, họ nói bị trộm mất mấy tiêu bản đạo cụ, sợ có kẻ dùng nó đi gạt người, đã sớm tới báo.”

“Tiêu bản đạo cụ mô phỏng cả điện nữa?” Bạch Ngọc Đường hỏi thêm một câu.

Bạch Trì bật mí điều mình tự tra được, “Còn có cả tiêu bản súng lục như thật mà!”

Tất cả mọi người chau mày.....Nếu là bị trộm mất cùng một lúc thì quá kì lạ a!

“Trong vòng 3 ngày xem làm sao cho hết mấy cuốn nhật ký cùng tư liệu cắt từ báo kia đây?” Bạch Ngọc Đường hỏi Chiến Triều.

Triển Chiêu chống cằm, nhìn một thùng kia ngẩn người.

“Hẳn là xem hết được.” Bạch Trì gật đầu, có điều những người khác thì có chút lo lắng.....Một thùng đầy ắp như vậy, có khi nào nào bị chấn động nhiều quá tới độ xuất huyết không? Rồi xem xong có nhớ được cái gì không chứ? Chẳng khác nào lặn dưới đáy biển mò kim, có thể từ trong cái đồng đó tìm ra cách thức cứu người hả? Chỉ có ba ngày thôi, thiên a.....

“Miêu nhi, phân làm đôi thôi?” Bạch Ngọc Đường hướng Triển Chiêu nói.

Triển Chiêu gật gật đầu, “Tôi cũng có ý này.”

“Cái gì gọi là ‘phân làm đôi’ vậy?” Lạc Thiên cùng Tần Âu trước nay chưa từng gặp loại tình huống như vậy, tò mò hỏi.

“Lâu rồi mới dùng tới cái chiêu này nha, chính là chia SCI làm đôi để nhận việc ấy.” Triệu Hổ trả lời giùm hai người.

“Cậu chọn người đi.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đồng thanh nói.

“Trì Trì, Tần Âu còn có cả Triệu Trinh nữa, tôi lấy ba người này.” Triển Chiêu nói.

Cái người ở một bên xem video kia mí mắt giật giật, ngẩng mặt lên thắc mắc, “Tôi nhớ là mình không có tên trong biên chế của SCI nha....”

Triển Chiêu nhún vai, tủm tỉm cười nhìn Triệu Trinh, “Trưng dụng người nhà!”

Triều Trinh buông tay đầu hàng.

“Chúng ta chia làm hai hướng.” Bạch Ngọc Đường nói, “Miêu nhi bên đó đi tra gợi ý của tên hung thủ, còn chúng ta cứ theo những nhánh phụ mà tra án.”

“Nhánh phụ?” Lạc Thiên tò mò.

“Ai, chính là đem vụ này coi như là một án tử thông thường ấy rồi cứ thế mà tra.” Triệu Hổ khoác vai Lạc Thiên ra vẻ thông hiểu mà giảng giải, “Ví dụ như, xem xét camera gần quanh phim trường kia a, truy tìm những đạo cụ bị mất a, còn phải tìm hiểu những người có quan hệ với Thường Ngôn a, rồi phong thư đầu mối kia nữa a.....đầu mối từ di động a....”

“Cậu đừng ‘a’ nữa đi.” Mã Hán gõ Triệu Hổ hai cái.

Triệu Hổ ngừng liệt kê đầu mối.

“Hai người cũng chia nhau ra làm việc đi.” Triển Chiêu đột nhiên sáp lại, “Mã Hán để cho tôi mượn dùng.”

Mã Hán có chút khó hiểu nhìn Triển Chiêu – Tôi thì có ích lợi gì đâu? Tần Âu cùng Bạch Trì, là loại người dùng đầu rất tốt, còn anh cũng chẳng phải thiên tài gì, đọc sách còn chậm ấy chứ.

“Không được đâu!” Triệu Hổ ôm lấy vai Mã Hán hướng Triển Chiêu vẻ mặt cầu xin, “Tiền sĩ Triển anh thừa biết sách với chúng tôi giống như xem ngoại ngữ.....Ai nha!”

Lời còn chưa dứt, không biết Tề Nhạc từ chỗ nào xuất hiện néo tai Triệu Hổ xách ra chỗ khác, “Anh lại lảm chuyện nữa rồi!”

Bạch Ngọc Đường phân phối công việc xong mọi người đều tản ra mà hành động, Mã Hán tới cạnh Công Tôn hỏi, “Minh chủ, chúng ta làm gì đây? Giải phẫu mấy cái thi thể kia hả? Án đó không phải phá xong rồi ư?”

Công Tôn sờ sờ cằm, “Đúng a, án tử kia xong rồi, còn cái án này thì đã có ‘tử’ đâu mà bắt đầu chứ.....”

“Nếu không có việc gì thì nghỉ đi!” Bạch Cẩm Đường rất vô trách nhiệm tiện tay túm Công Tôn mang đi.

“Ai!” Công Tôn túm vôi lấy khung cửa phản kháng, “Không được!”

Bạch Cẩm Đường nhú mày, “Em chẳng phải là đang rồi việc sao.”

“Công Tôn.” Triển Chiêu đột nhiên hướng Công Tôn nói, “Hiện tại anh cứ nghỉ đi!”

“A?” Công Tôn tròn mắt.

Bạch Cẩm Đường nhìn về phía Triển Chiêu gật gật đầu, tỏ vẻ – Em trai tốt, không uống anh hai thương cậu a!

Công Tôn bất mãn xoay đầu liếc Bạch Ngọc Đường – Quả nhiên, tên này đối với quyết định của Triển Chiêu cho tới giờ vẫn chỉ gật không có lắc.

Triển Chiêu thấy Công Tôn khó hiểu nhìn mình liền kéo Công Tôn lại gần thấp giọng dặn việc, “Sự tình này hết thấy đều phát sinh ở công ty của đại ca, anh cứ theo anh ấy vài ngày, biết đâu có manh mối.”

Công Tôn nghĩ nghĩ, “Cùng Cẩm Đường có quan hệ?”

“Không rõ lắm.” Triển Chiêu thả tay ra – Tóm lại là có dây dưa.

Công Tôn gật đầu, ra ý chấp nhận,.....Chính là chỉ mới gật được một cái thì đã bị Cẩm Đường tha đi mất rồi.

.

Chờ hai người kia đi rồi, Mã Hán hướng Triển Chiêu chỉ chỉ vào mình ý hỏi – Em thì sao?

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, vỗ vai cô, “Anh muốn uống trà chanh dưới căng tin, còn muốn ăn cả sandwich cá ngừ nữa.” Nói xong, tiến về sofa ngồi tựa vào, cầm một quyển nhật kí lật lật.

Bạch Trì có chút ngượng ngùng nói với Mã Hán, “Tớ muốn ăn kem ly, hương trái cây ấy.” Nói xong cũng cúi đầu vào nhật kí.

Mọi người đều thấy đến bữa chiều rồi, tiện làm hẳn một danh sách đem nộp cho Mã Hán, giao cho cô thành chân chạy giúp việc.

Tần Âu phụ trách xem các mẫu tin cắt từ báo, vừa đọc vừa so sánh cẩn thận.

Mã Hán nhìn trái nhìn phải, Triệu Hổ, Lạc Thiên bọn họ thì bị Bạch Ngọc Đường phái ra ngoài điều tra các đầu mối cụ thể, chỉ còn mình anh đứng giữa phòng.

Nhìn qua Triển Chiêu, cậu đang bắt đầu nghiên cứu nhật kí, Mã Hán do dự một chút cũng xoay người muốn cầm lấy một quyển đọc xem.

Đột nhiên Triển Chiêu dời mắt khỏi trang giấy, ngẩng đầu nói với Mã Hán, “Tiểu Mã ca, cậu cũng được nghỉ ba ngày.”

Mã Hán ngơ ngác – Không hiểu ý anh.

Triển Chiêu chỉ chỉ ra cửa, là Giai Di các nàng đứng ở đó, mà Giai Di thính tai, vừa nghe Mã Hán được cho nghỉ bèn chạy đến bên cạnh, còn mở di động gọi quản lý hỏi xem hiện tại mình có thể nghỉ phép hay không.

Mã Hán nhìn mấy cô gái cạnh mình rồi lại quay lại nhìn Triển Chiêu – Ý anh là gì vậy?

“Cậu đi theo Giai Di đi, mấy ngày nay cứ theo cô ấy, không cần xin phép.” Triển Chiêu nói xong, tiếp tục xem nhật kí để mặc Mã Hán bị Trần Giai Di đang sung sướng trong lòng túm đi.

Triển Chiêu nhìn xong một màn vừa rồi chợt cảm thấy bên cạnh có lửa, ánh nhìn của ai đó đang tức giận trừng trừng mình, xoay mặt sang.....Là Tề Nhạc.

Triển Chiêu khiêu mi – Dọa người khác dựng lông.

“Còn của em?” Tề Nhạc bất mãn hỏi Triển Chiêu, “Vì sao Hổ tử không theo giám sát em?”

Triển Chiêu nở nụ cười, “Lát nữa tôi sẽ gửi tin nhắn cho Lam Tây bảo anh ta theo sát, để ý tới Trần Du đồng thời tiện thể chú tâm tới em một chút, em cứ trưng dụng người đó, không cần tốn thêm người, không cần.” Nói xong, vỗ vỗ đầu Tề Nhạc.

Tề Nhạc há miệng xoa xoa đầu nhìn Triển Chiêu, “Anh không nói lý lẽ gì a? Vẫn là thôi miên chia tách tụi em.”

Triển Chiêu híp mắt nhìn cô, cái cô nương này với Triệu Hổ xứng đôi thật, kêu than giống hệt nhau.

Rất nhanh, tất cả đều có việc của mình mà rời đi, lưu lại SCI toàn thể hăng hái vì vụ án chiến đấu.

“Anh điều người theo sát họ là cảm thấy sẽ có nguy hiểm?” Triệu Trinh tới bên Triển Chiêu ngồi xuống, tiện tay cầm một cuốn nhật kí lên xem, hỏi, “Cuộc điện thoại ban nãy hung thủ đã nói rằng hắn sẽ chỉ giết những kẻ vô sỉ, mấy cô gái này tâm tính đều rất thiện lương.”

Triển Chiêu khoanh hai chân lên sofa, cười tủm tỉm, “Hắn sẽ không uy hiếp sự an toàn của mấy cô gái, chính là.....”

“Chính là toàn bộ thành phố S mỗi ngày sẽ chết rất nhiều người.” Phân công nhiệm vụ xong, Bạch Ngọc Đường quay lại bên Triển Chiêu, tiên thể giải thích hộ, “Việc ba ngày sau chết người rồi báo án hoàn toàn trở nên vô nghĩa nếu như hình dung thế này, người nào đó ngồi nhà coi TV xem tin tức, ba ngày sau thấy có ai đó chết liền gọi một cuộc điện thoại tới cho SCI. Hoặc ai đó trực sẵn ở bệnh viện xem mấy người gặp nạn đưa tới cấp cứu, lỡ như cứu không được mà chết, lại nhấc máy gọi đến SCI.....cứ như thế thì loại đe dọa giết người kia tự nhiên trở thành vô nghĩa, có thể thực sự uy hiếp được SCI sao?”

Triệu Trinh gật đầu, “Phải khiến cho án phát sinh ngay sát sườn SCI, đặc biệt là liên đới gần với người nhà như vậy vừa có thể thị uy vừa cho hung thủ một màn gây án có cảm giác thắng lợi.”

Triển Chiêu vừa ý gật đầu, thời khắc mấu chốt vẫn là dùng con chuột kia phiên dịch thì hơn, ý nào dịch ra cũng giống cái cậu nghĩ hết.

“Anh.” Lúc này, Bạch Trì đã lật xong một quyển nhật kí, ngẩng đầu lên nói với Triển Chiêu, “Tính cách Thường Ngôn từ nhỏ tới lớn không biến đổi là mấy, nhật ký cô ấy ghi cũng chỉ đơn thuần là thuật lại sự việc, không có mấy cảm xúc cá nhân gì đó.....Có phần giống với nhật ký công việc hơn.”

Triển Chiêu gật gật đầu, chính xác, Thường Ngôn không phải là kiểu người đa sầu đa cảm.....Hoặc là nói, cho dù cô ấy có đa sầu đa cảm đi cũng không phải dạng thiếu nữ dùng ngòi bút để biểu đạt tâm tình, nhật kí chỉ ghi hôm nay ăn gì, làm gì, thời tiết thế nào, gặp gỡ những ai, có gì xảy ra, tuần tự như văn kể.

“Không có miêu tả cảm xúc, cũng không có gì đáng lưu tâm.” Bạch Trì vươn người lấy quyển khác, tiện hỏi tiếp, “Anh có tìm thấy.....điểm gì đặc biệt không?”

“Điểm?” Triển Chiêu trở mình, cười tủm tỉm liếc bạch Trì.

“Ví dụ như chuyện liên quan tới tình cảm, hoặc bắt gặp ai đó xa lạ, lại mê nhạc của mình linh tình gì đó.....có thứ cần phải chú ý ấy?” Bạch Trì hỏi.

Triển Chiêu lắc lắc đầu, “Em cứ xem từ từ thôi, không cần quá sức.” Một bên xoa đầu Bạch Trì, một bên hướng Tần Âu đang chôn trong đồng giấy báo hỏi, “Những mẫu tin cắt từ báo đó cho anh cảm giác gì không?”

Tần Âu ngẩng đầu, “Cũng chỉ là những tin tức bình thường, phần lớn là hình ảnh, cách làm có vẻ rất tiết kiệm.”

“Tiết kiệm?” Triển Chiêu tò mò, “Có ý gì?”

“Chính là.....tôi trước có giúp Tiểu Dịch cắt báo giúp tụi nhỏ làm bài mỹ thuật. Cắt báo phải lựa sao cho không mất chữ rồi phải dán sao cho đẹp vân....vân..... Nhưng Thường Ngôn này cứ có là cắt, rồi dán sát nhau, ngay cả một khe hở cũng không chừa.....”

“Nga?” Triển Chiêu vươn người, “Cho tôi xem chút.”

Tần Âu đưa qua một tập cho cậu.

Triển Chiêu lật lật, nở nụ cười, “Có một điểm gây chú ý rồi đây, có điều.....cô ấy cắt những thứ này từ báo không phải để ghi chép điều gì hay muốn biểu đạt chuyện nào đó mà cái chính là chỉ đơn thuần sưu tập tư liệu thôi.”

“Tư liệu?” Bạch Ngọc Đường nghĩ rằng có manh mối, “Tư liệu gì?”

“Cùng với những gì cô ấy viết trong nhật kí giống nhau, cái này là cắt ra từ báo, hẳn là chỉ dùng để lấy cảm hứng sáng tác.” Triển Chiêu đặt tập giấy đó xuống bàn, đứng lên, bắt đầu đi một vòng quanh văn phòng SCI.

Mọi người ngồi nhìn Triển Chiêu chấp tay sau hông, dùng tốc độ cực kì chậm rãi mà đi quanh bàn họp chính trong phòng, lăm lăm nói một câu, “Nhật kí?”

Đi hết lại tiếp tục thêm một vòng, rồi lại nhắc, “Nhật kí.....”

“Đội trưởng”

Tương Bình nhin không được ngẩng đầu, nói với Bạch Ngọc Đường, “Tiến sĩ Triển cứ lảm bảm như thế, dần dà qua mười, hai mươi năm sau, có hay không giống với Triệu Tước hiện tại kia làm thành phiên bản hai?”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn xem, mở miệng, “Miêu nhi.”

“Ân?” Triển Chiêu dừng bước, nhìn anh.

Bạch Ngọc Đường vầy vầy, ý là – Đến đây.

Triển Chiêu đi tới

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ cái bàn.

Triển Chiêu ngồi xuống bàn.

Lúc đó, Mã Hân đã mua xong bữa chiều cho tất cả.

Bạch Ngọc Đường đem trà chanh mát lạnh cùng với sandwich cá ngữ kia nhét vào trong tay cậu.

Triển Chiêu ngồi trên bàn, gặm sandwich.

“Nghĩ tới cái gì sao?”

Chờ Triển Chiêu gặm xong sandwich, Bạch Ngọc Đường nhận được một tin nhắn, nhìn qua liền ngẩng đầu lên hỏi.

“Ân.....” Triển Chiêu chống cằm, “Cảm giác không có động lực.....”

“Cậu cần động lực?” Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, cầm lấy di động có tin nhắn vừa mới gửi đến, mở ra đưa tới bên người cậu.

Triển Chiêu tiếp nhận điện thoại nhìn nhìn, có hai tin nhắn. Một cái gửi đến máy Bạch Ngọc Đường có ghi, [Gợi ý là cái gì?]

Triển Chiêu khẽ nhú mày, tuy rằng câu văn kia thực bình thường nhưng không hiểu sao thấy câu chữ như vậy có hơi hướng lộ ra sự công kích người khác.

Nhìn tên người gửi, quả nhiên – Là Triệu Tước!

Triển Chiêu nheo mắt lại, lướt thấy tin còn lại là câu trả lời của Bạch Ngọc Đường – [Nhật kí.]

Triển Chiêu trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cậu sao lại nói cho ông ấy, ông ấy là người xấu!”

Bạch Ngọc Đường xoa đầu Triển Chiêu, “Người xấu kia chính là động lực của cậu, nếu hần đoán được trước cậu, Miêu nhi a, chẳng phải sẽ mất mặt lắm sao.”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường cũng lao vào hỗ trợ, coi giùm nhật kí.

Triển Chiêu khoanh tay ngồi ở bàn nghĩ nghĩ – Nhật kí.....có lẽ.....

“Chờ một chút!”

Lúc này, Triển Chiêu đột nhiên nhớ lại, đem tất cả nhật kí trong thùng đựng đồ ra, dựa theo ngày tháng mà sắp xếp, nhú mày, “Thiếu một cuốn!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau – Sao lại thiếu? Đều mang về hết rồi mà.

“Ngày tháng có vấn đề!” Bạch Trì rất nhanh quét mắt một lượt qua các con số, “Thiếu vài ngày, hẳn là có một quyển rất mỏng, cô ấy tách ra viết riêng.”

Triển Chiêu di di cằm, “Tôi biết ở đâu rồi!”

Lúc này, di động Bạch Ngọc Đường lại “Meo~” một tiếng.

Bạch Ngọc Đường nhìn qua, mỉm cười đưa tin nhắn cho Triển Chiêu xem.

Triệu Tước gửi tới – [Nhật kí đầy đủ hết sao? Có bị thiếu không hả?]

Triển Chiêu xù lông.

Bạch Ngọc Đường gửi một tin trả lời, viết là – [Miêu nhi nghĩ tới lâu rồi.]

Triển Chiêu vừa lòng gật đầu.

Trong chốc lát, lại “Meo~” một tiếng, gửi tới là một biểu tượng mặt tức giận – [>”<>

Khóe miệng Triển Chiêu nhếch lên.

Bạch Ngọc Đường hỏi cậu, “Động lực không tui?”

Triển Chiêu gật gật.

Lại thêm một tin nhắn nữa, văn của Triệu Tước – [Ta biết nhật kí ở đâu nha.]

Bạch Ngọc Đường đáp lại – [Triển Chiêu cũng đã sớm nói rồi!]

.....

Một lát sau, Triệu Tước gửi tới một biểu tượng – [*Lật bàn*]

Triển Chiêu khoanh tay gấp di động lại, hả hê nhét lại vào túi Bạch Ngọc Đường rồi túm anh nói, “Đi, đi tìm nhật kí nào!”

SCI tò mò liếc Bạch Ngọc Đường cùng với cái di động, chỉ thấy anh chỉ chỉ Triển Chiêu ngụ ý – Triển Chiêu toàn thắng!

Mọi người yên lặng liếc mắt nhìn nhau, lúc này chắc phía bên Triệu Tước có động lực lắm á?

.....

Phòng khách sạn xa hoa tầng cao nhất của tập đoàn Bạch thị, Bạch Diệp bất đắc dĩ nhìn Triệu Tước cầm di động mà chửi đổng – Từ xa chạy về chịu trận! Bị thua thiệt cái gì nữa thế?

474. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 7

Chương 7 : Trục giác cùng suy đoán

Một quyển nhật kí bị thiếu hiện ở đâu?

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hai người song song đi ra ngoài.

Triển Chiêu đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cậu biết không?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Cũng đoán được một chút.”

“Chúng ta tìm chỗ nào trước đây?” Triển Chiêu dường như muốn thử Bạch Ngọc Đường.

“Cậu là muốn hỏi riêng tôi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu hơi chọn mi, “Loại chuyện này hẳn là cậu so với tôi hay Triệu Tước phải sớm đoán được mới đúng chứ.”

Bạch Ngọc Đường nghe Triển Chiêu nói có chút khó hiểu, “Như thế nào?”

“Vì cái này liên quan tới tình cảm.” Triển Chiêu nghiêm túc nói, “Tôi với Triệu Tước phương diện này không bình thường, nhưng cậu so ra thì vẫn bình thường hơn.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, xoa xoa đầu Triển Chiêu, “Sao lại không bình thường?”

Triển Chiêu mở cửa xe, an vị ghế phó lái, “Án tử này thực đặc biệt.”

Bạch Ngọc Đường lái xe đi, một bên gật đầu, “Án tử này, một mặt chúng ta có cơ hội ngăn cản hung thủ gây án nhưng mặt khác nếu như chậm trễ tìm ra nạn nhân trước hẳn thì ngược lại, chúng ta hoàn toàn thua và chỉ còn nước tro mắt nhìn người khác bị giết.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi tìm ai?

Bạch Ngọc Đường trước gọi điện cho Mã Hán, hỏi Nhiệm Thiếu Thất có phải đang ở cạnh anh cùng Trần Giai Di hay không?

Mã Hán gật đầu, nói Trần Giai Di lo lắng Nhiệm Thiếu Thất tâm tình không ổn định cho nên chờ ông về nhà, quan tâm ông.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi Mã Hán, “Cậu giúp tôi hỏi Nhiệm Thiếu Thất, nếu Thường Ngôn phải giấu một phong thư viết cho ông ấy thì cô ấy sẽ giấu ở nơi nào?”

Mã Hán không hiểu lắm nhưng vẫn đi qua hỏi Nhiệm Thiếu Thất.

Nhiệm Thiếu Thất đang ngồi cảm chén trà, nghe xong trầm mặc một lúc lâu rồi nhẹ nhàng thở dài, “Cô ấy sẽ giấu bên trong tường đá cổng thành Tây Môn ở công viên trên đỉnh núi Tây Sơn.”

Bạch Ngọc Đường nghe được đáp án, nhủ máy – Tây Sơn.....

“Xa thật a.” Triển Chiêu cũng nhăn mày.

“Lái xe cũng phải mất một giờ, đi lên đến đỉnh núi tìm ra cái cổng công viên ấy cũng thêm một tiếng.” Bạch Ngọc Đường thở dài, “Xem ra là cần có thể lực tốt a.”

“Làm sao vậy?” Mã Hán hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Không có gì.” Bạch Ngọc Đường nghe thanh âm của Mã Hán tựa hồ có chút bất đắc dĩ, ngại anh biết rồi lại buồn, người khác tra án, anh ấy chẳng có việc gì làm, hẳn là không thể thoải mái cho được. “Đúng rồi, cậu cảm thấy Nhiệm Thiếu Thất là người tốt hay người xấu?”

Mã Hán ngần người, ngay cả Triển Chiêu ở một bên nghe được cũng liếc mắt qua.

Mã Hán nghĩ nghĩ, hỏi, “Đứng ở lập trường nào thì đáp trước?”

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Tùy cậu.”

Mã Hán trầm mặc chốc lát, có thể nghe được tiếng bước chân cùng tiếng đóng cửa phía bên kia truyền tới.

Mã Hán đóng cửa phòng, ra tới hành lang không có ai liền trả lời, “Tôi không có thiện cảm với loại đàn ông này.”

Triển Chiêu nghiêng người ghé vào điện thoại, “Nga? Vì cái gì? Ông ấy là quốc bảo nghệ thuật gia đó.”

Mã Hán đi đến bên cửa sổ, châm điếu thuốc, chậm rãi trả lời, “Ông ta ngoại trừ đánh đàn còn có mặt giá trị nào khác sao?”

“Oa.....Đánh giá vô cùng thấp nha!” Triển Chiêu tấm tắc cười, “Anh thích nghe Thường Ngôn hát không?”

“Nghe không hiểu.” Mã Hán nhìn ra ngoài cửa sổ tĩnh lặng, biệt thự của Nhiệm Thiếu Thất xung quanh có rất nhiều cây cối, tầm mắt bởi thế cũng khuất đi nhiều.

“Cô ấy hát bằng tiếng Trung đấy chứ!” Triển Chiêu nhắc nhở.

“Tôi ưa âm nhạc của nhóm người Tề Nhạc hơn.” Mã Hán trả lời.

“Nga?” Triển Chiêu cảm thấy rất thú vị, muốn nghiên cứu tâm lý của Mã Hán một chút, bất quá chưa gì đã bị Bạch Ngọc Đường chen ngang, “Hung thủ nói hẳn sẽ chỉ giết toàn người xấu, nếu cậu cảm giác về ông ta như vậy thì.....”

Triển Chiêu xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, rất hiếu kì, “Cậu cảm thấy người hung thủ muốn giết đầu tiên chính là Nhiệm Thiếu Thất? Có căn cứ gì không?”

Bạch Ngọc Đường cúp máy trước, rồi nói, “Cảm giác mà thôi.”

“Nga? Trực giác?” Triển Chiêu hưng phấn, trực giác của Bạch Ngọc Đường là đề tài hấp dẫn nhất mà cậu vẫn muốn được nghiên cứu.

“Tôi chỉ cảm thấy nếu tôi là người say mê âm nhạc của Thường Ngôn thì Nhiễm Thiếu Thất là chính người tôi muốn giết.” Bạch Ngọc Đường thần nhiên nói.

“Vì sao?” Triển Chiêu cười hỏi, “Hạ tình địch ư?”

“Không phải, mà là đưa hân xuống bàu bạn với Thường Ngôn.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nếu như tình yêu có cái giá ngang nhau thì một mạng đổi một mạng, thực bình thường!”

Triển Chiêu chống cằm.

“Xem ra Mã Hán cũng không coi tình yêu của Nhiễm Thiếu Thất là đáng giá.” Bạch Ngọc Đường bình thần nói, “Ông ta yêu nhất là âm nhạc, yêu nhì mới đến Thường Ngôn nhưng ngược lại số một trong lòng Thường Ngôn lại là Nhiễm Thiếu Thất, cái thứ hai mới màng đến tính mạng của mình. Cho nên nếu đặt tôi vào vị trí của một người thực lòng yêu mến Thường Ngôn, tôi nhất định sẽ tiến Nhiễm Thiếu Thất đi theo cô ấy, trả lại chút công bằng.”

Triển Chiêu chăm chăm nhìn anh, “Trực giác cùng cảm tình a.....Phương thức suy luận của cậu thực khác biệt.”

“Cái này cần gì suy luận.” Bạch Ngọc Đường bật cười, “Chính là từ cảm nhận của người bình thường thôi mà. Cũng giống như hiện tại nếu như những người hâm mộ Thường Ngôn mà biết khi còn sống cô ấy vì Nhiễm Thiếu Thất đã trả giá như thế nào, Nhiễm Thiếu Thất trái lại từ đầu tới cuối nhất nhất không dám công khai tình cảm giữa hai người họ ra làm sao, hẳn sẽ nóng máu mà rửa xả một câu [Nhà người sao không chết theo cô ấy cho rồi?] , nhưng người thường nói thì nói vậy chứ không có ai thực sự dám ra tay.”

“Vậy cậu căn cứ vào đâu mà biết Thường Ngôn giấu nhật kí, còn biết gọi cho Nhiễm Thiếu Thất để hỏi?” Triển Chiêu vẫn.

“Thế cậu biết những điều đó như thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Suy luận rất đơn giản, Thường Ngôn khi còn sống cơ bản mọi thứ đều xoay quanh người thầy của mình, cho nên nếu có giấu vật gì đó quan trọng thì nơi giấu nhất định sẽ cùng với người đó có liên quan, cho nên tìm từ Nhiễm Thiếu Thất sẽ có được manh mối.” Triển Chiêu nói.

Bạch Ngọc Đường cười cười, không nói.

“Cười cái gì? Suy luận của tôi có nhầm lẫn?”

“Không, suy luận của cậu vẫn chính xác như thế.” Bạch Ngọc Đường đáp, “Có điều, một chút cũng không lãng mạn.”

“Lãng mạn!?!” Triển Chiêu nheo mắt, “Cái này trừu tượng quá, không có lý trí, tâm lý học không có cách giải nghĩa từ này, đây là một trong những từ không ưa thích của tôi.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười.

Triển Chiêu chột chột anh, “Cậu tiếp tục nói a, lãng mạn trong suy luận nghĩa là như thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Trước cậu cũng từng nói, trong nhật kí của Thường Ngôn toàn bộ đều viết một dạng giống với thuật việc không có xen lẫn tình cảm cá nhân đúng không.....Đại khái là bởi suốt cuộc đời mình, cô ấy gần như không có cái gì luyện hay không không luyện, cho nên không đáng để mà viết. Có điều, Giai Di cũng nói, trong khoảng thời gian cùng Nhiễm Thiếu Thất vun đắp tình cảm, cô ấy thực vui vẻ, nên tôi nghĩ cô ấy đã cố ý rút ra một quyển để trong đó chỉ đơn thuần là lưu lại đoạn luyện ái đương thời.”

Triển Chiêu nhú mày, “Không hề có cơ sở để suy đoán a.....”

“Cho nên tôi mới nói là đoán.” Bạch Ngọc Đường nói, “Cô ấy biết mệnh mình không thọ, nếu tôi là Thường Ngôn, tôi cũng sẽ đem đoạn tình ái ấy từng phút từng phút ghi lại rồi đặt ở một nơi chỉ mình Nhiễm Thiếu Thất có thể tìm ra. Như vậy, đợi ột ngày nào đó Nhiễm Thiếu Thất vô tình phát hiện được.....Nhật kí đó sẽ gọi lại kí ức một thời, giống như chính mình còn bên cạnh hẳn. Dùng phương pháp này trao nhật kí cho người đó chẳng phải so với đưa tận tay lãng mạn hơn nhiều sao.”

“Cậu cho rằng ngày ấy Thường Ngôn viết nhật kí giống như viết thư tình nhắn gửi Nhiễm Thiếu Thất cho nên kẻ đầu tiên hung thủ muốn hạ sát là ông ấy.....” Triền Chiêu nhú mày, “Có ý này.”

“Cậu tin tưởng trực giác của tôi không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triền Chiêu nâng cằm, “Tuy rằng tôi vẫn không thể giải thích nhưng xem ra phần nhiều là cậu có lý, Triệu Tước nói cậu có di truyền huyết thống của dã thú ư sai!”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ lắc đầu cười, “Không sai đâu, vẫn là đi tìm nhật ký trước, có suy luận của cậu bảo chứng mà.”

“Nhiễm Thiếu Thất bên kia có muốn tăng thêm người bảo vệ không?” Triền Chiêu hỏi.

“Yên tâm đi, có Mã Hán ở đó, đối phương cũng nói thời gian phát sinh án là sau ba ngày.” Bạch Ngọc Đường nói, “Tìm nhật kí xong rồi tính.”

Triền Chiêu gật đầu, nghĩ nghĩ, lẳng lặng sờ soạn người Bạch Ngọc Đường để tìm di động, nhấn một cái tin.

Bạch Ngọc Đường đang lái xe nhưng khóe mắt vẫn liếc liếc nhìn theo hành động của con mèo, khó hiểu, “Cậu nhắn tin cho ai đó?”

Triền Chiêu liếc anh, “Cẩn thận lái xe đi!”

Bạch Ngọc Đường cũng không hỏi lại, tập trung tăng tốc tiến tới Tây Sơn.

Triền Chiêu nhắn tin cho ai đây?

Người nhận tin là Triệu Tước, [Chú đoán trong nhật kí kia viết cái gì?]

Trong nháy mắt, Triệu Tước gửi tin đáp lời, [Cậu xem xong rồi?]

[Không, còn chưa thấy nhật kí, chú đoán trong đó là cái gì?] – [*lè lưỡi*] -Triền Chiêu gửi kèm một biểu tượng

Rất nhanh, Triệu Tước lại nhắn về, cũng chèn biểu cảm phản hồi, [>3<] –=” [cái=” này=” đoán=” sao?=” người=” thường=” sẽ=” có=” rất=” nhiều=” những=” chuyện=” thất=”]>

Triền Chiêu lại tạch tạch đánh chữ, đem những lời khi nãy của Bạch Ngọc Đường thuật lại một thể, sau đó hỏi, [Chú thấy thể nào?]

Một lúc sau, điện thoại có tin, [Cái này căn cứ vào đâu mà suy luận ra?]

[Tiểu Bạch nói là trực giác.] – Triền Chiêu gửi tin đáp.

Một lúc nữa, Triệu Tước nhắn qua, [*vẫy tay gọi lại gần*] – [Họ Bạch quả nhiên không thể biết cái gì gọi là tâm lý học.]

Tâm tình Triền Chiêu tựa hồ không tồi, gấp máy.

Một lát sau, Triệu Tước lại nhắn, [Cậu nói mấy cái này với ta làm chi?]

Triền Chiêu nghĩ nghĩ, lại tạch tạch bấm trả lời, [Chú cũng không thể đoán được gì thì tôi yên tâm!]

Triều Tước bên kia đọc xong gửi một cái mặt cười đi kèm, [^0^] – [Mèo ngoan!]

Triền Chiêu cũng không thua kém, [^0^, Khoe mẽ!]

Sau đó, Triền Chiêu đóng điện thoại lại, ngó ra ngắm phong cảnh ven đường.

Ở bên này, Bạch Diệp nhìn Triệu Tước lần thứ hai đập bàn, “Em trở về chưa đến một ngày mà đã rước thêm bực tức những hai lần rồi, không bằng chúng ta quay lại khu nghỉ dưỡng đi?”

“Không cần!” Triệu Tước thở phì phì phịch xuống sofa mà lẩm bẩm, “Con mèo chết tiệt!”

.....

Mã Hán đập mẩu thuốc lá rồi trở lại phòng.

Nhiệm Thiếu Thất đã nằm trên sô pha ngủ thiếp đi.....Dù sao tuổi tác cũng đã cao, lại phải chịu không ít đả kích, gương mặt theo đó mà tiêu tụy đi nhiều.

Trần Giai Di ngồi cạnh phát ngốc ra.

Mã Hán đi đến bên cửa sổ, thuận tay hạ rèm xuống.

Trần Giai Di ngả người dựa vào lưng sô pha đan tay vào nhau, nhìn nghiêng Mã Hán, nghĩ lại một ít quá khứ.

Cô cùng với Thường Ngôn thân như tỷ muội, tìm được bạn trai tất sẽ kể cho nhau.

Thường Ngôn từng hỏi, “Chị là đại minh tinh, anh ta là tay súng bắn tỉa, anh ta sẽ làm vệ sĩ cho chị sao? Anh ta cứ lạnh như đá ấy, bộ dáng không tồi nhưng nếu nói là ưa nhìn thì cũng hơi điều, chị vì cái gì coi trọng anh?”

Giai Di ngây ngốc, lúc ấy mình đã trả lời sao chứ? Đúng rồi, là nói với Thường Ngôn như vậy, “Anh ấy tay bị gãy mà còn có thể đem chị kéo từ ngoài cửa sổ cứu vào mà khi đó anh còn chưa có yêu nha. Nếu như anh ấy yêu rồi thì sẽ có bao nhiêu mạnh mẽ? Chị sẽ có thêm bao nhiêu hạnh phúc?”

.

“Giai Di.”

Trần Giai Di ngẩng đầu, thấy khuôn mặt Mã Hán so với bình thường thêm phần nghiêm túc.

“Àn?” Trần Giai Di đứng lên, cảm thấy có tình huống phát sinh.

“Biệt thự này có tầng hầm ngầm không?”

Trần Giai Di nghĩ nghĩ.

Lúc này, Nhiệm Thiếu Thất đang chớp mắt tỉnh dậy, nghe được câu Mã Hán vừa hỏi liền nói, “Có, có một gian để đồ.”

Mã Hán hướng cả hai vẫy vẫy tay, ý nói – Đều đứng lên.

Giai Di đỡ Nhiệm Thiếu Thất, ba người đi xuống tầng ngầm.

“Xảy ra chuyện gì?” Nhiệm Thiếu Thất hỏi.

Mã Hán kiểm tra tầng hầm ngầm một hồi, trong ngoài có hai cửa, an toàn nhưng cũng không tính là bí mật.

“Đi vào rồi dựa vào tường, nhớ nghe ngóng trước sau.” Mã Hán dặn dò Trần Giai Di, sau đó rút súng quay bước.

Trần Giai Di cũng không nhiều lời vô nghĩa, trước đỡ Nhiệm Thiếu Thất đi xuống, sau rất nhanh quay trở lại thơm lên hai má Mã Hán còn dặn một câu, “Anh cẩn thận.”

Mã Hán gật gật đầu, chờ cô đi xuống rồi đóng cửa tầng hầm lại.

.

Mã Hán đứng ở cửa ngoài tầng hầm, phía trước là hành lang dài gấp khúc, bốn phía không hề có cửa sổ.

Mã Hán cầm súng, quên đi.....Đại khái là không cần quá mức lo lắng, đoạn lấy điện thoại ra bấm số.

Triệu Hổ đang ở chỗ công ty điện ảnh kia điều tra, xem tổ kịch diễn tập, có chút thô bạo.....Lúc này, điện thoại vang.

Triệu Hổ nhìn số, là Mã Hán gọi, vừa nhắc máy liền nói, “Em bảo, anh chốt thông minh ra nha, còn biết gọi cho em hỏi.....”

Triệu Hổ còn chưa dứt lời, chợt nghe phía bên kia có tiếng súng.

“Chết!” Triệu Hổ hô một tiếng, phóng ngay ra ô tô, vội vàng khởi động.

Triệu Hổ gọi cho Bạch Ngọc Đường, nhận điện xong cùng Triển Chiêu nhìn nhau một cái.

Triển Chiêu xoa cằm, “Nói cách khác, suy đoán của cậu là đúng?”

Bạch Ngọc Đường nói với Triệu Hổ, “Đến đó yểm trợ, cậu ấy đang ở biệt thự của Nhiễm Thiếu Thất.”

“Em cũng sắp tới rồi!” Triệu Hổ nhún ga như bay tới nơi, rút súng mà chạy, tâm nói – Lưu cho người ta hai đứa!

Bất quá, thật đáng tiếc, khi Triệu Hổ xuống được tới tầng hầm ngầm kia thì đã thấy ba tên sát thủ mỗi người trên vai trúng một phát súng, nhắm chuẩn a, vị trí ba phát như một, giữa xương quai xanh và xương bả vai lõm một lỗ, là đạn bắn xuyên qua, không tổn thương nội tạng không chảy quá nhiều máu nhưng là đau muốn chết cha chết mẹ luôn!

Ba tên sát thủ bị trói lại, Mã Hán gọi xe cứu thương.

Trong phòng, Trần Giai Di cùng Nhiễm Thiếu Thất cũng đi lên.

Giai Di ôm mặt lộ vẻ mê trai, trong chốc lát hẳn là chưa tỉnh lại được.

“Có chuyện gì thế?” Triệu Hổ hỏi Mã Hán.

Mã Hán nhìn ba tên sát thủ kia rồi nói, “Có chút kỳ quái.”

“Đúng vậy, không phải hẳn nói ba ngày sau mới giết người sao? Đến sớm như vậy là nào?” Triệu Hổ nhíu mày, “Không giữ chữ tín?”

Mã Hán cũng không rõ.

.....

“Một chút vấn đề đều không có.” Triển Chiêu choàng hai tay về sau đầu, nói với Bạch Ngọc Đường đang khó hiểu, “Bọn họ có thể bắt, cầu, cào, Nhiễm Thiếu Thất, sau ba ngày thì giết cũng được.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Hắn chơi mấy trò này sao?”

“Nói cách khác.....” Triển Chiêu nói, “Ba ngày này, Nhiễm Thiếu Thất tuyệt đối không an toàn.”

Bạch Ngọc Đường cũng trầm mặt, “Xem ra cần phải nhờ tới tiếp viện của Bao cục, chúng ta phân người ra tra án, còn cần người ngày ngày theo sát đối tượng của đối phương, hơn nữa vẫn phải phân tích nhật ký tránh để ba ngày nữa, kẻ bị giết lại là một người khác cùng nhật ký có liên quan.....”

“Hung thủ này vô cùng thông minh.” Triển Chiêu di di ngón tay vào cửa kính thủy tinh của xe, “Một vấn đề, có vô số đáp án, xem ra chúng ta cũng cần phải đối biện pháp đối phó với hắn bằng không sẽ bị hắn dắt mũi cho coi.”

475. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 8

Chương 8 : Tầm màn che giấu

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rút cuộc cũng đến được cái công viên ở nơi ‘xa xôi hẻo lánh’ kia, Triển Chiêu xuống xe, ngẩng lên, nhìn thấy trên đỉnh núi có một tòa thành tên [Quan Viễn] , nhíu mày, “Người nào không biết xấu hổ thiết kế này nọ ở cái nơi như thế này chứ, cao hơn mặt nước biển tới cả thước!”

Bạch Ngọc Đường xuống xe quan sát núi một chút, ước lượng độ cao. Biết rằng tiếp đây Triển Chiêu cũng phải leo lên, núi này không tính là cao nhưng cũng chẳng thấp, trực tiếp trèo lên đối với người luôn đặt mình trong trạng thái không vận động như cậu mà nói thì quá sức rồi. “Hay là cậu chờ ở dưới này, mình tôi lên?” Bạch Ngọc Đường hỏi xong, trên mặt Triển Chiêu lộ ra vẻ hài lòng cùng tươi cười mãn nguyện, nhưng vẫn là lắc đầu, “Không được, tôi lo cậu một người không ổn, cùng đi thôi.”

Triển Chiêu nheo nheo mắt, vẻ mặt kì thị cái địa hình núi kiêu bạc thang này, ngó ngang ngó dọc nhìn xem có cáp treo gì gì đó linh tinh làm phương tiện giao thông hay không.

“Không cần ngoái lại, cáp treo ở giữa đang trùng tu.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ một cái bảng rồi túm cái tên đang cố sống cố chết dính chặt chân xuống đất kể bên bước từng bước lần theo bậc thang mà đi lên.

Đại khái được chừng năm phút đồng hồ sau, Triển Chiêu đề nghị, “Chúng ta nghỉ nửa tiếng đi?” Bạch Ngọc Đường có cảm giác chính mình là một con kiến bị chà đạp, đi qua đi lại khổ muốn chết, hơn nữa Triển Chiêu có thấy cũng chẳng bận lòng, vì đầu sỏ chính là con mèo này còn gì!

Thấy cậu muốn dừng, Bạch Ngọc Đường vươn tay tóm lấy cả cái người bên cạnh kéo đi, “Đi nhanh một chút! Bằng không lúc về trời tối đen rồi thì cậu nghĩ coi chúng ta qua đêm ở chỗ nào hả?” – nói xong giữ tay Triển Chiêu mà chạy.

“Nhanh thế!” Triển Chiêu bất mãn, lợi dụng Bạch Ngọc Đường đang kéo tay cậu mà hãm lại, một đường giăng co lên núi.

Treo lên đến nơi tắt cả mắt hai mươi phút, thực ra phải nói là chạy mới đúng, rốt cuộc cũng tới được đỉnh.

Bạch Ngọc Đường nhìn xuống chân núi, gập đầu, phong cảnh không tồi, không khí cũng rất được, sau đó xoay lại nhìn cái người bên cạnh.

Lúc này, Triển Chiêu chính là tìm một nơi tao nhã, ngồi lên cái ghế dài gần đó điều hòa hơi thở, mặt khác ngó xem đồng hồ đo nhịp tim.

Bạch Ngọc Đường thấy cậu cũng không có vẻ là mệt tới mức không khí không ra vào được như vậy, liền bật cười, “Vẫn còn sống chứ, lát lại xuống núi nữa đó.”

Triển Chiêu ngẩng đầu, nhìn anh một cái, mệt tới không còn khí lực trả treo ai oán nữa rồi.....

“Đi thôi, thành trì ở bên kia.” Bạch Ngọc Đường muốn kéo cậu đi.

Triển Chiêu cự tuyệt di chuyển tiếp.

“Đi a, không là trời sẽ tối nhanh lắm đó!” Bạch Ngọc Đường dùng thêm chút sức nâng con mèo này lên, dắt đi.

Triển Chiêu buồn bực, “Tôi hôm nay là tiêu hao hết một năm năng lượng vận động rồi đó, đêm nay phải được nạp lại, ăn cái gì đó bổ sung lại cho đủ mười phần thể lực.....a~, mệt không muốn nói nữa.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười.

“Công viên này được xây nên lúc nào vậy?” Bạch Ngọc Đường quan sát một chút, cảnh quan không tồi, có điều cách nội thành khá xa, khu vực quanh núi gần đây cũng không có dân cư, có thể tận dụng để phục vụ vài ba bận lễ hội nên mới được đầu tư một chút đi.

“Thường Ngôn cùng Nhiễm Thiểu Thất làm thế nào lại chạy tới cái nơi này để nói chuyện tình yêu chứ, cũng đủ khác người rồi.” Bạch Ngọc Đường hướng tới gần tòa thành phát hiện nơi này đã được tu tạo lại, chẳng qua chỉ giữ cái vỏ thôi, bên trong trống trơn, có cầu thang gấp khúc đi lên nhưng không có phòng.

“Thiết kế thẳng tắp, rất vững vàng.” Triển Chiêu nhìn nhìn xung quanh, có thể thấy được qua những ô vuông, “Bên ngoài từng nhánh cây hợp với cửa sổ một góc hoàn hảo, ánh mặt trời lên cao lan tỏa, sáng bừng mọi nét kiến trúc bên ngoài, hơn nữa bên trong pháo đài cổ ánh sáng xuyên qua cây lọt vào khiến cho nơi này hừng hực bóng râm lại xen lẫn những vệt nắng lốm đốm, chỉ có thể nói là người thiết kế ra nó thực sự có dụng tâm! Lại nói, tìm được nơi như thế này để đàm luận ái, Thường Ngôn và Nhiễm Thiểu Thất lãng mạn đấy chứ.”

Hai người tìm quanh trong chốc lát, rốt cuộc cũng thấy được cổng thành mà Nhiễm Thiểu Thất miêu tả, là một mái vòm nổi cửa hiên bên ngoài với bên trong, chỗ đường giao nhau có một khối gạch lỏng ra.

Rút khối gạch ra thì thấy thực chất gạch chỉ có nửa viên, nửa còn lại có giấu một quyển vở rất mỏng, là nhật kí.

Triển Chiêu mở ra nhìn, bên trong sơ lược có mười sáu trang giấy, ngày tháng ghi rõ ràng, đây chính là thứ họ cần tìm.

“.....”

Triển Chiêu xoay người định ngồi xem, Bạch Ngọc Đường lại kéo cậu, “Trở về rồi xem.”

“Ừm.” Triển Chiêu gấp nhật kí lại đang muốn ra ngoài thì Bạch Ngọc Đường đột nhiên dừng lại..... Nhìn cửa sổ phía đối diện, vươn tay đem Triển Chiêu túm tới sát bên người.

Triển Chiêu hướng về phía cửa sổ nhìn nhìn, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Làm sao vậy?”

“Có người.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói, rồi nhúu mày, “Chạy.”

.

“Có thể là hung thủ không?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường ra tới được bên ngoài qua đường cửa sổ, nhìn lại, bên ngoài là đường nhỏ hai bên là rừng cây, cũng không có người khác, tầm nhìn cũng không tốt.

“Nơi này dù sao cũng là công viên mở cửa công cộng.” Triển Chiêu nói, “Nhưng, lén lút như vậy thực có chút khả nghi.”

“Một đường đều có camera, trở về để Tương Bình tra.” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu xuống núi.

Xuống núi dễ dàng hơn một chút, Triển Chiêu một bên còn lăm bầm điều gì đó bằng một giọng kỳ quái.

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu, khởi động xe xong quay sang hỏi Triển Chiêu, “Cậu nhắm nhắm cái gì vậy?”

“Bài hát của Thường Ngôn.” Triển Chiêu điều chỉnh ghế xe rồi rút quyển nhật kí vừa nảy tìm được ra xem.

Bạch Ngọc Đường lái xe quay về SCI, trên đường nhận được điện thoại của Triệu Hổ báo về, tập kích tại biệt thự của Nhiễm Thiếu Thất là ba tên sát thủ, không tính là lợi hại nhưng cũng là hạng có đào tạo, có vũ khí, không thân phận cụ thể. Cả ba đều đã bị thương, được đưa tới bệnh viện xử lý rồi, hiện đang giam giữ, Vương Triều với Trương Long phụ trách thẩm vấn. Cũng không thu hoạch được gì, tất cả đều là nhận được điện thoại chỉ thị rồi theo đó mà làm, tiền cọc được gửi qua bưu điện, xong xuôi mới thanh toán nốt.

.

Thẩm vấn không chút khó khăn, bọn họ biết gì cũng khai tất, đối phương đã ra giá cho họ bắt trời được Nhiễm Thiếu Thất mang đi.

“Bao nhiêu tiền?” Triển Chiêu tò mò muốn nghe được giá cả khi thuê sát thủ một chút.

“Bắt cóc được Nhiễm Thiếu Thất, ba người tổng cộng một vạn rưỡi.” Triệu Hổ trả lời.

“Rẻ vậy?” Triển Chiêu bất mãn, “Có lắm hay không a? Nhiễm Thiếu Thất bản thân ông ta không thấp giá như vậy chứ!”

“Đám tiểu tử này đều là lính mới, hơn nữa đối phương có nói bắt cóc Nhiễm Thiếu Thất không khó, còn dặn bọn họ, trừ Nhiễm Thiếu Thất ra thì không cần thương tổn đến những người khác, đặc biệt là không được động đến Trần Giai Di.” Triệu Hổ đầu bên kia nhỏ giọng, “May mắn a, bằng không Tiểu Mã ca có khi không chỉ bắn vào vai thôi đâu mà là táng thẳng đạn vào đầu bọn chúng ấy chứ.”

Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại, hỏi Triển Chiêu, “Cậu thấy sao?”

Triển Chiêu vừa nghe điện thoại vừa tiếp tục lật giở nhật kí, “Rất kỳ quái.”

“Là nhật kí kỳ quái hay là đám sát thủ kia kì quái?” Bạch Ngọc Đường hỏi, đồng thời liếc nhìn qua kính chiếu hậu một cái.

“Đều kỳ quái!” Triển Chiêu nói, “Quyển nhật kí này của Thường Ngôn cùng với những cuốn kia phong cách viết có khác biệt rất nhiều!”

“Là giả?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chắc là thật, chữ viết quả thực là của Thường Ngôn, hơn nữa cách sắp xếp ngôn từ cùng với thói quen hành văn đều là của một người, cái chính là tình cảm quá mức cần thiết. Cũng có thể là cô ấy viết cho Nhiễm Thiếu Thất nên mới vậy, cậu đúng là có cái trực giác đánh hơi của dã thú mà!” Nói xong Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Sao cứ liếc kính chiếu hậu hoài vậy?”

“Chiếc xe phía sau cứ nháy đèn hoài, cảm giác rất quái lạ.” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu ngó sang nhìn gần hơn, phía sau quả thực có một chiếc xe màu vàng.....

“Chắc.” Triển Chiêu xoa cằm bình luận, “Thẩm mỹ của chủ nhân chiếc xe này thật đáng bình phẩm, xe đã màu vàng còn dán thêm vào đèn ở hai bên mui xe mấy hình elip to màu trắng.....nhìn xa rất giống nửa quả trứng chim đó.”

Bạch Ngọc Đường điều chỉnh tốc độ, chạy chậm lại một chút.....cùng lúc đó chiếc xe kia cũng quành tay lái, rẽ sang một hướng khác.....Tách ra.

.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày.

“Có thể là trùng hợp?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Chính là chiếc xe đó khiến tôi có cảm giác, nó muốn chúng ta phải chú ý tới.....”

“Có thể chủ chiếc xe ấy thích xe của cậu thì sao.” Triển Chiêu nhún vai, “Hay tại trực giác của cậu nhạy quá mức cần thiết?”

Bạch Ngọc Đường cười cười, tăng tốc.....Lái xe về cảnh cục.

.....

“Cậu vừa rồi nhìn thấy không?”

“Đã thấy! Thật khó mới thấy người đó đến công ty a.”

“Cậu xem chủ tịch tâm tình thật tốt!”

“Đúng vậy, lúc ấy quả thực rất dịu dàng a!”

.....

Tòa nhà của tập đoàn Bạch thị, phía sảnh trước sân khấu tu lại một chỗ thật nhiều mỹ nữ lú rú nói chuyện.

Lúc này, cặp song sinh tiến vào, thẳng một đường nhìn tới đám đông nhỏ nhỏ kia, Đại Đình liền gia nhập, “Tám cái gì thế?”

“A! Phó tổng!” Mấy cô gái cười hì hì nói, “Người đoán xem hôm nay chủ tịch cùng tới với ai đây?”

“Ai a?” Đại Đình lật lật tờ lịch trình lát nữa phải đưa cho Bạch Cẩm Đường trong lòng oán thán, ‘Có mang ai tới thì tôi cũng chẳng rảnh để mà tra cứu, hôm nay bận muốn chết!’

Quản lý làm khẩu hình – Đại tẩu!

Cặp song sinh nheo mắt – Ai nha! Chẳng lẽ Công Tôn được nghỉ thật? Lần này chẳng phải là cảnh hiểm sao?

Hai người chạy nhanh vào thang máy, chuẩn bị đi coi náo nhiệt.

Trong văn phòng của Bạch Cẩm Đường, Công Tôn ngồi dựa vào sô pha, gác chân lật xem báo chí.

Bạch Cẩm Đường ngồi ở bàn làm việc, trước mắt là từng chồng bảng biểu, báo cáo, hồ sơ đủ cả đã được phòng tài vụ sắp xếp gửi lên chờ kí, có điều vấn đề chính lúc này là hần chẳng còn lòng dạ nào mà công tác hết, chỉ thả lưng tựa vào ghế đệm xoay, tận tình nhìn ngắm Công Tôn.

Công Tôn đang đọc mấy bài viết về Thường Ngôn gần đây, hoạt động đưa tiền cô thực sự nhiều. Kỳ thật, vốn dĩ Thường Ngôn cũng có danh tiếng nhưng không rầm rộ tới mức này, lúc còn sống cô vẫn đang ở thời điểm huy hoàng, đột nhiên ra đi thành ra những hồi ức tốt đẹp khi trước sẽ được người ta ghi nhớ mãi.....Lại nói nếu như không vụt tắt ở một khắc ấy thì biết đâu theo một kết cục thường tình của giới giải trí cô sẽ lại như ngọn đèn dầu trước gió, cạn kiệt, cái kết lúc buông màn một chút cũng không rục rờ được như kia. Người còn sống, là còn nghĩ về lúc xế chiều

Công Tôn đang miên man suy nghĩ thì cảm giác bên người có hơi thở, ngẩng đầu lên thì thấy Bạch Cẩm Đường đã ngồi đối diện với mình từ khi nào, có chút thích thú nhìn hắn.

“Làm gì vậy?” Công Tôn cảm từ báo cất giọng hỏi.

Bạch Cẩm Đường vươn tay cướp đoạt tờ báo kia ném sang một chỗ, tiện thể tháo kính mắt của anh ra.

Công Tôn hơi nheo nheo, đôi lông mi dài khê rung động, che đầy ánh mắt có chút mông lung.....

Bạch Cẩm Đường chuyển động, nhẹ nhàng dùng ngón trỏ miết qua, từng đốt từng đốt ngón tay cùng với lòng bàn tay, ôm trọn, mơn trớn hai gò má của Công Tôn, cảm thụ được làn da ấy chạm vào mang đến một xúc cảm vô cùng tinh tế..... Vô luận ở bên Công Tôn bao lâu, chỉ cần là khi da thịt cận kề, luôn sẽ có một dòng điện lưu dưng mãi chạy rần rần trong máu và mang đến những rung động không nói lên lời.

“Không làm việc...” Công Tôn đưa tay lấy lại kính mắt đeo vào rồi đặt tay trên đầu gối Bạch Cẩm Đường dựa vào hắn ngửa mặt lên nhìn

Bạch Cẩm Đường cúi đầu, ngón tay xoa xoa má hai vòng rồi điểm điểm nhẹ lên trán người kia, “Nhìn thấy em là không muốn nghĩ tới công việc nữa.”

Công Tôn khoe miệng mang theo tươi cười, đôi môi mềm mại theo đó khê động.....Bạch Cẩm Đường tắt nhiên không chống cự lại được nữa, với cả.....chống cự cái gì?

Cặp song sinh đẩy cửa xông vào sai thời điểm, đúng chốc lúc cả hai đang triển miên dính lấy nhau.....

Trưởng thành hết rồi, văn phòng thì trống, muốn làm gì chả được.

Đại Đình bĩu môi, “Lão Đại.”

Bạch Cẩm Đường quắc mắt một cái, ghét bỏ hằm hằm – Bóng đèn!

Đại Đình quơ quơ nhát kí công việc trong tay nói, “Anh hôm nay bận lắm đấy!”

“Hủy hết đi!” Bạch Cẩm Đường nhú mày, quyết nhanh chém gọn.

“Như vậy sao được!” Tiểu Đình kinh hãi, “Hôm nay có vài hợp đồng làm ăn cần kí kết đấy!”

Bạch Cẩm Đường còn muốn đàn áp hai người họ thì Công Tôn ở bên vươn tay chình cạ vạt cho hắn liền nói, “Tôi đi theo anh.”

Bạch Cẩm Đường kinh ngạc nhìn lại Công Tôn, “Em theo tôi đi nói chuyện làm ăn, gặp gỡ khách hàng ư?”

Công Tôn nâng mắt kính, “Hôm nay tôi là thư kí của anh.....”

Cặp song sinh hít một hơi lạnh.....Trần áp.

Quả nhiên, ánh mắt Bạch Cẩm Đường dịu lại, đối với cặp song sinh hất tay.

“Nhớ kĩ thời gian a!” Tiểu Đình cùng Đại Đình vừa nhắc chân rút lui vừa ồn ào nói với lại, “Nửa giờ sau phải xuất phát đó!”

Cửa vừa đóng, nháy mắt, độ ẩm trong căn phòng tựa hồ lại tăng lên Tiểu Đình bịt mắt, “Má ơi, hạn chế ra vào a!”

Đại Đình lắc đầu, giúp trông giữ ở cửa, tránh cho có ai đó không may cầm báo cáo này nọ chạy qua, xông vào rồi lại bị dọa sợ.....

“Lát nữa đi gặp ai trước đây?” Tiểu Đình xem xét lại lịch trình.

“Cùng với lão Diệp bàn chuyện khu đất mới, có điều trước đó còn muốn mời đại ca cùng dự tiệc khai trương khách sạn mới mở của ông ta, coi bộ lại ghi nhận, trao thưởng gì đó rồi.” Đại Đình nhẩm tính thời gian, “Phỏng chừng mất hơn một tiếng đồng hồ, tham gia tiệc rượu, cắt dây băng đỏ.”

.....

Nửa tiếng sau, Bạch Cẩm Đường tâm tình sáng khoái, lôi kéo Công Tôn một thân trang phục bình thường không áo khoác không áo véc ra cửa.

Xuống dưới tầng, Bạch Cẩm Đường chỉnh lại cà vạt cho Công Tôn.
Một đám các cô gái dưới lầu che miệng hít khí đầy ngưỡng mộ.
Đại Đình bĩu môi – Sao cao giọng vậy a?
“Gọi tới cửa hàng bán tây trang.” Bạch Cẩm Đường nói với Tiểu Đình.
“Còn bộ đồ của Công Tôn hiện tại?”
Bạch Cẩm Đường mỉm cười, “Xé.”
Cặp song sinh nhe răng – Cầm thú a!

476. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 9

Chương 9 : Kể theo dõi

Khi Công Tôn cùng Bạch Cẩm Đường đi thang máy xuống tới đại sảnh, đã có người đưa tới một bộ tây phục kích cỡ, màu sắc, hình thức thập phần thích hợp với Công Tôn.

Cặp song sinh đôi giúp Công Tôn mang quần áo đến WC để thay đồ, Bạch Cẩm Đường chờ ngay ngoài cửa.

Một tay dứt túi quần, một tay cầm nhật kí công tác xem qua lịch trình. Bạch Cẩm Đường bá khí đứng chắn ở đó, nhân viên công chức bé nhỏ liền không dám đi qua.

Bạch Cẩm Đường ở trong công ty cũng có nhiều giai thoại, tin đồn đủ kiểu, nào là nói lúc trước hắn từng là Mafia, rồi lại nói hắn cùng với gia tộc bất hòa, còn nữa là đã từng làm vô số việc kinh thiên động địa.....

Chính là mỗi một người làm việc trong Bạch thị một thời gian sau đều nhận thấy, vô luận Bạch Cẩm Đường trong lời đồn có bao nhiêu phần đáng sợ thì sự thật so với mấy lời đó còn lợi hại hơn gấp cả trăm lần.

Công nhân viên chức gì đó trong Bạch thị, tính từ nhân viên quét rác cho tới quản lý cấp cao.....tất thấy đều không hiểu được nam nhân luôn trầm mặc này đến tốt cùng là suy nghĩ những gì trong đầu.

Mỗi lần gõ cửa vào phòng chủ tịch, bọn họ cũng phải tích cho đủ một lượng dũng khí lớn, bởi vì khi tiến vào, không thấy Bạch Cẩm Đường đưa lưng về phía cửa im lặng, hướng cửa sổ ngẩn người thì cũng là cúi đầu xem văn kiện.....Lúc đó, không khí bao quanh phòng nặng tới dọa người vậy mà người còn phải cùng hắn báo cáo đủ thứ. Trong quá trình ấy, nhiều lúc người sẽ hoài nghi hắn có nghe người nói hay không, đoán gì cứ đoán vì trên gương mặt ấy vốn sẽ không có mấy biểu cảm. Giả như người nghe được mấy lời nhận xét như kiểu, “Không sai, tốt lắm.” người ngoài hắn sẽ không hoài nghi mà tiếp nhận, nhưng biết đâu đấy có thể ở trong lòng hắn cái đó có nghĩa là, “Rác rưởi, đồ ngu.” linh tinh thì sao.....

Tóm lại, người đàn ông này là không thể nắm bắt.

Nhưng mà.....người nam nhân ấy lại bị một người nam nhân khác quản lý chặt chẽ.

Quần quýt si mê!

Đại khái chỉ có thể dùng mấy từ này để hình dung tình yêu giữa Bạch Cẩm Đường cùng Công Tôn, một phần vì tình yêu này là từ hai người trưởng thành như họ mà hợp lại, phần khác là bởi tình yêu ấy vô thanh vô thức mà kéo họ lại gần nhau, rồi ở bên nhau và ngày ngày cùng nhau.

Có lẽ tính cách cả hai đều quá mức lãnh đạm, chỉ duy nhất đối với phần tình cảm này là dồn hết tâm tình. Loại tình yêu như vậy, mãnh liệt mà vô biên, lãng mạn mà phóng đảng, làm cho người khác không biết nên như thế nào mà nhìn nhận, bình phẩm. Dù sao, bọn họ không cần quan tâm đến ánh mắt của kẻ khác, cũng bởi mị lực của cả hai vốn đã rất đối khác thường rồi.

Công Tôn thay xong tây trang bước ra.....Bạch Cẩm Đường đem nhật kí lịch trình trong tay ném trả lại cho hai anh em họ.

Đại Đình vội vàng tiếp được, bắt đắc dĩ – Người ta là không trọng giang sơn rộng lớn trù phú a, lão đại của bọn họ hể cứ đứng trước mặt mỹ nhân Công Tôn là giang sơn gì đi nữa cũng sẽ chẳng khác cái WC kia là bao, cùng là một nơi ngâm thơ thả thính.....

Bạch Cẩm Đường vươn tay bắt lấy tay Công Tôn, không quản xung quanh đó có n người đứng nhìn, một đường đem người nọ kéo lại sát bên mình, tỉ mẩn sửa sang từng chút từng chút bộ trang phục anh mặc. Sau khi ưng ý, lại tiếp tục lôi kéo Công Tôn quang minh chính đại thậm chí có thể nói là ngang nhiên xuyên qua đám đông mà lên xe, hướng cặp song sinh phát phát tay.

Tiểu Đình lập tức khởi động xe, thật muốn cung kính cúi gập người mà hô một tiếng, “Tuân chỉ”

“Đi đâu trước?” Bạch Cẩm Đường cuối cùng cũng hỏi được một câu nghiêm túc liên quan đến công việc.

Đại Đình mở thiệp mời, nói, “Cùng ông chủ Diệp tới dự tiệc khai mạc khách sạn mới, sau đó sẽ cùng bàn việc làm ăn.”

Bạch Cẩm Đường nhìn trời, “Lại là xã giao lãng phí thời giờ.”

Đại Đình liếc trộm Bạch Cẩm Đường, “Đúng là xã giao! Đại ca cứ đến một chút coi như cho ông ta tí mặt mũi.”

Bạch Cẩm Đường ngáp một cái, nhìn sang Công Tôn vẫn đang xem xét một tờ báo vừa này cầm theo, cảm thấy đem Công Tôn cùng đi thương lượng chuyện làm ăn cảm giác thực mới mẻ bất quá cái đồng thời gian lãng phí ấy mà đổi thành đi du lịch có phải là tốt gấp vạn lần không.

“Tới rồi.” Tiểu Đình dừng xe lại, mọi người xuống xe.

Công Tôn ngẩng lên nhìn khách sạn trang hoàng đẹp đẽ xa hoa trước mắt, kiểu dáng khách sạn có hơi hướng tư nhân thật, với cả.....

“Cẩm Đường, Cẩm Đường.” Công Tôn hướng Bạch Cẩm Đường vẫy tay.

Bạch Cẩm Đường vừa muốn rời đi lại nghe thấy Công Tôn ngoắc ngoắc tay gọi mình liền quay trở lại bên cạnh.

Chưa kịp nói gì thì chợt phía sau cách đó không xa “Bụp” một tiếng.

Kế tiếp là tiếng người thét chói tai.

Bạch Cẩm Đường cũng chưa quay đầu lại mà huyết thái dương đã lại giật nảy lên, giật giật, Đau a.....!

Công Tôn xoa xoa gương mặt Bạch Cẩm Đường, “Ngoan, không phải lỗi của anh, là do hôm nay không bị tắc đường thôi.”

Bạch Cẩm Đường câm nín.

Lúc này, Tiểu Đình vui vẻ chạy đến, “Lão Đại, không cần đảm sinh ý gì nữa, ông chủ Diệp nhảy lầu ngã chết rồi.”

Bạch Cẩm Đường thêm một lần nữa không thốt lên lời – Quả nhiên.

Công Tôn thấy người vây quanh hiện trường rất nhiều, vừa vắn có đem giấy chứng nhận theo bên mình, bước tới điều động nhân viên an ninh dàn xếp đám đông, chính mình ngồi xuống kiểm tra xác chết.

“Lại chết người?”

Bạch Cẩm Đường ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Nhược tay đút túi quần tiến đến, “Quả nhiên lời giang hồ đồn đại là có thật.”

“Giang hồ đồn đại cái gì?” Tiểu Đình tò mò.

Lâm Nhược chỏ một ngón tay chỉ Bạch Cẩm Đường, “Hôn tang giá thú ngàn vạn lần đừng đưa thiệp mời, tử thần sẽ vẫy gọi!”

Bạch Cẩm Đường triệt để im lặng.

“Không cần gọi điện báo cho cảnh sát làm gì.” Lúc này, Công Tôn đã trở lại bên người Bạch Cẩm Đường, “Trực tiếp gọi cho hai cậu em trai của anh đi.”

Bạch Cẩm Đường nhú mồm.

Công Tôn chỉ chỉ vào miệng, “Răng cũng rụng như mấy người trước.”

Bạch Cẩm Đường trán nhú chặt, một lúc sau đột nhiên hỏi, “Nói cách khác, vấn đề kỳ thật không ở trên người tôi.”

Công Tôn nháy mắt mấy cái.

Ngây ra một lúc, Tiểu Đình túm Đại Đình nhỏ giọng nói, “Thì ra đại ca cũng rất để ý nha!”

“Đúng đúng!” Đại Đình cũng cảm thấy không ngờ, “Đại ca đúng là có để ý thật!”

“Hôm nay chỉ có cùng với lão Diệp bàn chuyện làm ăn thôi hử?” Xác nhận lại từ cặp song sinh.

“Àn.....Đều là công việc liên quan tới ông ấy, nhưng xem chừng cái gì cũng không bàn được nữa rồi.”

Không đợi Đại Đình nói xong, Bạch Cẩm Đường lôi kéo Công Tôn đi, phán, “Nghỉ.”

Công Tôn bám chặt cánh cửa xe nói, “Tôi phải khám nghiệm tử thi.....”

Bạch Cẩm Đường đem Công Tôn trực tiếp đóng gói nhét vào trong xe, “Nhiệm vụ của em là phải theo sát tôi, khám nghiệm mấy cái đó không phải còn có đồ đệ của em có thể làm nữa sao, cho người trẻ tuổi thêm cơ hội thể hiện đi”. Nói xong, dùng dây an toàn hãm cái người đang giãy giụa kia lại, khởi động xe, chính thức “bắt cóc” Công Tôn đi nghỉ ngơi.

Cặp song sinh quay mặt nhìn nhau – Hai người họ làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cũng đánh xe trốn về?

Không bao lâu sau, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu có mặt.

Mã Hân ôm thùng dụng cụ từ trên xe xuống, chạy thẳng tới chỗ đặt thi thể, Lạc Thiên cùng Vương Triều đi xem xét xung quanh, tiện thể hỏi thăm tình hình từ những nhân viên, bảo vệ khách sạn gần đó.

Triển Chiêu vừa xuống xe liền lập tức nháo nhác tìm xem Bạch Cẩm Đường đang ở đâu.

Bạch Ngọc Đường thấy lạ bèn hỏi, “Miêu nhi, cậu tìm cái gì thế?”

“Đại ca đâu? Tôi phải chọc anh ấy mấy câu, thế này nghĩa là anh ấy bị tử thần mượn số rồi!” Triển Chiêu thích thú ngó ngoáy đầu, “Quả nhiên này là do cái duyên nha, cậu nghĩ xem nghề nghiệp của chúng ta tỷ lệ đụng đầu dính tới án đó là bao nhiêu phần trăm, nếu mang so với xác suất mà nghề nghiệp của đại ca mang lại, có đụng tới chết người này nọ hay không có khi còn hơn xa ấy chứ. Anh ấy tuyệt đối là ngọn nguồn của mọi sự a!”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ túm cái con mèo đang kích động kia kéo tới hiện trường.

Cặp song sinh coi như đứng đó chịu trận, chờ lấy lời khai.....Đương nhiên, nguyên nhân chân chính của việc tình nguyện ở lại này chính là bởi, thời điểm này chạy xe trốn không kịp nữa nha, tắc đường rồi.

“Lão Diệp” mà cặp song sinh nói tới tên đầy đủ là Diệp Phú, chuyên kinh doanh khách sạn, cũng tính là hàng đại tư bản đi, có tiền, có cửa.

Triển Chiêu nhìn lướt qua thi thể, Mã Hân đang kiểm tra miệng người chết, “Không khác mấy người bị chết kia chút nào.”

Triển Chiêu nhìn chằm chằm thi thể, một lát sau thì nhú mồm, “Hung thủ không biết kiểm chế? Nói chuyện không giữ lời, như vậy còn muốn thách đố?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, lắc đầu, “Miêu nhi, cậu châm biếm gì thế? Có phát hiện?”

Triển Chiêu thở dài, “Loại án tử trình độ này không cần dùng tâm lý học suy luận làm gì, tùy tiện đoán cái liền biết hung thủ là ai nha.”

Bạch Ngọc Đường cười lắc lắc đầu.

Mã Hân ngẩng lên đối mặt với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, cười tủm tỉm, “Em cũng biết hung thủ là ai rồi!”

Triển Chiêu nhìn cô gật gật đầu, giơ một ngón tay ra hiệu, “Xin mời! Showtime!”

Mã Hân cười hì hì, thu hồi công cụ khám nghiệm, hỏi Đại Đình, Tiểu Đình, “Cuộc sống tình cảm của ông ta thế nào a?”

Cặp song sinh liếc thì thế một cái, nháy mắt hỏi, “Nhìn từ góc độ đại chúng hay là xét từ góc độ cá nhân?”

“Góc độ đại chúng?” Mã Hân hóng hớt đứng lên.

“Vợ hồng không thể ly khai, hoa tươi không thể ngắt!” Đại Đình trả lời.

“Còn góc độ cá nhân?”

“Là mỹ nữ sẽ không khách khí, hoa cỏ ôm trọn một tay.” Tiểu Đình đáp theo.

“Vừa rồi hần ở cùng một chỗ với hoa cỏ kia” Mã Hân hỏi

“Àn.....” Tiểu Đình ngoắc ngoắc một người đàn ông trung niên đeo kính gầy đó, “Ông chủ ông vừa nãy cùng một chỗ với ai?”

Người nọ hình như là thư kí của Diệp Phú, đầu đã đầy mồ hôi, “Tôi.....cái này.....ông chủ ngài.....”

“Ông nói lấp cái gì?” Tiểu Đình cao giọng, “Nói thực ra đi, ông chủ của ông vừa rồi cùng một cô gái ở cạnh nhau chứ gì!”

“Phải.....Tôi cũng không rõ lắm, cô gái ấy đeo kính râm, vóc dáng cao, theo thang máy chuyên dụng lên tầng.” Thư kí kia lấp bắp.

Lạc Thiên nghe xong, đi kiểm tra băng ghi hình, camera quay được một người con gái, ăn mặc rất thời trang, đáng người nóng bỏng, có đeo một chiếc kính râm.....

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu nhìn một lúc, lắc đầu không biết.

Cặp sinh đôi liếc mắt một cái, “Là người mẫu” Nói xong bấm điện thoại kêu người tra danh sách.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu lái xe đi tìm người, Mã Hân sốt ruột – Cái gì mà showtime a! Còn chẳng có người ngó đến!

Lạc Thiên thấy cô nàng có vẻ thất vọng, liền cười hỏi, “Vui chứ, em thế nào phát hiện được hung thủ chính là cô gái kia?”

Mã Hân cười, ánh mắt neho neho, vẫn là đại thúc nhà nàng quan tâm săn sóc người nhất, vì thế lên tinh thần, chỉ tay vào cổ thi thể, “Có dấu son môi! Nhìn xem, màu sắc rất lạ lơi.”

Lạc Thiên gật đầu, kiên nhẫn lắng nghe Mã Hân giải thích quá trình suy luận của cô – Đơn giản chính là quần áo lộn xộn, nút thắt nút mở và ...vân...vân....

Cặp sinh đôi ở một bên cảm khái, khó trách các tiểu cô nương bây giờ luôn chọn đại thúc, ra là thích được săn sóc a.

Ở đầu kia, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu tới nhà cô người mẫu đó, đụng trúng lúc cô ta đang kéo một cái hòm ra bên ngoài, coi bộ giống như đang tính cao chạy xa bay.

Bạch Ngọc Đường chỉ cho cảnh viên nhân chứng đối chiếu xác nhận người.

Cô người mẫu này là con lai, tên tiếng Anh là Carrey, không có tên tiếng Trung, cũng là một người mẫu có danh trong giới. Cô cũng không giấu diếm, nói mình cùng với Diệp Phú là quan hệ nhân tình, thuộc loại đơn thuần là trao thân đổi chi phiếu, không tình cảm, không trách nhiệm. Cô coi trọng tài kiếm tiền của Diệp Phú, còn hần thì coi trọng nhan sắc của cô. Hai người quan hệ ổn định, ngày thường Carrey cũng không tìm tới quán lấy Diệp Phú làm phiền, bởi vậy vợ hợp pháp của Diệp Phú mới mắt nhắm mắt mở mà cho qua, mọi chuyện mới an tường, vô sự.

“Vậy cô hạ sát Diệp Phú làm gì?” Triển Chiêu khó hiểu.

Carrey vẻ mặt hoảng loạn chưa tan, lắc đầu, “Tôi không có! Vừa rồi ông ấy gọi điện đến bảo tôi cùng tới dự tiệc rượu, còn nói phải giới thiệu Bạch Ngọc Đường cho tôi nhận thức, nói không chừng còn có thể tiến cử tôi có được một vai diễn đi đóng phim, tôi vui vẻ tiếp nhận! Tôi chuẩn bị ngon ngọt để làm vui lòng ông ấy, ai biết ông ta.....”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe rất chăm chú, “Ông ta thế nào?”

“Ông ta uống được hai ly rượu rồi nói không thoải mái, tim thấy khó chịu, tôi bèn lấy thuốc ông ta hay mang bên mình cho ông ấy uống!” Carrey nói xong, vẻ mặt vô tội, “Uống rồi cũng không có gì phát sinh, ai ngờ sau ông ấy kêu khát nước, uống thêm hai ngụm nước đột nhiên sùi bọt mép tắt thở!”

Triển Chiêu chóng cằm, “Miệng sùi bọt mép?”

“Đúng vậy!” Carrey nhìn trời, cảm thấy bản thân mang một nỗi oan uổng thực lớn, “Tôi dò hơi thở của ông ấy thì biết ông ấy chết rồi! Lúc ấy tôi hoang mang lo sợ, nếu có người tới gọi, tôi chắc chắn không thoát khỏi việc có liên quan. Tuy tôi không phải đại minh tinh gì nhưng nếu lộ ra chuyện trao thân lấy tiếng thì những ngày sau tôi còn dám đối mặt với ai? Tôi liền bỏ chạy, lỡ như bị bắt lại thì dù cho tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tẩy hết tội, nói thế nào thuốc đó cũng là tôi đưa cho ông ấy uống.”

“Cho nên cô đã thả ông ấy xuống lầu giả thành án tự sát, sau đó lén lút bỏ trốn?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Hai anh đẹp trai, tôi nói đều là sự thật cả.” Carrey tựa vào cửa xe thể thao đắt giá.

Triển Chiêu đột nhiên hào hứng hỏi cô, “Cô xinh đẹp như vậy, nghề nghiệp cũng coi như có vị thế, không có đại gia anh tuấn nào theo đuổi sao? Vì cái gì lại chịu theo sau lão già Diệp Phú vậy?”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán.

Carrey mở to mắt nhìn Triển Chiêu, “Anh muốn bao tôi?”

Triển Chiêu khó hiểu, “Sao lại hỏi vậy?”

“Anh vừa rồi khen tôi xinh đẹp, còn hỏi tôi có ai theo đuổi không, lại nói Diệp Phú với tôi không xứng.” Carrey nhún vai.

“Nga.....” Triển Chiêu có chút đăm chiêu, “Thì ra cách dụ dỗ phối giống của các loài là giống nhau, đều dùng tín hiệu bản tính”

“Hớ?” Carrey nghe không hiểu.

Bạch Ngọc Đường nhìn không được, hỏi Carrey, “Cô lấy lọ thuốc kia ở chỗ nào? Sau để đâu? Cô đem nó giao cho ai rồi?”

“Thuốc để trên bàn làm việc của ông ấy!” Carrey nói, “Ông ta rất sợ chết, cho nên luôn mang thuốc đề phòng, đi đâu có lỡ xảy ra chuyện gì cũng không sợ. Hơn nữa mọi người làm việc bên cạnh ông ta cũng đều biết, cho nên tôi cứ lấy thuốc trên bàn đó thôi, đưa thuốc cho ông ta uống xong thì lại trả về chỗ cũ.”

Bạch Ngọc Đường gọi cho Lạc Thiên, kêu anh qua văn phòng Diệp Phú tìm lọ thuốc.

Lạc Thiên tìm thấy liền đưa cho Mã Hân, cô đổ ra một viên con nhộng, làm thí nghiệm đơn giản như lần trước Công Tôn đã thử, rồi nói, “Đội trưởng, bên trong các viên thuốc đều chứa độc được.”

Bạch Ngọc Đường gật gù đầu, quay lại hỏi Carrey, “Tiệc rượu hôm nay Diệp Phú chuẩn bị tốt chứ?”

Carrey nghĩ nghĩ, “Tôi không rõ lắm, Diệp Phú ngoại trừ hơi háo sắc, các phương diện khác đều khá có tài, đặc biệt là kinh doanh. Mỗi một khách sạn đều chứa ra một tầng cho riêng ông ấy, có đủ phòng làm việc lẫn phòng nghỉ cá nhân, thang máy chuyên dụng. Đường nhiên trừ bỏ dùng làm nơi gặp gỡ đối tác còn là để thuận tiện vùng trộm chơi đùa. Nơi này là lần đầu tiên tôi đến.....”

Nói xong Carrey thở dài, “Ai.....Kỳ thật ông ấy đối với tôi coi như cũng không tồi, khách sạn này ban đầu dự kiến hai hôm nữa mới chính thức khai trương, bất quá tôi mấy hôm nữa sẽ bay tới nơi khác công tác, mà Bạch Cẩm Đường cũng có vẻ không có nhiều thời gian.....cho nên ông ta mới cố ý sửa lịch về sớm, muốn cho tôi một niềm vui bất ngờ.”

“Cô nói nguyên bản ông ta dự tính hai ngày nữa mới về tới?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cùng lúc bật người tới hỏi.

Carrey đột nhiên bị dọa sợ, vội gật gật đầu, “Đúng vậy.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật gật đầu, “Nếu dựa theo kế hoạch lúc trước thì phải là ba ngày sau.”

“Diệp Phú cùng Thường Ngôn có quan hệ gì sao?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi Carrey.

Carrey ngần người, “Thường Ngôn? Cô ca sĩ kia sao? Vừa mới mất.”

Triển Chiêu gật gật.

“Này tôi cũng không biết, có điều Diệp Phú rất yêu thích nhạc của Thường Ngôn, có thể gọi là cuồng.” Carrey cười cười, “Ông ta tuy tuổi tác đã mấy thập niên nhưng lại rất thích nghe hát, thường chọn những phòng nhạc có cách âm tốt nhất ngồi hưởng thụ, còn đặc biệt thích nghe các ca khúc của Thường Ngôn, hay nói cái gì mà tiếng ca của cô ấy có thể làm cho hân bình tĩnh trở lại, cũng không còn thấy tịch mịch nữa.....”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường khước miệng giật giật, Diệp Phú này nhìn vẻ ngoài thô kệch vậy mà lại là người biết thưởng thức nghệ thuật từ trong tâm hồn.

“Tôi nghĩ tới một chuyện!” Carrey đột nhiên nói, “Tôi có thể đoán được ai đã hạ độc Diệp Phú rồi!”

.....

Ven đường, Công Tôn ngồi đợi ở ghế dài gần trạm xăng, mắt nhìn Bạch Cẩm Đường, suy nghĩ.

Bạch Cẩm Đường cầm chai nước đi tới, mở nắp đưa cho Công Tôn, “Xăng đầy rồi chúng ta tiếp tục bỏ trốn.”

Công Tôn trợn mắt, “Mai tôi còn muốn đi làm.”

Bạch Cẩm Đường ngồi sát lại bên người anh, “Cho nên chúng ta sẽ bỏ trốn tới một nơi không có cái cảnh cục nào hết.”

Công Tôn vuốt nhẹ cằm hân một cái rồi nói, “Không cần nháo nữa, xăng đầy rồi thì cho xe quay về.”

Bạch Cẩm Đường cười cười, có điều ánh mắt lại dừng ở cách đó không xa, tại lối vào của trạm xăng có một chiếc xe cỡ nhỏ màu vàng tiến vào.

Công Tôn chú ý thấy Bạch Cẩm Đường đã liếc chiếc xe đó vài lần, liền hỏi, “Làm gì vậy? Cái xe phủ lòng đồ trúng gà khó coi đó chọn đến anh?”

“Nó một đường đều đi theo xe chúng ta, hơn nữa đèn xe vẫn để nhấp nháy, chẳng phải rất kỳ quái?” Bạch Cẩm Đường nói, lại thấy cậu nhóc đồ xăng khua tay ý bảo xăng đầy rồi.

Bạch Cẩm Đường đứng lên, cùng lúc chiếc xe kia chậm rãi quay đầu, rồi đi.

Bạch Cẩm Đường khẽ nhú mày.

“Đi thôi, có thể là trùng hợp.”

Bạch Cẩm Đường nhăn trán, “Khéo vậy sao?”

Công Tôn túm áo hân lôi đi, “Quả nhiên thế giới bên ngoài đầy rẫy nguy hiểm, đi, chúng ta quay về cảnh cục!”

477. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 10

Chương 10 : Tội ác quanh quanh

Đêm xuống, sau một ngày bận rộn, toàn thể SCI trở về nhà nghỉ ngơi. Bởi vì đối phương dường như có khả năng sẽ uy hiếp đến sự an toàn của những người có quan hệ với Thường Ngôn cho nên như vậy vừa khéo, những người thân cận nhất của cô cũng đều là những người có quan hệ đặc biệt với người trong SCI cả, bằng bằng hữu hữu vì thế đơn giản là tụ hết lại một nơi- Biệt thự của Bạch Đại Gia – Bạch Cẩm Đường (Bạch Đại Gia : gia đình lớn họ Bạch)

Mưu đồ mang Công Tôn “Bỏ trốn” không thành còn bị Công Tôn vừa mềm vừa bướng chỉ đạo quay đầu xe trở lại, Bạch Cẩm Đường quả thực rất không cam tâm.

Ăn xong cơm chiều, từng người từng người, có tụ tập, có tách riêng, ở trong khuôn viên biệt thự, nào là đi dạo một chút không thì xả hơi thư giãn một chút, cuộc sống của họ ấy vậy mà thật chẳng mấy khi được thoải mái an nhàn như giờ phút này.

Bạch Ngọc Đường đứng ở ban công tầng hai, tay chống lên bệ, dựa người ngắm nhìn thành phố lên đèn. Thành phố S về đêm, phồn hoa như vậy phân nửa được thu vào trong mắt, sáng đèn rực rỡ..... Có thể là do rất hiếm khi anh đứng ở góc độ này ngắm nhìn đô thị cho nên cảnh đẹp lạ lẫm này khiến Bạch Ngọc Đường có cảm giác rằng, bản thân hơn hai mươi năm thực sự đã sống tại nơi đây sao.

Triển Chiêu bưng tách trà, mang theo phía sau mình một đoàn vật cưng – có miêu to miêu nhỏ đi lên, thì thấy Bạch Ngọc Đường đang mang tai nghe, dường như đang nghe cái gì đó.

Triển Chiêu tới bên cạnh anh, rút một bên tai nghe chuyển qua Là một bản nhạc? Có chút cảm giác trống rỗng.

“Rất ít khi thấy cậu nghe nhạc nha.” Triển Chiêu nhẹ nhàng rút ta nghe ra, hỏi, “Của ai đây?”

Bạch Ngọc Đường đem tai nghe cầm lại, nói, “Của Thường Ngôn đó.”

Triển Chiêu nhú mày.

“Không phải vật chứng, là Nhiễm Thiệu Thất đưa cho.” Bạch Ngọc Đường một bên nói, một bên tháo tai nghe ra đeo cho cậu, thấp giọng bảo, “Nhiễm Thiệu Thất vừa rồi có nói với tôi, giọng của Thường Ngôn với tiếng của trời giống nhau, bình thường sẽ không nghe hiểu.”

Triển Chiêu áp tai nghe, “Đây là.....”

“Là thánh ca Thường Ngôn hát ở nhà thờ, còn có một ít đoạn ca kịch.” Bạch Ngọc Đường cho âm lượng lớn thêm một chút.

Triển Chiêu nghe được âm sắc thanh mà cao, sắc mà vang từ bài ca bên tai nhin không được khen ngợi, “Nhân ngư nên có giọng như vậy.” (Nhân ngư: người cá)

“Đúng là dị năng thiên phú.” Bạch Ngọc Đường gật gù đầu.

Triển Chiêu nghe xong trong chốc lát, đem tai nghe gỡ xuống, “Đúng là trong tiếng ca của Thường Ngôn, có một chút gì đó.”

Bạch Ngọc Đường không hiểu lắm, “Cái gì vậy?”

Triển Chiêu nhìn chằm chằm bóng đêm, “Có người hẳn sẽ thích những âm thanh này.” Triển Chiêu nói xong hướng vào trong vầy vầy Tương Bình, đem CD đưa ra cho anh nhờ sao ra máy gửi qua cho Triệu Tước.

Bạch Ngọc Đường mang theo nghi hoặc hỏi, “Gửi cái đó cho Triệu Tước, không sợ ông ấy cười cậu sao?”

“Ông ấy sẽ không cười tôi.” Triển Chiêu cười khẽ, “Mà sẽ là thấy tiếc, tiếc một Thường Ngôn đã mất.....”

Quả nhiên, khoảng nửa giờ sau, âm thanh từ tin nhắn Triệu Tước gửi tới vang lên, chỉ có ba chữ, [Thực tiếc nuôi]

“Ông ấy tiếc nuôi điều gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Nếu Thường Ngôn còn sống, hai người bọn họ có thể trở thành bằng hữu.” Triển Chiêu thần nhiên nói.

“Triệu Tước ngoài cậu ra còn có thể cùng người khác thành bằng hữu?” Bạch Ngọc Đường thấy lạ.

Triển Chiêu nhíu mày, “Hai người bọn họ ở một điểm nào đó rất tương đồng với nhau.”

“Điểm nào giống?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

“Bọn họ đều biết, số mệnh của chính mình sẽ có kết cục như thế nào.” Triển Chiêu nói nhỏ, “Không muốn phản kháng, phản kháng cũng vô dụng, nhưng chính họ không cam lòng, cho nên muốn trả thù số mệnh, ông trời đùa cợt họ, họ liền trêu chọc lại ông trời, phỉ nhổ tất cả hạnh phúc, phá hủy tất cả những gì tốt đẹp, nhưng chính lúc họ trầm luân trong vạn điều ác đó, ở trong sâu thẳm tại một nơi không nắm bắt được, họ cất giấu một tia sáng hy vọng cho chính mình.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Miêu nhi, vậy đến tội cùng họ là thiện hay là ác?”

“Thiện a.” Triển Chiêu nhẹ nhàng đáp lời.

“Cậu cho rằng Triệu Tước là bên thiện?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc.

Triển Chiêu mỉm cười, trong mắt có tia sáng nhàn nhạt lóe lên, “Kỳ thực, ở một mặt nào đó, tôi cũng giống ông ta.”

Bạch Ngọc Đường nhìn cậu.

“Cái thiện tôi đánh giá có thể không giống với những gì người đời hay nhìn nhận.” Triển Chiêu thấp giọng nói, “Một người khi phạm tội, tất cả nói hấn là kẻ ác, sau đó hấn sửa đổi thật tốt, mọi người lại nói hấn vẫn còn thiện tâm.....Kỳ thực vấn đề căn bản của cách nhìn nhận này cùng thiện ác không liên quan, mà bản chất là họ đang đánh giá sự việc với hai chọn lựa, hoặc là đúng hoặc là sai. Đã làm sai chuyện gì, thì sẽ phải nhận trừng phạt, sau đó quay đầu bồi tội, không làm hại người khác nữa thế là xong. Thiện ác có đôi lúc được ví như một con đường, buộc con người ta phải dò đi từng bước, lại cũng có lúc ví tựa nhà giam, khiến cho con người ta luôn không thể sống cho yên ổn.” Nói xong Triển Chiêu chỉ chỉ cái trán, “Nơi này nếu dán một cái nhãn Thiện, giả như tôi làm toàn việc độc ác, mọi người vẫn gọi tôi là người thiện lương. Và nếu như, tôi bóc ra dán một cái nhãn Ác thế chỗ, thì cho dù tôi có làm những việc tốt đến mấy, tôi vẫn sẽ bị gọi là kẻ ác. Sự đời trớ trêu, gông cùm nặng trĩu lại vô hình, thế nhưng tiếng ca của Thường Ngôn lại vô cùng sạch sẽ, còn mang hơi hương thanh thoát tâm linh, hồn buông lơ lửng. Loại âm thanh ấy kỳ thực không dùng kỹ xảo gì, chỉ đơn thuần cất lên từ tâm người hát mà lan tỏa. Cô ấy bị vận mệnh đùa bỡn, có lẽ ngày mai sẽ rời đi, chán ghét tất thảy mọi thứ trên đời mà biến mất, nhưng rồi lại lưu luyến thứ gì đó, mà không nỡ dứt lòng ly biệt. Tiếng ca chính là sức mạnh của Thường Ngôn, thay cô ấy phá tan mọi chướng ngại, giúp cô ấy bay cao tới mức có thể thấy trọn mệnh lộ của mình, có thể cho cô ấy sự giải thoát.” [*]

Bạch Ngọc Đường toàn tâm nghe xong, hỏi, “Có một số việc, không trải qua sẽ không thể lý giải, đúng không?”

Triển Chiêu gật gật đầu, cười nói, “Cho nên tôi ghét nhất là khi bị người khác khuyên giải, nói “Ta đã biết hết thảy” người cũng chưa từng trải qua, từ đâu mà nói những lời như vậy? Chưa từng khóc lóc thì không có tư cách bình luận nước mắt của một người. Yêu tiếng hát của Thường Ngôn cũng có lý do cả, người hát dùng ca khúc của mình, giọng hát của mình để an ủi người nghe, việc gặp được người cùng mình đồng cảm, cùng mình sẻ chia, là một niềm an ủi lớn biết mấy, từ đó mà biến thành si mê.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Cậu là muốn nói, hung thủ kia cũng có một số mệnh khiến bản thân không cam lòng?”

Triển Chiêu gật gật đầu, “Hắn nhất định đã trải qua một sự thống khổ lớn, không thể cãi với số mệnh, rồi lại cũng được ông trời ban cho tài hoa, Thường Ngôn có lẽ chính là điều khiến hấn lưu luyến....Mất đi sự lưu luyến cuối cùng ấy, mới đưa hấn đến hành động như ngày hôm nay.”

“Cho nên, hấn muốn giết những người bên cạnh Thường Ngôn để trả thù ông trời?” Bạch Ngọc Đường bật cười, “Quả nhiên là tâm lý rất hợp với một tên biến thái.”

Triển Chiêu cũng nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Nhìn chung có một vài chỗ tôi vẫn cảm thấy không quá thích hợp.”

“Tôi cũng hiểu được.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hung thủ này rất kỳ quái, nếu nói hấn ngu si thì tại sao tới bây giờ mới xuất đầu lộ diện, hại chúng ta chẳng thể nào tìm được một đầu mối nào thực sự có ích. Còn nếu bảo hấn thông minh thì có kẻ thông minh nào đến báo danh, đánh tiếng xong lại rậm rập thực thi

những gì mình đã thông báo không chứ, một hai lần còn được, lặp đi lặp lại có chẳng biến thành một trò khôi hài. Đặc biệt là vụ của Diệp Phú! Hắn đã tính sai mất một thứ, là thời gian.”

“Có lẽ.....Cũng không phải tính sai.” Triển Chiêu đột nhiên nhẹ nhàng vỗ tay một cái, “Là vận mệnh!”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt.....Chính lúc này, điện thoại trên tay anh, “Meo~” một tiếng.

Bạch Ngọc Đường mở ra, thấy tin nhắn gửi tới là của Triệu Tước, tin ngắn gọn hai chữ – [Vận mệnh]

Triệu Tước hình như rất khoái tự ngược.

Bạch Ngọc Đường nhăn trở về, [Triển Chiêu mới nói trước chú không lâu đâu]

Nhanh như chớp, đã có tin phản pháo – [Tín hiệu quá kém! Rõ ràng là ta nhanh hơn]

Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, gấp di động lại, hỏi Triển Chiêu, “Hai chữ vận mệnh đó giải thích thế nào?”

“Bình thường, gặp khổ mệnh chỉ có một vài loại tình huống, hung thủ muốn thực hiện kế hoạch dạng này ắt phải là người có điều kiện về kinh tế, hơn nữa là có điều kiện hơn bình thường. Lại nói người mà không bệnh không tai không khốn khó đứng ra cuộc sống coi như viên mãn đi. Mà hắn, người tham gia trò chơi này lại là một kẻ có tiền, có cả sức khỏe, như vậy mới đáp ứng điều kiện sống an nhàn, dư giả thời gian mà cùng chúng ta chơi đùa chứ. Loại trừ hết thấy, tôi đoán cái “khổ” của hắn phải chăng chính là không thể đi lại được....” Nói xong, gọi cặp song sinh.

Cặp song sinh ở dưới lầu, ngửa mặt lên nhìn Triển Chiêu, “Gì vậy?”

“Trong số những người yêu thích âm nhạc của Thường Ngôn mà các cậu biết, có ai đó đi đứng không tiện không?” Triển Chiêu hỏi.

Cặp song sinh đôi nghiêng đầu nghĩ, “Này sao.....”

“Có!”

Lúc này, Trần Giai Di từ đâu chạy tới, “Có một người như vậy!”

“Có nắm rõ về hắn không?” Triển Chiêu hỏi.

Trần Giai Di lắc lắc đầu, “Hắn thường tới xem Thường Ngôn biểu diễn, tuy không rõ hắn là ai nhưng tôi có thể có được ảnh chụp ọi người tìm kiếm!”

Một câu nói của Trần Giai Di đủ khiến cả đám người Triển Chiêu sững sốt.

Sau đó, Giai Di gọi mấy cuộc điện thoại, trong chốc lát, cô dùng máy tính của Bạch Trì mở hòm thư của mình ra, mở một file ảnh vừa nhận được cho tất cả cùng xem.

Mọi người nhìn qua là hiểu, ra ảnh chụp là từ lần biểu diễn trước của Thường Ngôn lưu lại, chụp cùng fan.

Trần Giai Di chỉ vào người ngồi xe lăn kế bên Thường Ngôn, “Hắn đấy!”

Bạch Ngọc Đường yên lặng nhíu mày.

Tương Bình nói, “Nếu là người khuyết tật kia thì dễ tra thôi!” Quả nhiên, không mất bao lâu liền có đủ các thông số từ địa chỉ gia đình cho tới thân phận, “Hắn tên Lí Duệ, là một....gần như là một tiểu thuyết gia đi, gia cảnh không tồi, hồi còn nhỏ mắc phải bệnh bại liệt, hai chân dưới coi như bỏ đi, năm nay ba mươi tuổi, vẫn còn độc thân.”

Triển Chiêu hí mắt chỉ, “Chính là hắn!”

Bạch Ngọc Đường hướng về phía các thành viên khác của SCI gật đầu, chỉ thị – Bắt người!

Lần này, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu mang theo mọi người trong SCI cùng tới đột kích.

Lí Duệ ở tại một khu chung cư xa hoa, là tầng cao nhất.

Bạch Ngọc Đường ngắm cảnh quan bên ngoài qua thang máy – không hiểu sao lại có cảm giác lúc này bài hát của Thường Ngôn mà Nhiễm Thiều Thất đưa cho anh khi trước thật thích hợp, theo mỗi một tầng cao là một nốt ngân vang.

“Hắn vì không thể đứng dậy nên mới lựa chọn tầng cao nhất sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật gật đầu.

Tới phòng rồi, Bạch Ngọc Đường ấn chuông cửa.

Một lúc sau, cửa được mở ra.

Đằng sau cánh cửa là một thanh niên đang ngồi trên xe lăn, so với trong ảnh chụp mà họ nhìn thấy cảm giác có thêm một phần gầy yếu cùng một phần thần sắc tiêu tụy.

Hắn ngẩng đầu nhìn mọi người, hỏi, “Chuyện gì?”

Triển Chiêu gật gật đầu với Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường thẳng một đường tiến tới đẩy xe lăn cùng hắn ra ngoài.

“Các người làm cái gì vậy?” Lí Duệ kích động, “Cảnh sát vô duyên vô cớ tới lục soát nhà dân!”

“Chưa đưa giấy chứng nhận ra mà cậu cũng biết chúng tôi là cảnh sát sao?” Bạch Ngọc Đường trao đổi ánh mắt với Mã Hán cùng Triệu Hổ. Bạch Ngọc Đường làm như vậy tính ra đúng là anh đã làm trái quy định hoặc nói thẳng là đang cưỡng chế, nhưng Triển Chiêu đã gật đầu ra ý chắc chắn là có lý do – Anh hoàn toàn tin tưởng phán đoán của cậu luôn luôn chính xác.

Mã Hán cùng Triệu Hổ vào nhà vòng vo hai ba lượt, cuối cùng mở cửa thư phòng ra, nhìn nhìn rồi ngoắc tay với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường phụ giúp đẩy Lí Duệ tiến vào.

Khắp thư phòng, trên tường dính các loại ảnh chụp các thành viên SCI đủ cả, cộng thêm bạn bè, người thân quen, nhiều tấm còn khoanh tròn bằng bút dạ, đặc biệt nhất có một tấm bị gạch chéo chính là người tử nạn sáng nay, Diệp Phú. Ảnh chụp Nhiễm Thiều Thất dán ở trung tâm, rất được ưu ái mà găm cả chục cái đinh ghim cùng những con dao díp loại nhỏ.

“Đội trưởng.” Vương Triều tìm được máy biến đổi giọng được bọc trong một cái hộp giấy, còn có vỏ bao con nhộng cùng độc được.

Bạch Ngọc Đường nhìn Lí Duệ – Nhân chứng vật chứng đủ rồi chứ.

Lí Duệ sững sốt mất một lúc, sau đó đột nhiên nở nụ cười, “Nhờ đâu?”

Hắn mờ mịt ngẩng lên nhìn Triển Chiêu, “Nhờ đâu mà các người nhanh như vậy đã biết là ta?”

Triển Chiêu nhìn hắn chốc lát rồi nói, “Nhờ vận mệnh.”

“Cái gì?” Lí Duệ kinh ngạc.

Triển Chiêu đáp, “Nhiễm Thiều Thất hẳn là người đã có thể bắt cóc đi rồi, nhưng không may lúc đó Mã Hán lại có ở bên. Diệp Phú đáng ra được định ba ngày sau y hẹn sẽ chết, nhưng lại cố tình quay về tổ chức tiệc rượu sớm trước hai ngày. Kế hoạch người vạch ra vô cùng kín kẽ, vậy mà thiên ý lại cố tình phá ngang.”

“Thiên ý.....” Thật lâu sau, Lí Duệ nở nụ cười, liên tiếp gật đầu, “Đối địch! Ta cả đời này đều không thắng được số mệnh!”

“Còn có người trợ giúp người.” Triển Chiêu nói, “Người giúp người đưa thuốc cùng sắp xếp toàn cục, là ai?”

“Mệnh a.....mệnh!” Lúc này, Lí Duệ đã hoàn toàn chẳng bỏ lời Triển Chiêu nói vào đầu, cũng mất đi ý thức giao tiếp thông thường, cứ không ngừng lẩm bẩm rồi cười, “Không thắng được chính là không thắng được, ...Vì sao? Vì sao người bình thường khác thì có thể thoải mái vui vẻ sống được tới già mà thiên tài lại luôn bị vận mệnh hành hạ? Sinh ra còn phải chịu thống khổ, đến tột cùng ta đã làm gì sai?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày nhìn hắn.

Triệu Hổ lật xem cái bản kế hoạch dự trừ giết người của hắn, lại thêm cảm khái, nếu không phát hiện ra sớm, hẳn đúng là đã chuẩn bị tổng tiền rất nhiều người.

“Cái đầu người luẩn quẩn nghĩ bậy nghĩ bạ cái gì thế hả?” Triệu Hổ lắc đầu, “Toàn tự mình đâm đầu vào ngõ cụt! Đúng, ông trời đối với người không công bằng nhưng cũng bù đắp cho người có cái hơn người, chính người không tự biết mà quý trọng, có bất hạnh mấy cũng không thể bắt kẻ khác phải liên quan chịu trách nhiệm được.”

“Người biết cái gì!” Lí Duệ rống lên với Triệu Hổ, “Người đi đứng kiệu toan! Người hiểu được cảm giác có loại cuộc sống mà không bằng chết này chắc?”

“Hừ....” Triệu Hổ bĩu môi, “Đồ thần kinh, lười nói với người.”

“Người nói cái gì?” Lí Duệ trừng Triệu Hổ.

Triệu Hổ cười cợt, “Người kêu cái gì sống không bằng chết? Người con mẹ nó có biết cái gì là sống không bằng chết không hả, còn to mồm mà kêu.”

Lí Duệ càng thêm kích động, “Người.....”

Triệu Hổ xoay mặt đi không thèm để ý đến hắn, lắc đầu biến sang một bên.

Mọi người đem chứng cứ gom lại mang đi hết.

Bạch Ngọc Đường đứng cạnh Triển Chiêu trước bàn xem tài liệu, “Hắn quả thực cùng với những gì cậu nói không sai khác là mấy.”

Triển Chiêu cười, “Loại thủ pháp này gọi là di tình, phạm vi sử dụng tâm lý học là rất rộng, tôi chỉ áp dụng một chút với tâm tính của hắn mà thôi. Bất quá.....hắn cũng không phải là tri âm của Thường Ngôn, lại càng không thể cùng Triệu Tước đánh đồng.” [**]

“Có điều..” Bạch Ngọc Đường nói, “Hắn không phải hoàn toàn là trả thủ, chỉ là muốn xả giận, nhưng cũng xả nhầm đối tượng....Hắn là còn kẻ khác nữa đi? So với hắn còn thông minh hơn gấp bội.”

Triển Chiêu gật gật đầu.

Lúc này, điện thoại lại vang lên.

Bạch Ngọc Đường mở màn hình, nhấn nút chấp nhận.

“So với dự kiến của tôi còn nhanh hơn.”

Một thanh âm truyền đến, không hề qua mấy biến âm, âm thanh là của một người trưởng thành, nghe không ra có điểm nào quá đặc biệt, có điều giọng tương đối trầm, biểu lộ đầy đủ xúc cảm.

“Ông chính là người hỗ trợ kia?” Bạch Ngọc Đường nhìn ra phía cửa, nơi Lí Duệ vẫn đang bị giám sát, còn đang lăm bắm một mình.

“Đúng vậy.”

“Là ông cố ý?” Triển Chiêu hỏi.

“Hắn sợ nhất vận mệnh, cậu lại chỉ cho hắn thấy thế nào là vận mệnh khó khăn, hoàn toàn đánh gục hắn. Ha ha.”

“Nếu chúng tôi không ngăn cản, ông sẽ vẫn làm phát sinh thêm nhiều sự việc ngoài ý muốn khác, chính ông mới là người dày vò Lí Duệ.” Triển Chiêu nói, “Mà ông cũng chẳng phải là người say mê ca nhạc của Thường Ngôn gì.”

“Ha ha” Đối phương nở nụ cười, cười đến thật thoải mái, “Tôi chỉ là trùng hợp phát hiện được một món đồ chơi mà thôi, muốn cùng các cậu chơi một chút, quả nhiên, so với tưởng tượng của tôi còn thú vị hơn gấp bội!”

“Ông không phải là muốn cùng chúng tôi chơi trò chơi, mà chính là muốn chúng tôi nhìn ông ở đó vui đùa.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ông chính là muốn đùa những người như Lí Duệ vậy.”

“Quả nhiên, SCI tụ tập toàn tinh anh.” Người nọ trong thanh âm nghe ra được hàm ý bình luận, “Như vậy tiến sĩ Triển có lời nào muốn nói hay không, ta là loại người gì chẳng hạn?”

“Ông là người xấu.” Triễn Chiêu nói ngắn gọn, dứt khoát.

“Như vậy, các vị người tốt, có thể bắt được tên xấu xa là tôi hay không?”

Ở đây, mọi người hai mặt nhìn nhau khó hiểu – Cái tình huống gì thế?”

“Tôi vẫn đang dày vò những kẻ yếu đuối.” Người nọ bình tĩnh nói, giọng còn mang theo vài phần hưởng thụ, “Sự xấu xa của tôi còn vượt hơn so với tưởng tượng của các vị, tôi dám cá so với những kẻ hủ bại các vị đối phó lúc trước, tôi còn muốn bại hoại hơn!”

“Có thể nói như vậy.” Triễn Chiêu gật gật đầu.

“Nga?” Đối phương dường như là tò mò, “Cậu như thế nào phát hiện?”

“Bởi vì lúc trước đám sát nhân biến thái kia dù thế nào vẫn luôn có một lí do để chúng ra tay, chỉ có ông là không hề có.” Triễn Chiêu nói, “Ông hại người không cần lí do, bao con nhộng vô xỉ ấy xem ra đối với ông quả thực rất thích hợp.”

“Ha ha ha.....” Đối phương cười như muốn tắt thở, “ Như vậy.....Cố lên! Tôi tiếp tục đùa giỡn, hại chết càng nhiều người, giết những người thân cận của các vị chẳng hạn, cho các vị biết thế nào là thống khổ, tới bắt tôi đi.”

Nói xong cúp điện thoại.

Mọi người nhìn nhau, Triễn Chiêu nhìn ra phía cửa sổ.

Chỉ thấy lúc này, Bạch Ngọc Đường đã đứng cạnh cửa sổ từ lâu, nhìn chăm chăm xuống dưới lầu. Đâu ngay ở dưới là chiếc xe vàng nhỏ hôm nọ, điện thoại vừa dứt, nó cũng liền rời đi.....Trong khoảnh khắc nó phóng mất hút, Bạch Ngọc Đường nhớ tới câu ví von bữa đó của Triễn Chiêu, chiếc xe ấy quả thực rất giống với lòng đỏ trứng gà đã bóc vỏ một nửa.

[*]: Kiến giải của bản thân.

Ở đây Triễn Chiêu muốn nói:

— Người bình thường phân chia người tốt người xấu thực chất là cảm quan đánh giá ai đó làm đúng, làm sai một việc gì đó ở một thời điểm nào đó mà thôi, chứ không thực chất xếp loại một con người hoàn toàn là tốt hay không tốt được.

— ‘Thiện ác như con đường’ = đường đời không thấy phía trước, không thể thay đổi; ‘Thiện ác như ngục giam’ khiến con người ta không thể vô tư sống cho tốt = ngục giam tức là có giám thị, ở đây ý TC nói đến ranh giới thiện ác luôn rất mỏng manh khó phân định, sơ chân lỡ bước là có thể phạm điều ác ngay. Nếu con người cứ để ý rạch ròi đâu là việc làm tốt đâu là việc làm xấu thì cả ngày tâm trí sẽ căng như dây đàn, lý trí hành động sẽ như bị thâm tâm theo dõi kiểm soát, làm sao mà sống thoải mái được.

p/s: sao giống như phân tích chữ Kanji thế này T^T

— Chu trình của việc đánh giá là: (Thiện) người tốt – làm sai – thành người xấu (Ác)– nhận trừng phạt, bù đắp tội lỗi, sau này không hại ai nữa – trở về làm người tốt (Thiện)

— Triễn Chiêu ví việc đánh giá này giống như dán nhãn mác vào đồ vật vậy, mang nhãn gì thì gọi là thế, giống như người được đặt tên, tên ghi trong chứng minh thư thế nào thì người khác gọi anh như vậy. Hoặc:

Ví dụ:

+ Một người 15 tuổi – dù bạn có đi bar, có phóng xe máy, có làm chuyện người lớn, ... bạn vẫn bị người khác gọi là trẻ con.

+ Nhưng nếu một người 60 tuổi – đi chơi công viên, đọc thủy thủ mặt trăng, nhún nhảy hát theo: Bà ơi bà cháu yêu bà lắm..... thì người ta vẫn gọi bạn là lão.

-> Mà Miêu nhi nói xoắn thành từng đoàn, sau thế quái nào tiểu Bạch nhà mình vẫn nghĩ xiên xẹo sang được ý tứ về tâm lý hung thủ chứ nhờ *trợn mắt*. Cái này ta còn chả đủ dung lượng não mà nghĩ tới thì thôi. *oán khí*

[**] Di tình: dùng tâm lý khái quát của 1 dạng đối tượng áp với một đối tượng cụ thể để từ tâm tình đó phân tích hành động của hắn.

_ Ở đây Triển Chiêu dùng tâm tình của những người mang Khổ mệnh, không muốn phản kháng, không thể phản kháng nên mới hận đời, chống phá với đời – điển hình như Thường Ngôn vs Triệu Tước để phác họa kẻ cần bắt.

_ Từ tâm tình muốn phản kháng đó, kết hợp với suy đoán về người đủ tiền đủ thời gian để chơi cú bắt vs SCI suy ra hắn bị liệt.

_ Từ bị liệt + fan Thường Ngôn -> tìm ra hình -> bắt được người.

_ Người bị bắt xếp ngược lại các chi tiết suy luận phía trên, mọi thứ đều vừa khớp.

-> Mệnh bị choáng @.@

(L : Chẳng hiểu nó nói cái gì -_-)

478. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 11

Chương 11 : Đồng hồ quả lắc bắt đầu đồng đưa

Mọi người trong SCI trở về cảnh cục, trước mắt sắp xếp lại những manh mối đã có được trong tay.

Án tử lần này càng lúc càng quái dị, nguyên bản cứ lúc nào nghĩ rằng mình đã tóm được đầu sỏ rồi thì lại tòi đầu ra đầu sỏ khác cao cấp hơn nữa, lúc ấy mới biết tên mắc dịch trong tay mình thực chất cũng chỉ là một quân cờ thí mạng mà thôi. Thêm vào đó đã xác định được, mục tiêu của tên hung thủ thực sự không ai khác chính là SCI bọn họ.

Nhưng từ bao giờ SCI gây thù chuốc oán với hắn mà không chút tự giác nhận biết thế nhỉ? Hiện tại lý do vẫn còn là ẩn số ... Trên đời này yêu có thể vô duyên vô cớ mà dính lấy nhau, chứ oán thù mà bỗng dưng thích thế thì từ thừa khai sinh ra trái đất chắc chẳng bao giờ có được! Lý do dù có nhỏ như con kiến cũng nhất định phải có.

“Chẳng lẽ trước đây tên hung thủ này từng có tiền án, hoặc là bị người nào đó trong SCI xích tay qua?” Bao Chứng có chút lo lắng, “Bằng không vì cái gì mà ôm thù trả hận lớn đến vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu túm Tiểu Bạch Trì, “Trì Trì, chúng ta mấy năm qua đắc tội tổng cộng hết nhiều người?”

Bạch Trì méo mặt, cái này chẳng cần trí nhớ siêu việt gì gì cũng trả lời được nha – Khẳng định là không ít!

“Hắn có nhắc tới người thân cận bên cạnh chúng ta.” Công Tôn đề ý, “Nhất định tên này hiểu chúng ta rất rõ chứ nếu như một kẻ ngoại đạo nào đó muốn theo dõi tìm tòi về chúng ta thì ngần ấy người chẳng lẽ không có ai phát hiện!”

“Nói đến người theo dõi.” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Còn nhớ bữa trước lên Tây Sơn không, có một chiếc xe màu vàng bám sau chúng ta, cứ luôn nháy đèn ấy?”

Triển Chiêu gật gù đầu, “Là nửa quả trứng gà hờ lòng đỏ hả?”

Bạch Ngọc Đường xác nhận, “Hôm qua lúc chúng ta bắt được Lí Duệ, cái xe ấy cũng đậu dưới lầu.”

Triển Chiêu chống cằm, “Trùng hợp sao? Tuy rằng chiếc xe ấy củ chuối nhưng cũng không tính là hiếm đi.....”

“Có phải chiếc xe màu vàng, hai đèn phía trước dán đề can trắng?” Công Tôn đột nhiên hỏi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cùng gật, nhìn sang Công Tôn, “Sao anh biết?”

“Tôi hôm trước cùng Cẩm Đường đậu xe đỗ xăng cũng thấy nó.” Công Tôn kể lại, “Cẩm Đường cảm giác chiếc xe đó đang theo dõi chúng tôi.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày.

“Vậy là có điểm khả nghi.” Triển Chiêu cân nhắc, “Hai anh em bọn họ trực giác so với Chú chó siêu phàm còn nhanh nhạy hơn.....Cho nên vẫn là điều tra qua một chút.”

“Để tôi tìm cái xe ấy cho.” Tương Bình dựa theo đặc điểm mà Triển Chiêu miêu tả để lọc tìm, lựa chọn dựa theo phương pháp loại trừ thời gian nhập loại xe, ảnh chụp giao thông các vùng phụ cận, những đoạn băng ẩn có ghi hình, rất nhanh đã xác định được mục tiêu. Chiếc xe đó cả thấy xuất hiện ba lần, cùng có rèm che, cùng một biển số – Hẳn là của cùng một chiếc.

“Căn cứ vào biển số xe để tra sổ đăng kiểm, chủ xe là Vương Duyệt, tuổi hai mươi lăm, giới tính nữ, nghề nghiệp phóng viên.” Tương Bình đem địa chỉ căn hộ cô nhà báo sẵn tin này cho anh.

Bạch Ngọc Đường hướng Triển Chiêu đánh mắt, ý hỏi – Đi gặp qua chứ?

Triển Chiêu gật đầu.

.....

Từ hai người sau lên xe kéo thành một đoàn, Mã Hán, Triệu Hổ vì công việc nên được gọi đi cùng, còn hai tên vì tò mò mà bám theo giành suất là Công Tôn mỹ nhân cùng với tiểu Bạch Trì. Những người còn lại tiếp tục xem xét chứng cứ phục vụ điều tra bên cạnh đó tất cả cùng gọi về nhà nhắc nhở người thân trong gia đình nên chú ý an toàn một chút.

Lái ô tô qua vùng phụ cận.

Gia cảnh nữ phóng viên kia hẳn là không tồi, theo như địa chỉ họ có được, đây là một khu nhà lớn với kiến trúc cổ ở ngoại thành, đường tuy dễ kiếm nhưng tương đối xa.

Tới nơi, Bạch Ngọc Đường nhấn chuông cửa. Trong chốc lát, có một bà lão tóc đã trắng bạc, đi ra mở. Lúc nhìn thấy cả đám người, bà lão có chút giật mình nghi hoặc hỏi, “Các cậu tìm ai?”

“Xin hỏi, đây có phải là nhà của cô Vương Duyệt không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Phải rồi, nhưng tiểu Duyệt ở trong nội thành chứ không hay về đây.” Bà lão trả lời, “Nó tốt nghiệp đại học xong liền kiếm được việc làm, nên thuê nhà trên đó cho tiện.”

“Bác có địa chỉ của cô ấy chứ?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp.

“Này...” Bà lão chần chờ, nhìn nhìn mọi người, hỏi, “Các cậu tìm nó làm gì?”

Bạch Ngọc Đường xuất thế ra, “Chúng cháu là cảnh sát.”

“A!” Bà lão cả kinh, “Tiểu Duyệt xảy ra chuyện gì rồi sao?”

“Cụ đừng khẩn trương.” Triển Chiêu nói, “Chúng cháu tìm cô ấy có chút chuyện thôi.”

“À....Nó thuê một phòng ở phố Phú Hoa, cũng không tính là khu vực trung tâm.” Bà lão nói, “Chỗ đó là phía sau của một quán ăn, nó không thích ở nhà cao tầng, bất tiện.”

Triển Chiêu cùng nhóm người Bạch Ngọc Đường ghi nhớ địa chỉ rồi rời đi.

Nhưng điểm đến của họ không phải là nơi được viết trên tờ giấy nhớ mà chính là cửa sau khu biệt viện, thông ra một ngõ nhỏ.

“Thấy thế nào?” Bạch Ngọc Đường quay đầu hỏi mọi người.

“Bà cụ nói dối.” Triển Chiêu trả lời.

Công Tôn cũng gật đầu, “Ừm, nói dối!”

Bạch Trì gãi đầu, “Sao mọi người nhận ra được vậy?”

Triển Chiêu vươn tay xoa xoa đầu Bạch Trì, “Thật đơn thuần, em thấy đó, thứ nhất là bà cụ rất cường điệu chuyện cô nàng không có ở nhà, thứ hai là bà ấy rất quan tâm việc chúng ta là ai a.”

Vì thế mọi người xuống xe.....Quay lại.

Đi tới cửa lớn phía sau, nhìn qua cánh cửa còn chưa khép hẳn, cả đám thấy một cô gái tầm hơn hai mươi tuổi đang túi trái túi phải chuẩn bị xuất môn, theo phía sau còn có bà lão khi nãy, vẻ mặt lo lắng, “Con đừng có quá cố chấp chuyện gì, đừng làm bà nội phải lo sợ thay con nữa, bà nội....”

Vừa ra tới cửa, hai bên liền nhìn thấy nhau, bà cháu hai người họ thấy rõ người đứng đó liền cảm thấy xấu hổ.

Khựng lại trong giây lát, Vương Duyệt cất lời, “Các vị, sao biết tôi ở đây?”

Triển Chiêu cười cười, “Nội của cô là người thành thực, sẽ không gạt người.”

Vương Duyệt cười gượng, “Bà nội sao phải gạt người khác chứ.”

“Vào bên trong nói chuyện một chút?” Bạch Ngọc Đường cũng có phần khách sáo.

Vương Duyệt gật đầu, bà nội cầm tay cô dặn, “Phải nói chuyện tử tế trung thực với mấy anh cảnh sát nhé.”

Vương Duyệt không nói gì nhiều, “Bà nội, con cũng chưa có làm cái gì mà!”

Mọi người vào phòng khách ngồi, bà nội tự mình đi lấy nước pha trà tiếp đãi.

Bạch Ngọc Đường đem những hình chụp chiếc xe cùng biển số xe đã được in ra đặt xuống trước mặt Vương Duyệt, “Có thể giải thích một chút không?”

Vương Duyệt nhìn nhìn mọi người, sau đó hướng tới nhà bếp nói to, “Nội ơi, người đừng pha trà nữa, con với mấy anh đây phải ra ngoài một chút bây giờ.”

Nói xong, Vương Duyệt quay lại phía hướng Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ra hiệu, “Tôi không thể nói rõ ngay được, các anh đi theo tôi nhìn mấy thứ này một chút, tự các anh sẽ biết!”

.....

Mọi người nhìn nhau nhưng rồi cũng đều đồng ý theo Vương Duyệt rời nhà.

Vương Duyệt lên xe Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, dẫn họ tới phòng trọ cô thuê. Nơi đó vẫn là khu vực ngoại thành, tính đường vào trung tâm cũng không xa lắm, nơi này người đông, an ninh có phần phức tạp.

Triển Chiêu khó hiểu hỏi Vương Duyệt, “Sao cô lại sống ở cái nơi như thế này?”

“Tôi thích những nơi dân dã như thế, không thích ở nhà cao tầng hay khu đô thị xa hoa, mấy cái nơi đó nhà nào thì tự biết nhà nấy, cùng hàng xóm không gặp mặt không làm quen, một chút xã giao cũng chẳng có.” Vương Duyệt nói xong vừa lúc Bạch Ngọc Đường đỗ xe tại nơi đất trống sát vỉa hè có những quán hàng ăn đơn lẻ, “Tôi ở phòng phía sau, khu này.”

Vừa nói cô vừa dắt mọi người tới phía sau một tiệm ăn, xuyên qua mấy cái ngõ nhỏ chật hẹp ngoằn ngoèo.

Vương Duyệt trên đường đi còn cùng một bà lão đang phơi quần áo, một ông chú ngồi làm cá, mấy thím nội trợ đang chăm gà, cùng một vài đứa con nít chạy loạn và những con cún trên bậc thang, trên bệ cửa, trên ban công vãn vãn vầy tay chào hỏi qua.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau – Giao tiếp thực rộng rãi a.

“Tôi thích náo nhiệt mà.” Vương Duyệt nói, rồi dừng lại ở một cái cổng to, mở chốt, mời mọi người đi vào.

Phòng sát vách có một ông chú cùng lúc dắt xe máy trở về, thấy được còn cầu nhàu, “Di? Duyệt Duyệt, cô vẫn chưa đi sao? Nhanh như vậy đã lại quay về?”

“Tôi còn chưa có đi đâu hết.” Vương Duyệt tủm tỉm cười nói.

Trong sân, một con chó to lông đen từ đâu chạy tới vẫy vẫy đuôi quần quýt lấy cô, nơi bậc thềm, ba con mèo hoa ngủ gà ngủ gật, khu đất nhỏ trong sân rau mầu hoa lá xanh tốt, nơi này quả thực mang đậm dáng dấp hương vị nơi dân dã thôn quê nha.

Triển Chiêu lại phân tích một chút – Cô gái này có đủ nhiệt tình cùng tình yêu cuộc sống, tính cách lại lạc quan, không hề có đặc điểm nào của một tên tội phạm cả.

Vương Duyệt đưa người vào trong phòng khách ngồi chờ rồi tự mình xuống bếp lấy nước.

“Từ sau khi tốt nghiệp tôi đã thuê ở đây, cũng gần được một năm.” Vương Duyệt giới thiệu.

“Cô muốn cho chúng tôi xem cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tôi muốn cho các vị xem mấy thứ ở mật thất.” Vương Duyệt nói xong liền dẫn mọi người vào trong phòng.

“Còn có mật thất nữa á?” Triệu Hổ cảm thấy kiến trúc thật kì diệu.

“Căn phòng này lúc trước là người khác thuê, nhưng không may gặp tai nạn xe đã chết.” Vương Duyệt nói, “Chủ nhà cho thuê thì đã định cư ở nước ngoài, nhà cửa bên đây ủy thác phía môi giới cho thuê, lại vừa khéo tôi đang tìm thuê căn hộ cũ được giới thiệu tới xem một cái liền ưng luôn, chấp nhận kí hợp đồng. Tôi cũng nuôi mèo bầu bạn, buổi tối nó thích ngủ ở trong khung lò sưởi kia. Khoảng chừng một tháng sau khi chuyển tới, tôi muốn dọn dẹp lại chỗ ngủ của nó, thay đệm cỏ khô mới cho sạch sẽ miễn cho nó mang những thứ bậy bạ linh tinh về.....Nhưng sau khi gom hết đồng đệm cỏ cũ đi, tôi phát hiện cái này!”

Nói xong, Vương Duyệt chỉ vào khung lò sưởi tối om. Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống nhìn cho kĩ, thì phát hiện dưới nền đất trong lò sưởi có một nắp sắt có tay cầm bị khóa lại.

Lò sưởi không gian khá rộng rãi, tất cả mọi người đều có thể tới tới lui lui mà nhìn.

Vương Duyệt chui vào trong, sờ soạng một lúc trong lò sưởi liền lôi đầu ra một chùm chìa khóa, đưa cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn, “Tôi xem xét kĩ xung quanh thì tìm được đồng chìa khóa này nữa, vì thế liền thử tất cả để tìm chìa đúng.” Nói rồi, cô chọn lấy một cái mở khóa nắp sắt kia ra, sau đó nhắc nó lên, “Bên dưới có nguyên một tầng hầm ngầm lận.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Vương Duyệt đi xuống trước, kế tiếp là đám người Bạch Ngọc Đường theo sau.

“Tôi có điện thoại hỏi đại lý môi giới chuyện này để họ xác nhận qua người chủ gốc thì được nói lại là tầng hầm ngầm này đã có từ thời ông nội họ lận, trước dùng làm hầm trú ẩn, kêu tôi không cần để ý nhiều, có thể dùng nó để cất đồ cũng được. Tuy nhiên, tôi không nói với họ việc tôi còn tìm thấy những thứ khác trong căn hầm này!”

Mọi người theo Vương Duyệt xuống tới nơi mới biết ‘đồ vật này nọ’ mà cô nói nãy giờ đến rất cuộc là cái gì.

Tầng ngầm được bố trí không khác một căn phòng làm việc, có bàn, có máy tính, trên tường đối diện còn dán chi chít ảnh cắt từ những lệnh truy nã trên báo, cùng ảnh lên chụp được.

Mà điều khiến cho hết thấy đám người Bạch Ngọc Đường kinh ngạc chính là toàn bộ đều hoặc là có liên quan đến thành viên SCI hoặc là chính mỗi người trong số họ!

Tất cả đồng loạt tản ra xem xét cẩn thận.

Trên tường lượng ảnh chụp nhiều kinh khủng, đều là về tất cả những ai trực thuộc SCI, còn có bạn bè, người thân trong gia đình họ. Mặt khác, những thứ liên quan đến án kiện họ từng phá, những tên tội phạm họ từng bắt, những tư liệu có dính dáng dù chỉ là một chút cũng được nghiên cứu sắp xếp vô cùng tỉ mỉ, chi tiết.

“Từ khi SCI được thành lập rồi phá án tử thứ nhất có khi hẳn đã bắt đầu chú ý dõi theo chúng ta!” Triển Chiêu chống cằm, “Ít cũng đã tích trữ tài liệu được vài năm rồi, cậu xem, ảnh chụp này đã từ rất lâu, nhưng vì theo dõi cùng chụp lên rồi rác nên chúng ta không hay biết.”

“Các thiết bị tác nghiệp đều ở đây cả.” Triệu Hổ tìm được một cái rương, đặt trong đó là máy ảnh, camera, ống nhòm các loại.

Mã Hán xem xét đồng ảnh chụp, “Góc quay chụp hẳn là phải ở cách khá xa.”

“Anh, có cả những dữ liệu về án kiện rất chi tiết nữa!” Bạch Trì tìm tòi đồng giấy tờ trên bàn, “Những thứ này đều phải từ phòng tư liệu mật mới có được ấy, những án tử mà tư liệu được mã hóa cũng có luôn, hẳn làm thế nào mà lấy được ngân ấy thứ chứ?”

Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn Vương Duyệt hỏi, “Cô vì sao lại theo dõi chúng tôi?”

“Tôi không có theo dõi các anh!” Vương Duyệt nói rồi từ trên bàn đưa ra một tập tài liệu, “Các anh tự xem đi.”

Vương Duyệt rút ra một tờ đưa cho bọn họ.

Tờ giấy đó khá giống với những trang trong quyển nhật ký mà Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tìm thấy trên cổng thành Tây Sơn bữa nọ, ngày tháng được ghi rõ ràng, phía dưới còn viết:

[Mục tiêu : Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường]

[Cách thức tiêu diệt : đâm chết]

Triển Chiêu nhú mày – Đâm chết?

Phía dưới viết kế hoạch cụ thể, có ghi, chuẩn bị một chiếc xe vận tải, tại khúc cua nguy hiểm nhất dừng vào xe của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, gây ra một tai nạn chết người.

Bạch Ngọc Đường chống cằm – Đoạn cua nguy hiểm nhất chính là đoạn mà Vương Duyệt theo sau họ nhảy nháy đèn liên tục.

[Mục tiêu : Bạch Cẩm Đường, Công Tôn Sách]

[Cách thức tiêu diệt : độc chết]

Phía dưới cũng viết chi tiết, đối phương chuẩn bị độc được, tại lễ khánh thành khách sạn Hương Tân hạ vào rượu hoặc nước làm cho cả hai tử vong.

Có điều ngày đó cái chết của Diệp Phú đã tạo nên cục diện hoàn toàn khác.

Công Tôn nhớ lại lần đó ở trạm xăng nhìn thấy xe của Vương Duyệt bám theo còn nháy đèn liên hồi quả thực đã khiến họ thêm cảnh giác.

“Cô làm những điều đó là muốn cứu chúng tôi?” Triển Chiêu hỏi Vương Duyệt.

Vương Duyệt gật gù đầu, “Tôi là phóng viên, những tư liệu này căn bản tôi cũng đều đã xem qua, đối với SCI cũng có hiểu biết. Tôi cảm thấy các anh đều là người tốt, nếu có gì phát sinh thì tổn thất cho xã hội rất nhiều, cho nên tôi tự mình lái xe đi.....Nhưng mà sau cả hai lần can thiệp, tôi lại nảy sinh nghi ngờ mấy cái kế hoạch này ấy. Bữa đó trên đường nào có thấy cái xe tải nào đâu, còn tiệc rượu kia chưa kịp diễn ra thì đã có kẻ khác chết thê!”

“Tối hôm qua thì sao?” Triển Chiêu hỏi, “Tối hôm qua vì cái gì cô xuất hiện ở dưới lầu nhà Lí Duệ?”

“Lí Duệ là ai?” Vương Duyệt lắc lắc đầu nói, “Ngày hôm qua tôi tới nơi đó là vì cái này!” Nói xong, Vương Duyệt tiếp tục lật quyển sổ kia tới trang giữa, chỉ chỉ những dòng viết trên đó, một hàng chữ đỏ ghi – Đồng hồ quả lắc bắt đầu đóng đưa.

“Đồng hồ quả lắc bắt đầu đóng đưa.....” Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, hỏi Vương Duyệt, “Sau đó tại sao cô lại vội vã rời đi như vậy?”

“Ngày hôm qua tôi vừa tới nơi, chưa kịp hiểu cái gì thì một đồng xe cảnh sát hú còi chạy tới, cho nên tôi hoài nghi có phải đây là cái bẫy gì đó không hoặc cũng có thể đã phát sinh án mạng, nếu tôi cứ luẩn quẩn ở đó thế nào cũng sẽ bị buộc có liên quan, rồi sau sẽ rất phiền toái.” Nói xong, Vương Duyệt rút một bức thư từ trong ba lô sau lưng đưa lại, địa chỉ người nhận trên phong bì là SCI, “Tôi đem chìa khóa cùng những thứ tự mình xem xét được về tầng hầm ngầm này viết hết ra rồi, chuẩn bị gửi tới cho các vị, sau đó tôi muốn tránh đi, vừa vặn có một cuộc phỏng vấn phải ra nước ngoài.....Tôi cũng biết sợ chứ, cái đồng chuyện rắc rối này càng lúc càng khiến tôi bất an, không hẳn là chuyện của mình nên tôi cũng không muốn dây vào. Mỗi lần tới đây đọc tư liệu tôi đều cảm thấy thật quý dị, tên điên nào rảnh rỗi tới mức nghiên cứu từng tí từng tí người khác tới vậy, khiến người ta thấy thật tà ác.”

Triển Chiêu bóc phong thư ra, những gì viết bên trong cùng với toàn bộ những điều Vương Duyệt nói với họ này giờ đều hoàn toàn khớp, còn có một cái chìa khóa cửa đi kèm.

“Cho nên người hàng xóm này mới hỏi sao cô chưa đi?” Bạch Ngọc Đường nhắc lại.

“Àn, tôi có nhờ họ chăm sóc méo nhỏ cùng chú chó tôi nuôi.” Vương Duyệt bất đắc dĩ, “Chú ấy có nói với tôi, mấy ngày trước có người lên lút đi qua đi lại ở trước cổng lớn, khiến tôi nghĩ tới giết người diệt khẩu này nọ mà sợ, vậy nên tôi định đi khoảng hai tháng sau thì sẽ trở về.”

Triển Chiêu gật đầu với Bạch Ngọc Đường – Cô ấy hẳn là không gạt người đâu.

Bạch Ngọc Đường nói Mã Hán cùng Triệu Hổ đi thăm dò xung quanh một chút, hỏi han những hộ gần đây.

Bạch Trì và Công Tôn qua trò chuyện với ông chủ nhà ở sát vách hỏi về kẻ dạo này hay lẩn ở khu nhà họ.

“Cô có biết gì về người chủ thuê trước đây không?” Triển Chiêu hỏi Vương Duyệt.

Vương Duyệt lắc đầu, “Không biết a, có điều người đó chết cũng được gần một năm rồi!”

Triển Chiêu nhíu mày liếc Bạch Ngọc Đường, “Đã chết một năm nhưng kẻ hoạch viết trong cuốn sổ kia vẫn viết đến ngày hôm qua lận, sau dòng Đồng hồ quả lắc bắt đầu đóng đưa thì ngừng lại! Chẳng lẽ đã có người đã giúp hắn hoàn thành nguyện vọng?”

“Đồng hồ quả lắc mà bắt đầu đóng đưa thì chính là sẽ không tự ngừng lại được.” Bạch Ngọc Đường ôm cánh tay nhìn quanh bốn phía, “Cảnh cực chắc chắn có người tuần tư liệu ra ngoài, chúng ta tất yếu phải điều tra những ai hay ra vào phòng tư liệu, lại rất chú ý tới khu vực thông tin về SCI.”

479. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 12

Chương 12 : Manh mối trong tầng hầm

Triệu Hổ cùng Mã Hán hỏi han hàng xóm của Vương Duyệt, có vài người nhắc tới một nam nhân lạ mặt đi tới đi lui quanh cổng nhà họ đã mấy bữa nay. Ban ngày Vương Duyệt cũng không có nhà nên không hề đụng mặt.

Ông chủ đối diện nhà Vương Duyệt nói, “Cái cậu kia khoảng ba mươi ba bốn gì đó, trông bộ dáng được lắm, ở chỗ cổ gần về phía cằm có một cái bớt màu xanh.”

“Bớt?” Triệu Hổ nhìn nhìn Mã Hán – Đặc điểm nhận dạng rõ ràng đấy, nhưng mà trong trí nhớ chưa có gặp qua ai như vậy nha?

Mã Hán nghĩ nghĩ xong cũng lắc lắc đầu – Tôi cũng chưa gặp ai như thế, có thể là đã hóa trang không?

“Người kia vẻ mặt âm trầm, nói chung khả nghi thì có nhưng không hề giống trộm vặt, ăn mặc sạch sẽ trông khá có tiền, nhưng hành vi lại lén lút lút.” Ông chủ nhà đối diện nhớ lại, “Cậu ta cao cũng phải mét bảy tám sáu (1.75 – 1.76) ấy, da thì trắng vô cùng. Ngày đó, vợ tôi đi chợ về còn dừng lại cùng nói chuyện mấy câu. Nói xong cậu ta qua bên nhà bà dì mở tiệm giặt quần áo hỏi cái gì ấy.”

Theo bà dì chủ tiệm giặt kể lại, bữa đó bà cũng thấy y có phần khả nghi, liền hỏi, “Cậu tìm ai?”

Người kia chỉ chỉ khoảng sân trước cửa nhà Vương Duyệt thuê thắc mắc, “Người đàn ông sống trong nhà kia đi đâu rồi tím?”

Triệu Hổ cùng Mã Hán liếc nhìn nhau một cái, lúc này Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng từ trong nhà đi ra.

Bà dì chủ tiệm giặt lại kể, “Cậu ta có thể là tìm Hứa Cường trước thuê nhà đó a, tôi cũng nói cho cậu ta biết là một năm trước y gặp tai nạn qua đời rồi. Cậu ta nghe xong lắp bắp như bị kinh hãi lắm ấy, sau rồi xoay người chạy mất.”

“Tím với chú đây có quen thuộc với Hứa Cường đó không?” Triển Chiêu hỏi.

“Nga, Hứa Cường ấy hả.....Hắn cứ lui lui một mình, chưa bao giờ cùng với người ngoài nói chuyện qua, lại còn cứ sáng sớm đã đi tới khuya mới mò về, nhiều lúc chả ma nào biết hắn có ở nhà hay không nữa.”

“Hứa Cường....” Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại kêu Tương Bình tra tư liệu về cái tên này, sao đó cho người đến tầng ngầm trong nhà Vương Diệu thu thập chứng cứ đem về.

Theo đề nghị của Triển Chiêu là đem toàn bộ hiện trạng của tầng hầm này bê về tái tạo dựng lại tại phòng họp của SCI, chính vì thế nguyên một khoa giám định gần chục người tỉ mỉ chụp chụp, đo đo, ghi chép, còn huy động cả thiết bị quét chụp lập thể mang đến thu thập số liệu hình khối, cấu tạo ..vân ..vân...

“Máy đó mua khi nào thế?” Triển Chiêu đối với cái máy siêu phân tích, siêu hữu dụng kia vô cùng thích thú.

Bạch Ngọc Đường nhắc nhở cậu, “Này đại khái cũng là do Đại ca quyên tặng đi!”

Triển Chiêu giật giật khoe miệng, “Nhất định là Bao cục đá đưa Công Tôn, bòn rút phòng pháp y chẳng khác nào cái ngân hàng chính sách không thu phí ở cảnh cục.”

Bạch Ngọc Đường cười gật đầu.

.....

“Oáp a~”

Rời khỏi nhà Vương Duyệt, Triển Chiêu vươn vai ngáp một cái.

“Đã xác minh thời điểm mấy vụ án xảy ra, Vương Duyệt đều có chứng cứ ngoại phạm.” Bạch Ngọc Đường nhận điện thoại xong, nói lại với Triển Chiêu, loại trừ Vương Duyệt khỏi diện tình nghi đặc biệt. Có điều, cô gái này dù sao cũng dính dáng tới những chứng cứ lần này, coi như nhân chứng, tạm thời ngừng cấp phép xuất cảnh.

Nhóm người Triển Chiêu rời đi, quay về SCI.

Đang đi, Bạch Ngọc Đường nhận được một cuộc gọi từ Tương Bình, Triển Chiêu thay anh nghe điện.

Thanh âm Tương Bình có chút uể oải, “Đội trưởng, Hứa Cường kia là giả ấy.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhủ mày, “Là ý gì?”

“Cái tên dùng để thuê nhà là giả mạo, lúc em cho người tới địa chỉ tra được để hỏi thăm tin tức, ai ngờ đầu Hứa Cường thực sự kia vẫn còn sống rất lành lặn.”

Bạch Ngọc Đường nhăn trán, “Làm giả chứng minh thư?”

“Cái văn phòng môi giới cho thuê kia làm ăn cũng bất cẩn, chẳng xác nhận thân phận gì hết, căn bản người thuê nhà hàng tháng vẫn sống ổn, tiền thuê đều đặn đóng vào, nên họ cũng không mấy quan tâm hoài nghi.” Tương Bình nói tiếp, “Đến khi cái người đó chết, cảnh sát không tìm gọi được ai quen biết tới nhận về, đành phóng ảnh trong ví hắn cho rõ to rồi dán ở ngăn đựng xác, chờ gia quyến hắn đến lâu tới mức muốn đem đi hỏa táng nhét hũ cho rồi.”

“Muốn hỏa thiêu á?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Biết làm sao a, người chết vì tai nạn giao thông mỗi ngày có cả đống.” Tương Bình nói, “Nhận không ai nhận. Em gửi ảnh qua ọi người nha.”

Nói xong ngắt điện thoại, Triển Chiêu thoát ra nhận tin nhắn vừa được gửi tới – Ảnh chụp một người đàn ông trung niên, không có một chút quen biết gì, chưa từng thấy qua.

“Nếu hắn theo dõi chúng ta một thời gian dài như vậy không lý nào một chút ẩn tượng cũng không ai có.” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Cậu từng gặp chưa? Dù chỉ thoáng qua thôi ấy....”

“Tuyệt đối chưa từng!” Triển Chiêu quả quyết lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường dặn Bạch Trì trở về mang tất cả đồng án tử, tư liệu hình ảnh soát lại một lần, xem xét cả thân nhân, người có liên quan tới từng tên một tra qua, xem có kẻ nào hay thứ gì gắn với hai chữ Hứa Cường này có thể là manh mối hay không.

.....

Vậy là nguyên ngày, toàn bộ SCI lặn ngụp trong đống giấy tờ, hồ sơ vụ án.

Triển Chiêu cùng Bạch Trì chẳng khác gì máy quét, lướt lướt lướt mắt cả đêm, đêm từng tờ từng số một ra rà soát nhưng vẫn không tìm được kẻ nào hao hao giống cái tên bị tình nghi từng theo dõi họ.

Triệu Hổ xoa xoa mắt, “Em bắt đầu xuất hiện ảo giác rồi, mấy chục năm cuộc đời em cho tới bây giờ cũng chưa có nhìn nhiều hình như vậy nha.”

Tương Bình lại càng mệt, nhiệm vụ của anh là bằng mọi giá phải nhanh chóng lấy cho bằng được tư liệu nhân sự, băng ghi hình tất tần tật có liên quan tới phòng lưu trữ hồ sơ mật. Cho nên hiện tại trông Tương Bình chẳng khác gì một cái giá áo mà trên đó treo cả đồng quần áo lộn xộn lâu ngày chưa giặt, ai ai đi qua cũng thấy thật khủng khiếp.

Sáng sớm ngày tiếp theo, chừa ra một chút thời gian cho tất cả thay phiên nhau quay về nhà tắm rửa, đổi quần áo, rồi sau đó quay lại văn phòng SCI ăn bữa sáng. Tra xét một ngày trời kết quả vẫn là một số 0 thật tròn trĩnh, chút ít manh mối cũng kiểm không ra.

Lúc này, lão Vương pháp y cảnh cục sau một đêm “loạn lạc” cũng trở về.

“Ui nha, lão Vương, người sao lại mặc lộn trang phục của cảnh vệ vậy!” Triệu Hổ nhanh nhẩu chỏ vào Vương pháp y lấm mồm. (áo blue lẫn lộn đất cát = màu xanh rêu J)

Lão Vương cầm túi văn kiện chụp lên đầu cái tên không sợ chết đang lải nhải kia, rồi quay sang Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, nói, “Cái văn phòng dưới tầng ngầm ấy, đã phục chế xong, kích cỡ, hình dạng, bố trí không sai lệch chút nào đâu.”

“Nhanh như vậy sao.” Bạch Ngọc Đường tỏ rõ ý khen ngợi hiệu suất làm việc của nhân viên khoa giám định.

“Đó là vì chúng ta có thiết bị công nghệ cao!” Lão Vương nói xong quay sang Tương Bình, “Dùng cái máy lập thể đó ghi lại cấu trúc không gian xong tôi chuyển qua bên cậu lập lại mô hình bằng công nghệ 3D nhé.” Nói xong lão Vương chắc lưỡi tiêng tiêng, nếu có thêm cái máy chiếu 3D thì tốt biết bao, có thể trực tiếp phóng ra coi, chẳng phải đào xới, xây đắp cái gì cả. Nói rồi xoay người ra cửa bước đi.

Ra khỏi văn phòng vừa vặn gặp Bạch Cẩm Đường theo thường lệ đến chịu sự giám sát bên cạnh Công Tôn.

Chờ lão Vương chào hỏi rồi đi, Bạch Cẩm Đường quay sang cặp song sinh hai bên thắc mắc, “Vừa rồi ông ấy nói tới cái gì vậy?”

Cặp song sinh đôi giật giật khóe miệng, “Cái kia sao....”

“Mua một cái đi.” Bạch Cẩm Đường nhú mày, lệnh xong lập tức đi thẳng vào phòng của Công Tôn.

Cặp song sinh dở khóc dở mếu nhấn nút gọi điện đặt hàng công nghệ cao, xuyên quốc gia.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tới xem căn phòng mới được tạo dựng một chút, những người khác cũng tò mò mà nể đuôi.

Đẩy cửa phòng ra, mọi người lại một lần nữa trầm trồ, phòng giám định làm việc hiệu quả thật, ngần ấy cái chi tiết từ vị trí đến hình dạng phương hướng sắp xếp không sai một li.

Cặp song sinh ngó ngó vào ca thán, “Nhân tài nha! Có hứng thú làm trưởng phòng biên kịch đạo cụ của Bạch thị không vậy?”

Triển Chiêu đứng giữa phòng, xoay xoay người nhìn ngấm.

Bạch Cẩm Đường nhìn cả đồng hình chụp lập tức bất mãn, “Tên nào biến thái vậy?” Giơ tay chỉ chỉ đồng hình của Công Tôn, đủ mọi góc độ, “Phá án xong mấy tấm này tịch thu hết.”

Cặp song sinh nhìn trời, Công Tôn ôm cổ đứng bên giả bộ lảm bảm sao bữa nay cô bán sữa đậu nành mức cho đầy thế.

“Là tên cuồng theo dõi trong truyền thuyết nha.” Tiểu Bạch Trì nhìn thấy tấm ảnh chụp cả lúc cậu dắt Lisbon đi phơi nắng chính ỉnh góc kia thì bất mãn, “Chẳng nhẽ hẳn phục kích cả Lisbon nữa sao?”

Triệu Trinh cau mày, “Tên này thần thông quảng đại thật, lâu như vậy mà chẳng ai biết.”

Bạch Trì hỏi Triệu Trinh, “Anh cũng không phát giác được hẳn ư?”

Triệu Trinh nhún vai, “Tốt xấu gì anh cũng là đại minh tinh, bị chụp lén theo dõi này nọ gặp hoài à.”

“Có điều hần cũng không chụp được tấm nào quanh khu nhà mình cả.” Bạch Cẩm Đường rất hài lòng về độ an toàn của khu biệt thự.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu chống cằm đứng một chỗ cau mày, liền hỏi, “Có vấn đề phát sinh?”

“Có vấn đề rất lớn!” Triển Chiêu chỉ vào những tấm giấy nhớ dán trên tường, phần nhiều là ghi chép những hành tung của họ thời gian qua, “Đều là đánh máy!”

Mọi người gật gật đầu – Có vấn đề gì?

“Bút kí là bản viết tay.” Triển Chiêu cầm bản bút kí lên rồi chỉ vào những thứ còn lại trên bàn, “Trừ bỏ nội dung bản bút kí này là viết tay, tất cả những cái khác đều là đánh máy sau đó in ra hết! Không hề có dấu tích của bút viết.”

“Tức là sao anh?” Bạch Trì hỏi.

“Không thấy lạ sao?” Triển Chiêu hỏi lại, “Ghi chép tùy tay còn phải đợi đánh máy! Có người đánh máy rồi in ra giấy nhớ chắc?”

Chi tiết này đúng là khiến người ta nghi hoặc nhưng vì hai hôm nay họ bị một đồng thứ xoay vần khiến cho tất cả đều vô tình bỏ sót nó.

Phải điều tra sao đây?” Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường.

“Lần này cần áp dụng kỹ thuật điều tra nha!” Bạch Ngọc Đường xoa xoa đầu Triển Chiêu, “Dùng chiêu số đông kết hợp với chuyên môn để thanh lọc chứng cứ!”

Vì thế, Bạch Ngọc Đường yêu cầu mọi người căn cứ vào trang phục tại thời điểm chụp, nơi chụp, dùng trí nhớ nhớ lại thời gian, địa điểm trong các tấm ảnh.

Trong đó, Bạch Trì với Công Tôn nhớ rõ ràng nhất, việc ghi lại thông tin bởi thế diễn ra khá suôn sẻ.

Bạch Ngọc Đường cũng kêu Lô Phương mời thêm mấy người có chuyên môn tới cố vấn ... Từ chuyên viên chụp hình tới chuyên viên về thiết bị quay chụp ..v..v.. tất cả dồn lực xem xét từng góc độ ảnh chụp, cách lấy bối cảnh để suy ra thói quen chụp, khuynh hướng nắm bắt cảm xúc khi chụp, chất liệu ảnh, độ phân giải Tiếp tục suy ra các loại thiết bị được dùng, phỏng đoán phạm vi đặt máy chụp, sau đó liên hệ tới các đầu mối giao thông quanh khu vực đã khoanh vùng rồi từ các đoạn phim camera nơi giao lộ tìm kiếm kẻ khả nghi.

Lúc này, quay cuồng nhất chính là tiểu Bạch Trì nhà chúng ta, ngồi lù lù dính chặt một chỗ, mắt chăm chăm nhìn màn hình máy tính, xem từng đoạn clip một, Tương Bình ở cạnh bên đóng đóng mở mở, chính ngừng chỉnh chạy video mà cũng choáng váng muốn ngất xỉu ngay cho xong.

Đừng nói cái gì mà thiết bị tiên tiến kỹ thuật cao là nhất, lúc này đây thuốc nhỏ mắt ngoại nhập mới là no.1, rất chi là hiệu quả đó.

Bạch Trì tỉ mỉ lia mắt theo từng giây hình ảnh lướt qua lướt lại rồi cuộc cũng thấy được một chiếc camera đặt ở góc khuất cạnh camera giao thông, dựa vào thời gian và cảnh vật xung quanh đoán chắc nó chính là thứ được dùng để chụp lén bọn họ.

Uống xong thuốc mắt đại bổ mà Mã Hân đưa qua, Bạch Trì kêu gọi mọi người tập trung tới phòng họp nhỏ của SCI, hình ảnh kẻ tình nghi kia được in ra đặt sẵn trên bàn.

Lúc này, mọi người khá bất ngờ – Vì kẻ tình nghi kia không chỉ có một!

Kể ra cũng khéo , sau ngần ấy vụ án tử kinh thiên động địa, lãnh đạo chính quyền thành phố S đã cho thay camera giao thông thành loại xịn, thành ra có nhiều tấm chụp rõ cả mặt lẫn người.

“Là dùng người luân phiên quay chụp? Lập hẳn một đội luôn sao?” Triệu Hồ lật xem đồng ảnh kẻ tình nghi.

Lúc này, Mã Hân cầm kết quả lấy dấu vân tay chạy tới, “Đội trưởng, đã tra xong dấu vân tay.”

“Có manh mối sao?” Bạch Ngọc Đường đi qua hỏi.

Mã Hân có chút nghi hoặc đáp, “Có thứ kỳ quái!”

Tất cả cùng nhíu mày – Vân tay thì có cái gì kỳ quái?

Triệu Hồ méo mặt hỏi một câu, “Sẽ không phải.....không phải là của ai đó trong số ngằn này người chứ hở?”

Lời vừa dứt, Triệu Hồ lãnh ngay một cước từ Mã Hán.

.....

“Ây nha, là dấu tay người, nhưng mà không trọn vẹn, rõ ràng đã bị người động tay động chân qua, lau gần hết rồi.” Mã Hân hỏi, “Chỉ sót lại có một ít.”

“Tầng hầm ngầm đó diện tích lớn như vậy, lượng ảnh chụp lại nhiều, ít so với số đó nhưng cũng tính là khá khá đi?” Triển Chiêu hỏi, “Chỗ lão Vương không phải chuyên phục chế sao? Thử làm chưa?”

“Vấn đề chính là ở chỗ này này.” Mã Hân thả tập tư liệu xuống, “Ngằn ấy dấu tay là của cả đồng người khác nhau lận!”

Mọi người sửng sốt.

Công Tôn kinh ngạc, “Ý em là, chẳng cái nào giống cái nào?”

“Đúng thế đó! Có rất nhiều dấu tay bị khuyết nhưng không có cái nào trùng nhau hết!” Mã Hân lấy ipad ra, kết nối đường truyền.

Hình ảnh là phòng giám định dưới lầu, cô nhóc đàn em nhanh nhẹn đang ở đó đợi, sẵn sàng bật máy chiếu phóng to kết quả giám định ọi người xem khi có lệnh. Trên màn hình lớn là những mẫu vân tay lẻ tẻ, tổng cộng có ít nhất 10 mẫu, nói cách khác là có dấu tích của năm người.

“Oa!” Tương Bình dụi dụi mắt kính, cảm thán, “Bây giờ khoa giám định, các thứ máy móc cũng hiện đại quá đi, chẳng nhẽ em đang ở thế giới của khoa học viễn tưởng ? Thiết bị vô đối!”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đá mắt với nhau, Dĩ nhiên, thiết bị 100% xuất xứ Bạch Cẩm Đường, ngoại trừ phòng pháp y lâu lâu cần dùng tới, còn lại đa phần để cho bên khoa giám định xài ké mà.

“Này!”

Ngay lúc Mã Hân định tắt gọi video thì lão Vương từ đâu vui sướng múa máy xông tới màn hình, “Máy chiếu mô phỏng 3D ngày mai sẽ được đưa đến cảnh cục chúng ta đây, máy bay chuyên dụng ngày mai sẽ đưa tới, Ahaa!

Mọi người từ mắt đến miệng đồng loạt giật giật a– Bạch Đại ca tốc độ thật đó.

Lão Vương vui tit mù, trước khi tắt máy còn giơ tay chữ V, cười “Peace” một cái với tất cả.

“Ít nhất năm người.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Dấu vân tay còn sót lại chủ yếu là trên tường hay là trên ảnh vậy?”

“Vách tường cũng có nhưng có người tỉ mỉ xóa dấu vết rồi.” Mã Hân nói.

“Vậy chứng tỏ vân tay là của người tới căn nhà đó lưu lại, ít nhất có năm người đã vào tầng hầm ngầm, chạm vào những tấm ảnh.”

“Là tổ chức thành một đoàn đi thăm quan sao?” Triệu Hồ lại tiện mồm chọc ngoáy một câu, sau đó bị Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dùng ánh mắt laze lia cho lông tóc dựng ngược.

“Sao.....sao thế?” Triệu Hồ sờ sờ mặt mình.

“Nhiều người ra vào như vậy, chẳng nhẽ hàng xóm không hề chú ý tới?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Có đường khác dẫn tới hầm?”

Lạc Thiên lắc đầu, “Không phát hiện thấy.”

“Có rất nhiều thứ không hợp lý.” Công Tôn nói, “Nếu như kẻ kia đã muốn đem dấu vân tay xóa hết đi chẳng bằng ngay từ đầu hẳn đeo bao tay luôn cho rồi.”

“Kẻ chụp ảnh cũng rất kỳ quái.” Triển Chiêu chỉ chỉ những tấm ảnh có được về kẻ tình nghi, “Mấy người họ bộ dáng rất giống thám tử tư.”

“Chẳng lẽ lại giống mấy lần trước?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Đối phương đem yêu cầu của mình ủy thác qua đường bưu điện, sau đó các thám tử tư này thực hiện việc theo dõi, chụp ảnh cùng ghi chép tư liệu cuối cùng gửi mail lại cho hắn, đồng thời nhận thù lao.....Điều này có thể lý giải việc các bản ghi chép đều được đánh máy.”

Mọi người gật gật đầu, cũng chỉ có thể là lý do này.

“Vân tay là của các thám tử lúc quay chụp lén vô tình lưu lại, cho nên đối phương mới lau sạch đi....” Triệu Hổ nói xong khẽ nhún mày, “Vậy những dấu vân tay trên tường kia thì sao?”

“Án tử này có rất nhiều thứ chưa thể giải thích được.” Bạch Ngọc Đường nghĩ mọi người hai ngày nay không được nghỉ ngơi tử tế hẳn là mệt chết rồi, trước để tất cả thả lỏng một chút.

Tương Bình đem ảnh chụp mấy tên thám tử tư kia giao cho bọn Ngải Hổ, kêu họ truy bắt mấy cái người này lại trước đã, rồi tiếp tục tra hỏi manh mối sau.

480. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 13

Chương 13 : Quỷ kế của con mèo

“Giường ới.” Triển Chiêu từ nhà tắm bước ra, vừa đi vừa ngáp, lau tóc xong thì đổ ập xuống giường, toàn thân đau nhức chẳng buồn động đậy.

Chưa kịp cọ dụi chán đệm được mấy giây thì, “Ụp”

“Ai nha!”

.....

Bạch Ngọc Đường phụ trách làm bữa khuya. Sau khi phân phát một lượt ọi người xong, đang chuẩn bị về phòng của mình cùng Triển Chiêu tắm rửa thì chợt nghe được tiếng hét thất thanh vọng xuống.

Bạch Ngọc Đường vừa giật mình vừa hoảng, phóng như bay lên tầng, đá cửa xông vào.

.....

Cảnh tượng trước mắt anh rất đơn giản, chỉ là Triển Chiêu úp mặt trên giường tay xoa xoa thắt lưng, còn Lỗ Ban thì chiếm chệch ngồi trên cái lưng ấy liếm lông làm nũng.

Bạch Ngọc Đường nhìn cái cảnh Triển Chiêu bị Lỗ Ban đè nặng muốn chết mà dở khóc dở cười, đặt khay thức ăn qua một bên, hỗ trợ xách Lỗ Ban ra giải cứu cậu.

“Méooo~” Lỗ Ban bị Bạch Ngọc Đường nhấc lên liền xù lông mà quấy quấy cái đuôi lớn, ra sức ăn vạ.

Bạch Ngọc Đường đem nó thả trên giường, tay chân linh hoạt ôm, dựng sợi bún đang lâu bầu than vẫn kia ngồi dậy tử tế, “Ăn khuya đã nào.”

Triển Chiêu tựa đầu giường, thuận tay ôm lấy Lỗ Ban, “Cũng cùng là mèo, mà thì ngày nào cũng chỉ ăn chơi với ngủ nghỉ, còn tao thì lại phải lao lực đi bắt mấy tên biến thái liên hồi, này là có làm sao hả?”

“Meoo~” Lỗ Ban cựa quậy thoát ra, nhảy sang một bên, vô tư tiếp tục liếm móng.

Triển Chiêu xoay người sang phía Bạch Ngọc Đường, nhận lấy đĩa mì ống thơm phưng phức, tâm tình lập tức tốt lên hẳn.

Bạch Ngọc Đường cũng cầm lấy phần của mình ngồi xuống giường, vừa ăn vừa nhìn nhìn cậu. Triển Chiêu thấy anh dường như muốn nói gì đó liền hỏi, “Cậu nhìn gì tôi?”

“Khụ Khụ.” Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng, nhích tới gần Triển Chiêu nói thầm, “ Dậy buộc áo tắm lông rồi kìa.”

Triển Chiêu cúi đầu nhìn nhìn, khó hiểu, “Không lỏng a.”

Bạch Ngọc Đường thuận tay kéo lại giùm cậu, “Lỏng.”

Triển Chiêu không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó tay chân động đậy vén vạt áo anh lên trườn vào.....

“Rửa chén!” Bạch Ngọc Đường cầm đĩa đứng phắt dậy, anh phát hiện ý đồ muốn “xâm phạm” của con mèo.

“Anh, trong bếp còn có lạp xưởng chứ ạ?”

Đúng lúc này, Bạch Trì hồn nhiên đẩy cửa ngó đầu vào.....Trước mắt em nhỏ là cảnh tượng, Bạch Ngọc Đường tay cầm cốc đĩa đứng nghiêm trang, còn Triển Chiêu đang ôm eo anh, tay chân không thành thật cầm dây áo choàng tắm của người kia chuẩn bị rút bỏ.

Bạch Trì lập tức lặng lẽ nghiêng đầu ra ngoài tiện thể ý tứ mà rón rén đóng cửa lại.

Triển Chiêu liếc mắt trêu ghẹo Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường giờ giờ đĩa mỳ của Triển Chiêu lên rồi hỏi, “Ăn chứ, hay là muốn tiếp tục nào?”

Triển Chiêu nghe thấy tiếng bụng khê sôi, liền buông tha dây áo của Bạch Ngọc Đường, cầm lại đĩa tiếp tục ăn, còn hỏi, “Ăn xong rồi làm chút chuyện thú vị để nâng cao tinh thần chứ?”

Bạch Ngọc Đường nheo mắt nhìn Triển Chiêu, “Cậu không ngại mệt? Ngày mai còn phải tới cảnh cục sớm đó.”

Triển Chiêu ngẩng anh 3s, sau đó đột nhiên nhắc chân đá con chuột một cái, “Chuột chết! Cậu nghĩ đi đâu đấy hả, tôi nói là làm chuyện giúp nâng cao tinh thần cơ mà.”

“Thì đương nhiên là nghĩ tới chuyện khiến chúng ta nâng cao tinh thần còn gì.” Bạch Ngọc Đường được mỳ ống tiếp năng lượng, mệt mỗi 48 tiếng đồng hồ qua bây giờ khỏe rồi.

Triển Chiêu mặc kệ anh, xoay người vươn tay lấy di động ở tủ đầu giường.

Bạch Ngọc Đường ở bên ngoan ngoãn giúp cậu cầm đĩa.

Sau một hồi bấm bấm lạch cạch, Triển Chiêu rút cuộc cũng nhấn nút gửi tin đi, quay trở lại công cuộc bồi bổ, vẻ mặt cười cười có chút xấu xa.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn nhìn, “Cậu lại trêu chọc ai đấy?”

Triển Chiêu chỉ tùm tùm cười, rồi mở điện thoại di động ra nhấn nút tắt nguồn.

Bạch Ngọc Đường thấy đó là di động của mình liền cuống quýt, “Không thể tắt máy được đâu! Lỡ như có gì đó phát sinh”

Triển Chiêu lườm con chuột, “Tắt có mấy phút, chẳng sao.” Nói xong, mang cả di động của mình ra tắt nốt, sau đó hắc hắc cười tiếp tục ăn ăn.

.....

Thành phố S – Phòng VIP tầng cao nhất khách sạn hạng sang.

Bạch Diệp đẩy hai phần ăn khuya mở cửa phòng tiến vào. Tới cửa phòng ngủ thì thấy Triệu Tước đang ngồi trên đệm, tay cầm điện thoại, suy nghĩ hết sức tập trung.

“Làm sao vậy?” Bạch Diệp đưa một suất mỳ ống cho người kia.

“Hu!” Triệu Tước ra hiệu một tiếng ý bảo yên lặng, dừng hỏi, chẳng biết là y đang ngẫm nghĩ cái gì.....

“17!”

Một lát sau, Triệu Tước đột nhiên kêu lên một con số, sau đó vội vã bấm gửi tin, “Đáp án là 17, lần này tuyệt đối sẽ nhanh hơn con mèo!”

Gửi tin xong, đóng di động, hào hứng tiếp nhận suất ăn đêm, vừa ăn vừa đợi tin nhắn gửi lại.

Bạch Diệp cầm di động của Triệu Tước lên xem, chỉ thấy trên màn hình là một dãy dài các con số phức tạp cùng những phép toán, dòng cuối có thêm một câu – [Triển Chiêu nói, muốn so tính nhằm với chú, tin nhắn gửi đi đếm từ 1 tới 3 thì bắt đầu tính giờ.]

Bạch Diệp nhìn tên người gửi là Bạch Ngọc Đường, có chút khó hiểu nhìn Triệu Tước.

Triệu Tước một tay cuốn mỳ ống một tay cầm lại di động, “Vẫn chưa thấy hồi âm a? Con mèo cái kình kia khẳng định lần này so với tôi chậm hơn một bước!”

Bạch Diệp lắc đầu, không quan nổi hai con người đang dùng phương thức nguyền thơ này để phân cao thấp, tiếp tục uống bia thưởng thức bữa ăn khuya.

Vấn đề là Triệu Tước giải quyết xong một đĩa mỳ kia rồi mà Bạch Ngọc Đường vẫn chưa có gửi tin tới.

“Chẳng lẽ con mèo ấy thua tôi thì chuyển sang chơi xấu?” Triệu Tước nheo mắt nghi hoặc, nhấn số gọi cho Bạch Ngọc Đường.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”

“Hử?” Triệu Tước nhìn di động trong tay, nghĩ nghĩ, “A, có thể là sập nguồn!” Triệu Tước nghĩ hay thôi, gửi qua máy Triển Chiêu vậy.

Có điều, thực kì quái là bên này cũng không gửi được.

Triệu Tước cau mày, “Vẫn không tính ra sao? Lại còn chẳng thèm tiếp điện thoại nữa, thật quá đáng!”

Bạch Diệp tập trung uống bia, không phản kháng sự càu nhàu của Triệu Tước, vừa rồi đáng ra không nên mua đồ ăn khuya mới đúng, để cho y đói lả tới không có sức đâu mà phát cáu, lúc này được ăn no rồi, không chừng còn ầm ĩ tới rạng sáng cho coi.

Triệu Tước kiên trì ngồi ấn tới mòn nút Send, gửi cả áy của Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường.

Cũng khổ, nửa tiếng rồi mà chẳng ăn thua!

Triệu Tước lăm lăm ngồi đoán, “Con người thời đại này thật kỳ cục!”

Bạch Diệp ngẩng đầu lên nhìn thời gian, hơn 12 giờ rồi, lúc này quây phá điện thoại nhà người ta mới là đầu óc có vấn đề ấy.

Triệu Tước nghĩ nghĩ, mở danh bạ ra tìm số của Triệu Trinh.

Bạch Trì sau khi ăn no, não bộ mấy ngày nay bị sử dụng quá đà liền chẳng muốn gắng gượng thêm nữa, hiện tại đã ngoan ngoãn ôm lấy Triệu Trinh mà ngủ li bì.

Di động của Triệu Trinh luôn cài chế độ rung, có cuộc gọi một cái liền biết, Triệu Trinh nhú mày – Gọi lộn số?

Nhưng điện thoại cứ rung mãi, Triệu Trinh đành chịu, chẳng ai gọi điện giữa đêm hôm như vậy hết, xem ra người gọi tám chín phần là Triệu Tước rồi.

“Ừm.....”

Lúc này, Bạch Trì tựa quây mình, tay còn đang ôm thắt lưng Triệu Trinh, mơ mơ màng màng hỏi, “Ai a?”

“Hình như là Triệu Tước.” Triệu Trinh đành phải tiếp điện thoại, “Alo?”

“Kêu Bạch Ngọc Đường nghe điện thoại đi nha!” Giọng của Triệu Tước, không sai.

Triệu Trinh chớp chớp mắt mấy cái, nhìn lên đồng hồ, một rưỡi sáng (1:30 am).

Bạch Trì mắt nhắm mắt mở hỏi Triệu Trinh, “Làm sao vậy?”

“À.....Chú ấy nói tìm Bạch Ngọc Đường.....” Triệu Trinh cũng không rõ.

Bạch Trì cười cười, ôm Triệu Trinh cọ cọ, than thở một câu, “Anh ấy đang bận rồi.....hắc hắc.....”

Triệu Trinh ngay lập tức hiểu ý, nói với người trong điện thoại, “Xem ra anh ấy bận rồi, chú để sáng mai gọi lại thử xem sao.” Nói xong ngắt cuộc gọi, tiện thể tắt máy, để tránh người ta cứ gọi đến làm ảnh hưởng tới vợ yêu Trì Trì nghỉ ngơi.

Triệu Tước bị ngắt điện thoại, sốt ruột, lập tức nhấn số Bạch Trì.....Nhưng Triệu Trinh còn nhanh tay hơn, đã tắt là tắt tập thể, di động Bạch Trì chỉ kịp báo đèn sáng một cái chưa kịp rung hay kêu đã bị ảo thuật gia rút gậy, sập nguồn.

“Ừm?” Bạch Trì lại giật mình.

Triệu Trinh ôm lại bảo bối, xoa xoa đầu, “Ngoan, ngủ tiếp ngủ tiếp.”

“À.....” Bạch Trì xoay xoay dụi dụi một lát rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Triệu Tước cầm di động ném lên giường, “Đùa nhau hả! Bây giờ lại khinh nhau như thế, đến điện thoại cũng không thèm tiếp!”

Bạch Diệp lại im như thóc nhìn đồng hồ, gần 2h sáng, Triệu Tước tinh thần vẫn còn sung sức lắm, kiểu này khó mà ngủ cho yên ổn, khi trước ở Riga thực tốt biết bao. Bạch Diệp lắc lắc đầu, tiến vào phòng tắm. (Riga: Thủ đô của Latvia)

Triệu Tước vẫn chưa từ bỏ, quyết định gọi thẳng cho Bạch Cẩm Đường.

Bạch Cẩm Đường hiện đang ôm Công Tôn ngủ, thấy chuông điện thoại vang lên liền quờ tay nhìn nhìn, tên người gọi hiển thị hai chữ – Triệu Tước.

Bạch Cẩm Đường nhìn xuống Công Tôn trong lòng.

Về mặt khi ngủ của người này thật thân thuộc, không có kính mắt lại càng thêm vài phần trẻ con, chả hiểu sao hần lại cảm thấy đáng yêu không kể siết.

Bạch Cẩm Đường thấy Công Tôn vẫn ngủ ngon, liền tiếp máy.

Triệu Tước thấy có người bắt máy, cảm giác bên kia là Bạch Cẩm Đường, chỉ là không có tiếng “Alo” nhận điện.

Triệu Tước bỗng nhiên có chút hối hận, thà y trực tiếp gọi đến số của cặp song sinh còn hơn, đại thiếu gia nhà họ Bạch này tính tình không được tốt cho lắm.

“Có chuyện?” Bạch Cẩm Đường không thấy Triệu Tước lên tiếng, liền hỏi, tay còn lại nhẹ nhàng chạm vào má Công Tôn.

“À.....Kêu Bạch Ngọc Đường nghe máy chút.” Triệu Tước nói xong, bên Bạch Cẩm Đường mãi không có động tĩnh gì.

“Alo?” Triệu Tước khó hiểu, “Alo, này? Alo?”

Lúc này, Bạch Cẩm Đường đã sớm ném di động xuống cuối giường. Chẳng là lúc hần mới tiếp điện thoại, ngón tay xoa xoa má Công Tôn chậm rãi trượt xuống vành môi, không ngờ Công Tôn lại chậm rãi hé miệng, nhẹ cắn ngón tay hư hỏng kia một cái, sau đó mắt dù vẫn đang nhắm nhưng miệng lại khẽ nở nụ cười.

Bạch Cẩm Đường đáp bay chút thiện tâm còn sót lại, Triệu Tước ấy hả, là ai? Không nhớ rõ!

Chiếc di động đáng thương theo đồng lộn xộn chăn gối trôi dạt mà chẳng hề tắt. Âm thanh đầu bên kia cứ thế tiếp tục truyền qua, “Alo, alo...”

Đầu bên này, Bạch Cẩm Đường cùng Công Tôn bắt đầu tình tự đêm khuya, tiếng động ngày một lớn.

Triệu Tước nghe thấy những âm thanh ám muội lọt vào, liền ngay lập tức cúp điện thoại, mếu máo – Đêm hôm khuya khoắt còn sung sức như vậy làm gì...T T

Bất đắc dĩ, Triệu Tước tìm đến phương án cuối cùng, gọi điện cho bộ đôi bát nháo. Có điều Đại Đình Tiểu Đình như thường lệ còn bận quyết đấu trên màn hình phẳng, hiện đang vào hồi gay cấn, di động cái gì đó còn lâu mới nghe. Tiểu sư tử ở phía sau họ ngủ gà ngủ gật trên thảm, cạnh điện thoại đổ chuông, nghe thấy mà phiền, liền dùng móng vuốt nghịch nghịch, ẩn tới ẩn lui cũng ẩn được nút nghe điện.

“Alo?” Triệu Tước nghe thấy bên kia truyền đến âm thanh kỳ quái.

“Bên trái bên trái!”

“Cửa thành mở!”

“Oa, tử sĩ xương chát ngập thành!”

“Bom bom!”

“Đừng giẫm vào chỗ đó!”

“Cái đầu heo kia!”

“Anh mới là cái đầu heo ấy!”

.....

Triệu Tước khòe miệng giật giật, không nói được gì, cúp máy – Quả nhiên, cách sống của tuổi trẻ bây giờ là không thể lý giải nổi.

.

.

Bao Chứng ở cảnh cục vội vã một ngày, về tới nhà ăn uống tắm rửa, lúc hoàn tất thì đã rất khuya. Mấy hôm nay vì vụ án của SCI mà ông ngủ cũng không được yên ổn, án lần này thực phức tạp, tuy ý đồ nhắm vào SCI đã quá rõ, nhưng lai lịch của đối phương thì vẫn rất mơ hồ

Đang nghĩ ngợi, điện thoại chợt reo.

Bao Chứng cầm lên, thấy tên người gọi là Triệu Tước liền nhú mày – Biết ngay án tử này không đơn giản mà lại – Nhanh tay tiếp máy, “Alo?”

“Oa oa oa! Cục than đen!”

Đầu bên kia, mở màn bằng một trận khóc lóc kể lể của Triệu Tước, “Cái tên họ Bạch với cái tên họ Triển ấy rất là kỳ cục á!”

Bao Chứng miệng khê giật rồi lại giật – Xem ra không phải chính sự rồi!

“Cậu làm thế nào thì làm, kêu bằng được Bạch Ngọc Đường tiếp điện thoại cho tôi! Nếu không thì lời con mèo kia tới nghe điện cũng được!” Triệu Tước rầm rứt.

Bao Chứng nhú mày, “Cậu gọi cho tôi thì được cái tích sự gì? Tôi có sống cùng bọn họ đâu.”

“Cả đồng người ấy không ai mở máy hết!”

“Không mở máy thì mai gọi tới sau!” Bao Chứng dằn dò, “Cậu đừng có quấy bọn chúng nữa, tội nhỏ bận bịu mấy hôm nay rồi, cậu tưởng ai cũng nhàn rồi như cậu ấy hả!”

Triệu Tước oang oang kêu, “Tôi nhàn.....”

Vấn đề chính là y chưa kịp phản kháng thì đầu bên này Bao Chứng đã “Cạch” một tiếng cúp mất tiêu, tiện thể cũng tắt nguồn luôn, sau đó còn cảm thấy mỹ mãn, cười sáng khoái rồi mới chìm vào giấc ngủ. Tưởng tượng biểu tình của Triệu Tước lúc này, Bao Chứng thầm nhủ, đêm nay mộng hắn sẽ đẹp lắm.

.....

Cho tới khi Bạch Diệp tắm xong, lau tóc bước ra, Triệu Tước vẫn còn đang hành hạ cái di động mà ồn ào, “Bạch Duẩn Văn! Cậu gọi ngay thẳng con thứ nhà cậu nghe máy cho tôi!”

Bạch ba ba sau khi nghe xong, cũng không trả lời, lẳng lặng cúp điện thoại, máy bàn thì sao chứ, rút tận dây nguồn chứ còn gì.

Bạch ma ma khó hiểu hỏi, “Ai vậy, giờ này còn gọi tới?”

Bạch Duẩn Văn trầm mặc một lúc rồi mới mở miệng, “Người bán bảo hiểm.”

Bạch ma ma chớp mắt mấy cái thắc mắc, “Rạng sáng gọi tới bán bảo hiểm gì chứ?”

Bạch Duẩn Văn ậm ừ, “Đại khái là cúp rồi.”

Nhà kế bên.

Triển Khải Thiên bị điện thoại đổ chuông liên hồi dừng dậy, nhấc điện thoại lên nghe, tương tự, Triệu Tước lại khóc lóc kể lể, “Khải Thiên à, cậu bảo đứa con của cậu mở máy tiếp điện thoại của tôi đi!”

Triển Khải Thiên cũng không nhân nhượng, rút dây cắm nhét máy xuống tận gầm giường. Triển ma ma bị đánh thức quay qua hỏi, “Ai gọi vậy ông?”

Triển Khải Thiên trầm mặc một hồi, sau cũng nói, “Bán bảo hiểm ấy mà cúp rồi.”

Bạch Diệp cầm máy sậy sậy đầu, tiện thể vẫn đang theo dõi Triệu Tước ôm chần ôm gối đầm đáp không thôi. Liếc thứ tích tắc treo trên tường, – 3 giờ sáng rồi a.

“Ngủ đi.” Bạch Diệp cất máy sậy, chui vào chăn, chuẩn bị đi ngủ.

Triệu Tước đột nhiên xoay người, trèo lên bụng ai kia, tay không nhân nhượng dùng sức túm lấy hai vạt áo choàng tắm.

Bạch Diệp một tay gối sau đầu cười khẽ, “Hôm nay em định chủ động?”

“Đưa tôi tới nhà bọn họ!” Triệu Tước nghiêm túc nói.

“Nhanh lên! Phải đi ngay lập tức!”

“Em lại giở chứng gì đó.....” Gối đầu bị Triệu Tước đập cho rớt hết xuống sàn buộc Bạch Diệp phải lấy tạm gối ôm để kê đỡ.

“Rời giường mặc quần áo!” Triệu Tước nửa kéo nửa đẩy.

Bạch Diệp bắt đắc dĩ choàng tay kéo eo tên quậy phá này áp xuống dưới thân mình, dùng chân bọc kín mít, sau đó cởi bỏ nút thắt, dùng dây lưng khóa hai tay Triệu Tước kéo lên trên đỉnh đầu, hoàn toàn chế trụ.

Tắt đèn.

“Nóng muốn chết!” Triệu Tước vẫn gan lì mà giãy.

Bạch Diệp trở mình, cảm thấy đã ổn thỏa, ôm ôm ấp ấp, thoải mái tràn đầy.

.....

Sáng sớm hôm sau, Bạch Ngọc Đường tỉnh dậy, nhớ ra đêm trước còn chưa kịp mở lại di động đã ngủ quên mất tiêu, liền vội vàng tìm bật.

Hoàn tất khởi động, hộp thư của anh báo lên một con số có ba chữ số – “198” cuộc gọi nhỡ. Bạch Ngọc Đường nghi hoặc – Đây là cảnh cực đêm qua bị tin tặc tấn công?

Có điều đến lúc mở lịch sử ra nhìn một chút thì.....Bạch Ngọc Đường chợt có cảm giác toàn thân vô lực – 198 dòng tên Triệu Tước trên màn hình.

Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, nhìn Triển Chiêu đang nằm bên cạnh.

Triển Chiêu ngủ ngon lắm, nằm thẳng mặt ngửa lên, một tay thả cạnh gối đầu, một tay túm lấy cái chăn trước ngực thật chặt, khoe miệng cong cong, rõ ràng là mang theo ý cười chìm vào giấc ngủ

Thú vị hơn nữa là Lỗ Ban không biết khi nào đã trèo lên giường ngủ bên cạnh cậu, cũng ngửa mặt lên trời, ngửa bụng lên trời, một bên móng vuốt đặt bên tai, một bên móng vuốt khác đặt trước ngực – Tư thế ngủ quả thực giống Triển Chiêu như đúc.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu cười cười, nhẹ nhàng rời giường, xỏ dép xuống tầng đi chuẩn bị đồ ăn.

Vừa bước xuống được vài bậc thì chợt nghe tiếng chuông cửa kêu inh ỏi, Bạch Ngọc Đường thở dài – Ai tới sớm như vậy a?

Trên lầu, Tiểu Bạch Trì cầm nguyên cây bàn chải đánh răng vội vã định chạy xuống mở cửa, phía sau Lisbon đuổi người bám theo.

Chạy tới cầu thang thì đã thấy Bạch Ngọc Đường xuống trước rồi, “Anh dậy sớm vậy?”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, ra tới cửa thì.....dở khóc dở cười.

Xe đậu ở cổng lớn, Bạch Diệp đeo kính râm tựa vào cửa xe, Triệu Tước sớm đã chờ sẵn ở đó, một tay xoa thắt lưng, một tay ra sức dí cái chuông cửa, cách một đoạn xa như vậy Bạch Ngọc Đường còn nhìn thấy quầng thâm dưới mắt y – Xem ra, Triệu Tước bị Triển Chiêu hại khổ rồi, phỏng chừng mất ngủ cả đêm.

Bạch Ngọc Đường ra mở cửa.

Triệu Tước híp mắt lườm anh.

Bạch Ngọc Đường hỏi Bạch Diệp, “Sao hai người tới sớm thế?”

Bạch Diệp tháo kính mắt xuống, tâm tình có vẻ không tồi, có chút bất đắc dĩ hỏi, “Có bữa sáng chứ?”

“Chuẩn bị làm” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, Triệu Tước đã sớm hùng hổ tiến vào nhà, vừa đi vừa hỏi, “Triển Chiêu đâu rồi?”

“Còn đang ngủ....” Bạch Ngọc Đường thấy Triệu Tước định lên lầu, liền đi theo.

“Biết hưởng thụ đấy!” Triệu Tước chạy vào phòng trước Bạch Ngọc Đường, vừa lúc Bạch Cẩm Đường mở cửa phòng bước ra, thấy người mới tới, khó hiểu nhìn theo.

Triệu Tước đập tung cửa phòng đôi trẻ, “Tên nhóc họ mèo kia.....”

Có điều, Triệu Tước chỉ kịp hô có từng đấy chữ, tiếp theo thì không hề có động tĩnh gì.

Bạch Ngọc Đường tựa cửa nhìn Triệu Tước đứng bên giường ngắm Triển Chiêu.

“Thế nào?” Bạch Diệp tiến vào.

“Suyt!” Triệu Tước hung hăng trừng mắt với người kia một cái.

Bạch Diệp mờ mịt.

Triệu Tước một mặt vươn tay chỉnh lại gối đầu cho cậu một mặt nhìn Triển Chiêu cùng Lỗ Ban bày ra tướng ngũ giống hệt nhau, nhin không được thốt lên, “Nha! Thật ngoan, thật đáng yêu!”

Bạch Diệp dùng tay đỡ trán.

Bạch Ngọc Đường cười lắc đầu, xoay người xuống nhà làm bữa sáng.

Triệu Tước đang cúi đầu đột nhiên nghe tiếng gió vút một tiếng, có phần sững sốt, vừa ngẩng đầu lên ai ngờ lãnh trọn một cái gối úp vô mặt.

Gối đầu rơi xuống, Triệu Tước xoa xoa cái mũi đáng thương của mình, nhìn Triển Chiêu đã sớm tỉnh, ngồi vững trên giường.

Triệu Tước híp mắt trừng cậu một lúc lâu, rồi nhặt lại cái gối xông về phía trước, “Thằng nhóc họ nhà mèo này, nhãi con!”

Triển Chiêu quơ gối đánh trả, Lỗ Ban ở giữa vô tội ăn đòn oan, vội vàng “méo méo” mà nhảy khỏi chiến địa theo chân Bạch Diệp xuống tầng.

Bạch Diệp đóng cửa phòng lại, để mặc cho hai tên con nít kia dùng gối đại chiến với nhau, lắc đầu cười, đi xuống dưới chờ bữa sáng.

*Riga: Thủ đô của Latvia – thành phố lớn nhất trong tất cả các nước vùng Baltic.

481. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 14

Chương 14 : Nguy hiểm bên người

Ánh mặt trời sáng rực rỡ đánh thức toàn bộ thành phố S năng động, ai nấy đều bắt đầu chuẩn bị ột ngày mới đầy bận rộn, tất nhiên các thành viên của SCI cũng không có ngoại lệ.

Một bàn thức ăn phong phú đã sẵn sàng, Bạch Ngọc Đường ngược lên lầu gọi to một tiếng, “Miêu nhi!”

Nghe thấy keng keng, đoàn quân meo meo từ trên gác lữ lướt kéo xuống, dẫn đầu là Lỗ Ban tiếp đến là Lilia sau đó nữa là một đoàn mèo nhỏ tí hon tròn tròn, rồi tiểu sư tử đi kế bên và xếp cuối cùng là Lisbon vừa đi vừa ngáp.

Chưa được mấy bước thì Triển Chiêu từ trong phòng lao ra, chạy tới ôm tiểu sư tử vượt lên trước.

Triệu Tước đuổi đến phía sau nhưng ra tới cửa thì bị chặn đường. Chắn ngay trước mặt là một con sư tử trưởng thành to lớn – ở giữa cầu thang, đã thế còn dừng lại đuôi lưng, lắc lắc cái đầu xù, quay đầu liếc Triệu Tước một cái, vung đuôi hích hích Triệu Tước xem như có lời chào.

Triệu Tước vốn muốn chen lên vượt hàng, có điều Triển Chiêu đã thành công ngồi xếp bằng trên ghế, cạnh Bạch Ngọc Đường tại bàn ăn, hướng mắt lên lầu nhìn Triệu Tước nhếch nhếch mi.

Triệu Tước bực mình, túm cái đuôi Lisbon mặc nó kéo xuống dưới nhà.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu tinh thần sảng khoái dồi dào, cũng đoán được đại chiến gối chần vừa rồi mười phần là cậu thắng. Hơn nữa đêm qua cơm no rượu say, nghỉ dưỡng đầy đủ không như ai kia ngủ không ngủ đủ mà ăn cũng chẳng tiêu, thâm quầng con mắt.

Hôm nay, Bạch Ngọc Đường nấu bữa sáng truyền thống kiểu Trung Hoa, có cháo thịt trứng muối, bánh bao hấp, bánh bao chiên, còn có cả đồ ăn Bạch Trì mua thêm ở ngoài là bánh quẩy cùng trứng mặn.

Nhà đông người, tất cả vây quanh một chỗ ăn sáng, thực là náo nhiệt.

Triển Chiêu một tay thìa một tay đưa, ăn đến sáng sủa cả mặt mày.

Triệu Tước ngồi xuống sau, nhìn nhìn bát cháo lại nhìn nhìn sang bánh bao, nghiêng người hỏi Bạch Trì, “Có mù tạc không?”

Khóe miệng Tiểu Trì Trì giật giật, “Có ăn sushi đâu, cần mù tạc làm gì ạ?”

Triệu Tước giơ một cái bánh bao chiên lên rồi nói, “Chấm bánh bao a!”

Bạch Trì lẳng lặng đưa qua cho Triệu Tước một đĩa gia vị, “Bánh bao chiên thì chấm giấm chua.”

Triệu Tước vẻ mặt kì thị cái đĩa giấm, cuối cùng bỏ bánh bao chiên chuyển qua cầm quẩy chấm chấm ăn, tiếp đó uống một thìa cháo thịt, Triệu Tước lẩm nhẩm, “Có thêm chút mật thì tuyệt vời.”

Tất cả dùng ánh mắt kinh dị mà nhìn y, Triệu Trinh ở bên yên lặng cầm lọ mật một thìa.

Bạch Trì tròn mắt nhìn anh.

Triệu Trinh trộn mật vào chén cháo của mình, xong xuôi rất tự nhiên mà thưởng thức.

Triệu Tước chột chột Bạch Trì, “Cái này chính là sức mạnh của di truyền đó!”

Triển Chiêu tò mò hỏi, “Cháo thịt trứng muối mà cho thêm mật thì ăn ngon lắm hả?” Cậu dường như rất muốn thử một chút.

Bạch Ngọc Đường gấp qua bát Triển Chiêu thêm một quả trứng muối nữa rồi khuyên nhủ, “Đừng ăn cái kiểu kỳ quái đó!”

Bạch Cẩm Đường ở một bên vừa xem báo vừa ăn sáng, Công Tôn ngồi cạnh xoay qua hỏi Triệu Tước, “Hai người sao lại đến đây?”

Bạch Diệp đưa mắt ra hiệu, ý bảo – Đây là chủ ý của Triệu Tước.

Triệu Tước đang rót mật vào chén cháo, nghe Công Tôn hỏi thì ngẩng đầu lên thần bí cười cười, “Đến shopping.”

“Shopping?” Tất cả đầu loạt quay qua nhìn.

Triệu Tước ngậm thìa, “Già cả như ta cần phải thường xuyên đi qua đi lại, hô hấp một chút không khí mới mẻ và vân vân a.”

Nhận ra người kia lại bắt đầu nói hươu nói vượn, ai nấy cũng chẳng thèm để tâm đến nữa, cúi đầu tiếp tục ăn.

Lúc này, di động của Bạch Ngọc Đường reo, anh bắt máy, “Alo? Hổ tử.....Cái gì? Có nghiêm trọng không?”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường nhú mày, liền hỏi, “Làm sao vậy?”

“Cậu tới đó trước đi.” Bạch Ngọc Đường hình như đáp ứng gì đó với Triệu Hổ rồi ngắt điện thoại nói, “Sáng nay Tề Nhạc bị tai nạn xe.”

“A?!” Cặp song sinh cả kinh, lập tức rút điện thoại gọi ngay cho người đại diện của Tề Nhạc.

Bạch Ngọc Đường nói, “Hổ tử nói sáng nay lúc cậu ta tỉnh dậy thì không thấy Tề Nhạc đâu, gọi điện thì cô nhóc nói xuống dưới nhà mua đồ, bảo cậu ta cứ tiếp tục ngủ.....đang nói thì nghe tiếng Tề Nhạc hét lên, còn nghe được cả âm thanh xe phanh gấp. Hổ tử lao xuống lầu thì chiếc xe bánh mì đổ lăn cạnh lề đường, còn Tề Nhạc thì ngã ngồi ở bên, chân bị trật khớp, cậu ấy xin phép đưa cô bé tới bệnh viện rồi.”

Cặp song sinh nhẹ nhõm thở ra, dặn người đại diện của Tề Nhạc tạm hủy những hoạt động trong mấy ngày tới đây, để cho cô bé dưỡng thương.

Triển Chiêu ngẫm nghĩ một chút rồi quay qua hỏi Bạch Ngọc Đường, “Là vô tình.....hay là hữu ý?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, lắc lắc đầu, tỏ vẻ không rõ lắm.

Triệu Tước đổi diện híp mắt hỏi, “Triệu Hổ ở cùng Tề Nhạc?”

Mọi người ‘soạt’ một tiếng ngó chăm chăm Bạch Ngọc Đường – Bầu không khí ‘muốn hóng hớt chuyện thị phi’ bỗng dừng vây quanh anh. Bạch Ngọc Đường đỡ khóc đỡ cười, “Làm sao tôi biết được đây, tôi không can thiệp chuyện sinh hoạt cá nhân của cấp dưới đâu nha.”

“Có điều Tề Nhạc gần đây thể chất tốt, tinh thần cũng cực tốt.” Tiểu Đinh che miệng cười.

Đại Đinh gọi điện cho Trần Du, “Cũng nên báo cho Trần Du một tiếng.”

“Cậu dặn cô ấy hạn chế đi lung tung.” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở, “Muốn ra ngoài thì nhớ gọi cả Lam Tây theo nữa.”

“Kì nha?” Đại Đinh nhún số đến nửa ngày cũng chẳng có ai nhắc máy mà nghe, có chút hoang mang, “Không cầm máy?”

Vừa hỏi xong thì có người nghe điện, giọng nói đầu bên kia có điều vừa lạnh vừa cứng, “Alo?”

Đại Đinh há hốc miệng, tâm đang tự an ủi – Hai cô nhóc này không lớn nhanh như vậy chứ?

“A.....” Đại Đinh còn bận tổ chức lại ngôn ngữ.

“Cậu là người bên công ty?” Người đàn ông hỏi, “Tôi là anh trai của Tiểu Du, nó nhập viện rồi.”

Miệng Đại Đinh lại càng há to hơn, “Nhập viện?! Sao lại thế?”

Đầu bên này mọi người nghe thấy mọi chuyện quay qua nhìn nhau thắc mắc – Khéo như vậy? Cả hai chị em đều gặp nạn?

“Không rõ lắm, bác sĩ nói Tiểu Du bị ngộ độc thức ăn, sáng nay mới uống xong cốc sữa thì nó kêu đau bụng, tôi liền chở nó tới đây, bác sĩ còn đang khám, có gì sẽ báo.” Nói xong Trần Mật treo điện thoại.

Công Tôn nhú mày, “Trùng hợp thật?”

“Đáng nghi.” Bạch Cẩm Đường buông tờ báo xuống nói, “Có điều, Tề Nhạc là bạn gái của Triệu Hổ thì không nói làm gì, còn Trần Du có liên quan tới SCI hử?”

“Cô bé là ca sĩ trực thuộc công ty của anh không phải sao.” Công Tôn nhắc nhở.

Bạch Cẩm Đường nghĩ nghĩ, Cũng phải, thế coi như có quan hệ khá gần gũi với SCI a.

“Cậu cũng điện cho Mã Hán hỏi xem phía Giai Di có bị sao không đi.” Triển Chiêu nhắc Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường liền gọi cho Mã Hán.

“Alo?” Mã Hán rất nhanh đã tiếp điện.

“Mã Hán, cậu vẫn ở cùng Giai Di chứ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Vẫn, tôi đang định đưa cô ấy tới công ty xong thì quay lại cảnh cục.” Mã Hán khó hiểu hỏi, “Có chuyện gì sao?”

“À.....” Bạch Ngọc Đường vừa định giải thích qua cho anh thì đột nhiên phía bên kia truyền đến một tiếng nổ – BÙM

“Mã Hán!” Bạch Ngọc Đường cả kinh, hô gọi, đáp lại ở đầu bên kia là vài tiếng ho khan, còn có tiếng người nói chuyện, không mấy rõ ràng.....Ước chừng năm phút sau, âm thanh của Mã Hán được khôi phục, “Đội trưởng.”

“Xảy ra chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Mã Hán nói, “Không biết nữa, vừa rồi có một chiếc xe vận tải vượt đèn đỏ, còn chệch hướng đụng vào đầu xe của tôi.”

“Cả hai ổn không?” Bạch Ngọc Đường lo lắng.

“Tôi không sao nhưng tay Giai Di bị thương rồi, tôi đưa cô ấy tới bệnh viện trước.”

“Được.....” Bạch Ngọc Đường cúp máy, nhìn mọi người, Trong một buổi sáng, cả ba cô gái đều gặp chuyện, không thể trùng hợp như vậy đâu?

“Ai nha!” Công Tôn thúc giục, “Gọi tới cho Mã Hán nhanh đi!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, lập tức gọi Lạc Thiên.

Nhưng là Dương Dương nghe điện, “Chú Bạch~.”

“Dương Dương, ba con đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Lạc Dương nói, “Ba ba con đang lái xe.”

“Mã Hán đi cùng cả hai chứ?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp.

“A, chú Bạch cũng biết chị Hán Hán bị bệnh ă?” Lạc Dương nói một câu khiến trán Bạch Ngọc Đường càng nhăn tít, “Cô bé bị bệnh gì?”

“Cháu cũng không rõ lắm, hình như là ăn phải đồ thiu, sáng sớm hôm nay đã kêu đau bụng.” Lạc Dương nói, “A, tới bệnh viện rồi, cháu cúp máy nha, lát nữa cháu gọi lại cho chú.”

Bạch Ngọc Đường cũng cúp điện thoại, tất cả hai mặt nhìn nhau – Sao có thể như vậy?

Lúc này, tới lượt điện thoại của Triển Chiêu reo, “Alo? Ba? Cái gì!”

Tất cả đồng loạt thấy Triển Chiêu đứng bật dậy, “Tình hình thế nào rồi.....Dạ, con tới ngay.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Xảy ra chuyện gì?”

Triển Chiêu túm lấy tay anh, “Mẹ nhập viện rồi!”

Bạch Ngọc Đường cả kinh, “Mẹ ai?”

“Cả hai!” Triển Chiêu nói, “Sáng nay hai mẹ cũng đi chợ như mọi hôm, nhưng ra tới nơi thì bị một chiếc xe bán bánh mì đụng phải.”

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Xe đụng?!”

“Không bị tông trực diện, cả hai đều né được nhưng ngã bị thương, hai ba đưa các mẹ vào viện rồi, còn nói ở bệnh viện trung ương còn gặp cả bọn Triệu Hổ cùng Lam Tây nữa, cảm thấy mọi chuyện có chút kỳ quặc liền gọi điện tới hỏi một chút.”

Bạch Ngọc Đường đứng lên, “Tối thẳng bệnh viện luôn đi.”

Nói xong tất cả ra xe, phóng tới.

Bệnh viện vẫn luôn là nơi người người tấp nập, có điều chỉ toàn là người nhà cùng bệnh nhân, vẻ mặt lo lắng của những người ngồi chờ đợi luôn làm cho người khác cảm thấy thực bức bối như có một loại áp lực vô hình nào đó đè xuống vậy.

Đám người Bạch Ngọc Đường đến nơi, vừa xuống xe thì gặp Tần Âu cùng Tiểu Dịch.

“Đội trưởng.” Tần Âu cầm trong tay một bình đồ uống, hình như là loại sữa mà cu cậu nhà anh thường xuyên uống nhất.

“Sao anh lại tới đây?” Bạch Ngọc Đường có chút khẩn trương, “Không phải lại xảy ra chuyện gì nữa chứ?”

“Vừa rồi Dương Phàm gọi cho tôi, nói không biết ngày hôm nay đen đủi thế nào gần như toàn bộ SCI kéo nhau nhập viện, điều này làm cho tôi thấy lạ lắm.” Nói xong đưa bình sữa cho Bạch Ngọc Đường xem, “Cái này, sáng nay tôi chuẩn bị bữa sáng cho Tiểu Dịch, lúc mở bình sữa ra vô tình phát hiện gần miệng cắm ống nút có một lỗ kim.”

Bạch Ngọc Đường cầm qua xem, quả thực là có lỗ.

“Bình sữa này hôm qua Mã Hân đi mua phải không?” Công Tôn hỏi, “Hôm qua cô nàng đi siêu thị khuôn về những vài thùng, đưa qua cho Trần Du cả chục bình, nói là tốt cho hệ tiêu hóa, buổi sáng uống vào rất có lợi cho cơ thể.”

“Đúng vậy, cái này Hân Hân đã làm một vài thí nghiệm đo lường chất lượng, cho nên mỗi lần đi mua đồ, cô ấy đều mua cho Tiểu Dịch hai thùng, mỗi tuần đều uống, bình thường không có hề hấn gì.” Tần Âu gật đầu, rồi lại nói, “Bữa nay Dương Phàm nói cả Mã Hân lẫn Trần Du đều bị ngộ độc, bởi vậy tôi mang cả Tiểu Dịch cả sữa tới làm kiểm tra cùng luôn.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Có người hạ độc?”

.

Vào tới phòng bệnh, một nữ y sĩ rất quen thuộc đang đo thân nhiệt cho Mã Hân.

Nguyên một phòng, SCI bao cả. Phòng bệnh có hai giường cùng hai xô pha đối diện, Trần Du cùng Mã Hân nằm trên đó, Tề Nhạc cùng Trần Giai Di ngồi ở kia, một người chân quấn băng, một người tay quấn vải, hai anh bạn trai săn sóc ngồi ở hai bên giúp họ uống nước.

Nữ y sĩ kia chính là người bị cuốn vào vụ án của Lâm Nhược ngày trước – Tên là Hà Doanh.

Hà Doanh thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liền chỉ chỉ cửa phòng đối diện.

Cả hai quay đầu lại thì thấy Triển ba ba từ trong bước ra vẫy vẫy tay.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chạy qua. Trong phòng, hai ma ma đều ở đây, một bên ăn cam, một bên ăn táo, Dương Phàm đứng cạnh giường xem xét kết quả kiểm tra.

Có điều, người nằm ở trên giường chỉ có một, duy nhất có Triển ma ma.

Triển ma ma chân trái gãy, ngón chân cũng gãy, băng bó thạch cao trắng nguyên một cây, Triển Chiêu nhìn thấy sợ hết hồn. Bạch ma ma ở bên thì đỡ hơn, chỉ bị trầy xước chút đỉnh.

Theo lời Bạch ma ma kể lại, lúc ấy nếu không có Triển ma ma ở bên kéo người, có khi bà bị đâm chết rồi không chừng.

“Xe là hướng về phía mẹ lao tới?” Bạch Ngọc Đường tựa cửa, trán chưa hết nhăn, hỏi Bạch ba ba.

Bạch Duẫn Văn gật gật đầu, “Vốn chỉ nghĩ là ngoài ý muốn, có điều thấy tình cảnh ở phòng kia xem chừng không khéo như vậy đi.”

“Không phải trùng hợp.” Dương Phàm hướng Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, nói, “Tề Nhạc và Trần Du trúng cùng một loại độc, đều là thuốc trừ sâu.”

Nói rồi cầm bịch sữa Tần Âu vừa đưa ang đi xét nghiệm, phỏng chừng sẽ cho ra cùng một kết quả thôi.

“Thuốc trừ sâu?!” Bạch Ngọc Đường lại nhú mày.

“Đúng đó, cho nên cả hai đều phải rửa ruột.” Hà Doanh đi tới.

“Sáng nay, lúc Tiểu Du kêu đau bụng cũng là vừa uống sữa xong.” Trần Mật đang đỡ ông nội mới đến.

Lạc Thiên nhú mày, “Hân Hân sáng nay cũng uống sữa, Dương Dương hôm nay được nghỉ học, cho nên không có uống, nếu không chắc cũng bị ngộ độc rồi.”

Trần gia gia lo âu, “Tiểu Du nhà ta lại đụng phải tên biến thái nào nữa a!”

Triển Chiêu rất muốn nói với ông, kỳ thật toàn thể SCI chính là luôn cùng lũ biến thái dây dưa, rồi vô duyên vô cớ khiến các cô gái cũng bị kéo vào.

Triển Khải Thiên nhìn thấy Triệu Tước cùng Bạch Diệp cũng tới đây thì có chút ngoài ý muốn.

Triệu Tước ngó vào phòng bệnh xem xét qua thì Bạch ma ma liền hướng y dùng ngón tay ngoắc ngoắc.

Triệu Tước lùi lại phía sau cửa.

Triển ma ma cùng Bạch ma ma nhìn nhau cười.

Bạch ma ma cầm quả cam đi tới, đưa cho Triệu Tước, lại trông thấy Bạch Diệp thì khá ngạc nhiên, “A.....”

Bạch Diệp hướng bà gật gật đầu, đi tới một góc khuất chờ đợi.

Bạch ma ma đùn đẩy Bạch Duẫn Văn, “Đi a, đã lâu không gặp, tâm sự với nhau một chút.”

Bạch Duẫn Văn nhăn nhó, có điều vẫn bị Bạch ma ma đẩy qua.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau – Thật tò mò! – Tuy rằng lúc này nhu cầu ấy có chút không đúng thời điểm cho lắm.

Vừa vặn, cửa thang máy mở, Bao Chứng chạy ra, gặp được tất cả mọi người vội hỏi, “Nghiêm trọng không?”

Triển Khải Thiên đem tình huống trước mắt giải thích qua với ông một chút.

Bao Chứng nhú mày.

“Lái xe gây chuyện đâu rồi sắp?” Bạch Ngọc Đường hỏi Bao Chứng, “Một lái xe tải, một lái xe bánh mì.”

Bao Chứng lắc đầu nói, “Cũng không có gì khác thường, lái xe tải kia là làm đêm một nhọc, còn lái xe bánh mì thì do xe không ăn phanh, không khống chế được tay lái.”

Bạch Ngọc Đường nhăn trán, “Không thể là trùng hợp được.”

Bao Chứng gật đầu, “Tôi biết, có điều loại chuyện này chỉ là sự cố giao thông, khó mà phê chuẩn để giao người cho bên các cậu thẩm vấn.”

Bạch Ngọc Đường bắt mắt.

“Có điều tôi đã phái người giám sát hai lái xe kia, nếu có gì phát sinh sẽ lập tức báo cho các cậu.” Bao Chứng thở dài.

Lúc này, một y tá chạy tới đưa máy tờ khai cho Dương Phàm.

Dương Phàm xem qua rồi rút ra mấy bản đưa cho Triển Chiêu bảo, “Cậu cầm cái này lên lầu hai lấy kết quả kiểm tra của hai bác gái nhé.”

Triển Chiêu gật đầu.

Bạch Ngọc Đường như thường lệ muốn đi theo lại thấy Triển Chiêu nháy nháy mắt ý bảo anh ở lại thu thập thêm tin tức chứ có mỗi mấy tờ giấy mỏng tang thì theo làm gì.

Hà Doanh cũng đang định qua lấy kết quả chụp X-quang của Tề Nhạc và Giai Di liền nghĩ cùng đi.

Triển Chiêu bước vào thang máy thì thấy Triệu Tước tay cầm quả cam cũng leo đèo theo sau.

Triển Chiêu khó hiểu nhìn Triệu Tước, “Chú theo làm chi?”

Triệu Tước mếu máo, “Nơi đó nhiều người.”

Triển Chiêu nhìn y, vừa rồi lúc quẹo góc hành lang, cậu có thấy Bạch Duẩn Văn cùng với Bạch Diệp đứng đó, một trái một phải, cứng đờ đờ như tượng sáp, không khí bao quanh cả hai có chút quái dị.

“Đình” một tiếng, thang máy dừng ở lầu ba, là nơi Hà Doanh lên lấy ảnh chụp X-quang, lúc cô đi ra thì có một ông lão muốn đi vào, ông cụ da xạm đen, lại gầy, dường như là người bệnh.

Hà Doanh bước qua vón định cùng Triển Chiêu và Triệu Tước đỡ lão thì thấy bàn tay phía sau người kia có ánh dao lóe lên.

“A!” Hà Doanh theo bản năng hét một tiếng.

Triển Chiêu cùng Triệu Tước vốn đều đang đâm chiêu ngăn người, bị tiếng hét của Hà Doanh lay cho tỉnh, cả kinh ngừng đầu.

Cửa thang máy đang khép, trước mắt là một cụ già, Hà Doanh muốn ngăn lại nhưng không thể, thang máy đóng kín, Triệu Tước cùng Triển Chiêu chợt nghe tiếng Hà Doanh đập cửa la to truyền vào, “Cẩn thận! Hắn có dao! Có dao!”

.....

482. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 15

v

Chương 15 : Chân tướng lộ diện

Khi Triệu Tước cùng Triển Chiêu ngừng đầu lên nhìn thì phát hiện ánh mắt của ông lão kia đại ra rất không bình thường, lúc này cửa thang máy đã đóng, bên trong chỉ có ba người và một trong số đó có dao.

May thay thùng thang máy bệnh viện tiêu chuẩn là phải chứa vừa giường bệnh mỗi khi cần di chuyển cho nên rộng rãi hơn so với bình thường. Cho dù, tính ra cũng chỉ thêm được vài bước.

Ông lão vung con dao lên.

“Nha a!” Triệu Tước lập tức trốn sau lưng Triển Chiêu, tay nắm chặt lấy vai áo cậu, “Sợ quá!”

Triển Chiêu bắt lực liếc Triệu Tước một cái, có điều hiện tại không phải lúc thích hợp để cất lời. Ông lão kia xem ra đã không còn lý trí, chẳng quản cả hai đang liếc mắt nhử mày, chỉ biết cầm con dao hướng về phía Triển Chiêu mà lao tới.

Trong khoảnh khắc, Triển Chiêu chợt cảm thấy có chút hối hận, lúc trước Bạch Ngọc Đường muốn dạy cậu một vài động tác phòng thân thì cậu nhân cơ hội sờ sờ mũi bụng người ta, sau đó lại tiện thể biến việc học hỏi trở thành chuyện trêu hoa ghẹo nguyệt, mặt khác.....cậu nhớ hình như bản thân còn có súng.....Súng để chỗ nào rồi a?

Khi Triển Chiêu đang bận ngậy người thì ông cụ đã gần như đâm tới. Cùng lúc, cậu cảm giác được Triệu Tước ở phía sau đang muốn đẩy mình ra để trực tiếp đối mặt. Triển Chiêu vừa giật mình vừa hoảng, trong tích tắc, liền thuận theo phản xạ tự nhiên đưa tay nắm trọn lấy lưỡi dao.

Mặc dù Triển Chiêu không có tí kinh nghiệm giáp đấu nào hết nhưng ít ra thì cậu cũng là đàn ông con trai, cộng thêm cái máu ganh đua giờ phút đó chỉ khiến cậu tâm niệm mãi một điều – Chỉ ít cũng không thể để Triệu Tước trên cơ được!

Triển Chiêu cũng không kịp cảm thấy đau, vừa đỡ được con dao liền thụi cho ông lão kia một cước bật ngược trở về.

Vốn dĩ hai người họ chỉ đi thang xuống thêm một tầng nữa, cho nên rất nhanh cửa thang máy đã lại mở, cả hai nhanh chóng cùng thoát ra ngoài.

Con dao trong tay ông lão được nắm chắc đến nỗi, lúc Triển Chiêu đẩy được người nọ văng ra thì nó cũng rút theo luôn. Thời khắc ấy, Triển Chiêu có cảm giác máu thịt gì đó của bản thân cũng đã đi theo nốt rồi – Đau tới toát mồ hôi lạnh.

Cửa thang máy của bệnh viện luôn là nơi tập trung khá đông người chờ, bỗng dưng lại có chuyện xảy ra khiến ai nấy cũng đều phải hoảng hốt, còn có không ít người vừa trông thấy con dao dính máu trên tay ông lão đã vội hét lên sợ hãi.

“Bảo vệ! Ở trong này!”

Vừa lúc Hà Doanh từ tầng trên theo cầu thang bộ lao xuống, chiếc di động trên tay còn đang mở, miệng lớn tiếng gọi bảo an.

Ông lão lúc này còn đứng còn chưa kịp vững đã lại muốn đâm tới, không thèm quản hai cánh cửa thang máy đang khép vào. Hành động cổ quái giống như một người hoàn toàn mất đi tri giác.

Và hiển nhiên cái đầu bị mắc kẹt. Cửa thang máy gặp vật cản tự động tách ra, ông cụ ngã sấp xuống nền nhà đánh “Phịch” một cái. Khi lão đang lồm cồm định bò dậy thì bảo vệ đã kịp thời tới nơi, Bạch Ngọc Đường một mình vọt lên trước chế trụ.

Theo phía sau anh còn có Bạch Diệp và những người khác.

Dao bị quăng trên sàn đá, ướt đầm.

Bạch Ngọc Đường vừa thấy máu thì ngay lập tức xoay mặt về phía cửa thang nơi Triển Chiêu đứng, thấy cậu đang chăm chăm nhìn ông lão kia cau mày, bàn tay nắm chặt trước ngực bị thương, đỏ một màu máu.

Triệu Tước lúc này cũng đang cúi đầu, nhìn chăm chăm vào vết thương của Triển Chiêu.

Tay còn lại của Triển Chiêu vẫn đang trong trạng thái đẩy Triệu Tước ra phía sau, che chắn. Đây là phản xạ của cậu lúc này khi ông lão kia muốn đâm tới lần thứ hai, có thể do quá mức khẩn trương mà tới giờ tay vẫn chưa kịp rút.

“Miêu nhi.”

Đem ông lão kia giao cho Lạc Thiên bọn họ, Bạch Ngọc Đường chạy vội tới xem xét vết thương trên tay Triển Chiêu.

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, sau khi “Ư” lên một tiếng thì giậm chân, “Đau quá a!”

Bạch Ngọc Đường vừa nghe thấy “Đau” một tiếng là ngay lập tức ngực anh cũng nhói theo, liền gọi to, “Bác sĩ!”

“Ai nha, phải khâu lại!” Hà Doanh dẫn Bạch Ngọc Đường đưa Triển Chiêu đi xử lý vết thương. Công Tôn cùng đám người Triển Khải Thiên để bảo an ở lại duy trì trật tự, rồi cũng nói gót.

Mặt Triển Khải Thiên đen chưa từng thấy. Bạch Ngọc Đường lúc này toàn bộ tâm tư đều đặt trên người con mèo nhỏ nhà mình, bằng không khẳng định sẽ cảm giác được sau lưng anh không khí đã lạnh tới cực điểm……. Từ sau lần Triển Chiêu bị đạn sượt qua chân đến nay, đây đã là lần thứ hai bị thương tới chảy máu.

Dương Dương và Tiểu Dịch chạy theo Dương Phàm xuống tầng dưới, cũng đi đằng sau, thấy tay Triển Chiêu toàn là máu thì lo lắng vô cùng.

Dương Phàm ở lại nhìn ông lão kia – Sao bỗng dưng lại có người điên ở trong bệnh viện hành hung người được?

.

.

Lúc này, Bạch Diệp đứng chống ở cửa thang máy, nhìn vào bên trong, thấy Triệu Tước đứng đó ngẩn người nhìn vết máu còn đọng lại trên nền đá, liền vươn tay kéo y ra.

Triệu Trinh vừa xuống tới nơi thì hỏi, “Không có việc gì chứ?”

Bạch Diệp nhún vai, “Triển Chiêu bị thương.”

“A!” Bạch Trì ở phía sau Triệu Trinh, cả kinh kêu lên một tiếng, kể đó thì cấp tốc chạy tới phòng cấp cứu luôn.

Rất nhanh, xung quanh đó còn lại chẳng có mấy người.

Bạch Diệp nhìn nhìn Triệu Tước, chỉ thấy y híp mắt nhìn Lạc Thiên đang áp chế ông cụ.

Ông lão già yếu không ngừng khiến Triệu Hổ nhíu mày, “Ông già này hình như không bình thường.” lời vừa dứt thì có mấy người bác sĩ chạy tới.

Dương Phàm thấp giọng nói với Tần Âu, “Là bác sĩ khoa thần kinh.”

“Người này bệnh rất nặng, vốn đang bị quản chế ở trong phòng đặc biệt, không biết tại sao lại thoát được ra.” Nhóm bác sĩ kia nghe tin có người bị thương, biết là hậu quả nghiêm trọng, vì thế liền giải thích với nhóm Triệu Hổ, Dương Phàm một chút.

“Ông ta tự mình chạy ra được sao?” Triệu Hổ bất mãn, “Bệnh viện các vị quản chế bệnh nhân nguy hiểm như vậy mà được à? Nếu hại chết người khác rồi thì định thế nào!”

“Không đâu, người này chúng tôi cũng đã dự tính chuyển qua cho bên viện tâm thần.....Cửa phòng cách ly cũng đã khóa, không biết vì sao lại bị mở.” Nhóm bác sĩ kia liền vội vàng thanh minh.

“Có người cố ý phá cửa thả y ra?” Mã Hán vừa nghe liền biết lần tập kích này khẳng định có vấn đề, chứ sao lại khéo như vậy, làm Triển Chiêu bị thương?

“Có camera giám sát không?” Lạc Thiên hỏi.

“Có có.” Một vị bác sĩ nhanh chân liên lạc với phòng an ninh, mọi người liền qua đó xem băng ghi hình tìm manh mối.

Lúc Bạch Diệp quay đầu lại thì không thấy Triệu Tước đâu liền sửng sốt.

Bạch Duẫn Văn ở bên hướng mắt về phía cuối hành lang cách đó không xa, tay chỉ chỉ đầu. Bạch Diệp gật nhẹ, Triệu Tước lúc này lại bệnh cũ “Tái phát”.

Để hé cửa phòng an ninh, Bạch Diệp thấy Triệu Tước đang đứng bên cửa sổ, hai mắt chăm chăm nhìn ra ngoài, ngón tay vô thức bấm chặt lên bậc thềm, miệng không ngừng lầm bầm gì đó, hai mắt vô định, sắc mặt u ám, toàn thân vây quanh là một cảm giác thèm muốn giết chóc.

Khóe miệng Bạch Diệp khẽ giật giật – Lửa giận bị kích động toàn bộ rồi đây.

Bạch Duẫn Văn cũng đi tới trông thấy thì nhíu mày, “Haiz, cũng lâu rồi cậu ta chưa có phát bệnh, lần gần đây nhất là lần đó đi?” Ông có chút lo lắng, “Lần trước cậu ta phát bệnh đã hại chết rất nhiều người tới mức chúng tôi buộc phải đưa cậu ấy vào giam giữ đặc biệt, lần này không biết sẽ có những rắc rối gì nữa đây.”

Bạch Diệp có chút khó xử, “Hay để tôi dẫn Tước đi?”

Bạch Duẫn Văn bật cười, “Năm đó cậu cũng nói như vậy, sau thì dẫn được không?”

Bạch Diệp không đáp.

“Hai người họ có làm sao không?” Bạch Cẩm Đường lúc này mới nghe tin chạy xuống.

Thanh âm của Bạch Cẩm Đường vang lên làm cuộc nói chuyện bị gián đoạn, ngay đến cả Triệu Tước nghe thấy cũng ngừng đầu lên.

Bạch Cẩm Đường liếc mắt nhìn Triệu Tước đứng gần đó mà chợt dạ – Sao Triệu Tước giống như âm hồn u oán quá vậy....

Triệu Tước chậm rì rì quay lại, đi tới cầu thang, nhìn trái nhìn phải một lúc, sau đó *Phiêu* tới phòng cấp cứu.

“Có chuyện gì vậy?” Bạch Cẩm Đường khó hiểu hỏi Bạch Duẩn Văn cùng Bạch Diệp.

Cả hai thở dài – Kể ra thì dài, tóm lại là ‘phiền toái’.

Phòng cấp cứu.

Bạch Ngọc Đường cau mày đứng bên nhìn Hà Doanh khâu vết thương cho Triển Chiêu.

Được tiêm thuốc tê cho nên Triển Chiêu không hề cảm thấy đau nhức, có điều, những hai mươi mũi khâu, cứ bị xuyên qua xuyên lại trước mắt như vậy, đến nhìn thôi cũng đã khiến cho Triển Chiêu cảm thấy không thoải mái chút nào.

Mặc dù động tác của Hà Doanh rất lưu loát lại gọn đẹp nhưng cũng không thể khiến trái tim trong lồng ngực Bạch Ngọc Đường bớt đi run rẩy, thực sự là hít thở không thông.

“Cũng may là không đụng chạm tới xương.” Hà Doanh vừa băng bó vừa an ủi mọi người.

Triển Chiêu muốn phân tán lực chú ý của những người xung quanh liền hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ông lão kia là ai vậy?”

Vừa nãy, Bạch Ngọc Đường đã nhận được điện thoại báo cáo lại từ Mã Hán, trước mắt chỉ biết được ông lão đó là một bệnh nhân tâm thần sắp được chuyển viện và có kẻ cố tình mở khóa phòng bệnh thả người ra. Xác minh qua camera giám sát thì phát hiện có một nữ bác sĩ mặc áo blouse trắng, tóc dài, tới dùng khóa đa năng mở cửa phòng cách ly, trước khi cả hai rời khỏi đó, cô ta còn nói với ông lão mấy câu. Nữ bác sĩ kia có đeo kính mắt, lại cố ý cúi đầu xuống dùng tóc che đi gần hết khuôn mặt.....cho nên hình ảnh chụp được không có mấy tác dụng gì.

Mã Hán đã gọi người quản lý nhân sự của khoa đến nhận diện, mặt khác cũng chuyển video qua cho Tương Bình, hy vọng cậu ta có thể phân tích thêm được một ít chi tiết hữu dụng nào đó.

“Có chút kỳ quái.” Triển Chiêu nói, “Ông lão kia là bệnh nhân tâm thần cấp độ nặng, sao có thể nhận ra chính xác chúng tôi là đối tượng cần tập kích kia chứ? Đối với một người bị tâm thần nặng việc thôi miên cũng không có chút tác dụng nào trừ phi.....”

“Trừ phi đó là người được giao nhiệm vụ.” Dương Phàm đi tới, cầm một túi hồ sơ trong tay, giao cho Bạch Ngọc Đường, “Đây là bệnh án của người kia.”

Triển Chiêu vừa định vươn tay ra nhận thì bị Triển Khải Thiên trừng mắt một cái, “Đừng nhúc nhích!”

Triển Chiêu giật thót mình co rụt cổ lại, vừa rồi cứ mãi nghĩ chưa kịp phát hiện cha già nghiêm khắc cũng có mặt ở đây nha.

Triển Khải Thiên nhéo nhéo lỗ tai Triển Chiêu mắng, “Mẹ con mà biết thì con chết chắc!”

Triển Chiêu trưng ra vẻ mặt vô tội, “Mẹ đang bị thương, cha đừng có kích động người nữa.....”

Triển Khải Thiên lại trừng mắt, lần này cu cậu ngoan ngoãn ngồi im không dám lo nhoi.

Bạch Ngọc Đường vừa mới cầm được tài liệu thì đột nhiên có một bàn tay khác đem nó nâng đi. Bạch Ngọc Đường xoay đầu lại nhìn, không ngờ đó là Triệu Tước. Y mở tập tài liệu ra rồi lật lật.....gần chục trang giấy ánh chừng trong khoảng chưa hết mười giây Triệu Tước đã đọc xong, sau đó thả lại vào tay Bạch Ngọc Đường, xoay người đi mất.

Chuỗi hành động diễn ra trong nháy mắt này đủ kì dị tới mức khiến tất cả đều chết lặng.

Triển Chiêu chống cằm nói với Bạch Ngọc Đường, “Triệu Tước có chút kỳ quái nha!”

Bạch Ngọc Đường theo phản xạ quay sang nhìn Triển Khải Thiên, chỉ thấy ông có chút lo lắng nhìn ra ngoài cửa, sau đó cúi xuống nói nhỏ bên tai Triển Chiêu, “Lát nữa sẽ nói rõ với mấy đứa, con cùng Bạch Ngọc Đường tới phòng nghỉ cạnh phòng bệnh của mẹ con đi.”

Triển Chiêu mở miệng gật gật đầu, cùng Bạch Ngọc Đường đá mắt – Có chuyện, lại còn phải nói trong bí mật nữa?

Lúc Triển Chiêu băng bó xong thì Bao Chứng cũng vừa xuống tới, có điều chưa kịp nhìn thấy Triển Chiêu để hỏi thăm đã bị Triệu Tước túm lấy, lôi tới góc quẹo cầu thang.

Bao Chứng nhìn nhìn Triệu Tước sinh nghi, ảo giác rồi, thời gian chẳng lẽ bị quay ngược lại ư? Sao lại giống hệt cơn ác mộng chục năm trước trong trí nhớ vậy chứ.....

“Cậu muốn làm gì?” Bao Chứng hỏi Triệu Tước.

“Tiểu Hắc.” Giọng điệu Triệu Tước vẫn ôn hòa, thậm chí còn mang theo ý cười khiến Bao Chứng càng cảm thấy lông tóc toàn thân đang thi nhau dựng đứng.

“Đưa tư liệu vụ án lần này cho tôi xem.” Triệu Tước tiếp tục kéo tay Bao Chứng, như là đang dắt cún về nhà.

Bao Chứng nhú mồm, “Cậu muốn làm gì?”

“Cho tôi cho tôi.” Triệu Tước thúc giục, dường như không mấy bình tĩnh.

Bao Chứng nhú mồm, “Cậu muốn hỗ trợ tra án?”

Ánh mắt Triệu Tước hạ dần xuống, “Cậu muốn tôi nói tới ba câu?”

Bao Chứng hơi sững sốt, nhìn nhìn hai mắt Triệu Tước, “Cậu đừng có làm bậy.....”

“Cho . tôi . xem.” Triệu Tước chậm rãi nhả từng chữ.

Bao Chứng bất đắc dĩ, đem máy tính bên người giao cho Triệu Tước.

Triệu Tước nhận lấy, ánh chừng khoảng một phút sau thì đem nó trả lại cho Bao Chứng, rồi chấp tay sau lưng đi mất.

Chờ tới khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra khỏi phòng cấp cứu thì vừa lúc Bao Chứng đang lau mồ hôi từ phía cầu thang đi lên, vừa gặp Triển Chiêu liền giữ chặt lấy người mà rằng, “Cậu xem cho tôi, tôi thấy trong người không ổn!”

Triển Chiêu sững sốt, “A?”

Bao Chứng chỉ vào hai mắt mình, “Vừa nãy tôi với Triệu Tước có ba lần chạm mắt, cậu xem cho tôi!

Triển Chiêu đỏ khốc đỏ cười, “Chú sợ Triệu Tước phân liệt mình sao?”

Nói thế nào Bao Chứng vẫn không nghe, Triển Chiêu đành nhìn vào mắt ông sau đó lắc đầu, “Không có việc gì a.”

“Khẳng định?”

“Tất nhiên, Triệu Tước rất có chừng mực, hẳn là sẽ không phân liệt sắp đâu, mà chú ấy đâu rồi?” Triển Chiêu ngo trái ngo phải.

Bao Chứng nhìn nhìn tay Triển Chiêu, sau đó đột nhiên hỏi, “Cậu không phải.....vì bảo vệ Triệu Tước mà bị thương chứ?”

Mọi người quay sang nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu híp mắt, ý là – Người ta có làm nhưng không muốn nói!

Triển Khải Thiên nhú mồm hỏi Triển Chiêu, “Con vì bảo vệ Triệu Tước mà bị thương sao?”

“Dùng cảm không?” Triễn Chiêu cười rất vui vẻ, “Cũng không hẳn, là phản ứng theo bản năng thôi, chiếu cố người có tuổi mà.”

Khi Triễn Chiêu nhìn lại thì chỉ thấy Bạch Duẫn Văn, Triễn Khải Thiên, Bao Chứng đều mở to hai mắt mà nhìn mình gần giống như họ đang nhìn thấy quỷ vậy.

“Các vị không cần nhìn con như thế a.....” Triễn Chiêu cảm thấy tự tôn bị tổn thương lắm nhé.

Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ nói, “Cậu thật là, những lúc ấy mà còn ra oai, để Triệu Tước bảo vệ cậu thì hơn.”

Triễn Chiêu nhú mày, “Khả năng đánh nhau của chú ấy cũng không có hơn tôi mà! Ông lão kia rõ ràng thần trí đã phân liệt có muốn phân cũng không phân được nữa.....”

“Khả năng đánh nhau của Triệu Tước so với cậu còn hơn xa.” Bạch Ngọc Đường ngắt lời.

Triễn Chiêu mở to hai mắt.

“Cậu ấy nói đúng đấy.” Bạch Diệp đỡ trán, “Tước cùng với cháu không giống nhau, cậu ấy tập luyện bắn súng suốt, bắn rất chuẩn, chỉ cần Tước muốn là hoàn toàn có thể hạ gục ông lão kia.”

Triễn Chiêu bắt mồm, “Nói con không giống ai, mọi người định kỳ thị con đấy hả?”

Bao Chứng xoa xoa cổ, “Lâu lắm rồi không thấy cậu ta nổi điên như thế, có phải là phản ứng quá độ không?”

Triễn Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường hí mắt nhìn mình, ý nói – Còn muốn làm anh hùng sao, giờ hỏng rồi đấy?

Triễn Chiêu bĩu môi, “Chú ấy trình độ cao như vậy còn núp sau lưng người ta giả bộ sợ hãi làm gì?”

Tất cả mọi người cảm thấy khá kinh ngạc.

Triệu Trinh day day lông mày, “Lại đùa giai nữa.....”

“Giỡn nhiều thành quen.” Bạch Cẩm Đường gật đầu.

Triễn Khải Thiên, Bạch Duẫn Văn cùng Bạch Diệp lúc này ba mắt nhìn nhau chột à – Hóa ra là thế.

Bao Chứng thở dài, “Thì ra là như vậy, cũng giống như năm đó.....”

“Năm đó, năm đó làm sao a?” Triễn Chiêu đối với mấy cụm từ theo kiểu ‘năm đó’ hay ‘quá khứ’ vân vân đặc biệt miễn cảm, nghe thấy sẽ lập tức nhào vô.

“Cậu ta đâu rồi?” Triễn Khải Thiên đỡ Triễn Chiêu dúi vào lòng Bạch Ngọc Đường, ý bảo – Ngoan ngoan dưỡng thương, bớt lo chuyện bao đồng đi.

Mọi người ngó quanh – Lại không thấy tung tích của Triệu Tước đâu nữa.

“Cậu ta xuống tầng dưới rồi.” Bao Chứng nói.

“Phải tìm Tước về.” Bạch Diệp nhú mày, “Sơ xảy là sẽ lại có rắc rối.”

Lúc này, Hà Doanh vừa dọn dẹp xong vật dụng ở phòng cấp cứu đi tới thì có hai hộ sĩ trẻ từ thang máy đi ra, nhìn thấy cô liền chạy qua hỏi, “Bác sĩ Hà, cái người đẹp trai tóc dài kia là ai vậy a?”

Hà Doanh ngẩn người, cười nói, “Làm sao? Lại có ý nghĩ không an phận rồi hả?”

“Người đó đẹp trai chết đi được ấy!” Mấy nữ hộ sĩ vây quanh Hà Doanh ánh mắt lâm vào si mê.

Bao Chứng quay lại hỏi, “Các cô thấy người đó ở đâu?”

“Ở sảnh tầng dưới.” Một hộ sĩ nói, “Người kia tìm đường liền hỏi chúng tôi, nhìn gần đẹp vô cùng nha.....”

“Hỏi tới chỗ nào?” Bạch Diệp nhanh chóng ngắt lời đám cô nương háo sắc kia.

“Y hỏi khoa thần kinh ở đâu.....”

“Nguy rồi.” Không đợi nữ hộ sĩ nói xong, cả Triển Khải Thiên lẫn Bạch Duẩn Văn đều hô lên, riêng Bạch Diệp đã lao xuống dưới lầu.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu thấy tình huống không ổn liền quay sang khó hiểu hỏi Bao Chứng, “Sao lại thế này?”

Bao Chứng mở di động, “Cảnh báo cấp 1.....Hiện thân của tội ác lại đi hại người vô tội.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn nhau – Hiện thân của tội ác.

Khi tất cả chạy đến khoa thần kinh thì Mã Hán và Triệu Hổ cũng cùng lúc tra xong tất cả các camera giám sát đi sang.

“Đội trưởng” Mã Hán nghĩ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tới là để thăm vấn ông lão kia liền nói, “Tình thần không ổn định, xem ra khó mà hỏi được gì.”

“Ông lão kia đâu?” Bạch Diệp hỏi.

“Ở phòng bệnh cách ly, đã khóa cửa, có người canh gác.....”

Mã Hán và Triệu Hổ chỉ tay về phòng bệnh phía sau bỗng dưng không nói nổi gì nữa, ở phía xa xa, cảnh vệ đồng loạt ngồi bệt dưới sàn, hình như là hôn mê, còn cửa phòng bệnh thì khép hờ.

Mã Hán, Triệu Hổ trợn mắt há mồm – Sao lại thế này?

Mọi người nhanh chân chạy tới phòng cách ly, mấy cảnh vệ thật may là chỉ bị ngất, không bị thương.

Bạch Diệp đẩy cửa đi vào.....

Bên trong, Triệu Tước đang chống cằm ngồi bên bàn, tay còn lại nghịch nghịch một cái bút bi.

Cách đó không xa trên giường bệnh, ông lão vốn bị buộc chặt trên giường thì nay dây trói đã được cởi, nằm thẳng đơ, mắt nhìn trần nhà, không chút nhúc nhích.

Mấy bác sĩ khoa thần kinh theo vào nhìn tình huống trước mắt có chút khó hiểu, xem xét hiện trạng của ông lão xong thì tuyệt không biết phải nói gì, chỉ ngẩng đầu lên rồi lắc lắc – Ông ấy hoàn toàn trong trạng thái vô thức, rất khác thường.

“Chú làm gì ông ta rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Tước. Triệu Tước quay qua nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó đưa tờ giấy A4 cho họ.

Bạch Ngọc Đường ù ù cạc cạc chỉ biết giơ tay cầm lấy, trên mặt giấy trắng là một bức chân dung vẽ bằng bút bi, một người phụ nữ tóc dài. Tuy kí họa bằng bút bi nhưng thoát nhìn màu mực lam khiến cho bức vẽ chẳng khác nào một tấm ảnh chụp.

Bạch Ngọc Đường xem xong bức phác họa thì nhú mày.

Triển Chiêu nhìn thoáng qua, hỏi Triệu Tước, “Đây là.....”

“Người mở cửa cho hấn.” Triệu Tước híp mắt.

“Sao ông vẽ được bức họa này?” Mã Hán cùng Triệu Hổ đều khó hiểu, người phụ nữ kia vô cùng cẩn thận, đến camera cũng không lưu lại được hình ảnh gì.

“Là hấn thấy.” Triệu Tước bĩu môi ý bảo nhìn người đang nằm trên giường kia kia.

Bỗng nhiên, ông lão kia đột nhiên lên cơn co giật, miệng sùi bọt mép.

“Lên cơn sốc!” Nhóm bác sĩ hô to, mấy hộ sĩ bên ngoài cùng nhau chạy vào hỗ trợ, đem giường bệnh đẩy nhanh tới phòng cấp cứu.

“Nhanh lên!” Nhóm bác sĩ luống cuống chân tay.

Triệu Tước chống cằm nhìn.

Bao Chứng nhú mày trừng Triệu Tước, “Cậu làm gì với ông ta rồi hả?”

Triệu Tước vẻ mặt vô tội nói, “Phối hợp điều tra a”

“Cậu.....”

“Hắn lên cơn sốc là chuyện bình thường mà.” Triệu Tước thông thả nói, “Có người tiêm thuốc cho hắn, bị thuốc kích động lên cơn thôi.”

Dương Phàm nghĩ nghĩ, xoay người ra ngoài.

Bạch Diệp cúi đầu nói nhỏ với Triệu Tước, “Em một vừa hai phải thôi.”

“Không, chú ấy lần này có công lớn đấy.” Triển Chiêu ngắt lời Bạch Diệp.

Triệu Tước khẽ mím môi cười.

Bạch Ngọc Đường cũng cười, đem bức họa kia đưa cho Mã Hán bọn họ xem, hỏi, “Nhìn quen không?”

Mã Hán cùng Triệu Hổ chụm đầu vào xem, sau đó khó hiểu liếc nhìn nhau tự hỏi – Sao lại là cô ấy?

483. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 16

Chương 16 : Nghi vấn giới tính

Người trong tấm hình đó là ai? Chính là người đã cung cấp manh mối quan trọng cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường – Cô nàng phóng viên tên Vương Duyệt.

“Không phải là cô ấy vô can với chuyện này sao?” Triệu Hổ khó hiểu.

“Có lẽ là không hẳn.” Mã Hán nhìn bức vẽ, “Cần phải điều tra kỹ lại cô gái này.”

Bạch Ngọc Đường gọi điện cho Tương Bình, Triệu Hổ vò đầu, “Rõ ràng là cô ta có bằng chứng ngoại phạm đầy đủ mà.”

Triển Chiêu nhắc nhở, “Có hai khả năng.”

“Một khả năng là cô ta có đồng phạm, còn khả năng nữa là gì?” Triệu Hổ hỏi.

“Là bằng chứng ngoại phạm của cô gái đó là ngụy tạo.” Bạch Ngọc Đường gấp di động lại, nói tiếp, “Mấy người hàng xóm có vấn đề.”

“Là những bảy, tám bà cô ông chú sống cạnh đó sao?” Triệu Hổ sờ cằm, “Bọn họ liên hợp lại để bao che cho Vương Duyệt?”

Triển Chiêu theo thói quen muốn sờ cằm, nhưng khi nhắc tay lên liền cảm thấy đau nhói. Cậu cúi đầu nhìn nhìn rồi tự động cảm thán, Cái tay mình lúc này mang so với cái giò heo có chỗ nào khác nhau kia chứ.

Bạch Ngọc Đường rất nhạy cảm, chỉ cần liếc qua một cái cũng đủ biết Triển Chiêu có đang khỏe hay không, liền hỏi, “Đau ư? Uống thuốc giảm đau nhé?”

Triển Chiêu vẻ mặt ghét bỏ, “Không muốn uống, uống vào rồi đầu óc sẽ hồ đồ, tính sao đây?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Hay là cậu nghỉ ngơi một lát.”

“Không muốn nghỉ, chúng ta qua thăm mẹ đi.” Triển Chiêu nói.

Bạch Ngọc Đường có chút hoài nghi – Triển Chiêu lúc này còn dám gặp mẹ? Không sợ bị người phát hiện ra thương tích sao.....

Nhưng khi Bạch Ngọc Đường nhìn vào hai mắt Triển Chiêu để xác nhận thì thứ anh nhận được chỉ là một cái bĩu môi. Tính thêm cả việc Triển Khải Thiên vừa nãy cũng dặn bọn họ lên tầng để lát nữa nói chuyện, Bạch Ngọc Đường liền gật gật đầu.

Hai người đang tính rời đi thì cửa phòng cấp cứu lại mở, Lạc Thiên đi tới báo, “Ông lão tỉnh.”

“Tỉnh?” Triển Chiêu khó hiểu hỏi, “Tức là không chết?”

“A, không phải.....” Lạc Thiên xấu hổ lắc lắc đầu, “Sau khi cấp cứu, ông ấy tỉnh táo hẳn lại, giống như là bệnh tâm thần đột ngột khỏi hết ấy.” Nói xong, anh theo bản năng nhìn về phía Triệu Tước.

Triệu Tước đang chống cằm ngẩn người, sau khi nghe được thì cười nói, “A, khỏi hẳn hả, vậy tốt quá.”

Mọi người nhìn về mặt chúc mừng rất đổi “Chân thành” của Triệu Tước không khỏi đồng loạt nghe được âm thanh ‘chiếp chớp’ vờn quanh trong đầu, cảm giác hình như đang có một âm mưu nào đó bắt đầu mọc mầm.

“Đói quá đi.” Triệu Tước bỗng nhiên đứng lên, “Gần đây có quán cà ri nào ăn ngon không?”

“Cà ri?” Tất cả nhìn y thắc mắc.

“Ừ..... Đi tìm tiệm bánh mì.” Nói xong, Triệu Tước chấp hai tay sau lưng ra ngoài.

Triển Chiêu mặc dù nghi hoặc đầy mình nhưng trước mắt vẫn muốn nhìn xem ông lão kia thế nào cái đã, Tinh thần phân liệt mà thoáng cái đã có thể trị xong ư, có thể hả?

Mọi người tới phòng bệnh thì thấy Dương Phàm đang xem bệnh án, cửa phòng để mở, bên trong truyền đến tiếng ông lão kêu khóc ầm ĩ cùng với âm thanh mấy nữ hộ sĩ đang hỗ trợ tiêm thuốc an thần.

Triệu Hồ khó hiểu, “Không phải nói trị dứt rồi sao?”

“Đã khỏi.” Dương Phàm ngẩng đầu, “Có điều so với không khỏi còn quá thể hơn.”

“Là sao?” Triển Chiêu khó hiểu.

“Lúc ông lão phát điên đã liên tiếp hành hung người qua đường, còn đâm cả cháu ngoại, làm chính con gái mình bị trọng thương. Bây giờ ông ấy biết con gái mình thì đang nằm trên giường điều trị, cháu ngoại mới xuất viện chưa lâu, còn con cái cự tuyệt tới gặp mình liền thành ra như vậy. Mặt khác.....” Dương Phàm hơi do dự.

“Mặt khác cái gì?” Mọi người hỏi.

“Mặt khác, do ông ấy bỗng nhiên khỏe lại, nói ra có mấy ai tin, sẽ cần phải làm kiểm tra tổng quát thêm một lần nữa, rồi đưa ông ấy vào viện tâm thần cách ly có quản chế để một thời gian xem có tái phát hay không sau đó mới có thể cho ra kết luận được.” Dương Phàm đẩy mắt kính, “Thêm một vấn đề nữa, đó là lúc ông ấy phát điên đã đâm thương rất nhiều người, nay đột nhiên kháng phục, người bị hại ắt sẽ đem sự tình đi kiện cáo, dù sao bị người điên đâm ột nhất thì luật pháp không quản được chứ bị người bình thường đâm ột nhất thì tội lớn vô cùng, ai cũng sẽ không tin chuyện người hôm qua còn dở điên dở dại muốn giết người, hôm nay lại tỉnh táo như ai.”

Tất cả theo quán tính cau mày – Bệnh này lợi thật đấy, đúng là không gì thoải mái bằng lúc bị điên.

Triển Chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Triệu Tước từ cửa chính bước ra, hỏi thăm hai nữ hộ sĩ, rồi được họ tung tăng giúp đỡ chỉ đường. Triệu Tước ôn hòa cười, khiến hai cô nhóc thêm phần choáng váng, sau đó y ra khỏi cổng bệnh viện.

Triển Chiêu thở dài, quay lại nhìn ông lão.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày hỏi Triển Chiêu, “Không có biện pháp khác sao?”

Triển Chiêu nhìn anh, “Có cảm giác không ổn?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Không nói rõ được.....”

Triển Chiêu vỗ vỗ vai anh, “Yên tâm đi, ông lão này tỉnh lại nhiều nhất chỉ hai ngày thôi, cũng chỉ đâm tôi có một nhát, trừng phạt một chút như vậy là được rồi, để sau đi.....Cho dù là Triệu Tước cũng không thể chớp mắt một cái là chữa khỏi được người bị bệnh tâm thần.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Ồ.....Ý cậu là, việc ông ta tỉnh lại là giả tượng?”

Triển Chiêu cười cười gật đầu.

“Em không hiểu.” Triệu Hồ đeo bám, “Còn có tình giả tỉnh thật nữa sao?”

“Rất đơn giản.” Triển Chiêu nói, “Triệu Tước chỉ là tạo cho ông lão thêm một nhân cách khác mà thôi, nhân cách này hiện tại biến ông ấy trở thành một Bồ Tát sống, tâm địa cực kỳ tốt, quét rác mà có nhìn thấy kiến cũng không nỡ ra tay giết nó đâu. Vậy nên, ông lão sẽ tự tưởng tượng bản thân mình lúc bị điên đã vô cùng hung ác gây họa cho đứa con khiến nó gia đình phân tán, tạo thành một thảm kịch vô cùng đau đớn không phải sao.”

Triệu Hổ giật giật khóe miệng, “Thảm thật.”

“Tình trạng này không duy trì được bao lâu đâu.” Triển Chiêu nói với Dương Phàm. “Tốt nhất là đưa ông ấy sang viện tâm thần tiếp nhận trị liệu chuyên biệt.”

Dương Phàm gật đầu.

Sau đó tất cả liền rời đi.

Triệu Hổ cùng Mã Hán quay lại thăm dò khu xóm nơi Vương Duyệt sống. Trước đó còn dặn Trần Giai Di và Tề Nhạc, tốt nhất là ở tại bệnh viện dưỡng thương, có cảnh sát bảo vệ, khi án tử chưa được phá thì đừng có tách đoàn, có cặp song sinh ở bên cạnh giám sát, như vậy là an toàn nhất.

Chờ Mã Hán và Triệu Hổ rời đi rồi, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mới vào thang máy.

Cửa thang máy vừa đóng, Bạch Ngọc Đường liền đưa tay vòng qua ôm lấy bả vai của Triển Chiêu, để đầu cậu dựa vào vai của mình, thấp giọng bảo, “Đau thì than đi.”

Triển Chiêu vẻ mặt phụng phịu liếc Bạch Ngọc Đường, ỉu xiu, “Đau chết đi được, đời này tôi cũng chưa từng bị đau như thế, trọng thương rồi!”

Bạch Ngọc Đường thấy bộ dáng con mèo nhà mình như vậy cũng chỉ biết xót xa, tay bị thương là đau nhất, huống chi lòng bàn tay bị khâu nhiều mũi như vậy, hết thuốc tê khẳng định đau muốn chết luôn. Chỉ là lúc này có nhiều người, Triển Chiêu phải cố gắng chịu đựng.....

Bạch Ngọc Đường lại nghĩ, Triển Chiêu không phải thôi miên rất lợi hại sao, có thể tự thôi miên bản thân không, như vậy sẽ không còn cảm thấy tay đau nữa?

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Lúc Lilia sinh mấy đứa nhỏ cậu cũng có vẻ mặt này.”

Bạch Ngọc Đường giật giật khóe miệng, “Đúng vậy.....Khi ấy, có lẽ là nó còn đau hơn cậu nữa kia.”

Triển Chiêu thấy ai đó đã nở nụ cười cũng liền cười theo, còn có một chút đắc ý, “Đây tính là tai nạn lao động! Phải đòi Bao cục bồi thường cho tôi!”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu, trong lòng hối hận, khi đó đi theo Triển Chiêu thì tốt rồi.....Con mèo này đúng là không thể khiến anh lơ là dù chỉ nửa bước!

Chính lúc này, cửa thang máy được mở.

Một cô gái rất có phong cách đứng chờ sẵn bên ngoài, chuẩn bị bước vào trong.

“Tương Nam?” Triển Chiêu có chút kinh ngạc, “Sao cô lại tới đây?”

Hai người bước ra khỏi thang máy chào hỏi, Tương Nam cũng không vội đi ngay, liền đứng lại ở đó cùng hàn huyên.

“Tôi nghe nói Giai Di và Tề Nhạc các cô ấy đều nằm viện nên đến thăm.” Cách ăn mặc của Tương Nam vẫn giản dị như ngày trước.

“Một mình thôi sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Người đại diện không theo cùng?”

“Ở trong xe chờ, tôi không muốn mang theo nhiều người lạ tới.” Tương Nam nói xong liền chú ý đến cái tay băng bó của Triển Chiêu, nhíu mày, “Anh bị thương?”

Triển Chiêu gật gật đầu.

Tương Nam nhìn chằm chằm Triển Chiêu trong chốc lát rồi mở túi lấy ra mấy thứ đưa cho cậu. Triển Chiêu chớp chớp mắt mấy cái, trên tay là một hộp bánh quy và một hộp bánh ngọt.

Khóe miệng Triển Chiêu khẽ giật giật.

Tương Nam nói, “Quà thăm hỏi do chính tay tôi tự làm đó.”

“Cô mang bên người?” Triển Chiêu kinh ngạc.

Tương Nam cười, “Tôi định đi thăm cả mấy đứa nhóc dưới tầng, cũng tiện nên cầm theo nhiều lắm.” Nói xong vỗ vỗ cái balo căng phồng.

“Mấy đứa nhóc tầng dưới?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chưa kịp hiểu, “Cô có người thân bị bệnh?”

“Không phải, là tôi giúp đỡ mấy người có hoàn cảnh đặc biệt ấy mà.” Tương Nam hình như tâm trạng không tồi, “Mới đây, một trong số đó đã tìm được tủy thích hợp để cấy ghép, ca phẫu thuật rất thành công, cũng xuất viện được rồi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường âm thầm “Oa” lên một tiếng, Tương Nam không tồi a.....

“Tìm được đường sống trong chỗ chết qua đoạn thời gian đó, tôi nghĩ phải cố gắng mà tích thêm chút công đức mới được.” Nói xong, Tương Nam định chào tạm biệt cả hai.

Triển Chiêu bỗng gọi cô lại, “Tương Nam, cô có gặp qua người này không?”

Nói rồi, Triển Chiêu hích Bạch Ngọc Đường một cái, kêu anh lấy bức họa của Triệu Tước ra cho cô xem, Tương Nam nhìn bức vẽ một lúc sau đó chống cằm bắt đầu nhớ lại, “À.....Giống như.....”

“Nhìn quen mắt?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừm.” Tương Nam gật đầu.

“Kiểu tóc thay đổi?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“À!” Tương Nam vỗ tay một cái, “Tôi nhớ rõ cô ấy! Chỉ là trước đây cô ấy để tóc ngắn, nay nhìn thấy tóc dài, suýt nữa là không nhận ra.”

“Sao cô quen biết cô ấy?” Triển Chiêu hỏi.

“Cô ấy là phóng viên, đã từng phỏng vấn tôi mà.” Tương Nam nói, “Ừm, cũng chưa lâu lắm.”

“Không lâu trước?” Triển Chiêu hỏi, “Là sau khi cô cùng Lâm Nhược trải qua vụ Emily sao?”

“Đúng vậy!” Tương Nam gật đầu, “Tôi nhớ rõ cô phóng viên ấy, vì cô ấy hỏi những câu rất đặc biệt.”

“Đặc biệt?” Triển Chiêu hỏi.

“Các anh đợi một chút a.” Tương Nam gọi điện cho người đại diện của mình, “David, anh có mang theo ổ cứng không?”

Bên kia hình như đáp lại là có.

Tương Nam nói, “Vậy giúp tôi mang lên đây một chuyến.”

Lúc sau, Tương Nam tắt cuộc gọi, cùng Triển Chiêu nói tiếp, “Tính tôi cẩn thận, mỗi lần phỏng vấn, cho dù là ghi âm, bút kí hay là trực tiếp giao lưu trên truyền hình thì đội trợ lý cũng sẽ lăng lăng lưu trữ lại một bản, mp3 hay video đều có, để tránh sau này báo chí viết loạn.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đá mắt – Nể a!

Chừng mấy phút sau, người đại diện của Tương Nam cầm một ổ cứng đi lên.

“Cái này là những bản lưu của các cuộc phỏng vấn trong vòng nửa năm trở lại đây.” Tương Nam nói, “Sau cuộc phỏng vấn với cô gái kia thì tôi bận đi diễn với chụp hình không nhận thêm một buổi phỏng vấn nào nữa, hai người có thể xem video cuối cùng, toàn bộ quá trình tiếp xúc đều ở trong đó.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiếp nhận, nói lời cảm ơn.

David đưa xong lại xuống tầng dưới đợi, quả là kinh nghiệm ứng xử của một người đại diện có nghề.

Triển Chiêu hỏi Tương Nam, “Cô cùng Giai Di quen biết?”

“Tác phẩm sắp tới, tôi cùng cô ấy hợp tác, đó thật sự là một cô gái tốt số, một lòng muốn làm bà chủ gia đình mà chặt đứt tuổi thọ của hình tượng mỹ nhân đông đưa, may mắn cũng gặp được một nửa phù hợp, trọn vẹn rồi còn gì, người đó còn là một tay súng bắn tỉa nữa chứ.” Tương Nam đến bên cửa sổ ngồi xuống, “Tôi cùng Tề Nhạc và Trần Du cũng biết nhau, trước đã có nói.....”

“Cô thích giọng nói của Tề Nhạc sao.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhớ rõ lần đó đã cho Tương Nam làm một cái thí nghiệm.

Tương Nam cười cười, “Hiện tại là thế giới của người trẻ tuổi rồi.”

“Còn Nhiễm Thiệu Thất?” Triển Chiêu hỏi, “Có bình luận gì về người đàn ông đó không?”

“Người đó là đàn ông sao? Là cái người mà cả lúc đi lúc ăn đều nói chuyện về cây đàn dương cầm ấy hả?” Tương Nam thờ ơ nói một câu, “Tôi thừa nhận tài hoa của ông ta, nhưng tôi không thích con người đó.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã đưa – Quả nhiên, Tương Nam không thích loại người này.

“Ai.....” Tương Nam thở dài, “Tôi còn nhớ rõ lúc bị Emily bắt nhốt, khi Lâm Nhược tới cứu tôi, ngay cả câu ‘Kẻ người muốn giết là ta, hãy thả cô ấy’ cũng dám nói trên thế gian này đàn ông có một loại rất thích gánh vác, không phải chuyện của hắn nhưng nếu có liên quan cũng muốn giành về tay mình, nhưng cũng có một loại ngay đến cả bờ vai cũng là thứ vô dụng. Thực đáng tiếc cho Thường Ngôn, vì sao người chết lại là cô ấy, vì sao một cô gái lại có loại tính cách kia, vì sao cô ấy lại cố chấp thích một người như Nhiễm Thiệu Thất cơ chứ.”

.

“Còn Vương Duyệt?” Triển Chiêu chỉ chỉ vào bức vẽ, “Người này có từng phỏng vấn Thường Ngôn không?”

“À, cái này thì tôi không biết.” Tương Nam lắc lắc đầu.

Lúc này, người đại diện của Tương Nam gọi tới, nói là phải quay về. Vì thế, cô đành đứng lên tạm biệt với hai người họ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường về tới phòng bệnh, quả nhiên.....giấy không gói được lửa, thương tích của Triển Chiêu bị Triển ma ma phát giác.

Triển ma ma giận tới mức thấy mình bệnh gì cũng đã khỏi hết, muốn rời giường đi cho cái tên dám làm bị thương bảo bối của bà một trận nhớ đời. Triển Khải Thiên bất đắc dĩ ấn vợ mình xuống giường khiến bà bất động loạn ảnh hưởng đến cái chân, còn nói Triệu Tước hắc ám gì đó cũng đã hiện thân hết rồi.

Triển ma ma và Bạch ma ma nghe được thì hoàn toàn sững sốt, một người nhìn Triển ba ba, một người thì nhìn cha Bạch, dường như rất kinh ngạc lại có chút lo lắng không thôi.

Triển Chiêu đang muốn kéo Bạch Ngọc Đường xem xem biểu tình đầy biến hóa của hai cặp cha mẹ trong nhà ấy vậy mà khi cậu quay đầu lại thì chẳng thấy bóng dáng người kia đâu.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đang đứng ở ngoài cửa, trong tay là máy tính bảng của Bạch Trì. Cậu nhóc ở bên hình như đang giúp anh mở thư mục lưu trữ ảnh.

Triển Chiêu lại gần, “Xem cái gì vậy?”

“Xem lại ảnh chụp chung tập thể vào đêm diễn của Thường Ngôn.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hình như không có Vương Duyệt.”

“Không có cô ta.” Bạch Trì và Triển Chiêu đều rất chắc chắn.

“Có một người tôi không rõ.” Bạch Ngọc Đường lướt một vòng ảnh chụp, “Đến cả người đại diện lẫn các trợ lý cũng đều có trong ảnh chụp chung.....tôi thấy tò mò nên đã đối chiếu từng tấm, rồi tự hỏi, người cầm máy chụp hình cho bọn họ là ai?”

Tất cả sững sốt.

Triển Chiêu hai mắt sáng ngời, vội vàng lấy bức họa kia ra mà quên mất tay còn đang quấn băng kín mít, động một cái.....

“Tê!” Triển Chiêu đau tới dậm chân dậm cẳng.

Bạch Ngọc Đường cả kinh ném cả Ipad sang một bên, may mà Triệu Trinh kịp thời đón lấy, cứu lại tài sản cho Bạch Trì.

Triển Khải Thiên một bên giơ tay chỉ vào ghế dựa bên cạnh Triển ma ma một bên quát, “Ngồi ngay xuống kia cho ta không được phép đứng lên!”

Triển Chiêu bị Bạch ma ma áp giải vào trong, ngồi xuống cái ghế, không cho phép cậu tra án phá án gì gì nữa.

Triển Chiêu nháy nháy mắt với Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường gật đầu, đi qua phòng đối diện, cầm bức vẽ của Triệu Tước sang hỏi Trần Giai Di đang ăn bánh ngọt ngồi kia, “Có gặp qua người này bao giờ chưa?”

Giai Di nghiêng đầu, “Ừm.....”

“Cố gắng nhớ lại xem.” Bạch Trì ở một bên cổ vũ.

“Có lẽ là rồi.....Gương mặt đại chúng, không có gì đặc sắc, mỗi ngày xung quanh tôi gặp rất nhiều người, đi qua đi lại cũng chỉ nhớ mang máng, không rõ lắm đâu.” Trần Giai Di bất đắc dĩ.

Tề Nhạc và Trần Du ở bên cũng rảnh rồi quá mức liền ngỏ ý muốn xem.

Trần Du nhìn thấy cũng rất quen mắt, Tề Nhạc cũng nói hình như là đã từng gặp qua.....Có điều, cả ba cô nương đều thuộc loại không để tâm đến những chi tiết nhỏ nhặt, rốt cuộc chẳng ai nhớ rõ.

Bạch Ngọc Đường lại lấy máy tính bảng ra mở tệp ảnh chụp, “Có nhớ ai giúp chụp hộ tấm ảnh chung này không?”

Cả ba ngẩn người, nhìn lại ảnh chụp, nghiêng đầu lục lợi trí nhớ, Này sao.....

“Chính là cái người phóng viên kia đó.”

Lúc này, người đại diện của Trần Giai Di nói xen vào.

Giai Di ngẩng lên nhìn cô, “Thật sao?”

“Chính là cậu ta!” Người đại diện của Giai Di gật đầu, sau đó lại nhú mày, “Có điều, kiểu tóc sao trông lạ thế, năm nay nam giới thịnh hành để tóc dài à?”

“Chờ một chút.” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn cô, “Nam giới?”

“Đúng vậy.” Người đại diện của Giai Di gật đầu, “Người phóng viên chụp ảnh ấy hình như là bạn bè của Thường Ngôn, được mời riêng đến để chụp hộ.”

“Là nam.....” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Là nam?!”

Tiểu Bạch Trì cũng ngẩn cả người, miệng há to, Vương Duyệt đang là nữ mà, sao nhìn cái ra nam rồi a.

“Vương Duyệt rốt cuộc là nam hay nữ đây?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Bạch Trì gọi điện cho Tương Bình kêu anh kiểm tra một chút, kết quả nhận được, người kia đích thực có thân phận là nữ không sai.

“Sao lại thế này?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Là nữ cải trang nam hay nam cải trang thành nữ vậy?”

Bạch Trì tiếp tục nghệt mặt.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường thấy ở cửa, Triển Chiêu đang bị Triển Khải Thiên canh giữ hướng anh vẫy vẫy tay. Vì thế, Bạch Ngọc Đường đi ra ngoài, ba người sang một căn phòng trống sát vách, Triển Khải Thiên đóng cửa.

“Thế nào?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường về vụ án.

Bạch Ngọc Đường kể lại chi tiết, câu trả lời khiến Triển Chiêu giật mình kinh ngạc, giọng vô thức cất cao hơn vài phần, “Là nam?!”

“Cái gì là nam là nữ.” Triển Khải Thiên nhú mày,

Hai người ngoan ngoãn đóng miệng, chờ Triển Khải Thiên nói.

“Mấy ngày này, hai đứa phải để ý Triệu Tước.” Triển Khải Thiên dặn.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu hơi sững sốt.

Triển Chiêu hỏi, “Trông chú ấy làm gì?”

“Phải nhanh chóng phá được án tử lần này, đừng cho hắn tiếp xúc với hung thủ đứng sau tấm màn.” Triển Khải Thiên nói, “Mau chóng để Bạch Diệp dẫn hắn rời đi một nơi thật xa, mặt khác.....” Triển Khải Thiên khẽ vỗ vỗ đầu Triển Chiêu, “Con phải nhanh chóng khỏe lại, hơn nữa, ở trước mặt Triệu Tước cho dù có đau muốn chết cũng phải nói là không đau, phải luôn vui vẻ, ăn ngon ngủ tốt, rõ chưa?”

Triển Chiêu mở to mắt nhìn Triển Khải Thiên.

Triển Khải Thiên thở dài, lại nhẹ nhàng xoa đầu cậu, nói với Bạch Ngọc Đường, “Cậu thấy rồi đó.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Triển Khải Thiên rời đi.

Trong phòng còn lại Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, hai người nhìn nhau một cái, cũng không biết kế tiếp nên làm cái gì, vốn dĩ chuyện giới tính của Vương Duyệt đã là một cái loạn, hiện tại gặp thêm một Triệu Tước nữa thành ra cái loạn thứ hai.

.

Hai người vừa ra tới cửa, trước mũi lập tức ngửi thấy một mùi thơm hấp dẫn vô cùng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy Triệu Tước đang gặm một cái hamburger nhân cà ri, tựa vào tường, tay kia lật lật một tập tài liệu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngó ngó người kia, hỏi, “Chú xem cái gì đó?”

Triệu Tước cắn thêm một miếng rồi trả lời, “Là bệnh án của ông lão a.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khoe miệng đều giật giật – Bị giành trước mất rồi!

“Lại nói tiếp.” Triệu Tước đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Triển Chiêu như vậy liền hỏi, “Đau sao?”

Triển Chiêu ngẩn người, vội lắc lắc đầu, “Không đau, chú không nhắc thì người ta đã quên mất rồi.”

“Nga..... như vậy a.” Triệu Tước cúi đầu, tiếp tục gặm bánh.

Bạch Ngọc Đường kéo kéo Triển Chiêu qua một bên, Triệu Tước làm cho người ta cảm thấy – Thật quý dị.

Triển Chiêu chột chột cảm nhìn Triệu Tước chăm chăm, Bạch Ngọc Đường liền hỏi cậu, “Chú ấy không có vấn đề gì chứ?”

“Có vấn đề.” Triển Chiêu gật gật đầu, lúc sau còn ngẩng đầu lên nghiêm túc nói với Bạch Ngọc Đường, “Tôi cũng thấy rất đối.”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, lấy bánh kem cùng bánh quy vừa nãy nhận từ Tương Nam ra, “Cậu ăn đỡ trước, lát nữa đi mua.”

Triển Chiêu cầm lấy một cái bánh ngọt nhét vào miệng nhai nhai, mở to hai mắt gật đầu với Bạch Ngọc Đường, “Ăn ngon!”

“Thật không?” Bạch Ngọc Đường rất khó tưởng tượng một Tương Nam nghiêm túc như vậy mà làm bánh thì sẽ ngon, nhón tay cầm lấy một cái, cắn thử, híp mắt – Không tồi a.

“A!”

Đang ăn bỗng dưng Triển Chiêu đột nhiên hô lên một tiếng.

Bạch Ngọc Đường vội vã ngẩng đầu nhìn cậu, Triệu Tước cũng mon men bám tường lại gần thăm dò.
“Dem cái video mà Tương Nam đưa chúng ta ra xem cái đã!” Cái bánh ngọt Triển Chiêu đang nhai còn chưa kịp nuốt xuống họng, cậu đã thúc giục Bạch Ngọc Đường, “Tôi có một suy đoán quan trọng này!”

484. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 17

Chương 17 : Năm quân cờ

Bạch Ngọc Đường mượn được một cái notebook dùng để mở đoạn phỏng vấn Tương Nam đưa cho. Mọi người đều nhận ra, đây đích thực là video ghi lại buổi tiếp xúc giữa Tương Nam và Vương Duyệt. Chất lượng đoạn video rất tốt, âm thanh ghi lại vô cùng rõ ràng. Tất cả nhử mảy nhìn người tên “Vương Duyệt” ở trong đoạn băng.

Nên nói như thế nào nhỉ, dáng vẻ này xác thực rất giống với Vương Duyệt họ đã từng gặp kia, chỉ có điều phong thái lại khác biệt. Người này ăn mặc thời thượng hơn, tóc ngắn hơn, trông già dặn hơn, trang điểm tinh tế, đem so với cô gái ăn mặc chất phác tính cách mộc mạc mấy bữa trước thì hoàn toàn bất đồng.

“Ai nha, có phẫu thuật thẩm mỹ không a.” Bạch Trì híp mắt nhìn cho kỹ.

“Ây!” Cặp song sinh mỗi người một bên ôm lấy Tiểu Bạch Trì, “Trì Trì, chú phải biết là, sự biến hóa của phụ nữ có thể là vô hạn, chỉ cần trang điểm một chút thì heo mẹ cũng có thể sánh ngang với Điều Thuyền rồi!”

Bạch Trì kinh ngạc, “Lợi hại như vậy?”

Triệu Trinh đem Bạch Trì từ trong tay cặp đôi kia đoạt trở về, tránh để họ tiếp tục dạy hư cậu nhóc.

“Có cảm giác họ là hai người.” Bạch Ngọc Đường nói, “Tính cách quá khác biệt.”

Triển Chiêu gật đầu, “Đây là nửa hoàn mỹ…….”

“Sắm vai một con người hoàn mỹ.”

Không đợi cho Triển Chiêu nói xong, Triệu Tước đã thò đầu vào cướp lời.

Triển Chiêu oán giận nhìn y – Lại tranh mất phần nổi bật!

“Sắm vai một nhân cách khác cùng với nhân cách phân liệt là khác nhau sao?” Bạch Ngọc Đường không ngại học hỏi, tâm nói, Tâm lý học sao lại sản sinh ra thêm một loại bệnh mới nữa rồi?

“Nói một cách đơn giản, nhân cách phân liệt là vô ý thức mà sắm vai nhân cách là có ý thức.” Triển Chiêu giải thích.

“Cái gì gọi là có ý thức với vô ý thức?” Mọi người nghiêng đầu.

Triệu Tước vừa gặm thêm một miếng hamburger cà ri vừa liếc mắt nhìn Triển Chiêu, ý nói – SCI tại đây đều thất học hết sao?

Triển Chiêu cũng không thèm chấp, “Nói cụ thể hơn là người có nhân cách phân liệt không biết rằng trong cơ thể mình còn tồn tại những nhân cách khác còn sắm vai nhân cách là người đó cố ý bắt chước một nhân cách không phải là chính mình.”

“Nói cả nửa ngày……” Công Tôn hỏi, “Rốt cuộc cậu ám chỉ, Vương Duyệt là đang diễn đúng không? Cô nàng diễn trong chính cuộc sống của bản thân?”

“Có thể nói là như vậy.” Triển Chiêu gật gù, “Tùy từng lúc cô ta sẽ đóng vai những tính cách khác nhau, một trong số đó là Vương Duyệt tiếp gặp chúng ta, là vai nữ tính, thêm vào đó là làm người chỉ điểm, hành động kỹ càng. Còn vai phóng viên trong đây là lấy hình tượng nam tính.”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường nhận được một cuộc gọi thoại từ Tương Bình, liền chuyển sang máy tính bảng nhận điện.

Mặt Tương Bình xuất hiện trên màn hình, “Đội trưởng, em tra được vài thứ.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ý bảo nói đi.

“Em tra xét đồng án phẩm xuất bản đặc biệt được thu thập trong gần một năm qua phát hiện chuyện những tin tức về SCI đã xuất hiện từ sớm, còn có cả một ít tin về Tiến sĩ Triển. Chỉ là trang báo này không lớn lắm, cũng không gây ra hiệu ứng gì.” Tương Bình nói xong, lấy ra một phần tờ báo giờ về phía màn hình, nói, “Đây là số sớm nhất, thời điểm đăng bài là đợt chúng ta tra vụ án doanh trại huấn luyện sát thủ, xem thử ảnh chụp đi.”

Tất cả mọi người cùng chụm đầu vào xem, ảnh chụp khá lớn có điều không biết là phải nhìn ngang hay nhìn dọc mới chuẩn, rõ ràng trang báo bị cắt thiếu, chỉ thấy có mỗi một khung chữ nhật toàn màu đỏ.

Tương Bình giúp chỉnh lại tấm hình.

“Đi?” Triển Chiêu vuốt cằm.

Bạch Ngọc Đường cũng rất giật mình.

Tấm ảnh kia có bối cảnh là một biển lửa, phía sau là tòa nhà nào đó bị cháy, phía trước vô cùng hỗn loạn, một thứ gì đó cao cao giống như bàn đánh bóng bàn, còn có một vài cảnh sát đang bắt giữ ai đó. Lớn nhất và trung tâm nhất là dáng chụp nửa mặt của hai người, họ dường như là đang quay đầu lại nhìn đám cháy và quan sát hiện trường. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quả thực nhìn một cái thì nhận ra ngay, trong tấm hình kia chính là họ.

“A!” Bạch Trì kinh ngạc, “Em nhớ rõ cái này! Ngày đó câu lạc bộ đêm kia bị cháy, anh thuyết phục kẻ tẩm xăng bên cạnh hai con tin vứt cái bật lửa đi!”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Tôi cũng nhớ rõ người này, tay bán ma túy cho Tề Nhạc.”

“Cái báo này đưa tin cũng khoa trương quá đi.” Triển Chiêu nghiêng đầu đọc nội dung bài báo, người đăng đem việc dùng tâm lý học để tra xét vụ án viết rất tâm đắc, còn cường điệu giới thiệu một chút về ngành học này trong SCI, chính là viết không đủ dài, cách hành văn cũng không mấy nổi bật. Nói thật, người đọc báo bây giờ ngày một ít đi, họ toàn đăng mấy cái tin tức xã hội không đâu, nói đơn giản một chút chính là việc cảnh sát bắt được một tên bán ma túy đầu óc không bình thường thì mấy ai chú ý đến.

“Người này hiểu nhầm tâm lý học tội phạm rồi, có điều lại rất hứng thú với nó.” Triển Chiêu nhú mày, chỉ chỉ tên tác giả cuối bài viết, hai chữ – Trần Duyệt.

“Trần Duyệt?” Bạch Ngọc Đường nhú nhú mày, “Trần Duyệt với Vương Duyệt trùng hợp sao?”

“Em dựa vào tờ báo này tra xét tay phóng viên tên Trần Duyệt kia một chút.” Tương Bình nói, “Nhất định sẽ khiến mọi người ngạc nhiên.”

Nói xong, Tương Bình mở ra một vài bài viết khác, “Xem đi! Hẳn sau đó còn viết gần trăm bài nữa đều về SCI hết, không cần phải có hứng thú thái quá với chúng ta như vậy chứ!”

Mọi người thấy Tương Bình sắp sắp xếp xếp những bài viết cắt từ báo ra, nhú mày.

“Mỗi một vụ án của chúng ta đều có?” Triển Chiêu hỏi.

“Đúng vậy, tờ báo nào cũng có một chuyên mục về các vấn đề trật tự – xã hội, gần như cứ mở ra là thấy viết về chúng ta kèm theo đó là tâm lý học tội phạm.” Tương Bình ngừng tay, “Nhưng tên tuổi tờ báo này quả thực rất nhỏ, lượng người đọc cũng không nhiều, mỗi lần ra chuyên mục này đều bị đọc giả xem nhẹ, thẳng đến hai năm trước thì chính thức cắt đi.”

“Em gọi điện tới tòa soạn báo đó điều tra thì được biết, sau khi chuyên mục kia ngưng lại, Trần Duyệt cũng từ chức luôn.” Tương Bình nói tiếp, “Em bảo họ cung cấp thông tin về người này thì họ gửi hồ sơ tới, cho các anh tự xem sẽ tốt hơn.”

Nói xong, Tương Bình lại lôi ra mấy tập tư liệu, mọi người nhìn thấy lập tức chau mày.

Một trong số đó là lý lịch cá nhân sơ lược của Trần Duyệt và thứ thu hút ánh mắt của mọi người trước tiên không gì khác ngoài một tấm hình. Người trong ảnh là nam, hay nói cách khác là người con trai đó rất giống với Vương Duyệt.

“Hai tấm hình khác nhau chứ.” Tương Bình lại giơ lên tấm thẻ công tác có hình của Vương Duyệt hiện tại.

“Giống như đúc!”

Đối chiếu song song đã chỉ ra mặc dù phong thái có sự khác nhau nhưng rốt cuộc người vẫn chỉ cùng là một!

“Phong cách thay đổi qua mức.” Công Tôn cảm khái, “Nhưng tuyệt đối là cùng một người, sao lại không bị phát hiện nhỉ? Làm giả chứng minh thư sao?”

“Đều không phải.” Tương Bình lại giơ lên hai bản chứng minh nhân dân cho tất cả cùng so sánh.

“Đây là bản sao chứng minh thư của Vương Duyệt, còn đây là bản sao chứng minh thư của thân phận Trần Duyệt kia.” Tương Bình để chúng cạnh nhau.

Hai thân phận, hai ảnh chụp, hai mã số hoàn toàn khác nhau.

“Đều là thật?”

“Đúng vậy.” Tương Bình gật đầu. “Chứng minh nhân dân, ảnh chụp dù rất giống nhưng lại không thể nói là như nhau.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Hai người bọn họ ắt phải cầm chứng minh thư cho người khác xem, chẳng lẽ lại không có ai hoài nghi, thật sự là độ trùng khớp vô cùng lớn.”

“Nói như vậy.” Công Tôn nói, “Vốn dĩ Vương Duyệt và Trần Duyệt là hai người, chỉ là vừa khéo đều có cùng một cái tên là ‘Duyệt’, hơn nữa cả hai giới tính lại khác. Tuy nhiên, diện mạo khá giống nhau, ít nhất trong chứng minh thư là vậy, sau đó Vương Duyệt đã đem chính mình giả trang thành người kia, sử dụng thân phận của Trần Duyệt.”

“Vậy Trần Duyệt thực sự đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Trần Duyệt vẫn đang ở trong nước a, hiện công việc là phóng viên chụp ảnh ột tạp chí.” Tương Bình vừa nói vừa giương mi, “Có điều, gần đây đột nhiên từ chức, em tra qua thì thấy ngày y từ chức trùng khớp với ngày Thường Ngôn qua đời.”

“Trần Duyệt năm nay hai mươi tám tuổi, không có nhân thân, cha mẹ đều mất khi anh ta còn rất nhỏ, chỉ có một ông nội mắc bệnh tâm thần, Trần Duyệt vẫn một mình chăm sóc ông ấy, cho đến hai năm trước.” Tương Bình kết luận, “Em hoài nghi.....”

“Vương Duyệt chiếm giữ thân phận của Trần Duyệt, như vậy hẳn là Trần Duyệt kia đã chết rồi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Có thể Vương Duyệt dùng thân phận này không phải chỉ ngày một ngày hai hoặc là mới được một hoặc hai năm mà còn nhiều hơn thế.”

“Một người hai thân phận a, khó trách hoạt động dễ dàng như vậy, chẳng ai phát hiện ra.”

“Khi tra tư liệu về Trần Duyệt có một chuyện.” Tương Bình nói, “Đó là anh ta đã từng công tác tại cảnh cục mình.”

“Cái gì?” Tất cả mọi người đều kinh ngạc, “Y là cảnh sát?”

“Y học đại học khoa quản lý tài liệu.” Tương Bình nói, “Tham gia rất nhiều đợt sát hạch, sau đó thì trúng tuyển vào thực tập ở cảnh cục ta, rồi được giao cho công việc sửa sang, phân loại lại hồ sơ vụ án. Anh cũng biết là cảnh cục mình lưu trữ cả đồng tư liệu cũ mèm, phải quét lên máy rồi đánh lại còn gì, nạp vào hệ thống thông tin chung, đợt ấy tuyển không ít nhân sự.”

Tất cả đều gật.

“Vậy phải nộp sơ yếu lí lịch mới được nhận việc đúng chứ?” Bao Chứng vẫn im lặng trước đó hiện đang nhíu mày hỏi, trong lòng lại cảm thấy, đúng là quá nguy hiểm, dễ dàng như thế là trà trộn được vào cảnh cục rồi.

“Có, em đã rà soát bản ghi chép tư liệu nhân sự.” Tương Bình nói xong đem thông tin gửi qua, phần lí lịch được khai chẳng khác mấy so với cái được nộp cho tòa soạn nọ, chỉ có mỗi tấm ảnh chân dung là bất đồng.

“Nhìn thế này vẫn có thể thấy chỗ không giống, hai người lớn lên thật giống Hoặc là nói, Vương Duyệt càng giống với tấm hình trong chứng minh thư của Trần Duyệt hơn cả thân phận thật.” Tất cả mọi người gật đầu, hỏi, “Sau đó?”

“Về sau, Trần Duyệt lại đột nhiên không đi làm, chỉ gửi đến có một cái đơn xin từ chức, quản lý bộ phận đối với người này vẫn còn bức xúc lắm.” Từ lời Tương Bình vừa nói, mọi người đều tự mình ngầm hiểu ra – Phỏng chừng, khi đó Trần Duyệt cũng đã chết rồi.

“Chờ một chút.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi, “Nói như vậy, thời điểm Trần Duyệt còn đi làm ở cảnh cục, chẳng phải Vương Duyệt cũng đang dùng thân phận Trần Duyệt công tác ở tòa soạn báo ư?”

“Không hề bị phát hiện?” Công Tôn cũng nhận ra điểm đặc biệt.

“Cũng không phải không có khả năng.” Tương Bình nói, “Theo như em điều tra thì tòa soạn báo kia quy mô nhỏ, Trần Duyệt cũng chỉ là thực tập sinh, viết chuyên mục xem như là nghĩa vụ của y khi đó.”

“Với cả đúng là có cái chữ kí ‘Trần Duyệt’ dưới bài viết mà mọi người vừa xem nhưng tin tức được đăng là của một tháng sau đó lận.” Tương Bình nói.

“Một tháng sau.....” Triển Chiêu gật gật đầu, lại hỏi, “Quan hệ với người khác của Trần Duyệt trong thời gian công tác tại cảnh cục thế nào?”

Tương Bình cười cười, “Em đã đi tìm những cảnh sát từng gặp qua y, bọn họ đều nhớ rõ việc y có bạn gái, hình như thường thấy gọi là ‘Tiểu Vương’, cũng có người nghe được lúc Trần Duyệt gọi điện thoại lại kêu là ‘Duyệt Duyệt’ và vân vân. Tuy nhiên bạn gái y chưa từng tới cảnh cục, cơm trưa Trần Duyệt ăn với đồng sự cô nàng cũng không theo cùng, cho nên tất cả đều không hề biết mặt.”

“Rất cẩn thận.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói, “Xem ra đã có âm mưu lâu rồi.”

“Tôi đoán quá trình là như thế này.” Công Tôn cũng tự mình phán đoán thử, “Vương Duyệt trước kia rất say mê những thứ liên quan đến SCI cùng tâm lý học tội phạm, sau đó, cô nàng có thể đã lượn qua lượn lại gần cảnh cục hoặc là vân vân, rồi vô tình phát hiện tồn tại một người tên Trần Duyệt vì thế liền cùng người đó nói chuyện yêu đương để dễ dàng có được sự tín nhiệm của y rồi mạo danh thân phận. Phỏng chừng Trần Duyệt còn giúp cô sao chụp rất nhiều những hồ sơ về SCI trong phòng lưu trữ, cho nên Vương Duyệt kia mới có được nhiều tư liệu đến vậy.”

“Nếu nói như thế, Hứa Cường bị tai nạn chết kia cũng là một thân phận giả hay sao.....Hai người bọn họ nếu là quen biết, vẫn rất trùng hợp đúng chứ?”

“Khoa giám định trước có cho kết quả về năm dấu tay khác biệt trên vách tường tầng hầm.” Tương Bình nói, “Em vừa nhờ họ đi lấy dấu vân tay của Trần Duyệt lưu lại một ở tòa soạn một ở cảnh cục xem còn không. Rất tuyệt là họ tìm được hai tập tài liệu, trên đó có mấy tổ hợp vân tay lận. Lúc mang ra phân tích so sánh thì thấy dấu vân tay ở tòa soạn trùng khớp với một cặp vân tay trên tường, dấu vân tay ở cảnh cục tuy trùng khớp với một cặp vân tay ở đồng tư liệu trong tầng ngầm nhưng không trùng khớp với bất kì cặp vân tay nào khác cả. Em xem xét những tư liệu có dấu vết đó thì đều là một ít những sao chụp về những vụ án mà SCI từng theo dõi. Mà kỳ quái hơn nữa là hai tổ hợp dấu vân tay trên lý lịch cùng của Trần Duyệt vì sao lại không hề khớp. Em liền đem dấu vân tay của Vương Duyệt áp vào thì phát hiện tệp lý lịch bên tòa soạn báo trùng khớp với dấu vân tay trên vách tường, quả thực đúng là của Vương Duyệt.”

“Vậy chứng minh suy đoán của chúng ta là chính xác.” Bạch Ngọc Đường nói, “Đáng ra việc có dấu vân tay của Vương Duyệt trong tầng hầm cũng không có gì là lạ dù sao cô ta cũng đã nói mình từng lật tư liệu ra xem, nhưng hiện tại thì.....Chúng ta đã có căn cứ vô cùng xác đáng để bắt người rồi.”

Triển Chiêu gật gật đầu, “Cô nàng dùng thủ đoạn một kẻ đóng hai vai quả đúng là inh, tuy nhiên cho dù có trăm tính vạn tính cô ta cũng không ngờ sẽ bị bại lộ bởi bức họa của Triệu Tước.”

Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại ra, “Mã Hán cùng Triệu Hồ đang đi điều tra mấy người hàng xóm vừa tiện trực tiếp áp giải người về cảnh cục luôn.”

Chính là anh còn chưa kịp gọi đi thì người cần điện đã tự động gọi tới, màn hình hiện số của Mã Hán.

Bạch Ngọc Đường nghe điện, còn chưa nói được lời nào thì đầu bên kia tiếng của Triệu Hổ đã oang oang lên, “Đội trưởng, Vương Duyệt đã chết.”

Bạch Ngọc Đường chau mày, liếc sang nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đón được ánh mắt anh cũng đủ hiểu, Đúng là sợ cái gì thì nó ắt sẽ đến.

“Cô ấy chết như thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Bao con nhộng vô xỉ.” Triệu Hổ hạ giọng nói, “Chết trên bàn học trong nhà.”

Mọi người thở dài.....Lại nữa.

Cùng lúc, một chiếc điện thoại khác cũng vang lên.

Triển Chiêu nhìn chiếc di động trong túi áo nhú mày.

Bạch Ngọc Đường lấy di động ra mở loa ngoài – Chính là chiếc được gửi tới cảnh cục, điện thoại của hung thủ.

“Chậm mất rồi a, lại còn bị tổn thất thảm hại.” Đầu bên kia, tiếng cười truyền đến thập phần sung sướng, tuy rằng âm thanh đã được lọc qua máy biến đổi giọng trở nên quỷ dị nhưng ý cười vẫn rất rõ ràng.

“Đây là quân cờ thứ hai của tôi, vừa lòng không?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, Triển Chiêu ở bên khẽ vuốt cằm – Quân cờ thứ hai?

“Cô ta có phải hay không cũng thực vô sỉ?” Đối phương hỏi, “Bao con nhộng vô xỉ chính là được tạo ra cho những kẻ như thế đó. Ba quân cờ còn lại, đội quân SCI tinh anh các vị, nhanh bắt lại a. Ha ha ha” Đối phương cười đến đắc ý, “Hôm nay đã tổng tiền được một người, đúng rồi, giữ gìn thân thể a, tiến sĩ Triển.”

Nói xong, đường truyền bị ngắt cùng với dư âm của tiếng cười.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, quả nhiên.....về mặt Miêu nhi chẳng khác nào giẫm lên cứt chó.

Bao Chứng tức giận, “Đến tốt cùng là ai?!”

“Quân cờ thứ nhất.” Triển Chiêu còn đang nhú mày, “Đường như là ám chỉ Lí Duệ hai chân bị liệt, còn quân cờ thứ hai chính là Vương Duyệt ưa sắm vai nhân cách.”

“Đội trưởng.” Tương Bình ở đầu bên kia cũng nghe được cuộc đối thoại, tạch tạch máy tính một chút sau đó nói, “Trên vách tường cũng có dấu vân tay của Lí Duệ.”

“Lí Duệ phải dựa vào xe lăn mới có thể di chuyển, sao có thể tiến vào được tầng hầm?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu “Lại còn không bị phát hiện.”

“Cái tầng hầm kia hẳn là hẳn muốn cung cấp cho chúng ta mà thôi.” Triển Chiêu nói, “Dấu vân tay lưu lại chính là đưa cho chúng ta làm manh mối, theo đó mà điều tra, chỉ như vậy đối phương mới có thể hưởng thụ từng bước chúng ta dò dẫm trong sung sướng.”

“Nhưng kia còn có chi tiết Vương Duyệt dùng xe theo dõi chúng ta làm đầu mối dẫn dắt, quân cơ thứ ba ngay cả chút gợi ý cũng không.” Bạch Trì ủ rũ, đối thủ lần này quả nhiên đã dành rất nhiều năm để tìm cách đối phó với SCI, tâm tư kín đáo, kế hoạch chu toàn.

“Gợi ý cũng không phải không có.” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Chỉ sợ chính là kẻ vẫn thường xuyên lớn vồn ở gần khu nhà của Vương Duyệt, người đàn ông có cái bốt màu xanh.”

Triển Chiêu gật gật đầu, còn đang tự hỏi thì Bạch Ngọc Đường đột nhiên chột chột cậu, ý bảo – Nhìn bên cửa sổ đi.

Mọi người đồng loạt xoay mặt sang, không xem còn đỡ, vừa thấy liền muốn nhảy dựng lên.....

Triệu Tước quý khí dày đặc đang tựa vào khung cửa, thò nửa cái đầu qua, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc di động hung thủ vừa gọi tới, đôi con người tối đen.

Tất cả theo bản năng ôm ngực ngã lùi – Thật đáng sợ, Triệu Tước bị sao thế kia?

Triệu Tước chậm rãi nhích tới, vươn tay cầm lấy cái di động, ấn nhấn vài cái, hình như muốn gọi lại số máy kia. Một lúc sau, đúng là đường dây được thông, âm thanh ban nãy truyền tới, “Không hề hiểu được tình huống sao? Vẫn muốn có gọi ý?”

Tất cả mọi người nhìn Triệu Tước.

Thật lâu sau, chợt nghe Triệu Tước nói, “Người vậy mà vẫn còn sống.”

.

Mọi người sửng sốt – Quen biết?!

Ngay cả Bao Chứng cũng nhíu mày nhìn y.

Đầu kia im lặng rất lâu, sau đó truyền đến một tiếng cười lạnh, “Đã lâu không gặp! Người ở sau chỉ đạo nhóm tiểu bang hữu phá án sao?”

“Cái rắm.” Triển Chiêu nghe đến đây thì nhin không được nhả một câu.

“Ha ha.” Đối phương có vẻ rất tự tin, “Cho dù có người hỗ trợ đi chăng nữa cũng không có cái gọi là”

“Ha ha?” Triệu Tước cũng bắt chước đối phương cười cười, “Người thấy sợ sao? Nghĩ tới ta liền ụt đũng quần?”

Đối phương không nói gì nhưng dường như có thể nghe được tiếng thở của hắn âm thanh cao hơn một bậc.

“Có điều, chẳng cần tới ta hỗ trợ, người cứ chờ ở đó, trong vòng 3 ngày sẽ bị gô cổ!” Nói xong giơ điện thoại lên cao.

“A.....” Bạch Ngọc Đường nhanh nhẹn đem Triệu Tước ngăn lại, tránh cho y đem điện thoại quăng xuống dưới sàn.

Mà đầu bên kia lại truyền đến tiếng hung thủ nghiêng răng nghiêng lợi, “Chờ xem, ta sẽ cho người biết, cái đám người người yêu thích kia thất bại như thế nào, vô dụng ra làm sao!” Nói xong thì ngắt điện.

Mọi người ngẩn ra một lúc rồi cùng nhau xoay mặt sang nhìn Triệu Tước, ý hỏi – Quanh đi quẩn lại, thì ra vấn đề đều nằm ở chỗ đồng chí sao?

Triệu Tước cũng chẳng quan tâm, một tay nắm áo Triển Chiêu, một tay kéo áo Bạch Ngọc Đường làm ra vẻ luống cuống, “Hai đứa nhất định trong vòng 3 ngày phải bắt lấy hắn cho ta, đừng có để cho ta mất mặt nghe rõ không!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vẻ mặt mờ mịt, “Rốt cuộc hắn là ai?”

Triệu Tước vươn ngón giữa ra quát trả về hai chữ, “Tiện nhân!”

*Đoạn Tương Bình nói về dấu vân tay:

Bên giám định tìm được hai tập tài liệu + sơ yếu lý lịch → Soi được vài tổ hợp dấu vân tay (mỗi tổ hợp = của 1 người)

Giả định: thân phận Trần Duyệt không có sự thay thế đồng thời với Vương Duyệt.

Nghĩa là: Dấu vân tay ở tòa soạn Dấu vân tay ở cảnh cục.

Thực tế:

Dấu vân tay ở tòa soạn 1 tổ hợp vân tay trên tường.

Dấu vân tay ở cảnh cục 1 tổ hợp vân tay trên tư liệu tại tầng ngầm các tổ hợp vân tay trên tường.

→ Dấu vân tay ở tòa soạn Dấu vân tay ở cảnh cục.

Mà: Dấu vân tay của Vương Duyệt Dấu vân tay ở tòa soạn 1 tổ hợp vân tay trên tường.

→ Đã có sự thế thân: Trần Duyệt làm ở cảnh cục còn Vương Duyệt mượn thân phận của anh ta làm việc ở tòa soạn báo

Câu hỏi nghi vấn của Tiểu Bạch là chuẩn xác.

485. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 18

Chương 18 : Chuyện xưa dấu kín

Lúc này, toàn bộ SCI đã tụ tập lại ở văn phòng, vụ án có được một manh mối lớn, cần phải mở cuộc họp.

Thực ra, trước đó Triển Chiêu cũng đã đoán được phần nào việc kẻ kia và Triệu Tước có dây dưa. Hắn âm thầm sử dụng vô số thủ đoạn, tuyên bố nắm trong tay năm quân cờ, ngang nhiên cùng SCI đối địch, giọng điệu khi đó phải nói là xen lẫn cả thù hận.

Triệu Tước sau khi túm lấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mà ‘gửi gắm danh dự’ thì nhìn qua Bạch Diệp đang đứng ở bên.

Đám người Triển Chiêu cũng quay sang nhìn, vẻ mặt Bạch Diệp rất phức tạp, dựa người bên khung cửa, nhìn lại Triệu Tước.

Triển Chiêu nháy mắt với Bạch Ngọc Đường, ý bảo – Hỏi Bạch Diệp đi!

Bạch Ngọc Đường cũng không quản Triệu Tước có ở đó, vẫn bạo gan hỏi Bạch Diệp, “Rốt cuộc kẻ đó là ai?”

Triệu Tước híp mắt, “Tiện nhân”

“Biết là tiện nhân rồi, nói mãi.” Triển Chiêu bất lực, “Hiện tại tôi muốn hỏi cái kẻ tiện nhân đó tên gọi là gì kia?”

Triệu Tước không biết bị chọc trúng cái gì cứ hăm hứ mãi, cuối cùng vẫn là Bạch Diệp cắt lời. “Hắn tên Tạ Thiên Thành.”

“Tạ Thiên Thành?” Triển Chiêu nhíu mày, “Sao nghe quen vậy.....”

“Hình như em cũng đã từng nghe qua.” Bạch Trì mắt nháy nháy mấy cái.

Triệu Trinh đột nhiên hỏi, “Hắn có quan hệ với Tạ Thiên Lăng sao?”

“A!” Triển Chiêu bật nảy mình, “Đúng vậy, Tạ Thiên Lăng!”

Những người khác trong SCI ra sức lục lọi trí nhớ xem Tạ Thiên Lăng là ai, còn Công Tôn thì tò mò hỏi Bạch Trì, “Giúp tôi nhớ lại một chút, là ai thế?”

“Anh quên rồi sao?” Bạch Trì nhắc cho Công Tôn, “Vụ án của Tần Âu ấy, chúng ta bắt được một đại mỹ nữ giả mạo, trong vai người đại diện của Trinh, tên thật là Tạ Thiên Lăng, tên giả là Lý Đình a.”

“À.....”

Bạch Trì nói xong, tất cả đồng loạt từ trong đồng kí ức hỗn loạn tỉnh ra.

“Là người kia thật hử?” Triệu Hồ hỏi, “Cái vị đại đại mỹ nữ kia ấy.”

Mã Hán hỏi, “Không phải bị bắt giam rồi sao? Tạ Thiên Lăng với Tạ Thiên Thành, hai cái tên cùng một họ, có quan hệ ư?”

“Là anh em ruột.” Bạch Diệp nói.

Triệu Tước bỗng nhiên trợn trắng mắt, Bạch Diệp bắt đầu dãi lắc đầu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhảy cảm vô cùng, nhìn cái liền nhận ra – Rất có liên quan nha, tóm lại, cái tên Tạ Thiên Thành này là kẻ khiến Triệu Tước khó chịu.

“Trong hai người ai đó miêu tả một chút về Tạ Thiên Thành đi.” Bạch Ngọc Đường trái trông Triệu Tước phải nhìn Bạch Diệp.

“Hắn là tên biến thái.” Triệu Tước chém đinh chặt sắt.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn y, “Đã biết, ngoại trừ mấy từ gần nghĩa này chú không còn lời nào để hình dung về người khác nữa hả?”

“Biến thái không phải từ dùng để miêu tả!” Triệu Tước còn nghiêm túc hích Triển Chiêu sang một bên, không cho cậu lên tiếng nữa.

Triệu Tước vẫn đang bất mãn, định phản bác tiếp, ai ngờ Triển Chiêu đột nhiên ôm tay kêu lên, “Ai nha, đau quá.”

Triệu Tước ngồi trên ghế bất động, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhú mày, chỉ vào ghế, “Không được phép nhúc nhích! Ngồi yên!”

Triệu Tước méo mào, nhưng cũng không dám cự quạ chút nào, thành thật ngồi cứng một chỗ.

Bao Chứng và Bạch Diệp ở một bên trông thấy liếc mắt nhìn nhau vừa ngạc nhiên lại vừa giật mình.

Triển Chiêu hỏi hai bậc bề trên, “Một trong hai vị nói đi.”

Bao Chứng bất đắc dĩ đáp, “Ta với hai anh em nhà này không rõ lắm.”

Vì thế tất cả lại tập trung mắt trên người Bạch Diệp.

Bạch Diệp nhú mày, đỡ trán, dường như đang cố gắng suy nghĩ, nên hình dung kẻ kia như thế nào.

“Tạ Thiên Thành a.....”

Lúc này, một người khác bỗng nhiên mở miệng.

Tất cả xoay mặt về phía phát ra âm thanh thì thấy người lên tiếng là Bạch Cẩm Đường.

“Àn, tôi đại khái cũng biết hắn là ai.” Bạch Cẩm Đường nói, “Hắn với đại đại mỹ nữ kia từng xuất hiện cùng một chỗ.”

“Anh đã gặp qua?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kinh ngạc.

“Công Tôn khẽ giật giật tay áo Bạch Cẩm Đường, nháy mắt ý bảo – Mấy vị bô lão còn ở kia, nói ra có sao không?”

Bao Chứng bỗng nhiên thấy trong lòng thụ thương, bọn nhóc đều nhìn ông như một kẻ xấu xa vậy đó.

Bạch Cẩm Đường thực chất cũng chẳng bận tâm, ngoại trừ Triệu Tước, cho dù là Bạch Duẫn Văn hay Triển Khải Thiên có phát giác anh đã khôi phục trí nhớ thì thế nào, không ai có thể động vào anh được hết.

“Ừ.....” Bạch Cẩm Đường không biết nghĩ tới cái gì, thần sắc khá phức tạp, hết nhìn Bạch Diệp lại nhìn tới Bạch Ngọc Đường, nhú mày, “Haizz” một tiếng.

Bạch Ngọc Đường chịu không nổi, âm thầm nghiêng răng – Mấy người muốn thừa nước đục thả câu?

“Chỉ là hình ảnh người nợ trong trí nhớ của tôi hắn đang...” Bạch Cẩm Đường nghĩ nghĩ, lại chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường, “..đùa giỡn cậu.”

“Khụ khụ.....” Bạch Trì vừa mới uống được một ngụm trà sữa nghe xong thì sặc, Triệu Trinh yêu thương giúp đỡ bảo bối vỗ về.

Triển Chiêu híp mắt liếc anh một cái.

Bạch Ngọc Đường vẽ mặt vô tội, lắc đầu thanh minh – Chuyện này thế nào, sao chính tôi cũng không biết vậy chứ?

“Khoan khoan...” Triệu Hồ hỏi, “Theo như lời đại ca thì chuyện là trong ký ức của anh gọi lại, nói như thế lúc đó đội trưởng còn chưa có ra đời nha.”

“Thế thì.....” Mọi người trộm liếc Bạch Diệp, Bạch Diệp hiện tại so với Bạch Ngọc Đường bộ dáng phải nói là y chang, hai mươi năm trước hắn là phải giống nhau như đúc? Nói cách khác, người mà tên kia đùa giỡn hắn là Bạch Diệp rồi?

Tất cả nháy mắt nghĩ thông, liền theo bản năng há to miệng, Bạch Diệp uy mãnh lũy thừa, sức mạnh ở một tầm cao vượt trội, cái tên kia không phải muốn chết chứ?!

Triệu Tước híp mắt nhìn ai kia.

Bạch Diệp lắc lắc đầu bất lực, “Cũng không phải ta, ít nhất là không hẳn, người đó.”

“Là ai?” Bạch Cẩm Đường khó hiểu, “Rõ ràng, bộ dạng rất giống nhau, dù cho phong thái thật ra cũng không khớp lắm...”

Nói xong, Bạch Cẩm Đường lại trầm tư, nhíu mày, giữ cằm.

“Rồi thế nào nữa?” Triển Chiêu tò mò hỏi Bạch Cẩm Đường,

Bạch Cẩm Đường nói, “Ừ.....thì....anh thấy hẳn quấy nhiễu nhiều người kia.....sau thì...” Anh liếc mắt sang phía Triệu Tước một cái.

“Sau thì?” Tất cả đồng loạt thúc giục.

Bạch Cẩm Đường chỉ chỉ Triệu Tước, sau đó vươn hai ngón tay, làm động tác móc lại, đặt lên hai con ngươi.

Tất cả mở to hai mắt.

Bạch Cẩm Đường lại chỉ chỉ Triệu Tước, ý nói – Triệu Tước cướp đi của hắn một bên mắt.

Triển Chiêu nhìn Triệu Tước, quét mắt qua sau đó nhẹ nhàng xoa cằm im lặng, một lúc sau hỏi, “Hắn nhắm vào SCI làm chi? Có liên quan tới vụ việc năm đó?”

Triệu Tước nhíu nhíu mày, “Làm sao ta biết được? Tâm lý biến thái ai mà hiểu nổi.”

Tầm mắt Triển Chiêu vẫn không buông tha.

Triệu Tước thấy ánh nhìn người nọ không có ý tốt, bất mãn, “Sao chứ!”

Triển Chiêu ôm bàn tay bằng tròn một cục ngồi xồm xuống, “Au...ui.....au....ui.....”

Triệu Tước bất lực, “Bây giờ bỏ!”

“Đau quá a!” Triển Chiêu vẻ mặt rất thật thà ngửa lên nhìn Triệu Tước.

Lúc này, Bạch Duẫn Văn cùng Triển Khải Thiên dường như đã lo liệu xong mọi chuyện ở bệnh viện, cũng tới xem xét tình hình, vừa vặn một màn kia thấy đủ.

Triển Khải Thiên giật giật khóe miệng, Bạch Duẫn Văn cũng kinh ngạc không thôi nhìn Triệu Tước bị vây trong quần bách.

Triệu Tước đang muốn thanh minh.

Triển Chiêu lại nheo nheo mắt, nắm cổ tay, “Đều là lỗi của chú.”

Triển Khải Thiên khẽ nhíu mày, Bạch Duẫn Văn đang định tiến lên khuyên giải thì Bạch Diệp đã nhẹ nhàng đưa tay ngăn cả hai, ý nói – Kệ nó.

Triệu Tước nhìn chằm chằm Triển Chiêu hỏi, “Cậu cảm thấy tất cả đều là lỗi của ta?”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật gật đầu, chìa cái tay đến trước mặt Triệu Tước, “Cho nên chú phải chịu trách nhiệm về nó.”

Triệu Tước nhìn cái tay bị bọc như xác ướp của Triển Chiêu, “Muốn ta chặt một bàn tay xuống đền cho sao?”

Triển Chiêu méo miệng, hỏi lại, “Chú chặt tay mình xuống rồi tay tôi nháy mắt sẽ khỏi, nháy mắt sẽ hết đau hay sao?”

Triệu Tước cắn chặt răng, “Ta đây thay cậu làm thịt cái tên cầm dao đi hành hung kia.”

Triển Chiêu trợn mắt, “Chú giết hắn thì thế nào? Chú giết người rồi những đầu mối liên quan sẽ ra sao? Tay của tôi sẽ được ích lợi gì chứ?”

Triệu Tước im lặng thật lâu, sau đó hỏi, “Vậy cậu muốn tôi bồi thường như thế nào?”

Triển Chiêu tủm tỉm cười, đứng dậy, khua khua tay với Triệu Tước, “Bồi thường tinh thần a!”

Triệu Tước chớp mắt mấy cái, “Bây muốn ta thôi miên cho hết đau?”

Triển Chiêu giơ tay, khê vỗ đầu y một cái, “Dốt.”

Triệu Tước há mồm, SCI há mồm, Bạch Diệp không tự chủ được ngửa mặt lên trời cũng há mồm – Hết giận.

Triệu Tước xoa đầu, trừng mắt với Triển Chiêu, “Bây phản rồi?!”

“Trước khi tay của tôi khỏi, trong khoảng thời gian này chú phải chiều theo tôi!” Triển Chiêu nói.

Bạch Ngọc Đường ở bên nhìn Triệu Tước, con mèo này một khi đã nắm được điểm yếu của người khác lại chẳng lợi dụng triệt để.

Triệu Tước nhìn chăm chăm Triển Chiêu, “Cứ như thế?”

“Phải.” Triển Chiêu gật đầu, “Tôi bị buộc mất một bên tay cho nên công việc ở SCI sẽ chia cho chú một nửa.”

Triệu Tước nhìn nhìn thành phần SCI quanh mình, hỏi, “Cậu muốn tôi hợp tác với mấy tên mới ở trên núi xuống này sao?”

Triệu Tước lời vừa ra khỏi miệng đã đả kích toàn bộ SCI suy sụp, đầu cúi xuống, tâm tự nói – Không mở miệng còn có chuẩn mực, mở miệng ra rồi là phá nát tam quy.

Triển Chiêu gật gật đầu, ý rằng – Cứ thế thành đồng đội thôi.

Triệu Tước sờ sờ đầu, quay sang nhìn Bạch Diệp.

Bạch Diệp nhún vai, tỏ vẻ – Yêu cầu hợp lý mà.

Vì thế, Triệu Tước trộm liếc sang Bạch Ngọc Đường, “Tên biến thái Tạ Thiên Thành kia mang so với chuột trĩu thì đúng lắm, trốn chui trốn lủi kiếm không ra, có điều, hắn tự mình kiếm tới đây gây phiền toái, không thể là vô duyên vô cớ được.”

“Nguyên nhân là gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có phải do chúng ta đang giam giữ Tạ Thiên Lăng hay không?”

“Hai kẻ đó tình cảm anh em cũng chẳng phải là khăng khít, Tạ Thiên Lăng quanh năm mặc váy bơi son, đã tâm bình bĩnh.” Triệu Tước buông tay hai bên, “Nhưng Tạ Thiên Thành thì chẳng để tâm cũng chẳng hứng thú chuyện gì hết, ngoại trừ một người.”

Tất cả đồng loạt ngó sang Bạch Diệp.

Triệu Tước cười cười, “Cũng không phải là hắn, có chỗ nào đáng yêu đâu.”

“Khụ khụ.”

Lúc này, Bạch Duẫn Văn đột nhiên ho khan một tiếng, nhìn Triệu Tước.

Triệu Tước vừa mới trừng mắt thì lại bị Triển Chiêu ở trước mắt y bật ngón tay ‘tách’ một cái, ý gọi quay lại nhìn mình.

Triệu Tước quay đầu, Triển Chiêu hỏi, “Có hai Bạch Diệp sao?”

Triệu Tước vừa định mở miệng, Bạch Duẫn Văn nói, “Cái đó với án kiện có quan hệ gì……”

“Có quan hệ.” Bạch Ngọc Đường mở miệng.

“Quan hệ cái……” Bạch Duẫn Văn còn chưa có nói xong.

Bạch Ngọc Đường tiếp, “Đây là SCI, con nói có là có.”

Mọi người đồng loạt há to miệng, – Ai nha, phản rồi!

Triển Chiêu bặm môi nín cười – Bạch Ngọc Đường kể từ khi anh hai thiếu chút nữa là bị xóa sạch trí nhớ lần đó, đã bắt đầu tới thời kì biết phản nghịch rồi, tâm lý con chuột này quả nhiên thú vị lắm lắm.

Triển Khải Thiên nhanh chóng kìm Bạch Duẫn Văn đang phát hỏa lại, Bạch Duẫn Văn trừng mắt sang Bao cục, ra hiệu – Cậu quản nó đi!

Bao Chứng cũng chỉ đứng ở một bên xem, không để ý cái trừng mắt của người kia, tâm nói – Liên quan gì tới tôi, việc nhà các cậu, sao lại muốn tôi đóng vai người xấu chứ?!

Triệu Tước thì vỗ chân cười ha ha, chỉ vào Bạch Duẫn Văn, “Báo ứng đó.....ha ha”

Trong chốc lát, nụ cười phai dần, Triệu Tước bỗng nhiên quay lại nghiêm túc nói với Triển Chiêu, “Bạch Diệp chỉ có một.”

Triển Chiêu khê nhú mày – Chẳng lẽ chính mình đã đoán sai?

“Còn một người khác là đồ giả.” Triệu Tước nở nụ cười, “Bởi vì có kẻ quá yêu hắn, không muốn buông tha.”

“Cho nên.....” Triển Chiêu dường như cảm giác được điều gì đấy.

“Cho nên phải tạo một thứ đồ giả.”

Không đợi Triệu Tước nói xong, Bạch Diệp đã tiếp lời.

Tất cả nhìn Bạch Diệp, Làm giả?

Bạch Diệp chỉ chỉ chính mình, “Vật thay thế.”

“Là vật thay thế hoàn mỹ, cũng là vật duy trì.” Triệu Tước mỉm cười, những lời kế tiếp tựa như có ý thơ, “Trên đời này, bí mật to lớn nhất được mở ra có thể chỉ là một câu chuyện tình vô cùng đơn giản, từ một nguyên nhân nho nhỏ làm ra một quyết định nho nhỏ, vốn cứ nghĩ rằng đó cũng chỉ là chuyện đời tư, chuyện tình ái riêng ai, đâu có ngờ.....sẽ mở ra một con đường, kéo dài tới một cánh cổng, rồi dẫn theo vô số oan hồn.”

“Nguyên bản nghĩ đến sau cánh cửa là thiên đường, đâu nghĩ tới phía bên kia là địa ngục! Phía sau còn ngờ là người ngày đó hoàn mỹ vẹn toàn, ...quái vật.....” Nói xong, Triệu Tước nở nụ cười.

Triển Chiêu nhìn y cười đến thoải mái, còn Bạch Ngọc Đường thì nhìn Triển Khải Thiên và Bạch Duẫn Văn ở bên cau mày, dường như không mấy để tâm, còn thấy ở Bạch Diệp có rất nhiều điều thú vị.

“Còn nữa còn nữa.” Triệu Tước như là đang kể những mẩu chuyện thú vị của bạn bè, túm ống tay áo Triển Chiêu nói, “Hai anh em nhà kia, một rất rất đáng yêu, một rất rất đáng ghét, cùng có một thằng bạn bình thường đáng ghét không kém chỉ là bộ dáng không tồi.”

Tất cả mọi người ứ ớ chẳng rõ đang nói ai với ai, có điều Bạch Duẫn Văn với Triển Khải Thiên ở bên xem chừng giống như sắp chịu không nổi nữa.

“Chính là cái kẻ rất rất đáng ghét kia lại sinh ra một rất rất đáng yêu phiên bản ác, cậu nói có buồn cười không?” Triệu Tước vừa nói vừa quay đầu hỏi Bạch Duẫn Văn, “Duẫn Văn à? Cậu thử nghĩ tới một ngày hắn lớn lên xem, có sợ không a?”

Bạch Duẫn Văn sắc mặt đã khó coi tới cực điểm, “Cậu điên đủ chưa?”

Triệu Tước chống cằm, tay tỳ lên mặt bàn, rất thích thú mà hỏi Triển Chiêu, “Bồi thường tinh thần như vậy thấy thế nào?”

Triển Chiêu mỉm cười, gật đầu, “Tay không đau nữa.”

Triệu Tước tủm tỉm cười.

Bạch Ngọc Đường thấy Bạch Duẫn Văn với Triển Khải Thiên dường như đều rất xấu hổ, Bạch Cẩm Đường cũng có chút bất đắc dĩ, mà toàn thể SCI đại khái cũng không dám thở mạnh làm liều.

“Ngưng nói chuyện phiếm thôi, tập trung vào Tạ Thiên Thành trước.” Bạch Ngọc Đường xung phong phá vỡ bầu không khí xấu hổ này, hỏi Triệu Tước, “Mục đích của hắn rốt cuộc là gì?”

“Đồ vô liêm sỉ này đại khái sắp chết rồi, cho nên muốn gây sóng gió một chút, dù sao tuổi cũng đã cạn.” Nói xong đứng lên, “Không bằng đến hỏi Tạ Thiên Lăng đi?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa nghe thấy có thể đến thăm vấn Tạ Thiên Lăng thì đồng loạt xoay mặt sang dò ý Bao Chứng, “Hắn còn sống không?”

“Này.....xem như là có đi.” Nói xong, Bao Chứng lại xoay sang nhìn Bạch Duẫn Văn và Triển Khải Thiên.

Bạch Duẫn Văn thở dài, nói, “Đây là SCI, muốn làm gì còn cần hỏi ý kiến tôi sao?”

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cái mũi – Ai nha, cha già thật so đo.

Triển Khải Thiên bắt đắc dĩ vỗ vỗ Bạch Duẫn Văn, rồi nói với Triển Chiêu, “Mấy đứa tra vụ án này thì cần thận một chút, ta về chăm sóc mẹ con.”

Triển Chiêu gật đầu, Triển Khải Thiên túm Bạch Duẫn Văn đang hăm hừ đi theo,

Bạch Cẩm Đường cũng đứng dậy, vỗ nhẹ vai Bạch Ngọc Đường, nói, “Thật ra, cha cũng đâu đã làm được gì.....đừng nói với ông như thế.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, ý bảo bản thân tự biết sửa chữa.

“Đi thăm dò Tạ Thiên Lăng thôi.” Triển Chiêu ngoài ý muốn bóc thêm được một tầng quan hệ giữa những người đi trước, ban đầu chạm phải thì là mây mù, rốt cuộc cũng gạt được nó để thấy ánh trăng, dù rằng ánh trăng ấy cũng không được rõ ràng cho lắm.

Cúi đầu, Triển Chiêu tự nhìn cái tay đang bị thương kia, thật đúng là có lợi, Triệu Tước bồi thường phí tổn tinh thần lần này, thật sự là rất hời.

Mọi người cùng nhau đi ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường tò mò đi phía sau Bạch Diệp, “Chú nguyên bản cũng là người nhà họ Bạch sao?”

Bạch Diệp lắc lắc đầu, “Không biết, đại khái là không phải.”

“Chính là.....” Bạch Ngọc Đường còn rất nhiều nghi vấn mang theo.

“Tôi so với người nhà họ Bạch còn giống người nhà họ Bạch hơn, thật ư?” Bạch Diệp cười cười, hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, ít nhất một lần anh đã từng nghĩ Bạch Diệp mới chính là cha đẻ ra mình, ngoại trừ hình dáng bên ngoài, còn có một ít đặc điểm mà Triệu Tước thần thần bí bí đặt cho cái tên “Bạch thị huyết thống” gần như là chỉ có anh, Bạch Cẩm Đường và ông là có.

Bạch Diệp đưa tay lên chỉ chỉ đầu mình, nói, “Tước đã nói qua, tôi là một thành phẩm hoàn hảo, nói đơn giản chính là có người chấp nhất bỏ mặc thời gian đeo đuổi tận địa ngục để kéo lại một thiên sứ đã chết, không nghĩ rằng chỉ kéo về một cái xác giống như đúc mà thôi, lại còn là ma là quỷ.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nhìn Bạch Diệp.

Bạch Diệp vỗ vỗ vai anh, “Cũng phải nói, sự việc lần này, là một chuyện tốt vô cùng.”

Nói xong, đi trước.

Bạch Ngọc Đường nhìn Bạch Cẩm Đường.

Bạch Cẩm Đường vỗ vỗ vai anh, không nói thêm gì.

Bạch Ngọc Đường mơ hồ cảm thấy được, cái mà Bạch Cẩm Đường nắm đó chứng kiến, có phải hay không là quá trình – ‘Muốn đem thiên sứ từ địa ngục quay về nhưng chỉ kéo lại được một thứ ma quỷ’ ?

*Câu gốc:

: Bất khai khẩu tắc dĩ , nhất khai khẩu khiếm tấu

→ Tự biến: Không mở miệng còn có chuẩn mực, mở miệng ra rồi là phá nát tam quy (quy tắc – quy ước – quy phạm)

486. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 19

Chương 19 : Đoạn đường cuối cùng

Tạ Thiên Lăng.

Cái tên này giống như một cái chốt mở, một khi ấn được nó xuống thì tấm màn đen tối kia sẽ bị kéo ra, để lộ một cái lưới thật lớn, cái bẫy cuối cùng, nơi chứa đựng chân tướng mà tất cả họ đang truy đuổi.

Từ khi Triệu Tước xuất hiện, khoảng cách để chạm tới đáp án càng lúc càng gần, mấy năm qua, đám người Triển Chiêu cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, dù cho bí mật đó có là gì thì kết quả cũng đã là một tấm bi kịch, dù cho kẻ ở phía sau đó có là ai thì rồi cũng tới lúc hắn phải trả một cái giá thật đắt, để an ủi những linh hồn vô tội đã chết.

Lại một lần nữa đi vào khu quần chế đặc thù, đứng ở chân dốc thật dài, tất cả cùng ngẩng đầu, trong lòng dường như đều có chút cảm khái.

Nhà tù chuyên biệt trên đỉnh núi được trang bị một hệ thống bảo an nghiêm mật nhất hiện nay, tường thép khóa sắt. Nơi đây phong tỏa những sinh vật vô cùng nguy hiểm, những sinh vật vượt trội hơn so với nhân loại bình thường về trí tuệ hoặc là sức mạnh. Có điều chúng không lựa chọn làm những điều tốt đẹp cho xã hội mà chỉ muốn phá hủy nó mà thôi.

Bao Chửng mang theo mọi người bước trên đoạn đường dốc thật dài, mỗi một lần bước lên nó họ đều có cảm giác sâu sắc rằng đây chính là ranh giới giữa cái thiện và cái ác, nơi đỉnh chóp kia không phải là thế giới của con người. Nơi cao vời vợi thường không phải là chốn thần thánh ẩn cư mà là địa ngục ma quỷ.

Nhà giam đặc thù này có ba lớp bảo an nghiêm ngặt, mỗi một tầng đều phải thông qua kiểm tra, còn phải sử dụng dấu vân tay cùng tròng đen của mắt để xác thực thân phận. Cho tới khi qua được hết thủy các trạm kiểm soát thì cũng đã mất gần một tiếng đồng hồ.

Triệu Tước hai tay đút trong túi áo, cười tủm tỉm đánh giá xung quanh.

Khi tới cửa chốt cuối cùng, Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi Bạch Diệp, “Nếu cho chú đi vào, chú có thể đi ra được không?”

Bạch Diệp nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, mỉm cười, không đáp.

Phía trước, Triệu Tước cũng một vẻ ẩn ý mà cười cười.

Lần này so với lần trước họ tới gặp Đặng Xa, cảnh quan có chút bất đồng. Khi tất cả đứng trên thang máy đi lên thì xung quanh ngoại trừ nhìn thấy ánh nắng phản chiếu qua những bức tường thép thì không hề có gì cả.

Một người phụ nữ mặc áo blouse trắng, tầm hơn ba mươi tuổi vô cùng xinh đẹp lại rất có phong thái đi ra.

“Bao cục.” Người phụ nữ đó gật đầu chào ông một cái, rồi tầm mắt dừng lại trên người Triệu Tước, “Đã lâu không gặp.”

Triệu Tước “Vút” một cái liền nấp sau lưng Bạch Ngọc Đường, nhưng vẫn nghiêng nghiêng nửa cái đầu ra nhìn người kia.

Triển Chiêu có chút khó hiểu nhìn y.

Triệu Tước giống như một con mèo nhỏ đang trèo lên bàn ăn vụng thì bị một con chó lớn tới dọa sợ cong đuôi, nhưng vẫn giữ tay vậy vậy, “Sao lại là cô a? Được thăng chức rồi hả?”

Nữ bác sĩ cười cười, lại hướng qua phía Bạch Diệp gật đầu, “Đã lâu không gặp.”

Bạch Diệp nhẹ nhàng gật gật đầu, mặt vẫn như cũ một vẻ lạnh lùng.

“Xin chào.” Nữ bác sĩ cùng Bạch Ngọc Đường bắt tay, “Tôi tên là Phó Mẫn, là người phụ trách khu điều trị ở đây.”

Bạch Ngọc Đường bắt tay cô, “Khu điều trị, là quần chế sao?”

Phó Mẫn khẽ đẩy kính mắt, “Rất nhạy bén, tôi không phải là bác sĩ, mà là một nhà khoa học.”

Bạch Ngọc Đường cũng không hỏi gì thêm, chỉ giới thiệu cô làm quen với những người khác một chút.

Khi Phó Mẫn bắt tay Bạch Cẩm Đường, cô cười cười hỏi, “Còn nhớ tôi không?”

Bạch Cẩm Đường khẽ gật đầu.

Mọi người tò mò – Người này biết Bạch Cẩm Đường sao?

Sau đó, Phó Mẫn bắt tay với Công Tôn, “Ngưỡng mộ đã lâu.”

Công Tôn chớp mắt mấy cái – Phó Mẫn, tên này hình như đã từng nghe qua.

Cuối cùng là Triển Chiêu.

Phó Mẫn nắm tay Triển Chiêu, ra sức ngấm nghĩa đánh giá một chút rồi cười cười, “Ngưỡng mộ vô cùng.”

Triển Chiêu lục lợi trí nhớ của chính mình một chút, rồi hỏi, “Phó Mẫn là nhà di truyền học số một?”

Công Tôn cũng đã nhớ ra, lúc trước có xem qua bản ghi chép về nghiên cứu của cô, lý luận tuy khá đơn giản nhưng rất ấn tượng.

“Nổi tiếng như vậy sao cô lại làm người phụ trách khu điều trị ở nhà giam?” Triệu Hổ tò mò.

“Bởi vì nơi này có tài liệu nghiên cứu rất phong phú a.” Phó Mẫn nháy mắt mấy cái, rồi vẫy tay với Triệu Tước, “Đến văn phòng tôi ngồi đi, tôi đã chuẩn bị trà mà thầy thích uống nhất.”

Triệu Tước nhìn cô một cái rồi lại nấp về sau lưng Triển Chiêu.

Tất cả mọi người có chút tò mò – Cô ấy thân với Triệu Tước lắm hả?

“Tôi là đệ tử của vị đây.” Phó Mẫn vừa dẫn đường vừa tự giới thiệu, “Lúc còn là nghiên cứu sinh, chính là theo thầy ấy học tập, khi đó sùng bái điên cuồng, đương nhiên.....hiện tại vẫn thế.”

Mọi người lại đảo mắt liếc qua Triệu Tước một bận.

Triệu Tước vừa trừng vừa liếc Bao Chứng, “Sao lại đem cô nàng điều tới đây?”

Bao Chứng nhún vai, “Không chỉ có cô nhóc thôi đâu, lát nữa nhìn thấy vị kia đoán chừng cậu còn nhảy lên ấy chứ.”

Triệu Tước hơi sững sốt, lúc này, Phó Mẫn đẩy một cánh cửa thép ra.

“Oh! My honey!”

Mọi người vừa tới ngưỡng cửa thì từ bên trong dội đến một câu nghe phát buồn nôn, nổi hết cả da gà, ngứa mắt lên nhìn thì thấy một cái bóng trắng lao vút tới.

Triển Chiêu chỉ vừa kịp thấy cái bóng trắng kia đang đánh úp về phía mình thì may mắn Bạch Ngọc Đường đã nhanh tay nhanh mắt túm cậu lôi sang bên, mà Bạch Diệp cũng thần tốc kéo Triệu Tước lại bọc chặt trong ngực. Đi cuối hàng là Mã Hán khẩn trương kéo Triệu Hổ còn đang ngơ ngác dùng làm lá chắn.....vì thế, Triệu Hổ bất hạnh vừa vấp bị bóng trắng đó lao tới ôm.

“Oa!” Triệu Hổ thấy có người áp sát vào mình thì kêu lên, “Người là ai?”

Người nọ ngẩng đầu, dùng tay đẩy đẩy gọng kính, hí mắt quan sát Triệu Hổ trong chốc lát, dường như không quen biết, vì thế quay đầu lại, hướng mặt về phía Triệu Tước mà tủm tỉm cười, “Honey, đã lâu không gặp, xa cách quá đi!”

Triệu Tước vừa nhìn thấy hấn liền giãy lên, “Con khỉ lông trắng!”

“Ghét thế!” Người nọ xoay người, mỉm cười nhìn Triệu Tước, vẻ mặt có chút u ám, “Đối xử như thế với bạn già.”

Triệu Tước nheo mắt lại, biểu tình so với hấn còn âm u hơn, “Muốn chết hả.”

Y vừa nói dứt lời, người áo trắng kia lại hướng Phó Mẫn phụng phịu, “Đáng ghét, hần vẫn như vậy, một chút cũng không đáng yêu a!”

Phó Mẫn bắt đầu dĩ vỹ vỹ y an ủi.

Mọi người nhìn người nọ, một thân áo blouse trắng, không khác mấy với cách ăn mặc của Phó Mẫn, nhưng tuổi tác thì lớn hơn, thoát nhìn cũng phải hơn năm mươi, dòng máu ngoại quốc, dáng vẻ dường như là người Đông Âu, thân hình cao lớn, nhưng không mập, đầu hai thứ tóc, cắt ngắn, là một vị trung niên đẹp lão a.

Ông có một đôi mắt màu xám, cùng với sống mũi thẳng và cao, kính mắt không gọng, không biết có phải cố ý hay không mà thấu kính được làm khá dẹt lại trong, đôi khi nhìn thấy còn tưởng người này không hề đeo kính mắt.

“Ông là đồng nghiệp với Phó Mẫn.....” Triển Chiêu bỗng nhiên ngừng lại, nhìn sâu vào ánh mắt người kia.

Mọi người lúc này mới chú ý tới, người đàn ông trung niên này có một đôi mắt đa phần là màu xám, bên trong có một vòng nhỏ màu xanh biếc cùng với những đường vện vàng màu rậm nắng, một đôi con ngươi rực rỡ sắc màu.

“Đẹp sao?” Người nọ mỉm cười nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu giương mắt nhìn hần, sờ cằm, “Giống con sóc chuột.....”

“Phốc.....” Triệu Tước vừa mới hớp một ngụm trà Phó Mẫn pha cho nghe thấy thì nhịn không được phun ra hết, cười đến dậm chân.

Nhà khoa học trung niên kia nhìn Triển Chiêu một lát rồi cười đáp, “Ai nha, tính cách quả nhiên rất ác liệt.”

“Ồ.....Cậu chính là Bạch Ngọc Đường a.” Ông nắm lấy hai tay Bạch Ngọc Đường, hạ cặp kính xuống trước ngực, “May mắn may mắn.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, khó hiểu, “May mắn?”

“Là hạnh ngộ a, cái tên ngu ngốc này.” Triệu Tước đáp cho người kia một cước.

“Ha ha, tiếng Trung của ta không tốt lắm.” Ông tự giới thiệu, “Tên của tôi rất dài, cứ gọi tắt là Mâu Lạp thì được rồi.”

“Mâu Lạp?” Triển Chiêu nhú mày nghĩ nghĩ rồi đột nhiên đôi mắt phát sáng, “Mâu Lạp Hách Lạp Thác Phu Tư Cơ?”

“Đi?” Người nọ cười xấu xa nhìn Triển Chiêu, “Cũng biết cơ đấy.”

Bạch Ngọc Đường thấp giọng hỏi Triển Chiêu, “Là ai?”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, “Là một trong những nhà tâm lý học giỏi nhất thế giới.”

“Nhà tâm lý học? Thường thường thì gọi như vậy chính là ám chỉ những người nghiên cứu mấy cái dạng tâm lý biến thái đúng không?” Triệu Hổ giật giật khóe miệng, tâm nói – Hay lại là một quái vật nữa.

“Quái vật.” Triển Chiêu trả lời rất rõ ràng, “Người ta đều gọi ông ấy là Quái vật mắt xám.”

Mọi người yên lặng thở dài – Lại có thêm một yêu quái.

“Ai, không cần hồi hộp như vậy, tuổi cao rồi, so sao được với mấy người trẻ tuổi đây.” Mâu Lạp cười hì hì, bưng chén cà phê bên người tiến đến chỗ Bạch Diệp, “U!”

Bạch Diệp nhìn ông một cái.

Mâu Lạp nhìn vào mắt Bạch Diệp, tiện tay lấy cái kính lúp từ trong túi áo ra, quan sát tròn đen trong mắt ông, “Ừm, không có hiện tượng lão hóa, quả nhiên là thành phẩm hoàn hảo!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đá mắt sang nhau – Lại là thành phẩm hoàn hảo a.

Mâu Lạp hình như cũng có quen biết với Bạch Cẩm Đường, đi đến bên người anh, vẫn như khi nãy, dùng kính lúp quan sát trông mắt, nhú mày, “Ai nha, mã khóa thứ hai đã được giải rồi hử?”

Bạch Cẩm Đường hơi hơi giương mi, rất lễ phép chào hỏi, “Đã lâu không gặp.”

“Ai nha, vẫn ngoan như vậy, tốt tốt.” Ông khề vồ vồ đầu Bạch Cẩm Đường, tất cả những người khác nhin không được hít một hơi thật sâu – Cách thức giao tiếp thật quý dị.

“Đều đã làm quen rồi.” Bao Chứng cảm thấy thời gian ôn chuyện vậy là đã đủ, liền hỏi Mâu Lạp, “Chúng tôi muốn gặp Tạ Thiên Lăng.”

“Tạ Thiên Lăng a.” Mâu Lạp mỉm cười, “Chọn thời điểm tốt lắm, nếu để thêm mấy ngày nữa có khi hần chết mất rồi.”

Tất cả đều nhú mày, nhìn lẫn nhau – Việc Tạ Thiên Thành đột nhiên xuất hiện, có hay không liên quan tới việc Tạ Thiên Lăng sắp chết?

“Cặp song sinh ở những thời khắc đó luôn có một sự cảm ứng, cũng có thể là vậy.” Mâu Lạp dường như có thể đọc được suy nghĩ của mọi người, cười cười, đưa tay cầm lấy một cái tẩu thuốc ngậm bên miệng, “Có điều.....hai anh em Tạ Thiên Thành và Tạ Thiên Lăng, theo tôi được biết thì chúng có bản chất khác nhau.”

“Là ý gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Tước.

Triệu Tước đang đưa tay, “Một tên là sản phẩm của thí nghiệm, tên còn lại thì không.”

“Nói cách khác, Tạ Thiên Thành hiện tại có hình dáng của một lão già chín mươi tuổi thực sự, chứ không mang vẻ ngoài trẻ trung như Tạ Thiên Lăng kia?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Về cái vẻ ngoài trẻ trung lúc này.” Phó Mẫn cười gượng một tiếng, mở một cái tủ sắt có mật mã lấy ra một chiếc khóa từ, “Cùng đi nhìn hần một cái rồi nói.”

Triệu Hổ nhăn trán, vừa nãy nhìn Phó Mẫn gạt lên gạt xuống N cái nấc để nhập mật mã vào, nhin không được hỏi, “Cái kết này mật mã có bao nhiêu số vậy a?”

“Chín mươi sáu số đó.” Bạch Trì nói.

Triệu Hổ giật giật khoe miệng, liếc Bạch Trì, “Cậu nhớ được hết hả?”

“Dạ.” Bạch Trì gạt đầu.

Phó Mẫn cười cười, vươn tay xoa đầu Bạch Trì, “Ai nha, rất là đáng yêu!”

Triệu Trinh đem Bạch Trì kéo sang một bên, tránh cho bà cô quái dị này lại tiếp tục sơ mui.

Phó Mẫn đẩy đẩy kính mắt nhìn Triệu Trinh, “Ai nha, đúng là gen di truyền rất mạnh!”

Triệu Trinh cúi đầu xem mấy tờ giấy gì đó, rồi than lên kinh hãi, “A? Cũng đã ba mươi tám tuổi”

“A!” Phó Mẫn giật mình đoạt lại sơ yếu lý lịch Triệu Trinh lạng lẽ chôm mắt của cô, giấu đi, “Đáng ghét!”

Sau đó, mọi người cùng nhau rời khỏi căn phòng, lại một lần nữa bước đi trên cái hành lang trống hoắc.

“Đi lại ở nơi này không sợ bị lạc lối hay sao?” Triệu Hổ nhìn cái mê cung làm bằng kim loại quanh mình, hoàn toàn không có vật gì làm mốc tham chiếu.

“Có biển báo chỉ tiết mà.” Nói xong, Phó Mẫn chỉ chỉ một vách tường, tất cả đi qua nhìn, phía trên đó có khắc một con số nhỏ.

Triệu Hổ nháy nháy mắt mấy cái, hỏi, “Đây là cái gì a?”

“Phương hướng trùng với giờ đồng hồ.” Triển Chiêu nói, “Mang theo đồng hồ thì sẽ không bị lạc, tuy nhiên phải biết cách quy đổi thời gian.”

Phó Mẫn mỉm cười.

Khóe miệng Triệu Hổ lại co rút không ngừng, “Tức là nếu không phải thiên tài thì một khi đã đi vào là hết có đường ra có đúng không?”

“Quả nhiên, SCI không có ai là kẻ ngốc cả.” Phó Mẫn cười cười.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ngoại trừ Triển Chiêu và Bạch Trì thì những người khác đều đồng loạt có cảm giác bản thân đã đi vào một thế giới lạ rồi – Một mỗi quá, giờ họ muốn quay trở lại thế giới của con người cơ!

.

Đi hết một hành lang thật dài, rốt cuộc cũng tới nơi.

Phó Mẫn đưa thẻ từ ra, rồi lại nhập vào chuỗi mật mã chín mươi sáu chữ số.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Mật mã mỗi một phòng bệnh là riêng biệt sao?”

“Đúng vậy.” Phó Mẫn gật đầu.

Tất cả lại lặng lẽ thở dài, mỗi một phòng bệnh đều phải nhớ chín mươi sáu con số, làm người phụ trách nơi này hiển nhiên chẳng dễ dàng gì, ít nhất cũng phải có trí nhớ như Bạch Trì mới được, mà nếu nói như thế thì chỉ số thông minh của Phó Mẫn chắc hẳn phải cao, cao lắm.

Công Tôn bỗng nhiên tò mò hỏi Triệu Tước, “Điều kiện chọn lựa nghiên cứu sinh của chú là gì thế?”

Triệu Tước xấu xa cười, “Chỉ cần cái đầu thôi.”

Công Tôn đã hiểu – Quả nhiên.

Cửa phòng bệnh được mở, bên trong khá rộng rãi, ánh sáng được kiến tạo mô tả không khác mấy so với ánh sáng mặt trời bên ngoài.

Trong phòng bệnh cũng không phải là giường bệnh mà là một khối hộp thì đúng hơn. Khối hộp đó bao quanh là những tấm thủy tinh, có một thiết bị giúp trò chuyện giữa người ở trong và ngoài. Người ở trong căn phòng thủy tinh đó được bao quanh bởi một lượng lớn thiết bị y tế hỗ trợ, nằm trên giường, toàn thân cắm đầy dây, ống, kim tiêm.....Thật khiến người ta phải tự hỏi, đặt ở đó là một cái xác khô chẳng?

Mọi người đứng ở trước khối hộp thủy tinh nhú mày nhìn Tạ Thiên Lăng nằm trên giường.

Đại đại mỹ nữ vô cùng gọi cảm trong trí nhớ của họ với người này hoàn toàn bất đồng, y thật tiêu tụy, gầy tới mức chỉ còn lại da bọc xương.

“Sao có thể như vậy?” Bạch Ngọc Đường nhú mày.

Kỳ thật khoảng cách giữa vụ án lần trước với vụ án lần này có là bao lâu, thứ gì có thể khiến ột người trong nháy mắt già yếu đến thế, thật giống như những nắp pin của máy móc đã cạn kiệt tới vạch cuối cùng.

“Chớp mắt đã thoái hóa.....” Triển Chiêu nhú mày, “Tác dụng phụ của việc là bán thành phẩm sao? Hoặc là nói, trả giá cho bản kế ước bất lão?”

“Hắc hắc.” Mâu Lạp cười cười, tay nhẹ nhàng gõ gõ vào cái nút bên cạnh microphone truyền âm một cái, “Tạ Thiên Lăng, tỉnh tỉnh, có người đến thăm đây....”

Thật lâu sau, mọi người mới thấy hai mắt của cái thân khô kia chậm rãi hé mở.

Hiển nhiên, đôi mắt ấy đã không còn sinh khí, ánh nhìn mệt mỏi đảo qua từng người, cuối cùng dừng lại trên người Triệu Tước.

Rồi lại thật lâu sau, Tạ Thiên Lăng mới mở miệng hỏi, “Lâu lắm rồi không thấy có nhiều người như vậy, ha hã, cơ thể của tôi xem chừng không xong rồi, là tác dụng phụ của thực nghiệm sao?”

Thanh âm hần trò chuyện chẳng khác nào của một ông lão bình thường, trầm thấp, khàn khàn, thông thả.....

Triển Chiêu có chút nghi hoặc – Tạ Thiên Lăng nói chuyện có điểm cổ quái.

Mâu Lạp nhìn Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, ý bảo anh – Muốn hỏi gì thì hỏi đi.

Bạch Ngọc Đường nhìn sang Triển Chiêu.

Triển Chiêu tới gần microphone, nói, “Ông có.....nguyện vọng gì không?”

Mọi người có chút tò mò nhìn Triển Chiêu, không ngờ cậu lại hỏi như vậy.

Triệu Tước thì lại cười cười, Bạch Diệp nhìn Tạ Thiên Lăng trong khối hộp thủy tinh một cái, trong mắt không có cảm xúc gì, chỉ lướt qua một tia thần nhiên trào phúng.

Bạch Trì đứng ở cạnh bên nhảy bèn quan sát được ánh nhìn này nhưng không mấy hiểu được ý nghĩa bao hàm trong ánh mắt đó.

“Nguyện vọng a.....” Tạ Thiên Lăng gật gật đầu, “Giúp ta giết một người đi?”

Tất cả đồng loạt nhú mày, đến chết vẫn không sửa đổi, lại cái gì nữa? Đã sắp chết đến nơi còn muốn giết kẻ khác sao.

“Giết ai?” Triển Chiêu hỏi.

“Em trai ta.” Tạ Thiên Lăng nói, “Thiên Thành.”

“Vì sao lại muốn giết hắn?” Triển Chiêu hỏi.

Tạ Thiên Lăng nhìn chăm chăm trần nhà, loang loáng phản chiếu ánh sáng mặt trời, trầm mặc trong chốc lát, nói, “Bọn ta cùng nhau tới, đương nhiên phải cùng nhau rời đi.”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Em trai ông ở đâu?”

“Ha ha.” Tạ Thiên Lăng nở nụ cười, “Hắn còn ở đâu nữa chứ? Trốn ở trong động.”

“Trong động?” Bạch Trì khó hiểu – Người trốn trong động.

“Hắn là cái dạng cả đời này đều không thể ngửa mặt lên nhìn trời, tất nhiên là phải tránh ở trong động.” Tạ Thiên Lăng tùy ý đáp, lúc sau như sực nhớ tới cái gì, hỏi, “Triệu Tước, thực nghiệm của người thành công sao?”

Mọi người khẽ nhú mày, nhìn Triệu Tước.

Triệu Tước sờ sờ cằm, dường như cảm thấy rất có ẩn ý, “Trí nhớ cũng thoái hóa sao?”

“Suy yếu với rối loạn đồng thời phát sinh.” Phó Mẫn đưa cho Triệu Tước một tập ghi chép theo dõi bệnh tình khá dày.

Công Tôn tò mò sát lại cùng xem, chỉ thấy bên trên là rất nhiều rất nhiều số liệu.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy tình trạng của Tạ Thiên Lăng có thể chết bất cứ lúc nào, liền hỏi, “Tạ Thiên Thành ở đâu?”

Tạ Thiên Lăng nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường nhú mày, có chút nghi hoặc.

“Hắn ở đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi vội.

“Cậu.....” Tạ Thiên Lăng nghiêng đầu.

Lúc này, số liệu từ các máy hỗ trợ kể bên rối loạn không ngừng.

“Hắn xuất hiện phản ứng bài xích!” Phó Mẫn rất nhanh ấn những cái nút trên các thiết bị.

“Ô? Thì ra mật mã là như vậy.” Mâu Lạp cũng không khẩn trương, vuốt cằm quan sát Tạ Thiên Lăng.

“Động.....trong động.” Tạ Thiên Lăng nói xong, tứ chi bắt đầu co rút, sau đó cả cơ thể run rẩy kịch liệt, miệng còn lặp đi lặp lại, “Bạch.....bạch.....”

Triển Chiêu nhíu mày, không hiểu sao bỗng dưng cậu nghĩ tới cái chết của Đặng Xa lúc trước, hẳn cũng nói ra chỉ một từ ‘mất.....’ sau đó thì đột nhiên tử vong.

Lúc này, tiếng báo động reo lên.

Cửa cạnh mở ra, có rất nhiều nhân viên mặc blouse trắng chạy vào mở cửa phòng thủy tinh để cấp cứu.

Phó Mẫn cầm bản ghi chép chạy theo, Mâu Lạp thì ở lại hưng phấn nhìn những đường biểu đồ hiển thị trên các thiết bị điện tử đang dao động cùng với những con số đang biến hóa không ngừng, lẩm bẩm, “Tự bật cơ chế khởi động sao.....”

Lời vừa mới dứt, tất cả các thiết bị đồng loạt ngừng xao động, chỉ để lại một tiếng vang thật dài, thật nhẹ, ‘du.....’

Bên trong phòng thủy tinh, các nhân viên y tế nhìn ra lắc đầu với Mâu Lạp.

Được Phó Mẫn gật đầu, họ bắt đầu cởi bỏ những dụng cụ hỗ trợ trên người Tạ Thiên Lăng.

Phó Mẫn ghi lại thời gian tử vong,

Mọi người rời đi.

Triệu Tước vuốt cằm, “Trong động? Là động nào?”

Nói xong lại quay sang hỏi Bạch Diệp, “Sao tôi lại không nhớ gì hết, chẳng lẽ trí nhớ của tôi cũng bị thoái hóa sao?”

Bạch Diệp khẽ lắc, tỏ vẻ chính ông cũng không rõ ràng.

Mâu Lạp và Phó Mẫn cũng đều lắc đầu “Chưa từng nghe qua.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, hiển nhiên Triển Chiêu cũng mờ mịt.

Triệu Hổ nhỏ giọng than với Mã Hán, “Mất cả nửa ngày, cũng chỉ đến tiền hẩn đoạn đường cuối cùng a.....”

Còn chưa ỉ ê xong, Triển Chiêu đột ngột xen vào, “Cậu vừa mới nói cái gì?”

Triệu Hổ sững sốt.

Mã Hán giúp cậu thuật lại, “Mất cả nửa ngày, cũng chỉ đến tiền hẩn đoạn đường cuối cùng a.”

Đột nhiên, Triển Chiêu, Triệu Tước và Mâu Lạp mỗi người một bàn tay vỗ bôm bốp vào vai Triệu Hổ, đồng loạt nói, “Thiên tài!”

Nói xong, Triển Chiêu túm Bạch Ngọc Đường gấp rút rời đi, những người khác cũng chạy theo, gần như chẳng kịp hiểu gì cả.

Triệu Hổ xoa tay sau gáy về mặt ngơ ngơ – Tình huống gì thế.

Mã Hán giơ tay vỗ đầu cậu, hỏi “Được ba thiên tài khen cho ba lượt thiên tài, cảm giác ra làm sao?”

Triệu Hổ nghĩ nghĩ, dường như đã khôi phục lại tinh thần, hơi ưỡn ngực lên rồi đáp, “Thích!”

487. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 20

Chương 20 : Thất bại

Triển Chiêu túm Bạch Ngọc Đường một mạch chạy ra tận cửa chốt ngoài cùng khu nhà giam đặc thù, sau đó đứng trên triền núi bắt đầu nhìn khắp xung quanh.

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu nhìn cậu, “Miêu nhi, làm sao vậy?”

Triển Chiêu đứng ở trên sườn núi, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Phía đối diện chỗ nào có góc nhìn sang nơi này rõ ràng nhất?”

“Quan sát nơi này?”

“Ừm.” Triển Chiêu gật đầu.

Bạch Ngọc Đường giương mắt nhìn vùng đồi hoang phía trước, sau lần Triển Chiêu bị tập kích năm rồi, cục đã cho lắp đặt camera tại tất cả các điểm có khả năng xạ kích, cùng với đó là tăng cường thêm một phòng an ninh dưới chân núi.

“Xung quanh đây tìm được vị trí có thể mai phục cũng không dễ dàng, có điều, nếu là một điểm nhìn nào đó có thể bao quát như cậu nói thì.....”

Dứt lời, Phó Mẫn xuất ra một cái kính viễn vọng, Triệu Tước nhận lấy, giơ lên nhìn trong chốc lát, sau đó chớp chớp mắt mấy cái, “Tối thui!”

Bạch Diệp bắt lực nhìn y, vẫn là lấy lại kính, tháo màn ảnh xuống, tự mình xem.

Một lát sau, Bạch Diệp vừa chỉnh kính vừa nói, “Trên đỉnh núi có một cái khuôn đứng, bên trong phản quang, hẳn là gắn trong đó rất nhiều thiết bị quan sát cùng camera.”

“Trên núi có một hầm trú ẩn đã bỏ hoang.” Mã Hán nói. Trước đây, anh có mang người qua bên đó soát tìm tung tích tay súng bắn tỉa, đã từng tra xét qua một lần. Hầm trú ẩn đó được kiến tạo đã từ rất lâu, sau này thì bị hoang phế, hẳn là không có người ở đó chứ.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau một cái, liền xuống núi, lên xe đi tới chân ngọn núi đối diện bên kia. Xuống xe, Triển Chiêu như mọi khi ngó quanh quất tìm xe cấp, Bạch Ngọc Đường thẳng tay tóm người nọ bắt tự leo lên.

Mã Hán cùng Triệu Hổ đi phía trước, vừa đi vừa nhìn đối chiếu với bên nhà giam đặc thù, dựa theo lời Triển Chiêu dẫn, đến khi tầm mắt thấy trọn toàn khu thì dừng lại.

“Không sai biệt lắm nhỉ?” Triệu Hổ hỏi Mã Hán.

Mã Hán bước lên vài bậc nữa thì gật đầu, “Không khác.....” Lời còn chưa dứt, anh chợt chú ý tới một thân cây.

Mọi người vừa lúc lên tới nơi, Mã Hán chỉ chỉ vào thân cây đó.

Tất cả ngẩng mặt lên nhìn, trên đó có cột một cái gì đó hao hao cái ống bễ, thoạt nhìn sẽ nghĩ đó là một cái ống hút khí hoặc là dạng thiết bị khác tương tự như vậy.

Triệu Hổ leo theo một đường rẽ nhỏ tới gần thân cây kia, gỡ vật lạ trên đó xuống, “Là camera.”

Bạch Diệp gật gù đầu, hẳn là thứ lắp loáng ông vừa dùng kính viễn vọng nhìn thấy.

Triển Chiêu nhìn quanh, nói, “Tìm cửa động gần nhất.”

Vì thế, tất cả phân tán tìm kiếm cửa động.

Bao Chứng tìm ở bên, vuốt cảm nhìn khắp nơi, đánh giá, khó hiểu hỏi, “Tạ Thiên Thành có thể trốn ở chỗ này ư?”

“Hẳn là thế.” Triển Chiêu gật đầu.

“Vì sao? Theo dõi Tạ Thiên Lăng?” Bao Chứng không hiểu lắm.

“Chờ chết chứ sao.” Triệu Tước bỗng dưng xem vào một câu.

“Đội trưởng.”

Lúc này, bên Mã Hán dường như có phát hiện, tay hướng về phía mọi người ngoắc ngoắc.

Tất cả đồng loạt chạy qua.....Nơi mọi người tập hợp lại là trước một cửa động đường kính đại khái chừng nửa mét, ở lưng chừng núi.

Phóng tầm mắt xa một chút thì khoảng cách giữa cửa động này cùng với vị trí gắn camera kia rất phù hợp, Triển Chiêu gật đầu, “Xem ra chính là chỗ này rồi.”

“Đi vào rồi sẽ biết.” Nói xong, Bạch Ngọc Đường rút súng ra, ý tứ chính là anh sẽ tiên phong xuống trước.

“A.” Triển Chiêu đột nhiên ngăn anh lại, chỉ chỉ cái cửa động, “Cậu gác ở đây, không cần đi.”

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt mờ mịt, “Tại sao?”

Triển Chiêu kéo kéo Bạch Diệp qua, người này cũng cùng Bạch Ngọc Đường đứng chắn ở đây nốt, “Chú cũng không được theo.”

Bạch Diệp cùng Bạch Ngọc Đường đối mắt qua nhau.

“Phốc.” Mâu Lạp đứng ở một bên nhìn đến vui vẻ, cánh tay gác lên vai Triệu Tước, “A ha, nhóc này tính cách giống cậu thật đấy, ác liệt như nhau.”

Triệu Tước liếc mắt khinh thường.

Vì thế, Lạc Thiên là người rút súng tiên phong.

Bạch Ngọc Đường dùng ánh mắt kháng nghị với Triển Chiêu, Triển Chiêu khẽ vỗ vỗ vai anh, “Ngoan a, cậu ở chỗ này chờ.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời.

Bạch Diệp thật ra cũng không có ý kiến gì, đến đứng một bên tựa cây ngắm cảnh.

Bao Chứng gọi điện thoại phái đặc công xuất quân trợ giúp, tạm ngăn mọi người đang định vào trong, “Lỡ như có bẫy thì sao? Chờ đặc công tới đã.”

“Nhớ đâu người kia chạy mất thì làm thế nào?” Triển Chiêu giương mí mắt nhìn ông.

Bao Chứng dùng dằng được năm phút, sau vẫn là gật đầu, dặn tất cả phải cẩn thận, trước đi xuống xem xét tình hình cái đã chớ có manh động.

Khi đã thống nhất mọi chuyện, Tần Âu nhảy xuống đầu tiên, kiểm tra một chút rồi đi lên nói, “Cửa động không phát hiện có bom cài đủ sức phá hủy cả ngọn núi.”

Vì thế, mọi người lần lượt đi xuống, chỉ để lại Bạch Ngọc Đường cùng Bạch Diệp ở trên giường mắt nhìn theo.

Bạch Ngọc Đường ôm cánh tay nhìn chằm chằm cái cửa động mà ngăn người, Bạch Diệp lấy ra điều thuốc hút cho hết thời gian, nhất thời bầu không khí xung quanh họ có chút xấu hổ.

.

.

Đám người Triển Chiêu thì đang tiến sâu dần.

Phía dưới một mảnh tối đen, tất cả đều mở di động lấy đó làm nguồn sáng, có điều trong hầm này ngõ ngách tựa như mê cung, hành lang đi được vài bước lại có cả đồng khúc rẽ.

Ai nấy phương hướng đều có chút không xác định được.

Bao Chứng nhìn nhìn một đám người trước mặt đang tản ra dò đường chẳng khác nào đám ruồi mất đầu, lắc lắc, “Mấy người có biết cách quan sát không vậy?”

Mọi người quay đầu lại nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng chỉ chỉ một phiến đá trên mặt đất, dọc theo chiều phiến đá chính là thông lộ, đi ngang với phiến đá đó chính là tử lộ.

Tất cả trưng lên mặt một vẻ, “Còn có loại đánh dấu như này sao?”

Bao Chứng nhìn trời.

“Hắn hẳn là tránh ở một cái ngõ cụt nào đó ha?” Triệu Tước hỏi, “Nhiều lối rẽ như vậy, làm gì nữa?”

“Ân.....” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, chợt Lạc Thiên quay sang hỏi, “Mọi người có nghe được âm thanh gì đó không?”

Tất cả sững sốt, ngừng thở lắng nghe.

“Ừm.” Bạch Cẩm Đường gật gật đầu.

Những tiếng “Tích tích tích.” tựa như nhịp từ máy móc phát ra.

“Có thể là bom hay không?” Triển Chiêu đột nhiên nói.

Khóe miệng ai nẩy co giật, nhìn Tần Âu.

Tần Âu gãi gãi đầu, thanh âm này không giống với tiếng nhảy số của đồng hồ gắn trên bom lăm, hơn nữa kết cấu của căn hầm này cơ bản không thích hợp để đặt bẫy, nếu có nổ cũng sẽ không có lực sát thương lớn là bao.....Chỉ là Triển Chiêu đột nhiên nháy mắt với anh, làm anh không có lên tiếng.

Triệu Tước đột nhiên nói, “Cũng không phải là không thể, ví dụ như đặt bom ở một hốc đá cao nào đó trong này, khi nó phát nổ, đem đá rụng đè chết chúng ta trong cái động này chẳng hạn.”

Bao Chứng hít một hơi lạnh buốt, lập tức đá tất cả trở về, “Ra ngoài hết cho tôi.”

.....

Cuối cùng, Bạch Ngọc Đường canh ở ngoài chớp mắt đã thấy mọi người lục tục đi ra, ngồi xổm trên cửa hầm chờ đợi.

Bao Chứng lên sau cùng, một bên gom Triển Chiêu với Triệu Tước lại quở trách, một bên chờ đội đặc công tới hỗ trợ.

Đại khái chừng mười phút sau, một tổ đặc công mang theo một ít dụng cụ đã đến, Tần Âu và Lạc Thiên đem họ dẫn xuống hầm.

Lại qua chừng mười phút nữa, Lạc Thiên đi lên, nói, “Tìm thấy rồi.”

“Tìm được người hay là bom?” Triển Chiêu hỏi anh.

Lạc Thiên muốn cười mà không nổi, “Là người.”

“Khẳng định là không có bom chứ?” Bao Chứng hỏi.

Lạc Thiên lắc đầu, “Không có, nhưng mà hắn sắp không xong rồi, tiếng ‘tích tích’ chúng ta nghe được ở dưới là tiếng của thiết bị điện tử.”

“Sắp chết?” Bao Chứng cả kinh.

Triển Chiêu và Triệu Tước thì nhìn trời.

Bao Chứng nhìn hai người bọn họ, “Cả hai như thế nào biết được hắn sắp chết?”

Lạc Thiên do dự một chút, nói tiếp, “Dường như là y tự sát, hơn nữa, phương pháp có chút quái lạ.”

Bao Chứng càng không lý giải được.

“Vào nhanh thôi.” Công Tôn tò mò không kìm được, tâm nói – Có gì thì nói sau, không chừng chết thật bây giờ đây.

Tất cả lại một lần nữa đi xuống, Bạch Ngọc Đường giữ chặt Triển Chiêu, “Tôi cũng phải đi.”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, rồi hướng một đặc công đang ở bên thu dọn dụng cụ ngoắc ngoắc tay.

Đội viên đặc công đó tiến lại.

“Cho tôi mượn áo chống đạn cùng mặt nạ bảo hộ một chút.”

Viên đặc công không hiểu lắm nhưng vẫn đem trang bị của mình cởi xuống đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu giao cho Bạch Ngọc Đường, “Mặc vào.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

Triển Chiêu híp mắt, “Không mặc thì không được xuống!”

Bạch Ngọc Đường bắt lức, đành ngoan ngoãn sang một bên thay đồ.

Triệu Tước tò mò hết nhìn lại vuốt cằm nói, “Bạch Ngọc Đường nghe lời thật a?”

Nói xong, cũng túm Bạch Diệp đang định lặng lẽ tiến vào, rồi hướng một viên đặc công khác ngoắc ngoắc, “Cởi ra cho hắn!”

Bất đắc dĩ, Bạch Diệp cũng ù ù cạc cạc đi thay đồ.

Mọi người tuy không hiểu lắm hành động của Triển Chiêu và Triệu Tước rốt cuộc là có ý gì nhưng nếu cả hai đã sắp xếp như vậy nhất định là có nguyên nhân riêng.

Hết thấy chuẩn bị xong xuôi, bốn người họ là những người cuối cùng đi xuống.

Lúc này, Mâu Lạp, Phó Mẫn cùng Công Tôn đã sớm xuống trước tiên.

Đội đặc công khi này có dùng băng dính huỳnh quang làm dấu chỉ rõ phương hướng, bởi vậy rất nhanh tất cả đi tới một ngã rẽ hẹp.

Vốn nó là một ngã rẽ cụt, nhưng có người ở đây dựng lên một bức tường, chắn thành một căn phòng nhỏ, còn có một cái cửa có thể di chuyển. Cửa làm bằng gỗ, đồng màu với màu của vách hầm, nếu đóng kín, cơ bản khó có thể phát hiện ra.

Ở những góc khuất bí mật từ nhánh rẽ lớn cho tới ngã rẽ cụt đều có lắp camera, những trang thiết bị phụ trợ khác cũng đều có đủ.

Tiến tới cửa gian, Triển Chiêu quay đầu lại nói với Bạch Diệp và Bạch Ngọc Đường, “Lát nữa, đừng ai lên tiếng.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, anh cảm giác được dường như Triển Chiêu không muốn Tạ Thiên Thành nhìn thấy Bạch Diệp. Còn về lý do tại sao thì đại khái anh cũng đoán được một ít.

Mọi người tiến vào phòng, nhìn ra nơi đây cũng là một phòng bệnh, ngọn đèn rất sáng, phòng cũng thật trắng.

Trên giường bệnh là một cơ thể già nua, các thiết bị quanh giường bệnh cũng không hề thua kém những dụng cụ hỗ trợ y tế trong phòng giam đặc thù.....Bên cạnh còn có một ống chích gi ống đó.

Phó Mẫn đi tới, nói với mọi người, “Hắn vừa mới tự tiêm thuốc độc vào cơ thể mình, đại khái còn trụ được năm phút nữa.”

“Cái gì?!” Bao Chứng cả kinh.

“Thực ra chất độc này có thể giúp hắn duy trì được nửa tiếng, nhưng hắn tiêm vào thời gian không thích hợp.....dường như là hơi sớm.” Nói xong, Phó Mẫn đẩy đẩy mắt kính liếc qua Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu và Triệu Tước vẫn đang nhìn lên trần.

Bao Chứng chẳng thèm tốn hơi thừa lời mà hỏi với chờ đáp, chỉ chăm chăm nhìn hai cái người kia, trông thế cũng đủ biết chính là Tạ Thiên Thành thấy bọn họ đi xuống liền tiến hành tiêm thuốc độc vào cơ thể mình, không nghĩ rằng tất cả lại dùng dằng dằng mất hai mươi mấy phút mới chịu tìm tới nơi, hiện tại thành ra chỉ còn có năm phút.

“Ha ha.” Triệu Tước nở nụ cười, đi đến bên giường, hỏi Tạ Thiên Thành, “Trên đời này cũng không phải tất cả đều nằm hết trong sự tính toán của người đứng chứ? Cảm giác chờ chết như thế nào?”

Tạ Thiên Thành nằm ở trên giường, một bên con mắt của hắn bị bịt lại, bên còn lại khẽ động đậy, liếc nhìn Triệu Tước, “Ta chỉ biết, cứ có người ở đây, ta chết thế nào cũng không thanh thản, có điều, lúc lâm chung, còn được nhìn thấy bạn già ngày trước, có thể xem như là một kinh hỉ ngoài ý muốn đi.”

“Là kinh hách ngoài ý muốn chứ?” Triệu Tước vươn tay, nhẹ nhàng gạt gạt những nếp nhăn chảy xuống trên mặt người kia, “Thế nào? Vốn nghĩ muốn dùng ba mươi phút kia cò kè mặc cả, nay chỉ còn có năm, nhất định là chết không nhắm mắt a.”

Thân thể Tạ Thiên Thành khẽ run rẩy, ánh mắt ác độc nhìn Triệu Tước, “Vẫn là người lợi hại, cũng chỉ có một loại người không thể bị kẻ khác thôi miên được, chỉ có, người chết.....khụ khụ.”

Tạ Thiên Thành ho khan, những máy móc quanh giường rung động, biểu hiện những con số của sinh mệnh đang yếu đi dần.

“Cũng không có gì.” Tạ Thiên Thành hắc hắc cười, “Các người giúp ta chôn anh trai, vậy là đủ rồi, ha ha....Rốt cuộc vẫn là hắc, chết trước ta.”

Mọi người không nói lên lời, nhìn về mặt già nua kia hẳn lên sự dữ tợn đến vạn vạn.

“Vì sao ta lại chết không thể nhắm mắt chứ? Ta rất vui vẻ, sắp chết còn có thể nhìn thấy y, y.....” Tạ Thiên Thành nói xong, bắt đầu nhìn xung quanh, nhìn trái nhìn phải, cố gắng mở trừng mắt mà tìm, thân thể vốn đã không còn nghe theo sự sai khiến của trí não, chỉ còn biết hướng cửa nhìn ra, đôi mắt đã đục, ánh lên sự khó hiểu.

Triển Chiêu tiến đến trước mặt hắn, cười hỏi, “Sao rồi? Người kia không có tới đưa tiễn người a?”

Tạ Thiên Thành nhìn thấy Triển Chiêu, “Người.....người gọi y ra đây.”

“Tôi không!” Triển Chiêu nhú mày, “Mà, anh trai ông còn có thể nhìn thấy y lần cuối, y đến tiễn anh trai ông, chỉ có ông là y không tới tiễn, có tiếc nuối hay không a?”

Tạ Thiên Thành đột nhiên run lên kịch liệt, trong mắt tràn đầy tiếc hận không cam lòng.

Phó Mẫn nhú mày nhìn những con số đang nhảy loạn, sinh mệnh của Tạ Thiên Thành sắp chấm dứt.

“Ta.....Ta còn có quân cờ!” Âm thanh khàn khàn của Tạ Thiên Thành gắng gượng hô lên, “Người cho ta thấy y, ta nói cho người những quân cờ kia.....là ai.....”

Triển Chiêu và Triệu Tước đều nhìn hắn, nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu nheo mắt cười, “Quân cờ? Hai anh em ông không phải tự mình là quân cờ sao? Nga, không đúng, hắn là phế phẩm đi.”

“Mười giây cuối.” Phó Mẫn vừa nhìn biểu đồ trên màn hình vừa nói.

Tất cả đồng loạt nhìn về phía Tạ Thiên Thành.

“Ta.....các người.....không được.....tốt.....” Chỉ tiếc, lời còn chưa nói xong, những con số hiển thị đã rất nhanh lùi về giới hạn “Linh” một tiếng, cùng lúc đó, biểu đồ tim cũng thẳng tắp một đường, lặp lại một lần nữa những gì trước đó họ đã thấy với Tạ Thiên Lăng.

Hai anh em họ một đời tay nhuộm máu tươi, đã hại qua vô số sinh mệnh, ở vào giờ khắc này, cả hai đều giữ nguyên một bộ dạng trợn trừng hai mắt, về mặt run rẩy vạn vạn không cam lòng mà rời xa trần thế.

Những người có mặt ở đây không có ai là không hiểu, cái chết này đối với hai anh em họ không phải là một cái kết thực sự, kết cục đó chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi, ở dưới địa ngục kia có vô số oan hồn đã đợi họ sẵn.

Bạch Ngọc Đường cúi bỏ mặt nạ xuống, nhìn nhìn Triển Chiêu, anh hoàn toàn hiểu được lý do tại sao cậu lại làm như vậy.

Triển Chiêu ngẩng đầu, đi đến bên Bạch Ngọc Đường, hỏi anh, “Tôi tự mình quyết định cho nên có rất nhiều bí mật đã không hỏi cho ra, cậu sẽ không tức giận chứ?”

“Trong đầu hắn với Tạ Thiên Lăng cùng có một cái khóa, là hỏi không tới mà thôi.....”

Không đợi Triệu Tước nói xong, Bao Chứng nhẹ nhàng khoát tay áo, ý bảo – Đã không quá quan quan trọng nữa rồi.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu cười, “Vì sao tôi phải tức giận chứ? Cứ để hắn mang cái bí mật ấy xuống gặp Diêm Vương đi, không có gì so với việc nhìn thấy hắn chết mà không nhắm mắt đáng giá hơn nữa.”

Triển Chiêu mỉm cười, Bạch Ngọc Đường vươn tay xoa xoa đầu cậu.

Lưu lại Mâu Lạp cùng Phó Mẫn bọn họ mang người tới thu dọn tàn cục, mọi người trở lên mặt đất.

Bao Chứng hỏi Triển Chiêu, “Hổ tử thuận miệng nói một câu, như thế nào cậu lại đoán ra Tạ Thiên Thành lẩn trốn ở đây?”

“Đúng vậy!” Triệu Hổ lập tức cũng nêu ra thắc mắc, “Em chỉ nói chúng ta đưa Tạ Thiên Lăng đi nốt đoạn đường cuối cùng, điều này suy ra được Tạ Thiên Lăng tránh ở chỗ này ư?”

“Mục đích của Tạ Thiên Thành chính là muốn chúng ta tới tiền Tạ Thiên Lăng một đoạn đường cuối cùng.” Triển Chiêu nói, “Tạ Thiên Lăng cùng với Đặng Xa giống nhau, tuy rằng bọn họ đều là những thứ đồ bị vứt đi, nhưng cũng đã từng là một quân cờ. Nếu như là một kẻ có đủ tư cách làm một quân cờ, như vậy ít nhất hẳn cũng sẽ tự trang bị ình một ẩn tự, vào thời khắc mấu chốt, có thể dùng nó khai tử cho chính mình và lưu lại bí mật.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Vì thế, Đặng Xa đã tự tạo ình một ẩn tự đó là ‘mắt’, của Tạ Thiên Lăng không phải là ‘Bạch’ sao?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy mấy chữ này rất thông thường.

“Kỳ thật, chúng đều không phải là chữ mà là hình ảnh có liên quan tới một sự nhận thức nào đó!” Triệu Tước nở nụ cười, nói, “Khi nghe nói đến một người hay một vật bất kì, trong ý thức của chúng ta thời điểm ấy sẽ xuất hiện một hình ảnh. Não người là một thứ rất thần kỳ, loại thao tác tự thôi miên bản thân này cực kỳ phức tạp, không thua gì một cuộc giải phẫu tỉ mỉ tinh vi, mà một cao thủ mới làm được.”

“Cao thủ, chú biết sao?” Triển Chiêu hỏi.

Triệu Tước nhếch mí mắt, “Giang sơn rộng lớn sớm đã có hậu nhân, hiện tại đã không còn là thời của ta nữa rồi.”

Triệu Hổ nghĩ nghĩ, “Ồ.....ra là Tạ Thiên Thành muốn Tạ Thiên Lăng chết trước hẳn, cho nên khiến cho chúng ta tới gặp Tạ Thiên Lăng trước?”

“Đúng ra, đây vốn là mục đích cuối cùng của Tạ Thiên Thành, có điều đã xảy ra một vài thứ nằm ngoài dự định, khiến cho hẳn không thể không đẩy nhanh kế hoạch của mình lên.” Nói xong, Triển Chiêu chỉ chỉ Triệu Tước.

Tất cả mọi người gật đầu, Triệu Tước chính là vô tình góp mặt, cũng chính là việc ngoài ý muốn của Tạ Thiên Thành, hẳn muốn việc tất cả tới tìm Tạ Thiên Lăng sẽ là nước cờ cuối cùng,

Triển Chiêu nói tiếp, “Tạ Thiên Lăng nói Tạ Thiên Thành tránh ở trong động, có thể là do thói quen nào đó của hẳn, mà hai anh em họ dường như rất dễ tâm chuyện ai chết trước ai, vì thế.....nếu muốn biết lúc nào Tạ Thiên Lăng chết, chỉ cần xem thời điểm chúng ta tới nhà giam đặc thù là xong, cho nên hẳn nhất định sẽ ở trong một cái động nào đó gần với nơi này.”

Tất cả mọi người đều thông suốt, hai anh em nhà này đúng thật là.....

Triệu Hổ gật gật đầu, “Vây, lúc Tạ Thiên Lăng chết, kích động kêu một chữ ‘Bạch’ rốt cuộc là có ý gì?”

Triển Chiêu giơ ngón chỉ vào Bạch Ngọc Đường, “Là ý này.”

Mọi người sùng sốt – Bạch Ngọc Đường.

“Là hẳn từ Bạch Ngọc Đường nhìn ra một ảo ảnh khác.” Triệu Tước nói.

“Tạ Thiên Thành cứ như vậy tự sát chết? Còn án tử kia bây giờ tính sao?” Triệu Trinh khó hiểu.

“Đúng vậy.” Lạc Thiên gật đầu, “Hắn trăm phương ngàn kế đã lâu, lại cứ như vậy mà chết?”

“Hắn hành động không tiện, hẳn là có người hỗ trợ, cũng chính là mấy quân cờ còn chưa có lộ diện kia.” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu gật đầu, “Tạ Thiên Thành chuẩn bị cho cái chết dôi ra nửa giờ chính là muốn dùng khoảng thời gian đó trao đổi điều kiện với chúng ta, cũng là sợ nếu bị bắt sống tôi và Triệu Tước sẽ theo hẳn đọc ra hết những quân cờ bí mật.”

Tất cả mọi người nhú mày, người nọ rõ ràng là rất quyết tâm làm cho SCI sống không yên.

“Hắn muốn trao đổi cái gì với chúng ta a?” Bạch Trì tò mò hỏi.

Triển Chiêu chợt nở nụ cười, “Thật là mỉa mai, người muốn độc được, ta mong mật đường Tạ Thiên Lăng tự mình khai tử mang theo nguyện vọng muốn Tạ Thiên Thành cùng chết, thật vừa khéo.”

“Cũng là từ anh nhìn thấy người kia sao?” Bạch Trì hỏi.

“Là từ Bạch Ngọc Đường nhìn thấy người kia, thay hắn đến chăm sóc người thân trước lúc lâm chung.” Triển Chiêu nói xong, nheo mắt, “Nghĩ đẹp thật!”

*Băng dính huỳnh quang

488. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 21

Chương 21 : Quân cờ bùng nổ

Hai anh em Tạ Thiên Lăng, Tạ Thiên Thành tuy đã song song cùng xuống địa ngục nhưng không có nghĩa là án tử đã kết thúc tại đây.

Có một số việc chính là thứ vị như vậy, rõ ràng chủ mưu đã chết nhưng vụ án vẫn còn tiếp tục. Tạ Thiên Thành còn lưu lại cho họ những ba quân cờ.

Quân cờ thứ nhất: Lí Duệ.

Quân cờ thứ hai: Vương Duyệt.

Có thể nói là mới chỉ hai người đó thôi cũng đã kéo theo cả đồng phiên toái. Bạn bè người thân của SCI dường như hết thấy đều bị liên lụy. Triển Chiêu tay thì bị thương, ba quân cờ hung thủ để lại thì họ hoàn toàn không hề có manh mối.

.

Sau khi mọi người trở lại SCI, Bao Chứng thở ra một hơi thật dài, xoa xoa cái bụng, cảm thấy dạ dày đã muốn phát đau.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường theo ông tới văn phòng, cả hai đều trầm tính toán, cũng tới lúc nghe mắng rồi.

Bao Chứng trái nhìn Triển Chiêu phải nhìn Bạch Ngọc Đường, lắc đầu, “Hai đứa tiếp theo định làm gì nữa?”

Bạch Ngọc Đường theo bản năng đưa mắt sang nhìn Triển Chiêu, lại bị cậu đá mắt trở về, xoay mặt đi, ý nói – Cậu là đội trưởng, cậu nghĩ biện pháp.

Bạch Ngọc Đường đành phải trả lời Bao Chứng, “Chúng ta đã tìm được một chiếc máy tính bị mã hóa trong căn phòng của Tạ Thiên Thành, Tương Bình hiện đang tìm cách hóa giải, có thể đó là một manh mối. Mặt khác, còn một số văn kiện, tư liệu Bạch Trì cũng đang xem. Sau đó, cần soát lại vụ án từ đầu cho tới giờ để tìm những manh mối có thể đã bị bỏ sót.”

Triển Chiêu gật gật đầu với Bạch Ngọc Đường, muốn nói – Hợp lý!

Bao Chứng thở dài, “Trong khoảng thời gian này, các cậu giao việc cho cả tập thể cùng hành động, còn có, phải luôn luôn cảnh giác không được sơ sẩy, mặt khác.....” Bao Chứng nhìn nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu vờ như đang ngắm phong cảnh.

“Quay mặt lại đây cho tôi!” Bao Chứng trừng cậu.

Triển Chiêu tâm không cam tình không nguyện, ngắc ngứ quay lại nhìn sếp nhà mình.

“Cậu cứu Triệu Tước một lần hửm?” Bao Chứng hỏi.

Triển Chiêu nhún vai.

“Sau đó còn chính chết Tạ Thiên Thành nữa?” Bao Chứng hỏi tiếp.

Triển Chiêu mở to hai mắt, ý là – Tự hấn chết chứ bộ.

Bao Chứng khoát tay chặn lại, “Mặc kệ thế nào, dù sao y cũng nợ cậu hai lần, tìm cách để y trả lại cho đủ đi!”

Triển Chiêu lắc lắc, “Làm sao được chứ?” Ngay tức khắc đầu óc chợt lóe lên, vỗ tay một cái, “Có thể bảo y nói ra nội tình vụ án năm đó.....”

“Nội cái đầu cậu!” Bao Chứng cảm thấy cái dạ dày càng lúc càng đau rồi, “Cậu cho tôi là con nít hả, việc cấp bách là bắt lấy ba quân cờ kia thì có!”

Triển Chiêu hết lời, “Triệu Tước có thể giúp đỡ cái gì đây?”

Bao Chứng trở mình xem thường, lẩm bẩm, “Chưa có lớn, chưa có khôn.”

“Sao ạ?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe không hiểu.

Bao Chứng vươn ba ngón tay, “Ba quân cờ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Bao Chứng hơi nhú mày, “Để Triệu Tước tìm ra ít nhất hai trong số đó.”

Triển Chiêu nhú mày, “Làm thế để làm gì, cháu cũng có thể tìm được.”

Bao Chứng nhìn nhìn Triển Chiêu, thở dài, “Có những thứ, hấn làm được còn cậu thì không.”

Bạch Ngọc Đường ra sức giữ ống tay áo Triển Chiêu ngăn không cho cậu đứng bật dậy, bất đắc dĩ nhìn Bao Chứng – Đây không phải đang kích động Miêu nhi phát hỏa sao.

Triển Chiêu bắt mắt nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng nhìn trời, “Bình tĩnh một chút, y so với cậu nhiều tuổi hơn như vậy, có một số việc y đã từng làm mà cậu thì tất nhiên chưa có làm qua.”

Triển Chiêu cự nự, “Chú biết được y hiểu rõ hơn về Tạ Thiên Thành sao?”

.

.

Khi đã hoàn toàn an tĩnh, Triển Chiêu hỏi tiếp, “Ý của chú là, y có thể cấp cho ta một ít manh mối? Ví dụ như, một số chuyện đã từng xảy ra.....”

Bao Chứng gật đầu, “Bằng không cậu cho là cái gì?”

Triển Chiêu nhìn trời.

Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu.

Lúc này, di động của Bạch Ngọc Đường rung lên. Mở ra thì thấy là Triển Khải Thiên gửi tin nhắn tới – [Sắp xếp xong vụ án thì tới gặp mẹ đi, Triển Chiêu cũng tới lúc phải thay băng rồi.]

Bạch Ngọc Đường trình di động ra cho Bao Chứng đọc.

Bao Chứng gật gật đầu, không quên dặn hai người, “Cẩn thận một chút, bảo cấp dưới của mấy đứa cũng phải cẩn thận, mau chóng bắt lấy ba thứ phiền phức kia đi!”

“Rõ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ra khỏi văn phòng.

Đóng cửa lại, Triển Chiêu sờ cằm, “Sếp vậy mà không có mắng người a, tôi tự chủ trương khiến Tạ Thiên Thành chết không nhắm mắt, cũng không cùng hấn trao đổi điều kiện, ấy vậy mà sếp không bắt tôi phải đi cọ WC nha!”

Bạch Ngọc Đường đỡ lấy cánh tay cậu, “Đi thôi, nên tới bệnh viện thay băng rồi tiện thể qua thăm mẹ một chút.”

“Ừ.....” Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường kéo đi ra ngoài, sau lại đột nhiên nhớ tới cái gì đó, túm ngược anh lại, “Chờ một chút.”

.....

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay lại văn phòng SCI vừa lúc Mã Hán, Triệu Hổ bọn họ cũng đi ra, liền hỏi, “Các cậu cũng tới bệnh viện sao?”

Mọi người gật đầu.

Vì thế, Bạch Ngọc Đường quyết định những ai đi tới bệnh viện thì cùng nhau đi, những ai không đi thì tạm thời dừng về nhà mình mà hãy theo Bạch Cẩm Đường tới biệt thự lớn, nơi đó có thủ vệ, an ninh cũng nghiêm ngặt hơn.

Tất cả mọi người nhất trí, cùng nhau xuống lầu, Bạch Ngọc Đường lấy xe, đưa người rời khỏi cảnh cục.

Triển Chiêu dựa vào cửa kính xe, nhìn cảnh cục lên đèn, sáng rực rỡ Tầng mười bốn, văn phòng Bao Chứng, vẫn sáng đèn.

Triển Chiêu bỗng có chút bùi ngùi, Bao Chứng đã bao năm nay vẫn một mình, chưa kết hôn, mỗi ngày coi cảnh cục như chính gia đình của mình, tuy rằng ngồi ở vị trí cục trưởng thật oai nghiêm, nhưng là.....

Triển Chiêu ở một bên đang miên man suy nghĩ, đột nhiên chợt nghe “OÀNH” một tiếng nổ.

Cùng lúc, Bạch Ngọc Đường một cước đạp chân ga phanh gấp lại. Triển Chiêu nhìn lên cửa sổ văn phòng Bao Chứng, ngọn lửa trào qua, sức ép của thuốc nổ khiến cho những tấm kính vỡ nát. Thủy tinh rơi xuống tựa như mưa.

Triển Chiêu còn đang nhìn chằm chằm những mảnh vỡ đua nhau tiếp đất rồi nảy lên thì Bạch Ngọc Đường đã vội vàng mở cửa xe chạy lên lầu, trước sau hai chiếc xe khác cũng đã đỗ lại. Đội viên SCI ai nấy đều hướng lên tầng cao của cảnh cục mà chạy, trong khi đó, tất cả cảnh viên đang ở bên trong lại đồng loạt vội vã chạy ra.

Triển Chiêu sững sốt hồi lâu, rốt cuộc cũng mở cửa xe bước xuống, đứng ở dưới tòa nhà ngửa mặt lên nhìn văn phòng của Bao Chứng bị chìm trong lửa cháy cùng khói đen. Xung quanh những chiếc xe cơ động phát chuông báo nguy làm cho cậu cảm giác mọi thứ thật âm ỉ và phiến toái.

Đúng lúc này, phía sau ót có cảm giác như bị một vật gì đó cứng rắn lạnh băng chĩa vào.

“Dừng nhúc nhích.”

Triển Chiêu đứng yên, một chút phản ứng cũng không màng, thậm chí sự tĩnh lặng đó còn khiến cho người ta hoài nghi cậu có nghe lọt câu nói kia không vậy.

Người nọ tiếp lời, “Không nghĩ rằng còn có thể thu hoạch thêm được lợi tức ngoài ý muốn, thật là kinh hi.”

Triển Chiêu chậm rãi xoay người, liền nhìn thấy đối diện mình là một người đàn ông tầm ba mươi tuổi, mặc áo sơ mi kẻ sọc vuông, đội mũ lưỡi trai, dáng vẻ thực bình thường.

Có điều, Triển Chiêu biết hẳn, người này là một cảnh viên của cảnh cục, công tác cũng đã nhiều năm.

Hắn có chút vấn đề về tâm thần, giờ súng nhìn chằm chằm Triển Chiêu cười, “Bạch Ngọc Đường vậy mà lại tách ra để anh có một mình, quả nhiên giết chết Bao Chứng là phương pháp trực tiếp nhất làm cho cái cảnh cục này trở nên đại loạn.”

Triển Chiêu cùng hắn, song phương nhìn nhau thật lâu, rồi mở miệng, bật lên hai chữ, “Ngu ngốc.”

Người nọ hơi sững sốt, ngay sau đó, trên tay có cảm giác trống không.

Súng bị người đoạt mất, hắn quay mặt sang bên.....thì thấy Bạch Ngọc Đường từ lúc nào đã xuất hiện, từ lúc nào đã cầm chính khẩu súng đó chĩa vào mình.

Người nọ nhúu mày khi thấy anh.

Cùng lúc, xung quanh hắn bị vây chặt bởi những đội viên SCI khác.

Mấy phút trước mọi người xông vào cảnh cục nhưng không có đi lên tầng trên mà bị Bạch Ngọc Đường gọi lại vòng vèo một lượt rồi trở về đây.

Hiển nhiên, Bạch Ngọc Đường cũng đã nói rõ Bao Chứng không có việc gì, cho nên, tâm tình của tất cả lúc này cũng dịu đi không ít.

Lạc Thiên đem tên cảnh viên kia tra tay vào còng.

Triển Chiêu đi qua bên người hắn, mở thùng xe của Bạch Ngọc Đường.

Trong xe, Bao Chứng ngồi dậy, lúc đi ra còn cảm khái một câu, “Xe thể thao hạng nhất đúng là không có gì so sánh được, đến cả thùng sau xe cũng thật thoải mái a, làm bằng da có chất liệu thượng đẳng có khác, tuyệt vời.”

Kỳ thật, lúc này ngoại trừ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra, ai nấy trong SCI cũng đều ngơ ngác, mờ mịt.

Triệu Hồ vỗ chân, “Mẹ nó, sợ tới mức ông đây thiếu chút nữa thả bom rồi.”

Ngay đến cả Công Tôn và Bạch Cẩm Đường sắc mặt giờ mới trở lại.

Triệu Trinh một bên giúp Bạch Trì đang khóc nhè lau lau nước mắt, một bên khó hiểu nhìn hai vị kia, kỳ thật tất cả mọi người đều nghĩ Bao Chứng đáng lẽ vẫn còn ở văn phòng kia chứ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

.

Lúc này, lại có thêm một chiếc xe khác đỗ tới.

Triệu Tước cùng Bạch Diệp xuống xe, cả hai vốn mới từ khu nhà giam đặc thù trở về, trước đó họ ở lại cùng Phó Mẫn và Mâu Lạp trao đổi một số vấn đề, lúc gần tới nơi thì thấy cảnh cục xảy ra chuyện, từ xa còn trông rõ khói đen cuộn cuộn thoát ra từ phía văn phòng của Bao Chứng.

Bạch Diệp nhíu mày, “Bao Chứng không biết có xảy ra chuyện gì không.”

Chính là, Triệu Tước ở ghế phụ lại thực an nhàn, trở mình lấy một cuốn tạp chí, không nhanh không chậm nói, “Con mèo kia ra tay nhanh lắm, phỏng chừng đã quơ được quân cờ thứ ba rồi.”

Tới cửa cảnh cục, quả nhiên, Bao Chứng vẫn bình yên vô sự mà Triển Chiêu bọn họ cũng đã bắt xong người, kế hoạch rất hoàn mỹ.

Trong cục vẫn còn khá hỗn loạn, mọi người vì đã nhanh chóng chạy ra trước khi có cháy, cho nên trước mắt không có nhân viên nào bị thương vong.

Đội cứu hỏa tới nơi, dập tắt ngọn lửa. Uy lực của vụ nổ không phải loại tầm thường, nguyên một tòa nhà kết cấu nền đều bị ảnh hưởng, công tác khắc phục, sửa chữa sau này còn phải làm không ít, tối thiểu cũng phải đắp trả lại văn phòng cho Bao cục.

Tần Âu quan sát thứ gây ra vụ nổ, nó được giấu ở phía dưới hộp đựng bút của Bao Chứng, bom rất nhỏ, thực tân tiến, bản chất không khác những khối bom của mấy vụ án trước.

“Có thể là hắn trực tiếp lấy từ vật chứng của một tay trộm được lưu lại.” Tần Âu gọi điện cho Vương Bá, rất nhanh, Vương Bá sẽ tự mình tới đây, lý do là y đang tra một vụ đánh bom, có thu được một khối bom kiểu mới nhưng lại thiếu mất một quả.

Mọi người trong SCI cũng đã bình phục lại tâm tình, một lần nữa trở lại văn phòng. Người trong khoa giám định đang thu dọn lại đồ đạc, còn đem ra một con thú bông cháy đen.

“A! Chú gấu Barney của Dương Dương tặng!” Bạch Trì đau lòng chạy tới ôm lấy con thú bông, “Bị nổ hỏng hết rồi a.”

Mọi người nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, ý hỏi – Có thể giải thích một chút không?”

Trở lại văn phòng của SCI, Triển Chiêu nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói, “Chuyện là thế này.....”

Ngược trở về một chút, phải bắt đầu nói từ lúc Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn ở văn phòng của Bao Chứng a.

Chính tại thời điểm Triển Chiêu thắc mắc tại sao Bao Chứng lần này không có bắt mình đi cọ WC can tội tự tung tự tác, trong đầu cậu bỗng nhiên lóe lên một ý niệm.

Người nhà của SCI tất cả đều đã bị tập kích, chỉ còn có duy một người, đó chính là Bao Chứng!

SCI có thể độc lập phá án, điều kiện tiên quyết chính là sự tồn tại của Bao Chứng, toàn bộ những tinh anh trong đội đều trực tiếp đặt dưới sự chỉ đạo của cục trưởng là ông. Nếu như Bao Chứng mất, như vậy cột trụ cho sự tồn tại của SCI tuyệt đối sẽ bị lung lay.

Bởi vậy.....

Lúc bị Bạch Ngọc Đường kéo đi bệnh viện, Triển Chiêu đã nói với anh, “Chờ một chút.”.....cậu quay lại, mở cửa phòng Bao Chứng, nhìn cửa sổ phòng ông và phát hiện nó đã bị gắn lại rất chắc.

Vì thế, Triển Chiêu ngồi chồm hồm xuống, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Bao Chứng khó hiểu nhìn cậu.

Triển Chiêu tới cạnh cái kết sắt đặt sát góc tường, đem ngăn tủ mở ra.....Quả nhiên, bên trong là gấu bông Barney mà Dương Dương mang tặng.

Đó là trong một lần nhóc cùng Lạc Thiên và Mã Hân đi chơi công viên có được. Bọn họ ở khu trò chơi dạo qua một vòng, khi tới chỗ máy chơi game Đại lực sĩ thì dừng lại chơi thử, Lạc Thiên dùng búa hạ xuống số điểm cao nhất, vì thế Dương Dương được chọn phần thưởng là một chú gấu bông siêu lớn, cao gần bằng cu cậu, có màu vàng, màu rám nắng cùng màu đen.

Dương Dương ôm lấy con màu đen kia khí thế hùng hục hỏi Lạc Thiên cùng Mã Hân, “Có giống với Bao gia gia không ạ?”

Mã Hân nhin không được, ôm bụng cười đến ngồi xụp hẳn xuống đất, có đến nửa ngày cô vẫn chưa thể đứng lên.

Hôm sau, Dương Dương đeo cho Barney một cái nơ đỏ thật to rồi ôm đến cảnh cục, tặng cho Bao Chứng. Bao Chứng đỏ khóc đỏ cười tiếp nhận món quà to lớn đó, đặt trong văn phòng của mình.

Vốn là đặt ở góc trong phòng, đối diện với bàn làm việc là được rồi, chính là ai nấy vào cửa cũng đều sán lại hỏi, “U, Bao cục mua gương lúc nào thế?”. Thêm vào ngày đó Triển Chiêu nhìn con gấu đen xong còn cười lẩn lộn tới hơn một tiếng, Bao Chứng quyết định đem con thú bông nhét vào kết sắt cất đi luôn. Có điều ông thực thích món quà này lắm, cho nên vẫn thường xuyên mở tủ ra, ngắm một cái a.

.

Triển Chiêu đem con gấu bông lấy ra, lại vầy vầy tay với Bao Chứng, ý bảo ông đứng lên, lại đây.

Bao Chứng dù không rõ những vẫn cứ làm theo. Triển Chiêu đem con gấu đen đặt ở trên ghế, sau đó, kéo Bao Chứng xuống nhà trước, đem ông giấu vào cốp sau xe của Bạch Ngọc Đường.

Lúc sau, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trở lại văn phòng.....kể đó chuyện xảy ra như trên.

Triển Chiêu ôm Gấu nhỏ bị nổ bung dường như có chút đau lòng, “Ai nha, bị thủng hẳn một lỗ, vốn chỉ nghĩ nhiều lắm là bị súng ngắm lung tung, chọc cho vài nốt thôi, vất vả cho người rồi, đã bắt người làm thể thân.”

Khóe miệng Bao Chứng giật giật – Hóa ra là lấy Gấu chó làm thể thân cho lão.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, vẫn là đen chú gấu đặt trên bàn làm việc, sau đó cùng các thành viên khác trong SCI đối với hùng hùng làm lễ cúi đầu ba lần.

Bao Chứng phần nộ rống lên, “Mấy tên lấu cá các người! Lần sau đừng có làm cái loại chuyện úp úp mở mở như thế nữa!”

Bạch Ngọc Đường vẫn là có chút tò mò, hỏi Triển Chiêu, “Sao cậu đoán được quân cờ kia sẽ xuống tay với Bao cục?”

Triển Chiêu đưa ngón chỏ lên gõ gõ vào đầu mình, “Đổi cách thức suy nghĩ.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, sau đó nhếch mi, “Bao cục nói câu kia kích thích cậu hả?”

Triển Chiêu “Thiệt” một tiếng.

Mọi người tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường, “Nói cái gì thế?”

Bạch Ngọc Đường chỉ cười chứ không định đáp, đại khái là, “Triệu Tước sẽ, còn cậu thì không linh tinh.....” Vì thế, Triển Chiêu đem góc độ nhìn nhận của Triệu Tước đặt vào mình rồi tự hỏi. Triệu Tước cùng Tạ Thiên Thành, Tạ Thiên Lăng bọn họ đều rất quen thuộc. Thân phận của những người đó đều cùng là quân cờ, họ giống nhau, trong mắt bọn họ, tất cả cũng đều chỉ là quân cờ.....Nếu muốn cờ đi, nhất định phải có một lệnh phát rõ ràng.

Nói cách khác, việc Tạ Thiên Thành chết tuyệt đối chính là một loại chỉ lệnh! Hắn đã chết, vì thế quân cờ thứ ba sẽ bắt đầu hành động, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Bạch Ngọc Đường cầm lấy một phần thông tin Tương Bình vừa mới tra được về tên cảnh viên kia, nói với Triển Chiêu, “Đi thăm vấn trước đã.”

Triển Chiêu vui vẻ gật đầu đi theo, lúc đi ngang qua người Triệu Tước còn vươn tay khẽ vỗ vỗ vào vai y, cười nói, “Còn lại hai cái, cơ hội thể hiện của chú xem chừng không còn nhiều lắm đâu.”

Nói xong, cảm thấy mỹ mãn mà theo Bạch Ngọc Đường đi hồi cung.

Mọi người rõ ràng cảm thấy được Triển Chiêu hiện tại giống hệt một con mèo đang cong râu khoe vuốt vì vừa mới giành được chiến thắng, cái đuôi nhếch lên, lắc lư đi về phía trước. Mà nhìn lại Triệu Tước, quả nhiên.....Tước gia cười lạnh nhéo cằm, “Con mèo khoe khoang.”

.

Trước khi vào phòng thăm vấn, Bạch Ngọc Đường vừa mở cửa cho Triển Chiêu vừa hỏi cậu, “Dùng phép khích tướng?”

Triển Chiêu cười, “Bao cục nói đúng a, chẳng cần lao lực, tội gì không hưởng chứ.”

.

Những người khác trong SCI sau một hồi tâm tình thất lạc, cũng đã khôi phục tinh thần, đều chuẩn bị chạy tới bên ngoài phòng thăm vấn quan sát.

Lúc này, Triệu Tước hướng phía Mã Hán với Triệu Hổ ngoắc ngoắc ngón tay.

Hai người trầm lối một đường, tự động ngó trước ngó sau.

Triệu Tước nheo mắt.

Hai người bắt đầu đi tới trước mặt y.

“Theo tôi.” Triệu Tước xoay người, cùng Bạch Diệp rời đi.

“Đi làm gì vậy?” Mã Hán và Triệu Hổ thắc mắc.

Triệu Tước nhếch mi, “Bắt quân cờ thứ tư.”

Hai người cả kinh – Quân cờ số bốn cũng tìm thấy rồi sao?!

489. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 22

Chương 22 : Âm mưu

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đang đứng trước tấm kính một chiều. Họ muốn quan sát kĩ càng tên cảnh viên đang ngồi trong phòng thẩm vấn kia trước một chút.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Trông hắn có giống như là bị thôi miên hay không?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Không, có chút vấn đề thần kinh, chứ không phải bị thôi miên.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, “Nói cách khác hắn phạm tội là tự phát?”

Triển Chiêu gật đầu, “Ừm, là tự phát,..... phản nghịch.”

Bạch Ngọc Đường bắt lực nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu xoa xoa cằm, “Tiểu tử này thoát nhìn có chút tự phụ, cứ nghĩ là mình thông minh, nói không chừng có thể lừa hắn một chút.”

Lúc này, cửa phòng thẩm vấn người đến vây chặt xung quanh, ai nấy đều tò mò – Ai thế, tên nào cài bom thiếu chút nữa đã nổ chết Bao cục vậy? Đây là trả thù tư hay là bất mãn chế độ, không được nghỉ phép à? Chẳng lẽ trả thù vì bị Bao cục phạt đi cộ toilet?

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, rõ ràng cảnh cục bị nổ cho sứt một góc nhà mà người trong cục còn vây xem rõ là sung sướng, này xếp vào loại tình huống gì đây.

Lúc này, Tương Bình mở cửa phòng giám sát tiến vào, giao thêm một phần tư liệu cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, nói, “Đây là thông tin về y.”

Bạch Ngọc Đường cầm lấy xem, cảnh viên kia họ Vương, tên đầy đủ là Vương Nghị, vốn dĩ là người bên đội hình cảnh nhưng sau đó bị thương nên chủ động chuyển sang làm văn thư, chuyên điều động sắp xếp vật chứng. Khẩu súng là do hắn đánh ngất một đồng sự rồi đoạt lấy, còn bom là tại thời điểm xử lý vật chứng hắn lạng lẹ giấu đi. Đúng ra, tổ rà soát bom mìn đã muốn tháo rời khỏi bom kia nhưng đây là loại bom kiểu mới, uy lực không tính là quá lớn, mà tách ra lại khá rắc rối, cho nên phải đợi đến khi vô hiệu hóa xong toàn bộ.....Bởi vậy mới có thời cơ để hắn trộm đi một quả, phục vụ cho kế hoạch lần này.

Triển Chiêu suy nghĩ trong chốc lát, sau đó cười lên rõ xấu xa.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu cười đến mặt hóa thành mèo là đủ biết, phỏng chừng cậu đã nghĩ xong phương pháp đối phó với tên tội phạm xấu số kia rồi, “Miêu nhi, cậu muốn lừa hắn như thế nào?”

Triển Chiêu ngoắc ngoắc tay với Bạch Ngọc Đường, anh nghiêng đầu qua, Triển Chiêu ghé vào tai anh nói một cách thật chi tiết.

Bạch Ngọc Đường ngăn người, nhìn Triển Chiêu, “Được không?”

Triển Chiêu làm dấu hiệu chữ V – Đương nhiên!

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, lấy di động ra gọi cho phòng điều khiển, nói hai câu, sau đó hướng Triển Chiêu gật đầu.

Triển Chiêu đẩy cửa ra, đi vào phòng thẩm vấn.

Cảnh viên kia bị khóa ở trên ghế, lúc Triển Chiêu đi vào, ánh mắt hắn vẫn luôn nhìn cậu gắt gao, vẻ mặt rất khó diễn tả.

Thấy Triển Chiêu đã bước tới đối diện hắn, Vương Nghị vẻ mặt sùng bái, “Anh như thế nào biết được kế hoạch của tôi?”

Triển Chiêu ngồi xuống, không trả lời, “Là tôi tới hỏi cậu chứ không phải cậu được phép hỏi tôi, tiết kiệm thời gian đi.” Nói xong giơ tay.....

“Tách” một tiếng, Triển Chiêu hướng hắn bật ngón tay.

Người nọ hơi sững sốt, đồng thời bỗng nhiên cảm thấy xung quanh tối mù. Đại khái chừng hai ba giây sau, trời đất lại sáng lên.

Người nọ nhú mào cổ thích ứng với sự biến hóa của ánh sáng trước mắt, đồng thời ngược lên nhìn Triển Chiêu đang ở trước mặt. Triển Chiêu lại ‘tách’ thêm một búng nữa, sau đó thấy giấy bút trên bàn tán loạn khắp nơi thì mỹ mãn đứng lên.

“Chờ một chút.” Người nọ hô lên.

Triển Chiêu đi tới cửa, nghe thấy thì quay đầu lại nhìn y, ý hỏi – Để làm gì?

“Anh làm vậy thế nào?” Người nọ có chút mờ mịt.

Triển Chiêu ngăn người, sau đó dường như là hiểu được cảm thụ của y, liền cười, “Cám ơn sự phối hợp của cậu.”

Nói xong, mở cửa đi ra ngoài.

“Anh thôi miên tôi?” Người nọ giương miệng lên hỏi Triển Chiêu, “Tôi đã nói với anh những gì?”

Triển Chiêu dường như thấy có chút phiền, “Thứ gì cần nói cậu cũng đã nói hết, lát nữa sẽ có cảnh viên chính thức đem cậu tổng giam, dù sao cậu cũng đã từng làm cảnh sát, sau đó thế nào hẳn là rõ ràng hơn tôi, không cần phải nhắc lại nữa chứ.”

“Từ từ!” Vương Nghệ dường như có chút sốt ruột, “Cứ như vậy là xong sao?”

Triển Chiêu gật đầu, gần như đã hết cả kiên nhẫn, “Đúng vậy.” Nói xong mở cửa muốn đi ra.

“Chờ một chút.”

Triển Chiêu dở khóc dở cười quay đầu lại, “Cậu đúng là rắc rối không bình thường a.”

“Tôi còn có chuyện chưa nói!” Vương Nghệ nói.

Triển Chiêu nhìn hắn, ‘Không, cậu đều đã khai hết rồi.’ Nói xong, mở ra tư liệu abc, vừa nhìn vừa nói, “Cậu như thế nào có liên hệ với Tạ Thiên Thành, như thế nào trộm được bom, như thế nào giải được nó, như thế nào tháo kíp nổ đều đã khai hết, chừng này cũng đủ để phán cậu hai ba mươi năm rồi. Hơn nữa, cậu còn tập kích một sĩ quan cảnh sát, dù sao, nửa đời sau này cứ biết là sẽ được ngày ngóc trong trại giam đi.”

“Còn có hai người nữa!” Vương Nghệ vội vàng mở miệng, “Còn có hai kẻ nữa cũng là tay sai của Tạ Thiên Thành! Cũng giống như tôi, nhận chỉ lệnh liền hành động.”

Triển Chiêu nhìn nhìn hắn, lắc đầu nói, “Cậu không biết hai người đó là ai, tôi vừa hỏi rồi.”

“Đúng vậy…….”

Vương Nghệ thấy Triển Chiêu trở mình xem thường hắn, lại có ý muốn rời đi, hắn liền vội vàng giữ lại, “Tôi không biết cụ thể nhưng tôi biết cách tra ra được bọn hắn.”

Triển Chiêu rút cuộc đánh mất ý niệm rời khỏi trong đầu, dựa vào cửa nhìn Vương Nghệ, “Cậu nghĩ muốn hợp tác với chúng tôi?”

“Tôi muốn trao đổi điều kiện với anh!” Vương Nghệ nói.

Triển Chiêu nhún vai, “Nếu cậu muốn giảm hình phạt……có thể có điểm khó khăn.”

“Không phải là chuyện giảm hình phạt.” Vương Nghệ nghiêng tức nói, “Tôi muốn anh thôi miên tôi thêm một lần!”

Triển Chiêu tưởng bản thân mình nghe không rõ, “Sao?”

“Làm cho tôi biết chính mình bị thôi miên, cũng chỉ cho tôi hiểu được cả quá trình!” Vương Nghệ dường như rất cố chấp.

Triển Chiêu nhìn hắn trong chốc lát, sau đó trở lại cạnh bàn, đem tư liệu đặt xuống, chính mình cũng tựa trên bàn, “Tôi muốn xem manh mối của cậu, có giá trị hay không đã.”

Vương Nghệ nói, “Chắc chắn có thể giúp anh bắt được hai người bọn họ.”

“Nói nghe một chút.” Triển Chiêu chống cằm.

“Vậy anh đáp ứng rồi?” Vương Nghệ hỏi, “Đem toàn bộ quá trình vừa rồi lặp lại cho tôi xem?”

Triển Chiêu gật gật đầu.

“Anh thề!” Vương Nghệ nói, “Tôi nói xong, anh sẽ làm lại một lần nữa cho tôi xem!”

Triển Chiêu bắt đầu gật gật đầu, vươn ba ngón tay lên trời, “Rồi, tôi thề.”

Vương Nghệ thở dài, nói, “Tạ Thiên Thành là kẻ tâm địa hẹp hòi, hẳn tuy cho chúng tôi cùng hành động nhưng không hề cho chúng tôi nhận thức lẫn nhau. Y cũng là kẻ rất đa nghi, cùng lúc hợp tác với nhiều người, là bởi với từng người hẳn có một yêu cầu khác nhau với cả hẳn nắm được nhược điểm của chúng tôi nữa.”

Triển Chiêu hơi hơi nhú mày, “Nhược điểm.....”

“Tôi cố ý bị thương chính là muốn được cảnh cục điều tới vị trí công tác có thể tiếp xúc với phòng vật chứng cùng phòng tư liệu, như vậy tôi có thể trực tiếp xem được những hồ sơ cơ mật, cả một ít tư liệu còn sót lại về thuật thôi miên của Triệu Tước năm đó và những vụ án có anh tham gia.” Vương Nghệ nói, “Năm đó, thời điểm Tạ Thiên Thành liên lạc với tôi, hẳn cho tôi xem trước những bằng chứng mà hẳn nắm giữ có thể buộc tội tôi, gửi qua hòm thư riêng.....Nội dung lời nhắn đã được mã hóa, bên ngoài xem qua chỉ là những tờ quảng cáo sản phẩm đơn thuần. Tuy rằng tôi không biết hẳn sau đó còn liên lạc với những ai nhưng phỏng chừng sẽ sử dụng cùng một cách thức như vậy, cho nên, nếu trong đội các anh có cao thủ máy tính có thể tìm rồi giải mã những mẫu tin rác đó, nói không chừng có thể tìm ra hai người kia. Tạ Thiên Thành mã hóa tin tức theo những số hiệu rất đặc biệt.....”

Ở bên ngoài theo dõi, Bạch Ngọc Đường cầm điện thoại, đem đầu mối về những tin rác mà Vương Nghệ vừa nêu cùng với cách thức mã hóa chúng nói cho Tương Bình.

Tương Bình nói cái này dễ làm, vì vậy cũng đã bắt đầu tra tìm, rất nhanh.....

“Tìm được rồi, đội trưởng!” Tương Bình mở cửa chạy vào, giao cho Bạch Ngọc Đường hai trang tư liệu, “Trước Vương Nghệ quả thực ngay cả Vương Duyệt lẫn Lí Duệ, tất cả đều nhận được loại tin này, ngoài ra, còn hai cái nữa. Nội dung lời nhắn đã được giải mã, theo đó tra ngược từ hòm thư về lại địa chỉ IP, thân phận cũng đã xác định xong.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hai tờ giấy trên tay, thông tin cá nhân, chức vụ cùng với địa chỉ hai kẻ còn lại đều đầy đủ hết.

Bạch Ngọc Đường thần nhiên cười cười, gật đầu, “Xem ra, đã tìm được quân cờ thứ tư và thứ năm rồi, Miêu nhi đã chiến thắng hoàn mỹ.”

“Đúng vậy, thần tốc.” Tương Bình gật đầu, ôm cánh tay quay sang nhìn Triển Chiêu cùng Vương Nghệ trong phòng thẩm vấn, có chút buồn bực, “Em còn nghĩ Vương Nghệ sẽ rất cứng đầu, sao lại phối hợp như thế?”

Bạch Ngọc Đường cũng hiểu cái cảm nhận hiện giờ của Tương Bình, cười cười, vươn tay nhẹ nhàng gõ gõ vào tấm thủy tinh một chiều.

Triển Chiêu nghe được âm thanh, đứng lên.

Vương Nghệ thấy Triển Chiêu sắp đi ra, khó hiểu, “Này, giao dịch giữa chúng ta.....”

“Nga, thiếu chút nữa đã quên.” Triển Chiêu bước trở lại, nói, “Quá trình tôi thôi miên cậu chính là như vậy.”

Nói xong, Triển Chiêu đem tư liệu đặt lại trên bàn, sau đó bật ngón tay, hướng lên phía tấm vách thủy tinh một chiều nói, “Tiểu Bạch, tắt đèn.”

Bạch Ngọc Đường cầm điện thoại, gọi cho phòng điều khiển, nhờ họ làm giống như vừa nãy, đem công tắc nguồn của phòng thẩm vấn ngắt đi, sau đó hai giấy lại bật lên.

Nhân viên phòng điều khiển trong lòng thì ca thán, SCI này là muốn lẩn qua lẩn lại họ cho vui sao? nhưng tay chân thì vẫn phối hợp nhịp nhàng.

Trong khoảng hai giây tối om tối mò, Triển Chiêu đã nhanh tay thừa dịp tối lửa tắt đèn mà bày loạn đồng tư liệu abc nào đó trên bàn.

Đèn sáng, Vương Nghệ lại nhìn thấy Triển Chiêu, Triển Chiêu vươn tay ở trước mặt hấn bật ‘tách’ thêm cái nữa, “Ừm, chấm dứt.”

Vương Nghệ sững sốt cả nửa ngày, sau đó hai mắt mở to, “Anh gạt tôi?!”

Triển Chiêu nhún vai, “Cậu có thể ở trước bồi thẩm đoàn tố cáo tôi.”

“Triển Chiêu!” Vương Nghệ rống lên với Triển Chiêu đã sớm đi đến cửa, “Anh không muốn biết tôi như thế nào phạm tội, như thế nào cùng Tạ Thiên Thành liên hệ, như thế nào……” Triển Chiêu thông thả, “Đáng tiếc, mấy chuyện này tôi không có hứng thú, những gì tôi cảm thấy muốn biết thì cậu đã nói rồi.”

Nói xong, Triển Chiêu đối hấn khoát tay, “Cảm ơn đã hợp tác.” Kế đó liền bước ra bên ngoài, đóng cửa.

Tương Bình vỗ tay, “Oa, tiến sĩ Triển, biện pháp quá tuyệt! Thực sự là một trong những lần thẩm án kinh điển nha.”

Triển Chiêu tùm tùm cười.

Bạch Ngọc Đường xoa xoa đầu cậu, ra ý khích lệ con mèo.

Triển Chiêu tiếp nhận hai trang tư liệu kia vừa coi vừa khẽ nhú mày, vuốt cằm, “Di? Mấy người này nhìn rất quen mắt a.”

“Em cũng thấy hình như đã từng gặp qua ở đâu đó rồi.” Tương Bình đi theo gật đầu.

Mọi người về tới SCI.

Tương Bình mang quá trình thẩm vấn trước đó của Triển Chiêu kể lại một cách vô cùng sinh động cho những người khác nghe. Còn Bạch Trì thì đang cầm hai trang tư liệu mới này đọc qua, “Di? Hai người này đều là những người mê nhạc của Thường Ngôn nha!”

“Lại là người mê nhạc của Thường Ngôn ư?” Triển Chiêu có chút khó hiểu, “Tạ Thiên Thành này sao lại toàn dùng những người yêu thích nhạc của Thường Ngôn không vậy?”

Bạch Ngọc Đường chuẩn bị kêu đội đi bắt người, nhưng nhìn trái nhìn phải, có chút thắc mắc, “Triệu Hổ và Mã Hán đâu rồi?”

“A, vừa bị Triệu Tước mang đi rồi.” Bạch Trì vừa mới trả lời, Triển Chiêu đã chen vào, “Triệu Tước dẫn bọn họ đi làm gì chứ?”

Bạch Trì lắc lắc đầu, tỏ vẻ cậu cũng không rõ lắm.

Chính lúc này, điện thoại của Bạch Ngọc Đường reo lên.

Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại ra, trên màn hình báo tên Triệu Hổ, liền tiếp máy.

Một lát sau, Bạch Ngọc Đường cầm điện thoại nhìn nhìn Triển Chiêu, sau đó cúi đầu, “Khụ khụ.”

Triển Chiêu híp mắt nhìn anh, “Gì chứ?”

“Ách……” Bạch Ngọc Đường gấp điện thoại, biểu tình có chút e ngại.

“Nói nha.” Triển Chiêu tiến sát tới bên anh, “Xảy ra chuyện gì?”

“Ách……Miêu nhi.” Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn thời gian, “Nên tới bệnh viện thăm mẹ thôi, với cả cậu cũng phải thay băng rồi.”

Triển Chiêu chớp chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu, “Thay băng cái gì a, đi bắt hai quân cờ kia trước.”

“Đã bắt được rồi.” Bạch Ngọc Đường nói những lời này thanh âm nhỏ đến mức mọi người gần như là không nghe ra được cái gì cả.

Triển Chiêu ngoáy ngoáy lỗ tai, “Cái gì?”

“Khụ khụ, người đã bắt được rồi.” Bạch Ngọc Đường đỡ lấy Triển Chiêu, “Đi thôi, đi bệnh viện thay băng, sau đó, có đói bụng không a? Nên ăn cơm.”

“Từ từ!” Triển Chiêu túm con chuột đang có ý định lừa lừa cậu, híp mắt nhìn anh, “Khi nào quơ được? Là ai bắt?”

Bạch Ngọc Đường gãi đầu gãi tai, nói, “Ách, Triệu Hổ cùng Mã Hán đi bắt, vừa mới đây thôi.”

Triển Chiêu sững sốt.

Một bên, Bạch Trì còn chưa rõ ‘tình hình’ bồi thêm, “Hai người bọn họ không phải đi cùng Triệu Tước ra ngoài làm việc sao.....A? Chẳng lẽ Triệu Tước đã sớm biết được những kẻ đó là ai.....Uumm.”

Bạch Trì còn chưa dứt lời, Triệu Trinh đã vội chạy tới che lại cái miệng láu táu kia, nháy nháy – Tiểu Bạch Trì a, không thấy ‘Miêu nhi’ của anh em đã muốn dựng thẳng cả lông cả đuôi lên rồi hay sao, bót diễn giải đi.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Lạc Thiên nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Họ bắt được một hay là cả hai?”

Bạch Ngọc Đường cũng thấp giọng đáp, “Bắt được hết. Triệu Hổ nói, Triệu Tước mang theo hai người bọn họ đi kiếm, chạm mặt hai người kia đang bỏ chạy. Cậu ta cùng với Mã Hán mỗi người tóm được một tên. Lục soát nhà thì tìm được rất nhiều bao con nhộng vô xỉ, còn có một ít những vật chứng liên quan khác. Triệu Hổ báo danh tính của hai người này, tôi đối chiếu với những gì chúng ta thông qua Vương Nghệ tra được thì hoàn toàn trùng khớp.” Bạch Ngọc Đường quơ quơ hai trang giấy trong tay.

Mọi người mắt đều nháy a nháy, tụ về một hướng, nhìn Triển Chiêu.....

Lúc này, Triển Chiêu đang tựa vào bên tường, đầu cọ a cọ a cọ với gạch.....

Bạch Ngọc Đường đi qua, gỡ cái người đang dính trên tường kia ra, “Quên đi, gần như là tra được cùng lúc mà, chỉ là y nhanh tay nhanh chân hơn thôi.”

Triển Chiêu oán niệm nhìn Bạch Ngọc Đường, liếc xéo một cái, ý bảo – Lời này mà cậu cũng nói ra được cơ à.

Bạch Ngọc Đường đỡ khóc đỡ cười, đánh phải ôm cái con mèo vẫn đòi dính chặt vào tường lồi tới bệnh viện.

Mà lúc này, Triệu Hổ cùng Mã Hán còn đang điều động cảnh viên đem phạm nhân vừa mới bắt được mang về, hiện trường tương đối bận rộn.

Triệu Hổ nhỏ giọng hỏi Mã Hán, “Tiểu Mã ca, anh xem biểu tình của Triệu Tước kia.”

Mã Hán quay đầu lại nhìn thoáng qua, quả nhiên, Triệu Tước tay cầm di động chấp sau lưng, đắc ý cười tươi thật tươi.....

Hai người bắt đắc dĩ liếc mắt trao đổi với nhau một cái – Tiến sĩ Triển lúc này phỏng chừng đang cào tường ấy chứ. Cảm giác của một con mèo con bị một con mèo già ăn hiếp.

“Có điều, lại nói tiếp.” Triệu Hổ nhìn hai tên bị bắt kia, bắ đến mấy lần cầu cũng không thấy có điểm nào quan hệ với âm mưu này a, “Triệu Tước sao lại biết hai người này là hai quân cờ còn lại kia nhỉ?”

Mã Hán tất nhiên cũng không hiểu gì mấy, nhưng hiện tại anh không quá chú ý đến điều này, cái chính là ở xa xa, Bạch Diệp cầm một tờ báo đưa cho Triệu Tước, dường như đang muốn chỉ cho y xem cái gì đó.

Triệu Tước cầm lấy nhìn qua một cái, sau đó khẽ cười lạnh, đem tờ báo trả lại cho Bạch Diệp.

Hai người thấp giọng trò chuyện với nhau vài câu, kể đó, Bạch Diệp khởi động xe, thuận tay đem tờ báo nhét vào thùng rác cạnh bên.

Trước lúc xe chạy, Triệu Tước quay đầu lại.

Mã Hán cúi đầu hút thuốc làm bộ không chú ý.

“Này.” Triệu Tước gọi cả hai một tiếng, “Chúng tôi có chuyện đi trước, lần sau sẽ lại so chiêu với con mèo kia, lần này bỏ qua cho nó.” Nói xong, khoát tay với hai người, rời đi.

Triệu Hổ cũng giơ tay lên vẫy vẫy, ra hiệu – Bye bye

~Chờ cho xe Triệu Tước khuất hẳn, cảnh sát bên này cũng đã xử lý mọi chuyện hoàn tất, Triệu Hổ vỗ vỗ Mã Hán, “Đi rồi, trở về thôi.”

Mã Hán tiến đến chiếc thùng rác gần đó, lấy ra tờ báo mà Bạch Diệp và Triệu Tước bỏ lại, rồi cùng Triệu Hổ lên xe, mới lật ra xem.

Triệu Hổ lái xe, khó hiểu nhìn anh, “Kiểm tra tờ báo này làm chi?”

“Vừa rồi Triệu Tước nhìn qua tờ báo này xong mới rời đi.” Mã Hán nói.

“Ồ? Trên đó có thứ gì đó khả nghi sao?” Triệu Hổ tò mò.

Mã Hán lật tới lật lui nửa này, lắc đầu, “Không có gì khác lạ a. Chỉ là một tờ báo bình thường.”

“Trở về đưa cho tiến sĩ Triễn nhìn xem.” Triệu Hổ nói, “Triệu Tước ngay cả cơ hội giáp mặt anh ấy để cười nhạo cũng đều buông tha, phỏng chừng là đại sự ấy chứ.”

490. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 23

Chương 23 : Nhân vật thần bí

Triệu Hổ đem hai quân cờ còn lại kia áp tải về cảnh cục.

Trong phòng thẩm vấn, Vương Triều và Trương Long đang phụ trách xét hỏi. Bởi vì chứng cứ phạm tội đã vô cùng rõ ràng, cho nên hai người đều thanh thật khai nhận.

Vốn tưởng hai người họ là fan của Thường Ngôn ai ngờ thực chất việc họ tham gia đêm diễn của cô chỉ là một cái cố, một sự nguy trang.

Vậy mới biết, thì ra Tạ Thiên Thành rất coi trọng bọn họ, vừa khớp phát hiện Lí Duệ say mê âm nhạc của Thường Ngôn mà Vương Duyệt lại có nhân cách phân liệt, đã từng phỏng vấn cô cho nên hắn lập một hội yêu nhạc, lôi kéo mọi người tham gia. Cách thức hắn truyền tin cho tất cả, chính là mã hóa chúng trong những tờ rơi được làm nhái theo áp phích quảng cáo cho đêm diễn của Thường Ngôn

Hai kẻ bị bắt giữ, một trong số đó chính là người đàn ông có cái bốt xanh tím mà người dân trong xóm trọ Vương Duyệt bắt gặp.

Trước đó, Vương Duyệt cũng không tham gia kế hoạch này mà chỉ dùng thân phận giả của Hứa Cường mà thôi. Đáng tiếc, Hứa Cường bị tai nạn chết ngoài ý muốn cho nên Tạ Thiên Thành đã đặt cô thế vào vị trí đó.

Kế hoạch của Tạ Thiên Thành đã được khởi tạo từ rất lâu, trong khoảng thời gian tiến hành hắn mắc bệnh, lại ngày một thêm nặng, quân cờ thực chất cũng đã đổi qua vài lần.

Mà những dấu vân tay hỗn độn từ đồng tư liệu cho tới trên vách tường của tầng hầm ngầm chính là của những tay được thuê sưu tầm tư liệu, vốn dĩ nó cũng chỉ là một hòn đá được ném ra để đánh lạc hướng SCI mà thôi.

Những bước SCI lần được trong quá trình điều tra đều đi theo đúng những gì mà hắn đã dự liệu, vốn dĩ hắn còn chưa muốn ra tay sớm như vậy, theo kế hoạch ban đầu hắn sẽ đẩy ra quân cờ là người đàn ông có bốt xanh tím kia trước chứ không phải là Vương Nghệ.

Đầu ngõ nửa đường Triệu Tước lại nhảy ra, kể đó là Tạ Thiên Lăng chết, mọi tính toán ban đầu đều bị đảo lộn, Tạ Thiên Thành đành thay đổi ý định, xuất ra Vương Nghệ có điều cuối cùng hắn vẫn bị thua cuộc.

Về phần Triệu Tước làm thế nào vượt mặt Triễn Chiêu tìm được hai quân cờ này trước thì trừ bỏ y ra chẳng một ai biết rõ.

Sau khi Mã Hán và Triệu Hổ trở về đem theo tin tức Triệu Tước đột nhiên có việc gấp rời đi, mọi người cũng thực chẳng biết nói gì.

Triễn Chiêu nghe xong toàn bộ tình tiết vụ án, cau mày, nâng cằm lên nhìn hai kẻ bị áp giải về đang ngồi trong phòng.

Bạch Ngọc Đường nhìn biểu tình quen thuộc của Triễn Chiêu, có chút khó hiểu, “Làm sao vậy?”

“Àn.....” Triễn Chiêu nghiêng đầu, vuốt cằm, “Tôi vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng a.”

“Đúng là có điểm không hợp lý.” Bạch Ngọc Đường nói, “Tôi vẫn chưa nghĩ ra cách thức Triệu Tước biết được manh mối để tìm thấy hai người này, trừ khi.....”

Triễn Chiêu nhìn anh.

Bạch Ngọc Đường hơi hơi liếc mắt, “Y đã sớm biết hai quân cờ đó là ai.”

“Rốt cuộc chúng ta đã bỏ sót manh mối nào chứ?” Triễn Chiêu nhíu mày, cảm thấy bản thân chắc sẽ mất ngủ mấy đêm.

Chính lúc này, hai người chợt nghe thấy tiếng của Trương Long cùng Vương Triều bên trong phòng thẩm vấn kêu lên, “Này, làm sao vậy?”

Nhìn lại, hai quân cờ kia đột nhiên mất trọn trắng, thân thể cứng đơ.

Công Tôn đi vào kiểm tra một chút rồi quay sang Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu – Đã chết.

Triễn Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhin không được nhíu mày – Cả hai cùng chết.

Lại ngay lúc ấy, điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang lên, anh nhấn nút nghe điện, sau đó nhìn Triễn Chiêu, “Miêu nhi, Lí Duệ và Vương Nghệ cũng chết rồi.”

Triễn Chiêu khẽ nhíu mày, “Cũng chết.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu.

“Là Tạ Thiên Thành đã thôi miên họ sao, hay là còn có kẻ nào khác?” Bạch Trì tò mò hỏi.

Triễn Chiêu nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Tạ Thiên Thành là tay mơ, hẳn không đủ khả năng làm được việc đó.”

Lúc này, Bao Chứng đi đến, “Sao rồi?”

Mọi người nhìn ông.

Bao Chứng thở dài, “Vẫn là tới chậm một bước a.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Bao Chứng, “Sếp biết bọn họ sẽ chết?”

Bao Chứng buông lỏng tay, “Cũng đoán được phần nào.”

“Chọn thời điểm thật chuẩn.” Mã Hán và Triệu Hổ cũng không lý giải được, hỏi, “Là Triệu Tước ra tay sao?”

“Các cậu có chứng cứ không?” Bao Chứng nói nhưng không hề có ý phủ nhận.

Triễn Chiêu nhíu mày liếc Bao Chứng một cái, im lặng không lên tiếng.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Nếu tất cả đều đã bắt được rồi, vì sao còn dùng hình phạt riêng? Triệu Tước không giống loại người nhàn rỗi như vậy.”

Bao Chứng xoa xoa đầu, “Diệt cỏ không diệt tận gốc, hậu họa là vô cùng.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triễn Chiêu liếc mắt qua nhau, “Hậu họa?”

Bao Chứng bắt đầu nói, “Vẫn là câu nói kia, các cậu không có chứng cứ.” Nói xong, Bao Chứng quay sang hỏi Mã Hán và Triệu Hổ, “Triệu Tước trước khi đi có nói cái gì hay không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại đá mắt với nhau, Bao cực rõ ràng muốn qua loa qua quýt với chuyện này.

Triệu Hổ và Mã Hán nghe Bao Chứng hỏi, rất ăn ý mà lắc lắc đầu.

“Cái gì cũng chưa nói?” Bao Chứng hoài nghi, hỏi lại.

Cả hai lại gật gật đầu, lắc lắc bảo chứng, vẻ mặt giống y như nhau.

Bao Chứng gãi đầu, “Kỳ quái.”

Nói xong thì bước ra ngoài, trước khi đi không quên nói với Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Kết án đi, viết xong giao cho tôi, các cậu nhân cơ hội này nghỉ ngơi thư giãn một chút.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có cảm thấy kỳ quái không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Nếu thật sự là Triệu Tước giết người, Bao Chứng không có lý gì lại bình tĩnh như vậy.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Chú ấy qua loa như vậy chứng tỏ kẻ ra tay không phải là Triệu Tước.”

“Khẳng định sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu gật đầu, “Đây không phải là cách thức Triệu Tước hay làm.”

“Cái này cũng nhận biết được?” Công Tôn tò mò. Tất cả quay lại văn phòng, mọi việc lưu lại cho Lạc Thiên cùng Tần Âu xử lý.

“Bởi vì một chút mỹ cảm cũng không hề có!” Triển Chiêu nghiêm túc đáp.

“Mỹ cảm?” Ai nấy đều khó hiểu.

“Trình độ thôi miên của Triệu Tước có thể nói là cao thủ số một hiện nay, làm mà như không, hoàn toàn chẳng chừa một chút dấu vết.” Triển Chiêu nói, “Theo như tôi biết, trên trái đất này, không ai có thể so thuật thôi miên mà hơn được y cả.”

Tất cả mọi người nhìn Triển Chiêu, ý giống – Tự nhận mình thua hả?

Triển Chiêu sờ sờ cái mũi, “Mục tiêu nghiên cứu của tôi không lấy cái đó làm chính!”

Mọi người đều hiểu rõ, thứ mà Triển Chiêu thực sự hướng tới chính là những thành tựu cụ thể, rõ ràng. Mặc dù vậy bản thân cậu lại không ngăn được niềm ham mê tiếp thu cũng như tìm tòi về những cung bậc cao hơn trong tâm lý học, ví dụ như khả năng khống chế lòng người, năng lực khống chế sinh mạng kẻ khác trong tay vân vân. Triển Chiêu còn đặc biệt cảm thấy hứng thú trong việc ứng dụng tâm lý học vào thực tế, chẳng hạn như dùng chúng để chữa trị chứng mất kiểm soát hành vi, cai nghiện cờ bạc, điều trị trầm cảm hay định hướng các vấn đề khúc mắc của lứa tuổi thanh thiếu niên vân vân.....Và đương nhiên, thứ Triển Chiêu luôn theo đuổi chính là vận dụng tâm lý học để truy bắt tội phạm.

Còn Triệu Tước, y lại giống như muốn thăm dò cái gọi là cực hạn của tâm lý học, cái mà có thể cấp cho con người ta một thứ năng lực tựa như yêu thuật, khiến cho kẻ khác không rét mà run. Có điều, giống như Triển Chiêu nói, cho tới bây giờ, tất cả những án tử mà Triệu Tước nhúng tay vào đều sử dụng thôi miên như một loại biến hóa nào đó thực tự nhiên, mang đến cho người khác một cảm giác thực ôn hòa.

“Hành vi thôi miên lần này ngược lại, giống như một con robot chất lượng thấp làm ra, vừa nhạt nhẽo, vừa thô bạo.” Triển Chiêu vuốt vuốt cằm rồi bước quanh quanh, “Là ai làm đây?”

“Có khả năng là do người của tổ chức kia không?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có quan hệ với Tạ Thiên Thành?”

“Không xác định được, đầu mối quá ít.” Triển Chiêu lăm băm, “Triệu Tước vì sao đột nhiên lại rời đi chứ?”

Triển Chiêu nhíu nhíu mày suy nghĩ, Mã Hán đột nhiên mang ra một mẫu báo ảnh nhặt lại kia.

Triển Chiêu khó hiểu nhìn tờ báo.

Mã Hán nói, “Triệu Tước vốn định quay lại cảnh cục nhưng Bạch Diệp lại đưa cho y nhìn mẫu báo này, sau đó thì quyết định rời đi. Còn nói với chúng tôi, khi về tiện thể nói với anh, lần sau sẽ trở lại cười nhạo anh một trận.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhếch mi nhìn Triệu Hổ cùng Mã Hán, ý rằng – Vừa rồi Bao cục hỏi thể mà cả hai không ai nói?

Mã Hán và Triệu Hổ ăn ý, cùng ho khan.

Triển Chiêu tùm tùm cười khen, “Có tiền đồ!”

Bạch Ngọc Đường cũng thừa hiểu, rõ ràng cứ vấn đề nào liên quan tới Triệu Tước là cả Mã Hán lẫn Triệu Hổ cũng đều khuyết thiếu sự tín nhiệm với sếp Bao a, chọn lựa theo phe Triển Chiêu bên này.

Triển Chiêu tiếp nhận tờ báo, tay anh không tiện lật mở, Bạch Trì ở bên vừa giúp vừa xem cùng. Chính là xem xét một hồi, Triển Chiêu cũng không phát hiện có cái gì đáng chú ý.

Triển Chiêu trừng mắt nhìn tờ báo rồi hỏi Bạch Trì, “Trì Trì, em xem có vấn đề gì không?”

Bạch Trì cũng chẳng hiểu ra làm sao, “Chỉ là một tờ báo bình thường thôi ấy.”

Triển Chiêu hỏi Mã Hán, “Y xem tờ nào cậu có biết không?”

Mã Hán lắc lắc đầu.

Triển Chiêu hí mắt, “Cậu không phải là một tay súng bắn tỉa sao? Cách có bao nhiêu mét? Cậu hẳn là ngay cả từng dòng từng chữ cũng đều phải nhìn thấy mới đúng a!”

Mã Hán bó tay, “Tôi chỉ liếc có một cái, sợ bị y phát hiện.”

Triển Chiêu lại quay sang Triệu Hổ.

Triệu Hổ vội vàng xua tay, “Em ngay cả xem cũng chưa từng á.”

Triển Chiêu đại khái đời này chưa từng xem một tờ báo kỹ như thế này, lại lục đục dò dò từng chữ từ trên xuống dưới, xem đi xem lại một lượt.

Bạch Ngọc Đường có phần bất đắc dĩ, “Miêu nhi, cậu thử nhìn ngược từ dưới lên xem.”

Triển Chiêu hí mắt – Đã thử nhìn rồi, nhưng vẫn không có phát hiện a!

“Đi thôi, thay đổi đầu óc, cậu cũng cần thay băng.” Bạch Ngọc Đường mạnh mẽ kéo Triển Chiêu đứng lên. Trước khi rời đi, Bạch Ngọc Đường không quên phân phó cho Triệu Hổ cùng Mã Hán một số việc, cả hai đều gật đầu.

Bạch Ngọc Đường liền áp Triển Chiêu tới bệnh viện.

Trong phòng bệnh lúc này chẳng khác gì đang mở tiệc trà, Mã Hán các cô gần như đã khỏe lại, tíu tít trò chuyện với nhau, mà Triển Khải Thiên cùng Bạch Duẫn Văn thì đang bàn công chuyện. Ở ngoài cửa, cặp song sinh cũng sắp xếp một vài vệ sĩ đứng canh phòng.

Bạch Ngọc Đường túm Triển Chiêu tới cửa phòng rồi liền nhủ mày. Bên trong cả một đám con gái túm tụm cùng Trần gia gia tán chuyện a.

Xem chừng là đang nói về hôn sự của mấy cô nhóc, Trần gia gia ra dấu rằng Trần Du thì đã có Lam Tây nhưng ông đang lo Trần Mật mãi vẫn chỉ có một mình!

Lam Tây cùng Trần Mật ở đầu hành lang bên kia đi tới, trong tay là rổ hoa quả đã rửa sạch, nhìn thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở đó thì gật đầu chào.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chào hỏi mọi người xong thì đi theo Hà Doanh để đổi được.

Hà Doanh vừa giúp Triển Chiêu thay băng vừa hỏi thăm tình hình vụ án.

Bạch Ngọc Đường nói với cô, cũng coi như đã phá xong.

Hà Doanh nhẹ nhàng thở ra, lắc đầu, “Ai nha, kẻ xấu mà SCI phải đối mặt thật nhiều, mà tên nào tên nấy chỉ số thông minh cao vượt trội.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, riêng Triển Chiêu thì không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào tờ báo trên bàn, vẻ mặt đắm chiêu.

“Anh xem báo mà cũng nghiêm túc đến vậy cơ à?” Hà Doanh hỏi đùa Triển Chiêu, “Là tờ báo của hai ngày trước sao? Quả nhiên mấy người có chỉ số thông minh cao đều có sự tò mò giống hệt, cái anh phụ trách kỹ thuật trong SCI cũng vậy, khó hiểu a.”

Hà Doanh vừa dứt lời, Triển Chiêu bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô.

Hà Doanh bị cậu dọa sợ, hỏi, “Đau sao?”

“Cô vừa nói cái gì?” Triển Chiêu hỏi.

Hà Doanh chớp mắt mấy cái, có chút ngượng ngùng, xoay mặt sang một bên, “Cái kia.....tôi nói cái anh phụ trách kỹ thuật trong SCI ấy, có mời tôi đi xem phim.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhếch mi, Khó trách tâm tình Tương Bình mấy ngày nay nhìn không tồi.

“Không phải cái đó.” Triển Chiêu kích động, giơ tờ báo lên, “Đây là báo ra hai hôm trước ư?”

Hà Doanh nhìn cậu trong chốc lát tâm nói, Không phải sao? Rõ ràng là của hai ngày trước mà.

Vì thế, cô liền nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Không phải anh ấy bị mắc cảm với thuốc chứ, thiên tài đều thế a?”

Bạch Ngọc Đường cũng không biết chuyện gì, hỏi Triển Chiêu, “Miêu nhi, tờ báo ra ngày hôm trước thì thế nào?”

“Hôm nay tôi mới thấy nó.” Triển Chiêu nói với Bạch Ngọc Đường, “Triệu Tước cũng tới tận hôm nay mới nhìn nó! Hôm nay lại xem báo của hai ngày trước ư?”

Bạch Ngọc Đường bật hiểu ra, “Cho nên mấu chốt chính là hai ngày, mặt mã sao?”

Triển Chiêu nở nụ cười, cầm tờ báo khua, “Mấu chốt là hai! Hai!”

Hà Doanh nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, ý muốn hỏi – Vị này bị làm sao vậy?

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, hỏi Hà Doanh, “Tương Bình mời cô đi xem phim?”

“Thì đó.” Hà Doanh cười tủm tỉm.

Bạch Ngọc Đường nhếch mi trêu cô, “Tương Bình là một anh chàng không tồi, đừng lo lắng.”

Hà Doanh mím môi cười, thu dọn bông, gạc, kéo, băng, lắc lư đi ra ngoài, “Cho nên cần phải cân nhắc a.”

Chờ Hà Doanh đi rồi, Bạch Ngọc Đường nâng tay, khẽ vỗ gáy con mèo nhà anh vẫn còn đang “Hai hai hai.....” ở kia.

Triển Chiêu xoa đầu liếc Bạch Ngọc Đường, “Làm vậy tôi choáng ra đấy thì tính sao?”

“Đừng hai nữa là được.” Bạch Ngọc Đường nghiêng người về phía cậu, “Này, ba tuần tới dùng làm kì nghỉ dài hạn cậu thấy thế nào?”

“Hai.....” Triển Chiêu còn chưa kịp nói hết câu, Bạch Ngọc Đường trừng mắt, “Cậu dám hai một lần nữa xem!”

“Tôi muốn nói là hai mươi một ngày!” Triển Chiêu không nói lên lời, “Chúng ta đi nghỉ phép?”

Bạch ngọc Đường gật đầu, chỉ chỉ vào cái tay bị băng, “Cũng để cậu dưỡng thương luôn.”

Triển Chiêu hài lòng, “Đi chỗ nào thì tốt đây.....”

“Đội trưởng?”

Lúc này, Mã Hán và Triệu Hồ kéo màn che cạnh giường bệnh ra, ngó vào.

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu.

Triệu Hổ đứng ở cửa canh chừng, Mã Hán đi vào đưa ra tập ảnh chụp cho anh.

Bạch Ngọc Đường tiếp nhận, trên hình là một người đàn ông mặc áo khoác màu vàng nhạt, đeo kính râm, tóc cắt ngắn, màu xám. Ảnh chụp ở góc độ từ trên chụp xuống, hơn nữa lại là hình đen trắng, dường như là từ camera theo dõi cắt ra, tuy không quá rõ ràng nhưng đại khái có thể nhìn được bộ dáng của người nọ.

“Cái gì vậy?” Triễn Chiêu có chút khó hiểu.

Mã Hán nói, “Vừa rồi chúng tôi qua bên phòng giam tra xét một chút, quả nhiên Triệu Tước không có tiếp xúc với Lí Duệ hay Vương Nghệ mà là người này.”

“Thăm tù buộc phải lưu lại thông tin cá nhân.” Triễn Chiêu hỏi, “Y là ai?”

Mã Hán hạ tay xuống, “Không tra được.”

“Không tra được?” Triễn Chiêu kinh ngạc.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Bị tiêu hủy sao?”

“Là ai làm?” Triễn Chiêu bất mãn.

“Đoạn băng hình này là ngoài ý muốn lưu lại được.” Mã Hán đáp, “Tương Bình nói, Bao cục lúc trước kêu cậu ta sửa sang lại phần mềm ghi âm ghi hình bên trại giam, tất cả đều được sao lưu lại cho bên SCI một bản. Tương Bình đã mã hóa chúng vào cơ sở dữ liệu, lúc chúng tôi tra bản ghi của cục thì phát hiện bị thiếu, Tương Bình tra ra nó bị xóa đen, có điều cậu ta còn hàng dự trữ, vì thế đã giúp bọn tôi tìm được người này.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, vẫn là Bao cục có dự trữ từ trước, “Mặt khác, Tương Bình còn nói, Bao cục cũng đã xem qua đoạn ghi hình này rồi.”

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường đá mắt sang nhau – Cáo già quả nhiên biết tuốt!

Đang nói chuyện thì Triệu Hổ đột nhiên xoay mặt vào trong, khẽ “khụ khụ” một tiếng.

Bạch Ngọc Đường thuận tay đem đồng ảnh chụp nhét vào một góc, lại đem tờ báo trong tay Triễn Chiêu gấp lại rồi giấu trong áo khoác.

Vừa lúc, ngoài cửa có tiếng Triệu Hổ chào hỏi ai đó. Màn che lại bị kéo sang, Bạch Duẫn Văn và Triễn Khải Thiên đi vào.

“Tay khôi phục thế nào rồi?” Triễn Khải Thiên hỏi Triễn Chiêu.

Triễn Chiêu giơ ra cho ông xem, “Khỏi nhanh lắm, hết đau rồi.”

Triễn Khải Thiên gật đầu, “Cũng tới kỳ nghỉ tết rồi, mấy đứa có ba tuần nghỉ tranh thủ đi đây đi đó thả lỏng chút đi,”

Triễn Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu,

“Nghỉ những ba tuần?” Triệu Hổ cả kinh.

Mã Hán cũng ngạc nhiên.

“Ồ? Ba tuần sao.....”

Không biết từ khi nào Bạch Cẩm Đường đã đứng tựa ở cửa, vẻ mặt lộ ra nét tươi cười, mang theo tâm tình vô cùng hào hứng mà rời đi.

Lúc sau, tất cả theo về phòng bệnh, bàn chuyện du xuân.

Triễn Khải Thiên và Bạch Duẫn Văn nhận được điện thoại liền rời khỏi phòng, tới một góc khuất gần thang máy.

Triễn Chiêu nhú mày đang muốn đi theo thì bị Bạch Ngọc Đường giữ lại, giơ điện thoại ra, cho cậu xem một tin nhắn.

.....

Bao Chứng chờ ở góc quanh, đợi gặp Triển Khải Thiên và Bạch Duẫn Văn, sau đó đưa cho hai người xem ảnh chụp.

Bạch Duẫn Văn tiếp nhận, nhìn xuống, trong tấm hình là một người đàn ông mặc áo khoác màu trắng, đeo kính râm, tóc màu xám, cắt ngắn.

Bạch Duẫn Văn nhíu mày, “Tìm đã nhiều năm, rốt cuộc y cũng lộ diện.”

“Tôi chỉ để giết mấy quân cờ vô dụng kia thôi sao?” Bao Chứng nhíu mày, “Không thấy kỳ quái à?”

“Tạ Thiên Thành đem một số thứ cất giấu ở trong đầu mấy quân cờ kia.” Triển Khải Thiên khẽ, “Sách” một tiếng đầy tiếc nuối, “Đã chậm một bước, bị hủy hết rồi ư?”

“Chưa hẳn.” Bạch Duẫn Văn nhíu nhíu mày, “Triệu Tước chắc chắn biết hai quân cờ cuối cùng thật sự đang ở đâu không phải sao?”

Bao Chứng sững sốt, “Cậu ta đã sớm biết?”

“Vẫn là đang chờ thời cơ tốt nhất.” Bạch Duẫn Văn quơ quơ tấm ảnh chụp.

“Tóm lại chú ý một chút.” Triển Khải Thiên thở dài, “Có thể sẽ có động tĩnh.”

Bao Chứng cùng Bạch Duẫn Văn đều gật đầu.

Ba người nói chuyện xong liền đi tới chờ thang máy, chuẩn bị ra về.

Vừa khéo, cửa thang máy “Đỉnh” một tiếng mở ra liền thấy một người đang cúi đầu xem di động cũng ngừng đầu lên, hai bên sững sốt.

Trong thang máy, Triệu Trinh tay cầm di động, nhìn ba vị ở trước cửa, có chút khó hiểu, nghiêng đầu, “Mọi người về sớm vậy?”

“Ách.....” Bao Chứng khó mở miệng.

Triệu Trinh hỏi Bao Chứng, “Trì Trì có ba tuần nghỉ à?”

Bao Chứng gật gật đầu.

Triển Khải Thiên và Bạch Duẫn Văn cũng chỉ nhìn lướt qua, thấy di động trên tay Triệu Trinh có một tin nhắn – [Em có ba tuần nghỉ nha! ^—^ chúng ta đi đâu chơi đây?]

Ba người đều nhẹ nhàng thở ra.

Bao Chứng cười cười, vỗ vỗ vai Triệu Trinh, “Đúng vậy, nhanh chóng bay nhảy nghỉ ngơi đi.” Nói xong, cả ba bước vào thang máy.

Triệu Trinh vừa đi vừa ngó lại.....Chờ cho cửa thang máy khép hẳn mới mở lại màn hình đang chạy ghi âm tắt đi, hơi hơi mím môi, bước nhanh vào phòng bệnh, thần không biết, quỷ không hay lén lén đưa di động cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cầm di động hướng Triển Chiêu nhếch nhếch mi.

Triển Chiêu xấu xa cười cười.

— KẾT ÁN —

491. Quyển Iv – Vụ Án 16 – Chương 24

*Những thứ liên quan đến SCI

Chuyện phát sinh rất rất lâu về sau, khi mà tất cả mọi người đều có cuộc sống thật hạnh phúc.

Ngày hôm qua, Triệu Tước đoạt mất của Triển Chiêu một cái bánh pudding vị ô mai, Triển Chiêu giận.

“Vì sao chú ta phải ở lại đây?”

Tiểu Bạch: Anh hai nói nhà mình còn nhiều phòng, để cho chú ấy ở lại cũng không thành vấn đề.”

Triển Chiêu: Ai nói không thành vấn đề, có mà là vấn đề lớn ấy, người đó ở đâu cũng là một cái đại phiền toái, vấn đề này rất lớn!

Triệu Tước đột nhiên xuất hiện phía sau lưng Triển Chiêu.

“A nha, cái tên nhóc xấu xa nhà người sao lại nói bậy sau lưng người khác hả!”

Triển Chiêu phát hoảng: Chú là hồn ma à, cứ đột nhiên xuất hiện thế!

Triệu Tước nhếch mi: Làm việc trái với lương tâm không sợ thực sự có quỷ gõ cửa.

Triển Chiêu: Chú.....

Tiểu Bạch bắt đắc dĩ, hai cái người này cứ giáp mặt là đấu đá rõ ràng là người này cũng rất quan tâm tới người nọ, chẳng lẽ đây là cách cả hai biểu lộ sao?

Triệu Tước thấy Tiểu Bạch ở bên liền kéo kéo cánh tay người kia, lắc a lắc: Buổi chiều theo giúp tôi tới một chỗ!

Triển Chiêu trừng mắt nhìn tay Triệu Tước: Buông ra.

Triệu Tước giống như khoe mẽ hướng Triển Chiêu nhếch miệng: Không chịu thua ta sẽ không buông.

Vuốt mèo lập tức cong lên, cào.

Triệu Tước không tránh, mu bàn tay xuất hiện vết đỏ.

Triệu Tước: Bậy!!

Triển Chiêu đâu có nghĩ Triệu Tước sẽ không né, nhìn thấy mu bàn tay người kia đỏ đỏ, tự dưng có chút áy náy trong lòng.

Triển Chiêu: Sao chú không né?

Triệu Tước: Hừ, đây là bằng chứng xác đáng ta muốn mang cho ba ba bây xem, cho cả ba ba của Tiểu Bạch xem nữa, rồi cả Tiểu Hắc, còn có Bạch Diệp cũng phải cho xem, bây~ ăn~hiếp~người ta

~Triển Chiêu lo lắng thành thịch: Tôi không có

~Triệu Tước: Bây có, có, có có, chính là có!

Tiểu Bạch bị kẹp ở giữa bị hai người làm cho đau nhức cả lỗ tai.

Tiểu Bạch rút cánh tay bị Triệu Tước giữ ra, nhìn sang Triệu Tước, Đủ rồi a, không được ý vào việc Triển Chiêu cảm thấy áy náy mà bắt nạt cậu ấy nữa. Triệu Tước bất mãn hừ một tiếng, quay đầu lại thấy Bạch Diệp đứng đó nhìn y cười.

Triệu Tước vốn đang đắc ý nay bỗng dưng chột dạ.

Trở lại phòng.

Bạch Diệp: Em lại ăn hiếp Triển Chiêu.

Triệu Tước nhăn nhó cái mũi: Tôi không có

~~Triệu Tước giot tay: Cậu nhìn đi, nhìn xem tôi bị móng vuốt của con mèo đó cào đây này

~~Bạch Diệp đau lòng hôn hôn vào đó: Nếu em muốn thì cũng tránh được thôi!

Triệu tước đắc ý cười cười: ai bảo ngày hôm qua nó rắc muối lên trên bánh pudding

~~Bạch Diệp: Về sau không được bắt nạt Tiểu Chiêu nữa.

Triệu Tước: Hừ, các người đều thiên vị nó.

Bạch Diệp vươn tay không an phận quần người: Em rõ ràng rất thích thằng bé, sao lúc nào cũng trêu chọc nó làm gì? Để Tiểu Chiêu cứ hể nhìn thấy em là xù hết cả lông, em cũng biết nó để ý Ngọc Đường bao nhiêu lại còn cố tình nhóm lửa!

Triệu Tước: = =

Một phòng khác.

Triển Chiêu không yên nhìn Tiểu Bạch: Chú, chú ấy sẽ không giận dữ chứ!

Tiểu Bạch nở nụ cười: Hai người cãi nhau, y có lần nào giận dữ?

Triển Chiêu: Lần này không giống thế.

Triển Chiêu: Tôi không muốn làm chú ấy bị thương

~~Tiểu bạch: Tôi biết, y cũng biết.

Triển Chiêu: Cậu nói coi, chú ấy có mang chuyện đó ra nói với mọi người không?

Tiểu Bạch: Cậu yên tâm đi, dù có nói cũng chẳng ai tin đâu.

Triển Chiêu: Chúng ta qua xem đi!

Tiểu Bạch: Thế còn Bạch Diệp? Chúng ta sang đó không hay.

Triển Chiêu: Ách, tối nay qua nhìn một chút nha.

Tiểu Bạch: Ừ.

Triển Chiêu: Tiểu Bạch, làm nhiều bánh pudding hơn mọi ngày nhé, vị hoa quả ấy.

Tiểu Bạch: Cậu muốn ăn?

Triển Chiêu: Không phải, mang cho chú ấy! Y thích.

Tiểu Bạch: = =

Vừa xong bữa trưa là phải đi làm bánh pudding rồi, Triệu Tước quả nhiên là vất vả.

Sau bữa tối, Tiểu Bạch mang ra một khay pudding đủ vị, màu sắc bắt mắt, Bạch Trì trông thấy mà nước miếng cứ thi nhau muốn chảy ra.

Triệu Tước ngồi ở trong lòng Bạch Diệp, ngực cũng không ngại mà thèm muốn.

Y kinh ngạc nhìn Triển Chiêu đặt khay bánh trước mặt mình: Không trộn thuốc độc chứ?

Triển Chiêu: Hừ

~~Triệu Tước gương khoe miệng: Có muốn bỏ độc vào cũng khó nha!

Nói xong liền kêu Bạch Diệp bón.

Vị ô mai, chua chua ngọt ngọt rất vừa miệng.

Triệu Tước tự mình nạy một phần pudding đẩy qua phía Triển Chiêu.

Triệu Tước: Nha, có qua có lại

~~Công Tôn nói: Trong phòng mới có một chai vang đỏ nhãn 78, đi nếm thử một chút.

Sau đó liền rời bàn ăn lên lầu.

Triệu Trinh cũng nhắc Bạch Trì: Trì Trì, chúng ta đi cho Lisbon ăn tối thôi.

Bạch Trì dù lưu luyến nhưng vẫn theo Triệu Trinh rời đi.

Vì thế cả bàn còn lại có bốn người ăn.

Hai người thưởng thức bánh pudding, hai người còn lại bắt đầu nhìn nhau cười cười.

492. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 1

Vụ án thứ 17 : Trở về từ địa ngục

Chương 1 : Bánh xe của Đức Phật

Ngày 13 tháng 7 năm 1993.

Vì sập đường hầm. một trấn nhỏ ở vùng núi nơi giao nhau giữa đông bắc Rumani và Ucraina bị mất liên lạc hoàn toàn với bên ngoài.

Nhân viên cứu hộ và cảnh sát trong trấn, thông qua điện báo vô tuyến đã liên lạc được với nhau.

Bức điện báo đầu tiên từ phía cảnh sát là —— lương thực dự trữ khá phong phú, thế nhưng, có chút không thích hợp. .

Về phần không thích hợp chỗ nào, vị cảnh sát kia cũng không nói rõ.

Ngày đầu tiên bị nhốt, bên ngoài nhận được bức điện báo thứ hai của vị cảnh sát kia, nội dung là —— rất nhiều người đã mất tích.

Ngày thứ hai bị nhốt, bức điện báo thứ ba gửi đến —— nhanh đến cứu chúng tôi, hẩn sắp sống lại rồi.

Ngày thứ ba bị nhốt, bức thứ tư, cũng là bức cuối cùng —— nhanh tới cứu chúng tôi, hẩn đã bò ra ngoài rồi ...

Từ đó, bắt vô âm tín.

Ba ngày sau, nhân viên cứu hộ cuối cùng cũng vào được thôn nhỏ kia, nhưng mà... Trong thôn không một tiếng động, ngay cả một người cũng không có, thậm chí không một con chó, con mèo nào ... Ngay cả chim cũng không thấy bay, côn trùng cũng không thấy gáy, vắng vẻ y như một thôn chết.

Nhân viên cứu hộ tìm kiếm xung quanh nhưng không thu được gì, mãi đến khi tìm thấy một tòa giáo đường ở rìa tây bắc thôn, mới phát hiện ra dị dạng.

Phía sau giáo đường có một khu nghĩa địa.

Nhân viên cứu hộ phát hiện trong đó có một phần mộ đã bị đào lên, trên nắp quan tài còn có một lỗ thủng lớn, trong quan tài là một đồng bùn đất, xung quanh toàn vết tích cào cấu của móng tay hoặc thứ gì đó sắc nhọn, quý dị nhất chính là... trên mặt đất gần ngôi mộ, có dấu chân... là một chuỗi dấu chân đi ra từ trong mộ. Căn cứ vào độ dài rộng, có thể đoán nó thuộc về một người đàn ông gầy gò, hoặc một người phụ nữ có chân hơi to chút, hoặc là một thiếu niên.

Phía trước phần mộ chỉ là một cây thánh giá màu trắng, không có tên mộ chủ, cũng không có văn bia.

*văn bia: chữ khắc trên mộ

Lại lục soát toàn bộ thôn trang và rừng cây quanh đó một lần nữa, vẫn như cũ không thấy chút dấu vết nào của sự sống.

Sau đó, cảnh sát tiến hành một loạt điều tra, nhưng rốt cuộc vẫn không thể phá án. .

Cuối cùng, sự kiện này được gia nhập vào hàng ngũ những vụ án mất tích huyền bí nhất, với danh xưng “Bốn bức điện báo”.

... .

Hai mươi năm sau, một đội thám hiểm do một số nhà khoa học và nhà khảo cổ học tạo ra, lại một lần nữa thâm nhập vào vùng núi nọ, tìm hiểu sự thật năm đó.

Trải qua một vòng điều tra, ở lưng chừng ngọn núi cách thôn trang 5 km, mọi người tìm thấy một sơn động.

Trong sơn động, có thi thể của thôn dân, nhưng vì trải qua hai mươi năm nên toàn bộ đã biến thành những bộ xương khô. .

Từ đồng xương khô có một thứ gì đó hấp dẫn sự chú ý của các nhà khảo cổ học. .

Đống xương không hề được sắp đặt bừa bãi, mà được xếp thành một hình chữ thập, ở chính giữa là một cỗ thi thể đang cuộn tròn.

Đó là thi thể của một thiếu niên khoảng 16-17 tuổi.

Quý dị nhất chính là, những thi thể khác đều đã biến thành đồng xương khô, chỉ mỗi thi thể hần là bị cháy sém.

Thi thể nọ đang trong tư thế vùi đầu vào hai chân, đôi tay ôm lấy đầu gối. Khung xương cũng bị biến đổi theo, hình dạng như một cái bánh xe.

Một số nhà khảo cổ học nghiên cứu phong tục Đông Âu trong đoàn vừa nhìn thoáng qua tình cảnh này, liền kinh hãi hét lên, “Bánh xe của đức Phật!”

.

Năm 2013, đầu tháng 3

Tại khu đóng gói hành lý hàng thứ 3, sân bay Heathrow Luân Đôn, mấy nhân viên sân bay bắt đầu nhìn vào một chiếc xe hành lý.

Trên xe là một đồng các bao lớn bao nhỏ cần được đóng gói, mà ở trên cùng, là một thanh niên đang ngồi.

Đó là một anh chàng Châu Á tóc đen da trắng, nhìn khoảng hơn 20 tuổi, đường nét khuôn mặt tinh xảo lập thể, vóc người thon dài, mặc một kiện áo bành tô lông cừu màu xanh dương phối với quần trắng, còn có một chiếc khăn quàng cổ ca rô màu nâu nhạt mang phong cách Anh quốc khá rõ ràng. Bất cứ ai đi ngang qua đều liếc mắt nhìn, cậu thanh niên này đẹp như một con búp bê sứ vậy, đồ lưu niệm du lịch sao? Hảo xa xỉ a.

Chỉ là trái ngược với vẻ hứng thú bưng bưng của những hành khách khác, cậu thanh niên ngồi trên đồng hành lý này vẻ mặt vô cùng buồn chán, liên tục ngáp dài, rồi lười biếng tựa vào đồng hành lý bự chẳng, đọc một quyển sách chẳng biết viết bằng thứ tiếng gì.

Ai vậy? Chính là Triển Chiêu vừa kết thúc kỳ nghỉ dài hạn, pin đã được sạc đầy.

Nhưng theo Triển Chiêu thấy, được nạp đầy điện là Bạch Ngọc Đường mới đúng ... Bản thân anh ngoại trừ tinh thần được thả lỏng ra thân thể một chút cũng không có thả lỏng, trái lại còn phải vận động quá nhiều dẫn đến cơ thể đau nhức.

Triển Chiêu lại ngáp một cái, oán thăm một câu —— đồ con chuột buông thả! .

“Tiên sinh, phiền tránh ra một chút.” .

Lúc này, phía sau Triển Chiêu truyền đến một giọng tiếng Anh có chút cổ quái.

Triển Chiêu quay đầu lại, thì thấy một cô gái còn khá trẻ, cũng là người châu Á, khuôn mặt búp bê, tóc ngắn, đeo kính, mặc trên người một thân váy đen phối với áo bành tô đen, nhìn có chút bảo thủ... .

Phía sau cô còn có rất nhiều người, hình như đang hộ tống một cái thùng lớn, trong thùng có lẽ là vật phẩm đặc thù gì đó, vì thấy có nghiệp vụ viên đưa nhóm họ sang lối đi riêng, xe hành lý của Triển Chiêu vừa lúc chặn đường.

Hai bên nhìn nhau, Triển Chiêu ngẩn người —— cô gái này sao quen quá nhỉ! .

“A! Tiến sĩ Triển!” Cô gái kia bỗng kích động vỗ tay một cái, “Đã lâu không gặp!”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, sau 3 giây lục tìm trong kho ký ức cũng đã nhớ ra, đã gặp qua tại một hội nghị giao lưu học thuật nào đó, cô gái này hình như là một nghiên cứu sinh khảo cổ học, tên Tống Giai Giai, không biết đã tốt nghiệp chưa.

Triển Chiêu gật đầu, đang muốn nhảy từ trên xe hành lý xuống... Lúc này, từ bên hông có một thân ảnh màu trắng chạy tới, đem cả Triển Chiêu cả xe hành lý đẩy tới phía trước, tránh cản trở giao thông . .

Người tới một thân áo khoác trắng, tóc ngắn, đeo kính râm, vẻ ngoài đẹp trai khí suất, cùng với vóc người thật bắt mắt.

Bạch Ngọc Đường một tay đẩy xe hành lý, một tay cầm cái túi đưa cho Triển Chiêu. .

Triển Chiêu liếc mắt nhìn, bên trong có hai ổ bánh mì thịt và hai cốc cà phê. .

Một tay cầm cà phê một tay cầm bánh mì thịt, Triển Chiêu há mồm —— a ô ~. .

Vốn hôm nay là ngày Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kết thúc kỳ nghỉ quay về thành phố S, nhưng vì khí trời không tốt, chuyến bay bị dời lại 4 tiếng đồng hồ. Vì vậy, hai kẻ nhàn rỗi phải chờ đợi mỗi mòn. Triển Chiêu ghé vào nhà sách mua được một quyển thư tịch cổ quái, chạy lại ngồi lên xe đẩy hành lý, không chịu bước đi nữa, Bạch Ngọc Đường không thể làm gì khác hơn là đẩy anh đi tới đi lui, hưởng thụ đãi ngộ mà bất cứ đứa trẻ dưới 10 tuổi nào cũng được nhận ... Được cái vẻ ngoài của Triển Chiêu thực sự khiến người ta yêu thích quá mức, hơn nữa cũng toát ra đầy đủ bộ dáng biếng nhác của một con mèo, vì thế tựa ở trên xe hành lý nhưng không hề thấy phản cảm, cũng không hấp dẫn những cái lườm nguyệt của người khác, trái lại còn nhận được không ít tiếng huýt sáo nhiệt tình của những du khách nước ngoài. .

Nhưng mà thời gian chờ đợi quả thật có chút dài, con mèo này còn kêu đói bụng, vì vậy Bạch Ngọc Đường chạy đi mua chút gì đó để ăn.

Triển Chiêu hiếu kỳ nhìn cái thùng gỗ lớn Tổng Giai Giai bọn họ đang đẩy đi, hỏi, “Đây là cái gì a?”

Tổng Giai Giai thần bí trả lời, “Thi thể!” .

Triển Chiêu khoe miệng giật giật, nhìn trời, Công Tôn có lẽ rất thích đó, đáng tiếc anh ấy với anh hai lúc này chắc đang ở trên máy bay tư nhân chạy về thành phố S rồi, không biết Công Tôn gần đây thế nào. Triển Chiêu nhớ mấy ngày hôm trước nói chuyện điện thoại với nhau Công Tôn đang rất bất mãn, cần năn, “Cái gì mà ngày nghỉ a, còn mệt hơn đi tăng ca.” .

Bởi vì vận chuyển gì đó cần làm rất nhiều thủ tục, vì thế trong thời gian các nghiệp vụ viên bận rộn, Tổng Giai Giai đứng một bên nói chuyện phiếm với Triển Chiêu.

“Thi thể gì vậy?” Triển Chiêu hiếu kỳ, “Xác ướp để làm nghiên cứu hay xác ướp cổ á?”

“Đều không phải, thi thể này mới được 20 năm à.” Tổng Giai Giai khẽ nhướn mày với Triển Chiêu.

Triển Chiêu hoang mang, “Thi thể mới 20 năm thì có gì để nghiên cứu a?” .

Tổng Giai Giai thần thần bí bí hỏi Triển Chiêu, “Tiền sĩ Triển, nghe qua Bánh xe của đức Phật chưa?” .

Triển Chiêu giật mình, lập tức nghĩ tới mấy dòng tin về sự kiện “Bốn bức điện báo” mấy ngày hôm nay, liền nhìn Tổng Giai Giai, “Nga... Vậy các nhà khảo cổ học trên báo đưa tin đó không phải nhóm mấy cô chứ hả?” .

Tổng Giai Giai cười đắc ý, “Bọn em nhận được rất nhiều kinh phí để nghiên cứu, lần này muốn đưa thi thể về nước để chụp X-quang!”

“Bánh xe của đức Phật là cái gì?” Bạch Ngọc Đường sắp đặt mọi thứ xong xuôi, nghe thấy đoạn đối thoại của hai người thì hiếu kỳ hỏi.

“Bánh xe của đức Phật là một loại chú thuật.” Tổng Giai Giai đã sớm nghe qua đại danh của Bạch Ngọc Đường, lúc trước chỉ mới gặp Triển Chiêu, chưa được thấy qua vị đẹp trai trong truyền thuyết này, hôm nay được gặp quả nhiên là không giống người thường. Cô gái được diện kiến mỹ nam tâm tình tốt hẳn, bắt đầu phổ cập cho Bạch Ngọc Đường một ít tri thức về lịch sử và phong tục tập quán dân tộc, “Sau khi bị chôn xuống đất, người chết nếu vẫn còn oán hận quá nặng, thi thể sẽ ở trong quan tài dần dần cong lại thành hình dạng của một cái bánh xe, quá trình này được gọi là nghi thức hình thành bánh xe của đức Phật. Sau khi nghi thức này hoàn thành, thi thể sẽ thức tỉnh, hắt mộ ra ngoài báo thù, chờ hắt báo thù xong, lại khôi phục hình dạng bánh xe khi đi ra từ trong quan tài, rồi chìm vào giấc ngủ say. Trong rất nhiều câu chuyện dân gian ở Đông Âu đều có miêu tả cảnh ác ma hồi sinh rồi hắt mộ đi ra ngoài, đây cũng là một trong những khởi nguồn của truyền thuyết về quỷ hút máu. Mà trong vụ án khởi tử hồi sinh đầu tiên, nhân vật sống lại đó tên là Già Liệt (= Đức Phật) , bởi vậy mới xuất hiện cái tên bánh xe của đức Phật.” .

Bạch Ngọc Đường nghe xong cảm thấy không đúng lắm, liền hỏi lại, “Nói cách khác, khi bị chôn xuống đất đã chết?”

“Đúng!” Tổng Giai Giai gật đầu. .

“Sau đó khởi tử hồi sinh bỏ ra ngoài?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp. .

“Đúng.” Tổng Giai Giai tiếp tục gật đầu. .

“Sau khi báo thù rửa hận xong lại ngủ?” Bạch Ngọc Đường không thể hiểu nổi. .

“Đúng vậy!” Tổng Giai Giai nghiêm túc nói, “Bánh xe của đức Phật cũng không phải người mà là ma, mục đích của chúng chỉ là báo thù, khi hoàn thành xong sẽ ngủ say. Thế nhưng trong quá trình chúng ngủ phải vô cùng cẩn thận, đặc biệt là không thể để cho tiếp xúc với oán khí quá nặng hoặc người quá mức độc ác... Nếu không, chúng sẽ thức tỉnh một lần nữa. Mà lần thức tỉnh này, chúng sẽ không còn là người đi báo thù nữa, mà là một con quỷ không phân rõ trắng đen.” .

Triển Chiêu vuốt cằm, vẫn luôn hứng thú với những sự kiện thần bí kỳ quái, “Vậy liên hệ đến sự kiện bốn bức điện báo năm đó, thi thể của thiếu niên hơn 10 tuổi này chính là người sống lại mà bức điện báo đề cập, chính hắn đã giết toàn bộ thôn dân để báo thù, sau đó ngủ say?” .

Tổng Giai Giai cười vỗ vai Triển Chiêu, “Trên lý thuyết là thế, nhưng nếu đi công bố với mọi người đây là tiểu thuyết trinh thám huyền bí chứ không phải khảo cổ. Mọi người có thể nghĩ đó là phong tục nào đó, hoặc có sự kiện quái dị xảy ra, chứ chẳng ai tin nó là khởi tử hồi sinh đâu.”

Triển Chiêu bật cười gật đầu. .

Lúc này, thi thể từ trong máy quét hành lý trước khi đóng gói đi ra, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ đi theo Tổng Giai Giai.

Quả nhiên, trong thùng hành lý có một thi thể cúi đầu, cuộn mình ôm lấy đầu gối thành một khối tròn hoàn chỉnh.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, “Con người có thể tự mình làm thành cái hình dạng này sao?” .

“Có trắc trở chứ, chắc là bị ép thành như vậy a.” Tổng Giai Giai nói. .

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nhớ tới vụ án về “rương thi” đã từng phá từ rất lâu trước kia, mấy kẻ còn sống nào lại thích lăn qua lăn lại thi thể người chết như vậy a?

Sau khi hành lý được đóng gói xong, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng gặm hết ổ bánh mì, rồi lại đi loay quanh để tiêu hóa, đến cuối cùng ... cũng có thể lên máy bay.

Tổng Giai Giai và mấy người ngoại quốc đi cùng lại vừa khéo ngồi chung chiếc máy bay trở về thành phố S với cặp Triển Chiêu.

Triển Chiêu hiểu kỳ, “Đưa đến thành phố S nghiên cứu hả?” .

“Đúng vậy, đại học ở thành phố S có một bộ thiết bị chụp X-quang rất hiện đại, có thể giúp bọn em quét hình thi thể.”

Triển Chiêu gật đầu, hỏi, “Có thể cho Công Tôn đến tham quan không?” .

“Bác sĩ Công Tôn là nhà nhân loại học ưu tú a, anh ấy nếu có hứng thú đương nhiên rất hoan nghênh, mà kiến thức về pháp y học chuyên nghiệp của anh ấy cũng có thể giúp bọn em phân tích một chút về nguyên nhân tử vong của cậu thanh niên này.” .

Trong lúc mọi người nói chuyện, máy bay yên ổn cất cánh. .

Chuyến bay lâu lắc buồn chán này, Triển Chiêu trải qua bằng cách lăn quay ra ngủ, cũng may là ngủ rất ngon. .

Bạch Ngọc Đường lật xem quyển sách kỳ quái mà nãy giờ anh vẫn đọc ... Trong đó không biết viết thứ văn tự gì, Bạch Ngọc Đường một chữ cũng không hiểu, chỉ nhìn hiểu được mấy bức tranh minh họa các loại máu tanh.

Triển Chiêu đeo tấm bịt mắt ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn anh, bản thân bắt đầu tự kiểm điểm, có phải tại mấy ngày nghỉ này miệt mài quá độ rồi không a? Không biết trạng thái tinh thần của Triển Chiêu có thích hợp để đi làm không nữa. Dù sao hôm qua mới gọi điện hỏi cục trưởng Bao, gần đây cũng không có vụ án mới nào phức tạp, vậy cứ thẳng thắn để Triển Chiêu ngủ tiếp hai ngày thôi.

Hừng đông, máy bay đáp xuống sân bay thành phố S an toàn . .

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu vẫn còn mơ màng lên, hai người trong tiếng chào tạm biệt đậm mà máy móc của hai hàng tiếp viên, xuống khỏi máy bay, đi lấy hành lý .

“Oáp a ~” Triển Chiêu ngồi trên một cái thùng nhìn bằng chày chậm rãi chuyển động, Bạch Ngọc Đường đứng ở bên cạnh anh, vừa đợi hành lý ra, vừa gọi điện cho cặp song sinh tìm ai đó lái xe đến đón mình . .

Đang nói chuyện, chợt nghe từ phía xa truyền đến một tiếng thét chói tai .

Cặp song sinh còn chưa tỉnh ngủ, cách một lớp điện thoại chợt nghe thấy tiếng kêu thảm, Đại Đình đang gọi điện gọi tài xế, Tiểu Đình đầu đội mũ tay ôm Lỗ Ban rống vào điện thoại, “Oa... Thể chất của mấy người là kiểu gì thế? Vừa xuống khỏi máy bay đã có tiếng hét rồi, quả nhiên không phải vấn đề từ lão đại mà từ hai người các cậu.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu ngẩng mặt nhìn ... Tiếng thét đó đến từ lối đi đặc biệt ở trên lầu . .

Bạch Ngọc Đường cảm những món hành lý cuối cùng xuống, phát hiện liên tục có bảo vệ sân bay chạy qua, tình huống dường như có chút quái dị.

Chính lúc này, bỗng thấy có người lão đạo từ lối đi đặc biệt chạy ra, đứng ở trên cầu thang nhìn về phía khu hành lý, vừa liếc mắt thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lập tức ngoắc ngoắc, “Đội trưởng Bạch, tiến sĩ Triển!” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn lên thì phát hiện đó là Tống Giai Giai —— cô vốn chuẩn bị lấy Bánh xe của đức Phật xong sẽ cùng các nghiệp vụ viên đi ra ngoài bằng lối đi đặc biệt, vì thế vừa rồi đã chào tạm biệt nhau rồi, sao giờ còn tìm tới đây? .

Tống Giai Giai hoảng loạn vẫy vẫy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Hai người gửi tạm hành lý lại, chạy lên trên lầu . .

Lúc này, trên lầu có không ít người vây quanh, phần đa là bảo vệ và nghiệp vụ viên của sân bay. Mấy học giả ngoại quốc đang dùng tiếng Anh cộng với chút tiếng Trung ít ỏi của mình nói chuyện với các nghiệp vụ viên sân bay. Từ sắc mặt có thể khái quát biểu tình của nhóm học giả này là —— thất vọng, bất mãn, bối rối, hoang mang. .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường theo Tống Giai Giai tới cửa ra vào, Tống Giai Giai chỉ chỉ vào cái thùng vừa mới này còn quét X-quang, trước mắt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường là cái thùng chứa Bánh xe của Đức Phật được tầng tầng đóng gói, gia cố, niêm phong, cất vào kho, dĩ nhiên đã bị phá hỏng. .

Triển Chiêu ngồi xổm xuống nhìn một chút, trên thùng có một cái lỗ rất to, hơn nữa nhìn từ bên ngoài vào, cái lỗ này là do dụng lực từ bên trong ra, mà trong thùng lúc này còn lại chỉ là một khoảng trống! .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau . .

Triển Chiêu hỏi, “Bánh xe của đức Phật đâu?” .

Tống Giai Giai nhún vai, “Không thấy đâu nữa!” .

Triển Chiêu hơi nghiêng người, nhìn cái rương đang trong trạng thái quỷ dị nọ —— không lẽ, Bánh xe của đức Phật nọ đã sống lại, sau đó đào tẩu a?

493. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 2

Chương 2 : Thi ảnh

Bánh xe của đức Phật mất, mặc kệ là thi thể khởi tử hồi sinh hay bị đánh cắp, nó dù sao cũng là quốc bảo, vì thế các cửa của sân bay lập tức bị phong tỏa để tìm kiếm. .

Thứ đó là do mấy nghiệp vụ viên cùng nhóm người đi cùng Tống Giai Giai đưa lên máy bay, mà trong lúc bay cũng không thấy Bánh xe của Đức Phật sống lại bỏ ra ngoài. Vì vậy khả năng mất tích duy nhất là sau khi xuống đất, nói cách khác, là ở sân bay thành phố S.

Bạch Ngọc Đường tuyệt đối không tin cái gì mà thầy khô khởi tử hồi sinh, không cần hỏi cũng biết, chắc chắn đã có người trộm đi! Hơn nữa dựa theo tính chuyên nghiệp của thủ pháp, hẳn đã có âm mưu trộm cắp văn vật từ trước.

“Còn bao nhiêu người biết hôm nay các cô đến?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tống Giai Giai. .

“Cái này... Không ít người a, nhân viên của đoàn nghiên cứu bên kia, nhân viên trong bảo tàng, còn có đoàn nghiên cứu của đại học bên này và một số chuyên gia do bọn em mời tới.” Tống Giai Giai vẽ mặt như đưa đám, dựa vào bức tường cúi đầu, “Ồi! Luận văn của tỷ tỷ chắc phải ngâm nước nóng rồi! Đã theo nhiều năm như vậy a~!” .

Một lát sau, Bộ Di tích Văn vật, Bộ Ngoại Giao, cùng với nhân viên điều tra có liên quan đều chạy tới.

Bạch Ngọc Đường không phụ trách loại án trộm cướp này, vả lại anh vẫn đang trong kỳ nghỉ, sau khi kể lại tình huống với cảnh sát xong liền túm lấy Triển Chiêu đang hăng hái bừng bừng nghiên cứu cái thùng nọ rút lui.

Tài xế mà cặp song sinh gọi đã đến cổng sân bay chờ được một lúc lâu, mà vừa khéo máy bay của Bạch Cẩm Đường và Công Tôn cũng xuống tới nơi, vì vậy nguyên đoàn kéo nhau về.

Công Tôn mệt đến mức tựa người vào ghế ngủ gà ngủ gật, Triển Chiêu vừa chui vào xe đã túm lấy Công Tôn kể lại chuyện nhóm Tống Giai Giai vận chuyển Bánh xe của đức Phật đến.

Công Tôn đang nửa tỉnh nửa mơ lập tức bật dậy nhào ra ngoài, “Bánh xe của đức Phật á á á!”

Bạch Cẩm Đường bắt đắc dĩ túm lấy lưng quần của Công Tôn, vừa hỏi Triển Chiêu, “Bánh xe của đức Phật là cái gì, một loại Vodka hả?”

Triển Chiêu khoe miệng giật giật, chỉ chỉ Công Tôn, “Anh hai, anh xem anh ấy hưng phấn như vậy phải đoán được nó là cái gì chứ a.”

Bạch Cẩm Đường mí mắt run run, “Lại là thi thể?” .

Triển Chiêu gật đầu. .

Bạch Ngọc Đường thấy Công Tôn giấy dựa muốn ra ngoài, đành mở miệng, “Quên đi Công Tôn, thứ đó mất tích rồi.” .

Công Tôn sững sốt, quay đầu lại, “Cái gì cơ?” .

“Cổ thi thể nọ vừa xuống khỏi máy bay đã không thấy tăm hơi đâu.” Bạch Ngọc Đường nói, “Khả năng bị trộm rồi.” .

“Trôm thứ đó làm gì?” Bạch Cẩm Đường có chút khó hiểu, “Công Tôn sẽ không bị nghi ngờ chứ?” .

Công Tôn quay sang liếc một cái rồi ngừng giấy dựa, ngay lập tức bị Bạch Cẩm Đường túm lấy đặt lên đùi, đóng cửa xe, tài xế khởi động máy chạy về nhà.

Công Tôn hiếu kỳ hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Thi thể là bị trộm, hay tự sống dậy chạy mất?” .

Triển Chiêu đang muốn xoa cằm phát biểu vài câu, Bạch Cẩm Đường và Bạch Ngọc Đường đã đồng thanh, “Đều thành thầy khô rồi sao sống lại được chứ?”

Công Tôn bịt miệng Bạch Cẩm Đường lại để anh không thể ngắt lời được nữa, rồi lại hỏi Triển Chiêu, “Cái thùng bị phá thể nào?”

Triển Chiêu sinh động thêm mắm dặm muối, miêu tả lại quá trình phát sinh sự kiện một chút. .

Đang nói chuyện thì điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang lên. .

Bạch Ngọc Đường vừa xuống khỏi máy bay, thay tấm sim anh dùng để làm việc trong nước vào, điện thoại liền rung lên.

Bạch Ngọc Đường bắt lực, “Trời còn chưa sáng đã có hung án a? Đã loạn thành cái dạng gì rồi?” .

Thế nhưng nhìn xuống màn hình thì —— là Ngải Hổ.

“Ngải Hổ không phải bị gọi đến sân bay rồi sao?” Triển Chiêu hiếu kỳ nhìn qua.

Bạch Ngọc Đường tiếp điện thoại, “A lô?” .

“Đội trưởng Bạch, còn chưa ngủ a?” Ngải Hổ biết Bạch Ngọc Đường đang trong kỳ nghỉ, sợ gọi thế này quấy rầy anh.

“Vẫn chưa, sao vậy?” .

“Các anh vừa đi chung máy bay với đội khảo cổ đúng không?” Ngải Hổ hỏi. .

“Đúng vậy.” .

“Anh có để ý một hành khách nam tóc xám trên máy bay không?” Ngải Hổ hỏi, “Bên trong mặc sơ mi ca rô màu lam, áo kaki khoác ngoài màu vàng đất.” .

Bạch Ngọc Đường mở loa ngoài, nhìn Triển Chiêu. .

Triển Chiêu ôm cánh tay, ngẩng mặt suy nghĩ một chút, “Ừm... Có phải người ngồi trong góc tối ở khoang thương vụ không?”

“Đúng vậy!” Ngải Hổ nghĩ bụng Triển Chiêu không hổ là cái máy quét hình đội lột người.

“Tôi không thấy rõ mặt, chỉ nhìn được quần áo thôi, hấn luôn khom người cúi đầu, sao vậy?” Triển Chiêu hiếu kỳ.

“Trong lúc Bánh xe của đức Phật được đẩy ra, hấn có đi qua đó.” Ngải Hổ nói. .

“Hấn không phải chỉ là hành khách bình thường thôi sao?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Vì sao lại xuất hiện ở lối đi đặc biệt?” .

“Thì thế, gã đó tên là Từ Chuẩn, nghe qua chưa?” Ngải Hổ hỏi.

Bạch Ngọc Đường khẽ sững sốt. .

Triển Chiêu há hốc miệng, nhưng không đợi Triển Chiêu nói ra, Công Tôn đã hỏi, “Là Từ Chuẩn hung thủ của vụ án giết vợ phân thân đó á? !”

Bạch Cẩm Đường bất đắc dĩ xoa xoa mi tâm, quả nhiên đã có không khí của thành phố S, đã giết vợ lại còn phân thân.

“À ...” Triển Chiêu hiểu ra, “Tôi đã nghĩ sao hình dạng hấn có chút cổ quái, hóa ra còn mang theo công tay xiềng chân a.”

“Đúng vậy.” Ngải Hổ gật đầu, “Năm trước gã bỏ trốn qua Anh, mới bị bắt được mấy ngày, hôm nay dẫn độ trở về chuẩn bị thụ thẩm, lại vừa khéo đi cùng chuyến bay, cảnh sát áp giải gã qua đi lối đặc biệt, vừa lúc gặp đoàn người khiêng cái thùng, Từ Chuẩn chợt gục xuống không dậy nổi nữa.” .

Tất cả mọi người sững sốt. .

“Hấn say máy bay sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Hấn chết rồi.” Ngải Hổ nói, “Nguyên nhân chết không rõ ràng, không hề có ngoại thương.” .

Lúc này, từ điện thoại truyền đến tiếng âm ỉ, mọi người nghe thấy hình như có tiếng Tống Giai Giai đang nói, “Để tôi nói chuyện với họ a!”

Ngải Hổ bất đắc dĩ, “Là vậy, cô gái khảo cổ học này nói có chuyện quan trọng ... A...” .

Nói còn chưa xong, điện thoại đã bị Tống Giai Giai đoạt mất, “Nguy rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vô thức hỏi, “Chuyện gì?” .

“Tương truyền một trong những nguyên nhân làm Bánh xe của đức Phật sống lại chính là gặp phải linh hồn có tội ác tày trời.” Không đợi Tống Giai Giai mở miệng, Công Tôn đã tự nói, “Bánh xe của đức Phật là một loại vu chú ác độc, nếu có hồn phách tà ác oán độc tiếp xúc với thi thể, hoặc là thi thể cảm thụ được sự tồn tại của ác ma, nó sẽ trở thành vật dẫn để tạo ra ác ma mới. Trong truyền thuyết, người có tội ác tày trời sẽ chủ động buông tha thân thể của chính mình, để linh hồn ẩn náu trong thân xác thây khô, tác oai tác quái.” .

Tống Giai Giai ở bên kia mạnh mẽ gật đầu, “Vừa rồi anh cảnh sát kia nói người đàn ông vừa chết là một tên ác ôn đã giết vợ phân thây, linh hồn của hắn có thể sống nhờ Bánh xe của đức Phật, làm thây khô sống lại phá thùng chui ra.”

Triển Chiêu và Công Tôn xoa cằm gật đầu —— nga, thì ra là thế. .

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, tâm nói đây là cái dạng mê tín gì a? Từ Chuẩn có thể do bất ngờ phát bệnh tim rồi chết, chẳng qua là trùng hợp thôi.

Bạch Cẩm Đường thì đang nghiêm túc suy nghĩ —— sân bay nhiều người như vậy, có lẽ chuyện lần này không liên quan đến cái vụ “hút họa” của mình đâu?

Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ hỏi Tống Giai Giai, “Vậy cô muốn tôi làm gì?” .

“Điều tra a!” Tống Giai Giai nói, “Tên kia sẽ đi hại người đó.” .

Ngải Hổ bên cạnh không đợi Bạch Ngọc Đường mở miệng, đã khuyên can Tống Giai Giai, “Tiểu thư a, hiện tại vẫn chưa phát sinh án giết người, cũng không thể chỉ vì lời thuật lại của một người mà lập thành án a?” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu —— đúng vậy. .

“Đội trưởng Bạch, em sẽ xử lý.” Ngải Hổ nói, “Có gì cần em sẽ liên lạc lại với anh.” .

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu rồi cúp điện thoại, nhìn sang bên cạnh, Công Tôn và Triển Chiêu đang thảo luận các loại truyền thuyết về Bánh xe của đức Phật.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, Bạch Cẩm Đường ở phía đối diện hỏi thăm anh về chuyến đi, Bạch Ngọc Đường đại thể kể lại một chút.

Vì vậy, anh em nhà họ Bạch thảo luận đề tài du lịch gia đình ẩm áp đậm chất nhân văn, Triển Chiêu và Công Tôn lại nhiệt tình thảo luận phạm trù thần bí ma quái không thuộc về con người ... thẳng đến khi chiếc xe đưa mọi người, về tới nhà . .

... .

Lúc này, ở khu hành lý tại sân bay, Bạch Trì cầm điện thoại dặn song sinh đưa xe đến đón, “Em với Trình vừa xuống máy bay, vàng, vàng...” .

Tiểu Đình ở bên kia chọc cậu, “Có mua quà về không đó?” .

“Mua rồi a, nhiều lắm.” Tiểu Bạch Trì vừa nói chuyện với cặp song sinh vừa nhìn ra cách đó không xa, sao có nhiều bảo vệ với cảnh sát vậy nha.

Triệu Trình lười biếng tựa bên xe hành lý, gần đó có mấy hành khách nhận ra anh liền lấy điện thoại ra hưng phấn chụp ảnh.

“Đại Đình Tiểu Đình nói xe đến đón mấy ông anh vừa rời khỏi.” Bạch Trì có chút tiếc nuối, “Kêu một cái khác qua đây chắc cũng mất nửa tiếng.”

Triệu Trình tiếp tục chống má ngồi đó, đồng thời cũng chú ý tới dị trạng ở cách đó không xa, rồi có chút buồn cười hỏi Bạch Trì, “Đại ca em sẽ không hút họa đến trình độ này chứ? Chỉ đi qua chút thôi mà sân bay đã có chuyện.”

Bạch Trì cũng có chút hiếu kỳ, “Hình như em thấy Ngải Hổ, anh có đói không? Em đi mua chút gì về ăn nhá?” .

Triệu Trinh vươn tay ôm lấy vai Bạch Trì, cả người đu trên người cậu, “Anh muốn ăn em, được không?”

Bạch Trì trừng mắt, “Anh còn chưa ăn đủ hả? Đại lưu manh!” .

Triệu Trinh cười xoa xoa đầu Bạch Trì, nói muốn ăn hamburger.

Trong nửa tháng nghỉ dưỡng này, dưới sự nỗ lực không ngừng nghỉ của Tiểu Bạch Trì, Triệu Trinh rốt cuộc cũng béo lên một chút.

Bạch Trì chạy đi mua hamburger cho Triệu Trinh, nhân tiện chạy qua ngó chút tình huống bên Ngải Hổ.

“Hai phần hamburger gà.” Bạch Trì gọi đồ ăn, rồi thỉnh thoảng lại dòm qua chỗ náo nhiệt bên kia.

Chị bán hàng thấy trước mặt là nam sinh thật khả ái dễ nhìn, liền mở lời trò chuyện, “Nghe nói đã đánh mất một kiện văn vật.”

Bạch Trì kinh ngạc, “Trộm cướp văn vật sao?” .

“Không rõ lắm a, nghe nói còn chết người nữa.” Chị bán hàng nhỏ giọng nói, còn tặng thêm cho Bạch Trì hai khối chocolate, lại hỏi, “Muốn uống gì không?” .

Bạch Trì suy nghĩ một chút, giờ cũng muộn rồi chẳng muốn uống nhiều nước, thôi thì chia nửa với Triệu Trinh đi, vì thế gọi thêm một ly sữa.

Chị bán hàng đang rót đồ uống, thì một chị khác chạy trở về, tiến đến phía sau quầy hàng, “Dọa chết người!”

Cô gái đang bán đồ cho Bạch Trì hiếu kỳ, “Sao thế?” .

“Mới ở trong WC gặp quái nhân, dọa lão nương mất đi nửa cái mạng.” Chị bán hàng còn lại vừa vỗ ngực vừa kể.

“Sao lại là quái nhân?” .

“Quất queo lại gậy dẹt ... Nhìn như bộ thầy khô á.” .

“Không phải chứ?” .

“So với tên Quasimodo lần trước gặp còn dọa người hơn a.” .

“Bên kia không phải bị mất thầy khô sao? Đừng nói là em gặp được nhá?” .

“Chị đừng làm em sợ a, em ngày mai còn phải làm ca đêm a.”

... .

Bạch Trì nhận đồ uống, thanh toán tiền, rồi xoay người đi ra ngoài... Thầy khô? .

Chạy về khu hành lý nhưng không thấy Triệu Trinh đâu, ngược lại thấy một phóng viên lúng túng đứng ở đó, trong tay là túi của Triệu Trinh, hình như đang giúp bọn họ trông đồ.

Bạch Trì cũng có quen người này, là phóng viên của một tờ báo lá cải nào đó, đã từng quấy rầy Triệu Trinh vài lần, một lần bị Bạch Ngọc Đường tóm được, một lần bị Bạch đại ca dọa ột trận, lần khác lại bị cặp song sinh bắt, rồi có lần xém chút nữa bị Triển Chiêu phân liệt, không phải đã nói muốn đổi nghề sao?

Bạch Trì thấy hắn có đeo máy ảnh lủng lẳng thì cười nói, “Chuyên nghiệp thế a?” .

“Nè nè.” Phóng viên nọ vội xua tay, “Tôi đã sớm bỏ nghề săn ảnh kia rồi.” Vừa nói vừa vội vàng lấy danh thiếp ra cho Bạch Trì xem.

Bạch Trì nhận lấy nhìn thoáng qua, hóa ra người này tên là Trương Dương, hiện tại là phóng viên ảnh ột tờ báo lớn ở thành phố S, chuyên đi lấy những tin tức mới lạ.

“Cậu về thì tốt rồi.” Trương Dương bắt đầu đưa cái túi trong tay cho Bạch Trì, “Tên Triệu Trinh kia muốn đi WC dĩ nhiên lại bắt tôi ở đây trông hành lý.” Nói xong, cầm camera hùng hùng hổ hổ chạy đi ...

Bạch Trì quay đầu lại nhìn thì thấy hấn chạy về nơi bảo vệ sân bay đang tụ tập, phỏng chừng nghe được tin tức sân bay xảy ra chuyện lý kỳ nên chạy tới a?

Vừa đứng một lúc thì Triệu Trinh quay trở lại.

Bạch Trì đưa đồ ăn ra, Triệu Trinh nhú mày, “Không uống sữa đâu, anh muốn đi tiểu.” .

Bạch Trì không nói gì túm anh đến một chỗ ít người qua lại, cũng may Triệu Trinh thường ngày luôn trong bộ dáng quý công tử tao nhã, cộng thêm thân phận đại minh tinh, rất ít khi nói chuyện thô lỗ.

“Không phải anh vừa đi WC sao?” Bạch Trì giúp Triệu Trinh mở lớp vỏ bọc hamburger ra.

“Cửa WC bị người bên trong khóa rồi.” Triệu Trinh bắt măn. .

“Vậy sao không qua cái bên kia ?” Bạch Trì chỉ ra đằng xa.

“Không đi!” Triệu Trinh tiếp tục đu lên vai Bạch Trì, “Xa, phải đi qua bao nhiêu là đường a~.” .

Triệu Trinh tựa vào vai Bạch Trì bắt cậu nhóc dứt bánh cho ăn, Bạch Trì bắt đắc dĩ, “Anh thu liễm chút đi, bị chụp hình rồi viết bậy viết bạ bây giờ.” .

Triệu Trinh nhai nhai hamburger, cọ cọ Bạch Trì, điện thoại Bạch Trì có tin nhắn, tài xế đã tới rồi.

“Đi thôi.” Bạch Trì kéo Triệu Trinh ra ngoài.

Trên xe, Triệu Trinh vừa gặm hamburger vừa nhìn ra ngoài cửa, như là bị thứ gì đó trên lầu hấp dẫn, tựa người bên cửa kính ngẩng đầu nghiêm mặt nhìn, “Anh đang làm gì đó?” .

Bạch Trì chuyển tới bên cạnh, theo ngón tay anh chỉ, nhìn thấy ở khoảng lầu 4 lầu 5 của sân bay, có một người đàn ông đang từ cửa sổ bò ra, hấn liên tục hoa chân múa tay, vừa chạy vừa hô to cái gì đó.

Triệu Trinh ấn cửa xe xuống, liền nghe thấy tiếng người nọ hét, “Cứu mạng a!” .

“A...” .

Nhưng theo tiếng kêu thảm của hấn, cùng với tiếng thét chói tai của đoàn người đang vây xem bên dưới, người nọ trực tiếp từ trên lầu ngã xuống. Nhìn vào độ cao của cửa sổ và nên xi măng bên dưới... hấn là chết chắc rồi.

Tài xế dừng xe, Bạch Trì bước xuống, thấy được thi thể đang nằm trong vũng máu ở phía xa, y phục...thật quen mắt.

Bảo vệ ở sân bay và cảnh sát cấp tốc lao tới duy trì trật tự, rất nhiều người vây xem. .

Bạch Trì chạy đến gần, người nhiều quá nhìn không rõ lắm, nhưng lại vừa khéo có một cái gì đó tròn tròn từ trong đám người lặn lại chỗ cậu, rồi “xoạch” một tiếng ngã vào bên chân. Bạch Trì cúi đầu nhìn, thì ra là cái nắp của ống kính camera màu đen hiệu Canon.

Nhìn chằm chằm vào cái nắp một hồi, Bạch Trì nhú mày, Trương Dương vừa rồi có đeo một máy ảnh Canon SLR, hơn nữa quần áo ... hình như cũng y hệt.

“Trì Trì.” .

Bạch Trì quay đầu lại, Triệu Trinh đang vẫy cậu.

Bạch Trì chạy về xe. .

Triệu Trinh sờ sờ đầu cậu, “Đi về nghỉ thôi, ở đây giao cho cảnh sát xử lý a.” .

Tài xế cũng gật đầu, “Ở đây không thể dừng xe lâu.”

Bạch Trì gật đầu, đóng cửa xe. .

Trong đầu Bạch Trì nhiều lần hồi tưởng lại đoạn hình ảnh vừa rồi, một người đàn ông nhảy từ cửa sổ xuống ... Bởi vì bên trong có đèn, bên ngoài lại tối đen, cậu không thấy rõ mặt người nọ, hiện tại nhớ lại hình dáng quần áo, có vẻ chính là Trương Dương. Nhưng song song đó, Bạch Trì còn thấy một người khác, đứng ở phía sau Trương Dương ... Vì nhìn từ dưới lên nên Bạch Trì chỉ thấy được đỉnh đầu người đó.

“Tay phóng viên kia.”

Chính lúc này, Triệu Trinh đột nhiên mở miệng.

Bạch Trì nhìn anh, góc nhìn của Triệu Trinh hẳn là chính xác hơn của cậu, “Thật sự là người phóng viên đó sao?” .

Triệu Trinh gật đầu, sau đó nhú mồm nói, “Hắn hình như thấy được thứ đáng sợ gì đó.” .

Bạch Trì kinh ngạc, “Hắn bị dọa sợ mới nhảy khỏi cửa sổ á?” .

“Quan trọng là thứ gì có thể khiến người ta sợ đến mức nhảy từ trên cao xuống như thế.” Triệu Trinh nhướn mày, “Hoặc là bị đẩy xuống, hình như anh thấy phía trước còn có người.” .

“Đúng là có người.” .

Lúc này, tài xế cũng mở miệng, góc nhìn của chú ấy khác với góc nhìn của Triệu Trinh Bạch Trì, có lẽ đã thấy cái gì đó.

Bạch Trì hiếu kỳ hỏi, “Là ai ạ?” .

Tài xế lắc đầu, “Tôi chỉ thấy được đỉnh đầu thôi, không thấy mặt, nhưng mà tôi chuyên đến đón khách ở sân bay nên rất quen thuộc, vị trí đó có vẻ là toilet gần khu hành lý.” .

Bạch Trì ngẩn người, nhìn Triệu Trinh. .

Triệu Trinh vuốt cằm, “Cái toilet khóa trong lúc anh đi đó.”

Hai người đang trò chuyện, đột nhiên, tài xế phanh gấp một cái...

“Oa!” Bạch Trì nhào về phía trước, Triệu Trinh cũng vậy, một cước này của chú tài xế làm Triệu Trinh và Bạch Trì đang buồn ngủ cũng bị giật mình tỉnh hẳn.

May là hừng đông xe ít, nếu không cũng khó tránh khỏi tai nạn giao thông.

“Xảy ra chuyện gì thế? !” Bạch Trì phục hồi lại tinh thần, vừa xoa cái trán bị đụng đau vừa tài xế, “Nổ lốp ă?”

Triệu Trinh thấy sắc mặt tài xế tái nhợt, hỏi, “Chú khó chịu ă?” .

“Cháu mở cửa sổ nha?” Bạch Trì hỏi.

“Không... Không cần.” Tài xế lấy lại bình tĩnh, vừa xin lỗi vừa tiếp tục lái xe.

Triệu Trinh và Bạch Trì đã bình tĩnh lại, hiếu kỳ hỏi tài xế, “Sao vậy ă?” .

“Chắc tôi bị hoa mắt thôi.” Về mặt của người tài xế vô cùng hoang mang.

“Hoa mắt?” Bạch Trì buồn bực, “Chú nhìn thấy gì thế?” .

“Tôi ... Tôi nhìn thấy có người bò trên cửa kính sau xe chúng ta.” Tài xế xấu hổ nói.

Bạch Trì và Triệu Trinh lập tức quay đầu lại nhìn, chỉ là ở đó chẳng có người.

“Chú nhận ra là ai không ă?” Bạch Trì hỏi .

“Không thấy rõ, cảm giác có rất nhiều nếp nhăn, đôi mắt tối om, làm tôi sợ muốn chết.” Tài xế cũng lắc đầu, “Treo ngược trên cửa kính phía sau rồi bò dần xuống dưới.”

Bạch Trì đang nghi hoặc, Triệu Trinh bên cạnh lại khề khàng chột a chột vai cậu.

Bạch Trì quay đầu lại, thì thấy Triệu Trinh vươn tay, chỉ vào một chỗ trên tấm kính phía sau xe —— trên đó, có một dấu tay rất rõ ràng, mà quái dị nhất chính là, các ngón tay đang hướng xuống dưới.

Bạch Trì nhào vào lòng Triệu Trinh, sau đó ngẩng đầu mở to hai mắt oán niệm nhìn Triệu Trinh, ý tứ đọng đây —— anh lại giở trò quỷ đúng không? Nhanh nói là trò đùa của anh đi !!!~~ .

Triệu Trinh bất đắc dĩ sờ sờ gáy Bạch Trì, sau đó nhún vai —— anh thật sự không có dính dáng mà~

494. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 3

Chương 3 : Hung án

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa về đến nhà đã bị một bầy động vật họ mèo từ trong nhà lao ra vây lấy.

Một đám mèo lớn mèo nhỏ chặn Triển Chiêu lại cọ đủ đường.

Nhắc đồng hành lý đủ kích cỡ lên, mọi người cùng nhau vào nhà. .

Công Tôn và Triển Chiêu đã ngủ no trên máy bay lúc này vừa sắp xếp hành lý vừa tiếp tục thảo luận về Bánh xe của Đức Phật, Bạch Cẩm Đường và Bạch Ngọc Đường không thèm để ý đến hai kẻ hơn nửa đêm rồi còn loay hoay bận rộn nọ, nhanh chóng lên lên lầu tắm chuẩn bị đi ngủ.

Công Tôn mở một thùng đồ thật lớn, từ bên trong lấy ra một đồng hồ lớn hộp nhỏ, cặp song sinh hiếu kỳ liếc hỏi, “Chủ nhân của tôi ơi ~ ngài trữ hàng cấm ạ?” .

Công Tôn mở một cái ra cho bọn họ xem ...

“Má ơi~” Cặp song sinh liếc mắt thấy một bộ đầu lâu, sợ đến mức xoay người bỏ chạy.

Công Tôn ôm cái đầu lâu ra đặt ở trên bàn.

Triển Chiêu thò tay sờ sờ, “Hàng mô phỏng bằng thủy tinh sao?”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, “Đồng hồ báo thức đó.” Nói xong bóp bóp vài cái ... lập tức cái đồng hồ phát ra một chuỗi dài tiếng cười “Ha ha a, ha ha a”, nổi hết cả da gà.

“Phong cách khá Tây nha!” Triển Chiêu cầm lên ngắm nghía.

Lúc này, bên ngoài lại có một chiếc xe ngừng lại.

Cặp song sinh bị đầu lâu báo thức của Công Tôn hù sợ đang chạy té khói lập tức tựa vào cầu thang lầu hai ngo xuống, “Trì Trì với Triệu Trinh về rồi...”

Bọn họ còn chưa vào cửa, mọi người đã nghe thấy có tiếng sư tử gầm ... Lisbon lâu ngày không được gặp Bạch Trì và Triệu Trinh lao ra, dùng hai chân trước bự dùng của mình ôm lấy Bạch Trì, cái đầu bồm xồm cọ tới cọ lui.

Triệu Trinh và Bạch Trì thật vất vả mới vào được bên trong, buông hành lý xong lập tức ngồi phệt xuống sofa.

Lisbon tiếp tục ôm lấy hai người cọ cọ. .

Triệu Trinh vỗ vỗ đầu Lisbon, cảm khái, “Thật là chuyến đi kinh hồn mà, thiếu chút nữa không về được nhà rồi.”

Cặp song sinh vừa lục va li của Bạch Trì tìm quà vừa hỏi, “Sao á? Gặp phải luồng khí lưu hả?” .

“Máy bay không có vấn đề gì, vị đại ca tài xế hai người tìm cho bọn tôi mới có chuyện kìa.” Triệu Trinh ôm lấy gối đầu tựa vào lưng ghế.

Cặp song sinh nhìn nhau, “Không thể nào? Lão Mạnh là tài xế giỏi nha, lái cho bọn anh nhiều năm rồi.”

“Cứ nhờ Triển Chiêu xem qua cho chú ấy đi.” Triệu Trinh bắt lặc, “Đọc đường đi thẳng gấp ít nhất ba lần, chạy sai đường hai lần, còn vượt đèn đỏ một lần đó.”

“Không phải chứ? !” Đại Đình hết hồn.

Tiểu Bạch Trì ôm lấy cái đầu bự của Lisbon, cũng gật đầu, “Đúng nga, thần kinh chú ấy có vấn đề rồi á, lần đầu thì nói có người nằm úp sấp trên tấm kính phía sau, tiếp đó đang lái xe ngon lành lại nói là đụng phải một đứa bé, cuối cùng thiếu chút nữa đi ngược chiều.”

“Sau đó thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Sau đó tôi với Trì Trì lái xe đưa chú ấy đến bệnh viện, rồi thông tri cho người nhà đến chăm nom, xong mới về nhà.” Triệu Trinh nhún vai.

“Không phải chứ? !” Tiểu Đình há hốc miệng, cầm điện thoại lên, “Để tôi đi hỏi người nhà ông ấy.”

Bạch Ngọc Đường tắm giặt sạch sẽ xong, xoa tóc xuống dưới, thấy Triệu Trinh và Bạch Trì, biết hai người bọn họ về sau, liền hỏi, “Lúc hai người về sân bay thế nào rồi?”

Bạch Trì đem vừa chuyện đã xảy ra kể lại một lần ...

Bạch Ngọc Đường cau mày, Công Tôn và Triển Chiêu đều hiếu kỳ, “Thầy khô? !” .

“Kỳ quái a.” .

Lúc này, Tiểu Đình nói chuyện điện thoại xong quay trở lại, “Tôi gọi điện cho lão Mạnh, vợ ông ấy tiếp, nói ông ấy đã kiểm tra xong, không có vấn đề gì cả, hơn nữa ông ấy cũng không có tiền sử bị tâm thần. Lão Mạnh cũng không biết chính mình vừa bị cái gì nữa, chẳng rõ thứ thấy được là thật hay ảo giác.”

“Tuyệt đối là ảo giác.” Triệu Trinh nói, “Cửa sau có ai nằm úp sấp không thì tôi không biết, nhưng chú ấy nói đã đụng phải một đứa bé thì tuyệt đối không có.”

“Đúng a!” Bạch Trì cũng gật đầu, “Hùng đông đó nha, trên đường lớn kiếm đâu ra con nít.” .

“Vây vô duyên vô cớ xuất hiện ảo giác sao?” Công Tôn nhíu mày, “Không phải là trong não có vấn đề chứ? Kêu ông ấy kiểm tra kĩ vào.”

Tiểu Đình gật đầu, “Đã kiểm tra rồi, lão Mạnh nói có thể là đụng trúng quỷ rồi.”

“Đụng phải quỷ? !” Tiểu Bạch Trì dựng thẳng lỗ tai, Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, sấy cho khô tóc rồi đi ngủ thôi.

Công Tôn và Triển Chiêu lại bắt đầu thảo luận các loại khả năng đụng phải ma quỷ vân vân.

... .

Một đêm yên ổn trôi qua, ngày hôm sau, cục trưởng Bao gửi thư đến toàn bộ cảnh viên vừa kết thúc kỳ nghỉ, để mọi người điều chỉnh một chút, hai ngày sau đi làm, Vì vậy... mọi người sau khi đi nghỉ về lập tức tổ chức liên hoan.

Hưởng thụ nguyên kỳ nghỉ dài nên tinh thần diện mạo ai cũng tốt, tụ lại một chỗ trao đổi các loại quà tặng, thuận tiện giao lưu chút hiểu biết sau khi đi du lịch về.

Một đoàn các cô nương xúm lại líu ríu thảo luận bát nháo, vô cùng náo nhiệt. Mặt khác có một việc rất đáng chúc mừng, người duy nhất còn độc thân trong SCI, Tương Bình, nay cũng đã tìm được chốn để về, bác sĩ Hà Doanh cuối cùng cũng tiếp thu được sự hấp dẫn của một trạch nam, hiện tại chưa có chủ chỉ còn lại mỗi mình Bao Chứng.

Lúc mọi người đang nghiên cứu xem nên tìm cho Bao Chứng một vị phu nhân như thế nào thì cửa lớn bị đẩy ra, Bao Chứng xách theo một bọc lớn lắc lư đi vào.

Cái Bao Chứng xách tới là một túi bánh mì, có lẽ dưới nhà ông ấy mới khai trương một tiệm bánh mì, ông ấy ăn thấy ngon nên vội xách tới ọi người nếm thử. Mọi người lại một lần nữa đồng tình... Đã già rồi mà mỗi ngày đều gặm bánh mì như thế rất thảm a, nhanh tìm cho ông ấy một ai đó thôi.

Bao Chứng cảm thấy bầu không khí rất quý dị, vừa gặm một xâu thịt quay vừa khó hiểu hỏi, “Gì vậy?”

Mọi người nhìn trời. .

Triển Chiêu rất tò mò về vụ án ở sân bay ngày hôm qua nên cầm một phần mì xào lân la đến gần Bao Chứng, “Cục trưởng, vụ án ở sân bay thế nào rồi?”

“Sân bay? Cậu muốn hỏi vụ mất tích Bánh xe của đức Phật hay vụ nhảy lầu?” Bao Chứng hỏi.

“Hai cái không liên quan sao?” Triển Chiêu thăm dò.

Bao Chứng bật cười, cũng hỏi lại, “Thế cậu nghĩ có quan liên à?”

Triển Chiêu híp mắt —— lại lên giọng.

Bao Chứng gặm xâu đồ nướng xong thì nói, “Vụ án ở sân bay đúng là tiền triển có chút kỳ quái.”

“Sao ạ?” Triển Chiêu hiểu kỳ, Công Tôn cũng nhìn sang.

“Vị phóng viên tên Trương Dương kia, trong thẻ nhớ camera của hắn có một vài tấm hình.” Bao Chứng nói, “Hắn là chụp trước khi chết, ngay trong WC, rất giống ảnh kinh dị.”

“Kinh dị?” Mọi người hiểu kỳ đồng tai lên nghe.

Dương Dương tò mò, “Kinh dị ý là chụp phải quỷ ấy ạ?”

Bao Chứng lấy điện thoại di động ra, nói, “Sáng nay ta qua tổ giết người chụp được này.”

Mọi người đòi xem.

Bao Chứng lấy tay che đi, nhắc nhở, “Hơi kinh khủng đó.”

Mọi người nhìn trời, càng cảm càng muốn nhìn a.

Vì thế Bao Chứng đưa điện thoại cho Triển Chiêu, rồi đưa tay cầm lấy một trái bắp.

Triển Chiêu mở tấm hình ra...

Tấm thứ nhất, ở lavabo trong WC có một người đang nằm úp sấp chúi đầu vào vòi nước ... Mà người này mang đến một cảm giác rất quái dị, trên người bọc một tầng băng vải, thân thể khô quắt, màu da vàng như nền lại nhăn nheo như bị uốn nếp, cảm giác như bị sấy khô.

Chỉ tiếc không thấy được rõ mặt, đại khái do Trương Dương cầm camera không được chắc tay mà thành.

Cảnh này Trương Dương chụp liên tục mấy tấm, chỉ đơn giản là quá trình quái nhân nọ dùng nước vỗ lên đầu lên mặt và uống vài ngụm.

Đột nhiên... Người nọ quay mặt sang, Trương Dương chụp được tấm hình đặc tả khuôn mặt.

“Á ...”

Mọi người nhin không được hô lên —— bởi vì khuôn mặt Trương Dương chụp được nhiều nếp nhăn y như mặt thầy khô, trên đó còn có hai lỗ thủng tối om.

“Đây là hiệu quả hoá trang sao?” Bạch Trì giật mình dựng hết cả tóc gáy.

Triển Chiêu tiếp tục chuyển hình, có thể nhận ra người nọ đột nhiên nhào về phía Trương Dương, những tấm sau đó khá mơ hồ, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lại chuyển hình, góc chụp có vẻ là từ dưới đất hướng lên trên, chỉ chụp được hai chssn quần đầy băng vải, thể nhưng địa điểm chụp đã biến thành trong buồng vệ sinh.

“Trương Dương bị gã đó ném vào WC hả?” Bạch Ngọc Đường phỏng đoán, “Ngã xuống đất rồi còn ấn chụp được?”

“Đây là một loại bản năng.” Triển Chiêu nói, “Lúc đó adrenaline trong Trương Dương phồng chùng phải tăng lên đến năm trăm vạn ấy chứ, hắn chỉ nghĩ rằng nếu một màn này chụp lại được, rồi giật tít lên tờ báo ngày mai hắn sẽ phát tài, có lẽ trong đầu còn đang nghĩ tiêu đề, không rảnh để xét xem có nguy hiểm hay không.”

Tấm ảnh tiếp theo vô cùng không rõ, nhưng có thể thấy thầy khô nọ hình như đang tập kích Trương Dương, sau đó, không còn hình chụp nữa.

“Sau khi hắn bị tập kích thì nhảy khỏi cửa sổ sao?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Đó cũng là bản năng.” Triển Chiêu gật đầu, “Có lẽ cửa đã bị gã kia khóa lại, hắn không tìm thấy đường để trốn chạy, lại cảm giác được nguy hiểm cận kề, nên mới nhảy khỏi cửa sổ. Tiếc là nhảy xuống rồi lại ... Bị kích a.”

Bạch Trì nhú mày, “Thật sự do thầy khô nọ khiến hấn trở nên như thế sao? Vậy Bánh xe của đức Phật thực sự sống lại à?” .

Bạch Ngọc Đường lật lại ảnh chụp, phóng lên nhìn thật kỹ, cuối cùng tại tấm hình Trương Dương chụp chân của thầy nọ, phát hiện ra một chi tiết. Anh đưa qua cho Triển Chiêu xem, trên lớp băng vải quần chân, có một hình nổi màu lam cùng loại với con dấu.

Triển Chiêu hí mắt nhìn một chút, rồi nói, “Là con dấu của bảo tàng Romania.” .

“Băng vải này quần để tiện vận chuyển, bảo vệ bộ thầy khô.” Bao Chứng nói, “Cái đó tổ khảo cổ đã giám định rồi.” .

Triệu Trinh cũng nhìn tấm ảnh, còn mọi người nhìn anh —— có sơ hở gì không a?

Triệu Trinh khẽ nhún vai, “Rất có thể là người hóa trang thành, đậm chút phấn đeo chút phụ kiện thôi, khá dễ để tạo thành loại hiệu quả này, hiện tại kỹ thuật hoá trang rất phát triển mà, hóa trang thành thầy khô là phần cơ bản nhất mà một chuyên viên trang điểm cần học.” .

Bao Chứng hỏi, “Nói vậy là hoá trang sao?”

Triệu Trinh nhún vai, “Cháu không biết đâu, cũng không chắc là thật mà, thế giới to lớn không gì là không thể.”

Tất cả mọi người hí mắt nhìn anh —— nói cũng như không.

“Nhắc đến thầy khô...” .

Lúc này, Trần Giai Di chạy tới, đưa mọi người một tấm vé xem phim.

Mọi người nhìn cái tên —— đêm cuối cùng .

“Cái gì đây a?” Triển Chiêu hiếu kỳ. .

Tề Nhạc nhướn mày, “Bộ phim mới ra mắt, mời các anh đến xem a.”

“Phim kinh dị hả?” Công Tôn hiếu kỳ.

“Đúng á, đội hình rất mạnh nha!” Cặp song sinh chen vô, “Công ty nhà mình quay đó.”

Bạch Ngọc Đường đại khái đã nhiều năm không xem phim, cầm lấy tấm vé hỏi, “Gần đây quay phim kinh dị rất có tiền sao?”

“Quay phim gì không quan trọng a, quan trọng là phải có chủ đề hot diễn viên siêu sao.” Tiểu Đinh vừa nói vừa lộ ra sắc mặt của một gian thương, “Tương Nam, Giai Di cộng thêm át chủ bài Vương Từ Liệt, còn có hiệu ứng đặc biệt từ công ty của Lâm Nhược, âm nhạc của nhóm Tề Nhạc, cộng thêm đại ảo thuật gia ...” Nói rồi, búng tay về phía Triệu Trinh, “Khách mời danh dự ~.” .

Bạch Trì hiếu kỳ nhìn Triệu Trinh, ý là —— anh cũng đi đóng phim á?

Triệu Trinh nhún vai, “Cũng diễn một vai ảo thuật gia thôi, chẳng khó tí nào.” .

“Từ Liệt... Tên thật quen nha.” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Có phải cậu nhóc đốt pháo cho nổ ký giả đó không?”

“Ế! A Liệt quả nhiên có danh tiếng a, ngay cả kẻ không quan tâm đến giải trí như cậu cũng biết.” Cặp song sinh mừng rỡ.

“Đốt pháo cho nổ ký giả?” Công Tôn hiếu kỳ.

“Từ Liệt cũng thật là ...” Trần Du nói, “Lần trước trong show diễn của cậu ta có chuẩn bị hiệu ứng pháo hoa, ủy thác cho công ty của anh hai em làm, sau đó có ký giả len lén vào cánh gà chụp ảnh, Từ Liệt lặng lẽ đốt một dây pháo rồi nhét vào trong quần vị ký giả nọ ...” .

Mọi người khóe miệng giật giật —— cái này...

“Cái đó thì thám thắp gì, cậu ta chính là một tay quỷ kiến sầu a!” Tề Nhạc lắc đầu, “Ngày đó có một tên chui vào nhà cậu ta trộm đồ bị tóm được, cậu ta liền treo tên đó đung đưa ngoài cửa sổ chờ cảnh sát tới, ở tận tầng 27 á. Rồi còn bắt y xin lỗi, sau đó hai người bọn họ âm ỉ cãi lộn một hồi, sau này Từ Liệt thu người kia về làm trợ lý, vừa khéo y họ Lâu, bọn em đều gọi là Lâu Ngoại Quả.” (~ treo ngoài nhà) .

“Phụt ...” Mọi người đều phì ra cười, đúng là Lâu Ngoại Quả còn gì.

Bạch Ngọc Đường có chút hiếu kỳ, “Dã man thế mà mấy người còn ký hợp đồng?” .

“Người ta số đỏ a!” Cặp song sinh nhướn mày, “Đại ca thấy cậu ta thuận mắt nha! Thằng nhóc này trước đây từng đánh thái quyền, kiêm luôn một chân trong ban nhạc rock, giọng rất tốt đó! Trước cậu ta với nhóm Tề Nhạc cùng biểu diễn cho công ty thu được gấp đôi luôn, diễn kịch cũng rất có khiếu, con nuôi của Tương Nam đó.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, buổi ra mắt chính là đêm nay, dù sao cũng chưa có chuyện gì xảy ra.

Triển Chiêu nhìn sơ qua giới thiệu vắn tắt về bộ phim, “A? Kết quả là vấn đề tâm lý sao?” .

“Đúng vậy!” Trần Giai Di gật đầu.

“Vấn đề về tâm lý ...” Triển Chiêu khề sờ sờ cằm, sau đó cúi đầu suy nghĩ gì đó.

Bạch Ngọc Đường thả một cái cánh gà vào trong chén của anh, “Lại nghĩ cái gì vậy?” .

“Hả?” Triển Chiêu hoàn hồn lại, lắc lắc đầu, “Không a”, rồi cầm cánh gà lên gặm.

Mọi người ăn tối xong, thì kéo cả đoàn đến buổi ra mắt phim của mấy cô Trần Giai Di.

Phim kinh dị dạo này đều rất có kỹ thuật, bộ phim này cũng khá hay, nội dung là nam chính Từ Liệt theo đuổi nữ chính Giai Di, nhưng lại phát hiện ra nữ chính có một bà mẹ rất quái dị, đó là vai của Tương Nam.

Sau này nam chính phát hiện ra trong nữ chính và mẹ cô có một người đã chết, thế nhưng không thể biết được là ai, trong lúc liên tục gặp phải những chuyện kinh khủng hansson mới phát hiện ra thân kinh của mình có vấn đề. Chính hansson đã giết chết cả nữ chính lẫn mẹ cô, và vẫn luôn đối thoại với hai thi thể này.

Phim kinh dị đương nhiên có hiệu quả phi phàm, đội kỹ thuật của công ty Lâm Nhược không hổ danh đẳng cấp thế giới, dọa cho không ít khán giả ở đây la to hét nhỏ, Bạch Trì cũng bị hù sợ thành công.

Triển Chiêu và Công Tôn xem rất hưng phấn, Bạch Ngọc Đường thì ngủ mất tiêu, Bạch Cẩm Đường vừa xem vừa ngáp, nếu không phải bản thân là chủ công ty phải giữ hình tượng thì anh cũng ngủ rồi, may mà có đeo kính nên không ai nhìn ra.

Chờ bộ phim kết thúc, mọi người tháo kính ra, Triển Chiêu bắt đắcdĩ lay Bạch Ngọc Đường dậy.

Bạch Ngọc Đường vẫn còn buồn ngủ, xoa a xoa cái cổ.

Triển Chiêu ôm cánh tay hỏi anh, “Có cảm tưởng gì a Bạch đội trưởng?” .

“Hả?” Bạch Ngọc Đường ngồi dậy, “À, cái ghế rất thoải mái.” .

Triển Chiêu đỡ trán, người này rốt cuộc khuyết thiếu cảm giác sợ hãi đến trình độ nào rồi a.

Lúc này, chợt nghe từ phía hàng ghế khán giả có chút ồn ào, sau đó, tiếng thét chói tai vang lên bốn phía.

Bạch Ngọc Đường theo bản năng nhìn xung quanh, Triển Chiêu túm túm anh, chỉ về phía trước.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, mới phát hiện hóa ra là dàn diễn viên bước lên ra mắt, đặc biệt khi người cuối cùng là Từ Liệt xuất hiện, tiếng thét chói tai càng có thêm cao độ.

Mọi người quan sát một chút, đó là một chàng thanh niên khá đẹp trai, nam tính, cao gầy, thuộc kiểu người tháo vát, tướng mạo cũng không phải loại nam sinh mặt sữa, da màu đồng, đường nét góc cạnh, tóc ngắn, rất gọn gàng chỉnh tề.

Từ Liệt vừa đi vừa ngáp, hiển nhiên cũng mới tỉnh ngủ.

Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ một chút, đã khoảng 10h30 đêm.

Các diễn viên cầm mic thay phiên nhau chào hỏi khán giả, đúng lúc này... bỗng một cánh cửa bên hông bị đẩy ra, đèn cũng vụt sáng.

Bạch Ngọc Đường ra bên ngoài nhìn, thì thấy có một nhóm người đang tiến lại.

Cặp song sinh ban đầu đều khó hiểu nhú mày, ai vậy a? Gây lộn à? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy khả năng này không cao, nhìn kỹ lại ... đều có thể công tác, cảnh sát sao? .

Bạch Ngọc Đường liếc mắt liền nhận ra người đi đầu tiên chính là Ngải Hổ thì có chút hiếu kỳ. .

Ngải Hổ bước vài bước lên bục, đến trước mặt Từ Liệt, đưa ra giấy chứng nhận, “Từ Liệt, anh bị tình nghi trong một vụ án giết người, mời theo chúng tôi trở về phối hợp điều tra.” .

Từ Liệt vẻ mặt hoang mang, “A?” .

Bạch Cẩm Đường nhìn sang cặp song sinh.

Cặp song sinh cũng nhún vai lắc đầu, chẳng hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra nữa.

Bạch Ngọc Đường xoa cằm.

Chờ Từ Liệt bị mang đi rồi, Bao Chứng hỏi Ngải Hổ tình huống. .

Ngải Hổ nói, “Phát hiện ra một thi thể trong xe Từ Liệt.”

Mọi người nhú mày.

Tương Nam hỏi, “Chiếc xe nào thế?”

“Chiếc Porche màu vàng.” .

Tương Nam lắc đầu, “Các cậu đã điều tra kỹ chưa, chiếc xe đó của Từ Liệt bị hỏng từ lâu lắm rồi, vẫn ở bãi đậu xe dưới lầu chưa từng rời đi, có khi khởi động cũng không nổi ấy.”

Trợ lý của Từ Liệt cũng gật đầu, “Đúng vậy, chiếc Porche vàng đó đã bị hỏng lâu rồi.”

Ngải Hổ gật đầu, “Chúng tôi biết, nhưng thi thể được tìm thấy trong xe anh ta nên cần anh ta phối hợp điều tra, nếu có thể loại bỏ nghi ngờ chúng tôi sẽ lập tức thả người.”

Mọi người thật ra cũng không có ý kiến gì, cảnh sát có quy trình phá án của cảnh sát mà.

Chỉ là sự kiện này làm giới truyền thông sôi sục hẳn, ngày hôm sau toàn bộ tựa đề đều là —— diễn viên lần đầu ra mắt thì bị bắt giữ.

Cặp song sinh nhìn số lượng vé được bán ra tăng vù vù, nghĩ bụng, muốn mở đường kiếm ăn mới hóa ra còn có thể tuyên truyền theo cách này a.

Nhưng rất nhanh, mối nghi ngờ Từ Liệt được tháo bỏ, người được thả trở về. .

Fan hâm mộ của cậu ta sôi sục, muốn cảnh sát phải xin lỗi và bồi thường tổn thất danh dự cho Từ Liệt. Cũng may Bạch Cẩm Đường và cảnh sát có quan hệ tốt, công ty đương nhiên không truy cứu, truyền thông phỏng vấn Từ Liệt, chính cậu ta cũng thể hiện bản thân chẳng để ý lắm đến chuyện này.

Mà ngay ngày đầu SCI đi làm trở lại, Ngải Hổ đã đem vụ án thi thể bị giấu trong cốp xe đó sang bàn giao.

“Án giết người liên hoàn hả?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

“Có giết người liên hoàn không còn chưa biết, nhưng bọn em tìm được đoạn video này.” Ngải Hổ nói, “Lúc đó ở gần chiếc xe vàng không có camera, nên bọn em không tìm được chứng cứ mới phải trực tiếp đi bắt Từ Liệt. Nhưng vừa may có một chiếc xe riêng đậu ngay phía trước, trong xe có lắp đặt máy quay để ngừa trộm, vừa lúc quay được một đoạn này. Đúng rồi, nạn nhân là một người sống trong cao ốc này, xe của ông ấy vừa lúc đậu gần chiếc Porche vàng, có thể nói là họa từ trên trời rơi xuống a.”

Mọi người hiếu kỳ mở đoạn video lên xem.

Trong bãi đậu xe u ám, một chiếc xe màu đen có rèm che tiến đến, đậu lại vị trí khá gần với chiếc Porche vàng.

Một người đàn ông bước xuống, rồi hình như thấy được thứ gì đó gần chiếc Porche vàng nên đi tới nhìn thử, sau đó, chợt thấy ông ấy xoay người bỏ chạy... Mà trong khoảnh khắc ông chạy trốn, phía sau có thứ gì đó nhào tới, ôm lấy đầu ông rồi kéo cả người vào trong một góc tối.

Hình ảnh ghi lại vừa kinh khủng lại quỷ dị, khiến SCI kiến thức đầy mình cũng phải há hốc miệng không thể nói được gì.

495. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 4

Chương 4 : Vô sĩ biến mất

Tương Bình dùng bộ thiết bị Bạch đại ca mới “quyên tặng” xử lý âm thanh của đoạn video, sau đó mở màn hình lớn mới lắp ở SCI ọi người xem.

Trong khoảng thời gian nghỉ vừa rồi, SCI được trang bị thêm một loạt thiết bị, là Bạch Cẩm Đường mời chuyên gia đến làm cho, bây giờ đã hiện đại hóa y như trong phim khoa học viễn tưởng.

Mọi người xem hình ảnh trong đoạn video, hiệu quả không thua kém gì phim kịch dị.

Tuy quay bằng máy ghi hình không có tiếng, nhưng có thể tình tường nhìn thấy khẩu hình của người bị hại khi phát âm. .

Triệu Trinh tinh thông thần ngữ, nhìn thoáng qua rồi bắt đầu dịch, “Người kia vừa chạy vừa hét ‘cứu mạng a, có quỷ...’ “

* thần = môi, thần ngữ = ... (chả nghĩ ra từ nó giống giống “thủ ngữ” é)

Tất cả mọi người nhú mày .

Độ cao của đồng hồ tốc độ thấp hơn màn hình máy ghi hình rất nhiều, cự ly càng gần hình ảnh quay được càng rõ.

Trong đoạn video, người chủ xe vừa bước xuống thì hiệu kỳ đi sang nhìn vào chiếc Porche vàng nằm trong góc, mọi người có thể mơ hồ nhìn thấy phía sau xe có người đang ngồi chồm hổm.

Người chủ xe nọ chỉ đứng ngay sau gã kia chừng 3 giây đồng hồ, sau đó kinh khủng xoay người chạy trốn, có lẽ vì thấy được vẻ mặt méo mó cực độ của gã nên bị giật mình.

Cùng lúc đó, từ phía sau có một bóng đen nhoáng tới ôm lấy đầu ông rồi lôi vào phía sau xe.

Một lát sau, kẻ tập kích túm người chủ xe bê bết má đi ra, tìm kiếm xung quanh một chút, cuối cùng phát hiện cốp sau của chiếc Porche vàng có thể mở được, thế là ném thi thể vào trong đó, đẩy cốp lại rồi xoay người bỏ đi.

Tương Bình chụp ra một đồng ảnh, phối hợp với hình chụp thi thể mà đội Ngải Hồ đưa lên, nhìn thấy mà giật cả mình.

Có vài tấm chụp từ video ra tình tường thu được hình dạng của kẻ tập kích ——tứ chi khô quắt, mặt y như cái đầu lâu, da toàn nếp nhăn và viền mắt tối như hai cái hốc.

Triển Chiêu lật xem tám hình “thây khô” đã tập kích Trương Dương.

“Là cùng một người đúng không?” Bạch Trì so sánh hai tấm hình.

“Đúng vậy, anh so qua rồi.” Tương Bình nói rồi mở phần tư liệu so sánh ra ọi người xem.

“Cái thứ này ... là người sao?” Công Tôn rất hứng thú vuốt cằm nhìn mặt của thây khô trong hình, “Khuôn mặt này phù hợp với kết cấu xương sọ của con người, nhìn không giống biến dị hay phẫu thuật thẩm mỹ.”

“Thông qua tính toán tỉ lệ.” Tương Bình đã tiến hành phân tích chi tiết, “Người này thân cao khoảng một thước tám, cân nặng cũng khoảng 110 cân.” (~1m8 và 55kg)

“Gầy dữ?” Bạch Trì nhú mày, “Thế sao có sức lực lớn quá vậy?” .

“Máy móc chỉ thông qua thể tích cơ thể già để tính thôi.” Tương Bình nói. .

“Nếu tỉ lệ đó đúng.” Công Tôn quan sát nửa ngày, lắc đầu, “Vậy thật sự là gầy trơ xương a.”

Bạch Ngọc Đường cầm ảnh chụp thi thể và báo cáo khám nghiệm tử thi sơ bộ của Dương pháp y nhìn một hồi, nhú mày, “Thứ này ăn thịt người thật sao?”

Triển Chiêu lập tức nhìn qua, “Thật á?”

Lúc này, cửa thang máy mở, Mã Hân xuống lầu lấy thi thể tay cầm một phần văn kiện đi lên, phía sau là một người tiểu pháp y theo hỗ trợ vận chuyển, nhân tiện tôn sùng Công Tôn một chút.

Tương Bình hỏi Công Tôn, “Phòng pháp y mới được sửa á, anh nhìn qua chưa?”

Công Tôn ngẩn người, xoa cằm, “Nga?” .

“Minh chủ.” Mã Hân đứng ngoài cửa hỏi Công Tôn, “Thi thể bỏ vào tủ hay đặt lên bàn giải phẫu?”

“Bàn giải phẫu đi, anh qua luôn đây.” Công Tôn nói.

Mã Hân dẫn tiểu pháp y nọ vào phòng pháp y, khoảng 10 giây sau, từ trong bóng truyền ra một tiếng thét kinh hãi.

Công Tôn chạy vào, mọi người cũng theo đuôi.

Mở cửa phòng pháp y ... Mọi người há hốc miệng.

Bạch Ngọc Đường bắt đặc dĩ đồ trấn, phòng này so với phòng làm việc sát vách còn khoa học viễn tưởng hơn, một đồng các loại máy móc chưa ai từng thấy qua, xung quanh bàn giải phẫu là hàng chồng hàng chồng sách hướng dẫn sử dụng. Thứ để chặn đồng giấy đó cũng là các bộ xương khô phong cách vô cùng thống nhất.

“Má ơi !!!” Triệu Hổ bám lấy cửa không chịu đi vào.

Tiểu pháp y nọ quỳ gối bên hệ thống thoát gió phía dưới bàn giải phẫu, cọ cọ chân ước ao, “A! Dưới tầng hầm bây giờ y như thời cổ đại!~~”

Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi Công Tôn, “Anh hai chưa trang bị cho lão Dương sao?” .

Công Tôn nâng gọng kính, “Trước có nói qua, nhưng lão Dương không thích, ông ấy nói thích phong cách cổ xưa hơn.”

Mọi người nhìn trời. .

Công Tôn đi vào phòng làm việc, tiểu pháp y và Mã Hân vác túi thi thể đen đen để lên bàn giải phẫu, Mã Hân sau khi mở khóa ra thì nhú mày.

Tiểu pháp y đem báo cáo lão pháp y Dương muốn cậu mang lên dâng cho Công Tôn, “Trên thi thể có dấu vết bị cắn xé, nội tạng bị hủy hoại nghiêm trọng.”

“Không phải chứ ...” Bạch Trì nhú mày, “Thực sự là ăn thịt người?” .

“Còn chưa kịp phân tích cụ thể.” Tiểu pháp y nói, cửa thang máy lần nữa mở ra, lão Dương mang lên một cỗ thi thể khác, “Ác! Đây là phòng pháp y mới sao, không tồi nha.” .

Thi thể trợ thủ của lão đưa lên là của Trương Dương.

Mã Hân mở máy phân hình lập thể lên quét cả hai thi thể.

Công Tôn đưa tấm ảnh chụp thấy khô nọ cho Dương pháp y xem.

Dương pháp y đeo kính vào xem, nhú mày, “Sao chỉ còn một bộ xương khô mà có khí lực lớn vậy?”

“Tôi cũng thấy không thể.” Công Tôn bật máy tính lên, mở đoạn video Tương Bình vừa gửi sang cho Dương pháp y xem.

Dương pháp y vuốt cằm, “Thực sự rất giống cương trong các tài liệu ghi chép lại a!” .

Các pháp y tụ lại nghiên cứu kết cấu sinh lý của “thây khô”.

Nhóm Bạch Trì đang tham quan học tập Mã Hân thao tác trên máy phân hình 3D để phân tích thi thể.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, có khi nào là một tên quái thai còn sót lại trong mấy cái thí nghiệm lúc trước của đám Triệu Tước không?”

Triển Chiêu vuốt cằm, “Thế nhưng cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện kiểu này a.” .

“Có chỗ kỳ quái.”

Lúc này, Mã Hân đang phân tích thi thể đột nhiên ngẩng đầu. .

Tất cả mọi người đi qua.

Mã Hân chạm vào màn hình cảm ứng, ra được một bộ số liệu, “Tại vết rạch có vụn kim loại lưu lại, mặt cắt có thể do một thanh đao tạo thành, căn cứ vào vẻ ngoài của vết thương có thể mô phỏng hình dạng của thanh đao ... giống vậy.”

Nói rồi, Mã Hân click vào máy vi tính cho ra mô hình. Đó là loại đao cầm tay bộ đội đặc chủng thường sử dụng, mặt trước là lưỡi dao sắc nhọn, mặt sau giống kiểu lưỡi rìu.

“Vậy là không phải do móng vuốt hay hàm rang xé rách đúng không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Có vài dấu vết giống vết cắn xé, nhưng trên thi thể không phát hiện nước bọt.” Mã Hân thao tác rất nhanh, “Có quét ra một bộ vân tay.” .

“Vân tay?” Mọi người lập tức nhìn vào.

Mã Hân tiến hành tìm kiếm đối với vân tay của ngón giữa, sau khoảng 3 giây, dĩ nhiên có cho ra được kết quả.

“Có người phù hợp sao? !” Ai cũng giật mình.

Triển Chiêu ngồi xuống bắt đầu nghiên cứu máy quét hình và máy phân tích số liệu, “Mấy thứ này phá án được đó!”

Bạch Ngọc Đường bắt đắ dĩ túm Triển Chiêu lên, rồi quay sang gạt đầu với Mã Hân, để cô cho hiển thị kết quả tìm kiếm.

Mã Hân click vào, xác định vân tay nộ thuộc về một người đàn ông tên là “Trình Mộc “, sinh năm 1979, 10 năm trước xuất cảnh sang Romania rồi mất tích đến giờ vẫn chưa tìm ra. Nghề nghiệp là —— Quán quân Thái quyền hạng ruồi.

“Hạng ruồi?” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Hạng ruồi mà có ứng viên 1m8?” .

“Không có.” Mã Hân lắc đầu, “Căn cứ vào số liệu phía chính phủ cung cấp, Trình Mộc cao 165 cm, nặng 110 cân.” (~1m65 và 55kg)

Nói xong, Mã Hân chỉ chỉ vào mình, “Nhìn chắc cũng giống giống em thôi.”

“Vậy cơ thể gã bị cái gì thế?” Triệu Hổ hiếu kỳ, “Bị kéo cho dài ra hả?” .

“Có thể là thuật hoá trang nào đó.” Triệu Trinh dí sát mặt, vuốt cằm nhìn màn hình, một lúc lâu, nhú mày, “Có khi nào hấn khoác bộ da thây khô vào người không?”

Ở cửa, Triệu Hổ đang ngậm kẹo bạc hà để giảm bớt áp lực thở dài, “Khẩu vị càng ngày càng nặng a!” .

“Trình Mộc ...” Bạch Ngọc Đường lăm lăm bấm lặp lại cái tên này, “Quán quân Thái quyền 10 năm trước?”

“Cậu có biết hả?” Triển Chiêu hiếu kỳ, anh nhớ là hồi đó Bạch Ngọc Đường cũng học Thái quyền.

“Tên tôi chưa từng nghe qua, nhưng tôi có quen vài huấn luyện viên của câu lạc bộ Thái quyền, không chừng sẽ có người biết gã.” Nói rồi, Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại ra tìm kiếm một chút. .

Vừa gọi đi thi thật may, đúng là có người quen Trình Mộc. .

Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại, thấy Công Tôn và đồng sự đang chuẩn bị khám nghiệm tử thi, thì bố trí công việc một chút.

Bạch Trì liên hệ với tổ khảo cổ xin một ít tư liệu về Bánh xe của Đức Phật.

Lạc Thiên và Tần Âu đến sân bay điều tra. .

Triệu Hồ và Mã Hán đến bãi đỗ xe dưới nhà Từ Liệt xem xét hiện trường.

Trương Long và Vương Triều đi điều tra bối cảnh của Trương Dương.

Còn Bạch Ngọc Đường dẫn theo Triển Chiêu đến câu lạc bộ Thái quyền của thành phố S.

Trong ấn tượng của một kẻ chưa bao giờ vận động như Triển Chiêu, câu lạc bộ Thái quyền hẳn là một nơi bần hê hê, khắp nơi toàn là lớp xe và một đám đen thui, cơ bắp cuộn cuộn, cởi trần ôm bao cát. Tiếc là câu lạc bộ này lại rất gọn gàng, sáng sủa và sạch sẽ.

“Tiểu Bạch.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang hỏi thăm người bán hàng ở đằng trước thì trên lầu có một ông lão béo ịch khoảng 50 tuổi chạy xuống cười sang sảng, “Ha ha ha... Sao cậu lại tìm tới chú a.” .

Bạch Ngọc Đường chào hỏi ông, “Huấn luyện viên Vương.”

Sau đó giới thiệu cho Triển Chiêu, ông lão này là chủ của câu lạc bộ này, cũng là một huấn luyện viên Thái quyền nổi danh, tên Vương Kiến Hoa.

Wương Kiến Hoa và Bạch Ngọc Đường hàn huyên không dứt, ba người cùng nhau đến phòng làm việc trên lầu.

Muốn đến phòng làm việc của Vương Kiến Hoa phải đi qua một cái hàng lang, hai bên hành lang không chỉ có phòng luyện tập, còn có những phòng trang bị máy móc thiết bị có liên quan, cửa thủy tinh, tường trắng, cửa sổ sát sàn, vô cùng xa hoa.

Triển Chiêu vượt cằm xem qua từng gian một, cuối cùng đứng lại trước cửa một gian phòng đã bị kéo rèm che cửa kính lại.

Bạch Ngọc Đường thấy anh không đi tiếp thì hỏi, “Sao thế?” .

“Nè, thấy ngôi sao chưa.” Vương Kiến Hoa đi tới, chỉ chỉ căn phòng luyện tập đó, “Có một đại minh tinh đang luyện quyền trong đó đó.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn Triển Chiêu. .

Triển Chiêu chỉ chỉ vào một cái khe không bị rèm che phủ.

Bạch Ngọc Đường nhìn thử rồi khẽ nhú mày — người đang đánh quyền bên trong chính là Từ Liệt.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Từ Liệt cũng đánh quyền ở đây?” .

“Đúng vậy, thằng bé cũng là đệ tử của chú, học đã nhiều năm rồi.” Vương Kiến Hoa gật đầu, “Thằng bé rất thích thái quyền, bình thường vẫn hay đến.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Cậu ta có quen Trình Mộc không?”

“Quen chứ, thằng bé là đàn em của Trình Mộc đó.” Vương Kiến Hoa gật đầu. .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau — Trình Mộc xuất hiện ở gara dưới lầu nhà Từ Liệt giết người, còn bỏ thi thể vào cốp xe cậu ta, có khi nào không phải là trùng hợp không? .

“Làm sao vậy?” Vương Kiến Hoa thấy sắc mặt hai người khác thường thì có chút hiếu kỳ.

“Không sao, vào phòng làm việc của chú đi.” Bạch Ngọc Đường đề nghị.

Ba người vào phòng làm việc, Bạch Ngọc Đường và Vương Kiến Hoa ngồi xuống, Triển Chiêu thì đứng xem tủ trưng bày cúp và các loại ảnh chụp.

“Người nào là Trình Mộc a?” Triển Chiêu hỏi.

“Nga, người đầu tiên bên trái hàng trên!” Vương Kiến Hoa đáp.

Triển Chiêu nhìn kỹ ảnh chụp. .

Hoàn toàn khác biệt với thầy khô kinh khủng nọ, Trình Mộc trong tấm hình này nhìn khá tháo vát, da ngăm đen, ánh mắt sắc sảo, tướng mạo cũng không tồi, chỉ là có chút cảm giác hung hãn.

“Aii, Trình Mộc từ 10 năm trước qua Romania rồi không thấy tăm hơi đâu nữa.” Vương Kiến Hoa lắc đầu, “Đó là đệ tử đầu tiên của chú giành được chức quán quân, aiiiz~ ...” .

Bạch Ngọc Đườnggật đầu, hỏi, “Trình Mộc vì sao lại đến Romania chú biết không?” .

“Đuổi theo bạn gái a.” Vương Kiến Hoa nói. .

“Bạn gái?” Triển Chiêu hứng thú hỏi, “Người ngoại quốc ạ?”

“Không, là một nhiếp ảnh gia, chạy đến Romania chụp ảnh, Trình Mộc truy đuổi người ta rất dữ, chỉ là sau đó cảnh sát hỏi thì cô gái đó nói không hề gặp Trình Mộc ở Romania.” Vương Kiến Hoa nói rồi lấy ra một quyển album hình lật a lật, cuối cùng lật ra một tấm hình đưa cho Bạch Ngọc Đường xem.

“Đó chính là cô gái Trình Mộc theo đuổi, tên là gì thì chú không nhớ rõ.” Vương Kiến Hoa nói, “Cô bé trước đây là phóng viên ảnh, từng chụp cho Trình Mộc một bộ hình, sau đó Trình Mộc yêu người ta luôn.” .

Bạch Ngọc Đườngchụp tấm hình đó lại gửi cho Tương Bình, để cậu xác định thân phận của nữ phóng viên nọ.

“Ừm, Tiểu Bạch nè, Trình Mộc đã xảy ra chuyện đúng không?” Vương Kiến Hoa nhíu mày, “Có thể khiến cho SCI cậu điều tra, cậu ta có phải đã chết rồi không?”

Bạch Ngọc Đường cười cười, ý là: còn đang trong quá trình điều tra, phải bảo mật, rồi hỏi, “Trình Mộc này nhân phẩm thế nào?”

“Rất tốt a.” Vương Kiến Hoa nói, “Tuy rằng có chút quái gở, nhưng chú chưa từng thấy cậu ta khi dễ hay đánh nhau với ai.”

“Hắn có người nhà không?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi.

“Ách...” Vương Kiến Hoa lắc đầu, “Chú không rõ lắm, cậu ta không kể về chuyện trong nhà.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, để ý thấy Triển Chiêu đang tựa ở cửa hăng hái nhìn ra phía hành lang.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn theo, thì thấy ngoài hành lang, Từ Liệt vừa cầm khăn lau mặt vừa gọi điện thoại. Nhưng hình như không ai bắt máy, cậu ta trưng ra vẻ mặt bất mãn ở trong hành lang đi tới đi lui.

Triển Chiêu mở cánh cửa ra một chút thì nghe thấy Từ Liệt lầm bầm, “Tiểu tử thôi, lại không nghe điện thoại? !”

Lúc này, từ đầu kia hành lang, có một thanh niên tóc vàng cầm theo một chai nước khoáng chạy tới, căn cứ vào vẻ ngoài, hẳn chính là “Lâu Ngoại Quái” mà mấy cô Tề Nhạc đã từng kể.

“Anh Liệt, anh lại gọi điện cho anh Trần hả, không phải anh ấy kêu anh rút đi rồi à?” .

Từ Liệt trừng cậu ta.

Cậu chàng tóc vàng vừa đưa nước cho Từ Liệt, vừa ra hiệu cho cậu ta nhìn ra phía sau một chút.

Từ Liệt quay đầu lại, liền thấy được Triển Chiêu đang đứng ở cửa.

Từ Liệt nhíu mày, nghĩ bụng sao người nọ quen mắt vậy a.

Bạn tóc vàng nhỏ giọng nhắc nhở, “Em trai của ông chủ, nhà tâm lý học của cái kia C cái gì S cái gì I đó.” .

“À ...” Từ Liệt nhớ ra, liền đi về phía phòng làm việc, đẩy cửa ra tùy tiện hỏi, “Tìm được hung thủ chưa a?” .

Triển Chiêu đột nhiên hỏi cậu ta, “Cậu và Trình Mộc quan hệ thế nào?” .

Từ Liệt ngậy người một chút rồi hỏi lại, “Trình Mộc? Người đã mất tích đó á?”

Triển Chiêu gật đầu. .

Từ Liệt nhún vai, “Không được tốt lắm.” .

“Không được tốt lắm?” Triển Chiêu hiếu kỳ, “Hai người có xung đột?” .

“Chỉ là không thân thôi.” Từ Liệt lau mồ hôi ngồi xuống bên cạnh Bạch Ngọc Đường, vừa nhướn mày nhìn anh, “Đánh mấy chiêu không? Bọn họ đều nói anh rất lợi hại.” .

Vương Kiến Hoa chế nhạo Từ Liệt, “Cậu đừng tự rước lấy nhục a, Tiểu Bạch là cao thủ đó.” .

“Hắc hắc.” Từ Liệt cũng không giận, vừa định nói thêm vài câu, điện thoại đột nhiên vang lên.

Từ Liệt vội lấy ra, hình như rất hài lòng. .

Triển Chiêu nhìn thấy sự biến hóa trong nét mặt của cậu ta, khẽ nhướn mày.

Chỉ là nhìn vào màn hình điện thoại xong rồi Từ Liệt lập tức xụ mặt, hiển nhiên không phải người mà cậu ta mong chờ gọi tới.

“A lô.” Bắt điện thoại, Từ Liệt lười biếng nói.

“Gì?” .

Từ Liệt nghe xong cảm thấy mạc danh kỳ diệu, vừa cúp vừa lẩm bẩm, “Có bệnh hả trời.”

“Sao vậy?” Triển Chiêu hỏi.

“Quản lý của tôi nói nhà của tôi mới bị trộm.” Từ Liệt tức giận, “Thật biết chọn thời gian, đúng lúc tôi không ở nhà mà đến.”

Nói xong, Từ Liệt hầm hừ đứng lên, kêu Lâu Ngoại Quả ra lấy xe, nói muốn về nhà trước.

Triển Chiêu bỗng nói, “Bọn tôi đi cùng nhé.” .

Bạch Ngọc Đường có chút kỳ quái nhìn Triển Chiêu. .

“Vừa lúc, các anh là cảnh sát, đỡ mất công tôi phải báo nguy.” Từ Liệt vẫy vẫy hai người.

Bạch Ngọc Đường đứng lên chào tạm biệt lão Vương rồi vừa ra ngoài vừa hỏi Triển Chiêu, “Cậu nghĩ có thể điều tra được đầu mối từ Từ Liệt?”

Triển Chiêu vuốt cằm, “Ừ, càng nghĩ càng thấy có gì đó.”

496. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 5

Chương 5 : Ma quái mù mịt

Từ Liệt ở trong một khu chung cư cao tầng ở trung tâm thành phố S, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng cảm thấy tòa nhà này có chút quen mắt.

Xuống bãi đỗ xe thì thấy dây cảnh tuyến, xe cảnh sát và nhân viên khám nghiệm hiện trường. Triệu Hổ đang hỏi thăm hai bảo vệ của chung cư.

Bạch Ngọc Đường xuống xe, hỏi cậu, “Vụ trộm trên lầu thế nào rồi?” .

“Tiểu Mã Ca đã đi xem.” Triệu Hổ nói, “Vừa rồi người đại diện của Từ Liệt xuống lầu tìm bảo vệ bọn em mới biết đó, video giám sát em đưa cho Tương Bình tra rồi.” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu. .

Triển Chiêu hiểu kỳ đi ngo loanh quanh hiện trường, một em gái mới tới của khoa Giám định kể lại sơ sơ tình hình khám tra cho anh.

Nghe nói tại hiện trường tìm được vết chân và vết tay máu rất rõ ràng .

Từ Liệt vội vã lên lầu xem nhà mình thế nào, Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu bị một đám em gái khoa Giám định vây lấy như kiến vây đường, cũng có chút bất lực, tiến lại vỗ vai anh rồi cùng nhau lên lầu.

Vừa tới cửa, thì thấy Lâm Nhược người mặc áo ngủ tay ôm một bình ca cao nóng đứng đó hóng chuyện.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giờ mới nhớ ra, Lâm Nhược hình như ở tòa chung cư này.

“Yo, thê thăm a.” Lâm Nhược uống ca cao, vừa trêu chọc Từ Liệt đang đơ mặt, vừa chào hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu hỏi anh ta, “Gần đây thế nào?”

“Thông qua.” Lâm Nhược cười tủm tỉm.

“Sau lần đó có gặp lại Hàn Vĩ với Hàn Linh không?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

Lâm Nhược không hề nghĩ ngợi lập tức lắc đầu, “Không nha.” .

Triển Chiêu hí mắt nhìn anh ta.

Lâm Nhược lắc lư đi xuống lầu. .

Triển Chiêu ôm cánh tay, “Thằng cha này khẳng định vẫn còn liên lạc với Hàn Vĩ.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đáng tiếc anh ta sẽ không nói cho chúng ta biết đâu.”

Triển Chiêu vuốt cằm, lo lắng không biết nhóm Hàn Vĩ sau khi nương tựa vào Triệu Tước thì sống thế nào, nhắc đến Triệu Tước, tên tóc dài đó đã lâu lắm rồi chẳng thấy đâu.

“Hoàn hảo...” .

Lúc này, Từ Liệt vào nhà dạo qua một vòng đã thấy chạy ra, một tay cầm thùng dụng cụ, một tay vỗ vỗ ngực, bày ra vẻ mặt hên quá a.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn thùng dụng cụ kia, không hiểu sao cảm thấy —— thật quen mắt a, từng gặp qua ở đâu rồi nhỉ.

“Tổn thất thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi cậu ta.

“Không biết, dù sao bảo bối của tôi không làm sao.” Từ Liệt tâm tình tốt hẳn.

Mã Hán đi ra, bên cạnh là lão Vương của khoa Giám định.

Lão Vương kinh nghiệm khám tra hiện trường phong phú, loại hiện trường đột nhập trộm cắp này để lão nhìn thì hay hơn. Lão đi vào dạo qua một vòng, rồi trở lại chỗ Bạch Ngọc Đường, “Kẻ đột nhập có vẻ rất vội vàng, có lẽ không phải muốn trộm đồ quý, mà là muốn tìm gì đó.”

“Có mất thứ gì không ạ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Lão Vương khước miệng giật giật, “Nhìn không ra, thứ đáng giá trong phòng rất nhiều... Nhưng chẳng thấy thứ gì lấy đi được cả.”

Nói xong, lắc lắc đầu quay đi.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, còn Từ Liệt sang một bên gọi điện cho cặp song sinh, “Nhà lão tử bị đột nhập rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vào nhà, chỉ thấy phòng khách đơn giản đến mức y như gian ngoài của khách sạn, đồ dùng này nọ cũng vô cùng đơn giản, chính giữa là một khoảng trống phía trên có cột một bao cát để đánh quyền, bốn phía xung quanh là các loại máy tập thể hình.

Căn phòng này rất lớn, nhưng chỉ có hai gian, một gian tiếp khách, một gian ngủ.

Đi vào gian ngủ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhú mày... .

Trên vách tường gian ngủ đặt đầy các loại giá, trên 3 tầng giá xếp kín các mô hình đồ chơi, nào là Up a, Robot a, Raytheon a, Batman a... .

Lâu Ngoại Quải đang đứng đếm a đếm, đã đếm đến con số 2000 rồi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường im lặng nhìn nhau, quay đầu lại nhìn về phía Từ Liệt đang lắc lư đi vào — otaku & tay cuồng lắp ráp mô hình trong truyện thuyết đây sao!

Hàng loạt ngăn tủ trong phòng khách bị mở toang, trong tường có một két bảo hiểm cũng đã bị mở, nhưng bên trong không có tiền mặt, mà là hai bản hạn chế bằng vàng của Saint Seiya ...

*Saint Seiya: những chiến sĩ bảo vệ công lý và hòa bình trong truyện tranh cùng tên của Nhật Bản.

Triển Chiêu đỡ trán, tên trộm này có khi nào trực tiếp thổ huyết rồi bỏ chạy mất không a? .

“Kẻ này có lẽ không phải đến để trộm tiền, nếu không thì chính là một thằng ngu.” Mã Hán đi tới.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau nhìn anh, ý là — trong nhà này có tiền cho hắn trộm sao? Toàn là đồ chơi. .

Mã Hán chỉ chỉ vào 2 Saint Seiya bằng vàng trong két, nói với Triển Chiêu, “Hai cái đó cũng phải mấy trăm vạn ... Đồng đồ chơi trong kia cộng lại cũng đáng giá hơn tòa nhà này.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khoe miệng giật giật — tiêu tiền kiểu này thực sự là ... bó tay.

Triển Chiêu bỗng hứng thú khều khều Mã Hán, “Cậu cũng có nghiên cứu hả? Nhìn cậu không giống otaku lắm a.” .

Mã Hán bắt lực nhướn mày, “Hân Hân thích mua đồ chơi cho Dương Dương, trong đồng tập chí mô hình có giới thiệu mấy thứ này.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu — à ...

Từ Liệt vòng vòng một hồi, ngồi phịch xuống sofa, “Hình như không mất thứ gì hết.” .

“Hay tên trộm này không nhìn ra được nhỉ.” Lâu Ngoại Quải chạy ra nói với Từ Liệt, “Đồng mô hình không mất cái nào cả.”

Từ Liệt gật đầu vui mừng.

Cảnh viên của khoa Giám định lại gần nói với Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng Bạch, anh có muốn đến xem một chút không?” .

Triển Chiêu nhìn nhìn rồi cùng anh đi ra ngoài, cảnh viên nọ chỉ chỉ vào cánh cửa, nói, “Cửa này khóa bằng mật mã, có thể nói là kiểu khóa an toàn nhất cũng hiện đại nhất trong thành phố, không biết mật mã tuyệt đối không thể mở ra.”

Bạch Ngọc Đường nhìn cửa một chút, không thấy có dấu vết bị cạy, vì thế quay sang hỏi Từ Liệt, “Còn có những ai biết mật mã cửa nhà cậu?”

Từ Liệt nghiêng nghiêng đầu, “Ừm... Người đại diện của tôi, cặp song sinh, với Tiểu Lâu.” .

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Lâu Ngoại Quải đang thu dọn linh tinh ở một bên.

Lâu Ngoại Quải vốn tên là Lâu Trần, bĩu môi, “Loại cửa này đóng cũng như mở, đã nói với anh mà anh không tin.” .

Từ Liệt gật đầu, chỉ chỉ cậu ta, “Đúng vậy, cậu ấy cũng có biết mật mã đâu, nhưng vẫn vào được, có điều lúc đó tôi ở nhà.”

“Loại cửa này rất dễ mở sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Lâu Ngoại Quải gật đầu, lấy ra một chùm chìa khóa, bên trên có một cái đèn pin tia hồng ngoại loại nhỏ dùng để kiểm tra tiền, “Dùng loại đèn pin này rất dễ dàng thấy được dấu vân tay trên mật mã, vì vậy xác

định được có tất cả bao nhiêu số, dựa theo vị trí mấy số đó viết ra một tờ giấy. Sau đó nhìn người khác ấn mật mã một lần, nhớ kỹ hình dáng tư thế tay của người ta, rồi dựa vào tư thế trong trí nhớ làm theo ... Mật mã sẽ ra. Ông đây chỉ nhìn người đại diện của anh ta ấn một lần liền chuẩn xác tóm được mật mã.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, chuyện này yêu cầu mức độ kỹ thuật nhất định a, phải là kẻ chuyên nghiệp mới làm được ... Từ Liệt lại có chút giống otaku, đến nhà cậu ta tìm gì nhỉ?

Chính lúc này, điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang lên.

“A lô.” Bạch Ngọc Đường thấy màn hình báo là Tương Bình, phỏng chừng cậu ấy đã tra ra đầu mối.

“Lão đại! Em sợ!~~” .

Đầu bên kia, Tương Bình ai oán một câu.

Bạch Ngọc Đường có chút bất lực, “Cậu sợ cái gì?” .

Triển Chiêu bà tám nhìn qua.

Tương Bình càng thêm ai oán, “Có quỷ a!~~” .

Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Đội trưởng, cái máy tính bảng em đưa cho anh đâu?” Tương Bình hỏi.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Máy tính bảng.” .

Triển Chiêu lấy ra cái máy tính bảng Tương Bình đưa cho sau khi làm hàng loạt thao tác gia công nâng cấp.

“Điểm vào biểu tượng ‘portal’ a.” Tương Bình nói. .

Triển Chiêu dựa theo lời cậu ta nói click vào ... trên màn hình lập tức xuất hiện một hình ảnh.

Bạch Ngọc Đường nhìn hình ảnh nọ một chút, rồi vô thức ngẩng đầu nhìn bốn phía... Đây là hình ảnh giám sát hàng lang trước cửa nhà Từ Liệt.

“Có gì đó đi ra kia.” Tương Bình nói, “Các anh cố bình tĩnh a!” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, Mã Hán cũng tiến lại xem, Từ Liệt cũng góp mặt, “Cái gì... Á! Thứ quái gì vậy a!” .

Chỉ thấy, trên hành lang vốn yên tĩnh, lối thoát hiểm ra cầu thang bộ đột nhiên mở ra, có một người, lén lút đi đến...

Nói là người, hoàn toàn bởi vì thứ đó đi bằng hai chân, thế nhưng nhìn vẻ ngoài thì thực sự không giống con người.

Chỉ là thân hình gầy gò, quần đồng băng vải rách nát, cùng với hai lỗ thủng tối om trên khuôn mặt khô gầy này ... Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã quen quen thuộc quá rồi —— chính là Bánh xe của Đức Phật! Cũng là thầy khô giết người rồi giấu thi thể vào cốp xe Từ Liệt.

“Biến dị!” .

Lâu Ngoại Quái cũng nhìn thấy, kêu lên, “Cái quái gì vậy? !” .

Từ Liệt nhú mày, “Sao nó biết mật mã cửa phòng tôi?” .

Mọi người cũng nghi hoặc, chỉ thấy “thầy khô ” nọ linh hoạt ấn một dây mật mã, cửa phòng lập tức mở ra, sau đó nó biến mất vào bên trong.

“Lão tử phải dọn nhà a!” Từ Liệt xù lông, “Chỗ này bị ma ám rồi!” .

Lúc này, Triển Chiêu vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình.

Dựa theo thời gian ở góc màn hình, sau khi người nọ chui vào nhà Từ Liệt xong, khoảng 3 phút sau, cửa thang máy mở, người đại diện của Từ Liệt tới, hần phát hiện cửa của mở, ngăn người, lập tức mở cửa đi

vào, khoảng 10s sau vừa gọi điện vừa đi xuống lầu. Lại khoảng nửa phút sau, Mã Hán và hai người bảo vệ chạy lên.

Triển Chiêu sững sờ, Mã Hán đột nhiên xoay người vào nhà. .

Từ Liệt cũng sững sờ tại chỗ.

Tương Bình ở đầu bên kia điện thoại run a run hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng, thấy có vấn đề gì không? Nó không bị cắt nối biên tập gì đâu.”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, nhíu mày nhìn trong phòng, “Hắn không đi ra.”

“Má ơi!” Lâu Ngoại Quải túm lấy Từ Liệt, “Anh Liệt, quý vẫn còn ở trong phòng anh kìa!” .

Từ Liệt cũng cảm thấy lạnh lẽo sau lưng.

Trong phòng, Mã Hán cầm súng, ra hiệu cho hai cảnh viên của khoa Giám định nhanh đi ra ngoài.

Hai cảnh viên nọ lập tức ra khỏi cửa.

Bạch Ngọc Đường cũng tiến vào, trở tay đóng cửa lại. .

Triển Chiêu và mọi người ở ngoài hành lang lo lắng chờ đợi.

Lúc này, Triệu Hổ cũng lên đây, kỳ quái chính là, cậu không lên bằng thang máy, mà mang theo người đi lối thang bộ, trên tay cũng cầm súng.

“Hổ Tử?” Triển Chiêu nhìn Triệu Hổ.

Triệu Hổ gật đầu, nhìn bốn phía một chút, nhíu mày, nhìn chằm chằm vào vài vết máu đỏ trong góc phòng.

Một cảnh viên đi qua nhìn một chút, quay đầu lại gật đầu với Triệu Hổ, “Là vết máu.” .

Thấy cửa phòng đóng, Triệu Hổ hỏi Triển Chiêu, “Đội trưởng đâu?” .

Triển Chiêu vừa đưa đoạn video cho cậu nhìn, vừa chỉ chỉ vào bên trong.

Triệu Hổ nhíu mày, nói, “Em vừa theo vết máu tán loạn ở tầng hầm, phát hiện thứ đó sau khi giết người thì đi tứ tung, cuối cùng leo lên cầu thang, chỉ có vết chân đi lên không có vết chân đi xuống, nên em mang người lên đây, vết máu ít hơn, nhưng hình như nó đi lên tầng này.”

Triển Chiêu có chút suy nghĩ không thông, thứ đó rốt cuộc là thầy khô, hay là Trình Mộc mất tích năm đó? Vì sao hắn lại đi lên, còn biết mật mã của phòng Từ Liệt nữa? .

Lúc này, cửa mở ra.

Mọi người ngẩng đầu, Bạch Ngọc Đường vẻ mặt hoang mang đứng ở cửa. Phía sau là Mã Hán vừa thu hồi súng, vừa gọi điện thoại, hình như là gọi cho đội cảnh khuyến.

“Thế nào?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Bọn tôi lật cả phòng lên rồi, không thấy!” .

“Không thấy?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Nhưng rõ ràng thứ đó đi vào không đi ra a, lẽ nào chạy bằng cửa sổ?”

“Không phải đâu... Ở đây là lầu hai mấy lặn á!” Triệu Hổ mở to hai mắt, sau đó suy nghĩ một chút, “Nhưng mà thầy khô chắc có té xuống cũng không chết đâu nhỉ?”

“Ừm...” Triển Chiêu vuốt cằm, hỏi Từ Liệt đang chuẩn bị dọn nhà, “Thầy khô này sao biết mật mã phòng cậu?”

“Sao tôi biết được.” Từ Liệt nổi da gà, “Lão tử không chơi với quý nhà.”

“Trình Mộc có biết mật mã nhà cậu không?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

Từ Liệt ngăn người, nhìn Triển Chiêu, sau đó, cậu ta nghiêng nghiêng đầu, “Cái này á ... chắc là biết.”

Triển Chiêu hiếu kỳ, “Cậu với hần không phải không thân à? Sao hần biết mật mã phòng cậu?” .

“Phòng thay đồ của bọn tôi ở cầu lạc bộ cũng dùng khóa mật mã, cả đời tôi chỉ xài duy nhất một mật mã này để hành tẩu giang hồ thôi.” Từ Liệt nhướn mày.

Triển Chiêu cảm thấy vô cùng hoài nghi rằng tế bào não của cậu ta quá ít, chỉ nhớ nổi một cái mật mã.

“Lại nói tiếp.” Từ Liệt vô cùng hiếu kỳ hỏi Triển Chiêu, “Các anh rốt cuộc tới tìm tôi làm gì á? Lại cứ hỏi đi hỏi lại chuyện Trình Mộc, thằng cha đó không phải là biến mất xong trở thành thầy khô rồi về đây tìm tôi chứ? Không phải tôi chỉ cầm của hần một quả bóng thôi sao, về lấy lại hả?” .

“Bóng gì cơ?” .

Lúc này, Bạch Ngọc Đường vừa đi vào lượn một lần nữa, nhân tiện nhìn ra ngoài cửa sổ xem sao, đi ra.

“Một quả bóng đá có chữ ký của cầu thủ Manchester.” Từ Liệt nói, “Trình Mộc là fan của MU, tôi có một người bạn ở Anh làm đồ lưu niệm bóng đá, hần nhờ tôi giúp hần có được một quả bóng có chữ ký như thế. Lúc đưa cho hần rất hài lòng, nhưng đến ngày hôm sau lại mang trở lại, nói phải đi xa, để ở nhà sợ bị trộm mất nên muốn gửi chỗ tôi ít ngày. Vì thế tôi nhận lại, nhưng đó chính là lần hần qua Romania tán gái, kết quả chẳng thấy về nữa.”

“Quả bóng đó đâu?”

“Tôi để trong tủ á.” Từ Liệt nói. .

“Nga, tôi từng thấy quả bóng đó rồi.” Lâu Ngoại Quải đưa mọi người vào trong phòng, nhưng khi mở tủ ra, chỗ để quả bóng đó ...trống không.

“Bóng đâu rồi? !” Lâu Ngoại Quải tìm khắp nơi, nhưng quả thật không thấy đâu cả.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau —— không thể nào? Nếu như thầy khô nọ đúng là Trình Mộc, vậy là làm quỷ rồi vẫn phải trở về lấy quả bóng được kí tên kia mới hài lòng? .

Triệu Hổ ôm cánh tay hỏi Mã Hán, “Anh thấy sao?”

Mã Hán trầm mặc một lúc lâu, đáp, “Hần nhất định rất yêu MU ...” .

15 phút sau, cảnh viên của đội cảnh khuyến dẫn theo một chú chó Côn Minh tới.

“Ban Ban!” Triển Chiêu dường như có quen chú chó này, mà nó nhìn thấy anh cũng lập tức phe phẩy đuôi. Chó cảnh sát từ trước đến nay đều trầm ổn lại quy củ, giờ lại thân thiết với Triển Chiêu như thế, chứng tỏ là bạn cũ lâu ngày không gặp a.

Triệu Hổ hiếu kỳ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tiền sĩ Triển không phải họ nhà Mèo sao?” .

Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng nói, “Con chó đó hình như có cấu cách phân liệt, là một trong những đối tượng nghiên cứu của Triển Chiêu.”

Triệu Hổ khóe miệng giật giật, nghiêng đầu liếc Ngọc Đường, ánh mắt ai oán —— anh gạt em phải không? .

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, từ chối cho ý kiến.

Triệu Hổ xoắn xuýt hỏi Mã Hán, “Cấu cách phân liệt? !” .

Mã Hán nhún vai —— ai biết được. .

Ban Ban vòng vo bên ngoài một lúc, rồi vào trong phòng ngửi ngửi ngăn tủ đựng quả bóng, cuối cùng đi tới bên cửa sổ, ngồi xuống, hướng về phía cửa sổ sủa hai tiếng. .

Cảnh khuyến viên nói, “Đã chạy bằng lối cửa sổ.” .

Người của khoa Giám định tỉ mỉ tìm a tìm, quả thực ở sát mép cửa sổ phát hiện được một vết máu cực nhỏ, hẳn là do lướt qua mà thành.

Mở cửa sổ, Bạch Ngọc Đường thò đầu ra ngoài nhìn một chút... Bên ngoài căn bản không có chỗ nào để mượn lực, thứ đó đã xuống dưới, hay lên trên rồi?

Vừa nghĩ Bạch Ngọc Đường vừa nhìn lên trên, chỉ thấy trên ban công tầng cao nhất có một người nằm úp sấp, khuôn mặt y như bộ xương khô, phía dưới là hai hốc mắt tối om đang cùng anh đối diện. .

Bạch Ngọc Đường lập tức hô lên một tiếng, “Nó ở trên nóc nhà!” .

Theo tiếng hô của anh, Mã Hán và Triệu Hổ lao ra, hai cảnh viên khác giúp giữ thang máy, Mã Hán và Triệu Hổ chạy thẳng lên trên.

Bạch Ngọc Đường nhìn lại, “thây khô” kia, đã chẳng thấy đâu.

497. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 6

Chương 6 : Nhà ma

Mã Hán và Triệu Hổ đuổi tới nóc nhà. Nguồn cung cấp điện của tòa chung cư này phần lớn đều dùng năng lượng mới, ở trên đó đặt không ít tấm năng lượng mặt trời, ngoại trừ phản quang chói mắt ra, còn rất chắn tầm nhìn, nếu có kẻ nào nằm sấp trốn ở rìa sau thì vô cùng khó tìm.

Mã Hán và Triệu Hổ lấy súng ra, hai người chia ra hai bên bọc đánh.

Lúc này, phía sau có tiếng các cảnh viên khác lục tục vác súng lên vai, lên nòng đạn chạy lên, Mã Hán và Triệu Hổ dùng tay ra hiệu bọn họ chặn ở cửa, tóm người từ bên ngoài.

Mã Hán và Triệu Hổ kiểm tra từng chút một, đi tới dãy thứ tư, Mã Hán đột nhiên huýt sáo một tiếng gọi Triệu Hổ.

Triệu Hổ nghe thấy ngẩng đầu, Mã Hán bắn sang một ánh mắt, ra hiệu cho cậu ... nhìn xuống dưới.

Triệu Hổ theo ánh mắt của Mã Hán nhìn theo, liền thấy phía dưới một hàng tấm điện lộ ra một đôi chân khô cằn.

Triệu Hổ nhíu mày, “Này, đi ra.”

Mã Hán nhìn chằm chằm vào cái chân kia, nhạy cảm thấy kẻ đó có chút giật mình —— ít nhất, gã vẫn có phản ứng với lời Triệu Hổ nói.

Triệu Hổ lùi ra sau vài bước để quan sát, cùng lúc đó, thứ kia đột nhiên lùi đi.

Mã Hán bóp cò.

Đạn bắn trúng vai của đối phương, nhưng đối phương chẳng có bất cứ phản ứng nào, trực tiếp lao thẳng về phía cửa.

Triệu Hổ và Mã Hán lập tức đuổi theo ... Mà nhóm cảnh viên ở cửa bất ngờ thấy một kẻ vừa giống người vừa giống thây khô nhào tới với tốc độ sét đánh thì đều có chút khản trương.

Trong lúc mọi người ở đây sững sờ, phía sau có người nhảy lên bám khung cửa, hai chân thuận thế đập ra ngoài, chuẩn xác trúng giữa mặt thây khô ...

“A...” .

Triệu Hổ và Mã Hán chạy tới, đúng lúc thấy được thây khô nọ bị một cước của Bạch Ngọc Đường đập bay, nặng nề rơi xuống đất, rồi kêu một tiếng...

Hai người nhìn nhau —— biết kêu kia! .

Thây khô nọ rơi xuống xong lập tức lùi lên, nó lần này không chọn cách tẩu thoát bằng cửa nữa, mà đánh về phía vài cảnh sát đang đứng bao vây cách đó không xa.

Mấy cảnh sát này thoát nhìn đều khá trẻ, còn có một nữ, có vẻ không có chút kinh nghiệm nào. Bọn họ cũng chưa từng thấy trận nào như trận trước mắt, nữ cảnh nọ tay cầm súng như đang đấu tranh tư tưởng dữ dội.

Triệu Hồ chau mày —— Chết bà! Lính mới! .

Mã Hán vừa bắn vào vai của quái vật nọ, dường như chẳng có chút phản ứng nào, nên lần này đơn giản bắn thẳng vào ngực nó ...

Mọi người có thể thấy viên đạn trực tiếp bắn thủng vị trí tim bên trái của quái vật, thân thể nó lập tức khẽ rụt lại... Hiển nhiên là đau nhức.

Nhưng đạn lại xuyên thẳng qua lồng ngực, xẹt qua mặt của nữ cảnh nọ.

Lúc này, nữ cảnh nọ đã lấy lại tinh thần, mới giật mình phát hiện thứ đó đã vọt tới trước mặt mình, chợt nghe Bạch Ngọc Đường ở đằng xa hô lên, “Nổ súng!” .

Nữ cảnh sát giật mình ... Nhưng dù sao cũng đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, run tay không có nghĩa là sẽ không nổ súng, cô dùng hai tay nắm lấy súng, hướng về quái vật nọ, bóp cò ...

Một tiếng súng vang lên, mọi người rõ ràng nhìn thấy đạn xuyên qua trán tên quái vật, rồi lại bay ra ngoài... Thế nhưng ngay cả một giọt máu cũng không có, quái vật nọ nhào tới túm lấy nữ cảnh sát đang đứng ngay rìa lan can rồi nhảy ra khỏi sân thượng.

“Nha a!” .

Nữ cảnh sát nọ kêu thảm một tiếng, may mà Triệu Hồ và Mã Hán vừa kịp vọt tới, mỗi người nắm được một chân của cô, rồi kéo lên.

Bạch Ngọc Đường vọt tới rìa lan can ... Thì thấy quái vật nọ trực tiếp bay xuống hơn 20 tầng lầu, đến lúc nó gần rơi xuống đất lắm rồi, thì đột nhiên dừng lại. .

Bạch Ngọc Đường chau mày... Thứ đó ở giữa không trung lắc lắc vài cái, rồi nhảy xuống dưới, chui vào bồn hoa, chạy vội ra khỏi khuôn viên chung cư, lao vào khu dân cư gần đó.

Cảnh sát ở dưới lầu lao ra đuổi theo, nhưng quái vật nọ tốc độ rất nhanh, lại còn quá gầy, lúc băng qua lan can lập tức biến mất khỏi một ngõ nhỏ sát tầng trệt, nhóm cảnh sát quẹo vài vòng đuổi theo vào khu dân cư thì trước mắt là con đường lớn ngựa xe như nước. Khu dân cư này tuy bên trong yên tĩnh nhưng bên ngoài vô cùng náo nhiệt, đâu còn thấy bóng dáng quái vật kia.

Vừa rồi thứ đó lao xuống lại vừa khéo rơi ngay ngoài cửa sổ trước mắt nhóm Triển Chiêu.

Triển Chiêu tận mắt thấy gã bay xuống lầu, nhưng tới phía dưới dĩ nhiên thần kỳ treo lơ lửng trong không trung.

“Trên người nó có dây giữ lại đúng không?” Từ Liệt nhin không được hỏi, “Sao có thể chứ? Hoặc là làm ảo thuật nhỉ?”

Triển Chiêu cũng nhíu mày, “Đúng là rất quỷ dị.” .

Bạch Ngọc Đường để chạy thoát ngay trước mắt thì có chút ảo não. .

Nhìn sang bên cạnh, nữ cảnh sát nọ hiển nhiên bị dọa cho choáng váng, tay cầm súng không ngừng run, cô bé này cũng coi như không tệ a, bay ra khỏi tòa nhà thể mà vẫn nắm chắc súng trong tay, nhóm đồng nghiệp đang ra sức an ủi.

Lúc này, Triển Chiêu chạy lên, nhìn tình hình của nữ cảnh sát nọ một chút, có khi cần trị liệu tâm lý không chừng, nhưng có lẽ cũng không khó lắm. Không hổ là chuyên gia, chỉ mở miệng an ủi có vài câu, nữ cảnh sát nọ không đỡ ra nữa, khóc lóc hai tiếng phát tiết tâm tình xong thì dần dần trở lại bình thường.

Bạch Ngọc Đường đứng ở bên lan can cau mày, Mã Hán và Triệu Hồ tiến lại hỏi, “Đội trưởng, làm sao bây giờ?” .

Bạch Ngọc Đường cũng ý thức được vấn đề tương đối nghiêm trọng, thứ đó mặc kệ là người hay là cây khô, đều là sự tồn tại cực kì nguy hiểm, chuyện mọi người không thể hiểu nổi chính là, vì sao trúng đạn rồi mà không có chút phản ứng nào? Không hợp lý a! .

“Đội trưởng Bạch.” .

Lúc này, lão Vương của khoa Giám định đi tới, đưa ống nghiệm đang cầm trong tay cho Bạch Ngọc Đường xem, bên trong có một chút tro bùn, và một đầu đạn. .

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu nhìn lão.

“Máu!” Lão vương có chút hưng phấn, “Vừa rồi phát súng Tiểu Mã ca bắn trúng tim nó đó, có dính ít máu trên đầu đạn nha.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều vui vẻ —— có chảy máu là được! Trở về cho Mã Hân dùng đồng máy móc hiện đại kia tra xem trong máu này đến tột cùng có những thành phần gì.

Người của khoa Giám định đang thử chứng trên sân thượng, nhưng cảnh viên khác lục soát trong nội bộ tòa nhà.

Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại hỏi Triệu Trinh, “Một người từ tầng hai nhảy xuống, đến khoảng tầng 1 tầng 2 gì đó đột nhiên dừng lại, ở trong không trung động đậy vài cái rồi nhảy xuống đất, chạy mất ...” .

Triệu Trinh không đợi Bạch Ngọc Đường nói xong, đã đáp lại, “Khoảng tầng 10 gì đó có treo một sợi dây.”

“Tầng 10?” Bạch Ngọc Đường hỏi lại.

“Khoảng đó, gã có thể di chuyển lên xuống chứng tỏ sợi dây có lực đàn hồi.” Triệu Trinh giải thích, “Cộng thêm lời anh nói, cái cây khô đó có vẻ rất nhẹ, như vậy khoảng tầng 10 thôi, thấp hơn gã có thể bị đụng đất mất. Mà nếu sợi dây dài quá thì rất dễ bay ra ngoài, hơn nữa dây càng dài càng khó khống chế, có điều loại chuyện này người không có kinh nghiệm căn bản không làm được đâu.”

Bạch Ngọc Đường nhíu nhíu mày. .

Triển Chiêu tiến đến bên tai anh, nói khẽ, “Căn cứ theo tư liệu về Trình Mộc, hẳn thích nhảy dù.” .

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu —— lẽ nào thực sự là Trình Mộc?

Triển Chiêu nhún vai.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng Triệu Hổ và Mã Hán, đi xuống tầng 10.

Cũng không biết chuyện lần này có ẩn giấu nội tình gì không —— căn phòng ở tầng 10 chính là của nạn nhân bị giết rồi giấu trong cốp xe của Từ Liệt.

“Lưu Vũ.” Triển Chiêu nhìn thông tin của chủ căn phòng, “Trùng hợp vậy?” .

Bạch Ngọc Đường nhờ bảo vệ khu chung cư mở cửa nhà của Lưu Vũ. Mọi người đi vào nhìn, phát hiện trong phòng rất mất trật tự. Cửa sổ bị mở ra, có một sợi dây thừng đàn hồi buộc chặt vào cột nhà, lại cuộn thêm vài vòng ở bệ cửa sổ.

Bạch Ngọc Đường đi qua, kéo sợi dây lên nhìn một chút, rồi thò đầu ra ngoài cửa sổ, phát hiện sợi dây được một cây cột trong suốt đỡ lấy, từ trên nhìn xuống không thấy rõ lắm. Cột đã bị gãy giữa chừng, đại khái là trọng lượng của kẻ nọ khi túm lấy sợi dây gây nên.

Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại cho Tương Bình, lệnh cậu điều tra Lưu Vũ một chút xem thế nào.

Tương Bình vẫn đang phân tích video, thông tin về Lưu Vũ cậu đã điều tra ra lâu rồi nhưng chưa kịp xem. Tương Bình mở ra nhìn thoáng qua rồi chột hô lên, “Oa! Đội trưởng!” .

Bạch Ngọc Đường thấy cậu ta đột nhiên hô hoán lên, phỏng chừng có đầu mối, Vì thế ầm loa ngoài rồi đặt điện thoại lên bàn.

“Lưu Vũ kia ... Dã man lắm nha!” Tương Bình tím tái.

“Nhưng nhìn qua giống kiểu người u sầu a.” Triệu Hổ từ phía dưới bàn kéo ra một thùng toàn vỏ rượu, có chút bất lực.

“Ồ được trong tòa nhà này hẳn là không phú cũng quý nhỉ?” Mã Hán hỏi.

“Trước đây là tổng giám đốc của một công ty nào đó, cuộc sống coi như không tệ, nhưng sau đó sinh hoạt cá nhân xảy ra chút vấn đề, nên ảnh hưởng đến việc làm ăn, đồng thời... Oa!” Tương Bình nhìn không được cảm thán, “Tòa nhà đó thật đặc sắc a!” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe một hồi chẳng hiểu gì cả, phải hỏi lại, “Cậu nói cái gì?” .

“Lão đại, anh biết hẳn quen với phụ nữ dạng gì không?” Tương Bình hỏi.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau rồi đồng thanh giục cậu ta, “Không được thừa nước đục thả câu!” .

“Hẳn quen một người phụ nữ đã có gia đình.” Tương Bình nói. .

“Nga...” Tất cả mọi người gật đầu, như vậy a... .

“Gì nữa?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ thì đó là vợ của anh em tốt vài chục năm qua của hẳn, sống cùng một tòa nhà với hẳn.” Tương Bình tiếp tục nói, giọng điệu có chút bà tám.

Tất cả mọi người nhú mày.

Triệu Hổ nhìn không được lắc đầu, “Anh em tốt kiểu gì vậy a?” .

“Ừ thì anh em tốt của hẳn ở tầng 27 ...” .

“Từ Liệt? !” Mọi người hết hồn.

“Từ Liệt đã kết hôn á?” Triệu Hổ kinh ngạc. .

“Là gia đình ở trước Từ Liệt.” Tương Bình chậm rì rì kể tiếp, “Từ Liệt mới dọn đến đây chưa được một năm.”

“Nga...” Mọi người gật đầu. .

“Còn không?” Triển Chiêu hiếu kỳ. .

“Ừ thì gia đình trước cũng họ Từ.” Tương Bình cười tủm tỉm, “Còn có chút quan hệ với vụ án của chúng ta.”

Tất cả mọi người mờ mịt —— có chỗ nào a? .

“Vị anh em kia tên là Từ Chuẩn.” Tương Bình hỏi tiếp, “Quen tai chưa? Kinh khủng chưa?” .

Tất cả mọi người sững sốt. .

“Từ Chuẩn? !” Triển Chiêu giật mình, “Chính là đức ông chồng giết vợ phân thân kia? Về cùng máy bay với chúng ta, rồi chết khi đi qua cái rương đựng Bánh xe Đức phạt?” .

Tương Bình gật đầu a gật đầu, “Đúng vậy.” .

“Không phải chứ? !” Triệu Hổ kinh ngạc, “Từ Liệt ở trong phòng hẳn?” .

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy sự tình có chút quỷ dị, liền lệnh Tương Bình, “Cậu kể rõ ràng lại xem nào!” .

“Sự tình là như vậy, Từ Chuẩn và Lưu Vũ vốn là bạn tốt, đồng thời cũng là đối tác làm ăn, có điều Từ Chuẩn thích ăn chơi đàng điếm, để vợ yêu chịu vắng vẻ ở nhà, người anh em Lưu Vũ thì tương đối an phận hơn, chạy qua hỗ trợ chăm nom chị dâu, chăm một hồi rồi chăm lên giường luôn.”

Mọi người vô thức giật giật khóe miệng —— phim vàng 8 giờ chiều đây sao? .

“Sau đó Từ Chuẩn phát hiện ra, âm ỉ với vợ một trận, cũng trở mặt với Lưu Vũ ... Nhưng khi đó Từ Chuẩn vẫn còn yêu vợ nên chỉ đưa vợ dọn ra khỏi chỗ đó, đây đại khái là chuyện của hai năm về trước.” Tương Bình kể, “Ai biết khoảng một năm trước, vợ hắn đã đáp ứng hắn chặt đứt quan hệ với Lưu Vũ, Từ Chuẩn cũng bắt đầu an phận, mong muốn có thể bắt đầu lại lần nữa. Nhưng ai biết tâm vợ hắn đã thay đổi, cô ta hợp tác với Lưu Vũ, lừa cho hắn mất đi toàn bộ số tiền, còn nghĩ cách đá hắn khỏi công ty... làm hắn phá sản chỉ còn hai bàn tay trắng và một khoản nợ kèch sù. Vì vậy cuối cùng, Từ Chuẩn làm thịt rồi phân thây vợ. Trong lúc hắn đang muốn xử nốt Lưu Vũ thì bị cảnh sát chặn lại ... Với trí thông minh, hắn thành công chạy trốn qua nước ngoài, mãi đến gần đây mới bị bắt về.” .

Tất cả mọi người gật đầu —— như vậy a. .

“Có điều năm đó hắn bị vợ và bạn hại cho phá sản, đã trắng tay còn nợ nần lung tung, sau lại giết người chạy trốn, nên ngân hàng cho bán đấu giá một phần bất động sản của hắn, gian phòng ở chung cư này sau đó được Từ Liệt mua.”

“Loại phòng này mà cũng mua, Từ Liệt đúng là kiểu người chẳng quan tâm đến cái gì a.” Triển Chiêu cảm khái. .

“Có lợi a.” Tương Bình nói, “Phòng ở khu này không dễ mua, hơn nữa Từ Chuẩn giết người phân thây ở chỗ khác, đó cũng chẳng phải nhà ma, mà có khi Từ Liệt cũng không rõ lắm, là mấy người môi giới bất động sản giúp cậu ta tìm, cảm thấy có lợi lập tức chớp lấy thôi.”

Bạch Ngọc Đường cho người gọi Từ Liệt xuống, quả nhiên, Từ Liệt không hề biết chủ trước là ai, chỉ biết là một vị giám đốc bị phá sản, nên bán phòng ở đi để gán nợ... Không ngờ.

“Không phải chứ? !” Từ Liệt trề môi ghét bỏ, “Lão tử không dọn nhà không được rồi, đúng kiểu nhà ma điển hình luôn!”

Triển Chiêu khê chọt a chọt Bạch Ngọc Đường, “Nếu như Từ Chuẩn bất ngờ chết ngay cạnh Bánh xe Đức phạt, hồn phách sẽ sống nhờ vào thân xác nó, như vậy hắn về đây giết Lưu Vũ không phải trùng hợp mà là có ý định báo thù, sau đó không phải muốn chạy thoát từ nhà Từ Liệt, mà là muốn quay về nhà của chính mình ...”

Mọi người nghe được nhú mày, Triệu Hổ nổi da gà đầy người.

“Vậy thì ...” Từ Liệt đột nhiên xen vào, “Cái Porche kia mua cùng lúc với cái nhà đó, coi chừng cũng là của người anh em này a.” .

Mọi người soạt một cái quay lại nhìn cậu ta.

Từ Liệt nói, “Lúc đó mua phòng tiện thể mua xe luôn, cái người môi giới bất động sản kia tính toán thấy giá xe không tồi, hầu như mới nguyên mà lại rẻ, tôi thấy có lời nên mua. Có điều sau đó cho bạn mượn rồi bị tai nạn, phí tu sửa còn nhiều hơn tiền mua xe nên tôi chẳng sửa nữa, vẫn để trong ga ra đến giờ.” .

Mọi người yên lặng nhìn nhau.

“Nói cách khác hắn ở gần cái xe không phải là trùng hợp, lúc giết người xong cũng không phải ném xác vào xe của Từ Liệt mà là xe của chính mình ...” Triển Chiêu nói, rồi khê nhú mày với Bạch Ngọc Đường.

Một lúc lâu, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Vậy quả bóng bị mất tích kia nên giải thích thế nào?” .

“Ách...” Triển Chiêu vuốt cằm nhìn trời, “Cái này á...” .

“Em biết nè!” .

Triệu Hổ đột nhiên gơ tay. .

Tất cả mọi người nhìn cậu ta.

Triệu Hổ vuốt cằm, học theo bộ dáng uyên thâm mà Triển Chiêu bình thường hay làm, chậm rì rì nói, “Có thể là trùng hợp ... Từ Chuẩn cũng là fan của MU ...”

Triệu Hổ còn chưa nói xong đã bị mọi người liếc xéo.

Một lúc lâu, Bạch Ngọc Đường thở dài, ở phía sau Triệu Hổ, Mã Hán đưa tay đánh cái đét vào gáy của cậu ta.

. . .

Phong tỏa hết mấy chỗ hiện trường, Bạch Ngọc Đường gọi người của khóa Giám định đến thu thập chứng cứ. Ở đầu này, Tương Bình gọi điện thoại tới, nói Công Tôn ở nhà đã có báo cáo khám nghiệm tử thi rồi, những người khác của SCI ra ngoài điều tra cũng đã về, Bạch Ngọc Đường liền mang theo Triển Chiêu và mọi người về cảnh cục trước. Vụ án này khá phức tạp, chưa thể suy đoán được gì, không bằng đi điều tra lại lần nữa.

Trước khi đi, mọi người túm cả Từ Liệt theo cùng, dọc đường về Từ Liệt không ngừng bấm điện thoại nửa không nhẽo nửa áp bức, dường như muốn đến nhà ai đó tá túc. .

Chờ cậu ta cuối cùng cũng chịu cúp điện thoại, Triển Chiêu hỏi, “Cậu có cách liên hệ với người giới thiệu cậu mua nhà mua xe kia không?”

“Có.. Một người bạn của tôi giới thiệu mà.” Từ Liệt nói rồi gọi điện cho bạn cậu ta hỏi một chút, sau đó cúp điện thoại nói với Triển Chiêu, “Tên Kinh Tề đó từ chức mất tiêu rồi, hiện tại ở đâu bạn tôi cũng không rõ lắm.”

Triển Chiêu gật đầu, nhớ kỹ tên của vị môi giới bất động sản nọ, để Tương Bình tra một chút.

Xe của mọi người đi ngang qua rạp chiếu phim, Lâu Ngoại Quả chỉ vào áp-phích cỡ bự nói với Từ Liệt, “Nghe nói phòng bán vé tấp nập lắm!”

Từ Liệt bấm người lên cửa kính xe nhìn tấm băng rôn quảng cáo, thở dài, “Sau này không đóng phim nữa.” .

Bạch Ngọc Đường chuyên tâm lái xe. Triển Chiêu thì lách cách lách cách gõ một tin nhắn quá chừng chữ rồi gửi đi.

Một lát sau, điện thoại “meo meo” một tiếng. .

Triển Chiêu nhìn thoáng qua hồi âm, mếu máo. .

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Triệu Tước nói sao? Có liên quan đến bọn họ không?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Lão nói phong cách không giống, có lẽ không liên quan gì đâu.”

498. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 7

Chương 7 : Còn sót lại

Bạch Ngọc Đường và mọi người về tới cảnh cục, vừa vào cửa... chợt cảm thấy bầu không khí có chút khẩn trương. .

Rất nhiều người đều chạy tới chạy lui, không biết đã xảy ra chuyện gì. .

Từ Liệt ở phía sau mở miệng, “Ai nha, cục cảnh sát này thật bận rộn a, gần đây an ninh quả nhiên không tốt mà.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không nắm rõ tình hình lắm, nhưng cũng lười quản, cứ lên lầu trước đã.

Chỉ là cửa thang máy phía trước văn phòng SCI vừa mở ra thì thấy một người mặc trang phục chống độc màu trắng lao đảo đi tới.

“Ui chào!” Lâu Ngoại Quả giật mình, “Có vụ gì à?” .

Bạch Ngọc Đường đi tới nhìn, hóa ra là Mã Hán, đã mặc một thân trang phục chống độc rồi, còn đeo cả mặt nạ bảo hộ plastic, đủ khoa trương a.

“Đội trưởng.” .

Lúc này, Lạc Thiên từ trong phòng làm việc của SCI đi ra, nói với Bạch Ngọc Đường, ” Công Tôn vừa kiểm tra mẫu máu lão Vương đưa đến xong thì nói bên trong có phản ứng phóng xạ.” .

“Hả? !” Mọi người giật mình.

Lâu Ngoại Quả và Từ Liệt lặng lẽ lui vào bên trong thang máy.

“Chỉ một lượng nhỏ thôi, căn bản không có ảnh hưởng đến con người.” Công Tôn từ phòng pháp y đi ra.

Mọi người lại nhìn sang Mã Hân.

Công Tôn cười nói, “Con bé muốn mặc cho đã ghiền thôi, vừa rồi còn chụp vài tấm hình để kỷ niệm nữa kìa.”

Triệu Hổ vỗ vỗ ngực, Mã Hân cũng thở dài. Triệu Hổ trước từng nói qua một câu —— cô nàng Mã Hân này vốn xuất thân miêu hồng, nhưng từ lúc theo Công Tôn kiếm cơm, lại băng băng lướt nhanh trên con đường trở thành biến thái rộng lớn, còn lao đi một cách rất hân hoan, lúc này lại gả được đi rồi, nên chẳng thêm kiêng nể gì nữa.

* Xuất thân miêu hồng (căn chính miêu hồng –) là một cách nói phổ biến trong một giai đoạn lịch sử của Trung Quốc. Thời đó, người xuất thân trong gia đình bản nông hoặc gia đình quân nhân sẽ được coi trọng, xuất thân phú nông hoặc tư bản sẽ bị khinh rẻ. Người xuất thân trong gia đình bản nông được gọi là “căn chính miêu hồng”.

Ý Hổ Tử ở đây có lẽ nói Mã Hân ngày xưa là gái nhà lành, từ khi theo CT bắt đầu trở nên biến thái =]]

Bạch Ngọc Đường đi vào phòng làm việc, hỏi, “Mấy người dưới lầu đang làm gì thế?”

“Cục trưởng Bao hạ lệnh truy nã.” Bạch Trì chạy đến báo cáo, “Lần này có chút phiền phức.”

“Phiền phức gì?” .

Bạch Ngọc Đường vừa nghe thấy phiền phức liền nhúc nhích.

“Từ Liệt trước từng bị cảnh sát bắt nên quanh nhà cậu ta có paparazzi mai phục.” Tương Bình vừa lấy video ra, vừa kể cho nhóm Bạch Ngọc Đường, “Không biết đám phóng viên này sao mà thần thông quảng đại vậy, có quay được một đoạn video, rồi đóng băng ghi hình của khu chung cư cũng được một ít, là khúc thầy khô nọ mở cửa phòng Từ Liệt đó, chuyện kỳ bí đang làm dân tình sôi sùng sục a.” .

Triển Chiêu vừa nghe xong lập tức tìm máy tính lên mạng.

Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ đi tới gần, “Miêu Nhi, cậu xem gì vậy?” .

“Clip a.” Triển Chiêu trả lời.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, quả nhiên, có vài đoạn clip đang lan truyền trên mạng.

Chỉ là lúc clip, phía trước có từng loạt từng loạt bình luận lướt qua ...

“Đây là cái gì?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Đội trưởng, anh lạc hậu đến mức nào rồi a?” Tương Bình bắt đầu dĩ, “Cái này gọi là màn đạn a!”

Bạch Ngọc Đường rốt cuộc đã hiểu Triển Chiêu mấy ngày nay những lúc không có việc gì làm đều lấy ipad mở clip ra coi, vừa coi vừa cười khùng khục là tình huống gì rồi.

Bạch Trì tiến lại vừa xem vừa đọc.

* “Chà! SCI đúng là thứ gì cũng có thể đựng phải!” .

“Đội trưởng Bạch ! ! ! A a a a a a a a a a a a a a ! ! !” .

“A! Tiến sĩ Triển gả cho tôi! Gả cho tôi gả cho tôi ! ! !” .

“Liếm màn hình!” .

“Mẹ nó cái này là phim ma à!” .

“Từ Liệt là anh chàng đóng quỷ trong phim kinh dị đúng không?” .

“Nữ cảnh sát đó xem nữa rơi xuống rồi.” .

“A a a a a a! Thật là khủng khiếp! Hình như chạy vào khu nhà mìnhhhhhh!” .

“Thảo nào dưới lầu có nhiều cảnh sát như vậy.” .

... .

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu hỏi Tương Bình, “Sao lại phải liếm màn hình?”

“Khụ khụ ...” Triền Chiêu ho khan một tiếng, ý bảo mọi người cứ tiếp tục kể chuyện vụ án.

“Bên cạnh nhà Từ Liệt là một tiểu khu rất náo nhiệt, còn có rất nhiều nhà dân, những người sống ở đây đều sợ đến mức không dám ra khỏi nhà, đều gọi điện đến hỏi xem thân họ rốt cuộc đã bắt được chưa.”

Tần Âu mở TV lên, để mọi người xem đoạn phát lệnh truy nã, “Trên tin tức chỉ nói là phần tử nguy hiểm có mang mặt nạ bảo hộ, đưa ra một bức ảnh đại khái, chứng tỏ cực độ nguy hiểm, dẫn mọi người thấy thì không nên tới gần, lập tức báo nguy.” .

“Sau đó cục trưởng Bao phái rất nhiều cảnh sát toàn thành đi lùng bắt.” Lạc Thiên nói với Bạch Ngọc Đường, “Bên Ngải Hồ với bên đội đặc công cộng lại được mấy trăm người, đi bao vây lục soát tiểu khu kia từng ngách một, nhưng thật ra cũng không quá dồn sức vào đó.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu. .

Lúc này, một cô gái của khoa Giám định ở dưới lầu bê hai khay đựng vật chứng tiến vào, “Đội trưởng Bạch, tìm được rất nhiều thứ.”

Lạc Thiên nhận lấy vật chứng, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có tìm được quả bóng nào không?” .

“Có!” Cô gái kia từ trong một cái khay rút ra một cái túi, bên trong có một quả bóng đã bị phá.

“A!” Từ Liệt liếc mắt liền nhận ra, “Ai cắt nó ra vậy?” .

“Đúng nha, thật đáng tiếc!” Na cô nương chột chột cái túi, “Quả bóng này có lẽ rất đáng giá!” .

Từ Liệt cũng cảm thấy tiếc muốn chết, đưa tay cầm lấy cái túi ... chột nhìn thấy mặt trái của cái túi vật chứng đựng quả bóng này có dán một cái nhãn màu vàng, bên trên là ký hiệu ‘Có nguy hiểm phóng xạ’ màu đen ...

“Má ơi!” Từ Liệt vội ném cái túi lui lại phía sau mấy bước, “Không phải chứ? !” .

“Cách cái túi mà, sợ gì.” Cô nương nọ phát phát tay.

“Trong quả bóng này không phải có chất thải hạt nhân gì chứ hả, giấu bên cạnh lão tử lâu như vậy không sao chứ?” Từ Liệt há to miệng, “Lão tử muốn đi kiểm tra toàn thân!” .

Cô gái nhỏ của khoa Giám định hí mắt nhìn cậu ta, một lúc lâu, bĩu môi, “Thật đau lòng a! Thần tượng này nọ quả nhiên chỉ là vai diễn trên TV!” .

“Thực sự có phóng xạ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Một chút.” Cô gái nhỏ hoa tay múa chân, “Bởi vì những thứ khác không có, chỉ nó có thôi, nên hẳn đúng là có giấu gì đó bên trong. Thứ đó có một lượng phóng xạ nhỏ làm cho quả bóng cũng có. Nhưng đúng là lượng nhỏ lắm, hoàn toàn vô hại với cơ thể người. Nếu trong quả bóng thực sự có giấu đồ thì thứ đó cũng không phải vật chất có tính phóng xạ cao hay phế liệu hạt nhân gì đâu, khả năng chỉ là thứ bằng kim loại nào đó.” .

“Kim loại gì a?” Triền Chiêu hiểu kỳ. .

“Cái này em không rõ ràng lắm, muốn kiểm tra đo lường cần đến thiết bị khác, lão đại nói phải mang đến chỗ chuyên nghiệp mới có thể tiến hành.” Cô gái nhỏ hạ giọng, “Nhưng theo dự đoán của bản thân em a, rất có thể là đá các loại!”

Bạch Ngọc Đường hòa Triển Chiêu ngẩn người, nhìn cô.

Cô gái nhỏ vỗ tay một cái, “Cái thầy khô các anh đang truy đích kia, có khi nào là người ngoài hành tinh không a? !” .

“Nga... Đúng nha!” Triển Chiêu gật đầu, “Có khi không phải đá, mà là một khối linh kiện của phi thuyền vũ trụ á!”

“Có đạo lý nga!” Cô nương này phỏng chừng cũng là một fan của phim khoa học viễn tưởng, hai mắt đều sáng lên.

Bạch Ngọc Đường vội chớp lấy một túi đồ ăn vặt trên bàn kín đáo đưa cho cô rồi tiễn người xuống lầu.

Chờ cô bé đi, Bạch Ngọc Đường đập khê vào gáy Triển Chiêu, ý là —— cậu đừng tiếp tục nghĩ đến người ngoài hành tinh nữa đi! Căn bản không có khả năng!

Triển Chiêu mếu máo —— Hứ! Mất hứng! .

...

Công Tôn sau khi kiểm tra mẫu máu xong, lão đảo cầm báo cáo đi tới, “Nhóm máu B, có một lượng nhỏ phóng xạ, Trình Mộc và Từ Chuẩn đều mang nhóm máu này, chúng ta có mẫu máu của Từ Chuẩn, giám định DNA cả hai khía cạnh đều không phù hợp.” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cũng đúng, Từ Chuẩn đã chết, thi thể còn đang ở trong phòng khám nghiệm tử thi, sao có thể chạy đi giết người chứ.”

“Mặt khác từ thi thể Từ Chuẩn cũng tra ra được chút đầu mối.” Công Tôn giơ ngón tay lên ngoắc ngoắc mọi người.

Tất cả đều theo anh vào phòng pháp y.

Thi thể của Từ Chuẩn đang nằm nghiêng trên bàn giải phẫu.

Mã Hân cầm một cái camera chụp lại phần cổ của thi thể.

Thấy mọi người đi vào, cô đặt camera xuống, túm lấy cái đèn, chiếu vào cổ người chết ọi người xem.

Bạch Ngọc Đường nhìn qua thì thấy ở cổ phía bên phải của thi thể có một vết sưng giống như bị muỗi chích.

“Đây là cái gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Tra được trong máu của Từ Chuẩn có một lượng thuốc mê nhỏ, nhưng liều lượng không đủ để chết người.” Công Tôn nói rồi lấy ra một phần báo cáo đưa cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xem, “Anh tra qua hồ sơ bệnh án của Từ Chuẩn, hẳn ta bị bệnh tim, khoảng thời gian trốn chui trốn lủi làm bệnh tình càng thêm nghiêm trọng. Liều lượng thuốc mê nọ vừa đủ để làm tim hẳn đột ngột ngừng đập, rồi cứ thế toi mạng. Mà cái nốt này như là vết muỗi chích thôi, nhưng khi tiến hành kiểm tra đo lường, phát hiện thành phần thuốc bên trong khá nhiều”.

“Chúng ta căn cứ vào vết thương mô phỏng lại một chút.” Mã Hân nói, “Từ Chuẩn hẳn là bị một cây kim cực nhỏ đâm, trực tiếp đưa thuốc mê vào tĩnh mạch, đây là nguyên nhân thật sự khiến hắn tử vong bất ngờ! Chứ chẳng phải bị Bánh xe Đức Phật hút mất hồn phách gì hết.” .

Công Tôn có chút mất hứng nhún vai, “Bọn anh không tìm được cây kim, thế nhưng nếu đã thành lỗ kim thể này thì không thể nào quá nhỏ được, vì thể nghi là kim làm từ nước đá hoặc lòng trắng trứng, đã bị tan ra rồi.”

“Tiêm một mũi này, khoảng bao lâu sau thì chết?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Rất nhanh, chưa đến nửa phút.”

“Nhanh như vậy?” Bạch Ngọc Đường nhúu mày, “Vậy hung thủ chẳng phải ở ngay trong lối đi?” .

“Đường dành cho khách quý hẳn là có camera giám sát nhỉ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tương Bình. .

“Có, trước em có xem qua một lần, nhưng không kỹ lắm.” Tương Bình trả lời, dạo này cậu suốt ngày phải xem camera theo dõi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, để Tương Bình bật đoạn ghi hình đó lên, rồi để Bạch Trì xem kỹ từng chút một. Triển Chiêu vuốt cằm, “Mà ngộ nha, giết Từ Chuẩn lại đúng lúc đựng phải Bánh xe Đức Phật, là trùng hợp, hay là cố tình đây?”

Mọi người rời phòng pháp y trở về phòng làm việc, Lư Phương đi vào, “Tiểu Bạch, có gì đó gửi cho cậu nè.” Đang nói chuyện, phía sau anh có hai cảnh viên giúp đẩy hai cái rương vào.

Hai cái rương này, một là cái chứa Bánh xe Đức Phật hồi đó, đã vỡ tan; một là cái có kiểu dáng y chang, nhưng còn nguyên vẹn.

Bạch Ngọc Đường kêu Vương Triều và Trương Long khiêng cái rương chứa Bánh xe Đức Phật xuống khoa Giám định dưới lầu, sau đó, đẩy cái rương mới kia vào phòng làm việc.

Mở cái rương ra, tất cả mọi người khó hiểu liếc Ngọc Đường, không rõ anh muốn làm gì.

Bạch Ngọc Đường nhìn cái rương đó một lát, lại nhìn mọi người xung quanh một vòng, rồi hỏi Bạch Trì, “Triệu Trinh đâu?” .

Bạch Trì gọi điện thoại, Triệu Trinh dù sao cũng đang rảnh rỗi, chỉ chốc lát sau đã thấy tới.

Đi cùng Triệu Trinh còn có một nùi người, Bạch Cẩm Đường cũng tới, còn đưa theo Trần Du, cặp song sinh cũng không thể thiếu, thông thả tiến vào.

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, “Tôi gọi mỗi Triệu Trinh mấy người cũng tới làm gì vậy?” .

Nói còn chưa dứt lời, thang máy một lần nữa mở ra, Lisbon xuất hiện, bên cạnh là Lạc Dương và Tần Dịch vừa tan học, trên lưng còn đeo cặp sách, hai đứa còn kéo thôi một thằng nhóc khác, da trắng mắt to, đủ loại khả ái.

“A?” Lư Phương vội chạy tới. .

“Ba ba.” Đức bé hô gọi Lư Phương. .

Hóa ra thằng nhóc được tiện đường dẫn về đây, chính là Lư Trân đã lâu không gặp.

“Tan học sớm vậy?” Lạc Thiên khó hiểu.

Người cuối cùng ra khỏi thang máy là Dương Phàm, là anh đón bọn trẻ về đây, “Trường học tan sớm, trên đường rất loạn, quá trời cảnh sát, có lẽ sợ chiều muộn trúng giờ cao điểm thì càng loạn nên thông báo cho phụ huynh chia giờ đến đón.”

Mọi người suy nghĩ một chút, hình như khu trường học của mấy nhóc Lạc Dương chính là khu vực mà phụ cận đã từng gặp chuyện không may.

“Đúng rồi.” Triển Chiêu hỏi, “Từ Chuẩn có con không?” .

“Không.” Tương Bình lắc đầu, “Hắn với vợ vẫn chưa có con, Lưu Vũ kia còn chưa kết hôn kia.”

Triển Chiêu gật đầu. .

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ để nhóm người nhà dạt qua một bên chờ, liếc mắt thấy Trần Du thì có chút khó hiểu, “Sao em cũng tới?”

Trần Du trưng vẻ mặt bất mãn liếc Từ Liệt. .

“Tôi gọi cô ấy tới á, các anh bận rộn rồi.” Nói xong, túm lấy Trần Du đi về phía hành lang .

Trần Du vừa đi vừa đập cậu ta, “Cậu nói xem sao cậu càng ngày càng hư hỏng vậy hả.” .

Lâu Ngoại Quải cũng vui vẻ đi cùng.

Cặp song sinh sờ sờ cằm. .

Đại Đình có chút bà tám, “Từ Liệt đợt này thân với Tiểu Du quá nha.” .

Tiểu Đình cũng trưng vẻ mặt ngạc nhiên, “Không phải chứ, Tiểu Du và Lam Tây rất ngọt ngào nha, Từ Liệt lẽ nào muốn làm người thứ ba?”

“Không đâu, Từ Liệt chỉ cần có một tạo ý đồ thôi, chẳng cần đến Lam Tây động thủ, Nhạc Nhạc sẽ là người đầu tiên đạp chết cậu ta.” Mã Hân thần bí nháy mắt mấy cái, “Người ta cảm thấy hứng thú cũng không phải với Trần Du nha.” .

Tất cả mọi người tò mò nhìn cô —— thế là ai? .

Mã Hân cười xấu xa, “Cậu ra đang theo đuổi một ông chủ mặt sắt nha.”

Bạch Ngọc Đường “khụ khụ” hai tiếng. .

Mọi người quay đi chỗ khác, đội trưởng Bạch hí mắt nhìn, ý là —— tám nhắm thì đi ra ngoài! .

Vì vậy, nhóm người nhà nhiều chuyện không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ở lại hóng hớt.

Bạch Cẩm Đường tìm một sô pha ngồi xuống, nhìn cái rương, cặp song sinh ở một bên vừa ăn snack vừa chờ xem có gì vui.

Bạch Ngọc Đường tận lực không nhìn đến bọn họ, chỉ chỉ cho Triệu Trinh xem cái rương. .

Triệu Trinh không hiểu, “Làm sao a?” .

“Có thể trốn vào đó không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không thể ...” Tất cả mọi người nhú mày, cái rương nhỏ tẹo như vậy. .

“Đương nhiên có thể.” Triệu Trinh lại thấy buồn cười, “Rương lớn như vậy nhét gấu vào cũng không có vấn đề gì a.”

Tất cả mọi người nhú mày nhìn ảnh —— rương nhỏ như vậy cũng có thể chui người vào? .

“Rương để làm ảo thuật chỉ bằng phân nửa cái này thôi, phương pháp đúng là được.” Nói rồi, Triệu Trinh ngồi xổm xuống quan sát một chút, sau đó co người lại, chui vào trong.

Mọi người nhìn động tác của anh, thấy rất thoải mái tự nhiên nha.

“Người kia có thể thấp hơn cậu nhiều, có lẽ cũng gầy hơn.” Bạch Ngọc Đường ở bên ngoài quan sát.

“Vậy càng dễ.” Triệu Trinh nói, “Còn có thể bên trong xoay một vòng ấy chứ.” .

“Anh.” .

Lúc này, Bạch Trì đang xem băng ghi hình lên tiếng gọi mọi người, “Em nhìn ra Từ Chuẩn bị châm kim thể nào rồi.” .

Tất cả mọi người đi qua .

Bạch Trì để mọi người xem đoạn băng, “Em xem tất cả những đoạn quay lại trước khi Từ Chuẩn ngã xuống đất một phút, hai cảnh viên này một trước một sau áp tải hần, bởi vì lối đi rất hẹp, kiêng thêm cái rương đi rất chậm, nên bọn họ đi qua bên cạnh cái rương, cũng không có ai tới gần Từ Chuẩn, nhưng các anh xem nè ...” .

Bạch Trì nói rồi ấn nút dừng lại.

Tương Bình dùng thiết bị mới xử lý khiến hình ảnh trở nên cực kỳ rõ ràng, chỉ thấy ngay lúc Từ Chuẩn đi qua cái rương thì có một vệt ánh sáng trắng xuất hiện.

Tia sáng đó đặc biệt mảnh nhỏ.

Tương Bình đem hình ảnh phóng đại lên N lần, sau đó tiếp tục chạy đoạn băng ... Mọi người cuối cùng cũng thấy rõ, hóa ra là một cây kim bắn ra từ trong rương với tốc độ cao, chính xác trúng vào cổ Từ Chuẩn, chính là vị trí nốt sừng trên cổ hần hiện tại.

Bạch Ngọc Đường cầm điện thoại trên bàn gọi cho người của khoa Giám định, hỏi, “Trên cái rương ngoại trừ lỗ hổng kia ra còn có chỗ thủng nào khác không?”

“Có!” Lão Vương trả lời, “Trên nắp rương có người dùng lưỡi dao khoét một cái lỗ chừng 3cm chu vi.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau. .

“Nói như vậy, hung thủ lúc đó ở ngay trong rương?” Triển Chiêu nhíu mày, “Hắn là cố ý giết Từ Chuẩn, hay chỉ tùy tiện tìm đại một người?”

“Nhưng lộn xộn khi Từ Chuẩn đột nhiên ngã xuống rất tiện để hắn đào tẩu.” Bạch Ngọc Đường nói, lại hỏi lão Vương, “Vậy trong rương có thứ phóng xạ gì không a?” .

“Không có, bọn tôi vừa nhận được hàng đã thử, không có phản ứng.” Lão Vương trả lời. .

Mọi người đây đó nhìn nhau — Vì vậy thứ có phóng xạ gì đó thật sự được giấu trong quả bóng? Là cái gì nhỉ? Tính phóng xạ yếu ớt, vô hại với cơ thể người, có thể giấu trong một quả bóng, đến tận cùng là cái gì? Lẽ nào là đá các loại? Nhưng trong quả bóng mà có cục đá, lắc lắc sẽ phát ra tiếng động mà? Bông vải ngoài trái đây à?

499. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 8

Chương 8 : Liên hệ kì diệu

Buổi tối cùng ngày, thành phố S có vẻ vẫn còn khá khẩn trương, cảnh sát giao thông ở các giao lộ cũng tăng thêm không ít.

Các thành viên đội đặc công tìm đến nửa đêm, vẫn không thấy cái cây khô thần bí kia đâu, mà trên các kênh tin tức lớn cũng bắt đầu gấp rút phân tích “quái vật” nọ.

Cả nhóm Bạch Ngọc Đường suốt đêm ở lại cảnh cục điều tra, Từ Chuẩn, Trình Mộc, kể cả Lưu Vũ đã chết, bối cảnh của ba người này đều tương đối phức tạp, quan hệ lại rộng rãi, hơn nữa vụ án không có bất cứ manh mối nào, điều tra khá trắc trở, phải xem một lượng lớn tư liệu để tìm thông tin có liên quan, cứ như mò kim đáy bể.

Bạch Ngọc Đường hỏi Tương Bình, tìm được tình nhân trong mộng của Trình Mộc chưa, Tương Bình lắc đầu, “Đến giờ vẫn chưa tìm được, Công Tôn nói cô ta đã phẫu thuật thẩm mỹ, chứ người thật không có đẹp như thế.”

Bạch Ngọc Đường không thể làm gì khác hơn là để cậu tiếp tục tìm, chỉ là biến người mệnh mông... rất khó mà hạ thủ, bọn họ đang cân nhắc xem có nên đăng tin tìm không.

Triển Chiêu ngồi trên ghế xoay, trong tay cầm giấy bút, đang tại chỗ xoay vòng vòng.

Mọi người ai cũng bận rộn, trừ một mình Triển Chiêu thoạt nhìn có vẻ rất nhàn ... Nhưng chẳng ai đến quấy rầy anh.

Từ Liệt vì không có nhà để về, nên tạm thời tá túc trong phòng nghỉ của SCI.

Mã Hân đi mua vài túi Durkee về làm đồ ăn khuya, phân phát ọi người. .

Đưa một cái hamburger cho Từ Liệt. .

Từ Liệt cầm hamburger nhìn chằm chằm vào Triển Chiêu đang ngồi một mình chờ ra như đi vào cõi thần tiên, hỏi Mã Hân, “Anh ta đang làm gì á? Lên đồng à?”

Mã Hân trắng mắt liếc cậu ta, rồi mở túi ra gắp một miếng hamburger, “Cái đó gọi là động não!” .

Từ Liệt cũng gắp một miếng, “Thật á? Mà tôi nghe nói Triển Chiêu rất thông minh hả?” .

“Đúng vậy.” Mã Hân gật đầu. .

“Thông minh đến mức nào?” Từ Liệt nhướn mày.

“Là kiểu thông minh có thể xếp ở vị trí cao trên quả đất này!” Mã Hân nghiêm túc.

Từ Liệt ngậm hamburger nhìn Mã Hân, trầm mặc khoảng 10 giây, sau đó gói bánh lại, chuồn ra ngoài.

Mã Hân khó hiểu nhìn Từ Liệt, chỉ thấy cậu ta tiến đến bên cạnh Triển Chiêu, nín lấy một bên tay vịn của chiếc ghế, “Mượn nói chuyện chút!”

Triển Chiêu khó hiểu nhìn cậu ta, Từ Liệt kéo cả người cả ghế đến một góc hành lang không người.

Bạch Ngọc Đường đang xem tư liệu Tương Bình đưa cho, khẽ liếc mắt nhìn thấy, đưa tay sờ sờ cằm, hình như đang có tính toán gì đó.

Mã Hân tiếp tục ăn khuya, mọi người đều phải ăn đồ ăn sẵn, chỉ có mỗi Lạc Thiên được sandwich thịt bò và canh trứng tình yêu do Mã Hân làm, tất cả mọi người khinh bỉ nhìn nha đầu bất công đó. Ngay cả Mã Hân cũng không có đãi ngộ tốt như Lạc Thiên, quả thực là nữ sinh hướng ngoại a, Mã Hân cầm hamburger lắc đầu.

Lúc chia đồ ăn cho Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường lắc đầu, biểu thị không ăn hamburger.

“Đội trưởng, anh sợ béo a?” Triệu Hổ đại khái muốn nghỉ ngơi một chút, nên chạy tới chọc ghẹo người, thuận tay cầm lấy một cái cánh gà gặm ngon lành.

Bạch Ngọc Đường nhìn cậu ta một cái, “Không cảm thấy da gà nhiều nếp nhăn y hệt da thầy khô hử?” .

“Phụt.” .

Triệu Hổ quăng cánh gà nọ lên máy tính của Tương Bình, Tương Bình chụp lại cứu vớt cái bàn phím. .

Mã Hân đẩy Triệu Hổ đang lặn lội sang một bên, tiếp tục xem tư liệu. .

Bạch Ngọc Đường cầm một quả táo lên gặm, vừa nhìn Triển Chiêu và Từ Liệt đang ở ngoài cửa, hỏi Mã Hân đang cố sức gặm cái hamburger quá chùng nhún, “Từ Liệt nhìn trúng ai?” .

Mã Hân cười cười, “Anh của Tiểu Du.” .

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mồm, hình như chuyện này có chút ngoài ý muốn, “Thực sự là Trần Mật?” .

“Đúng vậy!” Mã Hân gật đầu. .

“Em thân với Trần Du vậy, có biết tình hình của Trần Mật gần đây không?”

“Biết a, Tiểu Du và anh cậu ấy tình cảm rất tốt.” Mã Hân nói, “Anh Trần rất truyền thống, công ty làm ăn cũng tốt, vì thế anh ấy vẫn giục Tiểu Du và Lam Tây nhanh chóng kết hôn sinh con, làm một bà chủ nhỏ hạnh phúc, đừng chạy ngược chạy xuôi nữa, ông nội đã có anh ấy chăm, không cần Tiểu Du khổ cực kiếm tiền.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Em có thân với Trần Mật không?” .

“Cũng được a, bọn em mà biểu diễn thì sẽ để công ty anh ấy phụ trách làm pháo hoa, đội kịch cũng hay tìm anh ấy để làm ít chất nổ, hiệu quả rất đáng ngưỡng mộ a! Không có chút nguy hiểm nào mà quang cảnh thì siêu đẹp! Công ty của Bạch đại ca hợp tác với anh ấy rất nhiều lần.” .

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, anh hai mình quả nhiên giao du rộng a... .

“Nhưng mà anh Trần không thích Từ Liệt.” Mã Hân lắc đầu, “Từ Liệt không biết làm cái quỷ gì, anh Trần giúp cậu ta tạo hiệu ứng pháo hoa trong một lần biểu diễn xong cậu ta liền như kẹo dẻo bám dính vào người ta, gỡ ra không nổi.”

Bạch Ngọc Đường có chút hiếu kỳ, “Hai người bọn họ có vẻ như không thể cùng xuất hiện được.” .

“Đúng á! Một người đặc biệt nghiêm chỉnh, một người đặc biệt cà lơ phất phơ!” Mã Hân gật đầu. .

Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu, cúi người, nói với Tương Bình mấy câu. .

Tương Bình ngậm hamburger lướt bàn phím. .

.. .

Ở cửa. .

Triển Chiêu tò mò nhìn Từ Liệt, “Làm gì?” .

“Có việc muốn nhờ!” Từ Liệt nghiêm túc nói.

Triển Chiêu nhìn cậu ta một hồi, vẻ mặt đồng tình hỏi, “Trần Mật không quan tâm đến cậu?” .

... .

Từ Liệt cảm động đến độ nước mắt lưng tròng, “Anh quả nhiên là đáng cứu thế!” .

Triển Chiêu không nói gì, làm thần tượng kiểu như Từ Liệt này thật sự khiến người ta đập tan ảo tưởng mà, anh bắt đắc dĩ nhún vai, “Tôi cũng không có cách a, phương diện này không phải lĩnh vực nghiên cứu của tôi.” .

Từ Liệt chấp hai tay tạo thành hình chữ thập, “Tôi van anh!” .

Triển Chiêu lại hiếu kỳ hỏi, “Cậu thật sự coi trọng Trần Mật?” .

“Đúng vậy!” Từ Liệt gật đầu. .

“Cậu nhìn trúng chỗ nào thế?” Triển Chiêu rất rất hiếu kỳ. .

“Anh ấy đẹp trai!” .

Triển Chiêu khoe miệng giật giật, “Ngọc Đường còn đẹp trai hơn.” .

“Xí.” Từ Liệt bĩu môi. .

Triển Chiêu hí mắt, chỉ vào cậu ta, “Có ghen mắt kia.” .

Từ Liệt đưa tay lên dụi, da mặt dày đến mức có thể so găng với bức tường.

“Vậy cậu sẽ quán chắc không rời sao?” Triển Chiêu cũng không biết thế nào, “Loại chuyện này người khác giúp không được đâu.”

“Không quán được nữa, quán cả năm nay anh ấy vẫn lơ tôi.” Từ Liệt cười khổ.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, Trần Mật trước đây thăm mền Tần Âu, nhưng nhìn Tần Âu lại nhìn Từ Liệt, một người là ông bố tốt luôn tỏa ánh mặt trời, một người lại là thằng nhóc đẹp trai điên khùng ... Thật sự rất muốn nói một câu, hai người đó đều là máy chế tạo hoa đào sao? Tần Âu hút biến thái cuồng giết người, Từ Liệt cũng chỉ ở một chỗ, mà thấy khô liên tục tới cửa ...

“A?” Triển Chiêu nghĩ tới đây, đột nhiên vuốt cằm, “Điểm giống nhau? Trình Mộc và Từ Chuẩn có gì giống nhau không nhỉ?”

Từ Liệt nhìn trời, Triển Chiêu lại đi nghĩ về vụ án mất tiêu.

“Hay cậu qua cửa phụ huynh trước đi?” Triển Chiêu hỏi Từ Liệt. .

Từ Liệt khoe miệng giật giật, Triển Chiêu nghĩ ra cách này thật muốn đập mà, “Không dám, lão Trần có khi sẽ đánh chết tôi mất.”

Triển Chiêu thở dài, “Vậy cậu muốn tôi giúp cậu thế nào?” .

“Giúp tôi nghĩ ra lý do để anh ấy cho tôi ở kè!” Từ Liệt nghiêm túc.

Triển Chiêu vuốt cằm nhìn trời, “Ừm...” .

Triển Chiêu ừm cả nửa ngày, Từ Liệt ngồi chồm hổm đến mức tê cả chân, nét mặt lo lắng không ngớt ...

Lúc này, chợt nghe phía sau có người nói, “Ai cũng có sở thích của riêng mình.”

Từ Liệt và Triển Chiêu cùng nhau ngẩng đầu. .

Chỉ thấy đội trưởng Bạch ưu nhã đứng tựa bên cửa văn phòng SCI, một tay cầm hamburger một tay cầm xấp giấy.

Triển Chiêu ngồi trên ghế xoay cảm khái —— đẹp trai quá đi! Nhìn thế nào cũng thấy đẹp trai! Cầm hamburger cũng có khí chất nữa!

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười nhìn biểu tình của Triển Chiêu, rồi đưa hamburger cho anh.

Triển Chiêu liếc gói bánh, “Muốn vừa giòn vừa cay cơ!” .

Bạch Ngọc Đường khẽ híp mắt —— Trời nóng mắt nước, ăn ít cay thôi!

Triển Chiêu giơ tay nhận lấy, đành chiều người ta vậy

~Từ Liệt đứng lên, hoạt động cái chân đã bị ép ngồi chồm hổm quá lâu, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Anh có chiêu gì à?” .

Nón trở và ngón giữa thon dài của Bạch Ngọc Đường kẹp một tờ giấy gấp làm đôi, đưa cho Từ Liệt. .

“Đây... là cái gì?” Từ Liệt nhận lấy, mở ra.

“Trần Mật trước đây là đội trưởng đội phòng chống bạo lực, Tương Bình có thu thập tin tức cá nhân của cậu ta, bao gồm những thứ thích và không thích.” Bạch Ngọc Đường nhướn mày.

Triển Chiêu vừa gặm hamburger, vừa cầm lấy tờ giấy nhìn sơ qua, sau đó đồng tình vỗ vai Từ Liệt, “Căn cứ vào phân tích tính cách, cậu là một trong những kiểu người Trần Mật ghét nhất, buông tha đi, chân trời nào chẳng có hoa thơm cỏ lạ.” .

Từ Liệt há hốc miệng, “Không có hi vọng sao?” .

Triển Chiêu gật đầu, “Số liệu sẽ không nói dối.” .

Từ Liệt cọ tường, “Lão tử không muốn! Lão tử không cam lòng.” .

“Không gì là tuyệt đối.” Bạch Ngọc Đường chìa tay còn lại ra, đưa cho Từ Liệt một cái điện thoại.

Từ Liệt đang ôm tường tò mò liếc cái điện thoại trong tay Ngọc Đường, “Có cơ hội lay chuyển hả?” .

“Mềm không được thì cứng.” Bạch Ngọc Đường cười. .

Từ Liệt há to miệng, “Anh kêu tôi cưỡng anh ấy?” .

Bạch Ngọc Đường khước miệng giật giật, “Tôi định nói cậu uy hiếp cậu ta.” .

“Uy hiếp thế nào?” Từ Liệt không rõ. .

“Cậu nói với cậu ta, nếu cậu ta không chịu cho cậu ở nhờ, sáng mai cậu sẽ triệu tập truyền thông bày tỏ tình cảm với cậu ta.” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Cậu còn có thể chạy tới dưới cửa sổ nhà cậu ta hát tình ca!” .

Từ Liệt cầm lấy điện thoại, “Cái này sao...” .

Triển Chiêu vỗ tay một cái, “Điều kếp!” .

Từ Liệt suy nghĩ một chút, cầm điện thoại chạy đi gọi cho Trần Mật, chiếu theo những gì Bạch Ngọc Đường vừa nói, quả nhiên...

Từ Liệt mừng rỡ chạy về, “Anh ấy đồng ý cho tôi ở kếp rồi!”

Bạch Ngọc Đường thu điện thoại. .

Lâu Ngoại Quải chạy đến, “Anh Liệt, bao giờ thì anh dọn nhà?” .

“Dọn làm gì a, trực tiếp qua ở.” Từ Liệt hớn hở định chạy đi.

“Nè.” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vai cậu ta, “Tôi và Miêu Nhi chở cậu đi.” .

Triển Chiêu có chút ngoài ý muốn liếc Ngọc Đường. .

“Sao lại không biết ngượng thế chứ.” Lâu Ngoại Quải cười tủm tỉm, cảm thấy vị đội trưởng Bạch này nhìn rất lạnh, nhưng thực sự là một người tốt.

“Tiện đường, bọn tôi vừa lúc muốn tìm Trần Mật ôn chuyện cũ.” Bạch Ngọc Đường ra hiệu mình đi lấy chìa khóa xe.

Từ Liệt vui vẻ thu thập một ít đồ dùng tùy thân, chuẩn bị đến nhà mới, Lâu Ngoại Quải cũng không đi cùng, mà về nhà mình, sáng mai chạy tới nhà Trần Mật đón cậu ta là được.

Triển Chiêu hiếu kỳ theo Bạch Ngọc Đường vào phòng làm việc, hỏi, “Cậu rất ít khi nhiệt tình góp chuyện như vậy, làm gì thế? Trần Mật với vụ án này có quan hệ hả?” .

Bạch Ngọc Đường cười cười, đưa một phần văn kiện trên bàn giao cho Triển Chiêu. .

Triển Chiêu mở ra nhìn, thì thấy đó là tư liệu của một vụ án chưa được xử lý, ở cột ký tên của cảnh sát phụ trách, có viết —— Trần Mật.

Triển Chiêu lật xem, hóa ra là một vụ nổ bom do Trần Mật xử lý từ 3 năm trước.

Đây là một vụ đánh bom xe, chủ nhân của chiếc xe đó chính là Từ Chuẩn. Thế nhưng Từ Chuẩn rất may mắn, không bị nổ chết, tránh được một kiếp. Trần Mật dẫn người đến điều tra, nhưng tìm không được nguồn gốc của quả bom ... Trong lúc điều tra hắn phát hiện phương pháp sản xuất loại bom này rất cổ xưa và hiếm thấy, trong tất cả các án có liên quan trong nước cũng chưa từng gặp qua. Nhưng vì không có tổn thương về người, hơn nữa Từ Chuẩn hình như cũng không muốn truy cứu, năm đó tổ phá bom cũng đang thiếu người, nên Trần Mật không điều tra tiếp, vì thế trở thành án chưa giải quyết.

Triển Chiêu dùng 3 giây xem xong tư liệu, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Trước đây có người muốn giết Từ Chuẩn? Cách thức là cho nổ xe của hắn?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói với Tần Âu đang xem tư liệu cách đó không xa, “Tần Âu, anh cũng đi một chuyến.” .

“Rõ.” Tần Âu gật đầu, đi ra cửa, thì nhìn thấy Từ Liệt đang mở to mắt trừng mình, Triển Chiêu cũng đi ra, đưa tư liệu cho Tần Âu. .

Mọi người xuống xe đậu ở dưới lầu.

Bạch Ngọc Đường mượn chiếc Jeep của Triệu Trinh để đi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi phía trước, phía sau, là Từ Liệt và Tần Âu, bầu không khí có chút quỷ dị. .

Tần Âu xem tư liệu xong, khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm vào tiết diện quả bom nọ, “Loại bom này tôi từng thấy qua một lần.”

Triển Chiêu kinh ngạc, “Ở đâu a?” .

“Không phải gặp lúc phá án.” Tần Âu giải thích, “Là ở một cuộc triển lãm.” .

“Triển lãm?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ. .

“Ừ, vụ án này tôi còn nhớ, lúc nó phát sinh tôi không làm cảnh sát nữa.” Tần Âu nói, “Tôi nhớ ngày đó trời mưa rất to, Trần Mật chạy tới tìm tôi, cho tôi xem bản vẽ này.” .

Triển Chiêu vuốt cằm, nghĩ bụng —— Trần Mật khó khăn lắm mới tìm được cơ hội để đến nhìn Tần Âu nhỉ? .

Từ Liệt liếc liếc Tần Âu, lại liếc liếc quả bom trong văn kiện.

“Quả bom này hầu như không có cách nào đỡ đỡ, hơn nữa không phải kiểu kíp nổ hẹn giờ, mà là kíp nổ tín hiệu.” Tần Âu nói.

“Tín hiệu...” Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, “Vậy chứng tỏ năm đó không phải Từ Chuẩn may mắn tránh được một kiếp, mà là người ta chưa thật sự muốn mạng của hắn?” .

“Có thể nói là như thế.” Tần Âu gật đầu, “Đối phương hẳn chỉ muốn hù dọa hoặc cảnh cáo thôi. Khoảng nửa năm sau, trong một lần tôi và Dương Phàm qua Mỹ thăm Tiểu Dịch, đúng lúc có triển lãm trưng bày những vũ khí cổ xưa, tôi thấy quả bom này ở đó. Nó là một bán thành phẩm, phát hiện ở vùng chiến sự ở Đông Âu, tôi hỏi thăm người sưu tầm. Hắn nói quả bom này là một người bạn Ucraina tìm giúp, kỹ thuật

chế tác là của thời Thế chiến thứ 2, hiện tại ít được sử dụng, nhưng khoảng cách thời gian cũng chưa dài, có thể bây giờ vẫn có người làm được, rồi đem bán ở chợ đen.”

Triển Chiêu hơi nhú mày. .

Bạch Ngọc Đường chạy xe vào tiểu khu Từ Liệt chỉ cho, phát hiện không phải nơi ở của Trần Du và ông nội cô, thì có chút khó hiểu, “Trần Mật không ở nhà mình à?”

“Đó là một phòng đơn.” Từ Liệt gật đầu, “Khá gần công ty anh ấy, thỉnh thoảng anh ấy đi làm về muộn sẽ ở lại đây, tránh cho về nhà lại đánh thức ông nội và em gái.” .

Tất cả mọi người gật đầu. .

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, nhìn giao lộ phía trước có hai cảnh sát giao thông đang tra xét từng chiếc xe chạy qua, bên đường còn có một chiếc xe tuần tra đang đậu.

Bạch Ngọc Đường chạy lại gần xe tuần tra, một cảnh viên liền bước lại, “Đội trưởng Bạch?” .

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Ở đây không phải khu vực lực soát, sao các cậu cũng tới?” .

“Vừa rồi có người dân gọi điện tới báo là thấy thầy khô ở gần đây, vì thế bọn tôi đến xem, đội đặc công cũng sẽ lập tức tới.” Cảnh viên trả lời. .

“Báo lúc nào thế?” Triển Chiêu hỏi.

“Mới nhận được lệnh 5 phút trước, bọn tôi trực gần đây nhất nên chạy qua, là một bảo vệ của tiểu khu kia báo án.” Cảnh viên giơ tay ra chỉ.

Từ Liệt có chút lo lắng, “Trần Mật ở khu đó.” .

Bạch Ngọc Đường nhú mày, nhìn sang Triển Chiêu ——trùng hợp vậy? .

“Người bảo vệ đó đâu?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Bên kia.” Cảnh viên chỉ chỉ vào phòng an ninh ở phía trước, có một bảo vệ đứng ở cửa, nói chuyện với một cảnh sát, người bảo vệ đưa tay chỉ vào một bồn hoa cách đó không xa. Tiểu khu này cây xanh nhiều, có kha khá vị trí để ẩn nấp. Hơn nữa rất nhiều người dân đi làm ở gần nhà, buổi tối xe không cất vào ga ra, mà trực tiếp để cạnh bồn hoa.

Bạch Ngọc Đường dừng xe lại, đi tới cửa phòng an ninh, nói người bảo vệ nó kể lại mọi chuyện lại một lần nữa.

Người bảo vệ chỉ vào bồn hoa phía trước một tòa nhà cách đó không xa, “Tôi qua đó giúp một nhà dân chuyển xe đi chỗ khác, đột nhiên thấy có một bóng người nhoáng lên từ phía sau bồn hoa. Tôi thấy bóng lưng đặc biệt gầy, hơn nữa lại lén lút lút lút, vì thế kêu ra tiếng, nó quay đầu lại liếc tôi ... Má ơi! Làm tôi sợ muốn chết!” .

Người bảo vệ nọ vừa vỗ ngực vừa nói.

Bạch Ngọc Đường hỏi hắn, “Chạy về hướng nào thế?”

“Bên kia.” Người bảo vệ đưa tay lên chỉ, đúng vào tòa nhà cao tầng mà Trần Mật ở.

Từ Liệt khẩn trương, “Không trùng hợp thế chứ? Có khi nào hắn quen biết chúng ta không?”

Bạch Ngọc Đường ra hiệu cho cậu ta dừng đoán mò nữa, đưa người chạy về phía tòa nhà đó, Từ Liệt lấy điện thoại ra gọi cho Trần Mật, nhưng chẳng có ai bắt máy, “Ai nha, sao anh ấy không tiếp điện thoại.” .

Tần Âu lấy điện thoại gọi về SCI, Lạc Thiên và mọi người chuẩn bị ra ngoài, đang muốn gọi điện cho Bạch Ngọc Đường thì nhận được tin của Tần Âu, vội vàng nói, “Vừa rồi cục trưởng Bao đến nói, đội đặc công nhận được báo án, thầy khô kia lại xuất hiện, ở ngay tiểu khu mọi người đang đến đó.”

... .

Mà lúc này, trong căn phòng đơn trên tòa nhà cao tầng, Trần Mật tăng ca về vừa tắm rửa xong xoa tóc đi ra, cảm thấy đói, nên đi vào bếp úp mỳ.

Trên sofa ngoài phòng khách, điện thoại có người gọi đến đang ong ong rung lên, nhưng bị áo vest Trần Mật quăng tới phủ kín, thanh âm không được rõ cho lắm.

TV nhỏ trong bếp, đang phát lệnh truy nã thầy khô kia, tiếng của nó hoàn toàn át đi tiếng rung của cái điện thoại.

Trần Mật nhìn cảnh thứ kia mở cửa đi vào nhà Từ Liệt thì lắc đầu, nghĩ bụng, thằng nhóc đó đúng là thứ gì cũng có thể đụng phải mà.

Lúc này, chuông cửa vang lên.

Trần Mật giảm lửa xuống, nghĩ bụng Từ Liệt tới nhanh phết nhỉ, rồi đi ra mở cửa ...

500. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 9

Chương 9 : I will be back!

Trần Mật xoa tóc đi ra mở cửa, rồi khẽ sững người ...

...

Nhóm Bạch Ngọc Đường phát hiện thang máy đang dừng ở tầng 11, Triển Chiêu ấn nút, thang máy bắt đầu đi xuống ... Chứng tỏ người đi tới tầng đó đã ra ngoài. Từ Liệt gấp đến độ trực tiếp chạy ào về phía cầu thang.

Từ Liệt dù sao trước đây cũng là vận động viên thái quyền, lại là một kẻ cuồng vận động, thể lực tốt, “xoát” một cái đã không thấy tẩm tích đâu.

Bạch Ngọc Đường để Tần Âu và Triển Chiêu cùng đi, còn mình thì chạy đuổi theo lên lầu.

Triển Chiêu có chết cũng không đi bộ lên tầng 11, nên đứng chờ thang máy. .

Tần Âu lắc lắc đầu, “Không cần căng thẳng lắm đâu ... Trần Mật cũng không phải kẻ trời gà không chặt, khả năng đánh đấm của cậu ấy không tệ.”

Chờ Bạch Ngọc Đường và Từ Liệt gần như trong nháy mắt lao lên tới tầng 11, vọt ra hành lang liền thấy cửa nhà Trần Mật đang mở, ở đó hình như có bóng người.

“Aaa! Thầy khô biến thái chết điiii...” Từ Liệt rống lên, rồi phi tới trực tiếp đập vào trong cửa.

Bạch Ngọc Đường ở phía sau vừa nhìn vào cửa, lập tức nhanh tay lẹ mắt túm lấy tay Từ Liệt, Từ Liệt lúc này cũng thấy rõ ai đang đứng ở cửa, cuống quýt dừng ngay động tác ... May là Bạch Ngọc Đường túm cậu ta lại a.

Chân của Từ Liệt đang cách chóp mũi của người nọ chưa đến 1 cm ...

Nhìn lại thì, xem chút nữa bị Từ Liệt đập trúng mũi kia, chính là người đang cầm trong tay cái bình giữ nhiệt, lão Trần.

Lão Trần đối mặt với bàn chân lao đến của Từ Liệt thì sợ đến mức lão đảo cả người, Trần Mật lại càng hoảng sợ hơn, vội vàng đỡ lấy, “Ông nội!”

Thấy ông cụ không có việc gì, Trần Mật mới thở phào nhẹ nhõm, gương mặt trừng Từ Liệt —— làm gì vậy hả!

Cổ Từ Liệt muốn gãy tới nơi, may mà Bạch Ngọc Đường túm cậu lại, chứ không một cước này của cậu mà thành công thì không biết hậu quả sẽ đến đâu nữa.

Cùng lúc đó, thang máy “đỉnh” một tiếng mở ra.

Triển Chiêu và Tần Âu cũng chạy tới nơi ... thấy được tình huống trong phòng.

Lão Trần vỗ vỗ ngực, lão biết mấy ngày nay Trần Mật phải tăng ca, nên hầm ít canh đưa tới cho hắn, đêm nay Trần Du và Lam Tây hẹn hò, ông cụ ở nhà một mình buồn, nên qua tìm Trần Mật ăn canh chơi cờ.

Không ngờ vừa mới vào cửa chưa kịp nói câu nào, phía sau đã có người nhào tới, miệng còn hô cái gì mà —— biến thái?

Lão Trần quay đầu lại lo lắng nhìn Trần Mật, “Cháu lại trêu chọc phải biến thái gì à? Ai nha, cháu với Tiểu Du cứ như vậy sao lão già này bớt lo đây.”

Trần Mật bắt đầu nghe lão Trần liên giọng cần nhần, vừa hung hăng trừng sang Từ Liệt.

Từ Liệt xấu hổ.

Lão Trần cầm bình giữ nhiệt nhìn quanh một chút, thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng tới, còn có Tần Âu nữa, thì khó hiểu, “Ồi chào? Các cháu sao cũng tới vậy? Vừa lúc a, ông có hầm một nồi canh ngon ...”

Lão Trần còn chưa nói xong, Bạch Ngọc Đường đột nhiên lùi lại, đảo mắt nhìn về phía cầu thang.

Tần Âu vừa rồi hình như cũng nghe thấy tiếng “lạch cạch”... Lúc này, cửa cầu thang khẽ lay động. Bạch Ngọc Đường xoay người chạy xuống, lối thoát hiểm ánh sáng mờ mờ, cùng lúc đó, có một người đang lao nhanh xuống dưới lầu ...

Bạch Ngọc Đường trực tiếp phóng qua tay vịn cầu thang nhảy xuống một tầng, guồng chân đuổi theo, Triển Chiêu bước lại bên cầu thang nhìn, thì thấy Bạch Ngọc Đường đã theo người nọ xuống lầu, Tần Âu cũng ở ngay sau.

Từ Liệt, Trần Mật và lão Trần cũng chạy tới nhìn.

Trần Mật không hiểu, “Chuyện gì xảy ra?” .

Từ Liệt trả lời, “Thầy khô đó hình như tới tìm anh á.” .

Trần Mật vẫn còn mờ mờ, lão Trần ở bên cạnh đã nhảy dựng lên, tông giọng cao thêm một bậc, “Thầy khô?!”

Triển Chiêu thì gọi điện thoại cho nhóm Lạc Thiên, “Các cậu đang ở đâu?”

“Sắp đến rồi.” Lạc Thiên ngẩng mặt, đã thấy được tòa nhà Trần Mật ở, Triệu Hổ Mã Hán bên cạnh đang nhìn anh.

“Ngay dưới tòa nhà Trần Mật ở đó, Ngọc Đường vừa đuổi theo nó xuống lầu, có thể là ở bãi đậu xe ...” Triển Chiêu nói.

“Rõ.” Lạc Thiên nói với Mã Hán và Triệu Hổ, “Ga ra ngầm.” .

Triệu Hổ hạ kính xe, đặt hộp đèn của cảnh sát lên nóc, bật còi hú, bảo vệ ở cổng lập tức mở thanh chắn lên nhường đường, Lạc Thiên lái xe trực tiếp lao thẳng vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

Trương Long và Vương Triều xuống xe giữa chừng, dùng tay ra hiệu với những xe cảnh sát theo phía sau, để bọn họ phong tỏa tòa nhà Trần Mật ở.

Bao Chứng tự mình dẫn đội đặc công tới, hàng loạt đặc công xuống xe bao vây tòa nhà, còn dặn bảo vệ thông tri cho các hộ gia đình đóng chặt cửa và không đi ra ngoài.

Bảo vệ làm gì đã thấy qua không khí này, lập cập chạy đi gọi điện thoại, không ít hộ gia đình ở trên lầu đều mở cửa sổ nhìn xuống —— nhiều cảnh sát vậy, đến bắt ai nhỉ? .

...

Xe cảnh sát của Lạc Thiên thuận lợi lao thẳng xuống gara ngầm, vừa dừng lại ... thì thấy ở cửa cầu thang, có một bóng đen lao ra ... nặng nề ngã xuống đất, ở ngay trước mũi xe của họ không xa.

Phía sau, Bạch Ngọc Đường đi ra khỏi cửa thoát hiểm, vừa đi vừa cởi áo khoác, điệu bộ này chính là —— không đầu hàng sẽ giải quyết bằng vũ lực.

Thứ đó vừa chạm đất lập tức đứng dậy, trực tiếp bò lên xe của Lạc Thiên bọn họ, dường như muốn chạy ra ngoài.

Triệu Hổ và Lạc Thiên ngồi ngay hàng ghế trước, nhìn thấy rất rõ dung nhan của nó —— chính là thầy khô sáng nay bọn họ mới truy đuổi!

Hai bên trừng nhau một lúc, thứ đó tiếp tục bò lên nóc xe hướng về phía cửa ra ... Nhưng ở bên ngoài vang lên tiếng còi hiệu lệnh dồn dập, rồi 4-5 chiếc xe cảnh sát xuất hiện đánh sập cửa ra, Bao Chứng bước xuống, phía sau có hơn 11 đặc công chặn kín cửa trong tư thế sẵn sàng.

Thầy khô nọ ở trên nóc xe quay đầu lại, đã thấy Bạch Ngọc Đường chạy tới chính giữa bãi giữ xe, hấn lúc này cho dù chạy kiểu nào, cũng sẽ bị Bạch Ngọc Đường tóm được...

Lúc này, Lạc Thiên mở cửa xe, thầy khô nọ đột nhiên nghiêng người túm lấy cánh tay Lạc Thiên, như là muốn quăng anh ra để cướp xe, chỉ tiếc là, túm lộn người rồi.

Lạc Thiên liếc hấn một cái, phát hiện trên mí mắt hấn có một thứ gì đó đen đen ... Quả nhiên là hoá trang sao.

Thầy khô nọ túm cánh tay Lạc Thiên kéo rồi lại kéo, phát hiện người ta chẳng có chút phản ứng nào thì ngẩn người, song song đó, Lạc Thiên đột nhiên trở tay túm lấy cánh tay hấn ném ra xa ...

“Rầm” một tiếng, thầy khô nọ bị quăng ra ngoài. .

Triệu Hổ và Mã Hán cũng xuống xe, nghĩ bụng —— muốn độ sức với Lạc Thiên? Dừng cảm một cách đáng khen đó.

Bạch Ngọc Đường ở cách đó không xa, Triển Chiêu bọn họ cũng chạy xuống tới nơi, những cảnh sát khác cũng tiến vào từ cửa thoát hiểm, toàn bộ đều là đặc công đang trong tư thế sẵn sàng.

Bạch Ngọc Đường nhìn thầy khô đang cố sức bò dậy nọ, “Mày chạy không thoát đâu.” .

Thầy khô nọ nhìn quanh quất, bộ dáng rất quỷ dị, tựa như đang tìm cách để trốn đi, cuối cùng ... hốc mắt tối om của nó, dừng lại ở cửa thông gió bằng kim loại trên trần bãi đỗ xe.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên khê cười một tiếng, trong nháy mắt này ... thầy khô nọ nhảy phốc về phía một chiếc xe con đậu gần đó, động tác cực nhanh làm người ta lú lờ. .

Lạc Thiên nhú mày —— đừng nói lại là vật thí nghiệm gì nữa chứ? Sao có thể mạnh như thế?

Thế nhưng nó nhanh, Bạch Ngọc Đường còn nhanh hơn, anh dường như đã sớm đoán ra thứ đó sẽ leo lên xe chạy thoát thân, nên vung tay quăng áo khoác tới, chụp ngay vào mặt thầy khô nọ. Thầy khô vốn muốn lên xe, nhưng bị áo khoác của Bạch Ngọc Đường cản lại ... nên không bám được vào đầu xe mà trượt đi một chút. .

Nó miễn cưỡng nằm úp sấp trên xe, còn muốn thực hiện lại lần nữa, Bạch Ngọc Đường đã tới gần, tung chân đạp nó xuống khỏi mui xe.

Thầy khô nọ bị quăng xuống lại bật lên, quay lại gầm gừ với Bạch Ngọc Đường, chỉ là vừa kêu khỏi miệng, Bạch Ngọc Đường đã không chút khách khí nâng gối thị vào mặt nó.

Thầy khô bị đánh ngã ra sau, nhưng lại thấy nó lập tức vọt lên, vươn hai bộ móng sắc như dao vung tới, đây chính là thủ đoạn nó dùng để tập kích Lưu Vũ ở gara ngầm dưới nhà Từ Liệt ... có vẻ bộ móng đó chính là vũ khí!

Bạch Ngọc Đường nghiêng người né, thuận tay túm lấy da đầu nó, nện cả người xuống mui xe, theo đó, da đầu nó “xoẹt” một cái, bay ra một khối lớn.

Chỉ là, thứ mọi người thấy phía dưới da đầu, không phải là máu thịt be bét, mà là một ít tóc màu đen, như đang bị một mũ lưới chụp lấy.

“Quả nhiên là hoá trang.” Triệu Hổ nhướn mày.

Bạch Ngọc Đường đưa tay chặn vài cước nó vung tới —— quả nhiên có luyện thái quyền.

Từ Liệt cũng đã nhìn ra, khê nhú mày —— thật là Trình Mộc ư? Sao cảm thấy giống giống ...

Bạch Ngọc Đường thấy cây khô nọ cần bản không hề có ý định đầu hàng, thì đơn giản tiến lên, cùng nó cận chiến.

Bạch Ngọc Đường vừa ngăn cản quyền cước của nó, vừa không biết định làm gì, có vẻ đang bắt lấy vai nó, sau đó... chợt thấy anh tóm lấy vai cây khô, mọi người lại nghe “rắc” một tiếng, phần hông cây khô xuất hiện một vết rạn.

Bạch Ngọc Đường một cước đạp lên chân phải của nó, hai tay túm lấy vai ấn người xuống, trực tiếp dùng đầu gối thụi vào bụng cây khô ... Mọi người nghe thấy tiếng thứ gì đó bị xé rách rất rõ ràng, cùng với đó là tiếng kêu đau đớn của cây khô nọ

Bạch Ngọc Đường đạp thẳng vào phần da bị lộ ra của cây khô ... Cây khô bay đi 2 mét, trong tay Bạch Ngọc Đường lúc này là hai khối da ở vai và ngực, còn có một ít băng vải, thứ đang đập dưới chân là bộ da chân giả nhìn y như một cái ủng.

Bay ra khỏi bộ cánh cây khô là một người có thể trạng nhỏ gầy, nhưng dù sao vẫn mang lại cảm giác hài hòa tự nhiên hơn hẳn.

Lúc này, hai tay và một chân hắn còn khoác bộ da cây khô ...

Lúc hắn đứng lên, Bạch Ngọc Đường đã tới ngay trước mặt, tóm lấy hai tay hắn, giữ như giữ ra trải giường làm cả người hắn run lên... rùng rợn hai lớp hóa trang ở tay xuống, cuối cùng nhanh như cắt nghiêng đầu né một cước hắn vung tới, giờ chân đạp lên lớp da già còn sót lại cuối cùng ở chân hắn, nắm tay thụi vào gáy, rồi khom người, đẩy hắn về phía sau, trong lúc cây khô đó đang mất thăng bằng, Bạch Ngọc Đường đứng lên, xoay người tung một cước đạp ngay cằm hắn ... Cây khô nọ “ọc” một tiếng, bay ra ngoài. .

Lúc này, trên người hắn chỉ mặc một thân đồ bó màu đen, toàn bộ lớp da giả đều đã bị Bạch Ngọc Đường lột sạch sẽ.

Xung quanh, toàn thể cảnh sát xem đội trưởng Bạch đạp bẹp cây khô, cây khô nọ vốn hung hãn vô cùng, tiếc là cuối cùng cũng bị đập cho vào khuôn khổ.

Từ Liệt le lưỡi, “Ai nha! Bạch Ngọc Đường đạp nhau thật có nghề!” .

Triển Chiêu xoa cằm —— đó là đương nhiên. .

Cây khô sau khi bị quăng ra ngoài, lăn hai vòng trên mặt đất, rồi dừng lại bên chân Lạc Thiên bọn họ, đã không còn sức lực để chiến đấu nữa.

Lạc Thiên ngồi xổm xuống túm hắn lên, bẻ tay ra sau còng lại.

Nhìn mặt hắn lần nữa ... Tuy rằng trên đó vẫn còn thuốc đen, nhưng vẫn nhìn ra đó là một con người bình thường, chỉ là vóc người nhỏ gầy, đám da cương thi kia, chỉ là lớp hóa trang mà thôi.

Bao Chứng thấy người đã bắt được, thì lệnh cho đội đặc công rút quân trở về. Còn mình đi xuống, đến bên đám xe nhìn kẻ đã bị bắt —— nhìn hình dáng bên ngoài chút nào ...

“Trình Mộc? !” .

Lúc này, Từ Liệt chạy tới nhìn một lúc lâu mới kêu lên, “Cậu không chết?” .

Triển Chiêu cũng tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, cùng Bạch Ngọc Đường quan sát người nọ —— đúng là ... có vẻ giống Trình Mộc, nhưng so với Trình Mộc khi đó thì gầy hơn một chút. Dù sao, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chỉ mới thấy hình chưa thấy người thật, không thể phán đoán chuẩn xác.

Tất cả mọi người có chút khó hiểu, người này vốn là vận động viên thái quyền từng đạt quán quân, vì sao lại hóa trang thành cây khô, giả thần giả quỷ giết người, hơn nữa lại hung tàn như vậy? Một thân trang bị này của hắn phải nói là vô cùng chuyên nghiệp, cắt may rất vừa người, thậm chí có thể nói là một tác phẩm nghệ thuật, là chính hắn làm ra sao? .

Triển Chiêu có chút hiếu kỳ hỏi hắn, “Trình Mộc? Cậu vì sao lại giả trang thành cây khô?” .

Trình Mộc không đáp, lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người... .

Lạc Thiên nhin không được nhú mày —— ánh mắt kiểu này anh rất quen thuộc, đó là kiểu thần tình “không phải mày chết thì là tao sống”, Trình Mộc này không biết đã trải qua chuyện gì, nhưng ... ít nhất ... lúc này... Hắn nghĩ tất cả mọi người quanh mình đều là kẻ địch, là những hung đồ giết người thành tính.

Triển Chiêu đương nhiên rất có hứng thú với thần tình này của hắn, nghiêm túc quan sát sắc mặt hắn, rồi suy nghĩ gì đó.

Bạch Ngọc Đường kêu người đưa hắn đi.

Lúc Trình Mộc bị giải đi, thì có giấy dựa vài cái để quay đầu lại nhìn về phía Từ Liệt và Trần Mật.

Từ Liệt có chút khó hiểu nhìn hắn, cậu và Trình Mộc không tính là rất thân, lúc này càng cảm thấy hắn xa lạ.

Trần Mật càng mặc danh kỳ diệu hơn, đây là tình huống gì? .

Lúc mọi người ở đây cảm thấy hoang mang, thì Trình Mộc bỗng mở miệng, nói một câu, “I will be back!”

Tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy, có chút khó hiểu nhìn Trình Mộc, lại nhìn theo hướng mắt của hắn ... Cả đám đều đứng cả ở đây a, đến tột cùng là hắn nói với ai?

Triển Chiêu vuốt cằm lẩm bẩm, “I will be back?” .

Bạch Trì nghiêng đầu —— fan của Kẻ Hủy Diệt sao?

Triệu Hồ cũng nghiêng đầu —— fan của Tracy McGrady sao?

Lạc Thiên và Tần Âu cũng nghiêng đầu —— Sói Xám sao?

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày nhìn Trình Mộc bị giải đi.

Tất cả mọi người vô thức nhìn Từ Liệt và Trần Mật —— hắn rốt cuộc là tìm ai trong số hai người a?

Từ Liệt càng thêm buồn bực, khẽ nghiêng đầu, vẻ mặt hoang mang. .

Trần Mật khó hiểu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Rốt cuộc là có chuyện gì?” .

Tần Âu đưa phần tư liệu về vụ nổ bom chưa được giải quyết kia cho hắn, Trần Mật mở ra nhìn thoáng qua, sau đó khẽ sờ cằm, dường như nghĩ ra cái gì đó.

* “I will be back” là 1 câu thoại nổi tiếng trong loạt phim Kẻ Hủy Diệt, cũng là câu bạn trẻ Sói Xám (1 nhân vật hoạt hình của TQ) thường xuyên quảng lại trước khi bỏ đi sau khi thua cuộc =)) 2 bạn Tần Âu vs Lạc Thiên đúng là các ông bố tiêu chuẩn nha, xem hoạt hình với con nha =)) (còn vì sao có Tracy McGrady thì mình chịu :3)

501. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 10

Chương 10 : F thần bí

Trình Mộc bị bắt, vụ án lập tức tiến triển cực kỳ, Bạch Ngọc Đường vốn muốn dẫn mọi người về cảnh cục thẩm vấn Trình Mộc, nhưng sau khi Trần Mật xem ảnh chụp quả bom xong hình như có đầu mối gì đó có thể cung cấp.

Trần Mật còn mặc áo ngủ, vì thế gọi mọi người lên lầu nói chuyện tiếp.

Bạch Ngọc Đường phái mọi người về cảnh cục trước, lưu lại Lạc Thiên dẫn theo một đội đặc công làm công tác sau cùng và lục soát lại tòa nhà một lần, anh, Triển Chiêu và Tần Âu theo Trần Mật lên lầu.

Lão Trần rất lo lắng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ai nha, đội trưởng Bạch, A Mật nhà lão lại trêu chọc phải biến thái gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường khuyên lão Trần không cần lo lắng nhiều ... Nhưng nếu không phải nhóm anh đến sớm hơn thì thấy khô kia có lẽ đúng là đến tìm Trần Mật thật ... Tìm hắn làm gì nhỉ?

Mọi người lên lầu, vào cửa.

Khác hẳn với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cấp bách muốn tìm hiểu vụ án, Từ Liệt lại đang chuẩn bị cho buổi “tân gia” của mình, cậu ta tuy biết nhà Trần Mật ở đây, nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa từng bước qua cửa.

Căn nhà nhỏ của Trần Mật trang trí rất đơn giản, phòng khách khá lớn, chính giữa là bàn trà và sô pha, thiết kế vô cùng phóng khoáng, chiếc sô pha không tồi.

Lão Trần đi vào bếp hâm lại canh, muốn nhóm Triển Chiêu ăn xong rồi hẵng đi.

Từ Liệt vì vừa nãy thiếu chút nữa đập bị thương lão Trần, nên cũng theo vào bếp hỗ trợ, tận lực vuốt mông ngựa. .

Trần Mật đi thay đồ trước, lúc hần mở cửa phòng bước vào, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chợt nghe hần nói gì đó ...

Hai người nhìn nhau —— lẽ nào trong phòng có người? .

Trong lúc hai người còn đang nghi hoặc, thì thấy một khối gì đó màu trắng nhìn y như cái giẻ lau nhà từ trong phòng chạy ra.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào thứ đó, nó rất nhanh chạy ra, nhảy lên sô pha, dựa vào tây trang của Trần Mật, quay đầu lại ...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trừng mắt nhìn —— một nùi lông màu trắng, hình dạng thật lớn, thể nhưng chỉ có một mắt, có thể thấy hai hàng răng trắng bóng trong miệng nha, còn có cái lưỡi màu hồng nhạt ... Chó?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi xuống sô pha nhỏ, tiếp tục quan sát cái “giẻ lau di động” đang ở trên sô pha lớn kia.

Từ Liệt cũng đi ra, giúp lão Trần bưng ba bát canh đặt lên bàn, quay đầu lại, cũng thấy Giẻ Lau ở trên sô pha, một đồng lớn màu trắng ...

Từ Liệt khòe miệng giật giật, hỏi Trần Mật vừa thay đồ xong đang đi ra, “Sao anh lại để giẻ lau nhà lên sô pha thế kia ...” Nói xong, đang muốn đưa tay hất xuống, lại nghe lão Trần bưng hai chén canh đi ra gọi, “Này ...” .

Chỉ là lão Trần còn chưa nói được thêm chữ nào, Từ Liệt đã nắm lấy “giẻ lau” ... Song song đó, cái giẻ kia đột nhiên nhảy dựng lên, lao về phía Từ Liệt. .

Từ Liệt hoảng sợ, ngã phịch xuống đất, rồi bị một “cái giẻ lau” bự dùng nhào vào người —— sống... sống sao? !

Trần Mật ngồi xuống sô pha, huýt gió với giẻ lau nọ, rồi vỗ vỗ cái đệm ở bên cạnh, “Giẻ Lau, đừng để ý đến cậu ta, qua đây.”

Giẻ Lau lập tức bỏ rơi Từ Liệt, nhảy lên sô pha, ngồi bên cạnh Trần Mật, gần như cao bằng Trần Mật luôn.

Triển Chiêu tò mò, “Đây chính là Khả mông khuyến trong truyền thuyết đó sao!” .

Trần Mật gật đầu, “Cũng là chó chặn cừu Hungary, tục xưng chó lau nhà.”

“Thực sự giống cái giẻ lau nhà a.” Triển Chiêu đưa tay sờ sờ, chú chó bị gọi là “giẻ lau” kia chạy lại ngủ a giữa Triển Chiêu, rồi vòng một vòng nằm úp sấp, hưởng thụ cảm giác được xoa xoa lông.

Từ Liệt bò lên, khòe miệng co giật, “Trên đời còn có loại sinh vật này a... Tôi còn tưởng giẻ lau thành tinh chứ.”

Lão Trần đang phát canh ọi người, mở miệng nói với Từ Liệt, “Cậu cẩn thận a, Giẻ Lau ghen rất dữ đó.”

Từ Liệt ngăn người, mở mồm nhìn lão Trần.

Lão Trần cười xấu xa.

Từ Liệt chợt thấy mí mắt giật giật, đứng lên muốn ngồi xuống cạnh Trần Mật, không ngờ Giẻ Lau ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào cậu ta.

Từ Liệt lui đến một góc khác, bảo trì một khoảng cách nhất định với Trần Mật, Giẻ Lau lúc này mới nằm xuống, tuy rằng đám lông dài che đi hơn phân nửa khuôn mặt, nhìn không thấy con mắt, nhưng vẫn có thể cảm giác được, Giẻ Lau đang nhìn chăm chăm vào Từ Liệt.

“Khụ khụ.” Từ Liệt ho khan một chút, hỏi Trần Mật, “Sao lại gọi nó là Giẻ Lau luôn vậy?”

Trần Mật xem tư liệu xong, buông xuống, nâng tách trà lên, “Bởi vì lúc gọi nhũ danh cảm giác giống đang gọi ba ba...”

“Phụt ...” Tần Âu phun trà.

Mọi người trong nháy mắt không biết nói gì, quả nhiên, cho dù có rời khỏi tổ phá bom, Trần Mật vẫn là Trần Mật tính cách quỷ dị năm xưa.

Bạch Ngọc Đường hỏi Trần Mật, “Cậu có đầu mối gì với quả bom này không?”

Trần Mật nói, “Tôi nhớ vụ án ba năm trước khâu hoàn tất có phần qua loa. Lúc tạm thời rời khỏi cương vị công tác, có một lần tôi đi chỉnh lý lại kho hàng, thì phát hiện chút đầu mối.”

Trần Mật nói, rồi đưa tay chỉ cho Giẻ Lau một căn phòng cách đó không xa.

Giẻ Lau nhảy khỏi sô pha, quen thuộc chạy tới đẩy cửa phòng, cắn vào tay cầm của một cái rương, lôi nó ra.

Cái rương được lôi ra còn lớn hơn cả Giẻ Lau, Tần Âu liền đến gần giúp nó, không khỏi kinh ngạc, “Thật nặng.”

“Chỉ có Giẻ Lau mới di chuyển được.” Trần Mật cười.

“Sao không chia nhỏ ra nhiều cái rương khác a?” Tần Âu giúp Giẻ Lau kéo về phía bên này.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, nhìn Trần Mật, “Để bảo vệ sao?”

Trần Mật nở nụ cười, “Ừ.”

Chờ cái rương đến được trước mắt mọi người, Trần Mật mở khóa ra ...

Mọi người nhìn thoáng qua, Tần Âu cũng quan sát, “Chà, khóa thật phức tạp nha.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau, chỉ có chuyên gia bom đạn mới có thể làm cho cái khóa phức tạp như vậy.

Lúc Trần Mật mở cái rương ra, bên trong là các loại phế liệu.

“Oa, một đồng gì vậy?!” Lão Trần bất lực, “Sao con lại để mấy thứ này trong nhà a?”

Trần Mật cười cười, “Những cái này đều tìm được trong một nhà kho.”

Triển Chiêu hiếu kỳ, “Nhà kho nào?”

“Ba tôi trước khi chết có liên lạc với tôi, ông ấy liên tục gửi cho tôi vài cái chìa khóa, những cái khác đều là bất động sản ở bên ngoài của ông ấy, tôi đều giao cả cho Tòa án để bồi thường thiệt hại của những ngân hàng do ông ấy trộm cướp hồi đó gây nên. Chỉ có mỗi cái kho này tôi không nhắc đến với ai, đó là nơi lưu trữ rất nhiều phế liệu và một ít văn kiện tư liệu của ông ấy.”

Sau khi Trần Mật lấy toàn bộ mấy thứ đồ sắt nặng chịch bên trong ra, có thể thấy phía dưới còn có một cái hộp nhỏ.

Tần Âu nghiên cứu đồng đồ sắt một chút, “Những thứ này đều là linh kiện bom.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hiểu rõ, cha ruột của Trần Mật, có thể nói đạo tặc thế kỷ Trần Hưng Long, là một chuyên gia chế tạo bom. Không biết có phải di truyền hay không, Trần Mật cũng rất hứng thú với các loại bom. Tuy rằng đều là chuyên gia phá bom, kỹ thuật phá bom của Trần Mật không bằng Tần Âu,

nhưng trên phương diện chế tạo bom, ngay cả Tần Âu cũng nói Trần Mật là giỏi nhất. Đây cũng là nguyên nhân khiến việc kinh doanh thuốc nổ của Trần Mật thành công như vậy, so sánh ra, đúng là tạo bom thích hợp với hắn hơn là phá bom.

Trần Mật lấy từ trong đó một quyển nhật ký viết tay đã cũ lắm rồi, lật ra một trang nào đó rồi đưa cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đọc, “Đây là nhật ký khi còn trẻ ba ba tôi viết về cách chế tạo bom, trong đó thì có bản vẽ phẳng của loại bom này.”

“Những thứ ba ba tôi lưu lại, cũng hai năm trở lại đây tôi mới có tâm tình để nghiên cứu tỉ mỉ một chút.” Trần Mật nói, “Loại bom này có hướng dẫn chế tạo rất chi tiết, còn kèm theo một phương pháp phá giải rất hiếm thấy.”

Tần Âu xem rất tỉ mỉ, rồi khẽ nhíu mày, nhìn Trần Mật.

Trần Mật cười cười, hỏi anh, “Có vấn đề gì?”

Tần Âu hoang mang hỏi, “Không cảm thấy kỳ quái sao?”

Trần Mật gật đầu, “Là rất kỳ quái, vì thế tôi mới nghi hoặc.” .

“Vấn đề gì thế?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe mà chẳng hiểu, bom không nằm trong lĩnh vực nghiên cứu của hai người họ, Từ Liệt ở một bên càng phiền muộn, rất muốn xáp vào nhìn, nhưng Giể Lau kia hết lần này tới lần khác đặc biệt cảnh giác trừng cậu ta, cậu ta mà tới gần một chút thôi, Giể Lau sẽ nhe răng “grừ grừ” ngay lập tức.

Từ Liệt ôm đệm xỉ mặt —— con chó này thật là, chẳng dữ với ai chỉ dữ với mình.

Lão Trần ở bên cạnh múc thêm cho cậu ta một chén canh, ý là —— uống đi, đừng dây vào chuyện của SCI làm gì, lần nào cũng có thật nhiều biến thái.

“Phương pháp hóa giải này là sai lầm.” Tần Âu trả lời Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. .

Hai người ngẩn người, nhìn sang Trần Mật. .

Trần Mật gật đầu, “Hơn nữa là sai lầm rất rõ ràng, cho dù là người mới vào nghe cũng có thể nhìn ra, nhưng người thường đương nhiên không phát hiện được liễu, nếu chiếu theo cách này phá bom, sẽ khiến nó nổ.” .

Triển Chiêu lại lật xem những trang khác, “Là bản thân nhật ký này có nhiều sai lầm, hay chỉ có cách phá loại bom đó?”

“Nhật ký của ba ba tôi được viết khá cẩn thận.” Trần Mật nói, “Nếu đã có sai sót, ông ấy sẽ sửa lại.” .

Nói rồi, Trần Mật lật ra vài tờ, bên trên có vết xóa đi sửa lại rất rõ ràng, đúng là có rất nhiều lần sửa chữa và đánh dấu rất tỉ mỉ.

“Loại sai lầm này không phải thứ một cao thủ sẽ phạm phải.” Tần Âu cũng lắc đầu.

“Nói như vậy, ba cậu năm đó là cố ý viết sai cách phá quả bom này?” Triển Chiêu hỏi.

Trần Mật gật đầu, “Lúc trước tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng vẫn chưa tỉ mỉ nghiên cứu.” .

“Vậy rốt cuộc câu này có ý nghĩa gì?” Bạch Ngọc Đường nhìn thấy phía dưới cùng còn có một dòng chữ, đặc biệt dùng bút highlight tô lên.

Câu quan trọng được Trần Hưng Long đánh dấu lại là —— F thường dùng, phải cẩn thận F.

“Phải cẩn thận F?” Bạch Ngọc Đường hỏi Trần Mật, “Có ẩn ý gì sao?” .

Trần Mật lắc đầu, “Chưa từng nghe ông ấy nhắc đến, ông ấy cũng không nói với tôi nhiều lắm, ngoại trừ cho tôi biết tôi có ông nội và một em gái, sau này lớn lên phải chiếu cố họ, thì hầu như không nhắc đến chuyện của bản thân.”

Lão Trần buông chén trà, “Tên súc sinh đó, nhớ đến lại thấy tức!” .

Từ Liệt vỗ vỗ lưng ông cụ, an ủi —— quên đi quên đi, nghĩ thoáng chút a.

“Từ Chuẩn và Trình Mộc cậu đều quen sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Trần Mật nhíu mày suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Từ Chuẩn tôi biết, vì đã điều tra vụ án có liên quan đến hắn, nhưng Trình Mộc chắc chắn tôi không quen.”

Hỏi lại mới rõ, những gì Trần Mật biết cũng có giới hạn.

Lúc này, Lạc Thiên tới, báo cáo với Bạch Ngọc Đường rằng mọi chuyện đã hoàn thành thỏa đáng. .

Bạch Ngọc Đường liền đưa Triển Chiêu và Tần Âu đi, để bảo đảm an toàn của Trần Mật, anh để lại vài viên cảnh sát để bảo hộ.

Bạch Ngọc Đường hỏi Trần Mật có thể mang cái rương kia đi không, Trần Mật tỏ ý không thành vấn đề, “Nhưng mà nặng lắm, cần có vài người ...”

Hắn nói chưa nói xong, Lạc Thiên đã đưa một tay tới nhắc nó lên, dễ dàng rời khỏi.

Từ Liệt và lão Trần há to miệng, ngay cả Giể Lau cũng nghiêng đầu nhìn theo bóng lưng Lạc Thiên.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tạm biệt mọi người, trước khi đi, Triển Chiêu còn ôm Giể Lau chụp chung một tấm hình. Giể Lau hình như rất thích Triển Chiêu, về phần nguyên nhân — cũng không rõ lắm.

Từ Liệt hai lần có ý đồ xoa đầu Giể Lau, đều bị nó trừng cho thu tay về, cậu ta ôm tấm đệm xoắn xuýt — sao lại dữ với mỗi mình a!

Lão Trần cũng buồn bực, “Giể Lau nhà chúng tôi vốn rất hiền lành, sao lại ghét mỗi mình cậu? Cậu là kẻ xấu đúng không?”

Từ Liệt há to miệng liên tục lắc đầu.

Trần Mật vừa xử lý văn kiện, vừa chậm rãi phun ra một câu, “Chó rất miễn cảm, có thể trên người cậu dính mùi gì nó ghét, đi thay đồ xem.”

Từ Liệt tự ngửi ngửi, không có mùi gì a... .

Đơn giản tắm rửa thay đồ rồi chạy ra, Từ Liệt vừa định ôm Giể Lau, ai ngờ Giể Lau há mồm cắn ống quần cậu ta, dọa cậu ta nhảy tọt lên trên sofa. .

Trần Mật lắc đầu — Đại Minh tinh cũng vô dụng, chó đâu chỉ thích vẻ bề ngoài.

Bạch Ngọc Đường lái xe quay về cảnh cục, trên đường đi nhận được điện thoại của Triệu Hổ, “Đội trưởng a, các anh lên bằng cửa sau của bãi đỗ xe ngầm ấy, đừng đi cửa trước, ký giả đông nghẹt đó!” .

Triển Chiêu khó hiểu, “Cửa cảnh cục vì sao lại có nhiều ký giả như vậy?” .

“Đều do Từ Liệt a!” Triệu Hổ nói một câu, Từ Liệt ở tận trong nhà Trần Mật bỗng ngửa mặt há to miệng.

Lão Trần và Giể Lau đều ghét bỏ nhìn cậu ta — có bệnh thì nhanh đến bệnh viện đi tên sao chổi này, không được lấy cho Trần Mật đâu!

Từ Liệt từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên biết được cảm giác bị ghét bỏ.

“Có quan hệ gì với Từ Liệt?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Thằng nhóc Từ Liệt đó gần đây rất nổi tiếng, xung quanh nhà toàn ký giả với paparazzi. Lần trước vụ thấy khô tìm tới tận cửa rào rộ lên, càng có thêm paparazzi theo dõi cậu ta. Lúc cậu ta với các anh đi tới nhà Trần Mật, có ký giả bám gót, sau đó đội đặc công xuất động càng làm to chuyện lên ... Đám ký giả đó cũng không biết sao thần thông như vậy, lấy được cả băng ghi hình ở bãi đỗ xe.” Triệu Hổ ồn ào, “Cảnh đội trưởng anh lột da thấy khô đã bị đăng lên mạng rồi.”

“Lại nữa?” Bạch Ngọc Đường bó tay, “Sao con người dạo này có cái gì cũng đưa lên mạng hết vậy?”

Triển Chiêu vội lấy ipad ra coi đoạn clip, “Chắc chắn! Màn hình bị mấy dòng ‘a a a’ chiếm hết chỗ rồi, chẳng thấy được đáng về anh dũng của đội trưởng Bạch đâu nữa!” .

Bạch Ngọc Đường không nói gì, tiếp tục lái xe. .

Triển Chiêu đang xem clip thì điện thoại chọt “meo meo” một tiếng. .

Ấn mở ra, là Triệu Tước gửi tin nhắn tới, hiển nhiên ông ta cũng đã xem được đoạn clip — mấy nhóc dạo này đang theo vụ gì á, siêu thú vị nha!

Triển Chiêu hỏi lại ông ta — đúng là rất thú a, chú có muốn đến không?

Câu trả lời của Triệu Tước có chút bất đắc dĩ — ta cũng muốn a, nhưng không dứt ra được.

Triển Chiêu hiểu kỳ — chú bận gì á?

Triệu Tước gửi sang một biểu cảm chặn môi — bí mật.

Triển Chiêu bất đắc dĩ, suy nghĩ một chút, lại hỏi ông ta một câu — chú có biết “F” là gì không?

Triệu Tước nhún lại — chưa từng nghe qua a, ta giúp nhóc hỏi, kiểu gì cũng có người biết. .

Triển Chiêu cắt điện thoại đi, nhúu mày, “F...” .

Đang nghĩ ngợi, điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang lên.

Triển Chiêu thuận lợi lấy ra, phát hiện là cục trưởng Bao gọi tới, liền ấn loa ngoài, “Cục trưởng ...” .

“Các cậu đến đâu rồi?” Giọng nói của Bao Chứng nghe qua có chút áp lực, không giống với ngữ điệu khi như vừa bắt được hung thủ, vụ án xuất hiện tia sáng mới, đừng nói lại xảy ra chuyện gì chứ?

“Sao vậy ạ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Gần công viên trò chơi.” Bao Chứng ngữ điệu âm trầm, “Thây khô lại xuất hiện.”

Bao Chứng đã nói hết lời, đầu dây bên này vẫn chẳng có chút động tĩnh, im lặng khoảng 3s, mọi người đồng thanh, “Cái gì? !”

“Công viên trò chơi ...” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Là cái công viên trò chơi lớn nhất vùng ngoại thành Tây Nam ạ?”

“Đúng vậy.” Bao Chứng gật đầu, “Xem ra thây khô không chỉ có một người, Trình Mộc bây giờ vẫn còn bị giam ở cảnh cục.”

Bạch Ngọc Đường nhúu mày, “Gần công viên trò chơi có cái gì?” .

“Trung tâm nghiên cứu.” Triển Chiêu đột nhiên nói. .

“Trung tâm nghiên cứu gì?” Tất cả mọi người hiểu kỳ. .

“Trung tâm nghiên cứu khảo cổ a.” Triển Chiêu nhắc nhở, “Bánh xe Đức Phật nếu được vận chuyển thành công, hẳn sẽ được phân tích ở đó, toàn bộ nghiên cứu hẳn cũng tiến hành ở đó.”

* Chó lau nhà : khả năng khuyến, còn gọi là chó chặn cừu Hungary, tục xưng chó lau nhà, chi tiết cụ thể xin kiếu.

502. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 11

Chương 11 : Trở về

Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại kêu Mã Hán và Triệu Hồ lái xe ra ngoài, tới cổng cảnh cục, hai chiếc xe dừng lại, Lạc Thiên và Tần Âu khiêng cái rương lấy được từ chỗ Trần Mật, đổi sang xe của nhóm Triệu Hồ tiến vào cảnh cục tiếp tục nghiên cứu tư liệu.

Còn Triệu Hồ và Mã Hán ngồi vào xe của Bạch Ngọc Đường, lái ngược về trung tâm nghiên cứu gần công viên trò chơi, xe của đội đặc công cũng đã nhận được lệnh, cũng chạy về phía đó.

Công viên trò chơi này rộng chưa đến 1 dặm, tương đối trống trải, hơn nữa lần này không có Từ Liệt, không đến mức gây ra rối loạn gì.

Nhưng nếu bên ngoài còn có “thây khô”, vậy khó đảm bảo là nó sẽ không đến tìm Trần Mật hay Từ Liệt nữa. Vì vậy, Bao Chứng phải rất nhiều cảnh sát đến bảo vệ chỗ trọ của Trần Mật. Lão Trần cũng được đón đến biệt thự của Bạch Cẩm Đường, thứ nhất nơi đó tương đối an toàn, mặt khác gần đây mọi người đều bận rộn, lão còn có thể giúp chiếu cố Tiểu Dịch và Dương Dương, hai cậu nhóc này cùng đám động vật nhỏ trong biệt thự đều rất thích lão Trần.

Bạch Ngọc Đường lái xe tới trung tâm nghiên cứu, mấy nơi thế này ban đêm đương nhiên không có người, vô cùng im ắng, nhưng vẫn có mấy tầng đèn đuốc sáng trưng, đại khái là có nhân viên ở lại trực đêm.

Xe của đội đặc công đã đợi trước cổng viên nghiên cứu.

Bạch Ngọc Đường và mọi người bước xuống, tới bên xe chỉ huy đội đặc công.

Phụ trách đội đặc công lần này là một người tên Tiểu Phi, cũng có chút quen biết với Bạch Ngọc Đường.

“Đội trưởng Bạch, công viên trò chơi và viện nghiên cứu bọn tôi đều đã lục soát qua, không phát hiện bóng dáng của thây khô kia, bọn tôi mới tìm ở mặt phía Tây và phía Nam thôi, phía Bắc là đường cao tốc và rừng cây, tương đối khó tìm. .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi, “Trong viện nghiên cứu có người không?” .

“Có.” Tiểu Phi gật đầu, “Tôi mới từ đó ra đây, có một nữ nghiên cứu viên ở trống, tính tình rất cáu kỉnh.”

Tiểu Phi có chút bất đắc dĩ nhún vai. .

Triển Chiêu đoán có lẽ vị nữ nghiên cứu viên kia chính là Tống Giai Giai, cô trải qua chuyện lần này xong không muốn cáu kỉnh cũng khó, làm mất quốc bảo của nhà người ta, báo cáo nghiên cứu luận văn tiến sĩ toàn bộ ngậm nước nóng. Còn phải tiếp nhận một loạt điều tra, hàng loạt báo cáo không thể hoàn thành, hàng đồng người đến hỏi này hỏi nọ, cứ phải trả lời đi trả lời lại có một vấn đề, chỉ cần nghĩ đến ngày hôm sau là thấy mệt mỏi rồi.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đi gặp Tống Giai Giai chứ?” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, dù sao, nếu thây khô kia vô duyên vô cớ xuất hiện ở chỗ này, càng nghĩ càng thấy Tống Giai Giai sẽ là mục tiêu của nó.

Tạm biệt Tiểu Phi, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, còn có Mã Hán và Triệu Hổ đi đến một tòa nhà nhỏ cách đó không xa.

Triệu Hổ vừa đi vừa nhìn khắp nơi, “Khu nghiên cứu này độc lập sao?” .

Triển Chiêu gật đầu, “Ừ, có vẻ mới xây chưa lâu.” .

“Bình thường đều có thứ gì đó để nghiên cứu à?” Triệu Hổ hiếu kỳ.

“Có lẽ chỉ chỉnh lý hồ sơ tư liệu, giám định văn vật, bảo trì này nọ, có rất nhiều máy móc tiên tiến, có thể cho thuê đi một ít.” Triển Chiêu nói. .

“Của nhà nước hay tư nhân vậy a?” Triệu Hổ buồn bực, “Hình như chẳng phải nơi chuyên nghiên cứu khảo cổ, không phải viện bảo tàng, thư viện quốc gia vân vân mới đảm nhiệm những công việc đó sao?”

“Của tư nhân, vì thế mới tiếp nhận một lượng lớn những nghiệp vụ từ phía người dân.” Triển Chiêu nói, “Tỷ như nhà ai đào được ở sau vườn một hũ tro cốt, cũng có thể tìm người ở đây đến giám định, chỉ cần dựa theo quy tắc trả tiền đầy đủ là được. Đương nhiên, chủ yếu vẫn là những nghiệp vụ cỡ lớn, hiện tại nhu cầu cho đơn vị giám định thứ ba như thế này rất lớn a.”

“À.” Triệu Hổ gật đầu. .

Trái ngược hẳn với cái miệng tía lia của Triệu Hổ, Mã Hán trên cơ bản đều như có ngậm vàng trong miệng, anh vừa đi, vừa quan sát địa hình xung quanh, an ninh của viện nghiên cứu này tương đối nghiêm mật, rất hiện đại a.

“Ai đầu tư thế?” Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ hỏi .

Triển Chiêu lắc đầu, “Cái này tôi không rõ lắm, chưa nghiên cứu qua.” .

Đang nói chuyện thì nhận ra đã đến trước cửa viện nghiên cứu khảo cổ.

Trong phòng trực ban có một ông cụ đang ngồi đọc báo, thấy có người tới liền hỏi, “Các cậu tìm ai?” .

Bạch Ngọc Đường lấy thẻ cảnh sát cho ông cụ nhìn, Triển Chiêu nói, “Tìm Tổng Giai Giai ạ.”

“Aizz, lại tìm Giai Giai a, cô bé mấy ngày nay đều bị mấy lượt các cậu làm phiền muốn chết, cái thứ đồ cổ bị mất đó cũng có phải lỗi của con gái nhà người ta đâu.” Ông cụ vừa càu nhàu, vừa chỉ chỉ về phía cầu thang, “Đi thẳng lên lầu 2, ở gian phòng làm việc thứ 3, nếu không có ở đó thì ở trên lầu 4, trong phòng thí nghiệm.”

Mọi người gật đầu, đi lên lầu 2, thấy cửa ban công mở, Tổng Giai Giai không ở đó, vì vậy, đi lên lầu 4.

Tầng 4 bắt đầu từ cầu thang trở đi tất cả đều có màu trắng bạc, tường và sàn nhà bằng kim loại đều không dính một hạt bụi, làm người ta có cảm giác lạnh như băng.

“Khảo cổ yêu cầu phòng thí nghiệm phải như thế nào a?” Triệu Hổ lại bắt đầu các vấn đề liên tu bất tận của mình.

Chỉ là không đợi có ai trả lời, trong phòng thí nghiệm truyền ra một tiếng thét chói tai ... Là tiếng hét của một cô gái.

Mọi người sững sốt, Bạch Ngọc Đường lập tức chạy vào trong, Mã Hán và Triệu Hổ lấy súng ra chạy phía sau, Triển Chiêu cũng theo vào.

Phòng thí nghiệm rất trống trải, có một cái bàn rất lớn, bên trên chất đầy các loại thư tịch, bên sườn trái là một cái máy rất lớn màu trắng, phía trước nó là Tổng Giai Giai đang ngã ngồi dưới đất.

“Tổng Giai Giai?” Bạch Ngọc Đường gọi cô một tiếng. .

Tổng Giai Giai giật mình, quay đầu lại nhìn.

Triển Chiêu thấy cô bị dọa đến mức chấn kinh quá độ, liền chạy tới.

Triệu Hổ và Mã Hán chia nhau ra lục soát xung quanh ... phòng thí nghiệm này khép kín, cửa sổ bốn phía đều có màu trà, vô cùng kín đáo chặt chẽ. Có lẽ do sách cổ có yêu cầu rất cao với điều kiện ánh sáng, lại không thể bị gió thổi vào làm ầm.

Bốn phía không có người cũng không có dấu vết cửa sổ bị phá.

Triển Chiêu đỡ Tổng Giai Giai dậy, Bạch Ngọc Đường hỏi cô, “Xảy ra chuyện gì?” .

Tổng Giai Giai vẫn há to miệng, vẻ mặt vừa kinh hãi vừa không dám tin, cứng còng giơ một tay lên, chỉ về phía trước, không ngừng kích động há mồm thở dốc. .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường theo ngón tay cô nhìn qua, thì thấy Tổng Giai Giai chỉ vào một cái máy giống hệt máy chụp CT cỡ lớn thường thấy trong bệnh viện, phía sau cái máy là hai cái giường kim loại màu trắng, rất giống bàn giải phẫu trong phòng phẫu y của Công Tôn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm vào bàn giải phẫu phía sau máy quét hình, rồi nhìn dần lên trên.

Trên bàn giải phẫu hình như có đặt một thứ gì đó, phủ vải trắng lên trên, lộ ra một ít viền bên ngoài đã cháy đen, không rõ là cái gì, nhưng tấm vải trắng phập phồng tạo thành đường viền, nhìn giống như lưng của con người, tùy rằng hơi gầy một chút.

Tổng Giai Giai túm lấy tay áo của Triển Chiêu lắc tới, tâm tình rất kích động, “Em nhất định là bị hoa mắt, hoặc bị tâm thần rồi, anh xem cho em!” .

Triển Chiêu khước miệng giật giật — bác sĩ tâm lý không khám bệnh tâm thần, ok ...

Lúc này, Bạch Ngọc Đường chạy tới bên bàn giải phẫu, đưa tay, khẽ xúc tấm vải trắng ra, thấy thứ bên trong xong cũng nhin không được kinh ngạc mở to hai mắt.

“Ngọc Đường, là cái gì?” Triển Chiêu sốt ruột.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, rồi lật hẳn tấm vải trắng sang một bên ...

Chỉ thấy trên bàn giải phẫu trắng toát, lạnh băng, có một cỗ thầy khô. .

Từ hình dạng cơ thể xem ra, là thân hình của một thiếu niên vô cùng gầy, thi thể đang cuộn tròn đến tối đa, uốn thành hình một cái bánh xe. Trên cơ thể hoàn chỉnh khô quắt, có quần rải rác vài lớp băng vải. Khuôn mặt thầy khô rất rõ ràng, bộ da vẫn rất hoàn chỉnh, tuy rằng chỉ còn da bọc xương, tuy rằng hai mắt đã không còn thần thái, chỉ có hai hốc đen trống rỗng, nhưng thầy khô này vẫn toát ra một loại mỹ cảm quỷ dị. Không có sự dữ tợn của thầy khô bình thường, thay vào đó là một sự an tường khó hiểu của vật thể chết, nhưng cảm giác như nó ẩn chứa một loại tà ác vô cùng. Mặt ngoài thi thể có đồ án nhìn như chú văn, phân không rõ là nếp uốn do da tự nhiên hình thành, hay văn dạng do hình xăm hoặc vết tích gì đó làm nên. Nhưng cho dù là băng vải mất trật tự, hay bộ xương uốn cong, đều lộ ra một loại khí chất của niên đại, tự nhiên và thần quái, phối hợp vô cùng hài hòa.

Triển Chiêu cũng kinh ngạc há to miệng, một lúc lâu, anh lấy lại tinh thần, hỏi Tống Giai Giai vẫn ở trong trạng thái há miệng, “Nó là cái gì?” .

Tống Giai Giai mấp máy miệng một hồi, cuối cùng, dùng âm điệu ầm ạch hô lên, “Bánh ... Bánh xe ... Bánh xe Đức Phật a!” .

Tống Giai Giai hầu như dùng hết khí lực mới hô lên được một câu, sau đó, cô đứng lên, nhào tới quỳ bên bàn giải phẫu lấy kính đeo vào nhìn thật kỹ, “Về rồi ... Đã trở về rồi! Thực sự đã trở về aaa!” .

Mọi người mặc kệ Tống Giai Giai đang dẫn chuyển qua trạng thái điên loạn, đều nhìn chăm chăm vào Bánh xe Đức Phật vừa mặc danh kỳ diệu “trở về”.

Triệu Hổ vỗ vai Mã Hán, hỏi, “Tiểu Mã ca, anh nói xem có phải là người giả trang không?” .

Mã Hán nhìn cậu ta một chút, đáp, “Cậu cho nó một băng đạn, xem nó có bật dậy không.” .

Triệu Hổ thật sự nghiêm túc suy xét làm thử. .

Tống Giai Giai lấy tư liệu ra xác nhận con dấu đóng trên băng vải, đồng thời gọi điện thoại cho nhóm đồng nghiệp cùng nghiên cứu với cô, kích động nói, “Tìm được Bánh xe Đức Phật rồi! Hiện đang ở trung tâm nhanh lên trở về giám định a a a a!” .

Bạch Ngọc Đường khẽ nhủ mày, đi tới bên cạnh Triển Chiêu, thấp giọng hỏi, “Tình huống gì thế?” .

Triển Chiêu nhún vai, hỏi Tống Giai Giai, “Sao em phát hiện ra nó?” .

Tống Giai Giai lúc này cũng bình tĩnh trở lại, nhưng vẻ mặt vẫn rất hoang mang, “Nhắc đến thực sự là mặc danh kỳ diệu a, em vừa ở dưới lầu viết tư liệu xong, bắt đầu làm báo cáo thí nghiệm, đều làm ở cái bàn đó.” Vừa nói, vừa chỉ về cái bàn làm việc cách đó không xa, bên trên có đặt một cái hộp kim loại, hẳn là đồ cổ Tống Giai Giai chuẩn bị giám định.

“Lúc em vào Bánh xe Đức Phật có ở đó không?” Triển Chiêu hỏi .

“Không a!” Tống Giai Giai lắc đầu. .

“Cô chắc không?” Bạch Ngọc Đường truy hỏi.

“Chắc chắn!” Tống Giai Giai gật đầu, rồi chỉ chỉ cái hộp ở trên bàn, “Em vừa đứng đó dùng máy quét hình mà! Trên đây có cái gì sao không nhìn thấy được? !” .

Triển Chiêu nhủ mày, “Vậy sau đó sao em phát hiện ra?” .

“Em vừa quét hình xong lập tức đem in.” Tống Giai Giai chỉ chỉ máy in bên cạnh máy quét hình, đúng là trên đó có vài băng số liệu vừa in xong.

“Em đang phân tích một kiện văn vật bằng kim loại a.” Tống Giai Giai bắt đầu kể lại, “Lúc em chờ máy in thì quay sang viết một chút, đến lúc in báo cáo xong, vừa ngẩng đầu, đã thấy trên giường có thứ gì đó.” .

Nói đến đây, Tống Giai Giai tâm tình kích động hẳn, “Các anh không biết đâu! Trước đây em đặt biệt bao thời gian tâm huyết vào Bánh xe Đức Phật! Vừa nhìn thấy đã giật mình — tuyệt đối là nó a!” .

Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại, kêu các thành viên khác tới.

Một hồi sau, Công Tôn và Mã Hân là những người đầu tiên vọt vào.

Tương Bình đã đến phòng giám sát lấy về đoạn video ghi hình, mở máy vi tính ra xem .

Công Tôn và Mã Hân di chuyển một vòng quanh bàn giải phẫu, quan sát Bánh xe Đức Phật nọ.

Ngay cả Bao Chứng cũng hiếu kỳ theo tới, ông trên dưới quan sát Bánh xe Đức Phật, rồi hỏi Bạch Ngọc Đường, “Xác định đã chết?”

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm vào thi thể nọ một hồi, “Nhìn không ra có chút dấu hiệu còn sống nào a.” .

Tiểu Bạch Trì tới bên Triển Chiêu, hỏi, “Thầy khô vì sao lại đột ngột xuất hiện hả anh?” .

Triển Chiêu nhún vai, tất cả vẫn còn là ẩn số a! .

“Đội trưởng.” .

Lúc này, Tần Âu đang cùng Tương Bình xem băng ghi hình đột nhiên hô lên một tiếng.

Tất cả mọi người nhìn sang.

Chỉ thấy Tần Âu và Tương Bình mặt đã trắng xanh. .

Tương Bình run rẩy vẩy vẩy mọi người.

Mọi người ngờ hoặc đi qua nhìn.

Chỉ thấy trong màn hình giám sát, Tống Giai Giai mở máy quét hình phân tích một cái hộp kim loại. Sau đó, cô gõ vài cái vào máy đánh chữ, rồi đi về bàn cách đó không xa.

Tống Giai Giai lúc đó đưa lưng về máy quét hình và bàn giải phẫu, có lẽ để nhanh chóng, cô không ngồi xuống, mà cúi người viết một phần báo cáo.

Cùng lúc đó, phía sau cô, có một bóng người dần bước vào phạm vi thu hình của camera.

Tất cả mọi người vô thức há to miệng... .

Chỉ thấy một thầy khô gầy gầy đen đen, với một loại trạng thái vô cùng quỷ dị, không nhanh không chậm đi lướt qua phía sau Tống Giai Giai, đến bên bàn giải phẫu, bò lên, rồi ... cuộn thân thể của mình lại, cuối cùng, đắp tấm vải trắng lên ...

Triển Chiêu vuốt cằm, trên mặt cũng xuất hiện thần sắc ngạc nhiên hiếm thấy.

“Nha a a!” Tống Giai Giai thét lên.

Mọi người cũng hít một hơi khí lạnh.

Tống Giai Giai hiển nhiên bị sợ hãi, không thể tin được hét văng lên, Mã Hân và Công Tôn giúp cô bình tĩnh lại.

Cuối cùng Triển Chiêu phải ra tay, nói gì đó với cô, mới có thể kéo cô ra khỏi trạng thái không khống chế được.

Ngay lập tức, Mã Hân và Triệu Hồ rút súng, tới bên cỗ thi thể im lìm trên bàn giải phẫu, giơ súng chỉ vào nó. .

Bạch Ngọc Đường cũng đi qua, “Đứng lên.” .

Cảnh tượng lúc này, tương đối quỷ dị. .

Cảnh viên của SCI dùng súng chĩa vào Bánh xe Đức Phật trên bàn giải phẫu, Bạch Ngọc Đường bắt nó đứng lên.

Thế nhưng thầy khô nọ vẫn không nhúc nhích, không có chút dấu hiệu của sự sống nào.

Triển Chiêu đi tới bên bàn giải phẫu, nhìn chăm chăm vào thầy khô nọ đến ngây người.

Lúc này, Bao Chứng đi tới, nhìn chăm chăm vào Bánh xe Đức Phật một hồi, đột nhiên nói với Công Tôn đang đứng một bên, “Giải phẫu nó!”

Công Tôn hai mắt sáng rực, rút dao giải phẫu ra, có điều anh chưa kịp tới gần thi thể, bên ngoài có ai đó hô lên, “Dừng tay, các người không có quyền đụng vào nó!” .

Tất cả mọi người nhú mày, nhìn ra phía cửa.

503. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 12

Chương 12 : Nội quỷ

Công Tôn ngay cả dao giải phẫu cũng đã vung ra, hăng hái bừa bừa chuẩn bị hạ thủ phanh thầy Bánh xe Đức Phật quỷ dị nọ.

Chỉ là dao nhỏ của anh còn chưa kịp đánh xuống, bỗng có người hô to một tiếng, ngăn trở hành động của anh.

Công Tôn nhướn mày, dám can lão tử khám nghiệm tử thi? ! .

Mã Hân cũng bất mãn nghiêng đầu nhìn ra phía cửa —— kẻ nào không muốn sống dám ngăn cản chủ nhân động thủ vậy?

Mọi người trong nháy mắt cảm giác thấy từ hai người đó phát ra một luồng khí lạ —— sát khí! .

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy ở cửa, một ông lão tóc xám bụng bự đang thở phì phò chạy ào tới, vẻ mặt kinh hãi, “Các người đang làm gì? ! Cái đó là quốc bảo!” .

Triệu Hồ nhỏ giọng bà tám với Mã Hán, “Quốc bảo của mình không phải giấu trúc sao?” .

Mã Hán nhìn trời, tất cả mọi người vô thức nhìn Bao Chứng, ý là —— làm sao bây giờ? .

Bao Chứng lại rất trấn định, Công Tôn và Mã Hân còn lăm lăm cầm dao đứng hai bên thi thể, hiển nhiên không chịu từ bỏ ý đồ.

Bao Chứng nhướn mày với Triển Chiêu, ý là —— lên đi! Dừng mồm mép xử lão ta!

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, quay đầu lại nhìn một đám người thi nhau ùa vào.

Lao đến có ba người, dẫn đầu là một ông cụ béo tròn, nhìn thoáng qua thì khoảng 60 tuổi, đầu hói, tóc hai bên đã xám trắng, mắt có đeo kính nhìn rất trí thức.

Bởi vì tướng mạo tương đối có tính đại diện cũng tương đối dễ phân biệt, nên Triển Chiêu nhận ra ông ta —— từng thấy trên tạp chí, là giáo sư đại học, nhà khảo cổ học nổi danh trong nước, một người có uy tín trong phương diện nghiên cứu lịch sử Đông Âu, họ Trầm, tên Trầm Bác.

Hai người phía sau ông ta đều là đàn ông – khoảng 30 tuổi, hẳn cũng là học giả, một là người nước ngoài, hình như không nghe hiểu được tiếng Trung, có chút mờ mịt. Người còn lại là kiểu một sách điển hình, trên mặt có cặp đít chai dày cộp. Người này Triển Chiêu cũng nhận ra, trước đây từng giảng dạy ở đại học, ra ra vào vào rồi có gặp qua, tên là Hác Nam. Bởi hắn rất nghiêm khắc, mỗi lần ra đề bài đều rất khó, sinh viên bình thường đều bị nộ môn, nên tất cả mọi người đều gọi hắn là ông thầy khó tính*.

Ông thầy khó tính = hảo nan lão sư ~ Hác Nam lão sư (hảo nan và Hác Nam đều đọc là hảo nán)

Triển Chiêu nhanh chóng phân tích trạng thái tinh thần của người ta một chút, sau đó, mỉm cười. .

Chỉ là anh vừa cười rộ lên, đã thấy Bao Chứng trợn mắt trừng —— làm bình thường thôi! Không được thôi miên! .

Triển Chiêu mếu máo.

Một bên, Tương Bình ôm máy tính qua, đưa tới trước mặt Trần Bác, “Quốc bảo gì chứ, giáo sư a, ngài xác định cây khô này là Bánh xe Đức Phật?”

Nhóm Trần Bác xem đoạn video trên màn hình, lúc thấy Bánh xe Đức Phật lướt qua sau lưng Tống Giai Giai, tự mình bò lên giường đắp vải trắng, ba người đều há to miệng. .

“Giáo sư.” Tống Giai Giai cũng chạy lại.

“Cái này ...” Trần Bác đẩy đẩy gọng kính, nhìn mọi người, “Thế nào lại...” .

“Tôi nói này giáo sư.” Triển Chiêu đưa tay khê vô lên vai Trần Bác.

Trần Bác giật thót người, vội lùi về sau hai bước, đưa tay sờ sờ gọng kính, “Cậu ... Cậu làm gì tôi rồi?”

Tất cả mọi người vô thức liếc nhìn vị giáo sư nọ, lão coi như có chút kiến thức a, xem ra cũng có chút hiểu biết về Triển Chiêu.

“Nói chung... Không được cho phép thì cấm động vào Bánh xe Đức Phật.” Trần Bác có chút kích động, “Phá hủy văn vật không tội lớn cũng tội nhỏ.”

Mọi người nhú mày, thật không nói lý mà ...

Triển Chiêu khê khoát tay cắt ngang, hỏi Trần Bác, “Ngài nói đây là Bánh xe Đức Phật?” .

“Đúng vậy!” Trần Bác gật đầu. .

“Nói cách khác nó cũng là cây khô?” Triển Chiêu hỏi.

“Đúng vậy!” Giáo sư Trần Bác gật đầu. .

“Cây khô đó sẽ không động đây chứ?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

Trần Bác, “Đương nhiên...” .

“Vậy nếu động sẽ không là cây khô?” Triển Chiêu hỏi ngược lại.

“Cái kia...” .

“Vậy nếu không là cây khô thì cũng không phải Bánh xe Đức Phật?” Triển Chiêu đem câu chuyện vòng lại ban đầu.

Trần Bác giật giật khóe miệng, “Không phải...” .

“Vậy nếu nó không phải Bánh xe Đức Phật thì giải phẫu không cần hỏi ý kiến mấy ngài chứ?” .

“Ách...” Trần Bác bất đắc dĩ, “Nếu không phải, chúng tôi đương nhiên sẽ không can thiệp.” .

“good!” Triển Chiêu búng tai, ý nói Công Tôn —— tiếp tục! .

Công Tôn lập tức vui vẻ hơn hử chuẩn bị hạ dao. .

“Chờ một chút!” Trần Bác và Hác Nam tiến lên, nhưng chưa kịp tiếp cận bàn giải phẫu đã bị nhóm Lạc Thiên cản lại.

“Các người ... Các người không thể ngang ngược như vậy! Nếu phá hủy quốc bảo quý giá sẽ dẫn đến xung đột ngoại giao đó!” Trần Bác kháng nghị, “Chúng ta có thể chọn ra một cách tương đối trung hòa một chút để kiểm chứng xem thi thể này có phải giả tạo hay không! ... ít nhất ... không nên giải phẫu nó.”

“Trung hòa?” Bạch Ngọc Đường nhú mày .

“Tỷ như?” Mã Hán hỏi, “Châm thử kim vào nội tạng?” .

“Mổ thử một cánh tay xem.” Lạc Thiên đề xuất.

Tần Âu gạt đầu, “Cũng có thể châm kim vào mắt.”

“Cắt thử phía sau gáy xem?” Bạch Trì đóng góp.

Mọi người thảo luận sôi nổi.

Trầm Bác tức giận đến mức xanh cả mặt, giậm chân, “Đám cảnh sát mấy người sao bạo lực quá vậy! Tôi đang nói đến một biện pháp ôn hòa a!”

Mọi người nhướn mày nhìn ông ta.

Trầm Bác kêu Hác Nam đi lấy một cái ống nghe bệnh.

Trầm Bác giao nó cho Công Tôn, ý là —— trước hết nghe xem tim có đập không đã! .

Mọi người nhìn nhìn cái ống nghe, cách hay đó chứ.

Công Tôn bắt mắt nhìn Bao Chứng, ý là —— muốn dao giải phẫu, không muốn ống nghe! .

Bao Chứng thấy mấy học giả kia nhìn chằm chằm a nhìn chằm chằm vào con dao trên tay Công Tôn, cũng có chút bất đắc dĩ, nhận lấy ống nghe bệnh đưa cho Công Tôn.

Công Tôn liếc Bao Chứng, tâm không cam lòng không muốn đeo vào, đặt lên ngực Bánh xe Đức Phật.

Ngừng một hồi, Công Tôn nhử mày, tỉ mỉ đặt lên những cho khác để nghe, rồi nhìn sang Mã Hân.

Mã Hân nhận lấy ống nghe, tỉ mỉ xem xét, rồi ngẩng đầu, lắc lắc với Công Tôn.

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— không đập sao? .

Lúc này, Tống Giai Giai mặt mũi trắng bệch. Tuy cô rất mong tìm được Bánh xe Đức Phật, nhưng tìm về được kiểu này, có lẽ sẽ là bóng ma tâm lý cả đời này của cô.

“Người sống nhất định sẽ có nội tạng! Cơ quan nội tạng hoạt động sẽ phát ra âm thanh, nói cách khác...”
Hác Nam còn chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi, “Đội khảo cổ có thiết bị dò kim loại không?” .

Tất cả mọi người sững sờ. .

Triển Chiêu vỗ tay một cái, “A! Máy móc không chế hả?” .

Trầm Bác gạt đầu với Hác Nam.

Hác Nam ra ngoài một lát. .

Một hồi sau, Hác Nam cầm một cái máy dò kim loại quay trở lại, mở nó lên, đảo qua người Bánh xe Đức Phật, lập tức, cái máy không ngừng phát ra âm thanh “didididi”.

“Bên trong có kim loại sao? !” Tống Giai Giai cũng nhìn qua, rồi mở máy quét hình.

Bạch Ngọc Đường kêu Mã Hán và Triệu Hổ khiêng Bánh xe Đức Phật đặt vào máy quét hình.

Vừa nhắc lên, Mã Hán và Triệu Hổ lập tức nhìn nhau —— nhẹ vậy! Do mất nước hay do cái gì? Sao lại nhẹ như vậy?

Thông qua quét hình, phát hiện bên trong Bánh xe Đức Phật là một khung xương vô cùng đơn giản.

“Thảo nào có thể uốn thành vòng tròn.” Triệu Hổ nhìn màn hình, “Hóa ra bên trong là một đồng máy móc?”

“Không thể nào a!” Trầm Bác mạnh lắc đầu, “Lúc trước chúng tôi kiểm tra không hề có những thứ này.”

“Nói cách khác nó là giả.” Bao Chứng nhướn mày.

Trầm Bác nhìn Tống Giai Giai một chút. .

Tống Giai Giai đeo kính vào, cầm một đồng máy móc tới, dỡ bộ lớp băng vải trên người nó xuống, phát hiện bên dưới lớp băng vải bên ngoài, là một lớp băng vải khác còn mới tinh. Cô vừa rồi chỉ đứng xa xa, giờ tiến gần hơn, cầm kính lúp nghiên cứu lớp da khô một lát, há to miệng, “Giáo sư, Bánh xe Đức Phật này là giả.”

“Giả sao? !” Trầm Bác và Hác Nam đều kinh hãi. .

Mấy nhà học giả này nghiên cứu lại cả nửa ngày, mới ảm đạm thở dài, nói với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Các cậu giải phẫu đi, đúng là giả.” .

“Chỉ có lớp bằng vải ngoài cùng là thật thôi.” Tống Giai Giai bắt đầu kể. .

Chỉ là, phát hiện ra bên trong thấy khô chỉ là một đồng máy móc, sự hăng hái của Công Tôn và Mã Hán cũng chẳng còn.

Xé lớp da ngoài ra, chỉ thấy bên trong là một khung xương kim loại kết cấu tương đối đơn giản, nhìn giống như người máy điều khiển từ xa mà mấy cậu bé hay chơi, nhưng chúng có vẻ được làm thành từ một vật liệu kiểu mới, cảm giác rất cứng nhưng rất nhẹ. .

Tần Âu tương đối thành thạo, nghiên cứu đồng máy móc đó một chút, phát hiện mặt trên có rất nhiều thiết bị cảm biến, liền khẽ nói với Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng, những thiết bị cảm biến này cần thao tác ở gần.” .

“Gần?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày. .

Triển Chiêu cũng nhìn sang, “Gần đến mức nào?” .

“Trong vòng 30 mét.” Tần Âu nói. .

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, những người khác trong SCI lập tức tán ra ngoài lục soát cả tòa nhà.

Bao Chứng gọi đặc công đội vào, bao vây tòa nhà.

Kỳ thực bên ngoài vốn có rất nhiều cảnh sát, thiết bị theo dõi cũng đầy đủ hết —— nếu có kẻ nào ra vào nhất định mọi người sẽ nhìn thấy... Chẳng lẽ là nhân viên trong nội bộ viện nghiên cứu này ra tay? .

Tần Âu gần như đã tháo xong đồng linh kiện bên trong Bánh xe Đức Phật, phát hiện tuy rằng kết cấu đơn giản, nhưng thiết bị cảm biến tương đối cao cấp, hơn nữa vật liệu cũng không giống hàng dân dụng bình thường.

Tần Âu cầm một thiết bị cảm biến và một thiết bị truyền cảm biến lên, “Thứ này rất cao cấp a.”

“Phía sau viện nghiên cứu này là khu nghiên cứu máy móc điện tử.” Lúc này, Tống Giai Giai đi lên vừa nói với mọi người, vừa chỉ vào một kiến trúc màu đỏ cách đó không xa, “Bên đó có khoa Vật lý, khoa Cơ giới và phòng thí nghiệm công trình điện tử, thỉnh thoảng em cũng đi ngang qua, hay thấy một vài học viên và nhà nghiên cứu đang nghiên cứu máy móc rồi người máy gì gì đó.”

Hác Nam cũng gật đầu, “Đúng vậy, bên kia hình như có một nhóm đang nghiên cứu hạng mục làm tay chân giả ột công ty lớn, tôi thấy loại chân tay kiểu mới mà bọn họ đang thí nghiệm, có chút giống với cái này.” .

Bạch Ngọc Đường kêu Tương Bình điều tra một chút, Tương Bình gọi điện người phụ trách của viện nghiên cứu đó hỏi thăm tình hình.

Xong xuôi, Tương Bình cúp máy báo cáo lại cho Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng, gần đây đúng là có một viện nghiên cứu vật lý, có một công ty chuyên lắp bộ phận cơ thể bằng máy móc thuê bọn họ làm hạng mục chân tay giả. Nhưng nửa tháng trước công ty báo mất trộm, mấy phần chân tay hoàn thiện đều bị lấy đi. Bởi vì có liên quan đến bí mật kinh doanh và một vài vấn đề về độc quyền, báo cảnh sát thì mọi chuyện sẽ rất phiền phức, nên bọn họ chỉ có thể lắp đặt một đồng camera theo dõi và hệ thống an ninh xung quanh.” .

Đang nói chuyện, Mã Hán và mọi người trở về, đều lắc đầu với Bạch Ngọc Đường —— viện nghiên cứu hầu như tầng nào cũng có phòng nghiên cứu, cũng có nhân viên trực đêm. Hơn nữa dù sao vừa rồi kiểm tra thì thể cũng tổn khá thời gian, rất có thể đã chạy mất.

Công Tôn nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, ý là —— nếu vừa rồi giải phẫu ngay thì đã nhanh chóng phát hiện ra bên trong là máy móc, mấy vị giáo sư tiến sĩ kia xông vào, chẳng giúp được gì, lại giống như muốn kéo dài thời gian.

Xuất phát từ bản năng của cảnh sát, tất cả mọi người nhìn đám học giả đang túm tụm lại thảo luận kia.

“Mấy người đó ở đâu?” Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Tương Bình.

Tương Bình cấp tốc tra xét một chút, “Đều ở trong ký túc xá của viện nghiên cứu, cách chỗ này rất xa, phải đi xe đến.”

“Thế nhưng từ lúc Tống Giai Giai gọi điện đến lúc bọn họ chạy vào đây, chưa đầy 10 phút nha!” Bạch Trì nghi hoặc.

“Nói cách khác lúc nhận được điện thoại bọn họ vừa lúc ở ngay gần đây?” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Khuya khoắt thế này ...”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường chợt cảm giác Tần Âu khê huých tay mình.

Bạch Ngọc Đường quay sang. .

Tần Âu hạ giọng, “Đội trưởng, có chút kỳ quái.” .

Tất cả mọi người nhìn Tần Âu. .

Tần Âu đem một ít linh kiện và thiết bị cảm biến được gỡ từ trong khung xương kia đặt lên trên bàn, nói với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Những kỹ thuật này, cùng với thiết bị cảm biến bên trong quả bom xuất hiện ở vụ án nổ xe Từ Chuẩn, giống hệt nhau.” .

Tất cả mọi người sững sốt. .

Triển Chiêu vỗ Tương Bình, “Lấy một phần tư liệu của nhóm nghiên cứu thứ này đi.”

Tương Bình nhú mày, “Báo cáo phát triển sản phẩm của người ta là bí mật kinh doanh nha, muốn có ngay chỉ có thể hack thôi ...”

Tất cả mọi người trừng mắt nhìn, vô thức quay sang Bao Chứng. .

“Khụ khụ.” Bao Chứng chấp tay sau lưng đi ra ngoài, vừa đi vừa nói nhỏ, “Cứ vô tư hack đi.” .

Ông vừa nói, vừa đi theo na mấy người trong viện nghiên cứu hỏi thăm tình hình.

Bạch Ngọc Đường cười cười, gật đầu với Tương Bình.

Tương Bình vận người cho giãn gân cốt, rồi bắt đầu đánh vào máy chủ của công ty người ta.

Thân là một hacker cao cấp, Tương Bình rất nhanh lấy được danh sách nhân viên trong nhóm nghiên cứu, cuối cùng, cậu mở ra một phần tư liệu cho Triển Chiêu bọn họ xem, “Thiết bị cảm biến là điểm đặc biệt nhất của loạt chân tay giả này, cũng là tư liệu được bảo vệ kỹ càng nhất. Nhóm nghiên cứu không ít người, trưởng nhóm, đồng thời là người xin bằng sáng chế công nghệ, là một người nước ngoài, tên là Martin F Popescu.”

Xem tư liệu xong, mọi người hai mặt nhìn nhau, song song nghĩ đến dòng chữ bên trong nhật ký mà cha Trần Mật lưu lại —— cẩn thận F!

504. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 13

Chương 13 : Vũ khí ma quỷ

” Popescu... đây là kiểu tên của người Romania hả?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu gật đầu, “‘-escu’ là hậu tố, không có ý nghĩa thực tế, thường thấy trong tên của người Romania, cũng giống ‘-sky’ trong tên của người Nga, có điều ‘-sky’ thường đại biểu cho gia tộc, đàn ông cũng có, phụ nữ thì thường là ‘-ya’ và ‘-va’, người Nga ý thức phụ quyền rất nặng...” (chém gió :3)

Bạch Ngọc Đường trừng mắt với Triển Chiêu, “Khụ khụ.” .

Triển Chiêu nheo mắt, lát sau thì ngẹn ra một chữ, “Biết rồi ...”

Tất cả mọi người nhin cười. .

Triển Chiêu ngẩng lại thấy không cam lòng, rất muốn trừng lại Bạch Ngọc Đường, thế nhưng vừa đánh mắt sang thì lại nhìn chăm chăm vào phía sau Bạch Ngọc Đường, rồi hô lên, “Ai đó!” .

Tất cả mọi người sửng sốt, Bạch Ngọc Đường lập tức quay đầu lại. .

Chỉ thấy phía bên ngoài cửa sổ, một bóng người “xoát” cái biến mất.

“Trèo lên mất rồi...” Triển Chiêu chỉ vào cửa sổ nói với Bạch Ngọc Đường và mọi người đang chạy tới, “Là người! Hình dạng có chút giống thầy khô, nhưng không giống mấy lần trước cho lắm ” .

Mọi người nghe xong đều thấy mới mẻ... Ở đây tuy chỉ là lầu 4 nhưng con người có thể trèo dọc theo cửa sổ sao?

Bạch Ngọc Đường tới chỗ cửa sổ kiểm tra, nhưng chúng đều đã cố định chết một chỗ, hơn nữa bên ngoài tối đen bên trong sáng đèn, không thể nhìn thấy gì ở phía trên vì có ánh đèn phản chiếu.

“Ách... Cửa sổ này không phá được ...” Trầm Bác còn chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đã lấy súng ra hướng về phía cửa sổ bắn một phát.

Triệu Hổ ở phía sau cầm một cái ghế lên ra sức nện, chợt nghe “loảng xoảng” một tiếng... .

Lúc phá được phần kính thủy tinh rồi, Bạch Ngọc Đường thò người ra ra ngoài quan sát, sau đó nói với Lạc Thiên và những người đã chạy ra tới cửa, “Lên một tầng.”

Lạc Thiên và mọi người lập tức chạy đi.

Triệu Hổ dùng ghế đập sạch chỗ thủy tinh còn lại, tiếng thủy tinh vỡ làm đội đặc công ở bên dưới chú ý.

Bạch Ngọc Đường giơ ngón tay chỉ lên trên tầng trên với bọn họ, “Đèn!” .

Đội viên đội đặc công lập tức mở đèn pha di động ở dưới xe lên, chiếu về phía tầng bên trên.

Lúc này, Mã Hán đã chạy xuống dưới lầu, tới bên ngọn đèn di động, nhảy lên nóc xe, ngẩng mặt quan sát lầu 5.

Bạch Ngọc Đường nhún người nhảy lên đứng trên cửa sổ, vươn nửa người ra ngoài, một tay bám lấy mép cửa sổ, nhìn lên trên.

Một hồi sau, Lạc Thiên thò đầu ra, “Đội trưởng, trên này không có ai.” .

Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

Lạc Thiên vươn tay. .

Bạch Ngọc Đường bám lấy mép trên cửa sổ đẩy người lên, rồi đưa một tay ra, Lạc Thiên bắt lấy kéo anh lên tầng trên.

Triển Chiêu và Bạch Trì lại gần cửa sổ quan sát trái phải, Triệu Hổ cũng nhìn quanh quất, đột nhiên liếc mắt thấy ở phía tây bắc có người đang trèo lên tầng 6.

“Đội trưởng!” Triệu Hổ giơ tay ra chỉ.

Bạch Ngọc Đường và Lạc Thiên lập tức thò người ra nhìn, rồi đều cảm thấy không thể tin nổi, xung quanh hoàn toàn không có thứ gì có thể bám víu được, kể nọ làm sao trèo lên trên chứ? Người nhện à? Hơn nữa kẻ đó thân hình vô cùng gầy, tay dài chân dài, cũng xấp xỉ với thầy khô trước đây.

Mã Hán mượn được từ đội đặc công một khẩu súng trường, giơ lên cho Bạch Ngọc Đường thấy, ý là —— bắn rơi nhé?

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, cũng trèo đến lầu 6 rồi, bắn mà rơi thật thì không phải sẽ ngã chết sao? .

Bạch Ngọc Đường làm một động tác “đội đã” với Mã Hán, ý là —— chờ hán leo đến chỗ nào không rơi xuống được rồi bắn.

Mã Hán gật đầu, ghì súng nhắm vào. .

Bạch Ngọc Đường thì dẫn người chạy lên sân thượng.

Triển Chiêu và những người ở dưới nhìn chăm chăm vào kẻ đang không ngừng bò lên kia, có khi nào là ... quái vật? .

Bao Chứng cũng đang đứng hóng bên cửa sổ lấy điện thoại gọi một chút, rất nhanh, nguyên tòa nhà đều bị đặc công bao vây.

Triển Chiêu vuốt cằm phiền muộn —— trước là thầy khô, giờ là người nhện sao?

Đang nhìn, Triển Chiêu chợt phát hiện Bạch Trì bình thường vốn hay thắc mắc rất nhiều vấn đề giờ lại an tĩnh kỳ lạ, liền vô thức nhìn cậu một cái, bỗng thấy Tiểu Bạch Trì sắc mặt tái nhợt, cau mày như đang lâm vào trạng thái vướng mắc nào đó.

Triển Chiêu đưa tay, búng một cái trước mắt cậu.

“Tách” một tiếng, Bạch Trì hoàn hồn, nhìn Triển Chiêu. .

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu hỏi Bạch Trì. .

Bạch Trì suy nghĩ một chút, hỏi Triển Chiêu, “Anh, anh còn nhớ hôm em từ sân bay về nhà, chú tài xế kia đột nhiên nói có một thầy khô bò lên tấm kính phía sau không?” .

Triển Chiêu nhíu mày, gật đầu, “Không phải là ảo giác sao?”.

“Em với Trinh tuy không nhìn thấy, nhưng đúng là có một dấu vân tay khả nghi.” Bạch Trì lắc lắc đầu, “Bởi vì chú tài xế phản ứng quá khác thường, còn nói đã đụng phải đứa bé ở trên đường cao tốc, vì thế bọn em đều nghĩ là ảo giác thôi, không tiếp tục truy cứu. Nhưng hiện tại ngẫm lại... thầy khô nọ cũng vô thanh vô tức bò lên xe, hơn nữa chú tài xế đó sau khi kiểm tra thì mọi thứ đều bình thường, không uống thuốc, không say rượu, không có bệnh về tinh thần.”

Triển Chiêu khẽ sờ sờ cằm. .

Bạch Trì càng lúc càng xoắn xuýt, lúc này, chợt cảm thấy có người khẽ chọt a chọt vào vai cậu.

Bạch Trì quay đầu lại. .

Thì ra là Công Tôn đang cười tủm tỉm đứng ở phía sau, hỏi, “Trì Trì, cái xe có vân tay mà em nói, là cái dự bị mà Cẩm Đường bình thường không dùng đến phải không?” .

“Vâng ạ!” Bạch Trì gật đầu.

Công Tôn lập tức lấy điện thoại ra, “Chiếc xe từ ngày đón hai đứa về hình như chưa có dùng qua, có lẽ cũng chẳng rửa đâu.”

Điện thoại được thông, Công Tôn vừa hỏi, cặp song sinh liền trả lời nó vẫn ở trong ga ra.

Công Tôn lập tức yêu cầu bọn họ giữ nguyên như thế, không được đến gần cái xe, sau đó gọi điện thoại cho lão Dương đưa người ở phòng Giám định đi thu thập vân tay trên đó.

Cúp điện thoại, Công Tôn liếc liếc Bạch Trì.

Bạch Trì hết hồn, dần lui về sau, Mã Hân chợt xông tới khoác vai cậu, “Trì Trì, thầy khô bò lên xe là chuyện có giá trị như thế cậu lại chẳng biết cách hưởng thụ chút nào vậy?” .

“Hả ...” Bạch Trì há miệng.

“Đi nào đi nào.” Mã Hân kéo cậu qua một bên, “Chúng mình đi đàm chuyện nhân sinh!” .

Bạch Trì bị Mã Hân kéo qua một bên bắt kể lại chuyện về thầy khô nọ.

Triển Chiêu vuốt cằm, nhìn sang bức tường trống trải phía đối diện, thầy khô quỷ dị kia có lẽ đã biến mất.

Triển Chiêu và Bao Chứng đang cùng đội đặc công dưới lầu tìm kiếm tung tích của thầy khô, đột nhiên, từ cửa truyền đến giọng nói của Tống Giai Giai, “Cô bạn nhỏ, tìm ai a?” .

Mọi người nhìn về phía cửa, bỗng nhiên nghe thấy Tống Giai Giai hét lên một tiếng. .

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn, còn Triệu Hồ vọt ra ngoài.

Bao Chứng hỏi, “Xảy ra chuyện gì?” .

“Vừa rồi có một cô bé!” Hác Nam há to miệng, “Nó ... đâm giáo sư một dao rồi bỏ chạy.”

“Giáo sư!” Hác Nam và Tống Giai Giai đỡ Trần Bác đã ngã ngửa ra phía sau, trên cái bụng tròn vo của ông, có cắm một con dao.

“Đừng di chuyển ông ấy.” .

Công Tôn và Mã Hán không khi dễ Bạch Trì nữa, nhào tới cấp cứu cho ông cụ kia.

Bạch Trì vội lấy điện thoại gọi xe cứu thương. .

Bao Chứng cũng đuổi theo Triệu Hổ xuống lầu. .

Lúc này, Triệu Hổ đang ở giữa con đường lớn đen kịt tìm kiếm xung quanh, thế nhưng —— chẳng có ai! .

Hổ Tử chợt thấy nổi da gà, cậu vừa rồi rõ ràng có thấy một cô bé khoảng 4-5 tuổi, trên đầu thắt hai bím tóc, xoay người chạy ra ngoài ...

Vừa rồi mọi thứ quá nhanh, chỉ kịp nhìn thấy cô bé mặc một cái váy liền màu xanh nhạt, cùng với mái tóc màu nâu vàng. Tuyệt đối là một đứa bé gái, cảm giác còn rất khả ái, khá nhỏ nhắn gầy gò... Thế nhưng nó đã đâm Trần Bác một dao! .

Tuy rằng toàn bộ quá trình Triệu Hổ không thấy được hết, nhưng đứa bé đó xoay người chạy đi cậu tuyệt đối nhìn thấy!

Vốn đêm hôm khuya khoắt một đứa bé gái vô duyên vô cớ xuất hiện đã đủ quỷ dị rồi, đâm người ta một dao xong liền biến mất vào không khí lại càng làm người ta nổi da gà hơn.

Bao Chứng đi một vòng bên ngoài đường lớn, cuối cùng hỏi người trông cửa ở bên trong lớp cửa thủy tinh, “Có thấy một đứa bé gái khoảng 4-5 tuổi chạy qua không?” .

“Hả?” Ông cụ mở to hai mắt khó hiểu nhìn Bao Chứng, “Bé gái?” .

“Bật đèn.” Bao Chứng nhíu mày.

Lão bảo vệ này có lẽ cũng bị khuôn mặt đen thui của ông dọa sợ, lập tức lấy chìa khóa mở một cánh cửa nhỏ trên tường, bật toàn bộ đèn ở tầng trệt của tòa nhà lên ... Trong nháy mắt, đèn đuốc sáng trưng. .

Triệu Hổ tìm kiếm lại tầng trệt một lần, nhưng không thấy bất cứ đứa bé nào cả.

Lúc này, trên lầu truyền đến tiếng bước chân, hai người ngẩng mặt thì thấy Triển Chiêu hai tay đút túi quần, chậm rãi đi xuống.

“Đừng tìm nữa.” Triển Chiêu phát tay với Triệu Hổ đang có chút kích động.

“Em thật sự nhìn thấy một đứa bé!” Triệu Hổ nhíu mày, “Chết mất! Y như phim kinh dị!” .

Bạch Trì từ trên lầu theo xuống mặt mũi trắng bệch, không những có thầy khô cứ vô thanh vô tức bò tới bò lui, ngay cả đứa bé gái cũng xuất hiện rồi kìa! Như vậy chú tài xế ngày đó không hề nói dối? Đây là tình huống gì chứ, cậu lúc này rất rất cần Triệu Trinh giải thích với cậu rằng mấy thứ này không phải hiện tượng siêu nhiên mà chỉ là ảo thuật a a a! .

Triển Chiêu mở cửa, đi ra ngoài. .

Bên ngoài viện nghiên cứu, rất nhiều đặc công đều ngửa mặt, há hốc miệng, trợn tròn mắt nhìn lên mái nhà, hoàn toàn lâm vào trạng thái ngốc lảng.

Mã Hán cúp điện thoại, cau mày, trình độ xúc động không thua Triệu Hổ là mấy, đối với đệ nhất mặt than của cảnh cục mà nói, loại vẻ mặt này càng không thể coi thường. .

“Sao thế?” Triển Chiêu hỏi, “Người biến mất rồi?” .

Mã Hán gật đầu, đội viên đặc công ở bên ngoài không cách nào tin tưởng chỉ lên mái nhà, “Vừa lên đến chỗ khuất trên sân thượng thì thấy khô kia đột nhiên mất tăm mất tích...”

Triển Chiêu ngẩng mặt nhìn, thì thấy Bạch Ngọc Đường đứng ở phía trong lan can trên sân thượng, đang nhìn xuống phía dưới, có lẽ cũng cảm thấy hoang mang.

Lúc này, xe cứu thương chạy tới, bác sĩ y tá vội đưa Trần Bác đến bệnh viện, Hác Nam và vị trợ lý kia của Trần Bác kiên quyết đòi đi theo.

Bao Chứng nhìn Bạch Ngọc Đường một chút. .

Bạch Ngọc Đường ngẫm hiểu, ra hiệu bằng mắt với Vương Triều và Trương Long ... Thế là hai người họ cũng cùng đi, trông nom rất chặt chẽ, đương nhiên, được để mắt đến chính là Hác Nam và vị trợ lý kia.

Triển Chiêu hỏi Công Tôn vừa vòng trở về, “Trần Bác thế nào?” .

Công Tôn lắc đầu, Mã Hân đã từng làm bác sĩ ở phòng cấp cứu tương đối lý giải tình huống, cau mày nói với Triển Chiêu, “Không ổn a! Ông cụ thân thể rất kém, một dao kia có thể đã thương tổn tới nội tạng.” .

“Rất khó tưởng tượng một đứa bé gái 4-5 tuổi mà có được khí lực đó.” Công Tôn lắc đầu. .

Lúc này, Tống Giai Giai đi tới cạnh Triển Chiêu, dường như có chút do dự, “Tiền sĩ Triển, cái này ...” .

“Vợ và con gái, đúng không?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

Tống Giai Giai lại thở phào nhẹ nhõm, “Anh quả nhiên có biết.” .

“Vợ và con gái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi, tất cả mọi người hiểu kỳ xúm vào.

“Một tác phẩm điêu khắc của Romania.” Triển Chiêu nói. .

“Tác phẩm nghệ thuật?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, mọi người cũng không rõ diễn biến quỷ dị này với tác phẩm nghệ thuật có quan hệ gì.

Triển Chiêu nhìn Tống Giai Giai, hỏi, “Thứ đó sẽ không vừa lúc có ở trong viện nghiên cứu của cô chứ?” .

Tống Giai Giai bắt đầu gật đầu, “Đúng là có! Trên lầu 3, nhưng bị khóa mà, hơn nữa cũng không thể sống lại...”

Tống Giai Giai còn chưa dứt lời, đã thấy Công Tôn hít một hơi sâu, “Vợ và con gái ư!” .

Tống Giai Giai gật đầu. .

“Tôi muốn xem!” Công Tôn kích động. .

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Công Tôn không phải chỉ có hứng thú với thi thể sao? Từ lúc nào cũng yêu thích tác phẩm nghệ thuật vậy?

Bao Chứng nói với Tống Giai Giai, “Đưa chúng tôi đi xem.” .

“Vâng.” Tống Giai Giai gật đầu, dẫn mọi người lên lầu. .

“Miêu Nhi, vợ và con gái là cái gì?” Bạch Ngọc Đường vừa đi, vừa hỏi Triển Chiêu. .

“Tối rồi cậu sẽ biết, thấy hiện vật rồi giải thích dễ hơn.” Triển Chiêu cũng bắt đầu nhún vai, “Mọi chuyện thật sự quá quỷ dị, vừa Bánh xe Đức phạt vừa Vợ và Con gái, đều là những thứ mang quái sự sống lại.” .

“Nhưng đứa bé gái với thân khô bò tường vừa rồi là sao a?” Bạch Ngọc Đường nghĩ mãi không thông, “Cũng là chuyện ma quái?”

“Em nghĩ vậy á!” Triệu Hồ nghĩ mình có lẽ sẽ mang bóng ma tâm lý nghiêm trọng mất thôi, Mã Hán nhúu mày đi bên cạnh, hiển nhiên cũng cảm thấy không rõ ràng.

Lúc này, mọi người tới trước một gian phòng ở lầu 3, trên cánh cửa kim loại có một cái khóa điện tử rất hiện đại.

Bạch Ngọc Đường quan sát xung quanh một chút, quá chừng camera.

Tống Giai Giai mở cửa ra, bên trong là một hành lang có hệ thống tia laser màu xanh bảo vệ.

“Oa...” Triệu Hổ đưa tay ra thử, ngay khi đầu ngón tay của cậu ta chạm vào tia sáng màu xanh lục, trong nháy mắt, chuông báo động vang lên, cùng lúc đó, xung quanh hạ xuống 4 tấm hàng rào sắt, phong toả khu vực chiếu laser.

Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh một chút —— cấp bậc bảo vệ nghiêm ngặt ở mức tối đa, ngoại trừ vũ khí sinh học và đầu đạn hạt nhân điều khiển từ xa ra, hệ thống này có thể bảo vệ bất cứ bảo bối nào.

Tổng Giai Giai lấy ra một cái thẻ từ, quét qua cái khe ở một bên, trong nháy mắt, toàn bộ hệ thống báo động được giải trừ.

Tắt hệ thống bảo vệ, Tổng Giai Giai đưa mọi người tới trước một cánh cửa nữa, sau khi ấn ấn một chuỗi mật mã, cô vừa chuẩn bị mở rộng cửa, vừa quay đầu lại nhắc nhở, “Có thể có chút kinh khủng, mọi người chuẩn bị tâm lý thật kỹ đi nha.”

Bạch Trì vô thức lui về sau Mã Hán và Công Tôn đang vô cùng phấn khích, Triệu Hổ quay sang mượn kính râm của Mã Hán.

Mã Hán bắt lực nhìn cậu ta, “Cậu lấy kính râm làm gì?”

Triệu Hổ nghiêm túc, “Đeo dù sao cũng có chút cảm giác an toàn a!” .

Mã Hán không nói thêm gì, đưa kính sang cho cậu ta.

Theo một tiếng “rầm”, cửa kim loại bị đẩy sang một bên, phía sau cửa là một quang cảnh vô cùng quỷ dị.

Bên trong cánh cửa có hai người đang đứng, một là thầy khô xấu xí y như một cái xác ướp, từ thân hình nhìn ra đó là một người phụ nữ, khô quắt thối rữa, xấu xí như cương thi biến dạng trong mấy bộ phim kinh dị. Nhưng đối lập mãnh liệt với nó chính là, một tay của thầy khô đó, đang nắm tay một đứa bé gái tầm 4-5 tuổi. Cô con gái mặc một bộ váy màu lam nhạt, hai bím tóc màu vàng nâu, một tay lôi kéo thầy khô nọ, tay còn lại ôm một con gấu bông nhỏ đã bị nát bấy, hình dạng vô cùng khả ái, cũng có chút cảm giác tội nghiệp, khiến người ta vô cùng thương tiếc.

“Muốn đi chết quá ...” Triệu Hổ vừa nhìn thấy đứa bé gái nọ, tóc gáy đều dựng hết lên.

Bạch Trì nổi một thân da gà ở bên cạnh cũng cảm thấy không thể tin nổi. Từ thân hình gầy rộc quắt queo trước mắt, mọi người không hiểu sao lại cảm thấy thứ vừa rồi bỏ trên tường, hình như chính là “nữ thầy khô” này.

“Thầy khô còn đi theo cặp a?” Cục trưởng Bao cũng nhú mày, “Trước là nam giờ lại là nữ.” .

Bạch Ngọc Đường đến gần quan sát, rồi nhú mày hỏi Tổng Giai Giai, “Đây là điều khắc?” .

Tổng Giai Giai còn chưa kịp giải thích, Công Tôn đang nâng gọng kính tỉ mỉ quan sát đã trả lời dùm, “Là thi thể, cũng là điều khắc, bé gái và người phụ nữ này đều bị kẻ khác giết chết.” .

“Thi thể?” Bạch Ngọc Đường nhú mày, mọi người cũng cảm thấy có chút ngán ngẩm.

Lạc Thiên và Tần Âu nhìn cô bé hai mặt đại ra, tay ôm chú gấu, hình như có chút sợ hãi, liền nổi lên cảm giác tiếc hận khó hiểu, kẻ nào mà nhẫn tâm giết chết đứa bé khả ái thế này?

“Sáng tạo ra tác phẩm này là một người Đông Âu, có thể là người Romania.” Triển Chiêu giải thích, “Hắn trong chiến tranh thế giới thứ hai đã trải qua vài lần chiến dịch đẫm máu, lúc xuất ngũ thì mắc chứng hoang tưởng nghiêm trọng. Chiến tranh kết thúc hắn vẫn sinh sống trong một trấn nhỏ ở Romania, kết hôn với một cô gái vừa câm vừa điếc, rồi sinh ra một bé gái rất khả ái. Trong thị trấn nghệ thuật gia này ở có một bác sĩ tâm thần, y rất có hứng thú với bệnh tình của hắn, đã tiến hành điều tra và ghi chép rất tường tận và tỉ mỉ. Khi đó tâm lý học còn chưa phát triển, mọi người có nhận thức vô cùng hữu hạn với ngành tâm thần học, nhưng hiện tại bệnh án đó cùng bản tự thuật của nghệ thuật gia này đã trở thành tư liệu tham khảo quan trọng để nghiên cứu về chứng hoang tưởng. Tôi từng xem qua tư liệu đó rồi, trong ý thức của nghệ thuật gia đó, hắn nghĩ vợ mình là một ác ma, cô đã bán giọng nói của mình a quỷ để bảo trì hình dạng người của mình. Phân tích theo góc độ tâm lý học, tất cả sợ hãi mà nghệ thuật gia này đối với vợ mình, đến từ những gì xấu xa mà hắn thấy trong chiến tranh. Mà con gái của hắn, bị hắn xem như một thiên sứ lưu lạc vào nhân gian, nhưng tất cả mọi người trên đời đều có ý đồ thương tổn tâm hồn thuần khiết của cô

bé. Tất cả thương tiếc hẳn dành cho con gái, xuất phát từ những người vô tội bị sát hại mà hẳn thấy trong chiến tranh, đặc biệt là trẻ nhỏ. Cuối cùng, nghệ thuật gia đó giết cả vợ và con gái của mình, hẳn cho rằng giết chết ác ma là trừng gian trừ ác, mà giết chết thiên sứ sẽ giữ được sự thuần khiết trong tâm hồn! Hẳn chống phân hủy cho thi thể, đồng thời thêm vào bùn đất được dùng trong điêu khắc, tỉ mỉ chế tạo thành một kiện tác phẩm nghệ thuật này. Lúc tác phẩm hoàn thành, hẳn cũng tự sát, phương thức vô cùng tàn nhẫn.” .

Mọi người nghe xong, đều nhin không được nhú mày.

“Vì thế...” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Đây là tình tiết của một câu chuyện ma quái?” .

Triển Chiêu nhún vai, “Tác phẩm nghệ thuật này còn có cố sự, lúc nghệ thuật gia chết, thi thể của hai mẹ con cũng được chuẩn bị để hạ táng, nhưng có một tay kinh doanh tác phẩm nghệ thuật lén đem bức mẹ và con gái này ra khỏi Romania, đồng thời giấu ở trong nhà. Từ đó trong nhà hẳn bắt đầu xảy ra chuyện ma quái, có người giúp việc nhìn thấy cây khô bò qua bò lại, còn có một cô bé chạy tới chạy lui... cuối cùng, tay mưu tằm tác phẩm nghệ thuật đó đột nhiên nhảy lầu tự tử. Sau đó bức điêu khắc này bị qua tay vài lần, nhưng mỗi lần đều dẫn đến án mạng, là thứ vũ khí ma quỷ hữu danh hữu thực. Vài năm gần đây thì được bảo tồn trong một nhà mỹ thuật hội họa nào đó ở nước ngoài, ở đó cũng hay truyền ra những lời đồn ma quái. Nhưng tôi trước đây vẫn cho là những chuyện ma quái trong viện mỹ thuật hội họa hay trá thi trong nhà bảo tàng v.v, đều đơn giản là những thứ được các tay bút phóng đại ra để thu hút sự chú ý thôi.” .

Tất cả mọi người gật đầu, cho đến hôm nay được tận mắt nhìn thấy. .

“Vậy sao bây giờ nó lại ở đây?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tống Giai Giai. .

“Có một nhóm nghiên cứu khoa học đưa đến đây cho bọn em bảo tồn, bọn em còn phụ trách một vài công tác giám định.” Tống Giai Giai bắt đầu kể, “Mấy chuyện này thật là quái dị.” .

“Xác định là đã chết?” Công Tôn nhướn mày.

Ngoại trừ Tống Giai Giai ra ánh mắt tất cả mọi người ở đây đều có ý giựt giây Công Tôn — mấy tên cảnh đường không có ở đây, hay là cứ xé ra xem !

Tống Giai Giai thương cảm hề hề nhìn Công Tôn, “Cái này đã ký bảo hiểm rồi, hư hao phải đền tiền đó ...”

Mọi người thở dài tiếc hận.

Mã Hân lấy ống nghe đưa cho Công Tôn. .

Công Tôn đeo vào nghe thử rồi lắc đầu — không có tiếng gì hết, máy dò kim loại cũng không có phản ứng.

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào phiến đá dùng để cố định bức “điêu khắc” này, thì thấy ở chỗ để kí tên, chỉ có một chữ F viết hoa.

Lui về phía sau, Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Nghệ thuật gia kia tên là gì?” .

Triển Chiêu nhìn anh một cái, thở dài, “Royce F Ilya Basescu.” (chém gió :d)

“Vậy là.” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Lại thêm một F nữa?”

Triển Chiêu bĩu môi, gật đầu. .

Hai người đang nói, thì thấy Triệu Hổ đeo kính râm đi qua trước mắt, rồi khom lưng khoanh tay tỉ mỉ quan sát bức điêu khắc nọ.

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ cậu ta, “Hổ Tử, cậu đeo kính râm thế nhìn vào không phải càng thêm đáng sợ à?” .

“Không đâu nha đội trưởng!” Triệu Hổ tháo kính xuống, vung vẩy với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Nhìn qua kính thấy không giống bên ngoài cho lắm!” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đều có chút khó hiểu.

Triển Chiêu nhận lấy cái kính đeo vào, sau khi nhìn qua thì nhin không được nhú mày, “Hả? !”

505. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 14

Chương 14 : Sân chơi

Triển Chiêu đeo kính mát vào, nhìn không được “a” một tiếng, lại bỏ ra để so sánh, “Thật sự không giống nha.”

Bạch Ngọc Đường cũng lấy kính đeo vào, lập tức nhíu mày, “Sao trên hai bộ thầy khô này toàn chữ là chữ vậy?”

“Chữ? !” Tống Giai Giai hết hồn, nhào tới lấy kính của Mã Hán đeo vào, vừa nhìn thoáng qua thi thể, lập tức há mồm chờ ra.

Những người khác trong SCI cũng có kính mát trong người, nhưng lúc đeo của mình vào tuyệt đối không thấy có bất cứ biến hóa nào.

Vì vậy, tất cả mọi người nhìn sang Mã Hán.

Kỳ thực Mã Hán cũng chẳng hiểu rõ sự tình, anh đeo kính của mình vào nhìn thử, sau đó đã ngộ ra, “À ...”

“À?” Mã Hán vỗ vai anh trai mình hiểu kỳ hỏi, “Anh, kính mát của anh có công dụng đặc biệt gì hả?” .

“Không hẳn.” Mã Hán khoát khoát tay, “Cái kính này có thể nhìn đêm.”

“Nhìn đêm? !” Mọi người kinh ngạc. .

“Không phải kiểu dụng cụ nhìn xuyên bóng tối đặc dụng đâu, chỉ giống như kính nhìn đêm mà tài xế lái xe hay đeo thôi.” Mã Hán nói, “Thỉnh thoảng buổi tối cần ra ngoài làm nhiệm vụ, loại kính này có thể tập trung hết mức ánh sáng hấp thụ được để mắt nhìn được vật thể sáng hơn, tiện cho tôi phát hiện mục tiêu vào ban đêm.”

“À...” Mọi người cảm khái, không hổ là kính mát của tay súng bắn tỉa! Đủ phong cách đủ đẳng cấp nha~!

“Ừm.” Công Tôn xấp vào thầy khô gửi a gửi, lại đeo kính vào nhìn a nhìn, sau đó quay đầu lại hỏi Tống Giai Giai, “Có đèn tử ngoại không?”

“Dạ có.” Tống Giai Giai đưa ra hai cái đèn tử ngoại, chiếu vào hai bộ thầy khô.

Mọi người nhìn không được nhíu mày, trên cơ thể hai bộ thầy khô lúc này chỉ chít chú văn, nhìn y như bị đóng chữ nghĩa như dây xích này trói lại vậy.

“Giống chữ Phạn a.” Triển Chiêu ghé sát vào nhìn, rồi đưa tay lấy điện thoại ra, khẽ ngẩng đầu nhớ số điện thoại.

Mọi người tò mò nhìn anh.

Tống Giai Giai hiểu kỳ hỏi Bạch Trì, “Anh ấy đang làm gì vậy?” .

“À, chắc đang tìm số điện thoại.” Bạch Trì trả lời.

“Sao lại phải làm thế?” Tống Giai Giai nhìn mãi cũng không hiểu.

“Anh ấy nhớ được toàn bộ danh bạ trong điện thoại đó.” Triệu Hổ ở bên cạnh giải thích dùm, Tống Giai Giai khóe miệng giật giật ——chỉ số thông minh cao dữ! Máy tính đội lốt người thật là khủng khiếp. .

Một hồi sau, Triển Chiêu “tìm” ra dãy số mình cần, ấn ấn.

Điện thoại có vẻ phải chờ rất lâu, sau đó, chợt nghe Triển Chiêu nói, “A lô, giáo sư Tào, đánh thức thầy thật ngại quá.”

Mọi người tò mò không biết giáo sư Tào đó là ai. .

Tống Giai Giai nhưng lại biết, “A! Giáo sư Tào nổi tiếng với văn tự cổ a! Ông ấy cũng tám mươi hơn rồi nha!” .

Mọi người vô thức nhìn xuống đồng hồ trên tay mình, đã qua 12 giờ một chút, lúc này đánh thức một ông cụ 80 tuổi thực sự quá vô nhân đạo a.

“Là như vậy.” Triển Chiêu nói, “Hình như em vừa tìm được toàn văn của Diệp Hạ Lan chú ... Dạ? Em đang ở bên viện nghiên cứu mới á, thầy tới sẽ có đặc công đưa thầy vào. Vâng.”

Triển Chiêu cúp điện thoại, mỉm cười với mọi người, “Ông cụ rõ ràng lên adrenalin trong nháy mắt, nếu không bị phát bệnh tim thì đại khái sẽ xuất hiện trong khoảng 10 phút nữa.” .

Mọi người đều lau mồ hôi thay lão giáo sư.

“Diệp Hạ Lan chú? !” .

Thứ Công Tôn và Tống Giai Giai quan tâm chẳng phải vị giáo sư Tào kia, mà là lời Triển Chiêu nói.

“Diệp Hạ Lan chú là cái gì?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

Mọi người cũng tỏ vẻ chưa từng nghe qua, lại là loại tri thức bàng môn tà đạo gì nữa đây? .

“Diệp Hạ Lan chú là một trong những lời nguyên thần bí nhất của Đông Âu cổ.” Tống Giai Giai nói, “Đương nhiên chỉ tồn tại trong truyền thuyết, đây là lời nguyên dài nhất trên đời này, toàn văn gần một vạn chữ, có thể viết thành một cái xích. Dùng loại lời nguyên này “khóa” thi thể lại là có thể không chế cỗ thi thể đó, để người lập lời nguyên tùy ý sai sử!”

Tất cả mọi người há to miệng, thật quái dị!

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, “Mấy người đang đi chệch hướng phá án bình thường rồi đó ... Càng ngày càng thái quá!” .

Những người khác cũng hai mặt nhìn nhau —— đây là ma quỷ lộng hành từ đầu tới cuối hay thứ náo loạn nào khác a?

“Ừm ...” Triển Chiêu vuốt cằm, nhờ Mã Hân và Tống Giai Giai cầm đèn tử ngoại chiếu lên toàn bộ hai cỗ thi thể, khi toàn bộ đồng “xiềng xích” văn tự kia hiện lên hết rồi, anh lấy điện thoại ra, đi quanh cỗ thi thể một vòng, chụp lấy toàn cảnh, rồi gửi tin nhắn hình ột dãy số.

Bạch Ngọc Đường tò mò, “Hỏi Triệu Tước hả?” .

Triển Chiêu con mắt híp vào, mạnh miệng, “Là chia sẻ a.” .

Không lâu sau, điện thoại của Triển Chiêu “meo meo” một tiếng. .

Triển Chiêu mở ra xem, chỉ thấy đầy một màn hình toàn là ký tự.

Triển Chiêu nhìn muốn rớt hai tròng mắt, “Cái gì đây a? !” .

Mã Hân nhìn thoáng qua, khẽ cười, “Là chỉ một người đang lặn, từ lầu 3 xuống lầu 2, rồi lại xuống lầu 1 ...”

Triển Chiêu kiên nhẫn ấn xuống dưới, ở cuối cùng, quả nhiên còn có vài chữ —— thật muốn bỏ đi chơi! .

Triển Chiêu nhìn trời. .

“Ý gì thế?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ý là nó không nằm trong phạm vi nghiên cứu của Triệu Tước.” Triển Chiêu cũng có vẻ bất đắc dĩ, “Hoàn toàn không có quan hệ gì với thứ chúng ta muốn điều tra.”

Bạch Ngọc Đường nhin không được nhú mày, nói thật thì, ngoại trừ cái tổ chức quỷ dị kia, anh thật sự không nghĩ ra còn có ai lại đi làm cái thể loại nghiên cứu quái dị này nữa, hung thủ đến tột cùng là ai? Giả thân giả quỷ mục đích là gì?

... .

Chưa tới 10 phút, bên ngoài đã có tiếng bước chân.

Đặc công dẫn đến một người đầu tóc trắng xóa, ông cụ kia lao tới không thêm thở, cầm trong tay một cái kính mắt, trên mũi cũng có một cặp kính khác, vừa ngừng lại đã há mồm thở dốc, “Ồ ...Ồ đẳng kia hả!” .

Bạch Ngọc Đường để ý thấy trong tay ông cụ là một cặp kính màu nâu nhạt, tuy nhìn không khí chất như kính của Mã Hán, nhưng công dụng có vẻ cũng không khác biệt lắm.

Ở cửa, Triệu Hổ lập tức thắc mắc, “Ông này, sao ông biết phải đeo kính vào để nhìn?”

Tất cả mọi người nghi hoặc nhìn ông cụ, đều là trực giác của cảnh sát a.

Ông cụ đeo cặp kính đó vào, bắt lực đáp, “Cậu nói xem thế nào mà cảnh sát mấy cậu thích nghi ngờ người tốt vậy hả? Tôi nghiên cứu Diệp Hạ Lan chú đã vài chục năm, Diệp Hạ Lan chú là ẩn dấu chú, phải dung nhập thi thể, bên ngoài không thể nhìn thấy! Là dùng nhựa của một loài cây nào đó viết ra. Một ngày tiếp xúc với không khí xong sẽ biến mất không nhìn thấy nữa, đến lúc đó cần dùng kính nhìn đêm hoặc tia tử ngoại mới thấy được.” .

Mọi người hiểu ra, đồng loạt quay lại nhìn Triệu Hổ và Mã Hán, tiêu chuẩn của mèo mù vớ được chuột chết đây mà! .

Giáo sư Tào đeo kính rồi dí sát mắt vào thi thể, sau đó há to miệng, bắt đầu đi vòng vòng quanh cái thầy, xoay xoay đến mức tất cả mọi người đều thay ông cụ lau mồ hôi, cứ thế này không trúng gió chóng mặt rồi té ngã chứ hả? ! .

Bạch Trì nhin không được tiến đến đỡ lấy giúp ông cụ đi vòng quanh.

Giáo sư Tào sau khi quan sát khoảng 10 phút thì ngơ ngác đứng đơ một chỗ, hai mắt nhìn chăm chăm vào đồng chú văn, thần sắc trên mặt rất khó hình dung, những vệt đỏ bừng cùng với lồng ngực phập phồng đủ để chứng minh ông cụ lúc này đang cảm xúc dâng trào đến mức nào.

“Có thể phân biệt thật giả không ạ?” Triển Chiêu hỏi.

Giáo sư Tào tháo kính xuống, xoa xoa mồ hôi trên mặt, đáp, “Toàn văn của Diệp Hạ Lan là một vạn chữ, tôi nghiên cứu vài chục năm rồi, cho tới bây giờ chỉ xác định được năm nghìn ký tự, còn năm nghìn cái còn lại căn bản không cách nào khảo cứu, thế nhưng... năm nghìn ký tự đầu của chú văn này không sai một tí nào, năm nghìn cái sau tôi chưa từng thấy qua, nếu là thật, đây tuyệt đối là phát hiện gây chấn động địa cầu.”

Bạch Ngọc Đường hiểu được học giả nào cũng thích truy cầu mấy thứ này, nhưng thân là cảnh sát thì chỉ muốn điều tra rõ chân tướng thôi, vì vậy liền hỏi, “Nói cách khác, ông cũng không xác định được đồng chú văn này là thật hay giả?” .

Giáo sư Tào gật đầu, lẩm bẩm, “Thật ngại a... Uy tín của tôi căn bản là có tiếng mà không có miếng, nếu như có thật, thì người đó không biết mạnh hơn tôi bao nhiêu lần a!” .

“Vậy trong ấn tượng của thầy, có ai có thể làm được việc này không?” Triển Chiêu hỏi.

Giáo sư Tào lập tức lắc đầu, sau đó lại tỉ mỉ suy nghĩ thật lâu, nhưng rồi lắc đầu thêm lần nữa, “Người nghiên cứu Diệp Hạ Lan chú cũng không nhiều.”

“Lại nói tiếp.” Công Tôn hỏi giáo sư Tào, “Mục đích của Diệp Hạ Lan chú này là để khống chế vong linh sao?”

“Không đúng không đúng.” Giáo sư Tào khê khoát tay áo, “Diệp Hạ Lan chú khởi nguồn từ văn minh vu chú cổ xưa, do thầy tu lữ hành truyền vào Đông Âu. Bản thân Diệp Hạ Lan chú không phải là lời nguyên độc ác, nó chỉ dùng để trói chặt các vong hồn có oán độc quá nặng mà tác quái. Có một số linh hồn mang oán hận quá sâu, căn bản không làm cách nào cho chúng ngủ yên được, bởi vậy mới dùng lời nguyên để khóa lại, ít nhất có thể bảo vệ người vô tội không bị chúng quấy rầy. Nhưng sau đó lời nguyên này bị một hòa thượng có tà tâm sửa lại, xiềng xích ban đầu biến thành dây thừng để thao túng con rối, linh hồn tà ác biến thành con rối chịu sự khống chế, mặc cho người áp lời nguyên mặc sức sắp đặt.” .

“Thực sự có loại lời nguyên này?” Mã Hán không sao tin nổi.

“Đúng a, chắc là quá mê tín thôi.” Triệu Hổ vừa nói vừa nhìn thi thể của cô bé kia, khê nhú mày — vừa rồi nháo thấy cô bé chạy vọt đi, sau đó thì biến mất. Ngoại trừ khả năng không phải là người ra, bé gái

nào có thể làm được như vậy chứ? Nhưng muốn cậu tin trên đời này thực sự có quỷ hồn quấy phá, cậu cảm thấy quá khó khăn, trực tiếp phá vỡ nguyên cái nhân sinh quan của bản thân mà.

“Thật ra tôi cũng không tin.” Giáo sư Tào lắc đầu, “Giống như nhiều loại lời nguyền trong những nền văn minh cổ xưa, Diệp Hạ Lan chú có thể chỉ là một loại điều văn.” .

“Điều văn?” Triển Chiêu sờ sờ cằm. .

“Ừ.” Giáo sư Tào gật đầu, “Kỳ thực rất nhiều lúc người sống sợ người chết là vì đã làm chuyện gì đó có lỗi với người ta, sợ bị trả thù. Giống như người châu Âu sợ bị thi thể hút máu rồi biến thành quỷ, nên dùng gỗ bạch đàn đóng vào tim thi thể rồi mới hạ táng. Trung Hoa cổ đại thì nhét Đinh thi châu* vào trong miệng thi thể ... Việc viết chú văn lên người thi thể cũng đã xuất hiện trong nhiều nghi thức mai táng cổ xưa, cũng giống như những loại điều văn để khuyên bảo người chết hãy ngủ yên và buông tha cừ hận. Sau đó càng truyền bá càng thái quá, rồi dần dần bị yêu ma hóa.”

*đinh thi châu: định = ổn định, thi = thi thể, châu = ngọc

Tất cả mọi người gật đầu. .

“Ừm.” Công Tôn cũng tán thành, “Tôi dù sao cũng giao lưu với thi thể nhiều rồi, chết là chết, chưa từng gặp người nào sống dậy a.”

Giáo sư Tào nhìn lại bức điều khắc một chút rồi nói, “Tôi cần một thời gian để nghiên cứu thêm, rồi mới cung cấp thông tin cho các cậu được.”

Mọi người cũng không phát biểu ý kiến gì, kỳ thực chứng minh thật giả được thì đã sao? Ngoại trừ đột phá trong nghiên cứu học thuật ra, vụ án cũng chẳng có thêm chút tiến triển nào.

Mã Hân ngồi chồm hổm trên mặt đất tỉ mỉ quan sát bộ chân thầy khô và chỗ nối liền với bệ đỡ, không hề có khe hở, đã bị đất sét phong kín, lại chuyển sang nhìn ngón tay thầy khô.

“Hình như có thể lấy một hai dấu vân tay.” Mã Hân bày dụng cụ để lấy vân tay ra.

Triệu Hổ lượn một vòng, rồi ngồi xổm xuống phía sau pho tượng, nhìn bóng lưng của bé gái kia —— vẫn thấy rất giống cái vừa thấy hồi nãy kia, nhưng nhìn kỹ lại có chút khác, ở đâu nhỉ? .

Mọi người đang nghiên cứu thì điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang lên.

Bạch Ngọc Đường bật lên nghe rồi nhú mày, nói với Triển Chiêu, “Trầm Bác không xong rồi.” .

Triển Chiêu giật mình, “Cái gì? !” .

“Một dao đó đâm trúng nội tạng, mất máu quá nhiều, thân thể ông cụ vốn không tốt rồi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Dương Phàm nói chúng ta nếu tới kịp trong nửa tiếng nữa thì may ra có thể gặp ông cụ lần cuối, hình như ông ấy có gì đó muốn nói.”

Triển Chiêu lập tức cùng Bạch Ngọc Đường rời đi, lưu lại mọi người dẫn theo đội đặc công tra xét toàn bộ viện nghiên cứu một lần, xem có dấu mối gì khác không. .

Tổng Giai Giai cũng theo Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đến bệnh viện, Trầm Bác từng là người hướng dẫn của cô, tình cảm thầy trò cũng không tệ lắm, lên trên xe, Tổng Giai Giai đã bật khóc. .

Bạch Ngọc Đường chạy như bay tới bệnh viện. .

Cửa phòng bệnh của Trầm Bác có rất nhiều người, Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu nhìn sang Triển Chiêu. .

Triển Chiêu thấp giọng nói, “Có lẽ đều là học sinh.” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu. .

Dương Phàm đeo khẩu trang, mở cửa phòng bệnh, vẫy vẫy hai người.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi vào. .

Hác Nam và người trợ lý của Trầm Bác đứng ngay bên ngoài cửa sổ phòng bệnh, vô cùng ủ rũ, Tống Giai Giai cũng đi tới đó, xuyên qua lớp cửa sổ, nhìn thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi tới bên giường Trầm Bác.

Ông cụ đeo máy hô hấp, sắc mặt xám như tro.

Dương Phàm ghé vào lỗ tai ông thấp giọng nói mấy câu. .

Mí mắt ông cụ khẽ giật, một lúc lâu mới chớp mấy môi, đồng thời động động ngón tay, như là muốn ngoắc Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Hai người khom lưng xuống, Dương Phàm khẽ nhắc máy hô hấp ra.

Trầm Bác hé miệng, dường như đang cố sức nói gì đó, nhưng phát ra chỉ là tiếng thở dốc ha hả.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tận lực nín thở, Trầm Bác cũng cố dồn chút sức lực cuối cùng để có thể nói.

Điều chỉnh một hồi lâu, ông cụ cuối cùng cũng nói được một câu tương đối rõ ràng —— nói với F, thật xin lỗi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, lại cố nghe cho kĩ, nhưng tiếng thở dốc đã không còn, máy đo nhịp tim vừa rồi còn phát ra tiếng di~di~ đều đặn, nay đã bị tiếng du~ dài mà bằng phẳng thay thế.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vô thức nhìn dòng kẻ thẳng tắp ở trên màn hình.

Dương Phàm nhìn đồng hồ trên tường một chút, quay sang nói gì đó với y tá, rồi vuốt xuôi đôi mắt vẫn còn mở lớn của Trầm Bác, sau đó kéo chiếc chăn đơn trắng toát qua mặt ông cụ, tuyên bố tử vong. .

Ngoài cửa, học sinh của Trầm Bác đều đã khóc.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu khẽ cau mày —— vừa rồi là sao? Di ngôn trước khi chết của Trầm Bác dĩ nhiên là lời xin lỗi.

Trong viện nghiên cứu.

Bạch Trì nhận điện thoại xong, thông báo với mọi người, Trầm Bác đã chết. .

Người của SCI hai mặt nhìn nhau, Trầm Bác ở trước mặt họ bị một đứa bé gái 4-5 tuổi đâm chết, vô luận đối phương là người hay quỷ, đều khó cách nào tiếp thu.

Ngoài cửa, Mã Hán đứng ở bên tường, giữa mặt nhìn góc khuất tối thui ở trên lầu 6 —— vì sao thầy khô bò đến đó thì không thấy tắm hơi đâu nữa? .

Trong cửa, Triệu Hổ đứng ở phía trên, nhìn xuống những bậc thang kim loại —— vì sao đứa trẻ đó vừa chạy xuống lầu thì mất tăm mất tích nhỉ? .

... .

Trong bệnh viện.

Người nhà và học sinh của Trầm Bác lo thu xếp tang sự, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rời khỏi phòng bệnh, bước đi trên hành lang thật dài.

Triển Chiêu hai mắt nhìn thẳng về phía trước, có lẽ đã lâm vào trầm tư. .

Bạch Ngọc Đường vừa đi vừa nhìn bóng đêm bên ngoài, lúc này... một bóng người trên nóc nhà cao tầng phía xa, hấp dẫn sự chú ý của anh.

Đó là một toà nhà cao tầng cách đây rất rất xa.

Thị lực vô cùng tốt của Bạch Ngọc Đường giúp anh có thể thấy được rất rõ ràng rằng trên nóc nhà đó có người đang đứng, bởi vì đêm quá sâu, ánh sáng quá mờ, căn bản nhìn không ra dung mạo, cách ăn mặc của người nọ, chỉ có dựa vào đường nét phán đoán, hẳn là một người đàn ông

Không biết vì sao, Bạch Ngọc Đường cảm thấy người kia đang nhìn về phía bệnh viện, từ góc đó, vừa lúc có thể thấy khu vực phòng bệnh của Trần Bác.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhủ mà nhìn chằm chằm vào bóng dáng người nọ.

Kể đó nhìn một hồi, rồi xoay người, rời đi

“Đinh” một tiếng, cửa thang máy mở. .

Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường vào trong, hai người trầm mặc rời đi. .

Màn đêm buông xuống, tất cả mọi người về tới phòng làm việc của SCI.

Bao Chứng cũng ở đó, biết mọi người hiện tại rất uể oải, cũng rất không cam lòng, nhưng có một số việc sẽ phát sinh biến cố bất ngờ, ai cũng dự liệu không được.

Ông đi vào trong, vốn định an ủi cấp dưới một chút, tiếc là ai ai cũng bận rộn lật lại tài liệu tiếp tục công việc.

Bao Chứng thoả mãn gật đầu, lại nhìn một vòng, rồi tò mò hỏi Bạch Trì, “Đội trưởng với Triển Chiêu của mấy cậu đâu rồi?”

“À, hai anh vừa gọi điện về, kêu là muốn tới một chỗ.” Bạch Trì trả lời. .

“Đi chỗ nào?” Bao Chứng hiểu kỳ.

“Nói là sân chơi gì ấy.” .

Bao Chứng càng không hiểu, “Sân chơi gì cơ?” .

... .

Lúc này, tại cửa một khu nhà máy lớn ở ngoại ô thành phố S, có đậu chiếc xe của Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu và anh lúc này đang đứng trước cửa một nhà xưởng tại một khu nhà máy vô cùng lớn.

Bạch Ngọc Đường lấy ra một cái chìa khóa có khắc hình chữ “Z”, mở cái khóa to đùng trên cánh cửa sắt, rồi rầm một tiếng, đẩy cánh cửa đó qua một bên.

Triển Chiêu đi vào, đưa tay ấn mở công tắc trên tường, trong nháy mắt... Máy phát điện bắt đầu hoạt động, mấy trăm bóng đèn chân không công suất lớn cùng nhau vụt sáng, toàn bộ nhà xưởng lúc này sáng như ban ngày. .

Trong nhà xưởng là từng hàng từng hàng giá sách cỡ đại, chỉ liếc mắt căn bản không thể nhìn thấy đầu cùng.

Bạch Ngọc Đường đóng cửa lại, dựa vào đó chờ.

Triển Chiêu một mình dò theo chữ cái trên mỗi giá sách đi tới ... Đến một chỗ nọ thì quẹo vào lối đi nhỏ, ngồi xếp bằng xuống.

Ngẩng mặt, trước mắt là hơn mười giá sách nhìn y như bức tường, toàn bộ văn hiến, tư liệu, báo chí, tiểu sử nhân vật, ghi chép tin tức ... chỉ cần là văn tự tư liệu có liên quan, thì toàn bộ đều ở chỗ này. .

Khoảng nửa năm trước, Triệu Tước đột nhiên cho Triển Chiêu một cái chìa khóa, đồng thời nói với anh địa chỉ khu nhà máy này.

Triển Chiêu khó hiểu nhìn cái chìa khóa.

Triệu Tước cười tùm tùm nói thêm, “Chia sẻ với nhóc chút đỉnh, đó là sân chơi của ta a.” .

Triển Chiêu trước đã tới một lần, cảm thấy nơi này thật đáng sợ, đó là một biển tri thức mệnh mông, chỉ số thông minh cao đến đâu, trí nhớ tốt cỡ nào, cũng có thể bị bao phủ tại trận.

Nhưng mà lúc này, Triển Chiêu đang ngồi phía trước một mặt tường, dùng hai mắt để lọc toàn bộ tư liệu, vô luận người kia là ai, chỉ cần hắn đã từng tồn tại trên trái đất này, nhất định sẽ lưu lại vài lời ghi chép, không ai có thể đạo qua thế giới này một vòng mà không lưu lại chút vết tích nào.

* Tầng 5 ~ ~ lần nào

() ~ (_ _)

() ~ (_ _) ~ (_ _) ~ ~ lần lần

~ ~ Tầng 4

() ~ (_ _)

() ~ ~ (_ _)

() ~ ~ lần a

~ Tầng 3 ~ () ~ (_ _)

() ~ (_ _) ~ ~ ()

~ ~ lần xuống

~

~ ~ Tầng 2 ~ (_ _)

() ~ lần lần

~ (_ _)

() (_ _) ~ ~ () ~ ~ () ~ Tầng 1 ! ! ! ! Chạm đất!

506. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 15

Chương 15 : Hạt táo

Thời gian mỗi phút mỗi giây trôi qua.

Bạch Ngọc Đường tựa bên cánh cửa sắt to lớn, hai mắt nhìn xuống nền xi măng xám xịt, phát ngốc cả ra.

Xung quanh vô cùng an tĩnh, chỉ có tiếng “xoát xoát xoát” của Triển Chiêu lật từng trang sách, loại âm thanh này, khiến Bạch Ngọc Đường cảm giác được sự trôi chảy của thời gian rất rõ ràng.

Trong lúc này, trước mắt Bạch Ngọc Đường vô thức hiện ra một màn ảnh vừa nhìn thấy khi rời khỏi bệnh viện ... Bóng người trong đêm đen, trên nóc nhà xa xa, ngưng mắt nhìn về hư ảo.

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, tuy rằng thấy không rõ lắm, nhưng thân ảnh nọ, cho anh cảm giác, một loại trực giác nào đó đang đấu tranh mãnh liệt với sự lý trí logic của anh.

.

Lại không biết qua bao lâu, Bạch Ngọc Đường chợt thấy tiếng lật sách ở bên kia bỗng nhiên dừng lại, vì vậy nhòm người dậy đi qua.

Vòng ra phía sau, thấy Triển Chiêu đã tựa người vào giá sách ngủ mất, trước mắt là một chồng sách khá cao, một loại giá sách gần đó đều đã trống không.

Bạch Ngọc Đường khẽ khàng nhặt toàn bộ sách lên, dựa theo trình tự chữ cái sắp lại lên giá.

Đến khi xếp xong, lại phát hiện trong tay Triển Chiêu có cầm một quyển sách.

Bạch Ngọc Đường cúi xuống xem thử cái bìa, thì ra là một quyển niên giám du lịch. Lại lật thử trang sách mà ngón tay Triển Chiêu đang chặn lấy, thì thấy đó là một bức hình phong cảnh, hình như để giới thiệu nhà cửa vườn tược gì đó ...

Nhưng khiến Bạch Ngọc Đường chú ý chính là, ở phía sau căn nhà nhỏ kiểu Âu, có một tấm biển quảng cáo ngoài ý muốn lọt vào khung hình. Tấm biển nọ không hề nhỏ, bên trên là quảng cáo về một buổi triển lãm nghệ thuật, mà trong số những thứ được trưng bày tại đó, có Bánh xe Đức phạt cùng Vợ và Con gái. Những

cái tên đã quá quen thuộc này thoáng cái hấp dẫn sức chú ý của Bạch Ngọc Đường. Tên gọi của buổi triển lãm đó lại là —— Triển lãm những tác phẩm trở về từ địa ngục. Ở phía cuối của tấm biển có thời gian và địa chỉ tổ chức ... Nhưng chỉ có phần đầu, nội dung chi tiết ở phần sau đều bị căn nhà che khuất mất! Ở hàng cuối cùng, có người để liên hệ, là “F tiên sinh”, còn có một dãy số di động, nhưng đã bị che đi phân nửa. .

Thế nhưng... .

Bạch Ngọc Đường lại xem qua quyển sách nọ một chút, đó là niêm giám của cửa thành phố S! Lại nhìn đến thời gian cụ thể, thì phát hiện đã từ 3 năm trước rồi.

Bạch Ngọc Đường cau mày ngốc lảng tại chỗ ... Ba năm trước? Bánh xe Đức Phật không phải mới được đội khẩu cổ của Tống Giai Giai tìm được trong sơn động sao? Thế nào lại trưng bày ở thành phố S 3 năm trước được? Còn vị F tiên sinh này ...

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường nhìn kỹ lại hình ảnh và những dòng chữ trên tấm biển quảng cáo. Vì độ phân giải nên chi tiết không thấy rõ lắm, nhưng ngoại trừ Bánh xe Đức Phật cùng Vợ và con gái, còn có một thứ khác thấy rất rõ ràng —— hạt táo ở Pripyat...

Bạch Ngọc Đường khẽ há miệng, cúi đầu nhìn Triển Chiêu. .

Triển Chiêu ngủ rất say, có lẽ vì trong khoảng thời gian ngắn đã lật xem quá nhiều sách, nên con mắt mệt nhọc quá độ mới không chống đỡ được nữa ... Thế nhưng, con mèo này không hề ngủ giữa chừng, mà là đã tìm được thứ cần tìm, nên thả lỏng tâm tình, mới có thể gục qua ngủ mất.

Bạch Ngọc Đường đưa tay cầm lấy bản niêm giám nọ, khẽ ôm lấy Triển Chiêu, rời khỏi “sân chơi” rộng lớn nọ, lái xe về SCI.

Trong lúc lái xe, trong đầu Bạch Ngọc Đường không thể nào không nghĩ đến mấy chữ “Hạt táo ở Pripyat” nọ.

Sau khi nhà máy điện nguyên tử Chernobyl của “Pripyat” bị rò rỉ hạt nhân, nó đã biến thành một thành phố chết, chẳng khác nào nguyên bãi tha ma khổng lồ.

Bạch Ngọc Đường trước đây xem qua không ít sách báo nói về thành phố nhỏ bất hạnh này, thứ anh quan tâm không phải là những gì mọi người bàn tán về con cá nheo dài hơn 2 thước, hay con chuột to như con heo, mà khiến anh nghi hoặc hơn cả chính là ... màu sắc. .

Bạch Ngọc Đường vốn tưởng rằng thành phố bỏ hoang sẽ chẳng khác nào một đồng phế tích, nhưng mà, không biết do thủ pháp chụp hình của nhiếp ảnh gia quá inh, hay do hình ảnh tạp chí in ấn có độ bão hòa cao... Bạch Ngọc Đường cảm thấy tòa phế tích này màu sắc vô cùng sắc sảo, đặc biệt là các loại thực vật, cũng không biết có phải quy luật tự nhiên rằng sinh vật càng độc càng mỹ lệ hay không, nhưng những thực vật vươn lên từ trong đồng phế tích này đúng là càng ngày càng diễm lệ. .

Bất luận thứ gì ở Pripyat cũng không được mang ra ngoài, vì tất cả đều đã bị nhiễm phóng xạ mạnh, thậm chí cả nhà cửa đều bị vùi lấp hết ... Có điều, hạt táo thì

Bạch Ngọc Đường vô thức nghĩ đến quả bóng trong nhà Từ Liệt bị trộm mất, đã tra ra trong quả bóng có một lượng phóng xạ rất nhỏ, có thể có quan hệ gì đó với hạt táo Pripyat này không? .

Triển Chiêu vẫn đang ngủ, với sự hiểu biết của Bạch Ngọc Đường, con mèo này mà đã mệt chết, thì chỉ ít phải ngủ 4-5 tiếng mới tỉnh.

Vì vậy, Bạch Ngọc Đường trong lúc chờ đèn đỏ đã lấy điện thoại ra ấn số gọi cho Tương Bình. .

“Đội trưởng.” Mọi người ở bên Tương Bình thật ra cũng đang mòn mỏi chờ Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, thấy người cuối cùng cũng đánh điện về liền lập tức vây lấy.

“Giúp tôi tra vài thứ.” Bạch Ngọc Đường khởi động xe, nhưng không về cảnh cục, mà hướng về khu nhà ở hoa viên của thành phố S.

“Tra gì a?” Tương Bình nhận lấy cà phê đậm đặc Mã Hân phân phát cho, tinh thần sôi sục, chuẩn bị lướt bàn phím.

“Hạt táo Pripyat.” Bạch Ngọc Đường nói. .

“Oa...” Tương Bình vừa gõ bàn phím vừa cảm thán, “Đội trưởng, dạo này khẩu vị anh nặng dữ nha.” .

“Còn nữa.” Bạch Ngọc Đường nói, “Giúp tôi tra xem 3 năm trước đây, có ghi chép nào về việc Bánh xe Đức Phật được nhập cảnh để trưng bày hay không?”

“Ba năm trước?” Những người đang vây lấy Tương Bình đều ngó người, “Bánh xe Đức Phật không phải mới được tìm ra năm nay thôi sao?”

“Có thể còn có cái khác a.”

Đúng lúc này, Công Tôn xen vào một câu.

“Còn có cái khác?” Bạch Ngọc Đường cũng nghe thấy, liền hỏi lại, “Không chỉ có một cái?” .

“Bánh xe Đức Phật chỉ là một loại chú thuật cổ xưa.” Công Tôn nói, “Cũng chẳng khác nào một loại đồ dâng, bộ này quý giá như thế chỉ bởi vì người ta lần đầu tiên tìm ra được hiện vật thật mà thôi.” .

.

“Đội trưởng.” .

Tương Bình tra về các buổi triển lãm trong nước trước, “Không có a, em tra qua các nhà mỹ thuật tạo hình lớn, phòng triển lãm, viện bảo tàng, ngay cả nơi trưng bày về thiên văn và khoa học kỹ thuật đều xem cả rồi, trong nước không có ghi chép nào liên quan đến việc triển lãm Bánh xe Đức Phật hết, Bánh xe Đức Phật đợt này là lần đầu tiên nhập cảnh vào.”

Bạch Ngọc Đường nhin không được khẽ nhú mày, anh chạy đến một cánh cổng dẫn vào khu nhà, đứng ở bên bồn hoa, cầm lấy điện thoại chụp lấy tấm hình bên trong niên giám, rồi gửi cho Tương Bình, “Tra cái này xem.” .

Tương Bình nhìn ảnh chụp xong thì nhú mày, “Oa... Ngay cả Vợ và Con gái cũng có a? Có khi nào là lừa gạt người không a?”

“Cái này là quảng cáo cho triển lãm ngầm phải không?” Bạch Trì nghiêng đầu nhìn qua rồi hỏi một câu.

“Triển lãm ngầm?” Bạch Ngọc Đường vừa hỏi lại, vừa đưa tay ra ghế sau lấy một cái chăn đắp lên người Triển Chiêu.

“Cũng giống như đoàn xiếc thú hay tầng ngầm ở công viên hay triển lãm nào là quái vật đầu người đuôi rắn a, mỹ nhân ngư a, các loại rắn mối rắn hổ mang vân vân. Thỉnh thoảng cũng có thấy khô này nọ a.” Bạch Trì giải thích.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lái xe về phía trước một chút rồi dừng lại, cầm bản niên giám kia ra, quay sang so sánh một chút...

Lúc này, mặt trời dần ló dạng ở phía đông, ánh nắng sớm dần xuất hiện, rọi sáng toàn bộ khu nhà, ngoại trừ phòng ốc thoát nhìn có hơi cũ kỹ một chút, cây cối cũng cao hơn một chút ra ...

Bạch Ngọc Đường cầm lấy bản niên giám so sánh một chút, hầu như giống nhau như đúc. .

Xa xa, tấm biển quảng cáo nọ vẫn sừng sững đứng đó, chỉ là, nội dung quảng cáo bên trên đã được đổi, hiện tại là giới thiệu về phiên giao dịch sắp diễn ra của một bất động sản nào đó.

Bạch Ngọc Đường ngả lưng tựa vào ghế, nhìn tấm biển quảng cáo nọ đến xuất thần.

“Đội trưởng.” .

Lúc này, tiếng gọi của Tương Bình truyền đến, “Tìm được tư liệu liên quan đến hạt táo Pripyat rồi, chắc, lại thêm một vụ án thần kỳ!”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhướn mày, “Kể sơ qua xem.” .

“Là như vậy.” Tương Bình nói, “Đừng thấy Pripyat đã là thành hoang, thật ra vẫn có người ra vào đó, tỷ như nhân viên vệ sinh và người làm vườn có mặc đồ phòng hộ.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Người làm vườn với nhân viên vệ sinh? Cũng đã là thành phố chết rồi, đi vào để làm gì?” .

“Không biết a, có lẽ do một thói quen nào đó, hoặc công việc yêu cầu chẳng?” Nói rồi, Tương Bình lại bổ sung một câu, “Anh cũng biết người Đông Âu yêu cầu rất cao với các phần mộ mà.” .

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, “Tiếp tục.” .

“Là như vậy, trong đó có một người làm vườn, là người gốc Pripyat, lúc hạt nhân bị rò rỉ, ông ấy cũng cùng người nhà đến nơi tập trung của dân sơ tán. Đương nhiên, có thể do bình thường vẫn ra vào khu vực có bức xạ hạt nhân, ông ấy bị mắc bệnh bạch cầu.” Tương Bình tiếp tục kể, “Con gái ông vào lúc rò rỉ hạt nhân lại đang mang thai, vì thế ... sinh ra một đứa trẻ dị dạng cũng mắc bệnh bạch cầu trong người, đồng thời chính cô cũng phát hiện ra bản thân mắc phải bệnh nan y.” .

Bạch Ngọc Đường nhin không được nhướn mày, “Đúng là thảm kịch nhân gian.” .

“Sau đó, anh cũng biết rồi, bồi thường mấy tai nạn kiểu rò rỉ hạt nhân này rất phức tạp, vô cùng khó để ước định tổn thất, vì tổn thất có tính tiếp diễn lâu dài.” Tương Bình nói, “Con rể của người làm vườn kia là một tài xế xe tải, lúc xảy ra chuyện hắn vừa lúc ở bên ngoài khu vực chịu nạn, nên may mắn thoát khỏi liên lụy. Nhưng ... lúc hắn trở về, đối mặt với một cục diện rối rắm, liền quyết định vứt bỏ cô con gái của ông.” .

Bạch Ngọc Đường nhướn mày gật đầu, “Vô tình vô nghĩa, sau đó thế nào? Hạt táo thì sao?” .

“Ông cụ kia vì thống hận con rể vứt bỏ con gái và cháu ngoại đang lâm bệnh nặng của mình, nên đã ... mời con rể quý hóa ăn vài quả táo.” Tương Bình “chặc chặc” hai tiếng. .

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, sau đó nhướn mày, “Táo lớn lên ở Pripyat hả?” .

Tương Bình bắt đầu dĩ gật đầu, “Đúng vậy, Pripyat có rất nhiều táo, chỉ là sau khi rò rỉ hạt nhân, táo mặc dù đã chín cũng không ai dám ngắt xuống, càng không dám ăn. Ông cụ làm vườn kia giấu hai quả táo đỏ tươi về, biến con rể mình thành Bạch Tuyết ver 2.”

“Sau đó?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Con rể ông ta thế nào?” .

“Đã chết rồi.” Tương Bình nói, khu vực bị rò rỉ hạt nhân có một lượng lớn chất độc lắng xuống, đặc biệt là một vài nguyên tố phóng xạ a, Actini chẳng hạn, nghe nói chỉ cần một chút nhỏ như viên con nhộng thôi cũng đủ độc chết vài vạn người.” .

Bạch Ngọc Đường khẽ nhướn mày, sờ sờ cằm, “Tiếp đó?” .

“Tiếp đó ...” Tương Bình nhướn mày, “Oa... Không phải mấy thứ em vừa nghĩ đến đây sao? Thật là khủng khiếp.”

“Nhanh nào!” Bạch Ngọc Đường giục. .

“Là như vậy đội trưởng! Sau khi con rể người làm vườn kia chết, cảnh sát địa phương khám nghiệm tử thi phát hiện trong dạ dày có táo nhiễm phóng xạ, vì vậy nhanh chóng chạy tới nhà hắn. Trong nhà người làm vườn, con gái và cháu ngoại đều đã chết.” Tương Bình hít một hơi khí lạnh, “Người làm vườn đó cho bọn họ ăn những miếng táo tương tự, bởi vì dựa theo kiểu chết của anh con rể kia, có lẽ ông ấy nghĩ rằng táo đó vị không tồi, hơn nữa tốc độ chết cực nhanh, không mang đến chút cảm giác thống khổ nào.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày.

“Chỉ là ... Chuyện xảy ra sau đó mới đáng sợ!” Tương Bình nghiêm túc kể, “Cảnh sát địa phương phát lệnh truy nã người làm vườn chạy trốn, nhưng ông ấy như đã bốc hơi khỏi nhân gian. Nhưng một tháng sau,

nhân viên có trách nhiệm tại Pripyat báo cáo lại, toàn bộ quả trên cây táo trong khu phóng xạ đã biến mất.”

Bạch Ngọc Đường khê sừng sốt, “Táo bị hái hết đi?” .

“Oa...” Triệu Hổ ở một bên nghe được chuyện hay nhin không được tầm tắc, “Vây là có thể độc chết một nui Bạch Tuyết rồi? Hoàng tử không đủ dùng a.”

Mọi người cũng đều nhú mày, ngày đó trong màn đạn mạc có nhìn thấy một câu ngôn ngữ mạng gì ấy nhỉ? Đúng rồi ... là tây tư trống vắng.

“Sau một phen tìm kiếm, cảnh sát tìm được trong một nhà kho dưới đồng phế tích một bao tải to dùng toàn là táo, chỉ có điều ...”

“Có điều cái gì?” Bạch Ngọc Đường sốt ruột, “Cậu mau một lần nói cả ra đi đừng ngắt nhiều lần thế nữa!”

“Chỉ có điều, bên trong toàn là thịt táo đã thối rữa, toàn bộ hạt bên trong chẳng thấy đâu!” Tương Bình hít một hơi nói cho xong, “Căn cứ vào thống kê chi tiết, có khoảng 100-120 cái hạt táo. Nếu đem phơi nắng cho khô rồi cho vào bịch là có thể tùy tiện giấu trong túi áo túi quần, hoặc là ...”

“Trong quả bóng?” Bạch Ngọc Đường tiếp lời.

Mọi người hai mặt nhìn nhau. .

“Ừm.” Công Tôn gật đầu, “Hạt táo thể tích rất nhỏ, hơn nữa còn ở bên trong quả táo, hàm lượng phóng xạ đúng là sẽ không quá lớn, nếu có bọc lại bằng túi chống phóng xạ, lại càng không có vấn đề gì.” .

Nói rồi, Công Tôn hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cậu nghi bên trong quả bóng của Từ Liệt kia là một hột táo?”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán thở dài, cảm thấy có chút uể oải, hỏi lại, “Em chỉ muốn biết, nếu loại hạt táo đó vùi vào trong đất rồi mọc thành cây thì có độc không?” .

Tất cả mọi người há miệng, không ai có thể trả lời. .

“Có thể thấy, muốn hủy diệt nhân loại cũng không phải chuyện khó khăn lắm.” .

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại thì thấy Triển Chiêu không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, vùi người vào trong chăn, có chút lười biếng. Đại khái do quá mệt mỏi, lại còn ngái ngủ nên vẫn tựa cả người vào ghế, chậm rì rì nói, “Một viên con nhộng đã có thể độc chết vài vạn người, vài hộp là có thể đưa trái đất trở lại thời viễn cổ. Thiên nhiên dùng vài tỷ năm mới có thể sáng tạo ra chút gì đó, con người trong nháy mắt là có thể hủy diệt tất cả, quả thật là bại bại gia tử.”

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường khê xoa mi tâm, “Đừng nói đến mấy chuyện kinh khủng như thế nữa, vụ án này đang đi theo chiều hướng làm cho người ta thật lo lắng a.”

“Nếu trong quả bóng đó thật sự là hạt táo Pripyat truyền thuyết.” Triển Chiêu quay sang, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ y hệt như trong quyển niêm giám, cùng tám biển quảng cáo tuy trải qua bao phen nắng mưa cát bụi nhưng vẫn loá mắt như ngày nào, “Phải nhanh một chút tìm được gã F này!” .

Chính lúc này, tiếng gõ bàn phím lách cách ở đầu bên kia đột nhiên dừng lại, sau đó, giọng nói hưng phấn của Tương Bình truyền tới, “Đội trưởng! Hình như em tìm được F tiên sinh kia rồi!” .

Bạch Ngọc Đường bật cười, đưa tay sờ sờ đầu Triển Chiêu bên cạnh, khích lệ, “Thật có khả năng nha.” .

Đầu bên kia, Tương Bình cười khúc khích vui sướng, giọng điệu của Bạch Ngọc Đường nghe thật buồn nôn, nhưng cũng rất thỏa mãn a.

507. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 16

Chương 16 : Đoạt âm thanh

Trên đường trở về, Bạch Ngọc Đường lái xe, Triển Chiêu ôm laptop nghiêm túc nghiên cứu một ít kiến thức về táo. “A!” Triển Chiêu vuốt cằm, “Hóa ra cây táo không phải do gieo hạt tưới nước mà nở hoa kết quả, phải chiết cành a.” .

Bạch Ngọc Đường cũng không biết rõ về cây trái lắm, nghe Triển Chiêu nói xong thì thở phào nhẹ nhõm, “Nói cách khác, sẽ không có khả năng táo lớn lên từ đồng hạt đó rồi lan tràn ngoài chợ?”

Triển Chiêu tỉ mỉ nghiên cứu một hồi, lại nói, “Nhưng trên này viết, muốn gây giống phải dùng hạt táo, sau khi mọc thành cây thì chiết cùng với hải đường.” .

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Hải đường? Hải đường không phải hoa sao? Cái loại thân mềm oặt bò tới bò lui, mẹ tôi trồng cả mớ ở ngoài sân a.”

Triển Chiêu chớp chớp mắt, tiếp tục tìm, “A! Cái loại thân mềm bò bò đó là thu hải đường.” .

“Thu hải đường? Hải đường mọc vào mùa thu?” Bạch Ngọc Đường bất lực, “Thứ này còn phân xuân hạ thu đông nữa?” .

“Hải đường với thu hải đường là hai loại khác nhau!” Triển Chiêu sửa lại, “Không phải cùng loại đâu ...”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, “Chiết cây không phải trực tiếp dùng cây giống sao?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc, “Mẹ tôi lần trước chiết mai, là cắt một cành mai rồi đem cắm vào gốc đào mà. Hạt táo thì làm sao mà chiết? Nuôi thành cây con rồi cắm vào cây khác hả?” .

Triển Chiêu tiêu hóa lời Bạch Ngọc Đường nói xong, vuốt cằm, “Trồng hoa hóa ra lại bạo lực như vậy a!” .

Bạch Ngọc Đường không rõ vì sao bọn họ lại đi thảo luận cái vấn đề trồng trọt này, “Mà bao nhiêu năm nó mới kết quả?”

Triển Chiêu tiếp tục tra tìm, “Ừm, nếu được chăm sóc tốt, cây táo có thể sống được 50 năm, từ năm thứ 3 bắt đầu ra quả ...”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Ba năm... Nếu ba năm trước nảy mầm, năm nay có thể ra quả sao?” .

“Có điều...” Triển Chiêu nói, “Thành phố S ở ven biển, nhiệt độ tương đối thấp, không phải nơi lý tưởng để trồng táo, táo là loại cây của phương bắc, hơn nữa thích hợp với khí hậu tương đối rét lạnh.” .

Bạch Ngọc Đường thở dài, nói nửa ngày vẫn là vấn đề cây táo với quả táo.

Xe trở lại cảnh cục, dưới lầu lúc này là một đồng ký giả đang ngồi chồm hổm phòng thủ, Bạch Ngọc Đường lái xe thẳng vào tầng hầm.

Triển Chiêu nâng cằm nhìn đám ký giả ở trước tòa nhà, “Lại nói, hiện tại vụ án này không biết lan truyền thành cái dạng gì rồi nữa?”

“Cậu tìm thử xem.” Ngọc Đường cũng có chút hiếu kỳ. .

Triển Chiêu xem qua các trang giải trí, phát hiện đều ở phía trên cùng, đồng thời toàn đi theo hướng Từ Liệt đụng phải quỷ, Từ Liệt gần đây rất nổi tiếng ... Mặt khác, còn mang trong mình tình cảnh của một người vô tội bị hại.

“Từ Liệt cùng Trần Mật đi ra ngoài cũng bị chụp hình nè.” Triển Chiêu mở xem một tin tức trên mạng, “A, hai người bọn họ ở chung không tệ nha, còn cùng đi dạo với Giể Lau nữa.” .

“Không phải đã dặn đừng ra ngoài sao, thế nào lại chạy lung tung vậy?” Bạch Ngọc Đường bất mãn. .

“Ách...” Triển Chiêu kiểm tra, “Tin tức mới nhất là, hai người bọn họ sáng sớm nay đã chạy tới cảnh cục...” .

Triển Chiêu vừa dứt lời, hai người chợt nghe “uông uông” hai tiếng.

“Tôi bị ảo giác phải không?” Bạch Ngọc Đường dừng xe, Triển Chiêu mở cửa, liền thấy một chú chó lau nhà màu trắng to ùng xuất hiện ở ngoài, thè lưỡi “ha ha a” và vẫy đuôi lia lịa với anh.

“Í, Giể Lau, sao mày lại tới đây?” Triển Chiêu xoa đầu Giể Lau.

Bạch Ngọc Đường cũng mở cửa xuống xe, thì thấy Từ Liệt và Trần Mật giống như vừa đến, đang từ phía xe đi tới, Triển Chiêu trong nháy mắt cũng đã hiểu vì sao ở ngoài cửa có nhiều ký giả như vậy. .

“Xảy ra chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Trần Mật có chút bất đắc dĩ, Từ Liệt kích động, “Tối hôm qua có chuyện ma quái a!” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng loạt nhú mày, “Chuyện ma quái?” .

“Siêu kinh khủng!” Từ Liệt vừa cùng Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi về phía thang máy, vừa kể lể, “Đầu tiên là hệ thống điều hòa ở trong phòng đột nhiên bị lỗi, sau đó điện áp bất ổn, rồi máy vi tính đột nhiên mở lên, kinh khủng nhất là điện thoại, cả đêm đều y như phim kinh dị á.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Tối hôm qua?” .

“Vâng!” Từ Liệt gật đầu. .

Trần Mật cũng nói, “Nhìn ra được lai là có người trò đùa dai, hệ thống điều hòa với máy vi tính hẳn là do hacker làm ra.” Nói rồi, lắc lắc phần cứng và laptop trong tay, “Cậu bạn trạch nam của hai người hẳn là có thể truy ra tên hacker này.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, quả nhiên —— người bận rộn nhất cảnh cục luôn là Tương Bình.

“Sao hai người tối qua không gọi điện?” Triển Chiêu nói, “Bọn tôi sẽ phái người qua.” .

Từ Liệt nhìn sang Trần Mật. .

Trần Mật đáp, “Để chơi cũng vui mà ... Tôi muốn nhìn xem rốt cuộc là ai giả trò quỷ, hơn nữa ở cửa cũng có cảnh sát, ma quỷ gì cũng không dám xuất hiện.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều có chút bất lực, quả nhiên người của tổ phá bom, thần kinh vững không thua gì người của phòng pháp y.

Trần Mật từ trong tây trang lấy ra một cây bút ghi âm, mở lên cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Ghi âm từ điện thoại.”

Trong đoạn ghi âm có rất nhiều tạp âm ầm ỹ, sau đó là tiếng khóc của một bé gái, rồi bỗng nghe được từ trong mớ ồn ào đó, là tiếng cô bé gọi “mẹ ơi” . .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau.

Sau đó, tiếng gọi mẹ biến thành tiếng hét chói tai, còn có tiếng vang lớn, như là có gì đó phát nổ.

Nổi bật trong cả đoạn ghi âm, giữa những hỗn loạn dị thường, là tiếng run rẩy của bé gái vừa khóc vừa gọi mẹ.

“Cả đêm chỉ có một đoạn này thôi sao?” Triển Chiêu hỏi.

Trần Mật gật đầu, “Hẳn là có một đoạn mà mở đi mở lại nhiều lần, tối hôm qua tổng cộng có 5 cuộc gọi đến, mỗi lần đều là đoạn này, cái nào tôi cũng ghi âm lại.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn hần và Từ Liệt, “Hai người cũng không rút dây điện thoại ra?” .

Từ Liệt nhún vai, “Tôi còn truy vị trí thử, tiếc là mỗi lần gọi đều chưa đến 30 giây, không truy ra được.”

“Ngay cả máy để truy lùng vị trí cũng có?” Triển Chiêu hòa Bạch Ngọc Đường kinh ngạc. .

“Loại hiện đại nhất đó, tôi và cặp song sinh có vài vụ làm ăn, hợp tác khá vui vẻ.” Trần Mật cười. .

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn trời, lĩnh vực kinh doanh của ông anh nhà mình rộng cuộc rộng đến mức nào a.

Lúc này, “đỉnh” một tiếng, thang máy đã lên đến văn phòng SCI.

Triển Chiêu đột nhiên dừng bước, quay sang Từ Liệt, “Cho tôi mượn điện thoại.” .

Từ Liệt khó hiểu, nhưng vẫn đưa điện thoại mình qua.

Triển Chiêu ấn ấn vài phím, đầu bên kia lập tức bắt máy, “a lô” một tiếng. .

Triển Chiêu mở loa ngoài, hướng điện thoại ra xa.

Sau đó, chợt nghe Triệu Hổ ở trong văn phòng SCI hét âm lên, “Ta *beep*!” .

Triển Chiêu gạt đầu, ngắt điện thoại, mỉm cười đi vào phòng làm việc. .

Trần Mật có chút tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cậu ta bị sao vậy?” .

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Đại khái chưa tính ngủ, nên mắc chứng không nở rời giường.” .

Đi vào phòng làm việc, liền thấy Triệu Hổ đang cầm điện thoại giậm chân, thấy Triển Chiêu đi vào, kích động, “Tiến sĩ Triển, nhận được một cuộc điện thoại quái dị ...” .

Nói còn chưa dứt lời, đã thấy Triển Chiêu bật một cây bút ghi âm lên.

Lực chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn.

Đoạn âm thanh dài khoảng 28 giây, toàn bộ quá trình ngoại trừ tiếng ầm ĩ ra, là tiếng một bé gái khóc đến tê tâm liệt phế, đặc biệt là tiếng gọi mẹ làm người ta vô cùng thương xót. Nói chung bất luận là ai làm cho bé gái kia phản ứng kinh khủng như vậy, đều không thể tha thứ...

“Phân tích đoạn âm thanh này một chút.” Bạch Ngọc Đường nói với Tương Bình.

“Em gửi qua cho người của khoa Giám định làm a.” Tương Bình đoạn âm thanh ra gửi sang cho lão Vương, “Khoa Giám định gần đây mới được trang bị một bộ phân tích âm thanh siêu thần kỳ nha.” .

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi tới phía sau Tương Bình.

Tương Bình trước có nói đã tìm được rồi, nên hai người vô cùng tò mò muốn biết, vị F kia là thần thánh phương nào.

“Em đi tra xét một số tạp chí, tìm được tình hình thuê bảng quảng cáo ở khu vực đó, phát hiện người thuê là một thương nhân bản địa, tên Phương Hữu, nội dung quảng cáo là về triển lãm, văn hóa các loại.” Tương Bình mở ra một vài tin tức cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

“Số điện thoại của Phương Hữu và nửa số đầu trên bảng quảng cáo giống hệt nhau.” Tương Bình tiếp tục nói, “Bởi vì muốn thuê biển quảng cáo phải đăng ký bằng thông tin của doanh nghiệp, Phương Hữu này là ông chủ của một công ty phát triển văn hóa, nơi này có tư liệu chi tiết, hẳn hiện tại có thể vẫn đang ở thành phố S.”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu, quay lại muốn gọi Triệu Hổ và Mã Hán đi tìm Phương Hữu kia.

Vừa quay người lại mới phát hiện, hầu như toàn bộ người trong SCI đều đang vây lấy Giể Lau.

“Quả thật giống cái giẻ a!” .

“Mất thế sao thấy được nhỉ?” .

“Chân đi có bao giờ đập vấy rồi té không ta?” .

“Lần đầu thấy giống chó này á, thật khả ái nha!” .

Bạch Trì ôm lấy Giể Lau chụp ảnh chung, ngay cả Mã Hán và Công Tôn cũng cầm đồ uống chạy lại tham quan.

Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ khẽ hắng giọng.

Toàn bộ SCI và Giể Lau lập tức cùng nhau ngẩng đầu nhìn anh, độ thống nhất rất cao.

Bạch Ngọc Đường không nói gì, chỉ ngoắc ngoắc Triệu Hổ và Mã Hán, hai người đang chuẩn bị đi qua, thì Trần Mật đột nhiên bước tới gần, hẳn dường như bị tấm ảnh chụp trên máy tính của Tương Bình hấp dẫn.

Đến gần rồi, Trần Mật cau mày dí sát mắt vào màn hình nhìn thật kỹ, sau đó đưa tay chỉ chỉ vào Phương Hữu, “Tôi từng thấy người này.”

“Em cũng đã gặp qua.” .

Trần Mật vừa dứt lời, chợt phía sau có người lên tiếng, nhưng lại là giọng nữ.

Mọi người quay đầu lại nhìn, hóa ra là Mã Hân. .

Bạch Ngọc Đường ra hiệu cho hai người họ lại gần mình.

Triển Chiêu hỏi Trần Mật, “Anh gặp hồi nào?” .

“Lúc tôi còn bé.” Trần Mật nói, “Tôi từng thấy ông ta ngồi cùng với ba tôi, người này cười trông rất dọa người, cảm giác rất không thật lòng, nên tôi có ấn tượng sâu sắc.” .

“Lúc còn bé là khoảng bao giờ?” Triển Chiêu hỏi, “Mấy tuổi a?” .

Trần Mật tỉ mỉ suy nghĩ một chút, “Khoảng 10 tuổi.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, lại hỏi Mã Hân, “Còn em?” .

“Mới mấy hôm trước.” .

“Cái gì? !” Mã Hân vừa nói ra lời, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liền giật mình.

“Em gặp ở đâu?” Mã Hân hỏi Mã Hân, tâm nói sao nha đầu này cái quái gì cũng gặp được vậy.

“Ngày đó em cùng Tiểu Du dạo phố mua giày.” Mã Hân kể, “Người đàn ông này đột nhiên chạy đến, cầm album của nhóm cậu ấy đòi cậu ấy kí tên. Tướng mạo của ông ta rất dọa người, ngoài cười nhưng trong không cười, hơn nữa đột nhiên nhào tới làm bọn em giật cả mình.”

“Tiểu Du có kí tên cho ông ta không?” Trần Mật nhíu mày hỏi.

“Có ạ.” Mã Hân gật đầu, “Trên album còn có cảm giác dính dính nữa, ký xong ông ta lại đòi chụp ảnh chung, nhưng nhìn ông ta như mấy tên fan điên thái nên em kéo Tiểu Du bỏ chạy.” .

“Trên bìa dính dính?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Bìa bằng nhựa hả?” .

“Vâng.” Mã Hân gật đầu, “Kể ra thì cũng kỳ quái a, fan của nhóm Tiểu Du đều là ta thanh niên, ông già này cũng sắp 50 mà còn hợp thời dữ.” .

“Nguy rồi...” Trần Mật nhíu mày, “Thứ ông ta muốn rất có thể là vân tay và ADN của Tiểu Du.” .

Mã Hân ngẩn người, sau đó há mồm, “A!” .

Công Tôn ở bên cạnh cốc đầu cô, “Uổng cho em là sinh viên hàng đầu hệ pháp y, sao một chút cảnh giác cũng không có a.”

Mã Hân sốt ruột, “Vậy phải làm sao bây giờ? Mà sao lão ta lại muốn mấy cái đó chứ? Làm chuyện xấu sao?” .

Những người khác cũng nghi hoặc. .

“Ba anh năm đó ngoại trừ mấy vi tính ra, có nhắc tới chuyện gì về Phương Hữu không?” Triển Chiêu hỏi Trần Mật.

Trần Mật lắc đầu, “Không ... Thời gian tôi với ông ấy ở chung cũng không nhiều.” .

“Việc cấp bách lúc này là phải tìm ra Phương Hữu.” Bạch Ngọc Đường hỏi Tương Bình đang gõ bàn phím rào rào, “Tìm ra chưa?”

Tương Bình nói, “Rồi, địa chỉ công ty ông ta hiện nay không còn tồn tại nữa, xem ra là một công ty ma, còn địa chỉ trên chứng minh thư của ông ta thì có thật, hơn nữa cách chỗ ông ta gặp được Hân Hân và Trần Du không xa lắm.” .

“Lão đó hẳn là đã theo dõi Trần Du một khoảng thời gian rồi.” Triệu Hổ hỏi, “Nếu không sao trùng hợp như thế, đi dạo phố còn mang theo album?”

“Cũng không hẳn.” Triển Chiêu lắc đầu, “Album của nhóm Tề Nhạc nơi nơi đều bán ...” Nói đến đây, Triển Chiêu hỏi Mã Hân, “Mấy cô ấy có phải đã ra rất nhiều album không?” .

“Đúng vậy!” Mã Hân gật đầu. .

“Album ông ta đưa cho Trần Du ký tên là gì?” Triển Chiêu hiểu kỳ. .

“À, là Mẹ .” Mã Hân trả lời, “Vì Nhạc Nhạc và Tiểu Du đều không có mẹ, sau này cô nhi viện nơi các cậu ấy giúp đỡ tiến hành điều tra, phát hiện rất nhiều cô nhi đều do những bà mẹ trẻ tuổi hoặc thậm chí chưa đến tuổi kết hôn vứt bỏ, nên các cậu ấy mới làm album này, muốn những bà mẹ hãy dừng cảm lên, vô luận thế nào cũng không nên vứt bỏ con của mình, album này phát hành hình như còn phá vỡ được kỷ lục bán hàng gì đó.”

Mọi người không hiểu sao đều vô thức nhớ tới đoạn ghi âm vừa rồi.

“Kỳ thực...” Triển Chiêu hình như vẫn đang khúc mắc một vấn đề, “Rất khó nghe ra quốc tịch của đứa bé đó.”

Tất cả mọi người gật đầu, trên đời này duy chỉ có cách phát âm “mẹ” là có trong hầu hết các loại ngôn ngữ trên thế giới, hơn nữa dù là ở nhà quan hay nhà dân, con nhỏ đều có thể gọi bậc sinh thành của mình như vậy.

Mọi người không hiểu sao đều nghĩ đến bức điêu khắc “Vợ và Con gái”, liên tưởng đến quá trình chế tác ra nó, sao cũng thấy đầu mối của vụ án này có một loại phù hợp đến khó hiểu.

“Đội trưởng, phân tích âm thanh ở bên kia đã có kết quả sơ bộ.” Tương Bình mở khung chat video lên, trên màn hình xuất hiện khuôn mặt của lão Vương bên khoa Giám định, phía sau còn có vài chuyên viên kỹ thuật còn khá trẻ, video chat vừa được kết nối, một nữ chuyên viên lập tức thốt lên, “A! Từ Liệt!”

Mọi người quay đầu lại, mới phát hiện ra Từ Liệt gần như đã bị quên lãng, đang cũng Giế Lau ngồi trên sofa.

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng, cô gái nọ vội vã lui về phía sau lão Vương, lão Vương còn nhắc nhở, “Chuyên nghiệp a, chuyên nghiệp!”

“Đoạn âm thanh đó thế nào ạ?” Bạch Ngọc Đường hỏi lão Vương. .

“Điều đầu tiên có thể khẳng định là, đoạn âm này không phải được ghép ghép mà thành.” .

Tất cả mọi người nhú mày. .

“Tức là thật sự có một bé gái khóc trong tình cảnh hỗn độn như thế?” Triển Chiêu hỏi.

“Đúng vậy, chúng tôi vẫn đang phân tích chi tiết ... Đây là tầng âm thanh nền đầu tiên tách ra được.” lão Vương nói, “Rất xa, cũng không quá rõ ràng, nhưng các cậu vẫn có thể nghe ra đó.” .

Nói xong, ấn một cái nút, “Bọn tôi đã phóng đại lên rất nhiều lần rồi.” .

Tất cả mọi người nghiêng tai, chợt nghe thấy có tiếng “thình thịch” nặng nề vang lên.

“Cái gì thế?” Triệu Hổ nghiêng đầu, “Nã pháo?” .

“Là bom nổ.” Trần Mật và Tần Âu đồng thanh, “Hơn nữa quy mô rất lớn...” .

Trong lúc tiếng nổ vang lên, lại có tiếng người ầm ĩ truyền đến, có người la lên, có người hét vang, ngôn ngữ không phải tiếng Anh lại càng không phải tiếng Trung. .

“Tiếng Romania.” Triển Chiêu mở miệng. .

“Nói gì thế?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Lần này, không đợi Triển Chiêu giúp phiên dịch, lão Vương bên kia đã trả lời, “Cái máy này có chức năng phiên dịch và phân biệt ngữ âm, nội dung mấy lời nói đều có ở đây.”

Nói rồi, ông ấn nút gửi đi.

Trên video, xuất hiện nội dung đại thể của tiếng người nói — “Chạy mau... Nổ rồi, chạy mau a!”

... .

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu. .

Triển Chiêu gật đầu, xác nhận cái máy dịch đúng.

“Hiện tại mới phân tích được bằng đó thôi.” Lão Vương nói, “Có phát hiện thêm gì tôi lại liên lạc với các cậu.” Nói xong, tắt khung chat đi.

“Bom nổ ...” Tương Bình bắt đầu tra tìm, “Nhưng mấy vụ nổ bom ngoại trừ tấn công khủng bố hoặc nổ hạt nhân ở Chernobyl, chỉ ít cũng phải là thiên thạch đụng trái đất hoặc nổ bom lớn ở Tunguska ... chứ không thì rất khó có được ghi chép từ phía chính phủ.” .

“Tra những ghi chép cùng thời với nghệ thuật gia tạo ra Vợ và Con gái ấy, ở những vùng xung quanh nơi ông ta ở nữa.” Triển Chiêu nói.

Tương Bình tiếp tục gõ bàn phím.

Bạch Ngọc Đường đứng lên, “Chúng ta đi trước tìm người kia, những cái khác về rồi tính.” .

Triển Chiêu gật đầu, lại thì thầm gì đó với Bạch Trì.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu dẫn theo Mã Hán, Triệu Hổ, cả Trần Mật nữa, chạy tới địa chỉ của vị Phương Hữu nọ.

Từ Liệt khí thế muốn đi theo, nhưng bị một cước đạp trở về, lý do là — quá gây chú ý, ngoan ngoãn ngồi gốc ở cạnh cục đi.

Từ Liệt cầm hai cây xúc xích bỏ, một chìa cho Giể Lau gặm một cho chính mình gặm, vừa gặm vừa thở dài. .

Một bên, Công Tôn hiếu kỳ hỏi Bạch Trì đang vội vội vàng vàng gọi điện thoại, “Trì Trì, đang tra cái gì đó?” .

Bạch Trì cũng rất bất đắc dĩ, “Tìm người ở vườn trái cây và chợ hoa quả hỏi thăm, anh vừa kêu em tra những nơi có trồng táo ở thành phố S.”

“Táo không phải đều trồng ở phương bắc sao?” Mã Hán vừa gọi điện cho cặp song sinh để bọn họ phái người bảo vệ Trần Du xong, đi vào thì vừa lúc nghe được lời Bạch Trì nói. .

“Đúng vậy.” Bạch Trì gật đầu, “Mấy người chủ của vườn trái cây cũng nói với tớ như vậy.” .

“Thành phố S cũng có trồng mà.” .

Lúc này, Từ Liệt đột nhiên xen vào, “Tôi biết một chỗ trồng rất nhiều táo nè.” .

Công Tôn hiếu kỳ, “Ở đâu?” .

“Ngoại thành phía bắc, siêu hẻo lánh luôn!” Từ Liệt nói, “Lần kia bọn tôi quay phim ở một ngọn núi, tôi mót quá đành tìm chỗ giải quyết, anh cũng biết ký giả như mây mà. Tiểu Lâu có tìm được một căn nhà thủy tinh rất hiện đại, bọn tôi muốn đến đó dùng ké nhà xí, nhưng mà vòng vài vòng chẳng tìm được cửa vào, xung quanh còn có hàng đồng máy quay làm nghĩ tới nhà tù hay căn cứ công nghệ cao gì chứ. Cuối cùng lão tử không nhịn được chui đại vào một bụi cỏ giải quyết... Mà lúc tôi đang giải quyết thì vừa khéo cái cổng lớn ở đối diện rừng cây mở rộng, một chiếc xe jeep chạy ra, lúc cổng đóng lại, tôi nhìn thấy phía sau có rất nhiều phòng thủy tinh, bên trong là hàng loạt cây táo.” .

“Cậu xác định đó là cây táo?” Công Tôn nhú mày.

“Đúng vậy, Tiểu Lâu là người phương bắc, nhà cậu ấy có vườn táo đó, cậu ấy nhìn thoáng qua rồi nói với tôi, dạo này thật sự là cái gì cũng có thể làm ra được, trồng táo thôi mà, có phải làm máy tính quả táo đâu, còn chuẩn bị ra nguyên cái nhà xưởng công nghệ cao nữa, có khi nào trồng ra được iphone ipad không a?”

Tất cả mọi người nhú mày.

Công Tôn hiểu kỳ, “Không lẽ muốn tìm ra giống táo mới?” .

Tương Bình đã bắt đầu tra xét, rất nhanh quay đầu lại nói, “Phía bắc thành phố S vườn công nghệ cao, càng không có căn cứ thí nghiệm nông sản gì, nơi đó là vùng núi, rất tiện cấp thầu cho nông dân trồng trọt, có thể là ký hợp đồng phụ, nhưng một nơi trang bị tiên tiến như thế không thể nào không đăng ký.”

Tất cả mọi người sờ sờ cằm, lúc này, cục trưởng Bao từ cửa đi vào, vừa đi vừa gặm một quả táo, trong tay còn cầm một túi to, bên trong là những quả táo tròn vo đỏ chói.

Vào cửa, Bao Chứng liền hỏi, “Vụ án thế nào rồi?” .

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu, yên lặng nhìn quả táo trong tay ông.

“Ăn không?” Bao Chứng hỏi, “Mới mua, rất ngọt.” .

Mọi người khoe miệng giật giật, lúc này chỉ có một suy nghĩ —— mất hết hứng thú với táo rồi, làm sao bây giờ!!!!

508. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 17

Chương 17 : Đột phá lớn

Bạch Ngọc Đường lái xe, dựa theo địa chỉ Tương Bình cung cấp, cùng mọi người đi tìm Phương Hữu kia, cũng chính là người hiện tại có khả năng là F nhất.

Triệu Hồ và Mã Hán lái theo sau xe của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu lần này không ngồi ở cạnh Bạch Ngọc Đường, mà ngồi ở ghế sau.

Cũng ngồi ở ghế sau, Trần Mật nhìn Triển Chiêu đang quan sát mình, khẽ nhướn mày, “Anh đang làm gì thế?”

Triển Chiêu vuốt cằm, “Muốn biết một ít chi tiết.” .

“Chi tiết?” Trần Mật không hiểu.

“Lúc còn nhỏ anh từng gặp qua Phương Hữu, cũng tiếp xúc với ba anh ... Vì thế có thể anh có một chút ký ức về F, chỉ là bản thân anh không chú ý thôi.” Triển Chiêu nói. .

Trần Mật gật đầu, “Nên anh muốn thôi miên tôi để giúp tôi nhớ ra?”

“Anh nguyện ý phối hợp chứ?” Triển Chiêu hỏi lại.

“Thôi miên giúp khôi phục ký ức là chuyện rất bình thường mà, lúc đó tôi quá nhỏ, có thể đã quên cái gì đó.” Trần Mật vô tư nhún vai, “Với khả năng chuyên môn và danh tiếng của anh tôi không có gì phải lo lắng cả.” .

Triển Chiêu thoả mãn gật đầu, “Thế thì, thả lỏng chút nào.” .

Trần Mật vô thức nhìn Bạch Ngọc Đường đang lái xe, lo lắng, “Hỏi như vậy... anh ấy không sao chứ?”

Triển Chiêu “chặc chặc” hai tiếng, vẻ mặt ghét bỏ lắc đầu, “Yên tâm, cậu ta là động vật hoang dã, không bị ảnh hưởng.”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu di liếc vào kính chiếu hậu.

Trần Mật sau đó rất phối hợp thả lỏng toàn thân, tựa ở ghế sau, “Anh hỏi đi.” .

Triển Chiêu nhìn đồng hồ một chút, “Tôi cần thôi miên sâu cho anh.” .

Trần Mật nhìn Triển Chiêu, như muốn hỏi —— sâu nông có gì khác nhau? .

Triển Chiêu nói, “Đơn giản mà nói, tôi không muốn chuyện này ảnh hưởng đến sinh hoạt của anh hoặc gây cho anh bất cứ lo âu buồn phiền nào.”

Trần Mật nghe thì hiểu nhưng chẳng rõ hàm nghĩa bên trong là gì, vì thế tiếp tục nhìn Triển Chiêu.

“Mặc kệ thế nào.” Triển Chiêu nói, “Anh hiện tại có thân nhân để yêu thương, có công việc ưa thích, mọi thứ đều đang vận hành đúng quỹ đạo, còn có một đại minh tinh si tình thầm yêu anh ... Nhưng tình hình cha mẹ ruột của anh dù sao cũng tương đối đặc biệt, vì thế ký ức khi còn bé là thứ anh không muốn nhớ rõ. Nên kiến nghị chuyên môn của tôi là —— nếu như anh không muốn nhớ lại những ký ức về cha mẹ, tôi sẽ tận lực không để lại vết tích.” .

Trần Mật nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu một hồi, lại hỏi, “Tức là, anh thôi miên tôi, hỏi ra chuyện anh muốn hỏi, rồi đánh thức tôi, sau đó tôi sẽ không nhớ rõ tôi đã nói gì với anh, đúng không?”

Triển Chiêu búng tay cái chóc, gật đầu, “Năng lực lý giải, very good!” .

Bạch Ngọc Đường vừa lái xe, vừa lắc đầu cười.

Trần Mật cảm thấy có chút thần kỳ, “Cái đó cũng có thể làm được?” .

Triển Chiêu gật đầu, sau đó nhỏ giọng, “Nhưng cục trưởng Bao cấm đó.”

Trần Mật cười cười, nhướn mày, “Tôi lại thấy biện pháp đó không tồi.” .

“Như vậy...” Triển Chiêu ngồi ngay ngắn lại, “Chúng ta bắt đầu nhé.” .

Trần Mật gật đầu, sau đó, Triển Chiêu dành khoảng 5p tiến hành thôi miên sâu cho hắn, lúc này, Trần Mật đang tiến nhập vào trạng thái giống như đã ngủ say.

Triển Chiêu bắt đầu hỏi.

Lúc Trần Mật tỉnh lại, cảm giác như mắt mình chỉ vừa nhắm lại có một chút thôi.

Nhưng lúc này, xe của Bạch Ngọc Đường đã dừng lại trước cổng một khu dân cư, Triển Chiêu ngồi bên cạnh, đang khẽ cau mày nhìn hắn.

Lúc này trong xe chỉ có mỗi hắn và Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường không thấy đâu, bên cạnh là chiếc jeep chở nhóm Triệu Hổ Mã Hán, người cũng không có bên trong.

Trần Mật vô thức giơ tay nhìn đồng hồ, sau đó há to miệng —— dĩ nhiên đã qua cả tiếng đồng hồ.

“Khó trách tôi có chút khát nước.” Trần Mật ngồi xuống, Triển Chiêu đưa một chai nước khoáng qua.

Trần Mật uống một ngụm, nhìn Triển Chiêu, “Biểu tình của anh như đã hỏi ra gì đó.” .

“Rất nhiều.” Triển Chiêu gật đầu, sau đó, do dự một chút. .

“Thế nào?” Trần Mật hỏi, hắn đột nhiên có chút hối hận vì đã làm thôi miên sâu, hại bản thân tò mò muốn chết.

Mặt khác, Trần Mật cũng cảm giác có chút đáng sợ, loại thôi miên này ngoại trừ biết được thời gian có trôi đi, người bị thôi miên căn bản không phát hiện ra bất cứ dị dạng nào! Nói cách khác, bất luận là ai cũng không thể khẳng định rằng mình chưa từng bị thôi miên.

“Tôi tra được hai chuyện...” Triển Chiêu nhìn Trần Mật một hồi, rồi nói, “Sợ rằng không thể nào không làm thay đổi cuộc sống của anh.”

Trần Mật vẫn tò mò nhìn Triển Chiêu. .

“Chuyện thứ nhất là ...” Triển Chiêu nói, “Phương Hữu cũng không phải là F nọ, nhưng lão ta có liên quan đến F, hướng chúng ta đang đi bị sai rồi, nhưng có lẽ đã có cách để tìm ra F.”

“Ừm ...” Trần Mật thắc mắc, “Có lẽ sẽ không ảnh hưởng đến sinh hoạt của tôi nhỉ ... Bạch Ngọc Đường với mấy người khác đâu?”

Triển Chiêu chỉ chỉ bên ngoài, để Trần Mật nhìn.

Trần Mật theo hướng tay Triển Chiêu chỉ nhìn ra ngoài xe, chỉ thấy cách đó không xa có không ít người, thành viên của SCI gần như đều có mặt, còn có hoàng tuyền và cảnh sát, cảm giác như có hiện trường án mạng.

Trần Mật xoa xoa mi tâm, “Đừng nói tôi hôn mê nguyên 1 ngày rồi nhé.”

“Chỉ có một tiếng thôi.” Triển Chiêu cười cười. .

“Sao đó thế nào?” Trần Mật hỏi, “Xảy ra chuyện gì vậy?” .

“Nhóm Ngọc Đường ở trong nhà Phương Hữu tìm được một cỗ thi thể, Công Tôn đang phân tích.” Triển Chiêu nói. .

“Người chết là Phương Hữu sao?” Trần Mật hỏi.

Triển Chiêu lắc đầu, “Chưa xác định.”.

“Không giống với ảnh chụp sao?” Trần Mật hiếu kỳ. .

“Cũng không phải vấn đề giống hay không.” Triển Chiêu trả lời, “Thi thể khô quá rồi, nhìn như đã chết nhiều năm.”

Trần Mật nhíu mày, “Vậy kể hai ngày trước đòi Tiểu Du kí tên là ai?” .

“Tất cả đều phải đợi điều tra thôi.” Triển Chiêu trả lời. .

Trần Mật nhìn Triển Chiêu một hồi, lại hỏi, “Hồi này đã hỏi được hai chuyện ... Một cái là về vụ án, vậy cái còn lại theo như anh nói thì sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi sao?” .

Triển Chiêu gật đầu, “Anh muốn nghe không?”

Trần Mật do dự một hồi, “Anh thấy sao?” .

“Tôi không muốn nói, nói xong có thể anh sẽ hận tôi.” Triển Chiêu đáp.

Trần Mật giật mình, “Nghiêm trọng dữ vậy?” .

Triển Chiêu gật đầu, “Nói ra rồi kết quả ra sao tôi không dám xác định.”

Trần Mật thân là cựu tổ trưởng tổ phá bom, tự nhận mình có một thần kinh sắt thép, nhưng Triển Chiêu không phải người thích kể chuyện giật gân, việc này cũng dọa hấn không ít. Hấn hít sâu một hơi điều chỉnh trạng thái của mình, rồi mở miệng, “Anh nói đi.” .

Triển Chiêu đang muốn nói, Trần Mật lại nhắc nhở, “Tận lực ôn hòa một chút.” .

Triển Chiêu bị hấn chọc cho phì cười, anh lắc đầu, mở lời, “Vây cứ tuân tự mà tiến thôi, trước đây lão Trần không biết đến sự tồn tại của anh, anh là do người phụ nữ ở bên ngoài của ba anh sinh ra, nên anh và Trần Du là anh em cùng cha khác mẹ, đúng không?” .

Trần Mật gật đầu.

“Nhưng theo những gì tôi tìm kiếm trong trí nhớ của anh ... Tôi xác định anh và Trần Du kỳ thực là anh em ruột.” Triển Chiêu nói.

Trần Mật kinh hãi, “Anh em ruột? !”

Triển Chiêu gật đầu “Anh lúc đầu sống chung với mẹ, sau đó mẹ anh qua đời, anh được đưa vào cô nhi viện.”

Trần Mật gật đầu. .

“Người đó cũng không phải là mẹ ruột của anh, chỉ là mẹ nuôi thôi.” Triển Chiêu tiếp tục nói, “Trần Du lớn lên bên cạnh ông nội, cũng không sống chung với cha mẹ. Mẹ của hai người không phải là vị đạo tặc đối tác của ba anh.” .

“Chờ một chút!” Trần Mật nhíu mày, “Anh nói... Dư Phương không phải vợ của ba tôi?” .

Triển Chiêu lắc đầu, “Cần bản không phải, hai người họ chỉ là hợp tác mà thôi, cái gọi là vợ chồng chỉ là để bảo vệ mẹ anh. Đương nhiên, quan hệ giữa hai người họ vô cùng tốt, có thể nói là tình bạn thâm giao, nhưng tuyệt đối không có quan hệ nam nữ! Ba anh cả đời hẳn chỉ có một người phụ nữ, chính người đó đã sinh ra anh và Trần Du.” .

Trần Mật trầm mặc một lúc lâu, nói, “Cũng không tính là tin tức xấu, ... ít nhất ... anh giúp tôi biết được ba tôi còn có một ưu điểm.”

Triển Chiêu thở dài, “Vấn đề là, mẹ ruột của anh và Trần Du, hẳn là còn sống.”

Một câu này của Triển Chiêu làm Trần Mật ngây ngẩn cả người. .

Một lúc lâu, Trần Mật đưa tay chỉ chỉ vào mình, “Tôi ... Mẹ tôi còn sống?” .

Triển Chiêu gật đầu. .

Tuy rằng Triển Chiêu đã tận lực rào đón, không thẳng tuột ngay từ đầu rằng “Mẹ anh còn sống đó!”, nhưng hiển nhiên tin tức này vẫn làm Trần Mật có chút khó tiêu.

Trần Mật suy nghĩ một hồi, lại hỏi một câu vô cùng ngốc nghếch, “Mẹ tôi có biết sự tồn tại của tôi với Tiểu Du không?” .

“Đương nhiên, phụ nữ mang thai 10 tháng xong không thể nào không biết mình có con chứ? Hơn nữa bà ấy đã từng đến gặp anh.” Triển Chiêu nói, “Anh và em gái anh, vừa sinh ra đã bị buộc phải tách khỏi mẹ.”

Trần Mật khó hiểu, “Vì sao?” .

“Để bảo vệ hai người.” Triển Chiêu nói. .

Trần Mật nhú mày, có chút khần trương, “Vì sao? Bà ấy có thân phận đặc thù hả? Là ai thế? Có phải đã gặp nguy hiểm gì không?”

Đang nói, Trần Mật bỗng như nghĩ tới cái gì, “Có người muốn lấy ADN của Tiểu Du, có phải để tìm bà ấy không?”

Triển Chiêu vuốt cằm gật đầu, “Tôi cũng nghĩ nãy giờ, hình như chỉ có một khả năng này.” .

“Anh còn tìm được gì nữa?” Trần Mật cảm thấy việc phải thông qua người khác mới biết được quá khứ của mình thế này rất kỳ quái, “Bằng không anh lại thôi miên tôi, hỏi kĩ thêm một chút, hoặc để tôi thấy được hình dạng của bà ấy đi.” .

Triển Chiêu lắc đầu, “Không cần đâu.” .

Trần Mật khê sững sốt. .

Triển Chiêu cầm lấy cái laptop ở một bên, “Người mà anh muốn nhìn, ở chỗ này.”

Trần Mật nhận lấy máy vi tính, khuôn mặt của một người phụ nữ lọt vào ánh mắt, hẳn nhìn ảnh chụp người phụ nữ trẻ ấy một lúc lâu, “Tiểu Du hình như...” .

Triển Chiêu gật đầu, “Ừ, Công Tôn vừa xem qua, đôi mắt và cái miệng của Trần Du rất giống bà ấy, còn anh lại hoàn mỹ di truyền cái mũi và đường nét khuôn mặt.”

Trần Mật nhìn chằm chằm vào tấm ảnh, rồi chậm rãi mở miệng, “Tôi đã thấy bà ấy!” .

Triển Chiêu gật đầu, “Ký ức khi còn nhỏ rất dễ bị kích thích để nhớ ra, ký ức vẫn luôn ở trong não, không bao giờ biến mất, chỉ là bị bỏ sót mà thôi.” .

Trần Mật gật đầu, nhìn chằm chằm vào ảnh chụp, hỏi, “Bà ấy là ai?” .

Triển Chiêu lắc đầu, “Chỉ tìm được một số tin tức cơ bản, những tin tức chi tiết hơn đều bị xóa bỏ.”

“Bị xóa bỏ? !” Trần Mật cảm thấy không thể tin nổi, “Sao làm được ...” .

“Tương Bình nói có thể do hacker làm.” Triển Chiêu có chút tiếc nuối, “Nhưng vẫn tìm được rất nhiều đầu mối, bà ấy tên là Tần Nghiên Phân, là một nghiên cứu sinh khảo cổ học.” .

“Khảo cổ học?” Trần Mật kinh ngạc, “Cha tôi lại là một kẻ trộm, hai người họ sao quen nhau được?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Quá trình yêu đương có lẽ Tương Bình không tìm ra được, nhưng có một hiện tượng rất thú vị nhé.”

Triển Chiêu nói rồi chỉ vào gương mặt của Tần Nghiên Phân, nói, “Bà ấy hình như rất thích cười, anh có cảm thấy điệu cười của bà ấy có phần giống ai đó không? Đặc biệt là cảm giác cười một cách rất vô ưu vô lo.”

Trần Mật trầm mặc, cuối cùng thở dài, “Đây là nguyên nhân tôi vừa gặp đã thích Tần Âu?”

Triển Chiêu gật đầu, “Rất nhiều nam sinh đều có duyên mẫu tình kết, anh sớm nảy sinh cảm giác yêu đương với Tần Âu vì anh nhận được cảm giác quen thuộc, trong tiềm thức anh vô cùng yêu thích vẻ tươi cười của người phụ nữ này, nên anh vừa nhìn thấy Tần Âu cười lập tức bị hấp dẫn.”

Trần Mật đỡ trán, Triển Chiêu quả nhiên là nhà tâm lý học, lúc nào rồi mà còn hứng thú phân tích như thế.

“Bà ấy chỉ là một nghiên cứu sinh khảo cổ học bình thường, kiểu sinh viên này hẳn là ở đâu cũng có a...”
Trần Mật vẫn không hiểu nổi, “Bà ấy có điểm đặc biệt nào nhỉ?”

Triển Chiêu bỗng nhiên gật đầu, nói, “Tôi tìm được mối liên hệ giữa bà ấy và vụ án này.”

“Liên hệ gì thế?”

Triển Chiêu mở một phần tư liệu khác cho hắn xem, “Thầy giáo của mẹ anh hồi còn đi học, là người này.”

Trần Mật nhìn một ông cụ đeo kính trong ảnh chụp, có chút mờ mịt quay sang Triển Chiêu.

“Ông cụ này tên là Trần Bác, là vị giáo sư khảo cổ học đã chết do bị tập kích trong viện nghiên cứu Bánh xe Đức Phật.” Triển Chiêu nói.

Trần Mật triệt để choáng váng, nhú mày, “Ông cụ này có liên quan đến vụ án các anh đang tra, lẽ nào lại suy ra mẹ tôi cũng có liên quan luôn? Rồi lại có người muốn thông qua Tiểu Du để tìm bà ấy, vì sao a?”

“Đã nói là tuần tự tiến hành mà.” Triển Chiêu tiếp tục trình bày, “Lúc Trần Bác chết, tôi và Bạch Ngọc Đường là người cuối cùng ông cụ gặp, di ngôn lúc lâm chung của ông ấy là, ‘Nói với F, xin lỗi’.”

Trần Mật gật đầu, hắn hiện tại chỉ biết nghi hoặc nhìn Triển Chiêu, hoàn toàn không cách nào tự suy nghĩ được nữa.

“Tôi kêu Tương Bình tra xét một chút, phát hiện tài liệu học tập của mẹ anh, bao gồm cả luận văn này nọ đều không tìm được, nhưng chúng tôi tra ra mẹ anh vẽ tranh rất tốt ... Bà ấy có một bức tranh vì đoạt giải nên có ghi chép lại.”

Triển Chiêu nói xong, mở ra một bức tranh.

Trần Mật nhìn thoáng qua, nhin không được nhú mày, “Khả năng chế tạo bom thiên phú của tôi là từ đây mà ra sao?”

Triển Chiêu cười gật đầu, “Chỉ số thông minh của con trai được thừa hưởng hết từ mẹ mà.”

Bức tranh đoạt giải của Tần Nghiên Phân có nét vẽ vô cùng tinh vi, kết cấu có chút tiên phong, cũng có chút lập thể, bên trong sự tỉ mỉ cẩn thận là một loại mỹ cảm hiếm thấy ...

“Tôi gửi bức tranh này ột người rất có nghiên cứu về hội họa xem qua.” Triển Chiêu lấy điện thoại ra, đưa cho Trần Mật xem.

Trần Mật nhìn thấy tin nhắn của Triển Chiêu là gửi cho “Tóc Dài”, có chút không giải thích được.

Triển Chiêu nhướn mày, làm khẩu hình với hắn, “Triệu Tước.”

Trần Mật đương nhiên biết Triệu Tước là ai, lập tức có tinh thần thêm không ít.

Bên trong tin nhắn Triệu Tước gửi lại chỉ có hai chữ —— thiên tài.

Trần Mật không hiểu sao cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh, người được Triệu Tước khen là “thiên tài”, hẳn là không nhiều lắm. .

“Nhưng cái tôi chú ý không phải thiên phú vẽ tranh của mẹ anh, mà là...” Triển Chiêu chỉ vào phía dưới cùng của bức tranh, ở chỗ ký tên, “Anh nhìn xem.” .

Trần Mật nhìn nơi Triển Chiêu chỉ, phần đề chữ chỉ có một chữ “F” rất đẹp, phía dưới là ngày vẽ tranh.

Trần Mật há hốc mồm. .

Triển Chiêu nói, “Anh còn nhớ ngay bên dưới phương pháp phá bom sai lầm ba anh viết ra trong nhật ký là dòng chữ F thường dùng, cẩn thận F không?” .

Trần Mật gật đầu. .

“Có đôi khi, rất nhiều chữ không mang ý nghĩa ngoài mặt.” Triển Chiêu cười. .

Trần Mật nhú mày, “Anh nghĩ đó là ám hiệu nào đó mà ba tôi lưu lại ẹ tôi?” .

“Có lẽ có hàm nghĩa khác.” Triển Chiêu nói, “Chữ F này, hình như có ý nghĩa rất thâm sâu! Đúng rồi, trong trí nhớ của anh, ba anh gọi mẹ anh là A Phân, lúc đó anh mới bắt đầu biết nói, anh cũng học ba anh gọi bà ấy như thế, nhưng lại hàm hàm hồ hồ gọi thành aifu, đại khái là vì nguyên nhân này, bà ấy đổi chữ ký của mình thành F.” .

Trần Mật há miệng, chuyện này thật sự quá bất ngờ. Hắn nhìn lại bức tranh, “Bức này bà ấy vẽ khi còn đi học, như vậy...”

Triển Chiêu gật đầu, “Năm đầu tiên làm nghiên cứu sinh thì bà ấy nghỉ đẻ, khi đó hẳn là anh ra đời.” .

Trần Mật đặt máy vi tính xuống, hiện tại hắn ngoại trừ đầy một đầu nghi hoặc và hỗn loạn ra, đã không cách nào tự suy nghĩ được nữa, “Mẹ tôi là cái vị F mà các anh muốn tìm sao?” .

Triển Chiêu nói, “Quan trọng nhất bây giờ là, bà ấy có gặp nguy hiểm hay không.” .

“Có khi nào ...” Trần Mật ngẩng đầu, thần sắc có chút sâu thẳm, “Bà ấy có khi nào là người xấu không?” .

Triển Chiêu gật đầu, anh hiểu được sự lo lắng của Trần Mật, có ông bố là đại đạo chích Trần Hưng đã khiến cho hai anh em Trần Mật Trần Du chịu không ít đau khổ, hiện tại vừa sinh sống an ổn một chút lại xuất hiện một vụ án có khả năng có liên quan đến mẹ mình. Vốn số phận Tề Nhạc đã thăm lắm rồi, nhưng hiện tại ngẫm lại, Trần Du so với con bé cũng chẳng có phần nào tốt hơn.

“Chúng tôi sẽ giữ bí mật với Trần Du.” Triển Chiêu nhìn ra lo lắng của Trần Mật, “Anh tìm thời gian thích hợp, xem xét tình hình, rồi cân nhắc xem có nói cho cô bé và lão Trần biết hay không.” .

Trần Mật gật đầu, bản thân hắn cần có thời gian để thu xếp cái đã.

Triển Chiêu đã nói ra điều cần nói rồi, nên mở cửa bước xuống xe. .

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đi trở về, nhìn Trần Mật trong xe một chút, rồi nhún mày với Triển Chiêu, “Thế nào?”

Triển Chiêu gật đầu, biểu thị đã nói xong, lại hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người chết là Phương Hữu sao?” .

“Còn chưa rõ lắm.” Bạch Ngọc Đường đáp, “Nhưng Công Tôn nói đã chết được ba năm rồi.” .

“Ba năm? !” Triển Chiêu nhú mày, “Vậy chẳng phải lúc tám bảng được thuê để quảng cáo cho triển lãm cũng đã chết rồi sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Thi thể bị giấu phía dưới sàn nhà, nhưng gian phòng phi thường sạch sẽ, cảm giác vẫn có người ở. Nhưng phòng ở khá biệt lập, hàng xóm sát vách cũng không biết chủ hộ là ai, chỉ nghe nói đã sớm di dân ra nước ngoài, thỉnh thoảng sẽ có bạn bè đến ở, còn bình thường chẳng có ai. Tôi để nhóm Triệu Hồ đi điều tra chủ cho thuê chỗ đó rồi.”

Triển Chiêu gật đầu, cảm giác thật bất đắc dĩ, đây là dấu hiệu cho thấy đầu mối lại sắp đứt đoạn.

“Người của khoa Giám định đều đang bận rộn.” Bạch Ngọc Đường khẽ nhướn mày nhìn Triển Chiêu, “Vào xem không?” .

Triển Chiêu gật đầu, cùng Bạch Ngọc Đường quay trở lại khu nhà.

Lúc này, điện thoại vang lên. .

Triển Chiêu lấy ra nhìn, hai mắt híp lại.

Bạch Ngọc Đường quay sang thoáng nhìn, thấy người gọi đến là “Tóc Dài”, có chút dở khóc dở cười, “Cậu lại cải danh cho Triệu Tước à?”

Triển Chiêu bất đắc dĩ, do dự xem có nên bắt máy hay không.

Bạch Ngọc Đường thò tay cầm lên nghe, “A lô?” .

“Là tôi.” .

Đầu dây bên kia, không truyền đến giọng nói đáng ghét của Triệu Tước, mà là giọng trầm thấp của Bạch Diệp.

“Bạch Diệp?” Bạch Ngọc Đường hỏi lại.

Triển Chiêu cũng áp tai vào phía sau điện thoại nghe ngóng.

“Bức tranh mà Triển Chiêu vừa gửi cho Triệu Tước.” Bạch Diệp dường như có chút lưu tâm, “Các cậu có quen người vẽ nó không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường trả lời, “Không quen, nhưng bọn tôi muốn tìm bà ấy.”

“Tôi nghĩ, tôi có thể giúp các cậu tìm được người.” Bạch Diệp nói.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa nghe xong, lập tức mừng rỡ, “Bà ấy ở đâu thế?” .

Bạch Diệp trầm mặc một lát rồi tiếp lời, “Ngồi ở sô pha đối diện, uống trà với Triệu Tước.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường há to miệng, một lúc lâu, Triển Chiêu đập đập một mẩu xác thuốc lá ở ven đường, “Lại nữa rồi, ở đâu cũng xuất hiện lão tóc dài đó!”

Đang bất mãn, đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói biếng nhác của Triệu Tước, “Con mèo nhà Triển Khải Thiên đó lại đang rửa toilet đúng không?”

Bạch Ngọc Đường không có tâm tình đùa giỡn, thắc mắc với Triệu Tước, “Tần Nghiên Phân thực sự ở chỗ chú? Nói cách khác vụ án này với chuyện năm đó ...” .

“Nè nè!” Triệu Tước lại cắt ngang lời Bạch Ngọc Đường, “Không có! Không có liên can gì tới ta hết, bà ấy tìm tới nhờ giúp đỡ thôi.”

Nói xong, Triệu Tước lại bổ sung, “Bà ấy nói chỉ muốn gặp hai đứa thôi, không được để Trần Mật với Trần Du biết.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau —— có vẻ... sẽ có triển triển tốt đây!

509. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 18

Chương 18 : Cái hộp

Cuộc điện thoại với Triệu Tước đã đưa tới cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một nhân chứng vô cùng quan trọng, nhưng mà, vấn đề là ...

“Cái gì gọi là không thể nói cho bọn tôi biết chú ở đâu chứ hả? !” Triển Chiêu cầm lại điện thoại trong tay Bạch Ngọc Đường, muốn cùng Triệu Tước tranh luận một chút.

Triệu Tước bất đắc dĩ, “Ta đang ở căn cứ bí mật!” .

Triển Chiêu càng tò mò, “Căn cứ bí mật đó ở đâu?”.

“Trong nhà của ta!” Triệu Tước phản lại, “Rất bí mật!” .

Triển Chiêu bó tay, “Rất bí mật sao Tần Nghiên Phân biết được?” .

“Vì có người quen nói cho cô ấy biết, người cô ấy nhờ giúp đỡ bọn ta có quen.” Triệu Tước trả lời.

“Ai thế?” .

“Bí mật!” .

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu nghiêng răng với cái điện thoại.

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ đoạt lấy điện thoại, hỏi, “Sao bọn tôi gặp được bà ấy?” .

“Ta để Bạch Diệp đưa cô ấy đến chỗ mấy đứa.” Triệu Tước đáp.

Bạch Ngọc Đường khẽ ngắc người, “Chú không đi cùng à?” .

Triển Chiêu nhướn mày, hiểu kỳ áp tai vào nghe.

Triệu Tước ở đầu bên kia thoáng trầm mặc một chút, sau đó nở nụ cười, từ trong ống nghe truyền đến giọng nói vui vẻ, “Mấy nhóc đây là nhớ ta sao?”

Bạch Ngọc Đường xấu hổ, nhìn sang Triển Chiêu. .

Triển Chiêu nói lảng, “Chú bận gì à?” .

Triệu Tước cười, “Bận chơi cái này vui lắm, xong sẽ đi tìm mấy nhóc.” .

Triển Chiêu lăm bằm, “Ai cho lão đến chứ.” .

Triệu Tước lại cười thêm mấy tiếng, “Bạch Diệp nói nửa giờ nữa sẽ chờ người tới SCI, có điều ...”

“Có điều gì?” Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, hai mắt nhìn về một chỗ cách đó không xa.

Chỉ thấy Trần Mật đã ra ngoài, tựa ở một bên xe hút thuốc, toàn thân toát ra vẻ nặng nề, lại pha chút uể oải.

“Có kẻ rất lợi hại đang truy sát cô ta.” Giọng của Bạch Diệp vang lên, “Các cậu muốn bảo vệ người an toàn có lẽ sẽ tốn không ít công sức.” .

“Lợi hại đến mức nào?” Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ. .

“Ừm ... Nói thế nào nhỉ, thuộc kiểu không phải con người.” Bạch Diệp cố gắng sắp xếp lại ngôn từ.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, trong đầu không hiểu sao chợt hiện lên hình ảnh thầy khô mà Trình Mộc giả trang thành ... Còn có đứa bé tập kích Trầm Bác xong mất tám mất tích, cùng với thầy khô quái dị biến mất trên bờ tường.

“Cô ấy nói có thể phối hợp điều tra, nhưng có một điều kiện.” Bạch Diệp nói. .

“Điều kiện gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi. .

“Cô ấy nói, không thể để cho Trần Mật và Trần Du biết sự tồn tại của mình.” Bạch Diệp nói. .

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, Triển Chiêu ở bên cạnh cũng nghe được, cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, rồi đồng thanh, “Vì sao?”

“Cô ấy nói như thế là tốt nhất.” Bạch Diệp trả lời. .

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu gật đầu, nhưng hiển nhiên, Tần Nghiên Phân có lẽ không biết rằng Triển Chiêu đã từ trong ký ức của Trần Mật tìm được bà ấy rồi.

“Vậy bọn tôi hiện tại quay về cảnh cục.” Bạch Ngọc Đường và Bạch Diệp nói chuyện xong thì cúp máy.

Xa xa, Trần Mật còn đang hút thuốc dở ra, trong tay là laptop của Triển Chiêu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hình chụp Tần Nghiên Phân.

Bạch Ngọc Đường thấp giọng hỏi Triển Chiêu, “Làm sao bây giờ?” .

Triển Chiêu hỏi ngược lại Bạch Ngọc Đường, “Cậu thấy sao?” .

Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ, “Cậu là nhà tâm lý học, cậu quyết định đi.” .

Triển Chiêu nhún vai, “Vấn đề tình cảm kiểu này vượt xa khỏi phạm trù tâm lý học rồi.” .

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, đi về phía Trần Mật.

Triển Chiêu ở một bên nhìn. .

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường tới bên cạnh xe, nói nói vài câu gì đó với Trần Mật.

Trần Mật khẽ nhún mày, dường như đang lo lắng gì đó, cuối cùng, hần gật đầu. .

Triển Chiêu lấy điện thoại di động ra, lách cách gõ rồi gửi đi một tin nhắn, sau đó cất trở về, híp mắt cười gian.

“Cậu cười cái kiểu này chắc là đùa dai thành công rồi hả?” .

Lúc này, Công Tôn xách theo một thùng dụng cụ đi ra.

Triển Chiêu liền hỏi, “Thi thể thế nào rồi anh? Xác định được ai chưa?” .

“Thi thể đó đã chết ít nhất 20 năm rồi.” Câu trả lời của Công Tôn ngoài dự liệu của Triển Chiêu.

“20 năm? Không phải này nói có 3 năm sao!” Triển Chiêu cảm thấy khó tin, “Vậy hẳn phải thối rữa hết chỉ còn mỗi xương thôi à?”

“Xử lý hong khô rất tốt.” Công Tôn nhún vai, “Kỳ thực không sử dụng chút thủ đoạn thì đúng là tra không ra, lần này là ý kiến chuyên môn của Hân Hân.” .

Triển Chiêu khẽ sửng sốt. .

Lúc này, Mã Hân cầm một túi plastic đi tới, bên trong là một ít vải vóc đã mục rữa.

“Vì sao phán đoán thi thể đã chết từ 20 năm trước thế?” Triển Chiêu hỏi.

Mã Hân đưa cái túi trong tay cho Triển Chiêu, trả lời, “Trang phục kiểu này từ chất vải, phẩm vị hay phong cách thiết kế, đều là thứ mà chỉ có người từ 20 năm trước mới mặc thôi.” .

Triển Chiêu kinh ngạc. .

“Còn nữa a.” Mã Hân lấy ra một túi khác đưa cho Triển Chiêu, “Anh xem tờ biên lai này, tìm được trong túi quần của thi thể đó.” .

Triển Chiêu nhìn thật kĩ, là một biên lai mua mắt kính, đơn vị mua là một đại học nào đó, phí dụng là 25 đồng, thời gian là ... năm 1987.” .

Triển Chiêu nhún mày, không phải vì con số thời gian quá mức xa xôi kia, mà là tên đơn vị thanh toán tiền ... Đây là trường đại học năm đó Tần Nghiên Phân theo học, cũng chính là trường mà Trầm Bác dạy học hồi đó, vậy vị này là ai? Sinh viên hay giảng viên? .

“Người chết là nam, khoảng 45 tuổi.” Công Tôn nói tiếp.

“Vậy có thể là giảng viên.” Triển Chiêu nói, “Anh hai không phải mới ột cái máy quét hình khung xương ra được hình ảnh nguyên trạng sao? Kêu Tương Bình dùng hình đó so sánh với hình của nhân viên công chức ở trường này, sau đó tra xem có quan hệ gì với Trầm Bác không.”

Công Tôn gật đầu, “Anh cũng nghĩ thế, có điều cái máy đó cũng quá đáng ghét!” .

Triển Chiêu tò mò, “Sao thế a?” .

Công Tôn đẩy đẩy gọng kính, “Nó chỉ quét được xương thôi, không chịu quét người sống!” .

Triển Chiêu giật giật khóe miệng, hứng thú dã man của Công Tôn quả nhiên lại tái phát. .

Lúc này, Triển Chiêu đến hiện trường nhìn thoáng qua, phân tích tâm lý của chủ nhân gian phòng một lát, rồi vội vã cùng Bạch Ngọc Đường trở lại cảnh cục.

Lúc mọi người về đến văn phòng SCI thì thấy Bạch Diệp và Mã Hán cùng Triệu Hổ đứng ở trước cửa nói chuyện phiếm, tình cảnh này nói thế nào nhỉ, ừm, có chút quái dị. .

Bạch Ngọc Đường và mọi người ra khỏi thang máy, Bạch Diệp chỉ chỉ bên trong cánh cửa, “Cô ấy tới rồi, tôi đi trước.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, nói cáo biệt Bạch Diệp.

Bạch Diệp nhìn hai người một chút, không hiểu sao cảm thấy động tác vẫy tay tạm biệt mình của bọn nhóc trông rất thuận mắt ... Rồi, Bạch Diệp lắc đầu, đi vào thang máy. .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, biểu tình của Bạch Diệp trước khi rời khỏi thật là khó hiểu nha.

“Mọi người nói chuyện gì mà vui vẻ dữ vậy?” Mã Hán hiếu kỳ đi tới hỏi Mã Hán và Triệu Hổ. .

“Nga, Tiểu Mã ca hỏi thăm tình hình Eleven.” Triệu Hổ lạnh lùng lạnh miệng, “Anh thì hỏi xem bọn họ dạo này đang bận cái gì.”

“Eleven có liên lạc với bọn họ hả?” Bạch Ngọc Đường hiếu kỳ. .

“Có a.” Triệu Hổ chỉ chỉ vào Mã Hán đang mở một cái hộp ở trong phòng, “Eleven còn gửi thứ đó ở chỗ Bạch Diệp, nói là quà sinh nhật tặng cho Tiểu Mã ca.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường muốn nhanh nhanh đi gặp Tần Nghiên Phân, nhưng máu nhiều chuyện cũng trời dậy, Eleven tặng Tiểu Mã ca cái gì thế nhỉ?

Hai người nhìn nhau một chút, chỉ thấy Mã Hán từ trong hộp lấy ra một sợi dây bằng đồng có treo lủng lẳng một viên đạn.

Mã Hán lắc lắc cái dây, khoe miệng khê khêch.

Triệu Hổ bà tám, “Tiểu Mã ca, đó là đạn gì á?” .

Mã Hán trả lời, “Viên đạn này là từ rất lâu trước đây ... Lâu lắm rồi.” Chỉ nói có thế, rồi đeo sợi dây vào cổ, thu hộp, tâm tình không tệ tiếp tục bận bịu việc của mình.

Mọi người vuốt cằm nhìn Mã Hán —— cảm giác, có cổ sự a có cổ sự! .

Bạch Ngọc Đường khê ho khan một tiếng, chợt a chợt Triển Chiêu, rồi chỉ vào cánh cửa đang khép hờ của phòng nghĩ cách đó không xa.

Triệu Hổ nói, “Vừa rồi Bạch Diệp đưa một di đến.” Nói rồi, bữu môi về phía tư liệu của Tần Nghiên Phân trong máy tính của Tương Bình —— chính là cô đó.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu gật đầu. .

Hai người đi tới, Triển Chiêu đưa tay đẩy nhẹ cửa ra, tình cảnh lúc này ... có chút vi diệu. .

Chỉ thấy một người phụ nữ trung niên tầm 40 tuổi, vô cùng gầy nhưng có khí chất, hơn nữa nét mặt rất tinh xảo, ngồi ở sofa, Giế Lau đang tựa vào bà, hưởng thụ những cái vuốt ve.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, bộ dáng nhu thuận này của Giế Lau, là do có thể cảm giác được quan hệ huyết thống giữa bà ấy và Trần Mật sao?

Tần Nghiên Phân ngẩng đầu, nhìn thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. .

Hai người đi vào, Tần Nghiên Phân đưa tay chỉ chỉ cửa, “Có thể đóng vào không?” .

Ngoài cửa, tất cả mọi người đang xếp hàng dọc hai bên tường đồng loạt thở dài thất vọng. .

Lúc này, chợt thấy Trần Mật đi tới trước cửa văn phòng SCI.

Tần Âu nhìn hẩn, lại nhìn về cửa phòng nghĩ.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ đi tới cửa, nhẹ nhàng đóng lại. .

Mọi người lại đồng loạt nhìn sang Trần Mật.

Hắn vừa lúc thấy được cánh cửa phòng nghỉ đóng lại, nên không có vào, chỉ ngồi chờ trước cửa văn phòng.

Tất cả mọi người nhin không được nhíu mày.

Triệu Hồ khẽ huých Mã Hán, “Sao lại như vậy a?” .

Bạch Trì cũng rất thắc mắc, “Mẹ sao lại không muốn gặp con của mình chứ?” .

“Chắc là có lý do.” Mã Hán nói. .

Lạc Thiên thấy Trần Mật ngồi một mình ở cửa, đành hỏi, “Có cần ai đó đến an ủi hắn một chút?” .

Mọi người đây đó nhìn nhau, cuối cùng đều nhìn Tần Âu, ý là —— có mỗi anh thân với người ta nhất thôi.

Tần Âu cũng có chút bất đắc dĩ, sau đó đột nhiên nhớ ra gì đó, dáo dác nhìn xung quanh, rồi thắc mắc, “Từ Liệt đâu?”

Tất cả mọi người đơ ra, sau đó cùng nhau nhìn về cửa phòng nghỉ.

Tương Bình nói, “Lúc này hình như cậu ta nói đến phòng nghỉ ngủ một giấc.” .

Tất cả mọi người trừng mắt nhìn —— Từ Liệt vốn muốn ngủ trên xô pha, nhưng vừa nằm xuống thì bị Giế Lau khi dễ đuổi xuống, vì thế tức giận ôm gối vòng ra tấm nệm phía sau xô pha.

“Vì vậy ...” Tất cả mọi người ăn ý quyết định không nên quấy rối giấc ngủ của người ta làm gì, tiếp tục bận việc của mình thôi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn người phụ nữ vô cùng bình thường ở trước mặt.

Bạch Ngọc Đường rót cho Tần Nghiên Phân một ly nước, rồi ngồi xuống cạnh Triển Chiêu, quyết định lần này chỉ ngồi nghe thôi, để Triển Chiêu nghiên cứu nội tâm của bà ấy là được rồi.

Triển Chiêu quan sát Tần Nghiên Phân một lúc, rồi hỏi, “Cô là mẹ ruột của Trần Mật và Trần Du?” .

Phía sau xô pha, Từ Liệt vốn đang ngủ, chậm rãi mở mắt. .

“Đúng vậy.” Tần Nghiên Phân nhẹ nhàng gật đầu. .

“Năm đó vì sao cô bỏ rơi hai anh em họ?” Giọng nói của Triển Chiêu rất nhu hòa, ngữ khí cũng bằng phẳng, hiển nhiên chỉ là đang tìm hiểu tình hình chứ không có ý trách cứ.

Tần Nghiên Phân trầm mặc một hồi, thấp giọng nói, “Lúc đầu là vì thân phận của cha chúng, bọn tôi không thể công khai quan hệ, cho nên lúc sinh bọn nhỏ xong ...” .

Ở cửa phòng làm việc SCI, điện thoại của Trần Mật đột nhiên vang lên, hắn lấy ra nhìn, phát hiện là Từ Liệt gọi.

Đúng ra, với tâm tình của Trần Mật hiện tại hắn sẽ chẳng buồn tiếp máy, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, hắn lại ấn nút nghe, song song đó, đầu dây bên kia không truyền đến giọng của Từ Liệt, mà là tiếng nói có chút nhỏ nhẹ, nhưng vô cùng rõ ràng của phụ nữ, “Vì thế lúc sinh thằng bé xong, tôi nói dối rằng con mình đã chết, còn nó là con của cha nó và Dư Phượng, sau đó giao ột người bạn nuôi nấng.”

“Vậy về sau thế nào? Vì sao vẫn không chịu nhận hai anh em họ?” Triển Chiêu thắc mắc.

“Ban đầu chỉ là muốn giấu diếm mọi người, chờ cha bọn trẻ rửa tay chậu vàng rồi sẽ về sống cùng nhau. Những năm này, lúc rảnh tôi vẫn tới thăm Tiểu Mật, nhưng mà Tiểu Du, tôi lại chưa từng đoán hoài đến, may mà còn có ông nội của con bé ... Nói chung, tôi với cha bọn trẻ năm đó vừa ích kỷ, lại ấu trĩ... Chờ đến lúc bọn tôi muốn bù đắp, thì đã không còn kịp rồi.” Tần Nghiên Phân thở dài. .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không muốn nghe chuyện này lắm, cha mẹ vứt bỏ con cái là bi kịch thời nào cũng có rồi, chẳng có gì mới mẻ mà nghe, huống chi lại là người quen của mình.

Vì vậy, hai người thăm muốn chuyển đề tài sang vụ án lần này.

“Cô có phải là F không?” Triển Chiêu hỏi.

Tần Nghiên Phân cười cười, trả lời, “Phải, mà cũng không phải.” .

“Là sao a?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thanh.

“Tất cả tao ngộ của tôi, đều là vì F này.” Tần Nghiên Phân thở dài một tiếng, “Tất cả đều do cái hạng mục kia.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chăm chú nghe. .

“Hơn 20 năm trước, khi tôi mới tốt nghiệp nghiên cứu sinh, có một ngày, giáo sư của tôi tìm tôi và một số sinh viên khác, cùng nhau nghiên cứu một hạng mục.” Tần Nghiên Phân nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Chúng tôi đào được một thứ, mở nó ra.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, lại hỏi, “Vật gì vậy?” .

Tần Nghiên Phân đột nhiên nở nụ cười, cười đến thê lương, “Hộp Pandora.” .

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều khẽ nhún mày. .

“Cái hộp đó, cướp đi hạnh phúc của tất cả chúng tôi.” Tần Nghiên Phân thở dài, từ trong cái túi đặt một bên, lấy ra một cái hộp được bọc giấy, đặt lên bàn trước mặt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. .

Hai người ngẩn ra, đều nhìn chằm chằm vào nó.

Tần Nghiên Phân gật đầu, “Chính là nó.” .

Nói rồi, Tần Nghiên Phân mở lớp giấy bên ngoài, để lộ một cái hộp sắt đã gỉ sét loang lổ, hiển nhiên đã nhiều năm lắm rồi, mở ra.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn vào thứ trong hộp, đều ngây ngẩn cả người.

*Hộp Pandora:

“Theo thần thoại Hy Lạp, nàng Pandora là người phụ nữ đầu tiên trên mặt đất. Nàng được ban cho sắc đẹp từ nữ thần Aphrodite, tài năng âm nhạc từ nam thần Apollo. Khi nàng xuống trần gian, các vị thần trên đỉnh Olympus đã tặng cho nàng một chiếc hộp với điều kiện là không được mở chiếc hộp đó ra. Pandora ngây thơ nhưng cũng đầy trí tò mò. Nàng đã mở chiếc hộp và tất cả những hạt giống xấu xa trong đó đã khiến bất hạnh ngập tràn khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh, ...”

(Giải thích về hộp Pandora trong “Đàn bà bao giờ cũng đúng” – Di Li)

510. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 19

Chương 19 : Đột phá

*Chú thích trước 1 chút ^^

Hội chứng chấn thương tâm lý hay Rối loạn stress sau sang chấn (tiếng Anh:Posttraumatic Stress Disorder-PTSD) là một rối loạn tâm lý, biểu hiện bằng các triệu chứng lo âu rõ rệt sau khi phải đương đầu với sự kiện gây tổn thương và vẫn tiếp tục kéo dài sau đó khi sự kiện đã kết thúc từ lâu. Bệnh hay gặp ở những người từng trải qua các biến cố gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe tinh thần hoặc/và thể chất như thiên tai, chiến tranh, bạo hành, tai nạn. Bệnh còn có tên khác là Rối loạn stress sau chấn thương hoặc Rối loạn tâm căn sau sang chấn, theo phân loại nó thuộc nhóm bệnh liên quan đến Stress (căng thẳng)

*Gợi nhớ nhân vật 1 chút :3

“Sáng tạo ra tác phẩm này là một người Đông Âu, có thể là người Romania.” Triển Chiêu giải thích, “Hắn trong chiến tranh thế giới thứ hai đã trải qua vài lần chiến dịch đẫm máu, lúc xuất ngũ thì mắc chứng hoang tưởng nghiêm trọng. Chiến tranh kết thúc hắn vẫn sinh sống trong một trấn nhỏ ở Romania, kết hôn với một cô gái vừa cầm vừa diếc, rồi sinh ra một bé gái rất khả ái. Trong thị trấn nghệ thuật gia này ở có một

bác sĩ tâm thần, y rất có hứng thú với bệnh tình của hắn, đã tiến hành điều tra và ghi chép rất tường tận và tỉ mỉ. Khi đó tâm lý học còn chưa phát triển, mọi người có nhận thức vô cùng hữu hạn với ngành tâm thần học, nhưng hiện tại bệnh án đó cùng bản tự thuật của nghệ thuật gia này đã trở thành tư liệu tham khảo quan trọng để nghiên cứu về chứng hoang tưởng. Tôi từng xem qua tư liệu đó rồi, trong ý thức của nghệ thuật gia đó, hắn nghĩ vợ mình là một ác ma, cô đã bán giọng nói của mình a quỷ để bảo trì hình dạng người của mình. Phân tích theo góc độ tâm lý học, tất cả sợ hãi mà nghệ thuật gia này đối với vợ mình, đến từ những gì xấu xa mà hắn thấy trong chiến tranh. Mà con gái của hắn, bị hắn xem như một thiên sứ lưu lạc vào nhân gian, nhưng tất cả mọi người trên đời đều có ý đồ thương tổn tâm hồn thuần khiết của cô bé. Tất cả thương tiếc hắn dành cho con gái, xuất phát từ những người vô tội bị sát hại mà hắn thấy trong chiến tranh, đặc biệt là trẻ nhỏ. Cuối cùng, nghệ thuật gia đó giết cả vợ và con gái của mình, hắn cho rằng giết chết ác ma là trừng gian trừ ác, mà giết chết thiên sứ sẽ giữ được sự thuần khiết trong tâm hồn! Hắn chống phân hủy cho thi thể, đồng thời thêm vào đất sét được dùng trong điêu khắc, tỉ mỉ chế tạo thành một kiện tác phẩm nghệ thuật này. Lúc tác phẩm hoàn thành, hắn cũng tự sát, phương thức vô cùng tàn nhẫn.”

(Trở về từ địa ngục – Chương 14)

Tần Nghiên Phân lấy hai thứ ra khỏi hộp, đầu tiên là một quyển sổ, nhìn vào trang giấy và kiểu bìa bằng da, liền biết nó cũng khá lâu năm rồi.

Thứ còn lại, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, là một cái bánh xe ... nói chính xác hơn, là bánh xe Đức Phật!

Một cái hộp có thể được nâng lên bởi một người, thì về mặt lý thuyết trong đó không thể có một thi thể hoàn chỉnh được ... Nhưng nếu thi thể đó đã khô quắt, hơn nữa là của trẻ con, thì không có gì phải bàn.

Bạch Ngọc Đường với ánh mắt chán ghét trước nay chưa từng có nhìn thứ Tần Nghiên Phân dỡ từ trong cái hộp ra, nhìn y như một nhau thai khô quắt, không khỏi nhú mày.

Tần Nghiên Phân bình tĩnh nói, “Đây là bánh xe Đức Phật tạo thành từ bào thai 6-7 tháng ...”

Thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt, Tần Nghiên Phân giải thích kỹ hơn, “Thực ra nó rất sát với hình dạng vốn có của cái thai, đứa trẻ trước khi làm thành xác ướp đã chết rồi, có lẽ cơ thể mẹ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn...”

“Vì thế nên có người lấy nó ra?” Bạch Ngọc Đường càng nghĩ càng thêm khó chịu.

“Cậu có thể tưởng tượng là người mẹ gặp nạn, để bảo vệ thai nhi, bác sĩ mạo hiểm lấy đứa trẻ ra để cấp cứu, nhưng cấp cứu không thành công, đứa trẻ bất hạnh qua đời.” Tần Nghiên Phân nói.

“Tưởng tượng?” Triển Chiêu nhú mày, “Vậy thực tế ra sao?”

“Tôi cũng không rõ lắm, cũng không nghĩ theo hướng tiêu cực.” Tần Nghiên Phân mở quyển sổ ra, đặt lên bàn.

“Đây là...” Đập vào mắt Triển Chiêu đầu tiên là cái tên bên trên bìa sách, viết bằng bút máy ... đúng hơn là loại bút lông nhúng mực cổ xưa —— Royce F Ilya Basescu.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, cái tên này bọn họ vừa mới thấy qua, “Là tác giả của bức Vợ và Con gái? Tay nghệ thuật gia điên cuồng đó?”

“Đây là bản phác thảo của ông ta?” Triển Chiêu cầm lên lật xem, vừa xem vừa nhú mày.

Bạch Ngọc Đường cũng nghiêng người qua xem thử, chỉ thấy đó là một bản phác thảo tiêu chuẩn của một nghệ thuật gia, bên trong vẽ rất tường tận quá trình chế tác bánh xe Đức Phật.

“Thảo nào hòa hợp dữ vậy.” Triển Chiêu nhú mày, “Hóa ra chế tác bánh xe Đức Phật phải trải qua tính toán và nhiều lần thí nghiệm tinh vi cẩn thận như vậy.”

Hai người tiếp tục xem, cuối cùng ...

Triển Chiêu thấy bức vẽ bánh xe Đức Phật loại nhỏ, chính là thứ đang nằm trên bàn đây, mặt khác, còn có một bánh xe Đức Phật loại lớn ... Chính là cái nhóm Tổng Giai Giai vận chuyển trở về lúc trước.

“Là sao đây?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Tức là, bánh xe Đức Phật này, kỳ thực là một tác phẩm khác của người tạo ra Vợ và Con gái?”

Tần Nghiên Phân gật đầu, “Thời gian hoàn thành chính xác của hai tác phẩm này có lẽ khoảng 30 năm trước, địa điểm là quê nhà của Royce.”

“Nhóm của cô năm đó làm thế nào tìm được thứ này vậy ạ?” Triển Chiêu hiếu kỳ. .

Tần Nghiên Phân trầm mặc một hồi, mở miệng, “Đó là rất nhiều năm trước rồi, tôi nhớ rất rõ, khi đó Trần Mật khoảng 8 tuổi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tính thử, là khoảng hơn 20 năm trước a.

Ngoài cửa, Trần Mật nhú mày nghe cuộc đối thoại ở đầu bên kia điện thoại, không chú ý tới bên trong văn phòng SCI, nguyên đám người cũng đang xúm vào nghe ngóng, không được ở trong thì đứng ngoài nghe, xung quanh vô cùng im ắng, chỉ có giọng nói của Tần Nghiên Phân vang lên.

“Thầy của tôi, Trần Bác, là chuyên gia nghiên cứu lịch sử Đông Âu.” Tần Nghiên Phân nói, “Tất cả mọi thứ phải giải thích từ sự phát hiện ra bức điêu khắc Vợ và Con gái.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, tập trung tinh thần lắng nghe.

“Tôi tin các cậu có hiểu biết nhất định về tác phẩm này!” Tần Nghiên Phân nói.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

“Royce này, khi thế chiến II kết thúc, mới chỉ có 18 tuổi.” Tần Nghiên Phân nói. .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Sao trẻ dữ vậy?”

“Ông ta tòng quân từ năm 16 tuổi, hơn nữa...” Tần Nghiên Phân lục tìm bao công văn để bên cạnh, “Tôi từng điều tra chi tiết về ông ta, di chứng chấn thương tâm lý của ông ta rất nghiêm trọng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

“Nhưng có một vấn đề!” Tần Nghiên Phân nói, “Ông ta tham chiến khi chiến tranh sắp kết thúc, trong hai năm này, chiến khu nơi ông ta đóng quân không phải vùng giao chiến chủ chốt, ngược lại, nó rất gần hậu phương, nói cách khác, ông ta chỉ bị đưa tới để làm quân dự phòng, còn chưa kịp lên sân khấu thì chiến tranh đã kết thúc.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau.

“Chỗ đó cũng không có trại tập trung.” Tần Nghiên Phân tiếp tục.

“Nói cách khác.” Triển Chiêu nhú mày, “Ông ta không có lý do gì để bị di chứng chấn thương tâm lý nghiêm trọng như vậy!” .

Tần Nghiên Phân gật đầu.

“A?” Triển Chiêu cảm thấy ký ức của mình có chút hỗn loạn, nhưng ngẫm lại thì không thể nào, từ khi sinh ra tới giờ ký ức của anh chưa từng bị hỗn loạn bao giờ, “Bối cảnh này so với cái được đề cập trong nghiên cứu của vị giáo sư tâm lý học kia không giống nhau lắm a ...”

Tần Nghiên Phân cười cười, “Giáo sư tâm lý học nào nhỉ, tiến sĩ Stephen?” .

Triển Chiêu gật đầu.

“Ông ta cũng tham gia thế chiến II, cậu biết không?” Tần Nghiên Phân hỏi.

Triển Chiêu gật đầu, “Hồi đó ông ấy là bác sĩ chiến trường, tiếp xúc với rất nhiều bệnh nhân mắc chứng chấn thương tâm lý, nghiên cứu của ông ấy vốn là về chứng chấn thương tâm lý, không ngờ sau đó ản may nên có đột phá lớn trong nghiên cứu chứng hoang tưởng. Có điều năm đó mọi người hiểu biết quá ít về chấn thương tâm lý, toàn bộ đều phân loại thành bệnh tâm thần...”

Tần Nghiên Phân lắc đầu.

Triển Chiêu hơi sững sốt, “Sai ă?”

“Đúng cả, nhưng thiếu.” Tần Nghiên Phân nói rồi lấy ra một phần văn bản được photo đưa cho Triển Chiêu xem, “Đây là huân chương ông ấy nhận được. Trong thế chiến II, ông ấy từng một lần lập công to.”

Triển Chiêu khẽ sững sốt.

Bạch Ngọc Đường nhìn thử, rồi nhú mào, “Đây là huân chương dành cho anh hùng chiến đấu, y sĩ chữa bệnh không phải đều nhận huân chương chữ thập đỏ sao ...”

“Vị tiến sĩ Stephen này, chỉ số thông minh tương đối cao, ông ấy ngoại trừ học y ra, cũng có nghiên cứu về thuốc súng, mạch điện và máy móc, ông ấy khi đó, là chuyên gia bom mìn!” Tần Nghiên Phân lấy một tấm hình đưa cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xem, “Đây là tiến sĩ Stephen.”

Triển Chiêu nhận lấy quan sát, đó là một bản photo từ một tờ báo, bên trên là tin tức về việc tiến sĩ Stephen được trao tặng huân chương.

“Quê hương của tiến sĩ Stephen chính là chiến khu mà năm đó Royce chịu trách nhiệm.” Tần Nghiên Phân nói, “Người vợ yêu dấu, cùng với bọn trẻ, một trai một gái, đều bị giết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khẽ sững sốt.

“Quê hương ông ta không phải vùng phi chiến khu sao?” Hai người khó hiểu, “Sao mà toàn gia bị giết vậy?”

“Cướp bóc.” Tần Nghiên Phân nói, “Trong chiến tranh, ngoại trừ binh sĩ và dân chạy nạn ra, phần đa là cường đạo. Những kẻ này đa số đều có quân phục, nhiều hơn cả là trang phục của đội quân y, có thể tự do ra vào vùng chiến khu và phi chiến khu, có vài nhóm chuyên cướp của người chết, tỹ như lột đồng hồ, rút dây lưng v.v của các binh sĩ tử nạn trên chiến trường. Có điều tài sản cướp được theo cách này không nhiều lắm. Mà cách hay nhất để kiếm tiền chính mượn gió bẻ măng... Ở chiến khu sát biên giới hoặc vùng phi chiến khu, thừa dịp chỉ có phụ nữ, người già, trẻ em yếu ớt, tranh thủ thời gian thanh niên đều tòng quân đánh giặc mà ra tay cướp đoạt.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhú mào, có lẽ đang tưởng tượng ra quang cảnh ngày ấy.

“Royce đúng ra phải là một nghệ thuật gia khốn cùng chán nản, cũng là một tay tâm thần.” Tần Nghiên Phân nói, “Thế nhưng... Sau chiến tranh ông ta lại vô cùng giàu có, đây là căn nhà trước đây ông ta sống.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn ảnh chụp gian nhà Tần Nghiên Phân cho xem, “Không phải sản nghiệp tổ tiên ă?”

“Ông ta là cô nhi.” Tần Nghiên Phân lắc đầu.

“Các cậu xem trong bút ký của ông ta đây, bản thiết kế ban đầu của Vợ và Con gái.” Tần Nghiên Phân mở ra một trang trong quyển sổ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn, chỉ thấy trong bản thiết kế ban đầu của Vợ và Con gái, người vợ có đeo một chiếc vòng cổ ruby vô cùng xa hoa mỹ lệ.

“Đây là ghi chép về tổn thất tài sản viết khi tiến sĩ Stephen đi báo án.” Tần Nghiên Phân lấy ra một tập giấy, “Trong đó có miêu tả một sợi dây chuyền ruby...”

“Chiếc vòng ruby này là Stephen mua được trong một buổi đấu giá.” Tần Nghiên Phân tiếp tục nói, “Stephen hồi đó xuất thân danh môn, nói theo tình hình hiện tại thì chính là nhà đại gia điển hình, ông ấy mua sợi dây chuyền này bởi vì nó khá phù hợp với mái tóc đỏ của vị hôn thê thanh mai trúc mã nhà mình.” Tần Nghiên Phân lại lấy ra một bản photo khác, “Báo chí hồi đó cũng có đưa tin về buổi đấu giá này.”

“Vì thế suy ra ... Royce chính là hung thủ sát hại vợ con của ông ấy năm đó? !” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Một trong số hung thủ!” Tần Nghiên Phân tiếp tục, “Vụ án cướp của giết người trong vùng phi chiến khu năm đó vẫn chưa bắt được thủ phạm, nhưng có người nhìn thấy đó là một đám thanh niên mặc áo của bệnh binh, đại khái có 6 tên. Tôi đoán là, bọn họ giả vờ là bệnh binh, nói có người đang bị thương, mong người

dân hãy mở rộng cửa giúp đỡ ... Các cậu cũng biết, năm đó mà gặp tình huống này, ai cũng sẽ nhiệt tình hỗ trợ.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Ông ta mắc chứng chấn thương tâm lý hóa ra vì chuyện này!” .

Tần Nghiên Phân gật đầu.

“Royce năm đó mới 18 tuổi.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nên có lẽ ông ta không phải tên cầm đầu, còn có người khác?”

Tần Nghiên Phân cười cười, “Kinh nghiệm phá án à?”

Bạch Ngọc Đường ngồi thẳng người, vẻ mặt càng thêm nghiêm túc, “Ý của cô là, Royce nhờ một đêm đó mà phát nhanh, nhưng lại mắc bệnh về tinh thần nghiêm trọng. Mà vị bác sĩ tâm lý trị bệnh cho ông ta, lại chính là người có vợ con bị ông ta giết sạch năm đó!”

Tần Nghiên Phân gật đầu, “Đại khái hơn 30 năm trước, thị trấn mà Royce ở xảy ra một vụ nổ, đúng ngày đó, Royce hoàn thành tác phẩm Vợ và Con gái, tự sát thân vong.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, không hiểu sao cùng nghĩ đến đoạn ghi âm trong cuộc điện thoại gọi tới quấy rối Trần Mật, lẽ nào đứa trẻ khóc trong đoạn ghi âm đó ... chính là bé gái trong bức điều khắc Vợ và Con gái kia?

“Nơi nào xảy ra nổ vậy ạ?” Triển Chiêu hỏi.

“Nhà thờ trong trấn.” Tần Nghiên Phân trả lời, “Trong giáo đường, tìm được 5 thi thể đã vỡ nát.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhíu mày, “5 cổ thi thể, người chứng kiến nói năm có đám cưới có 6 tên ... Cho nên, tính cả Royce nữa là 6, cô nghi ngờ là Stephen báo thù?”

Tần Nghiên Phân lấy ra một vài tấm hình chụp lại hiện trường vụ án năm đó, “Tôi phát hiện vài điểm đặc biệt, trên cánh tay phải của mấy thi thể còn tương đối hoàn chỉnh, đều có hình xăm, tuy rằng không phân biệt được đó là những ai.” .

“F...”

“Trên cánh tay của Royce, cũng có hình xăm.” Tần Nghiên Phân tiếp tục, “Tôi có hỏi qua vài người bạn hồi đó của ông ta, bọn họ nói, Royce có quen một số người, trong tên của bọn họ đều có một chữ F, như là một hội gì đó vậy, đôi bên cũng qua lại khá thân thiết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, “Cô tra được thì Stephen cũng có thể tra được, vì thế đã giết những người đó báo thù?”

Tần Nghiên Phân gật đầu.

Bạch Ngọc Đường thắc mắc, “Chuyện này, kỳ thực không liên quan đến cô nhiều lắm, dù sao cũng cách xa vạn dặm, vì sao...”

“Vì sao tôi lại vứt bỏ con cái mà trốn chui trốn nhủi?” Tần Nghiên Phân hỏi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

Ngoài cửa, Trần Mật cau mày, hẳn cũng rất thắc mắc chuyện này.

“Cho tới thời điểm này, các cậu nghĩ Stephen là người thế nào?” Tần Nghiên Phân hỏi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường trả lời, “Những kẻ đó bị trừng phạt đúng tội.”

Triển Chiêu cũng gật đầu.

“Không sai!” Tần Nghiên Phân gật đầu, “Đó là một cuộc chiến, bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ vì vợ con vô tội của mình mà báo thù, Stephen đại khái dùng vài chục năm mới tìm ra được hung thủ, cuối cùng báo thù thành công. Tôi cũng không nói ông ta sai, nhưng sau đó thì khác!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tò mò nhìn Tần Nghiên Phân, “Sau đó thế nào a?” .

“Vụ nổ xảy ra, Stephen biến mất, mặt khác, cùng ngày có 5 hộ dân báo án, người đàn ông trụ cột trong nhà đã mất tích, đứa con cũng không thấy đâu.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Những đứa trẻ cũng mất tích?”

Tần Nghiên Phân gật đầu, “5 bé trai, đều là con một, mặt khác...” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn thấy Tần Nghiên Phân lấy ra một tập tư liệu khác, “Royce kỳ thực có hai đứa con gái, là cặp song sinh, bé gái còn lại không chết, sau này được người khác nhận nuôi.”

“Song sinh? !” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kinh ngạc.

“Về vụ bắt cóc bọn trẻ, cảnh sát tiến hành điều tra thì nhận được lời khai từ một nhân chứng rằng có thấy một người đàn ông trung niên bắt đứa trẻ đi, bề ngoài miêu tả khá giống Stephen.” Tần Nghiên Phân nói, “Mà trụ cột đã biến mất của 5 hộ dân kia, chính là chiến hữu trong cùng chiến khu với Royce. Bọn họ ở khá xa nhau nhưng đều rất giàu có. Chiến tranh kết thúc, ai ai cũng cần xây dựng lại cuộc sống, vì thế kết hôn khá muộn, con cũng chưa đủ lớn. Mà mấy người đó trên cánh tay phải đều có hình xăm chữ F. Chỉ tiếc năm đó kỹ thuật DNA còn chưa được ứng dụng rộng rãi trong điều tra hình sự, bởi vậy không giải quyết được gì.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào Tần Nghiên Phân, vẫn chưa tiêu hóa xong vì đột nhiên được tiếp nhận một lượng thông tin quá lớn!

“Tôi cũng thử điều tra.” Tần Nghiên Phân nói, “Phát hiện nơi Stephen ở cũng từng xảy ra cháy nổ, có rất nhiều người vô cớ mất tích!”

Triển Chiêu khẽ sờ sờ cằm, một lúc lâu mới hỏi, “Chấn thương tâm lý sao?” .

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Cậu nghĩ Royce giết người?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Không chỉ Royce bị chấn thương tâm lý, Stephen cũng bị!” .

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Lúc ông ta tham gia chiến sự với vai trò quân y đã thấy nhiều người chết như vậy ... Có thể hiểu được.”

“Ông ta hao hết tinh lực tìm kiếm mấy kẻ kia, đồng thời đã thiết kế để đưa bọn chúng vào chỗ chết.” Triển Chiêu khó hiểu, “Sau đó vì sao còn bắt cóc bọn trẻ? Để cho...”

Triển Chiêu đột nhiên suy nghĩ kỹ lại, “Nếu hai bộ Bánh xe Đức phạt đều do Royce làm, như vậy một cái ở chỗ của cô, cái còn lại thì xuất hiện ở vùng núi nơi biên thủy ... có liên quan gì đến vụ Bốn bức điện báo không?” .

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Bánh xe Đức Phạt là do người tạo ra, chứng tỏ không hề tồn tại cái gọi là lời nguyền giết người, nạn nhân trong vụ án Bốn bức điện báo đó là bị người giết chết; lỗ huyết, Bánh xe Đức Phạt, phần mộ bị xới tung, còn có bốn bức điện báo nọ ... đều là giả tạo!”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Thôn đó với nơi Royce về mặt địa lý cách nhau không xa lắm, nhưng thời gian lại chênh nhau những 10 năm ... Stephen lẽ nào dẫn theo đám trẻ con vẫn ở lại thôn nhỏ trên núi nơi biên thủy đó?” .

“Năm đó thôn này bị cô lập là vì đất đá trôi xuống gây sạt lở.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Có rất nhiều cách để làm sạt lở núi, tỷ như, kích nổ.”

Tần Nghiên Phân mỉm cười, “Khó trách các cậu có thể tra ra vụ án của Hưng Long năm đó, lại cứu Tiểu Mật và Tiểu Du vô số lần ...”

Triển Chiêu chỉ chỉ quyển sổ và cỗ Bánh xe Đức Phạt, hỏi, “Ai đưa cho cô thế?” .

“Một cô gái.” Tần Nghiên Phân nói.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, hỏi tiếp, “Là người trong nước ạ?” .

Tần Nghiên Phân cười lắc đầu, “Tôi nói thẳng luôn vậy, là cô con gái còn sống của Royce!”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, đột nhiên lấy máy tính ra, mở một tấm hình, đưa cho Tần Nghiên Phân xem, “Có phải cô này không? !”

Tần Nghiên Phân nhíu mày nhìn một chút, đáp, “Năm đó lúc tôi gặp con bé mới 10 tuổi, được người giám hộ đưa đến, cái này ...”

Tần Nghiên Phân quan sát thật kỹ tấm hình, gật đầu, “Có lẽ đúng đó!” .

“Làm sao xác định được ạ?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Trên cổ cô này có một nốt ruồi rất rõ!” Tần Nghiên Phân chỉ chỉ vào cổ cô gái trong tấm hình.

Bạch Ngọc Đường nhìn lại, tấm hình Triển Chiêu đưa cho Tần Nghiên Phân xem là chụp nữ nhiếp ảnh gia mà Trình Mộc thầm mến, Trình Mộc năm đó theo cô gái này đi Romania rồi mất tích, lúc trở về thì đã biến thành “thây khô” người hiện tại đang bị giam trong phòng thẩm vấn.

“Cô ta dĩ nhiên lại là con gái của Royce.” Triển Chiêu khó hiểu, “Người giám hộ của cô ta là ...” .

“Nhà sưu tầm là chủ sở hữu bức Vợ và Con gái, đã chết rồi.” Tần Nghiên Phân nói, “Cô gái này sau đó chưa từng xuất hiện, mỗi nhà sưu tầm sở hữu Vợ và Con gái bất luận là ai đều gặp nạn không may, người sở hữu hiện tại của bức điêu khắc này rất thần bí.” .

“Cô ta vì sao lại đưa mấy thứ này cho Trầm Bác?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Năm đó, nhà sưu tầm kia đưa nó cho Trầm Bác, vì thầy là người có tiếng nói trong giới khảo cổ học, hẳn mong muốn thầy có thể điều tra sự thật về bánh xe Đức Phật và cái chết của Royce ... Tôi chính là trong lúc tra về cái chết của Royce mới tra phải thứ không nên tra.” Tần Nghiên Phân cười khổ, “Các cậu cũng biết, tôi có một ông chồng không bình thường.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khẽ sững sốt nhìn Tần Nghiên Phân, “Trần Hưng Long phát hiện được gì sao?” .

Tần Nghiên Phân gật đầu, “Trong tư liệu nghiên cứu của tôi, có một số hình ảnh chi tiết liên quan đến vụ nổ ở giáo đường ... Trong đó có quả bom. Hưng Long đột nhiên nói với tôi, quả bom đó người bình thường không làm ra được, đó là do F chế tạo.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều buồn bực, “F? Khi đó hán đã biết đến F rồi?” .

Tần Nghiên Phân gật đầu, “Ừ! Anh ấy say mê chế tạo bom mà, rất có hiểu biết với việc này. Anh ấy nói có một người mua bom cung cấp cho lính đánh thuê, người ta đều gọi y là tiến sĩ F, loại bom đó nhân viên phòng chống cháy nổ bình thường đều phá không được!” .

“Vì vậy...” Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, “Tiến sĩ F, chính là Stephen?” .

Tần Nghiên Phân gật đầu.

“Nhưng... đó không phải tên kẻ thù của ông ta à?” Bạch Ngọc Đường không rõ, “Sao lại tự xưng như thế?” .

Triển Chiêu nhíu mày, “Nhân sinh quan của Stephen đã hoàn toàn sụp đổ, trong lúc ông ta báo thù, có thể cũng đã biến thành ác ma tàn bạo. Ông ta bắt con nhỏ của kẻ thù về nuôi, là điều hình của hành vi thay thế, ông ta cần những đứa trẻ này để thế chỗ cho hai đứa con đã mất ... chỉ bắt bé trai không bắt bé gái vì — bé trai là sự kế tục của ông ta, bé gái là sự kế tục của vợ ông ta. Nghiên cứu của ông ta không phải miêu tả lại Royce mà là chính bản thân mình! Con trai và ông ta, là ma quỷ, con gái và người vợ đã chết giống nhau, là thiên sứ... Ông ta đã bồi dưỡng 5 bé trai kia thành ác ma... Không đúng, người mất tích khi ấy nhiều như vậy, e rằng ông ta không chỉ thu dưỡng có 5 đứa trẻ, hoặc đã giết thêm N người khác. Ông ta quanh năm nghiên cứu Royce, Royce nói không chừng bị ông ta từng bước một bức điên, mà người để chế tạo ra Bánh xe Đức Phật, không chừng cũng là do ông ta cung cấp.”

Tần Nghiên Phân bắt đầu dĩ, “Phương diện này tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ có thể điều tra lại những tư liệu đã có, còn điều tra hình sự và phương diện tâm lý tôi không rành.”

“Nhà sưu tầm kia sao lại để các cô điều tra?” Triển Chiêu hỏi.

“Cái người sưu tầm đó chỉ biết là Royce đã chết, đây là tác phẩm của ông ta, hắn muốn biết được giá trị nghệ thuật của những tác phẩm nghệ thuật này để định giá, hắn cũng không biết quan hệ giữa Royce và Stephen, chỉ vì đồng tình nên mới thu dưỡng cô bé kia ... Còn cô bé có thể khi mọi chuyện xảy ra còn quá bé nên cái gì cũng không nói. Nhưng cỗ Bánh xe Đức Phật loại nhỏ và bản phác thảo này là do cô bé này giữ, tôi bây giờ vẫn còn nhớ rõ như in hình dáng của cô bé khi đó, vô cùng nhỏ gầy, ánh mắt vừa tối tăm lại cô độc, ôm chặt cái hộp trong tay.” .

Triển Chiêu thắc mắc, “Cô bé năm đó đã xảy ra cái gì?”

“Lúc cảnh sát đến nhà Royce, ngoại trừ Vợ và Con gái cùng thi thể Royce ra, còn tìm được cô bé đang ôm cái hộp ở trong tầng hầm. Cô bé rất sợ hãi, không hề mở miệng nói chuyện. Sau đó nhà sưu tầm kia thấy cô bé tứ cô vô thân nên đã nhận nuôi.” Tần Nghiên Phân nói, “Thời gian có chút hỗn loạn, tôi không điều tra đến cuối cùng, nhưng Trầm Bác điều tra xong rồi cũng không công khai ra.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, “Vì sao?”

Tần Nghiên Phân đáp, “Lúc đó Hưng Long dặn tôi không nên tham dự quá sâu, anh ấy nói có lẽ sẽ rất nguy hiểm. Hơn nữa lúc đó tôi còn muốn bảo vệ bí mật về mối quan hệ giữa chúng tôi ... Đáng tiếc lại bị một người phát hiện.”

“Ai?”

“Phương Hữu.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sửng sốt, “Phương Hữu? !”

Tần Nghiên Phân bắt đầu kể, “Hắn là một giáo viên hệ khảo cổ hồi đó, hắn vẫn theo đuổi tôi ... Mãi sau này hắn phát hiện ra quan hệ giữa tôi và Hưng Long.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kinh ngạc.

“Phương Hữu nói chuyện này cho Trầm Bác.” Tần Nghiên Phân nói, thần sắc thoáng âm trầm, “Trầm Bác bắt tôi rời khỏi viện nghiên cứu.”

Triển Chiêu khẽ ngẩn người, sau đó mỉm cười, hỏi lại, “Trầm Bác đổ kị tài hoa của cô, sau đó... muốn độc chiếm thành quả nghiên cứu?”

Tần Nghiên Phân cười khổ, “Tôi không nghĩ nhiều lắm, tôi chỉ biết là, F theo dõi tôi.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sửng sốt, “Ông ta biết cô điều tra ông ta?” .

“Ông ta biết tôi điều tra ông ta hay không không phải vấn đề!” Tần Nghiên Phân bắt đầu kể, “Việc tôi lo lắng là, Phương Hữu đi gặp Hưng Long, hắn thấy được Tiểu Mật!”

Triển Chiêu gật đầu, trong trí nhớ Trần Mật, đúng là đã thấy qua Phương Hữu. .

“Tôi bắt đầu cảm giác được, có người đang âm thầm theo dõi Tiểu Mật, tôi sợ bọn họ cũng sẽ phát hiện ra Tiểu Du.” Tần Nghiên Phân nói, “Vì thế tôi làm một việc.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cô làm gì a?”

“Tôi đăng tải một bức tranh.” Tần Nghiên Phân lấy ảnh chụp bức tranh gốc đưa cho Triển Chiêu. .

Triển Chiêu cầm lấy xem xét.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày nhìn bức họa, cảm thấy có chút choáng váng, thật nhiều đường cong vô cùng mất trật tự... Nhưng lại giống như có một quy luật nào đó, ở giữa bức tranh, có nét vẽ, nhìn như một chữ ký, kết cấu vô cùng tinh xảo. .

Triển Chiêu khẽ nhướn mày, “Cô dùng bức họa này để cảnh cáo?”

Tần Nghiên Phân gật đầu.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cảnh cáo gì thế?”

“Bức họa này kỳ thực được hình thành từ vô vàn những ký tự bị chia nhỏ, phá vỡ tất cả các trình tự, sau khi ghép lại, hẳn là —— tôi có chứng cứ phạm tội của ông, đừng tới gần con tôi, nếu không chúng ta đồng quy vu tận.” Triển Chiêu nói, “Còn có cái tên Trần Hưng Long cùng cách phá bom sai lầm nọ!”

“Nó không phải cách phá sai lầm đâu.” Tần Nghiên Phân lắc đầu, “Loại bom đó, trên thế gian này chỉ có mình Hưng Long có thể tháo được, đó là lợi thế của chúng tôi! Nếu như chúng tôi công khai phương pháp hóa giải ấy, việc kinh doanh vũ khí của ông ta lập tức đi đời! Phải biết rằng, nuôi dưỡng 5 đứa trẻ, còn gánh thêm dã tâm của ông ta, cần có rất nhiều tiền.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trầm mặc một lúc, hỏi tiếp, “Vì thế cô bắt đầu trốn chạy, không gặp con cái của mình nữa?”

Tần Nghiên Phân gật đầu, “Kỳ thực tôi cũng không có bằng chứng hoàn chỉnh, chỉ phô trương thanh thế vậy thôi, vì thế tôi không thể để bọn chúng tìm được tôi! Chỉ còn cách tôi trốn đi thật xa, bọn chúng lại không dám tới gần Trần Mật. Mặt khác, tôi một mực điều tra tin tức về những đứa trẻ bị ông ta bắt đi. Khi Hưng Long gặp chuyện không may, tôi trở nên tứ cố vô thân, tôi chỉ có năng lực bảo hộ Tiểu Mật, nên đã hoàn toàn vứt bỏ Tiểu Du, mọi người đều cho rằng Tiểu Du là con gái của Hưng Long và Dư Phượng, không hề có chút quan hệ nào với tôi, như vậy mới có thể đảm bảo con bé không bị tôi liên lụy.” Nói rồi, Tần Nghiên Phân cười khổ, “Tôi năm đó làm mẹ quá sớm, chắc hẳn sẽ có một đồng thời gian để ở với con mình, thật không ngờ ...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều bất đắc dĩ nhìn bà, quả nhiên... lý do bà lẩn tránh, là vì muốn bảo hộ hai anh em họ.

Ở cửa, đám người đang nghe trộm thò đầu ra nhìn Trần Mật, chỉ thấy hần cúi đầu nhìn điện thoại di động, bởi vì nhìn nghiêng, căn bản không thấy được vẻ mặt của hần.

“Theo lý mà nói... Đã nhiều năm như vậy, Stephen chỉ ít đã hơn 90 rồi nhỉ?” Triển Chiêu hỏi, “Ông ta hẳn đã chết rồi mới đúng, uy hiếp không được Trần Mật nữa, vì sao gần đây đột nhiên có người bắt đầu tìm Trần Mật và Trần Du gây phiền phức?”

“Bọn họ tìm tôi đó!” Tần Nghiên Phân nói.

“Bọn họ?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng loạt nghĩ tới Trình Mộc, nhưng Trình Mộc vì sao lại có liên quan đến vụ án này?

“Tôi cũng không rõ lắm, tôi một mực âm thầm bảo hộ Tiểu Mật và Tiểu Du.” Tần Nghiên Phân nhíu mày, “Nhưng gần đây xảy ra một chuyện khiến tôi rất không an lòng, tôi không dám đánh cuộc với sự an toàn của hai đứa nó, nên đã quyết định hợp tác với các cậu, mong các cậu cho dù có thể nào cũng hãy bảo vệ an toàn cho hai anh em chúng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn Tần Nghiên Phân, còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên, phía sau Tần Nghiên Phân có bóng người nhào tới, “Bác gái! Để con bảo vệ bác nha ... A!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chau mày, chỉ thấy Từ Liệt bị Tần Nghiên Phân giật mình tóm lấy ném ra xa.

Từ Liệt bị quăng ngã xuống đất, Giể Lau nhìn cậu ta một cái, rồi đặt mông ngồi ngay lên mặt cậu ta.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đỡ khóc đỡ cười, Tần Nghiên Phân xem ra cũng có chút võ nghệ a... Phỏng chừng đã từng luyện qua.

Tần Nghiên Phân ngăn người, vội khom lưng dìu cậu ta dậy, “Ai nha, tôi quen tay ... Cậu không sao chứ!”

Từ Liệt giãy dụa thoát ra khỏi cái mông của Giể Lau, nhào người lên sô pha, lệ rơi đầy mặt, “Dì à, dì yên tâm! Con sẽ bảo vệ dì! Vừa rồi dì đừng để ý, thái quyền của con rất tốt á!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đỡ trán, Từ Liệt ở một mức độ nào đó chỉ là một tên ngốc đơn thuần mà thôi.

Tuy rằng vụ án còn rất nhiều chi tiết chưa sáng tỏ, thời gian cũng có chút hỗn loạn, nhưng đã thu được tiến triển rất lớn, ít nhất đã biết được những người có liên quan. Kế tiếp, cần tỉ mỉ chỉnh lý lại đã.

“Hay là nghỉ ngơi một chút ă?” Triển Chiêu lại một lần nữa nhìn Tần Nghiên Phân, cảm thấy bà ấy có vẻ rất uể oải. .

“A, cũng được, những gì tôi biết căn bản đã nói xong, sắp tới có chuyện gì xảy ra tôi cũng không biết đâu.” Tần Nghiên Phân có vẻ vì không giúp được gì mà có phần áy náy.

“Cô đã giúp rất nhiều rồi, còn lại cứ giao cho bọn cháu.” Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đứng lên, Tần Nghiên Phân cũng đứng lên co giãn gân cốt một chút.

“Dì, để con rót nước cho dì!” Từ Liệt chạy lại chỗ bình nước.

Chỉ là mới ra tới cửa đã bị Bạch Ngọc Đường túm lại, kéo sang một bên, ý là —— cậu bớt phiền phức đi.

Từ Liệt vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường, ý là —— cho tôi cơ hội nịnh nọt dì ấy chút đi! .

Bạch Ngọc Đường bĩu môi, ý là —— ưu tiên người khác đã, cậu xếp hàng đi.

Từ Liệt ngẩng đầu, nhìn thấy Trần Mật ở ngoài cửa.

Lúc này, thang máy phía sau hần “đỉnh” một tiếng mở ra.

Mọi người vô thức quay đầu nhìn, chỉ thấy Trần Du lưng đeo ba lô chạy ra, “Anh?” .

Trần Mật quay đầu lại, cũng có chút kinh ngạc nhìn Trần Du, “Sao em lại tới đây?” .

Trần Du trên dưới trái phải quan sát Trần Mật, phát hiện hần không có việc gì mới an tâm, “Tiến sĩ Triển nói có chuyện gấp muốn em tới đây chiếu cổ một người, làm em sợ muốn chết tưởng anh xảy ra chuyện gì chứ.”

Trần Mật ngẩn người.

Triển Chiêu bước lại, trong tay bưng một bình nước ấm, giao cho Trần Du, chỉ chỉ vào phòng nghỉ, “Ừ, trong đó có một dì là nhân chứng vô cùng quan trọng, dì ấy rất thích em, nên anh lên tìm em, ráng giúp anh chiếu cổ dì ấy nhé.” .

“Vâng ~” Trần Du gật đầu, đón lại ấm nước, “Đơn giản í mà, cứ để em.” Rồi cười hì hì bưng ấm nước đi chiếu cổ người “dì” bên trong.

Trần Mật nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười, chỉ chỉ điểm tâm trên bàn, “Anh có hứng thú thì cũng đi chiếu cổ dì ấy đi.”

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vai Từ Liệt, rồi kêu Tương Bình đi thăm dò tư liệu.

Từ Liệt chạy lại hỏi Trần Mật, “Có vào không?”

Trần Mật đưa trà bánh cho cậu ta, “Cậu giúp tôi đi, nhưng trước mặt Tiểu Du cẩn thận chút, để lộ ra thì cậu coi như xong.”

Từ Liệt khần trương, “Vậy là không bị lộ thì sẽ chưa xong, tức là em vẫn có cơ hội đúng không?” .

Trần Mật bất đắc dĩ nhìn trời, vội vã tiễn người đi, rồi lại chỗ Bạch Ngọc Đường, lúc này, người của SCI đang báo cáo lại đầu mối vừa tra được cho Bạch Ngọc Đường.

“Cho tôi tham dự điều tra vụ này.” Trần Mật nói với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hần, “Anh không phải cảnh sát.”

Trần Mật kiên trì.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Cục trưởng Bao đồng ý là được.”

Nói còn chưa dứt lời, Triển Chiêu đã lắc lắc di động trong tay, “Tôi gửi tin nhắn hỏi, cục trưởng đồng ý rồi.” .

Bạch Ngọc Đường cười cười, gật đầu, ngoắc mọi người, “Có đầu mối đột phá, chúng ta chỉnh lý vụ án lại thôi!”

Đang nói, ở cửa Công Tôn cầm một phần báo cáo đi vào, “Trùng hợp vậy, tôi cũng có đầu mối đột phá!”

511. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 20

Chương 20 : Hình ảnh

Công Tôn cầm một phần báo cáo đi vào, Mã Hán cũng theo phía sau, trong tay cầm một kiện hàng đã được mở, không biết bên trong là cái gì.

Mọi người tụ tập bên bàn họp.

Công Tôn đưa báo cáo cho Bạch Ngọc Đường, mở miệng, “Dấu vân tay ở tấm kính phía sau xe Cẩm Đường đã tra ra.”

Bạch Trì vội vàng hỏi, “Chính là cái xe hôm đó đi đón em với Trinh á?”

Công Tôn gật đầu.

“Vân tay của ai thế?” Bạch Ngọc Đường hỏi. .

Công Tôn nhìn nhìn mọi người, mở miệng nói, “Của Dương Dương.”

Mọi người sửng sốt.

Lạc Thiên khó hiểu, “Của Dương Dương?”

“Ừ.” Công Tôn nói, “Tôi vừa gọi điện cho Dương Dương, cậu nhóc nói hồi trước từng cùng Tiểu Dịch chơi trong ga ra, hai đứa có bò lên cái xe đó.”

Mọi người có chút thất vọng, “Nói cách khác không phải của thầy khô lưu lại sao?”

Công Tôn nói, “Tôi kêu người của khoa Giám định lấy vân tay nguyên cái xe rồi, không phát hiện ra dấu vân tay lạ nào.”

Tất cả mọi người nhú mày.

“Cho nên nhìn thấy thầy khô nằm bò trên xe chỉ là ảo giác thôi ă?” Bạch Trì hỏi.

“Ừ ... Nhìn những phần báo cáo còn lại đi.” Công Tôn mở phần báo cáo khác ra, nói tiếp, “Đây là kết quả thu thập chứng cứ ở viện nghiên cứu của Tổng Giai Giai. Tôi kể lại tình hình lúc đó cho lão Vương, vì thế ông ấy đưa người tới thu thập hết vân tay dấu chân ở tất cả các tầng.”

Tất cả mọi người nghiêm túc lắng nghe, Triển Chiêu hỏi, “Kết quả thế nào?”

“Kết quả là, không phát hiện vân tay hay dấu chân nào nhỏ hết.” Công Tôn nói, “Sàn của viện nghiên cứu đó toàn bộ bằng kim loại, hơn nữa được vệ sinh tương đương tốt, bình thường người ra vào cũng không nhiều, chân cho dù có đi dép hay không đều bị lưu lại trên mặt sàn, nhưng vấn đề là... lão Vương khẳng định với tôi, nơi đó không có đứa trẻ nào ra vào cả!”

Tất cả mọi người quay sang nhìn Triệu Hổ.

Triệu Hổ gãi gãi đầu, “Rõ ràng em có nhìn thấy mà!”

Bạch Trì và vài người khác cũng giơ tay, “Em cũng thấy có bóng của một đứa bé gái.”

“Chúng ta nói tiếp đã.” Công Tôn cản lại, “Mã Hán đứng bên ngoài thấy thầy khô kia biến mất đúng không?”

Mã Hán gật đầu.

“Lão Vương thủ chứng ở vách tường ngoài và trên cửa sổ, kết quả không vân tay, không vụn da, không dấu chân!”

Tất cả mọi người nhìn Công Tôn, “Cũng không có?”

Công Tôn gật đầu, “Lúc các cậu nhìn thấy thì cương thi đó đang đánh đu trên cửa sổ, không thể nào không lưu lại vân tay! Kỳ quái nhất chính là, lão Vương nói trên cả cửa sổ và vách tường đều phủ một tầng bụi mỏng, căn bản không có ai đụng vào. Tầm thuỷ tinh ngày đó bị Tiểu Bạch nổ súng bắn nát cũng được lão Dương cho người ghép lại kiểm tra, nhưng cũng chẳng có gì.”

Triệu Hồ nghe rằng trợn mắt nhìn Công Tôn, “Công Tôn a, anh càng nói càng khủng bố, thật sự có quỷ sao?”

Công Tôn nhướn mày nhìn cậu ta, “Còn lại chỉ có hai khả năng, quỷ là một trong số đó.”

“Vậy nếu không tin vào ma quỷ, thì chỉ còn một lựa chọn duy nhất?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Thứ xuất hiện lúc ấy, căn bản không phải người?”

Công Tôn nhướn mày, “Không sai!”

Mọi người cảm thấy lời nói của Bạch Ngọc Đường có chút mâu thuẫn.

Lạc Thiên hỏi, “Không phải quỷ cũng không phải người, còn không để lại vân tay, vậy thì là thứ gì?”

Triển Chiêu lật xem tư liệu về viện nghiên cứu, nói, “Lần trước Tổng Giai Giai có nhắc qua, đối diện viện nghiên cứu lịch sử là toà nhà sản xuất máy móc vật lý, đang nghiên cứu cánh tay robot. Ở đây viết, trong toà nhà đó còn có một phòng thí nghiệm.”

Tất cả mọi người nhìn qua, “Để thí nghiệm gì a?”

Triển Chiêu đưa phần giới thiệu ọi người xem.

Mọi người đọc một loạt chữ xong, nhin không được đọc thành tiếng, “Máy phát không gian 3 chiều?”

“À ...” Triệu Hồ nhớ ra, “Mới mấy hôm trước thành phố mình có biểu diễn cái 3D này đúng không? Trong không gian quang đăng tự nhiên xuất hiện cái bồn hoa che khuất mắt thùng rác á?”

Công Tôn gật gật đầu, búng tay, “Hân Hân!”

Mã Hân đặt kiện hàng kia xuống bàn, từ bên trong lấy ra cái gì đó nhìn giống như thiết bị điều khiển từ xa, để trước mắt mọi người.

Tất cả mọi người xúm lại xem, Tần Âu hỏi, “Đây là cái gì?”

“Máy chiếu 3D tiên tiến nhất thế giới đó.” Công Tôn nói, “Đây là hàng đang thử nghiệm, chưa được tiêu thụ ra bên ngoài đâu.”

Mọi người ngửa mặt nhìn Công Tôn, ý là —— thế anh kiếm đâu ra á?

Mã Hân nghiêm túc giải đáp, “Cặp song sinh cho đó, hai người bọn họ quả nhiên cái gì cũng có thể mua được...”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán.

“Nguyên bộ còn có thiết bị ghi hình nữa.” Công Tôn nói, “Tôi nhờ Tiểu Dịch và Dương Dương làm người mẫu, thu một đoạn video, chúng ta quan sát một chút.”

Nói xong, Công Tôn chỉnh tới ngọn đèn đi một chút, tạo nên một bức màn chiếu, rồi hỏi, “Ngày đó hành lang viện nghiên cứu cũng mờ ảo thế này đúng không?”

Tất cả mọi người gật đầu.

Công Tôn cầm cái điều khiển từ xa lên, Mã Hân chắn ở bên cạnh, che tay của anh đi, vì thế mọi người không thấy được tay Công Tôn đang làm gì.

Lúc này, đột nhiên thấy Tiểu Dịch hiện ra trước mắt.

Mọi người sửng sốt, tiếp đó, Tiểu Dịch đưa tay ném con gấu bông trong tay về phía này, mọi người theo bản năng nhìn xuống mặt đất, chẳng có con gấu bông nào ở đó ... Lại ngẩng đầu nhìn thì Tiểu Dịch xoay người bỏ chạy.

Tần Âu đuổi tới cửa, Tiểu Dịch lại đột nhiên biến mất.

Quay đầu lại, Tần Âu thấy trong tay Công Tôn là chiếc máy chiếu mini nhìn y chang cái điều khiển từ xa.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Còn một đoạn nữa.” Công Tôn tiếp tục ấn nút chiếu lên tường.

Mọi người cùng nhau nhìn lên bức tường, thấy Dương Dương đột nhiên xuất hiện, đang bò rất nhanh ở trên tường, sắp đụng tới trần nhà luôn.

Lạc Thiên há to miệng.

Công Tôn nói, “Kỳ thật là thu cảnh Dương Dương bò trên sàn nhà, sau đó dùng máy tính gia công một chút, dựng đứng hình ảnh lên, rồi xoá hoa văn của gạch lát sàn đi.”

Triển Chiêu vuốt cằm, “Khó trách không để lại manh mối gì, hoá ra chỉ là một đoạn video mà thôi.”

Mọi người hoang mang nhìn nhau, chân mày cau lại.

“Dao trong video không thể nào biến thành dao thật.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nói cách khác, con dao trên bụng Trầm Bác kia là do một kẻ nào đó đâm vào, mà quá trình này diễn ra ngay trước mắt, nhưng chúng ta lại bị thầy khô ngoài cửa sổ và đứa trẻ quay lưng bỏ chạy dẫn dắt rời đi lực chú ý.”

“Có thể làm được điểm này, chỉ có thể là người ở bên cạnh Trầm Bác.” Triển Chiêu nói, “Lúc đó Trầm Bác đứng giữa, hai bên là trợ lý của ông ấy, Hác Nam, và viên trợ giảng người nước ngoài, còn có Tống Giai Giai.”

“Tống Giai Giai đứng cách bọn họ một khoảng.” Triệu Hổ nhớ lại, “Cô bé ở ngay trong tầm mắt của em, sau khi hồi về đưa bé kia thì thét lên... Còn từ đầu đến cuối, bên cạnh Trầm Bác luôn là Hác Nam và vị trợ giảng người nước ngoài.”

Triển Chiêu cũng nhớ lại một chút, “Viên trợ giảng dìu Trầm Bác, hẳn có thể là kẻ chiếu video, còn Hác Nam chắn ở phía bên kia Trầm Bác, nói cách khác, hẳn che để mọi người không thấy thứ viên trợ giảng ngoại quốc cầm trong tay ... Hai bọn họ cấu kết với nhau.”

“Công nghệ 3D gần đây đã rất phát triển, tuy nhiên vẫn có thiếu hụt.” Công Tôn nói, “Người xem phải có khoảng cách và góc nhìn nhất định, hơn nữa hình ảnh này không cách nào chuyển hướng được.”

Triệu Hổ vuốt cằm, “Thảo nào đuổi tới cửa cầu thang thì chẳng thấy đâu nữa, hoá ra người ta tắt máy mất tiêu!”

“Khó trách người bên ngoài cửa sổ trong nháy mắt đã biến mất, di động tới một nơi rất xa rồi đột nhiên biến mất, hơn nữa động tác chỉ có một.” Mã Hán nhíu mày, “Lúc ấy ở bên ngoài hẳn cũng có người dùng máy chiếu tạo ra.”

Công Tôn nói, “Trên thế giới có rất nhiều nơi nghiên cứu kỹ thuật không gian đa chiều, cái này trong tương lai có thị trường rất lớn, chủng loại sản phẩm cũng nhiều vô kể. Nhưng trình tự kỹ thuật ở các nơi có lẽ cũng na ná nhau, hiệu quả đạt được phỏng chừng cũng ở tầm này ... Rõ ràng là đối phương có chủ đích giết chết Trầm Bác.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Tôi vẫn nghi hoặc một chuyện.” Lúc này, Triển Chiêu nói, “Tuy những người khác không phát hiện, nhưng Trầm Bác lúc ấy hẳn là nhìn ra.”

Tất cả mọi người gật đầu, góc nhìn của Trầm Bác khác với mọi người, hẳn là có nhìn thấy kẻ đã đâm mình một đao.

“Ông ấy có cơ hội trấn trối lại với chúng ta.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nhưng vì sao ông ấy không hề vạch tội Hác Nam cùng tay trợ giảng, mà chỉ gửi lời xin lỗi F?”

Mọi người cũng không hiểu nổi.

“Khó trách lúc chúng ta đi vào nghe di ngôn, Hác Nam với tay trợ giảng đều nôn nóng đứng chờ ở cửa, có thể là để quan sát biến hoá trên nét mặt của chúng ta.” Triển Chiêu nâng cằm, “Đúng vậy rất kỳ quái a, Trần Bác vì sao lại bao che cho hung thủ giết chết chính mình chứ?”

“Từ dấu vân tay đại khái luận ra được một ít đó.” Công Tôn đưa một phần báo cáo khác cho Bạch Ngọc Đường, “Đây là báo cáo kiểm tra thi thể.”

Bạch Ngọc Đường cầm lên xem, “Là thi thể tìm được trong nhà Phương Hữu sao?”

“Ừ.” Công Tôn chỉ ọi người xem một tấm hình, “Đây là kết quả quét hình của bộ xương đầu, cộng thêm đặc thù của người châu Á, cùng với độ dày lớp mỡ mà tôi phán đoán ra từ tình trạng của thi thể ... Kết quả các cậu nhìn xem, giống ai?”

Mọi người lấy ảnh chụp nhìn thật lâu, nhíu mày, “Đây không phải là Phương Hữu sao? !” .

Trần Mật cũng cầm lấy xem thử, đúng là rất giống.

Mã Hân gật đầu, “Đúng là cái tay bắt Tiểu Du ký tên ngày đó!”

“Mấy hôm trước còn sống vui vẻ, sao giờ thành ra đã chết được hai mấy năm a?” Triển Chiêu khó hiểu.

“Lại là song sinh?” Triệu Hổ chán nản.

“Không phải song sinh đâu.” Công Tôn nói, “Lão Vương lấy được rất nhiều vân tay trong nhà Phương Hữu, phát hiện căn phòng kia bình thường vẫn có người ở, hơn nữa căn cứ vào độ thống nhất của vân tay, xác định là cùng một người!”

“Chúng tôi còn đối chiếu DNA từ ly tách vân vân trong nhà và từ thi thể Phương Hữu, kết quả không phải một người, ngay cả một chút quan hệ huyết thống cũng không có!” Công Tôn nói.

“Vậy là ... phẫu thuật thẩm mỹ?” Triển Chiêu đoán.

“Cũng có thể.” Mã Hân gật đầu, “Khuôn mặt kia nhìn không tự nhiên lắm! Nêm cảm giác thực đáng sợ.”

“Nhưng cũng chưa chắc là phẫu thuật thẩm mỹ ...” Triển Chiêu sờ sờ cằm, rồi chột chột Tương Bình, “Cậu tra thử xem có chuyên gia trang điểm nổi danh thế giới nào người Romania hoặc Ukraina, trong tên có chữ F, bộ dáng tầm 40-50 tuổi không?”

Tất cả mọi người nhìn Triển Chiêu.

Tương Bình lách cách gõ bàn phím một hồi, cuối cùng cho in một phần tư liệu ra, “Thật sự có a!”

Mọi người liền xúm lại xem, trên tư liệu là khuôn mặt của một người đàn ông khoảng trên 40, trông rất có cá tính, là chuyên viên trang điểm nổi tiếng Hollywood, cũng là hoạ sĩ đỉnh nhất thế giới về vẽ tranh trên cơ thể người, tham gia quay rất nhiều bộ phim khoa học viễn tưởng và phim kinh dị, sở trường của ông ta là chế tác lớp hoá trang cho vai cương thi ma quỷ. Và tên của ông ta, Vinod Ram F Husky.

“Vậy lớp vỏ cây khô đó, chẳng lẽ từ tay thằng cha này mà ra?” Tất cả mọi người hiểu ra vì sao cây khô lại trông giống thật như vậy.

Triển Chiêu nâng cằm, “... Vẫn cảm thấy có gì đó không được thống nhất.”

Công Tôn thu hồi toàn bộ tư liệu, “Lúc anh phát hiện ra cũng cảm thấy như thế.”

Anh vừa nói xong, chợt nghe thang máy “đình” một tiếng mở ra, tiếp đó, một cô gái khuôn mặt búp bê khoác áo blouse trắng xuất hiện, trong tay là một phần báo cáo, thấy mọi người đang họp thì giơ tay gõ “cốc cốc” lên tấm thủy tinh.

Mọi người đều có biết cô, đó là trợ lý của lão Vương bên khoa Giám định.

Cô gái này tên là Vương Mẫn, khuê nữ nhà lão Vương, sinh viên tài năng khoa Hoá, nhưng thứ chân chính khiến cô nổi danh toàn cảnh cục là sở thích cá nhân vô cùng khủng bố—— điêu khắc tí hon! Cô gái nhỏ danh xưng cuồng chi li tiểu tiết cấp độ 1 , vì đã dốc lòng khắc lên hạt gạo Hồng Lâu Mộng nguyên bản, cũng là bạn thân của Hân Hân ở cảnh cục, hai cô gái thường xuyên tụ tập ăn uống.

“Đội trưởng Bạch, đã có kết quả kiểm tra chất phóng xạ trong quả bóng lần trước.” Vương Mẫn cầm báo cáo đi vào, nói, “Chúng tôi đại khái đã đoán ra bên trong quả bóng là cái gì.”

Mọi người nghe xong có chút kích động.

“Là cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Một gói đất nhỏ.” Vương Mẫn nói, “Đất đó có tính phóng xạ, là đất bị ô nhiễm hạt nhân.”

Tất cả mọi người sửng sốt.

“Nhưng lượng đất khá ít, còn được bọc lại khá dày, giống như một mẫu phẩm vậy.” Vương Mẫn nói, “Trong lúc bỏ vào có vài hạt dính lại bên ngoài quả bóng, nên có phản ứng phóng xạ nhỏ. Chúng tôi thu được một ít hạt đó, xác định là bùn đất.”

Tất cả mọi người nhú mày.

“Quả bóng đó Trình Mộc đưa Từ Liệt từ 3 năm trước, bên trong dĩ nhiên lại là đất nhiễm phóng xạ ...” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Ba năm sau Trình Mộc đi lấy về, nhưng không hề tập kích Từ Liệt, mà chờ lúc Từ Liệt không có ở nhà thì lạng lẽ lấy đi.”

“Trình Mộc cũng đủ ghê gớm nha, mà làm nhiều thứ như vậy, mục đích là gì nhỉ? Người hấn theo đuổi lại là một trong hai cô con gái của tay nghệ thuật gia điên khủng năm đó.” Triệu Hổ nâng cằm, “Ai nha, càng ngày càng hỗn loạn.”

Triển Chiêu xem tư liệu xong, khép lại, “Không bằng, chúng ta trực tiếp đến hỏi hấn.”

Chương 21 : Quái vật trong vườn táo

Triển Chiêu đề nghị đi thăm vấn Trình Mộc.

Bạch Ngọc Đường hỏi Vương Triều và Trương Long, “Đã từng thăm vấn chưa?”

Trương Long gật đầu, “Rồi, chỉ là Trình Mộc không chịu hé răng nửa lời, vì thế giờ đang bị giam trên lầu 7.”

Vương Triều đưa một tấm bảng biểu ra, “Vì hấn là tội phạm đặc biệt nghiêm trọng, nên vào thăm vấn phải có ký tên.” .

Bạch Ngọc Đường ký tên lên đó, vừa giao lại cho Trương Long thì chợt nghe thấy tiếng chuông báo động kêu lên inh ỏi.

Tất cả mọi người sửng sốt. .

Những người khác cũng bật dậy, lúc này, điện thoại bàn bỗng vang lên.

Tương Bình tiếp máy, nghe được một lúc thì báo cáo lại với Bạch Ngọc Đường, “Đội trưởng, Trình Mộc trốn rồi!” .

“Cái gì? !” Mọi người đồng thanh.

Triệu Hổ há to miệng, “Sao chạy được? Lầu 7 canh giữ ghê lắm mà!” .

“Không phải chạy từ phòng giam lầu 7.” Tương Bình ần loa ngoài, người gọi tới là Lư Phương, hấn trực tiếp giải thích, “Cảnh viên phụ trách trông coi lầu 7 báo lại rằng hấn đột nhiên ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép, y sĩ kiểm tra thấy mạch đập lúc có lúc không. Cộng thêm thân hình nhìn như bộ xương khô của hấn nên đã cấp tốc đưa vào phòng y tế. Lúc bác sĩ đang gây áp lực để hồi sức tim cho hấn thì hấn đột nhiên bật dậy, phá cửa sổ phòng y tế lầu 7, bò xuống bên dưới.”

“Các anh không đuổi theo à?” Bạch Ngọc Đường vọt tới bên cửa sổ nhìn xuống, phía dưới xe cộ đông nghẹt, làm gì còn thấy được bóng dáng Trình Mộc.

“Có một cái xe đông lạnh hình như đến tiếp ứng, hấn lủi lên rồi xe vọt đi, trên xe không có tên cửa hiệu.” Lư Phương bắt đầu kể, “Đã bắt đầu tiến hành truy đuổi, mặt khác cũng bắt đầu thăm tra toàn bộ cảnh

viên trên lầu 7, à, nữ bác sĩ trị liệu cho Trình Mộc đó, kể là Trình Mộc trước khi bỏ đi có nói một câu rất kỳ quái.”

“Nói gì thế?” Triển Chiêu hiếu kỳ. .

“Tôi đưa cô ấy qua.” Lư Phương cúp điện thoại, không bao lâu, dẫn tới một nữ bác sĩ khoảng hơn 30 tuổi.

Tất cả mọi người đều biết, cô họ Viên, tên Viên Đình, đã công tác ở cảnh cục được 10 năm, có phát sinh tình huống điều trị đột xuất gì trên cơ bản đều do cô xử lý. Trên cánh tay của bác sĩ Viên có quần băng gạc, phỏng chừng đã bị thương. .

Công Tôn thấy được, nhíu mày, “Hắn tấn công cô?” .

“Không thể nói là tấn công, lúc hắn bỏ chạy có đẩy em ra.” Bác sĩ Viên ảo não, “Em tóm lấy hắn mà không được, quệt tay qua cái máy nên bị thương.” .

“Tình huống lúc đó thế nào, cô kể lại cho Tiểu Bạch bọn họ biết.” Lô Phương nói. .

Viên Đình gật đầu, “Lúc đó mấy bác sĩ bọn tôi tiến hành cấp cứu cho hắn, nhịp tim hắn không còn, tôi kích tim cho hắn, hai cậu cảnh sát phụ trách canh chừng đều ở bên cạnh. Chỉ là ... hắn đột nhiên vùng dậy, sau đó lao đi, tôi theo bản năng tóm lấy tay hắn nhưng không trúng, hắn trực tiếp phá cửa sổ leo xuống dưới. Tốc độ phản ứng của hắn nhanh hơn người thường rất nhiều ...” .

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường. .

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, xoa xoa cằm.

Công Tôn hỏi Viên Đình, “Cô có kể là hắn nói gì đó?” .

“À!” Viên Đình cau mày, “Hai cậu cảnh sát đuổi tới cửa sổ, em mở một cánh cửa sổ khác nhìn xuống, hắn vừa lúc bò tới ngay chỗ em đứng, ngửa mặt nhìn thấy em.” .

Tất cả mọi người nhìn Viên Đình. .

“Hắn đột nhiên nói một câu.” Viên Đình kể, “Em không chắc có nghe nhầm hay không.” .

Triển Chiêu hỏi, “Hắn nói gì a?” .

“Hắn nói, không kịp nữa, táo chín mất rồi.” Viên Đình dường như cũng rất hoang mang, “Không biết có phải nói về táo không ...”

Triển Chiêu và mọi người dạo này đều vô cùng miễn cảm với những gì liên quan tới táo ——táo chín rồi ư ...

“Từ Liệt.” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, gọi Từ Liệt đang ở trong phòng nghỉ.

Từ Liệt chạy ra, “Hả?” .

“Trước cậu có kể về vườn táo ở ngoài ngoại thành, cậu có nhớ vị trí của nó không?” .

Từ Liệt suy nghĩ một chút, “Không rõ lắm, tôi nhớ đường không giỏi đâu, nhưng chắc Tiểu Lâu nhớ đó, các anh cũng biết trước đây cậu ta là trộm mà, rất rành đường.”

Bạch Ngọc Đường đưa điện thoại qua, “Bắt cậu ta có mặt trong 3 phút.” .

Từ Liệt vội vàng gọi điện thoại.

Đại khái 3 phút sau, cửa thang máy mở, Lâu Ngoại Quải gần như bị quăng từ trong ra, vọt tới thở dốc, “Anh Liệt, có chuyện gì gấp?” .

Từ Liệt hỏi hắn chuyện về vườn táo.

“Nga, em nhớ.” Lâu Ngoại Quải đáp rồi tiến đến trước mặt Bạch Ngọc Đường, “Tôi hỏi nè đội trưởng Bạch, cái chỗ đó có vấn đề đúng không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, “Cậu từng tra qua?” .

“Hắc hắc.” Lâu Ngoại Quả cười, “Bệnh nghề nghiệp mà! Đúng là giờ không đi trộm nữa, những tò mò thì vẫn có a. Cũng tại cái nhà xưởng đó, nhìn y như không có người ở á, mà rõ ràng với số tiền đó muốn chế đĩa bay cũng được, sao lại đi trồng táo, vì thế tôi mới đi hỏi thăm.”

Triển Chiêu hứng thú hỏi, “Cậu hỏi thăm ai?” .

“Hắc hắc, đương nhiên không phải hàng xóm xung quanh rồi, gần đó khẳng định không có ai ở.” Lâu Ngoại Quả cười, “Tôi tìm người biết hầu hết mọi bí mật a.” .

Tất cả mọi người có chút hiếu kỳ, “Ai thế?” .

“Phóng viên báo lá cải a!” Lâu Ngoại Quả cười, “Trước anh Liệt quay phim ở khu vực này, đám chó săn đó soi mói khắp nơi. Nhân hữu tam cấp, anh Liệt đành tìm nơi kín đáo chút, đám phóng viên đó càng phải thám thính mọi góc ngách.” .

Nhân hữu tam cấp: Phàm là người, đều có 3 việc cấp bách.

Có nhiều giải thích cho “tam cấp” này, một số điển hình:

- Đại tiện, tiểu tiện, đêm tân hôn
- Đi WC, đêm tân hôn, chờ vợ đẻ
- Đại tiện, tiểu tiện, oánh rắm =))

Bà con nhớ ko, bạn Liệt trong lúc tìm chỗ kín đáo để giải quyết “nỗi buồn” thì gặp được cái vườn táo đó.

“Thông minh.” Tất cả mọi người gật đầu.

Lâu Ngoại Quả được nghe người của SCI khích lệ đương nhiên rất khoái, nhưng biểu tình của hắn bỗng dưng có chút xoắn xuýt, “Tôi nghe được ít chuyện tương đối dọa người, tò mò chết mèo đó nha!” .

“Cậu nghe được cái gì?” Triển Chiêu hỏi.

Lâu Ngoại Quả vươn gơ hai ngón tay, “Có 2 người chết.” .

Tất cả mọi người sững sốt. .

“Cái gì?” Triển Chiêu kinh ngạc. .

“Là hai tay chó săn.” Lâu Ngoại Quả nói, “Tôi hỏi thăm được từ một tay paparazzi rất rành chỗ đó, hắn nói chỗ đó vô cùng ma quái, một trong hai người đã chết là bạn của hắn. Anh cũng biết, tin tức của paparazzi đều là tự mình đi lấy, độc nhất vô nhị mới được nhiều tiền. Ngày đó tay chó săn đó có lẽ nhìn thấy tôi với anh Liệt nên bám theo, nhưng sau đó lại không thấy tăm hơi đâu. Ba ngày sau, ở một ngọn núi ở cách đó rất xa tìm được thi thể hắn. Pháp y nói hắn bị ngã chết.” .

“Ngã chết?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Sao mà được, bên cạnh đâu có núi nào cao hơn.” .

“Đúng a, chỉ có mấy núi cát không dốc lắm, xung quanh lại toàn bụi cây, muốn ngã chết ở đó cũng phải có ít kỹ xảo nha.” Triệu Hổ nói.

Lâu Ngoại Quả xoa xoa mũi, “Tay paparazzi đó ‘hi sinh vì nhiệm vụ’ nên được tòa soạn bồi thường cho gia đình rất nhiều tiền, vì thế người nhà không mang ra truy cứu, nhanh chóng đưa thi thể đi hỏa táng. Nhưng vẫn có người thấy được thi thể, các anh đoán xem thấy cái gì?”

Từ Liệt đập Lâu Ngoại Quả, “Cậu đừng có à ơi nữa đi, nhanh nói!” .

Lâu Ngoại Quả lắc đầu, “Bọn họ kể, khuỷu tay, đầu gối của hắn toàn máu là máu, đều bị cọ rách, giày cũng bị sòn, bàn chân toàn máu với vết thương, trên người trên mặt rất nhiều chỗ trầy da, đầu cũng bị thương do đập vào gốc cây lúc lăn xuống lưng chừng núi.”

Công Tôn khẽ nhíu mày, “Lòng bàn tay, bàn chân và đầu gối đầm máu?”

Lâu Ngoại Quả gật đầu, “Ngón chân cũng bị rách da!” .

Công Tôn vuốt cằm, “Đây là vết thương do chạy trốn bằng chân trần tạo thành a...” .

“Chạy trốn?” Triển Chiêu nhíu mày, “Có người đuổi hẩn?” .

“Đuổi theo hẩn không phải người đầu.” Lâu Ngoại Quải nhún vai, le lưỡi.

“Không phải người thì là cái gì?” Bạch Trì cảm thấy có chút kinh khủng. .

“Không phải đã nói có tận hai người chết sao!” Lâu Ngoại Quải nói, “Một người bị ngã chết, còn người kia càng kỳ quái hơn, bị cắn chết!”

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào Lâu Ngoại Quải.

“Sao thế được?” Triệu Hổ không hiểu, “Khu rừng đó ngay cả một con chuột cống cũng chẳng thấy, thứ gì có thể cắn chết người được?”

Lâu Ngoại Quải nhún vai, “Bên điều tra nói là báo cắn.” .

“Chỗ đó làm gì có báo.” Công Tôn liên tục lắc đầu, “Không có khả năng.” .

“Cuối cùng thế nào?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy bất khả tư nghị. .

“Sau đó tay quản lý của khu rừng và nhân viên phòng cháy chữa cháy đi lục soát núi, quả thực có bắt được một con báo, hình như loài báo hoa gì đấy, là động vật quý hiếm cần bảo vệ, bị đưa về vườn bách thú rồi. Nghe nói lúc tay quản lý hốt hoảng chạy tới, tay paparazzi kia đã chết, lại có nhân viên hi sinh vì nhiệm vụ, tòa soạn tiếp tục bồi thường tiền.” .

“Cái kia là vườn bách thú nào a, con báo to như thế cũng dễ xổng mất?” Mã Hân bắt mắt.

“Sự tình kỳ thực không đơn giản như vậy.” Lâu Ngoại Quải nói, “Lúc tay paparazzi kia chết, mấy người đồng hành cùng hẩn cảm thấy chuyện xảy ra quá kỳ quái, nên điều tra một chút, phát hiện con báo kia xổng chuồng cùng ngày với việc tay phóng viên đó mất tích, hơn nữa là xẩm tối.”

“Vấn đề ở chỗ nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Vườn bách thú cách chỗ đó khá xa, một con báo chạy trên đường cao tốc rồi đi vào rừng lại không bị ai phát hiện?” Lâu Ngoại Quải hỏi, “Hơn nữa, báo trong vườn bách thú đều được nuôi dưỡng từ nhỏ, làm gì có năng lực chiến đấu, hơn nữa con báo đó hình như còn nhỏ, bắt gà bắt thỏ cũng không nói làm gì, nhưng chủ động tập kích người, thế nào cũng không tính là chuyện hiển nhiên được.” .

Triệu Hổ chớp chớp mắt nhìn Lâu Ngoại Quải, vui vẻ, “Tiểu tử cậu, tra được cái gì rồi đúng không?” .

Lâu Ngoại Quải cười hì hì, “Anh Hổ quả nhiên từng lăn lộn giang hồ a, anh cũng biết quy củ mà, em dù sao cũng giúp các anh điều tra không công rồi, cũng phải có chút vốn chứ.” .

Bạch Ngọc Đường lấy ví tiền ra, hỏi, “Bao nhiêu?” .

Lâu Ngoại Quải vươn một tay, “Năm nghìn.” .

“Oa, cậu ăn cướp đấy à?” Triệu Hổ nhướn mày, “Quy củ chỉ có năm trăm thôi.” .

“Anh Hổ, đây là bạn em mạo hiểm tính mạng để giữ lại đó!” Lâu Ngoại Quải thần thần bí bí, “Tuyệt đối là thứ siêu giá trị!”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, tự bỏ tiền túi thanh toán.

Lâu Ngoại Quải cất tiền đi, rồi lấy điện thoại của mình ra, “Dạo này trang bị của chó săn rất hoàn mỹ, cái tên bị cắn chết kia, trên tay đeo đồng hồ có gắn cameras mini, trên cơ bản ngày nào hẩn cũng đeo cái này. Thứ nhất là tiện lấy tin, thứ hai, làm phóng viên rất nguy hiểm a, giữ lại có thể phòng thân, không chừng chết đi người ta cũng không biết mình chết như thế nào. Bạn tôi đi nhận lại di vật thuận tay cầm luôn cái đồng hồ, bỏ đoạn clip vào máy tính gửi cho tôi coi, tôi đã thu lại toàn bộ.”

Mọi người nhìn thấy đoạn clip Lâu Ngoại Quải thu lại hình ảnh không ngừng rung lắc. Bên trong màn hình, có người sử dụng cả tay cả chân để bỏ chạy. Còn nghe được âm thanh, có tiếng thở dốc, tiếng kêu cứu, và cả tiếng gào thét vô cùng quỷ dị.

Mọi người cau mày xem đoạn clip phân giải cực kỳ kém đó, đột nhiên... góc quay bắt được một đoạn hình ảnh: cái người đang chạy trốn kia kêu thảm một tiếng, rồi bị một cánh tay đầy lông lá hất xuống sườn núi.

Sau đó hình ảnh trong clip càng thêm hỗn loạn, hơn nữa đầm máu vô cùng, trong đó, một con khỉ đang điên cuồng xé rách da thịt của người nọ ...

“Khỉ!” Triển Chiêu kinh hãi, “Nó là khỉ đúng không?” .

Tất cả mọi người gật đầu. .

Bạch Trì từ trước đến nay vô cùng thích khỉ sắc mặt lập tức trắng xanh, chiếc áo thun cậu đang mặc cũng in hình khỉ YoYo a. Nhưng con khỉ trong điện thoại kia quá sức kinh khủng, như là khỉ điên vậy.

“Con khỉ này vì sao trông to hơn những con cùng loại?” Mã Hán nhú mày.

Vì màn hình rung kịch liệt, ai cũng nhìn không rõ, nhưng căn cứ vào tỉ lệ, đúng là con khỉ này hơi bị lớn.

“Lại lạc từ vườn bách thú ra sao?” Triệu Hổ nhin không được thắc mắc.

“Căn bản không phải khỉ bình thường!” Công Tôn lắc đầu, “Khỉ có nổi giận cỡ mấy cũng không tấn công người, con khỉ đó có vấn đề!” .

Tất cả mọi người nhìn anh.

“Đây là khỉ dùng để thí nghiệm sinh học ...” Công Tôn còn chưa nói xong, bỗng nhiên, trong điện thoại truyền đến một tiếng huyết sáo.

Con khỉ đang phát điên đột nhiên ngừng lại. .

“Có người!” Mọi người nhìn chăm chăm vào màn hình. .

Lâu Ngoại Quải ở một bên nhắc nhở, “Nhìn cho kỹ a! Màn đặc sắc nhất đó!”

512. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 21

Chương 22 : Sự tiếp nối của F

Trong clip Lâu Ngoại Quải cung cấp, Triển Chiêu và mọi người thấy được cảnh giết người tàn bạo ... của một con khỉ điên cuồng.

Giữa lúc nội dung vở kịch bắt đầu phát triển theo hướng phim kinh dị kết hợp khoa học viễn tưởng thì một tiếng huyết sáo vang lên, kịp thời cản lại con khỉ đang hung bạo với xác chết.

Mọi người chăm chú nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, ngay lúc Lâu Ngoại Quải nhắc “Kịch vui tới rồi nga!” thì có một người, xuất hiện trong màn hình.

Đó là một người đàn ông mặc áo blouse trắng, không biết có phải vì góc quay không nhưng cảm giác người nọ rất cao, tóc màu xám nhưng không mang lại cảm giác tuổi già sức yếu, giống như chỉ mới 40 tuổi thôi.

Sau khi huyết sáo, hắn dùng một khẩu lệnh không thể tiêu chuẩn hơn, “Stop!!” .

Con khỉ vốn điên cuồng đột nhiên như thỏ Duracell bị hết điện, tất cả động tác đều ngừng bật, thậm chí cánh tay đang giơ cao cũng không kịp buông xuống.

“Back!” Người nọ hô thêm một tiếng.

Mọi người thấy con khỉ đó buông tay xuống, xoay người đi về bên cạnh người đàn ông mặc áo blouse kia.

Người đàn ông đó nhìn vào đồng hồ đeo tay, rồi lấy trong túi áo ra một quyển sổ và một cây bút, ghi lại ít số liệu.

Lúc này, bên cạnh có giọng nói khác truyền đến, nói tiếng Trung, vô cùng rõ ràng, “Thời gian cung cấp điện có vẻ dài hơn lúc trước, hệ thống tiếp thu tín hiệu cũng ổn định hơn.” .

“Ừm.” Tay ngoại quốc kia gật đầu, tự tiểu phi tiểu nói một câu, “Cơ hội thực chiến gần đây đột nhiên tăng lên, thử nhiều đương nhiên tính năng được nâng cao.”

Nói rồi, đưa tay vỗ nhẹ lên đầu con khỉ.

Con khỉ vẫn đứng bên cạnh tay ngoại quốc đó, không hề nhúc nhích. .

“Xử lý thì thể đi, gọn gàng chút.” Tay ngoại quốc kia nói một câu, lúc này, hình như có người đến vận chuyển thi thể, thi thể như bị nâng lên, khiêng đi. .

Lúc đó cánh tay của người ký giả này có lẽ buông thõng xuống dưới, nên mọi người thông qua màn ảnh, thấy được hai người đàn ông mặc áo blouse rời đi.

Trong đó, gã ngoại quốc cầm quyển sổ đi trước, đi sau là một người còn khá trẻ, tóc đen, hấn vươn hai tay, xoa nắn vài cái lên người con khỉ điên kia một chút, rồi ôm nó lên rời đi. Kỳ quái nhất là, con khỉ đó vẫn duy trì tư thế ngay đơ lúc đứng cạnh gã ngoại quốc kia.

Clip đến đây thì kết thúc. .

Lâu Ngoại Quải nói, “Vẫn còn một đoạn nữa, nhưng chỉ quay mặt đất, sau đó hình như tay hấn đụng phải gì đó, tắt mất cái đồng hồ nên không quay nữa.” .

Bạch Ngọc Đường nhũu mày đưa điện thoại cho Tương Bình, “Điều tra gã ngoại quốc đó.” .

Tương Bình gật đầu đi thăm dò.

“Có thấy con khỉ đó rất máy móc không?” Công Tôn hỏi.

Ai cũng gật đầu. .

Tần Âu nói, “Hệt như người máy điều khiển bằng khẩu lệnh vậy.” .

Mọi người đây đó nhìn nhau, Triển Chiêu bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, hỏi Tương Bình, “Tương Bình, lúc trước trong viện nghiên cứu lịch sử của nhóm Tổng Giai Giai, cậu hack máy chủ của cái công ty nghiên cứu chân tay giả gì đó, cái người đi xin bằng sáng chế công nghệ...” .

Tương Bình gãi gãi đầu, “Là cái gì F...” .

Tiểu Bạch Trì nghiêng đầu, “Martin F Popescu!” .

Tất cả mọi người bất đắc dĩ nhìn Bạch Trì, nhớ rõ thế cũng mệt cho cậu nhóc nha.

Triển Chiêu nói với Tương Bình, “Tra tin tức của người đó đi.”

Tương Bình đã sớm tiến hành rà soát cái người đó rồi, “Trước em cũng tra qua, là một chuyên gia trong lĩnh vực kỹ thuật đó.”

Nói rồi, Tương Bình lục tìm trong đồng tư liệu cậu in ra, một lúc sau giao ra một phần cho Triển Chiêu. .

Người ngoại quốc bên trong tài liệu nhìn khoảng 40-50 tuổi, vẻ ngoài khá khô ngô, có chút béo, so với người mặc áo blouse trong điện thoại của Lâu Ngoại Quải, tuổi tác thì không khác lắm, nhưng vóc người

“Chờ chút!” Công Tôn cầm hai tấm hình so sánh, sau đó nói, “Tên mập này cũng là gã mặc áo blouse! Giảm béo thành công mà thôi!” .

“Cùng một người? !” Mọi người kinh ngạc không ngớt. .

“Oa... Từ vai diễn người qua đường thẳng cấp thành đại nhân vật phản diện quá dữ dội luôn a.” Mã Hân vuốt cằm, “Quả nhiên gây mới là mấu chốt!”

“Nếu là cùng một người ...” Mã Hán nói, “Vậy bộ Bánh xe Đức Phật giả kia cũng từ tay hấn mà ra?”

Tần Âu cũng nói, “Hệ thống không chế quả bom lúc trước cũng là của hấn sao?”

“Nhưng căn cứ vào ghi chép của ba tôi.” Trần Mật nói, “Nó là của tiến sĩ F, cũng là bác sĩ Stephen hồi đó ... Hai người bọn họ có liên quan sao?” .

“Ừm.” Triển Chiêu vuốt cằm, khẽ phát ra một âm tiết vô cùng không rõ ràng, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Bạch Ngọc Đường nhìn đoạn clip một lát, nhíu mày, “Có chút không thông.” .

Tất cả mọi người nhìn anh.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Đám người này mặc kệ đang làm gì, yếu tố bảo mật rất quan trọng, nhưng Bánh xe Đức Phật lại đi về phía phòng nghiên cứu, việc đó chắc chắn sẽ cung cấp đầu mối cho chúng ta, để chúng ta liên hệ vụ án này với hắn.” .

Mọi người cũng thấy có lý, làm gì có tội phạm nào dâng đầu mối cho cảnh sát chứ?

“Trừ phi...” Triển Chiêu nói, “Không phải từng báo bị mất trộm sao? Có khi nào bị trộm thật không?”

“Vì thế người đưa Bánh xe Đức Phật giả tới, với người chế tạo ra nó không phải là một.” Bạch Ngọc Đường nhìn đoạn clip một lát, “... Cái Bánh xe Đức Phật giả đó có khi nào cũng có tính công kích không?” .

Tất cả mọi người sững sốt. .

“Vậy nó muốn giết ai?” Triệu Hổ hỏi, “Tổng Giai Giai sao?” .

“Tổng Giai Giai tựa như một bia sống di động, căn bản không có chút năng lực phòng ngự nào, muốn giết cô bé rất dễ, cơ hội cũng rất nhiều, nhưng lúc nó ở một mình với cô bé cũng không có động thủ.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Nếu ngày đó chúng ta không đến, Tổng Giai Giai phát hiện Bánh xe Đức Phật xong chắc chắn sẽ ngay lập tức tìm Trầm Bác và hai trợ lý của ông ấy đến giám định nó.”

Tất cả mọi người gật đầu. .

“Vì vậy, Bánh xe Đức Phật nếu là máy móc bị người không chế, vậy có thể mục đích của nó là giết hai tay trợ lý, hoặc Trầm Bác, hoặc ... cả ba người họ?” Triển Chiêu cảm khái, “Chúng ta quấy rối kế hoạch giết người của nó rồi sao?” .

“Người máy đã đến được trình độ đi giết người được rồi ư?” Bạch Trì không giải thích được, “Phát triển người máy không phải còn gặp rất nhiều khó khăn sao?” .

“Thật ra không phải vậy.” Tần Âu lắc đầu, “Ngày đó lúc tôi kiểm tra máy móc bên trong Bánh xe Đức Phật giả, phát hiện một bộ trang bị tiếp thu mệnh lệnh rất hoàn chỉnh. Hồi nãy xem con khỉ đó tập kích người, cũng chỉ có mỗi động tác xé và đâm của người máy mà thôi, thao tác không khác máy chơi game là mấy.” .

Tất cả mọi người nhíu mày, đúng vậy.

“Phải tìm được Hác Nam và tay trợ giảng người nước ngoài kia đã.” Bạch Ngọc Đường nói. .

“Nhưng chúng ta không có chứng cứ để bắt hai người bọn họ.” Triển Chiêu nhắc nhở. .

“Không cần lý do bắt giữ.” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Cứ nói là nghi ngờ bọn họ sẽ bị tấn công nên phải bảo vệ là được.”

Mọi người gật đầu, vì vậy, Bạch Ngọc Đường để Lạc Thiên và Tần Âu đi tìm tay trợ giảng người nước ngoài, Triệu Hổ và Mã Hán đi tìm Hác Nam.

Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại cho Bao Chứng, lấy clip Lâu Ngoại Quả cung cấp làm chứng cứ, để cảnh sát phái người đến lục soát vườn táo, bắt tay người ngoại quốc kia. Mặt khác, có thể cần đến sự hợp tác của một số tổ, Bạch Ngọc Đường thuật lại vô cùng tỉ mỉ, Bao Chứng nghe xong kêu để ông đi an bài nhân thủ.

Tương Bình còn đang điều tra về người tên Martin F Popescu.

Triển Chiêu đứng ở phía sau cậu, một tay cầm tư liệu về thân phận của Martin nọ, một tay xoa xoa cằm, chậm rãi đi xung quanh.

Lúc này, “đình” một tiếng, cửa thang máy mở, Bạch Cẩm Đường và Triệu Trinh đi ra. .

Mọi người vô thức nhìn đồng hồ, ngày nào đến giờ cơm chiều hai vị này cũng tới đón gia quyến đi ăn.

Bạch Cẩm Đường thấy mọi người đều có mặt, lắc đầu, “Mấy người rút cuộc muốn cảm quân ở đây bao nhiêu ngày nữa? Hay công việc này vốn phải làm n ngày rồi mới được nghỉ?”

Triển Chiêu thấy hai người, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, tiến lại gần, nhìn chăm chăm hai người bọn họ.

Bạch Cẩm Đường và Triệu Trinh có chút khó hiểu quay đầu lại nhìn Triển Chiêu. .

“Hai người... có quen ai người Romania, hoặc Ukraina, hoặc ai khác thuộc chủng tộc Slav không?” Triển Chiêu bỗng nhiên hứng thú hỏi. .

Bạch Cẩm Đường và Triệu Trinh nghe xong ngây người, có vẻ không thể nào ngay lập tức nhớ ra được, vì thế đều buồn bực nhìn Triển Chiêu. .

“Cho hai người một vài đặc điểm nhé.” Triển Chiêu nói, “Tuổi khoảng 40, tương đối thông minh, tính cách trầm lắng, ít nói, có cảm giác thần bí. Phải lĩnh vực công tác của hai người mới có thể tiếp xúc được với kiểu tinh anh như vậy. Nếu là người anh hai quen, có lẽ sẽ là một thương nhân khá thành công, nhưng cư xử cực kỳ kín đáo, kinh doanh trong lĩnh vực khai thác công nghệ mới. Còn nếu là người Triệu Trinh quen, phỏng chừng cũng là ảo thuật gia, hoặc diễn viên có kỹ năng diễn xuất đặc biệt, vóc người vô cùng nhỏ gầy, có tài năng, nhưng thích diễn xuất lưu động, không quan trọng phải nổi danh ...”

“A ...” .

Triển Chiêu còn chưa nói xong, Bạch Cẩm Đường và Triệu Trinh đồng loạt mở miệng, nét mặt chứng tỏ đã nghĩ ra gì đó.

Những người khác nhìn nhau —— như thế mà cũng mò ra đầu mối được á?

“Từ người một đi.” Triển Chiêu mỉm cười nhìn Bạch Cẩm Đường, “Anh hai trước nhé.” .

Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Đúng là anh có biết một thương nhân như thế, lúc nào làm vụ gì bên được hoặc năng lượng mới đều đụng phải gã.”

“Người đó thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Ha ha.” Bạch Cẩm Đường cười gượng hai tiếng, “Tuyệt đối là một tay cá mập có thể ngửi thấy mùi máu tươi, nhưng đúng là rất kín đáo, kín đáo đến mức tỉ lệ thuận với sự tham lam của gã. Nhưng chi tiết hơn thì anh đều nghe từ Lâm Nhược, cậu ta nói đã từng qua lại làm ăn với gã. Lần trước bọn anh đi chơi bóng cũng đụng phải người nọ, nhưng gã thấy anh liền bỏ đi, hơn nữa... rõ ràng có thể kiếm tiền, nhưng không bao giờ hợp tác với anh, như có ý tránh né vậy.” .

Mọi người đây đó nhìn nhau.

“Có phải tất cả những ai làm ăn với anh đều biết anh có em trai làm ở SCI không?” Triển Chiêu hiếu kỳ.

“Không rõ.” Bạch Cẩm Đường nhún vai, sau đó vươn tay kéo Công Tôn ôm vào lòng, “Nhưng anh đảm bảo ai cũng biết honey của anh là pháp y SCI.”

Công Tôn một tay nín lấy vai Bạch Cẩm Đường, một tay nhéo nhéo cằm anh.

Mọi người thở dài —— lại bắt đầu ân ân ái ái đó.

“Thương nhân đó tên là gì a?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi.

“Ai cũng gọi gã là Solomon, tên cụ thể anh không rõ lắm.” Bạch Cẩm Đường bất đắc dĩ nhún vai, “Anh cũng nói mà, người ta không thêm làm ăn với anh, nên không có cơ hội quen thân hơn. Nếu không phải chú tả rõ ràng như vậy, thật sự không nhớ ra gã.”

Triển Chiêu búng tay về phía Tương Bình vừa nghe được tin tức tốt, Tương Bình lập tức cảm cúi lướt bàn phím.

“Còn cậu?” Triển Chiêu quay lại hỏi Triệu Trinh. .

“Ách, có một người rất phù hợp với miêu tả của anh, nhưng không phải ảo thuật gia hay diễn viên, mà là một diễn viên xiếc.” Triệu Trinh nói.

“Xiếc?” .

Triệu Trinh gật đầu, “Biệt danh của hắn là Dơi Trắng, vì da rất trắng, lại gầy trơ xương, thấp bé nữa. Tiết mục chủ yếu của hắn là bay trên không, vô cùng linh hoạt, nhìn như bay thật vậy, nên mới có biệt danh này.” .

“Cậu có quen thân với hắn không?” Triển Chiêu hỏi.

Triệu Trinh nói, “Kỳ thực trước đây tôi từng đề nghị hắn vào đoàn của tôi.” .

“Nga?” Triển Chiêu hứng thú hỏi, “Thế hắn đồng ý không?” .

Triệu Trinh lắc đầu, “Làm ở đoàn xiếc chỉ được lúc còn trẻ thôi, rất ít người đến tuổi 30 mà còn biểu diễn trên không trung được, qua 40 lại càng khó. Rất nhiều diễn viên xiếc đều đổi sang làm sau cánh gà hoặc chuyển hẳn sang làm ảo thuật. Tôi xem qua vài đoạn phim quay hắn biểu diễn, cảm thấy rất xuất sắc... Khi đó tôi đi diễn lưu động, trong đoàn vừa lúc thiếu một người có kinh nghiệm làm việc trên cao, vì thế đã nhờ người đi hỏi hắn. Nhưng tiếc là hắn từ chối.”

“Sao lại từ chối?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Cậu dù gì cũng là ảo thuật gia nổi danh nhất hiện nay, cơ hội rất tốt mà.”

Triệu Trinh nhún vai, “Không rõ lắm, tôi để người đại diện đi tiếp xúc với hắn, nghe nói sau khi hắn hỏi về các mối quan hệ của tôi xong thì từ chối.” .

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi tiếp, “Có phải ai quen cậu cũng biết cậu có honey đang làm ở SCI?”

“Đúng nha.” Triệu Trinh xoa xoa đầu Bạch Trì .

Mọi người lắc đầu —— người nhà cao cấp quá mà!

Tương Bình căn cứ vào đầu mối Triệu Trinh và Bạch Cẩm Đường cung cấp, bắt đầu tra tìm hai người kia.

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, sao cậu đột nhiên nghĩ đến hai người như thế, còn xác định anh hai với Triệu Trinh có biết?” .

“Không phải tôi xác định họ có biết nhau, chỉ là vừa khéo với thân phận của anh hai và Triệu Trinh, hắn là có hiểu biết nhất định về tình anh trong giới.” Triển Chiêu cười cười, “Tôi cũng suy đoán, nếu như đúng thì có lẽ đó là hai người nước ngoài, hiện tại người ngoại quốc ở trong nước càng ngày càng nhiều, cũng may tên tuổi của họ khá nổi ...” .

Triển Chiêu nói xong, chỉ thấy tiếng gõ bàn phím của Tương Bình phía bên kia dừng lại, cậu há hốc miệng, nhìn vào màn hình máy vi tính, “Không thể tin nổi!”

Tất cả mọi người chạy lại.

Tương Bình chỉ vào hai cái tên, “Solomon đại ca nhắc đến kia tên đầy đủ là Solomon F Husky, còn diễn viên xiếc Dơi Trắng đó là Dick F Chomsky.” .

“Trong tên đều có F?” Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Có khi nào trùng hợp không?”

Triển Chiêu gật đầu, “Năm đó tiến sĩ Stephen bắt cóc 5 đứa trẻ, đều là những F đời sau.”

Mọi người kinh ngạc nhìn Triển Chiêu.

Công Tôn tính toán, “Đúng là khoảng độ tuổi này!” .

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Miêu Nhi, cậu nghi ngờ những người này nằm trong 5 đứa trẻ bị Stephen bắt cóc?”

“Đã có bốn người F, vẫn còn thiếu một?” Tương Bình hỏi.

“Người còn thiếu kia không cần tìm, tôi có thể cung cấp.” Triển Chiêu cười, “Có lẽ tên là Cormier F Dirk Nowitzki.”

Tất cả mọi người sững sờ.

Tương Bình tra xét một chút, báo lại, “Hắn là chuyên gia trong lĩnh vực sinh hóa, thật nhiều danh hiệu nga, hiện tại đang nghiên cứu thuốc mới ở xí nghiệp sản xuất thuốc ... Công ty này của Solomon. Sau đó công ty của Solomon hợp tác với viện nghiên cứu vật lý kia nghiên cứu chế tạo chân tay giả, cũng chính là hỗ trợ kinh phí cho Martin, sau lại báo cảnh sát là sản phẩm bị trộm, vì thế thí nghiệm đó ngừng hẳn.”

“Cứ như vậy, cả 5 đã đủ!” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Một là chuyên gia sinh hóa, một là chuyên gia nghiên cứu người máy, một là thương nhân cự phú, một là diễn viên xiếc thân thủ miễn tiện, còn một là chuyên gia hóa trang.”

Mọi người đây đó nhìn nhau.

“Đó là một nhóm tội phạm siêu cường, nếu bọn họ đều tham dự lần phạm tội này.” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Chứng chấn thương tâm lý của Stephen khá nghiêm trọng, hẳn bắt cóc con trai của ác ma, bồi dưỡng bọn họ thành một thể hệ ác ma mới, quả thực là một sự tiếp nối.”

“Vậy đám Trình Mộc thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Còn cô con gái không bị Stephen bắt cóc của Royce...” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Nếu đoán không sai, thì đó là một nhóm F khác!” .

Mọi người đang thảo luận, điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang lên.

“A lô?” Bạch Ngọc Đường tiếp máy, là Tần Âu gọi về, “Đội trưởng, tên trợ giảng người nước ngoài đó chết trong nhà rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Bên nhóm Triệu Hổ thế nào?” .

“Không rõ lắm, tôi vừa gọi điện thoại, Hồ Tử nói không thấy ở nhà, chắc đang ở trường.” Tần Âu trả lời.

“Các anh qua giúp bọn họ đi, có gì thì gọi điện thoại.” Bạch Ngọc Đường nói xong, cúp máy.

Lúc này, Bao Chứng đến, bên cạnh có thêm ba người, một là đội trưởng đội đặc công Tiểu Phi, hai người còn lại, một người làm ở trung tâm kiểm soát bệnh sinh hóa, còn một người làm ở tổ chống khuếch tán hạt nhân.

Giới thiệu đơn giản một chút, Bao Chứng nói, “Đều đã chuẩn bị tốt.” .

“Xuất phát.” Bạch Ngọc Đường dẫn mọi người ra ngoài, “Chúng ta đi thu hoạch tảo.”

513. Quyển IV – Vụ Án 17 – Chương 22

Chương 22 : Sự tiếp nối của F

Trong clip Lâu Ngoại Quải cung cấp, Triển Chiêu và mọi người thấy được cảnh giết người tàn bạo ... của một con khỉ điên cuồng.

Giữa lúc nội dung vở kịch bắt đầu phát triển theo hướng phim kinh dị kết hợp khoa học viễn tưởng thì một tiếng huýt sáo vang lên, kịp thời cản lại con khỉ đang hung bạo với xác chết.

Mọi người chăm chú nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, ngay lúc Lâu Ngoại Quải nhắc “Kịch vui tới rồi nga!” thì có một người, xuất hiện trong màn hình.

Đó là một người đàn ông mặc áo blouse trắng, không biết có phải vì góc quay không nhưng cảm giác người nọ rất cao, tóc màu xám nhưng không mang lại cảm giác tuổi già sức yếu, giống như chỉ mới 40 tuổi thôi.

Sau khi huýt sáo, hắn dùng một khẩu lệnh không thể tiêu chuẩn hơn, “Stop!!” .

Con khỉ vốn điên cuồng đột nhiên như thỏ Duracell bị hết điện, tất cả động tác đều ngừng bật, thậm chí cánh tay đang giơ cao cũng không kịp buông xuống.

“Back!” Người nọ hô thêm một tiếng.

Mọi người thấy con khỉ đó buông tay xuống, xoay người đi về bên cạnh người đàn ông mặc áo blouse kia.

Người đàn ông đó nhìn vào đồng hồ đeo tay, rồi lấy trong túi áo ra một quyển sổ và một cây bút, ghi lại ít số liệu.

Lúc này, bên cạnh có giọng nói khác truyền đến, nói tiếng Trung, vô cùng rõ ràng, “Thời gian cung cấp điện có vẻ dài hơn lúc trước, hệ thống tiếp thu tín hiệu cũng ổn định hơn.” .

“Ừm.” Tay ngoại quốc kia gật đầu, tự tiểu phi tiểu nói một câu, “Cơ hội thực chiến gần đây đột nhiên tăng lên, thử nhiều đương nhiên tính năng được nâng cao.”

Nói rồi, đưa tay vỗ nhẹ lên đầu con khỉ.

Con khỉ vẫn đứng bên cạnh tay ngoại quốc đó, không hề nhúc nhích. .

“Xử lý thì thể đi, gọn gàng chút.” Tay ngoại quốc kia nói một câu, lúc này, hình như có người đến vận chuyển thi thể, thi thể như bị nâng lên, khiêng đi. .

Lúc đó cánh tay của người ký giả này có lẽ buông thõng xuống dưới, nên mọi người thông qua màn ảnh, thấy được hai người đàn ông mặc áo blouse rời đi.

Trong đó, gã ngoại quốc cầm quyển sổ đi trước, đi sau là một người còn khá trẻ, tóc đen, hấn vươn hai tay, xoa nắn vài cái lên người con khỉ điên kia một chút, rồi ôm nó lên rời đi. Kỳ quái nhất là, con khỉ đó vẫn duy trì tư thế ngay đơ lúc đứng cạnh gã ngoại quốc kia.

Clip đến đây thì kết thúc. .

Lâu Ngoại Quả nói, “Vốn còn một đoạn nữa, nhưng chỉ quay mặt đất, sau đó hình như tay hấn đụng phải gì đó, tắt mất cái đồng hồ nên không quay nữa.” .

Bạch Ngọc Đường nhú mày đưa điện thoại cho Tương Bình, “Điều tra gã ngoại quốc đó.” .

Tương Bình gật đầu đi thăm dò.

“Có thấy con khỉ đó rất máy móc không?” Công Tôn hỏi.

Ai cũng gật đầu. .

Tần Âu nói, “Hệt như người máy điều khiển bằng khẩu lệnh vậy.” .

Mọi người đây đó nhìn nhau, Triển Chiêu bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, hỏi Tương Bình, “Tương Bình, lúc trước trong viện nghiên cứu lịch sử của nhóm Tổng Giai Giai, cậu hack máy chủ của cái công ty nghiên cứu chân tay giả gì đó, cái người đi xin bằng sáng chế công nghệ...” .

Tương Bình gãi gãi đầu, “Là cái gì F...” .

Tiểu Bạch Trì nghiêng đầu, “Martin F Popescu!” .

Tất cả mọi người bất đắc dĩ nhìn Bạch Trì, nhớ rõ thế cũng mệt cho cậu nhóc nha.

Triển Chiêu nói với Tương Bình, “Tra tin tức của người đó đi.”

Tương Bình đã sớm tiến hành rà soát cái người đó rồi, “Trước em cũng tra qua, là một chuyên gia trong lĩnh vực kỹ thuật đó.”

Nói rồi, Tương Bình lục tìm trong đồng tư liệu cậu in ra, một lúc sau giao ra một phần cho Triển Chiêu. .

Người ngoại quốc bên trong tài liệu nhìn khoảng 40-50 tuổi, vẻ ngoài khá khô ngô, có chút béo, so với người mặc áo blouse trong điện thoại của Lâu Ngoại Quả, tuổi tác thì không khác lắm, nhưng vóc người

“Chờ chút!” Công Tôn cầm hai tấm hình so sánh, sau đó nói, “Tên mập này cũng là gã mặc áo blouse! Giảm béo thành công mà thôi!” .

“Cùng một người? !” Mọi người kinh ngạc không ngớt. .

“Oa... Từ vai diễn người qua đường thẳng cấp thành đại nhân vật phản diện quá dữ dội luôn a.” Mã Hân vuốt cằm, “Quả nhiên gây mới là mấu chốt!”

“Nếu là cùng một người ...” Mã Hán nói, “Vậy bộ Bánh xe Đức phạt giả kia cũng từ tay hấn mà ra?”

Tần Âu cũng nói, “Hệ thống không chế quả bom lúc trước cũng là của hắn sao?”

“Nhưng căn cứ vào ghi chép của ba tôi.” Trần Mật nói, “Nó là của tiến sĩ F, cũng là bác sĩ Stephen hồi đó ... Hai người bọn họ có liên quan sao?” .

“Ừm.” Triển Chiêu vuốt cằm, khẽ phát ra một âm tiết vô cùng không rõ ràng, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Bạch Ngọc Đường nhìn đoạn clip một lát, nhíu mày, “Có chút không thông.” .

Tất cả mọi người nhìn anh.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Đám người này mặc kệ đang làm gì, yếu tố bảo mật rất quan trọng, nhưng Bánh xe Đức phạt lại đi về phía phòng nghiên cứu, việc đó chắc chắn sẽ cung cấp đầu mối cho chúng ta, để chúng ta liên hệ vụ án này với hắn.” .

Mọi người cũng thấy có lý, làm gì có tội phạm nào dâng đầu mối cho cảnh sát chứ?

“Trừ phi...” Triển Chiêu nói, “Không phải từng báo bị mất trộm sao? Có khi nào bị trộm thật không?”

“Vì thế người đưa Bánh xe Đức phạt giả tới, với người chế tạo ra nó không phải là một.” Bạch Ngọc Đường nhìn đoạn clip một lát, “... Cái Bánh xe Đức phạt giả đó có khi nào cũng có tính công kích không?” .

Tất cả mọi người sững sốt. .

“Vậy nó muốn giết ai?” Triệu Hổ hỏi, “Tổng Giai Giai sao?” .

“Tổng Giai Giai tựa như một bia sống di động, căn bản không có chút năng lực phòng ngự nào, muốn giết cô bé rất dễ, cơ hội cũng rất nhiều, nhưng lúc nó ở một mình với cô bé cũng không có động thủ.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Nếu ngày đó chúng ta không đến, Tổng Giai Giai phát hiện Bánh xe Đức Phạt xong chắc chắn sẽ ngay lập tức tìm Trầm Bác và hai trợ lý của ông ấy đến giám định nó.”

Tất cả mọi người gật đầu. .

“Vì vậy, Bánh xe Đức Phạt nếu là máy móc bị người không chế, vậy có thể mục đích của nó là giết hai tay trợ lý, hoặc Trầm Bác, hoặc ... cả ba người họ?” Triển Chiêu cảm khái, “Chúng ta quấy rối kế hoạch giết người của nó rồi sao?” .

“Người máy đã đến được trình độ đi giết người được rồi ư?” Bạch Trì không giải thích được, “Phát triển người máy không phải còn gặp rất nhiều khó khăn sao?” .

“Thật ra không phải vậy.” Tần Âu lắc đầu, “Ngày đó lúc tôi kiểm tra máy móc bên trong Bánh xe Đức Phạt giả, phát hiện một bộ trang bị tiếp thu mệnh lệnh rất hoàn chỉnh. Hồi nãy xem con khỉ đó tập kích người, cũng chỉ có mỗi động tác xé và đâm của người máy mà thôi, thao tác không khác máy chơi game là mấy.” .

Tất cả mọi người nhíu mày, đúng vậy.

“Phải tìm được Hác Nam và tay trợ giảng người nước ngoài kia đã.” Bạch Ngọc Đường nói. .

“Nhưng chúng ta không có chứng cứ để bắt hai người bọn họ.” Triển Chiêu nhắc nhở. .

“Không cần lý do bắt giữ.” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Cứ nói là nghi ngờ bọn họ sẽ bị tấn công nên phải bảo vệ là được.”

Mọi người gật đầu, vì vậy, Bạch Ngọc Đường để Lạc Thiên và Tần Âu đi tìm tay trợ giảng người nước ngoài, Triệu Hổ và Mã Hán đi tìm Hác Nam.

Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại cho Bao Chứng, lấy clip Lâu Ngoại Quả cung cấp làm chứng cứ, để cảnh sát phái người đến lục soát vườn táo, bắt tay người ngoại quốc kia. Mặt khác, có thể cần đến sự hợp tác của một số tổ, Bạch Ngọc Đường thuật lại vô cùng tỉ mỉ, Bao Chứng nghe xong kêu để ông đi an bài nhân thủ.

Tương Bình còn đang điều tra về người tên Martin F Popescu.

Triển Chiêu đứng ở phía sau cậu, một tay cầm tư liệu về thân phận của Martin nọ, một tay xoa xoa cằm, chậm rãi đi xung quanh.

Lúc này, “đình” một tiếng, cửa thang máy mở, Bạch Cẩm Đường và Triệu Trinh đi ra. .

Mọi người vô thức nhìn đồng hồ, ngày nào đến giờ cơm chiều hai vị này cũng tới đón gia quyến đi ăn.

Bạch Cẩm Đường thấy mọi người đều có mặt, lắc đầu, “Mấy người rốt cuộc muốn cầm quân ở đây bao nhiêu ngày nữa? Hay công việc này vốn phải làm n ngày rồi mới được nghỉ?”

Triển Chiêu thấy hai người, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, tiến lại gần, nhìn chăm chăm hai người bọn họ.

Bạch Cẩm Đường và Triệu Trinh có chút khó hiểu quay đầu lại nhìn Triển Chiêu. .

“Hai người... có quen ai người Romania, hoặc Ukraina, hoặc ai khác thuộc chủng tộc Slav không?” Triển Chiêu bỗng nhiên hứng thú hỏi. .

Bạch Cẩm Đường và Triệu Trinh nghe xong ngây người, có vẻ không thể nào ngay lập tức nhớ ra được, vì thế đều buồn bực nhìn Triển Chiêu. .

“Cho hai người một vài đặc điểm nhé.” Triển Chiêu nói, “Tuổi khoảng 40, tương đối thông minh, tính cách trầm lắng, ít nói, có cảm giác thần bí. Phải lĩnh vực công tác của hai người mới có thể tiếp xúc được với kiểu tinh anh như vậy. Nếu là người anh hai quen, có lẽ sẽ là một thương nhân khá thành công, nhưng cư xử cực kỳ kín đáo, kinh doanh trong lĩnh vực khai thác công nghệ mới. Còn nếu là người Triệu Trinh quen, phỏng chừng cũng là ảo thuật gia, hoặc diễn viên có kỹ năng diễn xuất đặc biệt, vóc người vô cùng nhỏ gầy, có tài năng, nhưng thích diễn xuất lưu động, không quan trọng phải nổi danh ...”

“A ...” .

Triển Chiêu còn chưa nói xong, Bạch Cẩm Đường và Triệu Trinh đồng loạt mở miệng, nét mặt chứng tỏ đã nghĩ ra gì đó.

Những người khác nhìn nhau —— như thế mà cũng mò ra đầu mối được á?

“Từ người một đi.” Triển Chiêu mỉm cười nhìn Bạch Cẩm Đường, “Anh hai trước nhé.” .

Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Đúng là anh có biết một thương nhân như thế, lúc nào làm vụ gì bên được hoặc năng lượng mới đều đụng phải gã.”

“Người đó thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Ha hả.” Bạch Cẩm Đường cười gượng hai tiếng, “Tuyệt đối là một tay cá mập có thể ngửi thấy mùi máu tươi, nhưng đúng là rất kín đáo, kín đáo đến mức tỉ lệ thuận với sự tham lam của gã. Nhưng chi tiết hơn thì anh đều nghe từ Lâm Nhược, cậu ta nói đã từng qua lại làm ăn với gã. Lần trước bọn anh đi chơi bóng cũng đụng phải người nọ, nhưng gã thấy anh liền bỏ đi, hơn nữa... rõ ràng có thể kiếm tiền, nhưng không bao giờ hợp tác với anh, như có ý tránh né vậy.” .

Mọi người đây đó nhìn nhau.

“Có phải tất cả những ai làm ăn với anh đều biết anh có em trai làm ở SCI không?” Triển Chiêu hiếu kỳ.

“Không rõ.” Bạch Cẩm Đường nhún vai, sau đó vươn tay kéo Công Tôn ôm vào lòng, “Nhưng anh đảm bảo ai cũng biết honey của anh là pháp y SCI.”

Công Tôn một tay nín lấy vai Bạch Cẩm Đường, một tay nhéo nhéo cằm anh.

Mọi người thở dài —— lại bắt đầu ân ân ái ái đó.

“Thương nhân đó tên là gì a?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi.

“Ai cũng gọi gã là Solomon, tên cụ thể anh không rõ lắm.” Bạch Cẩm Đường bất đắc dĩ nhún vai, “Anh cũng nói mà, người ta không thêm làm ăn với anh, nên không có cơ hội quen thân hơn. Nếu không phải chú tả rõ ràng như vậy, thật sự không nhớ ra gã.”

Triển Chiêu búng tay về phía Tương Bình vừa nghe được tin tức tốt, Tương Bình lập tức cầm cúi lướt bàn phím.

“Còn cậu?” Triển Chiêu quay lại hỏi Triệu Trinh. .

“Ách, có một người rất phù hợp với miêu tả của anh, nhưng không phải ảo thuật gia hay diễn viên, mà là một diễn viên xiếc.” Triệu Trinh nói.

“Xiếc?” .

Triệu Trinh gật đầu, “Biệt danh của hắn là Dơi Trắng, vì da rất trắng, lại gầy trơ xương, thấp bé nữa. Tiết mục chủ yếu của hắn là bay trên không, vô cùng linh hoạt, nhìn như bay thật vậy, nên mới có biệt danh này.” .

“Cậu có quen thân với hắn không?” Triển Chiêu hỏi.

Triệu Trinh nói, “Kỳ thực trước đây tôi từng đề nghị hắn vào đoàn của tôi.” .

“Nga?” Triển Chiêu hứng thú hỏi, “Thế hắn đồng ý không?” .

Triệu Trinh lắc đầu, “Làm ở đoàn xiếc chỉ được lúc còn trẻ thôi, rất ít người đến tuổi 30 mà còn biểu diễn trên không trung được, qua 40 lại càng khó. Rất nhiều diễn viên xiếc đều đổi sang làm sau cánh gà hoặc chuyển hẳn sang làm ảo thuật. Tôi xem qua vài đoạn phim quay hắn biểu diễn, cảm thấy rất xuất sắc... Khi đó tôi đi diễn lưu động, trong đoàn vừa lúc thiếu một người có kinh nghiệm làm việc trên cao, vì thế đã nhờ người đi hỏi hắn. Nhưng tiếc là hắn từ chối.”

“Sao lại từ chối?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Cậu dù gì cũng là ảo thuật gia nổi danh nhất hiện nay, cơ hội rất tốt mà.”

Triệu Trinh nhún vai, “Không rõ lắm, tôi để người đại diện đi tiếp xúc với hắn, nghe nói sau khi hắn hỏi về các mối quan hệ của tôi xong thì từ chối.” .

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi tiếp, “Có phải ai quen cậu cũng biết cậu có honey đang làm ở SCI?”

“Đúng nha.” Triệu Trinh xoa xoa đầu Bạch Trì. .

Mọi người lắc đầu —— người nhà cao cấp quá mà!

Tương Bình căn cứ vào đầu mối Triệu Trinh và Bạch Cẩm Đường cung cấp, bắt đầu tra tìm hai người kia.

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, sao cậu đột nhiên nghĩ đến hai người như thế, còn xác định anh hai với Triệu Trinh có biết?” .

“Không phải tôi xác định họ có biết nhau, chỉ là vừa khéo với thân phận của anh hai và Triệu Trinh, hắn là có hiểu biết nhất định về tình anh trong giới.” Triển Chiêu cười cười, “Tôi cũng suy đoán, nếu như đúng thì có lẽ đó là hai người nước ngoài, hiện tại người ngoại quốc ở trong nước càng ngày càng nhiều, cũng may tên tuổi của họ khá nổi ...” .

Triển Chiêu nói xong, chỉ thấy tiếng gõ bàn phím của Tương Bình phía bên kia dừng lại, cậu há hốc miệng, nhìn vào màn hình máy vi tính, “Không thể tin nổi!”

Tất cả mọi người chạy lại.

Tương Bình chỉ vào hai cái tên, “Solomon đại ca nhắc đến kia tên đầy đủ là Solomon F Husky, còn diễn viên xiếc Dơi Trắng đó là Dick F Chomsky.” .

“Trong tên đều có F?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Có khi nào trùng hợp không?”

Triển Chiêu gật đầu, “Năm đó tiến sĩ Stephen bắt cóc 5 đứa trẻ, đều là những F đời sau.”

Mọi người kinh ngạc nhìn Triển Chiêu.

Công Tôn tính toán, “Đúng là khoảng độ tuổi này!” .

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Miêu Nhi, cậu nghi ngờ những người này nằm trong 5 đứa trẻ bị Stephen bắt cóc?”

“Đã có bốn người F, vẫn còn thiếu một?” Trương Bình hỏi.

“Người còn thiếu kia không cần tìm, tôi có thể cung cấp.” Triển Chiêu cười, “Có lẽ tên là Cormier F Dirk Nowitzki.”

Tất cả mọi người sững sốt.

Trương Bình tra xét một chút, báo lại, “Hắn là chuyên gia trong lĩnh vực sinh hóa, thật nhiều danh hiệu nga, hiện tại đang nghiên cứu thuốc mới ở xí nghiệp sản xuất thuốc ... Công ty này của Solomon. Sau đó công ty của Solomon hợp tác với viện nghiên cứu vật lý kia nghiên cứu chế tạo chân tay giả, cũng chính là hỗ trợ kinh phí cho Martin, sau lại báo cảnh sát là sản phẩm bị trộm, vì thế thí nghiệm đó ngừng hẳn.”

“Cứ như vậy, cả 5 đã đủ!” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Một là chuyên gia sinh hóa, một là chuyên gia nghiên cứu người máy, một là thương nhân cự phú, một là diễn viên xiếc thân thủ miễn tiệp, còn một là chuyên gia hóa trang.”

Mọi người đây đó nhìn nhau.

“Đó là một nhóm tội phạm siêu cường, nếu bọn họ đều tham dự lần phạm tội này.” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Chứng chấn thương tâm lý của Stephen khá nghiêm trọng, hẳn bắt cóc con trai của ác ma, bồi dưỡng bọn họ thành một thể hệ ác ma mới, quả thực là một sự tiếp nối.”

“Vậy đám Trình Mộc thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Còn cô con gái không bị Stephen bắt cóc của Royce...”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Nếu đoán không sai, thì đó là một nhóm F khác!” .

Mọi người đang thảo luận, điện thoại của Bạch Ngọc Đường vang lên.

“A lô?” Bạch Ngọc Đường tiếp máy, là Tần Âu gọi về, “Đội trưởng, tên trợ giảng người nước ngoài đó chết trong nhà rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Bên nhóm Triệu Hổ thế nào?” .

“Không rõ lắm, tôi vừa gọi điện thoại, Hồ Tử nói không thấy ở nhà, chắc đang ở trường.” Tần Âu trả lời.

“Các anh qua giúp bọn họ đi, có gì thì gọi điện thoại.” Bạch Ngọc Đường nói xong, cúp máy.

Lúc này, Bao Chứng đến, bên cạnh có thêm ba người, một là đội trưởng đội đặc công Tiểu Phi, hai người còn lại, một người làm ở trung tâm kiểm soát bệnh sinh hóa, còn một người làm ở tổ chống khuếch tán hạt nhân.

Giới thiệu đơn giản một chút, Bao Chứng nói, “Đều đã chuẩn bị tốt.” .

“Xuất phát.” Bạch Ngọc Đường dẫn mọi người ra ngoài, “Chúng ta đi thu hoạch tảo.”

514. Quyển IV – Vụ Án 17 – Chương 23

Chương 23 : Đến từ địa ngục

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi vào thang máy.

Lúc này, hầu như toàn bộ cảnh cục đều chuẩn bị xuất động, đội Đặc Công, đội Hình Sự và một chiếc xe cảnh sát đều đã ra ngoài.

Đi tới gần xe chỉ huy ở trong gara, Bạch Ngọc Đường và các tổ viên khác nói sơ lại kế hoạch.

Sau khi chấm dứt, Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ Triển Chiêu, “Miêu Nhi, các cậu đi trước.”

Tất cả mọi người có chút không hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường. .

Triển Chiêu hiểu kỳ, “Cậu không đi? Vậy ai chỉ huy hành động?” .

“Cậu và cục trưởng Bao chỉ huy.” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa cầm chiếc máy tính bảng đặt một bên.

Máy tính bảng vừa lúc kêu lên một tiếng, có một email gửi tới.

Bạch Ngọc Đường mở ra đọc.

Triển Chiêu có chút hiếu kỳ nhìn thử, bên trên là một bản đồ lập thể.

Trong xe chỉ huy, Tương Bình thò đầu ra, “Đội trưởng, anh muốn cái này đúng không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu. .

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày.

Triển Chiêu cười, “Vậy cậu cẩn thận chút.” .

“Có giúp đỡ, không cần lo lắng.” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa đi về phía thang máy.

Triển Chiêu mang theo các thành viên SCI vẫn chưa hiểu rõ chuyện gì lên xe, chạy tới vườn táo.

Bạch Ngọc Đường đi vào, cửa thang máy đóng lại, anh lấy điện thoại ra, gọi đi một cuộc .

Điện thoại rất nhanh được tiếp, “Thế nào rồi?”

Bắt máy là hai vị gia quyến đang cố thủ tại văn phòng SCI.

Bạch Cẩm Đường cầm điện thoại, nhìn vào trong phòng nghỉ, ở đó Trần Du đang ngồi bóc cam cho Tần Nghiên Phân, Từ Liệt cũng góp mặt, đang đùa giỡn với hai người.

“Gió êm sóng lặng.” Bạch Cẩm Đường nói.

“Nữ cảnh sát đâu? Đúng chỗ chưa?” Bạch Ngọc Đường vừa hỏi xong thì Bạch Cẩm Đường nhìn thấy cửa thang máy mở, một nữ cảnh sát hơn hai mươi tuổi, vóc người cao gầy bước ra, cầm trong tay một hộp quà.

Bạch Cẩm Đường khẽ nhú mày, “Gầy vậy, được không đó?” .

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, “Người ta nhu đạo bậc ba! Quán quân võ thuật toàn quốc đó.” .

Bạch Cẩm Đường nhướn mày, gật đầu với nữ cảnh nọ, cô gái liền xoay người, đi về phía WC nữ ở phía cuối hành lang.

Cửa thang máy mở, Bạch Ngọc Đường cầm điện thoại di động đi ra, trước mắt là tổ Tội phạm Kinh tế ở dưới văn phòng SCI, toàn bộ thành viên trong tổ cơ bản đều ở đó, trên bàn là từng đồng lớn tư liệu, người của tổ Kinh Tế đang vui đùa điều tra số liệu. .

Bạch Ngọc Đường gõ cửa. .

Một đám mọt sách của tổ Kinh Tế đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên.

Bạch Ngọc Đường búng tay, rồi phẩy phẩy, “Giải tán.”

Người của tổ Kinh Tế giật giật khóe miệng, đều vội vã đứng dậy chạy ra ngoài.

Chờ người của tổ Kinh Tế đi hết, Bạch Ngọc Đường nói với Bạch Cẩm Đường ở đầu dây bên kia, “Có thể bắt đầu rồi.”

Bạch Cẩm Đường thu điện thoại, liếc mắt về phía Triệu Trinh.

Triệu Trinh đứng lên, đứng đĩnh đi vào trong phòng nghỉ.

Triệu Trinh và Trần Du cũng có quen biết, đi vào liền hỏi, “Mã Hân đâu?”

Trần Du nhìn xung quanh một chút, “Chắc là đi với bác sĩ Công Tôn rồi.”

“Chắc.” Triệu Trinh khẽ nhú mày.

“Sao thế?” Trần Du hỏi.

Triệu Trinh bắt đầu kể, “Tôi mua quà cho Trì Trì, vừa nãy đông người, tôi nhờ Mã Hân giấu dùm, nha đầu chết tiệt đó giấu vào trong toilet nữ.”

“Phụt.” Trần Du vui vẻ, “Tôi đi lấy cho anh.” .

Triệu Trinh gật đầu. .

Trần Du đứng lên chạy ra ngoài, tới cửa, gặp phải Bạch Cẩm Đường đang hút thuốc ở ngoài hành lang. .

Bạch Cẩm Đường và Trần Du đối mặt. .

Trần Du tủm tỉm gọi “Ông chủ” . .

Bạch Cẩm Đường gật đầu, lại hỏi, “Sắc mặt xấu như vậy? Khó chịu?” .

Trần Du sững sốt, sờ sờ mặt, “Có sao?” .

Bạch Cẩm Đường gật đầu. .

Trần Du vội chạy vào toilet, định soi gương một tí.

Tới toilet, Trần Du nhìn thấy trên bồn rửa mặt có đặt một hộp quà màu xanh, vội vàng chạy qua cầm lên, thuận tiện nhìn mình trong gương một chút.

Trái phải nhìn một chút, mặt trắng lấm sao? Trần Du nghiêng mặt nhìn nhìn, nghĩ có khi nào tại phần này trắng quá không? Gần đây da hơi khô a, lát nữa về nhà có nên đắp mặt nạ không nhỉ?

Cô đang soi gương, bỗng nhiên... ánh mắt bị cửa thông gió trên đỉnh toilet ở trong gương hấp dẫn .

Không biết có phải ảo giác không, Trần Du cảm giác cửa sổ ở mái nhà chỗ thông gió đang động đậy.

Trần Du vô thức nhìn chằm chằm vào đó, rồi bỗng thấy có tiếng rớt xuống “vút” một cái, chạm xuống mặt đất phát ra tiếng “huych” vang dội.

Trần Du giật mình, quay đầu lại, thấy từ trong miệng thông gió tối om đó có một người nhảy xuống.

Nói là người, nhưng cảm giác y như cây khô, gầy như củi, cũng có thể nói là da bọc xương, mặt hõm vào trông càng giống cương thi, lại thêm màu da tái ngắt bệnh trạng.

Trần Du gần đây cũng hay theo Mã Hân đi nhìn xem xác chết, liếc mắt nhìn liền nổi da gà — đây không phải cương thi sao? ! Giật mình đến mức tóc gáy dựng đứng hết cả.

Trần Du không hổ là thành viên ban nhạc, bình thường vẫn cùng Tề Nhạc luyện thanh, lần này bị dọa sợ, tiềm năng kích phát, cô lập tức hét lên “Nha a a a!”, toàn bộ SCI đều nghe được. .

Trong phòng nghỉ, Tần Nghiên Phân vọt dậy lao ra ngoài.

Từ Liệt vội đuổi theo.

Từ trong thông gió nhảy xuống là ai? Trình Mộc! .

Tiếng kêu thảm thiết làm Trình Mộc cũng nhú mày, gã đang muốn nhào tới bắt Trần Du, chợt nghe “ầm” một tiếng, một cánh cửa toilet bị đá văng, một bóng người lao ra, bay lên một cước đạp thẳng vào mặt gã.

Trình Mộc vội né.

Trần Du vỗ ngực thở dốc, giờ mới nhìn rõ vừa lao ra đạp vào Trình Mộc là một nữ cảnh sát. Trình Mộc tốc độ cực nhanh, lách được sang một bên, nữ cảnh sát này cũng không vội bắt gã, mà đứng chắn trước mắt Trần Du, bảo vệ cô.

Trần Du cảm khái chính mình phúc lớn mạng lớn, may mà nơi này là cảnh cục a!

“Tiểu Du!”

Cùng lúc đó, cửa toilet bị đẩy ra, Tần Nghiên Phân vọt vào.

“Cẩn thận!” Trần Du thấy Tần Nghiên Phân đứng quá gần cây khô, sợ đến mức hô lên một tiếng. .

Mà cây khô này sau khi thấy Tần Nghiên Phân liền ngẩn người, sau đó đột nhiên đánh về phía bà.

Tần Nghiên Phân đang muốn phản kích, chợt cảm thấy cánh tay bị ai đó túm lại.

Bà giật mình, khí lực thật lớn ...

Trong lúc đó Bạch Cẩm Đường từ phía sau bước lên.

Tới trước mặt Trình Mộc thì đột nhiên dừng lại.

Phía sau Bạch Cẩm Đường, Triệu Trinh và Từ Liệt cũng tới.

“Trình Mộc, tiểu tử cậu bị điên à!” Từ Liệt tức giận, nghĩ bụng tiểu tử này đi chém giết một hồi rồi giờ lại tập kích Trần Du, có phải quá vô vị rồi không?

Trình Mộc vừa thấy tình hình không tốt, lập tức xoay người nhảy xuống cửa sổ.

Trần Du mở to hai mắt. .

Nữ cảnh sát nọ cũng buồn bực, “Đây là tầng 11 à!” .

Mọi người tới bên cửa sổ vừa nhìn cũng nhú mày —— dưới lầu không có thi thể nát bấy, cũng không có bóng người chạy trốn ... Trình Mộc cứ như thế biến mất chẳng thấy đâu!

Cửa sổ ở tầng 10 đang mở.

Trình Mộc nhảy vào, phòng làm việc to dừng lại vô cùng vắng vẻ, trên mấy cái bàn làm việc là hàng đồng văn kiện đủ màu.

Trình Mộc đảo mắt ... Vốn muốn tìm cửa ra, thế nhưng... ánh mắt vừa lướt qua một cái bàn làm việc thì ngừng lại.

Trên cái bàn gần cửa nhất, có một người mặc đồ trắng đang ngồi.

Sắc mặt Trình Mộc biến trắng ... Ở cửa, Bạch Ngọc Đường đang dùng một tờ giấy trắng gấp máy bay.

Trình Mộc đứng tại chỗ, ngẩng đầu, liếc Ngọc Đường, “Anh cố ý bày kế?”

Bạch Ngọc Đường đưa chiếc máy bay lên cao phóng đi ... Cái máy bay màu trắng đó lướt qua gò má Trình Mộc, bay ra phía cửa sổ mở rộng, tiến vào bầu trời thành phố S.

“Sao anh biết tôi sẽ quay lại?” Trình Mộc hỏi.

“Bởi vì anh bị bắt lúc trước là cố ý.” Bạch Ngọc Đường đậm đậm cười, “Anh đi theo Trần Mật từ nhà hẩn đến cục cảnh sát, sau khi đào tẩu còn lưu lại tin tức dẫn bọn tôi đến vườn táo ... Vì thế tôi nghĩ có lẽ anh có thứ gì đó chưa lấy được. Mặc kệ thứ đó đang nằm trong tay Trần Mật hay Tần Nghiên Phân, bắt Trần Du là phương pháp tốt nhất.” .

Trình Mộc nhìn Bạch Ngọc Đường một lúc lâu, nở nụ cười, cười đến rất thê lương, “Cho dù diệt trừ được vườn táo, hay giết hết năm F kia, cũng đều vô ích thôi!” .

Bạch Ngọc Đường nhìn gã, “Vì sao?” .

“Bởi vì hẩn còn sống!” Trình Mộc trầm giọng nói, “Muốn trừ ma thì phải tiêu diệt ma vương, giết mấy tiểu ma đầu thì có ích lợi gì? Cho dù ma vương đã chết, cũng phải đốt thi cốt hẩn thành tro tẩn, thiêu hủy toàn bộ địa ngục, chúng nó mới không thể hại người được nữa!” .

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, suy nghĩ một chút, hỏi, “Ý anh là, Stephen còn chưa chết?” .

“Chỉ có Tần Nghiên Phân biết ma vương ở đâu!” Trình Mộc lạnh lùng nói, “Nhưng người đàn bà đó vì bảo vệ con mà vẫn giấu diếm nhiều năm như vậy ...” .

“Tần Nghiên Phân cũng không biết Stephen ở đâu.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Các anh không có phương án hai sao? Lê nào bí mật đều ở trên người Tần Nghiên Phân?”

Trình Mộc nhìn Bạch Ngọc Đường, có vẻ vẫn chưa hiểu rõ.

Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ, vươn ngón trỏ thon dài khẽ gõ gõ vào đầu mình, “Anh động não chút, nếu anh là Tần Nghiên Phân, thực sự biết Stephen ở đâu, anh sẽ trốn đi hai mươi năm, hay trực tiếp tìm cách giết hẩn, sau đó đi nhận con của mình?”

Trình Mộc sững sờ đứng tại chỗ nhìn Bạch Ngọc Đường, dường như đã bị đá kích trầm trọng, một lúc lâu, gã mới mơ hồ hỏi lại, “Bà ta lừa tôi?”

Bạch Ngọc Đường nhảy từ trên bàn xuống, nhìn Trình Mộc, “Sau khi anh tới Romania rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao anh lại biến thành thế này, rồi ... vì sao anh lại trở về?”

Trình Mộc đột nhiên mạnh mẽ ngẩng đầu, “Không thể đến vườn táo!” .

Bạch Ngọc Đường khẽ nhủ thầm, “Vì sao?” .

“Sẽ bị lợi dụng...” Trình Mộc còn chưa dứt lời, bỗng nhiên, cả người đều cứng lại, chỉ còn mỗi cổ họng cố gắng lưu lại một âm cuối cùng.

“Trình Mộc?” Bạch Ngọc Đường vội chạy tới.

Nhưng Trình Mộc đã ngã sấp xuống, cả người gã co giật vài cái, rồi tắt thở. .

Bạch Ngọc Đường dò mạch của Trình Mộc, rồi có chút bất lực thở dài, Trình Mộc đã chết...

Anh tỉ mỉ lục soát người Trình Mộc, từ vạt áo bên hông tìm được một lớp vải kép, mở chỗ đó ra, bên trong có một máy nghe trộm màu đen vô cùng nhỏ bé.

Trong xe chỉ huy, Triển Chiêu đang nghiên cứu địa hình xung quanh vườn táo, Bạch Trì tò mò hỏi Triển Chiêu, “Anh, anh ấy đi đâu thế?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Có lẽ là đi bắt Trình Mộc.” .

“Trình Mộc?” Bạch Trì kinh ngạc, “Trình Mộc không phải đã chạy rồi sao?” .

“Mục đích của hắn chưa đạt được, hắn là sẽ quay về cảnh cục.” Triển Chiêu nói, “Có lẽ trên căn bản hắn vẫn chưa rời khỏi đó ...”

Chính lúc này, điện thoại của Triển Chiêu vang lên. .

Triển Chiêu nhìn thấy tên trên màn hình là Bạch Ngọc Đường, khẽ nhủ thầm tiếp máy, “Ngọc Đường, thế nào?” .

“Trình Mộc đã chết.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hắn cho rằng Tần Nghiên Phân có thể tìm được Stephen, nên muốn bắt cóc Trần Du.”

Triển Chiêu khẽ nhủ thầm, “Ngu xuẩn.” .

“Trước khi hắn chết có nói ‘bà ta lừa tôi’, ‘không được đến vườn táo’, ‘sẽ bị lợi dụng’” Bạch Ngọc Đường thuật lại mấy câu Trình Mộc nói trước khi lâm chung, nhân tiện nói cho Triển Chiêu biết, “Tôi tìm được trong quần áo hắn một cái máy nghe trộm mini, có lẽ hắn bị kẻ điều khiển từ xa hại chết.”

Bạch Ngọc Đường vừa quan sát Dương pháp y đang kiểm tra thi thể bên cạnh, vừa nói chuyện với Triển Chiêu.

“Điều khiển từ xa...” Triển Chiêu nhủ thầm. .

Lúc này, Dương pháp y ngừng đầu nói với Bạch Ngọc Đường, “Hắn chết vì tim đột ngột ngừng đập.” .

Bạch Ngọc Đường đi qua.

Dương pháp y nói, “Tim hắn có gắn một thiết bị giống như máy điều hòa nhịp tim.”

Bạch Ngọc Đường nhủ thầm, “Lúc hắn giả bệnh để đào tẩu, hầu như không dò thấy mạch đập cũng như tim đập, là do thứ đó gây nên?”

Dương pháp y gật đầu, “Khá tinh vi, Trình Mộc chết vì thứ đó đột nhiên phóng điện.”

Đầu bên kia, Triển Chiêu nghe toàn bộ cuộc đối thoại xong thì vươn tay khẽ vuốt cằm, như có chút suy nghĩ.

Lúc này, đoàn xe đã tới khu rừng gần vườn táo.

Xe dừng lại, toàn bộ cảnh viên đều đợi lệnh. .

Bao Chứng ngẩng đầu, nhìn Triển Chiêu còn cầm điện thoại dở ra, “Thế nào? Tiếp tục hành động chứ?” .

Triển Chiêu lấy lại tinh thần, bỗng nhiên thần bí hề hề nói, “Hóa ra, đây là một hồi tranh đấu của F!” .

Cục trưởng Bao nhìn trời, cách nói chuyện của Triển Chiêu càng lúc càng giống người ở trên, vừa rồi chẳng biết vì sao lại làm ông nghĩ tới Triệu Tước.

“Lần trước chúng ta cũng suy luận ra là các F đang tranh đấu với nhau.” Bạch Ngọc Đường ở bên kia nghe được, cũng đáp lời.

“Trước chúng ta vẫn cho rằng, F với F là quan hệ đối lập.” Triển Chiêu nói, “Nhưng tranh đấu đến mức người chết ta sống, ngoại trừ quan hệ đối lập ra, còn có một loại quan hệ khác!” .

Bạch Ngọc Đường hơi ngần người, sau đó nhướn mày, “Quan hệ cạnh tranh?” .

Triển Chiêu cười, “Bọn họ căn bản là giống nhau, đều đến từ địa ngục, đều là hậu duệ của ma vương.”

Bao Chứng nhủu mày, nhìn Triển Chiêu, “Tình huống có biến? Vậy tiếp tục hành động hay hủy bỏ?” .

Triển Chiêu khề lắc đầu, “Không cần! Cứ tiếp tục hành động!” .

“Xác định?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu cười, “Ừ, bởi vì tôi biết địa ngục chứa chấp ma vương kia ở chỗ nào rồi!”

515. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 24

Chương 24 : Kế hoạch thanh trừ

Bạch Ngọc Đường cầm chìa khóa xe, vội vã chạy tới gara, chuẩn bị cùng nhóm Triển Chiêu tập hợp.

Triển Chiêu nói cho anh biết, đội đặc công đang dùng máy cảm biến nhiệt quét quanh “Vườn Táo” kia, bởi diện tích quá lớn, hơn nữa có thể còn có đường hầm, cộng thêm hệ thống theo dõi nghiêm mật bên ngoài, hành động thanh trừ lần này vô cùng rắc rối. Nhân số và trang bị của đội đặc công cũng cần bổ sung, nên Bao Chứng lệnh cho Bạch Ngọc Đường tự mình đến chỉ huy, dẫn người tiến nhập Vườn Táo.

Bạch Ngọc Đường vừa mở cửa xe, vừa hỏi Triển Chiêu, “Phóng xạ thế nào?”

Triển Chiêu nói, “Đã mời chuyên gia đến kiểm tra, hiện tại tất cả các trị số đều bình thường.” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, vừa chuẩn bị lên xe thì thấy cửa thang máy ở phía xa mở, có một pháp y mặc áo blouse trắng chạy ra.

Đó là một trong hai pháp y thực tập của lão Dương, trước Bạch Ngọc Đường từng gặp qua ở SCI, rất hoạt bát, cũng hay nói.

Pháp y nọ hiển nhiên chạy xuống là để đuổi theo Bạch Ngọc Đường, thấy anh muốn lên xe, liền vội hô lên, “Đội trưởng Bạch, chờ một chút!”

Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa xe chờ cậu ta.

Cậu pháp y chạy đến trước mặt, vừa thở dốc, vừa đưa thứ gì đó cho anh, “Pháp y Dương kêu em đưa cái này có anh, nó được quần ở khuỷu tay của Trình Mộc.”

Bạch Ngọc Đường đưa tay ra nhận, đó là một sợi dây dài, trên đó có treo một vật trang sức, hình dạng giống cái chìa khóa, nhìn rất ấu trĩ, có phần giống loại chìa khóa của cái hộp mà bọn nhỏ hay chơi trò cất tiền, đã rỉ sắt một chút.

Bạch Ngọc Đường hỏi cậu pháp y nọ, “Đây là cái gì?” .

Cậu pháp y lắc đầu, “Như là khóa của món đồ chơi nào đó, hoặc là dây cốt.”

“Dây cốt?” Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ. .

“Anh lúc bé chưa từng chơi à?” Cậu pháp y hỏi, “Giống với ếch lên cọt á, xoay xoay cái cọt rồi để nó xuống đất, nó sẽ nhảy nhảy về phía trước.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, cũng không có công phu nghiên cứu xem thứ này rốt cuộc dùng như thế nào, có điều trên người Trình Mộc chẳng có thứ gì trừ cái này, phỏng chừng có tác dụng trọng yếu gì đấy, vì thế pháp y Dương mới kêu trợ thủ đưa cho anh.

Bạch Ngọc Đường cảm ơn cậu pháp y nọ, rồi lên xe.

Cậu pháp y nọ hình như còn có gì muốn nói. .

Bạch Ngọc Đường khởi động xe xong, nhìn vào kính chiếu hậu thấy vẻ mặt cậu ta như nói lại thôi, đành hỏi, “Còn có việc?”

“Ách...” Cậu pháp y do dự một chút, tiến đến bên cửa xe Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Em biết các anh phải bí mật hành động, nhưng em vừa nghe được hình như anh nhắc tới Vườn Táo đúng không?” .

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, gật đầu, “Ừ.” .

Cậu pháp y đưa tay vào túi lấy ra một cái ví, mở ra cho Bạch Ngọc Đường xem tấm ảnh để trong đó.

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua tấm hình, là ảnh chụp chung của hai thanh niên, một người là cậu pháp y này, người còn lại là một cậu nhóc cũng tương đương tuổi cậu ta, tên mặt có tàn nhang. Hai người đều mặc đồ tốt nghiệp màu đen, xem ra là bạn học. .

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn cậu ta.

“Đây là người bạn học từ nhỏ của em, sau khi bọn em tốt nghiệp đại học, em đi học nghiên cứu sinh hệ Y Học, cậu ấy vào hệ Sinh Vật ...” .

Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ, nói, “Trọng điểm.” .

Cậu pháp y mấp mấp miệng, cố lấy dũng khí, “Em đi cùng được không? Trên đường đi em nói rõ cho anh.” .

Bạch Ngọc Đường để cậu ta lên xe.

Xe nổ máy, rất nhanh chạy về phía ngoại thành. .

Cậu pháp y tranh thủ thời gian, kể mọi chuyện cho Bạch Ngọc Đường, “Cậu ấy học rất giỏi, trong lúc học nghiên cứu sinh được một đại dược sĩ nhìn trúng, tiền đồ vô hạn. Nhưng lần trước cậu ấy lại gửi cho em một tin nhắn rất kỳ quái, nói là cậu ấy phát hiện một bí mật, có thể sẽ toi mạng, hỏi em có quen cảnh sát nào đáng tin không.” .

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, “Cậu ta xảy ra chuyện gì?” .

“Trong tin nhắn cậu ấy không nói tới, em gọi điện thoại cho cậu ấy, thì không ai nghe, đến nhà tìm thì mẹ cậu ấy nói cậu ấy đi du lịch, lâu rồi chưa có về nhà.” Cậu pháp y nói, “Đêm qua, em lại nhận được điện thoại của cậu ấy, cậu ấy hình như rất sợ hãi, nói em nghĩ cách cứu cậu ấy, cậu ấy hiện tại rất nguy hiểm, em hỏi cậu ấy đang ở đâu, cậu ấy nói ở Vườn Táo ngoại ô thành phố S.” .

Bạch Ngọc Đường có chút kinh ngạc. .

“Nhưng lúc đó em đâu biết Vườn Táo nào, còn đang nghĩ ngoại ô thành phố S làm gì có táo thì cậu ấy lại nói nếu có cơ hội sẽ gọi điện nữa, kêu em tìm một cảnh sát nào đáng tin đã.” Cậu pháp y hiển nhiên rất lo lắng, “Em vừa nghe anh nói chuyện trong phòng giải phẫu có nhắc tới Vườn Táo, nên ...” .

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi, “Bạn cậu đang nghiên cứu gì cậu biết không? Bình thường có hay liên lạc với nhau không?”

“Có.” Cậu pháp y nói, “Cậu ấy có kêu là đang nghiên cứu thuốc mới gì đấy, nhưng không nói nhiều lắm, gần đây cơ hội gặp nhau lại không nhiều. Đúng rồi! Cậu ấy rất thích xem một bộ phim điện ảnh tên là Sự Nổi Dậy Của Loài Khỉ” .

Bạch Ngọc Đường khẽ ngậy người, trước nay anh vẫn không có khái niệm gì với phim phò gì cả, nghe tên thì hỏi, “Phim khoa học viễn tưởng?”

“Nói một cách đơn giản là một nhà khoa học để khai phá ra thuốc chữa bệnh mất trí của tuổi già nên đã dùng khi làm thí nghiệm, sau đó khi tiến hòa thành trí lực của con người, bắt đầu cùng loài người đối kháng.”

Bạch Ngọc Đường khoe miệng giật giật, phim ảnh gần đây đều mới mẻ như thế sao?

Cậu pháp y liếc liếc Bạch Ngọc Đường, thử thăm dò, “Đội trưởng Bạch chưa coi hả? Out thế?”

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường bắt đầu ra tới ngoại thành, “Tiếp tục nói về người bạn kia của cậu đi.”

“À.” Cậu pháp y nói tiếp, “Một lần nọ cậu ấy đến nhà em, vừa lúc thấy đĩa phim Sự Nổi Dậy của loài Khỉ để trên bàn thì cầm lên coi, rồi nói ‘Tưởng tượng và hiện thực luôn có khoảng cách không thể vượt qua.’”

Bạch Ngọc Đường đã thấy xe chỉ huy của nhóm Triển Chiêu ở phía trước, không quên hỏi, “Có ý gì?”

“Cậu ấy lúc đó rất ngậm ngùi nói rằng, con người căn bản không sáng tạo ra nổi con khỉ có trí tuệ cao lại có tình cảm như Caesar được.” Cậu pháp y nhớ lại, “Chỉ có thể tạo ra người máy sát thủ, trên thế giới này không có bất luận sinh vật gì có thể chiến thắng con người, bởi vì con người ác độc hơn bất cứ loài động vật nào.”

Bạch Ngọc Đường dừng lại bên cạnh xe chỉ huy, Triển Chiêu cũng vừa ra khỏi xe, anh để ý thấy ở ghế phó lái trên Bạch Ngọc Đường còn có một người thì thắc mắc —— đó không phải thực tập sinh của pháp y Dương ở dưới lầu à?

Bạch Ngọc Đường hỏi thực tập sinh nọ, “Cậu tên gì?” .

Cậu thực tập sinh nhìn trời, đội trưởng Bạch quả nhiên không nhớ được tên mình, “Vương Hạ Thiên.” .

Bạch Ngọc Đường lại hỏi, “Còn bạn cậu?” .

“Văn Đông Thiên.” .

Bạch Ngọc Đường biết không nên cười, nhưng vẫn rất muốn cười, hai cậu nhóc này một hè một đông a.

Hai người xuống xe. .

Triển Chiêu đi tới, Bạch Ngọc Đường đại thể nói lại chuyện của cậu pháp y nọ một chút.

Triển Chiêu vuốt cằm, hỏi, “Bạn cậu làm cho công ty được như thế nào?”

“Rất lớn, hình như gọi là Được phẩm Solomon gì đấy.” Vương Hạ Thiên nói.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng nhú mày, hẳn là sản nghiệp của Solomon Husky kia, chắc, cái cậu Đông Thiên kia rơi vào hang sói rồi.

“Người máy sát thủ ...” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, vẫn Hạ Thiên, “Bạn cậu thông minh không?”

Vương Hạ Thiên gật đầu, “Cậu ấy IQ 163.” .

“Nga...” Triển Chiêu gật đầu, “Bình thường tâm tư thế nào?”

Vương Hạ Thiên nghiêng đầu.

“Tỷ như, có nhanh trí hay không, có dễ bị lừa không, lúc giải quyết chuyện này nọ có thành thực hay không v.v.” Triển Chiêu hỏi.

Vương Hạ Thiên lại gật đầu, “Cậu ấy rất có khả năng, không phải là kiểu mọt sách đâu, ngược lại rất không thành thật, vì thế lúc cậu ấy gọi điện cầu cứu em em mới nghĩ sự tình có lẽ tương đối nghiêm trọng.”

“Gần đây cậu ta có gửi thư hay tin nhắn gì cho cậu không?” Triển Chiêu hỏi.

“Có.” Cậu pháp y lấy điện thoại ra.

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua chiếc điện thoại di động nọ liền nhận không được nhú mào, cái điện thoại đó ít nhất phải to bằng cái dế lè, vỏ ngoài là hình con mèo, nam sinh bây giờ đều có chút nữ tính như vậy à ...

Cậu pháp y mở hộp thư ra, “Đây là cái mail cuối cùng cậu ấy gửi cho em, sau này không thấy gì nữa.”

“Trước cái này còn cái nào nữa không?” Triển Chiêu truy vấn, “Có gửi ký hiệu, hay các loại icon gì đó cho cậu không?”

Vương Hạ Thiên ngẩn người, “À ... Có một lần gửi nguyên đồng lộn xộn.”

Triển Chiêu kêu cậu ta mở ra.

“Lâu lắm rồi, nếu em nhớ không lầm thì có ...” Vương Hạ Thiên mở bức thư nọ cho Triển Chiêu xem.

Triển Chiêu cầm lấy vừa nhìn thì nhún mào, vươn tay vỗ vỗ lên đầu cậu nhỏ, “IQ của cậu chắc chắn dưới 163 nhỉ?”

Vương Hạ Thiên khóe miệng giật giật — thật tự ái nha, nhưng cậu nhóc trước giờ vẫn rất thần tượng Triển Chiêu, nên được vỗ đầu coi như một loại vinh hạnh.

Triển Chiêu gọi Bạch Trì tới, “Trì Trì.”

Bạch Trì từ trong xe chạy đến.

Triển Chiêu đưa điện thoại cho cậu xem.

Bạch Trì cầm lấy nhìn thoáng qua, “Đây là bản đồ đường ống lập thể!”

Vương Hạ Thiên nhú mào, làm đồn một cục thịt ngay mi tâm — nhìn kiểu gì ra lập thể vậy?

Triển Chiêu dặn Bạch Trì, “Mau đưa cho Tương Bình làm thành bản đồ đầy đủ.”

“Vâng!” Bạch Trì cầm điện thoại chạy đi, Tương Bình nhìn một chút rồi bắt đầu gõ bàn phím.

Bạch Ngọc Đường tới chỗ của đội đặc công, Trương Tiểu Phi của đội đặc công không hổ xuất thân quân nhân, đã dựng lên một cái lều quân dụng đơn giản, cùng Bao Chứng ngồi bên trong kiểm tra địa đồ. .

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Dễ thủ khó công.” Sắc mặt Tiểu Phi hơi khó coi, “Nơi này bên ngoài kết cấu đơn giản, không có công sự che chắn, có thể khẳng định cơ quan ngầm đều ở dưới mặt đất. Vừa rồi dùng thiết bị dẫn âm dò xét một chút, có thể khẳng định dưới đất kết cấu rất phức tạp, chúng ta không quen địa hình, tùy tiện xông vào dễ dẫm thảo kinh xà, hơn nữa bước đi trên nền đất này có khả năng té ngã, thậm chí lộn bẫy.” .

“Nếu biết được kết cấu bên trong thì sao?”

Lúc này, bên cạnh truyền đến tiếng của Triển Chiêu.

Mọi người ngẩng đầu, nhìn Triển Chiêu cầm một tấm bản đồ lập thể vừa được in ra, còn nóng hôi hổi xuống trước mặt mọi người.

Tiểu Phi kinh ngạc, cầm lên xem, “Đây là...” .

Triển Chiêu đặt điện thoại của Vương Hạ Thiên lên bàn, “Xem ra trong ổ sói có lẫn vào một đĩa bé lạnh lợi, cậu nhóc đại khái dự cảm được nguy hiểm, nên đã mã hóa sơ đồ đường ống lại, gửi sang cho bạn thân, để phòng ngừa bất cứ tình huống nào.”

Tiểu Phi cấp tốc so sánh cự ly và địa hình, gật đầu, “Phù hợp với cấu trúc của Vườn Táo này, có bản đồ này thật tốt quá!”

“Anh dự định sẽ tiến công thế nào?” .

Tiểu Phi nói, “Dựa theo bản đồ này, ở đây ngoại trừ một cửa vào ở phía trên, còn có bốn cửa ra ở phía dưới, đều ở những nơi vô cùng bí mật! Ý định của người kiến tạo hẳn là, nếu công vào phía trên bị xâm nhập,

người bên trong có thể theo bốn cổng ra rút lui. Vì thế chúng ta cần chia quân ra bốn ngả, đi vào từ bốn cửa ra, đồng thời để một nhóm ở lại canh giữ cổng vào, là có thể một lưới bắt gọn!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cảm thấy đề nghị không tồi.

Tiểu Phi phái mấy đội viên đặc công đi thăm dò trước, quả nhiên, đích thật có bốn cửa ra được che giấu khá kỹ, phụ cận đều có camera và phương thức bảo vệ nghiêm mật.

“Bản đồ này hẳn là không sai.” Tiểu Phi cảm thấy may mắn, “May là có nó, nếu không chúng ta có thể sẽ tổn thất thảm trọng.”

“Sao lại thế?” Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ. .

“Người thiết kế công trình dưới đất ở đây, hẳn xuất thân trong quân ngũ, thậm chí có thể đã có kinh nghiệm thực chiến, đây hoàn toàn là kiểu cơ sở chỉ huy ngầm trong chiến tranh, đường đi vô cùng rõ ràng.” Tiểu Phi hăng hái giải thích, “Tôi từng nghiên cứu kết cấu của một sở chỉ huy ngầm trong Nhị Thế chiến, vô cùng giống với cái này. Đặc biệt là một vài cái có chứa công năng đặc thù, tỷ như sở chỉ huy phát triển vũ khí, thí nghiệm sinh vật này nọ, đều là kiểu kết cấu và phân bố này. Trên cơ bản xem có thể chỉ ra quân binh phòng thủ ở đâu, chỉ huy ở đâu, nhân viên nghiên cứu ở đâu.”

Tiểu Phi vừa nói vừa khoanh tròn, “Cậu thanh niên này trí lực kinh người a, có thể đi qua vài đường đã có thể ghi chép lại hoàn chỉnh.”

Một bên, Vương Hạ Thiên gật đầu, “Trùm đó ... Hơn nữa cậu ấy chơi game siêu lợi hại, đặc biệt là loại game mô phỏng chiến tranh.”

Vì vậy, Bạch Ngọc Đường tập hợp mọi người lại, chia làm bốn tổ, lần lượt do Bạch Ngọc Đường + Trương Long, Lạc Thiên + Tần Âu, Triệu Hổ + Mã Hán, Tiểu Phi + Vương Triều, dẫn theo 15 tinh anh của đội đặc công, theo bốn cổng ra xông vào. Bao Chứng dẫn theo gần 100 cảnh sát còn lại, cùng với đội Hình sự đến phối hợp tập trung bảo vệ cổng vào, bắt toàn bộ những con cá lọt lưới.

Chờ mọi người phân công xong, chuẩn bị trang bị, Tương Bình bên kia cũng truyền đến tin tức, “Em đã thành công xâm nhập hệ thống máy tính của cả tòa kiến trúc, cameras đã bị hình ảnh cố định thay thế, lúc mọi người vào em sẽ ngắt nguồn điện.”

Bạch Ngọc Đường và mọi người đeo kính đi đêm, vũ trang hạng nặng, bước chuẩn bị đã xong.

Bao Chứng ra lệnh một tiếng —— cuộc thanh trừ bắt đầu!

516. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 25

Chương 25 : Lối vào địa ngục

Bạch Ngọc Đường dẫn theo Trương Long đi tới trước một lối vào.

Đội viên đội đặc công lắp đặt thiết bị nổ lên bốn góc cánh cửa sắt.

Cùng lúc đó, Triệu Hổ và Mã Hán đã vào vị trí, Tần Âu và Lạc Thiên cũng đã lắp xong thiết bị nổ.

Tiểu Phi dẫn đầu một nhóm đặc công, nhìn đồng hồ rồi nói với Bạch Ngọc Đường ở bên kia ống nghe, “Đều đã chuẩn bị xong.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu với cảnh viên phụ trách kích hoạt nổ, “Hành động.”

...

Theo hiệu lệnh của Bạch Ngọc Đường, vài tiếng “ầm ầm” truyền tới, đội viên đội đặc công một cước đá văng cánh cửa sắt đã nổ tung.

Trong xe chỉ huy, Tương Bình ngắt hệ thống điện, đồng thời khống chế được tín hiệu ghi hình bên trong vườn tảo ... Trong nháy mắt...

Triển Chiêu và Bạch Trì ngẩng mặt nhìn những màn hình theo dõi trên xe lục tục bật lên, hình ảnh đen trắng mờ ảo hiện ra trước mắt, toàn bộ tình huống ở các lối đi bên trong vườn tảo xuất hiện.

Trong màn hình có một số nơi đột nhiên sáng lên, chứng tỏ có trữ sẵn nguồn điện dự bị, cũng có thể đoán ra đó là những lối mà đối phương sẽ dùng để chạy trốn.

Triển Chiêu cầm bộ đàm, “G8, F3, T2, B5, đó là những con đường có nguồn điện dự trữ.

Trước mọi người đã đánh số bản đồ rất rõ ràng, vì thế, nhóm tập kích dựa theo mã số Triển Chiêu thông tri để đột nhập.

“Tiểu Phi, trước mặt hướng ba giờ có bốn người mang vũ khí.” Bạch Trì nhắc nhở đội trưởng đội đặc công.

Tiểu Phi và đội viên đội đặc công lập tức chuẩn bị, lúc đụng chỗ quẹo quả nhiên đụng phải chống cự bằng vũ lực, cảnh viên nổ súng, đạn kích điện bắn ra giật cả bốn người, đội viên đội đặc công rút công tay khóa bốn tên đã mất đi năng lực phản kháng ấy lại, những người khác tiếp tục đột nhập.

“Triệu Hổ, phía trước bên phải có mai phục.”

Triển Chiêu vừa dứt lời, Triệu Hổ một phát túm lấy kẻ đang mai phục, Mã Hán nâng súng trong nháy mắt tiêu diệt được ba tên khác.

“Lạc Thiên, bên trên.” Bạch Trì vừa thông tri cho Lạc Thiên xong, Lạc Thiên đã tóm được cổ tay của kẻ chuẩn bị đánh lên anh, cách màn hình nhưng mọi người vẫn có thể thấy đối phương bị đau đến mức khuôn mặt biến dạng.

Triển Chiêu và Bạch Trì căn cứ vào hình ảnh ghi lại được không ngừng cung cấp tin tức cho những thành viên đang tập kích, Bạch Ngọc Đường và mọi người sau khi vào trong thì một đường tiến về phía trước, thông thuận vô cùng.

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu nhắc nhở Bạch Ngọc Đường, “Bên trong cánh cửa bên phải của cậu có bốn người mặc áo blouse trắng.”

Bạch Ngọc Đường thuận thế mở cửa, sau khi đội đặc công tràn vào trong thì có tiếng người hô lên, “Chúng tôi không có vũ khí! Chúng tôi chỉ là nhà khoa học thôi.”

Bạch Ngọc Đường thấy một thanh niên trẻ tuổi đang giơ hai tay lên, khuôn mặt tàn nhang nhìn đặc biệt quen mắt, Bạch Ngọc Đường lập tức nhận ra, đó chính là người trên tấm hình trong ví của Vương Hạ Thiên, Văn Đông Thiên.

Vương Hạ Thiên đang cùng Triển Chiêu xem hình ảnh giám sát lập tức hô lên, “A! Đông Thiên!”

Bạch Ngọc Đường nhìn thanh niên nọ, hỏi, “Văn Đông Thiên?”

Cậu ta sững sốt, gật đầu.

Bạch Ngọc Đường ngoắc ngoắc cậu ta, “Vương Hạ Thiên cậu có quen không?”

Văn Đông Thiên vội gật đầu, có chút kích động, “Hạ Thiên gọi các anh tới cứu tôi?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hỗ trợ phá án.” Vừa nói, vừa nhìn thoáng qua ba người mặc áo blouse đang ngồi xổm dưới đất.

Văn Đông Thiên chỉ vào một người, “Hắn là một trong số bọn họ!”

.

Bạch Ngọc Đường nhìn Trương Long, Trương Long đi tới túm hắn lên cùng tay lại.

Bạch Ngọc Đường thấy tên này có chút quen mắt, nhìn kỹ, mỉm cười, đây là vị chuyên gia máy móc đã giảm béo thành công, trước từng điều khiển con khỉ máy hại chết một ký giả —— Martin F Popescu.

Trương Long vừa cùng hắn lại xong, chợt nghe có tiếng “lạch cạch”.

Một thứ gì đó rơi xuống đất.

Thứ đó nhìn như một cái chìa khóa ô tô, bên trên có hai cái nút, ở đầu có ngọn đèn màu đỏ đang sáng.

Trong nháy mắt, Bạch Ngọc Đường nghe thấy ba người mặc áo blouse, kể cả Văn Đông Thiên đang đứng bên cạnh, hít sâu một hơi.

“Lâm Khắc đã bị khởi động!” Văn Đông Thiên hô to một tiếng.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng súng, hẳn là đội viên đội đặc công ở bên ngoài nổ súng.

Văn Đông Thiên lại hô lên, “Vô ích, Lâm Khắc chống đạn.”

Bạch Ngọc Đường đã xem qua đoạn video trước đây, “Lâm Khắc” chính là tên của con khỉ máy kia, vốn tưởng nó bị khống chế bằng âm thanh ... Hóa ra còn có thể khống chế bằng điều khiển từ xa.

“Ha ha...” Martin cười to, “Vô dụng, nó là công nghệ tiên tiến nhất.”

Triển Chiêu và Bạch Trì nhìn con khỉ đang máy móc đi xuyên qua màn đạn, đội đặc công vừa bắn vừa lùi về sau, có vẻ như đạn đối với con khỉ đó hoàn toàn vô tác dụng.

Lúc này, Triển Chiêu chợt nghe thấy tiếng cửa xe chỉ huy mở ra, quay đầu lại thì thấy Bao Chứng đột nhiên đi đến, thò tay vào trong góc lấy ra một thứ gì đó.

Triển Chiêu và Bạch Trì nhìn nhau, trên tay Bao Chứng là một cái thùng lớn, ông dùng tay còn lại cởi dây trang vít sang một bên, từ trong túi áo rút ra một hộp xì gà.

Triển Chiêu khoe miệng giật giật, loại xì gà đó anh nhận ra, lần trước ba anh đi công tác ở Nam Mỹ mua về rất nhiều.

Cục trưởng Bao lấy một điếu ra ngậm lên môi, “Hôm qua Khải Thiên cho ta một hộp, không ngờ mới qua ngày đã xì đến.” Nói xong, châm thuốc rồi bỏ đi.

Bạch Trì và Triển Chiêu hai mặt nhìn nhau, chẳng biết Bao Chứng định làm gì.

Triển Chiêu đuổi theo ra ngoài xe, thì thấy Bao Chứng đã chạy được khá xa rồi, không quên quay lại hét to với Triển Chiêu, “Cậu tiếp tục chỉ huy!”

Triển Chiêu không hiểu ra sao trở lại trong xe, con khỉ máy nọ vẫn đi thẳng về phía trước, người của đội đặc công đã thối lui đến cửa.

Bạch Ngọc Đường hình như đang lo tìm vũ khí, thứ này lì lợm, chắc phải có đạn xuyên thép mới được.

Đang giằng co, đột nhiên nghe thấy tiếng hô to từ phía xa, “Đều tránh cả ra!”

Bạch Ngọc Đường và đội đặc công bên trong con đường ngập mùi khói đạn, phía sau con khỉ nọ, xuất hiện một điểm sáng. Đợi đến khi mọi người thấy rõ rang, thì cục trưởng Bao khuôn mặt đen thui, môi ngậm xì gà, đang khiêng một thứ gì đó đi tới.

Chờ Bạch Ngọc Đường thấy rõ thứ cục trưởng Bao đang khiêng thì người của đội đặc công tập thể “má ơi!” một tiếng, rồi cùng nhau lao vào trong phòng thí nghiệm, Bạch Ngọc Đường cũng phi thân vào theo, thuận tay đóng cửa lại, song song đó, bên ngoài truyền đến một tiếng nổ mạnh, một trận khói đặc bay vào.

Bạch Ngọc Đường túm lấy Văn Đông Thiên đã hoàn toàn đứng hình ở cửa nhét xuống dưới bàn, sau đó “rầm” một tiếng, toàn bộ cửa sổ thủy tinh đều vỡ nát, cửa sắt bị nổ cho biến hình bay ào vào trong, bên ngoài khói đặc tràn ngập.

Mọi người bưng miệng bịt mũi ngẩng đầu nhìn... Sau một trận hỏa quang, con hầu tử vẫn đứng ở cửa, trên người có một lỗ thủng siêu lớn, hình như đã bị rò điện nên chỉ đứng ở đó không ngừng đung đưa.

“Cần phát nữa a?” Giọng nói của Bao Chứng truyền đến, Bạch Ngọc Đường vội vàng đập cái bàn cho nó lật xuống để làm công sự che chắn, cùng lúc đó tiếng nổ thứ hai truyền đến, Văn Đông Thiên thấy hai tai như rung lên ...

Chờ hỏa quang qua đi, Bạch Ngọc Đường ngoáy ngoáy tai đứng lên, con khỉ tên “Lâm Khắc” đã nằm đơ ngoài cửa, đầu tay đều bay mất, chỉ còn lại một cái chân máy đang rung rung.

Lúc này, cục trưởng Bao ngậm xì gà đi tới, trên vai khiêng một thứ nhìn giống giống súng phóng hỏa tiễn loại nhỏ, đứng ở cửa.

Bắt đầu xì gà ra phun một vòng khói, Bao Chứng liếc nhìn con khi bị nổ cho tan tác dưới đất, lại liếc sang Martin F Popescu đang quỳ mọp một bên mục trũng khẩu ngực, phun một câu, “Công nghệ tối tân cái rắm, yếu bạo!”

...

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, một cậu đặc công đứng gần cửa nhất chạy lại ôm chân cục trưởng Bao, “Cục trưởng! Suất bạo a!”

Cục trưởng Bao hiển nhiên rất đã nghiền, quay lại nhướn mày với Bạch Ngọc Đường đang bị bao phủ bởi lớp bụi, như muốn nói —— bây còn non lắm, lúc gia bắt trộm đùa giỡn cướp bắn đại pháo bây còn đang quần tã nha.

Bạch Ngọc Đường không nói gì nhìn trời.

Trong xe chỉ huy, Triển Chiêu và Bạch Trì đang chống cằm nhìn mọi chuyện phát sinh bên trong màn hình.

Vương Hạ Thiên bị hù cho ngồi bệt xuống đất ôm chân bàn cọt tới, “Thật đáng sợ! Thật đáng sợ a a a a!”

Tương Bình lách cách gõ bàn phím.

Triển Chiêu và Bạch Trì sau khi định thần lại đều thắc mắc, “Cậu làm gì đấy?”

Tương Bình kích động, “Cắt đoạn clip đẩy ra, up lên trang web nội bộ cảnh cục để bọn họ quỳ xuống liếm màn hình!”

Hành động thanh trừ lần này được thuận lợi tiến hành, sau đợt vây bắt kéo dài hơn nửa tiếng, người trong các đường ngầm nội bộ đều bị bắt sạch, khi máy giống Lâm Khắc có tổng cộng năm con, đều đã bị khởi động, nhưng cũng bị cục trưởng Bao cho nổ hết.

Chờ mọi người đi ra, Triệu Hổ chạy lại nhìn trang bị trên tay cục trưởng Bao, “Cục trưởng a, này là cái gì nha?”

Bao Chứng nhướn mày, “RPG xuyên giáp loại mới nhất trong nước, đừng nói là khi, xe tăng cũng có thể bị bắn nát.”

Triệu Hổ đang cầm thử vô cùng kích động, thật muốn bắn thử aaa.

Cuối cùng là khâu kiểm kê nhân số, đợt hành động lần này tổng cộng bắt được 30 kẻ có vũ khí, 15 nhân viên công tác, mặt khác cứu ra 10 nhà khoa học, đều là chuyên gia về y được. Đáng kể nhất là, cả 5 F đều bắt được, có thể nói một lưới bắt gọn. Chi tiết hơn thì: đại thương gia Solomon F Husky, chuyên gia máy móc Martin F Popescu, Dơi Trắng Dick F Fran Chomsky, nhà sinh vật học Cormier F Dirk Nowitzki, chuyên gia hóa trang Vinod Ram F Husky.

Triển Chiêu bước xuống khỏi xe chỉ huy, nhìn 5 “F” đã bị còng tay, những kẻ ngày bị ác ma nuôi nấng trở thành một thể hệ ác ma mới, tự bản thân có trí tuệ, khả năng, tài lực hơn người, có thể xưng là tinh anh trong nhóm tinh anh, nhưng lại ra sức phá hỏng sự hoàn mỹ đó, sa vào việc thích thú với tội ác.

Bạch Ngọc Đường đi tới, chán ghét nhìn cả năm người, để nhóm Triệu Hổ áp giải toàn bộ về SCI.

“Đông Thiên!”

Lúc này, Vương Hạ Thiên từ trong xe chỉ huy chạy ra, Văn Đông Thiên vừa bị tiếng pháo chấn cho ong ong cả đầu óc liếc mắt thấy bạn mình, không khỏi kích động nhảy dựng, “Hạ Thiên!”

...

Người của SCI có chút buồn cười nhìn hai kẻ một đông một hè nhào tới ôm nhau, quả nhiên, thời khắc quan trọng chỉ có thể dựa vào bạn bè a.

Triển Chiêu vỗ vỗ vai Hạ Thiên, “Lần này may mà có hai cậu.”

Hạ Thiên có chút ngại ngùng.

Bạch Ngọc Đường hỏi Văn Đông Thiên, “Bọn họ bắt các cậu nghiên cứu cái gì?”

“Ban đầu chỉ là chế thuốc, là thuốc kéo dài tuổi thọ, với thuốc chữa ung thư.” Văn Đông Thiên trả lời, “Nhưng sau đó càng ngày càng có vẻ kỳ lạ, mãi cho đến khi bắt bọn tôi chế mấy thứ y như vũ khí sinh học tôi đã thấy không yên rồi. Sau đó bọn tôi bị giam lỏng, lại thấy được lực sát thương kinh người của Lâm Khắc, nên tôi bắt đầu nghĩ biện pháp cầu cứu.”

Lúc này, Tiểu Phi dẫn hai chuyên gia tới.

Một trong hai là chuyên gia chống khuếch tán hạt nhân, lại gần nói với Bạch Ngọc Đường, “Đất ở vườn táo có một lượng phóng xạ nhỏ.”

“Mấy cây táo đó đều có độc.” Văn Đông Thiên nói, “Rất kinh khủng, bọn họ dùng thứ hoa quả đó cho động vật ăn, độc tính còn cao hơn Xyanua nữa, từ lúc tới đây tôi chẳng dám ăn trái cây!”

“Những hoa quả đó có bị lọt ra ngoài không?” Triển Chiêu hỏi.

Văn Đông Thiên lắc đầu, “Bọn tôi không được hoạt động trên mặt đất, nên trên này làm gì bọn tôi cũng không biết.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, để vị chuyên gia này dẫn theo nhân viên kỹ thuật tỉ mỉ kiểm kê số lượng, cẩn thận xử lý.

Chờ chuyên gia đi.

Bao Chứng tới, hỏi Triển Chiêu, “F ở bên này đã bắt được, sau đó thế nào?”

Triển Chiêu nhìn ông một chút.

Bao Chứng hỏi, “Những F khác đâu? Tay tiến sĩ khởi xướng kia nữa?”

Triển Chiêu khẽ cười, thần bí nói, “Cháu vẫn rất muốn làm một chuyện này.”

Tất cả mọi người sững sốt.

Chỉ thấy Triển Chiêu vươn một ngón tay, nhẹ nhàng đặt lên môi, “suyt” một tiếng.

Bao Chứng giật mình, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu hiển nhiên chỉ đang đùa thôi, anh hạ ngón tay thon dài xuống, chỉ về một hướng khác, “Chỗ đó!”

Mọi người giật mình, theo hướng tay anh nhìn sang, “Đó á? Anh xác định?”

Triển Chiêu gật đầu, thấp giọng nói, “Lối vào địa ngục, chính là đó!”

517. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 26

Chương 26 : Sự diệt vong và tương lai của F

“Ở đó.”

Mọi người giương mắt nhìn theo hướng tay Triển Chiêu chỉ, lướt qua rừng cây, đường xá, dưới bầu trời xanh, chỉ có một vật thể rõ ràng — vòng đu quay khổng lồ.

Bao Chứng khẽ nhủ mày, khó hiểu hỏi Triển Chiêu, “Cái đu quay đó? Cậu xác định?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, nói, “Đó là hướng của công viên trò chơi ... Viện nghiên cứu lịch sử lúc trước chúng ta tới điều tra cũng là ở đó.”

Triệu Hổ cũng góp lời, “Chính là cái viện nghiên cứu trưng bức tượng Vợ và Con gái đấy á?”

Triển Chiêu khước miệng khẽ nhếch, “Chính là nó.”

Bao Chứng để đội đặc công áp giải toàn bộ người bắt được về cảnh cục, những người còn lại cởi bỏ vũ trang, cùng nhau lái xe về hướng công viên trò chơi.

Triển Chiêu ra hiệu ọi người dừng lại trước cổng viện nghiên cứu rồi cùng xuống xe.

Lúc Bạch Ngọc Đường xoay người đóng cửa xe, thấy phía đối diện có một chiếc xe ngừng lại.

Đó là xe của Bạch Cẩm Đường, lái xe là Đại Đình.

Cửa sau mở, Tiểu Đình nhảy ra, chạy sang bên kia mở cửa xe.

Mọi người nhìn theo thì thấy Tần Nghiên Phân từ trong xe bước ra, trong tay cầm một cái hộp, trên mặt có chút hoang mang.

Bạch Ngọc Đường biết, người là mới rồi Triển Chiêu ở trong xe điện thoại gọi tới, cặp song sinh giúp đưa đến cổng viện nghiên cứu lịch sử.

Bao Chứng buồn bực, “Sao cô ta lại tới?”

“Để cô ấy giúp nhận mặt ạ.” Triển Chiêu vẫy tay.

Tần Nghiên Phân đi tới.

Đoàn người cùng nhau đi vào tòa nhà màu trắng của viện nghiên cứu.

Ở đây ban ngày không lạnh như ban đêm, cũng có một vài nghiên cứu sinh đi qua đi lại, thoạt nhìn tổng thể thì thật giống những thư viện ở gần trường đại học, khuôn viên rợp bóng cây, còn có tiếng chim hương hoa.

Mọi người theo đường lớn đi vào, tới được trước cửa lớn.

Vừa lúc gặp được Tổng Giai Giai đang ôm một chồng sách dày đi ra.

Tổng Giai Giai vừa nhìn thấy mọi người liền trưng ra vẻ mặt tội nghiệp, “Sao các anh lại tới?”

Tất cả mọi người rất vô tội nhìn cô.

Tổng Giai Giai thở dài, “Lần này lại là yêu ma quỷ quái nào chạy ra giết người ạ?” .

Triển Chiêu lại hỏi cô, “Luận văn làm đến đâu rồi?”

“Chuẩn bị gì ạ, sắp cuốn gói rồi đi rồi này.” Tổng Giai Giai rất không được tự nhiên, “Cái viện nghiên cứu này xảy ra chuyện quá nhiều lần, mấy nhà tài trợ đều rút cả, không có tiền thì phải sửa hạng mục kinh doanh, không làm bên lịch sử nữa. Sau hôm đó giáo sư Tào gọi điện thoại nói, đoạn sau của Diệp Hạ Lan chú trên bức tượng Võ và Con gái đã được chứng thực là giả, ngài ấy vốn muốn nhận em về làm trợ thủ, nhưng lại ngậm nước nóng rồi.”

“Vậy phải tìm đường mưu sinh khác rồi?” Triển Chiêu có chút quan tâm.

Tổng Giai Giai khoe miệng giật giật, “Luận văn tiến sĩ của em làm còn chưa đến đâu, cho dù có qua được thì phỏng chừng cũng không vào được viện nghiên cứu lịch sử nào tốt, bản tiểu thư thế nhưng đã từng làm mất bảo vật quốc gia đó, chắc cả bảo tàng cũng không muốn thu lưu quá ... Có lẽ tìm một trường nào đó đi dạy học thôi ... Huhuhu.”

Mọi người dở khóc dở cười nhìn cô nàng nghiên cứu sinh đang không ngừng kể khổ.

“Hay là viết sách đi.” Triển Chiêu đề xuất ý kiến, “Tư liệu sống phong phú, anh đề cử nhà xuất bản cho.”

Tổng Giai Giai trừng mắt nhìn Triển Chiêu, “Viết sách?”

Triển Chiêu gật đầu, tiếp tục đi vào trong viện nghiên cứu, “Luận văn của em chắc chắn sẽ được thông qua, anh đảm bảo em sẽ có một phần luận văn thành công nhất, viện nghiên cứu lịch sử lớn xếp hàng tùy em chọn lựa.”

Tổng Giai Giai hiểu kỳ đi theo, những người khác cũng hai mắt nhìn nhau —— theo Triển Chiêu đi vào viện nghiên cứu.

Bao Chứng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cậu biết cậu ta định làm trò quỷ gì không?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, trả lời, “Đại khái biết một chút ...”

Mọi người “soạt” một cái nhất tề quay lại liếc Ngọc Đường, ý là —— cầu spoil!

Triển Chiêu quay lại liếc Bạch Ngọc Đường —— dám spoil tôi sẽ cào cậu!

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ nhún vai, vô thức đưa tay sờ sờ cổ.

Triển Chiêu thấy động tác này của Bạch Ngọc Đường xong, khẽ cười cười.

Mọi người hoàn toàn không biết hai người đang thần thần bí bí cái gì, nhưng viện nghiên cứu chỉ còn cách một cánh cửa thủy tinh, đẩy cửa ra hẳn là biết được chân tướng nhỉ?

Cửa lớn của viện nghiên cứu mở ra, mọi người nối đuôi nhau mà vào.

Ông bác trông cửa ngẩng đầu nhìn thấy mọi người lập tức chau mày, “Sao lại là các cậu a?”

Tổng Giai Giai cũng gật đầu đồng ý.

Triển Chiêu đi tới trước cửa phòng trực, nhìn cánh cửa không tính là quá phức tạp, cùng với ông lão đang xem báo ở bên trong.

Ông bác kia cũng ngẩng đầu, nhìn mọi người.

Đường nhìn của Triển Chiêu từ mặt ông bác trượt dần xuống, cuối cùng dừng lại ở vị trí cổ, sau đó, khoe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra ý cười.

Đường nhìn của Bạch Ngọc Đường cũng lưu lại ở cổ của ông bác kia, khẽ nhíu mày, đưa tay cầm lấy máy tính bảng trong tay Tương Bình, mở một tấm hình ra nhìn sơ qua, rồi ngẩng đầu đối mặt với ông cụ.

Tổng Giai Giai trái nhìn phải ngó, có chút tò mò —— mọi người đang làm gì nhỉ? Xem tướng cho bác bảo vệ sao?

Mà lúc này, tập thể SCI đang đồng loạt nhìn tấm hình trong máy tính Bạch Ngọc Đường cầm trên tay —— là hình chụp một cô gái.

Đó là nữ nhiếp ảnh gia đã bốc hơi khỏi nhân gian mà mọi người vẫn một mực tìm kiếm. Con gái của họa sĩ Royce, chị em song sinh của cô con gái trong tác phẩm Vợ và Con gái, người phụ nữ thần bí mà Trình Mộc đuổi theo tới tận Romania, người đã đưa Bánh xe Đức phạt loại nhỏ cho Tần Nghiên Phân, từ đó kéo theo những đợt điều tra liên tiếp sau đó.

Bé gái trong ký ức của Tần Nghiên Phân cũng không lớn thế này, sau khi Công Tôn nghiên cứu qua tấm hình cũng khẳng định người này đã chính dung, nhưng mà ... Tần Nghiên Phân đã thông qua một điểm, để nhận ra cô gái trong tấm hình này —— trên cổ cô có một nốt ruồi.

Mọi người nhìn thoáng qua cái nốt ruồi trong tấm hình, lại ngẩng đầu, nhìn lên cổ ông bác đang ở trong phòng trực ... Cũng có một nốt ruồi, vị trí gần như y hệt, trạng thái cũng giống như đúc.

Mà lúc này, nét cười trên mặt ông bác kia đã không còn.

Bạch Ngọc Đường xoay máy tính bảng lại, đưa ảnh chụp về phía hắn, “Tháo lớp hóa trang ra được chứ?”

Ông bác nhìn chằm chằm mọi người một hồi, mỉm cười hỏi, “Sao các cậu phát hiện ra?”

Tất cả mọi người nhìn Triển Chiêu.

Tiểu Bạch Trì vuốt cằm ngửa mặt, nhớ lại xem lần đầu tiên nhìn thấy ông cụ này, trên cổ có nốt ruồi hay không? Phải là máy quét hình phiên bản người đến trình độ nào mới có thể nhớ kỹ từng chi tiết đến mức này, đồng thời liên hệ hai người đó với nhau a?

Tần Nghiên Phân cũng nhíu mày nhìn ông bác kia, “Ông là hóa trang sao?”

Ông bác đứng lên, vươn tay ra phía sau đầu, sờ soạng một hồi, cuối cùng tìm được gì đó, rồi giống như bóc vỏ trứng, luồn tay vô phía trong làm cả khuôn mặt biến hình, sau đó lộ cả mặt nạ và tóc giả xuống.

Tất cả mọi người nhin không được nhúu mày.

Bạch Trì trước có đi theo Triệu Trinh đi lưu diễn, từng gặp qua mấy chuyên gia hoá trang nên cậu biết với kỹ thuật hóa trang như hiện nay, muốn giả thành một ông cụ rất dễ dàng, bởi vì lớp hóa trang đều rất mỏng, trước tiên dùng một cái khung hình mặt người mài khắc theo đường nét khuôn mặt muốn có, sau khi hoàn thành hầu như giống mặt thật y đúc, muốn làm biểu tình kiểu gì cũng được ... Chỉ là, cảm giác nhìn thấy tận mắt người ta lột da mặt trong nháy mắt thế này còn khó chịu hơn cả trước đây nhìn Bạch Ngọc Đường lột da thầy khô kia.

Phía dưới mặt nạ là khuôn mặt của một người phụ nữ.

So với trong tấm hình thì có vẻ đã chỉnh dung thêm, hình dạng có một chút biến hóa, nếu tính tuổi ra thì khoảng 30-40 rồi nhỉ? Nhưng vì thân hình thon gầy, da cũng không xấu, nên cảm thấy còn rất trẻ tuổi.

Bạch Ngọc Đường không hiểu sao có chút hiếu kỳ, hỏi cô ta, “Vì sao không xóa nốt ruồi đó đi? Giữ lại đặc điểm rõ ràng như thế không phải càng thêm phiền phức sao?” .

Người phụ nữ đó dùng ánh mắt phức tạp nhìn Bạch Ngọc Đường, chợt nghe Triển Chiêu nói, “Cái đó không thể tẩy đi được, nó là tiêu ký!”

Tất cả mọi người hỏi lại, “Tiêu ký?”

Triển Chiêu cười cười, “Đối với một người sắp trăm tuổi, mất mờ là chuyện bình thường. Đối với một người trẻ tuổi nhưng hay tiếp xúc với chất nổ và chất độc, thị lực suy yếu cũng rất bình thường. Đối với một người già mắc chứng hoang tưởng và chứng rối loạn sau sang chấn nghiêm trọng thì rất có thể sẽ bị mù. Bởi vậy, nếu như bản thân đã trải qua phẫu thuật thay đổi khuôn mặt, muốn được bậc cha chú đã lớn tuổi nhận ra, lưu lại tiêu chí để phòng ngừa quan trọng đến cỡ nào? Tựa như in chữ nổi trên tiền mặt vậy.”

Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, song song đó, cũng dậy lên hiếu kỳ —— rốt cuộc những người này có quan hệ gì với nhau a?

Một lúc lâu sau, người phụ nữ nọ mỉm cười, gật đầu, “Từng có người nhắc nhở tôi, nhất định sẽ bại trong tay các cậu.”

Triển Chiêu vô thức nhìn sang Tần Nghiên Phân.

Tần Nghiên Phân bị Triển Chiêu nhìn không kịp trở tay, trong mắt hiện lên một tia khác thường, sau đó bất đắc dĩ nhìn lại Triển Chiêu.

Triển Chiêu không nói gì quay đầu lại, cũng không biết anh đang nghĩ gì.

Toàn bộ quá trình đều bị Bạch Ngọc Đường nhìn thấy, đội trưởng Bạch khẽ nhúu mày, hình như cũng có chút suy nghĩ.

Nhưng mọi người ở đây hiển nhiên không chú ý tới chút biến hóa khuôn mặt nho nhỏ của mấy người họ, Bao Chứng đi tới hỏi Triển Chiêu, “Stephen ở đâu?”

Triển Chiêu nhìn về phía cái bàn phía sau phòng trực ... Trên đó có một chuỗi chìa khóa. Triển Chiêu lại ngẩng đầu nhìn người phụ nữ kia, khi chạm vào ánh mắt cô ta, Triển Chiêu cười.

Bạch Ngọc Đường đi vào phòng, từ trong túi lấy ra một cái chìa khóa nhỏ.

Tất cả mọi người đều nhìn nó.

Đây là chiếc chìa khóa lúc nãy cậu pháp y Vương Hạ Thiên chạy xuống lầu đưa cho Bạch Ngọc Đường, lấy được từ trên người Trình Mộc, nhìn qua thì giống đồ chơi hoặc dây cốt gì đó, nhưng nói chung vẫn chưa tìm được chỗ có thể sử dụng nó. Nhưng hiện tại thì ...

Lúc này, ánh mắt mọi người đều rơi vào hàng loạt cánh cửa nhỏ phía sau phòng trực.

Vì toàn bộ cầu dao đèn điện trong viện nghiên cứu đều ở chỗ này, nên có không ít ngăn nhỏ để phân loại những cầu dao này. Mỗi ngăn đều có khóa, hình dạng ổ khóa hoàn toàn ăn khớp với chiếc chìa khóa kia. Trước nhóm Triển Chiêu ở trong viện nghiên cứu đuổi theo “bóng quý” kia, chính là “ông bác trong phòng trực” dùng chìa khóa này khởi động nguồn điện.

Nhưng có một dãy các ngăn nhỏ như vậy, mỗi ổ khóa đều na ná nhau, chỉ phân biệt bằng dãy số ở trên mặt, là cái nào đây?

Bạch Ngọc Đường cầm lấy chuỗi chìa khóa ở trên bàn, nguyên chùm có hơn 10 chiếc chìa khóa, so sánh một chút, trong đó có chìa của ngăn thứ “11” có vẻ giống cái trong tay Bạch Ngọc Đường nhất.

Bạch Ngọc Đường cầm chiếc chìa khóa đó mở ngăn số 11 ra ... Bên trong không có cầu dao điện, chỉ có một cái chìa khóa. Khác hẳn với nguyên chùm kia, đây là một cái chìa khóa xe.

Bạch Ngọc Đường cầm lên, đi xuống bãi đỗ xe dưới lầu.

Triển Chiêu và mọi người theo sau, Lạc Thiên còng tay người phụ nữ kia lại, cũng dẫn theo xuống dưới.

Bãi đỗ xe tầng hầm có rất nhiều xe. Vì viện nghiên cứu còn một vài khu vực còn đang thi công, nên có không ít xe lớn và xe tải loại nhỏ.

Bạch Ngọc Đường đi tới giữa bãi đỗ xe, ấn chiếc chìa khóa ... Ở trong một góc phía xa có tiếng tiếp nhận tín hiệu, một chiếc tải loại nhỏ đang chớp đèn.

Bạch Ngọc Đường đi qua.

Triệu Hổ và Mã Hán tới cửa xe, vừa định mở ra thì Tần Âu ngăn lại ra hiệu ọi người dừng gấp.

Sau đó anh đi tới, cầm đèn pin quan sát sợi dây xích thoát nhìn như có thể nát bấy sau một phát súng, rồi lắc đầu với mọi người, “Là bom.”

Tất cả mọi người nhú mày.

Bạch Trì đi ra xe lấy cho Tần Âu thùng dụng cụ mà anh hay sử dụng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường để ý thấy, hóa ra cái thùng mà Từ Liệt xem như bảo bối giấu ở trong nhà là cùng loại với thùng dụng cụ này — đây là tiêu chuẩn của tổ Phá Bom, Trần Mật hẳn là cũng có.

Hai người nhìn nhau liếc mắt, có chút buồn cười.

Quả bom này dưới tay nghề của Tần Âu, không được quá 5 phút đã nghe thấy “lách cách” một tiếng, bị giải trừ.

Xe của tổ Phá Bom cũng đã tới, tổ viên dùng thùng chống nổ để quả bom rồi mang đi tiêu hủy.

Mã Hán và Triệu Hổ mở cửa xe...

Ánh đèn pin sáng lóa mắt chiếu vào, trong xe là một không gian trống, chỉ có một cái giường bệnh.

Trên giường bệnh, là một ông lão khoảng 70, trên người còn cắm vài cái ống, bốn phía là máy móc để duy trì sinh mệnh.

Ông cụ này không hề có chút phản ứng nào với ánh đèn chói mắt, chứng thực suy đoán của Triển Chiêu — đã bị mù.

Có lẽ do nghe được tiếng mở cửa, hắn run rẩy nhấc một tay lên, cánh tay khô quắt lơ lửng trên không trung, ngón tay như đang tìm kiếm cái gì đó.

Tất cả mọi người nhin không được nhú mày.

Triển Chiêu khê nhún vai, nhìn Bao Chứng.

Cục trưởng Bao bắt đầu dĩ lắc đầu, trên thế giới này căn bản không tồn tại ác ma thực sự, một người, cho dù có làm chuyện ác cỡ nào cũng không thể chống cự lại sức mạnh của tự nhiên mà vĩnh viễn bất tử như ác ma thực sự ... Cùng lắm là một trăm năm sau, rồi cũng phải chết! Vì thế F tìm cách lưu lại hậu nhân để nối nghiệp mình sao? Đáng tiếc, dừng ở đây thôi!

Đưa toàn bộ những người có liên quan về cảnh cục.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra đến cửa viện nghiên cứu, ánh nắng chiếu rọi toàn bộ tòa kiến trúc màu trắng và làm phát sáng những mảnh tường thủy tinh.

Tổng Giai Giai ôm sách đứng ở cửa trò chuyện với Tiểu Bạch Trì về vụ án lần này, rốt cuộc cô cũng hiểu Triển Chiêu nói cô có thể đi viết sách là có ý gì.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng trên bậc thang nhìn từng chiếc xe cảnh sát rời đi.

Tần Nghiên Phân trở lại, giao chiếc hộp cho Tổng Giai Giai, còn có một ít tư liệu nghiên cứu năm đó.

Tổng Giai Giai mở hộp, thấy được Bánh xe Đức Phật loại nhỏ kia, cũng lật xem ghi chép của Royce, kinh ngạc, “Bánh xe Đức Phật với Vợ và Con Gái dĩ nhiên đều là tác phẩm nghệ thuật.”

Triển Chiêu gật đầu, “Vì thế cũng không tính là em đã đánh mất quốc bảo của người ta được.”

Có những tư liệu này, Tổng Giai Giai hoàn toàn có thể hoàn thành một bản luận văn tuyệt vời, cô nàng nghiên cứu sinh sau khi kinh hãi quá độ thì bạo phát, nắm chặt tay, “Lão nương sắp nổi tiếng! Những luận văn khác đều sẽ bị nghiền nát trong tay ta! A a a a a!”

...

Mọi người đi rồi, Triển Chiêu để Tần Nghiên Phân lên xe của cặp song sinh, tiếp tục nhờ hai người họ đưa bà trở về.

“Sự uy hiếp của F đã được giải trừ.” Triển Chiêu chúc mừng bà, “Có thể nhận Trần Du và Trần Mật rồi.”

Nhưng mà, nét mặt Tần Nghiên Phân không chút hưng phấn nào, trái lại là sự lo lắng, bà nhìn Triển Chiêu, “Các cậu ... không về sao?”

Triển Chiêu vỗ nhẹ lên vai bà, “Bọn cháu còn có chuyện phải xử lý.”

Tần Nghiên Phân khẩn trương, nhưng lại như có chuyện mà không thể nói thành lời.

Lúc này, có lẽ do ánh mặt trời quá mãnh liệt, Bạch Ngọc Đường đeo kính râm vào, ngẩng mặt nhìn lên nóc viện nghiên cứu.

Trên đó, xuất hiện liều một bóng người.

Bạch Ngọc Đường đi vào trong, vô thang máy, hiển nhiên là lên lầu.

Tần Nghiên Phân túm Triển Chiêu đang muốn chạy theo lại, trong mắt có van xin, “Buông tha ông ấy đi ... Ông ấy đã chết rất nhiều năm rồi, ông ấy chưa từng hại người tốt.”

Triển Chiêu nhìn bà một hồi, mỉm cười, “Bọn cháu có thể làm gì với một người đã chết rất nhiều rất nhiều năm chứ?”

Tần Nghiên Phân sửng sốt, như vừa thở phào một hơi.

Triển Chiêu nói, “Chỉ tâm sự một chút thôi, cô trở lại nhận con đi, Trần Mật có lẽ đã nói mọi chuyện với Trần Du và lão Trần rồi.”

Tần Nghiên Phân gật đầu.

Cặp song sinh khởi động xe.

Tần Nghiên Phân ngồi ở ghế sau ngựa đầu, xuyên qua cửa kính xe nhìn lên nóc nhà.

Trên đó, có một người đứng bên lan can, nhìn theo chiếc xe dần biến mất.

Cửa dẫn lên sân thượng bị mở, Bạch Ngọc Đường đi ra, nhìn thấy người đứng ở bên lan can.

Nhìn bóng lưng, vóc người cân xứng cao gầy, vừa nhìn đã biết thân thủ không tồi, thực sự rất khó liên hệ với người đã trên 50 tuổi. Nhưng ngắm lại cục trưởng Bao với lão ba nhà mình, Bạch Ngọc Đường thật ra cũng có thể tiếp thu, phỏng chừng đến 60 tuổi vẫn có thể bảo trì được thể này, kiên trì vận động là được.

Người nọ mặc một thân đen tuyền, mái tóc cắt ngắn, đầu hơi chếch hướng sườn mặt về phía Bạch Ngọc Đường, có để râu, không dài, nhưng hầu như chiếm gần nửa khuôn mặt, nhìn tang thương nhưng không có vẻ chán chường, khí chất rất lợi hại, nhưng cũng có chút bóng dáng của một người đã có con.

Triển Chiêu cũng đã lên tới nơi, vừa đi ra vừa gạt đầu, “Mũi và mắt có thể liên hệ đến Trần Mật, nhà chú con gái giống mẹ con trai giống cha sao?”

Người nọ nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, khoe miệng khẽ nhếch lên mang theo ý cười, “Hậu sinh khả ư?”

Bạch Ngọc Đường nhận ra bóng dáng này ... Ngày đó khi anh và Triển Chiêu đi ra từ phòng bệnh của Trầm Bác có thấy một bóng người ở hành lang trên lầu phía đối diện, chính là người này.

“Trần Hưng Long ...” Bạch Ngọc Đường quan sát thật kỹ vị đạo tặc thể kỷ hình như có quan hệ gì đó với bậc cha chú nhà mình, một nhân vật truyền kỳ đáng ra đã chết.

Trần Hưng Long quay đầu lại, đưa lưng về phía Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, hai mắt nhìn về phía trước, hỏi, “Hai cậu sao tra ra tôi?”

“Trên bộ thầy khô trong nhà Phương Hữu tìm được một ít mẫu vân tay.” Bạch Ngọc Đường nói, “Chú cũng biết khoa học kỹ thuật hiện tại đã khác xa so với 20 năm trước, từ vân tay có thể lấy được DNA, đi so với DNA của Trần Du và Trần Mật, bọn tôi phát hiện ra có quan hệ trực hệ.”

Trần Hưng Long không nói gì.

“Năm đó là chú giết Phương Hữu?” Triển Chiêu hỏi.

Trần Hưng Long trầm mặc một lúc lâu rồi nói, “Tôi chỉ dùng cách của mình để bảo vệ vợ con.”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Chú vẫn âm thầm bảo vệ người nhà ngân ấy năm sao? Hiện tại sự uy hiếp của F đã được giải trừ, chú định làm gì tiếp theo?”

“Cả nhà đoàn viên có lẽ khó khăn đây.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nhà giam X có lẽ vẫn còn phòng trống.”

Trần Hưng Long quay đầu lại mỉm cười, nói với hai người, “Tôi chỉ tới để nói lời từ biệt mà thôi, anh bạn nhỏ.”

Nói xong, ông chú nọ bật người qua lan can, nhảy thẳng xuống dưới.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy đến bên lan can, thấy trên lan can có cột một sợi dây thừng.

Lúc này, Trần Hưng Long đã xuống bên dưới, tháo chốt giữ sợi dây ra, bước nhanh xuống bậc thềm.

Vừa xuống tới nơi, một chiếc xe Bingley trắng dừng trước mặt ông ta.

Trần Hưng Long ngẩng đầu nhìn lên, làm động tác chào tạm biệt với hai người, rồi lên xe.

Nhìn chiếc Bingley trắng vọt đi.

Triển Chiêu khoe miệng giật giật, “Lại bị Triệu Tước đào tường.”

Bạch Ngọc Đường tựa vào lan can lắc đầu.

Triển Chiêu huých huých tay người ta, “Nè, đội trưởng Bạch, sao không lấy súng bắn lủng lớp nó a?”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ nhìn lại, “Có thể làm gì với một người đã chết chứ?”

Triển Chiêu cười cười, lười biếng tựa vào lan can, “Ánh nắng thật không tồi a.”

Bạch Ngọc Đường vươn tay nhéo nhéo gáy người ta, “Đi, về cảnh cục thẩm vấn rồi còn kết án.”

“Để bọn họ làm đi.” Triển Chiêu muốn ở lại phơi nắng, Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, đưa tay kéo người lên, lôi xuống lầu, quay về cảnh cục.

... .

Hai người trở lại cảnh cục, vừa ra khỏi thang máy thì liếc mắt thấy Từ Liệt đang cho Giế Lau đi tè.

Đại minh tinh một tay bịt mũi, một tay cầm túi nước tiểu lại chỗ thùng rác.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có chút đồng tình nhìn cậu ta — chưa từng thấy vị minh tinh nào xui xẻo như tên này.

Trong phòng làm việc, lão Trần đang vui vẻ mời mọi người đi ăn.

Trần Mật ngồi trên sofa ngượng ngùng gãi đầu, Trần Du ôm lấy Tần Nghiên Phân khóc nhe, Mã Hán và mọi người đều hóng hót xung quanh, Tề Nhạc vội vã nhận mẹ nuôi, tâm tình cực kỳ tốt.

Tần Nghiên Phân thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một mình trở về, không áp tải thêm người nào khác, cũng thở phào một cái.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ăn ý không đề cập bất cứ cái gì về chuyện Trần Hưng Long, xoay người đi về phía phòng thẩm vấn.

Lúc này, ngoài cửa vây không ít người, đều đang xem biên bản thẩm vấn.

“Nhanh vậy?” Triển Chiêu nhìn nhóm Mã Hán đang làm bản kết án.

Mã Hán gật đầu, “Tiến sĩ Stephen sau khi được đưa đến bệnh viện đã chết, những người khác cũng không phản kháng gì, đều đã nhận tội.”

“Thuận lợi dữ?” Triển Chiêu khẽ nhíu mày, mở biên bản thẩm vấn ra xem.

Sự tình ngược dòng về rất nhiều năm trước, sau khi tiến sĩ Stephen bắt cóc 5 đứa trẻ thì bắt đầu huấn luyện bọn họ trở thành F mới. Chứng hoang tưởng và chấn thương tâm lý sau sang chấn khiến vị tiến sĩ tâm lý học này biến thành một ác ma chế tạo người, hắn đã thành công tạo ra năm F. Tất cả những phát triển này đều giống như những gì Triển Chiêu bọn họ suy đoán và Tần Nghiên Phân điều tra được. Nhưng thứ không ai biết chính là, tiến sĩ Stephen ngoại trừ 5 đứa trẻ kia, còn khống chế được con gái của Royce, cũng chính là người phụ nữ đã hóa trang thành ông bác trực ở cửa viện nghiên cứu, ở ngay bên cạnh giám sát tất cả, còn điều khiển cả Trình Mộc.

Người phụ nữ này tên thật là Angelo, sau khi Royce bị điên thì cho rằng mình chỉ có một đứa con gái, vì thế Angelo bị bỏ rơi như một đứa con không tồn tại. Vì vậy... tiến sĩ tâm lý F sau khi khống chế được Royce đã thu dưỡng cô ta khi cô ta còn chưa ghi chép lại mọi chuyện.

Angelo, chính là người kéo dài F.

Trước tiên nhắc tới những người thu dưỡng Angelo và nhà sư tử đã chết oan vì tác phẩm Vợ và Con gái. Kỳ thực, tất cả những chuyện này đều là Angelo và Stephen phối hợp gây nên. Nuôi trẻ nhỏ thành ác ma cần phải có tài chính hùng hậu.

Trong những đứa trẻ của Stephen, năm F đều là hán nửa đường bắt về, nên không hoàn toàn thuộc về hắn, chỉ có cô gái này, là hắn nuôi từ khi còn bé mới hoàn toàn cải tạo được, trở thành ác ma thuần chủng.

Hai mươi năm trước Angelo đã tìm được Tần Nghiên Phân, bắt bà điều tra về Bánh xe Đức Phật, bởi vì năm F kia làm phản, bọn họ bắt đầu thoát khỏi sự khống chế của Stephen, dựa theo suy nghĩ của chính mình để kinh doanh F.

Theo sự già đi của Stephen, năm 5 càng lúc càng thoát ly khỏi sự quản chế của hắn, đồng thời cướp đi tài nguyên Stephen nhiều năm tích lũy. Vì vậy, Angelo bắt đầu truy sát những F này. Đầu tiên, Trầm Bác đã Tần Nghiên Phân đã nghiên cứu được hơn phân nửa ra khỏi nhóm, tự mình làm tiếp, nhưng sau lại tra được Bánh xe Đức Phật căn bản là một âm mưu. Để bảo vệ mình và những thành tựu học thuật, Trầm Bác che giấu sự thật năm đó.

Vì bị ngừng lại ở chỗ Trầm Bác, năm F thành công chạy trốn, mấy năm nay mai danh ẩn tích.

Những năm gần đây, Angelo một mực truy lùng tung tích mấy F này.

Từ Chuẩn và Lưu Vũ đều là những mối làm ăn vắng lai của tiến sĩ Stephen. F bị Angelo truy đến cùng đường, nên hai bên đều muốn mượn cánh sát để diệt trừ lẫn nhau.

Từ Chuẩn sau khi bị cảnh sát bắt, Angelo có nguy cơ bị bại lộ, nên đã gọi Trình Mộc về giết người diệt khẩu. Cô ta vẫn ẩn nấp bên cạnh Trầm Bác, muốn thông qua ông ta tìm được tung tích của 5 F, việc ẩn thân trong viện nghiên cứu giúp cô ta biết được nhóm của Tổng Giai Giai đang điều tra về Bánh xe Đức Phật.

Lợi dụng sự kiện đó, Angelo cung cấp đầu mối về F cho SCI, muốn thông qua Trình Mộc dẫn SCI tìm được F, đồng thời diệt trừ đối phương, ngồi một chỗ là ngư ông thu lợi.

Mà 5 F cũng sợ mình bị lộ, bọn họ vừa muốn ẩn mình, vừa muốn giết nhân chứng, vì thế sắp xếp để giết Trầm Bác, đồng thời nhắm vào Tần Nghiên Phân, bọn họ vẫn cho rằng Tần Nghiên Phân biết chỗ ẩn thân của Stephen, muốn giết hắn để diệt trừ tận gốc.

Mà Trình Mộc sau khi hoàn thành nhiệm vụ lại trở thành kẻ bỏ đi, bị Angelo giết chết.

“Mười năm qua Trình Mộc trải qua chuyện gì, cô ta không nói sao?” Triển Chiêu hỏi Lạc Thiên, “Trình Mộc hình như vẫn luôn bị lừa gạt, có vẻ hắn không biết Angelo và Stephen là một người, mấy năm nay đều bị lợi dụng, đến khắc cuối cùng mới nghĩ đến.”

Lạc Thiên nói, “Cô ta không nói gì về Trình Mộc cả, chỉ nói mọi chuyện đã kết thúc.” .

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, “Có vẻ thiếu gì đó.”

Triển Chiêu khép tư liệu, bước nhanh vào phòng thẩm vấn.

Trong phòng, Angelo mỉm cười ngồi một chỗ, trong miệng đang ngâm nga một bài nhạc nào đó.

Triển Chiêu tỉ mỉ xác định một chút, nhú mày —— là một khúc hát ru! .

“Mã Hân.”

Triển Chiêu đột nhiên hướng ra bên ngoài kêu lớn.

Mã Hân mở cửa chạy vào, “Tiến sĩ.”

Triển Chiêu chỉ chỉ Angelo, “Kiểm tra xem cô ta đã từng sinh con chưa.”

Mã Hân ngẩn người, lại gần kiểm tra Angelo xong, gật đầu, “...Từng sinh.”

“Mấy đứa?” Triển Chiêu hỏi.

“Không thể xác định.” Mã Hân nhú mày, “Thân thể của cô ta hắn đã trải qua nhiều lần sinh sản.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Angelo, “Cô đang bồi dưỡng F mới?”

Triển Chiêu nhú mày, “Trong đó có con của Trình Mộc sao? Vì thế hắn mới cam lòng để cô phó thác đạo hỏa, bất nhân bất quỷ?”

Angelo cười, thêu thào nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Con của ta, mới là con của ác ma chân chính. Mới là F chân chính!”

Nói xong, trên mặt cô ta lộ ra nét cười quỷ dị, khóe miệng bắt đầu có máu chảy ra.

“Nguy rồi!” Mã Hân vội lại gần, Angelo đã bắt đầu co giật.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Tình huống giống y hệt Trình Mộc.”

Triển Chiêu đứng một bên, cúi đầu nhìn Angelo.

Angelo trên mặt có nét cười thắng lợi, trong miệng ngâm một búng máu, nói với Triển Chiêu, “Chờ bọn chúng lớn lên, chúng mày đã già, nói không chừng đã chết, ha ha ha.” .

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn Angelo đã tắt thở vẫn mang theo biểu tình dữ tợn.

Mã Hân dò mạch của cô ra rồi ngẩng lên lắc đầu, đã chết rồi.

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Trầm Bác lúc sắp chết nói xin lỗi F, hắn là tất tần tật các F đi, vô luận là trong quá khứ hay tương lai.”

Triển Chiêu gật đầu, “Nếu năm đó ông ta không hám lợi, vì thành tựu học thuật mà giấu diếm kết quả điều tra, F sẽ không thể kéo dài đến mức này.”

Ở cửa, mọi người hai mặt nhìn nhau.

Nói cách khác, có thể lúc này, ở một căn phòng nào đó trên thế giới này, có vài F nhỏ đang được hình thành, hai mươi năm sau, lại một lần nữa đột kích, gây tai họa cho nhân gian.

Thấy mọi người đều mặt ủ mày chau, cục trưởng Bao đập tư liệu xuống bàn.

“Rầm” một tiếng.

Mọi người ngẩng đầu.

Bao Chứng vô tư nói, “Cũng không phải chỉ có đời sau của ác ma, lo lắng cái rầm a.”

Nói xong, lưu lại một câu, “Kết án!” rồi ra ngoài.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra khỏi phòng thẩm vấn, nhìn cục trưởng Bao vô cùng tiêu sái đi về phía thang máy.

Cửa thang máy mở ra.

Dương Dương và Tiểu Dịch tan học đeo cặp sách chạy tới tìm ba ba, nhìn thấy Bao Chứng thì cùng nhau cười toét miệng, “Chào ông Bao ạ ~”

Bao Chứng thoả mãn gật đầu, vỗ vỗ đầu hai đứa nhóc, rồi vào thang máy đi lên lầu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau — cũng đúng, ác ma sắp ra lò, đương nhiên cũng sẽ xuất hiện những người mới có thể đuổi bọn chúng về địa ngục, đúng là không có gì đáng lo, bọn họ chỉ cần phụ trách bắt ác ma hiện tại, là được.

518. Quyển Iv – Vụ Án 17 – Chương 27

* Phiên ngoại đêm Noel: diễn kịch

Lễ Noel tới gần, thành phố S lại chào đón một đợt tuyết rơi, vì thế, không khí Noel càng thêm nồng đậm . .

Buổi sáng hôm Giáng sinh, Lư Phương chạy vào văn phòng SCI, “Đêm nay với nguyên đợt lễ có án gì không?”

SCI cùng nhau ngẩng đầu, rồi cùng nhau lắc đầu, tỏ vẻ — Không có! Thiên hạ đang lúc thái bình a!

~“Rất tốt!” Lư Phương vừa lòng mỉm cười, “Hoạt động Đón Noel Với Dân năm nay có 3 hạng mục, toàn cảnh cục cũng chỉ có vài đội nhân rồi, 2 cái Hối đáp cùng dân và Vận động cùng dân đều bị những tổ khác chọn mất rồi, chỉ còn một cái cuối cùng cho các cậu!”

Tất cả mọi người giật mình — Đón Noel với Dân? .

Từ phía sau Lư Phương, Bao Chứng đi đến, nhìn nhìn tờ giấy còn lại trong tay Lư Phương, bí hiểm cười cười.

SCI hai mặt nhìn nhau — cảm thấy rất kỳ quái nha! .

Bạch Ngọc Đường đứng lên, đưa tay cầm lấy tờ giấy nọ, bên trong là một hàng chữ — hoạt động quan hệ hữu nghị tại trường tiểu học trung tâm thành phố S, biểu diễn kịch.

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, mọi người xúm lại cùng xem ở phía sau đều há miệng — diễn kịch á? ! .

“Không thể nào!” Bạch Ngọc Đường nhú mày nhìn Lư Phương. .

Hai người Lạc Thiên và Tần Âu ngẩng mặt, “Tiểu học trung tâm thành phố S là trường của Dương Dương với Tiểu Dịch mà nhỉ?” .

Triển Chiêu gặm táo, hỏi, “Diễn kịch là phải diễn gì a?”

“Là một vở kịch thực tế, dạy cho bọn trẻ cách tự bảo vệ mình trong tình huống nguy hiểm.” Lư Phương nói.

Bạch Trì vừa đi mua đồ ăn nhanh về, tò mò, “Khi nào diễn ạ?” .

“Ngày mai luôn.” Lư Phương nói, “Là hoạt động cuối cùng của đợt Đón Noel cùng Dân năm nay.”

“Không phải nên có kịch bản sao?” Tương Bình buồn bực, “Không có thì làm sao mà diễn? Một ngày có đủ không a?”

“Đủ rồi!” Lư Phương gật đầu, “Kịch bản đang trên đường tới đây, tôi đã bố trí cho các cậu một nhóm hỗ trợ và cố vấn rất chuyên nghiệp đó nha!” .

Mọi người hai mặt nhìn nhau. .

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu nháy mắt với mình, rồi bấu môi về phía Bao Chứng bên kia ý là —— Chuột! Lên! Lung lạc ông ấy!

Bạch Ngọc Đường lập tức xáp lại, “Cục trưởng Bao ...” .

Bao Chứng trừng mắt, không đợi anh từ chối đã khoát tay chặn lại, “Khỏi cố gắng, trừ các cậu ra, không ai được làm vụ này!”

“Vì cái gì?” Triển Chiêu kháng nghị. .

“Toàn bộ cảnh cục chỉ có SCI nhiều trai đẹp nhất, chẳng lẽ bắt đám râu ria cao lớn thô kệch của đội Hình sự đi diễn? Lên đài để hù chết bọn nhỏ à? !” .

Mọi người liếc nhìn Bao Chứng, cuối cùng cùng nhau quay sang Trì Trì, ý là —— Trì Trì quá đáng yêu, làm lu mờ độ thô kệch của tụi này chứ bộ.

Bạch Trì ủy khuất hết sức.

“Mấy người hỗ trợ chắc sắp tới rồi đó .” Bao Chứng vừa dứt lời, cửa thang máy “đình” một tiếng mở ra, Triệu Trinh dẫn theo Lisbon tiến lại.

Bạch Trì vội vàng hỏi, “Sao anh lại tới đây?” .

Triệu Trinh nhún vai, “Cặp song sinh nói có biểu diễn công ích.” .

Lúc này, lại “đình” một tiếng, cửa thang máy bên kia mở ra, Bạch Cẩm Đường xuất hiện.

Công Tôn vừa lúc bước ra khỏi phòng pháp y, khó hiểu, “Sao anh lại tới đây?”

Bạch Cẩm Đường nhún vai, “Song sinh kêu anh tới tài trợ biểu diễn công ích.”

Mọi người nhìn nhìn nhau —— song sinh á? Bất an nha!

Quả nhiên, mọi người vừa vào văn phòng, lại thấy cửa thang máy mở ra, Đại Đình Tiểu Đình chạy vội vào, Đại Đình lắc lắc ipad trong tay, “Kịch bản tới rồi!” .

Mọi người khóe miệng run run, “Ai viết thế?” .

Tiểu Đình nhấc tay, “Tôi!”

Lúc này, Mã Hân miệng găm táo từ ngoài đi vào, “Em là cố vấn!” .

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, cảm giác hỗn loạn.

Triển Chiêu tò mò, “Thế đạo diễn đâu?” .

Đại Đình hắc hắc cười, đưa tay búng một cái, “Xin mời đạo diễn lừng danh thế giới! Steve Dubbo!”

Vừa dứt lời, cửa thang máy lại mở ra, một ông cụ ngoại quốc mập mạp lắc lư xuất hiện.

Mọi người thấy ông cụ có chút quen mắt, chắc là thấy trong tạp chí hay tiết mục TV nào đó, có điều ...

Bạch Ngọc Đường ngoắc ngoắc cặp song sinh.

Song sinh xáp lại.

Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi tận lực làm dịu tâm tình rồi hỏi, “Vị Steve Dubbo kia từng quay những phim gì?”

Cặp song sinh xòe tay đếm, “dục vọng tình yêu sát thủ lúc nửa đêm vong linh trong bệnh viện chìm trong ham muốn ...” .

Lạc Thiên và Tần Âu há miệng, “Vây... dựng kịch cho con nít coi có sao không!” .

“Ách...” Cặp song sinh sờ sờ cằm. .

Mọi người đỡ trán —— thật không đáng tin chút nào! .

Nhìn lại thì, Lư Phương đã chạy mất tiêu, Bao Chứng lưu lại một câu, “Nếu sắp xếp không tốt, các cậu đi cọ WC hết cho tôi!” , rồi xoay lưng định đi.

Nhưng đột nhiên bị đại đạo diễn túm lại, “Từ từ!” .

Mọi người nghe được tiếng Trung lơ lơ của ông bác ngoại quốc kia, không nói gì. .

“Anh!” Ông bác đạo diễn chỉ vào Bao Chứng, “Lưu lại!” .

Cục trưởng Bao khó hiểu, “Tôi?” .

“Ừ!” Ông bác kiên định gật đầu, “Anh giống kẻ xấu!” .

Cục trưởng Bao giật giật khoe miệng, tập thể SCI “phụt” một tiếng, vui sướng nhìn người khác gặp họa.

Sau khi ăn xong bữa trưa, SCI tập trung ở hội trường tiểu học trung tâm thành phố S, tiến hành tập. .

Chỉ thấy đạo cụ phong màn đã được chuẩn bị tốt, mặt khác, trên hàng ghế đầu của hội trường còn có vài đứa trẻ.

Trong đó có hai nhóc đứng lên, một nhào tới chỗ Lạc Thiên, một nhào vào lòng Tần Âu, “Ba ba!” .

Mọi người nhìn lại, hoá ra là Tần Dịch, Lạc Dương, và khoảng chục đứa nhóc khác.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Làm gì thế a?”

Đại Đình nói, “Khán giả a! Dựng kịch cho con nít xem mà, đương nhiên phải có vài nhóc dự thính để góp ý tại chỗ chứ!”

Mọi người trừng mắt nhìn —— cũng có đạo lý nhỉ.

“Bắt đầu đi!” Lúc đạo diễn dặn dò công việc, người của SCI xúm vào xem kịch bản.

Trên kịch bản viết —— cảnh thứ nhất, Tiểu Minh tan học, gặp được một con chó lớn, cổ không đeo vòng, cũng không đeo rọ mõm chuyên dụng.

Người sắm vai Tiểu Minh ... Ai cũng yên lặng nhìn sang Bạch Trì.

Tiểu Bạch Trì thở dài, tự giác đeo túi sách lên lưng, cầm kẹo que, giả thành cậu học trò nhỏ.

Bạch Trì vừa bước ra, đám nhóc dưới đài đều cười vang.

Cô bé ngồi cạnh Dương Dương bên tò mò hỏi, “Dương Dương ơi anh đó là ai thế?” .

“Anh ấy tên là Bạch Trì nga!” Dương Dương trả lời.

“Nga... Anh Bạch Trì.” Cô bé gật đầu, không quên quay sang đưa một miếng khoai cho Mã Hân đang ngồi xổm chụp hình ở bên cạnh, “Dì Hân Hân ăn không ạ?”

Mã Hân ngẩn người, lập tức cầm lấy miếng khoai chạy nhào vào lòng Lạc Thiên, khóc lóc kể lể —— Dì Hân Hân ... Anh Bạch Trì kia ... Ô ô ô ô!

Triệu Hồ diễn vai người chủ dắt chó đi dạo, mà chú chó bự đó thì ... Lisbon thủ vai.

Triệu Hồ dắt Lisbon lên sân khấu.

“Oa a!” Đám nhóc dưới đài lập tức kích động, “Hồ kia!!!” .

“Phải hồ không? Sư tử mà!” .

“Sư tử sao lại màu trắng được?” .

“Chắc là vẩy bột lên á!” .

Đám nhóc bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Đại Đình ở một bên đọc kịch bản, “Chó lớn hung dữ với Tiểu Minh!” .

Chính là vừa mới dứt lời, đã thấy Lisbon vui vẻ chạy lại cọ a cọ Bạch Trì, vừa dùng cái đuôi đập đập vào cậu.

“Hảo ngoan hảo đáng yêu nhaaa!” .

Vài đứa nhóc ôm mặt.

Đạo diễn nộ khí, “Con sư tử kia diễn kiểu gì vậy! Phải hung dữ!!!” .

Mọi người đỡ trán, muốn Lisbon hung dữ với Bạch Trì á, làm sao mà được?

“Tiểu Minh nhìn thấy chó to, sợ tới mức xoay người bỏ chạy!” Đại Đình tiếp tục đọc, Bạch Trì làm bộ xoay người chạy, Lisbon ôm chắc lấy thắt lưng cậu, miệng lừ gừ không ngớt, y như một con mèo.

“Nè! Con sư tử kia!” Đạo diễn tức khí, chỉ vào Lisbon, “Mày phối hợp chút coi!” .

Lisbon từ nãy đã thấy tay đạo diễn béo kia cứ lượn tới lượn lui này siêu đáng ghét, giờ lại không cho nó cọ Bạch Trì, vì thế... Vua bách thú quay đầu lại, hướng về phía đại đạo diễn kia, “grào” một tiếng.

Đạo diễn hoảng sợ ngồi im re . .

Vài đứa trẻ khe khẽ nghị luận, “Ông mập kia thật ngốc, không thể hung dữ với chó to nha!” .

“Đúng a! Đặc biệt là lúc nó đang chơi đùa với bạn nó.” .

“Lời dẫn a lời dẫn!” Đại Đình nhắc nhở người phụ trách đọc lời dẫn, Mã Hán.

Mã Hán cầm bản thảo, “Ừm, gặp được chó to nhất định không được kích động, càng không thể xoay người bỏ chạy, phải tận lực trấn định, tận lực không nhìn vào mắt nó.” .

Đọc xong, Mã Hán tựa tiểu phi tiểu lắc lắc đầu. .

Tiểu Đình híp mắt, “Cậu bắt măn gì với kịch bản của tôi hử?”.

Mã Hán sững sốt, lắc đầu, “Không.” .

“Vậy cậu cười cái gì?” Tiểu Đình tò mò, “Cậu chưa từng đụng phải chó lớn à?” .

Mã Hán nhún vai, “Thường xuyên ấy chứ.” .

Mã Hán gật đầu, “Tôi lúc trước rất hay bị chó đuổi, anh ấy dùng ná bắn cho con chó đó chỉ cần nhìn thấy thứ gì tròn tròn là bỏ chạy.”

Phía sau Mã Hán, nguyên đàn khán giả nhí vỗ tay rầm rầm, “Thì ra còn xài được cách đó!” .

“Oa! Ngày mai đi mua ná mới được!” .

Lạc Thiên và Tần Âu vội vã xua tay, “Không được thương tổn động vật nhỏ! Cũng không được khiêu khích chó to!” .

Nói xong, hai ông bố nhị thập tứ hiếu quay lại trường Mã Hán. .

Mã Hán nhìn trời. .

Bạch Ngọc Đường ngồi đằng sau tụi nhỏ, thở dài, Triển Chiêu bên cạnh thì lách cách gõ bàn phím, ghi chép lại phản ứng của đám nhỏ, để mai một có làm nghiên cứu về tâm lý học trẻ em thì tham khảo.

“Cảnh tiếp theo cảnh tiếp theo!” Tiểu Đình tiếp đón Bao Chứng, “Kể xấu lên sân khấu !” .

Bao Chứng bị bắt lên đài, tới bên cạnh Bạch Trì.

Lúc này, Bạch Trì thật vất vả mới giãy khỏi móng vuốt của Lisbon, Lisbon bị dắt xuống, Bạch Trì xoay mặt lại lập tức đâm sầm vào Bao Chứng. .

Bao Chứng xem kịch bản, vai của ông là một kẻ buôn người. .

Vì thế, Bao Chứng bước lại gần, “Bé con a, ba ba của bé nhờ chú tới đón bé.” .

Bao Chứng vừa dứt lời, nhóm con nít dưới sân khấu chỉ thẳng vào ông, “Kẻ lừa đảo!” .

Bạch Ngọc Đường ở một bên nâng cằm, tò mò, “Nhận ra nhanh thế?” .

“Bởi vì hần ta hoá trang!” Một bạn nhỏ hét lên.

Mọi người yên lặng liếc Bao Chứng một cái, không a, vẫn là cái mặt đó mà! .

“Hần ta hoá trang đó!” Một cô bé bổ sung, “Mẹ tớ nói mấy tên bại hoại sẽ cố gắng thay đổi vẻ ngoài!”

“Hần ta lau thiệt nhiều mực nước lên mặt, chắc chắn luôn!” .

“Là để tránh camera!” .

Đám nhỏ tiếp tục sôi nổi thảo luận, SCI mọi người cúi đầu nhin cười, cục trưởng Bao giận dữ —— đứa nào viết kịch bản vậy aaa!

“Chú là bạn của ba ba con ạ?” Bạch Trì dựa theo kịch bản, hỏi Bao Chứng. .

“Đúng vậy a”, Bao Chứng gật đầu, “ba ba bé đang ăn cơm ở chỗ chú, nên nhờ chú đón bé về đó!” Bao Chứng nói.

“Nga!” Bạch Trì lập tức đi theo.

“A! Thật là ngốc!” .

“Đúng a, lừa đảo rõ ràng như thế!” Vài đứa trẻ lắc đầu, đồng tình nhìn Bạch Trì, “Anh này rõ ngốc.”

Bạch Trì xấu hổ, lần đầu tiên có người nói cậu ngốc... .

“Lúc này.” Đại Đình nói tiếp, “Ba mẹ Tiểu Minh phát hiện Tiểu Minh trẽ thế vẫn chưa về, liền đi ra ngoài tìm.”

Đang đọc thì Công Tôn và Bạch Cẩm Đường đi ra.

Mọi người thấy trước ngực Công Tôn dán mác “Ba”, trước ngực Bạch Cẩm Đường dán mác “Mẹ”, đều đỏ khòc đỏ cười.

“Anh hai diễn vai mẹ á!” Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ.

Tiểu Đình bắt đắc dĩ, “Chủ thượng của tôi mãnh liệt yêu cầu, không còn cách nào a!” .

Bạch Cẩm Đường tao nhã dứt tay vào túi quần đứng trên sân khấu, không nhanh không chậm nói một câu, “Trên giường mới thấy trật tự đúng ...”

Nói còn chưa dứt lời, Tiểu Đình bỏ kịch bản xuống, “Không được nói mấy lời kỳ quái trước mặt con nít nha!” .

Nhưng mà khi quay lại nhìn thử . . .

Vài cô bé ôm mặt, “Oa! Chú đó đẹp trai quá điiii!” .

Dương Dương gật đầu, “Đó là chú Bạch!” .

“Tớ có thấy trên tạp chí rồi, mẹ tớ nói chú ấy là đàn ông cực phẩm đó, không những đẹp, giàu còn giỏi nữa!” .

Mọi người yên lặng liếc Cẩm Đường... Mị lực của đại ca quả nhiên không thể ngăn chặn.

“Tìm con đi!” Cặp song sinh nhắc nhở Bạch Cẩm Đường và Công Tôn, “Kêu hai ngài lên để tìm con, không phải để tạo dáng a!”

Bạch Cẩm Đường nhướn mi, hai tay đút túi quần huýt huýt sáo.

Công Tôn cầm bát gõ, “Tiểu Minh, chắc chắc chắc.” (tiếng gọi gà á =)))

Mọi người đỡ trán.

Một đám nhóc ôm bụng cười ha ha, nhóm người lớn bắt lực nhìn bọn nhỏ, đám nhóc này rất hài hước đó chứ.

“Tiểu Minh nghe thấy tiếng ba mẹ gọi àm ỉ.” Đại Đình tiếp tục nhắc nhở Bạch Trì, “Nghĩ muốn về nhà, nhưng kẻ xấu đã tóm lấy cậu!”

Tiểu Bạch Trì xoay người bỏ chạy, Bao Chứng ôm lấy cặp sách của cậu.

“Nha a!” Một cô bé hét lên, “Chạy mau!” .

“Chó ơi nhanh đi cứu chủ kia!” .

Bạch Ngọc Đường buồn cười nhìn đám nhóc, Triển Chiêu gõ bàn phím đến hào hứng.

“Tiểu Minh chạy đi tìm chú cảnh sát!” Đại Đình nhắc nhở, “Chạy tới một trạm gác.”

Nói xong, mọi người Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang hăng hái ngồi xem, “Cảnh sát! Lên sân khấu .”

Bạch Ngọc Đường khẽ chống lưng ghế, xoay người đứng dậy lướt qua từng đứa trẻ một.

“Oa...” Nhóm khán giả nhí, “Đẹp trai quá đi!” .

Dương Dương và Tiểu Dịch gật đầu, “Đúng ...” .

Chưa kịp nói xong thì thấy Triển Chiêu lúc đứng lên bị vấp vấp sợi dây của máy vi tính làm cho lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống đất, may mà được Bạch Ngọc Đường tay nhanh mắt lẹ tiếp được. .

Vài đứa nhỏ hỏi, “Anh này cũng là cảnh sát sao?” .

Không đợi Dương Dương và Tiểu Dịch mở miệng, toàn bộ SCI đã đồng thanh, “Không phải!” .

Triển Chiêu khòe miệng giật giật —— sao lại ghét bỏ tôi! .

Một bên, Mã Hân tiếp tục tố khổ với Lạc Thiên, “Anh Triển Chiêu, dì Hân Hân kia ... Ô ô ô ô.”

Lạc Thiên thở dài. .

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu lên đài, Tiểu Bạch Trì nhào tới, “Chú cảnh sát, có kẻ xấu!” .

... .

Không đợi Bạch Ngọc Đường mở miệng, phía dưới một đứa nhóc giơ tay, “Có bug!” .

“Đúng rồi!” Một nhóc khác đồng tình, “Vừa mới nói Tiểu Minh nghe được tiếng ba mẹ gọi mà! Ba mẹ đâu mất rồi?”

“Đúng vậy! Sao lại biến thành cảnh sát chứ?” .

Mọi người ngửa mặt nhìn Tiểu Đình.

Tiểu Đình gãi gãi đầu, ngồi xổm xuống sửa kịch bản. .

Bên trên vẫn tiếp tục, Tiểu Bạch Trì trốn sau lưng Bạch Ngọc Đường, chỉ vào Bao Chứng, “Anh ơi chú đó là kẻ xấu!”

Một đứa nhóc bên dưới lập tức sửa lại, “Không phải chú, là ông cơ!” .

“Đúng vậy! Là ông mà!” .

Bao Chứng mí mắt giật giật, ông ư

Bạch Ngọc Đường lấy còng tay ra, nói với Bao Chứng, “Ông âm mưu lừa bán trẻ nhỏ, theo tôi về cảnh cục một chuyến!”

“Không đúng không đúng!” Vài đứa nhóc đồng thanh sửa lại cảnh Bạch Ngọc Đường bắt Bao Chứng, “Phải là, ông có quyền giữ im lặng, những gì ông nói tiếp theo sẽ thành bằng chứng chống lại ông trước toà!” .

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, Triển Chiêu nói với Bạch Cẩm Đường và Công Tôn vẫn đang tạo dáng ngay bên cạnh, “Ba mẹ ít cho con xem phim Hồng Kông đi nha.” .

Công Tôn mỉm cười, khoác vai Cẩm Đường, “Mama nghe chưa? Sau này đừng ôm con coi phim 8 giờ nữa.”

Bạch Cẩm Đường nhìn Công Tôn, vòng tay qua ôm lấy thắt lưng người ta, “Baba, giờ đó nếu không xem phim thì làm gì được?” .

“Cắt! Cắt!” Đại Đình chạy lại ngăn trở tầm nhìn của đám nhóc đang hưng trí bừng bừng.

Tiểu Đình giơ chân, “Hai người làm ba mẹ kiểu gì thế hả?”.

Vài đứa trẻ nghe xong nghiêng đầu, “Ba mẹ Tiểu Minh tình cảm tốt lắm mà!” .

“Đúng đó! Ba mẹ tớ thỉnh thoảng cũng sẽ thương nhau!” .

Triển Chiêu tiếp tục ghi chép lại, “Chà? Bọn trẻ gần đây trưởng thành sớm quá nhỉ.” .

“Màn cuối, lời dẫn a!” Đại Đình nhắc nhở Mã Hán. .

Mã Hán chỉ chỉ vào mấy đứa nhóc, “Đừng đi theo người lạ!” .

Cặp song sinh bất lực, “Thú vị hơn chút đi Tiểu Mã ca!” .

Ai ngờ một đám nhóc ôm mặt, “Anh ấy thật lạnh lùng!~~” .

Dương Dương và Tần Dịch thêm mắm thêm muối, “Chú ấy là tay súng bắn tỉa đó!” .

“Oa!” Một đám nhóc ồn ào, “Có đem súng đến không? Thật muốn xemmm!” .

Lại nhìn bên cạnh, Mã Hán trọng thương không dứt, níu lấy Lạc Thiên, “Anh Mã Hán, dì Mã Hán ... Ô ô ô.”

Lạc Thiên bắt đắc dĩ an ủi Mã Hán, một bên, Bao Chứng âm trầm phán một câu, “Cũng được, dì so với ông vẫn còn tốt chán, lại là ông xấu xa nữa.” .

... .

Chạng vạng cùng ngày, vở kịch ở hội trường bắt đầu, dưới đài đám nhóc cùng cha mẹ đã ngồi kín chỗ, trên hàng ghế VIP, Triệu Tước và Bạch Diệp cầm hai hộp bỏng ngô tìm chỗ tốt để ngồi.

Triển Chiêu túm lấy áo Đại Đình, “Sao tên tóc dài đó cũng tới? !” .

Đại Đình bị lắc đến lắc đi, “Ông ấy đến đóng vai kẻ xấu a ...” .

Tất cả mọi người sững sốt, “Thế cục trưởng đâu?” .

Tiểu Đình nhướn mày, “Sắm vai mới rồi!” .

Vừa dứt lời, bỗng nghe một trận ồ lên, chỉ thấy Bao Chứng mặc đồ ông già Noel bắt đắc dĩ bước lên sân khấu, cầm một gói to, tung kẹo xuống dưới đài.

Đám nhóc hô lên, “Oa! Ông già Noel từ châu Phi tới!” .

“Thật đen nha!” .

“Có phải kẻ xấu hôm qua không nhỉ?” .

“Ông ấy nhất định là ở nam cực phơi nắng nửa năm!” .

“Đúng là ông ngày hôm qua nha!” .

Bao cục hít sâu, trở về nhất định bắt Lư Phương tổ chức hoạt động lần này đi cọ WC. .

Nhưng mà diễn xuất vẫn thành công ngoài ý muốn, tuy rằng trên sân khấu lỗi sai chồng chất.

Tỷ như Lisbon chẳng chịu phối hợp, cứ ôm lấy Tiểu Bạch Trì lăn lộn trên sân khấu. Tỷ như Triệu Trinh biến ảo thuật khiến đạo diễn biến mất, sau khi trở về tóc lại hoá đen. Tỷ như Triễn Chiêu thiếu chút nữa thay Bạch Ngọc Đường đánh “kẻ xấu”, sau đó diễn biến thành một hồi biện luận về tâm lý học trẻ nhỏ, hơn nữa chẳng ai nghe hiểu hai người bọn họ rốt cuộc đang nói ngôn ngữ nước nào

Hiệu quả hài hước ngoài ý muốn làm học sinh toàn trường cười vang. .

Cuối cùng, lúc chào cảm ơn, Bạch Cẩm Đường tao nhã vung tay, “Toàn bộ các bé ở đây được đến công viên Hải Dương chơi một ngày! Ăn uống Bạch thị đài thọ, có thể mang theo cha mẹ.” .

Trong tiếng vỗ tay hoan hô, hạ màn.

Màn đêm hạ xuống, toàn thể SCI mặc một thân diễn phục màu mè bước ra khỏi hội trường. Chỉ thấy đêm lễ Giáng Sinh tuyết vẫn rơi, xung quanh đèn màu lấp lánh.

Mọi người ầm ầm kéo nhau đi làm một bữa đón Noel ...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

SCI vụ 17, Trở Về Từ Địa Ngục đã xong, đồng thời, SCI quyển 4 cũng kết thúc, vài ngày nữa sẽ khai trương SCI quyển 5 , song song với những vụ án sẽ là màn hé lộ những bí ẩn còn sót lại năm đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/s-c-i-me-an-tap>